BCU - Lausanne
1094944070

£1607

ΗΣΥΧΙΟΥ
ΛΕΞΙΚΟΝ.

HESYCHII
LEXICON.

DUOBUS VOLUMINIBUS.

TOMUS I.

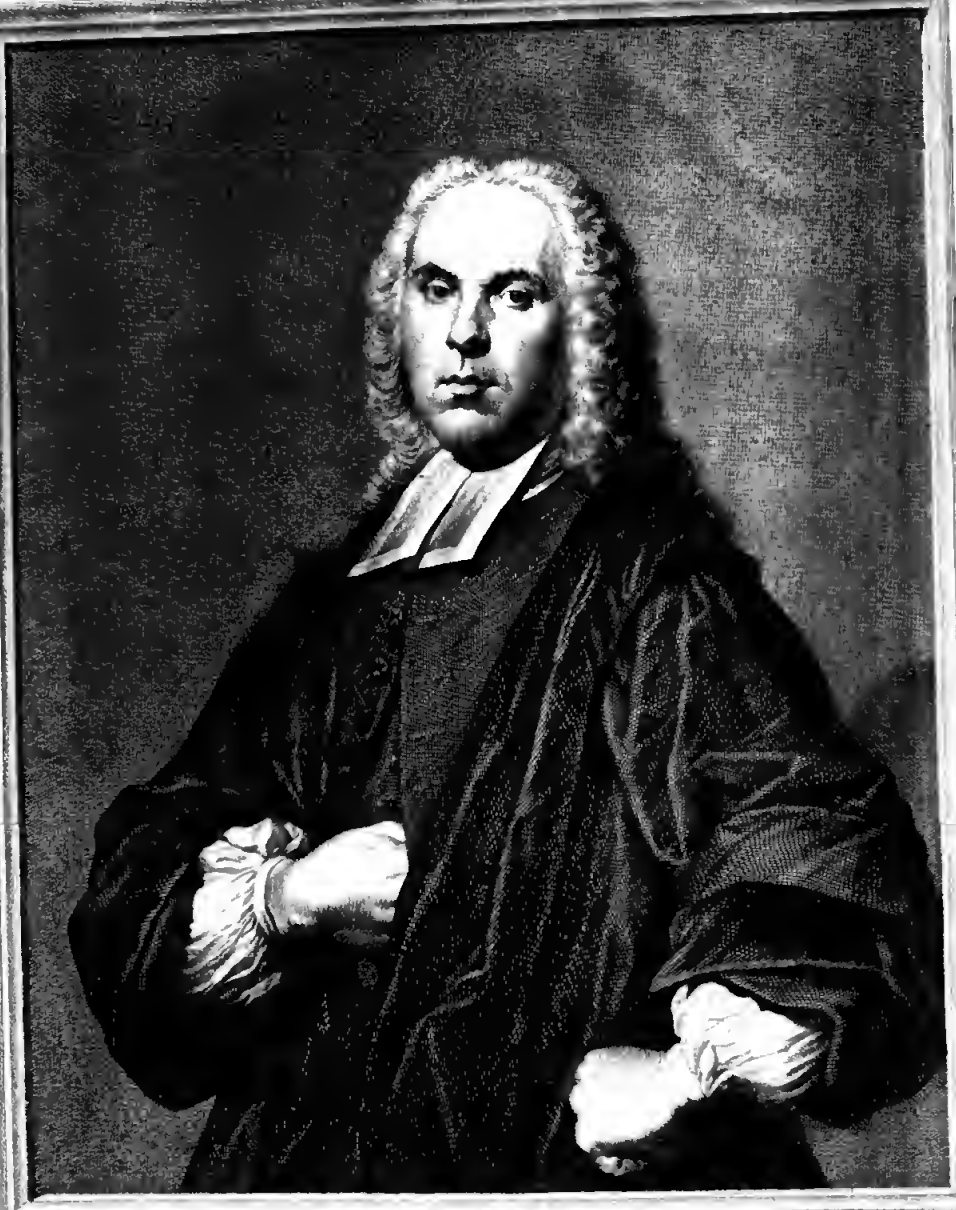

IOANNES ALBERTI, Asla Drentinus,
Natus VI. Mart. CIↃIↃCXCVIII.
THEOLOG. DOCT. et PROFESSOR ORD.
in ACAD. LUGD. BAT.
Inaugur. V. Octobris. CIↃIↃCCXL.

F. Decker pinx. 1742. Excudit Samuel Luchtmans. J. Houbraken sculp.

ΗΣΥΧΙΟΥ ΛΕΞΙΚΟΝ.

HESYCHII LEXICON,

CUM

NOTIS DOCTORUM VIRORUM INTEGRIS,

Vel EDITIS Antehac,

Nunc AUCTIS & EMENDATIS,

HADR. JUNII, HENR. STEPHANI, JOS. SCALIGERI, CLAUD. SALMASII, JAC. PALMERII, FRANC. GUYETI, GODEFR. SOPINGII, JO. FUNGERI, JO. COCCEJI, JO. FRED. GRONOVII, JO. CASP. SUICERI, TANAQ. FABRI, CORN. SCHREVELII, ED. BERNARDI, ETC.

Vel INEDITIS

HENR. VALESII, DAN. HEINSII, PHIL. JAC. MAUSSACI, THOM. BRUNONIS, ISAACI VOSSII, JO. VITI PERGERI, THOM. MUNKERI, MARC. MEIBOMII, JO. VERWEJI, ETC.

IN PRIMIS

LUDOLPHI KUSTERI, TIBER. HEMSTERHUSII, JO. CHRISTIAN. BIEL, ETC.

PRAETER SELECTAS

JO. JENSII, DAN. WILH. TRILLERI, GEORG. D'ARNAUD, FRID. LUD. ABRESCH, ETC.

Ex Autographis partim recenſuit, partim nunc primum edidit, ſuasque Animadverſiones perpetuas adjecit

JOANNES ALBERTI,

THEOL. DOCT. ET PROF. ORD. IN ACADEMIA LUGDUNO BATAVA.

CUM EJUSDEM PROLEGOMENIS, ET APPARATU HESYCHIANO.

TOMUS PRIMUS.

LUGDUNI BATAVORUM,

APUD SAMUELEM LUCHTMANS, ET FILIUM,

ACADEMIAE TYPOGRAPHOS, MDCCXLVI.

ILLUSTRISSIMIS GENEROSISSIMISQUE

VIRIS,

ACADEMIAE BATAVAE,

QUAE LEIDAE EST,

CURATORIBUS,

GUILIELMO COMITI BENTINCK,

RHOONAE ET PENDRECHTAE DOMINO, EQUESTRIS HOLLANDIAE ORDINIS, UT ET CONSESSUS ORDINUM GENERALIUM MEMBRO, AGGERIBUS ET VIIS RHENOLANDIAE CURANDIS SEPTEM VIRO, ETC. ETC. ETC.

JOANNI VAN DE POLL, J. C.

CIVITATIS AMSTELAEDAMENSIS CONSULARI VIRO, ETC. ETC.

PAULO SEBASTIANO LE LEU DE WILHEM, J. C.

DOMINO BESOYAE, CIVITATIS ROTERODAMENSIS SENATORI ET CONSULARI VIRO, AGGERUM SCHIELANDIAE PRAEFECTO SUMMO ET PRAETORI, ETC. ETC.

EORUMQUE COLLEGIS.

AMPLISSIMIS GRAVISSIMISQUE

VIRIS,

CIVITATIS LEIDENSIS

CONSULIBUS,

JOANNI VAN DEN BERGH, J. C.

NONUM ET DECIMUM CONSULI, CONSULARISQUE COLLEGII CUM MAXIME PRAESIDI, RHENOLANDIAE PRAETORI SUMMO, AGGERUMQUE IBIDEM ET VIARUM PUBLICARUM PRAEFECTO, ETC. ETC.

ABRAHAMO HOGENHOUCK, J. C.

COLLEGII AGGERIBUS ET VIIS RHENOLANDIAE CURANDIS ADSESSORI, ACADEMIAE QUAESTORI, ETC. ETC.

JOANNI VAN DER MARCK, J. C.

ABRAHAMO ALENSOON.

NEC NON

SPECTATISSIMO CONSULTISSIMOQUE

VIRO,

DAVIDI VAN ROYEN, J. C.

CIVITATI LEIDENSI A SECRETIS, I-TEMQUE ILLUSTRI CURATORUM ET CONSULUM COLLEGIO AB ACTIS.

D. D. D.

JOANNES ALBERTI.

NO.

DEDICATIO.

NOBILISSIMI PROCERES.

HESYCHIUM, veterum Grammaticorum principem, ante ducentos & triginta demum annos e tenebris in lucem Venetiis protractum, VOBIS obfero, VIRI PERILLUSTRES, mea cura pro virili expolitum atque emendatum. Quum enim jam inde ab initio Seculi ſuperioris Eruditorum voces & vota maxime fuerint, ut pulcerrimi corporis artus, miſere luxati, divulſi, & Chironiis ulceribus adfectae corruptaeque partes, Medicam opem, dudum imploratam, experirentur aliquando, & quantum pote in integrum reſtituerentur; idque a Summis etiam Viris plus ſimplici vice promiſſum, immo ſuſceptum eſſet; ipſe quoque tanto operi manum ſalutarem admovere conatus ſum, periculum facturus, num forte rem literariam hac parte juvare quodam modo & ornare poſſem. Mirati ſane plurimi ſunt, homini Grammatico, ad infima ſubſellia paſſim (nefas!) detruſo, tantam tamque pertinacem aliquot annorum operam navare voluiſſe Theologum, cui prima illa ſtudiorum elementa, literales ſcilicet! minutias, de more levius adtigiſſe, & ceu canis e Nilo deguſtaſſe utique ſuffecerit, ut res ipſas po-

tius, & ſublimiores literas, ſevera lege perſequatur. Hi homines quid dicant non intelligo, neque ipſos intelligere ſum perſuaſiſſimus. Quandoquidem enim praecipua Theologi doctrina continetur vera Sacri Codicis intelligentia, ex quo, tanquam perenni limpidoque fonte, omnes Divinioris diſciplinae rivulos derivare unice oportet; neque certus tamen ad hunc fontem aditus patet, ſi a Grammaticorum ſemita diſcedas, (quam inſtitiſſe etiam ſaepius videri volunt iidem vitio creati cenſores, ſi quando eruditionem oſtentare aliquam cupiunt, Doctis eadem opera ſe ludos facturi;) quo colore indignum Theologis opus dici queat, Grammaticorum curis inhaerere, non adſequor. His itaque ſuo genio relinquendis hominibus bonam precamur mentem, & ne contractiores ditionis ſuae terminos egredi velint, etiam ſerio rogamus. Ego certe, MAECENATES OPTIMI, qui artiſſimum & fecundum *Theologiae & Critices connubium*, a principibus ſemper Theologis agnitum, in aditiali ad Academiam Veſtram Sermone quondam publice celebravi, dum a contentionibus & tricis, ſi quis alius, alieniſſimus in pacificum illud manſuetiorum Muſarum mare cymbulam jam olim, non ſine animi voluptate, & fructu ſingulari, direxeram, in hoc praeſertim theſauro Heſychiano excutiendo plura didici, atque in reconditiora ſaepius penetralia, tum Sacra, tum profana, deductum me ſenſi, quam unquam aliunde forſan cognoſcendi, nedum penetrandi, copia mihi data fuiſſet. Inprudentius a me factum majori quis jure dixerit,

quod

quod nimiae molis opus, idque non unius hominis, neque unius Seculi (quae Doctiorum ſententia eſt) adgredi auſus fuerim, ad quod praeſtandum uberior ingenii copia, multiplici eruditione munita, & largius otium requirantur; mihi vero non niſi ſubceſivae horae, inter arduî muneris negotia quotidiana & interpellationes frequentiores, huic labori dandae reſtent. His quid obponam, non habeo. Sed jacta dudum alea fuit, neque pedem referre integrum, aut honeſtum: & dum ſua quemque voluptas trahit, tenuitatis conſcientiam neſcio quis impetus & fervor animi conſopire non nunquam ſolet, ut ſupra vires etiam ſeſe exſerere conetur. Undique interea conquiſitis Doctiſſimorum hominum lucubrationibus inopiam meam ſublevare conatus ſum; &, quum in magnis etiam voluiſſe ſat eſt, a candidis rerum aeſtimatoribus veniam pro laude petens, ſi non raro

Avia Pieridum peragrans loca, nullius ante
Trita ſolo,

aberraverim, diligentem bonas juvandi literas voluntatem poſteris ſaltem, quorum judicium rectum & benignum eſſe ſolet, me probaturum confido. Quod potui, praeſtiti; & ſcabris plurimis ſalebroſiſque locis complanatis (praefiſcine dixerim?) aliquantulum etiam harum rerum ſtudioſis profui, ut emendatior, & majori cum utilitate, nunc teri queat optimus Grammaticus; aliis, qui in hoc ſtadio poſtea decurrent, non ſpicilegium, ſed meſſem quoque haud ignobilem relicturus.

Quid-

DEDICATIO.

Quidquid autem hujus operae ſit, id omne VOBIS dicandum cenſui, MUSEGETAE EXCELLENTISSIMI, quibus otii mei reddendam aliquam rationem putabam, utpote Veſter plane, Veſtriſque Nominibus non uno nomine obſtrictiſſimus. Et quum Principibus olim, immo Auguſtis etiam Viris, non curae tantum maximae, ſed & ſacri fuerint praeſtantiorum Grammaticorum labores, haud alia Nomina, quam Veſtra, Grammaticorum principis fronti convenire videbantur.

Ceterum non ego is ſum, cujus VOS praeconiis indigeatis. Veſtra Virtus in ſublimi poſita ſibi ſatis magnificum eſt theatrum, atque omne orationis lenocinium longiſſime reſpuit. Qua par eſt itaque obſervantia Veſtrae me benevolentiae, meoſque labores, commendo, DEUM OPT. MAX. ſupplex veneratus, ut VOBIS, VESTRISQUE omnibus, & curis Veſtris, hac praeſertim difficili temporum conditione, propitius adſit, praeſit perpetuus, uti Rem Publicam & Literariam, quod ſtrenue agitis, fovere diu, & ſuſtentare feliciter pergatis!

Dabam Leidae, Kal. Octobr.
CIↃIↃCCXLV.

SU-

LECTORI BENEVOLO

S. D. P.

JOANNES ALBERTI.

Tandem poſt aliquot annorum moram, quam variae rerum mearum tum publicae tum privatae viciſſitudines, aliaque paſſim non enumeranda negotia, vel invito ſaepe adtulerant, prodire geſtit HESYCHIUS; *cujus* priorem Tomum *praemittere viſum eſt, ut multorum efflagitationibus & deſideriis ſatis faceremus, & Eruditorum hominum judiciis interea adjuti,* poſteriorem *alacrius urgeamus, totique operi colophonem ita feliciter,* DEO *volente, inponamus.*

Ante quam vero propius accedas, Lector, non nulla praemonenda omnino eſſe ſentio, ut Gloſſarii Heſychiani, & univerſi noſtri inſtituti ratio pateat. Adeoque ordine dicam

I. *De* Auctore *hujus Lexici, ejuſque aetate.*
II. *De variis ejus* Editionibus.
III. *Speciatim de ultima* Editione Schreveliana.
IV. *De* Editionibus promiſſis, *&* latentibus *Doctorum* Notis.
V. *De hac noſtra* Editione, *& variis ad eam* Adminiculis. *Ubi tum de* Schrevelii, *tum de* Verweji *copiis, & quibus mihi praeterea uti licuerit, per partes agam; poſtremo loco* modum & rationem hujus Editionis *expoſiturus.*

Denique Praefationem noſtram tum priorum Editionum Praefationes & *Dedicationes excipient, tum alia multa, magnam partem* inedita, *quae ad Heſychianum adparatum pertinere videbantur.*

CAPUT I.

De Auctore hujus Lexici, ejuſque aetate.

§. I.

Quum varii olim fuerint Heſychii *nomine clari, non defuturos fore exiſtimo, qui adcuratam de omnibus illis homonymis diſquiſitionem a me exſpectent. Neque diffiteor id mihi conſilii aliquando propemodum ſtetiſſe. Propius tamen conſideranti, parum inde aut nihil lucis ad Lexicographum noſtrum redundaturum, aliter viſum eſt; in primis quod hac opera ſuperſedere commode liceret, poſt exhibitum eorum catalogum a Celeb. J. A. Fabricio* Bibl. Gr. Vol. VI. *p.* 243.—247. *quem poſt Praefationem hanc repetendum curavi, una cum Ejuſdem Viri diligentiſſimi recenſione Gloſſarii Heſychiani, ex eadem* Bibl. Gr. Vol. IV. *depromta. Et ne quid omiſiſſe videar, quod harum rerum curioſis hac parte ſatis facere queat, addidi Cl.* Juſti Chriſtiani Thorſchmidii *doctam rariſſimeque obviam* Commentationem de Heſychio

Mileſio Chriſtiano, *A.* 1716. *Witembergae editam in* 4°. *cui longam* Heſychiorum *ſeriem praemiſit Auctor. Interim Grammatico noſtro* Alexandrino *cum* Mileſio *illo (de quo Suidae teſtimonium omnes Heſychii Editiones exhibent) nihil commune eſſe, dudum ſatis evicerunt Viri Docti, interque eos* Sopingius, *cujus eſt praecipua pars Praefationis Schrevelianae, ut deinde patebit: quamvis dubius haereat Erudit. Guil. Cave in* Hiſtor. Liter. Script. Eccleſ. *p.* 336. *Conf. Bonav. Vulcan. ad Callimach.* H. in Jov. *vſ.* 3. *ubi utrumque Heſychium aperte confundit.*

§. II. *Quiſnam autem, vel qualis fuerit* Heſychius *noſter, cujus praeſtantiſſimum Lexicon ante Sec. XVI. non innotuit, idque ex unico tantum MS. quo uſus eſt Aldus, a nemine hactenus dici potuit. Quaecunque etiam de ipſius aetate vel conditione diſputata ſunt a variis, incerto admodum videntur niti fundamento. Quod enim alibi dicat* ἡμῶν, παρ' ἡμῖν, *&c. (in v.* Ἐργάνδα, Ἐργάται, *&c.) nihil definit, & in Gloſſatore quodam ita potuit inveniſſe, ut omnia undique collegit. Solus* Pergerus *tam perſpicax fuit indagator, ut ipſum* matris Heſychii *nomen,* Euboea, *detexerit nobis ad v.* Εὐβοΐνης, *pro* τῆς Τυχὼ μαῖρες, *ſuaviter reponens* Ἡσυχίῳ. *Vide locum. Et quum ſoli hactenus Erajmo* Chil. III. Cent. VI. Adag. 58. *probabile viſum eſſet, Heſychium aeque ac Suidam fuiſſe* Monachum, *indicavit Pergerus ad v.* Ἔνκομον, Mariolatram *ipſum fuiſſe. Confer ejuſdem conjecturam, paullo tamen prudentiorem, ad v.* Ἀρεπάνοι. *Videtur interim, non alium Lexici auctorem quam* Heſychium, *quiſquis demum ille fuerit, eſſe ſtatuendum. Quod enim* Herodiano *illud tribuendum ſuſpicatus ſuerit Hadr. Junius* Cent. VII. Adag. 45. *quia ſcil. Euſtath. ad Hom.* Il. N. *p.* 962. *vſ.* 15. Ed. Rom. *ex Herodiano eandem vocis* Βυθάερος *interpretationem adfert, quam Heſychius; nihili eſt: fons enim Heſychii tantum inde patet, qui antiquos Enarratores & Grammaticos ubique ſequitur, interque eos* Herodianum *diſerte laudat ipſe in* Praefatione *ad Eulogium; quam adi.*

§. III. *Duo praecipue quaeruntur;* an Chriſtianus *fuerit Heſychius? &* quo tempore vixerit? *Quamdam etiam adfinitatem habent ea quaeſita: de quibus rectius ſtatui poſſet, ſi a vetuſtis vel aequalibus Scriptoribus laudatus alibi fuiſſet, vel ſi non aeque eſſet obſcurum* Eulogii *nomen, cui opus ſuum inſcripſit Heſychius, quem juxta cum D. Lucae* Theophilo *cognitum habemus. Quanto commodius* Onomaſticum *ſuum Pollux* Commodo Caeſari *nuncupavit! Non omnia adferam quae de his dici poſſent, & ultro citroque inter Doctos agitata ſunt, ne moleſtus ſim. Pauca tamen.*

§. IV. (I.) Chriſtianum *fuiſſe Heſychium noſtrum, adfirmant plurimi, eſtque pervulgata hodie opinio. Praeivit fere Magnus If. Caſaubonus* Anim. *in Athen. I.* 9. *p.* 31. Doctiſſimum illum Grammaticum ſcimus (*ait*) fuiſſe Chriſtianum, contra quam ſit quibuſdam viſum. *&c. Denſum Criticorum agmen in eandem ſententiam conceſſit. Vide, praeter* Scaligerana *in v.* Raca, *P. J. Mauſſac. ad Heſych. v.* Ἀποπίσασθαι, *&* Diſſ. Crit. ad Harpocr. *p.* 385. *G. J. Voſſ.* de Philol. *p.* 37. 39. *J. Pricaei* Praefat. *ante* Indic. Script. *laudatorum ab Heſych. Soping. in* Praef. *Edit. Schrev. F. Guyet. ad Heſ. v.* Ἀπφώς. *J. M. Brioſ.* Epiſt. *p.* 231. *Iſaac. Habert.* Ἀρχιερατικ. *p.* 12. *Sam. Reyher.* Diſſ. *in* Theſ. Th. Phil. *T. II. p.* 243. *b. G. Cave* Hiſt. Lit. *p.* 336. *J. A. Fabric.* Diſſ. de Numer. Septuag. §. 16. Not. & Exerc. de Lexic. Graecis, §. 8. *in primis* Bibl. Gr. Vol. IV. §. 4. 5. *ne alios addam* ἐμολόφως *plures.*

Rationes adſerunt Viri Docti non contemnendas, & ad primam ſpeciem ſatis probabiles, quarum potiſſimas complectitur Schreveliana Praefatio, *eum qua* Caſaubonus & Fabricius ll. cc. *conferantur. Neque diffiteor eo me aliquando etiam maxime propendiſſe. Saepius tamen omnibus expenſis, addubitare coepi de Heſychio* Chriſtiano. *Quod enim plurima in hoc Lexico paſſim obcur-*

currant non Novi *tantum*, *ſed &* Veteris Foederis, *ex* Graecis *ejus* Interpretibus *deſumta*, *ſive* vocabula, *ſive* propria Locorum *&* Hominum, *ut* Prophetarum, Apoſtolorum *&c.* nomina, *item* Librorum *quorumdam Sacrorum*, & integrae ex iis allatae ῥήσεις (*ut in principio Lit.* Ω.) *ne de* Patrum *Graecorum*, *Cyrilli*, *Epiphanii* (*in v.* Μιᾶ, *&* Τάλαντον, *quod Pricaeum fugerat*) *&c. quin &* Antichriſti *mentione dicam*, *validiſſimum eſſet*, *ſi ab Heſychii manu profecta ea eſſe conſtaret. Sed inter Eruditos nemo ignorat*, *quot pannos alienos*, *purpurae Heſychianae adſutos*, *hodie circumferat*; *quam mutilus ab altera parte*, *& quaſi in compendium redactus* (*ut plures in utroque ſermone libri antiqui*, *maxime Lexicographi*) *ad nos pervenerit Gloſſator. Ipſi illi Viri Docti*, *qui Chriſtianum omnino fuiſſe Heſychium cenſent*, *aperte fatentur*, a poſteriore manu non pauca illi acceſſiſſe, qualia ſunt Diodori Tarſenſis, Cyrilli, Ambroſii & Epiphanii mentio, item barbara quaedam, & alia, quae manifeſto poſteriorem aetatem innuunt. *Verba ſunt Cel. Fabricii l. c. mox addentis*, *tam male habitum eſſe Heſychii Lexicon*, *ut in Heſychii Lexico quaſi lateat. Idem V. Cl. ſimili ratione* Vol. III. Bibl. Gr. *p.* 46. *de Stephano Byzant. diſputans recte monet:* Hermolaus nonnulla adjecerat paſſim operi, quod in Epitomen contraxit. Unde puto etiam minus tuto nos poſſe cum Holſtenio &c. affirmare, quod Stephanus religione Chriſtianus fuerit, etſi in v. Βηθλεὲμ legimus verba Chriſtiani procul dubio ſcriptoris. Ecquis vero nos docebit, haec Stephani eſſe, non Hermolai? *Eadem vero hic res eſt*, *ratio obtinet eadem. Conf. Cl. Kuſter.* Not. *ad v.* Ἐντομίδης. *Quodſi integrum quod terimus Gloſſarium ab Heſychio compoſitum eſſet*, *de* Chriſtiano *homine ne quidem dubitari*, *& ex laudatis teſtimoniis de* aetate *pariter ejus aliquid definiri propius poſſet. de qua ſtatim.*

Nunc ſecus ſe res habet; *ſic ut ex infinitis illis Gloſſis ſacris*, *paſſim a Viris Doctis obſervatis* (*vid. Pearſon.* Praef. *ad LXX. Heinſ.* Exerc. S. in N. T. *& in Nonni* Paraphr. *ſaepius*; *Fuller.* Miſc. S. IV. 20. *p. m.* 559. *J. Mill.* Proleg. ad N. T. §. 1040. *Pric. in Luc. XXIV.* 22. *Jacob. I.* 17. *P. Keuchen. ſub fin.* Praefat. *& ad Matth. IV.* 15. *& cui non dictus Hylas?*) *nihil tuto colligi queat. Verba eorum in* Teſtimoniis *infra exhibebo.*

§. V. *AEque parum juvant Hebraicorum Nominum Interpretationes*; *ex quibus tamen* in linguis & ſcientiis Orientalium non mediocriter verſatum *Heſychium pronunciat Cl. Braunius* Select S. *p.* 412. *Conſtat enim*, *Judaeos Interpretes olim*, *Joſephum maxime & Philonem*, *Nomina Hebraica V. T. in Graecum ſermonem convertiſſe*, *deinde Origenem*, *Chriſtianum quippe Doctorem*, *Nomina N. T. huic Philonis operi addidiſſe*; *quorum Fragmenta*, *ex Codd. Reg. & Colbert. a Rev. Martianaeo in Edit. Hieronymi* Tom. II. *prolata*, *avide inter ſe & cum Heſychio contuli*, *adhibitis praeterea Anecdotis aliis*, *ſuo loco a me laudandis. Communis ille fons fuiſſe videtur Patrum Eccleſiaſticorum*, *qui certatim inde Nominum interpretationes*, *mirificas ut plurimum*, *bauſerunt*, *ad quas*, *tanquam fundamentum*, *paſſim in Allegoriis ſuis*, *aliunde non intelligendis*, *recurrebant*, *de hypotheſi Nominum ad rerum indolem ſignificandam ſemper inpoſitorum* (*quam multis tuetur Pontus Tyardaeus Biſſianus*, *Cabilonenſis Epiſcopus*, *in rarius obvio libello* de recta Nominum Impoſitione) *ſatis ſecuri. Nihil frequentius*, *ut plures mittam*, *apud Cyrillum Alexandrinum*, *Euſebium*, *Chryſoſtomum*, *Procopium*, *Baſilium M.*, *Hieronymum praeſertim*, *Auguſtinum*, *alios ſequioris deinde aetatis*, *quam mediam vocant. Huc pertinet a Procopio* in Libros Regum *p.* 222. *&* 318. (Ed. Meurſ.) *laudata* Ἑρμηνεία τῶν Ἑβραϊκῶν Ὀνομάτων, *Origeni adſcripta a Juſtino* (*quiſquis ille fuerit*) Quaeſt. & Reſp. ad Orthodox. 82. *&* 86. *cujuſmodi hodiedum in variis Lexicis MSS. a me adhibitis adparet*: *nam* τὰς Ὀνομασίας, *in v.* Ἀμφῶμες *&* Ἀμωμεῖς *citatas*, *alius generis* Vocabularia *deſignare putem. Ex eodem fonte manarunt quaecunque* (*iiſdem paſſim verbis*) *in Heſychiano Lexico reperiuntur*

Nominum (*quin & dictionum ſacrarum*) *Interpretationes*, *a Chriſtiano certe homine*, *quiſquis demum ille fuerit*, *ex Gloſſariis Eccleſiaſticis adjectae. Non enim ab ipſa Heſychii prima manu talia veniſſe*, *vel inde liquet*, *quod locis paſſim alienis ea ſint inſerta*, *prout nempe vacuo chartae ſpatio commodiſſime adſcribi poſſent ad marginem libri*, *unde poſtea ſenſim in ipſum Textum recepta ſunt*, *cum augmento etiam ſubinde variorum*, *ut fieri adſolet. Conf.* Not. *ad v.* Ἀφόρμος, *p.* 647.

§. VI. *Graviſſima accedit ratio*, *quam ipſius Heſychii* Prologus *confert. Quanta vulnera ſit paſſus*, *ſatis inde colligitur*, *quod nuſquam ea compareant*, *quorum magnificam fecit promiſſionem in ſplendida illa* ad Eulogium ſuum Epiſtola, *ut ſunt Proverbiorum Argumenta*, *&c. Sed quod nunc ſpecto*, *rationem operis ſui reddit ibi adcuratiſſimam*; *Auctores ſuos*, *Apionem*, *Apollonium*, *Theonem*, *Didymum*, *Ariſtarchum*, *Diogenianum*, *Heliodorum*, *Herodianum*, *quos ſequutus eſt Grammaticos*, *laudat*; *quin & voces Homericas*, *Comicas*, *Tragicas*, *aliaſque apud Lyricos*, *Rhetores*, (*ut praeter cetera etiam adcuratiſſime alterum e Lexicis illis Rhetoricis*, *quibus uſus fuit ad Homerum Euſtathius*, *deſcripſiſſe Heſychium*, *expertus mihi ſignificavit Cl. Valkenarius*) *Medicos*, *Hiſtoricos*, *obvias ſe congeſſiſſe teſtatur*, *ſic ut nihil omiſerit eorum*, *quae apud alios invenerat*, *omiſſa contra plurima ceteris adjecerit ipſe. Quaeſo*, *Lector*, *num probabile ſit*, *quum cuncta tam exacte moneat de inſtituto ſuo*, *ne verbum quidem additurum ipſum fuiſſe de Gloſſis Sacris*, *quarum numerus eſt infinitus*; *nihil de tot vocum Hebraicarum interpretamentis*; *de Divinis literis nihil*; *nihil de Eccleſiaſticis Patribus & Dictionariis*, *ex quibus plurima ad verbum deſcripta ſunt*; *nihil denique*, *quod hominem Chriſtianum vel leviter redoleat. Lege*, *ſis*, *ipſum illum* Prologum, *& cogita.*

Atque haec dudum eſt quod in Miſcell. Obſervat. Vol. IV. Tom. II. p. 263. *& deinde in* Praefat. ad Gloſſar. N. T. *dederim: a quo tempore Reverend. Brunſvicenſium Theologus* J. C. Biel *me monuit*, *ſimilia olim cogitaſſe Magnum* Rich. Bentlejum, *cujus literas mecum benevole communicavit*, Praefationibus *infra ſubjiciendas*, *ubi de* Gloſſis Sacris in Heſychio ſpuriis & inſititiis *plura leges. Tanti enim Viri conſenſum merito mihi gratulor: miror tamen*, *quod ſuperius ex* Praefatione *Heſychiana petitam rationem praeterierit.*

§. VII. *Neque magni eſt momenti ratio*, *quam in* Praefat. Schreveliana *admovit* Sopingius, *quod ſuam ad Eulogium Epiſtolam claudat* formula illa Chriſtiano digniſſima: Εὔχομαι δὲ τῷ Θεῷ σωζόμενόν σε *&c. Non dicam*, *facillime Chriſtianum aliquem id pro* τοῖς θεοῖς *ſupponere potuiſſe: ne videar* τῇ ὑπαθέσει δυκεύων. *Verum ipſe optime noverat Sopingius*, *veterum Scriptorum diligentiſſimus*, *nihil frequentius in Ethnicorum libris etiam occurrere*, *quam ſingulare nomen* θεῦ, *apud Poëtas*, *Philoſophos*, *Hiſtoricos*, *Rhetores. Quod addit*, *nomen* Eulogii, *cui inſcripſit hunc librum*, Chriſtianiſmum magis ſapere, quam Gentiliſmum; *accedere* (*fateor*) *poſſet firmioribus argumentis*; *per ſe minus eſt validum. Eadem enim nomina paſſim*, *tam Gentilibus*, *quam Chriſtianis*, *data fuiſſe ecquis ignoret? Hoc de* Stephano Byzantino, *& Gentili*, *& Chriſtiano*, *deque aliis notum. Quid etiam vetet*, Eulogium *dici hominem Ethnicum*, *ut* Eulalius, *multaque ſimilia? Interim diffiteri nolim*, *ſi conſtaret Chriſtianum fuiſſe Heſychium noſtrum Alexandrinum*, *me* Eulogium *quoque iſtum non alibi quam Alexandriae quaeſiturum*, *atque adeo cogitaturum de* Eulogio Alexandrino Epiſcopo, *qui Sec. VI. floruit*, *variis olim ſcriptis nobilis*, *quorum deperditorum memoriam non uno loco Photius conſervavit*, *amplioribus eorumdem Excerptis in* Bibliotheca *ſua relictis*, Cod. CLXXXII. CCVIII. CCXXV. CCXXVI. CCXXVII. CCXXX. CCLXXX. *Hunc enim a prima aetate ſodalem ſibi adſciviſſe poſſet*, *quo familiariſſime ſemper uſus*, *in* Praefatione, *nullo honoris titulo adjecto*, τῷ ἑταίρῳ *tantum*, *&* πάντων ἐμοὶ φιλτάτῳ Εὐλόγιε, *ſcripſerit*, *quum ad iſtum dignitatis gradum forte nondum eſcenderit quo tem-*

tempore ſcripſit haec Heſychius, nihil ſimile commemorans. Verum enim vero lubrica haec omnia eſſe, neque niſi conjecturae cujuſdam fundamento inniti, quiſque percipit. Quin immo vel inde maxima occaſio nata fuiſſet aliquid Chriſtianum redolens inſerendi, quum ſtrenuus Catholicae fidei vindex contra Haereticos fuerit hic Eulogius.

Quum itaque nihil certi nobis hac parte conſtet, liberum cuique potius relinquo judicium, fueritne Chriſtianus *Heſychius, num* Ethnicus. *Si quis* Ethnicum Lexicographum *fuiſſe ſtatuat, cum Cl. Steph. le Moyne* Diſſert. *ad Jerem. XXIII.* 6. *p.* 54. *quonam revincatur argumento contrario, nondum vidi; quin & ſuperius allatis rationibus cauſſam tueri commode poterit.*

§. VIII. *AEque parum* (II.) *proficiemus in determinanda* aetate *Lexicographi, cujus maxime etiam deſunt characteres. Certo cognoſcimus, poſteriorem fuiſſe omnibus iis, quos in* Praefatione *ſequutum ſe docet. Cetera non liquet. Quare nec de ſingulis Doctorum ſententiis dicere plura attinet. Ita* Tho. Hyde, *Vir egregius,* Hiſtor. Talor. *p.* 156. *vel ex Polluce, qui Sec. II. ſcripſit, Heſychium, aut verſa vice ex Heſychio Pollucem hauſiſſe dubius tradit. Ex Stephano Byzantio Heſychium deſcripſiſſe quaedam non inprobabili conjectura Magnus* Grotius *ſtatuit ad* Geneſ. XXVI. 33. *monente etiam Cel.* Fabricio *in* Bibl. Gr. Vol. IV. *p.* 546. *qui Lexici hujus auctorem cenſet eundem fuiſſe Heſychium, cujus Editio Graeca V. T. Hieronymo* (adv. Ruffin. *L. II. p.* 425. *T. IV.* Ed. Martian.) *aliiſque celebratur, floruiſſe itaque Sec.* III. *quo tendere quoque videtur Cl. Wetſtenius, in* Prolegom. ad N. T. Gr. Edit. accurat. *p.* 68. *Interim non negat Vir optimus, a poſteriori manu non pauca illi deinde acceſſiſſe, quae recentiorem clamant aetatem. Hoc ut certiſſimum puto, ſic vel inde certo aliquid de Heſychii aetate nunquam definiri aut probari poſſe exiſtimo: ſi quis enim hanc illamve notam, tanquam γνώρισμα quodam, obſervaverit, dubium uſque remanet, num ab ipſa Heſychii manu tale quid ſcriptum fuerit; & nebulas continuo obfundunt tot interpolationes. Ob eandem rationem Cl.* Weſſelingio *noſtro ſubſcribere non auſim, qui Baſilio M. Grammaticum hunc eſſe recentiorem eleganti conjectura monuit* Probabil. *c. XXXII. p.* 293. *cum Baſilianis conlata Heſychiana Gloſſa poſtrema v.* Ὠρίων *quam opinionem deinde in* Miſcell. Obſerv. Vol. IV. *T. I. p.* 125.—131. *idem pluribus ornavit Vir Eruditiſſimus. Sed conſer quae ſeq.* Tom. *p.* 262. *repoſui, & aeque incertus diſcedes, quamdiu geminas ejuſmodi interpretationes ab ipſo Heſychio profectas eſſe non probaveris. Ne nunc addam, poſtremam illam Gloſſam v.* Ὠρίων (*quam cum praeced. v.* Ὡς, breviatorum ſceleſtas manus effugiſſe, *olim Summus* Valeſius *notavit ad Harpocrat.* in Not. Mauſſac. *p.* 113.) *monente ſerie alphabetica ſpuriam eſſe, neque a prima manu. Conf. R. Bentleji,* τοῦ πάνυ, Epiſtol. *inferius exhibendam. Eodem modo vacillat per ſe conjectura, quam olim in* Peric. Crit. *p.* 91. *ex vocabulo* Κῆϱυξ, *pro* aetate, *admoveram, hoc ſenſu in* Carthaginenſis Concilii Canonibus *ſaepius obvio; unde circa Sec. V. Heſychii hoc Lexicon compoſitum eſſe ſuſpicabar. Similes autem notas complures colligere in proclivi eſſet. Ita ex. gr. quod* Βυζάντιος reddatur Κωνσταντινοπολίτης, *poſt conditam demum a Conſtantino M. CPolin, adeoque non niſi medio fere Sec. IV. ſcribi potuit. Mitto alia.*

§. IX. *Nihil itaque reſtat, niſi ut incerta habeantur, quae de* Heſychio *ejuſque* aetate *proferuntur. Ex ipſo quidem* Lexico *nihil tuto colligas, ob ſaepius allegatas rationes. Quin & concedunt Viri Docti, non nullas auctoritates deinde irrepſiſſe, in primis quae ad Gloſſas Sacras pertinent, ut ſunt* Diodori Tarſenſis, Cyrilli, Ambroſii, & Epiphanii *nomina.* Diodorus *autem, an* Apollodorus Tarſenſis *laudetur in v.* Διαγόρας *dubium facit Ariſtophanis Enarrator.* Ambroſius *etiam num intelligendus ſit* Mediolanenſis, *dubio vacare non videtur. Tantum enim p.* 268. *dicitur in v.* Ἀμβρόσιος. - - - - καὶ ὄνομα κύριον. *adeoque & antiquior* Alexandrinus *ejuſdem nominis conſiderari queat. Si quis*

tamen Seculo IV. exeunte, vel paullo poſt, hoc Lexicon compoſitum putet, aliis ſenſum interpolatis, non videtur adeo abſurdum ſentire. Quidquid ſit (nam quid certi non ſtatuo) ex ſola ad Eulogium Epiſtola *decernendum eſſe videtur. Inde autem de* Chriſtianiſmo *(ut dixi) Heſychii nihil liquet, neque de* aetate *ejus. Tantum colligi poteſt, floruiſſe eum poſt Ariſtarchum, Apionem, Theonem, Didymum, Heliodorum, Herodianum, Diogenianum, & Apollonium, quorum opera laudat. Inferiorem quoque aetatem ſapit, praeter alia, quod ſub finem ſcribat:* ἀπέχεσθαι πρὸς τὴν σὴν ἀναμίλλητον φιλίαν *non tantum ob vocem* ἀναμίλλητον, *ſed ob integram quoque phraſin: ut in* Not. *ibi monui. Alia conſultus premo. Quod enim antiqui alicujus, nunc pro deperdito habiti, Lexicographi opus, ſublato veri Auctoris nomine, ſibi vindicaſſe Heſychium aliquem, atque inde* Heſychii Lexicon *ab antiquioribus Grammaticis nuſquam laudatum reperiri, aliquando ſuſpicabar, dictu durius videtur: etſi tam altum & diuturnum de* Heſychii Lexico, *per tot ſecula, ſilentium, Codicumque MStorum inopiam miramur.*

CAPUT II.

De variis Editionibus.

§. I.

Quum ignotum hactenus latuiſſet Heſychii Lexicon utiliſſimum, nemini antea Doctorum uſurpatum aut laudatum, primus illud ſauſta Lucina in dias luminis oras, ut plura veterum monumenta, protraxit optime de re literaria meritus Aldus Pius Manutius, *Venetiis (ut habet ſubſcriptio) in aedibus Aldi & Andreae ſoceri, menſe Auguſto A.* CIↃIↃXIV. *ſol. inſcriptum* Joanni Jacobo Bardellono, *quem* Nobilitatis Mantuanae decus *adpellat,* Graece & Latine doctiſſimum, Mathematicarumque diſciplinarum longe peritiſſimum. *Is enim ex inſtructiſſima Bibliotheca, optimorum librorum plena, Theſaurum hunc MStum, vitiis licet non paucis inquinatum, ad immortalem nominis ſui gloriam, ſponte & liberaliter ad Aldum miſerat, ut daretur inprimendus in uſum ſtudioſorum, etiam poſterorum, communem, cum* penes ſe tantum eſſe duceret, & vere fortaſſe (*inquit Aldus*) nemo enim eſt, quod ſciam, qui exſtare alium audiverit. *Ita prodiit Bardelloni auſpiciis, typis Aldi:* Marcus *autem* Muſurus., *Cretenſis, vir doctiſſimus, qui ad Etymologicum M. praefatus quoque eſt, cui &* Carmen admirandum in Platonem (*Editioni Aldinae, Leoni X. oblatae, praefixum, quo ab exſilio ad Epidaurenſem Archiepiſcopatum maxime evectus creditur auctor*) *aliaque debemus, Bardelloni & Aldi compater, opus hoc, quantum per occupationes licuit, diligenter recognovit, & plurima in eo loca emendavit, Aldo teſte. Innumeris tamen vitiis ſcatere hanc Editionem, nemo eſt qui ignoret, & ex Notis noſtris paſſim patebit. Sic Graeci libri plurimi, ab Aldo excuſi, in primis quod ad orthographiam. Latinos enim correctiores dedit.*

§. II. *Aldinam proxime excepit* Florentina *Editio, nunc rarius obvia, per heredes Philippi Juntae, A.* CIↃIↃXX. *ſol. quinto Idus Auguſti, Leone X. Pont. Max. quam curavit* Antonius Francinus Varchienſis, *& Petro-Franciſco Portinaro, Patricio Florentino, nuncupavit. Editio ſatis nitida eſt, rubris praeterea coloribus in initio Lexici ornata, & ad Aldinam fere expreſſa; quamvis non nunquam meliorem exhibeat lectionem; aliquando pejorem etiam, ut* π *pro* τ, π̄ *pro* τ̄, η *pro* υ, *&c. Maxime autem vitiata eſt in literis ac dipbthongis* α, η, ι, αι, υ, *paſſim inter ſe, ob pronunciationis ea aetate adfinitatem, confuſis: ut* ἄθεσμα, *pro* ἄθροισμα, *& pro* ται *in fine, &c. unde Graeculum aliquem correctorem ſoliis madentibus adhibitum exiſtimaverim.*

Hanc

Hanc Editionem pauci adhibuerunt, neque (ſi bene memini) Cl. Kuſterus ejus mentionem in Notis *ſuis unquam injecit.*

§. III. *Sequuta eſt anno ſequenti* CIↃIↃXXI. *menſe Decembri, nova Editio, pariter in fol.* Hagenoae, *in aedibus Thomae Anshelmi Badenſis, cui doctus vir praefuiſſe videtur; quamvis (ne de Aldi Praefatione omiſſa dicam) nihil hac de re ſit monitum. Eſt certe prioribus non parum adcuratior, multaque loca hic optime reſtituta adparent, ex Editoris ingenio, ut videtur; praeterquam quod in vitioſis lectionibus, quae ceteras occupant, emendatior paſſim deprehendatur. Id quod Viri Docti vulgo non animadverterunt, dum ſaepe correctiones adtulerunt, quae dudum hic legebantur. Eadem de ratione H. Stephanus in* Theſ. Gr. L. *ejuſque* Indice *haud raro aliam lectionem citat, quam ceterae habent, Hagenoënſem nempe exprimens, quam perpetuo verſavit. Conf. Cl. Fabric.* Bibl. Gr. Vol. IV. *p.* 553. *&* *Cl. Triller.* Emend. Heſych. *p.* 19. *Interim monendum, eandem Editionem aliquando occurrere, quaſi novam & diverſam, ſi Titulum ſpectes, qui in prioribus erat ſimplex:* ΗΣΥΧΙΟΥ ΛΕΞΙΚΟΝ. *HESYCHII DICTIONARIUM; hic autem prolixior adparet:* ΗΕΣΥΧΙΟΥ (*ſic*) ΛΕΞΙΚΟΝ. *HESYCHII DICTIONARIUM* locupletiſſ. ea fide ac diligentia excuſum, ut hoc uno, ad veterum Autorum fere omnium, ac Poëtarum in primis lectionem, juſti Commentarii vice, uti quivis poſſit, & plane nihil ſit, quod ad rectam interpretationem deſyderari hic queat. *Exemplar tale habuit olim* Mauſſacus, *de quo infra dicendum; habeo & ipſe: ſed ex characterum & lectionum (corruptarum etiam) convenientia, ubivis conſpicua, certo liquet, eandem eſſe Hagenoënſem Editionem, quam modo recenſui, niſi quod omiſſum ſit ultimum folium, in quo locus & annus ac menſis dies comparebant cum figura ſubjecta* Τ$^{\text{ο}}_{\text{ϡ}}$, *quae priores literas continent nominis* Thomae Anshelmi Badenſis; *forte, ut hac omiſſione, tituloque novo, fucum facerent emtoribus. Sic ultimum illud folium reſciſſum inpoſuit olim* Jano Vlitio, *cujus exemplum (infra memorandum) a Cl. Salom. Tillio inter* κειμήλια *ſua maximi habitum Ven. D. Bedberus, Amſtelaedamenſis Eccleſiae Myſta, deinde poſſedit, ex cujus Bibliotheca mihi illud non exiguo pretio comparavi, miratus ſimul ac inſpexiſſem, pro Aldina Editione a laudatis poſſeſſoribus habitam fuiſſe, quae vere Hagenoënſis erat, neque ſuſpicionem ipſi Vlitio moviſſe figuram ultimi folii, quae Titulo proxime adglutinata, inſcriptum* Jani Vlitii *nomen exhibet, ſubjectis verbis:* Venetiis apud Aldum 1514. *Immo praeterea adnotaverat:* Memini vidiſſe Andegavii apud Cl. Menardum alteram Heſychii hujus editionem, ſed nulla in parte, praeter titulum, ab hac diverſam, ita ut pagina paginae reſponderet: qualis omnino eſt quae in Biblioth. Leid. eſt, impreſſa Hagenoae 1521. nullatenus ab hac diverſa. Proinde miror (*ait*) τὸν πάνυ Salmaſium ad H. A. p. 392. citare; Κουρήτας, ὀρομικὸς πίδαξ, & emendare πίναξ, cum ita prorſus hic legatur. Nec minus diſcrepat in citando p. 393. c. 472. a. Idem fecit p. 416. a. *Ex his certiſſime patet error Vlitii, qui ab Hagenoënſi non vidit eſſe diverſam Editionem Aldinam, quam Salmaſius ob oculos habuit: nam* πίδαξ *ibi habetur; quod vitium Florentina pariter & Schreveliana retinuerunt, ſola correxit Hagenoënſis.*

§. IV. *Praeter illas tres Editiones non nulli quoque* Baſileënſem *laudant. Ita Cl. Gisbert. Voetius in* Biblioth. Studioſi Theolog. *L. II. c.* 4. *p.* 288. (Ed. 2. *A.* 1651.) *inter* Lexicos (*ut vocat*) *Linguae Graecae recenſet* Lexicon Heſychii, cujus (*ait*) nullam puto eſſe editionem, praeter Baſileënſem. *Graviſſimus ſine dubio error eſt; ut plura ejuſmodi paroramata in iſto libello obvia. Si enim exſtat talis Editio, non ſola exſtaret. Sed* Baſileënſem *qui viderit unquam vel audiverit, baſtenus inveni neminem. Adeoque neſcio, unde habeat Cl. Morhof.* Polyhiſt. Liter. *T. I. L. IV. c. VII.* §. 6. *p.* 797. (Ed. 2. *A.* 1714.) „ Aldi *Editionem ſecuta* Hagenoënſis *A.* 1521. *quae*

„ *communiſſima, &* NB. Baſileënſis apud Cratandrum. „ *Niſi dentur exemplaria forte, quibus Titulus ejuſmodi novus tantum praefixus eſt, ut ſaepius factum eſſe, & fieri quotidie, dolemus; quum Literariae inde Hiſtoriae confuſio naſci debeat, neque exigua adcuratioris perturbatio doctrinae. Vix tamen exſtare ejuſmodi putem exemplaria, quin aliunde in hac rei literariae luce propius innotuiſſent; & potuit Morhofius ex aliorum citatione vel narratione (ut ſaepius evenit) hoc tradidiſſe. Quin potius cum Cl. Fabricio (qui & olim in* Exercit. de Lexicis Graecis §. 8. *eam citaverat; deinde tamen in* Bibl. Gr. *T. IV. p.* 543. falſum fuiſſe Voetium *ſcripſit, quod* ſolam Editionem Baſileënſem exſtare *crediderit) exiſtimaverim*, plane chimaericam illam eſſe; & Voetio Hagenoënſem in animo fuiſſe mihi perſuadeo, *inquit Vir egregius, in* Addend. *p.* 618. *Atque ita dudum ſenſi, quum vulgo magis obvia ſit Hagenoënſis; vel (quod & in* Praefat. *ad* Gloſſar. N. T. *ſuſpicatus ſum)* Phavorini *Lexicon in mente eum habuiſſe, utpote cujus Editioni* Baſil. 1538. *in exemplari, quod penes me eſt, nomen ſuum adſcripſerat Cl. Voetius. Simili errore accidiſſe puto, ut* Phavorini Editionem Hanovienſem A. 1521. fol. *alicubi relatam narret Fabricius* Bibl. Gr. *T. X. p.* 72. *ubi* Heſychii *Editio* Hagenoënſis *etiam intelligenda mihi videtur. His interim diebus vidi Jo. Caſp. Suiceri* Specimen prius *Heſychianae ſuae Editionis, in quo Heſychii Editiones enumerantur Veneta, Florentina,* Baſileënſis, *& Hagenoënſis:* alias *(inquit)* nec vidi, nec an ſint, ſatis novi. *Neque tamen ſuperior ſententia mutanda videtur. Quum enim nulla* Anni *mentio fiat, credibile eſt, tale potius* Hagenoënſis *Editionis exemplum vidiſſe Suicerum, quale ſupra memoravi, cui* novus *ſcilicet* Titulus *praefixus; cujuſmodi & ex Morhofio protuli paullo ante. Atque inde, recuſo primo folio,* curſivis *etiam (ut vocant) literis in altero iſto exemplari meo repetitam video Aldi ad Bardellonum Praefationem, quam* Romanis *expreſſerat Hagenoënſis. Cetera in vitiis etiam typographicis conveniunt.*

§. V. *Accedimus tandem ad recentiorem optimi libri Editionem, qui poſt ſeſquiſeculum fere, quo indigne nimis jacuerat, etſi omnibus Eruditis peramatus Auctor, elegantiſſime typis deſcriptus prodiit* Lugduni Batavorum, ex officina Hackiana, *A.* CIↃIↃCLXVIII. *in* 4°. *adcurante* Cornelio Schrevelio, *Medicinae Doctore, & Gymnaſii Leidenſis Moderatore vigilantiſſimo, qui tamen in ipſo opere diem ultimum clauſerat,* XI. *Septembr.* CIↃIↃCLXIV. *Inſcriptum ab Hackiis opus eſt* Emerico Bigotio, *cujus potiſſimum hortatu adjumentorumque fiducia id conceptum & natum ſuiſſe praedicant. Quum autem Docti paſſim Heſychium emendare & illuſtrare conati ſint, ſive ad oram Codicum ſuorum, ſive in ſcriptis editis, primum quidem in hac Editione variae Doctorum Virorum Notae, vel editae antehac, vel ineditae, acceſſerunt, Junii nempe, Scaligeri, Salmaſii, Palmerii, F. Guyeti, Sopingii, Cocceji, J. F. Gronovii, Tan. Fabri (quos Titulus exhibet) & aliorum, ſingulis paginis ſubjectae. Subſidiorum & Notarum ratio quoque in* Praefatione *verbo redditur. In fine adparet Jo. Pricaei* Index Scriptorum *ab Heſychio laudatorum alphabeticus, qui ad calcem Notarum ejus in Apuleji* Aſinum aureum, *Goudae,* 1650. 8°. *prodierat; reſecta tamen Praefatiunctula, quam reddam. De hac Editione, luculenta ſane, & adjectis variorum emendationibus utiliſſima, quaeque praeterea tum ad uſum adcommodatior eſt, tum ceteras externo comtu & nitore vincit (quemadmodum plures libri a Schrevelio emiſſi praeſtantiorum, quibus uti feliciter ei contigit, Typographorum opera hac parte ſuperbiunt) paullo curatius non nulla nunc monebo.*

CAP.

CAPUT III.

De C. Schrevelii Editione.

§. I.

Quamvis externis elegantiae dotibus, aliisque commodis, sese commendet haec Editio, non exigui tamen & plurimi naevi eandem deturparunt, utpote in qua „ passim observare est, emendationes virorum doctorum nunc mutilas, „ nunc loco motas, jam plane contra Auctorum mentem adductas adserri, sae- „ pe observationes maximi momenti praetermitti; quod sere solemne est in E- „ ditionibus, quas speciosa inscriptione cum Notis Variorum adpellant: qua de „ re pridem, nec injuria, conquesti sunt viri eruditi. „ Verbis utor Cel. Fabricii Bibl. Gr. T. IV. p. 551. subjecto exemplo, quod est in v. Ἀάπτους, (ubi Ἄαπτος erat) p. 7. Edit. nostrae. Recte itaque Cl. Theod. Hasaeus in Bibl. Brem. T. VIII. p. 670. dixit, venustam magis esse, quam accuratam Editionem. Sed uberius hac de re nunc agendum; unde operae nostrae institutum & necessitas etiam patere queant. Vera equidem dicturus sum, mihique comperta: quamvis non nulla ejusmodi sint, ut Schrevelii famae reticendo parcere maluissem, nisi veritatis & publicae utilitatis ratio praeferenda videretur, ad errores studiosorum, qui ea Editione utuntur, minuendos vel praecavendos. Et quum post sota Schrevelii prodierit demum hoc opus, quaeque ipse ulterius sorson monuisset ignoremus (quamvis edita Praefatio ante mortem ab eo adornata videatur) dubitare aliquando coepi, an non crassiores isti errores adscribendi potius sint inperitioribus quibusdam (discipulis forte) quibus excerpendi varia, & solia madentia corrigendi molestiam, aliis rebus occupatus, secure nimis reliquerit; non ignarus tamen, quid ex Emerici Bigotii literis de Schrevelio prodidit in Praefat. ad Quinctilianum Cl. P. Burmannus. Dicam itaque de hac Editione, prout omnium oculis expositа habetur, ne quid inclementius a me dictum quis calumniabitur, in alieni nominis detrimentum: quod a meis moribus alienissimum esse norunt, qui me norunt.

§. II. Quod ad ipsum Contextum:

1. Expressa est Editio Hackiana (paucis locis exceptis) ad Aldinam, etiam in apertis ac turpissimis vitiis, quae jam correxerat Hagenoënsis Editor, & tamen hic repetita sunt. Exempla vide in v. Ἀδωρότατος. (ubi μητελιδὺς, pro μελ.) Ἀμαυλὶς. (ubi γένους, pro γένος.) Ἄμμε. (ubi ἡμᾶ, pro ἡμᾶς.) ἈφαδήΣας. (ubi φασάμος, pro φασάμενος.) &c. In v. Δάσκιος. (ubi σωίδδρος, pro σωίδενδρος.) Δασπλῆης. (ubi μαχάλων, pro μεγ.) Δεκφοθὲς. (ubi ἐπιμαθὲς, pro - - - μαθὲς.) &c. In v. Ἐπίπαξ. (ubi ἃ, pro ἢ.) Ἔρδει. (ubi πεφίτοι, pro πεφίτδι.) Εὐσέλαιον. (ubi σελήνη, pro - - - νην.) In v. Ζέα. (ubi Ἐκάτε, pro τη.) Ζηὶ Φ. ἰῤ. (ubi τρεῖ, pro τρεῖς, omisso sigma, ut sup. in v. Ἄμμε.) In v. Θυρσοπλῆγες. (ubi ὁ ὀοθαζόμενος, pro οἱ.) Mitto alia infinita. In Praefatione tamen ad Eulogium sub fin. ubi Ald. recte ἀναμίλλιον, admisit ἀναμίλικτον, ut vitiose exhibet Hagenoënsis.

2. Non contulit Schrevelius Editiones, quae aderant; ut de Hagenoënsi ex allatis abunde constat.

3. Interdum quaedam in ipso Hesychii contextu omissa sunt. Ex. gr. in v. Ἄελλα, omissum γάρ. in v. Ἀθάρης, deest ἐπὶ γυναικός. in v. Ἀθεμίζειν, deest ἀπαμίζειν. in v. Ἀμαυλὶς, omissa verba ἢ μήλω. in v. Ἀρωδὸς, omisso γάρ, intrusum τό. in v. Βρυχέως, omissum ἢ Βρυχέως, sive ἢ Βρυχ. ut vitiose repetitur, quae forte hic omissionis ratio. In v. Ἑρμιόνη, deest ὁν. In v. Κνάμπτῃ, deest κάμπτῃ. &c. &c.

4. Vitia quoque in ipsum Textum inrepserunt orthographica. Non loquor

 de

de vitiis, quae in Aldina reperiuntur, quamvis emendatu per ſe facillimis, immo typographicis ſaepe; ſed ubi Aldina etiam bene ſe habet. Ex. gr. ἔλεγον, *in v.* Δημοκλείδας (*p.* 244. *a.* Ed. Schrev.) *pro* ἔλεγον. *& in v.* Ἀειδὲς - - αἰσχρὸν, *pro* αἰσχρόν. *&c. Quamvis & hoc vel oculatiſſimo acciderit operarum incuria, quam & ipſe invitus aliquando paſſus ſum in hac nova Editione. Fraudi tamen tantillum vitii fuit* Iſ. Voſſio, *qui ceteris Editt. neglectis,* ἄχρις *repoſuit. In* Diſtinctionibus *praeterea non tantum, &* Spiritibus, *ſed & in* Accentibus *error admiſſus, praeeunte paſſim Aldina, verum aliquando etiam, ubi recte collocati erant in prioribus. Ex. gr.* Ἡρέμων, ἡσυχάζων, *pro* Ἡρεμῶν, *ut praeceſſerat* Ἡρεμεῖ, ἡσυχάζῃ, *ab* ἡρεμέω. *Sic in v.* Ἥσυχος, ἀπερεγμὼν *ſcribitur, pro* ἀπερέγμων, *ut Ald. &c. &c. Quin &*

5. Novam Gloſſam *intruſit Editor, ceteris Editionibus omnibus ignotam, quando poſt v.* Ἀγμιὼν, ἀκεσθὲν, *in Ed. Schrev. legitur:* Ἀγμιῶν. ἀκεσθέν. *quae forte alicujus ad marginem fuerat correctio. Saepius* particulas, *aut* voces *integras, inſeruit, quas priorum Editionum fide ejeci: ut in v.* Ἀκαδημία, καὶ *ante* γυμνάσιον. *Vid. ibi* Not. *Sic ad v.* Ἀκοντιὰς, *poſt* ὀφέων *additur,* Ἀκοντίαι, *ut vitioſe exaratum. Et in v.* Δερμηστὴς, *contra omnes Edd. & ſenſum,* ἕψεως *ante* ὄφιν *ſcriptum. quo inepto additamento, ex ſeq. Articulo, ut videtur, intruſo, Textum liberavi.*

6. Compendia ſcribendi, *ſive antiquiores literarum notas, aliquando non intellexiſſe videtur: unde* ἐπὶ *pro* ἀπὸ *dedit in v.* Βλήρ· *conf. in v.* Βορρᾶς. *Sic* Βρεχμὼ *ſuo loco, pro* Βρεχμᾶ, *id eſt,* Βρεχμών· *&* ῆ *pro* εἶναι, *in v.* Ἐλεάτης, *p.* 1167. *&c. &c. Sic ad v.* Δευτερόπλους Sam. Petito τὶ *tribuit, pro* ἢ, *characterem non diſtinguens. Cujuſmodi plura in* Notis *commiſſa eſſe deinde patebit.*

§. III. *Haec ſpeciminis loco. Contra vero laudandum maxime cenſeo Editorem, qui* pag. 349. Ed. Hack. *poſt v.* Ἐπέθεντο, *longam ſatis Gloſſarum ſere centum ſeriem, in fine* pag. 351. *definentem, ſive proprio Marte, ſive a Viro quodam docto monitus, recte & feliciter tranſponendo reſtituit primus: ubi de ingenti lacuna, jacturaque Vocabulorum non exigua, querelam* Dan. Heinſio *moverat priorum Editionum confuſus ordo, quem a nemine animadverſum vel notatum antea fuiſſe miror. Equidem Schrevelianam Editionem hac parte ſequi non dubitavi, praeeunte quoque literarum ordinis obſervantiſſimo Phavorino. Reliqui tamen quinque Gloſſas p.* 1332. *ante v.* Ἐπεσόχαζεν *ex iſta confuſione inutiliter & vitioſe repetitas, quibus carere forte quis mallet: ſed nihil temere delendum putabam. Vide quae p.* 1318. *notavi ad v.* Ἐπεγκαυάξαι (*ubi vitio typographico* Ἐπεγκανάξαι *legitur*) *& p.* 1324. extr. *ad v.* Ἐπελήκεον. *Similis Gloſſarum XVI. tranſpoſitio adparet in lit.* Τ, *p.* 894. Ed. Schrev. *poſt v.* Ταρίφη, *uſque ad v.* Ταριχεύσαι. *Quem ad modum in v.* Ἀγὲν, *poſt* καὶ ἦγεν *reponendum curavi integrum Homeri verſum, qui in prioribus Edd. (excepta ſolum Hagenoënſi) perperam ſubjectus erat verbo* Ἀγέμεν.

§. IV. *Ad Editionis Schrevelianae* Notas *veniamus; de quibus plura etiam monenda ſunt. Optima ſine dubio ſubſidia, a variis conquiſita, in manibus habuit Schrevelius; non ea tamen, qua par erat, cura vel peritia paſſim digeſta & protracta: ut ſaepius conqueſti ſint harum rerum ſtudioſi. Utinam in* Suiceri, *novam eodem tempore molientis Editionem, incidiſſent manus, cui ab eodem tunc* Bigotio *ſpem factam eſſe liquet ex ineditis, quas proferam, literis! Permulta enim bonae frugis, & meliora non nunquam quam prima fronte videantur, corrupit Editor, verborum ſententia ſaepe jugulata, neque paucis vel prorſus, vel ex parte omiſſis, ſive ea minus intellecta ab eo fuerint, ſive negligentius deſcripta; ſic ut quid velint aliquando Notae Schrevelianae, exputare vix queas, & Delio natatore opus ſit. Quod ne fruſtra dixiſſe videar, ex multis pauca dabo.*

1. Mutilas *paſſim deprehendi Notas* Sopingii, Palmerii, *aliorum, quibus uſus*

uſus eſt Schrevelius: ut dudum quoque monuit in Specimine ſuae Editionis Jo. Verwey, ad v. Ἀβαῖλες. Quae integriora ex illorum Virorum autographis, poſtquam nacti ſumus, exhibuimus, reliqua quae in operis initio videre nondum contigerat (Palmerii praeſertim) in Addendis poſtea (Deo volente) daturi. Vide exemplum prolixioris Palmerii Notae, a Schrevelio mutilatae, in v. Ἡνία στιγαλόεσσα, p. 1641. (quo ipſe provocat Palmerius Exercit. in Auct. Graec. p. 482.) cujuſmodi plures adferre facile eſſet. Sic truncatae ſunt Notae Sopingii, in v. Αἴθρυλα, Ἀλέα, Βαχία, Βίσηγις, Βόλωθον p. 739. &c. &c. Fungeri, in v. Αἰεῖοι &c. aliorum paſſim.

2. Omiſſae prorſus hic ſunt plures Notae Sopingii, Palmerii, &c. quas reſtitui ſuis locis, addita plerumque monitione. Sic in v. Ἀρηιφοιτικὸς patet Ill. Bentleji inventum Sopingio jam olim in mentem veniſſe. Plura quoque in aliis, quae videre non licuit, omiſſa eſſe, vix dubito. Ita ex Salmaſii Codice Cl. Kuſterus ad v. Ἀτίζεις, aliique ad v. Ἀβάκης, & ex Cod. Guyeti idem ad v. Βλῶσις, adfert quae non adparent in Edit. Hackiana. Abſolvendus tamen videtur, vel excuſandus in variis Schrevelius, quia in Praefat. monuit, ſe multorum Doctiſſimorum Virorum exemplaribus uſum fuiſſe, aut excerptis ex exemplaribus, quorum catalogum recitat; adeoque culpa ſaepius in eos tranſferri poſſe videtur, qui excerpta male deſcripta cum ipſo communicarunt. Eadem de cauſſa forſan aliquando remittitur Lector ad alium locum, ubi Nota inſpicienda non adparet: ex. gr. in v. Στεύγλος Soping. ſcripſit: „ Vide ſup. „ ad Ἀλαῶπη. „ ubi tamen ne γρῦ quidem.

3. Lemma marginale, quod in uſus privatos adnotaverant librorum poſſeſſores, interdum Notis inſertum, quaſi Nota eſſet, vel emendatio. Sic ad v. Ἄδωνις repetitur quod in Textu eſt, nempe Ἀφροδίτη ἐν Λιβύῃ, quod Salmaſ. tantum in margine poſuit ſine dubio, ut notaret illud Veneris Libycae cognomen. Similiter in v. Ἀδρὸι, ante Ἄδρυα, ubi vid. Not. ut & ad v. Ἀστεφάνη - - - Πυθιαστάς· ad v. Ἐπὶ καίρων - - - ἔφθειρεν, de Croeſo, p. 1360. & elariſſime ad v. Ἄψυχες, & v. Θάψινον, ubi fluvius Thapſus memoratur. Conf. ad v. Ἐπίνητρον. &c. &c.

4. Majori etiam ſtupore aliquando Notae, non ſine injuria Doctorum Virorum, vocabulo plane alieno ſubjectae ſunt, quae in Ald. vel Hagen. Edit. ob majus chartae ſpatium e regione loci illuſtrandi adſcriptae fuerant, quamvis adverſam paginae partem reſpicerent. Quod in Edit. Hack. minime detegi quum poſſet, Lectorem implicare non tantum debuit, ſed & cauſſam dedit ſubinde, ut praeter meritum vapularet illius Notae auctor. Sic ad v. Ἀπαιβοῖδος relata eſt Sopingii Nota, quae pertinet ad v. Ἀπαμβεμίκη· ſub v. Ἀπιθὴς ejuſdem Nota comparet, referenda ad v. Ἀπαρθένιντα. Conf. ad v. Ἄσπες, Ἀσίῳ, Δῆμος καλὸς. &c. Sic ad v. Ἐχάζετ κῆρ ἀλ. reperitur, quod ad v. Ἐφολκίδα· ad v. Ζηρὸι, quod ad v. Ζίξ· ad v. Ἡγητηρία, quod ad v. Ἡδωτῆρες· ad v. Σαμιακὸς τρόπος. - - - τοὺς δὲ ἐμβόλους &c. quod ad v. Σάλαγξ pertinet, &c. &c. Omnes iſti errores ex eodem incuriae fonte manarunt; quos detegere & abſtergere moleſtiam aliquando, immo faſtidium peperit.

5. Eodem ſaepe modo Notas variorum confudit, & uni tantum adſcripſit; quae ſeparandae erant, conjunxit; turbatoque ordine ad alienam Gloſſam, ſive proximam, ſive remotiorem, retulit; quas in ſedem ſuam revocare itaque coactus ſui. Exempla ſunt infinita. Inſpice tantum collatas Editiones Hackian. & noſtram ad v. Ἀγωγὴ, Ἄδηα, Ἀεῖος, Ἀλμαῖραι, Ἀνδρόμεον, Ἀπαλέϊλες, Ἀτλάλη, Αὐτοφεία, Βαίμεναι, (ubi Guyeti Nota, ad ſeq. v. Βαίη pertinens, Coccejo fraudi fuit) Ἐκλελαμμένον, Θίξη, &c. &c. Similiter Sopingii Nota ad v. Βέτυρον (etiam omiſſo nomine) retrabenda ad v. Βάτυπος, ſubſtituta praeterea, quam ex autographo dedi. Pariter quod eſt ad v. Κελλωπᾶς, pertinet ad v. Κελδοί· Ejuſdem ad v. Λάπης, adſcribenda voci Λαπτής· ad v. Πλαλέα, Guyeti prior Nota ad v. Πλάτων, πλαγὼν, ſpectat; altera ad v. Πλαπὰ, τὰ ὐ πλ. &c. quamvis Πλάτων, ex

conſueta literarum Τ & Γ *confuſione, potius corruptum videatur pro* Πλαγὰν, *Dorice pro* πληγὴν, *ut ſuperius habetur. Sed de his alias: neque plura confuſarum Notarum exempla adferre opus eſt.*

6. *Miſere ſaepius* corruptas *eſſe Doctorum Notas, tum ex dictis abunde patet, tum aliis exemplis, etiam putidis, oſtendam. In v.* Ἀγτεγξῶν, *pro* Ione *Comico, Ed. Hack. dedit* Ionicum, *quaſi de dialecto Ionica cogitaſſet* Salmaſius, *cui* ἀκήτων *pro* ἀκήτᾳ *tribuitur in v.* Ἀκταία, *ut* πετρώδων τόπων, *pro* πετρώδεις τόπους, *in praec. v.* Ἀκτάς. *In* Sopingii *Nota ad v.* Ἀγὸς, *vitioſe* כְּסוּם עָנוּר *legitur, pro* כְּסוּם עָנוּר *ut ſaepius in Hebraicis aberravit. Porro in v.* Ἀλιετρὸν, ἁμαρτωλὸν, Guyetus *in Ed. Hack.* „Ἀλιτρὸν, *id eſt*, purpura „ obſcuri coloris. „ *Emendationem probo; quae lectio inf. ſuo loco adparet: quamvis tranſpoſitis literis forte fuerit* Ἀλιετρὸν, *pro* Ἀλιτρὸν, *ut inf.* Ἡλίῤ, ἡμαρῤ, *ubi ſeries* Ἡλιῤ *poſtulat. Sed explicatio Latina ſequens plane non reſpondet, conveniens potius proximo* Ἀλιδνοφῆ.

In v. Ἀπομήσασθαι - - - ἀπελθὼν, *Schrevelius male legens maculatam* Sopingii *emendationem, pro* ἐπανελθὼν *edidit* ἀπανελθὼν. *Graviorem errorem vide ad v.* Βόλωθον, *poſt* Βόλβιτα. *Et injuria vapulat Vir Doctus ad v.* Ἐπίπασσει, *quaſi* πιστὰ *pro* πιστὰς *correxiſſet. Plurima autem vitia inde nata ſunt, quod auctoris illius manum non adſequutus ſit* Schrevelius, *vel quiſquis demum fuerit tantae oſcitantiae & inperitiae deſcriptor. Ita* Juſtinus *pro* Luciano, *ad v.* Ἀπρόκιεφα· *Litera* χ, *pro* νſ. *ad v.* Ἄμφιον· ἀφύταινα, *pro* ἀρύταινα, *ad v.* Ἀφύτεις· *conf. inſigne exemplum ad v.* Ἀγωγία, *p.* 79. Feſtus *pro* Polluce, *ad v.* Βαρβός· & cap. 3. *pro* §. CXI. (*non inſpecto, ut paſſim, auctore*) *ad v.* Ἑλλοπίδας· *ut nota numeralis* 6. *pro litera* σ, *ſive* Iliad. Σ. *ad v.* Ἐμμέλεια *exhibetur. Sic ad v.* Ζακελπίδες, *paginae numerum, inſpecto Athenaeo, diſcere potuiſſet. Similiter ad v.* Δεκῶν (*ante v.* Δεκαυᾶσθαι) *pro* Joſ. *legens* νſ. *geminam vitiavit citationem, ne quidem inſpecto Codice Sacro. Idem ad v.* Ἐν σφαιρῳ *ex duabus poſtremis literis vocis* Tyrio, *ob exeuntem verſum diviſae, lepide finxit numerum* denarium (10.) *Ad v.* Ἐξηγήδιοι, *a latere pinxerat* Sopingius ἐξ αἰκλε, *reſpiciens ad ſeq. v.* Ἐξήκλω, *non animadvertente Editore. Quid* H. Stephano *factum ſit ad v.* Ἐπαλαζονευόμενοι, *ibi vide. Ad v.* Ἐπίῤῥωσις *lepide Numeralis nota* 16. *in Pronomen* is *converſa. Ad v.* Ἐπίκρος *pro* Scholiaſte *nomen* Scaligeri *poſitum. Ad v.* Ἐῤῥωπίζομεν *in* Palmerii *Nota pro verbis*, merci vili &, *ſine ſenſu dederat* verum, *manu Palmeriana deceptus: quemadmodum eadem de cauſſa ad v.* Θεῖα, *pro* diminutive *editum fuit* divinatione; *quod vix divinare potuerit Lector. Ad v.* Ζευγεία *Herodoti* βωνὶ *in* τρυνὶ *mutatum; ut* τεῦφος, *pro* τροφὸς, *ad v.* Θηλαμών· & αἰθὼ, *pro* ἀ θίω, *ad v.* Θιῖη, *ubi vide plura. Conf. ad v.* Ἡλεμίσλεμα, & *ad v.* Ἡλιάζαι, *ubi triplex error ex male lectis* Sopingii *verbis, neque inſpecto Arriano, ſcil.* Epiſt. *pro* Epict. ἐαδέξαι *pro* ἔκδι & συγκληπάων τόπε, *pro* συγκληπτῶν τόπους. *Sic ad v.* Ἥρωαι, 4. Scal. *pro* Joſ. Scal. & μασπδὸν, *pro* μάστσον, *ad v.* Θώμισον. *Ad v.* Λασίσμαλα *jocularis error, ubi* Sopingius *nomine* τοῦ Λάσου *ſignificari cenſebat* Laſum illum Hermionenſem, *de cujus ſophiſmatibus Athenaeus. Sed* lapillum Hermionem *lepide ſubſtituit Editor. Mitto plura, quia nugarum taedet.*

7. *Aliorum Notis aliquando* ſuas inmiſcuit *Schrevelius, quemadmodum* num. 5. *diverſas variorum conjunctas dixi; idque ſine ulla monitione, aut diſtinctionis indicio. Sic paſſim videmus Athenaeum, Harpocrationem, alios, tam recentiores, quam veteres, laudari, quorum mentionem Notae auctor non addiderat. Saepius ita* Anonymus, *adjecta tantum nota numerali, occurrit, ab aliorum* Notis *non diſtinctus; idque quavis fere pagina repetitur. Multi quid velit, aut quis ſit ille* Anonymus, *ignorarunt. Alibi tamen Homeri quemdam interpretem ſe reſpicere declarat, ex. gr. ad v.* Ἀδῦσι *citat* Anonym. in Hom. p. 207. *Intelligendus eſt, ut verbo dicam,* minorum Scholiorum *in*

Ho-

Homerum auctor, quae vulgo (etſi perperam) Didymo tribuerunt. Spectavit Editionem Hervagianam *Poetae A.* 1535. fol. *Quum vero non indiligenter eadem Scholia adhibuerim, & ad verſuum numerum loca enotaverim, nolui ſemper* Anon. *ſubjicere, quod & ſaepius loco alieno adpoſitum.*

8. *Schrevelius* errores Doctorum *quorumdam deſcripſit non tantum, ſed & ſolos* dedit *aliquando, quamvis Viri Docti ipſi errorem deinde ibidem adnotaſſent: quod reticendum non erat. Ex. gr. ad v.* Ἀττέλειος, *ſive* Ἀπελλεῖος, *a* Sopingio *tentatus adparet Philonis locus, in quo* ἀκατάσχετος *emendatur, pro* ἄστατος. *omittitur autem manifeſta erroris profeſſio, quam ex* Levit. XI. 22. *poſtea adjecerat auctor. Hac de cauſſa, ne quis miretur,* Sopingii *Notam ad v.* Ἀπόκελις („ Vide Athen. lib. XIV. & inf. in Μάκλης.„) *omittendam cenſui, quippe natam inde tantum, quod prius Pollucem tentaverat l. IV. c.* 14. *legendo pro* βακτριασμὸς καὶ ἀπόκινος, βακχιασμὸς καὶ ἀπόκελις. *poſtea errore animadverſo ſe correxit, addens:* Sed vide Athen. *&c. Quae itaque, demtis praecedentibus, nullum fundunt ſenſum idoneum, Heſychii loco convenientem.*

9. *Interdum* Graeca *quaedam in Notis comparent, quae in* Tho. Brunonis *Codice ex aliis Lexicis Graecis ad marginem ſcripta reperit Schrevelius, nulla admonitione uſus. Ita ſtatim in principio, ad v.* Ἀ, ἀ, *n.* 6. (*p.* 2. *meae Edit.*) *vocem* ἄγνωτον *adjecit; & ad v. ſeq. n.* 10. *compluſcula etiam, e Suida depromta, leguntur. Conf. ad v.* Ἀάλιον, Ἀάσαι, Ἀάστους, *&c. Similiter ad v.* Ἀγωγεύς, *ex Phot. Lex. MS. item ad v.* Ἀγωγία, *&* Ἀγών *&c. Eodem modo ſaepius* MS. *laudatur a Schrevelio, ut dubium faceret, num forte* MS^a Codicis *Heſychiani aliunde uſum, vel excerpta, impetraſſet, omnibus hactenus incogniti; aut quid demum intelligendum ſit. Citatur autem ad v.* Ἀβάμαλα, Ἄβη, Ἀβλαβώνιον, Ἄθαμβος, Ἀθηναία, Αἴθεμα, *&c. Dudum conjeceram, deſignari Gloſſarium aliquod Graecum MStum, vel a Schrevelio, vel ab alio Viro Docto cum Heſychio in variis locis collatum. Verum certo deinde cognovi quid rei ſit, poſtquam Pariſiis inter alia ſubſidia, deinde celebranda, ad me delatum eſſet Hagenoënſis Editionis exemplum, quo uſus olim fuit Nob.* Samuel Sorberius. *In eo vidi ad eadem loca* MS^a *mentionem fieri. Et ne quis dubitet, quin MS. Gloſſarium aliquod, cujus lectiones contulerat Vir Doctus, intelligendum ſit, fidem faciat quod ad v.* Αἴθεμα (*poſt* Αἰθιοπὶς) *aperte notatum invenerim:* „ Gloſſ. MS. στίφη. „ *ubi Schrevel. tantum exhibet:* „ στίφη MS. „ *Paſſim quoque alibi tacite, vel addito* vide, *& interdum ſubjecta ſola litera* S. (*ſub qua alibi* Soping. *latet, &* Salmaſ. *Vid. ad v.* Δημητρεύεσθαι) *Notis ſuis inſeruit Schrevelius, quod e Sorberiano Codice ex MS. iſto Gloſſario hauſtum fuit; ut ſuis locis monemus. Vide tantum ad v.* Ἀποστυγνῦν, Ἀρδανίαι, Ἐξ ἀείρω, &c. *Saepe etiam notatas in eodem Codice meliores lectiones, quaeque alicujus momenti ſint, in Edit. Hack. omiſſas deprehendi. Vide quae notavimus ad v.* Ἀγχεμαία, *& ad v.* Ἀθηναία.

10. *Similiter* Auctorum nomina *non raro* praetermiſit *Schrevelius, nullius mentione facta, ubi* Sopingius, *vel alius, laudandus fuiſſet; unde ipſius Schrevelii eas eſſe Notas, quis exiſtimaret, quas vero auctori reſtituimus. Vide in v.* Αἰδοιωθῆναι (*ubi* Guyeti *nomen comparet*) Αἰλόχειος, Ἀλέα, Ἀμφωξίς, Ἀταβάτης, Βαλῆρος, Βίτορος, Λαμιῶν, Ῥοῖκα, *&c. quae* Sopingio *ſublegit, etiam vitioſe; ut* Palmerio *paſſim alia. Vide ad v.* Ἐπὶ Λιναίῳ, Συβελασμὸς, *&c. &c.*

11. Salmaſio *ſaepiſſime tribuuntur, quae* Scaligeri *ſunt, vel in ejus ſaltem exemplo (quod Bibliotheca noſtra publica ſervat) in margine reperi. An vero* Salmaſianae *Notae, quibus ſe adjutum ſuiſſe Editor in* Praefatione *monet, ſint iſtae forſan, de quibus in operum Salmaſii catalogo,* Epiſtolis *ipſius praemiſſo, tanquam brevi edendis, loquitur Anton. Clementius p. LXVIII. dicere non habeo. De* Guyeto *autem, qui ſaepius unica litera* G. *notatur in Ed. Schrev. (ut plures unica tantum litera deſignantur ibi) paullo poſt monendum; ut & inferius de* Palmerio, Sopingio, *aliis, quorum ineditas notationes adhi-*

 buit

buit Schrevelius, praecipua Praefationis *ſuae parte quoque ex* Sopingii *Codice ſubrepta, quae incipit a verbis,* Quiſnam fuerit, non conſtat: *&c. deſinit autem in his,* nemo ſano perſuadebit. *Quod ibidem deſignavi, & in variis locis ex autographo emendavi.*

12. *Adtexere plura poſſem, ubi Schrevelius ex proprio penu depromta veterum & recentiorum loca adtulit* ἀπεγγραφικῶς *plane; ex. gr. ad v.* Εὐρυκλῆς, *de feſto* Εὐρυκλέας, *quod minime huc facit, inſpicere jubet Meurſium. Sed deſino: nimius enim jam fui.*

CAPUT IV.

De Editionibus promiſſis, & latentibus Doctorum Notis.

§. I.

Poſtquam ita varias Heſychii Editiones luſtravimus, ante quam propius ad hanc noſtram, ejuſque praeſidia, accedamus, operae pretium videtur non nulla de promiſſis *quorumdam* Editionibus *praemittere, & quaenam alibi etiam nunc* deliteſcant *Eruditorum hominum lucubrationes, indicare. Neque omnes tamen, qui hic aliquid tentaſſe dicuntur, anxie enumerabo, quum & incertiora quaedam ſunt, & plura inferius quoque enarrabuntur. De celebrioribus itaque, & aliunde notis, potiſſimum dicam.*

§. II. *De JOS. SCALIGERO, quamvis varias (ut in alios pleroſque Auctores) Heſychio ſuo emendationes alleverit, non liquet, unquam eum de Editione ſuſcipienda cogitaſſe; ſed* D. Heinſio *potius auctor ejus fuiſſe videtur. De ISAACO CASAUBONO nihil etiam conſtat, niſi multa & ipſum in ora Codicis ſui emendaſſe, cum D. Heinſio facile communicanda. Eorum frequens mentio eſt in ipſius* Epiſtolis, *locis ſtatim indicandis.*

§. III. *Serio magis hanc rem meditabatur DANIEL HEINSIUS,* admodum *etiam* adoleſcens, *graviſſimum ita languorem, quo laborabat, in paternis aedibus ſublevaturus: ut teſtatur in* Lect. Theocrit. *p.* 377. *Idem ad Horat. L. I.* Epiſt. I. *vſ.* 30. *p.* 51. *aperte promiſit. Conf.* Proleg. *ad* Ariſt. S. *p.* 663. *& Cl. Sarrav.* Epiſt. 13. *p.* 19. Ed. Burm. *Atque eo tempore* Caſaubonus *ſaepius ad eum ſcripſit, ſi pergeret in utiliſſimo opere, (ut idem hortatur,* Epiſt. 198. *&c.) ſuarum ſe obſervationum & emendationum Heſychianarum* πάσφορον ὄγκον *facturum ei copiam.* Multa enim, *inquit,* ὁδοῦ πάρεργον emendavimus in ora noſtri Codicis, cum aliquando eum Criticum ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς percurreremus. *Vid. Caſaub.* Epiſt. 217. (*Ed. Graev.* 1656.) 222. 247. *&c. Diſertius* Epiſt. 265. Etſi, *ait,* poſſe te opera noſtra carere ſcio (qui magno Scaligero adeo familiariter utaris; *ut dixit* Epiſt. 222.) quia tamen ita vis, colligam ſimulac otium nactus fuero. *Et* Epiſt. 289. valetudine & curis *morae ſuae amplioris culpam excuſat. Verum poſtquam* & occaſio *Heinſium,* & ipſius genius, ad alia ſtudia vocaſſet, (*Jani Rutgerſii, fratris ejus adfinis, verba ſunt, A.* 1618. *in* Var. Lect. *p.* 561.) *ab incepto nobili deſtitit, relictis tantum Codicibus ſuis, quibus Notas ſuas ſparſim adjecerat. Illorum autem, a nobis poſt Verwejum adhibitorum, hiſtoriam inferius ſuo loco tradam. Ob eandem cauſſam de* Godefredo Sopingio *nihil hic monebo; de quo infra copioſe.*

§. IV. *De* Salmaſii *Emendationibus in Heſychii Lexicon Ant. Clementius in* Vita *ejus p. LXVIII. ait:* Hae brevi excudentur. *Sed, ut paullo jam ante dixi, nihil cetera de his liquet. Neque etiam de* Jo. Meurſio (*quod Cl. Morhof.* Polyh. *T. I. p.* 797. *indicare tamen videtur*) *mihi quidquam patet: cujus ſaepe emendationes* Scaligero *non ignotas fuiſſe comperi. Multas* Meurſii

ſii manu conſcriptas Notas, etiam in Heſychium, Upſalae penes Cl. Ulr. Obrechtum fuiſſe teſtatur Baudelot. de l'Utilité des Voyages, *T. II. p.* 733. *Aliquid autem molitum fuiſſe CHRISTIANUM SCHOTANUM, & ARCERIUM, ex G. J. Voſſii* Epiſtolis *colligo. De* Schotani *futura* Editione *loquitur A.* 1640. Epiſt. 393. *ad J. A. Van der Linden, p.* 359. Ed. Lond. *addens etiam:* „ Jam anni triginta & amplius ſunt, quod *Cl. Heinſius* „ promiſit: & multa oſtendit mihi quae obſervarat. Verum aut valde fal- „ lor, *aut* editurus nunquam. De *Cl. Schotano* longe meliora ſpero, pau- „ cioribus, ut arbitror diſtento. Quare ſi intellexeris ex eo, jam jam e- „ dendum nobiliſſimum Grammaticum, *&c.* „ *Deinde* Epiſt. 411. (*A.* 1641.) *ad eundem, p.* 375. „ Interea nihil impedit, quo minus *Cl. Schota-* „ *nus* adnotet, quaecunque ſibi ex veteris amici mei *Sopingii* Codice uſui „ eſſe poſſint. „ *Iterum* (*A.* 1647.) *ad eundem, Epiſt.* 536. p. 452. „ De „ Heſychio quaeſo aurem velle eximio *Schotano. &c.* „ *Loquitur ibidem de filii ſui, tum peregre profecti,* Iſaaci Voſſii, *Codice tranſmiſſo ad ornandam Editionem iſtam. Sed in eadem opera ſuas etiam partes habuiſſe Cl.* Arcerium, *patet ex Voſſii* (*A.* 1641.) *ad eum data* Epiſt. 414. *p.* 377. „ Tandem igitur *Heſychium* mitto, poſtquam Britanniam petiit *Iſaacus* meus; „ cui nihil aeque in voto, quam ut *ingenio induſtriaeque tuae* plurimum e- „ ruditiſſimus debeat Heſychius. Multi hactenus Scriptorem eum *promiſe-* „ *re;* ſed *Te* eum fore confido, qui ſpem expleas Reip. literariae. *&c.* „ *Non potuit ad binos diverſos eodem tempore Editores ita ſcribere Voſſius, niſi cogitemus, eoſdem ſocias operas huic Franequerae Editioni tribuiſſe. Utique ſic* Chriſt. Schotanus *Voſſio reſcripſit* Part. II. Epiſt. 324. *p.* 218 „ Jam „ vel hoc nomine *Heſychii Editio* allubeſcit *&c.* Tu enim, Eruditorum exi- „ *ſtanter*, hortantibus Collegis Amiciſſ. *DD. Lindano* & *Coccejo*, appre- „ hendi, vergente quidem huc & trahente prona mea voluntate, rapiente „ autem neceſſitate pene rei - - - at repellebat conſcientia tenuitatis, quae „ optaret tanto Grammatico doctiorem operam admoveri. *&c.* „ *Deinde in-* *terjectis quibuſdam de* Iſaaci Voſſii *Editione, quam is cogitaverat, cui locum ita cedere mallet, ſic pergit:* „ Sin autem, fervide urgebo τὴν ἔκδοσιν τὴν ἐμὴν, „ fretus Veſtra tam benigna pollicitatione, ſimulque aliorum inſignium Vi- „ rorum, qui Symbola conferre ultro etiam promiſerunt. *Tui* autem, Vir „ maxime, *exemplaris* cujus uſus erit, *ſignificabimus*, & poſt breviſſimi tem- „ poris uſuram, fide optima, remittemus. „

§. V. *De ISAACO VOSSIO quum in laudatis* Epiſtolis *ibidem paſſim locorum agatur, ejuſque Codice, non opus eſt ut hic verbum addam. Inferius enim, quomodo ille ad me theſaurus devenerit, exponam latius. Fuit certe etiam inter Promiſſores.*

§. VI. *Eadem Cl. JO. CASP. SUICERI res eſt, qui Editionem ejus promiſit in* Obſerv. S. *p.* 139. *A.* 1665. *Tiguri in* 4to. *editis.* Duplex *edidit quoque* Specimen, *quorum poſterius in eodem libro exhibet; prius in forma majori ediderat Tigur.* XII. *Kal. Decembr.* 1662. *Utrumque, ut & videbis infra, ad calcem* Praefationum. *De PALMERII Notis poſtea quoque dicturus ſum: nec non de JO. VITO PERGERO.*

§. VII. *ALEXANDRUM MORUM novam Heſychii editionem in animo habuiſſe quis putet ex Cl. Sarravii A.* 1639. *ad eum data* Epiſt. 13. *p.* 18. *Hortatur enim Morum, ut Heinſianam Editionem, ſruſtra exſpectandam,* occupet: „ dignus enim Grammaticorum ille Juppiter, *inquit*, in quo „ tua deſudet induſtria. *&c. At ſerio nunquam de Heſychio edendo cogitaſſe Morum, vere monet Cel. Fabricius* Bibl. Gr Vol. IV. *p.* 550. *Neque ipſum ulli promiſiſſe memini. De* Thoma Gale *nihil etiam novi ultra quod Fabri-*

cius, modo laudatus, ibid. *ſub fin. monuit, ipſum* 4000. *amplius loca in promtu habere, quae in Heſychio meliora reddere poſſit, ſi nova adornanda eſſet Editio.*

§. VIII. *Haud diſpar ratio fuerit* JOANNIS PRICAEI. *Scripſerat equidem in* Praefatiuncula, *Heſychiano Auctorum* Indici, *A.* 1650. *ad calcem Apulejanae* Metamorphoſeos, *praemiſſa:* „ Id & alia perſequendi fortaſſe e„ rit brevi locus: in *nova* nempe *Heſychii editione*, ad quam prae ſe fert „ Librarius noſter, non noſtro tantum impulſu, ſed & ſuo impetu ferri. Ad „ coenam adeo lautam vocatos hortamur ne immunes veniant, quin ad ſplen„ didum Contextus apparatum bellaria Annotationum conjiciant. Nos cer„ te, ne aſymboli accedamus, pro viriculis adnitemur.„ *Sed praeter* Indicem *illum*, & *ſparſas hinc inde Emendationes, nihil dedit. Eodem modo* TANAQ. FABER, *ad tempus tale quid ſubito mente volvens, de quo nihil deliberatum & conſtitutum erat*, *A.* 1662. Epiſt. 7. *p.* 15. *P. II. G. Patino ſcripſit:* „ Heſychium certe paeniſſime emendatum ἐκ ποδὸς ἐς κεφαλὴν „ dare potuiſſem; ſed malum literarum fatum ſpes egregias afflictas dedit.„ *Iterum* Epiſt. 19. *p.* 60. *A.* 1663. „ Vides - - - quid - - - ſperari poſſit. „ Sed magna res eſt, & otium & ingentes ſumptus deſiderat; & qui utrum„ que antehac ſuppeditare poterant, ii nulli amplius ſunt: &, quod omni„ um deterrimum eſt, mihi verba ſunt ſine penu & pecunia.„ *Haec quo tendant, & quid de iſtius modi Editionibus habendum fuerit, quiſque videt.*

§. IX. *Ob nimias quoque difficultates a propoſito diſceſſiſſe videtur* Thomas Munkerus, *qui aliquam Editionis ſpem fecerat ad Anton. Liberal. c.* 6. *p.* 51. *ubi quibuſdam locis tentatis ſubjicit:* „ Haec in guſtum ſufficiant. Quod „ ſi ſtudium noſtrum qualicunque modo juvandi bonas literas non ingratum „ tibi eſſe intellexero, non parum animabis me, ut aliquando aliquid boni „ faciam Heſychio.„ *Sed &* Berkelii, *antagoniſtae acerrimi, criſis eum forte deterruit. Nihil utique porro dedit. De ipſius Codice, hodiedum ſuperſtite, infra dicam, ubi de* Verwejanis *adminiculis.*

§. X. *De* JO. VERWEJO, *ejuſque inchoata Editione, res eſt notiſſima. Quum autem in ſequentibus de eo ex profeſſo agendum ſit, inter promiſſas hactenus Editiones de eo verbum addidiſſe hoc loco ſuffecerit. Non negligendus interim Ill.* EZECHIEL SPANHEMIUS; *quamvis non ipſam quidem (ſi bene memini) Editionem promiſerit, adparatum tamen copioſum jam a prima aetate, promovente tum conatus eos Cl.* Salmaſio, *collegiſſe teſtatur* Tom. I. de Praeſt. & Uſ. Num. *p.* 233. Ed. maj. *Et iſtum quidem theſaurum latere etiam nunc apud Berolinenſes, literis mihi ſignificavit Cl.* Jac. Elſnerus. *Ex nupero quoque* Theſauro Epiſtolico La Croziano, *T. II. p.* 237. & 239. *vidi*, Heſychium *illum* Spanhemianum *ante hos annos in uſum ſuum expetiiſſe a Celeb. La Crozio* J. C. Wolfium, τὸν Μαυρέτιον. *Dubium non eſt, quin egregia plurima inde hauriri queant. Varia tamen obſtiterunt, quo minus Notas illas (de quibus fero etiam inaudiveram) ad noſtram Editionem ornandam abhibere potuerim.*

§. XI. *Inſignis autem utilitatis omnino fuiſſent Notae Reverendiſſ. Ceſtrienſium Epiſcopi* JOANNIS PEARSONII, *Viri in hoc literarum genere ſummi, ſi ad manum fuiſſent. De eo Mericus Caſaubonus ad Hieroclem p.* 181. Ed. Lond. 1654. *memoriae prodidit*, Heſychii & Suidae (*a Kuſtero adhibiti*) *eum* Editiones dudum moliri. *Neque vero praeſtitit Vir eximius. Superſunt tamen in utrumque Lexicographum Notae illius locupletiſſimae, Cantabrigiae in Collegio S. Trinitatis; unde Specimen aliquod mihi ante hos annos tranſmiſſum in hac Editione comparere volui; ut ſtatim in principio, & ad corruptiſſimam Gloſſam* Βάδηδι, *p.* 674. *Hujus theſauri nanciſcendi mihi ſpes aliquando facta, tandem (neſcio quo modo) evanuit. Poſtea de ſimilibus chartis Pearſonianis, in Ceſtrienſi Bibliotheca latentibus, me monuit Nobil.*

bil. Jeremias Dyſon, *cui pro benigne oblata ope, ut & ceteris Viris Clariſſimis, gratias ago maximas. Quandoquidem enim nimium nunc proceſſerit Editio, adeoque non niſi poſteriorem partem bis acceſſionibus ornare liceret, differendum potius exiſtimavi, nihil interim prius habiturus, quam ut conjunctim poſtea ad calcem operis omnes* Pearſonii *Notae proferri queant. An vero ibidem Magni* Bentleji *curae quoque adſint, ignoro; quarum pretium norunt omnes.*

§. XII. *Cl. LUDOLPHI KUSTERI promiſſam Editionem mors prohibuit. Quae tamen abſolverat, hoc Volumine damus, infra de iis plura dicturi: ubi etiam de Rev. J. C. BIEL, qui* Heſychium Sacrum *cogitabat, nonnulla monebo. Praeter illos autem non ſuccurrit, niſi JAC. TAMNAVIUS, quem Heſychii Editionem pariter meditari notat Cl. Th. Haſaeus* Bibl. Brem. *Cl. VIII. Faſc. IV. p. 662. Nihil porro aliunde mihi ea de re innotuit.*

§. XIII. *Superſunt autem variis in locis plura* inedita Heſychiana. *Inter ea plurimae ſunt Obſervationes LAURENTII NORRMANNI, Upſalenſis quondam Profeſſoris Celeberrimi, de quibus a Reverendiſſ. Lincopenſi Epiſcopo,* Erico Benzelio, *humaniſſime monitus ſum A.* 1738. *per Cl.* Herm. Sam. Reimarum: *ſed operis jam progreſſi ratio aegre tunc admittere plura potuit. Idem dictum velim de oblatis Cl. JO. HENR. MAJI, Junioris, Gieſſenſis olim Academiae Philologi, Notis, quas cum reliqua ſupellectile libraria Academiae ſuae legaverat; quarum apographum mihi obtulit Cl.* Chriſtoph. Frid. Ayrmannus, *ibidem Philoſ. & Hiſt. Prof. primarius, & Acad. Bibliothecarius, additis illarum Notarum ſpeciminibus. His tamen adminiculis, una cum Cl. FRID. STRUNZII, Witembergenſis Poëſ. Prof. Codice Heſychiano, per Nob.* Jo. Chriſtian. Hedlerum, *officioſiſſimis literis 7. Oct.* 1734. *mihi oblato, carere malui, quod occupata a me plurima jam eſſent, neque libri moles & otium meum omnia ferrent. Ceterum in Anglia, Criticorum feraciſſima, hic illic multa praeterea delitescere me docuit ante hos annos literis Anglice conſcriptis* ἀνώνυμος *aliquis: nomen enim reticuerat, neque auctor quis fuerit intellexi. Gratus tamen benevolum ipſius animum agnoſco. Inter ea recenſentur anecdota Doctorum Virorum,* Morlandi, Nimpſelii Breſlavienſis, G. Langbaenii, Badgeri, *& aliorum. De quibus, adcuratius non eſt quod moneam. Adjicere poſſem & alios plures: uti adfectum commentarium ſuum quoque preſſit hactenus Cl.* J. C. de Pauw. *Sed haec in rei literariae uſum pro ſcopo commemoraſſe ſuffecerit.*

CAPUT V.

De hac Noſtra Editione, & variis ad eam adminiculis, etiam Schrevelii & Verweji.

Ad hanc ipſam, quam nunc damus, Editionem devenio, ut operis & inſtituti noſtri ratio conſtet. Quod ut ordine quodam fiat, ne nimia dicendorum copia Lectorem obruat, a SCHREVELII ſubſidiis *exordiar, quum Editionis ipſius Notas, adhibitis etiam autographis, retinuerim: deinde exponam, quibus adminiculis ego praeterea poſt VERWEJUM uſus novam hanc* Editionem *adornaverim, & quo modo in his omnibus digerendis & curandis ubique fuerim verſatus.*

SECTIO I.

De ſubſidiis SCHREVELII.

USum ſe fatetur *in* Praefatione SCHREVELIUS „*ſubſidio multo-*
„ *rum Doctiſſimorum Virorum*, & *exemplaribus*, *aut excerptis ex*
„ *exemplaribus* Junii, Scaligeri, *ceterorumque quos ordine recenſet*, *in* Ti-
tulo *quoque exhibitos: quorum omnium pleniorem notitiam haberemus*, *ſi* Bi-
gotii *ad* Wetſtenium *Epiſtola*, *cujus meminit* Dallaeus *in literis*, *inter* Wet-
ſtenianas *ineditas poſt* Praefat. *exhibendis*, *ad manus eſſet. Praeterea vario-
rum edita opera Critica Schrevelius evolvit*, *quorum ſeriem alphabeticam He-
ſychiano Prologo praemiſit; in qua pro* Eunapio (*quod obiter moneo*) *ſubſtitu-
endus videtur* Euſtathius. *Obſcuriores etiam ibi* Minaeus & Sipontius. *an* Si-
pontinus? *i. e.* Nicolaus Perottus, *cujus* Cornu Copiae *notum. De eo*,
praeter Comenii Indicem Lexici Latino-Latini, *vide H. Steph.* de bene in-
ſtit. Gr. L. Stud. *p.* 114. *Sed ad rem veniamus.*

§. I. *Ad JUNIUM quod adtinet: HADRIANUM JUNIUM deſignat*,
cujus emendationes (*quarum pars bona in* Animadverſorum *noviſſima Editione
legitur*) *a Viro quodam Docto ad marginem Hagenoënſis Editionis notatae
ſunt*, *collatis paſſim Zenobio*, *Diogeniano*, *Harpocratione*, *Suida*, *Phavori-
no*, &c. & *Florentina Editione*, *qua uſum fuiſſe H. Junium comperi. Ex.
gr. pro v.* Βρυλλογῶ, *vitioſe Flor.* - - λοιςῶ, ς *pro* ſ, *ubi* Junius - - λοισθῶ
correxerat, *non inſpecta Aldina: quod ad eum locum propterea notare minus
neceſſarium eſt viſum. Ex hoc itaque Codice*, *quem ſervat Biblioth. Lugd.
Bat.* (*in* Catal. *p.* 281. *n.* 126. Lit.) *quique olim fuerat* Wilelmi Goes,
quod nomen praefixum indicat, Juniana *deſcripſiſſe exiſtimo Schrevelium*, *a
me diligenter recognita.*

§. II. *JOSEPHI SCALIGERI Notae pari modo hauſtae ex ejus Co-
dice Aldino*, *qui in ead. Bibliotheca cuſtoditur proxime*, *n.* 125. *quem iti-
dem contuli. Cum illis autem ſaepius* Meurſio *convenit.*

§. III. *De CLAUDII SALMASII Notis paullo ſuperius dixi*, *eas
frequenter cum* Scaligeranis *convenire; quod num ex illorum nominum confu-
ſione ortum ſit*, *num aliunde*, *ignoro. Videtur tamen potius ex Galliis eas acce-
piſſe*, *idque vel ab* Emerico Bigotio, *vel ab* AEgidio Menagio: *utriuſque
enim ſubſidiorum mentio fit tum in* Dedicat. *tum in* Praefat. *Ed. Schrev. Ho-
diedum autem in Galliis tale exemplum ſervari*, *deinde didici. Vide* Not. *ad
v.* Ἀβάκης - - - ὁ Σκύθαι &c.

§. IV. *JACOBI PALMERII a GRENTEMESNIL*, Militis Ca-
domenſis, ad Heſychii Lexicon Emendationes & Notas (*ut autographi ti-
tulus eſt*) *ab ipſo auctore accepit Schrevelius; ut patet ex egregii Viri* Exer-
cit. ad opt. Auct. Gr. *p.* 482. *ſed miſere ſaepius mutilatae ſunt in Ed. Hack.
Eas* Steph. Morinus *deinde poſſedit*, *qui illarum uſum* Verwejo *conceſſerat.
Poſtea in operis decurſu ad me bonis avibus pervenerunt*, *ut inferius monebo.*

§. V. *FRANCISCI GUTETI Notas Cl. V.* AEgidii Menagii *humani-
tati deberi praefatus eſt Editor. Breviores ut plurimum ſunt*, & *etymologi-
cum acumen ſpirantes parum cogitate ſaepius effuſae videntur. Elegantiſſimus
quidem Menagius* Jur. Civ. Amoenit. *c.* 39. *p.* 476. Guietum, in inveſti-
gandis etymologiis hominem *vocat* feliciſſime audacem. *Cl. Hemſterhuſius
noſter ad Lucian. T. I. p.* 251. nov. Ed. *recte ita:* Saepius homini, cete-
roquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinatio-
nem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas proje-
cerit, quas ego quidem utilius exiſtimarem in lituris perire, quam luci do-
nari. *Has interim*, *prout in Ed. Schrev. habentur*, *retinui*, *quum autogra-*

phum

pbum conferre non licuerit, quem Pariſiis tamen ſupereſſe, aliquando renuncia-tum eſt, & (ni fallar) inter theſauros literarios R. P. Ren. Joſ. Tourneminii, *juxta cum* AEgid. Menagii *& Ill.* P. D. Huetii *adnotationibus, etiamnum la-tere. Praeterea* Matth. Sladum *Guyeti Notis inſtructum exemplar habuiſſe, do-cet* Epiſtola Verweji *inedita, quam infra dabo. Conf. Cel. Graevii* Epiſt. *ad Cl. P. Francium (ad calcem* Poſthumorum *P. Francii, n.* 50. *p.* 373.) *qui iſtum poſtea Codicem nactus eſt; ut colligo ex* Catalogo *P. Francii, ubi adpa-ret* Heſychii Lexicon, Hagen. 1521. cum not. MSS. Guyeti & M. Sladi. *Vid. p.* 196. *n.* 667. *Forte & eo uſus eſt Schrevelius. Nam A.* 1704. *de-mum migravit, quando ex auctione Franciana exemplum hoc ſibi comparavit Fritſchius, Lipſienſis Bibliopola, una cum* num. 665. *in quo* Jac. Palmerii *excerpta: dum* num. 664. *pro Cl. Scherpenzeelio;* num. 666. *pro Doct. Ber-glero emeret Henr. Weſtenius. At quorſum ea pervenerint, reſcire non po-tui. Uſum autem fuiſſe Guyetum Edit. Hagenoënſi, dudum collegeram ex v.* Ἀλωπὸς, *ubi aliquid deeſſe monet in fine, ſine dubio ob oculos habens Hagen. Edit., quae exeunte pagina poſtremam vocem* παράγραφον *omiſit. Saepe ad cal-cem Notarum ejus poſitum* pl. *id eſt,* placet, *ut plane legitur ad v.* Γλαφυρόν. *Monendum praeterea, non infrequenter ſolam literam* G. *deſignare* Guyetum: *unde dubius initio haeſi, quando duae diverſae prorſus emendationes vel notae comparebant, quarum altera nomine* Guyeti *aperte, altera litera* G. *tantum inſignita, num forte haec* Gronovium *tacite indicaret. At ſcribendi ratio & indoles mihi deinde perſuaſerunt,* duos diverſos Guyeti libros *reſpici, atque inde illud eſſe diſcrimen. Quod ubique eodem modo itaque retinui. Vide tan-tum in litera A, ad v.* Αἰγαίων, Ἄκων, Ἄλκα, Ἀμφαφῆς, Ἀπεδίδασι, Ἀοζοὶ, Ἀπόψυγμα, Ἄρραν, Ἀπίζεις, Αὐτομάτηλα, *&c. conf.* Not. *ad v.* Θάνῃ. *Subinde ta-men utrimque diverſo tempore ſcriptae conſpirant Notae, ut ad v.* Ἀδία (*poſt* Ἀδηγές) *ad v.* Ἀλδαλᾶ, Ὀεχυπλεῖν, *&c. Ut autem* Guyetus *litera* G. *indica-tur; ſic interdum* Coccejus *litera* C, *ut ad v.* Βαΐμενα, *&c.* Lindanus *litera* L, *in v.* Ἀκὰς, *&c. at incertius, quiſnam alibi quandoque ſub litera* V. *la-teat, ex. gr. ad v.* Ἐσχεδίαζε, Εὐῆχος, Ἴυγκες, *&c. utrum* Voſſius, *an* Vor-ſtius, *ut videtur, qui diſerte laudatur ad v.* Εὖσεν. *etſi in* Tho. Brunonis *ex-emplari, infra laudando, eadem ad verbum in locis prioribus inveni. Magis dubia res eſt ad v.* Σπεκμοσιδής. *&c. Ego ſolam iſtam literam ſuis locis retinui: quod dubium facile tolli ab Editore potuiſſet, qui literarum parcior & alibi haeſitare Lectorem voluit pingendo literam F, pro* Fungero *credo, rarius (ſi bene memini) pro* Fabro; *&* S, *quae tres diverſos auctores,* Sopingium *pu-ta,* Salmaſium *&* Sorberium *condit, ut ſupra monui, p.* XIII.

§. VI. *Ad SOPINGIUM accedo, cujus* exemplaribus duobus *ſe uſum teſtatur in Praefatione Schrevelius; cui tamen ſatis ignotus fuiſſe videtur Vir ille egregius; ut ignotior paſſim ejus vita, ſummis meritis ornatiſſima, depre-henditur. Hinc Jo. Scheſſerus Nic. Heinſio A.* 1668. (*in* Syllog. Burm. *T. V. p.* 115.) *ſcripſit:* Inter eos, qui Heſychio emendando curam aliquam adhibuerunt, video laudari ſaepius *Sopingium.* Quis ſit, & an ſua quaedam ediderit (laudat enim aliqua) ſcire valde deſidero. Mihi vir Graecarum lit-terarum peritiſſimus videtur. *Cui Nic. Heinſius* ibid. *reſpondit:* Sopingius, ſi probe recordor, Theologus apud nos fuit ex Friſiorum provincia, qui Heſychii editionem ante annos hoſce quinquaginta & plures moliebatur, vir Graecarum literarum in primis peritus, & Parenti meo amicus. Nam ipſe hominem haud vidiſſe memini, qui me nondum nato, jam ad plures, ni fallor, abiiſſet. *Ut merito Cl. Theod. Haſaeus* Bibl. Brem. *T. VIII. p.* 669. *ſcripſerit:* Ecquis ille fuerit, ignoratur fere; immo C. Schrevelius, qui No-tas Sopingianas ſuae Heſychii editioni, quae venuſta magis eſt, quam ac-curata, inſeruit, ne verbulo quidem monuit, vel unde eas hauſerit, vel quis ille Sopingius fuerit, & vel ipſum ejus praenomen ſiluit. *Notaverat tantum*

Schrevelius in fronte Codicis Sopingiani, Frisium fuisse, *quum p.* 638. Ed. Hagen. *scripserit*, nos Frisii, *ad v.* Πυρέφθα. (*quamvis ad v.* Πυρμόν *relata ejus* Nota *sit in Ed. Hack.*) *Pleniores sane & praestantiores copias aliunde non acceperat Editor, si recte iis ubique usus esset. Sed de* Sopingio *nunc compluscula dabo, & quo modo ad me pervenerit iste thesaurus declarabo. Brevem de hoc Viro relationem, a Rev.* Eilh. Folc. Harkenrothio *quaedam monitus, jam ante hos* XX. *fere annos dedit Cl.* Hasaeus l. c. *qui tamen non legisse videtur* Epistolam de Vita & morte G. Sopingii, *quam mox post obitum ejus ad Cl. & Nobil. Tacitum ab Aysma dedit doctissimus ejusdem Amicus, & olim in Franequerano Athenaeo commilito, quotidiana plurium annorum familiaritate junctissimus,* Sibrandus (*vel, ut ipse alibi,* Sibrandus Tetardus) Siccama, *qui Reip. Bolsverdanae eodem tempore fuit a Secretis, quo Sopingius Ecclesiasticum munus ibidem gessit; fide itaque dignissimam, operique Sopingii postbumo, mox dicendo, praefixam. Praecipua quaedam inde delibabo, quum paucis* Epistola *ea innotuerit; quin & ipsum illud Sopingii opusculum*, Cel. *P. Burmanno* (*quod miror*) *ex Königii* Bibliotheca *tantummodo cognitum. Vide ejus* Not. *ad* Syllog. Epist. Tom. V. *p.* 115. *Nimirum GODEFREDUS SOPINGIUS*, cui vix parem (*Siccamae verba sunt*) vidit Frisia, *natus est Venerae municipio agri Transledani in Comitatu Frisiae Orientalis, A.* MDLXXIII. 16. *Septembr. Patre* Nicolao Sopingio, *cive Groningano, variisque doctrinae dotibus & in Ecclesiam meritis conspicuo, qui apud Greetzylanos, Leovardienses, Ultrajectinos* (*hic autem cum collegis Jo. Utenbogardo, Wernero Helmichio, Hermanno Modedo*) *ministerio Ecclesiastico summa cum laude functus, tandem ad Bredanos translatus, ultimum ibi diem clausit A.* MDXCII. Godefredus *noster, Nicolai primogenitus, prima literarum tyrocinia Ultrajecti posuit, Rectore doctissimo Theologo & Graecarum literarum callentissimo* Joanne Arcerio Theodoreto, *Jamblichi aliorumque librorum editione claro, qui optimum discipulum retinuit usque ad Annum* MDLXXXVII. *quo Arcerius Ordinum Frisiae diplomate ad Professionem Graecae Linguae vocatus fuit. Hic deinde Sopingium, in Academiam Franequeranam missum, in aedes suas recepit, quo tempore in iisdem degebat, praeter alios, Isaacius Pontanus, Harderovicenus postea Professor, cum quibus politiores literas, & Graecas praesertim, Criticesque studium summo opere, privatisque exercitiis mutuis, prosequutus est. Tandem serio animum ad Theologiae studium adplicare instituit sub Cl. Professoribus Martino Lydio, Henrico Antonio, & Sibrando Lubberto, Hebraicae linguae non exiguam pariter operam, duce Cl.* Jo. Drusio, (*quem laudat in Hesych. ad v.* Ἀδάμα) *impendens, eo profectu, ut ex Hebraica Veritate centenis aliquot locis versionem vernaculam marginalibus notis emendaverit. Sic inclarescens, ad Ecclesiam Tjerquerdensem A.* MDXCV. *vocatus, biennio post ad alias translatus, missis praeterea vocationibus diversis, Anno demum* MDCIV. *ad Ecclesiam Bolsverdanam, quod olim excusarat, migravit; cui per annos XIII. summa cum prudentiae, pietatis, modestiaeque laude, pacis amantissimus* (*ut eruditionis & facundiae dotes sileam*) *praefuit; saepius praeterea in gravissimis Ecclesiarum negotiis, qua publicis* (*vid.* Praefat. Act. Synod. Dordr. *p.* 22.) *qua privatis adhibitus. Alia praetereo. Anno* MDCXIV. *post obitum Henrici Antonii, una cum Joanne Bogermanno, Leovardianae Ecclesiae Ministro, ad cathedram Theologicam Franequeranam vocatus fuit. Qua de re G. J. Vossius ad H. Grotium in* Epist. inedita (*inter* Monumenta *Academiae nostrae* Papenbroekiana) 23. Octob. 1614. *scribit:* Nudius quinctus a vetere quodam discipulo literas Franekerâ accepi, quibus significat, Bogermannum & Sopingium munus Professionis publicae suscepisse, quod hactenus recusasse dicebantur. *&c. Sed ut erat cunctator natura, & cui cauta potius consilia cum ratione, quam properata ex casu placebant, quantumvis ab omnis ordinis hominibus efflagitatus,*

ab

ab Eccleſia tamen Bolſverdana ſe dimoveri paſſus non eſt; ubi tandem per febriles paroxyſmos debellatus, qui nunquam antea decubuerat, vitam praeclare actam cum morte placida commutavit A. MDCXV. *ult. Novembr. hora quarta matutina, quum vixiſſet annos* XLII. *menſes* 2. *dies* 14. *cujus temporis dimidiam partem in Eccleſiaſtico munere abſolverat. Ita notatum vidi in Albo (ut vocant) Amicorum Godeſchalci AEltii, cui locum* I. Tim. I. 15. Sopingius ex morbo languidus, *A.* 1615. 23. *Novembr. adſcripſerat; eamque* noviſſimam Collegae optimi ſcripturam *fuiſſe monet Rev. AEltius: quam memoriae cauſſa mecum ſervo. Nihil publici unquam juris fecit Noſter, quamvis plurima ipſi ſupperent. Varia tamen reliquit ſcripta, tum abſoluta, tum adfecta, quae in tres claſſes diſtincta amicis nuncupavit.* Polemica, *ut vocant, ſive de controverſiis fidei & religionis, Cl. Sibrando Lubberto, & in Eccleſia Bolſverdana Collegae Godeſchalco AEltio (deinde Arenacenſis Eccleſiae Miniſtro) tradi mandavit, ut, ſi videretur, emendarent & in lucem ederent. AEltii iſtius opera itaque prodiit* G. Sopingii Apologetica Reſponſio ad Libellum Anonymum, qui vocatur Bona fides Sibr. Lubberti, *&c. Franek.* 1616. 4. *cui opuſculo praemittitur illa, quam ſequuti ſumus,* Epiſtola. *Cetera manſerunt inedita.* Dogmatica *ſcripta (in quibus etiam* Notationes variae ad loca S. Script.) *fratri Adolpho Sopingio, Miniſtro Longerhouvenſi, legavit.* Critica *vero, Animadverſiones & Emendationes veterum Auctorum, Sibrando Siccamae tradi voluit, veteris & conſtantis amicitiae monumentum; quum & mutuam in iis operam praeſtitiſſent, neque digniori heredi (qui ut vivo, ſic morienti praeſens adhaeſit) commendari poſſent, variis eruditionis quoque non vulgaris teſtimoniis claro, utpote cui libellum* de Judicio Centumvirali, *(a Cel. Graevio* Theſauro Antiq. Rom. *T. II. p.* 1823. *inſertum)* & Commentarium in Faſtos Kalendares Romanorum, *item* de Veteri Anno Romano Romuli & Numae Pomp. Antitheſes (Tom. VIII. Theſ. Ant. Rom. *p.* 33. & 81. *quod in* Catalogo *illius* Theſauri *confuſe exhibetur ſub nomine* Sexti Rufi) *nec non* in antiquas Friſiorum Leges Notas *debemus. Inter* Sopingiana *Anecdota fuerunt, teſte eodem herede,* (1.) Caſtigationes in aliquot libros Jamblichi, & ſeparatim Notae in librum Jamblichi de Vita Pythagorae, & Protrepticon ejuſdem. (2.) Chorographia Atticae regionis, & Urbis Athenarum. (3.) HESYCHIANARUM LECTIONUM, ſive EMENDATIONUM IN HESYCHIUM libri tres, abſoluti. (4.) Obſervationum & Emendationum libri aliquot, ſed indigeſti. (5.) Notae in Sidonium Apollinarem, *abſolutae, & Sibrando Siccamae dedicatae.* (6.) Notae & Emendationes in Gloſſas Iſidori. (7.) Notae ad Euſtathium Grammaticum. (8.) Catalogus Fabularum Comicarum & Tragicarum, *breve opuſculum, ſed inſigne. Ex his abunde patet, qualis quantuſque fuerit G. Sopingius, in ipſo aetatis flore, tot moliminibus nobili, exſtincTus; cujus memoriae hanc recenſionem, Lectori forte non ingratam, debere nolui. Utinam praecipua & ſelectiora dediſſet orbi literato Siccama, vel* tres *ſaltim illos abſolutos* Lectionum Heſychianarum libros, *qui num interierint, an lateant alibi, reſciſcere nullo modo licuit! Lubens crediderim,* Sopingianas ſchedas *plurimas* tumultuario, & plane ſine ordine & methodo, ſcriptas fuiſſe, *ut ipſe Sibr. Siccama teſtatur* Epiſt. CLIII. *ad Jo. Iſ. Pontanum* (Syllog Epiſt. *A. Matthaei, p.* 403.) *addens:* & quae vix ab aliquo expoliri poſſe ſpes eſt, ut Sopingianum nomen tueri poſſint apud poſteros, *&c. Conf.* Epiſt. CLXXIII. *ad Eund. p.* 454. *Quod tamen de omnibus non aeque dici poſſe exiſtimem, nedum de abſolutis, quibus* Heſychium & Sidonium *illuſtravit. Addo ex eadem* Sylloge, Epiſt. CXXXIV. *p.* 362. *ubi ad Jo. Lydium Pontanus ille A.* MDCXXIX. *Harderv.* XI. *Kal. Novemb.* Fuit penes me quoque, ſed obiter inſpectus, Emendationum in idem (*Iſidori*) Gloſſarium libellus Godefridi noſtri Sopingii MStus. Sed eum poſtea ad ſe recepit, cujus is erat, ὁ μαχαίτης Sibrandus

†† †† ††

dus Siccama. Nec dubito eundem, ut & alia Sopingii, praeſertim *NB.* ejus in Heſychium Obſervationes, etiamnum reperies apud Siccamae viduam aut heredes Bolſwardiae. *Poſteriores autem curas fuiſſe eas, & ipſis adeo Notis, quas damus, Sopingii marginalibus meliores, non dubito. Paſſim etiam eo remittit nos Auctor, tanquam ad opus plenius. Sic* Notas *ſuas in Heſychium laudat ad v.* Ἀσάμενον, (*poſt* Ἀσπιδῶν) *& v.* Ἀσεφγάλη. *&c.* Lectiones, *ad v.* Ἀηδόνα· *earumque* Lib. II. cap. 27. *ad v.* Αἰλότροπον· Lib. I. cap. 33. *ad v.* Ἕξαλλα· Lib. III. cap. 2. *ad v.* Δαιδάλεια, *& ſaepius ita. Conf. ad v.* Ἀλαμέωνα, Ἀπάγελος, Βοτροιδία, Δεκάδρομοι, Θαλέτας, Θεμερόπις - - - - ἀγχόνη. *&c. Sic* Obſervat. lib. I. *citat ad v.* Ἀρτὰς, Adverſaria *ſua* pag. 196. *ad v.* Ἀναγκοφαγεῖν, *eorumque* pag. 291. *ad v.* Διαγόρευε, *&* Collectanea, pag. 307. *ad v.* Ἀπήχαμες, Symmictorum *denique ſuorum* paginam 115. *ad v.* Ἐφώδιον. *Addo numeros, ut illarum chartarum moles quodam modo percipiatur. Sed & alia plura citat, etiam ea, quorum* Indiculum *paullo ante dedimus. Ex. gr.* Sidonii *ſui meminit ad v.* Βαῦγας, *&* Notarum *ſuarum ad* Jamblichum, *in v.* Οἰκέα, *quod omiſſum in Ed. Schrev. Sic* ad Sirachidem Notas *ſuas* (*ſilente Schrev.*) *laudat in v.* Κατὰ τὸ κέμμα (*poſt v.* Καταζεύω, *quod interpretatione carens diſtinguendum, ut in Ed. Hagen.*) *& ad* Pindarum, *in v.* Πελλήν, *ad* Heſiodum, *in v.* Ἀλέα, *item ad* Athenaeum (*ut ſaepius Nicandri Fragmenta caſtigavit*) *in v.* Ἀκανθα. *Atque ita ſine dubio Veteres Auctores plurimos, Graecos & Latinos* (*ut fieri ſolet*) *marginalibus notis illuſtravit: unde in P. Francii* Catalog. *p.* 143. *n.* 1000. *exſtat* Nonni Paraphraſis *Gr. Lat. Leidae* 1589. 8. *in quo* multa emendavit Sopingius. *Habeo & ipſe* Anton. Liberalis, Phlegontis Tralliani, Apollonii *&* Antigoni *Opuſcula, quibus* M. Antoninus de Vita ſua *ſubjicitur, Edit. Gr. Lat. Argentin.* 1590. 8. *a Sopingio variis Notis MSS. ornata, unde quaſdam ad Heſychium emendationes etiam protuli. Praeterea* Fungerus (*qui Leovardienſi Gymnaſio ea aetate praefuit*) *ad Heſych. v.* Ἀκαχίαγος Sopingii Quaeſita per Epiſtolam *citat; ut & ad v.* Ἀμφωξίς, *aut verius ad v.* Ἀμφῶπε. *Idem ad v.* Ἀπάνθρωπος (*ubi Sophoclei dramatis corruptiſſimum nomen*) Sopingium *laudans*, Virum *eum adpellat* in hujuſmodi reſtituendis admodum ſagacem. *Exſtat etiam G. Sopingii ad J. Iſ. Pontanum* Epiſtola (*in* A. Matthaei Syllog. *n.* CLXIX. *p.* 442.) de Herba Britannica, & unde haec ita dicta; *unde ſequentia deſcribam:* „ In *Heſychio* noſtro quaedam Celtica vocabula olim offendi, quae „ data occaſione colligam, & tibi mittam. De *Britannica* mihi ſuggeſſit a„ micus noſter vir doctus *D. Doctor Sibrandus Siccama*, qui noſtrae Reip. „ a Secretis, &c. „

Quod autem juvenis admodum acceſſerit ad Heſychium Sopingius, plurimorum itaque annorum curis emaculatum, inde colligo, quod in exemplari, quo uſus eſt, nomini ſuo adjecerit Annum 1589. 18. April. *adeoque* XVI^mum. *annum agens.*

Sopingii Codicem jam olim ad editionem, quam moliri videbatur Cl. Theologus Chriſtianus Schotanus, *adhibitum fuiſſe, didici ex G. J. Voſſii ad J. A. van der Linden* Epiſtola (*inter Voſſianas* num. CCCCXI. *p.* 375.) *ubi tranſmiſſo Filii ſui Is. Voſſii Heſychio, addidit A.* CIↃIↃCXLI. *haec verba:* „ Interea nihil impedit, quo minus *Cl. Schotanus* adnotet, quaecunque ſibi „ ex *veteris amici mei Sopingii Codice* uſui eſſe poſſint. „ *Conf.* Epiſt. *ad eundem* CCCXCIII. *&* DXXXVI.

Ex eo tempore ad Schrevelium, *poſtquam ille manum operi admoviſſet, devenit hic theſaurus, eodem forte* Lindano, *vel* Coccejo (*ut videtur*) *ſuppeditante, qui Franequerae primum, dein Lugduni Batavorum Collegae, eandem quoque editionem promoverunt non tantum, ſed & Notis aliquibus in locis ornarunt; quin & poſt fata Schrevelii Cl.* Coccejum, *&* J. F. Gronovium (*quorum nomina titulo libri inſerta*) *ulteriorem editionis curam ſuſcepiſſe, mox dicam.*

dicam. Duobus *autem* Sopingii exemplaribus *uſum ſe ſatetur in* Praefat. *Schrevelius. Alterum quid continuerit, aut quo evaſerit, ignoro. Alterum vero, quavis pagina* Notis Sopingii MStis *locupletiſſimum, quodque omnia quae Schrevelius dedit, multoque plura exhibet, penes J. F. Gronovium remanſiſſe ab eo tempore videtur, atque ita tandem ex Paterna Bibliotheca perveniſſe ad Cl.* Abrahamum Gronovium, *qui ſumma cum cura & laude hodie Publicae noſtrae Bibliothecae praeeſt, in re literaria meritis ſuis nobile nomen conſequutus, mihique amiciſſimus, qui & ſponte idem illud Sopingii exemplar, qua eſt humanitate, mihi obtulit, quum ad v.* Ἀποσῖναι *perveniſſem; pro quo ingenti beneficio gratias ago habeoque maximas. Quod autem ſe obſervaſſe monet Celeb. J. C. Wolfius* Praef. *ad* Tom. IV. Anecdot. Graec. „ *annotationes* Sopingii, *a Schrevelio publicatas, cum* Florentis *illis* [*in* Tomo *iſto* „ IV.] *frequenter convenire, etiam quod ad verba,* „ *non intelligo, neque exemplum ad v.* Σπαραμοειδὴς, *quod adfert, id evincit, ubi auctor, ſub litera* V. *latens, (ut ſaepius) ad verbum deſcripſit Notam penultimam ex Florentis* Notis *ad Ariſtoph.* Pac. *vſ.* 869. *Ultimum illud,* „ Vide *in* Ἀνακύκλων, „ *tantum eſt* Sopingii. *Hactenus de* Sopingio.

§. VII. *JO. COCCEJI Notae, etſi rariores, quomodo acceſſerint, ex modo dictis liquet; qui tamen jam ab initio operis inprimendi, cum Gronovio, quaſdam Schrevelio Notas ſuppeditaſſe videtur. Saepius Vir ille ſummus latet ſub litera* C, *ut antea monui. Quod autem poſt obitum Schrevelii Cl.* Coccejus *hanc editionem promoverit, patet ex ipſius* Epiſt. CXVI. (*ad calcem* Tom. VI. Opp. Cocceji) 29. Mart. *A.* 1665. *ad Jo. Martinum, Ven. A. Trommii Socerum, data:* „ Interim (*ait*) urgebat Hippocrates, cujus „ curam mihi reliquerat D. Lindanus p. m. & *Heſychius*, quem Schrevelius p. m. inceperat edere. „ *Poſtea hanc curam proſequutus eſt Magnus ille* §. VIII. *JO. FR. GRONOVIUS, cujus binc inde adparent, parcius alibi, alibi frequentiores emendationes, praeſertim in poſteriori operis parte, ubi res melius quoque geri & adcuratius coepit. Vid. J. F. Gronovii ad Nic. Heinſium* Epiſt. CCCCIV. (*in* Syllog. Burmann. *T. III. p.* 517.) *Sic ibi A.* 1665. „ Id carum qualecumque (*Bibliothecae ſcil. ipſi creditae*) depoſitum „ dum recenſeo, dum per *Cocceji* valetudinem *Heſychio* Hackiano *&c.* oculos commodo, *&c.* „ *Et* ibid. Epiſt. CCCCXII. *p.* 529. *A.* 1667. *refert:* „ Nec deſinit Rufus (*i. e. Hackius*) *Heſychii* ſui (bis deſtituti, primum *morte Schrevelii*, poſtea *morbo Cocceji*, etiam poſtquam is convaluit) unumquodque folium miſſitare. „

IX. *TAN. FABRI nomen ultimo expreſſit Schrevelius, qui* Notas *quaſdam ex ipſius Codice protulit, adcuratius & plenius deinde in ejuſdem* Epiſtolis (*praeſertim* L. II. Ep. 19.) *repetitas; quas verbo tenus contuli, & ſequutus ſum: quod facere neglexerant,* Schrevelius & Verwejus. *Sagaciſſimi ingenii & acuminis ſingularis Criticum, ſaepe vero audaciorem quam feliciorem, norunt omnes. De quo Viro recte judicavit Nic. Heinſius in* Syllog. Epiſt. Burm. *T. V. p.* 294.

§. X. *Alios, quorum nomina* ſeriei Auctorum *quibus uſus eſt inſeruit, tranſeo. Sunt nempe ex* H. Stephano (*cujus etiam Codicem, eundem forte, quem deinde* Verwejus, *id eſt, Franequeranum, adhibuiſſe videtur Schrevelius*) *Salmaſio, Caſaubono, Barthio, Meurſio, Turnebo,* (Adverſar. *A.* 1581. Ed. Baſil.) *Bocharto,* Suicero (*de quo inſerius copioſe*) *aliiſque Criticis, collectae obſervationes quaedam, ſic tamen ut multo plures, vel ex iiſdem, additerim. Verbo autem de* Fungero & Hillio *dicendum, quorum nomina comparent.*

§. XI. *JOANNES FUNGERUS, Leovardienſis Friſius* (*cujus praeter alia exſtat* Etymologicum Latinum, *Francofurti A.* 1605. 8. & *Lugd.* 1658. 4. *editum*) *non vulgaris eruditionis ac diligentiae laudem meritus, a* S. Siccama

de Centumvirali Judicio *l. II. c.* 2. *qui integro ſeptennio ipſo praeceptore uſus erat, deſcribitur ut* doctiſſimus, & non modo Graecae Linguae, ſed omnis politioris literaturae, Hiſtoriarum & Antiquitatum vere peritiſſimus, Jurium & Medicinae Doctor, Scholaeque Leoverdianae Rector vigilantiſſimus. *Neque tamen Vir ille ſerio quidem de Heſychio emendando cogitaſſe videtur, ſed in privatos tantum uſus nonnulla Codici ſuo adſcripſiſſe. Hinc leviora paſſim ſub ejus nomine occurrunt, nec pauca quae ad verbum ex Caſauboni* Animadv. *in Athen. vel aliunde depromta ſunt, prout inter legendum ea notaverat. Quare operam in iis ex autographo de novo relegendis & deſcribendis conſumere nolui, quae leviora eſſe renunciatum mihi erat, & ex ſpecimine patebat.* Fungeri Codicem *Aldinum ſervat etiam nunc Friſiorum Academiae Franequeranae Bibliotheca, quem cum aliis* Ampliſſimi Senatus permiſſu Cl. Jac. Perizonium, iſtius *eo tempore* Rectorem Magnificum, ſibi peramanter ſubminiſtraſſe *teſtatur* Verwejus in *Specimine olim edito Heſychianae ſuae Editionis; qui varia inde deſcripſerat, noſtrae nunc Editioni inſerta.*

§. XII. *Nec majoris momenti, immo & minoris ſunt, quae* JOSEPHUS (*non* Joſua) *HILL, Anglus, adjecit, in ſuos quoque tantum, ut videtur, uſus. Paſſim enim deſcripſit H. Stephani* Indicem Theſauri Gr. L. *cum ipſis etiam vitiis: ut ad v.* Ἀνάφελος, *ubi Homeri* Il. Σ. *pro* Odyſſ. Z. *errore dederat Stephanus, & ex eo Hillius, ſequente Schrevelio. Praeterea Stephani explicationem aliquando pro emendatione accepit: ut in v.* Αὐθύπαρκτον, αὐτοϋπαρκτον, *pro quo H. Steph. non corrigit* αὐθυπόστατον, *ſed expoſitionis cauſſa vocem eam adjecit; ut liquet.* Binos Hillii Codices *habuiſſe Cl.* Verwejum, *indicat ejus* Nota *ad v.* Ἀκηθίας. *Quae ipſe inter chartas ſuas reliquit Hilliana, pauciſſima certe, retinui.*

SECTIO II.

De Subſidiis VERWEJI.

Pergo ad VERWEJANA, quae primam Editionis ſuſcipiendae anſam mihi praebuerunt; quum ſeculo ſuperiori Jo. Verwey, Dan. Heinſii & Henr. Valeſii *Notis impetratis, quas ſuis & aliorum augeret, novae Editioni ſeſe adcinxerit, interveniente fato praepeditus. Hiſtoria haec eſt.*

§. I. *V. Cl. JOANNES VERWEY* (*ſive, ut ipſe aliquando ſcripſit, PHORBAEUS*) *Magni Graevii diſcipulus, tertianos primum Delphis docens, inde ad Gaudani Gymnaſii regimen vocatus eſt A.* 1678. (*Vid. Thom. Munckeri ad Nic. Heinſ.* Epiſt. 344. Tom. V. Syll. Burmann. *p.* 402. *conf.* Tom. II. *p.* 829. & Tom. IV. *p.* 455.) *hinc autem Hagam Comitum, ubi Scholis praefectus,* Lectoris publici & Gymnaſii Hagani Inſpectoris *titulo* (*quem nomini ſuo adſcripſit ipſe*) *clarus fuit. Graecae linguae peritiam ejus* Nova via docendi Graeca *teſtatur. Ei Celeb. Graevius a Nicolao Heinſio Editiones Heſychii Aldinam & Hagenoënſem impetraverat, in quarum marginibus & chartis inſertis DANIEL HEINSIUS Notas plurimas & emendationes ſcripſerat, quibus deſcribendis operam impendit Verwejus, Delphis* (*ut in fronte notavit*) *orſus, finemque huic labori fecit* X. *Kal. Septembr. A.* 1679. *Qua de re ipſe in* Specimine *novae Editionis* ſub init. *Et Cel. J. G. Graevius A.* 1679. 8. *Febr. Nic. Heinſio* Epiſt. 517. Tom. IV. Syll. Burm. *p.* 581. Phorbaeo calcar ſubdam, quamvis non egeat calcari. Quicquid temporis ſuffurari poteſt laboribus, quos capit ingentes in formandis ſibi creditis pueris, id tuo tribuit Heſychio; de hoc dies noctesque ſomniat. Sed tamen faces flagranti jam deſiderio hunc librum publicandi ſubmovebo, ut, quantum poteſt, feſtinet. *Conf. ejuſdem* Tomi Epiſt. 421. *p.* 495. Epiſt.

piſt. 536. *p.* 597. & Epiſt. 554. *p.* 611. & 613. *Mutuae praeterea Epiſtolae Nic. Heinſii & J. Phorbaei hac de re leguntur ſex, in eadem* Syllog. Tom. II. *p.* 829.—835. *Alibi ſaepius ejuſdem mentio; ut* Tom. IV. *p.* 570. 578. *&c. Ante Verwejum autem manus huic operi admoturum ſe promiſerat ANTONIUS BYNAEUS; ut patet ex* Epiſt. *Graevii ad Nic Heinſ.* 294. *p.* 371. Tom. IV. & Ep. 305. *p.* 386. Ep. 316. *p.* 395. *coll.* Ep. 315. *p.* 394. (*quae Heinſii eſt*) Ep. 364. *p.* 441. & *deinde. Verum hic aliis curis implicitus, & operis etiam difficultatem ſentiens, deſtitit a propoſito: atque ita ad* Verwejum *delatus labor eſt; ut patet ex Graevii* Epiſt. 379. *p.* 455.

§. II. *Ceterum Heinſianis ab eo deſcriptis acceſſerunt HENRICI VALESII,* τοῦ πάνυ, *notationes in hunc Lexicographum, a Graevio poſtea ſubminiſtratae Verwejo, qui A.* 1689. *Hagae ſequentia in chartarum ſuarum fronte notavit:* „ Codex Valeſianus, apud Aldum impreſſus. *Guilielmus Prou-* „ *ſteau*, Anteceſſor Aurelianenſis, librum commodaverat & commendaverat „ Cl. Graevio A. 1689. ut manus Proſtelli oſtendit. „ *Idem in* Specimine *Heſychianae Editionis teſtatus eſt, ad v.* Ἀβάκητον: „ Maximi hujus Viri Codi- „ cem Heſychianum, plurimis locis emendatum, Lutetiaque allatum nuper „ mihi miſit ſeculi lumen J. G. Graevius, *&c.*„ *Protractus itaque eſt theſaurus hic ex eodem angulo cum Harpocratione Valeſii; de quo A.* 1679. *Cl. Graevius ad Nic. Heinſium, in* Syllog. Burmann. Tom. IV. Epiſt. 560. *p.* 617. „ Ille (*Hadrianus Valeſius*) de fratris (*Henrici*) annotationibus in Harpo- „ crationem benigne promittit. Nam *Pruſtellus, Anteceſſor Aurelianenſis,* „ qui hanc bibliothecam emit a vidua, expugnatus a Nublaeo fidem dedit tan- „ dem, ſe *Horpocrationem Valeſii* Lutetiam miſſurum, ut inde ad nos per- „ feratur, ſi caveatur, ut ſalvum ſibi remittatur Valeſianum exemplar, & ut „ Notae illae ſeparatim edantur.„ *Conf.* Epiſt. 644. *p.* 686. & *ſeqq. De ipſo autem* Henr. Valeſio, *maximo ſane Viro, non opus eſt ut verbum addam, quem nemo ignorat paullo humanior, quum & Fratris vitam deſcripſerit Hadrianus Valeſius, Regius pariter Hiſtoriographus, nuper cum ejus* Emendationibus *&c. denuo editam a Cl. P. Burmanno Jun.* Notarum *ſuarum in* Heſychium *ipſe meminit Henr. Valeſius* Not. in Notas Mauſſac. *ad Harpocrat. v.* Ἡγεῖτο πῆχυς, *ut monui ad v.* Βάτα Κάρυς, *p.* 703. *n.* 5. *eaſdemque a Cl.* Kuſtero *inſpectas eſſe patet ex ejus* Not. *ad Heſych. v.* Ἐγχάρη, *p.* 1474. *n.* 8. & *p.* 1475. *n.* 5. *Hodiedum enim Pariſiis eaſdem ſupereſſe, ex Amicorum literis certo intellexi. Conf.* Epiſt. *Cll. VV. Sevini & Sallerii, poſt* Praefat. *Harum itaque deſcriptionem* abſolvit Verwejus d. 29. Maji, 1691. *ut ipſe notat, adeoque XII. fere annis poſt deſcripta Heinſiana.*

§. III. *Interim varios quoque aliorum Doctorum, ſive ineditas, ſive editas caſtigationes collegit, quae paſſim vel latebant, vel per eorum ſcripta ſparſae ſunt. De quo Graevius ad Nic. Heinſium* Tom. IV. Syll. Burm. p. 679. Tibi quoque nunciari vult (*Phorbaeus*) ſe totum eſſe in convectanda variorum meſſe in Heſychium. *Sic omnia tandem prelo parabat, novum antea laborem, minus neceſſarium, ſibi inponens, quo ipſum Heſychii Textum in ſumma pagina; in media Danielis Heinſii, quas antea ſeparatim deſcripſerat ipſe; in infima Schrevelii & Variorum Notas, quibus ſuas (quamvis parciſſime) inſeruerat, deſcribi ſimul curavit ab* Othone Verbrugge, *diſciplinae ejus tum temporis, ut reſcivi, alumno, poſtea Theologiae apud Groninganos Profeſſore digniſſimo. Hinc mora identidem producta, quum opus ita in ordinem redactum eſſet uſque ad v.* Ἀνάῤῥησις, *in* extr. pag. 92. Ed. Schrev. *mors Cl. Verwejii A.* CIↃIↃCCI. *interveniens conatus illos omnes abrupit.*

§. IV. „ *Poſt hujus obitum theſaurus ille in manus Cl.* Pancratii Maeſvi- „ cii *venit, qui ei per totos XXVIII. incubuit, neque ulli, certe non mi-* „ *hi, illius videndi poteſtatem facere voluit.* „ *Ita ad me olim perſcripſit Vir*

†† †† †† †

Ce-

Celeb. C. A. Dukerus. *Hoc quoque A.* CIↃIↃCCXIX. *defuncto, Vir Nobiliſſ.* Joannes Bogaerdus, *Avunculi ſui Verweji heres, JCtus, & Trajecti ad Rhenum Canonicus ad S. Mariae, eumdem, opera potiſſimum Cel. Dukeri, ab heredibus Maeſvicianis recuperavit. Ab eo autem,* (*dum viveret, A.* CIↃIↃCCXXIX.) *intercedente Cl.* Jo. Corn. de Pauw, *a vigilantiſſimo Librario* Sam. Luchtmans *non exiguo pretio redemtus, mihique traditus eſt, quando de nova hac Editione curanda rogatus ſum. Peropportune vero ut poſtea ipſius* D. Heinſii autographum *ad me pervenerit, apographo vitioſe ſaepius deſcripto longiſſime praeferendum, in ſequentibus narrabo; ubi & de* Valeſiano apographo *alio, quem contuli.*

§. V. *Sed & undique aliorum Notas editas & ineditas collegiſſe Verwejum ſupra dixi, quas chartis puris, Heſychiano exemplo inſertis, adjecerat. Ineditae, quas inveni, pauciores fuerunt. Huc pertinent Codices* Henr. Stephani (*Hagen. Ed.*) & Jo. Fungeri (*Ed. Ald.*) *quibus Notas ſuas alleverant, ex Bibliotheca Franequerana Verwejo ſubminiſtrati. De FUNGERO paullo ante dixi; cujus inedita, tum a Schrevelio, tum a Verwejo allata recepi. H. STEPHANI Notas, ab iiſdem Viris exſcriptas, retinui pariter. Has autem omnes fere, quae alicujus momenti ſint, ab ipſo Stephano* (*ex libri hujus margine ſorſan*) *curatius in* Gr. Ling. Theſaurum, *ejuſque praeſertim* Indicem, *relatas vidi. Praeterea ex ſpecimine luculento ſatis, a Cl.* Valkenario *inde deſcripto, cognovi, integram illius Codicis recognitionem operae pretium minime laturam, quum & OEdipum non raro manus Stephani intricatiſſima & vix legenda requireret; quod & olim mihi ſignificaverat Cl.* Weſſelingius.

§. VI. *Majoris momenti eſt PALMERII commentarius autographus, quem cum* Verwejo (*ut hic teſtatur in* Specim. Heſych. *p.* 3. ad v. Ἀ. ζωντες) „ *pro ſingulari humanitate communicavit Vir omni doctrina & elegan-* „ *tia conſummatus* Joannes [*immo* Stephanus] Morinus, *Avunculi ſui haeres* „ *puto, qui quidem nunc ſanctas Literas profitetur apud Amſtelodamenſes.* „ *De Cl.* Morino, *Palmerii ἀνέκδοτα ſervante, teſtatur Cl. Th. J. ab Almeloveen in* Dedicat. Epigrammatum & Poëmatum *ſuorum. Et notum eſt, Morinum Palmerii* Graeciam Antiquam, *praemiſſa Auctoris* Vita, *publici feciſſe juris*, mirabile illud XX. annorum opus, *ut Jac. Moſanti Brioſii verbis utar in* Epiſt. *ad Palmer. p.* 126. *ubi & ejus* in Heſychium Notas *laudat. Hunc autem Verwejo theſaurum impetraverat Cl. Almelovenius; ut didici ex* Epiſtola inedita *Jo. Verweji ad eum ſcripta pridie Kal Maj.* 1689. *quam mecum communicavit Cl.* P. Burmannus, Jun. *Sic in ea Verwejus:* „ Amo te plurimum, Almeloveni doctiſſime, de opera tua mihi humanita- „ te ſingulari, ſtudio, & induſtria minime vulgari navata, cum feciſti mi- „ hi copiam *Palmeriani Codicis MS. in Heſychium*, cujus equidem do- „ mino *Morino V. Cl.* per libellum gratias egi. Multa jam oſcitanter ex- „ ſcripta Schrevelio notavi. Quod ſi mihi tuas obſervationes mittere, ubi „ erit commodum, vel forte aliquando *Sladum* hortari dignaberis, ut mecum „ *Guieti* exemplar communicare ſtudeat, *&c.* „ *De his ſupra jam monui ex* Catalogo *Muſei Franciani p.* 196. *Interim Palmerii commentarium cum editis a Schrevelio Notis nondum contulerat, certe non deſcripſerat Verwejus: unde quum in non nullis aliquando haererem, integris etiam Notis aliquando* Palmerii *nomen, omiſſum, eſſe ſubjiciendum ſuſpicarer, felici admodum fato Palmerianum autographum ante hoc biennium incidit in manus Cl.* P. Burmanni, Jun. *qui cum maxime literas humaniores Amſtelaedami egregie ornans, pro ſingulari ſua humanitate eodem me ſponte beavit; quod publice gratiſſimus adgnoſco beneficium.*

§. VII. *Anno ſcil.* 1743. *Ultrajecti pleraque Almelovenii ſcrinia ſibi comparaverat Vir Cl. ex ſupellectile literaria defuncti Venerandi & doctiſſimi Vi-*

Viri Henrici Sypeſteynii, *Doornenſis in Agro Trajectino Eccleſiae Moderatoris, cui omnia manu Almelovenii ſcripta, ſuprema ejus voluntate (vid. Cl. Burmann.* Praefat. *ad Quinctilian.) obtigerant, pro amicitia inter eos artiſſime olim culta, &* Amoenitatibus Theologico-Philologicis, *Sypeſteinio inſcriptis, conſpicua; quibus ſubjecto* Plagiariorum *Syllabo accedit etiam hujus* Henrici à Sypeſteyn de Plagiariis Epiſtola ad Cl. Virum Th. J. ab Almeloveen, Amicum veterem. *Verum haec Heſychiana delituerant apud H. Sypeſteinii Fratrem, Amſtelaedami habitantem, qui ab hiſce literis alienus, quum audiviſſet Cl. Burmannum Ultrajecti cetera Almeloveniana redemiſſe, ultro ipſi haec cum multis aliis obtulit, ac parvo aere eidem ceſſit. Quo ἐφάμιλλο mox nec opinantem me beavit amiciſſimus Burmannus,* Ipſis Idibus Juniis A. 1743. *quum operae perveniſſent ad v.* Ἐπήκοος, pag. 1335. *Inde enim in ſequentibus Palmerii autographum ſequutus ſum, ſuperiora plurima omiſſa cum aliis daturus volente Deo, in* Addendis *ad calcem totius operis. Scripſerat* Emendationes & Notas *eas* ad Heſychii Lexicon *Palmerius medio ſeculo praecedenti, adjecto ad calcem* Anno 1651. *Sed* Praefationem *deinde brevem & gravem, optimo ſene dignam, addiderat* VI. Kal. Mart. A. 1658. *quo tempore ad Schrevelium miſſae videntur. Eam infra inter* Anecdota *varia exhibemus. Ipſe Notarum ſuarum ad Schrevelium miſſarum meminit* Exercitat. in opt. Auct. Graecos, *p.* 482. *cujus operis* Praefatio *cum hac ad Heſychium Praefatione convenit in initio. Eaſdem Notas a Cl. Theologo Palatino* Joan. Ludov. Fabricio *ſibi olim promiſſas eſſe teſtatur Cl.* Jo. Caſp. Suicerus *in* Epiſtola inedita, *ad calcem hujus Praefationis cum aliis publicanda. Uſus autem fuit Palmerius Edit. Hagenoënſi; quod ex variis locis jam perſpexeram. Vide tantum ad v.* Ἐπιφερομένους, Ζαγρεύς, *&c.*

§. VIII. *Reſtant* Arcerii, Rulaei *&* Munkeri *Codices, a Verwejo praeterea adhibiti. Priorum Notae rariores ſunt; frequentiores Munkeri; quas Verwejano Codici adſcriptas retinui.*

De JO. ARCERIO THEODORETO, Sopingii Doctore quondam & Hoſpite, ſupra mentio facta; qui & Heſychii ἐκδοσιν *olim molitus eſt, adjutus Iſaaci Voſſii Codice: ut patet ex G. J. Voſſii* Epiſt. 414. *ad Cl. Arcerium, p.* 377. Ed. Lond.

§. IX. *Arcerii Codicem deinde nactus videtur RULAEUS, ut colligo ex Verweji* Not. *ad v.* Αἶσα, *p.* 171. *Quiſnam autem fuerit, utrum PHILIPPUS (ut puto) an EVALDUS RULAEUS, ambo Graecarum Latinarumque literarum peritiſſimi, & ad eas promovendas itineribus nobiles, neque ſuis praenomunibus ſaepe in Epiſtolis Virorum Eruditorum diſtincti, liquido adſeverare non auſim. Jam inde ab initio ſuperioris ſeculi* Rulaeorum *nomina Eccleſiaſticis apud Batavos muneribus inclaruerunt. Hi vero, quos laudavi, Harlemenſes erant,* Joannis *filii, qui Miniſter ibidem Eccleſiae obiit A.* 1676. *Filius ejus* Philippus, *A.* 1672. *Nobiliſſ. Paetſio, hujus Reipublicae Legato in Hiſpaniam a Sacris, redux deinde, poſtquam Italiam perluſtraſſet, &* ἀνέκδοτα *varia ex Vaticana & Florentina Bibliotheca deſcripſiſſet, in Harlemi vicinia Velſanus Eccleſiaſtes obiit, A.* 1677. *de quo ſuperſtes ipſi Frater* Evaldus Rulaeus *in* Epiſtola inedita *ad Cl. Jacob. Gronovium data A. D.* VIII. *Kal. Septemb.* CIↃIↃCLXXVII. (*quam mecum communicavit* Cl. Abrah. Gronovius) *ita perſcripſit:* „ Ut ejus doloris, qui me paene „ confecit, inſcius eſſes, committere nolui, praeſertim cum ſciam exiſti„ maturum te, ad te etiam pertinere. Ah! Gronovi, ille *meus*, imo & „ ille tuus *frater* obiit, atque illum jam vigeſimo hujus menſis (*Auguſti*) „ die extulimus, adeo neque ullis ſapientiae & eruditionis praeceptis adver„ ſus mortem pectus eſt ſatis munitum *&c.* Jam morti vicinus *&c.* - - - - „ Tui etiam tunc ut hominis ei amiciſſimi, memoria obverſabatur animo „ ejus, voluitque ut *Goltzii Graeciam*, niſi aliunde eum librum jam tibi

„ comparaſſes, ſupremum morientis munus haberes, & illam *Origenis* Φι-
„ λοσοφουμένων partem, quae apud ipſum erat. *&c.* „ *Hujus etiam meminit Cl. Jac. Gronovius ad Origen.* Philoſoph. *p.* 278. de Xenophane, (Tom. X. Theſ. Antiq. Graec.) *n.* 4. *& pluribus in* Praefat. II. *ad Pompon. Melam, unde merita illius Viri cognoſces. Ejuſdem mentio in literis Gisb. Cuperi* Tom. II. Syll. Burm. *p.* 733. *& in literis J. G. Graevii* Tom. IV. *p.* 243. *De* Evaldo *enim* Rulaeo, *quod ex* Philippi *fratris anno emortuali colligitur, intelligendae ſunt in eadem* Sylloge *variae Epiſtolae Graevii*, Tom. IV. *p.* 601. 625. 626. 703. 724. *&c. Et ipſius Evaldi ad Nic. Heinſium Pariſiis atque Harlemo datae tres Epiſtolae habentur* Tom. II. *p.* 835.–837. *Utriuſque Rulaei pluribus etiam meminit Cl. Graevius* Epiſt. 14. *ad Marq. Gudium, p.* 49. 50. Ed. Burm.

§. X. *Denique* THOMAE MUNCKERI *Heſychio uſus eſt Cl. Verwejus, omnibus etiam notiſſimi. Saepius Vir ille doctiſſimus Heſychium tum ex antiquis Scholiis Graecis, tum maxime ex Graecis Bibliis emendavit in* Notis *ad Anton. Liberalem c.* VI. *p.* 48.–51. *coll. p.* 80. 81. *etſi variis in locis ab Abr. Berkelio notatus; ibidemque* (*p.* 51.) *ſpem novae Lexicographi editionis aliquam fecit, ut & ſup. monui*, Cap. IV. §. 9. *p.* XVI. *Mutato deinde conſilio Codex ejus, marginalibus notis adſperſus, ad Verwejum venit, cujus apographum initio ſequutus ſum. Parum provectus eundem mihi Codicem benigne ſubminiſtravit doctiſſimus Juvenis* Jacobus Van De Pol, *Amſtelaedamenſis, nunc verbi Divini in tractu Enchuſano Interpres, & meliori ſorte digniſſimus. Omnia itaque recognovi, & ex autographo exhibui.*

§. XI. *Ceterum* Verwejus, *quamvis illis praeſidiis, egregiis ſane, munitus, non ea praeſtiterat* (*praeſiſcine dixerim*) *quae exſpectari forte potuerunt, ſive aliis curis nimium impeditus, ſive fati intercedentis violentia. Notae ipſius, ſi primi ſolii* Specimen, *noſtrae Editioni inſertum, excipias, pauciſſimae ſunt, &, ut verum dicam, verboſiores. Vide tantum ad initium hujus operis, item ad v.* Ἀμάμπλις, Ἀραπίζει, Ἀραπῶ, *&c. Ut male citantes aliquando alios etiam reprehendit, quum tamen in Auctore laudato exſtaret; cujuſmodi illud eſt, quod ad v.* Βελόπτις *reperies. Conf. ad v.* Θεσσαλόν, *& quae ibi notavi. Omiſit praeterea D. Heinſii Notas interdum, in adverſa paginae parte ſcriptas; ut in v.* Ἀγὸς, Αὐλῶπις, *&c. De variis apographi Verwejani vitiis, praeſertim in Scriptorum veterum nominibus &c. compluſcula dici poſſent: ſed abſtineo. Quod autem non nunquam ſeriem Gloſſarum in Heſychio refingere conatus ſit, & ad Alphabeti ordinem ſtrictius componere* (*adi tantum loca in principio ſtatim Lexici, & in v.* Ἀβαχήμων, *&c. &c.*) *Criticorum adſenſum non obtinebit, qui ejuſmodi plura tractarunt: quamquam & Iſaacus Voſſius alibi, ut in v.* Ἀγαθόν, *p.* 30. *v.* Ἀγά, *p.* 38. *&c. idem tentaſſe videatur, ſed alia de cauſſa forte, ut infra dicam. Non ignoro, Tho. Stanlejum ad AEſchyl.* Agamemn. *vſ.* 235. literarum ordinis Heſychium obſervantiſſimum *ſtatuere; quod Phavorino jure majori convenit. Quin & D. Heinſius ad v.* Βόλωθον *p.* 739. literarum ordinem ſedulo, niſi ubi corruptus eſt, obſervare Heſychium *ſcripſit. Idem ſenſit Ill.* Rich. Bentlejus; *ut ex* Epiſtola *ejus* inedita, *quam dedi, liquet. Nondum tamen id adeo liquidum eſſe, paſſim in ipſo opere deprehendes; idque pro more Lexicographorum Graecorum, quos non ſemper anxie illam ſeriem obſervaſſe conſtat. Inſpiciantur Etymologus, Suidas, alii. Quidquid tandem ejus rei ſit, non ita ſaltim adcurate digeſtum ad nos pervenit Lexicon; adeoque nobis omnia ſic refingere nunc quidem non videtur licitum: plane alius enim prodiret tandem Heſychius.*

SEC-

SECTIO III.

De ceteris ſubſidiis hujus noſtrae Editionis.

Hactenus *de SCHREVELII & VERWEJI ſubſidiis, quibus hanc Editionem quoque ornavi. Propius ad illa nunc veniendum, quibus praeterea uſus ſum, inedita pleraque, & variis in oris delitescentia.*

§. I. *Ut uno obtutu ea, tanquam in tabella, videas, ex antea recenſitis tantum in memoriam prius revocabo, me cum* autographis *contuliſſe* H. Junii, Joſ. Scaligeri, Palmerii, Sopingii, & Munkeri *Notas & emendationes; ceteras, de quibus egi, Schrevelii & Verweji fide a me receptas eſſe. Quod tamen, de ineditis* D. Heinſii & H. Valeſii *non aeque dixerim. Quum enim in initio operis verſarer, apographi Verwejani vitia pertaeſus, autographi autem, inter Heinſiana forte alibi delitescentis, nulla impetrandi ſpes eſſet, qui etiam, ſi daretur, ob fugientes & exeſas literas legi non poſſe credebatur, peropportune paullo poſt, ſub finem menſis Maji* 1731. *in auctione publica Leidae offendi Heſychii Lexicon*, cum multis MSS. Viri doctiſſ. *ut Catalogus indicabat, nullo auctoris indicio facto; quo inſpecto, laetus adgnovi DAN. HEINSII manum & Codicem, quem deſcripſerat Verwejus, mihique gratulatus illud ἕρμαιον, exiguo aere redemi, deprehendique hoc ipſum exemplar (Editionis Hagenoënſis) poſteriores Heinſii curas continere, notaſque uberiores & meliores, ſic ut pauciſſimae praeter illas, ex Aldino codice deſcriptae, in Verweji apographo (quo carere facile tum potuiſſem) legerentur, & leviſſimi momenti, hic paſſim emendatius etiam repetitae. Itaque ab initio omnia ſedulo contuli, & deinde ipſam Heinſii manum ubique expreſſi, miratus tam difficilem hunc laborem aliis olim viſum ſuiſſe. Has autem* Heinſii *Notas inſpexiſſe aliquando videtur* AEgid. Menagius, *ut colligo ex Kuſteri* Nota *ad Heſych. v.* Βάκας. *Interjecto tempore (A.* 1735.) *in ſupellectile literaria Cl.* Jo. Clerici *diſtrahenda perluſtrabam inedita MSS. quae ad Anthologiam Graecam pertinebant, inter quae videbam Ill. Huetii ad eam Notas, a Graevio quondam laudatas* (Epiſt. *ad* Francium, *inter hujus* Poſthuma, *p.* 434. *conf. Huet.* Epiſt. *ibid., p.* 446.) *& A.* 1700. *editas ad calcem* Poëmatum *Huetii. Iisdem chartis porro adjectum vidi apographum Notarum Heſychianarum HENR. VALESII, at ſine literarum ordine alphabetico, multis praeterea lacunis relictis, ex difficiliori Auctoris manu ſine dubio natis, quam & Verwejus expertus erat, ſaepius etiam haerens. Haec pariter omnia de novo contuli, ſenſum inde non raro pleniorem adſequutus: quae enim in utroque apographo tam corrupte proſtabant, ut quid ſibi vellent exputari non poſſet, ea, licet pauciora, omittere ſatius duxi, ne quid Maximi Viri nomini mea culpa detraheretur. Codicem illum cum ceteris ad Anthologiam veterem ſpectantibus ſibi vindicavit V. Cl. & nobis amiciſſimus J. P. D'Orville, quo nemo majorem hodie ex omnibus undique Bibliothecarum ſorulis ad novam Anthologiae Editionem collectum adparatum poſſidet.*

§. II. *Aliquando FRANCISCI JUNII mentionem feci, cujus exemplar Hagenoënſe in Biblioth. Lugd. Bat. p.* 281. *n.* 163. *habetur. Pauciſſimae ſunt notae; paſſim autem parallela Heſychii loca numeris deſignavit; quod inſtitutum utiliſſimum norunt Docti: quare ea dudum methodo integrum perluſtravi Gloſſarium Heſychianum.*

§. III. *In eadem Bibliotheca* l. c. num. 204. *Aldina Editio adparet, Notis plurimis MSS. THOMAE BRUNONIS, Canonici Windeſorienſis eruditiſſimi, &* alterius *aliquando* Viri Docti, *inſtructa. Codex ille ex Bibliotheca Viri Ill. Iſaaci Voſſii venit. Vide* Codd. MSS. *&c.* If. Voſſii *in Catalogo* MStorum Angliae & Hiberniae, Tom. II. *p.* 70. *n.* 2686. 14. *Ex*

eo Codice Graecas quaſdam notas hauſiſſe Schrevelium, ſuperius monui, Cap. III. §. IV. *n. 9. p.* XIII. Lindanum *eodem quoque uſum fuiſſe ſuſpicor ex ejus* Not. *ad v.* Βόπαλοι, *quam totidem verbis* Bruno *dederat; niſi ipſe fuerit* alter *ille* Vir Doctus; *quod ſcire potuit Schrevelius. Integrum librum contuli, & ſub nomine* Brunonis, *vel interdum* Codicis Brunoniani (*quia pauca Anonymi inſerta ſunt*) *laudare ſoleo. Neque tamen Bruno ſemper corrigere Heſychium voluit, ubi diverſam lectionem adjecit, ſed ex Phavorino ſaepius eam adſcripſit tantum. Ejuſdem* Brunonis Adverſaria MSS. *aliquando laudavi, quae ex Bibliotheca Remonſtrantium Amſtelaedami evolvere licuit, beneficio Cl. Jo. Jac. Wetſtenii, cui plura debeo. In illis* Adverſariis, *minoris voluminis forma, citare Brunonem videbam ſuum* Νεοχώριον *MS. qui Codex, in forma majori, Alphabetice exhibet Indicem Geographicum locorum, quorum mentio eſt apud mediae aetatis aut Byzantinae maxime hiſtoriae Scriptores, ex quibus collecta loca magnum uſum praeſtare queant in his verſanti: mihi vero ad Heſychium, quod ſperaveram, nihil inde emolumenti acceſſit.* Menologium MS. *in iiſdem* Adverſariis *citat, &* Heſychium ſuum MS. *Bruno, ut ad v.* Ἀποκρατηλίζει *monui: at neutrum vidi; poſterius autem collectanea in Heſychium indicare puto, quum MS. Heſychii Codex nuſquam detur. De quo infra.*

§. IV. *Inſigne deinde A.* 1733. *incrementum cepit adparatus meus Heſychianus acceſſione Codicis IS. VOSSII, quem poſſeſſor Ampliſſimus* Lambertus Henr. Emmen, *Civitatis Groninganae Senator, & variis in Re publica muneribus conſpicuus, a Patre, ejuſdem Civitatis Conſule graviſſimo, ſibi relictum, pro veteri amicitia (rem promovente Clar. Theologo* Hermanno Venema, *Amico ſingulari) benigne mihi conceſſit ad Editionem novam ornandam; quibus uti par eſt, gratias proin maximas ago. Utinam aliquando ex ejuſdem Viri Ampliſſ. Bibliotheca prodirent* Ptolemaei Geographica, Manilius, Martialis, *aliaque plura, optimis* If. Voſſii *notis & collationibus inſtructa, quae vidi Groningae penes Cl.* Abr. Buning; *Gymnaſiarcham doctiſſimum, ex liberali Viri Ampliſſ. dono gazas eas nunc poſſidentem! Sed ad* Heſychium Voſſianum *redeo. Sunt notae ineditae, in marginem Schrevelianae Editionis conjectae; unde eas A.* 1694. *deſcribere Senator* Voſſius *coeperat etiam, ut vidi in chartis miſcellaneis, quas ſervat Bibliotheca Remonſtrantium Amſtelaedami, a me tunc obiter conlatis. Codicis illius, ad Cl.* Chriſtianum Schotanum & Arcerium, *novam ἔκδοσιν cogitantes, olim miſſi, frequens mentio eſt in* Epiſtolis *G. J. Voſſii, jam ſupra* Cap. IV. §. IV. *p.* XV. *allatis.*

§. V. *Bonarum rerum theſaurum continere hunc Codicem, nemo dubitet, qui magni Parentis Filium magnum noverit, reconditarum literarum & ſolertis ingenii acumine praeditiſſimum virum. Non tantum Heſychium ſtudioſiſſime cum Heſychio paſſim contulerat, ut ex conlatis locis (quae optima emendandi via) corrupta reſtitueret; ſed non pauca ex ineditis protulit Grammaticis vetuſtis & Gloſſariis,* Cyrillo *maxime (quem ſervat Bibliotheca noſtra publica)* Ariſtarchi *Canonibus,* Theodoſii *Epitome Herodiani, (vid. in v.* Ἀμοργίς, Γάντα, *&c.)* Arcadio Grammatico, *aliiſque bene multis, quos omnes recenſere non lubet. In hoc tamen Viro, ſi in ullo alio, probe diſcernendum, qua valuerit parte, qua contra defecerit. Saepius enim Heſychium ipſi tentatum invita fuiſſe Minerva, quantumvis etiam rebus aliis excelluerit, nemo diffitebitur, ſi loca relegat. Ne vero temeritatis & audaciae notam contraham, meae quippe tenuitatis probe conſcius, & cum tanto Viro nulla ratione comparandus, ſummum potius Virum & acutiſſimum ingeniorum judicem* Tib. Hemſterhuſium *audiamus, qui Voſſiano Codice evoluto, & cum uberrima annotationum ſuarum uſura, quae ſuis locis exhibentur, mihi reddito, haec ſimul perſcripſit:* „ *Hic omnis* If. Voſſii *velut animi conformatio ac ſtudiorum curſus apertiſſime* „ *nobis patuit. In iis, quae ad ejus formam ingenii atque eruditionis conve-* „ *niebant, ſanandis acumen inſigne & opera minime vulgaris; neque tam plu-*

„ *ri-*

„ rimis, quae pridem obſervaveram, occupatis doleo, quam magni Viri eon-
„ ſenſu laetor. In aliis haud ſane paucis, ubi vel animo ferebatur ad inuſita-
„ tum aliquid fingendum, quo vitio laboraſſe Voſſium non ignoras, vel accu-
„ ratior quaedam Graecae proprietatis cognitio requirebatur, frequenter defe-
„ cit, neque deſtinatum ferire potuit. Nonnunquam rectum emendandi iter in-
„ greſſus, antequam ad finem perveniat atque inſtitutum beneficium abſolvat,
„ ſubito conſiſtit, ac ſpem attenti lectoris fruſtratur. Sunt quaedam ejuſmo-
„ di, ut, quid ſpectaverit, vix poſſit animadverti, niſi quis in eadem inciderit
„ cogitandi veſtigia. Verum haec cuncta ne tu me gratis dixiſſe arbitreris,
„ exemplis erit agendum. „ &c.

§. VI. *Unum praeterea monendum, per integrum opus ordinem alphabeti-
cum preſſe ſequi voluiſſe Voſſium; unde vocabulorum ſeriem paſſim non muta-
vit tantum, ſed ipſa vocabula ad illam normam exacte componere ſtuduit, a-
deoque voces notiſſimas non raro ſic refinxit, ut inauditae Graecis fierent au-
ribus. Id quod omnis pagina docebit: cujuſmodi plura tamen omiſi, quae nul-
lius uſus erant, Lectorique taedium facerent, & quiſque ex ordine poſſet co-
gitare. Solus enim literarum ordo in Heſychio corrigendo dux infidelior eſt,
niſi omnia cetera faveant, & quando fontes adire non liceat veriores. De quo
p.* XXVIII. *etiam monui. Fieri etiam potuit, ut in privatos uſus tantum ad
literarum ſeriem omnia reduxerit, periculum facturus quid inde commodi redun-
daret; vel eo forſan animo, ut facilius citare & quaerere deinde voces poſſet,
quae alienam ſedem aut locum remotiorem occupant. Quum enim ad prelum pa-
ratae non fuerint, ſed in libri marginem duntaxat conjectae Notae, prout oc-
caſio ferret, neque limam Auctoris unquam expertae ſint, cujus conſilium ita-
que non patet, excuſandus potius Vir maximus, quam ut inde aliquid meritiſ-
ſimis laudibus ejus detrahatur. Diſtinguent ſemper cordatiores poſthuma talia
adverſaria ab abſolutis & elaboratis commentationibus. Quod & de ceteris e-
juſmodi ſubſidiis dictum velim.*

§. VII. *Prius quam Voſſium dimittam, celare nolim, iſtum librum aliquan-
do (neſcio quo caſu) in* Abrah. Berkelii *manibus verſatum videri. Hujus enim
Heſychium a poſſeſſore Cel. Hemſterhuſio noſtro dum utendum rogarem, ſigni-
ficabat Vir amiciſſimus,* „ *univerſas Berkelii notulas, ſi pauculas eaſque nul-
„ lius pretii exceperis, quae ad Stephanum pertinent, in hoc Voſſiano Codi-
„ ce reperiri; idque in Voſſianis evolvendis ſe ſenſiſſe.*„ *Miratus primum, rem
ita ſe habere comperi. Obſervavi enim (ut plura mittam) Hemſterhuſioque no-
ſtro oſtendi, ad v.* Ἀρχαιρεσιάζειν Voſſium *ea ſcripſiſſe, quae ex* Berkelio, *toti-
dem verbis & literis, jam olim prodidit Vir Cl. ad Polluc. VIII. 82. p. 904.
n. 70. Conf. eund. ad l. IX. 27. p. 994. n. 37.*

§. VIII. *JOANNIS VITI PERGERI Notas in Heſychium ineditas
Cel.* J. A. Fabricius, ὁ Μακρέτης *(quum mentionem earum feciſſet in* Bibl. Gr.
Vol. IV. *p. 553. partemque edidiſſet Rev. J. C. Wolfius in* Anecdot. Graec.
Tom. IV. *p. 172. ſeqq.) pro inſigni benevolentia, quam toties expertus celebro,
mecum omnes communicavit; ut olim in* Gloſſarii N. T. *Dedicatione profeſſus
ſum.* „De Pergero nihil ab eruditis traditum invenio,„ *inquit Cl. Wolfius in*
Praefat. *ad T. IV.* Anecdot. Gr. *Inveni ejus mentionem in literis Cl.* Chriſto-
phori Arnoldi *A. 1679. Norimb. datis ad Nic. Heinſium, in* Syllog. Burm.
T. V. p. 346. „Phorbaeum (*inquit*) *ea collegiſſe audio, quae beatiſſimus Pa-
„ rens tuus haud pauca in Heſychii Lexico obſervavit illuſtranda. Statim re-
„ cordatio ſubiit,* Jo. Vitum Pergerum, *hominem doctiſſimum, ſed in obſcuro
„* Thuringiae *angulo* Ilmenavii *degentem, anno ſuperiore* Pricaei Indicem Scri-
„ ptorum, *qui in Heſychii Vocabulario laudantur, oſtendiſſe mihi, diligenter a
„ ſe recognitum: praeterea* Annotationes ſuas *ad Schrevelianam illius Editio-
„ nem, in quibus* aſteriſco *notavit, quid rejiciat;* cruce, *quid ipſe nondum al-
„ latum afferat. Verbo: Graecus & inops is eſt, cujus admiranda eruditio pro-*

„ *motoribus caret.*„ *Sed propius ante hoc fere triennium mihi literis humaniſſimis indicavit Cl.* Dan. Wilh. Trillerus, „ ipſum opus autographum Obſervationum & Emendationum in Heſychii Lexicon, a Viro Graece doctiſſimo atque rei Criticae peritiſſimo, *Jo. Vito Pergero*, ante hos LXX. „ & quod excurrit annos, magno ſtudio, induſtria & felicitate elaboratum, „ ingens ſane volumen in fol. ut vocant, *penes ſe eſſe, tranſmiſſum a Profeſſore quodam Lipſienſi celeberrimo: inſtitutaque collatione, ſibi patuiſſe*, genuinum *hoc* atque plenum Obſervationum Pergerianarum volumen autographum *eſſe; Viros autem Summos*, Fabricium & Wolfium, levia ſaltim „ ex eodem excerpta, atque mutilum mancumque quoddam ὑπομνημάτιον habuiſſe, locupletiorem autem theſaurum ad Profeſſoris iſtius Lipſienſis manus, ſecundo quodam caſu, perveniſſe.„ *Interim de novo omnia illa recognoſcere nec vacabat, nec lubuit; tum quod nihil a Cel. Fabricio monitus, ipſius exemplar per totum opus ſequutus hactenus ſueram; tum maxime, quod in plurimis Pergerianis* ἀναχῶν *iſtam Criticam deſiderarem, quae praecipua ejuſmodi commentationum dos eſt: id quod ſalvis aliorum judiciis dixerim. Meritas enim laudes Viro diligentiſſimo non denego, qui vario tempore natas conjecturas ſibi tantum notaverat, non in publicum uſum paratas. Adtulit ſane bona non pauca, ſed cum diſcrimine ſeligenda: paſſim tamen, quo erat ingenio, nimis argutari ſolet, & neſcio quibus ſubtilitatum nebulis ſaepe numero lectorem illuſum fruſtratur. Vide tantum ad v.* Ἀγαῤῥάπτῃ, *v.* Βαλοιτήσαρον, *& infinitis aliis in locis.*

§. IX. *Q. SEPTIMII FLORENTIS CHRISTIANI, Viri egregii, Notulas marginales, quas ipſe olim manu minus luculenta, & oculos paſſim fugiente, Editioni Aldinae alleverat, ex* Tom. IV. Anecdotorum Graec. *Cl. Wolfii repetii, una cum Notis Viri inſignis EDUARDI BERNARDI, quibus Editionem ille Schrevelianam, Biblioth. Bodlejanae* (*n.* 76.) *legatam, ornaverat. Quaſdam harum pleniores deinde me nactum eſſe ex Galliis, inſerius monebo. Non raro* Florens *ad Ariſtophanem eadem dederat:* Bernardus *autem ut plurimum in peregrinis vocibus illuſtrandis, lociſque Sacris ex Verſione Graeca comparandis verſatur.*

§. X. *Lubens nunc accedo ad nobiliſſimum illud* κειμήλιον, *quo praeſtantius nihil fere inveni; LUDOLPHI nempe KUSTERI Notas Heſychianas, ad prelum paratas, & eo animo conſcriptas: ut maximo quidem opere doleamus, per fata non licuiſſe Critico praeſtantiſſimo pulchram quam exorſus erat telam pertexere, abruptam in principio literae* Θ, *ad v.* Θήλαντ, *pro* Θήσαντ, *p.* 1711. *noſtrae Edit. Etenim poſt profligatum Suidae Lexicon, ſerio tandem de Heſychio, Grammaticorum principe, quod dudum in votis ſuit omnium Eruditorum, cogitare coepit Kuſterus, novamque ejus editionem Pariſiis adornare; quando ſeptem prioribus Literis, & quod excurrit, illuſtratis, morte* (*ut dixi*) *praeventus eſt. Mox operis curam ſuſceperunt eximii Viri, FRANCISCUS SEVIN & CLAUDIUS SALLIER, Academiae Regiae Inſcriptionum & Literarum elegantiorum Socii digniſſimi* (*vid.* Hiſtor. Academiae *illius T. III. p.* 56.) *qui pro ſumma peritia ſua, & inprobo labore, luculentam nobis editionem praeſtitiſſent, niſi plurimis rebus aliis occupati, tandem illud mutaſſent conſilium. Nihil itaque mihi magis in votis erat, quam ut eas Kuſteri chartas impetrare aliquando liceret. Feliciter rem promovit Cl.* Jo. Jac. Wetſtenius, *& per adgnatum ſuum Wetſtenium, celebrem Librarium, Pariſiis tum forte morantem, theſaurum illum* αὐτόγραφον *in mei gratiam obtinuit, delatumque in manus mihi tradidit, die* 8. Martii, 1736. *quum jam perveniſſem ad v.* Ἐπ πόνῳ. *Quod inſigne beneficium grata mente adgnoſco publice & praedico; incredibilem Duumvirorum illorum laudatiſſimorum comitatem in primis veneratus, qui tanta facilitate me voti compotem fecerunt, neque Cl. Kuſteri chartas duntaxat, quas rogaveram, ſed & alia, quae deinde dicam, ſubſidia*

fidia ſponte mihi ſubminiſtrarunt, meque omni modo demereri non ceſſarunt. Quod enim ſuas non addiderint adnotationes, quoniam ultima manus iis admota non erat, nimia Illorum modeſtia fecit; etſi nullus dubito, quin optima quaeque ab ipſis exſpectanda fuiſſent. Ita certe cogitare me juſſit in primis Epiſtola, *olim cum* Specimine Heſychiano *ipſis Kal. Jul.* 1720. *quum editionem maxime urgerent, ad Cel.* J. A. Fabricium *Hamburgenſem data, & ab eodem communicata mecum, qua totius operis rationem & conſpectum exhibuerant. Eam bona cum venia (ut ſpero) cum aliis* Anecdotis *infra producam, quandoquidem non pauca ſcitu digna continet, & Heſychium terere cupientibus utiliſſima.*

Quum vero partem operis non contemnendam abſolviſſem, quando primum ad me perlatae ſunt Kuſteri chartae, binc ſuperiora ab initio (ut alia plura) current prelo, ſuis locis, qua poſſem commodiſſima ratione, inſerere coactus fui, ut omnes prorſus Kuſteri *Notas proferrem, uſque ad* pag. 1255. *deinde reliqua ordine ſtatim exhibens.*

§. XI. *Neque hic ſubſtitit Virorum Cll.* Sevini & Sallerii *benevola juvandi voluntas, & in Literas amor. Ab eo enim tempore ſua ſponte varia mihi ſedulo conquirentes, duo obtinuerunt Heſychii exempla Edit. Hagenoënſis, ex Bibliotheca Nob. ac Celeb. Viri* Joannis Aſtruc, *Regi a Conſiliis Medicis, Archiatri Auguſti II. (glor. mem.) Poloniarum Regis, S. R. I. Elect. & Duc. Saxon. Medici Ordinarii, Sereniſſ. Principis Ducis Aurelianenſis, & in Regio Franciae Collegio Profeſſoris Medici, cujus inſignem benevolentiam hic gratus praedico. Alterum exemplum fuerat PHIL. JAC. MAUSSACI, Viri Eruditiſſimi, qui varia ad marginem notaverat: alterum V. C. SAMUELIS SORBERII, qui forte illud a* Guyeto *acceperat, vel* Bigotio. *Ex priori omnia adtuli, quae alicujus momenti viderentur. Poſterius pauciora quidem ſuppeditabat: id tamen praecipuum, quod inde tandem detegere licuerit, quid ſibi vellet MS. Schrevelii; ut ſupra de Schrevelii Editione agens* (Cap. III. *p.* XIII. *n.* 9.) *pluribus indicavi. Interdum cum* Salmaſio *faciunt, quae hic notata vidi. Videtur autem Sorberianus ille Codex aliquando fuiſſe penes* Iſaacum Voſſium, *cujus manum hic illic agnovi, maxime in Arcadii & Apollonii Grammaticorum citationibus. Quam ſuſpicionem confirmabat, quod ad v.* Σαῤδαναπαλλᾶ, ἀλλοιᾶ, *ſcriptum invenerim:* „ Frater „ Ger. aldδια. „ *Ita vero* Gerard. Voſſius, *Iſaaci frater, ad Vellej. Paterc. I. 6. emendavit.*

§. XII. *Una cum his duobus exemplaribus iidem Viri amiciſſimi ex Bibliotheca vere Regia impetrarunt ſpiſſum volumen, continens* Lexicon Graecum MS. (*quod* Lexicon Regium MS. *vocare ſoleo*) *in* 4. *ut dici ſolet, formae majoris; quod per aliquot menſes mihi benigne conceſſum, juxta cum ceteris modo laudatis Heſychii exemplis, accepi A.* 1738. 18. Febr.

Illud autem meo nomine recepit curavitque humaniſſime Vir literis & genere nobiliſſimus, Joſephus de Bimard La Baſtie, *Baro Montis Seleuci, cujus amicitiam, ſerio exinde cultam, ſed praematuro fato interceptam, primus mihi conciliaverat Celeberrimus* Jac. Phil. D'Orville: *quod gratus etiam hic verbo ſignificare debui. Lexicon illud e vetuſto Principis Valachiae Codice quam nitidiſſime deſcriptum, Regii Cimelii pars eſt non contemnenda; initio tamen & fine mutilum, paucis deficientibus. Complectitur paginas* 742. *idemque eſſe, quod Nobil. Cangio laudatur in* Gloſſario Med. & inf. Graecitatis, *nomine* Cod. Reg. 2062. *collegi ex locis comparatis in v.* Διαίρτως, Καινίκιος, Ὁλλάμων, Σαγμοσίλιος, *&c. quae ad apicem conveniunt: maxime autem profuturum deprehendi, ſi quis* Suidam *cum eo conferret, cum quo paſſim, ad verbum, conſentit, ut & ſaepius cum* Etymologo; *ne de* S. Codicis

†† †† †† †† †

lo-

locis plurimis, a me excerptis, & alibi producendis, nunc dicam. Huic autem Lexico MS. ſaepius laudati Viri adjecerant chartas varias, & Schedas minores quae penes Eos latebant, quin & apud Kuſterum fuerant ex parte. Sunt autem ſequentes:

1. Specimen ipſorum (Sevini & Sallerii) MS., *quod olim cum Cl. Fabricio communicaverant. Citavi nomine* Speciminis Pariſienſis, *vel* Doctorum Pariſienſium.

2. Anonymi *collectanea ex variis, quibus Auctor ille ignotus* (Anonymi *titulo tantum laudatus*) *ex propria penu pauca addiderat.*

3. *Notae quaedam* Eduardi Bernardi, *pleniores quam quas in* Anecdotis Graecis *ediderat* Wolfius. *Deſinunt autem in litera* Σ.

4. Συλλογὴ Emendationum (*deſinens in v.* Αἶνον) *ex* Cod. MS. Grabiano XXI. *quas deſcripſerat* M. C. *id eſt, ni fallor,* Magnus Cruſius, *Vir Rev. & eruditiſſimus. In fine enim manu Cl. Sallierii memoratur* D. Cruze, qui colligendis priorum Eccleſiae Seculorum Patrum fragmentis operam navat, & has Emendationes dedit A. 1727. *Ejuſdem* Magni Cruſii, *Sleſvicenſis, exſtat* Diſſertatio Epiſtolica ad Reverendiſſ. Chriſtian. Wormium de Scriptis quibuſdam integris Fragmentiſque hactenus ineditis, *Lipſ.* 1728. 4. *quae in itinere literario ipſi obtigerant, in lucem publicam* (*utinam fieret!*) *protrahenda.*

5. Emendationes & Notae ad Heſych. *in quatuor priores Literas, maxime ex Gloſſario MS.* Goldaſtino, *i. e.* Cyrilli Lexico Bibliothecae Bremenſis, *quod olim* Goldaſti *fuerat. Eas in initio operis vocavi* Schedas Anonymi. *At deinde, quod ſuſpicabar, verum eſſe comperi, illarum nempe auctorem eſſe Rev.* Jo. Chriſt. Biel, *qui reliquas etiam Notas mecum communicavit, ut ſtatim dicam.*

6. Emendationes quaedam (*maxime ad Literam A*) *in Lexicon Heſychii, auctore* Stephano Joanne Stephanio, *Academiae Soranae Profeſſore celeberrimo, quas ſecundum exemplum Auctoris in Bibliotheca Illuſtriſſ. Viri* Pauli Vindingii *deſcripſerat Cl.* Matthias Ancherſenius, *Vir politiſſimus & humaniſſimus, Prof. Philoſophiae in Acad. Haſnienſi, & ad ſe miſſas ab eodem fuiſſe teſtatur Cl.* Kuſterus *in margine.*

7. Animadverſiones & Emendationes *in Heſychium* Stephani Clerici, *maxime ex Euripide & AEſchylo, adjectis paucis Cl.* Jo. Clerici, *qui cum Kuſtero eaſdem olim communicaverat. Conſtituunt unam tantum plagulam. Eas reſpicio, quando* Steph. Cleric. *nomen adpinxi; ne quis de* Henr. Steph. (*cujus nomen hic frequens eſt*) *cogitet, eumque cum* Clerici *praenomine confundat.*

8. Joſephi Waſſe *V. C. Epiſtola, Anglico idiomate data ad L. Kuſterum, ut puto. Subſcriptum erat:* Ayno„ 14. Auguſti, 1715. *Ex qua nonnulla etiam adduxi.*

Quae omnia ſingulatim refero, ne alicubi haereat Lector, dubius quid ſibi velint, aut unde ea repetita ſint; & ut candidum gratumque animum iis probarem, qui tot beneficiis me oneratum ſibi devinxerunt.

§. XIII. *Reſtant Notae & Emendationes Venerandi & Doctiſſimi Viri JOAN. CHRISTIANI BIEL, Brunſvicenſis Theologi, qui humaniſſimis me literis compellans, ſelectiores in Heſychium Obſervationes miſit, ex S. Codicis locis maxime, &* Cyrilli Lexico MS. Bremenſi, *quod ad* Melchior. Goldaſtum Haiminsfeldium *olim pertinuit, depromtas. Jam pridem* Hēſychium Sacrum *edere decreverat Vir eruditus, cujus meminit Celeb. Hadr. Reland.* Palaeſt. *L. III. p.* 1016. *Specimen quoque ante hos* XXX. *annos ediderat, inſcriptum:* „ΗΣΥΧΙΟΣ ΙΕΡΟΣ. HESYCHIUS SACER, *ſive* Gloſſae ex Heſychio Alexandrino, quae ad Voces & Phraſes Scripturae S.

„ ex-

„ explicandas, illuſtrandas facere poſſunt. Selegit, recenſuit, verſionem „ & notas, cum eruditiſſimorum hominum, tum proprias adjecit J. C. „ BIEL, Brunſv. „ *in* 4°. *continet octo paginas, quas etiam, pro inſtituti mei ratione, adhibui. Cyrilli autem MSti deſcriptionem dedit ipſe V. Cl. in* Praefat. *ad* Exercit. de Lignis Libani, *cui* Specimina Novi Theſauri Philologici, *ſive* Lexici in LXX. *&c. accedunt*, *Brunſv.* 1740. 4. *Idem* Notas *illas* Heſychianas, *de quibus paullo ante* n. 5. *dixi*, *ſuas eſſe mihi ſignificabat*, *Lutetiam olim ad Ill.* Bignonium, *magnum illum Eruditorum Maecenatem*, *miſſas*, *quibus ordine deinde reliquas adtexuit; addita tandem Viri Summi* Richardi Bentleji *Epiſtola*, *ad ſe data*, de Gloſſis Sacris in Heſychio ſpuriis & inſititiis, *cujus mentionem fecerat in* Biblioth. Bremenſ. Tom. IV. *p.* 903. *Hanc infra*, *poſt* Praefationes, *videbis. Unde non parum me debere Viro optimo*, ſelectiores *etiam mihi* notas *ex plurimis*, *quibus abundat*, *ſuppeditanti potius*, *grata mente publice profiteor: quas*, *utpote breviores*, *inſerui.*

§. XIV. *Alia plura ſuperſunt*, *inſuper a me adhibita.* (1.) *De* Jani Vlitii *Codice*, *quem ſervo*, *dixi ſuperius p. VII.* (2.) *Ampliſſ.* Gisberti Cuperi *Notulas marginales benigne mecum communicavit Vir Clar. & amiciſſimus* D'Orville, *qui ad officia quaevis ſe paratiſſimum ſemper praeſtitit: cui &* (3.) Joannis Buherii, *Viri Illuſtris*, *non nulla debemus. Idem* (4.) *Florentinam Heſychii Editionem poſſidet*, *cujus orae Vir Doctus pauca adleverat*, *quem voco* Anonymum in Cod. D'Orvilliano. (5.) Anonymum *alium* in Cod. Burm. *aliquoties laudo*, *notas marginales deſignans*, *quas Edit. Aldinae*, *a Celeb.* P. Burmanno *mihi ſuppeditatae*, *adſcripſerat Vir Doctus.* (6.) Marci Meibomii *Notas ex ipſius hauſi exemplo* (Ed. Schrev.) *quod eſt penes Cl.* Oudendorpium *noſtrum.* (7.) *Sub nomine* Anonymi, *vel* Viri Docti, *in* Cod. Wetſten. *non nunquam cito Notulas & emendationes*, *quae habentur in Aldina Heſychii & Pollucis Editione*, *quos uno volumine junctos Baſileae ſibi comparaverat Cl.* Jo. Jac. Wetſtenius, *cui altera manus recentior ignota; antiquior autem ſcriptura altera* Simonis Grynaei *videtur*, *Viri Eraſmo familiaris*, *& Graece doctiſſimi.* (8.) *Cel.* Hadr. Relandi *Codicem* (Ed. Hag.) *quem* Gerarto Falkenburgio ſuo Hieronymus Berchemius dono dederat *A.* 1574. *inſpiciendum mihi conceſſit Vir Rev.* Jac. Ferd. van Daverveld, *Trajectinus Eccleſiaſtes vigilantiſſimus; ſed pauciſſima continet*, *praeter Scholiorum Graecorum in Dionyſium Areopagitam ex Ed. Junt.* 1516. *collationem*, *quibus editis & ineditis dudum fueram uſus.* (8.) *Cl.* Almelovenii *praeterea* (*cujus ipſe meminit in* Epiſt. ad J. A. Fabric. *in hujus* Vita, *a Cl. Reimaro conſcripta*, *p.* 216.) *apud* Herm. Reiners; (9.) Pancratii Maeſvicii *apud* Roeland. van Thiel; *Eccleſiarum in Amſtelodamenſi tractu Paſtores dignisſimos*, *inſpicere licuit*, *in quibus exemplaribus*, *uno alterove loco laudatis*, *praeter citationes quaſdam recentiorum pauca dabantur. Alia ejuſmodi plura recenſere nil adtinet. Cl.* Jac. Rhenferdii *Codicem*, *notis quibuſdam marginalibus adſperſum* (*cujus mentio eſt in* Miſcell. Obſerv. *mox laudandis*, Vol. X. *p.* 333.) *videre nondum contigit.*

§. XV. *His tandem accedunt varia*, *undique vel ex editis* Criticorum libris, *vel ex* Amicorum Symbolis *conlecta*, *& quidem cum debita ſingulorum ubique mentione*, *ne quid mihi vindicarem quod meum non erat; contra facilius aliis relinquens quod & ipſe antea notaveram. Ita vero ex omnium* Criticorum *ſere* operibus *ea delibavi*, *locis indicatis*, *quae ad emendandum vel illuſtrandum Heſychium facerent; interque eos* H. Stephani Gr. L. Theſaurum *non tantum*, *ſed &* Indicem *contuli*, *in quo videtur ille Heſychium ſemper ob oculos habuiſſe*, *Editionem ſcil. Hagenoënſem*, *ut patet ex v.* Ἀρτέμεις, Ἀρτεμέσια, *&c. Inter nuperrimos acceſſerunt*, *tum Cl.* Georg. D'Arnaud, *in-*

maturo fato literis erepti, variae in editis opuſculis emendationes; tum quae in Miſcellaneis Obſervationibus, *Amſtelaedami ab aliquot annis, curante Cel. D'Orvillio noſtro, expoſita ſunt, interque eos maxime a Cl.* Abreſch, *Zwollani Gymnaſii Moderatore eruditiſſimo, qui & nonnulla praeterea ad me miſit; tum Cl.* Dan. Wilh. Trilleri, *Naſſaviorum Medici celeberrimi, quaedam ex* Obſerv. Crit. & Emend. Heſych. *editis, officioſe ad me allegatis; tum & Doct.* Jo. Jac. Reiskii, *qui varia eruditione conſpicuus, dum ſingula mecum folia muſtea recognoſceret, ſuas ſubinde conjecturas mihi ſubgeſſit. Recens a Cel.* Jo. Jenſio *editas* Lucubrationes Heſychianas *in poſtremis aliquando etiam adhibui: licet pleraque vel occupata, vel aliunde citata, & in primis Homeri loca, &c. a multis annis a me jam notata, parum prodeſſent. Ceterum ornant Editionem noſtram prae primis plurimae Summi* Hemſterhuſii *noſtri Notae, quas ex ampliſſimo reconditioris doctrinae penu mecum ſaepius communicare voluit Vir Amiciſſimus; ne alias nunc Clariſſimorum Amicorum,* Weſſelingii, Valkenarii, Wetſtenii, *&c. commemorem, ſuis locis inſertas: quibus omnibus gratum animum teſtor.*

SECTIO IV.

De Ratione inſtituti noſtri.

Reſtat, *ut addam,* qua ratione & methodo *in hac Editione uſus fuerim.*

§. I. *Sedulo* contuli *omnes* Editiones, *quum ad* MSS. Codices *recurrere non liceret, utpote nuſquam locorum hactenus (quod mirari liceat) repertos. Idem mihi adfirmavit rogatus Reverendiſſ.* Montfauconius. *Quid ſibi velit frequens illud* MS. *Schrevelii,* Cap. III. *dixi,* §. IV. n. 9. *p.* XIII. *Ab Eruditiſſ.* Tho. Brunone, *Windeſorienſi Canonico, ſuperius laudato, in* Adverſariis MSS. *citatum vidi* Heſychium *ſuum* MStum, *ad v.* Ἀποκαταπλῦσαι· *ſed nihil ultra cognovi; fuerintque forſan* Adnotationes *ipſius* Heſychianae, *ad oram exemplaris ſui, vel in unum quoddam volumen conjectae, quas citare in ſuum uſum ita ſoleret: ut ſupra monui. Vid. p.* XXX. §. III. *Jam olim ad Jo. Jac. Bardellonum, hujus Theſauri poſſeſſorem, Aldus in primae Editionis* Praefatione *ſcripſit de* Heſychio: „ *Quem cum* penes te tantum „ *eſſe duceres, & vere fortaſſe;* nemo enim eſt, quod ſciam, qui extare „ alium audiverit, *&c.*„ *Eundem autem Bardelloni Codicem MS. Venetiis ab eo tempore remanſiſſe putem, qui ante hos etiamnum annos apud Nobiliſſ.* Joan. Baptiſtam Recanatum, *Patricium Venetum (cui Poggii Bracciolini* Hiſtoriam Florentinam, *Venetiis* 1715. *editam, & T. VIII.* Theſ. Ital. *recuſam, debemus) viſus eſt a Cl.* D'Orvillio *noſtro, deinde in Theſaurum Codicum S. Marci relatus. Specimen illius* (Praefationem *nempe ad Eulogium, &* Literam Ξ) *redux ad me adtulit Vir Eximius, integram Codicis collationem inſtituturus, ſi aliud Heſychii exemplum Venetiis ſibi eo ipſo tempore comparare potuiſſet. Et contuliſſe forſan operae pretium foret; quamvis cum Aldina Editione maxime (paucis exceptis, ut ſuo loco monui) conſonum illud quidem Specimen deprehenderim, ut primam itaque Editionem ex hoc ipſo, qui Bardelloni fuerit, Codice expreſſam exiſtimem:* quamplurima *tamen* loca *a* M. Muſuro emendata *eſſe, teſtatur Aldus. Quare gratiſſimum literatis ſine dubio officium praeſtaret, qui iſtam collationis adcuratae operam ſuſciperet, huic noſtrae Editioni cum grata nominis celebratione*

ne

ne adjiciendam. Ceterum quando unicum *tantum Heſychii MStum reſtare ſcripſit* M. De La Roche *T. I. P. II.* Biblioth. Angl. *p.* 423. *Aldi quoque exemplar reſpici puto, quod Venetiis ille primum excudit.*

§. II. MStorum *defectum aliunde ergo ſuppliendum quodam modo cenſui, adhibitis* Lexicis & Gloſſariis *Graecis antiquioribus editis, & ineditis. Praeterquam enim quod* Phavorinus *interdum MSti vice eſt, quamvis cetera compilator minime adcuratus, non parum profuere paſſim, tum* Veteres Scholiaſtae *plurimi, ex quorum fontibus hauſta pleraque ſunt, tum ejuſdem cum Heſychio ordinis Scriptores,* Etymologus M., Suidas, & Gloſſographi minores; *ne de* Polluce *nunc dicam,* Euſtathio, *aliis. Non exiguam porro lucem & opem adtulerunt* Gloſſaria Graeca inedita, *inter quae tria maxime, vel quatuor, eminent, quae penes me ſunt.*

(1.) Primum *eſt, quod* Cyrilli *nomen praefert, a* Voſſiano *tamen, quod in Bibliotheca noſtra publica (praeter illud Oxonienſe in Bodlejana) ſervatur, & a* Bremenſi (*de quo* Sect. *praec.* §. XIII.) *diverſum, in fine etiam mutilum: definit enim in v.* Πολύτλας· *praecedit autem Fragmentum alterius cujuſdam Lexici Graeci MSti, eadem manu exarati.*

(2.) Alterum, *quum optime conveniat cum Voſſiano Codice laudato, ejuſdem* Cyrilli *eſſe videtur: ut paſſim diſcrepant iſtius Gloſſarii Codices. Quandoquidem enim ab initio mutilum eſt, & capite truncatum, incipiens a V.* Ε-κμαιμάνες, *nullum hic Auctoris nomen adparet, quem* Anonymum *propterea aliquando adpellavi. Utrumque olim Cel.* Abrah. Hinkelmanni, *Hamburgenſis, fuit, deinde* J. A. Fabricii, τοῦ πάνυ, *qui eorum quoque notitiam dedit in* Biblioth. Graec. Vol. X. *p.* 52. & 62. *ubi varia recenſet, poſteriori Codice contenta, ſimul inde* Lexicon Octateuchi *ſpeciminis loco proferens. Quae bina Gloſſaria antiquiſſima, pro inſigni ſua humanitate, mecum benigne olim communicavit Vir egregius; ex quorum poſteriori* Gloſſarium ad Sacros N. F. Libros *a me deinde editum, ut in* Praefatione *ibidem monui. Poſtea vero munifica Cel.* Herm. Sam. Reimari, *Soceri* τοῦ Μακρέττου *heredis, liberalitas eorumdem me poſſeſſorem fecit haud ingratum.*

(3.) Tertium & *utiliſſimum eſt* Photii *Lexicon, cujus Apographum, ex Anglicano Cod. MS^to, quem Eruditiſſ.* Thomas Gale *poſſedit, cura Cl. Eduardi Bernardi deſcriptum, & Bibl. Bodlejanae ab eodem donatum eſt, ubi etiam nunc adſervatur.* (*Conf.* Catalog. MSS. Angliae & Hiberniae, Oxon. 1697. *fol. ubi* Tom. II. *p.* 198. *a.* num. 5985. *inter Codd. MSS.* Thomae Gale, *num.* 151. *recenſetur* „ Photii Lexicon. Liber antiquus „ in membranis.„ *Et p.* 226. num. 7384. *inter libros MSS.* Eduardi Bernardi, *num.* 38. „ Photii Lexicon. Pars poſterior.„ *ſic ibi.*) *Illius autem ut mihi quondam copiam fecerit Venerand.* & *humaniſſimus* Jo. Chriſtoph. Wolfius, ὁ νῦν ὢν ἅγιος, *in eadem* ad Gloſſar. N. T. Praefat. *declaravi; quaeque ibidem plura commemoravi ſubſidia, non repetam. Tantum addo, quae tum ibi, tum in hoc opere, protuli ex* Arcadio Grammatico *inedito, me olim* Cl. Wetſtenii, *ſaepius laudati, beneficio obtinuiſſe ex Bibliotheca Remonſtrantium Amſtelaedami, una cum* Apollonii Dyſcoli *Fragmentis Grammaticis: quae duo κειμήλια, manu* If. Voſſii *deſcripta, ibidem latent.*

(4.) Quartum *eſt* Apollonii Sophiſtae Lexicon *Homericum* Iliadis & Odyſſeae, *ordine alphabetico: cujus larga ſpecimina, a Nob. Montfauconio* Bibl. Coiſlin. *p.* 457.–465. *producta, dudum mihi ſalivam moverant. Non exiguam partem conſtituit Codicis Coiſliniani (nunc S. Germanenſis)* CCCXLV. *eſtque Volumen in Quarta forma membranaceum, literis minutiſſimis, Sec.* X. *continens* 46. *folia, ſive paginas* 92. *Hunc autem librum MSti vicem mihi praeſtare poſſe credidi, quum* Homericas Voces, & *hunc ipſum* Apollonium, *inter fontes ſuos Heſychius in* Epiſtola ad Eulogium *celebraverit. E-*

†† †† †† †† ††

jus

jus itaque apographum Pariſiis adcuratiſſimum & integrum mihi comparavi, benevole rem curante eodem Viro Clar. J. J. Wetſtenio. *Mitto nunc varia illa ineditorum Gloſſariorum Specimina, tum in* Coiſlin. Bibl. *tum alibi exſtantia, quae non indiligenter conſului. Inter ea vero ſubinde quoque* Michaëlis Apoſtolii *Byzantii manu ſcriptum* Gloſſarium Graeco-Latinum *ineditum laudavi, cujus uſum mihi conceſſerat humaniſſime Vir Ill.* Joan. Grammius, *Daniae ſuae ornamentum. Conſtat foliis* 347. *in* 4°. *quem Codicem, ad Cel. J. C. Wolfium olim tranſmiſſum, nunc poſſidet Cl. D'Orville, mentione ejus facta in* Miſcell. Obſerv. Vol. IX. *p.* 114.

§. III. *Sed ut propius de inſtituti mei ratione dicam:*

1. *In* Contextu *Heſychiano retinui vulgatam lectionem, niſi in apertis vitiis, & male collocatis Accentibus, vel Spiritibus; aut ubi certa ſatis erat correctio: vel ſic tamen priſtinam lectionem inferius praepoſui* Notis, *ne fugeret Lectorem:*

2. *Ita inprimendum curavi Contextum, ut* ſinguli Articuli ſeparentur, *novumque verſum inchoent; ut in Suida factum.*

3. *Poſt Gloſſas, aut verba quae explicat Heſychius, ubique* punctum *adpoſui; etiam poſt illas voces quae interpretationem continent, ſi nimirum eſſent* diverſae *notiones. In* Synonymis *tantum interpoſui* comma.

4. *Si quando* carmen, *vel* hemiſtichium, *in Contextu occurrit, ita excudendum juſſi, ut a reliquo contextu diſcernatur.*

5. *In* Notis *ipſa Auctorum verba retinui; primo loco eas quidem* Notas *exhibens, quae in* Edit. Schrevel. *habentur: niſi eſſent corruptae, vel confuſae; quas emendavi. Saltem nihil (quod ſciam) omiſi, quod vel minimi momenti videri poſſet. Contra, quae in* Sopingianis *Notis a Schrevelio omiſſa erant non pauca, hic addidi, adjecto tunc plerumque integro nomine,* SOPINGIUS. *Quae vero* mea *ſunt, poſtremo loco ſine nomine ubique poſui.*

6. *Si* auctor Notae *aliquando ſub* unica litera *lateret, eandem retinui literam nominis principem, ut erat in Ed. Schrev. vel per* parentheſin *explicui. De quo jam ſupra monui,* cap. V. §. 5. *p.* XIX.

7. *Per* parentheſin *in aliorum Notis paſſim* loca Auctorum, *quae citabantur ſine* capitum *aut* verſuum *indicio, ſubjectis* paginarum *&c. numeris indicavi; ut facilius ea Lector inveſtigare & relegere poſſet. Quin & loca,* perperam *ſaepe a Doctis Viris* citata, *correxi: non ut inde gloriolam (quae nulla eſt) captarem; ſed adcuratam diligentiam, ad Editionis decus, probarem, ne erraret haereretve Lector. Quaecunque autem vel correxi, vel ipſe etiam brevitatis cauſſa verbo non nunquam addidi, parentheſeos ſignis, ſive uncinulis [ ] interjecta videbis.*

8. *Si quando (ut ſaepius evenit) plures in eandem mentem conſpirarent,* Valeſius, Heinſius, Sopingius, Kuſterus, *alii, illorum omnium nuda nomina eidem Emendationi vel Notae ſimul ſubjeci: ita tamen, ut* primum locum *dederim ei, cujus* verba *exhibeo, quique ceteris luculentior erat aut clarior. Ceterum dignitatis, aut aetatis ordinem non anxie ubique obſervavi, ſed prout maxime rerum ordini conveniret.*

9. *Non raro etiam videbis, vulgata Graecae Linguae* Lexica *a me* ſuppleri, *ubi vox, non alias, aut raro, obvia mentem ſcriebat; aliquando & Graecas* V. T. Concordantias, *&c. idque in communem ſtudiorum uſum. Ità ſaepius tum ex ipſo Heſychio, tum ex aliis Scriptoribus, tum ex* Anthologia Graeca inedita, *voces notavi* ἀπὸξ λεγομένας: *ex hac autem, integra non nunquam Epigrammata, nondum prolata, adſperſi, uſus Codice MS°* Cl. Jo. Clerici, *qui nunc eſt penes Cl.* D'Orvillium, *locupletiſſimum eorum quae ad Anthologiam Graecam ſpectant, poſſeſſorem: ut ſuperius etiam dixi p.* XXIX.

10. *Ce-*

10. *Ceterum* Latinam verſionem *Heſychio non dedi; niſi in* Praefatione ad Eulogium, *utpote quae continua ſtylo decurris, cujus proinde tranſlatio huic Editioni magis convenire videbatur. Ipſum autem* Gloſſarium *Latine reddi non debebat: tum quod in plurimis locis corruptiſſimis aſteriſci pro verſione ponendi fuiſſent; tum maxime (ne nunc de aucta libri mole dicam) quod illis, qui Graecae linguae adeo inperiti ſunt, ut Scholia & Gloſſas Graecas non ſine verſione intelligere queant, nullo ſane modo Heſychius prodeſſe poſſet, etiamſi Latine omnia exhiberentur. Quid de hujuſmodi Grammaticorum verſione judicaverint paſſim Eruditi, interque eos praeſtantiſſimus Mauſſacus, patet ex ejuſdem ad Harpocrationem* Praefatione, *cujus partem a Nic. Blancardo omiſſam reſtituit in Editionis ſuae* Praefatione *Cl. Jac. Gronovius. Conf. Cl. L. Bos* Praefat. *ad Thomam Magiſtrum.*

Atque haec hactenus de Heſychio, ejuſque nova, quam exhibemus, Editione.

His omnibus ſubjicere decreveram peculiarem tractationem de praeſtantia & uſu Lexici Heſychiani, regulas complures additurus, quae in legendo & corrigendo Heſychio ſint obſervandae, ad alios etiam Auctores, & rem Criticam in univerſum, ut puto, non inutiles; quarum jam ſeriem inſtruxeram, detectis mendorum & corruptelarum fontibus in hoc opere non paucis, & qua via ad verum eatur. Sed nimis etiam quam par eſt nunc excrevit ſub manu Praefatio, & praeter opinionem. Plurima quoque ejuſmodi paſſim in ipſo opere a me commodis locis ſunt monita. Accedit ſequens Adparatus, in quo, praeter alia ad Heſychium pertinentia, Praeſtantiſſimi & Celeberrimi Viri J. A. Erneſti *Diſſertationem videbis elegantiſſimam* de Vera Indole & recto Uſu Gloſſariorum, *in primis* Heſychii; *quam, ad eundem ſcopum compoſitam, & ab eruditiſſimo Juvene*, Davide Ruhnkenio, *Pomerano, Academiae noſtrae cive ornatiſſimo, mihi ſuppeditatam, adjicere malui, ut ſpatium propoſitum corriperem, neque Voluminis hujus editioni moram injicerem ulteriorem. Id quod bona cum venia Cl. Auctoris factum velim. Pedem itaque hic figo: quum & alia plura deinde occurrent, quibus locupletari commode poterunt quae meditatus fueram.*

Ceterum nullus dubito, quin varia, in tanta rerum diverſiſſimarum multitudine, commiſerim & omiſerim. Homo ſum: & per alia paſſim negotia, depoſitis aliquando libris, per ſedium mutationes quoque, &c. negligere quaedam facile potui, quae jam notaſſe me putabam; alia, quae ſero animadverti, refingere non erat integrum. Ad haec qualiacunque connivebit, ſpero; humanus & eruditus Lector, ſi in ſimilibus unquam curandis defudaverit. Sciolos enim, aut moroſos cenſores non eſt quod curem. Pauciſſimos etiam in tanto opere errores typographicos, quique exigui plerumque momenti ſunt, facile quiſque per ſe corriget. Tantum moneo, pag. 62. *in* Textu, *ſcribendum eſſe* Ἀγορᾷς, *per* ᾱ μικρὸν, *pro* ἀγωρᾷς. Pag. 98. Not. 22. *legendum:* Hactenus Vir Cl. Vide tamen an *&c.* Pag. 158. *ſub fin. leg.* qui αἰμάτη cum ᾶμα confuderit. Pag. 364. *in* Textu *leg.* Ἀνεσασίη, *pro* Ἀνεσασίη. Pag. 584. Not. 20. *ultima verba*, Saepius tamen Superlat. *&c. ponenda in fine* Notae 22. Pag. 883. Not. 1. *bis* Προσκρύσης *male legitur pro* Προκρύσης. Pag. 1062. *in v.* Ἔξλυεν, *retinendum* ἀνεφύσα, 3. *Praet. Inperf. ab* ἀναφυσάω. Pag. 1220. *in* Textu, *ad v.* Ἐν δεξιᾷ, *pro* ἐκδεξιῶν, *diviſis vocabulis ſcribend.* ἐκ δεξιῶν. Pag. 196. *omiſi quoque emendationem* Bodaei a Stapel, *ad Theophraſt. p.* 1136. *legentis:* Ἀκοντί. - - - - χωρὶς κόνεως.

Sed Addenda *varia atque* Emendanda, *ut* & Indices *neceſſarios complures, ſequenti Volumini adjiciam, ſi DEO O. M. rerum humana-*

rum arbitro visum fuerit; Cui pro benevola ope, hactenus praestita, gratias ago habeoque immortales. Vale, benigne Lector, & his interea fruere.

Leidae, prid. Non. Augusti.
CIↃIↃCCXLV.

SUPERIORUM EDITIONUM PRAEFATIONES

ET

DEDICATIONES,

ALIAQUE VEL EDITA ANTEHAC,

VEL INEDITA,

AD

HESYCHIUM FACIENTIA.

PRAEFATIO EDITIONIS ALDINAE, MDXIV.

ALDI PII MANUTII

AD

JOANNEM JACOBUM BARDELLONUM

IN

HESYCHII DICTIONARIUM

PRAEFATIO.

Si caeteri ſtudioſi, Nobilitatis Mantuanae Decus *Bardellone*, ſua ſponte, ac gratis, ut ipſe facis, juvarent me edendis, publicandiſque bonis libris, qui tanquam κατ' ἀναβίωσιν revivifcant mea cura, & laboribus, brevi quam plurimi, qui deſyderantur, exirent in publicum, ut de *Heſychio* factum eſt; quem cum penes te tantum eſſe duceres, & vere fortaſſe, nemo enim eſt, quod ſciam, qui extare alium audiverit, eum ad me miſiſti, ut daretur imprimendus impreſſoribus noſtris, nihil prorſus aliud ſpectans, quàm, quae tua eſt liberalitas, qui tuus amor erga lite-

ratos viros, ut fiat communis ſtudioſis omnibus, etiam poſteris. Nec imitaris invidos quoſdam, qui, dum ſe ſolos eſſe doctos volunt, bonos libros invident aliis; ſed tui omnes quam ſimillimos fore cupiens (es enim & Graece, & Latine doctiſſimus, Mathematicarumque diſciplinarum longe peritiſſimus) bibliothecam tuam, plenam optimorum librorum, omnibus benignus impertis. Ecce quod juſſiſti, factum eſt diligenter. „ Agimus igitur tibi, „ quas poſſumus gratias, & noſtro, & ſtudioſorum nomine, qui hoc ipſo libro uſuri „ ſunt. utentur autem eo omnes, quicunque capti amore bonarum literarum non ceſ„ ſant exemplaria Graeca nocturna verſare manu, verſare diurna, idque ob plurimam, „ quae in eo eſt, dictionum copiam. „ Omnes enim, quae in variis Dictionariis habebantur dictiones, primum Diogenianus, homo doctiſſimus, de quo in Praefatione, quae ſtatim ſequitur, Heſychius meminit; deinde Heſychius ipſe, cujus Suidas in dictione Ἡσύχιος facit mentionem, in unum diligentiſſime collegit. Sed illud admodum dolendum eſt, quod, neſcio cujus incuria, Proverbiorum argumenta, quae praetermiſſa à Diogeniano Heſychius adjunxerat, tum plurium dictionum, & quae rariores ſunt, authoritates, quas is ipſe Heſychius ſtudioſe addiderat, ſublatae ſunt ſummo ſtudioſorum incommodo, & jactura.

Hunc autem librum ſub tuo nomine in publicum exire voluimus, *Bardellone* doctiſſime, ut & tibi deberent hoc munere ſtudioſi. quem eò gratiorem tibi futurum exiſtimamus, quod eum *Muſurus* compater utriuſque noſtrum, quantum per occupationes licuit, diligenter recognovit, fecitque, licet curſim, πρὸς ἡδονήν. quamplurima enim in eo loca emendata ſunt; id quod facile cognoſcet, qui exemplar ipſum cum novo hoc conferet. Vale. Venetiis menſe Auguſto. M. D. XIIII.

Haec Aldi Praefatio repetita eſt in Edit. Hagen. 1521. omiſſa in Florentina, ut & in Schrevelliana, paucis tamen, quae ſic („) deſignavi, inde excerptis, & inter *Teſtimonia de Heſychio* relatis ab Editore.

EDITIONIS FLORENTINAE PRAEFATIO. MDXX.

ANTONIUS FRANCISCUS VARCHIENSIS

PETROFRANCISCO PORTINARO

PATRITIO FLORENTINO

S.

NON te latet, *humaniſſime* Petrefranciſce, *fuiſſe quondam maximam inter bonarum artium profeſſores quaeſtionem, & adhuc ſub judice litem eſſe, utrum poſſent Latini ad ſummum diſciplinarum apicem aſcendere, & in his, quas humanitatis litteras appellamus, proficere abſque optima Graecarum litterarum cognitione. Alii (ut ſcis: acerrimus enim es harum rerum perſcrutator & judex) alia ſentiunt. Nonnulli Quintiliani verbis aſſentiunt, qui libro* Oratoriarum Inſtitutionum *primo*, a Graecis incipiendum *eſſe inquit, & ſic hujus linguae cognitionem neceſſariam eſſe affirmare videtur. Volunt praeterea, Latinam linguam inopem eſſe, & hoc nituntur argumento, quod nos multis verbis Graecis ex Veterum inſtituto pro Latinis utimur, ut* Rhetorica, Dialectica, Grammatica, Geometria, Muſica, *quae nos noſtra fecimus, Latinamque linguam ditiorem reddidimus. Alii autem aliter ſentiunt, adverſarioque verba, quibus Cicero libro* de Finibus *primo utitur, objiciunt; ſcilicet* Latinam linguam non modo non inopem, ſed locupletiorem etiam eſſe quam Graecam: quando enim, *inquit ille*, vel nobis dicam, aut Oratoribus bonis, aut Poëtis, poſtea quidem quam fuit quem imitarentur, ullus orationis vel copioſae vel elegantis ornatus defuit? *Nos vero, cum noſtrum non ſit tantas componere lites, praeſertim quia nedum ſummis (ut ajunt) labiis Latinum fontem, ne dicam Graecum, attigimus, nullius addicti jurare in verba magiſtri, hoc tantum dicemus, in Graecorum diſciplinis ingenium, acumen, & omnigenam eruditionem apparere, adeo ut nulla unquam gens fuerit, quae dicendi copia & ingenii elegantia illos ſuperaverit; & quod Cicero* pro Lucio Flacco *dicebat*, tribuimus illis litteras, multarum artium diſciplinam, non adimimus ſermonis leporem. *Igitur cum miro erga bonas artes earumque ſtudioſos affiamur amore, ad communem omnium utilitatem* Heſychii καὶ συγῶν *Lexicon, propter plurimam quae in illo eſt dictionum copiam excudendum ſumma diligentia curavimus: & quia libros noſtris lucubrationibus eaſtigatos atque excuſos amicis noſtris inſcribere conſuevimus, hunc nomini tuo nuncupamus, tum ob amicitiam noſtram, cum ob egregiam tuam utriuſque linguae bonarumque artium peritiam. obmitto morum integritatem, ſummam probitatem, humanitatem ſingularem, quibus ad promerendam hominum gratiam, quibus cum verſaris, uteris: nam majori praeconio laudes tuae celebrandae forent. Suſcipe ergo hoc noſtri agelli munuſculum bona (quod dicunt) avi, & nos ea benevolentia, qua caeteros amicos, proſequaris. Vale.*

SCHREVELIANAE

EDITIONIS EX OFFICINA HACKIANA, MDCLXVIII.

DEDICATIO.

CLARISSIMO ET ERUDITISSIMO

VIRO

EMERICO BIGOTIO

HACKII,

S. P. D.

REdeunt ad te, Vir doctiſſime, variae hominum doctorum in *Heſychii* Lexicon Annotationes, & ultro tuae eruditioni ſeſe offerunt. Non anxie nobis dubitandum fuit, ad quem praeter te mitterentur, cum tibi non minimam ſui partem debeant. Novimus enim, & nobiſcum, qui vel primis labiis ingenuas artes tetigerunt, animum tuum & omnibus literis ſtudiiſque, & his, in quibus Heſychius excelluit, addictiſſimum. Ut hinc facilè nobis perſuaſerimus, fore ut, quod tibi dicamus, habeas gratum; Tibi enim convenit, qualecunque eſt: tuo hortatu potiſſimum, tuorumque adjumentorum fiduciâ id conceptum & natum eſt. Mittimus hîc tibi aperire, quid hoc in opere ſit praeſtitum. Ipſe pro exquiſitioris doctrinae tuae copia, & judicii, quo polles, ingenuitate & magna perſpicacitate, id videbis, & invenies, quod dignum ſit, ut oculos detineat tuos. Mittimus, dicantium more, excurrere per ea, quae tui admirationem pariunt; quippe quibus incultus ſermo noſter facilè fuliginem allineret: &, abſque hoc periculo foret, tua nos his immorari vetaret modeſtia. Unum igitur tantummodo à te contendimus, ut, quo ſemper Scriptore delectatus es, eum non invitus videas cultum in Officina noſtra eo ornatu; cujus magnam partem tuo beneficio nactum ſcimus optimum, & in juvandis pro copia ſua ſtudiis indefeſſae induſtriae *Cornelium Schrevelium*, † μακαρίτην. Adjunxit non parvo labore ſuo undique collectas partim editas partim ineditas virorum praeſtantium obſervationes, ut, quas tu ei vel ut mutuas dederas, tibi cum foenore redderet. Equidem ingenuè fatemur, gratius longe futurum fuiſſe, quod offerimus, ſi id à manu ipſius Schrevelii recepiſſes: ſed quia is maxima cum literarum clade viventium numero eſt exemtus, noſtrarum id eſſe partium duximus. Accipe igitur hoc pignus noſtrae erga te obſervantiae, & illud pro tuo in literas candore gratum habe. Vale, Vir Clariſſime, & bonarum literarum bono diutiſſimè incolumis eſto.

Scribebamus Lugd. Batav.

(*EJUS-*

(*EJUSDEM EDITIONIS*)

PRAEFATIO

A D

LECTOREM.

LEctor candide, *non immeritò Poëta noster Venusinus exclamat, in lib. de Arte Poët.* Grajis ingenium, Grajis dedit ore rotundo Musa loqui. *Hoc significans, absque Graecae linguae peritia saltem mediocri, doctum haberi neminem posse. Omnes enim artes, quae ad humanitatem pertinent, commune habent vinculum, & quasi cognatione quadam inter se continentur. Verùm, cum omnium artium parens semper exstiterit Graecia, Latinumque sermonem non disciplinis modo, sed & verbis locupletaverit; quicquid ferè eximium in Latinorum scriptis continetur, id Graecis solum acceptum referri debet. Et nisi illae artes, quas olim majores nostri excogitarunt, tum ad usum vitae, tum ad animi cultum, industriâ suâ posteri auxissent; sanè perexigua fuisset ex iis utilitas consecuta: propterea quod qui primi eas invenerunt, informasse potius quàm absolvisse videri possint. Quamobrem qui pro virili pomoerium doctrinae studiorumque promovere conantur: vel nova prorsus inveniendo; vel vetera novis cumulando; vel rursus, ab aliis jam ante tradita, meliore succinctiorique methodo proponendo: vel denique scriptores veteres omnis generis, aut obscuros illustrando; aut injuria temporum depravatos, qua ingenio, qua manuscriptorum auctoritate freti, nativo splendori restituendo, posteritati sane rem utilissimam praestant. Esti verò priora scribendi genera* [1], *& ad famam nominis uberiora judicantur: haud scio tamen, annon tertium hoc multò sit utilius fructuosiusque existimandum. Illud certè nemo inficias ibit, hoc genus in hac literarum aetate, & librorum, ea qua laboramus promodum infinita mole, solum esse necessarium. Quia enim ex infinita ferè veterum scriptorum copia, oppidò pauci interitum effugêre: & horum plerique sic laceri, sic corrupti, vix ut ipsi in suis scriptis, si virgula, ut ajunt, divina, huic luci fuerint redditi, sese sint agnituri, quid exspectandum?* Tantum aevi longinqua valet mutare vetustas. *Miserâ profectò res, & sapientiae studiosis veris lachrymis defienda. Unde enim nobis eruditio parabitur; unde cognitio disciplinarum; nisi ex libris antiquorum? Iis si utimur depravatis, quid superest, nisi ut Ixioni similes, umbram pro re, amplectamur? Enimvero, ex omnibus quorum ad nos scripta pervenerunt, nullus fere est, qui à vetustate pejus fuerit acceptus, quàm hic noster scriptor, verè πολυμαθέστατος, verè undecunque doctissimus & omnis antiquitatis penitissimus; cujus Lexicon nihil aliud est, quàm perpetuae auctorum Glossae & interpretationes, & antiquae eruditionis penu; & in quo non Graeciae totius modò, sed ex parte & Orientis, ut Dan. Heinsius in Aristarcho suo ait, eruditio conclusa jacet: quemque Doctissimum Graecorum Criticorum Casaubonus vocat.* » *Quisnam fuerit* [2], » *non constat: de cujus patria, aetate & vita qui inquirunt, nae illi κολοιὸν Alexandriae quaerunt, vel lupum in Creta* [3]; *qui ibi non facile se hominibus conspiciendos » praebent. Tanta enim est hujus auctoris* [4] *obscuritas, ut an Hesychius sit γνήσιος auctor, sint qui dubitent* [5]. *Unde enim id constabit? Nemo antiquorum* [6] *eum laudat, » citat, nominat. Fuit tamen* [7] *unicum exemplar, unde hoc turpissimè corruptum* [8], *& » divulgatum est. Sed ne* [9] *nomen hoc, quod jamdiu insedit, frustrà movere velle videamur* [10]; *age videamus, quid docti de hoc sentiant, quae tamen tantum abest ut pro- » bemus, ut etiam falsò huic tribui omninò putemus. Primò dicunt, Hesychii hujus » mentionem fieri in Collectaneis Suidae* [11]. *Hesychium hujus » hunc ipsum notari, nego. Nam ecce Suidas suum Milesium dicit, filium Hesychii cu- » jusdam advocati. At titulus hic docet hunc nostrum Grammaticum Alexandrinum » fuisse. Quomodo igitur Milesius, idem Alexaodrious erit? Dicent fortasse patria Mi- » lesium fuisse, sed Alexandriae Grammatica* [12] *professum. Hoccine reticuisset Suidas, » qui quae sunt* [13] *hujusmodi accurate notat* [14]? *Sed hunc à Suida indicatum, porrò » firmant ex ejus verbis: ὑγιαίνειν &c.* Ita enim pro seqq. habet MS.

1. Deest vocabulum aliquod.
2. *Quisnam fuerit, non constat.*] Haec & sequentia, usque ad *nemo sano persuadebit*, tacito nomine descripta sunt ex Gul. *Sopingii* exemplari, qui ea in paginam Titulo libri praemissam sua manu conjecerat. MS. illud (ut adpellabo) sic incipit: *Hic* (Hesychius) *quisnam fuerit, ignotum mihi.* Multa autem in hac Praefatiuncula parte vitia ex Sopingii manu obscurtori nata esse perfuasus sum.
3. Κολοιὸν . . . . vel *lupum in Creta.*] In MS. posteriora superscripta erant priori comparationi; ut supra κολοιὸν, Latinum *graculum.*
4. *Auctoris*] MS. *authoris.* Quam orthographiam in seqq. perpetuo servat.
5. *Dubitent.*] MS. *dubitant.*
6. *Antiquorum*] MS. *antiquiorum.*
7. *Tamen*] MS. *tantum.*
8. *Corruptum*] MS. addit *expressim.*
9. *Ne*] MS. *ne quid.*
10. *Videamur*] MS. *videar*, ut mox *probem*, & *putem.* Ita etiam in seqq.
11. *Suidae.*] MS. *Suidae*, ut plures olim scribebant.
12. *Grammatica*] MS. *Grammaticum.*
13. *Quae sunt*] Haec verba non exstant in MS.
14. *Notat?* &c.] MS. Soping. addit: *Quod idem* (Suidas) *de Agathia tradit,* Ἀγαθίας γεγόνασι Σμυρναῖοι, *cave acceperis aliter, quam quod patria Smyrnaeus in initio erat fuerit, non autem professione tantum. Quid enim est hoc, quod alibi patriam suam idem scriptor Μυσὸν vocat? Mea judicio ponendum Σμύρναν. Aut probent aliunde nomen hoc urbis, Museûs, quod in rerum natura non esse jciens omnes fugerunt. Sed ad Hesychium redeo, quem Suidam indicasse pro firmans ex ejus verbis:* ὑγιαίνειν &c. Ita enim pro seqq. habet MS.

» *firmant bis verbis:* ἔχει φέρειν ἀνομαστολόγιον ἢ πίνακα τῆς ἐν παιδίᾳ ἀνομαστῶν, ἢ ἐπιτομὴ ἔχει τοῦτο τὸ βιβλίον. *Imò ego dico ex nullo clarius evinci posse esse diversos, quàm ex* » *isto loco. Nam quod* ἀνομαστολόγιον *exponunt* Lexicon, *longe falluntur. Non enim in* » *isto libro λέξεις recensuit, sed* nomina *virorum eruditione clarorum; vel ut ipse red-* » *dit,* πίνακα τῆς ἐν παιδίᾳ ἀνομαστῶν, *hoc est,* tabulam eruditione excellentium. *Probat* » *haec particula ista* (ἢ) *quae disjungendo copulat* [1]. *Si enim* (ᾖ) *esset, aliquid dice-* » *rent. Addunt ex hoc, librum hunc esse tantum epitomen istius magni* [2]. *Error er-* » *rorem parit* [3]. *Nam praeter ista jam dicta, liber hic, quem jam terimus, loquitur,* » *& ipsos redarguit, nec video* [4], *cujus libri epitome aut compendium esse posset. Ap-* » *parent hic omnia, quae ipse auctor se praestitisse dicit* [5]. *Quid igitur restat, quod* » *huic scripto desit* [6]? *promisitne etiam alia plura? legant Epistolam* Eulogio nuncupa- » *tam* [7], *& sentient, spero quoque assentient. Porrò interpretentur ipsi verba ista* » (τῆς ἐν παιδίᾳ ἀνομαστῶν) *de* significationibus, *explicationibus vocabulorum* [8], *si possint.* » *Fragmenta itaque nuperrime edita virorum qui doctrina claruerunt, erunt τοῦ πίνα-* » *κος ἐκείνου. Fuisse* Christianum *nec ne, dubium nobis est* [9], *probamus tamen istud.* » *Primò, claudit epistolam suam formula illa Christiano dignissima:* Εὔχομαι δὲ τοῦ Θεοῦ » *παζήμων σε. &c. Si enim fuisset* Ἑλληνικῆς μαζαιοπαιδείας ἀνάπλεως, *ut Suidas ait, ab-* » *stinuisset & ab hac, & ab usurpatione singulari Dei* [10]. *Ostendit id quoque nomen* » Eulogii, *cui inscripsit hunc librum, quod Christianismum magis sapit, quàm gentilis-* » *mum. Testantur clarissime istae omnes voces, quae in hoc Lexico dispersae sunt, &* » *explicatae, non solùm ex Veteri* [11] *Testamento, sed ex Novo, adeoque Graecis Patri-* » *bus citatae. Laudat* Leviticum, *librum* [12] II. Regum, Jobum, *& omnia obscura to-* » *tius* Psalterii [13], Esaiam, Ezechielem, Ozeam, *&c. Et* [14] *ne quid jam dicamus de* » *LXX. Interpretibus, & Aquila, quorum interpretamenta interdum comparat; No-* » *mina* Matthaei, Marci, Lucae, Johannis, Jacobi *expressa reperies: ut taceamus* [15], » *quae ex iis citata exponit, &* Actis Apostolorum, *maxime* Epistolis Pauli, Jaco- » bi [16], *&c. quae omnia, si necesse fuerit, luculenter probare possemus* [17]. *Jam quod* » ὀμοίωσιν *&* ὁμοιοπτωτα *dextre, perspicue & orthodoxe interpretatur, qualis fuerit,* » *clare se prodit* [18]. *Denique hoc unum evincit, quod volumus* [19], *cum* Ἀπφιὼ *ait esse* » πυῤῥαλέῳ ἀγὶν σύεγκια, *clarè alludens ad locum Pauli* Rom. VIII. [15.] ἐν ᾧ κράζο- » μεν· Ἀββᾶ ὁ πατήρ. *Addo, quod* Ὑπόθεσιν *exponit* ἄγαν βάπτισμα. *Ex Patribus nomina-* » *tim extulit* ἄγαν ᾗ [20] μέγαν Epiphanium *&* Cyrillum. *Haec igitur & hos omnes ho-* » *minem* Ἑλληνῶν *à Christo ejusque Rep. tam alienum potuisse aut voluisse memorare,* » *nemo sano persuadebit* [21]. » *Hujus igitur tam eruditi Auctoris scripta, priorum sae-* culorum barbaries ita vexavit, *ut nondum statuerimus magis gaudendumne studiosis fue-* rit *non penitus illa intercidisse; an dolendum magis, quod sic affecta ad nos sint trans-* missa. *Tamen quantum in nobis fuit, annisi sumus, doctissimum hunc Scriptorem, non* ut antea truncatum *& lacerum; sed meliori & nitidiori forma exhibere. Fatemur nos* usos *subsidio multorum Doctissimorum Virorum, & exemplaribus, aut excerptis ex exem-* plaribus Junii, Scaligeri, Salmasii, Palmerii Grentemenilii, Guieti, (*quod CL. V.* Aegidii Menagii *humanitati debemus*) *duobus* Sopingii, Cocceii, Gronovii, Tanaq. Fabri, *& aliorum, sed hinc maximo cum labore excerpsimus, quae ad illustrationem Auctoris* fecerunt. *Adhaec loca etiam Auctorum, tam ex quibus Hesychius desumpsit sua, & quos* citat, *quàm qui in Hesychii difficiliora loca aliquid commentati sunt, annotavimus & ci-* tavimus. *Meruerat hanc operam Hesychius, istam itaque praestitimus & debuimus for-* tasse uberiorem. *Sed primi hanc viam insistimus, nec omnia quae rariora praesertim ac* recondita, *intuitu amant uno pernosci, nec ab uno. Sufficiat, nos pro tempore quod po-* tuimus, *id fecisse. Haec, amice Lector, ad Tuum commodum praefari voluimus, haud* dubitantes, *quin quod hîc exhibemus, Tibi fit gratum, ut multis optatum. Utere ergo* Hesychio, *quo hactenus uti non potuisti, & miram eruditionis Graecae reportabis co-* piam. *Vale & nostris laboribus fave.*

1. *Copulat*] MS. addit: *& conjungit.*
2. *Magni*] Addit MS. *operis.*
3. *Parit.*] MS. addit: *Falsum ex falso contextum.*
4. *Redarguit, nec video &c.*] MS. *redarguit. Ut enim non negem, quaedam injuriam temporis carpsisse, & polluisse, non tamen video &c.*
5. *Se praestitisse dicit.*] MS. addit: *Argumenta scilicet Proverbiorum, etsi in multis vitiosa & imperfecta, reperiuntur. Auctoritates variorum dictionum, etsi non omnes, ex nomine cujusque libri citatae & laudatae leguntur.* A qua Sopingii opinione fateor tamen me cum aliis longe diversum sentire.
6. *Desit?*] MS. *deest?* additur etiam: *quid deest quod restat?*
7. *Nuncupatam*] Addit MS *hîc praemisserim.*
8. *Vocabulorum*] MS. *dictionum.*
9. *Nobis est, probamus tamen istud.*] MS. *mihi est. inclino in istud.*
10. *Singularis Dei.*] MS. addit: *Ita scilicet fovebant ista acerbissima & efferatissima tempora, quibus pagani, ne quid tantillum Christianis darent, in ore & scriptis suis Deos jactitabant.*
11. *Veteri*] MS. *Vetere.*
12. *Librum* II.] MS. tantum habet: *secundum.*
13. *Psalterii,*] In MS. additur: *nomine Psalmorum non addito.*
14. *Et ne q. j. dicamus*] MS. *ne quid jam dicam*, omisso *Et.*
15. *Reperies: ut taceamus*] MS. *reperies. Ut taceam*, &c.
16. *Jacobi*] MS. *Epistola Jacobi.*
17. *Possemus.*] MS. *possum.*
18. *Se prodit.*] MS. *ostendit*, absque *se.* Additur: *Quid quod* Τετρὰς reddit Antichristi *nomen esse, nomine Christum agnovisse docet, qui id hauserit ex libris Irenaei?*
19. *Volumus*] MS. *volo.*
20. *Καὶ*] MS. *&.*
21. *Persuadebit.*] Hîc finitur *Sopingii* scriptura. Sequentia Editoris sunt, quemadmodum & priora hujus *Praefationis.*

DA-

DANIELIS HEINSII PRAEFATIONIS AD HESYCHII NOVAM EDITIONEM PRIMAE LINEAE.

Monendus es, Lector, *Primo:* Quaedam in hoc Lexico ab Hesychio adduci, quae non explicantur; quale est illud, quod male tamen distinguitur: Ἐλαίνων. ἀμφὶ ἄναξ. Putarunt enim homines imperiti, quid sit illud Ἐλαίνων, sequentibus expuni; cum totum hemistichium ex *Iliad.* Υ. desumptum sit: sive quod desit expositio, quam facile ex aliis Grammaticis Homericis supplere est; ut videtur certe in loco hoc: sive quod ita ab ipso Hesychio adductum sit; quod in hoc exemplo non facile concesserim. In Suidae tamen collectaneis fieri videmus. Idem fit in Παγχλιδὸν.

Secundo: Asterisces hos, qui passim locis Hesychianis affixi sunt, non defectum indicare semper; quos praefigebant antiqui, quoties de loco aliquo dubitarent, aut interdum non recte intelligerent.

Tertio: Propriam in hoc Lexico vocabuli alicujus significationem qui requirat, frustra futurum: quia plerunque ille locos alludit obscuriores, idque in Comicis saepe quos desyderamus; nec tam quid usitatum, quam quid ignotum vulgo, respicit.

Quarto: Multa, imo pleraque hujus Grammatici in magnum & praeclarum suum Lexicon cootuliſſe *Phavorinum*; pro cujus authoritate nolim tibi hic quicquam vel recineodum vel immutandum putes.

Quinto: Ex Homericis dictionibus magna ex parte constare Lexicon hoc; propteres nisi qui in Homero diligenter versetur, vix habiturum quicquam quod hic emendet.

Sexto: Non ipsum hoc Hesychii opus esse, sed compendium; multa propterea hic menda, quae non librariorum negligentia contracta, aut typographorum, sed πρὸ ὑπογραφῆς.

Septimo: Non semper vocabula & dictiones simpliciter ab Hesychio adduci aut exponi, sed saepe hemistichia, aut integros versus, ut unicum vocabulum aliquod illo in loco, quem affert, accommodata illi versui interpretatione reddat: quod observandum, ut interdum non solam ad vocem, quam requirimus, sed ad principium totius versus, quo continetur, recurramus.

Octavo: Non omnia, quae a reliquis Grammaticis dissentiunt, in Hesychio mendi suspicionem incurrere posse, ac propterea emendanda esse. Quis enim ignorat ἐκδόσεις esse πάνυ γραμματικὰς, qui vix a multis legi, nullo modo ab uno conciliari possunt?

Nono: Verba saepe numero ab Hesychio dissimulari, quae supplenda, tanquam incuriis typographorum praetermissa, cuivis videri possint; ut ecce: Φανίκια. Audit ὁ Ἴωνες τὰ κόμμεα. λαὶ Φοίνικες πάλιν. quo in loco ab aliis Grammaticis, apud quos eadem fere verba leguntur, ἴλαδον additur.

Haec in Codicis Heinsiani initio, Ipsius manu scripta, monita utilia non omittenda duxi. Plura non dederat V. Cl. quae ad Hesychium in Praefatione aliquando dicenda fuissent. Ad illud titulum, HESYCHII DICTIONARIUM, haec verba adjecerat: *non solum Homericis dictionibus investigandis idoneum, quibus magna ex parte constat tamen, sed Tragicorum quoque, & Comicorum, quorum scripta jam non habemus, magnum vocabulorum numerum breviter explanans, nec tam variarum vocum significationum, quam locorum saepe obscurorum rationem habens, & intellectui inserviens: cum emendationibus* DANIELIS HEYNSII *Gandensis.* Ita enim in juvenili aetate nomen scribere solebat.

JOH. CASPARI SUICERI

SPECIMEN

LEXICI HESYCHIANI,

QUOD EXSTAT AD CALCEM SACRARUM OBSERVATIONUM IPSIUS, *Tigur.* MDCLXV. 4. *a pag.* 343. *ad* 354.

HIſce *tandem omnibus ſubjicimus* Specimen Lexici Heſychiani, *jam ante biennium ſeorſim editum: de eo pauca veniunt monenda. Cum in Heſychio ab innumeris mendis repurgando & perpetuis Notis illuſtrando, & ad prelum parando totus eſſem, nunciatur, Virum Doctiſſimum, & de re literaria meritiſſimum,* DN. CORNELIUM SCHREVELIUM, τὸν ἐν ἀγλαΐᾳ *eandem provinciam ſuſcepiſſe, totumque illud Lexicon, Virorum toto orbe celeberrimorum* Junii & Scaligeri, Heinſii, Caſauboni, Salmaſii, Guieti, Sopingii, Palmerii, Coccei, Meurſii, Martinii, Tanaquilli Fabri & *aliorum obſervationibus & caſtigationibus emendatum & explicatum, jamjam in procinctu habere. De hoc inſigni conatu tum* Specimen *ab eodem* Schrevelio *juris publici ante annum, & quod excedit factum, tum Ejuſdem humaniſſimae de hoc propoſito ad me literae, dubitare non ſiverunt. Quid igitur conſilii? Poenitebat me initiò laboris jam exantlati. At cum intelligerem, meos nihilominus conatus, utpote luculentiores, & ad juvandas literas Graecas, ſiquidem tot, tantorumque Virorum deinceps accederent accuratiſſimae κρίσεις, accommodatiores, Viris in hoc ſtudiorum genere praeſtantiſſimis non tantum non diſplicere, ſed ab iiſdem etiam ad opus ſtrenue urgendum & ξυὼ Θεῷ ᾠδὴν πᾶσιν, ad finem perducendum me incitari & conſilium quidem nondum mutandum, ſed novam ex Belgio editionem exſpectandam putavi. Ut autem interea omnes illi, ad quos* Obſervationum *haec pervenerit farrago & facilius, qualem a lucubrationibus meis Heſychium ſibi promittere debeant, judicare poſſint* & Specimen *ſubjicio, in quo nunc quidem Contextus Autoris & Notae certis non diſtinguuntur characteribus, in ipſo autem,* ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ καὶ ζήσωμεν, *Opere ſatis accurate, prout in edito jam* Specimine *factum, diſtinguentur.*

Suiceri illud *Specimen* Graeco-Latinum (nam verſionem Contextui eddiderat) incipit a v. Λιάζῃ, *flatu*, &c. deſinit in v. Λίγκα, *ululatus*, &c. Nonnulla ex eodem adtulit *Scbrevelius* in *Notis*, *Suiceri* mentione facta; alia tacito nomine; plura omiſit, vel in compendium redegit. Quare integras ſuo tempore Notas illas Suiceri exhibere animus eſt in litera A, locis ſuis. Interim hic ſubjiciende volui, in Lectorum gratiam, *Excerpta* varie ex Clariſſimorum Virorum JOH. RODOLPHI WETSTENII, *Baſilienſis*, & JOH. CASP. SUICERI, *Tigurini*, *Epiſtolis ineditis*, quae ad hiſtoriam Heſychianae illius Editionis fecere non nihil videbantur. Debemus haec Anecdota Viro Clariſſimo & Eruditiſſimo *Joanni Jacobo Wetſtenio*, qui ex Avunculi ſui magni reliquiis MSS. ea mecum benevole communicavit: Cui, ut par eſt, gratias itaque ago habeoque maximas. Singulorum nominibus ſuas ordine temporis Epiſtolas ſubjiciam, prout ad manus erant: aliquas enim intercidiſſe ſuſpicor, quum altera alteri non aeque ſemper reſpondeat; unde miſceri etiam commode non potuerunt.

SUI-

SUICERUS WETSTENIO.

I.

MDCLXII. *d. 6. Jul.* — — „ Memento *Heſychii*, ut ſubſidiis hic obviis ad nmbili„ cum perductis, ad Te confugere liceat. *Exercitationum* Cl. *Salmaſii* in „ Solinum lectio ad finem vergit. Minimum XXIV. ſchedas jam ex eo ex„ cerpſi. Omnia Heſychio illuſtrando, vel etiam reſtituendo inſervient.„

II.

——— *d.* 21. *Decemb.* „ Magnas nbique in Heſychio reperio difficultates. Utinam „ eſſet, qui explicationem vocum Scythicarum, Punicarum, Laconicarum, „ Macedonicarum &c. nobiſcum communicare poſſet! Nihilne tale in in„ ſtructiſſimis veſtris deliteſcit Bibliothecis! propediem tibi Catalogum lo„ corum διανόητον mittam, tuumque de iis exſpectabo judicium. Nolim ta„ men feria turbare ſtudia tua. Sat cito, ſi ſat bene. Tum enim demum „ meas Typographo committam chartas, ubi aliquouſque fuero progreſſus.„

III.

MDCLXIII. *d.* 8. *Martii.* „ Omnino ſtat, & ſtabit ſententia, Heſychii contextum talem „ dare, qualis ad nos pervenit. Nihil temere mutandum, ne Lectori nova „ lectio, veteri forte ineptior, obtrudatur: maximè etiam, ut omnes agno„ ſcant, non unius eſſe hominis, hoc Augiae ſtabulum expurgare. Deprava„ tiſſimus certe Author; nec medicam exſpecto manum à MSS^tis. Vix enim „ crediderim, ulla dari; vel ſi darentur, iiſdem laborarent vitiis, quibus E„ ditiones omnes ſcatent. Non dari, indicium certiſſimum, quod, qui Heſy„ chium ubique laudant, & emendant, Caſauboni, Heinſii, Salmaſii &c. „ eorum mentionem faciant prorſus nullam. Id praecipuum, & maxime ne„ ceſſarium, quorum ſubſidio Authorum hîc imprimis opus ſit. Non me fu„ git, luſtranda eſſe ſcripta Caſauboni, Heinſii, Salmaſii, Meurſii. Quae „ nanciſci licuit, diligenter conſului. *Caſaubonus* ſcripſit *de Re Veſtiaria* *, „ An, quaeſo, apud vos latet liber iſte? vel bidui uſura ſufficeret. Meminit „ *Portus Indicis* ſui in *Thucydidem*. Nec eum videre hactenus contigit. Indi„ ces Graeci in Poëtas Graecos plurimum conferrent. Sequentes tantum „ *habeo*, in *Heſiodum*, *Theocritum*, *Nicandrum*, & *Dionyſium de Situ Orbis* „ cum Notis Euſtathii. An hîc quoque a Vobis aliquid ſperare liceret? Cl. „ *Bigotii* operam nobis non defuturam, impensè gaudeo. Si conſiltum pu„ tas, Specimen Heſychianum cum eo communicandum mittam. Ipſe for„ te novit, penes quem Cl. *Salmaſii Notae in Heſychium*, quarum in *Epiſto„ lis* ejus mentio, deliteſcant. Perge Virum tantum conatibus noſtris redde„ re amicum. Multum Tibi debebit Heſychius, longè plura ego. Hiſce die„ bus aliud agendo incidi in illud, Αἶξυς πι λωπὸς, quod in *Specimine* appa„ ret. Sunt verba Euripidis in *Troad* †. in media fere Tragoedia (exemplar „ meum, Baſileae impreſſum, paginas non numerat) quae ſic habent:

„ Αἶξυς πι λωπὸς ἐκπτύσῃ,
„ Φρίγιά πι μέλεα.

„ Vel hoc nno exemplo docetur, quam ntiles eſſent mihi accurati Indices. „ *Suidam AEmilii Porti* habeo. Ipſe quoque Notas vocibus ſtatim ſubjicit, „ adeoque Contextum interrumpit. Heſychius longè plures Notas deſiderat. „ Ut tamen inter Contextum & Notas evidentiſſimum fiat diſcrimen, ſedulò „ operam dabo. Cl. *Joh. Lud. Fabricius*, Theol. D. & Prof. *Palmerii* cujuſ„ dam *Notas* in eundem Authorem hoc ipſo die per amiciſſimas literas pro„ miſit. Idem de omnibus, quae ad manus habeat, Ampliſſimus D. *Cleri„ cus*, olim Profeſſor, nunc Senator, qui etiam *Mileſiarum Apuleii*, cum „ *Notis Pricaei*, editionem vehementer commendat. Nunquam vidi; nec „ tale quid editum eſſe à Pricaeo, hactenus inaudiveram. Sed deſino mo„ leſtiſſimis literis meis Tuas turbare lineas, Teque, cum Tuis omnibus, „ feliciſſimè ſemper valere opto. „

IV.

——— *d.* 15. *Martii.* „ Doleo Indices in Poëtas, vel alios Authores Graecos, apud

„ vos

* Saepius ab Il. Caſaubono in *Epiſtolis*, & alibi, promiſſum opus nunquam prodiit. Ingentis Commentarii rudem indigeſtamque molem tantum habere ſe profitetur Filius, Meric. Caſaubonus, ſub fin. *Pietatis*.

† p. 544.

„ vos reperiri nullos. Gratiſſima mihi cura tua de conciliando nobis Cl. *Bi-*
„ *gotio*: modo monuiſſes, λεπίδας φερούσας in Aſſyrios ſcuta eſſe σφαιρικάς. Ut
„ tuô conſilio ſtem de non interrumpendo Contextu, ſollicite cogitabo. *In-*
„ *dicem in Euſtathium* habeo Homericum; illum quin etiam, quem & ele-
„ gantiſſimae ſuae [Homeri] editioni attexuit Schrevelius. At in utroque
„ plurima deſiderantur. Si talis extat, qualis in Virgilium Erythraei, meis
„ omnino conatibus apprimè inſerviret. Multa Heſychius ex Homerô ha-
„ bet, quae magno ſubiode labore, & cum temporis diſpendio quaerenda.
„ Juva ergo me, ſiquidem ſine tuo id fieri poteſt incommodo. „

V.

——— *d.* 5. *April.* „ In *Ariſtophanis Scholia* Indicem jam ipſe paravi. *Athenaeum*
„ cum *Caſauboni obſervat.* poſſideo, & magni facio. Ejus *Diogenem Laër-*
„ *tium* nunquam vidi. Sine dubio in multis meos juvaret conatus. De No-
„ tis ex *Pricaei Apulejo* excerpendis ne nimium ſis ſollicitus. Novi occu-
„ pationes tuas. *Indicis* ejuſdem, *Scriptorum* ab Heſychio laudatorum, ini-
„ tium accepi. Finem exſpecto. — — Dictionarium *Harpocrationis* tan-
„ dem ſum nactus. „ — —

V I.

——— *d.* 12. *April.* „ Editiones *Harpocrationis*, ut jam intelligo, minimum duae
„ ſunt: altera ex typographeo *Aldino*; altera ex *Pariſienſi*, cum Notis
„ *Mauſſaci*. In priorem hîc ineidi: Poſteriorem, ut & *Lexicon Erotiani*,
„ *Gloſſarium Galeni*, *Hippocratis OEconomiam Phaefii* * (authoris ne de
„ nomine noti) D. *Clericus*, Senator Genevenſis, offert. — — Mirum ſi
„ Clariſſimus quoque *Bigotius* Heſychii meditatur editionem. Eandem promi-
„ ſit antehac *Schrevelius*, promiſit *Pricaeus*, promiſerunt alii. Quot ergo
„ tandem habituri ſumus Heſychios? Quicquid ſit, ego laborare non deſi-
„ nam, donec meos ab aliis conatus praeoccupatos videro: nec unquam poe-
„ nitebit impenſae operae, etſi mihi ſoli maneat utilis. „

V I I.

——— *d.* 3. *Maji.* „ Ad ultimas tuas totus obſtupui. Ergone *Schrevelius* Heſy-
„ chium jam habet ad praelum paratum? Nolim ego operam, quae aliis for-
„ te non ſine uſu impendi poſſet, in hoc Authore lndere. Miror ego ſum-
„ mopere, an *Specimen* tantum hocce praemittere voluerit Schrevelius, &
„ quando ſit impreſſum: an vero opus ſub praelo ferveat? *Meum Specimen*
„ quin ipſe quoque jam acceperit, dubito nullus. Et fortaſſe, quanquam eo
„ quo coepit pede totum nobis Vir ille doctiſſimus daret Heſychium, ego
„ tamen ab incoepto vix abſterrerer. Etenim, ut ingenuè dicam quod ſen-
„ tio, Notae iſtae multis in locis adeo mihi videntur obſcurae, ut illae alias
„ inſuper requirerent Notas, quibus explicarentur. Nihil de ſuo Schrevelius
„ addit. Ubi Virorum doctorum exemplaria, quibus uſus eſt, ſilent, ipſe
„ quoque piſce magis mutus eſt, & ne foediſſima quidem errata tollere co-
„ natur. Impatienter ſatis exſpecto, quid de hocce Schrevelii conatu mihi
„ Heidelberga ſcripturus ſit Cl. D. D. Fabricius. Quidſi ejus impetum ſiſtere,
„ & ab eo ſubſidia non contemnenda elicere poſſemus? Tempus, quid futu-
„ rum ſit, nos docebit. Vicit tandem ſententia tua. Omnino deinceps Con-
„ textum Heſychii cum interpretatione Latina a Notis eodem ſeparare conſti-
„ tui modo, quo in Specimine Schreveliano ſeparantur. Et ut eo minus in
„ molem exereſcat liber, in Notis ille ipſe commode adhibebitur character,
„ qui in tranſmiſſo apparet Specimine: in Contextu vero ille, quem in Notis
„ Speciminis mei adhibitum vides. — — Redeunt literae Cl. *Bigotii*. „ — —

V I I I.

——— *d. ult. Maji.* „ Cum Cl. Schrevelio, ex conſilio tuo, nactus occaſionem,
„ diligenter agam. Ipſe tamen eo, quo nunc ſoleo, deinceps pede ire per-
„ gam. Corrigam, quae corrigi poſſunt; meas ſuo tempore conjecturas
„ cum Schreveliana Editione collaturus: interpretationem adjiciam, cum
„ Authorum teſtimoniis, & neceſſariis Notis. „ — —

I X.

——— *d.* 13. *Septemb.* „ Novum Specimen Heſychianum, tuis reſpondens votis,
„ proxime ἐξ. ϑ. videbis. Extorquent illud Clariſſimi Viri D. D. *Fabri-*
„ *cius*, & *Tanaquillus Faber*, Gymnaſiarcha Salmurienſis, maximus Phi-
„ lologus. „ — —

X.

* *Poſſil.*

X.

——— *d.* 27. *Sept.* „ Conſilio tuo locum omnino dabo. Novum Specimen, etſi „ jam adornatum ſit, cum nemine, Te uno excepto, communicabitur, do- „ nec ſciam, Editionem Schrevelianam jam aliquo uſque perductam eſſe. „ Quid Clariſſimo interim D. D. *Fabricio*, exemplar urgenti, reſpondeam, „ nondum ſatis ſcio. Prioris communicationem, poſt Doctorum Virorum in „ illud Notas, ſine periculo vix conjunctam puto: poſterioris vero, omnibus „ conatibus meis valde noxiam, quia Schrevelianae Editioni facile moram in- „ jiceret, mihique adeo omnia, tanto hactenus opere quaeſita, & deſidera- „ ta, ſubſidia eriperet. „

XI.

——— *d.* 11. *Octob.* „ In communicando Specimine Heſychiano omnino caute a- „ gam. Sed quid ſi talem daret nobis hunc Gloſſographum Cl. Schrevelius, „ qualem nos deſideramus: an in bona peccaretur publica? Non certè, meo „ judicio. Et licet haec mihi de publico bene merendi occaſio eriperetur, „ non tamen otioſus delitescerem, ſed ad alia me conferrem promtiſſimo a- „ nimo. Audio tamen, Schrevelianam Editionem fervere, & jamjam eò uſ- „ que deventum eſſe, ut conſilium Editor mutare amplius non poſſit. „

XII.

MDCLXIV. *d.* 7. *Februar.* „ — — *Jo. Croii Obſervationum* adverſus Heinſium *Partem* „ legi *priorem*; an etiam *poſterior* ſit edita, me fugit; & quibus Heſychium „ illuſtrat, diligenter annotavi. Eruditum ſanè opus, cujus luce mirum in „ modum obſcuratur & offunditur lumen Heinſianum. „

XIII.

MDCLXV. *d.* 9. *Julii.* „ Forte ſub finem hujus menſis finem imponam *Obſervationi-* „ *bus* meis, quibus, ſiquidem Tibi quoque operae videatur pretium, ad- „ jungam *ſpecimen Heſychianum.* „

XIV.

——— *d.* 16. *Julii.* „ — — Etiamſi Clariſſimus nobis ereptus ſit *Schrevelius*, non „ tamen carebimus Heſychio. Cl. *Gronoviius* operi manum admoviſſe dicitur: „ hinc non *Salmaſii* tantum, ſed aliorum etiam Virorum Doctiſſimorum po- „ tiemur in eum Notis. „

XV.

——— *d.* 23. *Julii.* „ — — Mei in Heſychium conatus D. *Gronovio* ſatis noti. „ De eo coram. „

WETSTENIUS SUICERO.

I.

MDCLX. Kal. Februar. ——— „ Heſychius *dignissimus eſt* Verſione *ac* Notis *tuis. Prae-* „ *clare merebere de re litteraria. Deus addat annos & vigorem! Poſces quan-* „ *docunque velis meam opellam.* „ — —

II.

MDCLXII. d. 29. Octob. „ *Specimen Heſychianum expetito, propemodum iratus, quod* „ *non recta Editionem ipſam aggrediaris* „

III.

——— d. 26. Novemb. „ *Specimen tuum Magnif. D.* Buxtorfio *noſtro communicavi.* „ *Monebo proxime, ὡν Θεῷ, quid deſiderem. Vellem Interpretationem ſubjice-* „ *res vel adderes Heſychio, qualem Suidae noſtr. Et conſidera, annon ſatius* „ *foret, Heſychiana ſic ordine, ut habent, ponere: deinde ſubjicere, ut in Be-* „ *zae* Annotatt. Nov. Teſt. *tuas animadverſiones. Diſtrahitur corpus He-* „ *ſychii nimium hoc Specimine.* „

IV.

——— Kal. Decemb. „ *Legi, & pro data mihi à Te facultate recenſui* Specimen He- „ ſychianum. *Animadverti, praeter nuper jam monita, ſequentia.* Λίθος τὸ λαπὶς] *quid illud τὸ ſibi vult?* Λίθωνα ἀνδρὸς] *Non tam ſunt aenigmatica quam* „ *facis. Accentum muta, & ſolutum eſt aenigma. Lego:* Λίθωνα ἀνδρὸς, *i. e.* „ Libyca luſcinia. *Caetera liquida, praeter* ἰσοπαγίαζω. *quod recte ſuit emen-*

„ *datum. Cave dixeris*, morem *immolandi liberos*: feminam *notat*, *tam aper-*
„ *te, ut nequeat apertius.* ἡ Λιβύη τίκτει γυναῖκας. *Sed cur* Philomelae *dictae? pro-*
„ *pter planctum, quem edunt ob deperditos liberos. Vid. Sappho, Sophocl. Ho-*
„ *mer. cum Euſtath. Virgil. apud Suidam in* Ἀηδών, *cum Notis AEmil. Porti.*
„ *Cave genuinam lectionem nobis vendites tuum* Ἄδωνις. *Caetera libenter conce-*
„ *dam, ſed rectius rejicies ad vocem* Ἄδωνις. „

V.

——— d. 10. Decemb. „ *Nondum aſſequor, quid inſcriptum* πι *velit. Tibi Heſychius*
„ *notior. Fortean portio eſt alicujus verſiculi Jambici:* Λίβες τι λατόν. *cujus*
„ *ſi Autorem noſſemus, res confecta eſſet.* — — *Heri cum Magnif. D. D.*
„ Buxtorfio *egi de Specimine. Non habet inter ſuos Heſychium. Hoc unum mo-*
„ *nuit: Libros exoticarum linguarum ſine interpretatione addita plerumque*
„ *jacuiſſe; ac plus Editoribus nocuiſſe, quam profuiſſe. Suis omnibus, alle-*
„ *gatis Hebraice vel minimis, adjicit Verſionem; & hoc vendibiliores exti-*
„ *tiſſe putat.* „ — —

V I.

——— d. 24. Decemb. „ Λίβυσσα ἀηδὼν *recte habet: preme, tene.* — — αἰ γὰρ *ſatis*
„ *bene habet. Mihi potius* γὰρ *diſplicet, quam* αἰ. *Totum lemma erit abruptum:*
„ *& Heſychius rationem reddit proverbialis, ut puto, Nominis vel Agnomina-*
„ *tionis.* — — *Summa:* Libyca luſcinia, *eſt* femina plangens foetum deper-
„ ditum. „

V I I.

MDCLXIII. d. 18. Februar. „ *De* Bigotio *nil certi habeo.* — — *Scribit ad D. D. Bux-*
„ *torſium noſtrum, Polybiſtor. Te Deo juvante nunquam deſeram: modo etiam*
„ *juvare poſſem. Conabor. MSS plurimum poſſent in hoc propoſito; ſed un-*
„ *de vel unum?* „ — —

V I I I.

——— *J. H. BOECLERO*, d. 21. Febr. „ *Suicerus comparavit è Gallia & Bri-*
„ *tannia quaedam adjumenta. Nondum tamen in MSum ullum Heſychium per-*
„ *ventum.* „ — —

I X.

——— *SUICERO*, d. 4. Martii. „ — — *Interea Catalogum tuum vocum abſtruſa-*
„ *rum Heſychii luſtravi, cum Editionibus noſtris & Suida & Phavorino con-*
„ *tuli, adhibito Lexico Rabbinico, & ejus auctore Cel. D. Buxtorfio interpel-*
„ *lato, manum medicam inquiſivi. Omnia fruſtra & incaſſum. Niſi quod no-*
„ *vum inde apud me conſilium ortum ſit, hoc puta. Nihil mutandum ex qua-*
„ *cunque conjectura in Contextu Heſychii; ſed ita exhibendum, uti nunc ha-*
„ *bet: quamvis mendum (quod in Annotatt. facis, & recte ſic putaſti faciem-*
„ *dum) demonſtrari liquide poſſit. Nunquam adeo deſperatum credidiſſem Scri-*
„ *ptorem, uti nunc demum intelligo. Manuſcripta (quorum nulla uſquam vi-*
„ *di aut novi) exemplaria plurimum hîc poſſent. Nam videtur, ex Aldina*
„ *manaſſe reliquas omnes Editiones: iiſdem enim vitiis ſcatent omnes. Inqui-*
„ *ram in MSS Regia &c. Pariſiis: deinde quid, & quibus ſubſidiis Em.*
„ *Bigotius conetur.* „

X.

——— d. 12. Martii. „ *Heſychii MSS. dari oportet: nam unde nobis impreſſi?*
„ — — *Gaudeo te incidiſſe in* Λίβες τι λατόν. *Mea conjectura jam fir-*
„ *ma.* „ — —

X I.

——— *JO. DALLAEUS*, Jo. Fil. *WETSTENIO*, d. 14. April. „ *Cl.* Bigotius
„ *noſter te ſalutat officioſiſſime, ſibique a me tuo nomine factam de littera-*
„ *rum inter vos commercio propoſitionem avidiſſime amplectitur.* Heſychii
„ Suiceriani Specimen *cum eo communicavi, ac de altera Editione, cui eum*
„ *praeeſſe credidi, ſciſcitatus ſum. Verum hanc non* Bigotus, *ſed* Schre-
„ velius *apud Batavos adornat. Manuſcriptis aeque ac Suicerus veſter*
„ *deſtituitur; neque ballenus ulli Heſychii manu exarati Codices viſi ſunt.*
„ *Sed habet ad manum libros a magnis Viris annotatos, quibus juvatur,*
„ *exemplaria nimirum typis edita, quibus uſi ſunt* Joſephus Scaliger (&
„ *hujus quidem duo*) Henricus Stephanus, Hadrianus Junius, Salmaſius,
„ Guietus, Grentemenilius, *alii praeſertim Batavi. Sed de his plura Bi-*
„ *gotus ipſe Te docebit: ſe enim prima quaque occaſione tibi ſcripturum eſſe*
„ *pollicitus eſt.* „

XII.

XII.

——*WETSTENIUS SUICERO*, d. 6. Maji. „ *Me nihil movet Hesychius Schre-*
„ *velii. Non est ad palatum nostrum. Si me audis, non revocabis eum a coe-*
„ *ptis, sed hortaberis ut absolvat: sic enim habebis omnia ejus subsidia & com-*
„ *menta, quidve in posterum sit agendum, facilius statues. Audio sub praelo*
„ *versari opus. Ex ipsomet omnia certius percipies.* „

XIII.

——*WETSTENIUS EMERICO BIGOTIO*, d. 13. Maji. „ *Quod intercedente*
„ *amicissimo* Dallaeo *nostro, non solum* Specimen Hesychii Tigurinum *accepe-*
„ *ris, sed &* Schrevelianum *in vicem miseris, quin imo litteris propriis Lu-*
„ *tetia* d. XIIII. m. Aprilis *datis, superiori autem septimana huc demum al-*
„ *latis, plenius de Hesychiis MSS. atque Lugdunensi Editione illa docere nos*
„ *volueris; insuper etiam in posterum tuam nobis operam promiseris ultro: tam*
„ *generosae mentis, tam animi benevoli ac liberalis, tam pectoris humanitate*
„ *doctrinaque redundantis nobis repraesentavit indicia, ut quas pro iis gratias*
„ *dignas rependam, nec habeam, nec inveniam. — — Unum addo de MSS.*
„ *Hesychii, fieri aliter non potuisse, quam ut aliquod primi Editores habue-*
„ *rint; quanquam putem ex Aldino descripsisse posteriores Typographos sua*
„ *exempla. Liceat & alterum: nimirum Suicerum nostrum viso ejus Specimi-*
„ *ne admonitum, ea quae circa Λίβυσσα ἄιδρι, non tam esse διάσπαρτα, sed*
„ *apice duntaxat tralato curari, sic: ἀνδρι. Libycae autem iliae matres tur-*
„ *Lusciniae dictae, vel solus Maro dixerit sub fin.* IV. *Georg.* — — —moe-
„ rens Philomela sub umbra Amissos queritur foetus. — — — —

XIV.

——*SUICERO*, d. 14. Maji. „ *Redit ad Te Specimen Hesychianum Leidense. Si*
„ *non alius Cl. Schrevelii labor, nihil tuo nocebit: tuus innumeris commodis,*
„ *in quibus Versio praecipuum, exsuperabit.* „ — —

XV.

——d. 4. Junii. „ *Gaudeo quod Hesychiana tua fufflamines, & cum die pares, post*
„ *Schrevelianas curas edenda. Metuebam tuae valetudini ob nimiam in ope-*
„ *re pertinaciam.* „ — —

XVI.

——d. 15. Julii. „ *De Schreveliano & Tuo circa Hesychium studio satis jam an-*
„ *te. Tu illum potius incita, quam retine; si me audis. Nil tibi nocebit:*
„ *proderit non parum. Maxime, cum etiam concedat ultro, ut in tuum com-*
„ *modum transferas sua illa. Valde hoc nomine Tibi gratulor. De Cl.* Tho-
„ ma Reinesio *nihil habeo. Gaudeo eum nobiscum facere in* Lusciniis Libycis;
„ *& de caetero tibi favere. Cl. D.* M. Schookius, *Eruditorum ingens decus,*
„ *audiendus merito. Non videtur mihi consultum, ut* Specimen *denuo edas:*
„ *si ediderit suum, tum vel Specimen vel ipsum potius Hesychium excudas.*
„ *Rationes non addo, sed habeo plures.* „ — —

Hactenus Cll. VV. *Suiceri* & *Westenii* Epistolae super Hesychio motuae, quas una cum *Boldani* literis, & quae ad *Bigotium* & *Boecleruin* datae erant, mihi excerptas, ut vides, gratificatus est Cl. *Westenius*, supra laudatus, addens: „ Plura non habeo, quae addam: „ litteras enim *Bigotii Boeclerique*, licet studiose quaesitas, reperire non potui. „ Hoc itaque Catone contenti simus. Optandum autem fuisset, ut Cl. *Bigotii* literae ad manus essent, quibus de tota Schrevelii Editione, & ad eam suppeditatis subsidiis, fieremus certiores.

JACOBI PALMERII A GRENTEMESNIL,

MILITIS CADOMENSIS.

PRAEFATIO

INEDITA.

LECTORI HELLENISMI STUDIOSO.

Forte tibi mirum videbitur [1], Lector amice, virum militarem, & in literis parum celebrem (utpote qui nihil umquam praelo commiserit, nec sua studia publicaverit) *Hesychium* emendare aggredi non dubitasse: autorem, si quis alius, foedè laniatum, luxatum, diseerptum, & (ut uno verbo dicam) ἴλλυσι βρώσεως. Equidem fateor eum laborem esse satis alienum ab armorum & equorum cura, cui anteacta vita dedita fuerat: & magis decere Linguae Graecae Professorem publicum, quam Martis alumnum, & Musarum eultorem incelebrem. Sed ingravescens aetas [2], & infirma valetudo, pridem à militiae muniis nobis vacationem dedit, & otium fecit: quod in studiis impendere, melius fore duxi quam crapulam senii asseclam exhalare, vel somno & situ marcescere. Id credo non improbabis. Breves igitur *Notas* & *Emendationes in Hesychium* in usum studiorum meorum mihi reposueram, nec umquam nobis in mentem venerat eas publicare. Sed incumbentibus Amicis propositum tenere non potui. Ii enim eum quemcunque laborem ad eruditum *Schrevelium* [3], novam Hesychii ἔκδοσιν adornantem, mittere decreverunt, & qua precibus, qua authoritate, id expressérunt ut consentirem. Parui eorum jussis ἑκὰν ἀέκοντί γε θυμῷ, & id ut bene cedat, & mihi, & tibi, & rei literariae, Deum O. M. praecor. Caeterùm, si quid à nobis dictum est, quod jam ab aliis notatum fuerit (nec dubito quin talia multa sint) scito nos id ignorasse. Id certe tibi non est nocitarum; & plures in eadem emendatione consentire, scire non est inutile, nec injucundum. Si quid minus aptè nobis excidit, memento, & te & nos homines esse erroribus obnoxios, & a clamoribus abstine. Si amico animo monueris, gratias agam. Vale. Cadomi, sexto Calendas Martias, Anno Sal. Dionysiano, MDCLVIII.

1. Simile fere initium est *Praefationis* Palmerii ad *Exercit. in optim. Auct. Graecos.*
2. Natus enim est A. 1587. *Nov. Decemb.* Annum itaque hanc scribens agebat aetatis LXXI^{mum}.
3. Conf. Palmer. *Exercitat.* p. 482.

RICHARDI BENTLEII EPISTOLA INEDITA DE GLOSSIS SACRIS IN HESYCHIO INSITITIIS.

ERUDITISSIMO

VIRO

JO. CHRIST. BIEL

RICH. BENTLEJUS

S. P. D.

LIteras tuas, *Vir Clarissime*, 10. *Julii* 1714. *Brunsvigi datas*, *sero tandem accepi*, *mense Augusto exeunte*; *in quibus sententiae meae de* Glossis sacris in Hesychio, *quas ego* spurias & insititias *nusquam videri*, *dudum in sermone quodam tibi dixeram*, *rationes a me exigis*. — — *Equidem ante annos paullo minus* XXX. *adolescens id subodoratus sum*, & *in exemplari meo Notha illa jam tum uncinis* [ ] *hoc modo inclusi*, *quo mihi facilius promptiusque est*, *dum volante oculo pagellas singulas percurro*, *voluntati tuae obtemperare*.

Principio itaque aut pridem animum advertisti, *aut nunc demum* (*me monente*) *agnoscis*, *Gentilia verba omnia*, *totumque adeo Lexicon Hesychianum verum*, *ad seriem literarum tam in secundis quam primis Syllabis more Dictionariorum hodiernorum accurate institutum esse*. *Quam seriem si quando* (*ut fit*) *interruptam invenis*, *id meo fide credas velim inde evenisse*, *quod Orthographia Auctoris*, *in illis vocabulis plerumque vitiosa*, *ab Editoribus vel Scribis Librariis postea mutata fuerit*. *Hoc jam posito*, *illud*, *quod proximum est*, *jam mecum contemplare*. *Glossas illas*, *de quibus nunc agimus*, *extra seriem*, *locis non suis*, *plerasque omnes reperiri*; *certissimo opinor indicio*, *non ab Auctore profectas esse eas*; *sed a studioso quodam Christiano in exemplaris sui margine & ora vacua scriptas*, *postillâ* (*quod in aliis libris multis scimus accidisse*) *prava Exscriptoris diligentia in contextum esseditas*. *Cum autem Glossas illas prae marginis angustia lineola una non caperet*, *pluraque adeo in Textu vocabula intra Glossae alicujus marginalis caput caudamque comprenderentur*; & *ignarus & parum diligens Exscriptor conturbavit pleraque omnia*, & *extra ordinem collocavit*: Ἀζιὼ scil. *ante* Ἀζιόεντα *malo more posuit*: Ἀζὶλ *post* Ἀζιλτεία, Ἀζρὰμ *post* Ἀζεγμίζας, Ἀνθρὰξ *post* Ἀνθρίκελον, Ἀπόλλων *post* Ἀποσμὴ, μὴ Ἀποσκαρακίσῃς μα *ante* Ἀποσκύλλῃ, Ἀρὰμ *post* Ἄραρ, Ἀσάεσιν *post* Ἀσπίδι; Βαιβλὼ *post* Βαιὸν, Βαρὲχ & Βαρθολαμαῖος *post* Βαιβλία *, Βόμβας *bis*, *ante* Βόζομ & *ante* Βόμαξ; Γαλαὰδ & Γαλαλὰ *post* Γαλάσιον, Γαμσαρὲτ *post* Γίνες, Γιὼμ *bis dictum ante* Γνῦσι, Γόμορρα *post* Γόμφοις; Διάψαλμα *ante* Διαφεγγίων; Ζαζελὼν *post* Ζαάντης; Θωμᾶς *ante* Θόας; Ἰάκωβος *post* Ἴαρ, Ἰασοὺς *ante* Ἰάρεξ; Ἰὼ, Ἰαναβὰμ, Ἰαὴλ, Ἰωνᾶς *omnia post* Ἰὼψ; Κάδης *post* Κάδος, Καὶ *ante* Καλοὺς, Καπεγαὰμ *post* Καπέρναον, Καφάρνης *ante* Κεδρεμὴλ; Λάζα *post* Λαζοφόρα; Μαμβρὰ *post* Μαμμάνιθος, Μαμνᾶς *post* Μανδύη, Μανσὺς *ante* Μάνης, Μανασσῆς *post* Μανδύη, Μαρανθὰ *ante* Μάρσια, Μαλθαῖος

* [Βαρναβᾶ post πᾶν.]

θαῖος *post* Μαβυλλεῖον, Μιχαίας *ante* Μισοῦ, Μνᾶ *post* Μνήμη; Ναβὰν *post* Ναικιον., Νεφθαλείμ *ante* Νίγωτον, Νισσὰν *post* Νισσιαξ; Ὀζίας *post* Ὄζος; Παῦλος *ante* Παβαλοίας, Πέξος *post* Πέδιλ; Ῥαχὴλ & Ῥαμὰ *ante* Ῥαβδόνημα (*quod Hesychii peccatum est pro* Ῥαψῴδημα) Σαβὰ & Σαβὲκ, *illud post* Σαβάζων, *hoc ante* Σαβάζιος, Σαραβάρα & Σαδδαῒ & Σαβαὼθ, *hoc post* Σαβάεις, *illa ante* Σάβδην; Σεδὲκ *post* Σκελλίζει, Σευῆνες *post* Σειφὶ, Σιλαὰμ *post* Σιμοῦς, Σόδομα *ante* Σόγχος, Σοὺρ *post* Σορμὸς, Συφὲς *post* Σοφία; Ταβὴλ *ante* Ταβάλα, Τάλαντον *ante* Ταλαντεῖον, Τὰ ὅπλα *post* Τάπιδες, Τερέβινθος *post* Τετέλεσται; Ὑψιστάειος *post* Ὗσον; Φακεὶ *post* Φάκται, Φαρισαῖος & Φαρρὰ *ante* Φάλαινα, Φίλιππος *post* Φλέβες; Χανὰ & Χανάβις & Χαναὰμ, *hoc post* Χάσαι, Χαρὰ *bis post* Χάρμης & *post* Χαράνων, Χεμβρὰν *ante* Χείρειος; Ὠβρὰμ *ante* Ὤβρατο, Ὢν *ante* Ὠδαῖς, Ὠσηὲ *post* Ὠχοφόρια, Ὠσίων *post* Ὤων. *Haec omnia & plura fortasse, quae properantem me effugerunt, prave locisque alienis, prorsus contra solemnem in Gentilibus & indubitatis vocabulis Lexicographi hujus morem, intrusa esse, jam vides: idcircoque spuria ea & supposititia jure merito habenda esse nemo non videat. Nam quod pauca quaedam, ut* Ἀβραμαῖος, Ἀδαμὰ, Γάζγης, Δάμασκος, Δανιὴλ, Ἐδὲμ, Εὐφράτης, Ἰὰ, Ἰάκωβος, Ἰωβὰλ, Ἰούδας, Καὶ ἐπεστήριξας, Καὶ λεπτυνεῖ, Λαμῶν, Μαελὼθ, Μάρκος, Μωσῆς, Ναζιραῖος, Νεκόεγς (*corruptum pro* Νεωκόρος, *quod vide suo loco*) Νῶε, Ῥαμὰς, Σαραφὶν, Σίκιμα, Τίγρης, *& si qua forte alia, suis locis rectaque serie conspiciuntur, id casu evenit; neque aliter fieri potuit, nisi non indiligentia, sed consulto & dedita opera (quod non puto, prorsusque absurdum est) Librarius ordinem conturbasset.*

Sed & aliud jam vide magnum signum fraudis & falsitatis. Probe credo nosti in Codicibus MStis fine singulorum opusculorum, & in Lexicis fine singularum literarum, si quid paginae supererat, purum id & scripturae vacuum fere a Librario relictum esse. Ea spatia, qui libros illos postea possidebant, alienis saepe fragmentis nihilque quicquam ad Scriptorem attinentibus complere soliti erant: quod ipse, dum Codices ejusmodi manu verso, saepe bis oculis conspexi. Ad hunc morem vide quas nugas Christianus ille Hesychio suo interserit fine literae Λ, *post* Λῶτ; *quod vocabulum serie utique literarum servata postremum omnium fuerit necesse est.* Ἦδος, *inquit*, ἱκανὸς ἐπειδὴ ὁ Μαδαῒ κτίστης τῆς μηδίας *&c. quae sic emendanda sunt*, Μῆδος, ἱκανός· ἐπειδὴ ὁ Μαδαῒ κτίστης τῆς Μηδίας. *Vid.* Gen. X. 2. *Vult ab Hebraico* מדי mensus est, *vocabulum hoc deduci. Postea* τὸ Λῶτ *interpretatur; verum inde uncinis ea eximenda sunt* [Ἐτυμπανίσθησαν, ἐπρίσθησαν] *quae ad literam* E *pertinent, ut sane ibi habentur itidem spuria, cum extra ordinem veniant post* Ἐτύμως. *Deinde quod ad literam* A *referendum erat, sic digere & uncinis coerce:* Ἀσπάλαξ. μῦς τυφλὸς, ὁ τῆς γῆς τρυπῶν. *Pari modo fine literae* I *plura acervatim ingesta vides; & fine literae* Ω *integram habes paginam a manu aliena post* Ὤων, *qua voce Lexicon suum Hesychius finiebat: caetera adventitia sunt, priora a Gentili Grammatico petita, posteriora a Christiano.*

Satis opinor diximus; sed ecce aliud tibi argumentum majus fortiusque. Cum librarius ille (nam illud obiter notandum, unicum superfuisse Hesychii MStum Codicem, ex quo Aldinae & caeterae Editiones prognatae omnes sunt) spuria illa in Textum insereret, adeo male rem gessit, ut eadem verba legitima & ante & post emblema illud novum interdum iteraries; nonnunquam in ipso emblematis circuitu legitimum cum interpretatione sua verbum quasi captivum clauserit; est ubi mediam verbi legitimi interpretationem emblemate notho diviserit, & interruperit. Ἀφόβιος, θρασὺς, ἄπιστος [Ἀφωρισμένος, ἐκλελεγμένος, διακεκριμένος] Ἀφόβιος, θρασὺς, ἄπιστος. *Bis eadem poni vides, propter illud insititium: quod & loco non suo hic conspicitur. Similiter ob spurium illud* Δραχμὴ, *loco itidem alieno, bis habes & iisdem verbis explicatum* τὸ Δελον: *bis porro &* Ὀνοκλίδιος *ob alienum illud* Ὀνοκένταυρος: *bis denique* Σαυκρὸν (*nam mendosum est* Σαυαρὸν) *quia* Σάτον (*sic lege, non* Σάτων) *mala manu intrusum erat.* Ἀπφὰ, πατρὸς ἡ διπλασία χάρις [Ἀπφὺς, ὁ πατήρ] ἢ πνεύματος ἁγίου διπλῆ ἐνέργεια. *Hic verbum legitimum e Theocrito haustum in medio emblemate strangulatur. Rursus in voce* Ῥόμβος, *legitima Auctoris interpretatio malo spurioque emblemate quasi cuneo diffinditur:* Ῥόμβος. ψόφος, στρόφος, ἦχος, δῖνος, χῶνος, ξυλήφιον (*sic lege*) οὗ ἐξῆπται σχοινίον, καὶ ἐν ταῖς τελεταῖς δινεῖται [Ῥομελίας, μετέωρος περιτομῆς] ἵνα ῥοιζῇ· τοῦτο αὐτὸ καὶ ἰχθύς τις πλατύων, καὶ ὁ ἐν τοῖς δεσμοῖς γόμφος. *Sic corrige, quae mendosa hodie feruntur,* ἐναρίζη, τοῦτο αὐτό: *& verte spuriis illis sublatis:* Rhombus — in initiationibus rotatur, ut strepitum edat: idem verbum & piscem notat &c. *Eant nunc, qui volunt, & ipsi Hesychio haec portenta attribuant.*

Quid quod eadem omnia, quae hic visuntur, ex Christianorum Lexicis, qualia plura & ego & tu vidimus, αὐτολεξεὶ *traducta sunt. Sylvam horum habes in* Hieronymo *Martianaei,* volumine secundo. *Ibi omnia fere Pseudo-Hesychiana, & multo plura reperies; quorum collatione mutuum lumen interdum accenditur.* Ῥομελίας, μετέωρος περιτομῆς *apud Hesychium: apud alterum p.* 234. Ῥομελίας, μετεωρισμὸς ἢ περιτομή: *lege utrobique,* μετεωρισμὸς περιτομῆς, רם מילה. *Hesychio est* Ἀβδιοὺ, Ἐξμολ δοῦλος ἐξομολογητός; *at illi alteri p.* 183. ὁ δοῦλός μου ἐξομ. *Unde illud profanum* Ἐξμολ; *ex mendo nimirum natum quippe emendandum,* ἐξομ. *i. e.* ἐξομολογ. *Sed taedet ineptorum hominum commentis morari. — Vale, Vir Doctissime, & me amare perge. Dat. Londini Aug.* 30. 1714. *St. Vet.*

FRANC.

FRANC. SEVINI
ET
CLAUD. SALLIERII
EPISTOLA INEDITA
DE
NOVA HESYCHII EDITIONE.

AD

JOANNEM ALBERTUM FABRICIUM

V. C.

FRANCISCUS SEVIN
ET
CLAUDIUS SALLIER,

S. P. D.

Opportunerat jam pridem satis fuisse factum a nobis, Vir Eruditissime, tuo inquirendi studio *de editione Lexici Hesychiani*, quomodo se habeat. Agendae pariter tibi fuerant grates amplissimae pro *specimine emendationum* quod in hunce nostrum Lexicographum ab illustrissimo *Bignonio* tuo nomine accepimus. Sed multa moram hactenus nostrae fecerunt voluntati. Cum litterae nobis a te redditae sunt, instabamus operi quod nobis perficiendum esse summa diligentia dixeramus, non modo ut litteratorum votis & efflagitationibus haud segniter annueremus, sed etiam ut grata memoria prosequeremur eorum auctoritatem qui Spartam hanc adornandam nobis commiserant. His adde quod labor quem susceepimus, is esset quo sine difficultate maxima non potuimus defungi, adeoque nobis vix licitum fuit animum aliò avertere. *Ludolphus Kusterus* cujus vicarii successimus muneri, *septem priores* duntaxat *litteras* notis suis illustraverat, & pauciora quam expectari potuerunt, certe minus multa quam exoptaveramus, in reliquis ad nos transmisit. Iis quae reperimus, postquam ejus *adversaria* excussimus, quanto plura collegisset sensimus qui non semel ipsi opus urgenti, animadversionesque texenti adfuimus, sed ea plurima uni memoriae rerum inventarum thesauro & custodi mandaverat, simulque musaeum subiisset, & signum quasi deprehendi cum Hesychianis mendis dicamne an monstris dedisset, omnia ipsi ad nutum succurrebant. Quando vero nobis illa magna deessent ex parte, fuerunt improbo labore comparanda. Sed tandem, quod faustum fortunatumque sit, *res in eo est, ut jam nunc exerceantur praela in edendo Hesychio.* Studium & cogitationes in hoc intendimus, ut emendatior legi, minore negotio intelligi, atque uberiores fructus afferre posset legentibus ille grammaticorum diligentissimus. Ea fuit igitur nobis cura, quantam adhibere potuimus, depravata loca restituendi, obscura declarandi, & rariores, quaeque minus usitatae possent videri voces, exemplis

confirmandi. Non tamen id nobis ſumimus ut illum ſcriptorem operâ noſtrâ emaculatum eſſe omnino conſcamus, & plane explanatum; *non unum res haec, nec duos* duntaxat viros deſiderat quae tot alios & tanti nominis diu tenuit occupatos, atque etiam impeditos. Quis enim illud confidenter ſpondeat aut omnia deprehenſurum ſe σφάλματα, aut omnia ſanitati redonaturum ſe loca quae medicam manum requirunt? *Heſychii ipſius* Lexicographi *multi* videntur eſſe *errores*, quique ejus ἀκεσία non alterius cujuſcunque tribui debent. Saepius *voces affinis ſoni* ſed diverſiſſimae ſignificationis commiſcuit; nonnunquam vocibus addit *interpretationes* quae *non* illis *abſolute*, ſed tantum *in certis phraſibus & locis* ſcriptorum conveniunt. Hinc fit ut Lector cum ignoret ad quam phraſium vox haec referenda ſit, divinare nequeat quid ſibi velit Heſychius. Notavimus quaedam loca in quibus *interpretatio* non pertinet ad poteſtatem vocis quam exponit, ſed *ad varias* ejus *lectiones* quas reticet. Si per verba quae ſubjungit cuidam vocabulo, interdum exponas hoc prius, mirum quantis te impliciturus ſis erroribus. Fruſtra ſit qui ſemper quaeſiverit in Linguae Graecae ingenio & ſermone ſignificationes quas refert ineſſe nonnullis *vocibus exoticis*. Quid juvaret contendere his omnibus errorum criminibus purgari poſſe Heſychium, nec ab eo profectos quos hic in medium nunc attulimus, ſed ab inverecundo interpolatorum animo, ab incuria librariorum, vel ab imperitia ſcribarum, vel ab ipſa denique vi vetuſtatis omnia perdentis. Novimus has afferri poſſe exceptiones in gratiam Heſychii. Nequaquam enim dubitamus quin *Heſychius alia fere ſit forma* quam qua ſuit cum e manibus auctoris prodiit in lucem. Id nemo neget qui duxerit operae pretium ſplendidas pollicitationes quae continentur operis praefatione, conferre cum ſcripto quo fidem praeſtitiſſe & nomen ſolviſſe dicitur. Nec una haec erit cauſa Lexicographum perluſtranti, animum inducendi, *interpolatum* omnino fuiſſe Heſychium. Quanta vero paſſus eſt a *librariis?* Hi graviſſima inflixerunt omni ſcriptorum generi vulnera. Dici autem vix fas eſt quam male Heſychium acceperint. *Voces ex ſebolio praecedenti tranſtulerunt in ſequens*, aut *vice verſa ex ſequenti in praecedens; articulum* vocis *cum voce conjunxerunt* in unam, adeoque ſeriem literarum interturbaverunt; *litteras permutarunt;* ab iis non raro *vox una* fuit *in duas dirempta;* voces ſunt *truncatae, litteras initiales* verborum vel errore & negligentia, vel conſuetudine ſcribendi *abjectae*. Quid plura? Longum eſſet omnium mendorum cauſas, & omnia vitiorum quae inſecerunt Heſychium genera, oratione perſequi. His contenti erimus annotatis, maxime apud te, Vir Eruditiſſime, qui ſaepius exemplaria Graeca manu verſaviſti, & penitus introſpexiſti; ſed hinc liceat nobis inferre rem videri fere *ſupra vires unius ſaeculi, ut ubique reſtituatur* in Heſychio vera legendi ratio, non eo tantum quod fieri nequit ut ſemper obverſentur animo eorum quibus haec demandata ſit provincia, omnia quae nunquam non ipſi intuedere neceſſe eſt, ſed quod ii debeant habere in numerato plurima quae vix unus aut plures conſequantur. Immo quis aſſerat carere poſſe ſe ſine erroris periculo multis veterum ſcriptis quorum labores ab Heſychio conſtat eſſe depaſtos, quaeque ſcripta vim vetuſtatis omnes bellas & bonas litteras rapientis, damno noſtro ſenſerunt? Illud igitur debet eſſe propoſitum non ut Heſychius quam optime curetur, ſed ut minus male ſe habeat, non ut omnes eluantur ab eo maculae, ſed ut pauciores ipſum deforment. Hic noſter fuit ſcopus, & hoc unum in nos recipimus effectum fuiſſe. Multum vero profuerunt nobis tum *Henrici Valeſii* ſummi & omni laude digniſſimi viri notae, tum *manuſcripti Lexicorum* quorumdam *codices* qui *hic* aſſervantur in Bibliothecis. Jam vero quod ad te mitti poſtulaviſti operas *Ludolphi Kuſteri noſtraeque Specimen*, hic accipe. Recte collocatam hanc & magno cum fructu arbitrabimur, ſi tibi potuerimus eam approbare. Monendum te cenſemus, quod non omnes notas tractim in Heſychium concinnatas ad te voluimus exſcribi, nonnulla e pluribus ſelegimus, ut poſſes inde conjicere quantum liceat augurari de noſtra editione; alioquin in majus volumen excreſceret Epiſtola noſtra quae forte jam longior diutius te moratur; imo cautum fuit a nobis ne pluribus explicaremus has quas epiſtolae adjunximus adnotationes, veritis ne longiori uteremur ſermone. Satis viſum fuit ad alia properantibus, digitum ad fontes intendere. Aliter ſe res habebit in operis noſtri decurſu.

Unum addimus, Vir Eruditiſſime, rogamuſque ut tua nobis non deſint conſilia cogitantibus de inſtruenda *Plutarchi* operum *Editione Graeco-Latina*, ſi fata ſiverint. Plurima jam adjumenta ſuppetunt nobis, nempe comparavimus *Plutarchum* qui fuit quondam doctiſſimi Viri *Emerici Bigotii*, eſtque *notis* ipſius manu locupletatus. *Gaſparis Bachetii Meziriaci* animadverſiones in manus noſtras ſecunda fortuna detulit, & certo ſperamus brevi fruituros nos viri ſupra laudem *Iſaaci Caſauboni* notis in eundem ſcriptorem. Expectamus *ab Italia collationem* Manuſcriptorum praeter eam quae fiet hic cum Manuſcriptis Bibliothecarum *Regiae, Coiſlinianae* & *Colbertinae*. Multa jam hinc & illinc adnotavimus noſmet ipſi, & *cui* Θεῷ rem videmur feliciter conſecturi, ſed juvabit a te accipere quae videbuntur huic editioni bene componendae profutura.

Vale, & nos ama qui tuae virtuti gratulamur ex animo.

Pariſiis
1. *Jul.* 1720.

JO.

JO. ALB. FABRICIUS

IN

BIBLIOTHECA GRAECA,

L. IV. *Cap.* XXXV. (*Vol.* IV. p. 540. & seqq.)

DE

LEXICIS BIBLICIS,

ET

GLOSSARIO HESYCHII ALEXANDRINI.

Lexica Biblica Philonis, Origenis, Eusebii, Cyrilli &c. 1. Hesychii Alex. Glossarium. 2. Ejus editiones, ibid. Hesychius ille diversus ab Hesychio Milesio. 3. Plura de illo utilissimo glossographo, ejusque usu multiplici & defectibus. 4. 5. 6. editiones promissae & virorum doctorum in eo emendando industria. 7. Jo. Viti Pergeri castigationes & notae eruditae MSS. ibid.

I.

Duplicis generis *Lexica Biblica reperio: aut enim nomina propria Hebraicave interpretantur; aut verborum Graecorum, sed obscurorum, vel peculiari ratione acceptorum, sensum exponunt. Inter prioris generis Dictionaria nihil olim fuit celebrius libro Hebraicorum nominum PHILONIS Judaei, qui etiamnum modo sub ORIGENIS, jam sub CYRILLI Alex. jam sub nullo autoris nomine Graece supersest in variis Bibliothecis & inscribitur:* Ἑρμηνεία ὀνομάτων καὶ λέξεων Ἑβραϊκῶν τῆς τε παλαιᾶς διαθήκης ἱστορικῶν καὶ ποιητικῶν. *Latine sed plurimum mutatus & interpolatus jam pridem & frequentissime excusus fuit inter opera* S. Hieronymi, *qui in praefatione ita scribit:* Philo, vir disertissimus Judaeorum, Origenis quoque testimonio comprobatur edidisse librum Hebraicorum nominum, eorumque etymologiam juxta ordinem literarum è latere copulasse. Qui cum vulgo habeatur à Graecis, & bibliothecas orbis impleverit, studii mihi fuit in Latinam eum linguam vertere. Verum tam dissona inter se exemplaria reperi, & sic confusum ordinem, ut tacere melius judicaverim, quam reprehensione quid dignum scribere. Itaque hortatu fratrum Lupuli & Valeriani, qui me putant aliquid in Hebraeae linguae notitia profeciisse, commotus, singula per ordinem scripturarum volumina percurri, & vetus aedificium nova cura instaurans feciisse me reor, quod à Graecis quoque appetendum sit. *Neque vero alia fuit ratio mirificae illius exemplarium libri Philonis discrepantiae, quam quod in omnium manibus cum esset, quilibet sibi putaret integrum pro libitu illud interpolare, addere ac demere, quodcunque visum fuisset. Et quoniam Origenes, uti versionis septuaginta interpretum, ita hujus quoque Philoniani operis, recensendi curam in se fuscperat, praeterea, quod Philo in nominibus V. T. hoc Origenes, teste eodem Hieronymo, in nominibus N. T. fecerat, suumque laborem Philoniano subnexuerat, hinc factum, ut in quibusdam codicibus integrum Origeni Alexandrino tribueretur, cujus utpote à multis damnato nomini quidam deinde nomen Cyrilli, itidem Alexandrini, substituerunt. Quod admodum molesse ferat vir doctus Isaacus Vossius Cap. XVI. libri de Sibyllinis oraculis:* Libellos Hieronymi de explicatione nominum Hebraicorum à Judaeis concinnatos fuisse extra dubium est. In multis etiamnum bibliothecis Graece superfunt; & constat Origenem eos suis inseruisse operibus. In Lexico necdum edito, quod Cyrillo tribuitur, (*in codice MS. Bibl. Bremensis,* Κυρίλλου εἰς τὰς ἑπτακαίδεκα λέξεις τῆς ἁγίας γραφῆς) ad calcem subjunguntur istae Hebraicae expositiones. Attamen Lexicon istud non est Cyrilli, sed Origenis, sive potius Judaeorum à quibus Origenes accepit. In veteri meo libro, erasis Origenis nomine, Cyrillo adscribitur; quod ipsum quoque in aliis factum fuisse observavimus exemplaribus. Et sane nescio, quo fato contigerit, ut tam multa Origenis opera praeposteto tanti viri odio attributa sint Cyrillo, homini neque doctrina neque

probitate alteri comparando. *Caeterum Origenis ἐξηγητὰ τῶν Ἑβραϊκῶν ὀνομάτων laudatur etiam à Juſtino juniore, quaeſt. 82. ad Orthodoxos, qui iterum quaeſt. 86. Origenem omnium quae in ſacris Scripturis occurrunt, Hebraicorum nominum ac menſurarum interpretationem edidiſſe affirmat. Neque vero id negatur à Ruſino, cum invectiva 2. in Hieron. p. 151. ait,* ſe nec unum locum ex Scripturis divinis de Hebraeo ab Origene invenire tranſlatum; *quae Ruſini verba obiter inſpexit praeſtantiſſimus Huetius lib. 3. Origenianor. p. 265. Ruſinum reprehendens. Nihil autem magis commendat novam Operum Hieronymi editionem à Johanne Marcianaeo Benedictino Pariſiis adornatam, quam quod ſecundo tomo A. 1699. vulgato non tantum Hieronymi librum de nominibus Hebraicis longe emendatiorem, ſed & Graeca Philonis atque Origenis ex variis MStis codicibus exhibet, ut promiſerat in epiſtola, quae legitur in Ephemeridibus Eruditorum Gallicis Anni 1696. p. 455. In eodem ſecundo tomo exſtat liber ſive Lexicon de locis Hebraicis, quem de Graeco Euſebii Hieronymus tranſtulit, quique Latine tantum occurrit in iis, quae ante vulgatae erant Hieronymi editionibus. De eo dixi ſupra libri hujus quarti Cap. 2. Nunc tantum addere licet, multa ejus libri poſt Bonfrerii, Marcianaei, & Johannis Clerici curas feliciter & certiſſime emendata atque nova luce perfuſa eſſe à Viro Clariſſimo Jacobo Rhenferdo, in Exercitationibus Philologicis, Franequerae A. 1707. editis ad loca deperdita & depravata Euſebii & Hieronymi, de ſitu & nominibus locorum ſacrorum.*

II. *Alterum genus Lexicorum Biblicorum eſſe dixi, quibus verba LXX. Interpretum vel Novi Inſtrumenti Graeca quidem ſed obſcura vel ſingulari ſignificatione accepta explicantur. Talia olim extitere forte complura, & ſub Cyrilli Alex. nomine hodie in Bibliothecis occurrunt. Talibus quoque uſum eſſe conſtat, ipſummet non abſurde illis accenſendum auctorem gloſſarii quod ſub HESYCHII Alexandrini nomine extat. Quamvis enim idem infinita explicet Poëtarum & aliorum τῶν ἔξω ſcriptorum loca, tamen dici non poteſt quam multa etiam Graecae verſionis librorum ſacrorum V. T. ſcriptorumque Novi foederis ab eo praeclare illuſtrentur. Hujus utiliſſimi ac pene neceſſarii omnibus ferio Graeca tractantibus Gloſſarii unicum, etſi non uſque quaque emendatiſſimum exemplar fauſto omine pervenit in manus Joh. Jac. Bardelloni, qui id Aldo Manutio excudendum tradidit. Prima itaque Heſychii editio Venetiis, Anno poſt Chriſtum natum 1513. fol. ex Aldi officina luci publicae expoſita eſt, quam mox Florentina anni 1520. & anno poſt Hagenoënſis, utraque in fol. excepit. Atque hae omnes Baſileenſem Lexici Heſychiani ἔκδοσιν anteverterunt; ut falſus fuerit Voetius, cum in Bibliotheca Studioſi Theologiae p. 373. ſolam editionem Heſychii Baſileenſem exſtare credidit. Denique Patrum noſtrorum aetate Heſychius elegantiſſime Lugduni Batavorum Anno MDCLXVIII. in 4to. eſt typis exſcriptus, cui bortatu & adminiculis viri inſignis Emerici Bigotii, curante & digerente Cornelio Schrevelio, Adriani Junii, Joſephi Scaligeri, Claud. Salmaſii, Jac. Palmerii Grentemenilii, Godfr. Sopingii, Franciſci Guieti & Jo. Cocceji, Joh. Frid. Gronovii, Tan. Fabri & aliorum doctorum hominum emendationes ſingulis ſubjectae paginis acceſſere.*

III. *De auctore quis qualiſve fuerit, ſolliciti animadvertimus Adrianum Junium in adagio Βυγαῖος & βυθάρας ex loco Euſtathii ex Herodiano citantis, quae in Heſychio noſtro leguntur, male colligere vel ſuſpicari Herodiani eſſe Lexicon iſtud, quod nos Heſychii appellamus. Sed Heſychius ipſe in praefatione ſe paſſim veſtigia legere Herodiani teſtatur. Caeterum non in veteribus tantum Lexici, de quo ſermo nobis eſt, editionibus praefixa eſſe Suidae verba, quibus de Heſychio Mileſio agit, ſed idem quoque in Schreveliana accidiſſe video, perinde ac ſi Heſychio Lexici Authori aliquid cum Mileſio illo commune eſſet. Quod merito mirum alicui videri queat; etſi Schrevelio forte non eſt imputandum, quem ante abſolutam editionem vita exceſſiſſe accepimus. At enim Autorem Lexici non Mileſium hominem, ſed Alexandrinum Grammaticum, codex Bardelloni manu exaratus appellat; ut hunc quaerentibus de illo ne cogitandum quidem eſſe, & qui utrumque confundit, ſi non toto coelo, certe totis regionibus aberrare videatur. Quod monere ſuſque deque habuiſſem, niſi viderem, viros doctos aliquando iſthoc errore imprudentes abripi; ex quibus unum jam liceat adducere Martinum Hanckium, qui pag. 145. eximii operis de Byzantinis ſcriptoribus inter judicia de Heſychio Mileſio, doctiſſimi Grammatici encomium repoſuit, quod Lexicographo noſtro tribuerat vir acutus Richardus Montacutius. Ejuſdem eſt erroris quod Guil. Budaeus in libro de Aſſe, & poſt eum Georgius Agricola in opere de menſuris & ponderibus, Heſychium Lexicographum Anaſtaſii Imperatoris tempore vixiſſe dicit, cum de Heſychio Mileſio id Suidas affirmaſſet. Nec ex alio fonte eſt, quod ad annum Chriſti 500. refertur Heſychius in cenſura celebrium Auctorum ante paucos annos edita à Baronetto Anglo Thoma Pope Blount.*

IV. *Ecquis vero Alexandrinus Heſychius ille fuerit, quando vixerit, quae munera geſſerit, nemo forte eſt hodie, qui nos certo docere poſſit. Equidem Chriſtianis ſacris initiatum fuiſſe tam eſt certiſſimum, quam falſum eſt, quod affirmat Suidas, Heſychium Mileſium a Chriſti nomine alienum fuiſſe. Nam & Mileſium iſtum, qui Illuſtris etiam compellatione celebrari meruit, fuiſſe Chriſtianum, ex nomine Johannis, quo filium ejus gaviſum eſſe Photius cod. XLIX. auctor eſt, & ex aliis argumentis a Meurſio Hanckioque productis facile conſtat: neque firmum eſt, quod pro contraria ſententia rationis loco Suidas adjicit, ὅτι ἐκλογιστικὸν ὑβρίζει μνημονεύῃ, cum ipſius quoque Chriſti, honorificam, ubi de Sibylla agit, mentionem*

nem faciat. Longe autem eſt ilquldius, Lexicographum Heſychium non accenſeri debere paganis, uſque adeo ut hunc non minus quam Suidam Monachos fuiſſe conjecerit Eraſmus Chiliad. 3. centur. 6. adag. 58. Ac Suidam quidem Monachum appellavit etiam Scaliger. ad Varronem, & Adrianus Bailletus in doctorum Judiciis Gallice editis T. 3. pag. 125. Et Johannes Bona Cardinalis in notitia auctorum, quibus in Pſalmodia ſua uſus eſt, Suidam Monachum Byzantinum dicere non dubitat, ſecutus, ni fallor, Demſterum in Antiqu. Rom. etſi, quo veteri autore hoc aſſeratur, incaſſum ſollicitus ſit elegantiſſimus Menagius cap. LXXVII. Antibailleti. Heſychium autem qui, excepto Eraſmo, Monachum vocaverit, hactenus quidem potui reperire neminem. Chriſtianum tamen eſſe, plurimi jam animadverterunt, & argumentis non inficiandis oſtendit Caſaubonus ad Athenaeum, lib. I. c. 9. ut Schrevelii praefationem ſilentio praeteream. Infinita ſunt non tantum Novi Foederis, ſed & LXX. Interpretum loca, quae illuſtrat explicatque Heſychius; Aquilam quoque καὶ τοὺς ἑ Ἑβραϊκὸν φωνὴ μεταβάντας λοιποὺς memorat. Praeter Patriarcharum, Prophetarumque & Apoſtolorum, CHRISTI denique ipſius nomina, aliquot etiam Phoeniciae nominum Hebraicorum etymologiae, ut Abelis, Abdiae,* Abraami, Adami, Amoſi, Danielis &c. apud eundem occurrunt; de quibus confer, ſi placet, Joh. Marcianaeum ad S. Hieronymi librum de nominibus Hebraicis T. 2. f. 90. ſeqq. & Richardi Simonis Epiſtolas Criticas Baſileae excuſas, pag. 191. ſeqq. Spiritus Sancti meminit Heſychius his verbis: Ἄωφδ. Παῖδες ἡ διπλασία χάρις. Ἄωφὺς, ὁ πατὴρ, ἡ πνεῦμα· ἁγίου δηλῶν εἰσηγεῖται. ubi verba Ἄωφὺς, ὁ πατὴρ praemittenda ſunt, & deinde conjunctim legendum: Ἄωφὺ, παῖδες ἡ διπλασία χάρις. ἡ πνεῦμα· ἁγίου δηλῶν εἰσηγεῖται. reſpicitur autem † locus IV. Reg. II. 14. in editione ſeptuaginta Interpretum; ad quam emendandam illuſtrandamque porro quantum auxilii afferre Heſychius valeat, docere harum litterarum ſtudioſos vir ſummus Johannes Pearſonius poteſt, cujus luculenta exſtat editioni ſeptuaginta Interpretum Londinenſi, Cantabrigienſi, & noviſſimae Amſtelodamenſi ac Lipſienſi praefixa, quamvis nomen ejus primis tantummodo literis ſubſignatis innuit, praefatio. Docere idem poſſunt Johannes Druſius, Iſaacus Voſſius, Bochartus, & nuper Lambertus Boſius, pluresque alii eruditiſſimi & ſacrarum literarum ſtudioſiſſimi viri, Johannes denique Pricaeus & Henricus Hammondus, qui etiam, quam utiliter Heſychius ad illuſtrandum Novum Foedus adhiberi poſſit, poſt Danielem Heinſium in ſuis commentariis egregie oſtenderunt. Atque utinam vel Pearſonio, vel Pricaeo, quorum uterque Heſychii ἔκδοσιν molitus eſt, tam inſignem laborem tamque utilem in literarum, ſacrarum proſertim, bonum obſolvere licuiſſet.

V. Haec pridem cogitanti mihi in mentem venit, an ſorte Heſychius Alexandrinus, cujus editio Graeco veteris inſtrumenti Hieronymo aliiſque celebratur, quique tertio poſt Chriſtum natum ſeculo floruit, pro primo ac praecipuo autore hujus Lexici habendus eſſet. Atque hanc ſuſpicionem meam tum in diſſertatione de numero ſeptuagenario §. XVI. tum in diſſertatione, quam A. 1689. de Lexicis Graecis edidi admodum adoleſcens, publice prodidi; quam ita volui intellectam, ut a poſteriore manu non pauca illi acceſſiſſe ſimul exiſtimarem, qualia ſunt Diodori Tarſenſis, Cyrilli, Ambroſii & Epiphanii mentio, item barbara quaedam, & alia, quae manifeſto poſteriorem aetatem innuunt. Cujus generis additiones acceſſioneſque tum commune Lexicorum fatum, tum illud magis credibiles reddet hominibus minus pertinacibus, quod gloſſarium Heſychii truncatum maleque habitum etiam omnium confeſſione eſt eruditorum. Ac ſi Stephanus Lemonius, vir eruditiſſimus, in notis ad Varia Sacra pag. 867. non dubitavit affirmare, Origenis Lexicon latere ſub iſto Heſychiano, neſcio, magiſne ſit credibile quod à nobis affirmatum eſt, Heſychii Lexicon in Heſychii Lexico reperiri. Quamvis itaque me non fugit, à Grotio ad Gen. XXVI. 33. Stephanum Byzantinum Heſychio Lexicographo tanquam antiquiorem praeponi, & virum clariſſimum Wilhelmum Erneſtum Tentzelium τὸν μακαρίτην Part. 2. Diſſ. ſelect. p. 124. eundem Heſychium ſeculo ſexto putare recentiorem: qui proinde in dialogis ſuis menſtruis A. 1689. p. 1242. immanem Chronologicum errorem commiſiſſe me, totiſque adeo ſeculis aberraſſe olim pronunciavit, nullum tamen hic ſeculo ſexto juniorem Heſychium demonſtrare potuit, cui illud gloſſarium probabili opinione, nedum certa ſententia tribuatur. Itaque necdum conjecturae meae poenitet. Moneo etiam in illa ſententia confirmatum iri, qui cum Heſychii gloſſario diligenter contulerit lectiones MSti codicis Alexandrini ſeptuaginta Interpretum, quas Angli ediderunt, ſive quae illum ex aſſe exprimit, editionem Clariſſimi Grabii. In iſto quippe codice Alexandrino referri ἔκδοσιν Graecae verſionis Heſychianam Iſaaco Voſſio, Ezechieli Spanhemio, aliiſque viris doctis obſervatum. Nec miretur aliquis, ad tertium a Chriſto nato ſeculum à me gloſſarii hujus primum autorem reduci, cum vir praeſtantiſſimus Thomas Hyde libro ſecundo de ludis Orientalium p. 156. ambiguus haereat, utrum Pollucem Heſychius, an Heſychium Julius Pollux, ſecundi à Chriſto nato ſeculi Grammaticus, exſcripſerit.

VI. Non autem ad illuſtrandos LXX. Interpretes tantum, Novique Inſtrumenti libros utiliſſimus eſt Heſychius, ſed & omni generi Graecorum autorum, Poetarum potiſſimum, per-

* Pro Ἀλλὶ ἰρωὶ ϗλϑ· leg. ex MS. libri nominum Hebr. ὁ δλλὶ μου notante Marcianaeo. [*Sed vide ibi Notas.*]
† Vide Dan. Heinſii Prolegom. ad Ariſtarchum S. p. 663. edit. in fol.

perdiſcendo mirifice facit; unde ad intelligendos Poetas, inque his Principem inprimis Homerum, recte Heſychii gloſſarium commendavit Ludovicus Vives in aureo opere de tradendis diſciplinis. Etiam ad Hippocratem interpretandum maximo adjumento fore Heſychii Lexicon Scaligero viſum eſt. Nec fugit Meurſium ratio, Graecarum literarum, ſi quis alius, callentiſſimum, cum Lexicon iſtud antiquae eruditionis penu *pronunciavit Libr. I. Miſcell. Laconic. cap. XIII. Et quis omnia eruditorum hominum encomia atque laudes, quibus Heſychium noſtrum paſſim proſequuntur, ex eorum ſcriptis velit colligere, aut ſi velit, propter multitudinem atque frequentiam facile poſſit? Nam ut elogia a Bailleto & Thoma Pope Blount collecta praeteream, nihil certe in Salmaſii, Caſaubonorum, Voſſiorum, Heinſiorum, Canterorum, Brodaei, Scaligerorum, Barthii, Petitorum, Fulleri, Bocharti aliorumque complurium libris eſt frequentius, quam ut Heſychius Gloſſographorum optimus, mirae ac profundae eruditionis Grammaticus, omniumque doctiſſimus Grammaticorum, ejuſque Lexicon eruditionis veteris abyſſus appelletur. Nec Graeciae totius modo, ſed ex parte & Orientis eruditionem in Heſychiano Lexico concluſam jacere Daniel Heinſius in Ariſtarcho ſacro affirmavit; quod vir ſummus Bochartus etiam ivit confirmatum, cum Phoenicia in Heſychio obvia ſingulari capite immortalis operis, quod Chanaan inſcripſit, explicanda ſibi ſumſit. Vide librum ejus ſecundum, cap. XI. cui praeter ea, quae de voce* Σουκκάλιων *Bocharto praeterita notavit illuſtris Ezechiel Spanheimius pag. 318. ſeq. de Uſu Numiſmatum, Mauſſacus in Diſſertatione Critica Harpocrationi ſubjecta p. 390. ſeq. addi poteſt. Thomas vero Reineſius multa etiam Germanis vernacula vocabula in Heſychio notaſſe ſe ait p. 636. Variarum Lectionum. Perſicas voces ab Heſychio explicatas illuſtrat Adrianus Relandus, vir clariſſimus, Part. 2. Miſcellanearum diſſertationum. Uſus eſt Heſychius quamplurimis autoribus, Oratoribus, Poëtis, Grammaticis, & aliis, quorum index à Johanne Pricaeo quondam confectus, & ad calcem notarum in Apuleji Aſinum aureum Goudae 1650. 8. editus Schrevelianae quoque Heſychii editioni deinde ſubjectus fuit, atque infra uno alteroque loco auctior à me exhibebitur. Reineſius in Epiſtolis ad Vorſtium teſtatur, ſe, antequam Pricaei elenchus innotuiſſet, ſimiliter ejuſmodi indicem ſcriptorum Heſychio uſurpatorum confeciſſe; quale quid mihi quoque admodum adoleſcenti accidit. Imprimis vero, quod in praefatione ipſe prae ſe fert Heſychius, Apionis, Apollonii, Ariſtarchi, Didymi, Diogeniani, Heliodori ac Theonis laboribus mirifice adjutus fuit, quorum autorum pars lexica* τῶν πολιτῶν, *pars ſcholia in Homerum & alios Poëtas ſcripſerat. Pro Heliodoro Herodorum, Homeri interpretem, patria Heracleotam, reponit vir ſupra laudes Johannes Georgius Graevius: ſed & Heliodori nomen alibi apud Heſychium non ſemel occurrit, Herodori vero nunquam; & fuerunt Heliodori complures etiam Grammatici; & locum Homericum interpretaturus Suidas in* Τελχῖνα, *Heliodorum autorem laudat: ut forte minus ſollicitandum illud nomen eſſe videatur. Quod vero ex aliis profeciſſe ſe ait Heſychius, cum ingenuitatis laudem ei conciliare debuiſſet, obſervatum eſt, eruditionis opinionem apud nonnullos detriviſſe, ex quibus Reineſius, eruditionem inquit, quam ei paſſim tribuunt, potius iis ſcriptoribus, quos excerpſit (eſt enim ſolum* συμφανῶδες) *tribuerem: cum enim nihil paene ejus ſit, quomodo eruditum* ἐξαιρέτως *fuiſſe colligam? Nihilominus ipſum quoque multa addidiſſe extra dubium videtur; & ipſe Heſychius:* λέξεις ἰδίᾳ, *inquit,* ἰδιωτικὰς παρέλιπον τοιαῦτα παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ἃ πλεῖστα ἐκ τῶν παροιμιῶν. *Neque laude defraudandus eſt autor, qui optimos ſcriptores excerpendos delegit, & laboriose digeſſit, ac ipſe ſua induſtria & doctrina non parum locupletavit. Ait porro Heſychius, ſe omnia accuratiſſime perſcripſiſſe juxta praecepta Grammatici Herodiani:* Ego vero, *addit biſce verbis recitatis V. C. Richardus Bentlejus,* qui Theodoſii MStam Ἐπιτομὴν & κανόνας Herodiani lectitavi, teſtificor, parum huic promiſſo vel nullo modo ſatisfactum eſſe. *Sed hoc exſcriptorum & interpolatorum oſcitantiae potius quam autori tribuerim; quibus & illud, ni fallor, merito adſcripſeris, quod voces infinitae in alienum tranſlatae ſint locum, ut notavit Rutgerſius p. 561. Var. Lect. Et, quod idem Bentlejus obſervat, literas ι, υ & η, item ε & αι paſſim promiſcue uſurpari. Nec minus, quod ait Gatakerus p. 460. Adverſar.* familiare eſſe Lexicographis, ut ea ſub eodem vocabulo comprehendant & repraeſentent, quae illud, quod ipſum peculiariter deſignat vel conſequitur vel antecedit, uti Heſychius in Τυπεὶς & Τύλα. Τύπλας enim neque cadere neque domare ſignificat. *Quod praeterea Heſychius ipſe autor eſt ſe in Lexico ſuo* ταῖς παροιμίαις τὰς ὑποθέσεις ὑποδιδοὺς, *idem quoque in libro ipſo prout hodie quidem in manibus noſtris verſatur rariſſime praeſtitum apparet, unde pridem de mutilatorum, truncatorum, interpolatorumque moleſtis manibus conqueſti ſunt viri docti, Eraſmus in Adagiis, Mauſſacus Diſſert. Critica ad Harpocrationem, Tanaquillus Faber ad Anacreontis carmina, & complures alii. Henricus Valeſius notis poſthumis ad Harpocrationem pag. 283. putat Heſychium in ſolis duabus ultimis vocibus* Ὧς & Ὡλένη *breviatorum ſceleſtas manus effugiſſe, cum in reliquis vocibus foede truncatus ac mutilatus fuerit. In Scaligeranis ſecundis quoque legas, epitomen tantum ſupereſſe Heſychii, & loca autorum deeſſe. Faber contra, quem jam nominavi, ſuſpicatur, multos olim Heſychii purpurae ſuos pannos auſos fuiſſe aſſuere, & optima quaeque corrupiſſe, ſaepe etiam detraxiſſe. Idem*

Fa-

Faber, in illo pretioſiſſimo Helleniſmi theſauro carbones ex Graeco vulgari, quod Παπάδικα vocant, *reperiri obſervat.* Quaedam paſſim inſerta eſſe ab indoctis, ſatis viri docti norunt, *inquit Barthius lib. XLII. Cap. 26. Adverſariorum. Idem alibi in notis ad Claudianum p.* 1102. Heſychio qui teſtimonia veterum autorum exſecuit, piaculum inexpiabile fecit. Plurima enim bonorum Scriptorum loca paucis verbis illuſtrat doctiſſimus omnium Grammaticorum, quae niſi coram gloſſis ſuis videas, vix ſentias, quam ſint erudita. *Jacobus Palmerius Exercitationibus in optimos Autores Graecos pag.* 526. In tota literatura Graecanica nullus auctor magis corruptus eſt, & tantis ſcatet erroribus quam Heſychius: & quamvis Athenaei codices in multis locis mendoſi deprehendantur, non verebor dicere, Heſychium in una pagina plures errores habere, quam Athenaeus in quatuor. Ideo ex eo non ſemper ſecurum eſt antiquiores auctores emendare. *Neque omnia ab exſcriptoribus ac interpolatoribus, ſed quaedam etiam ab Heſychii ipſius negligentia & ignoratione errata in illud Lexicon irrepſiſſe non paucis eruditis viris perſuaſum eſt, quibus ego ſane facile ac lubenter accredo. Plurimum tamen interpolatoribus ſuis hoc debere eum arbitror, quod durius eum interdum accipere Critici quidam ac Philoſophi paene coacti fuerint. Is, cujus jam aliquoties memini, Graecantiſſimus & praeſtantiſſimus vir Richardus Bentlejus in luculenta illa ſua, quam Joannis Malalae Chronico ſubjecit, ad Joannem Millium ſcripta epiſtola acrius paulo in Heſychium invectus ejus oſcitantiam inter alia his potiſſime verbis perſtringit:* Dum Heſychius ex antiquis Lexicis, ſcholiaſtis, Grammaticis, quae non contexebantur κατὰ στοιχεῖον omni ex parte vocabula corradit, quibus hanc ſuam συναγωγὴν locupletet & refercat, ſaepe uſu venit, ut ab imperitis librariis, qui parum accurate ſcripſerant, vel a ſui ſimilibus ὁμοιοτέλευτα in errorem inductus ſit, quaeque nuſquam gentium vel lecta vel audita ſunt, lectoribus ſuis obtrudat. *Non eſſe Heſychium autorem multa fide dignum, ait inde Caeſar Scaliger p.* 451. *Exercitation. ad Cardanum, & p.* 455. *pluribus in locis futilem autorem ac plane Grammaticum appellat: quam criſin ſeveram, juſtam tamen arbitratur Reineſius epiſtola ad Joh. Vorſtium* 26. *Atque haec in iis tolerari tanto facilius poſſit, quae ad res naturales attinent, quale eſt, ſuper quo Heſychium locis adductis Scaliger caſtigat. Quibus adde ſis & illud ejuſdem Scaligeri lib. I. de plantis, p.* 64. *ſeq.* Heſychius interiten lapidem facit alium ab Herculeo — — Credo illius ſeculum fuiſſe admodum ſcaſcapolis. Multis etiam deprehendere licet, eum congeſſiſſe in illud horreum ſimul cum frugibus etiam ſcarabaeos cum ſuis tabernaculis, dum omnibus ex areis omnia convertit ſine vanno aut cribro.

VII. *Non obſtantibus autem hiſce ſiniſtris de Heſychio judiciis, eruditiſſimus quitque magni tamen illum merito facit, eumque exſtare, & emendatiorem exſtare, plurimum è re publica literaria intereſſe arbitratur. Unde pleriſque viris doctis familiaris hactenus fuit & aſſiduus comes, multos praeclara nec alibi obvia docuit, à multis vicißim lumen accepit, multorum ingenium induſtrianque exercuit. Atque ut de illis tantum, qui Heſychium edere moliti ſunt, pauca quaedam addam, ſub initium ſuperioris ſeculi hanc provinciam, Joſepho Scaligero haut dubie autore, exornandam ſibi ſumſerat juvenis tum ſupra aetatem eruditus* Daniel Heinſius, *cujus rei frequens in Caſauboni epiſtolis mentio occurrit. Et in prolegomenis ad Ariſtarchum ſacrum pag.* 663. *Heinſius ipſe Heſychii mentionem faciens,* qui ante plures, *inquit,* annos adoleſcentes admodum ſcriptorem illum emendavimus, vera ac legitima ab alienis ac ſpuriis diſtinximus. *Idem in litteris ad Putſchium datis A.* 1603. In Heſychio loco quingentos reſtitui, & quotidie numerum augeo cum per graviora licet. *Equidem Heinſii non paucae emendationes leguntur in Schreveliana editione, & plures longe nobiſcum communicaturus fuerat Johannes Verwejus, qui Venetam & Hagenoënſem Heſychii editionem Heinſianis caſtigationibus a capite ad calcem refertam a filio illius Nicolao acceperat. Sed Heinſius quidem ab occaſione & ſuo genio ad alia ſtudia vocatus ab Heſychio edendo animum abjecit, qua de re jam anno* 1618. *publice monuit Janus Rutgerſius. Anno autem* 1639. Ante quadraginta annos ille Heinſius, magnae tunc, quam non implevit, ſpei adoleſcens, totum ſe eſſe praedicabat in Heſychio adornando, ejuſque editionem, ut opus confectum publicares, proxime ſequentibus ſcilicet nundinis, ut moris erat, pollicebatur. Credibile eſt, illum eam provinciam Nicolao filio dudum demandaſſe. Sed nunc hic tantum cogitat de Ovidio emaculando: Itaque occupa. Dignus enim Grammaticorum ille Jupiter, in quo tua induſtria deſudet. *Verum neque Nicolaum Heinſium, neque Alexandrum Morum de Heſychio edendo ſerio unquam cogitaſſe accepimus. Cogitavit autem inter Helvetios* Joh. Caſpar Suicerus, *qui Heſychium cum verſione & notis atque emendationibus edere voluit, multis imprimis Reineſii obſervationibus non mediocriter adjutus: Iſque opus fere perduxerat ad umbilicum, cum prodeunte in Belgio Schreveliana editione ab inſtituto paſſus eſt ſe deterreri; etſi Bailletus dicat, poſt Schrevelianos labores minus accuratos, meliorem Heſychii à Suicero exſpectari editionem T.* 3. *pag.* 122. *Ediderat tamen jam ante, Lexici Heſychiani ſpecimen, quod & ſeorſim excuſum, & poſtea Sacris Suiceri Obſervationibus ſubjectum fuit. Et illae quoque Suiceri emendationes maximam partem (pleraeque etiam laudato Suiceri nomine) comparent in Schreveliano Heſychio; Etſi quaedam, neſcio qua de cauſa, omiſſae ſunt, quaſdam Rei-*

neſio potius quam Suicero adſcribi oportebat. Sed & alioqui in Schreveliana illa editione paſſim obſervare eſt emendationes virorum doctorum nunc mutilas, nunc loco motas, jam plane contra Autorum mentem adductas afferri, ſaepe obſervationes maximi momenti praetermitti, quod fere ſolemne eſt in editionibus, quas ſpecioſa inſcriptione cum notis variorum *appellant; qua de re pridem nec injuria conqueſti ſunt viri eruditi. Ita pagina ſtatim ſecunda num.* 3. Tanaquillo Fabro *tribuitur, ac ſi pro* "Αστπες *apud Heſychium* "Απες *legere praeceperit. Quod etiam Johannes Verwejus in ſpecimen novae ſuae editionis recepit, addita hac praematura epicriſi:* Ineptiſſime. Dignus laude Faber, ſi emendaſſet Ἀπλόους *&c. At Fabro tam putidae correctionis, ſeu corruptionis potius, nunquam in mentem venit: nam in Epiſtolis Salmurii editis, in quibus emendationes illae Heſychianae leguntur, ait, ſibi videri ſcribendum* Ἀάπλους *ex Homero; quod & Scaligero placuit, & rectum eſt. Eadem pagina num.* 15. Jac. Palmerii *notam mutilam attulit Schrevelius, uti Verwejus teſtatur his verbis:* Schrevelius ex nota Palmeriana detraxerat praecipua, nos ea ſupplevimus ex commentario manuſcripto Palmerii, quem nobiſcum pro ſingulari humanitate communicavit vir omni doctrina & elegantia conſummatus Stephanus Morinus, avunculi ſui haeres puto, qui quidem nunc ſanctas literas profitetur apud Amſtelodamenſes. Quam autem familiare ſit Schrevelio, ſummos viros multare iſta capitis deminutione, alibi docebimus ἰὰν ὁ Ζεὺς Ζηλήσῃ, ἐγὼ ἡμεῖς ζήσομεν. Idem namque fatum Johannis Fungeri & aliorum, ut diſco quotidie ex Heſychiis, quos poſſidet Bibliotheca Franequerana, & mihi permiſſu Senatus amplisſimi peramanter ſubminiſtravit eruditiſſimus & clariſſimus Jacobus Perizonius, iſtius Academiae li.t. Rector Magnificus. *Praeter viros doctiſſimos* Johannem Pearſonum & Johannem Pricaeum, *quorum utrumque Heſychii editionem molitos fuiſſe ſupra commemini*, Ezechiel *quoque* Spanhemius *aliquam in egregio libro, quem de Uſu & Praeſtantia Numiſmatum inſcripſit, pag.* 206. Certe majora lectionum portenta in optimum auctorem Heſychium irrepſiſſe vel nova, quae modo prodiit (Schreveliana) editio ſatis evincit, & quae plura adhuc in eodem reſtant, emaculanda; eujus luculenta liceret hic nobis dare ſpecimina, qui aliquam operam in emendatione Grammaticorum Coryphaei etiam pueri olim poſuimus, favente tum his conatibus eoſdemque promovente magno Salmaſio. Sed haec alterius loci. *In Bibl. Iſaaci Voſſii fuit Aldina Heſychii editio cum emendationibus* Thomae Brunonis *Windeſorienſis Canonici. In Bibl. Wittiana eadem editio cum notis MSS.* Jani Parrhaſii. *Denique* Johannes Verwey, *Scholae Hagenſis moderator, Heſychium nobis dare voluit, & luculentum ſane dediſſet, niſi tam laudabile inſtitutum fata viri doctiſſimi Anno* clɔlɔcxcii. *e vivis evocati intercepiſſent. Nam quantum ex ſpecimine, quod in varia loca tranſmiſſum & Clariſſimi Almeloveenii beneficio ad me quoque pervenit, cognoſci poteſt, magnis ad id opus adminiculis, quorum partem jam memoravimus, uſus fuit:* Henrici Valeſii *quoque & aliorum doctorum virorum codices in promtu habuit; nec ipſe pepercit labori & diligentiae alios Lexicographos, qui exſtant, & Scholiaſtas, Poetaſque ipſos, & ſeptuaginta Interpretes, ac Novum Foedus, & omne genus Graecorum autorum conferendi; ex quo collationis ſtudio, quantum lucis Heſychio afferri, quot loca ſanari ac reſtitui poſſint, nemo paulo humanior ignorat, nemo paulo doctior non eſt expertus. Neque parvum operae pretium ex ipſius Heſychii locis inter ſe comparatis ferri poteſt, praecipue ubi modo compoſita & derivata, modo ſimplicia ac primitiva interpretatur, modo unum, modo plura ſimul verba explicat. Verweyo autem defuncto, optandum eſt, ut apparatus ille certe non contemnendus inciderit in* Küſterum *aliquem, qui dignam tanto opere doctrinam & diligentiam, judiciumque afferre, & ejuſmodi qualem optamus Heſychio Rempublicam literariam denique donare poſſit.* Richardus *quoque* Bentlejus *V. C. quantum in Heſychio poſſit, non paucis illius locis praeclare ſanatis in iſta, quam dixi, ad Job. Millium praeclara epiſtola, & in Fragmentis Callimachi ſatis aperte nos docuit. Et ipſe quidem p.* 39. *Epiſtolae:* Habeo, *inquit*, alia ſexcenta, quae hac vice condonabitur. Verum hercle ſi unquam uſus fuerit, ut nova Heſychii editio procuretur, qui ut in pudendos errores crebro inciderit, utiliſſimus nihilominus & paene neceſſarius eſt omnibus qui ad veram eruditionem viam effectant,

Id tibi de pleno poſſum promittere, Milli,

quinque plus millia mendorum me correcturum eſſe, ſi libuerit, quae aliorum ὐπόχειρα & laborioſam diligentiam hactenus eluſerunt. *Praeterea vir cum viveret Graece doctiſſimus, & cum magna harum literarum jactura nuper denatus,* Thomas Galeus *ſe affirmavit quater mille amplius loca in promtu habere, quae in Heſychio meliora reddere poſſit, ſi nova adornanda ſit editio. Noviſſime* Lambertus Boſius, *ſupra mihi laudatus, in Monobiblo Obſervationum Criticarum, C.* 36 *uſque ad* 50. *plura Heſychii loca illuſtravit ſanavitque. Habeo & ineditas notas quantivis pretii in Heſychium, auctore* Johanne Vito Pergero, *quibus aliquot millibus locorum lux affunditur, & editio Heſychii Schreveliana emendatur. Antequam de Heſychio dicere omittam, noto, editionem Heſychii Hagenoenſem loca nonnulla aliter atque emendatius legere Aldina, quam ſolam ſua in* ἐνδόξῳ *ſecutus fuiſſe videtur Cornelius Schrevelius: deinde quod non fugit doctos, Varinum Camertem, qui in ſuum Lexicon integrum fere Heſychium tranſtulit, loca quaedam inter tranſcribendum correxiſſe, etſi plurima quoque depravata in opus ſuum recepit. Denique locis bene multis Heſychii lucem affundi, ut in Henrici Stephani, Roberti Conſtantini, Martinii, & aliis recentium Lexicis, ita & in Theſauro Eccleſiaſtico Suiceri, & in Cangii Gloſſario mediae Graecitatis.*

JO.

JO. ALB. FABRICIUS

IN

BIBLIOTHECA GRAECA,

Lib. V. *Cap.* V. (*Vol.* VI. p. 240. & seqq.)

HESYCHIUS Illustris [1], patriâ Milesius, Hesychii Advocati & Sophiae Filius, scriptor (licet Suidae [2] aliud videtur) itidem Christianus, Justiniani Imp. temporibus composuit *Historiam Chronicam* sex τμήμασι [3] sive λόγοις distinctam, quorum 1. de rebus quae à Belo Assyriorum Rege bellum Trojanum anteceserunt, 2. ab Ilio capto ad Romam usque conditam, 3. ab Urbe condita usque ad Consules creatos Olympiade LXVIII. 4. à Consulum initio usque ad Julium Caesarem. 5. à Julio Caesare usque ad Constantinopolin à Constantino M. instauratam. 6. à Constantino M. usque ad excessum Anastasii Dicori Imp. Vide Photium Cod. LXIX. & Suidam in Ἡσύχιος. Sexti τμήματος initium ad nos puto perveniisse, sub. titulo: Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως, quae adeo à Suida [4] totum opus Chronicae Historiae laudante haud singulatim memorari, minime est mirum. Primus illa sub *Georgii Codini*, qui excerpsit ac servavit, nomine Graece & Latine edidit *Georgius Dousa* Jani F. περὶ πάσης τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρεκβολαὶ ἐκ τῆς βίβλου τοῦ χρονογράφου, Heidelbergae apud Hieronymum Commelinum 1596. 8. & Genev. 1607. 8. Inde eadem integriora paullo, veluti nondum edita ad calcem libelli Hesychii de viris illustribus, è MS. Palatino Graece cum versione sua & notis sub vero Hesychii nomine vulgavit *Joannes Meursius* Lugd. Bat. 1613. 8. adjunxitque *Bessarionis* Cardinalis Epistolam scriptam Graeco vulgari sermone ad Thomae Palaeologi filiorum paedagogum Româ datam 9. August. 1465. qua eum hortatur ut cum Critopulo Medico diligentem eorum curam habeat, neque Anconae diutiùs subsistat, sed Siciliam petat. Meursii versio notaeque à *Labbeo* in editione Regia una cum Graecis recusae ex illius editione sunt. Nonnulla in hac editione castigant Allatius ad Eustatbii Hexaëmeron pag. 126. & Amplissimus Vir Gisbertus Cuperus lib. IV. Observationum cap. 14. Interpretationis Dousianae errores notavit *Jac. Gretserus* Observationibus in Codinum, lib. 3. cap. 18. ejusque editionem è Bavarico Codice auctiorem fecit cap. 19. *Nos etiam*, inquit Allatius diatriba de Georgiis p. 362. *ex alio MSto Codice multo hisce plura in nostro* [6] *Variorum Antiquorum Tomo I. protulimus, adeo ut jam Lector opus absolutum ferme habeat. Nec aliud ab hoc opus esse mihi autumo, quod in Bibliotheca Carthusiae Neapolitanae in indice MStorum legitur* Georgii Codini Chronologia CPolitana. *Legitur etiam MS. Romae in Bibliotheca Vallicellana D.* 23. *& Scoriaci in Regia. Neque alius à Codino est* Georgius Constantini *qui* περὶ πάσης Constantinopolis *& librum* de Sapientia *scripsisse traditur à Gesnero. Constantinus enim, ni fallor, locum Codini occupavit. Errorem secuti sunt Gesneriani Epitomatores Robertus Constantinus, & qui sine ullo delectu atque examine omnia exscribit Paulus Bolduanus. Liber vero ipsius* de Sapientia *nullus alius esse videtur, quam ea pars* περὶ πάσης *quae in exstructione Templi CPol. S. Sophiae enarranda impenditur.* Confer quae de Codino infra, ubi pleniorem Originum ejus CPolitanarum editionem à *Petro Lambecio* curatam recensebo. Hesychium Illustrem

1. Ἡσύχιος non est nomen proprium, sed dignitatis, ut multi jam animadverterunt. Vide Colomesium ad Gyraldi dialogos de Poëtis pag. 145. Hanckium de Byz. Hist. ad Hesych. ac praecipue Cangium in glossario Graeco, Jonsium pag. 307. & Edmundum Chilmeadum ad Malalae Chronicon. T. I. pag. 377.

2. Suidas Christianum non esse Hesychium, collegit ex eo, quod in libello de viris eruditione claris Christianos scriptores non memorat. Sed aliud ejus fuit institutum, & in eo ipso libello memorat Sibyllam Chaldaeam de Christo vaticinatam, Tribonianumque tanquam Ἕλληνα h. e. Ethnicum, atque ἄθεον perstringit. Itaque Christianum fuisse existimant H. Stephanus, Vossius pag. 268. de Hist. Graecis, Hanckius, Caveus, alique, quibus libenter assentior.

3. Τμήματα Photius appellat, διατόμους Suidas, & auctor glossarii juris in Πανδέκτας, ubi laudatur Ἡσύχιος ὁ Ἰλλούστριος ὁ φιλοσοφώτατος ἐπὶ τῆ Μιλησίων, ὡς τῆ ἱ χρονικῆ λογοτομίᾳ τῆ ἱστορίᾳ. Idem in Φώτιος allegat Hesychium ὡς τῆ ϛ' λογοτομίᾳ.

4. Sic Hyasis sive Oasis urbis Libyae τὰ πάτρια sive origines atque antiquitates scripsit Soterichus Poëta testa Steph. in Ταῦις: Diogenes Cyzicenus τὰ πάτρια Κυζίκου Suidae laudata in Διογ. & eidem Stephano in Βιτυνία, atque sibi: Claudianus τὰ πάτρια Ταρσῶ, Ἀναζάρβῳ, Βηρυτῷ, Νικαίᾳ, ut ad epigrammata Claudiani Graeca annotatum in veteri Codice Allatius reperit, qui etiam le Excerpta Rhetorum pag. 256. edidit apostrophation Callinici Sophistae ὁ τὰ εἰς τὰ πάτρια Ῥώμης. Tzetzes Chiliad. 2. versu 973. ubi de Apollonio Tyanensi: γεγραφὼς ταῦτα πάντα τοῦ χειρὸς τὸ πλέον. Constantinus Porphyrog. II. 12. themat. pag. 111. οἱ τὰ εἰσαγωγικὰ τῶν Βιζαντίων.

5. Vide quae supra pag. 137.

6. Non vidit lucem, quod sciam.

ſtrem citat Tzetzes Chiliad. 3. verſu 877. atque inter alios qui Juſtiniani temporibus Ἱστορικοὶ βασιλείας ſcripſerunt, Conſtantinus Porphyrogenitus lib. 1. themate 2. nec non lib. 2. themate 8. ubi de Indictionum origine.

Memorat & Photius alterum Heſychii hujus opus *de rebus ſub Juſtino Thrace & per primores Juſtiniani annos geſtis*, quod ulterius continuare mors acerba filii *Joannis* haud permiſit.

Caeterum ſupereſt adhuc *libellus* Heſychii Illuſtris περὶ τῶν ἐν παιδίᾳ ἀφελαμβάντων σοφίας, *de his qui eruditionis fama claruerunt*, digeſtus ordine nominum Alphabetico, & iiſdem paſſim verbis, quibus utitur Laërtius, pauca quaedam de illis perſtringens. Meminit ejus Suidas qui vocat ὀνοματολόγον ἢ πίνακα τῶν ἐν παιδίᾳ ὀνομαζῶν, quia vero ſubjungit οὗ ἐπιτομὴ ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον, hoc poteſt ita intelligi, ut duos libros ejuſdem argumenti compoſuerit Heſychius, unum uberiorem quem Callimachi exemplo inſcripſerit πίνακα, & alterum qui hodie exſtat breviorem ὀνοματολόγον, qui fuerit prioris veluti Epitome. Equidem Meurſius putat ſupplenda eſſe verba: Διυγήσω τὰ λαίσια μυσταγωγῶν, οὗ ἐπιτομὴ ἐστι τὸ παρὸν βιβλίον. Sed quanquam plurima è Laërtio iiſdem, ut jam dixi, verbis repetiit, Epitomen tamen Laërtii neutiquam praeſtat, ne dicam Codicem nullum Suidae MS. conjecturae Meurſii audaciori ſuffragari, & Heſychium multa referre de quibus in Laërtio ne γρύ. Nonnulla ex Heſychii libello verbotenus Suidas, non tantum in Ζάλευκος, Ζηνοφάντης, Ποδάλειρος, Μιτυλιναῖος, Φαίδων, ſed etiam in Ἀπολλώνιος, Ἀειγέας, & aliis quamplurimis in locis. Prodiit primum Graece è Bibliotheca *Jo. Sambuci* Antwerpiae, typis nitidis A. 1572. 8. apud Chriſtophorum Plantinum, ſubjunctaque ad calcem verſio Latina *Hadriani Junii* cum ejus caſtigationibus, in quibus ut Heſychium è Laërtio, ita Laërtium viciſſim ex Heſychio ſubinde emendandum demonſtrat. Poſtea Graece & Latine prodiit cum Junii verſione & notis, notiſque *Henr. Stephani* animadverſionibus ad calcem Diogenis Laërtii ex laudati Stephani officina A. 1594. 8. Illa Laërtii editio & cum illa Heſychii libellus recuſus eſt Genevae apud Jo. Vignon 1615. 8. Interim *Joannes Meurſius* Lugduni Bat. 1613. 8. Heſychii opuſcula atque in his praeſentem libellum vulgavit, caſtigationibuſque Junii ac Stephani notas ſuas addidit. Junii autem verſio Latina non ut ab H. Stephano Graecis ex adverſo per ſingulas paginas poſita eſt, ſed ſeparatim ad calcem voluminis excuſa legitur.

ALII HESYCHII.

Heſychius *Aegyptius* Epiſcopus, A. C. 310. vel 311. Alexandriae paſſus Martyrium, cujus meminere Euſebius VIII. 13. Hiſt. p. 308. & Martyrologia 26. Nov. Idem habetur qui Graecam verſionem ſacrorum librorum V. T. emendavit, ut dixi lib. 3. c. 13. §. 14. Atque eundem ſuſpicor primum auctorem gloſſarii, ab aliis deinde interpolati truncatique, quod ſub Heſychii *Alexandrini* nomine habemus. vide ſupra lib. 4. cap. 35.

Heſychius *Alexandriae* minoris Epiſcopus, qui Concilio Antiocheno & Nicaeno primo interfuit.

Heſychius *Apameenſis*, infra, in Juſtino Heſychio.

Heſychius CPolitanus presbyter, cujus λόγους quatuor de ſerpente aeneo Moyſis memorat Photius Cod. 51. Idem forte cujus meminit Philoſtorgius VI. 1.

Heſychios vir *Conſularis*, de quo Hieron. ad Pammachium Epiſt. 101. de optimo genere interpretandi: *Dudum Eſychium Virum Conſularem, contra quem Patriarcha Gamaliel graviſſimas exercuit inimicitias, Theodoſius Princeps capite damnavit, quod ſollicitato notario chartas illius invaſiſſet.* Heſychium intelligo proconſulem Achajae, ad quem Theodoſii lex in Codice Theodoſiano l. ult. de principibus agentium in rebus. Ad Heſychium Proconſulem etiam Epiſtola Nili 292. libri 2. edit. Allatianae. Ad hunc forte etiam Libanii Epiſt.

Heſychius qui cum Syneſio ad *Geometriae* ſtudium incubuit, poſtea Magiſtratu aliquo functus. Vide Syneſii Epiſt. 92.

Heſychius *Gloſſarii* ſive *Lexici* auctor, ſupra in Heſychio Ægyptio.

Heſychius *presbyter Hieroſol.* quem Theophanes p. 71. ad Annum Theodoſii jun. VII. ſcribit διδασκαλίας ſive literarum ſacrarum doctrina floruiſſe, ejuſque obitum refert p. 79. ad annum Theodoſii XXVI. CHriſti 433. Eundem Graeci in Menologio 28. Martii ſcribunt exhauſiſſe fontes omnes ſcientiae & ſapientiae & omnem Scripturam interpretatum eſſe ac perſpicue explicaſſe atque ad multorum utilitatem propoſuiſſe. Ejuſdem meminit Cyrillus in Vita S. Euthymii. Confer Henſchenium Tomo 3. ad 28. Martii pag. 713. De Heſychii Hieroſol. ſcriptis non repetam quae erudite Labbeus, Caveuſque. Tantum notabo 1. πρῶτον ejus ſive ὑφήλεια *in XII. Prophetas* Minores

cum

cum Latina verſione ſua ediderit Conradum Rittershuſium in Aſſe fatidico, ſive XII. Prophetis Metaphraſi Latina donatis, Ambergae 1604. 8. Conſer de illis κεφαλαίοις Richardi Simonis Epiſtolas Criticas Gallice excuſas Baſileae p. 75. ſeq. Laudantur & ejus ſcholia *in Ezechielem* ac *Jobum*; atque Conradus Clauſerus praef. ad Procopium Gazaeum in Pentateuchum: *Utinam*, inquit, *haberemus Heſychii ſcholia in Ezechielem atque adeo omnes Prophetas. Incredibile dictu eſt, quantum lucis acceſſurum eſſet Prophetiae lectioni.* Minores Prophetas cum commentariis Theodoreti & Heſychii extare in Codice Regio Pariſ. 1892. teſtatur doctiſſimus Montfauconus p. 316. Palaeographiae Graecae. 2. Heſychium Hieroſol. *in Pſalmos* è MS. Veneto edere promiſit C. V. Aoſelmus Bandurius, & Codicis illius initio mutili meminit laudatus Montfauconus in Diario Italico pag. 46. Habeo & ipſe Homilias quaſdam Graecas MSS. in Pſalmos., quas alii Codices Chryſoſtomo, alii rectius Heſychio tribuunt. Prooemium Heſychii in Pſalmos ſuit apud Jac. Sadoletum, qui de eo ita in Epiſt. ad Eraſmum: *De Heſychio quod quaeris, habueram Pſalmorum Graecorum librum vetuſtate inſignem, in eo prooemium Heſychii luculente ſcriptum in eam ſententiam, ut probare conaretur omnes Pſalmos Dividis eſſe. Is liber mihi cum caeteris omnibus periit. Reliqua ſunt apud me Graeca collectanea in Pſalmos, incerto auctore ſcripta non tam copioſe quam eleganter, quibus praecipue utor: in iiſdem interdum citatur Heſychius.* 3. Libri VII. Explanationum allegoricarum *in Leviticum* ad Diaconum Eutychianum Latine quidem tantum exſtant, laudati pridem Amalario, Rabano, Strabo, aliiſque, & editi Baſil. 1527. fol. Pariſ. 1581. 8. & in Bibliothecis Patrum: ſed videntur utique ſcriptoris eſſe Graeci, Heſychii nempe, ut titulus habet, Hieroſolymitani [1] presbyteri, verſi Latine ab interprete neſcio quo; Heſychius enim Salonitanus ut is fuerit nihil eſt neceſſe, qui verba S. Scripturae ex Hieronymi verſione adſcripſit. Conſer Richardum Simonem in Cenſura Bibliothecae Divinae Hieronymianae Gallice edita p. 35. ſeq. 40. ſeq. & in Epiſtolis Criticis p. 69. ſeq. & T. 4. Bibl. Criticae p. 55. Salmaſium de Transſubſtantiatione p. 57. Edm. Albertinum de Euchariſtia p. 847. Labbeum de Scriptoribus Eccleſiaſticis T. 1. p. 633. ſeq. & Antonium Arnaldum in ſcripto Gallico: Tradition de l'Egliſe touchant l'Euchariſtie T. 4. de la perpetuité de la foy p. 21. ſeq. 4. *Sermo de reſurrectione* in Codice Regio Pariſ. fertur ſub titulo Ἡσυχίου πρὸς Θαλάσσιον, uti Trithemius & Sixtus Senenſis, neſcio quo auctore, Heſychium presb. Hieroſol. tradunt Gregorii Nazianzeni, qui *Theologi* nomine communiter venit, fuiſſe diſcipulum. Eadem ſecunda de Paſchate legitur inter Homilias Greg. Nyſſeni, ſed ſtylo [2], ut obſervat Combefiſius, prorſus abhorrente, qui illam cum altera *de hora qua crucifixus eſt Dominus*, Latine ex verſione ſua dedit etiam in Bibl. concionatoria. In eadem & in ſupplemento Bibliothecae Patrum Pariſ. T. 1. pag. 821. & T. 12. Lugd. p. 190. exſtat Latine, Carolo Fabiano interprete, Oratio in *S. Andream Apoſtolum*, de qua Photius Cod. 269. licet Thomas ibi pro Andreae nomine legitur. Graece habuit Allatius, incipit: σάλπιγξ ἡμᾶς Ἀποστολικὴ πρὸς παίγνιον ἄθεσιν. 5. Heſychii presb. Hieroſol. *Hiſtoria Eccleſiaſtica* [3] reſpicitur in Chron. Alex. pag. 371. ubi Heſychius citatur cum Sozomeno & Theodorito, ubi de rebus Theodori Mopſueſteni ſermo eſt. 6. *Vita Longini Centurionis* & duorum ſociorum Martyrum, quae ex MS. Vaticano 1190. pag. 117. exhibetur ab Henſchenio T. 2. ad XV. Martii Graece pag. 736. & Latine p. 386. non videtur, ut editor voluit, Heſychii presbyteri Hieroſol. illius qui ſub Theodoſio juniore vixit, ſed longe junioris ſcriptoris. Conſer Tillemontium Memor. Hiſt. Eccleſ. T. 1. pag. 254. 7. Allatius ſub Heſychii Hieroſol. nomine habuit Homiliam Heſychii Hieroſol. presb. εἰς τὴν Ὑπαπαντήν, incipit: Ἡ μὲν ἑορτὴ λόγῳ χαίρουσα.

In SS. Apoſtolos Petrum & Paulum, incipit: Καλὸν μὲν τὸ ᾄδειν καὶ ἀκούειν.

In S. Procopium Martyrem, incipit: Παγκοσμίῳ μὲν θυσίας ὁ Χριστὸς ἐπράωσεν παῦσαι αὐτὰς ἰδίᾳ.

In Lazarum quatriduanum, incipit: Δώρων ἡμῖν πολυτελὴς Λάζαρος αὐθις.

8. De fragmento *Homiliae in Natalem CHriſti* dictum ſupra cap. 4. p. 145.

Alius Heſychius *Preſbyter* ac deinde *Epiſcopus Hieroſolymitanus* circa A. C. 600. ad quem Epiſtola Gregorii M. lib. IX. Epiſt. 4.

Heſychius *Epiſcopus* quem cum aliis ſex Epiſcopis miſſum ab Apoſtolis Petro & Paulo ad *Hiſpanos* tradunt. Vide Papebrochium T. 3. ad XV. Maji pag. 442. & Tillemontium T. 1. memor. Hiſt. Eccleſ. pag. 501.

Ju-

1. In gloſſa Ordinaria vocatur etiam Epiſcopus: ſed non eſt tanta illius auctoritas, ut ideo non poſſit tribui Heſychio qui presbyter Hieroſolymitanus A. C. 433. obiit & ab explanatione Scripturarum magnam ſibi celebritatem nominis paraſſe in Menologio Graecorum ad 24. Martii traditur.

2. Conſer Rich. Simonis Hiſt. Crit. Novi Teſt. T. 3. p. 312.

3. Vide ſupra cap. 4. §. 28. pag. 113.

Juſtinus Heſychius, Apameenſis, Amelii Philoſophi adoptivus, cui libros ſuos legavit. Porphyr. in vita Plotini c. 3.

Heſychius λαμπαδάριος, qui domum ſplendidam conſtruxerat animi ornandi negligens ac ſecurus, ad quem Epiſtola 156. Iſidori Peluſiotae lib. 2.[1]

Heſychius *libertus* Auguſti Imp. memoratus in veteri inſcriptione apud Gruterum, p. DLXIV. 2. ut alios Heſychios libertos, in eodem Gruteriano theſauro obvios, praeteream.

Heſychios *Martyres*, praeter Aegyptium ſupra memoratum, plures alios celebrant Martyrologia & Menologia ut 15. Junii, 3. Julii, 2. Septembris 3. Octobris, 7. & 18. Nov. &c.

Heſychius *Medicus* & *Grammaticus* CPoli ſub Leone I. Imp. Vide Suidam in Ἡσύχιος.

Heſychius *Monachus*, S. Hilarionis amicus, de quo Hieronymus in ejus vita quae inter hujus Epiſtolas atque apud Surium 21. Octobr. legitur.

Heſychius *Salonitanus* in Dalmatia Epiſcopus, cujus Epiſtola una ad Auguſtinum & duae ad eum Auguſtini exſtant, num. 78. 79. 80. (in nova edit. 197. 198. 199.) Auguſtinus XX. 5. de Civ. DEI: *Epiſtola quam reſcripſi ad beatae memoriae virum Heſychium Salonitanae Urbis Epiſcopum, cujus Epiſtolae titulus eſt de fine ſaeculi.* Eſt illa Epiſt. 80. (in nova edit. 199.) Epiſtola prima Zoſimi Papae ad hunc Heſychium data fertur Honorio XII. & Theodoſio VIII. COSS. hoc eſt A. C. 418. T. 1. Concilior. edit. Binianae pag. 711.

Heſychius παχυγάφος, quem in Originibus CPolitanis citat Codinus[2], vereor ne idem ſit cum Heſychio Mileſio, licet à Codino refertur inter eos qui inſtaurationi Urbis à Conſtantino M. factae αὐτάρ?) interfuerunt. Etiam Heſychium Mileſium, *tabularium* vocat Barthius p. 103. ad Claudianum.

Heſychius *Viennenſis* Epiſcopus, cui ſucceſſit Alcimus Avitus[3].

Adde his Heſychiam foeminam[4], Sacerdotem Minervae, cujus nomine ſtudium quietis & concordiae ſuaſit Oraculum Athenienſibus. Vide Plutarchum in Nicia p. 532. & libro de Pythia verſibus non vaticinante p. 403.

1. [Diverſus ab eo, quem *Epiſt.* 18. a pietate laudat.]
2. [p. 31. Ed. G. Houſ.]
3. [*Heſychio* cuidam ſcripſit etiam Baſilius M. *Epiſt.* 350. & 351. Ed. Pariſ. 1638.]
4. [*Heſychia* quaedam matrona memoratur quoque apud Ammian. Marcellin. l. XXVIII. p. 364. (in 4.) Poſteriori aetate *Heſychii* nomen vix amplius in uſu fuiſſe videtur. Fuit tamen non diſſimili nomine *Eſychius* aliquis, qui Lipſio ſcripſit Vid. *Burmann. Syllog. Epiſt.* T. I. p. 272. 305. 711. & *Not.* ibi.]

JUSTI CHRISTIANI THORSCHMIDII

DE

HESYCHIO MILESIO

ILLUSTRI,

CHRISTIANO,

COMMENTATIO*.

PRAEFATIO.

Sanctum ubique, gloriaeque plenum, Chriſtianorum eſt nomen, non longo quidem illud, ac ſplendido verborum anfractu, circumſcribendum, ſed ex illius, quem profitentur, majeſtate derivandum, tanto, ſplendidis illis, quos ſecularis pompa adjicit, titulis praeſtantius, quanto ſolicitius, originis ſuae memor coelum ipſum petit, humanaque ſpernens, ad ea ſaltem, quae ſupra nos ſunt poſita tendit, eorumque cum fructu, tum dulciſſima contemplatione, exſatiatur. Notum eſt, neque uno ſaltem argumento cognitum, iis, qui hiſtorias, primorum ab humani generis reſtauratione, ſeculorum evolvunt, unicum hoc nomen, acerbiſſimae vexationis, ac cruciatuum, extitiſſe materiam, non minus, ac criminum atrociſſimorum, a ſancti nominis adverſariis objectorum, & vel iſta quidem, ut tolerarent illi fortiter, vel haec, ut ab iis ſe purgarent, verbo ſaltem, Chriſtianus ſum, opus fuiſſe. Patet hinc nominis iſtius amplitudo, ex Athenagorae etiam Apologia, Euſebii Chronico, & Juſtino perſpicienda, quorum uberiores ſententias in brevis ſcripturae formam contraxit Fleuryus T. 1. Hiſt. Eccleſ. Gallico idiomate conſcriptae, L. III. reliqua vero, quae eam in rem copioſius dici poterant, juſta Diſſertatione expedivit celeberr. Jo. Franc. Buddeus, de origine, dignitate, & uſu Nominis Chriſtiani. Feliciſſima in eo, ſi quaedam, noſtra certe eſt aetas, quo non iſta ſaltem, ut perſcrutetur, animum adpellit, argumenta, quae ſecularium ſcientiam rerum augent, ſed ad ea quoque procedit, quae Eccleſiae ſtatum, a multis retro ſeculis, luculentius exponunt, primarioſque ejus, ac nobiliſſimos, cives, in pietatis, cultuſque religioſi exemplum, excitatos veluti, producunt. Habent in eo, quod acceptum illis referatur, Actorum Scriptores ſanctorum, quibus, ſi ea, quae ex ſuperſtitione, credulitateque ibi confluunt, demas, tantum nihilominus gloriae remanebit, quantum tribui illis ſolet, qui amiſſa navi, tabulas tamen ſervant, eaſque in gratae recordationis argumentum, publico, celebrique loco ſuſpendunt. Dignum adeo eſt initiato ſacris

* [Prodiit haec Diſſertatio, vix ulli noſtratium nota, *Wittenbergae* A. 1716. publice ibidem a Doctiſſimo Auctore, inter Facultatis Philoſophicae Aſſeſſores locum ſibi vindicturo, defenſa, reſpondente *Jo. Henr. Reibanio*. Eandem, quod rariſſima eſſet, tum quod optime cum *Fabricii* ntr ſuperioribus conveniret, tum maxime, quod varios *Heſychii* nomine claros viros exponeret, hic inferendam curavi, &, quamvis *prior Sectio* mihi ſufficeret, integram non una de cauſſa relinquere malui.]

cris purioribus, noſſe eos, qui eorundem myſteriorum fuerint participes, ut & ſuus cuique ex communi hoc nomine, bonos conſtet, & in ſacrum hunc numerum nemo, niſi fide, probataque de numine, ſacriſque cerimoniis opinione, cognita, admittatur. Eſt autem genus quoddam hominum, quorum, in multiplicando Chriſtianorum numero ſtudium, uti nullus improbo, ita facilitatem ingenii, levitatemque miror, qua inducti, conjecturam, ex ſimilitudine quadam ſumtam, eo ducunt, ut Hercules, Ariſtoteles, Epictetos, Senecas, &c. quos in quibuſdam, ſacrae revelationi conſonos, aequitatis ſcilicet, quam naturae leges dictant, regulas ſecutos, animadvertunt, illico in ſacra Diptycha recipiendos arbitrentur. Et quantum ad hos quidem, rei Chriſtianae per eos nec ſeri, nec metu, animadvertet quiſque, qui judicio inſtructus, ad eorum acceſſerit lectionem: dantur autem alii, non ſine extanti levitatis nota dimittendi, qui nulla, venerandae antiquitatis auctoritate ducti, in Sanctorum numero retinendos putant, eos, quorum uti vita, ita profeſſio publica aliud demonſtrat, quique ſanctioris diſciplinae immemores, tantum non aperta bella, contra ſaniora dogmata gerunt. In argumenti locum vocari poteſt, de Porphyrii Tyrii, Apoſtaſia, non vera, Diſceptatio, illa tamen argumentorum pondere diſcuſſa in Miſcellan. Lipſienſ. T. I. obſervat. XXVI. epiſt. 2. 4. (*) *Tanto vero perniciofior, quanto fama, religioſiſſimorum Virorum, indignior eſt error eorum, qui cautelas, circa Hiſtoriam Eccleſiaſt. ſcribentes, eam dubitandi, judicandique inducunt licentiam, qua perinde illis eſſe videtur, utrum ipſe Conſtantinus, & factis, & pietate, quam multis in rebus conſpicuam, atque praenitentem, antiquitas altiſſime illuminavit, Magnus, Chriſtianus fuerit, nec ne? qui mendacia, communeſque fabulas, circa ejus & parentes, & circa ipſum, & circa ejus Chriſtianiſmum, obtinere, publice, pro autoritate, contra fontium in hoc ſtudio puritatem, edicere, non erubeſcunt.* (†) *Nos quidem, firmiora perſuaſos, verioraque, haec adeo non morabuntur, neque a propoſito retrahent, quo, nulla novandi libidine inflati, neque temeritate inducti, locum, nomenque inter Chriſtianorum ſacra profitentes, vindicabimus,* Hefychio Mileſio, *Illuſtri Viro, pro Gentili pridem habito, nunc autem ex argumentis, quae ſcripta ejus ſuppeditant, non proletariis, neque inſuper habendis, in iſtud faſtigium evehendo. Antequam vero id a nobis commode fiat, de Hefychiis, claris & illuſtribus, quaedam veniunt exponenda; quo temporum rationibus juſte ſubductis, pateat, quis demum ille ſit Hefychius, cui novum hunc, tantumque ſplendorem reſtituere, conemur.*

(*) Theodoretus, de Curat. Graecor. Affect. Serm. I. dicit, Porphyrium acerrimum ex animo, bellum ſuſcepiſſe, contra ſe & ſuos, idem etiam eum, *τὰ πάντων ἡμῶν ἰχθύσαντα*, ibidem appellat. Euſebius quoque Caeſareenſis XXX. Libros contra Porphyrium ſcripſit, ſed cum pluribus ejuſdem autoris, deperditos.

(†) Confer. Cautel. circa Hiſtoriam Eccleſiaſt. Sec. IV. c. XIII. §. 7. ubi quidem, his perpenſis, non negamus, admixta quaedam, quae fabulas ſapiant, uti, de duplici Conſtantini Baptiſmo, de ejus item donatione, a noſtris ſcilicet pridem profligata, interim tamen de ejus Chriſtianiſmo, vel etiam crucis forma, ei apparente, ut dubitemus, adduci hactenus non poſſumus, neque ex iſta cautela, neque ex Obſerv. Halenſ. XXII. celeberrimi ejuſdem autoris, ſiquidem Zoſimi, Auguſti hujus capitis obtrectatoris peſſimi, autoritas tanta non eſt, quae denſa invidiae caligine, hoc ſanctum nomen obſcurare, nedum extinguere queat. Cui breviores de Conſtantino M. * opellas placeat legere, habebit Jo. Frickii, Theol. Ulmenſ. Diſp. de Fide Conſtantini M. haud dubie Chriſtiana, Burk. Goth. Struvii Conſtantinum M. ex rationibus Politicis Chriſtianum, M. Lentnerum, idem Themata pertractantem, Tentzelium, de duplici Conſtantini M. Baptiſmo, Weidnerum, Roſtoch. quatuor integris de eo Diſputationibus, G. Caſp. Kirchmajerum, M. Sylvium, Wolfium, de viſione crucis in coelo &c. quorum tantum non omnium ſententia eſt, defendendum id eſſe, quod tam frivole a multis hodie negetur: noviſſime, Vogtium, Diſſertatione, de Patria Conſtantini M. ad Excellentiſſ. Hiſtoriarum apud nos Profeſſorem, e Gallia feliciter redeuntem, Jo. Guil. *Jonam*, in gratulationis exemplum ſcripta.

* [Vid. C. Vitringa ad *Apocal.* XII. p. 531.]

SECT. I.

HESYCHIOS

PRAECIPUE CLAROS AC ILLUSTRES EXPONENS.

§. I.

HESYCHIUS, Alexandrinus, Sec. III. Scriptor, Christianus, Casaubono, L. I. c. 9. ad Athenaeum, confirmante, Erasmo vero, illi tamen soli, Monachus, auctor Lexici Graeci, in quo infinita, non Novi tantum Foederis, sed LXX. quoque Interpretum loca, explicantur, illustranturque, & ipsa etiam Servatoris nomina, uti & Patriarcharum, Prophetarum, Apostolorumque, investigantur, ex quibus, plurimisque aliis, Christianum fuisse, doctissime, uti solet, juvenis tum, Jo. Alb. Faber, in Exercit. de Lexicis Graecis, postea vero in Biblioth. Gr. L. IV. c. XXXV. magno doctrinae apparatu, demonstrat. Quantum autem ad ejus aetatem, & utrum ille idem, cum nostro Milesio sit, aquam haerere animadverto, doctissimo alias, celeberrimoque Windeforiensi Canonico, Guil. Cave, in Hist. Liter. P. alt. ubi de Milesio, & hoc Lexicographo perobscure sentire reperitur. Neque tamen solus ille hic vacillat, sed perperam utrumque confundunt, maxima pars Lexici Hesychiani editorum, cum novissimo illo C. Schrevelio, qui Suidae adeo verba, de Milesio nostro dicta, ad hunc applicat, tum etiam Mart. Hanckius, qui libro, de rerum Byzantin. Scriptoribus, elogium, Alexandrino, a Rich. Montacutio scriptum, Milesio vindicat, Cl. Fabricio eam ob rem, merito suo, l. c. notandus. Cujus quidem dissensionis summam, pluribus legere cupientem, ablegamus ad Cl. Jo. Molleri, Flensburg. Homonymoscopiam, p. 478. seq.

§. II. *Hesychius*, Aegyptius Episcopus, Sec. III. & IV. ineunte, sub Diocletiano, & vita, & Martyrio, floruit, ita enim Eusebius, locuples testis, L. VIII. hist. c. 10. 13. Martyrum in Aegypto nobiliores, ac praecipuos enumerat, inter quos Petrus Alexandrinus Episcopus, cum Presbyteris, Fausto, Didio & Ammonio. Phileas etiam, *Hesychius*, Pachymius & Theodorus, Ecclesiarum aliarum per Aegyptum Episcopi. Refertur potissimum hunc Hesychio accepta, nova Sacri Codicis editio, in Aegypto, in qua illos LXX. emendavit ac correxit plurimis in locis, collatisque invicem optimis Bibliorum exemplaribus, accuratissimam eorum editionem est largitus. Celebrantur autem hoc suo tempore tres potissimum famosiores Bibliorum editiones, Aegyptiaca illa opera & studio *Hesychii*, Palaestina, facta per Pamphylum Martyrem, & Antiochena, per Lucianum Martyrem, teste Hieron. in Catalog. & epist. 107. item in Praefat. sudrino priori, Grammatico, & Lexicographo, adscriptam eam velit, & temporis calculo, & historiae testimonio, destitui facile videatur.

§. III. *Hesychius*, ὁ παχυμέρης, sub initium Sec. IV. huic merito jungendus venit, qui Notarius fuit, ipsique Constantini M. aetate vixit. Dicit, eum res ab Imperatore illo gestas, scripsisse, eas, quarum fuisset αὐτόπτης, quod oculatum testem notat, Georg. Codinus, L. de Origin. CSpolitanis. id quod etiam Vossius notat, de Hist. Graec. L. II. c. XXII. (*)

§. IV. *Hesychius*, Alexandriae minoris Episcopus, floruit circa a CCCXLIV. a reliquis non sine causa distinguendus, cum noster, curis saltem, ardoreque, Ecclesiae pacem restituere, sociatis consiliis, curaret, Antiochenae Synodo adhibendo sub Constantio

(*) Notarium, actuarium, eumque, qui celeri manu, notis etiam, significque vocum indicibus, in subsidium accersitis, in chartam conjecit, quicquid ex tempore opus erat, ὁ ταχυγράφος designat. Distinguebantur isti a καλλιγράφοις, quod celeritate saltem & vocum compendiis, hi vero elegantia, & perfecto literarum, linearumque ductu, utcrentur. Tyronem, Ciceronis libertum, ejusmodi notarum inventorem esse, plurimis olim creditum, & Marbillonio, L. I. de Re Diplomat. ubi de literarum ductibus variarum genebim agit, ipse ejus compendiosae notae explicantur. Refert Sozomenus, Christianos, notarum peritos, crucem Christo adjudicasse, id quod utique constat, & a Bernegg. Diatrib. de Sigla, ad Sueton. c. 3. explicatur. Usus potissimum inter Patres, & ταχυγράφων ope, Origenes, quorum quovis tempore septem eum circumsant, ad excipiendum dictata, ordine singuli eo, qui eos tangebat: Librarii vero non pauciores, qui notas illas supplerent, elegantiusque exemplaria describerent, quos non minori cura, ad id operis expolitae juvabant fodmellae, in transscribendis operibus occupatae. Fleury Histoire Ecclesiastique Tom. II. p. 111. Ottonis autem I. aetate, inter literarum studia recepta fuit haec Notariatus ara, apud Ekkehardum juniorem, teste Sigonio, de Aegno Italiae L. VII. Plura qui de his legere volet, justoque commentarios inde conficere, materiam habebit locupletissimam in Gruteri Inscript. Thesauro, Lipsio, Cent. I. epist. ad Belg. 27. Prudentio περὶ στεφάνων hymn. IX. Auson. epist. 22. ad Paulin. Wower. Polymnh. c. V. Vossio, de Philologia c. IV. Efeltenbach. Differt. de Veterum Critico. Σχολιαστ. Velschii de Vena Meditenni. c. 3. &c. De Notarii interim, qualis Hesychius noster fuit, munere in foro, & Ecclesia, quae hic dici non possunt, commodius videantur in Schmidii Lexic. Eccl. p. 145.

tio Imperatore, a. circiter Servatoris CCCXLIV. congregatae, fidemque magni concilii Nicaeni, ſingulari fervore, ſub Anathematis etiam comminatione, cum aliis contra Euſebianos, qui eam Synodum, ut convocaretur ab Imperatore potiſſimum extorſerant, de novo aſſerendo, ſubſcriptioneque, cum nonaginta, praeſentibus ibi Epiſcopis, confirmando, quo ſecuritatem utique, ſinceritatemque Symbolis divinis, praeſtare connitebatur. Extant, quae ibi ſunt acta, legunturque T. I. Conciliorum, apud Euſebium etiam, Chronic. ad a. Chr. CCCXLIV. Socrat. L. II. c. 8. Sozom. L. III. c. 56. Gratian. Diſtinct. 16.

§. V. *Heſychius*, Diaconus Arianus, a CCCXL. cum Martyrio Diacono, itidem Euſebianorum partes tenente, Romam cum literis ad Julium Papam mittebatur, quibus non accuſarent ſaltem S. Athanaſium, ſed Aſclepam etiam Gazenſem, Marcellumque Ancyranum. Sanctus autem Athanaſius ſuarum hic partium non immemor, Sacerdotes quoſdam, divino fervore plenos, eo quoque mittebat, qui publice, praefenteque Julio Pontifice, ſermones de fidei capitibus conferentes, Martyrium Heſychiumque ita confundebant, ut ad concilium potius confugerent hi Euſebianorum Legati, illudque ut conſcriberetur peterent, ubi Athanaſius ſuique comparerent, & ipſi etiam parati futuri eſſent, ad producendas ſuas contra eum diſſentiendi, probandique rationes.

§. VI. *Heſychius*, Comes, data illis hac venia, quando conſentiente utroque imperatore, Synodus Sardicenſis CCCXLVII. eſt conſcripta, Euſebianis, qui in conciliis dominationem ambiebant, praeſidio, praeſtoque erat, *Caſtrenſis*, ex Miniſtris Camerae imperatoris dignitate fulgens. (*) Athanaſius e contrario, ſolus cum ſuis, ſine ullo praeſidio, cauſae juſtitia fretus venit. Neque tamen ſic ſtare poterant adverſarii, ſed congreſſum cum orthodoxis ſubterfugientes, cauſaeque ſuae diffidentes, qua dubio procul excidiſſent, dolos fraudeſque nectebant, fugaque ſibi conſulturi, quo rem diutius traherent, cauſam abitus, per literas, ad Synodi Patres, interſerebant, victoriam imperatoris contra Perſas, cujus concelebrandae cauſa, per literas ab eo avocarentur. vid. T. III. Concil. Athanaſ. Apol. 2. p. 754. Sozom. L. III. c. 11. & alios. (†)

§. VII. *Heſychius*, Presbyter, vixit ſub Conſtantio Auguſto circa a. CCCLX. Amicus, & diſcipulus Hilarionis Abbatis, quem etiam, hominum conſortia fugientem, fugamque in eremum clam meditantem, retinebat prae aliis ſolus in eo monaſterio, dilectiſſimuſque ſemper omnium diſcipulorum habebatur. conf. vita Hilarionis, c. 24. Noſter autem, Monachus etiam dicitur, multorumque Monachorum pater, ad quem Hilarion, moriens propria manu ſcripſit, ſuaſque ei divitias legavit, quarum ſumma erat, Evangelium, tunica ſaccea, cuculla, & palliolum. Sunt, qui novam tranſlationem Graecam, totius Scripturae, emendatis LXX. interpretibus, Heſychio noſtro, Graece peritiſſimo, adſcribant: cum vero hic in Palaeſtina potiſſimum ſit commoratus, maneat ea laus Heſychio, Alexandrino epiſcopo, quam ei vindicavimus §. II. Hieroſolymitano vero illi, qui ſub Theodoſio juniore vixerat, eam cum quibuſdam adſcribere, Hieronymi teſtimonium obſtaret, qui ſuo jam tempore, per Alexandriam & Aegyptum, eam Heſychii editionem uſitatam eſſe, refert. conf. Sixtus Senenſ. Biblioth. in Heſych. Extat interim inſigne pietatis ejus argumentum, quando Hilarionis reliquias, clam ſubreptas, in Palaeſtina, ſacro loco recondidit, pietatemque vivo exhibitam, piis etiam manibus declaravit. Sozom. L. III. c. 14.

§. VIII. *Heſychius*, quibuſdam Iſychius, Presbyter Hieroſol. circa a. CCCCVI. poſtea Epiſcopus. Sequimur in eo Trithemii calculum, Theophanemque in Chronographia. Simlero audit, Presbyter & Monachus, Diſcipulus Gregorii Nazianzeni, ſub Theodoſio II. vivens, quod Nicephorus Calliſtus habet. Tribuit illi Sixtus Libros VII. Commentariorum ſuper Leviticum, ad Eutychianum Diaconum, ſcriptorum: in quibus Myſticam Moſis intentionem ſpiritualiter interpretetur, editionem ita temperatam ſecutus, ut cum Septuaginta conveniret. Verum, uti docte obſervat Ant. Poſſevinus, Commentator in Leviticum non ejus videtur eſſe aetatis, neque deſperandum de alio quodam Hie-

(*) Vocatur aliis Heſychius, Comes & Caſtrenſis, aliis Caſtrenſis ſolum. Duplex autem munus Caſtrenſis eſſe oportet aſſeramus. Fuit notier, Caſtrenſis, & Comes Imperatoris, qui veſtimentorum ejus curam haberet, & Cubicularii vices ſuſtineret, inque comitatu ejus eſſet, adeoque auctoritate ſua, & praeſidiario mittere juvare eos poſſet: fuit autem ſimul dignitate Eccleſiaſtica, Caſtrenſis, conſpicuus, quaſi Caniſtrarius, non quod munus circa thymiamata obiret, ſed qui veſtes ſacrae Patriarchae apportaret. (id quod non ſine honoris opinione ambiebant muneris) & quod maximum, ſedem in judiciis exercendis obtineret, ad quod officium in Synodo hac exercendum, uſui poterat eſſe ſingulari. De ordine ejus, loco que inter ſacra, poſt Patriarcham, officia adminiſtrantes, ex *Codini*, Curopalatae, de officiis CPolit. c. 1. ita habemus: Quinario l. magnus Oeconomus, magnus Sacellarius, magnus vaſorum Cuſtos, Chartophylax, a Sacello. Quinar. II. Proto-Notarius, *Caſtrenſis*, & reliqu. Locus apud Athanaſium, epiſt. ad Solitarios, p. 818. hunc Heſychio locum tribuens, ita ſe habet: *οἱ δὲ λεγόμενοι ἀπὸ ἐκείνου μετ' ἐκεῖνον παιδαγωγοὶ, τῶν συναγίων, Μακεδονίου πάπα, τοῦ Ἡσύχου ὁ κατέχιτης.* unde error eſt Centuriat. Magdeburg. qui in relatione actorum ejus Synodi, Cent. IV. p. 426. ex Athanaſio vertunt, Muſonianum, Heſychium, & Caſtritium. De voce *κατέχητης*, a qua Caniſtrius, & quod idem eſt, Caſtrenſis, varia videantur diſputata a Jac. Gretſero, & Goaro, not. ad Codinum. It, du Freſne, Gloſſar. Scriptor. med. & infim. Graecitatis.

(†) Extant *Libanii*, Sophiſtae, inter opera, epiſtolae ad Heſychium, quendam: quis autem ille ſit, divinando aſſequi non potuimus. Libanium certe & CPoli per hoc tempus haeſiſſe conſtat, adeoque cum *Heſychio*, Caſtrenſi, commercium habuiſſe, probabile eſt. De hoc Libanio extant eruditiſſimae Commentationes Academicae, *Jo. Guil. Bergeri*, Eloquentiae Doctoris celeberrimi, in quibus, quae ad temporum rationes, reliquaque, videri poſſunt.

Hierosolymitano Hesychio, ad quem jure potiori, & enarrationes, super Psalmos, & reliqui Commentarii, referri queant. Consentit in eo, doctus vir, *Petrus Wastbelius*, Doctor Alostanus, Vindiciarum operum Joannis Hierosolym. T. II. L. II. Sect. VII. p. 381. Edit. Bruxell. 1643. fol.

§. IX. *Hesychius*, s. Esychius, Episcopus Salonitanus in Dalmatia, Latinus, circa a. CCCCXVIII. floruit. Augustino familiariter est usus, qui ejus meminit L. V. de Civ. D. & epist. 78. & 80. Auctor potissimum sancto Patri fuerat noster, ut Prophetias & praedictiones de Die ultimo, in scriptura occurrentes, explicaret; unde ab eo binas, easque satis prolixas elicuit epistolas, in quibus eum monet, ne nimis anxie vaticinium de LXX. hebdomadibus Danielis, ad ultimum Christi adventum accommodandum, indagare studeret: ex quo intelligi potest, ingenium illi contigisse admodum subtile, amicitiaque Augustini dignum, qui vero annis eum superabat, cum noster ante, quam Libri de Civ. D. absolverentur, vivere desineret, ante a. CCCCXXIX.

§. X. *Hesychius*, Parii Episcopus, circa a. CCCCXXXV. Concilio interfuit Ephesino I. Congregata autem est illa Synodus sub Theodosio Imperatore, anno imperii ejus octavo, *contra* Nestorium, Episcopum CSpolitanum, qui Mariam non Θεοτόκον, sed χριστοτόκον *saltem* largiebatur; quo quidem unionem personalem, & quae hanc consequuntur, *tollere* sustinebat. In hoc damnatus ille concilio, & debellatus a Proclo, Cyrillo Alexandrino, Mario Mercatore, &c. ex recentioribus autem, a Calixto, Kortholdo, Doucinio, aliis.

§. XI. *Hesychius*, Medicus, CSpolit. Jacobi Medici pater, floruit circa a. CCCCL. Ivit primum *Rhodum*, deinde contulit se Drepanum Argivorum, ibique uxorem duxit illam, quae postea Jacobum illi peperit. Poterat tamen novae nuptae, filiique blandientis amore nullus adigi, ut domi mansisset, qui longae, & XIX. quidem annorum peregrinationi se exponebat, Aegyptumque, Italiam, aliasque terras pervagatus, pro mortuo habebatur. Conjux interim, longae viri expectationis pertaesa, ad secundas nuptias feliciter transit, ex quibus masculos & foemellas suscepit. donec tandem ipse secundus maritus diem obiret. Redit tandem CSpolin Hesychius. Jacobus hinc filiu, parentis adventu cognito, ad eum ivit, eamque disciplinam, quam auspicatus sub eo erat, sub Leone Imperatore, feliciter exercuit, tandemque ad summum in ea scientia fastigium adscendit. conf. Suidas in Ἡσύχιος.

§. XII. *Hesychius*, Presbyter CSpolitanus, Sec. VI. vixisse videtur. Scripsit ille in aeneum serpentem Mosis L. IV. quos Photius memorat, breviterque describit Codic. LI. Fortassis idem ille est Hesychius, quem in collatione quinta, Synodus generalis quinta exscribit; *Ex Ecclesiastica*, inquiens, *historia Hesychii Presbyteri*. conf. *Wastbelii* Vindic. operum Joannis Hierosol. L. II. Sect. VII. Art. I.

§. XIII. *Hesychius Milesius*, Illustris, cujus causa haec potissimum a nobis tractatio instituta, claruit a. DXXXVI. Mileto oriundus, quam ille, cum plurimis eruditissimis Viris, patriam habuit communem. (†) Vixit sub Imperatoribus, Anastasio, Justino, & Justiniano. Scripsit historiam Chronicam, quam Romanam & omnigenam appellavit, annorum MCXC. a Belo Assyriorum Rege; usque ad Anastasii Imperatoris exitum, quam continuaturus, morte filii impeditus, & distractus, filum abrupit. Non autem dubium est, quin in posteriori Annalium parte, a Julii Caesaris imperio, usque ad Anastasii mortem, multa de Christianae religionis ortu, ac incrementis, deque seculorum eorum rebus Ecclesiasticis, exposuerit. Reliqua, quae ad Nostrum faciunt, in ipsa videbimus tractatione.

§. XIV. *Hesychius*, s. Isytius, Episcopus Gratianopolitanus, floruit circa a. DLXXIII. perque multos bene annos Praesulatum ibi tenuit. Viennensis etiam, a provincia, quandoque audit. Subscripsit a. DLXXXIII. Synodo Lugdunensi, Guntchramni regis anno XXII. mense Majo celebrandae. Pacis Ecclesiae amans, ortum in Monasterio Pictavensi scandalum, sedare una cum aliis voluit, cum Chrodieldis, Chariberti quondam regis filia, odio in Abbatissam Leuboveram ardens, exactis sacramentis a Monialibus, ut injectis in eam Abbatissam criminibus, se potissimum eligerent, una cum XL. & pluribus, puellis egressa, comite simul Chilperici Regis filia, pedibus, dum viae per aquas resolutae essent, Turonos venit, e muris Leuboveram projectura. Verum, excommunicabantur illae omnes, ab episcopis Pictavi tum degentibus, quarum ex-

(†) De claris Milesiis plura hic afferri possent, siquidem res ita postularet: notandi tamen quidam, Milesii nostri clariores cives, Thales Milesius, cujus vitam & philosophandi rationem exponit Laërtius, & ad eum plurimi, Aeg. Mensgius. Apulejus Milesius, Metamorphoseon auctor. Clitus Milesius, Aristotelis discipulus, scripsit de patria Mileto. Leander de Mileto & Milesiis commentarium edidit apud Voss. de Hist. Gr. Evanthes Milesius, citatur Laërtio in Thalet. Apollo Milesius, oraculum celeberrimum. Aristagoras Milesius, Anaximander Milesius, Physicus, Anaximenes Milesius, ejus discipulus, Phocylides Milesius, Philosophus, Theognidis aequalis. Herodotus Milesius, cujus tamen patria dubia adhuc Vossio de Hist. Gr. L. III. p. 293. edit. Lugd. B. 1624. *

* [Adde Timotheum, celeberrimum illum citharoedum; de quo Steph. Byz. v. Μίλητος, & Tho. de Pinedo *Brevior. Add.* p. 775.]

excommunicationem reliqui etiam epiſcopi, qui apud Regem Guntchramnum erant, inter quos etiam *Heſychius*, confirmarunt. Factum id a. DLXXXIX. teſte Carolo le Cointe, Annal. Eccleſiaſt. Francor. T. II. Vixit autem noſter diutiſſime, & ab anno DLXXII. ad DCIV. epiſcopatum tenuit, quod ex Catalogo Epiſcoporum Gratianopolitanorum a Cointio, juſto ordine ſuppeditato, patet.

§. XV. *Heſychius*, ſ. Iſytius, Presbyter, tandem Patriarcha Hieroſolym. ſub initium Sec. VII. floruit, quem qui ſub Theodoſio jun. vixiſſe putant, ſuomet judicio falluntur: extat etenim Gregorii M. epiſtola ad eum ſcripta, & reperiunda L. IX. ep. 40. Habendum hic, alia ſcripſiſſe noſtrum Presbyterum, alia Patriarcham. Eſt quod in eo viro laudemus prudentiam, inter tot in Oriente mutationes, pietatemque. Coeperant enim tempora Chriſtianis moeſtiſſima Orientalibus, hoc apud Hieroſol. ſacris praeſidente; hinc graviſſime, in Introductione in Pſalmos, ad poenitentiam hortatur ſuos. quos vero ad eum commentarios pertinere, utique ex temporum collatione evincitur. Choſroës enim Perſarum Rex, audita Mauricii imperatoris morte, pacis ſoedera rumpit, totique Orienti graviſſime imminet, donec anno DCXIV. totam Syriam, Palaeſtinam, ac Phoeniciam, graviſſimo ſuo jugo, miſerando omine ſubjiceret. Ceterum Commentarii in Leviticum, L. VII. aliaque plurima, hunc autorem agnoſcunt, quorum juſtum Catalogum dedit Caveus, P. I. Hiſt. Lit. ut adeo his diutius immorari, negotii noſtri non ſit futurum, non minus, ac illud, quamobrem, & quo jure, in Indice librorum prohibitorum, expurgandorumque, p. 137. Edit. Madrit. 1667. fol. nomen ejus legatur, quod quidem indagare noſtrum non eſt, qui eam, Theologorum alumnis operam, relinquendam putamus. (*)

§. XVI. Nulli autem dubitamus dari plures Heſychios, neque etiam ignoramus, maluimus tamen eos ſaltem recenſere, quibuſcum agendum nobis erat, quique maximae inter Heſychios confuſioni locum hactenus dedere. Interim nec illud ipſum negamus, *Caveo* ſapientiſſime ea verba excidiſſe: Delio ſane natatore haec res indiget, neque aliud in re tam obſcura, quam divinare, nobis fas eſt. A Cl. tamen Kuſtero, Praefat. ad Herodotum, † qua de Mileſio noſtro, ejuſque religione differit, diſſentimus, doctioribus ea dijudicanda ſe relinquere, dicente. cum equidem res tam ardua non ſit, quin vel a Kuſtero, vel alio quodam confici, ac in tuto locari queat. Hinc quantum ejus fieri poterit, videbimus, ut res a nobis expediatur, ſperantibus interim, fore, ut quantum ex iis, qui cum Cl. Kuſtero ſunt collocuti, & id etiam ex literarum cum eo commercio habent, Patronis noſtris colendis, percepimus, Cl. Vir in nova Lexici Heſychiani editione, eam omnium Heſychiorum mentionem, & Mileſii comprimis noſtri faciat, ut magnus inde, & in nos, & in publicum fructus, redundare queat.

(*) Meminit Sancti cujuſdam *Heſychii*, & Marci ſimul, Iſaiae, Barſanaphii, ac Dorothei, additque, inſimulatos eos eſſe a Pamphilo, *Theodorus Studita*, Abbas Monaſterii Studitarum. deteſtatur autem hanc hominis calumniam, in teſtamento ſuo, Sermonibus Catecheticis annexo. Quis autem ille ſit Heſychius, hactenus expiſcari non licuit, niſi eum velis, quem hoc paragrapho Hieroſolymitanum Patriarcham vidimus, quem a Theodori aetate non procul abeſſe, prolixius monſtrabimus propediem, in *Hiſtoria Monaſterii Studitarum*, apud CSpolitanos, in publicum emittenda.

† [Pariſiis eam cum aliis Kuſteri chartis hodiedum latere intellexi.]

SECT. II.

HESYCHIO MILESIO, ILLUSTRI,

LOCUM INTER CHRISTIANOS VINDICANS.

§. I.

Postquam hac ratione Hesychios, suo quemque loco vidimus, apparet, quo loco habendus sit noster; & ille quidem, neque cum Alexandrino Episcopo, neque hic cum nostro, nec noster cum alio quodam confundendus, sed Seculi VI. Scriptor, singulari dignitate conspicuus, quam ex Illustria, quod quidem non cognomen est hoc loco, appellatione, non nisi, quam Praefectis-Praetorio, & Praefectis urbis, dari solita, colligere licet. Nunc caput rei, cujus causa haec a nobis scriptura est suscepta, aggrediendum. Et primum quidem cum Suida, Lexicographo, quem Scaliger ad Varronem, Bailletus, in Doctorum Judiciis Tom. III. & Jo. Bona, in notitia autorum, quibus in conscribenda Psalmodia sua usus est, Monachum Byzantinum appellant, Casaubonus vero, in notis ad Athenaeum*, Christianum fuisse demonstrat, negotium nobis erit, quando de Hesychio Milesio nostro commentatus, Graecanica laborum vanitate refertum, neque pro Christiano habendum scribit, propterea, quod in illa tabula, sive Indice, virorum, ob eruditionem celebratorum, nullam faciat Ecclesiasticorum Doctorum mentionem. Verba ejus † ita se habent: Εἰς δὲ ὁ πίναξ τῆς ὑπ' αὐτὸν παιδείας λαμβάνων ἐκκλησιαστῶν διδασκάλων ἔδνος μηδεπω. ὡς ἐν τούτου τέλπομαι παρέχων, μὴ ὄντας αὐτὸν Χριστιανὸν, ἀλλὰ Ἑλληνικῆς μαθητοπολείας ἀνάπλεων. Venit hic, quod praemonendum, huic loco, & nobis simul subsidio, Jo. Meursius, doctissimus auctoris nostri enarrator, quando judicat, Suidae excidisse nomen Diogenis Laërtii, quando dicit: ἔγραψεν ὑπομνήματα, ὁ πίναξ τῆς ὑπ' αὐτὸν παιδείας ὑπομνημάτων, ubi verba adjicienda erant, (ὡς Διογένης ὁ Λαέρτιος) οὗ ἔστιν καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον.

§. II. Scripsit autem Diog. Laërtius, Philosophorum vitas, eorumque dogmata explicavit, quorum deinde omnium excerpta nobis dedit Hesychius, & quae pluribus ille dixerat, in brevioris scripturae formam contraxit. Jam vero minime opus erat longa, prolixaque recensione eorum, qui eo non pertinerent, neque in Laërtio reperirentur, cum hoc, ab instituti sui rationibus plane animadverteret alienum. Maluit potius suo quaeque loco tractare noster, & cum profana tractaret, a sacris sibi temperare, ne profanis sacra miscuisse videretur; quod ad excusandum eum profert Henr. Stephanus, praefat. libello ejus 1593. una cum Diog. Laërtio edito, praefixa. neque id displicet Jo. Meursio, Not. ad eundem, Edit. Lugd. Bat. 1613. in forma octavi ordinis, p. 110. Nos vero juvat, in eliminando hoc Suidae argumento, aliorum quoque auctoritas, qui pro epitome ex Laërtio, hunc libellum habent, Hesychiumque adeo plagiariorum numero inferunt, quod Gassendum in eo secutus, facit Jac. Thomasius, de Plagio Literar. p. 204. ubi mirari licet, Thomam Creninm, Dissertatt. de Furibus Librariis, intactum hunc nostrum reliquisse, cum alias, totus tantum non eruditorum orbis, plagiarius ei videatur. Silentio autem hic minime est transeundum, quidnam sibi velit, quod Graecae Hesychium vanitatis in laboribus suis plenum, appellet Suidas. Dubit vero ipse, sensum ὁ μαθητοπόλος, e Lexico suo, quo, inane, vanum, stultum, demens, irritum, & frustraneum quid, quod μάταιον est, fornare dicit. Et recte quidem illud, siquidem ad μαθητοπόλους Graecorum applicetur. Postquam enim semel judicio praeventus, ex sola, Scriptorum Ecclesiasticorum citatione omissa, e Christianorum Diptychis hunc nostrum expungendum statuerat, reliqua ὁ μαθητοπόλος facile in eum quadrare, cognoscebat. Quae enim religio magis vana, quam illa Graecorum, quibus, ipse Porphyrius objiciebat, Graecus, Apostata, eos ab ea via, quae ad Deos duceret, cujus quidem calles quamplurimos barbari invenerint (ita autem Christianos, cum quibus

* [p. 31. *Hesychium* Lexicographum Christianum fuisse, demonstrare conatus est Casaubonus. De *Suida* non agit, nisi quod p. 23. *cucullatum Grammaticum* eum adpellet. Lapsus itaque memoria videtur Cl. Auctor.]
† [Integrum Suidae locum huic Dissertationi subjicium.]

bus antea ſteterat ille, appellat) longius aberraſſe. teſte Theodoreto, de curandis Graecorum affectionibus, Serm. I. & IX. quo elegantes, comptoſque (κεκαλλωπισμένους) ſermones, audire percupientes, hiſque quam maxime permulceri quaerentes, quos vero tales *non* invenerint, riſu effuſo contemnentes, ac maledictis onerantes, μαίνεσθαι ſpirare, demonſtrat. Et licet, ad ipſam Graecorum Idololatriam, reſpiciat etiam Suidas, quae μαζονόμοι non raro nomine, apud Novi Foederis ſcriptores, teſte Hammondo & Clerico, ad Rom. VIII. venit, non tamen negaverim ego, ad alia quoque reſpexiſſe eum, hanc μαζονομίαν Graecorum improbando, cum conſtet, ipſos Romanos, in religione ſua licet vanos, ut plurimum hujus Graecorum levitatis evitandae cauſa, Maſſiliam potius ſuos miſiſſe, ut eo minus corrumperentur, teſte Cellario, Diſſert. de Studiis Romanorum Literariis. Haec tamen, quantumvis vere de Graecis, a Suida ſint dicta, minus ad noſtrum applicari poſſe, ex antea adductis, & proferendis adhuc in medium, argumentis, clare, aperteque conſtabit.

§. III. Et *Mileſii* quidem nobis cognomen argumenti non parum contra Suidam ſuppeditat, cum vel ex itineribus Pauli Apoſtoli conſtet, Miletum ſalubriori doctrina illuſtratam, ad veram fidem converſam eſſe, ut conſtat ex Actor. XX. Aliud vero eſt, quod Act. XXVIII. occurrit, Melitaeque nomine compellatur. Non autem dubium eſt, Miletum, aliquot centum jam annis ante noſtrum, Martyres habuiſſe, ſub Diocletiano, teſte Auguſtino Lubino, in Martyrologia Geographica, Pariſ. MDCIC.* edita, p. 302. ubi ad d. 28. Julii, S. Acacium, ſub Diocletiano paſſum, evidenter commemorat. Et erat quidem Heſychiorum nomen in Eccleſia ſatis frequens, quod ex corum Catalogo, ante expoſito, uberius patet, cum celebriores inter eos, a nobis, non ſine difficultate, ſtudioque ſint recenſiti. Neque tamen inficias poſſimus ire, ſiquidem fides ſit habenda Euſebio, L. XI. vit. CStini, c. 50. reſtitiſſe apud eos non pauca, quae Gentilium ſacra tuerentur, oraculum ſcilicet Apollineum apud Mileſios, occulto murmure adhuc latens, a Diocletiano, de pacandis imperii ditionibus per aruſpicem conſultum, quod quidem non e tripode amplius, per Sacerdotem ſuam reſponſa dederit, ſed ex antri fundo, quoniam juſti (ita Chriſtianos appellabat) id impedirent, quo minus vera diceret, de rebus reipubl. ſtatum concernentibus, ſe excuſaverit. quod quidem jam antea, infauſta piorum coetui minatus Imperator, pro vero accipiens, diriſſimae perſecutionis conſilia agitavit, maleque occultata, peſſime eſt executus. Ubi interim non deſuere apud Mileſios, qui fidei defenſores exiſterent, inter quos numerare licet, Epiſcopum apud eos Euſebium, qui Concilii Nicaeni tempore, non ita multo poſt inſecuto, ſubſcripſit. quod ex Catalogo Epiſcoporum Nicaenorum patet. Seculo autem V. Eccleſia varia habuit hoſpitia in Caria, ubi Mileti potiſſimum meminit Socrates, H. E. L. VII. c. 29. Ut adeo non praeter rem ſit, credere, Heſychium, majorum exempla ſecutum, & ſub imperio, inque aulis Chriſtianorum Principum degentem, eam potiſſimum religionem profeſſum, quae longe lateque dominaretur, palmamque illi gentilium, tot tantiſque cladibus ereptam, tantis ſub tutoribus, oſtentaret.

§. IV. Erat enim, eo quo noſter vivebat, ſeculo, ea jam nominis Chriſtiani amplitudo, ut paucos reperires, qui aperte ſe Gentiles profiterentur, in iis potiſſimum partibus, quae cultiores, ſedique vel Conſtantinopolitanae, vel Romanae etiam, erant propiores. Unde colligere datur, parentes Mileſii noſtri, nec ipſos alienos a vero numinis cultu extitiſſe, quum nomen inſuper matris, quod *Sophiae* illi eſt, in eam nos ſententiam adducat. Et eſt quidem illud, quod foeminis gentilium, utrum conſuetum fuerit, valde dubito, ad minimum fateor, me non meminiſſe exemplum, quod in contrarium afferri poſſit. Interim Sophiae nomen, jam multo ante in Eccleſia colebatur, ſiquidem in ejus honorem templum, CSpoli erat extructum, triginta quatuor annis poſt, ab Eudoxia ſolenniter dedicandum. teſte Sozom. L. IV. c. 26. quod vero Nicephorus longe poſt a Juſtiniano Imperatore illud conditum putat, LXVII. c. 20. hoc equidem eorum ſuffragiis deſtituitur, qui illis propiores temporibus extiterant. Sophia autem, Imperatoris Juſtini II. conjux, pietate adeo conſpicua fuit, ut ſtemma quoddam ab ea, & conjuge ſua, Conſtantina, Auguſta, artificioſiſſime conſtructum, in templo ſuſpendendum judicaret Mauritius Imperator, ut habet Paulus Diaconus, L. XVII. rerum Roman. Unde patet, fatis familiare Chriſtianis fuiſſe Sophiae, eo jam tempore nomen, tanto minus inſuper nobis habendum, quo magis, accedente reliquorum argumentorum praeſidio, ſtabiliri poteſt.

§. V. Non praeter rem fuerit, hic annotaſſe, fuiſſe noſtro filium, *Joannis* nomine compellatum, adeo parenti in deliciis habitum, ut eo mortuo, ex doloris impatientia, animum a conſcribenda hiſtoria, quae Imperatorum res geſtas comprehenderet, a morte Anaſtaſii, Juſtini, uſque ad Juſtiniani priores annos continuandas, abſtraheret, hoſque poſteriores Commentarios, quominus pertexeret, cauſas reperiret. Unde duplex noſtrae ſententiae accedit argumentum; & primum quidem, quod filio Joanni, Chriſtianum

* [MDCLXI.]

num impoſuerit nomen, parens ipſe Chriſtianus, qui ſi gentilis fuiſſet, haud dubie ab hac appellandi ratione abſtinuiſſet. Alterum vero, quod opus, in conſcribenda hiſtoria Imperatorum, purioribus ſacris deditorum, non ſuſcepturus fuiſſet facile, niſi ipſe iiſdem ſacris initiatus, cui ſane difficillimum fuiſſet, exponere res, gloriolisſime, toga ſagoque geſtas, quibus totus Oriens plenus erat, earumque patratores non ſumma laude condecorare, & ad coelum uſque extollere. Quis autem rite aeſtimare poſſet ea, quae in Eccleſiae commoda ab iis profluxerunt, niſi ipſe juſtus eorum aeſtimator?

§. VI. Verum, videamus nunc de argumentis, ex ipſo, de claris Viris, libello petendis. Refert in Numenio, Mileſius noſter, eum Platonis ingenium nota perſtrinxiſſe, quod ea, quae de Deo, mundoque prodiderit, e Moſis libris ſubripuerit, unde, exclamaret: Τί γὰρ ἐστὶ Πλάτων ἢ Μωσῆς ἀτλιζων! Prodit hic argumentum, hominis Chriſtiani, Mileſius, ex ſententia quidem, Doctorum ſui, & ante eum, unius alteriuſve ſeculi, admodum uſitata. Cum enim Chriſtiani quidam, ex Academia profecti, tantum ſibi indulgerent, ut Platonem ingratiis ſuis, Chriſtianum etiam eſſe vellent, dandum aliquid illis putarunt Sancti Patres, eumque, vel in Phaedro, quae divina, ſcripta erant, ex Moſe hauſiſſe concedebant, ut Origenes contra Celſum, L. VI. & L. IV. ὁ δὲ τῷ τοίτῳ φὴσι τὸν ἀγαθὸν ἐκτὸς εἶναι, ἢ πεῖ τοῦ Ἰησοῦ ἱστορίας τινὰ, τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἢ λέγων: vel ἢ ἐξ Ἑβραίων φιλόσοφον eſſe largiebantur, quomodo apud Clementem audit Plato; vel per interpretem eum Hebraeas literas didiciſſe, cum Auguſtino L. VIII. de Civ. D. c. 11. aſſerebant; vel cum Ambroſio, eum Jeremiae Prophetae familiarem, cumque eo profectum eſſe, credebant. vid. Aegid. Menagius, obſervat. in Laërt. L. III. Segm. 6. Quos hic ſecutus Mileſius, ſententiam Numenii bono animo allegat, neque quod in ea reprehenderet, deprehendit. Et de Platone quidem, ejuſque in Judaeam itinere, multa varie diſputantur; in vita tamen ejus, ab Olympiodoro Graece ſcripta, nihil tale reperiri, apertum eſt, praeter quod Aegyptiis peragratis, ad Perſas diverterе voluerit, ſed coorta tempeſtate id efficere nequiens, Phoeniciam adierit, cumque Magis illic agentibus verſatus, Magicam didicerit, ut habetur in vita ejus, Editioni Menagianae ſuffixa. (*)

§. VII. De Sibyllis loquens Mileſius noſter, temperare ſibi non poteſt, quin omnia, quae ad divinitatem illis conciliandam, facere poſſunt, ſtudioſe, ſeduloque afferat, eoque ſimul indicium religionis, qua ejus de Chriſto vaticinia complectatur, ſummae, ſuppeditet p. XXXVI. edit. Meurſianae. Inter decem Sibyllas primam nominat, quae ſit ἡ Χαλδαία, cui Suidas explicationem addit, ἡ πρὸς πᾶν Ἑβραϊκὸν ὀνομαζομένη. addit noſter, ἡ πεῖ Χριστοῦ προφητεύσασα, quod majus quid indicat. Chriſti enim meminit, ſenſu apud Chriſtianos recepto, ipſoque honoris vocabulo, credentibus communi, cui non opus erat, utpote noto undiquaque, aliquid adjici: quorum tamen quid in dedecus, aliorum more ductus, forte adjeciſſet noſter, niſi ipſe nominis cultor extitiſſet. τὸ προφητεύειν autem, licet non raro apud ſeculares ſcriptores occurrat, ſenſu tamen plane Eccleſiaſtico hic uſurpatur, quandoquidem, quod iſtorum temporum ſcribendi ratio docet, a Chriſtianorum loquendi rationibus abſtinebant, ii qui ſecus ſentiebant, noſtri autem mentem, verba ſtatim ſubſequentia, uberius declarant. εἰ δὲ, pergit, οἱ τύχοι αὐτῆς ἁπλαῖ; ἐνίσταιτο, ἢ ἄμετρος, οὐκ αὐτῆς ἡ αἰτία ἀλλὰ τῶν ταχυγράφων, ἀσυμφασάντων τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου. Occurrit hic validiſſime, argumentorumque pondere, objectionibus, quae forte contra inſpirationis divinitatem ſtrui poterant, dicendo: quod ſi etiam verſus aliquot vaticiniorum de Chriſto, imperfecti, metrique legibus parum convenientes, inveniantur, non id quidem vatis vitio factum eſſe, ſed notariorum culpa accidiſſe, qui vim ac flumen verborum calamo aſſequi nequiverint. Cui autem uſui, quave neceſſitate coactus, omnia ea, quae de Chriſto prolata ſunt, juſtis adeo legibus, & exactiſſima munditie comparere optat, cumque factum non ſemper id ſit, tanta cum cura excuſat, quam quod Chriſtianus eſt, eoque Gentilium objectionibus, qui pro mancis, mutiliſque ea habita volunt, ſtrenue, docteque obviam itum cupit? Enimvero, de his vaticiniis, cum priorum ſeculorum Eccleſiae Doctoribus, plane communem habet ſententiam, noſter, quam hi in tantum tuebantur, in quantum contra adverſarios Gentiles, Sibyllina oracula adorantes, utilis illis eſſe poterat. Unde hoc tandem adjicit; ἅμα γὰρ τῇ ὑστεραίᾳ, ἐπίσταιτο ἡ τῶν λεγομένων μίμησις. perfectioni ſcilicet inſpirationis nihil deeſſe, quod ſi vero quid illis deſit, cautam eſſe, quoniam, ſimul cum ceſſaverit inſpiratio, dictorum quoque memoria interciderit, ac mortua veluti ſit, ita ut illos, qui ex ore

(*) Vetus non ſolum traditio eſt, Platonem in multis cum ſacris tabulis convenire, ſed recentiores etiam multam operam, ut id demonſtrarent, impenderunt. vid. Aug. Steuchus Eugubinus, L. de perenni philoſophia. Andr. Dacerius, Differt. de Platone, notiſque ad Gallicam Dialogorum verſionem. Parkerus in Differt. Anglic. de Trinit. Platon. Henr. Mohr, in Cabala Philoſoph. ſuper c. I. Genes. Franc. Patricius, in Ariſtotele exoterico, ubi monſtrare vult, in XLIII. capitibus, in quibus ab eo diſſentiat Ariſtoteles, cum doctrina Chriſtiana eum convenire. Huetius Demonſtr. Evang. Propoſit. IV. c. 2. Tob. Pfannerus, in Theolog. Gentil. &c. quorum quidam conſentire eum, alii diſſentire, multo opere ut probent, annituntur. Alii alios quoque cum Scripturae oraculis conciliare voluerunt, quale quid in Adverſar. L. III. c. 10. cum Epicteto fictarum ſe promittit Caſp. Barthius, Libro de Chriſtianiſmo Epicteti, edendo. de quo nos inſtituto, alio loco & tempore videbimus.

ore ejus ea excepissent, juvare amplius non potuerit Sibylla. Et hoc quidem est, quod suo modo, ad ethnicos, de veritate vaticinii de Christo convincendos, καὶ ἀληθῶς sufficere poterat. (*)

§. VIII. Clarissimum porro, simulque apertum sententiae nostrae accedit argumentum, ex auctoris nostri, de *Triboniano*, insigni juris architecto, sententia, quam ut in subsidium demonstrationis nostrae vocemus, duplici ratione persuademur. Arguit primum, ejus adulationem, quando dicit: Τεκμαιρὸς πολαιῶν Ἰουσταιρὸν βασιλέα ἐπιθυ αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἀποθανοῦται, ἀλλὰ μὲ σαρκὸς εἰς οὐρανὸν ἁρπαγήσε. Quis hic non videt, ridere nostrum, stultitiam, adulationemque Triboniani, divinitatem Imperatori pollicentis non solum, (quod in Gentili tolerandum ex eorum principiis erat) verum & insigni mendacio adjecto ei imponentis, ac si vivus cum corpore in coelum esset rapiendus. id quod tamen nec ullo exemplo, quo tale quid unquam factum esse probaret, poterat demonstrare. Tempero nunc mihi ab illis, quae hanc in rem proferri poterant, sciens, volensque; illud tamen inde elicio, quod si Gentilis fuisset Milesius noster, illud sane vel occultasset, quod adulationis & mendacii hic reperiebatur, vel non adeo in risum detorsisset. Quantum ad alterum, quod sententiae meae patrocinium praestat, argumentum, *Gentilem* & *Atheum* eum appellat: τῷ δὲ ὁ Τεκμαιρὸς Ἕλλῃ ἐ ἄθεῳ. Siccine de Gentili loqueretur ipse Gentilis? Nemo facile hoc credat. Ἕλλην *paganum* vertit Jo. Meursius, & recte ad nostram sententiam, cui robur addit Suidas, adjiciens: ἀλόξῳ καὶ πόῤῥω ἐ τῆς Χριστιανῶν πίστεως. Ἑλλήνων enim nomine, τὰ ἔθνη, gentiles, sive paganismo addicti, cujuscunque regionis, incolae intelliguntur. Eadem etiam notione vocem hanc patribus Graecis venire, Justini M. Clementis Alexandrini, Athanasii, reliquorumque auctoritate, constat. Conf. *Salmas.* de Lingu. Hellen. *Burton.* Hist. Gr. L. p. 44. & Magnif. *D. Boerneri*, Theologi Lipsi. celeberrimi, Dissert. de Barnabae & Pauli Actis Lycaonicis, §. V. Ἄθεον vero, quando dicit, numero eorum plane excludit, qui sacris purioribus, vel quibuscunque saltem, essent addicti. Nimium forte, de tanto legislatore, *sacratissimasque constitutiones, in luculentam consonantiam erigente* (uti Imperator loquitur) *Triboniano*, *Viro magnifico*, *Magistro*, & *sacri Palatii Exquaestore & Exconsule.* Verum, quicquid demum, de Athei appellatione, ad eum excusandum afferri poterat, non tamen plus illi proderit, quam ut inter ethnicos locus ei adseratur. Qui vero *impium*, hac voce denotari volunt, ne sic quidem causae suppetias fuerunt, cum, subductis ex Graecorum sensu, accurate rationibus, impii, omnisque religionis contemptoris titulus illum maneat, nullaque ratione vel emendari, vel excusari possit. Mihi equidem idem foret, vel maximis elogiis ornare hominem, tanta ubique asseclarum cohorte, stipatum: quando tamen video, aliis etiam, mea laude superioribus, eadem in mentem venisse, Hesychii Milesii auctoritatem secutus, haec asserre non detrectavi. Interim a calumniae opinione vindicandus est noster, quandoquidem ex omni antiquitate, consensum illi conciliare in promtu esset, nisi sufficeret, quosdam nominasse. ita autem *Procopius*, Persic. L. I. postquam in laudes ejus exspatiatus esset, addit: εἰς δὲ φιλοχρηματίαν δυσμαίας ἐστομυδαχὸς, οἵός τε ὢν κέρδεις καὶ τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι. quo cum consentit *Suidas*, eademque verba exscribit, de suo addens, quod quaestus causa jus vendiderit, singulis autem diebus, plerumque leges, partim quidem sustulerit, partim vero scripserit, jus vendens petentibus, pro cujusque necessitate. Unde etiam mortuum scribit, nihil ingrati, vel injucundi (quod, *nihil jucundi* vertit Aemil. *Portus*, & illud forsan ex negligentia, cum οὐδὲν ἄχαες, *nihil injucundi*, *nihil ingrati*, vertendum esset) a quoquam perpessus. Verum ne ultra limites. Animadverto enim Suidam injuriarum postulari, utpote nimis curiosum, inconsideratisque ac superstitiosis narratiunculis doctis imponentem, ab Enoch. *Glaesero*, Novell. Justiniani Constitutionum, in Academ. Julia, P. P. in Compellatione ad Studios. Juris, Helmst. 1663. Sufficiant illa, ad asserendam judicii Hesychiani, de Triboniano veritatem, sententiae vero nostrae certitudinem, qua credimus, haud dubie eum, a rigorosa adeo Triboniani censura, sibi temperaturum fuisse, siquidem iisdem cum eo sacris, fuerit junctus. (†)

§. IX.

(*) De Sibyllis erudita ubique differuntur, Ecclesiae etiam Patres, eorum auctoritate usos, concernentia. Loca, quae de Christo agunt, excerpsit, & cum Protevangelio Jacobi, aliisque apocryphis edidit Mich. *Neander.* De Sibyllis extat *Onufrii* libellus. *Blondelli* liber de Sibyllis. Servatii *Gallaei* Exercitationes XXII. de Sibyllis. Dan. *Clasenius*, de Oraculis, plurima de Sibyllis & Sibyllistis habet. *Huetii Origeniana*, & mille ejusmodi. Omnia quae ad Sibyllas spectant, admiranda industria doctrinaque, congessit excellentiss. *Fabricius*, Biblioth. Gr. T. I. L. I. c. XXXII.

(†) *Divinitatis* equidem *affectatae* reos, quorum ingens, opera forsan non cootemnenda, strui posset Catalogus, habemus complures: *Alexandrum M.*, *M. Antonium*, *Vespasianum*, *Platonem*, *Apoll. Tyanensem*, *Domitianum*, *Herodem*, *Agrippam*, *Justinianum*, (unde illae honoris praestationes: Justiniani divinum Numen, nostrum Numen, divinum verbum nostrum, nostra divina) *Zarmanochegam*, apud Lucian. in Peregrin. & Gilb. Cognatum ad eum. quo spectat etiam Morhofii Diss. *de divinitate Principum.* *Menecratem Medicum*, cujus insolentiam detexit auctor Dissertationis sur les Oeuvres de Mr. de St. Evremont, his verbis: *Le Médecin Menecrate étoit si persuadé de venir de Jupiter, qu'il signoit, Menecrate Jupiter, dans toutes les ordonnances. Je croi même, que cette pretendue grande naissance est l'attention particuliere des petits esprits, qui marquent des moindres qualitez pour se faire une merite commun, recourent a l'ancienneté de leur maison, pour se distinguer du reste*

§. IX. *Hypatiae*, Theonis Alexandrini, Sophistae filiae, memoria ab Hesychio facta, assertionem nostram, non parum firmatura, inque tuto collocatura esse, videtur. Breviores autem erimus, in ea recensenda historia, siquidem propositi operis regulam tenere velimus. Erat *Hypatia*, virgo, & doctrina, & forma excellens: & illud quidem ei invidiam, hoc forte, mortem afferebat. Alexandriae, in qua urbe Platonicam cathedram, justa successione tenebat, magna ubique auditorum, eamque vigentium celebrabatur copia, inter quos equidem non deerant, qui philosophiae terminos egressi, ubi eam docte audirent profitentem, virtutemque hanc pulchro in corpore habitantem, specularentur, amoris igniculos susciperent, quos vero illa observans, qua erat moderatione, morumque innocentia, extinguere in herba, callidissime sciebat. Interim ne sic quidem suspicionibus carebat, quin cum Oreste, urbis Praefecto, quem officii forsan causa, aliquoties visebat, clandestini commercii conscia haberetur. Erant autem Cyrillo, Patriarchae, veteres cum Praefecto inimicitiae, quas vero illa alere, eredebatur. Hinc ut victima odii extaret, ratio habebatur, quam irae plenus, vindictamque spumans, *Petrus* quidam, Lector, reperisse ratus, ab Oreste redeuntem, curruque vectam, convocata plebe, detraxit miseram, inque templum, a Caesare nomen sortitum, protractam, rabiosa protervaque manu vestibus nudavit, & ne quid immanitati deesset, nudatam, testarum (ὀστράκων) fragmentis enecavit, in partes discerpsit, discerptam, in locum, qui *Cinaron* dicitur, deportavit, ibique cremavit. (*) Adspersit id facinus non exiguam labem, cum Ecclesiae Alexandrinae, tum ejus Archiepiscopo Cyrillo, quam tantum abest, ut deleverint, ut potius per ora, scriptaque Socratis, Nicephori, Gregorae, Philostorgii (qui tamen ad Homousios pessime id facinoris refert) Photii, Suidae, & tantum non omnium, traduceretur. (†) Et erat id quidem, ex quo validum, in Christianos invehendi, argumentum petere poterat Milesius noster. At enimvero, ille, quasi minus hujus facti conscius, id celat, & ne verbo quidem ejus suspicionem praebet, qui totus in eo est, ut id palliet, idque quod Cyrillo, & Petri asseclis debebat, in eos, qui sapientiae ejus eximiae, & potissimum in Astronomia scientiae, inviderent, *Alexandrinos*, transfatom velit. τοῦτο δὲ πέπονθε, inquiens, ὑφ' ἡ τῶν ἀλλοτρίων σοφίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ περὶ ἀστρονομίας. Facta ista caedes est, anno post Chr. n. CCCCXV. teste Socrate L. VII. c. 15. quam non ignoratam fuisse nostro, non longe post viventi, habemus rationes, cur credamus, eam tamen hoc loco dissimulatam eum animadvertimus, firmiter inde concludimus, a purioribus eum sacris haud quaquam fuisse alienum.

§. X. De *Philone* differens, Milesius noster, a Graecis se ac Gentilibus aperte distinguit, quando notum illud ac vulgare (παρ' Ἕλλησι) *apud Graecos*, de Philone proverbium adducit, *quod ita sonat*: ἢ Πλάτων Φιλωνίζει, ἢ Φίλων Πλατωνίζει. Similitudo, quod addit, *ex phrasibus*, sensuque Platonis, quem Philo per omnia sequatur, est petita. Neque tamen hoc ei saltem pretium, quod Platonicus sit, statuendum, qui praeter Judaicam philosophiam, Pythagoricam, quoque hausit, cumque illa conjunxit; hinc Nicephorus, II. 15. ἕκτον τὸν ἀμφοτέρως φιλοσοφίας, appellat. Dedit autem prius illud membrum ἢ Πλάτων Φιλωνίζει, in errorem imperitos quosdam, Hieronymum *Donzellinum*, ejusque suffragatores, ut contenderent, Platonem ex opera & studio Philonis Ju-

veste du Monde, p. 273. Quantum autem ed CStini M. consecrationem, ea quidem paucula a Gentili illa retinet, id quod *Cheriurie* dandum putamus, Relig. Gentil. c. XI. de Cultu Heroum: quando scilicet, sancti Imperatoris anima, linteo velata, in coelum, idque quadrigis, vehitur, exertoque inde brechio excipitur; potest tamen eadem consecratio ritus, Christiano plane, concipi; id quod etiam factum est, quo alter veluti Elias, curru igneo in coelum raptus, indigitatur, conf. Laur. *Begeri*, Vol. III. Numifm. Imperat. p. 179. ubi *Eumenii* Rhetoris de hac consecratione sententiam, vivo eo adhuc facta, & *Trissani* etiam Typicam Numi explicationem, cum Numo ipso, non minus ac *Harduini* de ejus inscriptione, opinionem sistit, doctaque commentatione illustrat.

(*) Quaerere hic licet, unde tantum in eam Clericorum odium conflatum? utrum ex eo, quod fuerit Gentilis? & sic obstare poterat, quod Clericis haec ratione nullum in eam neque jus, neque vis ulla competeret. An vero Christiana? & sic indignum erat, si vel maxime famularis fuisset Orestis, emendationem ab executione adeo crudeli quaerere. Sed fuit Philosophe, coelique ac sydetum celeberrima? At vero hoc neque Petro illi, neque Cyrillo, necis, & violentiae debebat esse causa. Profitent tamen, ex quibus Christianam fuisse, licent capere suspicionem, quando apud Steph. *Balazium*, T. I. Concil. in Synodico adversus Tragoediam Irenaei, c. 816. sub Hypatiae nomine, ad Cyrillum, Archiepisc. Alexandr. epistola legitur, cujus summa est, se perfectis Apostolorum scripcis, solutisque Gentilium quaestionibus, intra femetipsam agitare, quod bonum sibi sit, fieri Christianam, sperantes, dignam effici domalici generatione baptismatis. Interim, cum in ea mentionem faciat exilii Nestorii, quod anno demum 436. illi contigit, ipsa vero, anno quarto episcopatus Cyrilli mortua sit, res omnis in vanum abit, judicante ita Steph. Baluzio: cui, cum e temporum rationibus recte subductis, opponi nihil queat, pro spuria & suppositicia, haec utique epistola erit habenda. Plura qui de Hypatie, illustri Philosopha scire cupit, habebit in Aeg. *Menagii* Hist. Muller. Philosoph. Segm. 46. seq.

(†) De Cyrilli flagitiis conquestur auctor Cautelarum, circa Stud. Hist. Eccles. Sec. V. §. 14. dicitque, eum, qui summam vitae Cyrilli Alexandrini, *ab Arnoldo fidelitter descriptam*, diligenter examinoeverit, mirari satis non posse, hominem, tot sceleribus incjytum, Chrysostomi adversarium, & praeterea exigui judicii virum, inter sanctos Ecclesiae Patres esse numeratum, illidemque a oostratibus accenseri. Nos eam litem, hoc loco nostram non facimus, quae amplius scilicet differendi spatium postularet: interim, quantum ad hoc factum attinet, causae Cyrilli non adeo difficilimus; quin ab eo eum posse excusari, eredamus, quandoquidem *Petrus*, Lector, perversi, & intempestivo fervore id susceperit, cujus invidia, in praesulem ejus tum demum redundarit. Hinc O. J. Vossius, de Scient. Mathemat. cap. 16. fatetur: se non trasci B. Cyrillo, quem eb eo facinore plane immunem fuisse constat, sed *Theodoro* (alii Petrum appellant) lectori ejus, ac concretae ab illo plebi Alexandrinae. *Damascius* etiam in vita Isidori philosophi, neque Cyrillo plane id adscribere audet, sed οἱ τὰ ὑμέτερα ἢ Ἀλεξανδρέων θεῖα, καὶ τὰ ἀνάγκης, quo episcopos etiam suos eadem ratione tractarint, transfert.

Judaei profeciſſe. *errore*, ne venia quidem digno. Poſterius autem membrum, ex nimio Platonicorum, ex Academia ad Chriſtianos tranſeuntium, erga magiſtrum amore, conſervato per longum tempus, eſt derivandum, quos *Hieronymi* etiam calculus juvat, in epiſtola ad Magnum, dicentis: *Quid loquar de Philone, quem vel alterum, vel ſecundum Platonem, Critici pronunciant.* Cur vero Heſychius, quod παρ' Ἕλλησι, in proverbium hoc ceſſerit, teſtatur? ipſe enim Graecus erat, Graecoque idiomate ſcribebat, cur ad Graecos ut provocet, opus habet? quia ſcilicet Chriſtianus eſt, conſuetamque & iis de Philone opinionem, ex Gentilium etiam proverbio, vult confirmatam. (*)

§. XI. Poſtquam ea, quae ex Libello de Claris Viris, in noſtram ſententiam proferri poterant, vidimus, inoffenſo pede ad libellum, quo *res patriae CSpoleos* enarrat, tranſimus, qui quidem, cum maximae auctoritatis ſit apud Dufreſnium, notis in Jo. *Cinnami* Hiſtoriam, *Annaeque Comnenae* Alexiadem, non minori a nobis cura, ac prior ille, erit perluſtrandus. Videntur autem ea, quae in illo exponit libello, eſſe delibata, ex ejus L. V. & VI. Hiſtor. Romanae, & omnigenae, Jo. *Meurſio*, not. ad eum, adjectis ad finem Tom. I. Corporis Hiſt. Byzant. Meminit in eo aedis ſacrae, Martyris, *Menae*, quae quidem primo Neptuni (auctor Chronici CSpolitani vult Jovis templum) extructum a Byzante fuerat templum, a Conſtantino autem M. contento ab idolis illud purgaſſe, ulterius aedificandum Pulcheriae, & Marciano ac dedicandum relictum. Accidit, ut, cum Heſychii noſtri tempore, imperante Anaſtaſio, templum *S. Menae* repurgaretur, magna foſſa reperiretur, inque ea magna oſſium Gigantum copia, quibus viſis obſtupefactus Anaſtaſius, miraculi inſtar in Palatio reponi ea juſſit: ex Suida. Nota hinc, quae ad S. Martyrem pertinerent, noſtro erant omnia, cui niſi addictus fuiſſet ipſe, neque Martyris elogium addidiſſet, quod equidem, quo majori fervore, & ambitione non raro, a Chriſtianis appetebatur, a Gentili, ſine luſu ut dimitteretur, non facile poterat expectari, vel tale ſaltem erat, quod Lucianus quidam, in ridendi argumentum facile traxiſſet. Noſter autem nihil tale committit, ſed reverentiam, ſancto viro exhibendam, corde quaſi premit, & non niſi verbis, e foro eccleſiaſtico petitis (τοῦ μάρτυρος, οἶκον) utendo, indicium animi, a Chriſtiana ſimplicitate non alieni, expromit. (†)

§. XII. Divinos Imperatores agnoſcit noſter, Conſtantinum, & poſteros, aque Gentilibus eos diſtinguit, eum dicit: quouſque *Severus* ſuperſtes fuit, ejuſque filius, *Antoninus*, urbs *Antoninia* appellata fuit, ἐπειδὴ δὲ τοῖς Διοὺς τοῦ βασιλέως ἀπεδόθη, αὐθις τὸ Βυζάντιον ἀνομάζετο. Quamvis autem addat, quod CStino M. imperante, CStinopolis eadem ſit vocata, hancque ſententiam cum priori, per δὲ, *vero*, connectat, illud tamen, quo minus ea ad CStinum quoque extendatur, non impedit, cum illa particula, hoc equidem loco, non adverſandi, ſed connectendi, uberiuſque explicandi, vim habere intelligatur. Quae enim ratio fuiſſet noſtro, poſtquam de Severo, Antoninoque filio, egiſſet, ab iis ad diviniores Imperatores tranſgrediendi, eoſque illis opponendi, cum utique illi, qui Conſtantinum anteceſſerunt, non minus divini extiterint, quam priores iſti, adeoque oppoſitione, in ejuſdem ſuperſtitionis hominibus, non fuerit opus. (§)

§. XIII. Ad ea, quae mox ſequuntur, me converto, quibus Conſtantini M. magnificentiam, in exornanda nova urbe, liberalitatemque ac pietatem, convenienti ratione depraedicat, qua *ſacris* etiam *aedibus*, (ἱεροῖς οἴκοις) eam reddiderit illuſtriorem, ut adeo prioris Byzantii nominis facile, & cum uſura poſſit obliviſci. Neque etiam, dum reliquum urbis ſplendorem refert, indigne fert, a Conſtantio Imperatore, inſignem illi purpuream columnam erectam, quam potius admiratur, ipſumque Imperatorem, ſuper ea

(*) Circa hunc Philonem varia ſolent diſputari. de ejus Platoniſmo, apud *Fontium*, L. III. c. 4. Script. Hiſt. Philoſoph. quem multis ille argumentis negat. de ejus imperitia Hebraiſmi & Syriaſmi, apud *Scalig.* Elench. Trihaeref. c. XVIII. *Cavenm*, P. II. Hiſt. Liter. p. 8. de mixtura placitorum Platonis cum Moſaicis, quodque primus fecerit, qui Allegoricam interpretandi rationem in Eccleſiam invexerit. Utrum Chriſto nomen dederit, & deinde taedio ac indigna ione commotus, ad ſuos redierit, ex *Photii* Codic. CV. aliaque, quae hic excutere inſtituti non permittunt rationes.

(†) Non incelebre apud Scriptores Eccleſiaſticos, Menae, vel Menuse, eſt nomen. Hinc habemus, *Mennam*, Martyrem Scytham, ſub Diocletiano & Maximiano Herculio. *Menas*, Athenienſis, fortis martyr, ſub eodem. *Menas*, Aegyptius miles, ſub Pyrrho Praeſide, iiſdem Imperantibus in Cotyenſium urbe paſſus, teſte Sim. *Metaphraſte*, T. V. ubi & de *Menae* Martyris miraculis, *Timothei Alexandrini* longa narratio reperitur. *Menas*, Diaconus Arianus Symbolo Arii ad Alexandrum Archiepiſcopum ſubſcribens, ideoque ab Alexandro, in epiſtola ad vicinas Eccleſias, apoſtata cum aliis appellatus, moxque abdicandus, cum presbyteris, aliiſque. Socrat. L. I. c. 6. *Menas*, Presbyter Alexandrinus, furoris Dioſcori Epiſcopi, contra Athanaſium, adminiſter, quo cum aliis eſt uſus ille, ad perſequendos, affligendoſque pios miniſtros, qui Synodo Chalcedonenſi accuſationes ſuas obtulerant. *Menas*, Monachus ſolitarius, in Samnii provincia, quem Oregorius miraculis floruiſſe ſcribit, tempore Juſtini jun. *Menas*, epiſcopus CSpolitanus, Anthymo ejecto ſuccedens, vera pietate, doctrinaque praeditus, de quo apud *Evagr.* L. IV. c. 36. plura eademque praeclara, leguntur. *Menas*, epiſcopus Galliae, Oregorii Turonenſi memoratus. Venetiis *Mennae* & Geminiano aedes, a Narſete Patricio, *Bergomas*, Supplem. Chronic. L. IX. *Menas*, Carbacta. Juſtiniani Cubiculario, ex manubiis Oothorum eſt extructa. Pamphylia, ſubſcripſit Synodo VI. CSpolit. contra *Macarium* monothelitam, actione XVII. cujus haereſeos ſummam, Hiſtoriamque inter recentiores eſt executus, *Jo. Bapt. Tamagninus*, libro Pariſ. 1678. edito. ſolidiſſime autem, argumentis ex Theologia depromtis, expedivit, Magnif. *D. Chlodenius*, Theolog. Vitemberg. celeberr. in Differt. de Honorio Papa Monothelita.

(§) Quae de Principum divinitate, illaque Conſtantini M. in obſervationibus, §. VIII. ſubjectis, monuimus, ad hunc locum illuſtrandum, utique facere videntur.

ea collocatum, *ſolis inſtar radios civibus ſpargentem*, pio, devotoque cultu ſuſpicit. ſub fin. libelli, de Rebus patriae CStinopol. Conſentit cum hac ejus narratione *Cedrenus*, quando refert, in Strategio, Regione urbis V. ſtatuam equeſtrem Conſtantini M. cum cruce, vel ipſum, crucem ferentem, publico loco dari conſpiciendum. Ut adeo in his omnibus, partibus ſuis probe defunctus *Heſychius Mileſius*, Chriſtiani nomen jure quodam ſuo ſibi vindicare, illudque meritis ſuis, per integram tractationem noſtram conſpicuis, tueri, animadvertatur.

§. XIV. Patet nunc, ex his omnibus, longa ſerie adductis, quantum *Suidas* in eo commiſerit levitatis, quo, non inſpecto toto libro, jejune ſatis judicavit, ex ſola, Eccleſiaſticorum Scriptorum non facta mentione, ejus quoque inter Chriſtianos, rationem haberi nullam oportere. Habeant alii, quod in eo carpant, ego imbecillitatem judicii non levem hic deprehendi, non ſuperfunctorie hactenus demonſtravi. Ita vero accidere ſolet illis, qui variae eruditionis compilatores agunt, ut omnium rerum ſcientiam venditantes, parum ſciant, ingenioque nimis fidentes, judicii jacturam faciant, ejuſque infirmitatem publice commonſtrent. Laudo hominis, in colligendo hoc Theſauro induſtriam, commendoque, qua ex *Eudemo* Rhetore, *Helladio*, *Eugenio* Auguſtopolita, *Zoſimo Gazaeo*, *Caecilio* Sicilienſi, *Longino Caſſio*, *Luperco* Berytio, *Juſtino Julio Sophiſta*, *Pacato*, *Pamphilo*, *Polioneque* Alexandrino, has opes collegit, diſpoſuitque: habeo tamen, quod reprehendam inſignem aliquando oſcitantiam, qua e tripode quaſi dicta, arripit, quae reperit omnia, judicio autem ſuo, ſcrutinio item ac meditationi parum fidit, parcitque, adeoque orbi erudito, nullo rerum ſelectu habito, omnia, ſimul ac accepta, non praeguſtata antea, propinat, publiceque exponit. Erat hinc iis, qui emendatiorem eum cupiebant, longa autem expectatione, ſtudio operaque Jo. *Pearſonii*, Th. *Reineſii*, aliorumque, eum integrum perfectumque poſſidendi, eluſis, ſumma ſpes, fore, ut obſtetricante Cl. *Kuſteri* manu, omni ex parte perfectus, abſolutuſque prodiret: Verum ne ſic quidem, editio illa Cantabrig. MDCCV. Tom. II. [III.] edita, omnium deſideria ita explevit, quin *Gronovium* quendam, in Herodoto ſuo, acriorem experiretur cenſorem doctiſſimus Vir, neſcio quibus privatae contentionis ſtimulis agitatum, adeo, ut ſcribere ille non dubitaret: Cantabrigienſes ovem ſuam, *Suidam* ſcilicet, malo & imperito paſtori commiſiſſe. Nos quidem, humanae imperfectionis non immemores, hanc cenſori ſententiam reliquimus; Viri autem modeſtia, qua in hunc Suidae locum commentatus, lectori liberum de eo judicandi arbitrium permittit, in tantum ſumus uſi, in quantum, rite omnibus perpenſis, & nobis in his talibus aliquid licere, ſumus arbitrati.

EX SUIDA.*

Ἡσύχ[ιος] [1], Μιλήσι[ος], υἱὸς Ἡσυχίου διαγέρτου, καὶ Σοφίας [2], γεγονὼς ἐπὶ Ἀναστασίου [3] βασιλέως, ἔγραψεν Ὀνοματολόγιον [4], ἢ Πίνακα [5] τῆς ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, ὃ ἐπιτομὴ [6] ἐστι τούτου τοῦ βιβλίου· καὶ χρονικὴν [7] τινα Ἱστορίαν, ἣν διεῖλεν εἰς ἓξ βιβλία [8]· ἔστι δὲ καὶ ἐν ἄλλοις βιβλίοις· ἐν οἷς ἐμφέρεται αἱ κατὰ καιροὺς πράξεις τῆς Ῥωμαίων βασιλείας, καὶ αἱ δυναστεῖαι τῆς κατὰ τὴν Βυζάντιον κρατησάντων τυράννων, καὶ τὰ κατὰ τὸ Βυζάντιον πραχθέντα ἕως τῆς βασιλείας Ἀναστασίου, τοῦ ἐπικληθέντος Δικόρου [9]. Εἰς [10] δὲ τὸν Πίνακα τῆς ἐν παιδείᾳ λαμψάντων, Ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων ἐδείνωσε μνημονεῦσαι· ὡς ἐν τούτῳ ὑποψίαν παρέχειν, μὴ εἶναι αὐτὸν Χριστιανόν [11], ἀλλὰ τῆς Ἑλληνικῆς [12] ματαιοπονίας ἀνάπλεων.

„ *Hesychius, Milesius, filius Hesychii cauſſidici, & Sophiae, qui ſub Anaſtaſio Impe-*
„ *ratore vixit, ſcripſit* Nomenclatorem, *ſive* Indicem *Virorum qui doctrina ce-*
„ *lebres fuerunt, cujus compendium eſt hic liber: item* Hiſtoriam *quamdam* Chronicam,
„ [*ſive* Annales] *quam in ſex* intervalla (*ſic enim ſingulos libros adpellat*) *diſtinxit;*
„ *quibus continentur Imperatorum Romanorum res variis temporibus geſtae; & Dyna-*
„ *ſtiae Tyrannorum* [*ſive* dominationes Principum] *qui ſingulis gentibus imperarunt; i-*
„ *tem quae Byzantii geſta ſunt uſque ad imperium Anaſtaſii, cognomento Dicori. In*
„ Indice *vero eorum qui doctrina claruerunt, Eccleſiaſticorum Doctorum neminis memi-*
„ *nit: ut hinc ſuſpicionem praebeat, non fuiſſe ipſum Chriſtianum, ſed Graecae vani-*
„ *tati* [*i. e.* Gentiliſmo] *prorſus addictum.* „

* Quum ſuperiores *Fabricii* V. C. & *Thorſebmidii* Diſſertationes agant maxime de hoc Suidae loco, quem & ceterae Heſychii Lexicographi Editiones (etſi de Mileſio egit) exhibent; integra Suidae verba coronidis loco hic ſubjicere viſum eſt, cum *Verſione* Latina, & Variorum *Notis*, etiam ineditis, quas Heſychii Codicibus ſuis alleverant Viri Docti, hac occaſione Tecum, Lector, ſimul communicandis.

1. Ἡσύχ[ιος] Μιλήσ[ιος].] Non eſt noſter Heſychius: nam noſter eſt *Alexandrinus*; & praeterea hic non ſit mentio hujus Lexici. SCALIG. Confer mox.

2. Σοφίας] MS. Φιλοσοφίας. IS. VOSS. at ſine dubio vitioſe.

3. Ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλ.] Addle, τοῦ Ἰουστινιανοῦ. ſub Juſtiniano enim Imperatore Heſychium noſtrum [Mileſium] vixiſſe etiam & ſcripſiſſe, clare teſtatur Conſtantinus Porphyrog. *Lib.* I. *Them.* II. ut obſervavit Meurſius in *Notis* ad hunc Heſychium, p. 112. KUSTER.

4. Ὀνοματολόγιον] i. e. *Nomenclatorem.* SCALIG.

5. Ἢ Πίνακα τ' &c.] Ille Heſychius Mileſius nihil ad hunc librum: [ſc. Heſychii Alexandrini Lexicon] utpote qui *Onomaſticon* ſcripſerit *virorum in literis illuſtrium*, cujus *Epitomen* fecerit Suidas. IS. VOSS. Hoc opus, vel potius compendium ejus, hodieque exſtat, quod poſt Hadrianum Junium (qui id primus ex Bibliotheca Joann. Sambuci in lucem protraxit) cum eruditis Notis edidit Meurſius Lugduni Batav. 1613. KUST. Perperam *M. Meibomius* pro ἢ legit κρὶ, quaſi diverſi eſſent libri. Puſterius enim prioris eſt declaratio.

6. Οὗ ἐπιτομή &c.] Meurſius in *Notis* ad Heſychium Mileſium p. 110. locum hunc Suidae mutilum eſſe cenſet, eumque ſic ſupplet: Ἔγραψεν &c. ὀνομαστῶν, Διεῖλεν τὴν Λαμίνου μυριοστιχίαν, ἃ ἐπιτομή &c. Tale enim quid deſiderari putat. De hac conjectura viri doctiſſimi liberum judicium lectori relinquo. KUST. Confer hic & in ſeqq. Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* VI. p. 241. & Thorſebmid. *Differt.* quae ſupra exhibentur.

7. Χρονικὴν τινα Ἱστορίαν] Ejus operis epitomen exhibet Photius in *Bibliath. Cod.* LXIX. quem vide. KUST. *Hiſtoriam per Annales* intelligit: ut χρόν[ος] ſaepius pro *anno.* Heſych. Ἔτη. χρόνοι. Conf. eund. v. Γωνὶ, & v. Ἰουβαιῶ[ν], nec non Cl. Hemſterh. ad Ariſtoph. *Plut.* p. 407.

8. Διεῖλεν εἰς ἓξ.] Photius τμήματα vocat. Διαιρέσεις tamen etiam vocantur in *Gloſſis Baſilicorum*, a Car. Labbaeo vulgatis. Caeterum, inter opera Heſychii non meminit Suidas ἢ Πανδέκτην Κανονικῶν τετραδίων; qui liber hodieque exſtat, a Meurſio primum in lucem editus. KUST. Conf. omnino Fabric. *l. d.*

9. Δικόρου.] Vid. Suid. v. Δίκορον. Ita dictus eſt, non quod *geminas oculorum pupillas* haberet, ut lepide ſcripſit Æmil. Portus; ſed quod pupillas habuerit *duplicis coloris*. Æmil. Portus; ſed quod pupillas habuerit *duplicis coloris*. Æmil. Portus; ſed quod pupillas habuerit *duplicis coloris*. quarum dextra *nigrior* erat, laeva magis ad *glaucum* colorem accedebat; ut Jo. Zonaras *Annal.* XIV. 3. p. 53. *Ed. Reg.* praeter Cedrenum, & alios.

10. Εἰς δὲ τὸν Πίνακα.] Pro εἰς τοῦ Πίνακ.

11. Μὴ εἶναι αὐτὸν Χριστιανὸν.] *Dan. Heinſius* ad h. l. in Heſychii Grammatici exemplari adſcripſerat: ὁ δὲ αὐτὸς ὁ Ἡσύχ[ιος] [qui *Lexicon* dedit] Χριστιανός, ὡς δῆλον πᾶσι τοῖς αὐτοῦ Λεξικοῖς συντεχνάζ[ει]. Sed vide *Praefat.* noſtram. Quod autem Bonav. Vulcanius ad Callim. *H. in Jov.* v. 3. hunc Suidae locum excitaſſe, de Heſychio Lexicographo ſcripſit, inde eſt quod Mileſium cum Alexandrino confuderit.

12. Τῆς Ἑλληνικῆς ματαιοπονίας ἀνάπλεων.] In MS. Parif. A. legitur ματαιοπονίᾳ. KUST. Varie reddunt. Portus: *Graecanico laborum vanitate refertum.* Kuſterus: *Graecorum magis & vanis ſtudiis addictum.* Verti poſſet: *Graeca vanitate plenum*; vel, ut dedimus, *Graecae vanitati prorſus addictum.* Vana Gentilium ſtudia intelligit Suidas, ſive religionem & inſtituta Gentilium ſuperſtitioſa: ut ſaepe Ἑλληνες pro *Gentilibus*. Suidas v. Μάντις· . . . . . ἢ παιδεύσεις τὰ Ἑλληνικὰ, &c. & paullo poſt: περὶ ἄλλων τινῶν Ἑλληνικῶν διδόντων. Similiter v. Ἄμμων, ἔσχεν, inquit, Ζῆν Ἑλληνικῶς. „ at in Ægyptiorum proprius erat, templo in deſertis Libyae, „ nuſquam in Graecia celebris. Ἑλληνικὸν igitur h. l. non „ gentis, ſed ſuperſtitionis adpellatio eſt: *Ammon*, nomen „ Dei gentilis. „ Sunt verba Tho. Reinefii *Var. Lect.* L. III. p. 474. non laudati a Kuſtero, qui vel Λιβύων legendum cenſet, vel τὸ Ἑλληνικῶν accipiendum pro ἰδιωτικῶ, i. e. *gentilis.*

JO.

JO. AUG. ERNESTI, A. M.

LITER. HUMANIOR. PROF. ET SCHOL. THOM. RECTOR,

DE

GLOSSARIORUM GRAECORUM

[IN PRIMIS HESYCHII]

VERA INDOLE ET RECTO USU

IN

INTERPRETATIONE.*

* * * *

Non est dubitandum, quin magnam auctoritatem in interpretando *Glossaria* illa vetera debeant habere, quae vel auctores habuerunt eos, quibus ea lingua erat vernacula, aut eos, quibus altera vernacula, altera, quia adhuc viva erat, recte cognita, aut saltem ita usu longo & disciplina perfecta erat, ut vernacula ipsis esse videretur. Itaque videmus eos, qui in locis divinorum humanorumque librorum interpretandis illustrandisve versantur, saepe numero *Hesychii*, saepe *Suidae*, saepe reliquorum *minorum Glossariorum* auctoritate uti. Quae res recte sane atque ordine fieret, si tantum omnes in ea modum quendam & rationem adhiberent, & his interpretandi adjumentis apte scienterque uterentur. Nunc plerique, ex illis inprimis subitaneis Philologis, qui nullius in eo genere idonei magistri disciplina usi, neque justa eruditionis copia, multorum annorum studio collecta, sunt instructi, ita temere, ita alienis locis, Glossariorum auctoritatibus in interpretando utuntur, ut, dum, se aliquid scire in hoc genere, volunt efficere (nescio enim, quomodo multi, qui has literas verbis deprimunt, cum aliquid scribere instituunt, ab iis inprimis ornamenta petunt) nihil se scire ostendant. Neque ea res, aut mira, aut nova, aut nostrae aetati propria, debet videri. Magnam semper, in hoc genere, inscitiam & gravem errorem inter homines reperio esse versatum. Dudum est, cum *Dan. Heinsius*, vir doctissimus, rudes, qui nesciant, quomodo debeant in illo σφυγμῷ, ut vocabat, *Hesychii*, versari, exemplo proposito, erroris vel obiter admonendos duxit. Atque utinam ille praestitisset, quod se facturum promisit, ut, de usu *Glossarii Hesychiani*, accuratius disputaret; esset sine dubio, ut nos hac tota disputatione nostra supersedere possemus. De *Glossario* autem *Latino-Graeco Philoxeni* ita scripsit *Jos. Scaliger*, ut, illud quidem nunquam satis laudari posse, vere profecto, judicaverit, sed idem diligenter monuerit, non esse id, magistellorum manibus terendum, sed tantum a doctioribus nocte dieque versandum (*a*): quod sane nobis licebit ad cetera etiam

* [Praemissi haec a V. Cl. *Disputatiuncula* fuit *Orationi Aditiali*, Lipsiae, A. D. IX. April. A. C. CIↃIↃCCXLII, quam hic (refectis tantum prioribus, ad sollemnem diem compositis) repetere visum est, quod utilia ad Hesychium monita contineat; etsi non omnia quidem (quod & de ceteris aliorum curis dictum esto) nostra factitus. Ad exempla etiam ex Hesychio allata inspiciantur *Notae* nostrae.]

† Ad Silium Ital. I. 119.

(*a*) Ad Festum v. *Avolsum*.

etiam *Heſychii*, *Cyrilli aliorumque Gloſſaria* transferre. Eſt nimirum omnium Gloſſariorum, ut nihil de corruptione, ab indoctis orta, dicam, tanta ſaepe obſcuritas, ut, niſi ea magnae eruditionis Graecae lumine diſpellatur, neque intelligi Gloſſae ſatis, neque ad ſcriptores Graecos explicandos recte adhiberi poſſint. Sed capitalis error intercedit hic, quod vulgo putant, illa Gloſſaria & Lexica Graeca non diſcrepare ab his Lexicis, quae in omnibus linguis, recentiorum ſcriptorum ſtudio & labore congeſta, habemus. Hinc enim fit, ut, qui in aliquo loco, ſive divinorum, ſive humanorum librorum, haerent, aut ſuam qualemcunque interpretationem aliqua ratione confirmare cupiunt, ad haec Gloſſaria confugiant; in quorum aliquo, ſi quid forte invenerunt, quod accedere ad ſuam ſententiam videatur, nihil jam deeſſe interpretationis ſuae veritati putant. Ex quo tam abſurdae ſaepe numero ineptaeque explicationes exiſtunt, ut, vel Heracliteae ſeveritatis homini, riſum commoveant. Ceterum, ut hoc clarius appareat hujus generis hominibus, & iis, qui his libris recte, & in tempore, uti cupiunt, ab ejusmodi ineptiis caveatur; age, rem omnem paullo altius repetamus, & diſputationem noſtram ita inſtituamus, ut *primo*, de *origine* Gloſſariorum, *deinde* vero, de eorum *indole* & ratione, & hac conſtituta, de recto eorum *uſu* diſputemus: hae tamen lege atque conditione, ut primam partem, quae nobis eſt cum *Mauſſaco* (*b*) & *Cangio* (*c*) communis, attingamus tantum; quas illi viri, aut praetermiſerunt, aut leviſſime attigere, & quae inprimis ad hoc noſtrum conſilium faciunt, in iis ſimus diligentiores.

Jam primum ſatis conſtat, fuiſſe hoc in more poſitum, inſtitutiſque antiquiſſimorum Graecorum, ut puerilis aetas legendis optimorum poetarum, hiſtoricorum, oratorumque libris contineretur, eamque conſuetudinem, & a ratione profectam, & utilitate probatam, ab iis, ad Romanos primo, deinde, ab his, ad alios populos fluxiſſe. Sed cum in iis multa vocabula occurrerent, quae aut peregrina eſſent, aut ab uſu, vel ejus, quo legebantur, aetatis, vel vulgi ſaltem, remota; magiſtri alicujus & interpretis auxilio magnopere, non pueri modo, ſed, quicunque eos cuperent cognoſcere, indigebant. Neque enim eum, qui nunc tenet, morem ſemper fuiſſe ſcimus, ut ii ſcriptores, Criticorum commentariis illuſtrati, ederentur, quibus adjuti lectores, eos intelligere poſſent ipſi. Itaque ii, qui eorum librorum interpretandorum negotium ſibi ſumſerant, quos Grammaticos vocabant, non pueris ſolum, inter legendum, ſolebant eorum verborum ſenſum breviſſime, uno fere verbo, ſervato etiam plerumque verbi obſcuri caſu, numero, perſona, tempore & modo, aperire; qualia propemodum eſſe videmus veterum Graecorum Latinorumque ſcholia, & doctorum hominum interpretationes, qui, ſub literarum inſtauratarum, ante haec tria ſecula, initiis Latinos ſcriptores illuſtrarunt, ſed hujuſmodi etiam interpretationes Grammatici peculiaribus libris congeſtas edebant. Qui homines, ſi jam in vitam redirent, & viderent, quod ipſi uno ſaepe aut tribus verbis explicare potuerint, in eo noſtrae aetatis ambitionem ita longas diſputationes explicare, ut unum verbum fiat liber, valde nos otio abundare crederent. Ex eo genere ſunt illa veterum λέξεις & γλῶσσαι *Homeri*, *Heſiodi*, *Platonis*, *Hippocratis*, *Oratorum Atticorum*, aliorumque ſcriptorum, quarum pleraeque intereiderunt, quaedam adhuc cum editae extant, tum ineditae in bibliothecis latent, ſaepe illae, cum ab antiquis, tum recentioribus ſcriptoribus, commemoratae. Quidam etiam fuere, qui proprias alicujus diſciplinae voces colligerent: unde *Gloſſas theologicas*, *juridicas*, *medicas*, *philoſophicas*, *chemicas*, *rhetoricas*, *grammaticas* commemorari videmus. Alii porro certi generis ſcriptorum ſingularia verba illuſtranda ſumſere: ex quo genere ſunt *Gloſſae Tragicae*, *Comicae*, *Lyricae*, *Hiſtoricae*. Alii denique barbaricas & peregrinas voces expoſuere: unde *Scythicae*, *Perſicae*, *Punicae Gloſſae* & ἰδιωτικὰ ὀνόματα memorantur. Has omnes autem ſeparatim antea editas, poſt *Diogeniani*, (*d*) *Zopyrionis* & *Pamphili* (*e*) opera, tempore, incertum eſt, quo, in unum corpus digeſſit, & multis, ex omni librorum genere, etiam e ſacris utriuſque foederis, & e Theologorum veterum libris, repetitis auxit *Heſychius*, Alexandrinus Grammaticus, nobiſque effecit illud Gloſſarium, quod omnis eruditionis Graecae locupletiſſimum theſaurum vere omnes, qui in hoc genere aliquid poſſunt, una & conſentiente voce, praedicare ſolent. Ei ſimile, ſed, ut in Graeca lingua minus late patens, ita ad hiſtoriam copioſius *Suidae* Lexicon reperitur. Sed inclinatae ad barbariem, cum Graecae, tum Latinae linguae, temporibus, cum, propter Imperii utriuſque conjunctionem Latini Graecam linguam diſcere cuperent, & Graeci, ſub Imperatoribus Byzantinis, linguae Latinae operam darent, tum, ut Latinos libros in univerſum, tum, ut leges veteres & Conſtitutiones Imperatorum, quae Juſtiniani adhuc aetate Latine plerumque loquebantur, & totum jus Latinum perdiſcere poſſent; exorti ſunt quidam docti homines, qui Gloſſaria, illorum cauſa, Graeco Latina, horum commodis, Latino Graeca conficerent, in quae illi, non difficilia modo & ob-

(*b*) *Diſſ. crit.* ad Harpocr. in Παρρησία. (*c*) *Praef.* ad *Gloſſ. Latin.* §. 38. ff. (*d*) v. Heſych. *Ep. ad Euleg.* (*e*) Suid.

obſcura, aut certis temporibus propria, ſed etiam vulgaria retulerunt; ex quo genere etiam *Heſychius* & *Suidas* quaedam habent: ſive jam tum ea explicare neceſſe erat, ſive ea ipſis poſterioris temporis inſcitia adjicere ſuaſit. Hujus formae ſunt illa *Gloſſaria*, *Graecolatinum Cyrilli*, & *Latino Graecum Philoxeni*, *Onomaſticum*, *Excerpta Stephani*, & praeter haec, multa nondum, ut diximus, in lucem prolata. Hoc fuit tempus illud, quo *Gloſſarum* nomen, non jam amplius ad illa tria tantum genera, quae a *Mauſſaco* conſtituta ſunt, pertinebat, ſed ad univerſam linguam Graecam apud Latinos, & univerſam Latinam apud Graecos, quoniam altera alteris erat peregrina, & quoniam tum, ut recte demonſtrat *Cangius*, omne verbum, quod explicabatur, *Gloſſa* dicebatur.

Ceterum ex his, quae de *origine* Gloſſariorum dicta ſunt, facile arbitror demonſtrari poſſe, quid ſit de eorum *indole & ratione* ſtatuendum: qua cognita, eo facilius poterit, qui ſit eorum verus *uſus*, judicari. Ac primum hoc in univerſum teneamus, his Gloſſariis etſi quaedam cum noſtris Lexicis ſimilitudo intercedat; tamen in ea parte, a qua maximus proficiſcitur in interpretando uſus, ab his magna diſſimilitudine ſejungi. Id quale ſit, quoniam in eo ſumma res eſt, operae pretium videtur, paullo curatius explicare. Dixi, totum hoc Gloſſarum genus in tres partes eſſe a *Mauſſaco* deſcriptum: quarum prima ſubjectas habeat has, quae ſunt *barbarorum verborum interpretationes*: altera eas, quae *peregrina* verba explicant: tertia denique *rariorum & non ſatis uſitatorum vocabulorum* obſcuritati occurrit. His quartam addidit *Cangius*, cui *omnia* quamvis *vulgaria* & nihil obſcuritatis habentia verba ſubſunt. Jam etſi concedam lubens, omnes, quae uſquam ſint, Gloſſas poſſe ad unam harum partium, tanquam ad caput ſuum, revocari; ſi modo illud tertium *Mauſſaci* genus, quam late patet, ſatis demonſtretur: tamen mihi videtur fore, & ad perſpicuitatem clarius, & ad hujus diſputationis noſtrae uſum aptius, ſi Gloſſas quinquepartito diſtribuamus. Sit ergo *primum* genus illud *Cangianum*, quod vocabulorum vulgarium vulgares ſignificationes aperit: *alterum*, quod verborum barbarorum vim declarat: *tertium*, quod peregrina domeſticis & vernaculis interpretatur: in quo haec cautio eſt, ne peregrina eadem cum barbaris putemus, cum omnia quidem barbara, eadem peregrina ſint, non autem contra, omnia peregrina, eadem barbara; ſed peregrina dici teneamus ea, quae etſi Graeca, tamen aut tota, aut forma ſaltem ſua, aut ſenſu, certis tantum civitatibus, Athenienſibus, Lacedaemoniis, Thebanis aliiſve, propria fuerint, & ceteris adeo peregrina; quorum magna in Heſychiano gloſſario copia reperitur. Graecum fuit Ἀνὴρ, ſed Macedonibus proprium, Ἄαχμα, ſed Doribus, ἱρὸς, ἀάδε, ſed Lacedaemoniis: Ἀνάθημα porro, Graecum eſt, ſed, forma hac, proprium Siculis: πλοκος denique per ſe Graecum eſt, ſed, cum de pondere decem minarum dicitur, Paphiis proprium, ceteris peregrinum. *Quarto* generi attribuemus verba rariora, & per ſe obſcuriora, quia ſunt a vulgi conſuetudine remotiora. In eo numero ponuntur verba antiqua & paullatim e familiaritate populi abducta, vocabula artium & diſciplinarum, opificiorum, & omnium earum rerum, quarum nomina, quia in ſermonibus quotidianis non frequentantur, apud pleroſque nunc minorem peregrinis obſcuritatem trahunt; cujus generis infinita prope ſunt apud Pollucem. *Quintum* genus conſtituemus hoc, quod vocabulis continetur, vulgaribus illis quidem, ſed peculiari aliqua & minus uſitata poteſtate. Haec duo poſtrema genera ſunt earum gloſſarum, quas *Quintilianus* (*f*) *linguae ſecretioris interpretationes* vocat. Sed quintum hoc genus omnium latiſſime patet: hoc in gloſſariis *Heſychii*, *Suidae*, *Cyrilli*, *Philoxeni* regnat: hoc in interpretando denique maxime omnium prodeſt. Ejus autem generis multae ſunt formae, quarum quas nos quidem, veteres Gloſſas excutiendo, obſervavimus, age commemoremus.

In hoc igitur genere ponuntur *primo* illa vocabula, *quae* praeter vulgarem *habent aliquam*, *non verſantem in uſu vulgi ſignificationem*, ſed *uni alicui ſcriptori propriam*. Ejus rei multae ſunt, variae & interdum perdifficiles ad inveſtigandum cauſae. Magna eſt ingeniorum humanorum animorumque varietas, & alius aliter rebus afficitur atque movetur. Vis deinde illa mentis humanae, quae in imaginibus rerum ſenſus pulſantium concipiendis verſatur, naturis hominum, conſuetudine, moribus, temporibus denique variatur ipſis. Tanta, porro, varietas eſt, in conjungendis comparandiſque & imaginibus & notionibus rerum, quanta eſt hominum ipſorum. Tum, quemadmodum res adſpectabiles, a pluribus, ſimul illae quidem cernuntur, ſed quia & ipſae diſſimilia habent latera, & ſpectatores, cum diverſi, tum alii aliis propriores remotioreſque, conſtitere, diverſas ſui ſpecies excitant; ita ceterae quoque res, neque ab iiſdem partibus, neque eodem innoteſcunt modo, neque eandem in animis claritatem & perſpicuitatem habent. Atque haec tanta diverſitas facit, ut alius aliter eas res dicendo ſcribendoque exprimat. Itaque fieri non poteſt, quin ſcriptores ingenioſi, inprimis nra-

(*f*) *Inſt. Or.* l. 1.

oratores & poetae, verbis quibusdam poteſtatem ſubjiciant ſingularem aliquam & ſibi propriam. Unde oritur obſcuritas & difficultas in intelligendo, quam Grammatici Veteres gloſſis ſcribendis tollere ſtuduerunt. Summo ingenio fuit ſummaque eloquentia *Plato*. Itaque ille varius fuit in ſcribendo, multaque habet minus communia. Ὀνόματος κάλλει πικίλος, πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι ἢ ἀραξμαπίαν. (*g*) Hinc olim *Timaeus* aliique *de Verbis Platonicis*, libros ſcripſere (*h*) quibus minus peritos lectores juvarent. Similiter in aliis poetis, oratoribus, hiſtoricis & philoſophis, etiam in libris ſacris, verba occurrunt propria quadam cuique ſignificatione; quibus interpretandis operam dedere, qui *Verba Homeri* aliorumque illuſtrarunt, ex quorum libris illa deinde in Gloſſaria ſunt derivata. Sed quamquam hoc licebat facere, ut nova verbis vis tribueretur, inprimis apud Graecos, qui nunquam ſibi hanc ſervitutem imponi paſſi ſunt, quam noſtri Germani, & ceteri, qui propiores boreae frigoribus ſunt, populi, tantopere amplexantur, ut nullam verbis vim tribuere liceat, quam non perpetua quaedam conſuetudo probarit; quamquam igitur haec libertas concedebatur, ſi modo ratione quadam naturaque rerum regeretur: tamen, ut fit, interdum ſcriptores, ſive inſcitia aliqua, ſive negligentia, quae ſummis interdum hominibus in ſcribendo obrepit, minus dextre in ea re ſunt verſati: quemadmodum in univerſum hoc accidit nonnullis, ut verbis iis, quae habent certam ſignificationem, a qua recedi non poteſt, plane alienam vim tribuerent. Utriuſque generis exempla in antiquis ſcriptoribus & in Gloſſariis habemus. *Heſychius*, ut hoc utar, verbum ὀλόχυτος interpretatur ἐξύχυτος. Ea interpretatio plane abhorret a vera τοῦ ὀλοχύτου ſignificatione. Nam ὀλόχυτος de *junco molli* dicitur, ἐξύχυτος autem de *junco acuto*. Eo nomine, cum reprehendendus *Heſychius* videri poſſit, *Caſaubonus* (*i*) vir ſummus recte monet, non tam *Heſychium*, quam eos ſcriptores reprehendi oportere, qui id verbum tam alieno ſenſu adhibuere. Nam ita *Ariſtippus*, auctore *Diogene*, (*k*) uſus erat. Sic ἀνάπυστα, quod eſt *notum*, *pervulgatum*, *Herodorus* dixerat contrario ſenſu. Itaque *Heſychius* & *Suidas* etiam interpretantur ἀνήκοον, ἄῤῥητον. (*l*) Μανθάνω eſt *diſcere*, ſed quidam adhibuerunt pro δδάσκω. (*m*) Quo loco tamen non eſt illud, neque inficiandum, neque praetermittendum, Gloſſarum ſcriptores nonnunquam & ſua, & eorum, e quibus interpretationes gloſſarum petierunt, culpa, a vero verborum ſenſu aberraſſe. Nam cum hodie ſummis hoc hominibus accidat, ut in interpretandis verbis a mente ſcriptorum aberrent; cur negabimus idem antiquis interdum accidiſſe? etſi facile concedamus, id iis, florentis adhuc Graecae linguae temporibus, & in lingua ipſis vernacula, non tam facile accidere potuiſſe. Multae ſunt, ut hoc utar, in *Heſychio* & *Suida* interpretationes verborum, quae in ſacris utriuſque foederis libris occurrunt. Eas ipſi, ut infra dicemus, e gloſſis, quas interlineares vocamus, e Commentariis ſcriptiſque Theologorum, interdum etiam minus recte ſentientium, repetierunt. Jam ſatis conſtat, hos ſcriptores interdum a vero ſcriptorum divinorum ſenſu aberraſſe. Itaque etjam hi Gloſſarum Collectores aberrarunt. (*n*) In qua re tamen haec cautio eſt, ne corruptelas librariorum, aut inepta imperitorum hominum additamenta, ipſis his Grammaticis tribuamus, aut, in facilibus argutando, iis errores affingamus, & deinde, dum iis conſulere cupimus, eos fruſtra corrigere conemur. Hujus generis illud eſt, quod Vir Doctus hanc *Heſychii* Gloſſam: Ἄγεια θεοί, οἱ Τιτᾶνες tentat. (*o*) Credo, Titanes non eſſe eos, qui proprie ἄγειοι θεοὶ dicuntur. Sed quis neget, Titanes, *deos feros*, ἀγείους, ἀημέρους fuiſſe? De *Suida* quidem, recte *Kuſterus* V. C. monuit, indoctos homines ad marginem Suidae adſcripſiſſe loca, aliena a ſignificatione propoſita, & a mente *Suidae*, injuriamque adeo *Suidae* facere, qui eum male interpretatum eſſe ea loca credant. *Heſychium* autem valde corruptum eſſe, qui eum paullo diligentius tractare voluerit, facile animadvertet: eaque res vehementer doctos homines interdum decepit. *H. Stephanus* quidem, ut recte monuit *Pearſonius* (*p*) ita ſibi his corruptelis aliquoties imponi paſſus eſt, ut ex iis nova verba finxerit, & Theſauro Graecae linguae inſeruerit. Sed eadem fraude poſſunt homines ad fingendas novas verborum ſignificationes induci. *Heſychius* Ἐξάδη interpretatur ἐσκληκώθη (ἐσκληκώθη.) Ergo πρᾶσσω ſignificat *obduro*? Nullo modo. Nam ἐξάδη corruptum eſt, pro ἐτυφώθη, quod a LXX. Interpretibus in *Davide* (*q*) pro ἐσκληκώθη poſitum eſſe, etiam *Suidae* obſervatum eſt. Quid dicam de gloſſis minoribus, in quibus innumerabiles adhuc corruptelae reſtant, facili interdum mediocriter docto medela, interdum difficili. Ἀποπλακὼς vertit Onomaſticum *tabidus*. Sed Graeca vox eſt corrupta. Legendum ἀποκλακὼς, quod hanc vim habet, v. c. apud *Zoſim.* V. 4.

Sed redeamus eo, unde digreſſi ſumus. Agebatur autem hoc, ut oſtenderemus, quibus de cauſis quidam ſcriptores verbis interdum aliquam peculiarem vim tribuerint.

Hic

(*g*) Laërtius III. 63. (*b*) Vid. Menag. ad Laërt. l. c. (*i*) Ad Laërt. II. 81. (*k*) l. c. (*l*) Alberti V. C. *Pericul. Crit.* p. 61. (*m*) v. *Obſ. Miſc.* Vol. IX p. 433. (*n*) v. Heinſ. l. c. p. 89. p. 201. (*o*) *Obſ. Miſc.* Vol. X. p. 60. (*p*) *Praef.* ad LXX. 6. a. (*q*) Pſ. 119. 70. v. Schol. ad h. l.

Hic noo praetermittendum eſt hoc, quod quibuſdam ſcriptoribus ſunt quaedam, propriae ipſis, ſeotentiae, aut nondum ea, qua utuntur lingua, explicatae. Hic, dum nova cudere vocabula nolunt, vulgatis utuntur, ſed nova poteſtate. Hujus generis vocabula eſſe in libris ſacris, a *Gatakero*, *Vorſtio* aliiſque eſt demonſtratum. Id fit etiam tum, cum peregrinae linguae ſcriptores in vernaculam convertuntur, & verba occurrunt ejuſmodi, quibus nullum, in vernacula lingua, ex uſu loquendi, ſatis reſpondet. Habet enim omnis lingua, quaedam verba, quibus nullum in alia lingua plane reſpondet. Itaque multa ſunt in LXXvirali Interpretatione, & hinc in libros N. T. derivata vocabula, quae habent apud eos ſcriptores peculiarem aliquam vim, aut ex Ebraico ſermone explicandam, aut ex ipſius doctrinae caeleſtis ratione, ut ἀγαπᾶν &c. Itaque etiam *Cicero* quaedam in libris philoſophicis habet, vulgaria illa quidem, ſed antea non uſitata, & ipſi propria poteſtate; quale eſt, *inſcientia*, de opinione, & alia. Hujuſmodi ergo gloſſas cum multas habeant Gloſſaria, tamen raro ita de ea re lectores monuerunt, ut in verbo Εὐλογῶ *Heſychius* fecit: Εὐλογῶ, ὕμνουν. εἴρηται δὲ ἀφ' ἡδονῆς τῆ χαρᾷ ἢ καθ' ἁπτόμενον, ἀντὶ τοῦ ἐβλασφήμουν. & in quibuſdam aliis, ut in Διαπίνω, ἀσχήμων, ἀδελφός. Verum ſatis multa, & fortaſſe nimis multa, de primo genere vocabulorum diximus, quae ad quintam illam claſſem referuntur. Ad *alterum* veniamus.

In eo autem ponimus ea verba, quorum fuit, alio tempore, alia ſignificatio. Nam uti mores, numorumque pretium, ita etiam verborum vim tempus mutat. Itaque, niſi haec vocabulorum tempora poſſis diſtinguere, multum in ſcriptoribus interpretandis ab eorum mente aberres. Ea res fecit, ut dudum monuerit Lexicorum ſcriptores *Scioppius*, ut haec vocabulorum tempora indicarent, imperitiſque ea re ab errore caverent. Et recentiorum quidem Lexicorum auctores, etſi hoc Scioppianum praeceptum non ſatis ſecuti ſunt, tamen ea ratione quodammodo lectoribus in ea re conſuluerunt, quod cujuſque ſignificationis auctores idoneos laudarunt, ex quorum aetate de ea re judicare licet. Veteres autem Gloſſariorum ſcriptores, aut nunquam auctores ſuos laudaot, ut in *Gloſſis minoribus* videmus, aut raro, ut *Heſychius* fecit, aut ſaltem oon ſemper, ut *Suidas*, ſed varias variorum temporum ſignificationes nude proponunt. Quod ſi verum eſt, quod *Scaliger* exiſtimabat, *Heſychium* in omnibus laudaſſe auctores, e quibus, aut Grammatici & Gloſſatores ſuperiores, aut ipſe unumquodque verbum petiiſſet, ſed eas auctoritates poſtea ex ejus Gloſſario ſublatas eſſe; ſane male ii, qui hoc facinus in *Heſychium* admiſerunt, literis Graecis conſuluere. Age vero, exemplis quibuſdam id, quod poſuimus, confirmemus. Incipiamus a *Gloſſis minoribus*. Eae plenae ſunt ejuſmodi verborum interpretationibus, quae ad certam tantum aetatem *pertinent*. Nos exempla, quae primum occurrent, huc ponemus. Αἴρειν etiam dici de *conditione* Gloſſae tradunt. Hoc non tulit omnium temporum conſuetudo, ſed ſeculi, opinor, Theodoſiani. Itaque *Montefalconius* hanc ſignificationem retulit inter eas, quae fere eſſent *Chryſoſtomo* propriae. (*r*) Ex eodem *Montefalconiano Onomaſtico* ad *Chryſoſtomum* colligas, quod Gloſſae ἀπιθὴς reddunt *diſſidens*, id eſſe eidem aetati proprium. Ἀναγωγὴ *contemplationem* recte interpretantur, ſed ejus aevi haec eſt ſignificatio, quo myſtica Theologia invaluit. *Baro* eſt & βάκαλος *fatuus*, & ἀνήρ. Sed quis non videt, diverſarum aetatum has ſignificationes eſſe? Nam illa eſt antiquiſſima, haec recentior. *Heſychius* θαμὰ exponit ἐκπαλάι. Sed ex *Euſtathio* (*s*) apparet, illud verbum activo ſenſu a recentioribus non adhiberi. Unde recte *F. Strunzius* Vir doct. judicabat, *Heſychium* reſpexiſſe ad auctorem aliquem antiquiorem ipſo adeo Homero, aut legendum eſſe ἐκπαλάι?): (*t*) quorum illud tamen mihi verſimilius videtur, cum, olim ὀπιπαλαὶς poſitum interdum fuiſſe, ex Euſtathio appareat. Ceterum ex his, quae de duobus illis vocabulorum generibus diximus, intelligitur, multa eſſe in Gloſſariis, quae aut ad *certam* tantum *aetatem*, aut ad *certum* aliquem *ſcriptorem* pertineant. Sed hujus poſterioris generis magna eſt varietas, multiplexque ratio, de qua nunc dicemus ita, ut *canones* quoſdam conſtituamus, ex quibus Gloſſariorum, in eo genere, ratio melius intelligatur.

I. *Primus* hic ſit: *Multae ſunt in Gloſſariis interpretationes, quibus Gloſſatores ad certum aliquem certi ſcriptoris locum reſpexerunt, aut ad certam aliquam dicendi formam, quae vocabulis per ſe non conveniunt.* Haec lex dominatur in Gloſſariis: in hac prope ſunt tota: haec lucem eis affert: hujus ope innumera loca ſanata ſunt & ſanari poſſunt. Id intelligi poteſt, partim ex iis, quae de origine Gloſſariorum diximus, partim ex eo, quod, primo, in primis apud *Heſychium* & *Suidam*, verba, non, ut in noſtris Lexicis ſit, in caſu nominativo, aut praeſente infinitove ponuntur, ſed ſaepe, non modo aliis caſibus & modis, ſed etiam eadem diverſis: deinde, quod ſaepe manifeſtum eſt, interpretationes a verbis illis in ſe ſpectatis plane abhorrere, neque ullo

(*r*) v. T. IV. p. 480. c. & T. ult. in Onomaſt. p. 43. [conf. *Miſc. Obſerv.* Vol. IX. 1. p. 129.] (*s*) Ad Iliad. α'. p. 82. ed. Rom. (*t*) Ad Rutgerſ. Gloſſ.

lo modo ex ipsâ Glossa intelligi potest, quomodo verbum possit eam significationem habere. Scilicet, verba multa sunt ejusmodi, ut junctura significatio varietur, & vicinis verbis ita affici possunt, ut vim accipiant eam, quae, sublatis illis, tollitur ipsa. Jam, cum ea verba interpretamur, simul exprimimus illud, quod ex vicinis verbis habent. Sic, si quis interpretetur illum locum Ciceronis: (v) *exercendum corpus, & ita* afficiendum *est, ut obedire consilio rationique possit, in exequendis negotiis, & in labore tolerando:* possit sane, τὸ *afficiendum*, interpretari: *assuefaciendum;* patiente contextu. Sed ridiculum foret, si quis diceret, per se *afficere* esse adsuefacere. Si ego in glossis ponerem: Θύρα, διδαχὴ, rectum esset. Sed respicerem ad loca Graecorum Theologorum, v. e. Eusebii in Hist. Eccles. ubi non semel Θύρα Χερσὸς, de doctrina Christiana, dicitur.* Item, si ponerem, εὐδόκησαθαι, *malentibus γεγόνεναι*, non vellem, εὐδόκησθαι hoc per se esse, aut ubi cuique placeret, sed apud Platonem, in eo loco, ubi est εὐδόκησαθαι Σωκράτει, hoc sensu. Innumerabilia ejus generis afferre possemus, e Graecis Latinisque auctoribus. Sed nos adhuc unum tantum tironum causa, quod maxime clarum sit, apponemus: quoniam vidimus, inprimis eos, qui in libris N. T. temere φιλολογοῦσι, in hoc genere glossarum saepe turpissime labi. In hac forma Graeca οὐκ ἔχω ὃ, π πιεῖν, item in Latina, *nihil habeo, quod scribam*, verbum ἔχω licet interpretari ἐστὶν, *habeo, est.* Sed, si quis dicere vellet, ἔχω per se significare εἰμὶ, *habeo, sum*, & ad alias formas dicendi transferre, ubi non sequitur tale quid, quale est ὃ, π πιεῖν, *quod scribam;* item, si quis, quoniam in iisdem formulis ἔχω & *habeo* reddi potest δύναμαι *possum*, vellet dicere, ἔχω per se significare *posse*, & hoc transferre ad loca auctorum, ubi illud ὃ, π &c. non sequitur: vehementer erraret. Et tamen vidi, hoc factum esse. Jam e Glossis loca quaedam utriusque generis afferemus, hoc est, in quibus manifestum est, ad loca certa auctorum respici, inprimis LXX. interpretum & librorum N. T. aut ad certas dicendi formas, verbis per se interpretationem propositam non habentibus. *Hesychius* habet haec: Καταφρονῶν, καταβαλλόμενος. hoc καταφρονῶν per se vulgoque non significat. Sed respicitur, ut jam monuit *Pearsonius* (x) ad LXX. Interp. Genes. XXVII. 12. aut ad locum aliquem ejusmodi. Ἀνθὼν, βλάσπος, *furculus.* hoc vulgo & per se ἄνθων non significat, sed apud eosdem LXX. Plures hujusmodi glossas Hesychianas e LXX. jam collegit *Pearsonius*, eo, quo dixi, loco, *Lamb. Bos* in Proleg. ad LXX. Intt. c. 3. & viri docti indicarunt, qui in Obs. Misc. *Hesychium* illustrarunt. Sic Ἔκτασιν, ὕπνον, φόβον, recte Vir Doctus retulit, illud ad Genes. II. 21. hoc ad Genes. XV. 12. Τετλακυῖαν, ἀνδρόγυνον. Hoc ne intelliges quidem, nisi scias, sumtum esse e LXX. Hos. IV. 14. 1. Reg. XXII. 47. ut *Sopingius* vidit, &, cum Ebraico comparans, videas, ἀνδρόγυνοι esse, non, qui ambiguam naturam habet, sed qui muliebria patitur. Et quoniam semel in hoc verbo versamur, e *Suida* aliquid adjiciemus: Ἐπλίδησεν ille interpretatur ἐμάθησεν, μετέσχε μαγείας συνουσίας; quod *Hesychius* contra simpliciter interpretatur μετέσχεν, ἐκοινώνησεν. Quis hic non videt, in hac glossa *Suidam* respexisse ad locum, ubi de rei turpis πλεκτῇ sermo erat: quemadmodum apud *Petronium* quidam meretricius *sacris initiatus* dicitur. nam πλεκτὸς per se hoc non significat. Quis porro non intelligit, ad LXX. interpretationem respici a *Suida* (e qno hoc minus multa exempla adducimus, quod jam sunt a *Kustero* in Indice Auctorum utroque notata,) in illo, Εὐλόγησεν, ἐλαστρώσεν? Quis non agnoscit, has Hesychianas glossas ad N. T. pertinere? Διϋλίζοντες, διακρίνοντες, e Matth. XXIII. 24. (ad quem locum illustrandum faciunt ea, quae nos ad *Xenoph.* Mem. Socr. l. 4. 6. notavimus) Παραδιαστείλας, φανερώσας, θεμελιοῦσθαι, e Matth. I. 19. Ἀπλυντότης, ἀναίδεια γενέσθαι, ex Eph. IV. 19. Ἀπαρχὴ, ἐρρῶσθαι, ex 1. Cor. XV. 23. Τεθαλασμένα, πεφανερωμένα, ex Ebr. IV. 13. Τὰ ὅπλα τοῦ φωτὸς, ἡ φυλακὴ ἢ τῆς ὁπλῶν ἐγκρατείας, ex Rom. XIII. 12. Παρρησιάσθαι, ἐξελιθῶμεν, ex Ebr. II. 1. quae interpretatio, ut hoc obiter adjiciamus, melior est ea, quam *L. Bos* ornavit. conf. *Chrysost.* ad h. l. qui interpretatur ὑπολώμεθα, ἐκπέσωμεν. Ἐδιϋλισάτην, ἐδημοσιώσαν, e Col. II. 15. Σκύλλει, ἐσχολεῖ, e Marc. V. 35. in quo tamen loco, adhuc dubitatio esse potest. nam malim ego quidem interpretari, μεταπέμπει, *venire jube*, quod Theologos Graecos, nominatim Eusebium, sic saepe hoc verbo uti reperi. Τετέλεσται, γεγένηται, e Jo. XIX. 30. Ἐπισπάσθω, ἐνδύετο τὸ δίγμα, e 1. Cor. VII. 18. ut plurimas alias omittamus; denique hanc, inprimis memorabilem, neque, quantum scio, ad suum locum a quoquam relatam, Ἕν, ἀντὶ τοῦ εἷς, ex 1. Jo. V. 7. nisi vero quis Viri Docti (y) conjecturam amplecti malit, ut e *Scholiaste Pindari* legatur ἐν, ἀντὶ τοῦ εἰς. In *Glossis minoribus*, quod ad sacros libros attinet, etsi quaedam sunt, quibus uti in interpretatione eorum possis, quale est v. c. illud, quod ἀντεπεκρίνατο eleganter interpretantur *altercatur*, quo nihil accommodatius est ad explicandum illum locum Rom. IX. 20. τίς εἶ σὺ ὁ ἀντεπακρινόμενος, si quis, *altercari*, sciat, nihil aliud esse, nisi *disputare:* tamen ita manifeste, ut in *Suida* & *Hesychio*, ad loca quaedam respici,

(v) Offic. I. 23. (x) Praef. ad LXX. in edit. Oxoniana 6. a. (y) Obs. *Misc.* Vol. VI. p. 276.

* [Vid. Cl. Wesselling Observ. I. 21. & Cl. Elsner Sched. Crit. p. 121.]

ci, non memini me obſervare. Ceterum, ſi quis has ipſas gloſſas tractare velit, facile intelligat, opinor, multa in iis eſſe, in quibus ad certa loca ſcriptorum humanorum, cum Latinorum, tum Graecorum, & certas dicendi formas reſpiciatur: qualia ſunt illa in *Onomaſtico*: ἄγυστος, *inſipidus*: in *Excerptis*: ἀγλαΐσθω, *redimitus*: in *Cyrillo*: ἀγνισμὸς, *luſtrum*; ἀγνίσμων *inficiator*: in *Sylloge*: ἀγορὰ, *compitum*: in *Philoxeno* (in quo inprimis multa eſſe e libris JCtorum repetita, quibus deinde *Tribonianus* uſus eſt in Jure Juſtinianeo condendo, ſatis inter doctos conſtat, & innumerabilibus exemplis demonſtrari poteſt,) *dilator* ἄζηλος, *conventus* ἀγορὰ, *deſes* ἄγνωστος, *ſperatus* ἀγαπητὸς, *rudis* ἀγέλαστος &c. quae omnia ex una pagina ſumta ſunt. *conſtitutus*, *ſanus*, *Philoxenus* explicat καθεστὼς. Jam, ut *conſtitutus* non per ſe hic ſumitur, ſed quoad in certis loquendi formis *ſanum*, *locupletem* ſignificat, tanquam eum dicimus: *bene de re familiari*, *de corpore* ſ. *valetudine*, *conſtitutus*: ſic etiam καθεστὼς hic ſumitur, quoad in certis formis dicendi eandem vim habet; ut apud *Zoſim.* II. 63. Porro, ut ejus generis exempla ex *Heſychio* afferamus, τάμνω ille interpretatur συντίθεμαι. Omnes vident, hanc vim τὸ τάμνω per ſe non habere. ſed reſpicitur ad formulam ὅρκια τάμνω ex Homer. Iliad. γ'. 105. Ea ſignificat *victimam foederis ſanciendi cauſa caedere*, *quod factum erat interpoſito jurejurando*, ut docuit Heinſius ad Silium I. 119. quamquam in eo non magis aſſentior viro ſummo, quod dicit, ὅρκια eſſe *victimam*, quam Interpretibus Homeri Graecis, qui *vinum* eſſe dicunt. Nam etſi ὅρκια interdum pro *victima* ponuntur, ut exempla ab illo allata docent: tamen id fit per metonymiam antecedentis pro conſequente, quo modo etiam pro *vino*, in illo ſacrificio foederali adhibito, poni ea vox poteſt, & in illa formula ὅρκια τάμνω & ὅρκια θύειν arbitror proprie illud verbum adhiberi, & intelligi ἀφ', ut tota formula ſit τάμνω ſ. θύειν ἀφ' τὰ ὅρκια: quemadmodum θύειν γάμους dicitur pro ἀφ' γάμους, *propter nuptias ſacra facere*. (*z*) Sed ut ad verbum τάμνω redeamus, quia ὅρκια τάμνω, in pangendo foedere, propterea licet in iſta formula τὸ τάμνω interpretari συντίθεμαι. Τύψω *Heſychio* interpretatur ἴκτερος, ἐκκένωσον, δάκρυσον. Haec omnia τύπτω per ſe non ſignificat. Sed *Heſychius* reſpexit loca auctorum, in quibus ſic hoc verbum a vicinis verbis & contextu afficiebatur, ut ſic interpretari liceret. (*a*) Μῦθον ἐλίξων reddit: Ἢ ἐκετείαν ἐποιήσων ποιῶν, quod illa formula proprie non ſignificat. Apud *Homerum* vero ἦ μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς, quoniam de ſupplicantibus (*b*) dicitur, ita interpretari poſſumus. Ἀλίξων *Heſych.* vertit καλὸν, ἀγαθόν. * Ecce boni Lexicographi in Lexica ſua retulerunt, ἀλίξων ſignificare *pulchrum*, *bonum*. Falſo: *ſimilem* notat. Sed *Heſychius* in animo habebat locum *Homeri* (*c*) ἀλίξων ἀρίστων καλεῖ, & non ἀλίξων ſolum interpretabatur, ſed totam formulam αλ. α. κ. Similia his ſuot Ἔχε, ἐγαμήκει: Ἔχετο, ἐγαμεῖτο: Ἔχον, ἤλαυνον: (*d*) Ζαοὺς, ὀσφῦς, παχύς: Ἡγησίλαος, ἐπαίνεσις: (*e*) Ἡγεῖ, ἐπαίνει, ἡγανάκτει: Σωθήμαλα, μαθήματα: (*f*) Ἀποτάκιλλος, ἀναχωπίλητος: Δείμων, ῥίμος &c. (*g*) Longiores fuimus in hoc primo canone illuſtrando, tum tironum inprimis cauſa, tum quia hic canon eſt praecipuus, ſub quo ceteri velut ſub ſuo genere continentur. In iis erimus breviores.

II. Alter igitur canon hic eſto: *Interdum Heſychius & Suidas formulam dicendi interpretantur uno verbo, quod totius formae vim non exhaurit, & illud ſubſtantivum omittunt, quod erat in formula, ſupplendumque lectori relinquunt.* Id fit, quod facile intelligitur, quia non de totius formulae, ſed unius tantum verbi explicatione agitur; quamquam plerumque alterum quoque verbum adjicitur. Sic *Suidas* Ἐτίθη σκάνδαλον, interpretatur ἐστήθη; in quo manifeſtum eſt, brevitatis cauſa non repetitum eſſe σκάνδαλον, ſed intelligendum eſſe, neque ποιῶν totum illud πῆξαι σκάνδαλον explicare. *Heſychius* qui illud *Homeri* Il. σ'. 607. Πύκτης ποιητὴς, interpretatus totum erat Ἐλπομένης ἠσκημένος, cum tamen τὸ πύκτης ſenſum tantum exprimi opus fuiſſet, idem ποιῶν λίχνον (*b*) explicat omiſſo ſubſtantivo: Ἐλπομένης ἐξεμάνη. Quo loco obiter emendabimus *Heſychium*, in πύκτης. Πύκτης, Ἐλπομένης πύκτης δὲ τρίφα. lege πύκτης δ' ἔζετο ex Il. ι. 70. hunc enim locum reſpiciebat, & apponere volebat. Ceterum huic Canoni ſimillimus eſt novus iſte *Alberti* V. Cl. in *Miſc. Crit. in Heſychium* ſubjectis *Gloſſar. Gr. in libros N. T.* p. 296. jam ante propoſitus in *Obſ. Miſc.* Vol. I. p. 421. conf. *Vann. Crit.* p. 213.

III. *Heſychius in Explicatione illud verbum aut ſubſtantivum omittit, quod in voce ipſa, de qua agit, latet, adeoque ſupplendum brevitatis ergo relinquit lectori.* Nempe, quia verbi compoſiti altera tantum pars interpretatione videbatur egere, altera per ſe clara erat. Pauca exempla ex multis ab *Alberto* memoratis apponemus: Ἀφίδακρις, παχέως. Viri docti male putabant addendum δακρύων. Intelligi volebat *Heſychius*. Αὐθάδης, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ: intelligendum ἁδὼν, ſ. ἀνθάνων. Ἀνέπνιον, ἀνεκτῶντο intellige πνεῦμα, niſi forte mavis in hoc exemplo ſufficere vim verbi medii, ut Latini dicunt, *recipere ſe*, & *recipere ſpiritum*, inprimis cum ἀναπνεῖν metaphorice dicatur pro *recreare*, *recipere vires*,

(*z*) Vid. Cuper. *Obſ.* III. 13.
(*a*) Vid. Gatak. *Adverſ.* p. 460.
(*b*) *Iliad.* ι. 518.
(*c*) *Iliad.* ζ. 402.
(*d*) *Homeri locav. apud Euſtath. in Indice.*
(*e*) Hom. *Il.* β. vſ. 801.
(*f*) Juliani *Ep.* 25. v. Petav. p. 113.
(*g*) Vid. *Obſ. Miſc.* Vol. IV. p. 95. 96.
(*b*) Hom. Il. ι. 617.
[Vid. ibi *Not.*]

res, otium nancisci, quod ipsum est ἀκαιρίαν, ut e glossis Philoxeni patet. Ἀεχώτης, ὁ παρηγόρως, intellige, ἀεχῆς. Sed idem hic Canon convenit etiam *Suidae* & *Glossis minoribus*. *Philoxenus*: ἱππικὸν τάγμα: *equester*. Intelligendum est, *ordo*, ut facile intelligitur. Onomasticum: ἱππαφορεύς. *tolutarius*, intellige, *equus* &c. Est autem Canon noster etiam inversus, a viro docto in *Obs. Misc.* vol. V. p. 80. propositus, ubi ille *Hesychii* glossam: Βαλίαν, κατάκτην, ποικίλον, Κρῆτες ταχὺν, ἴλαφον, πηδῶν, βαλίαν, sic constituit: Βαλίαν, κατάκτην, ποικίλον, ταχὺν ἔλαφον apud *Eurip.* Hec. v. 90. ubi Critici veteres similiter interpretantur, ταχείαν ἔλαφον. Apparet, quemadmodum ex nostro canone, verbum in capite ponitur, intelligendum in interpretatione, ita hic omitti in capite, atque in interpretatione poni; vereque judicat ille Vir doctus, hunc Canonem observatum lucem affundere multis *Hesychii* locis, neglectum offundere tenebras & errandi locum facere. Sic in Ἀδικάνης, πεπληρωμένοι ὕπνῳ substantivum ὕπνῳ, pertinebat ad ἀδικάνης, respexit enim ad Homer. Iliad. κ. 98. ut vidit Valkenaer Vir Cl. in *Observ. Misc.* Vol. VIII. p. 148. ubi similia exempla reperies.

IV. *Canon quartus* hic esto: *Glossaria saepe rem interpretantur, per attributum rei, & attributum per nomen rei:* Quod cum sit, manifestum est, certa loca auctorum respici. Utriusque generis exempla ponemus. *Philoxenus: Ancus Marcius*, λοξός: ita enim legendum, non *Ancus*, *Mancus*, cum *Mancus* sit potius truncatus & carens alinqua parte, quam λοξός, quod est, *cernuus*, *incurvus*, & alio verbo λαξός, κυρτός, qualis fuit ille ap. Homerum Thersites; unde medicis λόξωσις & λοξοῦν dicuntur. (*i*) Idem: *Brutti* (l. *Bruttii*, & intellige, equi, vel pulli equini:) ἀνήμερον πῶλον. tales enim *sylvestres equi*, quos Strabo etiam ἀγρίους vocat, fuere in Bruttiis. Idem: *Luci.* ἀξίας τόπους (l. ἀξίας τόπους, nisi *Luci* est genitivus) quod proprie est *loci honorati*, *sancti*, quales sunt *luci*. Idem: *Seria: ἀκαθαρσίαν.* quod ille invenerat dictum sine dubio de seria, quam feces olei, aut muria impuram effecerant. *Hesychius:* ἰλικοπώλου, καθαρᾶς: in quo clarum est, attributum rei explicari per nomen rei, cum καθαρίδες sint ἐλικοπώλιδες. Idem Canon lucem dat, & a dubitationibus Viri Docti, (*k*) vindicat *Hesychium* in v. Κοινὸς, cui verbo subjecta sunt haec substantiva, δεσπότης, δῆμος, ἀδελφός. Scilicet, vir doctus, qui in hoc loco haerebat, post *Stephanum* (*l*) putabat, *Hesychium* velle hoc, ut κοινὸς significet *fratrem*, *dominum* &c. neque meminerat, *Hesychium* hic commemorare tantum substantiva, quibus, hoc adjectivum additum invenerat. Nam sensu non adeo vulgari κοινὸς δεσπότης dicitur Graecis, *aequus*, *facilis*, sicuti Latini *communem infimis* dicunt, qui se non effert super alios, civilem facilemque; potnitque in animo habere locum Comici alicujus, in quo servus dominum κοινὸν appellabat, qualem *Ciceronem* potuisset *Tiro* servus dicere. κοινὸς porro de fratre saepe dici apud *Sophoclem*, testatur *Scholiastes* ad *Antig.* V. 1. τὸ δὲ κοινὸν ὁ Σοφοκλῆς σωφρόνως ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησι, ἵνα ᾖ ὁ παῖς ὑφορώμενος τέτακται, πολύκοινον - ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον. Nota mihi, *Scholiasten* non dicere, κοινὸν poni a *Sophocle* ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ *pro*, sed ἐπὶ *de fratre*, non σωφρονικῶς sed ἐπιβουλικῶς. Et quoniam *Hesychius* ipse provocat ad *Sophoclis Antigonen* & quidem v. 1. ad quem haec *Schol.* habet; sine dubio ex his *Scholiastae* verbis ea pars glossae petita est. Similiter in δῆμος observabatur *Hesychio* locus aliquis, ubi δῆμος κοινὸς peculiari aliqua ratione dicebatur, tanquam *a partium studio alienus*, *neutri parti plus favens*, aut etiam pro *populo communi* quibusdam, qui inde *populares* dicuntur. Atque hoc exemplo intelligi potest utilitas canonis nostri.

V. Quintum canonem hunc ponimus: *Glossae saepe genus interpretantur per speciem, & speciem per genus.* Sic *Glossae minores* ἄλγιον explicant *trullam*. *Hesychius* contra ἀμύλων, ὁ κριθής. In quo tamen *Albertus V. Cl.* putat, ex illo superiori canone, repetendum ἀμητοῦ: quod nobis necessarium non videtur, cum *Hesychius* potius videatur voluisse hac glossa distinguere ἀμητὸν ab ἀμήτου, *tempus*, ab eo, *quod in tempore fit*, *vel colligitur*. *Suidas*, Εὐπέμφατα, ὑπεστέγασται, πλόσια, cum proprie sint *pulchro limbo praetextae vestes*. Sic in *Onomastico* est ἁλυργὶς *palmaris*, proprie *purpurea*.

VI. Sextus canon, nemini, quod sciam, observatus, est hic: *Hesychius interdum in nominis interpretatione ponit, non modo aliud nomen, quod ei respondet, sed etiam adjungit ejus nominis disjunctum & contrarium.* Id fit propterea, ut eo melius sensus glossae appareat. Ejus canonis exemplum hoc esto. Ἰδιῶται. πολῖται, ὁπλῖται, ἀπίλεγες. Facile intelligitur, πολῖται & ἀπίλεγες esse ἰδιῶται, non autem ὁπλῖται: quamquam aliter videatur Viro docto, in *Misc. Obser.* V. X. p. 9. inducto loco quibusdam Xenophonteis; in quibus tamen ἰδιῶται, *milites* dicuntur, non qua milites sunt, sed qua aliis parent, neque in *oppositione* ad paganos, sed imperatores & duces. Itaque in illo loco distinctio mutanda est, & sic scribendum: Ἰδιῶται, πολῖται ὁπλῖται, ἀπίλεγες, aut interponendum καὶ inter πολῖται & ὁπλῖται. Nam cum ἰδιώτης multa significet; semper e disjuncto adjecto, quomodo capiendum sit, judicari debet. Eadem ratione usus est *Sui-*

(*i*) Foës. Oecon. *H.* in h. (*k*) In *Obs. Misc. Nov.* T. I. p. 82. (*l*) Thes. Gr. L. in Κοινὸς.

Suidas in eadem re; qui disjuncto ponendo interpretatur παγανός. Παγανά. οἱ δὲ ερατικὰ καὶ παγανά.

VII. Canon *septimus* hic sit: *Glossaria saepe vocabula interpretantur per ea, quae rem vel antecedunt, vel comitantur, vel consequuntur.* Hujusce canonis aliis jam, nominatimque Gatakero (*m*) observati, late patet usus. Exempla haec sunto: *Hesychius:* Ἐνυπνιάσθησαν, ἐνεμάσθησαν. Cave putes ἐνεμάσθησαν plane exprimere τὸ ἐνυπνιάσθησαν. Indicat tantum suspensionem rei, quae supplicium illud antecedebat, ut paullo post docebimus. Ἄζρωτος est proprie, ut in glossis minoribus est, *inesus, irrosus.* Sed *Hesychius* per consequens interpretatur, ἀζήμιος: quia, qui ἄζρωτος a fera discedit, illaesus abit. Sic *Aelian.* V. H. I. 5. de vulpe marina: ὁ ἀλιεὺς αὐτὸν οὐκ ἐδίωξε. Ibi ἐδίωξε sane eodem modo posset reddi per antecedens, ἔλαβε, *cepit*, aut per consequens, ἔβλαψε, *nocuit.* Ἀλείφω est *ungere.* sed quia apud veteres ungebantur, qui luctari debebant, atque ipsa unctione ad pugnandum incitari videbantur, unde *Anacharsis* oleo furiosos reddi dicebat, propterea *Suidas* interpretatur διεγείρει, *incitare*; & ita usus erat is, quem auctorem nominat, *Aristophanes.*

VIII. Canon *octavus* hic sit, *Glossariorum & Lexicorum Graecorum auctores interdum verbum, aut locum, in quo verbum occurrit, ponunt sine interpretatione.* Huic canoni duo genera exemplorum subsunt; in quorum altero inprimis cavendum est, ne decipiamur. Primum, interdum nudum verbum ponitur, ut observatum est *Cl. Alberto* in Obs. Misc. Vol. II. p. 127. qui merito & eos reprehendit, qui interpretationes ex ingenio addiderunt, atque ita *Hesychium* atque *Suidam* interpolarunt; & *Kusterum V. Cl.* qui hujusmodi verba interdum e *Suida* omisit. Sed in hoc genere nullus alius error intercedere potest, non magis, quam in illo, ubi verbum nudum cum exemplo ejusmodi ponitur, ex quo vis verbi facile intelligitur, cujus generis est illud *Suidae* in παγανά. Verum etiam vidi, ubi verbum habet adjunctas interpretationes, deinde vero subjectum locum aliquem auctoris, ad quem illae interpretationes plane non pertinent. Ejus generis illustre exemplum est apud *Suidam* in Εὐαρέσατον, quod ille interpretatur μικρὸν, παχέως ἀδιακρίτως. Deinde addit; ἢ ὁ Ἀπόστολος· ἢ ἡ ὑπερίσατον ἀμαρτίαν. In quo manifestum est, vel ex illo: ἢ ὁ Ἀπόστολος, in illis interpretationibus, non ad locum Apostoli, sed ad alia, respectum esse. Sic idem *Suidas* in Αἶσν, propolita interpretatione ξηρὸν, & adjectis duobus locis, in quae ea interpretatio convenit, adponit tertium καὶ αἶσα· καὶ τὰ ἅ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ φόβου ἦν &c. in quem interpretatio illa non cadit, (*n*) quique adeo sine interpretatione positus est.

IX. Canon *nonus: Hesychius ponit ante interpretationem non modo verbum, quod interpretari volebat, sed addit etiam interdum aliud, ex quo intelligatur, ex quo loco petita glossa sit.* Hujus canonis exemplum insigne est in ἐνυπνιάσθησαν, sub finem τοῦ στοιχείου Λ. cui adscriptum est ἐναρίσθησαν. Nam id esse loco suo motum, & ad suum locum revocandum *Gatakerus* monuit, & res ipsa loquitur; legendumque adeo, ἐνυπνιάσθησαν ἐπεισόθησαν, (sublato commate) ἐνεμάσθησαν, ἐσφαλείσθησαν. Sed quis non videt, τὸ ἐπεισόθησαν non esse interpretationem τοῦ ἐνυπνιάσθησαν, sed adjectum ab Hesychio, ut indicaret hoc magis, se locum Epistolae ad Ebraeos explicare velle. Huic simile est illud, quod idem Hesychius habet: Ἀρίσθερσε, ἐπόδωσε: ubi post *Bentlejum*, virum summum, recte monuit *Albertus* V. C. (Peric. Crit. p. 65.) legendum ἄς' ἴσθερσε ex Hom. Il. μ'. 462. Nam ibi tantum verbum explicatur.

Plures fortasse constitui possunt ejusmodi canones, sed ii aut tironibus quoque faciles, pendentes nempe a legibus troporum, qualis est, quem septimo posuimus loco, aut nobis nondum observati: quos speramus *Albertum V. Cl.* nobis propediem explicaturum, qui permultos annos, id quod non uno specimine jam omnibus probavit, feliciter in *Hesychio* tractando versatus est, & nunc, ut audio, cum maxime in eo edendo laborat. Nobis quidem videntur hi nostri sufficere posse tironibus ad indolem rationemque Glossariorum cognoscendam; ut deinde, quod nos maxime efficere volebamus, quomodo iis uti debeant, eo facilius ostendi possit.

Ceterum non dubito, quin hac tota disputatione effectum etiam illud sit, ut intelligatur, id quod supra jam posuimus, Glossaria vel propter corruptelas, vel propter res reconditas, vel propter modum denique vocabula interpretandi, difficultate magnaque obscuritate laborare. Quare, si quis velit iis libris recte in interpretando uti, ab eo postulamus, *ut fit in legendis Graecis scriptoribus multos annos diligenter versatus.* Hac lege arcemus ab his Graecae eruditionis, ut Heinsius vocat, σφυζηνίους omnes eos, qui Graecas literas vix attigerunt, neque plus didicere, quam a praeceptore domestico, vel alio, qui ultra Lexica vulgaria non sapiebat, per pueritiae tempus potuere; neque post, ad disciplinas, quas altiores vulgus vocat, delati, de Graecis scriptoribus, eorumque interpretibus bonis, cum veteribus, tum novis, perlegendis cogitarunt; qui melius sane sibi famaeque consulerent suae, si systematum & compendiorum suo-

(*m*) *Misc. Posth.* c. 45.

(*n*) V. L. Bos *Animadv.* p. 145.

ſuorum anguſtiis ſe potius continerent, quam interpretari & ex antiquitate illuſtrare ſcriptores cum divinos tum humanos auderent. Fieri enim non poteſt, quin magno conatu nihil agant, & cum ceteris interpretationis ſubſidiis, tum his Gloſſariis perverſe utantur, quae illi ſaepe intelligere nullo modo poſſunt. Summi viri, *Heinſius*, *Pearſonius*, *L. Boſius* aliique vere dixere, *Heſychium* magnam lucem praebere Interpretationi LXX. ſeniorum, idoneiſque exemplis demonſtravere, & Interpretationem illam contra *Heſychio*; idemque de *Suida* dici poteſt, ſed ut illam tu lucem ſentias, verſatiſſimus iis oportet in illa Interpretatione legenda & cum Ebraico textu comparanda. Juvat librorum N. T. interpretem *Heſychius*. Fateor. Sed oportet hos non modo familiares ſibi reddiderit ante, & Theologos Graecos cognoverit, e quibus Heſychius profecit, ſed etiam rationem & conſuetudinem *Heſychii* in gloſſis explicandis, magnam denique antiquitatis & eccleſiaſticae & profanae ſcientiam tenere. Prodeſt in reliquis ſcriptoribus graecis explicandis *Heſychius*, prodeſt *Suidas*, profunt *Gloſſae Labbaei*: ſed ei, qui ſcit uti & poteſt, hoc eſt, in antiquis ſcriptoribus verſatiſſimo, ut quorſum reſpexerint, ad quos ſcriptores, ad quam aetatem, ad quam formam loquendi, judicare poſſit; rerum porro antiquarum, & linguae Graecae, quatenus a rerum ſcientia pendet ejus cognitio, quae eſt illius longe nobiliſſima pars, perito, & qui uſu & exercitatione ἀξίνωσιν judicandique facultatem, ſive comparaverit ſibi, ſive auxerit, ut, qualis unaquaeque gloſſa ſit, abſolutene verbum explicetur, an ad locum aliquem formulamque dicendi reſpiciatur, conjectura aſſequi poſſit, etiamſi locum ipſum aut formam dicendi ignoret. Atque in hoc poterit *Albertus V. C.* multum, inprimis mediocrium hominum imbecillitatem, juvare, ſi non modo indicabit, unde quidque ſumtum ſit, quoad opus eſt & fieri poteſt; quo nomine & *Kuſterum* de *Suida* praeclare meritum ſcimus, & ipſum de *Heſychio* meriturum, egregiis illis ſpecimiribus in *Periculo Critico* & in *Obſ. Miſc.* editis inducti confidimus; ſed etiam, quia hoc fieri ſemper non poteſt, quod in ea re caſus etiam & fortuna quaedam dominatur, & quaedam ſunt e deperditis ſcriptoribus, ſi ſignis adpoſitis iſtas gloſſas notabit, quibus moneantur lectores non ſatis docti & exercitati, ea gloſſa ad certum locum auctoris alicujus aut certam formulam loquendi reſpici, enm locum nondum inventum. Ceterum, quoniam, quae hic ab eo, qui Heſychio recte uti velit, poſtulavimus, jure a nobis poſtulari, ex iis, quae in ſuperioribus diximus, ſatis intelligitur; illud unum tantum paucis exemplis confirmabimus, quod diximus, rerum antiquarum, linguae Graecae interioris ſcientiam & Theologorum Graecorum lectionem requiri. *Heſychius* Χαϱακτῆϱ interpretatur ὁμοίωσις. Non dubito, reſpexiſſe eum ad *Ebr.* I. 3. inductus idoneis Theologorum Graecorum locis. Sed ea interpretatio ambigua eſt. Poteſt enim & Ariana eſſe, & orthodoxa. Hic, ſi ſciremus, unde petiſſet illam, res nihil difficultatis haberet. Sed mihi tamen orthodoxa videtur, modo recte iotelligatur, & ex aliquo bono Theologo Graeco petita. Nam etiam Chryſoſtomus ad eum locum hoc verbum interpretatur, per τὸ ὅμοιον εἶναι, ſed addit χϱὴ πάντα, καὶ ὑσίαν, cujuſmodi quid etiam in eo Theologo adjectum videtur fuiſſe, e quo *Heſychius* hic profecerat. Contra, quod, in editione *Schreveliana*, in notis, ad eundem locum refertur Ἀπαύγασμα, ἁλὶς φίϛ⸗, non probo, nec ei loco convenit. eſt enim potius *exemplar plane expreſſum*, *imago viva & abſoluta*, aut ſimile quid, eo fere ſenſu, quo *Philo de Plantatione Noë* (*o*) (qui locus *Philonis* accommodatior eſt, eo, quem Viri docti e libro *de opific. mundi* vulgo adducunt) Sanctuarium templi vocat ἀπαύγασμα ἁγίων, μίμημα οὐϱανίου. Τὰ ἅγια intellige de coelo, ut eſt etiam in Epiſtola ad Ebraeos. Idem Heſychius Ἐτυμπανίσθησαν interpretatur ἐκπιμάσθησαν, ἐσφαιρίσθησαν. Ea gloſſa pertinet ſine dubio ad *Ebr.* XI. 35. & veram iſtius loci, ut mihi videtur, ſententiam exprimit. Sed hoc quomodo quis imperitus Graecae antiquitatis intelligere poſſit? Intellexit quodammodo *Gatakerus*, qui de illo verbo late agit *Adv. Poſt. c.* 46. Sed multo melius intellexiſſet, ſi, aut legiſſet, aut in memoriam revocaſſet locum *Zoſimi* (*p*) ubi Rufinum narrat juſſiſſe Lucianum Comitem Orientis σφαίϱαις μολιβδίναις κϱὸ τοῦ τϱάχηλ⸗ πλήξαι, eumque ex illis verberibus mortuum eſſe. Nam illud σφαίϱαις μ. π. eſt σφαιϱίζαις, & eſt *ſupplicium plumbatarum*, cujus ſaepe in *Codice Theodoſiano* fit mentio, illuſtratum a *Meurſio* & *Cangio* in v. πλυμβάτου, πλυμβατίζω, & *Gothofredo* ad *Cod. Theodoſ. l.* 2. *de quaeſtionibus*. Nempe τύμπανον eſt etiam flagellum, e loris v. c. membranaceis: unde gloſſae min. interpretantur *tomex*. *Heſych.* τύμπανα, δϱεμάπια, σφακτήϱια, quae gloſſa etſi eſt corrupta, tamen videtur ſimili modo τύμπανα explicaſſe. Neque id notationi τοῦ τυμπάνου repugnat, aut conſuetudini Graecorum, quibus etiam σκέλ⸗ de *flagello* dicitur, ut docet *Voſſ. ad Catul. p.* 223. qui inde notum illum *Pauli* locum explicat 2. *Cor.* 12. 7. Sed extremis loris innectebantur *globuli plumbei*; unde ejuſmodi flagello aliquem caedere, dicebatur σφαιϱίζειν. Eo autem ſupplicio ſaepe martyres affectos indicat locus *Prudentii* a

Go-

(*o*) L. II. p. 221. ed. Franc. (*p*) V. 2.

Gothofredo allatus, qui plane convenit cum loco *Zosimi*, e *Martyrio Romani in Parisieph. H.* 10. *cf.* 116. *f.*

Tundatur terga crebris ictibus,
Plumboque cervix verberata extuberet.

Et quoniam, ut e *Terentio* intelligitur *Phorm. I.* 4. 42. (Ego plectar *pendens*) flagris caedendi, manibus vinctis, ſuſpendebantur, ut melius caedi poſſent; propterea *Heſychius* addit ἐκρεμάσθησαν. Exemplo etiam eſſe poterit, praeter alia, quod *L. Bos Animad.* p. 167. *e Catena Patrum* ad explicandum *Suidam* in Ἀδιαθέν attulit, qui locus ante a nemine intelligebatur. Editum erat a *J. Rutgerſio* Gloſſarium parvum, in multis corruptum & perobſcurum. Sed poſtquam a *Struvio* animadverſum, eas Gloſſas ex *Oppiano* eſſe *, ſtatim ſanata pleraque & lux multa affuſa. Sed regulas quaſdam conſtituemus, quibus juvari non ſatis exercitatos in ea re poſſe putem, inprimis in ſacris literis interpretandis, quaeque e ſuperioribus canonibus intelligi poterunt.

Primum ergo videndum, *an verbum in Gloſſario totidem literis jaceat, quot eſt in contextu ſcriptoris, quem interpretari volumus.* Haec regula locis, ſupra allatis, ad *canonem* 1. confirmata, perraro fallet, neglecta ſaepe ſui neglectum ilciſcetur. Atque ea quoque me movet, ut *Heſychium* putem voluiſſe in verbo Ἐνυμπαιόθησαν interpretari locum *Paulli*, quia verbum totidem literis eſt apud Paullum; cum is contra πυμπαίζει, in quo ad alium ſcriptorem reſpiciebat, aliter interpretetur, quoniam id verbum, ut bene ſcio, etiam alias ſignificationes habet: quo accedit etiam id, quod *ad canonem nonum* ante diximus. Τὰ Βάθη *Heſychius* explicat τὰ ἀχώρητα, τὰ ἀκατάληπτα. *Gujetus* reſpici putabat ad *Rom.* XI. 33. Falſo. Non erraſſet, ſi regulam noſtram ſecutus eſſet. Vidiſſet, reſpexiſſe *Heſychium* ad illa verba *Paulli:* (*q*) Πνεῦμα ἐρευνᾷ πάντα, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ, ut *L. Bos* (*r*) jam monuit. Ceterum, hac regula adiubita, *Millius* invenit, prope quadringenta vocabula *Novi T.* ab *Heſychio* illuſtrari. (*s*)

Altera regula haec eſto: *Non debemus iſtas interpretationes neceſſario certas putare, ſed judicium adhibere & cum contextu & re ipſa comparare.* Nempe gloſſae ejuſmodi ſaepe tantum docent, quomodo Grammaticus, aut Theologus unus itemque alter, verbum certo loco poſitum ſit interpretatus. At quemadmodum interpretationes librorum in aliam linguam, etiam eo tempore factae, quo utraque lingua adhuc viva erat, tamen non ſunt abſolute certae; ita etiam gloſſaria non ſunt magis ab erroribus libera, atque ii fuere, e quibus ſunt congeſta: inprimis cum ſciamus, interpretationes verborum e ſacris libris aut e ſacra doctrina in univerſum, ab iis interdum ex minus recte ſentientibus Theologis repetitas eſſe, & in quibuſdam verbis explicandis ne orthodoxos quidem conſenſiſſe. *Suidas* Ἐφρίαξαν explicat ἐπεσχέθησαν, e *Pſalm.* II. 1. Eam interpretationem e Theologo Graeco petiit. Sed alius, nempe *Theodoretus*, ad illum locum, ut *Kuſterus* monuit, reddit ἐλαφοθύμησαν. Uter rectius explicaverit, lectoris judicium eſt. Idem *Suidas:* Αὐτολόχοῦ. αὐτογέννη. ὁ Ζεὺς ἀγέννη. *Heſychius:* Αὐτολόχοῦ. Ζεὺς ἀγέννη. αὐτογέννη. Quae ſunt manifeſte falſa & ex *Orphei* lacunis, ſuppoſititiique *Hermetis* repetita, ut egregie *Heinſius* oſtendit. (*t*) Itaque *Heſychius* interdum ejuſdem verbi plures interpretationes, ad eundem locum reſpicientes, eque variis auctoribus depromtas, adducit, & lectori optionem relinquit.

Et quoniam Gloſſaria ſaepe in ſingulorum verborum interpretatione ad certam formam loquendi reſpiciunt; ſi locus non tenetur, ad quem reſpexerunt: aut videndum, num quod exemplum ſuccurrat, in quo verbum eam ſignificationem habeat, aut e propria ſignificatione verbi judicandum, quibus aliis verbis junctum, eam vim habere poſſit, quae ei tribuitur, ut ad alia quoque loca eam interpretationem transferre poſſis. *Suidas* Ἀζίωτον interpretatur κακόν, ἀνδρός, ἀδυνατῆν: eodemque fere modo *Heſychius*. Gloſſae autem ἀζίωτον, *qui male vivit.* Haec omnia vocabulum per ſe non ſignificat. Sed ſi ſibi occurrat, Graecis dici ἀζίωτον βίον, Latinis *vitam non vitalem*, pro vita miſera & injucunda, quae pro nulla vita habenda ſit, v. c. apud *Zoſ.* V. 24. facile intelligas, ad hanc formam reſpexiſſe *Suidam* & *Heſychium*. Itaque facile deinde judices in aliis locis, ex ſimilitudine aut diſſimilitudine loqueodi, an ea ſignificatio locum habeat nec ne. Sic in illis, quae ſupra poſuimus, ιο Ἄζρωλ & Ἀλαῦμαι, e propria utriuſque verbi ſignificatione judicare licet, quando ἄζρωλ pro ἀνελεῖν, & ἀλαῦμαι pro λυπῶμαι, dici poſſit; nempe illud, ubi homo beſtiam; aut beſtia infirmior fortiorem effugit; hoc autem, cum περὶ κερατείων, ut in loco *Ariſtophanis*,

(*q*) 1. Cor. II. 10. (*r*) Animadv. p. 135. (*s*) In prol. ad N. T. p. CI. ed. Oxon. (*t*) *Ariſtarch.* 3. p. 89.

* [Vide omnino *Miſc. Obſ.* IX. 1.]

nis, a *Suida* laudato, aut πρὸς μάχλω, aut simile quid, adjectum sit. Θύραξ & καρδίαν veteres interdum interpretantur στόμαχον. Atque illud hoc sensu est apud *Eusebium*, (v) ubi etiam *Rufinus stomachum* interpretatus est; hoc apud *Thucydidem* in nobili illa ῥῖνες de peste. (x) Sed si velis hanc vim verbi ad alia loca interpretanda adhibere, videndum est, quibus aliis verbis a medicis, hoc sensu, verba illa jungantur, aut quibus juncta, de *stomacho* intelligi possint: qualia sunt ἀναγωγὴ apud *Eusebium*, & ἀναῤῥῖψαι apud *Thucydidem*, κένωσις & similia. Sed hoc cum non possit fieri, nisi ab eo qui consuetudinem linguae Graecae jam egregie perspectam habet; intelligitur, difficilem esse in hoc genere Glossariorum usum.

Haec sunt, quae hoc tempore de usu Glossariorum Gr. dicenda habui. Nam quae praeterea dicere poteram, ea e canonibus supra propositis per se intelliguntur. Reliqua usus & exercitatio docebit, cujus indocilis est disciplina.

(v) H. E. VI. 3. (x) II. 49.

LECTORI

S. D.

J. ALBERTI.

Quum in superioribus Cl. Suiceri Specimen alterum, *una cum* Excerptis *Epistolarum ineditarum, dederim, in quibus frequens* prioris *cujusdam* Speciminis *mentio, quod ab eo demum tempore in manus meas incidit; idem hoc loco inferendum curavi, quod a paucissimis visum sit. Prodierat forma majori.*

ERUDITO

ET

LITERARUM GRAECARUM

STUDIOSO LECTORI

S. PL. D.

JOH. CASPARUS SUICERUS,

LINGUAE GRAECAE IN SCHOLA TIGURINA PROFESSOR PUBLICUS.

Hesychio, *Grammatico Alexandrino, primas, inter Lexicographos veteres, deferunt Viri. Linguae Graecae perititissimi. Ex infinitis paucos audire juvat. Nicolaus Fullerus eum* eruditissimum *vocat* Lexicographum. *Magnus Casaubonus* eruditissimum Grammaticum; doctissimum Criticorum; Glossographorum longè principem *appellat. Doctissimus Heinsius testatur*, in Hesychio non Graeciae totius modò, sed ex parte & Orientis eruditionem conclusam jacere. *Idem, eum* mirae ac profundae eruditionis Grammaticum; abyssum eruditionis veteris; principem interpretum Graecorum; & *ejus Glossas*, incomparabiles Glossas *nomi-*

minat. Docet quin etiam, eum universae nobis Graeciae deperditae thesauros reliquisse. *His* σύμμυστος *Cl. Salmasius, cui* Glossographorum optimus; *& Meursius, cui* vir omnis antiquitatis peritissimus, *& ejus Lexicon* praestantissimum Lexicon, & antiquae eruditionis penu. *Hisce (ut alia Clariss. Scaligeri, Gatakeri, Bocharti, Croii, &c. nunc quidem, testimonia taceam) encomiis, Virorum aliorum doctissimorum* κελεύσμασιν, *ipsius quin etiam Hesychii sedula jam olim lectione excitatus & inflammatus, qua ratione tantus Thesaurus Graecae linguae cultoribus familiarior, quam hactenus ob exemplarium inopiam fuit, reddi posset, solicitè cogitare coepi. Ejus ergo editionem novam multa suadebant, longè plura dissuadebant. Dissuadebant innumera, quibus omnes ferè scatent paginae,* σφάλματα. *Dissuadebat profunda Autoris hujus, ac proinde investigatu, nedum captu, difficilis eruditio. A proposito me summa illius deterrebat audacia, ne dicam malitia, qui testimonia Autorum, sine quibus Hesychius mutilus est & mancus, & ne à doctissimis quidem satis intelligitur, pessimo sacinore, ut doctissimus loquitur Bartbius*, Lexico huic demsit. *Literarum tamen Graecarum me tandem vicit amor. Studiosè igitur, quaecunque ad hoc Lexicon, aliquo saltem modo restituendum atque illustrandum facere videbantur, ex optimis quibusque Scriptoribus tam Graecis quàm Latinis sedulò collegi. Ne autem vel aliorum, vel meas Orbi obtrudere videar conjecturas, Hesychium, qualis ad nos pervenit ex editione Veneta, Florentina, Basileensi, & Hagenoënsi; aliàs nec vidi, nec, an sint, satis novi; sine ullâ mutatione integrum exhibeo, adeòque Lectori liberum relinquo, ut vel in Notis expressas recipiat emendationes, vel meliores & certiores sua excogitet* ἀφυσίᾳ. *Quanquam verò de totius operis absolutâ, vel etiam Aristarchis grata emendatione me nihil praestare posse cernerem, aliquid tamen, post tot tantorum Virorum vota, conari, quàm tam eximium Thesaurum reipublicae diutius invidere literariae malui. Imò, ne temerarius haberer, laboremque, cujus me deinceps fortè poeniteret, susciperem, praefens Specimen praemittere, doctorumque de eo judicia colligere consultum putavi. Omnes igitur, quibus literarum Graecarum incrementa curae sunt atque cordi, quâ par est observantiâ etiam atque etiam rogo, ut, quid de meo sentiant proposito, & qua ratione novam hujus Lexici editionem, prioribus omnibus longè correctiorem & utiliorem adornandam judicent, candidè aperire, mecumque quam primum benignè communicare ne dedignentur. Id si ab ipsis impetravero, maximo me beneficio affectum agnoscam, atque, ut de illis quoque bene merear, operam dabo. Tiguri*, XII. *Kal. Decembris, anno Christi* MDCLXII.

TESTIMONIA QUAEDAM SELECTIORA DOCTORUM VIRORUM DE HESYCHIO.

ALDUS MANUTIUS

ad Jo. Jac. Bardellonum, in *Praefat. Edit. primae.*

Agimus tibi, quas possumus, gratias, & nostro, & studiosorum nomine, qui hoc ipso libro usuri sunt. utentur autem eo omnes, quicunque capti amore bonarum literarum non cessant exemplaria Graeca nocturna versare manu, versare diurna, idque ob plurimam, quae in eo est, dictionum copiam. &c.

HENR. STEPHANUS

Praefat. ad Indic. Thesauri Gr. L. p. 230.

Habet Hesychius non solum Laconica quaedam, Argiva, Arcadica, Boëotica, Cretensia, Salaminia, Macedonica, Thessalica, Pamphyliaca, Sicula, Syracusana, Tarentina, aliaque plurima: sed etiam AEgyptiaca, Persica, Lydia, Scythica, Celtica, aliaque aliarum gentium vocabula, quae nihil omnino cum Graeca lingua commune

habebant, sed ei barbara erant. — — Quid quod Hebraicas etiam voces apud eundem Lexicographum legimus? — — [Conf. omnino ejus *Praefat.* insertam *Tom.* I. *Thes. Gr. L.* p. 1826.]

IDEM *in Indice*, ad v. Ἐπανωδίζειν, p. 943.

Aliud est Hesychii, aliud Editionum Hesychiani Lexici auctoritas.

THEODORUS CANTERUS

Var. Lect. L. I. c. 18.

Hesychius Grammaticus doctissimus. Hunc ante vigesimum annum emendare se dicit *ibid.*

HADRIANUS TURNEBUS

Adversar. l. XXX. c. 38. notat,

Hesychium debere numerari pro centum millibus testium.

HADRIANUS JUNIUS

Append. ad Animadverss. p. 397. *Ed. Arkel.*

Tot sunt insanabilia in Hesychiano Dictionario ulcera, eaque plane Telephia, ut Peliadae hasta opus sit, hoc est, Achille quopiam, quo inde remedium petatur, qui ea inflixit, nempe ut qui errores in describendo per negligentiam commisit, majore studio eos recudat, & corrigat.

JULIUS CAESAR SCALIGER

de Plantis L. I. p. 64.

Hesychius *Sideriten* lapidem facit alium ab *Herculeo*. — — Credo illius seculum fuisse admodum βαρβαρικὸν. Multis etiam deprehendere licet, eum congessisse in illud horreum simul enm frugibus etiam scarabaeos cum suis tabernaculis, dum omnibus ex areis omnia converrit sine vanno aut cribro. [Conf. ejusd. *Exercit.* ad Cardan. p. 451. 455. &c. & Reines. ad Vorst. *Epist.* 26.]

JOSEPHUS SCALIGER

in *Primis Scaligeranis*, p. 90. *Ed. Tan. Fabri.*

Hesychii & Erotiani Lexica ad Hippocratem intelligendum maximo erunt adjumento: quorum hic ex professo ipsius Hippocratis dictiones exactissime perpendit enarratque; ille vero fuit optimus Grammaticus.

IDEM in *Scaligeranis*, quae dicuntur *Altera*, p. 109.

Hesychius *est un tres-bon auteur. Nous n'avons que l'Epitome; les citations sont omisses.*

IDEM L. I. *Epist.* 84.

Quod legimus apud Hesychium [de voce Μανὰς] plane ex Theologis illis [veteribus] est, ut alia multa apud illum eruditissimum Glossographum.

FLORENS CHRISTIANUS

ad Aristoph. *Vesp.* vs. 542.

Hesychius bonus & antiquus Glossematarius.

Ibid. ad *Pacem*, vs. 198.

Hesychius, cujus Glossas neque integras habemus, neque semper fide dignas.

BONAVENTURA VULCANIUS

ad Callimach. *Hymn. in Dian.* vs. 10.

Hesychius, cujus Lexicon pro thesauro Linguae Graecae duco.

IDEM

TESTIMONIA.

IDEM *in J. Meurſii Gloſſarium.*

Οὐ ἅπᾳ Ἡσυχίου παρῶν τόδ' ἐ κεφαλητίς·
Οὐδ' ἅπᾳ Ἡσυχίου τῆδ' παλαιᾶν πίλε[ῖ].

ISAACUS CASAUBONUS

ad Diogen. Laërtium, in *Notis* ad L. II. (Ἀρίστιππος) p. 41.

Heſychius Ὀλόχαυτα, ἐξύχαυτα interpretatur; quem qui reprehendunt, non tam ipſum, Grammaticum diligentiſſimum, quam eos Authores, qui ita uſurparant, culpant.

IDEM ad Sueton. L. I. c. I. p. 5.

Heſychii, doctiſſimi Graecorum Critici, Notam ſaepe miratus ſum: Καισάρια, ἔκκαισαρίαμαι. An dicemus vocem veteris Graeciae eſſe καισάρεα? an fallitur ille in vocibus Latinae *caeſaries* interpretatione? Poteſt & Syriaca vox eſſe, ut aliae multae in eo Authore. &c.

IDEM *Lection. Theocritic.* cap. III. p. 247.

Solet ille Grammaticus (Heſychius) difficiles quoſque locos principum Poëtarum in ſuos commentarios transferre & explicare. &c.

IDEM *Animadv.* in Athenaeum, L. I. c. IX. p. 31.

Doctiſſimum illum Grammaticum (Heſychium) ſcimus fuiſſe Chriſtianum, contrà quam fit quibuſdam viſum. &c.

Ibid. l. VII. c. XI.

Heſychius, Gloſſographorum longe princeps.

Ibid. l. V. c. IX. p. 357.

Saepiſſime obſervavimus, in doctiſſimis illis Gloſſis (Heſychii) confuſas eſſe duarum affinium vocum interpretationes.

IDEM in *Epiſtol.* 198. (*Ed. Graev.* 1656. 4.)

Equidem ita ſemper judicavi, omnium veterum Criticorum, qui hodie extant, eruditiſſimum illum eſſe. (*Ep.* 204. *Ed. Almelov.*)

IDEM *Epiſt.* 265. (310.)

Heſychius, omnium veterum Criticorum, quos habemus hodie, longè, ſi quid judico, doctiſſimus, & ſerio Graecantibus apprime utilis. [*Ibidem* ſaepius.]

DAN. HEINSIUS.

in Literis ad Putſchium datis A. 1603.

In Heſychio locos quingentos reſtitui, & quotidie numerum augeo, cum per gravidam licet.

IDEM ad Silium Ital. l. 119. p. 338.

Τάμνω reddit Heſychius συντίθεμαι, non quod τάμνω per ſe quid tale deſignet: nugae enim merae; ſed quod id ſit in loco illo, ubi cum ἔγω jungitur, ut *Iliad.* r. non ſemel, quem locum reſpicit Grammaticus ille. Quae monemus, ut ſciant alii quando rudiores, quomodo cum fructu in eximio illo Graecae linguae Prytaneo verſari debeant; quod multos fallit ſaepenumero. Sed de hoc commodius alias aliquando, ut ſperamus.

IDEM *in Lect. Theocrit.* p. 349.

Heſychius, priuſquam exſectus eſſet † ἄνδρα a crudelibus Grammaticis, &c. (Conf. p. ſeq.)

TESTIMONIA

Ibid. p. 377.

Puer admodum ante aliquot annos — — aliquamdiu cum graviſſimo languore luctatus in aedes paternas me ſubduxeram, ubi pleraque in *Theocritum* notabam, totum *Athenaeum* & *Suidam* percurrebam, multiſque locis juvabam; *Heſychium* autem, mendis infinitis corruptum, ſupplebam emendabamque, ut alibi a morbo quieſcerem.

IDEM *Not.* in Horat. p. 51. (Ed. 1612.)

Male Epitomator Heſychii: Ἀπορρῆξις. &c. quod eſt falſum. Eſt enim ipſa mutilatio. Talia multa ſunt aut a mala manu in doctiſſimo Auctore iſto, aut defecta. Quod, ſi Deus volet, aliquando in Editione ejus oſtendemus.

IDEM *Introduct. in Heſiodi Opera & Dies*, c. 6. p. 225. (Ed. 1613.)

Antiquarum omnium Gloſſarum Epitomator, earum praeſertim, quae ad Homerum ſpectant, Heſychius.

Ibid. c. 12. p. 247.

Totum Grammatici illius Lexicon, nihil praeter Gloſſas Auctorum continet.

IDEM, *in Prolegom.* ad *Ariſtarchum S.* pag. 663.

Ex Interpretum Theologorum Commentariis —— Heſychius, qui plenus talium, deſcripſerat. —— Ante plures annos adoleſcentes admodum Scriptorem illum emendavimus, vera ac legitima ab alienis ac ſpuriis diſtinximus. [*Joſ. Scaligero* haud dubie auctore, ait Fabricius *Bibl. Gr. Vol.* IV. p. 550.]

In *Ariſtarcho S.* p. 704. *Ed. in fol.* A. 1639. (in 8. A. 1627. p. 9.)

Heſychius, in quo non Graeciae totius modo, ſed ex parte & Orientis eruditio concluſa jacet.

Ibid. Pag. 706. (14.)

Mirae [*al.* ſummae] ac profundae eruditionis Grammaticus Heſychius.

Pag. 708. (18.)

Abyſſus eruditionis veteris Grammaticus Heſychius. [Locum hunc deſcripſit Sixt. Amama *Antibarb. Bibl.* IV. 8. p. 640.]

Pag. 713. (29.)

Heſychius, qui plurimis in locis Sacros erudite Codices interpretatur.

Pag. 753. (116.)

Heſychius, non levis auctor; cujus certe Gloſſae maxima ex parte, quod in eo locis infinitis obſervavimus, ad explicandos Helleniſtas, ac praecipue τὰς Ἑβδομήκοντα, videntur comparatae.

Pag. 865. (330. ubi paullo aliter.)

Heſychius doctiſſimus Auctor, qui & nonnunquam voces Orientis ex eruditorum hominum ſententia interpretatur.

Pag. 874. (350.)

Eruditiſſimae, quae Heſychio aſcribuntur, Gloſſae, & quae magna ſui parte, quod in noſtris ad Auctorem illum emendationibus non raro obſervamus, Helleniſticas exponunt voces.

Pag. 915. (440.)

Heſychius, qui plurimas non Foederis antiqui tantum, ſed & quaſdam Novi Gloſſas conſervavit.

Pag. 935. (484.)

Heſychius, qui univerſae nobis Graeciae deperditae theſauros reliquit.

Pag. 938. (488.)

Doctiſſimus Heſychius, eruditiſſime, ut omnia. [Ita vero paſſim. Vid. p. 957. & mox.]

IDEM

TESTIMONIA.

IDEM *in Exercitat. S. in Nov. Teſt.* Pag. 98.

In quo Auctore (Heſychio) emendando, niſi qui varia Linguarum cognitione inſtructus accedat, fruſtra ſit neceſſe eſt.

Ibid. pag. 121.

Graecae eruditionis princeps Heſychius.

Pag. 123.

Fundus eruditionis Heſychius.

Pag. 144.

Erudite, ut omnia, Heſychius. [Similiter *pag.* 278. 389. 416. 481. 500. &c.]

Pag. 152.

Eruditionis Graecae fons, Heſychius. [conf. p. 444.]

Pag. 282.

Norma interpretandi Veteres, Heſychius. [conf. p. 286. 458.]

Pag. 288.

Doctiſſimus Interpretum (Graecorum) Heſychius. [Sic & p. 467. 468. 581.]

Pag. 316.

Princeps eruditionis antiquae, Heſychius.

Pag. 388.

Eruditiſſimus Veterum Heſychius.

Pag. 475.

Qui non ſemel Helleniſtas interpretatur, Heſychius.

Pag. 479.

Heſychius, in cujus Gloſſis non pauca ſunt, quae Helleniſtas interpretantur.

Pag. 502.

Quis eruditior in iſtis Heſychio?

Pag. 527.

Optimus Auctor, & a quo magna lux Antiquitati, Heſychius.

GOTHOFR. JUNGERMANNUS ad Pollucis *Onomaſt.* p. 12. (*nov. Ed.*) n. 13.

Et quando tandem Clar. noſter *Heinſius* Heſychium dabit illuſtratum? ἔχ', ἔχ' ὦ φίλ' ἥλιε. Sed —— ——

IDEM *ibid.* p. 421. n. 36.

O *Heynſiane* Sol, quanto exoreris bono Heſychii noſtri! Nos in his tenebris palpamus ſaltem: & tu tamdiu ſinis?

Ibid. p. 451. n. 6.

Peſſimum facinus fecit, quiſquis ille fuit, qui ſuſtulit auctoritates rariſſimas, quibus Heſychium ſubinde uſum fuiſſe patet.

Ibid. p. 753. n. 71.

Diligentiſſimus Gloſſatorum Heſychius. [Conf. p. 532. n. 52.]

Ibid. p. 1239. n. 24.

Optimus Gloſſatorum Heſychius —— alia immiſcet ἀναλήμματα paſſim.

TESTIMONIA.

JANUS RUTGERSIUS

Var. Lect. L. VI p. 561. (A. 1618.)

Vox in alienum locum tranſlata eſt; quod infinitis locis apud Gloſſographos eſt factum. In *Heſychio* quidem, omnium principe, id non raro contigiſſe, *Daniel Heinſius* noſter probare poſſet, niſi illum & occaſio, & ipſius genius, ad alia jam ſtudia vocaſſet.

CLAUD. SARRAVIUS

Epiſt. XIII. Alex. Moro, A. 1639. (p. 19. *Ed. Burm.*)

Ante quadraginta annos ille *Heinſius*, magnae tunc, quam non implevit, ſpei adoleſcens, totum ſe eſſe praedicabat in *Heſychio* adornando: ejuſque editionem, ut opus confectum putares, proxime ſequentibus ſcilicet nundinis, ut moris erat, pollicebatur. Credibile eſt illum eam provinciam *Nicolao* filio dudum demandaſſe. Sed nunc hic tantum cogitat de Ovidio emaculando: itaque occupa. Dignus enim Grammaticorum ille Juppiter, in quo tua deſudet induſtria: tum quia multa habet peregrina, quae non ſunt cuivis obvia; tum quia tot tantiſque ſcatet lectionum monſtris, ut in his debellandis non poſſis exiſtimare operam tuam male poſitam. Omnes certe linguae Graecae ſtudioſos iſto labore tibi devinxeris.

IDEM *Epiſt.* 235. p. 233.

Accuratus Graeci ſermonis interpres Heſychius.

JO. MEURSIUS

Miſcell. Lacon. l. 12. p. 57. (1661.)

Sed Heſychium, virum omnis antiquitatis peritiſſimum, quique ſuos ſine dubio Auctores habuit, quos ſecutus ſic exponit, minime damnandum puto.

Ibid. c. 13. p. 61.

Eſtque ea gloſſa certe ab indocto quodam inſita; qui, in locum cum corruptum incidiſſet, minime mendum animadvertit. Nam, hoc ab Heſychio eſſe uti credam, ſingularis ejus viri eruditio non permittit. Et profecto, praeſtantiſſimo iſti Lexico, quod antiquae eruditionis penu, quaedam paſſim inſerta eſſe ab indoctis, ſatis Viri docti norunt. [Conf. III. 8. p. 230. Paſſim alibi de Heſychio.]

PHIL. JAC. MAUSSACUS

ad Plutarch. *de Fluviis*, p. 1150. *Not.* p. 60.

Heſychius, Graecorum Magiſtrorum probatiſſimus.

Ibid. p. 60. ad p. 1155.

Heſychius Grammaticorum princeps.

IDEM ad Ariſtot. *de Animal.* p. 1241. (Ed. 1619.

Princeps Grammaticorum Heſychius. — — Nihil niſi divinum ab illo Grammatico profertur.

IDEM in *Diſſert. Critica* ad Harpocration. p. 390.

Quis ignorat in Heſychii praeſertim & Etymologi operibus innumeras Gloſſas contineri? — — Heſychius ὁ πάνυ in hoc ſcribendi genere, praeter multa parum uſitata, aut prorſus inuſitata verba ex Poëtis, & aliis Scriptoribus eruta & deprompta, γλωσσηματικὰ multa habet, non tantum Laconica, Argiva, Arcadica, Boeotica, Cretenſia, Salaminia, Macedonica, Theſſalica, Tarentina, Syracuſana, Sicula, Pamphyliaca, & ejus generis innumera; ſed etiam AEgyptiaca, Perſica, Lydia, Scythica, Celtica, Hebraea, Chaldaica, Phrygia, Barbara, aliarumque Gentium vocabula, quae nihil commercii habent cum lingua Graeca; immo ei barbara ſunt. &c. [Gemina ſupra dedi ex H. Steph. *Praef. ad Indic. Theſ.*]

Ibid. p. 391.

Innumera ex Heſychio depromere poſſem, ut probarem, integros illum Veterum Γλωσσογράφων libros in Lexicon ſuum tranſfudiſſe.

IDEM

IDEM ad Harpocrat. v. Ἐπίδικος.

Repetiit bonorum & malorum conſarcinator Suidas; imò quod mirere magis, Grammaticorum κριθοκάπηλος. Heſychius quid ſimile nos docet.

MATTHIAS MARTINIUS

in *Praefat. Cadmi Graeco-Phoenicis*, §. 9.

In Heſychii, eruditiſſimi ſane Grammatici, Lexico multa leges, quae Graecis literis ſcripta non ſunt Graeca: forte uſurpata ab iis Graecis, qui Syriae, Dalmatiae, Italiae, aut Germaniae viciniores erant. Nam conterminorum populorum ſermo, per omnes terrarum tractus, eſt miſcellaneus. Et vulgo notum eſt, olim *Graeciae Magnae* nomine juſtam Italiae partem fuiſſe appellatam. Vid. in Etymol. Lat. v. *Graecus*.

ANDR. SCHOTTUS

Adag. Sacr. p. 129. *Ed. Antv.* 1629. 4.

Heſychius Lexicographus antiquus, ſed valde depravatus.

EUSTATH. SWARTIUS

Analect. I. 1. p. 2.

Heſychius omnium ſui generis eruditione praecipuus, ſed Gloſſographus potius quam Linguae Ariſtarchus.

JOAN. RHODIUS

de *Acia* Celſi, c. 5. p. 30. *Ed. Patav.*

Doctiſſimus inter Graecos Criticorum Heſychius. [*Ita paſſim omnes. Vid.* J. Rutgers. *Var. Lect.* I. 17. J. Vlit. ad Grat. *Cyneg.* vſ. 220. J. Bois. *Collat. Vet. Int. cum Beza* &c. p. 408. Cameron. *Myrothec.* ad I. Petr. V. 4. Alex. Mori *Axiom. Theol.* I. p. 422. &c. &c.]

CLAUD. SALMASIUS

ad Flav. Vopiſc. D. Aurelian. c. 46. p. 563. (*Tom.* II. *Ed.* in 8.)

Multas Latinas gloſſulas habet ille doctiſſimus Grammaticus (Heſychius) quas cum Graecis confundit, non admonito, cui dialecto vel idiomati debeantur; quod faepe impoſuit doctiſſimis hominibus.

IDEM *Exercit. Plin.* in Solin. p. 75. (*nov. Ed.*)

Heſychius voces Latinas interdum inſerit Lexico ſuo.

Ibid. p. 291.

Heſychius Gloſſographorum optimus. [*Paſſim de eo in aliis libris agit.*]

CASPAR. BARTHIUS

ad Claudian. p. 1102.

Heſychio qui teſtimonia veterum Auctorum exſecuit, piaculum inexpiabile fecit: plurima enim bonorum Scriptorum loca paucis verbis illuſtrat doctiſſimus omnium Grammaticorum, quae niſi coram Gloſſis ſuis videas, vix ſentias quam ſint erudita.

IDEM *Adverſar.* L. XLII. c. 26. p. 1918.

Pleroſque difficiliores veterum Poëtarum locos enarrat omnium qui ad nos veteres venerunt doctiſſimus Grammaticus Heſychius. Sed ingenti eruditione opus eſt ut interpretem ipſum capiamus, quoniam peſſimo alicujus ſelis librariae facinore teſtimonia Scriptorum Lexico illi demta ſunt. — — — Metuo ne ultima vox earum Heſychii ut gloſſema poſterioris aevi ejicienda ſit, ut plurimae inſunt luculento operi, quas nullo negotio per paginas ſingulas deprehendas.

TESTIMONIA.

NICOL. FULLER.

Miscellan. Sacr. L. IV. c. 20. p. 559. (Ed. 1650. 8.)

Liquido apparet, Hesychium à Procopio mutuatum, — — quemadmodum & alia sexcenta ejusmodi, vel à Sacris vel ab Ecclesiasticis Scriptoribus sumpta interpretamenta, eum in Lexicon suum accuratissimum transtulisse, eruditis compertum, imò ne ipsis quidem Antipodibus prorsus incognitum opinor. &c.

FRANC. COMBEFISIUS

in *Onomast.* ad S. Andream Cretens. v. Θήν, p. 381. (*Ed. Paris.* 1644. *fol.*)

Hesychius infercitus peregrinis vocibus.

THOM. REINESIUS

Variar. Lection. III. p. 636.

Observamus in Hesychio multa Germanis vernacula vocabula. &c. [Conf. p. 306.]

GODEFRID. SOPINGIUS

ad Isaac. Pontanum Epist. 169. *Ed. A. Matthaei.*

In Hesychio nostro quaedam Celtica vocabula olim offendi, quae data occasione colligam, & tibi mittam.

MERICUS CASAUBONUS

De Ling. Anglica vetere, sive *Saxonica*, p. 229. (*Lond.* 1650. 8.)

Monendus, Lector, in Hesychii Lexico Gr. passim reperiri verba, non alibi apud Graecos qui nunc extant reperienda, quae vel plane sunt Anglica, aut ad Anglica tam propè accedunt, ut ejusdem meritò censeantur originis & prosapiae. Quae quidem verba, quia incertum erat, an Hesychius pro genuinis Graecis, sed jam rarioribus & obsoletis, qualia in illo plurima; an verò pro barbaris, qualibus item refertam esse istam farraginem, veriſſimè Doctorum pridem non unus observarit, exhiberet: &c. [*Sequitur alphabetica ejusmodi vocabulorum series.*]

DIONYS. VOSSIUS

ad Jul. Caesar. *de Bell. Gall.* p. 3.

Sed notandum familiare illi Grammatico (Hesychio) esse, haustas ex S. Scripturae Interpretibus, Aquila, Symmacho, aliis, voces decerpere.

JO. PEARSON

Praefat. Paraenet. ad Versionem τῶν LXX.

Hesychius, quem nemo nisi in Senioribus versatissimus unquam intelliget. — — *Ibid.* Vocibus Laconicis scatet.

IDEM *Vindic. Ignat.* P. II. c. 14. p. 431. b.

Illa verba Hesychii, ut alia complura, ex veteri Lexico transscripta sunt, quo continebantur Nomina propria Novi Testamenti, ad Hebraicas origines satis inepte relata.

JAC. PALMERIUS a GRENTEMESNIL

Exercitat. in opt. Auct. Gr. p. 526.

In tota Graecanica literatura nullus Auctor magis corruptus est, & tantis scatet erroribus, quam Hesychius: & quamvis Athenaei codices in multis locis mendosi deprehendantur, non verebor dicere Hesychium in una pagina plures errores habere, quam

quam Athenaeus in quatuor. Ideo ex eo non ſemper ſecurum eſt antiquiores Auctores emendare.

JO. CASP. SUICERUS

in *Obſerv. S.* p. 139. (*Tig.* 1665. 4.)

Heſychius, Grammaticorum facilè princeps, & medica manu digniſſimus; quam etiam, ſiquidem vitae necisque viſum fuerit arbitro, experietur.

Ibid. p. 148.

Grammaticorum coryphaeus, Heſychius.

JAC. MOSANT. BRIOSIUS

Epiſt. ad Steph. Le Moine, p. 190. (*Ed. Cadom.* 1670. 8.)

Ob id maximè Heſychius magni fit, quod in illius libro recondita, & quaſi è fundo Antiquitatis eruta vocabula, ceu ſcrinioło erutae è fundo maris gemmulae aſſervantur. [Vide & p. 231.]

JO. CAMERON

Myrothec. ad *Hebr.* IV. 3.

Heſychius princeps Grammaticorum.

TANAQ. FABER

ad Anacreont. p. 117. (*Ed. Salm.* 1660.)

Monendum arbitror, multos olim Heſychii purpurae ſuos pannos aufos fuiſſe aſſuere, & optima quaeque corrupiſſe, aliquando etiam detraxiſſe. Idque ita eſſe vel hinc facile intelligas, quod in Praefatione operis id ſe facturum pollicetur, quod ratio praeſtitit. Sciunt Docti quid velim. de Proverbiorum explicatione loquor. Addam & hoc monitum, reperiri in illo pretioſiſſimo Helleniſmi theſauro carbones ex Graeco vulgari, quod hodie Ῥωμαϊκὸν vocant. [Conf. Salmaſ. *Not.* ad Heſych. v. Ἀκατίῳ.]

IDEM L. I. *Epiſt.* 39. p. 108. (Ed. Salm. 1674.)

Heſychium, doctiſſimum illum Grammaticum, & cujus liber pro theſauro eruditis eſſe debet, &c. [Plura ex ejus L. II. dedi ad *Praefat. Heſychii.*]

JO. PRICAEUS

in D. Luc. *Euang.* c. XXIV. 22.

Sciunt qui Vocabuliſtam eum (Heſychium) triverunt, quot numero Novi Teſt. ſit, eius interpretetur.

IDEM in D. JACOB. *Epiſt.* c. I. 17.

Heſychius, quo nullus frequentior in verbis phraſibuſque N. T. exponendis.

THOM. BARTHOLINUS

de Cruce, p. 148.

Heſychius accuratior vocum antiquarum exactor.

J. A. VAN DER LINDEN

in Select. Medic. Exercit. X. §. 123.

Heſychianae Gloſſae, omnium quae ad nos Veterum venerunt doctiſſimae.

TESTIMONIA.

JOACHIM. KUHNIUS

ad Polluc. VII. 13. *Segm.* 48. p. 720. n. 4.

Solet vero Hesychius non respuere sui temporis idiotismos, ut notum est.

BALTHAS. STOLBERGIUS

in *Exercitat. Gr. L.* sive *de Angariis Veter.* §. 1. p. 152. (*Ed. Schurzfleisch.* 1688. 4.)

Est quidem Scriptor ille (Hesychius) Vir verè πολυμαθέστατος, & undecunque doctissimus; cujus Lexicon antiquae eruditionis penu rectè appellat Eruditissimus Meursius. Verum, quod dolendum utique est, ex omnibus, quorum ad nos pervenerunt literarum monumenta, nullum extat, quod à vetustate pejus sit acceptum turpiusque depravatum. &c. [Conf. §. 3. p. 154.]

THOM. GALE

Not. ad Demetr. Phaler. p. 242. (*Ed. Oxon.* 1676.)

Apud Hesychium in litera Γ, vocabula quam plurima praefixum habent Digamma AEolicum (F) etsi ibi simplex sit Γ.

EZECH. SPANHEMIUS

ad Callimach. *H. in Dian.* vs. 165. p. 245.

Hesychius, qui ut solet ad Poëtarum Glossas, ita ad hunc Callimachi locum procul dubio respexit. — — Erudite Hesychius, ut solet. [p. 212.]

IDEM *de Praest. & Usu Numism. Tom.* I. p. 233. *Ed. maj.*

Certe majora lectionum portenta in optimum Auctorem (Hesychium) irrepsisse, vel ea, quae postremo prodiit ejus apud Batavos editio, satis evincit, & quae longe plura adhuc in eodem restant emaculanda: cujus rei luculenta liceret hic mihi dare specimina, qui aliquam operam in emendatione Grammaticorum Coryphaei etiam vix adolescens olim posueram, favente tum his conatibus eosdemque promovente magno *Salmasio.*

Ibid. p. 316.

Magnae accurationis Grammaticus, Hesychius.

THOM. STANLEJUS

in AEschyl. *Pers.* vs. 820. p. 778.

Hesychius, optimus Homeri Interpres. *Ibid.* generalem omnium Poëtarum Scholiasten, eum vocat.

Ibid. in *Agamemn.* vs. 235. p. 790.

Literarum ordinis observantissimus Hesychius.

ABRAH. BERKELIUS

ad Steph. Byzant. v. Ἀσεία, p. 39.

Hesychius, qui se passim in oppidorum situ & nominibus imperitum prodit.

STEPH. LE MOINE

ad Barnabae *Epist.* in *Var. S.* p. 866. T. II.

Quod ab illis habuit Hesychius, vel Origenes, cujus Lexicon insertum Lexico Hesychiano, ut hoc perfectius & magis completum redderet. [Vid. & p. 92.]

IDEM

TESTIMONIA.

IDEM in *Differt.* ad Jerem. XXIII. 6. p. 54.

Quae apud Hefychium, *Ethnicum* Lexicographum, irrepſerunt, ut & innumerae aliae vocabulorum Eccleſiaſticorum interpretationes, ex Lexico vetuſtiſſimo, quod ad illorum elucidationem adornaverat Origenes.

JO. HENR. HOTTINGERUS

Theſaur. Philolog. I. 1. p. 16.

Heſychius, Lexicographus Graecus, Chriſtianus, πλλῶν ἀνδρῶν ἄλλων, &c.

JO. BRAUNIUS

Select. Sacr. p. 412.

Eruditiſſimus Heſychius, in linguis & ſcientiis Orieotalium non mediocriter verſatus.

PETR. KEUCHENIUS

Annotat. in N. T. (Ed. Amſt. 1689. 4.) in *Praefat.* ſub fin.

Adjunxi imprimis Heſychii Lexicon, non tantum quia antiquitate ſua plurimis aliis Lexicis Graecis praeſtat; verum etiam quia ſaepiſſime dictiones Hebraicas & LXX. Interpretibus uſitatas accurate exponit.

Ibid. ad Matth. I. 19. p. 5.

Heſychius in Lexico ſuo nunquam ſatis laudato.

ANTON. VAN DALE

Diſſertat. de Divinat. p. 651.

Notandum eſt, Heſychium (cujus Lexicon vere eruditionis Graecae penu eſt) non tam vulgares vocum ſignificationes, quam quidem eas, quae rariores magiſque inſolitae ſunt, tradere; ot ſic Lexicon ejus quaſi commentarius in Poëtas & alios Scriptores magis obſcuros, aut antiquos, ab eruditis recte habeatur.

JOAN. MILLIUS

in *Prolegom. ad N. T.* §. 1040. p. 102.

In Heſychii Vocabulario cum occurrant explicationes plus 360. petitae ex Scholiis Interlinearibus aut marginalibus Exemplarium N. T., ſeu etiam Lexicis, quae tunc exſtabant Scripturariis, &c.

RICHARD. BENTLEJUS.

in *Epiſt. ad Jo. Millium*, ad calcem *Chronographiae* J. Malelae, p. 34. (*Ed. Oxon.* 1691.)

Dum enim (Heſychius) ex antiquis Scholiaſtis, Grammaticis, Lexicis, quae non contexebaotur κατὰ στοιχεῖον, omni ex parte vocabula corradit, quibus hanc ſuam Συναγωγὴν locupletet & referciat; ſaepe uſu venit, ut ab imperitis Librariis, qui parum accurate ſcripſeraot, vel a ſui ſimilibus Ὁμοιοτελεύτοις in errorem inductus ſit, quaeque nuſquam geotium vel lecta vel audita ſunt, lectoribus ſuis obtrudat.

Ibid. p. 38.

Oportet ut conniventibus oculis haec legerit Heſychius.

TESTIMONIA.

Ibid. p. 39.

Quem errorem (ζ pro ξ) millies erraviſſe eum, ſi hic locus eſſet, nunc poſſem oſtendere. —— —— Habeo alia ſexcenta, quae hac vice condonabitur. Verum hercle ſi unquam uſus fuerit, ut nova Heſychii editio procuretur; qui ut in pudendos errores crebro inciderit, utiliſſimus nihilominus & pene neceſſarius eſt omnibus, qui ad veram eruditionem viam affectant:

Id tibi de plano poſſum promittere, *Milli*,

quinque plus minus millia meridorum me correcturum eſſe, ſi libuerit; quae aliorum ὑπερχέιρα & laborioſam diligentiam hactenus eluſerunt.

Ibid. p. 48.

Sed profecto, non ea eſt Heſychii auctoritas; neque plus habet momenti, quam Clementis & Porphyrii, hominum multis partibus illo doctiorum.

Ibid. p. 55.

Illud alterum Heſychii peccatum eſt ſcutica dignum. Quicunque fuerit *interfector* ille *ſtultorum*, [Vid. Heſych. v. Ἀϊδεσφᾶϊκ] homo ſane metuendus ſine dubio trucidaſſet Heſychium, ſi occaſionem hanc nactus fuiſſet. *Et paullo poſt:* —— Barbariam tuam ulciſcar, mi Heſychi.

Ibid. p. 65.

Antiquum obtinuit (Heſychius) cum depravatum illud protulit ex aliorum fide, nihil ipſe ſuſpicans vel ſollicitus.

Ibid. p. 93.

Heſychius, ut videtur, non leviter tum lippiebat.

IDEM ad Callimachi *Fragment.* p. 358.

Solus enim hoc prodidit Heſychius; autor exigua fide, quique ex mendoſis Codicibus infinita deſumſit.

LUDOLPH. KUSTERUS

ad Suid. T. I. p. 182.

Quod ad Heſychium adtinet; is ſane, ut omnibus conſtat, multas voces ſpurias & adulterinas Lexico ſuo inſeruit, vel ipſe vitioſis Codicibus uſus, vel aliorum Lexicographorum, quibus corrupti libri impoſuerant, auctoritatem ſecutus.

Ibid. T. II. p. 361.

Quis enim neſcit, Grammaticum iſtum (Heſychium) plurimas voces ſpurias & corruptas alba, quod ajunt, linea in farraginem ſuam retuliſſe: adeo ut non videam, quomodo ei ulla fides haberi poſſit, cum quid affirmat, cui uſus & auctoritas meliorum Scriptorum Veterum manifeſte repugnant. *

* Mitius de *Suida* ſuo Kuſterus *Tom.* II. p. 24. *Alius poſtea —— ad marginem adſcripſit; quae deinde ab imperitis hominibus loco prorſus alieno in textum recepta fuerunt. Idem de aliis locis* Suidae, *ſimili modo turbatis, dictum eſto:* NB. *abſit enim, ut in ipſum Suidam hujus rei culpam conferamus.* Et de ipſo Heſychio, ad v. Εὔπνους, p. 1501. *Nullum, fateor, exemplum compoſiti hujus apud Scriptores hodie exſtantes inveni; ſed* NB. *potuit* Heſychius *ſuos habuiſſe Auctores nobis ignotos.* &c. Idem ad Suid. v. Λαῖμα, T. II. p. 420. *Non puto temere eſſe rejiciendum, quamvis ſit vox inſolens, & quae forſan nuſquam alibi reperiatur. Nam multa paſſim apud Veteres Scriptores occurrunt ἅπαξ λεγόμενα, de quorum ſignificatione & etymologia veteribus Grammaticis ſimpliciter credendum eſt.*

IDEM

TESTIMONIA.

IDEM in *Diatrib. Anti-Gronovian.* p. 16. (*Ed.* 1712.)

Vel dici etiam poteſt, Heſychium ipſum (qui eodem, imò majore ſtupore, quàm Suidas, tam recta, quam prava, in Lexicon ſuum congeſſit) gloſſam hanc mendoſam ex alio Lexico deſcripſiſſe, &c.

Ibid. p. 32.

Non infrequenter Grammaticus ille (Heſychius) eaſdem voces duobus, tribuſve, vel pluribus in locis diverſâ facie & forma exhibet: ex quibus plerumque una tantùm forma recta eſt, & vera; reliquae adulterinae.

Ibid. p. 35.

Heſychius *hîc* miro ſtupore —— confudit —— Solenne nimirum eſt Heſychio, verba *duo* vel plura ſimilis ſoni hoc modo inter ſe confundere, & uni ex illis reliquorum ſignificationes etiam tribuere. &c. [Conf. ad Suid. T. II. p. 79.]

Ibid. p. 49.

Heſychius —— ut eſt mirus verborum transformator.

LAURENT. NORRMANNUS

Not. ad Ariſtid. *Orat.* κατὰ τῶν Ἐξοχυμ. p. 155. (*Ed. Lipſ.* 1715. 8.)

Solet enim doctiſſimus ille Grammaticus (Heſychius) Homeri τὰ ἅπαξ εἰρημένα Gloſſemaſi ſuis ſaepe numero infercire.

LAMBERTUS BOS

Obſervat. Critic. cap. 36. p. 152.

Quam ſit corruptum Heſychii Lexicon inſigne & eruditionis plenum, ſatis experiuntur illi, qui quotidie id verſant. A mendis autem ſuis illud omnino liberare atque purgare, hoc opus, hic labor erit. &c.

Ibid. p. 154.

Saepe Heſychius unum verbum ex Poëta ponit, & ſimul totam phraſin explicat. Hinc patet, quantae ſit utilitatis uti hoc Lexicographo ad Auctores Graecos explicandos, utpote qui optime ad ſenſum Auctorum vocabula exponat.

Ibid. p. 155.

Heſychius ſaepe, cum varias vocibus aſſignat ſignificationes, non habet accentuum, ut neque ſpirituum rationem.

Ibid. p. 188.

Solet enim Heſychius aliquando ex Poëtis veteribus explicare epitheta, iiſque expoſitis addere ſubſtantiva illa, quibus junguntur. [Vid. *Not.* ad v. Ἀχάμαν, p. 594.]

TIBERIUS HEMSTERHUIS

ad Polluc. L. VII. p. 803. n. 4.

Eum qui mediocrem in Heſychio operam poſuit, latere nequit, malo ſaepiſſime exemplo, alteram duarum vocum ſimilis pronuntiationis excidiſſe, additamque expoſitionem prioribus eſſe conjunctam.

Ibid. p. 839. n. 83.

Nullus Auctor pejus Heſychio a librariis eſt habitus.

Ibid. ad L. X. p. 1184. n. 54

Heſychius, utcunque diligentiſſimus, in ſimilium vel ſono, vel ſcribendi forma literarum permutatione creberrime commiſiſſe vitia deprehenditur. Pluribus id demonſtratum ivit Eruditiſſimus *Bentlejus Epiſtola* Malalae ſubjecta: ſed illud tamen quodcunque culpae in notarium, quo fuit forſitan in excerpendis vocibus uſus, rejiciendum exiſtimo: potius id ſane, quam ut hominem in pervolvendis Veterum monumentis diligentiſſimum pueriliter erraſſe concedamus.

IDEM in *Addendis ad loc. cit.*

Putabam aliqua ratione Heſychium ejuſque errores excuſari poſſe, ſi culpae non minima pars in ejus conferretur notarium, quo forte in colligendis vocibus & excerpendis fuerat uſus: ſed res incommodo cecidit, ſiquidem hanc ipſe defenſionem Heſychius infirmet; jactat enim in *Prologo*, propria ſe manu totum illud Lexicon deſcripſiſſe, & in ordinem digeſſiſſe; quod cum a nobis credi par ſit, non indigne feret Heſychius, ut cum Eruditiſſimis hominibus etiam credamus, ejus imperitiae errores pleroſque aſſignandos eſſe, qui in iſto deprehenduntur Lexico. * Gratiam vero a re literaria maximam iniret, ſi quis Heſychii recentaret editionem; cujus quidem ſpem nobis non penitus incertam fecit Vir Eruditiſſimus *Lud. Kuſterus*, dummodo non alia negotia, quod nolim, ab hoc eum conſilio revocent.

IDEM ad Polluc. L. X. p. 1351. n. 27.

Etſi re vera ſaepius in ipſum Heſychium mendarum origo rejicienda videatur, tamen ne ſic quidem negari nequit, plura apud eum extare vocabula, quorum nos cognitio perfecta effugit, quaeque adeo non ſine validis rationibus immutari velim.

JO. ALB. FABRICIUS

in *Dedicat. Tomi* V. *Bibliotb. Lat. Mediae & infim. aetat.*

In quo, (Gloſſario Heſychiano) *theſauro* non *libro*, notum eſt quae opes Graeciae lateant, quae lux Sacris etiam Scriptoribus Novi Teſtamenti, & LXX. Interpretibus in illo afferatur. [Plura vid. infra.]

J. P. D' ORVILLE

in *Miſcell. Obſerv. Vol.* II. p. 363.

At ille (Heſychius) ſolet verba iiſdem temporibus, caſibus, flexionibus caeteris proferre, quibus apud Auctores leguntur.

JO. CORN. DE PAUW

Diatrib. de Alea Veterum, p. 52.

Multa Grammaticus iſte egregius vel ipſe ſcripſit, vel ab aliis deſumſit & in uſus ſuos convertit, quae plane inepta ſunt, & a nemine, cui cor recte ſalit, probari poſſunt.

IDEM ad Philen, p. 52. 53.

Optimus Grammaticorum Heſychius — — ut notum, ex Locis & Libris diverſis ſua deſcripſit. &c.

Ibid. p. 76.

Illud —— cum interpretamento ſuo in locum alienum involavit, ut alia ſexcenta apud Lexicographum.

Et haec quidem ex infinitis Teſtimoniis ſuffecerint. Nam (ut verbis utar Cel. J. A. Fabricii Bibl. Gr. *Vol. IV. p. 547.)* „ *quis omnia eruditorum hominum encomia atque laudes, quibus Heſychium noſtrum paſſim proſequuntur, ex eorum ſcriptis velit colligere, aut ſi velit, propter multitudinem atque frequentiam facile poſſit?* „ —— —— *Addam tamen, coronidis loco, pauca*

* [Conf Cl. Hemſterh. ad Lucian. T. I. *nov. Ed.* p. 314.]

TE-

TESTIMONIA.

TESTIMONIA INEDITA

ex Literis ad me datis,

D. BERNARDI DE MONTFAUCON.

Non ſine voluptate, Vir Doctiſſime, literas tuas legi: video enim non modo te rem ſuſcipere literatis omnibus opportunam, ſed etiam nervos omnes induſtriae huic operi admovere —— A multis jam annis ego peroptaveram, ut ex doctiſſimis Viris quiſpiam Heſychii Lexicon expurgare & Notis illuſtrare aggrederetur. Multa enim in tanti operis decurſu ſunt, quae Editoris & peritiam requirant & diligentiam; utramque vero te apprime aſſequutum eſſe non dubito. &c. —— Heſychiani Lexici nuſquam *Codicem MS.* vidi. ——

FRANCISCI SEVIN

ET

CLAUDII SALLIER.

Feliciter actum eſt cum Heſychio, Vir doctiſſime, quod in manus tuas inciderit curanda hujus ſcriptoris editio. Ut enim de — — — tua taceamus, iis inſtructus ſubſidiis operi manum admoves, ut tanto oneri ferendo ſolus hodie par eſſe videaris. Quae igitur Cl. *Kuſterus* in Heſychium reliquit, magna tecum voluptate communicavimus, noſtra quoque, quantulacunque ſint, libenter adjecturi, ſi per occupationes licuiſſet, &c. — — —

JO. ALB. FABRICII.

Gratulor Heſychio, utiliſſimo Scriptori, quod eum expoliendum in te ſuſcepiſti, &c. — — Longe autem abſum a Cl. *Kuſteri* ſententia, qui *Heſychio* & *Suidae* ſexcentas voces per errorem atque ignorantiam deſcriptas imputat, cum nihil mihi videatur eſſe certius quàm notatas ab illis voces ejuſcemodi merito, quas detortas vel barbaras aliis viſas abjectaſque, uſus tamen aliorum Scriptorum, vel etiam populi alicujus idiotiſmus conſecravit, quas adeo omittere Heſychius pro eruditione ſua neutiquam debuit; eoque nomine ab aequo Lectore ac perito non reprehenſionem meruiſſe cenſuramque, verum, ſi quid judico, gratias & laudes. &c.

TIB. HEMSTERHUSII.

Edendi Heſychii curam a te ſuſceptam maximopere tum tibi, tum omnibus eruditis gratulor: quid enim acceptius, quid ad laudem tuam utilitatemque publicam accommodatius caſtigata Heſychii editione, quam a tot jam annis fruſtra deſideramus? — — — — Quod ad *Heſychium* attinet, ſic exiſtimo, eum ingeniorum non ſolum eſſe cotem, verum etiam lapidem Lydium, qui curam levem ac perfunctoriam aſpernatur, & prono in errores lapſu vindicat, ſed diligentem contra ſeque dignam praeclaris emolumentis remuneratur. Eſt duplex quoddam in eo vitiorum macularumque genus, *unum ſatis in* aperto poſitum, & ad emendandum haud ſanequam perdifficile, ſi quis acceſſerit Graeci ſermonis peritus, veterumque Scriptorum non indiligens, praeſertim poſtquam certos errorum fontes aperuerunt tum parcius jamdudum Eruditi, tum in primis *R. Bentlejus* (quem Criticorum aetatis noſtrae longe principem duco) ejuſque veſtigia ſecutus, *Kuſterus; aliud* paulo reconditius & in obducta pene veſtigia magis abditum, ad quorum cubilia vix penetrare datur, niſi collatis pluribus adjumentis, & ad calculos eoſdem, quantumvis accuratiſſime videantur poſiti, ſaepe redeundo. &c. — — — — Hoc affirmare tibi non vereor, *H. Stephanum* mihi videri valde culpandum, quum tot voces Heſychianas, omni aliorum auctoritate deſtitutas, in *Theſauri Indicem* quaſi genuinas & Graecas inſeruit, * quas nullas unquam Graeca lingua agnovit. Facilis in ejuſmodi vocabulis lapſus, & conjecturae fallaciſſimae, niſi quis ſedulo caverit: hic idem error ſi *Caſaubonum*, ex omni Eruditorum numero conſideratiſſime ſcribentem, implicuerit, quid de aliis, ipſo quinimo *Salmaſio*, cujus in his ſtudiis ut divini ſaepe impetus & prorſus admirabiles, ſic ſaepe praecipites ac caeci, erit exiſtimandum? De *Caſaubono* vero, ſi ſorte probationem requiris, pro me reſpondebit magnus Pear-

* [Vid. Pearſon. *Praefat. ad* LXX. *ſub fin.*]

TESTIMONIA.

Pearſonius *Vind. Ignat.* P. II. p. 431. b. Hoc malum tot dictiones, tot ſignificationes peperit alienas ex Heſychio ſolo, vel corrupto, vel errante, in Graecum ſermonem illatas, ad quas Ariſtophanes, Amerias, & qui alii Gloſſarum veterum ſunt callentiſſimi, obſtupeſcerent. &c. — — — .

DAN. HEINSIUS

in *Codice ſuo* (quod nunc demum in oculos incurrit) alicubi notaverat ſeqq.

Heſychius, Grammaticus doctus mehercule, cujus compendium jam habemus: nec enim clementius cum eo quam cum Feſto actum eſt. Rudera è tam praeclaro aedificio pauca; quae tamen ſupereſſe tam gaudendum, quam deeſſe totum dolendum eſt. Haec quoque nec integra, nec pura, ſed tanquam fex vini puri putique nec pura nec puta; quod fuit tamen aliqua ex parte referens, & Theſaurus non tam Linguae Graecae quam Poëtarum. Multa hic quae emendent Critici relicta ſunt; multa quae emendare non poterunt; multa circa quae laſciviant & in dubium vocent. *Suidae* multa tempus addidit, *Heſychio* detraxit.

MARC. MEIBOMIUS

ad Codicem ſuum in v. Ὁμαύχιμι, pro Ὁμ.

Spiritus literarum initialium ſaepe male in hoc Lexico expreſſi videntur ex imperitia librariorum, qui quum nullos in ſuis libris adpictos reperiſſent, pro lubitu illos adſumſerunt.

ΗΣΥΧΙΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ,
ΕΥΛΟΓΙΩ
ΤΩ ΕΤΑΙΡΩ, ΧΑΙΡΕΙΝ.

HESYCHIUS
GRAMMATICUS ALEXANDRINUS,
EULOGIO
SODALI
S. D.

Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι τῶν παλαιῶν, τὰς κατὰ φυλὴν συναθείκασι λέξεις, ὧν πάντων ἐμοὶ παρεσκεύασται Εὐλόγιε· ἀλλ' οἱ μὲν, τὰς Ὁμηρικὰς μόνας, ὡς Ἀπίων [1], καὶ Ἀπολλόνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου [2]· οἱ δὲ, τὰς Κωμικὰς ἰδίᾳ, καὶ τὰς Τραγικὰς, ὡς Θέων [3], καὶ Δίδυμος [4], καὶ ἕτεροι [5] τοιοῦτοι. ὁμοῦ δὲ πά-

Multi quidem & alii Veterum voces secundum ordinem literarum congesserunt, omnium mihi dilectissime EULOGI: sed hi quidem solas Homericas, ut APION, & APOLLONIUS, Archibii filius; illi vero seorsum Comicas & Tragicas, ut THEON, & DIDYMUS, atque ejus generis alii; horum au-

1. Τὰς μὲν ἑπτ.] Multa fera: καὶ ἑπτὰ συναθείκασι τὰς λέξεις· ut paulo post, καὶ ἕκαστον ἑπτὰ συνέθεσαν. Melius hic jungantur καὶ ἑπτὰ συναθείκασι τὰς λέξεις. T. HEMSTERH.

2. Ἐλλόγιε.] Incertus hic, ut ipse Hesychius. Vide quae diximus in Praefatione.

3. Ἀπίων] L. Ἀπίων. Error solennis MStorum Codicum. Est autem AEgyptiacum nomen, sitque ab Ἄπις. TAN. FABER. (Epist. L. II. Ep. 19. p. 57.) Ἀπιάνων MS. Vencl. Hesychii (de quo in Praefat.) & priores Editiones, accepta Hucktana, quae tamen saepius alibi, ut & in ipso Titulo, duplex π admisit: quam lectionem tueri conatur Vir magnus, Henr. Valef. ad Euseb. Hist. Eccl. III. 38. p. 57. a. in eo saltim fallus, quod apud Suidam, qui Ἀπίων scripsit, ex serie literarum Ἀπιάνων scribendum esse contendat. Contrarium putet. Sed & ipse mox in seqq. ab alterna scribendi ratione, per simplex π, minus videtur alienus; quam praeterea etiam Cl. Gronov. ad A. Gell. N. A. V. 14. Utrumque vide, & conf. Ill. Potter. ad Clem. Alexandr. Strom. L. I. c. 21. p. 378. item Not. ad Jnscrip. in Apponem, in princip. Ed. Hov. Fuit Apion Grammaticus AEgyptius, Pisthonicis filius, teste Suida v. Ἀπίων· nisi potius ipse Πλειστονίκου adpellatus fuerit, ut habet A. Gell. L. d. & Achill. Tatium Isagog. in Arat. est etiam ὁ Πλειστονίκου. Sed Πλειστόνικος vindicatur a Tho. de Pinedo ad Steph. Byzant. Brevior. Auctor p. 755. v. Ἀρία. Idem a Suida discipuli vocatur Apollonii Archibii (de quo mox) & Didymi magni alumnus. Caeterum autem ab Apollonio in Lex. MS. v. Θαλασσία. Vid. Rev. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 460.

4. Ἀπολλόνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου.] Suidas: Ἀπολλώνιος, Ἀρχιβίου, ἢ Ἀρχιβίς, per ι. Idem tamen per iota, Ἀρχιβία, in v. Ἀπίων, & v. Μαῖς· ubi similiter Phot. Lex. MS. Alexandrinus pariter Grammaticus erat hic Apollonius, cujus Λέξεις Ὁμηρικαὶ (a Suida & aliis laudatarum) specimen largius edidit Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 457. sqq. Ipse MStl operis spngraphum mihi comparavi, & passim cum Hesychio contuli. da quo vid. Praefat. Citantur etiam Apollonii Λέξεις eaedem a Scholiaste Apollonii Rhodii ad Argon. L. 1080. quod enim adfert (quamvis rejiciat) plane legitur in MS. meo laudato. Varios Apollonios recanseit, post Meursium, Vossium, &c. copiose Cl. Fabricius Bibl. Gr. Vol. II. p. 587.—533. qui suis etiam locis de sequentibus, qui in hac Praefat. memorantur, Grammaticis adeundus. Conf. Kuster. ad Suidam.

5. Θέων] Varii fuerunt hoc nomine celebres. Vid. Suid. Noster Alexandrinus ille Sophista fuit, Ἀλλὰ Θέωνα cognominatus; cui Scholia in Arati Phaenomena & Diosemeia tribuenda canset ibid. Kuster. eundemque esse Theonem, quem inter veteres Apollonii Rhodii Enarratores recenset Scholiastes Aristoph. ad Nub. (v. 397.) quod & Tho. de Pinedo ad Steph. Byzant. v. Thes statuit, p. 774.

6. Δίδυμος] Itidem Alexandrinus Grammaticus, Χαλκέντερος dictus, propter adfiduitatem: scripsisse enim ultra 3500. libros ajunt. Vid. Suid. (qui sex ejus nominis memorat) ibidemque Kust. Quod etiam Tragicas voces exposuerit, docet Harpocratio v. Κορωνοῦσσαι, laudans Didymi librum XXVIII^um. Τραγικαὶ λέξεις.

7. Ἕτεροι.] Ed. Hagen. ἕτερα, vel error, vel ex simili (apud Graecos hodiedum) pronuntiatione, unde ι & ει passim permutantur.

πάσας τούτων [8], ἐδὲ εἷς. Διογενιανὸς [9] δέ τις μόνος τούτοις γνησίως ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόμουσος, τά τε παρημμένα βιβλία, καὶ πάσας τὰς σποράδην ἐκ παντὸς [10] κειμένας λέξεις συναγαγὼν, ὁμοῦ πάσας καὶ ἔχοντα φυσικὸν συνθεῖκε· λέγω δὴ τάς τε Ὁμερικὰς, καὶ Κωμικὰς, καὶ Τραγικὰς, τάς τε ἐκ τῶν Λυρικοῖς, καὶ ἐκ τῶν Ῥητορικῶν κειμένας· ἃ μὴν [11] ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκ τοῦ Ἰατρικοῦς, τάς τε ἐκ τοῦ Ἱστοριογράφου. συλλέξαν δὲ ὁμοῦ [12] γνήσιον λέξιν [13], ὥστε ἡμᾶς εἰδέναι, παρέλιπε, οὔτε τῶν παλαιῶν· οὔτε τῶν ἐπ' ἐκείνοις γεγενημένων [14]. προσέθηκε δὲ καὶ ἑκάστης λέξεως, τελῶν καὶ ποτάρων φυσικῶν πάσης, ἣν οὗτος διήμαρτήκει [15] ἔχει ἢ εὕρηται, ἢ ἐπιζητεῖ πάσης [16], ὁ τοῦς βιβλίοις ἐντυγχάνειν προσεκτικώτερον. καὶ ἐκ τούτου ὅσας αὖθις τε ἐν παρημίᾳ θήρᾳ, ἐδὲ ταύτας παρέλιπεν· ἐπιγράψας τὰ βιβλία, Περιεγκρίτητας [18]· καὶ ταύτῃ [19] προσηκόντως τῇ ἀληθείᾳ· ἠγνόησε γὰρ, οἶμαι, μὴ μόνον πλουσίους, ἀλλὰ καὶ τοῖς πένησι τῶν ἀνθρώπων χρησιμεύσειν [20] τε καὶ αὐτοῖ διδασκάλων δεήσειν αὐτά, εἰ μόνον φιλοπονήσαιμεν παντὶ τρόπῳ ἀνδρῶν ταῦτα διηθεῖσθαι, καὶ ἐξηρτῆσθαι αὐτῶν γενέσθαι. Ἐπαινῶ μὲν οὖν ἔγωγε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν φιλοκαλίας καὶ τὴν σπουδὴν, ὑπ' ἀγνοσιωτάτου θαυμασίας καὶ τοῖς σπουδαίοις τῶν φιλολόγων ἀφελιμωτάτης χορηγίας ἅπασαν παιδίαν προσῆλθε παρέσχεν. ἐκυλίμβου δὲ αὐτὸν [21] μήτε τὰς πλείους τῶν παροιμιῶν ψιλὰς καὶ ἄνευ τῶν ὑποθέσεων [22] τεθεικέναι, μήτε τὰς ἐζητημένας [23] τῶν λέξεων, οὐκ ἐχούσας τι τῶν κεχρημένων ὀνόματος, καὶ τὰς τῶν βιβλίων ἐπιγραφὰς, ἔνθα φέρηται, τάς τε πλουσίους αὐτῶν μὴ παρα-

autem [Scriptorum voces] simul omnes, nemo prorsus. Verum post illos quum exstaret DIOGENIANUS *quidam, vir industrius atque elegans, praedictosque libros & cunctas sparsim apud quoscunque obvias voces conlegisset, omnes[eas] simul ad cujusque elementi ordinem composuit,* Homericas, *inquam, &* Comicas, *&* Tragicas, *quaeque apud* Lyricos, *&* Rhetoricos *exstant; neque has tantum, verum etiam quae apud* Medicos, *&* Historicos: *ut verbo dicam, nullum vocabulum, quantum nobis constat, praetermisit, neque veterum, neque aetatis suae. Initio autem cujusque vocabuli trium quatuorve elementorum ordinem praeposuit, ut eo pacto faciliorem inventionem ordinis haberet, quem requirit, qui [hos] libros versare cupit. Quascunque praeterea* Paroemias *invenire poterat, neque illas praetermisit; titulo libris inscripto,* Περιεγκρίτητες*, idque ea mente, ut puto, quod existimaret, non divitibus solis, sed & pauperibus hominibus inservituros eos, & Praeceptorum vice futuros satis, dum modo* curiose *eos undique* conquisitos *reperire, eorumque compotes fieri possent. Laudo equidem hunc igitur virum & propter elegantiam, & propter industriam, quod fructuosissimum opus, utilissimamque diligentibus literarum amatoribus materiam ad omnem eruditionem suppeditare lubens voluerit. Mallem vero, ut pleraque Proverbia non nude & absque Argumentis posuisset; neque Vocabula quae conquisiverat, Auctorum suorum nominibus destituta, & Titulos librorum, in quibus habentur, quaeque ex iis [vocabulis] varias habent significationes, leviter adtigisset tantum, & obscuras reliquisset: quum oporterit in his quo-*

8. Τόνων] *Iorum*, scil. Scriptorum, sive Glossographorum, quorum praecedit mentio.

9. Διογενιανὸς] Διογενιανὸς scribit Suid. ubi vid. Kust. *Not.* & Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* III. p. 283.

10. Παντὸς πάσας] Quaesitum ilyli nikorem Praefationis parenti libenter remittimus: ferri tamen vix possunt πάσας, πάσαι, πάσαις. Fallor, aut ipse scripserat: τά τε παρημμένα βιβλία (Apionis, Apollonii, Theonis & Didymi) καὶ τὰς σποράδην πανταχόθεν πάσας λέξεις συναγαγὼν, ὁμοῦ πάσας καὶ ἔχουσαν φυσικὸν συνθεῖκε. HEMSTERH. Versionem interim ad Textum adcommodavi quantum pote.

11. Οὐ μὴν] Sic Ed. Schrev. Rescripsi Οὐ μοὶ, ut MS. & omnes Edit. priores. Infra: Οὐ μοὶ ἀλλὰ, ὅτι γε μοὶ. Deinde: Οὐ μοὶ, οὐ μόνον.

12. Ὁμοῦ] Orationem laedit. Lege ὁ Δ. Diogenianus. Ambiguum vero, per οὔτε τῶν παλαιῶν, οὔτε τῶν ἐπ' ἐκείνοις γεγενημένων, utrum voluerit, *nullum vocabulum neque antiquorum, neque eorum, quae post aetate fuerint in usu*; an, *nec veterum Grammaticorum, neque illorum, qui sua aetate extiterunt.* HEMSTERH.

13. Λέξιν] Ed. Flor. vitiose λέξεν. Similiter *sub fin. Praef.* Mox pro ὥστε Reiskius legit ὡς γε.

14. Τῶν ἐπ' ἐκείνοις γεγενημένων] I. e. *quae* (dictiones) *tempore quo* vivebat (Diogenianus) *inventae fuerant, & de novo compositae.* MAUSSAC. (*Diff. Crit.* ad *Harpocr.* p. 394.) *Qui sub eo vixerint.* M. MEIBOM. (*ad eram libri sui.*) Conf. *Not.* penult. Sed posterius praetulerim. Ambiguam tamen relinquere malui orationem in versione.

15. Διήμαρτήκει] L. *Διημάρτηκεν.* J. STEPHANIUS. Recte Edit. Ald. & Schrev. *Διημαρτήκει.* At Ed. Hagen. corrupte *Διημαρτήκει*: pro quo Vir doctissimus Tan. *Faber* L. II. *Epist.* 19. *Διημάρτηκεν* scribendum esse monet. Sed praestat sequi fidem Editionis Aldinae, quam *Faber* non videtur inspexisse. KUST. Obscurius expressa penultima litera ᾱ sefellit Cl. Kusterum, qui & accentum motavit. Aperte enim *Faber* scripsit p. 57. *Edit. alter.* qua usor: „ Legend. „ *Διημαρτήκει, faciliorem.* „ Sic etiam Ed. Florentina.

16. Πάσης] Sine dubio reponendum est λέξεως: *ut faciliorem habeat inventionem* VOCIS, *quam requirit.* Sub finem: ἢ λέξιν τινα ζητοῦσι. HEMSTERH.

17. Ἐντυγχάνειν &c.] Compositio parum nitida, nec satis cohaerens. Nisi quid excideric, ejusmodi ferme scripturam res & sensus postulant: ἐντυγχάνειν δὲ τὰ β. Π. ᾗ ταύτῃ (vel ταυτῃ) χρεσιμῶτ., οἶμαι, τῇ ἀληθείᾳ σχεδὸν μὰ μ. πλ. &c. aut: ἐντυγχάνειν δὲ τὰ βιβλία Π. ταυτῃ χρ. τῇ ἀ. ἐγγὺς γάρ, οἶμαι, &c. HEMSTERH.

18. Περιεγκρίτητας.] Vocem compositam Diogenianus excogitavit, ut ipso Titulo *pauperiores* etiam *curiose* omnia *intelligantes* hoc libro cum fructu uti posse indicaret. Quod docent sequentia, τῇ πένησι . . . . τὸ μόνον φιλοπονήσαιμεν &c. *Curiosegeni* reddi forte posset, vel *Curiosegenliegt*, voce ad Graecam conficta: quamvis Latine non aeque commode uno vocabulo exprimi queat.

19. Καὶ ταύτῃ χρ. τ. ἀ.] Secundum *Fabrum l. l.* delendum illud τῇ, & punctum ponendum post ἀληθείᾳ. KUST. Posterius monitum Kusterus adjecit, de quo nihil Faber. Punctum habet Ald. & Flor. sed comma solum Hagen. & Schrev. Illud τῇ retineri possit hoc sensu: *idque ea mente*, vel, *ea quidem mente.*

20. Χρησιμεύσειν] Ed. Flor. . . . . μεῖν. Sed Futurum postulat sequens δεήσειν. Et sic MS.

21. Ἐκύλιμβον δ' αὐτὸν &c.] Quod hoc loco profitetur Hesychius, cuivis facile ostenderit, quantum damni libro ipsius aetas & socordia hominum importarint: quod peculiari Diatriba probabitur. FABER *l. c.*

22. Ψιλὰς καὶ ἄνευ τῶν ὑποθέσεων &c.] Falsum hoc esse apparet ex *Proverbiis* Diogeniani recens editis ab Andrea Schotto, doctissimo viro, in quibus praeter *hypotheses*, multa alia quae ad Proverbiorum explicationem plurimum conferunt, contineri nemo negare ausit. MAUSSAC. *Diss. Crit. ad Harpocrat.* p. 395. Vides igitur, Hesychium posticeri [& maxime in seqq.] *Proverbiorum omnium explicationes per causas, additis Scriptorum nominibus*, & quae opus essent: Quod cum audis, dubitas, opinor, an hodie centesimam tanti operis partem habesmus; neque certe est cur ea de re dubitetur. FAB. *l. d.* Equidem *Fabro* facile concesserim, Lexicon Hesychii, quale hodie habemus, tam splendidis promissis minime respondere: sed quod de *centesima parte* alt, pro rei exaggeratione habendum est. KUST. Conf. *Not.* inf. n. 35. & 44.

23. Ἐζητημένας τῶν λέξ.] Quae sunt ἐζητημένας τῶν λέξεων? Si capias *vocabula*, *quae exquirantur in Lexico*, valde duram dederis interpretationem. Difficultas omnis erit sublata, modo legeris, ἠζητῆσθαι· quo quid magis adpositum ad rem, quae tractatur, comminiscaria? Vox & propria, & corruptae propinqua. HEMSTERH.

* [q. d. *Curiosegeni*]

24. Ποι-

σκέψεμεν [14] καὶ ἀσυφῶς ὠφελιμῶ· δίον δὲ [15] καὶ τὸ παύσας ἐκάστου λέξεως λέξεως ἢ ὠφέλειαν [16] δεῖ ἢ τῆς ἐκτυπώσεως μήκους ὠφελεῖν. ἅπαν σύμπασιν καὶ ἢ παρ' ἡμῶν [17] ἐπιμελείας δεδώκασι καὶ διάμεμ τυγχάνει, πόσης [18] ὁ δευτέρω κειμένης ἢ τῆς φιλοτιμητέον [19] μέμψεως. Οὐ γὰ ἐκάνον, μὴ παρόντος αὐτοῦ, ὅτι τῆς Ἀριστάρχου, καὶ Ἀπίωνος [20], καὶ Ἡλιοδώρου [21] λέξεων ὑπορῆσαι, καὶ τὰ βιβλία παρόδοις Διογενιανοῦ, ὃ φανεῖται καὶ μέγιστον ὑπάρχει πλεονέκτημα [22], ταῦτα δ' αὐτὸς ἰδίᾳ χειρὶ [23] γράφων ἐγὼ, μὴ πόσης ὀφθείη καὶ ἀκριβεστάτης γραφῆς, καὶ γραμματικὴν Ἡρωδιανὴν [24], λέξιν ἢ ὑδιμίαν παρέλαβον κυρίως οὐ αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ πλείστας ὡς θέμι, παρεθέκα. Ἐπειδὴ δὲ γραφὴν ἤρεσα, ἢ ἔνεστιν καὶ ἢ λέξεως θεώρησας, καὶ ἢ φρένων, μὴ τοῦ δικαίου σαφῆ, ταῖς τε παρομίαις ἀπέδωκα τὰς ὑπο-

quoque unius cujuſque diverſi ſenſus declarationem ex Auctorum, quil [ſic] uſurpaverint, mentione praeſtare. Quae omnia ſimul noſtram curam, qua indigebant, quantum potuit etiam nacta ſunt, quacunque eorum, qui ad reprehendendum ſunt proni, cenſione poſthabita. Non enim cunctabor cum fiducia dicere, poſtquam ARISTARCHI, APIONIS & HELIODORI Vocabula mihi comparaſſem, & DIOGENIANI libros adjeciſſem; quod primum & maximum eſt emolumentum; hos autem ipſe egomet propria manu deſcripſiſſem, ſumma recti cura uſus, & ſcripturam accuratiſſima, ſecundum HERODIANUM Grammaticum; nullam me quidem inſuper habuiſſe vocem in iſtis lectam, ſed & plurimas, haud inventas, addidiſſe. Illam vero ſcripturam amplectendam cenſui, cujus & notionem ſenſum continere perfectum, & phraſin probatam ac perſpicuam eſſe deprehendebam.

Pro-

24. Παρεθέμην] Non eſt, *plane praeterire*; ſed *leviter tantum adtingere*, & *quaſi carſim tradere*, neque ſatis explicare.

25. Δίον δὲ &c.] Expellatur δὲ, reliqua praecedentibus adjungantur, hoc ſenſu: *quum oporteret in iſtis (πλεονάσμοις λέξεσι) cujuſque diverſae ſignificationis auctoritatem ab addita illorum, qui fuerant uſi, mentione praeſtare* HEMSTERH.

26 παύσας] Notandum, pro *ἐπίδειξιν*. FAB. *l.* c. Sic apud Euſeb. *Hiſt. Eccl.* VI. 19. p. 281. A. ut ὀφθείη pro *clare & liquido aliquid demonſtrare, & ob oculos ponere*, Ἐπιδείξαι, *Act. Apoſt.* XXIV. 13. ubi vid. Pric. L. Bos, & Obſerv. noſtras. Lexicon MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 515. Παρέστησε, ἐπιδείξατο. Heſych. Παρεστὼ. ἐπιδεικνυμένη.

27. Τῶν παρ' ἡμῶν ἐπιμελείας &c.] Ergo iſte liber eſt tantum *epitome* ejus, quem conſcripſit Auctor. SCALIG. *ad eorum Cod. fil.* Perperam *Fabri* nomen ſubjecerat Schrevelius, quam *Scaligeri* totidem ſint verba. Rem ipſam *Faber* monuit paullo ante. Conf. *Scaligerana* p. 109. Hinc *Epitomator*, praeſentis Lexici Heſychiani auctor paſſim dicitur Valeſio, Heinſio, *aliis*. Vid. *Not.* ad v. Ἀγνωεῖν, Ἀκκὰν, Ὁμόιον χυρίῳ &c. *in* primis D. Heinſ. *Lect. Theocrit. c.* 15. *p.* 349. 350. *in* Horat. p. 50. & ſup. ad calcem *Zoſimmiorum*.

28. πόσης] Non pertinet ad *μέμψεως*, ſed ad *ἐπιμελείας*. Hic enim oratoris ordo: *ἅπαν σύμπασιν καὶ ἢ παρ' ἡμῶν ἐπιμελείας, τοιαύτης πάσης καὶ διάμεμ.* HEMSTERH. Majorem diſtinctionem habent Edit. poſt *τυγχάνει*, pro qua minorem admiſi, cetera nihil mutans. Verriſſem itaque ſic iuſtruxi, ut vulgatam lectionem exprimeret; quando Genitivus *ἐπιμελείας*, brevitatis cauſſa ſemel tantum poſitus, tam ad remotius τοιαύτης, quam ad proximum διαθέσεως referendus. Inſpice verſionem, & videbis quo ſenſu πάσης non incommode jungatur cum *μέμψεως*. Si enim ad *ἐπιμελείας* retuleris, ſenſus quidem aptiſſimus erit, fateor, & menti Heſychianae reſpondens; vegentem rei operam *pro viribus* navavit, jam *omnem* navaſſe videtur.

29. Φιλοτιμητέον] Vocem φιλοτιμητὸν egregie reſtituit Athenaeo VIII. p. 362. B. Deſid. Heraldus *Animad. in Salmaſ. Obſ. ad* Ϛ. *A. & R.* VI. c. 7. §. 1. non omiſſo hoc ipſo Heſychii loco. Emendatio extra controverſiam poſita ex ipſo Athen. IX. p. 385. *A. l.* φιλοτιμητὸν Οὐλτοιεὺς. HEMST.

30. Ἀπίωνος] Sic priores Editt. praeter Schrev. quae Ἀσίωνος, ut Euſtath. & alii. Vid. ſup. *Not.* 3.

31. Ἡλιοδώρου] Lege, Ἡσυχίου. Heſychius teſtatur, ſe hoc opus compilaſſe ex iis qui Homerum illuſtrarunt; inter quos praecipui ſunt Ariſtarchus, Aplon & Herodorus. Hinc Euſtathius Aplonem & Herodorum frequenter conjungit. *Iliad. A.* p. 49. *Edit. Baſil.* [p. 65. *Ed. Rom.*] Τοῦτο δὲ τὸ ἡ πτελεὰ ἀνέχοιτο νὴ πάν, ἐκ ταύτα διδάσκων ὁ τοῦ Ἀπίωνος καὶ Ἡσυχίου φησί. Idem paulo ante: Ἀσυφέστατα ἐν ἄλλοις τὰ ἢ Ὁμήρου φησί. Et paſſim in aliis locis. Fuit Heracleota; de quo nonnulla Voſſius de *Hiſtoricis*. GRAEVIUS. Recte *Herodori* nomen reponit elegantiſſimus *Graevius*. Idem ſphalma apud Suidam in Τοξίνδων. FABRIC. *Bibl. Gr.* L. II. c. 5. *Vol.* I. p. 335. Nihil impedit, quo minus *Heliodorum* Sophiſtam intelligamus, qui Adriano imp. ab Epitoliis fuit, cujus mentio apud Philoſtrat. L. II. *de Vit. Sophiſt.* [c. 32.] Dionem I. LXIX. [p. 789.] Epitomatorem Xiphilinum p. 843. & Spartian. *in Adriano* p. 75. [c. 15. & 16.] IDEM. *Exercitt. de Lexic. Graec.* §. 8 Sic diverſo tempore diverſa placuiſſe patet Celeb. *Fabricio*; cujus tamen curae poſteriores multo praeſtant. Ita enim deinde in *Bibl. Graec. Vol.* IV. p. 547. extr. „ Pro Heliodoro *Herodorum*, Homeri in „ terpretem, patria Heracleotam, reponit Vir ſupra laudes, Ϛ. *G. Graevius*: ſed & *Heliodori* nomen alibi apud „ Heſychium noo ſemel occurrit, *Herodori* vero nunquam; & fuerunt *Heliodori* complures etiam Grammatici; & locum Homericum interpretaturus Suidas in Τοξίνδων, *Heliodorum* laudat: ut forte minus ſollicitandum „ illud oomen eſſe videatur. „ Idem *Vol.* VI. *Bibl. Gr.* p. 797. & ſeqq. varios *Heliodoros* recenſens, recte diſtinxit etiam *Heliodorum* Philoſophum & Rhetorem, qui *Adriano* Imp. ab Epiſtolis fuit; de quo Spartianus; & *Heliodorum Arabicum* Sophiſtam, qui ſub Antonino Caracalla vixit, de quo Philoſtratus *l.* c. Idque moouerat Salmaſ. ad Spartian. *Adrian.* c. 15. p. 147. T. I. *H. A.* Omnino retinendum nomen Ἡλιοδώρου, quum ipſe operis Heſychiani Titulus conjungat Ἀφυσάρχου, τοῦ Ἀσίωνος, τοῦ Ἡλιοδώρου nomina, ut *b. l.* Deinde *Heliodorus* ab Heſychio laudatur lo v. Ἀθάνιαι, Ἀφλόκιον, Ἀναγωγὸς, Ἀναβλέψας, & Ἀνάπτυα, poſt Ἀναπαλαί. Herodorus autem (cujus frequens mentio in Scholiis Apollonu Rhodii) ouſquam. Suidas praetetea lo v. Σκιλάδες, & v. Τοξίνδων meminit *Apionis* & *Heliodori*; eoſdemque laudant in iiſdem vocibus Apollonius & Photius lo Lexicis MSS. ineditis, Apolloolus iterum in v. Ὑγεῖν ἕλος. Quae quum nimis manifeſta fiot, dicam quid ſentiam: abſolvendum ſcilicet eſſe Maguum *Graevium*, cogiratus ſcribere ſolitum; & Ἡσυχίου, pro Ἡλιοδώρου, vei a *Schrevelio*, vel ab alio quocunque ſubſtitutum eſſe; nomen autem *Graevii* turpiſſimo vitio typographico acceſſiſſe, cujuſmodi plura in Edit. Schrev. paſſim, ut in *Praefatione* oſtendi; quomodo in hac ipſa *Nota* vox ευ-χίοις omiſſa erat in exemplo Euſtathii. Audaclus dictum putes: ſed lege ultima hujus *Notae* verba: „ Fuit Hera„ cleota [*Herodorus* ſc.] de quo nonnulla Voſſius de Hi„ ſtoricis. *Graeviur.* „ Itane citaret Voſſium Greevius, vocabulo *Hiſtoricis* noo adjecto vel *Graecis*, vel *Latinis*? Scripſerat itaque Schrevellus, vel quiquis auctor Notae ſit: *Hiſtoricis Graecis*. Io eo enim opere L. III. p. 374. agit Voſſius de *Herodoro Heracleota*. Sed ex ultima voce, *Graecis*, aliud agens typotheta dedit *Graeviur*, cujus nulla (quaotum memiol) in toto opere Heſychiano *Nota* reperitur. An alicui in meotem veoerit haec conjectura neſcio; veram eſſe non dubito.

32. Παυσάτωσαν.] Ald. & Flor. non diſtinguunt. Schrev. punctum poſuit poſt πλεονάσμασι. Sufficit comma, ut Hageo. nondum enim ſenſus eſt abſolutus.

33. Λέξεις ἰδίᾳ χειρὶ γράφων ἐγὼ.] Inſignis Pleoonſmus; ut illud Terentii *Adelph.* III. 2. 31. *Hiſce oculis egomet vidi*. Hinc errorum culpa io ipſum Heſychium rejiciendo videatur; niſi deinde ſcripturam ejus corruperint plurimi. Vid. ſup. Cll. VV. Sevin & Sallier *Epiſt.*

34. Καὶ ἢ γραμμ. Ἡρωδιανὴν.] Praeoepta ſequutum ſe ait *Herodiani*, Grammatici Alexandrioi, cujus frequens admodum mentio apud Etymologum M. Filius Apolloolii fuit, ſuperius laudati, & artis Grammaticae cum Patre princeps auctor, ſic ut *artium minutiſſimus ſcilicetor* audiat Ammiano Marcell. l. XXII. *ſub fin.* ubi de Ariſtarcho quoque & Chalcentero Didymo. Patet itide, qua de cauſſa *Herodianum* ſequi maluerit Heſychius, qui praeter alia ὀρθογραφίαν ſcripſerat tum *Homericam*, tum *Attioam*, &c. & ἀκρίβειαν Ὀρθογραφίας, &c. Ut mirer, nuſquam in toto Lexico Heſychium meminiſſe Herodiani, niſi hac in *Praefatione*. Plura de eo Tho. de Pinedo *Brevior. Auctor.* ad Steph. Byz. p. 764. Fabric. *Bibl. Gr. Vol* II. p. 8. ſqq. & curate Kuſter. ad Suid. v. Ἡρωδιανὸς, nec non T. Hemſterh. *Praefat.* ad Poltue. p. 35. Vide etiam, num inter Σολοίκους Homeri (quas indicaut Scholia in Homerum inedita, a Steph. Berglero commemorata *Tom.* I. *Theſauri Epiſtol. La Crozianí*, nuper editi, p. 64.) illa quae ἐ ζωπυρῶ (ſine ſpiri-

πολίζας [35]. ὁ δὲ πλείων [36] λίξιν, ὁ σπανίως εἰρημένων, ὁ μόνον αὐτῶν τὸ ληφθησόμενον τὰ ὀνόματα τραγῳδικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπιχωρίας τραγῳδίας [37], πάντων [38] μὲν οὖν τὴν ἀκριβῆ τραγῳδίαν τιθεὶς [39], ὑδαμοῦ δὲ ποιεῖν βουλησόμενον, ὡς ἂν μὴ ὁ αὐτῶν [40] μέμψιν ὀφλήσαιμι δικαίως τινα, ὃ εἰς ἴσκελος Διογενιανὸς πεπλακὼς [41] φανείλω. Καὶ πληρώσας τὴν φράσιν τείαν, ὅσον εἰς ἀνθρώπιλον ἐλλιπὲς κείσιν [42] τέλος [43] γεγενημένων, εἰ μή. πού [44] τις ἢ σαφὴς ἂν λίξις, ἢ οὐκ ἀναγκαία, βουλόμενος [45], ἀπίτυλα πρὸς σὲ ἀναμίλητον [46] φιλίαν, πεισμένος σε ἂν τὰ κτῆμα μὴ [47] δι' ἣν σὲ ὁ

Proverbiis etiam Argumenta sua reddidi; & plurimis quidem vocibus, quaeque rarius occurrunt [vel adhibitae sunt] non solum ipsorum Auctorum, qui illis usi erant, nomina adscripsi, sed & Titulos omnium [librorum] ex Codicibus adposui, nusquam sane laborem subterfugiens: ut nec juste quodam modo reprehendi merer er, neque de quibus accuso Diogenianum, in iis lapsus ipse viderer. Sic autem plene, quantum humana judicandi ratio permittat, consummatum opus (nisi forte alicubi aut perspicua quaedam vox, aut minus necessaria praetermissa sit) ad incomparabilem tuam amicitiam allegavi, persuasus hoc mu-

tu) dicitur, ad *Herodianum* nostrum referenda sit, legendo Ἡ-ρωλιανοῦ. quod pet compendium fuerit scriptum. Nam *Rhianus* nihil (quod sciam) ad Homerum. Celebratissimum olim Herodiani opus fuit ὁ Καθολικὸς, sive ἡ Καθολικὴ Προσῳδία, de quo Cl. Jac. Gronov. ad Steph. Byzant. de *Dodone* p. 37. sive *Thes. Ant. Gr.* T. VII. p. 303. conferendus eum Cl. Kuster. ad Suid. *l.* d. qui *Epitomen* ejus operis, a *Theodosio* Grammatico compositam, & in Bibl. Oxon. ineditam laudantem, laudat. de qua Ill. R. Bentleius *Epist. ad J. Mill.* Malelae subjecta, p. 37. quum Hesychius mox dicat, omnia illa se, nulla etiam voce omissa, collegisse, haec monet: „Ego vero, qui Theodosii MS^{tum} Ἐπιτομὴν & Καθολικὸν Herodiani lectitavi, testificor parum huic promisso, vel nullo modo satisfactum esse.„ Theodosii *Canones*, a Schollaste Hesiodi laedito citatos, laudat etiam H. Stephanus in libro rarius obvio de *Bene instit. L. Gr. Studi.* P. E.

35. Ἀποδίδωσι τὰς ὑποθέσεις.] Quare fruftra sunt illi, qui adhuc quaerunt *hypotheses Proverbiorum*, quas pollicetur (Hesychius:) exstant enim in ejus Lexico permixtim & conjunctim, ubicumque Proverbium affertur. Equidem in eo opere memini tantum in quibusdam Proverbia incidisse me, quae nullam habent hypothesim. haec indicata sunt a nobis in Notis voce Ἐπαινετικὸς, sicque habent: Ἔπαινος τοιοῦτος παροιμία &c. Quin ella multa etiam sine hypothesi studio notare poterit. Consule proverbium Ἐξ ὀνυχος, ubi nullis hypothesis, sed proverbium nudum affertur, & sexcentis aliis. MAUSSAC. (*Diss. Crit.* ad Harpocrat. p. 395. ubi in addito Suidae loco errat.) Ecce iterum, & tertium, rationes addidisse, & origines protulisse ait: ex quo essicitur, ut vix tricesimos quisque locus integer ad nos pervenerit. FABER *Epist. l. d.* De Proverbiorum *explicationibus* sive *declaratis argumentis* (ὑποθέσεις vocant) omissis, idem queritur Tan. Faber ad Anacreont. p. 157. Conf. sup. *Not.* 22.

36. Καὶ ἢ πλείων λίξιν &c.] Sensus cum constructione hic elsudicat. Quare rescribo: καὶ ταῖς πλείοις ἢ λίξεσι, καὶ σπανίως εἰρημέναις, &c. KUSTER. Πλείοις quomodo conveniant cum σπανίως εἰρημέναις? Lege πολλαῖς· quum frequens apud Grammaticos παλαιὰ λέξις, *dictio vetusta & abjecta*, quae tarius occurrat. Πολλαὶ λέξεις, Lexicon quod vocabula vetuste declaret. Mox πάντων non placet: clarum est σοφιστοῦ. HEMST. Alloquin sensus fuetit, se plurimis vocibus, & *in primis rarioribus*, auctoritatem addidisse. Cetetum vel construtionis oblivio in his admittenda est, vel *Kusteri* emendatio.

37. Καὶ τὰς ἐπιχωρίους.] Supple ex praecedd. ἢ βιβλίον. Dicit enim Hesychius, se plerisque vocibus, quas in Lexico suo adtulerit, non solum *Auctorum nomina*, sed etiam *Librorum*, unde sumtae sint, *Titulos* appositse. KUST. Utrorumque magnam Hesychium jacturam passum esse nemo facile neget.

38. Πάντων] Supplendum puto βιβλίων, ut supra legitur: τὰς ἢ βιβλίων ἐπιγραφὰς, ἵνα φέρῃ. Ejecto itaque commate medio, conjunge τὰς ἐπιγραφὰς πάντων, & transpone voculam ἢ, hoc modo: ἢ τὰς ἐπιγραφὰς πάντων (βιβλίων) ἵνα ἢ αὐτογράφων ἢ ἀντιγράφων, ἁπλῶς δὲ &c. Cogitavi tamen deinde, minima mutatione locum sic rectius posse fanari, ut maneat comma post ἐπιγραφὰς, sed pro πάντων legatur πᾶσιν, omnia ea, quorum meminit: quae duae voces per compendium, in Codd. MSS. usitatam, scriptae, vix differunt: πᾶσιν enim passim πᾶντ scribitur; & πάντων eodem fere modo, nisi quod inflexa sit lineola superna literae finalis.

39. Προτιθεὶς.] Leg. ἀποτιθεὶς. FABER *l. c.* HEMSTERH.

40. Αὐτῶν] Leg. αὐτοῦ. FABER *l. c.* HEMST. Alloquin αὐτοῦ suppleodum esset, i. e. *de iis*, quorum jam meminit. Sed praefero αὐτοῦ.

41. Καὶ οἷς ὁ καλὸς (sic *Ed. Hag.*) Διογ. πεπλακὼς φανείλω.] Sensus inceptus, ridiculus, & quem voles esse, modo ne probum esse postules. Legendum omnino, τοῦ οἷς ἴσκελῶς Διογ. Sententie est: *ne in eadem incidisse viderer, quae ipse in Diogeniano reprehendo.* FABER *l. c.* Legendum puto: ᾧ οἷς ἴσκελῶς Διογενιανὸς, οὐ τύπος αὐτὸς πεπλασμένος φανείλω. Id est: *ne ipse* OFFENDISSE *videar in illis, de quibus Diogenianum accuso.* Sic loci antea obscuri sententia planissima erit. Οἷς refertur ad τύπος, & Attice positum est pro ᾧ. Ἴσκελῶς recte legitur in Edit. Ald. & Schrevelii. Hagenoënsis corrupte habet ὁ καλὸς: pro quo *Faber* ex ingenio substituit Ἴσκελῶ. Nimitum non inspexerat Edit. Ald. in qua jam ante sic legebatur. Ἐν τύπος αὐτὸς, quae verba in Edit. defunt, in supplementum sententiae addenda puto. Denique pro πεπλασμένος rescribo πεπλασμένος, mutatione leviffimt. KUST. Structurae ratio poscit ἀξιωτικὸς· plena quippe sententia: μὴ ἀξιωτέος εἰμὶ φανείλω τύπος, ᾧ ἴσκελῶς Διογενιανός. HEMSTERH. Ἴσκελῶ recte etiam Edit. Flor. a Kustero, quod sciam, non adhibita.

42. Ὅσον τὸ ἀνθρώπιλον ἐλλιπὲς κείσιν.] Leg. εἰς ἴσον ἀνθρώπιον ἐλλιπὲς κείσιν. SCALIG. Perperam hoc, quod ad oram libri cortexerat *Scaliger*, in Ed. Schrev. adscriptum erat *Tan. Fabro*, cujus tantum est quod sequitur. Nihil tamen potius in his prioribus mutaverim.

43. Τέλος γεγενημένων.] Haec nihili sunt. Legendum est τετελεσμένων, *consummatum, absolutum.* FABER *l. c.* Non probandum quod corrigit in hac parte *Faber*. Pro τέλος tantum scribe τελείως. Sensus est: *Ea quum opus compleffent, illud ad perfectionem, quanta cadere potest in humanam judicandi facultatem & curam, adduxerim nisi ad te amicum incomparabilem.* HEMSTERH.

44. Εἰ μὴ τι . . . βουλόμενος.] Ait Hesychius, nihil a se omissum fuisse, nisi quod planum esset, & cuique obvium, aut quod minus necessarium esset: (id enim ex verbis sonant) unde igitur advectae illae quisquiliae sunt, quas passim toto opere videas, inter doctrinae veteris egregia monumenta? Scilicet, quod dixi, & dicam, & probabo, ubi res postulare videbitur, & dignus erit, qui à me diversa sentiet, *vix centesimum* Hesychii partem habemus; & saepe, inquam, meros carbones & lutum lutulentum imperiti homines substituerunt. FABER *Epist. l. d.* Conf. superius ad hanc *Praefat. Not.* 22. Praeeredit autem punctum in Edit. post τυγχανόμενον. Ego comma substitui. Est sententia haec parentbetica; ut exhibui in versione.

45. Ἀναμίλητον φιλ.] L. ἀναμίλητον. SCAL. ἀναμίλητον φιλίαν, *incomparabilem amicitiam*, & quae ultra exempla *fit.* FABER *l. c.* Recte Ed. Ald. ἀναμίλητον. At aliae Edditt. vitiose, ἀναμιλήτου. KUST. HEMST. Sola Ed. Hagen. habet ἀναμίλητον, quam sequitur hic (quod mirot Schrev. cujus ceteroquin Editio ad Aldinam fere expressa est. Recte non Veneta tantum, sed & Florent. ἀναμίλητος, ot MS. quam vocem explicant Suidas & Lexicon Reg. MS. ut & suo loco Hesychius, ubi eodem vltio Ἀναμίλητον scriptum, quod exponit ἀφιλονείκητον. pro quo Cyrill. Lexicon MS. Ἀναμίλητον· ἀφιλονείκητον. Adi *Not.* ad *l. c.* Est ab ἀ-μιλῶμαι, significatque propt. *quod cum alio contendi nequit*, i. q. ἀσύμβατος, *incomparabile.* Exemplum vocis ἀναμίλητος ex Cyrillo c. *incomparabile.* Exemplum vocis ἀναμίλητος ex Cyrillo c. *incomparabile.* Exemplum vocis ἀναμίλητος ex Cyrillo dedit Sulcer. *Obs.* p. 317. Joseph. *Ant. Jud.* VIII. 7. p. 440. *nov. Ed.* ἀναμίλητος dixit eodem sensu; ἀ-μίλητος Eustath. *de Hym. & H. Amor.* l. VI. p. 194. Inquit, Locus est adpositus: τὰς ἢ δὲ ψυχικὰς ἕξεις, τὰ δὲ οἷς ἐν σώμασι καὶ τὰς ψυχὰς ἐχούσας τὰς ἀμίλητον· τὰ δὲ οἷς ἐν σώμασι καὶ τὰς ψυχὰς ἐχούσας τὰς ἀμίλητον φιλονεικίας &c. i. e. *quod ad animi dotes, incomparabiles: quae corpus ornant, cum mente certare & contendere.* Utraque vocabula augeantur Lexica. Denique καὶ τὸν ἑαυτὸν ἀναμίλητον φιλίαν est q. d. *ad te, amicum incomparabilem.* Notum dictionis genus, in primis posteriori aetate. Simili autem formula usus Isocrates ad *Demonic.* sub init. Ἀπέστειλά σοι τοῦτ' ἢ λόγον ὃν ἔγραψα, παρακαλῶν σε ἢ καὶ σὺ ἐμοὶ φίλον, &c. *Hanc orationem tibi dono misi, mutuae quidem nostrae amicitiae pignus*, &c.

46. Πεπεισμένος σε οὖν τὸ κτῆμα μὴ δι' ἣν σὲ ἀναμίλητον φιλίαν.] Pro μὴ leg. μόνην. SCALIG. Leg. μόνην, τὸ δι' ἣν σὲ &c. VALES. Corrupte. M. MEIBOM. *ad oram lib. fuo.* &c. VALES. Corrupte. M. MEIBOM. *ad oram lib. fuo.* Lege: πεπ. σε οὖν ᾧ κτῆμα τὸ σὸν φίλον ᾧ μοῦσον ἀξίωμα σὸν τὸ κτῆμα μόνην, τὸ δι' ὃν σὲ φίλον ᾧ μοῦσον ἀξίωμα ἐπιστήμης. *Μόνη* plane certum videtur ex μοῦσον. In ceteris singula verba mihi praetanda non puto. HEMSTERH. Mentem facilius adsequi licet Auctoris, quam exacte verborum

ὁ μείζων ἀξίαν ὑπάρχουσαν. εὔχομαι [47] δὲ τῷ Θεῷ [48] συζύμβιόν σε ὁ ὑγιαίνοντα ἀσπάζεσθαι τοὺς φίλους.

Δεῖ εἰδέναι [49] τὸ λέξιν [50] τινα ζητοῦντα σὲ τοῦ Λεξικοῦ τούτου, ἔτι εἰ σύνθετός ἐστιν ἡ λέξις ἣν ζητεῖ, πολλάκις ἀμφιβάλλοντα αὐτὸν εἰς τὰς ἐξ ὧν συνῆκται, θεῖσαι [51] αὐτὴν τὴν ἑρμηνείαν σὺν τοῖς χρείαν αὐτῆς γράμμασι [52] εἰς τὸ μέρος αὐτῆς. οἷον Ἀνθρωποείκελος, ἅ, ὡς κεῖται σὺν συνθέσει, οὐκ ἔχει [53] ἰὼν δὲ δίλογχος τὸ λέξιν, ὁ ζητήσας σὺ τῷ Εἴκω [54], εὕρεις [55] ἂν, Εἰκελος, ὅμοιος. ὡς ἐπὶ τὸ πάσας λέξεις, ἀνθρώπῳ ὅμοιον. ὁ δὲ πολλῶν [56] λέξεων τοῦτο ποιῶν, πολλάκις, ὡς εἴρηται, θεῖσαις [57] τὸ ζητούμενον [58].

munere tuam omnino amicitiam, quin & majoribus, dignam esse. Deum autem veneror, ut incolumis & prospera valetudine libris [hisce] utaris.

Scire oportet quaerentem vocem aliquam in hoc Lexico, si vox sit compositа, quam quaerit, saepe ipsum, si eam resolvat in illas, ex quibus componitur, inventurum ejus interpretationem in litera initiali alterius partis ejus: quemadmodum Ἀνθρωποείκελος, *ut ponitur in compositione, non habet [hoc Lexicon;] si vero diviseris vocem, & quaesiveris in verbo* Εἶναι, *invenias,* Εἰκελος, *similis: ut tota vox sit,* Homini similis. *Et in multis vocibus id agens, saepe numero, ut dictum, quod quaeris reperturus es.*

---

borum, ut se habent, sententiam versione exprimere, quam laxiorem dedi. Maxime placuit semper μέγα, pro μαῦ, quae saepius confundantur. Haud dissimile illud Diog. Laërtii l. V. §. 72. ἀξίως ὁ μείζονος ἔτι τιμῆς.

47. Εὔχομαι] L. ἐχόμενος. VERW. Nihil muto. Participium maluisse *Perionius* videtur, ut ἐχόμενος δὲ ita responderet superiori συνοικοῦντα σε, quum δὲ, ante τῷ σῷ, extrusisset: de quo amplandum erat.

48. Τῷ Θεῷ] Hinc *Sapingius* Christianum fuisse Hesychium colligit, quod non dixerit, τῷ Διΐ. Vid. *Praefat. Schrevel.* Argumentum non satis idoneum: eodem enim modo Gentiles singulari numero saepius loquutos esse, ecquis ignorat? Exemplorum pleni sunt omnes libri. Ex multis vid. Plutarch. *de Isid. & Osir.* statim in principio. & *de Placitis Philos.* l. 7. ubi quaeritur, Τὴν ἕνα ὁ Θεὸν; Mitto plura. In versione ὁ l. sensum magis quam phrasin expressi.

49. Δεῖ εἰδέναι &c.] Quae ab hoc loco ad finem usque sequuntur, ea Hesychii esse non possunt; & qui judicio aliquo valent, & qui Graecismi sensum aliquem habent, li, scio, à me diversi haud abierint. FABER *l. c.* Optime monuit Faber. Verbum non addo: quisque sentit. Forte adjecta haec est admonitio a Marco Musuro, qui primam Editionem recognovit.

50. Λέξιν] Ed. Flor. iterum λέξεν vitiose, ut supra sub init.

51. Θεῖσαι] L. ἀφεῖσι. SCALIG. FABER *l. c.* Cooser in fine hujus Additamenti. Perspicua magis ea lectio; neque tamen, ut videtur, prorsus necessaria: aliquando enim *Praesens pro Futuro* ponitur. Vid. Cll. VV. Wasse & Duker. ad Thucyd. II. 44.

52. Γράμμασι, ἰὼν τὸ μέρος αὐτῆς ἴων &c.] Vitiosa interpunctio. Sic igitur distingue: σὺν τοῖς χρείαν αὐτῆς γράμμασι, ἰὼν τὸ μέρος αὐτῆς. οἷον &c. VERW. Ed. Hag. comma post γράμμασι figit, & punctum ante οἷον. Sed toliendum praeterea αὐτῆς post χρείαν, ut legatur: θεῖσαι (vel ἀφεῖσι) αὐτῆς (sc. τὴν συνθετον λέξιν) τὴν ἑρμηνείαν σὺν τοῖς χρείαν αὐτῆς γράμμασι, ἰὼν τὸ μέρος αὐτῆς. ut in versione dedi.

53. Οὐκ ἔχει ἰὼν δὲ δίλογχος] Ita distingue: οὐκ ἔχει, ἰὼν &c. VALES. Scrib. οὐκ ἔχει τὸν ἑρμαῖον· ἰὼν δὲ δίλογχος &c. VERW. Οὐκ ἔχει, Lexicon scil. REISK. Comma post οὐκ ἔχει habet Hagen. ubi τὸν ἑρμαῖον ex antecedd. tacite potius repetendum, quam addendum. Subaudire tamen malim, τὸ Λεξικὸν οὗτον. non habet enim vocem Ἀνθρωποείκελος.

54. Ἔν τῷ εἶναι.] Sensus patet. Vere tamen illud Εἶναι non reperitur in v. Εἶκω in hoc Lexico, sed post Εἶναι habes: Ἐοικὸς. ὅμοιον. Clarius itaque eaemplum addere potuisset: regula enim est certissima; de qua praeter alios etiam monuit Celeb. Fabricius in *Bibl. Gr. Vol.* IV. p. 552. *sub fin.* Indicare tantum voluit Auctor, qua ratione fere quaerenda esset Compositi significatio. Unde non inepta lectio Edit. Hageoodnsis: ἐν τῷ Εἶκ. quod est τὸ ἑρμηνεῖον ἐπὶ τὸ μέρος. Sup. Ἀνθρωποείκελον. ἀνθρώπου ὅμοιον, ἀνθρώπῳ ὅμοιον.

55. Εὑρεῖς] L. εὕρεις. SCAL. BRUNO. FABER *l. c.*

56. Πολλῶν] Malo ἄλλων. HEMSTERH. In versione vulgatam lectionem retinere malui: sensus enim sic optime constare videtur.

57. Θεῖσαις] L. ἀφεῖσαι. SCAL. FAB. *l. c.* Confer paullo superius.

58. Εἰς τὸ ζητούμενον.] Adde, quod eadem vox in uno loco bene, alio perperam scribitur, ut Τύρτα & Τίρτα. &c. D. HEINS.

INDICULUS
SYLLOGES SUPERIORIS.

I. Praefatio Editionis Aldinae. —— —— —— —— —— —— —— Sub Lit. *a.*

II. —— —— —— Florentinae.

III. Dedicatio Editionis Schrevelianae.

IV. Ejuſdem Editionis Praefatio. —— —— —— —— —— —— —— Sub Lit. *b.*

V. Dan. Heinſii Praefatiuncula inedita.

VI. Jo. Caſp. Suiceri Praefatio Speciminis Heſychiani *poſterioris.*

VII. Excerpta ex Epiſtolis J. Rud. Wetſtenii & J. C. Suiceri ineditis. - Sub Lit. *c. d.* 1.

VIII. J. Palmerii a Grentemeſnil Praefatio inedita. —— —— —— —— Sub Lit. *d.*

IX. Rich. Bentleji de Gloſſis Sacris in Heſychio ſpuriis & inſititiis Epiſtola inedita.

X. Franc. Sevin. & Claud. Sallier de nova Heſychii Editione Epiſtola inedita. —— —— —— —— —— —— —— —— Sub Lit. *e. f.*

XI. J. A. Fabricius de Lexicis Biblicis, & Gloſſario Heſychii Alexandrini.

XII. —— —— de Heſychio Mileſio, & aliis Heſychiis variis. —— —— Sub Lit. *g.*

XIII. Juſt. Chriſtian. Thorſchmidius de Heſychio Mileſio Chriſtiano, deque variis Heſychiis. —— —— —— —— —— —— Sub Lit. *b. i. k.*

XIV. Suidae locus de Heſychio Mileſio, Gr. Lat. cum Notis. —— —— Sub Lit. *l.* 1.

XV. Jo. Aug. Erneſti de Gloſſariorum Graecorum (in primis Heſychii) Vera Indole & recto Uſu. —— —— —— —— —— Sub Lit. *l.* 2. *m. n. o.* 1.

XVI. J. C. Suiceri Praefatio Speciminis Heſychiani *prioris.* —— —— Sub Lit. *o.* 2.

XVII. Teſtimonia Doctorum Virorum edita & inedita de Heſychio. - Sub Lit. *o.* 2. *p. q. r. s.* 1.

XVIII. HESYCHII Praefatio ad EULOGIUM, cum *Verſione* Latina, & *Notis* Variorum. —— —— —— —— —— Sub Lit. *s.* 2. *t.*

Ἡ Σ Υ Χ Ι Ο Υ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΠΑΣΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ,

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ, καὶ ΑΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ.

Α[1] Τὸ ἄ ἀξιοπαθὲς ἀηλοῖ ἄθη[2]; ὡς Καλλιμάχῳ· ἃ πάντα συνάγειρας[3]. ἢ τὸ ἄ ἄρθρον[4]. ὡς παρ' Ὁμήρῳ· ἃ δηλαί[5]. ἢ ψιλύμενον τέρσει[6], ὡς ὅταν λέγωμεν, ἄναυρον. ἢ τὸ μέγα, ὡς τὸ ἀχανὲς πέλαγος, ἢ τὸ παλύ, ὡς τὸ ἀξύλῳ ὕλῃ[7]. ἢ τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀδελφός[8]. ὁμόδελφον γὰρ σημαίνομεν. δελφὺς δὲ ὄζος ἢ μήτρα. ἢ τὸ κακὸν, ὡς τὸ ἀμήχανε[9], ἀντὶ τοῦ κακομήχανε. δασυνόμενον[10] δὲ σημαίνει ἄπινα, ἢ ὕσα. καὶ ἄρθρα ἑκατοντάκις.

1. *Priores* Editiones hunc præferunt Titulum: ΛΕΞΕΩΝ ΠΑΣΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΑΠΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ. ΗΣΥΧΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ. Sequutus fum Ed. Schrev. nifi quod Ἀσιωθ pro Ἀστ. refcripferim.

2. Α.] Θαυμαστὸν τοῦ πλατυπέρφυκεν in ipfo protinus hoc veſtibulo vere aureo ut lacerum, ut miſere direptum ac diſjectum hoc illiuc cernis? Temere omiſſa quædam; iterata nequicquam; turbata vides plurima. Summus ad imum locum depulſa; ima aut media primis aggregata: factaque eſt mixtura rerum prorſus ſibi diſſentientium. Veſtigia hæc majoris operis nunc quidem non uno loco turpiter confuſi & divulſi: &, quod maxime indigneris, in ipſo ſtatim limine. Ne dubites, quid cauſſæ ſodes fuit, quod non modo ſimplices gloſſæ, ſed integra κῶλα ſententiarum aut tranſponerentur in locum a ſe alieniſſimum, aut contra omnem rationem repeterentur? Ex. gr. duobus diverſis locis legimus, ἢ ἄντα, ἢ ὕτα. ἄρθρα vel ἄρθρα ὑποτακτικὰ ἀδύνατα χάος, πλαθώνια, &c. Bis item, ψιλόφωνα γίγνεται δηλαί, cum eodem utrobique exemplo. Bis, Ἄα, σύγκαμα ὀδυνᾶσθαι, ſemel ante Ἄαλον, ſemel poſt Ἀάσασθαι. Quod autem recte geminari potuerit illud γραμματικὸν ἐπιφώνημα, facile patitur, quia duplex adverbium διτρόπαιον explicandum ſibi Gramm. propoſuerat, ἀαλὸν ἄ. &. ἀηλὸν ἄ. ἄ. vel ἄ. ἄ. Nam propter ambiguitatem quandam aut affinitatem ſui notionis, ſeu ſcripturæ, neceſſaria fuiſſe videtur brevis quædam & diligentia contrahentis inconcinnum, turbidum & mutilum reliquerit ſive exordium, ſive ejus compendium: Id partim ex conjectura noſtra, partim ex doctorum hominum obſervationibus collectum, ſic rectius conceperis, & concinnius ordinaveris: Α τὸ φωνῆεν· τὸ ὃ ἀξιωματικὸν ἀηλοῖ εἴθε, ὡς ἐπὶ Καλλιμάχου· ἃ πάντα ἀπὸ γένους· ἢ αὐτοφυΐαν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· ἃ δηλαί· ἀηλοῖ γὰρ ψιλόμενον τέρσει, ὡς ὅταν λέγωμεν, ἄναυρον· καὶ τὸ μέγα· ὡς τὸ ἀχανὲς πέλαγος· καὶ τὸ παλύ, ὡς τὸ ἀξύλῳ ὕλῃ· καὶ τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀδελφός· ὁμόδελφον γὰρ σημαίνομεν· δελφὺς δὲ ἔστι ἡ μήτρα· καὶ τὸ κακὸν, ὡς ἀμήχανε, κακομήχανε· διασυνόμενον δὲ, ἄρθρον ὑποτακτικὸν ἀδύνατον χάος· ἀαλθώνια δηλοῖ, ἤτοι ὡς ἐθέλει, σημαίνῃ ἄπινα, ἢ ἄπαγε, ἢ σπανίως ἢ ὡς γίνεται δηλαί· ἃ ἐστὶ δὲ μεγάλα. ἢ ὅτι δὲ μεγάλα. ἢ ὅτι δὲ γραμματικὸν ἐπιφώνημα. Α Ἄ γραμματικὸν ἐπιφώνημα. Ἄα, σύγκαμα ὀδυνᾶσθαι. Æquum eſt ut cognata a cognatis diſcriminentur, item ut a duplicatum ſuccedat ſuo ſimplici, τὸ παλαιὸν τῷ καινῷ, τὸ δασυνθὲν τῷ ψιλωθέντι. Ἄρθρον ὑποτακτικὸν ſingulariter quoque ſcripſit Varinus, quia & Heſych. unum articulum exponit. VERWEY. Conf. præter Suid. & Moſchop. ἄθη καὶ. p. 18. Apollon. Lex. MS. *Bibl. Coiſl.* p. 457. *Ed. Monſf.* & omnino Etym. M in v. Ἀφηρίσθαι. Cave putes delenda in Heſychio, ſi eadem repetita, quæ ſcil. ex diverſis auctoribus deſcripſerat. Vide quæ ad ſingula mox moneneur. Ne longior ſim, miſſa methodo illa Logica, qua *Verwejus* uſus eſt, dabo tantum ill. PEARSONII Notam ad *h. l.* quæ ſpeciminis loco ad me transmiſſa eſt. En ipſa verba: „ Α. τὸ ἃ ἀξιωματικὸν.] Varie hæc corrupta ſunt atque confuſa. Nam primo, τὸ ἃ ἀξιωματικὸν, plena non „ ſunt, ſed illud quod poſtea ſequitur, καὶ ψιλόμενον, hic „ etiam ſubſcribendum arbitror, legendumque, τὸ ἃ ἀξιωματικὸν ἢ ψιλόμενον, δηλοῖ πάθη. ita ſine Suidas: ἀξιωματικὸν ἢ καὶ ψιλοῦται, δηλοῖ πάθη. Deinde, quæ ex Callimacho „ profert, ἃ πάντα συνάγειρας, melius opinor, apud Suidam „ legentur: ἃ πάντα ἀπὸ γένους. Quæ autem mox ſequuntur, καὶ τὸ ἃ ἄρθρον, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· ἃ δηλαί καὶ ψιλώσεως καὶ τέρσεως, peſſime a Librariis ſunt tractata; lege igitur, καὶ τὸ ἃ ἄρθρον, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· Α δηλαί hoc eſt: „ ante & circumflexum ſignificat etiam & articulum, ut apud „ Homerum: Α δηλαί. ut & apud Theognidem: Ἄ δηλα πάντα νοήσει; vel ſaltem pro ἃ δηλαί, τί κακὸν. ita enim Odyſſ. γ. 231. Ἄ δηλαί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; & K. 431. legimus: Ἄ δηλα ἰδών, πάσ' ἰφθε, τί κακὸν ἐκαίνυτο τοῖσιν. „ In hunc modum Heſychii verba eſſe conformanda, patet, „ tum quod ipſe ἃ δηλαί ſuo loco ἃ δηλαί reddit: tum quod „ ἃ vocativi caſus ſignum ipſe ἄρθρον appellet: Ὦ ἄρθρον πλάσαι πάτερες, ἄνα, ἃ ἄνερες. Recte igitur, & ex mente Heſychii, legimus: καὶ τὸ ἃ ἄρθρον, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· ἃ δηλαί. Atque ita tandem habemus duplicem ſignificationem ἃ α, ſive a tenuis & circumflexi. Huic ſubjungitur a *tenue* quidem, ſed haud circumflexum; & quia nullum accentum ſibi peculiarem habet, ut circumflexo opponatur, dicitur *breve*. Lege igitur: Δασυνόμενα ψιλούμενον, τέρσεται. Hunc etiam emendationi additi ulterius Suidas: Ἀφηρίσθαι ἢ καὶ ψιλοῦται, σημαίνει λοιδορεῖσθαι καὶ ὑβρίζειν. Reliqua in hunc modum nullo negotio recte legi & intelligi poſ-

ταχυπηχὲ ὑδατήρου γένος πολυωπικῆ ἀελμοῦ πλόου θ' θέειας.

Ἄ α. ἐπὶ τῷ μεγάλῳ [1]. ἔστι δὲ καὶ ὀχιλιαστὸν [2] ἐπιφώνημα [3]. σωτηθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ [4].

Α. τὸ φωνῆεν [5]. ἢ ἅπαξ, ἢ ἄπαρ, ἢ ὅσα. ἢ ἄρ-

θρον ἐκπεπληγὼς ὑδατήρου γένος πολυωπικῆ ἀελμοῦ πλόου θ' θέειας, πλόσιος θ' θέειας. ἢ ψιλούμενον [6] σήμαινε δηλοῖ, ὡς ὅταν λέγωμεν ἄνεμον.

Ἄ α. ὀχιλιαστικὸν [6] ἐπιφώνημα. ἢ σύσημα ὕδατος [7].

Ἄαι-

possunt: ὡς ὅταν λέγωμεν, ἄνεμον. ἢ τὸ μέγα, ὡς τὸ, ἀχαιοὶ τείχεα. ἢ τὸ πολύ, ὡς, οὐ δέξιλλα ἴδης, (*Iliad.* Α. 155.) ἢ τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀδελφόν. (ὁμόθρονον γὰρ συμπαίοντες· δίκαιος δ' ἴσον ἢ μέτρον.) ἢ τὸ παῦσαι, ὡς τὸ, ἀμάχοιο (*Iliad.* Ο. 14.) ἀντὶ τοῦ, παυσομένου. διατασσόμενον (βραχὺ hic repetendum) σημαίνει ἀτιμα, ἢ ἔστι, ἢ ἄρθρον &c.„ Hactenus Cestrienſis ille Epiſcopus: quibus nihil rectius, aut ad mentem meam adcommodatius.

3. Ἄ πάντως συνάγεσθε.] Multo melius ex Suida: Ἄ πάντως ἴσα γάρ. DAN. HEINSIUS. TAN. FABER. His adde Æm. Porti *Notam* ad Suid. Quin & *Ceccejus*, monente Schrevelio, tum hæc, tum ſequentia ſic emendat: Ἄ πάντως ἴσα γάρ. ἢ τὸ πλῆθος, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· ἅ δηλοῖ. δηλοῖ δ' ἢ ψιλούμενον εἰρωνικόν. Coccejo accedit Favorinus, apud quem legitur: ἢ τὸ ἅ, τὸ πλῆθος, ὡς, &c. Sed dignus eſt audiri magnus Homeri interpres ad *Il.* p. 776. *Ed. Baſ.* Ἐν ᾧ δέ, Ἄ δηλοῖ, φησὶν ἅ δήλασε, πλῆθος ἐπιφημεῖ ἴσον τὸ ἅ· ἢ μᾶλλον αὐτοφυῶς. Διαφέρει δ' τὸ ἅμα τοῦ ἅ αὐτοφυῶς, ὅτι τὸν μὲ ψυχῆς ἀπαθῆς· τὸ δ', πάθος παρακολουθοῦσι ψυχικὸν, ὡς ἔστι λέγειν κατακαῦ. εἶναι ἢ φιλιωμένην, ἢ ἀνεπιδ., ἢ ἀγαπᾶσθαι, ὡς σεσῶσθαι, ἢ ἕλιαν, ὡς κατατρῶσαι τὸ πᾶ, ἢ δηλᾶ. VERW. ini Suida: ἅ πάντως ἴσα γάρ. SOPINGIUS. Leg. ἅ πάντα σαῶ ἀγαγεῖν. *Utinam ſuem plagam circumdares ovium!* Verba hæc Callimachi ex eius *Hecalombis*, Etymologiſtæ laudatis, Heſychium depromſiſſe puto. Τὸ ἅ eſt *utinam*. Ariſtænet. l. II. *epiſt.* 5. Virgo cicharœdum alloquitur: πανὶς παλαιόθεν ἐρᾶσθαι σ' παρθένε, ἢ φοιτᾶν σοφιστὴν μοι δοκεῖ ἅ, εἶα. Sic leg. pro ἢ δοκεῖ ἅι. PERGER. At hæc nimis quæſita videntur; ut & quæ Portus ad Suid. notavit. Quare malim ἐπίχειν. Locus autem Fabri eſt *Epiſt.* 19. l. II. p. 59. ubi præter verba ſuperius allata legitur: *atque ita illud ἅα more veteri pro* ubi *ſumetur*. Ceterum τὸ ἅ eſſe καλλιὸν ἐπίφθογγον, ſimiliter ex Euſtath. notat *Il. Voſſius*, conferri jubens *Eclog. Att. MS.* cujus ſæpius mentionem facit. Vid. inf. in Ἀγαγεῖς. Ἀδίνεσθ. &c.

4. Καὶ τὸ ἅ ἄρθρον.] Scribendum: ἢ ἄρθρον. ἢ αὐτοφωνῶν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, Ἄ δηλοῖ. Sic ad oram editionis Aldinæ *Heinſiana* manus emendarat. Sed in charta codici Heinſiano inſerta loci noſtri correctionem paullo aliter inſtituam, & pluribus exemplis illuſtratam deprehendi. „ Scribe, inquit „ vir nobiliſſimus, ἢ τὸ ἅ ἄρθρον, ἢ ἅ παρ' Ὁμήρῳ, Ἄ δηλοῖ. Vult enim τὸ ἅ poni αὐτὶ τοῦ ἅ. Ut, cum Homerus *Iliad.* A. [vſ. 315.] Ἄ δηλα Δαναῶν ἀγόρευε, φίλ μειδιόωσα. Odyſſ. K. [immo Υ. 351. Male in Kuſt. *Not.* ad Suid. Γ. „ expreſſum eſt.] Ἄ δηλα, τὰ καὶν τόδε πάσχετε; & non „ ſemel alibi. Suidas: ἢ τὸ ἅ, nempe τὸ ἅ deſignat: „ ubi Ἄ δηλᾷ τὰ καλῶν. Sed itidem ſcribendum ex Homero, ut diximus. „ VERWEY. Lege: ἢ τὸ ἅ, τὸ ἑαυτῷ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ. Locus eſt: *ἅ ad ſe dixerat ἑαυτῷ, ad ſuum quiſque dominum.* T. FABER. [in *Epiſt. l.c.* Locus, quem tangit, eſt *Odyſſ.* B. 258. ubi nunc ἑῷ legitur. Conf. Suid.] Lege: ἢ τὸ ἀναφορᾶ. Senſus eſt, litera α deſignari *utinam*: deinde vocem *articulatam* cum alto ſuſpirio prolatam, ut *a δηλαῖ*. PERGER. Vid. *Not.* ſeq.

5. Ἄ δηλαῖ.] Ἄ δηλαῖ. Hom. (*l. c.*) ſed hic ἅ non eſt ἄρθρον, SCHREV. BRUNO. Infra ſuo loco: Ἄ δηλαῖ. ἅ δηλαῖ. idque bis quidem. Et ſic Clem. Alex. *Protrept.* p. 13. *Ed. Sylb.* at Euſeb. idem citans, *a δηλαῖ*. V. inf. in Γοῦν ἐγὼ γε. Ili. Pearſon. *Vindic. Ignat.* p. 412. olim fuiſſe monet: ἢ τὸ ἅ ἄρθρον, & Ἄ δηλαῖ. inf. Ἄ δάμῳ. ἅ δάμῳ. Ita vero Accuſat. *ſuprema* pendet a verbo δηλοῖ, ſtatim in initio. Quodſi retineas lectionem: ἅ δηλαῖ ἢ ψ. ſ. tum in præcedd. poſt παρ' Ὁμήρῳ reticetur exemplum. Conf. Etym. M. in Βάλα. Prius tamen (Ἄ δηλαῖ) magis placet. Photius in Lex. MS. Δαλεῖ· τὸ ἅ ἄρθρον, ὡς Ὁμήρῳ· ἅ δηλαῖ leg. *a δηλαῖ*. Adferre enim volui locum, ubi *a* pro *ἅ*. in ceteris Photius cum Suida convenit: quæ brevitatis ergo omiſſa ſunt a Celeb. Fabricio *Bibl. Gr. Vol.* IX. p. 567. ubi initium Lexici Photiani exhibetur. Ceterum *ἅ δηλαῖ* eſt etiam in Epigrammate Platonit in Archeanaſſim ſuam, apud Diog. Laërt. *vit. Plat.* l. III. p. 205. ut *ἅ φίλαι*. pro *a φίλαι*. Rhianus; & Ἄ ψυχὴ βεβιωκότε. Meleager dixerunt in Anthologia inedita. Iſis ita dudum ſcripſit, accepi Cl. KUSTERI Notas, quæ ſic habent: „ Aliena ſunt, quæ Tan. Faber ad h. l. notat. Rectius Pearſon. in *Vindic. Ignat.* P. II. c. 12. p. 147. monet, ſcribendum hic eſſe: ἢ τὸ ἅ ἄρθρον· ut ſenſus ſit, *a* apud Homer. „ interdum pro articulo *ἅ* poni: veluti *a δηλαῖ*, pro *ἅ δηλαῖ*. Et ne cui ſcrupulum injiciat vox ἄρθρον, ſciat Lector, τὸ ἅ „ appellari ἄρθρον ab ipſo Heſychio infra, ubi inquit: Ὦ, ἄρθρον „ πλατικὸν πλάσμα. Sed quid multa? Non ſolum Photius in „ Lex. MS. Sed etiam Suidas clare ſcribit, *a* interdum ſungi vice ἅ ἅ, afferens eundem locum Hom. ex *Il.* A. 441. „ Ἄ δηλαῖ Phavorin. quoque docet, τὸ *a* interdum ſignificare *a* πλατικὸν. quod miror a Fabro non fuiſſe obſervatum.„

6. Ψιλούμενον σήμαινε.] Moſchopulus: τίνων πάντων τὸ ᾱ ἀφωνικὸν διατονῶ· τῶν ᾱ καὶ ψιλῶν, πλὴν ἅ ἄλογον, ἢ ἅλα. THOM. MUNKER. Poſt ἄνεμον Schrev. in *Not.* adjicit ἄκαιρον· quod in Codice Brunonis, forte ex Photio, adſcriptum viderat. Eadem mox repetuntur.

7. Ἐκ ἀξίλλα ὕδη.] Ex Hom. *Il.* A. 155. ubi vid Schol.

8. Τὸ ἀδελφοῦ.] L. ἀδελφὸν. H. STEPH. *ad oram ſui Heſ.* Et ſic Photius & Apollon. Lex. Miſſ. V. inf. Ἀδελφοῦ· τὸ α ἐτικὸν *pronomen* ſignificare, docet Euſt. ad *Il.* Γ. p. 402. *Ed. Rom.* & Etym. M. in v. Ἀλλᾶ. Vid. H. Steph. *Theſ.* T. 1. p. XIII.

9. Ἀμάχοιο.] *Melius* ἀμάχοιτο, inquit T. Faber *Epiſt. l. c.* Sed nihil mutandum. Sic enim Junonem adloquitur Jupiter *Iliad.* Ο. 14. Sic & Photius Lex. MS. Vid. inf. Ἀμάτης. Ἀμήνιτον. & ſimilia.

10. Διατασσόμενον ἢ σημαίνει.] Βραχὺν δ' διατονῶ ἐπιφθόγγων ἀντὶ τοῦ σημαίνει· τῷ ἢ Δημοσθένης, ἤτοι· ἢ παρ' Ὁμήρῳ ἢ. τὸ ἑαυτοῦ· τὰ ἅ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔκαστον. Τέλος) ἢ ἐ τὸ ἅ αὐτὶ τοῦ ἅ. ὡς ἐ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ Μηδείᾳ· πτᾶσσω μᾶλλα ἢ τυγχάνω, ἅ βιάζομαι. Οὕτως ἢ ὡς Σοφοκλῆς· αἰτεῖ, ἅ τάξῃ. εἰ ἢ ψιλωθεὶς ἐξεπαιδεύθη τὸ παρ σημαίνει· βραχὺν ἢ ψιλὸν σημαίνει λαμβάνουσιν ἀρχαῖοι. SCHR. Ita plerasque notiones Ἄ, quæ aberant Heſychio, in ſua editione ex Suida ſupplevit *Corn. Schrevelius*. Sed ipſum vide Suidam, ut variis de cauſſis vapulat ab H. Steph. in *Theſ. T.* 1. *col.* XVII. & ſeqq. VERWEY. Iterum ex Brunonis Codice verba Suidæ deſcripſerat Schrev. Pro διατασσόμενον (quod eſt in Ed. Hagen. & Phavor.) διατεταμένον exhibent Ven. & Flor. quamvis male cum acuto in antepenult.

1. Ἄ ἅ ἐπὶ τῷ μεγάλῳ.] Delendum alterum ἅ. Cum autem ait, σωτηθὲν γέλωτα δηλοῖ, verum dicit; ſed ſcribendum eſt per aſpirationem ἁ, ἅ. Inde in comœdiis: *ha, ha, he*. Plaut. Terent. Bene autem σωτηθὲν, id eſt, *geminatum*, ut ego interpretor; neque enim riſum ſignificat, niſi geminetur: quanquam & διατεθὲν legi poteſt, id eſt, *aſpiratum*. FABER. Καὶ ὡς ἐπιπλοκῆ λέξεων ἀχρεῖος, ἐπὶ ἅ ἅ διατεθὲν γέλωτα δηλοῖ Euſt. ad *Il.* p. 796. *Ed Baſ.* Recte igitur τὸ διατεθὲν præfert, & τὸ σωτηθὲν potius improbat *H. Steph.* VERWEY. Διατεθὲν pro σωτηθὲν corrigunt etiam *Bruno* & *If. Voſſ.* ex eodem Euſtathii loco. Tan. Fabri verba hic & in ſeqq. plenius exhibui ex ejuſdem *Epiſt.* II. 19. Alluciatur H. Steph. *Theſ.* T. 1. c. XXIII. 19. quando ἐπιφώνημα in ἐπὶ τῷ μεγάλῳ ex ſeqq. huc pertinere conſet. Sic paullo ante: Ἄ ἐ τὸ μέγα. &c. Conf. inf. Βαΐνω, ante v. Βοῦλλα. Photius recte in Lexico MS. Ἄ ἅ. ἐπὶ τῷ μεγάλῳ. ἢ ὀχιλιαστικὸν ἐπιφώνημα. διατεθὲν ὁ γέλωτα δηλοῖ. ὃ φασι Διοφάνεις.

2. Σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα.] Qulritantis, lamentantis. Urbanus in ſua Grammatica [quæ apud Aldum prodiit Venet. 1497. 4to.] χρτλιαστικὸν exponit ἐπιφώνημα ex clamantis: atque inde illud ἐπιφώνημα. H. STEPH. Vid. Etymol. M. in Βάλα.

3. Γέλωτα δηλοῖ.] *Ha, ha*, in *Pſalmis* Davidis, XXXV, 21, & LXX. 4. הַאֲחָ הַאֲחָ. Græci ἆγε, ἆγε. SOPINGIUS. Rectius Phot. in Lex. MS. διατεθὲν ὁ γελ. ἢ. l. c. *Aſpiratum vero riſum notat.* Notum eſt illud *ha ha he*; quo ridentium ſonum Comici Latini exprimere ſolent. KUST. Vid. *Not.* penult.

4. Α. τὸ φωνῆεν.] Delenda iſthæc omnia. FABER. *l. c.* Sed addendum fuerat, ſuo loco reponenda, h. e. in ipſo aditu & frontiſpicio. Sic enim Grammaticus τὸ α ἐτικὸν apte diſtinguet ab altero *α*, τῷ μοχλῷ ſcil, literamque opponet voci. Vide Phavor. VERWEY.

5. Καὶ ψιλούμενον &c.] Idem quod ſupra, & forte exſcriptoris vitio hic poſitum. SOPINGIUS.

6. Ἀπ χτλιαστικὸν.] Sic editio Leidenſis. Male. Venet., Florentina & Hagenoënſis rectius, ἀπὸ χτλιαστικὸν ἐπιφώνημα. Tum protinus, quod infra delendum, ſubjunge ſeparatim. Ἄα, σύσημα ὕδατος. Steph. in *Theſ.* non niſi falſa fretus conjectura, ſuſpicatur eandem ſcripturam & nomini & adverbio Lexicogr. noſtrum tribuere voluiſſe, quaſi ſcripſiſſet, ἄα χτλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἢ ὕδατος. Ita præivit illi Camerius Lexicon. Sed Suidas negat iſtiusmodi ἐπίφθογγα eſſe ἐν μέρει λόγου, quia duobus tonis acutis notari ſolet. Nam ἴαπαλεῖ, quam Comicus ab Suida producitus repræſentat in muliere conſternata ob periculum facis admotæ, eſt qulritatio quædam ἀ γέλωτα παιπάλης. Ceterum quis damnet & duos tonos circumflexos, quos ſcholia Ariſtophanis, Euripidis palam ferunt, item veteriſſimi & accuratæ editiones? Nam duplex *a* a factum ex ſimplici *ā*, quod, quia Euſtathius eodem modo ſcribit πλεοναζόντως atque ſimplex *ā*, & ſemper ſive in Θαύματι, ſive in ααῦ, ſive in χτλιαστικῷ, utrumque καλλιὸν vocat: eadem opera nec diſſimilem poſeit tonum, quia tota vis eadem. Sed priſcorum & magnorum Grammaticorum convicia de tonis facefere jubeamus. Nobis ſufficit, illos ipſos diviſim *ā*, *ă* (vel *ā ă*) ſcribere tanquam duo adverbia. VERW. Conf. II. Steph. *Ind.* Res tanti revera non eſt. Infinitis enim exemplis probari poſſet, & in ſeqq. ſæpe indicabitur, Heſychium, ubi varias tribuit vocibus ſignificationes, nullam accentuum aut ſpirituum rationem habere. Ἄ ἅ uſi ſunt LXX. *Judic.* VI. 22. Aquila Ezech. VI. 11. Eurip. *Oreſt.* ν. 162.

7. Σύσημα ὕδατος.] Forte *diluvium*. MAUSSAC, Ἄα, ἄαα,

"Αασι '. τὸ ἀδλαξὲς ἡ δίχηρές '. ἢ ἀνθ' ἅπτις. ἢ ἀπλήρωτον.

'Αδλαξία '. ἀδλαξῶς.

'Αεχὴς '. ἄθραυστον. ἰσχυρὸν πάνυ.

'Αεθλίη '. νεία πόαρ@.

'Αεθλὶς 6. ἀνδὶς.

'Αεθὼν. ἰσχνὸν. λυπεῖαζ. ἀδυνᾶτ 7. ἀπορίαθαγ. ἀπτὼν.

"Αεθλ 8. ὕδωρ. Λάκωνες. ὅπερ ἡ Αἰσχύλος 9 τὸ Γλάσσαις.

"Αεθλον 10. ἐλλίπασαι.

'Αέθλης 11. ἥμαρτες. ἐδλάβης.

'Αέθλιον 12. ἀφθαρῆναι, ἀδλαβῆς.

"Αε 13. σύστημα ὕδα@.

"Αεκλον. ἄθραυστον. ὑγιές.

'Αέλιον 14. ἄπτκλον.

'Αεὶς 15. ἡ τελευτησίμβιον.

'Αέπης 16. χρήσιμ@.

'Αεσαίμα 17. πολλαχῆ χάλεσε.

"Αεσθα. ἀδ@ εἰωπῆς @δ@ 'Αλκμᾶν, ἢ 'Αεσχύλ@.

*Aa-

ἄαι, *aqua*. ut a *αἰδ@*, *αἰνδ@*, *fpecus*. GUYET. Sic & Menag. *ℱ. C. Amen.* c. 39. in v. *Sacellum*, nec non Cl. L. Bos *Animadv. ad Orig quæſt. Lat.* p. 79. Inde in Germania & alibi nomen traxerunt annes quidam & urbes, quod *aa* & *ach* denotet *aquam*: ut Gallis *eau*. Inſpice tantum Praec. Junii *Obſerv.* in Willeram. p. 174. Braun. *Seleƈt. S.* p. 800. & Keyſler, *Antiq. Septentr.* p. 256. Similiter Perſis اب *Ab*, & او *Au* vel *Eu*, notare aquam, eamque vocem nominibus propriis fluminum addi, docet Cl. Reland. *Diſſ.* I. p. 45. Immo, quod mireris, in lingua etiam Hottentottica *a* pro *ſtuvio* accipi, &c. didici ex Vocabulis Hottentotticis, ab Ampl. Nic. Witſen ad Nob. Joh. Ludolf. tranſmiſſis.

1. *'Ααῖν.*] Lego *'Αααῖν*, tum ob literarum ordinem; tum quod *'Ααῖν* poſtea explicat; tum quod *ἀπλησμόν* reddidit; tum ob Homeri locum, quem ſine dubio reſpexit, *Iliad.* Σ. 271. *Αγρεῖ τῶ γε ἰφύαν ἀάπτον Στυγὸς ὕδωρ.* & *Odyſſ.* Φ. 93. *Μυστήριον ἄβλαβ ἀαάπτ@* ad quem locum Schol. *'Αααῖν. ἀτὸ ἀδλαβὲς, ἢ πολυδλαβὲς.* ut & Etymol. Sic apud Ammonium in *'ΑΑΑ@* male ſcribitur *ἀαὶς* in hoc verſu *Odyſſ.* X. 5. *οὐτ@ δ' ὁ ἀΐδ@ ἀαλ@ ἀπεπλάγχθη.* [Sed recte edidit H. Steph.] PEARSON. *'Ααῖν* irruit in locum non ſuum. Vid. uti. ibique *Not.* VERW. *'Αααῖν* lege. Vid. Euſtath. *Il.* E. p. 472. & *Od.* Φ. p. 750. præcipue *Il.* Σ. p. 976. IS. VOSS. Leg. *'Αἰαῖν*, ex *Il.* Σ. 271. PERGER. Ita per triplex *a* Gloſſa MSS. *Bibl. Caſſin.* p. 469. *Ed. Monſf.* *'Ααῖν· ἀπαρέγκλιτ@· ἀδλαβῆς.* —— *ἀπὸ τ@ ἄπτ@.* Dein: *'Ααῖν. ἀπλησθῆν, 'Αδλαβὲς. ἀπέρατ@.* Poſtea: *'Ααπ@· ἀπλη-ρωθ@. ἀδλαβὲς. εἰ ὁ ἐπιδλαβὲς.* Ad ſenſum *ἢ ἀπλήρωθ@* vid. inf. v *'Αεῖν* & *'Αἰναλ*, conſer item v. *Αἰνῶ*, *'Αινῶ*, & *'Αινῶ* ex ſerie corrigit etiam *Kuſter*, videri jubens H. Steph. *Theſ.* nempe Etym. M. v. *'Αἰ@*.

2. *Ἐέρχομ.*] Imo legendum *ἐκφρὶς* TAN. FABER. *l. c.* Noli credere. Quia idem *a* deſignat ſæpe contraria, (nam modo eſt *στερητικὸν*, modo *ἐπιτατικὸν*) hinc Etymologo teſte, *ἀαῖ@* nunc eſt *ἀδλαβὲς*, nunc *χαλεπὸς ἢ βλαβερὸν*. ergo & *ἄζηρτ@* & *ἄκρρτ@*. Plato *de leg.* XII. *τὸν ἄζηρτ@ ἀνάθρωπ@* vocat: *ὃ ἐστ@ ἀδλαβὲς, τὸν ἐλεύθερ@*: nam Cicero vertit, *Haud ſatis cauſſum Deo dicunt.* VERW. Apollon. Lex. MS. *'Αἰ@· ὁ ἀδλαβὲς, ἢ ἄζηρτ@. ἢ δι' ἃ ἀπὸ τ@ αὐτ@. ὑπὲρ τ@ ὁ ἐπιδλαβὲς ἢ ἄκρρτ@, ὃς ἐν τῷ Μυστήριον ἄβλαβ ἀαῖ@ τ@ ἐν Ὀδ. &c. Odyſſ.* Φ. 91. ubi *ἀαῖ@* in noſtris Codicibus.

3. *'Ααπαῖν.*] Lege, *'Ααῖν*. SOPING. Vel, *'Αἰαῖν*, ex Euſtathio. & analogiæ ratione. Quod alii de *ἄκρρτ@* & *ἀκήρατ@*, *ἀδλαβὲς* & *πάλαιον*. Varinus. In Veteri Lexico: *'Αεύκαῖν. μάλαν, ἀδλαβὲς.* H. STEPH *ad marginem ſui Heſ.* [Conf. *Indic.* Theſ.] Scilicet *βοιῶ* infra ab Heſychio exponuntur *χίτλαι, δίλαιαι*. Ruriſus: *'Αεαπῶν, σύνειαι, τὸ μὴ πανᾶρχειν*, ubi ex *a* priv. & *βαῖν@*, unde *βαπάλης, τὸ ἀπαῖν@* eſt *minime prædicandum*. *Τὸ ὃ ἀεύπλ@, valde miſerum*, & per conſequens *pro infauſto judicandum*, ex *a*, quod ſignat *ἐπίτατιν*, & *βαπ@, miſer, ater*. Præpone *στέρητ@*, jam *ἀαῖ@* erit, *nullo modo miſerum*; ſic & *ἀαπαῖν@* ſumtum *ἐπιτερηπικῶς, nullo modo tale, ut prædicatume bonâ dignum ſit*: ergo *ἀδλαβὲς, τὸ ἀδλαβῶν*. Ita ut locum Heſ. ſanum eſſe, recte Steph. judicaverit. VERW. H. Stephano accedit *Kuſterus*. Similia cogitaſſe videtur *Is. Voſſ.* quando indnctis Sopingii & Fabri notis adſcripſit: „ Vide *'Αεύκαῖν.*" Gloſſæ MSS. *Bibl. Caſſin* p. 218. *'Αεύκαῖν· μάλα· ἀδλαβὲς.* Sic & in alio Lexico MS. p. 601. *Fergerus* legit *'Αεύκαῖν.* Conf. *Not.* in *'Αεύκαῖν*.

4. *'Ααγὶς.*] *Odyſſ.* A. 574. *ἔστλαθ' ἁγὶς.* Schol. *τὸ μαλθακὸν καὶ ἀσθενικόν, ὃ ἐστ@ ἀδλαβὲς.* Apollon. Rhod. III. 1250. T. 1. p. 93. Vid. inf *'Αεαῖν*. Conf. Etymol. & inf. in *'Αγαῖν*.

5. *'Αεδίη.*] *'Αεδὶ· ἀπὸ πόσ@· τυτὲν, χάρμα.* Cyrill. Lex MS. Idem in principio: *'Αεφεγὶς, ἀπὸ πόσ@.* IS. VOSS. Pro *ἀπὸ*, *Steph. ℱ Stephanius* legit *φόβ@*.

6. *'Αεδὶς.*] Forte Doricè, pro *αἰδὶς*. SOPING. *'Αεδὶς*, Gloſſæ MSS. IS. VOSS. Vid. inf. *'Αδ@*.

7. *'Αδιωτ@. λιπορ@ς.*] Apud Suid. [& Apollon.] eſt *ἀδιωτ@, λιπορ@ς*. SCHR. Nimirum *τὸ 'Αεδὲς* ſumitur *ἀδιόρατ@* & *μανικόν*. Vid. mox *'Αεδὶς*, & ibi Heinſ. VERW. *'Αεφεγὶς*. Cyrill. Photius, *Stephanius*, & *Tio. Bruno*. *'Αεδὲς* Suidas. Sed *'Αεδὲς* ſcribunt Phavor. & Photius in Lex. MS. Vid. Inf. *'Αδ@. &c.*

8. *'Αεδὲ. ἀδλαβὲς.*] Ab *ἄδλαπ@, ἀεδὲ*. SCHR. Hiſpan. *Noda.* J. VLITIUS *ad eram Heſ ſui.* Mox; *'Αεδὲς, —— λιπορ@ς.* Convenit Belg. *weet.*

9. *'Αεπεφάνης ὁ γλάσσαις.*] Sic Ariſtoph. Grammaticus exponit in *γλώσσαις Λακωνικαῖς* (cujus apud Athenæum mentio) non autem: *ita uſurpat Ariſtophanes Poëta.* ut in Vet. Lex. exponitur. STKPH. *ad eram ſui libri.* [& in *Indic.*] Ut Gramm. iſte integrum volumen de vocabulis Laconicis ſcripſit: ita Meurſius, ceu alter Ariſtophanes, locupletem eorum indicem ex Heſychio collegit in *Lacon.* l. II. c. 9. quin & plura tori operi inſeruit. Mauſſacus vero plurium linguarum voces, Arcadicas, Argivas, Ægyptiacas, Perſicas, &c. congeſſit *Diſſertatione de Criticis* p. 356. 357. 358. & 360. VERWEY.

10. *'Αεδὸν. ἐλάττονα.*] L. *Ἐλάττονα.* Sic & in Phavorino ſcriptum eſt. HEINSIUS. STEPHANIUS. *'Ααπαν* leg. FABER. *l. c.* *'Αεδὲν* 201. 2. verbi *ἀαδία* pro *ἄδω*. Fruſtra hic Faber. THOM. MUNKERUS. *'Αεζὸν*. IS. VOSS. *ἐλάττονα* omnes Editt. ſed Phavor. rectius *ἐλάττονα*. Non audiendus eſt Faber, pro *'Αεδὸν* legens *'Απτονα*. KUST.

11. *'Αέδης.*] *'Αέδης, ἥμαρτες.* Cyrill. IS. VOSS.

12. *'Αεδίωτον.*] *'Αεδώτ@. μαλακὸς, βλαδὲς.* Cyrill. IS. VOSS. Corrige Cyrillum ex Gloſſ. MSS. fup. ad v. *'Αεδώτ@* prolatis. In Cyrilli Lexico MS. Fabriciano: *'Αέδωτ@. ἀφθαρῆν.* Pro *'Αεδιωτ@ Sopingius* & T. Faber *Epiſt.* II. 19. p. 60. legunt *'Αδιωτ@*. quod neceſſe non eſt. Plures enim voces adfari Heſych. in quibus *a* duplicatur. Vid. mox in *'Αεδιον*. Nimis hic ſcrupuloſus eſt H. Steph. in *Ind.*

13. *'Αα.* &c.] Idem ſupra. SOPING. Expunge hoc loco. VERW. & ALMELOV. *ad eram lib. ſui.*

14. *'Αέλιον.*] Hic poſitum videtur pro *'Αλιον*, h. e. *κακὸν* ſup. *'Αεδώτ@*, pro *ἀδιωτ@*. GUYET. Camera ex Suida exponit, *ἀτεχνῶς, ἀκρρτ@*. VERW. Cyrill. *'Αέλιον. ἀπλησθῆν*. IS. VOSS. Illud *ἀκρρτ@ Schr.* in *Not.* adjecerat ruſtus ex Brunonis Codice. An pro *ἀπαῖν@* legend. *ἄπρρτ@*? v. inf. *'Αλιον βίβ@*. Sed obſtant Suid. & Photii & Apollon. Lexica MSS

15. *'Αεὶς.*] Ex *a* privat. & *εἰν, ἰ*, quod Heſ. inf. exponit *ἀπαῖν@, σχέδη*. KUST. Vid. *Not.* ſeq.

16. *'Αέπης.*] An ad *ἀπαῖν@*? GUYET. Legendum omnino *'Απτης*, i. e. *efficax*. Eſt autem hæc vox extra ſenem elementorum, ut infinitæ aliæ paſſim in hoc ſcripture. Ab *ἀπῶ*, l. c. *ἀπτὸς*. fit *ἀπτης*. itidem ut a *τίμη* fit *τιμήτης*, & alia ejuſdem formæ. FABER *l.c.* Melius eſt vocem Heſ. retinere, ut hoc ſubſequens *'Αέπης* cum accentu in penult. ad perſonam referatur, quæ perficiat: quia prius illud *'Αεπης*, cum accentu in ultima, de re ſit duntaxat, quæ perfici nequit. H. STEPH. Cyrill. *'Αέπτ@. χρήσιμ@*. inf. *'Αεφ* pro *ἀπτὸς*. Conſer *'Αέπης* & *'Απτήσιμα*, i. e. *ἀπτήριμα*. IS. VOSS. Vid. inf. v. *'Αγαῖν*. KUST.

17. *'Αεσαίμα.*] Lege: *'Απτωσία, ἀχαριστία*. Seu jubet, *ἀ χαριστῶ*. Series nihil obſtare debet emendationi: quod pæne infinita exempla in progreſſu operis oſtendent. TAN. FAB. [Vid. ejus *Epiſt. l. c.*] Sed, o bone, quam immane intervallum *ἐ* A & NI Deinde, quid hoc *πολλαχῆ χαλεπὸν*, *non* eſſe *unguibus captum*? In eodice Hagenoëni manus *Heinſiana* oſtendit conjecturam viri clariſſimi: ſic enim ibi lego: *ἀπτως, ἀπτήρια*. Quomodo & Varini Lexicon habet. Si in obſcuris divinare licet, rectum crediderim *'Απτηρία*, pro *ἀπτήρια*, Doricè pro *ἀπτερία, tenorem omnimoda tranquillitas*, quæ parit *multiſpicem gratiam* & voluptatem. Unde metaphoricè dictum erit, *'Απτηρία, πολλαχῆ χάλεσε*. Ne obtendas mihi *τὸ πολλαχόθεν*, quia *ε* ejectum ex ſecunda ſyllaba hiatum efficit: *ἀεροδρόμια* poëticam eſſe cogita, cujus artis aureum præceptum accipe audabo ex antiquis Mugiſtris. *Περιεῖδε τὸ πολλοῖς γ' ποιηταῖς ἐ λίαν φυσὶς τὸ χαρακτῆρος ἀεῖ τὸ σίμμιν ἐ εἴκειν, ἃ μάλιστα πανθάνει τὸ α τῷ μικρῷ ε, καθὰ φασὶ οἱ παλαιοὶ* Euſtath. ad *Il.* E. p. 476. *ἐσὶν ὁ ἐ ἐστ@ τὸ ἀάπτ@ δ' ἀεροδρόμια ἐπὶ ἴφι τε τοῦ, κατὰ τὸ ἀπατηρ@ ἢ ἀπάτη@*. Id *ib.* Quam multa ejuſdem generis in hac congerie Heſychiana? *ἀάγη, ἀαδὶς, ἄαπ@, ἀάπλης, ἀάρατ@, ἀάτ@*. Quanquam & dicitur *ἀπαῖ@* pro *ἀπὸ ἀτ@*. VERWEY. Quamvis & genus & patriam hujus vocis ignorem, minime tamen admittendam cenſeo T. Fabri ſuper h. l. conjecturam, utpote nimis audacem, & a ſpecie veri nimis longe remotam. KUSTER. Legend. *ἀαεῖς*, ſive *χαεῖς*. *Ἀαπίρα* pro *ſquilla* ponitur. eſt enim *οὐ τὸ ἀπαίρειν μαλακωτέρ@ς*. Plinius Valerian. *cheridas* vivas in oleo necare, & ex hoc ungere jubet vomicas exteriores: apud Th. Reines *Var. Lect.* p. 192. PERGER. *'Απτηρίαν*. IS VOSS. Vocem *'Απτήσια* barbaram & peregrinam dicit Mauſſac. *Diſſ. Crit.* p. 390. Conf. H. Steph. *Præfat.* ante *Indicem* Theſ. ſui. Forte recurrendum ad Hebr. חן unde חנינה *gratia*. Vel ad נעם *amœnitas*, *jucundum eſſe*: unde *Naëma*, Gen. IV. 22. Conf *Naomi*, Ruth. I. 20. An huc pertinet עין רנים *Ennaim*, i. e. *fons amœnitatis* adcoque *πολλαχῆ χάλεσε*? unde *Enna* & *Inna* nomen habent, judice Cl. Bocharto *Geogr. S. P.* II. l. 1. c. 28. p. 532. Cl.

φάνη.

'Αάπης [1]. ἀνορυκτολάγνης, ἢν ἡ δυλατὴ τῆς ἄρδαθαι. ἢ ἀπίθητος.

"Αας [2]. εἰς αἰῶνα. Βοιωτοί. οἱ δὲ, τὸ εἰς πέντε [4].

'Αάσαι [3]. πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι.

'Ααούμλιν. ἐβλάβην. ὠφείλησεν [6].

'Αάσατο. ἐβλάβη.

'Αασίφρων. βλαψίφρων, φρενοβλαβεῖ. 'Αάσαι [7] ψ, τὸ βλάψαι.

'Αάσατο [8]. ἔβλαψαν.

'Ααφορῶν. βλάβλιν φέρων.

'Αάπτ. βλάπτ. φθείρ.

'Ααφη. ἀναμάρτητον. ἀβλαβές.

'Αάφνα 9. ἀνθρφασία.

'Αάχελον [10]. ἀχυτοειδέλον, ἀνυπομόνητον.

'Αάτας [11]. ἄγαν βλάπτ.

'Αάπαλε [12]. ἀπλήρωτε.

"Ααπτοι [13]. βλάπτωσιν.

"Ααπτος [14]. 'Ωτοβλαβὴς. ἢ ἄνθ ἄπτης. ἢ ἀπλήρωτον.

"Αάλων [15]. χαλεπὸς. δυσχερὴς. ἀχάριστων. ἀχάριστος.

'Αάπυλον [16]. ἀβλαβές.

"Αζ [17]. ὁ Γοργιανῶν μῦς.

Wesselingius ita ad me perscripsit: „ *In* 'Ααπαίρα *nihil exstrico.* „ *Habere quid peregrinum videt.* *Si esset* 'Αάπαα, *nihil dubita-* „ *rem ad* חנית *referre: nunc barca.*" Et *Sapingius* (cujus exemplar postea nactus sum) adscripserat: *Forte legend.* 'Ααα- „ πα, *quasi esset* חנית MISERERE MEI." Quorum Virorum consensus priorem meam conjecturam commendat. Magis tamen placet נעם vel נעים. quod & Viris Doctis in Gallia placuit. Si enim præfigas ה emphaticum, & adfigas ת paragog. facile ex נעים fit 'Αααίμαα. Conf. nomen נעמן *Naaman*, LXX. Ναιμάν, IV. *Reg.* V. 1. & quæ notavi ad *Gloss. N. T.* p. 34.

1. "Η 'Αεπεφάτ.] Forte ψὴ 'Αφ.

2. 'Αάπας.] 'Αάπη. *Tan. Faber (etenim Schrev.)* ineptissime. Dignus laude Faber, si emendasset ἀάπαὸς, quod respondet τῷ ἀάβατος. Tzetzes ad Hes. l. 3. "Εργ. v. 547. 'Ααπτοι, ἀκόρεστοι, ἢ ἄφυσοι. ἄπτω ⊙ ἢ ἀφύω ⊙ Αἰολικῶς μακρογενῶς). Sed omnino scribendum 'Αάπλε, cum *Scalig. Hesiod. Palm. Cuyet.* VERWEY. A privativo α & ἄπλοος, ut patet ex ordine literarum, & significatu, qui convenit explicationi, ἀπ ἡ δυλατὴ τῆς ἄπλοος. PALMERIUS. Ex Poëta depromptum, ut ἄάπτος χεῖρες ἰφεία. Ib. A. Quod autem additur ἄπτωτος, Aristarchi glossa est, qui sic exposuit: cum pro eo Aristophanes Gramm. ἀπλῶς legeret, οἱονεὶ ἀόριστος, ἀκαθόριστος, ἀπεριόριστος. G. [& BRUNO.] Quid in hoc scholio Guieti illud ἄπλωτον ad rem facit? Hesiodo ut in *Operibus* ἀαπτὸν, ἄπλωτον, ita in *Theog.* v. 151, 153, 709. Synonyma sunt ἀάπλωτος, ἀάπλιστος, ἀάπλητος, pro ἀάπλωτος nonnullis, *ingens, immensus*: aliis quasi ἀάπλαστος, a πίλας, pro *inaccessus* ob *ingens robur*. Ceterum ἀαπλῶν χεῖρες & ἀπτερύγιον refert ad ἀπτοπλάστας· ἀπείρως καὶ μεγάλως. Unde ἄάπλωτα, ἀπτοπλάστως, ὡς ἴδιος πλωτικῶς, ἄγαν. Ita Joannes Tzetzes ad Hesiodi versum in A. "Εργ. 'Αάπλωτα, μεγάλα ὄβια, ἢ χεῖρες ἄπτως. VERWEY. 'Αάπτως, quod recepi, legunt etiam *Flor. Christianus*, *Is. Voss. Stephanius*, & *Kuster*. Similiter Glosse MSS. *Biblioth. Coisl.* p. 238. 'Ααπῶ ⊙. ὁ ἀπτοπλάστης ⊙. Ἐπὶ τὸ ἄπτον. &c. Et p. 603. e Lexico Cyrilli Alexandr. MS. 'Αάπλως, ἀπερισκέπτως. Quæ planam faciunt Hesychii emendationem. Addo Apollon. Lex. MS. quo usus est Hesychius: 'Αάπλως, οἱ δὲ διεστείλας τὸν δέντερον λαβύρινθον, ἀδιορυκτόλαστα, ἂν εἰπεῖν ἀπ τῆς ἄπλωτος· οἱ ὁ ψιλὸν ἀναγινώσκοντες, ἀάπλωτος. Conf. Etym. M. & Phot. Lex. MS. Prius vero quam finiam, Tan. Fabrum ab illata in superioribus ad h. l. Notis injuria vindicabo, qui ne quidem somniavit illud 'Αάπτ. Sic enim acutus ille Criticus *Epist.* I. II. p. 60. *In voce* 'Αάπτως *error est, fol quem omnes viderunt*, pro 'Αάπλως, ex *Homero*. Digni ergo laude fuissent, si ipsius viri inspexissent verba. Sæpe ea voce utitur Hom. ut *Il.* A. 567. ubi Schol. 'Αάπλως, ἀσυρίττως, ἀπερισκέπτως. —— ἀάπτους. Eundem in citandis locis errorem animadversum esse Cel. J. A. Fabricio *Bibl. Gr.* l. iv. c. 35. p. 551. forte relegens video: cujus Lexicon MS Cyrilli, quo utor, habet, 'Αάπλως. δυσκόλως, χαλεπῶς, ἀπ ἰδίως δυσκόλ) ἀάπλως. Conf. Kuster. *Not.* inf. ad v. 'Αάπλως. —— ἀάπτως. Adde v. 'Αααίδ ⊙.

3. 'Αας. εἰς αἰῶνα.] 'Αάς, ἀός. Sic ab ἄβρη, ἁβρέω. ductum est ἀάβρων. Item ἀζήμιος, *Dilucidum*. An ab ἄας, ἄαος, ἀσφαλὲς, κρῆς. *crat*? Sic ab ἀτ ⊙, βατ ⊙. Infra Hesych. GUYET. Conf. Mauffac. *Differt. Crit.* I c. & Inf. v. 'Αεπεῖν.

4. Εἰς τρίτον.] Tum "Ααε ponitur pro "Εναε, quod infra vide, & *Not.* in v. "Εναε.

5. 'Αάσαι.] Ab ἀαδῶ i. e. ἀαδέω, ut sup. IS. VOSS. Varinus ex Suida quatuor significare ait, τὸ κερδαν, τὸ καθυπνῶσαι, τὸ λυπῆσαι, καὶ τὸ κακοῦχοι ἢ ἄγαν βλάψαι. Priorum duarum significationum, cum potius ἄσαι scribendum esset, exempla desiderat *H. Steph. in Append.* VERW. Cum Suida ad verbum convenit Photius Lex. MS. Gloss. MSS. *Bibl. Coisl.* p. 469. 'Αάσαι. κερδαν, καθυπνῶσαι. λυπῆσαι. Quæ verba *Schrev.* in *Not.* subjecit, ut viderat rursus in cod. Brunon. ad margmem posita. Vid. sup. "Ααδιν, & *Not.* In 'Αάπλως. Conf. mox in 'Αεπεῖραν. 'Αάτας. & Inf. 'Αίσαι, & 'Αγάσεῖ.

6. Πωμίτεσαν.] Scribe, βλάβη ὠφέλησαν, aut ἀπ ὠφέλησαν, ut Suidas. HEINSIUS. KUST. Nec aliter *Junius*, & *Jos. Hill.* VERW. *Jun.* βλάβη interseriit: *Bruno* ἀπ. Sic & *Kust.* ad Suid. & Vir Doctus in *Misc. Obs. Nov. & Dec.* 1733. p. 325. Apollon. Lex MS. 'Αεδήλιον, ἰελάπλον, ἀπ ὠφέλησαν. Sic & Phavor. qui citat Apollonium. conf. Etym. M. Exstat apud Hom. *Il.* I. 116. 119. Apollon. Rhod. II. 313. 'Ααεάμβιν. Schol. ἀπὸ τῶ ἰλιτόθαι καὶ]. V. inf. 'Αεῖζαν. In ὠφέλησαν subintell. ἀπ. sæpe enim Hesych. illud verbum, aut substantivum, omittit, quod in voce ipsa, de qua agit, latebat, adeoque supplendum, brevitatis ergo, relinquit lectori. Qui certissimus canon est, sæpius observandus. Vide tantum v. 'Αμείψιχρον, & quæ monui ad calcem *Glossar. N. T.* p. 299.

7. 'Αίσαι.] Forte legendum, ἄάσαι. SCHR. Sphalma illud operarum Aldi miror Schrevelium ex ipso auctore non sustulisse, quia jam Hagenoënses in ipso contextu, ut nos quoque faciemus, τὸ ἄάσαι ediderant. Ratio est manifesta. VERW. Gloss. MSS. 'Ααείφρων. φρενοβλαβὲς. ἢ 'Ααεφροσύνη, ἢ φρενοβλάβεια. IS. VOSS. Flor. Ed. quoque ἄάσαι. V. sup. 'Αάσαι. Apollon. Lex. MS. 'Ααείφρων. βλαβοείφρων. Εἰρὴ ὁ ἢ 'Αεείφρων. σκαιὸς ἢ ἐχρὸς κακοφραδὴς τὰς φρένας, ἢ ἢ διαγγοήσεως. De quo inf. vide. Conf. v. 'Αμφρίφρων.

8. 'Αάσαντο. ἔβλαψαν.] Sic. Ed. Hagen. & Schrev. At Ald. [& Flor.] corrupte, 'Αάσαψε. Phavor. 'Αάσαν. ἔβλαψαν. Et sic apud Hesych. forte legendum. Nam 'Αάσαν potius foret ἐβλάβησαν: uti 'Αάσαν, ἐβλάβη, ex *Il.* I. 533. & Schol. Sequitur tamen paulo post: 'Αάτας. ἄγαν βλαπτὸ. ut proinde promiscue hæc videantur usurpata. KUST. Hom. *Od.* K. 68. 'Ααεαν. Schol. ἔβλαψαν.

9. 'Αάφνα.] Ab ἀάπμαι, id est, ἀάομαι, ἀάω, ἄσαι, ἀάσαι. τὸ ἀάφνα, id est, ἀνθρφασία. GUYET. Imo venit a εἴνω, unde ἄέφνα, & ἀάεφνα, sunt oppositæ, sicut & ἄνωθ ⊙, ἄκατος ⊙ ἄνατος ⊙, ἀνάτος ⊙. H. STEPH. *ad marg. sui Lib.* Refert ad εἴνω: unde εἰν ⊙, ἄεν ⊙, & præfixo altero α, ἀάεν ⊙. Quæ *Guyetus* ad h. l. adfert, ut multa alia hujus viri, aliena sunt: ne quid gravius dicam. KUST.

10. 'Αάχελον.] Hom. *Il.* E. 892. KUST. Vid. 'Αχεῖν infra.

11. 'Αάτας.] Hom. *Il.* T. 91. KUST. Vid. 'Αάσαι.

12. 'Αάπαλε.] Ab ἀάμαι, πεφάσμαι. IS. VOSS. Vid. sup. ad 'Αάσαι, & inf. 'Αάτολον. sic: 'Αάτας. πλανᾷ. Conf. Αἰτᾶ, 'Αάτη, Ατη, &c. & sup. 'Αάδιν, inf. 'Ααδῶ, ibique *Not.* Neque enim eo loco aufim pro ἀπλήρωτον legere ἀάπλωτον, quod Vir Nobilissimus & amicissimus conjecisset ex Eustath. in *Il.* π. p. 987. 18.

13. 'Αάπτοι.] An 'Αάπτως. GUYET. IS. VOSS. Lege, 'Ααεῖ. ab ἄαμι, *lædo*. TAN. FABER. [*Epist. I. c.*] Phavorinus, qui multa ex Hesychio nostro, imo omnia fere transtulit ad suum Lexicon, illud ἀάδιν prætermisit, forte quod nesciebat, quomodo illud verum esse possit. Ego scribo; 'Αάπτω. βλαπτίσω. ut utrumque sit δώτω, alterum ἄοπτα, alterum μέλχω. Nam paulo post ipse Grammaticus noster χαλεπὸν esse monet. HEINS. Pessime Flor. Ed. 'Αάπτ· *Steph Jo. Stephanius* legit: 'Αάδιν. ἢ βλάπτων. *Mauffacus* Codici suo adscripserat: „ ἴσως· „ 'Αάπτω, vel 'Αάσει.

14. 'Αάπτος.] V. C. *Janus Gruterus* legit hoc loco: "Ααδον. ἀβλαβές, ut supra. Ego vero nihil muto: nam & hoc, & ἀβλαβές, ut supra. Ego vero nihil muto: nam & hoc, & Illud verum est: duas enim ex diametro oppositas significationes fustinet, ut: ἄαπτος συγὸς ὕδως, hoc est, ἀπίδωλος. Non igitur ἀβλαβὲς, ut scotit Gruterus. HEINS Quæ huc spectant, superius expuncta, huc revoca, & disjecta in sedem primitivam, si dis placet, integra restitue hoc modo: 'Αάπτος. τὸ ἀβλαβὲς, ἢ ἀχρεῖς. ἢ ἀτέλειος· ἢ ἀπλήρωτον, & mox: 'Αάπτος. ἀπίδωλος, ἢ ἀχρεῖς. ἢ ἀπλήρωτον. Nam & Stygium flumen ἀπίδωλον, ut sup. ἢ ἀπλήρωτον. Ut fit triplex Homerici versus interpretatio. Duplicem certe literis mandavit brevis Poëtæ Scholiastes ad Il. ξ. v. 271. "Αρεϊ τοῦ μοι ὄμοκλα ἄαπτον Στυγὸς ὕδωρ. Ubi notat: "Ητοι, ἀβλαβὲς, ἢ, πολυόλεθρε. Item Etymol. 'Αβλαβὲς δὲ τοῦ Δίοτιμος· πολυόλεθρε ἢ τοῦ ἰστέρεον. Unde & Etymologus, & magnus *Heinsius* codem sensu accipiunt ἄαπτον, & ἄαδον. Si autem post duplex α, sive τὸ 'Ααδῶ, triplex reddas Hesychio, bis eadem glossemata non erunt in nostro nequicquam posita. VERWEY. 'Ααδῶ. μάτω. ἀπίδωλον. ὠφελῶ. Gloss. IS. VOSS. Vid. sup. 'Αάδιν, & 'Αάπαλε, ibique *Not.* Conf. v. "Αάδιν, "Αατον & 'Αίτης.

15. 'Αατ ⊙. &c.] V. Eustath. *Il.* A p. 796. IS. VOSS. Lex. MS. *Bibl. Coisl.* p. 238. 'Αά ⊙. ἀβλαβὲς· "Ατη ἢ ἡ βλάβη. (Et sic Joan. Damascen. Lex. MS. tribe Leon. Allat. Συμμικ. p. 451.) ἢ ὁ χαλεπὸς, ἢ ὁ βλαβερὸς, ἰσοδυνᾷ δ' αὐτὰ τὰ Μιδιῶ ⊙. &c. Conf. Etymol. M. & inf. 'Ατη, & 'Ατῶ ⊙.

16. 'Αάτυλον.] 'Ααδλον. TAN. FAB. (*loc. cit.*) Ejusdem originis cum ἀάδω & ἀαγὶς. H. STEPH. *Ind.* Forte 'Αάτυλον. quod supra olim positum post. "Αάτυλα, ἀβλαβῆ, VERW. Recte 'Αάτυλον scribitur: quod nullos calles (callos) cuti afficiat, *innocuum*. PERGER.

17. "Αζ.] Antiquus ἀζ, sive Nisan, partim Martio, partim Aprili respondet: cum γοργιανῶν, teste Plutarcho, qui videndus in *Lycurgo* [p. 9. B.] Macedonibus sit September. Rabbinis vero ab est Julius. HEINSIUS. Hebræis no-

'Αξ'. τοχός. ἢ βοή.
'Αξαχίμων'. ἄλαλος.
'Αξαχίσαι. ἀγνόησαι. ἁμαρτῆσαι.
'Αξαγμα. ῥόδα. Μακεδόνες.
'Αξάγτεφ'. λεπίδι.
'Αξάδ'. διδύσκαλος. Κύπριοι.

'Αξάδ-

nomen menſis quinti, quo templum a Babyloniis & Romanis crematum. COCCEIUS. Σκυτίνος. Suidæ, qui etiam habet γαβιανός: ſed & cum Heſychio facit Plutarchus. J. FUNGERUS Veluti אב est *ὁ μὴν ὁ νέον*, apud LXX. ſive *menſis primarum frugum*, ut Latinus vertit, in quo Paſcha celebratus, *Exodi* XIII. 4. ita in Calendario Rabbinico omnino אב eſt quintus menſis: ut præter Heinſium alioſque, ex Thalmude & Seder Olanr docet Ger. Joh. Voſſ. *Ιsagoges Chronol. Diſſert.* II. c. 6. Sed apud Syros אב eſt menſis, qui partim Auguſti rationibus congruit, partim Septembris: a cujus novilunio idem September ELUL nuncupari amat, qui ante novilunium Syris AB dicitur cum parte Auguſti Julian. Vide Sethi Calvis. *Iſag. Chron.* c. XII. *de Kal. Jud.* Hac ratione admiſſa, clare patebit Heſychium, Suidam & Plut. vera ſcripſiſſe, cum *αὖ*, vel *γαβιανὸν* ajunt eſſe menſem ſeptimum. id quo pacto cum Orientali Calendario conſentiat, ante hac nullus interpretum vidit, qui quidem in Calendario vetere Hebraico, aut recenti Thalmudico tanquam in vado hærent. VERW. Conf. Cel. Fabricii *Menolog.* p. 20. coll. p. 43. ubi tam *Ab* Syrorum, quam *Gorpiæi* Macedonum Auguſto, adeoque ſibimet invicem reſpondent. BIEL. Joſeph. *Antiq. Jud.* IV. 4. *in fin.* Ἀφ᾽ ὧν Μακεδόνες, Λῶος ἢ παρ᾽ Ἑβραίοις. Perit omnis difficultas, ſi cogitemus, menſis *Ab* poſteriorem partem *Gorpiæo* Macedonum convenire, priorem *Lo*. Ut enim menſes Judworum non prorſus reſponderunt Macedonicis, ita nec Heſychium eodem menſium Macedonicorum & Hebræorum laterculo uſus ſuit, quo Joſephus Quod exemplis nuper confirmavit Cl. Weſſelingius Noſter *Probabil.* c. XXIX. p. 259. Præter Voſſ & Calvii. *ll. cc.* Kuſterus videre jubet H. Noris. *de Epoch. & Ann. Syro-Mac.* Uſſer. *de Annis Solar Mac. & Aſ.* & Dodwell. *de Cyclis Vet. Græc.*

1. Ἀξα. τοχικὸν.] Nobis *Ave*, five *Nave*, Teutonibus *Nabe* dicitur, *nota mulieſtat.* Vide poſt alios Reiz. *Belg. Græciſſ.* p. 163 in *ſua* forte reſpicit 'Αξάα, *Rom.* VIII. 15.

2. 'Αξαχίμων. ἄλαλος. 'Αξαχίσαι. ἀγνόησαι. ἁμαρτῆσαι.] Illa quidem inducenda partium hoc loco, partim corrigenda. 'Αξαχίμων iſte cum ſuo ἀξαχίσαι non contentus ſuis ſinibus alienam occupavit coloniam. Seu iſte violentus fuit, ſeu vanus homo, ſumm certe inanis opera, cum infra legatur: 'Αξαχίμων. ἄλαλος. ἀναιτίως. Τὸ 'Αξαχίσαι ſcribendum poſt interpretamentum ἢ ἀξάκτη, h. e. ante 'Αξάκτησαι, hoc modo: 'Αξαχίσαι. ἀγνόησαι. ἁμαρτῆσαι. Et tum: 'Αξάκτησαι. ἀγνόησαι. Editioni Leidenſi illud ἁμαρτῆσαι, ſæditiſſimum vocabuli portentum, infertum ex editione Aldina, quod miror non animadverſum Schrevelio, cum editio, quæ prodiit Hagenoæ, repræſentet germanam correctionem, legens, ἁμαρτὼν. ut nos quoque expreſſimus in ipſis Gloſſis Grammatici: quia ſignificatio eſt manifeſta. VERW. 'Αξαχίμων· ἄλαλος. dele: ſequitur enim mox. ALMELOV. *ad oram lib. ſui.* 'Αξαγίμων & 'Αξαγίσαι ſcribit *Iſ. Voſſius*, ob ſeriem alphabeti. Rectius idem ἁμαρτὼν, pro ἁμαρτῆσαι, repoſuit. T. Faber *Epiſt.* l. II. p. 60. ἁμαρτάνων, quod propius ad literarum ductum accedit. Poſſes etiam, forte non inconcinne, ἁμαρτάνειν legere, idque referre ad 'Αξαχίμων· Non enim accedo Viro Docto p. 14. *Miſc. Obſ. Jan. & Febr.* 1733. cui illud ἁμαρτάνων ſuperfluum videbatur. Cyrill. Gloſſ. MSS. 'Αξάγτα· ῥόδα. Et: 'Αξαγίσαι. ἀγνόησαι. ἁμαρτῆσαι. Ex corrupta interim lectione Aldina, quæ in Flor. & Schr. Ed. remanſit, ſuaviter erravit *Pergerus*, quando in ſeq. 'Αξάγτα· ῥόδα. *e ſuperiori hoc ſupplere* jubet ἁμαρτάνων, ut ſint *roſæ, quæ naſcantur in manibus Cathedræ, quas* Ἀπαφρίδα vocant. Quod autem de reſtiore vocabulorum collocatione hic & alibi monet *Verſuejus*, nihili eſt, niſi in ſexcentis locis tranſponere malimus hujus Lexici verba. Ceterum illud ἁμαρτάνων, licet melius videatur ἁμαρτῆσαι, maluit tamen retinere, *Kuſterus*, prout erat in Ed Ald. ſive archetypa, ne judicandi facultatem (inquit) Lectori acuto adimeremus.

3. 'Αξάγγιον. Λευκόν.] Suid. 'Αξάκιβ. ἡ λευκή. SCHR. Sed ſcribendum puto in Suida, 'Αξάγγης· In Lexico quodam veteri habetur 'Αξάγγιν. H. STEPH. *Ind.* Ab ἀξάω, ἀυαίνω, ἀλύω, &c. Cyrillus: 'Αξάγγα. ἡ λευκὴ· IS. VOSS. Malim: 'Αξάγγα. ὑγρὸν λεπτὸν. *Irroboratum* ſive *membrana tenuis*, qua a ſœtu recens edito *ἀναίνεται*, *removetur*. PERGER. Suidam corrigendum cenſet quoque T. Faber *Epiſt.* l. c. Sed clariore luce opus eſt. Nimis argutatur *Pergerus*. Cyrilli Lex. MS. Fabric. 'Αξάγγιν. Λευκόν. Quam lectionem præfuiſſe 'Αξαγγὴς ut modo H Steph.

4. 'Αξάδ.] Plane Syrorum, quibus Cyprii vicini: adeo ut Cypriorum pars annumeretur Syris, quibus ea vox ἢ δ. *Barnabæ*, ut notum eſt, non minus denotat, quam ἢ πατὴρ. *patrem*. Chaldæi paraphraſtæ אב, ἢ τὸ πλεῖον אב interpretantur אב, ἢ διδάσκαλ [*II. Reg.* II. 12.] Unde magiſter præſertim *ſenior* אבא Chaldæis, hoc eſt, *pator*, vulgo dicebatur. Unde in illo, *Τρεῖς μὰ πλείους μιᾶς*, & deinde, *ἢ πατὴρ μὰ πλείονας*; [Matth. XXIII. 8. 9.] manifeſte τὸ אב & Syrorum אבא, & אב, *τιμιώτατον* ſunt. Hinc Cypriorum 'Αξάδ, quod Grammaticus notat. Sicus autem moris apud Syros erat abjicere τὸ ד ut *ſabbta*, quod *ſabbath* alii: ita aliis adjicere eam literam moris fuit nonnunquam. HEINSIUS. KUSTER. Gloſſ. MSS. in Matth. Βαρσαβᾶν, ἤγουν διδασκάλου. Cum v. 'Αξάδ conferri poteſt noſtrum *Abt*. Cyrill. Lex. MS. 'Αξάδου. Cl. *Biel* ex Cyrill. Gloſſ. MSS. Bremens. adfert: 'Αξάς. ἀνδρὸς διδασκάλου. Vid. F. Jun. in Willeram. p. 276.

5. Σπέρμαξε.] Σπερμάξε. MS. SCHREV. Quid autem hoc MS. cujus & alibi mentionem facit? ut in *Not.* ad 'Αξάαγον. Num in Excerpeis quibuſdam ita invenit Cl. Schrevelius? Vel *σπερμὰ πέρμαξε*, vel *σπερμάκαια*, ſcio Græcum eſſe. Vide infra Heſych. VERW. Vellem dixiſſet Schrevel. quis ſit ille *MS.* cujus etiam mentionem facit paulo poſt in v. 'Αξάαγον. Nam Heſych. MS. hic intelligi non poteſt, quoniam poſt Aldum nulli adhuc Doctorum Virorum talem videre contigit. Deinde quid ſibi vult vox barbara *σπερμάκαξε*? Sane Notis ejusmodi facile carere poſſumus KUST. Vide num hue faciat, quod infra legitur: Σπέρμαξε· τὸ σπερμάκαξε· Innuit præterea forte Schrevelius Notas cujusdam MSS. ad marginem Heſychii. Talia enim condonanda ſunt Schrevelio. Ita *MS.* citat ad v. 'Αξάω, 'Αξλαῖνον, &c. Vel potius innuit *Gloſſarium* aliquod *MS.* a docto Viro collatum; quod clariſſime oſtendam ad v. 'Αβαπία.

6. 'Αξωΐς.] Stud. 'Αξωΐς· ἡ ἔνδοια. HEINS. Plin. IV. 12. & Strabo p. 445. SCHREV. Conf. Schol. *Il.* B. 536. & Etymol. in 'Αμφωΐς. Videtur autem ἀξωΐς pro *mortuis*, ſcriptum eſſe pro ἀλλοωΐς, i. e. *οἱ νεκροί*. Conf. 'Αξάς. —— *ἱερὸν νέον*. Eodem modo inf. *Φθίλ.* —— *νεκρὸ. ἢ ἄθυλα*. Vid. *Not.* ſeq. ubi eandem conjecturam a *Kuſtero* allatam lubens vidi.

7. Καὶ Καλοωσὶ νεκροῖ.] L. καλοσσὶ, ἢ νεκροὶ 'Αξωΐνες, *infantes*, & *ſtatuæ* & *mortui*. HEINS Lego: ἢ καλοωσὶ, ἢ νεκροῖ. A privativo α ſcil. & ζαίνω dicuntur *calefi*, vel ob molem, quando ſemel poſiti nunquam movenrur loco: vel quod eruribus minime divaricatis ponebantus, ut olim ante Dædalum omnia ſimulachra. Item *mortui* dicuntur ἀξωΐλης· non enim incolunt. PALMERIUS. Non habet Phavorinus, Heſychii exſcriptor: forte quod neſciret quid iſis ſibi vellent. Recte autem *Palmerius* commatis notâ hæc diſtinguit, ut duæ diverſæ ſint interpretationes, καλοωσὶ, νεκροῖ. Utroſque autem dictos eſſe ἀξωΐς cum potet, quod nec *calefi*, nec *mortui*, *ingreditantur*; de *calefis* quidem facile ei aſſentior. Sed cum *mortui* apud Græcos etiam dicantur ἀλλοωΐς, non ſolum ipſo Heſychio, ſed etiam aliis Grammaticis teſtibus; vereor ne Heſychius duas voces affines, ἀξωΐς & ἀλλοωΐς, hic conſuderit: quod genus peccati ſexcentis aliis in locis admiſit, ut in proceſſu oſtendemus. KUST. Schrevelius ex Nota Palmeriana detraxerat præcipua: nos ex ſupplevimus ex Commentario manu ſcripto *Palmerii*. VERW. Conf. *Not.* præced. Tantum addo, Cl. *Meuſſium* ad oram lib. ſui, pro νεκροὶ conjicere *νεκρεῖ*.

8. 'Αξάς.] Τὸν ἐμβόλιον 'Αξῶνα, Ἡσύχιος· πλοιοπλαστὴς 'Αξὰς λέγει· ἢ Σοφοκλῆς ἢ ἱρείαις πλοκαῖς· ἢ παρ᾽ αὐτὸν ἢ ἢ εἰρωνεῖ κατὰ τὸν ἢ ἀνθρωφῶν αἰ 'Αξαί, Vide Euſtath. *Il.* p. 218. Soph. *Oed. Tyr.* & Stephanum de 'Αξᾶι. SCHREV. [ex *Soping.*]

9. Σαοῦδι.] Legendum, 'Αξαῖδι. HEINS. PALMER. SALM. LEOPARD. [vi. 22.] JUNIUS. MAUSSAC. Male enim repetitum eſt ε ex vocis præcedentis fine, ut ſæpe fit. Nam in urbe Phocidis, dicta 'Αξαί, erat Apollinis celebre oraculum & templum, teſte Herodoto l. t. 46. & VIII. 33. Strabone l. IX. Pauſania in *Phocide*, & aliis. PALMERIUS. Sophocles *Oedip. Tyr.* p. 182. [vſ. 908.] Οἵα ἐγὼ ἢ ἀϊστὸν ἀμφὶ τᾶς ἐμᾶς ἀρᾶς σέβω, Οἰδίπ' εἰς ἢ 'Αξαίου ναὸν. Schol. 'Αξαί, τόπος Ἀπολλώνος, ἐνθα ἐχρᾶ ἐγὼ 'Αστόμαντος. 'Αξαῖον enim, teſte Stephano, ἢ ἐθνικὸν, ἢ ἀτυπικὸν. HEINS. Adde L. Holſtenii *Caſtigat.* ad Steph. p. 2. quas Lugduni Bat. ſumma diligentia publicavis Cl. Theod. Ryckius, vir quondam amiciſſimus, cujus obitum acerbum nunc omnes boni & eruditi lugent. VERWEY. Vide omnino Palmer. *Græc. Antiq.* VI. 15. p. 670. Conf. Steph. in Τέγυρα. Thom. de Pinedo & Berkel. ad Steph. Byzant. p. 2. Bochart. *Animadv.* ad eund. p. 704. *Geogr. S.* Lil. Gyrald. *Hiſt. Deor.* p. 243. *nov Edit.* & inf. 'Αξαῖδι. Ut autem, *b.* l. male repetitum eſt σ, ſic olim ι in Σάοις pro ι 'Αοις legebatus apud Herodot. l. 46. Conf. inſ. in v. Κυρεῖν, & Σάοδι. Infra vero ex colliſione σ omiſſum in 'Αἰδωῦν, *Lexicographi*, &c.

10. 'Αξάκλου.] Sine dubio exemplar eſt mendoſum. Corrigo, 'Αξαῖδι. Sed τὸ ἀξάκλου, ab ἀξάκλος, vel ἀξάκλου, vide in Καφάδοκου. H. STEPH. *tum in app. Theſ. tum ad marg. ſui Heſ.* [conf. *Theſ. T.* s. p. 630.] Sappho apud Etymologum: 'Αλκὰ τὴν σὺν ὕμνοι παλήγυσ᾽ ἀγῆνα, ἀπ᾽ ἀξάκλα τὸν ἀγῶνα. SOPINGIUS. Sic Etymologi ſcripturam expreſſit Sylburgius. VERW. Vid. Sylburg. *Not.* in Etymol. 'Αξαῖδ antendat etiam

'Αξαχήμων [1]. ἄλαλ⊙. ἀσύνε⊙.
'Αξάνης. ἄξαξ [2]. ἄφων⊙. σωπηρός. καὶ ἄνομα ἀχρειολογίαν, ἢ Σκύθαι [3] λέγουσιν ἄνδρα κελεῦσαι.
'Αξάνησαι [4]. ἀγνίσασθαι.
"Αξαυι [5]. ἀγελαίοσυς.
'Αξάκτηλον. ἀνεπίφθονον.
"Αξακλον, καὶ 'Αξυκλον. τὸ μὴ μαχητικὸν [6].
'Αξάκχβιον [7]. λωΐτ ὕφασμα βεκχυείδιον.
'Αξαλαγγανα [8]. Σικελῶν μισεῖ πᾶς ὅτῳ κελευθήν.

'Αξάλη [9]. ὄφελον, εἴθε. ἢ ἀλγεῖον.
'Αξαλαία [10]. συγγραφὴ, ὁμολογία.
'Αξάλη [11]. ἀλγεῖον. Λάκωνες. οἱ δὲ ταθεῖη,
"Αξαλις [12]. μοχθηρὰ ἰλαία.
'Αξαίζειν [13]. αὐαίνειν,
"Αξαγξα [14]. πόλις πλησίον Παγασῶν, ἔνθα ἱερὸν 'Απόλλωνος⊙.
"Αξαλ⊙ [15]. ἀσύνε⊙.
"Αξαπ⊙. ἀσωμάτ⊙ [16].

'Αξάν-

If. Voss & *Kust.* Vid. inf. "Αξανες, & "Αξαι⊙, item "Αξλαι, & "Αυεχε.

1. 'Αξαμήμων.] Pone ante τὸ 'Αξάλα panllo supra. VERW. Refer ad *βάζω, loquor*, ut & sequens 'Αξάνης. GUYET. Vid. sup. 'Αξαμήμων.

2. 'Αξαξ.] *Abacum* dicit, ἄξονα. Vid. Jamblich. de *Pythagor. vit.* cap. v. SOPINGIUS. Substantive instrumentum, *quadrata tabula*, vel ὄνομα ἀγοραστικὸν, ἢ Σκύθαι ἄνδρα κελεῦσαι. Sic in Hesychio recte adhuc legebatur tempore Camertii Episcopi; quem vide. Male enim in Gramm. nostro nunc vulgo editum, ἢ Σκύθαι λέγουσιν ἀντὶ κελεῦ. Sciolus aliquis, credo, λέγουσι prius adscripsit margini: deinde immixtum glossis auctoris: unde importunus corrector κελεῦσ scripsit, oblitus mutare Σκύθαι in Σκύθας. Adjective ἄξαξ & ἄξανος, est *elinguis, stultus, simplex*, quasi βάζω μὴ ἔχων, *loquela carens*. Deinde *impotens, inquietus, ἀς μὴ βάσιν ἔχων*. Vide Etym. ita diversa origo silvam edit confusam variarum notionum minime cohærentium. Βία, *vis.* βίος, *vita, victus.* βιός, *arcus.* Hinc ἀβίωτος infra, *non videnti. divites. carentes arcuum.* Sic & 'Αξάνιος *stultus*, modo ἄπειρος, modo ἄδικος. Et alia fexcenta. VERW. De voce 'Αξάνιος vide Ant. van Dale *Dissert.* IX. *de Antiq. & Marmor.* p. 736. ad loc. Suidæ in v. 'Οργάνης, ubi ἀξάνιλος legitur.

3. 'Ο Σκύθης &c.] [Ed. Flor. ὁ Σκύθαι &c. HEINS. Hæc OEdipo opus habent. MAUSSAC. *Diff. Crit.* ad Harpocr. p. 390. Lege conjunctim ἀνδρακλὸν, quod item est ac ἀνδράκλιον, *flatus* aut *figura virum repræsentans*. PERGER. Phavorin. habet: ἢ Σκύθαι ἄνδρα κελεῦσαι. Sic saltem constructioni Grammaticæ utcunque consuluit, sed non sensui. Quid enim? an Scythæ instrumentum aliquod fabrile nomine Græco ἄνδρα vocaverint? Nugæ hæ sunt. Magis ad rem facit, quod *Ægid. Menagius* ad marg. Hes. fui e regione hujus loci adnotaverat: „ *Salmasius*: ὁ σκύλλων λίγνον ἢ πράχηλον. *Vide eund. Hesych. in Σκύλλα. Vitruvius*: fecula *cum fuis quasdris.* " Ubi Salmasius locum hunc Hesychii ita correxerit ignoro. forte Menagius hæc ex epistola aliqua Salmasii inedita excerpserat. Quicquid sit, conjectura est egregia, & qua nihil probabilius ad locum hunc illustrandum asserri potest. Nam σκύλλω fuisse Architectonices vocabulum, ipse Hesych. suo loco testatur. Locus autem Vitruvii exstat L. III. c. 3. Vid. Baldi *Lex. Vitruv.* KUSTER. Mira convenit *Il. Vossii*, corrigens: ὁ σκύλλων λίγνον, πράχηλον, ἢ πρίχηλον. Eandem vero *Salmasii* emendationem tribuit cod. MS. *Grabianus* hoc modo: ὁ σκύλλων ἢ πράχηλον λίγνον. Similiter *Sam. Sorberius* ad oram lib. sui notaverat: „ ὁ σκύλλων λίγνον ἢ πρίχηλον. *Salmas.* " Idem ab Ez. Spanhem. sibi relatum esse, adscripserat *G. Cuper.* ad marg. Hes. sui.

4. 'Αξάνησαι.] Τὸ δὲ ἰκλὸ κατὰ τὸ Τρῶας πόλυ. οἱ δ' ἀπὸ κρήνης Πάσης· ὑγὰ δὲ μοι οὐ δόκτιμος πόλις ἐστί. *Odyss.* Δ. HENR. VALESIUS. Locus est *Odyss.* Δ. 249. ubi Scholia: 'Αξάνησαι. ἀγνίσασαι. ἔστι γὰρ τὸ βάζω ἁγνίζομαι ἢ λέγω. Ἔστιν δὲ καὶ ἑρμήνευμα ἀσύ. Eadem tradit Apollon. Lex. MS. sed plenius: 'Ὁ δὲ Ἀσίων καὶ σίγησον ὃ βάζεις· τὸ δ', λέγει δὲ ἑρμῆς· οἱονεὶ φάζεν, ὅτερ ἐστὶ φράζεν, καὶ ἀφράσεσθαι ἔφη. Conf. Barnes. ad Anacreont. ϛ'. 1201. & sup. 'Αξάνησαι. Similiter *abhocare*, dicunt Itali, alicujus opinionem de aliqua re contemnentes: *Tu abbochi*, i. e. falleris, totaque erras via. Ut post Victorium *Var. Lect.* XIV. 21. observat Angelus Monosinus *Flor. Ital. Ling.* I. I. p. 1.

5. 'Αξαυι, ἀγελαίοσυς.] ἀγελάσ⊙. GUYET. Forte, ἀγελαῖ⊙. Vide infra 'Αγελαῖοι. J. F. GRONOV. Scribe: 'Αξαυι, ἄγελ. Λάκωνες. HEINSIUS. 'Αξαυι apud Hesych. ἀγελαίοσυς, quod vet. Lex. ex Oppiani schol. interpretatur: *insulsum piscium* [*insulsorum piscium*] *vendendi*. H. STEPH. *Ind.* Forte: 'Αξαυία, γελασίνοι, *dentes primores*, nec inter τοὺς δόκτυς contenti. PERGER. L. 'Αξαυι. ἀγέλαι. ἴωνες. IS. VOSS Phavorin. 'Αξαυοι, ut H. Steph. *Ind.* exhibet. *Steph. Jo. Stephanius* legit: 'Αξαυι. ἀγέλαι, ἴωνες. 'Αξαυοι etiam *Mauffac.*

6. 'Αξακλον, &c. τὸ μὴ μαχητικὸν.] ἀμαχητικὸν MS. SCHR. [v. *Not.* ad v. 'Αξάβραξις.] 'Αξακλον, *linguæ fucino non obnoxium*. Conf. Gellium *Lib.* IX. 4. PERGER. Vid. 'Αξάκτηλον, & Steph item Inf. 'Αξίνων. IS. VOSS. Cyrill. Lex. MS. 'Αξακλον, τὸ μὴ μαχητικὸν.

7. 'Αξάκχβιον.] Depravatum suspicor esse locum. H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 632. 'Αξακχβιον, i. e. *valde bacchantem*. Vid. Moschopul. *Sched.* p. 28. Dicit λωΐτ ὕφασμα, quia lineis albis & vittis & similibus matronalibus ornamentis non utebantur bacchantes mulieres. IS. VOSS. Vid. Eurip. *Oreft* ϛ 319. Ibique Schol. Hes. Inf. in Βακχᾶν, & D. Heinf. *Arift. S.* p. 113. Vox ultima ἀξακκεβίδιον in Lexica deeft, quæ tantum ἀξάκκεβρον ex Polyb. adferunt, pro *ornamento quod mamil circumpenitur*. Occurrit præterea inf. in 'Αγαλλαία.

8. 'Αξαλαγγανα.] Scribendum: 'Αξακλοῖοι, Σικελῶν μισεῖ

ται. Steph. 'Αξακλῶν, πόλις Σικελίας, *Adrianus* ἢ παραδρόμους, ἢ ὁ Φιλίστου ἐν Δ' ἱστορίᾳ. Τὸ ἰδιωτικὸν 'Αξακλινῶν, ὡς 'Αλεξανδρινῶν. J. F. GRONOV. Similiter vocem monstrose corruptam corrigit *Lucas Holstenius* ad Steph. VERW. Scribe: 'Αξακλοῖοι. 'Αξακλοῖοι, Σικελῶν μισεῖ τις, &c. Nam ipsa quidem μισεῖν non appellatur 'Αξακλοῖοι, sed 'Αξακλοῖοι. Stephanus: 'Αξακλῶν, πόλις Σικελίας, & paullo post: Σικελῶν ὃ μισεῖ τις ἐστί. Sed quod vult Hesychius, ἴωνες ἐστί. Τὸ ὃ ἴωνες, inquit Stephanus, 'Αξακλινῶν. Ego autem non dubito, quin post 'Αξακλοῖοι Hesychius posuerit 'Αξακλῶν. nam ita quivis videre potest illud esse genitle. Phavorinus corruptum retinuit, & suaviter errat. [quamvis idem paullo ante, ex Suida: 'Αξακλοῖοι. πόλις Σικελίας.] HEINS. Quis autem neget & gentem & urbem esse portionem quandam Siciliæ? Phœnicibus]'כזיב, Bochartus derivat ab Hebræo אכזב, significatione *elevandi* Ef. IX. 19. & rudera ejus urbis superesse putat prope Triplum oppidum. *Geogr. Sacra* l. I. c. 27. [*Part.* II. p. 518.] VERWEY. Nihil muto. Vid. *Not.* Inf. in 'Αξάνιος.

9. 'Αξάλη.] An ad *βάλλω*, id est, τὸ βαλλόμενον. GUYET. Aleman apud Angloram in *Paradaxis*: Βάλη δή, βάλη κύριε εἶδε. Ad quæ Xylander dicit notata fuisse in margine: κατ' ἀλλοιωσιν δὲ α, χρηίεσι ευκχείοι. ἴσ. γὰρ τὸ ἄλλο 'Αξάλη, σημαίνειν δύνῃ ἐπιθύμημα, ἀπὸ τοῦ ἄχθομαι, ἄθη, πάθη. SOPINGIUS. 'Αξάλα. ἄθη, πάθη. ἄχθος σημαίνουσι. ἴσ. γὰρ καὶ χαλεπαίνειν ἐπίμημα. Cyrill. Lex. MS. Vide Etym. M. in Βάλη, & Euftath. *Il.* Ω. p. 1487. IS. VOSS. Conf. Du Cangii *Gloss.* in 'Αξάλα. Plutarch. *Sympof.* I. III. *quæft* VI. p. 654. hymnum memorat: 'Αξάλαι δὲ τὸ γένος, ἀπὸ τῆς 'Αφροδίτης. Vide locum, & inf. in Βάλη. Conf. H. Steph. *Ind.* Pearfon. ad Vid. in 'Αξάλη, & mox 'Αξάλη. Vid. & Etymol. M. in 'Αξάλη, & (quod F. Turrifanus interpolavit) 'Αξάλιος, cui voci Steph. le Moyne adscripserat Hebr. חגר quod *dolores* & tormina gravissima notat, quæ hominem quasi *fune* constringunt. Conf. D. Heinf. *Exerc. S.* p. 263.

10. 'Αξαλαία, συγγραφὴ, &c.] Forte a חגר *pignus*: pro quo LXX. ἐνεχυρίζειν. Ezech. XVIII: 12. 16. Vel potius vitio scriptum est pro 'Αξαλαία, ut censet Cl. *Hemsterh.*

11. 'Αξάλη. ἀχθεῖον.] Scribe 'Αξάλλω. PERGER. Vid. 'Αξάλα. Inf. Βαλλόμενος. ἀχθεῖα.

12. 'Αξαλις.] Ad 'Αξάλη, Supra, & 'Αξάλα. GUYET.

13. 'Αξαίζειν.] Quasi ἀναβαΐζειν, ab ἀναβαίνω, ἀναπνεῖν, ἀναπνοὴν. GUYET. Rectius Steph. in *App.* poëticam metathesin literarum facit, & epenthesin ϝ τ, 'Αυαΐζειν pro ἀναβαΐζειν. Vrw.

14. 'Αξαγξα, πόλις.] 'Αξα. SCALIG. Plutarch. *Thes.* p. 2. ἀπὸ Ὁμήρου ἴσμεν τὰς 'Αξαίους. *Iliad.* B. 541. SCHREV. Thomas de Pinedo ad Steph. *de Urb* p. 1. legit 'Αξάλα. Sed malim, 'Αξαίους, πόλις, &c. Πόλις, ut civitas, & urbem denotat, & populum. Vel: 'Αξαίους, πόλιν. ut 'Αξαῖος sit conditor, & urbs condita. Multæ regiones & oppida sunt ejusdem ἐθνικῆς. Euft. *Il* p. 213. Ὁ μὲν Δίος Διὸς κλέος, ὁ δ' Ἄλλαν 'Αξαῖος ἐρεῖ. Ἴσχυε ἐστὶ κρατεῖν, κατέχειν, *tenere civitatem*, quam quis ab *Abante* filio dixit. בעז, *bonus fagittator*, est Phœnicum vox, qui colonos, credo, collocarunt ubique in lætis pafcuis cum prope Parnassum in Phocide, tum in Eubœa & alibi. Vide Bochartum *de Colon. Ph.* l. I. c. 13. Hi Abantes ut in diversa terrarum profecti sunt, ita sui secum Apollinii oracula circumtulere, non tantum in Phocide, sed Lycia & Samo celebrata. ut disco de Scholiaste Sophocleo p. 79. *Edit. Cantabrig.* VERWEY. Vid. sup. ad v. 'Αξαν. An hic legendum 'Αξανῶν πόλις? Sed non adfirmo. Forte: 'Αξανῆς. ['Αξαν.] πόλις &c. ut sup. in 'Αξαναῖοι. Sed alibi sæpius proponit nomen ethnicum, & explicat nomen urbis. Conf. *Not.* in v. 'Αβροπία. 'Αξαῖος πόλιν memorat Lycophron ϝ. 1043.

15. 'Αξαῖ⊙. ἀσύνε⊙.] An a *βάω*, id est, *βάζω, loquor*? id est, *infans*. Supra: 'Αξαῖος. ἄφρων, ἀσύνετος. GUYET. Forte 'Αξαῖ⊙, *rudis*, a βαιὸς, *ars* Ordo requirit 'Αξαῖ⊙. Supra: 'Αξάνης. ἄξαξ. ἄφων⊙. PERGER. Leg. 'Αξαῖ⊙, id est, 'Αξαῖ, ἄξαξ⊙, idem quod Βαΐαξ. [infra.] Vid. *Βαΐαξ.* IS. VOSS. Vid. mox 'Αξάφη, & 'Αξάη.

16. 'Αξαπ⊙. ἀσωμάτ⊙.] [Sic omnes Editiones.] Lego ἀκίνητ⊙, id est, *cui ignea corporea, non habens actum, quam ferrum acquirit tinctura*. PALMER. Scrib. ἀκίνητ⊙. Vid. Suid. 'Αξαπίου, ἀκινήτου, ex Cyrillo adfert. Hic autem ex Suida legit: 'Αξαπ⊙. ἀκίνητ⊙. 'Αξαπίου⊙. ἀκινήτου⊙. Sic & H. Steph. *Thef.* T. I. p. 708. Sed postrema desunt in Suidæ prima Edit. Mediol. & 2. Codd. MSS. teste Cl. Kustero.

Quare

'Αβάπιστον [1]. τραπέζιον ἰδίως ἰατρικῶν.
'Αβαπίστου [2]. παχύνεται. κρατεῖ.
'Αβαρβαλίαν [3]. νύμφαν.
'Αβαβαξάν [4]. ὄναμα νύμφης· πολλὰ δὲ εἴδη νυμφῶν.
'Αβαγὴς [5]. ἀσύνθετος.
"Αβαεις [6], ὁ ἀπαιδεύτητος [7]. ἢ μὴ ἔχων βάσιν.
'Αβαιτεῖ [8]. γυναικίζεσθαι. καθαιρεῖσθαι καταμανίας. Κύπριοι.
'Αβαγχῆ [9]. κομᾷ. ἴδιον Μακεδόνος.
"Αβαγκα [10]. λιμός.
'Αβαπέλ. Φρυγίων [11] φυλή.
'Αβάρμων. τίνι. εἴμωξε. βόα.
"Αβαρ [12]. πόλις Φρυγίων.
'Αβαρταί [13]. πηναί. Κύπριοι.
"Αβαρ [14]. ἄπληστος. οἱ δὲ "Αμαζονες.
'Αβαρία. ἀπληστία.

'Αβαρύ

Quare hic simpliciter ἀπαρὸν mallem cum *Kusterο*. At quum Glossæ MSS. *Bibl. Coislin.* p. 469 & Lexic. Reg. MS. plane etiam cum vulgata Hesychii lectione consentiant, nihil mutare volui.

1. 'Αβάπιστον.] Scrib. 'Αβάπιστον. Alias ἀβάπιστον· τράπεζα, vel ἀβάπιστα τράπεζαν. vide Gorræum, Galenum *de Med. Mod.* [l. vi. c. 6.] Æginetam, [l. vi. c. 90.] alios. HEINS. 'Αβάπιστα σφίγματα apud Medicos Græcos dicuntur *orbiculi*, quæ circulus ambiens, in id, quod perforant, totas penetrare vetat. Vid. H. Steph. *Diff. Med.* p. 193. KUST.

2. 'Αβαπίστου.] L. 'Αβαπιστοῦ, ex serie literarum. IS. VOSS. KUST.

3. 'Αβαρβαλίαν.] Scrib. 'Αβαρβαρίην, quod patet ex proxime sequentibus: 'Αβαρβαρὶς ὄνομα νύμφης. HEINS. Vid. *Not.* seq.

4. 'Αβαβαξάν.] 'Αβαβαξάμην, vel 'Αβαβαξάομαι [in v. prac.] corrigendum ad hoc exemplar. SALMAS. Leg. 'Αβαβαξάλη. Vid. 'Αβαξάλου, & 'Αβάξιμον. Vel 'Αβαβαξάμη. Vid. Eustath. *Il.* ν. p. 1487. IS. VOSS. Lectio sana est. Respicit *Iliad.* Z. 22. —— ἡ τοῦ τύραβα Νὺξ Ἀβαβαξάμη τὸν ἀνάμωλον Βυσσόλον. Confirmat Apollon. Lex. MS. 'Αβαβαξάμη. ἡ Λέσβιος σοφίστης, Νὺξ ἀπὸ τύραβα ὄνομα, subjicit ϒ. cit. Νὺξ Ἀβαβαξάμη &c.

5. 'Αβαγὴς.] Conf. 'Αβαγῶν, & Βάβαγον. Sed est metaphora vulgaris. Sic nos de homine parum intelligenti: *Hy weegt niet zwaar.* Quid alias ἄβαγις nocet, constat. Vid. H. Steph. *Thes.* I. 721. & nuper Cl. Wesseling *de Jud. Arch.* p. 14. Hæc si minus placent, vide num 'Αβαγὴς scriptum fit pro 'Αβαπὴς. Sup. 'Αβαπῆ. —— ἀσύνθετος, *Conf. Not.* in 'Αβάς, & in 'Αβάπ.

6. 'Αβαεις.], Vid. Hesych. Inf. v. Βάβαι. Hæc autem arcessita videtur a Barbaris, & est Ionum, ut dicit Phavorin. „ Herodotus hanc usurpat in *Euterpe*, sicut & Æschylus in „ *Pers.* v. 514. & 1099. poetæque Euripid. ϒ. 897. *Iphig. in „ Aul.* vocat Βαβάξαι βαρβάρους. „ Ita *Parisienses* in *Specim. MS.*

7. 'Ο ἀπαγγέλτης.] Legendum videtur, ὁ ἀπαγγελτὴς, seu potius, ὁ ἀπάγων τι. Sed tamen nihil muto. 'Απαγὴς enim dicitur etiam, qui in continenti mediterraneo habitat, ὡς μὴ βάσσον, i. e. *navim*, ἴχνος. VALES.

8. 'Αβαιτεῖ.] An pro ἄπαγε, ab ἄπαγε, ἀπαγέτω, ἀπαγεῖ? GUYET. Vid. 'Αβαπὰ. SOPINGIUS. Vid. Σαφῆ. IS. VOSS. Nota, γυναικίζεσθαι hic esse, quod mox exponitur καθαιρεῖσθαι &c. Infra: Γυναικίζει. τὰ ἱμάτια. An huc pertinet Βαβαιτεῖ, infra? sed ἐσύχα.

9. 'Αβαγχῆ. κόμα.] Ab ἄβαγις est ἄβαγχος, & per metathes. ἄπαγχος, ἃ βαρυτὰ Infra: 'Αβάγχη. ἀβρυνὰ, καταπεπλεγμένα. Melius puto, 'Αβαγχῆ, κομᾷ, ut ex veteri Lexico legit Henr. Stephanus, (*Ind.*) PALMER. Sic Phavorin. & *Brun.* Quod probo, cum *Kusteri.* 'Αβαγχῆ, κομᾷ, legebat *Steph. Fr. Stephanius.*

10. 'Αβαγκα. λιμός.] Lege 'Αβαγία, i. e. ἀπορία, ἡ ἔνδειαν ἔνδεια, alibi ἀπανία. Hinc 'Αβάγιν, *ingemisce, plora, clama*, veluti οἱ ἀβάγ αὐτίκα ἢ κάτω πίσω. Æschylus 'Ηδονῇ· ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἔπους; 'Ο μαγειρικὸς ἄναξ· ἀπαρτίσων εἰσῆλθε. Sic malim legere, quam ἀπαρτὶς ὁ ἐπὶ, prout excusum est in Schol. ad Aristoph. *Aves.* ϒ. 279. PERGER. 'Αβαρα ex Phavor. leg t *Bruno.*

11. Φρυγίων.] L. Φρυγίου, ut & mox in 'Αβαρ. Alii enim Φρυγὶς, alii Φρυγὶς. Hi erant in Græcia; illi in Asia, prope Hellespontum: quorum urbs erat 'Αβαρ. KUST. Vid. ibi *Not.*

12. 'Αβαρ. πόλις Φρυγίων.] Xenoph. Ἑλλ. l. II. [p. 457.] καταλαβὼν ἐπὶ τὰς 'Αβαρίδα, τὴν παμφόρον ὄβρυν. SOPING. V. Phavor. in 'Αβαρὶς. & H. Steph. *Ind.* Pro Φρυγίων ten *Hoffm.* ad Stephan. Byzant. p. 2. Vid. Interpp. ad *Exeng.* IV. 16. p. 157. D. Cl. Duker. ad Thucyd. I. 13. p. 12. & *Amst. in Schol. Gr.* p. 593. Hesych. ac Suid. in Ἑλλάς, ubique Kust. Herodot. I. 140. Φρυγὶς, & I. 46. Φρυγίων. at I. IV. 138. Φρυγίδος. ubi vid. Cl. Gronov. p. 934.

13. 'Αβαρταί.] Vid. Φάρτας. PERGER. Vide 'Αβάρτων. IS. VOSS. ϒ. Idem enim significat, quod ἄπληστος. PALMER. Sic & *D. Heinf.* Vid. v. seq. & inf. Λαίμαργος. 'Αβαρὸν ab ἄβαρος deducitur *Is. Vossio.* 'Αμαργὸν est varia lectio, μ pro β, & γ pro τ.

'Αβαρύ [15]. ἐκέλευσον. Μακεδόνες.
'Αβάς [16]. βύβλος. ἢ ἱερὰ βίβλος, ὡς Ταραντῖνος.
'Αβάσαι [17]. ἐκτίσαι. ἢ ἐκτῆσαι.
'Αβασσάλους [18]. δυσβάστακτος.
'Αβασάνιστα [19]. ἀνεξέτασται.
'Αβασάνιστος [20]. ἄβυσσος. μὴ κολαζόμενος. ἀκόλαστος.
'Αβάσπαστα. χρεῖς βλάβης.
'Αβαστον [21]. ἀκίνητον. ἀναφόρητον.
"Αβαστον [22]. ἄβατον. ἀβίαστον.
"Αβατον. ἀδιάβλητον, ἀπέραντον.
'Αβαθύλευτα. ἀμίαντα.
'Αβάθλιον [23]. παπτικόν.
"Αβδηλα [24]. ἄβατα.
"Αβδης [25]. μαίνεται, παρ' Ἱππώνακτι.
'Αβδιᾶ. ἐμοὶ δοῦλος ἐξομολογητὴς [26].
'Αβδηλίτης. βορίας.

"Αβελ-

15; 'Αβαρύ. &c.] Meurs. *Glossar.* in Μακεδονικὸν, pro Μακεδονὶς legit Μακεδόνιον SCHR. Sic & Cor. du Freine. Alias simpliciter Μακεδόνες legi posset. Certe de Macedonica dilecto intelligit H. Steph. *Ind.* Dictum autem videtur *origanum ἄβαρι*, quod *minime gravis* sit *odoris*; ut censet Cl. *Kusterus.* Certe huc pertinere videtur alia eius appellatio ἀνάγαλλις, quam ei adfingit infra Hesychius. Βαρὺ enim *odorem* significat, & βαρυόδμη, *gravem odorem spirans.* V. inf. 'Αγέρωχον. 'Αζηλῶ. Βάτης. Ἀγερωχεῖ. Γόμφοι. Γαυίαν. Κεκλίνω. Ὄνθος. Ὄφιον Σκάμμα. &c.

16. 'Αβάς.] V. Inf. 'Αβὶς, & "Αβλης, ubique *Not.*

17. 'Αβάσαι.] Vid. H. Steph. *Indic.*

18. 'Αβασσάλους, δυσβάστακτος.] Scrib. δυσβαστάλους. Vid. & Etymol. Nugantur Lexicographi & Phavorinus. HEINS. Malim servare δυσβασσάλους. Sed pro 'Αβασσάλους contra refcribo cum *Brunone* 'Αβαβαξάλους, ut Sylburg. in Etym. M. & H. Stephan. *ad oram libri*, & in *Thes.* T. I. p. 726.

19. 'Αβασάνιστα. &c.] Cyrill. 'Αβασάνιστα, ἀγύμναστα, ἀπείρατα. ἢ ἀβασίτευτα. IS. VOSS. Conf. Suid. Artemidor. IV. 73. p. 244. ἀβασανίστως dixit, i. e. *absque acri scrutinio*: Rigalt. vertit, *absque tortura.* Conf. Ælian. *H. Anim.* X. 14. & Schol. Thucyd. I. 20.

20. 'Αβασάνιστος. ἀπρὸβ.] Hujus significationis exemplum desidero. H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 734. Legendum puto: 'Αβασάνιστος ἀπρὸβ. Est paræmia, de qua ita Apostolius [i. 3.] 'Αβασάνιστος ἀπρὸβ· ἐπὶ ἀγυμνάστου, ἢ ἀπείρατος, ἀδοκίμαστος. &c. Vid. ipsum. HEINS. Vid. inf. in Βασανιστὴς.

21. 'Αβαστον.] 'Αβαστον hic ponit Varinus: sed perperam. H. STEPH. *Ind.* Lege 'Αβαστον, quod caret βάσεις, *pedibus*, idque propter ἀπόδοσιν. PERGER. 'Αβαστον habet Ald. & Flor.

22. "Αβαστον. ἄβατον, ἀβάτευτον, ἄβαστον.] Constituatur novus articulus cum voce 'Αβαῖς. BRUNO. KUST. PERGER. Cyrill. 'Αβαῖς. ἱερὸν, ἀπρόσιτον, ἄγνωστον. IS. VOSS. Sic & Phavorinus, qui distinctionem illam firmat, quam sequutus fuit. Respicitur forte Æschyl. *Prometh.* ϒ. 2. Conf. Suid. Eandem vero distinctionem Cl. Bielius in *Specim. Hesychii Sacri* propofuit, qui γὰρ ἄβατος adfert ex *Lexic.* xvi. 22. coll. *Baruch.* IV. 23. Glossæ MSS. in *Psalm.* 'Αβατον· ἄσιγητον. An itaque mox λαμβάτου legend. pro ἀσιγήτου? Sed nihil muto.

23. 'Αβάθλιον.] 'Αβάθιον. Cyrill. IS. VOSS. Vid. mox 'Αβλαλον, ubi *Schedæ Anonymi* 'Αβάθιον corrigunt ex Gloss. Goldastin. MS. & ex liter. serie.

24. "Αβδηλα.] a βδάω, id est, βάω. GUYET. Rectius Phavor. "Αβδηλα, per ε KUST.

25. "Αβδης.] Ῥαιδὸς. GUYET. SOPINGIUS. Vid. 'Αβεμβὸ. MAUSSAC. Hagrum procul dubio intlo sic dictum quo in fervos animadvertebant, Hebraica origine, quibus עבד est *fervus*, & עבדות *fervitus.* Unde & ex vicinitate duarum inter se fimilium literarum (ד & ר) defluxiffe videtur Græcorum ἄβρης, quo lleet Menander ipfe, & alii quoque uft fint, recte tamen effe *ibnvis* Euftathius obfervat. Infra: 'Αβρὸν. δοῦλον, πεπαιδ. Et: 'Αβρόβλ. μαστύγιον. HEINS.

26. 'Αβδιᾶ ἐμοὶ &c.] Ridicule. Scribe: 'Αβδιᾶ, ἐμοὶ δοῦλος ἐξομολογοῦ. Est enim lectiprætatio vocis *Abdiæ*, quam fabricarunt Græcanici. HEINS. Lego, ἐμοὶ δοῦλε. Nempe vates עבדיה. Ex Syllabo Origeniano (qui in MS. *Cyrillo* tribui folet Invidiæ amolitendæ cauffa) *nominum Hebraic.* Sic enim MS. Cod. 'Αβδιᾶ, ἐμοὶ δοῦλος θεοῦ· ἐξομολογοῦμαι. Rectius effet hoc, θεοῦ· οὗ ἐ, ut Hieron correxit. Verum 'Αβδιᾶ, *Servus confessus & celebratus.* Vid. MS. Baroce. 9. ED. BERNARD. Legit עבדיה cum alias feribatur. Pro ἐμοῦ legendum videtur θεοῦ. SOPINGIUS. Ego non dubito, quin legendum fit ἐμοὶ δοῦλος. Nimirum 'Αβδιᾶ eft a עבד *fervivit*, & ודה *confessus eft.* KUST. Leg. ὁ θεῷ· μο, ex MS. libri *Nominum Hebr.* nocante Marciano. FABRIC. *Bibl. Gr.* T. IV. p. 544. Suid. 'Αβδιᾶ. ὄνομα κύριον. Placet 'Αβδιᾶ. ἐξομολόγησις &c. ita diferte (præterquam quod ἐξομολογητὴς fcripfum fit, pro —— τὸν) legitur in *Argumento* Hesychii

"Αβελλον [1]. παιπάλη.
'Αβέρλαν. χαθαρίν.
"Αβεις [2]. ἔχεις.
'Αβίλλει. σῴζῃ.
'Αβιλλεῖν. πλιαχόν [3]. Παμφύλιοι.
'Αβίλιον [4]. ἄλιον. Κρῆτες.
'Αβελπεια [5]. ἀφροσύνη. ἄνοια.
"Αβελ [6]. πείθῳ.
'Αβέλτιεῖν. ἀνόητον, μωρόν. ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. πλίθιον.
'Αβέρζηλον. πολύ. ἐπαχθές [7]. μέγα. βαρύ. ἀχάριστον.

fychii Hierof in XII. *Proph.* infertis *Bibl. Crit. Tom* IX. Similiter inf. in 'Ιωνᾶς, & in 'Ωσηέ, eſt ἐμπιπλάντων (poſt Ωσηέ.) & ſic paſſim olim. At per compendium forte hic ſcriptum erat ἱερὸν unde ἐμπιπλάντων, infuiſo errore, pro ἐμπιπλάντων, in quo inf in *Micheas* quoque haſerunt, ante *Matur.* Ita melius, quam de Mercurio *ferto*, i. e. nuntio Deorum, cogitare cum Martianæo ad Hieron. T. II. p. 92. Vide ibi plura; & quæ olim notavi ad *Gloſſar. N* T. p. 9. Quod autem Vir Doctiſſ. *ibid.* ſtatuit, ultimam vocem ἐξομολογητὴς eſſe interpretationem non Hebraï *Abdias*, ſed Græci ἱερεὺς, quia ſcil. Heſych. ἱερεὺς reddit πρεσβύτης, *præco*, parum probabile videtur: adeoque præſtero Cl. *Bernardi* (quæ & *J. C. Biblio* placuit) conjecturam, quando *Abdiæ* propoſuit (ita enim Græci ſepius, quamvis corrupte, pro *Abdia*, ut pro *Abia*, 'Αβιοὺδ) cujus poſterior pars utique initium eſt nominis Ἰούδα, in quo ἐξομολογήσεως notionem (a יהודה *confeſſus eſt*) contineri patet ex *Gen.* XLIX. 8. Conf inf. 'Ιούδας ἐξομολόγησις θεοῦ. Neque hoc plane latuit Martianæo. Vide eum ad Lexicon Origen. p 183. ubi 'Αβδιοὺ redditur, Ἰούδας μου, ἐξομολογοῦμαι. inte:poſita diſtinctione. Scil. עבדי eſt δοῦλός, עבדי δοῦλός μου, aut ſi Jod paragogicum ſtatuas, ſimpliciter etiam δοῦλος.

1. 'Αβελλον. ταπεινόν.] Paullo ante, "Αβελλον, ubi vide notata. *Heinſius* hic "Αβελλον corrigit. Dubium valde, unde hauſerit Heſychius, aut quo reſpexerit. Recurrendum forte ad Chaldaiſmum, ubi אבל ſæpe redditur per כיסר, quod *plaritiem* notat, i. e. locum ταπεινὸν. Vid. Cl. Reland. *Paleſt. p.* 583. coll. *Bibliotb. Brem. Tom.* VIII. p. 338.

2. "Αβεις. ἔχεις.] *Hebes.* MEURS. *Gloſſar.* p. 1. MAUSSAC. HEINS SOPING. Similiter H. Steph. ad *Leſb* ante *Indic. Theſſ.* & Car, Du Freſne in *Gloſſ. Gr.* Varinus addit, eſſe Pamphyllorum vocabulum: ſed, quod notandum, *Pamphyliorum* mentionem omittit mox in v. 'Αβελλον, ſive ipſius, ſive typographorum errore nomen gentis illius ab 'Αβελλον ad "Αβεις tranſlatum ſit, ut *Kuſterus* etiam monet. Gloſſæ Nomicæ MSS. apud Fabric. *Bibl. Gr.* IV. 36. p. 571. *Adet.* (ſ. *Abet*, pro *habet.*) ἔχει. In iiſdem Gloſſis: 'Οφείλω ἀδετ. τοῦτο ἔχει. Sic & in editis Vett. Gloſſis verb. Juris, ubi etiam: "Αστιν. ἔχει. Conf quæ monui ad *Gloſſ. Nomic* p. 228. ad calcem *Gloſſar N. T.* & inf. Guyet. ad v. Μίβδων. Diverſum abit acutiſſimus *Iſ. Voſſius*, qui "Αβεις pro ὄφεις, i. e. ἔχεις, καὶ ἀβδιοῦν, accipit. Certe Δάβων Heſychius ὄφιν interpretatur, ex Cretenſium dialecto. Infra Λάβων etiam ſimi ὄφεις. Sæpe autem Α, Δ & Λ confunduntur.

3. 'Αβ. πλιακόν.] Forte ἠλιακόν. Et ſic *Anonymi Scheda* ex Gloſſar. MS. Goldaſt.

4. 'Αβίλιον.] Ex ἄλιον, β inſerto. Mox: 'Αβέλιον, ἀνόητον. GUYET. Vid. omnino Cl. Salmaſ. ad *Inſcript. p.* 83. Suid. in Δαβίτης, & inf. Βίλιον. ἄλιον. &c. Quid ſi huc referamus *Deum Abellionem*, qui in tribus antiquis Inſcriptionibus occurrit apud Gruterum p. XXXVII. quemque alium non eſſe quam *Solem*, præter alios, notat Vir Summus G. J. Voſſius *de Idolol.* I. II. *cap.* XVII. ubi conjicit, *Apollinis* nomen fortaſſe ex Cretico 'Αβίλιον fluxiſſe: quum veteres Romani *Apello* pro *Apollo*, ut *bemo* & *benus*, pro *homo* & *bonus* dixerint. Quod tamen minus probabile. Ad 'Αβίλιον noſtrum porro accedit nomen *Apollinis Belenï*: de quo vide eundem Voſſium *de Idolol. l. c.* & Bochart. *Geogr. S. P.* II. p. 663. Conf. Selden. *de Dis Syris*, *Syn.* II. c. I. p. 219. Vidi deinceps, *Abellionis* Dei io mentem quoque veniſſe *Sopingio*. Tum addit: „ Eſt autem ἄβελος pro σιὺ „ λος, ut αἰὼν, &c. Βίλος, ἄλιος, ἀήλιος, ἀβίλιος, ἀ„ βίλιος. " Hactenus ille. Simpliciter forte ab ἄλιος (unde ἀήλιος, & ἀνήλιον) fit ἀβίλιος, cum α intenſivo, & ἀβίλιος, immo & ἄβιος, niſi hoc ſit ab אל vel עליון. Conf. Hiam. Pamphylii pro ἄνηλος, dicebant Ἀνήλιος, notante Euſtathio p. 1654. Cetera lege, ſi vis, quæ V. D. de *Balanis* in Chronico Alexandrino notavit, *Miſc. Obſerv. Mart. & April.* 1733. p. 172—176.

5. 'Αβελπεσία.] M. Apoſtolii Gloſſ. Gr. Lat. MS. 'Αβελπεσία. (ſic) *rudtas*, *inſipientia*. Vid. Suid. & mox 'Αβέλτιεῖν.

6. "Αβελ πείθῳ.] Iſtud אבל veteri errore, pro לבל quod *eunuus* ſignificat, ſed ut ego malo *orbum*. Id Arabibus بعل. BERNARD. Conf. Feſſel *Adverſ. S. T.* II. p. 364. Sulcer. *Theſ.* T. I. p. 5. & Cl. Fabric. *Not.* ad Cod. Apocr. V. T. p. 113. BIEL. „ Grammaticus reſpicit haud dubie locum ἔ ὁ, *Geneſ.* L. 11. Πείθῳ μοιχᾷ τοῦτ ἐσι τοῖς Αἰ„ γυπτίοις. Διὰ τοῦτο ὀνόμασε τὸ ὄνομα αὐτῆ, Πείθῳ Αἰγύπτιο „ &c. Moſi vocatur hic locus אחל בצרים *Abel Mitſraim.*

γου. μάταιον.
'Αβδόνα [8]. ἀηδόνα.
'Αβέοις [9]. ἔπαπωδεῖ. Ζηρυτεῖ.
'Αβῆς [10]. οἴκημα τοῦς ἔχει, ταμιεῖον. Λάκωνες.
'Αβήρι. ἄβδι.
'Αβηρῶσι [11]. ἀδῶσιν.
'Αβῆς [12]. ἀναίσχυντος. ἀνόσιος. ἀσωτεῖ, ἀνάητος.
'Αβίοντ [13]. ἔπαινοῦσι.
'Αβί [14]. ἀπὸ Σιβύλλης εἴρηται.
"Αβια. ἡ βιάσιμα, ἢ βίαι [15] οὐκ ἔχουσα.
"Αβιος. [16]. ὁ βίαιος. ὁν ἄδικα. ᾧ ὄνομα ἔθνους.

"Αβι-

" autem ſignificat *lebitus*. Ita ut Heſychius Patrem „ Prophetarum recte interpretetur ὁσίου ἢ ἱερέως. Mul„ tum differt ab eo nomine alterum *Abel*, quod eſt pro„ prium viri: & huc frultra refertur, cum a *Schrebelio*, „ tum ab *Arcerio*, ex Joſeph. 'Αρχαιολ. I. I. c. 3. Expo„ nendum enim fuerat, 'Αβὶλ, ματαιότης, Hebr. הבל vel „ in pauſa cum Athnach הֶבֶל " Hæc in margine codicis *Veronenſis*. Phavorinus: "Αβελ ἡ ἐν 'Αδὰμ. ᾧ ὄνομα, παῖς. Eccur vero non erraverit potius Lexicographus noſter cum Joſepho, Philone, Origene, Euſebio, Theodoreto &c. quos paſſim ſequitur, ipſe Hebræi ſermonis imperitus? Illi autem omnes ita interpretantur nomen filii Adami. Scil. in explicandis nominibus Hebraicis non raro literas gutturales ה, ח, ע, א, maxime in principio vocum, permiſcuerunt: quod multis offendi poſſet. Ex antiquis illis Interpp. ſuam accepiſſe gloſſam Noſtrum, ſentit quoque Druſius ad Matth. XXXIII. 35. conf. ejuſd. *Obſerv.* l. VI. c. XII. Martian. ad Hieron *de Nom. Hebr.* p. 90. Cf. Voſſ. *Caſtigat.* ad *objecl. G. Horn.* p. 315. & H. Steph. *Præf.* ad Lect. *Theſ.* T. I. p. 1815.

7. "Αβερζηλον &c. ἰσχυρόν.] Inf. 'Αβέρζηλον. Suidas utrumque etiam probat; ſed pro ἰσχυρὸς habet ἀσχυρός. V. inf. in Σχέτλιον, & Σκληρόν. Ego nihil muto: ἰσχυρὸς enim eſt βαρὺ, ab ἀχθῳ. Sic & Phavor. Infra Βαρυῶ ſimiliter ματαιῶ exponitur, & πολύ.

8. 'Αβδόνα.] Forte Ἀήδονα, ut 'Αὴς, αὐός. SOPING. Atqui idem eſt, ſive Ἀήδονα, ſive 'Αβδόνα ſcribas. Nam β & υ eodem modo a Græcis pronunciari ſolent. Unde ſit, ut literæ hæ tam ſæpe confundantur, ut in καλαβεγρὶ, καλαυεγρὶ; Δαυὶδ, Δαβὶδ, & excentus aliis. KUST. Simpliciter ſtatuo, digamma Æolicum tranſiiſſe in β, ut ſæpiſſime apud Heſychium. Vid. 'Αβέλιον. Et mox, 'Αβέοις pro Ἀήδος ἢ ἀηδὼν. Luſcinia vero dicitur ἀηδὼν vel ἀήδων, quaſi *tempore aurore cantans*, notante hic *Iſ. Voſſio*. Malim ſimpliciter *canora*, ab ἀείδω vel ᾄδω. Et ſic Schol. Theocrit. ad *Idyll.* VII. 139.

9. 'Αβέοις.] V. mox 'Αβέοντ, & inf. 'Αβρωσιεῖν.

10. 'Αβῆς. &c.] β inſeritur. GUYET. Vide modo dicta, & Caſaub. ad Athen. p. 615. Pro ἔχουσα μᾶλλον leg. ἔχει ταμεῖον, Sic *D. Heinſ. Bruno* & *Iſ. Voſſ.* immo & Ed. Hagen. ac Phavor. Infra etiam Βάβων eſt ὀκνῶν. Rectius autem diſtinguas ita: ἀκνῶν ἐσὶν ἔχειν, ταμεῖον, ut H. Steph. *Ind.* quam ſcriptionem Lectori conſidcrandam relinquit *Kuſter.* ego in textum recipere non dubitavi.

11. 'Αβηρῶσι.] tanquam ab ἀβηρῶν. niſi ſcribendum 'Αβέρωσιν. H STEPH. *Ind.* Et ſic Phavor. Præcedit enim: 'Αβερῶ. ἀδῶ. Inf. Ἀοιδὴν ἄσω.

12. 'Αβῆς.] Ad ſuperiora: 'Αβὰς. Δίσκε. 'Αβαύρων. 'Αβάσιν. &c. GUYET. Hinc Lat. *Hebes* derivat *Iſ. Voſſius*, refragante Martinio in *Etymol.* Sic *barſen* pro deliare, apud Kilianum, quod hodiedum patriis in oris uſurpatur. In Hieron. Megiſteri *Lex. Turc. Lat.* Aabs. *malus*, i. e. *bos*. Sic ابس *pravum indolem* exprimir apud auctorem Camuſ. Conf. inf. in Βακὸς Cyrill. Lex. MS. "Αβης. ἀσωτὸς, ἀνόητος. Conf. *Not.* in Δαβίτ. Quando vero ἀναίσχυντος primo loco reddit, conferri poſſet Hebr. בעז *erubeſcere*. Idem placuit Cl. *Relando* ad oram libri ſui. Conf. A Mylii *Addit.* ad *Ling. Belg.* p. 205.

13. 'Αβέοντ. ἐπαινοῦσι] Gallicum *avoſer.*, i. e. conſiderare, ſeu animadvertere, huc refert Jo. Picard. de *Priſca Celtopadia*, p. 138. item Joach. Perionius, apud A. Mylium *Addit.* ad *Ling. Belg.* p. 816. Sup. 'Αβοντ. ἐπαινοῦσι Forte alterum ex altero emendandum. Nec tamen ſatis liquet. Phavor. feqq. conjungit: Ζηρῶ ᾗ 'Αβὶ τοῦ Σ. ι. Peſſime ſane. Vid. *Not.* ſeq. Et tamen ita quoque correctum erat in Cod. MS. *Grabiano*.

14. 'Αβὶ ἀπὸ &c.] Locus corruptiſſimus, qui ſic legendus: "Αβια. ἀπὸ Σιβύλλης εἴρηται. Vid. Steph. Byzant. v. "Αβιος. KUST. Recte. Conf. mox in "Αβιον. Niſi malis cum *Iſ. Voſſio*: "Αβιοι ἀπὸ Σκύθαι οἱ ἐκ τῆς Ἀ„ σίας, *de Scythis*. Ira Melanchton confebat, *Scythas* dici, quaſi *Schieters*, i. e. jaculatores: quod arcu & jaculandi peritia præſtabant Scythæ. Vid. A. Mylii *Ling. Belg.* p. 94. *Pergerus* poſt ἀφ' ἧς ſupplet τῆς. Ita mox: "Αβιος. ἰσχυρὸς Σκύθης. Mauſac. *Diſſ. Crit.* p. 300. prius hoc per poſterius explicandum conjicit. Aliena Meric. Caſaubon. *de ling. Anglica Vet.* p. 216.

15. Βίαι.] Poſſet defendi, quia "Αβιος inf. ſunt ἡ βίαιος. Forte tamen βίαι præſtat. Vid. *Not.* in "Αβιος.

16. "Αβιος.] Leg. 'Αβίαιος. IS. VOSS. Vel dele, quia mox ſequitur. Et ſic *Grabius*.

"Αβι-

Ἄβδα [1]. ἀνδρεῖον.
Ἄβε [2]. ἴλαλλον. Σκίθαι.
Ἄβη [3]. ἰλάτη. οἱ δὲ, πτίλη.
Ἄβιλλον [4]. οἶνον.
Ἀβιλίαχε [5]. μήμημα. Πέρσαι.
Ἄβιλιξα [6]. τῆλη οὐ Λιβύη.
Ἄβις [7]. μὲ ἴχρίλες τόξα. ἀπόλεμοι. οἱ βίαιοι. οὐκ ἄδικοι. ἢ ἄνομα ἔθνη [8].
Ἀβίλη. στρίμμα ἱμφρείς [9].
Ἄβιος [10]. πλούσιος, ὡς Ἀβιφῶν ὁ Ἀληθείᾳ.
Ἀβίωλον [11]. ἱφ' ᾧ οὐκ ἀγκίλο βαὶ ἀπολλυμίνη.
Ἀβίωλον [11]. κακόν. ἀνδρῶ. ἀδυσωφόρ.

Ἀβλα-

1. Ἄβδα.] Ad ἄβδα, ἴων. GUYET. L. Ἀβδαῖον, ex Glossis MS. Goldast. ANONYM. *in Schedis MSS. Abretis* robur habentem. Conf. Amos. II. 9. [ἐξ ἀγορᾶς δὲ ὡς ἄβδα.] PERGER.

2. Ἄβε.] V. sup. in Ἄβι. Perperam hic præcedens *Guyeti* Nota legebatur.

3. Ἄβη.] Ἄβις, ἄβιδος, *abies*. GUYET. ἰλάτη, *πίλλον*. MS. SCHREV. Ordo monet legend. Ἄβιν vel Ἄβιν. IS. VOSS. Ἄβιν legit *Bruno*: unde Lat. *abies* deducit quoque *D. Heinsius*. „ Forsan Siculorum, eorumque qui in magna Græcia „ vixere, fuit vocabulum: unde Latini suum *abies* finxe„ runt. " Ita *Marc. Meibomius* ad oram Codicis sui. Conf. Meurs. *Glossar.* Phavor. Ἄβιν. quod probat H. Steph. *Ind.*

4. Ἄβιλον. οἶνο.] Ἄβιλον legunt alii, ab *Abila*, Phœnicium urbe, Diogenis patria: de qua vid. Steph. & Suid. GRAB. Inf. Ἀφόπαλον. οἶνον. Θασίων. Phavor. Ἄβιλον. πόλις ᾗ Ἀβιλῶ-δεῖ. Vinum illud idem est quod *Aminnum*, Ἀμμῖνον, sive Ἀμίννιον, in Geoponicis, ab *Abella*, in confinio Campaniæ. Sæpe enim *B* & *M* mutæ, ut & liquidæ *L* & *N* invicem permutantur. Vid. III. If. Voſſium ad Catull. p. 156. *Sopingius* per villum exponit. Vid. inf. Ἀμνεῖον.

5. Ἀβιλίαμε.] Artaxerxem Mnemonem *Evilacum* Perſæ vocarunt. PERGER. Celeb. Relandus *Diſſert.* VIII. de *Vet. Ling. Perſ.* p. 99. ſuſpicatur, Heſychium hoc legiſſe apud Ctefiam in *Perſicis*, aut Scriptorem quemdam, nunc deperditum, qui de Perſarum Rege, Artaxerxe Mnemone, tradidit, cognomen Μνήμονα Perſice ſonare Ἀβίλιμαν. Quid vero hoc vocis ſit, non extricat. Conjicit præterea, forte ſcribendum, Ἀφιλμαν· quia ſic, teſte Ctefia, dictus antea fuerat Artaxerxes Mnemon: aut forte μνήμονα nomen officii eſſe, & *monitorem* notare. Vide locum; & conf. Cl. Seelen. ad Burtoni Ἀνέκδοτα *Vet. Ling. Perſ.* p. 1. Certe μνημονες dicti ſunt ἀ τὰς δοκὰς ἀπομνημονεύοντες, ut legitur in v. Μνήμονες. Et Plutarch. *Symſ.* L. I. *quæſt.* 8. teſtatur, Dorienſes in Sicilia magiſtrum bibendi in convivio (ὃν ὑποτύραννον) vocaſſe μνήμονα. Conf. Schol. Ariſtoph. in *Nub.*

6. Ἄβιλιξα.] Vox Punica, ex בעל & מלך. Abilux homilis Hiſpanici nomen eſt in Polybio, & Livio I. XXII. in oratione Mirutſi: (*Romanus, primo adventu incognitus, ante ab re clementi liberalique initium feceras: & Abelux, vir prudens, haud fruſtra videbatur ſocius utcuſque*) a quo non longe recedunt *Abelix* Numida, apud Pontium Paullinum lib. de Regibus. *Valux* nomen filii Bocchi, Regis Mauritaniæ, apud Salluſt. *Bello Jugurth.* c. 106. & appellativum *Balux*, quod Hiſpanis affignat, Plin. XXIII. 4. PERGER. *Abila*, ſive *Abyla*, & *Calpe* decantatæ ſunt *columnæ* Herculis. Cujus fabulæ originem ex lingua Punica derivat ὁ πάνυ Bochart. *Geogr. S. P. II. L.* II. cap. IX. Euſtath. in Dionyſ. *Perieg.* ν. 64. ὅτιπερ ἡ νῆλις ἐνταῦθα, τὸν Ἐρατοσθένη Κυλλήνιον, ᾗ τὸ ἀνδριάντων αὐτῷ ἔσος ἐν Λιβύῃ, πλὴν Ἄβιλλαν ἡ Ἀβίλικα. Hoc intelligit Heſychius: quem vide in v. Ἀβίλικα. Abilam montem ad fretum Gaditanum innui, monere etiam video *Kuſterum*. Conf. Suid. in Ἀβίλικ. Scylacis *Periպl.* p. 1. & 110. *Ed. Gron.* & Strabon. I. III. p. 170. qui Ἀβίλικα, Salmas. *Exerc. Plin.* p. 203. Suid. in Ἄλυβα, ibique Kuſter.

7. Ἄβις.] Cyrill. Ἄβις. ἄνθρ. μὲ ἴχρίλες τόξα. βίαι ᾗ τὸ τόξα. IS. VOSS. Conf. Schol. ad Hom. *Iliad.* N. 6. & Sup. in Ἄβια, & inf. in Γαλακτοφάγων.

8. Ἔθνος.] V. Stephan. & Strabon. p. 296. SCHR. Conf. *Not.* in v. Ἄβ, & Ἄβια.

9. Ἐμφρείς.] Scribe πανοφρείς. Feſtus: BILLIS, *apud Afros appellatur ſenex humanum humi profuſum.* PERG. Arcadius Grammaticus inceditus: Βίλλος. τὸ ἀνθρώπου αἰδοῖον, τὸ παιδίον Βίλλ. Φῶβ' Ἑρμείας βαρκιᾷ). Conf. Martin. in v. *Billis*. Scalig. in *Priap.* p. 147. & inf. in Ἀδραμύττιον. Excidiſſe videtur aliqua. Phavor. cantam habet, ἀπίρια τι. omiſſo ἱμφρείς.

10. Ἄβιος. πλούσιος. &c.] Vid. Harpocration. qui ſæpius *diverſimode Antiphontis* citat. SOPING. Dictum eſt ignitur Ἄβιος, ut ἄβυλος, ἄκρανις, & ſimilia. SALMAS. Pro πλούσιος legendum videtur παλαιός. Ita Oloſſæ Herodoti. Et deinde: ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ἀλληθείας. Sic Harpocration cl. id verbum uſurpavit, tacent in v. Ἄβιος, ὁ παλαιὸς βίος ἀπαντῶν. H. VALES. Cl. *Mauſſacus* ad Harpocr. l. c. reſtituendum putat apud Heſ. ὁ Ἀληθείας σφῶν vel Ἀδελφὸς: duas e. Ἀγγελίαι. & Cl. Kuſter. ad Suid. in Ἄμνειον. Forte excidit

Ἀβλαβίωλον [12]. σωμ. πλακουδὴν παρ' Αἰγυπτίοις ἐν βίβλοις ἀφῆς χάβαρον ὄσα.
Ἄβλαδίως [13]. ἰσθίως.
Ἄβλαξ [14]. λαμπρὸς, ὡς Κύπριοι.
Ἄβλαρα [15]. ξύλα.
Ἄβλας [16]. ἀσυνίτως, ἀγνώμων.
Ἄβλαυ[ῶ]ν [17]. ἀνυπόλη[ῶ]ν.
Ἀβλέμαν [18]. ἀμαξήμαν.
Ἀβλεμὲς [19]. ἀδειὲς.
Ἀβλεπὲς [20]. φαῦλον.
Ἀβλεμὲς [21]. ἄτολμ[ῶ]ν. ἀπεφὲς. πεφυμβλ[ῶ]ν. οἱ δὲ, κακὸς.
Ἀβλεπῆν. ἢ ἀβλεπῆσθαι.

Ἀβλη-

nota numeralis α, ut ſæpe alias in concuſſu earundem literarum. Vid. & Jungerm. ad Polluc. VI. 196. Ἐν τῇ αἰσὶ Ἀλαβίοις corrigit etiam *Kuſterus*.

11. Ἀβίωλον.] L. Ἀβίωλ[ῶ]ν, ab ἀβίω. Vid. Ἀβίωλ[ῶ]ν. IS. VOSS. Alii pro Latina voce habent, ut ſit *abjectum*. Sic *D. Heinſ.* & *Perger*. Sed præſtat omnino *Voſſii* ſententia. Conf. *Not.* in v. Ἐκβοᾶσῃ. *Kuſterus* ita: „ Ab ἀ, φωνὴ, unx, unde ἀάχω, ἰά-„ ω, ἴω, *clamo*. Hinc ἰαχὼς (Ionice ἰαχὼς) & cum α privativo, „ ἀάχητος, & interpoſito β, ἀβίλαχος: ut ſup. Ἀβόητος, pro „ ἀαόητος. Cæterum ex literarum ſerie hic potius ſcribendum eſt Ἀβίλαχος, ab ἰάζω, *clamo*: unde ἰάχη, & ἰαχὼς." Ita *Marc. Meibomius* ad oram Codicis ſui. Conf. Meurs. *Gloſſar.* Phavor. Ἄβιλον. quod probat H. Steph. *Ind.*

12. Ἀβίωλον. &c.] Reſpicit vulgare illud ἀβίωλος βίος, apud Demoſth. *orat. cont. Mid.* p. 404. Ariſtoph. *Plut.* ν. 970. Dionyſ. Halicarn. l. VIII. p. 485. Philon. *in Flacc.* p. 972. & alios: ἀβίωτος χρόνος, Eurip. *Alceſt.* ν. 242. qui *Hippolyt.* ν. 811. etiam ἀβιότος βίος. Unde corrigendus Etymol. in Λαίνη, ubi ἀβίωτος βίος citatur. Ennius *vitam minime vitalem* dixit: Cicero ad *Fam.* I. V. *acerbam vitam*, ut Heſ. πικρὸν, ἀδυσωφόρ. Pro ἀνδῶ Suid. habet ἀνδὶς, Cyrill. ἀνδῦ. Neutrum neceſſe eſt. Conf. omnino Phavorin. & inf. Ἀβίωλ[ῶ]ν. M. Apoſtol. Gloſſ. Gr. Lat. MS. Ἀβίωλος. *eſt ille qui male vivit propter infelicitatem; qui fuit dives, & nunc pauper*; vel *dominus, & nunc ſervus*; vel *ſanus, & nunc infirmus*. Et: Ἀβίωλος, *malam vitam hominis*.

13. Ἀβλαβίωλον.] Quando Heſ. ait, Ægyptios ita vocare *funiculum* ex papyro contextum ad *purgandum*, reſpexit Chald. נקה *ſimis*, & ſimul ſorte גב *purgare*. Vid. Bochart. *Defenſ. cont. Salmaſ.* p. 830. Abſit illud σωμ. quod *Schrev.* notabat pro σωρὸς ex *MS.* ſuo, de quo ſup. in Ἀβίωλον.

14. Ἀβλαδίως.] Ab ἀβλαδὴς, i. e. ἰσθὺς, unde *blandus* forte. GUYET. Quidni Ἀβλαδίως, vel ἀβλαδῶς? STEPH. Ἀβλαδίως pro ἀβλαβῶς. IS. VOSS. Ἀβλαδίως. D. HEINS. Videtur hoc corrupte ſcriptum, pro Ἀβλαδίως, ἀφθὼς. Ἀβλαδίως, pro ἀαδίως, inſerto β, ut Ἀβόητος, pro ἀαόητος, & modo Ἀβίωλος pro ἀαίωλος. Ἀαδίως autem Dorice dici pro ἀαδῶς, notum eſt. KUST. Conf. *Not.* in Ἄβλαμ. Ἀβλαδίως omnes Edit. & Phavor.

15. Ἄβλαξ.] *Splendidus* Cypriis, forte q. ἀβλαξ, *Splendida abolla indutus*, aut *multas habens abollas*: vel, quod verius, pro ἄβροξ, ab ἀβρὸς. PERG.

16. Ἀβλαρα.] Ab ἀβω. IS. VOSS. V. inf. Ἀβλαρῆ.

17. Ἄβλας.] Id eſt, ἀμαθὴς. an & ἀβλακὴς. infra Ἀβλαρὸς. ἀτολμ[ῶ]ν, παρημβλ[ῶ]ν, ἀδυνὸς, &c. Item Ἀβλαχρὸς, & Ἀβλίχραν. Ἀβλαχρὸς. ἀμαθὴς ᾗ ἄνομος[ῶ]ν. Ἀβλαχραν. ἀμαθίαν. &c. Ab ἄβλης ſeu ἀβλαξ, ἀλπαξ, *hebes*, βλάπ[ῶ]ν, βλάπτω, *tego*. G. Inutilia ſunt, quæ *Guyetus* hic adnotavit. Ἄβλαν idem quod ſupra Ἄβλης, & Ἄβλις, τῷ λ vel ex dialecto, vel errore Heſychii inſerto; ut paulo ante Ἀβλαδίως, pro ἀαδίως. Ἄβλας autem, vel Ἄβλης, idem quod Ἄβλαξ (ab α privat. & βλάζω) i. e. ut Euſtath. ex Lexico Rhetor. interpretatur, ἄβλαβ[ῶ]ν, ἀσινῆ[ῶ]ν. Ejuſdem originis ſunt ἄβλαπτ & ἀβλαπτὴν, quæ itidem ab Heſychio ſupra, aliisque Grammaticis, exponuntur ἀσινῆ[ῶ]ν. KUSTER. Conf. Βλαξ. μωρὸς & ſup. *Not.* in Ἀβλαρὸν.

18. Ἀβλαυ[ῶ]ν.] Oppian. *Cynegr.* IV. 367. Ἀβλαύτοιον πέδιλον. Vide ibi Rittershuſ. & muntantur hæc auctoritate Lexica. Conf. inf. Βλαυδὴς, & Βλαυτὸν. Eandem vero vocem Philoſtrato reſtituit V. Cl. in *Miſc. Obſerv. Vol.* V. T. I. p. 23. ubi & Oppiani locus adfertur.

19. Ἀβλέμαν.] L. Ἀβλεμήμαν. H. STEPH. Ita Suid. & Cyrill. Lex. MS. Item Phavor. *Heinſ.* Ἀβλήμαν, quod conjecerat H. Steph. in *Ind.* His jam dudum ſcriptis, vidi *Specimen MS. Pariſienſe*, in quo ſeqq. „ Legæ cum Sui„ da & Arriano in *ſententiis* Maximi, Ἀβλεμήμαν. recte „ quidem; a verbo ἀβλεμίζω, quod non eſt inſolitum. „ [Vid. mox in Ἀβλεπῆν.] Præterea ſic inveni in edito ſpe„ cimine Lexici Græci inedita in *Biblioth. Cuiſtin.* p. 469. „ Sic & Gloſſar. MS. Goldaſt. ut teſtantur *Schedæ Anonymi*.

20. Ἀβλεπὲς.] Ἀβλεπίαν, ἐνθύμημα. ἀφροντίστως. Cyrill. IS. VOSS. Conf. Phavor. ex Etym. M. Apollon. Lex. MS. Ἀβλεπὲς. ἀβλαὲς, ἀ φαῦλον, ᾗ οἱονεὶ ἀβλέπτως, ἀντὶ τοῦ-γίνεται δ' μὲ (ſic) ὡς δ' τ. Vid. *Not.* ſeq.

21. Ἀβλεπὲς.] Scr. Ἀβλεμὲς. HEINS. Lat *Abſcnſus* eſſet quod *deſpectum*, Belg. *Een aanzien verwerft*. Infra: Ἀβρεμὲς. ἄβλεπτον. Unde potius continua ſerie legendum: Ἄβλεπ, ἀδύνατος, ἀβλαπὲς, φ. Diſtinctionis ſignum tollit etiam *Kuſterus*. Vid. *Not.* præced. & inf. Ἀβλεπτον.

22. Ἀβλεμὲς.] V. Suid. & Caſaub. in Athen. p. 611. SCHR.

'Αβληχρά [1]. ἠέρα.
'Αβλήχων [2]. εὐδόσιμον.
'Αβλής. πυρίτης [3]. μὴ βληδείς.
"Αβλητα [4]. καινά. ἄτρωτα. ἄπαν ἄλλοις βεβλημένοις.
'Αβλήτους [5]. μάστυρας.
"Αβλ@ρ. ἄπρωθ@ ἐν βίλυς.
'Αβλήχμων. ἀμβλύς.
'Αβληχρῆ [6]. ἀδεῆ. οἱ δὲ ἁπλόν. ἐπὶ τῶ θαλάττη [7].
'Αβληχρός. ἀμβλὺς, ἢ ἀμαυρός.
'Αβλίμασιν [8]. ἄψασιν.
'Αβλόπες [9]. ἀβλαβεῖς. Κρῆτες.
'Αβλῆ [10]. σαθρόν. Μακεδόνες.

'Αβλῆ. σπένδε. Μακεδόνες.
'Αβλωθείδια [11]. ἀτίλεια, ἐπιλείμματα.
'Αβοητί. βαθέως.
'Αβοαί. θύραί.
"Αβολα [12]. κυβλητὰ βάλε ἄεσμα.
'Αβολῆσαι [13]. ἀπαίσησαι.
'Αβολεῖν. συνιέναι [14].
'Αβολήτους [15]. μάστυρας. συμμαχητὰς [16].
'Αβόλητοι [17]. εὐτύχεις.
'Αβολησαί [18]. ἀνυπαντήσαι ἰσχυρῶς.
'Αβολεῖς [19]. πεδιολαί, ὑπὸ Σικελῶν.
"Αβολ@ [20]. τί@ εὐθὺ τω ῥίψας εὐθύβολα. τ δὲ αὐτὸν ἡ Κατηχυόντα ἔλεγον.

"Αβους

---

1. 'Αβληρά.] Pro αὐληρά, seu αὔληρα, τά. G. In Cod. *Brunonis* ad marginem scriptum: 'Αβῶσι, *Habena*. Conf. Du Cangium in 'Αβῶνα. Placet mihi 'Αβληρα, pro quo inf. Εὐληρα. Conf. Αὐληρες, & Αὐληρίν. Sæpe enim υ & β per. mutantur. Vid. in 'Αβεσθίνα, 'Αβλαδίνες, &c.

2. 'Αβλήλιον· εὐδόσιμον.] Pro Αὐλήλιον. IS. VOSS. Mira hæc sunt, uti nunc se habent. Unica litera inserta lucem prabebit. 'Αβλήλιον enim corrupte scriptum est pro 'Αμβλήλιον. In libris enim MSS. μ a β parum discrepat. Ex 'Αμβλήλιον igitur facile fit 'Αβλήλιον. Litera autem duplicata, quod ad ordinem in concinnandis Lexicis spectat, sæpe pro simplici habetur, ut apud Suidam semper. 'Αβλήλιον igitur locum ἦ 'Αμβλήλιον occupat, & tandem 'Αβλήλιον fit: ut 'Αφλὰ primo recte & suo loco scribitur; postea 'Αγλὰ perperam. Hæc corrumpendi hujus loci causa methodusque. Hanc correctionem firmat Hesychiana Interpretatio; Ipse enim suo loco: 'Αβλήλιον. ἀκαλλιέλαιον, ὃν σχοινοῖο. locum Homeri respiciens *Iliad.* X. 476. quem interpretati sunt Veteres, ne si lucem acciperet a Musica, in qua εὐδόσιμον Idem quod εὔφωνον. Hesych. Ἐυδόσιμον τὸ σῶν δύνασθαι ἀκούειν. ἢ εὐήκοον. Ut enim εὐλύνω & ἀναλύνω Idem; ἢ εὐδύς, ἀναδυτὴρ. Ut enim εὐλύνω & ἀναλύνω Idem; ita & εὐδόσιμον & ἀναδόσιμον. Schol. Pindar. [ad *Olymp.* IX. 50.] Μανίαν ὑπαρίειν. συμφωνῆ. οἱον, εὐδόσιμον ἐσὶν. —— Ὑγιαίνειν γὰρ κωφὸν ἐσὶ, τὸ ἁρμοζὸν ὑπακοῦν τῶ μέλους ὑπαντιτείνει δὲ, εὐδόσιμος ἐσὶ μανία. ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶ ἀκούειν ἁρμονίαν. σύνεσιν γὰρ ἡ μέλους ψιφοπλοκία, ὑπαρίειν. Pindar. *Pyth. Od.* I. [℣. 6.]

Ἀγωνιχίρων ἀνὴτων ἢ φορμιγων
Ἀρμόσαις τοξίης ἰλαυζόμβα.

[Vid. ibi Interpp.] PEARSON. *in Not. MSS.* Pro 'Αμβλήλιον (ab ἀναδόσιμος) quod vide infra. KUST.

3. Πυρίτης.] Sic omnes, præter Hagen. quæ πυρίτις, quod infra. Pro 'Αβλης autem *Kuster.* recte (post H.Steph.) scribit 'Αβλὶς, cum acuto in ultima: declinantur enim ἄβλις, ἄβλιτ@.

4. 'Αβλῆτα.] Conf. omnino Etymol. & Suid. Respexit Nosier Hom. *Il.* Δ. 117. — — — τὸν δ' ἶλτ' ἰὸν 'Αβλῆτα. Schol. μετὰ ἐπιθυμήσεως, καιροῦ. Mox iterum: 'Αβλητ@. ἀσφαλ@τα βέλη. Vid. *Il.* Δ. 540. ibique Schol. Adde G. d'Arnaud *Lect. Cr.* p. 2. ubi confert Apollon. Rhod. l. III. v. 279. Subjiciam Cl *Kusteri* Notam olim mihi ignotam: „ Vel scripsit „ Hesych. vel scribere debuit: 'Αβλῆτα. (ab ἄβλις, — ῆτ@) κακὰ, ἄτρωτα, ἅπαν βεβλημένοις. Nimirum prior expositio, κακὰ, respicit locum Ilium Hom. *Il* Δ. 117. [Vid. sup.] ubi Schol. 'Αβλῆτα itidem exponit κακὰ, i e noxa (sagittam) sive nunquam antea in hostes jactam. Homo autem ἄβλις dicitur, qui *sagitta non* est *percussus*, seu vulneratus: quo pertinet altera expositio, ἄτρωτα. Tertia interpretatio, ἅπαν βεβλημένοις, tam *homini* quam *sagittæ* accommodari potest. Malim tamen ad *sagittam* referre; ut „ expositio hæc respiciat eundem locum Homeri, in quo ve„ tus Scholiast. ἀβλῆτα itidem interpretatur, ἢ μάτην βεβλη„ μένον, sc. ἰὸν."

5. 'Αβλήτους.] Pro ἀδολήτους. Vid. 'Αδολήτους. GUYET. An 'Αβλήτους.

6. 'Αβληχρᾶ.] Hom. *Il.* E. 327. 'Αβληχρὰ. Schol. ἀδύνατ. ἀσθενὲς. Et sic Apollon. Lex. MS. quomodo forsan & hic legendum: nisi malis 'Αβλήχρου, ex *Il* Θ. 178. ubi Schol. rursus ἀδύνατ. Conf. inf. Βλαχρὸς, &c. Prius etiam placuit Viro Docto in *Misc. Obs. Nov & Dec.* 1733. p. 325. Sed ἀβλήχρου, ἰδ., ex Nicand. adferunt Lexica.

7. Ἐπὶ τῆ θαλάττ.] 'Αβληχρὸς de *morte* duplici sensu dici potest: vel ut sit idem quod ἀβληχρογνώμης, auctore Eustathio, i. e. *homines invalidos reddens*: sicut *pallida mors*, quæ homines pallidos reddit: vel ut significet *mortem lenem & placidam*; quo sensu ἀβληχρῶ θανάτῳ καθεύδουσι ἢ βίον dixit Ælianus apud Suidam. KUST. Respexit sine dubio ad Hom. *Od.* A. 133.

—— θάνῳ δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῆ
'Αβληχρὸς μάλα τῶ· ἱλάοιτ')

Quem versum citat Apollon. Lex. MS. præmittens: ᾗ ἐπὶ θ'. —— θάνῳ δ' &c. quod explicat: οἷον ἀδύνατος, ἀμαυρὸς. Scribendum itaque videtur, præmissa majori distinctione: ᾗ ἐπὶ ἢ θανάτῳ. Nisi potius rejicienda sint hæc verba ad sequentem, hoc modo: 'Αβληχρὸς. ἐπὶ ἢ θανάτῳ, &c.

8. 'Αβλίμασιν.] L. 'Αβλίμασιν. SALM. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* λὶ ἢ βλιμάζειν, quod est ψηλαφᾶν, *tangere, tactu explorare.* Vox ex Aristoph. ejusque Comment. notissima. D. HEINS. Pessime Phavor. 'Αβλίμασιν. nisi σ locum mutaverit.

9. 'Αβλῆτες.] 'Αβλοῖς leg. IS. VOSSIUS.

10. 'Αβλῆ. σαθρόν. M.] Glossa superflua. MAUSSAC. Hæc deleantur post Κρῆτες, & sequentia sic scribantur: 'Αβλῆ. σαθρὸν, σαθρόν. Μακεδόνες. HEINS. An compositum ex ἀμβλὺν, per Syncopen ἄβλειν, i. e. *obtuo? ἐπίχυσ.* GUYET. 'Αβλῆ pro ἀβλῆ. 'Αβλῆτον est ἀσαθρόν. Pro σαθρὸν leg. *ἀσθενὲς.* PERG. in Ed. Ven. & Hag. ἀβλῆ σαθρὸν Mss. post Κρῆτες continuo sequitur. Nunc vide *D. Heinsium. Scal.* & *Bruno* hæc etiam a præcedd. sejungunt. *Sopingius* delet posterius 'Αβλῆ. σαθρὸν. Mss.

11. 'Αβλωθείδια.] Pro ἀμβλωθείδια, scripturæ vitio. SALMAS. Sic quoque Cyrillus, ab *Is. Vossio* adductus, qui addit, μα ἐχοῦσ ζωὴ, post ὑπερμαχᾶ. Phavorinus ἀτίλεια ποιᾶ. conjungit. Forte autem post ἀτίλεια deest ἄρθρα, V. inf. in 'Αμβλωθείδιον.

12. "Αβολα.] V. Meurs. *de Lud. Græc.* p. 35. SCHR.

13. 'Αβολῆσαι.] Ex a collectivo, & βολὴν. GUYET. Vid. inf *Not.* in "Ηβολον, & *Not.* seq.

14. Συνιέναι.] Συνιέναι. STEPH. FLORENS. GUYET. Forte συνίδειν.] Præfero summi Critici conjecturam Phavor. 'Αβολεῖν· συνιέναι. Ἀπολλώνιος —— αὐτὸς δ' ἀβολήσειν εἰδὼς· ἤτοι. Locus est *Argonaut.* l. III. 1144. ubi Schol. συνιέναι. Ibid. ℣. 1128. ἀβλήλιον. Et l. II. 772. ἀβόλητον. Rursus ℣. 1124. ἀβλήλιον. Mox: 'Αβλήτου, συνιέναι. Quodsi prius placeat, confer præc. 'Αδολήτους, ἀκουήτους. Inf. Σκαιβόλον, ἀκόντιον. Et: Αἰδοῖλοκα, ἀκάνθινα· Est vox rarior.

15. 'Αβολήτους· μάστυρας.] Conf. *Not.* in 'Αβολ@, & inf. Φορτῆρες. Item v. 'Αβακία, ubi *Scaliger* 'Αβολαία.

16. Συμμαχήτας.] Scrib. συμμαχήτας. Nam ἀβολεῖν est συμπεσεῖν, *occurrere.* Antimachus: τοὶ δ' ἅμ' οἱ ἀβόλητοι ἀνὴρ ἴσαν, *qui simul occurrunt.* Quod antiquus Philo exposuerat, μάστυρας, συμμαχήτας, ἢ συμπεσόντας. HEINS. Distingue cum Phavorino: μάρτυρας, ἀντιμάχους. KUST. V. Etymol. M. & Sup. 'Αβλήτους. Μάρτυρας ἀντιμάχους conjungunt omnes Editt. Separat H. Steph. *Ind.* quod prefero. Pro ἀν. legendum procul dubio συμμ. Prima litera in συμ ex collisione præcedentis σ perierat, unde ex συ facile ἀν. Similiter Infra in 'Αλίσκω legitur ἀναβρίσκω, pro συναβρίσκω. Contra apud Photium in Lex. inedito v. Λοιπὸν δίκης legitur συναρτίζοντο, pro quo apud Suid. ἀναρτίζοντο. Inf. in 'Αρμωνίᾳ pariter ἀνέσεως, pro συνέσεως scriptum. Conf. *Not.* in 'Αβοητί.

17. 'Αβόλητοι.] An 'Αδολήτου, ἀτυχίας? V. Etym. & Phavor.

18. 'Αβολησαί.] Sic Ed. Ald. Flor. & Varin. rectius quam 'Αβολησαί, quod est in Hag. An ἀπαντᾶν. mox pro ἀνυπάντ. ut in ἐφοδᾶς (quæ nova est expositio) supprimatur βάλλοντες, aut simile. Alter H. Steph. *Ind.* ut fit pro 'Αβολησαί.

19. 'Αβολεῖς.] 'Αβόλιας, πέδιολαι, ὑπὸ Σικελῶν, ἢ πέδιολαι. SALM. 'Αμβολὶς forte, id est, ἀμφίβολις. GUYET. 'Αβόλιας pro 'Αμβόλιας IS. VOSS. 'Αβόλιες, *abolle.* SOPINGIUS. Steph. 'Αβόλια, σάγα Σικελίας Quod adfero, ut videas, num Ignotæ urbi hucem reddat Gioſi Lat. MS. *"Αβολον, nomen fluminis in Sicilia.*

20. "Αβολ@.] Scribe: "Αβολ@. ἵππ@ πί@. Vide ἐπὶ ἄβολον ἵππων, qui γναῖον habere dicuntur, Aristotel. *Hist. An.* l. VI. c. 21. & alios. HEINS. Strattis in *Chrysippo* apud Pollucem *lib.* X. c. 13.

—— —— σῶ ἔτεγε
Τὸν πᾶλον ἀτρίπα σφενδόνην ἢ ἀγωγίαν
Ἐρυκόπεζον. Β. ἐχ ἑρᾶς, ἐν' ἀβόλῳ ἔσῃ

Sic enim legendos & restituendos iltos jambos puto, SUPING. [Male *Schrev.* continua serie ediderat Strattidis verba.] 'Αβολ@ &c. Pullus qui nondum dentes abiecit. At cui omnes dentes exciderunt, vocabant ἄβολον, elisa λ litera tricenaria. Deleo igitur αὐτὸν ς, legoque: ἢ ὃ καταπτυκτὸν ἔλεγον ἄβολον ἴδη ἢ τριακάδ@. PERGER. Fallitur *Pergerus*, dum follicitat lectionem Hesychii, cum qua convenit Suidas. Loquitur Nosier de dente, ætatis in animalibus indice, quem γνάμονα Græci vocant, ut ἄβολον, qui nondum habet γνάμονα. Verum καταπτυκτὰ animalia sunt perfectæ ætatis, quorum dentes omnes mutati sunt, amis-

fis

'Αβος [1]. ἔξω, Ταραντίνοις.
'Αβολεῖν. ἄπομαι τινὸς [2].
'Αβόρι [3]. οἱ αὐτοὶ, τοῖς Λακεδαιμονίοις.
'Αβοτα. αἱ μὴ χαλεπαμπέλιναι βοτάναι, ἃ ὁ Φέρεσαι χαρπόν.
'Αβυγής [4]. ἀκήλητον.
'Αβυλής. ἄπιστος [5].
'Αβύλλιν [6]. ἀθέλητον.
'Αβυλία. μωρία.
'Αβυλλίζεται [7]. ἀποροῦσι.
'Αβύλλας. ἀργὸς. ἀμαθὴς.
'Αβυσσελεῖ [8]. ζοφερῶ.
'Αβυτο [9]. τῷ δυλείᾳ. Ἀργεῖοι.
'Αβρα. δάλη [10]. παλλακή.

'Αβρά [11]. τερφιὰ, μαλακὰ.
'Αβρὰ [12] βαῖνει. τερφιζόμενος.
'Αβρεῖ [13]. νεαρὸ δύλῳ.
'Αβρεῖ. τερφεῖ.
'Αβρεμμιᾶς. εἶδος [14] ἵππου Ἀβρεμᾶ. μεγάπαιος.
'Αβρεμίης [15]. ἴσομα βόλη κυβευτικῆ.
'Αβρέτας [16]. Κελτοὶ τὴν κεφαλοτύβην.
'Αβρανίδας. κρημνώδης [17]. Λάκωνες.
'Αβρεχαν [18]. ἦχαν.
'Αβρεμὴς. ἀβλαπὴς. Κύπριοι χαλεῖ [19].
'Αβεζίαζ. ἀβρίναζ, κελλοπίζαζ.
'Αβελβέτεσσι [20]. ἀλληθέσσι.
'Αβελεῖον. δύσκαφαν [21]. ὕπνον.

'Αβεά

fis prioribus: fic ut pelor *aratis* nota porro deficiat. V *Inf.* Καταγώνιος, Γώνια, & Ἀνωγώνιον. Unde patet, errare Hemſterh. cum ἄνολον & καταγώνιον, quæ prorſus a ſe invicem diſtant, pro eodem accipi ſtatuit. Vide plurimus de eo differentem Cl. Kuſterum ad Suid. v. Ἀδολεσχᾶ. Conf. omnino Etym. M. & Phavor. in Ἄδολ- πᾶδ-, item Interpp. ad Polluci locum a Sopingio laudatum: & ad l. VII. p. 823. Forte autem pro πᾶδ- rectius ſcripſeris ὄδ- i &c. Nec tamen urgeo. In *Specimine MS. Pariſienſi* hæc deinceps legi, a ſuperioribus non aliena: " Καταγώνια vocabant equum qui dentes omnes emiſerat, ut habet Heſ. in " Καταγώνιος. Plato vero l. VIII. *Leg.* p. 834. *Edit. Steph.* " diſtinguit pullos in Ἄδολα, μισυ τελειον τε καὶ ἄδολον, " καὶ τὸν τελῶ ἴχνοντα. Hi vero poſteriores vocantur λεπτόποδες, quorum ætas jam non poteſt cognoſci ex " dentibus qui ſint in aliis ætatis indices. Hinc in Heſychio dentes Ἀδολόδρυς dicuntur, i. e. *μάστρυς*, ut exponit. " Vid. Antimachi verba apud Etym. M. V. Ἀδολεσχᾶ. "

1. Ἄβος.] Ἀδολ- lege. IS. VOSS. Vid. *Perger* Not. præced. *Stobæus* Ἀδοβ- reddit *aliquæ*.

2. Στοιχεῖα.] „ Quod malum hele *ευχεῖον* eſt? an pro „ litteris vel *elementis* accipiendum? relinquatur aliis quærendum, an aliqua ex Alphabeto littera ſic nominetur. ego „ vero legerim, ὄνομα τινὸς, vel τινὸς. τῦνον eſt *tunica*, „ quam & τυνάριον dicebant Iliadoris *ſtigium* appellat, „ quod ſcriptum eſt pro *ſtichium*. Sic *ariſtologus* ſcriptum „ apud Vegetium *de re veterinaria*, pro *ariſtolochia*. In „ Gloſſis: *Stegium. genus veſtimenti. Stigia. tunicæ.* pro „ *Stichium*, & *ſtichis*; quæ & *Sticharia* vocabantur. Optimum Gloſſarium: *Strifforia. τυνάρια.* *Strifforia* Latinis „ erant *tunicæ*, quod ad corpus ſtringerentur: quæ Græci „ recentes ſæpe τὸ ὄνομα vel σφυρίδωμα appellarunt, hoc „ eſt verbum verbo, *ſtriſtoria*. „ Hactenus *Salmaſius* ad Vopiſc. *Aurel.* [p. 556. & 559.] ubi Arriani ἄδολος χιτὼν explicat *ἀπλοῦς*, quibus ἄδολοι opponuntur, quæ aliter *δολωτὰ*. VERWEY. Conf. Salmaſ. *Exerc. Plin.* 748 & Græv. ad Iſ. Pet. *Il. Valeſius* ex Arrian. *Peripl. mar. Erythr.* p. 4. adjecit locum, ut & ex *Chronic. Alex. φορίου τυνάριον κόκκινον ἐμβεβλημένον*. Idem apud Caſ. & Salm. *T. II. H. A.* p. 406. Verba exſtant p. m. 766. in fin. *Ed. Rader.* Conf. Car. du Freſne *Gloſſar.* in Στοιχεῖον, ubi pariter τυχεῖον corrigit & *l.* quam lectionem recepi. Adde Chilmead ad Malel. P. II p. 135. & Cotelet. *Eccl. Gr. Mon.* T. I. p. 528. Servii Gloſſæ: *Allii στοιχεῖον*. Item: *Tunica. στοιχεῖον.*

3. Ἄβορι &c.] Ἀοβ- , *ὑπόπτερον, ſubulcus, ἀκόντιον* infra. Niſi ſit legendum: Ἄβορι, συφορβεῖον. idem quod ἀβολ- *ovis*. IS. VOSS. Forte *ὁ ἐθνικὸς πλουσίων, comedones placentarum*. Οἱ enim *placentæ* nomen, ut notum. PERG. Ἀβόλα leg. *Brunc.*

4. Ἀβύγης.] Hygen. ἄβολος. Ἀβύγης pro Ἀαχὼς, idem quod ἀχὼς vel τύχη, accipit *Iſ. Voſſius*. Rectius Ἀαβύγης Etymol. leg *Iſ. Voſſius*.

5. Ἄβυλος.] Forte ἄπιστος. SOPING. IS. VOSS. KUST. Scrib. ἄπιστος; ſicut, quod proxime ſequitur, Ἀκλεβ- eſt ἄκλεβ-. HEINS. Similiter H. Steph *Ind.* V. Inf. Ἄπιστος, Ἀβίστως, & Νῶ-. in Ἀπιστ-, ut & Kuſter. ad Suid. in ea voce.

6. Ἀβύλλιν.] Suidam & Etymol. M. adſcripſerat Cl. *Biel*; ut & Suid. ad ſeq. v. & ad Ἀβύλλας. Conf. in v. Ἐπιβλωνεύσ.

7. Ἀβύλλιζεται.] Herod. l. VII. 9. ἀβυλλίζετο πολέμιος ἄνωθεν, *inconſultiſſime intrare bella*. Apud eund. l. III. c. 71. ἀβύλλιος (quod mox apud Heſ.) opponitur τῷ εὐφρονίστερον.

8. Ἀβυσσελεῖ.] *tumultuatur*, veluti *ſervi* ſolent, feſto Saturnaliorum: ἄβυσσος enim *ſervitus*, ἄβυς *ſervus* Argivis. PERG. Conf. ſup. Ἀβύσσ. Gloſſ. MS. Goldaſt. Ἀβύσσαι, feſte *Anonymo* in *Schedis MSS.*

9 Ἄβυτο.] Inf. Βαρυ. ἄδλω. Conf. Βωιδίον.

10. Ἄβραδάλα.] Lege diviſim; Ἄβρα, δάλα. SCALIG. Ἄβρα. δάλα. MAUSSAC. HEINS. Similiter H. Steph. *Emſh. ad Antiox.*, & *Schediaſm.* VI. 10. Cl. Le Moyne ad *Polycarp. Epiſt.* p. 288. (quem vide) & Frid. Sylburg. *Not.* in *Clement & Anaſtaſ.* p. 401. ubi tamen ſimul monet, apud Heſych. quæ aſpirati ſolent, ſæpe tenuari Æolice: quare Ἄβρα in textu retinui: quamvis per ſpiritum aſperum præſtet. Idem de ſeqq. judicium eſto. Adſert Suidas exempla vocis hujus ex Menandro, quæ vide, & Lucian. de *Merced cond* p 476. Vid. etiam *D. Heinſ.* ſup. in v. Ἄδολος.

11. Ἀβρά. τερφιὰ.] Phavor. Ἀβρᾶ, cum ſpiritu aſpero. Et ſic Heſych. in Ἐπίχαρις.

12. Ἀβρὰ βαίνει.] V. Caſaub in Athen. p. 373. SCHR. Suid. & Phavor. rectius; Ἀβρὰ βαίνει. Cyrillus, ab *Il Voſſio* margini adſcriptus: Ἀβρὰ βαίνουσι. Σχηματίζονται. βλακεύουσι. Apud Æſchyl. *Perſ.* v. 1077. Perſæ ἁβροβάται dicuntur. Schol. τρυφηλοὶ καὶ ἄπονοι βαίνοντες, quos καλλωπιζομένους βαδίζοντας dicit Cyrillus apud Suid. in v. Σαλάβαι. Euripid. *Med.* v. 1164. - - ἁβρὸν βαίνουσα παιδείων πολύ. Et *Troad.* v. 281. ἁβρὸν βαίνων. V. ibi Barnes. v. 506. ἁβρὸν πέδα βαίνουσι. Inf. Σαυνοπώδης. ἁβροπώδης, id eſt, ἁβρὸν βαίνοντες. V. Bochart. *Geogr. S. P.* l. I. c. IV. c. XIX p. 246. & Barneſ ad Anacr. v. 1284. ubi σαυλὰ βαίνων. Conf. Etymol. in v. Διασαυλαμβάνω.

13. Ἄβρει νέῳ δ.] Ab Ἀβρὸς, τὸν. G. Reſtius H. Steph. in *Ind.* exhibet νεῳ, δύλῳ. Lexic. MS *Bibl. Caſſin.* p. 602. Ἄβρεϊ. Συνετῷ, δυλείᾳ. Apud LXX. aliquoties occurrit ἄβρη, ut *Geneſ.* XXIV. 61. *Exod.* II. 5. pro honoratioribus heræ puellis, uti Suidas recte expoſuit. Vid. Druſium ad *loca cit.* Apud Ariſtænet. *l. I. Epiſt.* 22. ἁβρῇ, pro ἁβρᾷ. Conf. omnino Pollux. IV. 151. Guyeti etymologiam rejicit Steph. le Moyne *l. c.* deducitque ἁβρᾷ a חברה *Socia*, quod Dominæ perpetua & fida comes ſit ac ſocia. V. Plut. *Caſ.* p. 712. ubi de Pompeiæ ancilla, " Ἁβρὰν appellata.

14. Ἐνδεᾶ.] An ἐβδεᾶ? Phavor. & Suid. Ἀβρομμιᾶς, ἀ ἀπὸ τοῦ Ἀβρεμίου. &c. Sed nihil muto. Sic Ἀβρεμμιᾶν ἔχων τὸ φόρημα, apud Coteler. *Eccl. Gr Monum.* T. I. p. 249 *init.*

15. Ἀβρεμίης.] V. Meurſ. *de Lud. Græc.* p. 35. SCHR. Male Flor. Ed. πυκάλιον. Cl. de Pauw *de Aëra*, p. 141. leg. Ἄβρη Μάτ, id eſt, *Mutæ, pediſequa Mytæ*, meretricis. Refutatur a Cl. d'Orville *Crit. Vann.* p. 124. & p. 492.

16. Ἀβρέτας. Κελτοὶ &c.] „ Cum Κελτοὶ hoc loco Heſychio lint *Germani*, de gloſſæ recta lectione & interpretatione judicare promptum eſt, eum noſtratium **Affen** „ (*aapen*) quo *ſimias* ſignificamus, per τὸ Ἀβρέτας (ita enim legendum eſſe pro certiſſimo tenemus) expreſſiſſe. „ In eadem, ſive cognati animalis nomine Germanicen alio alter Græcus ſi Tzetzes *natis* ad Lycophron. p 158. „ *edit. P. Steph.* corruptus quoque eſt, ubi βρεττανίδας pro μαιμωνίδας. Nos enim ſimias caudatas vocamus „ **Meerkatzen** (*Meerkatten.*) „ Ita fere Rhenenſius *Var. Lect.* l. III. c. 2. Κελτοὺς pro *Gallis* h. l. accipit Bochart. *Geogr. S.* P. II. l. I. c. XLII. p 675. & ex Giggeio notat, Arabes ſimiliter dicere אברתא *abrama*, a ſing. אברם *boram*. Quod deſcripſit, ut ſolet, Boxhorn. *Orig. Gallic.* p. 33. Conf. F. Jun. *Obſ.* in Willeram. p. 206.

17. Κρημνώδης.] Leg. κραιπνώδης, id eſt, *veſtes cruci coloris*. PALMER. GUYET. JUN. Placet κρημνίδων, *crocatas*, ἢ κρημνίσεις αὐτῶν κατὰς ἔτεινε, propter ſulvum ipſorum caput. PERG. L. κραιπνώδης, ſc. χιτῶνας, *crocatas*, five *cruciatas*. II STEPH. *Ind.* Sic & *Joſ. Scaliger.*

18 Ἄβρεχαν.] Pro ἴσχεσαν, quod vide. A βρέχω, unde & βρέχη, ſine augmento, pro ἔβρεχε. V Etym. p. 211.

19 Ἀβρεμὴς. —— Κύπριοι καλεῖ.] Peſſime pro Ἀβλεμὴς, ἄλυπος. Supra: Ἀβλεμὴς. ἀδύνὴς, ἀδλαπὴς. Sic enim continua ſerie ibi legendum. Neque ordo alphabeti emendationi huic obſtare debet. Nam Heſychius paſſim aliis voces manifeſto corruptas in ſerie ſua ponere ſolet: ut in proceſſu operis oſtendetur. In Κύπριοι καλεῖ laudabo, qui tenebras diſcutere potuerit. An forte legendum: Κύπριοι νοῦσοι: i. e. *Cypri malum* (ita vocant.) Num Ἀβλεμὴς ſupra exponitur φαῦλος· φαῦλα autem & κακὰ interdum idem. KUST. Tolle illud καλεῖ, quod ex ſeq. καλαμιζόζ ſatis huc irrepſit. Deeſt etiam apud Phavor. Niſi corruptum ſit ex ἐξ ἄκρου.

20. Ἀβρελίεσσιν.] Pro ἀκρελίεσσιν. GUYET. Suid. & Phavor. Ἀβρεμονίοις. Et ſic *Il. Voſſius*. Videtur corruptum ex ἀκρελίεσσιν. Conf. Steph. *Indic.* & Æm. Port *Not.* ad Suid. Aut ex ἀπτελίεσσιν, ab ἄπτελος, id eſt, ἀλυπὸς. Vid Cl. Kuſteri *Diatrib. Anti-Grono.* p. 31. Gloſſæ: Ἀκρελίεσσιν, *Veriſſimus*. Conf. verſionem Vulgat. *Act. Apoſt.* XXVI. 5. coll. XXII. 3. Æſchines Socraticus *Dial.* III. 13. Ἡροῖς ὁ ἀκρελίεσσιν, οἱ ἀεὶ τοῖς ἔπεσι ἔστοι.

21. Δυσκαφὲς ὕπνον.] Forte δύσκολον. C. (i. e. COCC.)

'Αβεκά [1]. κεκαθαρμένα.
'Αβείς [2]. ἐγκυήσεως.
'Αβεστίωι [3]. μαστίγιαν.
'Αβεύκτῳ [4]. κοσμεῖ). Ἡσύχιος).
'Αβεοδίκαι Θ [5]. τεμφεῖς βίοι, ἢ ἡ Αἴγυπτος δικαία.
'Αβεόκαστον. ἀβεόστατον.
'Αβεκομᾶ [6]. ὁ τὴν κόμην φαυλὰν ἔχων.
'Αβεομία [7]. σκέλεια.
'Αβεομίτεας. λαμπαδηφόρους.

'Αβεάμ.

'Αβεάμ. πρόκτης [8]. ἢ πατὴς μετέωρος [9]. 'Αβεαὰμ δὲ, πατὴρ πολλῶν ἐθνῶν [10].
"Αβεμει [11]. χρεὶς βέμει. ἢ ἄνθρ Ἑβραίου.
'Αβεμει [12]. δείλαιον. ἢ σιγηρὸν, ἄφωνον.
'Αβεὴν [13]. τεμφιεῖν.
'Αβεσσωὴν [14]. Φαυλόστης. τεμφή.
'Αβεόταξις. ἀμαρτία.
'Αβεσταλῶμεν [15]. ἀμάρτωμεν. ἀμφωδέσωμεν. ὅταν ἡμεῖς λέγωμεν ἀμφοδέσωμεν. ἀπὸ τῦ ἀποτυχεῖν ἢ βροτοῦ τῦ βρότ μὴ ἢ σωφάτησαν.

'Αβρ-

Lege: 'Αβεμων δύσκωφος, ἄνομος, vel ἄχρωτος. Nam κωφὸς & δύσκωφος idem, ut ἄμορφος & δύσμορφος. Favorinus: Δύσκωφος. ὁ ἐκ μέρους ἀκούων. J. FR. GRONOV. Similiter plane *D. Heinsius*. Cyrill. Lex. MS. Voss. ἀνόσκωτος ἢ δύσκωφος. Conf. Phavor. Sic Antholog. l. II. *Epigr.* IX. 6. p. 185. Ἐκ γενέτας, Nicarchus τὸν δύσκωφον γενέτα dixit: & p. 217. *Epigr.* XXX. Εἰ καφὸς, idem habet, δυσκώφῳ δυσκωφῷ &c. Vid. Inf. in Βείζε, & 'Αμοιβαίωσιν.

1. 'Αβεῖσι.] Vide sup. 'Αβεομάτων. Forte 'Αβεὰν, quod non licent tunc *βοᾶν*. SOPING.

2. 'Αβείς.] Hinc deduci potest ἀβείζε, *vigilo*. Eurip. *Rhesi* p 270. ἀβείζε, quod commode verti potest, *vigilo*. STEPH. CLERIC. Ἀβείζε, ἀβεῖτε, ἀβεῖσι Θ. ἀβείς. G. Eurip. Ἀβείζε, *vigilo*. p. 270. Pro ἴγγυος μοι, ἀγγυητὴρ est l. Etymol. HEINS. Locus Euripidis est *Rhes.* v. 730. ubi vid. Barnes.

3. 'Αβεσλωὶ.] 'Αβεσὶ, ἀβείζε, ἀβεσεῖν. Vide notata sup. ad 'Αβεομια. GUYET. Vid. & v. 'Αβδες, & inf. 'Αμοιβαίωσιν. *Is. Vossius* adscripserat: „ 'Αβεσεῖν, i. e. *plagis male-ficiatus*. Vide tamen 'Αβδω. „

4. 'Αβεύκτῳ.] 'Αβεσύκτομαι, ab ἀβεὸς, ἀβεσία. GUYET. 'Αβεύκτῳ. IS. VOSS. 'Αβεσυκτῦ. PERG.

5. 'Αβεοδίκαι Θ.] Philo de *Mundi Opif.* p. 31. C. Ὃν ἀβεὸς ἀπηχήσας μετὰ χάριτος τροφὸς, ἄλλα ἢ ἀβεὸς ἀβείλιος πάλαιστος ἀβεοδίκαιτε βίε. *Non male ad necessitatem, sed & ad superfluas voluptates vitæ delicatioris.* Æschyl. *Pers.* v. 41. Ἀβεοδίκαιτον δ' ἔτι) λυδὸν ἴχλΘ, *molliter degentium*, sive τρυφηλὸν quem locum adnotaverat etiam *Bernardus*.

6. 'Αβεσομᾶ.] *Bruno* 'Αβεσομάς. *Pergerus* 'Αβεσομᾶν. Malim 'Αβεσόμας, ut inf. 'Αδυδεκόμας. Et sic præter H. Steph. *Thes.* T. II. p. 328. *D. Heinsius*: „ *Scribe*, inquit, „ 'Αβεσόμας, vel ἀβεσόμων, *ut Etym.*" 'Αβεσόμας est apud Eurip. *Iphig. in Taur.* v. 1099. & *Ion.* v. 920. ut apud eund. *Iphig in Aul.* v. 548. χρυσοκόμας; & Μελανόμας apud Dion. Chrysost. *Orat.* XXVIII. p. 289. Ἀβεσόμας apud Harpocration. est nomen Satrapæ Artaxerxis, Persarum Regis: ut Bacchi epitheton in Antholog. l. VI. p. 417. Conf. Suid. in v. Ἡφαιν. Noti sunt Darii filii *Abrocomes* & *Hyperanthes*, ex Herodot. VII. 224. *Abrocomas* Cyri hostis apud Xenoph. *Exp. Cyr.* l. I. p. 252. 253. Alius iterum fictitio nomine in titulo *Ep.* 21. l. I. apud Aristænet. Quomodo *Anthus* & *Abrocome* amores scripsit Xenophon Ephesius. 'Αβεσόμων ἀπόΘκαλὸν est etiam in Artemonis Epigrammate inedito; & Meleager in eadem Anthologia inedita: —— ἀβεσόμῶν εἴεγε Κλεόβυλον 'Αλίξε. Idem ἀβεσομόκομον Μίκκον laudat. Non male itaque *Steph. Jo. Stephanius* 'Αβεσόμας legit.

7. 'Αβεσομία.] Quia nox *sine strepitu* IS VOSS. Pro ἀβεσομία, *debilitas oculorum*, quæ mollitiæ Veneræ accepta fertur. PERG. Pro σκόλια l. σκέλια, ut Phavor. Recte *Is. Voss.* post H. Steph. *Thes.* T. I. p. 728.

8. 'Αβεσμα, πτερὸν.] Hebraïsmi incuria. Abraham *Genes.* XIV. 13. ab Hellenistis dicitur πτερὸν. Habent enim: Ἑλληνισταὶ· ΠαρεμβολῆΘ ϗ ἢ ἀναστάσιν τε ἀποβλέπει 'Αβεσμα τῦ πτερὸν. Sed an ideo vox 'Αβεσμα πτερὸν significat? Non magis quam τὸ Δαυὶδ regem, quamquam Rex in sacris dicatur. In Hebræo est העברי *Hebræus*. Quare recte Aquilas ad eum locum: ἀπὸ ἢ 'Αβεσμ τῦ Ἑβεσμ, 'Αβεσμ τῦ πτερὸν. ἙβεσῖΘ ἢ πτερὸν ἰρμηνεύϗ. est enim עבר πτερὸν, unde *Hebræi*. Habitârat enim Abrahamus בעבר הנהר *trans fluvium*, ut dicitur *Jos.* XXIV. 2. Et 'ΑκύμαΘ ad l. c. 'Αβεσμ τὸ πτερὸν· τῦτ ϗ ἢ Ἑβεσῖς κεῖσθαι φέρϗ 'Αβεσί. ὁ ϗ 'Αβεσμᾶν ἀπὸ τ Χαλδαίων χώρας εἰς τ Παλαιστίνην ἐλθὼν, ἢ Εὐφράτην πεζῇ διῆλθε. Procopius ad condem locum: ἀπὸ ἢ τῦ εἰς τὸ πέραν Ἰορδάνε οἰκεῖν. ΔευτερονόμΘ ϗ τὸν ἐπέκεινα ἢ Ἰορδάνε, τοῦτ ἔστιν πέραν τῦ Ἰορδάνε, ἢ 'Αβεσμ, ὡς εἰς τὸ πέραν εἰρήκε ἢ Ἰορδάνε, ἐπεὶ τί ϗ, Αὐτὸς ϗ παυσὶ τοῖς τῆ ἀρὸ τῆ Μεσοποτ, βέλτιον, ἀβεσί πτερὸν αὐτὸν εἰπόντα. Caterum error, qui hic committitur, manavit ab Origene, qui notarat, πτερὸς ἰρμηνεύϗ 'Αβεσμ. D. HEINS Vid. Chrysost. T. I. p. 248. VERWEY. Recte notavit *Heinsius*, nomen *Abrahæ* proprie non denotare πτερὸν, sed errorem illum ab Origene, allove antiquo Lexicographo, in Hesychii glossas emanasse. Quando vero cum aliis ex veteribus statuit, enim עברי sive πτερὸν dictum esse, q. d. *trajectorem*, quod fluvium trajecisset, ἀμφίβιος quidem habet plures e recentioribus, interque eos Ill. Grotium ad *Genes.* l. c. & Thom. Erpen. *orat.* III. *de Ling. Hebr.* p. 101. (Conf. Selden. *Prolegom. de Dis Syris* c. II. p 13. & Marsham. ad Hieron. *de Nomin. Hebr.* p. 91. T. II. quem. & Suicerum, hic citavit etiam *Biel.*) At probabilius videtur, ab *Hebero* (Gen. X. 21.) id nomen, ut genus, traxisse Patriarcham: quemadmodum *Hebræi* dicti sunt gentilitio nomine Heberi posteri, qui Hebræam linguam incorruptam servarunt. Vid. Mercer. & Cartwright. ad *Gen.* l. c. Bochart. *Geogr. S. P.* l. I. c. XIV. &c & nuper Cl. Schultens *Gramm. Hebr.* p. 6. Inf. in V. 'Εβεσί: ϗ ὁ 'ΕβεσῖΘ, πτερὸς. Interim non negandum, passim in hoc Lexicon transcriptas esse interpretationes Nominum Hebr. prout apud veteres miris sæpe lusibus proculdubantut: idque hac etiam in glossa obtinet: five ad עברי respexerint; five ad ipsum nomen *Abram*, quasi scriptum esset עברם. Ita sæpius.

9. Πατὴρ μετέωρΘ.] Sic Philo de *Gigant.* p. 290. D. 'Αβεσὰμ ἢ ἱερολογικὸς πατὴρ ὑψηλὸς μετέωρΘ &c. Iterum p. 361. E. Ex אב & רם *excelsus*. Conf. Doct. J. Martian. *l. c.* & Cod. Reg. p. 133. & Lexic. Origen. p. 183. Cl. *Biel* hæc in *Specim. Hes. Sacri* adfert: „ Sic & ex Philone Eustchius, Clem. A- „ lex. Ambrof. Hieron. citati Cl. Fabricio *ad Cod. Apocr. V.* „ T. p. 355. Addo illis Auguftin. *de Civ. D. c.* 28. [L. XVI.] „ Nomen hoc eo referunt veteres, quod rerum cœleftium „ vel aftrorum difciplina Patriarcha fuerit imbutus. Magis „ commode adhuc [quam *pater excelsus*] nomen exponi pof- „ fe videtur, *pater* vel *doctor excelsi*, i. e. qui res cœleftes vel „ aftronomiam docet. Nam אב *doctorem* etiam denotare fup. „ docuit *Heinf.* ad. V. 'Αβεὰδ. Nonenque illud Patriarchæ a „ Parente ipfius Thara, qui ipfe perhibetur Aftronomus, & „ vivebat in Chaldæa, ubi antiquiffimis temporibus Aftrono- „ miæ ftudium vigebat, imponi potuit boni ominis caufa, & „ quod vellet, ut filius ipfius Aftronomiæ operam na- „ varet, & doctor ejus aliquando evaderet. Ita & Græci o- „ lim pueris fuis nomina imponere folebant. Vide Schol. „ Hom. ad init. *Catal. navium*, *B. Iliad.* [Verba brevitatis „ cauffa omitto.] Et Abrahamum certe & nomini fuo, & de- „ fiderio parentis fui teftondiffe, nonnulla in antiquitate „ monumenta confirmant. Sic enim Berofus, Nic. Dama- „ fcenus, Eupolemus, Alexander Polyhiftor, Artapanus a- „ pud Joſeph. *Ant.* l. 8. 9. & Euſeb. *Prep. Ev.* IX. 16. ſqq. „ Abrahamum non ſolum fiderum cognitione fuiſſe prædi- „ tum, ſed Phœnices etiam atque Ægyptios Aſtronomiam & „ Aſtrologiam docuiſſe, teſtantur. Quamvis vero, illis non „ in omnibus fides adhibenda ſit, tamen nec in omnibus il- „ lam derogandam eſſe puto. " Hæterus ille. Conf. Suid. in 'Αβεσὰμ, & P. Lambecii *Prodrom. Hiſt. liter. Lib.* I. *cap.* 6.

10. Πατὴρ πολλ. ἐθν.] Vid. *Rom.* IV. 17. ex *Geneſ.* XVII. 5. Philo: πατὴρ ἀκολουθίας ἔχει. Puto ex אב & ברר & המון quod & πλάθΘ, & ὄχλον, *ſtrepitum*, ſignificat. COCCEJUS. Ad quæ verba *Bernardus* hæc notaverat: „ Philo p. 202. πατὴρ ἀκολ- „ ἀθὸς ἴχει, aut ἔχεῖ. Scilicet אב ברר המון Nam ἔβεσμ ἢ πολυσχιδῆΘ, ut Philo voluit." Hæterus ille. Addit *Berlius*, ad calcem Heſychii ejuſdem *Bernardi* nomina quædam propria V. T. cum explicationibus ſuis ex Myrobalo Barocciano adſcripta fuiſſe. Hæc inter de nomine Abrahami ita: 'Αβεσὰμ, πατὴρ ὑψίστε, ἢ πατὴρ ἴθνῶν, ἢ πατὴρ ἀκολουθίας (ſitne MS. a.) Sic Ille. Vid. Philon. *de Gigant.* p. 291. E. & *de Abrah.* p. 361. E. denique *de nomin. mutat.* p. 1055. D. ubi perperam legitur ἐχῆε. Vide & Cl. Alex. Strom l. V. p. 618. *Ed. Patt.* item Wetſten. ad Orig. *Exh. ad Mart.* p. 144. Utramque vero ſignificationem copulavit Sirach. XLIV. 19. al. 22. 'Αβεσὰμ μέγας πατὴρ πλήθες ἐθνῶν. Mein apud Euſeb. *Prep. Evang.* IX. 19. p. 420. πατὴρ ἄθνε reddit. Vid. ibi Viger.

11. 'Αβεσμει.] Etym. & Suid contra: 'ΑβεσμΘ. ὁ Σωρόβακος. Sed illi a Intenſivum, ex ἄγαν, ſpecfarunt: Noſter τὸ ἐναντίον· Utrumque docet Phavor. Hom. *Il.* N. 41. "Αβεσμαι, αἰσχύνομαι &c. Schol. "Αβεσμαι. ἀπὸ ϗ πολυσχέμαι, ἢ αἰδοῦμαι. Conf. V. ſeq. & inf. poſt 'ΑβεσῖΘ.

12. 'Αβεσμει.] Vid. *Not.* in V. 'Αβεσὲ.

13. 'Αβεσὴν. πτερὸν.] An ita *molle aurium* apud Virgil. *Æn.* X. FUNGER. Sic apud Herodotum occurrere notat Suidas. Exſtat I. I. c 71. *Sub fin.* "Ηο δὲ ἀβεσὴν ἀπὸ ἀγαθὸν ἔδεν. *Nihil erat lautum neque opiparum.* Glotſæ Apollonii (ut videtur) in Herodot. 'Αβεσὴν. καλὸν. αἰτιάδες. τρυφερὸν. Conf. I. IV. c. 104. & inf. 'Επαβεσὴν Θ Sup. 'Αβεσί.

14. 'Αβεσσωὴν.] Leg. 'Αβεσσωὴν ex ordine & ſignificatu. nam ἀβεσὴς eſt *φαυλὸς*, πτερὸς. PALMER. 'Αβεσσωὴν, Suid. G. IS. VOSS. BRUNO. II. STEPH.

15. 'Αβεσταλῶμεν.] 'Αβεσβάλωμεν. *Iliad.* K. 65. Hue refer "Ηο ἔφθε ἀκοῦσαι. *Il.* II. 336 SCHR Scribe: 'Αβεσβάλωμεν, ἀμαρτήσωμεν, ἀμαρτάνωμεν. Euſtath. ad K. *Iliados* (quem vide) pag. 089. citat Lexicon, in quo ſcriptum eſſet: 'Αμοιβίδες. ἀμαρτίαι, ἀμαρτήματα. κ' 'Αβεσβάλωμεν, ἀμαρτήσωμεν, ἀμάρτωμεν, κ' ἔτι τὸ ἀμφοδέσωμεν Θ ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ, ἀπὸ ϗ ἀπὸ τ Θ ἀμφιβόλε. Locus, quem interpretatur, ibidem exſtat: μετὰς ἀβεσβάλωμεν ἀκούειν. D. HEINS. H. VALESIUS. Nota varias formas ἢ ἀμαρτάνω, ut ſunt ἀβεσῶμεν, ἀμαρτήσωμεν, ἀμάρτω-σιν,

'Αβρυτόμων. ἁμαρτωλός.
'Αβρυτόσας '. γυιτὸς ἀπαυτῆσαι.
'Αβρυτῶ '. ἀβρυτόσια.
'Αβρυτῶ. τρυφερῶτῶ. ἀπαλότῶ.
'Αβρύτων. ἁμαρτωλή.
"Αβρυτον '. ἀπάνθρωπον.
'Αβρύτων. πόα τις.
'Αβρύτης. ἰφρὸς 4. Μακεδόνες.
"Αβρωμα '. συνήμματα.
'Αβρωμή?). κοσμή?).
'Αβρωμίζομαι. σεμνύομαι. λαμπρύνομαι.
'Αβρώλη 6. ἰγλαὸν θαλασσίου ὕδατος.
"Αβρυτος 7. ἡ ἄβρυτος. ἡ ὁ βιβρωσκόμενος.
"Αβρωμα. φῶς γυναικείας εἰδος.
'Αβρύς. ἀνδρεῖος.
'Αβρύω 8. ἀζήμιος.
'Αβρωμύσαχοι 9. οἱ σὺν βρόμῳ πολλῷ, οἷον μὲ κραυγὴς μεγάλης 10. ἵνα ἢ ἀντὶ τοῦ ὁμόσωμοι, ὕστερ δηλοῖ

δηλοῖ τοὺς ὁμοφώνως κεκραγότας, ὡς ὅτι τῷ ἀκοολίς, ἡ ὁμόκωλις 11. ἢ πολύσεμνοι, ὅ ἐστι πολυβόσκοι. Βρόμος· μὲ ἐπὶ πολὺ κραυγὴ χεῖ μέμυσον· ἢ Αἰόλος, μὲ ἰσχὺν μεγάλην. ὡς Ἀχαιοὶ 12, λέγει) τὸ μεγάλως κεκλικὸς, τοῦ ὃ πλειονάζοντος.
"Αβυδος 13. πόλις Τρωϊκῶν Ἑλλησποντίου.
'Αβυδδῶν 14. ἀπὸ 'Αβύδου. ὄνομα πόλεως Καρίας.
'Αβυδηνόμας 15. ὁ ὅτι τῷ συκοφαντεῖν κομῶν.
'Αβύδειος 16. φίλη Ἡρακλέους.
'Αβυθίωσις ἐπιφώνημα 17. ἀπὸ τοῦ ὑπὸ αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους.
'Αβυθὴν 18. βαθύ.
'Αβύζηλον 19. πολύ. μάταιον. οἱ δὲ, δασύ, ἢ συχνόν. ἢ ἀναίσχυντον, ἀπαχθές 20.
'Αβυζακοπαῖ. τῷ τελέμαχε 21 ἢ ἐμβάμματα κατασκιάζοντος.
"Αβυσσος 22. πόρος οὐκ ἔχων 1. ὕδατα ἄπειρα, ἀχε-

ση, ἀπελαύστη, ἀδαπάνη, ἀπλαύστη, ἀδαγέστη, ἀμοιρίστη. IS. VOSS. Tolle ἀμφιθαλὴς, & deinde scribe ἀμφιθαλὲς. Schol. *Il.* K. 65. *Ἀσσηλάτης. Ἀμπαρίσκιος. ἀ πολλὰ ἀπόγονος. ἢ τινὰς ἀμπαρίσκια φασιν. Ἀσσηλάζει. ὃ βοᾷ, ἢ ἀνδρίζεται. Conf. Ἀμπαρίσκιος. Locum Homeri citat etiam Schol. Apollon. Rhod. I. 1355. Vid. & Etymol. in Ἀσσηλάζομαι.

1. Ἀσσῆσαι.] GUYET. *Aberrare.* Ab ἄσσητος, nox. Eustath. *Il.* B. p. 184. & *Il.* Σ. p. 973. IS. VOSS.

2. Ἀσσῆτα. ἀσσητοῖα.] An ἄσσητοι? GUYET. Locus mendi suspectus H. Stephano *Thes.* T. III. p. 701. Quid si legas: Ἄσσητα. ἀμάχητα. Schol. *Il.* Σ. 78. Νῦν ἄξεστα. ἀμάχητα, Suid.

3. Ἄξεστον. ἀπαίσχυντον.] Apud Æschylum: Ἀξεστὸν ἰερεῖα. Eustath. *Iliad.* Σ. p. 953. 42. SOPINGIUS. Phavorin. in Ἄξεστα νῦν ita citat: Αἰσχύλος· Ἀξεστὸν εἰς ἱερεῖον.

4. Ἄξεστος.] Ὄφρα, ἄξεστ, ἄξεστ, ἀξεστ, ἀξεστες. GUYET. Vid. Inf. ad v. Ἄδεστος.

5. Ἄξεστος.] Vide in Βαλὼ. SOPINGIUS. Athen. [l. II. c. 12 *sup.* cum spir. asp.] p. 51. & Casaub. ad Athen. p. 105 Gaten. appellat βάτιον. SCHREV. Vid. Stephan. *Ind.*

6. Ἀξεσῆς.] *Mauffac.* pro ἰχθὺν legit, ἰχθῦν, *viperarum* marinarum. Male. Vid. Inf. Ἀμόξεσῆς, & Βρύσῆς. Vitiose Ed. Flor. Salmasius.

7. Ἄξεστος.] Non sine manifesto mendo est locus. Crediderim legendum: ἃ μὲ βιβρωσκόμενος, *qui non comeditur.* Et nisi præcederet Ἄξεστος, putarem ἄσηστος scribendum pro ἄβρυτος. H. STEPH. *Thes. T.* I. p. 783. L. Ἄξεστος, ὁ ἄβρυτος, ἃ βρύτιον. ἔδεστον, ut Inf. IS. VOSS.

8. Ἄξεστος.] Ἄξεστος, ὁ ὅτις dictus est Sophocli, teste Pollucе VI. 39. Inf. Ἀνάξεστος. ἄξεστον. Nicander l. II. *Geogr.* apud Athen. l. XV. p. 683. *in fine*:

Ἀξεστὸν καὶπνὸν ὄφρα πάντων φυλάξῃ.

9. Ἀξεσσιάζομαι.] Forte Ἀξεσσιάζει, ἀδικεῖ. Agellius l. XV. c. 3. SOPING. HEINS. H. STEPH. (*Ind.*) VALES. J. FR. GRONOV. RUST. Ἀξεσσιάσει, ἀδικήσει l. SALMAS. Et sic mavult *Anonymus* in Cod. Burmann. propter seqq. Ego prius præfero: ut Apollon. Lex. MS. Vid. *Not.* seqq. & *Sup.* in Ἀξέσσιον, inf. in Ἀσβέσιον.

10. Μάλα κραυγὴν μακὰς.] Forte ὁμοῦ. VALES. Immo μακὰς. Vulgaris est locutio. D. Luc. *Act* XIX. 34. φωνὴ ἐγένετο μία ὡσεὶ ὡρῶν . . κραυγάσαι &c. Philo *in Flacc.* p. 986. ἐπιβοήσαντες μιᾷ φωνῇ κακηγόρουν. Herodian. I. 4. πάντες ὁμοῦ ὡς μιᾶς φωνῆς ἀκούσαι. Aristoph. *Equit. Act.* II. *Sc.* 1. ἐξ ἑνὸς στόματος ἅπαντες ἀνέκραγον. Plato de *Leg.* l. I. p. 775. μιᾷ φωνῇ, ἢ ἐξ ἑνὸς στόματος συμφωνῆ. ut Virg. Æn. XI. 220. V. 616. *Tot omnibus una.* Cicero ad *Fam.* IX. 14. *Hæc una vox omnium est.* Mitto plura. Videtur autem ἕτερος poni post μακὰς. Alioquin malim pro ὁμοφώνως legere ὁμοσσίως, ut Phavor. quod & *Brunonem* sequi video: tumque post μακὰς fupple ἰαχούσης, repetendum ex voce quam explicat: ut mox iterum in hac glossa, ubi post μεγάλως *Bruno* ἰαχούσης addit ex Varino. Vid. *Not.* seq.

11. Ὁμοκωλίτης.] L. Ὁμόκωλις. PALMER. Ὁμόκωλος. D. HEINS. Phavorin. Ὁμόκωλις, quod præfero. Sic & *Bruno*, & H. Steph. *Ind.* Infra: Ἀκόλις. ἢ ὁμόκωλις γυνὴ τοῦ ἀνδρός. ita h. l. ὃ ἐστι. habent omnes Editt. præter Schrevel. quæ v.

12. Καὶ ἀϋσαν μὲ ἰσχὺν μεγάλην, ὡς ἠχαιοί.] Forte: ὡς αὐσαν. Ita corrigo pro ν. SOPINGIUS. Recte: Ἀσσαγές: ἢ ἀϋσαν, μὲ ἰσχὺν μεγάλην ἰαχείας· ὡς ἀχαιοὶ λέγουσι. GRONOVIUS. Forte: Ἀσσαμοι, ἀϋσαν, &c. ὃ ν πλεονάζον. COCC. Vera lectio omnino hæc est: ἀϋσαν, μὲ ἰσχὺν μεγάλην. V. Inf. Ἀϋσαν, ἀνάξεσ, & Etymol. VALES. Ἀϋσαν. In Ed. Flag. est ἀϋσαχε. ὡς ἀναξὸς, ὃ ν πλεον. quam lectionem sequitur H. Steph. *Ind.* Appolite Schol. *Il.* N. 41. Ἀϋσαχε.] ἀντὶ ὃ, ἀϋσαχε. ὃ ἢ ν ἠκριβωμένον, ὑποτιθεὶς τὸ ν, ἀφ' τὸ μέσον &c. Sequor itaque Camertii lectionem allatam: ad quam accedit fere Apollon. Lex. MS. Ἀϋσαχε. μὲ ἰσχὺν μεγ. ὡς ἀχ. πλεῖ. &c.

13. Ἄβυδος.] Compon. ex α priv. & βυθὸς, id est, βάθος. Infra: Ἄβυδος, βαθὺ. GUYET. Respexit Hom. *Iliad.* B. *Catal.* v. 343. ubi V. Schol.

14. Ἀβυδῶν.] Ibi pro Καρίας, lege Τρωίας Nam regionis nomen est Τρωὰς, ubi Abydus. quod dixit Hesychius supra in Ἄβυδος. SOP. Exstat *Il.* Δ. 500.

15. Ἀβυδηνόμας.] L. Ἀβυδηνικόμης. Ita enim ὁ συκοφάντης dicitur Aristophani, ex quo citat Zenobius, quem vide hoc proverbio p. 2. Adde Scholiast. HEINS. Ἀβυδηνικόμης habet Zenob. *paræm.* 1. Sed pro hac lectione [Ἀβυδηνόμας] stat Eustath. ad *Il.* B. [p. 357.] IS. VOSS. VALES. *Hadr. Junius* retinet Ἀβυδηνόμας, & molliticm indicare ait, qua notatur is, *qui cadenter mulitur crines alat*: quum *Abydeni* delicati & molles olim audierint. Vide eum *de Coma*, p. 505. *nov. Ed.* & Casaub. in Athen. p. 912.

16. Ἀβύδειος.] An Ἀβυδὴ? Ἀβύλα, an Ἀβυδὴ, scribendum? GUYET. Ἀβύλα leg. HEINS. KUST. Ἀβύλα. SORBER. Ed. Hag. mox πόλις. perperam. Conf. *Not.* in Ἀβύλαια.

17. Ἀβυθίωσις ἐπιφώνημα.] Scrib. Ἀβυθίωσις ἐπιφώνημα. ut Zenob. Diogenian. & Steph. in Ἄβυδος. SALMAS. HEINS. BRUNO. SOPINGIUS. Vid. Casaub. in Athen. XIV. 11. SCHR. Videntur hic duo proverbia confusa, Ἄβυδος, & Ἀβύθιωσις ἐπιφώνημα. Nam explicatio non convenit huic, sed τῷ Ἄβυδος. J. F. GRONOV. L. Ἐπιφώνημα, ut habent omnes Paræmiographi, Athen. & Steph. *de Urb.* Quid fit, optime explicat Hesych. *bellaria* fcil. unde Pollucl VI. 11. [*Segm.* 79.] ἐπιφωνίσκημα & ἐπιφώνιμα, ἐπιλημψιζήλ & ἐπιφορίσκια, sunt synonyma. VALES. Alii ἐπιφόρημα. quamvis & retineri possit ἐπιφώνημα. STEPH. JO. STEPHANIUS. Tho. de Pinedo ad Steph. probat in Hes. ἐπιφώνημα. Immo & Schottus ad *Proverb. Gr.* p. 331. Conf. eund. ad Zenob. p. 2. Ἐπιφώνημα præter Erasm. in *Alydena Illatis*, II. 5. 23. præferunt Suid. Phavor. & Pantin. in Apostolium p. 284. quod malim quoque. Conf. Gilb. Ganlnin, ad Theod. Prodrom. *Rhod. & Dos. am* p. 488. & inf. Ἀργεῖα φορεῖ. Ita enim legend. pro σφορεῖ.

18. Ἀβυθὴν.] An errore pro Ἀβύσσου an lingnæ propriætate mutat Ϸ in δ, ut ψάθη pro ψάθα: l. c. ψάδνη. H. STEPH. *ad eram lib. fui.* Pro ἄβυσσον. Inde nomen urbi Ἀβυδῶ. GUYET. An Ἀβύσσου. SOPING. V. sup. in Ἀβυδῶ. H. Steph. *Ind.* mavult quoque Ἄβυσσον, vel Ἄβυσσον. V. Th. de Pinedo ad Steph. in Ἄβυδος.

19. Ἀβύζηλον.] Idem quod sup. Ἀβύσηλον, quod recte Etymol. ἀβύσσινον. HEINS. Ἀβύσσηλον Cyrill. IS. VOSS.

20. Ἀναίσχ. ἰσχυρόν.] Cyrill. & Suid. ἀναισχές. V. sup. in Ἀβύσηλον.

21. Τελέμαχε.] V. Casaub ad Athen. p. 141. & 238 SCHR. Qualis autem illa sint τελέμαχα, docet Suid. in Ἀβυζακοπαῖ. V. Pollnc. l. VI. c. x. [67.] Plutarch. *Symp.* IV. *probl.* 2. Vide Νεοβούλη infra, & Παρθένιος. SOPING. Vox Ἀκορεστοσύνη est apud Athen. l. IX. c. 16. p. 406. ex Demetrii Comici *Aretogaitis*. Quid autem sit Ἄβυσσος, pluribus exponit Cl. Reland. *de Vet. Lang. Perf.* p. 104. *seqq.* notatque

אבר *Aber* Persis esse condimentum ex fructibus minutim concisis; & תבל *Tabl* iis esse *malum granatum*: unde conjunctim fit Ἀβρόβαλα. Conf. Suid. v. Καυδλός, Eustath. *Od.* T. p. 1854. Luciani Schol. ad *Lexiphan.* p. 39. Casaub. Athen. III. 36.

22. Ἄβυσσος.] *Job.* XXVIII. 14. תהום BERNARD. Idem notavit *Bochus* adferens, præter alia loca V. T. *Psalm.* CIV. 6. coll. Suid. in Ἄβυσσος, Ibique Kust. *Not.* & Suicer, *Thes.* Cyrill. Ἄβυσσος. ὑδάτων πλῆθος ἄπειρον. f. l. ἄπειρον τι, ut Phavor. & Glossæ MSS. in *Psalmos.*

23. Ἔχων.] ἴχνη forte. GUYET. An ἰχνὸς? J. F.

ἀκαπέλητος. Ἔστι δ' ἡ ὁ Ἀχγὶ λίμνη ' ὕπο χαλκιδέων.

'Αβιταῖοι [1]. Λιβύων ἔθνος.

'Αβώ [2]. πρωί. Λάκωνες.

'Αβωβᾶς [3]. ὁ Ἄδωνις, ὑπὸ Παφιτῶν [4].

"Αβωρ [5]. βοῦς, ὡς Λάκωνες.

'Αβώς [6]. ἄφθογγος.

"Αβωσ [7]. ἀφώνως.

'Αγαγας. ἀντὶ τοῦ ἀγαγών.

"Αγαγεν. ἀντὶ τοῦ ἄγαγε.

'Αγαγίστω [8]. ἀγιάστω.

'Αγαζῆ [9]. ἀγαπητῶς, βαρέως φέρει.

'Αγαζῆς [10]. βλάπτης.

'Αγά-

GRONOV. L. "Αδωρ, *fluctus ex aqua seu pluvia*, ὕδατος ἄπνευμα. HEINS. Simpliciter pro ὕδωρ lege ὕγρον. Ἄδωρ enim de rebus, quæ linem habere non videntur, usurpatur. Sic ἄδωρα χαρτία apud Euripid. *Phœniss.* ϒ. 1599. ἀχρήστων πάντων, apud Comicum in *Lysistr.* ϒ. 274. & πάθεσι ἀδώροις

ρας ᾽ τῇ Ἑκάτῃ κυίας. ἢ δύο ἢ αὐτὴν ὅτου κυκείραλα πλάθουσιν.

'Αγάλαλα [1]. Θεσσαλοὶ λέγουσιν.

'Αγάλας. ἀκόλαστος.

'Αγαλακῶ [2]. ἡ ἐμέτηλα.

'Αγαλλύτρα. παῖδα. Τυρρηνοί.

'Αγαλλητόν. ἐφ᾽ ᾧ ἂν τις ἀγαθυθείη.

'Αγαλλίζῃ [3]. λαυδοβεῖ.

'Αγαλλιαμα [4]. δίβασμα.

'Αγαλλὶς [5]. υἱὸν. ἢ θυγάτριον. ἢ ἀναγαλλίς.

'Αγαλμα. ξόανον. ἀφομοίωμα εἰδώλων, εἰκόνων, ἢ ἀνδριάντων.

'Αγάλακλις [7]. σύγκρισις, ὅμιλος, ὁμαγαλάκτια.

'Αγαλμα [8]. πᾶν ἐφ᾽ ᾧ τις ἀγάλλεται. οὐχ' ὡς ἡ συνήθεια, τὸ ξόανον.

'Αγαλματιὰς [9]. ἀκυρτὸς.

'Αγαλματῶ [10].

'Αγά-

conspicitur in marmore antiquo apud Cuper. *Monum. Antiq.* p. 197. Add Broukhus. ad Tibull. l. 1. Th. Gale ad Herodot. l. IV. p. 246. J. F. Gronov. *Distr. ad Stat.* p. 188. & Berkel. ad Steph. Byz. in Ζερμόη.

1. 'Εκφαυλ.] Scr. σφαυλ. HEINS. Immo ἀσφαλῶς: aut retine σφαυλ, ut inf. in 'Εκάτης ἄγ Schol. Theocrit. *ad Idyll.* II. 12. ἀφ᾽ τὸ σκιλλαίας ἐκφαυλ δίκτυα τῇ Ἑκάτῃ. V. ibi Meurs. *Spicileg.* p. 8. & inf. in V. Γοητεύειν. 'Εκσφαυλ conjecerat etiam Kuster.

2. 'Αγαλακῶ.] *Strangula.* An *armilla*? GUYET. Est manifesta, seu specimentum quod manui circumdatur. H. STEPH. *Ind.* Conf. in 'Αλαμβάνων.

3 'Αγαλλιαζῇ.) V. inf. 'Αγάλλῃ, mox 'Αγαλλιάζει, &c. Vox ἐμέτηλα addenda Lexicis. 'Αγαλλῶ legit *Il. Vossius.*

4. 'Αγαλλιαζῇ.] L. 'Αγαλλιάζῃ 'Αγάλλῃ, λαυδοβεῖ, & 'Αγαλλίζῃ, λαυδοβεῖ Tarentinis. V. Etymol. IS. VOSS. V mox 'Αγαλμα, & 'Αγαλλῶ. Conf. Ἐκφαύλισμα.

5. 'Αγαλλ. δὲ.] 'Αγάλλα, τὸ παιδὶ. Lecapen. MS. BRUNO. Respexit Jo. LXI. II. Vid. Etym. in 'Αγαλλιῶ.

6. 'Αγαλλ.] Casaub. ad Athen. p. 38. SCHR. Vid. in Φλιαφῶ, & Οὐσιῶν, & inf. in Ἀναλαλάζει, & Ἀναγαλλὶς. Conf. V. Ἀγιάγμα. *Sophrinus* adscripserat Nicandri verba l. II. *Georgic.* [quæ exhibet Athen. XV. p. p. 683.]

Ὅσσα δ᾽ ὑπὸ ῥίζῃσιν ἀγαπλήσῃ δ᾽ ἀκαλήθῃ
Ἀκαὶ ἀσπαίρουσα. —— ——

Ubi legendum conjicit: ἀγαλλὶ, ἴδ᾽ ἰακ. vel, ὑπὸ ῥίζῃσ᾽ ἀναγαλλὶς ἰδ᾽ ὁ. Pro Ἀγαλλὶ, Ven. & Flor. Ἀγαλλὶς, Hag. πρωΐαι.

7. 'Αγάλακλις, &c.] Æschyl. *Agamem.* v. 727.

Ἑβρύτιν ὃ λέοντ᾽
Σὸν θρεπτὸν ἀγάλακτον.

Hinc forte aliquis apud Hesych. conjiciat legendum, 'Αγάλακτον. Sed utrumque dici potest. Singulare 'Αγάλαξ habet ipse Lexicographus infra. Ita quoque dicitur ἀμαγάλακτος & ἀμαγάλακτον. Hoc posterius est apud Longum *Pastoral.* p. 111. v. 29. Prius habet suo in loco Hesychius. G. D' ARNAUD. p. 3. *Lect. Gr.* Conf. Jungerm. ad Pollux. III. *segm.* 23. Suid. 'Αγάλακλις, ἀμαγάλακτος, &c. Etymol. ex Orione: 'Αγάλακλις, οἱ ἀδλῶροι ἀμαγάλακτος &c. Etyquod inf. vide.

8 'Αγαλμα.] Sic Æschyl. *Supplic.* v. 200. olivæ ramos, sibi coronatos lana, ἀγάλματα vocat *aidoia Dios, delicias venerandi Jovis.* Et apud Anacreont. Od. LIII. v. 5–8. eleganter χάρμα, ἄγαλμα & ἄθυρμα conjunguntur. V. ibi Baxter. & Æliian. *H. An.* XVI. 5. mis. Schol Hom. *Il.* Δ. 144. 'Αγαλμα παλαιότερον τοῦ, ἐφ᾽ ᾧ τις ἀγάλλεται· ὡς χαίρει. οἱ δὲ ὁ Ὅμηρος τοιοῦτ᾽ 'Αγαλμα εἶναι τὸ ξόανον. Similiter fere Etymol. M & Grammaticus anonymus apud If. Vossium ad Pomp. Mciam, l. II c. 1 Conf. Suid. & sup. v. 'Αγαλλὶς. Adde Cl. Bernard ad Josephi. *Tom.* I. p. 166. *Hor. Ed.* Suicer. *Obs.* S. p. 296. & *Misc. Obs. Sac. & Oliel.* 1733. p. 267.

9. 'Αγαλματιὰς.] Id est, ad sufcultandum attentus, & *statuæ* similis. SOP. Si mendo caret locus. H. STEPH. *Thesaur.* l. 4. Vid *Not.* seq.

10. 'Αγαλματῶ.] E commate sequenti prome, quæ hic desit, explicationem, & vocem πάτερα in πλάτερα muta. 'Αγάλμα dicebatur *Parius* ille lapis καὶ ἔρυθρὸς, quasi omnis marmorum genera forent ad *statuas* sculpendas præ his: *Jam si marmora inquires, non illis quidem Paros, Carystos, Proconnesios &c.* PERGER. Vir summus, *If. Vossius*, hoc cum precedd. ita jungit, ut legatur: 'Αγαλματιὰς. ἀγαλματῶν ἀκυρτὸς. At deest forte explicatio, ut sapius apud Hesych.

11. 'Αγάλματα, πάτερα &c.] Lege: 'Αγάλματα. τὰ τεῖα: 'Αγάλματα [11] πάτερα. παὶ τῶ Εὐμενίδων. 'Αγαλματῖτης. λίθος κάλλα [12].

'Αγαλμὸς [13]. λαυδερία.

'Αγαλόπμῶ [14]. λαμπρῶς πεμπιμβῶ.

'Αγάλλω. λαύδῳ.

'Αγαλλόμβῳ. ἀγαλλιῶν, χαίρων.

'Αγάλαξ. ὁμότιμῶ [15].

'Αγαλλόμβαμ. σεμνυόμβαμ.

'Αγαλματοφορείαζ. καλλωπίζῃζ.

'Αγαλμυτὸν. ἀσθενὲς [16].

'Αγαλμαλοφόρῳ. ὡς ἄγαλμα ὁ τῇ ψυχῇ [17].

'Αγαβὸν [18]. ἀνδρεῖον, γενναῖον.

'Αγαθὸν ἀν. τλω λίνον [19].

'Αγαθῶ δαίμεσῶ [20]. πόμα τὸ μὴ τὸ δῖπνον, ἄκεστον πινόμβων, καθ᾽ Ἀθηναίους. ὃ τλω δὸτίεχν ἡμέραν [21] ὕπνος ἐπάλυσι.

'Αγάθυσα [22]. ἡ Δῆλος ἐκαλεῖτο πρότερον.

'Αγά-

piano sensu. Quis enim non novit, tres fuisse numero Eumenides? PALMER. Euripides plures facit Erinnyas. IS. VOSS. 'Αγάλματα πάτερα, τὰ τ. Ευμ. Sic differ. SALM. Conjunge, 'Αγάλματα πάτερα, id est, τὰ τ' Ἀθηναίων. Propriæ enim eorum Deæ erant Erinnyes. Vide nos alibi in Tragœdia de Erinn.

Magna sororis Atthidos genus
Priscique Erichthei, Cecropisque gentibus
Cognata turba. D. HEINS.

12. Λίθ κάλλα.] L. λιθόκαλλα. ST. J. STEPHANIUS.

13. 'Αγαλμὸς.] V. inf. 'Αγαῖῃ, 'Αγαῖον, & 'Αγαιόβρυον. GUYET. Conf. sup. 'Αγαλμαζῇ, & mox 'Αγάλαξ.

14. 'Αγαλλόπμῶ.] Per metathesin pro 'Αγαλλόμπῶ. H. STEPH. *Ind.* KUST. Vid. 'Αγαλλόμβαμ. SCHR.

15. 'Αγάλαξ. ὁμότιμῶ.] Id est, ὁμογάλαξ. Sed ὁμότιμῶ seu ὁμότιτῶ legend. GUYET. Sic & H. Steph. *Indic.* Recte. Ὁμότιτῶ enim est, qui eandem habet æviam. Nisi malis ὁμήλικῶ, ut sup. in 'Αγάλαλῶ.

16. 'Αγαλμ. ἀσθνὲς.] Scribe ἄτονος: non enim statuæ movent. Ergo ἀγαλματοφόρῳ βλέπων, est, ἀτενὴς, sive immotis oculis ac fixis intueri. HEINS. Vid. Gloss. MSS. IS. VOSS.

17. 'Αγαλματοφόρῳ. ὡς ἀγ. ὁ τῇ ψυχῇ.] F. φέρων. Vid. Suid. in 'Αγαλματοφορεῖαζ. HEINS. Cum Suida ad verbum, ut sæpius, consentit Lex. Reg. MS. φορῶν vel φέρων supplet etiam L. Bos, *Observ. Crit.* p. 132. ut sensus sit, *imaginem rei in animo ferens.* Quum vero Philoni vocem ἀγαλματοφορεῖαζ ceu propriam tribuat Suidas, attulit V. Cl. locum ex *Leg. ad Caj.* p. 791. & *Somn* p. 444. ubi τὸν καρδίαν ἀγαλματοφορεῖαζ, Interp male, *circa cor delubrum habere*, veritat. Eadem ex L. Bos adscripserat ὁμοίωζῶ. *Kusterus.* Cl. *Bernard.* notaverat in ora Codicis sui, Philon p. 670. C. & 673. D. Reperies eadem in *Notis* ipsius ad Joseph. T. I. p. 165. ubi φέρων quoque [p. 166.] supplet *b. l.* Addo Philon. *de Mund. Opif.* p. 4. B. p. 15. A. p. 18. E. p. 31 D. & alibi. Sequor *Edit. Francof.* qua non usi sunt Viri Docti in prioribus exemplis. Nihil autem addendum Hesychio: nam φορῶν, vel φέρων, more sup, omisit, utpote latens in compoſito 'Αγαλματοφόρῳ. quod explicat. Vide me ad calcem *Gloſſar. N. T.* p. 297.

18. 'Αγαθὸν.] Vid Stephanii *Not.* ad Saxon. Grammat. p. 38.

19. 'Αγαθὸν ἂν, τλω λίνον.] Scr. τὸ λίνον. Verba, ut videtur, quæ interpretatur, eorum, qui λίνον, sive *vannum* mysticum circumferebant. Quod Athenis a patrimo fiebat puero, qui quernis coronatus follis, manu τὸ λίνον, plenum panibus, tenens, verba illa proferebat: ἔφυγον κακὸν, ἔσχον ἄμεινον. Sicut autem, teſtibus Grammaticis, τὸ εὖ ἡμῶν ἐς ἀγαθὸν, κακὸν dicebant: ita per τὸ λίνον, εἰ ἀγαθὸν ſignificabant. Et fortaſſe ſcripſit: 'Αγαθὸν, κακὸν, ἢ τὸ λίνον. HEINS. Leg. 'Αγαθὸν σκυτίδ λίνον. PERG. 'Αγάθυσον. πόλιον. BRUNO. Sic Phavor. ex Etymolog. Quod ſibi æque ignotum eſſe ait *Kuſter.* ac Heſychii verba. Cl. *Wæſſe*, In literis ad Kuſterum, etiam 'Αγάθυσον πόλιον legit, explicans, οὗ ἀστυγείτονες. 'Αγαθὸν l. *If. Voſſius*; nonnulli, hæc verba, ab 'Αγαθὸν uſque ad 'Αγάθυσα, ponit debuiſſe poſt 'Αγαθυγεῖ. Idem notat Cl. *Heinſius.* Cetera N. L.

20. 'Αγαθῶ δαίμεσῶ.] Æliian. l. 20 Suid. & Meurſ. *Græc. Fer.* In 'Αστερίαν. SCHR. Huc reſpicere D. Pauſſum I. *ad Corinth.* X. 21. putant Steph. le Moyne ad *Ver. S.* p. 96 & Majus F. *Obſ. S.* l. III. p. 39. Vide quæ in v. 'Αγαθοδαιμονίαι notata ſunt, & inf. v. Φιλοτιμία.

21. Τῶ δὸτίεχν ἡμέραν.] [Suid. &] Favorin. Δὸτίεχον δ᾽ μόνος [ἡμέρας.]]. F. GRONOV. Præterminſum videtur, δ᾽ μόνος. HEINS. At ſæpe per ellipſin deeſt, ut in ἐκ ἐκαθῆν. &c.

22. 'Αγάθυσα. ἡ Δῆλος.] Lego ἡ Τῆνος, ex Plinio & Stephano. PALMER Sic & Bochart. *Geogr. S. P.* II. l. 1. c. 7.

p. 372.

'Αγαθόνικ ' αὔλησον. τὸν μαλακὸν. 'Αγάθων γὰρ ὁ τραγικὸς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο.
'Αγαλάς ᵃ. ἰδιώτης, ἀμαθής.
'Αγαῖ ᵇ. πῖνες. τράμαξα. τραύμαξα.
'Αγαύμφαι. ἐπίφθονοι. θαυμάσιοι. φθονεῖν.
'Αγάϊν. ἐπίφθονον.
'Αγᾶς. ζηλώσεως. Λιχύλ Θρήϊσσαις.
'Αγαλλείδαι ᵈ. ἄγαν ἔδοξαι.
'Αγαλλεῖς. ἄγαν ἔνδοξα.
'Αγαλλυτά ᵉ. ἄγαν ἔνδοξα. ἢ ἄγαν ἀγαθεδονημένα.
'Αγαλλεῖ ᶠ. ἄγαν ἐπιλεῖς, ὅ ἐστι, μεγάλως ὀνίζει.
'Αγαλάκτης. ἔτομα.
'Αγαλεᾶς ᵍ. ἀκρατῆς. οἱ δὲ, γελᾶς.
'Αγάλλ. πέπτ. γαυεῖα.
'Αγαλαζοσύνη ʰ. συζήνεια.
'Αγάμβια ⁱ. θαυμάσαντες.

'Αγα-

'Αγαμβίως. θαυμαστῶς.
'Αγαμεμνόη ᵏ. ἐνδεχέστατο, ἢ ἐνδεχῆ.
'Αγαμεμνόνια Φρίαζα ˡ. ἐτιμῶσι τὸν 'Αγαμέμνονα ἐκεῖ τὴν Αὐλίδα ἐν πολέμῳ ὁ Ἑλλάς Φρίαζα ὀνόμασα. ἐν Δήμῳ ᵐ δὲ ἐν τῇ δωδεκάτῃ τοῦ 'Ατθίδος.
'Αγαμέμνονα ⁿ. ἢ αἰθέρα Μητρόδωρος εἴπερ ἀλληγορικῶς.
'Αγάμ Ἄγαμ. ἄζυξ ᵒ.
'Αγαμὶς ζημία. ἐνδεᾶ ᵖ. Σπαρτιάταις.
'Αγαμὰς ᵠ. ἔνθα αἱ παρθένοι ἐξετίθεντο τῷ κτίστῃ πόλεως. οἱ δὲ, πολίχνιον.
"Αγαν. πάνυ, μεγάλως, λίαν.
"Αγανα ʳ. σαγηνεῦσι. Κύπριοι.
'Αγανακτῶν. σπεύδων. ἐνδεᾶ Πλάτων.
'Αγάνη ˢ. πραγματεύεται. ἐνδεᾶ.
"Αγαμ ᵗ. τὸν Ἄγ. ὁ κηπωδός.

'Αγά-

p. 372. ubi notat, Insulam hanc Cnido objacentem, *Telam* dictam esse a τῆλ (*eel*) i. e. *agger*, *tumulus*, ut sit q. ὑψηλὰ. *celsa*, quomodo Straboni delcribitur.

1. 'Αγαθόνικ.] Suid. 'Αγαθόνικ αὔλησον. ὁ μαλακὸν &c. SOPINGIUS. *Salmasius* post 'Αγαθόνικ delet comma. V. Zenob. & Diogen. SCHR. Monendum obiter, Pricæum *Agathonem*, qui memoratur, hoc ex loco in *Indicem* sunm retulisse: quum tamen nihil ex Ipso citet Hesychius. Memoratur & inf. in Ναύτης, de quo filet Pricæus. Zenobius ἀδιαφόρως eum vocat: ubi vide Schottum. Delcripsit Hesych. Scholia Aristoph. *Ran.* ϛ. 83. 'Αγαθὼν. ὃν τραγικὸς ποιητὴς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο. Conf. Bourdini Scholia in *Theomneh.* ϛ. 30.

2. 'Αγελαῖος.] *Gregalis*, *gregarius*. GUYET. Vid. inf. suo loco.

3. "Αγαγ.] Ἄγαγ, id est, *fauces*, *ἰσχίον*. ἄγαγ & ἀναγ cognata. G. Conf. sup. 'Ἄαγνα. & 'Ἄαπτον· Cyrilli Lex. MS. Voffii: "Αγαγ. αἰγιαλοὶ, παρὰ τοὺς Ἰόνιας. Etym. M. p. 8. *in fin.* 'Αγαγ· ἴσως, ὃ τραγίσκος, ὃ ὀρόσκος. cum accentu in ultima, quod præstat. Ἄγα enim, cum accentu in penult. est Ἄμπλ, ἄμπελος, infra. conf. Suid. in "Αγα. 'Αγαγ legit etiam Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* v. s. p. 82. quod pro *fractura* exstat in Eurip. *Supplic.* ϛ. 693. Sic ἀγαγ πάσσει, apud Æschyl *Pers.* ϛ. 425. monente eodem V. D.

4. 'Αγαπλοῦς.] Sic & Etymol. M. bis *pag.* 215. Vid. mox 'Αγαπλοῦς.

5. 'Αγαπλοῦς.] Ex litterarum serie lege, 'Αγαπλεῖς. RUST. Ecloga MS. 'Αγάπλους· πάνυ ἁπλῶς.

6. 'Αγαπλῶ.] Ex interpretatione satis patet, Hesychium scripsisse, vel scribere debuisse, 'Αγαπλεῖς. KUST. Leg. 'Αγαπλῶ. Hom. *Il* n. 738. ἀγαπλῶ πεζόμενοι. Schol. ἄγαν εὐλῶς: ut hic μεγάλως εὐδ. (ut recte Phavor.) pro quo perperam μεγάλως, in Ven. Flor. & Hag. Mox: 'Αγαν, μεγάλως. Vid. Suid. in 'Οργεῶνες, ubi pro αὔσπλοίας in Antimachi fragmento non male conjiciunt ἀγαπλίας.

7. 'Αγαλλὰς.] 'Αγαλλᾶς. ἀκρατεῖς &c. SALMAS. Sic & *Anonymus* ad omm Cod. Burman. ut sit a. perf. sing. v. ἀγαλλᾶω. 'Αγαλλὰς est in Ed. Hagen. Sed Ven. & Varin. 'Αγαλλᾶς. Conf. H. Steph. *Ind.* & sup. 'Αγάλλ. Posses tamen ἀκρατὲς retinere, pro quo 'Αγαλλᾶς scribitur, ut 'Αγαλλᾶς pro γελᾶς. Brevitatis enim studiosissimus Hesych. accentuum rationem passim negligit. Conf. v. 'Ἄδμητα.

8. 'Αγαλλεβοεύω.] Id est, ἐμογαλακτοεύω. GUYET. Vid. sup. in 'Αγάλακτης.

9. 'Αγάμβια.] Conf. v. 'Αγίμβια.

10. 'Αγαμεμνόνη, Σηδέξατο.] An 'Αγαμεμνονία Σεδέξατο, an Σήδεξε? sed quid sit, quærendum. GUYET. H. Stephan. in *Ind.* scribendum putat 'Αγαμεμνονίη, & intelligendam *laudem* quandam inventam ab Agamemnone, aut qua præ ceteris delectaretur. Confer ita v. 'Αλεξάνδρου. 'Αλεξανδρίνου, Ἀρεταφίου, &c. *Il. Voſſius* inde rationem petit, quod asini ea delectentur: nam μύωνες, ἄσινοι, infra: & pro Σήδεξ in fine scribit Σεδέξ. Vide tamen alia in Catull. p. 79. & conf. in Αἰγυιᾶ. Θέδεξε ὁ Σεδέξ emendabat quoque *Arcerius* ad marginem Cod. sui. Conjeceram f. l. 'Αγαμεμνόνι. Σεδέξαιτο, ὁ Σεδέξ. vel, Σήδεξ. Vid. inf. 'Αδάνδ ἄπτου. Βρισῆϊ. Πέρσῃ. Τετρακίν. &c.

11. 'Αγαμεμνόνια Φρίαζ.] Deest interpretatio, ἐπὶ τῷ μεγάλων ἔργων· V. Zenob. HEINS.

12 Δήμ.] Forte legend. Σάμ. laudatur enim passim *Semus Delius*, qui & Deliacа scripsit. SOPING. Meurs. *Bibl. Gr.* l. II. in *Cidemus*, & *Lect. Theophrast. cap.* I. leg. Κλείδημ. *Pricæus* in *Ind. Hesych.* in v. *Cleodemus* conjecit forsan h. l. *Cleidemum* vel *Cidemum* esse restituendum. Sed potius legendum Δήμων, qui scripsit *Attbida*. Citatur hoc opus ab Etymologo & Suida v. Τελμᾶδρη, & inf. in Οὐπαῖοι. Athenæus Δήμ. Ἀττίδα laudat l. XIV. 23. ubi Casaub. Κλείδημ. etiam mallet. Laudatur etiam Δήμων a Schol. Pind. *Nem. Od.* VII. *in fin.* Utterque, & Δήμων, & Κλείδημ, apud, Plutarch. *Thes.* p. 8. Videtur tamen in Hesychio aliquid deesse; forte testimonium aliquod Demonis. Similis allegandi formula occurrit inf. in 'Αγαμέ· Addo Cl. RUSTERI verba: " An hic latet nomen proprium Auctoris, qui 'Ατθίδα scripserit? An vero Hesych. significare vult, fuisse Populum in Attica, qui ab Agamemnone nomen habuerit? Arbitretur Lector. Caterum Philochorus, celebris Historicus, 'Ατθίδα scripsisse legitur, apud quem forte Populi hujus mentio facta fuerat. Hactenus. Κλείδημ legit etiam *Steph. Jo Stephanius*.

13. Αγαμέμνονα. ϛ αἰθέρ.] Quia Jovem antiqui ætherem censebant esse, Metrodorus Agamemnonem allegorice æthetem dixit. MEURS. *Miscell. Lacon.* I. 4. p. 54. Vid. Eustath. ad *Il.* p. 168. 11. KUST. Conf. Athenagor. *Leg. pro Christ.* p. 3. *Ed. Oxon.* ibique Interpp. ut & Cuper. *Harpocrat.* p. 288. in *Add.* Elegans est locus Tatiani *Orat. ad Græc.* *cap.* 37. ᾧ Μητρόδωρος ὁ Λαμψακηνὸς, οὐ τῷ ὄντι Ὁμήρου, τὸν Δία τὸν Ἀγαμέμνονα, φησὶν εἰς ἀπαγορίαν μεθύειν. &c. *Certe Lampsacenus ille Metrodorus in libro de Homero, prorsus stulte differuit, nibil non ad allegoriam referens. Nam neque Junonem, neque Minervam, neque Jovem id esse fatetur, quod existimant qui aëres & lucos ipsis constituerunt; sed res quasdam in natura, & elementorum digestiones.* Idem de Zenone refert Mimac. Felix. c. 19. Vid. inf. in 'Αγαπλοῦς, & Casaub. in Athen. p. 196.

14. 'Ἄζυξ.] 'Ἄζυξ leg. SALMAS. HEINS. BRUNO. Forte leg. ἄζυξ, *injunx*. Sicuti *conjunx*, σύζυξ. SOPINGIUS V. inf. 'Ἄζυγις. 'Ἄζυξ Docti Parisienses in *Specimine* suo *MS.* V. inf. 'Ἄζυγις &c. ἀδέ.] Lege ἀζυξ. COCC. Ita recte Phavor. Sæpe ἀζυξ & ἀδέ inter se permutata vides tum in Phavor. tum in aliis libris. Vide, sis, B. Montfauc. *Palæogr. Gr.* p. 344. (ubi ex compendio scribendi id ob oculos ponitur) & Pollucis *Indicem*. Idem de actione *exhibuisse*, & multa ideo pendendà, non uno *Onomastici* loco agit. Vid. tantum VIII. 40. p. 878. ibique Interpp. & Crag. de *Rep. Lac.* I. III. *tab.* IV. *inſtit.* L.

16. 'Αγαμέν. ἔνθα &c.] Stepb. 'Αγάμεια. Vide Favorin. HEINS.] F. GRONOV. Scr. 'Αγάμεια, & vide Stephan. HEINS. Ex lineis proxime seqq. retraho τοὺς & μυείσθαι, scribens: 'Αγαμέν, τοὺς ἐκ τελετῶν, ἔνθα &c. PERG. Locus hic de mendo suspectus est Berkelio ad Steph. Post πάνυ Phavorin. distinctionem ponit majorem, & ejecto ὡ, legit: πάνυ ϛ καλ. Sic etiam Steph. *Ind.* & *Brunc.* Quod minus necessarium. Duplicem expositionem proponit: pro loco ἔνθα ἡ &c. accipiebant quidam (τοὺς) alii vero (ὡ ϛ) pro oppido minuti.

17. "Αγαν. πάνυ. μεγάλως.] Favorin. πάνυ, μάλιστα, καλῶς.] F. GRONOV. Conf. inf. in Αἴνυε. In Æsch. *Sept. cont. Theb.* ϛ. 817. Schol. explicat. σπουδαίως. ABRESCH. Pro μεγάλως *Il. Voſſius* l. κερδῶς. Cl. *Ouendorpius* meus σφόδρα mallet. Vid. *Voſſius* l. κερδῶς. Cl. *Ouendorpius* meus σφόδρα mallet. Vid. Inf. Αἴνυε. Crediderim illud μεγάλως huc irrepsisse ex inferiori voce κερμωάδες, cujus pars trunca sit μεγάλως hoc: præsertim cum illud 'Αγαμέν ex serie locandum esset (& forte olim quum illud 'Αγαμέν ex serie locandum esset (& forte olim quum illud 'Αγαμέν ex serie locandum fuit) ante "Αγαν. Certe hoc mallim, quam "Αγαν, locatum fuit) ante "Αγαν. Certe hoc mallim, quam "Αγαν, ἀκόλουθος, ex Schol. Eurip. *Androm.* ϛ. 364. quod conjecit V. D. in *Misc. Obs. Vol.* V. *Tom.* I. p. 82. Postquam dudum ita conjeceram (ut patet ex *Notis* meis ad *Claſſ. N. T.* p. 145.) reperi eandem conjecturam in Cl. *Kusteri* chartis. En ipsa verba: „ Vox hæc, μεγάλως, vel potius terminatio vocis, „ nihil significans, per oscitantiam librarii hue translata videtur ex Articulo seq. "Αγαμ, ubi legitur, ἔσχε κερμωάδες." Hactenus *Kuster*, cujus consensum mihi gratulor.

18. "Αγανα.] Pro σαγήνας, forte. an ab ἄγω? G.

19. 'Αγάνη.] Pertinet ad id quod supra legitur: 'Ἀάνη. χρίσμα. KUST, Glossæ: *Aginat.* διακριβοῦ. σφῆλ. μοχθεῖ. τεχνᾶται.

20. 'Αγαμ.] Vide Steph. in 'Αγαμὶς. SCHR. Ordo alphabeticus postulat, ut legatur 'Αγαν. MAUSSAC.

Seri-

'Αγάνδυ. ἀτείμως [1].
'Αγάπημαι [2]. ἀσχάλω. ἀγαπαλῶ.
'Αγαπᾶ [3]. ἄμαξα. ἢ ἡ ἐν ἱερατῷ ἄρκῳ.
'Αγαπᾶς. περίσσιν, περισσώσιον.
'Αγαπᾷ [4]. περιῶς.
'Αἰγαίσιον [5] ἴστος. τῶν ἱδρεσι βάλλοντες.
'Αγαίσιον. ἀκοίλιον.
'Αγάπερα [6]. λίαν χαυνζόμενον.
'Αγαπερσεύη [7]. περσότητα, περσότης.
'Αγαύρων. λίαν θρασυμ@.
'Αγαθὸ [8]. τὸ κατ' αὐτὸ ἀπὸ ἄλλου.
'Αγαπτὸ@ [9]. πυρεῖαν. ὑδροβάλμιν. περσίαν, χολῆς βλεπτισμόν.
'Αγαπερσύην. ἀγαθότης, περσότης, φιλοπερσύην.
'Αγανάκησις. μανία. θυμός. πύρ@. ἄλγ@. λύπη.

'Αγα-

Scribo & distinguo: 'Αγαρ@ τίνα@. ὑρ@ ἀγωνιῶδα. quia ὑγιαν aliis φρενασθῆν. Vid. Suid. HEINS. Conjunge: 'Αγωνι@ τίνα@. IS. VOSS. „ Advertendum primo, quod „ 'Αγωνι@ sit nomen loci, vel urbis, ut teſtatur Stephanus. „ Sed deinde, quis illud Heſychio credat, vocem 'Αγωρ@ „ ſignificare ὑρ@ ἀγωνιῶδα, i. e. montem praruptum? Legen„ dum igitur foret, 'Αἶσις, quam vocem Euripid. uſurpa„ vit in Bacchis, v. 1091. Πάσῃ τε βάκχῃ, λόφ' ὃ χαμαίσπο „ πάτοις, 'Αἶσιόν τ', ἐνοδίοι, θεὸν πεσόντ' ἰδραπεῖν. 'Αἶσιος „ igitur eſt locus præceps, præruptus. At Heſychius, cui lu„ dum fecit affinitas ſoni vocum 'Αἶσις & 'Αγαισις, utrum„ que confudit. „ Ita in Pariſienſi Specim. MS præeunte Kuſtero: eſtque ſententia elegans & verſiſſima. Heſych. ipſe: 'Αἶσοι. —— χαπίζονται. Vid ibi Not. & ſup. in 'Αγαν.

1. 'Αγάνδυ. ἀτείμως.] L. Αγανδὺ, 'Ατείμως. pro Λέγανδυ. ob αἰγανὸς, jaculum. PERGER.

2. 'Αγάπ· ἀγάλλο.] L. ἀγαλλ. HEINS. ἀγάλλω exhibet H. Steph. Ind.

3. 'Αγαπᾶ.] Pro ἀγάλλει Cyrill. 'Αγαπᾶ. Hinc noſtrum Wagen. IS. VOSS. Notandum, urſam ἀγάπαν vocatam. PUNG. Urſa dicitur hic ἄγαπα, quæ aliter φοινὶς dicitur. MAUSSAC. Ab ἄγειν, vel ἀγεῖσθαι, ducere, dirigere, deducit Mortin. Etym. v. Cynoſura. & in Artt. Conf. Scalig. ad Manil. p. 44. & F. Jun. Obſ. in Willeram. p. 32. 33. ubi magnam ab ἄγαπα pluribus adfirmat.

4. 'Αγάπα.] Sic omnes Edit. ſed leg. 'Αγαπεῖ, cum accentu in ultima. KUST. Vid. Not. in 'Αγαπεῖ.

5. Αἰγαίσιον ἱστος.] Scrib. Ἀγαίσιον. SALM. IIS. VOSS. Grammatici ob αἶξ, αἰγὸς. An ad ἀκρὶ δὲγα, δάγα, ἄγα, αἴγα, αἰχμὴ. GUYET. Reſpexit Hom. Il. Β. 774. ſive Catal. v. 232. ubi αἰγανέων ὑπὸ quoque. Schol. ἀκοντίων: ut mox Vid. inf. Αἰγανέων ἱστος. Phavor. Ἀγαίσιον ἱστος.

6. 'Αγάπερα.] Hom. Il. Α. 420. SCHR. Vid. Schol.

7. Ἀγαπερσύην.] Vox Homerica, Il. Ω. 772. ubi in Dat. ſive Abl. caſu legitur ἀγαπερσυνῃ. Schol. περιττῇ, φρενῶν ὑγιείᾳ. Atque ita hunc locum refingerem, quum ſemper Homerum ob oculos habuerit Heſychius, eademque vox ſtatim redeat in caſu primo, quomodo & Odyſſ. Δ. 202. reperitur.

8. 'Αγαπτὸ.] Ab ἄγομαι. GUYET. V. Suid.

9. 'Αγαπτὸ@ πυρεῖαν.] Favorinus: 'Αγαπτὸν@. σταῖα βλεπτόν. Δωριάλαι, ἢ κακῶς βλεπτόν. Et ita legend. J. F. GRONOV. In Ed. Hag. poſt 'Αγαπτὸ@ punctum poſtium eſt. Tum pro πυρεῖαν lege σταῖαν, quod mox delendum. Et forte prius ad marginem adſcripſit aliquis, ut emendaret illud πυρεῖαν: unde poſtea utraque lectio in textum venit, ut ſæpe alibi. Poſſet etiam legi Καλπυρεῖαν, aut ſimile quid. Contra Steph. Jo. Stephanius 'Αγαπτὸ@ πυρεῖαν conjunctim retinens, mox pro σταῖαν etiam πυρεῖαν legit. Sed præfero, quod dudum conjeceram, σταῖαν, atque confirmatum vidi a Cyrillo, qui in Lex. MS. Voſſ. ſemel tantum σταῖαν habet, non πυρεῖαν.

10. 'Αγαπτὸ.] 'Αγαπτὸ. IS VOSS.

11. 'Αγάπερ.] 'Αγαπτὸν ſcribend. Suid. SALMAS. Eſt idem τὸ 'Αγάπερ. GUYET. Scrib. 'Αγαπτὸν, ut ſeries poſtulat. Ita Homer. & Paſſim. Arcad. p. 180. VALES. Etym. M. 'Αγαπτὸν, ὁ χθονιὸς@. ὁ ἀνδρεῖο@, ὁ ἀγαπὼν τὸν ἀνδρεῖον, ἤ ἐστι τὸν ἀνδρεῖον. (l. ἀνδρεῖον.) ἐστι δὲ ὁ ἀγαπᾶ@ τοῦ ἀνδρείου. Mox pro ἀγαπᾶσθαι Phavorin. ἀγαπᾶσθαι.

12. Ἀξιναὶ πυλίδι.] Vid. Schol. Il. Β. 609. ſive Cat. 116. & Paſſim. VIII. 5. p. 607.

13. 'Αγαπτὸν. μανν.] Conf. Amos. VIII. 10. Baruch. IV. 16. Xenoph. Cyroped. IV. p. 66. 40. pag. 67. 17. & præ ceteris D. Heinſ. Ariſtarch. p. 136. (762. in fol.) ut & Exercit. S. p. 102. & de Sat. Horat. p. 106. Filius ſcilicet μονογενὴς unice dilecti ſolet. Cl. Bitlius præterea adduxerat Suicer. Obſ. S. p. 299. Subjicio nunc Cl. Kuſteri Noeam: „ Sic (μανν.) etiam 'Αγαπτὸν interpretatur Schol. Hom. „ ad Il. Ζ. 401. Menagius ad martinem Heſychii fuſi ſe„ quentia hic adnotaverat: Geneſ. XXII. 2. de Iſaaco: Cape „ filium tuum unigenitum, quem diligis. Helleniſtæ: Λάβε „ τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν. Divus Hieron. ad Zach. XII. Unige„ nitus propter naturæ proprietatem: primogenitus, juxta Apo„ ſtolum, ex mortuis reſurgentium. Pro unigenito, ἀγαπητὸν „ LXX. tranſtulerunt: de quo in Evangelio legimus: Hic eſt „ Filius meus chariſſimus, &c. Vid Heinſ Exerc. S. ad „ Nonn. p. 135. Hæc Menagius: qui nolcio an Heinſium „ recte citaverit. Nam Heinſius ἀγαπητὸν pro μονογενὲς in„ terdum poni oſtendit præcipue in Exerc. S. ad N. T. „ I. II. c. 1. p. 102. „ Hactenus KUSTERUS. Adde Montfauc. in Euſeb. Comm. in Pſalm. T. I. p. 185.

14. 'Αγαπτωρικὸς.] 'Αγαπτωρικὸς Suid. ex Menandro. SOPINGIUS. Et ſic D. Heinſ. ex Etymologo. Lex. MS. Reg. 'Αγαπτωρικὸς. ὁ φιλοθεωρικὸς.

15. 'Αγαπεῖον.] Agericum. SOPINGIUS. Vid. Suid. ubi Doct. Pearſon adnotavit P. Æginet. l. VII. 3. Sic & H. Jatius, in Not. MSS. Adde Dioſcorid. III. 2. ubi plura; & Rhodigin. Lect. Antiq X. 8. Idem nomen tenent Arabes.

16. 'Αγαπῆσι.] An commentur? ad verbum, vectura rerum quæ vehuntur. GUYET. Pro ἀγαγῆς, leg. ἀγῆσις. SALMAS. Hebræis eſt אגר cooerare. COCCEJUS. Ἴσως 'Αγήσει. HEINS. Vid. inf. 'Αγαῆσι, & 'Αγῆσαι. Prius hic etiam legit H. Steph. poſterius Bruno. Ἐς ἀγαῆσι occurrit apud Gruter. Inſcript. p. CXXV.

17. 'Αγαῆσι@.] 'Αγαῆσι@ exhibet H. Steph. Ind. An 'Αγαῆσι@ vel —— ες? Inf. Γαῆσι. γάμει. Sed ulterius cogitandum.

18. 'Αγαλλάσῃ τι, ἑρμῆσαι.] Infra ſcribitur: 'Αγαλλάσῃ. ἑρμῆσ. ἀσπασίῳ ἐγῷ. ita hoc loco emendand. ἑρμᾷς pro ἑρμᾶσ. SALMAS. Forte legendum: 'Αγαλλάσῃ τ. π, ⊙. ἑρμᾷ. ut ἀγαλλάσῃ, vitioſe ſcriptum pro ἀναλλάσῃ (v. gr. αἰδοῦσι, adit periculum) inveniatur τῇ i libro Θεωδίδᾳ. Sic inf. in v. Πιδ@ ſcribitur: — — μάνα δ' ὕδωρ ἐκ πιδὸς ἐν. Sed legendum τῇ i, puto Iliad. γ. 838. PERGER. Nimis quæſita eſt hæc obſervatio: tum quod illud τι forte huc irrepſerit ex præced. ſyllaba; (certe deeſt in Ed. Hagen.) tum quod neſciam in Ilb. quinto Thucydidis inveniri quod putabat V. D. Legitur quidem l. V. 103. Τῶν ἐς ἄκρα τὰ ὑπάρχοντα ἀναλῶσαι. Sed illa huc non pertinent. Vid. inf. 'Αγαλλάσῃ, & 'Αγάλλῃ, poſt 'Αγωνία. In Salmaſii acquieſcn ſententia, donec meliora diſcam. Nam 'Αγαλλόμενοι, ἀλλόμενοι, quod aliquando mentem ſubiit, non ſatis mihi adblanditur.

19. 'Αγάλλομαι.] Ex Iliad. Μ. 40. ubi Helleſponti eſt epithetum. Schol. 'Αγάλλομαι. ἀγαν ἥδομαι. ὅ ἐστι, σφόδρα ἡδόμενος ἐχωρίζε.

20. 'Αγαρ@.] An 'Αγάρ@ ſcribendum? G. Ita quidem videtur H. Stephano in Ind. Et ſic Suid. Contra ſentit Heinſ. Exerc. S. p. 98. quando 'Αγαρ@ deducit ab אגר (agar) quod Chald. & Syr. eſt mercede conducere, pro שכר Hebr. Conjicit Cl. Bochart. Hieroz. Part. II. L. I. c. IX. in fin. fortaſſe factum nomen ab Hebr. אגור (Ager) quod gruem notat. Angari enim cum gruibus certare credebantur celeritate curſus. Sed vid. inf. 'Αγάρ@. ubi plura notamus, & 'Αγάσ@, poſt v. 'Αγυῖαι, item 'Αναρ@. Iſidor. Gloſſ. Agaron. miniſter, officialis. 'Αγαῆσ@ legit Iſ. Voſſ. Sic & ex ordine Alphabetico Bitlius conjecit, quia ſæpe corruptus voces Grammaticus Lexico ſuo inſeruit: præfert tamen 'Αγαρ@. Et ſic Kuſter.

21. 'Αγαῆσαι.] Pro ἀγῆσαι. Vid. infra. An obiectamenti cauſa? G. Pallitur Vir Doct. ſi putet hic alludi ad etymon Gr. quo obiectamenti notio continetur. Procul dubio enim eſt vox peregrina. Vid. 'Αγαρ@. & inf. 'Αγαρ@. Ut autem hic 'Αγαῆσαι, ſic inf. 'Αγαλλάδι, 'Αγαλμία & 'Αγαλλάδῃ. Pro quibus Ἀγῆσαι, Ἀγάλμια, Ἀγάλλαι, &c. corrigit H. Steph. Ind. Idem (probante Iſ. Voſſ. & Kuſt.) pro Ἀγωνῇ referbit Ἀγῆσῃ. Sic inf. in v. 'Αγαρ@ legitur, & apud Suid. Conf. Euſtath. p. 1854. Poſſet forte Ἀγωνῇ defendi. Vid. ſup. in 'Αγαῆσι. Sed præfero ἐν

'Αγᾶᾶζ. Φθονεῖν.
'Αγασάμεθα [1]. Θαυμάσαμεν, ἀγαπησάγημεν.
'Αγασάμενοι, θαυμάσαντες, φθονήσαντες.
'Αγαθὲ [2]. σιωπᾷ. Κίνημα.
'Αγασὶς [3]. ἡ φθόνος. σφάλμα.
'Αγάσματα. σεβάσματα.
'Αγάσσω [4]. μεθ' ἡδονῆς.
'Αγασσπέραι [5]. οἱ τὰς πλάνας [6] μιμούμενοι τὰ τίλη.
'Αγάς. ἡ ἕδεσις τῆ ἀσφαλτω.
'Αγάσσασθαι. Θαυμάσαι.
'Αγαδεῖς. Θαυμαδεῖς.
'Αγάσων [7]. πολυτίμητος, παιδικὴ ἄξιος.
'Αγάσσατο [8]. ἐφθόνησεν.
'Αγάσσατο [9]. Θαυμάσαι.
'Αγασὸς. Θαυμαστὸς, ἐπαινετός.
'Αγάσσασθαι. Φθονεῖν.
'Αγαυαι [10]. ἀγάλλω.
'Αγασμὸν. μεμψιμοιρίαν [11].
'Αγάσσω [12]. ἔνδεξον.
'Αγάσαι. Θαυμάζειν.

'Αγά-

'Αγάλλω. ἱλάσκω [13].
'Αγάσσδε [14]. Φθονήσαι.
'Αγαστὸς. Βάσκανος.
'Αγάστορες [15]. ἀδελφοὶ δίδυμοι.
'Αγάστροφον [16] ἔπαισε δυεῖ. † 'Αγάστροφον ἔπαισε τῷ δίχελι.
'Αγασὶ [17]. ἄγαν τύπτε.
'Αγασὰ [18]. ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο, οἷον δέρμα. Λιχύλος Φρᾷξι [19].
'Αγαπᾶζ [20]. βλάπτης.
'Αγάτημα [21]. βέβλαμμα.
'Αγαυοὶ. περιφιλεῖς [22].
'Αγαυαὶ. λαμπροὶ. φιλεμοὶ. ἔνδοξοι. Θεσσαλοὶ.
'Ωδὶ δὲ ἡ ἔθνος Σκυθικὸν 'Αγαυοὶ ὕπο χειλύμνων, ὡς ὅταν λέγῃ ὁ Ποιητὴς - - - ἠὲ 'Αγαυῶν ὑπεμιμελῶν [23].
'Αγαυλιος. μέλι [24].
'Αγαυὸν. λαμπρὸν. Θαυμαστὸν.
'Αγαυβάλλον [25]. μέγιστον.
'Αγαυελάσμα [26]. ἔπαρμα. οἴησις.

'Αγαύ-

λλομένης, i. e. *per successionem*, sive *altera alterum excipiente*: ob rationes allatas.

1. 'Αγασάμεθα.] *Iliad.* Γ. 224. Schol. *Θαυμάσαμεν* &c. Recte Noster addit, *παλαιολογικῶς*. Est enim 'Αγασσάμεθα ἀπὸ φθόνου, 'Αγάσσασθαι ἢ σκωλῦσαι, ut Eustath. in *Il.* I. p. 734. *in fine*.

2. 'Αγαθὲ. σιωπᾷ.] Forte: 'Αγάσσα. σιώπα. PERGER. Ab *admiratione* forsan, quæ *silentium* parit. Si lectio sana foret, conferri posset nostra phrasis: *Hy blyft de gorde man*, i. e. *bonus manet*, ad verbum: de eo qui *silet*, ne alterius amicitiam amittat. Schol. Æschyl. *Prometh.* ν. 688. 'Ανεκτὸν, σιώπα. Sed haec nimis recedunt.

3. 'Αγασὶς.] Forte ὁ πάνυ βρεττανικὸς. Vid. Oppian. L. I. Κυνηγ. SOPING. 'Αγασὶς, φθόνος legendum. Neque ab ἄγαμαι, *admiror*. Idem cum ponitur pro 'Αγαθὲς, tum *gaudium* seu *jubilum* notat. IS. VOSS. Vid. sup. 'Αγαθὲς. Vox σφαῖρα suspecta H. Stephano *Thes.* I. 10.

4. 'Αγάσσεις. μεθ' ἡδονῆς.] Haec, utpote corrupta, prudens praeterisse videtur Phavorinus. Forte Hesych. scripserat: 'Αγασίμαλλα. Φθονέρωβα. KUST. Infra: Γάσσατο. ἤθυσεν.

5. 'Αγασσπέραι.] „ In hac voce mihi aqua haret. Dubito „ enim, an *Gasperse* dicantur a *gazza*, Perfico vocabulo, „ & *Persis*; an legendum sit *gazzperthe*, a πέρθω, i. e. ἀλλοιοῦσι. „ Vid. Suid. in 'Ελλογᾶς. „ Ita BULENGER. *de Vectig.* P. R. cap. 3. 'Αγασσπέραι exhibent Ed. Ven. Flos. Schr. & Phavor. Sed 'Αγασσπὶς Hagen. quam expressit H. Steph. *Ind.* Glossa etiam Gr. Barb. apud DuCangium: 'Αγασσπὶς. οἱ τὰς πλάνας μιμούμενοι τὰ τίλη, ἀπὸ καμήλου τοῦτο τὸ τιλόπους, ἤτοι μαγγελάδες, i. e. *mercatores*: in qua voce eadem scpetit. *If. Vossius* 'Αγασσπέραι legit.

6. Τὰς πλάνας.] Τοῖς πλάνοις exhibet *Bulenger.* i. e. Sic & *Perger.* & *Theo. Bruno*, probante etiam Cl. *Wesselingio*. Nec obsto: jubet enim sermonis usus. Phavorin. tamen: Τὰς πλάνης μιμούνται, ἃ τὰ τίλη. quod probat *Steph. Jo. Stephanius*. Forte vero est vox Perfica, quam exponit; & potuit scripsisse: πέρσαι τὰς πλάνας μιμούμενοι τὰ τίλη. Sed nihil desiniendum, quamdiu de voce ipsa non constet.

7. 'Αγάσσων.] Æschyl. p. 73. SCHR. Locus est *Sept. in Theb.* ν. 98. ubi ἀγασσοῦ· Addo *Odyss.* M. 97. (ubi vid. Schol.) & *Hymn. in Apoll.* ν. 91. ἀγασσῶν· Ἀμφιτρίτη.

8. 'Αγασσᾶτο, ἐφθ.] Vid. Hom. *Il.* P. 72. & Schol. Conf. sup. 'Αγασσάμεθα.

9. 'Αγάσσατο. Θαυμάσαι.] L. Θαυμάσαι. Vid. Suid. Et sic Cyrill. Lex. MS. Nisi malis: 'Αγάσσα. τὸ Θαυμάσαι. Vide mox.

10. 'Αγαυαι.] Vid. *Not.* mox seq. ad 'Αγάλλω.

11. Μεμψιμοιρίαν.] L. μεμψιμοιρίαν. GUYET.

12. 'Αγάσσω.] Si mendo caret, a 2. perf. ὤγασα, ut ἀγαστὸς a 3. ὤγασμαι, fuerit derivatum. H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 10. Malim 'Αγασὸν. Ecloga MS. 'Αγασσω· ἔνδεξον, Θαυμαστὸν. Conf. v. 'Αγασὶς.

13. 'Αγάλλω. ἱλάσκω.] Haec locum non suum occupare quisque videt. Refero ad superius 'Αγασσω, & semel deleo ἀγαλλω, ut legatur ibi: 'Αγασσω. ἀγάλλω, ἱλάσκω.

14. 'Αγάσσδε.] Hinc forte illud 'Αγασὶ, Θαύπτε, apud Suid. nisi forte legend. Θαυμασὶ. G. Eadem fuit coniectura *Pearsoni*, adoptante eam *Kustero*. Ceterum ἀγασὸς pro φθονῶν Homero usurpari, testatur idem Suid. in v. 'Αγασαίσι. Vid. sup.

15. 'Αγάστορες.] Id est, ὁμοίστορες. GUYET. Lycophron *Cassand.* p. 52. † φίλοβοι τε † ἀγαστόρων. Vid. Etymol. HEINS. Exstat ν. 265. Schol. ὁμοίστορα. Lex. Reg. MS. 'Αγασίφρων· † ὁμοίστορα, † ἀδελφὸν, ἤτοι Διοσκόρων.

16. 'Αγάστροφον ἔπαισε δυεῖ.] Ex Hom *Il.* Λ. 338. notante etiam *Scbrevelio*; quem miror non fustulisse punctum (quod est in Ald. & Flor.) post 'Αγάστροφον, uti nos fecimus, praeunte & Hagen.

17. 'Αγασὶ.] Forte 'Αγασσὶ, *pugnas in ventrem ingere*. PERGER. Vid. sup. 'Αάσω —— ἄγαν βλάψω. Inf. 'Αγασ. βλάψω. An 'Αγάσῃ (quod scripsit Phavor.) ex ἄγαν ἀσῇ, i. e. ἄγαν τύψῃ, h. e. βλάψῃ? ut 'Αγασσῶ apud Etymol. ex ἄγαν, & ἄσσω, &c. An vero pro 'Ασσὶ, ut γ sit digamma Æolicum? Nisi forte legerit aliquis 'Αγασσὶ, i. e. ἄγαν τύπτε, sc. τὸν γαστέρα, more Hesychiano. Vid. inf. Γασσίσω, & coof. mox. 'Αγασσᾶζ. Sic olim haxiolabar. Nuoc fere non dubito eum Cl. *Kustero* statuere, verbum hoc corruptum esse ex 'Αγάστ, quod Hesych. inf. exponit τύπτῃ. Unius literae mutatio tam monstrosum peperit vocabulum. Facillime autem γ, sive ſ, & ρ confundi potuisse, ad oculum patet.

18. 'Αγασὰ.] Quamvis nihil audaster mutare velim, quum locus Tragici prae manibus non sit, cogitandum tamen relinquo, num Poëtice potius 'Αγαῶ scripserit, ut Hom. *Il. in Apoll.* ν. 515. Vid. Casaub. in Athen. l. 19. p. 56. Fevet series: quum 'Αγασὶς jam supra apparerat. Et Poëtae, maxime Tragici, similia amant, ut Θαυμαδὲς pro Θαυμαστὸς, &c.

19. Λιχύλος Φρᾷξι.] Leg. Φριξί, ut alibi in vocibus 'Αλίσων, Δωσιφόρμη), & in 'Εστιγεφῶ. MEURS. PRIC. L. Φριξί. Ita Pollux [VII. 132.] Laudatur etiam Plutarcho. VALES. Φάσι legit Cl. *Heins.* Sed Φριξὶ verum est: quod etiam in v. 'Αγεῖν. Drama illud inscribebatur Φρύγες, ἢ Ἕκτορος λύτρα, hypothesi ex Homero *Il.* Ω. deprompta. Vid. Stanl. ad Æschyl. p. 722. & Casaub. Athen. l. 19. Illud Φάσι natum videtur ex antiquo scribendi compendio, quo ρ in superiori parte literae φ notabant, Φ pro Φρ. ut est in Ed. Hag. qua usus fuit *Heinsius*: unde forte aliud agens pso φᾷξι, repositerit Φάσι. Ita inf. in 'Αμφασαζόμενος Ed Hack. φιλοσοφόμενος habet pro φιλοσοφ. ex eadem ratione: & in 'Ελεᾶς, ἀφροσύνης pro ἀφροσύς. Sic Φάσσ, Φρίσσ, vel — αὖσ, confunduntur alibi. Vid. Joseph. *Ant. Jud.* XI. 6. *in fin.* ibique Cl. Reland. Similiter ἀφίζουσα in Gpiani Schol. pro ἀφείζουσα, ex eodem scripturae compendio. Vid. *Mus. Obs. Maj. & Jun.* 1733. p. 362. & J. Mill. ad Marc. XI. 1. & II. *Cor.* XI. 10. ut & *Not.* in v. Λίφρῳ.

20. 'Αγαπᾶζ.] Ab ἄγαν, &c. G. An ab ἄγαν & ἅπτ COCCE]. Vox merito mihi suspecta; quamvis eam Phavorin. H. Steph. aliique Lexicographi, ex Hes. adoptaverint. Inf. legitus: 'Αβρατᾶ· βλαπτῆ. quod idem esse verbum nemo dubitabit, qui non neglexerit ſ & τ in veteribus libris saepissime inter se confundi. Sic paulo post habes: 'Αγικῶς, pro 'Ατιξῶς: & alibi, Τρᾷ, pro τύπτ; 'Αβίτως, pro 'Αβίκτως, &c. 'Ατυβᾶζ autem est ab ἄτη, βλάβη: unde ἀτάλλ, & per epenthesin syllabae τερ. ἀβτερᾶζ: ut ἀνατρεχὸς apud Homer. aliosque Poëtas, per eandem epenthesin, dicitur pro ἀνεχὸς, i. e. βλαπτικὸς. KUSTER.

21. 'Αγάτημα.] Pro 'Αβίτημα. Vid *Not.* praeced. IDEM.

22. Περιφιλεῖς.] Pertinet ad 'Αγαυοὶ, quod hic cum 'Αγαυαὶ confunditur. IDEM.

23. 'Αγαυῶν ὑπεμιμελῶν.] Ex Hom. *Il.* N. 5. Sed verius *Hippemolgos* dictos, qui *Agauos*. Vid. Eustath. [p. 916] J. F. GRONOV. Conf. omnino Schol. ad *Il.* l. c. Berkel. ad Steph. v. 'Αβιοι. & inf. 'Ιππημολγῶν.

24. 'Αγαυλιος. μέλι.] 'Αγαυὸς μέλι. *φρονεῖς. fervens, splendidus.* HEINS. GRAB.

25. 'Αγαυόταλον.] Hom. *Odyss.* O. 229. Νηλὶς τε μεγάθυμος, ἀγαυόταλος ζώοντας.

26. 'Αγαυελάσμα.] Forte 'Αγαυελασμα, Etym. Suid. HEINS. H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 811. Τὸ Α hic redundat. Est enim idem quod γαυελασμα, quod vide infra. KUST. 'Αγαυελάσμα Cyrill.

Ety-

'Αγαύεα [1]. ἀπέρωντα μεγάλως.
"Αγαρ [2]. αὐτάνδρως. κορυφοίκεσ.
'Αγαρηνοί [3]. ὑπανδρικοί.
'Αγαρικά [4]. δηλαῖα.
'Αγαρικὸν [5]. ἰγνυᾶ, ὑπὸ ἀγλαρθιτῶν κατοικῶ.
"Αγαρος [6]. ἰργαστὴς. ὑπηρέτης. ἀκθοφόρος. ἡ λέξις δὲ Περσικὴ. σημαίνει δὲ ἡ τοὺς ἐκ μιγάδων βαπλεὺς γεγεννημένους.
"Αγγαλον. τὸ εἰς ἀνακλινόμενα ξύλον.
"Αγγεα [7]. ἀγγεῖα.
'Αγγελίας 9. ἀπαγγελίας. σημαίνει δὲ 'Αγγελίαν [10], αὐτὸ τὸ ἄγγελον.

'Αγγε-

Etymol. M. & Phavor. Occurrit Jerem. XXXI. 2. in Cod. Alex. pro quo alii *γαυσίαμενον*. Forte hunc locum spectat Hesych. Vid & *Not.* in *Αἰνεσιφάνη*.

1 *'Αγαύεα ἀπέρωντα μεγάλως*.] Legend *'Αγαυρεῖα. ἀπαίρεσ μεγάλων*. V. Inf. *Γαυρίᾳ*. Etymol. in *'Αγαυρίαμαι* : *'Αγαυρεῖα. τὰ μεγάλως γαυρούμενα ἢ ἐπαίρονται ἐπὶ τοῖς Μήδοις*.

2 *"Αγαρ* &c.] Ad *ἀγαύρωμαι* &c. G. Et pro *κορυφοίκεσ* non scribo, *κορυφαῖς*, *κακοῖς* nam Favorinus : *"Αγαρ, ὁ κορυφὴ ἢ ἀνδρῶν. οἱ δ', κακοῖς*. J. F. GRONOV. Similiter Suidas. At *Ill. Voss.* *κορυφαίοις*. *D. Heinf.* *κορυφαίοις*. vel: *κορυφοῖς· οἱ δ' κακοῖς*. Posterius *Brunonis* placuit. Vid. Inf. *Γαῦρ*.

3 *'Αγαρηνοί*.] Id est, *ἀνδρεῖοι*. Et ita legend. ut & *'Αγάρα*, &c. GUYET. SALMAS. H. STEPH. (*Ind.*) IS. VOSS Vid. sup. in *'Αγαῦρα*. Probat idem *Bielius*.

4 *'Αγαρικά*.] L. *'Α ἄδηλα*. IS. VOSS. Forte ab *Hagar* serva. BRUNO in *Adverſ. MSS.* An dicitur ab *Agar*, ancilla Abrahami? Nisi sic legend *'Αγαρεῖα*. Gloss. *Angaria*. Avienus: *Agrum incat*, ut *accipiat angariam*. SOPINGIUS. Sic Isidorus, ubi vid. Cel. Grav. & H. Cannegieter *Differt.* p. 361

5 *'Αγαρικὸν*.] L. *'Αγαῤῥιδεῖ*. HEINS. IS. VOSS. Pro *ἀ κορδόνη*, quod omnes Edit. habent, reſcripſi *ἀγκυρδόνη*, ut exhibet H. Steph. *Ind.*

6 *"Α αγ-*.] Vid. *'Α'ταρίσσ* apud Herodot p. 255. *Ed. Baj* HEINS. *אגרת ἐπιστολή* sane *epiſtola*, dialecto Aſſyriaca; & *אגרא ἄγγελος*, *nuncius*, *legatus*. Angarius igitur nihil aliud, quam *ſervus publicus*. V. Joſeph. *Antt* XI. 6. Herodot. l. VII. Matth. V 41. Arrian. in *Epict* III. 26. & *Digeſt* Juſtin. BERNARD. Vid. Buſſon. *de Regn. Perſ.* p. 147. & Martin. p. 55. SCHR. Variis modis haec vox, eique cognatae, *exhibentur*, ut in peregrinis ſolet Noſter. *Ita modo 'Αγαῤῥεῖ, 'Αγαῤῥοῦ* &c. Inf. *'Αῤῥεῖ*. Immo & *'Αναῤ*, & *'Αγαῤ*. Sup *'Αγαῦρ*, & *'Αγαῤῥεῖ*. Ubi quaedam non vidimus. Hoc autem loco pro *'Αῤῥᾷ* legendum forte *'Αγαῦρ* conjecitbat Heinſ. *Exercit.* S. p. 98. etſi in ſeqq. nihil mutat; conſentiunt a Scheffero *de Re Vehic.* II. 29. p. 340 Lex. Reg. MS *'Αγαῦρ· ὁ ἀνὴρ*. *'Ουτως ὁ τύραν.* Gloſſae MSS. in Biblioth. Caſarea Viennenſi, quas laudat Pricaeus ad Matth. V. 41. *'Αγαῦρ, ἰργάτης, ὑπηρέτης, ἀκθοφόρος. ἀπὸ τῆς Ἑβραίων τῆς ἀκριτικῆς λέξεως ἢ ἀπὸ βίας ἑρμηνεύεται. ὑπηρέτου.* Gloſſae Philoxeni: *Angaria, ἀναγκαία ἐργασία.* Varia alia ſcriptura, pet γ vel χ, oriri potuit ex varia pronunciatione litera Perſicae (ﻍ) *Gain:* cum vox *ἀκθοφόρος* Perſica ſit, notante Heſychio, Euſtathio &c. Plura, ne longior ſim, legi poſſunt, tum apud Cheſtom. & Inter pp. ad loca N. T. in quibus vox *ἀγγαρεύω* occurrit; tum *ad Lex. Ionica Æm.* Porti in v. *'Αγάρατον*, & H. Steph *Ind.* Rhodigin. *Lect. Antiq.* l X c. 8 Salmaſ. de *Trapezit. ſem.* pag 275. Ramirez. de Prado *Pentecost.* c. 15. Scaligeran. quae dicuntur *Ilera*, p 59. L. Bank in *Taxam Cancell. Apoſt.* p 306 Seelen. ad Burton. *Addit. Vet. L. Perſ.* p. 9—11. &c. Adde Druſ. *Obſerv* l. XII. c. 19. Stanley. ad *Æſchyl. Perſ.* v. 247. & *Agamemn* v 200 & 320. Jac. Cappell ad *Hebr.* I 14. Caſp Wiſter de *antiq. menſur Hebr.* l. I. c. XI. & literaturae Orientalis peritiſſimum Reland. de *Vet. L. Perſ.* p. 126 : 128. cui in colligione vocis *אגרת epiſtola*, praeluxerit S Amame ad II. *Reg* II. 12. Conf. Inf. *'Αγάρας* & *'Αγγαρεῖον* nec non in v. *Δάῤ*. Antiquum illum angariandi morem ex hodierno uſu Perſarum confirmat Nob. Chardin *Itiner. p.* m. 315 In fine pro *γεγραμμάτωρας*, quod Ven & Flor. habent, in Hagen eſt *γεγραμμάφορας*, ut apud Euſtath. p. 1854 quod recepi.

7 *'Αγγεα*.] An *'Αγαρ*, id eſt *τὰ ἀναβαθμίδια διανέζον ξύλα*. G. Vide Euſtath. cui expoſitur *κάμακες*, *ἢ εἰς ἀναβάσεις ξύλα*. HEINS IS. VOSS. Recepta lectio confirmatur non ſolum a Phavor ſed etiam ab Euſtath. qui ad Π Σ p. 1163 30 ſic ſcribit: *"Ὅτι ὁ "Αγγελος διαγωνισάμενος ἐκδίδωσι τὰ κάμακα, δηλονότι ἀπὸ τοῦ "Αγγελος, τὸ εἰς ἀναβάσεις ξύλον*. l c *"Αγγελος* vero *barbare dictum fuiſſe* vitis pedamentum, *declarat is, qui dixit*: *"Αγγελος. lignum ad uſum arbuſtive vitis*. Habes hic ipſiſſima verba Heſychii, quem nominatim & *ἀναβάθρα* ab Euſtachio hic intelligi nullus dubito. Vide eund. Euſt. ad Od τ. p 1854. 22 KUST. Vid. Inf. *Κάμαξ*, & *Κάμακες*, & Etymol. M. in *'Αγάρας*, ubi *'Αγαρ* eodem ſenſu ſcribitur. Et ſic H. Steph. Lexic. vetus.

'Αγγελιαφόρος [11]. *πεζοδρόμος*.
'Αγγελίαν [12]. *ἄγγελον*.
'Αγγελίης. *ἄγγελος*. *ἡ ἀγγελία* [13].
'Αγγελλόμαν. *ἡ ἀγγελίαν ἐπαινῶ* [14].
'Αγαλεῖν [15]. *ἄγασαι λείαν*. Λεία δὲ ἡ ἐξ κτῆσις τετραπόδων.
"Αγε [16]. *κομίζε*.
"Αγειν μυστείαν [17]. *μυσταγωγῶν*.
"Αγειν. *ἐπαίνειν* [18], *κομίζειν*. *τιμᾶν, σέβεσθαι*.
"Αγειν. *τὸ ὑπάγειν*. *τὸ πίνειν* [19]. *ἡ τὸ φέρειν*. *ἡ τὸ ὠφέλειν*. *ἔστι δὲ ἡ τιμᾶν, ἡ σέβεσθαι*.
'Αγελία. *ἄγελμα*. *αἶγοι* [20].
'Αγελίη [21]. *ἄγχωσις τις παξιμ*.

'Αγε-

8. *"Αγεσθαι*.] *Il.* B. 471. Schol. *ἀγᾶται*. Jure igitur dubitavit Cl. J Millius, num H. ſych. *ἄγειν* legerit Matth. XIII. 48. Non enim Euangeliſtam, ſed Homerum reſpexit.

9. *'Αγελίης*.] Hom. *Od.* 8. 92.

10 *'Αγελίαν*.] Scribo : *ταμιεῖ* ϑ *ἀγελίας*. *Il.* O. [640.] *'Αγελείης ἀρχούσας* &c. Vid. Etym. & paullo poſt in *'Αγέλειν*. HEIN. Conf. *Il.* Γ. 206, ubi Schol. *'Αγελίας*.] *ἀγελάδας, στρατόδους. ἴσως ἀπὸ συναγωγῆς*. Ed. Hag. pro *ἀγελίαν* habet *ἀγέλειν*. Sed *ἀγελίαν* rectius ſervaveris, caſu quarto, ſaepe apud Poëtam obvio; ut *Il.* Δ. 384. &c. Conf. omnino Etymol Phavor & quos Hef.

11. *'Αγγελιαφόρος*.] Ionice *ἀγγελιηφόρος*. Vox Herodotea, L. I. 21. & alibi.

12. *'Αγγελίαν*.] Ab *ἡ ἄγελος*, *ἀγγέλιος*, ut *ταμίειος*, *ταμίειον*. GUYET. Vid. in *'Αγγέλιος*, & ſeq. V.

13. *Καὶ ἡ ἀγελία*.] Quando ſcil. *ἀγγελίας* eſt in caſu ſecundo.

14. *Καὶ ἀγγελλόμενον*.] L. *καταγελώμενον*. HEINS. Reſpexit Hom. *Il* Θ. 517.

Κήρυκες δ' ἄρα τοὶ γε Διὶ φίλοι ἀγγελίαων.

Precones autem per urbem Jovi cari nuncient. Schol; *ἀγγελίαων*] *ἀγγελιαφόρων*. Conf. omnino Etymol. & Phavor. ubi plura de hoc Atticiſmo.

15. *'Αγελεῖν*.] Vid. infra ſuo loco.

16. *"Αγε*.] Haec & cetera vocabula pravo loco inſerta, cum duplex γ requirant, aut podus ſcribendum *"Αγγε* &c. per γ. V. inf. *Πεδ' ἀνδρ*. Et certe ab *ἄγω* eſt *ἄγελη* & *ancilla*. IS VOSS At ſeries non adeo urgenda, ut notiſſima vocabula in ignota mutentur.

17. *"Αγειν μυσ.*] Sic infra : *Μυσίαγωγος ἀγύρτ.* Ubi falluntur Tan. Faber. Ariſtoph. *Ran.* v 159 *ὦ μύστα μυσαγωγέ* dixit lepido proverbio, de quo vid. Schol. antiqua, & inf. *Ὀπ ἀγ μ*.

18. *"Αγειν. ἐπαίγειν*.] Suid. *ἐπαίγειν*. Mox *ὑπάγειν* Sed nihil muto. Vid. plura apud Varin.

19. *"Αγειν* &c *τὸ πίνειν*.] L. *πίνειν* [ut Phavor.] SCAL. *πίνειν*. SOPING. Forte *σπένειν* [vid. in *Ἀναγκ.*] vel *τοίνειν*. *σπένειν ἀλλήλοις ἢ τοιεῖ τοῖδι, ἴσχω ἀγεῖ*. HEINS. L. *ποιεῖν*, vel *πίνειν*. G. Sic Latini *ducere*, *adducere*, *perducere*. SALMAS. Cl. *Ondendorpius* ineua legit *πείνειν*, *pellere*, *carminare*, quod Poëtice *ducere* audit Malim ego *πίνειν*. Infra : *Ὑπάγειν, τὸ ὑγίσχειν ποιεῖν*. Ut hic: *"Αγειν, τὸ ὑπάγειν, τὸ πίνειν*. Similiter Infra : *Συνάγειν, μετ' ἀνάγκης πίνειν*. Eo iemque modo Latini *ducere* uſurpant. Horat. L. I. *Od.* 37. ϑ. 21.

Hic innocentis pocula Lesbii
DUCES ſub umbra.

Iterum L. III. *Od.* 3. ϑ 34. *DUCERE nectaris ſuccos.* Et l. IV *Od.* 12. ϑ. 14. *DUCERE Liberum* Similiter *adducere* apud Senec. & Ciceron. obſervatum eſt: ut *perducere* apud Arnob. & Scribon. Larg. *educere* apud Plaut. *Amphitr.* I. 1. 274. & *Stich.* V 5. 18. Gloſſae : *Deducit. καθαιρεῖ*. Et ne dubites, audi Euſtath. ad *Odyſſ* A p 1 99. *in fin. φασὶ δὲ Παυσανίας, ὅτι "Αγειν ἡ Ἀτθίγων, ἡ ἐπὶ τὸ πίνειν λεγεῖ*. Similiter Ulpianus, amirorum cuidam praebibenti, *Πίνε* dixit, i. e. *trahe*. apud Athen. l. X. p. 445. in *fin.* ubi ex Antiphane adfertur : *Ὅλως παραμύθιόν ἐστιν &c. πᾶς δ' —— ἐμ (με) ποτὲς ἀεὶ ἕλκυσθε.* Sic *ἕλκειν* Telechidea, & *σπᾶν* eodem ſenſu, notante H. Caſaubono in Athen. l. XI. p. 791. Ita certe Diog. Laërt. l. IV. in *vit. Arceſilai* ſub fin. refert epigramma in Arceſilaum, qui immodice merum hauſerat : —— —— *ἄκρατ' ἀφύσσῃς Σπάσασα* &c. Suidas id explicat. *ἕλκυσας, ἔπιες*. Eodem modo Horat. *Epod.* XIV. 3. *pocula trahere.* Conf. Dethd. Heraldi. p. 218 *Animad.* ad Arnob. l. V. p. 175. Ita Belg. *teug*, quod *hauſtus* notat, eſt ab antiquo tagen pro *trekken*, i. e. ducere. Et ipſum *trekken* pro evacuare ſcyphos uſurpatur. Ceterum *πίνω* ex Euſt. l. c & Lex. MS. Coiſlin. contra Heſ. & Phavor. quoque adſtructum video a Cl *Kuſter*, qui laudat *Salmaſium* quod *πίνειν* correxerit. Adeoque Notae *Guyetiane* pars poſterior *Salmaſia* debetur : quo tendunt exempla ejus Latina Conf. inf. *Ἀνωμέ*.

20. *Αἰγοί*.] Lex. Reg. MS *φωνὴ*

21. *'Αγέλη*.] *'Αγέλαν* legit Meurſ *Orcheſtr.* p. 1. [ex Athen. XIV. 7.] Vid. Caſaub. in Athen. p. 901. SCHR.

'Αγελή [1]. δῆμος ἢ Ἀθηνᾶς Παιδυικὸς φυλῆς.
'Αγεῖλαι. 'Αγεῖσθαι.
'Αγεῖλεν [2]. Συσκιάσει τιν' Ἄρτεμιν λέγουζιν.
'Αγέλλησκεν. ἠγέλλετο.
'Αγέλεος. ἄγελος.
'Αγλεσίκομον [3]. ταφυλλί.
'Αγῖτας. ὄνομα τοπικὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ Παγγαίου. ὁμοίως ἡ Ἄρτεμις [4].
'Αγλίδες [5]. ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνίσταται τῶν σκορόδων.
'Αγοστώνας [6]. τὰ τῶν μελισσῶν κυτία.
'Αγρόσκευξ [7]. ταφυλή.
'Αγροστὶς [8]. ὦ τοὺς ἑλίφασιν τύπασι σιδήρῳ.
'Αγρός. ἀγρίον. ἡ μία βοτάνης.
'Αγρυπνος [9]. εἶδος πλακοῦντος.
'Αγρίας. λυκορᾶς [10].
'Αγρίζειν. ὑφαιρεῖσθαι. ἐφορίζειν.
'Αγδίτης [11]. ἡ αὐτὴ τῇ μήλῃ τῶν θεῶν.

'Αγ-

'Αγδος [12]. ἄγος. Κρητικόν.
'Αγε. ἴθι, ὑπόρρημα κελευστικόν. ἢ ἦγε [13].
'Αγεα. παιδιά.
'Αγε δή. φίρε δή.
'Αγλέσαι [14], παιδιῆσαι.
'Αγε δῆτα. δεῦτε δῆτα.
'Αγειν ἡ φέρειν [15]. τὸ ληστεύειν καὶ ἁρπάζειν.
'Αγειον. ἄγειν ἐν νηΐ [16].
'Αγέδιλ [17]. ὁρᾷ.
'Αγίνεσι [18]. ἦγον. τὸ ὅτε πᾶν ἄγειν, καὶ ἐν ναυσὶ κυρίως.
'Αγείρεις. ἀθροίσας, συνάξας.
'Αγείρας. ἐκπρόιξας. λαδρεῖας. συναθροίζεσθαι.
'Αγίζειν. συνάγειν, συναθροίζειν.
'Αγίσμιδι [19]. ἀθροίσμιδι.
'Αγιεργῖται [20]. συναθροιζόντων.
'Αγίτης [21]. ὑδατώδης.
'Αγλαυας. ἀγραύλους.

'Αγλ-

1. 'Αβλὴ.] Inf. 'Αγιὰ SOPINGIUS. Hodie iſte pagus vocatur *Angelokipous*, corrupte *Ambelokipous*. Vid. Jac. Sponium, V. C *de Pagis Atticis*.

2. 'Αγεῖλεν.] Vid Schol. Theocrit II. 12.

3. 'Αγλεσίκομον.] *Ancarius* Lucilii apud Nonium in *Quiritare* huc adfertur a *Scaligero*. Vulgo ibidem *arenarius* legebatur: *aggarius* vel *angarius*, i. e. nuncius, placebat H. Junio. Quod convenit cum noſtro ἀγγελικόν, aut ΜΝΑΝ *epiſtola*. Sed vid. ſup. in v. 'Αγίμορ, & Chriſt. Becmanni Orig. *Ling. Lat.* in v. *Angelus*.

4. 'Αγίσμιδι κόμον.] Infra: 'Αγιμιδιακὸν. ταφυλί. SALMAS. SOPINGIUS. Adde: 'Αγεμιακὸν. ταφυλή. infra. Et: 'Αγίσμιδι ταφυλή. Conf. in 'Αγεσμιδι.

5. 'Αρτεμις.] Vid. ſup. in 'Αγλίδες.

6. 'Αγλιδάς.] Legitur ἄγλας. Sed ab ἄγλαος eſt ἄγλαος, unde *alium* & *allium*. item ἀγλίδιον, infra. GUYET. Scribe 'Αγλιδὸς. Galen. in *Lexic Hippocr.* 'Αγλιδὸς, τὸ μέσον τῶν σκορόδων τῆς κεφαλῆς. HEINS. IS. VOSS. STEPH. Occurrit 'Αγλιδὸς apud Ariſtoph. *Acharn.* ϑ. 763. & *Veſp.* ϑ. 608 ubi ſimiliter Scholia. Lex. Reg. MS. 'Αγλιδὸς, τὸ κεφαλαῖον τῶν σκορόδων. Ἀλεξοφάνης Phavorinus peſſime 'Αγλιδὸς ἐθέλει. Vid. H. Steph. in Galen. *Gloſſ. Hipp.* p. 154. Idem in *Ind. Theſ.* 'Αγλιδὸς exhibet. Suid. 'Αγλιδὸς. Saltus verborum ις & ὁς in fine confunduntur, ob ſimilem in MSS. ſcripturam. Vid. inf. in 'Ζεσὶς.

7. 'Αγεωλίους.] Forte 'Αγοστώνας. JUN. Sic Phavor. Conſer Suid. in 'Ἀγοστώνια, & 'Ἀνοστώνια, quæ vera lectio videtur. Aliorſum ergo ablegandum *Pergeri* 'Αγεωλίους. Illud 'Αγεστώνια ex Gloſſ. MS. Goldaſt. conarmari quoque video in *Schediis Anonymi*.

8. 'Αγίσμιδι.] 'Αγίσμιδι ῥᾷξ, ταφυλή, leg. SALM. 'Αγίσμιδι *H. Stephan.* ad oram lib. ſui, & in *Indice* ut intelligatur de uva, quæ *vaſe* aliquo conditur. Cui adſentitur *If. Voſſius*. Vid inf 'Ῥᾷξ. *Pergerus* legit 'Αγίσμιδι ῥᾷξ, vel ἄγχων ῥᾶγας, *ſtrangulans racemus*. De Anacreontis fato forte cogitavit. *Sopingius*: 'Αγίσμιδι ῥᾷξ Vid. ſup. in 'Αγίσμιδι κόμον.

9. 'Αγλαΐνη.] L. 'Αγλάϊνον, id eſt, *harpe falcata*. Vid. inf. *Palmerii* Not. ad p. 703. [v. 'Ορμενίδιον.] Diodor. Siculus *lib.* III. *Bibl.* ex interpretatione Poggii Florentini: „ Cum incedens beſtia arbori propinquet, in qua ſpecula„ tor occultus latet, ex ea deſiliens manibus apprehenſa „ cauda pedibusque ad dextrum femur appoſitis ſecuri, „ quæ humero pendet levi, ut quæ unica manu tractari „ queat, & acie acutiſſima dextra manu apprehenſa, nervos „ dextri poplitis crebris ictibus amputat, ſiniſtra manu re„ gens agile corpus, beluæ conatus magna velocitate ef„ fregit. „ Jul. Guil. Zinegrefius *Emblem.* LX. Elephanti duriſſimum dorſo tergus eſt, unde Ariſtot. & Ælianus *falcem*, Strabo *bipennem* elephantiſtæ tribuunt, ut levi cutis vulneratione regatur. PERGER. Infra: 'Ορμενίδιον. ὡς ἡ τῆ ἐλαφικῆ τούτων.

10. 'Αγρᾶς.] Ab ἄγειν. G. 'Αγρὸς. τὸ μαλάκιον. Gloſſ. verſ. politicis. IS. VOSS. [Et ſic Lex. Reg. MS.] Vid Meurſ. *Gloſſar.* v 'Αγρίαν. SCHR.

11. 'Αγλεῖαι. λωπαῖς.] F. 'Αγλεῖαις. λώπαις. V. Etymol. qui 'Αγλεῖαις, ἀπὸ, ſcribit. HEINS. IS. VOSS. FRANC. JUNIUS *ad eram libri ſui*, & H. STEPHAN. in *Indic.* Conf v. 'Αγωνεῖτε. Quodſi lectio vulgata ſervetur, conſer inf. Λωπὶ ἀκρείᾳ· pro quo hic tum 'Αγλεῖα poſitum foret. Sed prius præfero. Inf. 'Αγεαῖς. λώπαι. Suid. & Phavor. 'Αγλεῖς. ἡ ἐδύη.

12. 'Αβδίτης.] Vid. Amob. Pauſan. Strab. HEINS. 'Αβδηλὸς L. IS. VOSS. De *Agdeſti*, ſive *Agdiſti*, multa Arnob I. V. [p. 158. ſqq.] Pauſan. in *Achaicis*. Illi autem *Agdiſtin* diverſum faciunt a Matre Deorum. KUST. Strab. l. X. p. 469 de Berecynthiis allisque in Phrygia narrat: Τέλος μὲν οὖν αὐτοὶ τιμῶσι, καὶ ἀγριάζουσι, ταῦτα Μάτηρ καλοῦσι θεῶν, καὶ Ἄγδιστιν &c, Conf. l. XII. p. 567. five 851. ibique *Not.* Alii hoc nomen referunt ad Cybeles amaſium, qui *Attis* vulgo audit. Vid. Pauſan. VIII. 17. p. 566. & l. 4. p. 12. Sed ne longior ſim, vide, præter alios, G. J. Voſſ. de *Idolol.* l. I. c. 20. Bochart. *de Æneæ adv. in Ital.* p. 1075. Meurſ *Crit. Arnob.* V. 2. Læl. Biſciol. *Hor. Subceſiv.* T. II. L. IX c 2. & A. Gallandii *Epiſt.* 3. ad Jac. Spon. *de arte ſign. D.*

13. 'Αγδος. ἄγος. Κρητικόν.] Oubium videri queat, utrum voluerit Heſychius, τὸ Ἄγδος eſſe *vas Cretenſe*; an vero, Cretenſes *vas*, ἄγος, vocare Ἄγδος: quando poſt ἄγος ponendum eſſet punctum. Vid. H. Steph. *Ind.* Prius tamen prætulerim.

14. 'Αγε. &c. ἢ ἦγε.] Vid. inf. 'Αγέδιλ, & 'Αγδὸ, ibique *Not.*

15. 'Αγεῖσαι.] L. 'Αγίσαι. G. Phavor. 'Αγίσαι. Vid. ſup. 'Αγεα.

16. 'Αγειον ἡ φίρειν. τὸ λαν. ἡ ἅρμ.] Herodotus ſæpe has voces eo junxit ſenſu. Ita I. 1 c 88. Croeſus Cyro: Ὅυτε κίνδυνόν τινα ἐμοὶ, ὦ πρόμαχε τῶνδε βαρβάρων, ἄκαιρα φέροντι ἡ ἄγειν τὰ σά. Et c. 166. Καὶ ἄγειν μὲν ἢ ἄνδρα ἢ ἵππον τὰ ἀξιόκτητα ἄκτητα. Iterum I. III. c. 39 *fin* ἵππους ἢ ἄγειν πᾶσαι. *Omnes invaſit ac diripuit*, ſive una ejuſdem originis & virtutis voce, νεκασεν Vid. Suid. b. v. & in 'Αγειρόμενον. Conf omnino Cl. Salmaſ. *de Modo Uſurar.* p. 785. & ſeqq. Eraſm. *Chil.* III. 7. 32. & Hemſterh. ad Lucian. *Deor. Dial.* p. 218. Similiter Quintilian. (ſive Auctor de *Cauſ. corrupt. Eloq.*) *Agunt ferunique omnia*. Quæ minus intelligentia videtur Cl. le Moyne ad *Var. S.* p. 693.

17. 'Αγεῖδιλ. ἄγειν οἱ πολ.] Eſt quaſi 'Αγεσιδὸς, quod ſeries poſceret. Reſpexit forte illud Arati: —— ἵνα χρὴ πάντα ἄγεσθαι. apud Etymol. in Ἕλικτος. Vid. inf. 'Αγίνεσι.

18. 'Αγίνεσι.] Legitur alibi, ἄ γ' ἔπλῃ, quæ poſtea coaluerint? Vid. inf. 'Αρεῖσθαι. Eſt ſaltem extra locum ſuum. Sed nihil affirmo. Vid. inf. 'Αγεμιδὶ, & ſup. 'Αγαμίδαλλε. Quæ omnia ad eandem originem referenda videntur. Sequentia non iſſe video Cl. *Kuſterum*: „ Vox ex„ tra ſeriem literarum poſita. Forſan Heſych. ſcripſerat, „ 'Αγεμιδὶ. Vid. inf. v. 'Αγεμιδίᾳ. „

19. 'Αγίσμι.] Ex *Iliad.* Ω. 784. ubi Schol. ἄγων. In ſeqq. τὸ 'Αγαῖοι ſupplendum; aut forte retrahendum ex ſuperioribus. Cetera conſer Doct. P. Horrei *Obſ. Crit.* p. 216.

20. 'Αγείσμιδι. ἀθροίσμιδι.] L. 'Αγείρεμιδι. ἀθροίζεμιδι. HEINS. Nihil mutandum. Reſpexit *Il.* A. 142. Ἐς δ' ἀγορὰς ἐκάλεσσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. Schol. συναθροίσεμιδι. per ο. Ubi tamen al. ἀγορεμιδι etiam legant. Apollon Lex. MS. allato eodem loco: Ἀγείσεμιδι. συναθροίσεμιδι. per ο.

21. 'Αγιεργῖται.] *Iliad.* B. 438 Schol. ἀθροιζόμενοι.

22. 'Αγνίης. ὑδατώδης.] An ad ἄγος? an 'Αγείσης, ut infra ἀγαλὸν ſeu ἄγνιον. Inf. 'Αγνίτης. ὑδατώδης. GUYET. An ab ἄγειν, quod ſup. λωπίδιον ἢ ἁρπάζειν? An vero legendum 'Αγείτης, pro quo infra 'Αγνίτης? Plura ad h. l. notata deinde vidi a Cl. *Kuſtero*. En ipſa verba: „ Sic & Etymol. Ac „ infra habes 'Αγνίτης, & 'Αγαίτης, cum eadem interpretatio„ ne: unde apparet has eſſe diverſas ejuſdem vocis lectio„ nes. Valde autem vereor, ne Heſychius vocem ſpuriam „ pro vera hic nobis obtrudat; quod & non raro alibi cum „ facere conſtat Suſpicor enim illud 'Αγνίτης corruptum eſſe „ ex 'Αγείτης, i. e. ἄβατος, unius tantum literæ mutatione, ν „ T nempe in Γ, quas literas facile & frequenter inter ſe con„ fundi ſolere jam ſupra diximus. Ἄβατος autem (vel potius „ ἄβητος, cum accentu in ultima) deſcendit ab ἄβαω, quod „ idem ac ἀβλάπτω, & ἀλυμάτω, i. e. *contumelia afficio*. Sic „ capitur verbum hoc in dicto veteris Poëtæ apud Etymol. „ v. Τυρὸ· Ὁλόπυρ ἄνδρα τίλ, ἀβλὴ ἢ πυκεῖρ. I. e. *Divi-*

„ *ſum*

'Αγελαίας [1]. ἄφιλοι. νεμεσητοί.
'Αγελαῖα [2]. ἰχθύες πολλοὶ μικροὶ, ἢ ὁμοῦ, λίθοι διπλοῖς.
'Αγελαῖ@ [3]. ὀχλώδης. ἰδιώτης.
"Αγελοι [4]. ἄδοξοι. σκληροί.
'Αγελάσαι. χαμῆσαι.
'Αγελάσκων [5]. ἄπιμον.
'Αγελασί. ἀπὸ τῆ γελάσαι.
'Αγελαστής [6]. ἴλαρες.
'Αγελαστῶ. ἀχαριὰς.
'Αγέλαχ@ [7]. πέτρα ὁ τῆ 'Αττικῆ, ἐφ' ἧς ἐκαθέζθη ἡ Δημήτης, ὅτι τῶ κόρω ἐζήτει.
'Αγελάστως [8]. ἐφέδρως. Κρῆτες.
'Αγελαῖδν. ἀθροισθέντες. ἰδίως ἀγέλη [9].
'Αγελαιδῶς. χρ τῶ ἀγέλαι.
'Αγελεὶν [10]. λαφυραγωγῆν, ἢ ἐγκυκλῶσθαι τῆ πολεμ μν. 'Αθρωᾶς τὸ ἐλθεῖν.
'Αγέλημα [11]. χρ ἀγέλαι.
'Αγελὴ [12]. δῆμ@ 'Αθηνῶν.
'Αγέληφι [13]. ὁ ἀγέλαις.
'Αγέμβ. ἄγαπ. ἀγαγῶν [14].
"Αγι μέν, ἄγε δέ.

'Αγέν

„ tem virum honorat; pauperem vero contemnit. Et Hesych. in fra: 'Αγέν@. (quod idem ac ἄδην@) ἀδημάζοντ@. Hinc „ ergo analogice formatur 'Αδήν. Hesych. 'Αδηνῆ. ἄδηλον. „ Et sicut ab ἄδω, ἄδην, ita ab ἄδζω formari potest „ ἄδρις: unde per corruptionem videtur ortum ἄγνις, „ quod Hesych. infra memorat. „ His idem Kusterus „ postea adscripserat sequentia: „ Sed hæc bene, ut vide- „ bantur, composita turbat ipse Hesychius, apud quem „ infra legitur: 'Αγεμβὶν· ἀγαγεῖν. item: 'Αγεμβὶν· ἀφεῖναι. Si „ enim verba hæc bonâ notâ percussa sunt, pro 'Αγνίσν, „ vel 'Αγνισν, non erit corrigendum 'Αδνις, sed 'Αγράδις, „ vel 'Αγνίσιν. Lubenter audiam, qui mihi in hoc tri- „ vio, vel quadrivio, veram viam ostendere potuerit. „ Mihi vero fit Hesychio, qui obvia quæque sine delectu „ corradens, spuriasque voces cum veris miscens, Lectori „ sæpe illaditi, vel fultem eum ita dubium reddit, ut de „ lectione ex pluribus eligenda nihil certi interdum sta- „ tuere queat. „ Hactenus.

1. 'Αγελαίας.] V. inf. post 'Αγέμβ@.

2. 'Αγελαῖα, ἰχθύες.] Locus pessime corruptus, mutilus, & tranposius. Scribo: 'Αγελαῖα ἰχθύες. φάλλαι, μαιγίδ, δόντικ· ἢ ἃ μόνοι, ἁθὶ ἢ λίθοι ἀγελαῖοι. Monet, non pisces modo ἀγνιασις, sed & lapides. 'Αγελαῖοι autem λίθοι sunt ἀκμῖοι, ἢ ἀκαλήφοντα. Eustath. ad Iliad. Σ. Ἐκ τῆς ἀγέλης γ' ἢ μόνοι ἀγελαῖοι ὄσις, ἀπὸ ἢ ἀγελαῖοι ἰχθύδων τῶν οἰ- καίων, Ἐπιπλοὺς ἐφη, ἢ λίθοι τοιοῦτοι, οἷς φησι Παυσανίας. ἢ λίθος ὁ ἀγελαῖος. τοῦ σκαίος ἢ ἀκαλήφοντ. p. 1165. Hippocrati ἀγε- λαῖ@· ἀφτ@. est Δύσις ἀέρος, pavis ciborus. HEINS. Bene sibi constat Hesychius, dummodo recte interpunctur. Ed. Hagen. ita: 'Αγελαῖαι. ἰχθύες, τοιοῦτοι μαιγίδ, ἢ ὁμοῦ λίθοι Δύσεως. De unisque enim, ut & de aliis rebus, dicitur. Vid. Suid. & Harpocrat. Malim tamen distinguere cum Phavo- rino: 'Αγελαῖαι ἰχθύες. τοιοῦτοι μαιγίδ ὁμοῦ. ἢ λίθοι Δύσεως. Kusterus ex eodem recipit: 'Αγελαῖαι ἰχθύες. τοιοῦτοι μαιγίδ. Deinde legit: ἢ ὁμοίως, λίθ. &c. Non obsto. Similiter in v. 'Αφρῶν. Rc tamen denuo perpensa, sufficere vide- tur, si punctum ponatur post 'Αγελαῖοι, & post ὁμοῦ. Ita 'Αγελαῖοι primo dicantur pisces, minuti non tantum, sed & muti, & quidem in unum congregati, ἀγελαδὸν βαυκώμενοι, unde nomen ἀγελαῖοι, i. e. gregarii, sive gregales, iis adhæ- ret. Ælian H. Anim VIII. 18. sub init. οἱ ἀγελαῖοι τῶν ἰχθύων. Deinde significatio plane diversa sequitur, lapides viles, rudes, & nullius pretii; quo modo gregalis, & gregarius, pro vulgari apud Latinos. Priscus quoque nihil mutat, ad Matth. XI 1. 48. Conf. Not. in 'Αγελαῖος, & in "Αδηλος: item v. Νησαῖδες ἰχθύες.

3. 'Αγελαῖ@.] Conf. cand. vocem sup. ante v. "Αγαμ.

4. "Αγελοι. ἄδοξοι.] Lege, "Αδοξοι. Vitiose etiam scri- ptum 'Αγεμβὶν, pro 'Αγεμβὶν. SALM. SOPINGIUS. BRUNO. "Αδοξοι recte Ed. Hagen. 'Αγελαῖ@ leg. Jf. Voss. γήλοφοι enim est βαυκῶζον, Vid. inf. Γλαγί, & Γδγί. Malim "Αγελοι, quod infra redditur, ἄδοξοι, σκληροί. Γ enim & Τ facile permittentur. Conf. sup. Not. in 'Αγελαῖ@, & 'Αγέλοις, inf. in v. Ἀποσκηλύσθη.

5. 'Αγελάσκων, ἄπιμον.] An pro ἀγέλαστον? SALM. KUST. Cum Hesychio faciunt Cyrillus & Glossæ MSS. citante Jf. Vosso. Non improbandum videtur 'Αγέλαστον. Suidas enim, & Hesych. infra: 'Αγέλαστ@. ἄπιμ@. Nec placet 'Αγέλαστον, quod aliquando cogitabam, conferens Suid. in 'Αγέλαστ@. Vide tamen v. 'Αδμηταίης.

6. 'Αγελαστής.] An gregalis? id est, vulgaria, non exi- mia aut egregia, parva? GUYET. Vid. sup. in 'Αγελαῖ@, & mox 'Αγελάσαι.

7. 'Αγέλαχ@. πέτρα.] Vid. Zenob. Diogen. [I. 8.] p. 176 & Meurs. Eleusin. [c. 3.] p. 9. 10. SCHR. Addo Procil Chrestomath. p. 342. Suid. in v. Σαλαμῖν@, & Schott. ad Zenob. I. 7.

8. 'Αγελάστως.] Id est, gregales. Ad ἀγέλαι. GUYET. 'Αγελαίως legit Meursius in Creta, III. 11. p. 174. probante Kustero. Apud Cretenses enim, teste Strabone l. X. p. 480. pueri distribuebantur εἰς τὰς ἐπιφανεφόρους 'Αγέλας; quarum præfecti vocabantur 'Αγελάδ, ut ex Heraclide Pontico docet Meurs. l. c. Ab ἀγέλα itaque 'Αγελαῖος dicti pueri in Agelas adjecti: quod ab anno ætatis XVII. fiebat; ut docet Noster infra in contraria voce 'Αναγέλαστ@. 'Αγελαίως legit etiam St. Jo. Stephanius. 'Αγελάστως tamen, quod ferues postulat, non omnino rejecerim. Sic in 'Αναγέλαστ@ utitur voce συναγελαζομένοις, quam vides etiam suo loco. Utrumque commode ab ἀγελάζω, i. e. in Agelam compellere, vel allicere: unde & ἀγελαστικὸς, & συναγελαστικὸς. Conf. 'Αγελάζω, & 'Αγέλαις, & 'Αδμηταίης.

9. 'Αγελαδὸν. &c. ἰδίως ἀγέλαι.] Scribe, εἰν ἰδίοις, σὺν τῆ ἀγέλαι: ut εἰν ἰδίοις fit ἃ χωρὶς, cum non feorsim pascuntur, sed cum grege. HEINS. Non placet. Scribendum forte: ἃ δίκλω ἀγέλαις. pro ἰδίοις ἀγέλαι. Ita certe Phavor. Nisi ἰδίως ἀγέλαι hunc sensum præstare queat, propria de grege dici hanc vocem. Posset itaque ἰδίοις ἐν ἀγέλαι scribi, vel ἰδί ἀγέλαι. Mecum sentire nunc video Cl. Kusterum: „ Lego (inquit) ἴδιος ἰδὶ ἀγέλαις, i. e. propria de gre- „ ge, sc. dicitur. Vel, ἃ δίκλω ἀγέλαις, vel more gregis: „ ut Phavor. „ Ceterum voa 'Αγελαδὸν reperitur II. Maccab. III. 18. notante Pergero. Addo Hom. Il. Π. 160. ubi Schol. κατὰ ἀγέλας. Ita mox in 'Αγελαδὸν, & 'Αγέ- λαμα.

10. 'Αγελεὶν.] Legendum 'Αγελοῖς, propter seqq. Sic etiam Heinf. & Kuff. & jam olim Meurf. in Den. Pyth. c. 9. Eustat. Iliad. Z. 269. 279. & alibi. Auctor brevium Scho- liorum in Il. Δ. 328. 'Αγελεῖν. (vel 'Αγελεῖν.) ἢ 'Αθηνᾶ, ἢ ἄγαμα λεῖαν λαὸν ἢ σκληρὸν. ὁ ἐστ, λαφυραγωγῆν. ἢ ἢ γημοῦσα ἢ λαὸ, τῆ ἢ τοὺς Vid. inf. 'Αγελοῖσιν, & sup. post 'Αχιλλείων.

11. 'Αγέλημα.] Forte 'Αγέλαμα, adverb. GUYET. Vid. 'Αγελαδὸν. An pro 'Αγέλαμα legend. 'Αγέλης. ἄφαν. &c. Vid. Phavor. in 'Αγελαδὸν, & Hes. in eodem.

12. 'Αγελὴ.] Sup. 'Αγέλα. quæ lectio præstat. Conf. Not. in 'Αδελφεὸν.

13. 'Αγέληφι.] Hom. Il. B. 480. Schol. οἱ τῆ ἀγέλης. Suid. tamen: οἱ ἐν ἀγέλαις.

14. 'Αγέμβ, ἄγετε, ἀγαγεῖν, οἱ τὸ, Λίαν δ' οἱ Σαλαμῖν@ ἄγβ διακαίθηται νῆας.] Misere luxatus est hic locus, quem miror neminem restituisse. Tria verba priora peculiarem constituunt glossam, in qua respexit Lexicographus Home- ri Il. A. 333. Χαφῆ ἐλὼν' ἀγέμβ βοηδρόμε &c. Manus prehen- fans adducite Briseida. Schol. ἀγέμβ exponit ἄγετε. Nimi- rum ἀγέμβ proprie est Infinitivus Doricus pro ἄγειν. Infi- nitivi autem non raro pro Imperativis usurpantur, quando subintelligendum verbum aliquod, sive θέλε, aut δύναι, sive καλέσω, χρὴ, aut simile quid. Exempla protulit Cl. L. Bos, Præceptor noster meritissimus, in aureo libello de Ellipf. Gr. & ante eum Æm. Portus in Lex. tum Ionic. tum Doric. ad titulum 'Αναμφιφῶσι. Quibus addo Sophocl. Electr. ν. 9. ubi φάσκειν Schol. exponit, θέλε φάσκειν, ἤγουν φάσκει, λέγει. Et Poëta Il. A. 582. καλεσάτω, supple θεὸν, velis. D. Paullus ad Romans. XII. 15. Mitto plura, ut redeam ad Hesychium, qui in expositione verbi 'Αγέμβ, & sensum loci Homerici, & formam verbi respexit: unde recte Phavor. allato eodem versu, ἀγέμβ, explicat ἄγετε, præeunte Eu- stathio p. 810. Ed. Rom. Sequitur: οἱ τὸ· Λίαν &c. Ex- stat hic Homeri versus Iliad. B. 557. sive Catal. ν. 64. sed non convenit huic loco. Omnino refer ad seq. V. 'Αγέν, quod primo explicat ἀδιαλεῖπτ, ἀγαπητὸν, adducto Iliad. Δ. 215. de quo statim. Tum addit: ἢ ἄχθ. Ubi pro more suo notat, eandem vocem cum acuto in priore syllaba, ἄχθ, poni pro ἄχθ: quod ad l. cit. Il. B. obscivat etiam brevium Scholiorum Auctor, & Noster confirmat supra in v. 'Αγέν, subjiciens præter alias significationes: ἢ ἄγετ. Jam post illud, ἢ ἄχθ, sequatur continuo: οἱ τὸ· Λίαν δ' οἱ Σαλαμ. &c. qui versus, cum Solonis commento, legitur etiam in Ulpian. Enarr. ad Demosth. p. 114. C. Sic omnia liquent. Postquam hæc scripseram, quæ etiam in Periculo Critico olim proposui, confero Editionem Hagenœnsem, quæ (ut in multis accuratior est Aldina) illa, οἱ τὸ· Λίαν &c. ab 'Αγέμβ retracta reponit post ἢ ἄχθ, ut correxerum. Quam lectionem, utpote veriffimam, in textum postliminio recepi. Posterius hoc etiam videtur Cl. Kusterus, non in- specta tamen, ut videtur, Ed. Hagenœnsi. Ita ille: „ Leg. 'Αγέμβ, ἀγαγεῖν. Deinde quæ sequuntur, οἱ τὸ· „ Λίαν &c. punenda sunt post verbum ἄγειν, in articulo, „ cujus caput est 'Αχθ. Interpretatio autem illa, ἄχθ, non „ pertinet ad 'Αχθ, sed 'Αχθ, cum acuto in syllaba priore. „ 'Αχθ enim Hom. dixit pro ἄχθ, in versu illo Il. B. Λίαν „ &c. qui ex articulo 'Αγέμβ huc transferendus est, ut „ jam diximus. „ Ad quæ verba noto, male Kusterum cri- cere priorem expositionem, ἀγεῖν: quod non cogitaverit, Infinitivum positum esse hic pro Imperativo; ut sup. mo- nui.

'Αγὴν. κεπαγὼν, θρεωθέν [2]. ὡς τό·

Τῶν' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι·
καὶ ἦγεν. ὡς τό·
Αἴας δ' ὃν Σαλαμῖν' ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.

'Αγάστᾳ [4]. φιγῶσα. ὡ-ζᾳ' Ἐμπεδοκλεῖ.
'Αγενήτων [3]. δυσγενῶν.
'Αγείαις [4]. τοῖς μὴ γεγαμηκόσι.
"Αγεο [5]. ἠγοῦ. ἄρχε.
'Αγείρομαι [6]. θαυμάζοντες.
'Αγέρκα [7]. ἄπιθ'. ὄγκη.
'Αγίερκτ' [8]. ἄπιμι. ἄμειρ'
'Αγίρθη. συνθεσιάθη.
"Αγερθεν [9]. συνεθεσιάθησαν.
'Αγερθήσ') [10]. συναθεσιάθήσ').
'Αγερμός [11]. ἄθροισις. συναγωγὴ θυσίας.
'Αγεράσαλο [12]. ἠμέλησεν.
'Αγέσθλο. συνθεσίζατο [13].
'Αγέσσατεν [14]. σπάνιοι.

'Αγή-

3. 'Αγὼ, &c. ὡς τὸ. Ὃ δ' ἤμελε. Hæc videntur inferenda post θρασυδὲ: τὸ ὃ ἄχθ. αὖθ' ὃ ἐάσασα, ἐκλιθόσασα, nam ἄχθ' est verbum: τὸ ὃ ἀχθ. μεθῆκε. VERWEY. Scholiastes ad *Il.* I. c. explicat, καθάσασα, συνθεσάσασα. Quum vero Hesychius passim varias vocum significationes referat, nulla accentuum aut spirituum ratione habita, tantum post θρασυδὲ infererem, καθάσασα, quod forte excidit propter similitudinem præcedentis vocis καθαχθὲ, maxime si per compendium scriptum fuerit. Vel transpositis tantum vocabulis lege: 'Αχθ. θρασυδὲ. καθάσασα. Phavorin. 'Αχθ. "Ομηρ. Πάλαι ἄχθ' ὄξιες ἄξιες. ἀπὸ τοῦ ἄγω, οἷς τὸ ἰμπαλιν ἐκλάθεσθαι. Ποιεῖται ὃ λέξι τὸ ἄχθ. ἐς ἴσο ὕστερ τραφεὶς, τραφεὶ-, τερῶν, ὁ ἴσο ἐτερῶν. ἄτυ ἐς ἄγειν, ἀχθεσ-, ἄχθ. Mallem Bœotice pro ἄγεσθαι. Verum mox subjicit: 'Αγὼ, ἔζωσα, τὸ καὶ ἀχθ' &c. describens Hesychium. Vide & in 'Αγέρθ, & 'Αχθ: collatis iis, quæ ad seq. ἐχθ' ἠγὼ paullo ante notavimus.

2. 'Αχθόσθε. Sic elementa ab Empedocle vocantur, quasi ingenerata. MAUSSAC.

3. 'Αχθόσθεν.] Imo potius, 'Αχθοῖ, ab ἄχθος. Vid. Suid. v. 'Αχθοῖ, & v. 'Αχθος. KUST. Fallitur Vir Doctus. Reipsa enim Hesychius ad Sophocl. *Trachin.* ϒ. 61. ubi Scholia antiqua: κατὰ ἀχθόσθεν.] δυσχέρειαν. Suid. 'Αχθοῖ. ἢ δυσχέρειαι. Conf. Schol. Soph. in *Philoct.* ϒ. 538. & H. Steph. *Thes.* T. I. p. 838. *fin.* ubi eundem Sophoclis locum adduci video, ceu fontem glossæ Hesychianæ. Addit Steph. τὸ α in hac significatione non declarare privationem, sed πολὺ, ut ἀχθεσθὲ sit q. πολυχρόνιοθ'. Recte. Ita sæpius apud Tragicum. Vid. inf. v. 'Αμάτερ, & sup. v. 'Α — τὸ πολὺ, &c.

4. 'Αγείαις.] Phavor. ἀγελαίας, additionem illi serie alphabetica. H. STEPH. *Ind.*

5, 'Αγεο.] Potius 'Αγεο, cum spiritu aspero, quod Doricum est pro ἧγεο, contr. ἠγοῦ. KUST. Et sic H. Steph. *Ind.* Vid. inf. v. 'Αγέτερ.

6. 'Αγείρομαι.] Pro ἀγαίρομαι, GUYET. Refer ad 'Αγαμαι. Supra: 'Αγάσθαι. Θαυμάσασθαι. KUST.

7. 'Αγέρκα.] Pro ἀχερὶς. Vid. inf. v. 'Αχερὶς, & 'Αχερίδα. KUST.

8. 'Αγέρκτ'.] *Il.* A. 119. Schol. ἀπὸ τοῦ γυμὸν, ἀπὸ τοῦ ἄγω. Euripid. *Bacch.* ϒ. 1375. ἀγέρθη. Vid. sup. 'Αγίλασεν.

9. 'Αγερθεν.] Ionice pro ἠγέρθεσαν. *Il.* Τ. 287. Vid. v. 'Αγείρθ

10 'Αγερθήσ'). συν.] Hæc glossa excidit ex Hagen. Ed. ob similitudinem, credo, superioris glossæ. Agnoscunt utramque Ven. & Flor.

11. 'Αγέρμος.] Vid. Casaub. ad Athen. p. 626. SCHR. Ita diechitur, cum Græci conveniebant profecturi Troiam. Aristoteles *de Polit.* c. 8. Μαθὼν ὃ σφενδονήσας τὸ τοῦ ἀγέρμου. SOPING. Ælian. *V. H.* IV. 20. πρεσβεύσαι ἄγερμον Μυτιλήνῃ ὃ Ὀδυσσεύς. quem locum ad marg. lib. sui notaverat etiam *Arcerius*. Vid. Etym. M. & Cl. Hemsterh. ad Pollux. IX. 142. ubi plura. Hinc ἀγερμοσύνη, sive ut alii, ἀγερμωσύνη, in Oppiani IV. *Cyneg.* ϒ. 249. monente Cl. *Abresch*: qua voce augeantur Lexica.

12. 'Αγερσάσθ.] Ad 'Αγίρομαι. G. Cyrill. 'Αγερώμην. ἠμέλησα. IS. VOSS. Mox: 'Αγερσάσθαι. ἠθέτησαν. pro quo & 'Αχρεῖσαν. Inf. 'Αχρεῖον. ἠθέλησαν. Vide loca.

13. 'Αγέσθη. συν.] Ex Schol. *Il.* B. 94.

14. 'Αγέσσατεν.] 'Αγέσσαν leg. IS. VOSS. Vide vocem seq. KUST.

15. Ἐαχάλθ'.] Suid. & Phavor. ἰρχάλθ'. Sic *Bruna*. Sed Hesychii lectionem præfero, quam & Cl. *Kusterus* amplectitur.

16. 'Αγερμάλ(.) 'Αγαίρομαι legit *Is. Vossius*. Tum subjicit: „ „ 'Αγερμοσύνη. ἐφορᾷ, Gloss. MS. 'Αγεσμοσύνη Cyrill. a γέσμος.

'Αγέσσαθ'. ὁ σπανίως διχόμεν' [15]. ἢ ὑπερφαν'.
'Αγερμάλ [16]. ἐφορᾷ. ἀσπαζόν ἠγεῖ).
'Αγερράχεθ' [17]. φαφυλή.
'Αγερώσαλο [18]. ἠθέτησε. διεφθείσαλο.
'Αγερώσ' [19]. ἀχρυσίᾳ. ἀθλίᾳ.
'Αγερσικόλις [20]. Κεφαλ' ὁ Δεφαίτησιν [21] Ὅτι Λάμπων' [22]. τ' αὐτὸν ἀγόρτιον ἢ κωδηλιχὴν ἄπεν, οἱονεὶ Ῥύτιον ἢ μάντιν. Κύδηλιν γὰρ ἔλεγον τ' πίλεκιν [23]. Ὅθεν ἢ Λύσιππ' ὁ Βάκχας [24], τ' αὐτὸν ἀγόρτιον κωμῳδεῖ.
'Αγέρωχα [25]. οἱ ἄγαν ἐνδοξα ἢ ἔντιμοι. ἢ ὑπερήφανοι. ἢ ἀπαίδευτοι. τινὲς δὲ φασὶ τὸς Ῥοδίους εἰρηκέναι ἀγερόχους, ὅτι, πασῶν ὄντες, ἔζωθεν ἐπ. τ' ἤπειρ' ἀγέσσης ὀχλῶ διενόηθ', τυτὲ τοφλῶ ἐπείσακλοι.
'Αγλέρωχος. γαῦρος. πάνυ τιμημέν'. ἢ ὑπερήφανος.
"Αγθυσι. ἄπιεσι.

'Αγι-

„ *sine honore* aliquem *adspicere* & *excipere*. „ Hactenus Sed non video, quomodo postrema concilientur cum Hesychio, qui tum rectius negativam particulam addidisset fuæ explicationi. *Pergerus* pro ἐφορᾷ vult ἐφορᾷ. Vid. sup. 'Αγαίρομαι, & 'Αγοσύνη, post 'Αγεο Phavor. hoc loco: 'Αγερμοσύνη ἐφορᾷ. quæ forte vera est lectio, ex Etymol. descripta: aut 'Αγεσφόρῃ, quod *H. Steph.* præfert in *Indice*. Alterutrum *Kusterus* eligendum censet.

17. 'Αγερράχεθ'.] Supra: 'Αγλίρακεμαι. σαφηλίζ. Et: 'Αγλοφορᾷ. σαφηλί. SOPINGIUS. GUYET. Infra: 'Αγερράφεθ'. σαφηλί.

18. 'Αγερώσαλο.] Sup. 'Αγερώσαν. ἠμέλησαν. Mox: 'Αγερώσῃ. ἀθλίᾳ. 'Αγερώσαν scribit *Is. Voss.* & mox 'Αγερώσῃ, per duplex ρ. Inf. 'Αγρώσαν.

19. 'Αγερώσ'. ἀγρωσύνῃ.] Suid. 'Αθροίσῃ. ἀγρωσύνῃ. Utramque corruptum esse ex 'Εγερώσῃ, quod Poëtis idem est ac ἀγρωσύνῃ, & cum 'Αγρώσῃ hic confunditur ab Hesychio, censet peritissimus Kusterus in *Not. MSS.* & *Diatr. Anti. Gronov.* p. 41. Infra: 'Εγρώσαν. ἐγερσιμάχας, ἀγρωσύνῃ. Quod ad posterius ἀθλίᾳ, vid. in præc. voc. & sup. in 'Αγερώσαν.

20. 'Αγερσικόλις.] 'Αγερσικόλλις. HEINS. Vid. Etymol. in 'Αγερσικόλλις, pro quo Varin. 'Αγερσικόλλαν, quamquam idem 'Αγερσικόλλις suo loco. Conf. Suid. in Κυδηλίᾳ

21. Κεφαλ' ἀνδρωπίσησιν.] Leg. ὁ Δεφαίτησιν. *SCAL.* VALES. HEINS. FLOR. BRUNO. PRICÆUS. [In *Not. Strbro.* Δεφαίσιος tamen in *Indice* suo.] Fuit enim Crstini δῆμος nomine Δεφαί), id est, *fugitivi*. PALMER. ὁ Δεφαίτησιν, sine jota subscripto citat Zenobius. VERW. Scribo ὁ Δεφαίτας, vel ὁ Δεφαίτεως. Priorem lectionem agnoscit Etymol. v. 'Αγερσικόλ. posteriorem Suidas v. Κυδηλίᾳ. *Menagius* hic adnotaverat: ὡ. ὁ Δεφαίτεσιν. KUST. ὁ Δεφαίτησιν Phavor. Item Etymol. v. 'Αγερσικόλ', ubi Vid. Sylb. Sed Δεφαίτεσιν, vel Δεφαίτεσι, præter Suid. non uno loco, Harpocrat. in Ἰσοκ. ἐδίκ, & Ælian. *Hist. Anim.* XII. 10.

22. Ἐπὶ Λάμπωνθ' ϒ αὐτὸν.] Scr. ἐπὶ Λάμπωνθ'. ϒ αὐτὸν ὃ ἀγόρτιο &c. HEINS. Suidas in Κυδηλίᾳ habet: Κρατ. Δεφαίτεσιν ἐπὶ Λάμπωνθ' οὕτω τ' ἀγόρτιο ἢ κυδ. Recitus tamen apud Hes. post Λάμπωνθ' distinguitur, ut in textu exhibui. Conf. Varin. De *Lampone* vste vid. Plutarch. *Pericl.* p. 154. Schol. Aristoph. ad *Aves*, ϒ. 521. & ad *Nubes* ϒ. 331. Conf. in v. Θεσμοφόρια. Lamponi id nomnis inditum videtur λὰπὸ ὃ ἀγόρτιο τῇ Κυδηλῇ, quæ & Κυδωλὶς Hipponacti dicta fuit. Vid. inf. in Κυδώνια, & Tzetz. ad Lycophr. ϒ. 1170.

23. Πίλεκιν.] Cybele est mater Deorum. quid igitur τ πίλεκιν? an quod boves mactet fecuri? idem Ῥύτιο ἢ μάντιν. SOPING. Scribe, τ πίλεκιν τ μανδύαν: quod & addit Etymolog. HEINS. Suidas, & ex eo Phavor. Κυδηλίᾳ. πιλεκίσιν. Κυδάλης γὰρ ὁ πίλεκις, ἢ 'Αγερσικόλλις, ὁ Ῥύτης. Priora tantum habet Photius in Lex. MS. addens: Κύδηλις, μαχαίρα, ὑ τὰς βῦς τροχαλοσκοπῶν. Vid. inf. in Κύδηλις. Ceterum 'Αγερσικόλλις, & πύδηλις, pro — βῦλις, & — βῦλις, scribendum monent etiam *Scholæ Aristophanis*, & falli addunt *Scapegium*, qui de matre Deorum hic sermonem esse putabat.

24. Ἐν Βάκχαις.] Hujus dramatis Lysippi, ejusdem *Thyrsigeni*, memnit Suidas in Λύσιππ', Athenæum laudans; & Pollux L. VII. 77. 89. & X. 50. 164. Conf. Steph. Byzant. in Θωμαΐα, ibique Berkel. & Athen. l. III. p. 124. D. & l. VIII. p. 344. E.

25. 'Αγέρωχα.] Ἀγίρω, τιμὰ, δόξα, γέρω-, γιγέρω-, γηράσκω-, & pleonasm. ἔ α, ἀγέρωχ'. GUYET. Ex *Il.* K. 430. ubi Schol. 'Αγέρωχοι] αὐθάδεις, θρασεῖς. Ἔστι δ, ὅτι ἀλλοῖ ἡ λέξις ἐ τὸς ἄγαν ἀνδρείως ἢ εὐτόμως. ἐπεὶ τὸ ἄγαν αὐτὸς ἐπ' ἐ γαρις ἐχόντ'. Ed. Flor. 'Αγέρωχοι. Conf. inf. Ἀτωσέρωχα (post v. Ἀτωσὸν) & Ὀχὶ & Etym. M. in 'Αγέρωχοι.

5. 'Αγε-

'Αγελαίας [1]. κτλ. ωιδή.
'Αγελαΐος. δημόδης.
'Αγεμί. ἀσθενεῖ.
'Αγενῆς. ἀδόξους.
'Αγεσίλα☉ [2]. ὁ Πλήκτα.
"Αγε. ἄγε, φέρε.
"Αγεζ. ἀγαγών.
'Αγεσώμων [3]. ὠδὲς λεπτή.
'Αγεσίφρων [4]. τὰς ὀφρῦς ἐπαίρων.
'Αγεστρατίδ [5]. κέλλωτρα, ἤγουν κοσμητήρια.
"Αγηζ. φέρεζ.
'Αγητρία [6], μαῖα. Ταραντῖνοι.
'Αγητί [7]. θαυμαστοί, ἔνδοξοι, λαμπροί.
'Αγίαι [8]. ἁγησμάτων. ἱερῶν. μιασμάτων.
"Αγη [9]. θάμ☉, ἔκπληξις. μίασμα. ἔστι δὲ ὁ ἀντὶ τῆ καταγλῶσαι, ὡς τό·

Πᾶν δέ οἱ ὃν χείρεσσιν ἄγη ξίφ☉.

ωξὺ δὲ τοῖς Τραγικοῖς, τιμή, σεβασμός.
'Αγηλάζω [10]. σύζευ.
'Αγήλαι [11]. τεμένεσι, ἀναθήμασι, κοσμήσεσι. ἢ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν.

'Αγη-

'Αγηλατῶν [12]. διώκων, ὡς ἄγ☉ ἐξελαύνων, φυγαδεύων. παρὰ δὲ, ῥαπίζων.
'Αγηλείων [13]. λαφυραγωγῶ.
'Αγηλόμβυαι [14]. χαίρουσαι.
'Αγήλω [15]. κοσμῶσα.
"Αγημα [16]. τὸ παρὰ τῶ βασιλέως πέμμα, ἐπιφάνιον ἢ ὕπαιθρον ἢ πεζῶν. οἱ δὲ, τῶ λόχου τῶ Μακεδονικῶν συντάξεως.
'Αγλωσσία. ἀνοφρία. ἢ Ἡτορία. ☉ δηλ τῶ ἄνδρα. καταζητικῶς δὲ ἡ δηλ τῶ ἀλόγων ζώων [17] πάντ☉. ἢ ἰσχύς. ὡς τό·

'Αγλωσσίη δέ μιν ἔπεφ.

ὁ τίγρι [18].
'Αγλωσσία. ἀνοφρία.
'Αγλωσσίγων. ἀνοφρίας.
'Αγλωσσ☉. Πυθαγόρα☉ [19].
'Αγλώσσ. ὑπερηφαν☉. αὐθάδης. ἀνηγι☉. ἢ ὄνομα κύνεον.
'Αγήεσσιν. ἀγήεσσι. μὴ γηράσκουσι. ἀδιάφθορ☉. οἱονεὶ ἄφθαρτον, ἀπαλώτατον [20].
'Αγήρως. ἀπαλαι☉.

'Αγή-

1. 'Αγελαίου.] V. sup. suo loco. Phavor. hanc & ceteras explicationes conjunxit.

2. 'Αγεσίλα☉.] Callimach. in *Lov. Pallad.* p. 77. [γ. 130.] — — μεγάλην γέν☉ 'Αγεσίλα. Intelligit *Ditem*. Sic Nicander apud Athen. l. XV. [p. 684.] Σαμίων, ὁ χρόνου πίφαυ☉ 'Αγεσίλαου. SOPINGIUS. Plenius Phavorin. 'Αγεσίλα☉. ὁ Πλάτων. ἐκάστοτε δ' ἀπὸ τ ἄγειν τὰς λαὸς ἄρχειν ἢ ἐπὶ τ Σκύθων. Hefychium conjunxit, ut folet, cum Etymol. ubi exftat etiam Callimachi loc. cft. ad quem vid. Interpp. Lactantius *de falfa Relig.* L. I. c. XI. Plutarch, nil eqnomen Agefilao fuit, &c. Athen. III 21. p 99. Καὶ Ἀγησίλ☉ τ ἄθλου 'Αγεσίλαος (ἀπὸ.) Vide ibi If. Cafaub. p. 196. Infra 'Αγεσιλά☉ dicitur.

3. 'Αγεσώμων.] Id eft, ἄδων. G. 'Αγέσωμον leg. IS. VOSS. Etymol. 'Αγεσώμ, ἀγρωπὸς. Vox prima videtur corrupte fcripta pro 'Αγεσίωμον. KUST.

4. 'Αγεσίφρων.] L. 'Αγεσίφρων. IS. VOSS.

5. 'Αγεστρατίδ.] Lege, 'Αγέσωμον. Hinc Ion: καλοὶ δὲ ἀγέσωμοι. Vide in voce Σαφὲς. SALM. Ita ἕ πᾶν verba edenda curavi, cum in Ed Hack. legeretur: *Hinc Ionice. καλοὶ, οἱ &c.* Ad vocem 'Αγεστρατίδ notaverat *Il. Voffius*: „ 'Αγέστρατος. Vid. Lxer in *Pitaca*. Vide quoque notata „ ad 'Αστρῆ. Cyrillo 'Αγέσιρλ☉, ἀκάθαρ☉. „ Alio loco V. Cl. fcripferat: „ 'Αγέστρατος, nam ερώτ☉, *ftercus*, Latine *ftrumus*, & Teutonice *ftront*: idem quod εἴργασ☉. „ Quadfi vulgata recta fit lectio, poteft formari a ἔστρ. „ Vid. Στάβλος, & Στρῶμα. „ Hactenus V. Cl. modo laudatus. Ill. *Stephen.* ad Callimach. p. 455. legit: "Αγη, vel 'Αγη πάρα. Idque rejiciendum non videtur. Infra enim Σάρ Byzantiis ait notare Κάλαυτρον. Κάλαυτρον autem explicat κοσμητήριον. Praeterea 'Αγης paullo fuperius pro ἄγη, φύη (Poëtice) ufurpari indicavit. Quod hoc forte exemplo probat. Senfus itaque eft: *Adfer fcopas*, quod ex Ionis *Argicis* citatur in Σάρις: ubi alia plura leges. Pro καλαυτρον in Ven. Flor. & Hag eft κάλωτρον, per unum A, ut & inf. in Σάπα. Utroque modo occurrit fuo loco.

6. 'Αγητρία.] Pro 'Αναγητρία. SOPING. Inf. poft 'Αναγητρία☉ differe: 'Αναγήσαι, ἢ παῖς ευλάβειας ἕνεκα γον, ὅθεν Ταραντῖνοι ἔτος λέγουβιν, ὧν 'Αθηναῖ Μαῖον καλοῦσιν. Et: 'Αναγητρία. μαῖα, (l. μαῖα.) Ταραντῖνοι. ubi vide *Not.* Im & hic pro Ταραντῖνοι rectius fcribitur. Quum vero 'Αναγήσαι prorfus ab ordine literarum difcedat, forte apocope hic admittenda, ut fepe apud Hefychium. Ita fup. 'Αγαπλέ, pro quo inf. 'Αναγαπλέ. Sed ἄγω etiam idem valet poteft quod ἀνάγω. Vid. inf. 'Ανάγων. His olim fcriptis fubjungo nunc *Mauffaci* verba, ad oram libri fcripta: „ 'Αγητρία, „ *adjeftrix*, *adftrix*. Vid. inf. 'Αναγήσαι, & 'Ανάγητρα, „ ubi reponendum ex h. l. 'Αναγήσαι, & μαῖα, fioc du- „ bio. „

7. 'Αγηδί.] Pro ἀγηδί. COCCEJ. Infra rectius 'Αγηδί, per o: ab ἄγη. RUST.

8. 'Αγίαι.] Vid 'Αγ☉, & mox 'Αγη.

9. 'Αγη.] Priori fignificatu occurrit *Il.* Φ 221. ἄγη μ' ἴχει. Schol. ἐκπλήξις, θαῦμα. Vid. inf. 'Αγη, ante 'Αγηδί. Quando addit, μίασμα, refpicit τὸ ἀγ☉. quod Suid. μιάσματα explicat. Conf. in 'Εκαγέζων. Et forte hic μιάσματα in ἁγνίσμ venit *Il.* Π. 809. quem locum, Cereja etiam animadvertum, citat. Peffime legebatur in Ed. Schrev. ὡς τ ἄγ ὃν ἀρχόμενον ἄγη ἔχρ☉. In ceteris: ὡς τό, τοῦ δ' ἄγ☉ &c.

10. 'Αγελάζων.] Ad ἄγω. Id eft, ὡς ἀγέλαι ἄγων. ut infra ('ἀγέλαι) exponitur. GUYET. Vid. Etymol. M. & inf. 'Αγελάζ, quod inter alia reddit per διηγεμάζ.

11. 'Αγήλαι.] Ab ἀγάλλω, COCCEJ. 'Αγήλαι pro ἀβλαβῆ, apud Euripid. *Medea.* [γ. 1027.] Vide ejus Schol. IS. VOSS. 'Αγήλαι pro κοσμήσει Eurip. *Med.* p. 473. ἀνάγηλαι. STEPH. CLERIC. Vid. Suid. hac ipfa voce; item v. 'Αγαλλει. KUST. Conf. Thom. Mag. in 'Αγάλλω, & Etymol. in 'Αγήλαι, ubi legitur, ὡς ἄγαιτο ἀγαγεῖν. Cetera vid. ad v. 'Αγελάεις.

12. 'Αγηλατῶν.] Ab ἀνάγων & ἀνηλάσιον format Euftath. *Il.* Δ. p. 332. [1437. *Ed. Rom.*] Vid. Etymol. in 'Αγελάτης. IS. VOSS. Gloffæ Herodot. 'Αγηλάσιον, διώκων, φυγαδεύων, ἐπιδιώκων, ὑποζύγιον. Conf. Schol. Soph. ad *Oed. Tyr.* γ. 410. Port. *Lex Ionic.* & *Not.* ad Suid. qui convenit cum Herodot. Gloff. At Etym. M. in 'Αγηλατῶν, poft ἐπιδιώκων addit: οἱ δὲ, ἀπαιτοῦντα. An ὑποζύγια, vel ex Hefych. βασιλικοὶ

13. 'Αγηλείων.] L. 'Αγηλεῖν, de quo fupra. SOPING. Male pro 'Αγηλάσιος, vel 'Αγηλοῦς. KUST.

14. 'Αγηλόμβυαι.] Forte 'Αγηλάμβυαι legend. ab ἀγάλλομαι. G. Poëticum fortaffis eft pro ἀγαλλόμενοι. At ἀγήλαι, ἀγήλατο & ἀγῆλαι, fumt aor. 1. a them. ἀγάλλω. H. STEPH. *Ind.*

15. 'Αγήλω.] 'Αγηλῶ. Etymol. in 'Αγῆλαι, p. 9. VERW. Sic & *H. Steph.* ad oram lib. fui.

16. "Αγημα.] Eft λέξις Μακεδονική. Pro ἕ λεῖπον, lege τὸ λεῖπον. G. Sic Suid. & Etymol. & *Gefnerus*, notante *Henrico*, τὸ λεῖπον ex Suida etiam legit *Kuſter*. Curtius L. IV. c. 13. *In dextro cornu locati funt equites, quos AGEMA appellant.* Ubi vid. Interpp. & Freinshem. in *Indice*; item Leopard. *Emend.* l. 23.

17. 'Επὶ τ ἀλόγων ζώων.] Uti ἵππος ἀγάμενος in Pind. *Olymp. Od.* IX. 36. de pifcibus Oppian. *Il. Hal.* 322. De *inanimatis* iterum Pindar. *Pyth. Od.* III. 97. μυθοὶ ἀγάμενοι, idemque alibi, κλῦθ☉. ποίημ, ὕμνοι ἀγάμενοι. ABRESCH.

18. Ἐν τίγρι.] Nefcio quid hoc fibi velit. Non legitur enim apud Hom. *Il.* M. 46. unde locus hic fumtus eft. KUST. Scribend. ὁ τοῖχ q. d. allatum hemifticbium exftat in illa rhapfodia, quæ de muro Græcorum agit. PERGER. Putabam aliquando hoc hemifticbium pertinere ad v. feq. 'Αγνωσίη, ἀνοήτια, ὡς τό· — — 'Αγλωσσίη γ μιν ἔπεφν. Schol. *i. e. ἀνοήτια.* Porro illud ἐν τίγρι (fic Ven. conjungit) forte retrahendum ad feq. 'Αγλωσσίγων, ut legatur: 'Αγλωσσίγων εἶπεν, ex *Il.* I. 696 quem verfum eftat Etym. M. in 'Αγλωσσίαν. Certe ἐν τίγρι non legitur apud Phavorin. Ingenioſe *Perger.* cogitavit de antiqua ἐπιγραφῆ libri M. *Iliadis*: Τοξοφορικὸν enim liber ille appellatus. Sed nihil adfirmo.

19. Πυθαγόρα☉.] Forte legendum: ὡς Πυθαγόρε☉. nimirum quod ad accentum effertur [l. confertur] 'Αγλώσσ☉. SOPING. 'Αγνώσων, ἄνομα τόπου. Suid. IS. VOSS. *Pythagoreus*, qui echemythiæ, Pythagoriro filentio, operatur, dicitur *Agenoreus*, magis perfpicue vero *Agenorius*, ab (auctore Dea) *Agenoria*, ut Phil. Cimetarius vocat *Medit. Hyl. Cent.* II. 20. & III. 45. Vel ut alii κατὰ μεταθεσιν *Angenoria*, cujus fimulacrum ore obligato atque ſigmato in ara volumine propterea collocabatur, quod qui fuos dolores anxietatefque diffimulant, perveniant patientiæ heroicio ad maximam voluptatem. Macrob. *Saturnal.* I. 20. PERG. Placet *Sopingii* conjectura: quia fapius ita folet Noſter. Vid. inf. *Not.* in Δελέασε, & omnino in v. Θεσπρωτός.

20. 'Απαλώτ☉.] An 'Απαλωτ☉? G. Ita *Helyſ. Koll.* & Phavor. Mox: 'Αγήρως. ἀπαλαι☉. Pindar. Pyth. *Od.* II. 96. κῦδ☉ ἀγήρων.

1. 'Αγή-

'Αγάμα. ἀγάλεσθον, μὴ γαμᾶν [1].
'Αγαπανδρ[2]. ὁ ἀίδης.
'Αγάρας [3]. ἄργυρος.
'Αγή [4]. ἀπαγή, ἕλκη.
'Αγήτης. ὁ ἱερομνήμων [5].
'Αγιατήριον [6]. ἑορτή.
'Αγητής. ὁ ἱερομνήμων. ἄπομ[7]. ὁ δὲ τοῖς Καρνείοις, ὁ ἱερομνήμων ἢ [8] Θεῶ. καὶ ἡ ἑορτή, Ἀγητηρία.
"Αγη 9. Θάμβος, ὡς,

— — ἄγη μ' ἔχει εἰσορῶντα.

'Αγητοί [10]. Θαυμασταί.
'Αγήτορα. ὄνομα κύριον.
'Αγήτως [11]. ὁ τῆ 'Αφροδίτης Θυηλῶν ἡγεμών. ἱερεὺς τῆ Κύπρου.
"Αγια. τίμια.
'Αγιάδαι [12]. τινὲς τῶν Λακεδαιμονίων. καὶ οἱ βασιλεῖς [13] δὲ ὅτι καλοῦ), ὡσὶ "Αγιδος.

'Αγιά-

1. 'Ανέγνω &c.] Scr. ἀγίσσω, (ut paullo ante) μὴ γαμῶν. Et ita *D. Heinf.* Conf. Suid.
2. 'Αγιανδρ.] Sup. 'Αγιαδος. G. Vid. ibi *Not.*
3. 'Αγίτωρ.] 'Αγήτωρ legendum videtur. SCHR. Fortasse 'Αγήτωρ, Dorice, pro ἡγήτωρ. H. STEPH. *Ind.* Conf. inf. v. 'Αλήτωρ, & 'Αλητήρ. KUST. Malim 'Αγήτωρ, cum *Stephanio*, & Cl. J. Grammio *specim. supplem. Lexicor.* cum *Stephanio*, & Cl. J. Grammio *specim. supplem. Lexicor. ex Xenoph.* subjecto *Hist. Dior. ex Xenoph.* p. 112. Dores enim & Æoles pro ἡγέομαι sæpe ἀγέομαι, cum spiritu leni. Hesych. supra: 'Αγεῖ. ἄρχει. Terpander *Hym. in Jov.* apud Clem. Alexandr. *Strom.* L. VI. p. 279. *Ed. Comm.* Ζεῦ πάτων ἄρχα, πάντων ἀγήτωρ. Quod etiam adduxit laudatus *Grammius.* Utinam telam, quam feliciter exorsus est Vir illustris, aliquando pertextam cerneremus!
4. 'Αγῆ. ἀπάγη, ἕλκη.] Leg. ἀπάγη, ἕλκη. *Il.* Ζ. 455.

— — — — ἔτι νύ τις
Δαναΐδων ἀγῆ, ἐλάτερε ὄμμα πάπηνε. COCCEJ.

5. 'Αγήτωρ. ὁ ἱερομνήμων.] Mox rectius, 'Αγητής: & leg. ἱερομνήμων. Vid. mox 'Αγήτωρ. COCCEJ. 'Αγήτης habent Ald. & Hagen. H. Steph. in *Ind.* scribit iterum 'Αγ, cum spir. aspero.
6. 'Αγαθήμων.] An ab ἄγαθος, vel ab ἄγων? Placet ab ἄγων. Sup. 'Αγων μουσικὸς. 'Αγων, τιμᾶν ἐν πόλει. GUYET. ἄγων. Sup. 'Αγων μουσικὸς. 'Αγων, τιμᾶν ἐν πόλει. GUYET. Non placet, *Guyetus.* Jupiter Laconibus 'Αγήτωρ dictus, Nicolao Damasceno auctore apud Stobæum *Serm.* XLII. (quem locum *Sopingius* etiam notaverat) p. 294. sive p. 566. *Ed. Crug.* & apud Xenoph. *Lacedæm. Republ.* p. 688. Eodemque nomine Mercurius Megalopolitanis cultus, teste Pausan. l. VIII. p. 665. Ab alterutro festus dies nomen habere potuit. Φαῦλος ἀγήτωρ μείων est in Eurip. *Med.* ν. 416. Conf. mox in 'Αγητὴς, & 'Αγήτωρ, & sup. in 'Αγήτωρ. Vid. & v. 'Αχείτωρ.
7. 'Αγητὴς, ἄτιμος.] An Ἄτιμος? GUYET. Retine ἄτιμος. 'Αγητὴς enim est *homo sacer* vel *piacularis*, *vilis*, ab ἄγος, μίασμα. PERGER.
8 Τῆς Θεῶ.] L. ἢ Θεῶ. Nam Apollini erant Carnea. MEURS. *Gr. Ferr.* p. 180 in *Καρνεῖα.*
9. "Αγη.] Ad ἄζομαι. GUYET. Vid. supra. Hemistichium exstat *Il.* Φ. 221. ubi tamen legitur: — — ἄγη μ' ἔχει, ὄρσασε λαὸν.
10. 'Αγοῦς.] Vid. sup. v. 'Αγοῦς.
11. 'Αγήτωρ.] Vid. Meurs. *Græc. fer.* p. 54. SCHR. Vid. sup. 'Αγήτωρ, & 'Αγητὴς. Conf. in 'Αγήθοινος.
12. 'Αγιάδης. τὸν &c.) An pro Καισάδης? Erat enim hoc nomen loci (i. e. carceris, vel barathri) apud Lacedæmonios. Vid. Meurf. *Misc. Lacon.* III. 7. Etymologus tamen agnoscit quoque 'Αγιάδαι. KUST.
13. Καὶ οἱ βασιλεῖς.] Plutarch. *Lysand.* p. 447. C. Σβασιλέων δὲ ἄνδρ οἱκιον μόνοι, Εὐρυσθένης τε 'Αγιάδης. Dicuntur etiam 'Αγείδαι. Vid. Meurf. *Regn. Lacon.* c. IX. p. 45. & Kühn. ad Pausan. l. IV. p. 419.
14. 'Αγιάζεται.] *Exod.* XIII. 2. XX. 8. BERNARD. Vid. Sophocl. *OEdip. Col.* ν. 1491. & Schol. Conf. mox 'Αγιάζει.
15. Καθαίρει.] Pro καθαρμὸς ποιεῖ. SALM.
16. Τὰ ἱερεῖα ἐθύων.] Καθαγίζειν, Aristoph. *Lysistr.* FLORENS. Vid. Florentii *Not.* ad ν. 238.
17. 'Αγιάσαι, καρ.] Joël. I. 14. ἁγιάσατε νηστείαν. Vid. Druf. *Animadv.* L. I. c. 19. [immo c. 14.] SOPINGIUS. COCCEJ.
18. "Αγεται.] L. ἄγεται. COCC. Phavorinus illud ἄγεται, vel ἄγομαι, prorsus omisit: unde suspiceabar illum vocem (quam & modo habuimus) ex continua earundem literarum repetitione irrepsisse. *M. Meibomius* ad oram Cod. sui, ἄγεται explicat *pedicatur.* quod minime putem. Voluit

'Αγιάζειν [14]. ἅγια ποιεῖν, καὶ καθαίρειν [15] τοῖς πλησίον. πηνὶς δὲ τὸ τὰ ἱερεῖα ἐοθίειν [16].
'Αγιάσαλε. κηρύξαι [17].
'Αγιάζω. ἅγια ποιῶ, καὶ καθαίρω ἄγεια [18].
'Αγιάσθη. ἐμφυλάξθη [19].
'Αγιασμὸς. ἁγιστία. καθάρθυσις [20].
"Αγια. οἱ καθαροί, ἢ σεβάσμια.
"Αγιον. ἢ ἄγγε τὸ σπέρμα [21].
"Αγιος. θύσιος.
'Αγίαζε. σίζει.
'Αγιαλὸς. "Αγαλος [22] καλεῖται ὑφ' Λάκωσιν, ὁ 'Αμυκλαῖος υἱός.
'Αγίοχα [23]. ἐμέλησε.
'Αγιοχόπων [24]. κομπαίπτων, ὑπερήφανος.
'Αγιτιν [25]. σέβειν, ἀγαθύειν.
'Αγιτθὴ. σέβη.
'Αγιτθων. θύσιος.
'Αγιχῶ [26]. ἴσχω ἀγίων [27]. ἢ σίφος. ἢ σύστημα.
'Αγισὴς [28]. ὑδερικὸς.
'Αγίσης [29]. ἀγήλας, ἢ ἀγήλαος.

'Αγή-

Hesychius, τὸ ἁγνίζειν notare *sanctum facere*; & *purgare sacra*: quod est ἢ τινὰ ἱερῶν. Præfero enim *Cocceji* emendationem: quam etiam *D. Heinsio* in mentem veniſſe video.
19. 'Αγιάσθη.] *Prov.* XX. 25. BERNARD. *Num.* VI. 11. Καὶ ἁγιάσει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τὴ ἡμέρᾳ, ἢ ἁγνίσθη Κυρίῳ. Sic Editt. vulgatæ. At quidam MSS. habent: Καὶ ἁγιάσει τὴν κεφ. ἀ. ἐ. ὃν ν. ἡμ. ἢ ἀφυλάξῃ τῷ Κυρίῳ. Videtur Hesych. in ejusmodi Codicem incidisse, & inde Notam hanc consarcinasse: sed exiguo judicio, ut res ipsa docet. KUST.
20. Καθάρθυσις.] Malim κάθαρσις. Nisi pertineat ad præced. 'Αγιασμὸς, ut legendum sit, καθαρθύσει. Si καθάρθυσις retineas, insuetam vocem Lexicis adde.
21. 'Αγιον. ἢ ἄγγε τ. σπ.] Theologus quidam non incelebris in Codice meo adscripserat: *Sine dubio respexit ad Luc.* I. 35. Crederem, si legeretur ἢ ἁγὸς, *casta*, sc. virginis Deiparæ. Nunc scribe ἄγνον, cum spiritu leni, & intelige semen *viticis*, quod describitur a Dioscor. L. I. c. 136. & ἄγνον forte ob rationes physicas dicitur: quare etiam matronæ in Thesmophoriis Athenienſium castitatem custodientes, foliis hujus fruticis (qui vulgo *Agnus castus* audit) sibi cubitus sternebant, ut ibidem auctor est, præter alios, Dioscorides. Conf. Φαῦλος XL. 18. (12.) ubi variat lectio, ἄγνον, ἄγνον. vel ἀγνὸν. Ad v. 'Αγνὸν Cl. *Kusterus* notaverat: „ Vox mihi suspecta: Forte leg. 'Αγνὸν. Ab „ ἄγνος enim (quod est nomen plantæ) recte quidem formes ἄγνιον, sed non ἄγνιν. „
22. "Αγναλος.] De Argalo hoc, qui Agigæus dicitur, Amyclæ filio natu maximo, agit Pausanias *Lacon.* c. I. Vide Meurs. *Regn. Lacon.* c. 3.
23. 'Αγίοχα.] 'Αγίοχα legit *Is. Voſſ.* & mox 'Αγιοχίων, & 'Αγιοχῶ. Sed hanc sedis mutationem malim adfini pronunciationi literarum ι & ο adscribere, quam ipsam lectionem propterea solliciture. Idem sæpissime usu venit observatio.
24. 'Αγιοχόπων.] Ed. Ven. & Flor. 'Αγιοχίων. Vid. *Not.* præc.
25. 'Αγιτιν.] In allis Editt. hoc verbum & duo sequ. scribuntur eum spir. leni, 'Αγ. Cl. Abrefch in *Miſcell Obſ. Vol.* V. T. 1. p. 82. 'Αγιτδιον conjicit. V. Eurip. *Bacch.* ν. 74.
26. 'Αγιχῶ.] Vox male huc translata, & proxime referenda ad vocem 'Αγίοχα, hoc modo: 'Αγίοχα, ἴσχω. ἔ. ἴσχω. V. Etym. HEINS.
27. 'Αγίων.] Puto scribendum: 'Αγιστὴν, ἀγίων σίφος, ἢ σύστημα. HEINS. Vid. inf. Στίφος, & Στίφος.
28. 'Αγισὴς.] An ad ἄγος? GUYET. Vid. sup. *Not.* in v. 'Αγοῦτος.
29. 'Αγίσης. ἀγ. ἢ ἀγήλαος.] Per metaplasmum credo in Oppiani II. *Hal.* 315. legitur ἄγασαι. ABRESCH. Forte legend. ἢ ἀγηλάσσας. Vid. mox 'Αγηλάσσων, & Pollux II. 139. Sic olim conjeci. Nunc nihil muto. Indicat Hesychius, ἄγιας primo esse ἀγήλαος, *simas*, Argivis ἀγήλιος infra: dein, etiam sæpe adverbialiter, sive potius elliptice pro ναὶ ἄγιας id est, ἀγήλαος, *in simis.* Ita sæpe Poëta, ut *Il.* Ε. 346. & 353. ἴχε δ' ἀγὰς ἄκοιτιν, ἐκτορέην ἐν ὀπισθε (ἀγήλαος) τετυθεῖ. Schol. οἱς τὰς ἀγήλαος. V. inf. 'Αγιώτης. 'Αγηλάσσων. 'Εν ἀγιώτης. &c. Monendum tamen, Ed. Hage noëniſem pro ἢ ἀγήλαος habere, ἢ ἀγήλαος. Sed prius cum Ven. & Flor. præfero. Phavorinus differte: 'Αγήλαος ἀγήλασσε, ἢ τοὺς ἀγήλασσι ἐπιφημιζόντας αὐτῷ, ἀγήλας ἐλάζων, &c. Respicit *Il.* Ε. 371. ubi Schol. οἱς τὰς ἀγήλασσε ἐλαύνοντι, Apollon. l. 276. — ἔν τε σταθμῇ ἀγήλας ἴσχουσι, pro quo Æſchyl. *Eumen.* ν. 80. ἄγιασιν. Schol. τοῖς ἀγήλασσι Heliad. *Chriſtom.* p. 13. *Ed. Meurs.* ὡσὶ ἢ ἀγιώτης, 'Αγήλας. Vide

'Αγκίζοτο '. πάις ἀγκίλαις θελιλάμβανον.
'Αγκα '. χείλος τόπος καὶ φαρυγγώδες.
'Αγκαλίδ. ἀναγκαλῶ) 3.
'Αγκάζοτο '. τὰς ἀγκίλαις θελήγοτο.
'Αγκάλιον. ἀναγκαλῶ.
'Αγκαλιδιαγωγή '. ἀγκαλίδας ἄγοντες.
'Αγκαλίδες, αἱ ἢ Φρυγάνων δεσμαὶ, ἢ μελίδες 6.
'Αγκαλίδεσσι ?. ἀγκίλαις. χροϊ.
'Αγκάλιας. Ἀργεῖοι τὰς ἀγκίλας.
'Αγκαλὶς. ἀγκὼν. καὶ δρέπανον. Μακεδόνες.
'Αγκαλίδα ἴλκεν. αἴρων ξύλα εἰς ἔργατα 8.
'Αγκὰν 9. ἄνοιξον.
'Αγκαλίαις 10. ἀγκίλαις.
'Αγκαλὶς 11. κρημνὸς. οἱ δὲ, βάθρον.
'Αγκυλοκεκὶς 12. ἀναπεφορᾶς.
'Αγκυπόντα 13. ἀναπέλοντα.
'Αγκεφάλοιτο 14. Ὀπὶ ἡ κεφαλῆς.
'Αγκύλης 15. ἀδελαβίς.
'Αγκὶς. ἀστηρὲς.

'Αγκύρας. θηκατήριον οἰ σιδήρω κεκμῆδι, ἀγκύλαι, γραπλόι.
'Αγκυροφάγος 16. φιλάργυρος.
'Αγκυρεῖον: ἐμπόριον, δελεαζήτη.
'Αγκίον. ἀγκυδόνιον 17.
'Αγκύλινας ἀναγκύλινας. ἀνοίξας. ὡς τὸ·

'Αγκύλινας 18, ποσὶδεν δὲ σάκεα χθόν.

'Αγκλὸν 19. σκολιὸν.
'Αγκιστοι 20. μεγάλαυχοι.
'Αγκύλαι. ἀγκῶνες 21.
'Αγκοῦναι 22. ἀγκύλαι. χεῖρες. καὶ σχοινία ἰσχύ.
'Αγκῶν 23. ὁ κεκμηὼς τῷ τείχει.
'Αγκύλης 24. Μαχόνης. δόλιος.
'Αγκολόφη 25. σφύρα.
'Αγκοίνιον. ἀγκύλαι 26.
'Αγκορυφῶσαι 27. ἀναπεῖσαι τὸ ὁ κεφαλῆς ἐφαπτόμενον 28 τῷ ἱερεῖα κεθοσῷ τῇ Θεᾷ.
'Αγκος 29. γῆσον πολλὰ ἄγκη ἔχουσαν.

de ibi plura. D. Marc. *Emong.* IX. 16. Ἐπαγκαλισάμενος. 1. 'Αγκῶσαι.] Est nova glossa, quam a præcedd. ideo sejungi, præcunte Hagen. Exstat *Il.* P. 722 ubi Schol. ὡς τὰς ἀγκίλας διδόασιν. Vide statim; & inf. Ἀγκίζοτο.

2. 'Αγκαι.] Ad ἀγκὰς, id est, *curvus*, *flexus*. GUYET. Vid. Schol. Il. X. 190.

3. 'Αναγκαλῶ.] In aliis Edita. ἀναγκαῖ), & mox ἀναγκαῖα. At fine γ exhibet H. Steph. *Ind.* Phavorinus pro 'Αναγκαῖ) habet, Ἀναγκαῖα, quam lectionem amplectitur *Kusterus*.

4 'Αγκίζοτο.] Vide paullo ante. Hic tamen 'Αγκαλίζοτο malim, cum V. D. in *Obs. Misc. Nov. & Dec.* 1733. p. 325.

5. 'Αγκαλιαγωγεῖν.] Male Etymol. Ἀγκαλαγωγεῖ. HEINS. Vid. Pollux. II. 139. & inf. 'Αγκαλίδας ἴλκειν.

6. 'Αγκαλίδες.] Cyrill. 'Αγκαλίδα, μικρὰ, citante *Is. Vossio*. Ita Suid. Vid. inf. in 'Αρκαδικὸν, 'Αγκαλὶς, & Κάλαμοι. Conf. H. Steph. *Thes.* T. I. p. 45. & inf. Βασσάρας, & Βάκχαι.

7. 'Αγκαλίδαιο.] *Ibid.* Σ. 555. Vid. Schol.

8. Εἰς ἔργατα.] Forte leg. ἄγων, vel αἴρῃ ξύλα εἰς ἔργασία. COCCK. Scribe, εἰς ἔργα), ut *falcem operatur*. Hujus ἀγκαλίδων autem vide Eustath. [p. 1162.] & quid sit ἀκαλίδας αἴρειν. HEINS. Pro ἔργατα *Is. Vossius* I. ἔργάτου· & obelo notaverat *Casaub. Exerc.* Ἐργάτου. Rectius forte ἔργάτου. *Quid si legas* ξύλα τὰ εἰς ἔργα, vel εἰς ἐργασίαν. Non tamen displicet *Casaubonus* emendatio. *Kusterus*: „ An, εἰς τὰ ἔργα, per unius vocis transpositionem? „ Vid. sup. 'Αγκαλίδι, & Phavor. in 'Αγκάλαι. Conf. inf. 'Αγκαλὶς. Glossæ MSS. in *Seb.* 'Αγκαλίδι. *Seguier.*

9. 'Αγκὰν.] Pro ἀγκῶνα, ab ἄγκαλον, pro ἀγκαλὶ, βαρύτονα. G. 'Αγκαλὸν, ab ἄγκαλον, pro ἀγκαλὸν, legendum conjicit H. Steph. *de Anomal.* p. 82. An vero corruptum est ex 'Αγκάλοιον, pro ἀγκάλοιον? Sic inf. 'Αγκάλιον. ἄγκῳον. Et: 'Αγκάλιον. ἄγκῳον quomodo Hom. & Herodot. ioqui, docet Suidas. Idem conjecisse video Cl. *Kusterum*: „ Male, ut videtur, pro ἀγκάλοιον „ inquit.

10. 'Αγκάλιος. An referendum ad ἀγκάλη, *aduncus*? *Arcturus* enim *aduncus* esse constat. KUST.

11. 'Αγκαλὶς.] Gloss. MSS. 'Αγκαῖνες, *Βάθρα*. IS. VOSS. Forte: 'Αγκὰ. κλινὶς. KUST.

12.] 'Αγκυλοκεκὶς.] L. 'Αγκυροβασὶς, & refer ad Κορύθαλ. Jo quibusdam Lexicis Κορύθη, *Ceres*, quæ aliis Κόρη. IS. VOSS.

13. 'Αγκυπόντα.] An pro 'Αναπέλοντα, i. e. *ponentes*. Gall. *Le point du jour. le jour commence à poindre*. GUYET. Conf. H. Steph. *Indic.*

14. 'Αγκεφάλοιτο.] Pro Ἀὶς κεφάλαιον. SCHR. & H. STEPH. *Ind.*

15. 'Αγκύλης.] Forte Ἀγκυλὶς. SOPING. BRUNO. Male *Sopingius*. Ut χειροῦν manifestum, ita ἀγκύλος ubiii *assuetus*, *trallabilis*. PERGER. Glossæ MSS. 'Αγκυλὶς ἀδελαβὶς. notante *Is. Vossio*, qui *Sopingii* 'Αγκυλὸς pariter obelo confodit. At vera lectio est 'Αγκυλὶς; probante etiam *Kustero*. Est enim ex *Iliad.* E. 212. & Schol. ibid. Sic inf. 'Αγκυλὸς. ἀδελαβὶς. Conf. iterum post v. Ἄκμων.

16. 'Αγκυροφάγος.] Vocis hujus Aristotelicæ usum metaphoricum & elegantem invenisse videtur Hesychius apud veterem Comicum. Similiter δάκνω δηλάζω est apud Longum *Pastor.* L. III. p. 81.

17. 'Άγκιον. ἀγκυδόνιον.] An scribend. ἀγκυδόνια, ut infra Ὀδόντ. ἀγκῶνα, οὐ ἢ τὰ ἀκάνθη, &c. ab ἀγκὰς, *arcus*, *munus*, ἀγκὼν, & ὀγκὼν. ἴγκιον. GUYET.

18. 'Αγκύλινας.] Vid. Casaub. ad Athen. p. 627. SCHR. Hom. *Il.* Δ. 113. sed qui locus nihil facit ad significationem ἀγκύλης, quam Hesych ex 'Αγκύλινας hic tribuit. Aliud enim ibi notat vox 'Αγκύλινας. Pro ἀγκύλης vero accipitur in hoc Homeri *Odyss.* K. 156. . . . Σὺν ἐγκατέθηκε δόρατα καὶ ἀγκύλινας —— Ubi Schol. 'Αγκύλινας· ἀγκύλας. KUST.

Locus Poëtæ allatus tantum est ad probandum, 'Αγκύλινας scribi pro ἀγκαλίνας. Adeoque liquidior sensus esset, si ἀνοίξας (vel ἢ ἀνοίξας) quæ specialis notio est ἢ 'Αγκύλινας, scriptum fuisset post allata Homeri verba. Adposite Apollon. Lex. MS 'Αγκύλινας, ἀγκαλίνας, ὡς ἐπὶ τόνου· (*Il.* Δ. 113.) 'Αγκύλινας· σχοίνου ἢ σάκεα χεῖρα ἐξιοῦσι ἱππῖαι. Τάσιος) ὁ ἢ ἐπὶ ἢ ἀνοίξας. ὡς ἐν τῇ Μυγεσορφονίᾳ· (i. e. *Od.* X. 155.) —— ἐκ δὲ Σκιλλαίου δόρυ πυκινὸς ἔχαμψεν (sic) Κάλαμος ἀλιείτης. Conf. sup. in v. 'Αγκάλαι, & inf. v. Ἀτακτίνη. Ceterum pro σάκεα hodie apud Hom. legitur σάκος. Sed antiquam lectionem sequutus est Hesychius, retinens Synecphonesin, siva Synizesin in σάκεα.

19. 'Αγκλὸν, σκολιὸν.] Id est, 'Αγκύλον. Infra: 'Αγκύλον. ἐπικαμπὲς, σκολιὸν. GUYET. Ab ἀγκὰς, ζαγκλὸς, unde ζαγκλὰ. Infra; Ζαγκλὶ. δρέπανα. ἢ ἄκμων πίλεων. G. 'Αγκλὸν forsan pro 'Αγκύλον. H. STEPH. *Ind.*

20. 'Αγκιστοι.] L. 'Αγκιστὸν. IS. VOSS. Pro 'Αγκιστοὶ Vid. sup. KUST. Vossio series favet; & sup. v. 'Αγκαλιδες.

21. 'Αγκύλαι. ἀγκῶνες.] 'Αγκύλαι idem quod ἀγκύλαι. GUYET. Et pro ἀγκῶνες leg. ἀγκῶνας. SALM. HEINS. IS. VOSS. ut Ed Hagen. Phavor. & H. Steph. *Ind.* Idem vitium in v. 'Αγκῶν infra.

22. 'Αγκοῦναι.] Novam constituit glossam; ut mox post 'Αγκοινίον. Idem placuisse video Cl. *Kustero*. Vid. sup. 'Αγκαλίδαιο, & Nonium in *Ancora vincula*, p. m. 560. Conf. v. 'Αγκὼν, & 'Αγκύλαι. Apollon. Lex. MS. 'Αγκῶνες. ἀγκύλαι. (Hom. *Il.* Ε. 213.) —— οὐ ἀγκοίνοιν ἐκίων. Οἱ ὁ πάντων τῷ τὰς ἀγκύλας ἄνω λέγουσι.

23. 'Αγκῶν.] *Is. Vossius*, qui paullo ante pro ἀγκύλον recte emendabat ἀγκῶνες, hic contra scribit 'Αγκῶν, per ω μικρόν. Credo, quia sequitur 'Αγκῶνες. Sed nihil mutandum. Respexit locum *Il.* Π. 702.

Τεῖχος μὲν ἐπ' ἀγκῶν βᾶ τείχεος ἐρύσσαι.

Ter quidem in cubitum scandebat muri excelsi. Schol. 'Αγκῶνα, τὸ ἢ τείχους ἔρυσσε. Vid. inf. in 'Αγκοῦναι, & 'Αγκύλον.

24. 'Αγκύνης.] Martin. ex ἀνοίνης, per Synecopen. SCHR. Vide Etym. M. hac voce. inf. v. Ἀγκύλῳ, Syburg. in 'Αγκυλὶς, & Flor. ad Aristoph. *Lysistr.* v. 1313. Conf. Gloss. Rutgerf. In 'Αγκυλοῦσι, ibique Strunzium. Ubi tamen 'Εγκυλοῦσι scribendum: quam conjecturam meam firmavit Cl. D Orvillius noster ex ipso Rutgersii Glossario MS. Natus error ex compendio scribendi in illo & aliis MSS. usitato, quo vix differunt ἐγ. & ἀγ. in initio vocum. Similiter pro 'Αγχείλοιο & 'Αγχὺ rectius ibi MS. 'Εγχ. & 'Εγχ. Hæc olim. Vide nunc *Misc. Obs.* IX. 1. p. 122. & 125. Et notabile videtur, Germanis *ank* & *enk* dici famulum juniorem, teste Schottelio *de L. Germ* p. 1280. & 1310

25. 'Αγκολόφη.] Pro Ἀγκυλόφη. GUYET. Æolica syncope. H. STEPH. *Ind.*

26. 'Αγκοίνιον.] Hæc a præced. 'Αγκοῦν. σφυρὶ, seponavi, monentibus non tantum Viris Cll. *Is. Vossio*, ad Cod. suum, & L Bos *Obs. Crit.* p. 153. sed aperte præcunte Editione Hagen. Exstat *Il.* Ξ. 213. ubi Schol. ἀγκύλαις· Vid. inf. Ἀκοίνιον, & Ἐς ἀγκοίνιον.

27. 'Αγκορυφῶσαι.] Pro Ἀνακορυφῶσαι. GUYET. An 'Αγκορυφῶσαι? Vid. inf. Καρυφῶσ, & Κάρυφος.

28. Ἐφαπτόμενον.] Scribe: ἐπιφαινόμενον, οὐ τὸ τῆς ἱερεῖα κατατιθεῖς τῇ Θεᾷ. HEINS. An legend. ἀναδεδεμένον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐφαπτόμενον τῆς ἱερᾶς κεφαλῆς. i. e. *capiti imponens sacram ephapsida Deo consecratur.* Ἐφαπτὶς autem erat genus vestis, quâ cum alii, tum etiam fœminæ Deo sacræ utebantur; ut vel constat ex Strab. L. VII. Phavor. distinguit post ἀναδεδεμένον. Conf. inf. Ἐφαπτὶς, & Ἐφάψω.

29. 'Αγκος.] A *flexibus*. SCHR. [vel GUYET.]

'Ασπορές [1]. ἀκόμπως.

'Ασπιστίλη [2]. παιδία τις ὀπίσω πλέξαντες δίκην τὸ γόνυ.

'Ασπεπόωμαι [3]. ὀπωφράσσομαι.

'Ασπετίφ. δεσμός. [4]

'Ασπαπλιάζει [5]. ἄσχι.

'Ασπετῖρες. οἱ ὀπὸ τοῦ πραχήλου τόποι [6], δι' ὧν ἄσχαλος συμβαίνει.

'Ασκύλας. ὀσφύας, σκύβη. ἢ χαλεπάς [7].

'Ασκύλαμ. τοῦ ἀκοντίου [8].

'Ασκύλαμ. ἱμάντες [9] οἷς κρηπῖσιν.

'Ασκύλη [10]. ἀκόντιον. ἢ ἡ κομπὴ τῆ ἀσκῶν@ [11].

ὑ ποτηρίου [12] γύ@ εἰς κοτύλους. οἱ γὰρ τὰς κοτύλους ποτηρίσκια, ἢ δεξιὰν χεῖρα ἠσκύλιν, κυκλῶπες αὐτὴν ὡς ὁλῶ ὀρεπωδίζεται, σημαινόμενοι ὡς ὑφ' ἑνὶ τῆ χειλῶν. οἱ δὲ [13] ὑ ἀσκυλισαὶ ἀκοντισαὶ εἴρηκ. δηλοῖ δὲ καὶ ὀπτομαλδα [14].

'Ασκύλων [15]. ὄπτιμπες, σκολιὸν, φρελόν.

'Ασκύλεζ. κάμπελ [16].

'Ασκυλομάτων. [17] σκολιὰ βουλευόμενον.

'Ασκύλης. τὰς ἀγκύλους [18].

'Ασκυλομύη [19]. νοσερόν.

'Ασκυλόπεζα [20]. ὀπτιμπῆ τὰ πόδια ἔχοντες.

'Ασκυλοχείλας [21]. ὀπτιμπῆ τὰ ῥάμφη ἔχοντες, ἤγουν τὰς τομάς [22].

'Ασκυλομάτης [23]. ὁ δυσάρμ@ ἀεὶ τὰ ἀσκύλων ὑ σκολιῶν τῶν βουλεύσασ@.

'Ασκύλη χείρ. ἀπὸ σκυλομυὴν [24] καὶ σωτηραμμὴν εἰς ὀπτοπαλδισμόν.

'Ασκύλως. ὀπτόμως. ποτὲ δὲ 'Ασκύλη, τὸ ὀπτὸς τῶν ἀσκῶν@.

"Ασκυρα. τὸ αἰδοῖον, παρὰ Ἐπιχάρμῳ. Κύσπια δὲ τὸ τελεσθὲν [25]. ὑ τὸ ναυλικὸν σκεῦ@. ὑ τὸν ἀσφάλειαν.

"Ασκυρα. μεταφορικῶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφοκλῆς φαίδρα [26].

"Ασκυρα. [27] ὀπ' ἢ τὰ σῦκα λαμβάνουσι.

"Ασκυες [28]. βοτάνη τις.

'Ασκυρίδη [29]. μεταμέλει). Κρῆτες.

'Ασκύεσμα. [30] χρημάτων [31] ὀπ πάλη.

'Ασκύ-

1. 'Ασπορὶς.] Pro 'Ακορὶς. IDEM. & H. STEPH. *Ind.*

2. 'Ασκύλλα.] Apud Pollucem legitur ὀπ κύλλη. SALM. Ludum huuc describit Noster inf. v. 'Εν κύλλη, & 'Εφεδρίζειν. Ne ab aliis dicta repetam, vide Jungerm. ad Polluc. L. IX. p. 1108. & Meurs. *de Lud. Gr.* p. 2. qui similiter existimat, Hesychium corrupta lectione inductum scripsisse ἀσκύλλα, pro ὀπ κύλλη. Et sic *Bruno* ad oram libri. De permutatione literarum α & ε, vide *Not.* in 'Ασκίνης, & H. Steph. *Praf. ad Lett. Thes.* p. 20.

3. 'Ασπεπόωμαι.] Pro 'Αναπεπόωμαι. GUYET. H. STEPH. *Ind.* Æschylus *Eumenid.* ϛ'. 365. ἄσπετον dixit, quod adde Lexicis.

4. 'Ασπετίφ. δεσμός.] 'Ασπάσιος quoque ἀπὸ δεσμοῦ, apud Artemidorum. SALM. Conf. v. 'Ασπάσιος.

5. 'Ασπαπλιάζει.] *Ff. Vossius* leg. 'Ασπαπαιάζει.

6. Τόποι.] An τύποι, GUYET. Pollux τύποι. Ita & *Gesnerus*. HEINS. Sic & *Sylburg.* ex Varino ad Hesych. suam correxerat, teste Jungermanno ad Polluc. L. II. 132. p. 218. addens, *videnda. Etymol. & Poll.* Τύποι leg. etiam *Bruno*, *Ff. Voss.* & *Kusl.* Sæpius hæ voces, τύποι & τύποι, in libris permutatæ sunt. Vide quæ notamus infra ad v. Μάλευψ.

7. 'Ασκύλας. ὀσφύας, σκύβη, ἢ χαλεπάς.] Lego, ἢ κάλπας. Nam κάλπις est vasis species, ut etiam ἀσκύλα. Vide Athenæum L. X. *cap.* 7. PALMER. Alii leg. 'Ασκύλας. ὀσφύας, an ἀσκύλας? GUYET. L. ὀσφύας, σκύβη legi, ἢ χαλ. HEINS. Leg. ὀσφύας, *uncinos*. Vide in 'Αρπάγη. SOPING. Recte Soping. ὀσφύας. Est vox Græco-barbara: de qua vid. Ducang. in Gloss. KUST. IS. VOSS. Ed. Hagen. ὀσφύας. Fuit, cum legerem ὀσφύα, vel ὀσφυς: quæ infra vide. Nunc præfero ὀσφύας, non tantum quod in 'Αρπάγη ita legatur; sed & Glosse: "Οσφυ@, *Uncinus*. Ita enim legendum. Vid. Martin. & Voss. *Etym.* in v. *Uncinus*, & *Uncus*. Addo Lexicon MS. Ostateuchi in *Bibl. Coislin.* p. 464. *Ed. Montfauc.* ubi inter voces Sirachicas legitur: 'Ασυλας. ὀσπίνης, πῆς δὲ ὑμῶν;) οἱ κρίκοι ἢ κόσκυ. Tum 'Ασπιστίνης. σκάφη. Quæ Hesychium pulchre illustrant. Consentit Lexicon Ostateuchi MS. in Fabric. *Bibl. Gr. Tom.* X. p. 62. 'Ασκύλας. ὀσφύας, (l. ὀσφύης) οἷς ἐν ἰρῷ, οἱ κρίκοι. † 'Ασπιστίνας. ἀσπίσκους, ἢ σκάφη τριποδικά. Vid. Exod. XXVI. 4. & alibi sæpius. Quod sequitur, ἢ χαλκᾶς: minime cum *Palmerio* in κάλπας mutaverim. Pro more iterum suo indicat Lexicographus 'Ασκύλας esse etiam fœminum plur. nominis adjectivi ἀσκύλ@, ἄκυρος, *difficilis*: ut ante me observavit Cl. L. Bos, *Obs. Crit.* p. 153. Ipse 'Ασκύλου mox exponit, σκολιὸν, στρεβλὸν.

8. 'Ασκύλαμ. τοῦ ἀκοντίου.] L. Τὰ ἀκόντια, vel Ἀσκύλη. τοῦ ἀκοντίου. G Etymodi jaculum per diminutionem dicitur, ἀσκύλας. FUNGERUS. Recte *Guyetus*. Mox 'Ασκύλα. ἀκόντια.

9. Ἱμάντες.] Scr. ἱμάντας, i. e. *vincula*, quibus crepidæ pedi adstringuntur. KUST.

10. 'Ασκύλη.] Vide Athen. p. 427. [D.] Meurs. de *Lud. Græc.* p. 31. Casaub. in Athen. p. 786. Turneb. *Adverf.* p. 1110. SCHR. Addo P. Victorii *Castigat.* in *Cicer.* p. 506. PERG.

11. 'Ασκύλη@.] L. ἀσκύλ@. Ita restitui ex Ed. Hag. ut mox κοτύλους, pro κυάθους, & δεξιὰν, pro δξιὰν. Vid. Etym. M. & mox in 'Ασκύλας. Idem vitium sup. in 'Ασκύλαμ. 12. Ποτηρίου χύ@.] Vid. fragment. Athen. in *Not.* Casaub. p. 782.

13. Οἱ ὑ &c.] Ει ὑ legitur in Ald. Flor. & Hag. Unde *D. Heinsius*: „ ἴσως, inquit, ἴστ ὑ ἢ ἀσ. vel, ὅτε δὲ. „ Addo itaque apud Phavor. esse ἴστ. An vero ex Etymol. in 'Ασκύλα legendum: ἢ οἱ ἀκοντισαὶ 'Ασκυλισαὶ εἴρ. Vel simpliciter sic transpone: οἱ ὑ ἀκοντισαὶ ἢ 'Ασκ. ε.

14. Ὀπτομάλδα.] Vid. Hesych. inf. in hac voce, & in 'Ασκύλας.

15. 'Ασκύλων.] Vid. sup. 'Ασκύλη. Lexic. MS. in Dionys. Areop. 'Ασκύλων σκολιὸν, δυσχερὲς, πονηρόν.

16. Κάμπελ.] L. κάμπιλ, ex Phavorino. KUST. Aretæus Cappad. L. 6. p. 4. ἀσκύλας (l. ἀσκυλὰς) ἢ ἄνθρωπον, *incurvus hominem*.

17. 'Ασκυλομάτων.] Saturni epitheton, *Il.* 8. 205. & Δ. 59. in quibus locis vid. Schol. & mox 'Ασκυλομάτης.

18. Ἀκάμπτους.] Leg. ἰσοκαμπεῖς, ut in 'Ασκύλαι, & mox segq. Vel ἀκαμπεῖς, sive ἀκαμπεῖς. Sæpe enim α & ε in principio vocum confundi constat. Prius tamen præfero. Ἐσκαμπεῖς, aut ἰσοκαμπεῖς, corrigere etiam video Doct. G. D'Arnaud, *Lett. Gr.* p. 3. Conf. *Misc. Obs.* IX. 2. p. 110.

19. 'Ασκυλομύη.] 'Ασκυλόπεζα. PERGER.

20. 'Ασκυλόπεζα.] Ex Schol. *Il.* K. 428.

21. 'Ασκυλοχείλας.] Ita priores Edit. pro 'Ασκυλοχείλαι, ut *Heinf.* Sic *Iliad.* II. 428. &c. Cleoni hoc epitheton lepidè metaphorâ tribuit Comicus *Equit.* p. 197. ubi vid. Schol. Conf. Etym. & Suid. Lexicon MS. Dionys. 'Ασκυλόχειλοι. σκολίχειλοι.

22. Τομαὶς.] Scribe σοβαὶς. Ἡσβῶσαι enim βέσσα in avibus. Vid. Polluc. [L. II. *Segm.* 47.] HEINS.

23. 'Ασκυλομάτης.] Vid. 'Ασκυλομάτων, & H. Steph. *Ind.*

24. Ἀσκυλομυὴν.] L. ἀσκυσκελομυὴν. BRUNO. ἀσκυσκελομυὴν Phavor. Nihil muto. Utroque carent Lexica. Vid. sup. in v. 'Ασκύλη.

25. Τελεσθὲν.] Si nummi genus hic designatur, scribendum est τελεσθὲν, per α in medio. KUST. Ita *Jos. Scalig.* ad oram libri sui. *Ff. Vossius* leg. τελέσθεν, quod non displicet. Vid. inf. Τελέσθια, Τελέσθιοι, & Τελέσθιον.

26. Φαίδρᾳ.] L. Φαίδρα. JUN. GESNER. SOPING. HEINS. SALMAS. CASAUB. ad Athen. p. 495. SUICER. *Thef. Eccleſ.* in 'Ασκυρα. Et sic Noster inf. in 'Αγ@, &c. Suidas: Καλέσω τὸν ἱερὸν, ἀσκύρου. "Ασκυρα, inquit, μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν, ὑ ἀσφάλειαι. ὡς Σοφοκ. ὁ Φαίδρᾳ ᾗ Ἔνεστι. ὁ Ἐκάτ. Edit. Hag. Φαίδρου.

27. 'Ασκυρα.] Suid. 'Ασκύεσμα: quem ex Hes. corrigit Cl. Kusterus.

28. 'Ασκυες, βοτάνη τις.] Florens Christ. ad Aristoph. *Par.* ϛ'. 626. Suidam pro Hesychio, errante calamo, citans, conjicit num legendum, μασχυὴ τις: quum nulla ipsi hoc nomine herba nota esset; & ἀσκύεσμα (vel ἄσκυρον) genus *hiatûs* non tantum, sed & *vas ficuum capax* significet. Laudo Viri Cl. conjectationem. At vero, quum sæpius Noster hoc proponat voces syncopen passas, malim ἄσκυρον pro ἀσκύεσμον vel ἀσκύφορον accipere, de quo Dioscorid. L. III. c. 167. Conf. inf. in 'Αναγυρόεντα.

29. 'Ασκυρίδη.] Refer ad "Αγχες, λύπη. IS. VOSS. Vid. sup. 'Αγχέσκω. λυπῶμαι. & Suid. in "Αγχει. Flor. Ed. male, 'Ασκυρίδη.

30. 'Ασκύεσμα.] Vid. Schol. Aristoph. ad *Eq.* ϛ'. 262. Corrige hic obiter Eustath. qui ad *Odyſſ.* B. p. 1444. 7. ridiculo errore pro 'Ασκύεσμα scribit 'Αγκύεσμα, eoque nomine σάκ@ πάλης significari tradit. Et ne quis suspicetur, errorem hunc typographis tribuendum esse, sciat Lector, Eustathium ibi agere de voce ἀγκυὴς, unde illud ἀγκύεσμα deducit. Error satis crassus, quem etiam Devarius, vir cæteroquin doctus, in *Indice* Eustath. repetit. Cæterum ad 'Ασκύεσμα pertinet Nota illa, quæ legitur in Lex. MS. Coisl. 'Ασκύεσται. κάπηλοι ἢ ἀγοραῖοι παλαιστικοὶ, "Ετυμολ. Τοξύχρυσ. KUST. Eustathii errorem non animadvertit H. Steph. *Thef.* I. 811. D.

31. Σχημάτων.] L. χρημά τι οὐ π. vel χρῆμα ἢ οὐ πάλη. SALM. Emendo parva, aut nulla verius mutatione, & sensum aptum reddo, qui nullus est: χρῆμα ἢ οὐ πάλη. Nam σάκ@ παλαίσμα@. HEINS. Sic & SCAL. MAUSSAC. SOPING. STEPHANIUS, & MENAG. ad oras libri. fuorum: item SALM. in Lamprid. c. 17. p. 320. ubi ἀσκύεσμα *supplantationem* explicat, ut ἄσκυρα fuit *brachiorum* circa collum. χρῆμα ἢ, vel τὸ, vel τι leg. FLORENS: ut simpliciter χρῆμα ἢ exhibet idem in *Not.* ad Comici *Pac.* ϛ'. 626.

'Αξυσβελῶ [2]. δυσπῶ.
'Αξυσβόλα [3]. Φοίνικες τὰ δύπτα, ἃ παρεπιβάλλουσι τοῖς πλέουσι, ὅτ. ἢ λιθύων [4]. ἔστι δὲ ἡ μισθός· ἔφασαν γὰρ οἱ τοὺς λιμένων [5] ἐπόρμων, ἢ ὑπλιμὴν ὡς αἰσχύλος [6].
'Αξυσιάζων [7]. τὸ, τὰ σωιθοὺς λεγόμενον, ἢ ἡ τῶ τάχους κάμπη.

— — παρ' ἀξυσῶν [8] ἢ τοίχων ὑψηλῶν.

ἢ ἡ κυβάρας δὲ τὰ ἀνέχοντα τὰς πόχεις, ἀξυσῶνας λέγουσι [9].
'Αξυσῶν [10]. ἀλιθὶς.
'Αγλαὰ. λαμπρὰ, καλὰ, ἀνθηρά [11].
'Αγλαΐαι. πνοαὶ, καλλιναὶ, κόσμοι.
'Αγλαδὲς, λαμπρὰς.
'Αγλάϊσμα. καλλωπὴ, κόσμος.
'Αγλαΐσκη. θάλλη. πμία.
'Αγλαΐσι. τῷ καλλ.
'Αγλαϊσαζ [12]. λαμπρυνόμενος, καλλωπιζόμενος. ποιῶν τὴν ἀγλαΐαν.
'Αγλαοθηλὲς. ἁπαλὸν.
'Αγλαοίζῃ. θάλλῃ.
'Αγλαΐσας [13]. λαμπρύνας.
'Αγλαοί. λαμπροί.
'Αγλαομήπια [14]. λαμπρόβουλα.
'Αγλαόμηρι [15], ἀβλαβία, χαλλ.
'Αγλαὸν. γλαφυρὸν. Κρῆτες ἢ Κύπριοι.
'Αγλαὸν ὕδωρ [16]. λαμπρὸν καθάρσιον.
'Αγλαὸν ὕδωρ. ἡ ἐν Αὐλίδι πηγή.
'Αγλάμασι [17]. κλάσμασιν.
'Αγλαΐσπις [18]. ὁ Ἀσκληπιός. Λάκωνες.
'Αγλαεὸν [19]. μωρὸν.
'Αγλαοπίσυν. λαμπροπίστου.
'Αγλαὸς. λαμπρὸς.
'Αγλαόπτιμον [20]. λαμπρῶς τιμημένον.
'Αγλαοφῶτις [21]. βοτάνη.
'Αγλαυκον. ἁλυκὸν [22].
'Αγλαωείδες. μοῖραι, ποιηταὶ Ἀθηναίοις [23].
'Αγλαυρὸν [24]. θυγάτηρ Κέκροπος. ποιῆται [25] δὲ Ἀθη-

ϒ. 616. χρῶμά τι ᾗ ὁ σάλη mavult IS. VOSSIUS: & sic TAN. FABER in *Not.* ad *Primo Scaligerana* p. 2. præeunte Phavorino; quod præfero. χρωμάτων tamen in textu retinui, ne quid licentius mutare viderer. Quid si enim legas, χρωμάτων τε? Quale autem fuerit hoc schema palæafricum, non adeo facile quis explicuerit. Vide Interpp. ad Aristoph. *Equit.* ϒ. 262.

1. 'Α ποφυλαπῶ.] 'Αξυσβελῶ legendum, ex sequenti apparet. HEINS. COCCEI. Vel 'Αγκυσβελῶ, aut 'Αγκυσβολῶ.
2 'Α ποφυλα.] Forte 'Αξυσβολῶ. KUHNIUS ad Pollhuc. l. IX. p. 996. Vid. inf. in *Ἐποδίᾳ*, & *Νίπου*.
3. Ἔα ἢ λιμένων.] Forte leg. ἃ παρεπ. τοῖς πλέουσι ἐπὶ ἢ λιμένων, ὅτ. ὁ &c. Vel ἃ παρεπ. οἱ πλέοντες ἐπὶ ἢ λιμένων, vel ἐπὶ ἢ λιμ. i. e. ex *portorio*. KUST. Ἔα abesse potest, judice Cl. Kühnio l. c. Ed. Hagen. (sublata recte post πλέουσι distinctione majori, quam habent. Ven. & Flor.) perperam exhibet λιμένων. ubi λιμένων corrigebat *Heinsius*.
4. Λιμενῶν.] Sic Ed. Schrev. λιμένων vero Ald. Flor. & Phavor. Rectius λιμένων, ut *Kühnius* l. c. & *Kuster*. Quod recepi, præeunte Ed. Hagenoënsi.
5. Καὶ σολιμῆρι οἱ αἰγιν.] L. οἱ σολιμῆρων, οἱ Αἰγίνης, vel οἱ Αἰγινῆται, alterutrum certe est. SALM. FLORENS. Σολιμῆρων, οἱ Αἰγίνης. SCAL. SOPINGIUS. BRUNO. Forte: οἱ οὐ λιμῆν εἰσιόντες, οἱ Αἰγινῆται. HEINS. Leg. οἱ ἢ οὐ λιμένος Αἰγινῆται. PERGER. Pro αἰσχύλῳ *H. Vossius* l. *infra*. Et certe vestigialium emptorem olim fidejussores aliquando constituisse constat. An vero hoc respexerit Hesychius, non liquet. Præstare videtur, σολιμῆρων οἱ Αἰγινῆται (ut & Cl. *Stephanius* correxerat) qui sc. *contra Strepsiad.* 'Ελλησπόντιοι, οἱ Αἰγίνης. SCAL. SOPINGIUS. BRUNO. Forte: οἱ οὐ λιμῆν εἰσιόντες, οἱ Αἰγινῆται. HEINS. Leg. οἱ ἢ οὐ λιμένος Αἰγινῆται. PERGER. Pro αἰσχύλῳ *H. Vossius* l. *infra*. Et certe vectigal

'Αθικοῖς ἡ ὁμοίωσιν κατ' αὐτῆς. ὧν δὲ ἴφεια ᾿ ἢ 'Αθλιωτάς.

'Αγλαοπὸν [2]. κελόν.
'Αγλαρέα. ἄσπλ. Κρῆτες.
'Αγλαυκέρ. αὐλός. Λάκωνες.
'Αγλαυκής. ἀηδής.
'Αγλαυτός. ἄρλ@· ἄναλ@·.
'Αγλίφαγα [3]. ἐλάχιστον.
'Αγλίζδγ [4]. σκέρδα.
'Αγλίτης. αἰκέτης [5].
"Αγλυ [6]. ὁ κίων@·, ὑπὸ Σκυθῶν.
'Αγλύεζδ [7]. βλάσφεζδ.
'Αγλῶν. αγλαὸς.
'Αγλώστα. ὕστεμμα γυναικεῖον.
'Αγλωσσᾶ. διαφημεῖ.
"Αγλωσσα [8]. βάρβαρα. καὶ σωφηνεῖ.
'Αγλωσίναι. γοητεύδες.
'Αγλωτία [9]. σωφὴ, ἡσυχία.
"Αγμα. σκύτεμμα, κέντραγμα, κλῆμα [10].
'Αγμή. ἑστία [11].
'Αγμαῖς. ἀσβεστίνοις [12].

'Αγμι-

1. 'Ἴφεια] Suid. & Harpocrat. perperam: ἴστε ὃ ἡ ἱστόνομος 'Αθλιωτάς. Vid. Interpp. modo laudatos. Phavorinus utrumque, suo more, tradit.

2. 'Αγλαοπὸν.] Ab ἀγλαὸν. G. 'Αγλαυκὸν leg. *Is. Vossius.* Vid. inf. Γλαυκὸν, & Γλαυκή.

3. 'Αγλίφαγα.] Id est, κέλιφαγα. Vide Γλίφαγα. IS. VOSSIUS.

4. 'Αγλίζδα.] Lego: 'Αγλίδα. ἄγλιθες enim sunt σκέρδα, *allii capita.* PALMER. An ab ἀγλὸς, seu ἄγλον, unde *allium*, *allium*, ἀγλίδιον. GUYET. L. 'Αγλίδια. ST. JO. STEPHAN. Vide sup. in v. 'Αγλίσδες. Quidam esse Doricam vocem ajunt. Vid. H. Steph. *Ind.* & Dioscorid. II. 182.

5. 'Αγλίτης. αἰκίτης.] L. 'Αγλίτης, αἰκίτης. ex Etymol. IS. VOSS. MUNK. *Bruno* l. 'Αγλαίτης. αἰκίτης. Quod & *Kustero* placuit. Ego nihil muto. Femininum genus est apud Hesych. pro quo Etymol. masculinum habet.

6. 'Αγλυ.] L. "Αγλα, ex Phavor. BRUNO in *Adverſ. MSS.*

7. 'Αγλύεζδ.] Infra: Διαγλύπτειν, διαλαμαίνειν.

8. "Αγλωσσα.] Sophocl. in *Tracbin.* Οἱ' Ἔπαιε, ὥσ' ἄγλωσσ@·. HEINS. SOPINGIUS. D'ARNAUD. *Lect. Gr.* p. 3. Exstat ϒ. 1071. ubi Schol. κακόγλωσσ@·, βάρβαρ@·, ἢ ἀλάλγλωσσ@·. Cicero *Tuſcul. Quæſt.* L. II, *ſub init.* Tragici locum adferens, reddit *barbara* &c.

9. 'Αγλωτία.] Sic priores Edit. præter Hagen. quæ 'Αγλωτία, per τ, ut edidi.

10. 'Αγμα. &c. κλῆμα.] *Is. Voſſius* l. πλάγμα. Poſtea ſubjicit: „ πλάγμα. ſed nihil mutandum: nam ἄγνυσι eſt „ κλᾶν. Euſtath. ad A. *Odyſſ.* Vid. inf. "Αγχου λαὸς κεραι„ ϑ@·. „ M. *Meibomius*, ad oram libri ſui, confert inf. v. Θυσγίγραφ@·. ἀφοδίγραφ@·. Cl. Lederlin. ad Polluc. L. VII. p. 706. retinet κλῆμα, quum Phavorinus 'Αγμα explicet, σωτέγασμα, κέντραγμα, κλάσμα, ἢ κλάσπα, καὶ τεγαῖον. Verum ille alterum ex Suida, alterum ex Heſychio deſcripſit, ut ſapius. Si nihil mutandum, conferre poſſes 'Αγνυσι ἢ φέρει, i. e. ἀγνεῖσιν, ἱερεῖζει. Malim tamen κλάσμα, ut Suidas. Et ſupra: 'Αγλάμενοι, κλάσμενοι, ut apud male ibi pro 'Αγμενοι, ut notatum eſt.

11. 'Αγμὴ. ἑστία.] Vid. 'Αχνω. IS. VOSS. Scribe: ἡ εἰα vel εἰὰ, *calculus*: unde ἀγμαῖον vinum, quod in locis calculoſis naſcitur. PERG.

12. 'Αγμῖς. ϖ@βδεμένοις.] L. ϖ@βδεμένοις. Vid. mox in 'Αγμοῖ.

13. 'Αγμινὸν. ἄκαρϖ@·.] In Ed. Schr. poſt hanc gloſſam altera ſequitur: 'Αγμιϖ@· ἄκαρϖ@·, ubi *Is. Voſſ.* 'Αγμινὸν corrigebat. At quum in nulla Editione hæc reperiantur, textum inepto addicamento liberavi.

14. 'Αγμοίνες.] 'Αβιώνες. IS. VOSS,

15. 'Αγμὸς. ἰσχὺς.] Eurip. *Bacch.* p. 415. [ϒ. 1092.] ἀφ' ὧν χειρὶ πάσᾳ ἀγμὸν. Nicander: Κοίλη τε φάρυγξ, ἢ σχεσὶς ἀγμοῖ. HEINS. Ἄγμος apud Græcos antiquos dicebatur locus πρανὴς, ſive *præruptus*; ut clare teſtatur Stephan. Byzant. v. Ὦαξ@·: ubi Oaxum, urbem Cretæ, ſecundum quoſdam ita appellatam tradit, ἀφ' τὸ πρανὲς εἶναι τὸ τόπου, *quod locus eſſet præruptus.* Addit deinde: καλοῦσι δὲ τὸς τοιούτους τόπους Ἄξους· καθάπερ καὶ ὁμοίως Ἀγμούς. *Appellant enim* (Cretenſes) *huiuſmodi loca* Ἄξους; *uti nos* Ἀγμούς. Clare etiam Suidas, qui ſic ſcribit: Ἄγμοὶ, τὰς ὀρείας καὶ πρανεῖς τόπους. Obiter hic emendo Stephanum Byzant. apud quem l. c. omnes Edit. veteres habent: Ἀφ' τὸ καθέτου γὰρ εἶναι ἢ τόπου, καὶ πρανοῦς ὑπάρχειν. Scribe: Ἀφ' τὸ καθέτου εἶναι ἢ τ. &c. l. c. *ideo quod locus eſſet præceps & præruptus.* Nimirum ex καθέτου primo factum fuit καθέγου, τῷ Τ mutato in Γ, quo errore in veteribus libris nihil frequentius. Καθέγου autem, cum nihil ſignificaret, poſtea a ſcioło aliquo per unius literæ tranſpoſitionem mutatum fuit in καθὲ γὰρ; unde factum ut locus jam ante corruptus magis adhuc corrumperetur. Salmaſius pro καθὲ γὰρ εἶναι legit, καθέκαστον εἶναι, mutatione non ſolum minus molli, quam eſt noſtra, ſed etiam propter ταυτολογίαν non admittenda. Nam ſequitur proxime: καὶ πρανοειδὴ ὑπάρχειν. Salmaſius quidem, modo laudatus, verba poſtrema, tanquam gloſſema, delenda putat; ſed mihi tam violento remedio hic minime opus eſſe videtur. Quare probare non poſſum, quod Berkelius, Stephani Editor, pravam correctionem Salmaſii in contextum recepit, veterum librorum lectione poſtpoſita. KUST. Conf. ſup. *Not.* in "Αγμ@·, & inf. in Ἀγ' ὀγμᾶς. Etymol. M. 'Αγμὰς, τὰς ὁμοίως καὶ πρανοειδὲς τόπους. ἢ ['Αγμοὶ] ῥαχίαι, ἐξοχάδεις, λοφώδεις.

16. Πικρόμενος.] L. ἐξοχάδεις. D. HEINS. Sic Etym. M. Conf. modo in 'Αβιώνες.

17. Κεκαυχῆσ@·.] Male κεκαυχῆσ@· in Ed. Flor. Vid. inf. in 'Αγκαυχῆς.

18. 'Αγκαπ@βιλημένος.] L. 'Αγκαμπ@βιλημένος. VALES. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* Sic & *Pantin.* in Apoſtolium p. 286. Quod cum literarum etiam ſerie convenit. Nihil tamen mutat Cl. *D'Orville* ad Gloſſ. Rutgerſ. in *Miſc. Obſ.* IX. 1. p. 118. quem omnino conſule.

19. 'Αγκαμπ@λῶν.] L. "Αγκαπ@λον. VALES. SOPINGIUS. Ita quoque *H. Steph.* & *Pantin. l. c.* item *Steph. Jo. Stephanius.* Eodem modo Plutarch. *de Superſtit.* p. 169. C. 'ὑπόπλεως ἐκβάκχευτον ὄντων τὸ ἀγκάμπτειν καὶ ζώνην, &c. ubi tamen ἀγκάπ@ς etiam reponit Stephanus. Conf. *Miſc. Obſ.* loc. cit. Suid. in 'Αγκαπ@ταὶ·. ibique *Notes*; & inf. in Λικαπ@ῖν.

20. 'Αγκαμφίων.] 'Εγκαμφίων. SALMAS. H. STEPH. (*Ind.*) GUYET. SCAL. VALES. SOPINGIUS.

21. 'Αγνὴ.] Id eſt, ἁγνὴ. GUYET. 'Αγνὴ forte. ARCERIUS. (*ad eram libri ſui.*) "Αγνὴ idem quod ἀγνὴ. IS. VOSS. Pro 'Αγνὼ: uti ſcribitur apud Hom. *Od.* x. 105. quo Heſychium reſpexiſſe puto. Certe ἀγνὴ ibi ſignificationem illam habet, quam τῷ 'Αζὼ hic tribuit Heſychius. KUST. Separavi hanc gloſſam a præced. præunte Hagen. Res ipſa jubet.

22. 'Αγνὼν.] Pro 'Αγνῶν: quod vide ſupra poſt "Αγνα. Conf. *Not.* præced. & mox 'Αγνοῖδ.

23. 'Αγνᾶδες] Sup. 'Αγναῖον, καθαρὸν. Conf. 'Αγνί.

24. 'Αγνοίνια.] Forte 'Αγνοῖαδε, *naves recundas*, vel καμαρωτὰς, *concameratas*, vel in curvaturam fractas teſtaſve, quas Strabo vocatas ait καμαρωτὰς, Tacitus *cameras*. M. Brutus *Epiſt.* 62. [61.] 'Ακούω ἢ ἰμὼ φίλω ἔσεσθαι αὐτὸ ἐμοὶ καὶ ἐπιδιαπλεῦσαι μοι ναῦς ἐφοδίους ἢ &c. PERGER. Supra legitur: 'Αγνοῖα. ἄγνοι οἱ νοῖ. Unde ſuſpicor, locum hunc ita ſcribendum & ſupplendum eſſe: 'Αγνοῖαι. (pro 'Αγνοῖαι, ab ἀγνὸς) ναυσὶ ἐφοδίοις ἀγνὸς. KUST.

25. 'Αγνὶ.] Diogenian. *Centur.* II. 46. 'Αγνὶ γαμῶν. Apud Æſchyl. *Agam.* ϒ. 252. 'Αγνὶ δ' ἀναίρ@·. Pro ἡ forte hic rectius ἢ πυρὶ@· legitur. Vid. inf. 'Αγνῶτις. Niſi Dianam reſpexerit, cujus hoc epitheton, *Od.* E. 123.

26. 'Αγνωμένις.] Vid. inf. in 'Αγνεῖ.

27. 'Αγνόνι.] 'Αγνεῖ. HEINS. Phavor. 'Αγίοις.

28. Βαϊζᾶσι.] Puto excidiſſe Ἐσχατιᾷ, ut alibi alt in 'Αγχιπόλοις. GUYET. Non male ſuſpicatur *Guyet.* excidiſſe hic nomen *Euripidis*; ut integrum ſit: 'Ευριπίδης Βαϊζᾶσι. Inter Tragedias enim Euripideas & *Bufiris* memoratur apud veteres. KUST. Sic etiam ſuppleverat *Scipingius*: quod omiſit Schrevelius, Notæ Guyetianæ præmittens (neſcio unde) vocem 'Ορέσαι. Niſi in altero codice ſuo *Guyetus* conjecerit, Βαϊζᾶσιν 'Ορέσαι. Phavor. diſtinctionem ponit ante Βαϊζᾶσι. Cl. *Weſſelingius* hæc ſine putat, & ex Poëta quodam ſumta, qui *Buſiridi* maſtas deſcribebat. 'Αγνίοις de victimis adhibuit Apollon. Rhod. L. II. 918. Niſi pro ἄγνεσσι malis ibi legere ἄγνοσσι, ut J. Rutgerſ. *Var. Lect.* L. 3.

'Αγμικὸν. ἄκρατον [13].
'Αγμοίνες [14]. βυθῶνες.
'Αγμὸν. ἦσυχον.
'Αγμοῖ. ῥαχίαι [15], ϖ@βδεμένοις [16], ἐπηρμένοις.
'Αγνᾶδες. καθαροὶ.
'Αγναύωτος. Οὐ πολὺ κεκαυμέν@· [17].
'Αγναπ@πάλμαι [18]. ἀνίκατοι.
"Αγναμπτον [19]. ἐμάτιον ὃ οὐκ ἐγναμπτόν [20].
'Αγνεῖ [21]. λαμβάνῃ.
'Αγνεῖν [22]. ἅγειν. Κρῆτες.
'Αγνεῖον [23]. πηγαῖον.
'Αγνίδι [24]. ναῦς στρογγύλας.
'Αγνίδιον. καθαρώτερον, ἀπό τ ἀφροδισίων, ἢ ἀπὸ νεκρῶν.
'Αγνὴ [25]. καθαρὰ ἢ ἀμίαντ@· ἢ παρθέν@·. ἢ τιμ@·.
'Αγνήκομος [26]. ἡγνοῦκομον. Αἰολεῖς.
'Αγνόνι [27]. ἁγίοις. Λάκωνες.
'Αγνίσαι. ἀπόδυσαι Βυσίεσδι [28]. ἢ Ἀμφιαράῳ. Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ.

'Αγν-

13. 'Αγμικὸν. ἄκρατον.] Sic Etym. M. Sic & *Pantin.* in Apoſtolium p. 286. Quod cum literarum etiam ſerie convenit. Nihil tamen mutat Cl. *D'Orville* ad Gloſſ. Rutgerſ. in *Miſc. Obſ.* IX. 1. p. 118. quem omnino conſule.

14. 'Αγμοίνες.] Sic priores Edit. præter Hagen. quæ 'Αγλωτία, per τ, ut edidi.

15. 'Αγμοῖ. ῥαχίαι.] *Is. Voſſius* l. πλάγμα. Poſtea ſubjicit: „ πλάγμα. ſed nihil mutandum: nam ἄγνυσι eſt „ κλᾶν. Euſtath. ad A. *Odyſſ.* Vid. inf. "Αγχου λαὸς κεραι„ ϑ@·. „ M. *Meibomius*, ad oram libri ſui, confert inf. v. Θυσγίγραφ@·. ἀφοδίγραφ@·. Cl. Lederlin. ad Polluc. L. VII. p. 706. retinet κλῆμα, quum Phavorinus 'Αγμα explicet, σωτέγασμα, κέντραγμα, κλάσμα, ἢ κλάσπα, καὶ τεγαῖον. Verum ille alterum ex Suida, alterum ex Heſychio deſcripſit, ut ſapius. Si nihil mutandum, conferre poſſes 'Αγνυσι ἢ φέρει, i. e. ἀγνεῖσιν, ἱερεῖζει. Malim tamen κλάσμα, ut Suidas. Et ſupra: 'Αγλάμενοι, κλάσμενοι, ut apud male ibi pro 'Αγμενοι, ut notatum eſt.

16. 'Αγμῖς. ϖ@βδεμένοις.] L. ἐξοχάδεις. D. HEINS. Sic Etym. M. Conf. modo in 'Αβιώνες.

17. Κεκαυχῆσ@·.] Male κεκαυχῆσ@· in Ed. Flor. Vid. inf. in 'Αγκαυχῆς.

18. 'Αγκαπ@βιλημένος.] L. 'Αγκαμπ@βιλημένος. VALES. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* Sic & *Pantin.* in Apoſtolium p. 286. Quod cum literarum etiam ſerie convenit. Nihil tamen mutat Cl. *D'Orville* ad Gloſſ. Rutgerſ. in *Miſc. Obſ.* IX. 1. p. 118. quem omnino conſule.

19. 'Αγκαμπ@λῶν.] L. "Αγκαπ@λον. VALES. SOPINGIUS. Ita quoque *H. Steph.* & *Pantin. l. c.* item *Steph. Jo. Stephanius.* Eodem modo Plutarch. *de Superſtit.* p. 169. C. 'ὑπόπλεως ἐκβάκχευτον ὄντων τὸ ἀγκάμπτειν καὶ ζώνην, &c. ubi tamen ἀγκάπ@ς etiam reponit Stephanus. Conf. *Miſc. Obſ.* loc. cit. Suid. in 'Αγκαπ@ταὶ·. ibique *Notes*; & inf. in Λικαπ@ῖν.

20. 'Αγκαμφίων.] 'Εγκαμφίων. SALMAS. H. STEPH. (*Ind.*) GUYET. SCAL. VALES. SOPINGIUS.

21. 'Αγνὴ.] Id eſt, ἁγνὴ. GUYET. 'Αγνὴ forte. ARCERIUS. (*ad eram libri ſui.*) "Αγνὴ idem quod ἀγνὴ. IS. VOSS. Pro 'Αγνὼ: uti ſcribitur apud Hom. *Od.* x. 105. quo Heſychium reſpexiſſe puto. Certe ἀγνὴ ibi ſignificationem illam habet, quam τῷ 'Αζὼ hic tribuit Heſychius. KUST. Separavi hanc gloſſam a præced. præunte Hagen. Res ipſa jubet.

22. 'Αγνὼν.] Pro 'Αγνῶν: quod vide ſupra poſt "Αγνα. Conf. *Not.* præced. & mox 'Αγνοῖδ.

23. 'Αγνᾶδες] Sup. 'Αγναῖον, καθαρὸν. Conf. 'Αγνί.

24. 'Αγνοίνια.] Forte 'Αγνοῖαδε, *naves recundas*, vel καμαρωτὰς, *concameratas*, vel in curvaturam fractas teſtaſve, quas Strabo vocatas ait καμαρωτὰς, Tacitus *cameras*. M. Brutus *Epiſt.* 62. [61.] 'Ακούω ἢ ἰμὼ φίλω ἔσεσθαι αὐτὸ ἐμοὶ καὶ ἐπιδιαπλεῦσαι μοι ναῦς ἐφοδίους ἢ &c. PERGER. Supra legitur: 'Αγνοῖα. ἄγνοι οἱ νοῖ. Unde ſuſpicor, locum hunc ita ſcribendum & ſupplendum eſſe: 'Αγνοῖαι. (pro 'Αγνοῖαι, ab ἀγνὸς) ναυσὶ ἐφοδίοις ἀγνὸς. KUST.

25. 'Αγνὶ.] Diogenian. *Centur.* II. 46. 'Αγνὶ γαμῶν. Apud Æſchyl. *Agam.* ϒ. 252. 'Αγνὶ δ' ἀναίρ@·. Pro ἡ forte hic rectius ἢ πυρὶ@· legitur. Vid. inf. 'Αγνῶτις. Niſi Dianam reſpexerit, cujus hoc epitheton, *Od.* E. 123.

26. 'Αγνωμένις.] Vid. inf. in 'Αγνεῖ.

27. 'Αγνόνι.] 'Αγνεῖ. HEINS. Phavor. 'Αγίοις.

28. Βαϊζᾶσι.] Puto excidiſſe Ἐσχατιᾷ, ut alibi alt in 'Αγχιπόλοις. GUYET. Non male ſuſpicatur *Guyet.* excidiſſe hic nomen *Euripidis*; ut integrum ſit: 'Ευριπίδης Βαϊζᾶσι. Inter Tragedias enim Euripideas & *Bufiris* memoratur apud veteres. KUST. Sic etiam ſuppleverat *Scipingius*: quod omiſit Schrevelius, Notæ Guyetianæ præmittens (neſcio unde) vocem 'Ορέσαι. Niſi in altero codice ſuo *Guyetus* conjecerit, Βαϊζᾶσιν 'Ορέσαι. Phavor. diſtinctionem ponit ante Βαϊζᾶσι. Cl. *Weſſelingius* hæc ſine putat, & ex Poëta quodam ſumta, qui *Buſiridi* maſtas deſcribebat. 'Αγνίοις de victimis adhibuit Apollon. Rhod. L. II. 918. Niſi pro ἄγνεσσι malis ibi legere ἄγνοσσι, ut J. Rutgerſ. *Var. Lect.* L. 3.

'Αγκτίλεων. οἱ ἄλες [1].
'Αγκῶν [2]. λείμ.
'Αγκῶνα [3]. ὁ ἀγκοδὴς μῦσυς. ἢ ὁ χαλάζας πυά. τινὲς δὲ αὐτὸς [4] καὶ ἰέρεια τινὲς ἔλεγον, ἢ τὸ χαλάζεσθαι ἀφ' οὗ τὸ ἀεί ἐστιν.
'Αγκῶνιος [5]. ἀγκώνων δίκαιος.
"Αγκρα [6]. ἀγκωνία. ἀμαθία.
'Αγκυὶς [7]. χαλαζοπῆ.
'Αγκῶν [8], τὸ ἀξιγνώσκειν, ἢ τὸ οὐ ἀγκὼς μὴ πλῆν * ἰδίων [9].
'Αγκύσας [10]. ἀγκυλόμβ.
'Αγκυλῆχεις [11]. οἱ πίθοι [12].
'Αγκυλιάζ [13]. τὸ ἀπὸ ἥλιον [14] θέρμ.

"Αγκ.

'Αγκ. [15]. Φυτὸν ὅπου χαλέμβιον.
'Αγκυλόπτης. χαλαζᾶς, λαμπρᾶς, ἀμάθης.
'Αγκυλόπτου. ἀγκύλοπτοι, ἀμαιεῖον. δίκης.
'Αγκῦ κέρας [16]. ἡ Κνίδ. παρὰ Σπεύσιππ. οἱ δὲ, ἀκρότηλον αὐτῆς. τινὲς δὲ τὸ Αἰγύπτιον.
'Αγκύας [17]. ὁ Αἰολίδ. φυλῆς δῆμ.
"Αγκυλόμβιον [18]. κλαυθμὸν, σωστεῖσμόν.
'Αγκύλβιον. κλαύμον.
"Αγκυλ. σωστεῖσμ.
'Αγκύσας. λεῖας [19]. οἱ δὲ, πὰς ὥας ἢ ἰσῶν.
'Αγκύλβια [20]. πηδάλια.
"Αγκυλ. κλαῖ.
'Αγκῶ, ἀγκὸς ὦ.

"Αγκῶ.

1 3. Καλαγκόνη autem Euripides dixit *Ion.* v. 708. Et *ἀγκίσι, Alcest.* v. 77. Conf. *Suppl.* v. 1211. Ibique Jos. Barnes. Nutura lectio absurda: pilor tamen magis placet. Sæpius drama absque Auctoris nomine citatur.

2. *Ἄγκι οἱ ἅλες.*] Credo ita dici, quod *salis* in *lustrationibus* esset usus. *Ἀγκίδα ἁλὸν* de *sale* Lycophron v. 135. In Cl. *Wesselingius.* Vid. *Not.* in *Ἀγκίτης.* Ad illum vero Lycophr locum respicit Eustath. p. 748. *in fin.*

2. *Ἄγκῶν.*] Ab *ἄγω*, id est, *λαμβάνω.* GUYET. L. *Ἀγκόν. λέα.* STEPHANIUS. Rectius cum acuto in antepenultima scribas *Ἄγκτον.* Fallitur *Guyetus.* Vid. inf. *Ἀγκτίλεων*, ibique *Not.*

3. *Ἀγκῶνα.*] Vid. inf. v. *Ἰφόνια.* KUST.

4. *Τὸν ϗ αὐτὸς ἐς ἱερεῖα* &c.] Putem hæc loco mota, & referenda ad *τοὺς ἅλας* in *Ἀγκτίλεων.* VERWEY. Phavor. legit *ἱερεῖα.* Apud Polluc. l. 24. *ἀγκῦ θεοῦ.* Pausan. *Lacon.* c. 14. p. 242. *Ἀσκλαπιὸν δὲ ἐγὼ ἱστάλυτος ὁ Ἀγκίτης* &c. Cetera *Kuster.* legit: *τὸν ϗ αὐτὸς ἐς ἱερεῖα ἔλεγον, ἢ τὸ καθαίρειν, ἐκείζειν* Addit: „ Sane verbum *ἐκείζειν* (quod in Lexicis vulgatis frustra quæras) olim in usu fuisse, non solum ex hoc loco colligere licet, sed etiam ex eo, quod Hesych. infra scribit: *Ἀφιερωμένα. ἐξακεκαθαρμένα,* „

5. *Ἀγκυλιδ.*] Forte *Ἀγκόνιδ.* COCCEJ.

6. *Ἄγκρα.*] Schol. Sophocl. in *Electr.* v. 582. *Ἄκρα, ἡ σκαλὶς ἀφροτάτη. Ἄγκρα ϗ, ἴδιν τοῦ ἀφρογαλ.* Difficotit Ammonius in v. *Ἀγκτίλ.*

7. *Ἀγκυὶς.*] L. *Ἀγκτίλ.* HEINS. G. Infra: *Γκῆμμ. συστασιν.* Vide ibi.

8. *Ἀγκῶν. τὸ λαγ.*] Varinus *τὸ μὲν ἀξιογνώσκειν* legit, & quædam addit, quæ ab Hes. non sunt notata. SOPING. Recte Varinus, qui cetera habet ex Suida. Mi interferit quoque *Bruno*: quod ex segq. forte huc sevocandum. Posses alioqui non incommode legere: *ἡ ἀξιογνώσκειν,* Vid. inf. *Ἀγκύ.*

9. *Καὶ τὸ οὐ ἀγκὼς μὴ πλῆν * ἰδίων.*] Locus prodigiose corruptus. Scribe: *ᾧ τὸ οὐ ἀγκὼς εἶμαι. Οὐδὲ μὴν Ἥρα ἀγκάσατο εἶδος.* Verba sunt Homeri *Iliad.* A. [v. 537.]

——— ——— ——— *εἶδί μοι Ἥρη*
Ἡγνόησεν, εἶδος ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
Ἀργυρόπεζα Θέτις. ——— ——— ———

quem locum obiter adduxit: *Ἡγνόησεν, εἶδος* &c. ut solent Grammatici, & Epitomatores præfertim: nam cum Epitomatore nobis res est. HEINS Scribe: *τὸ μὲν ἀξιογνώσκειν, ᾧ τὸ οὐ ἀγκὼς εἰδωτόδε.* Fanatica illa nostræ mentis in ignotatione mutantis dispositio. PERGER. Vid. Etym. M. ubi Poëtæ hemistichium adfertur.

10. *Ἀγκύσας.*] L. *Ἀγκύσσας.* IS. VOSS.

11. *Ἀγκυλοχεῖς.*] Quasi dicat *igniceps*, calidi juventâ, quorum fervidus ebullit circa præcordia sanguis. Supra *Ἀγκαίνας, ignitus.* PERGER.

12. *Οἱ πίθοι.*] An *ἰδιωτ*? GUYET. *ἴδιον* exhibet H. Steph. *Ind.* Sic Phavorin. *Bruno*, *Grab.* qui insipicere jubet Polluc. p. 405. *Ed. Seb.*

13. *Ἀγκυλιάζ.*] In Lex. MS. Coisl. scribitur *Ἀγκυλιάζ*, per α, idque exponitur, *τὸ σφαγίου καθαίρειν*, quæ non parum differunt. KUST.

14. *Ἀπὸ ἅλων.*] Phavor. *ἀπὸ ἅλω.* & sic *Bruno.*

15. *Ἀγκ.*] Vid. *Ἐλίγκ.* SOPINGIUS. Meurf. *Græc. fer.* p. 158. SCHR. *Thom. Munkerus* adscripserat locum *Levit.* XXIII. 40. ubi LXX. *ᾗ ἐτεὸς ᾗ ἄγυ* (*Compl. ἀγνὺ*) *κλάδους τῶν χαμαίφυτων*: cum Hebræus Codex tantum legat *פרי עץ הדר* *fulcos torrentis.* Unde Cl. Drusius quærit: *Quid viderunt, cum ita verterent?* Legendus hic Dioscorid. L. I. c. 136. *Ἀγκ.*, ᾗ *λάγκ.*, *Σάμιοι δὲ δενδράδα, ἣν καὶ ἄκανθαν τινὲς ἐν τῷ χάρτῃ τὸ τύπος ᾗ χαμαίδρυς φυλλώδ., ἐλαίᾳ ὅμοιον ἐνδιατρύουσι, ῥαπίσμ.* &c. *Vitex*, *sive Lygus*, *frutex est in arborem assurgens*, *nascitursque in fluminum ripis*, *asperisque locis*, *ac torrentium alveis*, *ramos gerens longos*, *fructu pertinaces.* Pausan. *Laon.* p. 242. *Ἡ δ' Ἀγκ. λυγ.* ᾗ *αὐτὰ καλοῦσι τινὲς ἐν τῇ χώρᾳ.* Vid. sup. *Ἀγκών*, & inf. *Λυγ.*, & *Δεμάδ.* Adde Etym. Suid. & Erotian. in *Ἄγνα*, ubi citat Nicand. *Ther.* v. 71 Conf. Bern. Martini *Var. Lect.* II. 20. p. 36) & Bod. a Stapel ad Theophrast. p. 164.

16. *Ἀγκῦ κερ.* ——— *Λέγουσιν.*] Strabo l. XVII. p. 805. promontorium, *Ἀγκὼ κέρας* dictum, in *Ægypto* prope Bolbiticum Nili ostium collocat. Locum notaverat etiam *Kuster.*

17. *Ἀγκύας.*] Pro *ϗ Αἰολίδ.* lego, *ϗ Ἀτιαλίδ.* Nulla enim fuit *Αἰολὶς φυλὴ.* Præterea legendum est *Ἀγκῦς.* Sic pridem emendavit Meursius de *Pop. Att.* p. 2. SCHR. Phrynichus apud Steph. Byz. *Ἀτιαλίδ.* Conf. ibi Berkelii *Not.* Harpocration: *Ἀγκῦς, δῆμος ϗ Ἀναφλυστίδ. φυλῆς, ὃς ὁ φυλέτης Ἀγκύσιος.* Sic & Suidas. Conf. Steph. Byz. Hinc Hesychium corrige: quum illud *Αἰολίδ.* nihili sit, consentiente *H. Valesio.* *Ἀγκῦς* correxerat etiam Cl. *Stephanius.* Quod vel ipsa series flagitat. Plutarch. *Thes.* p. 6. *ἀπὸ Ἀγκύου, ὀνόματος Λεῴου.* Sic *Παφλαγ. Ἀγκύσιος* in veteri Inscriptione Athenis, apud Spon. *Pag. Att.*

18. *Ἀγκυλόμβιον.*] *Iliad.* Π. 769. Schol. *καθαιρόμενον, ἀλαθρόμενον*, Et *Odyss.* K. 213, ubi Schol. *σωστεῖσμόν.* Conjunxit hæc Hesychius.

19. *Ἀγκύσας. λείας.*] Illud *λείας* non omnino suspectum haberi debet; quia paullo ante quoque reperitur: *Ἀγκύλης. λείας.* Pro *Ἀγκύσας* autem forte scribendi. *Ἀγκύλας.* H. STEPH. *Indic.* Sic & *Jungerman.* ad Polluc. L. X. c. 28. p. 1305. quem omnino vide, coll. L. VII. c. 20. p. 722. *Kuhnius* ad loc. priorem *Ἀγκύλας* legit; nisi vitium sit typographicum. *Ἀγκύλας* autem, præter *Is. Vossium* & *Grabium*, *D. Heinsius*, qui præterea pro *λείας* mallet *λευκὰς*, auctoritate Pollucis. Sed ibi quoque *λείας* veram esse lectionem, docuerunt Eruditi ejus Interpretes. Vide etiam H. Steph. *Ind.* v. *Λεία*, & Sylburg. ad Aristot. *de Generat. Animal.* ad p. 322. Ita olim scripseram. Postea plura a Cl. *Kustero* notata deprehendi, quæ nunc subjicium: „ Paulo ante: „ *Ἀγκύλης. λείης.* Sed *Ἀγκύλης*, vel *Ἀγκύλας*, est vera lectio. „ Suidas: *Ἀγκύλης. οἱ λίθοι ᾗ ἰκᾶ.* Pollux L. VII. c. 20. „ sub fin. *Ἀγκύλης* ϗ, *ᾗ λεῖαι*, (quidam Codd. *λεῖοι*) *οἱ λίθοι οἱ ἐξυφασμένοι ἔν τισιν, καθὼ τοὺς ἱερεῖους ὑφαίνειν.* l. c. „ *Ἀγκύλης, ᾗ λεῖα, lapides apprensi staminibus, secundum antiquam texendi artem.* Ubi nota *λεῖα* appellari, quæ Hesych. hic *λείαι*; infra autem in lit. A. *λίαι* vocat. Gelen. L. I. *Οἱ Σμύρναῖοι, Tom.* I. p. 135. *Καθάπερ οἱ λίθοι τοῖς ἱστοῖς, οἵτινες οἱ ἄρχοντες τῆς ἀνυφαντικῆς ὑφάσεως σφοδρὰς: ficus lapides texturi telis; ita testiculi vastis feminariis apprensi sunt.* Aristotelis lapides hi dicuntur *λεῖοι* lib. *de Gener. Anim.* p. 312. Ed. Sylb. ubi hæc legas: *Ἐξάψῃ τὸ βάρος, οἷον αἱ τῶν ἱστῶν ὑφαίνουσαι, ᾗ ἡ αὐγὴ ϗ τὰμπια καθάπτουσιν αἱ σπασάλιναι τοὺς καλαθρίσκους λίθους.* l. c. „ *Appendere pondus, quale solent telarum textrices. Nam & hos flamen intendentes, appendunt eas, quæ dicuntur λεῖαι.* „ Idem tamen L. I. *de Gener. Anim.* p. 166. eadem pondera *τὰς λίθους* vocat, genere masculino: *καθάπερ*, inquit, *τοὺς λίθους αὐτοὺς οἱ ὑφαίνοντες τοῖς ἱστοῖς.* Et hæc postrema lectio sola vera videtur. Nam *λίθους* est Accusativus, plur. contr. pro *λάους*, a recto *λᾶας*, & contr. *λᾶς*, quod idem significare ac *λίθος* notum est. *Λάας* autem pondera hæc differre appellant Pollux & Suidas, ut ex locis citatis patet. Neque dicat hic aliquis, *λᾶας* esse vocabulum antiquum, neque usu communi apud Græcos receptum: quod proinde Hesychius pro interpretatione minime adhibiturus fuerit. Nam objectio hæc non minus, vel potius magis valebit adversus vulgatam lectionem *λείης*, vel, ut ab aliis scribitur, *λᾶας*, vel *λεῖοι*, vel *λαιὰς*. Est enim vocabulum hoc alterio obscurius, usuique multo rarioris. Quod si vero quis dicat, *λείης*, vel *λαιὰς*, non fuisse quidem vocabulum usûs communis, sed arti textoriæ proprium, & proinde textoribus satis notum: & ego hoc idem meo *λᾶας* accommodare possum. Quamvis enim *λᾶας* antiquis temporibus quemvis *lapidem* notaverit, postea tamen generali illa significatione (præterquam apud Poëtas) in desuetudinem abeunte, videtur tantum significasse *lapidem illum*, *quem textores flamini appendere solebant.* Sic apud Latinos *caudex*, vel *codex*, olim notabat quasvis tabulas e *caudice* sectas, vel quemvis tabularum ejusmodi contextum, testibus Varrone & Seneca: postea autem significare tantum cœpit tabulas illas, in quibus scribebatur: unde hodieque *codex* pro libro dici solet. Similia multa in omnibus linguis observare licet. „ Hactenus *Kusterus.* Lex. MS. Reg. consentit cum Suida.

20. *Ἀγκύβια. πηδάλια.*] *Is. Vossius* conjungit cum seqq. ita: *Ἀγκύβια. Ἥρωνος βῆμα. Ἀγκυλόβια πηδάλια:* subiata distinctione:

"Αγνιδι [1]. κτιδέοισιν, * κλῶσιν.

'Αγνίδμα [1]. θρυπτόμμα.

"Αγνωμεν. ἀνόητον, ἀλόγιστον.

'Αγνώμενος [3]. ἄζηλος. ἀσυγχώτους. ἐναιλογκόμενος. ἀναίδητοι. σύμμηφοι [4].

'Αγνωμένως [5]. ἀσόπτως.

'Αγνώσας [6]. διαχειράνῃ.

'Αγνώς [7]. ὁ ὑπτιγυασκόλμῳ.

'Αγνὸς [8]. καθαρὸς. ἢ ἄγνωτος.

"Αγνωτος [9]. μὴ πυθόμῳ.

'Αγνῶτας φίλους. ἀγνόμενας. ἀνεπισήμους.

"Αγος [10]. σκιφορῶν, φορτηγός.

'Αγνῶτες. θεῖ [11] ὕτω λέγειν δ' Φασὶ τὸς μὲν τ ἢ 'Ιλίῳ πλὼν Φαληρεῖ προσχόντας ὑ ἀναιρεθέντας ὑπὸ Δημοφῶντος ταφῆναι.

'Αγοί

[1]. 'Αγνίδι. &c.] Jure notatur asciscso hic locus: est enim corruptissimus. Siquidem τὸ 'Αγνίδι est accusativus, a recto Ἀγνίς. pro κλάσσειν legerem κλάσιν fractionem. nam ἄγνυμι est frango. nisi forte quis vellet legi 'Αγνωσ'), κλάσμα ἐστὶν. Sed nimis recederes a litterarum ductu. PALMER. Imo 'Αγνίδι est verbum δνιδιν, & legitur Iliad. M. 148. ubi glossator explicat κλάσειεν, κλάσωσι, κλάσωσιν. Puto legendum κλάσμασιν. COCCEJUS. Forte: 'Αγνῶ. κλάσμασι, κλάσι. SOPINGIUS. Lege, κλάσλάζουσι, κλάσλάσσι. Locus est Il. M.

Αιχμὰ δ' ἀδινὴν, ἐδὲ σφέτα ἄγνυθ' ὅπλα.

Schol. κλάσλάσσι, κλάσσουσι. quæ postrema vox est suspecta. HEINS. L. κλάσμασι, κλάσσι. Etym. M. Κλάσμασι. κλάσσει, κλάσλάζει. συντρίβει. ὅθεν ἢ ἄγνυμι. Hoc κλάσμασι infra. IS. VOSS. Ad Scholia Il. M. 148. hæc notat Editor Cantabrig. p. 764. „Pro κλάσσουσι, lege, aut „ κλάζουσι, cum Coccejo in Hesychium: aut κλάσσει, „ cum Edit. Hack. & Oxon. Et hoc sane videtur veri similius. nam Etymol. M. p. 494. Κλάσμασι, „ κλάσλάζει, &c. „ Hactenus. Vid. inf. in 'Αλὶ. 'Αξαίης. 'Επάλη. Καλαίσκης. &c. Schol. Hom. ad Il. N. 322. Δημοῖδοκος ἀλλὰ explicanx. ἢ σὺν, addit: 'Επεὶ κλάσσεσθαι, ἢ ἀλάσθαι, ἀπὸ γίγνε]. Idem ad Il. Π. 769. 'Αγνυμένων, κλάσσεσθαι, κλαίειν. Infra: 'Λασ. κλάσσεσ. Il. Λ. 630. Simplicitet itaque κλάσσουσι, κλάσσα, legerim. Apud Artemidor. L. I. c. 68. p. 57. habes Δυσλάσσῃ, κλάσσει), κλάσσῶν, & κλάσσόμενα, eadem pagina; ut κλάσσαφέρῃ, L. II. c. 24. p. 111. & ἀγαλμάλῳ κλάσσόμενα, L. II. c. 44. p. 140. Conf. Kuſt. inf. ad v. 'Επάλη, post 'Επίσσω. Quare minus placet κλάσσου, quæ Cl. Weſſelingii conjectura erat, quia infra: Κιάζε. Δρυζε, ὁ κλῶ. Καλάσσουσι emendaverat etiam Pancr. Maaſvicius ad oram lib. ſui.

2. 'Αγνίμενα.] L. 'Αγνύμενα. COCC. IS. VOSS. Sic reposui ex Phavor. Vid. Not. penult.

3. 'Αγνώμενος.] Schol. Sophocl. in Oedip. Col. ν. 86. 'Αγνώμενος, ἀσυνύγητος, ἀνύμενος.

4. Σύμμηφοι.] Forte ἀσύμφοφοι. SCHR. Nisi ᾱ in 'Αγνάμενος sit ex ᾱμα, hoc sensu.

5. 'Αγνωμένως.] Vid. Polluc. l. IV. §. 10. Harpocrat. & Suidam. Ulpian. ad Olynth. II. p. 26. 'Αγνωμένως ἔχει.] 'Αγνώμενος, inquit, λίγει τὸς ἀνόητος, καθ' ἑαυτὸν ἢ γνώμη. &c.

6. 'Αγνώσας.] Conf. inf. v. 'Ηγνωτο.

7. 'Αγνὸς] Forte 'Αγνὸς. Sophocl. Oed. Tyranno p. 180. Δίκαιος ἁγνὸς λίγων ἔλθῃ. Ibi Scholiaſt. ἐγὼ δ' ὅτι τὸ ἁγνὸς ἀντὶ τοῦ δ μὴ γνωσιμαχῶν λέγει), ἢ ἀντὶ τοῦ μὴ γνώσιμον. Ibidem Sophocl. σὺ μ' ἔτυχεν ἄγνωτ'. SOPING. 'Αγνωτὸς. IS. VOSS. Forte 'Αγνὸς. ὁ μὴ ἐπιγνωσκόμῳ. Scribe autem primo 'Αγνὶς, quod postponitur; & cetera hoc modo transpone: 'Αγνὶς. καθαρὸς. † 'Αγνὸς. ὁ μὴ ἐπιγνωσκόμῳ, ἢ ἄγνωτ. HEINS. Optima est hæc emendatio. Vide tamen Not. seq. Locus, quem ex Sophocle citat Scholiastes, legitur, Oed. Tyr. ν. 691. ad posteriorem vero, sive ν. 686. pertinet illa Triclinii nota. ὁ μὴ ἐπιγ. legit etiam Kuſt. Posset quoque legi: 'Αγνὸς. οὐκ ἐπιγ. Vid. sup. in Αγνοῖν. Thucyd. l. 137. 'Ης δ' ἀγνὸς πᾶς ὁ τῇ τοῦ. Sic ἀγνὸς pro ignarus est apud Xenoph. Hiſt. Gr. L. I. p. 443. & Memorab. L. V. p. 868. pro imperito. Artemidor. I. 82. p. 75. bis pro ignoto Conf. Etym. M. & Æſchyl. Agam. ν. 1060. Lex. MS. in Dionyſ. Areop. 'Αγνώτως, ἀγνωστι, &c.

8. 'Αγνὸς. — ὁ ἄγνωτ'.] Vid. Heinſ. in v. præc. 'Αγνοῖς. An vero hæc servanda sunt, prout conjuncta apparent? Tum 'Αγνὶς primo est καθαρὸς. dein positum pro Ἄγνος, & sic est ἄγνωτ'. Suid. 'Αγνὸς. ὁ ἁγνὶς. leg. ἁγνὸς, i. e. ἄγνωτ'. Vid. inf. in 'Αγνοῖς. & H. Steph. Thes. T. I. p. 1833. 'Αγνὸς corrigit Il. Veſtius, Vir Doctus in Obſ. Miſc. Vol. V. T. I. p. 82. legit: 'Αγνὸς, ἐνὶ καθαρὸς. ὁ ἄγνωτ'. Mecum sentire video Kuſterum: „ ἄγνωτ'. „ inquit, pertinet ad ἁγνὸς, ὥστ', quod Hesych. cum „ 'Αγνὸς hic confundit. „

9. 'Αγνωτ'. μὴ γνόμ.] Huc pertinet quod legitur infra: 'Ανεγνώσας. ἀπατήσας. Apud Iones nimirum, teste Eustathio alibique, verbum ἀναγνώσκειν hoc sensu adhibebatur. KUST.

'Αγοί [11]. ἠγνόμενος.

"Αγξαμ. χαλινώσαμ [13].

'Αγοιδίδῳ. ἀγόμῳ.

"Αγοις. ἀπάγης.

'Αγοίτης [14]. ὑβριστής.

'Αγοιτεύσας [15]. ἐχλεύσας.

'Αγόμῳ [16]. δεῖλ. — ἀφ' 'Αρχελόχ.

'Αγόμῳ [17]. ἠναγόμῳ.

'Αγομφοῦς [18]. ἀνάρμοσα.

"Αγον [19]. ἐν πάγῃ ἢ ἱέρεια ὕτως χαλῶσιν.

'Αγομόχθῳ [20]. ἠμίον.

"Αγονον [21]. πήναιον. ἢ πολύγονον.

"Αγονῶ [22]. ἄτεκνῶ, ἄκαρπῶ, ἄσπορῶ.

"Αγονῶ. ἠγόμῳνον.

"Αγονίας. φέσσιας [23].

'Αγόρ

10. "Αγοῦ.] Confer, quod sequitur 'Αγοιδίδῳ. Videtur esse ex ᾱδ. SOPING. Videtur corruptum ex 'Αγαῦ, quod sup. ἐναδοφῶ, φοβίγλε etiam exponitur. Sæpe enim litteras β & ρ confuderunt. Vid. in Βάρος. An vero huc pertinet quod est in Lexico Origen. p. 195. Ed. Martian. 'Αγαῦ. ἄγλε.

11. 'Αγὼτες θεῖ.] Vid. Pausan. Attic. [c. 28. p. 69.] ex quo patet, cur ἀγὼτες dicti sint, quia sc. qui essent, ignorabat Demophon. Ex Polluce l. VIII. c. 10. ita corrigi & suppleri potest: οἱ ϑ ταφῶτες 'Αγνῶτες ἀπεστραφίσθησαν χρόνῳ. Dele igitur initio θεῖ. VALES. 'Αγνῶτες simpliciter Pollux ait. 452. sed scripsisse Hesychium existimo: 'Αγνῶτες. Θεῶ χρησαῖ, ὕτω λίγοντάς φασι &c. Pollux: 'Αγνῶτες ϑ λίγουσι δ' Θεῶ χρησαῖ. Mox pro ταφῆναι scribe, ἢ ταφῆναι. HEINS. Meursius de Reg. Athen. L. III. c. 6. p. 194. hic emendat: 'Αγνῶτες. Θεοὶ ὕτω λίγοντάς φασι τὸς &c. ἢ ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Δημοφῶντ, ἢ ταφῆναι. Adsentiri Menagium in ora libri sui, testatur Kuſter. Quodsi illa sententia locum haberet, & Thesm auctor laudaretur ab Hesychio, retinendum esset φασὶ, quod est in Hackiana. At vero, quum priores Editiones habeant φασὶ, eam lectionem in textu restitui, additipulante Varino. Post 'Αγνῶτες autem distinctionem feci, secus ac in prioribus Editt. ubi, 'Αγνῶτες θεῖ, ὕτω &c. Id quod mihi licere putabam, cum res ipsa jubeat, & auctoritas Pollucis, a Viris doctis modo laudati. Præit hanc distinctionem Heinſius & Jungerman. ad Poll. l. c. ſegm. 119. qui non absurde cogitabat, θεῖ hic idem esse quod Θεῶ χρησαῖ. t quod nim: χρησμῷ sic appellati fuerint. Conſect porro, num forte legendum: ἢ τὸν ϑ 'Ιλὶ ἄλσος πλὼν &c. Sed hoc minus necesse. Pro Φαληρεῖ Pollux φαλήρῳ, sive Φαλήρῳ, ut MSS. Hæc scripseram, cum in mentem venit Hom. Odyſſ. Σ. 79.

Οὐ γὰρ τ' ἀγνῶτές γε θεοὶ ἀπάλυσαν πόλεμ'

Μάντιν.

Schol. ἄγνωτες ἀσύν. An itaque locus noster sic refingendus: 'Αγνῶτες θεοὶ, σώζοντας. † 'Αγνῶτες. ὕτω &c. Vel simpliciter post ἄγνωτες sequatur: ὕτω (sc. 'Αγνῶτες) λίγοῦ &c.

12. 'Αγοί] Utitur aliquoties Homer. sæpe etiam Pindar. & Æsch. Suppl. ν. 256. & 911. nec tamen invenio in H. Steph. Thes. L. Gr. ABRESCH. Vid. inf. 'Αγὸς. ἐγίμων.

13. 'Αγξαμ. χαλινώσαμ.] Cyrill. scribit. IS. VOSS. Sic Mœris Atticista: "Αγχου, Ἀττ. σπίγνου, Ἕλλ. Quæ tamen huc non pertinent. Respexit sine dubio ad illa Psalm. XXXII. 9. Ἐν χαλινῷ τὶς σιαγόνα αὐτῶν ἄγξῃ· ut jam monuit Suicer. Thes. Hinc rursum patet, Hesychium, ut solet, integram loci phrasin respexisse, ὡ χαλινῷ ἄγξῃ, i. e. χαλινώσω. Vid. inf. 'Αλήγιον. 'Αμοῦσον. &c.

14. 'Αγοίτης.] Vid. sup. 'Αγοίτης, ibique Not. & 'Αγοῖν. Conf. Belg. Guit; quod tamen potius a γοᾶν.

15. 'Αγοιτεύσας.] Ambiguum, an ex præc. 'Αγοίτης sit derivatum. H. STEPH. Ind. Infra 'Αγύρτης exponitur ἐχλαγωγὸς, i. e. circulator, sive qui turbam hominum circa se colligit. An ergo hic legendum: 'Αγυρτεύσας ἐχλαγωγήσας? KUST.

16. 'Αγόμῳ.] An pro 'Αγοιδίδῳ? Supra: 'Αγοίνας δίλας. KUST.

17. 'Αγόμῳ.] Hom. Il. H, 363.

18. 'Αγομφοῦς. ἀνάρμ.] Contra, Γομφοσυγῆ. συναρμοσμένα. infra.

19. "Αγον.] Vid. inf. "Αγῶ, sive 'Αγκὶ unde liquet, sic dictum fuisse Dianæ sacerdotem. Idem Kusterus observaverat.

20. 'Αγομόχθῳ.] Vid. sup. 'Αγοῦ. SOPINGIUS, Vid. Coteler. ad Eccl. Gr. Monum. T. I. p. 731.

21. 'Αγονον.] Notat σύλογον, quando e vim habet intensivam: ratum vero, quia τέγγειν τὸ γαῖᾳ σύσπορον, ἐδίως φάμεν ἢ σπείρειν, ut tradit Dioscorid. L. III. c 52.

22. 'Αγονῶ. ἄτεκνῶ.] Apollon. Schol. p 32. SCHR. Exod. XXIII. 26. οὐκ ἔσαι ἄγονῶ. Compl. ἄτεκνῶ, καὶ ἄγονῶ. &c. Hunc locum annotaverat etiam Bernardus.

23. 'Αγονίας. φέσσιας.] Vid. sup. 'Αγονον ἢ φέρειν, & inf. 'Ηγνο.

1. Αγὶρ.]

'Αγὴ [1]. ἀετός. Κύπριοι.

'Αγρᾶ. ὅπου τοῦτο; ἢ λιβύῃ. Θετταλοὶ δὲ τὴν τῆς λιβύης Ἀγρεὶν καλοῦσι [2].

'Αγρᾶ. Ἀργείων. τῷ Ἀθηναίου ἢ τῷ χαλκιδικῷ.

'Αγρειανᾷ [3]. ἀγελείᾳ.

'Αγρεὰ θεὸς [4]. ᾧ ἔτος τῷ Ἀθηναίου.

'Αγρειάν. δικαιολογίαν [5].

'Αγρεῖον. οἱ ἐν ἀγορᾷ ἀναγραφόμενοι [6].

'Αγρεὰ Κερκύρᾳ [7]. τῷ πλησίον Ἠλείας.

'Αγρεὰ [8] Αἰνεάς, ἐν Ἄργει.

'Αγρεῖον [9]. ἐν ἀγορᾷ ἀγαπτείας. ἔστι δὲ ᾗ ἐπὶ τῷ ἀπάγχῃ. ἢ ἐπὶ τῷ ἀγαθειλείᾳ.

'Αγρεία [10]. Θέμις, ἡ ἐκκλησιαστική.

'Αγρ-

1. 'Αγὴ.] Id est, ἀγὼν. ἀγχὼ, ἄναξ, rex avium. GUYET. Ab ἄγω, Suidæ, Id est, ἀγρέτης. ab ἀγρα, ἄγρη, ἄγρης, ὁ ἀγρεύων. item ab ἄγω, ἀγαίνω. id est, συναγω, συναγὰ, συναγὴ, συναγὼ, indago, inis. G. Esa. XXXVIII. 14. יגון ינון Quod vertunt, fecue grus & hirundo. Vide Scriverium. SOPING. Dodre omnino Sopingius Isaiæ locum adfert: etsi Nota ejus pessime edita a Schrev. יגון (Agur) enim est hoc ipsum 'Αγὴ Hesychii. Aquila vertit; οἱ ἱππεῖς ἀγόρ. Theodot. οἱ χαλκοὶ ἀγορ. Conf. M. Martin. Etymol. in Aquila. Docuit autem more suo, id est eruditc, qui in his rebus primas tenet, Cl. Bochartus *Hieroz. Part.* II. L. I. c. 10. ינון sive יגון esse *hirundinem*; contra יגור *grum* denotare: *Ibid. cap.* 11. in fine tangit locum nostrum, & conjicit, fortasse Hesychium scripsisse: 'Αγὴν. γηρυτὴν. & vocis γηρυτὴ priore parte omissa propter præcedentis τὸ ἐρωτηθὲν, ex ἀετὸς factum esse.

2. Θετταλοὶ &c.] Theo Sophista [c. 4.] p. 35. *Ed. Camerar.* [al. 46.] Εἰσὶ δ', τὰ ἑτέρως ἢ ἐπιγράφουσι, τὰ ἐν ἄλσει ἢ τεμένει, οἷς αὐτὸς Ἀγορὰ ἐπιγράφει λιμένα, καθάπερ Θετταλοί. HEINS. KUST. Conf. Galen. lib. de Gymnastica ad Thrasybulum p. 296. *Ed. Bas.* Vide cetera Steph. Byz. in Ἄγορα, ibique Cl. Bochart. *Not*, p. 798. *Geogr. Sacr.*

3. Ἀγρειανᾷ.] *Il.* Β. 337. Ἀγρειάδη. Schol. ἐκκλησιάζῃ, δημηγορήσῃ.

4. Ἀγρεὰ Διός.] Est & ἀγορὰ Ἰλλάδος. Sic vocabatur locus apud Persas. Xenoph. *Cyropæd.* L. I. FLORENS. Alii locum οὗ Ἕλλησι τὰ δίκαια ἐκφέρουσι. Vid. inf. Θεὸς ἀγορᾶ, ibique *Not.*

5. Ἀγορᾶιον.] *Alt.* XIX. 38. ἀγοραῖοι pro *diebus forensibus*. ubi *Gloss.*: οἱ τῇ ἀγορᾷ χαλκεῖς. Hammondus ibi Hes. citans conjicit legendum esse Ἀγόραιον. Non adeo male. At quum ἀγόραιος, ἀγοραῖος proprie significet *diem forensem*, sive quo lites disceptantur, quando, ut loquitur Demosthenes, οἱ δίκαι εἰσὶ, (de quo plura Casaubon. ad Theophrast. *Charact.* p. 179. ad cap. 4. οἷς' Ἀποπίπτει, & Gronovius, Pater, *Observ.* L. III. c. 22. p. 640.) non ipsam δικαιολογίαν, malim equidem servare vulgatam lectionem, quam omnes Editiones præferunt; aut ex Suida reponere Ἀγορεῖον δίκαιον, δικαιολογίαν. Potuit enim illud δίκαιον, ob repetitionem earundem literarum in voce δικαιολογίαν, facile excidisse culpa librarii.

6. Ἀγορᾶιοι.] Ita ἀγοραναμβῶναι usurpari, docent Smid. & Phavor. Contra Ammonius: Ἀγόραιοι. ἐπὶ ἀγοραναμβῶσιν, σημαίνει τὸ αὐτὸ, τὸ οἱ ἀγορᾷ τεθραμμένοι. ἔστι δὲ ἀγοραναμβῶναι, σημαίνει τὸ οἱ ἀγορᾷ τεθραμμένοι. Conf. Grot. & Pric. ad *Act. Apost.* XVII. 5. & XIX. 38. ibique Cel. Wolf. Ἀγορᾶς ἀδεσπότους dicuntur alias; *subvertirani*, apud Cic. Vid. Casaub. ad Theophrast. l. c. & Celeb. Græv. ad Hesiod. Ἔργ. ν. 29. ubi: ἀγοραὶ ἐκάστου ἔτους. Confer, sis, quæ notavi ad *Gloss. N. T.* p. 75. & 81.

7. Ἀγορᾷ Κερκύρᾳ.] Eustath. ad *Odyss.* Β. p. 1430. 32. Ἐν δὲ ὅροις τῆς ἀγορᾶς Κερκύρας Ἀθήνην πλησίον Ἠλείας, ἐπὶ τὰ πλησιοχῶρα ἐκβάλλον. τινὲς γὰρ τῆς οἰ Κέρκυρας ἀφεῖσαν) δηλοῖ τὸ παύεσθαι. Hunc locum notaverat *Jf. Vossius*; & *Kusterus*. ad Suid. item in *Not. MSS.* ad h. l. addito Eustath. p. 1665. 59. Conf. Meurf. *Ceramic. Gemin.* c. XVI. p. 64.

8. Ἀγορᾶ Αἰνεάς.] Phavor. Ἀγορᾷ Αἰνεάδ, ἐν Ἄργει. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ. Refpexit *Eleftr.* v. 6.

Ἄνευ σ' Ὀρέστα δ' Ἀπολλίνιου διὸς
Ἀγορᾷ Λύκειον.

Hac porro, Oreste, Dei Apollinis forum Lyceum. Ubi Scholia antiqua: Ἀγορᾷ Λύκειον. τοῦτο ἴσως συναθροίζουσι, ἵνα ὁ Λύκειος Λύκειον. Triclin. τοῦτο ἐν Ἄργει ὄν, Λυκαίῳ δὲ Ἀπόλλωνι ἱερὸν ἦν. ἢ ἀφοσιωτήριόν ἐστιν Λύκειον ἀγορᾷ. Illud τοῦτο, vel pro Λύκειον scribendum statuit Vir Doctus, (in quo falliur) vel ex proximo articulo repetendum ac fupplendum. Vid. *Mifc. Obf. Vol.* V. T. L p. 82. Posterius præstat: quamvis necesse non sit.

9. Ἀγορεῖον.] Pro Ἀγοραῖον Suid. & Mœris Atticista: ἐν ἀγορᾷ Ἀγοραῖον. Aristoph. *Equit.* v. 1370. Οὐδὲ ἀγορεύει &c. Schol. ἢ τῶν ἐν ἀγορᾷ Ἀγορανόμων. Hunc locum Phavorinus notat. Conf. *Lysistr.* v. 634. & Scholia: quem locum defcripsit Suidas. Iterum *Acharn.* v. 720. notante *Pergero*: ubi Schol. Ἀγορεύουσι. οἱ ἐν ἀγορᾷ Ἀγορανόμοι. Ἀντίφ. ἀδικ. ἢ ὁ Κλεισθ. ἐπὶ ἢ Πανδίων ἐχρίσατο τῇ λιθῇ. Postremum locum respexit Hesychius. Eodem sensu ἀγορεύεσθαι dixit Lucian. *Tozar.* p. 71. ut notaverat Cl. Gronovius, Pater, indicante Erud. Filio, p. 904. Porro pro ἀπάγχῃ habet Comicus *Plut.* v. 985. citante eam Suida. Harpocration Hyperidem in *Deliac.* laudat. Pro Ἀγαπτείας vero, ex usu vocis ἀγορᾶς.

10. Ἀγορεῖα. Θέμις.] Scribo: Ἀγορεῖον Θέμις, ἡ ἐν ἐκκλησιαστικὴ; nim: Ἀγορᾶς. Vel, ἡ ἐν ἀγορᾷ, ἢ ἐκκλησιαστικὴ. Nam & infra: Ἀπ' ἀγορᾶς ὁ ἐκκλησίαν. Atque iterum: Ἀγορᾶται, λοιδορηταί, ὁ ἐκκλησίαν. HEINS. Phavor. Ἀγορεῖον Θέμις. ἡ ἐκκλησιαστική.

11. Ἀγορεῖα τύχαι.] Ἀγορεῖαι corrigunt *Bruns* & *Jf. Voss.* Malim Ἀγορεῖαι, quod utrisque generis est. Pollux *cap.* I. *Libri* VII. inscripsit: Περὶ τύχων ἀγορείων, ubi τύχαι ἀγορεῖαι. HEINS.

12. Αἱ δ' πωλοῦν.] Scrib. τὰ πωλοῦν τῇ ἀγορᾷ ζῶν ἐν πείρᾳ εἰδέναι. HEINS. Totus locus sic legi potest: ἢ πωλ. τῇ ἀγορ. ἰμασιωσὶ εἶναι, omisso articulo οἱ. KUST.

13. Ἀγορᾶιος. Ζεύς.] Euripid. *Heraclid.* v. 70. . . ἐπεὶ σ' ἅπαντες ἀγορᾶιον Διός. VALES. Apud Stobæum *Tit.* XLII. p. 225. b. [five 288.] ex Theophrasto: Ζεὺς ἡ ὅμιλος ἐπὶ δὲ Διὸς ἢ ἀγορᾶιος, τῶν ἢ ὄνειδος ἢ ὑπαίθριον εἶναι συλλόγων. Agit autem de emptione & venditione. Quis autem ille ὅρκος sit, ibidem traditur. SOPINGIUS. Vid. Meurf. *Athen. Att.* [L. III. c. 2.] p. 143. SCHR. *Jovis Agorei* meminit etiam oraculum apud Plut. de *Socrat. gen.* p. 589. & Aristoph. *Equit.* v. 408. & 498. ubi vid. Schol. Sequitur: Ἀγορᾶ, Διὸς βωμὸ. Ἀθ. Quæ facile cum præcedd. possent conjungi. Sed nihil mutavi. Est enim, ut supra: Ἀγορᾶ Διὸς ἐν Ἀγορᾷ. Ideoque cum Phavor. distinxi ante Ἀθήναιος.

14. Ἀγορᾶιοι.] *Ædilis.* MAUSSAC. Aristoph. *Acharn.* v. 723.

Ἀγορᾶιοι ὁ ἐν ἀγορᾷ καθήμενος &c.

Annonæ vero præfectos hic ordine &c. Schol. Ἀγορᾶιοι] ὡς τῶν λογίων καλοῦσι. Idem *Vesp.* v. 1398. ubi Schol. τοὺς ἐπιστατοῦντας τὰ ἐν πόλει ὠνίοις, ἢ διοικοῦντας αὐτὰ, οἷς ὁ Ἀχαρνεύς. Differunt ab Ἀστυνόμοις, Infra; ubi vid. *Not.* De utrisque vide Harpocrat. ibique Mauffac. & H. Valef. Conf. Gloss. Vet. Verb. Jur. in Ἀδηλίζειν, & Menag. in D. Laërt. L. VI. §. 90. Laconibus Ἐφορίλαι dicebatur, ut inf. Hesychius monet.

15. Ἀλγων.] Vid. Inf. in Ἀγορεῖον.

16. Ἀγορᾶν, Ἑρμᾶν &c. ἑστῶν.] Hujus meminit Paufan. *Att.* p. 10. [c. 15. & alibi.] VALES. L. Ἀγορᾶν Ἑρμᾶν, ἕτως ἑλίγγω ἑστῶν. HEINS. IS. VOSS. Forte ἀπὸ leg. pro ἑστῶν. PERGER. Mendose omnes distinguunt, Ἀγορᾶν, Ἑρμᾶν, & alterifcum ponunt post τὸ ἑστῶν. five ut Leidenfis Ed. ἑστῶν. Sed Meurf. *Ath. Att.* [L. I. c. 5.] p. 21. 22. alterifcum recte delet, & legit: Ἀγορᾶν Ἑρμᾶν, ἕτως ἑλίγγω ἕττως· ἢ ἀφίδρυτο Κεδρεᾶν ἄρκαδι, ὡς μαρτυρεῖ Φιλόχορ. ἐν τρίτῳ [17].

Ἀγορεύσματα. ὦνια [18].

Ἀγορᾶ. λέγε.

Ἀγ-

rinus notat. Conf. *Lysistr.* v. 634. & Scholia: quem locum defcripsit Suidas. Iterum *Acharn.* v. 720. notante *Pergero*: ubi Schol. Ἀγορεύουσι. οἱ ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσιν. Ἀντίφ. ἀδικ. ἢ ὁ Κλεισθ. ἐπὶ ἢ Πανδίων ἐχρίσατο τῇ λιθῇ. Postremum locum respexit Hesychius. Eodem sensu ἀγορεύεσθαι dixit Lucian. *Tozar.* p. 71. ut notaverat Cl. Gronovius, Pater, indicante Erud. Filio, p. 904. Porro pro ἀπάγχῃ habet Comicus *Plut.* v. 985. citante eam Suida. Harpocration Hyperidem in *Deliac.* laudat. Pro Ἀγαπτείας vero, ex usu vocis ἀγορᾶς.

10. Ἀγορεῖα. Θέμις.] Scribo: Ἀγορεῖον Θέμις, ἡ ἐν ἐκκλησιαστικὴ; nim: Ἀγορᾶς. Vel, ἡ ἐν ἀγορᾷ, ἢ ἐκκλησιαστικὴ. Nam & infra: Ἀπ' ἀγορᾶς ὁ ἐκκλησίαν. Atque iterum: Ἀγορᾶται, λοιδορηταί, ὁ ἐκκλησίαν. HEINS. Phavor. Ἀγορεῖον Θέμις. ἡ ἐκκλησιαστική.

11. Ἀγορεῖα τύχαι.] Ἀγορεῖαι corrigunt *Bruns* & *Jf. Voss.* Malim Ἀγορεῖαι, quod utrisque generis est. Pollux *cap.* I. *Libri* VII. inscripsit: Περὶ τύχων ἀγορείων, ubi τύχαι ἀγορεῖαι. HEINS.

12. Αἱ δ' πωλοῦν.] Scrib. τὰ πωλοῦν τῇ ἀγορᾷ ζῶν ἐν πείρᾳ εἰδέναι. HEINS. Totus locus sic legi potest: ἢ πωλ. τῇ ἀγορ. ἰμασιωσὶ εἶναι, omisso articulo οἱ. KUST.

13. Ἀγορᾶιος. Ζεύς.] Euripid. *Heraclid.* v. 70. . . ἐπεὶ σ' ἅπαντες ἀγορᾶιον Διός. VALES. Apud Stobæum *Tit.* XLII. p. 225. b. [five 288.] ex Theophrasto: Ζεὺς ἡ ὅμιλος ἐπὶ δὲ Διὸς ἢ ἀγορᾶιος, τῶν ἢ ὄνειδος ἢ ὑπαίθριον εἶναι συλλόγων. Agit autem de emptione & venditione. Quis autem ille ὅρκος sit, ibidem traditur. SOPINGIUS. Vid. Meurf. *Athen. Att.* [L. III. c. 2.] p. 143. SCHR. *Jovis Agorei* meminit etiam oraculum apud Plut. de *Socrat. gen.* p. 589. & Aristoph. *Equit.* v. 408. & 498. ubi vid. Schol. Sequitur: Ἀγορᾶ, Διὸς βωμὸ. Ἀθ. Quæ facile cum præcedd. possent conjungi. Sed nihil mutavi. Est enim, ut supra: Ἀγορᾶ Διὸς ἐν Ἀγορᾷ. Ideoque cum Phavor. distinxi ante Ἀθήναιος.

14. Ἀγορᾶιοι.] *Ædilis.* MAUSSAC. Aristoph. *Acharn.* v. 723.

Ἀγορᾶιοι ὁ ἐν ἀγορᾷ καθήμενος &c.

Annonæ vero præfectos hic ordine &c. Schol. Ἀγορᾶιοι] ὡς τῶν λογίων καλοῦσι. Idem *Vesp.* v. 1398. ubi Schol. τοὺς ἐπιστατοῦντας τὰ ἐν πόλει ὠνίοις, ἢ διοικοῦντας αὐτὰ, οἷς ὁ Ἀχαρνεύς. Differunt ab Ἀστυνόμοις, Infra; ubi vid. *Not.* De utrisque vide Harpocrat. ibique Mauffac. & H. Valef. Conf. Gloss. Vet. Verb. Jur. in Ἀδηλίζειν, & Menag. in D. Laërt. L. VI. §. 90. Laconibus Ἐφορίλαι dicebatur, ut inf. Hesychius monet.

15. Ἀλγων.] Vid. Inf. in Ἀγορεῖον.

16. Ἀγορᾶν, Ἑρμᾶν &c. ἑστῶν.] Hujus meminit Paufan. *Att.* p. 10. [c. 15. & alibi.] VALES. L. Ἀγορᾶν Ἑρμᾶν, ἕτως ἑλίγγω ἑστῶν. HEINS. IS. VOSS. Forte ἀπὸ leg. pro ἑστῶν. PERGER. Mendose omnes distinguunt, Ἀγορᾶν, Ἑρμᾶν, & alterifcum ponunt post τὸ ἑστῶν. five ut Leidenfis Ed. ἑστῶν. Sed Meurf. *Ath. Att.* [L. I. c. 5.] p. 21. 22. alterifcum recte delet, & legit: Ἀγορᾶν Ἑρμᾶν, ἕτως ἑλίγγω ἕττως· ἢ ἀφίδρυτο Κεδρεᾶν ἄρκαδι, ὡς μαρτυρεῖ Φιλόχορ. ἐν τρίτῳ [17].

Ἀγορεύσματα. ὦνια [18].

Ἀγορᾶ. λέγε.

Ἀγ-

'Αγοραιτυπιῶς [1]. ἄγαν θορυβῶς.

'Αγορεῖον. δημηγοραῖ [2].

'Αγορεύειν. λέγειν ἐν ἐκκλησίᾳ. κυρίως δὲ τὸ δημηγορεῖν, ὁ ἀγορᾷ ἢ ἀθροίσμασι λέγων, ἢ ἐκκλησάζειν. καθολικῶς, ἢ ἁπλῶς λέγειν [3].

'Αγόρευε. ἐδημηγόρει. ἔλεγεν.

'Αγορεύσαι [4]. λέγειν.

'Αγορεύων. λέγων.

'Αγορή. ἐκκλησία. αὐτὸ τὸ ἄθροισμα. ἢ ὁ τόπος. ἢ ὁ λόγος.

'Αγορῇ δ' τ' ἀμείνω [5]. ἐν δὲ τῇ ἀγορεύειν μέγαν δημηγόρον.

'Αγορῆθεν. ἀπὸ ἀγορᾶς, ἢ ἐκκλησίας.

'Αγορίδι. εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

'Αγορίσατο. ἐξεκκλησιάσατο, ἐδημηγόρησεν.

'Αγορίαι [6]. ἐκκλησιασταί.

'Αγορητής. δημηγόρος.

'Αγορητόπολος. λογιόπαλος.

'Αγορίς [7]. ἀγορά. ἄθροισις.

'Αγορίον. ἐκκλησία.

"Αγορος [8]. ἄθροισμα. φρατός. ἢ ὁ δημηγόρος.

"Αγος. ἄγισμα θυσίας. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ [9].

"Αγος. πιώτατον.

'Αγός [10]. ἡγεμών. ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ πλήθη, ἢ ἡγεῖσθαι αὐτῶν, οἱονεὶ ἀγωγός. ἢ ὁ Πέργη ἱέρεια 'Αρτέμιδος [11].

"Αγος. τὸ ἀξιῶσαι [12]. τὸ δὲ ἀγός, τὸ σύστοιχον τῷ χειρῶν ἢ βραχίονων, ὡς [13] ἀεὶ ἐφ' ἡμᾶς αὐτὸς ἐπαγόμενά τι. 'Απολλόδωρος δὲ, τὸ σύστοιχον τῷ βραχίονος μέρος.

"Αγος. κλάσμα [14]. θραῦμα. ἄγχημος.

'Αγὸς [15] ἀσπιστάων. ἡγεμόνων τῶν ὁπλιτῶν.

'Αγρὸς [16]. τὸ σύστοιχον τῷ χειρῶν. ἢ ἀξιῶν.

'Αγρὸς [17]. ἀλίκραινα. αἱ δὲ, ἄκρα χειρῶν. ἢ πόχεις. ἢ ἀξιώσεις.

"Αγυια. φέρουσι. 'Ελπελεῦσιν. ἢ ἀξιοῦσιν. ἢ ἀγεῖν.

'Αγυιᾶι. μαχαίρειον.

"Αγυιαν [18]. πορθομιφίλιον.

"Αγυρα [19]. θήρα.

"Αγυρι [20]. χρεῖον 'Αθηνῶν ἴζω τὴν πόλεως. ἱερὸν Δήμητρος [21]. ἢ τριόδῳ [22] δὲ πρὸς ἕσπερας ἐπαλλῶντο.

'Αγυρόμα [23]. πόρνη τις ἀπὸ Παμφίλων.

'Αγυρόκλοβος [24]. ταφυλή.

'Αγυρμεῦειν [25]. καθεξέσειν.

'Αγυρτία [26]. ἑορτὴ ἐν 'Αργεῖ ἐπὶ μιᾷ τῶν Πεμπτηριῶν.

"Αγχαυλα [27]. οἱ ἐν ἀγχῷ τυκτερβόντες.

1. 'Αγοραιτυπιῶς.] L. 'Αγοραιτυπῶς. IS. VOSS. Ita exhibet H. Steph. *Instit.* conferens vocem δημοκοπῶν. Certissimam emendationem in textum admisi.

2. 'Αγορεῖον, δημηγορεῖν.] Ex *Il.* B. 275. Schol. δημηγορεῖν. Ita & hic lege; non δημηγορῶν, ut omnes Edit. & Phavor. Est Genit. pl. a δημηγορεῖον, uti 'Αγορᾶων, ab ἀγορή. Quod & *Kuster.* observaverat.

3. Λέγειν.] Pro *dicere*, *fuggerere*, Oppian. II. *Cyneg.* 495. ABRESCH. Vid. sup. in 'Αγορεύειν, & 'Αγορή.

4. 'Αγορεύσαι.] *Il.* B. 10. Schol. ἀγορεύσει, λέγειν.

5. 'Αγορῇ δὲ τ' ἀμείνω.] Est hemistichium *Il.* Δ. 400. Schol. ὁ ἐν τῇ δημηγορίᾳ. Pertinet forte ad prae. glossam.

6. 'Αγορίαι.] *Il.* Γ. 150. Schol. δημηγόροι, συμβουλοι. Conf. ad *Il.* B. 246. & Aristoph. *Nub.* v. 1053.

7. 'Αγορίδι.] Vid. supra 'Αγορῆθεν, inf. 'Αγυιεύς.

8. 'Αγορος.] Eurip. *Iphig. in Taur.* p. 210. Ἑλλήνων ἀγόρους. STEPH. CLERIC. Vox ignota Lexicis reperitur apud Euripid. *Iphig. in Taur.* v. 1096. & *Electr.* v. 724. ABRESCH in *Obs. Misc. Vol.* V. T. I. p. 83.

9. Σοφ. Φαίδ.] Scribe: Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ, ἄγος πιώτατον, G. Sic & *Anonymus* in Cod. Burmann. Vid. sup. in 'Αγορεύειν. Pro ἄγισμα θυσίας *P. Masficius* leg. ἄγιστμα, θυσία.

10. 'Αγός.] Alias 'Αγύς. G. Et sic absque cunctatione rescripsi, ut Criticorum sanctio postulabat. Vid. Phavor. & sup. 'Αγυιά.

11. Ἱέρεια Ἀρτ.] Vid. sup. v. 'Αγυρι.

12. 'Αγὸς τὸ ἀξιῶσαι.] L. 'Αγυιὰς, vel 'Αγυιὸς, ἀξιῶσα. SALM. GUYET. Scr. 'Αγυιὸς, τὸ ἀξιῶσα. εἰ ὁ 'Αγυιὸς, τὸ σύστοιχον τῷ χειρὶν ἢ βραχίονι, ἢ ἀεὶ ἐφ' ἡμᾶς αὐτὸς ἐπαγόμενα. Eustath. ad *Iliad.* Δ. [p. 854] 'Αγυιᾷ, ταῖς ἐπὶ τῶν ἀξιῶν κειμένοις τόποις. μᾶλλον ὁ καθ' ἕτερος, τῷ πλατεῖ τῷ χειρὸς, ἤγουν τῷ ἔξω κρέπτει γὰρ φασι τὸν ὦμον τὸν τοιοῦτον, ἐπὶ πλεῖστον τὸ ἐξω τῆς ἀκμῆς, ἢ ἄγυιαι), καθὸ τὰς συμβολικὰς καμπὰς ἀξιοῦν τὰ ὁδεύοντα. HEINS. Vid. *Not.* præced. *μάσσημα.* ἢ ἀξιῶν. Ubi tamen Cl. Kusterus, adducto hoc Hesychii loco, ἀγυιὸν, ut emendant, sibi valde arridere ait: quum τὸ ἀγὺς cubitum significare haud alibi legas. Suidas paullo post: 'Αγυιὸς. τὸ ἀξιῶν. Immo ipse Hesychius mox: 'Αγυιὸς, τὸ αὐτὸς τῷ χειρὶ, ἢ ἀξιὸς. Conf. in 'Αγυιάς. Præstare tamen credidi, ne quid temere mutarem in textu. Meursius in *Glossar.* citat quoque Glossas Græcobarbaras, ubi: 'Αγὸν. ὁ ἀξιὼν, ὁ ἀξιοῦσα.

13. Ὡς.] L. ὃ. SCHR. HEINS. Vid. *Not.* præced.

14. Κλάσμα.] L. κλάσμα. SALM. GUYET. Ita Phavorinus. Rectius κλάσμα, ut *Heinf.* Vid. sup. 'Αγη, & 'Αγος. Inf. Βάγος. κλάσμα —— βακτηρίδες, ἢ σφενδόνης. Λάκωνες.

15. 'Αγὸς ἀσπιστάων.] In fine adde ex superiore linea ἡγεμόνων. PERGER. Est ex *Il.* Π. 490. Non incpta est *Pergeri* emendatio. Phavorin. etiam in v. 'Αγὸν, omisit ἡγεμόνας. Et tamen stare poterit, si reficiamus Α'γης, ἡγεῖσθαι, quod & supra. Accentuum enim rationem sæpe non habet Hefychius, dum varias unius vocis significationes exhibet. Vid. sup. 'Αγυί. Conf. Phavor. Et in eo acquiesco. Possit alioquin legi: 'Αγὸς ἡγεμόνας. quod exemplo probet: 'Αγὸς ἄκρ. &c. *D. Heinsius* ἡγεμὼν ante ἡγεμὼν ponit: ut ex autographo liquet, silente Verwejo.

16. 'Αγυιὸς.] *Il.* Λ. 425. 'Αγυιᾷ. Schol. τῇ ἀξιῶν. Vid. sup. "Αγος, & Phavor. item H. Steph. *Ind.*

17. 'Αγυιὸς.] Ab ἄγω, κάμνω, κάμπτω, est ἀγεία, ἀγωγὴ &c. GUYET. Vid. inf. Ὠλίκημαι, & H. Steph. *Ind.* In fine pro ἀκῶνες mallem ἀξῶνες.

18. "Αγυιαν. πορ.] Puto ex Aristoph. *Nub.* ad. L. Sc. l. 17. ἄγυιαν τὴν στιλπνὴν. Forte non. BERNARD. Immo non: ut patet ex loco Comici inspecto. 'Αγυιὰ, sc. ἱματίῳ, est παρδαλῆ. Vid. inf. in Μιλήσιαι. Conf. Βαγύσιος, & in 'Αγηφή.

19. 'Αγυρ.] Vid. inf. post v. 'Αγκωνεῖς.

20. 'Αγυρ.] Vid. Meurs. *Panathen.* p. 14. & *Athen. Att.* p. 95. [L. II. c. 5.] Petav. ad *Themist.* p. 657. [*orat.* XII.] Stephan. [ejusque Interpp. in v. 'Αγορᾶ.] SCHR. Suid. 'Αγορᾶ. Δήμητρος ἱερὸν, ἔξω τῆς πύλης, ἐπὶ τῇ Ἴλισσῳ. In Hesychio antea δημήτερι legebatur, pro quo Δήμητρος cum *Brunone* rescripsi. Sic & Etymol. M. An vero 'Αρτέμιδος? Vid. Lexic. MS. *Bibl. Cæsar.* p. 603. & Pausan. L. I. p. 45, cujus verba mox exhibet *Heinf.*

21. Ἱερὸν Δήμητρος.] Ita & Suidas. Aliter Pausanias *Atticis*: Δωδώνη, ἢ τὸ Ἐλλάνιον, χρεῖον Ἄρεως παλαιόν, ἢ ναὸς Ἀφροδίτης ἐπὶ Ἀφρισσῷ. Ἐπὶδὲ Ἄρτεμις πρώτου Θησέως λιμένος ἐλθόντος ἐς Δηλον· ἢ τὸ ἄγαλμα ἀφ' οὗ τὴν ἐχεῖ τιμὴν· Unde 'Αγυιὰ dicitur a Platone in *Phædro*, ubi Dianam significari putat Ficinus. Ἢ ἐσὶς τὸ τῆ 'Αγυιᾶς ἀξιώνυμον. p. 337. præced. & Eustath. p. 361. Conf. Interpp. ad Steph. Byz.

22. Καὶ τριόδῳ.] Sed tum legendum 'Αγυιᾶσι, de quo paulo infra. SOPINGIUS. KUST.

23. 'Αγυρόμα.] Si Pamphilii huc quid facerent, procul dubio scripsisset, ἀπὸ Παμφυλίων. Sed omnino legendum, ἀπὸ παφυλῶν, id nominis a racemis defcendere. Ad mores ergo si referas, tetrici fuerit & acerbi vultus puella; sin ad ætatem, merctricula, quæ muliebris patientia legem accepterit, nondum annis matura. At eadem metaphora foruriantes papillæ, ἰμερόεσσα δ' εἴρια τὰ μῆλα dicuntur. Deflorans talem, aut potius vindemiana, audire cogebatur illud: Σικελὸς ἰμερόεσσαν δοκεῖς, *Siculas imitari videris, acerbas uvas legentes.* Aristænet. L. II. *Epist.* 7. PERGER. 'Αγυρόμα: *Agro serpente consata.* IS. VOSS. Vid. mox 'Αγυρόκλοβος, & sup. 'Αγυρμεῦειν. Vel lege Παμφυλίων, ut H. Steph. *Ind.* Phavorin. παμφύλων.

24. 'Αγυρόκλοβος.] Vid. sup. 'Αγυρόμα, & 'Αγυρμεῦειν, & inf. 'Αγυρτοπόλος. 'Αχινὸς Ⓑ in Lex. MS. Cyrilli, notante Car. Frefnæo.

25. 'Αγυρμεῦειν.] Ad μεῦειν, ἀμεῦσαι, G. Vid. inf. in 'Αμεῦσεν, & 'Αμεῦσαι.

26. 'Αγυρτία.] Vid. mox 'Αγυρτόμα, quæ eadem fuisse putat Meurs. *Græc. fer.* adsentiente *Kustero.*

27. 'Αγχαυλα.] *Iliad.* Σ. 162. Παυσῶν ἀγχαυλα. Sic & Hesiod. *Theogon.* v. 26. ubi Tzetzes in Scholus: οἱ δὲ ἀγχαυλαῖοι. Similiter Schol. *Odyss.* 410. & mox in 'Αγυιὰς ἀναζόμενος. D. Lucas *Euang.* II. 8. Καὶ σκηνὴν ἔσται - - - ἀγχαυλῶν, id est, *sub die agentes*, ὑπαιθρον, ut infra. Vid. Casaubon. contra Baron. *Exerc.* II. 7. Grav. *Lect. Hesiod.* p. 82. & Budæi *Comment. L.* Gr. Vulgatus l. c. vertit: *Vigilanter.* Unde Glossæ: 'Αγχαυλᾶ, *vigila.* quod vim vocis non exprimit. Pricæus ad l. c. „ Videtur hcic legisse, ἀγχαυλίζοντες, „ quæ lectio non spernenda est. „ Suidas tamen etiam legit ἀγχαυλίζων, sive Scriptor ille, ex quo in v. Ἐκκλησιάζειν hæc

'Αγκαύλιον [1]. τὸ ἀγκοῖς αὐλιζόμενον.

"Αγκαυλον [2]. ὕπαιθρον, ἢ ἔρημον. ἢ τὸ ἀγκοῖ αὐλιζόμενον. ἢ κρημνῶδη [3].

"Αγκαυλα [4]. τὰ τὸ θῆρυ τόπω ἢ πλήρη ἀγκθμάτων.

'Αγκεμμα ἀρᾶς [5]. τὸ τῇ τῆς βόλων παιδιᾷ ἕτοιμος ἱλίγετο.

"Αγκεφα [6] ἀδικήματα. ὡς ὧν νόμος ὁ γράφεται.

'Αγκεφίε [7] δίκη. Ὅτι τῆς καταδικασθέντων χρημάτων τοῦ δημοσίου, καὶ κρίνειν μὴ ἐνίοις ἐφέντων, ἐλέγετο.

'Αγκήθη [8]. συνάγων. συμμίσγων.

'Αγκαθίας [9]. πτερύγιον.

'Αγκῆ [10]. ἄγε. λάμβανε. φέρε. παραπαλαιόν.

'Αγκῆ μάν [11]. ἄγε δή. ἕπου δή.

'Αγκῆ [12]. λαμβάνε. ζωγρεῖ.

"Αγκιμον [13]. τὸ κέμμακα. ἀπὸ τοῦ ἄγκου καὶ λαμβάνω, ἄγκι ἀγκάλας. ἢ λαμπάδα. ἢ δόρυ. Αἰσχύλος δὲ Μυρμιδόσι [14].

'Αγκίμενα [15]. τὰ ὕδατα λίμνης.

'Αγκίμους. Θρᾷτται, πορθηταί. Βοιωτοί. ἢ Θρᾳττικοί. ἢ τόπος ὁ Αἰτωλίας.

'Αγκ-

hæc verba citat: πωλῶν ἀγκυλοῦσθαι ὑπολαγῶν φοβουμένων ὀνυχα. Vide Cl. Bochart. *Hieroz.* P. I. L. II. c. 44. p. 453. a Cafaubono diffentientem, & Suicer. *Thef. Eccl.*

1. 'Αγκυλον.] *Il.* Κ. 155. βοῶν ἀγκοίλιον. Schol. ὅ ἐστὶ ἀγκοῖ αὐλιζόμενον. Citatur ab Æliano *V. H.* IX. 24. Similiter apud Suid. 'Ορίκιον. ὃ ἐστὶ περὶ ὄρη αὐλιὰ.

2. "Αγκυλον. &c.] Ariftoph. *Thefmophor.* v. 540. Μὰ τὸν "Αγκυλον. Bourd. Schol. Μὰ τὸν "Αβρωμα, ὃ ἐστὶ ἀγκοῖ ἀβροσύλλεκτον ἢ ἀβρότροφον. Illet. ὃν τῷ ἀγκοῖ ἢ ὑφ' ὕπνου ἐκπεσόντων ἢ ἀβρότροφον. Sic venator eft ἄγκυλος, qui fub frigido manet Jove. Sed vide Berkel. ad Steph. in 'Αγκυλία. Inf. Ταυλίου ἄγκυλον, ἄγκιλον.

3. Καπνῷς.] Unde καπνίζουσι apud Strabon. l. XVII. [p. 800.] de Eleufine Ægyptiaca. SOPINGIUS. Vide iterum Berkel. *l. c.*

4. 'Αγκυλα. &c.] Legendum "Αγκυλα, τὰ, ὕδατα τόπου ἢ πλήρη ἀγκθμάτων. Senfu plano: nam ὕδατος τόπος eft, *qui feris abundat.* PALMER. Θηριῶν τόπος. SALM. Vel ἄδατα τόπου ἢ πλήρ. SCHR. Scribe: Ἄγκυλα τοῦ, εἰδήρ - - πλήρ. PERGER. Pro οὐ θηρ. Bruno ὕδατα. Sed præftat integrum locum refingere: 'Αγκυλα, τὰ εἰδήρ τόπου ἢ πλήρ ἀγκθμάτων. Quod literarum jubet feries. Quam emendationem video etiam placuiffe *Il. Voffio.* Phavorin. "Αγκυλα, τὰ οὐ ὕδωρ τόπου, ἢ πλήρη ἀγκθμάτων. Et fic exhibet H. Steph. *Ind.* explicant: *Quæ funt in loco venationi apto*, feu *abundante feris*, & *plena præda.*

5. Ἄγκεμμα ἀρᾶς.] *Scalig.* in cod. fuo corrigit: "Αγκεμμα ἀρᾶς.

6. "Αγκεφα ἀδικ.] Turneb. *Adverf.* p. 290. Cafaub. in Athen. p. 383. SCHR.

7. 'Αγκεφίε δίκη.] Errare hic Hefych. oftendit S. Petit. *de Leg. Att.* p. 376. Vide etiam Harpocrat. & Suid. h. v. KUST. Vid. Demofth. *contra Theocrin.* p. 510. & 514. Diverfam a Petito opinionem tuetur Hemfterhufius Notter, ad Poluc. l. VIII. 54. p. 887. quo Lectorem remitto. Conf. Schott. ad Vatican. Proverb. I. 1. p. 258.

8. 'Αγκάθω.] L. 'Αγκάθων. BRUNO. Ita Phavorin. & H. Steph. *Ind.* Vid. inf. 'Αγκαθίας, & 'Αγκτῆ.

9. 'Αγκαθίας.] L. 'Αγκαθίων SOPING. BRUNO. An pro 'Αγκαθίων, feu 'Αγκαθῶνες, ab ἄγκαθος? GUYET. 'Αγκαθίων apud recentiores Græcos *arcuire* fignificat. Gloffæ: *Peragrat.* ἀγκωνᾶ, ἀφίστησι. *Agrare* fimplex, idem. Inde *Agrarius*, ἀφιστῶν. *Agrarias facere*, ἀφιστωλεῖν. Unde & ἀγκαθίων. SALM. ad *Hift. Aug.* T. I. p. 125. Conf. Du Cangii *Gloff.*

10. 'Αγκῆ.] Hom. *Il.* Β. 765. & alibi. KUST. Vid. *Not.* feq.

11. 'Αγκῆμαν.] L. 'Αγκῆ μάν. SCAL. HEINS ERUNO. IS. VOSS. PERG. MUNK. [vid. ad Anton. Liber. p. 80.] Pro 'Αγκῆμαν legendum eft 'Αγκῆ μάν. Sic Hom. *Iliad.* Ε. 765.

"Αγκῆ μάν οἱ ἔπειτα σόον 'Αθηναίην ἀγοητέον.

ubi Schol. exponit, ἄγε δή. Iterum *Iliad.* Η. 459. ubi etiam Schol. ἄγε δή, ut hic Hefych. [& Euftath. p. 691.] Habet etiam ἄγκῆ Apollon. I. 487.

"Αγκῆ νῦν τόδε σῶον Διοτρεφὲς ὀάσσαι.

L. BOS Obferv. Crit. P. 153. Similiter *Kufter.* & V. D. in *Mifc. Obf. Nov. & Dec.* 1733. p. 326. Quam lectionem recepi. Sic paullo ante: 'Αγκῆ. ἄγε. Etym. M. 'Αγκῆ. ἀπὸ τοῦ ἄγω. Suid. 'Αγκῆ. ἄγε δή. Nifi & ibi fuerit, "Αγκῆ μάν. "Αγκῆ νῦν dixit etiam Poëta *Il.* Ε. 271.

12. 'Αγκῆ.] Ab ἄγκη, quod ab ἄγω, ut ἀγκών, Θηκάρ. GUYET. Male apud Suid. 'Αγκῆ· λαμβάνε, pro λαμβάνε.

'Αγκτῆ [16]. συναθροιστῆ.

"Αγκθμα. θῦρμα [17]. τὸ εἰλημμένον.

"Αγκθσις. θῦρσις.

'Αγκθμάζα. σκῦλα. Εὐριπίδης 'Ανδρομάχῃ.

'Αγκῆ [18]. ὡδὶ Κάϊος σπέρα κόρας καὶ ὀπαστὸν αἰρέμεναι ποδὸς θεραπείαν ἢ 'Αθήνας.

'Αγκέται [19]. ἡγεμόνα. θεόν.

'Αγκετήματα. τὰ ἀγροβόσκματα [20] τῆς παρθένου. Λάκωνες.

'Αγκθίσαι. κρατῆσαι [21].

'Αγκθύς [22]. ὁ Πὰν, ὡδὶ 'Αθηναίως, ὡς 'Απολλόδωρος.

'Αγκθλτεῖ [23]. ὑβρίζει.

'Αγκίθετο [24]. ἠθέλησεν.

'Αγκλωὰ [25]. δίκτυα. καὶ ἕδυμα.

'Αγκλεικὸν [26]. δικτυοειδὲς, ὃ ἀγκιστρίδιον] οἱ βαχχεύοντες Διονύσῳ. Ἐγκαθάπτης δ' αὐτὸ κλεῖ χρυσίου, ἢ χρυσίον [27].

'Αγκνᾶς. σωτῆρας. πάτρωνας.

'Αγκραδῶσι [28]. συνελεῖν.

'Αγκρησκεῖ [29]. πικραίνει.

'Αγκρωτον [30]. εἰπέ. γόνυ· τὸ τοῦ Ἠλίου.

'Αγκυάδες. νύμφαι [31].

'Αγκυ-

Vid. fup. "Αγκῆ. IS. VOSS. Eft Æolice pro ἀγρᾶ. Vid. H. Voff. ad Catull. p. 114. Inf. Καθαρῶ. καθαρμοῦ.

13. 'Αγκθμων.] Id eft, ἀκρίμονα. G. Malim 'Αγκίμονα, vel 'Αγκίμενα.

14. Αἰσχ. ὁ Μυρμιδόσιν.] L. Μυρμιδόσι. SOPING. Vel ἐν τοῖς Μυρμιδόσι. SCAL. Phavorin. οὐ Μυρμ. quomodo *Thom. Bruno.* Vid. inf. Κεκρίς. & Ἐλικωνίδες. De *Myrmidonibus* Æfchyli vide Thom. Stanl. p. 711. & 858.

15. 'Αγκίμενα.] Vid. Meurf. *Græc. fer.* p. 213. SCHR. Ἀγκίμενα & ἐκκριμένου una ferie legit Cl. Stanlejus *l. c.* & cum præcedentibus, fublata divifionis nota, conjungit.

16. 'Αγκτῆ.] Non fine mendo. H. STEPH. *Ind.* 'Αγκίνω, ἀγγῶ, ἀγγίω, ἀγκτῶ, ἀγγτῶ. GUYET. Imo 'Αγκτῆ, per metathefin pro 'Αγκθῆ, ab ἀγκίρα. Vid. fup. v. 'Αγκίθη, & 'Αγκτῆν. KUST. Conf. fup. 'Αγκίθετο.

17. Εὐριπ. τὸ αὖ.] Diftinxi: εὐριπ. τὸ ἄλημμ. præcunte Etymologo. Et fic *Kuft.* Mox: 'Αγκάθμαζα. σκῦλα. ubi omner Edd. & Phavor. σκύλα.

18. 'Αγκῆ.] An ab ἀγκία, id eft ἀγκίρα, ἀγκίτα. GUYET. Sic Latinis *Captæ*, a *capi*, dicebantur virgines Veftales. 'Αγκῆ igitur eft, *captæ*. SALM.

19. 'Αγκίτας.] Conf. *Not.* in 'Αγκθῆσαι.

20. 'Αγκετήματα.] Non fine mendo hæc gloffa. H. STEPH. *Ind.* L. ἀγκεκάθμα, *virgines captæ.* PERG. Vid. inf. 'Αδρίμαζα. SOPINGIUS. Conf. v. 'Αγρῶ.

21. 'Αγκθίσαι.] *Proverb.* V. 22. VI. 2. BERNARD.

22. 'Αγκθύς.] Pindar. *Pyth. Od.* IX. [v. 15.] Apollinem 'Αγκία ἢ Νόμιον vocat. Vide in "Ερωγες. Æfchyl. 'Αγρέως δ' Ἄκτωρ ὀρθὸν ἵστη δίκην. Plutarch. in "Ερωτ. SOPING. Vid. Etym. M. h. v. & in "Αγρας.

23. 'Αγκθλτεῖ.] Inf. 'Αγκθλῆ. ὑβρίζει. Conf. *Not.* in 'Αγκίτας.

24. 'Αγκίθετο. ἠθέλησεν.] L. ἠθέτησεν, ut fup. in 'Αγκίθετο, & inf. in 'Αγκίστας. Conf. *Not.* in 'Αγκίστας.

25. 'Αγκλωὰ.] Æfchyl. p. 276. SCHR. Nihil ibi invenio, nifi ἄγκιστρον, v. 148. *Emend.* Vide itaque potius Etymol. in 'Αγκίστρον, & *Not.* feq.

26. 'Αγκλεικὸν. διδυμοειδὲς.] "ἴσως λέγει· ἀβέλεμνα. Vide Pollucem, qui καλάμου fuiffe ait: quod & fortaffe Hefych. maluit. HEINS. Erudit. *Jungerman.* ad Polluc. l. IV. 116. p. 418. legendum conjicit: 'Αγκλεὰ, δίκτυα. ἢ 'Αγκλεὸν, ἕδυμα *l. d.* &c. Etymol. & Varin. exhibent, διδυμοειδὲς, ἢ ἕδυμα σκοῖον Quomodo, apud Hefych. etiam legendum cenfet Cl. *Lederlin.* ad Poll. *l. c.* ubi ἕδυμα illud Tiraffæ tribuitur. Cl. *Bielius* in *Scholiis MSS.* ita diftinguit: 'Αγκλεικὸν, δίκτυα, ἢ ἕδυμα ἀγρίων, διδυμοειδὲς, ὃ &c.

27. Τρίωνος.] Inf. Γρίων. δίρμα.

28. 'Αγκραδῶσι.] 'Αγκράδων patat legendum *Foëfius*: uti & apud Hippocrat. II. Γυναικ. p. 278. 42. ARCERIUS *ad oram Cod' fui.* Legitur apud Hippocrat. L. II. περὶ Γυναικείων, p. 278. ubi tamen Erotian. leg. 'Αγκραδῶσι. Vid. Foëf. *Œcon. Hippocr.* v. 'Αγκραδῶσι. KUST. Alii Codd. apud Erotian. habent 'Αγκράδωσι, per ρ, fine σ, ut monet H. Steph. *Ind.* v. 'Αγκίζομαι, addens, Hefychium forfan refpexiffe ad Hippocr. locum cit. ubi vulgo etiam 'Αγκραδῶσι.

29. 'Αγκίτας.] In Lex. meo vet. 'Αγκίτας. H. STEPH. *Ind.*

30. "Αγκωτον εἰπέ. &c.] Forte 'Αγκράσθω συνίτω τι γόνυ· &c. SOPINGIUS. An χθὼν τὸ τοῦ Ἠλίου rejiciendum poft 'Αγκετήμ. νύμφαι? Supra: 'Αγκῆδε. συναίνεσε.

31. 'Αγκυάδες, νύμφαι.] Forfan ruftice & agreftes, *in agris degen-*

'Αγείαζα [1]. ἄγειν ἴσως.
'Αγείαιον. ἀργιλώδη.
'Αγείας [2]. φυλοκρίνηλος.
'Αγείαδαι [3]. ἀπόγονοι. Λιχύλος 'Αγαμέμνονι.
'Αγειάμπη [4]. ἡ βρυωνία. βοτάνη.
'Αγειάπα [5]. νεωστὶ, ὡσεὶ 'Αργείως. καὶ ἀγῶνες ὁ Θήσεως.
'Αγειάνης [6]. τέλος τι ἢ κύφης συντάξεως, ὃν ἡ 'Αγειανικὴς χώρας Παιόνων.
'Αγειανδίων [7]. ἀπόλλων.
'Αγειαύλη [8]. δῆμος 'Αττικῆς.
'Αγειβοῶν. ἐσίγανον.
'Αγείδιον. κωμάριον, χωρίον, ὡσεὶ [9] Λίπωλαῖς.
'Αγείδης [10]. λύπαι.
'Αγείλαι [11]. ἅρπαγες.
'Αγειλίς. ἀγῶνα.
'Αγείνον [12]. ὄρος.
"Αγειοι [13]. ἀγέσιμοι. καὶ οἱ παιδιρεῖ [14] ἄνες.
'Αγειμέλιστα. 'Ησιόδος [15] ἵππους ἐπεκαλεῖτο.

'Αγειδ-

'Αγειδύμος. ἀγειόψυχος, θηριώδης.
"Αγειον. ἄμικτον. ἀνήμερον.
"Αγειοι θεοί [16]. οἱ Τιτᾶνες.
"Αγειοι λιμένες. τόποι ἐν "Ερμιονι [17].
Αἰγαγείσια [18]. ἄγειοι αἶγες.
"Αγειον [19]. γενικῶς ἐπὶ θηρίου.

Σιὼ ἄγειον ἐχθρόδοντα [20].

καὶ μεθοφεικῶς, ἐπὶ ἵππου.

"Αγειον αἰχμητήν [21].

κατ' ἰδίαν δὲ ὄνομα κύριον [22], Οἰνέως μὲ ἀδελφῶν, πατρὸς δὲ Θερσίτου [23].
'Αγείου βέβρακας [24]. οἱονεὶ ζῶν ἀγείου. εἰώθασι δὲ οἱ βέβρακότες χαμαῖζε.
'Αγειοπήιανον [25]. βοτάνη.
'Αειοψυσία. νόσος. καὶ ἀγειολιχιῶσα [26].
'Αγειοσαφύλης, ἀγειοσαρίδης [27].
'Αγειοκάναβος. βοτάνη.
'Αγειοκάμπων. δένδρον.
'Αγείφα [28]. 'Αθηνᾶ.
'Αγείφη [29]. ὑποδοχὴ. ἄμπ. σκάφη.

"Αγει-

degentes. H. STEPH. *Ind.* Vid. & inf. 'Αγρωστῆν, & *Not.* præced.

1. 'Αγειαζ.] Sic 'Αγίαζι, ἄγιος ἅγιος. M. MEIBOM. Conf. 'Αγιά.

2. 'Αγείας.] Forte : 'Αγείαι τροφοὶ αἱ τραπεζοποιοὶ. ut Ælius Dionysius habet, citante Eustath. [p. 228.] Vid. Gesner. SOPING. Sic dici potest hæc avis, quia est φιλόμυλος. Vid. Cl. Bochart. *Hieroz.* T. II. L. II. c. 14. p. 226. & *Misc. Obs. Nov. & Dec.* 1733. p. 326. ubi corrigitur : 'Αγεία τροφός. Vid. inf. in v. Στρυθός.

3. 'Αγείαδαι.] Lege fort. 'Αγναδαι. ἀπολλῶν. Αἰγ. 'Αγναῖος, Extat initio, v. 3. Στίγιος 'Αγναδὼν ἄξιαδε, πανὸς δίκλιν. Est autem contractum elisa vocali ι, ut in σφυρόλαρ, pro σφυρόιλαρ. SOPINGIUS. Sic & *Scaliger.* ad illum loc. & & ante eos *Flor. Christianus* ad Aristoph. *Vesp.* v. 2. adplaudente *Kustero.* Quod *Thom. Bruno* voluit, scribens ad oram libri sui: "Αγναδε, *Aristophanes.* 'Αγείαδαι habent Ven. & Flor. 'Αγειαδὼν vero Hagen. & Leid. Schol. Æschyli *l. c.* 'Αγναδαι. καὶ συγκοπῶς, ἀπὸ τοῦ ἀείναδαι· τοῦτο ἐστι, ἀοίδιοι, ἐξ ἀρχῆς. Vid. inf. 'Αείναδαι.

4. 'Αγειάμπη.] Non est dubium, quin legendum sit ἡ βρυωνία. Sed subdubito legendum esse pro ἀγειάμπτα, "Αγεια ἄμπελος. Nam Nicandri Scholiastes ait, Crateuam, τὴν βρυωνίαν appellare εὐφύλλιν & ἄμπελον ἀγρίαν. vox autem ἀγείαμπτα alibi credo non reperitur. PALMER. An 'Αγειάμπελος, unica voce? G. ἡ βρυωνία lege. SALM. JUN. BRUNO. Legend. forte: 'Αγεία ἄμπελος. ἡ βρυωνία βοτάνη. Ita P. Ægineta l. VII. c. 3. Vide in Κυνόσμορον. H. Steph. illud citat corrupte. SOPINGIUS. Vid. inf. Βρυωνία, & H. Steph. *Ind.* in Βρυωνα.

5. 'Αγειάπα.] Forte legendum 'Αγειάνα. de quo Meurs. *Creac. fer.* SCHR. Vid. sup. 'Αγείφα.

6. 'Αγειάνης.] Horum meminit Curt. L. III. p. 20. VALES. Steph. 'Αγειαν. ἀρχαιικῆς, ἴδιος Παιονίας, μαλλὸν Λίμνα ἡ Ῥαδίνης. Λίγνη] ἡ 'Αγειάνης. Arrianus quoque 'Αγειάνων ἡ Παιόνων meminit, *Exp. Alex.* L. I. c. 5. *init.* &c. Quod & *Kuster.* monet. Curtius sæpe. Vid. sup. in 'Αγρια.

7. 'Αγειανδίων.] Jaculum, quali forsan utebantur levis armaturæ milites, qui 'Αγειάνες nominabantur. H. STEPH. *Ind.* Vid. inf. in Ἀπόλλων.

8. 'Αγειαύλη.] Lege : 'Αγειαύλα. δῆμος 'Αττικῆς. PALMER. MEURS. *de Pop. Att.* p. 3. BRUNO. Hinc Atticæ pagum Pausan. Plutarch. in *Themist. Alcib.* & alibi, *Agnulum* vocat. Dicitur & 'Αγρύλη, & 'Αγναυλὴ Stephano. VALES. 'Αθηναῖος, pro 'Αττικῆς, Phavor. *Bruno*, & *Anonym.* in Cod. Burmann. 'Αττικὸς alloquin scribend. ut exhibet H. Steph. *Ind.* Vid. Palmerii *Not.* in Steph. Byzant. p. 798. *Geogr. S.* Bocharti: & inf. 'Αγρύλη, & 'Αγρύλια.

9. ὡσεί.] L. ὡσεί. SCAL. MAUSSAC. G. J. VOSS. de *Art. Poet.* p. 16.

10. 'Αγείδης.] Ab ἀγεῖς, ἄγειν, ἀγεσίδιος. GUYET. Sup. 'Αγείας. λυπεῖς. Vid. ibi *Not.*

11. 'Αγείλαι.] ἅρπαγες.] Rectius & plenius Phavor. 'Αγειλὶ ὁ ἅρπαξ ἴλημι. KUST. Ita etiam *Bruno*, Phavorinum passim sequutus. Adde Schol. Apollon. L. II. 845. Sed ex præc. compos. 'Αγειλίαδε facile subintelligitur ὁ ἴλημι. Vide quæ notavi ad calcem *Gloss. N. T.* p. 300. Attici potius dicunt κλέπτης, ut docent Mœris & Thomas. 'Αγειλιαστὴς exstat *Rom.* XI. 37. Vid. Martin. Etym. v. *Oelsner*, & Kühn. ad Pausan. L. II. p. 188.

12. 'Αγείνον.] ὄρος.] In Ven, & Flor. ὄρος.

13. 'Αγειοι.] Scrib. "Αγειοι. VALES. IS. VOSS. SOPING. KUST. Vid. mox "Αγειοι θεοί.

14. Παιδιρεῖ.] An παιδιαρεῖ? GUYET. Leg παιδιαγωγεῖ. H. STEPH. *Ind.* VALES. MAUSSAC. HEINS. BRUNO. IS. VOSS. KUST. Etymol. M. "Αγειοι. οἱ παιδιαγωγοί. ὅθεν ἴσως ἀγειὸν ἐστι τὸ παίδιον· ὁ παιδαγωγός, ὁ ἐστι ὁ Πὰν ἴσως ἐστὶ τῆς τιτήνης. Λέγε οὖν γῦν ἢ τὸ παίδιον ἀπολλύμενον ὄχθῃ. ἐστι ὁ Πὰν, ἄγειος θεός. Vid. Harpocr. Suid. & Schol. Aristoph. *Nub.* v. 347. ibique Kuster.

15. 'Ησιόδος.] *Hegesiam* nullum reperi : sed *Hegesippum*, & *Hegesianaxa*. quod ultimum forte hic reponendum. SOPING. *Hegesiæ* tamen meminere Strabo, Cicero, Plutarchus, Laërtius, Valerius Maximus, &c. Loca nota sunt. Pro 'Αγεμελίστα, Suidas 'Αγεία μελιτῶν scripsit.

16. 'Αγειοι θεοί.] Vid. in "Αγειοι, & inf. in Τιτᾶν, ut & in 'Απόλλωνα. Affix Edit. & Phavor. 'Αγειαθεοι, una voce. Perperam. Addo *Mauffaci* Notam : „ 'Αγεισθεοι, gigantes. Vid. inf. Τιτᾶν, ubi Antichristus pro Gigante ponitur haud dubie. „

17. 'Εν "Ερμιονι.] Forte legend. ὁ "Ερμιόνης. PALMER. Vel 'Αρμῆνα. In *Act. Apost.* c. XXVII. [8.] καλοὶ λιμένες in Creta. SOPINGIUS.

18. Αἰγαγείσια.] L. Αἰγάγειαν, vel Αἰγαγεῖα. SALM. Forsan reponendum Αἰγάγειαν. Alioqui Αἰγαγείσια esset a Nominat. Sing. αἰγαγείσιος. H. STEPH. *Ind.* Extra ordinem alphabeti. MAUSSAC. Glossæ: Αἰγάγειαν. *hæc Caprinda.* (l. *Caprinola*) "Αιγαγεν. *Caper, Caprifer.* forte, *caper ferus.* Conf. Cl. Bochart. *Hieroz.* P. I. L. III. c. 23. p. 918. Utrumque exhibet Phavor. Vid. inf. in Αἰγαγεν. Quid si tamen ad literarum seriem componas glossam, & inverso ordine legas: "Αγεον αἶγα, αἰγαγεν. Et sic Cl. *Kuster.* "Αγεια αἶγα dixit Hom. *Il.* Γ. 24. & O. 271. Apollon. Lex. MS. differte: "Αγεον αἶγα, αἰγαγεν. ⟨ *Il.* Γ. 24.⟩ Εὗρον ἐλαφον αγρια, ἄ ἄγεον αἶγα. Vide eundem mox in v. 'Αγεον αἶγα.

19. "Αγειον. &c.] Turbatus est locus, quem hoc modo distingue: 'Αγειον. χθονὸς ἐπὶ θηρίου. Σιὼ ἄγειον ἐχθρόδοντα· μεθοφεικῶς. "Αγειον αἰχμητήν. Nam illud σιὼ ἄγειον, & quæ sequuntur, exemplum Homeri est : sicut & illud, "Αγειον αἰχμητήν. HEINS. BRUNO. Numirum vett. Edit. ita habent: "Αγειον, χθονὸς ἐπὶ θηρίου σιὼ, ἄγ. ἐχθρόδοντα, ἢ μεθοφεικῶς, ἐπὶ ἵππου ἄγειον αἰχμητήν.

20. Σιὼ ἄγειον ἐχθρόδοντα.] Ex *Il.* I. 535.

21. "Αγειον αἰχμητήν.] L. Αἰχμητὴν. JUN BRUNO. Exstat *Il.* Z. 97. ubi vid. Schol. Apollonius in Lex. MS. "Αγειον αἰχμητήν· ἄγειον οὖν τὸν αἰχμάζειν, ἤγουν μάχεσθαι. Ὅθεν ὁ λόγιος, "Αγειον αἶγα, ἢ αἰγαγεν σημαίνει. Δηλοῖ δὲ ἢ τὸ αἶγειον ὄνομα. ὡς ἐπὶ τοῦ· "Αγεσθ' ὑπὸ Μίλητ, &c. apud Hom. *Il.* Β. 117.

22. Ὄνομα κύριον.] Vid. *Not.* præced.

23. Θερσίτου.] L. Θερσίτου. STEPHANIUS.

24. 'Αγείου βέβρακας.] Zenob. l. 8. eadem habet.

25. 'Αγειοπήιανον.] Glossæ Iatricæ MSS. Χαμαιπλ. ἢ ἀγειοπηγάνον ἡ πήρανος.

26. 'Αγειολιχιῶσα.] An ἀγειολιχῶσα? STEPH. Vid. inf. Λιχμῶσα.

27. 'Αγειοσαφύλης.] Glossæ Iatricæ MSS. 'Αγειοσαφίδες. Σίτου ἴχνος τὸ φύλλον αὐτῆς, ἀκαιρ λύπη πᾶς. Deinde: Στοφύλου ἄγειον. ἀγειοσαφύλλα.

28. 'Αγείφα, &c.] Id est, rustica. ab ἀγεῖς, ἄγειν, id est, ἄγειν, in sequentib. Λεσβ. ἀγεῖν τι ἀγείαν ἰλάσαι, &c, Ἀγείφα. ὑποδοχὴ, ἄμπ, σκάφη, id est, rustica, ἀγειακὴ ἄμπ, σκάφη, &c. Ἀθηνᾶ est, ἴλαμα, vide infra in Ἀθῆναι. GUYET. An Ἀθηναῖ?

29. 'Αγείφη. - - - σκάφη.] Herodian. Λεσβίφα. σκάφην. IS. VOSS. Arcad. Gramm. Inedit. 'Αγείφη· τὸ σκάφιον. Vid. Suid. in 'Αγείφη, & Ἀγρίππα.

"Αγειρ⊕· [1]. γύν⊕· τὴ ἀγείας ἰλαίας Ὀλυμπίοιν.

'Αγείωρα [2]. βοτάνη τὶς.

'Αγειω⊕· [3]. ὁ σὺ ἀγεῖ' ἀβέγων, χωλικός. ἢ ἰρατικ. ἢ δεκτικ⊕·. ἢ ζθυμιλάτης.

'Αγεωτάτων. ἀπαιδευτότατον.

'Αγκλέπορα [4]. τ' ἀγεῖν ἀπολέσαζα.

'Αγκυλίνης [5]. συπλθόντας, συναθροιδόντας.

'Αγκυᾶ [6]. ἀγκυῖκαι. ἢ γύν⊕· Ἀθηναίοιν, οἱ ἀπὸ Δηιλλήατο τοῦ τὴς Εὐπαλείδας. ἰῶ δὲ τὸ τῆ Γιωργῶν [7]. ἢ τέτου τὸ τῆ Δημιυργῶν.

'Αγκυτᾶ [8]. ἀγκυκθῆ). ὑδείζει.

'Αγκυλίνης [9]. ὁ σὺ ἀγεῖ' ἀβέγειδαι, χὰ εἰς ἄτυ μὰ χαπίν.

'Αγκυλόπτη [10]. σιωτεχμιθέαις. σιωπθεχαμθέαις.

'Αγκυλόων [11]. ἀθεχιζομθέων.

'Αγκύπων [12]. σὺ ἀγεῖς ἀβέγόντων.

'Αγκύπλων [13]. ἄπτεσθαι.

'Αγκύς. χαεῖφιον, χαεῖον.

'Αγκύτη [14]. βοτάνη. ἢ ἄρί⊕· τὶς, ὃς πεῖπτεσθαι λέχε [15]. ἐπαλεῖτο.

'Αγκύτας [16]. ἀγκύικες.

'Αγκυτεῖαν [17]. ἀγεῖαν.

'Αγκῦ [18]. Θηβῦται.

'Αγκυτίσιον [19]. ἀγκυτίσιον.

'Αγκύτις. ἀγκυτίκα. κωικὸς.

'Αγκῦαι [20]. ἀγκύικες. ἢ θτεκαθῦται.

'Αγκυτίκαν [21]. ἰρείας τῦ Ἄρτεμιν.

'Αγκῦ [22] πλέον. ἀγκυικίας πλήνης.

'Αγκυπνῆ [23]. παεμία 'ὅτι τῆ λιπαρῶς πορσκαιμθέναι [24]. ὁ δὲ Σώφρων, τὰ πλεῖζα μέρη λέγ⊕ μῆ τῆ ἰρέαν, καὶ τὸ πεῖπτεσθ [25] τῦ ἀγεῖν. καὶ ζάπλυτοι, ἀγεῖ πηγαί [26].

'Αγκυῖα [27]. σιωπή.

'Αγκύλη [28]. δῆμ⊕· ἢ Ἐρεχθηίδ⊕· Φυλῆς καὶ

'Αγεῖπαλω [13]. ἄπτεσθ.

'Αγεῖς. χαεῖφιον, χαεῖον.

'Αγεῖτη [14]. βοτάνη. ἢ ἄρί⊕· τὶς, ὃς πεῖπτεσθ λέχε [15]. ἐπαλεῖτο.

'Αγεῖται [16]. ἀγεῖικες.

'Αγεῖτεῖαν [17]. ἀγεῖαν.

'Αγεῖ [18]. Θηβῦται.

'Αγεῖτεῖσιον [19]. ἀγεῖατεῖσιον.

'Αγεῖτις. ἀγεῖτίκα. κωικὸς.

'Αγεῖᾶαι [20]. ἀγεῖικες. ἢ θτεκαθῦται.

'Αγεῖτίκαν [21]. ἰρείας τῦ Ἄρτεμιν.

'Αγεῖ [22] πλέον. ἀγεῖικίας πλήνης.

'Αγεῖπνῆ [23]. παεμία 'ὅτι τῆ λιπαρῶς πορσκαιμθέναι [24]. ὁ δὲ Σώφρων, τὰ πλεῖζα μέρη λέγ⊕ μῆ τῆ ἰρέαν, καὶ τὸ πεῖπτεσθ [25] τῦ ἀγεῖν. καὶ ζάπλυτοι, ἀγεῖ πηγαί [26].

'Αγεῖυῖα [27]. σιωπή.

'Αγεῖυλη [28]. δῆμ⊕· ἢ Ἐρεχθηίδ⊕· Φυλῆς καὶ

1. 'Αγειρ⊕·.] L. 'Αγειπ⊕·. Vid. Diogen. *Proverb.* [II. 63.] 'Ακαριτιρ⊕· ἀγειῖται. VALES. HEINS. STEPHANIUS. IS VOSS. MUNKER. Zenob. I. 60. Λέγεται τὸν ἀγεῖον ἰλαίαν Ἀγειπαῖον καλῦσθ. Conf. Suid.

2. 'Αγεῖωρα.] Forte legend. 'Αγεῖτεῖα, seu 'Αγεῖτίκη. GUYET. Hanc vocem, præeunte Ed. Hagen, & Phavor. a præced. 'Αγειρ⊕· feparavi.

3. 'Αγειω⊕·. ὁ σὺ ἀγ. λάγ.] Sic Herennius Philo, aut Ammonius, ſi malis, & Thom. Magiſter accentum ſignt, in hac ſignificatione. At ἄγειω⊕· ſcribit Ptolomæus Aſcalonita apud Celeb. Fabric. *Bibl. Gr.* L. IV. c. XXXIII, p. 516. Vid. Cl. Tib. Hemſterh. ad Pollux. l. IX. p. 982. & inf. in Κωικὸς.

4. 'Αγεῖπεῖτεῖα.] Dianæ epithetum. Vid. Suid. HEINS. Pro ἀγεῖ⊕· Ed. Hag. male ἄγειν.

5. 'Αγεῖνῆθης.] Id eſt, ἀγεῖκεφάλης. ἄγειν, ἀγεῖρω, ἄγειν, ἀγεῖκειν. GUYET. Vid. Suid. v. 'Αγεῖρῶν, & mox 'Αγεῖκεφάλης, &c.

6. 'Αγεῖᾶ.] Athenis tres ordines fuiſſe, 'Εκτατεῖδαι, γγητὴ & ζωμιργῶ, teſtis quoque Diod. Sicul. l. I. [pag. 25.] VALES. vid. inf. 'Εκτατεῖδαι.

7. Τῶν γιωργῶν.] Forte legend. ἢ γιωμέναι. Sic Pollux, p. 450. [VIII. 111.] Vid. in Δημιυργός. SOPING.

8. 'Αγεῖτᾶ.] Sup. 'Αγεῖτεῖ, ὑδείζει. Vid. *Not.* in 'Αγεῖτα.

9. 'Αγεῖκεφάλης.] ὀβὲ τὸν τὸ ἀγεῖ ῥῆμα. Scribendum 'Αγεῖῥῆμα. GUYET. HEINS.

10. 'Αγεῖπεῖτεῖ.] Ex *Il.* β. 481. Schol. ἀθροιζόμθοι. v. ſup. 'Αγεῖροῦμαι.

11. 'Αγεῖροῦμαι.] Ex *Il.* ι. 74. Schol. ἀθροιζόμτοι, συναλίζοται.

12. 'Αγεῖπόλαι.] Qui ſint 'Αγεῖπόλαι, vide Ariſtot. *Polit.* VII. 8. HEINS. Apollon. Lex. MS. 'Αγεῖπόλαι. ἐπεὶ ἀβέ-ροντο τίνα ἢ ςρατιάν, ἢ ἀπὸ ἵππ] ὡς Ὀδυσσεὺς· (Z. 106.) 'Αγεῖπόλαι καλῦσι, &c. ἴσι δ' ἢ πομπαὶ. Τῶν μὲν ἱ. παρηκάτης ἀμπομπὸς, ἀπὸ τὸ ἀγεῖν πόμπας· ἢ ὁ Διάτορος, ὡς τὸ ἀγεῖν πομπάν. Vid. Schol. *I, c.*

13. 'Αγεῖπόλαι.] id eſt, *agricolam*, ἀγεῖκειον, κωμίτην. G. Tales autem homines eſſe ſolent inopes. H. STEPH. *Ind.* Atticiſt. *Not.* p. 628. ἀγεῖκειον & ἄπορον conjunxit.

14. 'Αγεῖότη.] Id eſt, *gramen*. G. *Odyſſ.* ζ. [imo ζ. 90.] πρώτιν ἀγρωτιν πολυάνθε. SOPING. Legebam 'Αγεῖκεις: ita enim explicatur ab aliis, & ipſo Heſychio infra in h. v. Monuit vero *Salmaſius*, legi poſſe ex ordine litterarum, 'Αγεῖτεῖς, vel 'Αγεῖῶν, fceminino ab ἀγεῖτης, ut ἀγρωτις a maſculino ἀγρώτης. Nam ἀγεῖ⊕· & ἀγρωτη iidem. Hactenus *Salmaſius*. GRAB. Conf. Theocrit. *Id.* XIII. 42. 'Αγεῖτεῖ leg. *ſ. Valſius*, ex elementorum ſerie; quod & Ill. *Pearſon* monet in *Not. MSS.* Similiter in Vet. Lex. teſte H. Steph. *Ind.* Sed perperam, eodem judice. Vid. inf. *Not.* in 'Αγεῖτεῖ. Gloſſæ: 'Αγεῖτεῖ. *Gramen. Felix*, ſive *Filix*, ut emendant Docti.

15. Λεχε.] Forte, λεχεῖ, quod origine Hebraicum eſt, חלד (*lectum.*) Athen. l. II. [p. 113. C.] *Syri* vocant *panem* λαχεῖν. [ταῦτ.] SOPING. Scribe λεχεῖ⊕·. Vide in ea voce. Ut fit 'Δονῖδ⊕·. HEINS. λέχ⊕· emendat *Thom. Bruno*; item *Manſſac*. An potius λάλο ſcribenduta? Id infra exponit, βρῶμα ὃ γινόμενον ἢ σίτεως &c. Conf. Pollux. VI. 76. Infra tamen Λεχῶ, eſt ἄρί⊕· τῆ 'Αριτοφά χλωρί⊕·. Quod non diſplicet. Idem *Gralio* placuiſſe video.

16. 'Αγεῖτας.] Ab ἀγεῖς, ἀγεῖτος, ut a δῆμ⊕·, δημότης. GUYET.

17. 'Αγεῖτεῖαν.] Ex *Il.* β. 852. ſive Catal. ν. 359. Schol. ἀγεῖον ἢ δυνδκαστήν. Apollon. Lex. MS. 'Αγεῖτέως. ἢ συζυγία (*comparatio*) ἵππων, ἀπ' αὐτὸ ἢ, ἀγεῖαι.

18. 'Αγεῖ'.] Æſchyl. *Perſ.* p. 178. ὅπερ ἀγεῖ' τρυτὸ. HEINS. Exſtat ν. 1007. Vid. ibi Schol. & mox Ἀγεῖω.

19. 'Αγεῖτίσιον.] Hom. *Il.* M. 146. KUST.

20. 'Αγεῖαι.] Corruptum eſt ex ἀγεῖ). ſcpius ΟΥ & ΟΤ confuderunt. Vid. inf. 'Αγεῖτης, pro 'Αγεῖς. Ποτιάζει & ποτιάζει, &c. Pro Σωφρονίτης forte legendum Σωφρόνης, ut paullo ante, & inf. in 'Αγεῖῶν.

21. 'Αγεῖτίκαν. ἰρείαν. τὴν 'Αρτ.] τὴν ἰρείαν 'Αρτεμιν tranſpoſitis vocibus legere mavult Cl. Hemſterhuis ad Pollux. l. IX. p. 982. ubi pluribus de hoc Dianæ cognomento agit. Ita vero intelligi poteſt, ut primo in genere 'Αγεῖτίκαν explicet, ἰρείαν. dein, τὴν 'Αρτεμιν, cujus eſt epitheton. Conf. Perizon. ad Ælian. *V. H.* II. 25. Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* ν. 657. Sup. ad V. 'Αγεῖωλο, & inf. 'Ελάφηβ⊕·.

22. 'Αγῦ πλέον.] Forte πλέον. SOPINGIUS. Catull. *carm.* XXXVII. 19. PLENI RURIS & *inſectiarum*, ubi vide Interpretes. Conf. in 'Αφυμάνες.

23. 'Αγεῖπνῆ.] Scribe 'Αχῦ πνεῖ. Vide Excerpta Paræmiatum e Vaticana Bibliotheca Schotel: ut & Suid. HEINS. JS. VOSS. BRUNO. GRAB. In Suida eſt 'Αχῦ πνεῖ: plane ut 'Αχῦ πλέον, non 'Αγεῖπαον. Atque ita legendum eſſe, ultima hujus gloſſæ verba evincunt. ANONYMUS *in Cod. Burmann.* 'Αγεῖπνῆ, ſeu 'Αχῦ πνεῖ legendum. SALM. Lege: 'Αχῦ πνεῖ. ita Zenob. Vat. [I. 2.] qui addit: λὸ ἢ ἰρέαν. ραλαιαδῶσι ἢ τὸ ἀσὶ τῆ πνεῖ ἢ ἰρέαν. Euſtath. ἀχῦ πνεῖ habet. Videtur autem Θ⊕ρυπτάξῃ ex loco Æſchyli in *Perſis*: (ν. 238.)

'Αγεῖρω πνεῖ τὶς αὐτὸς ἐκ Θυπτρῦ χθονὸ⊕·. H. VALES.

'Αγῦ πνεῖ legit etiam Eraſmus, *Chil.* II. *cent.* VI. 62. ubi H. Stephanus animadvertit, veram lectionem eſſe πνεῖ, *nater*, allata Euſtathii auctoritate, qui πνεῖω ἀχῦ dici ait pinguiſſimam partem agri, ductâ tactaphorâ a natibus carnoſis. Hunc ſequitur P. Pantinus in M. Apoſtolii *Proverb.* I. 26. ubi ſimiliter πνεῖ legitur. Quam lectionem Cl. Kuſterus ad Suidam quoque veriorem putat, accedente 2. MSS. auctoritate, Similiter in vocibus πνεῖ & πνεῖ variat lectio in Ariſtophanis verſu quem laudat Suidas in v. Κάδδα. Ni fallor, ubi noſtro quoque idiomate pinguiſſima pars agri vocatur *de bil*, πνεῖ. Conf. inf. Οὐδαρ.

24. Περσκαιμθέναι.] An legendum παρεκαιμθέναι, vel ὑπερκαιμθέναι? GUYET. Scribe. Ἐπὶ ἢ λιπαρῶς ὑπερκαιμθέναι τοὺ ἄρυρ. Quod apparet magis, ſi eum aliis, qui hæc tractant, conferas. Suidas: ἴρυρ ὑπερκαθηρθέναι. Apoſtolius: ἐπὶ ἢ λιπαρῶς καὶ ἐπιμόνως ἔτοι ἴρυρ ὑπερκαθηρθέναι. Sic & Diog. & Tarræus in Collectaneis. [& Euſtath. p. 310.] HEINS. VALES. Vocem ὑπερκαιμθέναι tuetur Euſtath. ad *Il.* B. p. 234. 26. ABRESCH.

25. Τὸ αὐτὸ τεῖ ἢ ἀγῦ.] Scribe τὸ αὐτὸ ἢ ἀγῦ. Excerpta Bibliothecæ Vaticanæ notant: Μαλακώτερ ἢ τὸ αὐτὸ τῆ πνεῖ ἢ ἰρέαν. Ideoque Euſtath. πνεῖ ἀχῦ legit, quia ἡ πνεῖ ἀχῦ, τὸ αὐτὸ ἢ ἀγῦ. Qui ad locum quendam Πλούτου & Φύσικα hinc dictum notat. Vide quæ prolixe hâc de re Euſtath. notavit ad *Iliad.* B. p. 310. circa princip. HEINS. Totus hic locus ſatis obſcurus eſt, cujus illuſtrationem ab aliis me doctioribus exſpecto. Neſcio an huc pertineat, quod de ἀγεῖκεφάλῃ ſcribit Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* ν. 462. Εἶδ⊕·,) (inquit) 'Αγεῖκεφάλῃ πτεῖσιν, οἱ τὸν ἀριθμὸν πλείονται, τῆ πάλαι ἢ ἀγείαν ἔλαν ἀπὸ ἀγῦ. Videat Lector: & conf. quæ ad Suid. monuimus. KUST.

26. Πηγαί.] L. πνεῖ. SALMAS. Vid. *Not.* antepenult.

27. 'Αγεῖυῖα.] 'Αγεῖυ, γγ, γεῖζ, γχῦ, ἀγχῦλ, id eſt, ἀδὶ τὸ γχ λέγειν. GUYET. Diviſim lege: 'Αγεῖδὶ, σιωπὴ. † 'Αγχύλη. δῆμ⊕· &c. PALMER. VALES. SCAL. BRUNO. SOPINGIUS. Hæc continus ſerie legebantur in prioribus Edit. Correxerat jam Phavorinus, qui non male 'Αγχύλη &c. præponit, ut ſequatur de nam alteri gloſſæ: 'Αγκυλία. σιωπὴ. poſt Ἀνάκλῃ⊕·. Quod convenit ordini litterarum. Eſt autem 'Αγκύλη vox Pindarici, teſte Plutarcho de *cup. ex inimic. util.* p. 88. Νικάμενοι (Φοῖβ Πύθι. ρ⊕·) ἀλῆν, ἀγκύλῃ διδοῦ. Conf. inf. in 'Ανφωνία.

28. 'Αγχύλη.] Vox 'Αγχύλη notanda eſt majuſcula litera.

Ὁ Ἀτλαλίδ[ης] [1].
Ἀχυτπὶς [2]. ἀφτὶ Διονύσου οὐ Ἀρβήλη.
Ἀχρανάς. ἀκρωτήρ[ιον].
Ἀχρώστ[ια]. Ἀκρόλ[ιθοι].
Ἀχρώστωλες. ἀκρόλιστες.
Ἀχρώτ[ας] [3]. ἀφτ[ὰς]. Ἀκρῶται.
Ἀχρώσατο [4]. ἠβήτησεν. ἐμνήσατο.
Ἀχωνίτ[ης] [5]. Νύμφην ἄρειαι.
Ἀχωνῖτ[ις] [6]. ἀγορ[αία].
Ἀχρώσων [7]. ἀκρείων.
Ἄχψις. εἶδ[ος] βοτάνης [8].
Ἄχρας [9]. Ἄκρων.
Ἀχμάς. ἄμφοδα, ῥύμας [10].
Ἀχίρ [11]. ἀθροίσμαθ.
Ἀχμά. ἄμφοδ[α], ῥύμη, ὁδός. γειτονία [12].
Ἀχμαί [13]. ἄμφοδα, ῥύμαι, ὁδοί. ἀπὸ τῶ δὶ αὐτῶν ἄκων ἡμᾶς τὰ γεῖα [14], τετάσθαι πορείαζ. λέγ[ει]

ita ut initium novi plane & diversi sensus faciat. Pro Ἀγρύλη vero quidam Ἀγερώλη scripsere: quod ab Agraulo, Cecropis filia, de qua supra, [v. Ἄγλαυρ[ος]] nomen accepisse, ut notat Epitomator Stephani, bona pars dempto α, Ἀγρύλη. quæ opinio sine dubio prævalere debet. MAUSSAC. (ad Harpocrat. v. Ἀγρύλη.) Conf. Noſtrum ſup. in Ἀγερωλή, & inf. in Ἀγρύλη. Secrevit etiam *Valef.* hanc gloſſam. Arcadius Grammaticus ineditus: Ἄξυλα, παρὰ Ἀγρύλῃ. ὑπόμνημα δήμων.

1. Φυλὴς ἀπὸ Ἀτλαλ.] L. φυλῆς, ἀπὸ Ἀτλ. MEURS. *de Pop. Att.* p. 3. L. ἡ ἀπὸ Λιολίδ[ος]. SOPINGIUS. Vult *J. Meurſius* pro ἡ ſcribi ἢ vel, quaſi ex utraque tribu eſſe non poſſent. Id tamen nec in poſſibile nec abſurdum eſt, cum Attalis tribus antiquis decem addita fuerit, & idcirco ex iis compoſiti, unde quidam ex Erechtheide potuerunt fieri Attalenſes. PALMER. *Not.* in Stephan. Byzant. ad calcem Bocharti *Geogr. S.* p. 798.

2. Ἀχυτπὶς.] Forſan quod eo feſto inſomnem ducebant noctem potationibus. H. STEPH. *Theſ.* T. III. p. 2751. *Pervigilium* Bacchi. SOPINGIUS.

3. Ἀχρίτ[ας.] Schol. Apollon. Rhod. L. IV. 171. Ἀγρῶν[ται] οἱ κυνηγοί. ὡς Σ ἀγρίαν ῥίψα[ς] σίδηρον, De paſtoribus Euripid. *Rheſo* v. 266. Sophocles in *Alexandra*: εὐχαν ἀγρώτ[ην] ὄχλ[ον]. apud Euſtath. p. 533. Conf. Suid. & ſup. Ἀγρεύ[ς], Ἀγρίτ[ης], & Ἀγρῶν.

4. Ἀχρώσατ[ο].] Vid. ſup. Ἀγρίθ[ην], & Ἀγερώσατ[ο], & inf. *Not.* in Ἀτριθίων.

5. Ἀχρωτῖν[ης].] Cyrill. Ἀγρωτῖν[ης]. IS. VOSS. Sup. Ἀγρωνίτ[ης], νυμφῶν.

6. Ἀχρωτῖ[ς]. ἀγορ[αία].] Vid. Caſaub. in Athen. p. 232. SCHR. Epicharmus docuit fabulam Ἀγρωτῖνα. SOPINGIUS. Vid. in Κόλπ[ος].

7. Ἀχρώσων.] Ex *Odyſſ.* Ε. 53. Citatur ab Apollonii Scholiaſte *l. c.*

8. Ἄχψις.] Totidem verbis Gloſſ MSS. in *Cantica S.* Hom. *Odyſſ.* Δ. 90. Τρώγειν ἄγρωστιν μαλακήν. Schol. Ἄγρωστιν εἶδ[ος] βοτάνης, ἣν ἔνιοι πόαν χαριτάδα. Vid. Etym. M. Theocrit. *Idyll.* XIII. 42. αἰπεινὸς ἄγρωστις. Schol. ὁ συστρεφόμενος καὶ οἱονεὶ ἑαυτῷ μαῦδ[ος], ἢν οἱ ἀστικοὶ [τῶν φυλῶν κατοικοῦντες] ἄγρωστιν καλοῦσι. ἄγρωστις δέ ἐστιν ὁ τῶν ἀγρίων φασὶν εἶναι βοτάνων περιστερεός, ὃν Βιθυνικὸν φασὶ καπαφέρεσθαι. Plura Dioſcor. IV. 30. & Hieronym. ad Hoſ. IX. [five X. 4.] p. 1302. T. III. Verba exhibet H. Steph. *Ind.* Conf. Bod. a Stapel in Theophraſt. I. 10. p. 34. 35. & ſup. *Not.* in Ἀγρώτ[ας].

9. Ἄχρ[ων.] Scribe Ἄκρων HEINS. Contra *Bruno* pro Ἄκρων corrigit Ἄκρα. Ex fic Cl. *Weſſeling.* Sup. Ἄχρ[α]. Ἄκρα. *Kuſterus*: „ Pone (inquit) ſupra in ordine ſuo, & ſcribe: „ Ἄχρα, Ἄκρα. vel: Ἄχρων, Ἄκρων. „

10. Ῥύμαι.] *Rima.* MAUSSAC.

11. Ἀχίρ.] Ἄχιρα, ἄχιρες, πανίχυρος, ἀχίρτης &c. ab ἄχος. GUYET. Et Dativus, a Nominat. Ἄχυες, quod vide ſuo loco. KUST. Conf. v. Ἀχυρᾶς inf. ibique *Not.*

12. Γειτονία.] γειῶνα Phavor.

13. Ἀχμαί. ἄμφοδα, ὁδοί.] Arat. *Phænom.* v. 2. Schol. *Il.* B. 13. Εὐρυαγυῖαι. (vid. inf.) πλατύνουσιν. Ἀχμαὶ δέ, τὰ ἄμφοδα. Et *Il.* E. 642. Ἀχμαὶ. ὁδοί. pro quo inf. Γείτ. ὁδοί. Conf. Harpocrat. ibique Interpp. & Suid. Alia vid. in Ulpian. *Enarr.* ad Demoſth. p. 162. B.

14. Ἄκρ δ' &c. τὰ γεῖα.] Simplicius & verius opinor Euſt. *Il.* B. p. 126. *init.* Etym. & Schol. Pind. ad *Olymp.* IX. 53. ab ἄκρον tantum. ABRESCH.

15. Καὶ ἴρχεσ[θ].] Scribendum videtur poſt πορεύαζ. vel poſt φασὶν: ut omittatur *Il.* Vid ſup. Ἀγκῶνα. Cl. *Kuſter.* ſeqq. adſcripſerat: „ Hæc turbata ſic in ordinem reſtituo: „ φασὶ δ' φασὶν καὶ ἴρχεσθ[αι] Ὅμηρ[ος]. Phavor. omittit illa, „ ὃ δ' ἴρχεσθ[αι]. „

16. Λαοδίκη ἐσάγουσα.] *Il.* Z. 252. An ἐς ἄγουσα? STEPH. Schol. *l. c.* ὡς Λαοδίκην παράφρ[ων]. Quod deſcripſit Noſter inf. in Λαοδίκην ἐσάγ[ουσα].

17. Οἱ δ' ὑποπτεύ[ουσι].] Jo. Zonaras in Lex. MS. Ἀγκών, ἢ ὑποπτεύουσι εἶναι ἐπιφθόν.

18. Θέρμ.] Leg. Ὑδρόν. SCAL. BRUNO. SALM. HEINS. IS. VOSS. MUNKER. Sic Edit. Hagen. & mox in Ἀγκάδιον Ἀγκῶνες occurrit apud Pindar. *Pyth. Od.* XI. v. 2. ut monetur etiam in *Not.* Schrev.

19. Διεγκῶνες.] L. Διεγκώμιον. Vid. Euſtath. HEINS. H. STEPH. *Theſ.* T. I. p. 93. Euſtath. *Il.* B. p. 166. Ἔφη δὲ τις περὶ Ἀγκαίου Διεγκώνας, τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὑδροῦ βωμούς, ἃ καὶ χώραν Ἀγκαίας Ἀπολλόδ[ωρος] ἱστορ. i. e. Dixit vero aliquis, Ἀγκωνίδων Διεγκώνας, *aras*, quæ ante fores ædium *in gratiam Apollinis Agyiei collocabantur.* H. Steph. in *Theſ. Gr. L.* monet, ex hoc loco Euſtathii apud Heſych pro Ἀγκαίδας Διεγκῶνας ſcribendum eſſe, Ἀγ. Διεγκώνας. Sed fallitur. Nam contra potius apud Euſtath. ſcribendum eſt Ἀγκαίδων Διεγκώνων, ex Eurip. *Ion.* v. 186. ubi πρόναος hujus fides eſt; quod H. Stephano latebat. Appellat autem Euripides ἀγκαίδων Διεγκώνας, *honores*, quibus Apollo *in viis* urbium colebatur; ſive *aras*, quæ *in viis* ante fores ædium exſtigebantur in honorem Apollinis, qui inde Ἀγκαῖος, q. d. *Vialis*, appellabatur. Res ipſa ſatis nota eſt ex veteribus ſcriptoribus & Grammaticis. Lex. MS. Coiſlin. Ἀγκαίδας, παρ' Εὐριπίδῃ οἱ ἀπὸ τοῦ Ὑδροῦ βωμοί. Recte: dummodo ex Eurripide addatur, Διεγκώνας. KUST. Gemina monuit Joſ. Barnes. ad Eurip. *l. c.* Sequentia legumur in Cod. MS. *Grabiano*: „ Putabam primo hic ſuppiendam vocem Διέγ„ κωνα (quod monuerat etiam H. Steph.) & addendam „ vocem ex Euſtath. ad *Il.* B. qui monet, Ἀγκαίδων Διεγ„ κώνων ita dici βωμούς, qui ἀπὸ Ὑδροῦ. Sed monuit ne „ *Salmaſius*, vulgarem lectionem commode retineri poſſe; „ niſi quis malit ita emendare: Ἀγκαίδων, οἱ ἀπὸ τοῦ Ὑδροῦ „ βωμοί. Quam lectionem non poſſim admittere: quum „ hæc vox Ἀγκαίδων non quoſvis Deos reſpiciat, ſed A„ pollinem tantum, Ἀγυιᾶ dictum. Et ita exponit hanc „ vocem Euſtath. „ Similiter vero *Mauſſacus*: „ Ἀγκαίδης „ Διεγκώνας, *Agyiades familæ*, i. e. aræ in honorem A„ pollinis Agyæi præ foribus erectæ. Sic Euſtat. „

20. Ἀγκάδι.] Vid. Turneb. *Adverſ.* p. 208. Selden. *de Diis Syris*, p. 134. [224.] Harpocrat. & Steph. in Ἀγκά. SCHR. Ἀγκάδες, ara ante fores ſtatuta, figura columnæ. Schol. Euripid. ad *Phœniſſ.* [v. 634.] Ἐν ἀγυιᾶ ἀπὸ πολῶν ἕστασαν. Κύπ[ρ]ος ὃ ἐν[ὼ] ᾧ πᾶς ἐξ ἀγορᾶς. PERGER. Euſtath. *l. c.* Ἀγκάδι πῶν ἱερὸς Ἀπόλλων ἀπὸ Ὑδροῦ ἴσως, λέγων οὕτω ἐξῆς. Plura de hoc argumento paſſim obvia. Cui enim non dictus Hylas iſte? Lege, fis, Suid. ibique Cl. Kuſter. Etym. M. Meurſ. ad Heſiod. *Chreſtom.* in fin. p. 70. Pollux, l. IV. *ſegm.* 123. ejuſque Commentatores: Schol. Ariſtoph. in *Pac.* v. 870. ibique Flor. Chriſtian. Adde Pierii *Hieroglyph.* p. m. 531. Stanl. ad *Æſch. Agam.* v. 1090. & inf. v. Περιπόλ[ιον].

21. Ἀγκῶ[νες].] Pro Ἀγκᾶ[ς]. Vid. inf. Κωμητά. Sic enim legendum. Etym. M. Ἀγκῶ[νες]. κωμῆ[ται]. γείτονες.

22. Πολυγνωμάτους.] Imo, ὁ πολύγνωμ cum negatione. KUST. Niſi potius α in Ἀγνωμάτους acceperit intenſive, quando viri habet ὃ πολύ: ut paſſim. Sic Ἄπιθον eſt ἄφρων, & πολύφρων. Conf. Ἀζᾶλις. Ἀζωτ. &c.

23. Ἀγκώδ[ης.] Forte ἄδινος, *debilis, enervis.* PERGER. Galen. Lex. Hippocrat. Ἄγκα. ἄδινα. HEINS. IS. VOSS. 24. Ἄγκες.] Pro ἄγκος, Æolice. Vid. Euſtath. 2. *Il.* p. 487. IS. VOSS. Sic & Voſſius, Parem, Etym. v. *Agyrta.* Conf. ſup. Ἀγκίρ[ης], & Ἀγκύρ[ης]; & H. Steph. *Ind.* Item Barnes. ad Eurip. *Iphig. in Aul.* v. 753.

25. Ἀγκρῦ. ἀθροίσμαθ.] L. ἀθρόισμαθ, ut recte ſup. poſt Ἀγκᾶς. Confudit Ἀγκοῦ & Ἀγκρῦ. Cl. *Kuſterus* etiam ἀθροίσμαθ correxit, ut & συλλέξιος, pro συλλεξίου. Addit, dubium non eſſe, quin Heſych. reſpexerit Hom. *Il.* Ω. 141. ubi Schol. Ἀγκρῦ ἰτιδεμ exponit, ἀθροίσμαθ. De priori itaque voce inter nos convenit: nec obſto τῇ συλλεξίου. Ita mox: Ἀγκρυόν. —— συλλεκτικόν.

26. Ἀγκρυόν.] V. Petav. in Themiſt. p. 644. Meurſ. *Eleuſ.* [c. XXII.]

τὸ ἀγωθέμενον. καὶ τὸν μυτηρίων ἡμέρα ὀρτή.

'Αγορτ[ά]ζ[ει] [1]. συλλέγει. παλίζει [2]. ἀγείρει [3].

'Αγόρτης [4]. ἐγκλαγκής. πορσοαίτης [5], ἐπαίτης. συρφετώδης [6]. ἰδιώτης. ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀγείρων ὄχλον. καὶ ὄνομα βόλιν [7] κιβδηλικόν.

'Αγυρτικὲ. χυδαῖα ψεύσματα [8].

'Αγύρτης. συναγερτὴς [9]. μάντις. ὡς 'Αττικῶν [10].

'Αγχαλὲν. πότε ὄνομα, ὡς ἔοικε Ἰωπιάνειλι.

'Αγχέ [11]. ἀναγκεῖ. ἢ ἀγχέθει, ἢ ἄγχειν τὸ αὐτό.

'Αγχμὸν [12]. ἀνωφερῆ ἢ αἰχμηλὸν.

'Αγχοπαζ ἀναχαρπάσας.

'Αγχ [13]. πίνει, ἢ ἐπίνειεν. ἢ πλησίαζε.

'Αγχμαχ ἔπλα [14]. τὰ μὴ βαλλόμενα.

'Αγχμαχαι [15]. οἱ ἐξῆθεν μαχόμενοι.

'Αγχὶ [16]. φησὶ. πίνει. πλησιάζει.

'Αγχῶ. πίνῳ.

'Αγχιάλ-

[c. XXII.] p. 61. SCHR. Etymol. M. 'Αγυρμὸς, ὅτε 'Αγυρμὸν. Πλάτων ὁ 'Αγορμὸν εἶρεν ἐν συναθροισμῶν.

1. 'Αγορτ[ά]ζ[ει.] Vid. Eustath. Od. T. p. 697. IS. VOSS. Conf. sup. in 'Αγορτάζειν.

2. Παλίζ[ει] Quid hoc verbi sit, nescio. KUST. Aliud agenti hoc excidit Cl. *Kusterο*, quem utique fugere non potuit vox παλίζω, *urbem condo*; unde compositt. συμπαλίζω, τὸ ἐναντίον ἀνῄρω. Utriusque exempla profiant in Lexicis. Conf. inf. v. Παλίσσηρ, & Ἐπιπαλίσσω, quo carent Lexica.

3. Ἐγείρ[ει.] Phavor. recte ἀγείρει. KUST. Vid. in v. prac.

4. 'Αγύρτ[ης.] Hinc Μητραγύρτης, Idem qui Latinis *ærui-cator*, sive *ejulator* magnæ Matris; de quo Vossius *Inst.* Orat. l. IV. c. 6. Conf. Etymol. ejus, v. *Agyrta*. Cl. Le Moyne ad *Var.* S. p. 365. & Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Deor.* Dial. XIII. p. 236. ad Schol.

5. 'Αγορτης. —— σορσαίτης, ἐπαίτης.] Duo priora junxit Basil. *Homil.* VI. *in Hexam.* p. 54. D. Eurip. *Rhes.* v. 715. Βίον δ' ἐπαιτεῖν πρὸ' ἀγυρτῆς τὸν λόγον. ABRESCH.

6. Συναγερτὴς.] Scribe συρφετώδης. Et inepti Lexicographi, qui hunc συναγερτὴν, ἀγυρτὴν exponunt. Vide Suidam, cui 'Αγυρτὴς, συρφετώδης. HEINS. SCALIG. MAUSSAC. SALMAS. VOSSIUS P. (in Etym. v. *Agyrta*) MEURS. (*Græc. ludib.* p. 35.) BRUNO, & IS. VOSS. ex Cyrillo. Recte Phavor. Et sic exhibent H. Steph. *Ind.* & Petav. in Synes. p. 40.

7. Βόλιν.] L. Βελὶν. SCAL. SALM. MEURS. l. c. BRUNO. IS. VOSS. Recte Ed. Hag. Conf. Polluc. l. VII. *segm.* 205. Etym. M. & Suid.

8. Χυδαῖα ψεύσματα.] Sufuli distinctionem, præeuntibus Suida, Etym. M. & Phavor.

9. Συναγερτὴς, μάντις.] L. συναθροιστὴς, μάντις. PRICÆUS ad Apulej. *Milef.* l. II. p. 91. Distingue: συναθροιστὴς, μάντις. Phavor. συναθροιστὴς καὶ μαντικὸς. quod eodem redit. KUST.

10. Μάντις, ὡς 'Αττικῶν.] Exstat Antholog. L. I. p. 64. (sive 48. *Ed. Steph.*) & citatur a Suida: ubi Portus notat, illius epigrammatis auctorem Alcæum vocari, non Apionem.

11. 'Άγχε.] Pro 'Ανάγκη. G. per syncopen Æolicam. Dorice 'Άγκᾶ. H. STEPH. *Ind.* Vide inf. κλᾶζεν, & mox 'Αγχοπαζ. Conf. Ἀγχάτου.

12. 'Άγχμον.] Pro 'Ανάγκμον. Vide infra notata ad Κλᾶζεμεν. GUYET.

13. 'Άγχ. —— ἔπινεν.] Quando sc. est imperfect. sine augmento. Similiter sup. 'Άγε, & 'Άγῶ. Exstat *Il.* Γ. 371. ubi Schol. Ἄγχι, ἔπινεν.

14. 'Άγχεπαχ ἔπλα.] Sic *Arcerius* distinguit ex Xenoph. *Cyr. exped.* L. I. cum alia Editiones distinguant post 'Αγχέμαχα. VERW. Vid. Polluc. l. I. 133.

15. 'Άγχεμαχοι.] Strabo [l. VII.] p. 296. SCHR. Homerus alibique.

16. 'Άγχι. φησὶ.] Id est, ἄγγι. G. Schedæ Basilicæ: 'Άγχι. τὸ σχεδὸν, τὸ καλῶς. τὸ ἄγαν, λέγει) ὁ ἐπὶ ἐπιθέσεων. IS. VOSS. Thomas Mag. 'Άγχι. κάκιον, ἢ πλησίον. Ubi vid. Cl. L. Bos. Ceterum confundit hic Hefychius 'Άγχι & 'Άγ· ut recte monuit Cl. *Kuster*. Nam interpretatio prima, φησὶ, pertinet ad 'Άγγι, (vide mox in 'Άγων) reliquæ vero ad 'Άγχι.

17. 'Άγχιάδων.] Scrib. 'Άγχιον. Vid. Etymol. HEINS. IS. VOSS. Forte 'Άγχιρον, sicuti πλησιρὸς apud Æschylum. SOPINGIUS. 'Άγχιρον etiam Aid. & Phavor. At Hagen. 'Άγχιρόδιον· quod non dubito esse sphalma typographorum. Etymologus habet: 'Άγχιον. ὄρος. quod magis respondet ad seriem literarum. KUST.

18. Παραβλάδιον.] L. ὑφαλάδιον. JUNIUS. HEINS. Vid. Casaub. ad Athen. p. 500. [580.] SCHR. Recte Ed. Hag. Vide mox: & inf. Αἰγιαλὸν, quod ibi forte pro 'Άγχιαλὸν· exponitur enim, ὁ ὑφαλάδιος.

19 'Άγχιάστης.] Hinc *Anchiala* apud Vitruvium, non

'Άγχιλωΐης [17]. ὁ ἐγγὺς. Σοφοκλῆς 'Αθάμαντι.

'Άγχιάλ. ὡσεβαλάσσιον [18].

'Άγχιάστης [19]. ὁ πλησίον βαίνων.

'Άγχιβατῶν. ἐγγὺς βαδιζόντων.

'Άγχίβοιον. μέγα. ἐγγὺς βοῦς. ἢ ὑπὸ τῷ ταῦρῳ.

'Άγχιβαθὴς [20]. ἢ ἐγγὺς ἡ γῆς, ἢ βαθεῖα θάλασσα.

'Άγχιβάδιος [21]. ἄρτι παρών.

'Άγχιδίαι. οἱ θαλάσσῃ δίκῃ [22].

'Άγχιλιδὰρ. πατρικὰ οἱ 'Αρκάδι.

'Άγχάλη. ἡ 'Αττικὴ. ἀπὸ 'Άγχάλου.

'Άγχίαλ [23]. ἐγγὺς θαλάσσης. ἔστι δὲ ἡ πόλεως ὄνομα [24].

'Άγχίδεον. ἰσόθεον, θεῖον.

'Άγχίβρεμες [25]. γνῶτον. ἢ ἀγχίθυρον.

'Άγχι. ἐγγὺς. πλησίον. 'Άγχισβατῶν δὲ [26], τὸ ἀμφιφέρεται.

'Άγχι-

Engiletta, ut vulgo. IS. VOSS. Vid. inf. in 'Άγχι, &c.

20. 'Άγχιβαθὴς.] Oppian. *Halieut.* I. V. —— ἢ ἐπὶ ὑγρὸς ἐκεῖ, 'Άγχιβαθὲς. SOPINGIUS. Parthen. ἐπὶ ἔχων, ὁ ἀγχίβαθος κόπ. ARCER. Adde Hom. *Od.* E. 413. ejusque Schol. Apollon. Rhod. l. IV. 1572. & Scheidii *Indic.* in Herodian.

21. 'Άγχιβάδιος.] Scr. 'Άγχιβάδον. HEINS. Vid. inf. 'Άγχίγειαν, quod eodem modo interpretatur: ut Etymol. 'Άγχίδιος.

22. Ἐν θαλάσσῃ δίκῃ.] L. εἰναλιδίῳ. BRUNO. IS. VOSS. Mendum hic suspicabatur etiam H. Steph. in *Ind.* Phavor. εἰναλιστῇ. Carent ea voce Lexica.

23. 'Άγχίαλ.] Sophocl. *Ajac.* v. 135. Σαλαμῖν' ἀγχίαλον. Moschus *Idyll.* II. 35. λειμῶνας ἀγχιάλους dixit; & Dionys. *Perieg.* v. 912. Εὐβοίην ἀγχίαλον. Sic Homerus, & alii. Unde Pollux l. IX. *segm.* 18. ἐγγὺς ἀγχιάλου, πικροῦ.

24. Κυρίου ὀνόμα.] Martial. [l. XI. *epigr.* 95. v. ult.] *juro, verpe, per Anchialum.* MUNKER. Multa de hoc Martialis loco scripserunt Eruditi. Vid. Scideni *Prolog. ad Uxor. Hebr.* ubi varias aliorum sententias ad examen revocat. Conf. Le Moyne *Var. Sacr.* p. 83. & 901. (ubi eadem.) Dav. Cleric. *Quæst. Sacr.* XII. Sam. Petit. *Var. Lect.* c. 16. & II. Voss. ad Pompon. Melam. I. 8. p. 63. qui *Anchurium* legit, vel *Ancurium*, quæ Lucilii apud Nonium vox est, & *ejinum* notat: ut communis illa Gentilium dejJudæis calumnia respiciatur. Quod multis placuit, & nuper Ampl. Bynkershoekio *Obs. Jur. Rom.* l. VI. c. 2. p. 143. At neque incommodum videtur, si ex vulgari usu vocis per *Anchialum* intelligas *litterium* vel *maritimum* Prosucham Judæorum. Vide Cl. Klinet *Observ. S.* ad *Act.* XVI. 13. Nec obstat, quod *Anchialum* exhibeat optimus Thuani codex. 'Άγχίαλον enim dici poterit, ut ἐράλιον, & ὑφάλιον. Neque tamen diffiteor, in priori sententia plus esse neque pungat & mordeat: adeoque non allenum a Biblico vate. Hæc obiter. Putem enim *Munkero* Notam esse ἀναχρονισμοῦ. Sine dubio Hesychius, quando ait 'Άγχίαλον etiam esse nomen *proprium*, respexit Homerum. Vide *Odyss.* Λ. 180. 418. Θ. 112. *Il.* Ε. 609.

25. 'Άγχίβρεμες.] L. Ἀγχίνρεμον. G. 'Άγχίθεμον. ἀγχίθυρον, ἢ γνῶτον. Sic postulat ordo. IS. VOSS. 'Άγχιτρεμον corrigit etiam *H. Stephan.* in *Ind.* nam ἀγχίτρεμον foret *vicinum calido*, ad calidum prope accedens. 'Άγχιτέρμονα habet Lycophr. v. 719. Inf. 'Άγχιτέρμονες, οἱ ἐγγὺς ἢ τέλους. Theocrit. *Idyll.* II. 71. 'Άγχιθύρῳ πάντα. Schol. ἐπιμελεῖται, διὰ ἢ πλησίον πάντα καὶ οἰκίαν. Conf. Suid. & Etymol.

26. 'Αγχισβατῶν.] infra 'Αμφιβαίων, & 'Αμφισβατῶν. Quamvis nihil mutem: quum Iones ἀγχίσταιοι hoc sensu dixerint, ut Heraclitus ἀγχίσταιοι ὁ &c. quod sequitur, & connectendum videtur cum alio verbo non dissimili plane, ut indicat vocula δὲ? Dicam quid in mentem venerit. Quum glossæ Hesychianæ non raro locum suum amiserint, & quæ conjunxerat Lexicographus dispersa sint, forsan hæc retrahenda sunt ad superiora, hoc modo: 'Άγχίαστος. ὁ πλησίον βαίνων. 'Άγχι γῆ, ἐγγὺς. πλησίον. 'Άγχίαλον. ἐγγὺς βαδίσεως· 'Άγχισβατῶν ὁ. τὸ ἀμφιφέρεται. Phavorinus illud 'Άγχι, &c. ὡς τὸ ἀγχὶ, καὶ συγκοπὴν, ponit post 'Αγχιάλου. Sic ante v. 'Άγχιστος scribendum foret. quod eodem fere recidit. Idem paullo post: 'Άγχιάστης. ὁ πλησίον βαίνων. καὶ 'Άγχιβατῶν, ἐγγὺς βαδίσεως. Ionis ὁ τὸ ἀμφιφέρεται. Hæc emendationi nostræ lucem fenerantur. Quicquid sit, saltem illa verba, 'Άγχισβατῶν ὁ, &c. restituenda videntur post 'Άγχιβαθὴς &c. Cetera si, ut jacent, servare malis, non admodum

'Αξηλέ [1]. ἁλμυρέ, θαλάσσια. ἅλιρρυτε.
'Αξήματον, ἀμφιζμήνιον [2].
'Αξήματαί [3]. οἱ συχάδλιν μαχόμενοι.
'Αξήμολον [4]. ἐξηνὸς, ἑλκηθυόδες.
'Αξήμολον [5]. σύπεξυς, ἢ μετ' ὀλίγον.
'Αξήνασα. Φεύγουσα, σύνασα. ἢ ταχύπαια. ἢ ὀξέα γνῶσις.
'Αξήνης [6]. συντός. ψφάλι@.
'Αξήνος@. συντός, ἀξήνους.
'Αξήξαμ. ἐξήζαμ. Κρῆτες [7].
'Αξήπους. διάξηκόμυς@. ἡ ὁ παρεώς. ἡ σύνεξυς. Εὐριπίδης, Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις [8].
'Αξήπορ@. διάξηκόμυς@.
'Αξήπασος [9]. ἅρπα παράν.
'Αξήπεία. συξήνεια.
'Αξήπεύσασ. ἐξηνὸς ἴσα πρὸς π γίν@ [10].
'Αξήσθύς. συξηνής.

'Αξηδόν, dum obnitar; quando sensus erit 'Αξήσομαι, neque ac 'Αξήσιμον, esse γρῖνν. Vid. Suid. 'Αξή vero, quia definit in ε, potuit hac ratione collocari inter 'Αξήδ. & 'Αξήλ. quasi 'Αξῆε scriptum esset. Ita sæpius in hoc Lexico. Vid. 'Αλδ. &c.

1. 'Αξηλέ.] Forte 'Αξήλαν. GUYET. SOPINGIUS. Recte quod ad duas priores significationes. Quum ἅλιρρυτε reddit, positum est 'Αξήλα, pro 'Αχηλα (quod inf. post 'Αχα) a χηλός. quæ vide. Conf. v. Κύμινλον. Sic olim in *Misc. Crit.* p. 307. scripseram. Nunc idem a *Kusterο* notatum video.

2. 'Αμφιζμήνιον.] Leg. ἀμφίσπασα. Forte 'Αξήματον idem quod χάματον, seu χίματον, *instrumentum hybernum*. H. STEPH. *Ind.*

3. 'Αξήματαί.] Schol. *Il.* Β. 604. sive *Catal.* ν. 111. 'Αξήματαί. οἱ ἐξηνὸς τὴν συχάδλιν μαχόμενοι ἄνδρες. Similiter ad *Il.* Θ. 173.

4. 'Αξήμολον.] Μόλις, μολὶν, ἰλλὶν. GUYET. In Ed. Hag. ἐξηνὸς ἰλλυδὲς scribitur, sublato medio commate. Quæ vera lectio videtur. Conf. Suid. & Phavor. Nisi duo velit, nempe 'Αξήμολον esse ἐξηνὸς, ut Etymol. & Hes. v. seq. & ἰλλυδὲς (scil. ἄξυ, i. e. ἐξηνὸς, quod in propolita voce latebat. quem canonem sæpius inculcavimus. Vide quæ scripsi in *Misc. Crit.* p. 306. ad calcem *Gloss. N. T.*

5. 'Αξήσυμολον.] *Il.* Δ. 529. 'Αξήσυμολον ἡ οἱ ἴλλι Θέος - - - Schol. ὁ δὲ σωτῆρος, μετ' ὀ πολύ. Apollon. Rhod. II. 357. ubi similiter Schol.

6. 'Αξήνης.] An potius conflandæ sunt binæ glossæ, simpliciter legendo: 'Αξήνης. 'Αξήν@. συντός. ψφάλι@. Sed nihil muto. Photius Lex: MS. 'Αξήνης. συντός, ἀξὴν ἢ νῦν. Conf. 'Αξήνασα.

7. 'Αξήξαμ. ἰδί. Κρῆτες.] Potius Doricum est, pro ἀξήσαμ, ab ἀξήζω, idem quod ἐξήζω. Ita ψαλάξω & ὑπαλάξω apud Anacreont. *Od.* XII. Vid. inf. *Not.* in 'Αλαλάξω, & H. Steph. *Ind.*

8. 'Αξήπους. &c. Εὐρ. Ἰφιγ. τῇ ἐν Ταύρ.] L. 'Αξήσαιμι. FLORENS. Sic hodie legitur in citati dramatis ν. 1325. - - - ὁ γὰρ ἀξήσαιμι πόσον φόβημα. Quod & Cl. *Kusterο* observaverat, addens: „ 'Αξήσαιμι πόδ@ ibi est, navigatio, *quæ fit per mare propinquum* vel *breve*. Non dubito „ quin Hesych. ad locum hunc respexerit. „ Dubium tamen, an suum Hesychius in antiquioribus codicibus invenerit. Non raro enim varias lectiones veterum scriptorum a Lexicographo nostro proponi scimus. Certe usurpavit vocabulum, quo ille explicuit modo, Lycophron. ν. 378. *Adiuncxerat Ajacis* ἀξήσιμον συνεμάτων, *Cladem videntem geminatum propinquam*. Quod observavit Cl. Wesseling. *Probabil.* cap. V. p. 89.

9. 'Αξήσασ.] 'Αξήσασ Varinus, ex ἄξης, i. e. ἅρπ, & σπάδ, i. e. ὁρμὴν. Quod non displicet H. Stephano in *Ind. Pergerus* 'Αξησάσ. Vid. inf. 'Αξησάσαμ. Etym. 'Αξήλας· ἅρπ παρὰ. Pro quo sup. 'Αξήπάδν. Etymologi lectionem præfert Cl. *Kusterο* addens: „ Certe Βλῶσις ab ipso Hesychio infra exponitur σαρσὸς; & Βλιμόλιμος, Φαcile autem ex 'Αξήλας fieri potuit 'Αξήσασ, duarum tantum literarum mutatione, ἢ ὃ nempe in σ, & ἢ λ in α; „ quæ duæ postremæ literæ sexcenties a librariis confundi „ solent. „

10. 'Αξήσθύσασ. &c. σοῖς τι ῥῆθ@.] Scrib. σοῖς τὸ ῥῆθ@. Τοῖς Ἐυδρόμοις ἀξήσθύσασ αἷμα est, ὁ συγίνης, ἀπὸ τοῦ ἀξήσθύσασ τὸ αἷμα, ὅτ@ λιπόλιπ ἢ φαθύσασ. *Nim.* XXXV. aliquoties *conf.* cap. HEINS. Lex. MS. *Obtuscubi*: 'Αξήσθύσασ, ὁ συάφης ἢ γίνας. Conf. II. *Sam.* XIV. 11. & Budæi *Comm. L. Gr.* Suid. & Aristoph. *Aviδ.* ν. 1660. & 1664. Sed & aliam quamvis *propinquitatem* notare videtur. Eurip. *Troad.* ν. 224. ἀξήσθύσασαν γᾶν dixit *terram vicinam*: ut observat Cl. Abresch in *Misc. Obs. Vol.* V. T. I. p. 83. Vid. mox 'Αξήσασ.

11. 'Αξήσιδῶν.] Vid. Polluc. VI. 175. Mofchop. ἀδὶ γὰρ

'Αξήσιδῶν [11]. ὁμοίως ἐξηνὸς τὴν βαμῶν. ὡς Σόλων.
'Αξήσιδν. ἄξησεν γένος [12].
'Αξήθοι. οἱ Φαίακες, καθότι τελεταὶ εἰσὶν ἀπὸ Ποσειδῶν@ οἱ βασιλεῖς [13]. ἢ ὅτι θυσὶ συνδίτεσσιν αὐτοῖς ἢ ὅτι διδάιμονες ἐ ἰσόθεοι.
'Αξήσιδῶσ. ἐξηνὸς σιδῶν.
'Αξήσίναι [14]. σύνεξυς ἀλλήλων. ἢ συνεχῶς, ἤ ἐξ πυκναί. ἢ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις.
'Αξήσφορ@ [15]. διμεταβολ@. διπτερύγοφ@.
'Αξήτίμενος [16]. οἱ ἐξηνὸς τῷ πίλῳ.
'Αξήοάδλυ [17]. ἀμβολάδλυ.
'Αξήοί. πηγαὶ ἐξὶ Μυσίας. ἐ τόπ@. ἐν Βοιωτίᾳ.
'Αξήμαλον [18]. ἐξηνὸς ἔχει τ ὁμαλότητα. ἰσότενδον.
'Αξήμη [19]. πηγάδιν.
'Αξήσης. ἰξία [20].

"Αξηος

p. 190. & Suid. cum quo convenit Photius in Lex. MS. Videtur hic aliquid deesse. Forte explicatio pertinet ad seq. 'Αξήδιν, scil. ὅτι ὁμοίως ἐξηνὸς τ βαμῶν. quando 'Αξήσιδῶν connectendum forct cum proxime seqq. 'Αξήσιν. &c. Sed conjicio tantum, non affirmo. Potest etiam simpliciter legi, mutata distinctione: 'Αξήσιδῶν ὁμοίως. ἐξηνὸς &c. Ita Hackianâ priores Edict. nisi quod post 'Αξήσιδῶν præterea distinctionem fervent.

12. 'Αξήσιν. ὄξησεν γένος.] Forte legendum: 'Αξήσεν. (*Odyss.* E. 280.) ὄξησεν. † 'Αξήσπορ@. ἐξηνὸς γένος. Confer Suidam, eique consonum Photium in Lex MS. Vox 'Αξήσπορ@ est apud Philon. Jud. *de Opif. Mund.* p. 33. ubi conjungitur cum εὐφυΐᾳ. Male ibi interpres vertit: *recens in lucem prolatus*. Potest tamen defendi Hesychii lectio, ut sit notio forensis, unde ἀξήσεως, ἀξήσεδαι, ἀξήσεία, in Atticis Oratoribus hac potestate pervulgata. Vide paulio ante in 'Αξήσιδῶν. Vir Doctus, ibidem laudatus, adfert ἀξήσεν ex Soph. *Electr.* ν. 1310. pro quo plenius Eurip. *Troad.* ν. 48. γᾶν ἀξήσεν. Æsch. *Agam.* ν. 264. (monente eodem) γᾶς ἀξήσεν ἐρα@. Schol. συρίκιον.

13. Οἱ βασιλῆς.] Adde αὐτῶ, ex Schol. Hom. *Odyss.* κ. 35. unde sua hausit Lexicographus. Locum notaverat etiam *Kust.*

14. 'Αξήσίναι.] Hom. *Iliad.* E. 141.

Αἱ δ' ὑ' ἀξήσεῖναι ἰὼν' ἀκάλλυσι πίλνας.

Schol. 'Αξήσεῖναι· ἰσοκάλλιαι, συνεχεῖ, πλησίον, ἅμα ἀκάλυσι. *Thom. Magister* maluit 'Αξήσεῖναι, ex Etym. *Rufus* 'Αξήσεῖναι. Sic & *Bruno*. 'Αξήσεῖναι scribit Suidas. ubi Portus 'Αξήσεῖναι legit, & ex Eustathio docet, utrumque dici, ἀξήσεῖναι & ἀξήσείναι. Cyrill. Lex. MS. 'Αξήσείν. συνεχ. Apollon. Lex. MS. 'Αξήσείναι & 'Αξήσεῖναι agnoscit.

15. 'Αξήσίτιμενος.] Vid. sup. 'Αξήσφορον. Photius Lex. MS. 'Αξήσίτιμον. ὁ γάντοτ, ὁ Ὁμηρ@. l. ὁμοῦ@. Vid. inf. Ὁμοτίμους, & Nos ad *Gloss. N.* T. p. 80.

16. 'Αξήσφορ@.] Dionys. Halicarn. *Ant. Rom.* l. IV. p. 226. Ὁμαίως ὡς ἀριθμοῦν ἴσον ἄνοχλα πρῆμα τὴν ἀξήσεφορ@. l. VI. p. 355. Αὐτόματος ἐπ ἐ ἀξήσεφορ@. Ælian. *V. H.* v. 13. ἀξήσεφορ@ μεῖζονόλιθ ἢ τέγος dixit. Vid. Suid. cum quo rursus concinit Photius.

17. 'Αξήοάδλυ.] Ab ἀξήοί. Vid. mox 'Αξήοί. GUYET. Vid. Steph. *Ind.* qui 'Αξήοί, per fyncopen pro ἀναξήοί, ab ἀναχὼ deducit, quia ibi ἀναχεῖ ὕδωρ.

18. 'Αξήμαλον.] Inf. 'Αξήμαλαι. Sic & Suid. Conf. H. Steph. *Ind.* & inf. 'Ισασάδν, quod distinctione secrevi hoc loco.

19. 'Αξήνη.] Æschyl. p. 298. [*Eumen.* ν. 749.] SCHR. Sed vid. *Not.* seq.

20. 'Αξήνης, ἰξία.] An reponendum: 'Αξήνεσσ. πτῆσσ. Ita Suidas, Propius, 'Αξήνη. πτῆσ. Nec tamen non specioſe defendi potest 'Αξήνη, ἰξία, modo pro εἶδο capias. qui non minus quam *laqueus* aves implicat. Quod per literas me monuit Cl. *T. Hemsterhuis*. Aliter *Theo. Bruno*, in *Advers. MS.* superiora connectens: 'Αξήσεν. πυγμῆς, ἢ ἀξήσεν ἄξυσ. quod ex Phavor. desumsit. Eurip. *Bacch.* ν. 246.

Ταῦτ' ἀχὶ δεινὸς ἀξήσεν ἰσ' ἄξυσ.

quem locum ob oculos forte habuit; vel quoque totus hic versus excidisse potuit: judice Cl. *Abresch* in *Misc. Obs. Vol.* V. T. I. p. 83. Subjicio denique Cl. *Kusteri* Notam: „ Locus (inquit) peſſime divulſus & corruptus. Phavor. „ 'Αξήσεν. πυγμῆς, ἢ ἀξήσεν ἄξυσ. Sic etiam hic ſcribendum „ eſt, ſublato ſigno diſtinctionis. Nimirum ſignificare vult „ Heſychius, ἀξήσεν non ſolum ſignificare πυγμῆν, i. e. *ſuffo-* „ *cationem*, ſive *ſuſpendium*; ſed etiam *rem dignam, ob quam quis ſe* „ *ſuſpendat*. Poſteriore ſenſu accipitur in loco illo Ariſtoph. *Acharn.* ν. 125. Ταῦτ' ἄρ' ἐστὶ σὺν ἀξήσεν; i. e. *annon* „ *hæc digna ſunt, ob quæ quis ſe ſuſpendat?* vel *annon* „ *ha*

"Αἰχε. σκόροδον, ἰσχίον. ἢ πτίσμα. ἢ πλυτήριον. ἢ δίψος.

"Αἰχη. ἰσχίον. ἢ πυξωτή.

'Αἰχήεις. πάχνη.

'Αἰχήεν. ὀφθαλμόν. ἢ ὄρθριον. ἢ Κύπελλον. ἢ Φωσφόρον, ἢ ἡ σὺν αὐτῷ.

'Αἰχήεις. χαλκοῦς.

'Αἰχήν. ὁ χαλκοῦς.

"Αἰχμα. μίζα, ἢ Φυλάσσει τὰ γόνατα.

'Αἰχῆ. αἶγα, ἰσχίον.

'Αἰχμαλίζ. ἐπιτελεῖ τοῖς παροῦσι, οἱονεὶ Φυλάσσει.

"Αἰχῦ δέ. πλησίον δέ.

"Αἰχμα. μάχαιρα. Λακεδ.

'Αἰχελάους. ἀδελφιδοῦς. ἢ λάσιος.

'Αἰχμάλωτ. ὁ μικρὸς ἰχθύς.

"Αἰχω. πάχνη. Δημοσ.

"Αγω. ἀπάγω. μέλπω, ᾄδω.

"Αγω. κυρίως μὲ ὅλη ἐμψύχων πάσης.

Οἷδ' ἄγων βοῦς μῆλα, φέρων δ' ἠϊθέους. Ἴλιον.

κἀδ ἀγησάσθ δ' ὑ ὅλῃ ἀψύχων.

"Αγω δ' ἄθροα σίδηρον.

ἀντὶ τοῦ φέρω.

'Αγωγεύς. ἰμάς.

'Αγώγιμον. ὀφέλιμον.

'Αγωγή. τρόπος. ἀναστροφή. ἀπαγωγή. ὁδός. παρεία.

„ hæc ad *suspendium homine adigere* quæunt? Hinc igitur lux Hesychio. „ Similiter in Cod. MS. Grab. corrigitur: 'Αἴχμα. πυγμή. ἢ ἀχάνη ἄλλα. Conf. H. Steph. *Thes.* I. 58.

1. 'Αἰχε.] Uade ἰσχίον. G. Pro ἰχθύς, quando δψ notat. Ita mox 'Αἰχμα, pro quo inf. 'Ἔχμα. Idem animadvertit Cl. *Kusterus*, cujus *Nota* hæc est: „ Pro σκόροδον, scribe σκορόδιον. 'Αἰχθ enim est Adverbium. „ Vide infra compositum ὑπαιχθ, quod magis usitatum est. „ Caterum confundit hic Hesych. tria verba affinis soni, „ ἰχθύς, αἶγα, & ἴσχιον. Nam σκορόδιον pertinet ad „ 'Αἰχθ, οὗ, Substantivum, ab *αἶγα*: ἰσχία & πλευρὰ, ad „ 'Αἰχθ: *δεῦρο* ad 'Ἔρχομαι. „

2. 'Αἰχε.] Miscuit 'Αἰχῆ, & 'Αἰχη. Vid. mox. Idem *Kusterus* annuit his verbis: „ Rectius sic scripsisset Hesychius: 'Αἰχη, πύξινη. 'Αἰχῆ, ἰσχίς. „

3. 'Αἰχήεις.] Id est, πάχνη, πάχος. Ab *αἰχέω*, *φέρω*. G.

4. 'Αἰχήεν.] Lege ἰχθ, i. e. *αἰχθύν*, terminatio, *contrariwise*. PERGER. Vid. mox 'Αἰχήεις, & Suid. in 'Αἰχέων, coll. H. Steph. *Ind.* ut & *Not.* seq.

5. Ἢ ὄρθριον. &c.] 'Αἰχήν. *dilucidum*, & *Lucifer*, quasi dicat, *αἰχὴν ἐ ἄρα ἐσ*, quod inter flatus matutinos fulget. Vide Pers. II. 47. Aliud fidus est πολάρ. i. e. *inferior nullis*, five, ut Plautus, *nocturnus*: quomodo vocant *Saturnum* Egyptii. Plutarch. *de facie apparent. in circulo Lunæ* p. 934. PERG. Confudit Hesychius 'Αἰχήν cum 'Αἰχνόν, quæ vox occurrit in Apollonii l. IV. v. 221. 'Αἰχνὸν, ἢ σκαφὶς ἢ πλατεῖα τῆς ἐγγὺς ἢ ἀμίας, ἄστερ τὸ καλούμενον Λακῶνες. καὶ γὰρ ἢ ποιὸν καυχᾶν αἱ ἀμφὶ σπάνιν. Conf. Etymol. in 'Αἰχνόν. *Suid.* (ut & Lex. Reg. MS.) 'Αἰχνόν. ὁ σκαφεῖος ἰχθύος, *genium* vel *pruinosum mare*. Ubi vide Portum, & Salmat. ad Dosiad. *Aram. primum*, p. m. 297. qui sic scribendam putat hanc locum: 'Αἰχθ ὀφθ, οἱ Κύπριοι, ὁ ὄρθριος. Conf. ad eund. loc. Dosiadæ Cel. M. V. La Croze *Epist.* in J. A. Fabricii *Bibl. Gr.* Vol. VI. p. 810. Infra: Κακκίζει. ἴσχει, τὸ ἄμαν ἐμίζει. Κύπριοι. Cum hæc dudum scripseram, prodierunt *Lectiones Graecæ* Doctissimi juvenis G. D'Arnaud, qui p. 4. non insignificationes duorum vocabulorum, sono affinium, 'Αἰχθ scil. & 'Αἰχνόν. *Angusti* montis meminit Apollon. Rhod. l. IV. v. 323. ubi Schol. notat, esse montem prope Istrum fluvium, quem alii 'Αἴσηρα, alii 'Αἴσηρα scribunt. Hesychius autem in suo codice forte habuerat 'Αἰχνόν: ad quod cum proxime accederet *αἰχνόν*, sub idem caput, hujus vocis & illius, significationes disposuit. Hinc fortasse pro *ὄρθιος*, in initio glossæ, legit *ὀρθ*, unde. Vide locum: ubi plura. Aliter vero Cl. *Ruhnkenius*, cujus hæc sunt verba: „ Rectius Suid. 'Αἰχνόν: ab *αἰχὴ*, & *αἴσω*. Deinde ὄρθιος & ὄρθριος non sunt duæ diversæ interpretationes; sed „ posterius est prioris emendatio. Cum enim pro ὄρθιος „ librarius qui piam aberrante manu scripsisset *ὄρθις*, alius „ haud incuriosus Hesychii Lector, vel ex ingenio, vel „ ex meliore Codice, ad marginem libri sui correxerat, „ ὄρθριος; quæ correctio postea ex margine in contextum „ translata est, manente simul vitiosa lectione. Idem & „ multis aliis in locis apud Hesychium accidit. Vide quæ „ notavimus ad v. 'Αμπελόεν (post v. 'Αμείνων) v. Ἀνεμώλιος, v. Ἀπαλάλη, v. Ἀπέχων, v. Βατιαρὸν, v. Βεζεκὼ, v. Ἐπωνυμὶς, & alibi. „

6. Καὶ ἡ σὺν αὐτῷ.] Locus hic merito mihi suspectus est. Quare lego (donec melius quid in mentem mihi venerit) τῷ ἐ συμπεσεῖν, i. e. *occurrens*, mutatione leviffima. Nimirum *ἐτυμολ*: quod qui facit, etiam συμπεσεῖ, i. e. *occurrit*. RUST.

1. 'Αἴσηρες.] *Adfines*. SOPING. Ex *αἶσα*, & *ἠρ*, GUYET. Et Suidas. Ed. Florent. 'Αἴσηρος. Lycophr. v. 418. Ἀφνείου ἀἴσηρος. Suid. 'Αἰσήρους. πλουσιωτέρους. Et sic, ornicem, pro ὄρνιθα. Vid. H. Steph. *Ind.*

2. 'Αἴσεις. ἢ πάλαι.] Vid. H. Steph. *Ind.* Phavor. 'Αἴσεις. Malim 'Αἴσσεται, ut mos. Diofcorid. l. IV. c. 23. 'Αἴσσεται, ἐκ τόπου κάλλιον . . . v. Κάλλη, in fine gloſſæ.

9. 'Αἴσσεται.] Schol. Comici in *Ecclesiaz.* v. 924. Ἢ ἀἴσσεται, δύναται, ἢ ἰσχυρῶς σὺς τὸ αὐξάνεσθαι αἱ γυναῖκες. Conf. *Lyſistr.* v. 46. Scholia: Ἢ ἀἴσσεται, ἀδύς βούλεται, ἢ ἢ ἡβᾷ ἐφορμεῖ. ἢ ἐρεθίζονται τὰ αἰδοῖα αἱ γυναῖκες. Heſychius habet φυσᾶν: (perperam enim in Hag. & Hack. Ed. φυσᾶται.) Inde vero Latini fuum *fucare*, ut notat Palmerius. Vid. inf. 'Ἔσσεται, & in Βρυτιὸν. Conf. Suid. in h. v. & in 'Ερυθαίνει. Gloſſæ Philoxeni: "Αἴσσεται, αὐξᾶ. βατιάει. *Elatum. Vaccinatum*. Ceterum *αἴσσεται* pro *αὔξεται* dicta eſt, a purpuræ lumine & flore, qui Græce vocatur ἄνθος: ut ὄρνιχες pro ὄρνιθες. Vid. Cl. Bochart. *Hieroz.* P. II. l. V. c. XIV. p. 737. ubi plura.

10. 'Αἴσσεται.] &c.] Scribe: 'Αἴσσεται. ἐπιτελεῖ τοῖς παροῦσι. *διαπέφυκε*, *fucare*. Quod ſequitur (Αἴσσῦ δ &c.) a ceteris diſtinguo. HEINS. Ne muta. Vid. *Not.* ſeq. SOPINGIUS. Vid. inf. in 'Αφυὰ, & modo in 'Αἴσσεται.

12. 'Αἴσσῦ δ. πλησίον δέ.] Forte reſtituendum: 'Αἴσσεται. *ἀεὶ* ἢ πύγμη. Ἀγγεῖ δ, πλησίον. Vid. ſup. v. 'Αἴσσ. Sed malim hæc ante 'Αἴσσεται ponere: ut primo 'Αἴσσῦ expliceat; deinde 'Αἴσσ δ, quod paſſim apud Homer. in illo: 'Αἴσσ δ' *ἐναρίζε* &c. *Il.* Β. 172. &c.

13. 'Αἴσχελάους.] Pro 'Αναχελάους, id eſt, *ἀναχελεῖς*. [per ſyncopen. Æol. ab *ἀναχελίζω*.] GUYET. Conf. H. Steph. *Ind.* qui priorem ſignificationem, *ἀδελφιδοῦς*, magis confentaneam ſtatuit. Vid. inf. Χαρὸν. Conf. omnino v. Κάλλα, & Κυτάλλην. 'Αναχελὸν pro *obtuſo* eſt apud Malelam P. II. p. 90. Vid. ibi Doct. Chilmead.

14. 'Αἰσχύλαος, *ὁδὸς* &c.] Scrib. ὁδὸς μικρὸς. Vid. Etym. HEINS. H. STEPH. *Ind.* BRUNO. Sic & Phavor. Dion. Halicarn. *Antiq. Rom.* l. X. p. 671. "Ας τε τῶ Ῥωμαίων τῶν Αἰκανῶν διωδύμας . . . ἐμάχοντο, πλὴν τὸ *ἀἴσχιμαλον* ἄνω κρὶ ὑπολειφθὲν. Uſus eſt hac voce etiam Thucydides. Sic L. III. 49. Καὶ ἐβούλοντο ἐπὶ τῇ χωρίῳ *ἀἴσχιμαλον*, ſc. γενέσθαι. Schol. ἴσως, forte leg. ſine diſtinctione, *ἀἴσχι ἴσως*. Nihilominus duram hanc vocem dicit Pollux l. V. 157. ubi vide Interpp. Conf. ſup. *ἀἴσχιμαλον*. Photius Lex. MS. 'Αἰχμαλὰς, *ἢ ἴσως*, ἢ *ἀἴσχι*, ἢ *ἀμαλὰ* Scribe: 'Αἰχμάλωτ ἢ &c. Conf. Suid.

15. 'Αἴσχυν. - - Δημοσ.] Inf. Δημοσ. *ὁ τὰς καζυγαιδίσκας ἀναιρῶν*, „ ἢ ὁ ἐπιτρίπτων ἢ βιαίων. Non accedo itaque Cl. Stephanio, pro Δημοσ legenti *διορυξ*. Cum voce *αἴσχυν* convenit Teuton. *Henker*, q. d. ſuſpenſor. Conf. A. Mylii *Addit.* ad *Ling. Belg.* p. 210.

16. 'Αίδω.] L. *ἀΐδω*. G. Niſi *ἀεἴδω* malis.

17. 'Οὶ δ' ἄγον &c.] Ex Hom. *Odyſſ.* Δ, 622.

18. 'Αγων &c.] Hemiſtichium *Od.* A. 184. unde legendum patet *ἄγω*, & *φέρω*, pro *ἄγων*, & *φέρον*. Et ſic Phavor. ut in textu repoſui. Aldina etiam *ἄγω* habet, ut & Flor.

19. 'Αγωγεύς.] Vid. ſup. ad 'Αδωδ, ex Polluce. SOPING. Vid. Suid. ibique Kuſter.

20. 'Ιμάς.] Vid. inf. in *Σου δ' ἱμὰς ἰμάσει*. SOPING. Photius in Lex. MS. 'Αγωγεύς. ὁ ἱμὰς ἢ κυνηγετικὸς κανὼν, ὅτα Σοφοκλῆς. *Ὁ τῶν φυτῶν*. Græca hæc in Cod. *Brunianus* ad marginem ſcripta erant: unde, ut ſæpius, ex mutuatus erat *Schrevelius*. Apud Suid. male 'Αγωγεὺς κανὼν, pro 'Αγωγεῖον, monente *Iſ. Voſſio*, & Kuſtero. Conf. inf. v. Ῥυτὴρ, & Phot. ac Suid. in 'Αγωγή. Lex. Reg. MS. 'Αγωγεύς. τὸ ψυτὸν.

21. 'Αγώγιμον. *ὀφέλιμον*.] Sic inf. Φάεσσι. Λυσιτελές.

22. 'Αγωγή.] Dira illa diſciplina *ἀγωγὴ* videtur dici a Plutarcho in *Agesilao*, p. 203. *Ed. Bar.* [ſive p. 596. ſub Init. *Ed. Francof.*] HEINS. Vid. Suicer. *Thef.* & *Not.* in 'Αγωγία. Dio Chryſoſt. *Or.* XXXIII. p. 408. C. Τὸ *σῶφρον*, *ἐφ τὸ ἀνυσιμώτερον ἢ τὰ ἀγωγήν*.

23. 'Αναστροφὴν.] 'Αναστροφὴ leg. G. HEINS. Immo *ἀναστροφή*. Vide II. *Tim.* III. 10. COCCEI. Conf. præter alios, Pricæum ad illum locum, ubi adfert Schol. MS. in Biblioth. Medic. Τὴν ἀγωγὴν. τὴν δ' δὲν παλαιὸν. 'Αναστροφὴ eſt in omnibus Editt. Lex. Reg. MS. & Suida. Defendit & hanc lectionem Munker. ad Antonin. Liberal. *Metam.* p. 48. adducto *Heſych.* II. 20. ubi LXX. *ὁ μετάπεμψε τὸν ἀγωγὸν λαοῦ*. Conf. Berkel. ad Anton. Liber. p. 286. Confuſe admodum hic & in ſeqq. erant Notæ Schrevelianæ. Conf. *Not.* inf. in 'Αναστροφὴ, item Διαγωγὴ, & in v. 'Ηθὸν.

24. 'Οδὸς.] Vid. *Miſc. Obſ. Vol.* V. T. I. p. 83.

πρεία ἢ γύμφης πως ἢ ἄνδρα, Ρῶδα.

'Αγωγία. ἀηδία [1].

'Αγώγεμα. Φορτία [2].

'Αγωγίμων [3]. ὁπὶ τῷ Φορτίων· ὁπὶ δὲ χαλεπότητα βιβλίων [4].

'Αγωγὸς [5]. ῥάξ. Ὀπίσω Θ.

'Αγωγὸς. τοὺς ἐπάγοντας [6].

'Αγωγίτης [7]. ὁδηγός.

'Αγωγίς. ἄγωγιν [8]. Ἀργεῖα.

"Αγων. Φέρων, ἐπάγων.

'Αγὼν, ὀξύτονον [9]. γάδιον. ἄθλημα [10].

'Αγὼν [11]. ὁσοτύαμ Θ.

'Αγωνία [12]. ἀπορία. καὶ ἡ θλάσις. καὶ ἡ παλαίστρα [13]. Εὐριπίδης δὲ Τρωάσι, πόλεμον [14].

'Αγώνιοι [15]. Φαικοί.

'Αγωνίης [16]. ὁ οὐ ἀγῶνι ἁμίλλης.

'Αγὼν [17]. ὁ τόπ Θ, ἔνθα ἀθροίζον) οἱ ἀγωνιστάι.

'Αγωνισμαῖα [18]. ἴπαθλα.

'Αγὼν ἔρημ Θ [19]. Οὐκ ἔχων ἀντίδικον.

'Αγωνιμὲς. ἀντιλογία.

'Αγωνίσιμα. τὰ διδόμενα τοῖς ἀγωνοθεμένοις.

'Αγωνιστάι. οἱ ὑπηρεταὶ [20].

'Αγώνιοι θεοί [21]. οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες.

'Αγωνιστήριον. τόπ Θ, ὁ ὦ ἀγωνίζον).

'Αγωνίσματων [22]. ὀχλικῶν ἐπιδείξεων.

'Αγωνιῶ [23]. κινδυνεύω.

'Αγωνοδίκας. βραβευτάς.

'Αγωνοθέτης [24]. ἀρχὴ ὄνομα 'Αθλείοσιν. ὃς δὲ Νίκανδρ Θ [25], 'Αθλοθέτης ὁ μέτα γυμνικὸ, 'Αγωνοθέτης δὲ, ὁ τὰ μουσικὰ ἀκροάματα ἀμφιβάλλων Θ.

"Αγωνον [26]. τὸ ἀγῶνα, Αἰολεῖς. καὶ παλαιὸς "Αγωνος Θ, παρὰ τὴν Αἰθιοπίαν.

'Αγώνυμ Θ. Φιάνυμ Θ.

'Αγὼν χαλκεῖ Θ [27]. τὰ ὁ "Αργῃ Ἐκατόμφασα.

'Αγωρεοὶ [28]. ἰθυσυλλογοί.

'Αγωρῆν [29]. συναθροίζειν.

'Αδά.

1. 'Αγωγία. ἀηδία.] Τὸ ἀγώγιμον βάρ Θ. an βάρ Θ; SCHR. Apparet hic iterum *Schrevelii* stupor. In margine Cod. *Brunoniani* in Bibl. Leid. τὸ ἀγώγιμον βάρ Θ scriptum vidit: sed obscurior littera g eum dubium fecit, utrum βάρ Θ, an βάρ Θ legerit. Monendum etiam, verba illa in Cod. laudato referri ad præc. 'Αγωγὸς, ut inferantur post 'Ρᾶδα: licet scripta quidem sint post ἀηδία, ob chartæ spatium. Qui novus est Schrevelii error. Vid. inf. in 'Αναβάδην, 'Απερίδειλα, 'Ανίε, &c. Suidas: 'Αγώγιον, τὸ ἀγώγιμον βάρ Θ ἐπὶ τῶν ἀμάξης. ὅτω Σοφ Θ. in *Cyr. Paed.* scil. l. VI. p. 156. notante Kustero. Eadem habent Photius & Jo. Zonaras in Lex. MSS. Sed hoc potius pertinet ad V. seq. 'Αγώγιμα. φορτία. Ceterum pro ἀηδία Cl. *Kuster.* legendum conjicit „ναυτία. Cæterum pro ἀηδία Cl. *Kuster.* legendum conjicit „ναυτία „ἀηδία: ut ἀγωγία (inquit) idem fit quod ναυδεωγία. Hoc „autem infra exponitur ναυδία, i. e. *liberorum institutio.*„

2. 'Αγώγιμα. φορτία.] Thom. Magist. 'Αγώγιμα καλεῖν, ἃ φορτία. οἱοὶ ὁ τὰ ἀγώγιμα, ἤ μόνα τὰ φορτία, ἀπὸ τῆς καπηλικῆς καμηλασίας, &c. Quæ & Phavor. habet. Photius Lex. MS. 'Αγωγίμων, φορτίων ἰμονικῶν. Sic & Suid. Conf. *Not.* præced.

3. 'Αγωγίμων.] Plutarch. in *Solon.* [p. 86. E.] Καὶ ἀγωγίμων καὶ οὐκ ἀζυγώτων ὑγιαίνων πελατῶν. Xylander vertit: *Civium ob ea alienum in nexum abductorum*, sive *aris alieni caussa nexorum.* Vide eundem in *Notis.* SOPING. Post φορτίων Cyrillus interferit βασανιζομένων, ut notat *Is. Vossius.* Aliter fup. 'Αγώγιμα exponitur.

4. Καλεῖδαι.] Damnati enim ad mortem ἄγειν vel ἀπάγειν dicuntur: uti apud Latinos *duci.* KUST.

5. 'Αγωγὸς.] Vid. Eclog. Att. MS. IS. VOSS. Vid. Thom. Mag. & Nunnef. ac Hœfchel. ad Phrynich. p. 63. & 178. Herodian. l. VII. c. 12. ἐκπέμψαι πάντας τοὺς ἀπορρήτους οἱ τὰ τοιαῦτα ἀγωγοὺς ὄντας Θ. Moſchopul. ἀφ' οὗ χαῖ. p. 128. 'Αγωγὸς. ὁ ὁδὸν ὑγιαῖν. ἢ δὲ ὁ τὸ ὕδωρ ἄγων]. Lat. *Aquæductus.*

6. Ἐπάγοντα.] L. ἄγοντα. Vid. Cyrill. IS. VOSS. Photius tamen & Suidas: 'Αγωγὸς. ἐπαγωγὸς.

7. 'Αγωγίτης.] L. 'Αγωγεύς. Conf. H. Steph. *Ind.* Photius Lex. MS. 'Αγωγὸς. ἀφηνιαστής. Sic & Suid. ac Cyrill. Consentit *Kuster.* adducto Phrynicho p. 56. & Polluc.

8. "Αγωγιν.] ἄγων forte. G. Forte "Αγωγιμα. ἀγωγὰ. σ pro ι. Vid. supra 'Αγώγιμα. SOPINGIUS. Forte "Αγωγιμα. HEINS.

9. 'Αγὼν, ὀξύτονον. τέλος.] Sic Euripid. *Oreſt.* ν. 848. & 879. *Phœniſſ.* ν. 787. Conf. Celeb. Gravii *Lect. Heſiod.* p. 107. & inf. 'Αγών. Pro ὀξύτονον, quod peſſime Phavorinus, cetera videndus, retinet, reſtitui ὀξύνουν, i. e. *cum acuto in ultima*, ut eſt in Ed. Hagen. obſervante etiam *Schrevelio.* Ex ſic correxerat *Kuſterus.* Photius Lex. MS. 'Αγὼν, πᾶν συναγωγὴν, ὅτου 'Αριστοφάνης. Eidem 'Αγὼν eſt ἀγωνία, ἀφ' τὸ ἄθλημα. Etym. M. & Euſtath. ac Schol. min. *Il.* Ω. 1.

10. "Αθλημα.] Sic præter alios Pind. *Pyth.* X. 46. ubi conf. Schol. ABRESCH.

11. 'Αγὼν.] Vid. H. Steph. *Ind.* & inf. Ὑστικωμῳδός.

12. 'Αγωνία. ἀγορὰ ἀφ' ἡ θλάσις.] Pro θλάσις, forte τλάσις, ſeu τλῆσις. GUYET. Forte ἀγωγῶν ἄμιλλα. Vid. 'Αγωνίης. HEINS. Ut *fractionem* ſignificet, ab ἄγω deducendum eſt: ut ἀγωγίμων, i. e. *forenſem*, ab ἀγορὰ, Bœotorum lingua ἀγωγὶς ſignificante. [Vid. Euſtath. p. 1355. 57.] nec pro ſubſtant. nomine, ſed pro adject. habendum eſt. H. STEPH. *Theſ. T.* I. p. 106. Immo leg. ἄθλησις, vel ἄθλησιν. Inf. 'Αθλῆσαι. ἀγωνίσασθαι. Etym. M. 'Αγωνιμαῖος. ἀθλητικὸς, ἀγωνία. ἀφ' ἡ ἄθλησις. Suidas: Παρὰ τοῖς ἀγῶσι. —— ἀγῶσι. —— ἄθλησις. Et hoc olim monui ad *Gloſſar. N. T.* p. 181. ubi, 'Αγώνα. ἄθλησιν. Nunc video, Cl. *Bielium* & *Kuſterum* etiam correxiſſe, ἡ ἄθλησις], i. e. *certatio athletica.* Conf. in. v. Διαθλιαφῆρ. (l. Διαθλιαφῆρ. vel Διαθλιαφῆρ.) Ἀγωνιζόμενοι. &c.

13. Παλαίστρα.] Gloſſ. *Agonia palæſtra.* SALM. Photius Lex. MS. 'Αγωνία. —— λέγει ὁ ὅτως ἡμῖν ἀγωνιεῖ. 'Αγωνία, Σικυῶνι οὕτω δ' ἀγωνία. Scil. Κόρ. παιδ. L. II. p. 54. A. Sic & J. Zonaras in Lex. MS. conſentiente Lex. Reg. MS. 'Αγωνίαν, Σικυῶνι ἀγῶνα λέγει. Gloſſ. Lat. MS. *Agonia. aiacritas, vigor.*

14. Εὐριπ. δὲ Τρ. πόλεμον.] Sic & Herodot. IX. 62. *in fin.* ἀφὶς ἦν ἐπάλξεις ἔσῃς γυμνητὰς, ἀγῶνα ἐπιπόνου, ubi ἀγῶνα *prælium* vertunt. Locus vero Euripidis eſt *Troad.* ν. 1003. - - διαφυτὸς ἀγωνία. *Bellicum certamen.*

15. 'Αγώνιοι.] An τῶν γοητῶν εἶναι ἔχοντες, id eſt, τελεῖν τερετίσμα? GUYET.

16. 'Αγωνίης.] Videtur reſpexiſſe ad locum illum Herodoti L. II. [91.] p. 76. *Ed. H. Steph.* 'Αγῶνα γυμνικὸν τιθέντι ἐξ τοῦτο ἀγωνίης ἔχοντα. KUST.

17. 'Αγὼν. ὁ τόπ Θ.] 'Αγὼν, ὅταν χόρον διδῷ, οἷς ἄδειν ἐτύχῃ, συμφυὴς ὁ τῷ ἀγωνίσαι, ἐφ' ᾧ ναὸς, ὑπ' αἰσχύνῃ). ἐπὶ τῷ νόμου [l. νόμου] &c. SCHR. Hæc *Schrevel.* adſcripſit iterum ex Cod. *Brunon.* de quo ad v. 'Αγωγία diximus, & ad v. Α ζ. Eadem habet hic Photii Lex. MS. cujus verba dedit Cel. J. A. Fabric. *Bibl. Gr. Tom.* IX. p. 568. Adde Suid. & Schol. Odyſſ. Θ. 260. ubi ἐγωνίζετο pro ἀθροίζον). Conf. ſup. 'Αγὼν. *Is. Voſſius* laudat Euſtath. *Il.* Β. p. 556. & *Il.* Ο. p. 1029. Ed. Baſ.

18. 'Αγωνίσματα.] Vid. Cl. Duker. ad Thucyd. VII. 86. & mox 'Αγωνισμάτων.

19. 'Αγὼν ἔρημ Θ.] Lego: 'Αγὼν ἴρημ Θ. SCHR. Defenſor Salmaſii *Obſerv. ad Jus Att. & Rom.* p. 304. fine diſtinctione invenit [ſaltem ſcribit] 'Αγὼν ἴρημ Θ. Neſcio certe, cur cuiquam religioni eſſe debeat, ex ipſo Heſychii contexta menda tollere tam levia & neminem prætercunentia. VERWEY.

20. 'Αγωνισταί. ὑπηρεταί.] 'Αγὼν enim etiam *actionem Fabulæ in Scena* ſignificat. Vid. Doct. Chilmead ad Malel. P. I. p. 417. & mox *Not.* in 'Αγωνοθέτην.

21. 'Αγώνιοι θεοί.] Æſchyl. p. 313. SCHR. Locus eſt in *Supplic.* ν. 197. ubi porro ν. 217. ſqq. Jupiter, Apollo, Neptunus, Mercurius recenſentur. Vid. Cl. Stanl. ad *l. c.* & ad *Agamemn.* ν. 522. Horum ἀγωνίων θεῶν meminit Plato l. VI. *Leg.* p. 875. *fin.* quo reſpexit Pollux III. 141.

22. 'Αγωνισμάτων.] Latini *commiſſionet* vocant. Vid. Foëſ. *OEcon. Hipp.* KUST. Vid. ſup. 'Αγωνίσματα.

23. 'Αγωνιῶ.] Schedæ Baſilicæ: 'Αγωνιᾷ. τὸ φοβοῦμαι. IS. VOSS. Photius in Lex. MS. κινδυνεύω explicat. Utrumque exhiber Suidas; quem vide. Conf. Gloſſ.

24. 'Αγωνοθέτης.] Gloſſ. *Muncrarius.* ἀγωνοθέτης. Vid. Lipſ. *Saturn.* I. 7. SCHR.

25. Νίκανδρ Θ.] Eſt *Nicander Thyatirenus*, qui ſcripſit ἰδιωτικὰ Ἀττικὰ *dialecti.* cujus meminit aliquoties Harpocr. & alii Grammatici. Vide inf. in Κλέπτ. SOPING. Suid. 'Αγωνοθέτης. ὁ ἐν τοῖς συλλογεῖς. 'Αθλοθέτης ὁ, ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς. Sic & Photius Lex. MS. Conf. Doct Ant. van Dale *Diſſert.* VII. *de Antiq. & Marmor.* p. 517. & 538.

26. "Αγωνον.] Photius in Lex. MS. "Αγωνον, κατὰ μεταγωγὴν (*per figuram*) ἀπὸ τοῦ, ὁ ἀγών. λέγ ὁ Χοιρὶς ἱερομάντις. Οὕτως 'Αλκαῖος· ὁ Ἀπόλλων πεφιλάκει ἔχρισεν. Ergo a Genitivo (ἀγῶν, ἀγῶνος Θ) formatum deinde "Αγωνος Θ, apud Alcæum. Photii verba (ut nunc video) adduxit etiam *Kuſterus*, addens: „Hæc ex bonis fontibus hauſta, obſervationem „Heſychii egregie confirmant.„

27. 'Αγὼν χαλκεῖ Θ.] Meurſ. *Græc. fer.* p. 131. & 135. SCHR. Vid. Pindar. Schol. in Olymp. Od. VII. ν. 152. & in *Nem.* Od. X. ν. 41.!

28. 'Αγωρεοὶ.] Corruptum ex 'Αγωγεῖοι.

29. 'Αγωρῆν.] Forte 'Αγωρίν. G.

'Αδὰ. ἀδιὰ ᾽. πατρὶ ᾽. ᾧ ᾽ἐπὶ Βαβυλωνίων ἡ Ἥρα. ᾧ ᾽ἐπὶ Τυρίων δὲ, ἡ ἵππος ᾽.
'Αδελφεὸς ᾽. κηδεμών.
'Αδεκρὸς ᾽. θεὸς παρ᾽ ᾧ ᾽ἐπὶ Φρυξὶ, ἐμμανεσθῆναι ᾽.
'Αδικὶ ᾽. μέλι, ᾧ ᾽ἐπὶ Καλλιάνης.
'Αδιάν. ἀσώτου.

'Αδά.

1. 'Αδὰ. ἀδιὰ.] חוא Chald. ab אחד sicut Macrobio [*Saturn.* I. 23.] Deus vocatur *Adad*, h. e. Sol. 'Αδωνὶς, *Ἀσσυριακὴ λέξις.* HEINS. עדה est *lætitia, hilaritas*: ὦδε autem Græcanicum fuxit ab Hebr. עדן. BERNARD. Crinitus lib. XIV. c. 8. *de honesta disciplina* scribit: *Deo, quem summum Assyrii venerantur, Adab nomen indiderunt, quod unum significat.* J. Druſius (*Adnm.* I. 25.] *Ada* legit. Chaldæice *Hada.* Vel *unum patrem*, ab AD, *unus* (חד) & AB, *pater.* Sed sibi de *Adad* nos diximus. SOPINGIUS. Vid. Selden. *de Dis Syr.* p. 86. SCHR. Adadus ille Macrobii, (de quo plura paſſim apud Doctos, & Jeſaiæ interpretes ad *cap.* LXVI. 17.) huc non pertinet. Obiter tamen addo, *ab* אחר & per apocopen תר *unus*, derivari forte Belg. *God*, i. e. Deus, q. d. *unus est Agathos.* quomodo apud Indos Deum vocari *Chuda*, teſtatur P. de Valle *Ininer.* P. VI. p. m. 7. ut a principe charactere nomen trahat. Hoc magis placet, quam a Scythico *Gad*, vel *Wodan*, vel Belg. *goed*, ἀγαθὸς, &c. Sed hoc *in margine.* Quod autem 'Αδὰ exponatur ἵππος, repetendum ab Hebr. חרה. Chaldæis חדא eſt *lætari, delectari*, Hebr. חדה, unde ἅδω deduxit etiam Martin. in *Cadmo*: quam adſipiscimur Seldenus in noſtra voce mavult, ſcribendo 'Αδὰ. Vid. *Syn. de Dis Syr.* I. 6. p. 177. Niſi recurrendum ſit ad Hebr. עדן. Quod Cl. *Kuſterо* placuit, his verbis: „ 'Αδὰ, ab Hebraico עדן, *adan*, vel, ſecundum punctationem Maſorethanun, *eden*, quod *voluptatem*, ſignificat. Imo inde ipſæ voces Græcæ ἁδὺς, ἁδονὴ, & ἡδονὴ, originem ſuam ducunt.„ Vid. inf. v. 'Αδώνιος, & 'Αδωνεύς.

2. Πηγή.] Reſpexit forte עין חדה (*En Haddah*) cujus meminit Euſebius *Onomaſt.* in 'Ιωνάν. Vid. Doct. If. Eil. Harkenroht in *Biblioth. Bremenſ. Claſſ.* VII. *Faſc.* II. *diſſ.* VI. §. 6. ſic *Joſ.* XIX. 27. *En-Hadda*, q. d. *fons Hadda.* An vero huc pertinet *Geneſ.* II, 6. ubi אד vapor, a LXX. redditur πηγὴ, ut a Vulg. *Fons*? Docti judicent.

3. 'Η ἑορτὴ.] Propter feſtum Tabernaculorum, cujus mentio *Levit.* XXIII. 40. Tum enim geſtabant ſuis manibus faces ſulfureas, tripudiantes, & canentes: ἀσωτεύειν, ἀσωτεύειν, 'Αδωνὶ. Imo jusserat Deus, ἵνα ut eſſent, & valde hilares per feſtum, שמחים quod Syrus adeoque & Tyrius erat ὁμοιοῦσθαι *lætabuntur.* Hinc ipſi ſalici feſtum nomen datum תרת עדי, i. e. *feſtivitas.* Salicem autem Syri, Tyrique & Arabes alio nomine appellant ערבה. BERNARD. Cl. Bochart. *Geogr. S. P. H. cap.* XI. *in prine.* „ 'Αδὰ apud Tyrios ſalix. Imo אדן *Adan.* Sed Græci pro more ſubjecerunt N finale. „ Quod exemplis illuſtrat. Aliam visus ingreſſus eſt V. D. in *Not.* præc. laudatus, cujus verba adſcribam: „ Non exiſtimem (inquit) cum Bochario, *ἑτέαν* pro *ſalice* hic eſſe ſumendam, quamvis probe memineſtim, quid ſcribat Heſychius in Σαλὰξ. Sed Junonem Babylonis תרת עדי, Tyrii *Ἑτέαν* dictam putem; & ſi quid intelligo, non facerem injuriam, ſi *Junonem* תרת עדי *Lunam* dixerim. Conf. Macrob. *Saturnal.* I. 15. Meurſius in Gloſſar. *Græco-Barb.* in 'Αστὰ. Ἥρα, ἡ Θεὰ, Ἑτέα. Lunam, a Tyrio olim cultam, *Ἑτέαν* dictam, non leviter probarem etiam ex *ἑτέρᾳ* nominis propril Regis cujuſdam Tyriorum quondam celebris Ἐθβάαλ (איתבעל) qui Menandro penes Joſephum, ὁ τῶν 'Ασσυρίων ἑτέρος. „ &c. Hactenus. Non licet omnia examinare, quia Notarum brevitatem ſectamur. Verbo dicam tamen, quamvis laudabilis ſit V. D. conjectura, non videri, id agere Heſychium, ut indicet, quomodo Babylonis, quomodo porro Tyrius appellata fuerit Juno. Simpliciter varias tradere voluit ſignificationes vocis 'Αδὰ; & quid apud Babylonios, quid etiam apud Tyrios denotaverit; illos ſc. pro *Junone* nomine uſurpaſſe; hos, ut *ſalicem* exprimerent. Alioqui ex V. D. ſententia ſcribere debuiſſet Heſychius, 'Αδὰ etiam dici Deam illam, quæ a Babyloniis Ἥρα, a Tyriis Ἑτέα vocatur. Quod utique dicere nec voluit, nec potuit. Ἐθβάαλ præterea (de quo Joſeph. *contra Apion.* I. 1. p. 449. & ſeqq. *nov. Ed.*) non eſt אתבעל, ſed אתבעל *1 Reg.* XVI. 31. ſeptimus ab Hiramo Tyriorum Rex. Id autem nihil ad *Ἑτέαν*: poſterior enim, non prior iſtius vocis pars continet nomen idoli. Hic ergo, ut finiam, eſt hujus gloſſæ ſenſus: „ 'Αδὰ (a חדה, vel חדא, vel עדן) eſt 'Αδὰν. „ Eſt & *fontis* nomen; (vide dicta) item *Junonis*, ſive „ *Lunæ* (Vid. Voſſ. *de Idol.* I. II. c. 6.) apud Babylonios. „ Tyriis vero 'Αδὰ eſt *ſalix*, ab עדן. „ Niſi *Bernardum* ſequi malis. Conjecturis enim hic lantum uti ſleet.

4. 'Αδελφεὸς. κηδεμών.] Pleonaſmo ſimili ἀδελφὸς, pro ἀδελφὸς. GUYET. 'Αδελφὸς & Ὁδελφὸς vide in *Oecumen.* Foëſii, & inf. 'Αδελφεὸς. SCHR. Pro κηδεμὼν forte ſcripſerat κηδεστὴς, a κῆδος, ut Etym. M. & Phavor. Et ſic *Iſ. Voſſ.* & *Kuſter*, inf. 'Αδελφεὸν, κῆδος, ut mox: 'Αδωνεῦς, κηδεμὼν. Mauris Attice. Inf. 'Οδελφὸς, κηδεμὼν, 'Αντίκυρα· κηδεμονικὰ, κηδεστικὰ, Ἐπιδαύριοι· ἀδελφοὺς, (l. ἀδελφεοὺς. Vid. inf.) ὅτερ δεῖ κηδεμόνας, ἅτινες Σοφοκλῆς &c Cel. Fabricius κηδεμὼς exhibet in *Bibl. Gr. Vol.* IX. p. 468. Utraque vox prava: quare nihil muto.

5. 'Αδωνεύς.] 'Αδωνεὺς ὅτις τις ᾽ἐπὶ Φρυξὶ. SALM. Ita exhibet Ed. Hack. (quæ perperam ὅτις pro ὅτεις.) Dubito an recte, 'Αδωνὶς enim, & Σάτυρος legit Vir Magnus *Exercit. Plin.* p. 828. G. Voſſius *de Idolol.* I. I. c. 22. *ſub fin.* „ Existimet aliquis (inquit) pro 'Αδώνιος, reſcribendum 'Αδωνεὺς. Facilius fortaſſe ſcribaretur, niſi exponeret ὅτις ἐρωμενὴ „ ᾽ἦν: uti & Gloſſa Græco-barbara noſtræ meditæ. Forte igitur, ſimilis Attis, Phrygius Deus, *Adonæus* dictus „ fuit, origine incerta. „ Hactenus *Voſſius.* Conf. *Not.* in 'Αδώδα, infra. Adam *Sopingii* verba, perperam a Schrevelio (ſi Arnobii citationem excipias) omiſſi: „ Arnob. l. „ V. [p. 159.] *Pri quia hircos Phryges Jovi* Attigos *elocutibus* Attis *ramentaret, unde* Atys *nomen ut fortiretur effuxit.* J. „ Druſius l. 1. *Animadv.* c. 25. legit *Attajos*, vel *Attjos*, „ ut inflectatur ad Hebr. עתוד h. e. *hircus*; ut *Lalli*, *Ajo*, „ *leo.* Sic ibi *Thetis*, *Thyo.* Imo (pergit) puto eſſe a עתיר, „ unde עתודים *hirci majores*, mutata tantum ר in ג. Vid. „ Euſtath. *Odyſſ.* p. 350. (ſive 1625. *Ed. Rom.*) ἀτάγους, „ voce Ionica, *hircos.* „ Hactenus concinne *Sopingius.* Ceterum *Alex. Moms* ad *Alt.* XVII. 18. 'Αδώνιος legit, ut Phavorinus, & ex eo *Bruno.* 'Αδωνεὺς. Vir Doctus quidam; 'Αδωνίου *Bochart.* legit *de Æneæ adv. in Ital. p.* 1075. ubi conjicit, hunc fortaſſis eſſe illum ipſum, qui ſecundum fabulas natus fuit ex Mercurio & Venere; [Ovid. *Met.* IV. 288.] utque Phryges 'Αδώνιος corrupte dixerint Græcum vocabulum 'Ανθρώπου. Non diſplicet tamen Cl. *Bielius*, qui „ citari. Namque *atagum* Phrygibus *hircum* denotare, ex „ Arnobio patet. Jones dicebant ἀτάγους, docente Euſta„ thio ad *Od.* I. p. 350. [1625. 36. *Ed. Rom.*] Quid ergo „ impedit, quo minus ſtatuamus, ab *Atago* nomen 'Αδωνεὺς enatum eſſe? Δ certe & Τ pro dialecti varietate „ ſæpe inter ſe permutantur. Et terminatio ωι aliis quo„ que in nominibus Phrygum propriis reperitur. Sic enim „ 'Αβρὼι rupes ingens ipſis dicta eſt, ex qua, teſte Arnobio l. v. magna mater informata: ut alia jam taceam. „ Ab Atago ergo hirco dici potuit Deus ille Phrygum 'Αδωνεὺς, *hircinus*, quod forſitan vel κατ᾽ἐξοχὴν cultus ſit, ut Jupiter Ammon (de quo Ill. Spanh. *de Uſ. & Præſt. Num.* p. 349. 350.) vel κεφαλὴν fuerit, h. e. „ *Deus aliquis, cui hirci immolati ſint.* Conf. Heſych. in Κεφάλων. Similiter & Apollo Μαλεὰτης dictus eſt in Lesbo, „ διὰ τὸ μάλαν, *ab ovibus*, quæ ipſi immolabantur. Vid. „ Salm ad Solin. p. 46. „

6. 'Αδωνεὺς.] Forte אדר *Ador.* SOPING. Niſi corruptum ſit ex Hebr. חדש *menſis.* Inf. 'Αδὼς, ὁ ἐνιαύτιος, ᾽ἐπὶ Χαλδαίων.

7. 'Αδὰ. ἄπαγε.] Pro 'Αδὰ forte legendum, 'Αδὼς, vel 'Αδὰν: ut 'Αδωνὶς in præc. gloſſa. Certe verborum ordo requirit. Herodot. IX. 45. ἄπαγε τοῦ ἀδωνὶς conjungit. Cum hæc ſcripſeram, vidi *If. Voſſium* quoque emendare 'Αδὰς: cujus Viri conſenſum mihi gratulor. 'Αδὰ corrigunt etiam *Sopingius*, *Bruno*, & *Kuſter.* Alterutrum verum: ſumo magis nunc placet 'Αδὼς.

8. 'Αδηφαγεῖν.] Hom. *Odyſſ.* Ω. 243.

9. 'Αδιὰν.] Ab ἅδω. G. 'Αδιὰν habet Ed. Hagen. 'Αδανὲς emendat *Thom. Bruno.* Quod diſplicet. H. Steph. *Theſ. T.* I. p. 1442. 'Αδιὰν legit, mutans acutum in circumflexum. Et ſic *Kuſt.*

10. Εἰς νέον ἄγωνα.] Euſtath. ad *Odyſſ.* A. [p. 1394. 36. ſive p. 24. *Ed. Baſ.*] περὶ 'Αδώνιδος ᾽ἐπὶ Σάφωνι, τί εἰς νέον ἦγον. forte ἄγων. Ita in eo quod ſequitur, ἀδωνὶς, ſive ἀαδὼς, Sophroni is eſſet, qui φορτικὸς dicitur. HEINS. Conf. omnino H. Steph. *l. c.* qui Euſtathio ἄγων etiam reddit, & pro ἀδωνὶν, quod ſequitur, legendum quoque putat ἀδωνὸν, vel potius ἀδωνὸ. Euſtathii locum (præter *If. Voſſ.*) citaverat etiam *Kuſter.* pariter ἄγων corrigens.

11. 'Αδων.] Lege ἄδω. KUST.

12. 'Αδιάζω. ἀναστεύω.] Infra habes 'Αδιάζω, 'Αδίζω & Δαιδίζω, cum eadem interpretatione. Nimirum Heſychius non raro unum idemque verbum diverſa facie & forma exhibere ſolet; ſive quod verbum aliquod pro diverſis dialectis diverſo etiam modo pronunciaretur & ſcriberetur; ſive quod Heſych. lectiones falſas a veris diſcernere neſciret. Non enim exiſtimandum eſt, omnia quæ Heſychius in ſerie ſua apponit verba, eſſe probs & bonæ notæ: quin potius ſexcenta in illis ſunt ſpuria, & ex librariorum errore orta. De quo fuſius alibi. Quid igitur de hac lectionum varietate, 'Αδιάζω, 'Αδιάζω, Αἰδίζω, & Δαιδίζω, dicemus? Ego ſic exiſtimo, ſolum verbum 'Αιδίζω ex illis eſſe verum; reliqua autem falſa & per corruptionem ex Αἰδίζω detorta. In fine pro ἀναστεύω, potius legendum ἀναστέον, cum accentu in penultima. KUST. Conf. ejuſd. *Anti-Gronov.* p. 33. & inf. voc. 'Αδιάζω: ubi pariter ἀναστεῦν, pro ἀναστέον.

'Αδάϊκτον χαθαρόν.
'Αδαϊός [1]. δειλός.
'Αδάϊτον [2]. Ἀπολέμητον. ἀτειρές. ὀκνηρόν.
'Αδαϊτον [3]. ἄδλιον.
'Αδαίφρον [4]. ἀλαζόνειρον. ἢ Ἀπόρρητον.
'Αδακτῶ [5]. κνήθομαι.
'Αδάλαν [6]. πονηρόν.
'Αδαλές [7]. ὑγιές.
'Αδάλαιον [8]. ξηρόν.
'Αδαλές [9]. ἀσόλον.

Cl. *Bielius* ibi ἀκαρπόζεα e Lex. Cyrilli MS. Brem. legit; vel ἀκαρίνεα ex Phavorino. Posterius præstat. Sic & ἀκαρίνεα Phavorinus in nostra voce. Optime itaque *Perizonius*: „ Frustra volunt quidam mutare vocem ἀκαστιζόμενος: „ ne in ἀκαστιζω Vid. Eurip. *Oreft.* v. 1018 & *Hecub.* „ v. 186. Verbum ἀκαστίνω optime convenit ad exponendam significationem verbi Αἰάζω. „

1. 'Αδαϊός.] Ab ἄδην. O. Male fortaſſis, pro 'Αδαΐτος. H. STEPH. l. c. Vide paulo ante v. 'Αδαΐτος KUST. Conf. mox.

2. 'Αδάϊτος.] Vid. inf. 'Αδάϊος, Αδάϊτος, & 'Αδάς, quod ibidem ἀκαρίνεα exponitur. Ad vocem ἀκαρίνεα ſequentia notaverat Cl. *Kuſterus*: „ Hæc interpretatio pertinet ad 'Αδαΐτη, quod „ eſt ab ἄδην. Paulo ante: 'Αδάϊα, αἱ μέση ἀγονίαι, i. e. „ *ſationem efferentia*. Talia autem ſolent eſſe ἀκαρίνεα, *in-* „ *jucunda*. Infra 'Αδὴς ἀκαρίνεα. quod eſt ejuſdem originis. „ Vide etiam v. 'Οδαΐδ (ante v. 'Οδλῶ) in iic. O. quod „ itidem exponitur ἀκαρίνεα. Nimirum cum 'Οδαΐδ ſono ii- „ terarum ad 'Αδαΐδ quam proxime accedat, Heſych. „ duas illas voces ſimilo errore confudit, & ſignificationem „ poſterioris priori peſſime tribuit. Sed de hac negligen- „ tia Heſychii alibi plura. Confer ſup. *Not.* ad v. 'Αδαΐ- „ ρόν. „

3. 'Αδάϊτον.] Malim 'Αδάϊτος. Vide *Not.* penult. 'Αδάϊτον ex Heſych. tantum adferunt Lexica. Habet Æſchylus *Agam.* v. 156. ubi vid. Schol. Locum notaverat etiam Cl. *Abreſch.* Sed huc non pertinet.

4. 'Αδάϊτον.] Vid. inf. Δαΐζω. Δαΐτος, &c. Ex *dividendi* prima notione tranſiit forte ad poſteriorem ſenſum: ἀκαρίνεα enim eſt quod *non dividatur*. An vero pro ἀκαρίνεα legendum ἀκαρίνεα, quod pertinet ad 'Αδάϊος: ut confuderit voces 'Αδάϊτος, & 'Αδάϊτον. Paullo ante: 'Αδάϊτον, ἀκαρίνεα. Sæpius autem θ & ρ confunduntur. Vid. inf. in v. Θέρεον. Conf. v. 'Οδαΐδ ſcr.

5. 'Αδακτῶ.] Sup. 'Αδαξῶ. κνηθῶ. Inf. 'Αδάξω. κάνθαμαι. Conf. v. 'Οδακτῶ.

6. 'Αδάλαν.] Inf. 'Αδαν. πονηρόν. Et: Δάλαν, λύμαν. Δαλῶ, πανουργῶ Anglic. *alle* huc revocat Meric. Caſaubon. *de Ling. Angl. Vet.* p. 247. quod Fr. Junius *Obſ. ad Willeram.* p. 234. rectius ex ἀλλάω derivat.

7. 'Αδαλές, ὑγιές.] Quippe δηλῶ eſt *ledere*: unde δηλητήριον, *venena*. CASAUB. in Athen. p. 222. Inf. 'Αδήλιον. & 'Αδηλές, ὑγιές. Vid. ibi *Not.* Et: Δηλήματα, πονηρά.

8. 'Αδάλαιον.] L. 'Αδάλιον Vid. inf. 'Αδάλινον. IS. VOSS. Inf. 'Αξάλιον, ξηρόν. ζ ſæpius mutatur in δ. Conf. v. 'Αυαλίον. Idem *Kuſtero* in mentem veniſſe video: „ 'Αδάλαιον „ (inquit) pro ἀζάλιον, vel αὐαλέον. „

9. 'Αδαλής.] Pro 'Αδαλῶ. SAL.M. Vid. 'Αζα.

10. 'Αδάμας.] Variæ hujus vocis ſignificationes ex eodem fonte manarunt, ſive *adamantem* reſpiciat, ſive *domare*, *domo*, *ſubigo*. Hinc enim 'Αδάμας dicitur ἀγνόμων, qui *ſubacti ingenii* non eſt, ut Latini dicunt, cujus inficia *domari* neſcit. ἀνωτος, qui *ſubigi* nequit, ut *obedias*: ἀδμήτος, cui pectus *interritum*, & quaſi *adamantinum*: ἰγνύης, eodem modo; unde *adamantinæ claves* Horat. habet, & ἀδαμαντόδετος, pro *validiſſimo*, apud Æſchinem &c. Et *gemma* dicitur ἀδάμας, ab *indomita duritie*. Hæc in tyronum gratiam. Conf. inf. 'Αδάμαστον. 'Αδαμάς. 'Αδαμάσιος, 'Αδάμαστος. &c.

11. 'Αδάμα. Παρθενική.] Cl. Alex. L. I. *Strom.* [p. 118.] ex Platone refert L. III. *de Legib.* [immo l. VIII. p. 915.] *Plato itaque, qui eſt ex Hebræis philoſophus, jubet agricolas non irrigare, neque aquam ab aliis ſumere, niſi cum prius apud ſe foderint uſque ad terram, quæ VIRGINALIS dicitur, terram aridam & aquæ expertem invenerint.* Legitur apud Platonem, γῆν παρθενικήν, quod Clemens dixit παρθενικὴν unde ſaltem ſequitur, quid γῆ παρθένου ſit SOPING. Hebræum אדמה בתולה Nicand. — —— ἄκρῃ δ' αὖτον γαίης Παρθενίης. Intelligit terram Samiam, ut Schol. Heſ. reſpexit ad locum Joſephi L. I cap. 2. γυμνὸν δ' ἐστὶ ἡ παρθένος καὶ ἄλωτος, ſcil. rufa, unde Adamus ſumtus nomen accepit. Indicavit mihi id J. Druſius. SOPING. Damaſcenus l. *de Orthodoxa fide* IV. *de virgin.* Ἐκ παρθένου γῆ γῆς, ὁ ἄνθρωπος πλασθεὶς ἐργάζεται) Quod ad pluviam refert Firmicus *de errore prof. gent. De VIRGINIS TERRÆ limo homo factus eſt: nondum enim, ut ait ſcriptura, ſupra terram pluerat.* D. Hieronym. *Quæſt. in Geneſin.* [p. 310.], Et Aquila non diſcordat, dicens: „ *Maledicta humus propter te.* Et Theodotio: *Maledicta* „ *Adama in transgreſſione tua.* „ Theodotio enim vocem אדמה ſervaverat. Quod Græci eleganter interpretati ſunt

'Αδαλές. οὐκ ἄδηλα.
'Αδαλτόμου. ἀδῶν βοτάνης.
'Αδάμας [10]. ἀγνώμων. ἀπειθής. ἀδαμάς, ἰσχυρός. ἢ ὁ λίθος.
'Αδάμα. παρθενική [11]. γῆ.
'Αδαμάντινα [12]. τερρά.
'Αδάμας. γῆν σάνδυξ [13].
'Αδάμαστον, ἀνυπόδεκτον.
'Αδαμαῖος [14]. ἀδάμας, ἀνυπόδεκτος.
'Αδαμάϊνον. ἀπεριπόδιστον [15].
'Αδαμεῖν [16]. τὸ ἀδικῆσαι φονεῦσαι [17]. Κρῆτες.

'Αδα-

Cl. *Bielius* ibi ἀκαρίνεα e Lex. Cyrilli MS. Brem. legit; vel ἀκαρίνεα ex Phavorino. Poſterius præſtat. Sic & ἀκαρίνεα Phavorinus in noſtra voce. Optime itaque *Perizonius*: „ Fruſtra volunt quidam mutare vocem ἀκαστιζόμενος: „ ne in ἀκαστιζω Vid. Eurip. *Oreſt.* v. 1018 & *Hecub.* „ v. 186. Verbum ἀκαρίνεα optime convenit ad exponendam ſignificationem verbi Αἰάζω. „

1. 'Αδαϊός.] Ab ἄδην. O. Male fortaſſis, pro 'Αδάϊος. H. STEPH. l. c. Vide paulo ante v. 'Αδάϊος KUST. Conf. mox.

2. 'Αδάϊτος.] Vid. inf. 'Αδάϊος, Αδάϊτος, & 'Αδάς, quod ibidem ἀκαρίνεα exponitur. Ad vocem ἀκαρίνεα ſequentia notaverat Cl. *Kuſterus*: „ Hæc interpretatio pertinet ad 'Αδαΐτη, quod „ eſt ab ἄδην. Paulo ante: 'Αδάϊα, αἱ μέση ἀγονίαι, i. e. „ *ſationem efferentia*. Talia autem ſolent eſſe ἀκαρίνεα, *in-* „ *jucunda*. Infra 'Αδὴς ἀκαρίνεα. quod eſt ejuſdem originis. „ Vide etiam v. 'Οδαΐδ (ante v. 'Οδλῶ) in iic. O. quod „ itidem exponitur ἀκαρίνεα. Nimirum cum 'Οδαΐδ ſono ii- „ terarum ad 'Αδαΐδ quam proxime accedat, Heſych. „ duas illas voces ſimilo errore confudit, & ſignificationem „ poſterioris priori peſſime tribuit. Sed de hac negligen- „ tia Heſychii alibi plura. Confer ſup. *Not.* ad v. 'Αδαΐ- „ ρόν. „

3. 'Αδάϊτος.] Malim 'Αδάϊτος. Vide *Not.* penult. 'Αδάϊτος ex Heſych. tantum adferunt Lexica. Habet Æſchylus *Agam.* v. 156. ubi vid. Schol. Locum notaverat etiam Cl. *Abreſch.* Sed huc non pertinet.

4. 'Αδάϊτον.] Vid. inf. Δαΐζω. Δαΐτος, &c. Ex *dividendi* prima notione tranſiit forte ad poſteriorem ſenſum: ἀκαρίνεα enim eſt quod *non dividatur*. An vero pro ἀκαρίνεα legendum ἀκαρίνεα, quod pertinet ad 'Αδάϊος: ut confuderit voces 'Αδάϊτος, & 'Αδάϊτον. Paullo ante: 'Αδάϊτον, ἀκαρίνεα. Sæpius autem θ & ρ confunduntur. Vid. inf. in v. Θέρεον. Conf. v. 'Οδαΐδ ſcr.

5. 'Αδακτῶ.] Sup. 'Αδαξῶ. κνηθῶ. Inf. 'Αδάξω. κάνθαμαι. Conf. v. 'Οδακτῶ.

6. 'Αδάλαν.] Inf. 'Αδαν. πονηρόν. Et: Δάλαν, λύμαν. Δαλῶ, πανουργῶ Anglic. *alle* huc revocat Meric. Caſaubon. *de Ling. Angl. Vet.* p. 247. quod Fr. Junius *Obſ. ad Willeram.* p. 234. rectius ex ἀλλάω derivat.

7. 'Αδαλές, ὑγιές.] Quippe δηλῶ eſt *ledere*: unde δηλητήριον, *venena*. CASAUB. in Athen. p. 222. Inf. 'Αδήλιον. & 'Αδηλές, ὑγιές. Vid. ibi *Not.* Et: Δηλήματα, πονηρά.

8. 'Αδάλαιον.] L. 'Αδάλιον Vid. inf. 'Αδάλινον. IS. VOSS. Inf. 'Αξάλιον, ξηρόν. ζ ſæpius mutatur in δ. Conf. v. 'Αυαλίον. Idem *Kuſtero* in mentem veniſſe video: „ 'Αδάλαιον „ (inquit) pro ἀζάλιον, vel αὐαλέον. „

9. 'Αδαλής.] Pro 'Αδαλῶ. SAL.M. Vid. 'Αζα.

10. 'Αδάμας.] Variæ hujus vocis ſignificationes ex eodem fonte manarunt, ſive *adamantem* reſpiciat, ſive *domare*, *domo*, *ſubigo*. Hinc enim 'Αδάμας dicitur ἀγνώμων, qui *ſubacti ingenii* non eſt, ut Latini dicunt, cujus inficia *domari* neſcit. ἀνωτος, qui *ſubigi* nequit, ut *obedias*: ἀδμήτος, cui pectus *interritum*, & quaſi *adamantinum*: ἰγνύης, eodem modo; unde *adamantinæ claves* Horat. habet, & ἀδαμαντόδετος, pro *validiſſimo*, apud Æſchinem &c. Et *gemma* dicitur ἀδάμας, ab *indomita duritie*. Hæc in tyronum gratiam. Conf. inf. 'Αδάμαστον. 'Αδαμάς. 'Αδαμάσιος, 'Αδάμαστος. &c.

11. 'Αδάμα. Παρθενική.] Cl. Alex. L. I. *Strom.* [p. 118.] ex Platone refert L. III. *de Legib.* [immo l. VIII. p. 915.] *Plato itaque, qui eſt ex Hebræis philoſophus, jubet agricolas non irrigare, neque aquam ab aliis ſumere, niſi cum prius apud ſe foderint uſque ad terram, quæ VIRGINALIS dicitur, terram aridam & aquæ expertem invenerint.* Legitur apud Platonem, γῆν παρθενικήν, quod Clemens dixit παρθενικὴν unde ſaltem ſequitur, quid γῆ παρθένου ſit SOPING. Hebræum אדמה בתולה Nicand. — —— ἄκρῃ δ' αὖτον γαίης Παρθενίης. Intelligit terram Samiam, ut Schol. Heſ. reſpexit ad locum Joſephi L. I cap. 2. γυμνὸν δ' ἐστὶ ἡ παρθένος καὶ ἄλωτος, ſcil. rufa, unde Adamus ſumtus nomen accepit. Indicavit mihi id J. Druſius. SOPING. Damaſcenus l. *de Orthodoxa fide* IV. *de virgin.* Ἐκ παρθένου γῆ γῆς, ὁ ἄνθρωπος πλασθεὶς ἐργάζεται) Quod ad pluviam refert Firmicus *de errore prof. gent. De VIRGINIS TERRÆ limo homo factus eſt: nondum enim, ut ait ſcriptura, ſupra terram pluerat.* D. Hieronym. *Quæſt. in Geneſin.* [p. 310.], Et Aquila non diſcordat, dicens: „ *Maledicta humus propter te.* Et Theodotio: *Maledicta* „ *Adama in transgreſſione tua.* „ Theodotio enim vocem אדמה ſervaverat. Quod Græci eleganter interpretati ſunt γῆν παρθενικὴν. quia talis terra eſt intacta; ſicut ea, quæ intacta in Oriente *rubet*. quod vox denotat. Joſeph. *lib. Antiq.* l. c. 2. de voce 'Αδαμὼ. Σημαίνει δ' τοῦτ', καθὼ γεγράπται τῇ Ἑβραίων, κυρίᾳ, ἐπειδήπερ λευκὸν ἢ πυρρὸν γῆ φαίνεται ἐστὶν ἰγνύει. Et addit: τοιοῦτο γάρ ἐστι ἡ παρθένος γῆ τὴν ἄλωτον. HEINS. Ex Joſeph *Antiq.* l. c. 2. §. 2. quem vide. Ejuſmodi eſt *rubra* terra, ſive אדמה BERNARD. 'Αδάμα, *terra virginalis*. Plin. XXXIII. 3. *Jam regnaverat in Colchis Saiaucer & Eſubopes, qui TERRAM VIRGINEM nactus plurimum argenti aurique emiſſe dicitur in Samiorum* „ *gentem*, & aliquoties valeribus aureis incluſa regna. Editio Frobenii legit: *in Suanorum gente*. neſcio an *Samiorum* ſcribi debeat. Parthenia enim Samus. Scholiaſtes Apollonii ad L. II. 874. Παρθενίη ἡ νῦν Σάμος. ἐκέκτητο δὲ πολλὰ ἀφ' ἑαυτῆς, ἐξ ἧς Μελάνθιος, ἧς Παρθενία, ἧς Ἀθηνᾶ ἐπωνύμη. PERGER. Notiſſima in Sacris eſt urbs *Adama*; quo num reſpexerit Heſych. videritne alii. Adſcribam potius quæ habet Nic. Fulterus *Miſcell. Sacr.* l. IV. c. 20. „ Vox אדמה „ ex reconditæ notionis vi ſignificat, non *terram* ſimpliciter, „ ſed *terram rubram*. Quam vim cum uno vocabulo exprimi non poſſe cenſeret Theodotio, nomen ipſum Hebræum non ſemper (ut arbitratur quidam) ſed aliquando repoſuit ἀναμφιλόγως, ſicut & ipſi LXX. Ita XV. 9. „ ubi tamen idem ipſe Theodotio (ut teſtatur Hieron. *de* „ *loc. Hebr.*) *TERRAM* interpretatus eſt. Ibidem Procopius: 'Αδάμα, inquit, σημαίνει τὴν γῆν παρθενικὴν, ἀφ' ἧς 'Αδὰμ ἐπλάσθη. [p. 228.] *Virgineam terram* vocat: vel „ propter ruborem virgineum; vel quia terram puram & „ ab aratro intactam rubere putabat. Utut autem hoc ſit, „ liquido apparet, Heſychium a Procopio mutuatum totum „ illud: 'Αδάμα. παρθενικὴν γῆ. quemadmodum & alia ſexcenta ejuſmodi vel a Sacris, vel ab Eccleſiaſticis Scriptoribus „ ſumpta interpretamenta eum in Lexicon ſuum accuratiſſimum tranſtuliſſe, Eruditis compertum, imo ne ipſis quidem „ Antipodibus prorſus incognitum opinor. Quo ineptior eſt „ is, qui tum vocem *Adama* Græcam autumavit, tum contra „ de Heſychio & ſenſit & ſcripſit. „ Hactenus *Fulterus*: cum quo facit Cl. Weſſeling *Probabil. cap.* XXXII. p. 281. (qui poſtea in *Miſc. Obſ.* IV. 1. p. 125. opportune monuit, ex Baſilio M. hæc derivata eſſe, in *Eſaiam* c. XV. p. 606. *nov. Ed.* ſive 276. 'Αδάμα σημαίνει γῆν τὴν παρθενικὴν.) Druſius ad Sirach. XVII 1. de hoc, & Joſephi loco agens, addit: *Virgo terra*, i. e. genuina terra minimeque adulterina. Conf. Martian. ad Hieronym. de *Nomin. Hebr.* p. 91. T. II. & Druſium ad Suipic. Sev. l. I. p. 10. & ad *Oeniſ.* I. 25. & III. 17. ubi partim ex Theodotione, partim ex Joſepho gloſſam ſuam ſumſiſſe Heſychium ſtatuit. Addo Aug. Pfeiffer. *Critic. S.* cap. V. *ſect.* 2. *quæſt.* 3 qui refert ex familiari colloquio Nobil. J. Ludolfi, אדמה *jucunditatis* vel *pulchritudinis* ſenſum obtinere in Abyſſinorum lingua; eoque ſatius recurri. Forte tamen Græci 'Αδάμα ex ſuo ſermone derivandum putarunt: quaſi idem eſſet ac inf. 'Αδμὶς. Cumque *terram* notare vidcrent, hinc παρθενικὴν γῆν reddidcrunt, quæ *nivalis* forte dici queat. Vid. Martin. *Etymol.* in ea voce.

12. 'Αδαμαντίνα.] Ita Suid. & Photius.

13. 'Αδάμας. γῆν σάνδυξ.] Sic quoque Apollonii Schol. IS. VOSS. p. 128. Hinc explica Æſchylum in initio. D. HEINS. Tactzes ad Heſiod. Ἔργ. 240. 'Αδάμαντες ἄγαν θυμοὶ· τουτέστι, σκληρὸν ψυχὴν ἔχον, καὶ ἀκαμπεῖς ἅπαν, ἀντὶ τοῦ ἀδάμαστον. Ἀδάμας δ' ἐστὶν ὁ σίδηρος &c. Similiter in *Scuto* v. 136. a Diacono accipitur: ubi tamen vide Cl. Grævium. Conf. G. Voſſii *Etymol.* in v. *Adamas*; Stanlej ad Æſchyl. *Prometh.* v. 6. & J. Camerar. ad Sirach. XVI. 14 (al. 28.) *p.* m. 195.

14. 'Αδαμαῖος.] Poëtæ dicunt pro ἀδάμας, ob metrum. Apud Theocrit. *Idyll.* XV. 4 pro ἀδαμάντεα reſcripſit: ubi vide plura. Conf. Æm. Porti *Lex. Doric.* in ea voce; & ſup. 'Αδάμας.

15. 'Απεριπόδιστον.] L. 'Απερίσπιστον. SAL.M. Neutra vox in Lexicis exſtat. An ἄπους, vel ὁ περιπόδιον? Sed nihil muto.

16. 'Αδαμεῖν.] An legend. 'Αδαμᾶν. Infra nos: 'Αδαμᾶν ἐργάζεσθαι, συλᾶσθαι. Ἀδάμαντος, ἀγνώμονος, ὁ ἀδάμαστος. GUYET. Conf. Ἀμμεῖν. δοῦναι. Et: Δάμασσαι. δοῦναι. Item: Ἀμμάσσω· λυμαίνομαι.

17. φονεῦσαι.] L. φονᾶσαι. SCAL. GUYET. H. STEPH. *Ind.* l. 'Αδα-

'Αδαμᾶν. τὸ φιλῶν. ἡ Φρύγες ϯ Φίλον 'Αδάμα λέγουσι.

'Αδαμᾶς. ἀκαλλαζαίνεις [1].

'Αδαμὴς. ἰσχυρὸς, σκληρὸς.

'Αδαμὶς [2]. ἀγγεῖόν τι. ἢ ἀδάμαντα. ἢ τριπόδιόν τι.

'Αδάμη [3]. βασάνη.

'Αδαὶς [4]. ἀτεχνήτους.

'Αδαίλεν [5]. ἵππος τὸ τριέτους ἢ Μακεδονία ἐπαλείπτο.

'Αδάμαλ⊙. ἀμαθὴς.

'Αδάμασεν. κάτοσεν [6].

'Αδάξα. κάτοσμαι. θλίβομαι.

'Αδάπανον. τὸ ὕδωρ [7].

'Αδαπάνους [8]. λιπᾶς.

"Αδαπτον [9]. γυμνὸν. ἄδερμον.

'Αδάρβα [10]. εἰρήνη.

"Αδαρ⊙ [11]. ἀμαθίζολ⊙.

"Αδας. παηρὸς [12].

"Αδασεν [13]. ἔβλαψεν.

"Αδασμ⊙. ὑδάτα δασμὸν ἐπλῦσα [14], αἵτ [15] πλῦ-

1. 'Αδαμαῦ. ἀκαλαζαίνεις] Non fine mendo. H. STEPH. *ind.* L. 'Αδαμαζᾶς. ἀκαλαζαίνης. SALM.

2. 'Αδαμὶς.] Vid. sup. in 'Αδάμας. Vox σχυδδάμιον (forte ab alia manu) non exstat in Lexicis. Sed ῦ in Ἀδαμὶς acceperunt pro σχύτος, ut 'Αδαμιάζ⊙ in MSS. pro σχυδιάζ⊙. &c.

3. 'Αδάμη] Galen. L. II. οἷς ϯ ἢ ἁπλᾶς φαρμάκων δυνάμεων. Ἔστι, inquit, εἰρήσεως 'Αδάμη, ἄλλως ϯ Θηλυκὸν 'Αδάμη παῦρον. SOPING. Diofcor. V. 137. Ὁ ϯ σφόδρα γυμνὸς ⊙ 'Αδάμης, γυνὴ μὴ ὁ Γαλατής, &c. Conf. Steph. *Ind.* Vox hæc extra locum comparet, notante & *Ill. Voſſio.*

4. 'Αδαὶς.] Id eſt ἀδαὴς. GUYET. A δῶ⊙. idem quod ἀδῶν. IS. VOSS. Etymol. 'Αδαὶς. KUST. Inſ. 'Αδάνες. ἀδάκτες, χωρὶς βωλῆς. Et: Δῶ⊙. βάλάρμα. Conf. v. 'Αδανὶς, ibique *Not.* & v. δανὶς.

5. 'Αδαίλεν. &c. ϯ Μακεδόνες.] Vid. Jac. Trigland. *Conjeſt. de Dodone*, cap. I. §. 5.

6 'Αδάξαμ. Σπάσμ.] Scribe κάτοσμ pro Σπάσμ. ϯ 'Αδαχάν, τὸ κάτοσ, ut recte monent Grammatici. Et a Galeno 'Αδάξαὶ exponitur ἀδυνατὶ συσταθῆν. Vid. Oalen. *Lexic. Hippocrat.* & Suid. HEINS. SOPING. Vide Αἰθίξαι. IS. VOSS. Pro 'Αδάξαμ, infra 'Αδάξαμ, κάτοσμ. Conf. inf. Ἀδάμασεν. Pro Σπάσμ vero, quod vitium adhaſit Hagenoenſi, Aldina Flor. & Hack. recte κάτοσμ. Sic Phavor. & Photius in Lex. MS. 'Αδάξαμ. κάτοσμ. quod monetur etiam in *Not.* ad Meerid Attic. v. 'Αδαῆναι, quod vide ſup. Conf. H. Steph. *Ind.* & inf. in v. 'Αδαχᾶ.

7 'Αδάπανον. τὸ ὕδωρ.] Elegantер ſic Latini *aquam* vocant, in qua nihil impenditur: atque cum omnibus eſt communis. SALMAS. Eſt nimirum *aqua vilissima rerum*, ut Horat. *Sat* I. 5. 88. Adpoſite Plaut. *Aſin.* I. 3. 46. *Diem, AQUAM, fidem, lucrum, malum, hæc argento NON EMO.* Unde puerula apud Jerem. *Thren.* V. 4. Ὕδωρ ἡμῶν ἐν ἀργυρίῳ ἐπίομεν.

8. 'Αδαπάνους.] Eurip. *Orest.* ν. 1178. Aliter ibi Schol.

9. 'Αδαπτὸν] Pro δακτὸν, ἀπὸ τοῦ δάπτω, & pleonaſm. ἀδάπτω. GUYET. Aliter H. Steph. *Ind.*

10 'Αδάρβα.] L. 'Αδάρβα, ἀ ἀναρίθμητον, i. e. ἀναρίθμητον. IS. VOSS. Inſ. ἄμφ. μάχη. ἀναρίθμητον. ἰσίζειν. Conf. 'Αδάρβω.

11. Ἀδαρὸς.] Vid. Barthii *Adverſar.* p. 2876. SCHR. Non probo Cl. *Stephanium*, qui 'Αδαρὸ⊙ legit. 'Αδαρὸς enim eſt ex α privat. & δέρω.

12 'Αδας. παηρὸς.] Pro ἀάπας, i. e. ἀάπτω. IS. VOSS. Sup. 'Αδάπανος. παηρὸς.

13. 'Αδασεν.] Pro ἀάπασεν. v. 'Ααδῶν. IS. VOSS. Forte 'Ασεν. SOPINGIUS. Pro 'Ασεν. Vid. ſup. v. 'Ασεν, & 'Ασέσαν. KUST. Sup. 'Ασάπτω. ἔβλαψα. &c.

14. Δασμὸν ἐπλῦσα.] δασμὸν τιλῦσα leg. MEURS. PALMER. SOPING. δασμὸν emendant etiam Scalig. Mauſſac. *Bruno*, & *Ill. Voſſ.* Et ſic Variis. Vid. Meurſ. in Æſchyl. p. 403. *Tom. X. Theſ. Grec. Gronov.* & Stanlej. ad Æſchyl. p. 710. & 855.

15. Οἵτ.] L. ὃ ἅ &c. IS. VOSS. H. Steph. *Ind.* conjicit ſ. l. ὃ τιλῦσα &c. cum negatione. Quod non ſpernendum cenſet *Kuſter.* Malim, ὃ ἅ. Photius Lex. MS. 'Αδασμὸς. ἀδίκη δασμοῦ ἐπίταγμα, ἀπὸ μεταφόρας ἀπὸ τῶν ἀδασμῶν. ἔτως Αἰσχύλ⊙.

16. 'Αδανὲς.] Ambiguum eſt, legendum ne ſit ἀγρηγορὸς, *vigilans*, an ἀγρηγόρτως, *vigilanter*. H. STEPH. *Ind.* Infra δανὲς exponitur κοιμώδης: & 'Αδανὲς, ἀκοιμήτ⊙. Igitur eſt 'Αδανὲς, cum α privativo pro *vigilanter*. KUST.

17. 'Αδανῶ⊙.] Forte 'Αδανὲ⊙. GUYET. L. 'Αδανὲ⊙. IS. VOSS. L. 'Αδανὲ⊙. Sophocl. *Ajac.* [ν. 54.] ἄδανα δυσλύτου φρενήρεσ⊙. Schol. ἀδιαλύτου, ἀφιλεύτου. PERGER. Appoſite Etymol. M. In v. Δανῶ· ——— Ἐξ ὧ (ſc. δάζω) τὸ δανὲς καὶ Ἴσως ϯ 'Αδανῶ⊙. ϯ ἄδανα ϯ ὑφ' Σοφοκλῆ τὸ ἀδιαλύτου (*lac. ſc. cit.*) τὸ ἀφιλεύτου, τὸν ἀδιαλύτου.

τλῦσα ὑπάτων. Αἰσχύλ⊙ Ἡδωνῶν.

'Αδαιῶν [16]. ἐγκήρους.

"Αδαγ⊙ [17]. ἀδιαλείπ⊙.

'Αδάεσε [18]. αὐτὴ [19] ἡ πυή.

'Αδαιχᾶ. κυᾷ [20]. κύνῃ κεφαλῇ. ψιλαφᾷ [21].

"Αδδαι [22]. ἵμοι, ϯ παῖ Μακεδόνων.

"Αδδανον [23]. ξηρὸν, Ἀάκαινες.

'Αδδάντιλα [24]. κυνάδελφον.

"Αδδες [25]. ἱππάγιν.

"Αδδιν [26]. εἰς χόρτον ἢ εἰς πλησμονὴν, τὰ ἐνὸς ἢ πλειόνων⊙.

"Αδδιν⊙ [27]. κόλπ⊙.

"Αδδιξις [28]. μέρος τετραχύτης [29].

"Αδε. ἵρπει [30].

"Αδε δ' Ἔκτορα μῦθ⊙.

'Αδιάζων [31]. ἀναβαῖν. ἀπατῶν.

'Αδιὴς [32]. ἄφοβ. θρασεῖα.

'Αδίη-

Unde pronum eſt conjicere, vel "Αδαν⊙ cum *Perizon* legendum; vel "Αδδ⊙, ut G. d'Arnaud *Leſt. Gr.* p. 5. Inſ. 'Αδσιν. ἀδιαίρετ⊙. Conf. Δαδῶν, & Δασύζ. Nam "Αδασ-τον ſupra, huc non videtur pertinere.

18. 'Αδάεσε.] Compoſ. ex ἀὴ, αὔρα, i. e. ἰδὴ αὔρα. GUYET. 'Α ἀ αὔρα. SALM. SUPINGIUS. Canibus *Helleniſm.* p. 145. *Ed. Cren.* obſervat, Lacones in ſuis compoſitis uti particula ἀδε ab ἄδην, ſatis, abunde, quæ auget, ut αὔρα ſit *aura, ventus lenis*; ἀδάεσε, *aura & flatus vehementis.*

19. Αὐτὴ ἡ πυή.] Forte legendum, αὔτη, ἡ πυή. Sic inſ. Αἰσχύλ. πυαῖς. περιτταῖς.

20. 'Αδαιχαιᾷ.] Forte compoſ. ex κυῖ, & αἰχμὴ. GUYET. L. 'Αδαιχᾷ. κυῖ. Suid. 'Αδαιχᾷ. Vid. inſ. Δαιχὶς IS. VOSS. & ante eum H. STEPH. in *Ind.* Notæ MSS. in Cod. *Brunon.* habent, αἰχίνα κυῖ. Unde ſorſan illud αἰχίνα κυῖ, quod *Schrevelius*, neminem citans, ſubjecit *Guyeti* Notæ. Sed prius præſtat, probante etiam *Kuſtero*, cujus verba ſunt: „ Lege diviſim: 'Αδαιχᾷ κυῖ. „ 'Αδαιχᾷ vero (niſi ſit vox corrupta) eſt idem quod „ ἀδαιδᾷ, vel ἀδαΐξᾷ, ab ἀδαΐξω. Vide paulo ante 'Αδάξαι, „ σπ, & inf. 'Αδάξαν. Suidas etiam adfert 'Αδαιχῶν, pro „ κυῶν: quod ad 'Αδαιχᾷν prope accedit. „

21. Ψιλαφᾷ.] Inf. Ὀδάκνα. καθαίνουσι. Τραχύνουσι.

22. 'Αδδαι.] Plateæ, vici: pro ἄμμοι, ἄγυιαι. Vide 'Αδδαι. PERGER. Inf. 'Αδδαν. ἀδὸν μακρὸν. Pro ῥύμαι leg. ῥυμοί. Vid. *Not.* inf. in 'Αδδα, poſt 'Αδγίζ.

23. 'Αδδανον. ξηρὸν.] Supra 'Αδδανον. ξηρὸν. item: 'Αδαλ⊙ ἀσύναλ⊙. ἄπ, ἀπὸ, &c. ἀδὸν, ἀδδαν, ἀδδαλὸς. GUYET. Videtur referendum eſſe ad ἀδὸν. KUST.

24. 'Αδδάντιλα.] L. 'Αδδαντίλα. IS. VOSS. L. 'Αδδαν. τὸν πρ. &c. PERG.

25. 'Αδδες.] 'Αδδι, pro ἄδιτ vel ἄδατ, idem quod ἄδατ: Laconicum. IS. VOSS.

26. 'Αδδιν.] Vid. inſ. 'Αδδ⊙, & ſup. 'Αδαῖν. Conf. Barneſ. ad Eurip. *Ion.* ν. 975.

27. 'Αδδιν⊙.] 'Αδδ⊙. Vid. Μαλάγμ. 'Αδδ⊙, forte Laconicum. Vid. 'Αατ⊙. IS. VOSS.

28. 'Αδδιξις.] 'Αδδὲ μέτρον τετραχύτητ. Etym. M. SALM. Leg. 'Αδδὲ τι μέτρον τετραχύτητ. Vid. Euſt. ad *Odyſſ.* τ p. 1854. MAUSSAC. Sic quoque Euſtath. *Odyſſ.* T. p. 630. IS. VOSS. SOPINGIUS. Scribe: 'Αδδὲ μέτρον τετραχύνον. Ariſtoph. Ἀλφίτων μελίνων ἄδδιγξ. Euſtath. [p. 1854. 18.] Ἤτ ϯ ἐφ' 'Αδδὲ μέτρον τὶ φασι τετραχύτητ. HEINS. Leg. 'Αδδὲ τι μ. vel μέτρον τι. BRUNO. Phavor. 'Αδδὲ μέτρον τί φασι τετραχύτητ. Deín citat & Ariſtophanem. Photius Lex. MS. 'Αδδὲ μ. τετραχύτητ. Οὕτως Ἀριστοφ.

29. Τετραχύτης] L. Τετραχυτὲ. SCAL. Phavor. 'Αδδὲ μέτρον, τετραχυτὲ. BRUNO. Lege cum Cl. *Kuſtero*: 'Αδδὲ μέτρον τετραχύτητ. Vid. *Not.* præced. Peſſime in Lex. MS. Reg. 'Αδδὲ μέτρον τετράχυτον.

30. 'Αδὲ, ἵρπει.] Homer. *Iliad.* M. 80. Ὣς φάτ' Πανδάρου, ἀδὲ δ' "Ἕκτορα μῦθ⊙ ἄντιον. ad quem verſum reſpexit Heſychius: iege ergo μῦθ⊙. [non μῦθο, ut Hag. & Schr.] SCHR. HEINS. Μῦθ⊙ Ed. Ald. & Flor. nec non Pharorinus, qui ἵρπεται habet, (quod *Bruno* probat) ut Schol. *h. c.* Conf. *Il.* N. 784. & inf. 'Αλυᾶ. & 'Αδε.

31. 'Αδιάζων. ἀπατῶν.] Lege Αἰάζων. Vid. Kuſter. *Distr. Anti-Gronov.* p. 33. Phavor. ſcribit ἀφατῶν. Redte. Conf. *Not.* in 'Αδαίζω. Non poſſum quin adſeribam ex Eclogæ MS. quæ huc faciunt: 'Αδαίζων· βοῶν, 'Αδαίζουσα. βοῶσα, ἢ τυπίζουσα. Αἰάζω. βοῶ. ἢ τυπίζω.

32. 'Αδιὴς. ἄφοβ. θρασεῖα] Φερωνῶς dicitur hic *audacius.* SOPINGIUS. *Ill. Voſſius* legit ἀφοβὲς. *D. Heinſius* integrum iocum reſtituit, legendo: 'Αδιὴ, φοβῆ, θρασεῖα. Forte voluit ἢ φοβῆ. Infra: 'Αδιὴ. ἢ φοβῆ. Sed reſpexit Heſychius ad *Il.* Θ. 423.

'Αδήμ[ων] [1]. ἀνεπιδέης.
"Αδῃ [2]. ὑμνῶ. ἢ ἀνιᾷ].
"Αδηα [3]. ἀργία. ἀφοβία. θυσία [4].
'Αδῆαν [5]. ἐξουσίαν ἄφοβον [6].
"Α δηλοῖ [7]. ὦ δήλοι, ἡ κεκοδαίμονες.
'Αδῆν [8]. λυπῶ.
"Αδήλητον [9]. ὑγιές.
'Αδήμης. ἄφοβ[ος]. ἀδίης [10].
"Α δηλέ [11]. ἄθλιε, δείλαιε.
"Α δηλαί. ὦ δηλαί.
"Α δηλώ [12]. ὦ δηλοὶ, ὦ δείλαιοι.
"Αδημεν. ἄφοβοι.
"Αδη[ν] [13]. ἀχάβαρ[ον]. Κύπριοι.
'Αδηΐ. ἡ δηλῇ [14]. ἡ φοβῇ].
'Αδῆϊν. ἀκαλιθεῖν [15].
'Αδηάων [16]. ἀθεῖων. ἢ ἀπαλῶν.
'Αδηών. λεπτὸν [17]. γυμνὸν, οἰκτρόν.
'Αδηὸν κῆφ [18]. πικρὸν ψυχρόν.

"Αδιτ-

'Αλὰ σύ γ' αἰνοῖτη κἀκὰ ἀδδήτ. ——

Ubi Schol. 'Αδδήτ. ἄφοβ. Conf. Euſtath. p. 539. Locum hunc (præter *Kuſter.*) notaverat etiam *Arcerius* ad Cod. ſuum, & inde apud Heſ. 'Αδδής legendum ſtatuit; probante Cl. *Weſſelingio*. quod tamen neceſſe non eſt; quia metrum duplex ſi popoſcit: quod Heſ. non curavit, neque ferics permittit literarum. Vid. 'Αδῆαν, & 'Αδηής. Pro Σφετιὰ recte Σφετὸν in Ed. Schr. Fallitur enim *Soping.* ut patet ex Hom. *l. c.* nec Σφετιὰς pro *audacia* obvium.

1. 'Αδήμ[ων.] Sic Antiphon, teſte Harpocratione: quem vide.

2. 'Αδῆ.] Quando pro ἀνιᾷ] ſumitur, ſcribendum eſt 'Αδῆ, ex ἀαδῆ. Vid. ſup. 'Ααδής, mox 'Αδεῖ, & *Not.* in 'Αδῆς, poſt 'Αδηγής.

3. 'Αδηα.] 'Αδῆ. SCHR. Quis hoc appinxerit, neſcio. 'Αδηα probum. Moſchopulus: 'Αδηα γάρ] ἀπὸ τοῦ τερπνὰ 'Αδηα probum. MUNKER. Ita II. *Macchab.* μαχίη, ἡ δὲ διὸς, ὁ φόβος. MUNKER. Ita II. *Macchab.* XI. 30. & *Lib. Sap.* XII. 11. Vid. Suid. & *Not.* ſeqq. Illud 'Αδῆ referendum videtur ad præced. 'Αδῆ, vel ſeq. 'Αδῆν. Cujuſmodi paroramata ſæpius occurrunt in Notis Hack. Edit.

4. Θυσία.] Scrib. ἰδία, & refer ad 'Αδεῖα, quod Doricum eſt pro ἰδία. Frequentiſſime enim Heſych. duas pluresve voces, quæ literis quidem iiſdem, ſed diverſis ſpiritibus & accentibus ſcribuntur, inter ſe confundit, & uni ex illis reliquarum ſignificationes quoque tribuit: ut plurimis exemplis in proceſſu operis demonſtrabitur. KUST. Idem ſæpius adnotavimus.

5. 'Αδῆαν.] Id eſt ἀδῆαν. G. "Αδηαν recte leg. *Iſ. Voſſius.* Ita Ælian. *H. Anim.* X. 5. & III. *Macc.* VII. 12. qui locus omiſſus in *Concord. Cr. Tromm.*

6. Ἀφοβίαν.] Forte pertinet ad ſeq. 'Αδῆ. Mox: 'Αδεὶς, ἀφοβ[ος]. Suid. 'Αδεὶς. ἄφοβ[ος]. ἢ 'Αδῆ[ς], ἰρωὶνς. Moncndum tamen, in Ed. Flor. & Hag. abſque diſtinctione legi, ἐξουσίαν ἄφοβον. Quod retinui. Vid. G. Budæi *Annot. reliq. in Pand.* p. m. 44. & Suid. in Οὐδὲν ὑγιὲς. Photius in Lex. MS. item Heſych. & Suid. Παῤῥησία. ἐξουσία. ἄδεια. Et Αἰῶνες ἢ Παντοῖαι MSS. 'Αδεια. ἄφοβα, εὐλύκρινα. Apoſtolii Gloſſ. Gr. Lat. MS. 'Αδεια. *Licentia, libertas, facultas, ſecuritas.* Alioquin ἐξουσίαν, ἀφοβίαν, legendum, cum Cl. *Kuſtero.* Conf. v. 'Αδημεν, & 'Αδῆϊ.

7. Ἄ δηλοῖ.] *Il.* A. 815. Sic & mox. Conſer Initium hujus Lexici. Inf. Ἄ δηλοῖ.

8. 'Αδῆϊ.] Pro 'Ααδῆϊ. IS. VOSS. Hota *Schrev.* habet 'Αδῆν, quod nihili eſt. Forte putavit 'Αδῆϊ, quod vide, ut & quæ notavimus ad v. 'Αδεια. Phavor. 'Αδῆϊ. H. Steph. *Ind.* exhibet 'Αδῆϊ. Rectius Cl. *Hemſterhuſius*: 'Αδῆν, λυπῶ, pro quo Suidas (a Cl. *Kuſt.* etiam adductus) 'Αδῆν. Vid. *Not.* in 'Αδῆς, poſt 'Αδηγής.

9. 'Αδήλητον.] Pro 'Αδιλητον. Sed ordo exigit 'Αδιλήτων. IS. VOSS. 'Αδιλήτων leg. G. & H. STEPH. in *Ind.* Vid. ſup. 'Αδιλὴς. Inf. 'Αδιλὴς, & 'Αδίλητον.

10. 'Αδιὴς. ἀφ. ὠδ.] Schol. *Il.* H. 117. Vid. ſup. 'Αδῆς, & Inf. 'Αδδιὴς.

11. Ἄ δηλέ.] Hom. *Odyſſ.* Σ. 361.

12. Ἄ δηλαί.] Hom. *Il.* P. 443.

13. 'Αδη[ν].] Sup. 'Αδιλὴν. *nebulo.*

14. Οὐ δηλῇ.] L. cit. ἰδιὴ. HEINS. Vid. 'Αδῆν, & Δίη]. IS. VOSS. Sup. 'Αδεῖαν. *innoxia.* Conf. *Not.* in 'Αδῆς, & v. 'Αδῆϊν.

15. 'Αδῆϊν. ἀκαλιθεῖν.] Reſperſiſſe videtur ad *Il.* Γ. 173.

Ὡς ὄφελον δώδεκ' μοι ἀδῆϊν παῖδες ἐγείνατο δῖοι
Τῖν σῷ ἐπιπρὸ μάχεσθαι. —— —— ——

Vulgo vertunt: *Utinam mori mihi placuiſſet mala, quando hæc filium tuum ſecuta ſum.* Et Scholia ἀδῆν ibi explicant ἀχάριστον, ut ſup. in 'Αδῆ. Sed verus ſenſus eſt: *Utinam mori me ſecuta eſſet*, &c. Quod docte animadvertit Heſychius. Vid. infra; 'Αδῆς. πάθη. Et: 'Αδῆναι, ſive 'Αδῆναι, ἀδὸν μακρὸν.

"Αδιπες [19]. ἴδιπες.
"Αδιπτον. ἀμὰν. ἀφανὲς [20].
"Αδιλον. ἀδίλητον [21].
'Αδίκητον. ἀδιωρυδίκητον. ὁ δικαίδας [22] μὴ λαμβάνων.
"Αδικτον. ἄπτον.
'Αδικτεθύτης [23]. ὃν δικάτλιν ὑδρὶς ἔδακεν.
'Αδιλεῖ [24]. ἥρπασεν.
'Αδελφὴς [25]. ἀδελφός. Ἀάκωνες.
'Αδελφιδοῖ. ἀδελφῶν υἱοί.
'Αδελφιδῆς [26]. ὁ τῆ ἀδελφῆ υἱός.
'Αδελφίζει [27]. ἀδελφὸν καλεῖ. ἢ πρὸς ὡς ἀδελφόν.
'Αδελφιξίας [28]. κοινωνίας.
'Αδελφοὶ. ὡ ἐκ. ἡ αὐτῆς δελφύ[ος] γεγονότες. Δελφὺς [29] γὰρ ἡ μήτρα λέγε].
'Αδεμαὶν. ὕπαν. Κρῆτες.
"Αδινδεν [30]. γῆ μὴ ἔχουσα δένδρα. καὶ σίδηρα

'Αδὴν [16].] Ab ἄδω, ἀδὶς unde ἀδινὸν, Geo. plur. GUYET. *Il. Voſſius* hic & in duobus proxime ſeqq. legit "Αδυν, per diphthongum, ordinis cauſſa. Infra ſuo loco hæc redeunt per ι ſimplex. Quare extra ſeriem ſuam poſita videntur *Kuſtero*. Ita ſæpius.

17. 'Αδινὸν. λεπτὸν. &c.] Hæ expoſitiones non placent. 'Αδινὸν enim exponendum omnino videtur, πολὺ, πυκνὸν, ἀθρόον, ut ſupra. GUYET. Obelo hanc Notam confoderat *Il. Voſſius*. Vide quæ infra ad hanc vocem notamus. Pro γυμνὸν, quod erat in aliis Editionibus, reſcripſi γυιῶν, ut infra.

18. 'Αδινὸν, κῆρ.] L. 'Αδινὸν κῆρ. SCAL. SALM. HEINS. SOPINGIUS. Pindar. *Pyth. Od.* II. [ν. 97.] διὸν ἀπὸ τὸ πανυγρόν. [Schol. αὐλὴ δ' καὶν.] SOPING. Vid. inf. ſuo loco.

19. 'Αδιπεν.] Vid. Inf. "Εδυπεν, & 'Αδεν.

20. Ἀφανὲς.] Vid. infra v. 'Αιδῆτα. KUST. Conf. v. 'Αδηλίαν, & *Not.* ſeq. An itaque "Αδινὸν hoc ſenſu corruptum ex "Αδηλον?

21. "Αδιλον. ἀδίλητον.] *Il. Voſſius* legit "Αδηλον, & hæc cum præced. gloſſa jungit.

22. Ὁ δικάδας &c.] L. 'Αδίκας[ος], ὁ δικάδας &c. HEINS. Quodſi illa vox non exciderit, ſcribendum: 'Αδίκας[ος]· ἀδιωρυδίκητ[ος]· ὁ δικάδας μὴ λαμβάνων. Sic Phavorinus. Quod placuiſſe video Cl. *Kuſtero*. Vid. Suicer. *Theſ. Eccleſ.* Heſ. in Δικάζειν, Δικαδικὴς, &c. Conf. Suid. & Phot. in Αἶκας δίκας. Lexicon MS. in Dionyſ. Areopag. 'Αδίκατ[ος]. Δικαδ[ος], ἀκρωτηριάσαν[τος]. Junt. Ed. addit ἀδιωρυδίκη[τος]. & ἀρδίς.

23. 'Αδικαδίκτος.] Reſpicit Ariſtoph. *Equit.* ν. 301. notante etiam *Kuſtero*. Ubi Schol. 'Αδικαδίκτος] μὴ δεδικάσθαι ἀπ' αὐτῶν τῶν δικάστῶν μαίρων τῆς ψυῆς. ΙΘΩ· ὁ λέγων τὰς δικάσας ἐν δυσίμοις τῆς Περσέφονης οἱ μάγγανοι διδόασι. φησὶ γὰρ ὁ αὐτὸς, ἀδικαδίκτου ἔχοντα αὐτόν. ὁ ὃ ἀπὸ τούτου, καλῶς ἐκδέξεται, ὡς ἀκαταδίκαστος. Brevius Phot. Lex. MS. 'Αδικατάκτως. ἀν εἰς ἀκαθῆ] ὁ δικάστ τῆς ψυῆς. Conſer. Athen. L. III. p. 94. & Port. ad Suid. Adde, *Marmor. Arundell.* p. 32. & Celeb. Hemſterh. ad Pollux. I. VIII. p. 957.

24. 'Αδιλεῖ.] Ab ἄδω, ſeu ἄδω, ἀδίω, ἀδιλὸν, ἀδιλεῖν, GUYET. Suſpectum eſt. H. STEPH. *Ind.* Vid. ſup. 'Αδῆ.

25. 'Αδελφὴς.] Forte 'Αδελφὶς. SOPING. vel 'Αδελφὶς. G. Scrib. 'Αδελφὶς, ut μάγγυρ, ἀγκὶρ, & ſimilia. quod & Caninius jam obſervavit. (*Hellenism.* p. 98. *Ed. Oxon.*) HEINS.

26. 'Αδελφιδῆς.] Plenius Moſchopulus: ὁ ἀδελφὸς, ὁ ἀδελφὸς υἱὸς. MUNKER. Schol. *Il.* I. 460. 'Αδελφιδοῦ ϛ, οἱ ἀδελφοῦ παῖδες.

27. 'Αδελφίζει.] Tribuunt tanquam proprium Iſocrati Hermog. L. II. c. 3. Harpocrat. & Pollux III. 24. reſpicientes ad ejus *Æginet.* p. 390. C. Uſum vero & Iſocrate antiquiorem Heeſtæum Milet. Innuere videtur Suidas. ABRESCH. Hoc Latini una voce *Abore* dicunt, ſi Scaligero credimus ad Auſonium. SCHR. Conf. Martin. & Voſſ. *Etymol.* in *Abare*; & Harpocrat. ibique Valeſ.

28. 'Αδελφιξίας.] An 'Αδελφισίας? GUYET. Scribe, 'Αδελφιξίας. Hippocrates ἐν τῇ περὶ Ἀέρων, τὸν συγγενέα τῇ οἰκίῃ καινοῖσι, 'Αδελφιξίαν vocat. HEINS. 'Αδελφιξία Etym. M. Erotian. in Ἡλιφισμένα. Male apud Corinth. *de Ionic. Dial.* [in fine] τὰ ἰμπαιφίσια, ἀλφομένα. IS VOSS. In al. Edit. Corinthi, ἰμπαιφίσια, & ἰλιφισμένα. Repoſui autem 'Αδελφιξίαν in Heſychio, quæ vera lectio. Sæpe enim ξ & ϛ miſcuerunt librarii. Nec aliter *Bruno*, & *Kuſt.* Conf. *Ind.* H. Steph. qui 'Αδελφίξιαν ſcribit, ut ſit Accuſ. plur. ab ἀδελφιξὶς. Vid. & Foëſ. *Œcon. Hipp.* v. 'Αδελφίη. Lex. Reg. MS. 'Αδελφιξία. ἡ κοινωνία. παρ' 'Αδελφίῃ. τὸ κοινὸν.

29. Δελφὺς &c.] Vid Ariſtot. *de Animal.* L. III. *ſect.* 22. p. 294. Conf. init. hujus Vocabularii; & inf. Δελφὶς, & Δελφάκιον.

30. "Αδινδεν.] Et inferto ν, ἀδίνδην Oppian. *Cyneg.* IV. 345.

δω [1] ξηρὸν, ἤγουν ῥοιᾶς κέλυφος.
Ἀδίνη [2]. συσχοῖνῳ παρηδύσι καθὼς τινὲς φάσχειν, καὶ βυσσίνῳ.
Ἀδὴν [3]. ἀπαλίμπτον. ἢ ἀφεκτον. ᾧ Ἀδὼς, ἀδεσθος.
Ἀδηκὲς. ὑ βλάπτον. ἢ ἀφανὲς.
Ἄδης [4]. πόθος. ὕπνος δὲ, ἀηδία.
Ἀδίσμη φυλακὴ [5]. τῇ ἄνθρ δισμῶν.
Ἄδῆ [6]. πίμπλα). κοπιᾶ).
Ἀδλιὰς [7]. πτερὸν.
Ἀδλιὰς [8]. ἄρθρον. ἀηδὲς.
Ἀδλιὰς. χαμαὶ [9]. πτερὸς. ἄγναθος.
Ἀδλιὰ [10]. ἀπειακὸν. ἀσκεῖ ἀδικεῖ, ἀπεργοδοκεῖ [11]. Ἡλιόδωρος δὲ φησιν ἀνεικέτω [12]. οἱ δὲ ἀβλαὲς, αὐτάρκες.
Ἀδλίμβα [13]. ἀηδιζόμενα.
Ἀδλιὸν [14]. χαλεπὸν. ἢ ὃ οὐκ ἄν τις ὑπενδεχθείη.
Ἀδῖας.

345. ABRESCH. L. Ἀδινὸν. KUST. Sæpe tamen casus non observatur. Vid. *Εὐαγγελισμ. Ζαχαρίου*, &c.

1. Σίδια.] L. σίδιον. VALES. Nihil muto. Vid. inf. Σίδια. Ad verba, τῷ σίδιον &c. Cl. *Kusterum*, notaverat: „ Hæc non ad Ἀδινὸν, sed ad aliam quandam vocem, „ quæ scripturâ, vel sono literarum ad Ἀδινὸν proxime „ accedat, pertinere certus sum. Quamam sit autem illa „ vox, quærendum est. „

2. Ἄδινα.] *Tumores*; *glandulæ*. G. Etym. M. rectius: Ἄδινες, συρ. σπρ. οἱ τὸ τραχηλιὸν, ᾧ β. Lex. Reg. MS. Ἄδινες, οἱ μαλακοὶ, ᾧ συκώδεις τόποι, οἱ μασχάλαι ἢ βίδα, ἃ οἱ τὰ ὦτα μίγνυσι τόποις ὑγροῖς. Arcadius Grammaticus inceditus: Ἄδῖνα. ὁ πόθος. Vid. H. Steph. *Ind.* in Ἀδῖνα. Etymologi lectionem probat Cl. *Bastius* ex Cyrill. Lex. MS. Brem. in quo Ἄδινες sunt συκώδεις ἀδενογράμματοι.

3 Ἄδινε, κινδύνευε.] Vid. Ἀδινῶ. IS. VOSS. Inf. Ἀδίνει, κινδυνεύει, κινδυνεῖ. Sic sup. Ἀδίνα, quæ vera vocis scriptura. Quando vero ἀδηνῶ notat, respicitur Ἀιδὴς, pro ἀιδὴς. Priora duo vocabula contulerat etiam *Kuster*, ad alterutrum hanc glossam pertinere statuens.

4. Ἄδης.] Vid. sup. Ἄδιν. ἀκαλάθη, & quæ ibid. notavimus. At cum ἀιδὴς notat, scribendum Ἄδης, contractum ex Ἀαδὴς, quod sup. ἀαδὴς exponebatur. Vid. *Not.* in Ἄδιν, post Ἀδηγὸν.

5. Ἀδίσμη φυλακὴ.] Hæc desunta sunt ex Thucyd. L. III. 34. ubi de Pachete, Hippiam, Arcadum ducem, dololoſe capiente: ὁ δ' ὑπὸ μὲν τῶν φυλακὴν ἀδίσμην εἶχεν. Vid. ibi *Not.* & Interpp. ad Pollux. VIII. 72. qui eundem Thucyd. locum citans, memoriæ lapſu ſcripſerat φυρᾷ, pro quo Noſter rectius φυλακῇ. Ad h. l. Thucydidis reſpicere potuiſſe Heſychium, ſcribit etiam Cl. *Kuſterus*, addens: „ Uſm eſt eadem phraſi Arrian. *de Exped. Alex.* „ I. III. c. 29. ubi alt: ἐνὶ τῷ τῶν ἀδίσμην φυλακὴν φυλάσσειν „ βίσσου. Latini *liberam cuſtodiam* vocant. In Lexicis vulgatis phraſis hæc memoratur quidem, ſed ſine auctoritate „ & exemplo. „

6 Ἄδῆ.] Ab ἄδω, *faturo*, *faſtidio*, *laboro*. G. Pro πιμπλᾶ) inf. Ἀδῆ). πίμπλα). Quod ſecutus ſum. Vid. poſt Ἀρθίνει.

7. Ἀδλιὰς.] Διὸ. γλαυκ. Schol. Apollon. p. 79. Hinc *dulcit*. IS. VOSS. Exſtat *Od.* κ. 245. Phavor. Ἀδλιάνιν. ἀπερροιπτον. ὁ σπορὸς. Δεῦκος. ᾧ τὸ γλαυκὸ. Ἀστακὸς. λίγη, ἀδλιὰ τὰ Σελινοῦντα, ἤγουν πικρὰ. Vid. Apollon. Rhod. II. 390. ibique Schol.

8. Ἀδλιὰς.] Sup. Ἀδινὸς. ἀφανὲς. ἀδὲς.

9. Χαμαὶς.] An χαλεπὸς? SALM. KUST. An χαμαὶ? G. σκαμμὸν. IS. VOSS. γάμος conjicit Cl. *Weſſeling*. Conf. *Not.* ſeq. Sed præfero χαλεπὸς. Ita Etymol. in Ἀδλιὰς.

10. Ἀδλιὰ.] *Od.* Δ. 489. Schol. ἀπεργοδοκεῖ, χαλεπῶ. Vid. *Not.* præc.

11. Ἀπεργοδοκεῖ.] Phavor. ἀπεργοδοκεῖν. Quomodo emendat hunc locum *Bruno*. Sic etiam ἀδλιάτερ pro ἀδλιὰ legit Cl. *Weſſeling*. Forte tamen Heſych. reſpexit formam vocabuli. Vid. inf. Ἀδλιὰ, & H. Steph. *Ind.* Poſtea vidi a Cl. *Kuſtero* ſequentia adſcripta: „ Putabam aliquando, ſcribendum hic eſſe, ἀδλιάτερ, ἀπεργοδοκέτερ, quoniam ἀδλιάτερος „ hiſce interpretationibus a Scholiaſte Homeri, Etymologo, & Euſtathio donatur: & præterea vocabula ἀδλιάτερος & ἀπεργοδοκέτερος ab uſu Hellenliſmi abhorrent. Sed nunc „ me quicquam mutare vetat particula præcedens ἀλλά. Significare enim vult Heſych. ἀδλιάτερος dictum eſſe quaſi „ ἀδλιάτερος, & ἀπεργοδοκέτερος, vocibus hiſce fictis ad ſonum „ Ἀδλιὰ aliudens. „

12. Ἀνεικέτω.] L. ἀνειάτω. SCAL. SALM. Malim ἐὰν ἀδλιᾷ, (ſic) ἀπεργοδοκέτερ. ἤγουν γὰρ ἀπειακέτω, ὁ [ϑ. 489.] ἀδλιᾷ, ἀνειάτω. —— Ἐν ϑ τῇ Δ Ὀδυσσ.

13 Ἀδλίμβα.] Pro Ἀαδλίμβατα. IS. VOSS. Doricum eſt pro ἀδλιμβατὰ, ab ἀδλιμβὰς, idem quod ἀδὴς, i. e. ἀηδὴς

Ἀδλιῶς. ἀφόβως.
Ἀδλίψητον [11]. ἀμάλακτον. ἄσχεμὸν.
Ἄδλιον [16]. ἀσπόρητον, ἀπαλίμπτον.
Ἀδλίσκοις [17]. ἐπιλελυσθαι, παρειμθαι.
Ἀδῆ [18]. ὑγρὸς. Μακεδόνες.
Ἄδηκτον [19]. ἀβλαβὲς.
Ἀδηκότες [20]. ἄδην ἔχοντες, ᾧ πεπληρωκόσι ὕπνου [21]. ἢ ἀδημονοῦντες.
Ἀδηλίαν. ἄγνοιαν. ἀφάνειαν [22].
Ἀδηλωτον. ἀδιάφορον [23]. δηλωτὸν, συνετὸν. ἢ πέπηγα. ἄπορον.
Ἀδημαὶς [24]. ἄδω. ὑφάσματα. δέσμα.
Ἀδημεῖν [25]. ϑαυμάζειν. ἀσπορεῖν. ἀδημανεῖν.
Ἄδημον. οὐκ ἐνδημον ὄντα. Σοφοκλῆς Τυμπανιστὰς.
Ἀδημονῶ [26]. ἀχθοῦμαι, ἀγωνιῶ.
Ἀδημονὴν. ϑαῦμα.

Ἀδη-

ἔχω, *moleſtia & faſtidio affectus ſum*, *tædium ſentio*. H. STEPH. *Ind.*

14 Ἀδλιὸν.] Etymol. Ἀδλιὸν, καὶ ὃ οὐ τις ἐπιϑ. Lege ex Heſych. ὃ οὐκ ἄν τις, ut recte Phavor.

15. Ἀδηλιὸν.] Hom. *Odyſſ.* τ. 2.

16. Ἄδηκτον.] Exſtat in Sophocl. *Oedip. Col.* ϑ. 1528.

Οὔτοι ἄδηκτον τοσῆδ' ἰκνοῦσιν πολιαὶ

Explicant Scholia, ἀβλαβὲς. ABRESCH. in *Miſc. Obſ. Vol.* V. T. I. p. 83. Vid. ſup. Ἀδλιὰ, & Ἀδλιὸν. Apollon. IV. 647. Ἄδηκτος. Schol. ἀγνοούμενος. ἀζήμιος. ἀπαράλυτος. Conf. Ἀδλιὸς. Vid. inf. Ἀδηκτον, & Ἀδηκτὸν.

17. Ἀδλιόφρες.] Perperam pro Ἀδηκότες. H. STEPH. *Indic.* KUST. Ἀδηκτος, *Steph.* Sed non probo. Vid. Ἄδλιον. IS. VOSS. Ἀδηκότες, ex *Il.* K. 98. ſcribit Cl. *Weſſeling*. Vide mox.

18. Ἀδῆ. ὑγρὸς.] Inf. Ἀδλιὰ. βαρὺς. G. Proœmium Orationis Dominicæ in lingua Macedonum: Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τῷ Ἀδῆ. Vide luculentam Viri Doctiſſimi, Chriſtiani Schotani, Diſſertat. de vero ſenſu Atticuli, *Deſcendit ad inferna*, *cap.* 3. *in fin.* Martin. in *Cadmo* deduxit ab ἄδω, ex ὑδῶ: „ niſi (inquit) ab ᾄδω, quatenus mundum inviſibilem beatorum & damnatorum notat. Sic Luc. XVI. 23. „ Conf. inf. Ἀδμὴ. ἀόρατος. Μακεδόνες.

19. Ἄδηκτον.] Ἀβλαβὲς. G. Sup. Ἀαδῆ. κίνησις.

20. Ἀδηκότες.] Hom. *Odyſſ.* M. 281. KUST. Vid. Etym. M. & ſup. in Ἀδλιόφρες, inf. Ἀδλιὸν ἔχοντες, & Ἄδλιον. Paſſim Ἀδῆ. cum gemino δ. vid. Barnef. ad *Il.* K. 98.

21. Πεπληρωμένοι ὕπνου.] L. ὕπνου. SALM. Nihil mutandum. Explicat enim locum *Od.* M. 281. five *Il.* K. 98. ubi ἀδηκότες ὕπνῳ legitur: quod hic quaſi conjunctum pro capite articuli eſt conſiderandum, ſic ut explicatio tantum primam vocem tangat. Solet ita Heſych. vocem quamdam Auctoris ſui adjicere in fine expoſitionis. Conf. *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 80. & VIII. 1. p. 148. & *Not.* in v. Ἀδηκὲς. Apollon. Lex. MS. Ἀδηκότες, ἀδλιὰ ἔχοντες, τῷ πεπληρωμένοι ὕπνου τῷ κεκμηκότι ἀδικότητι. ubi eadem Poëtæ loca reſpiciuntur.

22. Ἀφάνειαν.] Conf. *Not.* in v. Ἀδλιὸν. - - - ἀφανὲς.

23. Ἀδλιάφορον. &c.] An legendum ἀδιάφθορον, i. e. *incorruptum*? ut referatur ad Ἀδλιὸν, quod a Suida exponitur, ἀσηπὲς, ἀδιάλυτον, *illeſum*: a verbo δηλέω, *corrumpo*, *lædo*. Sequentes etiam interpretationes, δεξιὸν & σωϑὲν, melius convenire videntur ad Ἀδλιὸν, quam ad Ἀδλιόφρες. Supra enim Ἀδλιόφρες (quod idem ac Ἀδηκότες, ut pro ι poſito) exponitur ὑγιὲς, i. e. *ſanum*. Homines autem *ſanæ mentis*, recte dixeris δεξιὸς & σωϑὲς. Quo autem πτῶμα & ἄπορον referenda ſint, nunc dicere non habeo. Nam ad Ἀδλιὸν haud ſane pertinere videntur. Hæc cum ſcripſiſſem, in mentem mihi venit, πτῶμα & ἄπορον haud inepte referri poſſe ad verbum Ἀζήλωτος, quod ad Ἀδλιὸν quam proxime accedit. Nimirum ζηλωτὸν apud Græcos dicuntur homines *fortunati & divites*: unde πτώσεις, i. e. *pauperes*, recte dixeris ἀζήλωτους. Ἀδλιὸν autem hic per dialectum quandam dictum videtur pro ἀζήλωτος, uti infra Δάλιστον pro ζήλιστον, Δᾶλον pro ζῆλον, &c. KUSTER.

24. Ἀδημαὶς.] Ab ἄδω, ᾄσιμα, ἄδλιμι, ἀδημὶς, ἡ, id eſt, *placitum*, τὸ ἡδυπάϑημα, infra Ἄδημα ἢ ἄδλιμα. ὑφάσματα τῶν δέσμων. & infra Ἄδημες, ᾄσιμοι. GUYET. Ἄδημα l. *Iſ. Voſſ.* Vid. eum inf. ad v. Ἀδλιὰς.

25. Ἀδημεῖν.] Male pro Ἀδημονῖν. Quod enim ſequitur ἀδημανεῖν, non tam eſt interpretatio, quam emendatio ſ. Ἀδημονῖν. Confer quæ notavimus ſup. ad v. Ἀζηχὲς, KUST.

26. Ἀδημονῶ. Vid. Pearſon in *Symb. Apoſt* art. IV. *p.* m. 344. Perizon. ad Ælian. *V H.* p. 1012. *Add.* Elſner in Matth. XXVI. 37. Habet præterea Dionyſ. Halicarn. I. I. p. 45. *in fin.* & I. XI. p. 719. Heſindor. I. X. p. 447. ubi interp. vertit, *angi & pene animo deficere* Eſt ab ἄδω, *tædium*: unde ἄδλιον, ἀδημον, ἀδημονία. Vid. Cl. L. Bos *de Etymol. Gr.* p. 14. & inf in v. Ἀσῆ. Conf. v. penult. ibique *Not.* & mox.

'Αδημονῶν [1], ἀγωνιῶν.
"Αδην. ἀθρόως. ἐξαίφνης. δυμιλῶς. ὅθεν ἡ ἀδδηφάγος.
'Αδηρείη [2]. ἀπειρία.
"Αδην [3]. δασυπρόσωπον ἢ ἡδέως, ἢ τὸ εἰς κόρον. ψιλούμενον δὲ, ἀδέως.
"Αδην ἔχοντες. πληθύοντας.
"Αδιλον ἔχει. τὸ σφόδρα χαλῶς [4].
"Αδιλον ἔλθωσιν [5]. εἰς κόρον ἄξουσιν.
'Αδιλώσας [6]. ἀδόλως. ἁπλῶς. χαρὶς ῥυπῆς.
'Αδιμαντῶν [7]. ἀγωνιῶν, λυπούμενος.
'Αδίλιν. ἄχαρις [8].
'Αδῆξαι [9]. κτῆσαι.
'Αδίεκτον [10]. ἄμαχον, ἀχειρωμάχητον.
'Αδιήρητον [11]. τὴν ἀπόλεμον, ἢ ἀπόρθητον.
'Αδὴς [12]. ἀτερπὴς.

'Αδή-

'Αδῆτις [13]. ἀχάρις.
'Αδήτως [14]. ἀδημονήσας. ἢ ἀηδῶς διατεθείς.
'Αδηφαγεῖς [15]. ἱέρειαι τινὲς τοῦ Ἄργεϊ ἀδύτῳ παῖδες.
'Αδηφάγα. μεγάλα, ἢ πλεῖα.
'Αδηφαγία. πολυφαγία. εἰκαιοφαγία [16].
'Αδηφάγος [17]. γαστρίμαργος, ἀθρόως ἐσθίων.
'Αδηφάγοι [18]. τοὺς πλείως ἔπτυσε ὕπως ἔλεγον Ἀθηναῖοι καὶ Βοιωτοὶ πρὸς τὴν Τροῖ πόλιν [19] διάφορον. Ἄργεια δὲ, ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἐσθίοντας. Ἀυσίας δὲ καὶ μεταφορικῶς τὸ τῇ ὑπῆς Ἐυκλείτου μαρτυρίᾳ [20], τὴν ἀκπλόμωδον καὶ [21]. Ἀλκαῖος δὲ [22], ἢ τοὺς πότας [23] λύχνους, Ἀδηφάγους ἔφη. καὶ δεῖπνεῖς δὲ τὸν [24] ἀκπλόμωδον. Ἀδηφάγα ἐλέγοντο. ἢ οἱ γυμνασικοὶ [25] ὧδε. Ἀργείους ὕπως ἐλέγοντο.
'Αδιάδηκτα. ἀμείμπτα, ἀνέγκλητα.

'Αδιά-

1. 'Αδημονῶν.] Inf. 'Αδημονῶν, poſt 'Αδιλώσας. 'Αδημονῶν habet Symm. Ep. CXV. 2. Conf. Philipp. II. 26.
2. 'Αδηρείη.] L. 'Αδηρίη, a Διὸς, βάλλω. Vide & Infra: 'Αδήτως. ἀκπλόμωδον. GUYET. IS. VOSS. Vid. inf. 'Αδλώσας, & ſup. 'Αδηρίς. 'Αδηρὶς conjicit H. Steph. in Ind. ut ſit ex α & δηρὸς.
3. "Αδλον.] Vid. "Αδλον. Conf. Suid. & Hemſterh. ad Lucian. Nigrin. p. 52.
4. Καλῶς.] Scrib. τὸ μεγάλως. HEINS.
5. "Αδλον. ἔλθωσιν.] L. "Αδλον ἔλθωσιν. εἰς κόρον ἄξουσι. SALM. L. "Αδλον ἔλθωσιν. ex Il. N. 315. Schol. εἰς κόρον ἔλθωσιν. Vid. Edit. Cantabrig. p. 764. Adeoque rectum eſt ἄξουσι, pro quo tamen Bruno etiam ἔξουσι corrigit, præeunte Phavorino: quos prava Poëtæ lectio decepit. Cl. Kuſter. ex eod. loco corrigit: "Αδλον ἔλθωσιν. i. e. ἄξουσιν. Scil. Ο & Θ confudit librarius, ut ſæpe. Conf. Miſc. Obſ. VIII. 1. p. 148. & inf. in v. Θάσσω.
6. 'Αδλώσας.] Vid. 'Αδλίως, & Διὸδ, & 'Αδηρὶς ſupra.
7. 'Αδημονῶν.] Vid. ſup. 'Αδημονῶν. Et ſic Suidas. Quod magis placet Kuſtero.
8. 'Αδλίν.] An a διὸδ, ἄδλιος, ἀδλίνος GUYET. Ἴσως. 'Αδλῶν, ἄκπλον. Nam & 'Αδηρὶς, ἄκπλον, ἀδλίφορος legitur. HEINS. Poſterius hoc eſt apud Etymol. Mallem: 'Αδηρὸν, ἄκπλον. Ita & Kuſter.
9. 'Αδῆξαι.] Sup. 'Αδηξῆσαι. Vid. 'Αδηξῆσις.
10. 'Αδίεκτον.] Æſchyl. p. 11. SCHR. Cyrill. 'Αδίεκτον. Καταμάχητον, ἀκπόρθητον. IS. VOSS. Vide v. ſeq. & ſup. 'Αδῆτις. Conf. Suid. in 'Αδίεκτον. Reſpicitur Æſchyl. Prometh. v. 105. Τὸ ἡ ἀνάγκης ἦν ἀδίεκτον βέλος. Quod citatur etiam in Excerptis ex Moſchopulo MS. in Agapetum, apud Cl. Fabric. Bibl. Gr. Vol. XII. p. 306.
11. 'Αδιήρητον.] L. 'Αδιήρετον. IS. VOSS. Pro 'Αδίεκτον. KUST. Conf. v. præced.
12. 'Αδὴς.] Ab ἄδω, ἄδιος, unde 'Αδίωτος infra, & 'Αδήμων, 'Αδημονῶν, 'Αδιώτης &c. GUYET. "Αδης. σκαῖος οἰκεῖ. Cyrill. Et alibi: 'Αδὴς. ὁ μὴ ἔχων ἡδονὴν. IS. VOSS. Sup. 'Αδλιον. — ἀτερπές.
13. 'Αδῆτις.] Herodot. I. V. c. 36. τὴν πολιὸν τοῦδε. Σπαρτιήτησι ἀδήτεα. Vide 'Αδὴ, & 'Αδλιὸ ſupra, & H. Steph. Ind.
14. 'Αδήτως.] Odyſſ. A. 134. Δαίτην ἀδίνεον. Euſtath. ἀνηδῶς. SOPING. Schol. Ibid. ἀνάδην ἀβροτέων. Vid. ſup. 'Αδηΐτης.
15. 'Αδηφάγους, &c. ἀδύτῳ παῖ.] Legg. 'Αδύτῳ παῖ. Nam ἄδυτον eſt pars templi ſecretior. Ex priv. particula α, & δύω, ſubeo, ingredior. PALMER. Scribe: οἱ ἄδυτον ναῦν. HEINS. L. 'Αργείου ἀδύτου. IS. VOSS. Palmerii Notam dedi ex Ed. Hack. quamvis non dubitem quin corrupta ſit. Vel enim ἄδυτον ναῦν, ut Heinſius, voluit: aut ſi novam inde gloſſam conſtituerit, quod ex majuſc. A videtur, omiſſa eſt diſtinctio poſt 'Αδύτῳ. Præterea ſere crediderim obſervatiunculam illam in fine, vel pueris notam, ab ipſo Schrevelio infartam eſſe; ut ſæpius. At vero egregiam Celeb. Hemſterhuſii de b. l. ſententiam, ad me perſcriptam, Eruditis non invidebo: „ Primum (inquit) poſtrema ſunt „ ſejungenda: 'Αδύτῳ. παῖ. idque jam Palmerius animadverti; „ ſane videtur: tametſi mentem ejus & manum per „ negligentiam Schrevelius obſcuraverit. Verum Sacerdotes „ illas Argivas ſuone & legitimo nomine cum H. Stephano credemus hic appellari? minime gentium: reponendum 'Αριανὸν. Sic Argivi appellabant formam Dorica: „ Graeci ſolent 'Ηριανὸς, quod vocabulum ut velim quaeras in Heſychio, & Etymol. p. 436. v. 49. quae cum „ ad haec compararem, olim oborta mihi fuit ſuſpicio, „ legendumne eſſet in Heſychio: 'Αριανὸς, ἱέρεια τινὶς τῶν „ Ἀργείων Ἥρας παῖ. Sed fateor priorem conjecturam nunc „ mihi magis planam videri & ſimpliciorem. „ Haſtenus Vir acutiſſimus; cujus ciſti faces ſubmitto. Infra: 'Ηριανὸς, κόραι αἱ λαχοῦσαι καταζεύγνυσθαι τῇ Ἥρᾳ. Et Phavorinus: 'Ηριανὸς. αἱ ἱέρειαι τῆς τὸ Ἄργος Ἥρας. λέγεται δὲ καὶ Ἥρας. ὁ ναὸς τῆς Ἥρας ὁ ἐν Ἄργει μέσῳ, 'Αριστίνου, αἱ ἀριστεῖαι τῶν λαχοῦ. Ceterum 'Αδύτῳ eſt Il. Ε. 448. Schol. παῖ. Nihil ad h. l. Kuſterus: quod miror.

16. 'Εικαιοφαγία.] ἀκπαιοφαγία legit Ez. Spanhem. ad Callimach. p. 142. Vid. inf. 'Ακπαιοφαγία. Sed præter neceſſitatem ita corrigi cenſet Kuſter.
17. 'Αδηφάγος.] Vide & corrige Mœrid. Atticiſt. IS. VOSS. Ed. Flor. 'Αδδ. Vid. ſup. 'Αδλον, & inf. in 'Λεοντίνων.
18. 'Αδηφάγοι.] Alii 'Αδδηφάγοι. Qua de voce ſatis alii. Vid. Harpocr. ibique omnino H. Vales. qui Pauſaniam citat apud Euſtath. Od. Α p. 1394. Adde Pollux. VI. 8. 6uit. & inf. in v. Τίρυνς, & Φαρμακύτης.
19. Τρόλον.] πόλιν, ἀνθρ. STEPH. 35. πόλιν. Quis enim neſcit, τρώτης & πόλις opponi hic? fuit equi πόλιν τῶν τρώων μόνοι. de quibus Pollucem vide. [l. 1. Segm. 181.] HEINS. L. πόλιν. IS. VOSS. πόλιν vera eſt lectio, quam recepi. Idemne Stephanus, an alius, correxerit, peſſime Schrevel. obſcuravit.
20. Μαρτυρίᾳ.] Corrig. λημματρυείᾳ. Vid. Harpocratian. VALES.
21. Τὸν ἀδλομώδον καὶ.] Non eſt dubium, quin deſit; 'Αδηφάγον τρώτην. Nam ἀδηφάγος per ſe non ſignificat ἀτελομώδον καὶ. De ἀδηφάγῳ τρώτῃ vide Colicttanea Didymi & Tarrhaei in 'Αδηφάγον ἄρτον. HEINS. Mœris Atticiſta: 'Αδηφάγους τρώτους λέγουσι τοὺς πάσχοντας ἢ τὸν Σαλμωνέα, λέγ τὸ εἰς ἄυδας ἀπολήμενον. Vid. Polluc. L. I. 121. ibique Interpp. Pro τὸν ἑπτὰ. Flor. l. ἢ ἑπτ. Sed recte Heinſius. Conf. Phavor. Poteſt etiam per ellipſin intelligi paſſim enim Heſ. verborum parcus eſt.
22. Ἀλκαῖος.] Eleganter ſane Alcæus τοὺς πίθους λύχνους ἀδηφάγους vocavit. SALM. Moſchopul. 'Αδηφάγον. ὁ σκαῖος ἰδίων. ἀφ' ὧν 'Αδηφάγων τρώτης ἡ πολὺ ἀκπλόμωδος. ἢ 'Αδηφάγον, λύχνον ὁ πότης. Corr. λύχνος. Ariſtophan. Nub. Τί γάρ μοι ἡ ποτὲ πίθος λύχνου; Vide Apoſtolium p. 10. MUNK.
23. Καὶ τοὺς πότας λύχνους.] Euſtath. τοὺς λύχνους ἀδηφάγους τοὺς πότας, ὥσπερ ὁ ἐν Νεφέλαις παῖ Ἀριπτοφάνει ad Odyſſ. Α. 1394. Unde legendum: Ἀλκαῖος τοὺς ποτοὺς λύχνους 'Αδηφάγους ἔφη, ὡς ἐν Νεφέλαις. ἢ δεῖπνεῖς δὲ τὸν 'Αδηφάγον λύχνον. Non autem δεῖπνεῖς δὲ τὸν ἀκπλόμωδον. Niſi velis τὸν μόλωνα. HEINS. Et hinc & apud Harpocr. ita videtur diſtinguendum: ἢ τοὺς πότας, λύχνους ἀδηφάγους ἔφη. elegantes, ut enim oleum lampas, ita vinum ebrioſi hauriunt. VALES. Conf. eund. in Harpocrat. Placet vulgata diſtinctio.
24. Τὸν ἀκπλόμωδον.] L. τοὺς. SALM. Emendat. Cl. Salmaſius: δεῖπνεῖς δὲ τοὺς μεγάλους 'Αδηφάγους λύχνους. Vel fortaſſe, ὡς Νικίας. GRAB. Locus obſcurus. Forte legendum: ἢ δεῖπνεῖς ὃ τοὺς μεγάλους 'Αδηφάγους λύχνους. 'Αδηφάγα enim ſuperius μεγάλα ſignificat. MAUSSAC. l. τοὺς τὸ Οὐλαῖος, vel ὡς Αἰσχύλος. IS. VOSS. Ex Harpocrat. reponas, δεῖπνεῖς δὲ τὸ ἰδίωμα ἀδδηφαγίτων ἐπὶ τῷ Archidam. p. 252. Ἄπια ζήτει τὸ ἴπτασθαι ἀδηφαγίτων ἐπὶ τῷ ἐσθίειν. VALES. [Ita quæ in Verſu apographo non cohærebant ſupplevi ex Valeſianis ad Harpocr. Notis.] Scribendum videtur: δεῖπνεῖς δὲ τοὺς ἀκπλόμωδ) &c. Curiores autem nonnulli notem paſſus compungentes in unum, 'Αδηφάγους. voraces, dicebantur. Atque huc facit Catullus Carm. 32. Adde locum ex Scriptore S. ad 'Αμφίλοχον adductum. PERGER. Mihi maxime placet Cl. Heinſii ſententia, ut ὡς Νικίας legamus. Apud Phavor. diviſim legitur οὐ πάλαι, quæ veræ lectionis veſtigia ſunt, & dicta confirmant. Locus eſt in Nub. v. 57. Alcæi vero Comici drama, quod hic reſpicit Noſter, Καμηλοδιδασκαλίαν dicitur Suidæ, καμηλοδιδασκαλίαν Harpocrationi, & Photio. De quo titulo vide Ampl. G. Cuperi Obſerv. l. I. c. 10. p. 73.
25. Οἱ γυμνασικοὶ.] Recte monet Grammaticus, τοὺς γυμνασικοὺς 'Αδηφάγους dici. Theocrit. Idyll. XXII. [v. 115.] πῶς γὰρ δὲ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα κάλεσσε. Ubi obſervandum, male reddi, voracem virum, cum reddendum ſit, pugilem: talis enim erat Amycus. HEINS. Salmaſius hæc intelligenda putat de curſoribus velociſſimis, qui cito ſpatium conficerent, quaſi qui ſtadium breviſſimo tempore vorarent. Sic vorare viam, pro conficere, dixere Latini. Catull. [XXXVI. 7.] Quare, ſi ſapiet, viam vorabit. GRABIUS.

'Αδιά-

'Αδιάβλ[illegible] 1. ὁ ἥκων πᾶσαν πλοῦν.
'Αδιαίρετος 2. ἀχώριστος, ἄτμητον.
'Αδιάκριτος 3. μὴ ἔχοντα ἀξιόλογον.
'Αδιάκοπ[illegible] 4. ἀδιαχώρητ[illegible].
'Αδιάλλακ[illegible]. ἀφιλίαλ[illegible].
'Αδιαλόγιστος 5. ἀβλαβές.
'Αδιαν 6. ὕδωρ μαχητὴν 7. θίνας ἐρήμου.
'Αδιαχώνητος 8. ἀνεπιδεκτον. ἄβατον.
'Αδιαφορ 9. ζῆν, ἄθεσμον. ἢ φυτὸν καλύμμασι πλούτισεν.
'Αδιαφλάτητος 10. ἀπλησιάστως 11.

'Αδιάρ-

1. 'Αδιάβλ[illegible]] Vid. Suicer. *Thes. Eccles.*

2. 'Αδιαίρετος.] Vid. sup. v. 'Αδιαίρετον, & Suicer. *l. c.*

3. 'Αδιάκριτος.] Jacob. III. 17. SOPING. *Prov.* XXV. 2. Ignat. *Ep.* III. ad *Ephes.* §. 3. Idem ad *Magnes. Ep.* IV. *extr.* ἀδιακρίτως & *inscript. Epist.* V. ad *Philadelph.* ABRESCH.

4. 'Αδιάκοπ[illegible].] Forte legend. 'Αδιακόπ[illegible], quod Suidas exponit ἀδιαχώρητ[illegible]: cum quo ad verbum consentit Lex. Reg. MS Ordo saltem postulat.

5. 'Αδιαλόγιστος.] Hæc vox a Lexicographis adfertur, sine auctore. Sed habet Cyrillus Alexandr. L. II. κὰν. *Nestor. p.* 41. Θεὸς ὁ ἀληθὴς οὐκ ἀπροσκόπως μορφῇ, τ' ἰδίαις φύσεως τῶν καθ' ἑαυτὸν ἐπεκρίνει ἀδιαλογίστως ἔχειν. Quod exemplum debeo perinsigni Suicero *Observ. S. cap.* X. p. 313. repertum in *Thes. Eccles.*

6. 'Αδιαν.] L. 'Αδιαν. Vid. 'Αδης. Ab ἄδ[illegible], *fatigatis.* IS. VOSS. Leg. 'Αδιαν ὕδιν μαχητὴν θε. BRUNO. Vid. sup. 'Αδίαν, & 'Αδιον: & inf. 'Αδίς, post 'Αδιγὶρ, ibique *Not. Hemsterhusii* omnino consule. Conf. *Not.* seq.

7. Ὕδιν μαχητὴν.] Refero ad Ὄδιον, ab ὁδεύω. Hesych. enim hic confundisse videtur ὁδὸν cum ἄδιον: ut inf. in lit. Ο. ὁσὸς cum ἀδιὸς. Vide quæ notavimus sup. ad v. 'Αίδιον. Phavor. distinguit: 'Αδιν ὕδιν, μαχητὴν ἐπιπλοῦν. Sed male, ut puto. KUST.

8. 'Αδιαχώνητος.] L. 'Αδιανόητον. Inf. 'Ανόνητος. ἄτοπος. IS. VOSS. Exstat vox apud Ælian. *V. H.* XIII. 15. τὸ ἄγαν ἀδιανόητον, ubi de ἀσωτίᾳ agit. Vide ibi Interpp. Observaverat etiam hunc locum *Kusterus.*

9. 'Αδιαφορ.] Plin. XXII. 21. Theophrast. VII. 13. Brodæus L. II. c. 28. SCHR. Dicitur & καθάπαξ ἀφ., & περιττῶς. Nicand. *Theriac.* [v. 845.] Theocrit. SOPINO. Theocrit. *Idyll.* XIII. 47. χλωρὸν τ' ἀδιαφῆ. Ubi Schol. 'Αδιαφῆ, ἀκμὴν ἔτι, ἀπ' ἐμοῦ ἀφῆ πωθῆς ἄνθησιν. ἴδιον δὲ τὸ τῶν ἄνθρων καὶ ἔτι ἀγριάδα μηλέα, ἢ ἔτ' ἀξίαν, τὰ βρέφη. &c. Glosse: 'Αδιαφῆ, *Capillus Veneris.* Describitur a Dioscoride I. IV. c. 136 Ælian. *Hist.* I. 35. 'Αδιαφῆν, ἐπεὶ ἂν ἐμὲ καλύπτουσιν αὐτὴν τοῦ. Vid. inf. Καλύπτουσιν. Pro ἔτεφ, ἄθεσμον, ipse est hæc voce Simonides apud Dionys. Halicarn. *de structur. orat.* init. pag. 32. *sub fin.* sive p. 198. *Lyric. fragment. (Ed. H. Steph.)* τὸ ἀδιάπτωτον πυρωσεῖς. Conf. H. Steph. *Thes. T.* IV. p. 641. D. Pludar *Num. Od.* VIII. 106. ἄνθ' ἀδιαφῆ dixit, monente Cl. *Abresch.* Vid. ibi Schol.

10. 'Αδιαφλάτητος.] Ex πλάω, per syncop. pro πελάω, quod idem ac πελάζω, vel πελάζομαι, i. e. *accedo, appropinquo.* Hinc 'Αμφελὼ infra exponitur ἀναχωρίλατ[illegible], & ab Etymol. ἀναχωρεῖς, i. e. *inaccessus*, sive *ad quem accedi nequit.* KUST.

11. 'Αμπλησιάστως.] Forte ἀπλήστως. H. STEPH. *Ind.*

12. 'Αδὶα ἰχάρα, βαμὸς.] Forte: 'Αδὶς, ἰχάρα. SOPINGIUS. Inf. 'Αδὶ, οἱ Ἀτταῖοι, ἀθῆν. ἢ ἰχάρα. ab ἄω, ἄσω, ἄδω &c. an ab ἄδω &c. an ab ἄδα, ala & ara? G. GUYET. [Ex diversis fc. *Guyeti* Codd.] 'Αδὶα, *ara*, pro ἀγυιὰ, Crotensium & Macedonum more, qui γ in δ mutant: dicunt enim pro ἄγυιαι, 'Αδυιαι. [Vid. inf.] PERG. Scribend. 'Αδὶας, ex literarum serie. Suidas: 'Αδιάς. ἀδ[illegible] ἰχάρας. Vide etiam infra v. 'Αδὶς; & v. 'Αφίας. KUST. IS. VOSS. Cum Suida facit Lex. Reg. MS.

13. 'Αδιαστάσεως. Lege 'Αδιαστάτους. G. & fic Cyrill. teſta *H. Voſſii.* Addo Phavorin. H. Steph. *Ind.* & Suicer. *Obſ.* & C. X. p. 313. qui Chryſoſtomum citat; ut ἀδιάστατ[illegible] apud Cyrill. occurrit. Conf. ejuſd. *Thes. Eccles.*

14. 'Αδιαΐπτωτος.] 'Αδιάπτωτος ἢ καλὸς.] οἱ μὴ ὑγίγγωμμένοι εἰς τοὺς πόδας, ὁ μὴ πελάτης τὸ ῥόδιον, ὁ τὸν σκόλοπα μὴ φύσησιν. λείψανα. ἀδιάπτωτα, ἀδιάπτωτα, τὰ μηδὲν τοιαῦτα πάσχοντα. IS. VOSS. Ego nihil mutaverim. Pollucis expoſito ſuſpecta H. Stephano *Thes.* III. 1864. quamvis auctorem ignoraverit.

15. 'Αδιγὶρ.] Ex literarum ſerie, 'Αδιγὶρ. KUST.

16. Τεξαμὰς.] Τεξαμὰδις ſunt *gryllι.* SALM. J. Meurſius in Gloſſ. Græco-Barb. in Τεξαμὰδις, ex Gloſſis Græcobarbaris profert 'Αδιγὶρ, τεξαμὰδις τεξαμὰδις. Nihil addit præterea vel ipſe, vel Du Cangius, ut utroſque hæc nequaquam intellexiſſe ſatis appareat. Quod notat *Salmaſius*, Τεξαμὰδις eſſe *grillos*, vel *gryllos*, verum eſt, atque e Gloſſis antiquis depromtum, ubi legitur: *Grillus.* τεξαμὰδις. Et corruptius: *Grillus.* τεξὰδιας. Plin. H. *N.* XXX. 6. p. 308. quem locum mihi indicavit Celeb. *Hemſterhuſius*, egregie reſtituntem a ſummo Viro J. Fr. Gronovio. Ipſe vide. Ælian. *H. Anim.* VI. 19. μὴ μεμινῆσθαι, μὴ περφαμ τεξαμὰδις. Noſter inf. in Μελανεῖδης etiam 'Αδιγὶρ appellari Scythice, credendum eſt Heſychio.

'Αδιάβρωτον. ἄσηπτον. ἀνάρρυτον.
'Αδία. ἰχάρα 12. βωμὸς.
'Αδιαστάσεως 13. ἀχωρίστως.
'Αδιαστάτους. χωρὶς ἀλλοφύσεως.
'Αδιαφορίας. ἀμελείας.
'Αδιάφορον. ἀδιάκριτον.
'Αδιαπάτητ 14. οὐ μηδενὶ πεπτωθὲν μέρ.
'Αδιαφθορ. ἀμελῆς.
'Αδιγὶς 15. τοξοβόλις 16. παρὰ Σκυθῶν.
'Αδιακελεύθῳ 17. ἀνδρὶ 18.
'Αδίκελον 19. ἐμπορικὸς.

'Αδία.

17. 'Αδιακελεύθῳ.] Verbum hoc extra ſeriem ſuam poſitum, ſi ſanum eſt, ſignificabit idem quod ἀδιακέλευστος, ab α priv. & κέλευθ[illegible], *via.* Quid autem ἀνδρὶ hic ſibi velit, mihi non liquet. Phavorinus hæc præterlit. KUST. Forte leg. 'Αδία. κελεύθῳ. Vid. ſup. 'Αδίαν (poſt 'Αδιακελεύθῳ) & 'Αδίας. Conf. *Not.* ſeq.

18. 'Ανδρὶ.] L. ἀνδία. IS. VOSS. Inf. 'Ανίλλαι. ἄνδα. Quodſi præcedens conjectura non fallat, & diviſim legendum ſit 'Αδία, &c. videtur Heſychius, pro more ſuo, duas diverſas ſignificationes adferre, ſic diſtinguendas, ut 'Αδία, vel ἄδια, pro κελεύθῳ ſumatur, ut ſup. & in 'Αδὶς: ſumulque pro ἀνδρὶᾳ, ſcil. ſi pro ἀνδρὶᾳ primo ponatur, ut ſup. in 'Αδὶ, ἀνὰ]. Jam vero ἄδια, vel ἄνδια (unde ἄδα) eſt pro ἀνδρὶᾳ, ut ſup. Doricum 'Αμδὶς, ἀνδὶς. pro quo & 'Αδὶς. Inſpice loca. Atque ita conjeceram, quum interjecto aliquo tempore Cl. *Hemſterhuſius*, luſtratis *Iſ. Voſſii* Notis, hæc ad me perſcripſit: „ Vocem ἀνδρὶᾳ in „ ἀνδὶᾳ mutavit *Voſſius*, quod ἀδιακέλευθος uſurpari poſſe „ cenſeret de via, per quam tranſitus expediri nequit. „ Utrumque, & ipſam vocem, & componendi formam reſpuit „ Græci ſermonis indoles. Duplex iniri poteſt in his cor„ rigendis modus, vel 'Αδὶς, κελεύθῳ, ἀνδρὶᾳ· vel 'Αδία, „ κελεύθῳ ἀνδρὶ. Neutrum quicquam habet abſurdi. Prius „ ſi placet, 'Αδία vel 'Αδὶᾳ nihil aliud, quam ἀνδρὶᾳ, ve„ luti ſupra contractum 'Αδὶς, 'Αδᾶ, ἀνὰ] & Doricum „ 'Αμδὶς ſuo loco. Hinc Ionica vox in Lexicographo „ noſtro: 'Αδίαι. λόγοι. (ita legendum) Suid. 'Αδία. λόγοι. „ nam & Heſych. 'Αδὶς interpretatur ἀνορεῖς. Alterum a „ me probabilius habetur; quippe nixum auctoritate ipſius „ Heſychii, qui paulo ante ſcripſit, 'Αδίαν, vel, ſi lite„ rarum ordinis ratio fit habenda, 'Αδίαν, ἄδια μαχητὴν, „ ἐπιπλοῦν. ubi primum ἐπιπλοῦν, *opportunitas*, pertinet ad „ explicandum vocabulum 'Αδία, cujus aliquando rarior „ eſt illa poteſtas in δῆμος, παρέχειν ἀδείαν. deinde 'Αδία „ dicitur ὁδὸς μαχητὴ, quæ ſane *tædium* adfert, atque adeo „ revera eſt ἀνδρὶᾳ. [sm ſi quis ad ingenium Voſſianum ſe „ componeret, ex ſuperioribus litera mutata poterat advo„ care, 'Αδὶν, χωμὴ &c. Sed incertis hiſce, cujus gene„ ris innumera continent Magni Viri adnotationes iſtæ, „ miſſis, videamus an quid ſpecioſius adferri poſſit. Valde „ equidem vereor, ne 'Αδία vel 'Αδὶα per corruptelam „ ortum fuerit ex 'Αλία ſive 'Αλὶα. Prius apud Suid. „ 'Αλία, ἡ παρεία. alterum Heſych. ipſe ſuppeditat: 'Αλία. „ παρεία, ἢ ἀλόπεφμα. hoc ultimum, quanquam *Voſſius* ad„ ſcriptis 'Αλίαν & 'Αλίαν ſuſcire videatur, mendoſum eſt, „ mutandumque in ἄλωπα. id eſt, docente Heſychio, „ ἰδιωτεῖαι. Idem offert 'Αλαὶαι, παρεῖαι. (cave putes aut „ aliam eſſe vocem, aut aliunde ſaltem deducſum) ab „ ἁλίτης, ἁλιτεία, ἁλιτεῖα, & Æolice 'Αλαιὶα. Porro ἀλείω „ & ἄλω ſolum ſeparat terminationis diſcrimen, quæ „ mutatio præſertim in propriis eſt perquam familiaris; „ Πλουτεὺς, Πλουτέων· Ἰπποδάμη, Ἰπποδάμεια &c. Re„ fidet autem in iſtis verbis *longi erroris*, & ſæpe eum „ *errumnis*, gravi *tædio*, & *pauperiate* conjuncti poteſtas. „ Hinc ἀκαλάσ[illegible]. *serpitium & circumvagantem multum terrarum* „ *& pelagi ærumnæ.* Hoc tibi verbum reſtituam Lyſiæ Orat. in *Andoc.* p. 105. ν. 4. ex quo cuncta ejus veſtigia penitus delevit H. Stephanus, iſtum in modum edendo: „ *Andocides* παιλαγὼν ἐπιδημῶ[illegible] τὴν Θεσσαλίαν, ἔπλ. monet „ priorem fuiſſe ſcripturam, ἐπιὼν, atque id ſane totidem „ literis apud Aldum apparet. Hoc leniter fuerat adjuvandum, ut veram ingenioſiſſimi Oratoris manum adipiſceremus, ἐπιπλῶν. Dictionem Homericam agnoſcis *Od.* „ Δ. 81. Ηβ. Ο. 176. 400. unde in Heſych. Ἔπαπλοίης, „ πλανητὴς. Apollon. Rhod. III. 348. —— πολὺ ἔπαπλον „ Ἄφαρ κ' πολέας ἐγείρῃς ἀλῆς —— Noſti Virgilianum illud —— *multum ille & terris jactatus & alto.* Democritus dixerat ἐπιπλανῶ[illegible]. Ἐγὼ ὁ τὰ μακρὰ ἀπόδημον γῆν πλανηθεὶς ἐπιπλανέσθην ἱστορίαν τὴν μάκιστα. Præterea multo in Lyſia vehementius orationem animat ἐπιπλῶν, quam languidum illud πλεῖ· τὴν Θάλασσαν. Paulo poſt ν. 40. Ἀλλὰ πάντα τ' χρήματ' ἐξ ἴσου ἐνέπλων ἀλαίῳ[illegible] λόγ[illegible]. Non moleſte feres, ſi hanc correctionem addiderim ex eo genere, quod in arte Critica difficillimum eſt: vix autem dubito, quin, ubi hæc cuncta tecum conſideraris, ſuſpicio mea de conſuſis 'Αδία & 'Αλία ſi non vera, veriſimillima certe tibi videatur. „ Hadenus Vir acuteſſimus: quibus te carere nolui Lector.

19. 'Αδίκελον.] L. 'Αδικέλλαν. IS. VOSS. Forſan idem cum 'Αιδίλλαν H. STEPH. *Ind.*

'Αδίκτου [1]. ἄπρακτον, ἀνερώτητον πέλαγος.
'Αδικία [2]. αἶδος Νίκης 'Αθηναίων.
"Αδικος [3]. 'Αφροδίτη ἡ Λιβύη.
'Αδικος. τὴν ἄνευ βλάβης ἀδικίας [4].
'Αδικά [5]. τὰ τοῦ ἕτερα μὴ μεγάλα.
'Αδινάων [6]. ἀθεόων. ἀπλάων.
'Αδινὸς χὴρ [7]. πυκνὸν ψυχλὸν, ἢ τλιὸ συηχὲς λυπηδόλιον.
'Αδινός [8]. οἰκτρὸν. γοερὸν. λθιερὸν.
'Αδινῶ γόοιο [9]. τῶ ἀθρόως ἠρχεθόμην ἄγειν σφαπιθιβίην [10].
"Αδιξις [11]. ὁμιλασία, παρὰ Ταραντίνοις.

"Αδιον.

[1. 'Αδίκτου.] Infra scribitur 'Αδίκτου, melius. SALM. KUST. H. STEPH. *Ind.* Jungenda hæc sunt: 'Αδίκτου πέλαγος. Usus enim erat Poëta aliquis hac phrasi, ut significaret *vastum mare*, sive *Oceanum*, *nullius imperio esse subjectum*, sed omnibus liberum. KUST. Ita sæpius expositioni subjungit verbum, quod voci propositæ additum erat in auctoris loco, quem respicit Noller. Vid. 'Αίθριγ, &c. Unde πέλαγος omittitur Inf. in 'Αδίκτου.

2. 'Αδικία.] Vid. Etym. & Suid. HEINS. Conf. Harpocrat. ibique omnino H. Valef. *in Notas* Mauffaci.

3. "Αδικος.] 'Αδικος 'Αφροδίτη ἡ Λιβύη. SALM. Videtur hoc pro lemmate adscripsisse margini Vir Summus, quod *Schrev.* in Notas retulit, ut inf. in 'Αγερώσιῆ, 'Αγιος. &c.

4. 'Αδίκως.] An *Addittas* intelligit? Vid. Quintilian. l. VII. SOPINGIUS. Forte ἡ δίκης: quomodo ἄδικος ἡμέρα, *dies nefastus*, apud Athen. Vid. Casaub. L. III. 20. Ita Cl. *Wesseling.*

5. 'Αδικα. τὰ τοῦ οἴκου &c.] Scribe: 'Αδικά· τὰ τοῦ τοῦ οἴκου μὴ μεγάλα. Vel 'Αδικὰ μὴλα. τὰ τοῦ οἴκου μεγάλα. *Odyss.* Δ. 415. HEINS. L. 'Αδικά. (scil. μῆλα) τὰ τοῦ οἴκου μὴ μεγάλα, Minerva ex affectu misericordiæ sic loquitur *Odyss.* A. 92.

[Μὰλ' ἀδικὰ σφάζουσι, κακὴ ἀπόλωλε ἴλιγξις βίης.] PERG.

Idem legitur Od. Δ. 320. quem locum respexisse videtur Cl. *Heinsius.* Sed scripsit potius Lexicographus, τοῦ ἕτερα. ut differte Apollon. Lex. MS. Appositæ Arcæus Cappad. L. II. p. 70 C. Ἐρμῆ ὃ τὰ μῆλα ἐμὰ οἴκῳ ἀ παρὰ μεγάλα. *Is. Vossius* pariter ἕτερα emendat: quomodo legendum esse monuerat etiam Cl. *Hemsterhuis.* Idem *Kusterus* viderat, cujus hæc sunt verba: „ Male Hes. & Phavor. itemque H. Steph. in „ *Thes. L. Gr.* [I. 1443.] τοῦ οἴκου. Unius enim literæ mutatione scribendum est ἕτερα, l. e. *male*: ut Hesych. dicat, „ 'Αδικα interdum significare τοῦ ἕτερα μὴ μεγάλα, i. e. ea, „ *quæ male non sunt magna.* Sic contra τοῦ ἕτερα μεγάλα, i. e. „ *male parvum* dixit Aristot. in *Ethic.* Respexit autem Hesych. ad Hom. *Od.* A. 92. Μὰλ' ἀδικὰ σφάζουσι, ubi Schol. „ 'Αδικά· ἀντὶ τοῦ ἀσεβῆ ἢ βλαβερὰ. Arqui τοῦ & „ τὰ τοῦ οἴκου μὴ μεγάλα, eodem redeunt. Etymol. ad „ eundem Poëtæ locum respiciens, 'Αδικὰ μῆλα interpretatur, τὰ μὴ μεγάλα. Ubi eandem plane habes interpretationem, nisi quod Hesych. addat, τοῦ ἕτερα, emphaseos, ut puto, causâ. Cæterum locum hunc jam pridem sic correxeram, cum postea vidi in Lex. MS. Coisin. pro „ καὶ tefte legi ὁ ἕτερ. Sic enim vox 'Αδικα ibi exponitur: „ 'Αδικά. τὰ τοῦ οἴκου μὴ μεγάλα, ἀς ὅταν λέγῃ, Μηλάων ἀδικάων, „ φησὶ, Μελισσῶν ἀδικάων. ἢ ὅτε φησὶ· Μὰλ' ἀδικὰ σφάζουσι &c. τὰ λευκὰ ἢ σαφέστατα, καθ' ὃ καὶ Δημοσθ., ἢ ὁλίγοδυς ἢ ἰδ. β. Alia quæ sequuntur, brevitatis gratiâ hic omitto. Cæterum emendationis hujus, ἕτερα pro οἴκου, a me antecepta testem habeo Rev. & Doctiss. Patrem Montfaucon; quo præsente memoratum Lex. MS. [Apollonii scil.] primum inspexi. „ Hactenus *Kuster.*

6. 'Αδινάων.] *Il.* Β. 87. —— μελισσάων ἀδινάων. Schol. Ψ ἄθλων τῶ ἀθρόων πεζικῶν. Conf. ν. 469. & sup. post 'Αδινὸς. Eustath. ad Od. Φ. p. 1049. quinque hujus vocabuli significationes adfert. Vid. & Phavorin. item *Not.* præced.

7. 'Αδινὸν χὴρ.] Ita & supra legendum ootavimus, ante "Αδηκτος. Exstat *Il.* Π. 481. ubi Schol. 'Αδινὸν, πυκνὸν. συνεῶν.

8. 'Αδινὸς. οἰκτρὸς, γοερὸς, λθιερὸς.] 'Αδινὸν est πολύ. Τὸ οἰκτρὸν, γοερὸν, λθιερὸν &c. falsæ expositiones videntur. GUYET. Mihi veræ expositiones videntur contra quam *Guyetus.* Apollon. L. II.

"Η μὰν ἰδιοχρὴν ἀδινὰ μεσὶλιπεν μῆλα.

i. e. σπουδαῖ, γοερά. Τὸ λθιερὸν respondet τοῦ ἀσπαλῆ, paulo ante ad 'Αδινὸν addito. PERG. Probat expositionem illam contra Gnyetum *Bernardus*; qui tamen pro λθιερὸν legi vult λευκὸν, ex Didymo in ν. 92. L. I. *Odyss.* WOLF. Exstat eadem glossa sup. post 'Αδινὸν, ubi similiter *Guyetus.* Ex eo autem loco jam olim in *Peric. Crit.* notaveram, pro λθιερὸν, scribendum esse λευκὸν. Scribit enim Hesychius: 'Αδινὸν, λευκὸν, γοερὸν, (non γοερὸς) οἰκτρὸν. Aliquid cogitari possit, forte legendum ἰλιερὸν. Sic *Il.* Σ. 124.

Δάκρυ' ἰμοχλήσαντε, λθιὸν ἐκπλήξαντε ἰρεῖτε.

Schol. ἰλιερὸν, οἰκτρὸν. *Il.* Χ. 430. ἀδινὸν γόον. Schol. παρὰ ἰλιερὸν, οἰκτρὸν. Conf. Etymol. M. Et *Il.* Τ. 314. ἀδινὸν ἀναστενάχων, Idem exponit, ἀδινὸν ἢ ἰλιερὸν ἢ οἰκτρὸν ἀναστενάχων. Possit etiam legi λευκὸν, quod Viro cuidam Docto non displiceret, & sane cum præcedentibus ad explicandam vocem 'Αδινὸν percommode conspirat: accedit Schol. Apollon. Rhod. ad *Arg.* III. 1205. 'Αδινὸς δίνης. παρὰ οἰκτρὸς, λευκὸς. Sed præfero prius illud λευκὸν, tum quia superius, ut dixi, ipse Hesychius ita scribat; tum vero quod veteres Critici idem confirment. Sic Tarrhæus in Scholiis ad Apollon. l. 1083. (quæ descripsit Phavorinus) ἀδινὸν exponit λευκὸν. Eodem vero *lib.* ν. 269. 276. & alibi, ἀδινὸν in genitu & fletu usurpatur. Adde Nicand. *Alexipharm.* ν. 302. Præterea λευκὸν infra aliquoties habet Hesychius. Ita κυκεῶν explicat λευκὸν, οἰκτρὸν. Et: Ἐλαιοτὸ. λευκὸν. Phavorinus utrumque habet: 'Αδινὸν - - λθιερὸν, λευκὸν. quæ dictis fidem addunt: solet enim ille vitiosam cum vera oon raro conjungere lectionem. Eodem porro ut hic errore *Exod.* XVI. 14. λθιερὸν pro λευκὸν legitur (nam ρτ est in textu Hebr.) ut observarunt Viri Docti: contra λευκὸν pro λθιερὸν vitiose exstat apud Philon. *de Plant. Noë* p. 178. Vid. L. Bos *Prolegom.* ad LXX. in *Gen.* XXX. 37. Ut autem hic 'Αδινὸν, λευκὸν, ita inf. 'Αλεινὸν, αἰδινὸς, λευκὸν, quæ vox corrupta est ex 'Αδινὸν: facilis enim est lapsus, & crebra permutatio literarum Α & Δ apud librarios. Sed vide ibi notata. Schol. *Il.* Ψ. 590. λευκὸν etiam αἰδινὸν reddit. Ceterum λευκὸν correxerat etiam Cl. *Kuster.* collato loco parallelo sup. post v. 'Αδῖν, & Schol. Hom. ad *Od.* Α. 92. Conf. V. Cl. *Not.* in v. 'Αδινά.

9. 'Αδινῶ, γόοιο.] L. γοεροῦ. Quidni γόοιο? Hom. - - - ἀδινῶ ἰδρῦχα γόοιο. *Il.* Σ. 316. Χ. 430. Ψ. 17. Ω. 747. SCHR. 'Αδινῶ γόοιο exhibent Ven. & Flor. male autem distinctionis ootam interponunt Hug. & Hack. Apollon. Lex. MS. 'Αδινὸν γόοιο. ἢ ἀθρόον ἐκχεόμενον. (sic) Ἐπὶ δὲ τοῦ Ραψῳδοῦ &c.

10. Ἄγειν σφαπιθιβίην.] Omisit Phavorin. Et sane quid hæc sibi velint noo video. KUST. An σφαμπιθιβίην? Ita Cl. *Wesselingio* videtur.

11. "Αδιξις.] *Addittio.* SOPING. Nugæ. "Αδιξις Tarentinæ dialecto idem est quod ἄδοντες, *assentes*, ab ἄδω, *placeo.* Idem quod "Αδημα, mox. Vide quoque 'Αδίοντο, & seqq. IS. VOSS. Joannes Juvenis in *Lexico Tarentino* conjicit, legendum forte per additionem β, 'Αδεβξις: ut a in hac dictione idem significat quod ἀμᾶ, ut in ἄλοχᾰ: adeoque ut sit pro ὁμιλοβξις, i. e. ὁμιλογία. Sup. 'Αδμὰς ἀδῶν. ψηφισμα, δόγμα. ubi vid. Guyet. Infra cum digam. Æol. Γάδιξ. ὁμιλογία.

12. 'Αδίων. —— πλάγιον.] Sic etiam Suidas. At infra habet Αἴδων, & Αἴων, cum eadem interpretatione. KUST.

13. 'Αδίωσιν.] Vid. Suid. & Etym. & sup. *Not.* in 'Αδίωσιν, nec non inf. in 'Αδωνάδδα. Conf. Erotian. in Δώσιν. Idem Æschyli drama adfertur in v. 'Αγωνὰ, ubi vid. *Not.*

14. 'Αχώστων.] Rectius ἀδωχώστων, ut Suid. & Phavor.

15. 'Αδίστου.] Scribi 'Αδίστου, quod Macedonum dialecto *potionem medicatam*, pro ἡδὺ ἄκος, *dulce remedium*, significaret α cum ο reciprocat: ὀφθὸς ipsis est ἀόρθος, ἄκος, ἄοκος. PERGER.

16. "Αδη, ἐς 'Αιτωίου, ἀΐδεω ἢ ἰφάνεα.] Leg. ἀΐδεω ἀ. G. Aut οἱ ἀΐδεω ἰφάνεα. IDEM. Sup. 'Αδὴς ἰφάνεα. SOPING. IS. VOSS. Ut hic "Αδη, ἀΐδεω, ita sup. 'Αδινάων, ἀΐδεων. Conf. 'Αδινῶν. Sed ut dicam quod res est, non putem Hesychium ita scripsisse, sed frequentissimæ literarum Δ & Α commutationis exemplum in hac glossa latere. Apion enim, celebris ille Grammaticus, cujus in Principem Poëtarum curas magni Veteres fecerunt, & Noster adhibuisse in *Proœmio* narrat, hic commemoratus, ut de Homero cogitemus suadet. Nusquam vero illud ἄδη reperitur, at ἄλης sæpius: quomodo hic corrigendum non dubitabit, qui contulerit *Il.* Β. 90. ἄλη πτώσσοντ'. Schol. ἀΐδεω, πλανᾷ ἢ ἄμα. Et *Il.* Γ. 384. - - αἰεὶ ὁ Τρωὶ ἄλη ἕπον. Schol. ἀεὶ πλανᾶ. Quam emendationem me monuit Vir Celeb. *T. Hemsterhuis*, qui mavult etiam ἢ ἰφάνεα. Ed. Hagen. exhibet ἀΐδεω οἱ ἰφάνεα.

17. 'Αδίσμα &c.] Vid. sup. "Αδμα, sive 'Αδμὰς, & 'Αδῖξις.

18. 'Αδίσσων. Phavor. οἰδέω, σίνομαι distinguit.

19. 'Αδμαίνων.] Forsan pro α δαμάζῃ τῷ θυμῷ. H. STEPH. *Ind.* 'Αδμᾶσιν Etym. M. SALM. Sic quoque Suidas, licet vulgo 'Αρᾶσιν. Est ab ἄτμος, ἀτμὰς & ἀδμὰς. IS. VOSS. Idem in textu 'Αδμᾶσιν corrigit.

20. 'Αδμαλεῖ.] An pro 'Αδμαλεῖ, ab ἀδμάλιος? Vid. Suid. v. 'Αδμάλεται. Vel an per metathesin pro 'Αμαλεῖ, vel 'Αμαλδεῖ? Vid. Inf. v. 'Αμαλεῖ, & 'Αμαλδαλεῖ, quæ itidem exponuntur ἀφαιρεῖ. KUST.

21. 'Αδμὰς.] πυρὶ δ' ἀδμὰς dixit Hom. *Od.* ζ. 109. Schol. ἀδα-

'Αδμήτιλω [1]. ἀδάμαστον.
'Αδμήτη [2] λόγιν. σκολιόν.
'Αδμήτη κάμ' Ἐχάτη πυὶς δέ, τ' Βάτδυ [3].
'Αδμήτη [4] μέλ@. εἰς "Αδμητον ᾄδόμενον σκολιόν [5].
'Αδμωλή [6]. ἀπειλία. ὀλιγωρία. ἄγνοια. ἀσυγχία.
'Αδῆτο [7]. ἐβαμύνετο.
'Αδήν [8]. ἀγρύς. Κρῆτες.
'Αδπεῖ. ἀδικήσας [9]. ἁμαρτάδι@.
'Αδίακτον. αἰφνίδιον.
'Αδονία. ἀσωτοδουλία.
'Αδίυμεν. πιπτῶν, ἀπόλλυται, ἄχρηστον.
'Αδλιοχῆ [10]. φλυαρῆ, μαχόμενον.
'Αδλίς [11]. ὑγιής.
'Αδυάν [12]. ἀδυλεῖ.
'Αδυτι@ [13]. ὑπὸ τ' ᾄδιτ.
'Αδυπ@. ἀσπίλθ@.
"Αδξα [14], ἀφυλόδξα, καὶ ἃ οὐκ ἄν τις ἐδόξασεν. Σοφοκλῆς Ἀχεσίᾳ.
'Αδξαρι. ἀνέλπιστε. Σοφοκλῆς Ἐυρυσάκῃ [15].

"Αδ-

ἀδίμαντ@, ἀγαρ@· Conf. Ælian. *H. Anim.* XII. 10. in Epicratis fragmento; & Ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 126. Vocem Homericam πυρίδ@ ad finem glossæ subjecit, more suo: de quo vid. *Not.* in 'Αἰδρίᾳ, 'Αχρωτα, &c.

1. 'Αδμητίλω.] Hom. *Il.* K. 293. Schol. ἀδάμαστον, νέον, ἀζύγωτον. De juvenca loquitur annicula & indomita. Infra corrupte 'Αδμητίδο scribitur.

2. 'Αδμητε λογ.] Vid. Diogenian. p. 194. Zenob. p. 4. SCHR. Refer ad locum illum Aristoph. *Vesp.* ν. 1231.

'Αδμήτε λόγιν, ὃ 'ναῦν, μαθὼν, τὰς ἀγυιὰς φλᾷ.
Τάνυ τι λέξις σκολιόν;

Ad priotem versum Scholiastes: ἡ νῦν λεγὸ σκολιὸν. (i. e. inanem Scioli, sive carminis corrivalis.) ἔξις δὲ ἀντ'
Τὸν δικλῶν ἀπίχω, πυῖν', ἀντ δικλῶν ἐλίγα χάρεν.

Binos hos versus notaverat *Sapingius*, nisi quod σ' ἀπίχω, πνοὶ legerit, nulla porro Comici ejusve Schollastæ mentione facta. Locum Comici notaverat etiam *Kust.* Scolium nostrum laudat J. C. Scaliger de *Poetic.* L. I. p. 110. Prolixe porro de Admeti fabula, & hinc nato proverbio, Zenobius: ubi A. Schottum vide, coll. Schol. Aristoph. l. c. & mox Hesych.

3. Βάτδυ.] *L. Βάδυ.* Vid. Βάδυ. SCHR. Sæpius Βάτδυ pro Βαῦδο apparet in hoc Lexico. Vid. inf. in Διάγκων, & Μεγάλη Θεός.

4. 'Αδμητε μελ@.] Vid. Collect. Prov. Didymi & Tarrhæi. HEINS. Vid. Suid. & inf. 'Αρμοδίω μελ@.

5. Τὸ εἰς ἄδμητον, ᾄδιμβον, σκολιόν.] L. τὸ εἰς "Αδμητον ᾄδόμενον σκολιόν. VALES. SALM. HEINS. IS. VOSS. Conf. ad v. prac.

6. 'Αδμωλή.] Legend. 'Αδμωλία. SALM. MUNKER. Etymol. 'Αδμωλία. Suid. 'Αδμωλία. HEINS. Vid. Etymol. in 'Αδμωλίδι, & inf. 'Αστμωσί vel 'Αστμωλῆ, & Μάδμ. IS. VOSS. Suid. 'Αδμωλία. Etymol. 'Αδμωλίη, per η. Idem tamen agnoscit verbum 'Αδμωλοῦν, per ω: pro ἀγνοεῖν. KUST. Arcadius Grammaticus ineditus, 'Αδμωλὴ ν ἄγνοια. Quare nihil muto

7. 'Αδῆτο.] An pro Ἐδῆτο? Sane βαμύνω idem quod βαρύνω, ut notum est. Cæterum vox hæc ad seriem non respondet. KUST. Mutato tantum accentu, retineo 'Αδῆτο, ab ἄδηα, quod infra. Id enim commode per βαρύνω explicari potest; quomodo alibi Invenerit Nostet. 'Αδῆτο corrigit *Is. Vossius*, novam rursus vocem fingens, ut ordini alphabetico hæret fatis.

8. 'Αδὴν, ἀγυιὰ.] Ab ἄδης est compositum 'Αϊδωνὴν, pro 'Αϊδώνιον. G. Vide *Pergerum* ad v. 'Αδὴν.

9. 'Αδικήσας. Ἁμαρτάδι@.] Hæc, subjata distinctione, conjungit *Is. Vossius*. Sic & Phavor. Vid. sup. in 'Αδδεαῖς. Sed clamorem lucem desidero.

10. 'Αδλιοχῆ.] Vid. Vulcan. in Callimach. [*Epigr.* II. 3.] p. 237. SCHR. Glossæ MSS. in Sirach. 'Αδλιοχῶν, φλυαρούντων, μαχομένων, τοῦ ὃ ἐστι ματαιολογία. At Vulcanius *l. c.* tantum Philoxeni Glossæ, quod obiter notabo, sed etiam apud τοὺς ὁ. Vid. L. Bos *Præfegm.* ad *Psalm* CXVIII. 78. Similiter apud Claud. Ptolem. *de Facult. judicandi* p. 9. *Ed. Jos Rutbolfi*, qui in *Notis* p. 77. plura adfert. Vid. inf. 'Ηλιοχῶν, & Διαλογισμοὶ. & Ἐν τῇ ἀδολεσχίᾳ.

11. 'Αδλὶς, ὑγιὴς.] A ἄδλος, ἀδλία. GUYET. 'Αδλὶς pro ἀδλιὴς. Vid. Δαλῆ, & Δαδῆ. IS. VOSS. Sup. 'Αδλία, ὑγιὲς. Quod præstat. Vid. ibi *Not.* Inf. Δαλῆ. φθορὶ, πανουργία.

12. 'Αδυάν.] Sophocl. *Electr.* ν. 126. Conf in v. 'Αείλλο, per ω. Intelligit autem Plutonem, sive Deum Inferorum. KUSTER. Conf. eund. ad Suid. in Sibyll. Orac. L. II.

"Αδεγτ. ἐ δεδαιμένη.
'Αδεγι [16]. ἀσκεῖ, κάμνει, θύλακα.
"Αδ@. κάρ@, πλησιον. ᾧδ' Δεινολόχῳ, [17] ὄζ@. οἱ δὲ χάματον.
'Αδεσιος [18]. ἄχαυτον. ἢ ὁμολογούμενον. ἢ ἀδιαίρετον.
'Αδεσύη [19]. ἡδυπά.
'Αδετῶσα. ἄκουσα.
'Αδεσιασάμενοι. διυλόμενοι. ὁμολογησάμενοι.
'Αδεσίη [20]. ἀπλωσίη. ἢ ἀναῖσχυντία ἡμέρα. ἡμέρα.
'Αδζοσιν. ἑκατὸν. σύμφωνοι.
'Αδύλθί@ [21]. οἰκέτης, ἐνὶ διδυλθικὸς, καὶ μὴ παλίμπροσθ@.
'Αδυπηρὶ [22]. ἀνωφέλεσπα.
'Αδεχιὰ [23]. αἰθέρια. Μακεδόνες.
"Αδεχιον. ἄπρακτον. Οὐκ ἀδίδεκτον [24].
'Αδεχικὲς. ἀόρατον
'Αδεχικὲς. ὀλίγον τυφλὴ [25]. καὶ ἀδρικὸς.
'Αδεχικὶς. ὀλιγάκις τυφλὴ [26].

"Αδεχι-

p. 204. *Ed. Oxon.* etiam 'Αδυσί@ legitur: quod tamen ibi confictum ex יזיה Hebr.

14 'Αδξα.] Vid. Suid. in 'Αδξίνω.

15. Σοφ. Δρυτάκῃ.] 'Ερυσάκῃ legit *Pricæus* in *Ind. Auctorum.*

16. 'Αδεγι.] Pleonasmo ὃ π., pro ἴσσει. G. Antimachus apud Etymol. M. —— ὃς σ' ἀδεγτι χίπν δίλαβε ἄλφι.

17. Πλησιον, ᾧδ' Δεινολόχῳ ὄζ@.] Vid. Casaub. in Athen. p. 140. SCHR. Distinguo: πλησιον, ᾧδ' Δεινολόχῳ, ὄζ@. Ut sensus sit, 'Αδ@ apud Dinolochum significare acetum. Sed hac significatione ἀδ@ scribendum est, quod Doricum est pro ἁδ@. Infra: 'Ηδ@. —— ὄζ@. Vid. etiam Casaub. ad Athen. L. I. c. 26. KUST. Vid. inf. in 'Αδυάμεν, & *Not.* in v. 'Ηδ@.

18. 'Αδεσιος.] Vid sup. in 'Αδξίν. & mox 'Αδεσιασάμενοι. Conf. 'Αδεσγ@, post 'Αδυσὶς.

19. 'Αδεσιὴν.] L. 'Αδεσιὴν. Sup. 'Αδυσὶν, ἡδυπά. Infra perperam: 'Αδεσιὴν. ἡδυπὰ. ubi similiter Δ & Λ permutata sunt, ut sup. in 'Αδη, pro ἄλυ.

20. 'Αδεσίη, &c.] Non sine mendo. H STEPH. *Ind.* Lege: 'Αδεσίη, ἀναισχυντία, ἀπαγγελία, "Εσπερ@ ἐπ. BRUNO. L. 'Αδεσίη, οἱ Ἕλληνες, vel 'Ελλάσιν, ἡ ἀναῖς. ἀκήρατος ἐστ. Vide 'Αδέσιμα. IS. VOSS.

21. 'Αδίλθί@, &c. μὴ παλίμπροσθ@.] L. παλίμπροσθ@. SCAL. STEPH. SALM. IS. VOSS. Vid. Salmas. in Simplicium, p. 10 11.

22. 'Αδωπηρὲ.] Lego 'Αδύπηλα, *stagnum non cientes*, veluti stagnantes lacus. PERG. Sic & *Is. Voss.* & *H. Steph.* in *Ind.* qui pariter ἀνοφόρητα corrigunt. Passim τ & γ, sive Τ & Γ, permutarunt. Conf. Nunnes ad Phrynich. p. 16 & inf. Ἐγλωσσα. Sequentia vero mecum communicavit Cl. *Hemsterhusius*: „ Vel secutus est [*Is. Vossius*] „ H Stephanum in *Ind. Thes.* vel in eandem ipse per se „ cogitationem incidit: uterque valde male. Interpretatio „ H. Stephani tam aliena est, ut ejus peritiæ lingua Grae„ ca neutiquam respondeat, latisque ostendit eum minime „ perspexisse, quæ esset proprietas significandi in δύ@ „ & δυσὶν. 'Ανοίσητοι sunt, qui *minime agentes sibi profuerunt*, quorum magno conatu susceptæ labores in irritum „ cadunt; Mathematicis etiam Latinis *aprocopi*: nam apud „ Jul. Firmicum III. c. 14. perperam extat, *inefficaces* & „ *aprocopos reddent*, ut jam Salmasius animadvertit. In Glos„ sis Cyrilli: *Inefficax.* ἀνοίσητ@. Legendum autem: „ "Αδυ πνεῦμ. nam apud inferos omnia cenentur ἀνοσία καὶ ἀνυδῆ. Hesychium vide in "Ον πνεῦμ, & Schol. Aristoph. „ ad *Ran.* ν. 188. Ad hæc subtilius explicanda multo plu„ ribus opus foret. „ Hactenus Vir Vid. Cl. tamen, an 'Αδέσιμ@ defendi queat Agathiæ Scholastici Epigrammate inedito, (quod plenius dabo ad v. Χαλίφρυβα) ubi legitur:

—— σφετέρῃσι δυσὶν Χερσὶ ἀδυσίτου βαίου ἀπεμάξ@. *Pessulo junxit manibus sibi rum non cientibus parum remota.* Pro quo Ælian. *H. Anim.* VII. 19. in re non dissimili αὐλοφθὰ dixit. Tumque pariter ἀνοίσητον legendum. Utrumque, ut verum fatear, non displicet: quum Agathias dubio procul ita usurpaverit ἀδύπηλα. Contrarium est πανοῦσιοι χεῖρες, in Anthoiog. l. IV. c. 25. p. 502. Silet *Kusterus* ad hanc glossam. Epiphan. *Hæref.* XXXV. p. 262. doctrinam Christi ἀδυσιν ἡ ἀνοφόρητον. Utroque carent Lexica.

23. 'Αδεχιὰ.] Sup. 'Αδὲς. ἀέρια. *Macedones.*

24. Οὐκ ἀδίδεκτον.] *Non curreleum.* Innuit esse non solum ex δεῖν, i. e. πεῖσθαι, sed etiam ex δεῖν, *fugio*, unde fit δέδεκται, H. STEPH. *Ind.* Forte legend. ἀ δέδεκτον· ἤγουν, ἃ οὐκ ἄν τις πείθοιτο. Inf. "Αδεκτον. ἀπρακτὸν, ἃ οὐκ ἄν τις πείθοιτο. Conf. in 'Αδεκτία.

25. 'Ολίγον τυφλὴ.] Scrib. παρ' ὀλίγον. HEINS. Distinguo ὀλίγον, τυφλὴ. Vid. *Not.* seq. Etymol. 'Αδεκτὶς· τυφλὶς. KUST.

26. 'Αδεκτὶς ὀλιγάκις τυφλὴ.] Sic etiam reliquæ Edit.

"Αδεκτον. ἴδιον.
'Αδεκμών. ὁ Ἕρμων, ὡς Λυδοῖς. καὶ 'Αδεκμώπαν Ἕρμωνα [1].
'Αδεκνίσ. ἀδιαιτήτ.
'Αδεκτία [2]. ἡ Νέμεσις, ὡς οὐκ ἄν τις ἀποδεξάσειεν.
'Αδεκτές [3]. ἀδιαιτές.
"Αδεκτον. πρῶτον ἱερίων Νέμεσιν [4] ἱδρύσατο.
"Αδεκτον [5]. ἄπρακτον, ἃ οὐκ ἄν τις πεπίζειεν.
'Αδεκτον δρῦς [6]. τὸν ὡς Γεφυρικόν.
'Αδεκφαξις [7]. λάχανον ἄγριον.
'Αδρῖν [8]. αὔξησις φυτοῦ [9].
'Αδρίπαιον [10]. ἄδρεπτον. Ξενοῖς ἀναπείθουσι. Σοφοκλῆς.
'Αδρηδία [11]. ὄνομα πόλεως ὡς ἡ Ἑλλήσποντον.

'Αδρη-

itemque Phavorin. Sed cum distinctione legendum est: ἀδεγάνες, τυφλί. Sunt enim hæ diversæ interpretationes, quæ ad duas diversas voces pertinent: nimirum τυφλὸς. ad 'Αδεγάνες (pro quo hic male 'Αδεκνίς:) ἀδεγάνες vero ad 'Αδεγάνες, vel Αὐδεγάνες (pro quo Infra legitur 'Αρώνιος) quod est detortum ex Παυδεγάνες, quod Infra vide. KUST. Acute! Alias simpliciter hic & in superiori glossa notaret *cæcutientem*; quo sensu alibi legerit hanc vocem. Ut enim ἀπτοία in S. S. pro ἀδιαγνωσία etiam occurrit; sic ἄδηκτος & ἀδήκτως esse queat non tantum *cæcus*, qui prorsus *non videt*; sed & *cæcutiens*, sive qui *aliquantulum* cæcus est, & *parum videt*.

1. 'Αδεκμώπαν Ἕρμ.] L. 'Αδεκμώπανον. Vid. Steph. SCHR. Aliis 'Αδεκμώπανον hæc urbs, & 'Αδεκμώπαν dicitur. Major etiam circa cooditorem ejus dissensio, qui 'Αδεκμὼν aliis, aliis Ἕρμων, hic etiam 'Αδεκμων vocatur. De quibus, præter Lexicographos Veteres, consule Stephan. Byzant. ejusque Interpp. & Schol. ad *Il.* Z. 396. ibique *Not. Ed. Cantabr.* Adde Bochart. *Chanaan* L. I. c. 8. *fub init.* Cl. *Berkel.* ad Steph. ultimis sic constituit: ἡ 'Αδεκμώπανον Ἕρμωνος βασίλειον. addens: „ Vel forsitan: ἡ 'Αδεκμώπανον „ Ἡνίωνος βασίλειον, nam Eëtionem ibi regnasse docet „ Strabo & Eustath. „ In Cod. MS. *Grabiano* corrigitur: „ ἡ 'Αδεκμώπανον, vel 'Αδεκμώπανα, ὡσ' Ἕρμωνος, vel ἡ ἡ „ Ἕρμωνος πόλις. Ab eo enim condita dicitur. Vid. „ Steph. *de Urb.* „ Cl. *Stephanius* 'Αδεκμὼν legit; & 'Αδεκμὼς pro 'Αδρηνὸν.

2. 'Αδεκτία.] Zenob. p. 8. Diogenian. p. 182. Æschyl. Schol. p. 57. [*Prom Vinct.* ν. 935.] SCHR. L. 'Αδεκτον. Digni sunt qui adscribantur versus Antimachi, cum quod non extent, tum quod elegantia id mereantur:

"Ετι δὲ τὴν Νέμεσιν μεγάλην Θεὸν, ἡ τάλα πάντα
Πρὸς Μακάρων ἔλαχεν, βαιὸν δὲ οἱ ὄπασε σῶον·
"Αλλοσ', ἐπιφρὰς ὡσεὶ γίνεται 'Ανάγκαις.
"Ενθα τέθματά τε, ἡ 'Αδράστεια καλεῖ. HEINS.

Nescio cur hos versus non exstare dicat *Heinsius* Noster, cum eosdem (a Syburgio etiam Gnomographis suis adjectos) exhibeant Strabo, Harpocrat. Suid. Eustath. Phavorin. Ersm. in *Adag.* ubi vid. *Annot.* H. Steph. & quæ ad laudatos Scriptores Viri Docti. Conf. Bonav. Vulcan. ad Aristot *de Mundo*, p. 393. & Læl. Bisciol. *Hor. Subcef.* T. I. l. XVI. c. 6. ubi Tiferne versio metrica. Demosth. *orat. contra Ariftogit.* p. 405. Καὶ 'Αδράστειαν δέ, ἀπάντων ἂν ὑγιῶς, σφόδρα καὶ &c. ibique Schol. Incerti Epigramma in Anthologia inedita sic finitur:

Καὶ σὺ (σὺ legebat Guyetus) δὲ 'Αδράστεια κακῶς ἀνθρώποις βαλὸς
Τίσιν τὸν μακάρων πικρότατα Νέμεσις.

3. 'Αδρεκές.] Vide omnino Suidam. In *Lib. Sapient.* XIII. 19. Τὸν ἀδρηκέα τοῦ χείρου ἀδρήσασθαι αἰτεῖ. Conf. v. Δεσμῶν. Cyrillus ll. Voffii: 'Αδρηκὲς, ἀδιάπαυστον.

4. Ἱερὸν πίστεως.] Scribendum videtur, ἱερὸν Νεμέστως. G. FUNG. Vel, ἱερὸν Νεμέσεϊ. SOPING. Vid. Harpocration. Strabo p. 588. [*lib.* XIII. & Suid.] SCHR. Recte quidem sensus habet: sed ubi menda Hesychii? Num falsum est, quod *nemora Idææ*, hoc est, *stratum* in templo? anne piaculum est, quod Rex sit σῶον ἱερεύς? VERWEY.

5. 'Αδεκτον.] Vid. sup. 'Αδρηκτον.

6. Δρῦς.] L. δρῦν. SOPING. JUN. BRUNO. Et sic Phavor.

7. 'Αδρηφάξις.] An 'Ατριφάκις, *atriplex*? GUYET. An 'Αδρηφάξις? JUN. L. 'Αδριφάξις. Latine dicitur *atriplex*. SALM. HEINS. BRUNO. H. STEPH. *Ind.* L. 'Αδριφάξεις. Eustath. *Il.* Σ. [p. 539.] SOPINGIUS. IS. VOSS. MUNK. Dioscorid. L. II. c. 145. olus hoc describens habet ἀτριφάκις. Sic & Aristoph. *Equit.* ν. 627. ubi Schol. Ἀτριφάκις. εἶδος λαχάνου, ὃ τραχὺς ὡς μάγειρος αὔξει. Etym. M. 'Αδρηξὶς. Sic & Lex. Reg. MS. Glossæ Iatrica MSS. Ἀτριφάκις. ἢ χρυσολαχάνη ὁ καρπός. 'Αδριφάκις. (sic) τὸ χρυσολάχανον· Arcadius Grammat. Inedit. Ἀτριφάκις, εἶδος λαχάνου.

8. 'Αδρῖν.] Vid. sup. 'Αδρῖν, post v. 'Αδμωλή. KUST. Conf. v. 'Αδρηδία.

'Αδρησίνη. τῆς 'Αδράστου θυγατρὸς.
'Αδρεῖ [12]. ἀνδρεῖ. Παμφύλιοι.
'Αδρειαροί [13]. Κελτοὶ, οἱ ὡς τὸν 'Αδρίαν θαλάσσαν.
'Αδρεῖ [14]. πλούσια.
'Αδρὸν μέγα. δασυλλές. παχύ.
'Αδρὸς [15]. παχὺς. μέγας. πλούσιος. παχύς.
'Αδρεγόρεσι. οἱ ἀδρεῖς ἔχειν χρέας.
'Αδρέστερον. μᾶλλον. θυτεραφέστερον [16].
'Αδρότης [17]. δύναμις. μεγαλοσθένεια.
'Αδρωυθεῖ [18]. μεγαλωυθεῖ.
'Αδρεῖ [19]. φύλαι [20] ἀρότρου, δι' ὧν ὁ ἰπτεὺς ἁρμόζεται [21].
"Αδρυα [22]. πλοῖα μονόξυλα [23]. Κίπριοι. λέγουσι δὲ καὶ αἱ τοῦ ἀρότρου φύλαι [24]. Σικελοὶ δὲ, ἄδρυα [25] λέγουσι τὰ μέλη. ὡς δὲ 'Αθηναῖος, ἀκρόδρυα.

'Αδρύ-

9. φυῦν.] Phavor. omittit φυῦν: unde cogitare cœperam, an forte ad præced. pertineret, ita: λάχανον ἄγριον, ἡ φυῦν. Sed recte 'Αδρῖν exponitur ἰσχνασίς per αὐξησὶς φυῦν. Sic Inf. 'Αδρηκτὸς, αὐξητὸς τοῦ σώματος. Video a *Brunone* φυῦν etiam rejici post 'Αδρηφάξις, sive 'Αδριφάξις.

10. 'Αδρίπαιον. ἄδρεπτον.] Posterius est in Æsch. *Suppl.* ν. 671. ABRESCH.

11. 'Αδρηδία.] Stephan. 'Αδρήσσω. Callimach. p. 6. SCHR. Ordo exigit 'Αδρήσσω. Hom. *Catal.* ν. 335. [*Il.* Β 828. 'Αδρήσσων. Schol. 'Αδρήσσων.] VERW. Sic & V. D. in *Mifc. Obf. Nov. & Dec.* 1733. p. 326.

12. 'Αδρεῖ. ἀνδρεῖ.] Vid. Casaub. ad Athen. p. 399. [immo 935. forte.] SCHR. Hinc χάλαδρος. IS. VOSS. Vide eum ad Catull. p. 26.

13. 'Αδρειανοί.] Vid. Steph. in 'Αδρία. SCHR. Vid. inf. in 'Ενδίς, Ἐπίδαυρος, & Ανκωνιάδης.

14. 'Αδρεῖ.] Job. XXIX. 9. 'Αδρὸ ὁ ἰσχνάσων &c. ubi Orig. ὁ παῦρ τῶν ἐν λαοῖς ἐνδοξα, οἱ ἄρχοντες. Hebr. שרים. Vid. *Not* seq.

15. 'Αδρὸς. μέγας, πλούσιος.] Hoc sensu occurrit apud LXX. pro Hebr. גדול *magnus*. IV. *Reg.* X. 6. 11. Jerem. V. 5. *Job* XXIX. 9. &c. Conf. v. præc. 'Αδρεῖ.

16. Ἐστερέστερον.] Hesych. perperam ἀστερέστερον.

17. 'Αδρότης. δύναμις, μεγαλοσθένεια.] Homer. φυγὼν ἀδρότητα ἠδὲ νέοτητα. G. Post hanc vocem sequi debebat 'Αδρηδία. IS. VOSS. *Il.* Π. 857. legitur: - - λαοῦσ' ἀδρότητα καὶ νέοτητα. Schol. ἀνδρείαν: ut inf. in hac voce suo loco. Alii tamen ἀδρότητα ibi legunt. Vid Barnef. & Hom *Il.* X. 363. ubi ἀδρότητα. Al. ἀνδρότητα. Similiter *Il.* Ω. 6. Conf. M. Meibom. in Aristid. Quintilian. p. 294 ubi eadem lectio variat.

18. 'Αδρωυθεῖ.] Exod Il. 10. de Mose: 'Αδρωυθεὶς ὁ θεὸς ἐπαιδεύσε. Huc Hesych. respexerit. KUST. Conf. *Hebr.* XI. 24. ubi, μέγας γενόμενος.

19. 'Αδρεῖ. φύλ. ἀρ.] L. 'Αδρεῖ. φύλαι ἀρότρου. SALM. Perfime corrupta est Summi Viri *Notæ*; nisi lemma potius fuerit, ut sup. in 'Αδικῶ. Omnino enim φύλαι rennendum. quod mox apparet in 'Αδρὸν, & apud Phavorin. Hinc emenda quod infra occurrit: Λαμβεῖ. τύλοι εἰ τὸ τῆ ἀρότρου. Ubi *Salmas.* φύλαι legit. Λαμβεῖ vero corruptum est ex 'Αδρεῖ: quod monuit me Cl. *T. Hemfterhuis.* Unde liquet, H. Stephanum illud Λαμβεῖ in *Indicem* Thesauri pro vocabulo nativo & vernaculo perperam retulisse. Conf. *Not.* seq. Cetetum pro 'Αδρεῖ *Il. Voffius* corrigit, 'Αδρὸν, ut mox. Sed nolim hanc sollicitare vocem, cujus terminatio in ω, ex corrupto illo Λαμβεῖ utcunque firmatur.

20. Στύλοι ἢ ἄξ.] Vide mox in 'Αδρὸν. Στύλοι autem hic vocantur *clavi lignei*, quibus stratrum compactum est Infra τύλοι dicuntur in v. Λαμβεῖ. Sic τύλον apud Aristoph. *Acharn.* ν. 552. Schol. exponit, ξύλον βαῖον. Hoc pertinet, quod pars illa corporis, qua viri fumus, a Græcis appelletur τύλη: a figura nempe clavi lignei. Vid. Pollux. L. II. 276. Hinc verbum λιστολᾶν, pro purtem illam *denudare*: pro quo etiam λιστρολᾶν legitur, quasi a τύλη. Vid. inf. v. Λιστολᾶν, & Λιστρολᾶν. Dormitasse autem videtur *Salmas.* qui pro στύλοι hic legit σύλοι. KUST. Vid. *Not.* præced.

21. 'Αρμόζ.] Forte ἁρμόζ. Sed confidera. VALES.

22. "Αδρυα.] A ἄρης, ἄρεος, ἄρυος, ἄδρυος, piconasm. γεγονὸς. GUYET.

23. Πλοῖα μονόξυλα.] De his vide Sponii *Itiner.* T. I. p. 107. (sive p. 37. *Ed. Gall.* & 64. *Ed Brig.*) Conf. Pollux. I. 9. *Segm.* 82. Infra: Μονόξυλον. πλοῖον. Lege πλοῖον. De iis etiam Strabo L. III. p. 155. Διαφέρουσὶ τὰ πλοῖα ἰχθύων &c. καὶ ὁ μὲν τὰ μονόξυλα ἃ δὴ σκάφας. Sic & ante p. 142. Cinnamus *Hift.* L. III. p. 122. *Ed. Tdl.* αὐτόπλοια vocat. Vid. inf. eam vocem, & conf. v. Πλοιάρια.

24. Στύλοι.] Vid. paullo ante v. 'Αδρεῖ. Pollux I. 13. de partibus aratri agens, lignei clavi meminit, quem in jugi foramen immittunt, & ὑπόρυον, vel ὑπόρυα vocant. de quo infra Hefych. & Scheffer. *de Re Vehicul.* L. I. c. 4. p. 30. Aliud tamen videtur esse ab ἄλοξ, vel ἄδρυον.

25. "Αδρυα λέγ. ν. μ.] Unde 'Αδρυάδες Nymphæ dictæ sunt. SALM.

'Αδήμαντον [1]. χαθαρόν.
'Αδμινίζ [2]. αὔξειν τὰς ρίζας.
'Αδρόφακτον [3]. ἄπλ διαφθεῖσι. ἢ ἀφύλακτον. ἀπίχρεον.
'Αδρὸν μεγάλων.
'Αδρύμβια [4]. ἰσχνίσματα.
'Αδύμεν. ἄζ@ [5].
'Αδύκτυ [6]. σι ἐντὸς κεκτημένοι τειῶν [μιῶν] οἰκί? 'Αθηναῖος. ἐλάμβανον δὲ παρὰ τῆς βουλῆς δύο ἑκάστης.
'Αδύνατον. ἄμαυρον. ἄπεφατον.
'Αδύνατος [8]. παράλογον γεγονὸς πάνυ.
'Αδυπ. ἄβατος, ἀπείρατος.

"Αδυτον [9]. σπήλαιον ἢ τὸ ἀπόκρυφον μέρ@ τοῦ ἱεροῦ.
'Αδύτων. ἀσύλων ἐκδοτάτων.
'Αδῶ. χρίσκω [10].
"Αδυτα [11]. τ' "Αδυτον.
'Αδυτοῦ@ [12]. Ποσειδῶν. ὃ βέλ@. ἢ ναὸ τ' ἄβλυ.
'Αδωνίς [13], ἡ χαλκιδέα. ὃ ἡ θεαδακίνη [14].
'Αδωπασμὸς [15]. ὁ ἐπὶ τῷ "Αδωνι [16] θρῆν@.
'Αδώνιον [17]. τὸ ἐφ' ὑσὶ λάκωσι αὐλητὴν ὑπεκτέτευον, ὅθ' ὕστερον ἀφ' [18] Λακεδαίμ ἀπομάθη.
"Αδωνις [19]. ἰχθὺς θαλάσσι@, ἢ μυτιληθὴ Κλέαρχ@. ἢ διοπότης [20], ναὸ Φοινίκων.

SALM. Athen. III. 7. p. 83. A. 'Αριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν Λακωνικῇ γλώσσῃ, τὰ καπυκικὰ φησι τοὺς Λάκωνας καλεῖν 'Οδυσσέα Πάγκα, ἤτοι 'Αδῆμα. Vid. ibi Casaub.

1. 'Αδήμαντον.] Vid. inf. Ἀρυσάντες. — αἰσχυντηλότατος.

2. 'Αδμινίζ.] Basil. M. *Hom.* V. *in Hexaëm.* pag. 42. B. Καρπὸν ἐκεῖ βοᾷς ἐξ ὧν συχνὸν ἢ καλάμου αὐξομένου. Conf. *Not.* in v. 'Αδρόν.

3. 'Αδρόφακτον.] Pollux. L. VIII. 17. τῶν ὃ δικαιοχρῶν μαῖα ἐστ' ἡ μεγάλη καὶ ἀφρακτοῦ@. Conf. inf. v. Ἀφρακτοῦ@.

4. 'Αδρύμβια.] Legend. forte 'Αδρυμβίων, pro ἐδρυμβίων, ab ἕδρυμ. GUYET. Forte pro 'Αδρύμβια, ab αὔξειν, quod supra vide. Conf. v. 'Αδρυνεῖ: unde tamen 'Αδρυμβίων hic scribere non licet.

5. 'Αδύμεν. ἄζ@.] Quidam ἀδῦ@, ἀζ@ vocabant: alii ἀδῦ@: alii ἑδυῖν. Legendum hic videtur 'Αδυμένων ['Αδύμενον] pro ἀδύμων. SALM. *Ib. Vossius* ad conjectum emendabat: „ 'Αδύσμων. Forte (inquit) 'Αδὺ. Θυμόν, Vid. „ 'Αδῦ@. & 'Αδύνον.„ Postea ad *Solin Not.* adscripsit: „ L. „ 'Αδύμων, quasi *animo* seu *cordi* aliquid *jucunditatis* adferat & *jucunditatis*: vel (addit) ita dicitur *acetum* [ἄζ@] quia eo condiri ebi sunt *fuerintve*; unde & ἀζ@ nominatur, & Dor. ἀδῦ@. Cl. *Hemsterhusius* conjicit: 'Αδὺ. μόθο, ἄζ@. Vid. inf. *Not.* in Τάδ@.

6. 'Αδύκτυ. οἱ ἐντὸς κεκτημένοι τειῶν οἰκί 'Αθ.] Supple & emenda: οἱ ἐντὸς κεκτημένοι τειῶν μιῶν οἰκί@ 'Αθηναῖ@. MEURS. [*Att. Lect.* VI. 5. ubi plura.] Lysias citatur ab Athenæo I. VIII. ὁ τὴ οἰκί ἔ διδυμῆν τῆ 'Αλκιβιάδ ἰδιωτῆ. Hesychius autem dicit de *duabus ædibus*, quos accipere solent. Vid. Æschin. in *Timarch.* apud Harpocrat. SOPING. Extat Lysiæ oratio Περὶ τῆς οἰκογλίου, ἣν ἔ μα διδυμῆ τῆ ἀδελφοῦ ἔχουσαν: in cujus fine [p. m. 384.] οἰκί ἰδιωτῆ μίαν οἰκίαν τὴν λέγει. Vid. Meurs. [*l. c.*] SCHR. Ἴσως μαρτύρων δεῖ, οἱ ἐντὸς τειῶν κεκλημένοι, ἤγουν ἰδιῶται. Vel, οἱ ἐντὸς τειῶν μιῶν κεκλημένοι πάνυ 'Αθηναῖ@. Harpocratio: οἱ ἐντὸς τειῶν μιῶν κεκλημένοι, τὸ πλῆθος ἐπιτρεφόμενοι. Qui autem fuerint ἀδύκτυ. Athenienſ. vide Sigon. *de Republ. Athenienſ.* & Æschinem ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου [p. 184. c.] de Arignoto, cœco avunculo Timarchi & paupere: ἐκεῖνο παραδόξον, ὅτι τοιαύτης ἡλικίας ὢν τοῖς ἀδυκτοῦσι μισθοφορεῖν. Accipiebant enim a Senatu μισθὸν τῶν δικαστηρίων duos ſingulis diebus obolos. Vid. & Suid. Idem Æſchin. ἐκ τῶ τελευταίου (ἐν τῷ δυσὶν ὠνὶ) πλουσιώτερος ἢ ἑστιῶντα ἢ γυναῖκα τοῖς ἀδυκτοῦσι δυ. χρυσοῦς, &c. HEINS. Τειῶν μιῶν (præter Cl. *Stephanum*) *H. Veſef.* etiam legit ex Harpocr. ad quem eumdem vide, & Mauſſac. nec non Petit. *de LL. Attic.* p. 519. & inf. v. Τροπέσιον, & Διαδικασία, ubi eodem errore μιῶν pro μιᾶν legitur: qui & olim Harpocrationem inſectabat. Ἀδύκτυ Gallice dici poſſint *invalides*. Lexicon MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 238. 'Αδύκτυ. οἱ στερεμένοι τὸ σώμα, ἤγουν ἀσθενοῦντα ἢ ἄπορα διαφερόντως ὄντα ἢ βιῶτα, οἱ ἐν ἰδίᾳ ἑκάστης ἡμέρας ἐσθίοντες δύο, οἱ ὑ ὀβολοῦ. Φιλόχορ@ δέ φησι δραχμὰς τὰ μῆνα. Et in alio Lex. MS. p. 603. docetur, civitatem *invalidis* ita penſitaſſe, *quatuor trium minarum facultatem habentes*, τοὺς ἐπὶ (l. ἐπὶ ὃς) τειῶν μιῶν οὐσίαν κεκτημένους: examinatos autem ibidem: ὃς ἐλαττόνων ἢ ἑκατὸν, ἃ ἔδ Ἀντίκλ [p. 384.] ὀλίγα ἦν, οἱ ὑ Φιλοχόρ@. v. Ἀσκωνίου 5, ἃ ἴδιε Sequitur ergo Ariſtotelem Heſychius, laudatum quoque Harpocrationi. Hinc ſimul patet, verioremn eſſe lectionem ἢ βιῶτα ἢ Πυθαγόρου, quam vulgatum, οἱ ἢ πυθαγόρου, in Suida (ut Wolfius jam olim viderat) & Phavorino. Quando autem Philochorus in poſtremo hoc Lexico MS. ait, *quinque* obolos refert, corrigendum ὄντα, *novem*, ſcil. δραχμὰς καθ' ἡμέραν, ut Harpocrat. & Suid. tradunt: ut ſit prima litera, quæ ſola forte remanſit, vocis ὄντα. niſi ἐκ ἔ corruptum. Et hic numerus ſuppletur in priori Lexico MS. poſt vocem δραχμὰς: quamvis cum eo ad verbum conveniat Lex. Reg. MS. niſi quod hic rectius ἐλαττόνων ἢ (pro ἢ) in initio, & ſub fin. οἱ ὑ, ἤτοι ἐξ. legatur.

7. Παῖ.] L. παῖ@. SCAL. MEURS. *l. c.* STEPHANIUS.

8. 'Αδύνατ@.] L. 'Αδύνατον ὃτ μὴ γ. πίσ. PERG. 'Αδύνατον prius etiam correxerat *Is. Veſſ.* addita ratione: *gratiose* adſcripſit: *i. e. παραφανῶς.*

9. "Αδυτ@.] Schol. *B.* Σ. 448. "Αδυτα. ναοί. "Αδυτα ἢ κα-

λοῦ) οἱ τόποι τ' ἱερῶν, ἃς οὐκ ἦσαν ἐσιέναι πᾶσιν. Conf. ad ϕ. 512. & ſup. in 'Αδυτῶν. Lex. MS. in Dionyſ. Areop. 'Αδύτ@. τὸ ἐνδοτάτω ἅγιον, τὸ ἀδύτ@ν. *Templi ſecreta penetralia* vocat Lactant. *de Orig. err.* I. II. c. 4. Cæſar *B. Civ.* III. 105. *In* occultis ac remotis templi, *quo, præter ſacerdotes, adire fas non eſt; quæ Græci ἄδυτα appellant.* Conf. v. ſeq. ubi comma poſt ἄνοδον tollendum, præcunte Ald. & Flor.

10. 'Αδῶ.] Hinc Αὐτάδη infra. Vid. Etym. M. in Αὐτάδη, quod ab ἀδῶ. Vid. ſup. Ἀλδ.

11. "Αδυτα.] "Αδυν, 'Αδυν@ dicitur etiam, & 'Αδοὶς, ut nos alibi apud Theocritum annotavimus. "Αδυν enim & ἀδοὶς dicitur, ut Πλάτων Πλατοὶς, & ſimilia; & "Αδυτος, ἀδυτοῖς: ut nos alibi pluribus. SALMAS. Vid. Heinſ. *Ariſtarch.* p. 31. [ſive 714.] SCHR. "Αδυτα, ab "Αδυν, in caſu quarto, dixerunt olim in primis Dorienſes. Sic mox in 'Αδυτοφοιὸς occurrit "Αδυτα: & infra: 'Αδύτων. τῶ ἀδύτ. Sic "Αδυτα pro "Αδυτο dixit Noſſis, Poëta vetuſtiſſimus, in Epigrammate, quod ex Anthologia MS. protulit Cl. Kuſterus ad Suid. in v. Διαδέλλει, ubi legis καλὸν "Αδυτα, ut recte emendat Vir Cl. pro "Αδυτο, Et ſic Cod. Palatin. Eſt ab Hebr. אדון *dominus*, unde Pœnus Hanno apud Plautum, *Donni* per aphæreſin pro *Adoni*, i. e. *domine mi.* Vid. inf. v. "Αδωνις. Ex decurtato illo *Donni* fluxit hodiernum *Don* apud Hiſpanos; non, ut aliis viſum, a *Dominus*.

12. 'Αδυτοῦ@ - - . πρὸ ὃσ@ ἢ ναὸ τ' ἄβλυ.] Scrib. ὃ βέλ@, ἢ ναὸ τ' ἄβλυ. Suid. 'Αδυτοῦ@. ὁ ναὸ τ' ἄβλυ. HEINS. Scribo: βέλ@ ἢ ναὸ τὸ ἄβλυ, *glebæ purpureæ cinnabari valore cedens.* PERG. Hoc plane diſſimile vero. Lex. MS. Reg. 'Αδυτοῦ@. ναὸ τ' ἄβλυ. Neque Cl. *Heinſium* ſequor, mutantem βέλ@ in βλόσυρ@: mox enim "Αδυτος, etiam βλὸν ὄνομα dicitur. Intelligitur nempe jactus teſſerarum ſic nuncupatus. Quidſi nulla aut exigua tantum mutatione legerim: ὃ βολ@, ἢ ναὸ &c. Sup. 'Αδυτοῦ@. (i. e. Pluto) ναὸ τ' ἄβλυ. Sæpe autem ὃ in ἢ mutatum eſt in hoc Lexico. Vid. ſup. in 'Αδν. Inf. in "Αγαν, &c. Hæc dum ſcribo, Phavorinus obiter inſpectus me firmat. Ita ille: 'Αδυτοῦ@. Παρ. ὃ βολ@, ἢ ὃ ναὸ τ' ἄβλυ Quam lectionem recepi. Eandem probat Cl. *Kuſter.* Conf. cetera v. Ἀεδλία, Ἀδλιοῦ@, & duo ibi ſeqq. Adde Cl. Pauw ad Q. Calab. III. 16.

13. 'Αδωνὶς.] 'Αδωνὶς Etymol. forte 'Αδωνὶς. HEINS. L. Ἀσώ@. Sic quoque lege apud Etymol. M. Male Salmaſ. in *Hemerym. botanic.* p. 101. IS. VOSS. Conf. Syburg. *Ind.* in Etymol. H. Steph. *Ind.* & Athen. II. 28. p. 69. Vid. & *Not.* ſeq.

14. Καὶ ἡ θεαδακίνη.] Etymol. 'Αδωνὶς, ἡ χαλκὶς. ὃ ἡ θεάδακ. Sed ſcribere malleni 'Αδωνὶς, vel 'Αδωνὶσ. Quare autem θεαδακίνη, ſive *inſtucs*, ſic dicta fuerit, vide mox in 'Αδωνὶ@ κῆπος. RUST. Conf. *Not.* præc.

15. 'Αδωνισμὸς.] Emenda Jul. Pollux. l. IV. c. VII. [*Segm.* 13.] 'Αδωνισμοῦ@, ὃ βάζω@. Μακεδονικὸν γραῦν ἄγημα. Leg. 'Αδωνισμὸν. SOPING. Sed vide Interpp. ad illum locum: & Bochart. τ' ναὸν, *Geogr. S. P.* II. L. II. c. XI. p. 737. Adde Stephan. in 'Αρπᾶξ, ibique Gronov. p. 793. Ἀδωνισμὸς autem occurrit apud Ariſtoph. *Lyſiſtr.* ſ. 390. ubi vide Schol. & conſer, ſi libet, quæ Eruditi de *ſletu Thamuzi* notarunt ad Ezech. VIII. 14. ut & inf. ad v. Τάδ@.

16. 'Αδων.] Etymol. M. 'Αδωνὶν. Sed vid. *Not.* ſupra in v. 'Αδωνα.

17. 'Αδώνιον.] Vid. Meurſ. *Miſc. Lacon.* L. II. c. 11. XUST. 'Αδων apud Alcmanem, teſte Athen. I. XIV. p. 634. B. Pio ἐπιστατῶν mox ἐφεστῶτα legit *Is. Veſſius*: quod infra vide.

18. Παῖ.] L. ἀφ' ὑσὶ SCAL.

19. 'Αδωνις. ἰχθυς.] Athen. [VIII. 2.] SOPING. Philoponus I. V. ad *primum Geneſeos*: 'Αμφιλίνοι εἰσὶ, ὃς ὁ ἐκκαιδεκάτ@. ἐστὶ 'Αδωνις καλούμεν@. p. 193. HEINS. Vid. Oppian. *Halieut.* I. 137. & *Not.* in v. Ἐξακόσιοι.

20. Διαπόντιος.] Selden. *de Dis Syris* II. 11. Heinſ. *Ariſt. p.* 31. SCHR. Reſpicit ad Hebr. אדון *dominus*; unde ארון nomen Dei Vid. G. J. Voſſ. de *Idolol. l.* II. c. IV. Nold. *Concord.* in *Not.* n. 1095. & J. Vilt. ad Gratii *Cyneg.* ϕ. 67. Ad vocem Hebr. *Adonai* reſpexiſſe Heſychium, præter H. Steph. *Ind.* notaverat etiam *Kuſter.* Conf. v. Αὐδάνα, & ſup. v. 'Αδωνα.

χαὶ βάλω· ὄνομα. ἔτι δὲ ἡ κύεσις.

'Αδωνιστὶ [1]. ἕλκ@.

'Αδώνι@· κἄπει [2]. ὃ τοῖς 'Αδωνίοις ᾠδόμενα ἐξάγνως ἢ κάπος ἐστ' ὀπτέα κρέα, ἢ παντοδαπῶν ὀπτέων, οἷα ἐκ μαγείρων ἢ θυόντων ἀφθονίζουσιν αὐτοῖς τοῖς κάπεσι· ἢ γὰρ ὃ θυόμενος κάπος ἢ αὐτὸν κεκλῆσθαι φασὶ τὸν Ἀφροδίτης φασίν.

'Αδωτᾶ [3]. ἱερά.

'Αδωφαλλητὶ@· [4]. ἀδωφαλλικῶ@.

'Αδωφαλλικῶ@. ὁ μηδ' ὅλως [5] μεταδιδοὺς τί, ἢ ἀδωφαλλικῶ@.

'Αδώσα [6]. ἱερὰ πνά.

'Αδώσιμ@· [7]. κρεπὶς. ἢ ἀμιδοῶ@.

"Αε. ἔτι τῷ ἀεὶ, ἴων [8].

Ἄεα. ζητ [9].

"Αεδνα. ἄφρων. ἢ πολύφρων.

"Αειδ@· λιτός.

'Αέδνται [10]. αἰσχυνθῆ.

"Αεθλα. ἔπαθλα. ἀγῶνας.

'Αεὶ [11]. ἀντὶ τοῦ ἴσως. Φρυνίχ@· Κύπρ [12]. καὶ Εὐριπίδης Μηδείᾳ·

— — ἅπαις [13] γὰρ δῶρ' ἀεὶ τίνεις βίου.

"Αεθλον. ἔπαθλον.

'Αέθλεον. ἐμάχθην. ἠγωνίζοντο.

'Αεθλεύων [14]. ἀγωνιζόμεν@·.

'Αεθλοσύνης. ἀγωνίας.

'Αεθλοφόρους [15]. ἀγωνιστάς.

'Αέθω. ἐπέλθω [16].

'Αεί. ἀκμῇ [17]. ἢ ἀξιοπαντός.

'Αειβλύων [18]. ὑπρύων.

'Αειγενεῖων [19]. ἀξιοπαντὸς ὕπνου.

"Αειδε [20]. ᾄδε, καὶ λέγε.

'Αειδ-

1. Βάλω.] L. βίλω. JUN. SCAL. SALM. SOPING. STEPHANIUS. Est *boli* sive *glebæ* nomen, non *jactus* tesserarii, ceu falso existimavit Salmasius. PERG. Vereor ne post illud præcedens διαστὸς punctum sit feribendum: deinde distinguendum hoc modo: ὑπὸ Φοινίκων γὰρ ἡ Βέλη ὄνομα (sc. ἐκαλεῖτο vel δίμβη), ὅτι δὶ ἡ κύεσιν. Nam, ut erudite Vossius docuit L. II. de *Idolol. Adonis* & *Baal* (unde dite Vossius docuit L. II. de *Idolol. Adonis* & *Baal* (unde dicitur Βὰλ & Βὴλ@·) unum idemque denotat, fc. κύριον, *dominus*: & hactenus utrumque est κοινὸν ὄνομα, quod penult. incifo tradit Lexicographus. Sed infuper *sit* ὄνομα κύριον, cum five Bel, five Adonis dicitur Rex ille mundi, fc. Sol. Id vero est myfterium poftremi κύριμαλ@·. VERWEY. Immo vero βάλον, i. e. *jactum tefferarium* indicat Hefych. tum hoc loco, tum fupra in 'Αδωνιᾶ@·. Minime vero poft διαστὸς admittendum effe majorem diftinctionem, per fe patet. De *Bele* enim ne quidem hic fomniaffe Hefychum, quisque vel ex fuperioribus intelligit. In fine, ἴσως ὃ κύριον, ipfum nomen *Adonis* refpicit.

2. 'Αδωνιστὶ.] Hoc ad Bacchum, id eft Διόνυσον, pertinet, qui Ofiris exiftimatur. G. An legendum Ἐείφ@·, ut Bacchus defignetur? Vid. inf. v. 'Εείφ@·. & Staph. Byzant. in v. Ἀκρόκορα. KUST. Vid. inf. Ἐείφαστα, & Ἐεμφ@·.

3. 'Αδωτᾶ@·.] Euftath. in *A. Odyff.* p. 459. [1701.] Κύπρ ὃ 'Αδωνὶ@·, φυλάσσει παχὺ ἀπολαυστὸν ἐπὶ χίτρᾳ ἢ ἐμίᾳ. Dici ait ὡδὶ ἢ ἀκμαῖον καὶ ἀκμαῖον. SOPING. Athen. p. 89. [immo 69. l. II.] Philoftrat. VII. 14. [immo VII. 32. *vit. Apoll.*] Zenob. [I. 49.] p. 17. Diogenian. [I. 14.] p. 177. SCHR. Conf. Euftath. *Il.* X. p. 1283. Schol. Theocrit. ad *Idyll.* XV. 112. Etym. M. in 'Αδωνις, & fup. 'Αδώσα.

4. Ἐν Σελευκείαις.] Vid. Athen. L. II. c. 28. KUST.

5. 'Αδωτᾶ.] Ambiguum eft, nomenne an verbum effe velit. Si nomen eft, fubfcribendum utrobique ι. H. STEPH. *Ind.* An ad "Αδης & Ἄδα referendum? G. Id eft ἀδήμων, loco *facro* & *filenti*. IS. VOSS Mox: 'Αδώσα. ἱερὰ πνά. An 'Αδώτη, quod inf. πνὰ exponitur? Sed malim 'Αδωτᾶ, cum Cl. *Hemfterhufio*; quod feries poftulat. Templum Adonidis non folum 'Αδωνίδιον, fed etiam 'Αδώνιον apud Stephan. in Ἀλεξάνδρεια, ut 'Ανεῖδιον & 'Ανεῖον. Tum in ἱερὰ ex canone noftro tacite repetendum 'Αδωνιδ@·.

6 'Αδωφαλλικῶ@·.] L. 'Αδωφαλλῶ@·. GUYET. Phavor. 'Αδωφαλλῶ@·. ἀδωφαλλῶ@·. quod placet. Utitur Cicero *ad Attic.* V. 20. eltque inter attributa Divina apud Zoroaftrem Magum, reftu Eufebio *Præp. Evang.* L. I. *in fin.* five p. 41. Vid. in feq. v. Si tamen magis placeat, 'Αδωφαλλῶ@·, ἀδωφαλλῶ@·, non obfto.

7. Ὁ μὴ δίκην μεμιδιὼς τί.] Corruptus eft hic locus. Referibe primo μεμιδὼς τί, ut in Flor. & Hag. Tam aperta autem vitia ex Ald. fæpe in Schrev. Editionem tranmigrarunt. Porro pro μὴ δίκην, emendo μηδ' ὅλως. Non enim adfentior Ill. *Jf. Voffio*, qui pro δίκην legit δίφρ. Fefellit Virum Maximum prava Schrev. Editionis, Hagenöenfem fequutæ, fides: quum Ald. & Flor. μεδίκιος, una voce, exhibeant, ut & Phavorinus. Conf. in v. Ἥκιστα. Inf. Δικαῖοσιν. τὸ λαῶν ἢ δίκην δίκης. Vid. fup. in 'Αδίκαστον. Ceterum pertinere hæc Hefychii ad Thucydidis locum de Pericle I. II. 65. p. 139. ϒ. 1. commode me docuit Cel. *Hemfterhufius*. Legitur ibi: χρημάτων τι ἀξιοῦντας ἀδικεῖσθαι ἢ ἐλάσσω. Dubitavim fcilicet fuit, utra poteftate vox illa foret accipienda, *qui nihil in populum largiebatur, nullis eum largitionibus demulcebat*; an *qui nullis ipfe donis muneribusque tentari fe patiebatur aut corrumpi*. Interpretationem utramque a Veteribus acceptam Hefychius adpofuit. Schol. l. c. Ἀδωρήτους. ἀδωφλήτους. Eundem vero locum citaffe video Thomam Mag. v. 'Αδωρήτους.

8. 'Αδώσα.] Vid. 'Αδώτα. IS. VOSS.

9. 'Αδώτας.] An 'Αδώσας? SCHR. [five G.] Heſiodus ἄδωτος dicit. [*Ἔργ.* ϒ. 355.] SOPINGIUS. Leg. 'Αδώνιδι πατρὶ, ὁ ἀμιδοῶν. BRUNO. Et fic Phavor. quod forte melius effe *Kuſter.* cenſet. Conjiciebam aliquando: 'Αδώσιδι πάππαπαῖ, ὁ ἀμιδοῶν. Lycophr. *Caſſ.* ϒ. 140. "Αττιδι, καὶδόμενα φορμίζων μέλη, ubi conf. Schol. Sed prius fimplicitate majori fe commendat. *Sorberius* 'Αδωτᾶ@· ex MS. fuo Gloffario legit.

10. Ἐπὶ δὲ ἀεὶ ἴσως.] Diftingue: ἴσως δ' ἀεὶ, ἢ ἴσως. Vid. mox v. 'Αεί. KUST. Vel poneuda diftinctio inter ἀεὶ, & ἴσως. Vid. *Not.* feq.

11. "Αε. ζητ.] Scrib. ζητ Αἰεί. Corruptus locus, qui multis tamen perfuadebit 'Αεὶ effe τὸ ζητ, quod Grammaticus ne ὠὶ ἀνέμως cogitavit, ut arbitror. Sed ille fimpliciter lectores monet, ut 'Αεί, & ejus fignificationes quærant paullo poft in Αἰεί, & fcripfit ille procul dubio: 'Αεί. ζητ ἐν τῷ Αἰεί. Nam ibi plene & multa eā de voce agit. HEINS. "Αε corrigit *Jf. Voffius*. Sed placent Heinfiana. Malim autem fuapte liciter hæc & præcedentia ita legere: "Αε ἐπὶ δὲ ἀεί, ἴσως. 'Αεὶ ζητ. vel, ζητ 'Αεί. Ut fenfus fit, "Αε poni pro ἀεί, id eft ἴσως: idque quærendum mox in 'Αεί. Vel, "Αε & pro ἀεί, & pro ἴσως poni. Peffime ex hoc loco H. Steph. Αἰσ, pro quæro, tetulit in *Indic.* fuum.

12. Αἰσθ@·.] Id eft, ἀσθ@·. GUYET.

13. 'Αε. ἀντὶ δ' ἴσως.] Infra fuo loco. Hic vide, num 'Αι antiquo more pro ἀεί, quamvis non fit fuo loco. IS. VOSS. 'Αεί pro ἴσως tantum ponitur in phrafi illa, δῶρ' ἀεί, i. e. ἴσως δ' δίκης, *ufque adhuc*. Eurip. *Phœniff.* ϒ. 1215. Δαῖμ' ἀεὶ γὰρ ἐπίσκοπός ἐστι τέκνοις. i. e. *Ufque adhuc enim felix es.* Schol. ἀντὶ δ', μᾶλλον δὲ πάν, ἴσως τοῦτο. Vide etiam quæ notavimus ad Arift. *Lyſiſtr.* ϒ. 1137. KUST. Vid. Harpocrat. ibique Mauff. *Notas*, & in eas H. Valef. Conf. G. Jungermanni *Epiſt.* ad Cl. Salmaf. in *Sylloge Burmann.* T. II. p. 520. ut & fup. v. "Αι, & mox *Not.* in 'Αεί.

14. Κυνάγ@·.] Κύπρ Suidas in 'Αεί, Erotianus male, forfan ἐν Κύπρῳ. IS. VOSS. Scr. Κύπρ, *Saturno*. BRUNO. Vid. Suid. in Φοινίκ@·, ubi inter ejus fabulas refertur Κύπ@·, & Κρόν@·. Attamen Vir Doctus in *Mifc. Obſ. Nov. & Dec.* 1733. p. 326. legit Κρόνῳ.

15. Ἄπαις γὰρ δῶρ' ἐς ἀεὶ τοῦ εἰς βίον.] In noftris exempl. legitur ita: Ἄπαις γὰρ δῶρ' ἀεὶ τίνεις βίου. Familiare hoc Sophocli, ut τ' ἀεὶ βλέπω, & ἀεὶ ζῶσαν pro ἴσως ζῶσαν, ut Euftath. exponit. SOPING. *Salmaſius* omittit illud εἰς. SCHR. Ἐς ἀεὶ τίνεις. IS. VOSS. Scr. Ἄπαις γὰρ δῶρ' ἀεὶ τίνεις βίου. Verba Medeæ funt: Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δῶρ' ἀεὶ τίνεις βίου; p. 449. *Edit. Steph.* Scholiaftes: Δῶρ' ἀεὶ. ἀντὶ δ', μᾶλλον δὲ πάν ἴσως τοῦτο. Τὸ γὰρ ἀεὶ ἀντὶ δ', ἴσως πάν. Συγκριτικὸν γὰρ, ἐπεὶ τὸ δῶρ χρησιμώτερον πάντ, ἢ τέκνα. ἀντὶ δ', ἴσως χρήσιμα τέκνα πάντως τεθέκασιν. τὸ δὲ ἀεὶ ἐπιτατικὸν ἐπὶ χρόνου τάσεί, ἀντὶ δ', ἕως δ' δίκης. καὶ γὰρ ἐπὶ πολλῶν ἐπὶ πολλῶν. Conf. H. Steph. *Ind.* & *Mifc. Obſ. l. c.*

16. 'Αέθλεον.] *Il.* Ω. 734. Schol. κατεπαλαῖον, πεσὼν. Conf. v. præc. & inf. v. 'Αθλεῖν, & 'Αθλεύων, item *Not.* in v. Λαὸς ἄεθλος.

17. 'Αεθλοφόρους.] Vid. Herodot. I. 31. Hom. *Il.* X. 22. 162. Schol. ἀγωνιστὰς, ἀθλητάς.

18. 'Εαειβλύω.] Cyrill. ἀκμάζω. IS. VOSS

19. 'Αεί. ἀκμῇ.] Τὸ ἀεὶ cum ἀεὶ confundere videtur. GUYET. Immo duo ifta confundit, ut folet: quod & *Kuſter.* notaverat. Sed in priore fignific. feribendum 'Αί, vel 'Αΐ. vel faltem 'Αῖ. ut *H. Steph.* in *Ind.* jam monuit. Conf. P. Horrei *Obſ. Crit.* p. 246. Inf. 'Αΐδ. ἀεὶ. Conf. in Ἀεαιὸς & 'Αΐου, poft Αἰσχύλ@·.

20. 'Αειδέτωσαν.] Phavor. 'Αεὶ βλέπων, divifis vocibus. Quod non difplicet.

21. Ἀειγενεῖων.] Inf. Ἀειγενεῖον, Vid. in Αἰεί.

22. "Αειδε.] Refpicit initium *Iliados*, ubi fimiliter Schol. ἄδε.

'Αεὶ δ' ἄρα [1]. ἠδὲ δὴ, αἰὲν ἔλεγον.
'Αειδὴς. ἀφανὴς. ἀμαφρον. αἰσχρὸν [2].
'Αειδω. μετ' ᾠδῆς [3] λέγειν.
'Αειδωτιὴς [4]. ἀεὶ τροφοδόκος.
'Αειδὼν. ᾠδὸν.
'Αειδὼς [5]. ἀεὶ ὤσης.
'Αείδωτος [6]. ἄδοντος.
'Αείδω [7]. ᾄδων.
'Αείδημα [8]. λαμπρὸ.
'Αειδίλ@ [9]. κελάδεσ@. δυνὸς.
'Αειδὴς. ὁ μηδέπω εἰδὼς [10].
'Αείδιον. ἀίσιμον, ἀεὶ ὄν.
'Αιαγὼ [11]. τλεῖ αἰώνια ῥέουσα, ἢ ἀϊδιότητα [12].
'Αεί[ων [13]. φυτὸν, ἀειθαλές.
'Αειθαλὴς. ὡς ἀεὶ θάλλων.
'Αειθαλὴς [14]. τὸ βοσκῆσιν ἢ νίκης, ἀεὶ θάλλον.
'Αειαχὴ [15]. μάχας; ὁρμαὶς. ἢ βολὰς τόξων.
'Αειλία. ἀσφαλὴ. ἀδεσίπονθα [16].
'Αειλίων, ἀόμενον. σκληρὸν. χαλὸν.

'Αει-

ἤδη, (quod hic pro ἤδη reſcripſi) λέγει. Locum *Bernardus* etiam notaverat, addens Suidam. Conf. *Miſc. Obſ.* III. 3. p. 326. Quod autem ἄρα legatur in Edit. forte inde eſt, quod olim αἰὼ ſcripſerint, pro ἀεὶ. Apollon. Lex. MS. 'Αειὴ, αἰὼ, (ſic) ὑπερ. —— Μῆνε ἀειδὲ θεὰ. Τινὲς ὃ εἰς τὸ λόγου μετενήλυθε τὸν ἄρχ., ἐπὶ ᾗ τῶ καθολογάδων ἀστρ. φασηθεν —— ἢ ἐπὶ μαν' ἀρῆς. [ſc. λόγου. Vide mox.] Ταῦτα δ' Αἰσχυ@ ὁ Σαμβάκου ἐστιν, ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ ἀδουὸς μέλη ὁ καλὸς ὑδέκατο. ὡσὶ ἢ λόγου@. ὁ ἢ Αἰσχυ@ λογογραφικ. Locum ob poſtrema adſcribo.

1. 'Αειὴ δ' ἄρ'.] Ex *Il.* I. 189. Idem notaverat *Bernard.*

2. Αἰσχρ.] *Il. Voſſius* ex Cyrillo adfert: 'Αειδὴς. ἀφανὴς. Mox, Schrevelianæ Editione deceptus, legit ἄχρηστον, quod miror. Facile enim liquebat legendum eſſe αἰσχρὸν, ut ceteræ Edit. habent, & Phavor. Conf. Suid. Sic infra: Εἰδηλὸν. ἀσὲν. αἰσχρὸν τῷ ὄντι, ὅτι ἄφαρτον.

3. Μετ' ᾠδῆς.] Vid. *Not.* in v. 'Αειδὴ.

4. Ἀδωτιὴς.] L. 'Αειδωτιὴς, ut præter Suid. & Phavor. ſenſim & ordo jubent. Sic & *Kuſt.* qui vitium Typographorum recte vocat. Accedit Cl. *Bel*, adferens Cyrill. Lex. MS. Brem. ubi 'Αειδωτὸν eſt ἀσωτὸν.

5. 'Αειδὼς.] Id eſt, ἀείδων. GUYET. Gloſſæ: 'Αείδ@. *Pirenus*, &c.

& 'Αείδοντα.] *Il.* A. 473. BERNARD.

7. 'Αείδω.] *Il.* I. 191. PERGER.

8. Ἀείδημα.] Id eſt, ἀοίδιμα. GUYET. Procul dubio reponendum, 'Αείδιλα, nam ἀείδιλ@ dicitur etiam *valde concipiens & clarus*; a hic ſignificante epitaſin: ut apud Nicand. *Theriac.*

Τῷ ὃ γέρας εἴδωρον ἐν ἀργεσσι ἀμωμὴς αὐτὸς
Οἷα κυκλάτιδ@ εἰδήλου ἐτέρπε@. H. STEPH. *Ind.*

HEINS. IS. VOSS. STEPHANIUS. Sic & Cl. *Weſſeling.* Conf. Etym. M. v. 'Αείδιλον, ubi inter alia notat, τὸ ἀείδιλα apud Nicand. pro ἀεὶ φανερὰ poni. Quod & *Kuſt.* adnotaverat, deleta priori conjectura, 'Αείδιμα pro 'Αείδιμα eſſe poſtrum.

9. 'Αειδίλ@.] An pro 'Αειδίλ@ ? quod vid. inf. KUST.

10. Εἰδὼς.] Leg. εἰδὼς. SOPING. Infra tamen: Εἰδὼς. ἐπιστήμ@. ἐπιτελέ@. γνώ. Niſi Εἰδὼς & ibi ſcribendum ſit, ex literarum ordine.

11. Ἀιαγὼ.] Legendum forte, 'Αειαγὼ, in accuſ. pro ἀειαγὼ. Ἀιαγὼ, Ἀιαγὼ & Ἀιαγὼν. Infra *dicrò*, id eſt, *beatitudo.* GUYET. Leg. 'Αιαγὼ. ἀιδιότης. ex Suida. SALM. 'Αιαγὼ. MAUSSAC. Scrib. 'Αιαγὼ, ex Harpocrat. & ἀιδιότητα. Sic *dicrò* Laërt. in *Democrit.* p. 658. VALES. Scribo, 'Αιαγὼ quod deſignat τὸν ἀδιαφορίαν. Uſus autem hac voce eſt Diogenianus ὁ Ἀλλοῖος ἐλεγεῖφ. HEINS. Recte 'Αιαγὼ, probante *Il. Voſſio*, & *Il. Steph.* in *Ind.* At vegetianus tamen ex *libro Secundo* Antiphontis *de Veritate* hauerat. Vid. Harpocrat. & Suid. eorumque Interpp. Conf. Gloſſ. Herodot. in Εἰαγὼ, ubi & Diogeniani mentio. Vid. *inf.* ad eam vocem.

12. Ἢ ἰδιοτ@.] Peſſime pro ἀειδιοτ@, ut recte Harpocr. & Suidas. Miror Phavorinum tam craſſum mendum in Lexicon ſuum recepiſſe. KUST. ἢ ἀειδιοτ@ recte exhibet H. Steph. *Ind.* quod recepi. Conf. *Not.* præc.

13. Ἀείων. φυτὸν.] Vid. Dioſcorid. & Theophraſt. VII. 14. Ibique Bod. a Stapel. & inf. in Τελέφιον. *Il. Voſſius* conjungit: φυτὸν ἀειθαλές. Sed duo voluiſſe videtur. Heſychius, Gloſſæ: Ἀείων, Solum. Belg. *Hulſtonk.*

14. Ἀειθαλὴς.] L. Ἀειθαλές. Phavor. Ἀειθαλὲς. ἀεὶ θάλλον. ἢ Ἀειθαλὲς τὸ βοσκῆσιν ἢ νίκης, ἀεὶ θάλλον. Hinc *Aithales* ferunt. Ἀειφιθ@, & Ἀειθαλίδ.

'Αειχελίπων [17]. ἀφριτίου. χαλεπῆς.
'Αειχελίης [18]. τελαμπέρης. ὑπηλεῖς, ὑδνὸς ἀξίνης.
'Αειχὲς. ἀφριτὸς ἀκύων [19]. Κύπριον.
'Αειχὲς. χαχὸν. σκληρὸν. ἀφριτὸς. δύσκαθαρτον. ἀπρακτὸς.
'Αειχία [20]. ἀτυχία. κόλασις. κακία. ὕβρις. ἀκρισμὸς [21]. ἁμαρτία. κάκωσις. λύμη.
'Αειχίζει [22]. ὑπαλλήλ. φθείρ. αἰκίζ@. ὑβρίζει. κολάζ.
'Αειχίτερα. ἀπρακτότα.
'Αειχίζων. ὑβρίζων.
'Αειχίσ@ [23]. ὑβρίσων. ἢ ὑπαλύσων [24].
'Αειχόρτου [25]. ἄκαρπου [26].
'Αειχορτόσαλ@ [27]. χείμα καραλλεί.
'Αειχὴς [28]. ἀφριτὸς. χαλεπὸς.
'Αείλα [29] πᾶδα. ἀπλᾶ. Εἶλη γᾶ, τῇ ἠλίῳ αἰγή.
'Αειλογία [30]. πολυλογία. τὸ ἐκφέρτε διδύναι λόγου καὶ ὑπολογίαν.
'Αειλογεῖς [31]. ἀεὶ λαλεῖς, ἀεὶ φορτίφερους.

'Αεί-

15. 'Αειαὲς.] 'Αϊὼν, ab ἀίσσω, unde πελαϊὰξ. GUYET. Inf. rectius: 'Αϊὰξ, τὰς ὁρμὰς, ἢ τὰς φορᾶς.

16. Ἀδεσίπονθα.] Tum reſplcitur verbum ἀνίω.

17. 'Αειχελίφρον.] *Odyſſ.* Δ. 244. Vid. inf. 'Αειλία, & ſup. *Not.* in 'Αειδιλ@, & inf. in 'Αστρολάβους.

18. 'Αειχελίης.] Conf. inf. v. 'Αειλία. KUST.

19. Ἀκρισμὸς ἀκύων.] L. ἀκρισὴς, κακὸν. STEPHANIUS; Ita in v. ſeq. Conf. in v. 'Αειχελίης, & 'Αειχελίφρον.

20. 'Αειχία.] Αἰκία. GUYET. Nihil mutandum. Nam ut 'Αειχία exponitur ὕβρις h. l. ſic paulo poſt 'Αειχίζουσι, ἐνυβρίζουσι. Niſi ſit legend. 'Αείκεια. Il. Ω. [ν. 19.] . . . Τὼ δ' Ἀνδρέαν Πάτρων ἀειχίλου ἀσκὸς χαῖ. . . . VERWEY. 'Αειλία. . . ὕβρει. Sic quoque Suidas. Vid. Etym. M. in 'Αείκεια. IS. VOSS. Variis modis eandem vocem ſæpe plagit Lexicographus, & α, ει, αι, & αϊ, paſſim inter ſe permutat. Vid. ſup. 'Αειλία. & inf. 'Αϊκία.

21. Ἀκρισμὸς.] Reſcripſi olim 'Αειχερμὸς, & ſecrevi a præced. gloſſa; quod ſuadere etiam videtur Phavor. in ὕβρεσ definens. Poteſt tamen commode hæc lectio retineri. Ita mox αἰκίζ@ in 'Αειχίζ. Ubi *Bruno* ἀειχίζ@ corrigit. Malem ibi αἰκίζ. Sed obſtat Lex. Reg. MS. 'Αειχίζ. λοιδορ. (ſic) φθείρ. οἱ ὃ ἀεὶ ἢ αἰκίζ@. Vid. *Not.* ſeq.

22. 'Αειχίζ.] 'Αειλίζ. GUYET. 'Αειλίζ dixit Hom. *Il.* Ω. 54. Pro λοιδορ vero, quod eſt in omnibus Edd., reſcripſi λοιδορ per ει, ut *Kuſter.* Et ſic Etym. M. Conf. mox in 'Αειχίσων, & *Not.* præced.

23. 'Αειχίσων.] *Il.* Π. 545. & Τ. 26. ἀειλίσων per ει metri gratia. Et ſic Flor. Ed. & Etym.

24. Ἀειλύσων.] L. 'Αειχίσων. IS. VOSS. L. λοιδόρησον, i. e. *perdant.* (ſic) KUST. An λοιδόρησον ? Vid. in 'Αειλίζ.

25. 'Αειχόρτου.] Legendum videtur, 'Αείχορτα. A πείρα, πείρα, πάρτου, πάρτ@, ἀπείρατ@. GUYET. Vid. mox 'Αειχορτόσαλ@. Inf. Καρτὸν. κείρου.

26. 'Ακαρτου.] L. ἀκαρῆ. SALM. IS. VOSS. Verliſſima emendatio, quam firmat ſeq. gloſſa. Sæpius erratum in ἀκαρῆς & ἀκαρτ@. Vid. inf. Fruſtra itaque H. Steph. in *Ind.* defendit illud ἀκαρτου hoc ſenſu: *quia plantæ quæ ſemper tondentur* (ἀκειροτμῆ) *nihil fructus adferre poſſunt.*

27. 'Αειχορτόσαλ@.] Compoſitum videtur ex ἀεὶ & πείρω, ἀειχορτείρω, id eſt, *ſemper tondeo.* GUYET. H. STEPH. *Ind.*

28. 'Αειχὴς.] Pro 'Αϊκὴς, quod vide. Conf. ſup. in 'Αειλία.

29. 'Αείλα πᾶδα.] 'Αειλα πᾶδα. ἀπλᾶ. Ita ſcribendum. SALM. GUYET. HEINS. BRUNO. IS. VOSS. KUST. Sic Etymol. M. & Phavor. Lex. MS. Coiſl. citante *Kuſtero*: 'Αειλα. τὰ πεδία καὶ χωρία. καὶ εἶρον ἢ ἕλος. ἔτως Αἰχύλ@. Poſt αἶλα repoſui γᾶ ex antiquis Editt. quod omiſerat Schrev.

30 'Αειλογία.] Demoſthen. in *Prooem. Demegoriis* p. 201. SOPING. Vid. Mauſſac. ad Harpocrat. & Ulpian. *Enarrat.* in Demoſthen. *orat. de fals. leg.* p. 78. Verba ſunt: 'Αειλογία ἐστὶ, τὸ ἀεὶ σφοτίνας λόγου ἢ λογεῖν, τὰς ἐμῶν καθηγορῶ; Τῶν ὃ πολλῶν, σωμαίνειν ὅτι ἀνάγκ@ πολλοὶ καθορῶ, πανωλίαν ἢ ξαναπάζ@). φησὶ ὃ ὁ Υπέριδ@, ὅτι σωμαὶ ἢ λοιδορία τὸ Ἕλληνας ἀναιρεῖ ἢ ἀδέτας) παρ' ἄλλ@. Conf. Suid. in ἀφοβόλογ. Inſpice etiam H. Valeſii *Notas miſcellas*, ad calcem Harpocrat adjectas, *ſub fin.*

31. 'Αειλογεῖς.] Lexica hoc verbum ex ſolo Heſychio adferunt, qui 'Αειλογεῖς interpretatur ἀεὶ λαλεῖς, ἀεὶ φορτίφερες, *ſemper loqueris, ſemper* aliquid *profers.* Frequens eſt apud Cyrillum Alexandrinum. Ut *Homilia Paſchali* XXIX. p. 333. de Judæis: Ἀπὸ ἢ πάντ' ἢ ἐκ γραμμάτων αἰνιγμάτων τόπων. *De lege literarum monumentis conſignata, perpetuo garrientes.* In *cap.* XXXII. Jeſaiæ, p. 444. Αἰνιγμὸν τ τόπων &c. Iterum in cap. LI. SUICER. *Obſ. S.* p. 324. & in *Theſ. Eccleſ.* Conf. Suid.

'Αείλη [1]. πτόη.
'Αείμβωμα [2]. πτῆσαι.
"Αειν. πτῆν.
'Αειπάων. ἀπτάων [3].
'Αειπαῦ [4]. κλῆρος ὄτομα τοῦ Μιλησίου.
'Αειπὴς. ὁ ταχυπλοΐας. βλαβερὸς [5].
'Αειπρεῖς [6]. τυφλώσεις.
'Αείπη [7]. δένδρον μεγαφόρον [8]. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ δίκτυς [9].
'Αείσις. ἀκλοῦς [10].
'Αικπᾶν [11]. Φίλιππον τοὺς βρέφεσι. Λάκωνες.
'Αίρεμ. βαρύσαι, ἄραι.
'Αίρεμεν [12]. ἐγείρειν.
'Αιρεμβρίλευ. διεγερμβρίλευ.
'Αιρεμβρίων. διεγερμβρίων.
'Αίρεμς. ἐγείρεις.
"Αρεμς [13]. κυφίσεις.
"Αιρε. φέρε, ταχέως φέρε.

Μὴ μοι οἶνον ἄειρε [14].

'Αείρειν. ταχυφέρειν [15].
'Αείρεις [16]. ἀπείρεις.

'Αεί-

'Αείσιστον [17]. ἀεὶ ῥεῖν.
'Αείσμοι. ἄνεμοι αἴσιμοι. Σοφοκλῆς [18] Τραχινίαις.
'Αεισμένας. ἀεροχοεῖσθαι [19].
'Αεισόμβω. ἐπαειρόμενον.
'Αείσιδες [20]. κύκλοι τῆ ὄψει.
'Αείσῃ [21]. ἄῤῥητον. ἀποβλέπτειν. Νῦν καιρὸς ὠσμασμῶν [22].
'Αείσης [23]. δυσχής.
'Αείρων [24]. κυφίζων.
'Αείρω [25]. ἄνω αἴρω.
'Αεισῶ [26]. γράθω.
"Αεισεν. ἦσεν.
'Αείσων [27]. ἄωτον, ἐξύλι.
'Αείσῶ [28]. ὁ ἐρ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ ἐν τῷ Πρυτανείῳ δειπνῶν.
'Αείτρες [29]. ἄπειροι.
'Αείτω. ἄρτι, ὑμνῶ.
'Αεκαζομβών [30]. μὴ βκλομβών.
'Αεκαζόμβω [31]. ἄκων, καὶ μὴ βκλόμβω. ἀναβκαζόμβω. ἀκούμβω.
'Αεκίλια [32]. ἀκύδοια. χαλεπά, ἃ οὐκ ἂν τις ἐκὼν πά-

1. 'Αείλη.] L. "Αιλια, vel 'Αέλη, ut Suidæ. G. 'Αείλα SOPINGIUS. "Αιλῶ. IS. VOSS. Forsan 'Αείλη idem cum ἄελλα. H. STEPH. *Ind.* Lapsus est Hesychius, mendoso codicem secutus, dum 'Αείλη scribit pro 'Αείτη, idem quod ἀείτη, quam vocem vide. Non aliter 'Αείμβωμ, quod inferius est 'Αείμβω. Sic 'Αείβη, ταχύ, pro 'Αείβω· Αἰόλος & 'Αείολος, ut rectissime *Vossius*, cum quibus conferenda sunt 'Αείας, & Αἰείας. T. HEMSTERHUIS *in literis ad me datis.*

2. 'Αείμβωμ.] 'Αείβωμ, ab ἄωρος. GUYET. Infra rectius 'Αείμβω. KUST. Conf. *Not.* præc.

3. 'Αειπάων, ἀπτάων.] *Ij. Vossius* leg. 'Αείπων, αἴπεινα. Ita fc. literarum postulat ordo. Conf. Herodot. l. 93. & Etymol. in 'Αέπειν. Alloqui nulla eget medicina locus. Nisi quis legendum censeat: 'Αεὶ τὸν. ἄπτων. ex Aristoph. *Ran.* v. 146. Vid. Suid. ibique Port.

4. 'Αειπαῦ.] Quinam fuerint apud Milesios, docet Plutarch. *Quæst. Græc.* p. 298. Thoante sc. & Damafenore tyrannis dejectis, duæ Miled sodalitates urbem obtinuerunt, quarum altera Plontis, altera Chiromacha dicebatur. Cum autem potentes prævaluissent, rerumque summam ad se transtulissent, deliberaturi de maximis negotiis in navigia ingressi, ac longe a terra provecti, facto decreto revertebantur. Hinc 'Αειπαῦ q. *semper navigantes* dicti sunt.

5. Βλαβερὸς.] Vid. inf. 'Αλίων, & Αἰλίων. ibique *Not.*

6. 'Αειπρεῖς.] Etymol. 'Αειπρεῖς, τυφλώσεις. Conf. II. Steph. *Ind.*

7. 'Αείπη.] *Dennebaum* nostrates vocant. SOPING. Delevérat hanc Notam *Ij. Vossius.*

8. Μεγαφόρον, &c.] Mendosa hæc videntur. H. STEPH. *Ind.* Emendat Cl. *Salmasius*: δένδρον μέγα αἴφορον, vel δένδρον ἀπόφορον. GRAB. Scribe, μεγα ἀφορον. IS. VOSS. PERG. Vid. inf. v. 'Αλιὰ, & Αἰλιά: ex quorum locorum collatione patet, pro μεγαφόρον hic scribendum esse μα μεγαφορον, cum negatione. KUST. Eadem loca contuleram, ubi μακρὸ. nisi μακρὸ legendum: quod Vossium juvaret. Vid. ibi; ut & *Not.* seq.

9. Δίκτυς.] Cl *Salmas.* emendat 'Αείτ. Solum generis enallage δένδρον & ἄπτ, ut multa in generibus arborum. GRAB. L. 'Αέπης. IS. VOSS. Inf. 'Αλιὰ. δένδρον μακρὸν ἄκανθα. Et: Αἰλιά. τὰ μακρὰ τῶν δένδρων. ἄκανθα ὁ Αἴσχ. Et hinc forte Αἴσης restituendum, pro δίκτυς. Conf. Δίκτυα, ἀγρεῖα ἢ ἄφραγ. δένδρα. & *Not.* in 'Αλία. Idem *Kusterus* in mentem venisse mihi gratulor: „ Lege (inquit) ἄσπις, vel „ πῖσσις. Vid. inf. v. Αἰσπὶς.

10. 'Αείσις ἀκλοῦς.] Forte Αἴσις, ἀκλοῦς. SOPING. GUYET. ἀκλοῦς recepi. Sic & *Ij. Voss.* 'Αείσις autem est pro 'Αίσις. Conf. *Not.* in v. Ἄεσσ.

11. 'Αεπᾶν. φίλιππον &c.] An huc pertinet Αἰπᾶ, φιλᾶ, πολιαδεῖ, infra? Etymol. 'Αείπων. Sic π in π migraverit. Legistine vero φίλιππ τοις? Forte ita: "Αεπων φίλιππον. ἐπὶ τοῖς &c. Conf. v. 'Αλπᾶν, Ἀκκάδιον.

12. 'Αείρεμεν.] Gall. *se lever*, id est, ἐγείρεσθαι. ἐγείρειν, *lever vous.* GUYET.

13. "Αρεμς.] 'Αίρεμς postulat ordo literarum. Cyrill. 'Αείνευσεν. κυφίσι. Vid. 'Αείρεμ. IS. VOSS. Similiter plane *Anonymus* in Cod. Burmann. Omnia sibi constant, dummodo continua serie scribas: 'Αείρεμ. ἐγείρεις, "Αρεμς, κυφίσεις, ut Phavorin. Inf. Αἶρ. ἐγείρῃ, κυφίζῃ. κυφίζει, &c. Et: Αἶρμι. ἄρμι, βαστάζω. Mecum sentire video *Ij. Vossium*, & Cl. *Grabium*. Lexicon Reg. MS. 'Αείρεμς. κυφίσεις, ἐπάρσεις, βαστάσεις. Supra: 'Αείρω. βαστάζω, ἄρω. Sic ibi refcripsi pro 'Αείρω. & ἄρω, ex Hom. *Il.* Θ. 424. & Schol.

14. Μὴ μοι οἶνον ἄειρε.] Est initium v. 264. *Iliad.* Ζ. ubi Schol. σύσσειε. Vid. inf. v. 'Αείρω, item Αἴρειν ταχυφόρον, ibique *Not.* & in v. seq.

15. 'Αείρειν. ταχυφέρειν.] Apollon. l. 166. . . . ἄρμα τεύξει ἀείρειν, πῆμα δαΐων ἀφέρειν. Apollon. Sophist. Lex. MS. allato Homeri hemistichio modo descripto, subjungit: ἢ οὕτως Α 'Οδυσ. [v. 141.] 'Αείρει. ταχυφέρει. ἢ ἄτερ, ἵνα ὁ ταχυφόρος αἴρῃ τὸ ταχυφερόμενον. ἢ Αἴρων, τὸ ταχυφέρειν. καὶ ὁ τούτου τοῦ Ἄρεως ἀπόγονος, ὡς φασιν Ἀπολλόδωρος.

16. 'Αείρεις.] An 'Αείβεις, pro ἀπείρεις, ut καλλίβροις? GUYET. 'Αείρεις. ἄπειρος. Suid. & Cyrill. IS. VOSS. Vid. inf. 'Αίβρι. Cl. *Wesseling* legit 'Αείρεις, ἀπείρους. ut iter notetur, quo quis mari aliorsum pergit. Sed obstat Suidas. Conf. 'Αείρων. *Kusterus* ita: „ An pro 'Αείρεις „ Vid. inf. v. 'Αείβρι. „ Conf. *Not.* in v. 'Αείρων.

17. 'Αείρειται.] Malim 'Αείρεται, id est ἀείρεσθε. GUYET. 'Αείρεσθον male. 'Αείρεται vel 'Αείρεσθε legendum. HEINS. H. STEPH. Suid. 'Αείρεσθον. ὁ ἀεὶ ῥέων. Phavor. etiam legit 'Αείρεσθε: quamvis simul 'Αείρεσθον exhibeat. Etymol. M. Αἴνειν. πεῖσαι. ἀείρεσθε, &c.

18. Σοφ. Τραχιν.] In initio: 'Αείσῃ', ἰὼ' ἀπαύστως

Τὸν αἰόλιν. . . . . SOPING. Est v. 229.

ubi Scholia: μετωνείζουσιν, ἢ ἀεὶ αἴσιμον. Inf. 'Αείμ. ἀεὶ αἰεί.

19. 'Αειμβρίμε. ἀεροχοεῖσθαι.] ταραχοεῖσθαι, *adferentes, præbentes*, conjecit Doct. *Abreschius*, ex Eurip. *Alcest.* v. 450. de quo loco plura adfert in *Misc. Obs. Vol.* V. T. I. p. 84. Idem vero postea me monuit, τὰ ἀεροχοεῖσθαι favere, ut videtur, locum Apollodori l. I. c. 5. §. 2. Τρωΐλῳ ——— δίφρον καλλιπλόκαμον ἵππους ἡνιόχου, πυρὶ δόλιον, ᾧ τὸν ἵππον ἀκαρῆ δὲ ἀφῆκε αἰσχρῶς πάλιν.

20. 'Αείσιδες.] Ex α collect. & ὄψις, ἰσσία. id est, *annulos manilis*. 'Αειδίδες forte. G. Τὰ ὄψια, hoc est, τορνίσκ. Author tamen glossæ, pro ὄψια accepit ἀειδίδες, κύκλους ἢ ὄψια, γύρους ἢ λαμπάς. Sed hæc alias. SALM. Infra: Ἰρῶ. ἢ Εἰρῶ, τοιούτου τινὸς. ἰσσίδας intelligit *Scipingius.*

21. 'Αείσῃ.] Ab ἄρω, dico, αἴρω, id est, *indictur*, non dicitur. GUYET. Vid. inf. 'Αίβρω, & Etym. M. Infra: 'Αείρεται, ἀπαγορεύεται.

22. Ἔστι καιρὸς ὠσμ.] Refer ad 'Αίσῃ, quod est epitheton Iri mendici apud Homerum. Infra: 'Αιρῶ. ἴστι καιρὸ ἱρῶ ὠσμασάσθαι. Hinc ergo locum supplebis. KUST.

23. 'Αείσης.] Inf. 'Αεσῆς. ἀπαιδεύτ. SOPINGIUS. Vid. Inf. "Αιρῶ, & Ἰρῶ αἴρω.

24. 'Αείρων.] Odyss. Δ. 423. Vid. 'Αείρω.

25. 'Αείρω.] Vid sup. v. 'Αείρεμμ.

26. 'Αεσῶ.] Forte 'Αείδω, γράθω. convenieque illud cum Suid. 'Αείτω. ὁ ἐπαιρῶν. γράθων enim ἐπαίρει, ut ipse postea exponit, a γράθω. quemadmodum a bucca, βύκκω. SCHR. L. 'Αεσείω, vel 'Αεσσείω. Vid Σίαν. IS. VOSS. Vid. inf. 'Αίνω. Cyrilli Lex. MS. Vossii: 'Αείτω. ἐπαίρω τὸ δὲ σημαίνω τὸ ἐπαίρομαι.

27. 'Αείσων.] Ex ἄωτον, factum est ἄεσσων, pleonasmo ν ut ἄρω, ἄειρω, ἄσθμαι, ἄεσθμαι, &c. GUYET. 'Αείσων pro ἄωτον. Nam hic 'Αείσων, pro ἄωτον; ut 'Αείτρες pro ἄπειρος. SALM.

28. 'Αεσῶ.] Cafaub. in Athen. p. 992. SCHR. Conf. H. Steph. *Ind.*

29. 'Αείτρες.] Pro ἄπειρος. Vel ab ἄπλω, ἄπαρ, ἀείπαρ. GUYET. Prius legit *Scipingius.* Inf. 'Αίτρω. ἄπτομαι. ubi vid. *Not.* & sup. in 'Αείρω.

30. 'Αεκαζομβών.] *Il.* Σ. 258. Schol. ἄκουσα, ἢ μὴ βουλόμενα ἐκ ἐκόντα, ἀλλ' ἀκουσιαζόμενα.

31. 'Αεκαζόμβω.] Hom. *Odyss.* Σ. 134.

32. 'Αεκίλια.] *Il.* Σ. 77. Schol. ἄκυρα, ἃ τὰ μὴ ἐκοντίως ἄξια. ταρα-

πᾶσι. βέλτιον δ' ἂν τις ἀποδοίη, τὰ πλεονεκτούμενα χαὶ ὧδε εἰρωνικῶς, χαὶ πρὸς ὃ ἡσυχίας χαὶ εἰρήνης.

'Ακαλ[1]. ἀσυλία. ὡς χαὶ γάμου.

'Ακατάσχεθ[2]. μὴ θέλοντα ἀναχαμπτειν.

'Ακεσ[3]. ἀκεσ[3], μὴ βυλομένω.

'Ακκιν. ἄκων, μὴ θέλων.

'Ακτου[4]. ὑμενίταν.

'Ακτου[1]. ταχύ.

'Ακρόβ[6]. ἀκίνδυνος. Σοφοκλῆς Τηλέφω.

'Ακρόβ[7]. ἀεὶ βλαμβίων.

'Ακφυγία. τὸ εἰς ἀεὶ φυγαδθῆναι.

'Ακίζησ[8]. σὺν[8].

'Ακκαται[9]. περίταται.

'Ακκιπ[9]. ἀκυποτῆτα.

'Ακλαγ[10]. ἄκμων, πυρί.

'Ακλὴς[11]. συστροφὴ ἀνέμου.

'Ακλύσας[12]. κακοπαθήσας.

'Ακλόων[13]. ταχέων.

'Ακλον[14]. ἕωλον. Κρῆτες.

'Ακλια[15]. οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἐχόντες, ἤγουν συζεύξαντες.

'Ακληρος. νοσώδης.

'Ακλλα. συστροφὴ ἀνέμου· χαὶ κοινοτόν. ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ῥοιζεῖν τι πνεῦ[16].

'Ακλλότους[17]. ταχύπους.

'Ακλλάδων[18] ἵππων. ταχέων. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι Τυράννῳ.

'Ακλλόσ[19]. Ἴρις. ἢ ταχύτης. ἀφ' οὗ καὶ ὁ ποδόνιμος.

'Ακλλὴς[16], ἀθρόον, ἢ ὁμοῦ.

'Ακλλῆσι[21]. πετομβραίοις.

'Ακλλῆσι θυμοῖς[22]. ἀνυποστόλοις μὴ παρρησίας.

'Ακλὶς[23]. πάλαισμα, ἁβλία.

'Ακλίσποντες[24]. Οὐκ ἐλπίζοντες.

'Ακλλόθεξ. ποικιλόθρεξ. ἢ πυρωσὶς[25] ἢ συνεχῆς ἔχουσα τοὺς τοίχους. ὡς χαὶ τὼ ἄελλα. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ.

'Ακλλὸς[26]. μαινόμενος. ἢ ἔρεθί π.

'Ακλπίοντες[27], μὴ ἐλπίζοντες.

'Ακλ-

'Ακλιτεύσ. Sup. 'Ακκλίσεσι, χαλεπαῖς. Vid. ibi *Not.* Conf. Suid. Eustath. p. 1130. & inf. 'Εκκλ.

1. 'Ακκλ. ἀσυλία.] Vid. Suid. ibique Cl. Kusset. Τῇ ἀσυλίᾳ ex Suida legit etiam *Is. Voss.* pro ἀσυλία. Hagen. recte ἀσυλίᾳ, cum iota subscripto. Schol. Sophocl. in *Electr.* v. 399. ἢ ἄσυλον. ἢ αἰτὸς ὁ καπνὸς. ἤγουν λαμπάδιον, inf. 'Ακκλ. ἀκαπνιστόν.

2. 'Ακκατάσχεθ.] L. 'Ακκατὸν κακῶς. SALM. An legendum 'Ακκατάσχετ'? quod placet. GUYET. H. STEPH. *Ind.* Hom. *Il.* Σ. 240. - - - ἀκκατὸν πακῶς. COCCEJ. IS. VOSS.

3. 'Ακκεσ.] *Il.* Α. 430. Schol. ἀκαδῆς, μὴ βυλομένῳ. Quæ descripsit Nostet.

4. 'Ακτ.] Ab ἄκ, ἄκη, ἀίζ, ἀκτ. GUYET. Vid. 'Ακκον.

5. 'Ακρ.] Vid. Etym. M. & inf. 'Ακρ. Confer & 'Ακτιον, & sup. Not. in 'Ακλα.

6. 'Ακρόβ. &c.) Conf. inf. Λίβροβ. ἀβλάβη. Σοφ.

7. 'Ακρόβ.] Forte respexit Sophocl. *Antig.* v. 1007. Οἰκοῦσι ἀκρόβατ. &c. Schol. τὸ μὴ ἐπὶ πολὺ πατοῦν· οἷον τὰ φυτὰ. ἀπὸ βάσ. Eundem locum observavit G. D'Arnaud, *Lect. Græc* p. 5. & ante nos *H.* Steph. *Ind.*

8. 'Ακκισσ.] Phavorin. 'Ακκαγῆ. H. STEPH. *Ind.* Male, ut videtur, pro Κακκλῆ, σφῇ. Vid. inf. v. Κακκλῆς, & Κακκλῆσι. KUST.

9. 'Ακκιπ.] Vid. sup. post 'Ακκλαν.

10. 'Ακλαγ] Hoc, & tria sequentia verba, per simplex λ scribi vult *Is. Vossius*: ob seriem scil. elementorum. Sup. 'Ακλὰ, πυρί.

11. 'Ακλὴς.] L. 'Ακκὴ. SALM. An 'Ακκὴ? G. Prius malim. Vid. 'Ακκα, & Θάκκα.

12. 'Ακκατας.] Τὸν δ' ἀκκᾶν, ἢ μαβροχερῆ. GUYET. Sic etiam Phavor. aliique Lexicographi ex Hesychio. Male. Fallitur etiam *Guyetus*, 'Ακκάτους enim corrupte legitur hic pro 'Ακτάτους, quod Poëticum est pro ἀθλίους: ut bene observat *Kusset.* ad h. l. & olim in *Distr. Anti-Cronov.* p. 35. Ipse Hesych. infra: 'Αλλόσυγ. κακοπαθοῦσαν. Et supra: 'Αλλαίνει, ἐμοχθεῖν. Μοχθεῖν autem idem est quod κακοπαθεῖν.

13. 'Ακκάων.] 'Ακλαων vult *Is. Vossius*. An 'Ακκαίων? Vid. mox 'Ακκαλδων, & inf. in 'Ακκῶν.

14. 'Ακλον. ἕωλον.] Ἕωλον repositi; ut in Ald. & Hag. Conf. 'Ακκος, 'Αὸ, & Ἕωλ. Alia sentit Caninius p. 9.

15. 'Ακλια.] Vencuse. Nam ut ἀνάνυμος infra vocantur, quæ ouperant duobus fratribus; sic ἄλλαι mariti: & qui duas sorores in uxores duxerant, σύμπωλους. MAUSSAC. Alias Ἀλλαι. Inf. ἄλλαι, σύμπωλους. GUYET. Sed vide ibi *Notas*. Inf. ἄλλαι, οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες. Quod fine dubio corruptum ex 'Αλλους.

16, Πνεῖν.] Suid. in v. Αἴλλῃ deducit παρ' ἄελλαν, ἀπὸ τοῦ ἄημι, ἄελλα, Conf. Phavor. Sed potest posterema verba, ἀπὸ τοῦ ἄημι πνεῦμά τι πνεῖ, pertinere ad v. præced. 'Ακλὴς, πνεῦμα. Iodicium facit vox πνεῦμα, quæ non pertinet ad τὸ 'Ακλα &c. Ao vero restituendum: 'Ακλὴς. πνεῦμα ἄελλα. &c. ut est in Ven. & Flor. Ita videtur. Sed sejunxit Phavor. & Ed. Hag. quam sequutus est hic Schrev. Inf. 'Ανεμοντος ἄημον, πλανώμενον. Tales autem πνεῦμα, Immo letales ventos in Oriente notos esse constat; & memoras Thevenot. *Itiner. P. II. L. III.* c. 5. & P. I. L. II. c. 19. Perfis *Badisamum*, i. e. ventus *pestilens*, dicitur. *Ibid.* P. II. L. II. c. 16.

17. 'Ακλόσυγ.] Pro quo 'Ακκοσύδη Oppian. IV. *Cyneg.* v. 284. ABRESCH. Inf. post 'Ακλαλδων legitur: 'Ακκλόσυγ. ταχὺ πόδας ἔχων. Conf. mox v. 'Ακκόσυ. & inf. v. Ἀφετοσύδη.

18. 'Ακκλάδων.] Supra 'Ακκάων, ταχέων. GUYET. Lege 'Ακκαλδων. Ita est apud Sophoclem. SOPING. 'Ακκάδας Latini dicerent *ventosas*, Græci ἀνεμώδης & ἀνεμώλιος, omnia, quæ noviate præstant, vocare consueverunt. SALM. Cl. Bochart. *Hieroz. T.* I. p. 161, mavult 'Ακκάδων, ut in Suida, quem descripsit Phavorinus. Sed procul dubio legendum 'Ακκοσύδων ἵππων, coniunctim. Sophoclis enim locus, quem citat Hesychius, exstat in *OEdip. Tyran.* v. 474.

Ὅταν νῦν ἀκκοσύδων ἵππων
Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα τιμᾶν.

Tempus nunc est in fuga pedem movere citius equis qui turbinis instar feruntur. Scholta explicant: ἀνέμους ἐνέχοντων ἵππων. Simonidis vox est apud Aristotel. *Rhetor.* III 2. & Heraclid. de *Politiis* p. m. 530. Cum enim Anaxilas Messenius, Rheginorum Tyrannus, in certamine Olympico molabus victor extitisset, ἐπινίκιον carmen ei cecinit Simonides, cujus initium est:

Χαῖρε' ἀκκοσύδων θύγατερ, ἵππων.

Hinc & Pindar. *Nem. Od.* I. 6. αἶνον ἀκκοσύδων μάγων ἵππων se hymno expositurum ait. Schol. τῶν ἀγώνων ἵππων. Conf. Pind. *Pyth. Od.* IV. 32. & inf. v. Αἰολοσύδας, & Ἀστρίνοδν. Adde Sext. Empir. *Hypoth.* L. I. p. 18. *Ed. Steph.* & *Not.* seq. Infra etiam: Πεδίνους. ταχύπους, ἢ πεδίνους. Et: Ποδάνιμος. ταχύς. Gloss MS. Lat. *Aëripem.* velocem. Malim *Aëripedem*. Conf. Jerem. IV. 13.

19. 'Ακλόσ. ἶρις. &c.] Id est ἀκκόσυγος. Sic infra 'Αίσσων. IS. VOSS. Respicit Nostet locum *Il.* Θ. 409.

- - - - - ὄρνι ὑ Ἶρι ἀκκόσυ &c.

Schol. 'Ακκόσ. ταχύπους. ἀπὸ τῆς ἄελλας, ἤτοι, ἀίσσω. Vid. *Not.* præcedd. Cl. *Heinsius* distinctionem tollit post 'Ακκόσ. Similiter *Kusset.* legit: 'Ακκόσ. Ἶρις. ἢ ταχύπους. Sed commode retinetur lectio vulgata; ut specialis usus generali præmittatur, uti sæpius.

20. 'Ακκός] Ab ἄκκα, unde ἄκκος, &c. OUYET. Alias 'Ακκάς. Infra: 'Ακκάν. ἄδηφον, ἐμὸν πάτερα.

21. 'Ακκ. πατ.] An scripserat Hesych. 'Ακκαίρει? Hoc saltem significatu 'Ακκαῖ- occurrit apud Sophocl. *OEd. Col.* v. 1073. D'ARNAUD *Lect. Græc* p. 5.

22. 'Ακκῆσι θυμοῖς] L. 'Ακκωσι θυμοῖ. HEINS. Lege sine distinctione: 'Ακκῆσι θυμοῖ. IS. VOSS. KUST. Ita vero jam Ed. Hag.

23. 'Ακλὶς.] Ad α χαταλογικὸν, & ἰῶ, ἴλλω. ἴλλιμι. GUYET. Forte Αἴλλω. SOPING. 'Ακλὶς. IS. VOSS.

24. 'Ακλίσποντες.] Scribe 'Ακλπίοντες, ut mox. SOPING. Vel 'Ακλπίζοντες. GUYET. FLORENS. ARCER. *ut eram libri sui.* An 'Ακλπίζοντες? SCHR. 'Ακπίσποντες Vid. notata ad 'Αλπτάων. IS. VOSS. 'Ακλπίζοντες præt illerim, transpositis literis, & mutato ζ in σ.

25. Πυρωσὶς.] Leg. συῤῥὼς, vel πυκνὴ. OUYET. L. παρωρὶς, pro παρωρόμενος, *negligens*. Vel forte παρώρεις, id est, *extra ordinem vagantes*. Metaphora sumpta ab equo non jugali, qui παρωρᾶ- dicebatur. PALMER Παρώρεις legit *Jos. Scaliger* in margine libri sui. Sed *Junius*: *forte* Παρῶρος. *D. Heinsius* tamen notat, *Junium* legere Παρώρεις. Nisi alterum respexerit *Junius*. Ego πυκνὸς mallem.

26. 'Ακλὸς.] Martin. p. 24. SCHR. Adillo una est trium Harpyarum: de qua Ovid. *Metam.* XIII. 710. & Hesiod. *Theogon* v. 267.

27. 'Ακλπίοντες.] Scrib. 'Ακλπίζοντες. Vox H redotl. Vid. Etymol. & Suid. [ubique Portum] HEINS. H. STEPH. *Ind.* 'Ακλπίοντες ferri quidem potest; quia tamen apud Hom. *Il.* H. [v. 310.] ἀλπάοντες legitur, sic legerim. RULÆUS *ad eram lib. sui.* Idem ex eod. loco conjecerat Cl. *Kusset.* Et sic Cl. Jens. *Lect. Lucian.* p. 508. qui pariter apud Suidam

"Αελτατον [1]. ἀνέλπιστον, ἀπροσδόκητον. δεινόν. αἰφνίδιον.

"Αελτοι [2]. δεινοί. ἢ ἄελπτοι [3]. Αἰσχύλος Πρωτεῖ.

'Αελπές. ἀνέλπιστον.

'Αελλῆ [4]. Φιλῆ. κολακεύῃ.

'Αελλῶν [5]. φέρων. ὠθῶν. πεσίλλων.

'Αελπάρα [6]. δεινά.

'Αελλώδης [7]. μὴ ἀνέμοις ὁμιχλώδης.

"Αεμμα [8]. τόξον. ἰμάντιον.

'Αέμπεδον [9]. βέβαιον.

"Αεν [10]. ἴσπε.

'Αενάαζ [11]. χαζεντλεῖαζ.

'Αενάοπτα [12], ἀεὶ ῥέοντα.

'Αένα [13]. Σθφρικὴς ἀεί, ἢ ἀεὶ θάλλων.

'Αενδίῳ [14]. ἴσπε.

'Αεναὸν. ἀεὶ ὄσπε. ἀεὶ ῥέοπτε.

'Αέπτε [15]. πνέοντες.

'Αέντιον [16]. Αἰγύπτιον σκευρίον.

'Αέξεν. αὔξειν.

'Αέξετο. ηὐξάνετο.

'Αέξεν [17]. αὔξειν. ἢ ἴσχειν.

'Αέσιοι [18]. κομῆται.

'Αεπάσιον [19]. ἀσιδῶς χαίσπτα.

"Αεπιαν [20]. ἀκύλον):

'Αεπὸν [21]. ἰσχυρὸν. ἀόικτον

'Αεργυκύτες. ἀργοὶ, ἀναπαυόμενοι.

'Αεργυλὸν [22]. ἀργὸν.

'Αέργυρον [23]. χαβδίδεσπτ. οἱ δὲ πάγλωνα.

'Αεργύλῃ [24]. ἄνεμ. ἢ Φοεβίδῃ.

'Αεργὸς [25]. ἀργὸς. ἢ χαλκῆργον.

'Αερίθῳ [26]. αἰωρῶν), κρεμαν).

'Αερίων

---

dam pro 'Αελπίον legit, 'Αελπίων. Scholia ad *Il.* I. c. explicant ἀπαιτίζοντες, σὺν ἀπαιτίζοντες. Præfero tamen *Heinsii* emendationem, quam & olim ex Suida notaveram. Vid. sup. 'Αελίπτους. Lex. Reg. MS. 'Αελπίον. σὺν ἀπαίζων.

[1. 'Αελπτον.] Linus apud Jamblich. *de Vit. Pythag.* p. 131. v. 1. [*Ed. Arcer.*] 'Εαπτὸς χρὴ πάντ', ἐπεὶ σὺν ἐν' ἄνδρ' ἀέλπτῳ. SOPINGIUS. Vid. Ἐξ ἀέλπτου, & 'Αελπτρίαν, ibique *Not.*

2. 'Αελπτοί.] Id est, *desperati*. G. Quando pro ἄελπτοι sumi ait, respexit forte ad 'Αελπῶν. Sed vid. *Not.* seq. Æschylei dramatis inscriptio plena erat *Προμηθεὺς Σατυρικός*, ut inf. in 'Αρμάλη, & Σπάρτη scribitur. Vid. Stani. ad Æschyl. p. 861.

3. 'Αελπῶν.] Non est interpretatio Ἐξ'Αελπῶν, sed diversa vocis ejus lectio. Indicare enim vult Hesych. in loco illo Æschyli pro ἐλπῶν quosdam legere ἄελπτον: quod minime mirabitur, qui conside raverit quam exiguum inter duas illas voces sit scripturæ discrimen. Nam ex ΑΑΠΤΟΙ, mutato secundo Α in Λ (quarum literarum mutatio est frequentissima) ΑΑΠΤΟΙ, & inserto Ε, ΑΕΛΠΤΟΙ. Significatio autem δεινὸς voci ἄελπτος optime convenit; ut discere licet ex illis, quæ Suid. Etymol. & Eustath. de voce illa tradunt. Nam (teste Eustathio) Aristarchus χῆρες ἀέλπες apud Homer. interpretabatur, δεινὰς ἢ ἀπλήστους. [Vid. sup. v. 'Αέλπες.] Præterea sciendum est, apud Homer. pro χῆρες ἀέλπες, Aristophanem Grammaticum scripsisse χῆρες ἀέλπες, quasi δυσαναπλήστους, ab α privat. & ἔπομαι, teste eodem Eustathio. Ex hac igitur lectione ἀέλπες (quæ sine dubio in plures Codd. Homeri tranierat) facile fieri potuit ἀέλπες, una tantum literâ additâ. Neque mirum, significationem δεινὸς, quæ lectioni primitivæ ἄελπτος proprie conveniebat, postea etiam communicatam fuisse cum variis lectionibus inde ortis, ἄελπες, & ἀέλπες. RUSTER.

4. 'Αελπῆ. Legendum videtur 'Αελπῆ, vel 'Αελπῆι. Infra: 'Αελπὴς, Σωσάδιος. GUYET. Vid. Etym. M. in 'Αείπετος. Unde 'Αείπῃ præstare videtur. Sed eandem vocem variis modis effert Noster. Confer. sup. 'Αεπτῶν. Faves autem nobis Lex. MS. Reg. 'Αείπετος. Σωσάδιος, ἀπατῶν. An ἀγαπῶν, ut h. l. φιλεῖ? Sed non muto.

5. 'Αελπτρίαν.] An pro 'Αελπῶν, ab ἀελπῆς, quod idem ac ἀέλπιστος. 'Αελπῆς autem ab ipso Hesych. exponitur δεινὸς: unde non mirum & ἀελπῶν eidem esse δεινὸ. Vide etiam quæ notavimus paulo ante ad v. 'Αελπῶν. KUST.

6. 'Αεπάρη.] Vid. inf. 'Αελπῆ, quod itidem exponitur, πονηρὰ, ἐφύρα. Conf. v. Αἰπάρησιν. Sic itaque 'Αεπάρη est pro 'Αελπῆ, vel 'Αείπαρα: quod & *Kusterο* placuit. Porro Hesych. per ἐνίπαν reddit, quia, quod affatur, folet ἐφύρα.

7. 'Αεπλώδης.] Scr. 'Αελπλώδης. IS. VOSS. Est similis formæ, ut inf. 'Εκπτικὸς (quod vide) pro ἐκστατικὸς. Vid. Suid.

8. "Αεμμα.] Apud Callimach. p. 13. 42t. δίπαρσίς ἄεμμα. ubi interpres τόξου, ὅθεν τὸ ἐκαίπροτον ἐκτίνῃ. SALMAS. Locus est *Hymn. in Dian.* v. 10. ubi consule Bonav. Vulcan. & Ill. Ezech. Spanhem. p. 131. Quando ἰμάντιον notat, est pro "Ερμμα, Æol. pro ἅρμα. Quod & *Kuster.* notaverat. Sic infra: "Ερμμα, ἰμάντιον.

9. 'Αέμπεδον.] Ex α intensivo, & ἵζανδον. G. Sic & H. Steph. *Ind.* In Ed. Schr. βέβαιον, male pro βέβαιον. Inf. "Ερπεδον. —— βέβαιον, ἰσχυρὸν, &c.

10. 'Αεν.] Sup. 'Αεν. πνεῖν. Unde Belg. *Waeijen.*

11. 'Αενάαζ.] L. 'Αναάζ. IS. VOSS. Male pro 'Αεπάζ: ut bene monet Cl. *Kuster.* Infra ἀενῶν. καπαπλῶν. Unde hic locus corrigendus. Vid. Kusler. *Diatr. Anti-Gronov.* p. 34. & H. Steph. *Ind.* Conf. Ἠενάοπτα, & Ἠέπτοντα.

12. 'Αενάοπτα.] L. 'Αεπάοπτα. IS. VOSS. Sic Hom. *Od.* N. 109. ubi Schol. ἀεὶ ῥέοντα. Al. tamen ibi, ἀενάοπτα. Conf. H. Steph. *Ind.*

13. 'Αένα.] *Semper florens.* Job. XIX. 25. PERGER. 'Αένα legit *Is. Voss.* Sic Etym. M. Pro Σθφρικὴς in Hag. Σθφρικὸς, literis transpositis, ubi *Sopingius.* non inepte Σθφρίνης legendum conjiciebat: Cl. *Stephanius* tamen etiam Σθφρικὸς.

14. 'Αενδίῳ.] Ab ἀεὶ, G. Forte 'Αεν. ἀεὶ, ἴσπε. C. Hæc Œcœji sententia placet etiam Cl. *Kusterο.* Scil. pro ΑΗΤΟ (quod inf. sedditur ἴσπε) legerunt ΑΗΤΟ: quod postea coalvit cum præc. voce. *Sopingio* itaque non accedendum, qui illud ἴσπε expungit. Sic Α & Δ confuderunt in Glosſ. Nomic. v. Διεμμένα, pro 'Αεμμένα: ut ibi notavi, in *Misc. Critic.* p. 137.

15. 'Αέπτε.] *Il.* E. 526. ἄεπτε. Schol. πνέοντες. Theocrit. XIII. 29. Conf. v. 'Αεν.

16. 'Αέντιον.] Quod *odorem spirer.* IS. VOSS.

17. 'Αέξεν.] Callimach. p. 9. & 20. & Vulcan. ibid. SCHR. Priores Edit perperam: 'Αεξὲν. αὔξειν. item Phavor. Passim vero 'Αέξειν pro ἴσχειν apud Nonnum in *Evang.* Joan. c. VIII. v. 258. & alibi.

18. 'Αέσιοι. κομῆται.] *Odorato spirantes crine.* IS. VOSS. Idem vero postea adscripserat: „ 'Αέσιοι, κοιμῶμαι. nam ἄεσιαι, „ κοιμᾶσθαι, 'Αεσι, *dormire.* „ Phavor. κοιμασαι. Sed nihil mutaverim. Recte Cl. *Kuster.* confert v. Ὄσπεσε, Ὀδόμεν, & Ὀδῶσι, ubi pariter κοιμᾶσθαι. Adde *Not. Is. Voss.* in v. 'Αέπαι.

19. 'Αεπάσιον.] An 'Αεπάσιον? sed ordo alphabeticus reclamat. GUYET. Vid. Ἐπαπάνη. IS. VOSS. Immo 'Αεπάσιον: ut H. Steph. *Ind.* etiam conjecerat. Vide infra. Et sic *Sopingius*; item *Kuster.* qui ad *Guyeti* dubitationem bene regerit: „ Quis nescit sexcentas voces spurias ab Hesy„ chio in ordine suo poni? „ Scil. C & E confudit: cujusmodi exempium in Aquilæ versione *Ps.* XXXVIII. 3. observat Nob. Montfauc. *Prælim. in Hexap. Orig.* p. 44

20. "Αιπ.] An 'Αε] scribendum, ab ἄω, unde & ἄϊσ, Inf. 'Αίη. ἀκύτατον. GUYET. SOPING. H. STEPH. *Ind.* Leg. 'Αεπῆ. ἀκύτατον. PERG. An pro 'Αέ], ab ἄω? *audio?* Supra: 'Αέσιος. (pro 'Αέσις) ἀκύτατος. Vid. etiam inf. v. 'Αέ]. KUST.

21. 'Αεπὸν. - - ἀόικτον.] Hinc compos. forte, χῆρες ἀέπτες. GUYET. Pro ἀόικτον scribe ἀοίκητον. Critici cum disputant de voce ἄελπτος, ἀεπὸν scribunt. 'Αεπὸν enim esse volet τὸ ἄγαν ἢ ἰσχυρὸν ἀκτήμων. HEINS. L. 'Αεπτῶν, id est ἀπατῶν. PERGER. Ex serie lit. lege, 'Αεπῶν: quæ est varians lectio vocis ἄελπτος. Hæc de re vide quæ notavimus sup. ad v. 'Αελπῶν. KUST. Nisi obstaret series, legi posset. "Αεπτῶν. —— ἄπατον. 'Αίσιος ἐφύρης dixit Æsch. in *Agam.* v. 145. explicantque Schol. τοῦ ἀπλήστου καὶ γενέσει μὴ διακρίνοντος, & τοῦ μὴ διακρίνοντος πόνον. Conf. Aristoph. Grammat. apud Eustath. *Il.* A. p. 113. 42. Has autem sequendo explanationes 'Αεπῶν haud incommode notare poterit ἰσχυρὸν, ut quod satis virium habet ποὸς τὸ ἄγαν seu ὑπὲρ ἐπτὸς. ABRESCH. 'Αεπῶν & ἀκάπτῳ recte corrigit H. Steph. *Ind.* probante utrumque *Kusterο*, & *Grabio.* Et sic *Is. Vossius*, qui ad Guyeti Notam, post χῆρες ἀέπτες adscripsit etiam: „ sed ibi Aristophanes Grammaticus legebat ἀέπτους, *ineffabiles.* „ Eo spectat Hesych. Vid. *Not.* in v. 'Αελπῶν, & inf. v. 'Αεπῶν.

22. 'Αεργυλὸν.] Suicer. *Obs. S.* p. 326. & in *Thes. Eccl.* in v. mallet 'Αέργυλον, qua voce Cyrillus *Dial.* VI. de *SS. Trinit.* p. 621. utitur. Sed nihil muto. 'Αεργυλὸν est apud Suidam, ex Antholog. l. VI. p. 441. & ἀεργυλλίτου ἀκάνθου apud Nonnum in Joan. *Euang.* V. 16.

23. 'Αέργυρον.] An 'Αέργυρον? GUYET. Lege: 'Αέρδιτον. καθέδραν. οἱ δὲ πάγλωνα. PERG. L. 'Αέργυλλον. Vid. Schol. Nicand. p. 8. IS. VOSS.

24. 'Αεργύλῃ.] Forte 'Αέρδιλλι. Æschyl. *Agamemn.* p. 183. [v. 243.] ταχεῖ Σνμμὸ σεσωσμένῃ ἀέρδιλλι. SOPING. Jam ut 'Αέρδιλλι. ἄνεμ, φοεβίδῃ. Vocem enim, quam non intelligebat, corrupit primo, aut corruptam invenit ac transposuit suo more Epitomator. 'Αέρδιλλι autem est φοεβίδιον, sive ut Glosſator Æschyli interpretatur, πανταλοῦς Æschyl. *Agam.*

Πανεῖ Σνμμὸ σεσωσμένῃ λαβόντ' ἀέρδιλλι. de Iphigenia jam mactanda. Glosſator: 'Αέρδιλλι. πανταλοῦς p. 183. HEINS. 'Αέρδιλλι probant etiam *Is. Voss.* & *Stani.* ad l. c.

25. 'Αεργὸς.] *Otiosus.* Vid. Eustath. *Od.* T. p. 1854. MAUSSAC. Scribe 'Αεργὸς. PERG. Vid. *Proverb.* XIX. 15. BERN. Rectius citasset Hom. *Il.* I. 320. ubi Schol. 'Αεργὸς, ἀργὸς, ἀπραγμάτευτος.

26. 'Αερίθῳ.] Ab ἀίρω, unde 'Ηερίσαντ, &c. G. Ab ἀίρω, ἀερίσω vel ἀείρω, Eustath. *Il.* Γ. p. 313. IS. VOSS.

'Αερίων [1]. ἀμέτρητον. πολύ. ἀερώδες.
'Αέρρα [2]. ἄρπη, βαστάζη.
'Αερσίς. μετεωρισμός.
'Αέρσαι [3]. ἤρθησαν, ἀνέστησαν, ἤρμησαν.
'Αέρση [4]. ἐπιφύη.
'Αεσία [5]. ἀμίχλη, ἀφ' ἧς Αἰτωλοὶ. Θέσσι τε τῶν πάνυ, ἢ Αἰγιαλεῖς, ἢ Ἀβάντες, ἢ Κρῆτες, ἢ Σαμίλιες, ἢ Αἰθίοπες, ἢ Κύπριοι, ἵππους ἐπάλαιον.
'Αεσίδης [6]. μέλασμα.
'Αέσκων [7]. ἢ ἐξαιρέμενον.
'Αεσσάτων [8]. εἰς τὰ ἄκρα ἀξιόπιστοι.
'Αεσσα [9]. μέλας. βαθύ. μέγα.

'Αέ-

1. 'Αερίων] Vid. 'Αερία, & 'Αεσσα.
2. 'Αέρρα.] Vid 'Αείρω, ibique *Not.*
3. 'Αέρσαι] *Il.* Φ 74 Schol. ἤρθησαν, ἀνείχθησαν. Inf. 'Εφερμ. ἐμπάρη Vid. Etym. M.
4. Αέρση.] *Od.* T. 540. Infra 'Ηέρση.
5. 'Αεσία.] Ab ἄημι, ἀείρω. id est, μέγαι. Idem quod ἀείδω, id est, χορμοὶ, χάσματα, &c. ἄεσσα, id est, magnus, ingens. Diod. Sicul. ἄεσσα· τὸ μεγάλα. Vide 'Αερσίων, & 'Αεσσα. GUYET. Ægyptum & Cretam ita dictam esse, testes Gellius XIV. 6. de Creta Plin. IV. 12. Strabo l. XIII. & Xenoph. L. III. 'Ανάβ. p. 287. VALES. Conf. Steph. *de Urb.* & Meurs. *Cret. cap.* III. De Ægypto ἀεσία, vid. Etym. M. in 'Ηεσία, Æschyl. *Supplic.* v. 580. Apollon. IV. 267. & I. 580. ibique Schol. Conf. inf. in 'Αερία, post 'Αεσσάτων. & Scalig. *Anim.* ad Euseb. Chron. p. 34. B.
6. 'Αεσίδης.] *Thom. Bruno* corrigit 'Ανεσίδης.
7. 'Αέσκων.] Ab ἐείσκω, unde ἐοίσκω. Ab ἴσκω, ἵσκω, ἀφαιρεῖ, ripa. GUYET. L. 'Αέσκων. ὁ τὰς ὄψεις αἴρων τοῦ πάνυ. ἢ ἐφαπτόμενον. Ita legr. Vid. Suid. 'Αέρων, pro ἀναίνομαι, ut ἀέκοντος pro ἀπροαιρέτου. IS. VOSS. Sic & olim conjeceram; nisi quod pro 'Αέρων tum legendum putarem 'Αεσκῶν, vel 'Αεσίων, (ut Phavor.) aut 'Αφρων. Sequens 'Αεσσᾶν, ὁ ἀθυμητὴς, fuaserat Harpocration, a Suida descriptus, qui ἀφροσύνη exponit, & Lysiæ tribuit. Postea vero ultimum illud (missis ceteris) retinere unum malui, mutato 'Αέσκων in 'Αεσσᾶν. Quod placuit C. *Hemsterhusio*. Similiter etiam *Kusterus*. „ Rescribe „ (inquit) „ ἐρεῖν, ex Harpocr. Suid. & Lex. Coisl. „ Idem vero *H. Steph.* jam video observasse in *Ind.* Similiter *Musgravius*: „ Debet legi, 'Αεσσᾶν, i. e. *non sentum, non cessium* „
8. 'Αεσσάτων.] Aristoph. in *Nubib.* & Plato in *Apolog.* ex ipso. SOPING. Locus Comici est p. 225. repetitus p. 15 5. Respexit eo quoque Lucian. T. I. p. 18. *Ed. Amst.* & T. II. p 770. Auctor *Philopatr.* ad raptum D. Pauli in cælos II. *Cor.* XII. 2. alludens: ἡ τρίτη ἀφῶν ἀναβαντῶν. Conf. p. 777. & p. 778. Αἰσχυλοπάτης scribit. 'Αεσσάτων ἀφρόνων dixit etiam Chrysostomus *Tom.* VI. p. 513. *Ed. Paris* notante diligentissimo Suicero *Obs. S. p.* 326. & in *Thes. Eccl.* Addo Aristænet. L. II. *epist.* 6. 'Αεσσάτιδες ὑποκρίσεις τῶν ἀναίσθητων &c.
9. 'Αέσσα.] Vid. 'Αερσίων, & Suid. Conf. inf. 'Ηέσσαι, & Ἠαδί.

10. 'Αέσσι. ἀναθησάτω.] L. ἀναθησάτω. GUYET. 'Αέσσι ἀδῶ ἐν ᾧ ὑφῶν. ἀὶ τὸ, ἀέσσι ἀναθησάτω. BRUNO. [ex Phavorino.] Αέσσι, id est, *lanam detrahebant*, seu *pectebant*. Lege, ἀναθησάτων. IS. VOSS. Infigniter corruptus est locus quem felicissime restituit ὁ κελεβρινὸς L. Kusterus *Diatr. Anti-Gronov.* p. 43. Ipsa verba dabo: „ Pessime, pro ἄεσσι (Poetice pro ἄεσσαν, objecto augmento) ἀνεθησάτω. i. e. *exorlabantur*. Ipse Hesych. alibi: „ Ἔλκεσι. ἐξεθησάτωσαν. Et 'Ενθήρη. (vel potius Ἐνθέρη. ἐκθησάτω). Atqui ἀναθησάτω, & ἐκθησάτω, idem est. Hinc autem apparet, quam dextre *Gruterus*, de glossa quidem ipsa minime sollicitus, pro ἀναθησάτω scribendum censuerit ἀναθλάσσω, i. e. *decrepitabant*. Quasi vero de interpretatione quicquam certi statui possit, antequam glossam ipsam ab omni obscuritate, dubio, vel depravatione liberaveris. „ Eadem repetit Vir Cl. in *Not. MSS.* ad *h. l.* addens: „ Impositi nimirum Hesychio „ literæ Λ & Δ similitudo, quæ in vett. libris tot errores peperit. Vide statim ad v. Αεσσι. „
11. 'Αέσσι. αἰδῶ. &c.] Forte hæc ad Αἴσσι pertinent. PEARSON. Locus admodum obscurus. Viro cuidam docto in mentem venerat, num legendum: Κεῖσι, vel Κρῆσι. ἐρέσσω. ἢ ἐσσῶν. Ex Dioscoride enim, Galeno, Paulo Ægineta, & aliis liquet, ciceris aliquod fuisse genus κεῖσι. Sed remotiora illa videntur. Vide interim, an huc pertineat locus Hesychii: "Ορσῃσι. αἰδῶ ἐπιφύη. ante 'Ορσῆσιν. Conf. in v. 'Ορσῆσι. His olim scripsis subjiciam Cl. *Kusterus*: „ Corrupte, ut puto, pro 'Αεσσ. αἰδῶ hic, „ i. e. 'Αερσ., *species fuit*. Nimirum vocem Latinam *aper* „ hic videtur exponere voluisse Hesych. quod Lectori mirari non debet. Nam & plures alias ejusdem linguæ voces in hoc Lexico interpretatus: ut 'Αδὼς (*babet*) ἵχνος: „ Ῥάνα (*rana*) βάτραχος: Καῦκες (*cadus*) ἀγγεῖα: Κάπρος (*aper*) αἰδῶ: ut alia hic omittam. 'Αεσσ. autem dixit

'Αέσσι. ἀπιδρωμάτων [10].
'Αέσσῳ ἀδῶ [11], ἰὸς, καὶ ὄφις.
'Αεσσόντες [12]. ἀφαιρέτες.
'Αεσσύλαδι [13]. πτυοποιμένι.
'Αεσσύλιος. ὑλικὸς ὁ τῷ λόγῳ, κομπηρὸς.
'Αέσσυς. ἵππος ἐν Τροζῆνι κατοικοῦντες. ἢ οἱ Μακεδονίᾳ γένος τι. ἢ ὄρνεα τινά.
'Αεσσύς [14]. κοχλίας.
'Αεσσῆς [15]. ἀνεμώδης.
'Αεσσῶλι [16]. πύλη.
'Αέσσων [17]. τῶν δεξιῶν. Κρῆτες.

'Αεσ-

» pro *aper*; ut pro *ager* Græce dici solet ἀγρός: pro *magister*, » μάγειρος, &c. Terminationi enim Latinæ *er*, apud Græcos respondet terminatio ρος. Quod autem adtinet ad » interpretationem ἀερσίων: eam referendam puto ad vocem » Ἄερσαν, quæ notat genus leguminis, ἐρέβινθος valde simi- » le. Vid *Inf.* v. 'Αερσῶν. „ Hactenus *Kusterus*. Aliter Cl. *Jac. Wasse*, in literis ad Kusterum datis: „ Lego » (inquit) Αἴσσι. αἰδῶ ἐπιφύη, ὁ ἐφαλλόμενος ἐρέβινθος. Vel: » ὑπὸ τῶν ἐξ ἀέρος. Vid. Eustath. *Od.* K. p. 381. 35. *Ed. Bas.* » Theophrast. V. 22. Plin. *Nat. Hist.* XVIII. 17. Nisi αἰδῶ » pro *visu* accipias: visui inimica. Ovidius alicubi: *Et* » *tument iclis oculi vitiantibus ægri.* [*Fast.* I. 691.] Et: *Iclio vulnerat* [Plaut. *Mil.* II. 3. 50.] „ Vid. Erasm. *Adag.* II. 1. 29.

12. 'Αερσόντες.] 'Αεσσόντες scribit *Is. Vossius*. Vid. D. Heinf. *Crepund. Sil.* p. 434.

13. 'Αεσσύλαδι. πτυοποιμένι.] Forsan, quia aëriias pinus incurvantes & iterum assurgere finentes, fonitum in aëre ciebant. H. STEPH. *Ind.* Lego πτυοκάμπτῃ. Nam vox ἀεσσύλαδος, quæ significat *in aëre strepitum faciens*, magis convenit erucis seu papilionibus, qui volando strepitum edunt, quam Synnidi Pityocamptæ. PALMER. Forte legend. Ἀεσσύλαδι, vel Ἀεσσίλαδι. SALM. Cl. *Hemsterhusius* ad Lucian. *Prometh.* p. 36. (ubi πτυοκαμπτῇ legit) ita: „ Neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quæ vero » periculo carerent, robur ostentantes, dicti fuerint πτυοκάμπται. eoque pertinere non incommode videatur Hesychii glossa, Ἀεσσιλάδαι, πτυοκάμπται, ex veteri quodam » Comico depromta, sive vocabulum utrumque desinta definctione jungas, sive ἀεσσιλάδης pes fe solus intelligas, » *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*; vel etiam, *aërem impiendes clamoribus:* nam » in Hesychio multæ voces, & sententiæ nonnunquam, » quæ additam interpretationem habent nullam. Si quis » *Palmerii* πτυοκάμπτην conjecturam nostræ anteferendum ha- » tuat, haud equidem magno opere obstar &c. „
14. 'Αεσσύς.] q. d. *qui aëris succo vivit.* Ita Plinius *rorem* vocat, l. XI. 12. PERG. Vid. infr. Αέσσων.
15. 'Αεσσῆς.] Legendum forte, Αἰσσῶ: ab *ico* mendico. Sup. 'Αισσῆς, ἀντικρυς. SOPING. Ἀνὴρ ἢ ἀνὴρ. est, cui penis nimio *fluxu* distenditur. [Vid. in 'Αεσσύλι.] PERGER. Mendum infigne, quod ex Hesychio bona fide repetunt Phavor. Rob. Constantin. & H. Stephan. Nimirum Αεσσῆς male hic scriptum est pro Αισσῆς, posito A pro A: ut inferius, 'Αίδης pro Ἀείδης: & vice versa in lit. A. Αὖ, ἄνωθεν, pro Ἀΐ: Αἰξωνὸν pro Ἀξτωνὸν· posito nimirum A pro A. Αισσῆς autem significare idem quod ἀναίδην, certum est. Infra: Αεσσῆς. ἀναίσχυντος, ἀναιδὴς. Suidas. Αεσσῆς. ὁ ἀναιδὴς. Vide etiam Notitiam v. Αεσσιοῦσι. τὸ ὃ λέγω· (inquit; ubi notabis scribi ασσησιωσιν) ἢ ὅλως ἢ ἀναιδῶς &c. Conf. Etymol. in Ἀεσσόμενον. Fallitur ergo *Spingius*, qui 'Αεσσῆς hic legendum conjicit, quasi ab *Ico*, mendico. KUSTER. Conf. ejusd. *Anti-Gronov.* p. 44. Est certe *Kusteri* emendatio illa acuta, & Viro digna. Frequens enim est literarum A & Λ permutatio, ut omnes norunt. Sic Βάκξ, *mutanis*, apud Phavor. & Suid. pro Βλάξ. quod miror non animadversum esse a Cl. Kustero. Conf. sup. v. 'Αδησαίοι, ubi Λαδησίοι conjeci. Ne plura addam. Et tamen cogitavi, num forte Αεσσῆς hic idem potius sit cum voce Ἀεσσῆς, quam supra explicat, ἀφρόνων. Similiter Infra: Αἰσσῆς. ἄφρων. Tum vero pro ἀναιδὴς levi tantum mutatione legendum, ἀναιδὲς. Inf. Λαιδέα. ἄφρονα, ἄφρονα. Neque diffiteor, hanc mihi satis artificiose conjecturam: maxime cum viderem postea, *ff. Vossium* quoque emendare ἀναιδῆς. Cui addere liceat Cl. *Hemsterhusii* in literis ad me datis verba: „ Tibine an Kustero subscribam, non satis expedio: neutrum sane displicet. „ Quæ sufficiant. Si quis tamen Cl. *Kusteri* emendationem præferendam putet, non obito.
16. 'Αεσσῶλι.] Lege, 'Αεσσῶλι, *tentigine laborat.* Vid. [*Not.* prec. &] Scalig. *Exercit.* Cl. XXV. 2. PERG. L. Λαμπόλι. IS. VOSS. Videtur βλῶι dictum eadem syncope, qua βλῶσι apud Hom. [*Il.* N. 288.] H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 131.
17. 'Αέσσων.] An ab αἴσσω vel πλεοναστ. ἄσσω, ab ὄρνυ, ὄρσω, ἄρσω. GUYET. Ad τὸ ὄρνυ. G. Alias ὄρνυ dicitur. SOPINGIUS. Inf. Ἔρσην. ἄρρεν. Εἴρσην. ἄρρεν. De permutatione literarum ρ & σ vide Canin. *Hellenism.* sub init.

'Αιξιπόδες [1]. ταχύποδες, ἐλαφρόποδες.

'Αιξίστως. ταχύστως.

'Αιπεινόν [2]. αὐχεινον. Βοιωτοί.

'Αίσαι [3]. ἄπαται. καιμηλεῖαι. χρῶνται σήμασιν τῷ ἐάσαι, ἀντὶ τοῦ ὅτι ὁρμῆσαι.

'Αίσαμεν [4]. ἐπεμιμήθημεν.

'Αισιφρων [5], ματαίφρων, ὁ κύφας ἔχων τὰς φρένας.

'Αισιφροσύνην. ἀνοίας.

'Αισίμαινα. ἢ τοῖς πνεύμασι τῆς ἀνέμων μαινομένη. θαλάσσης δὲ τὸ ὀπάδιστον.

"Αισις [7]. πνεῦμα. βλάβη.

'Αίσκοντο [8]. ἀπεπαίοντο, ἐπεμιμοῦντο.

"Αἶσ [9]. πύλις.

'Αίτιας. πόρπας [10]. περόνας.

"Αετε [11]. ἀκούσατε.

'Αέτια [12]. τὰ τοῦ αὐτοῦ ἔτους γενήματα.

'Αλῆσαι [13]. σεῖσαι.

"Αειτο. ἐσίετο [14]. διέπετ.

"Αείμα [15]. φλόξ.

'Αείμών. τὸ πνεῦμα.

'Αετόνυχες [16]. βοτάνη.

'Αετός.

'Αετὸς [17]. τῷ τοξικῷ τὸ χεῖρ ἢ κτῆμον ἔχαται σιδήρεον [18]. ἢ κυμάτιον [19] τὸ ὑπὸ τοῖς γόμφοις. ἢ βοτάνη τις [20] ὑπὸ Λιβύην φυομένη.

'Αετώσιον [21]. λύπην μεμιγμένον.

'Αετταλαίοισι [22]. χαλεποῖς, δεινοῖς.

'Αεφανέων [23]. λαμπρῶν.

'Αεχλεῖες [24]. πόνητες.

'Αέχοντο [25]. ἄεμων.

"Αζα [26]. ἄσβολον. κόνις. παλαιότης [27]. κάπνος ὁ ἀγλεῖος. ὑπομένοντα [28].

'Αζάλαι [29]. νέαι ἢ ἀπαλαί.

'Αζάλη [30]. ῥεύμα, γαλιλύη.

'Αζαλὶς. πολύπους. ἢ ἀλιγόπους.

'Αζαλέας [31]. ξηράς.

'Αζαλείλω. ξηρὸν [32] ποιῶ.

'Αζαλέον [33]. ἄγαν ζέον, θερμὸν, ἢ ξηρόν.

'Αζαλέου [34]. ξηροῦ.

'Αζάνθη [35]. ἐξηράνθη.

'Αζάπα. ἡσυχίη.

'Αζαφαλεῖς [36]. οἱ εἰσαγγελεῖς τῶν Πέρσων.

'Αζά-

1. 'Αιξιπόδες.] *Il.* Γ. 327. ubi vid. Schol. & sup. in 'Αίξασιν, item in 'Αιπείνας, & 'Αιπόλον. Conf. Etym. M.

2. 'Αιπεῖν.] Scribe: 'Αις. ἰς τ' αὐχεῖν, PERG. Αἰρτεῖν legit *Jf. Vossius*. Sed prius mallem. Ita supra: 'Αισ. εἰς αὐχεῖν. Βοιωτοί.

3. 'Αίσαι.] L. 'Αίσαν. IS. VOSS. Vid. *Not.* in 'Αίσαν. Sed 'Αίσαν est apud Hom. *Od.* Θ. 40. notante etiam *Kusterus*.

4. 'Εαίσαμεν.] Inf. 'Εαίσαν. κεκμηλεῖαν. Mox: 'Αισιφρ. ἀπεπαίοντο. Schol. Apollon. Rhod. IV. 884. 'Αίσαν. ἐπεμιμήθημεν. καὶ τέτροπε τὸ ι, ἄσαν. Apollon. Lex. MS. 'Αίσαν. μέθυσαν. καὶ τέτροπε τὸ ι, ἄσαν. ——— ἢ τὸ ἀφεκτικὸν 'Αίσαμεν, ὑπομείναμεν, quando allato *Od.* Γ. 151. ita pergit: λέγει ὁ 'Αίσαι, κεκμήκασι, καὶ τέτροπε τὸ ἔσαι εἰς αι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀόριστου 'Αίσασθαι· ἐνοῦ οἱ κεκμήκασι ἢ ὁρμηθῆναι ἔχουν ἀπόχρησιν.

5. 'Αίσιφρ.] Hom. *Od.* Γ. 151. KUST. Ibi vero Αἰσιφρ legitur: quod & Hesych. forte scripserat. Conf. *Misc. Obs.* III. 3. p. 326. & *Not.* præced.

6. Αισιφρ.] Stupidus, *enormy* G. Homer. Αἰσίφρων, & ἀπεφροσύνησεν, *Odyss.* O. 469. SCHR. Adde Hesiod. *Theogon.* v. 502. & Etym. M. Conf. *Not.* in v. Αἰσίφρονι.

7. 'Αισν.] Ab ἄω, ἄσω, ἄσν, ἄϊσν. GUYET. 'Αισις leg. Vid. 'Αηδίων. IS. VOSS. Vid. Kuster. ad Suid.

8. 'Αίσκοντο.] Inf. Αἴσκουν, Sed hic ordo postulat 'Αίφνης. IS. VOSS. Conf. H. Steph. *Ind.* & sup. 'Αίσαμεν. *Thom. Bruno* emendat Κέκτηνται.

9. "Αἶ. πύλις.] L. "Αἰδι. πύλαι. Ao pro Δεῦ? Inf. Αἰόνα. Valerio Flacco: *Aeta recessit*, pro *Aeta*. IS. VOSS.

10. 'Αίτιας. πόρπας.] 'Αίτιας pro σπαστὰς, id est, *commissos*, *connexos*. 'Αίτιος, ὁ, ut σίτος, seu σῖτος. Hesych. 'Εαίτησεν. σβέσας. GUYET. Alias ἰσίτησε, SOPING. Vid. 'Οίτησε. a & o in compositis significant ἰρὰ. IS. VOSS. Δίτησε legit *Thom. Bruno*. Sed 'Αίτησε non mutandum: pro quo infra, interposito ρ, scribit 'Αικίτησεν, sive 'Αιίτησεν potius: quod vide. Eandem vocem, ut & v. 'Εαίτησεν, contulerat *Kuster.*

11. 'Αετε.] Ab ἄω, unde αὔω, αὐδῶ, ἠδόμαι, ἄϊα, GUYET. Vid. sup. 'Αεσθ'. ἀκούσατε.

12. 'Αέτια.] Alii leg. 'Αίτια. an legendum 'Αετῶ, pro αἰτία, ab ἀετὸς ὁ ἰσχὺς. G. Potius 'Αετὸν, ab ἀετὸς. Vid. inf. v. Οἰτίας. KUST. "Αἰτια exhibet Hagen. 'Αίτια Ven. & Flor. Vid. inf. 'Αετῶ, & 'Ανδυτὶς. Artemidor. II. 20. p. 107. Reiskii.] ὁ 'Αὐδὶς, ἢ ἡ εὐσθένεια σώματος. &c.

13. 'Αλῆσαι.] Ab ἐλάω, ἐλάσω. Hom. [*Od.* Α. 69.] ὃν ὀφθαλμὸν ἀλάσατο. GUYET. Scribe 'Αετῶσαι, pro ἀτώσας. PERO. Ordo postulat 'Αετῶσαι. Vid. 'Αετῶλαίσαι. IS. VOSS. Ex serie lit. leg. 'Αετῶσαι; quod referendum est ad Τετῶ, i. e. εἰρῶ, *privare*. Vid. inf. v. Τετυφθεὶς, Τετάφθαι, & Τετῶχ; itemque Etymol. v. Θοῦλον. Alioqui si 'Αλῆσαι ab ordine suo aberret, dicendum est, id positum esse pro ἀλώσαι, ab ἀλώω, *privo*. KUST.

14. 'Αεῖτ. ἐσίετ.] Forte ἐσίετ. SOPING. Inf. 'Αέσαι. Ἀφορέσαι. Quod tamen ab hoc diversum.

15. "Αἶμα.] Ab ἄω, *spiro*; vel ἄω, αὔω, *uro*. Sed ab eadem radice ducta videntur. G. Conf. v. Αὖτμη, infra. Etymol. M. "Αἶμα. φλὸξ· οἱ δὲ, τὸ πνεῦμα. Quo sensu mox 'Αίμων subjicit Noster.

16. 'Αετόνυχες.] Apud Æginet. & Galen. legitur ἀετόνυχον. SOPING.

17. 'Αετὸς.] Lipsius ita hunc locum recitat: 'Αετὸς, ἢ ὀνυχὼν, ἢ τὸ ἐπὶ τοῦ γόμφου κυμάτιον. Vid. Harpocrat. SCHR. In vetere Glossario: Αἴτωμα, *Fastidium*. Lego, *Fastigium*, αἴτωμα. ut in Gloss. Lat. Gr. Sic & *Cujacius*, *Scalig. Salmas.* ut liquet ex (Du Cangii: *Castigationibus* in utrumque Glossarium. Galen. Lex. Hippocrat. Αἴτωμα. τὸ εἰς ὀξὺ ἀπεστηριγμένον ἐκ ὀστοῦ οὐκέτι τελεῖται, 'Αετὸς ita usurpavit Aristoph. *Acrib.* Υ. 1110. ubi Schol. τὰς δὲ ὀρθὰς τίγνας, φησὶ, τῷ ἀετῷ παλεῖ σιν· ὡς φησι Νικ. ἐν τῷ Ἀγαμέμνονι. Vid. inf. Ἐρετμῶν. Conf. Pausan. p. 126. 39. &c. & Salmas. ad *H. A.* T. I. p. 675. Quod de Lipsio in *Schrevel.* Nota legitur, pertinet ad v. Αὐδὶς infra, non animadvertente Editore.

18. Καὶ τὸ κτῆμα ἐκ. σιδήρου.] Scribe: καὶ τὸ πάνυ κύμα ἐκάστου σιδήρου. Pollux [I. 145.] τὸ δ' ὑφ' ἑκάστῃ κώπῃ σιδηροῦν, αἰδὶς, HEINS. Confer omnino Scheffer. *de Re Vehic.* I. 6. p. 61.

19. Κυμάτιον &c.] Vid. inf. Αἰδὶς αὐδὼν.

20. Βοτάνη τις.] Vide & corrige Galenum ipsum *f.* 38. *l.* VI. de *Simpl. Medic.* BERNARD.

21. Ἀπαίσιον.] Sic Etymol. & Phavor. Suid. 'Αετώσια. λύπη.

22. 'Αετταλαίοισι. An pro 'Αετωλαίοισι? Sane 'Αιτόλοι supra exponitur, χαλεποῖς. Vid. etiam v. 'Αετωλίησιν. KUST. 'Αετταλαίοισι exhibet H. Steph. *Ind.*

23. 'Αφαινέων.] Pro 'Αηφανέων. GUYET. SOPING.

24. 'Αεχλῆες.] Ab ἀέχω, G. Inf. 'Ηχλῆες. ἐνοῦ, σύγχυσις. Conf. 'Αχλυὸς, & 'Αχλύες.

25. 'Αέχοντο.] Id est, ὑμῶν ἔχοντο. IS. VOSS. Inf. Ἔσχεν. ἔσχε. Quod tamen huc forte non pertinet. An pro 'Αίσσοντο? Inf. 'Αίσσεσθαι. ὁρμᾶσθαι. Sed ἐσχεν.

26. "Αζα.] "Αα, id est, αὖα, καῦσις, ἄζα, ἀζαλὶς. Id est, *arida*, ἄζομαι GUYET. Hinc Belgicum as. IS. VOSS. Nostrum *ajch* (cinis) contulit etiam Doct. Reizius in *Belg. Græc.* p. 167. Vid. sup. 'Αλαλὶς. Schol. Theocrit. ad illud *Idyll.* V. 109. Τιτρώσκῃς, inquit, ἢ τὸν τεόν; εἰπὲ γὰρ ἄσσα, *Idyll.* V. 109. Τιτρώσκῃς, inquit, ἢ τὸν τεόν; εἰπὲ γὰρ ἄσσα, ὦνερ, ἐγὼ δ' ἐπακούσω. τὸν τῆς παρ' ἡμῖν αἰλουροφόνου, οἷον, Αἶσα, ἀλλ' ἢ τοῦτον, τὸν ἐπιμαίνεται, ἢ Ἄσσα, ἤγουν ξηρά. ἢ Ἄζα. τὸ τῆς αἰγὸς ἢ

'Αζάτη [1]. ἀλήθεια.
'Αζαυτός [2]. παλαιτὸς, ἡ κόνις.
'Αζαχὲς [3]. οἱ μὴ σκληρὰ ἡ χαλεπὰ [4], ἀφ' ὧν τὸ ἀζάλεως. οἱ δὲ, ἀδιάλειπτον.
'Αζὼ [5]. φυλάττειν, ἢ ἐκπιέειν ἀφ' ὑμᾶς.
'Αζωεῖ [6]. κίνησι, παῖς πίπρυξιν ἐκπαλαμῶντες ἀέρα.
'Αζωμῆ [7]. ξηρασία. ξαίνη.
'Αζωρὴ [8]. ἀπάλευστον.
'Αζωρὸν [9]. ἀγαθὸν.
'Αζωῦ [10], ἀζόστω, ἢ πολυζώστω.
'Αζωτ [11]. πάγκοπα. Φρύγας.
'Αζωτ. γαστρώστης.
Αἶστοι [12]. ἄπιστοι. Σκελοί.
'Αζω [13]. σῴζεσθαι, σῶσαι, θύλακοῦ.
'Αζωῶτω. ὦπ [14] ἡ Τρωάδ. Σαρακηνὴς Σωυδίππη [15].
'Αζω. ἀζίω [16]. σῴζεσθαι, αἰσχύνω.

'Αζι-

nizari Turcici apud Ducam &c. appellantur? Vid. Du Cangii *Gloss.* Gr. Jo. Meleia *Chronogr.* P. I. p. 354. memorat etiam τοξοτὰς Περσῶν, τοὺς λεγομένους Βασιλικοὺς. quos p. 353. Βασιλικοὺς appellat. His dudum scriptis, sequentia mecum communicavit Cl. *Hemsterhusius*: „ Laudo (inquit) *Vossium*, qui inferius positum 'Αζὼ conferit ad h. v. „ quod dudum ipse feceram ante Notas ejus visas; sed „ quod causam hanc esse legitimam existimarit mutandi 'Αζωτωνεῖς, neutiquam mihi probatur; ut qui contra „ pro 'Αζὼ scribendum putem 'Αζωτικῶ. Ubi in Græcis „ tam frequenter gravissime fuit peccatum, quid miremur „ facilem in peregrina voce lapsum? 'Αζωρωστὴς autem, „ vel, quod malim, 'Αζωρωστὰς minime sollicitandos esse „ Crefies ostendit, cujus in *Excerptis* p. 648. hæc leguntur: „ Βασιλεὺς ὁ Σκυθικὸς, ὃν γὰρ] 'Αζοσκόρτα αὐτοῦ Μασσά- „ τας Nemo, quin eadem sint 'Αζωρωστὰς & 'Αζοσκόρτα, „ in dubium vocabit: simul inde colligitur, eminentissimum fuisse gradum dignitatis & regi proximum: quomodo Conon a Pharnabazo ad regem missus a Corn. Nepote [c. 3.] narratur *primum ex more Persarum ad Tithraustem accessisse. Ordinarium, qui secundum gradum imperii tenebat.* Erat autem is σατραπείας, sive ὁ τὴν σατραπείαν αὐτοκρατῶς παρὰ βασιλῆ, Ælano teste *V. H.* l. 21. qua de re plura debit Brisson. *Regn. Pers.* l. p. 137. Scite vero ad Ælian. „ *Periimus ex binis Hebraïs* vocabulis Perficum compo- „ *situm*; in quo perspicacium Viri Doctissimi defidero: fatius fuerat post Kühnium tacuisse. Neque ego, ubi defecit Reiandus [*loc. sup. cit.*] Persica rimari instituam: is tamen immerito pronunciat, ambiguam esse vocem σατραπείαν in Hesychio: nam sine controversia munus illud, „ quod diximus, inter Persas honorificentissimum significat. „ Erit forsan, qui *Azarapatas* opinetur & *Satrapas* non nisi inverso literarum ordine discrepare. „ Hactenus Vir Cl. cujus postrema verba expendi merentur: Σατραπεῖον enim Hesychio infra Πέρσαι λέξει dicitur: & *Thom. Bruno* ibidem adjecerat: „ Fortasse inde *Satrapæ*. „ Addo, apud Diog. Laërt. *Proœm* p. 2. inter Persarum Magos recenseri Παζάτας. Vide num huc facit. Conf. Fuller. *Misc. S.* III. 29. *fin.* & inf. v. Σατράπης. Confer etiam ex Xenophonte Satrapæ nomen 'Αβροκόμας (*Cyr. paed.* l. VIII. p. 230. D.) 'Αρβακόμας (l. V. p. 130. *fin.*) & (*Exp. Cyr.* L. I. p. 260. B.) 'Αρβακόνας: cujus meminit etiam Ælian. *H. Anim.* VI. 25.

2. 'Αζάτη.] Vid. Meurs. Gloss. Gr. Barb. v. 'Αζάτ. & Du Cang. Gloss. Gr.

2. 'Αζαυτός.] Scrib. 'Αζαὺς SALM. IS VOSS. Vid. sup. v. 'Αζα.

3. 'Αζαχὲς.] Vid. inf. 'Αζηχὲς, & 'Αζηχὶς.

4. Σκληρὰ ἡ χαλεπά.] Legendum videtur, σκληρὰ καὶ χαλεπά. GUYET. Ita Phavorinus. Conf. v. 'Αζηχὲς.

5. 'Αζὼ.] Pro 'Αιζὼ. STEPH. Vid. Etymol. in 'Αζὼ, & Eustath. *Il.* p. 974. IS. VOSS. Lex. MS. Coisl. in. 'Αζὼ. τὸ μὴ ἢ σῴζειν. ἄθροις ἐκπνοῖς, 'Αζὼ λέγουσι 'Αθηναῖοι, μεταλάβρα ἢ σχεῖ ἢ πνεύματος, ὅτε Νικίαρχος. KUST. Conf. H. Steph. *Ind.* At σῴζειν pertinere videtur ad v. Αἰσζὼν. Inf. Αἰσζὼ. σπάζω.

6. 'Αζωεῖ.] Vid. 'Αζίστημαι. SCHR. I.. 'Αζοναί. IS. VOSS.

7. 'Αζωμῆ. ξηρασία, ξαίνη.] Suid. 'Αζωτ. τὸ ξηρασία. 'Αζωμὴ ὁ ζῆλ. Vid. ibi Kuster.

8. 'Αζωρὴ.] L. 'Αζωρον. SALM. Vid. Suid & Etym. M. Inf. Ζωρὸν, πικρὸν. Vid. ibi *Mst.*

9. 'Αζωρὸν.] L. 'Αζωρ.

10. 'Αζωῦ.] L. 'Αζώου. SALM. Vid. Suid. in 'Αζωρον, ibique Kuster. & H. Steph. *Ind.* Conf. *Not.* in v. Ἀγορασταί.

11. 'Αζωτ.] 'Αζὼ, ἀζίω, πάγκοπα καὶ Φρύγας. Etymol. SALM. Lege potius 'Αζωτ, ab ἀζὼ. Lex. MS. Coisl. 'Αζὼ, ὁ σαγγαρ καὶ Φρύγας λέγει. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ι διὰ διφθόγγου, pro exempio subjecit? 'Αζὼ

12. 'Αζῶς.] Id est, *mirandum*: ab ἄζομαι, αἴζομαι, σέβομαι. G. Leg. 'Αζοῦς. IS. VOSS.

13. 'Αζω.] *Il.* E. 830. - - - μετ' ἄζω δῶρο 'Αρηι. Schol. ἄζε, φοβῦ, σέβου. quem versum allegat Schol. Eurip. *Alcest.* ν. 386. ubi Οὐκ ἄζομαι, & Μὴ σ' ἄζω, & mox in 'Αζω. Vid. inf. Οὐκ ἄζομαι, & Μὴ σ' ἄζω, & mox in 'Αζω.

14. 'Αζωτωτ.] Inf. 'Αζώτατ. ὦπ Τρωάδ. At Stephan. etiam 'Αζωτῶτ. Vid. ibi Berkel. & Pined. qui locum nostrum non observarunt, quia extra seriem comparet.

15. Σαρ. Σωυδίππη.] Vel Σωυδίστης, ut inf. v. Μωΰλη. Sic *Pricæus* in *Ind.* Conf. Cafaub. in Athen. p. 484. & 960. Plenius 'Αχαιὸν σωυδ. dicitur hæc fabula. Solent Auctores vocem alteram prætermittere. Vid. Cafaub. *l. c.* & inf. *Not.* in v. Ἐκατόμπυλ.

16. 'Αζω ἀζίω.] Pro posteriori ἀζῶ (quod delendum censet *Sopingius*) legendum videtur ἄζω. Vid. sup. *Not.* in 'Αζω. An forte huc pertinet ἄζεό, *Odyss.* P. 401. Nisi forte pro ἀζίω quis adscripserit 'Αζω, & utrumque postea in textu remanserit.

17. Ἐκατομπυλοβατείης.] L. ἀϊσσε κατομπυλοπόλης. SALMAS. JUN. HEINS. Ita sup. in v. 'Αζωεῖ. Male Hor. Ed. ἀναπολ. Potuit prima syllaba, ἀϊ vel ἐ, ex ultima præcedentis vocabuli (α) adhæsisse voci πόλης. Sed nihil muto. Ec forte præstat ἐκατομπ.

18. 'Αζετ - - - ἢ καθεζόμενος ἐπὶ δυίοιν.] Forte legendum: ἢ, 'Αζοῦτο δεὶς ἑῷο, [*Il.* A. 51.] Aut: ἢ, 'Αζετ ζεὺς, μὴ Νεκὴ ἐπὶ κάπνισμα ἔρσει. *Iliad.* Σ. [ν. 261.] Homero ibi accipitur pro *veritus*, *metuit*. [Schol. 'Αζετ. εὐσεβήσαν.] SOPING. Fallitur Vir Doctus. Hesychius primo adfert locum, ubi ὃ ἑρμήνευε notio obtinet, *Il.* A. 487. 'Η ῥ' ἀζομένη &c. ubi Schol. ἐντρεπομένη explicat, additque: ἡ δὲ ἀναγνῶσιν, ἐχομένη γὰρ τοῦ τόπου ἢ ζῆν. Inf. 'Αζω. ἐχομένη. Secundo loco citat hemistichium ex *Od.* A. 586. quod tamen huc proprie non pertinet:

Γαῖα μάλιστα φόωντα, καθεζόμενος ἐπὶ δυίοιν.

Illud ἐπὶ exciderat; dum syllaba præc. avulsa. Recte Phavor. καθεζόμενος, quod infra vide, ut & 'Αζόμενος: & ante v. Καθεσθέντ legitur: Καθεζόμενοι. καθήμενοι. Postremo pro πόδας occurrere, probat ex *Il.* E. 434. ubi pro 'Αλλὰ γὰρ &c. legitur: 'Αλλ' ὅτ' ἀρ' ἐδὺ θάλαμόνδε κάτω - - - Schol. Ἰσθ. ἔτερ. Illud autem 'Αλλὰ γὰρ in 'Αλλ' ὅτ' ἀρ' mutare nolui: quia est varians lectio.

19. 'Αζηχὶς. Ao pro 'Αδιαζὶ? An ex διαζὶς, & α intensivo, ἀδιαζὶς, ἀζηχὶς, id est, μεγαλόφωνος? Vide & 'Αζηχὲς. GUYET. Orpheus apud Procl in *Timæum*: τὸ ἀζηχὲς σεισμὸν καὶ τὸ ἄσπετον. SOPINGIUS.

20. 'Αζηχὲς.] L. 'Αζηχὶς. SALM. Locum mutilum esse adparet ex illo οἱ μὴ. Sequatur, οἱ ϗ, ἀδιάλειπτοι. Vid. sup. 'Αζαχὲς, & inf. 'Αζηχὶς.

21. 'Αζάλεως.] Hom. *Catal.* ν. 20. sive *Il.* B. 513. Schol. 'Αζάλεως. 'Αζῶν παιδὸς. Locum hunc notarant etiam *Heinf.* & *Perger.*

22. 'Αζὼ.] *Od.* X. [ϗ. 384.] πικαλεῖσθαι ἄζω. SOPING. Schol. *Od.* A. 586. Καθεζόμενος. καθήμενος. 'Αζὼ γὰρ ἡ ἐκφοβία. Vid. sup. 'Αζω: & H. Stephan. *Ind.* Conf. Phavorin. in 'Αζω.

23. Εὔρ.] L. εὐρὼ. G. Scribe εὐρὼς. Eustath. vide. [*Od.* X. *l. c.* p. 781.] HEINS. IS. VOSS. Εὐρὼ habet Phavorin. & H. Steph. *Ind.* Quod recepi.

24. 'Αζεῖα.] L. Αἰζεῖα. IS VOSS. Ita & *H. Steph.* in *Ind.* probante *Grabio*.

25. 'Αζόμενος.] Æschyl. *Prometh.* ϗ. 143. Sic φοβῶν καὶ ἀζόμενον conjunxit Dionys. Halic. τοῖς Σωσῖν, p. 58. *Ed. Upton.*

26. 'Αζωσαι, πτοῆσ.] 'Λω, ἄζω, ἀζίω. GUYET. Vid. inf. v. Αἰζόμενος.

27. 'Αζωτα.] Vide Harpocrat. & Suid. Conf. Palmer. *Exercitat.* p. 650.

Ἀζῆες [1]. τὸ ἀμαυτὸν ξύλον, μοῦ [2].
Ἀζησία [3], ἡ Δημήτηρ. ἀπὸ τοῦ ἀζᾶναι τοὺς καρπούς.
Ἀζῆται [4]. οἱ ἐζητοῦντο τῷ βασιλίσσῃ.
Ἀζιώσασι [5]. ἐξήσκησεν.
Ἀζηχές [6]. διηνεκές. ἀδιάλειπτον. μεγαλόφωνον. ἰσχυρόν.
Ἀζηωσεν [7]. ταχέα [8]. πυκνά.
Ἄζομαι [9]. αἰσχυνόμην.
Ἀζόμευε [10]. ἀγανακτοῦμεν. Εὐριπίδης Δίκτυϊ.
Ἀζοσθὴ [11]. ξηρασμοῦ. σύζεσις.
Ἄζομενα [12]. σεβόμενα.
Ἄζον. μέλαν [13]. ὑψηλόν.
Ἄζοξ [14]. ὕλη.
Ἄζυγία [15]. ἄζυκτον. Ἀρχίλοχος.
Ἄζυγες [16]. ἄζυκτοι, μανάζωντες.
Ἄζυμα [17]. τὰ ἄνθη παλαιᾶς ζύμης, ὃ κελεῖται παζύμιν.
Ἄζω. ξηραίνω.
Ἀζωλεῖ [18]. ἀγαναχτεῖ.

Ἄζω-

Ἄζωπες [19]. αἱ ξηραὶ ἐν ᾗ θεσσαλίᾳ.
Ἄζωρος [20]. ὁ ὕδρωδης οἶνος. καὶ ὁ κυβερνήτης ᾗ Ἀργῶς.
Ἀζωτος [21] θάρεξ. ἄνοπλος, ἄφυλος.
Ἀζῶτες [22]. οἱ μὴ εἰς τὰ σιτεῖα τὰ σφέτερα.
Ἄζωτον. ἀβίωτον.
Ἄζωτος [23] ἡ τῶν Συρίας, ἡ πόλις.
Ἄη [24]. ἔπνει, ἐφύσα.
Ἄζε [25]. ἤγαγεν.
Ἀήδα [26]. λεῖα. λάφυρα.
Ἀηδίσιμον. κοπῶδη.
Ἀηδὶς [27]. ψυγίον. λυπηρόν.
Ἀηδὼν. κοπιώδης. ἐκτικός.
Ἀηδῶσαι. κοπάσαι, κάμειν.
Ἀηδύλα [28]. ἄσιτα, ἀθρεψίπλη.
Ἀηδὼν. ἁδὼν πελεκύς.
Ἀηδὼν [29]. γλωσσίδα [30], μεταφορικῶς. Εὐριπίδης Οἰδίποδι. καὶ τὰς αὐλὰς δὲ, λωτίνας ἀηδόνας [31] τε ἔφη.
Ἀηδονίς. τόπος ἔνθα ᾄδων. καὶ ἐργαστήριον.

Ἀηδό-

1. Ἄζεσι.] Ἄζιλον Pollux. Vulgo ἀξηλές. IS. VOSS. Ἀζοὺς ex Polluce scribi vult *Heinf.* Pollucem laudat quoque *Grabius*, addens, „ Hesychium explicare vocem Ἄζυις, quæ „ correspondet huic Ἄζεσι. „ Vid. Polluc. l. 143. & H. Steph. *Ind.* Aliud est Ἄζεσι apud Herodot. IV. 169. ubi vid. Gronov.

2. Μοῦ.] Scribe: μοῦ Ϝ ρ, pro quo Pollux λ habet. PERG. Laudabilis est conjectura. Legebam aliquando μοῖγα. Conf. sup. in *Præfat.* Sed illud præfero. Monendum tamen, in Ed. Hagen. & apud Phavor. illud μοῦ omitti.

3. Ἀζησία.] Illud mirum tradi ab Hesychio, cum Proserpina dicta sit Ἀζησία, teste Didymo: ficut *Amea* Ceres. Et hinc proverbium: *Ameæ Azesiam accessit.* FUNG. Plutarch. Ἀμεὰ τὴν Ἀζησίαν μετῆλθε. Vide Erasm. *Chiliad.* [II. *Cent.* VII. *adag.* 74.] SOPING. Vide Zenob. *Paræm.* [IV. 20.] Ἡ Ἀμεὰ τὴν Ἀζησίαν μετῆλθε. HEINS. Contra Didymus apud Zenobium tradit, *Cererem* Ἀμέαν dici, *Proserpinam* e diversa Ἀζησίαν. Ita & Suidas. Ἀζησία fcil. Zenobio dicitur καὶ ἡ ζωτίη. Sed hoc nihil probat: idem enim de Cerere & meliori jure dicitur. VALES. Vid. Suid. in Ἀζησία & Ἀμεὰν, Schottum ad *Prov.* 2 Suid. l. 32. & III. Ezech. Spanhem. ad Callimach. p. 740. Conf. etiam Plutarch. de *facie in orbe Lunæ p.* 942. D. Mutilus eſt Hesychii locus.

4. Ἄζῆ.] Vid. sup. Ἀζαρκαλῶς, ibique *Not.* Cl. *Hemsterhusii*, qui Ἀζεμᾶ *h. l.* scribendum putat.

5. Ἀζιώσασι.] Vid. inf. Καζιώσασι, & sup. in Ἀζιῶ. Conf. *Not.* in v. Ἀνεξιάσατο.

6. Ἀζηχές.] Ἀζαίνω. G. Vid. Eustath. ad *Iliad.* p. 1001. & 1169. IS VOSS. Hom. *Il.* Δ. 435. Ἀζηχὲς μεμαυῖαι, oves *magno fonitu* balantes. Schol. ἀδιαλείπτως, συνεχῶς. Et *Il.* O. 658. Ἀζηχὲς. ἀδιαλείπτως. Conf. sup. Ἀζηχὲς, & Ἀζαχές. Apollon. Lex. MS. Ἀζηχὲς. ἀδιαχὲς. ἀδιαλείπτως. Apollon. Rhod. *Argonaut.* II. 99. Κορύσσε ἀζηχέα. Schol. τὰς ἐχούσας ἠχοῦς. & τὰς ἰσχύουσας ἠχοῦ ἔχειν. V. ibi Huelzlin.

7. Ἀζήωσεν.] Pro Ἀδίωσεν, id eſt, *imperſtabilia.* IS. VOSS.

8. Ταχέα.] L. Παχέα. JUNIUS. HEINS. IS. VOSS. Infra: Ζωρὰ. ἰσχυρὰ, ταχέα. Vid. & Ζωήτησεν.

9. Ἄζομαι.] Id eſt, σέβομαι. G.

10. Ἀζόμευε.] V. Ἀζωλεῖ, & sup. Ἀγάζω.

11. Ἀζοσθὴ.] *Il.* Δ. 487. Schol. ξηρασμοῦ. V. sup. in Ἀζῆ. Ἀζοσθὴν vero, cum ſpiritu aſpero, eſt σύστροφον.

12. Ἄζομενα.] *Il.* A. 21. Schol. σεβόμενα, σεβόμενοι. Vid. inf. Οὐχ ἁζόμενος.

13. Μέλαν.] Forte μόγαν. SOPING. STEPHANIUS. BRUNO. Suid. Ἄζολον, τὸ μέλαν. Vid. Ἀζα. IS. VOSS. Vid. inf. Ἀκορεσταίνων, & H. Steph. *Ind.* in Ἄζο.

14. Ἄζοξ.] Ab ἄω, ἄζω, βλάπτω, ἄζομι, ἄζομαι, ἄζομος, ἄζοξ G. Pro Ἄζοξ, λίν, ſimplex & incompoſitum elementum, materia prima. IS. VOSS. Infra: Ἄξος. ὕλη, ἄζοξ Μακεδόνες.

15. Ἀζυγία.] L. Ἄζυγα. SALM. Lego: Ἄζυγα. ἄζυκτον. Gloſſar. exponit Ἄζυγος, *impar*, *diſpar*. GRAB. Poſſet etiam Ἀζυγία dici τὸ ἀζεύκτου. Vid. Cl. Kühn. ad Polluc. l. I. p. 21. Sed præſtat forte Ἄζυγα, ut ἄζυγα κέρδη dixit Ariſtoph. *Theſmoph.* ᾗ. 1150. & Theocrit. XXVII. 7. Huc facit Euripid. *Hippol. cor.* ᾗ. 546. Πῶλοι, ἄζυγα λίκνων, Ἀτυπήτου τυπεῖσ', ἢ Ἀσιήτου. Sic Anthia dicitur ἄζυγος apud Xenoph. Epheſ. l. 1. p. 6. ubi male ἄζυγος in *Ed. Lond.* V. Suid. in Ἄζοξ, & mox Ἄζυγος. Ed. Flor. habet Ἀζυγία Hag. Ἀζυγία. perperam.

16. Ἄζυγες.] Vid. Gilb. Gaulmin. *Not.* ad Euſtath. *Erotic.* p. 5. & ſup. in Ἀγάμαδος. Eurip. *Med.* ᾗ. 673. ἀδὲς ἄζυγες γαμηλίου.

17. Ἄζυμα.] V. Athen. p. 109. 110. SCHR. Quando παλαιᾶς ζυμὸς meminit, in mente habuit locum D. Pauli I. ad *Corinth.* V. 7. Ἐκκαθάρατε τὴν παλαιὰν ζύμην —— ἵνα ἦτε ἄζυμοι. Conf. *Exod.* XII. ſapius. De panibus ἄζυμος vid. Galen. περὶ τροφ. δυν. I. 9.

18. Ἀζωλεῖ.] Vide Ἀζόμευε.

19. Ἄζωπες. &c.] Scilicet ἀπὸ τοῦ ἄζω, καὶ τοῦ ὀπὸς, quæ facie ſicca & aduſta erant ob ſpectaculorum ſolem & calorem. Spectabant enim Græci Olympia & Ilithmia & alia ſpectacula, ſine velis & umbra. PALMER. Ex ἄζομαι & ὀπὸς, ἄζοψ. GUYET. Conf. H. Steph. *Ind.*

20. Ἄζωρος.] Vid. Suid. h. v. & in Ἔνζωρος. Inf. Ζωρὸς. ἄκρατος. Vid. & Cel. P. Burmanni *Catalogum Argonautarum*, in Val. Flacco.

21. Ἄζωτος. Σύριος.] Forte ἀλωφήκιος. HEINS. Nihil mutandum. Scribe tantum ſine diſtinctione: Ἄζωτος Σύριος. ut Phavorin. Conf. in Ζωδὸς infra.

22. Ἄζωτες.] Id eſt, *non accincti*, *imperati*. IS. VOSS.

23. Ἄζωτος. ἰόν. &c.] Immo ſcribe, Ἄζωτος: nam Ἀζωτὸς, urbs ipſa. 1 *Sam.* V. 3. Καὶ ἐφέρετο ὁ Ἀζώτιος. Et ᾗ. 2. Καὶ ἐνεβίβασαν αὐτοὺς εἰς Ἄζωτον, Ἄζωτος אשדוד. Ἀζωτὸς. אשדוד. V. Stephan. HEINS. Per *gentem* hic intelligi debent incolæ urbis Azoti, & totius provinciæ, quæ ad ditionem urbis ejus pertinebat. Vid. *Neh.* XIII. 23. 24. Per *Syriam* autem, cujus gens illa dicitur, innuitur Συρία Παλαιστίνη, ut Herodoto audit l. III. c. 91. Conf. Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. ᾗ. 772. Nam idem Herodot. II. 157. Ἄζωτον, ἣ Συρίης μεγάλης πόλιν vocat, quæ Stephano eſt πόλις Παλαιστίνης. BIEL. Ἄζωτον mentio etiam in Nummis. Vid. Vaillant. *Numiſm. Græc. Imperat.* p. 92. Conf. Druſ. ad *Sam.* l. c. & *Act.* VIII. 40. Reland. *Paleſtin.* l. III. p. 606. Bochart. *Geogr. S.* P. II. l. II. 12. p. 742.

24. Ἄη.] Hom. Od. M. 315.

25. Ἄσε.] Ἄγω, ἄξω, ἀνάγω, ἀνάξω, ἀνήξω. Hom. καὶ γὰρ δὴ ἔστενεν ἀνήκτως. G. Forte, Ἄεγε, pro ἦγε. SCHR. L. Ἀείσε. IS. VOSS. Ἄαγε (ut ſeries poſcit) exhibet H. Steph. in *Ind.* Et ſic *Kuſterus*. Nimirum α & ε paſſim confunduntur: unde quum Ἄαγε pro Ἄαγε legeretur, tranſpoſitis literis mutatum in Ἄσε.

26. Ἀεδὰ.] Ab ἄω, G. Alibi σφάδαι, *præda*. SOPINGIUS. Pro λήϊα, id eſt, λαΐδα. IS. VOSS. Idem ex Hesychio repetunt Phavorin. H. Steph. aliique Lexicographi. Sed non obſervarunt, Ἀεδὰ peſſime hic ſcripturn eſſe pro Λαΐδα, a Nominat. λαΐς, quod idem ſignificat ac λεῖα. Ipſe Hesych. infra: Λαΐδα. λεῖα. A autem hic poſitum eſt pro A: ut contra A pro A in Λαΐδα, pro Ἀεδὰ, Λαΐσασι, pro Ἀαΐδασι, Λάμαια, pro Λάμαια, &c. quæ ſuis locis apud Noſtrum vide. KUST. Conf. *Not.* in Ἄαγε.

27. Ἀηδὶς.] V. Ἀαδὶς, & Ἄαδον. Syrmachus Gen. XLVIII. 17. ἀηδὶς σύτιλ.

28. Ἀηδύλα.] Non ſine mendi ſuſpicione H. STEPH. *Ind.* Ἀαδύλα, in priori ſignificatu, pro Ἀαδύλα. V. Ἀίδυλα. IS. VOSS. Ἀδὺ videtur referendum ad Ἀίδυλα. Infra: Ἀίδυλα· τὸ ᾠδὺ. Sequens vero ἄβρωτον videtur pertinere ad Ἀδυσὶ, KUST. Conf. ſup. v. Ἀδυωδὸν, & Ἀδυσὶ, &c. Ex forte Ἀαδύλα fuit, quod cum Ἀίδυλα, & Ἀδύλα (quod inf.) facile poſſunt confundi. Alioqui conferre poſſes: Ἀδὺ. ἡδύσμα.

29. Ἀηδόνα.] Eurip. in *Electr.* Ἀκούει πολυθρήνου ἀηδόνος, De quo vide *Lectiones* noſtras. SOPINGIUS. In *Electr.* ᾗ. 126. legitur: Ἀκούει πολυθρήνου ἀήδονος, *Repete lacrymiſam* cognatam.

30. Γλωσσίδα.] Intellige *ſingulam tibiæ*. Vid. etiam *Not.* ſeq. KUST.

31. Λωτίνας ἀηδόνας.] Hoc ideo, quia ex *loto* olim confiſi ſolebantur tibiæ, unde & tibia olim λωτὸς dicta fuit. Vid. Suid. v. Λωτὸς. KUST. Vid. infra ſuo loco. & Tan. Faber *Not.* ad Anacreont. p. 121.

1. Ἀοὶ-

'Ανδίων [1]. 'Ότι μὲ ὕπνω, τὸ ἐλάχιστον· 'Ότι δὲ λύπης, τὸ σφοδρότατον.

'Ανδρ-ών [2]. νοσοῦς. καὶ τὸ ἐ γυναικὸς [3] αἰδοῖον, ὡς Ἀρχελόχῳ.

'Ανδρα [4]. ἡ Ἄθηνᾶ, ὡς Παμφιλίου.

"Ανεκτον [5]. συσπαῶν ἰσχιαδίων, ὡς Ταραντίνος.

'Ανήνωρ [6]. μὴ ἠδὲ ἄνδρ [7]. μὴ νοῦν.

'Ανίσκια [8]. ἀσύνθετα ὄντα.

'Ανῆκε. ἄγελε, ἀκολούθει [9].

"Ανθμα [10]. πόθημα. Φόσμα.

'Ανθῦσαι [11]. πόθεσαι, πεῦν.

'Ανίδρω. πίνοντες.

'Ανιαὶ [12]. Δύνδεκα μικρὰ ἄκαρπα.

'Ανῖῆες.

1. 'Ανδίων.] Deest aliquid. Lege: 'Ανδίων. ὕπνω ἀνδίνων, ἐπὶ μὲν τὸ &c. V. Suidam. HEINS. Leg. 'Ανδίων, & πνω, pro ὕπνω. Nota 'Ανδίων medium inter πίνω & λάνθω. Vid. Laërt. in vita Aristippi. Sed transponenda sunt omnino hæc vocabula, & leg. ἐπὶ μὲν λύπη, τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δ πνω τὸ σφοδρότατον. IS. VOSS. Illustrationem hujus loci pete ex Suida v. 'Ανδίν. KUST. GRAB. Phavorin. 'Ανδίνων ἐργατίνων. Atque ita in Hesych. supplendum statuunt *Thom. Bruno*, *Grabius*, & *Kühnius* ad locum Æliani (quem, sis, lege, & πνω retinendum videbis) *V. H.* XII. 20. dissentiente ibidem Cl. *Perizonio*, qui 'Ανδίνων mavult, & vocem ἐργατίνων per incuriam aut errorem Phavorini ex superioribus adjectam censet: quum interpretatio Hesychiana docere videatur, exponi hic Adjectivum aliquod. Occurrit apud Aristoph. *Ran.* ν. 695. ubi vid. Ez. Spanhem. Nisi malis 'Ανδίνων. Vid. Suid. Quid si simpliciter junctæ serie continuentur verba: 'Ανδίνος. τίνω· ἴσθι γὰρ· ἐκ ἐργατίνων ἀνδίνων ἐπὶ μὲν ὕπνω τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δ λύπης τὸ σφοδρότατον. Idque Cl. *Hemsterhusium* præferre novi. *H. Stephanus* ad eorum libri sui has tres glossas ita consistuisse videtur, ut apud Phavorin. leguntur.

2. 'Ανδρ-ών.] Forte 'Ανδρ-ών. G. Malim conjungere 'Ανδρ-ωπίνοις, ut est apud Phavor. Et sic *Is. Vossius*; nisi quod per α scribat 'Ανδρ-ών. 'Ανδρὶ scribit *D. Heinsius*, ut ἀφ'. At H. Steph. πασῶ, in Genit. Vid. *Thes.* T. I. p. 122.

3. Ἐκ τὸ ἐ γυναικὸς αἰδ.] Boccathus in *Fab. de Virili* dixit *Lusciginiola*. G. Mulierbre pudendum voce 'Ανδρ-ών exprimi aut. Procul dubio tale quid *αἰσχὶ* Aristoph. *Avid.* p. 550. [ν. 207.]

. . . ἀγ' ὡς τάχιστ' ἐς τὸν λόφον
Ἔσθασαι, πρίσσοντ τὸν ἀνδίνα.

Neque reclamant sequentia. Latet ibi ϑῆλυ illud *τίμα*, Margarita grata rima cum myrtino labris; ibi *καλλιλαιρος* τὸν commune bonum, *μακρὸς ἱμείρ-ων* perfusor *ἄνω*, ibi *λαμπὶ ἀναίσσουσα*, quin & *ἐκ ἀπαλλαγὴ-ων ὀμοῦ*, & crispicomans *ἐρέθισμα*, cum ampla fede *ἐ χρηὸν λόφου* ibi commemorantur. *Ἐκ ἐξ ἀνάγκ*, cum Scholiastes verba carminis illius, prout jacent, saltim interpretetur. Venusti homines interea librum viri, horum sacrorum consultissimi, Guerneri Rolfincii *Genethliacon* evolvant. PERGER. Conf. Comici *Av.* ν. 660. & seqq.

4. 'Ανδρα.] Vid. Callimach. p. 117. & ibid. Vulcan. SCHR.

5. "Ανεκτ-ον.] L. 'Ανεκτὸν. IS. VOSS. Suid. "Ανεκτ. τὸ (μὴ) ἀνατρέφειν ὕδ-ωρ. Vid. inf. *Not.* In 'Ανδρωπίνοις, & Συναγὼν, adscribam: „ Infra (inquit) "ἰχθυν. ἄτοφ, ἰχθυκείδιον. ubi legendum puto, ut hic: συναγὼν ἰχθυν. Est enim eadem vox, diversimode tantum scripta. Lexicographi ex Platone memorant συναγὼν (vel, ut alii scribunt, σύναγα) βαλλάντιον: cujus etiam meminit Pollux l. X. 152. ubi vid. Jungerm. „

6. 'Ανήνωρ.] 'Ανὴρ rectius l. *Is. Voss.* Et sic Cl. *Bentl.* loc. citando. Conf. *Not.* Kust. in v. 'Ανδρὸν, —— ἀνδρὶ.

7. 'Ηδὲ ἄνδρ.] Ἐδὲ ἀνὴρ recte emendat Vir Maximus R. Bentlejus *Epist. ad J. Mill.* p. 36. quem sequitur *Kusterus*. Vid. inf. *Histor.* Sic: Ἐδὲν, μοιρίδι.

8. 'Ανίσκια.] *Il.* K. 493. - - ἀνίσκουσι δ' ἐν αὐτῷ. Schol. 'Ανίσκουσι. ἀτιμάζουσι ὄντως. Et sic Phavor. ac Suid. quos sequuntur *Is. Vossius*, *D. Heinsius*, & *Bentlejus* l. c. hemque *Kusterus*. Conf. Etym. M. Quia autem varia lectionis indicium forte est, nolui quidquam in textu mutare.

9. 'Ακολούθει.] L. Ἀκεῖσθε. Ita Suidas 'Ανεψὸ est ἀκεῖσθε, qui τὸν Ἀτίκιζόντα ἀνεῖλασ-ῶν. HEINS. Ἀκεῖσθε Cyrill. Lex. MS. Idem ex Cyrilli Lex. MS. Brem notaverat Cl. *Biel.*

10. "Ανθμα.] Vid. Suidam. Conf. sup. v. "Αε, item 'Αθμὸν, & "Αζηται, & inf. "Αστρ. Cyrill. Lex. MS. Voss. Ὦ ἄνθμα, ὡς πνεῦμα, ὡς ἄνεμος. "Ανθμα γὰρ τὸ πνέον, ὡς Διογενιανός.

11. 'Ανθῦσαι.] Vid. sup. 'Ανίδρω.

12. 'Ανιαὶ.] Sup. 'Ανίνη. δύνδρα μικρὰ φέροντα. SOPING. Vide illum locum; & num hic pro μικρὰ legendum μακρά. Sed μακρὰ etiam, legitur inf. in Αἴλινα.

13. Λάζεσθ.] Suid. 'Αλιῆς - - - λαμπρὸν: quod præfert expositur αἰσχρὸν, βδελυρόν: Sic infra Αἰλιῆς, βδελυρὸν: ut hic ἄδικον, λάζεσθ legitur.

'Αλιῆες. ἀδίκου. λάζεσθ [13]. ἄθλιον.

'Αΐς [14]. ὁ μεταξὺ ἀέρος καὶ γῆς τόπ-ος.

'Αΐσσει. καῦμα [15]. ὁρμᾷ.

'Αΐσυλα [16], ὡς ὄνομα, ἀμαξηλὰ, ἢ καθήκοντα.

'Αΐσυρεν [17]. κῦφον, ἐλαφρόν.

'Αΐτας. ποδὰς.

'Αΐτη. πόθι. ἀναθυμίασις.

'Αΐτης [18]. ἄνεμ-ος. χρόνιος.

"Αητο [19]. ἐφίρετο. ἐπῆ.

"Αητοι [20]. ἀκόρεστοι, ἄπληστοι ὡς τῷ τῶν φίλων.

"Αητον [21]. πολύ. ἀδιαλείπ. οἱ δὲ, ὁρμιαί.

'Αήτων. μεγάλας. Αἰσχύλ-ος 'Αθάμαντι.

"Αθαλ-

Vide in *Αἰδὼς*, ibique *Not.* Pro 'Αλῖες malim 'Αλιεῖς. Supra: 'Αείσιος. ὁ ἀγοραῖος. βλαβερός. Conf. *Misc. Obs.* V. I. p. 85.

14. Αηρ - - - 'Αήρ, καῦμα.] Excludis divisore & commate, scribendum: ἀὴρ καῦμα, *aëris ardor*: cui opponitur ἀὴρ, *aura frigida & humida*. Notat enim *nebulam*, sicut & inf. in Ἠέρ. PERGER. Conf. 'Αειὰν, & inf. Ἠέρ: & Not. seq.

15. 'Αήρ. καῦμα &c.] Legendum forte: 'Αὴρ, χῦμα, ὁμίχλη. G. Locus adhuc in mendo cubat. Frustra est Gaysetus, qui pro καῦμα, χῦμα refingit. Ego sic existimo, illud ἀὴρ, vel forte corruptum esse ex ἄητον, atque huc ab imperita manu translatum & geminatum irrepsisse (recentiores enim Lexicographi mendum Hesychii deprevati transcripserunt, & reddiderunt ineptissime, *combustionem*, *nebulam*) ut sit legendum: 'Αήτης. πνεῦμα, ὁμίχλη. Vel certe ceosco notam librarii βλαμβαίδιδι tollendam esse: in quam totus propendeo. Itaque sic divulsa in unum compingo locum: 'Αὴρ, ὁ μεταξὺ ἀέρος καὶ γῆς τόπ-ος· καὶ ὁ ἀὴρ καῦμα ὁμίχλη. Interpretatur Grammaticus locum Homeri *Iliad.* E. [ν. 864.] quem ipsum forteau ex parte huc adduxit: Οὐ σ' ἐν ταρταρίοις ἰρίδεσσι φαείνῃ ἀὴρ Καϊρηΐδι ἔξ. - - - ἄητον ἀὴρ καῦμα, inquit Eustath. plane ut nos emendamus. [conf. Scholia brevia.] 'Αὴρ χρηματικὸς significat *aërem infumum*, δηλονότι ferc *caligem nebulosam*. Erot. 'Αὴρ συγχυσις λέγει. ὁ τε καπνὸς φαινόμεν-ος λεγόμεν-ον ἵνα ὁμίχλη (καὶ ὁ λέγει) παρ' Ὁμήρῳ. [*Od* I. 144.] 'Αὴρ ἢ αὖξι νυκτὶ βαθεῖ ἐλθεῖν, ἢ ἐπὶ σταλῶν Οὐρανόθεν αὐσόμενον ἢ τὸ ἐν ἀμίδι ὑ πνεῦμα, ἢν ὁ δ' ἴδιος διανέμων πνεῦ. VERWEY. Ad Hesiod. Ἔργ. ν. 549. respexisse Nostrum, censet ibid. Cl. Clericus, legens: 'Αὴρ. πνεῦμα. ὁμίχλη. Cl. Jac. Tollius in *Fortuitis* c. VI. p. 61. legit: 'Αὴτη. καυματώδης ὁμίχλη. Ceterum generis discrimen, quando pro *aëre* aut *caligine* fumitur, non semper observari, ab aliis jam notatum est, Conf. Cl. d'Orville *Vann. Crit.* p. 108.

16. 'Αΐσυλα.] *Il.* E. 876. ἀΐσυλα ἔργα. Schol. ἄδηλα, ἀμαρτωλὰ, οὐ ἕδν, ἴσα, ἄτολα· ἢ τὰ μὴ στέμενα, ἢ, μὴ ἐφεδρευόμενα. Vid. Etymol. & Phavor. & inf. 'Αΐσυλα, & Αἴσυλος.

17. 'Αΐσυρεν.] Æschyl. Schol. p. 31. SCHR. Apollon. L. II. [ν. 1103.]

Τορὸν ἰὼ ἀκεφάλιστα ἀΐσυρ-ον ἀκροκόμαν.

[Schol. 'Αΐσυρεν. ὁ ἰκαφὴς πίνν· λεπὸ ἕδν, τὸ πνέν.] Tryphiodorus [*Ilii Excid.* ν. 348.] Ἐδέμφθ' ὑπὸ πόρῃ ἀΐσυρ-ον - - - Unde apud Æschylum pro eo quod nunc legitur, ἀΐσυρεν μοίρασας, in eo [*Prometh. Vinct.* ν. 451.]

—— —— —— —— ὃς' ἀΐσυρεν.
Μόρσιμος ἄντλον εἰ μοχλὸς ἀνλίοις,

quidam Celtici ἀΐσυρεν legebant. [Schol. 'Αΐσυρεν. οἱ δὲ συφόμενοι τὸ ἱστιοπέδιον. ἢ 'Αΐσυρεν, ἄγαν οἱ κῦφον καὶ εἰσοὶ πίσματα.] Vid. & Etymol. Orpheus:

- - - ἀΐσυρεν γῆς φέρων ἐπὶ λίθον αἶσαν.

Vide *Philosophicam Poesin* Henr. Stephani, p. 97. HEINS. Gemina notavit G. D'Arnaud *Lett. Grec.* p. 6. Conf. Cl. Stanl. ad Æsch. l. c. & Eustath. *Od.* p. 1500. & 1547. ubi locus etiam Tragici citatur.

18. 'Αήτης. ἄνεμ-ος.] *Il.* O. 626.

. . . ἀνέμοιο ϑ' ὁπὸς ἀΐσης
Ἰσόφ' ὁρμήσας, - - - -

Schol. χαλεπὸν ἀνίμα πνεῦμα. Conf. omnino Suid. & Kusteri. ibid. Inf. Αἴσης. ἄνεμος. Et: 'Αΐσα. πνεῦ. Conf. v. Ἐξ ἄητος, & sup. v. 'Αήτα.

19. "Αητ-ο.] *Il.* Φ. 386. Schol. "Αητο. ἐπνέετο, ἄνεμος. Apollon. II. 902. - - ζεφύροι μάτηρ ὀρ-ὸν ἄητ-ον. Et I. IV. 1673. - - μάτηρ δὲ μοι ἐν φρεσὶ δᾶκρ-ον ἄεῖ. Schol. φέρεῖ, πνεῖ. Conf. Jerem. Ilœlzlin. ad L. III. 688.

20. "Αητοι.] 'Αᾶτοι. G. „ Frustra *Gaysetus* scribendum putat "Αατοι: nam ἄᾶτος est apud Nicand. *Ther.* ν. 782. „ Ita G. d'Arnaud *loc. cit.* Vid. sup. "Αατ-ον, & inf. Αἴνε. Mox pro ὡς ἐπὶ f. l. ἐφ'.

21. "Αητον.] Est nova glossa, quam a præced. secrevi. Sic & Phavorinus. Sup. "Αατον. τὸ συ-

Ἀθαλδεν ¹. ἐπύϊσαν. πνὲς δ', Ἀθάδνων.
Ἀθαμαῖς ². αὐτάδες, (σφρόνῃ), ἀκεκῶς.
Ἀθαλάσσῃ ³. ἄπειρῳ θαλάσσης πλῆ.
Ἀθάμαντα ⁴. † Θυόμβων πφέλαις.
Ἀθαμὶς ⁵. Φρυνίχῳ Ἀλκήστιδι ⁶.

Σῶμα δ' ἀθαμὶς γυιοδόκησεν τηλ.

Ἀθαμὶς ⁷. ὦ θάμιξ.
Ἀθάνατα ⁸. τάγμα ἱππέων ἢ πεζῶν Πέρσαις μυρίων ἀνδρῶν.
Ἄθαπτον ⁹, ἄκηλον, ἢ ἄκλαυτον. Θάψαι ¹⁰ δ', τὸ κλαῦσαι.

Ἀθά-

ρῶδες: citante *Is. Vossio*. Vid. inf. Ἀλσὼν, & Steph. *Ind.* qui pro ὁμῶ conjicit legend. ἄρμοι. Vid. *Not.* in Ἄνρ.

1. Ἄθαλδεν. &c.] L. Ἀθάλδων. IS. VOSS. Scribe: Ἀθαλδὼν. ἐπύϊσαν. τινὲς δ' Ἀθάλδωνα. PERG.

2. Ἀθαμαῖς.] Lege Ἀθαμὶς, & ἄθαμις, ἀκεκῶς, θαυμαστὸς, αὐθάδης. SALMAS. a Θαυμὶς, forte. GUYET. L. Ἀθαμὶς. Confer infra Ἀθάμιον, & Ἀθμὶς. SOPING. Forte Ἀθαμὶς. Et ita Etymol. quem vide. Sed vera scriptura est Ἀθμὶς: quam Epitomator non inspexit; pro quo Poëtis ἄθμιος, & ἄθμιον. HEINS. Etymol. Ἀθμὶς, ἀκεκῶς. MUNKER. Io Lexico meo vet. Ἀθμὶς. H. STEPH. *Ind.* Sar diu in tenebris versati sunt Interpretes, quas feliciter dicussit *ὁ κριβολόγος* Kuster. *Diatr. Anti-Gronov.* p. 32. Ἀθαμαῖς scil. positum est pro Ἀτρεκῶς, quatenus nempe exponitur per ἀκεκῶς: at pro Ἀτρεκὴς, quatenus sit additur interpretatio αὐθάδως, & ἰσχυρῶς). Huc pertinet quod infra legitur: Ἄθμιος, ἀπὸ ἀτρεμοῦς, ἢ ἀ ἄγων &c. Vid. sup. Ἀδρόσυνον, & inf. Ἀτρεμὴ, & Ἀτρεμὶς. Eadem vero cogitata repetiit Cl. *Kuster*, in *Not. MSS.* ad *h. l.* En ipsa verba: „ Ἀθαμαῖς a Nominat. fing. ἄθαμις: „ pro quo Etymol. Ἀθμεῖς (leg. - - - μς) ἄθμιος, & ἄθ- „ μις scribit. Noster item inferius, Ἄθμιος, & Ἄθμιν, & „ praeterea Ἀθμὶς exhibet: ut lectio hujus vocis quinquies „ variet. Nullum autem est dubium, quin pleraeque ex „ his lectionibus sint spuriae, speciemque δ ἀτυπὸς & ἀπα- „ τὴς mentiantur. Nam in v. Ἀθάμις Hesych. inquit: „ —— ἐπὶ ὀλίγον τυφὸς: quae manifesto pertinent ad „ v. Ἀτυφὸς. Nam ipse Hesych. infra: Ἀτυφὸς ὁ τυφὸς, ἢ „ ἀτῦφλος. Huc etiam refero interpretationes illas, αὐθά- „ δους, & ἰσχυροῦ). Nam ipse Hesych. paulo post: Ἄθμιος, „ ἀπὸ ἀτρεμοῦς. - - - ἰσχυρῶς. At τὸ ἀκεκοὸς refero ad „ Ἀκτῆνας. Ipse Hesych. infra: Ἀκτῆνας. ἀκεκοὺς. Et: „ Ἀκτῆνας. ἀκεκῶς. „ Hactenus.

3. Ἀθαλάσσῃ.] Aristoph. *Ran.* ℣. 256. Ἄπειρος, ἀθαλάσσου. Schol. Διὰ τοῦτο, ἀντὶ τοῦ πολλῆς. Vide & Cl. Kuhn. ad Diog. Laërt. III. 31.

4. Ἀθάμαντα.] Aristoph. *Nebulis*: [℣. 256.]

Ἵστασθ' μοι τὸ Ἀθάμαντ' ὦσπερ μὰ Δία τοῦτο.

Vid. Schol. p. 133. PERG. Locum hunc observarunt etiam *Parisienses* in *Specim. MS.* & Portus ad Suidam. Comici Scholia deserpsit Phavorinus. Ea, si vis, lege.

5. Ἀθαμὶς.] Mox rectius ἀθαμοῖς Pricaeus in *Ind. Hesych.* scribit Ἀθμοῖσι. Nisi typorum error sit.

6. Φρυνίχῳ Ἀλκήστιδι.] L. Φρυνίχου Ἀλκήστιδι. SALM. PRIC. Sic Ed. Hag. & Hack. Intelligo Phrynichum, Polyphradmonis filium, Thespidis discipulum; de quo, ceu primo Tragoediae inventore, Suidas: inter cujus novem Tragoedias numeratur Ἄλκηστις. Voce γυμνήσιον carent Lexica.

7. Ἀθαμὶς.] Ἀ θάμιξ. MS. SCHREV. [Ita SORBER. Vid. *Not.* in Ἀθλιώτατα.] Lege: Ἀθαμὺς, ἄθαμος. Vid. Cyrill. & Suid. IS. VOSS. Legendum, Ἀ θάμιξ, divisim; quod & *Kusterus* monet. Vide sup. Ἀ. In diversum abit *Thom. Bruno*, legens: ἀ θάμιξ μὴ σύνειτι. Perperam: quamvis ita Phavor.

8. Ἀθάνατα. τάγμα.] Athen. p. 514. & 566. Curt. [III. 3.] p. 26. Brisson. *de regn. Persic.* [I. 40.] p. 127. Procop. I. VI. Herodot. l. VII. [c. 83.] SCHR. Nota, cohortem regum Persarum decem millibus equitum constitisse, quos ἀθανάτους vocabant. Idem testatur Suidas: qui & in verbo Σίγλος, inquit, ἱππεῖς μυρίοι, οὓς Ἀθανάτους ἐκάλει. Rundem horum equitum numerum prodit Curt. L. III. & Procop. l. IV. de *bello Persic.* Fuisse illos ἀρίστους, seu *praestantissimos*, scribit Herodotus l. VII. FUNGER. Ex hac *Fingeri Nota*, quam nunc integram damus, liquet iterum, quam mutilas *Schrevelius* Eruditorum, quas secum habebat, Notas tradiderit. Adscribam verba Herodoti, unde patet, quam ob caussam Ἀθανάτους, *Immortales*, dicti sunt: Ἐκαλέοντο δὲ Ἀθάνατοι οἱ Πέρσαι οὗτοι ἐκ τόδε· ἐὼν τις αὐτῶν ἐξίκηται ἢ ἀποθνήσκων, ἢ νούσῳ ἐμβαλὼν ἄλλος ἀντ' ἐκείνου ἐγίνετο· ὥστε μήτε ἐλάσσων μυρίων ἐόντων μήτε πλέων τούτου γίνεσθαι. *Vocabatur autem hi Persae IMMORTALES ideo, quod, si quis eorum aut morte aut morbo correptus numerum imminueret, alius sufficiebatur: nec umquam plures erant pauciores ve decem millibus.* Eorum strenuitatem laudat ibidem Herodotus. Conf. Diodor. II. 7. Athen. l. XII. p. 514. C. & XIII. p. 566. C. Socrat. *Hist.* VII. 20. Carol. Ferrarii *Gloss. Gr.* & Chilmead. ad Malel. P. II. p. 67. &c.

9. Ἄθαπτον. ἀπαθὲς ἢ ἄκλαυτον.] Forte posterius prioris est emendatio (aut corruptela potius) quae primum margini adscripta, dein cum ἀπαθὲς in textu simul locum occupavit. Ἀθαπὲς enim est ἄπαθες, ut liquet ex seq. Θάψαι δ' τὸ καῦσαι. Quod si minus placeat, recurrendum ad Homerum, qui ἄκλαυτον & ἄθαπτον non semel conjunxit. *Od.* Δ. 54. 72. & *Il.* X. 386. Conf. Euripid. *Hecub.* ℣. 30. An ergo legendum, Ἀθαπὲς τε ἄκλαυτον, ἄπαθες? His dudum scripsi, lego in *Specim. MS. Paris.* sequentia: „ *L.* ἄκλαυτόν τ' „ ἄκλαυτον: & refer ad loca illa Homeri, *Il.* X. 386. & „ *Od.* Δ. 494. Λ. 54. Ἄκλαυτὸς autem & ἄκλαυτος sunt ex- „ positio eadem vocis Ἄθαπτος, sed cum diversa lectione. „ Positea vero prodierunt *Miscell. Observ. Vol.* V. T. I. ubi Cl. *Hemsterh.* p. 22. in eadem cogitata incidisse videor, quae primo loco proposui. Vide omnino locum. Ibidem vero p. 85. pro ἄκλαυτος Doct. *Abresch* mavult ἄκλαυτος. Adjicere nunc demum licet Cl. *Kusteri* verba; „ Scribe „ (inquit) Ἀθαπὲς ἄκλαυτόν, &c. & refer ad locum illum Homeri *Il.* X. 386.

„ Κεῖται νῦν πάντ' ἴσα ἄκλαυτος, ἄθαπτος.

„ Ubi alii pro ἄκλαυτος, legebant ἄκλαυτόν, fine σ, quam „ lectionis diversitatem Hesych. quoque hic notare voluit. „ Discimus autem hinc, τὸ ἄκλαυτος, vel ἄκλαυτόν, non esse „ interpretationem τοῦ Ἀθαπτος, sed tantum ἐκ συμπαθείας „ ei junctum, ex memorato loco Homeri. Unde simul pa- „ tet lirura digna esse, quae mox adduntur: Θάψαι δ' τὸ „ κλαῦσαι. „ Hactenus Cl. *Kuster*, cui tamen per omnia non adsurgo. Vid. *Not.* seq.

10. Θάψαι.] Lege καῦσαι. PERG. Vid. inf. Θάψαι, ibique *Not. Sepulturae* enim nomine olim etiam *combustionem* comprehendebant, ut Servius docet ad Virgil. *Aeneid.* II. 185. Et sic Θάπτειν apud Graecos, qui & περὶ Θάπτου dicunt. Exempla ex utriusque linguae Auctoribus dedit Vir Ampliff. Gisb. Cuperus *Observ.* l. 7. Conf. *Miscell. Obs. l.* c. p. 21. 22. ubi & καῦσαι emendatur. Etymol. in Θαμὰ λαχεῖν. —— Θάψαι δ' τὸ καῦσαι, ubi frustra Θάπτειν scripsisse Etymologum conjicit H. Steph. *Ind.* p. 1039. Conf. inf. v. Θυμάλωψ, ut & *Not.* praec.

11. Ἀθάρη.] Aristoph. *Plut.* ℣. 673. ubi Schol. Ἀτιμία ἀφ' ἧς, Ἀθάρη. Αἰολεῖς Ἀθέρην. ὁ δὲ κοινὸς ἀφ' οὗ, Ἀθέρης. Sic & Phavor. Vid. mox Ἀθάρη, & Ἀθέρη; item sup. Ἀζήμια. Conf. Suid. & Dav. Wilkins *Dissert. de Ling. Copt.* p. 98.

12. Ὁλοπυρᾷ.] L. ὁλόπυρος. IS. VOSS. Nihil muto.

13. Ἀθαρίης.] Etymol. Ἀθαρίου. SCHR. Et sic in Lex. meo vet. H. STEPH. *Ind.* Scribe: Ἀθαρίου. Sed vera scriptura est ἀθρίου, vel ἀθρίου. HEINS. Vid. Ἀθρίς. IS. VOSS. Pro Ἀτυρίου, vel Ἀτρεκίου. Vid. paulo ante ad v. Ἀθαμαῖς. KUST.

14. Ἀθάρη.] Pollux l. VI. *cap.* 9. *in fin.* ἡ Ἀθάρη, ἴστ- ὁν πυρῶ. Confer Pherecratis versus *ibid. segm.* 58. & sup. Ἀθέρη. Inf. Ἀθέρη.

15. Ἀθάρης.] Forte pro ἀφάρης. Item in seq. Ἀθάρης pro ἀφάρης. G. Vide infra in Ἀθηρᾶς. SOPING. Post ἄφτοις in Ed. Schrev. omissum erat, ἐκ γυναικὸς, quod est in ceteris Edittt.

16. Ἐκ δ' ὑπέρου, τυρίς.] Refer ad Ἀτυρίς. Vide ad v. Ἀθαμαῖς. KUST.

17. Ἀθάμαι.] Athen. [l. VIII. 5.] Nicocles in Ἀμαξίου forte Ἀθαμίου. Sed vid. If. Casaub. SOPING.

18. Μὴ ἀζηκτιπαθήσῃς.] L. μὴ ἀζηκτιπαθήσῃς Conf. Ἀθάμαι, & Phavor. Idem notaverant *Scaliger* & *Stephanus*.

19. Μὴ δὲ, ἄφτορ.] Haec verba suspecta sunt. H. STEPH. *Ind.* Pro ἄφτορ *Is. Vossius* reponit Σιαφῦ: quod vid. infra. *Salmasius* (velit Cod. MS. Graeviano) ita emendat: τινὲς δ' οὐ ὀρθῶς ἄθαμον. Videtur Hesych. confudisse voces Ἄθαμον, & Ἄπυρον.

20. Ἀθαρίζει.] Pro Ἀθαρίζει. Vid. v. Ἀθρίζειν. KUST.

21. Ἀθὼν.] Vid. Eclog. Attic. MS. ut Ἀτωνίου. IS. VOSS.

22. Ἀθεῖ.] Origenes p. 9. ter usurpat. VERW. Occurrit *Odyss.* Σ. 352. Suidas omittit γνώμης. Vid. inf. Οὐκ ἀθεῖ.

23. Ἄθυρος, ἀπὸ ἀτυρίς.] Pro illo ἀτυρίς procul dubio reponendum ἀθρίς: praefertim quum apud Etym. & in I ex. meo ver. reperiam: Ἄθυρος. ὁ ἄγων Θετταλικὸς, &c. &c. H. STEPH. *Ind.* Vid. inf. Ἀθύρη, & Ἀτυρίς; & omnino *Not.* in v. Ἀθαμαῖς.

24. Θυμιάσῃς.] Ita & in Etymol. & Vet. Lex. H. Steph-

ὑπόγυιος. ἡ θαυμαστός [1].

Ἀθελξέω. διηθῶ [2].

Ἀθελξῶν [3]. ἕλκων. Νίκανδρος.

Ἀθέλγων [4]. ἀμέλγων.

Ἀθέλγω [5], θηλάζω. ἡ θηλέω.

Ἀθέλιμα [6]. ἥκιστα.

Ἀθέλιμον [7]. ἄκοσμον. κακόν.

Ἀθέλξω [8], διηθῶ.

Ἀθερίσσαι. ἀκαλαφάνεσθαι.

Ἀθέμιστον. ἀδὺ ἔγκυσα [9], ἀδὲ θεμέλιον.

Ἀθεμίστιος [10]. ἀκρόσφαλής. ψεύστης.

Ἀθεμιτῆσαι. παρανομῆσαι, ἀδικῆσαι.

Ἀθέμιτα. ἄνομα, ἄδικα.

Ἀθέμιτον [11], ἀθεμίτιμον, ἄδικον.

Ἀθέμιτος [12]. εἰς Ἀθέμιτας.

Ἀθερές [13]. ἀσίτητον. ἀνόπτον. ἀκατέργαστον.

Ἀθέρεπτα. ἀπαφύλησα [14].

Ἀθερίζειν [15], ἀποδοκιμάζειν, ἀπαίζειν, σκυβαλίζειν.

Ἀθί-

ni. Sed non dubium, quin sit legendum ἰσχυρός: talis enim est ἀ ἄναυρος. HEINS. Ἀθεμιτος corrigit *Ill. Vossius*. Inf. Θεμίτιον, Θεμιτικὸν. Sed Θεμιτικὸς (quamvis neutra vox in Lexicis obvia) legitur inf. in Ἄθεμις, ut & in Etymol. M. ac vet. Lex. H. Stephani. Addo Cl. *Kusteri* verba: „ Scribe « (inquit) Θεμιτικὸς, ut inf. v. Ἀθεμίτιον. Vult nim: Ἄθεμτος, « vel Ἄθεμις, dictum esse ab « intensivo, & Θεμίζω, meto: „ quod ineptum est commentum. „

1. Θαυμαστός.] Infra: Θαυμάσιος. Θαυμαστόν.

2. Ἀθελξέω. διηθῶ.] Vid. inf. Ἀθέλξω: pro quo postea corrupte Ἀθλάζω. Conf. *Not.* seqq.

3. Ἀθελξῶν.] Ἀθέλγειν (ut sequitur) præfert *H. Steph.* in *Ind.* Sic & *Th. Bruno*. Conf. mox Ἀθέλγω, & in Ἀθέλγων.

4. Ἀθέλγων.] Infra: Βαθέλγω. ἀμέλγω. Βαθέλγει pleonasmo ß, ut Ἀδικέω, pro ἀδικῶ, Βαθέλγει, pro ἀθέλγει, prothesi ß. G. Etymol. Ἀθέλγω. SCHR. Immo nihil mutandum. Etymol. p. 26. Ἀθλάζω, διηθῶ· ἀπὸ Ἀθέλγων, τὸ ἀμέλγων. MUNKER. Conf. v. Βλάμη, Ἀμέλγει, & Ἔξω ἀπέλγει. Forte autem *Schrev.* illud Ἀθέλγω subjicere voluit voci pmc. Ἀθελξῶν.

5. Ἀθέλγω. &c.] *H. Stephan. in Ind.* suspicatus legendum; Ἀθέλγω, θηλάζω, ἀποθλίβω. *D. Heinsius & Th. Bruno*: Ἀθέλγω. θηλάζω. θλίβω. *Kusterus*: Ἀθέλγω. θηλάζω, ἀθλάζω. Quod recepi. Galen. Lex. Hippocrat. Ἀθέλγω. σπάργω. διαθλίβω. Quo pertinet illud Phavorini: Ἀθέλγω. διαθλίβω, διαθλίπτω. ἀφὸ τοῦ ἰσχνοῦ. Addo Erotian. p. 16. Ἀθέλγω. βαρυτόν· φασὶ θηλάζω, ἢ ἰσχναίνω. Ἐπεκλήθη δὲ παρὰ τοῖς ἰατροῖς, ὡς ὁ Νικανδρος. Ἡσυχίου. Vid. mox, Ἀθλάζω. & Foës. *Œcon. Hippocr.* Suidas male Ἀθλάσω. ubi Portum vide. Conf. inf. Βλάλη, & Ἐξαθλαγήμεθα.

6. Ἀθέλιμα.] Suid. Ἀθέλιμον. ἀ κακόν. Vid. ibi Portl *Not.* Mox: Ἀθέλιμα· κακὰ, Vid. inf. Θέλιμον, & Θελίμους.

7. Ἀθέλιμον.] Ald. & Flor. Ἀθέλιμον. Supra: Ἀθέλιμα. κακά.

8. Ἀθέλξω.] Etymol. Ἀθέλξ. SCHR. *Ill. Vossius* ob seriem hic legit, Ἀθέμω. Sup. Ἀθελξέω, διηθῶ. Vid. *Not.* in Ἀθέλγων, & Ἀθέλγων. Inf. Ἀθλάσω. *Thom. Bruno* huc etiam Ἀθέλγει legit.

9. Οὐδὲ ἴσχυσα.] L. οὐδὲ σὺν ἴσχυσι. IS. VOSS. Malim in Accus. ἴσχυσαν; aut Ἀθέμιστον. Quamvis & casus lo expositione varier sæpius apud Nostrum. Inf. Θέμιστα. Θεμιστὰς. Θέμις, θέμεν, Θεμίλια. Conf. Ἀθεμίτιον.

10. Ἀθεμίστιος.] Ald. Flor. & Phavor. Ἀθεμίλιος. Hagen. & Hack. Ἀθεμιλίου. *Ill. Vossius* l. Ἀθέμιτον. Si literarum ordinem consideremus, vera lectio videtur Ἀθεμιλίου, quod forte pro Ἀθεμιλίου vel Ἀθεμιλίου, i. e. ἀθεμίλιον. Inf Θέμιστα. Θεμίλια.

11. Ἀθέμιτον.] Hom. *Od.* ι, 106. Apollon. Lex. MS. Ἀθέμιτον. τὸ τῇ ι Ὀδυσσ. ἐνὶ ἢ κακῶς χρῶ νόμῳ. Addit vero, Aristarchum contra statuere, διαφέρειν ἀπὸ τῶν Κυκλωπικῶν, ὅτι ὁ Πολύφημος, qui ceteris injustitiæ notam inusserat οὐ τῷ ἄδικα ἀνεῖρκεν. Locum Apollonii longiorem describere non vacat.

12. Ἀθέμιτος.] Ita quoque MS. non Ἀθέμιζ. SORBER. Vid. *Not.* in Ἀθέμιτον.

13. Ἀθερὲς.] Vid. sup. *Not.* in Ἀθαμὲς, & Ἀθαμπές.

14. Ἀπαφύλησα.] L. ἀπαφίπτησα. SALM. An ἀπατεύλησα? GUYET. Forte ἀπαφύλησα. SOPING. HEINS. Gataker. *Advers. Miscell. Posth.* c. XLIII. p. 870. *Ed. nov.* emendat, ἀπαφύσησα. Sic Lucian. *de Gymnas.* p. 288. οἱ λιπαροῦντες ἢ συρῇ . . . τὸν δὲ σχοῖνον ἢ τὰς ἀθέρας ἀπαφυσῶντι. Phavorin. etiam habet ἀπαφύσησα: quod *Brunoni* placuit, & Viro Docto in *Misc. Obs. Nov. & Dec.* 1733. p. 316. Præfero tamen ἀπαφύλησα, i. e. *contempsi, flocci feci.* Mox enim Ἀπαίζειν exponitur ἀποδοκιμάζειν: hoc vero Suidæ est ἀπαυλίζειν. Et infra: Ἐφαύλισεν, ἀπεδοκίμασεν. Conf. Hesych. in Σκυβα-

Ἀθίεξ [16]. τὸ εἰς ἃ τείχη τῶν οἴκων ἄνω εἰς κίονες.

Ἀθιείσαι. χειμωνιῶσαι ἀφορμὴν ποιήσαι [17].

Ἀθιέσ ἀφορμὰς.

Ἀθιρὶς. ὁ σίδηρος ἀπὸ τοῦ [18], ὅταν θερίζῃ, ἢ θεριστικὸς [19]. ἢ ὁ ἀφὸ λαμπτῆρος ἀθρόως ἐξύς. ἢ ὅτι ἀσταχύων.

Ἄθλιμος [21] βλάβη. ἐφ' ᾧ ὠφέλιμος ἢ κέρδος.

Ἄθλιμος δίκη. ἄνομος.

Ἀθλίμως, ἀθλίως.

Ἀθίσφατον [22]. πολὺ δυσπερικαλύβητον, ἢ ὅσον ὑδὲ Ζεὺς φατίσειεν δ' ὑπερκαλῶ πλέθρου.

Ἄθετοι [23]. ἀπαλοί. ἁπαλοί.

Ἀθετῆται. ὑβρίζονται. καταφρονῆται.

Ἀθετὴς [24]. ἀθέσμιος. ἢ συγκεκαταπεπεμμένος [25]. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ.

Ἄθεος [26] Ἐσπὼς. σκληρὸς, ὃν ἐχ' εἶδόν τε ἐξιλάσασθαι.

Ἄθηλον. μὴ τεθηλακός.

Ἀθη-

λωρίας. Ἀπαφύλησα Cl. *Kusterо* etiam placuisse videо. Addit tamen: „ Vel lege ἀπαφύσησα, & refer ad Ἀπαθεμίζω. Vid. „ inf. Ἀπαθεμίζων, & Suid. v. Ἀπατεμίσαιμι. Gatakeri e„ mendatio [*l. c.*] nou est ad meum palatum. Ceterum Ἀ„ θιεξῶ Doricum est pro ἀθιεσῶ, ab ἀθιεσίζω.„

15. Ἀθερίζων. &c.] Puto ab ἀθιεσ, quæ vox *aristam* significat & rem nullius pretii, quæ foras abjicitur a ventilatoribus. Nam spicæ, quas messoribus negligunrur, a spicilegis curiose leguntur, & minime συκοφαλίζουσ. PALMER. Conf. inf. in v. Ἀπαρασκεύῳ, & Ἀφαμίζουσ. Hom. *Il.* A. 261. Ἀθίεσζον. Schol. ἐκκένων, ἀπαθυμαίνω. Gatakerus *l. c.* plura de hoc verbo. Conf. Suicer. *Thes.* v. Σκυβαλον. In Schrev. Ed. omissum erat ἀπαφίζων in hac glossa. Male etiam ἀποθυμαίνων, pro —— μάζων, in Ed. Ven.

16. Ἀθίεξ.] Vide omnino inf. v. Ἀθίεσμα. Pro κίονες typographi errore κίνες legitur in Ed. Schrev.

17. Ἀφορμὴν ποιῆσαι. Lege cum Phavor. ἀφορμὴν ἔσχον. KUST. Et sic exhibet H. Steph. *Ind.* Etymol. Ἀθιείσαι. ἀφορμὴν ποιῆσαι. Vid. sup.

18. Ἀπὸ τοῦ.] L. ἀπορὶς. [Vid. hoc suo loco.] SOPING. IS. VOSS. Vid. sup. Ἀθέρες, & Ἀθερὶς, & *Not.* in Ἀθαμπές.

19. Ἢ θεριστικὸς.] Vid. sup. ad v. Ἀθερὶς. KUST.

20. Ἀθρόως.] Sic etiam Etymol. Sed quid hoc? KUST. Idem H. Steph. Lex. vet. exhibebat: cum respectu, ut videtur, ad vocem Ἀθρὸν, *videre*; quomodo Ἀθρὶς etiam λαμπτῆρος redditur ab Etymol.

21. Ἄθλιμος, βλάβη ἐφ'. Sublata distinctione repositi Ἄθλιμος βλάβη ἐφ'. &c. ut Phavorin. Vid. inf. Πικρὸν μέλι. Similiter statim Ἄθλιμος δίκη conjunxi, cum Phavor. & *Brunone*.

22. Ἀθίσφατον.] *Il.* Γ. 4. & Κ. 6. Ὄρθρος ἀθίσφατος. Schol. πολλοῦ. ἐκπώματα τὸ ἀθίσφατον, αἴθριος χώρος. Musæus Ἀ. 115. Βαιοῖσι λευκήρεσι ἀθίσφατον. ut Hom. *Il.* Κ. 9. —— πυκὶ· ὃς τείχεσι ἀντιόωσιν —— Pro φατίσειεν Phavorin. male φατίσσειν.

23. Ἄθετοι.] Marc. VI. 26. εἰσὶ ἄθλιοι οἱονεὶ ἀθετοῦντες. Jud. Ἀ. 8. κεφαλὴν ἀθετοῦντες. SOPINGIUS. Rectius adtulisset 1. *Thess.* IV. 8. ὁ ἀθετῶν οὐκ ἄνθρωπον ἀθετεῖ, ἀλλὰ τὸν Θεόν. Vid. Etym. M. & Cl. de Pauw *de Alea Vet.* p. 109. Postrema vox φατίζω rectius refertur ad seq. Ἀθετοῦντο. De Suidæ loco in v. Ἀθίσσειν vid. inf. ad v. Ἀπάλη.

24. Ἀθετὸν ἀθέσμιον. —— Aiχ. Πρ. Δ.] Scil. Ἀ. 150. sed ubi hodie legitur ἀθέσμιον.

Νικομαχὸς ὁ γόμος Ζεὺς ἀθέσμιος κεφατίζ.

Nimirum Schollon locum vocis authenticæ ibi occupavit. KUST. Hodie, quod memlnerim, non comparet in isto dramate. Videtur sic scriptum invenisse Ἀ. 150. Etymol. M. v. Ἀθετὸν, habet ἀθέτως (accentu in media sede) ἀφ' ἀθέσμιος. Porro leg. fort. ὁ συῶν. seu ἀσυῶν. ABRESCH. Locum jam indicaverat summus Bentleius *Epist. ad Mill.* p. 77. qui pro ἀθέσμιος ex necessitate metri (ut fc. strophe & antistrophe sibi respondeant) in Æsch. legendum conjecit ἀθετὸς: quam conjecturam firmat ex *h. l.* Hesychii. Non ausim tanto Viro refragari. Alloqui non displiceret transpositis vocibus legere: Ἀθέσμιος, ἀθετὸς ἢ &c. ut Hesych. apud Æschylum suo jam tempore ita scriptum invenerit. Sed præterquam quod Ἀθέσμιος sup. explicuerit; cunt ferie magis convenit Ἀθετὸς. Id olim alliquis ad Æsch. *l. c.* vel correxit, vel explicuit per ἀθέσμιος: quod deinde, ut notius, remansit in textu Tragici.

25. Ἢ συῶν.] Recte Ill. Bentl. *l. c.* legit: ἀ συῶν. *sine consensu & approbatione religionum Deorum.* Aut, si malis, lege: ὦ συῶν. Nisi α sit intensivum; ut in multis aliis.

26. Ἄθεος.] Dubium est, reponendumne sit Ἄθεμος, an Ἄθεος. an aliud simile. H. STEPH. *Thes. T.* III. p. 1476. Vide-

Ἀθηλ- 1, ἄπιθ-, ὁ γάλακι- 2 ἄ-γθ-.

Ἀθιδ- 3 ὑδὲ ἴχων ἀμείνω 4.

Ἄθλιω- αὐλ- αὐλῆ 5 Μεγακλείδη.

Ἀθλιωνὶ. ἡ Θτὶς. ἡ δὲ γυνὴ 6.

Ἀθλίων 7. ἡ ἐλαία. χρὴ Ἀθλίων, ἄφ-.

Ἀθλιωτ- πολίτης τ Ἀτθικῆς.

Ἀθλιώθεν. ἐξ Ἀθλιῶν.

Ἀθλίωπτ. οἱ Ἀθλίωνες.

Ἀθλ- 8. ὑπιδεκτὴς, μεταφορικῶς. Αἰσχίλ- Νηρεΐ 9.

Ἀθη-

Videtur reponendum omnino Ἀθ-. Et ita Etym. M. GRAB. Nihil mutaverim, dummodo punctum tollas post Ἄθοτ-. Vid. *Not.* inf. in Αἰνίττ-, & Ἀνιάττ-, ubi Vir Cl. ἱμειρόεντ corrigit. Conf. quæ notavi in *Misc. Crit.* p. 321. Mecum facere video Cl. *Kusterum*, qui ita: „ Henrico Steph. in *Thes. Gr. L.* hæc vox suspecta est: sed immerito. Est enim a Θίσσομαι, quod significat *lustrare*, i. e. *supplicare*: unde præpolito α privat. ἄθιττ- dicitur, „ cui *supplicari nequit*, sive qui *supplicum precibus flecti nescit*. „ Vid. inf. v. Θαπτὰς, & Θαπτὸς-, itemque v. Αἰνίττ-, „ post v Ἀπήμων. „ Adde, Apollonium in Lex. MS. hanc vocem eodem modo interpretari.

1. Ἀθλίως.] Ἄθλιῶ- leg. SOPING. Simonides apud Plutarch. *de Profecta Virtut. Sent.* p. 84 D.

Ἀθλιῶ- ἴσως τάλ- ὃς ἄμα πίσυν.

2. Ὁ γάλακτ-, ἄγλαθ-.] *Ill.* Vossius legit: ἀγάλακτ-, ἀγάλα-. Ego integrum locum sic refingo: Ἄθλιῶ- ἴσως-, ὁ γάλακτ- ἄγλαθ-: sublata distinctione ante ἄγλαθ-. Sic Phavorinus. Inf. Ἄσιτ- ἄγλαθ-. Eandem emendationem *Brunoni* in mentem venisse video; pariter, ut puto, ex Phavor. quem passim ob oculos habuit. Comma post γάλακτ- delet etiam *Kusler*. Prius non tangit.

3. Ἀθηλ-.] Pro Ἀθιωτ-. Vid. sup. v. Ἀθίωτον. KUST.

4. Ἀμείνω.] L. ἄμεινον. *G.* Forte legendum est Ἀμειξὶς, quod est nomen celebris Glossographi, cujus cum aliis mentionem faciunt, tum etiam Hesych. pluribus in locis. Vid. *Ind. Auct.* KUST.

5. Ἀθλιῶ- αὐδ- αὐλῆ Μεγακλείδη † Ἀθλωνὶὰ, ἡ Θτὶς. ἡ δὲ γυνὴ.] L. Εἰδ- αὐλῆ. Μεγακλείδη. [ex Phavor.] BRUNO. Depravatus est locus, quem sic restituendum puto: Ἀθλιῶ- αὐδ- αὐλῆ. † Ἀθλωνὶὰ. ἡ Θτὶς· (Minerva scil.) ἡ δὲ γυνὴ, (femina Atheniensis) ἀπὸ, vel Ἀτθὶς, Μεγακλείδη, sive Θ- Μεγακλείδη, vel simpliciter Μεγακλείδης, ut Phavor. aut ὁ Μεγακλείδ-. Nisi nomen hoc post Θτὶς collocare malis: quod perinde. Megaclides enim (ab Eustath. ad *Il.* A. p. 84. perperam *Megaclides* dictus) in Commentariis in Homerum retulit, feminas Atticas non Ἀθλιωνὶὰς (ut viri Ἀθλιωνὶὰς) sed Ἀτθὶδας vocari; ne scil. Minervam virginem nuptæ hac appellatione dedecorarent. Vide omnino Suid. v. Ἀθλωνὶὰ: ubi tamen simul probat, vocis Ἀθλωνὶὰς feminis attributæ frequentem etiam apud Veteres usum fuisse. Sic in Marmore Patavino apud Pignorium *Symbol. epist* XL. Neæra dicitur Ἀθλωνὶὰ: ut observat etiam Octav. Falconerius ad *Inscript. Athlet. sub fin.* Conf. Phavorin. & *Not.* seq. De *Megaclide* Tatianus *orat. ad Græc.* §. 48. p. 106, quamvis alii *Metaclidem* defendant.

6. Ἡ δὲ γυνὴ.] Recte MS. ἡ δὲ γυνὴ. Sed raro aut nunquam reperitur Ἀθλωνὶὰ γυνὴ. Vid. Moschopul. in Diction. Attico, & Stephan. *de Urb.* in Ἀθλίη, & Ἀτθὶς. SCHR. Imo non recte. Leg. Ἀτθὶς ἡ γυνὴ. Moschop. Ἀθλωνὶὰ- ἡ δὲ ἡ Ἀθλωτὶ· γυνὴ ἡ ἡ δὲ Ἀθλωτὶ, Ἀτθὶς, ὅτι Ἀθλωνὶὰ. Vide cætera. MUNK. Scribe: Ἀθλωνὶὰ. ἡ Θτὶς· ἡ δὲ γυνὴ Ἀθλωνὶὰ. Nota hanc Grammatici observationem vel ex Stephano & aliis. quamvis scribi possit: ἡ δὲ γυνὴ Ἀτθὶς. quia ἀνωτέρω esse volet, Ἀθλωνὶὰς dici γυναῖκας. Vide Steph. HEINS. Ἄτθὶς ἡ γυνὴ legit etiam *Munker.* ad Fulgent. *Mytholog.* p. 15. Malim simpliciter, ut Etymologus: Ἀθλωνὶὰ, ἡ Θτὶς· ἡ δὲ γυνὴ, Ἀτθὶς. Et sic Cl. *Kusler.* quem confer ad Suid. Adde H. Steph. *Schediasm.* VI. 13. qui ex Suida suppliet, ἀτὶ. Similiter idem ad marginem Hesychii sui. Cl. Stephanius pro ἡ δὲ simpliciter legit, ἀδὶ. Ceterum monendum, *Schrevelii* Notam, primo loco propositam, totidem verbis legi in Cod. *Sorberiano*, unde hæc delcripserat *Schrevelius*, nisi quod vocem *Recte* præmiserit, omisso deinde (forte typothetæ vitio) *Stephano de Urb.* Hac occasione fidem liberabo, datam ad v. Ἀλάβαστ-. Scil. *MS.* quem passim citat Schrevelius, & de quo Viri Docti certarunt incerti quidnam intelligendum, nihil aliud notat, quam *Glossarium* aliquod *MS.* quod a se collatum tum hoc loco, tum alibi sæpius, ad marginem Hesychii sui (quo usus sum) citaverat *Sam. Sorberius* Patet hoc in v. Αἰδεσ (post Αἰδωνὶς) ubi Schrev. notas: „ Στίφε *MS.* „ At *Sorberius* adscripserat: „ *Gissl. MS etc.* „ Viden' fontem? Atque ita in vocibus Ἀδαμάν-, Ἀρχίλας, &c. ubi *MS.* citat Schrevelius. Idem vero passim alibi, nollius mentione facta, vel adjecta voce *vide*, in Notam suam retulerat, quod ex *MS.* correxerat *Sorberius*: ut suis locis monemus. Vide tantum v. Ἀθηνᾶ.

Ἀθηνᾶ 10. βρῶμα ἀφ' πυρῶν 11 ἢ γάλακτ- ἢ ψημένου παρ' Αἰγυπτίοις 12.

Ἀθηνλαγὲν 13. τὸ λεγόμενον πῖλον, εἶον ἀθηνόλον 14, τὸ τῆς ἀθέρων ὀλοθρόλεπτον. Ἀθέρες δὲ, τὰ λεπτότατα τῆς ἀσταχύων μέρη.

Ἀθηνόλον 15. τὸ τῆς ἀθερῶν ὀλοθρόλεπτον.

Ἀθηνόφρατον 16 ὄργανον τῦ τορμίζειν, ἢ τῦ ἀθηνὰ 17 ἀναχυθῆναι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀχειροδέπλητι 18.

Ἄθηνον. ἀδόρατον 19.

Ἀθίτθλ- 20. ὁ μυδιὼ ἢ μυδῷ δυλθίων.

Ἀθυγᾶ. ἀνέπαφον.

Ἀθα-

Ἀναλύγ-, Ἀναλῦφα, Ἀναλύφη, Ἀνάλυσον, Ἀναχρίνε, Ἀνωνὴ, Ἀνώνην, &c. Præterea meliores lectiones, aut quæ alicujus momenti sint, a *Sorberio* ex *MS.* suo notatas, non raro omisit. Vide tantum in v. Ἀναφανὶς

7. Ἀθλίων.] Ἀθλίη legendum videtur. Ad Θλίων, Ἀθλιῶν &c. GUYET. Ita *Hosanna* ipsæ palmæ & salices Scenopegiorum Judaicorum. BERNARD. L. Ἀθλῖνα, vel Ἀθλωνὶὰ. BRUNO. Ἀθλωνὶὰ, ἡ ἐλαία. ἢ Ἀθλωνὶὰ, ἡ ἀμπελίνη. Etymol. M. IS. VOSS. Etymologi scripturam probat Cl. *Kusler.* Ἀθλωνὶὰ emendant etiam H. Steph. *Ind.* & Urfin. *Arboret. Biblic. cap.* 38. qui addit, nomen hoc cum Syriaco & Arabico زيتونة *Zeituna*, ex Hebr. זית (*Zaith*) bene concinere: ut *una* a Dea repertrice ἐλαία, & *Das* vicissim ex reperta oica Ἀθλῶν nominatæ fuerint. Sed verius ex Ægyptiorum lingua illud Deæ nomen arcessi, norunt Docti. Vid. inf. in Νεῖθ. An vero huc pertinet, Ἄφε, ἐλαία, infra? Vide locum. Conf. sup. Ἀγείφα.

8. Ἀθί.] Proprie est τὸ ἀ πρὸς ὀξ-, teste Galeno in *Hippocratico Lex.* HEINS. Vid. Casaub. in Athen. p. 531. SCHR. Conf. H. Steph. *Thes.* T. I. p. 134. & Foës. *Œcon. Hipp.*

9. Αἰχ. παρὰ] Suspicor legendum Νηρεῖ: ut in Κατάλογος, pro Δαναΐς, Δαναΐσι. Vid. Stanl. ad Æschyl. *Fragm.* p. 859. & inf. in Ἐκαφόρια.

10. Ἀθηνᾶ.] Vid. sup *Not.* in Ἀθάρα, & Ἀθάρη, & inf. in Ἀθηνόφρατον. Malim πυρόφυτον, Ἀθηνᾶ, pro Ἀθάρα, monente etiam *Kustero*. Vid. Du Cang. in utroque Glossario; & H. Steph. *Ind.*

11. Διὰ πυρὸς.] *M. Meibomius* ad oram Cod. sui emendandum conjicit, διοπύρων. Inducitus haud dubie, quod supra Ἀθάρα, ὀλυπύρα &c. dicantur. Sed nulla mutatione eget locus.

12. Παρ' Αἰγυπτίοις.] Plin. XXII. 25. sub init. *Oryzam aristicam diximus vocari. Hoc decocta fit medicamentum* (al. *pulmentum*) *quod ÆGYPTII ATHARAM* (al. *ATHERAM*) *vocant.* Confirmatur a Galeno *ad Glauc.* L. II. ut alii notarunt.

13. Ἀθηνλαγὲν.] Id est, *excidet*, ὁ ἀ ἀθέρος ὀλεῖται. Sed Homerici interpretes non ceperunt. Sophocles expoſuit. Vide sequentia in Ἀθηνόφρατον. Item Eustath. GUYET. Ἀθηνλαγὲν. ita scribend. εἶον ἀθηνλέγω, ἀθηνήσαγμα. SALMAS. Ἀθηνλογὲν dixit Poëta *Odyss.* A. 127. ubi Schol. Ἢ ἀθέρων ὀλοθρόλεπτ ἔργασαι. Ἀθέρες δέ, inquit, λέγω, τὰ λεπτότατα τῆς ἀσταχύων τῶν ἀκρων. λέγει δὲ (Homerus sc.) τὸ πῖλον. Conf. Etymol. & Gataker. *Advers.* p. 870.

14. Ἀθηνόλογον.] L. ἀθηνλογὲν. Docere enim vult Hesych. ἀθηνλογὲν apud Homer. dictum esse pro ἀθηνλογὲν, i. e. ἀθηνλογὲν ita scribend. εἶον ἀθηνλέγω, ἀθηνήσαγμα. SALMAS. Ἀθηνλογὲν dixit Poëta *Odyss.* A. 127. ubi Schol. Ἢ ἀθέρων ὀλοθρόλεπτ ἔργασαι. Ἀθέρες δέ, inquit, λέγω τὰ λεπτότατα τῆς ἀσταχύων τῶν ἀκρων. λέγει δὲ (Homerus sc.) τὸ πῖλον. Conf. Etymol. & Gataker. *Advers.* p. 870.

15. Ἀθηνόλον.] L. ἀθηνλογὲν. Docere enim vult Hesych. ἀθηνλογὲν apud Homer. dictum esse pro ἀθηνλογὲν, i. e. ἀθηνλογὲν ita scribend. εἶον ἀθηνλέγω, ἀθηνήσαγμα. SALMAS. Ἀθηνλογὲν dixit Poëta *Odyss.* A. 127. ubi Schol. Ἢ ἀθέρων ὀλοθρόλεπτ ἔργασαι. Ἀθέρες δέ, inquit, λέγω τὰ λεπτότατα τῆς ἀσταχύων τῶν ἀκρων. λέγει δὲ (Homerus sc.) τὸ πῖλον. Conf. Etymol. & Gataker. *Advers.* p. 870.

16. Ἀθηνόφρατον.] Vid. Schol. Hom. & Eustath. ad *Od.* A. ν. 127. KUST. Ἀθηνόφρατον ὄργανον conjunxit ibi Sophocles. Quare distinctionem ante ὄργανον sustulli. Conf. *Misc. Obs.* VIII. 1. p. 149.

17. Ἀθηνὰ.] Recte Ἀθῆναι. Vid. sup. in Ἀθηνᾶ.

18. Ἀκαπεκλήγλ.] L. ἀκαπεκλήγη. SALM. Ἀκαπεκλήγη legitur infra in v. Ἐλκιδάπτα: quam scripturam hic exhibui.

19. Ἀδόρατον.] L. ἀθέρατον Ita Cyrill. IS. VOSS. Sic & Suid. Utrumque habet Phavor.

20. Ἀθιτθλ-.] Vid. *Not.* in v. Θετθίλ.

2. Ἀθυ-

"Αθικτον [1]. ἀξύνλαφητον. μιαρὸν, ἀκάθαρτον [2]. καὶ ἡ παρθένος ἅτε λέγεται.

'Αθίκτερας. ἀσπάρους παρθένους, ἀνάνδρους. οἷον Εὐριπίδης [3].

'Αθλα. λόγχη [4] Θαλασσίας ὕδατος.

"Αθλα [5], ξύλα κεκαυσίμα.

"Αθλα τὰ ἔπαθλα. ἀγῶνες.

'Αθλεῖ [6]. διθύραμβος.

'Αθλεῖν. ἀγωνίζεσθαι [7]. κεκοπιαθέναι.

'Αθλεῖται [8]. κοπιᾷ ἢ μοχλὸν [9] ἀφαιρεῖται. ἢ κοπιᾷ.

'Αθλῆσαι. κεκοπιάσαι, κάμειν, ἀγωνίσασθαι.

"Αθλος, παλαίσπαρτος.

'Αθλιον. ἄπιμον. ἐλεεινόν.

'Αθλοθέτης [10]. ἀγωνοθέτης.

"Αθλον [11]. ἀγώνισμα, ἔργον. ἔπαθλον.

"Αθλος [12]. ἄφωνος.

'Αθλοῦσι [13]. συνάγει.

'Αθλοφόρους. ἀγωνιστάς.

'Αθμονάζειν [14]. τὸ εἰς δῆμον ἀφικνεῖσθαι ἢ 'Αθηνᾶς.

'Αθμονθίς. Φυλὴ ἢ 'Ατθίδος [15] 'Αθηνᾶς.

'Αθόλαντον [16]. κεκαθαρμένον.

"Αθεσυρα [17]. ἀπροσκόπως. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι.

"Αθεσυτον. ἰσχυρὸν, ὑγιῆ, ἀδιαβλῆ.

"Αθεσις. ἄρμα. Ῥόδιοι.

"Αθεσσις.

1. 'Άδικτον.] Æschyl. p. 188. [*Agam.* v. 380.] SCHR. Quod ait, *Virginem* sic dici, docet Euripid. *Hippolyt.* [v. 632.]

Ὃς ἡ σὺ γ' ἐμὴ πατρὶ, δ' ἀκτὸν κάρη,
Λευκῶν ἀκάλων ἐλάτης ὡς σπασιμαγάς.

VALES. 'Ἀθίγτα, & 'Ἄδικτα, optime & etymologice redditur, *integer*, i. e. *intactus*. Vid. G. J. Voss *Etym. L. L.* in v. *Tango*. Græcis θιγγάνω, & ἅπτομαι, ut Latinis *tangere*, passim in re Venerea usurpari, pluribus ostendit Erudit. Gataker. *de Stylo N. Instr. cap.* XI. *sub fin.* Vid. sup. 'Ἀάπτων, & inf. in 'Ἀτρόπλα. Conf. Du Cangii *Gloss. Gr.*

2. Μιαρὸν, ἀκάθαρτον.] Pugnare videtur cum ceteris significationibus. Ergone enim eadem vox *intactum*, i. e. *purum, virginem* denotet, & *impurum, μιαρὸν*? Scilicet, quod *impurum* est, *ne tangere quidem libeat*; hinc generali sensu ἄδικτος usurpatur, tum in bonam, tum in malam partem. Nisi a tatenivum sit, & ἄδικτος valde *contactum, contaminatum*, &c. denotet. Sic in v. 'Ἀάπτων, Ἀγνομιάστως, &c. Conf. v. Θεμιστίων, ibique *Not.* & in v. Ἀφικτῶν.

3. 'Αθίκτερας - - - - - ἀνὰ Εὐριπίδη.] Pro Εὐριπίδης leg. Εὐριπίδου. SOPING. 'Αθίκτερας &c. *intactas virgines, puras exercites*, velut Περσίδης, *Persides*. Sic legendum omnino. Presti ex Schenobœa filias a humania fanæ menti restituit Æsculapius, ut vult Polyarchus Cyrenæus, aut Melampus, ut Vitruvius scribit VIII. 3. PERG. 'Αθίκτερας habet etiam Etymol. Sed omnino legend. 'Αθίκτας κόρας, ut patet ex interpretatione, ἀνυπάνδρους παρθένους. Porro τελείαι εἰρηναὶ pone post ἀνάνδρους. & pro ἀνὰ Εὐριπίδη scribe: *ἴσον Εὐριπίδαις*, i. e. Ion Euripidis, sive in fabula cui nomen erat *Eurycleæ*, a filia nempe Eurysi OEchaliensis, quos Hercules occidit. Ita præsvit Celeberr. *R. Bentleyus* in *Epist. ad Mill.* p. 60. suffragante Cl. *Kustero*. Laudatur hæc Ionia fabula ab *Athen. L. XI.* p. 495. B. ubi diserte: *ἴσον ἐν Ἰόνῃ ὁ Εὐριπίδου*. Conf. inf. in Ἐνόσιχθ, & 'Ἰὼ.

4. Κόγχη.] Phavor. leg. κάλυξ. H. Steph. *Ind.* Θαλασσία. Conf. v. Τίλυνε.

5. 'Αθλα.] Male pro Ἄθλοι: ut recte Etymol. M. Sic inf. Ἄθλιον. κακοπάθειον. Idem notaverat *Kuster.* addens: „ ab ἄθω, *ardeo, calor*; vel ab αἴθω, *uro, incendo*. „ Conf. Ἐκλαμπα, & Ἄρπαλα.

6. 'Αθλεῖται, διθύραμβος.] Ἄθλεῖται legit *Is. Vossius*. Rectius supra: 'Αθλεῖ, διθύραμβος. quod vide; ut & v. Ἀθίγκτῳ. Ultimam vocem *M. Meibomius*, ad oram Hes. sui, hic derivabat a θλάβω, *percutere*. Perperam: est enim a θνῆσω, *percido*. Conf. Phavor. & Foël. *OEcon. Hipp.* p. 7.

7. Ἀγωνίζεσθαι.] Leg. ἀγωνίζεσθ. PALMER. BRUNO. Ita Phavorin. Vide sup. 'Αθλεῖν, mox in 'Αθλῆσαι, inf. Διαθλεῖν, & sup. in Ἀγωνία. Dubium tamen, an non potius 'Αθλεῖσθαι hic legendum, pro 'Αθλεῖν.

8. 'Αθλεῖται.] Supra, 'Αθλεῖσθαι. Pertinet ad locum *Il.* Ω. 734. ubi 'Αθλεύειν ἀπὸ ἀναθῆς legitur, Anapæstus sc. pro Spondæo, in principio versus, quasi legeretur 'Αθλεύειν, ut H. Steph. *Thes.* I. III. C. conjecerat; quomodo etiam citatur apud Suid. v. Ἀεῖ, ignorante locum Kustero. Immo 'Αθλεύειν apud Homer. exhibet MS. Barocc. Vid. Barnes. *Not.* Quam lectionem servavit hic Hesych.

9. Μοχλὸν.] L. μόχθον. IS. VOSS. Forte legend. ἢ μοχλὸν ἀναιρεῖται. i. e. *laborem suscipiens*. Sane 'Αθλεῖσθαι supra exponitur, ἐμπόνεσθαι. Μοχθὸν autem, & μόχθος ἀναιρεῖσθαι, idem. Vel interpretatio illa, ἢ μοχλὸν ἀφαιρεῖται (hic enim leg. pro ——— μόχθον.) referenda est ad Ἀχάλινον, ut μοχλὸς. Infra: 'Οχλάδε. μοχλὸς. Hinc & ἐχλάδιν idem quod μοχλεῖν. Vid. Hesych. infra, & Etymol. v. Μοχλός. Μοχλὸν ποιεῖν ἐφαιρεῖσθαι, significabit, *vellem, vel pessulum e janua removere*: quod faciunt illi, qui januam apertam volunt. Phrasi hac usus est Plutarchus, nilique. KUST.

10. 'Αθλοθέτου.] Mœris Atticista: 'Αθλοθέτης, Ἀττικῶς· Ἀγωνοθέτης, Ἑλληνικῶς. Thomas Mag. prius illud πρότερον dicit.

11. Ἄθλον, &c.] Vid. inf. in v. Διαθλεύσαμεν, & Ulpian. in Demosth. p. 35. B.

12. "Αθλος.] Pro 'Αθλὸν, id est ἄθλησις: ut inf. "Αθρυς, pro ἄθρησις. IS. VOSS. *Thom. Bruno* 'Αθλὸν corrigit, ἄθλον, quam lectionem sequutus. Inf. 'Αθρὸν. ἄφωνον. Conf. *Not.* seq.

13. 'Αθλοῦσι.] Pro ἀθροίζει. τὸ ἄθλον, si modo rectum est, pro ἄθροῦ seu ἄθρου positum est: ut ἄψυφος pro ἀνύφαντος. infin. 'Αθρεῖν. ἄφωνον, ἄψοφον. SOPING. G. Scribendum 'Αθρεῖζι: nisi forte de industria ντεροπλοκεῖ, ut ἀάλαξ, pro πάροξ, &c. H. STEPH. *Ind.* Conf. *Not.* præced. Sæpius autem λ & ρ permutantur. Sic 'Αθρεῖαι, Ægypti urbs, a Stephano Byzantino 'Αθλεῖαι vocatur. Conf. Etym. M. & inf. in Βελγαδόν.

14. 'Αθμονάζειν.] 'Αθμάνζει. ita legend. SALMAS. Glossæ MSS. Ἀθμονεῖ. κατέβαινε. Cyrill. 'Αθμονάζει. κατέρχεται. IS. VOSS. Nihil mutandum. 'Αθμονάζειν enim, sive 'Αθμονιάζειν, est propr. ἀφικνεῖσθαι τὴν 'Αθμ. eadem forma & ratione, qua Οἰκουμένιζειν infra exponitur, σοὶ ἡ οἰκουμένη διακονεῖν.

15. 'Αθμονθὶς, Φυλὴ ἢ 'Ατθίδος, &c.] Puto locum hunc Hesychii esse hujusmodi, & vocem δῆμος per incuriam excriptoris evanuisse. Nam in omnibus aliis locis, in quibus nomina populorum recensét, nullo excepto, vox δῆμος legitur. Vellem igitur legi: 'Αθμονθὶς, δῆμος φυλῆς ἢ 'Ατθιδος. 'Αθμονίδαι PALMER. Novum plane est: neque enim *tribus* erat 'Αθμονὶς, sed *populus*. Verum corrigendus locus: 'Αθμονθὶς, φυλέτης. 'Ατθίδος, 'Αθμονικὸς. Posterius tunc rectum erit. Et sic infra similis est glossa: 'Ατθίδων. 'Αθμονίων. MEURS. *de Pop. Att.* p. 4. Vel pro 'Αθμονθὶς legendum 'Αθμονὶς, quod vult *Mauffac*, ad Harpocr. SCHR. Vid. Paufan. l. 14. p 36. Gruter. *Inscript.* p. CCCXVII. n. 3. & Spon. *de Pag. Att.* p. m. 7. Ariſtoph. *Pac.* v. 189. Τριττυῶν 'Αθμονίδες. Schol. ὧν δῆμος 'Ατιτικῆς. Conf. v. 918. & L. Holſten. nd Steph. Byz. Cl. *Kuster.* ſequentin adſcripſerat: „ Meurſ. *de P. A.* legit: 'Αθμονὶς, φυλέτης. ['Ατθίδος. „ 'Αθλωνὶς. (ſic) Sane infra legitur: 'Ατθίδων. 'Αθλωνίων. Ne- „ que video, quomodo 'Ατθίδος, 'Αθλωνὶς, pertinere poſſit „ ad ea quæ præcedunt. Fateor quidem, illud 'Ατθίδος „ hic non reſpondere ad ferium ſuam: ſed quam multæ „ voces apud Heſych. ab ordine ſuo aberrant? „ Hactenus *Kusterus*. Equidem in prioribus verbis neque φυλὴ ἢ mutaverim in φυλέτης, neque 'Αθμονὶς in 'Αθμονία. Melius forte ex Harpocr. legeretur: 'Αθμονὶς. 'Αθμονία δημὶς ἐστι φυλῆς ἢ &c. ut 'Αθμονὶς ſit caput articuli, ſub quo explicet quid ſit 'Αθμονία. Sed & hoc minus neceſſe eſt. Commode enim, more ſuo, ſub v. 'Αθμονὶς explicare potuit quid ſit 'Αθμονία, quamvis hoc, brevitatis ſtudio, non exprimat: eodem modo, ut ſæpius nomen ethnicum proponit, & explicat nomen urbis. Vide in 'Αζανιεῖς, 'Αλωσεῖς, 'Ανακαιεῖς, &c. In poſtremis nondum liquet. 'Ατθίδος retineo ob præcedens 'Αθωνὶς, ſuffragante Scholiaſte Comici ad l. c. Pro 'Αθωνὶς forte 'Αθμονὶς ſcripſerat, ſive h. l. ſive ad calcem ſuperioris gloſſæ. Nam 'Ατθίδος, ἢ 'Αθλωνὶς, minus arridet.

16. 'Αθόλαντον.] Vid. inf. Θολὸν, & Θολόεντα. Suid. explicat ἀτάκτως.

17. "Αθεσυρα.] Semel atque iterum fruſtra locum quæſivi. Quod ut indicaveram Cl. *Hemſterhuſio* meo, ſolito acumine ſequentia ad me perſcripſit, quæ te celare noſim, Lector. „ In Euripideæ ſibullæ noſtris Edd. iſta vox non extat. „ Videamus tamen, an locus ipſi commodus indagari poſſit. „ Interpretationem appoſuit Heſychius talem, quæ recon- „ ditum aliquid & non nimis uſitatum in iſto vocabulo pa- „ teſciat: quæ etiam eſt cauſa, cur pro more Grammati- „ corum nuncupitate quadam firmari debuerit. Quum enim „ "Αθεσυρα propric ſit ἄθεσυρα, ἰσχυρὰ, (ἄθεσυτον ῥῆμα Sophocli) hic plane aliud pro ſe fert, nimirum ἀσύνετα, „ ἀσύνθετα, *inoffenſus*. Jam tu lege, quæſo, verſum *Iphigeniæ prima* 57. Ad Helenam petendam veniunt ſios Græcæ juventutis: ea res nnimuin Tyndarei ſollicitum habet & nngno opere exercitatum,

„ Δίκην τι, μὴ δίκην τι, ἢ τύχην ὕπνου
„ Ἄψυτ' ἄρσεν. ——— ——— ———

„ Repone mihi "Αψυτ' ἄθεσυτα: facile mox animadvertes, „ quantum ſententiæ decus accedat. Primum ἄψυχ ἢ τύχη (quod qui *fortunam attingere* verterunt, ipſi locu- „ tionem minime Latinam intelexiſſe non videntur) eſt „ *uti fortuna* ablata; tum deinde ἄθεσυτα, *ſic uti, ut nec „ ipſe pedem offendat, neque aliorum in offenſionem incurrat:* „ quod certe metuendum erat Tyndareo, qui, ſi maritum „ ex tot procis filiæ legiſſet, ceteros omnes ſpreviſſe videri „ poterat. Vides quam commode conveniat τὸ ἀσύνετον

"Αθεκτοι [1]. ἀπέρκτοι.
"Αθεμι [2]. ἀπειλαί, ἢ ἀναιρέσεις.
'Αθεμίστιον. ἄθεμιτον [3]. Εὐριπίδης Οἰνεῖ.
'Αθμενες [4]. ἀνίσχυροι.
'Αθεμίως [5]. ἁπλῶς.
"Αθρι [6]. βλίττε, ὄρεχε, νόει, ἴδε.
"Αθρι δή. νόει δή, σκόπει.
'Αθρῆ. ὁρᾷ, βλέπει.
'Αθρήσας. ἰδών.
"Αθρηκτοι [7]. ἀπέρκτοι.
'Αθρήμαζε [8]. δῶρα πεμπόμενα τοῖς τῶν συζυγιῶν ταῖς γαμουμέναις παρθένοις τοῖς Λεζίοις.
'Αθρήσαι. ἀτενίσαι, ἰδεῖν.
'Αθρήσιεν. σκοπήσιεν.
"Αθρησον. Θεώρησον.
'Αθρόα. ὁμοῦ πάντα.
"Αθρησε. ἀνάγκῃ [9].
"Αθρησμα. πλῆθος.
'Αθρόοι. ὁμοῦ πάντες. ἀκέραιοι.
'Αθρόον. πολύ. ἀκέραιον. Λάκωνες.
'Αθρόος [10].

'Αθρόος [10]. ἄφνω, ἄλλοφος.
"Αθρυς. ἀθρόως, συνηθρόως.
'Αθρόως [11]. αἰφνιδίως, παχέως, σφοδρῶς. ἀφόρως. συνηθρόως, ὁμοῦ.
'Αθυμία. λύπη.
'Αθυμῶν [12]. λυπούμενος.
'Αθυμῶσι. λυποῦσι.
'Αθύρματα [13]. παίγνια.
'Αθύρ [14]. μέλι, ἢ βοῦς, παρὰ Αἰγυπτίοις.
'Αθύρῃ. παίζει. μαθυμεῖ.
'Αθυρόστομος [15]. παίζειν. μαγγάνειν. σκιρτᾶν.
'Αθυρῶσι [16]. παίζουσιν.
'Αθυσήγλωσσος. βλάσφημος. φλύαρος. ἀθυσέφημος [17].
'Αθυσηνόμος. ὡς ἔτυχε λεγόμενος τοῖς νόμοις.
'Αθύσσεται. παίζονται.
'Αθύρων. παίζων.
"Αθύστ. μαγγάνει. χαπίζει [18].
'Αθόνη [19]. ἀζημίωσις.
'Αθώως. ἀζημίως.
'Αθῶος [20]. ἢ ἀναίτιος.

'Αθῶος [1].

Hesychii. Recteue conjecturam an secus, tu arbitrabere. »
1. 'Αθεμιτ.] Vid. inf. Θεσμός, & Θεμιτόν. Mox "Αθεμιτ, male. Conf. *Not.* in 'Αναιτίαν.
2. "Αθεμι.] An pro 'Αρά, ab ἀεί, vel χρεί? Sic puto. Infra: 'Αρὶ ἀπειλή. Vid. etiam v. 'Αρείας, & 'Αρεῖ. Demde pro ἀναιτίους legendum est ἀναιτίους. 'Αναίτιος enim idem quod ἀπειλή. Vide Suidam v. 'Αναίτιος, & Nostrum infra v. 'Αναιτίως. KUST. Confer v. Θεσμὸν. Λοιδορεῖν. Ἀδικεῖν. Cyrill. Lex. MS. 'Αθεμι, ἀπειλή, ἢ ἀναίτιος ἀφύλακτος. Sæpe vero ἀναίτιος & ἀναίτιος confunduntur. Vid. Casaub. ad Athen. IV. 14. p. 285. & Vlger. ad Euseb. *Præp. Evang.* III. 2. p. 87. A.
3. "Αεσμον.] L. ἄεσμον. SALM. GUYET. Phavor. ἀεσμόν. Inf. Θεμιτόν. συμφέρον.
4. 'Αθμενες.] Id est, 'Αθυμες. GUYET. L. "Αθεμις. IS. VOSS. Malim "Αθυμες Inf. Θυμόρρυτον. ὀργιῶν. Θυμικὸν. Θάρσος, ibique *Not.* Θυμὸς. Θάρσος. Θαρσητής, &c. At ibidem Θράσει, est ὀργῇ, &c. *Kusterus* etiam pro Αθυμες positum esse notat.
5. 'Αθεμίως.] Forte 'Αθαρῶς, aut 'Αθαμίως, ut supra. SOPING.
6. "Αθρι.] Æschyl. *Sisyphio*: Σὺ δ' ὁ ταμπρὸς ἰθυπλακούμενος ἄθρει. Sic enim pro ἄθρει bene conjecit Doct. Kühn. ad Pollux. X. 3. p. 1165. BIEL. Vid. Platon. *Phædon.* p. 104 ὁ τοῖων ἔρι βύλομαι δηλῶσαι, ἄθρει. PERG. Ita sæpius apud Platonem, monente Stephano in *Thes. Gr. L.*
7. "Αθρηκτ.] Paulo ante rectius "Αθρηκτ: a Θρήσσειν, vel Θρήσσω, quod signif. ταχύνειν. KUST.
8. Αθρήσαζε.] Suidas 'Αθρήσαζε. Male. Idem forte quod 'Αθρήμαζε. IS. VOSS. Ex Hesychio Suidam corrigendum docuere Portus & Kusterus, & ante eos H. Steph. *Ind.* 'Αθρήμαζε, ab ἄθρει, ut 'Οπάζειν (quod de ilsdem dooisinfra occurrit) ab ἕπεσθαι. Vid. sup. 'Αχερσήμαζε.
9. 'Ανάγαγε.] Malim συνάγαγε, cum *Kustero*. Infra: Ηὐρεζῶ. συμβῶ. Conf. mox v. "Αθρει. Sæpe ἀν pro συνdederunt librarii. Vid. *Not.* in v. 'Αδελφεγεὺς, 'Αλίσας, 'Αρμονίας, Βόσκεσθον, &c. Opportune monet Doct. *Bielius*, in Cyrill. Lex. MS. Brem. legi συνάγειν.
10. 'Αθρόος.] Ab α privat. & θρόος (pro θοος contracte dicitur θρῶς) *sonus*, vox, *strepitus*. KUST. Sup. 'Αθόος. ἄφωνος. Inf. 'Αθρόως. ἀφώνως. Apollon. Rhod. I. 428.

"Ηδη ὁ μὲν μελίαο μέσον κάρη ἀμφὶ ῥάπτων.
Πλῆξεν, ὁ δ' ἀθρόος αὖθι πέσεν ὑπερίσχιον γαίῃ.

Et his quidem medium clava caput in frontis confinio percussit; ita ut cumulim delapsus (vel *repentinus*) *ibidem terræ afflixerit.* Ita vertit Jerem. Hœschelinus, quem vide in *Notis*. Conf. Theocrit. XIII. 50. M. Apostol. Lex. MS. 'Αθρόον. αὐτίκα. *subita. simul.* Malim vero hanc Hesychii interpretationem admittere, ut *mutus*, *nullo amplius edito sono*, procidderit clava percussus. Qua significatione ἄθρόος potius συναφεῖσθαι scribi, ex Eustath. monet H. Steph. *Ind.* Contrarium est ἀθόος. Vid. inf. v. Ἐπέφαντο.
11. 'Αθρόως. αἰθρ. ταχέως.] Hoc sensu Themist. *Orat.* VIII. p. 113. *Ed. Hard.* ἀπ ἀπήμου, ἀπ' ἀθρόως. Vid. *Misc. Obs. Vol* V. T. I. p. 85.
12. 'Αθυμῶν. λυπ.] Ita sæpe LXX. ut 1. *Sam.* I. 7. ἀθύμει ἡ ἔλαιτο.
13. 'Αθύρματα.] *Ludicra* & *ludibria* dixeris: sicut homo dicitur ἀθύματα ποιεῖσθαι, ἢ ὃ νῦν παίγνια. FUNG. Lex. MS. in Dionys. Areop. 'Αθύρματα. παίγνια. 'Αθυρόστομα. παίζοντα. Vid. Suid. & *Not.* Ο. 363.
14. 'Αθὺς.] Mensis hujus meminit Synes. *Epist.* 36. p. 179. & Plut. *de Is. & Osir.* p. 356. D. & 378. E. quem vide. Ita tertius anni *mensis* Ægyptiis, teste Orione, dictus a Venere, quam 'Αθὺρ vocabant, Octobri ex parte, ut videtur, respondens. Vid. Etymol. & Suid. in Φαρμοῦθι. Conf. quæ *de mensibus Ægyptiorum* ex Cod. MS. protulit Vir Cl. in *J. A. Fabricii Vita* &c. p. 231. Adde Nic. Averanii Florentini nuperam *Dissert.* p. 32. Selden. *de Dis* Syr. I. 4. p. m. 144. &c. Cl. Wilkins *Diss. de Ling. Opt.* p. 190. & *Miscell. Obs.* III. 1. p. 35. *Bovem* ita vocarunt Ægyptii ab Hebr. שור pro quo Chaldæi, Syri, Arabes, &c. תור unde & ταῦρος, *taurus*. Plutarch. *Syllæ*, p. 463. B. Θὼρ ᾧ οἱ Φοίνικες τὸν ἥλιον καλοῦσι. Hinc 'Αθὺρ. Et forte illud Α natum est ex Λ, quod Arabibus est ת emphaticum Hebræis, sive articulus ὁ apud Græcos: quod in Σάραπις & 'Ασσάραμος liquet, observante etiam Cl. Stanlejo ad Æschyl. *Pers.* v. 84. Idem sæpius in peregrinia nominibus occurrit. Ut *Belus*, & *Abellio*, &c. Inf. 'Αεὶρ pro 'Ραμ; item Γαμάλα, & 'Ακάμαλα, pro eodem. Conf. Ἀκκάδας, & Κακάδας. Etymol. Κακκα. Similiter, 'Αμεὶς, & Κεῖς: 'Αγορ, Scythice pro ὠνὴ: 'Αναιτὶς, & Παιτὶς: 'Αβάτα, & Τάβατα: &c. Conf. J. Saubert. *Var. Lect.* in Euang. Matth. in *Addend* p. 256. Casaub. ad Strab. I. XI. p. 511. & N. Fuller. *Misc.* S. III. 6. Ita ex תמר הנשרים 'Αεὶρ vel 'Αθὶρ. Apud Plutarchum præterea *de Is. & Osir.* p. 374. B. facerdotum Ægyptiorum fide traditur, Ifidi præter alia nomen esse "Αθυες sive 'Αθὶρ, quod explicat, κόσμον Ὥρου κόσμιον. Id si verum esset, sequererur vocem illam ex אור componi & Αθ, quod Ægyptiis foret pro בית *domus*. Quod tamen ad Hesychii glossam non adtinet. Sed exigua in ejusmodi rebus est Plutarchi auctoritas, quem sæpe in peregrinis vocibus expoondis falli satis constet. Ita v. gr. *ibid.* p. 375. *Osiris* derivat ex ὅσιος & ἱερός. Verum hæc obiter.
15. 'Αθυρόστομος.] L. 'Αθυρόδικος, vel 'Αθυρόστομος, ab ἀθυρόστομος. Conjecerat 'Αθυρόδικος, vel 'Αθύρμης. Ælian. *Hist. Anim.* XI. 10. p. 649. Παίδες ὁ ἀθύρματος ἕνεκα, ἢ ὡς ἄκακοι σκιρτῶντες.
16. 'Αθύρουσι.] Vel leg. 'Αθύρουσι: vel παίζουσι. ABRESCH.
17. 'Αθυσήγλωσσος.] Leg. ἀθυσέγλωσσος. SOPING. HEINS. Sic Phavorin. Apud Sophocl. *Philoct.* v. 187. ἀθυσέγλωσσος dictur Echo. 'Αθυσήγλωσσος est in Eurip. *Oresl.* v. 901. Addo Schol. ad Sophocl. *OEdip. Col.* v. 993. Λέγων τοιοῦτον ἡμῖν ἀέρηθεν ἐν ὕπνοις. ἀθυσέγλωσσος ἀν. Thom. Magister in Epigrammate inedito voce Θεσπεσιφωνία utitur.
18. 'Αθυσῇ. χαπίζῃ.] L. χαπίζῃ. Inf. 'Αθύσσ. χαπίζει. Vid. Inf. "Ηθυζεν, ibique *Not.* Ad μαγγάνῃ conf. v. 'Αθυρόστομος & forte hoc pertinet ad 'Αθύρῃ. Sequentia notaverat Cl. *Kusterus*: „ 'Αθυσῇ, pro 'Αθυσσῇ, quod infra exponitur χαπίζῃ. „ i. e. *ventilat*, sive *ignem ventilando excitat*. Sic "Ηθυζεν „ inf. expl. ἐφύπτιζε: ubi leg. "Ηθυσεν. ἐβρίπτιζε. Etymologo „ Αἰθυσσει est, ἀναστέλλει; Suidæ, πυπτῖ: quæ inter„ pretationes τῷ βρόμιλλι respondent τῷ χαπίζειν. Nam „ ipse Hesych. infra Ῥιπτίζων interpretatur πυπτῖ & Ῥιπτίζει, „ πυπτίζων. i. e. *ignem ventilando accendere*. Ut proinde pro „ χαπίζῃ hic legendum fit, χαπίζῃ. „
19. 'Αθόνη.] Forte 'Αθώνη. Jerem. XV 15. ἀθώνιός με ἔλαβες.
20. 'Αθῶος.] Perperam. Vide mox in 'Αθῶος.
SOPING. Perperam. Vide mox in 'Αθῶος.
20. 'Αθῶος. ἢ ἀναίτιος.] Scribe: 'Αθῶος. ἀζήμιος. ἢ ἀναίτιος. Altera enim significatio est ἢ ἀκέραιος. Ἐπιλέλυτται. altera ἢ Σῶφρονισθείς in Sacris Libris, qui vocem נקי reddunt ἀθῷος. HEINS. ἀζήμιος. interfecit Phavor. Excidisse enim vocem aliquam, indicare videtur conjunctio καί. Ex

Ἀδω. [1], ὁ ὑπὸ τῷ Ἄθῳ τῷ ὄρει ἱδρυμένος ἀνδριὰς, ὁ Ζεύς.

Ἄθως [2]. ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἀθύσπτων [3]. ἀκαλλώπιστον.

Αἰ. φιλόμωνον μὲν ἡ θεοπόμπου, σημαίνει τὸ ὄφελον [4], ἀντὶ τοῦ αὐθ [5]. δασυνόμενον δὲ, ἄρθρον Ἑλληνικὸν ἢ ἀναφορικόν, ᾧ χρῆται Ὅμηρος [6], ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, ἢ εἴπερ.

Αἰακτήριον [7]. Ἀθλήσει, ἢ τὸ Αἰακεῖ τέμενος.

Αἰα. γῆ, γαῖα, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ γ. ἢ, ὡς πᾶς, χθιὰ ἐν Παφλαγονίᾳ [8].

Αἰάζεσθαι. Ἑλληνικόν. ἀκήκοεν [9].

Αἰάζω [10]. ἀναβοῶ, φωνάζω.

Αἰάκειον· ἃ φασιν Αἰακὸν ἀνῆσαι.

Αἰακίς [11]. ὕβρις, ὑποκρισία.

Αἰακίδης [12], τῷ Αἰακεῖ ἐκγόνῳ, Ἀχιλλέως.

Αἰακίς [13], κύλιξ.

Αἰάκη [14]. ἡ πόλις, ἣν κατῴκησε ἡ Κίρκη. καὶ αὐτὴ ἡ Κίρκη ὁμώνυμος [15].

Αἰακὴ δολόεσσα [16].

ἡ ἀθυκή, ὑπὸ δ' ἡσυ. τὸ ὄνομα δὲ πεποιημένον ὡς τὸ αἰ αἰ τοὺς Ἑλληνιστὰς φθέγγεσθαι. ἤτοι τοὺς [17] ὑπὸ τῶν βαρβάρων παιδευομένους [18] ἀναιρεθέντας Ἑλληνιστὰς. ἢ ἀφ' οὗ τὸ ἀξίωμα εἶναι Ἑλλήνων τῶν ὑπὸ μεταμορφωθέντων ἀποθηρίωσιν.

Αἰαῖ. γαῖαι, γῆ.

Αἰαλλὶ ἄσας [19]. οἴμοι, οἴμοι.

Αἰαμὸν [20]. χαλεπὸν, αἰνὸν.

Αἰὴν ἀλιτρός [21]. ἀεὶ ἁμαρτωλός.

Αἰαντία [22]. ἑορτὴ ἐν Σαλαμῖνι.

Αἰαντὶς [23]. φυλὴ Ἀθλίσιον.

Αἰαντὸν [24]. ἁμαρτία.

Αἰᾶς. ὁ Τελαμῶνος.

Αἰᾶτας. κεβλητὰς [25].

Αἱ αὐλαίαι [26]. τὸ κεκαλυμμένον.

Ex Suida similiter supplet Cl. *Biel.* Conf. Etymol. Infra: Θυὶ, ζωὴ, βλάβη. ἐὸν ὁ ἀξιωμ. Ἀδω. Conf. H Suid. Poſſet alloquin etiam legi: Ἀδω. ἀνώνυμ. ἢ Ἀθῶ., ὁ ἅλ &c. una ſerie. Gloſſæ MSS. in *Pſalm.* Ἀθὼν. ἀνώνυμον.

1. Ἀδω., &c. ὁ Ζεύς.] Ἄθων αἰὼν Ζεὺς eſt apud Æſchyl. *Agamemn.* v. 293. Vid. Excellentiſſ. Ezech. Spanhem. ad Callimach. p. 370. Pomp. Mela II. 2. 135. de *eo* in ſummitate Athus narrat, *Jovi* ſcil. confecratis, ut paſſim de monibus elatis factum eſſe conſtat. Vide ibi *Not.* H. Voſſii. Phavor. in fine hujus gloſſæ legit: ἀνθρώπ. ἢ Διός. Vid. Etym. M.

2. Ἄθως.] Schol. Apollon. I. 601. Ἄθως. ὄρος Θρᾴκης ὑψηλότατον· quod exſcripſit Phavor.

3. Ἀθύσπτων ἀκαλλώπιστον.] An Ἀθώσπτων? STEPH. & ἀκαλλώπ. ſic I SCHR. idem ex Cyrillo ſuo (qui ἄκαλλος γλῶσσα addit) conjurmat. *Jf. Voſſius.* Sic & *Bielius* ex Cyrill. Lex. MS. Brem. Utrumque etiam Phavorinus, Suidam ſequutus, ad quem vid Cl. *Kuſter.* cujus *Nota* ad h. l. hæc eſt: „ Ma„ le pro Ἀθύσπλητον. ἀκαλλώπιστον. Legitur autem ἀθυπόλητον „ apud Eurip. *Androm.* v. 459. quod a Lexicographis non „ video fuiſſe obſervatum. „ Conf. *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 86.

4. Ὄφελον.] L. ὄφελεν. Vid Suid. IS VOSS.

5 Αὖθ.] Leg. αὖτ, i. e. *utinam.* KUST.

6. Ὅμηρος.] Ita paſſim. Vid. Schol. *Il.* B. 470. &c.

7. Αἰακτήριον.] Vid Meurſ. *Græc fer.* in Αἰακεῖα. SCHR. Ide n in *Athen. Attic.* L. II. c. XI. p. 119. hunc locum ita legit: Αἰακτήριον. Ἀθλήσει τὸ Α. τ, omiſſo καί.

8. Ἐν Παφλαγ.] Etymol. Auctor: ἐκ Παιονίας. [Ita & Varin.] SCHR. Quotquot hujus nominis fontem memoraſſe vidi, cum aut in Macedonia, aut ſpecialius in illa Macedoniæ parte locant, quæ Pæonia fuit dicta. vid. Steph Byz. Etymol. M. Strab. in *Excerpt.* l. VII. p. 509. & quidem haud procul Amydone urbe Pæoniæ, idem Strabo apud Eund. ſd *Il.* B. p. 272. 42. Unum Heſychium plane diverſo terrarum tractui adſignaſſe mihi haud facile perſuadeo. Itaque crediderim, dliſenſum hunc non Grammatico tribuendum, ſed librariis vel compendiariam ſcripturam haud aſſecutis, vel ignorantibus Pelagoniam eandem eſſe Macedoniæ regionem, quæ alio nomine Pæonia nuncupata, legendumque adeo Παιονίᾳ, ſeu cum Ethnicogr. & Suida Παιονίᾳ. ABRESCH.

9. Ἀκήκοεν.] Refer ad Ἀκκωζόμην, vul Ἀκκωζομένη, quod Heſych. hic peſſime cum Αἰαζομένη confundit. KUST.

10. Αἰάζω.] Vide inſ. Ἀκκάζω, ſup. Ἀθλάζω, & Ἀκκάζω: quæ hinc corrupta, ut recte obſervat Cl. Kuſter. *Anti-Gronov.* p. 33. Vid. Sophocl. *Ajac.* v. 433. & alibi. Conf. Suid in Αἰ αἰ & nox in Αἰαῖ.

11. Αἰακίς.] Vid. inf. Αἰάλη, & Chriſtoph. Coleri *Parerg.* c. 32.

12. Αἰακίδης.] L. Αἰακίδαι. Vid. Schol. *Il.* I. 191.

13. Αἰακίς.] Lege, Αἰακίς. Vid. Athen. l. XI. & ad quæ & Phavor. Αἰακίς tamen etiam apud Suidam legitur, pro quo Αἰάκις emendarunt Viri Docti. Lex. Reg. MS. Αἰακίς. κύλικα. ἢ κύλικα. Conf. v. Κύλιξ.

14. Αἰάκη. ἡ πόλις.] Od. M. 3. Νέσσω τ' ἐς Αἰαίην. Vid. Schol.

15. Ὁμώνυμος.] Leg. ὁμώνυμος. KUST.

16. Αἰακὴ δολόεσσα.] Teſtimonium Homeri, quo probat ipſam Circen ita dictam eſſe. Vid. *Od.* I. 32.

17. Τοὺς τοιούτους.] Lege & ſupple: ἤτοι ἀφ' οὗ τοὺς &c. KUST. Vel ἤτοι τὸ repetendum καὶ τὸ ναιὸν.

18. Τροφίνων.] L. τροφίμων. PALMER.

19. Αἰαλλὶ ἄσας. &c.] Itaque αἰαλλὶ idem fuerit, quod αἰαῖ, ſeu αἰ αἰ. H. STEPH. *Ind.* Lego Αἰαλλαιαλλὶ, ἄμοι, ἄμοι. Phavorin. aliter nullius ſenſus foret. Igitur αἰαλλαλίζειν dicit, *voces miſerandas mittere*, ut αἰ, αἰ, & ἄμοι. Ea vocu procul dubio uſus fuerat quidam ex antiquis, à quo eam ſumpſit ſeſter Lexicographus. PALMER. Ad αἰ, αἰάζω, referendum, An Αἰαλαίαιαι unica voce, id eſt, αἰάσατε αἴμοι, &c. id eſt, *ejulans aimon, hei mihi*, αἰαλαίζω. GUYET. Forte Αἰάσατε pro αἰ αἰ ἄσατε. Simile apud Callimachum ἰηιαλίσαι, pro ἰὴ ἰὴ ἄσαι. SOP. *Jf. Voſſius* ordini inhærens alphabetico ſcribit: Αἰαλαῖ. ἄσατε αἴμοι. At rectius τὸ αἰ, ἐπιφώνημα γοεδιαστικὸν ἢ θρηνῶδες, hic reſpicitur, unde verbum aliquod factum, ſive Αἰάσατε, ſivu aliud ab aliquo Poëtarum uſurpatum loco nunc non obvio. Sic αἰάζειν, αἰμώζειν, &c. pro αἰ αἰ, & αἴμοι λέγειν: ut χρῆζειν eſt χρὴ λέγειν. Conf. *Not.* in v. Βοᾷ. Si ad Hebræum ſermonem decurrere licceret, conferrem יְלִלוּ *Jeh.* X. 15. Mich. VII. 1. ubi LXX. οἴμοι. Adeoque nihil mutandum, dummodo in οἴμοι, ἄμοι, tacite repetatur ἄσατε, more Heſychii, du quo ſæpius. Vide quæ monui ad calcem *Gloſſ. N. T.* p. 297. Ejuſmodi fere eſt conjectura Cl. *Bielii* in *Schedis MSS.* „ Vox Αἰαλὶ (inquit) Hebraica magis quam Græca eſt, „ & nata ex יְלִי vel יְלִי נָא יְלִי, quod LXX. Jer. XLV. 3. „ exponunt οἴμοι, ἄμοι, „ Addo nunc, cum ſuperioribus convenire vocem Germanicam *aebzen*, pro *ach und weh ſchreyen*, i. u. *ingeminare ah! heu!* Vid. Schottel. *Ling. Germ.* p. 1277. Si vero in Græcia manere malis, & diviſim vocibus cum Cl. *Kuſtero* legere: Αἰ αἰ ἄσατε. αἴμοι, οἴμοι ἄσατε: non obſto; quamvis neceſſe non ſit verbum ἄσατε repetere, ob allatam rationem. Conf. non diſſimilem Suidæ gloſſam: Εὖ οἱ ἄσαι. —— ἐὺ ἀκούσαι.

20. Αἰαμὸν.] Æſchylus *Diris* p. 29/. ἢ τάδ' αἰανῶς ἠθέα, &c. Schol. δ' αἰανῶν. Idem p. 304. μοῖ' ἄναγτ· αἰανὲς ἐφεστὼς πόν. SOP. Ab αἰάω, unde αἰανὴς, id eſt, αἰνὸς, δοκὸς. G. Vid. Suid. in Αἰανὴς πόλεμος. IS. VOSS. *Guyeti* Notæ male ad v. Αἰανῶς olim relata fuit. Loca Æſchylii ſunt *Eumen.* v. 675. & 945. Unde conjiciebam, quum αἰανὴς priori loco ſit pro δι' αἰῶν, in ſinu hujus gloſſæ pro αἰὼν ſ. l. αἰάνων. At H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 140. *in fin.* ita accipiendum putat, q. d. αἰανὸν eſſe id nomen, unde per ſyncop. factum fuerit αἰνὸν. Eadem vox exſtat apud Sophocl. *Ajac.* 682. Vid. Inf. Κατ' αἰανὲς & *Not.* in v. Αἰάνη, ſive Αἰανές.

21. Αἰὴν ἀλιτρός.] *Il.* Θ. 361. Schol. ἁμαρτωλὸς, ἄδικος. Hæc autem inſertus in ordine ſuo collocanda eſſe, monet Cl. *Kuſterus.*

22. Αἰαντία.] Vid. Meurſii *Græc. fer.* SCHR.

23. Αἰαντὶς.] Plutarch. L. III. *Symposſ.* c. 10. G. Immo L. I. p. 628. ubi quæritur, διὰ τί ἡ Αἰαντὶς φυλὴ Ἀθλίσιον ἐδίκαιον ἢ χίον ὑφαίνειν ἱστία.

24. Αἰαντὸν.] Pro Ἀαῶν, ab ἀάω. Vid. Ἄασαι, &c. IS. VOSS. Hæc malu & mutile deſcripta ſunt ex loco illo Hom. *Il.* N. 824. Αἶσα ἀμαρτιάων. Ex quo apparet, quam imprudenter Lexicographi Αἰαντὸν pro ἁμαρτίαν, i. e. *peccatum*, ex h. l. Heſychii, Græcæ linguæ ſtudioſis obtrudant. KUST.

25. Αἰᾶτας. κεβλητὰς.] An κάβλας? G. Forte: Αἰᾶτας, κεβλητὰς, *flagris cædere, Afacem μαστιγοῦσθαι* ſive *literarium imitari.* PERG. Leg. Αἰᾶτας. κεβλᾶτας. Vid. Παιμείζειν. IS. VOSS. Tu meo periculo ſcribe, κάβλας. Illud Αἰᾶτας corruptum eſt ex Ἔασας, Ionice pro ἔασας, ab ἄημι, *ſedeo.* Inf. Ἔασας, κάβλας. Ἔας, κατίζων. ἵστας. Et: Εἶας, κάβλας. pro quo hic Αἰᾶτας. Sunt autem illa Homerica. Vid. *Il.* B. 137. & Γ. 134. Conf. v. Ἥμαι. Arcadius Grammaticus ineditus: Εἶασεν, ἐκάθισεν, ἐκάθισαν. Hæc dudum ſcripſeram; ut liquet ex *Miſc. Crit.* ad calcem *Gloſſ. N.* T. p. 309. idem ſentit *Kuſter.* „ Peſſime (inquit) pro Εἶας, κάβλας, i. e. *ſedent.* „

26. Αἱ αὐλαίαι.] An Αἱ αὐλαῖαι, τὸ κεκαλυμμένον, id eſt, τὸ κεκαλυμμένον τὸ εἰρημένον ἐν οἴκῳ. G. Leg. Αἱ αὐλαῖαι, ſcil. Θῆναι. SALMAS. Αἱ αὐλαῖαι diviſim ſcribendum monet etiam H. Steph. *Ind.* &

Αἰαφοί [1]. αὐτοὶ ἀκίνητοι.
Αἴαψ [2]. μαπαίος.
Αἰβαπ. Θύρα [3].
Αἰβοπὶς [4]. ἀετός. Περγαῖα.
Αἰβοῦ [5]. ὡς εἶμι. πῶς; ἢ Ἐπὶ θαυμασμῶ.
Αἴβοι [6]. χήτευτος, πλάγιον.
Αἴγαδας [7]. αἰγιαλ. Δωρικῶς.
Αἰγαμ. πόρος [8] τοῦ τῆ Εὐβοίᾳ; ἱερὸν [9] Ποσειδῶνος.

Αἰ-

Αἰγαῖον [10]. ἄμοτον πέλαγος.
Αἴγαγρον [11]. αἶγα ἄγριον.
Αἰγάδαι . ἀκάνθια. Ἐπὶ τῶ αἰγίοις ἱμᾶσιν ἡνιοκόποις.
Αἰγαίης. τῆ δεξιᾶ.
Αἰγαίηφιν ἴόντες [12]. τοῖς δεξιοῖς βάλλοντες; τοῖς πάνυ ὑγιαίνουσι.
Αἴγαγρον [13]. εἶδος γάρ.
Αἰγαίος. Θαλασσῶν [14] * διαγιγνώσκω.

Αἰ-

Schediasm. VI. 10. item in *Epist. ad Amicos.* Pro τὸ καβαλλάριον vero tum legeris τὸ καβαλλάριον. Inf. Αὐλητὴς. τὸ δὲ ρα ἐπὶ τοῦ τέλους ἐπιφώνημα. Simili modo ut hic coaluere infra ἀνδρὼν ἀνδρίτσαρα. Simili modo ut hic coaluere infra Αἱ ψιαλίζουσι. Ἀριθμὸν. Αἰγλιγγίδων. &c. Conf. in v. Ἰώνιος.

1. Αἰαφοί.] Vox fuspecta H. Stephano *Ind.* Idque jure merito. Nec tamen fuccurrit, quomodo corrigendum. Phavor. diſtinguit poſt αὐτοὶ, quaſi duæ ſignificationes proponantur. Sup. Αἱ. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. Inf. Ἄιον, ἄκιον. An ita 'Αιακῶν, aut ſimile quid (quo tendit literarum ſeries) id eſt, αὐτοὶ ἀκίνητοι (ut infra Αὐτόματον. αὐτοὶ ἰφίσανται) vel αὐτοὶ ἀκίνητοι, ut inf. Φίλιπποι. οἱ ἀκίνητοι φιλόπολις? Niſi forte legendum: Ἀΐαγοι. αὐλοὶ ὀχεῖοι. Vid. Inf. in Αἰάγοι. Et hoc præfero. Non raro enim Αἰ, Αὶ, Ἀ, Ἂι, Ἀί, & Ἀἰ in principio vocum permutantur ab Heſychio, vel ejus Epitomatore. *Sopingius* (quod nunc demum videre mihi licuit) adſcripſerat: „ Leg. Αἰακῶν. Nam Αἰὼν ſignificat *audi-*
„ *te.* „

2. Αἴαψ.] Pro Μάψ. Cyrillus: Αἴαψ. μάτην. Suid. Αἴαψ. ὁ ματαῖος. IS. VOSS. Celeb. *Hemſterhuis* in literis ad me datis: „ Alterum (inquit) exemplum hoc, „ quod Maximi Bentlei cauſam adverſus Heſychium agit. „ Scribi debuerat Μάψ. Vide illum vocem. Simili errore „ paulo poſt, Λιμαλίου pro Λιμαλίου. Omiſſa litera in „ Αἰὼν, μάτιον. reſtitue Ἄλιον: cui auctor accedit ipſe Heſychius. „ Hactenus Vir κριτικώτατος, cui lubens adſur-go: Ἀΐψ enim, quomodo *Sopng.* legendum jubet, aliud eſt. In Ald. & Flor. Αἴαψ. μαίσιος. μαῖσιος. Addo nunc Cl. *Kuſteri* ſententiam, Hemſterhuſianæ conſonam: „ Ao pro Μάψ, quod infra itidem exponitur μαῖσιος? Sane „ M facile degenerare potuit in Αἰ. Vide tamen infra „ Αἰὼν, quod redditur μάτιον. „

3. Αἰβάπη. Θύρα.] Scribo, Θύρη. *Thera*, inſula maris Ægæi, q. d. ἡ ἴφιπος, quæ inter Cycladas Olympiadis 134. anno quarto primum emerſit. Plinius l. 87. & IV. 12. Adde Pindar. *Pyth.* IV. [35.] Allo nomine Θύσσια. & Καλλίστη. [Vid. inf. fuis locis.] Vide quoque Friſchlin. ad Callimach. *H. in Apoll.* ν. 73. PERG. Suid. Αἰβάπη. ἡ Θύρα. Vid. inf. Ἀφρώδη. Σαλμώνη. & Σάμος. IS. VOSS. „ Lectionem Suidæ confirmat Theognotus Grammaticus in Canone inedito, qui MSS. exſtant in Bibliotheca Oxonienſi. „ In eo enim opere τόπων V. inter alia & hæc leguntur: „ At ante B. Αἰβάπη. ἡ δηλῶ τὴν Θύρεν. „ Ita *L. Kuſter.* ad Suidam. De Theognoto illo, quem laudat aliquoties Etymologus, vide Magni Bentleji *Epiſt. ad Mill.* p. 77. Lex. MS. Reg. quoque Αἰβάπη. ἡ Θύρα. Quare nihil inuto.

4. Αἰβοπὶς. αὐδὲ πτηνῶν.] μὴ inſeritur, pro αὐδὲ. An Αὐδὲ ὃς? GUYET. Lege: Αἰβοπὶς. Περγαῖα. SALM. HEINS. BRUNO. IS. VOSS. MUNK. KUST. Sic Etymol. & ex eo Phavorin. Sexcenties enim μ & β permutantur, quæ ſimiliter olim pingebantur. Vid. Interpp. ad Polluc. *pag.* 381. & 440. Chriſt. Coler. *Parerg.* c. XX. Viger. ad Euſeb. *Præp. Evang.* IX. 21. p. 425. *fin.* & p. 431. & inf. Φορβάμβαι. Conf. ſup. in v. Ἀδώνιος, ubi *Perizonius* mentio.

5. Αἰβοῦ.] Pro Αἰ, οὖ. G. Ariſtoph. *Nub.* ν. 827. Schol. Γράδιν λέγει τὸ Αἰβοῦ. ἐπὶ τῷ ἐπιτίμημα χρηματικόν. Vid. Suid. Etymol. & Flor. Chriſt. ad Comici *Pac.* ν. 1066.

6. Αἴβοι.] Inf. Αἰὼν. κατασκὶς, πλάγιον, &c. GUYET. Conf. Ἀαῖδοι, & ſup. v. Ἄδιον. Αἴβοι pro *fabi* ſcriptum eſſe, monet etiam *Kuſt.*

7. Αἰγάδας.] An Αἰγάδες? G. Sic Varinus.

8. Αἰγα. πόρ.] Unde Αἰγαῖον πέλαγος fortaſſe nominatum. GUYET. Hom. *Hymn. in Apoll.* ν. 32. - - - πουρανίοιτε τ' ἔσσομαι, Αἰγαῖ τ' Εἰρεσίη τε &c. Conf. hic omnino Etymol. & Phavor.

9. Ἱερὸν.] L. ἱερὸ. Ægæ inſula ſacra Neptuno. Schol. Apollon. ad L. I. 831. PERG. Verba ſunt: Αἰγαῖ.] τὸ Αἰγαῖον πέλαγος φησὶν. Ἕλλοι δ' ἀπὸ τῶν Αἰγῶν καλεῖσθαι. Ὅμηρος. (*Il.* Θ. 203.) Οἱ δὲ καὶ ἀπὸ Ἕλλου τοῦ καὶ Αἰγαίου, &c. Αὐτὰ δὲ ἱερὰ (pergit) Ποσειδῶνος. Brevia in Hom. *l. c.* Scholia: Πόλεις ἱεραὶ Ποσειδῶνος. Cl. *Kuſter.* ante ἱερὸν excidiſſe conjicit ὄνν, ut legatur: ὄνν ἱερὸν Ποσ. ubi *templum Neptuni.*

10. Αἰγαῖον.] Id eſt μέγα, *patet.* Veteris Poëtæ verba videntur. G. Pro ἄμοτον lege πλατὺ. Vid. mox. SCHR. IS. VOSS. ἄμοτον Cyrillus. ubi H. Voſſ. pariter πλατὺ correxerat. Infra: Ἄμοτον. ἀκάνθινον, πολύ; quo ſenſu hic *inſatiabile* pelagus dicitur. Quidſi legam ἄπλατον πέλαγος, quod eſt ἄπλατον, *innavigabile*, ut Suid. in Ἀπλατὸ πέλαγος. Paſſim enim de inclementia maris Ægei conqueſti ſunt Veteres, ſic ut in proverbium abierit: Τὸ Αἰγαῖον πλεῖ, Ægæum navigat, de eo, qui in ſummo periculo verſatur.

Conf. *Net.* in Αἰγαῖον. & Suid. in Αἴγες. Αἰγαῖον πέλαγος, inquit, τὸ φοβερώτατον. ut Artemidor. II. 12. p. 96. ubi vid. Rigalt. Conſtantin. Porphyrogenneta *Themat.* L. I. c. 17. Τὸ ὃ Αἰγαῖον πέλαγος βαρύπλουν ἐστι, ἤγουν δυσπέρατον, quod hic ἄπλατον. Favet, quod inf. poſt v. Αἰγαῖον legatur: Αἰγαῖον, vel potius Αἰγαῖον. πλατὺ πέλ, pro quo ἄπλατον etiam malim. Alioquin enim ſenſus eſt dilutior. Pro Αἰγαῖον Suidas monet 'Απιθανώτερον ſcribi Αἰγαιον, cum accentu in antepenultima. His olim ſcriptis, & ad calcem *Gloſſ. N. T.* p. 309. editis, nunc adjicio Cl. *Kuſteri* Notam ſequentem: „ Vide infra poſt v. Αἰγαῖον, ubi legitur: „ Αἰγαῖον. πλατὺ πέλαγος, &c. Forte utrobique legendum „ eſt ἄπλατον πέλαγος: ut ἄπλατον ponatur pro δυσπλοῦν, „ i. e. *navigatu difficile.* Sane mare Ægeum, propter inſularum frequentiam, & fluctuum magnitudinem, βαρύπλουν, & „ δυσπέρατον eſſe, veteres ſcribunt. Unde etiam proverb. „ Ἡ Αἰγαῖον πλεῖ, *mare Ægeum navigare*; quod dicitur de „ illis, qui in magno periculo verſantur. Vid. etiam inf. „ v. Αἴγες. „ Vides eadem cogitaſſe *Kuſterum.*

11. Αἴγαγρον.] Habet incertus aliquis in Hexaplis Interpres *Deuter.* XIV. 5. ubi LXX. πύγαργον. Infra Πυγαργὸν male apud Heſych. Conf. ſup. in Αἰγαγέαινα, ante v. Ἄγελον, & Opplan. *Cynreget.* II. 338. Αἴγαγρες etiam legendum apud Suidam pro Αἰγάγες, ut jam monuerunt Viri Docti. Monendum tamen, illud αἴγαγρες exſtare in Olympiodori fragmento, quod *Catena in Job. cap.* XXXIX. p. 556. exhibet: ubi αἴγαγες ex Heſych. reponit Cl. Weſſeling *Probabil. cap.* XXXII. p. 281. Quod probo. Facile enim ε & ſ confunduntur: ut & inſ. in v. Ἐείρας. Conf. Bochart. *Hieroz.* T. I. p. 918. & Criticorum quæſtionem ad D. Joan. *Evang.* XIX. 14.

12. Αἰγαίηφιν.] Puto apud Hom. *Il.* B. ubi vide Euſtath. qui addit: Ἀφαίλου ὁ λίγυς τὸν τ' αἰγαίου καλεῖ. VALES. An ſcribend. Αἰγαίου. ἀκάνθιν &c. GUYET. Αἰγαίου, τὸ ἀκάνθιον. Cyrill. Porro lege: Ἀφ' τὸ αἰγίου ἱμ. &c. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Pro ἐπὶ δ' legendum λὸν δ'. Sic & *D. Heinſius.* Conf. in Αἰόλου. *Kuſterus* ἀφ' τὸ ἀ. &c.

13. Αἰγαγρον ἰόντες.] *Il.* B. 774. ſive *Catal.* ν. 281. ubi vid. Schol. Conf. ſup. Ἀγαιήφιν ἰόντες.

14. Αἰγαγρ.] An Αἰγαρὸν, ut πυγαρὸν, ὁ ἀφ' ὃν. GUYET. Reſtius Suid. Αἰ γὰρ, εἴθε γάρ. Sup. Αἴ. εἰ δ' ἐπὶ. Inf. Εἰ γὰρ, εἴθε γάρ. Conf. H. Steph. *Ind.* Αἰ ἢ ἄν legendum conjicit *D. Heinſ.* Prius placuit etiam *Kuſtero.* „ Lege „ (inquit) Αἰ ἢ, ex Suida. Αἰ enim interdum ſignificat „ idem quod εἴθε, i. e. *utinam.* „ Αἴγαγρ ὃν legit Cl. *Stephanius.*

15. Αἰγαίος. Θαλασσῶν * διαγιγνώσκω.] An Θάλασσαν? G. Doctus eſt Grammaticus ubique; quod ſæpe non intellexerunt barbari: quare & miſerrime cosſuptus eſt hic locus. Αἴγες igitur ſunt τὰ κυμάτα τὰ μεγάλα: unde ἐκναγίζω apud fontem ſcientiarum Homerum, [Od. O. 293. *Il.* B. 148.] quia ἔστιες ἐ αἴγες λάμψωσιν ὀφθεῖσι πάσσι ἄνωθεν. Quamquam autem Αἰγαῖον πέλαγος ἀπὸ καλούμενον ἀπὸ ἐσχάτου, [Vid. Phavor.] ſunt tamen qui hinc dictum velint, & Αἰγαῖον τὸ φοβερώτατον πέλαγος reddant propter αἴγας, quibus illud infeſtatur. Lege ergo διαγιγνώσκω apud Grammaticum. Quid autem deſit apud Heſychium, cum deeſſe aliquid manifeſtum ſit, non ita certum eſt. Puto autem ego ſcripſiſſe Noſtrum: Αἰγαίος. Θαλασσῶν πέλαγος διαγιγνώσκω. Suid. Αἰγαίος. πέλαγος. HEINS. Conf. eundem *Crepundia Siliana* p. 346. ad l. I. 467. & inf. Αἰγίζει. *Ill. Voſſius* ſic emendaverat: Αἰγαίος Θαλασσῶν. διαγιγνώσκων. quæ commodum ſenſum non admittunt. Audi potius Cel. *Hemſterhuſium*, ita ad me ſcribentem: „ Neſcio, an peritis judicibus conjecturam „ meam ſim approbaturus: Αἰγαίος. Θαλασσίας. διαγιγνώσκω. „ Veterum aliquis Poëtarum in expitione deſcribenda „ mentionem fecerat aquæ raræ lſtralis, ὕδατος (aut „ hoc, aut ſimilis poteſtatis aliud vocabulum addirum ſuſ-„ ſe puta) Αἰγαίας. Nullo negotio nunc intelligitur, cur „ Αἰγαίας commode potuerit explicari διαγιγνώσκων. Pluri-„ mæ ſunt interpretationes Heſychii, quæ primo adſpectu „ allenæ videntur atque abhorrentes; verum ſimul ac cogi-„ taris voces, quibus inſerviunt, ex ſcriptore quodam antiquo fuiſſe depromtas, & formam aliquam animo de-„ ſcripſeris ſcotentiæ, cui aptæ potuerunt illigari, quod „ modo obſcuriſſimum videbatur aut corruptum, ſtatim opportunum apparebit ac plane conveniens. „ Hactenus *T. Hemſterhuis.* Addo nunc Cl. *Kuſteri* verba: „ Eſt locus „ corruptiſſimus (inquit) quem doctiſſimus Amicus meus „ Santamantius ingenioſe ſic reſtituit: Αἰγαῖος. Θαλασσαν „ ἀξὶ Αἴγας τοῦτο ὕδωρ. In Αἰγαῖον, ſubaudi πέλαγος: ut in „ proverb. Ἡ Αἰγαῖον πλεῖ. Mare autem Ægeum ab inſula

„ Ægæ

Αἰγαίων [1], ὑπερπεμφύως, σφόδρα θεός. καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν Κυκλάδας πέλαγος. αἱ δὴ, ὁ Βεράρεως [2], καὶ ὁ Ποσειδών.

Αἴγας [3]. Ὑποδήματων γένος.

Αἰγάνεα [4]. τὰ ῥοπτρὰ [5] Φορτία. καὶ οἱ πανσέληνοι αὐτά, Αἰγανοπέλαι ἐλέγοντο.

Αἰγάνεαν [6]. νόμισμα ἀργυροῦν, μέγα.

Αἰγανία [7]. αἰγίνης ὄμμα. ἐδαλός.

Αἰγανῆσι ἔργα [8]. τοὺς συμβιβάτας [9] ἀνδρείαντας.

Αἴγαρος [10]. εἶδος Νίτρου.

Αἰγειρὼ θία [11]. ἀέγειρος ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς ἀγορᾶς [12], ἔνθα περὶ γενέσεις θύεται, τὰ ἰκέτια ἐπέγουσι.

Αἴγη. αὐτή.

Αἰγίδιον κυνίδιον [13]. τὸν ἐξ αἰγείου δέρματος γενόμενον θερμοκέφαλον.

Αἰγίδια [14]. πλατὺν πέλαγος ὑπὸ κελεύθων.

Αἰγιεωτόμοι [15]. ἰδιαζούσης τινὸς Ἀθήνησιν.

Αἴγις

„ Ægis prope Euboeam nomen traxisse quidam veterum tradiderunt. Vid. Etymol. v. Αἰγαί. Quod autem ad „ corruptionem loci hujus attinet; ea orta est ex compen„ diosa scribendi ratione. Nam in MSS. terminationes No„ minum, ut ος, ους, ον, &c. certis notis supra voces po„ stis designari solent: unde fit ut notis illis omissis trun„ catæ voces remanent: veluti in hoc loco, ΘΕΣ ΑΥΓ ΤΟΝ „ ΠΟΝ, unde levi mutatione fit ΘΕΣΥΓΚΟΠΟΝ, quod postea „ sciolus aliquis corrigere volens, mutavit in ΘΕΣΥΓΞΟΠΟΝ; „ unde denique factum ΘΕΣΥΓΞΙΟΠΟΝ. „

1. Αἰγαίων, ἱκετηρίων.] Id est, producta syllaba brevi. Etymol. in Αἰγαίων. G. Αἰγαῖος, Ποσειδῶν, teste Pherecyde apud Varin. GUYET. Αἰγαίων. *Il.* A. 404. COCC. L. *Aigaion*, & deinde, *ô Βεραρέως*. VALES. Vid. Salmas. ad Solin. p. 125. KUST.

2. Ὁ Βεράρεως.] Βεραρέως legit *H. Valef.* Sed forte nihil mutandum. Respicitur Poëtæ locus, a Cl. Cecrejo adductus, *Il.* A. 403.

Ὅν Βερέκυνθα καλέουσι Θεοί, ἄνδρες δέ τε σῦβιν
Αἰγαίωνα.

Cum apostropho, pro Αἰγαίονα. Vid. Meurs. ad Lycophr. p. 204. sive ad γ. 402.

3. Αἴγας.] Ἄιγα, αἰγὸς: unde αἰγᾶς, id est, αἰγίδια. SALM. Varinus Αἴγη. SOP. GRAB. Lege Αἰγᾶι, calcamentorum genus, puta a Libybus maxime gestatum. Auctor nescio quis, libri de *Morbo Sacro*: Ἐγὼ δὲ δοκέω Ἀσίην τε καὶ μυρίγυιον αἰκισθεῖσαν ὑβρίσθαι ὑπὸ τοιούτων ἀμφιπόλων, τῇ πρίασθαι αἰγύπεσι χρῶσι, ἐπεὶ οὔτε ἴχνος ὑπὸ τρόπιος, ὑπὸ ἐμάτιον, ὑπὸ ὑπόδημα, ὑπὸ μὴ αἰγύπεδα ἔστω. Οἱ γὰρ ἵπποι αὐτοῖς ἄπορ αὐχένα ἔδειν ἢ αἴγας ἢ βόας. PERG.

4. Αἰγάνεια.] Vid. Reinef. *Epift.* X. ad *Neftor*. PERG. L. Αἰγάνεια. IS. VOSS. Etymol. Αἰγανεῖς, properispomenos: quod rectius est. KUST. Sed α requirit series, quod fæpius cum ι permutatum. Conf. H. Steph. *Ind.*

5. Τὰ ῥοπτρά.] Vid. inf. & Suid. in ea voce. Phavor. habet ὁρατικὰ: & mox (quod præfero) πίνακιαπόλλαι, ut Etymol. Vid. inf. Αἰγανέλλα.

6. Αἰγάνεαν.] Scribe, Αἰγανεῖον, Steph. Ἀγανεῖον· ὃ, ὁ ἴσως· ὃ κάρυ· ὃ σκόλυς. HEINS. IS. VOSS. KUST. *Salmafius* legit Αἰγάνεια GRAB. Et fic *Sorber*. Conf. *Not.* penult.

7. Αἰγανία, &c.] L. Αἰγανεῖα, Αἰγανεῖον ὁμοίως. SALM. Αἰγάνεια. SORBER. L. Αἰγανεῖα. αἰγανεῖον· ὁμοίως σκόλυς. HEINS. Ed. Hag. αἰγάνεια ὄμμα ὄϊ. Concinne Phavorinus: Αἰγανῆσι, τέκτοσιν ἔργοισι, μάγια. ἢ Αἰγανεῖον· σκόλυς, ὁμοίως. Conf. Steph. Byzant. in v. Αἴγινα, & *Not.* præcedd. Nisi differentiam scripturæ hujus vocis indicare voluerit Hesychius. Cetera vide Och. Sperling. *Differt. de Nummis non cufis*, cap. I. p. 7. 11. & cap. XXX. p. 190.

8. Αἰγανῆσιν ἔργα.] Scribe Αἰγανέσιν, &c. Id est, statuæ non divaricatis cruribus, quales faciebant antiqui fculptores ante Dædalum, qui primus, ut ait Suidas, ſtatuas fecit spertis oculis & divaricatis cruribus. PALMER. SALM. Conf. *Not.* feq.

9. Συμβιβάστας.] An τοὺς τυχόντας intelligit? GUYET. Συμβιβάστας, fcil. τοὺς σκοὺς, vocant ἀνδριάντας ποδὶ συμβάσι & indiscretos habentes, ut olim fimulacra ante Dædalum, qui primus oculos iis dedit apertos, ἢ ἀβλεπόμματα τὰ σκέλη, τοῦτο διεστῶτα & ἀδιάκλα, ut Diodorus ait l. IV. p. 276. Vid. Suid. in Δαιδάλου σκοπιαί, ibique omnino Cl. Kuster. & Interpp. ad Pollux. L. III. *Segm.* 91.

10. Αἴγαρος.] Est populus nigra. Vid. H. Steph. *Ind.* Infra repetitur hæc glossa post v. Αἰγίκαι, & in Ἄσπασις. ſtinctio abest etiam in Hagen. Vide, ſis, Ill. Ex. Spanhem. ad Callim. p. 600.

11. Πλωτὸν ἢ ἱερὸν.] Scrib. Ἢ ἱερὸν, ut alibi Hefychius hisce verbis teſtatur: Παρ' αἰγείρῳ Θια. Ἐορτὴ Διὸς φασὶ, ὅτι πλωτὸν αἰγείρου τοῦτο Διὸς. Αἴγιρος· δὲ ἐστι φυτὸν εἶδος, ἐξ οὗ ἐποίουν τὰ ἱερεῖα &c. MEURS. *Att. Lect.* l. IV. c. 33. p. 244. Conf. inf. Θέα πας' αἰγείρῳ. Similiter *Pergerus*, adducto etiam Etymologo; & *Kufterus* ad Suid. in v. Ἱερεῖα. Idem vero ad v. Αἰγειρὼ. (ubi Suid. pariter ἱερὸν habet) Meurſianæ emendationi ταυτολογίαν obſtare putabat, quoniam paullo poſt ſequitur, τὰ ἱερεῖα ἐνέγκαντα. Addit tamen: „ Sed nulla erit ταυτολογία, ſi ἱερεῖον hic accipiatur „ pro loco, in quo erant τὰ ἱερεῖα, ſive tabulata: more „ Atticorum, qui locis nomen imponere ſolebant a rebus, „ quæ in illis erant. Exiſtimo igitur, emendationem Meur„ ſii ſpernendam non eſſe. „ Hactenus *Kufter*, quamvis in *Notis MSS.* ad h. l. nihil adferat. Conf. Etym. M. poſt v. Θεσπεσιαιρέσιον. ubi ex Suida bis lege ——— κρατὴρ, ejecto ὁ.

13. Αἰγίδιον κυνίδιον.] Sine diſtinctione ſcribe, Αἰγίδιον κυνίδιον, ex *Od.* Ω. 230.

14. Αἰγίδιον. πλοῖον π.] L. Αἰγῖον, ex alphabeti ordine: quæ & vera ſcriptio eſt, ab αἴγιος, quod ſequitur. Αἰγαῖον enim ex Dorica dialecto dictum. Pro πλοῖον malim ἢ πλοῖον. Vide quæ ſupra notavimus ad v. Αἰγαῖον.

15. Αἰγιεωτόμοι.] Forſan hoc nomen fortiti ab alno aliqua ſeu populo ſuccifa. H. STEPH. *Ind.*

16. Αἴγις.] *Des mouton.* G. Sic μιλφοσιαῖς a faltibus fluctuum. G. Ab Hebr. יף. Vid. Bochart. *Geogr. S. Part.* II. L. I. c. 13. KUST. Vid. Celeberrimos Duumviros, C. Vitringa ad Iſ. XIX. p. 535. qui hinc *Ægypti* nomen derivat, & L. Bos *Obſ. Crit.* p. 97. Conf. Artemid. II. 12. p. 96. & Suid. h. v. & in ἄμνα. An ab αἴγις eſt ſagen, quod in antiqua Friſiorum lingua *fluctus* denotat? Spiritus enim lenis per digamma Æol. fæpe transit in ω.

17. Αἰγὶς.] Tribus ita dicta ab Ægeo Pandionis F. unde tribules Αἰγηΐδαι. Vid. Harpocrat. in ea voce.

18. Αἰγιαλεῖα.] Vid. Meurſ. ad Heliadii *Chreſtomath.* p. 68. & Ill. Spanhem. ad Callimach. p. 371.

19. Ἐν Σικ.] Phavor. male διὸν, pro ὃν ἐν Σικ. Illud ὃν hic elifum a præc. ſyllaba finali.

20. Αἰγιαλίς, &c.] An ad αἰὼν, ἰὼν &c. GUYET. An credis, adjectivum eſſe? Scribe: Αἰγιαλὶς, ὁ ὀφθαλμὸς τοῦτο· ψαμμώδης, ἢ ψαφίδα ἔχων. Didymus, vel, ſi malis, Tzetzes ad *Il.* B. Αἰγιαλὶς ἐκαλεῖτο ὁ ὀφθαλμὸς χάος. ὅτι πλεῖστοι Πελασγοὶ, ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Σικυῶνος μέχρι Ἥλιος. Hoc autem ſenſu idem eſt, quod αἰγιαλόεσσα, unde αἰγιαλὶς in hoc Hom. γ. 82. *Cas*

Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πᾶσαν, ἠδ' ἀμφ' Ἐλίκην *Cephas.*

Ibidem, γ. 362. ſignificat omnem oram matrimam Paphlagoniæ. Ubi tamen nonnulli veterum magiſtrorum ἀπὸ τῆς Αἰγιαλὶς, legerunt κατὰ Αἰγιαλὶς. VERWEY. Forte leg. ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ· ψαμμώδης. KUST. Vid. Inf. in v. Ἀάν, & v. Ἀζηνιὸν.

21. Αἰγιαλίδην.] An ſcribendum, Αἰγιαλίδη, pro Αἰγιαλίδα, Id eſt, αὐθημερὸν, ὀλιγ. Vid. inf. Ἀνγίλιψ. GUYET. Etymol. Αἰγιαλίδην. SOP. & fic *Iſ. Voſſius*, qui & mox αἰγιαλίδαν. Galenus Gloſſ. Hippocrat. Ἀγλιὸν. ἢ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκόν τι. &c.

22. Αἰγίνεῦσι.] In Cod. *Brunon.* adſcriptum erat γῶν. Lex. Reg. MS. Αἰγινεῦσι· (l. ——— ος) γῆ. ἴσως ὁ λίγνυ, Αἰγίνεμόν, ἢ αἰγίνεσσα, ἢ ἐκτενὴς αἰγὸς δέρμα.

23. Αἰγίδα Συναιόμενον.] Hom. *Il.* E. 738. & alibi ſæpius. Schol. *I. c.* κρατὴς ἴχνους πανόχνῳ. Vid. inf. Θεσπιέσσα.

24. Αἰγίζει.] Vid. ſup. in Αἰγιαλίς, & inf. Καπρίζειν.

25. Αἰπόλλων.] L. αἰγίζων. Vid. Suid. Vel αἰγίζων. SCHR. Αἰγίζων præter *Sapientem* legit *Iſ. Voſſius*, ex Suida: quem contra Cl. Kuſterus ex Heſychio emendat, ſcribo αἰπόλλων.

26. Νάρθηκα.] Leg. νάρθηκα. GUYET. HEINS. JUN. IS. VOSS. Sed puto hunc locum eſſe mutilum, & deeſſe principium articuli, quod forte fuit Αἰγίδα. Nam & αἰγίδες, & νάρθηκα ſunt veſtitus & armorum ſpecies. PALMER.

Αἰγίκερως. τῦλις [1].
Αἰγιλία [2]. δακτυλίδια.
Αἰγίλιτος [3]. ὑψηλὸς πάνυ.
Αἰγίλιψ [4]. ὑψηλὴ πέτρα. καὶ πόλις. καὶ ἑτέρα, ὑπὸ Θυείων.
Αἰγιλώψ [5]. κέγχρος [6].
Αἰγιαλᾶς [7]. ἀπὸ τῆς αἰγιαλέως. Ἀθηναῖος.
Αἰγίλιπα πρηγίαι [8].
Αἰγίλωψ [9]. πόα τις ἐμφερὴς σάχνῃ. ἢ τὸ περὶ τὴν ὀφθαλμῶν [10] πάθος.
Αἰγίναλ [11]. νῆσος ἡ Πελοποννήσου.
Αἰγινόημι. ζῶα ἅπερ κελύμβια.
Αἰγίπορος. αἰγιδοῦχος.
Αἰγίοχος [12]. αἰγιδοῦχος, ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων. αἰγὶς δὲ, ὅπλον.

Aἴ-

Suidas etiam *πεζέδαι* habet. ad verbum in ceteris cum Hesychio conveniens. Frequens est hoc vitium: de quo Jungerm. ad Polluc. p. 381. Rad. Forner. *Rer. Quotid.* IV. 20. & nos olim ad *Gloss. Nomic.* p. 232. ad calcem *Gloss. N. T.* Conf. *Misc. Obs.* IX. 5. p. 111. Sic *Ἐδιώπαντα*, pro *ἐδίωκε*, in Inscript. Corcyræa apud Montfauc. *Diar. Ital.* p. 414. ut *Ἀνέκα*, pro *ἀνέθεκε*, in Inscript. apud Mabillon. *Itin. Ital.* p. 118. Conf. *Not.* in v. *Ἐπωίησε*. Ex eodem vicinæ pronunciationis fonte manavit *ἄβθικεν*, pro *αἴθικεν*, apud Du Cang. Similiter ν & β in Latinorum monumentis passim permutantur. Sic *aufero*, *anfugio*, &c. pro *abfero*, *abfugio*: & *provata*, pro *probata*, in vet. Inscript. apud Scip. Maff. *Epiſt.* XX. p. 93.

1. Αἰγίκερως ὁ τηλῆς.] Videtur prima fronte desiderari tantum nomen vetustissimi sculptoris Teleclidæ, cujus mentio est in *Δρεωῦσι*. Sed tamen suspicor addendum, & totum locum ita farciendum: Αἰγίκερως, ὑψηλὸν πέτρα. Τηλεκλείδης. Dicitur autem *αἰγίκερως*, uti *ὑψίκερως πέτρα*, citante Eustathio ex veteri poëta. SOPING. (in *Quæstis per Epist.* Geminum est isti voci, Αἰγίλιψ, πέτρα. FUNG.) Τῆλις, liege. SALMAS. L. Αἰγίκερως, τῆλις. Ita Junius, HEINS. Vide H. Junii *Animadv.* p. 398. *Ed. nov.* & II. Steph. *Ind.* Αἰγίκερως, *αἰδὼ τήλωσ*, vel *τηλοῦ*. legit *Grab.* Cod. MS. *If. Vossius τῆλις* legit, id est, *montis præruptî*, seu *rupis*. Felicius in restituendo hoc loco verfatus videtur Summus ille *H. Valesius*, tribus verbis monens: „ *Leg.* Αἰγικορῆς. *Segm.* 109. ubi video eandem emendationem in mentem venisse acutissimo *Hemsterhusio* nostro, legenti Αἰγικορῆς sive Αἰγικερεῖς, *φυλὴς ὄνομα*. Vide, fis, locum. Nec tamen unquam mihi displicuisse illud *τῆλις*, fateor: tum quod ievissima sit mutatio; tum quod Galenus in Gloss. Hippocrat. aperte scribat: Αἰγικέρες. *ἐκαί τῇ βυσίνῃ, τῇ τῆλις*. Est autem *τῆλις*, quod *fanum Græcum* dicitur: de quo Dioscor. II. 124. Lucian. *Tragopod.* p. 112. *Τῆλο μοῦ ἐστι*. Inf. *Βύκερος. τὸ σπέρμα τῆ τῆλεως*. L. *τήλεως*. Vid. iocum. Illud Αἰγικορῆς, *τῆλις*, nunc magis etiam sibi placere me monuit Cl. *Hemsterhuis*, allato Dioscoride *Noth.* p. 444. ubi *οἱ* Βυκέρους, *οἱ* Αἰγικόρους. Addo Galen. *de Aliment. facult.* I. 31. init. ubi *τῆλις*, *βύκερος* & *αἰγίκερως* conjunguntur ut synonyma. Conf. Plin. XXIV. 19. Et sic Cl. *Kusterum* correxisse, postea vidi. En ipsa verba, a meis parum diversa: „ Infeliciter hic rem gerit *Sepingius*. Legendum enim: „ Αἰγίκερως (vel, ut alii, Αἰγίκερος) *τῆλις*. Intelligit ni„ mirum *fanum Græcum*, quod Græci *αἰγίκερος* & *τῆλον* „ vocabant, ut vel ex Plinio constat. Dicebatur etiam „ *βύκερος*. Galen. in Lex. Βύκερος. *ἡ τῆλις*. Vid. eoâm inf. „ v. Βυκέρος, ubi *τῆλις* scribitur pro *τήλεως*. „ Cl. *Stephanius* etiam *τῆλις* correxerat.

2. Αἰγίλια.] Ex serie liter. scribendum foret Αἰγίλιον. KUST. IS. VOSS. Inf. Αἰγίλιος. *ἀμφίδετος* &c.

3. Αἰγίλιτος.] Scribendum videtur Αἰγίλιψ, aut *ὑψηλὸν τίτανον*. Vid. *Il.* τ. 55. ibique Schol. Nihil tamen muto; quia ſæpius casus differt in voce propositâ & expositione. Sic inf. *Ἀμάθους*, *ἡ* ——— *κόνις*. Inf. Χελιδὼν. *ἰδὼς* &c. Conf. v. *Ἀλεκτόνυκτες*.

4. Αἰγίλιψ.] Meurſ. ad Lycophron. p. 333. SCHR. Locus est ϡ. 1325. De petra dicitur, *Il.* N. 63. II. 4. *Urbem* vero notat *Il.* B. 633. sive *Cat.* ϡ. 140. Αἰγίλιπα πρηγῖναι. Quod statim sequitur. Scholia exponunt de urbe Cephaleniæ. Conf. Suid.

5. Αἰγιλώψ.] Etymol. M. Αἰγίλωψ. *αἴλωψ*. SALM. L. Αἰγιλῶψ. JUN. Αἰγιλιώψ. IS. VOSS. Αἰγίλωψ exhiber H. Steph. *Ind.*

6. Κέγχρος.] L. *κάλαθος*, vel *σκάλαθος*. SCHR. Infra in v. Αἰγίπυρος, etiam *κέγχρος* legitur.

7. Αἰγιαλᾶς.] L. Αἰγιλᾶς, *ἀπὸ τῆ αἰγιλίου*. SALM. Ab *αἰγιαλίτης*. SCHR.

8. Αἰγίλιπα πρηγῖναι.] Tolle distinctionem mediam. Nugas agit Phavorin. in v. Αἰγίλωψ, quando scribit: *καὶ αἰγίλιπα πρηγῖναι, ὑψηλὰ, παρ' Ὁμήρῳ, ὄνομα δὲ τόπου ἐστὶ Τρωϊκὸν, ἐκβάλλει δὲ τὸ τὰ αἰγίλιπα* &c. Defuncta enim hæc verba sunt ex *Il.* B. 633. sed deest explicatio. Αἰγίλιψ vero est nomen loci, πρηγῖναι ejus epitheton. Et forte hæc glossa loco suo excidit, referibenda in v. Αἰγίλιψ, post *τὸ πόλις*: ut sit exemplum, quo probat, esse etiam urbis nomen. Lex. Reg. MS. Αἰγίλιψ. *τόπος*. Κεφαλλωνίας.

9. Αἰγίλωψ.] Avena, quam equi edunt, quæ sterilis & vacua est; *βρόμος* vocatur. HEINS. L. Αἰγίλιψ. Vid. Etymol. M. & ſup. Αἰγιαλίδης. Suid. Αἰγίλωψ, *εἶδος βοτάνης*. Αἰγίλιψ, *κέγχρος πάνυ*. IS. VOSS. Vid. inf. Ἔλαιξ, Ἔλιξ, & Ἐπωίησε.

10. Περὶ τὴν ὀφθαλμῶν.] L. *περὶ τὸ ὀφθαλμῶν*. H. STEPH.

11. Αἰγίναλ.] L. Αἴγινα. SOPING. PALM. IS. VOSS. Hom. *Il.* B. 562. sive *Cat.* ϡ. 69. ubi Schol. *Αἴγινα. νῦν αὐτὸ φησὶν Ἀττικὸς Ἑκαλήτη ὁ σχήτιος Οἰνώνη, ὕστερον δὲ, Αἴγινα, ὡσὶ Αἰγίνη, φησὶν Ἀνώνυμος ἐν Συγγρεῖς, Αἰακὸς ὁ πατρὸς*. Conf. Varin.

12. Αἰγίοχος.] Vid. Ezech. Spanhem. ad Callimach. p. 19. Schol. *Il.* B. 157. Αἰγίοχος. *ὃ τὴν αἰγίδα ἔχων*. Αἰγὶς *δὲ ἐστι σκέπη Διὸς ὑφαινόμενον* &c.

13. Αἴγιορ.] Ordo flagitat Αἴγιορ. Et sic *If. Vossius*. Vid. sup. Αἰγινεῖς, & inf. Ἀκτιαῖοι.

14. Αἰγὶς.] Æschyl. *Choëph.* p. 258. [sive ϡ. 591.] *Καὶμαίνεται αἰγίδων φοβερὰ πάντα*. SOPING. Αἰγὶς est apud Herodot. IV. 180. quo pertinent Glossæ Herodoteæ: Αἰγὶς. *Ἡ Λίβυες φυβῆες δορᾷ*. Conf. Suid. cum quo convenit Lex. Reg. MS. & *Not.* in v. Ἄργος. Quando addidit h. l. ὁ *Διὸς σκέπη*, &c. conf. Poët. Œcon. *Hipp.* & Etym. M.

15. Αἰγίπυρος.] Forte Αἰγίνυρος, cujus meminit Theocritus, & Scholiastes Aristophanis *Ranis*. SOPING. JUN. [Vid. ejus *Animadverſ.* p. 398.] STEPHANIUS. Αἰγίπυρος, vel Αἰγίνυρος ſcribas ante Αἰγὶς. Quinquam enim *ὁ ἐπιτέμνων* ordinem turbaverit, vix tamen ipsum Grammaticum fuisse tam negligentem decerno. Noster enim *τὸ* Αἰγίνυρος subjunxit *τὸ* Αἰγὶς, cujus sex glossas reddidit ordine non interrupto. Cum Αἰγίδα exponit *δίκτυον ἐκ σπυρῶν* secundum Dionysium & Pausaniam, credas esse textum ex lana, vel zonam cum fimbriis, ad instar ægidis. De quo habet perreruditam & proilxam disputationem. Eustathius p. 458. VERWEY. Hanc Verwejanam crisin omisissem, nisi omnia, quæ ab ipso profecta sunt (pauciſſima sane) danda putarem, ad liberandam fidem. Ita etiam paullo superius ad v. Αἰγινεῖς notaverat, ſcribendum illud esse ante Αἰγινεῦσιμοι. Ecquis vero ita in Hesychio grassandum credidit, ut accuratam ubique fervemus alphabeti rationem? Similiter In principio hujus Vocabularii omnia ad Logicam methodum ordinare volui, ne scil. bis idem diceretur: eam tamen Hesych. sæpe eandem vocem ex diverſis Lexicis repetat, aliter & aliter explicans, ut *h. l.* v. Αἰγὶς. Neque sufficeret, ut Αἰγινεῖς rejiceremus ante Αἰγινεῦσιμοι: quia necdum sibi omnia constarent; cum ibidem etiam paullo ante eadem glossa reperiatur. Idem obtinet fere in Αἰγινεῦς: nam & sequens Αἰγιον ob eandem rationem ponendum foret ante Αἰγὶς, immo longe superius. Ita quævis pagina tales Notas ſuppeditaret, tandemque novus plane prodiret Hesychius. Sed tædet verbum addere. Αἰγίνυρος omnino scribendum, ut Viri Docti monent. Schol. Theocriti ad *Idyll.* IV. 25. Αἰγίνυρος. *ἔστι δικαιόδης φυτὸν, ἡ εἶδος βοτάνης. τὸ δ' φύλλον ἔχει πλατὺ ἀνεφῆ φακῷ. ἔτι δ' γλυκαίζουσα, οἷς ἔλαφ φλαμμοποιεῖται ἀγαθὸν*. Conf. Bod. a Stapel in Theophraſt. L. II c. 9. p. 111.

16. Κέγχρος.] Vid. ſup. in Αἰγιλώψ, & inf. Κάγχρος.

17. Αἰγὶς.] Omnino vide Suid. IS. VOSS. Conf. *Not.* præcedd. & inf. in Ἄργιος.

18. Νυμφίδιορ.] Vid. Harpocr. ibique Maussac. Quare actum non agam.

19. Αἴγιος.] Vid. Steph. *de Urb.*

20. Ἐκβόμιον.] Leg. *ἐκβόμιον*, id est, *ἐφετμὸν castratum* STEPH. [*Thes.* I. 175.] JUN. HEINS.

21. Αἰγλατᾶς.] Sic Apollo Αἰγλατᾶς, infra. GUYET. Vid. Casaub. in Athen. p. 615. SCHR. Suid. Αἰγλᾶς. - - - ὁ Ἀπολλὼν.

22. Αἰγλᾶς.] Vid. Inf. Ἀμφιδᾶς, & Τνὶ. & Polluc. V. 100.

23. Αἰγλαχρύσου.] Leg. Αἰγλα χλιδὴν. SCAL. SALM. JUNGERM. ad Polluc. *l. c.* Vel *χρυσὸν*. JUN. SOPING. HEINS. SYLBURG. (*ad eram libri ſui*) H. STEPH. *Ind.* Similiter Cl. *Stephanus*. Ita alibi coaluerunt voces, ut in Αἰλικοπλαγ. Αἰβικαζόμενος. &c.

24. Πεδὶ.] Forte *παιδία*. Meorf. *de Inſ. Græc.* p. 4. SCHR. Meurſius *l. c.* non corrigit Hesychium, ſed citat Suidam, apud

Αἴγλαιε. λαμπηδόσι, λαμπρογήτοις.
Αἴγλη. λαμπηδών. αὐγή. φῶς. λαμπρότης. ἔστι δὲ ἡ βόλος ' φαύλως κυβευτικός.
Αἰγλήεσσι. λαμπροῖς.
Αἰγληεὶς. λαμπρός.
Αἴγλης Χάριτες [a], πιθανῶς ἐγκαλέσασαι τὰς Χαρίτας, Αἴγλης δὲ Ἡλίου, ἀπὸ τοῦ Χαρίτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ.
Αἰγλητίω [1]. ὀπίθετον Ἀπόλλωνος.
Αἰγοφάγος. Ἥρα [4] ἡ Σπάρτη.
Αἰγυλὶς. λύρα [5].
Αἰγύλος. Αἰγύπιος [6], αὐγίω ἡδύ.
Αἰγυπιὸν. εἶδος ἀετοῦ.
Αἰγυπιοῦν. ἀετῶν γένος, ἢ [7] γύπες.
Αἰγύπιος [8]. σύντις, ἀσκαλαβώτης.

Αἰγυ-

apud quem Αἴγλα —— ἔστι δὲ παιδιὰ τις. Ego nihil muto. Conf. fup. Αἴγλαι, & inf. Πάϊδες, & Παῖδα.

[a] Αἴγλης, &c. βάλος.] Vid. Euftath. *Il.* Κ. p. 823. IS. VOSS. Conf. Kuiter. ad Suid.

1. Αἰγλήεσσι χάρεσσι.] Ex Antimacho fortaffe. Sic enim Natalis Comes *Mythol.* IV. 15. „ Antimachus, antiquiffimus „ Poëta, Gratias Ægles & Solis filias effe cenfuit. „ Æglen non matrem, fed fororem natu maximam Heſiodi auctoritate vendidat Seneca *de Benefic.* L. III. Sed illum florentiffimæ memoriæ ennfidentia lapfum effe concedendum eſt. *Aglaien* quippe ſcribere voluit. PERG. Conf. Suidam, fupplendum ex Heſychio.

3. Αἰγλητίω.] Revera enim Phœbei radii ſunt fulgidiffimi & nitidiffimi. H. STEPH. *Ind.* Αἰγλήτιος ſcribit *H. Valef.* cum accentu in penult. Hoc titulo Apollo inſignitus fuit in inſula Anaphe, Conone docente *Narrat.* XLIX. Conf. fupr. Αἴγλαιε.

4. Αἰγοφάγος, χήρα.] Scribe: Αἰγοφάγος. Ἥρα ἡ Σπάρτη. Pauſan. in *Laconicis*, p. 97. [ſive c. XV. p. 246.] Μίνως ὁ Ἐκδίκου λακεδαιμονίως παθόντων Ἥρᾳ ἐπωνομάζουν Αἰγοφάγον, ἢ αἴγας τῇ Διὶ θύουν. &c. *Sali e Græcis omnibus Lacedæmonii ſolenne habent Junonem cognomento* ÆGOPHAGON *appellare, & immolare illi capras.* Originem ſacrificii in ſequentibus apud eundem lege. Sane Αἰγοφάγος eſt Nicandro ὁ Ζεύς. (in *Theriacis.*) Vid. Etymolog. HEINS. MEURS. *Miſcell. Lacon.* L. 5. p. 18. Forte ἡ Ἥρα ἡ Σπάρτη. SOPING. Conf. inf. Κεφαφάγος.

5. Αἰγυλὶς, λυγός.] Forte: Αἰγύλιος. ἰλαρός, h. e. ἡδύλος. Niſi Αἰγυλὶς legendum forſan. nam ululæ eſt λόγος ἡδυλογίζεσθαι. Atque ita τὸ ἰλαρὸς corruptum videtur, pro quo emendandum cenſeo ἰλαλυγὴν. Ceterum acridula φιλομήλα dicitur ἰλαλυζειν apud Aratum. SOPING. Hanc Notam *If. Voſſius* induxerat, adſcripto Etymol. M. ubi pariter habetur: Αἰγυλὶς, λυγὶς. Potius λύγδ- ſcribendum: ut exhibet Stehp. *Ind.* citant pariter Lex. ſuum vetus. Suid. Αἰγυλὸς, ἡδὺς, ἡσύχιος. Vera ſcriptio videtur Αἰγιλὸς. Theocrit. *Idyll.* V. 128.

Τοῖ δὲ ἰυγὴ κίτρινον τι καὶ αἰγύλιον αἴγυς ἴδωλεῖ.

Scholiaſtes *Stamoo* vocat non definito genere, Αἰγυλὸν, ſive αἰγυλὶς, dicitur, quod gratiſſimum ſit τοῖς αἰγυσὶ pabulum. Apud Longum L. II. p. 42. 43. 44. αἴγυς arrodunt & depaſcuntur τὸν λόγον χλωρὸν. p. 94. τὸ λόγον dixit. Sic omnes Edit. Conf. *Not.* ſeq. Ceterum Cl. *Kuſterus* adſcripſerat: „ Scribe λύγδ-, i. e. vitex; ut recte in Etymol. legi„ tur. Quæ *Soping.* ad h. l. adfert, nugæ ſunt. „

6. Αἰγυλὸς, Αἰγυπιὸν, αὐγίω ἡδύ.] Locus corruptiſſimus, nec levi, ut videtur, medicina ſanandus. Pro Αἰγύπιος Αἰγυπιὸν in Ed. Schrev. Αἰγύπιον *forte* legendum putabat. Sed quid tamen ſequentia notabunt? In mentem mihi venit, hunc locum connectendum eſſe cum præced. gloſſa, & pro αὐγίω ἡδὺ legendum: αἴγιο ἡδύ. Vide quæ modo notavi ad v. Αἰγυλὸς. Illud Αἰγύλιον porro corruptum videtur ex αἴγυλον, de quo dixi. quod cum non animadverterent, emendavit aliquis Αἰγωνὸς, ſubſtituendum pro Αἰγύλιος. Utrumque poſtea, ut ſæpius, in textum migravit. Vel potius, Αἰγωνὸν pro ſeq. Αἰγωνὸς quis correxerat; quod ſupra vocem poſitum, huc irrepſerit. Sic integrum ergo locum ſcribo: Αἰγυλὸς. Αἰγύλιον. † Αἰγύλιον. αἴγιο ἡδύ. Cl. *Hemſterhuſius* ita locum refingit: Αἰγυλὸς. Αἰγύλιον. † Αἰγύλιον. Αἰγωνὸν. † Αἰγύλιον. ἡδύ. Nam voces, quæ *lucem* ſignificant, apud vates pro *ſuaviſſimis* lisdemque gratiſſimis rebus ponuntur. Idem V. Cl. aliquando conjecerat, poſſe legi: Αἰγύλιον. ἰλαρὸν l. e. ἥλιον, ut ſcribi ſolet in vetuſtis Codd. Neque tamen diſplicet illud αἴγιο ἡδύ. Alterum non ægre admitto: quando Αἰγώνιον a veteri Poëta pro Αἰγύλιον, extrito τ, alibi uſurpatum fuiſſe dicamendationem: „ Verba, Αἰγύλιος ἡδύ, pertinent ad Αἰγλαι quæ „ ſupra. Deinde pro ἡδὺ, lego ἄδικα, i. e. *ferenitas.* Nam & „ infra in v. Αἴθρα, conjunguntur αἰγὶς & ἀδίκα. Uti autem „ hic ἡδὺ pro ἀδίκα; ita contra ἀδίκα pro ἡδέως, poſitum eſt

Αἰγυπία ἐμπολή [9]. ἁρπαξ [10], καὶ τὰ ἐκπίπτοντα Φορτία, ὡς Εὐριπίδης.
Αἰγυπιάζων [11] κακοστροφοῦμαι.
Αἰγυπιασμὸν καθίσαις. ὅτως ἐλέχθη ὑπὲρ [12] Ἰώνων.
Αἴγυπτος [13]. ὁ Νεῖλος ὁ ποταμός. ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα. [14] ἔσπ τῶν πυτίρων Αἴγυπτος ἐκλήθη.
Αἰγύπτιος [15]. ὄνομα ἐθνικόν.

Ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος [16].

καὶ κυέως τὸ τῦ Ἰθακησίου γέροντος [17].
Αἰγυπιῶσαι [18]. μελαίνας.
Αἰγωγαίαν [19]. ὀφθαλμὸς.
Αἰγώνυχον. πόας εἶδος.

Αἰγῶν

„ ſupra in v. Ἄθηνα, ut ibi notavimus. „

7. ἢ γύπες.] Pro ἢ leg. vel. GUYET. Hom. *Il.* Μ. 59.

—— —— —— ὄρνιθι δυσὶν αἰγυπιοῖσιν.

Schol. Οἱ μὲν δύο αἰετοί, οἱ δὲ τὰς γύπας ἐδήλουν. Nihil itaque mutandum cenſeo. Conf. Suid.

8. Αἰγύπιος.] Ed. Hag. Ἀγύπιος. Vid. inf. Σύντις, & Ἀσκαλαβώτης.

9. Ἐμπολή.] Vid. infra.

10. Ἅρπαξ.] L. ὁ ἅρπαξ. G. SCAL. VALES. SOP. H. STEPH. *Ind.* Vid. Ἁρπακτόλος, SORBER. Scribe: ὁ ἅρπαξ. Sic in v. Αἰγίσσια. τὰ ἁρπαχθέντα φορτία. HEINS. Conf. Salmaſ. ad *Vopiſc.* p. 534. T. II. & *Defenſ. & Obſerv. ad Jus Att. & Rom.* p. 164. 165. Phavor. ὁ ἁρπαστὴς.

11. Αἰγυπιάζων.] Meurſ. *Spicileg.* in Theocrit. p. 76. SCHR. Vid. Suid. Schol. Ariſtoph. *Thesmophor.* ν. 929. & H. Steph. *Ind.*

12. Ὑπὲρ.] An ὑπό? SCHR. Sic & *Anonymus* in Cod. Burmann. Poſt Ἰώνων *If. Voſſius* ſupplet Αἰγυπιάζοντων. Editiones diſtinguunt poſt Αἰγυπιασμὸν. Secus mihi videtur cum *If. Voſſio*, ὑπὲρ cave mutes: eſt ut Lat. *ſuper*, pro *de*; & agnoſcitur ab omnibus Edd. Male Hag. ἰλιχθη, pro ἰλίχθη.

13. Αἴγυπτος. ὁ Νεῖλος.] Homerum reſpicit, qui ex Oriente hoc hauſit. Certe *Geneſ.* XVI. [immo. XV. 18.] Nilus *fluvius* מצרים hoc eſt, ποταμὸς Αἰγύπτου, dicitur; plane eodem modo quo Euphrates *fluvius* פרת. Quemadmodum & LXX. Seniores ἀπὸ ποταμοῦ ποταμὸν Αἰγύπτου reddiderunt. HEINS. Hom. *Od.* Ξ. 258. Σύντα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμοῦ ῥόον ἀμφιλύκοιο. Heſiodus *Theogon.* ν. 338. inter flumina Nilum recenſet. Ubi Tzetzes notat, hinc patere Heſiodum ſuniorem eſſe Homero: cum Homerus Nilum vocet Ægyptum: ἐκ τούτου, inquit, φαίνεται Ἡσίοδος Ὁμήρου πάντας. ᾗ γὰρ Ὅμηρος Αἴγυπτον καλεῖ τὸν Νεῖλον. Conf. Arrian. *Exped. Alex.* V. 6. p. 203. Apollon. Lex. MS. Αἴγυπτος, —— ἐπεὶ δὲ ποταμὸς, ὁ Νεῖλος Ἡσίοδος. Vid. & *Judith.* I. 9.

14. Ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα &c.] Sic Arrianus *l. c.* Plura de hoc argumento vide apud Marſham. *Canon. Chronic.* ad *Sec.* X. p. 148. & C. Vitringa in erudita differt. *de Ægypto & Regno Ægyptio*, quam legiſſe non pœnitebit in *Comment.* in Jeſ. XIX. p. 535. & ſeqq. Adde Aheli *Hiſtor. Monarch.* & Cl. J. P. Heinii *Diſſ. S.* I. II. c. 6. qui *Ægypti* nomen ex *Ai-Caphtor* derivant, approbante Ampl. Cupero.

15. Αἰγύπτιος. ὅτι.] Scr. Αἰγύπτιον. [ut ex ſeqq. patet.] HEINS. KUST. Ita & Cl. *Hemſterhuſius*; qui mox pro πυρίνου legit πάχνου.

16. Ἀθάνατος, &c.] Hom. *Od.* Δ. 385. SCHR. KUST.

17. Τῦ Ἰθακ. γέρ.] Locus, quem tangit, eſt *Odyſſ.* Β. [ν. 15.]

Τῶν δ' ἤκουε ἄνασσ' Αἰγύπτιος ἠχῆ ἀγορεύων.
Οἱ δὲ γέροντ' ἐκέκλυον ἅλιον, ᾧ μυθεῖτο δῖος. HEINS. KUST.

18. Αἰγυπιῶσαι. μελαίνας.] L. Αἰγυπιῶσαι. μελάναι. SALMAS. IS. VOSS. Etymol. Αἰγυπιῶσαι. μελάναι, παρὰ ἰυγυπιόσαι. Αἰγυπιὸς enim eſt ὁ μέλας: unde שיחור ὁ μέλας, & emphatice השיחור *fluvius Ægyptus*, quem per excellentiam נחל dixerunt, unde Graeci ſuum Νεῖλον fecerunt. Sane *Joſue* XV. 47. legitur de Nilo: נחל מצרים Et *Jeſ.* XIII. 3. מן השיחור אשר על פני מצרים *A nigro, qui ſuper facies Ægypti*, id eſt, Nilo. Unde & Chaldæus ipſum *Sichor*, tanquam fluvii proprium retinuit eo in loco. *Sichor*, μέλας Græcis, & Αἰγυπτὸς, eodem modo. Nara Αἰγυπτὸς quaſi αἰγυπιὸς, ut recte Scaliger, ὁ μέλας. HEINS. Etym. M. Αἰγυπιῶσαι, μελάναι, &c. KUST. *Franc. Junius* Codici ſuo adſcripſerat: „ *Ægyptum*, φαιὸν. Gloſſa veteres. „ Cetera vide Mauſſac. ad Plut. *de Fluv.* p. 67. Job. Ludolf. *Hiſtor. Æthiop.* V. 8. & C. Vitringa ad Jeſ. XIX. p. 534. & ſeqq. & ad c. XXIII. 3. p. 676. Adde Cl. D. Müllii *Differt. de Nilo & Euphrate.* Qui plures adferunt, & plura.

19. Αἰγωγαίαν ὀφθαλμὸς.] Αἰγύπτιος ὀφθαλμὸς fortaſſe. Sic Inf. Αἰγυπτίου ὄμματα. nam ita legendum videtur, pro Αἰγώνιον. GUYET. Αἰγωγαίον. *Em* ſeq. SOPINGIUS.

L. Αἰ-

Digitized by Google

Αἰγὰν τό. αἰγείδιον. † Αἰγυπίου ὄμμα [1].
Αἰγὰν τὸ πλεῖον [2]. τῇ ἡλικίᾳ πλείων.
Αἴδαν. ᾄδειν.
Ἄϊδαο [3]. ᾅδου.
Ἄϊδι [4]. τοῦ ᾅδου. ἀπὸ δ' Ἀΐδος [5] θεϊκῆς.
Ἀϊδῶ [6] κυνῆ. ἀθάνατόν τι νέφος, ὃ σκεδάλλουσι οἱ θεοὶ, ὅταν θέλωσιν ἀλλήλους μὴ γινώσκειν. νεφέλη ἀφανὴς, ἣν ὑποδυσάμενοι οἱ θεοὶ, ἀθεώρητοι γίνονται ἀλλήλοις.
Ἀΐδης [7]. πλούτων, πάρων.
Ἀϊδάας [8]. δεσπότης.
Αἰ δέ. αὖτις δέ.
Αἰδάνης [9]. ἀφτελέων. Ταραντῖνοι.
Αἰδάνη [10]. ἡδέως.
Αἴδην πρὸς μυρίνην [11]. ἴθων ἐν τοῖς συμποσίοις, τὸ μὴ [12] δυνάμενον ᾆσαι, διάφορος κλῶνα ἢ μυρίνης λαβόντα, πρὸς αὐτὴν ᾄδειν [13].
Ἄϊδιν [14]. ἐπὶ τῆν ἀλεκτρυόνων λέγουσιν Ἀτθικοί· καλεῖσθαι δὲ ὃ φασιν ἐπ' αὐτῶν, πλὴν μανάμενα πινὰ ἔχων. Δηλοῖ δὲ ἡ λέγειν [15], ὁμάζειν [16].

Αι-

Αἰδιᾶζ [17]. ὀντρέπεσθαι.
Αἴδιν [18], Αἴαν πᾶν Τελαμῶν. ἦν τι σκαλὸν γεγεμισμένον εἰς Αἴαντα.
Αἴδις [19] ἴχων. ἴσον τοῦ μάτην λέγεις, ἢ λαρεῖς.
Αἰδίσασζ [20]. τὸ ἔνοχον ὄντα φόνῳ ἀκουσίῳ ἢ πεφυγαδευμένον ἐφ' ἑτοιμάσῳ χρόνῳ τῶ τετελευτηκότο [21] ἐξιλάσασθαι, ὡς εἰληφότα ἤδη τιμωρίαν.
Αἴδιδεν [22]. ἠδίδοσαν.
Αἰδίσιμον. σεβάσμιον, ἔντιμον.
Αἰδισιμώτατόν. αἰδοῦς ἄξιον [23].
Αἴδοσαν [24]. αἰδίδοσθαι.
Αἰδόσαν [25]. αἰδιδόσαν.
Ἀΐδηλον [26]. ἄδηλον, ἀφανές.
Ἀϊδήλως [27]. ἀφανιστῶς.
Αἰδήμενα [28]. αἰδέσιμον.
Ἀΐδης [29]. ᾅδης.
Ἀϊδίφρων. αἰχμωτηλός.
Ἀΐδιον [30]. ἀεὶ ὄν, ἀεὶ ὑπάρχον.
Ἀΐδιον. αἰωνίαν.
Ἀϊδνὸν [31]. μέλαν. ἢ ἀφανιστόν. Λέγουσι δὲ ἡ τὸ ἀκέα-

1. Αἰγὸς, αἰνιόφθαλμον. IS. VOSS. Αἰγὸς γαμοφθαλμός. BRUNO. Vid. *Not.* seq.

1. Αἰγυπίου ὄμμα.] L. ὄνυμα. Vid. Αἰγυπίου. SOPINGIUS. Verba corrupta, & ex superioribus repetita, ubi legitur: Αἰγὰν τό. ὄνυμα ἰδιωτ. Nisi quis velit ita ordinare: Αἰ γὰν τό. ὄνυμα ἰδιωτ. Ἀθηναῖοι Πραξίδις Αἰγινήτης. Καὶ ἀφεῖσι τὸ Ϝ Ἴδωνες ἐν γεγράφ. Αἰγυπίου, ὄνυμα χαρακ. HEINS. Αἰγυπίου, ὄμμα leg. IS. VOSS. Αἰγυπίου ὄμμα. quemadmodum Αἰγυπιάζειν. Etymol. exponit σκαμμονιάζειν. FRANC. JUN. Existimabam aliquando, duos parietes de eadem commode posse fidelia, quod ajunt, dealbari, legendo: Αἰγυπίου ὄμμα. Αἰγύπιον ὀφθαλμὸν, pro Αἰγυπιακὸν ὀφθαλμὸν, supra. Ut respexerit Hesychius locum aliquem, in quo duo illa substantiva juncta occurrebant, quorum alterum adjectivi vim habet. Ut Ἐπαὶδα φωνὴν dixit Arrian. *Indic.* c. XXXIII. p. 349. D. Lucas *Ad.* XXVI. 14. Ἐδεγμὸν αἰμάτου, Eurip. *Troad.* ν. 673. δῶμα ζυγὸν. pro quo Æschyl. *Pers.* ν. 50. ζυγὸν δόμων, vel δόμων, ut Cl. Stanlejus. (Δόμων ζυγὸς est & in *Sibyllin. Orac.* p. 260. *Ed* Upsp.) Similiter αἰῶν χαῖτα, *Baruch.* III. 32. pro αἰῶνα. Plura de hoc loquendi genere vide apud Eustath. p. 1339. ad *Il.* Ω. 58. ubi γυναῖκα μαζὸν, pro γυναικεῖον. Conf. Salm. ad Tertull. *Pall.* p. 362. Bern. Martin. *Var. Lect.* I. 13. Heinf. *Crepund. Sil.* p. 343. & *Lect. Theocrit.* p. 241. Stanl. ad Æsch. *Prom* ν. 2. Taubman. in Plaut. *Asin.* I. 87. Vechner. *Hellenolex.* I. 8. & G. Cuper. *Observ.* I. 17. p. 124. Nec agre tamen patiar, Heinsianam meæ præferri conjecturæ. Præcedens vero Αἰγὰν τὸ, αἰγείδιον, huc non pertinet; & mallem ejicere, sive potius cum seqq. connectere, hoc modo: Αἰγὰν τὸ πλεῖον. αἰγείδιον, τῇ ἡλικίᾳ, πλεῖον.

2. Αἰγὰν τὸ πλεῖον.] *Il.* A. 66. Vid. inf. Πλείων, & *Not.* præc. item in Ἠΐ, αἰγὰν.

3. Ἄϊδαο.] *Il.* Ε. 646. BERNARD. Immo sexcentis locis,

4. Ἄϊδι, τοῦ ᾅδου] *Il.* A. 3. ita & Didymus. BERN.

5. Ἀΐδος.] Suid. Ἀΐς. ὁ μὴ βλεπόμενος. IS. VOSS. Vox ista suspecta est Cl. Kustero.

6. Ἀϊδῶ κυνῆ.] Non suo loco, ut pleræque fere parœmiæ. Vid. infra. IS. VOSS. Pro ἀθανάτου mox ἀθανάτου legit Cl. *Wesseling.* Quod non displicet: sequitur enim πφέλη ἀφανὴς.

7. Ἄϊδης.] Pro ᾅδου. Vid. Ἄιδαν, Ἄιδι, Ἀιδηφίλει, & Ἀϊδώνια.

8. Ἀϊδάας.] *Is. Vossius* deleto altero α legit Ἀϊδὴς. Suid. Ἀιδᾶς. ὁ θεὸς. Conf. in v. Ἄδωνις.

9. Αἰδάνης.] Forte ab ᾅδειν. IS. VOSS. Ἀιδάνης exhibet H. Steph. *Ind.*

10. Αἰδάνη.] Si Αἰδάνῃ vera est scriptura, legendum ἀιδάδῃ: sin ᾄδειν, reponendum Αἴδειν. H. STEPH. *Ind. L.* Αἰδάνειν. IS. VOSS.

11. Αἴδην πρὸς μυρίν.] Αἴδειν, pro ἀείδειν vel ᾄδειν, ut in hac repositi. Est enim jota, majusculis ad latus scriptum, quod minori characteri subscribitur, ut mox. De proverbio vide Zenob. I. 19. ibique A. Schott & Apostol. I. 32. qui pro πλέκειν habet πλέδειν. Conf. inf. in Αἰσαπ, & Μυρίνην, & Τὸ ἐπιδέξιον.

12. Μὴ δυν.] Lege μή. PALMER. Omnes Editiones, ut & Parœmiagr. negativam agnoscunt. Et retineri potest, si ἔτνος sumatur pro ape compositeque ad *lyram* vel *cytharam canere.*

13. Ἄϊδειν.] Pro ᾄδειν. KUST. Vid. *Not.* penult.

14. Ἄϊδιν.] Id est, ᾄδειν. G. Sic leg. JUN. Ἀϊδῶν. HEINS. Vid. Αἴδειν αὖτις &c. & H. Steph. *App. de Dial. Att.* p. 225. *in fin.*

15. Λέγειν.] Vid. sup. v. Ἀνδὶ, & inf. v. Ἄϊδιν. KUST. Conf. *Observat.* meas *Philolog.* ad Luc. II. 14. & inf. v. Ἴδεν.

16. Ὁμάζειν.] Ita Latini accipiunt verbum *Laudare* pro *nominare.* Vide Nonium. SOPING.

17. Ἀϊδιᾶζ.] *Iliad.* A. 23. & 337. ex Didymo. BERNARD.

18. Αἴδιν, αἶαν πᾶν Τελαμῶν.] L. Αἶδι Παῖαν πᾶν Τελαμῶν. pro ᾅδου, ut supra. IS. VOSS. Scolium hoc de virtute Ajacis ita erat:

Πᾶν Τελαμῶν Αἶαν αἰχμωτὴν,
Λέγουσι σ' ὦ Ζεῦ πάτερ
Ἕλλῆν Ἀχαιὸν, μὴ Ἀχαιὸν.

Vid. J. C. Scalig. *Poët.* I. 44. Quare nihil muto.

19. Αἴδις ἴχων.] Id est, ᾄδεις. G. quomodo pro Αἴδης legit iterum *Junius.* Pro ἴχων, *Is. Vossius* ἰκὼν scribit. Dubito an vere. Vid. *Append. Vatican.* I. 3. ibique Schottum. Est phrasis Attica, ἄδης ἴχων, pro ᾄδεις, respicitur que locus alicujus scriptoris. Sic Aristoph. *Avib.* ν. 341. Ἀφρὼς ἴχων, i. e. *delirus.* Idem in *Nub.* ν. 509. κυνῆς ἴχων, *circumspectus.* Schol. Ἀττικὸς ἀντὶ τοῦ ἴχων. Verba etiam vice ἴχει cum participio alterius verbi jungitur. Hom. *Il.* A. 356. ἐλεὺ ἴχει, pro οἶδε. Eurip. *Med.* ν. 33. Ἐμπέπτωκε ἴχει. Schol. Ἀττικὸς, ἀντὶ τοῦ ἐστήρικε, ἢ Σοφοκλῆς - - - ἀναλώσας ἴχει, & ἀφεῖκε ἴχων, pro ἀπόλωτο & ἐκπέφυκε. Vid. Schol. Sophocl. *Antig.* ν. 32. & *Philoct.* ν. 1355. Eurip. *Troad.* ν. 318. ibique Æm. Port. & *Oresl.* ν. 1396. Antizanet. sub init. Aristophan. sæpe. Alia exempla dedit P. Wesseling *Observ.* I. 24. Conf. H. Steph. *Append. de Dial. Att.* p. 54. & 170.

20. Αἰδίσασζ, τὸ ἔνοχον &c.] Sensus est, Αἰδίσασζ significare interdum, *placare* defunctum, quem qui fortuito casu occiderit. Sane αἰδίσασζ hanc interdum habere significationem, notat quoque Harpocration, & ex eo Suidas. Alias αἰδίσασζ notat placari. Vid. Petit. *de Leg. Att.* p. 513. qui tamen duas has verbi αἰδίσασζ notiones confundere videtur. KUST.

21. Τῷ τετελευτηκότο.] L. ἢ τετελευτηκότα. SOPING. Illa verba ibi inferenda: τὸν ψυχὸν, ἢ τὸς γονῆς, ἢ τὸς φονεικούς. SCAL. JUN.

22. Αἰδίδεν.] *Il.* H. 93. Schol. αἰδίδοσαν.

23. Αἰδισιμώτατόν.] P. L. αἰδεσιμώτατον. Vid. inf. v. Αἰδῶ.

24. Αἰδόσαν.] *Il.* I. 636. Ita & Schol.

25. Αἰδόσαν.] *Il.* X. 419. Αἰδέσαν). Ita lege. Recte Phavor.

26. Ἄϊδηλον.] Ex α, & ἰδῶ. G. Hom. *Il.* B. 455. BERNARD. Cyrill. Lex. MS. Ἀπιδηλῶ. ἀφανίζω. ubi H. Voss. adpinxerat: „ Ab οἶδα, οἰδάω. „ Vid. inf. Αἰζηλὸν.

27. Ἀϊδήλως.] *Il.* Φ. 220. BERN. Schol. ἀφανιστικῶς, ἀπλῶς. Vid. Ἀϊδὴν. Sic ἀϊδήλου Inscript. Marmoris antiqui Sisiani apud Toll. *Fortuit.* p. 307. Conf. p. 309.

28. Αἰδήμενα.] *Il. Macrob.* XV. 12. αἰδέσιμα ἢ τὰ ἀναίσχυντα, *venerabilem quidem aspectu.* BIEL.

29. Ἄϊδης.] *Il.* E. 395. BERN. sup. Αἴδω· οἶδα. Juvaret forte hæc scriptura eos, qui Græcam vocem ab Hebr. אֵיד *pernicies*, *mors*, derivant. Sed hæc lubrica sunt. Notanda glossa in Lex. Reg. MS. ᾅδης θανάτου ἀλφηστ. ὅτι ὁ μὲ ψυχὸς ἀοίδυχ· ὁ ὃ, σώματα.

30. Ἄϊδιον.] Vid. sup. Ἀείδιον.

31. Ἀϊδνὸν —— λ. ἢ ν. α. πυλὸ ἀϊδίου.] Suidas Ἀϊδνὸς. ὁ μὴ βλεπόμενος. Etymol. v. Αἰδνὸς, πυλὴς ἀΐδιος, ὁ ἀόρατος —— ἢ ἀφανὴς. Idem mox: Ἀιδνὸς, τὸ ἀφανὲς, —— adductis Hesiodi *Theogon* ν. 859. *seq.* & pro edito ἀνίωνν in priori dat ἐνίωνν. an in altero legerit ἀΐδιος dubitari liceat, quia exempli loco subjicit, addens præterea ceu vim,

ἀσχαλᾷ [1] πηλὸν ἀιδῆν.
Ἀιδὴ. σκιώδη.
Αἰδιὸν. αἰῶνιον.
Αἰδίῳ. πυκνῷ [2] τῇ αἰσχυνῇ.
Αἰδοῖ ἄκαν [3]. πυκνῷ τῇ αἰδοῖ, τυτθὶ αἰδέμονι.
Αἰδοίη [4]. αἰδοῦς ἀξία.
Ἄϊδος δὲ [5]. εἰς ᾅδου.
Ἄϊδῷ [6] κυνέῃ. νέῳ τὶ σκότος [7].
Αἰδῶ. δίκαιῳ. τιμῷ. αἰδοῦς ἀξίῳ. ἢ ὅτι τῷ αἰδυμῷ δὲ λέγεται τῇ λέξει Ὅμηρος, ἢ ὅτι τῷ ἰκέλῃ [8].

Κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης [9].

Αἰδῶμαί. αἰσχύνομαι.
Αἰδὼς βωμός. Ἀθήνησιν ὁ τῇ ἀκροπόλ.
Αἰδὼς ἡ Φιλίας [10]. εἴτι βωμοὶ παρὰ τῷ ἱερῷ.
Ἀΐδρᾳ [11]. ἀπείρως, ἀμαθῶς.
Αἰδοφίλους [12]. οἱ λεπτοὶ ἢ ἰσχνοὶ, ἢ εἰς τὸ θανάτου ὄντες.
Ἀϊδρείην [13]. ἀπειρίαν, ἀμαθίαν. πολέμου.
Αἰδεσί. ἀίδεσι. Ἴων Τέλεῳ [14].
Ἀϊδεφαῶτι [15], αἰδέσιον ἀναμίκτως.
Ἀΐδυλον [16]. θρασύν.
Ἄϊδυτον [17]. κακόν. Κρατῖνος Σειρηνίῳ· ἄγκιστα φθί-

vim, quam ibi obtinet, oftenfurus ἀϊδὴς, ἡ πλουτοκρὰς δ' ὁ, ἀϊδὴς, βαθὺς, σκοτεινὸς, μέλας, ἀφανιστικὸς. Πολὺς αἰδὼς eſt apud Oppian. IV. *Hal.* 245. ut adeo non adſequar, quid moverit H. Steph. quod in *Indice Theſ. L. Gr.* reclamantibus MSS. in Plut. *Theſ.* reponendum pronuncicet πολὺς αἰδὼς. ABRESCH. Conf. v. *Ἀΐδηλος.*

1. Ἀσκαλὼν.] L. ἀσκαλὼν. Vid. Πολὺς φιλίδης. Plutarch. *Theſeo.* SCAL. JUN. HEINS. SORBER. KUST. L. ἀσκαλῶ πεδίῳ. Scilicet Oceani fundus, & limus in fundo, ob profunditatem non eſt viſibilis. PALMER. Forte ἡ ἀσκαλῶ π. ε. SOPINGIUS. Vid. H. Steph. *Indic.* & ad Plut. *Theſ.* ſub init. Ἀσκαλὼν vero, non ἀσκαλῶ, legendum, quod olim per compendium ſcribebant ἀσκλ. Conf. Tollium ad Longin. p. 69. (qui pariter ἀσκαλὼν exhibet) & inf. *Not.* in Ἔφιππα χ. ſup. in Ἀζωτοφάλαι.

2. Αἰδίῳ, πυκνῷ· τῇ αἰσχυνῇ.] *Thom. Bruno* legit: *Αἰδιῷ πυκνῷ· ἤγουν, τῇ αἰσχυνῇ.* Et ſic Phavorin. Ed. Hag. etiam conjungit: *Αἰδιῷ πυκνῷ·* Ceterae habent: *Αἰδιῷ. πυκνῷ· τῇ αἰχ.* Neutrum placet. Si *Αἰδιῷ* retineas cum iota ſubſcripto, demonſtrandum erit ſubſtantivum *αἰδιὸς*, vel *αἰδίη*, ἡ, in Nominativo, pro *αἰχμὴ*. Si iota ſubſcriptum tollas, ut ſit adjectivum, ἡ *Αἰδιὴ*, pro *καλῷ·* ſcribendum quoque erit *πυκνῷ*, in fem. gen. Cum autem continuo ſequatur: *Αἰδὼ ἄκαν. πυκνῷ· τῇ αἰδοῖ*, &c. legendum forte h. l. *Αἰδὼ. τῇ αἰχμῇ.* ejecta voce *πυκνῷ·*, quæ ex ſeqq. irrepſerit. Vel ita, ut ex binis gloſſis unam retineamus: *Αἰδὼ ἄκαν. πυκνῷ· τῇ αἰδοῖ, ἡ τῇ αἰχμῇ, τυτθὶ, αἰδέμονι.*

3. Αἰδὼ ἄκαν.] Ex *Il.* K. 238. ubi Schol. *πυκνῷ· ἀπὸ τοῦ φ αἰδοῖ.* In fin. pro *αἰδέμονι· Bruno αἰδήμονι. Sed utraque lectio quadrat*, inquit in *Adverſar. MSS.* Sed ad marginem Heſych. ſui conjecerat etiam *αἰδήμονι.* Pro *Αἰδὼ.* Ed. Hag. male *Ἀδώ.*

4. Αἰδοίη.] *Il* B. 514. ſive *Catal.* ϛ. 21. *Παρθέν· αἰδοίη.* Schol. *αἰδοῖ αἰδὼ ἡ τιμή.* Vid. inf. *Παρ' αἰδοίοιο*, ante v. *Παρθένε*, & ſup. *Αἰδεσιφόρῳ.*

5. Ἄϊδος δὲ.] *Il. H.* 330. BERNARD. Perperam ϛ omittitur in Ald. & Flor. Vid. H. Steph. *Ind.*

6. Ἄϊδῷ κυνῇ.] Vid. Zenob. I. 41. Ibique Schottum, ut & ad *Proverbia* e Suida p. 340. & L. Allat. ad *Sacras. Epiſt.* XIV. p. 187. Conf. ſup. ante v. *Ἄϊδος*, ubi plenius explicat Noſter, quid ſit *Ἀϊδῷ κυνῇ.*

7. Σκότος.] An legendum: *νέῳ· τι, σκιῷ·*? Occurrit *Il.* E. 845. ubi Schol. *ἀφῷ· τι, ἢ ἀσφοδίῳ.*

8. Ἰκέλῃ.] Scrib. *ἰκείῳ.* HEINS. GUYET. SOPING. Conf. Bud. *Comm. L. Gr.* p. m. 355. Phavor. perperam *ἀκείῳ*, quod tamen placuit *Brunoni* & *Grabio*. Et favet Etymol. qui *Αἰδοῖος* explicat, *τὸς οἰκείους.* Sed α & ε ſæpe permiſcentur; ut & voces *οἰκέτης* & *ἰκέτης.* Vide tantum Barneſ. ad Hom. Od. χ. 9. & Ælian. *H. Anim.* XI. 31. p. 674.

9. Κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.] An legend. *κακὸν δ' αἰδοῖον ἀλήτην.* Vide Euſtath. & Didym. GUYET. Eſt ex *Odyſſ.* P. 578. ubi *κακὸς.*

10. Αἰδὼς ἡ φιλίας.] Euſtathius ad *Iliad.* X. [p. 1279.] *Ἀθήνησιν Αἰδοῦς, ἡ Ἀφροδίτης, ὡς βωμοὶ, &c.* Niſi aut *φιλίας* ibi legendum erit, ut Heſychius habet: aut *Ἀφροδίτης* apud Heſychium reponendum. Mihi magis verofimile videtur, cum *Verecundia* conjunctam *Simplicitatem* fuiſſe, & Heſychium emendandum. MEURS. *Cecrop.* p. 80. Vel pro *φιλίας* leg. *ἐλέης.* FUNG. Integra *Fungeri* Nota ſic habet: „ Legendum *Αἰδὼς ἡ Ἔλεη Pudoris & Miſericordiæ.* Has „ enim virtutes cum Fama & Impetu ab Athenienſibus cul- „ tas fuiſſe, teſtatur Pauſanias in *Atticis*, p. 29. Iidem „ etiam aras poſuere Contumeliæ & Impudentiæ. *Τῶν* „ *τῆς Ἀναιδείας* vocant Graeci. „ *Ἀφροσίας* legit etiam Cl. *Stephanius.* Ceterum hæc verba, *Αἰδὼς ἡ φιλίας αἰσὶ &c. Ij. Voſſius*, ſublata diſcretionis nota, adjungit gloſſis præcedenti, hoc modo: *Αἰδὼς βωμὸς. Ἀθήνησι τὸ τῇ ἀφροδίτῃ Αἰδ. ἡ φιλίας αἰσὶ β. π. τ. ἱερά.* Quod probo. *Jof. Scaliger* punctum etiam poſt *φιλίας* tollit. Vid. inf. in *Ἀλεαδαι.*

11. Ἄϊδρᾳ.] Sophocl. *Ajac.* ϛ. 813. 929. &c. Reſpicitur autem *Il.* Γ. 219. *ἀϊδρὶ φωτὶ ἐοικώς.* Schol. *ἀπείρῳ.* Conf. Harpocrat. & ſup. *Ἀείρομαι.*

12. Αἰδοφίλους.] In Vet. Lex. Gr. Lat. habetur: *Αἰδοφίλους. qui nullis jam ſunt viribus*, quaſi propinqui *Pluronis φίλοι*, i. e. *ſpelunca.* H. STEPH. *Theſ. L. Gr.* T. I. p. 1109. Legendum videtur, *Αἰδωνίους.* GUYET. L. *Αἰδοφάλους.* PERG. Forte *Αἰδοφίλου.* Sed omnino puto leg. *Αἰδωλίφυ*, qui *orci* geſtant *galeam.* IS. VOSS. „ Facies emendationis Voſſianæ prima quiddam ingenioſum oſtentat & ſubtiliter „ cogitatum: ſi penitus inſpiciat, dilabitur illud ienoci- „ nium. Inſolens & minime venuſta compoſitio, *Αἰδιλίφω·*, „ nt eum indices, *qui Orci galeam* (*Ἅδα κυνῆν* dicere conſueverunt) *jam geſtat*: ſi λοφῷ· pro *gales*, aut ullum „ aliud compoſitum, ubi vim iſtam habeat, demonſtretur, „ denuo in conſilium ibimus. Deinde quid erit in ea dictione, quod ad interpretationem reſpondeat? nam admira- „ bilis illius Orci galeæ uſus erat mutum diverſus. Hic „ ſaltem color quæri debuiſſet, homines macie confectos „ & extenuatiſſimos ita per Comicam facetiam potuiſſe di- „ ci, quod velut Orci galea tecti aciem pœne oculorum „ effugerent. Neſcio an longe deterius auctor Lexici, cu- „ jus H. Steph. meminit, exponens, *Qui nullis jam ſunt* „ *viribus*, *quaſi propinqui Plutonis ſpelunca. Reſte*, inquit „ Stephanus, *ſicubi φιλῷ· pro* ſpelunca *reperiatur.* Atqui „ nunquam reperietur: is homo *φιλῷ* valde hinc diſſitum „ in animo habebat. Genuina lectio talis eſt, *Ἀϊδωφίλους*, „ neque dubitandum, quin ex iis Ariſtophanis verſibus ſint „ ſumti, quos conſervavit Athenæus XII. p. 551. B. ibi „ tale genus hominum commemoratur, qui nihil erant „ aliud, quam oſſa & pellis, quique eo nomine ſæpe fue- „ rant in ſcena traducti, Sannyrio, Meletus, ſive Melitus, „ & Cineſias: propterea idoneos habuerat Poëtarum con- „ cio, quos ſegationem obſturos mitterent ad Orcum. „ *Ἀϊδωφίλους* vero [quod bis occurrit *l. c.*] ut *ἐρεμνοφίλους*, „ *ἠερεφοιτᾶς* apud Noſtrum. „ Ita in literis ad me datis Cl. *Hemſterhuſius*, cujus ſententia ceteris palmam non dubiam facit, ſed præripit. Similiter *Ὀσφραντᾶς* Heſych. expl. *οἱ ὑπὸ σκοτεινῶν φῶς.*

13. Ἀϊδρείην.] Addendum, *πολέμου.* STEPH. Deſumſit ex *Il.* H. 298. unde liquet, *πολέμου* ex contextus ſenſu elicitum eſſe in expoſitione Heſychiana, non vero opus eſſe, ut addatur poſt *Ἀϊδρείη.* Brevia Schol. I. c. *ἀπειρίαν.* Conf. *Not.* in *Ἀδώνιος, Ἀδίτων, Ἄδμων, Ἀχίμων, Ἐπὼ·, Ἡνίοχε, Ὀλοφῶια, Παναλφίμου*, &c. Conf. Doct. Valkenaer *Gloſſ. S. ex Heſych.* p. 4. 5. & in *Miſc. Obſ.* VIII. 1. p. 148. coll. iiſd. *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 80.

14. Ἀΐδρασι ἰὼν Τάλῳ.] Scr. *Ἴων Τέλεῳ. Teucer* Ionis Chii fabula nobiliſſima ex Veterum ſcriptis. VALES. Recte ita Hagen. & Pric. *Ind.* nec non *Kuſter.* Conſer infra in *Ἀμφιδύτῳ.*

15. Ἀϊδεφαῶτι, αἰδέσιον ἀε.] L. *Ἀιδηφάτῳ ἀνδρὶ ἀναμίκτως*, ex Hom. *Il.* H. 164. & alibi. Schol. *Ἀιδηφάτῳ, ἀνδρὶ φίλῳ.* Sic infra ſuo loco. Vide Criticorum Principem, R. Bentleyum, *Epiſt. ad Mill.* p. 55. quem ſequitur Cl. *Kuſter.* allato Hom. *Il.* B. 651. ſive *Cat.* ϛ. 158. ibique Schol. Pro *αἰδέσιον Thom. Bruno* legebat *ἀιδηρὸν*, ex Phavorino certe.

16. Ἄϊδυλον.] Vid. Etymol. qui paulo aliter. Euſtath. p. 302. HEINS. Cyrillus addit *ἀναιδὲς.* Vid. quoque Euſt. p. 302. & Suid. IS. VOSS. *Ἀϊδωνῷ·*, eſt ex α priv. & *ἰδωλῷ·*, ſive *εἰδωλῷ·*, i. e. *σωτῆρι.* τὸ *εἶδος*, vel *αἰδὼς.* unde recte *Θεσπὶς* redditur. Vid. inf. *Not.* in *Εἴδωλον.*

17. Ἄϊδυτον, κακόν. Κρατῖνος·, *ἰερίοις αἷμασι φλέγοῦσι.* ϛ *Ἄϊδυτον, κακόν.* &c.] Confuſa hic quædam. Quod ſi ſic: *Ἄϊδυτον κακόν· ἅμως κακοῖδυτον, ἀς οἱ τὸς ἀγαλμα ἰδρύσαντο.* Κρατῖνος· *ἰερίοις αἵμασι φλέγοντες ἄϊδυτον, ὡς οἵτε ἀν τὸς ἰδρύσαντο τὸν φυγὸν.* COCCEJUS. Continuanda ſunt hæc, utpote quæ non niſi ad unum verbum pertinent, & punctanda hoc modo: *Ἄϊδυτον κακόν. Κρατῖνος· ἰερίοις αἵμασι φλέγοῦσι ἄϊδυτον κακόν· ἅμως κακοῖδυτον* &c. STANLEY *in Adverſar. MSS.* L. *Ἄϊδυτον κακόν. Κρατῖνος·, φλέγοῦσι ἰερίοις εἴδεσι, ἄϊδυτον κακόν. Ἅμως κακοῖδυτον, Ἦ οἵτε ἄμως ἄϊδυς οἵτε ἀν ἰδρύσαντο. ὡς εἴτις ἄγαλμα ἰδρύσαντο.* HEINS. Scribe: *Κρατῖνος·* Σκεφίοις. quam fabulam Cratinus docuit, teſte Polluce. [X. 156.] Et deinde verſum continua: *Εἶναι φλέγοῦσι ἄϊδυτον κακόν.* Tum: *Ἅμως κακοῖδυτον. ἢ οἵτε ἄμως*, ſcil. *ἰδρύσαν*, *ἀνδὶς οἵτε ἀν* &c. VALES. Sic lege: *Ἄϊδυτον κακόν. Κρατῖνος· Σκεφίοις. Εἶναι φλέγοῦσι ἄϊδυτον κακόν. Ἅμως κακοῖδυτον, ἢ οἵτε ἄμως ἄϊδυς οἵτε ἀν ἰδρύσαντο. τὸν φυγὸν ἀστὶ τὸ ἄγαλμα ἰδρύσαν.* Uſurpa enim non tantum tricefima, ſed & viceſima ſolvi, patet ex Ariſtophane. IS. VOSS. „ Bene Coccejus *confuſa quædam* monet; ſed „ idem in iis concinnandis parum dextre verſatus. Tu lege: „ *Ἄϊδυτον κακόν. Κρατῖνος· Σκεφίοις· —— Εἶναι φλέ-* „ *γοῦσι ἄϊδυτον κακόν. Ἅμως κακοῖδυτον, ἢ οἵτε αὐτὸς οἵτε ἀν* „ *ἰδρύσαντο.* (aut, ſi malis Etymologum ſequi, *ἄλλο αὐτὸ τὸς* „ *οἵτε ἀν ἰδρύσαντο.* utrumque eodem redit) *ὡς εἴ τις ἄγαλμα* „ *ἰδρύσαντο. ἅμως τὸν φυγὸν. Σκεφίοις* fabula Cratini, cujus

φίλοντες ἀίδηρτον κακόν[1]. ἄλλως κακοίδρυτος, ἢ οἷον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἱδρύσαιντο τὴν φυγήν, ἀς ἔπος ἄγαλμα ἱδρύσαιτο.

Ἀϊδής, αἰσχύνη[2]. τὴν τῷ σώματι αἰσχρότητα, τὴν αἰδοῖα. ἢ ἡ ὀκνηρία, ὡς Χαλδαῖος[3].

Ἄϊδον[4], λίγων.

Ἀϊδοιῦ. τῶ ᾄδη.

Ἀϊδωδής[5]. ὁ θεός. ἢ ὁ τάφος.

Ἄϊδων[6]. τῷ ᾄδῃ.

Ἀϊδῆς[7]. ἄγευα αἰσχύνη γεγόντες.

Ἀϊδόπα. θανάσιμα.

Ἀϊδῶσα[8]. ἡ αὐλὴς τὰ τοιχία.

Ἀϊδέζατον. ταχίστα[9].

Ἄϊε δή[10]. ἦκεν δή.

Ἀϊεί. ἀεί, ἀξπαντὸς, συνεχῶς. ἔτι δὲ ἢ δ' αἰῶν

— — Θεῶν

" nomen pluribus in locis corruptum; de qua nonnihil ad " Pollucis X. dixi: tum tres istius apud Cratinum vocabu- " li explicationes diversas adfert, de quibus non pauca po- " teram, si, quæ post Valesium observavi, ad Harpocration, " in Ἀπόρρητος, describere luberet. Reperies apud Hesych. " in Οὐδὲ τεῖχ. " Hactenus Celeberr. Tib. Hemsterhus, in litteris ad me datis. In If. Vossii Nota Εἰώθει, ne quis forte hæsitet, repetendum ab εἴωθε, εἰώθη, vicesima menste. Ideo scripsit: Usuræ enim non tantum tricesima &c. in quo fallitur. Aristophanis, quem cogitavit, locus est in Nub. ℣. 17. Melius ibi Scholiastes. Ἀϊδρῆς est apud Comicum Lysistrat. ℣. 810. ubi alii ἀνίδρεις, ut Suid. in v. Τίμων: qui tamen ἄϊδρις in v. Ἀνοσίους. Vid. Schol. Comici l. c. ibique Kust. Inveni etiam vocem apud Clem. Alexandrin. Protrept. p. 165. Ed. Commel. Ἀσεβὴς καὶ ἀϊδρύτου ὑπομονῆς κεκριμένος. Nisi malis ἀνίδρυτος. Scilicet apud Græcos duplici inprimis potestate venit ἱδρύω verbum: notat enim statuere, stabili in sede collocare; tum etiam, quod ad religionem pertinet, fundacra Deorum solenni ritu consecrare, vel, ut Tacitus ait, imagines templis statuere. A priore est ἀνίδρυτος, qui sine fixa certaque sede vagatur errabundus; ut sæpe apud Philonem. Ab altero est ἀϊδρῆς, (utrumque enim significatum diversa scribendi forma veteres distinxisse putem) non consecratus, neque dignus qui consecretur, adeoque nulla religione, nullisque sacrorum cerimoniis expiandus, dirus, sacer. Unde simul apparet, quæ causa veteres Grammaticos moverit, ut Cratini verborum duplicem exponerent sensum: prior a secunda pendet ἔ ἱδρύσας potestate, posterior a prima; monente eodem Hemsterhusio. De Cratini Σκυθῶν (quæ fabula infra quoque in Βόϊκαλος, & Διονυσαλέξανδρος laudatur) vid. Cl. Kuster. ad Aristoph. Nub. ℣. 691. & G. d'Arnaud Animadv. Crit. p. 145. Σκεφῶν etiam repositi Thom. Bruno. Omissa sc. est littera Σ, quia eadem finiebat præc. voc. Κρητῶν. Ita scripsi: ut in v. Σίνγερον. ubi vid. Not. & in v. Ἀοιδοῦ, Ἀποφραδίων, &c. Contra vero alibi repetita est ultima vocis præc. litera, ut in Ἄδην, Ἀξελπίστως. &c. His jam ante aliquot annos scriptis succedant Cl. Kusteri Notæ MSS. „ Scribitur " (inquit) ἀϊδρῆς, & ἀνίδρεις. Vid. Harpocrat. v. Ἀνίδρυτος, " ibique Valef. Demosth. in Orat. I. adv. Aristogit. iria " hæc conjungit, ἀκόντων, ἀνίδρεις, ἀμαθῆς. Unde appa- " ret, ἀνίδρεις, vel ἀϊδρῆς, dici de homine duro, implacabili, & professo humanitatis hoste; qualis erat Timon " Misanthropus, qui ideo ἀνίδρις vocatur ab Aristoph. in " Lysistr. ℣. 810. Confer quæ ibi notavimus. Ἀνίδρεις de " homine malo, & Reip. perturbatore, habes apud Polluc. " I. VI. Sect. 130. Porro pro Ἐρεφίων, lege Σκεφίων, vel " Σκεφίων. Hoc enim nomine fabula Cratini laudatur a Suida v. Ἀποφραδίων, & v. Στατῆρ, itemque Schol. Aristoph. ad Vesp. ℣. 1181. Post Σκεφίων autem punctum " ponendum, & quæ sequuntur continua serie sic legenda: " Εἰώθει (hæc vox mihi suspecta est) φιλονεικεῖν ἀϊδρῆς κακοῖς. " Hæc sunt fere Cratini. Pergit deinde Hesychius: " ἄδικος κακοήθης, ἢ οἷον &c. „ Hactenus Kusterr.

1. Ἀϊδρῆς, κακοῖς.] Hæc a præcedd. male divulsa sunt. Vide Not. præced. KUST. Remotis distinctionibus, hæc cum superioribus conjunxi.

2. Ἀϊδὴς αἰσχύνη. τὴν &c.] L. Ἀϊδὲς. SOPING. Ἄϊδὴς, id est, non videnda. G. Vide inf. v. Ἀϊδοῦς, post Ἀϊδωνι. Malim: Ἀϊδὲς. αἰσχυνίλη. τὴν &c. Favet certe literarum series. Vel: Ἀϊδὲς. αἰσχύνη. † Ἀϊδὲ. τὴν δ' σώμ. &c. Conf. Suid. & D. Pauli. ad Chiosf. III. 19. Similia cogitasse video Kusterum: „ Ex serie (inquit) litterarum & sensu totus hic " locus sic scribendus & distinguendus est: Ἀϊδὲς. αἰσχύνη. ἡ " δ' σώματος εὐσχήμων, τὸ αἰδοῖα. &c. Conf. Suid. & Pha- " vor. v. Αἰδὲς. „ Plane mecum facere video Cl. Bichium, qui ex Cyrill. Lex. MS. Brem. adfert: Αἰδὲς. ἐκτετμημένη αἰδοῖα. Λίδα, τὴν δ' σώματος αἰσχύνη. Phot. Lex. MS. Μίκκα αἰδὲς. δοῦ δ', μίκκα αἰδοῖον. Sic & Suid. in v. Μίκκα, a Kustero ibi mutilatus. Lex. Reg. MS. Αἰδὲς. αἰσχύνη. ἡ ἀλλαχοῦ, ἡ φύσις. De differentia vid. Ammon. in v. Αἰδὲς.

3. Καὶ ἡ ὀκνηρία, Κ.] Quod *Luna* fit Chaldæis, ex Hebræo

— — Θεῶν αἰωνητάων[11].

ἢ τὸ μὴ χεῖνον[12]. ἢ τὸ συνεχῶς, ἢ πυκνῶς. ἢ τὸ δι' ὅλου.

Αἶεν τοι φίλον ἐστὶν ἐμὲ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα[13].

καὶ τὸ καθ' ἕκαστα τεταχθήσεται συμβαῖνον.

— — μάλα κεν βαθὺ λίπον[14] αἰεί.

καὶ τὸ ἐν βεκτῇ χεῖνα[15] συνεχές.

Αἰεὶ δ' ἀνίοχον[16] κοινὸς καθάμιλλος ἔβαλλον.

Ἄϊτα. ἀκμή, αἰθάνεσ[17].

Αἰωνηταῖαν[18]. ἀξπαντὸς ἔντιμον, ἢ ἀξπαντὸς σπουδαῖον ἢ γνησιουργόντων.

Ἄϊτες[19]. ἐπῳδαὶ. Ἐναμείδης[20].

Αἰὼ

videtur deductum, quod significat *mensem*, vel *lunæ innovationem*. Nam חדש significat *innovare*. SOPINGIUS. Sup. Ἀδωνι, μῆν, ᾧ παρὰ Χαλδαίοις. Suid. Αἰδὲ. τὸ αἰδοῖον. ἢ ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίοις. Ubi *Kust.* notat: „ Hesychio non „ αἰδὲς est *luna*, sed ἀϊδὲς: quod magis placet. „ Vid. *Not.* præc. Confudit autem Hesychius, more suo, duas voces sono adfines, quamquam origine & significatione diversissimas.

4. Ἄϊδον. λίγων.] Ab ἄω, pro φάω. An ab ἀΐω, ἀϊῶ, Latine. G. Ἀΐδων est ᾄδων. SOPING. Vid. sup. in Ἀϊδων, & Ἀνοΐ. Ἀΐδων itaque est pro ἀοίδων, vel ᾄδων, notante etiam *Kusterο*.

5. Ἀϊδωδές.] Æschyl. p. 156. SCHR. Locus est in *Pers.* ℣. 651. Hom. *Il.* Υ. 61. - - - - ἀτὰς οὐρὸν Ἀϊδωδέας Antipater in Epigrammate inedito:

Δώματα δ' Ἀϊδωνῆος ἱμαστιφόρου Ὁμήρῳ,
Γίγνεσθαι κείνου σχέτλιε μὴ θελέτω.

Conf. Auson. *Epigr.* 29. & Sophocl. *OEd. Col.* ℣. 1554. Diog. Laërt. l. VIII. *in Vit. Empedocl.* sub fin. Ἀϊδωνία δ', ἡ ἄφορος λίγων. Vid. Inf. in Καλοδαίδων.

6. Ἄϊδων.] Forta Ἀϊδωνῆ. Sed τὸν Ἀϊδώνα, quod sequitur, pro Ἄϊδον facit, O. Vid. inf. Ἰδωλίῳ. SOP. Leg. Ἀϊδωνῆ, ex *Il.* E. 190. BERNARD. KUST. Sic & V. D. in *Misc. Obs.* III. 3. p. 326. Schol. *l. c.* Ἀϊδωνῆ, τῷ ᾅδῃ. Conf. sup. Ἄδωνα. Ἀδωνῆῳ. Αἰδίλαι. Inf. Ζεὺς καταχθονῖος. & Trigland. *Conject. de Dodon. cap.* I. §. 4. 5.

7. Ἀϊδὴς.] Suspectum est; præsertim quum non sit suo loco positum. H. STEPH. *Ind.* Vocabulum probum: sed non suo loco. IS. VOSS. Ex liter. seriæ Αἰδὼς. Deinde seqq. sic lego & distinguo: αἰσχροὶ, αἰσχρὼ γεγῶτες, i. e. *turpes, & qui fallí ejtis* (genti vestræ) *pudor*, sive *opprobrium*. Referenda enim hæc sunt ad locum illum Hom. *Il.* E. 787. ubi Juno, personam Stentoris mentita, Græcos tanquam ignavos & timidos sic increpat, & ad pugnam hortatur: Ἀργεῖοι, κακὰ ἐλέγχεα &c. i. e. *Vos Argivi, qui estis pudor, & mala opprobria*. Schol. ibi Αἰδὼς interpretatur, αἰσχύνη, ὀνείδος, i. e. *pudor, opprobrium*. KUST. Conf. sup. *Not.* in v. Ἀϊδὴς, post Ἀϊδρῆς.

8. Αἰδῶσα.] Idem videtur, quod Αἴδουσα. IS. VOSS. Male, ut puto, pro Αἴδουσα, quod Doricum est, pro communi αἴδουσα. Sane Eustath. ad Hom. p. 1347. verbum αἰδωσα eodem prorsus modo interpretatur, scil. αἰδὼς τοιχία. KUST. Inf. Αἰθέσιν. τοῖς.

9. Ταχίστα.] L. αἰχίστα. BRUNO. Sic Phavor. probante *Grabio*.

10. Ἄϊε δή.] Ex *Il.* Φ, 388. Ἄϊε ὁ Ζεύς. In *fragment.* Anacreont. p. 254. Σὺ δ' οὐκ ἄϊες &c. Vid. ibi Cl. de Pauw, & inf. Ἄϊες, & Ἄϊσ.

11. Θεῶν αἰωνητ.] *Il.* B. 400. Vid. mox.

12. Χεῖνον.] L. Χεῖνα. SCAL.

13. Αἰεί τοι φίλον &c.] *Il.* Δ. 541.

14. Μάλα &c.] *Od.* I. 134.

Ἐν δ' ἔφερεν λείη, μάλα κεν βαθὺ λίπον αἰεί
Εἰς ἀφνὸς ἀμαλόν,

15. Ἐν βεκτῇ χεῖνα.] Schol. Sophocl. *OEdip. Col.* ℣. 1580. Εἰώθασι γὰρ τὸ Ἀεὶ ἢ ἐπ' ἐλάγα χεῖνα τάσσειν. Ὅμηρος· - - ἔχον κίονα ἐμπεδὸν αἰεί. Reïpicit *Il.* N. 527. ubi hodie ἔχεν legitur.

16. Αἰὲν δ' ἡνίοχον.] *Il.* Ψ. 502.

17. Ἄϊτ – αἰθ.] Vid. Schol. Pindari ad *Nem. ód.* 8. [22.] IS. VOSS. Vid. sup. Ἄϊ, & inf. Ἄϊσι, Ἀϊσαίου, & Αἴσω. Conf. mox. Αἴσι.

18. Αἰωνητάων.] Sup. Ἀνωνητάων. Vid. sup. in Αἰὼ. In fine pro γνησιουργόντων, Etym. M. aliique Cnici reddunt γνησιωργῶν. Quod & hic reponendum censet Cl. *Abresch* in *Misc. Obs. Vol.* V, T. I. p. 86.

19. Ἄϊτες.] *audisti.* Euripid. *Medeæ:* [℣. 148.]

Ἄϊτε, ὦ Ζεῦ, σὴ γᾶ, ἣ φῶς,
Ἰάσων, οἷον ἀ θέτατ' μέλαθρ' νύμφα;

PERG. Vid. sup. Ἄϊσ, & Ἄϊ.

20. Ἐναμείδης.] Pertinet ad ἄω, quo verbo pro *dormio* vel

Αἰεὶ νὺν ἐρεμιάων [1]. Ἀθανατὸς ναυτὶ ἐρεμιάων.
ἀθρόως γὰρ [2] εἰσελθοῦσα, ὅτι λευκῶνα αὐθαν [3] ἢ ἀλλαχῆ τῦ αἱ μέλισσαι, μικρὸν τι ἐ πίπτουσα μετελθοῦσα δίηται, ὡς ἐμοίως ἢ δὶ τέρας πεπαδῦσα, ἢ αὖ πάλιν τεῖ), ἅπαξ τῇ ταξὶ ἀναπίπτῃ) πάλιν, ὡς δοκεῖν αὐτὰς κατ' ὀλίγον ἀναπετομένας, ἐξέχει ἐ πίπτουσα λαμβάνειν.
Αἴσσοντο [4]. ἰνυλίζοντο.
Αἴθυλο [5]. κλάδο διφτης.
Αἶσα Ἀθανατὸς. ἐπαιδάνεζ [6].
Αἰστὸν κάνθαρο [7] μαιδύσομαι· παροιμία. τὸ γὰ ἀπ' τῦ ἀστῦ ἀφανίζουσιν οἱ κάνθαροι κυλίοντες.
Αἰστὸς αὐδὴν [8]. ὁ ἔνθερμο [9], ἢ πυράδης, ἢ ξανθός. ἢ τὸ πλοῦν. ἢ ὄσφρο. ἢ τὸ, ὅλη τᾷ γαίᾳ κυμάτων [10].
Ἀκυτεῖ. ἑαυτῷ.
Αἱ ἐξαίφνι [11]. αἱ ἐπίλεκτοι.
Αἰζᾶν [12]. ὑστεροῦς βλάσημα.

Αἰ-

Αἰζαὶν. τὴν μέσην [13] ἥβην.
Αἰζασία [14]. ἄμπελο ὕπνος λεπτοῦ.
Αἰζᾶων. ὀρῶν ὑψηλῶν.
Αἰζηοί [15]. ναυῖσιοι, οἱ τᾷ αἵματι ζέοντες. ἢ οἱ ἄρτι θερμοὶ ἢ θυμώδεις.
Αἰζηὸ. ἀκμαῖον.
Αἰζήιον [16]. ναυτικόν.
Αἰζηλός [17]. ἄδηλο.
Αἰζυηκές. δίψυχος, αἰώνιος.
Αἰζηπὸν. πνευστικὸν [18]. ἢ πυρᾶδες.
Αἰζόκεφον. ξηρεσίαν [19].
Αἰζυκτή [20]. ἡ γῆ.
Αἰλυά. τὰ μεταξὺ τῶν δίκτυων. ἄλλοι δὲ, αἰλύας [21].
Αἰόνιον [22]. βλαβερόν.
Αἴης. γῆς, γαίης.
Αἰησυλεῖ [23] ἄπεμον. κακοποιόν.

Αἰσ-

vel permitte, uti solet Homerus. Vid. sup. v. Αἴσιμ, & Ἀκάματος KUST. Conf. mox v. Αἴσσοντο.

1. Αἰεὶ νυν ἐρ. &c.] *Il.* B. 88. ubi vid. Schol.

2. Ἀθρόως γὰρ &c.] Homerici loci expositio ampla est notanda. STEPH.

3. Ἀυθαν.] L. ἀνθαν. HEINS. ἄνω· ἀναῦ. Sic postea vidi habere Florent. IDEM. Ed. Hagen. scil. exhibet ἀνὼ, quod defendum putabat *Sopingius*. At fine dubio vitium est typothetæ, pro quo Ald. & Flor. recte ἀνῶν, Phavor. ἀνῶν.

4. Αἴσσοντο.] Ab ἄω, αἴω, quiesco, Αἴσσομαι. GUYET. Vid. Ἀΐσσων, & Ἀΐσσω, & Ἐάσσω, & in Ἀΐσσ. IS. VOSS. Ad ἄω. Vid. sup. v. Αἴσιμ, & Ἀκάματος. KUST.

5. Αἴθυλο.] Αἴθο habet Varinus. G. Lexic. Reg. MS. Αἴθο. ὁ τῦ διφτου κλάδο (conf. Suid.) Ἔνθο, ἢ ἔγκλεις, τὸ δὶς ψαλά. Infra: Αἰστὸν κάνθαρο. ἢ τῦ διφτου κλάδο, ἢ ναυτικοῦ ὁμοῖος τῷ Σκύλ.

6. Διαπαυῆς ἐπαιδάνεζ.] Apud Sophocl. in *OEdip. Col.* legitur αἰσσοντο. [Vide Suid.] Cum significat ἐπαιδάνεζ, tunc scribendum Ἄδην. SOPING. Distingue tantum Αἰὼ, i. e. ἀρκτικῶς, sive Ἀφ' ἑσπέρᾳ, supple χεῖρα (vid. in Αἰὼ) & Ἄϊσ, Dor. pro ἄϊσσ, i. e. ἐπαιδάνεζ: nisi malis ἴσ', vel ἐ ἴσ' ἐπαιδάνεζ. Adeoque punctum posui post Ἀφ' ἑσπέρᾳ. Vid. sup. Ἀΐσ. Sappho laudatur ab *Il. Vossio*. Refpexit illa:

—— αὔννει —— Τὰν ἴσαν αὖθις ἄϋπνος.

Similiter autem *Kusterus*: „ Distingue (ait) Ἀφ' ἑσπέρᾳ, ἐπαιδάνεζ. Sunt „ enim duæ diversæ interpretationes, quarum prior pertinet ad Αἰὼ, i. e. *semper*: altera ad Ἄϊσ, quod Doricum „ est pro ἄϋσσ, i. e. *audire*. Solet enim Hesych. voces „ ejusmodi simili sono confundere. Paulo superius: Ἀΐσ. „ αὐδάνεζ. „

7. Αἰστὸν κάνθαρο μαιδύσομαι.] Ita Suidas. *Μαιδύσ*ομαι, Zenobius, Diogenianus & Apostolius. Parum refert. VALES. In casum est, quod doctissimus Parœmiographus veteremque exilissimet hanc lectionem: Αἰστὸν κάνθαρο μαιδύσ. *Cantharus aquam quærit*. nam *obstetricari* non placet: eum in humilem & imbecillum competat, qui præpollenti viribus pernicium moliatur insidiis suis & dolis. Vel ipse Aristophanes opponat, cujus verba ex *Lysistrata* afferunt hoc modo: Ὑπερχολᾷ γάρ. Αἰστὸν γὰρ κάνθαρο σε κάνθαρος μαιδύσεται. FUNG. Notam integram *Fungeri* habes, a Schrev. contractam. Male autem Comici verba expressit, quæ v. 695. leguntur hoc modo, postulante metro:

Αἰστὸν γὰρ κάνθα.
μὲς σε μαιδύσομαι.

Ubi Schol. Παροιμία, ἢ μᾶλλον· κεῖ ὁ Εἰρήνῃ, τὰ δὲ δὴ τῷ αἰστὸν οἱ κάνθαροι κυλίουσι, ἀλαζόνευον. Hunc locum respexit Hesychius; adeoque μαιδύσεται est vera lectio. Vide prolixe de eo agentem Erasm. *Chil.* III. 7. 1. & Schott. ad Zenob. I. 20.

8. Αἰστὸς, αὐδὴν.] Conjunge: Αἰστὸς αὐδὴν. Locus Homericus est *Il.* O. [ὄφρ.]

Ἀλλ' ὅτ' ἐμοὶ γε πνεύμων αἰστὸς αὐδὴν
Ἔλθῃ ἰδρειάων.

HEINS. Schol. Ἀξύνετος, ἄϊστος, ἢ σκοτεινός.

9. Ὁ ἔνθερμος.] Lege, ἔνθερμο, quod fuadet vox quæ sequitur, ἢ πυράδης. Nam ἔνθερμος vox est nullius pretii. PALMER. GUYET. HEINS.

10. Κυμάτων.] Vid. Turneb. *Adverf.* p. 1002. & Martin. *Etym.* p. 550. SCHR. Vid. sup. *Not.* in Αἰστός.

11. Αἱ ἐξαίφν.] Hom. *Il.* B. 227. KUST. Schol. ibi: ἀπὸ τοῦ, ἐκ τοῦ αἴφνης. Conf. v. Ἐξαίφνης. & Ἐξαίφνα. Lat. *Eximius*.

12. Αἰζᾶν.] Vid. Casaub. in Athen. p. 316. SCHR. Æmylius Macer de *Herbis*, p. m. 41.

Dicimus Acidulum, quam Græcus dicit Αἶζουν.

Vid. ibi Jo. Atrocianum.

13. Τὴν μέσην ἥβην.] An τὴν μεσηφόρον, id est, τὴν μεσήλικα, ἐνηλικίαν Αἰζᾶν, id est, ὑψηλὸν, μεγάλην. G. Τὴν ἥβην, i. e. mediam ætatem, seu ἀκμήν. Aristoteles tamen distinguit inter ἀκμὴν & ἥβην. IS. VOSS. Eo forte sensu, quo Lat. *media ætas*. ABRESCH.

14. Αἰζασία.] Supra Ἀζανὸν dicitur Ceres. SOPING.

15. Αἰζοί.] Callimach. p. 6. SCHR. Hom. *Il.* Σ. 581.

16. Αἰζήιον.] Vid. inf. Ἐζῆιν.

17. Αἰζηλὸς.] An pro αἰδηλο? O. Vid. sup. Ἀΐδηλον.

18. Αἰζηπὸν. πνευστικὸν.] L. Αἰσθὴν, πνευστικὸν. SALM. Αἰζηπὸν positum videtur pro ἀζηθὲς, i. e. ἀνῶδες. Sic Ἄζηπος supra funt πνοαί. Quando vero πυράδης explicat, respicit forte τὸ ζῖον (vide sup. v. Αἰζοί.) vel τὸ αὖθον, i. e. αὖρον. Inf. Αὐθμὸν. πυρᾶδες. Vel est ab ἄζω, sive *siando* sive *urendo exsicco*, *arefacio*. Mox pro Αἰζηπὸν, legitur Αἰσθὴν, cum eadem expositione.

19. Αἰζοκ. ξηρεσίαν.] L. ξηρεῖον. ab ἄζω, *sicco*. SALM. IS. VOSS. KUST. Et hic Etymol. & Phavorin. Alias Ἀζοκεφῆν. Vid. Eustath. & H. Steph. *Ind.*

20. Αἰζυκτὴ.] μεγάλη. G. Etymol. Αἰζύκτη HEINS. IS. VOSS. MUNKER. KUST. Sic & Lex. Vet. H. Steph.

21. Αἰλυὰ - - - αἰλύας.] αἰλυὶς scribe. SALM. Vid. sup. Αἰλυὰ, & Ἀσυῆ. SOPING. Scrib. ἄλως ϛ Αἰλυὶς, τὸ αἰώνιον, ἢ τὸ ἐλαιῶδες. Totam enim glossam ex eodem Grammatico deseripsit, ex quo Etymologiarum auctor. HEINS. Pro μεταξὺ f. l. μανερὸν. Vid. in Ἀσυῆ, & Δλωιδὲ.

22. Αἰόνιον.] Ab ἄω, αἰὼ, lædo. G. Leg. Ἀΐσιον. IS. VOSS. Ex serie lit. scribendum est Αἰσιον. Vid. Etymol. v. Αἰλυὶς, quod huc facit. Vel, si vox hæc ab ordine suo aberrat, uti multæ aliæ apud Hesych., dicendum est, Αἰσιον hic positum esse pro αἰδέσιον. Sic sup. Ἀϊδυσα, quod exponitur Θανάσιμα. KUST. Malim Cl. *Heinsio* accedere, & hunc cum superioribus connectere. Vid. *Not.* præc. Posset etiam legi: Αἰλυὸς ϛ. αἰσιον. ἄκρα βλαβερὰ. Supra: Ἀλυὰς. ἀδίκως. λαβερὰ. rectius βλαβερὰ, ut *b. l.* H. Steph. *Ind.* conjicit ex Etymologo; post ἄκρα ϛ, inferendum esse ξηρὰ (ut & in Lex. Vet.) & subjungendum postea, veluti novum vocabulum: Αἰλυὰς, αἰόνιον. βλαβ. Quod non displicet. At sup. in Ἀσυῆ legitur: τὸ ϛ αὐτὸ ϛ δύσις. pro ἀδύσις, vel αἰόνιος. Unde sic forte omnia sibi constant: Αἰλυὰ. τ. μ. τ. δ. ἄκρα ϛ, Αἰόνιος. Tum repetito postremo vocabulo allam aperit glossam: Αἰλυὶς, αἰόν. βλ. Vid. Etym. M. Supra: Ἀσυῆς. —— βλαβερὰ. Sequentia deinde mecum communicavit Cl. *Abresch*: „ Αἰλυὰ. —— ἄκρα ϛ αἰλυὶς αἰόνιος, ita rectissime leg. monet *H. Steph.* Frequens est Poëtis tragicis, Æschylo inprimis. Vid. præter loca ab *Sopingio* jam laudata supra v. Αἰλυὰ, *Pers.* 629. ibi Schol. *Eumen.* 419. „ ubi ποιῶς αἰσιοὶ τίνα veteres grammatici exponunt σωστικοὶ, θρεπτικὰ, ἢ αἰσίους ποιοῦντα, respicientes simul ad etymon: nam cum Θρεπτικὸν notat, deducunt ab αἰ, *ali*. Vid. „ Auctorem Etymol. & Pind. Schol. ad *Illhm. Od.* 1. 69. „ licet contra Schol. Soph. ad *Electr.* 509. ἀΐ, ἀεὶ prognatum „ velit ex αἰσιον. Altera scil. αἰσιὸς significatione derivant „ ab αἰών. Vid. Enarrat. Æsch. ad *Eum.* 575. αἰσιὸς κύριος „ est in Pind. *Pyth. Od.* 1. 160. & *Isthm.* III. 4. ubi similiter Schol. αἰσιοῦ, διωκτικὸς. „ Hactenus ille. Verum *H. Steph.* (quem conf. in *Thef.* I. 140. v. Αἰσιοῦς.) lectionem illam in *Indice* ex Etymologo & Lex. suo vet. tantum adfert: aliter tamen ipse conjecit; ut modo monuimus.

23. Αἰσυλεῖ. ἄπ.] Ἀϊσυλεῖν. [sup.] SALM. Id est, Ἀντίθεσιν, *Atabulus* Horatio. SCHR. Locus est L. I. *Sat.* 5. 78. ubi vetus interpres explicat, quasi τὸν ἄντικρυ βλάπτων, *pernicium adferens*. Conf. sup. Αἰσυλος. *Thom. Bruno* sobiata distinctione legit, ἄπεμον κακοποιόν. H. Steph. *Ind.* Αἰσυλεῖ ἄπ. conjungit. Quod præfero. Est autem pro Ἀσυλεῖν. *Conf. Not.* in v. Ἄσυλος. Cl. *Kusterus* putat, ἄπεμον ex articulo seq. huc irrepsisse. Non video enim (inquit) quid ad rem faciat.

Αἶπυ[1]. ἄκρον.

Αἰὲν ἄφιλος[2]. αἰὲν ἄφιλος.

Αἰπύς[3]. πυθμενική, ἡ πυρᾶδες. ὅθεν τῶ Ἡφαίστῳ[4].

Αἰβαί[5]. μέλαινα καὶ πυμφόλυγες.

Αἰβάλη[6]. σποδός. τὸ ἐπ. καμίνου μέλαν.

Αἰβάλη. τέφρα. σποδός.

Αἰβαλιά[7]. δῆμος ἡ Λεοντίδος φυλῆς.

Αἰβαλίδης[8]. τὸ ὸ τοῦ σίτου χυλίσμα. ἢ τὸν ὅλον τοῦ ὕδατος καλασμὸν τῶ ἐλαίου.

Αἰβαλόεν[9]. κεκαυμένον. λαμπρόν. ἐμπεφορησμένον.

Αἰβαλος. ἡ τῶ πυρὸς ἀποφορά. καὶ ἡ ὸ τοῦ ὀσφραίνεσθαι.

Αἰβαλώδης. καπνώδης. σκοτώδης.

Αἰβερτητόν[10]. σώφρονητόν. Κρῆτες.

Αἶβη. ἥβη. μαχάρες[11].

Αἰθαν. καίεσθαι.

Αἰθάλειον. τὸ ἀναίσιον[12].

Αἰθήρ. ἀήρ, ἢ ὑπὲρ τὸ ἄέρα ἄνεμος[13].

Αἰθήρ. τύμβος. ἀφανὸς[14].

Αἰθέρα[15]. ἐμπνευσμόν. ἀπὸ τῆς Αἴθρας. Εὐριπίδης Τρωάσιν.

Αἴθεται. καίεται.

Αἴθη[16]. καίει. λαμπρᾶς.

Αἰθιαγένειον. τὸν ὑψηλὸν τὴν γνάθον ἐχόντων.

Αἰθὴς[17]. ὁ ὑπὲρ τὸν νῶτον τόνος.

Αἴθης[18]. πέπλος. Κεφαλῆς Κλεοβουλίνης. ἐνδέλλαντες[19] τὸ αἴθης πέπλους.

Αἰθικες[20]. ἔθνος ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας. ὃ ἔστι Δολοπία.

Αἴθων[21] καπνός. ὁ δημόσιος.

Αἰθύλου[22]. καυσίμου.

Αἰθυπία[23]. ἡ Σαμοθρᾴκη.

Αἰθυπαῖδα[24]. τὸ Διόνυσον. Ἀναχρέων. ἄλλοι τὸ ἀ-

---

1. Αἶπυ.] Vid. sup. v. Ἀΐσσω.

2. Αἰὲν ἄφιλος.] *Il.* A. 415. Schol. Εἰδὶ ἄφιλος. ἴσως ἐπιβίβασται Διδύμῳ. Conf. in *Il.* Γ. 40. & Schol. Theocrit. *Idyll.* VII. 86. Vid. sup. in Αἰ.

3. Αἰπὺς. πυθμενική, ἢ πυρ.] Ita supra Αἰζοῦν explicuit: ubi vide notata. Pro πυθμενική Varin. habet πυθμήν.

4. Ἐπὶ τῶ Ἡφαίστ.] Respicit *Il.* Σ. 410. ubi vide Scholla.

5. Αἰβαί.] Pindar. *Pyth.* VIII. [ϛ'. 65.] αἰθᾶς ἐν ἀκτῖσι, Vertunt: *corusco in clypeo*. Vid. Αἰθαλίων. SOPINGIUS. Vid. inf. Παμφλυξ, & Αἴθων.

6. Αἰθάλη. σποδός.] *Exod.* IX. 8. BERNARD. Cyrillo etiam καπνὸς exponitur; quod convenit cum seq. τὸ ἐκ καπνοῦ μελαν. Vid. Phavor. & Suid. Inf. Αἰθαλώδης. καπνώδης. Conf Αἴθρηχι, & Κίων αἰθαλώεσσα.

7. Αἰβαλιά.] Harpocration: Αἰβαλίδης. δῆμος ἡ Λεοντίδος φυλῆς. Vid. Suid. & Spon. *de Peg. Att.* p. 7. Αἰθαλίδης ex Stephano, aliisque, in Hesych. corrigendum putat *Thom. de Pinedo* ad Steph. *de Urb.* p. 40. Et fic Cl. *Stephanius*.

8. Αἰθαλίδης. τὸ ὸ τ. σ. γυ.] Videtur deesse ζῶμα, & intelligit, credo, *cucullionem nigrum*, ut αἰθάλη, *fuligo*. PALM. Confentit H. Steph. *Ind.* Vid. Schol. Theocrit. *Id.* VII. 138. ubi Αἰθαλίωνος τέττιγος. Cl. *Stephanius* legit: —— γυάφῳ ζῶμα, ἢ αἰ ἐπὶ τοῦ ὕδατι καλαγμοὶ &c.

9. Αἰθαλόεν.] *Il.* B. 415. Schol. τὸ καθαπαλθῆβον, ἢ καθαπτόμενον διαύγασμον. Vid. Schol. Theocrit. XIII. 13.

10. Αἰβερτητόν.] In Flagen. eſt Αἰβιτητόν. *Brunc* legit: Αἰβερτητῶν. Διονυσίῳ. *Is. Voſſ.* Αἰτερτητῶν: quomodo ex ferie ſcribendum monet *Kuſt.* addens, eſſe vocem originis ſibi penitus ignotæ.

11. Μακάρες.] Eſt vox Græco-barbara, ſignificans *utinam*. Ea etiam uſus eſt Suidas v. Ὄφελε, & Auctor Gloſſarum Græco-barb. quas citat Ducangius in Gloſſ. Gr. v. Μακάρες. Græco-barb. quas citat Ducangius in Gloſſ. Gr. v. Μακάρες. KUST. Non obſto. Vide tamen, num pertineat ad ſeq. Αἰθέρα, quæ gloſſa ceteroqui mutila eſt: ut legatur μακάρεα, quod per compendium ſcriptum fuerit μακάρ, cum linea tranſverſa, quam & alibi neglexerant. Vid. ſup. in Ἄιδης, & inf. in Ἐφίσια γεγάμοις.

12. Αἰθάλεον ἢ ἀγ.] Forte: Αἰθάλεον. ἀφάνες, ἢ μαυλόεσσον. aut: μαυλόεσσα, ἢ ἀφάνης. Particula τοῦ aliquid excidiſſe monet. Vid. *Not.* præc.

13. Ἀήρ.] L. αὐτ. SOP. IS. VOSS. Vid. Suid. in Αἰθήρ. Placet αὐτ. Audacius olim conjiciebam legendum τόνος. Tranſpoſitis enim enim literis vocis αὐτος, ex τονος, vel τόνου, τόνου facile fieri vides. Accedit quod infra Αἰθὴρ dicatur ὁ ὑπὲρ τὸν νέφη τόνος. Conf. v. Αἰθὴς. Sed non ſtatuo.

14. Αἰθὴρ τύμβος.] Ἴσως, τύμβος, quod eſt apud Æſchylum. SOPINGIUS. Αἰθὴρ χῶμα. Ita legendum. SALM. Recte Salmaſius. Eſt ex Euripidis *Peritheo*: quod me monuit Cl. *Weſſeling*. Schol. Apollon. Rhod. IV. 144. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Περιθόῳ. Σὶ δ' αὐτοφὼς πάλαι ἔναν αἰθὴρ (leg. αἰθὴρ) χῶμα, τὸν' ἐγὼ κεύσω. Auctius, ſed corruptius, hoc fragmentum legitur in Schol. Eurip. ad *Oreſt.* ϛ'. 980. ubi perperam αἰθερίῳ χώματι. Vide fragmenta Tragici a Cl. Barnefio collecta, p. 488. & Cl. Weſſeling ad *Itinerar. Hieroſolymitan.* p. 605. Conf v. Διαμπαξοῦσιν.

15. Αἰθέρ.] *Inflammationem*. Locus Euripidis ille eſt:

—— —— —— κἀξόλωλεν πόνοι
Τὸν αὐτὸν αἰθέρ'. —— —— ——

PERG. Ita in *Troad.* ϛ'. 1014. qui locus tamen aliud monet. Suſpicabatur Amiciſſimus *Weſſelingius*, Euripidis & fabulæ nomen poſt Αἰθ.] ponendum, quod eſt in *Troaſin* ϛ'. 298. Alioquin forte repexit Noſter ϛ'. 1078.

Οὐχήμων ὄλεσε ἐπιβόλευσις,
Αἰθέρ τε πόλεως ἀλωφέρας,
Ἀν πεφὶ αἰθερίῳ
Καίλυσεν τὸς ἐμοὺς.

Ut αἰθέρ πόλεως pro urbis *ἐμπυρισμῷ* ceperit. Etym. M. Αἰθέρ, ἐπὶ ἐμπυρισμοῦ ponitur etiam notat. Conf. Triclin. Schol. ad Soph. *Ajac.* ϛ'. 1218. Αἰθέρ ϛ, ἢ τὸ πῦρ &c.

16. Αἰθ.] Vid. inf. poſt Ἔλεινα,

17. Αἰθὴς.] Recte ergo Plato vult in *Cratylo*, Αἰθὴρ dictum ἀπὸ τοῦ ἀεὶ θεῖν αἰεὶ ἢ ἀέρα ῥεῖν, *ſemper fluere*. At nubes in aëris verſantur medio. FUNG. Vid. ſup. in Αἰθήρ: & Schol. ad *Il.* Π. 365.

18. Αἴθης. πέπλος. Καφ. Κλεοβ. - - - ναις.] Αἴθης, id eſt, λαμπρός. Vid. Athen. l. IV. Zenob. p. 10 Diogen. p. 179. Callimach. p. 25. SCHR. Scribe: Αἴθης πέπλος. Καφισῶ Κλεοβούλινος. Fabulam adducit Athenæus. Paræmiæ interpretatio deeſt, quam pete ex Zenobio. HEINS. Scrib. Αἴθης πέπλος. Κρ. Κλεοβούλινος. Sic enim ea fabula dicta, teſte Athen. l. IV. [p. 173. B.] *Cleobulinas* numero plurali Cratinum inſcripſiſſe hanc fabulam, docet Laërtius [I. 98.] in *Cleobulo* [*ſub init.*] & Zenob. [V. 14.] p. 118. in *prov.* Μᾶλον πατρὶ κεῖον. Fabulæ autem Comicorum eſſerebantur plurativo numero, ut [Cratini] Ὀδυσσῆς, Ἀρχίλοχοι &c. docente Caſaubono ad Athen. IV. 21. Pollux tamen *lib.* VII. ſing. ἐν Κλεοβούλῃ: *lib.* X. ἐν Κλεοβύλῃ, quæ fabula an ſit eadem, juxta Caſaubonum, neſcio. VALES. Ex hoc autem loco Heſychii apparet, eos falli, qui τὸ αἴθης verbum eſſe credunt. Schottus male vertit: *Ardeas, i tunica*; cum ſit *ardentis fulgoris tunica*, ſeditiones, calumniæ &c. unde & homo *flagrat* invidia, & reipublicæ *incendium* exiſtit. Vide Paræmiographos. IDEM. Scribendum eſſe, Αἴθης πέπλος, ſine diſtinctione, ex ſeqq. patet. KUST. Ita recte emendaverat etiam *Iſ. Voſſ.* qui & Κλεοβούλινος reſcripſit, cum *Scalig. Saping. Mauſſaco, Brunone, Stephanio*, & *Kuſtere*. De ipſo adagio vide Eraſm. *Chil.* II. 10. 98. ibique H. Steph. qui fruſtra contendit eſſe verbum, deceptus lectione quam præfert, αἴθεος. Sed αἴθης habent Edit. omnes, &, præter laudatos Auctores, Phavorinus. Id autem *ſplendidum* notat: unde Suid. Αἴθεσι. λαμπροῖς. Schol. Callim. *H. in Dian.* ϛ'. 69. Αἴθη. τῇ κεκαυμένῃ. Ceterum Κλεοβούλῃ legit *Pricæus* in *Hef. Indice*. Fefellit eum locus Pollucis l. VII. *ſegm.* 41. vide Interpretes ad l. X. *ſegm.* 185. & facile Κλεοβούλῃ & Κλεοβούλῃ carebis, ubique legendo ἐν Κλεοβούλοις: ut in Photii Lex. MS. v. Σκάλωψ, & in Hephæſt. *Enchir.* p. 6. occurrit. Sic in Scholiis Ariſtoph. in *Avib.* ϛ'. 31. pro Κλεοβούλους etiam reponendum; ut jam monuit Cl. Kuſt. & ante eum Jungerm. ad Polluc. *l. c.* In Sexti *Diſput. Antiſcept.* III. (apud Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* XII. p. 626.) Κλεοβούλινον, Poëtriæ potius nomen eſt in Genitivo. Emendandi autem in Heſychio anſam dedit Viris Doctis mira in antiquis Edittt. ſcriptio: legitur enim Κλεοβουλ. cum puncto & lacuna, quam ſequitur ſyllaba ναις, quaſi locus eſſet mutilus & mancus, & illud ναις pertineret ad vocem quæ excideriat. *Schrevelius* Κλεοβούλινος novo exemplo finxerat.

19. Ἐκδέλλοντες.] Scribe: ἐκδήλαντο τὸ τοῦ αἴθης πέπλου, vel ἐκδήλαντος: ut de Hercule ſit ſermo. HEINS. Phavor. ἐκδέλλοντες, probante *Grabio*. Eſt Cratini fragmentum, & quidem, ut videtur, pars ſenarii. Hephæſtion tamen *l. c.* ex hac fabula heroicos hexametros adfert. Τὸς αἴθης non videtur convenire cum πέπλους. An τὸς αἴθης, vel τ' αἴθη πέπλους? Sed ἐνίκων.

20. Αἰθικες.] Vid. Schol. *Il.* B. 744. ſive *Cat.* ϛ'. 251. & Strab. p. 430. citante *Schr.* ſub v. ptæc. Conf. inf. Δόλοπες, & *Not.* in Αἰόλημα. Vid. Phavor.

21. Αἴθων. καπνὸς ὁ δημόσ.] L. Αἴθων· καπνὸς, ὁ δημόσιος. Inde αἴθουσα ἕξις. SALM. Ordo literarum non permittit Αἰθ. IS. VOSS. Scrib. Αἴθων· καπνὸς, ὁ δημόσιος. Etymol. [v. Αἴθουσα.] ἢ αἴθων· καπνὸς, ὁ δημόσιος, ἢ μᾶλλον. HEINS. KUST. STEPH. *Ind.* quem vide.

22. Αἰθύλου.] Vid. ſup. Αἴθων. ἕξις καθαυτήριον. Etymol. Αἴθουσα ἕξις. Δύναται καὶ καπνὸς αἴθων, ὁ δημόσιος, &c.

23. Αἰθυπία.] Vid. Herpocration. SCHR. Conf. in v. ſeq. Νότ.

24. Αἰθυπαῖδα.] Vid. Heinſ. *Ariſtarch.* p. 9. SCHR. Αἰθυπαῖδα leg. IS VOSS. Forte Αἴθωνα παῖδα: ut *Bacchus* ſic appelletur a *rubicunda* facie. Αἴθωψ enim eſt *Σειρὴς, σκώψ, ἰσπὶς*, &c. Vid. Euſtath. Confirmat hanc conjecturam, quod ſequitur: ἄκρον ἢ οἶνος, *alii* οἶνον, ſc. ita vocant. Sane οἶνον ab Homero pluribus in locis vocari αἴθωνα, nemo

οἶνον [1], ἄλλοι τὸν Ἄρτεμιν [2].

Αἰθυπικὸν [3], ἀκρωτήριον [4].

Αἰθυπὶς [5], Φλομίδης πόα.

Αἰθεὺς. Κεφαλὴν Ἰλιάσιν [6].

Ὑπερφερὴς αἰθέρια πρῶτος τίφη [7].

πὶ γὰρ Ὑπερφερίων ἱερὸς κεῖται πανήγυρις ἀκτῆσιν, ὃς οὐκ ἔστιν τίφλιν, ἀλλ' ὑπ' αἰθέριν [8] ἀλφυλάτης.

Αἰθαλ. ὁ Αἰζηὸς [9]. μέλας. ἢ ἀλφὸς τὸ [10] κεκαυμένον.

Αἶθμα. δίκταρ.

Αἰθυκὰς [11]. Φλυκτίναις.

Αἰ-

Αἴθων, λαμπρὸν, πυρρὸν [12], μέλαν.

Αἰθαναὶ [13]. μέλαναι. πυρώδη, ἢ Θερμαντικόν.

Αἰθομόνη. καπνώδης.

Αἰθοπα [14] οἶνον. Θερμαντικόν.

Αἰθοπὸς, ἀφανὴς [15]. μέλας.

Αἴθων [16]. καῦμα.

Αἴθωνι [17]. φῶς. ἢ λαμπρᾷ.

Αἰθύσσα. καίουσα [18].

Αἰθύσσης [19]. ὁ πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα πεφαμμένης, ἢ ὁ πρὸς τὴ δύσιν. ἀπὸ τῆ καταίθειν ὑπὸ ἥλιον [20].

Αἰθύσσω. λαμπρύνω.

Αἰθρεῖ [21]. χειμάζει.

Αἰ-

nemo ignorat. At cedò mihi, qui *οἶνον* dixerit *αἰθοπικὸν*. KUST. Bacchus forte ita cognominatus, quod in urbe Nysa supra Æthiopium, aut juxta alios supra Ægyptum, e Jovis femore natus dicitur. An utrumque numen illud nomen tulisse suspicabimur, quia Jupiter *Αἰθίοψ* colebatur apud Chios, teste Schol. Lycophr. ad *Cass.* v. 537. conf. quem Potter. ibi laudat, Eustath. ad *Od.* A. p. 13. ΑΕRESCH. in *Mys.* Obs. V. 1. p. 86. Sic Bacchus dicitur q. *nigricans*, propter *αἶθων οἶνον*, ut putat Jos. Barnes. ad Anacreont. v. 1273. Conf. ad eund. Cl. de Pauw, p. 308. qui *Αἰθωνιάδα* legit; refutatus a Cl. D'Orville *Crit. Vann.* c. 7. p. 197.

1. *Οἶνον.*] Vid. Inf. *Αἶθων οἶνος.*

2. *Ἄλλοι τὸν Ἄρτεμιν.*] Pertinet potius ad *Αἰθωνία*. Phavorin. *Αἰθωνιον. τὸ Εἰδοῖον χρυσίον. τὸ Αἰθίοπικον, ἰχνίον Λυδίας, ἀφ' ὗ ὁ Ἄρτεμις, Αἰθωνίς.* Conf. Stephan. Byzant. in *Αἰθίοπες*, & Pauw. l. c. Eodem modo *Κυβέλεως* ; „ Hesych. more „ suo (inquit) nomina diversa hic confundit. Diana „ enim *Αἰθωνὶς* cognominata fuit, non *Αἰθωνιάδι*. Vid. „ Steph. Byz. „

3. *Αἰθωνικὸν.*] L. *Αἰθωπικὸν*. SCAL. IS. VOSS. Ita Phavor. Similis vitium occupavit Glossas Iatricas MSS. *Ἄρπα. κόμμι* Ⓟ *Αἰθωνικὸς.* l. *Αἰθωπικὸς.*

4. *Ἀκρωτήριον.*] Hoc inde, ut puto, quia Hom. *Il.* A. 423. *Αἰθωπες* vocat *ἀκαμάτους*, i. e. *inculpatos, vitæ integræ, crimine vacuos*. KUST. Errat Vir Cl. *Ἀκρωτὴ* enim hic non est innocentia, sed *βαθὺν* quadam, sive *acacia*, de qua infra. Sic infra: *Ἀκέρσιον, ἀκακίαν.* Galen. Gloss. Hippocr. *Αἰθωνιὸν,*] *ἀτακτερὸν τὸ κόμμι, ευμμιν.*

5. *Αἰθυπὶς.*] Dioscorid. IV. 105. *ἡ αὐτὴ* (*Αἰθυπὶς*) Ⓟ *φλομὶς φύλλον ἔχει τὸ φύλλα.* Male itaque *Heinsius φλογώδου.* Vid. inf. *Φλὶμὶ* Ⓟ. & Plin. XXVII. 4.

6. *Κεφ. Ἰλιάσιν.*] Leg. *Δαλιάσιν.* Vid. *Βῦς τὸ ἀλίφ.* SOPING. FLORENS. Hæc glossa inserta non suo loco. IS. VOSS.

7. *Ὑπερφ.*] *Τίφη* MS. SCHREV. Id est *tellus*, *τίφη* seu *τίγμα*, id est, *τὸ ἔπιπεδον.* G. *τίγη.* HEINS. *Αἶθμα τίφη.* STEPH. BRUNO. Vide de eo *MS.* Schrevelii sup. in *Ἀνέθρεπτε*, & *Ἀθανὶς. Sam. Sorberius* h. l. „ *Gloss.* „ *MS. τίφη.* „ Et hoc sibi vult illud *MS.* Ceterum *τίφη* legit quoque *Is. Voss.* ex Suida, quem sequitur Phavorinus, conjungens ab Isido, *Αἶθμα τίφη*, probante *Grabio*; num Cratini nomen & versum subjiciens. Sed *τίφη* reſcripsit Kusterus ad Suid. ex MSS. Paris. Ipse Suidas in *Στίφ* Ⓟ. scribit: *Στίφ* Ⓟ., *ἡμι τίφη. ἡ Αἶθμα τίφη, τὰ ἐξ Ὑπερβορέων κομιζόμενα, ἃ ἀπὸ τὸ ἐπιπέδου τιθέασι. Στίφ* hic sunt *ἀσκεπῆ*, quas Hyperborei Delum mittebant: *ἐφ' ἁμάξης δὲ πυρὸν πολλάκις*, Herodot. IV. 33. appellat. De quibus plura Ez. Spanhem. ad Callim. *H. in Del.* v. 283. Vid. inf. *Στίφη*, & Cor. in *Not.* seq. Habemus autem hic integrum versum Cratini:

Ὑπερβορείων αἶθμα πυρόεντα τίφη.

8. *Τὸ αἰθέριν.*] *Οὐκ ὢν ὑπαίθριν Πίτανα ἐ Μιδὸς Δίνων λίτη, Διὸς ἀγαλμάτων μέτα τὸ πῦρ ἐ ἴδιον περιέχοντες.* Cl. Alex. in *σφενδόνη* [p. 19. *Ed. Commel.*] Lucianus tamen in *Tyræ Tragœdo* [p. 152.] dicit, *Πίτανα πυρὶ Διὸς, ἢ Λίγυπλίου τὸ ἰδιᾶν.* SOPING. Quid si *αἶθμα τίφη* sint *coronæ* sacerdotum *subdiales*? Coronati enim sacrificabant plerumque. COCCEJUS. Utrûsque Notam induxerat *Is. Vossius*, legens Suid. vel *τὸν αἰθέριον.* Phavor. *ὑπαίθριον.* Mallem *τὸ ὑπαίθρου*, ut antecum communicavit Eruditiſſ. BIELIUS: „ Phavorin. ita „ *Ὑπερφερὴς αἰθέρια πυρόεντα τίφη.* Cur autem Doct. Guyet. explicarit *ἀχρὸν*, *ἀδεσμεῦτα*, *τὸ πλῆθος*, ἢ *τάξις τῶν αἰθρῶν.* Quæ notiones cum *tello* non conveniunt. *Αἶθμα* ergo *τίφη* potius erunt *conventus sub dio habiti*. Qui sensus hic satis conveniens est; nec metrum lectioni illi repugnat. Interim & *τίφη* hic retineri potest; prout & Suidas habet in *Αἶθμα τίφη*, juxta MSS. Paris. & in v. *Στίφ* Ⓟ. Nam *τίφη* idem hic notare possunt, ac apud Orpheum *τεφάνοι*, nempe *ambitus martium coronæ ad instar* „ *αἶθμα τίφη* erunt *templa subdivalia*, *σφαιροειδὲ τῷ χρώματι*, „ plum fuisse, differte docet Diodorus L. II. c. 47. Græ„ cos etiam templa sine tectis habuisse, reperimus. Sic

„ enim in via ex Phalero, Athenas ducente, templum „ Junonis; & in promontorio Laconices, *Οἶον γυάδ* Ⓟ. di„ cto, templum Minervæ nullo tecto munitum fuisse, testis „ est Pausan. l. 1. p. 5. & III. 22. p. 268. Confer & de „ aliis Dougtæi *Analect. N. T.* p. 73. & Fabric. *Bibl. Antiq.* „ c. IX. p. 294. Samaritanos quoque, ad exemplum Ju„ dæorum, oratorium sine tecto, & sub dio habuisse, „ auctor est Epiphanius *Hæres.* 80. *adv. Messal.* p. 1068. „ Cumque Judæi, in ejusmodi profeuchis preces fundentes, oculos & manus cœlum versus tenderent, habebantur pro cœli cultoribus, & vulgo *cælicolæ* dicebantur: ut „ ex Titulo [9. L. I. *Cod.*] *de Judæis & Cælicolis*, Augustini „ *Ep.* 163. Juvenalis & Petronii locis observat Steph. le „ Moyne *Obs. ad V. S.* p. 79. „ Hactenus Cl. *Bielius*.

9. *Ὁ Αἰζηὸς.*] An ὁ *Αἰζὸς* Ⓟ.] aut subauditur, STEPH.

10. *Ἢ ἀλφὸς τὸ*] L. *ἢ ἀλφίτου*. IS. VOSS.

11. *Αἰθυκαὶ.*] *Αἰθύλικαι* legendum. STEPH. *Αἰθύλικις* in Etym. M. In Galen. & Erotiano *Αἰθυλικὴς* scriptum est. SOPINGIUS. Scrib. *Αἰθύλικαι*. Consule Glossas Galeni, Erotiani, & *Οἰκονομ.* Foëſii, qui *Αἰθύλικαι* agnoscit & interpretatur. HEINS. BRUNO. ARCER. *ad eram Cod. sui.* Apud Galenum legitur *Αἰθύλικις* per υ, & inde derivatum *αἰθυλικιάδα*. Sed præstat per υ. Et sic Erotian. p. Vid. H. Steph. in Erotian. & Galen. Lex. p. 120. & 155. & *Thes. L. Gr.* T. I. p. 149. ubi in Hes. pariter *Αἰθύλικαι* reſcribit. Pro *φλυκτίναις* alii ſcribunt *φλυκτίδας*. Lex. Reg. MS. *Αἰθαλίας.* (ſic) *τὰς ἀπὸ τῆ ἐπιφάνειαν φλυκτίδας.*

12. *Πυρρὸν.*] Lego *πυρρὸν*, quod optime jungitur cum *λαμπρὸν*. PALM. HEINS. H. STEPH. *Ind. Αἰθὶς, ὁ λάμπυρος. Epit.* Herod. IS. VOSS.

13. *Αἴθωνα.*] Lex. MS. Brem. Cyrilli: *Αἴθωνα. μέλαινα*, ἢ *Θερμαντικὸν.* BIEL.

14. *Αἴθωνα οἶνον.*] *Il.* A. 462. ubi Schol. *μέλανα*, ἢ *θερμὸν*, Conf. *Not.* in v. *Αἰθωνεύς.*

15. *Διάφορ* Ⓟ.] Legend. *ἀλφὸν*. STEPH. (*Ind.*) GUYET. HEINS. Vid. Suid. & Schol. ad *Il.* O. 690. & Cl. Reland. *Diss.* II. p. 82.

16. *Αἴθ* Ⓟ. *καῦμα.*] Eustath. *Il.* Z. p. 987. SOP. Legitur hac significatione apud Eurip. *Suppl.* v. 108. ubi *Αἴθων θεσμοποιὸς Ζεὺς, ἀστυ arcere Dei*, i. e. solis. Pro *igne* accipitur apud eund. Eurip. *Rhes.* v. 990. *Ναυσὶν αἴθων ἐπιβολὴν, navibus ignem injicere*. KUST. Conf. Apollon. *Argon.* III. 1303. ubi Schol. *Αἴθ* Ⓟ. *λέγει] τὸ πῦρ ἐς ἡ φλόξ.* Aristoph. *Thesmoph.* v. 153. *Αἰθὶς, ἐξοῦσας*, pro *ambusta* usurpat. Unde recte Suidas: *Αἴθ* Ⓟ. *ὁ ἐπικαυτὴς.* (Ita cum Porto lego) *Αἰθὶς ὁ καυτηρ* Ⓟ. Vid. inf. *Εἴθ* Ⓟ. *καῦμα.* Item *Not.* in *Αἴθρ* Ⓟ.

17. *Αἰθέρι, ταῦ ἡ λαμπρᾷ.*] Scribe: *Αἰθέρι ταῦ. τῇ λαμπρᾷ.* HEINS. L. *Αἰθέρι τοῦ.* Vid. Eustath. *Il.* Z. p. 498. & Ω. p. 1479. IS. VOSS, Viris Præclaris adfurgere nequeo. Suidas differte: *Αἴθερι, ἡ τοῦ.* Præterea absolute simulitur pro *λαμπρῷ*. Vid. sup. *Αἴθω*, & *Αἰθαλίη*, & mox *Αἰθέρια*. Utramque significationem hic tradit Hesychius. Schol. *Il.* Z. 243. *Αἰθέρια. τοιαῦτα παῖδα καθαιμαγμένα ὑπὸ ἥλιε. Ἢ, αἰθέριν, ἀφ' τὸ αἰθαῖ ὃ αὐτὸ φῶς* &c. *Il.* I. 468. . . . *Ὑπ' αἰθέρι δύσιμεν.* αἰθῆι. Schol. *Αἰθέρι. οἱ ὑπὸ ἥλιε καθαγιζόμενοι τοιοῦ. Ὅθεν τὸ αἰθεῖ.* Conf. in v. 469. & Phavor. Et sæpe *Αἰθέρια* pro *porticu*, *ταῦ*, apud Poëtam, *splendida* nimirum. Non enim per se id notat, sed ipsa vox *ταῦ* per ellipsin subintelligitur.

18. *Αἰθύσσα. καιόυσα.*] Legendum videtur: *Αἴθυσα. καίουσα*, GUYET. *Αἴθυσσα, καίουσα*, jam olim in *Feric. Crit.* emendaveram, ut respiciatur *Od.* Θ. 57. Eandem emendationem *Is. Vosſio* in mentem venisse nunc video.

19. *Αἰθύσσης.*] Vid. Tunneb. *Adversf.* p. 1001. SCHR.

20. *Ὑπὸ ἥλιον*] L. *πρὸς*. SALM. SOPINGIUS. Conf. Schol. Hom. ad loca modo citata.

21. *Αἰθρεῖ.*] Id est *fervet*, proprie. Sed de biberna serenitate primum dictum. GUYET. *Αἰθρεῖ, conturbat.* Plutarch. *Sympos.* IX. 14. [p. 745.] *Καθάπερ Σοφοκλῆς Ὀδυσσέως φωνὴ Σκυλλῆς αἰσχρὰ φαινομένης*

Φέρει κόρης αἰδρεῖ Ⓟ *τὰς ἄκρα νόμας.* PERG.

Guyeti Notam Schrevelius perperam ſeq. gloſſæ ſubjecerat. *Αἰθρεῖν* vero hic est *sub dio versari*, ibique cœli injuriæ expositum esse. Vid. inf. in *Αἰθριζον.*

Αἰβεία [1]. βίβλια.
Αἴβερη [2]. αἰθερία. αἰγὴ. βίβλια. ἀὴρ καθαρός. ἔστι δὲ ὄνομα κύκνου ἢ Πιτθίου θυγατρός [3].
Αἰβεργασῖς [4]. βίβλιαι παῖπται.
Αἰβεσιόν. πρωϊαῖον.
Αἴβελ [5]. ὑπὸ ἢ ἀίρα.
Αἴβηρ. ψύχος. τὸ ὄρθριον [6].
Αἴβηρλα [7]. σκίασμα. κίνημα [8].
Αἰβηρὶ [9]. τοῦ ἐπ. ἢ αἰθερίας πτέρυξ [10].
Αἴβηρα [11]. εἰδος πτερυγῶν.
Αἰβηρα [12]. σκάλιαι χορῶναι.
Αἰβηρὶς [13] ἄιθος. βοτάνης εἶδος.
Αἰβύμαι. οἰκτεῖν [14] καταικάπτης ὕπνος ἐναλλάττο.
Αἰβωϊάζ [15]. λαμβάνεις.
Αἰρειάζ [16]. ἀγαγίζεις, κερατῖν.
Αἰβίοσ [17]. ῥιπίζει.
Αἰβίοσιον [18]. ἀκροτήριον. Σίνων Σοφοκλῆς.
Αἰβύοσιοι. ὁρμιαὶ.
Αἴβων [19]. λάμπων.
Αἰβωναι. λαμπρύς.

Αἰθὰρ [20]. μέγα.
Αἴθ' ὡς. εἴθ' ὕπνος.
Αἴϊγα [21]. ἐάν.
Αἰϊγίζ [22]. κελεῦ.
Αἰϊγλλ [23]. σκιὴ, ἀωτοβίη.
Ἀϊκάς [24]. τὰς ὁρμάς, ἢ τὰς φορείς.
Αἰκλα. κάλαξ.
Αἴκὴν πως. ἐάν πως.
Αἴκε [25], ἐάν. τὸ δ' αὐτὸ δηλοῖ, καὶ μὲ τῦ ἢ λέγη. εἶον, αἴκεν, αἴκὴν πως, ἐάν.
Αἴκεν ἰδὴν [26]. ἐὰν ἴδοιμι.
Ἀϊκελίη [27]. ὁμοιότης, ἀκαταφρονησία.
Αἴκε πίθηαι [28]. ἐὰν πιθοῖς.
Αἴκε ποθί [29]. ἐάν ποτε.
Ἄϊκες [30]. ὁρμαί.
Ἀϊκὴ. ῥιπὴ, κίνησις.
Ἀϊκία [31]. πληγὴ. ὕβρεις. βάσανος, μάστιξ.
Αἰκίζ(ε). μαστίζ(ε), ὑβρίζ(ε).
Αἰκίσμασι. πληγαῖς, μάστιξι.
Αἰκισῶν. μαστίγων, πληγῶν.
Αἰκιῶσι. βασάνων, πληγῶν.

Αἰ-

1. Ἀϊβεία.] Aristoph. *Thesmoph.* [ν. 1010.] Ἐγὼ δὲ τῶν αἰνιγμάτων αὐτὴ τὸν αἰβεῖαν. HEINS. Male αἰτεῖον lo *Ed. Kust.* Ordo literarum hic posceret Αἰβεία. Inf. Ἐβεία. βίβλια.
2. Αἴβερη.] Vid. Salmas. ad Tertullian. *Pall.* p. 85. [p. m. 237.] SCHR.
3. Ὄνομα κύκ. ἢ Π. θ.] *Il.* Γ. 144. Αἴβρη Πιτθῶ θυγάτηρ. Schol. κύκ μήτηρ Φαέθοντος.
4. Αἰβηργασῖς.] Eustath. *Erotic.* L. II. p. 41. αἰβηργάτης βορέας. *sereni auctor Boreas*, vertit Gilb. Gaulmin. Ad imitationem Homeri, *Il.* Ο. 171. αἰθηρογενὴς βορέαο. Schol. αἰβηργάτης.
5. Αἰβεῖ.] Id est, ὕπνωσον. G. Exstat r. *Ἐβεῖ*. IX. 11. MUNKER. Lexic. MS. *Bibl. Coisiin.* p. 503. Αἰβεῖ, ὑπὸ ἢ ἀίρα, ἤτοι. Αἰβεῖ. ὕβρει, ὑπὸ ἢ αἰθέρι, ἤτοι ἀέρι. Pariter ex *Jobo*: sed locum non inveni. Occurrit autem non semel Ezech. XL. Conf. Suid. & sup. Αἰθέρ.
6. Τὸ ὄρθριον.] L. τὸ ὀρθρινόν. SALM. Αἴβρα ἐ παράγ. *Odyss.* E. 318. Schol. ψύχει, πάγῳ. SOPING. Etymol. etiam ψύχος: (sed pro ὄρθριον habet ὀρεινὸν; quod retinuit Phavor. Male utrumque pro ὀρθρινὸν, notante etiam *Kusterο.*) Suidas contra αἰθέρι exponit καύματι, sed fallitur: id enim est αἴθρᾳ, de quo supra. Hæc duo confudit Suidas. Vid. mox in Αἰθρὴ.
7. Αἰβηρλα.] Ab αἰθέσσω est αἰθρία, apud Jamblich. in *Protr.* p. 37. ϒ. 24. [*Ed. Arcer.*] quod forte reponendum pro Αἰβηρλα, & porro legend. βίπτισμα, [pro σκίασμα] vel σκιάσμα, κίνημα. Unde Oppian. *Hal.* L. I. Hyalos [cete scil.] vocat αἰθυσσόεις. SOPINGIUS. Vox suspecta H. Steph. *Ind.* Suid. Αἰβρίσμα. ὕφασμα. Vid. inf. v. Αἰθύσσειν.
8. Κίνημα.] L. κινοῦμα, simulacrum æreum, objecta umbra. PERG.
9. Αἰθρὶ. τό.] Αἰθρινὸ. STEPH. Αἰθρὶ, τό. SALM. L. Αἰθρὶ. τῷ &c. & reter ad Hom. *Od.* E. 318. KUST. Conf. *Not* in Αἰθρῷ.
10. Πτερύξ.] Rectius πτέρωμα. Vid. Etymol. v. Αἰθρῳ. KUST.
11. Αἴβηρα.] An ᾄδηρ τὸ αἴθειν, a *lucendo*, ob splendorem plumæ? GUYET. Αἴθρα, ἠνθὴ Suidæ. eum vide. IS. VOSS. „ *Mergum* vult hoc vocabulo significari Turnebus. Malim „ *fulicem*. Pro certo est, avium eam significari, cum in scio ludat, ut canit Maro. Atque eandem in Prognostiscis Cicero *fulicem* vocat:

„ *Cana fulix itidem fugiens e gurgite penti,*
„ *Nuntiat horribiles clamans instare procellas.*

Sic FUNGERUS ad oram sui codicis. Sed inspiciens Turnebi *Adversf.* XIX. 22. aliis quidem *mergum* verti deprehendo: verum ipsi Turnebo αἴθρᾳ Arati, Virgilio *fulicem* dici lego. VERWEY. [Conf. Turneb. XXV. 13.] Aristot. *de Animal.* I. 8. SCHR. Vid. Interpp. ad Callimach. *H. in Del.* ν. 12. coll. H. Steph. *Ind.* & *Not.* seq. Cum Suida facit Lex Reg. MS.
12. Αἴβηρα.] Comma post σκάλιαι delevi, ut est in Ald & Flor. Inf. Ἐσκάλιαι κορῶναι, αἴθηραι. Et: Κορῶναι, ἀλλαι αἴθηραι. Et: Ἀλλαι κορῶναι αἴθηραι. Conf Nostr.
13. Αἰθρὶς, ἄνθος.] Deleviconuma intermedium.
14. Αἴβρομαι. οἰκτεῖρω &c.] Locus obscurissimus. Videtur Αἴβρομαι esse nomen gentis, sed de qua nihil unquam legi. in οἰκτεῖρω, etiam litter nomen urbis cuiusdam. Tentarem emendare: οἱ Κίτρῳ καθιστανοῦσι. Et Κίτρῳ certe est urbs Pieria in Macedonia. Sed eam emendationem propono, non affero. PALMER. Porte οἶκον. G. Forte: Αἰβρομ. οἱ τὴν Ἴκαρον καθιστανοῦσι. ut habitatores insulæ Icari a mergu, avibus aquaticis, denominati sint, in Icari memoriam. PERG. Vide num legendum: Αἰβρόμαι. οἰκτεῖρῳ καταικάπτοντες. Vel sic: Αἴβρομ. pro Αἴβρομ. [Vid. sup.] οἱ Κίτρῳ &c. Vid. *Epit.* Strab. p. 128. IS. VOSS. Idem ad Palmerii Notam adscripserat: „ Κίτρῳ *non*, Πόντῳ *scalig.* „ Strabo *Epit.* p. 129. Sed hæc non pertinet. potius Κίτρῳ „ Theophrasti. „ Cl. *Bielius* pro καθιστανοῦσι forte legend. conjicit καθιστάνουσις.
15. Αἰβωϊάζ.] Αἴω, ᾶνω, αἴνυμαι, αἴρω, αἰρῶμαι, αἴθω, αἰθύνω, αἰθύσσω. GUYET. An pro Εἰθωϊάζ. ἰωλαμάνεις, i. e. *reprehendi, corrigi*? Sane significatio hæc τοῦ Εὐθωϊάζ recte tribui posset. Vel Αἰθωϊάζ hic vitiose scriptum est pro Αἰνάζ, quod significare λοιδόρησις notum est. Guyetus ad h. l. more suo suaviter nugatur. KUST. Posterius & mihi in mentem venerat. Conf. H. Steph. *Ind.*
16. Αἰρειάζ.] Conjungenda hæc sunt sine puncto; & illud αἰρειάζ sumendum tanquam continuatio explicationis vocis Αἰθωϊάζ. GRAB. Ejecto divisore conjunge separata. PERG. IS. VOSS. Ita exhibet H. Steph. *Ind.* Conf. Αἰνίζομαι, & seqq.
17. Αἰβίοσ. ῥιπίζει.] Respexit forte ad illud Bacchylidis apud Athen. L. II. p. 39. F. Ἐλπὶς δ' αἰθύσσει φρένας. Vid. sup. Ἀθύσσ, & inf. Αἰθύσσω, ubique *Not.*
18. Αἰβίοσιον.] Hinc Αἰθύσμα, ὕφασμα, Suidæ. IS. VOSS. Vid. sup. *Not.* in Αἰθρυλα, & Salmas. *Exerc. Plin.* p. 939. Infra in Ἀτειδέων plane eadem repetit Hesychius.
19. Αἴβων.] Vid. Schol. *Il.* Ο. 690. & conf. sup. Αἴθων.
20. Αἰθὰρ.] Cæsaub. in Athen. p. 615. SCHR.
21. Αἴϊγα.] Vid. Schol. Theocrit. ad *Idyll.* I. 3. & mox Αἶγα.
22. Αἰϊγίζ.] Αἰνάζ & Αἰνάσσ cognata videntur. GUYET. Pro λοιδορεῖ, quod vide infra. Ἀσκάζων autem est a λάσκω, quod signif. λέγω, καλῶ, &c. Hesych. Ἔλασσεν. ἐκάλεσεν. KUST.
23. Αἰκάλλ.] Aristoph. *Equitib.* Ἀπαμβώλου oraculo definitus, τὸν βῆ, inquit, λέγε αἰκάλλ μοι. Et Philostrat. in *Vita Apollonii* L. II. c. 5. [immo c. 11. *sub fin.*] elephantum describens, qui magistro suo adblanditur, inter alia ait: σφενδόνῃ τε τῇ σιτοφαγίᾳ αἰκάλλ. FUNG. Vid. Aristarchi *Canones* p. 182. A. IS. VOSS. Αἰκάλλεσθαι, ἐ αἰσχαίνοθαι conjunxit Themist. *Orat.* VII. p. 92. notante Abreschio in *Mus. Obs.* V. p. 186. Aristoph. *Equit.* ν. 28. Ἥκασι, ἰδόντες, ἐκολάκευσ', ἠρώτησ. ubi vid. Schol. ut & ad ν. 211. Conf. Schol. ad Euripid. *Androm.* sub fin. & inf. in Αἰκάλλει, ut & *Not.* in Ἀκκωλίσσω.
24. Ἀϊκάζει.] *Il.* Ο. 709. Schol. διώκει, ὁρμᾷ. Sup. Ἀκκίζει scripsit. Ab αἴσσω. Vid. inf. Ἄϊκας.
25. Αἴκε &c.] Subito divisore, hæc & præcedd. ita lege: ie malien: Αἶκε, ἐάν. τὸ δ' αὐτὸ δηλοῖ, καὶ μὲ τῦ ἢ λέγη. Αἴκεν, αἴκε, Αἰόλο πως, ἐάν πως. Ita *Il.* A. 61. ubi Scholia, ἐάν πως. Malim etiam continua serie adjungere seq. Αἴκεν δίῃ. ο. ἐ. ex ordine alphabeti. Nihil tamen muto: quum series liter. non ubique servetur in hoc Lexico.
26. Αἴ κεν ἴδῃ.] An ἴδῃ? SCHR. Obelo notaverat illud *Is. Vossius*. Ita tamen legitur *Il.* Δ. 98. quem locum una cum Schol. descripsit Hesychius.
27. Ἀϊκελίη.] Pro Ἀκκελία. Schol. Hom. *Il.* Ε. 84. Ἀφοσιλίη ἀκαταφρόνητα. ὁ ἴσον, ὁμοιότης, κακόν. Vid. sup. v. Ἀκκελίης, & mox *Not.* in v. Αἰκάλλω.
28. Αἴ κε πίθηαι.] *Il.* Α. 207. ubi Schol. ἐὰν σοῦ ἀκούσῃ.
29. Αἴ κέ ποθι.] Ex *Il.* Α. 128. & Schol.
30. Αἴκες.] Vid. sup. Ἀικίας, & Ἀικιάς. Mox μικὴ pro μικὸν, ut & sup. πυθῆς, pro πυθοῖς, in Flor. ob soni affinitatem.
31. Ἀϊκία.] Vid. sup. Ἀικιάς, & Ἀικίας. Et sic in seqq. Schol. Sophocl. in *Electr.* ν. 487. Αἰκίσας. ὕβρισας. Αἰκίας, ν. ζῶσι;

Αἴσιμα [1]. ἴδεσμα.
Αἶσιμα [2]. αἱ γαῖαι τῆ βέλους.
Αἶσιον [3]. δίκτυον.
Αἶσλος. ὁ ἐσπέρας [4].
Αἴσυλα [5]. αἰδοῖα.
Αἰσχος [6]. ἀσεβεῖς.
Αἰσχὺ ὁ κριτὴς. οἱ δὲ, ἡ ἀκτή.
Αἴσυλα [7]. αἰσχύνη. Λάκωνες.
Ἀσπὶς [8]. αἰσχυπὸς, ὑδερικὸς, χολικός. ἀπὸ τῆς αἰσίας.
Αἴσυλος [9]. ὕμνος. Ἡρῴος.
Αἶσυλος [10]. σύγκλυδες.
Αἰσὼν [11]. ἡνιόχευε.
Αἰλύτερον [12]. ἀλλαίτερον.

Αι-

ζεν, λύει δ' μὲ Ἰωνίαν· ἀφ' ἧς ἡμῖν τὸ Ἀσσύριος. Et ad ν. 511. Αἰσίμους, αἰσυμνῆται, ὑπάτους. v. inf. Κατήμενος, & seqq.

1. Αἴσιμα.] Ab αἰσίζω. G. Ἀίσιμον scrib. ab ἄισιμα. ANONYM. in Cod. Burm. Est verbum præt. perf. ab αἰσίζω. H. STEPH. Ind Ald. & Flor. Ἄισιμα.

2. Αἶσλα.] Αἶσλα & ἄσλα: unde aclides. SALM. Αἰσίμου male, ut puto, apud Cyrillum. IS. VOSS.

3. Αἶσιον. δίκτυον.] Αἶσιον, παῖρ [παῖον] cæsa. GUYET. Atque hinc ἰσσίσιον, vel etiam ἰσσίσιλα. Literæ enim Λ & Σ sunt affines ut λύσσα, ὕτερα. Eustath. Il. Σ. p. 1191. [v. Casaub. ad Athen. p. 943.] SOPINGIUS. V. Athen. p. 139. 140. & Casaubon. in cund. p. 260. & 264. SCHR. Pro Αἶσιον scribe Αἴσλιον. Laconicum autem est. Athen. L. IV. ὅτι φησὶν ὁ Πολέμων, ἐφ' τὸ δίκτυον ὑπὸ τῶν Ἀκαδαιμονίων Αἴσλιον ὀνομαζόμενον. V. Eustath. Ind. & Etymol. HEINS. Scribe Ἄισλον. Vid. omnino Athen. L. IV. & inf. Ἀσσίσιμα. VALES. GRAB. Leg. Αἴσλιον. Vid. Ἔλκλιον, & Ἐξέσιλον. Pro δίκτυον Suidas σύνθετον. IS. VOSS. Vocabulum Laconicum: pro quo & αἴσλιον dicitur. Hinc ipse Hesych. infra: Ἀσσίσιλα, ἄδυτον. Vid. eund. v. Ἐξέσιλον, & Εἰσίς, & Εἰσλία. KUST. Variis modis scribunt Αἴσλιον, Ἄισλιον, Αἴσιον, Ἄισιον, & Vid. Meurs. Miscell. Lacon. L. I. c. XI. & Not. in v. Ἀσσίσιλα. Conf. H. Steph. Ind. in Αἴσλος, & Ἔσσισλος.

4. Αἶσλος. ὁ ἑσπέρας.] Eandem cantilenam ex Hesych. repetunt Phavorin. H. Steph. aliique. Nimirum nullam suspicionem habuerunt mendi fœdissimi, hic latentis: cujus causam & originem breviter exponam. Δείελος infra ab Hesych. exponitur, ὁ ἑσπερὸς ἀστὴρ: ex loco illo Hom. Il. Φ. 232. Δείελος ἠδὲ βαθύς. Pro Δείελος apud Hom. quidam scribebant Δέελος, τῷ ι positio pro ε; cujus permutationis, vel, si mavis, confusionis, plus millena exempla in scriptoribus veteribus occurrunt. Ex Δέελος postea factum est Δέλος, τῷ ε mutato in ο; quæ literæ propter apicum parvitatem, & figuram minus discretam, facile confundi possunt. A Δέλος vero manus Hesychii, vel alterius descriptoris, cujus fidem ille secutus est, aberravit ad Αἴλος; errore proclivi, propter maxime similem ϐ Λ & Δ figuram: unde toc in libris veteribus errores orti sunt. Ex dictis autem patet, post ἑσπερὸς hic addendum esse ἀστὴρ, ex ipso Hesych. infra, ubi Δείελος exponit, ὁ ἑσπερὸς ἀστήρ. KUSTER Scrib. ἑσπερὸς, vesperuga. PERG. Optime & ingeniose Kusterus: nec displicet Pergeri ἑσπερὸς, Hesperus. Apud Snid. Αἶλος est ὄνομα κύνου.

5. Αἴσυλα.] Vitio scriptum videtur pro Αἴκυλα, sive Ἄϊκυλα, id est, ἀείκυλα vel ἀεικύλια, quomodo paullo ante Ἀεικύλη, pro Ἀεικύλη. Etymologus Ἀεικύλιον inter alia exponit αἰσχρόν. Conf. mox v. Αἰκυδῶ. Pro ἀεικύλια scriptum esse, notaverat etiam Cl. Kuster. eademque est sententia Cl. Hemsterhusii.

6. Ἄισχος.] Scr. Αἰσὶς. IS. VOSS. Nihil muto. Est autem ex α priv. & ἴσχομαι, pro ἰσχόμενος.

7. Αἰσυδῶ.] Ab αἰσχὺς, αἰσία. GUYET. Recte quidem Guyetus, sed non satis explicate. Αἶσα, αἰσὼν, αἰσχὺς (σ tia) propriam habent fadistatis ac turpitudinis potestatem: unde αἰσσὸς, ἀσσικὸς, ἀσσικῶς, confecta formandi via. Hinc αἰσχύνω & αἰσχῦνω, ut origine, sic prima significatione congruunt. Sic Aristænet. L. I. Ep. 6. σωφρὼν αἰσχυνθεὶς dixit, ut Hom. Il. Σ. 24. —— χερεῖν δ' ἦχος αἰσχύνασκε. Virgil. Æneid. XII. 871. Ungulibus ora foræ FŒDANS, & pectora pugnis. Vid. inf. Κατηγυσμένοι, &c. coll. v. Κατήμενον. Porro αἰσχίζειν Laconibus est αἰσχύνειν, ut μοιχεύειν pro μοιχίζειν, &c. Sic Συρακόσιοι τὴν πολεμικὴν apud Arist. Lysistr. ν. 1315. συκάζουσι, ut ν. 989. σκαλίζω. ubi vid. Not. Hinc prono σσον. Est igitur vox Laconica, ut diserte Hesych. scribit. Ἀσσίσιμα legebat, quod series postulat: unde conjicere cœperam, num forte recurrendum ad vocem Ἄσσιλα, pro quo infra male Ἄσιλλα, ἄδηλα. Num σ & η &c. in principio verbi non raro miscentur in hoc Lexico, ut in Αἰζηὸν &c. Sed his missis, prius præfero cum Cl. Hemsterhusio, qui in his extricandis mihi profuit: ut vera lectio Αἰσίδδα, pro quo male Αἰκυδῶ.

Αἰλοκείω [13]. ῥίζα τῆς ὕπο κελεμβῆς.
Αἷμα. γόνος, σπέρμα.

Ταῦτας [14] τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος ὄβριμον ἦτορ.

χυ μὲ τὴν γενεὰν, τῶν πατρὸς θυμηδίων· χυ δὲ τὸ αἷμα, τῆς μητρός. τὸ γὰρ κεκραμένον αἷμα, τῇ κεφαλῇ [15] ἐν γονῆς παλαὶ καὶ σαρξ γενόμενον, ἀφ' πάντος υἱοῦ φύσεως. ὅτι δὲ συνίθως, αὐτὸ τὸ αἷμα, ὡς τό·

—— Ῥέε δ' αἷμα κατ' ἰσπαδόνος ὠτειλῆς [16],

ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ [17], ἢ μάχαιραν ἔφη.

Αι-

8. Ἀϊσσὸς.] B. X. [336.] ἰλαίσσω· αἰσσὸς. pro ἀσσὸς. SOPINGIUS. Ibi Schol. αἰσχυπὸς, ὑδερικός.

9. Αἶλος.] Apollon. Schol. p. 41. & 618. 619. Æschyl. Schol. p. 180. SCHR. Hinc αἰλινὸς. Et nota sunt, quæ de Lino hic fabulantur Græci. Chaldæi scribunt אילוי, quod alii אילי. HEINS. Vid. Sophocl. Ajac. ν. 635. Euripid. Oresl. ν. 1397. & Interpp. ad Callim. H. in Apoll. ν. 20. Conf. Suid. ibique Port. & sup. Αἰλάς; item v. Αἰνὸν infra.

10. Αἶλοι.] Dicuntur Αἴλλοι. Vid. Etymol. M. Hinc Latinum nomen Ælius. GUYET. L. Αἴλλοι, ut Ezech. Spanhem. ad Callimach. p. 229. Sup. Ἄϊλλοι, pro quo Suid. corrupte Αἰλοὶ, & Nofter inf. Δίλλοι. Vide ibi. Eadem fere notaverat Cl. Kuster. his verbis: „ Etymol. & Eustath. Αἰλοὶ „ λίου. Apud Suidam corrupte legitur: Αἰλοὶ· οἱ συγγενεῖς „ ἔφη. Pone in medio Α pro Λ, & habebis Αἶλιοι; ut hic „ apud Hesych. „ Conf. H Steph. Ind. in v. Αἰλοὶ.

11. Ἀϊσὼν.] Sup. Αἰσὼν, Ἐκάτης. Hinc Doëti Parisienses pro Αἰλὼν legendum putant Αἰκάθων, quod est apud Eurip. Androm. ν. 630. Aristoph. Equit. ν. 48. &c. cui una syllaba detracta fit in Ἀϊλὼν, ut sæpius alibi. Vide tamen quæ sup. notavimus in Ἀεσσὼ.

12. Αἰλύτερον.] An Ἀποστερῶ vel Αἰλύτερον, idem quod αἰλύτερον, ab αἶλα, id est, αἶσα, τροφὴ, αἰλύτερον, verspellit, παλύτερον. GUYET. Forte Αἰλύτερον. Vid. Lib. II. Lectionum nostrarum, cap. 27. SOPINGIUS. Sic & H. Steph. Thes. T. III. p. 1638. Supra: Ἄσσιλα, τροφὴ, πανικὸν. Infra: Αἶσσα. τροφὴ, πανικὸν. Pro Αἰλὸν præterea sup. scripte Ἄσσιλα. Ita Ἀσσίτερον, vel Ἀϊσσητερῶ, corruptum ex Αἰολίτερον. Conf. v. Αἰολῶ.

13. Αἰλοκείω.] Lege Αἰλοκείω, ex Etymologo. Voluit eandem esse cum bupithalmo, quod refert oculum fcilia: fed eum Valeriana convenit. SOPINGIUS. Sic H. Steph. Ind. & Jf. Voss. etiam legunt.

14. Ταῦτας.] id eſt, ταύτης. SCHR. Immo lege Ταῦτας: eſt enim verſus Homeri Il. Z. 211. Schol. Αἰμασίω· νῦν, γόνος, οἷον γονῆος τῆς ἀδελφῆς. Τῷδ' ἐν τὸ αὐτὸ τίτον. Conf. Eurip. Oreſt. ν. 351. & paſſim alibi. Ita ſanguis apud Latinos pro progenie. Vid. Stephanii Not. ad Saxon. Gramm. Hiſt. Dan. p. 155. & Elſner. ad Act. Ap. XVII. 26.

15. Τῇ κεφαλῇ. τ' γονῆς.] Virilis ſcil. τοῦ ἐν τῇ αἴσχιστα πάθεσιν ἀπτρώπων δεικνὺς natura: τὸ δὲ ὅλον ἡ σπορὰ γονῆς τὸ δοχεῖον ἐστὶ: ut Lucian. Amor. p. 888. loquitur. Notum ceteroquin eſt, quid de inulichri καθέδρᾳ diſputatum.

16. Ῥέε &c.] Exſtat Il. P. 86. ſed legitur ibi:

—— ῥέεν δ' αἷμα κατ' ἰσπαδόνος ὠτειλῆς.

17. Ὁ ὁ Σοφ.] Obſervatiuncula, quæ non magis mira eſt, quam vera. Sane Sophocles αἷμα, τὸ μάχαιραν dixit. Locus, quem tangit, ille eſt: Νεανικῶν αἷμα χερῶν ἔχων. ita enim Interpres exponit: τὸ ξίφος τὸ ἐναπῳθὲν εἰς αἷμα τῆς φόνου. HEINS. Exſtat ν. 1396. Elektr. quod miror non monuiſſe Cl. Kuſterum ad Suidam, nec Portum, qui ſuum N. L. adpoſuit. Bruno poſt ἔφη adſcribit αἰσχιστα. Etymol. & ex eo Phavor. Αἰμάσσω, τὸ μάχαιρα, ὡς ἐκ Σοφοκλέους. Videtur alicubi legiſſe: Αἷμα, τὸ μάχαιραν. quando conjunxit αἷμα τοῦ, quaſi Accuſativum, & hinc ſtupide ſuum effinxit Αἰμάσσω: quod Lexicographi deinceps adoptarunt. Vere enim locus Sophoclis laudatus reſpicitur, ubi αἷμα. Alii pro αἰμάσσω legunt, αἷμα, ἐ μάχ. Ita Cl Weſſeling. & nuper V. D. in Miſcell. Obſ. I. 3. Prius tamen præfero, ex Suida. His olim ſcriptis ſubjicio nunc Cl. Kuſteri verba: „ Neſcio (inquit) an Heſych. reſpexerit ad ν. 1500. [al. „ 1387.] Τὸ ἐναίσιμον αἷμα φονὸς Ἄρης. Sed non eſt ne„ceſſe αἷμα ibi per μάχαιραν interpretari. Et tamen non „ memini in Tragœdia illa Sophoclis aliam occurrere lo„cum, ad quem Heſych. reſpicere potuerit. Etymol. „ Αἱμάσσω. μάχαιρα, ὡς ἐκ Σοφοκλέους. ubi forte ſcribendum „ eſt: Αἷμα τὸ μαχαίρας. in Dativo. Vel ſi lectio Etymolo„gi recte ſe habet, oportet Heſychium deceptum fuiſſe, „ qui αἷμα confuderit. „ Hactenus Kuſter. quem miror non incurriſſe in locum proxime ſequentem, de quo ſupra; ubi Interpres παλαιὸν αἷμα, cruentum gladium verterat, i. e. τὸ μάχαιραν. In ſuperioribus itaque etiamnum adquieſco.

I. Ai-

Αἱμάλεον [1]. ἀδυσίς.
Αἱμαλία [2]. ἁλμαστία.
Αἱμακτηρίαι [3]. τὰ ἐναγίσματα τῷ καταχθονίῳ.
Αἷμα [4] πᾶν πίνοντα. πολύ. τὸ γὰρ ὀλίγον τῷ σιάλῳ λεπτύνεται.
Αἱματά [5]. τὸ ἐκ πολλῶν λίθων λογάδων ἄθροισμα.
Αἱματοῦ [6]. ὡς Φερεκύδης πλατεῖς ἀπὸ πλίνθου Ἑλληνιδίους. ἀπὸ τοῦ οἷον ἀδαπὰ, ἐφ' ᾧ οὐκ ἔστιν ἐμβαίνειν.
Αἵματος ἄσαι Ἄρηα [7]. αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ. ἢ αἵματι μαλλῶσαι ἢ λεῶσαι αὐτό. Ἄση γὰρ, ἡ ῥιπαρία. ὅθεν [8] καὶ Ἀσάμινθος, οἱ ἢ τὸ ἄσιμον μισθοῦντι * ἐπορεῖ. Σοφοκλῆς Εὐμήλῳ.

Αἵ-

Αἵματι [9] Φοιν. πυρρόν.
Αἱματίτης [10]. ὁ φλέψ. ἰδιαίτερον δὲ αἱμαῤῥοῖς. ἢ ὁ λίθος.
Αἱματόεντα. αἱματωδῆ.
Αἱματόπτις [11]. αἷμα βλίτωσα.
Αἱματοῦσαι [12]. φονεύσαι. ἢ φονίζει.
Αἱματόεσσα [13]. αἱματώδης.
Αἱμαχάται [14]. αἱμάξαι.
Αἱμαχθίντες. τῷ αἵματι χεανθέντες.
Αἱμπραὶ [15]. αἱματώδεις.
Αἵμων [16]. σφάγιον.
Αἱμοβόρα [17]. αἷμα ἐδίοις. Βορὰ γὰρ, ἡ τροφή.
Αἱμοῖ. δρυμὰ [18]. Αἰσχύλος Αἰτναίαις.
Αἱμόκερχνα [19]. ἰχνεύτα.
Αἱμόλις [20]. δύσκολος.

Αἵ-

1. Αἱμάλεον. ἀδυσίς.] Pro Ἀμαλὸ. Inf. Ἀμαλὶν. ἀδυσῶ. KUST. „ Si verum eſt Αἱμάλεον, originem ducit ab Ἀμαλὸς „ (quam vocem ſimiliter exponit Heſych. per ἀδυσὶς) ἀμαλὸς „ πρίſtina, ſcriptum eſſe mendoſe pro Λιμάλεον, juvabit „ nos Heſychius: Λιμάλεον. ſimile, λιπαρὲς. Corruptius alibi, „ Λειμαλικὸν. Hinc quam facile potuerit exiſtere Αἱμάλεον, „ quis non videt? Αἱμαλὸς autem, qui ſame contabuit, „ opportune per iſtas voces, ſimilis, λιπαρὸς, ἀδυσὶς, expli- „ catur. „ Verba habes Cl. *Hemſterhuſii*. Conf. ſup. *Not.* in Αἰσὼ, & Inf. in Δειμάλεος. Etym. M. Αἱμάλεον. ἀδυσὲς. Vid. & *Miſc. Obſ.* IX. 1. p. 118. *inſt.*

2. Αἱματώδης.] *Sanguineus, cruentus*, πυῤῥὸς. Id eſt, ἀπὸ τοῦ μυρρὸς. GUYET. Αἱμάτιος Etym. M. HEINS. IS. VOSS. Hinc αἱματώδης apud Athen. notante H. Steph. in *Ind. Kuſterus* ex Etymol. adfert: Αἱματώδη, μέλαν ζωμὸν. Rectius adtuliſſet præced. Αἱμάτιον. ἀπαίτιον.

3. Αἱματακτήρια.] Compoſitum videtur ex αἷμα, & κτῶ, quod captivorum *ſanguinem*, & *detonſæ capillos* ſuos in rogum injiceremt. GUYET. Pindar, *Olymp.* I. 146.

Νιῶ δ' ἐν αἱματακτείαις
Ἀγλαΐζει μοῖραν.

Nunc autem in inferiis magnificis mixtus eſt. Ubi Schol. Βουλῶμαι ἐ φησὶ. Βούλῳ γὰρ Αἱματακτείαις, τὰ ἐ ταφὰς ἐναγίσμασι λέγεται. ὁ ἢ τὸν - - - ἐναγισμὸν ἢ Συσίαις τελεσθέντα τιμάται &c. ἀδιαφόρως ἔν, ἀπάθεια. Conf. Phavorin. Notandus etiam locus Plutarchi in *Ariſtid.* p. 332. ubi deſcribit, quo modo Græcis, prælio interfectis, parentabant quotannis Platæenſes. Inter alia hæc habet: Καὶ ἐ ταῦρος εἰς τὸν ὑπὲρ σφάττει, ἐ καλλιερήσαντι δὶ ἢ Ἑρμῆ χθονίῳ, ΣΦΑΓΙΑΣΤΗ τὰς ἀγαθὰς ἀνδρῶν, καὶ ὑπὲρ ἐ Σωκράτ ἀνδυνίσας, ἐκὶ τὸ δίκτυον ἢ τὸν ΑΙΜΑΚΤΟΡΙΑΝ. *Et immolato ſuper pyram tauro, Jovem ac Mercurium inferum precatus* (Platæenſium Archon) *viros illos fortes, qui lethum pro Græcia oppetierunt, ad cunas & inferias invitat.* Vid. ibi Cruſerium, & Herodot. IX. 24. ac Briſſon. de *Regn. Perſ.*

4. Αἷμα πᾶν πίνοντα. πολύ, τὸ &c.] L. Αἷμα πᾶν. πίνοντα πολύ, τὸ γὰρ &c. IS. VOSS. Αἷμα πίνοντα forte reſpexit. Niſi ob oculos habuerit regulam oneiroriticam. Artemidor. I. 35. Αἷμα ἰκμὰς πολὺ &c. σφόδρα τὸ συμφέρ, ἐ εὐχεριαν χρημάτων. Ita olim conjeceram. Sed male. Legendum enim: Αἷμα πᾶσι πίνουσι. ex *Iliad.* Υ. 467. Locum notaverat etiam *Kuſter.* de mutatione vocis πᾶν nihil tamen monens.

5. Αἱματά.] Mœris Atticiſta: Αἱματὰ, Ἀττικῶς. λιθολογία, ἢ τὸ ἐκ χαλίκων συλλέγειν. Ἑλληνικῶς. Sed vide omnino Ægid. Menag. *Amanit. J. C. c.* 33. p. m. 240. qui nobis abunde otium fecit, tum hic, tum in ſeqq. Conf. *Miſc. Obſ.* III. 2. p. 269.

6. Αἱματοῦ.] Vid. Euſtath. in *Odyſſ.* p. 674. SOP. Adde Salmaſ. *Obſerv. ad Jus Att. & Rom.* p. 356. ubi docet venire, non ab αἷμα, *ſanguis*, ſed αἱμὸς, τὸς, veteri lingua Græca. VERW. Imo Αἱματοῦ dictus ab αἱμὸς, quod *ſpirituoſum* & *fontes* notat. IS. VOSS. Vid. Menag. *l. c.* qui aliam adfert etymologiam. Herodot. I. 180. Αἱματοῦν πλίνθοισι. Iterum c. 91. Vid. inf. Ὀφρὰς. Ἄρμασιν. Ἔρμασιν. &c.

7. Αἵματος ἄσαι Ἄρηα.] Hemiſtichium *Il.* Σ. 289.

8. Ὅθεν ἐ. &c.] L. ex Suida: ὅτου ἐ Ἀσάμινθος, οἱ ἢ τὸ ἄσιμον μισθοῦντες ἰδίοις. addit: ὅ ἐστι, τὸ ἰσταμένοις μισθίοις, MEURS. SOPING. FLORENS. BRUNO. Quid ſibi velit illud *ſimpli*, cui proxime præfixus eſt adſterisçus, ne Pythius divinaverit, Ego, quid Heſychius ſcripſerit, prope modum ſcio, & lego hoc modo: ὅτου ἐ Ἀσάμινθος, οἱ ἢ τὸ ἄσιμον μισθοῦντες ἰδίοις. Nam Suid. & Heſych. hic operas mutuas tradidcrunt, & ex Grammatico eodem, ut Græcis familiare eſt, deſcripſerunt. HEINS. Lege: μισθώσει, ὁ ναυτικὸς &c. *Labrum, in quo ſordes minuant. Junior Sophocles Eumelo* Hunc enim diverſum a Rege Tragico citant Clemens & Heſychius noſter Alexandrini, alii. PERG. Placet, ut e Suid. & Phavor. pro ἀπὸ τοῦ - - μισθοῦντες ἐναγῆ, legatur: ἀπὸ τοῦ - - - μισθοῦς ἰδίους. In Notis MSS. *Brunoniani* Codicis emendatur, ἀπὸ τοῦ &c, μισθοῦς ἐναγίσει. quod propius quidem ad elementorum ductum accedit, ſed lepidum efficit ſenſum, quem Heſychius procul dubio noluit. Mallem: μισθὸ τιν, ἢ ἐναγὲ. ut duo tradat Lexicographus diverſa, ſcil. pro *labro*, & pro *matula*, accipi hanc vocem. Apollon. Lex. MS. Ἀσάμινθος. πολὺ. ἀπὸ ἢ τοῦ ἄσιν μισθὸν, ὁ ἐστιν, ἰδιωτῶν. Vid. infra h. v. *Pergero* autem, cujus ingeniola eſt conjectura, accedere nequeo, cum idem drama Sophocli Tragicorum Principi tribuatur alibi. Ita apud Harpocrat. in Καλλιὸν. Sophocles ille *Junior* de *Dioſcuris* ſcripſit tres tragœdias. Vid. Clem. Alex. *Protrept.* p. 9. *Ed. Commel.*

9. Αἵματι φοινὸν.] L. Αἱματόεσσαν. φοινὸν. HEINS. Perperam. Reſpicitur *Il.* Π. 159. - - - πάσαν ἢ παρῖδα αἵματι φοινὸν. Sebol. πυθανόμενοι τινὰ αἵματος, οἷον πυῤῥὸν. Ita mox lege pro πυφὸν. ut *Heinſ.* & *Soping.*

10. Αἱματίτης.] L. Αἱματόεις. SALM. Eſt nova gloſſa, quam a præcedd. ſejunxi, ut eſt in Hagen. Αἱματίτης ſcribendum in prioribus ſignificationibus; Αἱματόεις vero in ultima. Plin. XXXVI. 16. *Idi & hæmatites, magnes ſanguinei coloris* &c. conf. *cap.* 20.

11. Αἱματόπτις.] Quo nomine paſſim Tragicis Erinnyes dicuntur. Euripid. *Androm.* p. 731. ubi αἱματωπὰς nunc legitur. HEINS. Conf. Suid. in Αἱματόεις.

12. Αἱματοῦσαι. —— φονίζει. Vid. inf. Φονίζω, & *Not.* in Ἐκφονίζω.

13. Αἱματόεσσα.] *Il.* Β. 267. Σφῶϊν αἱματόεσσα. Schol. αἱματωδὴς.

14. Αἱμαχάται.] L. Αἱμαχθῆναι. IS. VOSS. Mallem Αἱμαχίσαι. αἱματῶ. πλῆσαι.

15. Αἱμπραὶ.] Scr. Αἱμπρά. STEPH. *Theſ.* I. 163. Suid. Αἱμπρὰν. αἱματῶ. πλῆσαι.

16. Αἵμων.] Id eſt, *vas ad excipiendum victimarum ſanguinem.* Suid. Αἱμὼν legit, quod explicat, τὸ ὀρὸν τὸ αἷμα δέχον. Idem vero, notante *Iſ. Voſſio*, ἀμὼν ſcripſit in v. Σφαγεῖον. Atque ita Hom. Od. Γ. 444. ubi vid. Euſtath. & Phavor. in Ἀμνίον. Conf. Etym. & Heſych. inf. in ea voce, & Bochart. *Hieroz.* T. I. p. 123. cui ἄμων videtur eſſe Syra vox, quia vaſa Syri ܐܡܘܢ *mane*, & per metathefin ܐܡܢܘ *amne* vocant. Quod minus tamen probabile. *Kuſterus* ita: „ Αἵμων, pro Ἀμνίον, quod Gramma- „ tici exponunt, τὸ αἱματόεχον ἀγγεῖον, vel, τὸ ἔ αἵματος δε- „ ξαὶ ἀγγεῖον, i. e. *vas, quo ſanguis victimarum excipitur.* „ idem etiam ſignificat σφάγιον, vel potius σφαγεῖον. Suid. „ Σφαγεῖον. τὸ ἔ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃ ἄμων ἢ Πεντῆς, „ Ἀμνίον. Etymologiſtæ autem ἀμνίον dictum ſtatuunt, q. „ ἀμνιον, ab αἷμα, *ſanguis.* Suidas Αἵμων. τὸ ἀγγ. τὸ „ αἱματικὸν. Vid. etiam Etym. & Euſtath. Unde patet, „ apud Heſych. h. l. ſcribendum eſſe Αἵμων, idque accipi „ debere pro Ἀμνίον. „

17. Αἱμοβόρα.] L. Αἱμοβόρον. SALM. IS. VOSS. Ita Suid. & alii. H. Steph. *Ind.* Αἱμοβόρον legit, quia ante Αἱμοῖ: metri gratia inſerto ι, ut in ἰδιωτῶ. &c. Rectius tamen ad oram libri ſui Αἱμοβόρα correxerat. Et ſic *Ed. Spanhem.* ad Joſeph. T. II. p. 511. *nov. Ed.*

18. Αἱμοῖδρυμα.] An Αἵμων, δρυμὸς? Hinc Αἵμων mons, Id eſt, *ſaltus*, Hæmus. G. STEPH. HEINS. KUST. Ἰστρος· Αἵμου, δρύμου. Αἰσχ. Ἀίτν. Vid. Suid. in Αἵμου. Atqui in Euſtath. *pag.* 674. *Odyſſ.* Υ. 8. legitur δρύμας. Et videtur δρυμὰς ex hoc legendum eſſe. SOPING. Ita *Soping's* Notam reſtitui ex autographo. Euſtath. *Odyſſ.* Σ. p. 185. Υ. 17. *Ed. Rom.* Αἵμους, τοὺς δρυμοὺς Αἰσχύλ. λέγει. Suidas δρύμους: cum quo facit Lex. Reg. MS. Et hinc Αἵμου δρύμου apud Heſych. legendum putabat *Florens.* Sed rectius Αἱμοῖ ſive Αἵμου δρυμοὶ, legi, & δρυμοὶ apud Euſtathium, poſt H. Steph. *Theſ.* I. 164. & *Schediaſm.* VI. 10. notavit Elegantiſſ. Menag. *Jur. Civ. Amœn.* c. 31. p. 247. Conf. *Not.* in Αἵμου. De Æſchyli dramate vid. inf. in Ἀναξίμαν.

19. Αἱμόκερχνα.] Supplendum hoc modo locum puto: Αἱμόκερχνα, ἐπὶ αἱματὸς ἐκχεῖσι ἰχνεύτα. Galen. Lex. Hipp. ἐπὶ αἱματὸς ἐκχεῖσι κέρχνον ποιοῦσι. Quid ſit αἱμόκερχνον Hippocrati, conſule *Definitiones* Gorræi, *Oeconom.* Foëſii, ut & Erotian. HEINS.

20 Αἱμόλις.] Αἱμόλις poſtulat ordo. pro αἱμόλις, αἱμάλις. IS. VOSS.

1. Αἵ-

Αἴμενα [1]. Ἐπιτήμενα, ἔμπειρον.
Αἰμενά [1] π κρεούσα. ἢ βασιλεία Αἴμενα.
Αἰμοπί [2]. αἱματόδης.
Αἰμονία [3]. ἡ Θεσσαλία. ἢ ἡ Ἔφεσος.
Αἰμός [4]. τραχηλος.
Αἶμος [5]. ὀδελίσκος.
Αἱμορυζής [6]. καθημαγμένη τὸ ῥῖγος.
Αἱμορφόρα [7]. αἵματι μεμολυσμένα, καὶ ἀνεπφορμία.
Αἱμοσσόις [8]. κολακευτικοῖς.
Αἱμύλα. παροιμιῶν.
Αἱμυλίαση [9]. συκοῦς, ἢ παροιμίσον.
Αἱμύλος [10]. ἀγαθός. συκοῦς. ὀξὺς εἰ τῷ λέγειν.
Αἱμυδῶν [11]. τὸ τὴν ὀδόντας καρᾶν ἀπὸ ὀργίσεως ἢ ἀκήρατος [12].
Αἱμύθη. ἡμαυσία.
Αἰνά. δικὴ, χαλκῆ.
Αἰναρίτη [13]. Ἐπὶ χαλκῆ τινὶ ἀχρείῳ κεκτημένῳ.
Αἰνίγμ. αἰνίγμα.
Αἰνίτας [14]. συκοφάντης).

Αἰ-

1. Αἴμενα.] Id est, διάφορα, διάφορα. GUYET. Respicit locum Hom. *Il.* E. 49. αἴμενα δέρης. H. STEPH. *Ind.* SCHR. Schol. ibi ἐπιτήμενα πανταχοῦ. Vid. Αἰμενά. Lex. Reg. MS. Αἴμενα δέρης. τενίνα, διάφορα. ὑπομεμενὼς ἐπ' ἔργοις, αἰμενός, ὁ τὰ αὐχενία, Αἰμενός. Conf. Etym. M. Idem citat Apollonius in Lex. MS. Cyrill. Lex. MS. Αἴμενα δέρης, ἐπιτήμενα. ὁ δὲ τὸ δίκ, (l. διάφ) τὸ διάφορα.

2. Αἱμοπί τι ερείουσι.] Exstat *Il.* Δ. 296. Apollon. Lex. MS. hanc glossam cum præced. conjungit: ὅτι ὁ ἐξ αἵματος ὄνομα· Αἱμοπί τι ερ. &c.

3. Αἱμονίη.] An a *densitate pilorum*, ut ad αἰμός, & δημός, & αἱματία, ἅπα, Σαμία, Σαμφ. Σαμίζω, Σάμιος, &c. G. L. Αἱμονίη. IS. VOSS. Male Guyetus. Αἱμοσσοὶ idem est ac αἱματοσσοὶ, quod est in Euripid. *Phœniss.* ϛ. 877. Conf. Suid. in Αἱματώδες.

4. Αἱμονία.] Inf. Σαμονία. al ὁ Σαμαρεία, ἡ Ἔφεσος. G. Leg. Αἱμονία. Vid. omnino Ἄστυρα. IS. VOSS. Vid. Schol. Apollon. Rhod. III. 1089. Cyrill. Lex. MS. Αἱμονία. ἡ Θεσσαλία Ἔφεσος.

5. Αἶμος.] Id est, λαμπὸς. G. Vid. Etymolog. HEINS. IS. VOSS. *Illud* Αἶμος ex λαμὸς corruptum est, quod infra vide, ut & Λαμὸς. Cl. *Menagius* tamen hanc vocem retinet *lic. cit.* ac eolium a *denfitate pilorum* ita dicatur. *Guyeti* Notam induxerat *Jf. Voſſius*.

6. Αἱμορ.] ὀδελίσκος etiam Etymol. Αἶμος, τὸν δόρατος ὁ Αἰγιλός. Suidas. Sed vide num leg. fit ὁμοῦ. IS. VOSS. Vid. *Not.* in Αἱμοί.

7. Αἱμορυγχίων.] Nonnulli Αἱμορυζής, quod per verbum fit expofitum. OS. HILL. L. Αἱμορυγχίων. ut fit ῥῖγος. HEINS. Vid. Steph. *Ind.* & Varin.

8. Αἱμορῥόσσοις.] Hom. *Odyſſ.* T. 348.

9. Αἱμυαίσιος.] Reponendum eſſe Αἱμυλίας (ει pro υ, & α pro λ) alphabetica etiam ſeries arguit. H. STEPH *Ind.* OS. HILL. THOM. BRUNO. IS. VOSS. STEPH. JO. STEPHANIUS.

10. Αἱμυλίσιος.] *Odyſſ.* A. 56. Cyrill. Lex. MS. Αἱμυλίσ. σοφιστὴς.

11. Αἱμυδῶν.] Ad διάφορα, αἴφνη, διάφορα, αἰφνίδιον. GUYET. Vid. Bourdelot. ad Heliodor. p. 42. SCHR. Conf. ſup. Αἰμονία, & Αἰμύλα.

12. Αἱμυδῶν.] Vid. inſ. in Γαμφιωτρὶς. Jerem. XXXI. 29. SOPING. Catalb. in Athen. p. 423. SCHR. Infra: Μασσᾶν. αἱματᾶν. Conf. Ἡμυδᾶν, & Ἠμυδίασεν.

13. Ἀναίρεσθε.] Nefcio an verum, λὸν ἀκήρατοι hoc fieri. Αἱμυδῶν enim dicuntur dentes, cum ſtupefcunt nobis ab aſperſu aliorum, qui acida & ſimilia edunt, non aliter quam cum a nobis eduntur. Ariſtoteles certe περὶ τὸν ὄρεγον refert, *Probl.* 5. *ſect.* 7. Διὰ τί ἢ ἀμὸ ἡ ἄκαιρος λουσαμένη ἐπὶ φελίνου ὑπὸς ποιεῖ; ἢ ὅτι πρῶτον ἀναπλήσθη, ἢ πάσχει τοιοῦτόν ἢ πάθος, αὐτὸ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ὁμοιοῦ, &c. unde αἱμυδῶν, de qua Ariſtot. eadem *ſect.* *problem.* 14. HEINS. Nec tamen vocem ἀκήρατος hic alleiter fere ſolemus αἱμυδᾶν.

14. Αἰνίτης.] Vocat. ἢ αἰνιγμῶν. GUYET. Ex *Il.* Π. 31. ubique Scholia, quæ & Suidas deſcripſit. Perperam itaque καλεῖσθαι legit *Jf. Voſſ.*

15. Αἰσὶ.]] Euſtath. *Il.* E. p. 720. IS. VOSS. Schol. *Il.* ſuſa pronuntiatio ϙ & ε. Conf. *Miſc. Obſ.* VIII. 1. p. 149.

16. Αἰσίδιος.] L. Αἰσ ἴδιος, ἀφ' ἑαυτοῦ ἴδιος, vel ἰδίως. SALMAS. Infra in Ἄναξ. Αἰσὶ, καθαίρεσιν κύπτων. FRANC. JUNIUS. Confudit Hef. Αἰσ ἴδιος, i. e. ἀφ' ἑαυτοῦ, ἰδίως, cum Αἰδίδιος, l. c. αἰδίδιος. Conf. ſup. Αἰσ. 17. Αἰσίσασμαι.] Tertium caſum adjunxit Æſch. *Choëph.* ϛ. 723. & expl. Schol. συμβουλεύω. ABRESCH.

18. Αἰσίσμοι.] Male pro Ἐναίσιμοι. Infra: Ἐναίσιμον, καθήκοντα. Et: Ἐναίσιμοι, καθῆκον. Pari modo Ἐναίσιμος a Suida & Euſtath. aliiſque, exponitur καθῆκον. Αἰσίσμοι autem eſt vox ſpuria: quam tamen Phavor. H. Steph. & Rob. Conſtantin. bona fide in Lexica ſua retulerunt. KUST.

19. Νεκαίοιδε.] Vocabulum hoc merito ſuſpectum eſt H. Stephano *Theſ.* T. I. p. 168. Forte legendum: Αἰσίῳ, τὸ ἐπαίνου ἄξιον ὄνομ. † Αἰσὶ δικαίου, οἷον χαλκοῦ, aut ſimile quid. Νῦν infra eſt μάχη: δικαίου vero μάχη exponit Schol. *Il.* Γ. 20. Illud autem Homericum non omiſiſſe videtur, commodeque hoc loco ponitur. Poteſt etiam ſimpliciter dici, Αἰσίῳ νεκαίοιδε (ſubiato intermedio commate, quod eſt in Editt.) eſſe hexametri partem, cujus priorem tantum vocem exponit: cujus generis in Heſychio plura ſunt exempla. Poſterius hoc placuit etiam Cl. Abreſchio in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 86, Addam Cl. *Kuſteri* verba: „ Videntur eſſe verba Poëtæ alicujus, ex quibus prius tantum „ exponit Heſych. Vel, ſi interpoſito commate legatur, „ Αἰσίῳ, νεκαίοιδε, pro poſteriore verbo ſcribendum videtur „ ἀνίκαιδε, quod idem ac καθαιρεῖς, five πρίσαιδε. Talia „ autem ſunt ἐπαίνου ἄξια, *laude digna*. „

20. Αἰσὶ. δικὴ.] Vid. ſup. Αἰσίῳ. Suidas addit: Αἰσ. τὸ ἀφ' Σικελίας ὄρος. Ubi Αἰσὶ reſcribendum, ut inf. ſuo loco.

21. Αἰσίμασε.] Infertum non ſuo loco, aut leg. Αἰσίμασε. IS. VOSS. Neque vel ſic ordini alphabetico ſatis fit. Quare nihil muto: ι & υ affinis erant pronunciationis. Gloſſæ MSS. in *Jeb.* Αἰσίμασε. ζητήματα. Vid. mox Αἰσίμοι. &c. Gloſſæ ad 1 *Cor.* XIII. 12. Ἐν αἰσίμασι. ἐν ζητήμασι, ἐν ἀμαυρώσει.

22. Αἰσίδεν.] L. Αἰσίδιος, idem quod δυνάστης. IS. VOSS. Non placet. Vel eſt compoſita vox ex αἰσὶ, & δίκαιος, quod exponit ἐκδίκως, ut Θεσσαλὸς, Διλόφος, ἐκδίκως. vel leg. Αἰσὶ. δίκης, ὅθι δίκαι. Supra ante v. Ἄδικον legitur: Ἄδικ. Ἐρμῆς. συλαῖος, διὰ ὃς οἱ τὰ ἱερὰ κλέπτ. Similiter fere Cl. *Kuſter.* „ Potius Αἰσίδεν: ex αἰσὶ, & δίκαιος, ſuppl. Vid. ſup. in v. Ἄδικ. „

23. Αἰσίκασεν.] Vid. Schol. Euripid. p. 312. MUNKER. Vid. *Il.* ϛ. 552. & *Odyſſ.* Π. 403. Schol. ἐπαινέσεται. & συγκαθίδειν).

24. Αἰσίζομαι. —— ἐπαινῶ.] Hom. *Il.* N. 374. & Schol.

25. Κομανοῖς.] Leg. Ὁμηρικῶς. Sed alibi Κόμανδ., in voce Ἀλίζωλος. Videtur autem Grammaticus, aut interpres Homeri eſſe. SCOPINGIUS. Comanum hunc in *Indice* Auctorum omiſerat Pricæus. Κομανὸς eſt in Hagen. quamvis Κομανὶς in altero loco.

26. Δεσποσύνην.] L. δεσπόζομαι. G. Ὁ Κομανὸς ἢ αἰσίσμομαι, καὶ. HEINS. BRUNO. L. ὁ ἢ Κομανὸς, Αἰσίσμομαι, καθαιρέσιμον Αἰσίζῳ ὑποφήτιον. IS. VOSS. Apollon. Lex. MS. Αἰσίζομαι. ἐπαινῶ. —— ὁ Σαυρόζω, Σαῦρα ὑγιὲς μαχ. αἰσίσμομαι.

27. Αἰσίζῳ ὑποφήτιον.] Hæc a præcedd. divellenda non erant. Sunt verba Comani, quibus probat τὸ αἰσίζομαι vel αἰσίσμομαι (ita enim pro δεσποσύνην lego) ſumi pro καθαιρέσιμον. Connectenda cum præcedd. verba, præter *Jf. Voſſ.* monuit etiam *Kuſt.*

28. Ἀνοσίως.] L. λοιπόν. SCAL. BRUNO. IS. VOSS, addens: „ unde λοιπανὸς. „ Et ſic Phavor.

29. Ἐπιτρεπεῖν.] Lex. Cyrill. MS. Brem. ἐπιτρεπεῖν), monente Cl. *Bielio*.

30. Αἰσίδου αἰσίζ.] Suidas: Αἰσίδου. αἰσίζ. λέον. δικαίου. Sic Ed. Kuſt. Priores, ut & Lex. Reg. MS. λέον δικαίου con-

Αἰσίκαν. τῷ Αἰσίῳ.
Αἰσίοντες [16]. Ἀφ' παντὸς αἰσίοντες.
Αἰσπέσιμον. Ἐπὶ χαλκῷ βαφῶν.
Αἰσίσαιμι [17]. ἀναπείσαιμι.
Αἰσίσιμοι [18]. καθήκοντες.
Αἰσπαὶ τειχείσαι [19]. παὶ ἐπαίνου ἄξια.
Αἰσὶ. δικὴ [20].
Αἰσίως. δικαίως.
Αἰσίσματα [21]. ζητήματα. ὁμοιώματα. τεκμήρια.
Αἰσίδες [22]. Οὐκ βλιτικῶς.
Αἰσήσαιεν. κατεδίξαιντο.
Αἰσήσασ [23]. ἐπαινέσασ. συγκαθίδειν).
Αἴσιμα. παράδειγμα, ζήτημα.
Αἰσιμαπαδῶς. δυσχερῶς, ἀσυμφόρως.
Αἰσίζομαι. Θαυμάζω. ἐπαινῶ [24]. ὁ δὲ Κομανὸς [25], δεσποσύνην [26], κατεπλησσόμην. Αἰσίζῳ ὑποφήτιον [27].
Αἰσήτης. ἀσήμως λέγ. ἀσυνέτως [28]. ἐπιτρεπεῖν [29].
Αἰσπεδόμην. δι' αἰσιμάτων ἢ παραδολῶν λαλῶν.
Αἰσόδεν αἰσὶς [30]. τῷ δικαίῳ δικαιότατον.

Αἰσὶ-

nexo, ἴδιος, cum Αἰσίδιος, l. c. αἰσίδιος. Conf. ſup. Αἰσὶ.

17. Αἰσίσαιμι.] Tertium caſum adjunxit Æſch. *Choëph.* ϛ. 723. & expl. Schol. συμβουλεύω. ABRESCH.

18. Αἰσίσμοι.] Male pro Ἐναίσιμοι. Infra: Ἐναίσιμον, καθήκοντα. Et: Ἐναίσιμοι, καθῆκον. Pari modo Ἐναίσιμος a Suida & Euſtath. aliiſque, exponitur καθῆκον. Αἰσίσμοι autem eſt vox ſpuria: quam tamen Phavor. H. Steph. & Rob. Conſtantin. bona fide in Lexica ſua retulerunt. KUST.

19. Νεκαίοιδε.] Vocabulum hoc merito ſuſpectum eſt H. Stephano *Theſ.* T. I. p. 168. Forte legendum: Αἰσίῳ, τὸ ἐπαίνου ἄξιον ὄνομ. † Αἰσὶ δικαίου, οἷον χαλκοῦ, aut ſimile quid. Νῦν infra eſt μάχη: δικαίου vero μάχη exponit Schol. *Il.* Γ. 20. Illud autem Homericum non omiſiſſe videtur, commodeque hoc loco ponitur. Poteſt etiam ſimpliciter dici, Αἰσίῳ νεκαίοιδε (ſubiato intermedio commate, quod eſt in Editt.) eſſe hexametri partem, cujus priorem tantum vocem exponit: cujus generis in Heſychio plura ſunt exempla. Poſterius hoc placuit etiam Cl. Abreſchio in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 86, Addam Cl. *Kuſteri* verba: „ Videntur eſſe verba Poëtæ alicujus, ex quibus prius tantum „ exponit Heſych. Vel, ſi interpoſito commate legatur, „ Αἰσίῳ, νεκαίοιδε, pro poſteriore verbo ſcribendum videtur „ ἀνίκαιδε, quod idem ac καθαιρεῖς, five πρίσαιδε. Talia „ autem ſunt ἐπαίνου ἄξια, *laude digna*. „

20. Αἰσὶ. δικὴ.] Vid. ſup. Αἰσίῳ. Suidas addit: Αἰσ. τὸ ἀφ' Σικελίας ὄρος. Ubi Αἰσὶ reſcribendum, ut inf. ſuo loco.

21. Αἰσίσματα.] Infertum non ſuo loco, aut leg. Αἰσίσματα. IS. VOSS. Neque vel ſic ordini alphabetico ſatis fit. Quare nihil muto: ι & υ affinis erant pronunciationis. Gloſſæ MSS. in *Jeb.* Αἰσίσματα. ζητήματα. Vid. mox Αἰσίσμοι. &c. Gloſſæ ad 1 *Cor.* XIII. 12. Ἐν αἰσίσματι. ἐν ζητήμασι, ἐν ἀμαυρώσει.

22. Αἰσίδες.] L. Αἰσίδιος, idem quod δυνάστης. IS. VOSS. Non placet. Vel eſt compoſita vox ex αἰσὶ, & δίκαιος, quod exponit ἐκδίκως, ut Θεσσαλὸς, Διλόφος, ἐκδίκως. vel leg. Αἰσὶ. δίκης, ὅθι δίκαι. Supra ante v. Ἄδικον legitur: Ἄδικ. Ἐρμῆς. συλαῖος, διὰ ὃς οἱ τὰ ἱερὰ κλέπτ. Similiter fere Cl. *Kuſter.* „ Potius Αἰσίδες: ex αἰσὶ, & δίκαιος, ſuppl. Vid. ſup. in v. Ἄδικ. „

23. Αἰσήσασ.] Vid. Schol. Euripid. p. 312. MUNKER. Vid. *Il.* ϛ. 552. & *Odyſſ.* Π. 403. Schol. ἐπαινέσεται. & συγκαθίδειν).

24. Αἰσίζομαι. —— ἐπαινῶ.] Hom. *Il.* N. 374. & Schol.

25. Κομανοῖς.] Leg. Ὁμηρικῶς. Sed alibi Κόμανδ., in voce Ἀλίζωλος. Videtur autem Grammaticus, aut interpres Homeri eſſe. SCOPINGIUS. Comanum hunc in *Indice* Auctorum omiſerat Pricæus. Κομανὸς eſt in Hagen. quamvis Κομανὶς in altero loco.

26. Δεσποσύνην.] L. δεσπόζομαι. G. Ὁ Κομανὸς ἢ αἰσίσμομαι, καὶ. HEINS. BRUNO. L. ὁ ἢ Κομανὸς, Αἰσίσμομαι, καθαιρέσιμον Αἰσίζῳ ὑποφήτιον. IS. VOSS. Apollon. Lex. MS. Αἰσίζομαι. ἐπαινῶ. —— ὁ Σαυρόζω, Σαῦρα ὑγιὲς μαχ. αἰσίσμομαι.

27. Αἰσίζῳ ὑποφήτιον.] Hæc a præcedd. divellenda non erant. Sunt verba Comani, quibus probat τὸ αἰσίζομαι vel αἰσίσμομαι (ita enim pro δεσποσύνην lego) ſumi pro καθαιρέσιμον. Connectenda cum præcedd. verba, præter *Jf. Voſſ.* monuit etiam *Kuſt.*

28. Ἀνοσίως.] L. λοιπόν. SCAL. BRUNO. IS. VOSS, addens: „ unde λοιπανὸς. „ Et ſic Phavor.

29. Ἐπιτρεπεῖν.] Lex. Cyrill. MS. Brem. ἐπιτρεπεῖν), monente Cl. *Bielio*.

30. Αἰσίδου αἰσίζ.] Suidas: Αἰσίδου. αἰσίζ. λέον. δικαίου. Sic Ed. Kuſt. Priores, ut & Lex. Reg. MS. λέον δικαίου con-

Αἰνόβιον. Ἐπὶ τῷ Αἶνος [1], Αἰνόβιος δὲ, πόλις ἡ Θρᾳκίας.

Αἰνόβιος. Ὁ αὐτὸς χαρακτήρ.

Αἰνοτόκος [2]. χαρὰ γέννησις.

Αἰνὸν [3], σημεῖον δεινόν.

Αἰνότατε Κυπρίδι [4].

καὶ,

Τρώων τ' δ' αἰάθη τε Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.

Ἀλλ' ἰμοὶ [6] οὐκ ἐπιτόσθιον ἴδμεν αἰνὸν ἔπειεν Ἑλθέμεν.

καὶ,

μέλλει τήμερον αἰνῶς [7].

Αἰνὸν. ὀκνηρὸν. δεινὸν. χαλεπόν.

Αἰνὸν [8], βαρυτόνως. ἐπαινετόν τι.

Αἰνοτόκος [9]. ὁ ἐπὶ χαρᾷ τεχθείς.

Αἰνότατον. δεινότατον.

Αἰνο-

jungunt. Citat Suidam *Is. Voss.* distinguens pariter in Hes. post Αἰόλου. Nescio tamen, an ita apud Suidam scribi indicare tantum voluerit; an vero ex Suida ita scribendum esse etiam apud Hesychium. Hoc scio, sublatis distinctionibus apud Suidam legendum esse: Αἰνόβιον αἰῶνος, λίαν δεινὸς. Quod firmat Hesych. Uterque respexit locum Hom. *Il.* H. 97. ubi vid. Schol. Sed Αἰνὸν, nude positum, etiam est δεινὸς & λίαν, ut Inf. Aliud tamen est Αἰνόβιον, & Αἰνόβιος αἰῶνος.

1. Αἰνόβιον. ἐπὶ τῷ Αἶνος.] Scrib. λὶ τῷ Αἶνος. *Il.* Δ. [ϒ. 520.] ὃς ἀφ' Αἰνόβιον οἰκιλιάδη. HEINS.

BRUNO. KUST. L. οὐ, vel λὶ ϒ Αἶνος. Vid. Eustath. in *Il.* p. 385. & Apollon. p. 123. VERW. λὶ ϒ Αἶνος legit etiam *Is. Vossius*. Sic Phavor. & Ed. Hagen. in qua δ' Αἶνος, ut in ceteris. Vid. Harpocration. Schol. Theocrit. VII. 112. & *Misc. Obs. Nov. & Dec.* 1733. p. 326. Galenus Gloss. Hippocrat. Αἰνάρης. ὁ λὶ Αἶνος, ϒ ἐκ Θρᾴκης πόλεως. Suid. in Αἰ πέντε. Αἰόλου ϒ, οἱ λὶ ϒ Αἶνος. Ἐπεὶ vero & λὶ ϒ impius confunduntur. Vid. sup. in Αἰγάνιον. Schol. Hom. *Il.* Δ. 520. Αἰόλου. λὶ Αἶνος πόλεως Θρᾴκης.

2. Αἰνοτόκος.] Cyrillum vide. IS. VOSS. Mox exponitur: ὁ ἐπὶ καλῇ τεχθείς. Vide ibi.

3. Αἰνὸν. σημεῖον δεινόν.] Vel legendum: Αἰνὸν τέρας, quod habet Apollon. II. 497. id est, σημεῖον δεινὸν. vel ita distinguendum: Αἰνὸν σημεῖον, δεινὸν. ut Phavorinus, & *Bruno*. Nisi forte σημεῖον in expositione addatur ex sensu loci, quem ob oculos habuit: ut fapius. Quodfi quis fequentem gloffam præfenti præmittere velit, mé non admodum habebit repugnantem. Ita hic exempla illarum fignificationum occurrent. Sed nec urgeo.

4. Αἰνότατε Κυπρίδι.] *Il.* Δ. 552. Schol. δεινοτάτῃ, ἀπεφθῇ.

5. Τρώων.] Exftat *Il.* Z. ϒ. 1.

6. Ἀλλ' ἰμοὶ οὐκ &c.] Refpicit *Odyff.* T. 568.

7. Μάχεσ τήμερον αἰνῶς.] Sic & Phavorinus. Locum effe confufum & depravatum facile patet. Sed vide, num legendum fit: - - - τί μα χρὴ μαντήιος αἶσα; ex *Odyff.* Φ. 110. Ita jam pridem conjeceram in *Peric. Crit.* Neque conjecturæ pœnitet; immo veram effe vix amplius dubito, poftquam Vir Celeberrimus, *Tib. Hemfterhuis*, hæc literis humaniffimis mihi fignificavit: „ Egregium illud tuum, τί μα „ χρὴ &c. ex eatum emendationum genere eft, quæ, quia „ ingenii vim & attentum animum teftantur, veram auctori „ laudem conciliant. At quare illam adhibere medicinam „ refugifti, quæ tibi bene fuccefferat ad Ἀγάμεμν? nam ifte „ Homeri locus, τί μα χ. μ. αἶσα nihil habet commune „ cum Αἶσα, fed percommode referetur ad Αἶσα. ἐπαινῶ, „ ὦμοι. „ Hactenus Vir Cl. cujus adfenfum ut mihi merito gratulor, ita pofterioribus cujus verbis nunc abfque cunctatione fubfcribo. Locus enim Homeri *laudis* fenfum habet, adeoque fequenti gloffæ convenit. A qua fententia, quæ & olim fuccurrebat, nefcio quæ follicitudo tunc animum averfit. Addo Apollon. Lex. MS. v. Αἰνὸν. —— ἢ πάλαι ἐπὶ ϒ ἐπαίνου· —— τί μα χρὴ μαντήιος αἶσα.

8. Αἰνὸν.] L. Αἶσαν. ἐπαινῶν. G. Suid. vid. in Αἶνος. IS. VOSS. Duplicem monere videtur fignificationem, a diverfa fcribendi ratione pendentem, ut fc. Αἶσαν fit ἐπαινῶν, Genplur. utrimque: αἶνον vero Particip. ἐπαινῶν τι.

9. Αἰνοτόκος.] Supra exponitur: καλῇ γέννησις. Utrumque Phavor. conjunxit. Inf. Τέκος. χρόνιος. Scribendum vero Αἰνόπαις, accentu in antepenultimam retracto; ut præter *Kuft.* monuit Il. Steph. *Thef.* I. 166.

10. Αἰνομόρῳ τε.] *Il.* X. 481. Διόπερας πλείσταρχ'. Schol. παλαιόταρχ', ut Suidas. Ita deeft explicatio; & abjiciendum illud τέ. Nifi malis Αἰνομόροιστ, ex *Od.* I. 53. Id eft, παλαιόταρχος. *Sopingius* linea ducta ad fuperius αἶνον ἄνεμον, hinc forte natum credidit αἰνομόρῳ τε. Forte tamen αἰνομόρῳ τε reperit Hefych. in verfu quodam.

11. Αἶνε.] Cl. Bos *Prolegom.* ad LXX. conjicit, Hefychium fortan refpexiffe locum Exod. XXXII. 18. ubi pro οὐκ legit αἶνε. Emendationem facile admitto; Homericum vero locum hic refpici, notavimus fup. ad Αἶνα.

12. Αἰνόμορε.] Hom. *Od.* I. 429.

13. Αἶνος.] Hom. *Od.* Z. 144. Apollon. Lex. MS. Αἶνος. λαμβάνει, ἀφαιρεῖται.

14. Αἶνῶ. ἀφαιρῶ, ἐμπόδων.] Pro ἐμπόδων lege ἐλάττων. HEINS. IS. VOSS. Emendatio non tantum ex præcedd. confirmatur, fed ipfo ex fonte: refpexit enim *Il.* O. 459. ubi Schol. Αἶνῶ. ἐλαττῶν, ἀφαιρῶν. Et fic etiam, non ἀφαιρῶν, legend. in Scholiis ad *Il.* Φ. 490. Inf. Ἄρης. λαμβάνει. Et: Συναίρῶ. συναλαμβάνω. Conf. Ἐξαίνῶ, & Αἰδυνῶ. Quare minime accefferim Cl. Jenfio in *Mifc. Obf.* V. I. p. 86. cui nihil mutandum videbatur, ea de ratione, *quod qui* difcit, *fibi quafi* aufert ea *quæ* difcit.

15. Αἰνῶ. παίνῳμι, &c.] Id eft, excipio, ductum ab αἶνος, unde αἰνέσμαι, id eft, λαμβάνω. GUYET. Αἰνῶ, *concedo, laudo, affentior, non contradico*, hoc eft, *omitto hoc*. Simile: Νῦ ἐλάττω αἶνου. *Laudato ingenio rura.* C. (i. e. COCCEIUS.) Illud αἰνῶν *Is. Voff.* explicat ἤδομαι πολύ. citans Euftath. *Il.* K. p. 730. Vid. *Not.* feq.

16. Παρυπτέρῳσι.] Schol. Ariftoph. ad *Ran.* Παρυπτέρῳσι οἱ παλαιοὶ λέγουσι, Ἐκκλησ' ἐπαινῶ, τ', ἐπῄνῳκα. PERGER. Vid. ϒ. 515. & γ. 511. & Schol. ad ϒ. 915. Conf. *Kufter.* ad Suid. qui feqq. ad Hefych. adfcripferat: „ Nimirum verbum „ Αἶνος interdum dicitur de illis, qui beneficium oblatum „ modefte & cum gratiarum actione recufant: quo fenfu „ etiam adhibetur adverbium καλῶς. Vid. Plutarch. *de Aud. Poët.* p. 22. F. & *Not.* noftras ad Ariftoph. *Ran.* ϒ. 511. „

17. Αἶνῶν. πῖ.] Vid. Euftath. *Il.* K. p. 730. Etymol. in Αἶνος, & inf. Ἀναίνῶν. IS. VOSS. Vid. Euftath. ad Hom. p. 694. & 801. & Inf. v. Ἀναίνῶν; quod eft compofitum ex α privat. & αἶνος. Non folum enim dicebatur αἰνῶν, fed etiam ἀνῶν, pro γέλωτα, ut Euftath. nos docet. KUST. Vid. Ἥνια infra, & Ἄρμα, ibique *Nat.* Conf. Ἀκέλευτον. Lex. Reg. MS. Αἰνῶν. τὸ ἀπόδεκτόν τ' ἀλλαχοῦ φέρει σῖτον, ὁ ἐστι παρέδεκτον, τῷ ἀπαιτῶν τὰς πεφὶ αὐτὸ φόρου.

18. Αἰνῶς. Vid. *Not.* fup. in Αἰνεῖν αἶνον.

19. Αἰξ ἐφορία.] Euftath. *Iliad.* N. pag. 882. lin. 50. φέρει δὲ παροιμία, τὸ Αἰξ ἐφορία, ἐμοῖν τοῦ λάκκου ὕπερθ', καὶ ἐπὶ τῶν ἐπαίνων. Vide totum locum, & inf. in Λάκκος ὕπερθ'. Ita autem dici videtur, εἰοσὶ δύο τὼ ὑψοῦντα τὰς δικαίας, ἐστι δὲ ὁ ἐπαινέσων. SOPING. Aliter Zenobius [I. 26.] explicat, de iis fcil. qui aliis lucrandi fegetem præbent. Vide ibi Schortum. VALES. Vid. Athen. IX. 14. *in fin.* fbique Ifc. Cafaub.

20. Τὰ ϒ λάκκῳ κείμενα &c.] Videntur ea verba ad aliam pertinere parœmiam. Vide in Zenobio [I. 25.] Λάκκ τῷ κείμενον. HEINS. Vide, fis, A. Schott. ad *Proverbia* Suidæ I. 61.

21. Ἐνδύνῳσι.] Male nonnunquam mutari folent ὑφείσῳ & ἐπενδύνῳσι, hoc pro altero reftitui debet Hefychio in & ἐπενδύνῳσι. HEMSTERH. Αἰξ ἐφορία, e Suida in Κατεχυσεβύνων. &c. HEMSTERH. (ad Lucian. *Timon.* p. 158.) Locum hunc egregie illuftrant, quæ de fabarum ufu in fetendis fuffragiis, & creandis magiftratibus, apud Athenienfes olim recepto, notavimus ad Jamblich. *de Vita Pyth. fect.* 260. KUST.

22. Μάχεσθε.] L. μάχεσθον. SCAL. SALM. ARCER. BRUNO. Zenob. p. 7. Diogenian. p. 181. & Erafm. [*Chil.* I. 57.] SCHR. Μάχεσθον Hagen. & Schr.

23. Συνεπιβρίσουσι.] *Conjicientibus.* G. συνεπιβρίσουσι Zenobius, id eft, *circumfpicientibus* (fimulate fcil.) *ubinam* &c. At quis fequitur, τὸν σπόνδυλον αὐτοῦ διὰ. retinuerim potius vocem συνεπιβρίσουσι: fed addendum videtur e Suida, ἀπαλλαγῆ, i. e. *quam fimularent fe abiiffe effe, ubinam reperiffent.* Favet Apoftolius *Cent.* I. 82. cujus Interpres Pantinus verba, ἐπαινῶν ἐπαλλαγῆ, male vertit: *mediifque omnibus ut latere omnes.*

24. Ἀναπαλάσσεται.] L. ἀναπαλάσσεται, ex eodem Zenobio. Conf. Suid. & Apoftol.

1. Αἰ-

αὐτῶν διλέγξεν, ἑαυτῇ δὲ τὸ σφαγῆς αἰτία γέγονε. ὅθεν ἡ παροιμία.

Αἰξ. ἁρμόσας.

Αἰξωνίδαι [1]. κεκτημένοι.

Αἰξωνίδα [2] τελώλιν. δικῶσι κάλλιστα εἶναι αἱ Αἰξωνικαὶ τελῶναι.

Αἰόλα [3], ᾗ ἐν Δελφοῖς γένος τι.

Αἰόε [4]. τοῖς ὑριλικοῖς καὶ συνετοῖς κορέουσαι.

Αἰόνες [5]. αἰγιαλοί.

Αἴ αἰ. ἅρπιες αἰτῆαι.

Αἴολα [6]. ποικίλα. παρδία.

Αἰολάς. ὁ κακίας ἄνεμος ὁ Κιλίκιος.

Αἰολίδης. ὄνομα [7].

Αἰολίσας. ἀθροίσας [8].

Αἰόλλ [9]. ποικίλλ. φρίφ. κυνῆ.

Αἰόλη νύξ. ὅταν μέλαινα, ἢ ποικίλη ἀφ' τοῦ ἄστρου.

Αἰολοδμής.] Unde Αἰξωνῆς, οἱ καθεγόμενοι, ἢ συναθροίζοντες. Plato *Lachete*, ἵνα μὴ μοι φῇς σὺ ἀλλᾶς Αἰξωνέα εἶναι. HEINS. Vide omnino Harpocr. & Pantin. in Apostol. p. 189. Abreſch. in *Misc. Obſ.* V. p. 87. qui eundem Platonis locum adferunt. Exſtat p. 197. *Ed. Steph.* five 253. *Ed. Lugd. Conſ.* Schott. in *Proverbia* Suidæ. Pro καττυγορεῖν, quod præter Steph. in Αἰξωνῆς, Etymol. & Suid. etiam agnoſcunt, Cl. *Weſſelingius* mallet κακηγορεῖν. nec male. Harpocration enim κακῶς λέγειν interpretatur. κακηγορεῖν in Steph. emendat etiam L. Holſten.

2. Αἰξωνίδα.] A loco qui Αἶξων dictus eſt, unde αἰξωνὶς, & αἰξωνίδας verſu præcedenti. GUYET. Αἰξωνὶς τελώνιον. SALM. IS. VOSS. [fubiato ſc. commate, quod erat ante τελῶναι.] Vid. Caſtub. in Athen. [VII. 21] p. 564. Meurſ. *Eleuſ.* p. 67. SCHR. KUST.

3. Αἰόλα.] L. Αἰόλαια. STEPHANIUS.

4. Αἰόε &c.] An Αἰόνες, a Nom. Sing. Αἰών, quod deductum fuerit a verbo ἀΐω, i. e. ἀάω, αἰσθάνομαι, συνίημι. Quid autem παρεῖναι hic ſibi velit, ignoro. Forte legendum eſt κἄρη: ut indicet Heſych. eſſe vocabulum Caricum. Sed ὑπνῷ. KUST. Ad hunc locum ita mihi reſpondit Cl. *Hemſterhuſius*: „ Olim hæc mihi conjectura blandiebatur: „ Αἰολικῶς, vel Αἰολικοῦ. *Adv.* ab αἰόλος, vel αἰόλλω. Notata ſunt αἰολοπώλου, μαλοφόρου, & αἰόλου, de homine verſuto. Nunc pene non dubito, quin rectum ſit: Ἀλφεσίβοιαν, ἄφορ. Vide modo in Ἀλφεσίβοια, ubi verba prorſus eadem reperies. Hæc ipſa quoque vox mirifice corrupta in Λαοτυλάμῃ. Genuinum fine controverſia Ἀλφεσιβοίᾳ: nam Tyrrheni primi σάλπιγγα εἶρξαν, quod eſt ἀλφεσιβοίᾳ. Κερμᾶν, undecunque malum intulerat pedem hanc certe abeſſe debet: neſcio an excideſit Αἶσυμ, vel corruptius ſcriptum Αἰσυ, Αἰσ., pro ἄσυ, quod eſt παρεῖναι. Vide Noltrum & Suidam in Ἀάσυμ, ne allos memorem. „ De ε & σ confulis vid. in Θεσσυτί.

5. Αἰόνες.] Forte Ἀαίονες. G. Sic inf. ante v. Αἰρεῦν. Moſchus *Idyll.* III. 123. Ἀαίοις, pro *litoribus*. Vid. inf. Ἠϊόνες, & Ἠόνες. Ἀαίονες, pro ἀϊόνες, notaverat etiam *Kuſterus*.

6. Αἰόλα. ποικίλα.] Reſpicit *Il.* E. 295. ubi Schol. ποικίλα V. mox Αἰόλη, Αἰόλιδες, Αἰόλος, &c.

7. Αἰολίδης. ὄνομα.] *Il.* Z. 154. Σίσυφος Αἰολίδης.

8. Αἰολίσας. ἀθροίσας.] Pro Αἰόλισεν. Vid. inf. Αἰολίσασα. Et hoc notaſſe video *Kuſterum*.

9. Αἰόλλ.] Pindar. *Pyth. od.* IV. [ν. 414.]

—— Τῷ δὲ νῦ σὺν αἰόλλ. SOPINGIUS. v. Pind. Schol. p. 260. SCHR. Plato in *Cratyl.* p. 267. F. Τὸ γὰρ ποικίλον τοῦτο αἰόλον τωθῶν. Ubi nota formam verbi αἰολῶ, quæ immerito a Salmaſio follicitatur. Vid. mox ad v. Αἰόλος. KUST. Conf. *Odyſſ.* τ. 27. & ſup. Αἰόλον.

10. Σοφ. Τερηΐσι.] Exſtat ν. 93. Ὅσ' αἰόλα νῦν ἐκφερόμενα Τίτανί, &c. Ubi Schol. Αἰόλα νῦν, μέλαινα, ἀφ' οὗ ποικίλον. ἢ ποικίλα, ἀφ' ὧν ἄστρα. ἢ τοιχίον. ἢ μᾶλλον. Conf. ν. 134. & inf. in Αἰόλα &c. Loca Tragici notata etiam video in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 87. & a *Kuſtero*.

11. Αἰόλλας.] Forte Αἰόλου. G. Scribe, Αἰόλλι, ſc. ἁρμονικῷ. *cantilenæ* ſeu *canendi modum* ſignat. HILL. Αἰόλλω (ſc. νόμῳ) ſcribit etiam Pollux, ubi agit περὶ ἁρμονίων καὶ τόνων. IV. 65. ubi tamen Doct. Jungerm. Αἰολίδι, per α, *b. l. Ind.* p. 323. B. quamvis p. 315. C. Αἰόλι ex alphab. ferie corp. 614. D. Ἐπαίολος ὁ καὶ Αἰολίδης ἁρμονίαν, ἣν ὁ Αἰολὶς ἤνθρ. Αἰόλ. nifi ει pro ι ſcriptum ſit, ut ſæpius in iſta Edit.

12. Αἰόλλεσιν.] Αἰόλλοσιν ſcribendum. SALM. Vid. cum ad *Inſcript.* Herod. Att. p. 91. five 139. *Ed. Oxon.* ubi Ὀνομαστικὸν dicuntur Coeli filius, ut Ἀπόλλωνος, Actoris filii, apud Poëtam.

13. Αἰολικὸν, Θέαμα, αὐτὴ &c.] Lege: Αἰολικὸν Θέαμα αὐτὴ δ' Αἰτωλικὸν, vel Αἰτωλικὴ. G. If. Hortish. legit, αὐτὴ δ' Αἰτωλικὸν, in Theocr. I. *Eclog.* SOPING. Ex Theocrit. *Idyll.* I. [ν. 56.] forte Αἰτωλικὸν mox legendum. Nam *Calydon* urbs Ætoliæ, teſte Homero. VALES. Phavorinus, cum neſciret quomodo hunc locum reſtitueret, Καλυδωνικὸν pro Αἰολικὸν citat. Αἰολικὸν Θέαμα, αὐτὴ δ', Αἰολικὸν, certe idem eſt. Locus, quem alludit, quemadmodum faterur, ille eſt, Theocr. *Idyll.* I.

Πὰν δ' ἀμφὶ δίνας ἑλικτὸν ὑγρὸς ἄναυλος, Αἰολικὸν τὸ Θέαμα· τίνος κα τὸ δεῦρο ἀτύξῃ.

Sed in Favorino etiam Θέαμα legitur. Ego in Heſychio noſtro lego: Αἰολικὸν Θέαμα, αὐτὴ δ', Αἰτωλικὸν. Ut credas mihi emendanti, audi interpretem Theocriti, qui docet in eo loco, „ Αἰολικὸν αὐτὴ δ' Αἰτωλικὸν poni. Αἰολικὸν, inquit, ἢ χοϊκὸν ἢ ἄν, Αἰολικὸν, τὸ ἀσυνθέτως. Αἰολίζει γάρ, τὸ ἄσυνθ. Καὶ Ἡσιοδος· Μοῦσ' αἰολίζε τοῦτο. τάχα δ' ἂν εἴρῃ δι' ὑποφορᾶς ἢ πλάσμας. Ἢ Αἰολικὸν, τὸ Αἰτωλικὸν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. Ἐξ Αἰτωλῶν δὲ φασι τὸ πονήρων κτησασθ. &c. HEINS. Conf. ejuſdem *Lect. Theocrit.* p. 298. Addam *Iſ. Caſauboni* verba, *Lect. Theocrit.* p. 241. „ Αἰολικὸν τὸ Θέαμα, potius quam „ Αἰτωλικὸν, legendum in Theocrito: quamquam γενεσθαι „ utriuſque meminere veteres Interpretes. Heſychius: Αἰολικὸν Θέαμα, αὐτὴ δ' Αἰτωλικὸν, ὡς ἂν Θουκυδίης &c. „ Cl. *Weſſe* ad Thucyd. III. 102. p. 229. αἰτωλικὸν legendum cenſet, vel Αἰτολικὸν. Quamvis autem illud Αἰτωλικὸν non improbem, nolim tamen Phavorini Καλυδωνικὸν prorſus damnare. Certe melius ita ſtringit ratio quam addit Lexicographus: ὁ γὰρ Καλ. &c. Καλυδωνικὸν emendant etiam *Thom. Bruno* & *Franc. Junius*. Conf. *Not.* ſeq. ubi *Kuſtero* eandem fuiſſe mentem nunc video.

14. Αἰολικὸν.] Legendum eſſe Καλυδώνιον, ex ſeqq. patet: imò & ex ipſo Theocrito, apud quem loco illo, quem Heſych. hic interpretatur, paſtor ait: [*Id.* I. 57.]

Τῶ δὲ ἐγὼ ποθορῶ Καλυδωνίᾳ αἴγα τ' ἴδεσθαι. *Pro hoc* (poculo) *ego mactæ Calydonia capram dedi.*

Erat ergo poculum hoc *Calydonium*, ſive Calydone allatum: Id autem quare Theocritus vocet Αἰολικὸν Θέαμα, hanc affert rationem Heſychius, quod Calydon *Æolis* diceretur. KUST. Conf. *Not.* præc. & inf. Καλυδώνιον. Vide & *Not.* ſeq.

15. Καλ. Αἰολὶς ἐπωλεῖτο.] Quod Αἰολὶς proprie dicta ſit, confirmat Thucydid. L. III. [c. 102.] Ἀνεχώρησαν οἴκαδε ἐκ τῆς Πελοποννήσου, ἐπὶ τὴν Αἰτωλίαν, τὴν τῶν καλουμένων Καλυδῶνα, καὶ Πλευρῶνα, &c. Vid. Herodot. [I. VI. c. 127.] ubi idem de Tiſameno; de quo etiam Heſychius, Ælian. *V. H.* XII. 22. & Paræmiographi. VALES. „ Innuit his verbis „ Heſychius, Æoles vindicaſſe ſibi aliquando Calydonem: „ quod ex hiſtoria notum eſt. Loginus enim, diu litem „ fuiſſe inter Æoles & Ætolos de hac urbe: tandem ſecundum Ætolos fuiſſe pronuntiatum, propter Homeri maxi„ me auctoritatem, qui inter Ætolorum urbes Calydonem „ recenſet. Veruntamen, ſi antiquiſſima rempora repetimus memoria, certum eſt, Calydonem non ſolum fuiſſe „ Æolum, ſed etiam Æolidem nominatam. Thucydides in „ tertio Hiſtoria: Ἀνεχώρησαν &c., Hactenus *Caſaub. ὁ πάνυ, Lect. Theoc. l. c.* Conf. H. Steph. *Ind.* Xenoph. Ἑλλην. l. IV. p. 530. Οἱ Ἀχαιοὶ ἔχοντες Καλυδῶνα, ἣ τὸ παλαιὸν Αἰτωλῶν ἦν. Conf. Hom. *Il.* I. 525. 527. ibique omnino Scholia, ut & ad *Il.* B. *Catal.* ν. 147. N. ν. 217. &c.

16. Αἰολοβάρης.] Ex Schol. *Il.* Δ. 489

17. Παυσῶν ὑφάσμ.] L. ποικιλόφρων. HEINS.

18. Ἀπὸ τοῦ αἰόλλειν.] L. Αἴολλον. SALM. Non opus eſt mutatione, ſive αἰόλλε (ab αἴολλω) ſive αἰόλλειν reſpicias. Vid. mox: & conf. Αἴολλε, & Inf. Καρδαιόλου. Suidas ab ἄσκα derivat, idque ab ἄσκω ἐξ αἰόλου. Vid. eum in Αἰόλος: & Potter. ad Lycophron. *Caſſandr.* ν. 4. Hæc ſcripſeram, cum in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 87. poſtea legi: „ Corrigunt „ αἰόλλειν, quod non videtur neceſſe: nam αἰόλλει quoque „ agnoſcit Etym. M. v. Αἰολοπώλους, & ex Apollonio Lexi„ ca laudant αἰόλλων. „ Similiter *Kuſter.* nam & αἰόλλῃς (inquit) dicebatur, & αἰόλλειν.

19. Αἰολοῦσα.] Αἰολοπώλους, vel Αἰολοπώλους, ex ſerie alphabetica *H. Steph.* repoſuit in *Ind.*

20. Αἰολοπώλους.] *Il.* Γ. 185. ubi vid. Schol.

Τρχ. Σοφοκλῆς Τερηΐσιν [10].

Αἰολίδας. ποικίλους. παρδεῖς.

Αἰολόν. ἢ τὸ Αἰόλιν ὑφος.

Αἰολίζειν. ποικίλλειν.

Αἰόλις [11]. κιθαρῳδικὸς νόμος ὅπου καλλιμβρος.

Αἰολίσεις [12]. Αἰολίδες, ἀπὸ τοῦ Αἰόλου.

Αἰολικὸν [13] Θέαμα. ἀντὶ τοῦ Αἰολικὸν [14], ᾗ ἐν Θεσσαλίᾳ. ἢ γὰρ Καλυδὼν [15], Αἰολὶς ἐκαλεῖτο.

Αἰολοβάρης [16]. ποικίλον θώρακα ἔχων.

Αἰολόδεσμον. ποικίλον δῶρον [17].

Αἰόλος. ποικίλος. ἢ δικίνης. ἀπὸ τοῦ Αἰολεῖν [18], ὅ ἐστι κινεῖν.

Αἰολοπίας [19]. ποικίλος.

Αἰολοπώλους [20]. ταχυπόλους, ἢ ποικιλοπώλους.

idyll. I. [ν. 56.] forte Αἰτωλικὸν mox legendum, Nam *Calydon* urbs Ætoliæ, teſte Homero. VALES. Phavorinus, cum neſciret quomodo hunc locum reſtitueret, Καλυδωνικὸν pro Αἰολικὸν citat. Αἰολικὸν Θέαμα, αὐτὴ δ', Αἰολικὸν, certe idem eſt. Locus, quem alludit, quemadmodum faterur, ille eſt, Theocr. *Idyll.* I.

Πὰν δ' ἀμφὶ δίνας ἑλικτὸν ὑγρὸς ἄναυλος, Αἰολικὸν τὸ Θέαμα· τίνος κα τὸ δεῦρο ἀτύξῃ.

Sed in Favorino etiam Θέαμα legitur. Ego in Heſychio noſtro lego: Αἰολικὸν Θέαμα, αὐτὴ δ', Αἰτωλικὸν. Ut credas mihi emendanti, audi interpretem Theocriti, qui docet in eo loco, „ Αἰολικὸν αὐτὴ δ' Αἰτωλικὸν poni. Αἰολικὸν, inquit, ἢ χοϊκὸν ἢ ἄν, Αἰολικὸν, τὸ ἀσυνθέτως. Αἰολίζει γάρ, τὸ ἄσυνθ. Καὶ Ἡσιοδος· Μοῦσ' αἰολίζε τοῦτο. τάχα δ' ἂν εἴρῃ δι' ὑποφορᾶς ἢ πλάσμας. Ἢ Αἰολικὸν, τὸ Αἰτωλικὸν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. Ἐξ Αἰτωλῶν δὲ φασι τὸ πονήρων κτησασθ. &c. HEINS. Conf. ejuſdem *Lect. Theocrit.* p. 298. Addam *Iſ. Caſauboni* verba, *Lect. Theocrit.* p. 241. „ Αἰολικὸν τὸ Θέαμα, potius quam „ Αἰτωλικὸν, legendum in Theocrito: quamquam γενεσθαι „ utriuſque meminere veteres Interpretes. Heſychius: Αἰολικὸν Θέαμα, αὐτὴ δ' Αἰτωλικὸν, ὡς ἂν Θουκυδίης &c. „ Cl. *Weſſe* ad Thucyd. III. 102. p. 229. αἰτωλικὸν legendum cenſet, vel Αἰτολικὸν. Quamvis autem illud Αἰτωλικὸν non improbem, nolim tamen Phavorini Καλυδωνικὸν prorſus damnare. Certe melius ita ſtringit ratio quam addit Lexicographus: ὁ γὰρ Καλ. &c. Καλυδωνικὸν emendant etiam *Thom. Bruno* & *Franc. Junius*. Conf. *Not.* ſeq. ubi *Kuſtero* eandem fuiſſe mentem nunc video.

14. Αἰολικὸν.] Legendum eſſe Καλυδώνιον, ex ſeqq. patet: imò & ex ipſo Theocrito, apud quem loco illo, quem Heſych. hic interpretatur, paſtor ait: [*Id.* I. 57.]

Τῶ δὲ ἐγὼ ποθορῶ Καλυδωνίᾳ αἴγα τ' ἴδεσθαι. *Pro hoc* (poculo) *ego mactæ Calydonia capram dedi.*

Erat ergo poculum hoc *Calydonium*, ſive Calydone allatum: Id autem quare Theocritus vocet Αἰολικὸν Θέαμα, hanc affert rationem Heſychius, quod Calydon *Æolis* diceretur. KUST. Conf. *Not.* præc. & inf. Καλυδώνιον. Vide & *Not.* ſeq.

15. Καλ. Αἰολὶς ἐπωλεῖτο.] Quod Αἰολὶς proprie dicta ſit, confirmat Thucydid. L. III. [c. 102.] Ἀνεχώρησαν οἴκαδε ἐκ τῆς Πελοποννήσου, ἐπὶ τὴν Αἰτωλίαν, τὴν τῶν καλουμένων Καλυδῶνα, καὶ Πλευρῶνα, &c. Vid. Herodot. [I. VI. c. 127.] ubi idem de Tiſameno; de quo etiam Heſychius, Ælian. *V. H.* XII. 22. & Paræmiographi. VALES. „ Innuit his verbis „ Heſychius, Æoles vindicaſſe ſibi aliquando Calydonem: „ quod ex hiſtoria notum eſt. Loginus enim, diu litem „ fuiſſe inter Æoles & Ætolos de hac urbe: tandem ſecundum Ætolos fuiſſe pronuntiatum, propter Homeri maxi„ me auctoritatem, qui inter Ætolorum urbes Calydonem „ recenſet. Veruntamen, ſi antiquiſſima rempora repetimus memoria, certum eſt, Calydonem non ſolum fuiſſe „ Æolum, ſed etiam Æolidem nominatam. Thucydides in „ tertio Hiſtoria: Ἀνεχώρησαν &c., Hactenus *Caſaub. ὁ πάνυ, Lect. Theoc. l. c.* Conf. H. Steph. *Ind.* Xenoph. Ἑλλην. l. IV. p. 530. Οἱ Ἀχαιοὶ ἔχοντες Καλυδῶνα, ἣ τὸ παλαιὸν Αἰτωλῶν ἦν. Conf. Hom. *Il.* I. 525. 527. ibique omnino Scholia, ut & ad *Il.* B. *Catal.* ν. 147. N. ν. 217. &c.

16. Αἰολοβάρης.] Ex Schol. *Il.* Δ. 489

17. Παυσῶν ὑφάσμ.] L. ποικιλόφρων. HEINS.

18. Ἀπὸ τοῦ αἰόλλειν.] L. Αἴολλον. SALM. Non opus eſt mutatione, ſive αἰόλλε (ab αἴολλω) ſive αἰόλλειν reſpicias. Vid. mox: & conf. Αἴολλε, & Inf. Καρδαιόλου. Suidas ab ἄσκα derivat, idque ab ἄσκω ἐξ αἰόλου. Vid. eum in Αἰόλος: & Potter. ad Lycophron. *Caſſandr.* ν. 4. Hæc ſcripſeram, cum in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 87. poſtea legi: „ Corrigunt „ αἰόλλειν, quod non videtur neceſſe: nam αἰόλλει quoque „ agnoſcit Etym. M. v. Αἰολοπώλους, & ex Apollonio Lexi„ ca laudant αἰόλλων. „ Similiter *Kuſter.* nam & αἰόλλῃς (inquit) dicebatur, & αἰόλλειν.

19. Αἰολοῦσα.] Αἰολοπώλους, vel Αἰολοπώλους, ex ſerie alphabetica *H. Steph.* repoſuit in *Ind.*

20. Αἰολοπώλους.] *Il.* Γ. 185. ubi vid. Schol.

Αἰαλεῖν [1], τό, τὸ κωφόν.

Αἰάν [2]. μάταιον.

Αἴαν [3]. ἥκιστα, καὶ ἠδαιόμην.

Αἰάν [4]. κέφαντες, ἢ ἐπεσχλινές, ἢ πλάγιον.

Αἰάντες [5]. αἰδαιόμενοι.

Αἴαν ἥτης [6]. ἐξέπεσον [7] τὴν ψυχήν.

Αἰσσῶν [8]. κατατελῶν. σπέρχων. λύων.

Αἰσυλήρ [9]. δεινός. ψοφώδης.

Αἰπά [10]. ὑψηλά. χαλεπά.

Αἴπεια [11]. πόλις ἐν Ἀργεί.

Αἰπεινόν [12]. ὑψηλόν.

Αἰπεινά [13]. ὑψηλά.

Αἴπεις [14]. ὧσπερ.

Αἰπόλιον. αἰγοτόμιον.

Αἰπολίη. αἰγιδίη [15].

Αἰπόλος [16]. αἰγοτόμος, παμέλει τῆς αἰγῶν. Αἰπόλια [17] δέ, αἱ τῆς αἰγῶν ἀγέλαι [18]. καὶ κέπτηλος, ὡσεὶ Κυπρίας.

Αἱ πορεῖαι [19] σου. αἱ ὁδοί σου.

Αἴπος. κέφαλή [20]. ἢ ὑψηλὸς τόπος. ἢ ὑλώδης.

Αἰπύ [21]. τὸ ὑψηλόν. καὶ χαλεπόν. καὶ πλῆρες [22]. ἢ πόλις ἡ Πύλου [23].

Αἰπὺν ἔλεθρον [24]. ὑψηλὸν, καὶ μέγαν. καὶ χαλεπόν.

Αἰπύς. μέγας. δεινός. ὑψηλός, μετέωρος.

Αἰπύπορον. ὑψηλόν. ἢ [25] τῷ Αἰπύτῃ.

Αἰπύτιον [26] ὡσεὶ τύμβον.

Αἴπυλος δέ, ὡς ὅτι τῆς τοῦ Ἀρκάδος παίδων, ὃς ἐκ βασιλέως Ἀρκάδων.

Αἰπυτάτιλε. ὑψηλοτάτιλε.

Αἴς [27]. ἐξέβαφεν.

Αἴσχ. σφέρα [28]. ἄξινα.

Αἱ ῥά [*]. αἱεσταὶ αἱ τινες δὴ ἄρχουσι [29].

Αἴ-

1. Αἰαλεῖν.] L. *αἰαλῆν*. H STEPH. HEINS. BRUNO. Sic Ed. Hagen. & sup. in Αἰαλ.

2. Αἰάν.] Pro Ἄλιον, ut videtur, vel Ἀλιαῖν. Utrumque vide infra. KUST. Cyrill. Lex. MS. Voss. Ἄλιον. ἄφρον. Infra, Ἄλιον exponit *μαίνεσθαι*. Et hinc illud Αἰὼν corruptum est, omissa litera. Vid. sup. *Nos.* In Αἰὼψ, pro Μώψ. In Gloss. Gr. apud Rutgers. *Var. Lect.* VI. 5. Ἀμελεῖν. *μαίνεσθαι*. Corrige etiam Ἄλιον. Struntius Ἀνημώλιον legit. Sed conf. *Misc. Obs.* IX. 1. p. 117.

3. Αἴαν.] Vid. sup. Ἀᾶν, mox Ἀάνης. Schol. *Il.* O. 252. Αἴαν γὰρ, τὸν τὸ ἡδόμενον.

4. Αἰάν.] Vid. sup. Ἄλιον, & Αἴων. & inf. Ῥαιδίη. Item v. Σιδήνας, ubi *ἐνεσχεμένη*.

5. Αἰάντες. αἰδ.] Ita Schol. Pind. *Nem.* II. 22. Conf. *Not.* penult. & inf. v. Ἐπαιάντες.

6. Αἶα * ἵστορ.] Lege confidenter: Αἴαν ἥτορ, ἐξέπεσον τὴν ψυχήν. SAL.M. SOP. Phrasis est Homerica *Iliad.* O. 252. Henr. Stephan. *Schediasm. lib.* VI. *cap.* 12. Eust. p. 1014. SCHR. Scribe: Ἄιον ἵστορ. *Il.* O. 252. H. STEPH. BRUNO. MAUSSAC. HEINS. VALES. ARCER. Conf. Phavorin.

7. Ἐξίστασαν.] L. *ἐξίστασον*. Eustath. *Il.* p. 1017. *Ed. Bas.* Αἶαν γὰρ τὸν τὸ ἀκίνητον. Et minor Schol. ad *Il.* O. 252. *ἀκίνητον τὴν ψυχήν*. Certe *ἀκίνητον τὴν ψυχὴν* est foedus Solecismus. Vide infra aliam expositionem in Ἐπεὶ φίλον εἶδαρ ἔπαρ. Τὸ *αἶαν γὰρ ἀκίνητον*, inquit Eustath. loco laudato. VERWEY. Vid. inf. in Ἀλιαίης, ubi *στερίδης*, pro *ἀνίδης*. Ἐξίστασαν vel *ἐξίστασον* corrigit etiam *V. D.* in Cod. Westf.

8. Αἰσσῶν.] Lycophron, Αἰσσῶν, p. 205. [*ỳ.* 1425.] Χαλκὸν κελαινὸν δήξων αἰσσοντήρων, Αἰσσῶν Medici. Vid. Galeni Glossas voce Αἴν. HEINS. Vid. sup. Ἀσσάων, & inf. Ἡσσόνων. Galeni verba sunt: Αἴν, ὁ μόνον τὸ λύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσσεῖν. Conf. Ἡσσόνων. Καθαιρεῖ, & *Not.* in Ἐξαισσάν.

9. Αἰσυλήρ.] Lege *Αἰσυρήρ*, qui *in cassum laborat*, λὶν ἔοικεν, ἢ μαίνεται, ἢ ἔργα. PALMER. An Αἰολλήρ. GUYET. Leg. Αἰολλήρ. SCHR. Illud Αἰολλήρ. *Sepingii* videtur; qui tamen in suo cod. Αἰλλήρ corrigit. Confusa videntur duo vocabula, quorum alterum Αἰολλήρ est ab αἰόλος, δεινός: alterum Αἰολλήρ, vel potius Αἰολλήρ, ψόφος, ἀπὸ αἰόλου, vel Αἰολίζειν. Vide tamen, num potius corruptum sit Αἰσυλήρ, ex Αἰσύφελος. Infra ante v. Αἴρειν legitur: Αἰσύφελος. δυλὸς, (ut Suid.) *φλαῦρος, ἀκαιρίαν*. An & hic δυλὸς, pro *δυσκόλως*? His jam olim scriptis, immo & editis, vidi sequentem Ill. *Pearsonii* Notam: „ „ Αἰολήρ. pro Αἰολλήρ, vel Αἰσυλήρ. fort. *δυσὶς ψόφος*. „ Sed vid. Αἰσύφελος. „ Ex ultimo liquet, Magno Vico eandem incidisse emendandi rationem, quam maxime probo. Similiter Cl. *Kusterus*: „ Vox monstrose corrupta, pro „ qua aliud alii substituunt. Ego veram verbi hujus formam esse puto Αἰσύφελος, quod habetur infra cum eadem interpretatione. „

10. Αἰπά.] *Il.* Φ. 389. . . . Στυγὶς ὑδάτης αἰπὰ ῥέεθρα. Schol. ὑψηλὰ. ἢ ἐ χαλεπά. Vid. mox Αἰπεινά.

11. Αἴπεια.] Hom. *Il.* I. 152. 294. Conf. Steph. ejusque Interp.

12. Αἰπεινόν.] *Il.* O. 257.

13. Αἰπεινά.] L. Αἴπινα. Æolice, exigente literarum ordine. IS. VOSS. Αἰπινὰ retine, ex *Il.* Υ. 58.

14. Αἴσσ᾽.] Scrib. Αἴσσ᾽, i. e. ἄσσ᾽, cum jota subscripto; quod Doricum est pro communi ᾗσσ᾽, i. e. *ἄσσα, καθάπερ*, ut exponitur inf. ab Hesych. KUST. Conf. Suid. & inf. Ἄσσ᾽.

15. Αἰγιδίη.] Erud. *Jungerman.* ad Polluc. l. VII. p. 823. emendat *αἰγιαλὸς*. Glossæ MSS. in *Proverb.* Αἰγιαλὸς. *αἰγοτομία*.

16. Αἰπόλος.] Schol. Theocrit. ad *init. Id.* I. Αἰπόλοι δὲ εἰσὶ, οἱ οἷς τῆς αἰπόλου, τουτέστιν ὑψηλῆς τίτθου ἢ τροφοῦ, τῶν αἰγῶν ἐπιμέλεια. ἔστι γὰρ φιλὸν τὸ ζῶον. Conf. Phavorin.

17. Αἰπόλια.] Schol. *Il.* B. 474. Αἰπόλια, αἰγοτρόφια. Αἰπόλιον γὰρ λέγει τὸ τῶν αἰγῶν πλῆθος· ποιμνιον δὲ, προβάτων &c. quæ vide. Conf. Eustath. p. 257.

18. Αἰγῶν ἀγέλαι καὶ &c.] Distinctio desideratur post ἀγέλαι. ut manifestus evadat, *αἰπολὸς*, non *αἰπόλια*, Cypriis esse *κώπηλος*. HILL.

19. Ποιεῖν.] Lege *πορεῖαι*. SCHR. Respexit enim *Psalm.* LXVII. 24. ubi LXX. Ἐδυναμώθησαν αἱ πορεῖαί σου, ὁ Θεός. Locum notaverat etiam *Kuſt.* Vid. inf. Πορεία, post *πορεύεσθαι*: & D. Jacob. I. 11.

20. Αἶσσ᾽. κέφαλ᾽.] Legitur & *ἄκρ᾽*, *ἄκρον*, unde *λάκρον*, *labor*, &c. GUYET. Conf. G. J. Voss. Etymol. in *Labor.* Euripid. *Phœniſſ.* ῥ. 858.

Καὶ πτόρθ᾽ ἑλίσσων, κἄκρ᾽ ἐκάλυπτε ἐδῶ.

Schol. Κἄκρ᾽. τὸν ἢ κεφαλήν. &c. ἄκρον ὁ ἄκρ᾽, τὸ ὕψ᾽. &c. Schol. Theocrit. I. Αἰπόλοι δὲ εἰσὶν, οἱ ἐν τοῖς αἰπεσι, τουτέστιν, ὑψηλοῖς τόποις ἢ τραχέσι, τὰς αἶγας νεμόντες.

21. Αἰπύ.] Æſchyl. Schol. p. 5. Strabo p. 349. SCHR.

22. Πλῆρες.] σκληρὸς forte. G.

23. Ἢ πόλις ἡ Πύλου.] Scribe: Αἶπυ. πόλις ἡ Πύλη. Poëta ῥ. 99. in Cat. ubi Schol. Αἶπυ, βαρυβόας λαοῖσι· ὄνομα τῇ ἱερὶ πόλιος. τὸ ὃ ἐβραϊσμένον ἐστὶν ὄρη, καὶ σημαίνει τὰ ὑψηλά. Similis error infra ortus ex confusione accentuum in v. Πάλ᾽. Vide, si tanti est, ibi *Notam* noſtram. VERWEY. Lectio tamen non erat mutanda. Sexcenta enim in Hesychio sunt loca, in quibus earundem literarum tantum ratio habita, quamvis diversæ significationes a diversis accentuum positione pendeant: ut jam sæpe observavimus. Vide statim in initio, Ἄ ἄ. χαιτὰ. &c.

24. Αἰπὺν.] Vid. Suid. & Etymol. in Παιπαλοῦν. p. 658. Αἰπὺν ἔλεθρον sæpe Hom. dixit. Ita *Il.* Z. 57. ubi Schol. χαλεπὸν. *Il.* K. 371. Schol. μέγαν. ἢ ἐ δεινὸν. Quando ὑψηλὸν hic addit Hesychius, respicit solam vocem Αἰπὺν, non phrasin totam. An vero legendum: Αἰπὺν. ὑψηλὸν, ὑψ. &c. Suidas: Αἰπὺς, ὁ ὑψηλός.

25. Ἢ τῷ Αἰπύτῃ τόπῳ.] Fiat hypodiastole post ὑψηλὸν. Duas enim adfert interpretationes, & pro earum posteriore Homeri hemistichium. JOS. HILL.

26. Αἰπύτιον ὡσεὶ τύμβον.] *Il.* B. 604. sive *Cat.* ῥ. 121. ubi Schol. ὡσεὶ τὸ ἐν Αἰπύτῃ τάφῳ. Citatur etiam a Schol. Theocrit. ad *Id.* I. 125.

27. Αἴς.] Infra Ἄλις, cum eadem interpretatione.

28. Αἴσχ. σφέρα.] Etym. M. Αἴσχ. Apud eundem *σφαῖρα*, pro *σφῦρα*. Ita hic leg. SOP. Scribe: Αἴσχ. *σφῦρα*, ἄξινα. Vid. Etymol. Callimach. [apud eund.]

——— *λάξῃ* ὁ *σκῆ*· Ἡφαίστου *κειρόνιος*
Ἔστρεφεν *αἰόμενα* ἔργα *διδασκόμενος*. HEINS.

Recte pro Αἰσχ᾽ scribitur Αἶσχ. Cyrill. Lex. MS. Voss: Αἶσχ. ἡ *σφαῖρα*. Nec tamen *σφῦρα* h. l. in *σφαῖρα* mutaverim: contra apud Etymol. & Suid. pro *σφαῖρα* repono *σφῦρα* ex Hesychio. Inf. Ῥαιστήρ. *σφῦρα* &c. quod merito confero. Sic & v. Ῥαιστήρ. Αἶσχ enim, quando *latium* denotat, a *ἰάω*, i. e. *φέρω*, deducit Etymologus.

29. Αἱ ῥα *. *αἱεσταὶ* &c.] Scribe: Αἱ ῥα. *αἱ δὲ*. Et deinde a capite: † Αἱεσταὶ, τινες ἄρχουσι quorum quidem nomen duntaxat novi. VALES. Lege: Αἱ ῥ᾽. *αἱ ῥᾶες*. Vid. etiam Suid. in Αἶσχ. [Hesych. infra: Ῥαῖ. *ῥᾶες*.] IS. VOSS. „ Hæc fœde corrupta sunt. Scribe absque novo principio, „ *ἐ ῥαιστὴρ*: idque refer ad vocem præcedentem Αἶσχ. Significat enim *ῥαιστὴρ malleum*, æque ac Αἶσχ: cui proinde τὸ *ῥαιστὴρ* interpretationis loco recte jungitur. Quid vero facias illis: *αἱεσταὶ δὲ ἄρχουσι*? Equidem, litutam ea mereri existimo, quoniam a librariis nescio quid somnian„ tibus temere in textum intrusa videntur. Saltem fateor, „ me non videre, quomodo verba ista instituto Hesychii convenire queant: & proinde liberum cuivis Lectori de „ hoc loco judicium relinquo. „ Ita Cl. *Kuſter.* ad Suid. in Αἶσχ, T. I. p. 655. Phavorin. Ita exhibet: Αἱ ῥα. *αἱεσταὶ δὲ ἄρχουσι*. Noſter Infra: Ὀρχίσεται. *αἴσχ.* quæ vox pariter ibi corrupta. Tantum adfero locum, ut aliis cogitandi materiam præbeam. Suspicatus sum, in poſtrema voce ἄρχουσι, respici vocabulum, cujus sonus sive pronuntiatio ab ini-

Αἴερε [1]. ἀγείρε βοπάνας.
Αἰρῆ [1]. ἐγείρῃ. αὔξῃ. κυφίζῃ. βαστάζῃ. ⟨καὶ⟩ κερατῶ λαμβάνῃ [3].
Αἴρεται. λαμβάνεται.
Αἴρει [4] μαχαίλιν. ὅτινας εἰώθασι λέγειν, ἀπὸ τῆ ἀρχαιολ. αἰ δὲ, τὸ ἀγοραικὰς ἀρχαίους.
Αἴρειν χρατῆς ⟨ἀντὶ⟩ πειθοῦς [5].
Αἴρειν τοῖς [6]. δεξάζειν ἠγῆ. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ.
Αἴρεις [7]. βύλῃς.
Αἱρίσμῳ. ἐπιλεξομῃ.
Αἱρεῖται με [8]. ⟨ἀντὶ⟩ μεμισητέαν ἠγήσεταί με.
Αἱρεθέντας. ⟨καὶ⟩ κερατῶ ληφθέντας.
Αἱρετίζειν [9]. αἱρεσιάζειν. δεισιαλ.
Αἱρεῖς [10]. ἀγαπῶσα. ἀγαπτικὴν.
Αἱρεμβῶλιν. ἐπλεγμένον. ὅθεν ἡ ὁ Αἱρεμβὸς [11], ἀ ἄλλό τι ⟨ἀντὶ⟩ τῦ ἀληθεῖαν αἱρεμβῶ ἔχειν [12].
Αἱρεῖσθ [13]. ⟨ἀντὶ⟩ λαμβάνω, αἱρεῖ αὐτὸς ⟨ἀντὶ⟩ ἐμαυτόν.
Αἴονες [14]. αἰῶνες.
Αἰρετὸν. ἐξαιρετὸν, ἐκλεκτόν.
Αἱρετώτερα [15]. κρείττονα.
Αἱρεπαμβῶν. βελτίσαμβῶν [16].
Αἱρήσαντας. παρήσαντας.
Αἱρησαλ. λαβεῖν. βελησθῶμαι.
Αἱρήσῃ. ἐκλέξῃ.
Αἱρησαμένῳ. ἐξελεξάμενον.
Αἱρησομῃ. περήσομῃ, ἐξεμισόσομῃ [17].
Αἱρήσομαι. σκέψομαι, βελθόσομαι, ἐκλέξομαι.
Αἱρῶν [18]. ἐπὶ κακῷ ἔρῳ ὀνομαζόμενος.
Αἱρηντας. μισῆντας [19].
Αἰρήπιον. σκοτεινὸν [20]. ἢ τὸ κόσκινον, ⟨ἐν ᾧ⟩ πυροὶ σήθονται.

Αἴτ

---

initio hujus glossæ non prorsus abit, scil. Ἱερεῖς, vel Ἱερεῖ, aut simile. Infra: Ἱερεῖ. ἄρχοντι. Et: Ἴεροι. ἄρχοντες. Et: Ἱερῶ. ἄρχοντι. Conf. in v. Ἀστυνόμῳ. Eo quippe modo sæpius Hesychius cum Hesychio comparandus. Vix enim a me impetrare possum, ut ultima illa verba plane deleam. Sed ulterius investigandum. Cl. *Hemsterhusius*, cui hanc conjecturam aliquando proposui, ita respondit: „ Ego magis aliquod, pluribus omissis, in hoc loco subesse vidum suspicor: facillima tamen hæc videtur ad emendandum via: Αἱ γὰρ, ὦ δέσποτ', αἱ Αἰρεῖ τινες ἄρχουσι. Quidam ἄρχοντες αἱρεῖ, alii κληροῦσι. Voces etiam notissimæ quam flagitiose nonnunquam vitientur, solus Hesychius ad docendum satis est. „ Subjungam Cl. *Wesselingii* judicium: „ Quod infertam est αἱρεσιᾷ, videtur suo loco motum, & fuisse olim αἱρεσιᾷ ἄρχοι, ἄρχουσι, fortasse tamen aliud ex Poëta hic latet. „ Addo nunc Hesych. sup. in Φιλοκτήτῃ, i. e. ὦ ᾽ φιλῶν αἱρεῖ, αἱ τὰς δυσίας ἐκτυπώσεις. Sic & Suid. in Παίδων. Vid. eund. in Γεραιμαλδὸς, & Ἀποδέκτων. De Magistratibus αἱρεῖσθαι vid. Petit. *ad LL. Att.* p. 120.

1. Αἴερε.] Theophrast. p. 5. Diog. Laërt. p. 264. *Ed. Basil.* HEINS Vid. Basil. *Homil. V. in Hexaëm.* p. 44. A. ABRESCH. Vid. Dioscorid. II. 111. & H. Steph. *Ind.* Infra: Ἔερα. ζέρανα.

1. Αἰρῆ.] Vid. Ἀείρῃς supra: & inf. Αἰρεθέντας, ante Αἱρεῖζειν. Arcadius Grammat. inedit. Αἴρω, τὸ ὑψίζω.

3. Λαμβάνῃ.] Pertinet ad Αἴρει. Vide paulo post v. Αἱρεθέντας, quod exponitur, καὶῶ κρατῶ ληφθέντας. KUST. Conf. v. seq.

4. Αἴρει μαχαίλιν.] Vid. Barth. *Adversar.* p. 109. SCHR. Vid. Suid. & inf. Μαχαίλιν αἴρει, ubi aliam leges interpretationem, quam tuetur Zenobius V. 7. Vid. inf. in Ὀρχίνεσα.

5. Πειθοῦς.] An κλείδας? G. Nihil equidem mutaverim. Nimirum τὸ αἴρειν, tam admovere, quam amovere significat. Suidas: Αἴρω . . . ἢ τροχιζῶν ἀφαιδρύνω, ἢ αἴρων. Et: Αἴρει, ἢ τὸ σφυρίσιον δόλει. Quod ex Aristoph. *Pac.* ℣. 1. probat, addens exemplam ex Pherecratis *Petale*, ubi σφύραιρε, ut Comicus αἶρε, pro admove, præbe, &c. Idem: Αἶρε. σφύρησι. Et Noster supra: Ἄειρε. φέρε, σφύρησι, allato *Il.* Σ. 164. quod exemplum, præter Suidam, notavit etiam Moschopulus, a *Musuro* margini adscriptus: Ἔστιν ὅ, inquit, ὅτι τὸν τὸ Αἶρε ἴσασι λαμβάνειν, σημαινόμενον, οἱ, τὸ σημαῖνον ἐμοὶ, ἢ τὸ σφύρησον. Ὅμηρος· Μὴ μοι οὗτοι ἄειρε &c. Idem notat Schol. Sophocl. in *Ajac.* ℣. 545. Conf. sup. Ἄειρε, & utriusque Apollonii loca ibi allata; nec non Varin. in Αἶρε, qui prolixus est. Probare præterea debuisset *Gregorius* illam loquendi formulam, τροχιζῶ ἀναδίδωμι. Cl. *Kusterus* frequentia adscripserat: „ Hesych. hic exponit, „ afferre mensas. Sane αἴρειν interdum ponitur pro φέρειν, „ vel σφύρησον. Aliat vero, & quidem frequentius, notat, mensas auferre, vel removere. Vid. Suid. v. Αἶρε. „

6. Αἴρειν τοῖς, δεξάζειν ἠγῆ Εὐρ. Φιλ.] Legendum videtur: Αἴρειν τοῖς, δεξάζειν, ἠγῆσι. Εὐρ. Φ. SCHR. Scribe & distingue hoc modo: Αἴρειν τοῖς. nam hoc Euripidem est, quod explicat deinde: δεξάζειν ἠγῆ. Nam hoc vult, αἴρειν esse τὸ δεξάζειν & τὸ ἠγεῖσθαι. HEINS. „ Vel „ sana est lectio, dummodo scribatur ἠγῇ, *pariat*, quæ est „ 2. pers. contr. ab ἠγάομαι, ἄομαι: vel legendum, Αἴρεις, „ τοῖς, δεξάζεις, ἠγῇ. Εὐρ. Φ. „ Sic olim scripsi in *Peric. Crit.* Nunc video, prius illud, quod vere simplicissimum est, & in Ven. ac Flor. Ed. exhibetur, Magnis Viris, *H. Valesio Heinsio*, *Sapingio* & *Il. Vossio* etiam placuisse; posterius autem *Florenti*, & *Kustero*, qui Suidam conferre jubet v. Αἴρεις, ubi Gregorius Theologus citatur. Scripsit ad me Vir Cl. sepius laudatus: „ Vide, an placere possit: Αἴρειν οἷον. δεξάζειν. Αἴρῃ ἠγεῖσθαι. Nosti (pergit) fabulas nonnunquam, „ etsi varias, ipsius auctoris nomen præcedere. „ Sed pace Viri egregii dixerim. Utique mox Euripidei dramatis nomen sequitur, & differe *Philoctetes*, quo respexit, nominatur. Favet (præter Suid.) Lex. MS. Reg. & aliud in *Bibl. Coisl.* p. 231. in quibus: Αἴρεις, δεξάζεις, ἠγῇ. Conf. inf. Αἴσιμα βούλ.

7. Αἴρεις.] Vide in Ὑψιάσῃ. [post Ἴσον.] & Cafaub. in Athen. p. 337. SCHR. Conf. in v. Αἴσιμα. In hoc, & quinque seqq. vocabulis, spiritum lenem, qui erat in Editt. cum aspero commutavi, rescribendo Αἶρ. ut Phavor. & Suid. Id quod nemo, re ipsa postulante, mihi vitio verterit: quamvis non oblitus sim, quid Sylburgii verbis monuerim supra ad v. Ἀεῖρε. δῦλα.

8. Αἱρεῖται με.] Locus est *Genes.* XXX. 20. Αἱρεῖται με ὁ ἀνήρ μου. Verba Lear sunt, cum Zebulonem peperisset. Verum in Hebræo est: יזבלני אישי *ישכן אתי* אשי, hoc est, *habitabit mecum maritus meus*, ex ratione linguæ. HEINS. ARCER. PERGER. KUSTER. Ex eadem fonte Cyrill. Lex. MS. Αἱρεῖται μου. συμπεσείται μοι ἀνήρ. Quod itaque συμπεσείται emendat *Bruno*, nemini adsensum merebitur, qui feminæ verba respici norit: quamquam tta Phavor. & Lex. Reg. MS. Ecloga MS. Αἱρεῖται μοι, ἀγαπᾷ μοι, ἐκτιθήσεταί μοι, συμπαθήσει μοι.

9. Αἱρετίζειν.] L. Αἱρεῖζειν. Malach. III. 17. MUNKER. Vid. *Schedae Basilicae*. IS. VOSS. Vid. mox Αἱρεῖλο.

10. Ἀρεῖς, ἀγαπῶσα.] L. Αἱρεῖς. [ut Hag.] SALM. Immo Αἱρεῖς. Ita in *Lib. Sapient.* VIII. 4. quem locum Glossæ meæ ℣ Παναρίτ. MSS. explicant: ἀγαπᾶται, ἐκτιθησεται. Unde & ἀγαπῶσα rescripsi pro ——— ᾶται. Conf. inf. ἠρεπαμβῶν.

11. Αἱρεμβὸς.] Vid. Suid. & Phavor. in Αἴρονες.

12. Ἔχειν.] Scribe λέγειν. HEINS. Nihil muto.

13. Αἱρεῖσθ.] Hammondus in *Epist. ad Tit.* III. [cap. 10.] leg. Αἱρεῖζειν. Ejus futurum potius Dorieum opinor esse, ut Αἱρεῖσθ paulo supra. Et in verbis eligendi, &c. frequens est fut. pro præs. Nisi forte Αἱρεῖσθαι, vel Αἱρεῖσθον dari contraret, unde hoc contractum. JOS. HILL. [Conf. H. Steph. *Thes. T.* I. p. 786.] Αἱρεῖσθ debet retineri. Habetur Malach. III. 17. MUNKER. Mal. III. 17. αἱρεῖσθ αὐτὸς, ὃν τρόπον αἱρεῖζῃ ἄνθρωπος ⟨τὸν⟩ ὑὸν αὐτῦ. Apud Hesyeh. Αἱρεῖσθ in Præsenti exponitur: sed LXX. procul dubio Futurum Dorieum usurparunt; quemadmodum *Gen.* XXX. 20. αἱρεῖσθ Dorice dixerunt pro αἱρεῖσει. BIEL.

14. Αἴονες.] Id est, Ἤιονες. G. Αἰῶνες ἡμεῖς ἀρίγνωτοι. SALM. Longe a loco suo hæc vox. IS. VOSS. Vid. sup. post Αἶσι.

15. Αἱρετώτερα.] Ex *Prov.* XVI. 16. Κρείσσων κτῆσις αἱρεθεῖσα χρυσίου, κρείσσων ὁ φόβος τοῦ κυρίου ὑπὲρ θησαυρὸν.

16. Αἱρεπαμβῶν βελτίσαμβῶν.] Sic Lexicon MS. *Bibliothecæ Coislin.* p. 231. Et: Αἱρεπαμβῶ. λαβῶν: ut sequitur. Item: Αἱρεσάμην. σπεύσαμαι, βελεύσαμαι. Vide mox. Ecloga MS. habet: Αἱρεσάμην. βελεύσαμαι. Αἱρεπαμβῶν. βελεύσαμβῶν. Αἱρεμβῶμαι. βελεύσαμβῶμαι. &c.

17. Αἱρεσαμβῶ. περήσαμβῶ, ἐξεμισόσαμβῶ.] Scribe per ε μικρὸν, Αἱρεσαμβῶ, &c. ut Phavor. Sic *Il.* B. 319. Αἱρέσασθε. Schol. περήσασθε. Conf. ℣. 141. ubi tamen Schol. περήσασθε. λάσασθε.

18. Αἱρῶν.] *Odyss.* Σ. 72. Sup. Ἀνείρῃ. δοντικὸς. Suidas pro nomine proprio perperam accepit: de quo Cl. Kuster. *Dustr. Anti-Gronov.* p. 42. Inf. Ἰερὸν ἄνειρα. ὁ ἀντρον Ἱερὸν. Conf. v. Ἀνείρῃ. ——— Ἐπὶ κακῷ ἀνόματος. ibique *Not.*

19. Μισῆντας.] Nisi nimium ablret a vulgata, legerem ἐκτῆντας. ABRESCH in *Animad. Obs.* V. 1. p. 87. Immo Αἱρεῖς mutile positum pro Ἐκλαίρεσθαι, i. e. μισῆσθαι: ut recte monet *Kuster*. Suidas: Ἐκλαιρῆ. μισῆ. Conf. inf. v. Ἐκβαίρειν. Plures autem voces capite truncatas in hoc Lexico dari constat.

20. Αἰεῖσιον. σκώληκα.] An Αἰεῖσιον, ex αἶσα, id est, *lolium*, & σῖτα *frumenta*, id est, cribrum ad tranmittendum lolium, factum. Aliter Etymolog. qui Αἰεῖσιον habet. Et sic legend. censet *Salm.* SCHR. Aristoph. αὐτὸν αἰσιον αἰεῖσιον τοῦτο· ⟨ἐν Σκώλοις καθαρμάσιοις.⟩ Pollux *Hb.* X. *cap.* 25. *in fine.* SOPING. Αἰεῖσιον etymon postulat scribi, utpote ab αἶρειν τίνα. Sic Suid. αἰεῖσιον, qui totum hunc locum descripsit. JOS. HILL. An, quia αἶρῃ τίνα? Et pro σκώληκα, leg. σκότινον. GUYET. Scribe Αἰεῖσιον. Unde Aristoph. αὐτὸν αἰεῖσιον dixit. Vid. Pollux, p. 350.

Αἰρῶμαι. ἐπιλεύσομαι. ἢ λαμβάνω. ἢ βούλομαι.
Αἰσχύνη [1], ἐπαισχύνη.
Αἰσυλίους. βυλαιδίους.
Αἰτέρ [2]. ἄρρητον. ἀδιάπευστον. ἀκαλάκευτον.
Ἀτρυτώτης [3]. ἀκαταπόνητε.
Αἶτα [4]. μοῖρα.

Λαχόντα τι λαῖ@ [5] αἶσαν.

Αἶσα ἡ πεπρωμένη.

Αἶσα [6] γὰ ἐμοὶ ὀπαλίσθαι.

καὶ τὸ καθῆκον.

Ἐπεί με κακὴ αἶσαν ὑφείκεσας [7].

Αἴσακ@ [8]. ὁ ὁ δάφνης κλάδ@, ὃν κατέχοντες ὕμνουν τὸν θεόν.
Αἴσαντες [9]. αἰδέμενοι.
Αἰσάμην [10]. εἰδ@ ἱέμαι@.

Αἰ-

πλε@ enim, vel hoc Grammatico teste, est βίω@ ἢ τὰ ὑφαίν. Lege igitur Αἰσήσιον, ὥσπερ τὸ αἴρειν ἀπὸ τοῦ αἴρω, ut Etymol. quem vide. HEINS. Suidas & Etymol. Αἰσχύνον. KUST. Αἰσχύνον, (quod alii ab αἴσχ & πίν@ deducunt, quia fc. *cribrum* inquinetur *lotis sordibus*.) præter *H. Steph.* (*Ind.*) & *Salm.* emendaverant quoque *Junius*, ad marginem libri sui, *Is. Vossius*, & *Sylburgius*, monente Jungerm. ad Poll. *l. c.* ubi vide Doct. Kühn. Lexicon MS. *Bibl. Coislin.* p. 231. Αἰσχύνον habet: in ceteris cum Suida ad verbum convenit. Nolim itaque Illud σκέλεσι cum *Gaeta* in σκεύεσι mutare. Cyrillus, a *Vossio* adductus: Αἰσχύνον. τὸ ἀσχῆμον κίνημα. Sic Etym. in Αἴσχ. Ad vocem σκευοπῶν *Kusterus* notaverat: „ Eadem significatio tribuitur infra v. Εὐρύπυλον, „ quæ sono ad Αἰσχύνον prope accedit. „

1. Αἰσχύνη.] Reſcripſi Αἰσχύνῃ.

2. Ἄτρυτον.] Forte Αἰσχρ, ab ἴρω, λέγω. Supra Ἄσχρ, ab εἴρω. GUYET. Hoc vocabulum priori ſenſu ex *a* privat. & τέρω, *dico*, fluxit, ut ſit pro Ἄσχρ. Poſteriori autem ſignificatione eſt pro Ἄσχρον, ex *a* priv. & εἴρω, *diſſimulate loquens*. Vid. Suid. v. Ἀσίρων.

3. Ἀτρυτώνης.] Alienum locum occupat hæc vox, quaſi legiſſent Αἰρυτώνης. Id enim ſeries literarum poſtularet. Legendum autem Ἀσχάλων, abjecto τα, ut infra ſuo loco. Quod & *Kuſter.* monet. Aut: Ἀσχάλης ἄσχολος, ἀκαταπόνητος, ut Schol. *Il.* B. 157.

4. Αἶτα.] Ἄζα. G. Athen. l. VIII. circa finem, docet, Argivos συμπόσιον, quæ in convivium deferebatur, χοῦν dicere ſolere: partes vero, quæ ibi dividebantur, αἶτας. HEINS. Vid. Athen. 365. SCHR. Tres ſignificationes hujus vocabuli vide apud Euſtath. *Il.* Z. p. 526. & Suid. in Αἶτα. IS. VOSS. Αἶτα, μοῖρα. Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 231. Gloſſa: Αἶτας Parcæ.

5. Τελεσ@.] Τελεσ@ una voce ferri non poteſt. Apud Hom. *Od.* E. [ν. 40.] legitur: - - - λαχὼν δὲ λαὸν αἶσαν, Atque ita forte in Heſychio etiam legendum. RULÆUS (ut putat *Perionius*) ad oram Heſychii Arceriani. At nihil mutandum, præter illam diviſionem, quam recte Hagen. exhibet. Reſpexit Heſych. *Il.* Σ. 327. - - - λαχὼν τε λαὸν αἶσαν. Locum notarant etiam *Kuſt.* & *Perger.*

6. Αἶσα γὰ &c.] Ex *Odyſſ.* Θ. 511. Conf. *Il.* Z. 487. ubi Schol. αἶσαν expl. τὴν εἱμαρμένην: & Poëta *vſ. ſeq. μοῖραν* vocat. Vid. inf. Αἶσα.

7. Ἐπείκασεν.] Legendum omnino εἰκάσεν. Eſt enim pars verſus Homeri *Il.* Γ. [ν. 59.].

Ἐκβρ, ἐπεί με καὶ αἶσαν εἰκάσεν, δολ' ὕπερ αἶσαν.

RULÆUS. HEINS. PERGER. Idem verſus legitur *Il.* Z. 333. Αἶσαν vero pro κακὴν poni, docet etiam Hellad. *Chreſtom.* in v. Αἰσχυντήρες, p. 24. *Ed. Mezurſ.*

8. Αἴσακ@.] Extremis his verbis indicare videtur Heſychius, laurum poëtis attributam, utpote ſacram Apollini, vatum deo: etſi aliqui id male negent. nam, ne teſtibus deſſitus videar, quammam aliam ob cauſſam Tibullus & Ovidius canunt, *triumphales ire circum ſua tempora lauros*? Annc etiam Propertius, velut reſtatur, proſpiciens venerationi ſuæ, mandat ſepulchrum inumbrari *lauro*? Maroni quoque ejus *lauros*, velut genethliacon, & poëtica præſtantiæ præſagium delata ſunt. FUNG. Myrteam virgam per Αἴσακον alii intelligunt; Heſychius lauream. Conf. Suid. in Σκελίον. Egregius eſt locus Plutarchi *Sympoſ.* l. 1. p. 615. ἡδὺ γὰρ ὄζει ὁ θεὸς —— ἐκείνα μορίνοις ὀχήμασιν ἐμβεβηκώς, ὧν Ἄσακον, εἴρομεν ἀρχὴ τὸ ἄζεσθαι ἢ δέζεσθαι, ὀσμᾶσθαι. H. Caſaubon. hanc vocem Syrorum, non Græcorum eſſe, pronuntiat, in *Notis* ad Joan. *Euang.* XII. 13. Sed refellitur ab Heinſio *Exercit. S.* p. 234. qui inter alia notat, Heſychium tum Θεὸν potius quam Ζεύς mox dicturum fuiſſe. Quod tamen non urſerim. Sed prolixior eſſe nolo. Conf. L. de Dieu ad *l. c.* Vid. Etymolog. & ſup. v. Αἴσυλα. ut & Αἶσα ὁδὸς μυρίπλους: item Turneb. *Adverſ.* p. 1063. & Le Moyne ad *Var. Sac.* p. 972. Conſentur iterum Lexicon MS. modo laudatum, ut & Lex. Reg. MS.

Αἰσίεις. ἱκανὸς [11] ἔχεις.
Αἴσιμ@ [12]. πολεμίς. καὶ ὄνομα κύνεον.
Αἴσιν [13]. βύλῃ. αἰδέσῃ. κελεύεις.
Αἴδιεδε. μάθετε.
Ἄκδα [14]. ἐξέπνευς.
Αἰδήσις, νόησις [15].
Αἰδήσεις. ἀφ' οὗ τὸ αἰδέσθαι, εἰσὶ δὲ τῶ ἀνθρώπου σύμπαν@ αἰδήσεις πέντε [16]. ὄρασις, ὄσφρησις, ἀκοὴ, γεῦσις, καὶ ἁφὴ. ἁφὴ δὲ λέγε ἡ ἀφ' ὅλῃ χειρὸς αἴδησις.
Αἰδητὰ. ὁρατὰ, τὰ τῇ αἰδήσει ὑποπίπτοντα, τὰ ὁράματα. Ἐδητὰ δὲ, ἐμαίνον [17].
Αἰδήματα. τὰ τῇ ἁφῇ [18] γινόμενα πάθη.
Αἰδητήρια [19]. τὰ μέλη, δι' ὧν αἰδανόμεθα.
Αἰδοίμλυ. νοησόμλυ [20].
Αἴδω. σώπα, ἄκουσον, γνῶθι.
Αἰδῶν [21]. ὁ αἰδήσει ἔχων.
Αἶσα. γνῶσα. δεξιά. ἀγαθά.

Αἴ-

9. Αἰσαῖος.] Ἀσαῖος potius, ut ipſe ſupra: Ἄσιν, ἡδυσμάτων. Et: Ἀσαῖος. ἀδυσμάτων. Eſt enim ab ἄσις. HILL. H. STEPH. *Ind.* Vid. ſup. Ἄσι, & in Ἄσι.

10. Αἰσάμην.] Plerumque Αἰσάλων. Suid. Αἰσαλὼν [Perperam ἰσάλων, & αἰσαμὴν expreſſerat Hack.] HILL. [& *H. Steph.* iterum in *Ind.*] Vid. Turneb. *Adverſ.* p. 554. & 1002. Plin. l. X. c. 74. SCHR. Scribe Αἰσάλων. Ariſtot. *Hiſt. Anim.* IX. 36. Ἔτ ὁ ἰνδικὸν κερατιᾶ@ ὁ τετράπους, ὀδόντας ὁ, ὁ αἰσάλων. Et *epiſt.* l. c. 1. ἡ αἰσάλων ὁ αἰγοπρωκαλίᾳ@. Et alius. HEINS. VALES. JUN. MAUSSAC. BRUNO. BRODÆUS *Miſcell.* IX. 24. & G. J. VOSS. in *Etymol.* quem omnino vide in v. Ἄξαλα.

11. Αἰσίεις. ἱκανὸς.] Suſpectum eſt. H. STEPH. *Ind.* An ἱκανὸς? Ab ἄω, αἴω, αὔξομαι, ἴχω, valeo, αἴσιος, αἰσίως, σῶος, ὑγιὴς ἴχως. Item ab αἴσιος, αἰσίμου, αἰσιμότατος & αἰσιμώτερος, id eſt, ἰσχυρὸς, πῖ@. Heſych. Αἰσιμώτερος, οἱ δ' ἀγαθ@ σωφρονέστερος, ὁ ἰσχυρότερος, ἢ οἱ πανοῦργος. Idem: Αἰσιμανίᾳ. τῇ πανοῦργος. ὁ ὁ Ἀσκάλων τῇ βασιλεῖ τῇ τοῦτο αἴσια, &c. Idem: Αἰσιμοῦν. βασιλεύειν, ἄρχειν. &c. αἰσιμοῦσθαι πείθεσθαι, id eſt, ἰσχύειν, κρατεῖν. αἰσιμοῦσιν, id eſt, ὁ ἰσχύων, κρατῶν. G. Vide num legendum: Αἰδοῖς. αἰδοῦσιν ἴχως. Ita mox: Αἰδῶν. ὁ αἰδήσει ἔχων. Sed ἰσχύων.

12. Αἰσιμ@.] Ἄσιμ@. Anonym. in Hom. p. 77. SCHR. Dormitare videtur Leidenſis Editor. Τὸ Αἰσιμ@ retinendum. *Æſepus* eſt in Bœotia: *Æſepus* in Lycia, ſub radicibus Idæ montis. Homerus in *Catal.* ſive in *Bœotia*, ut vett. magiſtri loquuntur: - - - πίτνεσθε ὕδατι μιλανι Αἰσήποιο. [ν. 331.] Ubi Anonym. [i. e. brevium Scholiorum auctor] annotavit: πεφύκασι δ' ὑπὸ τῇ Ἴδῃ Ἄσιμοι. Meminit Poëta & Αἰσήποιο ῥοάων. *Il.* Δ. 91 [ubi idem Scholia repetunt.] VERWEY. Lexicon MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 231. Αἰσιμ@. ὄνομα πεδίου. Lex. Reg. MS. Αἰσιμ@. πεδίον Ἄσιμον. (ſic) Vid. Hom. *Il.* M. 21. Heſiod. *Theogon.* ν. 342.

13. Αἶσιν. βύλῃ. αἰδέσῃ, κελεύεις.] *H. Steph.* mendi ſuſpectum habet hunc locum in *Ind.* Sublatis diſtinctionibus ſcribe: Αἶσιν βύλῃ. αἰδέσῃ κελεύεις, ut Phavorin. Vid. ſup. in Αἰσαῖος. Similis eſt gloſſa ſup. in Αἴρει νοεῖ. Suid. Αἶρῃ. βύλῃ. Aliter *Kuſterus*: „ Scribe (inquit) Ἄσιν per diæreſin: ab ἄω. Deinde ſequentia ſic lege: βύλεαι, „ αἰδῇ, κελεύσεις. Prima autem interpretatio pertinet ad verbum „ Poëticum, vel Doricum, Ἄσιν pro Ἄσιν, quod idem ac „ θέλειν, velle. Hinc Ἄσιν infra exponitur βύλεσι: & λῇς „ apud Theocrit. alioſque ponitur pro θέλεις, vel βύλῃ, etc. „

14. Ἄκδα.] Ἄρμα, ἅτι. ἄκδα. GUYET. Pone ſupra ſuo loco. KUST. Ἄκδας poſtulat ordo, & confirmat Suidas: Ἄκδαν. ὑποπίπτον. [ex *Il.* Π. 468.] IS. VOSS. Scribe: Ἄκδη. ἐξέπνευ. favente ſerie. ex *Il.* Υ. 403. Αὖτερ ὁ Σωμὸν ἄκδη ἐξ ἀρωγῆς. Schol. ἐξεπνεύσατο. Idem plauſibile video Cl. *D. Heinſio*. Idem poſtea quoque protulit Doct. Valkenaer in *Miſc. Obſ.* VIII. 1. p. 139.

15. Αἰδήσεις. νοήσεις.] Sane τὸ ῥηϊ quæ eſt νόησις, vel ἐπιστήμη, αἰδόμενοι interpretati ſunt οἱ ὁ, *Proverb.* III. 20. Ἐν αἰδοῖ ἄκδασαν ἠβήσεσαν. HEINS. Αἰδοῖος *Prov.* I. 4. XII. 1. & alibi ſæpius, pro ῥηϊ *ſcientia*. BERNARD. Conf. D. Heinſii *Exercit. S.* p. 475. & inf. Εἰδοῖος.

16. Αἰδήσεις πέντε.] Vid. Suid. & Philon. *de Mundi Opific.* p. 13. Aldina & Flor. duas ſeqq. gloſſas cum hac conjunxerant,

17. Ἐδῆτα ὁ ἰμάτιον.] Ab inepto epitomatore, quaſi τὰ ἑδῆ hic locum habeat: aut τὰ αἰδῆ & αἴδητα nec quivis per ſe diſtinxerat. Etiam ἑδητὰ & αἰδητὰ forte eodem modo diſtinxerat. HEINS. Interim hic locus indicio eſt, duas has diverſas ſignificationis voces eadem fere modo olim pronunciatas fuiſſe, ut aures meæ fallerent, ſi non oculi. Quare lubens hanc Heſychio ejuſve Epitomatori ſollicitudinem condonaverim.

18. Ἁφῇ.] l. αἰδοτικ.] H. STEPH. *ad oram lib. ſui.*

19. Αἰδητήρια.] Jerem. IV. 19. *Hebr.* V. 14. BIEL.

20. Νοησόμλυ.] Scribe νόημμι. VALES.

21. Αἰδῶν.] Apollon. Lex. MS. Αἰδῶν. αἰδοῖμ@.

Αἶσα [1]. ἁμαρτία. δίκαια, καθήκοντα.
Αἶσαν. ὁμοίως.
Αἴσιμον [2]. δίκαιον. μεμοιραμένον. ἀγαθόν. συμφέρον. ᾧ τὸ ὅμοιον.
Αἴσιμος ἡμαρ [3]. ἡ μεμοιραμένη ἡμέρα.
Αἴσιος [4]. δίκαιος. καλός. ἀγαθός. θυμῶδης.
Αἰσιμίδης [5]. αἰτίας γόνος.
Αἰσίως. καλῶς. δικαίως. Εὐριπίδης Τηλέφῳ [6].
Αἴσυλα ῥίζης [7]. ἀσφαλῆ πεφύτευται.
Αἶσυμα [8]. ἄρμα.
Αἰσυμάται [9]. διαπαυμάτων.
Αἰσυί. θεοί [10]. παρὰ Τυρρηνοῖς.
Αἴσυν [11]. ἄγνωστον. ἄγνωτον.
Αἴσυνος [12]. φεγγαυοί.
Αἰσυμνᾶν [13]. φεγγάζειν. κωμῳδεῖ.
Αἰσυμνᾶ [14]. ἀφαιρεῖν. κωμῳδεῖ. κρύπτει.
Αἰσυπος [15]. χαμαιδαπός.

Αἰσυ-

ὁ δ' ἀπέσχε θυρὴν ἀΐδος. l. ἔσχε. ex Hom. *Il.* Π. 468.

1. Αἶσα.] Vid. sup. Αἶσα, & inf. Ἔπαισσεν. Quod sequitur, Αἴσιον, ὁμοίως; mallem huic glossæ adjungere. Ita fortasse ordo literarum jubet. Vel rejice in finem glossæ sequentis.

2. Αἴσιμον.] Lexicon MS. *Bibl. Coislin.* p. 231. Αἴσιμον. καλὸν, σύμφορον. ἀδ' ὅτι ᾧ τὸ ὅμοιον. *Is.* Vossius hanc glossam connectebat, continua serie, cum præc. Αἴσιον, ὁμοίως. Et sic in Aldina, ac Flor. Non probo. Vide quæ modo dixi in Αἴσιος, & inf. Ἔπαισσεν, &c.

3. Αἴσιμον ἦμαρ.] Exemplum, quo præced. glossam illustrat, ex *Il.* Θ. 72. ubi ἦμαρ. Schol. εἱμαρμένον ἦμαρ, ἢ συντυχόν.

4. Αἴσιος.] Id est, ὁ κατὰ τὸν αἶσαν ἤγουν τὸ καθῆκον. GUYET. Αἴσιος hic emendat *Is. Vossius.*

5. Αἰσιμίδης.] Scribe Αἰσυμίδης. Æschylus *Eumenidibus*: χαλεπὸν τὸ αἰσυμίδαις πλῆτο. PERGER. Hefychii glossam cum non intelligerem, veniebat in mentem, dedisse me forte: Αἰσίμου. αἴτιος ἀφ'. Vid. Pollux. VI. 180. Suid. & Etymol. Αἰσυμία. μοῖρα. Quo utitur Æsch. *Eumen.* 999. ubi Interpres αἰσυμίαις τύχαις reddit, *divitiarum affluentium.* Etymologus exponit etiam καθήκον. ABRESCH. Cogitabam: Αἰσυμίδης. Θρᾳκίας ἀφ'. nisi quadam intercidérint. Etymol. M. Αἰσύμηδον. τὸν Αἴσυμον αὐλὸν Θρᾷκες. οἱ δὲ, δῶρ βασιλίδος γῆς. Conf. inf. v. Αἴσυμα.

6. Τηλέφῳ.] Lege Τενέδῳ. Temenus fuit primus Argi rex ex Heraclidis, Aristomachi filius: & ejus nominis drama Euripidis fuit. de quo Hesychius, infra in Ἀπαναμέδη, in Ἀσυγῷ, & in Καδμείᾳ. PALMER. SOPING. FLOR. In Καδμείᾳ hoc drama non citatur. Omiserat Pricæus in *Indice* Auctorum.

7. Αἴσυλα ῥίζης.] Cyrillus: Αἴσυλα ῥίζης. ἄδηλα σφαλτὰ. IS. VOSS. Perperam. Est ex *Il.* Φ. 214. Idem *Il.* Ε. 403. de Hercule: Σχιτλιῷ, αἴσυλα ῥίζων. Vid. Schol. Allusit huc Clem. Alexandr. *Protrept.* p. 9. *Ed. Sylb.* ubi Herculem a Poëtis dici scribit χτύπον τῆς ἀνοσιουργίας. Vid. sup. Ἄσυλα, & inf. Αἴσυλα.

8. Αἶσυμα.] Sic sup. Αἶδυν pro Ἄδυν. IS. VOSS. H. Steph. *Ind.* leg. Αἴσυμα, ab αἶδω. Vid. *Not.* in Αἶδυν ὀφὶς &c.

9. Αἰσυμάται.] Forte, Αἰσυμαμάται. Vide Ἀπαισυμάται, ἀπαλαμάται. STEPH. Suid. Αἰσυμᾶν. τὸ καλαυλίσαι. V. H. Steph. *Thes.* T. I. p. 228.

10. Αἰσυί. Θεοί.] Scrib. Αἰσυί, sine diæresi. An ab αἶσα, unde αἴσιος, ἀεί, ἀΐδιος. Item αἴσυμα, *æsar*, Etruscorum lingua *Deum* significat. Sueton. in *D. Julii vita.* [immo *August.* cap. 97.] Est autem Græca vox Etrusca terminatione, formata: nam αἶσα est *fatum* (ut supra αἶσα, μοῖρα) id est, Deus, qui fatorum auctor, a quo & Αἰσυί. JOS. HILL. [ex Casaub. ad Suet. *l. c.*] Lactantius [*de falsa Relig.* L. I. 21.] Æsum & Teutatem Deos a Gallis coli dicit. SOPING. Suetonius testis est, Hetruscos *Æsar* Deum dixisse. Notavit Turnebus. VALES. Αἴσυμ, Laconum ritu, pro αἴσιος, legi vult *Bernard.* Conf. Lucan. L. I. 445. J. G. Keysler *Antiq. Septentrion.* p. 139. & omnino Ol. Rudbeck *Atlant.* XIV. 1. p. 464. item Olai Wormii *Monum. Danic.* I. 4. citatis Stephanio ad Saxon. Grammat. p. 143. qui ad oram Hesych. sui notaverat: *al.* Αἰσυί. Vide & Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 42. p. 662. qui τὴν Ἀζιζῷ huc adfert: quod descripsit suo more Boxhorn. *Orig. Gall.* p. 11.

11. Αἴσυν - - ἄγνωτον.] Hoc sensu Αἴσυν positum est pro αἶσυν, quod Etymologo est ἄγνωτον. Conf. Suid. in Αἴσυμ.

12. Αἴσυνος.] Turneb. *Adversar.* p. 1002. Casaub. ad Sueton. p. 310. SCHR. Pertinet Schrev. *Nota* ad v. Αἰσυί.

13. Αἰσυμνᾶν. φεγγάζειν.] Quidam φεγγίζειν reponunt, ac si expositum esset futurum, quod præsens est, rectiusque redditur per not. I. med. sequitur enim Αἴσυν, quod per verba præt. temp. redditur. Esti fateor suspectum convenit. JOS. HILL. [Conf. H. Steph. *Ind.*] Αἰσυμνᾶν, G.

Αἴσυμνον. ὁρμῶσιν.
Αἴσυμνον [16]. ὁρμῶν.
Αἴσυν [17]. ἀφαιρῶ. ἀνήκουν.
Αἴσχυνος [18]. ἀφανὴς. ἀνώνυμος.
Αἰσχυδεῖς. ἀφανοδεῖς.
Αἰσχύσας. ἀφοχλέας καὶ πήξας. Σοφοκλῆς Ῥιζοτόμοις·

Κόσμῳ αἰσχύσας πῦρ [19].

Αἴσωρος. ἄπιστος [20].
Αἰσωδέως. ἀφανιδόντως.
Αἰσυμητῆρες [21]. τοῦ ναυῖα. ὁ δὲ Ἀπίων, τοῦ βασιλεῖ τῷ τυράννῳ τὰ αἴσια, ἤ ὅτι, τὰ δίκαια.
Αἴσυλα [22]. κακὰ, ἄδικα, ἁμαρτήματα.
Αἰσυμνᾶν. βασιλεύῃ [23], ἄρχῃ. Εὐριπίδης Μηδείᾳ [24].

Αἰσύ-

14. Αἴσυν] Potius scribend. Αἴσυμν. Sed suspecta hæc sunt. H. STEPH. *Ind.* L. Αἴσυν. SALM. GUYET. Conf. ad v. præc. Exstat Αἴσυμν *Il.* O. 267. & Z. 510. ubi Schol. ὁρμᾷ, ἵστησι.

15. Αἰσύπου.] An Ἀσσύριος, ab Ἄσσυρα? GUYET. Pro Αἰσυπίᾳ: ut Suid. & Etymol. rectius scribunt. KUST. Αἰσύπου etiam Glossæ MSS. Αἰσυπίου, χαμαιδαπούς, Cyrill. Αἰσυπίᾳ, χαμαιδαπεῖ, Suidas. IS. VOSS. Αἰσύπου, χαμ. est in Cyrill. Lex. Fabric. & Brem.

16. Αἴσυμν.] Infra corrupte Αἴσυμν legitur pro ὁρμῶσιν. Conf. Αἴσιον.

17. Αἴσυν.] An Αἰσῶ, ab αἶσις, ὁ κῶ ὁ, [pro αἴσ-.] G. Sic H. STEPH. *Ind.* & ex eo HILL. Suidas: Αἰσῶ. ἀφαιρῶ. Vid. v. seq. & inf. Ἠέρωσε.

18. Ἄϊσ-.] Odyss. Δ. 242. Schol. Apollon. Rhod. IV. 746. Αἴσυν. ἀφανὲς. ἄγνωστον. Vid. Eutipid. *Troad.* ϛ. 1321. & Barnef. Pind. *Isthm.* VII. 60. ibique *Not.* Conf. ad sequentia Æm. Porti *Lex. Ionic.* in Αἰσῦν.

19. Κόσμῳ αἰσχύσας πῦρ.] Lege, κακῶν ἀσχέσασα πῦρ. Ceram, quæ liquetur igni. PERG. Legendum esse κακὸν, i. e. ceram, interpretationes præcedd. Ἀφοχλέας, & πήξας, satis probant. Dixerat enim Sophocl. κακὸν αἰσυπτὸν πυρί. (sic enim scribendum est pro πῦρ) *qui ceram liquefecit igni.* KUST. Sunt verba Sophoclis, perperam in Pricæi *Ind.* relati ad v. præc. Dummodo lex metrica concedat, videri posset, num retinendum κόσμῳ. vel κόσμῳ sive κόσμῃ, ut de juvene vel puella dixerit, flagrante & quasi conliquescente præ amore. Sed non urgeo. Cl. *Wesselingius* ita: „ Vide (inquit) an in fragmento Sophoclis, κακὸν „ αἴσ. τοῦ πῦρ, fuerit ut in *Ajac. Mast.* ϛ. 585. πατρὸς „ ἔκτοσθε δορός. Conveniet ita Hesych. glossæ. „ Hactenus. Citatur a Suida in Πέκτωσε: quod & infra vide. Ἀπέκτωσε est etiam in Æschyli *Prometh.* ϛ. 232. ut πέκτωσεν apud Pind. *Pyth.* III. 67. ubi vid. *Not.*

20. Αἴσωρος. ἄπιστος.] Suidas similiter in Αἴσωρ. Sed p. 661. Αἴσωρ. ὁ ἀγνώς. quod perperam in Αἰσ-, ὁ ἄγνωτος-, mutavit Cl. Kuster, ut jam animadvertit Cl. Bos, *Animadv.* p. 152. qui recte restituit: Ἄϊσωρ, ὁ ἀγνώς. quamvis ἄγνωτος non plane displiceat, quod forte per compendium scriptum fuit ἄγνως. Sed conf. sup. in Ἄγνως. Euripides in *Andromach.* p. 715. citante *Heinsio*:

Ὄσπλον ἢ ὕπλῳ ἢ μάχῃ ἄϊσσορα.

Vid. sup. Αἰσύσορα.

21. Αἰσυμητῆρες.] Hom. *Il.* Ω. 347. - - πάρα αἰσυμητῆρες ἰοῦσαι. Schol. Αἰσυμήτας. βασιλικοὺς τοὺς, οἱ ὃ αὐτὸ ὃ αὐτὸ τοῦτο τὰ αἴσια, ὅ ἐστι τὰ δίκαια. Unde patet, quo respexerit Hesychius; apud quem Αἰσυμητῆρες ex Hom. mallet *Bruno*, favente literarum ordine. Sed dubitari non potest, quin Hesychiana lectio isti longe sit præferenda, quæ nostros codices occupavit *Iliad. l. c.* ut recte monet Valkenarius in *Misc. Obs.* VIII. 1. p. 149. Conf. Jos. Barnef. ad Hom. *l. c.* Eustath. p. 1353. & mox v. Αἰσυμνᾶν. Apollon. Lex. MS. Αἰσυμητῆς scribit (nisi potius ι pro ν scribend.) additque: ὁ δ' Ἀπίων καθόλου βασιλεῖ, ἢ ἀτυμολογῶν φησὶν. Αἰσυμητῆρες, τοὺς τυράννους τὰ αἴσια, &c.

22. Αἴσυλα. &c.] Id est, βλακεῖα, ab ἄω, unde ἄσυ, ἄσυμ &c. GUYET. Hinc Hercules αἰσυλοεργὸς dicitur a Poëtis. Vid. Clem. Alexandr. *Protrept.* p. 16. SOPING. Vid. Schol. *Il.* Ε. 403. & Phavorin. Conf. sup. Αἴσυλα ῥίζης, & Ἄσυλα.

23. Αἰσυμνᾶ, βασιλεύῃ, &c.] Ab αἶσα, id est, δῖος, δάσσομαι, αἶσα, μοῖρα, αἴσιος-, αἴσιμος, αἴσιμον, αἰσύμνα, αἰσυμνάω, *partior*, *divido*. αἰσυμνητὴς & αἰσυμνητῆρ. id est, ὁ τιμαλφὴς ἢ δικαίων καὶ τῆς ἀγωγῆς, ἢ ἀγωνοθέτης, ἢ βραβεύτης. *præses disceptationis*, rex, τυραννος-. Aristot. *Polit.* GUYET. Αἰσυμνᾶ χθονὸς αἰρεθεὶς μο. SALM. Vid. *Guyet.* in Αἰσύτης.

24. Εὐρ. Μηδείᾳ.] Exstat ϛ. 19. Γῆμας Κρέοντ- παῖδ', ἃς αἰσυμνᾷ χθονὸς, ubi Schol. Αἰσυμνᾷν ἐστι τὸ τυραννεῖ ἢ ἄρχειν. &c.

Αἰσύμν. πόλις Τρωϊκή [1].
Αἰσυμνῆται [2]. οἱ τῷ ἀγῶνι παρεστῶτες. ἢ ὑπηρέται. ἢ οἱ ναύται.
Αἰσυφλῶν [3]. διυλὸς [4]. ψευδὴς, ἀπατηλὸν.
Αἴσχεα. ἐπίδια, ὕβρεις.
Αἰσχίας [5]. αἰσχύας.
Αἰσχυντῆλα [6]. τὰ ἱερῶν.
Αἰσχύνων [7]. αἰσχρόπαις, κακὸς, μυσαρὸς.
Αἰσχίω. χείρονα.
Αἰσχὼν [8]. αἰσχρότης, κακότης, κακία. λαυδεία. μῶσις. αἰσχύνη.
Αἰσχρέ. μυσαρέ. κακέ. Εὐριπίδης Τρῳάσι [9].
Αἰσχρεμπορίς. ἐπιθυμητὴς κακῶν [10].
Αἰσχρηλίας. αἰσχρὰς ἐρασίας.
Αἰσχρὴς [11]. τοῖς αἰσχυλίαν ἐπιζητοῦσι διαιτήσεως.
Αἰσχυντέων. καταισχύνω [12].
Αἰσχύνη. στέφανι.
Αἰσχυνῇ [13]. αἰτιάσῃ. λυμαίνῃ. αἰσχρὸν πεπτίθησιν. Αἰ-

&c. Vid. Barnef. Ipſe Euripides ſic explicat *Med.* ϒ. 702. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆδε γῆς Κορίνθιος.

1. Τρωικὴ.] An Θρᾴκης? Vid. Etymol. in Αἰσύμνιον. MUNKER. Sic & Cl. *Weſſeling.* Conf. Steph. ibique Berkel. qui Θρᾳκικὴ legit, pro Τρωικὴ, ut Euſtath.

2. Αἰσυμνῆται.] Schol. Ariſtoph. *in Pac.* ϒ. 733. - - - τοὺς περὶβωμὸν ἢ ἀγῶνα. ὡς ὁ Ποιητὴς Αἰσυμνητὰς εἶπεν. Scil. *Od.* Θ. 258. Schol. ad Euripid. l. c. ἰδίως δὲ φασιν Ἀθηναῖοι, τοὺς Κυκλίων (Suid. in v. Τύραννον, Idem referens, Κυκλικῶν ſcribit) Αἰσυμνήτας ἢ ἀγωνοθέτας λέγουσι. Αἰσυμνήτην ϗ κρατῆρα ἢ &c. Idem habet Apollon. Lex. MS. Plura vide apud Dioſyſ. Halicarn. l. V. p. 336. Alex. Sardum *de mor. ac rit. gent.* L. II. p. 106. Meurſ. ad Hellad. *Chreſtom.* p. 69. & A. van Dale *Diſſ.* VII. *de Antiq. & Marmor.* p. 516. Conf. in Αἰσυμνητῆρες ſupra. & Suid. in Ῥαδίκην.

3. Αἰσύφλων.] An Ἀσύφλων, ab ἄν, ἄσυ, ἀσύφλων? GUYET. Ἀσύφλων mavult etiam H. Steph. *Ind.* Vid. inf. ſuo loco. Αἰσύφ. tamen & Lex Reg. MS. Sæpius ϖ & α permiſta vidimus. Sup. Αἰσυλήσῃς. δυσὶς, ψεῦδος. Vide ibi. Conf. v. Βοῦβλων.

4. Διυλὸς.] Potius δυσὶς. Suidas tamen etiam διυλὸς habet. KUST. Vid. *Not.* præc.

5. Αἰσχίας.] Ab αἰσχὴς, ὁ. G. Nuſquam credo, hoc legerat *Gaystus*; niſi quod præluſerit H. Stephanus in *Ind.* Conjunge potius antecedd. hoc modo: Αἴσχεα. ἐπίδια, ὕβρεις αἰσχρὰ, καὶ. Aut, quod magis placet, ſcribe: Αἰσχὼν. αἰσχρὸς. ex Hom. *Il.* N. 622. ita mox Αἰσχὼν redditur, αἰσχύνη.

6. Αἰσχυντέων.] L. Ἀίσχυ. τάφρα ἢ ἱερῶν, i. e. τάφρα, σκαφεῖα. Inf. quoque τάφρα & τάφρα. IS. VOSS. Quis hæc [Heſychii] intelligat? Forte corrupte hæc excerpſit Lexicographus, pro Ἰσχία, μέρος ἢ ἱερῶν, i. e. Ἰσχία, *femora victimarum.* Ἰσχίον & μηρὸς ſunt quidem partes diverſæ, ſed tamen vicinæ, atque ideo facile confundi poſſunt. Dixi quid mihi de loco hoc obſcuriſſimo in mentem venerit. Meliora afferat alius me acutior. KUST. Neuter haëtenus mihi perſuadet: quamvis meliora forte adferre nequeam. In *Veſſiana* conjectura offendit vox τάφρα, quæ Poëtæ potius quam Grammatico coovenit. Vide num poſterioris Græcitatis vocabulum hic lateat, nimirum Ἀσκητήρια, i. e. *monaſteria*: quando pro ἱερὸν ſit l. ἱερίον.

7. Αἰσχυνῶν.] Reſpicit *Il.* Β. 216.

8. Αἰσχὼν.] Αἰσχὼν expoſitiones indicant, adſtipulante vocabulorum ordine. HILL. IS. VOSS. Vel Αἰσχὼν, vel Αἰσχὴς legendum. Sed præſtat prius; quod & H. Steph. correxit in *Ind.* Lex. MS. in Dionyſ. Areop. Αἰσχὼν. μυσὼν, μιαρὸν. Mox pro μισὼν reſcripſi μισθὼν, ut eſt in Hagen. Conf. in Αἰσχυντῶν, & Αἰσχεῖ.

9. Εὐριπ. Τρῳάσιν.] Ita ϒ. 1177. *Troad.* - - - *ἰὼ αἰσχρὲ μοὶ λόγων.* Adde ϒ. 384. ubi αἰσχρὲ & κακὲ permutantur. Drama hoc, quod ſæpius in hoc Lexico citatur, omiſit Pricæus in *Ind.* Ceterum a *Kuſtero* bina Tragici loca etiam notata video. Exiſtimat autem, Heſychium reſpexiſſe ad ϒ. 1177.

10. Ἐπιθυμητὴς κακῶν.] Deeſſe videtur παρῶν. STEPH. Senſus requirit, ut addatur παρῶν. KUST. Χρήσιμον addit *Pricæus* in 1. *Timoth.* III. 3. Sed ex Heſychii more ſubintelligi poteſt: latet enim in v. Αἰσχρεμπορίς.

11. Αἰσχρὴς.] *Il.* Γ. 38. αἰσχρὸς ἐπίονον. Schol. ἀναιδὴς καὶ.

12. Καὶ αἰσχύνων.] L. Καὶ αἰσχυνέων. SALM. HEINS. Sic Ed. Hagen. & Varin. Ἀχαιοῦσιν, & modo Ἀχαιοῖς, habet Ed. Flor.

13. Αἰσχύνῃ.] Conf. v. Ἤσχυνε.

14. Αἰσχυντέρῃ.] L. αἰσχυντρῇ. SCHR. Sirach. XXXII. 11. σοὶ αἰσχυντῇ σεαυτὸν) χάρις. MUNKER. Mœris Atticiſta: Αἰσχυντὴν, Ἀττικῶς. αἰσχυντρὴν, Ἑλληνικῶς. In MS. Cod. quo uſus fuit Editor, legebatur tantum: Αἰσχυντὴν. αἰσχυντρὴν. Et ſic quoque in MS. Mœride Voſſiano, quem ſervat Bibl. Leidenſis. Unde conjicere licet, forſan aliter ibi legendum, ac eſt in edito. Certe Thomas Mag. in Αἰσχὴν habet: τὴν αἰσχυντρὴν, ἀπὸ αἰσχυντηλίας. quod Platonis exemplo firmat. Conſentit Phavorinus.

15. Αἰσώπου γελοῖα.] V. Meurſ. ad Heſych. Ill. p. 132. SCHR. Ariſtoph. *Veſp.* ϒ. 564.

Οἱ ϗ λόγους μοῦσ᾽ ἐμοὶ· οἱ ϗ Αἰσώπου τι γελοῖον.

Conf. ϒ. 1259. Αἰσωπικὸν γελοῖον, &c. ibique Schol. & Suid. Vide etiam Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 395. *Not.* Burmann. ad Phædri *Prolog.* Huet. *de Orig. Fabul. Roman.* p. 72. *Ed. Lat.* & Suid. in Σκωπτικοὶ λόγοι.

16. Ἀίνα. πτῶσις.] Forſan, inquit *Stephan.* (In *Ind.*) Ἄϊνα, ab Ἄϊνα. Dorice pro Αἶνα. Αἴνεω, ab ἄνω, ἀΐσθω, pro ἄνω. an pro ἄνεω. ἐνίκα. GUYET. ſup. Ἄϊνα. πτῶσις. Quare Ἄϊνα hic legendum puto, pro ἄϊνα vel ἄϊνα. Vid. mox.

17. Ἄϊνα. ἐναίσιμον.] Pro Ἄϊνα, a ſeq. Ἄϊνας, quod Dor. pro Αἶνος. Vox Theſſalica, ut Theocritus *Idyll.* XII. monet. JOS. HILL. Vid. Schol. ibid. ϒ. 14. & Etym. v. Ἄϊνος, p. 43. cum quo convenit Lex. Reg. MS. Occurrit etiam in Ἀπὸ Simmiæ ϒ. 5. χρυσῆς Ἄϊνας. Ubi Salmaſ. *Exercit.* p. 323. adfert Scholia inedita ad Theocrit. l. c. Verba ſunt: Τὰς ἱμπρήσεις ἴσως Ἄϊνας καλοῦσιν, ἀπὸ Θετταλῶν· ἐφ᾽ ᾧ Ἄλκμαν τὴν ἱστορίαν κόρας λέγῃ Ἄϊνας. Conf. omnino H. Steph. *Ind.* & inf. v. Ἔτνας. &c. Active & paſſive ſumitur hæc vox, perinde ac Lat. *Amicus.* V. ſup. Ἀείνοον.

18. Ἄϊνας. ἐναίσιμον.) *Thom. Bruno* legit ἐναίμιον. non male. Sed defendi poteſt vulgata lectio ex dialecto Dorica. Vid. *Not.* præc.

19. Αἴνῃ. Δυσγενίτῃ Διΐ. &c.] Hæc de voce illa Αἴνῃ ſcribi, quis non miretur, ut potius de voce Δεινῇ ſcripturum ea fuiſſe Heſychium non dicat? Neque enim verbum αἰνᾶν, a quo nomen illud deductum eſſe dicendum eſt illi, qui defendere ipſum volent, facere poſſe videtur, ut pro Δεινῇ recipiatur. STEPH. *Schediaſm.* l. VI. c. XI. An igitur Ἄϊνῃ mavis, quia præceſſit Ἄϊνας, ἐναίσιμον? An vero Δεινῇ ſuis ſinibus vi expulſum huc irrepſiſſe? VERWEY. Videtur inciſiſſe in codicem mendoſum, ubi Αἴνῃ exaratum fuit pro Δεινῇ. STEPHANIUS. Nimirum litteræ majuſculæ A & Δ hic denuo confuſæ, ut ſæpius. Idem notaverat *Kuſterus*: „ Αἴνῃ peſſime pro Δεινῇ: Δ poſito pro Λ: ut „ ſup. Ἀάδη, pro Λαΐδη; Ἀιεῖς pro Διεῖς, &c. „ *Ill. Veſſius* nihil mutat, ſed Αἴνῃ pro αἰνῇ, *fato*, dici, ſcripſit ad marginem, nos remittens ad Ἔμπαιτα, infra. Conſer eundem ad Catull. p. 112. Reſpexit Heſych. ad *Il.* I. 498.

Καὶ ϗ τὸ Διτὰ εἶπε Διὸς πᾶσα μεγάλοιο.

Vid. ibi Scholia. Δεινῇ corrigit etiam *Soping.* & *H. Steph.* ad oram lib. ſui, ut & loco ſupra citato: in *Indice* tamen receptam lectionem, ab αἰνῶν, defendit: quod mireris.

20. Αἰνᾶ. ἀπολαύσῃς.] Vid. ſup. Ἀάδην. Ἀατάλλ. Ἀαδῶ. Ἀαθῶ. &c. Inf. Ἀάνη. πλοῦτος. Similiter *Kuſter.* „ Αἰνᾶ. pro Ἀαῶ. „ ὦ. Supra: Ἀαδῶ. ἀπόρως, ἀπλούτως. Vid. etiam Suid. & Etym. quibus Ἀαῶ idem ſignificat. „

21. Αἰνῶ.] Αἰνικὸς. ἀπὸ ϗ κηρυκικὸς. Suid. in Ἐπίκρισις. IS. VOSS. Utitur ea voce Soph. *Oed. Tyr.* ϒ. 391. ABRESCH. in *Miſc. Obſ.* V. I. p. 87. Αἰνῶ, *pollicitis*, petita ad eranum: ſed videndum, an ad paupertatem fableavandam, quia αἶνος. *petitur.* πτωχὸς interpretatur Heſych. An ad contributionem in menſtrua? Sed aliud vide apud Salmaſ. de ὑλῃ. [p. 619.] MAUSSAC.

22. Αἰνικῶν.] *Cauſata* dicunt barbare Logici. SOPINGIUS.

23. Αἰνῶν.] Vid. ſup. in Ἄινη. *Thom. Bruno* legit Αἰνῶ.

24. Αἴνια.] Hinc Callimachi Αἴνια. Suid. Αἴνια, ὁ σκοπὸς ἢ. Vid. Steph. in Αἴνιον. IS. VOSS. V. Jac. Gronov. ad Steph. Fragm. de *Dodon.* p. 33. ſive p. 296. T. VII. *Theſ. Ant. Gr.*

25. Τὰ καῖ᾽ ἀγκὰ περίσπαστα.] Potius, τὰ καθ᾽ ἑκάστην περίσπασιν,

Αἰπήεις ¹. ἀπλαίσιος.
Αἰπάτας. μεμφῆ.
Αἶπος. πυκνὸς, κυφός.
Αἴπη ². ἔρος Σικελίας.
Αἰπεῖα ³ χώρα. † μέγας.
Αἰπειὰ ⁴ πῶλος. ἡ Σικελικὴ, ἡ μεγάλη, ἀπὸ μέρους. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ ⁵.
Αἰπὸ. ὠδυνηλῶς.
Αἴπολος ⁶. δυσχέρεια, ἢ δυσχέραζος.
Αἴπολος ⁷. ὀρεύς.
Αἰπόλιον. † Αἰπολὸν τοῦ γάλα.
Αἴπυρα ⁸. ὕαλος.
Αἰπύμνη. αἰπᾶμνη.
Αἰπὺς ⁹. ζοφῶδες, ὠδυνηλόν.
Αἰφνίδιος ¹⁰. ἐξάπινα.
Αἴφυρος ¹¹. αἰθάλη. Σοφοκλῆς. ἀμυχθαλόεσσα ¹², τὴν ἀκρόγιαλον τῆς θαλάσσης, ἢ ὁμίχλη.
Αἰχθύαν ¹³. ὁρμηθῆναι.
Αἰχθύνω ¹⁴. ὥρμησαν, διῆκαν.
Αἰχμάζει ¹⁵, πολεμεῖ, μάχεται.
Αἰχμαὶ. πόλεμοι.

Αἰχ-

Αἰχμὴν. δόρυ.
Αἰχμαλωτίζοντα ¹⁶. εἰς δουλείαν ἄγοντα μὴ βίᾳ.
Αἰχμάσας. ἀκοντίσας. πολεμήσας.
Αἰχμαλωτίσας. τροπωμένους.
Αἰχμάλωτον. αἰχμῇ ληφθέντα, † ἐπ. πολέμου λαμβανόμενον.
Αἰχμάς. τὰς ὀπισθοπείδας, † οἱ μὲν τῆς δεξιᾶς.
Αἰχμάσουσι κεκτεσχέσθων. ἀντὶ τοῦ·

Αἰχμαὶ δ' ¹⁷ αἰχμάσουσι πάντες.

Αἶχμαξ ¹⁸. ἐχμαξ ¹⁹. καλύμμαξ.
Αἰχμεῖον. τῆς πολεμικῆς.
Αἰχμή ²⁰. ὀπισθοπείδης, ὁ ὀπίσω τῆς δεξιᾶς. ἢ πόλεμος. λόγχη, δόρυ.
Αἰχμητής. μάχιμος, πολεμιστής.
Αἰχμήτας. πολεμικοὺς ἵππους.
Αἰχμόδιος ²¹. αἰχμαλώσιμος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις ²².
Αἶψα. θᾶττον, ἀκέως, ταχέως.

Αἶψα

μοῦ, i. e. res, *quæ aliis rebus initium præbent*. KUST. Nihil muto.

1. Αἰπήεις.] L. Aipiens. SALM. Αἰπιόεσσα. IS. VOSS.

2. Αἴπη.] V. inf. in Ἔστ. Αἶπυ etiam referibendum apud Suid. in Αἶπ.

3. Αἰπεῖα, κάπρος.] Vid. inf. in Κάπρος. Diogenianus: Αἰπεῖα· κάπρος, ἐπεὶ ἡ πᾶ σαμαὶ μεγάλαι. Male Schottus, Æmeas Scaraleus, VALES. Αἰπεῖα· non κάπρος est; sed Αἰπειὰ· κάπρος, μέγας κάπρος. Igitur aliter distinguc. Dicitur enim Αἰπεῖον [teste Suida] μέγα, διὸ καὶ τὸ ὄρος μέγα. Sic Παράπαν dicebant τὸ μέγα. Arist. HEINS. Vitium illud in sola Ed. Hag. Locus autem Aristophanis, quem spectat Cl. Heinsius, est in *Acharn.* v. 347. Ἀνδρομὴς Παράπαν. Schol. ἀντὶ τοῦ μεγάλου. Idem Αἰπεῖα μέγιστα κάπρος dixit in *Pace*, v. 72. ubi vid. Schol. & Florentius Christ. *Not.* Eo respexit Hesychius; notante etiam *Kusterus*.

4. Αἰπεῖα πῶλος.] Vid. Turneb. *Adverf.* p. 1008. SCHR.

5. Σοφ. Οἰδ. ἐπὶ Κολ.] Innuit locum in principio. SOPING. Exstat v. 30.

——— ——— ——— Γαιοῦχ' ὁρᾶς
Στείχοντα τόνδε τοῦδε, Αἰπείαν ἐπὶ
Πέλᾳ δίωκτον. ——— ——— ———

Ubi Schol. Αἰπεῖαν, ἡ Σικελικὴ λέγει ὃ αὐτὸ ἡ μεγάλην. Et forte hic pro ἡ legend. ἡ μεγάλη, ut fup. in Ἀδη. Sed nihil muto.

6. Αἴπολος.] L. Aipolos. IS. VOSS. Infra: Δαιδ. δυσχέρ. quæ videtur esse eodem vox. KUST.

7. Αἴπολος.] Vide Αἶπος. SCHR. Αἴπος, ὀρεινὸς. Suid. IS. VOSS. Vid. mox Αἰχθύνω. &c.

8. Αἴπυρα.] *Vitrum*. SOPINGIUS. Ex αἴπυρον potius, factum est Γάυρον, *vitrum*. GUYET.

9. Αἰπὺς.] Ex Matth. VII. 8. notante *Pricæo* ad illum locum.

10. Αἰφνίδιον] Symmach. Job. VII. 18. II. *Macc.* V. 5. XIV. 22. BIEL.

11. Αἴφυρος· αἰθάλη. Σοφοκλῆς ἀμυχθ. &c.] Αἴφυλος· αἰθάλη. Σοφοκλῆς. † Αἰχθαλόεσσα. τὴν ἀκρογιαλὸν τῆ αἰθάλῃ, ἢ ὁμίχλῃ. Sic lege. Vide tamen, num etiam Αἴφυρος notet αἰθάλην. Vid. Ἀφορία, & Ἀφρῦλα. IS. VOSS. Pricæus in *Ind. Hef.* Αἴφυρος· scripfit. Et sic priores Editiones, in quibus ita pingitur: Αἴφυρος. Vide quæ fup. in v. Ἀγωνὰ notavi. Cogitabam de v. Ἀείφυμος, apud Sophocl. *Antigon.* v. 1060. Sed hoc alienum est. Αἴφυρος itaque, fine ρ, retinere malim. Passim enim φ in antiquioribus libris ita pingitur, Φ, quomodo fere φρ. alias per compendium. Hinc error. Ut verbo dicam, corrupta hæc omnino putem ex Αἴφυρος· αἰθάλη, idque pro Ἀειφύρος· ab ἀεὶ φέρειν, quod commode exponitur αἰθάλη, i. e. *ἀειφόρος*, ab ἀεὶ θάλλειν. Facem præfert Ipse Hesych. fupra: Ἀειφύρος· ἀειθαλὲς. ubi pariter Sophoclem, ut hic, auctorem citat, in *Telepho*. Ai vero pro αἰ faepius in his Glossis. Ita Αἰαλὸς & Ἀειαλὸς, Αἰάζειν & Ἀειάζειν. &c. Tu, Lector, judica.

12. Ἀμυχθαλόεσσαν.] Forte, Αἰχμαλόεσσα, ut mox in Αἰχμάλωτος. SCHR. L. Αἰχθαλόεσσαν, pro Αἰθαλόεσσαν. IS. VOSS. Scribendum: † Αἰχθαλόεσσαν. Σοφοκλῆς τὴν &c. PERGER. Vox a ferie sua exulat, quæ repetitur infra fuo loco. KUST. Omnino fecernenda funt hæc posteriora: † Ἀμυχθαλόεσσαν, τὴν &c. pro quo forte depravatum alicubi reperit Αἰχθαλόεσσαν, ut feries hic postulat. Sed Ἀμυχθαλόεσσα & Μυχθαλόεσσα fuis locis exstant apud Hesych. Conf. Etymol. M. & Phavor. Dein in fine, pro ὁμίχλα, repone ὁμιχλώδη, ut habet Apollon. Lex. MS. Hom. *Il.* Ω. 753. Αἴφοιτο ἀμυχθαλόεσσαν. Schol. ἀπὸ ἀπορρωγῶν, ἢ ἐφῆλω ἢ μέγα. ἢ ἀπὸ † Θαλάσσης ἄζειν, καὶ ὁ ἀλμὴν ἐσθ. &c. ἵνα ὁ ὀχετὸς, ἀπὸ τῆς ὁμιχλώδη ἀναθύμιασιν. Vides quo respexerit Hesychius. Citatur etiam Poëtæ locus in Scholiis Sophocl. *Philoct.* v. 213. Quæ modo de Ἀμυχθαλόεσσαν dixi, & Ἀμυχθαλόεσσαν, placuerunt Cl. *Hemsterhusio*, cujus verba, quod rem propius influtrent, fubjiciam: „ Ita fe res habet. „ Quum Αἰχθαλόεσσαν Hefychius edidiffet depravatam scri- „ pturam fecutus, correxit eruditior aliquis Ἀμυχθαλόεσσαν: „ hoc deinde in mendofi vocabuli locum fucceffit: jure qui- „ dem merito: fed, quoniam ordo literarum repugnabat, „ eo factum est, ut ab imperitis librariis præcedentibus „ adjungeretur. „

13. Ἀιχθύνω.] *Il.* E. 854. & Schol.

14. Ἀιχθύνω.] Ex *Il.* Ω. 97. Suidas expl. ὁρμήσαν.

15. Αἰχμάζει.] Vid. Ἐπαιχμάζει, & mox Αἰχμαζόντα.

16. Αἰχμαλωτίζοντα.] Ipfiffimum ad *Rom.* VII. 23. Etfi tanquam ἀθέσμως rejiciunt Attici (ut Phrynich. & Thomas Mag. teftantur) pro quo Patres magis Attice dicunt αἰχμάλωτον ποιοῦντα. JOS. HILL. Gloffæ ad *Rom.* VII. 23. explicant, εἰς δουλείαν ἄγοντα.

17. Αἰχμὰς δ' αἰχμ. Exstat *Il.* Δ. 324. Schol. ibi, ἀκοντιστῆσουσι, ἤγουν, πολεμήσουσιν. Pro κεκτεσχέσθων Ed. Flor. μάζουσιν.

18. Ἔχμαξ.] Sic Ed. Ald. & Flor. quæ priori gloffæ continuo hanc annectunt. Hagenöenfis Αἰχμαξ, ut & præter *D. Heinf.* correxit *Schrev.* quod ferles postulabat. Vere tamen & fimpliciter Hefychium scripfiffe puto: Ἔχμαξ. καλύμμαξ. ut infra. quod huc male tranflatum ex affini pronuntiatione ἧ : & ᾳ. unde postea ob ferlem in Αἰχμαξ mutatum, manente præterea vera fcriptione, Ἔχμαξ. Nollim enim ftatuere, fenfum Hefychii esse, Ἔχμαξ dici quafi ἐχόμαξ, ab ἔχειν, *retinere*. Ita quondam. Similia cogitaffe nunc video *Kufterum*: „ Αἶχμ. vitiose [inquit] pro Ἔχμαξ „ (ut recte fcribitur inf. fuo loco) ᾳ posito pro ε: cui cor- „ ruptioni caufam præbuit Græcorum pronuntiatio. Ac „ enim & ε eodem fono ab illis pronuntiari folebant. Edit. „ Ald. habet Ἔχμαξ: quæ vera lectio quidem est, fed tamen propter alphabeti ordinem hic locum habere non „ potest. Sequens autem ἐχόμαξ (pro quo legendum „ est ἔχμαξ) videtur esse correctio ejus Αἰχμαξ, a librario, „ vel lectore aliquo ad marginem prius annotata, & postea „ in contextum relata. Deinde pro καλύμμα. fcribe καλύμματα, i. e. *impedimenta, obstacula*. Vid. Etymol. Euftath. „ & Ipfum Hefych. in v. Ἔχμαξ. „

19. Ἐχμαξ.] L. ἐχόμαξ. HEINS. ἴχμαξ. IS. VOSS. Vid. *Not.* præc.

20. Αἰχμὴ.] Ita Schol. *Il.* Γ. 348. Vid. Euftath. ad v. 259. *Il.* Η. p. 680. & Portl *Lex. Ion.*

21. Αἰχμόδιος.] L. Αἰχμαλίδιος. Vid. Etym. M. in v. Αἰχμαλώσιμος. IS. VOSS. Emaculandus in hac voce Etym. M. ubi perperam αἰχμολίδιος, procliví admodum errore, quem tamen & propagavit Phavorinus. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 1. p. 87.

22. Αἰχμαλώτοις.] Αἰχμαλώτιδες, *Captivæ*. Fabula est Aristophanis, cujus sæpe meminit Hefychius. Sed alia forte est fabula Αἰχμάλωτοι, cujus meminit Hefychius in Ἀστεῖος. &c. FUNGER. At cur *Fungerus* contra millies [faltem decies] repetitum Hefychii teftimonium eam fabulam tribuit Ariftophani? *mea vasi σφαλμα μνήμης*: Certe Sophocli affignat Casaubonus in Athen. p. 482. 483. ac dubitat, utrumne fit eadem, an diverfa fabula Αἰχμάλωτοι. VERWEY. *Aristophanis* pro *Sophoclis* nomine calami error est in

Αἶψα ἡ ὀτρηλέως [1]. παχέως πάνυ.
Αἶψα κεν. θᾶσσον ἄν.
Αἶψα λέλαπται. θᾶσσον καθέλκεται.
Αἶψα [2]. τὸ μέλλ. οἱ δὲ, Ἄψαι.
Αἱ ψιλλίσκαι 3. αἱ ἀσπίδες λαλοῦσαι.
Αἰψηρά. παχία, κῦφα. κρὶ σὺν τῷ λάδα [4] λίγνῃ), λαυψηρά. Ἀεὶ σαφῶς δὲ ἐπὶ τῷ·

Αἶσαν [5] δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν.

ἀντὶ τοῦ, αἰψηρῶς, παχέως, ὡς ἡ τό·

Βάσκ' ἴθι Ἴλιε [6] παχεῖα.

ἀντὶ τοῦ, παχέως. κρὶ·

Τότε μοι [7] χέρσι θύρεια κλῆσ.

ἀντὶ τοῦ, θύρας.
Αἰολίζῃ [8]. σκιά. ὀλίγον, ἰσχνόν.
Αἰολικῶς [9]. ποικίλως.

Αἰόν.

Αἰόν. ὁ βίος [10] τῆς ἀνθρώπου, ὁ ἢ ζωὴ ἰσχνόν.

Ἄπες, ἀπ' αἰῶνος νίος ἄλλο [11].

Τινὲς δὲ τῆς ναυτίας, ἢ ναυσιῶσι μυελὸν [12] ἀπέδωκεν, ὡς Ἱπποκράτης [13] ἢ αἰῶνα τὴς νοσούσας [14], ἐδόκουν ἀπέθανε. ποτὲ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μακρὸν ἰσχνὸν τείνου. καὶ ὁ σὺ παντὸς τοῦ σώματος μυελός. Εὐριπίδης δὲ φιλοτιμίαν, Αἰῶνα ἢ ψυχὴν λέγει·

ἀπέπνευσε [15] αἰῶνα.

Αἰόες [16]. ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν οἱ μὲ ἐπὶ Τημαλίου [17] τυράννου θύειν φασὶ· οἱ δὲ, ἐπὶ Κλυζομήνιος ὑ Αἰγίδου· οἱ δὲ, ἐπὶ Ἡγεμόνη Ἀλκηΐδι τῇ Ἰκάρου [18].

Αἰωρύμβοι [19]. μετεωρολέσχαι.
Αἰωρήσας. ἐπιχειρήσας.
Ἄκα [20]. τὸ ὀξύ. καὶ ἄκρον ἢ φάλαγγος. ἢ μάχη.

Ἀκα-

Not. Fungeri. Αἰχμαλώτιδι, enim, vel Αἰχμαλωτίδι, nunquam ab Ariſtophane prodierunt.

1. Αἶψα, ἡ ὀτρηλέως.] Ex *Il.* T, 317. Vid. Schol.

2. Αἶψα.] An ἄω, αὔσομαι, ἄϋσα, ἄϋσ-ω, ἄϋσα, ἄϋσα, ἄϋσαξ, αρεx, αρίς, αρυσα, &c. G. Vid. inf. Ἄψαι, & Ἄψασα.

3. Αἰψιλλίσκαι.] Diviſim lege: Αἱ ψιλλίσκαι. PALMER. Et ſic Cyrillus. IS. VOSS. Infra: Ψιλλίζει, ἀχρίους λαλεῖ. Corrige ἀσπίδες, ex hoc loco. Vid. inf. Ἀψιλίς. & ſup. Αἱ αἰλαίης.

4. Λάδα.] Scrib. λάφδα. HEINS. Utrumque probum.

5. Αἶσαν, &c.] Lege λῦσον. Eſt enim hemiſtichium *Odyſſ.* β, 257. quod (præter *Kuſt.*) notavit Cl. Bos. *Obſ. Miſc.* p. 153. Sed in Ed. Hervag. 1535. eſt λύσαν. Rectius tamen λῦσον, ut exhibetur *Il.* T. 276. Utroque loco vide Schol. Perperam quoque λῦσαν legitur apud Suidam. Tribus hiſce exemplis probat Heſychius adjectiva pro adverbiis uſurpari. Conf. Euſtath. p. 1444.

6. Βάσκ' ἴθι &c.] Ex *Il.* Θ. 390.

7. Τότε μοι &c.] *Il.* Δ. 182. ubi vide Schol.

8. Αἰολίζῃ.] Ex ferie lit. ſcribendum foret Αἰωλίζῃ. KUST. Suſpecta voa H. Stephano *Ind.* at nihil extricat. Αἰωλίζῃ ſcribit Phavorin. ſed ſuperius loco ſuo. Ed. Flor. Αἰωλιζῇ. Sed Αἰωλίζῃ, ut *Iſ. Voſſ.* etiam correxit, requirit ordo. Miror neminem conſuliſſe Heſychium in Ὀλωλώς, quod reddit τοιχωρύχος —— ἢ ἐλάχιστον. Et: Ὀλιγίων· ὀλίγος, θραχύτατος. ut Ὀλίγιστον· ὀλιγοχρονιώτατον, ἐλάχιστον. Conf. Ἰλιόφιν. σπουδῇ. Et Ἐλαιόφιν, quod eodem modo exponit; ut Ἐλαφρὸν, σπουδαῖον: pro quo etiam corrupte legitur Ἔχοντα. Αἰωλίζῃ itaque poſitum hic eſt pro ἀλίζῃ. Etymol. M. p. 821. Ἀλίζηλος, ἀκαταπαύστου, (vid. inf.) ἐλαχίστου. Τάττεται ὁ Ἀθηναῖος καὶ ἐπὶ τοῦ πυρέσσ. —— τὸν ὁ φιλόζωον (ſic) θνητὸν τῷ πολλῷ, τῷ σώμ, τῷ ἄκαρες σπεύμα. Τὸ ὁ Ἀλίζηλον, ἀλίγου σημαίνει. Arcadius Grammaticus ineditus: Ἀλογή, ἡ σπουδή. quod priter corruptum videtur ex Ἀλιζῆς. Idem: Ὀλβῆς, ὁ ἀκατάπαυστος.

9. Αἰολικῶς.] Αἰωλικῶς. IS. VOSS. Pone ſupra ſuo loco. KUST.

10. Αἰόν, ὁ βίος.] Phavor. citat locum Homeri, qui eſt *Il.* E. 685. Schol. Αἰὼν, ὁ ἢ ἀνθρώπου βίος. Ita Heſiod. *Scut.* ϒ. 331. ubi vid. Grav. Conf. Hom. *Od.* E. 252. Galen. *Gloſſ. Hipp.* & Adrian. *Iſagog.* in *S. S.* p. 18. §. 44. in *Bibl. Crit.* T. IX.

11. Ὄλλο.] Lege, ἄλλο. Eſt enim ex *Il.* Ω. 725. ubi Schol. ἀντ' αἰῶνος. καὶ ἢ βίε, καὶ ἢ χρόνε ἢ ἢ ἀνθρώπου ζωῆς. Errante, ut videtur, talamo *Jeſ. Scalig.* ἄλλου emendabat ad marginem libri ſui.

12. Ναῦτιαν μυελὸν.] Hom. *Il.* T. [27]. Ἐκ δ' αἰὼν πίπτε. SOPING. Vid. Suid. & Cyrill. IS. VOSS. Schol. ad Hom. *l. c.* Ἦτοι ἀντὶ τῆ βίε, ὁ ἐστι, ζωῆς ἰσχνῆ. ὁ δὲ οἱ γλωσσογράφοι, αἰὼν ὑγρὸς). ὁ ἐστι, ὁ ναυτιῶν μυελός.

13. Ὡς Ἱπποκράτης.] Puto legendum: ὡς Ἱπποκράτους. Ut ſit ſenſus: *Quidam e recentioribus αἰῶνα tanquam Hippocratis vocabulo explicarunt.* Deinde verba Hippocratis ſubſequuntur. Nam ſi ut eſt exeuſum legas, ſequeretur, Hippocratem e recentioribus eſſe, cum ſit medicinæ pater. Erotianus in Lexico ſuo; Αἰὼν, ὁ ναυτιῶν μυελὸς· φησὶ γὰρ· ἐκρυηκιάζει ἢ αἰὼν· καὶ τὸ αὐτὸ βούλεται τῷ τεγγει. φησὶ· Τὸν αἰῶνα νοσούντων τὶς, ἐδόκησεν ἀπέθανε, &c. Forte Heſych. hic de Erotiano loquitur. MAUSSAC. Conf. Foël. *Œcon.* ut & *Nat.* præc. Retineo tamen ὡς Ἱπποκράτους in Nominativu, hoc ſenſu: *ut quando Hippocrates aut* &c. Fruſtra enim ſollicitus eſt Mauſſacus, ne recentioribus adnumeretur Hippocrates.

14. Νοσούσας.] Male νόσους apud Etymolog. Vide quoque Erotian. IS. VOSS. νοσους eſt in Etymolog. *Ed. Syll.* & apud Phavor. Legitur ibi: Ἀνθρώπου τὶς νοσους ἢ αἰὼν, &c. Cum Heſych. facit Erotian. p. 16. *fin.* Vid. Hippocrat. *Epidem.* l. VII. *in fin.*

15. Ἀπέπνευσεν.] Ita ex prioribus Edd. reſtitui: ut recte exhibet Caſaub. ad Dion. Chryſoſt. *Orat.* L. p. 88. Peſſime ἀπέπνευσον legitur in Ed. Schrev. qua deceptus Cl *d'Arnaud* correxit in *Lect. Gr.* p. 7. ἀπέπνευσον, non inſpectis prioribus Editt. quæ ſic exhibent. Fruſtra itaque addit, poſſe quoque ſcribi: ἀπεπαλάνου αἰῶνα, ut fere Æſch. *Prom.* ϒ. 861. αἰῶν' ἐτρῆ. Neque ceterat Editt. conſuluit Cl. *Abreſch*, quum ſequentia mecum communicaret: „ Caſaub. & Arnaudtius [*l. c.*] corrigunt ἀπέπνευσον. plane „ ut Pind. *Iſthm.* Od. VII. 48. dixit: ἄνεμοι ἀνέπνευσαν ἀλ„ λαι. & *Nem.* I. 70. ex emend. Bened. ψυχὰς ἀνέπνευσεν. „ Propius abiret ἀπέπνευσαν, ſi conſtaret ita quempiam „ locutum. „

16. Αἰόες.] Turnebus, Gallim lumen, ſcribit, *ofcilla* non tantum eſſe figilla, in effigiem humanam arte formata, & imagunculas pueris ad luſum exhibitas; ſed & αἰόες, i. e. penſiles quaſdam geſtationes de arboribus ſuſpenſas, in quibus homines jactabantur per luſum: atque eam jactationem *oſcillationem* eſſe dictam docet. Genus hoc luſus Græcorum more & inſtituto (nam Athenienſes, de quorum feſto meminit Heſychius, Bacchanalibus molles ejuſmodi ſeſſiones de arboribus ſuſpendere ſolebant) fex Latinarum feriarum diebus celebrari ſolitum in vitæ humanæ memoriam, in qua altiſſima deferuntur, infima efferuntur in altius. *Adverſ.* VII. 20. FUNG. Vid. Turneb. *Adv.* XX 24. Aliud eſt apud Pollucem p. 205. & Feſtum in *Oſcilla*, ſub fin. Recte ἰώρες πλοκίδες iaquecum, quo Jocaſta ſe ſuſpendebat, vocat Sophocles *Oed. Tyr.* poëtica licentia pro αἰώρες. nam & teſte Suida recte ἰώρες ſcribitur. Αἰόες ad Erigonem refertur. VALES Vid. Salm ad Tertull. *de Pall.* p. 78. [al. p. 130.] SCHR. Hygin. in *Aſtronom.* [c. IV. p. 365. *Ed. Munk.*] *Qui, quod ea* (Erigone) *ſe ſuſpenderat, inſtituerunt, uti tabulæ interpoſita pendente funibus ſe jactarent, ut qui pendeni ventu moveatur: quod ſacrificium ſolenne inſtituerunt. Itaque & privatim & publice faciunt, & id Aletidas appellant.* Sed legendum puto hic: *Et id Αἰόες appellant.* Nam ſequitur poſtea, Ἀλητίδας eſſe mendicas. Vid. Euſtath. *Il.* Γ. p. 295. SOPINGIUS. Omiſerat hanc Notam *Schrevelius.* Conf. nunc Munker. ad Hygin. *l. c.* Inf. Ἀλήτης. ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν τὸν Ἴκαρον λεγόμενον ὑπ' ἀμπέλου (*Sop.* Ἡγεμόνης) ὄνομα, οἱ Πλάτων ὁ Κομικὸς. Vid. omnino Kühn. & Jungerm. ad Pollux. l. IV. 55. Wower. ad Sidon. Apoll. l. II. *Epiſt.* 9. Munker. ad Hygin. *Fab.* CXXX. p. 198. Meurſ. *Græc. fer.* in Αἰόες, & de *Reg. Athen.* l. II. c. 2. Ceterum πεταυρι five *oſcillarium* figuram exhibet H. Mercurialis *Art. Gymnaſt.* III. 8. p. 217.

17. Τημαλίου.] Turneb. XX. 24. ἐπὶ τυραννῆ Λίνου. Et fortaſſe pro Λίνου præſtaret ſcribi Λιόνου. Paulo aute αἱ μὲ lege, pro ὁ μὲν. FUNG. L. αἱ μὲ &c. HEINS. Leopard. I. VI. *cap.* 14. legit: ἐπὶ τυράννῳ Λίνου. SOPINGIUS. Sic & *Arcerius* ad otam ſui exemplaris. *Thomas Munkerus* ad marginem ſui codicis τὸ Ἡγεμόνη loco motum & redactum in ſedes priores interponit ceteris ante vocem Κλυζομήνιος. VERW. Phavor. Αἰόες, ἑορ. Ἀ. διὰ καλὸν δίδακτον. διὸ οἱ μὲ ἐπὶ Τιμαλίῳ τ. θ. φασιν. οἱ ὁ ἐπὶ Ἡγεμόνη Ἀλκηΐδι, τῇ Ἰκάρου. οἱ δὲ ἐπὶ Κλυζ. τῷ Αἰγ. Primo etiam οἱ μὲ correxerat, & Τημ. Quid ſi legamus, οἱ μὲν ἐπὶ τῷ Μαλιώνι ἢ Τυρράνῳ θύειν &c. Ita ſuadet Etym. M. in Ἀλήτης.

18. Ἰκάρου.] Ἰκαίου dicitur pater Erigones. Steph. in Ἰκαρία. Δῆμος. VALES. Ἰκαρίου habet etiam Etymol. in Ἀλήτης. Et ſic correxerat Cl. *Stephanius.*

19. Αἰωρύμβοι.] Conf. Ἀωρτ, &c. Ἔτερτ. Ἔσχ. Ἐφεδρεύω. Ἡρίδαντ. Ἠερτάσατο. Ἤορτ. &c. Varia enim eſt ſcriptura, ex affini olim ſono ea parte nata.

20. Ἄκα.] id eſt, ἄκρα, unde ἀκὰς, & ἀκμὴ. G. Latinis *acies*. Sed fortaſſis ſcribendum potius Ἀκὰς, ut ſit Doricum pro ἀκὴ. H. STEPH. *Ind.* Ἀκὰ eſt ἐπίκλησις Pindaro: Ἄκα δ' ἀμ-

'Ακαδημία [1]. λιτερ [2]. ἡ πόλις. λέγεται δὲ γυμνάσιον 'Αθλίσιον, ἀπὸ 'Ακαδήμου [3] ἀναθέντος. ᾧ τόπος. κελεύεται γὰρ ὕπτιος ὁ Κεραμεικός [4].

'Ακαδίσαι [5]. λυπηθῆναι.

'Ακαζῆς [6]. ἀπάζιος.

'Ακάθαρτον. μιαιφόνους. 'Αχαιὸς Οἰδίποδι.

'Ακαθαίρετον [7]. τὸ μὴ χειρώμενον, ἢ ἀφαιζόμενον.

'Ακαθεκτον. ἀκαταίσχετον, ἀκράτητον [8].

'Ακαθέκτης [9]. ἀπαλὸς. τρυφερὸς. οἱ δὲ, 'Ακάζιος.

'Ακαθὲς. ἀγαθὸν.

'Ακαθοσύνη [10]. ἄκοσμον.

'Ακάϊστον [11]. Σκυθικὸν ἀκαθάϊστον.

'Ακαιρα [12]. μέζον τι. ἢ κέζειν; ὁ δ' ὃς ἀξοῦσιν κεττῆσι. καὶ ἄκαιρα.

'Ακάκεια [13]. ἄκακον. ἀληθείαν. ἢ ἀσφαλὴς [14].

'Ακακαλὶς [15]. ἄνθος ναρκίσου. Κρῆτες.

'Ακάκητα [16]. ὁ μηδενὸς κακοῦ ἄξιος. ἀπὸ τοῦ, ἀκακήτου.

'Ακάκητον. ἀκαμπές.

'Ακακέμφαλος. κακὸς φύσιν ἀπολλαζόμενος.

'Ακακία [17]. βοτάνη.

'Ακακίαν [18]. * ὁμῶς δυνάμενον.

'Ακακίεις. συνίεις.

'Ακακιῆ. σοφῇ.

'Ακακοίμενα [19]. λυποίμενα.

'Ακακοῦ. ἄλυπον.

'Ακαλανθίπις [20]. ἡ καλλίκεκος [21].

'Ακαλα [22]. ἄψυφα, ἤσυχα.

'Ακαλανθὶς [23]. ταχεῖα κίνη, ἀνομαλικῶς [24]. καὶ ὄρνεον μικρόν.

'Ακαλήφη [25]. κνίδη.

'Ακαλλὶς [26]. ἄμορφον.

'Ακαλαβέστατο [27]. ἀκινησίαν, πρᾶος ῥεῖ.

'Ακαλὶν [28]. ἥσυχα, τρυφῶν, μαλακόν.

'Ακαλυφῆ [29]. ᾧ 'Ακάλυφον. ἄτεχνον, ὑπαθρον.

'Ακά-

ἀνδρίφαρ καὶ Πυθίας. HEINS. Et sensu & sono affine est Latinum acer. KUST.

1. 'Ακαδήμια.] Meurs. *Graec. fer.* p. 188. Vid. Harpocration. SCHR. Vid. Ulpian. *Enarr.* in Demosth. p. 236. & Inf. Ἐκδήμια, & Æg. Menag. in D. Laërt. L. III. §. 7.

2. Λιτερ.] Balneum scil. erat in Academia, Athenis, ad quod ipsum lusus quidam studiosorum agitabatur, quem pluribus exsequitur Meursius de *Ludis Graec.* p. 22.

3. 'Ακαδήμου.] Alii Ἐκαδήμου. Vid. Schol. Aristoph. in *Nub.* ν. 1001. ibique Kuster. ut & Suidam. Horat. L. II. *Epist.* 2. 45. *Atque inter sylvas Academi quaerere verum.* Vid. Meurs. *Critic. Arnob.* IV. 1. & Menag. ad c. & inf. *Not. Is. Vossii* in 'Ακαδήμου. Illud κοῦ, quod in Ed. Schrev. extat ante τοξοτῶν, sine dubio ex Cod. *Sorberiano* intrusum est, ad cujus marginem post ϛ additur: „ τοῦ *MS.* „ Sed fide antiquarum Editionum ejecit.

4. Κεραμεικὸς.] Complusula leges apud diligentissimum Meursium *Ceramic. gemin.* c. XX. qui otium mihi fecit.

5. 'Ακαδῆσαι.] Vid. inf. 'Ακαδίσαι, & Κραδῆν.

6. 'Ακαζῆς.] Vid. 'Ακαζήτου. 'Ακαζῶν. 'Ακαχίζηται. Ἡκάκησε, &c. Conf. mox 'Ακάθατος.

7. 'Ακαθαίρετον.] Philo *de Mundi Opif.* p. 37. μόνῳ ἀναθαιρέτῳ καὶ ἀσυνθέτῳ junxit. Illud μὴ ante ἀφαιζόμενον tacite repetendum. Vid. inf. Καθαίρεται.

8. 'Ακρατήτου.] Leg. ἀκρατοῦς. SOPING. HEINS. Ita Hagen. Ed. Phocylid. ν. 182. Ἐμοῖς ἀκάθτοις dixit.

9. 'Ακάθεκτος.] Vid. sup. 'Ακαζῆς. Quando σίφαξ exponit, conf. Κίνη, & Χίνη. & *Not. Is. Vossii* in 'Ακανίαν.

10. 'Ακαθοσύνη.] In Glossis; *Duelliones, ἀκάθη*), ἀκαθοσύνη, τύραννοι καὶ τυραννίδες. SALM. in *Trebell. Poll.* p. 229. VERW.

11. 'Ακάϊστον.] 'Ακαΐζω corrigit *Is. Vossius*. Inf. 'Ακάτακτος, διαστάζον. post 'Ακατάϊστον. Pro λάσιον ἄδουν Flor. habet λασιγνάθμον. An 'Ακαΐζω, λάσιον πάζοι Inf. 'Ακάϊστον. λάσιον πάζοντα. Cyrill. Lex. MS. 'Ακαΐζω. διεφθαρμένον. Vid. inf.

12. 'Ακαιρα.] Schol. Apollon. Rhod. III. 1322. quæ describit Phavorinus: 'Ακαίρη. ἀντὶ τοῦ πίνειν. 'Ακαίρα δὲ ἔστι μέγα ἀγγεῖον, θυσιῶν ἄγημα, ἢ μᾶζα. παιδικὴ, ἐξ ἧς πελανοὶ ἔφερον. &c. Vid. Le Moyne *Var. Sacr.* T. I. p. 500. H. Steph. *Ind.* Fort. ad Suid. cum quo facit Lex. Reg. MS. & inf. 'Ακαιρα. Conf. omnino Etymol. M. Eustath. *Il.* M p. 911. & inf. 'Αχαιρα.

13. 'Ακάκεια.] Hoc loco comparet, quasi 'Ακακίαν (ut *Is. Vossi.*) legeretur. Vid. inf. suo ordine. Glossæ: 'Ακακίαν. Sincerus, incalumis, integer. Et sic ibi plura. Quomodo, suadente serie, locum nostrum legit Suicer. *Thes.* T. I. p. 155. Notum est ο pro η in libris, & ε & α. Conf. Casaub. & Salmas. ad *H. A.* T. I. p. 679. 680.

14. 'Ασφαλὴς. Forte ἀφελὴς. SOPING.

15. 'Ακακαλὶς.] 'Ακακαλὶς MS. SORBER. Vid. Casaub. in Athen. p. 964. SCHR. L. 'Ακακαλὶς, Dioscor. L. I. [cap. 119.] Vid. Gorræum. HEINS. Inf. Κακαλὶς, πάρασον. Vid. *Not.* in 'Αδρὸν, ubi de addita vel omissa litera A. Conf. *Not.* in v. 'Ακάμαλλα.

16. 'Ακάκητα.] 'Ακακίαν, nomen Mercurii. Hom. *Il.* Π. Ἑρμείαι ἀνάκτι. Apud Pausanian dicitur ἀκακίαν. VALES. Schol. ad *Il.* Π. 185. 'Ακάκητα. ὁ μὴ δυνάμενος κακοποιῆσαι τινὰ ἑτέρου, μόνος ὁ κακὸν ἄθικτος. &c. Male itaque *Bruno* corrigit 'Ακάκητον. Sequutus forsan est Suidam, qui ita.

17. 'Ακακία.] Lat. *Acacia*. Vid. sup. in Αἰθιοπικὸν, & inf. in Λύζουσα. Conf. *Not.* in Κακοπάτειρα, post v. καλάϊς.

18. 'Ακακίαν. *.] An 'Ακακὸν. ἀγνὸν? SOPING. Vel: 'Ακακίαν. ἀγνευόμενος. 'Ακακίου. συνιέμενος. ἀκάμπτου. IDEM. 'Ακακίου. SCHR. [ita *Sorber.* „ Ακακίου, *MS.* „] Sapientiam 'Ακακὸν, ἀγνὸν. FUNG. Scribe: 'Ακάκιον. μάγιν ἄκακον, ναῖδε debilis. PERG. Lege: 'Ακακίου, ἡμᾶς συναγείρομεν. † 'Ακακίης. συνίης. † 'Ακακίῃ. συνίῃ. ab ἄκα, ὁμῶ (unde 'Ακάθμεια) & κίω, venio. 'Ακα idem quod a valet in compositione, ut in 'Ακαχήμενος. IS. VOSS. Vid. inf. Κίε. &c. Pro ὁμῶς *Bruno* l. ὁ μὴ, ut Phavor. *H. Steph.* ὁμῶ exhibet in *Ind.* Alter Cl. *Wasse* in literis ad Kusterum: „ Lego (inquit) 'Ακακίαν, χρὴ, ὅσπερ „ ἀκακήσιον, *qualis ille Imperatorum.* Codinus de *Offic.* c. VI. „ §. 37. Ἐν ᾧ τῷ ἀκακησίῳ βλαύτιον ἓν χρυσοῦ εἶδος, ᾧ καλύπτει „ μέσον μὲν μανδύλιον ἀβλάπτου ἓν χρυσοῦ κεκλωσμένου, δεδεμένου „ ἀκακίᾳ, ὡς εἶπεν ἐν τῷ ἐν βασιλικοῖς τακτικῷ αὐτοῦ ὁ Συμεών. „ Symeon Thessal. sceptra Imperatoris duo, τοῦτεστιν εἰς δίδυμα „ ἀκάκητα, ἢ τὸν ἀκάκητον, ἐκεῖ χρὴ ἔχειν, σταυρὸν τὸ „ φοινικοῦν ἐν δεξιᾷ, καὶ τὸν ἓν τούτοις τακτικὸν. Vide figuram in Niceph. Gregora. Conf. Petr. Damian. I. 17. Vel 'Ακακίαν. est, *qui acacium gestat*, ut ὑφορνᾶν, ὑγιεινᾶν, &c. „ Hactenus Vir Cl. Adde Gretser. in Codin. p. 227. & Du Cang. Gloss. Gr. in 'Ακακία.

19. 'Ακακοίμενα.] L. 'Ακακούμενα. IS. VOSS. Vid. inf. 'Ακάκοντο. &c.

20. 'Ακαλανθίπις.] Sunt proprie duæ voces, 'Α (pro ἡ) καλανθίπις, pro καλανθρὶξ. Ita sup. in Αἰκαλανθίξ. Αἰγιαλίζεται. &c. Vid. inf. Καλανθίσσεται, & seqq. Conf. H. Steph. *Ind.* Nisi A hic præponatur, ut in pluribus. Vid. *Not.* in 'Ακακαλὶς, &c.

21. Καλλίκεκος.] L. καλλίκομος. SALM. HEINS. SCAL. SOPING. BRUNO. Ita Phavor.

22. 'Ακαλα.] Oxytones paulo infra, 'Ακαλὶν. SCHR. & H. STEPH. *Ind.* Ab ἄκα, ὁρμὴ, ἰσχὺς. Vid. Suid. IS. VOSS. Mox 'Ακαλὸν, oxytones. Vid. etiam v. Εὐκαλὸν & Εὐκαλία. KUST. Conf. v. 'Ακαρῆρα.

23. 'Ακαλάνθις.] Vid. Barth. *Adversar.* p. 287. SCHR. Scribe, 'Ακαλανθὶς. 'Ακαλανθὶς Ἄρτεμις, Comicus in *Avibus* p. 582. [ν. 873.] Atqui 'Ακαλανθὶς ὄρνις τὸ εἰκάθαρτον dicitur: [ut Schol. *ibid.*] unde igitur ἡ ταχεῖα? HEINS. Schol. Aristoph. *Pac.* ν. 1078. 'Ακαλανθὶς, ὄνομα πασῶν ἐστὶν ὀρνίθων. οἱ δ' ὄρνιν. Vid. Suid. & inf. 'Ακανθυλὶς, & 'Ακαλλανθίς.

24. 'Ανομαλικῶς.] Scalig. ἀνομαστικῶς. Sic inf. in 'Ακάμας, ἀκανθικῶν, pro ἀκανθικῶς. Sed nihil muto. Plura sunt ejusmodi.

25. 'Ακαλήφη. κνίδη.] 'Ακαλήφη MS. SORBER. Vid. Athen. p. 62. & 89. & Casaub. p. 174. Aristot. de *Anim.* I. 8. & IV. 203. SCHR. Aristoph. *Vesp.* ν. 879. Ἀπὸ τῆς ἐργῆς τῶν ἀκαλήφων ἀφειλῆς. Schol. τῶν ἀκαλήφων, τῶν λεγομένων κνίδων, ὧν ἀφορμίσεως τὰ σώματα, ἀνιῶσι κάτω πυρῶδες. &c. Citat porro *Phœnissas* Cratetis. quod addo, ut conferas Suidam, qui Aristophanis *Phœnissas* laudat, ibique Cl. Kusterum. Vide etiam Schol. Comici in *Equit.* ν. 420. & Etymol. M. Gellius IV. 11. 'Ακαλήφη ἐστὶ *animal marinum, quod* urtica *appellatur.* Sic enim etiam scribitur. Vid. C. Kittershus. in Porphyr. n. 45. p. 68. *Ed. Kust.* & G. J. Voss. *de Vitiis Serm.* p. 47. Lexicon MS. *Bibl. Coisl.* p. 238. habet 'Ακαλήφη. Sed 'Ακαλήφη præfiat. Arcadius Grammat. Inedit. 'Ακαλήφη ἡ κνίδη. Glossæ: 'Ακαλήφη. ἡ ἡ κνίδη. Urtica. Galen. Gloss. Hippocrat. 'Ακαλήφη, ὅσῳ ἡ κνίδη. Xenocrates *de alimento ex aquatil.* §. XVI. in Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* IX. p. 460. Κνίδη, ἡ ἀκαλήφη, εὔτομος, Conf. P. Petit. ad Aretæum, p. 233.

26. 'Ακαλλὶς.] *Is. Vossius* delevit alterum λ. Sed nec ita servaveris ordinem alphabeti. Quid autem est ἀκαλλὶς?

27. 'Ακαλλιβέστατο.] Strabo p. 5. SCHR. Hom. *Odyss.* T. 434. Vid. Schol. mox citanda, & Inf. Ἐξ ἀκαλ. post νὶ Ἐξαλέσσας.

28. 'Ακαλὶν.] Vid. inf. Ἡκαλὶν, & Ἤκα, & sup. Ἄκαλα. Schol. *Il.* Η. 422. 'Ακαλλιβέστατο, ἡσύχως ἢ σχέσει ἡσυχίας. Ἀκαλὸν γὰρ, τὸ ἥσυχον λέγουσι. Conf. *Not.* in v. Εὐκαλία.

29. 'Ακαλύφη.] Scrib. 'Ακάλυφον. Aristot. *lib. de Anima* II. 9. Οὕτως δὲ καὶ τὸ ἀναφὲς καὶ ἀπτόμενον τῆς ἁφῆς ἄνευ ὄψεως τὸ ὅμοιον. p. 295. HEINS. Sophocl. *Philoct.* [ν. 1320.]

'Ακέμαλα [1]. πλὴ κάμηλος.
'Ακαμαντὶς [2]. φυλή. ἀπὸ 'Ακάμαντος.
'Ακάμαντον [3]. ἀκοπίαστον. ἢ κύριον ὄνομα ἀνδρὸς τῆς 'Αττικῆς. ἡ ὧν, ἢ ὄρος. ὁ Κύκνος ὕπνος καλεῖται. ὀνομάζεται δὲ ἀπὸ 'Ακάμαντος, τοῦ Δημοφῶντος καὶ Λαοδόκης, υἱοῦ δὲ Θησέως.
'Ακάμας, ἀκοπίαστος [4], ὁ μὴ κάμνων.
'Ακάμαντον. πολὺν, ἢ ἄφθονον πολύ [5].
'Ακάμαντον πῦρ [6]. ἄπτειν πῦρ.
'Ακαμπὴς [7]. σκληρός.
'Ακαμπύδεσμοι [8]. οἱ ἀδύτοις ἢ ἁπλαῖ. Κάμπτειν δὲ, οἷς ἀπεδέδεκτο καμπὴ [9], λιὼ πεδίθεν.
'Ακαμπτος [10]. ἀκαλίνακτος [11], ἀκαμπὴς.
'Ακαμπίας [12]. ὁ δύθος δεσμὸς, ἢ δεσμός.
'Ακανὸς [13]. καυδάριν αὐδος. ἔστι δὲ ἡ ῥάχις τοῦ σφονδύλου τῷ ἰχθύος. Εὐριπίδης Τρωάσιν [14].

——— ἢ ἡ ἀκανθῶν
Σκιὰν φυλάσσει πρόσφορ' ἀκανθῶν ἴχνεσι.

'Ακαία. ξυλίνη [15].
'Ακάθεια [16]. ἀκαρὴ, ῥάχις.
'Ακανθὲς. ἀκανθῶδες.
'Ακανθίας. τύπτης [17] αὐδος.
'Ακάνθιον [18]. ῥάμνος. ἢ ἐχῖνος.
'Ακάπιον. ἀκάνθιον.
"Ακανθα. λθικὴ [19], ἢ μελάμφυλλος.
'Ακανθὸν [20]. ἄγγαμπτον.
'Ακανθωτὸς [21]. ἐχῖνος.
"Ακανθος [22]. σχῆμα [23] ὑφασμάτων. ἢ ζῶον φυτόν, [24] καὶ πλοῖον.
'Ακανθυλλὶς [25]. φρυγὸς γένος.
'Ακαπίλειος. ἀνύθαλος.

"Ακα-

Ab *a*, & *καλάνδη*. SOPING. KUST. Ita In Hef. ſcribere etiam malim. Adpinxerat *Schrev.* „ 'Ακαλίφθη. vide. „ Iterum ex Cod. *Sorber.* cujus margo exhibet: „ 'Ακαλίφθη „ *MS.* „ ſed ita, ut inſerendum ante ipſam vocem 'Ακαλοφί. Paullo ante ex eodem Cod. Schrevelius pro 'Ακαλίφθη ſcribebat 'Ακαλίφθη. Sed hæc nullius ſunt momenti. Tantum indico, unde ſua hauſerit *Schrev.* Pro ἀκαλύφθη *H. Steph.* ἀκάλυπτον mallet in *Ind.*

1. 'Ακάμαλα,] Scribe, 'Ακάμηλον. ὀφεῖλ τὸ κάμηλον enim dicitur. Vid. Etymol. Laboriosum enim animal camelus. HEINS. In Lex. Vet. H. Steph. 'Ακάμαλος, ut 'Ακάμηλος in Etym. M. Infra: Γαμήλια. κάμηλοι, ὡσεὶ Καλλίμαχος. Syris nempe גמלא *gamla* dicitur. Unde Varro l. IV. *de L. L.* p. 26. *Camelus ſuo nomine Syriaco in Latium venit.* Ut ſallatur Eunus in *Amatoriis* ad Eunomum, qui κάμηλος accepit ὁ κάμπτων, *curvans femora*, teſte Artemidoro L. I. c. 50. p. 12. Sed hoc obiter. Nihil itaque in Heſychio mutandum, qui paſſim peregrinas voces etiam exponit. In iis autem non raro A empharicum præponitur: ut ſup. in 'Αβὶρ, vel 'Αβὶρ, pro Θεὸν, obſervamus. Ita pro *Gamla*, γάμαλα, ἀγάμαλα, ἀκάμαλα, l. c. ὁ κάμηλος.

2. 'Ακαμαντὶς.] Vid. Harpocrat. Steph. Byzant. & Suid. Qui vero ex hac tribu ſunt, 'Ακαμαντίδης dicuntur, ut Pericles apud Plutarch. in *ejus vita*, p. 153.

3. 'Ακάμαντον.] 'Ακάμαντα ſcribendum colligunt ex ejuſdem expoſitione. HILL. 'Ακάμαντα Apollon. Lex. MS. Vid. *Ind.* H. Steph. & Suid. Viri nomen eſt *Il. π.* 342.

4. 'Ακοπίαστος.] In Hagen. Ed. ἀκοπίαστον. Et ſic inſ. in "Ακμηνος, uti modo in 'Ακάμαντον. Vid. ſup. in 'Ακαλανθὶς. Ita mox ἀκαλίνακτος, pro ἀκαλίνακτον. Apollon. Lex. MS. pariter: 'Ακάμαντα, ἀκοπίαστα. Et: 'Ακμῆνες, ἀκοπίαστοι.

5. Πολύ.] Ne iteretur hæc vox, refer ad ſeq. gloſſam.

6. 'Ακάμαντον πῦρ.] *Il.* Σ. 4. Schol. 'Ακάμαντος. πολύ. Vid. *Not.* prec.

7. 'Ακαμπὴς.] Theodot. *Job.* XXVII. 13. BIEL.

8. 'Ακαμπύδεσμοι,] Lege 'Ακάμπυδοι δεσμοὶ, ut contra κάμπυδοι ſunt οἱ δύθοι ἢ ἁπλοῦ. Dein lege: κάμπτειν ὃ σὺν, οἷς ἐπεδέδεκτο, κάμπτη δὲ ἐξῆλθεν. SALM. 'Ακάμπυδοι δεσμοὶ. Vid. Etymol. VALES. HEINS. STEPH. in *Ind.* KUST. Doct. *Jungerman.* ad Pollux. L. III. 147. Ita corrigit integrum locum: 'Ακάμπυδοι δεσμοὶ, τοῦ οἱ ι. κ. δ. Κάμπτειν δὲ, οἷς ἐπεδέδεκτο κάμπτη δὲ π. In quibus recte omittit diſtinctionem poſt ἐπεδέδεκτο, quam oec in Ald. & Flor. apparet. Illud autem τοῦ ante οἱ δύθοι abeſſe poteſt, ut in omnibus prater Hagenoenſem. 'Ακάμπυδοι δεσμοὶ opponuntur τοῖς κάμπτοις, qui ſunt οἱ δύθοι ἢ ἁπλοῖ, ἄτινα κάμπτης ἔχοντα. Vid. inf. in Κάμπτης δεσμὸς. Hoc loco pro κάμπτειν etiam κάμπτειν ſcribendum puto.

9. Οἷς ἐπεδέδεκτο, κάμπτη.] L. οἷς ἐπεδέδεκτο κάμπτη. HEINS. L. οἷς ἐπεδέδεκτο ὁ ἀγκὼν κάμπτη ὃ &c. SOPINGIUS.

10. 'Ακαμπτος.] 'Ακαμπὴς legend. conjicit *H. Steph.* in *Ind.* 11. 'Ακαλίνακτος.] L. ἀκαλίνακτον, ut ipſe in 'Ακαμπτος. JUN. HILL. HEINS. Sic Phavorin. Vid. *Not.* in 'Ακάμας.

12. 'Ακαμπίας.] Vid. 'Ακάμπειν δεσμοὶ, & Suid.

13. 'Ακανὸς.] Ad ἀκὴ, ἀκίς. G. "Ακανθος eſt IV. *Reg.* XIV. 19. MUNKER. Sed huc non pertinet.

14. Εὐριπ. Τρωάσιν.] Locus hic me fugit; & forte non exſtat hodie. Eſt quidem in *Troad.* v. 1073. lacuna: nec tamen ibi olim vox locum habuiſſe videtur. Hæc ſcripſeram dudum ante quam prodiiſſet Cl. *Weſſelingii* Noſtri liber *Probabilium*. Is apre conjicit *cap.* V. p. 39. Euripidis & tragediæ nomen ſubjectum olim fuiſſe vocabulo 'Ακάνθη, quod occurrit in *Troajin* v. 117.

Καὶ λεπτὸν πόνον, ἄκανθαν
Τ' οἷς ἀμφιστέμει πτέρνας μελίαν.

Eundem locum notaverat *Sopingius.* Etiam *Kuſterus*; cujus verba hæc ſunt: „ Vox ἄκανθα in Euripidis *Troadibus* non „ legitur, ſed ἄκανθα, v. 117. cui recte convenit interpre„ tatio illa ἡ ῥάχις τοῦ σφονδύλου. Ἄκανθα enim interdum „ *ſpinam dorſi* ſignificat. Quod autem hic additur, ὃ ἰχθύος, „ ſupervacaneum puto: neque ἄκανθα apud Eurip. *l. c.* di„ citur de *ſpina dorſi* in *piſce*, ſed de *homine*. „ Vide mox v. 'Ακάνθινον. Forte legend. κανθάρῳ αὐδος, ὃ ἰχθύος. Infra: ——— πτοὺς Κανθαρὸς ἰχθύος.

15. 'Ακαία. ξυλίνη.] Hæc ſine diſtinctione cum præcedd. conjungit Phavorinus, quaſi verba Euripidis. Aldina ſimiliter, at commate interpoſito. Videtur aliquid excidiſſe.

16. Ἀκάθεια.] Fortean 'Ακάνθη, ἡ πλοκάζουσα a ſeq. Vel 'Ακανθεὶς pro ἀκανθῶδες. Utcunque ſit, ſcribendum eſt ῥάχις. HILL. [ex H Steph. *Ind.*] ῥάχις HEINS. An 'Ακάνθαι? Mox: 'Ακάνθιον. ἀκάνθιον. Conf. inſ. Ῥάχις, & *Not.* penult. item in v. 'Ακάνθιον.

17. 'Ακανθίας. τύπτης αὐδος.] Suid. εἰς αὐδος τύπτης; ἀπ' ἐναντίας, λὸν δ' ἔχειν εἰς ἀκάνθας. HILL. Vid. Athen. p. 304. Zenob. p. 18. Diogen. p. 181. SCHR. 'Ακανθίας, quem ἀκάνθιον dicunt. Vid. Zenob. *Proverb.* 'Ακάνθιος τύπτης, & quos ibi Andr. Schottus. HEINS. Ita Suidas, & Steph. ὦδε ἔλεγ. qui etiam 'Ακανθὶς habet. VALES. Immo Suidas & Heſychio contrariatur, & Stephano. Nam ut Suidas, εἰς αὐδος τύπτης. ἀπ' ἐναντίας, λὸν δ' ἔχειν εἰς ἀκάνθας. quem locum ut parallelum in ſuis codicibus *Hillium* appoſuiſſe, neſcio cur commentus ſit *Schrevelius*. Ego certe in neutro Hilliano reperi. Ad rem ut redeam, toto cœlo errat Suidas, ranus λὸν δ' ἔχειν εἰς ἀκάνθας dictos τοὺς ἀκανθίας: quando cicadæ in ſpinis prorſus mutæ ſunt, & nunquam canunt. εἰς αὐδος τύπτης οἱ τέττιγες ἐναίζ, inquit Diogenianus p. 181. Nam ideo ἐπὶ ἀμαθοῦς ἢ ἄφωνος proverbio dicuntur ἀκάνθιος τέττιγος. Unde apud Simonid. in *Epigr.* ἄφωνος τέττιγος. Antem. l. XV. p. 680. Eſt igitur ἀκανθίας τέττιξ Heſychii ſpecies oppoſita τῷ ἐχίνῳ, quem Suidas male confundit cum altero genere: ſicut τεττίγιον τοῦ ἀχίτωνος opponuntur apud Ariſtot. *Hiſt. An.* V. 30. 'Ακανθὶς, ι, ſubſtantivum in Suida & Heſychio. Apud Zenob. p. 18. ἀκάνθιον τέττιξ apud Diogenian. vero & Stephan. ἀκάνθιος, cujus femin. ἀκανθία. Vide hunc *de Urb.* in 'Ακανθὸς. VERWEY. Minus exacta eſſe hæc Verwejana vides. Suidas enim non confudit 'Ακανθίας & 'Αχίτωνας ſed in eo erravit forte, quod illa nomina pro epithetis habeat, idem in v. Τέτιξ inculcans: quum ſint diverſæ cicadarum ſpecies. Vide ibi Interpp. Quamvis primum vere epitheta fuiſſe videantur, ſed quæ poſtea pro ſubſtantivis accepta varias deſignarunt cicadarum ſpecies. Conf. inf. 'Αχίτης, ibique *Not.*

18. 'Ακάνθιον,] 'Ακάνθιον. Vide. SCHR. Iterum ex Cod. *Sorber.* ad cujus oram legitur: „ 'Ακάνθιον MS. „ Vid. 'Ακανθὸν. & Caſaub. in Athen. p. 139.

19. Ἀκανθ. λθικὴ. &c.] Cave pro expoſitionibus accipias, quæ non niſi genera ſunt acanthæ. HILL. Dioſcorid. λθικὴ ἄκανθα. Vide quæ notamus ad Athen. l. XV. ad Nicandri verſus. SOPINGIUS. Vid. Cl. Salmaſ. *Exerc. Plin.* p. 372 —— 378.

20. 'Ακανθὸν.] An "Ακανθον, ut legit H. Steph. [in *Ind.*] G. HILL. Vid. inf. "Ακανθος.

21. 'Ακανθωτὸς.] Scr. 'Ακανθώδης. SCAL. H. STEPH. *Ind.* Prov. τὰς ἀκάνθας συναγων ἄφρ ἰχνιάσεις. Euſtath. *Il.* B. pag. 231. v. 40. Et Heſych. in Ἐχῖνος, vocat ἀκανθοχιτῶνα. SOPING. Vid. ſup. in 'Ακάνθιον.

22. "Ακανθος.] Pro "Ακανθ. SALM. v. Salm. in Vopiſc. p. 406. in Solin. p. 534. SCHR. „ Virgas illas, quæ in circuitum „ veſtis eunt, ad oram infimam currentes, περιφερεῖς ῥάβδους „ ἢ ἄκανθας appellarunt. Hinc intelligitur illud Virgilii. „ [*Æn.* I. 653.] *Et circumtexitur ecce velamina acantho.* „ *Acanthus* enim ibi eſt purpura, quæ circuit extremam „ veſtis oram. „ Salmaſ. in Vopiſc. *Aurel.* VERW. Locus eſt T. II. *H. A.* p. 571.

23. Παράγραμμα.] Vid. Salm. *l. c.* p. 574. Infra: Παραγράμματα. ἐπιγράμματα ἰματίων. Vide ultra ſcriptura præſtet.

24. Ζῶον φυτὸν.] Συνφθὲν una voce legit *Jſ. Voſſius.* Vid. inf. Ἐχῖνος. Niſi fuerit: ἢ ζῶον, ἢ φυτὸν, &c.

25. 'Ακανθυλλὶς.] Alias 'Ακανθὶς, *cardutlis.* G. Ita in Gloſſario. Antonin. Liberal. *Metam. cap.* VII. *in fin.* 'Ακανθὶς ἢ 'Ακανθυλλὶς ἄφυκτος ὄρνεα &c. ubi vide Munker. Inf. 'Ακανθωτὸς. Vid. Schol. Theocrit. *Idyll.* VII. 141. & ſup. 'Ακαλανθὶς.

1. 'A-

Ἀκαζ. τὰ σκέλη. Κρῆτες.
Ἀκάζει. ἀκμῇ.
Ἀκαζῇ [1]. βεγχεῖ [2]. παχέως.
Ἀκαρὶς. τὸ ᾠδὸν [3] τῷ μικρῷ δικτυλίδιον.
Ἀκαρίως. ὀλοχερῶς.
Ἀκαρὴς. ἀντὶ τοῦ ἀκαιρίαν. οἷον δὲ τὸ βεγχῦ, ἢ ἡδὺ χειρὶ οἷόν τε [4].
Ἀκαιρία μετὰ [5]. ὀλίγη, μικρά.
Ἀκαιρίαν. τὸ πρόσφατον [6]. ἢ ἀνάρχαιον [7]. ἢ ἀκέφαλον. τὸ βεγχῦ. τὸ ὀλίγον [8].
Ἄκαιρα [9]. δίφη.
Ἀκάρας [10]. λάβρακας.
Ἄκαγη [11]. τυφλόν.
Ἄκαμπτον. ἄγριον.
Ἀκαμπίας [12], ὁ ἀνίκητος.
Ἀκαμπτήτως. ἀνυπομόνητος.
Ἀκάμπτα [13]. ἡσύχως, μαλακῶς, βεβαίως.
Ἄκανθος. ἡ σφενδάμνου [14].
Ἀκανθίαν [15]. ἀκαπεσαμιδία. ἡμισαμία.
Ἀκανθόφρων. σοφιστής.
Ἀκαζώμενον. ἀπήγητον.

Ἀκα-

1. Ἀκαζῇ.] Leg. Ἀκαρεῖ, id eſt, ὀλίγα ἀκαρῆ. Vid. Καρῇ, & Schol. Ariſtoph. p. 13. Nota apud Suid. Ἄκαρ, αὐτὸ τὸ, μικρὸν ὁ ὕπνος. Vid. Ἄριστος & Τάγηνος. IS. VOSS. Suidas pro Ἀκαζῇ monente etiam *H. Steph.* & *Kuſtero*, habet Ἀκαρῇ. Atque ita hic legendum ſtatuit Ill. *Ezech. Spanhem.* ad Ariſtoph. *Plut.* v. 244. quem omnino vide. Malim tamen Ἀκαρεῖ, cum Cl. *Bielio*. Vid. inf. Ἐν ἀκαρεῖ. Quamvis υ & ι in pluribus etiam permutentur. Sic χμυρίζει, apud Eurip. *Ion.* v. 1154. & alibi. Conf. v. Κίναρος, & Κίναδος, & *Miſc. Obſ. Fil.* V. T. I. p. 62.

2. Βεγχεῖ.] L. βεγχεῖ. G. & SPANHEM. l. c. Cum Spanh. facit V. D. in *Miſc. Obſ. Nov. & Dec.* 1733. p. 326. At *Bruno* in *Advers. MSS.* leg. ὁ βεγχῦ. Et ſic *Kuſterus*, ſuppleus χρόνῳ.

3. Τὸ ᾠδὸν τῷ μικρῷ.] Scribe: τὸ οἷον ἢ μικρὸν δακτύλιον δακτυλίδιον. Pollux c. 282. οἷον ὁ ἢ μικρὸν δακτύλιον ὑφίγνει, ἢ Ἀκαρὶς ὀνόματι ἀφ' ἑαυτῆς. HEINS. Apud Pollux. l. V. 100. οἷον ὁ τοῦ σμικροῦ δακτύλου &c.

4. Ὁ ὑδὶ πάρα οἷον τε.] Ὁ ὑδὶ πάρα τὸν δακτύλιον. HEINS. Eſt explicatio potius quam emendatio. Vid. Suid. & Harpocrat. in Alf. & Flor. male legitur: ὁ ὑδὶ πάρα, οἷον τὸ ἀκαρὲς, ῥηϊδ. &c.

5. Ἀκαιρία, μετὰ.] L. ῥηϊδ. SALM. ῥηϊδ MS. SORBER. Neſcio cur hoc neglexerit *Schrev.* qui alias ex Sorber. *MS.* nullius momenti lectiones adfert. Ῥηϊδ etiam Suidas. Infra tamen alterum per alterum exponitur. Cyrill. Lex. MS. Voſſ. Ἀκαρεῖ. ῥηϊδ ὀφθαλμῷ. In Ed. Hagen. recte legitur, Ἀκαρεῖα ῥ. fine commate. Appoſite Cl. *Alresch*, Salmaſianum ῥηϊδ probans, adfert Baſil. *Hom.* V. *in Hexaëm.* p. 44. c. οὐ ἀκαρεῖα χρόνου ῥηϊδ. Nihil vero mutandum cenſet etiam Cl. *Bielius*: nam & ῥηϊδ & ῥηϊδ de *momento* & *exiguo temporis ſpatio* uſurpantur. Pro Ἀκαρεῖδ apud Suid. Ἀκαρεῖδ etiam legendum; ut & Cl. Kuſterus poſtea obſervavit in *Anti-Gronov.* p. 43. Vid. inf. Καρῇ, & mox in Ἀκαρεῖα.

6. Πρόσφατον.] Eadem interpretatio tribuitur infra v. Ἀκρόκαιον. KUST.

7. Ἀνάρχαιον. L. ἄπαρχον. GUYET.

8. Τὸ ὀλίγον.] Suidas: Ἀκαρεῖα. μικρὰ, βεγχεῖ. ut modo Heſych. Ἀκαρεῖα. —— ὀλίγη, μικρά. Sic II. *Macc.* VI. 25. τὸ μικρὸν τῆς ἀκαρείας ζῆν. Quem locum notaverat etiam Cl. *Bielius*, addens Diodor. Sicul. L. I. p. 2. Παῦλος τὸ ἀνθρωπικὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ φυτικὸν εὐθύνειν βιοῦ τὸ ἀκαρεῖον τε μέρος ἢ πάσης αἰῶνος.

9. Ἄκαιρα.] Unde Ἀκαιρίαν, Ἀκαιρίαν, fortaſſe. GUYET.

10. Ἀκάρας.] Vid. Caſaub. ad Athen. p. 506. SCHR. Inf. Ἀχάρας, τοῦ ἰχθύος, *lupus* piſcis. IS. VOSS.

11. Ἄκαγη.] Schol. Apollon. Rhod. II. 203. Κάγη expl. σκότος. Vid. inf. Καγῆς.

12. Ἀκαμπίας.] Spartanum, a κάμπτω, id eſt, κάμπτω. IS. VOSS. Scribe: Ἀκαμπίας, ὁ ἀνίκητος. PERGER. Vid. Καμπύλη, & Σκαμπωΐς.

13. Ἀκάμπτα.] Idem quod ἄκλιτα, Ἀκάμπτα Cratin. apud Euſtath. *Il.* H. [p. 686. 28. *Ed. R.*] Æſchyl. p. 199. SOP. Ἀκαμπῆ. Euſtath. *Il.* H. p. 736. IS. VOSS. Vid. Euſtath. Ἀκαμπῆ. At vero Æſchyl. *Agamemn.* [v. 749.] p. 199. Ἀκαμπῶν ἄγγελμα πλάτυ. Gloſſator interpretatur, λίαν κατορθῶν. HEINS. Conf. mox v. Ἀκαμψίμα.

14. Ἢ σφενδάμνου.] Vid. ſuſp. in Σφενδάμνου.

15. Ἀκανθίαν.] Ab ἄκη, vel ἄκαι, unde ἀκαλῶ, & ἀκαλῆ. Inde Ἀκανθῶ. & Ἀκανθίφρων. IS. VOSS.

16. Ἀκαθηγήτους. ἀπεπλήπτους.] Inf. Ἀκαλήτους. ἀκαθηγήτους. Sic enim lego, poſt v. Ἀλαλῆ. Conf. Ἄλαλον, poſt v. Ἀλαλῆ.

17. Ἀκαθίαστον.] L. Ἀκαθίαστον. SALMAS. ARCER. Et ſic Cyrill. Lex. MS. Item Suid. & Phavor.

18. Ἀκαθίκλητον.] L. Ἀκαθίκλητον. SALMAS. ARCER. Et ſic Cyrill. Lex. MS. Item Suid. & Phavor.

19. Ἀκαθίκλητον. - - - ἀκαθίκλητον.] An ἀκαθίκλητον? Jacob. III. 8. SOPING. Immo ἀκαθίκλητον, ut Jacob. I. 8. COCCEJ. In altero D. Jacobi loco nonnulli Codd. etiam habent ἀκαθίκλητον: unde vulgat. *inquietum* vertit. Sed nihil ibi, nihil etiam apud Heſych. mutandum. Cyrill. Lex. MS. ἀκαθίκλητον. Ἀκαθίκλητα dicuntur, quæ inter ſe non conſiſtunt nec congruunt. Unde ἀκαθίκλητον, varii homines & mutabiles, qui ſecum ipſi non conveniunt, atque idem plane, qui ἀκαθίκλητος. Inf. Παλιμβολῶν. ἀκαθίκλητῶν. ἀνώμοτον. &c. Et egregie huc locum tuetur ipſe Heſych. quando Ἀκανῶν infra reddit. ἀκαθίκλητα, ἀκαθίκλητα. Et: Δίκη πολίτης. ἀκαθίκλητα λαλῶσα. Apud Suidam etiam diſtinguo Ἀκαθίκλητος, ἀκαταμαθίας, a præced. Ἀκαθίκλητος, ἀκαθίκλητον. Poſterius Cyrill. exhibet in Lex. MS. Conf. Phavor. Miror Cl. Kuſterum hoc non obſervaſſe. Similiter ea diſtinxit Lex. Reg. MS. Ceterum nota ſunt, quæ Grammatici dicant in conſtructionibus ἀκαθίκλητος & ἀκαθίκλητος. Apollon. Alexandr. de *Syntaxi* I. II. p. 122. Ἀκαθίκλητος τὸ δ' λέγω ἀκαθίκλητος. Et I. I. p. 12. Τῶν στοιχείων δ' λέγω ἀκαθίκλητος συμφθόγγων τέτταρα. Schol. Apollon. Rhod. ad I. I. 269. Ἀκαθίκλητος τῶν δ' συμφώνων τέτταρα. Diog. Laert. VII. 59. & inde Suidas: Συλλογισμὸς δ' ἐστι, λέγω ἀκαθίκλητος συστήματος. &c. Sed horum ſatis. Adſcripſerat codici ſuo *M. Meibomius*: „ *Pag.* 94. *Gr. Edit.* Polybii pro ἀκαθίκλητος puto legend. „ ἀκαθίκλητα, *non convenientia.* „

20. Ἀκαθεμάχητος.] *Sep.* V. 20. λόγῳ) ἀκαθὲς ἀκαθεμάχητος ἐστίνῳ. Vid. & Symmach. *Cont.* VIII. 6. BIEL. Sic ἀκαθεμαχίτου ἐστότητος meminit Euſeb. *de Mart. Paleſt.* c. XI. p. 337. B.

21. Ἀφιλοκάλητος.] Id eſt, *rude, inelegans.* IS. VOSS. Non exſtat in Lexicis; ſed Ἀφιλόκαλος.

22. Ἀκατάζητος.] L. Ἀκατάζητος. SALMAS. ARCER. Et ſic Cyrill. Lex. MS. Item Suid. & Phavor.

23. Ἀκαῦλα.] Ἀκάνθια. apud Polluc. p. 348. male. Vid. Schol. Lucian. p. 50. 2. IS. VOSS.

24. Ἄκλεες.] [Sic in Ed. Ald. & Flor.] L. Ἀκάλαν. SALM. JUN. HEINS. Conf. Suid. Gloſſæ: Ἀκάλαν. cumba. Quo ſenſu occurrere putant in Ariſtoph. *Lyſiſtr.* v. 64. Sed vid. ibi Cl. Kuſter. Conf. inf. in Δίκωπις Euripid. *Hecub.* v. 446. Διὰς ἀκάτας. quem locum *Schrev.* recte notavit.

25. Φιάλη &c.] Sic apud Antiphanem, qui in *Ruſticis*, teſte Athen. l. XV. p. 692. Μεγάλαν Διὸς Σωτῆρος ἀκάλαν χρὴ τιν. Conf. Athenæi fragmentum in *Not.* Caſaub. p. 782.

26. Ἀκαχίαθ.] Suid. Ἀκαχίαθ. Ex *Il.* M. 279. ubi alii ἀκαχίαθ. Schol. Ἰλιάδων. Alterutram lectionem ibi metrum flagitat. Locum notaverat etiam *Kuſter.*

27. Ἀκαχίδα.] Ex ἀχίω fit ἀχίδα] communiter, & repetitis duabus initialibus præſentis, ἀκαχίδα, Ionice ἀκαχίδα, interpoſito ᾰ, ἀκαχίδα, & depoſito augmento, vel etiam Dorice, ſi a producatur, Ἀκαχίδα. Vid. Phavor. & Frid. Sylburg. in Clenard. & Antefign. p. 534. Inf. Ἀκαχεῖ, ante Ἀκί· & Ἀκαδίδα, quod vide.

28. Ἀκαχίζει.] Pro Ἀκαχίζω, ut Suid. Phavor. & Apollon. Lex. MS. quod exſtat *Il.* Z. 486, quomodo hic legendum idcirco ſtatuit *Kuſter.* item *Arcerius* ad marginem libri ſui, & V. D. in *Miſc. Obſ. Nov. & Dec.* 1733. p. 326. *If. Voſſ.* Ἀκαχίζω perperam. Schol. *l. c.* expl. ἀχθῶ, λυπῶ.

29. Ἀκαχμένον ἔχ.] Hom. ſæpe, ut *Il.* Σ. 12. ubi Schol. ἠκονημένον, ὀξυμμένον. *Valeſius* Hom. *Od.* A. 99. citat.

30. Ἠκονημένον.] Vide. SCHR. Iterum ex *Sorberi*

'Αχαχίδμας [1]. ἀπᾶζ.
'Αχάχητο [2]. λυπᾶτο.
'Αχεάνες [3]. ἰχθύες, ὑπὸ Ἀμπρακιωτῶν [4].
'Αχεανοί [5]. οἱ μὲ, τὰ σὺ τοῖς Φαιαξὶ τροχίλα [6]. οἱ δὲ, σπίρμα ὀχ ἐφόρμον, ὑδὲ ἀφαιρέμδιον.
'Αχέας Ⓒ. ἄλλας Ⓒ [7].
'Αχέσαζ [8]. διεκπέσαι.
'Αχελεά [9]. ἔκλειψαι. αἱ Ταραντῖναι.
'Αχέλθεα. ἄπορα. καὶ ὁ Φιλίκῃ [10] σημεῖον, ὅταν μὴ ἢ κίλθΘ Ⓒ.
'Αχέλθμενον [11]. ὑ βεζνικὸς [12], ἀσφαλῶς, οἱ δὲ, ϟ σκληρὸν σίδηρον.
'Αχεν. ἄπνα.
'Αχειᾶζ, ἰαᾶζ. ϖξηπᾶζ [13].
'Αχειτά [14]. κέρδος βοσκημάτων.
'Αχείνης. ἀκκοινώνητΘ Ⓒ.
'Αχεῖον. τὸ φάρμακον. καὶ ἕτοιμον [15].
'Αχειόμδιον [16]. ῥάπισμα, καὶ ἰόμδιον.
'Αχέοντο [17]. ἐθεκπωθύοντο, ἰῶντο.
'Αχέοντες. ἠσυχάζοντες.
'Αχέσ Ⓒ [18]. ἀψοφητί, καὶ ἡσύχως. σύνηθες δὲ [19] τοῦ Ποιητὴ, τῇ μέτρου ἕνεκα χρῆσαζ τοῖς βεκχέσιν ἀντὶ τοῦ μαχηταῖς, καὶ τοῖς μαχηταῖς ἀντὶ τοῦ βεκχίοις.

'Αχέσ-

'Αχέσσα. ἠσυχάζουσα.
'Αχέυσι. διεκπαθύσι.
'Αχέφα. ἕνδυμά τι πολυτελές.
'Αχέφμα [20]. σῶα. ἀλκαῖα.
'Αχέφμιον [21]. ἀνεπίπληκτον. καθαρὸν. ἄκακον.
'Αχερδὴς [22]. βλαβερὸς. ἀνωφελὴς.
'Αχερχὶς [23]. ἀπειθὴς.
'Αχεροῖλα [24]. μυρσίνη, Σικελοί.
'ΑχεροκόμδΘ. τὴν κόμην μὴ κειρόμδΘ.
'Αχερσοκόμης [25]. ὁ ἄκαρΘ Ⓒ τὰς κόμας. ἐξ ὧν δηλοῦται τὸ ἀπειθὲς. διὸ καὶ ΦοῖβΘ Ⓒ λέγεται ὁ Ἀπόλλων, καθαρὸς ὢν παντὸς πάθους [26].
'Αχέσαζ [27]. ἰάσαζ.
'Αχέσαι. ἰζάσαι.
'Αχέσαν [28]. ἐπιθεκπαθύσαν.
'Αχεσιν. ἴασιν.
'Αχέσμαζα [29]. ἰάματα.
'Αχέσμιον. ἰάσιμον.
'Αχεσμοὶ [30]. διεκπεῖαι, ἰαζεῖαι.
'Αχεσσε [31]. ἄπονον.
'Αχεσσί. βοῦατοι.
'Αχεσταὶ ὄχαι [32]. Σπελικὰ ὀχήματα.
'Αχέσ-εμα. ἁπλᾶ [33].
'Αχεσῆειν. ἐπιπτῆειν.

'Αχε-

Cod. ubi legitur: „ ἀκκοκρῆν, MS. „ Sed nihil mutandum. Schol. Sophocl. *Electr.* ϒ. 1396. ταμιεῖον αἷμα similiter explicat τὸ ἔνδΘ Ⓒ τὸ ἀκκοκρέον ὡς αἷμα τῆς φώκης. Vid. inf. Ἀκφοῦς, & Schol. *Il.* Κ. 256.

1. 'Αχαχίδμας.] Ab ἀκάω, taceo. G. Sed vid. *Not.* in 'Ακαχίζω). Sup. 'Ακάζετ. ἀπαζετ.

2. 'Αχάχητο, λυπᾶτο.] Ex Schol. *Il.* Θ. 207. Sup. 'Ακαχήμενα, λυπούμενα. post v. 'Ακάμαντ.

3. 'Αχεάνες.] An *eciti*, ab ἀκάω, ἀκάνω, ἀκάνω &c. GUYET.

4. 'Αμπρακιωτῶν.] Rectius Phavor. 'Αμπρακιωτῶν. Et sic Noster inf. in Βερδῦν. Alias per β scribitur, 'Αμδρακιωτῶν. Vid. Steph. Byz. in 'Αμδρακία.

5. 'Αχεανοί.] Leg. 'Αχέσσιοι. Etymol. M. 'ΑχέσσΘ. ἰδΘ Ⓒ ἀπὸ τῆς ἀχέσσης φωνῆς, & 'Αχεσσὶς Suidas. SALM. IS. VOSS. Vid. Eustath. *Odyss.* E. p. 1528. SCHR. Scribe, 'Αχέσσιοι, Pherecrat. Κυκλωπες, Φαιᾶκες, ζέφυρος, ἄκακος. Dionysius notabat, ὅτι ἀκάκους τοὺς ὑφ' ἡμῶν τεθρυλλεῖ, τὴν ἀνεπιπληξίαν ἀναγκάζων. Deduxit enim ἀπὸ τῆς κακίας, quod Hesychio ἀμφιβολῶς. HEINS. Conf. H. Steph. *Ind.*

6. Στρόγγυλα.] στρόγγυλα. vide. SCHR. Pessime. Sed viderat Schrev. in *Sorberii* Codice adnotatum: „ στρόγγυλα *MS.* „

7. 'Αχίης Ⓒ. ἄλλας Ⓒ.] inf. Κλεῖδα. ἰελκάδα.

8. 'Αχέσαζ.] L. 'Αχέσαζ, vel 'Αχέσσαζ. IS. VOSS. Sup. post v. 'Ακαδεσίδης: 'Αχέσσιος, διακεκριδότος. Vide ibi.

9. 'Αχελεά.] Vid. in 'Αμπελίσκος. SCHR. Confer 'Εκκαιδεκάτη. Locus hic in prioribus Edit. asterisco notatus est, 'Α* κελεά.

10. 'Ετεοκλῆ.] Sic priores Edit. & Phavor. Refcripfi τὸ Δυλικῇ, ut Hagen. Plura dabo ad v. Γλάυκης infra.

11. 'Αχελθμενον.] Vide num 'Αχελδόμενον. Utut fit, eft a κελλάδιον, ὀδόν. In altera fignificatione eft a κελλὸς, τὸν, vel κέλων: unde κελλὸν, vel κελλὸν πυρὶ, uftivo. 'Αχέλδμενον itaque *ferrum non uftum*. Apud Suidam 'Αχελμένος, nulla addita expofitione. iS. VOSS.

12. Βεζνικὸς.] L. βεδνικὸς. G. JUN. SOP. Infra: πεδνικὸς, ἀσφαλὲς.

13. Πεφρικῶζ.] Hæc interpretatio pertinet ad verbum 'Ακαίζω, quod cum 'Αχέζω hic confundit Hefych. 'Ακαίζω enim fignificat, in fpeciem quidem rem aliquam *recufare*, fed re ipfa eam cupere & defiderare: unde proverb. 'ΑκαίζομδΘ Σκύθης ϒ ὄνος: de quo vid. Suid. KUST. Inf. 'Ακκοῦν. ἀνακεφαλαίωσιν.

14. 'Αχεσσὶ.] 'Ακκὶ l. *Jf. Voff.* Vide fup. 'Ακκοσα.

15. Ἕτοιμον.] Infra habes 'Αρκεῖον, & 'Ακίμων, cum eadem interpretatione, notante etiam *Kuftero*; cui dubium non eft, Hefychium hic 'Αχεῖον cum 'Αρκεῖον confundere. Ad prac. φάρμακον confer inf. 'Αχέφμα, φάρμακον.

16. 'Αχεσιόμδιον.] Scribendum 'Ακεσιόμδιον, monet Grammatica: nam eft præf. ab ἀκέσιμος, per epenth. Ion. σ', pro ἀκέσιμος. Sic Hom. *Od.* Δ. [ϒ. 383.] quem locum Hefychius refpicere videtur: Νῦν ἀκεσιόμδιον. JOS. HILL. BRUNO. Vide inf. 'Ακέσμα, & 'Ακέσσιος (poft 'Ακεσ Ⓒ) & omnino Phavorin. & H. Steph. *Ind.* 'Ακεσόμενον vero fcribit *Jf. Voff.* ut & 'Ακεσὸ & 'Ακέσε in præcedd. Schol. Apollon. IV. 182. 'Ακεσσόμην, ἰασόμδην. ἢ διορθωτέον τὴν ἰωτάκα. Vid. *Not.* feq.

17. 'Αχέοντο.] Hom. *Il.* Χ. 2. Schol. Διορθωτέον, ἀκεῖσθαι 'Αττικῶζ, τὸ ἀφ' ἑνὸζ, ἀφ' οὗ ἀκεῖται ἄκεσαι διορθοῦσι, ἀδιόρθωτον ἡγούμενοι. Conf. inf. poft 'Αχεῖσθαι, & Phavor. Schol. ad *Il.* Ε. 448. 'Αχέοντ. διορθοῦται,

ὠδ. ἢ, ἐπιμελῶνται, ἢ, παραμυθοῦνται. Conf. *Not.* præc.

18. 'Αχέσ Ⓒ.] *H. Steph.* 'Ακέοντος exhibet in *Ind.* Neutra vox apud Homer. occurrit: monente Cl. *d'Orville.*

19. Σύνηθες, &c.] Hanc de Homero obfervationem commodiori loco forfan adfcripferat Hefychius.

20. 'Αχέφμα. σῶα.] Nefcio cur *Jf. Voffius* diftinctionem ante σῶα tollat; nifi ζῶα legerit. Inf. 'Ακέφμα. ἀκέφμα, σῶα. Ad quem loc. Vir Ill. adfcripfit: „ *vide fupra* 'Αχέφμα ζῶα. „ Perperam. Sic & Σᾶ inf. σῶα, ἀκέφμα.

21. 'Αχέφμιον. ἀνεπιπλῆκτον.] Forte ἀνεπιλημπτον. Appofite Euripid. *Oreft.* ϒ. 923.

'ΑχέφμΘ Ⓒ, ἀνεπιλῆπτ' ἀκεσαὶ βίοι.

Sed opus non eft. Vid. inf. 'Ανεπιπλῆκτον. Conf. 'ΑχέφμΘ Ⓒ, fup. poft v. 'Ακακον, & inf. poft 'Ακεφέτων. Recte etiam καθαρὸν exponit. Sic Dioscorid. l. V. c. 129. ἀκέφμον opponit τῷ δηλωμένῳ. Plutarch. (aut quifquis fit) *de Fluviis*, p. 1152. ϒ ἀκέφμου χρόνου dixit, pro *auro puro*. Ubi omnino vide Cl. Mauffaci *Notas*, p. m. 61. 63. & confer, fis, *Obfervat.* noftras ad Matth. X. 16.

22. 'Αχερδὴς.] V. inf. 'Ακερδὲς Ⓒ, quod hinc corruptum videtur.

23. 'Αχερχὶς. ἀπειθὴς.] Ordo literarum poftulat 'Αχερκὶς, id eft, ἀκερκὶς. iS. VOSS. Infra: ΚρίκΘ Ⓒ. ϟρίκΘ Ⓒ. Vid. mox in 'Αχερσοκόμης.

24. 'Αχεροῖλα.] 'Αχέρουλα leg. *Jf. Voff.* Vid. inf. Κίρνη, & Κίρνος. Conf. in ΚιρκΘ Ⓒ.

25. 'Αχερσοκόμης. ὁ ἀκαρΘ Ⓒ &c.] Pro ἄκαρΘ Ⓒ, lege ἄκαρδΘ, id eft, *intenfus*: quod defcendit a κέαρ. Bacchus autem & Apollo dicti ἀκερσοκόμαι, *intenfi*. FUNG. JUN. STEPH. PALM. HEINS. Juvenal. *Sat.* VIII. 127.

——— ——— ——— *Si nemo tribunal*
Vendit Acerfecomes, fi nullum in conjuge crimen.

PERG. Vid. ibi Interpp. Hom. *Il.* Υ. 39. ΦοῖΘ Ⓒ ἀκερσεκόμης. Schol. ὁ ἀκερσόκΘ Ⓒ τὴν κόμην. ἀεὶ ἀκμάζων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκτῖνος. Vid. Phavor. Bacchus autem ἀκερσόκομος, & κασσιτεκόμης. Pro ἄκαρΘ Ⓒ recte emendant ἄκακΘ Ⓒ. Conf. inf. in 'Ακέρσεκον, & 'Ακερσῆν. Male *Bruno* ἀκοσμῆν.

26. Πιέτης.] Vid. inf. Κίρνις, & Κίσσα.

27. 'Ακέσσαζ.] Vid. fup. poft 'Ακίας Ⓒ.

28. 'Ακέσσαν.] Vid. fup. 'Ακέσσιος, ante 'Ακεσσιν.

29. 'Ακέσμαζα. ἰάματα.] Eft hoc fenfu in Pind. *Pyth. Od.* V. 86. pro *medicamentibus*, Æfch. *Prom.* ϒ. 481. κέρσαι ἰώδεσι φάσγανον. ABRESCH.

30. 'Ακεσμοὶ.] Scrib. 'Ακεσμοὶ, oxytonos. KUST. Ita H. Steph. *Thef.* I. 265.

31. 'Ακεσσε, ἄπονον.] Hæc ne caffa quidem nuce digna funt. Forte Hefych. fcripferat: 'Ακεσσιτον, ἄπονον. KUST. 'Ακεσίτονον legit etiam *Jf. Voff.* 'Ακεσίτονον Suidas; quod notaverat *H. Steph.* ad oram lib. fui.

32. 'Ακεσταὶ, οἱ ὄχοι.] Hinc forte *Aceftes*, nomen Regis Siculi. GUYET. Legend. 'Ακεστικὸν ὄχος, &c. *Aceftes currus*, ab urbe Italiæ Acefta. SALMAS. KUST. Vid. Salm. *Ex. Plin.* p. 79. & mox Hefych. in 'Ακεστή, & omnino in Ὄχαι. Steph. Byz. in 'Ακέστα.

33. 'Ακέσεμα. ἁπλᾶ.] Lucian. in *Menippo* five *Necyomant.* [p. 337.] Ἐδόκουν δὲ μοι τὸ γυμνὸν τοῦ μηροῦ ἀκεσμὸν τὸ σαθρὸν ϒ ὑπολιπαινόμενον. SOPINGIUS. Vid. Cafaub. ad Athen. p. 531. SCHR. Mœris Atticifta: 'Ακέσεως, ἀντὶ τοῦ-

'Ακεσ[ὼ] [1]. Σοφοκλῆς Παλαμήδῃ.

'Ακεσὼ φρὴς [2] ἰαδλῶν. μεταφορικῶς, θλῖπτοι ἢ ἀκταπλήκτοι. λέγει δὲ ἡ ὀχήμαΤα [3] Σικελικὰ, ἀπὸ πόλεως Σικελίας.

'Ακεσῶν. Θεραπευτῶν.

'Ακέσατο [4]. ἐθεραπεύσατο, ἰᾶτο.

'Ακέσιος [5]. ἰατρὸς. Θεραπευτής.

'Ακέσσι τριτὴ. Κίνησις.

'Ακεσίμβροτα [6]. Θεραπεύσιμα.

'Ακέων. ἡσυχάζων [7], ἡσυχάζουσα.

Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἰῶ.

ἢ ἐκπλαγῆσα.

'Ακέτας, θλῖπτοι [8]. ἀκταπλήκτοι.

'Ακή [9]. ἀίχμὴ σιδήρα. ἢ ἡσυχία. ἢ Θεραπεία. ἢ ἴαμαΤα [10].

'Ακήδια. ἀπαλαιπώρητα.

'Ακηδὶδ[ῶ] [11]. λύτην κατέχω.

'Ακηδεῖς [12]. ἀφροδίδες. ἄπαφοι. ἄλυποι.

'Ακηδία [13]. ἀίχμιὴν. ὕβρεις. ἀμέλεια.

'Ακηδὴς [14]. ἀφροντίστως, ἀμελεῖς.

'Ακήδουν. ἠφρωτίσουν [15].

'Ακη-

νεμι], 'Ελλανικῶς. Glosse: 'Ακέσεμα. ἡ καμπτήρεμα. Sarcinarix. Lego: καμπυλήρεμα, Sartrix. Phavor. in 'Ανέσιμος: ἡ 'Ανίεσις, τὸ ἐπίτρεπον, ὅτι ἐρῶν ἔχει φησὶ γὰρ Αἰλιανὸς Διονυσόδωρος 'Ανίεσιν, ὅτι ἐπιτρέπει. Vid. sup. 'Ακεσίμβροτα, & inf. Νόσ. in v. Ἠπιήρεμα.

1. 'Ακεσὼ.] Forsan scribendum potius 'Ακεσσὼ, proparoxytone. H. STEPH. *Ind.* Vid. sup. 'Ακέων.

2. 'Ακεσὼ, φρὴς ἰαδλῶν.] Lege conjunctim: ita enim sensus: ita & Homerus, cujus verba explicat, *Il.* N. 115. - - ἀκεσὼ τε φρὴς ἰαδλῶν. HILL. HEINS. IS. VOSS. KUST. Schol. l. c. 'Ακεσὼ. ἄλεξις, διορθωτική. Ὁ δὲ λόγος· αἱ δὲ ἀγυιαὶ φρὴς ἰσχίου αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον μεμήνυκε], διορθωτικὴ ἂν εἴη. ἡ διορθωτικὴ ἀεὶ. Forte hæc & seqq. reponenda sunt post 'Ακεσὼ, ἄλεξις, supra: ut una ex iis glossa constituatur. Vid. inf. 'Ακέσιος.

3. 'ΟχήμαΤα] Lege. ὀχήματα. SALM. HEINS. BRUNO. Sic Ed. Hagen. Pessime hæc subjici voci 'Ακεσὼ, cum pertineant ad v. 'Ακεσίου supra, bene monuit *Kuhn.*

4. 'Ακέσατο &c.] Eandem glossam supra vide suo loco.

5. 'Ακέσιος.] Idem 'Ακέσιος. Suid. IS. VOSS. Vid. sup. in 'Ακέσατο.

6. 'Ακεσίμβροτα.] L. 'Ακεσίμβρια. IS. VOSS.

7. 'Ακέων, ἡσυχάζω, ἢ &c.] [Sic Ed. Ald.] Leg. ἡσυχάζων, ἢ &c. [ut est in ceteris Edit.] SALM. HEINS. Scribe sic integrum, ut omnis tollatur confusio: 'Ακέων. ἡσυχάζων, ἢ ἡσυχάζουσα, ἢ ἀκαλαγήΤα. Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἰῶ. Posteriora verba sunt exemplum Homeri ex *Il.* Δ. non longe ab initio, ubi breviora Scholia τὸ ἀκέων statuunt ἐπίτηδες. Sed participium Atticum esse, si Scholiasti accipiatur, cum hoc loco Hesychius, tum imprimis Eustath. ostendit ex Apollonio. Ipse ille, quem dixi, brevior Scholiastes ad *Il.* Α. 512. ut participium exponit. Sciiicet in illo Interprete Didymi diligentiam desideravit. VERWEY. Respicit Hesychius diversa loca Poëtæ. Sic *Il.* Α. 34 & 512. 'Ακέων. Schol. ἡσυχάζων. Tum *Il.* Δ. 22. & Θ. 459.

Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἰῶ, ἀλλ' ἐτ ἄκοτι.

Schol. ἡσύχως ἄχθ. κἀκεῖ ἔζητ, ἢ ἡσυχάζουσα. Conf. inf. 'Ακὲν· ἡδέως &c. & Jerem. Hœlzlin. ad Apollon. I. 765. *Verumjam* fefellit Scholium Ed Hack. commentitium ad *Il.* Δ. 22. (conf. ad *Il.* Γ. 95.) ubi Vett. omnes: 'Ακέων. ἀντὶ τοῦ ἀναπαυόμενος &c. ut monuit Cantabrigiensis Editor. Porro ἡ ἀκαλαγήΤα loco non movetim.

8. 'Ακέτας. ἐκπλαγὴς] Vid. in 'Ακετή. ἄλεξις. Et fic legendum. nam ibi simpliciter, hic conjunctim exponitur: 'Ακετή. ἄλεξις, ἀναπαυτήρ. SALM. HILL. & H. STEPH. in *Ind.* Conf. in 'Ακετὴ φρὴς. 'Ακὲς], ἄλεξις, legit *Is. Vossius.*

9. 'Ακὴ.] Unde *Acies* apud Latinos. JOS. HILL. Vid. v. *Hedr.* & *Hasc.* KUST. 'Ακὴ scribit *Brodæus* ad Euripid. p. 116. VERW. Vid. sup. *Not.* in 'Ακὲς. Nimirum, quando ἴαμαΤα notat, ab ἀκέ-ω, νὶ. Cyrill. Lex. MS. 'Ακὲ- ἢ 'Ακὴ. Θεραπεία, ἢ ἴαμαΤα. Conf. 'Ακ-, & *Not.* seq.

10. 'ΙάμαΤα.] Refer ad v. 'Ακεσσὼ quod inf. exp. ἰάμαΤα. KUST. Vid. *Not.* præc.

11. 'Ακηδὶδ[ῶ].] Corrige. 'Ακηδὲς]. Supra 'Ακαχὶδ[ῶ]. λυπῶ], ab ἀκαχὴς, quod est ab ἄχ-ω, ἀχέω, ἀκαχὴν, ἀκαχήμενος. Supra: 'Ακαχμένος. λυπούμενος. &c. GUYET. Idem quod sup. 'Ακαχὶδ[ῶ]. Apud Hom. est 'Ακαχὶδ[ὼν], undevis 'Ακαχὶδ[ῶ] per corruptionem formarum ειδετur. KUST. Suid. 'Ακαχὶδ[ῶ]. λυπῶ]. ex *Il.* P. 637. Et fic legendum: quod & Guyetus, puto, voluit. Ex affinitate litterarum hanc fedem forte occupavit. 'Ακαχὶδ[ῶ] conjecit & H. Steph. *Append.* p. 84. Supra tamen: 'Ακαχίζω. λυπεῖμαι Conf.

'Ακηδὴς [16]. ἁπλεῶς. ἀφροντίστως.

'Ακηδὴς. ἄπαφος. ἄλυπος.

'Ακηδία [17]. ἀλυπία.

'Ακηδὴς. μέγα.

'Ακήδευσι [18]. κηδίας μὴ τυχόντες.

'Ακήδιτοι [19]. ἄθικτοι. σκληροί.

'Ακηδεῖ[ν]. κηδίαν μὴ ἔχειν.

'Ακήλη[ν] [20]. ἀνωξηλίγκη[ν]. ἀκολάκευΤ[ον]. ἀμεΤέω[ν].

'Ακηλίδωτον [21]. ἄσπιλον, καθαρὸν.

'ΑκήμαΤα. ἰάμαΤα.

'Ακήμεων [22]. ἐκκεχυμέν[ον].

'Ακηὲς. ἡσυχίαν.

'Ακηὲς ἐγένετο σιωπῇ [23]. ἀντὶ τοῦ, ἥσυχε καὶ ἐκπλαγὶς, ἢ [24] ἀχαριῆς.

'Ακηὲς ἦεν. ἡσυχίαν ἦγεν.

'Ακηλιῶν. ἡσύχιον.

'Ακηρέσιον [25]. ἄφθορον, ἄφθαρτον.

'Ακήρεων [26]. καθαρὸν. θεῖον. ἁγνόν.

'Ακῆρας [27], ἀκεῖσθαι).

'Ακήρεα [28]. ἀβλαβῆ.

'Ακηρσία [29]. ἀφθαρσία.

'Ακή-

12. 'Ακηδὴς.] Pro 'Ακηδὲς, forte. H. STEPH. *Ind.* Aut potius, 'Ακηδεῖς, ut *Il.* Φ. 123. & Apollon Lex. MS. Conf. Callim. *H. in Dian.* ϒ. 62. ubi Schol. ἄφοβοι. Vid. mox.

13. 'Ακηδία.] Jcf. LXI. 3. MUNKER. Etiam pro πολυκηδίαις. Schol. Apollon. p. 201. Scribe hic 'Ακηδία. IS. VOSS. Vid. inf. in Σκαλαδρεῖα, & Σκαμβάλημ.

14. 'Ακηδὴς.] Est nomen, & verbum. Schol. *Il.* Ψ. 70. 'Ακηδὲς. ἀφροντιστῶς.

15. Ἠφρώτ[ευν].] Ἠφρώτ[ευν]. Vide. SCHR. Iterum ex *Sorberii* Cod. ubi adscriptum: „ἐφρώτ[ευν] MS.„ Sed bene se habet locus. Vide Scholia mox laudata. Et *Il.* Ζ. 427. Οὔτις δὲ ἀκήδ[ευν]. Schol. ἀδιάφορος ὁ αὐτὸ ἀμέλει[ν], ἢ ἐφρώτ[ευν]. Huc respexit Noster. Mecum facit *Kusler.* „ Inepte (inquit) „ *Scriverii.* ἐφρώτ[ευν]. Multo enim utitatus est ἀφροντιστῶν, „ (unde ἀφρόντ[ευν]) quam ἀφρώτ[ευν]. „

16. 'Ακηδέσσι. ἀνιαῖς.] Schol. *Il.* X. 465. 'Ακηδέσσι. ἀφροντίστως, ἀμελῶς. Quomodo *b. l.* forte restituendum, pro ἀνιαῖς. Conf. in *Il.* Ω. 417. & sup. 'Ακηδὲς.

17. 'Ακηδία. ἀλυπία.] Vid. inf. Κὰδ-. *Addit.* Ἀσυκρία. & Martin. in *Acedia.*

18. 'Ακήδευσι.] *Il.* Ζ. 60. Schol. ἀφροντίστως, πεδιρώσι μὴ ἔχουσι. Vid. mox 'Ακηδεῖ-.

19. 'Ακήδιτοι.] Scribe: 'Ακήδευτον. Sic *Il.* Χ. [465.] Ἕλκος ἀκήδευτος κεῖται ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. Ubi Hesychius legisse videtur ἀκήδευτον. de Hectore, qui rapiebatur. HEINS. 'Ακήδιτοι, male pro 'Ακήδευτοι, a κηδεύω, *permisceo, delinio.* Corruptio orta est ex ennfusione ΕΥ Λ cum Δ, & ΕΥ cum ΙΤ, quæ literæ frequentissime inter se permutantur. KUST. 'Ακήδευτοι conjecerat jam olim *H. Steph.* in *Ind.* Conf. *Not.* in v. 'Ακήλητος.

20. 'Ακήλη[ν].] *Odyss.* Κ. 329. Plut. T. II. p. 61. Vid. inf. Κάλλ, & Καζακυλίφων, & omnino Καλακυλίζ. Schol. Musæi ϒ. 319. 'Ακηλήτοις. ἀκατέχοις.

21. 'Ακηλίδωτον.] *Prov.* XXV. [18.] Τέλεγμα ἀκηλίδωτον. [Vid. inf. 'Ακήδιτοι.] *Sapient.* VII. [26.] ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον, & IV. [9.] βίῳ ἀκηλίδωτ-. SOPING. Est & apud Synes. *pag.* 44. *Ed. Pet.* & Clem. Alexandr. *Pædagog.* I. 2. *sub init.* Cyrill. Lex. MS. 'Ακηλίδωτ-. ἀρίτιμ-, (nota hanc vocem) καθαρὸς, ἁγνὸς. Et Αἰδοῖς ἢ Παναγίου MSS. 'Ακηλίδωτ-. ἀκήλητ-. Lex. MS. in Dionys. Areopag. 'Ακηλίδωτ-, ἄσπιλ-, ἄφθορ-.

22. 'Ακήμεων.] Ab ἀκέω, id est, ἡσυχ-, ῥάθυμ-. GUYET.

23. 'Ακὲς ἐγένετο σιωπῇ.] Ab ἄκος, unde ἀκέω. IS. VOSS. Est hemistichium Homero sæpius ostitatum. Sic *Il. F.* 95. ubi Schol. ἐπ' ἄκρῳ ἡσυχίαν ἐγένετο. 'Ακὲς ἦεν παλάτην ἠδὲ γένος. Vid. sup. 'Ακήεν.

24. Ἢ ἀχ.] L. ἠὲ. G. Nihil mutandum.

25. 'Ακηρέσιον.] Inde ἀκηρεσία. HEINS. Vid. *Odyss.* I. 205. & mox 'Ακηρεῖα, & 'Ακήρεων.

26. 'Ακήρεων.] L. 'Ακήρεον, vel 'Ακήρεον. SALM. Subiata majore distinctione duos hosce articulos continua serie legendos arbitror. ABRESCH. in *Misc. Obs.* V. 1. p. 87. Vid. sup. suo loco 'Ακήρεον, &c. & mox 'Ακήρεα. Confer etiam in v. 'Ακείρων.

27. 'Ακῆρας.] Ab ἀκὴ, ἀκήρ- seu ἀκηὲς potius. GUYET. Suspecta vox H. Stephano in *Ind.* Pro Ἀκῆρας posita, judice *Is. Vossio.* Vid. inf. 'Ακήρεα. An pro 'Ακῆρας, inserto ε? Ita conjicit *Kusler.*

28. 'Ακήρεα.] *H. Steph.* 'Ακήρεα reponit, in *Ind.* Ita mox.

29. 'Ακηρσί[α].] Leg. 'Ακηρσί[α]. STEPH. SOPING. Sic enim apud Apollinar. legitur *Ps.* XIV. [3] HEINS. Ita & Franc. Nansius, Vir Doctus, ad Nonnum *Cur. Secund.* p. 52. Vid. inf. Ἀσυκρία, ibique *Not.*

'Ακή-

'Ακήεια [1]. ἀκέσιμα, σῶα.
'Ακήεια [2]. ἄβλαπτα, ἄφθαρτα. ἄνοσα.
'Ακήρατον. ἄγνωστον. ἀφανές; δή, Σοφοκλῆς Θυέστῃ.
'Ακήρατος. ἀνεπιτηρίαβλητος.
'Ακήρατος. τέλαρος.
'Ακητόν. κράτιστον.
'Ακηχεδόνες [3]. λύπαις.
'Ακήχεμεν [4]. ἀδημονεῖν.
'Ακί [5]. φυτόν τι. ᾧ ἀκιδᾶται [6].
'Ακιαύσιτον [7]. ἀδυσίτευτον.
'Ακιδάλιος. ἀκακόργιλος, ἄδολος.
'Ακίδνωτον. καθαρόν, ἀγνόν, στερρόν. ἢ δύκιμον [8], ἀπαρεγχείρητον [9], ὃπὶ νομισμάτων.
'Ακίδας. τῷ βίλει τὰς ἐξίστητας.
'Ακιδής. ἀδετος. ὀυτελές.

'Ακιδότιτον [10], ἀδυσίτευτον, παλαιπορήτιτον, ἀθλιότατον.
'Ακιδτόν [11]. βίλος χαλεὸς σιδήρου [12], ἢ ὅρμον ὅτι τὸ καθοπλιδῆς.
'Ακιδροκάζω [13]. ἀμβλυωπῶ.
'Ακικυς [14]. ἀδυνὴς, ἀδύνατος, χυ φύσησι, ἤτοι τῇ κινήσει, ἢ τῷ κίνησιν λέγειν ἴσχυσα [15].
'Ακίμεον. ἐτοίμων [16].
'Ακίνασμος. πνασμὸς, κίνησις.
'Ακινάκης [17]. δόρυ, Περσικὸν ξίφος.
'Ακανος [18]. πόα τίς.
'Ακίμνα [19]. οἰόμβνα. μεταφορικῶς ἀπὸ τῆ ἀτεχνοβίου.
'Ακίονες [20]. ἀφήκατα.
'Ακιρῆ [21]. ἀδετῆ. οὐκ ὀλιτεβαμβία.

'Ακι-

1. 'Ακήεια.] Sic Callimach. *H. in Apoll.* ℣. 41. Vid. Excellentiff. Ezech. Spanhem. *Observ.* p. 74. & Hesiod. *Dies*, ℣. 823. Supra: 'Ακίμεια. σῶα, ἄβλαβῆ. Vid. inf. Σᾶ.

2. 'Ακήεια. ἄβλαπτα. - - ἄνοσα.] Vid. Cyrill. & Eustath. *Iliad.* p. 898. IS. VOSS. Vid. paullo ante, 'Ακηεσίων, & sup. 'Αγήερα, & 'Αγήερ. Schol. Callim. *l.* ο 'Ακήεσσι. ἀδιαφθόροις τοῖς τετραμμένοις, ἢ μὴ πάθοι, ἀφθαρτοι ἢ ἀνοσοι.

3. 'Αφνειὸν ϟ Σοφ. Θ.] Et io *Trachin.* p. 332. - - - ὃν δίκα μέλιτος ἀρχὴ, ἄλκας πίστ' ἀκήρατον ῥέει. HEINS. Eft ℣. 44. Schol. 'Ακήρατον ῥέει. ἄτορον. ἢ μελισήφον ὕδωρ πίστ' ἔστι. ὁ δὲ ὕδωρ καθαρὸν ἢ ἀκαπνίαν τῷ πίστ' ἔστι.

4. 'Ακήρατον.] L. 'Ακήρατον. SALM. HEINS. H. STEPH. *Ind.* Sic ἀκήρατον πόλεμον eſt ingens & implacabile bellum, apud Xenoph. *Hiſt. Gr.* l. VI. p. 598. C. 'Ακήρατος, ἀδιάλλακτος, habet etiam Lex. Cyrill. MS. Brem. monente Cl. *Bielio.*

5. 'Ακκεδίνος.] 'Ακίνη, ἀκκίδιον, ἀκκιδάριον. GUYET. *Conf.* inf. 'Ακτέδιον.

6. 'Ακίδα.] 'Ακρ, ἄκρον, ἀκίκρον, ἀκίκρημα. GUYET. 'Ακρίδ.) 'Ακρίδ, λεπτὸν). Cyrill. IS. VOSS. Vid. ſup. 'Ακρίδα), 'Ακρίδιον. 'Ακρίδα) &c. Forte tamen nihil mutandum. Vid. 'Ακρίς, 'Ακάκρις &c.

7. 'Ακί.] Forte 'Ακίνη. De qua herba vid. inf. ad Καθαρία. Niſi 'Ακιδ legendum, quod vide mox. SOPING. Vide num eadem ac 'Ακρ Dioſcoridis: IS. VOSS. Conf. inf. 'Ακί. (poſt v. 'Ακρόν) Καὶ, & Πικρον.

8. Καὶ ἀκιδᾶται.] Phavor. ἴδιον τὸ ἀκιδᾶται. Sed forte pertinet ad præced. 'Ακίκρ. Niſi valuerit: τὸ 'Ακὶ eſſe φῶς τι. 'Ακὶ ϟ. ἴσχυσ' ut ſup. 'Ακίνησι. Συγκαθίζει. Inf. 'Ακίμεον. ἐτοίμων.

9. 'Ακιδότιτον.] Lege 'Ακιδότιτον, quod ſtatim ſequitur cum eadem interpretatione: vel plane dele. Natus error ex confuſione haud rara literarum majuſcularum Α & Δ. Ita ſup. Αἴτης pro Αὐτης, Λέσβος, pro Δέσβος, &c. Sic olim in *Peric. Crit.* Idem ab *Iſ. Voſſ.* & *Kuſt.* obſervatum video.

10. 'Αδίσητον.] L. δύσητον. SALMAS. Recte. Vid. inf. in Κλεδωνίσμα. Idem firmat Cl. *Bielius* ex Cyrill. Lex. MS. Brem. in quo 'Ακιδόλεον exponitur, δύσητον, καθαρόν.

11. 'Ακιδρυξίχειρον.] Sic etiam Etymol. Sed legendum eſt ἀκιδροχάραγμα. Παραχαράσσειν enim ſignificat *nummos adulterinos fignare*, ſive *monetam adulterare*: unde ἀκιδροχάραγμα, *res adulteratus*; quod proprie ἐπὶ νομίσματος (ut Heſych. hic addit) i. e. *de moneta* dicitur. KUST. Adde, ipſius vocis ἀκιδροχείρων exemplum hactenus deſideratum.

12. 'Αδιδότιτον.] Reſpicere videtur Homericum *Od.* Ε. 129. Οὔτω ἀνιδότιτον γαῖα τρέφει ἀνθρώπους. HILL. Vid. Suid. & H. Steph. *Ind.* & ſup. 'Ακιδότιτον.

13. 'Ακιδρόζω.] Puto hoc reſtituendum Theophraſto *Hiſt. Plant.* l. III. [c. 13. p. 205. *Ed. Bod.*] Περιτίφυκε ϟ (ὁ φλοιὸς) αὐτὸ ὑγιόφυτος, ὥστε πολλὰ καὶ ἄνω, ἀπ' ἐκείνου ἀξιολόγου, πάντοθεν ἀνω αὐξάνεται. Num & Caza vertit *macrotatim*. SOPINGIUS. Quid Heſych. hic ſibi velit, neſcio. Nam 'Ακιδρόζω potius ſcribendum foret, oxytonos, idque interpretandum cum Suida, τὸ ἴσχω ἀκίδια. i. e. *habens acies*. 'Ακὶς enim ſignificat *aciem*, ſive *mucronem*. Quæ autem ſequuntur, ὁ ὄμμα ἐπὶ τῷ καθορᾶν, aliis divinanda relinquo. KUST. In Theophraſt. *l. c.* 'Ακιδρὸν conjecit J. C. Scalig. ἀκιδρὸν alii. Vid. Interpp. At 'Ακιδρόζω noſtrum habet Ed. Vatic. *Proverb.* XXV. 18. ubi Alex. ἀκιδρόδετον, quod ſupra. Gloſſæ MSS. in *Proverb.* 'Ακιδρόζω. βίλος· τὸ σιδήριον ἴσχυ. H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 270. C. pro χωρὶς σιδήρου, quod habet Heſych. conjecit χωρὶς σιδηρίου, i. e. *ſine acie*: quamvis Suidæ lectionem præferat. Vide num 'Ακιδρόζω hic poſitum ſit pro 'Ακακιδρόζω. Vid. inf. 'Ακακιδρόζ. Ita quid ſibi velit Heſychius, Intelligi forte poteſt. In poſtremis pariter hæreo. Ita olim. Sequentia ad me perſcripſit poſtea Cl. *Bielius*: „ L. „ 'Ακιδρόζω, cum accentu in ultima. LXX. *Prov.* XXV. 18. „ τοξεύματα ἀκιδρόζοντα. Cæteri Interpp. ibi ἰσχυρίζεται, *acutum*. „ In Hebr. eſt שנון, quod proprie ſemper de rebus *acutis* „ uſurpatur. Quemadmodum & LXX. חצים שנונים red- „ dunt βέλη ἰσχυρίζεται, *Pſalm.* XLV. 5. CXX. 4. Hinc τὸ „ ἔξοχα ἀκιδρόζον illis procul dubio eſt *ſagitta acuta*. Quam „ notionem & etymi ratio ſuadet, & Suidas confirmat, cui „ 'Ακιδρόζον eſt, τὸ ἴσχυ ἀκίδια. Inde Polluci l. X. c. 30. §. 131. „ *bami cuſpide acuta inſtructi* vocantur ἀκίσχυρα ἀκιδρόζα. Noſter ergo 'Ακιδρόζ exponens βίλος χωρὶς σιδήρου, corruptus „ videtur. Phavorin. paulo aliter legit: 'Ακιδρόζον (ita pari- „ ter vitioſe habet pro 'Ακιδρόζ) βίλος. τὸ χωρὶς σιδήρου. „ Quid ſi reponamus apud Noſtrum: 'Ακιδρόζ βέλος. γλυ- „ χὺ σιδήρου. i. e. ſagittæ *cuſpis ferrea*. „

14. Σιδήρου.] An σιδηρεία? STEPH. Sic inf. in 'Ακὶς, & 'Ακιδρόζ. Conf. *Not.* præced.

15. 'Ακιδρυκάζω.] 'Ακιδὴς, ἀκιδεὶς & ἀκιρὸς idem: unde ἀκιδρυκάζω. uti legendum. Cyrill. 'Ακιδεῖς, ὁ ἀδύνατος. IS. VOSS. Puto verum eſſe 'Ακιδρακάζω. PERG.

16. 'Ακίμεος.] Æſchyl. p. 35. SCHR. Vid. Æſch. *Prometh.* ℣. 550. Hom. *Od.* Φ. 131. & in Theocrit. *Epigr.* XI. ubi male ἄκμεις per iota.

17. 'Ικρίζ.] Leg. ἰρνί. Infra: Κίνος. διώκων.

18. 'Εβόνιον.] Sup. 'Ακάνιον, ἴσχιον.

19. 'Ακίνησ.] L. 'Ακίνησα, vel 'Ακινησὼς ſaltem oxytonos. [Ita H. Steph. in *Ind.*] Ἀν a τυπικὸς, per picnaſm. Ἴ a, & ν in α mutationem? An a ſeq. ακινάκης, quod vibrari ſolent, prout ipſe in 'Ακινάκην ſupra docuit? IOS. HILL. Vid. Martin. in *Acinaces.* SCHR. Etymol. Χωρὶς δὲ τοῦτο ἀκινάκιμαι. τὸ τυπτόμενον ἢ πάσσω ἢ ῥάμμι, ἢ ἢ χωρὶς κινήματος. Sic & Lex. Reg. MS.

20. 'Ακιόνες.] Vid. Briſſon. *de Regn. Perſ.* p. 271. & Martin. *Etymol.* SCHR. Herodoto in *Polymn.* Perſicus gladius; aliis Medicus; una autem Medorum & Perſarum lingua. Horatio [I. 27. 5.] *Medus acinaces.* Vid. Joſeph. *Antiq.* l. XX. [p. 974.] Herodot. in *Melpom.* & Heſych. in Κακάκης. BERNARD. Conf. G. J. Voſſii Etymol. in *Acinaces*, & H. Steph. *Ind.* Rectius cum Cl. *Stephanio* & *Mauſſaco*, per ι ſcribas 'Ακινάκης, genus gladii vel haſtæ Perſicæ, de quo plures egerunt. Notus locus eſt Herodot. l. VII. c. 54. Περσικὸν ξίφος, τὸ 'Ακινάκην καλέουσι. Schol. Luciani T. II. p. 32. 'Ακινάκης, ἡ ῥομφαία, ἥτις ἐστὶν ὁμοία τῇ Σκύθων. Conf. Ulpian. *Enarr.* p. 238. Etym. & Phavorin. Cl. Reland. *Diſſ.* VIII. *de Vet. Ling. Perſ.* p. 113. derivat ab حجر *Abin*, i. e. *ferrum*, quo nomine gladii, pugiones, haſtæ & quidvis ferrum aut ferro armatum, commode denominantur: unde 'Ακάνα vel 'Ακίνα (nam Η, Ι, in media voce Græci exprimere nequeunt) & dein 'Ακινάκην. Sentio ita facilius componi, quomodo ſimul δόρυ, ſimul etiam ξίφος denotet. At vix dubito, quin Α in hac voce non ſit litera radicalis, ſed articulus præpoſitivus ex Arab. *Al*: de quo ſup. dixi in 'Αδίς. Accedit, quod infra Κακακὴς dicatur ξίφος. id eſt κακάκης ſive κακάκης, pro quo 'Ακινάκης vulgo. Quare non improbo Cl. Bocharti etymon, qui *Hieroz.* L. II. c. 8. p. 140. T. I. adfert Perſicum الخنجر *Chinjar*, quæ *ficam*, *cultrum* & *pugionem* notat, ut Arabibus الخنجر *Alchinjar*, eſt *fica*. quod Græci emolliverint in 'Ανάκανον.

21. 'Ανρῆ.] Ægineta l. VII. c. 3. & Athen. l. XV. unde coronæ ἀκίνητοι. SOPING. Vid. Caſaub. in Athen. p. 963. SCHR. Conf. ſup. in 'Ακὶ. Dioſcorid. III. 50. 'Ακανθος, ἥτις ἐστὶ - - ἀφροδισιακὸν ἀκίνητον, &c. de quo infra.

22. 'Ακίνητον. οἰόμβνον.] L. 'Ακινήτων. ἰώμβνον. SALM. SOPING. Reducendo ad proprium locum, omnia una cum verborum ſerie ſanantur. Scribe igitur 'Ακινήτων, idem cum 'Ακινήτων ſupra, ἰώμβνον, ut ibidem ἰώμβνος. IOS. HILL. IS. VOSS. 'Ακινήτων, ἰώμβνον, ſcribit *H. Steph* in *Ind.* Pro οἰόμβνον recte etiam Phavor. ἰώμβνον. *Thom. Bruno*, ut ἰώμβνον. Sup. 'Ακινήζ. ἴσιζ. Suſpicor aliquid excidiſſe, quia ſequitur μεταφορικῶς &c.

23. 'Ακίονες.] A κίων. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.*

24. 'Ακιρῆ.] Et quod ſeq. 'Ακιρεῖ, utrumque ſuſpectum, pro illo 'Ακιρῆ forſan reponendum cenſet *Stephan.* [In *Ind.*] quod vocabulum ordini certe magis congruum, & ἄκιρος Æol. pro ἄδετος dici referunt Gloſſaria. HILL. 'Ακιρῆ leg. IS. VOSS. Infra: Κίρον. ἀδάμαντα· ὡς ἐπιτείνων &c. Vide lo-

'Ακικεί [1]. καλὸν.
'Ακικὲς [2]. λύχνος.
'Ακικὴς [3]. ὁ βορβόρας.
'Ακμᾶς. ἀβλαβὲς. ἀτρέμας.
"Ακκε [4]. πολλαί. Ἀσίας, ἢ ὁ Καΐκος. ἢ ὅπλον, ἢ βέλος· σιδηροῦν, ἢ τὸ σιδήρεον [5] τοῦ βέλους.
'Ακκιον. ὀξύτατον.
'Ακκίτης [6]. ἀκρόλιθος.
'Ακκίδες [7]. τὰ σιδήρεα τοῦ βέλους.
'Ακκίζεται [8]. ἄσπιλα. Κὶς γὰρ, Ἡσίῳ γόνος.
Ακκιθεν [9]. ἀπέκιθεν.
'Ακκιον [10]. θηκαφερέστατον.
'Ακκλακτισμός [11]. ἀκκισυλλὶς, ὡς Ἀάκωνος.
'Ακκίζω [12]. γυναικίζομαι. ὡς σοπουδὶς [13]. μοσχεύω.
'Ακκίζ(ῃ) [14]. ὀξυδερκῶς.
'Ακκισμὸς [15]. ὡς σοπάσης.
'Ακκὶ [16]. ἄδοξα.
'Ακκιῶς. ἀδόξως.
'Ακκιεῖς. ἀδόξου.
'Ακκίρῳ [17]. ὀχεῖα [18] μὴ κλῆσιν μηδὲ ὑσίαν, ἤτοι πλοκῆ.

'Ακλη-

locum: unde huic gloſſæ lux accenditur. Nam 'Ακιρῆ ſtagitat ordo.

1. 'Ακικεί.] 'Ακίκεισι. G. 'Ακικεί. IS. VOSS. Unus articulus in duos diſruptus. Scribe: ἀδίτιῶ. ὅτι ἐνιδιάφορα πρόσωπα καλὰ, informa, quæque non ſunt ruſticitatibus antennæ alligata. PERG Hæc admodum coacta ſunt. Vide an huc faciat Cretenſium 'Αικαῖος, τὸ σκάλα. Vel ſimpliciter 'Ακικεί, per compendium (de quo ſup. in 'Αίδιο) pro 'Ακίκεισι ſcriptum dicamus, idque pro ἄκικτον, quod ſupra ἄκικον, id eſt καλὸν, expoſuit. Vid. ſup 'Ακίκτα. Niſi malis 'Ακικῆ. Etym. M. in 'Ακικάλη, p. 48. 'Ακκα γραφουζῶν 'Αμφότεροι, (pro ἀκικάλη. Heſiod. Ἔργ. τ. 435.) ὦ θ, πάλαιστα.

2. 'Ακικὲς.] Inſ Κεῖς λαχὼν.

3. 'Ακικὴς.] Hinc formant Lat. *Aquilo*. Vid. G. J. Voſſii Etym. in *h* v.

4. 'Ακκε.] Diogenian. [II.74.] p.195. SCHR. Theocrit. *Id.* I. 69.

Οἰδ' Λίτνα σικελὸν, οἰδ' 'Ακκὲ ἱερὸν ὕδωρ.

Schol. Ἄκκε, πόλεως Σικελίας. Et inter alia addit: Ἄκκε ὁ, ὃ δηλοῖ τὸ ἀκρὶ ἐοικὸς τὸ βέλεμνον. Cl. Bochartus conjicit, dictum eſſe a Syro שכח *Acchis*, quod *feſtinare*, vel citum eſſe, ſignificet: Gregr. S. P. I. L. I. c. 28. p. 529.

5. Σιδήρεον.] An 'Ακὶς legend. in poſterioribus ſignificationibus? SCHR. Vid. mox in 'Ακκίδες, & ſup. in 'Ακκίδοτον.

6. 'Ακίκτα.] Inf. 'Ακκιθεν. Exſtat *Il.* P. 75. - - - ἀκκιθέσι δόναξ. Schol. ἀκκιτοῦ, ἀκκιδωτοῦ, ἀρθέτου.

7. 'Ακκίδες.] Turnebus ſcribit, jacula anſata vel amentata dici ἀκκίδα. FUNG.

8. 'Ακκίζεται.] Mellus 'Ακκίδα. SALM. STEPH. Conf. ejus *Ind* Sed 'Ακκιτᾶδι exſtat apud Heſiod. Ἔργ. 435. ἀκκιτᾶδι ἐτοῦσαι, *formoſæ ſitæ* Vid. Etymol. & Phavor. & ſup. *Not.* in 'Ακκὶ. Quare nihil muto. Καὶ eſt σκαλῆ, de quo infra.

9. 'Ακκιθεν.] L. 'Ακκιτοῦ. GUYET. H. STEPH. (*Ind.*) SOPING.

10. 'Ακκιῶδιον.] Ab ἀκκὶς. [V. inf.] IS. VOSS. Fortaſſe ab *Acco*, de quo infra, denominatum. SOPINGIUS. Vid. 'Ακκίζω, & *Not.* in 'Ακκίζ.

11. 'Ακκλακτισμὸς.] Pro 'Ακκλακτικὸς. SALM. Series alphabet. innuit ſcribendum 'Ακκλακτικοσύλ. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS Series liter. requirit 'Ακκλακτικὸς, per duplex κ. KUST. Vid. ſup. 'Ακκλακτικὸς, & 'Ακκλακτικὸς.

12. 'Ακκίζει.] Inf. 'Ακκὶς ὡς δεσποτῶν. G. Suid. 'Ακκίζειν, quæ forma frequentior: ab Acco, ſtolida mulierc. JOS. HILL. Martin. Etym. [in *Accifſo*] Diogenian. 187. SCHR. Vid. Sched. Baſilic. & Cyrill. IS. VOSS. Apoſtol. I. 71. & VIII. 78. MUNKER.

13. Μοσχεύω.] Vid. mox 'Ακκισμὸς, & ſup. *Not.* in v. 'Ακκίζ. Conf. *H.* Steph. *Theſ.* I. 278. 279.

14. 'Ακκίζ(ῃ).] Ab ἄκκι, ἄκκις, 'Ακκίζω. GUYET. STEPH. *l. c.* Pro 'Ακκίζ(ῃ), geminato κ, quod ab ἀκκὶ, ut ab ἄκκα, ἀκκίζω. JOS. HILL.

15. 'Ακκισμὸς.] Hellodor. l. VI. ἐξαλλαττῇ τε κ' ἀκκισμοῖς πλασσόμενα καὶ ἐπὶ ἐπὶ. SOPING. Locus eſt p. 260 *Ed. Bourdel.* ubi ἀκκισμάτων. Mocris Atticiſta: 'Ακκισμὸς, Ἀττικῶς· σκοπωνικὸς, Ἑλληνικῶς. MS. Voſſ. in Biblioth. Leid. male 'Ακκισμὸς babet, & *Scaligeranis*. In margine adſcriptum eſt: *M. Αἰσχύν.* Quod etiam vitioſum Conf. Thom. Mag. H. Steph. *Theſ. l. c.* & *Miſc. Obſ.* V. I. p. 57.

16. 'Ακκιῶδ'.] Legend. 'Ακκιῶ. SALMAS. IS. VOSS. 'Ακκίαν. ARCER. Phavor 'Ακκεῖα ſcribit. 'Ακκεῖαν vel 'Ακκιᾶ emendat *Bruna*. Malim 'Ακκιᾶ, quod eſt in Hagen. nec obſtat ſcries. Itaque hanc lectionem recepi. Mox 'Ακκιῶδ' ἀδόξως. Ecloga MS. 'Ακκιῶ. ἄδοξα, ἢ ἄτιμα.

17. 'Ακκίρρ.] 'Ακκαρῶ etiam ἱερεῖον ſignificat Græcis, id eſt, *ſorti excepium*: quo ſenſu ulus eſt in *Troad.* [v. 32.] Euripides. ἴσως δ', inquit, ἄκκλητοι Τρωάδων, ὑπὸ στέγαις τοῖς δ' αὖθ', τοῖς αἰχμητοῖς ἠξιωμένοις Στρυμόνι. FUNG.

18. Ἔχω τι.] Scribe ἰχεῖα. JUN. BRUNO. IS. VOSS. PERG. Scrib. μὴ ἰχεῖα κλῆσιν KUST Sic Phavor. Eſt ex *Odyſſ.* A 489. ubi Schol 'Ακκίρρ. κλῆσιν τὴν ὑσίαν μὴ ἔχοντα. Similiter Apoſton. Lex. MS.

19 'Ακλαρῶ.] Perperam *Iſ. Voſſius*; ſublata diviſionis nota, hanc gloſſam præcedenti adjungit. Eſt enim verbum. Conf. Suid.

20. 'Ακλιδώνιον.] *Iſ. Voſſius* hic emendat 'Ακλίνιον. Malim tranſpoſitis vocabulis legere: 'Ακλινοῦ· ἀκλιδώνιον. ἀτάκτως. Κλίνω· γὰρ &c Suid. 'Ακλίνιον. ἀσύντακτον, ἀδόκητον.

21. 'Ακκιάρ.] Forte 'Ασσιορ. SOPING. Σακκὸς, *jaccus*. GUYET. Nihil mutandum. In 'Ακκιὰρ duplex Laconiſmus eſt, quo ſcil. σ ante κ mutatur in κ, & σ finale in ρ: ut ἀκκιὰρ ſit pro ἀσκὸς. Ita δελάκκας, pro δελάσκας, in ὠρολλιδικαῦ illo Ephori apud Boëthium l. 1. *de Muſica*: quod exhibent, præter Leopardum, & Caſaubonum in Athen. p. 615. Ill. Joſ. Scaliger ad Manil. p. 426. & Salmaſ *de Hellenift.* p. 82. Conf. Σίαρ, pro Σῖς, infra: ubi Steph. male Σῶ conjicit.

22. 'Ακκὶς· ὡς δέσμιορ.] Supra: 'Ακκίζειν. μαραίνειν. G. Corrig. 'Ακκοῖ ex Zenobio. Celebris ſtultitiæ femina, de qua Plutarch. περὶ Στωϊκῶν ἐναντ. [p 1040.] Vid. Schott. ad Zenob. [p 18.] & Diogenian. VALES. 'Ακκοῖ pro 'Ακκὶς emendat etiam Caſaub. ad Theophraſt. περὶ Δεισιδ. p. 150. *al.* 176. Conf. Suid. in 'Ακκιζομένῳ. Pro ὡς μαρῶ Cl. *Weſſelingius* legit ὡς μαρῷ.

23. 'Ακλιάδας.] A κλῆρ, quod idem ac κλιάδιον. Vid. inf. v Κλῆν. KUST. Diſtinctionem poſt 'Ακλιάδας ejeci, præeunte etiam Phavorino.

24. 'Ακλιτῶν.] Vid. inf v. Κλίνω.

25. 'Ακλιάδας.] L. 'Ακλήθιν. SALM. IS. VOSS. Perperam Ald, & Flor coharet cum præcedd 'Ακλιάδας dicit *inruptas*, quod nondum habeant claves domûs, quæ nuptis credebantur. Infra: Κληθὺς· γυνὴ, διὰ τὸ τὰς κλεῖς ἐν αὐτῇ ἔχειν. Conf. Κλειθρῶ.

26. Κλειζόμενα.] L. κλυζόμενα. ARCER. Conf. inf. in Κλῆθις.

27. 'Ακμαν.] 'Ακμαν eſt τὸ ἄκμαν. Componitur ex α pleoneſt. & κμάω, ἀκμάω, & ſyncope ἄκμα, id eſt, κάμνω· κάω· κτῶν. ſic ἀκμαῖος, ἄκμων. GUYET. Unde ἀκμάω· SALM. Vide mox v. 'Ακμάδος. KUST. II. *Macc* I. 7. οὐ τῇ δηλῇ, ἐ οὐ τῇ ἄκμῃ (ſic enim legend. pro ἀκμῇ) τῇ ἰσχύϊ ὑμῶν τὸ τοὺς ἔτους τούτους, *in afflictione & indigentia, quæ ſupervenit nobis in his annis.* BIEL.

28. 'Ακμάδος.] Vid. Harpocration. SOPING.

29. 'Ακμαῖα.] III. *Macc.* IV. 8. μὴ ἀκμαίας ἢ πανυπὸ ἡλικίας. BIEL.

30. 'Ακμὴ. πότης.] Ita Lex. MS. in Dionyſ. Areop.

31. 'Ακμὴ. καλεῖ.] *Urget tempus.* Corrige & repone: 'Ακμὴ καλεῖ. Deinde quaſi gloſſa· καιρὸς καλεῖ. MAUSSAC. Ergone ut ἀκμὴν ſit τὸ καλεῖ? non credo. Tu lege, ſi me audis: 'Ακμὴ καλεῖ. καιρὸς καλεῖ. Nam docet Grammaticus ἀκμὴν eſſe τὸ καιρὸν. Audi Suidam, qui me confirmat: 'Ακμὴ καλεῖ, inquit, καιρὸς καλεῖ, Ut nos hoc loco legendum monemus. Quod docent Lexicographi τὸ ἀκμὴ eſſe τὸ καλῶ mihi auctoritatem adducant. Per me licet taceant, quandoquidem ſic corruptus Heſychii locus pro illis non eſt. HEINS L. 'Ακμὴ καλεῖ. SOPING. SALM. VALES. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.*

"Ακμιλος. [1]. ἄσιτος, ἄπρις, ἄγευστος ἄρτου.

'Ακμιλὲ [2]. ἔπ.

'Ακμῆτες [3]. μὴ κέμοντες, ἀκοπίαστοι.

'Ακμητί [4]. ἀκαματί.

"Ακμητοι. ἀκοπίαστοι.

'Ακμοβέτες. τοὺς τόπους, ἔνθα κεῖνται οἱ ἄκμονες.

'Ακμοβέτω [5]. τοῦ κολούμαι, ὃ ἐστὶ ὁ ἄκμων πίπτει.

"Ακμονα. ἀλεκτρίδαν. Κύπριοι.

'Ακμονίδης [6]. ὁ Χάρων. ὁ ὑγρὸς. "Ακμων γὰρ ὁ παῖς.

"Ακμων [8]. ἀπαλὸς. Κρήτες. ὑγρὸς. ἢ σίδηρος, ἐφ' ᾧ ὁ χαλκεὺς χαλκεύει. ἔστι δὲ καὶ γένος κατὰ Θρᾴκην [9].

"Ακναλλον [10]. ἀκαλέκλαστον. ἄγραφον [11] ἱμάτιον, καὶ ἀκόλαστον.

'Ακνησις [12]. τὸ μέσον τοῦ μάγειρος, ὅταν κτήσασθαι ζῶον ἀδυνατῇ.

'Ακοάζη [13]. ἀκούει.

'Ακοαγῆρες [14]. δεῦρό πις τῶν Μεταποντίνων.

'Ακοίνητοι [15]. αἱ ἀγκύλαι.

Ακολὶς [16]. ἡ ὁμόκοιτος. γυνὴ σύγκοιτος.

'Ακολάσια [17]. ἀκρασία. ἔλλειψις τοῦ σωφρονεῖν [18]. ἢ εἰς τὰ ἀφροδίσια καθάρσια.

'Ακόλαστον [19]. θρασύ. κακόν. ἀσελγές. ὑβριστικόν.

'Ακόλουθος [20]. ὁ νεώτερος παῖς. θεράπων δὲ, ὁ σὺν τῷ σώματι.

'Ακόλυς [21]. ψωμὸς. παχὺ ὃ ἢ τροφὴ ἀχόλυος ποιεῖ καὶ ἡμέρας τῆς φαγούσας.

'Ακόμητον [22]. σιμόν.

'Ακομασεῖ. ἀμελᾷ [23].

'Ακόμης [24]. οὐκ ἀνάβροχος, ὑδὲ παπῦρος.

"Ακων. ἀκύβιον [25]. Σοφοκλῆς Οἰδιπόδι Τυράννῳ.

"Ακομψον. ἀπέναντον, ἁπλοῦν. 'Αρχίλοχος. οὐκ ἀναβεβλημένον.

'Ακονᾶ. θήγη [26]. ὀξυνή.

"Ακονδος [27]. ἄχαρις [28]. Καδὰς γὰρ χάρις ἐστίν.

'Ακοντὶ. ἀμαχητὶ. ἢ χωρὶς ἀκοντισεως.

'Ακοπίτως. ἀκοπάστως, ἀπόνως.

"Ακοντες. ἀκοντίζοντες [29]. μὴ θέλοντες.

'Ακοντίαι. ὕφεις τινὲς. λέγουσι καὶ ἀκοντιζάς [30].

'Ακολιὰς [31]. βοᾷσή τις ὥστε καλυμβήν, τοὺς κύνας διεγκαλοῦσιν ἢ δάκνειν τὸν ὄφιν.

'Ακοντίζει. ἄνω ῥίπτει.

'Ακον-

1. 'Ακμίλος.] Sup. 'Ακμὴ, τροφὴ, ὕπνος. Ad ἄκμα. G. Hom. *Il.* T. 163. 'Ακμίλος σῖτος. Schol. ἀγέλη. Citatur ab Etymol. Illud σῖτος ob sequens ἄρτου *b. l.* supplendum. Vid. *Not.* in v. 'Αυδηΐς. Similiter ἀκμίλος σῖτος, Nicand. *Theriac.* ν. 116. & ἀκμίλοιτι βορῆς. Lycophr. ν. 672.

2. 'Ακμιλὲ.] Id est, καὶ' ἀκμίλα. G. 'Ακμίλα pro ἔτι damnant Magistri Græci. Bonos autem scriptores ita locutos esse constat. Vid. Suid. & *Observat.* nostras ad Matth. XV. 16.

3. 'Ακμῆτες.] *Il.* Δ. 801. Schol. ἀκοπίαστοι. Vid. supr. 'Ακάμων, & *Not.* in 'Ακάματον.

4. 'Ακμητί. ἀκμαλῶς.] L. 'Ακμαῖ. ἀκμαίως. IS. VOSS. Suid. 'Ακμαῖ. ἀκμαιότατοι. Conf. eund. in 'Ακμαῖ. & H. Steph. *Thes.* II. 49.

5. 'Ακμοβέτης.] *Il.* Σ. 410. Schol. 'Ακμοβέτης, τίνα ἢ ἀρμοζόντα ἄκμονα τῇ ὑποβολῇ. Et ν. 476. Θέων ὁ ἀκμοβέτης μέγαν ἄκμονα. - - -

6. 'Ακμονίδης - - - ὁ ὑγρός.] Vid. Salmas. ad Simmiæ *Alas* p. 188. [sive 266.] SCHR.

7. 'Ακμων.] L. "Ακμων. STEPH. SALM. BRUNO. "Ακμων. SCAL. SORBER. 'Ακμων leg. Eustath. *Il.* Σ. p. 1209. SOPINGIUS.

8. "Ακμων.] Per syncop. pro ἀκάμων, id est, ὁ ἀκμὴς. GUYET. Callimach. p. 30. SCHR. Æschyl. *Pers.* ν. 51. λίγχης ἀκμῆτις. Schol. ἀκάματος. Vid. ibi Stanl.

9. Γένος ἀδὲ.] Apud Oppian. L. III. *Cyneget.* videtur esse ex genere luporum. 'Ακμων αὖ δικαὶ, φησὶν ἠθέος, αἰχμὴ βαιὸν. p. 99. SOPINGIUS.

10. 'Ακναλλον. ἀκαθάλαστον.] In hac significatione 'Ακναμπτὸν potius scribendum, ut fiat discrimen inter ἀκναμπτὸν & ἄκναπτον, nisi indifferenter usurpentur. JOS. HILL. Vid. H. Steph. *Ind.* & sup. 'Ακναπτον.

11. 'Αγνάφον, ἱμάτιον.] Lege conjunctim, ἄγναφον ἱμάτιον. HILL. Sic Phavor. & Jungerm. ad Polluc. l. VII. p. 712. Vid. sup. 'Αγναμπτον.

12. 'Ακνησις.] Vid. Eustath. *Od.* K. p. 389. IS. VOSS. Conf. Polluc. II. 179. Schol. Arati p. 8. "Η ὃ ἴδιος τῇ 'Ακνησις λέγει, ἐπὶ οἷς ἔχοντι ἔζεσι ὁ χρὼς συνέζη. Vid. inf. Καὶ ἄκνησιν, & 'Ακρίσεις.

13. 'Ακοάζη.] Vid. inf. 'Ακοαγίζω, 'Ακοάζεσθαι, & 'Ακοαζωΐζ.

14. 'Ακοαγῆρες.] Forsan *qui causas audiebant.* H. STEPH. *Ind.*

15. 'Ακοίνητοι.] Αἰσχύλος, ad αἰῶνας, αἰῶνας, αἰωνίως, &c. ἀγών, ἀγῶνα, &c. GUYET. Videtur pro 'Αγωνίζων, γ forte liquescente poëtica syncope. JOS. HILL. 'Αγωνίζων, ἀγώνιος, olim correxeram, ut supra post ν. 'Αγωνίης legitur; & inf. 'Εν ἀγωνίῃσι. τὸ τῶν ἀγώνων. Conf. in 'Αγωνίς. *H. Steph.* in *Ind.* pariter, ut video, 'Αγωνίζω. τῶν ἀγώνων. Sic etiam *Theo. Bruno. Kuſt.* & *Jf. Voſſ.* qui tamen retinet 'Ακοίνητοι, sine γ, ob seriem. Et forte in vitioso codice sic scriptum reperit Noster, ut alias. Quodsi αἱ ἀγώνιαι etiam retinere malis, omnino statuendum excidisse quædam. Præfero tamen prius.

16. 'Ακολὶς, &c.] Vid. sup. in 'Αδρομάνδραν.

17. 'Ακολασίζει.] Ifocrat. *Areop.* p. 274. Συναναλυθῆ τοῖς ἐν πλούτῳ ἢ ταῖς ὑπαιτίοις ἀτοπίαις, ἢ ῥᾳθυμίᾳ τινὶ, 'Ακολασίᾳ· ταῖς δ' οὐδεμίαν ἔχουσι τῶν τοιούτων, σωφρονεῖν ἐ μετελόντες. BIEL.

18. Σωφρονεῖν.] L. σωφρονεῖ. JUN.

19. 'Ακόλαστον. —— ὑβριστικὸν.] *Prov.* XX. 1. 'Ακόλαστον οἶνον ὕβρις ὑβριστικὸν μέθυ. Conf. Suid.

20. 'Ακόλουθος.] Vid. Casaub. in Theophrast. p. 169. [242.] Petav. in Synes. p. 11. & Martin. Etym. [in v. *Acolutbus.*]

SCHR. Conf. in Θέρσυ, &c. J. Bank. *Not. in Tax. Conc. Ap.* p. 274. post σῶμα addit καὶ ἀκόλουθον.

21. 'Ακόλυς.] Vid. Suid. in 'Αξυσέρασμα. SCHR. Vid. Etym. M. & Eustath. ad Od. P. p. 627. & Σ. p. 532. Perperam Cyrillus ἀψώμους, pro ψωμούς. IS. VOSS. Theocrit. *H. in Cer.* ν. 116. Αἰνίζων ἀκόλυς. Conf. Hom. *Od.* P. 222. Schol. Arist. in *Equit.* ν. 263. Suid. & inf. Ἐσπαλάσθη, & Καλύς.

22. 'Ακόμητον.] L. 'Ακόμητος, *arduum*, vel *planum.* IS. VOSS.

23. 'Ακομασεῖ. ἀμελᾷ.] An ἀμελεῖ, ut referatur ad κομᾷ, *curo?* Legendum ergo 'Ακομεῖ. GUYET. Malim: 'Ακομασία, ἀμέλεια. ut respiciatur Odyss. Φ. 285. - - - αὖτε σ', ἀκομάσσω τε. Vid. inf. Κομᾷς, & seqq.

24. 'Ακόμης.] Id est, ἀκόμητος. G. Forte legend. οὐκ ἀβλαβής, pro ἀδιάβατος. Mox 'Ακομψον reddit ἀναπεπταμένον, οὐκ ἀδιαπέρατον. Conf. Κομψὸν.

25. 'Ακων. ἀκούσιον.] Ut genere congruat cum ἀκούσιον, scribendum est 'Ακον, quod suadet etiam vocabulorum series. JOS. HILL. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. Lego 'Ακων. Sed vix absolverim auctorem erati memorialis, cum procul dubio respexerit ad versum:

Πᾶς γ' ἂν τό γ' ἄκων ἀρρῆτ' ἂν εἰδείης ψίγος.

Qui exstat in *OEdip. Coloneo.* f. 136. *Edit. Brubach.* Nam in eo, qui *Tyrannus* inscribitur, præter ἀκούσιος & ἄκουσ' habetur tantum ἄκων. Atqui neutrum ἄκων intendit. PERGER. Egregia est & verissima observatio. Locus est in *OEd. Colon.* ν. 970. ubi Schol. 'Ακων πρῆγμ' ὧν.] τὸ ἀκούσιον. Quod enim in *OEd. Tyranno* ν. 371. & 1239. ἄκουσ', & ν. 599. ἄκων legitur, huc non videtur pertinere. Posterius præferrem nisi aliud suaderent series & Scholia citata. Conf. Etymol. M. His jam dudum in chartam conjectis, vidi Pergerianam emendationem repetitam a G. d'Arnaud, *Lect. Gr.* p. 8. quamvis in *Addend.* malit, 'Ακων, ἀκούσιον, adducto postremo illo Sophoclis loco. Sed necdum sententiam muto.

26. 'Ακονᾶ. θήγη.] Unde κατήκονον apud Euripid. Vid. *inf.* in suo ordine. SOPINGIUS. L. Θήγη. G. Recte. *Inf.* Θήγη. ἀκονᾶ, ἐξίνη. Flor. Ed. Θήγη. Eodem vitio inf. Τεθήγμενον legitur, pro τεθηγμένον.

27. 'Ακονδος.] [Sic Ald. & Flor.] L. 'Ακανδος. SCAL. SALM. STEPH. in *Ind.* Legendum hic forte, "Ακων. Non enim κακὸν gratis est, ut hic ait Hefych. sed κάκων, ut infra, ubi Κάκων, barbe, & gratis explicatur. MAUSSAC.

28. "Αχαρις.] Quæ per ætatem sui coplam facere non potest, ut in illo Sapphus: Σμικρὸ μοι Παῖ ἐμοὶ μὲν φαίνει ἀχαρὲς. PERG. Infra: Κάκων. ἀ χάρις. Vid. ibi *Not.* & inf. Καδίσκοις, & Κάκος.

29. 'Ακοντίζοντες.] L. ἀκοντίζοντες. PERG. ἀκοντιζόμενοι *D'Orvillius* conjicit: ἀκοντιζόμενος *Wesſelingius.* Sed diversas significationes proponere videtur. Pauvisar itaque ad Quint. Calab. p. 406. ἀκόντων legit. Conf. mox 'Ακόντων.

30. 'Ακοντίζοι.] L. ἀκοντίζει, vel ἀκοντίζοις. Dictio recentioris Græciæ, ut multa in hoc Glossario reperiuntur. SALM. Phavorin. 'Ακοντίων, ὕφεις τινὲς παλὺν ὃ καὶ ἀκοντίωνα ex Etymol. nisi quod ibi 'Ακοντίων pro ἀκοντίων, in principio. Conf. H Steph. *Ind.* Et *Bruno* ἀκοντιεῖ, pro —— ζεῖ. Artemidor. l. V. §. 59. ὕφεως meminit ὃ λογογράφος 'Ακοντίου.

31. Ακολιὰς.] Restituendum hoc forteau Athenæo l. IX. p. 371. ubi vulgo: σκύμνος, ἢν ὑπὸ μικροῦ. Forte enim 'Ακολιὰς ἢν οὐ. μ. Vide Inf. in Μοιδοῦσα, ubi ἀκολίων legitur, itemque inf. 'Αποφυ. SOPINGIUS. Omisit hæc *Schrev.* & in fine hujus glossæ, post ὄφιν, addit, nescio unde, ἀκαλίαν, quod

'Ακαθαὴν [1]. Φάρμακον οὕτω καλούμενον.

'Ακάλλη [2]. ἀκανθώδη, μικρὰ λάχη. βάχη [3] δὲ Μακεδόνες. καὶ τετριμμένοι μίσυ· Ἀγελαΐδαι, Αἰολεῖς.

Ακαν [4]. ἀτρύμητοι. ἄτρυτοι. ἄπληκτοι.

'Ακαλέγη [5]. ἀκαλήσιμον.

'Ακάνθιον. ἀκανθῶν, δυσχίτων.

'Ακαρίζεδ [6]. ἀκριβάζ.

'Ακαρεῖ· [7]. βλαβερός, ἀνωφελής.

'Ακαρὰς [8]. ἄκαιρος.

'Ακίρδη· [9]. ἄπλητος, ἀκίρης· ἀσύμφορος·.

'Ακίρη·. ἀπλήρωτος. ἄσπλος· [10].

'Ακαρὰ [11]. ἀκανθώδες φυτόν.

'Ακαρεί. ἀθέλεδε [12].

"Ακεση. πῖα τις, βοτάνη [13].

'Ακίρφα [14]. ἀκαλήμπτα, πολλά.

'Ακίρωδον [15]. ἀκτένιστον, ἄκαρτον [16]. ἀξύλιστον.

'Ακίρη· [17]. ἀκόσμητος·. Κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν, ὡδὶ Ἀθαναῖς.

"Αχος [18]. ὑγεία, θεραπεία, Φάρμακον. καὶ γενά [19].

"Ακεσμα [20]. ἄπακτα, ἀσφερῆ.

'Ακοσή [21]. κελθή, ὡδὶ Κυπρίοις.

'Ακοσῆσαι [22]. κελθάσαι, ἀδδηφαγήσαι, καὶ τὰς γλωσσογεφύρας, ἀπὸ τοῦ ἄκος· λαμβάνων. πίθηκοι δὲ τὸ ἄκος· ὅλον ἐσθίουσι [23] τοῦτο λιμοῦ καὶ ἐν δίψῃ.

—— πίστ' ἀκέοντό τε δίψαν [24],

ὁ δὲ [25] Ἀεσχύλος·, οὐ ἄχθ [26] νοούμενος·. διὸ Ἐπιφέρει [27].

Δεσμὸν ὑπερπήδας θελῇ πεδίου κρημνόν.

ὃ καὶ βέλτιον εἴρηται. πηδᾷ δὲ, ἄδην πληρωθείς.

"Ακοσμον. ἄτεκνον, ἄπαικτον, ἄμορφον.

'Ακόσιλα [28]. ἐλάχιστα.

"Ακοτον. ἀόργητον.

'Ακπάζεδαι [29]. τιμᾶς ἀξιοῦδθε.

"Ακυεν. ἤκυε.

'Ακυέμδν [30]. ἀκύειν.

"Ακυσα [31]. ἤκουσα. ἢ μὴ βουλομένη.

'Ακύσαμδν. ἠκούσαμεν.

"Ακυσμα. Φήμη.

'Ακυσῆσαι [32]. διδάξαι.

'Ακύ-

quod nulla Editio agnoscit, nec sensus patitur. Vid. mox 'Ακαθαὴν.

1. 'Ακαθαὴν.] L. 'Ακάνθη, quod nascitur in Aconis monte, aut colle Heraclias. H. Mercurial. L. III. c. 4. Vid. Athen. L. III. SOPINGIUS. L. 'Ακονίτιον, Gesner. ex Xenoph. Κυνηγ. J. VLITIUS *ad finem libri sui.*

2. 'Ακαίλων.] Vid. Sixt. Arcer. *Not.* ad Ἀελιανὶ *Tactic.* p. 110. & sup. in 'Αγγειαῖοι, & 'Αγχίμαχοι.

3. Βάχη.] An interpretatio hæc referenda est ad 'Ακάνθιον, quod Hesychii. hic cum 'Ακάνθη confuderit? Sane ἄκανθα significare idem quod βάχη, i. e. *spinam dorsi*, notum est. Ab ἄκανθα autem per diminutionem dictum est ἀκάνθιον. Supra: 'Ακάνιον, ἀκάνθιον. KUST.

4. 'Ακαν.] Id est, 'Ακαλὰ, inculti, duri, asperi. πλήκτοι·, ἄτονοι·, *famuli*. 'Ακαν· passive, i. e. ἀ πληκτούμενοι·. GUYET. L. 'Ακαν. Vid. Etymol. IS. VOSS. Quando ἄτρυτοι· notat, scribendum potius 'Ακλαυτοι. H. STEPH. *Ind.* Quando ἀστρύτοι·, videtur esse ex α priv. & κίνω, *a cinno*. Inf. Κοσμ. Φησι. Vid. inf. v. 'Ανδρόκτονοι. *Mecum* facere video Cl. *Kusterum*, qui ita: „ 'Ακαν, a „ κανῶ, quod idem ac κατὰ, a κατὰ, *occido*. Inf. Κοσμ. „ Φησι. Item: 'Ανδρόκτονοι. ἀνδροφόνοι. Vid. etiam v. Κίνκιτα. „ Pro ἀτρύμητοι·, potius ἀτρυμάτιλοι·, a τρυβάω, *tribus*.„ 3. 'Ακαθαὴν. ἀκαθάρτους.] At ego 'Ακαθαὴν non ἀκαθαρτοὺς sive ἀκαθάρτους, sed ἀκροβολιστὰς esse in pugna, ad omnium Grammaticorum tribunal evicerim: nec tu, si vives, negares, mi Hesychi. Scribe 'Ακαθαὴν. Suidas ἀκαθέλιο reddit. *Iliad.* Υ. [ὑ. 622.]

Οὐδέ τ' ἀκαθέσπεσε δούπος, &c. [Schol. ἀεὶ, ὡς ἀκαλὴν ὀργὴν καθίλλουσι.] HEINS. 'Ακαθίσαι l. STEPH. SALM.

6. 'Ακαρίζεδ.] Pro ἀκριβάζεδ. SALM. L. 'Ακαρίζεδ. nam supra: 'Ακαρίζη. ἀκίνει. SOPING. *f.* ergo inseritur GUYET. Salmasii *Nota* corrupta videtur. 'Ακαρίζεδ, forte voluit.

7. 'Ακαρεῖ·.] An 'Ακαρεῖ· ab ἄκαρπος, ἄκαιτος? vel 'Ακαρίσιμος·, ab ἀκαρίσιμ. τὸ 'Ακαρὲς autem ab ἄκη, ἄκις, ἄκαιτος, &c. GUYET. Vox corrupta videtur ex 'Ακαρὲς. quod supra etiam exponitur βλαβερὸς. ἀνωφελὴς: ut ibi notavi. Sic libere olim conjeceram. Idem nunc a Cl. *Kustero* notatum video: „ Corruptum (scribit) esse puto ex 'Ακαρὲς, quod „ habes supra cum eadem interpretatione. Nimirum pro „ ΑΚΕΡΔΗΣ primo scriptum fuit ΑΚΕΡΔΑΣ, mutato Δ in „ Λ: unde postea facile fieri potuit 'Ακαρὰς·.„

8. 'Ακαρὰς.] Ad ἄκη, ἄκις, ἀκρὰ. GUYET. L. 'Ακάρη. SALM. *Exerc. Plin.* p. 369. Sic & *Il. Vossius*. Inf. 'Ακάρεμ. ἀκαιρῆσαι. Conf. mox v. 'Ακαρὲς.

9. 'Ακίρδη·.] 'Ακίρδη· mallem cum Cl. *Wesselingio*. Id enim notat ἄκαιρος·. &c. & ἀκάριαστος. Schol. *Il.* M. 335. 'Ακρίτου, ἀκρίτου. Et *Il.* H. 117. 'Ακρίδη·. ἀκάριαστος. ut mox Hes. & paullo post corrupte 'Ακαχρὴ·. In altera significatione est apud Aristoph. *Nub.* ν. 44. ubi Schol. 'Ακίρδη·. ἀκαθάιτους·. Κορεῖν γὰρ, καθαίρειν. Conf. mox post 'Ακίρωδον. Firmat emendationem Etymologus p. 519. in 'Ακίρδη· λέγει, inquit, ἢ τὸ ἀκάριαστον ἢ ἀκαθάιτους. καὶ ὁ ἀκαίρδη·. Idem in 'Ακτ. p. 23. ἄκαιρος & ἀκάριαστος conjungit. Conf. H. Steph. *Append. de Dial. Att.* p. 219. Eodem tendit Cl. *Kusteri* Nota: „ Ulitatius est 'Ακίρδη·: a „ κείρω, quod tam significat *tondo*, quam *scopis purgo*, seu ver- „ to „ Conf. *Not.* seq.

10. 'Ασπλος·.] Male pro ἀκάθαρτος·, i. e. *scopis non mundatus*. Κορεῖν enim (unde est 'Ακίρδη·.) signif. *scopis verrere*. Vid. v. præced. KUST. An vero sic omnia legenda: 'Ακίρτος·. (vera lectio pro 'Ακίρδη·) ἄπλητος·, ἄσπλος·. † 'Ακίρδη·. ἀκαθάιτους·, ἀκάριαστος·. Infra: 'Ακαίτους, ἀκάλυπτοι.

11. 'Ακαρὰ.] Theophrast. *Hist. Plant.* L. I. c. 16. Vide Gorræum. HEINS. 'Ακάνθα suspicatur Cl. *Wesseling*. Vid. Salmas. *Exerc. Plin.* p. 369. & sup. 'Ακαρίμ. Inf. 'Ακάρεμ. Conf. H. Steph. *Ind.*

12. 'Αθέλεδε.] Sic omnes Edd. & Phav. pro ἀθέλεδαι, V. inf. 'Αθέλεδ·. & 'Οσσηρὸς.

13. Πῖα τις βοτάνη.] Mallim, πῖά τις. βοτάνη. ut Ed. Hag. sive ἢ βοτάνη. Phavor. 'Ακεσμ. εἶδος βοτάνης. ἢ ὄνομα ῥίζης. Posterius Suidas. Non enim accedo *Pergero*, legenti πῖα τις βοτάνη, *herba quædam fontana*. Vide cum inf. in 'Ακεσ·. Conf. *Soping.* in 'Ακαλέγη, & *Kust.* in v. 'Ακεσμ.

14. 'Ακίρφα.] Infra: 'Ακαλήμπτα. ἀκαρίφευτα, πολλὰ μὴ ἀκαρίφευτα. Recte Nam ἀκαρίφευτα est α κορυφὴν, quod significat *summam colligo*: unde ἀκαρίφευτα. *quæ in summam colligi non possunt*, i. e. *innumerabilia*. 'Ακίρφα autem foret, *vertice carentia*: quod huc non videtur pertinere. KUST. Conf. H. Steph. *Ind.*

15. 'Ακίρωδον.] An 'Ακίρωδον GUYET. Forsan 'Ακίρωτον. H. STEPH. *Ind.*

16. 'Ακάρτον.] L. ἄκαρπον. SALM. Ita sup. in 'Ακαρτόβιος, quod vide, & 'Ακτᾶν infra.

17. 'Ακίρδη·.] 'Ακαρὲς· postilat ordo. Illud supra. IS. VOSS. Vid. *Not.* in 'Ακίρδη·.

18. 'Αχος·.] Æschyl. p. 248. SCHR. Respicit *Choëphor.* ν. 537. ἄνδρ· τραύτου. Schol. Σκεπτέλλιον ἴαμα. Vid. sup. in v. Αυρ. & mox in 'Ασσυρίου.

19. Καὶ γενά.] Idem testatur Etymol. Quænam autem sit significationis hujus ratio, inquirendum. KUST.

20. "Ακεσμα.] *Il.* B. 213. Vid. Suid. & mox 'Ακεσμον. Conf. inf. in 'Ατυπὸν, & 'Ανδύλη.

21. 'Ακοσὴ.] H. Steph. in *Ind.* citat Nicandri *Alexipharm.* ν. 106.

Πίτνασι δ' εὐθύγοντες ὑπ' ἀκτίδεσσι ἀκοσαῖς.

Ubi ἀκτίδεσσι ἀκοσαῖς sunt *hordeo tosta*. Græci una voce dicunt κάχρυ. Vid. G. O'Arnaud *Lect. Gr.* p. 8. Inf. Κεγχρὶς, κελθὴ. pro quo & Γεντιὰ. quod vide.

22. 'Ακοσῆσαι.] Fuse de hoc vocabulo Eustath. Z. *Il.* p. 523. & Etym. M. IS. VOSS. SOPING. Respicit autem *Il.* Z. 506. sive O. 163. ut liquet ex seqq. Conf. Suid.

23. 'Ακοσιάσουσι.] 'Ακολαύσουσι scribit *Thom. Bruno*. Perperam. Eurip. *Cyclop* ν. 97. δίψης ἄκος· λαβεῖν.

24. Πίστ' ἀκέοντό τέ δ'.] L. Πίσι τ', ἀκέοντο τε δίψαν. Ex Homero [*Il.* X. 2.] cujus testimonium adfert pro præced. expositione. HEINS. HILL. BRUNO.

25. Ὁ δ' Αρ.] L. ὁ δ'. FLOR. Ita recte Aldina, Florent. & Suidas. *Aristotelem* omiserat Pricæus in *Ind.* Vid. Suid. in 'Αρειανὸν·, ibique Kuster, qui de *b. l.* nihil etiam monuit. *Bruno* conjecerat in *Adversf. MSS.* 'Αρειανὸν ὁ Χθ·.

26. 'Αχθ.] L. ἀκί. SALMAS. ἄχει retinet Suidas. Mox pro χθόνιος· *Thom. Bruno* corrigit χθονίους.

27. Διὸ ἐπιφέρ &c.] *Bruno*, ὅτι. Suid. ὅτι, Adfert Nostler Homeri locum *Il.* O. 264.

28. 'Ακόσιλα.] Ab ἄκατα forte. G. 'Ακάλαια habet Florent. Ed. *Pergerus* adscripsit IV. *Estr.* VI. 56.

29. 'Ακπάζεδαι.] Sic omnes Editiones. Respicit 'Ακπάζεδαι, ex *Il.* Δ. 343. V. inf. 'Ακπάζεδ·.

30. 'Ακυέμδν.] Doricum est. SCHR. *Odyss.* A. 370.

31. 'Ακυσα &c. ἄ.] L. ἤκουσ, vel ἤγνω. FLOR. Eccur vero?

32. 'Ακυσῆσαι.] Sic ἀκουσάτω scrib. *Jos.* VI. 10. שמע. Sed hic in Hesychio potius scrib. 'Ακουίζαι, ab ἀκουίζω,

'Ακήσιος 1. ὁ μὴ θέλων. καὶ 'Ακησίας, ὡς δὲ περισπάται.

'Ακκοδόσημος. ἀκήρατος.

'Ακκρή. μέγα. ὡς δὲ τὸ ἀκρέας λαλητόν.

'Ακκρ'. διεκπίπτει.

'Ακκυέας. αἰθάλης. ἀκύλεν.

"Ακκυεν. μὴ γαπόσαις παῖδα ἄῤῥενα.

Τὸν 3 ἦ ἄκκυεν ἰόντα ἐτ' ἀχνυόντος
'Απόλλων.

ἀντὶ τοῦ, μὴ ἄρσενα παῖδα λυπόντα. σημαίνῃ τὸ ἅπαξ ἡ λέξις.

'Ακκυσιῶν. ἀκκυπιᾶς ἔχων 4.

'Ακήσιος 1. ὁ μὴ θέλων. ἀκατεμπόρατος.

'Ακίχρηστος 6. ἀπλήρωτον.

"Ακρα 7. ἀκρόπολις. ἀρχή, ἢ τέλος.

'Ακράαντον 8. ἀπλειότατον.

'Ακραιής 9. ἀπεχθής.

"Ακαλον. ἀδρατι.

'Ακράδαντον 10. ἄσυτον, ἀσάλευτον.

'Ακρᾶ 11. ἄκρως ἀρχόντα, οὔτε σφοδρῶς, οὔτε ἐλλειπόντως.

'Ακρ-

ut hic seq. 'Ακρεῶν. M. MEIBOM. *ad eram libri fui.* Non male 'Ακρεΐων V. D. corrigit: temere vero in *Jesus* vulgatum 'Ακκυέων sollicitat. Ceterum 'Ακκρέας vel 'Ακκύλας emendandum, antea quoque *Portus* ad Suidam conjecerat. Sed pius apud τὸν ὁ occurrit. Hinc ἀκκλησιαστὴς apud Th. Prodrom. in *Rhod. & Dos. am.* p. 66. ad quem vid. Cl. Gaulmin. *Not.* p. 489. & mox in 'Ακκυσιῶν.

1. 'Ακήσιος.] Vid. mox iterum.

2. 'Ακῦ.] Sophocler: ἀκῦ δ' ἄχος. FLOR.

3. Τὸν δ' &c.] Exstat *Odyss.* H. 64. ubi βαὰ pro ἴτ' legitor: quod Hefychio reddendum. Idem observat *Valkenarius* in *Mifc. Obf* VIII. 1. p. 150. qui poſt 'Αντίμαχ ex Hom *l. c.* pro verbis, ἀκῦ δ' μὰ ἄρσ. παῖδα λυπῶν, repetendum putat verſum ſeq. πέμφιν οἱ μεγάφρ. μάλα οἷον παῖδα λυπῶν. Duo poſteriora verba ſic cogitandi anſam dediſſe credo. Sed 'Ακκυσιῶν in verſu allato rectæ poni dicit Hefych. ἀκῦ δ', μὴ ἄρσενα παῖδα λυπῶν. Hoc enim idem eſt cum ſuperioribus: μὴ βλαπτικὸν παῖδα ἄῤῥενα. quomodo & Schol. *l. c.* Ratio patet.

4. 'Ακκυσιῶν ἔχων.] Male. Eſt enim 'Ακκυσιῶν, σκῶν ἀκόλου. M. MEIBOM. Vid. ſup. in 'Ακκύσιος. Origen. *de Orat.* p. 97. *Ed. Weſſ.* Τὰ γὰρ τῶν Ἑβραίων ἰχθύσκια τῇ, Ἐκκλῆσία, σοσυγκεῖται, ἐ τῇ, Ἀκκλῆσίᾳ, ἀκῦ δ', ὡς τὰ ἄπο διξῆ, τῷ ἀκόλου ποιῆς. Sic ἀκκλῆσίου Anooymus apud Suid. v. *Διῤῥωδῆς.*

5. 'Ακόκ.] Vid paullo ante. Unde mox 'Ακκύσιος ſuppliendum ante ἀκεραιότατος, ut legatur: † 'Ακκυσίας ἀκεραίας, *Levit.* IV. 2. Ἐὰν ἁμάρτῃ ἀκκυσίως, ubi Aquila, ἐὰν ἀγνοίᾳ. Demoſth. Orat. I. *cont. Ariſtogit.* p. 492. c. Τῶν ἀκκύσιον τοῦ ἀκκύσιον ἁμαρτημάτων meminit: ad quem locum reſpiciens Papinianus *Dig.* L. I. *tit.* 3. *de Legib.* §. 1, ſimiliter vertit: *delictorum quæ ſponte vel* IGNORANTIA *contrahuntur.* Cl. *Kuſterus* etiam ſcribit: τῷ 'Ακκύσιος, ἀκεραιότατος.

6. 'Ακίχρηστον.] L. 'Ακίρωτον. SALM. STEPH. in *Ind.* Vid. ſup. 'Ακίρωτον. Male *Iſ. Voſſ.* 'Ακιχρῆτον.

7. "Ακρα.] Vid. Jungerman. ad Pollux. p. 1003. n. 44. & Toll. ad Longin. p. 235. Thom. Magiſter: Οἱ μέσοι 'Ακρόπολις ὁ ἀκρότατος, ἀλλὰ τῷ "Ακρα μόνον.

8. 'Ακράαντον.] *Iliad.* B. 138. Schol. ἀτελιώτατον. ἀπλειότατον. Et ſic malim cum Etym. & Phavor. pro ἀτελειότατον. Conf. in 'Ακεραίαλ, & *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 87.

9. 'Ακραιής. &c.] Conjunge ſic: 'Ακραιῆ. ἀπτῆ, ἀδικοῦσι, ἀδικεῖ. PERG. L. 'Ακεραῖος, vel 'Ακρεῖος, ut mox. Vid. Cyrill. 'Ακοῦσι vero ſi rectum ſit, reponendum ſuo loco. IS. VOSS. 'Ακεραῖος Cyrill. Lex. MS. Brem. BIEL.

10. 'Ακράδαντον.] Clem. Alexandr. *Pædagog.* I. 2. p. 66. τὸ σῶμα ἀτάλαντον τῷ ἀκρόδαντον dixit. Quem locum a diligentiſſimo Suicero etiam notatum video in *Theſ.* ubi plura. Conf. H. Steph. *Ind.* & inf. Κεφαλαιῶδες.

11. 'Ακρᾶ.] Παρὰ τὸ οὐ ἄκρα ἄνω, ἀγνὸν πνέον. G. Hinc, opinor, ἀκρωτὸς ἄνεμος, id eſt, ἀκρως πνέοντας, ſive καθ' ἄκρας, a vertice, aut cœli parte ſuperiore. Ita Boreas Homero ἀκρητὸς, imo & Zephyrus. Huic reſpondet illud Arati in *Phænom.*

——— —— —— εἰ δέ κ' ἄκεραι
Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ διὰ ἀνέμοιο θύελλα.

Ubi τὸ ὑψόθεν idem ac καθ' ἄκρας. Atque talis ventus neque nimis vehemens, neque imbecillus, ut hic Hefych. explicat τὸ, 'Ακρᾶ. Unde & paullo poſt ventum ferentem & ſecundum vocat 'Ακρεῖα. FUNGER. Notam integram dedi, cujus priora verba tantum deſcripſit Schrevelius, nulla *Fungeri* mentione facta. Apollon. I. 605.

——— —— —— ἅτε τῷ ἐπὶ πόντου ἀρῶ
Πάντοθεν ἀκρηδὸν ἀνεμοι. —— —— ——

'Ακραιγὲς 12. διαχωρίς. σκληρὸν. ὀξύχολον. ἀδιάκλητον.

"Ακραι 13. κεφαλαί.

'Ακραίας. ἄκρης.

'Ακραιναι 14. αἱ πρῶται τοῦ θαλάσσης.

'Ακραλιᾷ. ἀκρατεῖ 15.

'Ακραμφὶς. καθαρὸν. ἀληθὲς.

'Ακραμφίτερον. ἀληθέστερον.

'Ακραμφὴς 16. καθαρὸς. ἀκριβὴς. ἀληθὴς.

'Ακράκτων 17. ἀκέραιον. τοῦσφατον.

'Ακραία 18. οὖεμον.

'Ακραμύλα. κοχλίας.

"Ακραγον 19. ἀδιαῤῥίπτως, ἀπειρὸς 20.

'Ακρανὲς. ἀκρατὲς 21.

"Ακρανν 22. τὸ μὴ χεῖ νόμως.

'Ακρασίας. ἀκαμπλίας. ὡς δὲ τὸ μὴ συγκεκαῦσθαι.

'Ακρατίαν. ἀκρασίαν.

'Ακρατῆ. ἀπραξία 23. ἀκρατοῦσα.

'Ακρατὲς. ἀδυνὲς 24. Εὐκτπίδης Αἰόλῳ.

"Ακρεμ 25. ἀμυχὲς. ἀσυτέρως.

'Ακρεπὲς. ἀνυπομονήτως.

'Ακραχολεία 26. ἡ τοῦχιμὸς ὀργή.

'Ακραπαῖς 27. θήλεια. Μακεδόνες.

'Ακρία

Vid. ibi Hœlzlin. Reſpexit autem Noſter *Odyſſ.* B. 421. 'Ακρὸν Ζέφυρον: notante etiam *Kuſtero.* M. Apoſtolius in Lex. MS. vertit: *ſtantem in ſuperficie zephyrum.* Schol. ibid. ἄκρως πνέοντα ἀπὸ τῶν χρεῶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ, ἀπὸ ὑπάτου. Hinc lux Hefychio, cui πνέοντα, pro ἀπνέοντα, reddit *Bruno* in *Adverſ. MSS.* Conf. Etymol. & Phavor.

12. 'Ακραγγὲς.] Sic Ven. & Flor. Sed 'Ακραγὴς Hag. & Hack. item *Steph.* in *Ind.* & *D. Heinſ.* 'Ακραγὲς. *Bruno*, & *Iſ. Voſſius*, Cyrillum citans. Vid. Etym. in 'Ακραγὲς. & conf. ſup. 'Αδρανὲς. & inf. 'Ακρεῖλις, pro ἀδυνὲς. item v. 'Ακρασία. In ἀχόλεον conf. inf. 'Ακραχολεία. Et illud ἀδυνὲς *Kuſter.* refert ad 'Ακρεῖλις, pro 'Ακραγὲς. T & Γ confuſæ, ut ſæpe. Vid. mox in 'Ακραγον. Apud Æſch. Prom. v. 802. legas ἀκραγεῖς πώλοις. ſed & ibi quidam libri exhibent ἀκραγεῖς πώλοις. Monuit hoc Cl. *Abreſch.*

13. 'Ακραι. κεφαλαί.] An 'Αλλαὶ Infra: Κεφαλαὶ. ἀκταί.

14. 'Ακραιναι. αἱ πρῶται &c.] Suſpecta eſt ea vox. H. STEPH. *Ind.* Corruptiſſimus locus. Tentabam: † 'Ακρα ἀλλη. πρῶται τοῦ θαλάσσου. Sic Ariſtoph. in *Ranis* [v. 678.] dixit, Αἰγαὶ πρῶναι. PALMER. Scribe: αἱ πίτνη τοῦ θαλασσου, vel ὡς θαλάσσης. VALES. L. 'Ακρώλη, vel ἀκρωνίη. αἱ πρῶναι. Vide quæ Infra notamus ad Ἀκβαρρύτης. IS. VOSS. 'Ακρα πάν. αἱ πρῶναι τοῦ θαλάσσου. THO. BRUNO. Forte αἱ πίτνη v. 9. SOPINGIUS. Idem *Bruno* in *Adverſ. MSS.* conjicit legend. 'Ακρα πάν. καὶ πρῶναι, vel αἱ πρῶναι τοῦ θαλάσσου. Phavor. vocat 'Ακρώναι.

15. 'Ακρατὶ. ἀκρῶλῶ.] Scribendum ἀκρῶλῶ, *ſuperbe incedit.* PERG. 'Ακρῶλιᾷ conjicit *H. Steph.* in *Ind.* Sed nihil muto. Inf. 'Ακρωλὶς ἀκρῶλὶς.

16. 'Ακραφὶς. καθ'] Habet etiam Heliodor. l. V. p. 224. 'Αμυθέτου δὲ Αἰθιόπων ἀκραφέος, ἢ τῷ ἐκ βάθος ἐκφανὲς τὸ ἄῤῥητον ἐπὶ τὸ φῶς ἀγόν). Lex. MS. in Dionyſ. Areop. 'Ακραφὲς. (Vid. ſup. καθαρὸν, ἀληθὲς, τέλειον.

17. 'Ακρόκτων.] Supra: 'Ακρακτὸν. τὸ ἀκρόσφαλα.

18. 'Ακραία.] Alieno loco. IS. VOSS. Vide paullo ſuperius v. 'Ακρᾶ. Οὖεμον hic ventum ſecundum ſignificat. [Vid. inf.] KUST.

19. 'Ακραγον. ἀδιαῤῥίπτως.] Infra habes 'Ακρὸν, cum eadem interpretatione. KUST. Vid. *Not.* in 'Ακραγὲς.

20. 'Ακραγὲς.] Pro 'Ακραγον leg. 'Ακρώναι, vel 'Ακρώμαγον. Inf. 'Ακρώμαγον. ἀκραγὲς. IS. VOSS.

21. 'Ακρανὲς.] Vid. ſup. in 'Ακρανὲς, & *Not.* ſeq.

22. 'Ακρανον.] *Nefas*, non ſecundum fas & leges. MAUSSAC. Forſan, quod non debet κεφάλαιον. H. STEPH. *Ind.* Conf. v. ſeq. Etymol. M. in v. 'Ακρῶλῶ. —— τῷ 'Ακραγὲς —— λέγει) ὃ τῷ τὸ μὴ καθὸ νόμος ευμενιάζου. Hoc volunſe videtur Hefych., qui modo 'Ακραγὲς expoſuit ἀκρῶλὶς.

23. 'Ακρατῆ.] Pertinet ad 'Ακρανὲς. KUST.

24. 'Ακρατὲς. ἀδ.] Vid. Foël. Œcon. *Hippocr.* v. 'Ακράτεια. IDEM. Sup. 'Ακραγὲς. —— ἀδυνὲς. ante v. 'Ακρᾶ. Conf. omnino *Indic. Græc.* in Aretæum.

25. 'Ακρῶλῶ.] Athen. p. 44. & 424. SCHR.

26. 'Ακραχολεία.] 'Ακραχολία. GUYET. Commuttet 'Ακραχολία, quod non tam promptam & facilem iram ſonat, quam ſummam & vehementem, qualem *excandeſcentiam* dicimus. JOS. HILL. Conf. H. Steph. *Ind.* 'Ακρα χολεία *Scaliger* emendat. Ariſtoph. *Equit.* v. 41. ἀκραχολῶδες dixit. Schol. ὡς ὀργὴν ἀσύχρῶν. Vox ἀκραχολία eſt apud Plutarch. *de adul. & amici diſcrim.* p. 53. D. & alibi.

27. 'Ακραπαῖς.] Scr. 'Ακρία, παῖς θήλεια. HILL. Ita H. STEPH. in *Ind.* item *Mauſſac. Scping.* & *Bruno.* 'Ακρία malunt *Munker. Iſ. Voſſ.* & *Kuſt.* Quod ſequor. Etymol. 'Ακρῶλῶ, παῖς θήλεια, παρὰ Μακεδόσι.

'Ακρία [1]. ἡ 'Αθηνᾶ. καὶ ἡ 'Αφροδίτη.
'Ακρίμωνες [2]. βλαυροὶ. κλάδοι.
'Ακριλόξη [3]. κέρας. ἢ μικρὸν.
'Ακρίμονον. ἀπεργὸν [4].
'Ακρίμωνες [5]. κλάδοι, καὶ βλαυροί. ἢ ἀκρίμονες.
'Ακρίπιδα [6]. ἡ ἀγαθή.
'Ακρὶς [7]. ὁ ἀφ' ὑπνα ἔκπληξιν ἄφωνος γοήτης.
'Ακρόθις [8]. ἄψυχος.
"Ακρις πόλις [9]. Ἀφελωμυδίων, ὅ ἐστι δυσμενῶν, ἢ ἀκροπόλεως.
'Ακρὶς [10]. δόλος.
'Ακρὶς [11]. ῥάχις, καὶ ἄκρα.
'Ακριτόλιχος [12]. δόλος.
'Ακρῖται [13]. ἀχώρεστοι, ἀδιάκριτοι. οἱ ἀφ' ὑπερφοῦ [14] εἰπεῖν γυάρθρια.

'Ακεί-

1. Ἀκρία] Infra: 'Ακρία. ἡ 'Αθηνᾶ οὐ 'Αργή. GUYET. Leg. 'Ακρίη. IS. VOSS. immo 'Ακρώη. Vid. mox in 'Ακρία. Consentit *Kuster.* Item *Stephanus.*

2. 'Ακρίμονες. —— κλάδοι.] Copulavit Basil. *Hom.* V. in *Hexæm.* p. 48. A. ABRESCH. Vid. mox 'Ακρίμωνες.

3. 'Ακρολόγχη.] Suspectum *H. Stephano* in *Ind.* 'Ακρη, λόγχη, divisim scribit *H. Vossius.* Et sic *Kusterus* addens: „ 'Ακρη λόγχη, „ est propr. *extrema lancea*: quomodo Poëta aliquis κάρηνα, „ i. e. *caudam*, appellasse videtur. „

4. 'Ακρίμ. ἀπεργής.] Vid. sup. 'Ακρογυια, post v. 'Ακρογυάλια.

5. 'Ακρίμονες.] Vid. sup. 'Ακρίμονες.

6. 'Ακρίπιδ-.] L. 'Ακρίπιδ-, id est, ἄκρον ὕπνον. IS. VOSS. Vid. 'Ηπιδίζων. Inf. 'Λεπιδ-. ἀνπνίαν. Conf. 'Αφυπνίαν.

7. 'Ακρὶς.] An a κερία, unde κερίζω, κρὶς, ἀκρὶς? GUYET.

8. 'Ακρόθις.] Vid. *Kyrillum.* Sed non est suo loco. IS. VOSS. Vid. 'Αψυχίαν.

9 "Ακρις πόλ- &c.] In hac glossa irrepetita sunt illa verba: ἢ ἐστι δυσμένων. quod interpretamentum vocis præcedentis librarii ex margine inepte in textum intruserunt. Phavorinus etiam simpliciter: "Ακρις πόλεως. Ἀφελωμυδίων, ἀπὸ Ἕ, ἢ ἀκροπόλεως. Vide me in *Misc. Crit.* p. 318. ad ealcem *Glossar. N. T.* Aliter Cl. *Kuster.* qui συμφορῶν corrigit.

10. 'Ακρὶς.] Inf. 'Ακρὶς. ἄκρα, ἢ δόλος. GUYET. Puto corruptum esse ex Δρίτης: uti infra Κερκόλιπη pessime legitur pro Δερκύλιπη, i. e. *Dercyllus, famulus.* Etymol. Δρίτης. δηλώτης. οἱ ὑπηρέται, ἢ λιμοκοῦποι: i. e. *famuli, fures.* Vide etiam mox v. 'Λαφρόλιχος. & quæ ibi notamus; item inf. v. Δορίτης, Δόριον, Δορυλίπη, & Δρυώπης. KUST. Conf. *Not.* in v. 'Λεπίπη.

11. 'Ακρὶς.] An κεγρὶ ex 'Λακρὶς? GUYET. Apud Nicand. legitur ἄκνους pro ἀκρίτας. SALMAS. Corrupte pro 'Λακρὶς, quod vide supra. KUST.

12. 'Ακρολίχ-.] Alii 'Ακρολόχ-. [Ed. Flor. 'Ακρολόχ-.] PERG. Leg. 'Ακρολόφ-. Vid. 'Ονοσόφαλλα. IS. VOSS. Monstrum vocis. Scripserat fine dubio Hesych. 'Ακρὶς (pro 'Ακρὶς, idque pro Δρίτης, ut diximus ad v. 'Ακρὶς) δόλ-. Ex δόλ- postea oscitantia librariorum fecit λόχ-, mutatione proclivi & frequenti δ & λ in χ. Hoc igitur cum corruptum esse videret Lector non imperitus, ad marginem Hesychii sui correxit δόλ-: quæ correctio tandem in contextum migravit, manente simul vitiosa lectione λόχ-: quod & multis aliis in locis apud Hesych. accidisse, in Notis nostris passim monemus. Illud λόχ- autem (ut error erroremparit) cum 'Ακρὶς in unam vocem facile coalescere potuit: unde tandem natum est monstrum verbi, 'Ακρολίχ-. KUST.

13. 'Ακρῖται.] Pessime Hesych. hic confundit 'Ακρῖται cum 'Ακρίδες. Nam duæ priores interpretationes, ἀχώρητον, & ἀδιάκριτος, pertinent ad v. 'Ακρὶς: a κρίνω, quod idem ac χωρίζω, *separo, discerno.* Suid. 'Ακρὶς· ἀχώρητον. Vid. etiam Hesych. inf. v. 'Ακρὶς. Reliqua autem quæ sequuntur, pertinent ad 'Ακρὶς, i. e. non *mixti*; ex α privat. & κέρνα, *misceo.* Vid. *Not.* seq. KUST. Hic propter pronuntiationis vicinitatem, quo ad duas pertinebant voces, ad unam relata sunt. Nam ἀχώρητον & ἀδιάκριτα sunt explicationes vocabuli ἄκρατα, cetera ad ἄκρατα pertinent. Ea quam corrupta sint nemo non videt. Hoc pacto forte restitui debent: οἱ δ' ἄκρατον οἶνον γυάρθρια, *supple* σπονδήν. Explicat illa Hom. *Il.* Ξ. 341.

Σπονδὴ δ' ἄκρητος, ἣ δίδοσαι, ἦε ἐπίσπλοῦ.

Commode Schol. Αἱ δὲ ἄκρατον οἶνον γυάρθρια *Suvinq.* D'ARNAUD *Lett Gr.* p. 8. Poëtæ locum antea etiam notaveram. Conf. *Il* Δ. 159. ibique Schol. *Thom. Bruno* δ' ἄκρητον legit, ut Phavor. *Sapingius* explicat *mixtum vinum.* Malim sequi Scholia Hom. minora. Conf. Theocrit. *Id.* A. 50. ibique Schol. & *Not.* seq.

14. Οἱ ἀφ' ὑπερφοῦ οἶνον γυάρθρια.] Scribe: οἱ δ' ἀκρήτου οἶνου γυάρθρια, i. e. *quæ cum vino mere peragentur:* sc. σπονδαί, *i. q. libationes.* Referenda est hæc interpretatio ad locum illum Hom. *Il.* Ξ. 341. Σπονδὴ δ' ἄκρητος. Ubi Schol. οἱ δ' ἀκράτου οἶνου γυάρθρια *Suvinq:* i. e. *sacrificia, quæ libatione vini meri peraguntur.* KUST. Conf. *Not.* præced.

15. 'Ακρίζων.] Vid. Etymol. in v. 'Ακρίτ-. Eustath. ad *Od.* ι. p. 1636. 48. & Hes. inf. in 'Ακρόζειν, & 'Ακρόμαντις.

16. 'Ακρία.] Imo 'Ακρώη. Vid. Suid. v. Αἴξ: Zenob. *Cent.* I. *Ad.* 27. & Pausan. L. II. c. 24. qui *Junonis* 'Ακραίας mentionem faciunt. KUST. Sup. 'Ακρία male. G. Vid. ibi, ut & *Not.* seq. Utrobique 'Ακραία correxerat jam *Kuſt.* ad Suid. v. Αἴξ, p. 653. Et sic Cl. *Abreſch* in *Misc. Obſ.* V. 1. p. 87. qui postea mecum communicavit sequentia: „ Idem „ esse ἄκρον quod ἄκρη, docuit Salmas. in Solin. p. 154. „ Itaque eadem Dea recte 'Ακρία, 'Ακραία, & 'Ακραία dicta „ fuerit. Eurip. *Med.* ν. 1379. Φίρεζε ἐς "Ηρης τέμενος 'Ακραίας ἄπο. ubi vid. Schol. Notat *ibid.* Salmas. ἄκρια „ dicta animalium extremitates, quæ itidem ἄκρα. Oppian. „ *Cyneg.* II. 552. —— ὑπὸ ἄκρια μοῦνα ἑκάστου κέκρυπται. „

17. Ἀφροδίτη.] *Venus* 'Ακραία dicta est ab Acra, Cypri urbe, in qua Veneris fanum fuit. Turneb. *Adverſ.* XXIV. 44. VALES. De *Junone* Euripid. *Med.* ν. 1379.

Φίρεζε ἐς "Ηρης τέμενος 'Ακραίας ἄπο.

Vid. ibi Schol. & inf. v. Ἐπ'ἀκραῖ Διός. Conf. *Not.* prac.

18. 'Ακραιπ. - - - ἀκαιρίαν.] Scrib. ἀκρασίαν. Vid. Etym. IS. VOSS. Vid. inf. 'Ακρασίαν, & mox *Not.* in v. 'Ακράτως, & 'Ακρογυαλίζει.

19. 'Ακρολογίαν.] Vid. Menag. ad Laërt. L. III. *segm.* 50. & *Amœnit. Jur Civ* cap. XXXIII.

20. Γωνίας.] Pertinet ad 'Ακραιπ, ab ἄκρος. Eustath. ad Hom. p. 1636. 'Ακραιπ. ἄκρας ἰρὰν, γωνίας. Vid. etiam Foës. in *OEcon. Hippocr.* v. 'Ακρη, Erotian. v. Ὄπιν. Sequentes interpretationes quomodo ad 'Ακραίπ pertinere possint, non video. Quare refero ad 'Ακρόπ, quod sono ab 'Ακραίπ non multum differepat. Infra: 'Ακρωνία· ἄκρωτήρια, ἀφυλακτήρια, καθωφῆ. KUST. Vide quæ scripseram *Not.* seq.

21. Καὶ καθωφῆ. ἀγνία.] Post φῆ, vox excidit quæ per καθωφῆς &c. exponitur, scil. 'Ακρόφ-. Sup. 'Ακρόφων. καθωφῆ, ἀγνία. Varia enim modis hanc vocem exhibet Noster. Vid. in 'Ακραῖ. Porro pro 'Ακραίπ legend. forte 'Ακραιπ ex *Od.* ι. 400. κ. 281. ξ. 2. quod cum 'Ακρόφ-, si rapide pronuncietur, aliquam soni convenientiam habet. Inde hæc glossa. Infra: 'Ακραιπ. ἄκρα ἰρὰν. λόφοι. γωνίαι. quæ vox pariter corrupta videtur ex 'Ακρης, quod supra. Differte enim Eustath. *Od.* ι. p. 1636. 47. 'Ακραιπ δ' καθ' ὑπὸ σπιλαιὸς, ἄκρα ἰρὰν. λόφοι. ὑψηλὰ. γωνίαι.

22. 'Ακρόνιος.] *Saltuarius.* MAUSSAC. An pro Δερόμ-? Sane δρίον, vel δρίδ-, significat idem quod ὕλη. sive *sylva.* Vid. inf. v. Δρίον. & Suid. v. Δρίδ-. Δ autem & Α facile & frequenter inter se confunduntur. KUST.

23. 'Ακρεον. πώον.] L. πῶιον. SALM. (*Exerc. Plin.* p. 219. sive 154. *Ed. nov.*) 'Ακρεον. πῶιον, tectum videtur: πῶ- enim hic accipitur pro *ovinis* & præsianti. Itaque ἀκρεῖ- & ἀκρίδ-, & paullo ante ἀκρίπας, idem. Hinc Cteſibius, ni fallor, dixus 'Ακρίδ-, propter excellentiam artis. Est autem ab ἀκρίζων, quod ἀκρεόνδιζον exponit Etymologus in 'Ακρίτ-. Vid. 'Ακρο, & 'Αλκυὼς, & 'Αστακος. IS. VOSS. Opinatur Cl. Wesseling *Probabil. cap.* XXXIII. p. 83. fuisse olim: 'Ακρεῖ. πῶι. & eorum obiter sententiam explicari, qui Joannem, cujus victum Matthæus ἀκρίδας fuisse docet, *herbas*, non locustas, esitasse volebant. Ad. fert, præter Ifidor. Peluſiot. L. I. *epiſt.* 132. Athanasium in fragmento Commentar. in Matth. III. ὅτι ὁ μὲν τὰς ἐσω 'Ακρὶς λογισθεὶς, ὁ Σολομὼν ἐμὸς δίδυμος λέγων· 'Αντὶ τῶ ἀμπέλου ἔλαιον, ἐ συκομόρου) ὁ ἀκρὶς. *Eccleſ.* XII. 5. *Kusterus* ita: „ Salmas. ad Solin. p. 154. *Ed. Ultr.* pro πῶιον corrigit „ πῶλον, & de *petiolo* fructuum accipit. Sed nullis idoneis „ exemplis probat, τὸ ἄκρεον, vel ἄκριον. apud Græcos „ Scriptores hac significatione usurpari. Quare videndum, „ annon Hesych. hic idem dicere voluerit. quod supra suo „ loco: 'Ακρεῖ. πῶι τὸ. „

'Ακεσίας [1]. Κρόνος, ὁ ἀπὸ Φρυξίν.

"Ακεστις [2]. κλείσιον. ἀλειτείδα [3]. Φρύγες.

"Ακεστα. ἀτίλεστα. ἀκορίφωτα [4]. πολλά. μὴ δεδημόμενα.

'Ακέστου [5]. ἡ ἐπάνω τοῦ ἴσου καθεζομένη. ἔστι δὲ ἡ ἄπιμος.

"Ακεστα [6]. ἄκρα ὀρῶν. λίφα, γωνίαι.

"Ακεστος [7] νέπεια. ἀδιακείτως φιλονεικίας.

'Ακεστόγωνον. πολύγωνον.

'Ακεστοδάτας [8]. δεσπότης ὁ ἀπὸ Ἐφεσίας ὁ Ἀρτέμιδος θυσιῶν.

'Ακεστομύου. πολυλόγου, καὶ λίαν ἀδιακείτους ἔχων τοὺς λόγους.

"Ακεστον. πολύ. καὶ ἀδιάστατον, καὶ ἀδιαχώρητον.

'Ακεστόμυθε [10]. πολλὰ καὶ ἀδιάφορα καὶ ἀδιαχώρητα λέγων, ὅ ἐστι συγκεχυμένα καὶ ἀδιάπλαστα, ἢ ἀδιανόητα καὶ ἄλογα. κεστήριον δὲ τὸ φερνίμων ὁ λογισμός, τὸ δὲ ἀφεῖναι τὸ πάθος, ἄλογον καὶ ἑαυτό.

'Ακεστόφυλλον [11]. πολύφυλλον, ὃ διακεῖται τὰ φύλλα οὐκ ἴσα.

'Ακει-

1. 'Ακεσίας. Κρόνος.] Nota. 'Ακείσιος dictus Saturnus. Hinc κείσι, fatui. IS. VOSS.

2. "Ακεστος.] Quasi ἄκεφ ὤν, ab ἴστημι, idem quod ἴστος, unde ἰστὴς, fur. Vide quoque 'Ισφορις, & mox "Ακεστον. IS. VOSS.

3. 'Αλιτείδα.] Forte ἀλίτειμον. SOPING. ἀλιτείδα. IS. VOSS.

4. 'Ακορίφωτα.] Vid. sup. Not. in v. 'Ακίρωτα. Rectius hæc glossa ponneretur post v. "Ακεστον.

5. 'Ακέστου.] "Ακεστος vocabulum Doricum. G. ex ἰσὸς compositum. SCHR. Vid. in "Ακεστος.

6. "Ακεστα . . . γωνίαι.] Corrupte pro "Ακεσις. Pessime Ed. Flor. "Ακεστα. Vid. sup. v. "Ακεσις, & Not. in v. 'Ακείσιος.

7. "Ακεστος νέπεια.] Ex Iliad. Ξ, 205. ubi Schol. πεπαῖς καὶ ἀδιαπόνητος φιλονεικίας exponit. Harpocrat. "Ακεστος, ἀντὶ τοῦ ἀδιάκριτος. Huc forte revocanda superior glossa: "Ακεστα. &c.

8. 'Ακεστοδάτας.] Vid. Meurs. Græc. fer. p. 125. SCHR.

9. Ἔχων.] Cl. Oudendorpius meus χίων vel λόγων malebat. Sed ἴχων retineo cum Suida: quamvis λόγων, mox in 'Ακεστόμυθε.

10. 'Ακεστόμυθε.] Sic Therſiten alloquitur Ulyſſes Il. B. 246. quem locum reſpexit Heſychius. Schol. ἄκριτα καὶ τὰς λόγους, ἢ ἄτακτα. Suidas: Συγχεομένου. ἀμυθήτου. ἀκεστόμυθε.

11. 'Ακεστόφυλλον.] Iliad. B. 868. five Catal. v. 375. - - ὀρθ. ἀκεστόφυλλον. Schol. πολυφύλλου, συνδένδρου.

12. 'Ακεσίφρονα, &c.] Huc pertinent, quæ de voce Βάρβαρος differit Cl. Vitringa Obſerv. S. L. l. c. IX. §. 16.

13. 'Ακεσπάζειν.] Hinc ἀκεσπάσματος, qui luti, aut aliarum moleſtiarum vitandarum cauſſa ſummis pedibus incedunt. Nazianz. Epiſt. X. p. 138. [318. Ed. Hero. five p. 770. Ed. Chl.] ἄκεσπα τὸ ἀκεσπάσματα vocat. HEINS. Euripides ἀκεσίζειν dixit ſupra.

14. 'Ακεχθαδεῖ.] Τὸ β inſeritur. Pro 'Ακεχαδεῖ, ut Steph. cenſet. G. Pro 'Ακεχαδεῖ, inſerto β: ut ſupra 'Αζυδίνα, pro ἀζυδίνα; 'Αδίκτου, pro ἄικτου; & apud Suidam "Εζεστον, pro ἴστον. Vide eundem Suid. v. Δαβιτὴρ: ex quo diſcimus, Syracuſios hoc modo literam β vocibus inſerere ſolitos fuiſſe. Uſui huic β reſpondebat apud Æoles uſus Digammatis F. KUST. Harpocr. & Suid. 'Ακεχαδεῖ. Sic & Phavor. Quod probat H. Steph. in Ind. & Mauſſac. Sed 'Ακεχάδεῖ retineo, ob rationes allatas. Conf. Not. in v. "Εζεστον.

15. 'Ακεχείλης.] L. 'Ακεχέλης. IS. VOSS. Vid. Inſ. in v. 'Αλκεέλαν.

16. 'Ακεχολιδῶ. ἀκρότα.] L. ἄκρα δ' &c. Itaque ſcribe 'Ακεχόλιστον. Sed hæc alias. SALMAS. Salmaſii auctoritas ne quem hic, velim, decipiat. Scribatur modo ἀκεχολὶ, & nihil mendi reſidebit. Caſus enim rectus poſitæ vocis eſt ἀκεχολὶς, ſummitas obeliſci. PERGER. 'Ακεχολιδῶ. ἄκρα δ' &c. ſcribit etiam Iſ. Voſſius. Malim 'Ακεχολίδη. ἄκρα δ' &c. ut Etymol. in v. 'Ακεφαλέης. Et ſic Cl. Kuſterus. Fergere refragatur ipſa Heſychius infra ante 'Ακρᾶν: 'Ακρωλίτια. τὰ ἄκρα δ' ὀβελίσκα.

17. 'Οβελίστ.] 'Οβελίτης λίθος eſt, unde ὀβελοὶ, ſeu ὀβελίσκοι fiunt. IS. VOSS. ὀβελὸς ἄρτου habet Etymol. in 'Ακεφαλέης. nec male forſan. Vid. Polluc. I. 248.

18. 'Ακεχόλιζε.] L. 'Ακεχολιζὶ. Vid. Suid. IS. VOSS. Idem poſt ἀκεχὶζ tollit diſtinctionem. Sic & Pangerus, his verbis: „ Scribe ſine interpunctione. nam qui jaculati, „ velitando longius procedunt, nunc huc nunc illuc, & in „ velitatione faciunt pugnæ præludium „

19. Καθέρκαζ συμβολῶν.] Scrib. καθέρκαζ συμβολῶν. Vid. Etym. Infra: Συμβολαί. μάχαι. HEINS. STEPH. SOPING. καθέρκαζ. JUN. καθέρκαζ συμβολῶν, ſeu potius συμβολάς.

'Ακεπέφωνα [12]. βαρβαρόφωνα. συγκέχυται ἡ τοῦ βαρβάρου φωνή.

'Ακεχάζειν [13]. ἄκρως τοῖς ποσὶ ἐπιβαίνειν.

'Ακεχημάπτει. ἐπ' ἄκρως τοῖς βήμασιν ἵστασο.

'Ακεχᾶδζ [14]. ὑπαχθῆναι, ὑποπτεύεσθαι.

'Ακεχόλαν [15]. αἱ τοῦ ἡλίου βολαί.

'Ακεχολίδες. ἄκρα τοῦ [16] ὀβελίτου [17] λίθου, ἢ τοῦ ὀβελίσκου.

'Ακεχολίζει [18]. ἀκροπίζει, πόρρω ἰέναι.

'Ακεχολίεαζ. τὸ ὁπλίμως καθέρκεαζ συμβολῶν [19].

'Ακεχολισμός [20]. ἄκρως τὸ ἄκρας βαλλόμενον.

'Ακεχόλοι. ἀκοντισταὶ, τοξόται.

'Ακεχόλιχιον [21]. τὸ ἔσχατον τοῦ δίκης.

'Ακεχύρια [22]. δένδρα καρπῶν [23]. καρποί.

'Ακεχθρῶν [24]. δένδρων καρπῶν δένδρων, ὡς ἐπὶ τοῦ δρυός.

'Ακεχύδνων [25]. πλῆρες μέτρου, ἄκρως ὁ Ταραντῖνος.

'Ακεχύγια [26]. τοῦ βοείου ζυγοῦ τὰ μέσα, ἤγουν ζύγλη.

'Ακεχθάλυπία [27]. ἀκεφάλυπτα.

'Ακεχ-

More Romano ferentarii prælium inchoabant, ut a Cæſare, Salluſtio, Livio notum: quod eleganter committere pugnam dicebant; Polybius συμβάλλειν τὴν μάχην, unde συμβολὴ pro pugna. Herodian. III. 14. fub fin. Συμβολὴ τῆς ἀκροβολισμοῦ πυκνότερα ἐγένετο. Hanc gloſſam a præced. ſecrevi, præeunte Hagen. Ed. Suidas: 'Ακεχολιζὶ. τὸ ἄκρως ὁ σφαλῶς βάλλει. 'Ακεχολίζειν δὲ. Sic Ed. Mediol. & ſequentes. Quæ ſcriptura ſuſpecta videbatur H. Stephano Theſ. T. I. p. 297. Kuſterus illud 'Ακεχολίζειν δὲ omiſit. At ſæpius ita ſolet Suidas, ut diſcrimen vel conventionem quaſi digito indicet: ut in 'Αυδοίδιον, Βρεττίους, Ἐφοδεύει, Σωσθενικούς, &c.

20. 'Ακεχολισμός.] Scribe 'Ακεχολιστικόν. SCAL. FUNG. IS. VOSS. [ita Suidas.] Velitationem hanc indicat Maro Georg. IV. 314. cum ait: Prima leves incunt ſi quando proelia Parthi. FUNGER. Vid. Schol. Lucian. T. II. p. 13. & uſ. in Κουῖρις, & Βαθύμη.

21. 'Ακεχόλιχιον.] Latinis, ſummum jus; quod æquitati opponitur. Unde proverbium: Summum jus, ſæpe ſumma injuria. Græci alias ἀκριβοδίκαιον appellant. KUST. Idem Mauſſacus. Habet Clem. Alexandr. Strom. L. II. p. 178. Ed. Syll. five 494. Ed. Petr. in princ.

22. 'Ακεχύρια.] Vid. Petav. in Synef. p. 29. SCHR. Conf. Menag. Amœnit. F. C. c. 33. In ultima voce καρποὶ tacite forte repetendum ἄκρως, ex regula noſtra, de qua ſæpius. Sed opus non eſt: omnem enim fructum eo verbo ſignificari ait Cajus apud Bud. Annot. reliq. in Pand. p. m. 293. Vid. Not. in Δρῦς. His ſcriptis, ſequens Tho. Stanleji Nota, ex Adverſariis Ejus MSS. depromta, ad me pervenit: „ Forte: „ Ἀκρ. ἄκρως καρπῶν &c. 'Ακεχύρων. ἀκρῶν καρπῶν δ. &c. „ Primario & ex vi vocis 'Ακεχύρια ſunt glandes, q. ἄκρως „ ἐ δρυὸς. Sed ut δρῦς pro quavis arbore, ſic & ἀκεχύρια pro „ cujusvis arboris fructu. „ Similiter Cl. Bentley: „ Cantic. „ VII. 13. τοῦτο ἀκεχύρια νέα, cujusvis generis primi & re- „ centes fructus. Etymol. in v. Δρυὸς. ἀκεχύρια interpre- „ tatur, ὁ μετὰ βολὰς, ἀλλὰ πᾶσι φασὶ καρπὸν ἰδιάζειν. „ Lex. Cyrill. MS. Brem. 'Ακεχύρια. πᾶσης ὕλης καρπὸς „ ψιλῆς. Conf. Suid. ., Adde P. Petit. ad Aretæum, p. 299. & Viger. ad Euſeb. Prep. Evang. IV. 12. p. 149.

23. 'Αρχὴ καρπῶν.] Cl. Du Perrat ad Theophraſt. Char. p. 378. legit ἄκρως. Heinſius, ἄκρων. Mox: 'Ακεχύρων. δρυὸς &c. Ubi Cl. D. Heinſius ἄκρων etiam legendum conjicit.

24. 'Ακεχθρῶν. δρυὸς &c.] Ita & Lex. Cyrill. MS. Brem. in quo præterea additur: Λέγει δ τὸ ὕλικὸν περιφράγμα. Reſpiciunt, ni fallor, Cant. V. 1. φαγεῖν καρπὸν ἀκεχύρων αὐτοῦ. BIEL. Pro δρυὸς If. Voſſ. hic legit ἀκρῶν, & δένδρεων pro δένδρων, Cyrillum teſtem vocans. Addo Suidam. Vid. præc. Not. In Alb. poſt ἀκρῶν eſt diſtinctio major. Poſſet quoque legi: δρυὸς (vel ἄκρων) καρπῶν, ἢ δένδρων. Sic ἀκεχύρια de arboribus apud Xenoph. Memorab. I. V. p. 865. D. Poſtrema verba οἷς ὦ &c. forte rejicienda ſunt ad ſeq. gloſſam.

25. 'Ακεχύδνων.] Joan. Juvenis in Lex. Tarentino p. 9. exhibet 'Ακεχύδνων, addens: quid ſit ignoratur.

26. 'Ακεχύγια. ζυγὸ ἴγυντα μέσα ζύγλη.] Puto ſupplendum: ἢ βοικὸ ζυγὸ τὰ ἄκρα. ἤγυν &c. KUST. Senſus poſtulat, ut leg. ζυγὸ τὰ μέσα, ἤγυν ζύγλα. JOS. HILL. Hanc lectionem ex Phavorino recepi, pro ζυγὸ ἴγυν τὰ μέσα ζύγλα. Et ſic exhibet H. Steph. Ind. Pollux μέσαζος dicit L. I. 250. ut ex MS. legit Cl. Grævius ad Heſiod. Ἔργ. 469. pag. 59.

27. 'Ακεφάλυπτα.] A θηλείαν, vel θηλείᾳ. Vid. Inſ. v. Θαλασσόμβδ, &c. KUST. 'Ακεφάλυπτα legit H. Steph. in Ind. Similiter Soping. & Iſ. Voſſ. Perperam. Infra: Θαλάσσης.

Digitized by Google

'Ακροβατίζειν. ἀκροβυζάνειν [1]. καὶ ἀπάρχεσθαι.

'Ακροβύζειν. τὸ λαβεῖν τοῦ ἄκρου τῷ δακτύλῳ τι, ἢ βρέχειν.

'Ακροβύειν. λεπτομερῶς.

'Ακροθίνιον. ἀπαρχὴ [2] καρπῶν. ἢ σκῦλα, λαφύρων ἀπαρχαί.

'Ακροθίνιον [3]. ἀπαρχὴ τοῦ ζωϊῶν. Θύειν δὲ εἰσὶν οἱ ὁ, τινὲς τοῦ πυρὸν ἢ κεγχρῶν. ἢ πᾶσα ἀπαρχή.

'Ακροθώρακες. μέσοι [4].

'Ακρόκαφα [5]. τοὺς ὄρθρους [6].

'Ακρόκνης [7]. ὀξύκρ.

Ακρον. ἄκρας. ἢ ὄβελος [8].

'Ακρολεπισίων [9]. ὁ τὰ ἄκρα μεγάλα ἔχων, φαινόμενά τε [10] πλῆθος ὑδάτων. ἄπαξ δὲ εἴρηται ἡ λέξις.

'Ακρόμαι [11]. τὰ ἄκρα ἢ κεφαλῆς κομῶντες.

'Ακρο-

Σάλιφ. πυρὸν. ubi pro Σάλιφ f. leg. Σάλφ. Conf. *Not.* in Θάλφ.

1. 'Ακροβυζάνειν.] Fortasse verbum est, ab Hesych. fictum, at alia multa. H. STEPH. *Thes.* I. 1560. D. Forte 'Ακροβύζειν fuit caput articuli (ut fuadet ordo) sed fine explicatione (ut plura) quippe quæ ex v. seq. facile patebat. Quando scribendum: 'Ακροβύζειν..... ἢ 'Ακροθινίζειν. ἀπάρχεσθαι. Nisi potius delendum sit seq. 'Ακροθίνια, & pro eo reponendum: 'Ακροβύζειν. τὸ λαβεῖν τοῦ ἄκρου &c. post quæ sequitur idem 'Ακροθίνια. Tum vero ista, ἢ 'Ακροθινίζειν, ἀπάρχεσθαι, subjiciuntur commode voci 'Ακροθίνιον, &c. in fine. Interim dum hæc incerta sunt, nihil muto. Voce passiva (ἀκροβυζαχθῆναι) Euripidem usum scribit Pollux II. 161. & invenias in *Hesr. Fur* v. 476. monente *Abreschio.*

2. 'Ακροθίνια ἀπαρχὴ &c.] L. ἀπαρχή. JUN. ἀπαρχὴ emendat *Anonymus in Cod. Burm.* Malim 'Ακροθίνια. ἀπαρχὴ &c. quod ipsa series, & sequentia suadent. Ita etiam Phavor. Conf. Gloss N. T. in *Hebr.* VII. 4.

3. 'Ακροθίνιον.] Vid. Barthii *Adversa* p. 214. SCHR. Vid. inf. Θοῦν.

4. 'Ακροθωρακες. μέσοι.] Sic Ven. [& Flor.] Scribe 'Ακροθώρακες. μέσοι. ex Hesych. Aristot. *Problem.* sect. III. opponit τὰς τρίχας μεσίους, ἐν τοῖς ἀκροθώραξιν. Vide *Problem.* 28. HEINS. *Mutetur.* SCAL. JUN. Sic recte Lex. Cyrill. Brem. MS. BIEL. Infra: 'Ακροχάλκ. ἀκρόκνης. ἀκμωδῶς, &c. Vid. Lucian *Lexiphan* p 818. Clem. Alexandr. *Pædag.* II. 2. p. 66. & omnino Plutarch. *Sympos.* I. III. *Quæst.* 8. Vid. & in v. Θώρακες.

5. 'Ακρόκαφα.] Clemens Alex. p. 113. irridet vocem hanc Lucianus in *Rhetorum didascalo.* SOP. Perperam *Justinus* pro *Luciano* legebatur in *Schr. Not.* Locus Luciani est *Rhetor. præc.* p. 319 *Vulgus te mirabitur, si τ' ὄρθρου dicas* ἀκροκάφου. Ἀκροκάφου pro ὑστερίνου habet Hesiod. *Ἔργ.* v. 567.

6. Περὶ ὄρθρον.] Scribendum puto ἀφ' ἑσπέρου, unteo verbo. VALES.

7. 'Ακρόκνης. ὀξύκρ.] Delet hanc glossam *If. Vossius*, eamque rejicit ad v. 'Ακρότομα, ubi post συμπαιζῶν in fine addit: 'Ακρόκνης. ὀξύκρ.

8. Ἄβελος.] Vid. sup. *Not.* in 'Ακρωνύχ, & 'Ακροτόμιον. An vero respexit ad 'Ακρον? nisi forte ita pro ἄκρας scripserit.

9. 'Ακρολεπισίων.] Sentei tantum occurrit *Iliad.* Φ. 429. Schol. τὸ ἄκρον μέρος. ἢ κορυφῆς. ἢ ἱστωλὸς μελανόμφαλος. Sic & Etymol. M. Suid. μελάνωσε. Unde patet, mox pro μεγάλα, quod habent omnes Editiones, referibendum esse μελαινα, ut præter Guyetum notarat *Heinsius.* Ita vero exhiberat jam ante H. Steph. *Ind.* Conf. *Not.* seq. Docet & compositio. Sæpius autem μέγας & μέλας confusa sunt. Vid. sup. Ἀζω. &c.

10. Φαιν. τε πλῆθ.] L. φαινόμενα ἀφ' τὸ πλῆθ. ἢ ὑδάτων. HEINS. Scribe, distingue, & suppic: μέλαινα ἔχων φαινόμενα, ἀφ' τὸ πλῆθ. ὑδάτων. ut scatus sit, ἀκρολεπισίων esse epitheton fluvii, cujus summa superficies *nigra apparens propter multitudinem* (vel potius *profunditatem*) *aquarum.* KUST. Conf. v. Μελανόφρυς, Μελάμφυλλος, &c.

11. 'Ακρόμαι.] Et hæc vox semel tantum legitur *Il.* Δ. 533 Ὄφρισιν ἀκρόμαται. Scholia, prout Cantabrigiensis Editor emendat (nam Schrev. Ed. plura habet) ita explicant: ἤτοι, ἄκρας κομῶντες. ἢ, οἱ μὴ κειρόμενοι ἄγαν, μέτα πάλιν ὑψιπετῶν τῶν κεφαλῶν. Conf. Suid. & Etym. M.

12. 'Ακρομέρμηκα.] 'Ακρο κέρκινα dixit Hom. *Il.* I. 241. notante etiam *Schrevelio*, aut potius *Fungero.* Schol. ibid. τὰ ἐπ' ἄκρων ἀκροκόμια exp icant, prorsus ut Hes. Mallem itaque divisis vocibus 'Ακρο κόρυφα legere; ut Suidas.

13. 'Ακρομάλα.] Intelligit os latum & rotundum, genu superimpositum, quod etiam sim liciter μόλη, item ὀπογυιὸς sive ὀπόγυιον, & μολαιοὶ dicitur. Hesych. infra: Μόλη. ὀπόγυιος, τὸ ὀστοῦν τὸ ἐπὶ τοῦ γόνατος. Hinc apparet pro ὁ γυὶς tem μόλαν, esse Nominativ. sing (pro quo alii μολεὺς, ονδ., scribunt, oxytone) idem significans quod μόλη, sive μολῶ., KUST 'Ακρομάλα Etymol. MUNKER. 'Ακρομάλα Phavor. ut in Etym correxerat jam Sylburg. Vid. H. Steph. *Ind.*

14. 'Ακρόνυξ. τὸ ἄκρον.] [Sic Ven. & Flor.] L. 'Ακρό-

'Ακρακόρυμβα [12]. τὰ ἀκροσόλια τοῦ νῶν.

'Ακρομύλη [13]. ἡ γνὺς, μύλαν, ἢ μυλ@ αὐτός.

'Ακρον. μετέωρον, ὑψηλόν.

'Ακρόπολις [14]. τὸ ἄκρον ἢ πόλεως.

'Ακρόπολον. ἔρημον. ἔπομον.

'Ακροπόλουσιν [15], ἀκείας [16], τοῖς χῦ τοὺς ἄκρας ἀναπρεφοιδήσας. ἐρήμους.

'Ακροπύρους. τοὺς ὀβελίσκους, ὑπὸβελικῶς. ἀφ' τὸ πεῖ τὸ ἄκρον αὐτῶν πείρας [17] τὰ κρέα.

'Ακροπόδια [18]. τὰ ἄκρα τῶ αἰδοίου.

'Ακρόσφυρα [19]. γένος ὑποδημάτων γυναικείων.

'Ακροτάτων. ὑψηλοτάτων, ἀκροτάτων.

'Ακροτελεύτ [20]. τὰ ἄκρα τέμνῃ.

'Ακρόστιχα. πολυκρόστιχα αὐτοῖς γενόμενα, ὥς τι μὴ δὲ συκροτῶσαι μὴ δὲ συμπεσεῖν ἀκρόστιχ [21].

'Ακρεα-

πολις. τὸ ἄκρον. JUN. SALM. BRUNO. Eo nomine dicta arx Athenis, ut arx Carthaginis Byrsa, & Thebis Cadmea. FUNG.

15. 'Ακροπόλουσιν.] An scribendum apud Homer. ἀκροπόλιζε ἔρυσθε. pro ἀκροπολίζω. G. Respicit *Il.* E. 532. ubi Schol. 'Ακροπόλιζον. οὐ περὶ τὰς ἄκρας αἱ πύργοι πολεῖς, ὁ ἐστι, ἀπερίφρακτοι. Reliqua suppositicia sunt. Conf. Etymol. Suid. & Eustath. Eundem locum *Kust.* notaverat, addens, varie a Grammaticis exponi.

16. 'Ακείας.] L. ἀκείας. vel ἀπορείας, ut Suid. BRUNO. Ἴσως, ἄκρους. Utrumque enim monet esse τὸ ἀκροτομεῖν, ἢ τὰς ἄκρας, ἢ τὰς τῶ ἄκρους ὤτους. Suid. 'Ακροκάλιζεν. ἀκροτόμει. HEINS. L. ἀγείας. IS. VOSS. F. ἀκείας, seu ἀκείους. ABRESCH. Illud ἀκείους nihil ad rem facit: nisi forte, pro eo legendum sit ἀκροτομεῖς, ex Suida. KUST. Immo ἄκρους, ab ἄκρη, correxisse aliquis videtur pro sequenti ἄκρους. Postea vero utrumque remansit. Lege itaque: 'Ακροκάλιζεν. τοῖς ποσὶ τὰς ἄκρους ἄκρας. &c. Vid. sup. v. 'Ακρεια. Mox ante ἔρυσθε comma tollit *Bruno.* Male. Vid. v. præc.

17. Διὰ τὸ πτ. τ. ἄ. ὰ. πείρας.] L. πείρας. GUYET. πτόας. PERG. Hæc ad præcedentia pertinent. Scribe: 'Ακροπύρους. τοὺς ὀβελίσκους ὑποτιθέντας, ἀφ' τὸ πεῖ τὸ ἄκρον αὐτῶν πείρας τὰ κρέα. † 'Ακροπόδια. ('Ακροποδία. Aristot. L. I. *Hist. Anim. cap.* 12.) τὰ ἄκρα τῶ αἰδοίου. Ita & in suo exemplari legit Phavorinus. HEINS. BRUNO. IS. VOSS. Recte. Conf. Etym. M. Quare 'Ακροπόδια. τ. ἄ. τ. α. quæ in omnibus Editis leguntur ante ἀφ' τὸ πεῖ &c. ejicere non dubitavi, fuoque loco reponere. Similiter sup. in v. Ἀγύφη, & 'Αβῆ. Hæc olim scripta confirmat Cl. *Ruhnkenius*, cujus *Nota* hæc est: „ Hom. *Odyss.* Γ 463. - - - ἄκρα „ πόρις ἄσπλης ὡς χαρὶν ἔχοιεν. Huc Hesych. respexit. Sequitur: 'Ακροπόδια. τὰ ἄκρα τῶ αἰδ. ἀφ' τὸ πεῖ τ. ἄ. ὰ. „ πείρας. Hæc oscitantiâ librarii vel typographi in alienum locum translata sunt. Verba enim, ἀφ' τὸ &c. „ pertinent ad v. præc. 'Ακροπύρους; ut res ipsa clamat. „ Redditur enim hic ratio, quare ὀβελοὶ (i. e. versus) ab „ Homero dicuntur ἀκροπύρους: nimirum ideo, quia *circa extremum* (nam pro πεῖ τὸ ἄκρον legendum est, ἀφ' „ τὸ ἄκρον) *transfigantur carnes.* Nihil clarius. Phavorinum trajectio hæc non latuit: qui proinde verba hæc „ recte ad 'Ακροπύρους refert. Idem tamen vitiosam lectionem πεῖ pro ἀφ' τὸ retinuit. In fine, πείρας est *figi*, „ transfigi: pro quo *Guyetus* male corrigit πείρας. Non observavit enim verba hæc ad 'Ακροπύρους pertinere.„

18. 'Ακροποδία.] Vide inf. *Κακοδύρμα*, ubi corrupta hæc vox. An ἀκροῦσία, quod apud Apollonium sæpe occurrit, depravatum est ex hoc? Sane apud alium probatum auctorem non puto reperiri. Et cur Apollonius novam dicuntur finxisset, cum neque ab aliis vulgaribus abstinuit? Et qui a *bis* derivant, non intelligunt vim verbi. Significat enim *infarcire* potius quam *tegere.* Religiosus scil. quis voluit ita mutatum. SOPING. Arist. *Hist. Animal.* I. *cap.* 119. *lib.* III. *cap.* 230. SCHR. Vid. Etym. M. p. 53. Apud LXX. sæpe 'Ακροῦσις, ut & 'Ακρόσυρτ@, & 'Ακροῦσθαι. Notio proba. Vid. inf. Βύσ@. προβύσ@. & Βυσῖ@. καλυπτίζ@. Quod contra *Sopingium* observandum; cum quo facit Ed. Leigh. in *Crit. S.* Cetera vid. *Not.* præced.

19. 'Ακρόσφυρα.] Pollux ἀκροσφύρια. [i. VII. *fragm.* 94.] Sed corrupte: nam ἀκροσφύρια, ut ἀμφίσφυρα, quod apud Poliucem: præceflit. HEINS. Pro χθίνες, quod vitium miror omnes infidere Editiones, refcripsi χθ@.

20. 'Ακροτελεύτ.] *Jos. Scaliger* per α scribit, 'Ακροτελεύτ. Similiter *Kuster.* & *H. Steph.* in *Ind.* Vid. infra. Malela *Chronogr.* P. I. p. 141. ἀκροτελεύτου. ubi Doct. Chilmead per α corrigit.

21. 'Ακρόστιχ.] *If. Vossius* punctum figit post συμπαιζῶν; legens porro: *Ἀκρόστιχ ἔρχις*, quam glossam, loco fuo motam, ex superioribus huc refert. Vide post v. 'Ακροκόμια, Phavor. eandem glossam ponit ante 'Ακρόστιχ. Sed vel ita aliquid extricandum porro. In 'Ακρόστιχ fupple κόμαλα;

ne

'Ακροατήριον [1]. τόπος ἐν ᾧ συνάγονται ἀκροάσεως τοῦ μαθήματος.

'Ακροτόμῳ [2]. ὀξυσίτῳ λίθῳ, ἢ ὑφηλοῖ, καὶ σκληροῖ τὴν τιμωλά.

"Ακροτον [3]. ἀδιαβίβητον. ἀπαίδευτον.

'Ακρὸν [4]. ὄρος κορυφὴν, ἢ ὄρος.

'Ακρουσί [5]. ὄροι, ὑπὸ Μακεδόνων.

"Ακρυρα. ἄκρεκτος [6].

'Ακρυφὲ. ἐρημί [7].

'Ακροφύσα. τὰ ἄκρα τῆς ἀσκοῦ, ἐν [8] οἷς οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ ἐκφυσῶσιν.

'Ακρωλῆ. ἄκρον ἴσχι. "Ακροι δὲ, ὄρος ἢ Ἀργείας, ἐφ' ᾧ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προιτίδας, ἤγουν τοῖς Χάλκισιν.

ut Athen. l. IV. p. 164. F. Perperam Phavor. ita exhibet, quasi Πολυαρ. αὐν. ῥθ. essent verba scriptoris cujusdam. Vid. quasi Πολυαρ. αὐν. ῥθ. essent verba scriptoris cujusdam. Vid. Inf. Κεφάλῳ. Pro αὐτοῖς ff. Voss. leg. αὐτοῖς ῥθ. Addam Cl. Kuster. verba: „ Ἀκρότιμ, subaudi κύμβαλα, vel generaliter, sterl verba: „ Ἀκρότιμ, subaudi κύμβαλα, vel generaliter, sterl „ ὄργανα μουσικά. Ἀκρότιμ κύμβαλα memorat Athenæus „ l. IV. c. 18. cum quibus μίλα ἀδόμενα (i. e. modis ad ti- „ bias non respondentes) conjungit. Casaubono ἀκρότιμ „ κύμβαλα significant, cymbala male sonantia, neque ex parte „ modulata. At ex mente Hesychii (quantum quidem ex „ verbis ejus corruptis, & ideo valde obscuris, colligere „ licet) ἀκρότιμ κύμβαλα, vel ὄργανα μουσικὰ, potius dici „ videntur organa musica, quæ pulsata ad tibiam non respon- „ dent. Sic enim totum hunc locum libenti legerim: Ἀκρό- „ τιμ. ἀσυμφώνως αὐλοῖς χρώμενα. ἐπὶ ὧν μὴ συμφωνοῦσι, φασὶ „ συμπίπτειν αὐτοῖς. i. e. Ἀκρότιμ, quæ ita pulsantur, ut ad „ tibias non respondeant, vel tibiæ mollis non congruunt. Nota „ verbum συμπίπτειν. quod hic significat congruere, atque „ adeo idem quod συμφωνεῖν. Hesych. infra: Συμπίπτει- „ συμφωνεῖ. „ Haftenus *Kusterus*: quem αὐλοῖς pro αὐτοῖς legentem juvat quod sup. in v. Αἰσθοί, pariter αὐτοῖ pro αὐλοῖ scriptum sit. Nec tamen omnia plana. συμπίπτειν enim efficiendum non videtur, ob duplicem eandemque contrariam potestatem literæ π in compositis (vid. sup. in 'Ανεπίπτωτος) quam & h. l. forte explicuit: ut ita quædam exciderint.

1. 'Ακροάσεων.] *Auditorium*. MAUSSAC. 'Ακροάσεων legit *ff. Voss.* ut series fcil. fervetur. Perperam. Est enim loco suo expulsa glossa hæc, ut plures. Pro ἀκροάσεως Ed. Flor. ἀκροάσεις.

2. 'Ακροτόμῳ. - - ἢ σκληρῷ τιμωλᾷ.] Forte scripserat: ἢ σκληρῷ, εἴτε οὖσαι τῇ τιμωλᾷ, vel σκληρῷς τιμωλᾷ. 'Ακρότομον Chrysostomus exponit τὸν σύφαρ ἢ ῥᾳδίως σπώμενον, ἀπὸ τοῦ ἄκρου μόλις διατεμνομένου. Πέτρα ἀκρότομος, צור חלק *Psalm.* CXIV. 8. & *Deuter.* VIII. 15. HEINS. Sirach. XL. 17. ἐπὶ ἀκροτόμου πέτρας. SOPINGIUS. Gloss. MSS. in *Sirach.* 'Ακροτόμῳ. ὑψηλῷ. Respexit forte Hesych. ad locum Job. XXVIII. 9. (*Kusterus* & *Bentius* quoque notatum) Ἐν ἀκροτόμοις ἰδίοις χεῖρα αὐτοῦ. Sæpius occurrit apud LXX. Pro τιμωλᾷ, Pricæus *Annotat. poster.* ad *Psalm.* CXIII. 8. vel τόπῳ, vel πρανεῖ scribendum putat.

3. 'Ακρότιμ.] 'Ακρεῖ, apud Euripid. in *Cyclope*. SOP. Supra: 'Ακρογυνεῖ, ἀδιαβίβαστον. ante v. Ἀκρογυνεῖ.

4. Ἀκρὸν.] 'Ακρον. GUYET. Inf. 'Ακρυ. ἄκρος. SCHR. 'Ακρὸν leg. IS. VOSS.

5. 'Ακρουσί.] Nudi vertices, in quibus ne steriles quidem comparent arbores. Vide Κρουσί. IS. VOSS.

6. 'Ακρυλλ.] Nescio unde desumserit. H. STEPH. in *Ind.* Vide num leg. 'Ακρυφον. ἄκρυλλ. pro ἄκρυτον. IS. VOSS. An vero, 'Ακρυφ. ἄκρυλλ'? Infra: Κλέφτης. ἀκάπηλον.

7. Ὀδρᾷ.] Phavor. ὄρᾳ.

8. Ἐν οἷς.] Τὰ οἷς delet *Palmerius*. SCHR. At nulla de ratione: sit *Hemsterhus.* ad Polluc. p. 1330. n. 74. Vid. Erasm. *Adag.* IV. 2. 29. & Etym. M.

9. Καθάρας τὰς Περιΐδας.] Ἴσως: ταῖς Περιΐδαις, ἤγουν Χάλκισιν. Infra enim dicuntur Περιΐδες, Χαλκίδες. HEINS. Verba illa, ἤγουν ταῖς Χάλκισι, omisit Phavorinus. *Locus corruptus; de quo amplius cogitandum:* inquit *Kusterus*.

10. Σοφ. 'Ιφιγενείᾳ.] L. Ἰφιγενείᾳ. Citatur etiam Inf. in 'Αποθανεῖν, & Βουλὴ. quod fugit Pricæum in *Indice*.

11. 'Ακεχχάλῃ.] Apollon. l. IV. Dionys. Περιηγ.:

'Ακεχχάλῃ σ' οὔτε αἰολίης ἀνατείνων δόρυσι. SOPINGIUS. Apollon. *Argonaut.* IV. 433. 'Ακεχχάλῃ οὔτε τι τύπῃσε. Ubi vetus Enarrator: 'Ακεχχάλῃ, ἄκρως μεθυσι ἀκρότῳ &c. Idem l. I. 473. Πῖπε χαλκήρου. Schol. ἢ ἀκρότου, ἢ χαλκοῦ τῆς φρυκτ. 'Αλλοιῶς ὃ ἢ ἀκρότου Χαλκὸς λεγόμενος. Ἀριστόφανης δὲ τὰς Βάκχας, Χαλκείους φησὶ λέγειν. Conf. Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 948. & sup. 'Ακρόθωρακες. Mox pro ὑμὶ μεθ' ὧν. una voce ex Ald. Flor. & Hag. ὑμνοποιοῦ refcripsi. Phavor. ὃ μεθ' ὧν.

12. 'Ακρότιμ.] Omnino legend. ἄκρον (i. e. vinum merum) ut Phavor. habet, & inde *Bruno*. Sic & *Kuf.* & Rev. *Bielius*. Inf. Χάλκις. ὁ ἄκρος οἶνος &c. Conf. Apollon. Schol. cit.

13. 'Ακρο.] L. 'Ακρον, quod in vulgatis Lexicis exponitur σίτου. Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ [10].

'Ακροχάλιξ [11]. ἀκροθάραξ, ἠμιμέδυος. Χάλιξ γὰρ, ὁ ἀκρόπαλος [12] οἶνος· χαλᾷ γὰρ τὰς φρένας.

'Ακεχχυρος. ἀνθρωφόνος.

"Ακρι [13]. ἄκρας.

'Ακροχορδόνες [14]. ὄνομα πάθους.

'Ακροβόλια [15]. τὰ ἄκρα τῶν ἰδελίσκων καὶ τῶν ἰδελιάρτων [16].

'Ακρᾶα [17]. σπλάγχνα, ἕτερα ἀκρᾶα.

'Ακρωμίται. οἱ μείζονες [18].

'Ακρώμια. αἱ καβαλλίδες [19].

'Ακρώνια [20]. ἀθροίσματα. καβάλλασις, πλῆθος.

'Ακρώνια [21]. ἀθροισμός.

'Ακρω-

ἀλιτοῦς. Et hinc forsan ἀκεάλιτος, & ἀκεάλιζε, idem quod ἀκεαλίζειν, ut paulo ante monuimus. Suid. 'Ακεάλιζε. τὸ ἄκαρ κοπίω. IS. VOSS. Phavor. "Ακαρ. ἀπὸ τοῦ ἄλιτος. Cyrill. Lex. MS. Voss. 'Ακρὸ. (sic) ἀλιτός. Sed videtur quam vere, inquit H. Steph. *Ind.* Ego nihil muto. Supra: "Ακαρ. ἄκαρ.

14. 'Ακεχχορδόνες.] Vide Gorræum. HEINS. L. 'Ακροχορδόνες. IS. VOSS. Plutarch. de *Fabio Maximo*, p. 174. narrat, *Verrucosum* cum appellarum esse: ὄχθη τῷ ἀκεχχορδόνα μικρὰν (verrucam parvam) ἐπάνω τῆς χειλικῆς ἐπιφανείας. M. Apostol. Lex. MS. 'Ακεχχορδόνι, *infirmitas quædam, vulgo lemorice.*

15. 'Ακροβόλια.] L. 'Ακρολόλια, per ω. Conf. sup. 'Ακροβολιδῶν. Eustath. ad Hom. p. 1405. ἀκροβόλιαι legit, quod exponit ἄκρως ἰοβολικὰ ὅπλα. Vid. etiam *Not.* feq. KUST. IS. VOSS.

16. 'Ιδελιάρτων.] L. ἰδελιὰς ἄρτι. SOPING. Etymol. v. 'Ακεραίως leg. ἰδελιὰς ἄρτι: uti & hic scribendum. Quisnam autem fit ἰδελιὰς ἄρτι. vide inf. in 'Ιδελίας. KUST.

17. 'Ακρᾶα. σπλάγχνα.] L. 'Ακραιαλάγχνα. IS. VOSS. Glossæ: *Gigerus gallinarum.* τὸ ἀκρῶν τῆ ὄρνιθι. ut post Salmasium legit Keuchen. ad Samon. p. 261. sive p. 847. Phavorinus ultimum illud ἀκρῶν omisit. Sed conf. v. Ἀκραιγενίου.

18. Οἱ μείζονες.] L. μείζους. SCAL. JUN. BRUNO. Forte ὀμοιώτιλοι. Olympiodoro τῷ λεξικῶν συγγράφῳ dicuntur. Excerpta apud Photium sic vocant eos, qui jus habent gerendi pallium Sophisticum. VALES. L. μειόνων, quod 'Ακροβόλιαι. nisi legendum sit μείζους, quia nempe humeris exstant, aut toto vertice supra sunt. PERGER. Phavor. legit, οἱ μείζονες, i. e. *majores*, sive *grandiores*: quod saltem sensum habet. Nam μειζόνες nihil significat. KUST. Et in eo acquiescere possem: nisi reconditi aliquid in hoc vocabulo lateat, & μειζόνων legendum sit, vel μείζονα. Vid. Olympiodor. apud Photium *Cod.* LXXX. p. 119. ubi D. Hœschel. etiam exhibet, οἱ μείζονες.

19. 'Ακρώμια. αἱ καβαλλίδες.] Ossa sunt quæ a summo thorace ad summos humeros pertendunt, & ideo non male dicuntur 'Ακρώμια, ἀπὸ τῆ ἄκρα τῆ ὤμου, a summitate humerorum. ea pars corporis Græcis κλεὶς & καβαλλὶς, Lat. *clavicula*. Ante 'Ακρώνια divisionis nota ponenda est: nam est caput alterius membri. PALMER. Ἡ καβαλλίδες. VULCAN. 'Ακρωμία scrib. pro 'Ακρώμια. Aristot. *Hist. Anim.* I. II. c. 1. HEINS. Philo p. 670. C. *Exod.* XXVIII. 12. PERGER. Vide potius Job. XXXI. 22. ubi pro ἀπὸ κλειδὸς Symmach. ἀκρωμίου. Conf. Polluc. L. II. 137. Monendum autem, illud αἱ καβαλλίδες à *Theodoro Bruneo* referri ad præc. 'Ακρῶνα, ut legarur: ὄνομα ἀκρῶν, αἱ καβαλλίδες, quod non probo. Phavor. 'Ακρώμιον. οἱ ὦμοι. Et sic *Bruno* in *Adverf. MSS.*

20. Ἀκρώνια ἀθροίσματα.] Distingue a præcedd. HEINS. PALM. IS. VOSS. Ita Pharorinus. 'Ακρώνια habet Etymol. M. Conf. H. Steph. *Ind.* & *Not.* feq.

21. 'Ακρώνια.] An 'Ακρωνία? G. Æschyl. *Eumenid.* ἀκρώνια. HEINS. Recte *Guyetus*. scribendum 'Ακρωνία. Habet Æschylus *Eumen.* p. 278.

Καὶ τι χλῶις ἰσ' ἀκρωνία.

Ubi Schol. exponit καὶ τι ἀθροῖς, addens - - - 'Ηρωδιανὸς τὸ σύγμα ἐξ ἀθροισμοῦ. L. BOS *Obs. Crit.* p. 154. Vid. Æschyl. *Eumen.* v. 188. ubi vox ἀκρωνία a Schol. exponitur, ὄλβων μοιρῶν. i. e. *exfectio partium genitalium*. Versu feq. apud laudatum Tragicum legitur vox λάσιμος, quam Scholiast. interpretatur, καὶ τι ἀθροῖς, ἢ πολύλλεκτον. Addit deinde: 'Ηρωδιανὸς δὲ τὸ σύγμα, ἐξ ἀθροισμοῦ. Hinc suspicari licet, Hesychium Scholiasten Æschyli obiter tantum inspexisse, & expositionem vocis λάσιμος cum interpretatione vocis ἀκρωνία confudisse. Etymologus tamen 'Ακρώνια etiam interpretatur ἀθροίσματα. KUST. Immo potius in mendo cubare videtur Scholiastes: sic ut verba, ὄλβων μοιρῶν, non sint expositio vocis ἀκρωνία, sed vocis superioris χλῶις, de quo vid. Stanl. Quando feqq. ἀκρωνία, λάσιμος τε, conjunctim reddidit, καὶ τι (præcessit enim in Textu καὶ τι) ἀθροῖς, ἢ πολύλλεκτον. posterius solum pertinet ad λάσιμος. Porro Herodia-

'Ακρωρείας [1]. παῖς ἄκρας τῆς ὀρέων, ἤτοι ἐξοχαὶς κορυφαίς. εἰς πρία γὰ τὸ ὄρος μεμέσεσ(αι) εἰς ἀκράρειαν, εἰς ὑπάρειαν, καὶ εἰς πίρμα. καὶ 'Ακράμια μὴν ἐστιν, ἡ κορυφή· Ὑπάρεια δέ, τὰ πλάγια τοῦ ὄρους· Πίρμα δὲ, τὸ τελευταῖον τοῦ ὄρους.

'Ακρος μεγάλως. ὀξέως.

'Ακρόσυ. ἀκροάται. ἐκεῖνοι ὑπ' ὑπακοῆς [2]. παρεσταμένοι.

'Ακροτήρια [3]. κόψαι. ἢ ἀκρειῶσαι.

'Ακροτηρίοι [4]. τοῦ ἄκρου [5] τ' ὀντήρου.

'Ακροτήριον [6]. ὑψηλὸν τόπου.

'Ακροτήρια [7]. τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν ζῴδια ἀναπεθέμενα. Δαρεῖος.

'Ακροτηρίασας [8]. τὰ ἄκρα ἀποτεμών.

'Ακτάς [9]. αἰγιαλὸς, πετρώδης τόπος.

'Ακταία [10]. ἡ Ἀττικὴ χαράτος ὕπως ἐκαλεῖτο. ἢ ἡ ἐν. τοῦ ἀκτῖτα λίθα κατασκευαζομένα τοῦ Πεντελικοῦ.

'Ακταίνειν [11]. μετωκεῖσθαι.

'Ακταίνουσα. τέμνουσα [12]. ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα [13].

'Ακταῖα [14] ἰχθύας. οἱ μὴ πελάγια, ἀλλ' αἰγιάλια.

'Ακταίης [15]. ὠκεανοῦ.

'Ακταίζων. ἀκτάζων [16]. παροξυνόμενος. ἢ ὁρμῆς πλήρων. ἢ μετωκεῖζων.

'Ακταϊσμένον [17]. παρηρμένον.

'Ακτασαρῆν [18]. ἀκτὰς φυλάσσειν.

'Ακτέα [19]. δέρεθρα κύματ [20].

'Ακτέανα. ἀκτήμονες.

'Ακτῖνος [21]. ὁδηγός. Συρακόσιοι.

'Ακτεῖς [22]. ἅφατον.

"Ακτεος. ὀρεὸς [23]. ἀξίνης κρῆσμα.

'Ακ-

[1] 'Ακρωρείας.] Bourdelot. in Heliodor. p. 4. SCHR. Vid sup. 'Ακτεμε, & inf. Πέτρη ἐλάτινη. In ceteris conf. Eustath. Odyss. T. p. 1861.

[2] 'Ακρόσυ ἐκ ὑπακοῆς.] "Ἴσως· ἐκεῖνοι ἐκ ὑπακούου ὄντες. HEINS.

[3] 'Ακροτηρίζ(ε).] Ex 'Ακροβατίζ(ε), paulo infra, & ejusdem expositione, videtur 'Ακροβατίζ(ε) hoc in loco scribendum, alphabeti serie utrinque ctiam consentiente. JOS. HILL. Sic & H. Steph. in *Ind.* Pro ἀκροτήζ(ε) *Bruno* ἀγκυτήζ(ε) per γ scribit, forte ex Phavorino. Sed tum ἀγκυλίζ(ε) malliem. At nihil muto.

[4] 'Ακροτηρίοι.] Ald. & Flor. 'Ακροβατίοις. ut recripsi. Et sic legitur *Kusterus*, patet ex ipsius *Nota* seq. Nisi malis 'Ακροβατίοις, ut mox. Vid. sup. 'Ακρόσυ. Sæpe autem ι & υ ante ς confuderunt. Conf. *Observ.* meas, & *Gloss.* ad I. *Cor.* II. 4. & mox in 'Ακρίς.

[5] Τοῦ ἄκρου.] Ut interpretatio cum glossa consentiat, lege, τοῦ ἄκρου. KUST. Vid. *Not* prac.

[6] 'Ακροτήριον.] *Jud.* XXXVII. 9. Ezech. XXV. 9. MUNKER ad orum libri sui.

[7] 'Ακροτήρια.] Salmas. in Capitol. p. 156. SCHR. Conf. Salm. ad T. I. *H. A.* p. 678. Vox hæc pro *aphastri* occurrit apud Herodot. l. VIII. c. 121. Vitruvius vocat *fastigia*, quæ signis fictilibus aut cereis inanratis ornabantur; & conjungit *fastigia* & *acroteria* Io utraque voce adi fis Bern. Baldum *de Verb. Vitruv. signif.* De ζωδίοις vid. Chilmead ad Malel. *P.* I. p. 137. & P. II. p. 109.

[8] 'Ακροτηρίασας.] II. *Macc.* VII. 4. BIEL. Vid. sup. 'Ακροτηριάζ(ε), Inf. 'Ηκροτηριασμένον, & 'Αμφιτηζ(ε), & Meurf. Longin. *Sect.* XXXII. p. 171. *Ed. Toll.*

[9] 'Ακτάς· αἰγιαλὸς, πετρώδης τόπος.] L. αἰγιαλὸς, πετρώδων τόπων. SALMAS. Ita in Ed. Schrev. hæc *Nota* exhibetur. Inepte Scil. in Flor. & Aldina legitur αἰγιαλὸς πετρώδης, πετρώδης τόπος. sine dubio correxerat αἰγιαλὸς, πετρώδης τόπος, mutata distinctione, ut est in Hagenœnsi. Ut adeo Cl. Tollius in *Fortuitis* p. 165. frustra dicat, Hagenicianæ Editionis falsus, *Salmasium* frustra Hesychium *bis l.* foliterum ἀκτίνα pro ἀκτῖτα. Ammonius: 'Ακτὰς δὲ λέγει ὁ Ὅμηρος τὸν αἰγιαλὸν ὑπὸ πετρῶδες τόπου ἢ Σαλάσσης· Οὕτως καὶ ὁ Ἡσίοδος. Ptolemæus Ascalonita *de differ vocab.* 'Ακτὰς μὲν οὖν οἱ πετρώδεις τόπου ὀνομάζουσι τὴν Σαλάσσην, λέγει δὲ αὐτὴν τὰ αἰγιαλὰ τῶν πέτρων ἐξεχομένων τῇ Σαλάσσῃ, καὶ ἐστὶν ἐναντία. Vid. inf. in 'Ακὰν, & 'Ενκαλὲν.

[10] 'Ακταία - - - ἀκτῖτα λίθα.] L. 'Ακτῖτα. MAUSSAC. De Pentelico lapide vide Stephan. *de Urb.* Ita dictus a Πεντέλη, urbe Peloponnesiaca. Apud Paufan. *lib.* VII. [p. 582. 590. 592. &c.] occurrit simulacrum ex Pentelico lapide factum, τὸ Πεντελικὸν λίθου, Athen. l. XIII. [p. 591.] de Phrynæ statua: 'Ἀνέθηκαν δὲ Λακεδαιμόνιοι χρυσοῦν ἐν αὐτῷ Πανὸς σκιάν. Strabo *lib.* IX [p. 399.] Μαρμάρου δ' ἐστὶ ἡ τοῦ Ὑμηττίου καὶ ἡ Πεντελικὴ κάλλιστα μαρμάρων. Lapis vero ἄκτεος est ἀκτεῖος. Vid. Harpocration. [& Suid.] in 'Ακτῖτ. VALES. Lego ἀκτῖτιν τὴν μοῦραν, unde 'Ακτῖτα λίθος. Vid. Harpocr. in dictione 'Ακτὴ HEINS. 'Ακτῖτα probavit *Salmas.* Sed Schrev. male edidit ἀκτῖτα. Miror vero, cur *Valesius* Πεντέλην vocet urbem Peloponnesi, cum sit ὄρος ἢ ὄρη ὑμνούμενα πλησίον τῆς πόλεως, prope Athenas, teste Strabone pag. 399. unde inter ὄρη Ἀθήνησι recenseturet a Pausan. in *Attic.* [pag. 38.] VERWEY. Sed vide Plutarch. *Arat.* p. 1045 E. & *Politicol.* p. 103. A. Conf. inf. 'Ακτῖνος, & Παρακλὰς, & Eustath. *Il.* A. p. 84. *Berkelius* ad Steph. in 'Ακτὴ ita emendat & supplet hunc Hesychii locum: καὶ ἡ καὶ ἡ 'Ακτῖτα λίθος καλλιστευόμενος εἶναι, ἢ καὶ ἡ Πεντελικὴ. Aliter *Kusterus*: „ Legere (inquit) „ malim: καὶ τὰ καὶ ἡ 'Ακτῖτα λίθος καλλιστευόμενος, ἢ ἡ Πεντελικὴ: ut sensus sit, 'Ακτῖτιν vocari *Atticam*; at 'Ακτῖται, τὰ, in plurali, quæ fabricata sunt ex lapide *Actite*, alias „ etiam vocato *Pentelico*. Sane lapis *Actites* & *Pentelicus* „ idem. Prius nomen ipsi datum est a tota regione Attica: posterius a pago ejusdem regionis, in quo effodiebatur. „

[11] 'Ακτάνειν.] Ab ἄγω, ἄγω, ἄγια, ἄγημαι, ἄλω, ἀκτάνω, ἀκτάζω, ἀκτάζω. G. Æschylus *Eumenid.* p. 271. [v. 36.]

Ὡς μήτε σωτὴρ, μήτε μ' ἀκτάνων βάσει. HEINS.

STEPH. CLERIC. PERG. Conf. Etymol. & H. Steph. *Ind.* Vid. etiam Suid. & Hesych. inf. in 'Ακτάζων, 'Αλαλητὴ, & 'Απαντῶσιν.

[12] Τέμνουσα.] An ἀστραπῶσα? SCHR. vel GUYET.

[13] Κρατοῦσα.] Id est, ἀκμάζουσα. ad ἄκμα, ἀκμάζω. GUYET.

[14] 'Ακταῖοι, ἰχθῦες οἱ &c.] Distingue: 'Ακταῖοι ἰχθῦες, οἱ &c. KUST. Similis est locus in v. Ἀγελαῖα.

[15] 'Ακταίης.] Vid. B. Brisson. *Regn. Pers.* [L. II.] p. 234. SCHR.

[16] Ἀκτάζων, &c.] 'Ακτάζων, ὁ ἀεὶ ἀγρεύων. ut apud Plutarch. Σημαίρει ἀκτάζοντας. SALM. Vid. Etymol. in 'Ακτάζων, & sup. 'Ακτάνειν. IS. VOSS. Conf. H. Steph. *Ind.* Proverbium Græcorum apud Plutarch. *Sympos.* IV. 4. p. 668. Σημαίρει ἀκτάζοντας, explicat H. Junius *Batav. cap.* XV. p. 204. & Casaub. in Athen. p. 846. Conf. mox in 'Αγὼ.

[17] 'Απαντῶσιν.] L. 'Ακτάζοντας. GUYET. BRUNO. IS. VOSS.

[18] 'Ακτασαρῆν.] Vid. inf. 'Αλεξεῖ, & Etym. M.

[19] 'Ακτέα.] 'Ακτέα, & 'Ακτέα, v. GUYET. Phavor. 'Ακτέα. Ita *Bruno*.

[20] Κύματ.] *Persica*, forsan confecta ex ea arbore quæ ἀκτὴ nominatur. H. STEPH. *Ind.* Vel δόρυ, vel κάρπασος, legendum. Inf. Κύματ. δόρυ.

[21] 'Ακτῖνος.] Vid. infra in 'Ακτέα. SOPING. MAUSSAC.

[22] 'Ακτεῖς, ἄφατον.] Scribe: 'Ακτεὸς, ἄφατον. PERGER. 'Ακτεῖς, ἄφατον, legit *Thom. Bruno*. Malim 'Ακτεῖς (ut Phavor) vel potius, 'Ακτέσσιον, ἄπειρον. Nisi fuerit 'Ακτεῖς, ἀπερόν, quod Cl. *Wesselingio* placet. Insta: Κύπρος, παρὰ τὸ 'Ακτέσσιον, οἱ ἄπειροι. Et: Κτισέσσης. - - Σάμος. Vid. inf. in Ταφίοις, & Ἐπιδίφριοι, & mox in 'Ακτεῖοι. 'Ακτέσσιον habet Lycophr. *Alexandr.* v. 907. 1063. Conf. 1115. 'Ακτέσσιον, ἄπειρον, correxerat etiam Cl. *Kuster*.

[23] 'Ακτεος. ὀρεὸς.] Scribe ὀρείου. PERG. Lege: 'Ακτεὸς, ὀρεὸς, ὑπερκεῖται, εἶδος πρίσματος. 'Οξύνει, genius pulsus asperi in cithara fine pectine. IS. VOSS. Series literarum quæ requirit 'Ακτεὸς. Quid autem hoc? Quid item ea quæ sequuntur, ὀρεὸς, εἶδος πρίσματος? Sane totus hic locus densis involutus est tenebris. Subscribar aliquando, pro 'Ακτεὸς hîc legendum esse, 'Ακτεῖος, idque ab Hesych. forsan expositum fuisse, πρώτου ὑφάσματος, i. e. *carrus fulcrum*. Sane Pollux l. X. c. 34. *in fin.* tectatur, ἀκτεοῖδα dici τὸ ἐγκύρτιον ἢ ἀμαξῆς ἄνωθεν ξύλον, i. e. *lignum fustinens temonem carrus*; quod etiam σύφορβα appellari addit. Atqui σύφορβα ab ipso Hesych. infra exponitur ὑφάσματα: ὑφάσματα autem & πρίσματα scripturæ non multum inter se discrepant. Vide etiam v. seq. & quæ ibi notamus. KUST.

'Ακτεφί. ἄφατοι ·. αἱ κεφάλαι βάλδοι. ἢ ἀδεῖ τ 'Αβὼ χάος.

'Ακτή ², ἡ προφή.

'Ακτή ³, ὁ αἰγιαλὸς, ἡ ὁ ὠθιζόμενος τοῦ ὕδατος τόπος. τοῦ περιεχομένου ⁴ αὐτῷ τὰ κύματα, ὅ ὅτι βίαιος ⁵ ὁ καταιγὶς ⁶. διὸ καὶ ῥηγμῖνα ⁷ τ αὐτὸν τοῦτον τόπον εἰσιτε φησὶ, διὰ τὴν ἠνεμωμένην τοῦ κυμάτου ἀδὲ αὐτὸν ῥῆξιν καὶ ἄραξιν. 'Ακτὴν δὲ καὶ τὸ πλάτασιον τοῦ ἀλφίτου ⁷ καλεῖσθαι καλεῖ εἴωθεν Ὅμηρος, διὰ τὴν κλάσιν ὡς ὅταν λέγῃ· 'Αλφίτου ⁸ ἀκτὴν. λείχομεν ⁹ ὧν ἡ αὐτοῦ, ὠθεῖ ¹⁰ τοῦ πλατύτητα μαθόντες, 'Αχαιοὶ ¹¹ τοὺς τοιούτους τόπους. εἰδὶ δὲ ἡ ἄλλο τι ἡ σαίνθια ¹² καλύμβην 'Ακτὴν ¹³, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος ὕδατι τοῖς πλείοσιν ἀκίνητος. ἐπεὶ τε γὰρ εἰς τοὺς τοιούτους τόπους ἀποβάντες ¹⁴ ἐσιῶνται. αὐτὴ ¹⁵ τε τοὺς ἐπ' θάλασσαν ἀφειστηκότας τόπους, 'Ακτὰς καλεῖ, καὶ τὴν τύχοι μὴ ὠθιζομένοις ὄντες. ἔτι δὲ ἡ πόλις Πελοποννήσου.

'Ακτὴ ὑπὸ ¹⁶ ἀφίχθαι. ὁ τοῦ ἐξέρχεσθαι μέρη τῆς αἰγιαλοῦ.

'Ακτήμων ¹⁷. πένης, ἀνδὴς.

'Ακτημοσύνη ἔνδεια.

'Ακτὶς ¹⁸. οἰκέτης ὄνομα. ὠθιζόμενος δὲ Συρακουσίοις, ὀθνείος. ἢ ναὸς ¹⁹.

'Ακτίτης ²⁰ λίθος. ἀπὸ τ ὁ Πελοποννήσου ἀκτῆς. Σοφοκλῆς ἀκεσίῳ.

"Ακλεον ²¹. ἀπίνητον.

'Ακτοείνη ²². "Ακτορος παῖδα.

'Ακτοσύνη ²³. ἀφρίτεια. ἀχρημοσύνη.

'Ακτῶν. αἰγιαλῶν.

"Ακτωρ ²⁴. ὁ ἀγωγεὺς, ἰμὰς, χαλινὸς.

'Ακτωρεῖ ²⁵. τὰ ὠθιζόμενα θαλάσσης φυλάττῃ.

'Ακτώρια ἀκτὰς. ἢ φυλακάς.

'Ακτωρίς. γεωργὸς ἢ φύλακας.

"Ακυλον ²⁶. ἀόξυλον.

'Ακυ-

1. 'Ακλεφί. ἄφατοι, &c.] Multa in hoc loco mihi suspecta sunt. Nam & ἀκτεφί & ἄφατοι voces sunt parum sanæ. Jul Pollux *lib.* X. *cap.* 34. ait Achæum in *Iride* dixisse ἀκτέα [al. ἀκλεῖα. Et sic *Is. Voss.*] pro βακτήριον. Certum saltem hunc locum esse mutilum, & post βάλδοι, ponendum esse notam divisionis, & legendum: "Ακλε. ἡ ἀδεῖ τ 'Αβὲ χάος. Vide Thucyd l. IV. [c. 109.] de Brasida: Σπαρτιάτης ἐστὶ τὸν 'Ακτὴν καλούμενον, ἐστὶ δὲ ὑπὲρ βυσσίνου διορύσσοντα στόμα, ἐς ὃ 'Αθως αὐτὸς ὄρος ὑψηλὸν τελευτᾷ ἐς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Stephanus etiam in 'Ακλε ait, Demetrium de ea meminisse. PALMER. Leg 'Ακλεοὶ. ἀφ. οἱ ἐφ βάλδοι. ἡ 'Ακλε. ἡ ἀδεῖ τ 'Αβὲ χάος. Nam Athos peninsula. IS. VOSS. Lege: "Ακλεια. ἄξενοι οἱ πρῶτοι. ἡ 'Ακλε. τροφὸς, ἄξενα πράσσουσα, ἡ ἀδεῖ τ 'Αβὲ χάος. PERGER. Malim 'Ακτορεῖς, vel 'Ακτορεῖον. ἄτοφον. (quod & *Franc. Junio* placuit. Vid. sup. *Not.* in 'Ακλεεῖς.) ἢ πρῶτον (ita & *Scalig.*) βάλδοι. ἡ 'Ακλε. ἡ τροφὸς. ἡ ἀδεῖ τ 'Αβὲ χάος. Vid. Thucyd IV. 109. ibique Cl. Duker. In prioribus Edit scribitur: ἃ ἀδεῖ τ &c. Ill *Scaliger* pro ἃ emendat ἡ, nihil præterea mutans. *Brunc*: „ Ἀκλὴ. 'Ἀθωὶ. Tzetz. in Lycophron. „ p. 88. „ His olim scripti subjicio nunc Cl. *Kusteri* Notam: „ Pro ἀβαῖοι, lege ἄτοφοι, i. e. *insepulti*. Vid. inf. „ v Κτίρις, ubi ἀκλεεῖοι, ἄτοφοι. Vide etiam v. Κτηρία. „ 'Ακλεοὶ ergo (si vox fana est) dictum est pro ἀκλεεῖοι. „ Nam κτεῖζειν est Σώζειν. Vid. inf. v. Κτείλοιο. Deinde „ pro πρῶτοι, rectius πρῶτοι, vel πρωτίνοι βάλδοι, i. e. „ *locuti cornei*, sive *ex corno arbore fabri*. Nimirum ἀκτοὶς „ etiam *bacillum* significat: pro qua tamen ἀκτεῖς scribit „ Pollux l. X. c. 34. 'Ακλεεῖα, inquit, τὸ βακτηρίαν „ 'Αχαιοὶ εἰ 'Ιφικλῆ ἀπομαξε. Sic Editio ultima & optima „ MSS. Nam Editt. pro ἀκτηρίδι habent ἀκλεια: pro quo „ Salmas. corrigebat ἀκλεῖαν. Vide etiam paulo superius „ notata ad v. 'Ακτοσύνη. Sequitur: ἡ ἀδεῖ τ 'Αβὲ χάος. „ Recte *Palmerius* vidit, locum hunc ita supplendum & „ scribendum esse: 'Ακλε. ἡ ἀδεῖ τ 'Αβὲ χάος. „

2. 'Ακτὴ, προφὴ.] Hom. *Il.* N 321. - - Δουπήσᾳ ἀκτὴ, Schol. ἡ αὐτὴ. Iterum *Il.* Φ. 76. ubi Schol ἡ ἀρὴ, ἀδιφορητικὴ. Pro 'Ακλε scripsi 'Ακλὴ. Vid. Etymol. M. & inf. 'Αλφίτου ἀκλὴ.

3. 'Ακλὴ.] Vid. Harpocration. SCHR. Vid. inf. in Ἐπακτίαι, & Nonni *Dion. Secund.* ad Nonn. p. 53.

4 Τοῦ περιεχομένου.] L. λοῦ τοῦ [forte ἕ] περιεχομένου. SCHR. ὠθιζόμενον τοῦ περιεχομένου. HEINS. τοῦ περιεχομένου [f. l. περιεχόμενος] vel περιεχομένῳ. FLORENS. In Aldi Flor. & Hag. ante τοῦ est lacuna, vocis deficientis index. *Sopingius* corrigit: ὠθιζόμενον τὸ περιεχόμενον. Sic & *Maussac.* Malim ὠθιζόμενον τὸ περιεχόμενον: ut *H. Steph.* ad oram lib. ful. Cont. v. Ἀφροδίκλεια Infra: Προσεχομένοις. περιεχομένοις. Jac. Tollius *Fortun cap.* XXIII. p. 166. ita legit: τόπου, ὠθιζόμενον τὸ περιεχόμενον &c. Apposite Schol. ad Hom. *Il.* B. 395. 'Ακτὴ. ὁ ὠθιζόμενος ἢ περιέχων τόπος. λέγει δ ἀδὲ αὐτὸν φησὶ, ὁ ἐστὶ, βιαίως, ἢ σφοδρῶς, τὸ κύματος. Vir Doctus in Cod. Wetsten. l. λοῦ δ περιεχομένου, & mox καθιζόμενος.

5. Καθιζανεῖ.] L. καθιζόμενος. MAUSSAC. GUYET. SOPING. FLOR. HEINS. καθιζανεῖ. SALM. καθιζανεῖ. Vid. Eustath. Etymol alios. HEINS. (*in alio cod.*) Præfero καθιζανεῖ. Vide sup. *Not.* in 'Αγνεῖς. Schol. ad *Il.* A. 630. 'Ακτὴ. - - - ἀλλαὶ - - αἰγιαλὸς, λοῦ δ ἐξαναβαίνοντες, ἢ καθίζοντες τὰ κοινά.

6. Ῥηγμῖνα.] Forte ἠγμῖνα. SOPING. HEINS. Vid. inf. Ῥηγμὸς, & Ῥηγνὺς. Hanc h. Glossem, utpote veram, recepi. Illud ἐηγμῖνα irrepsit ex similitudine vocis præced. ῥηγνὰ.

7. Τὸ πλάτασιον] Ἐρ πλάτανον. *Odyss.* ε [429 HEINS. STEPH SCAL. JUN SOPING. SALM. BRUNO. IS. VOSS. Vid. Eustath. *Od.* E. p. 1450.

8. 'Αλφίτου ἀκτὴ.] L. ἀλφίτου. JUN. SCAL. BRUNO. SOPING. Locus exstat *Iliad.* A. 630 - - ἀλφίτου ἰερὴ ἀκτὴ. Vide ibi Scholia minora. In sequentibus menda latet. VERWEY. Vid. inf. 'Αλφίτου ἄκτη. Pro καθίζω rectius scribitur κάθιζε, ut exhibui.

9. Λείχομεν ἢ ἤπ.] Scrib. λείχομεν δ'. SCAL. HEINS. STEPHANIUS. Ita recte Hack. Ed.

10. Ὠθεῖ.] L. ὠθεῖ. STEPH. SCAL. HEINS. STEPHANIUS.

11. Ἀχαιοὶ.] L. ἀκλεῖς STEPH. SCAL. HEINS.

12. Ἡ σαίνθια.] Id est, σῦαι, vel *confusum loquendi*. KUST. Vid. *Not.* in v. Ἀσπάλαθοι.

13. Ἀκτὴν.] L. ἀκτὴν. STEPH. SCAL. MAUSSAC. HEINS. SORBER. *Sic Is. Voss.* ad Scylac. p. 8. *Ed Gronov.* Recte Ed. Schrev.

14. Τίνων κατοικιδίων (ita Ald.)] τίνων λοιδίων leg. SALM. Vid. Plutarch. *Sympos* IV. *probl.* 4. Virgil. *Æneid.* V. [63.] Casaub. ad Sueton p. 266. [five *August. cap.* 27.] SCHR. Vid. sup. in 'Ακλεῖζον.

15 Αὐτὴ τε.] Scil. σαινθία. G. Glossæ: *Amænis ἀκτὴ*. SOPINGIUS. Casaub. & Voss. *l. cit. Amæna* legunt. Vid. G. J. Voss. *Etym.* in v. *Amænum.*

16 'Ακτὴ ὑπὸ ἀφίχθαι.] *Odyss.* Ω. 82.

17. 'Ακτήμων.] *Il.* I. 126. Schol. ἀνδρὶς. Conf. Suicer. *Thes.* & sup. v. 'Ακτοσύνη.

18. 'Ακτὶς.] Sup. 'Ακτὴν ὠθιζόμενον. ἰδιωτὴς. SALMAS. SOPING. MAUSSAC Eurip. *Hecub.* ν. 412. SCHR. Vid. Eustath. K. *Il* p. 749. IS VOSS. Locus Euripidis huc non pertinet: nisi pro ἰδιωτὴς velis ἰλιὰς, ut Amicus quidam cogitabat. Quod non probo: quia sup. 'Ακτὴν ὠθιζόμενον, quod meritò conferunt Viri Docti, est etiam ἰδιωτὴς apud Syracusanos. Quare crediderim, Schrevelium adjecisse tantum hunc Tragici locum, quia, ibi ἀκτὶς, vel ἀκτὴν, neque porro confiderasse, quo erat stupore, id ne πρὸ quidem facere ad Hesychium. Similiter Inf. in v. 'Αλτὶς.

19. Ναὺς.] *Actuaria navis.* L. (id est, LINDANUS.)

20 'Ακτῖτις.] L. Ἀκτῖτις λίθος. STEPH. (*in Ind.*) SALM. MAUSSAC. BRUNO. VALES. HEINS. IS VOSS. STEPHANIUS. Vid. Harpocrat. & Strab. p. 325. SCHR. Vid. sup. in 'Ακτὴ, & Suid. in 'Ακτὴ.

21. 'Ακλεον.] L. 'Ακλεον. IS. VOSS. Conf. *Not. in* v. 'Ακτοσύνη.

22. 'Ακτοείνη.] 'Ακλεοὶ. παῖδα.] L. 'Ακτοείνη. 'Ακλεοὶ παῖδα. BRUNO. Ita quidem Phavor. At malim 'Ακτοείνη, ut *Il.* A. 749. ubi Schol. 'Ακτορὸς παῖδες, Κτεάτου ἢ Ἐπείου. Conf. *Il.* Ψ. 368. Παῖδε vero, ut 'Ακλεείνω, est dualis num.

23. 'Ακτοσύνη.] Inf. 'Ακλοκτασία. ἀκτορία. Atque ita *h. l.* legendum me monuit Celeb. *Hemsterhusius*. Melius itaque vocem sibi non intellectam omisisset H. Steph. in *Ind.*

24. "Ακτωρ.] Legitur apud *Æschyl. Sept. Theb.* 460. & *Prom.* ν. 558. KUST. *Æsch. Eum.* ν. 402. ubi Critici explicant, ἡνιοχὲς. ABRESCH.

25. 'Ακτωρεῖ.] Vid. sup. v. 'Ακτωρὶς, & Etymol. M. in 'Ακτωρεῖον.

26. 'Ακτύλον.] L. 'Ακτύλον. JUN. Vel feries literarum fuadet, scribendum hic esse 'Ακτύλον, vel "Ακτυφον. A enim hic male positum est pro Δ. Infra: Κλῆδι. δόξα. Item: Κλῆδι. ἰσόξ. KUST. 'Ακτύλον correxerat etiam *Is. Voss.* Similiter Cl. *Tib. Hemsterhusius*, in literis ad me datis: „ Illud *Festi* (inquit) non capio, neque ab eo pro- „ fectum credo: quid autem viderit, odorari non possum. „ Litera tantum notanda, 'Ακτύλον, ipsa serie suffragante. „ Suo loco dabit Hesychius: Ἐξαύλου. Ἰσόξου. Scil. ὁ καθ'. „ & τὸ αὐθ' dicitur: ab hoc, ἀκτύλος, ἰσκτύλος· ab illo, „ ἀκαθ', ἰσαθ'. „ Hactenus Vir Cl. Illud 'Ακτύλον *Festi* fide manasse videtur, quod 'Ακτυ —— adscripserat Codici suo, recipiens ad v. seq. ubi 'Ακτυσπεμον legit, pro 'Ακτυλ. Quod male a Schrev. subjectum voci 'Ακτύλον. Vid. *Not.* seq.

1. Ακτ-

'Ακυπτέρων [1]. Φάρμακον πρὸς τὸ μὴ κυῆσαι γυναῖκα [2].

'Ακυδῶν [3]. ἀχρυπτῶν.

'Ακύκλ[4]. ἀπείδυ[4].

'Ακυλεὶς [5]. ἀετός.

"Ακυλλον [6]. τὸ αἰδοῖον. Αυδί.

"Ακυλον [7]. ὁ δὲ πεῖνι καρπὸς. βάλανος.

'Ακύμων [8]. φῆσι, ἄτεκνος, ἄπαις, μὴ γαμῶν, μὴ ἔχουσα κύημα.

'Ακύμονα [9]. ἀπαίσχυντον.

'Ακύμων. πολυκημάτης [10]. ἢ πολυκύμων.

'Ακυρτὸν [11]. ἀσφαῖστον.

'Ακυρὸς [12]. ἀτυχὲς.

'Ακύρημα. ἀτύχημα.

"Ακυσον [13]. ἄπονον.

"Ακυτον [14]. ἀμυχῆ. παρθένιον [15].

"Ακυρον. παλαιόν.

"Ακυρον. ἄπυρον. μαχαὶρ ἄσιν. Κύρ[16] γῆ, πέλ[16].

'Ακυρολογεῖ. ψευδολογεῖ.

'Ακυρεύτα. ἀνάρμοστα. ἄκυρα.

'Ακυρῶσαι. ψευδοποίησαι. κατατρῶσαι.

"Ακύ[17]. ἄτοκ[17], στεῖρα.

'Ακύρματα. ἀποτυβήματα.

'Ακχὲς. ὠμὲς [18].

'Ακχαλίδας [19]. κεφάλ[19]. Λάκωνες.

'Ακχημοσκὲ. χεὶ [20] κακοπαθήσεις.

'Ακωδώνιον [21]. ἀδιάλειπτον. Κωδωνίσαι γῆ, τὸ δυσμάσαι λέγει.

'Ακωκὲς. ὀξύτητας.

'Ακωκὴ [22]. ἡ δ' ὀπιδεκατίδ[22] ἀκμή.

"Ακων [23]. μὴ θέλων. ἢ γῆ δεκάτων [24].

'Ακώπητον. ἀπερισκέπαστον. Ἀπὸ γῆς πᾶν μὴ ἔχοντῶν κώπας. ἢ ἄνοπλον. Κώπη [25] γῆ, ἢ λαβὴ τῦ ξίφους.

"Ακωλ[26]. ἄπους.

'Ακώ-

1. 'Ακυπτέρων.] L. 'Ακυπτέριον. SALM. An 'Ακύπτερον? STEPH. 'Ακυπτέριον Hippocrat cui opponitur κυτέριον. [& ἰσπύπτερον, Foës: 'Ακυπτέριον legit. HEINS. 'Ακυπτέριον, præter H. Steph. *Ind.* (conf. eund. *Thes.* II. 487. *fin.*) fola Ed. Schrev. exhibet. Ita vero correctum a *Foesio* deprehendi in exemplari Biblioth. Leidenfis. Sic etiam *Soping. Stephanius* & *Amcyus* in Cod. Burm. idemque, ni fallor, voluit *Salmaf.* Nec male. Simili errore infra pro Κυκῶν, legitur Κυκεῶν, Ἕνιοι. Et apud Suid. in v. Πάνδημον, παγκάρπιον, pro παγκάρπιον, ut recte Phot. Lex. MS. Plura loca, in quibus H & K, five ι & ε confuderunt, dedi in *Mifc. Crit.* ad calcem *Gloff. N. T.* p. 317. Alia vide in *Mifc. Obf.* VIII. 2. p. 158. Non tamen difplicet 'Ακυπτέριον, vel 'Ακυπτέριον. Κύβ[4] eft κύημα: ἄκυπα funt ἄγυια. Vid. Schol. Callim. ad *H. in Apoll.* ν. 53. & Etymol. M. in v. 'Ακύβ[4] & 'Ακύβ[4]. Conf. Hef. inf. in 'Ακύπτερον, & 'Ακύβ[4], item v. Κυβίν, τὸ ἄκυπα φάρμακον. Arcadius Grammaticus ineditus: 'Ακυβ[4], ἐ μὴ τικτέσα.

2. Γυναικῶν.] Scribe γυναῖκα, vel γυναῖκας. KUST. Nifi conftruendum fit, φάρμακον γυναικῶν. Sed γυναῖκας exhibet etiam Phavor. γυναῖκα H. Steph. *Ind.*

3. 'Ακυδῶν.] Ab α privat. & κύδος.

4. 'Ακύκλ[4].] Vid. Etymol. HEINS. Contrarium eft ἐπικύκλ[4], & ἐγκυκλοφόρια. SOPINGIUS. Vid. inf. Ἐξκυλία.

5. 'Ακυλεὶς.] Græcum videtur τὸ 'Ακυλάς, non Latinum. GUYET. Lat. *Aquila* affinis videtur. HILL. SOPING. Ἀκυλὲς, a λάω, λῶ, λάσω, ab acuto vifu: unde & *Leo* dictus. IS. VOSS. Forfan ex Latino vocabulo, *aquila*. H. STEPH *Ind.*

6. 'Ακύλλον.] Legend. 'Ακυλον, quod etiam poftulat ordo alphabeticus. Auctor Etymol. 'Ακυλον, βάλανος περσέα, οἱ δὲ τὸ αἰδοῖον, παρὰ Λυδοῖς. Et Suidas. G. Sic & *H. Steph* in *Ind* & *Ij Voffius*. Scilicet ignotum non eft, quid in ea parte, qua viri finus, βάλανος fit, quid *glans*. Vid. Brod. *Mifcell* l. 22. Βάλανος autem pro toto veretillo. Ariftoph. *Lyfiftr.* ν. 411, 414 ubi vide Scholia. Nec aliter apud Lydos ἄκυλον, quod mox βάλανος exponit.

7. 'Ακυλον.] Vid. Euftath. K. *Odyff.* p. 395. & Etym. M. & idem in v. Κάκος. & Suid. in v. Ἐκυλ[4]. IS. VOSS. Cl. *Heinfius* "Ακυλ[4] fcribit: unde noftrum *Eikel*. Quod probo. 'Ακυλ[4] etiam eft in Apollon. Lex. MS. De variante tamen cafu vid. *Not.* in v. Ἀγύλλων[4]. &c. Schol. Theocrit. *Idyll.* V. 94. 'Ακύλου. τοῦ ἢ πεῖνι βαλάνου. 'Ακυλ[4] γῆ, ὁ ἢ πεῖνι καρπὸς. quomodo & h. l. legendum cenfet Cl. *Bielius*. Hom. *Odyff.* K. 242. . . . τῶν ὁ Κίρκη

Πάρ ῥ' ἄκυλα βάλανόν τ' ὀπάλα, καρπόν τε φορεύες.

Qui proprie loquebantur, diftinxerunt, ἄκυλα vocantes ἢ πεῖνι ἢ ὁ ἀγρίας, βάλανον ἢ ἡμέρ, ut monet Theophraft. *Hift. Pl.* III. 16. Ubi vid. Interpp.

8. 'Ακύμων.] L. 'Ακυμον. STEPH. 'Ακύμων vel 'Ακύμον. Vid. Κυμόδοκος. IS. VOSS. Nihil mutandum: & 'Ακύμων agnofcit H. Steph. *Thef.* T. II. p. 486. Inf. Ἐξακύμων expl. ἔρευνα, fenfu contrario. Suid. in 'Ακύμονα: ἢ 'Ακύμων, μὴ χθονίου, ὡς Ἐξακύμων, ὁ συνελαύνων. Euripid. *Andromach.* ν. 158. Ναῦς εἰ' ἀκύμων &c. Schol. ἄκυμ[8], ἐ μὴ ταπεινοχθόνιος ὢν ἐφ.

9. 'Ακύμονα.] 'Ακύμων βίβλ[8] dixit Enrip. *Herc. Fur.* ν. 608. quomodo forte fuiffe primitus conjicit Cl. Wefleling. *Probab.* c. V. p. 39. At nihil mutat. Lucian. *Dial. Marin.* p. 260. Θαλαττία δίδες ἀκύμων ἐβίωτε. Et Eurip. *Iphig. in Taur.* ν. 1444.

Ἤδη Ποσειδῶν χάλεα ἱμπλὰ ἀκύμονα
Πόντε τίθησ' ὑπνω, &c.

Quem locum commode adfert Cl. Abrefch in *Mifc. Obf.* V. 1. p. 87. eoque refpexiffe Hefychium conjicit. Vide & Cl. Barnet. ad Eurip. *Hippol.* ν. 1173. Sequentia deinde meum communicavit Cl. *Abrefch.* „ Admodum probabili conjectura Cel. P. Wefleingius *Probab.* Cap. V. conjicit

„ ἄκυμον. Longe quippe hoc rarioris ufus quam ἀκύμων, „ quo præter alios utitur Æfch. *Agam* 575. ubi ἀκύμων πόν„ τῳ. ut ἀκύμονα πόντε πάντα in Eurip. *Iph. Taur.* ν. 1444. „ Illius comparativus exftat in Themift. *Orat.* XIIX. p. 221. „ B Formandi rationem petes ex Etymol. v. Βαθύκομ[8]. „ Conf. *Not.* in v. "Αμομ[8].

10. Πολυκημάτης.] L. πολυκημάτου. STEPHA NIUS.

11. 'Ακυρτὸν.] 'Ακυρτον. Refer ad κυρτόω. Id eft, ἄγαν κυρτὸν. IS. VOSS. An vero huc pertinet inf. Κυρτὸν. τὸ ἀσφαῖστον.

12. 'Ακυρὸς.] A Κύρω, ὑπάρχω, τυγχάνω. G. Conf. Etym. M. & mox 'Ακύρημα.

13. "Ακυσον.] *H. Steph.* [In *Ind.*] "Ακυσον, potius fcribendum exiftimat. HILL. Etymol. M. "Ακυσον, ἀτόπως. Conf. mox v. "Ακυβ[8].

14. "Ακυτον.] Id eft, *Cypridem*, feu Venerem, *non expertum*. HILL. Ita *Soping.* & H. Steph. *Ind.*

15. Παρθένιον.] L. παρθένον. SCHR. Ita *Sorberius*; præeunte Etymol. & Phavor. "Ακυτον παρθένον fcribit conjunctim *D. Heinf.* Sed nulla mutatione opus eft.

16. Κύρ[8] γῆ πέλ[8].] Inf. Κυμόδοκος. ὁμόρως, ὡς ἢ πελεσῖνα τὸ &c. Ceterum de voce "Ακυτον vid. Ulpian. *Enarr.* in Demofth. p. 219. B. & *in fin.*

17. 'Ακύ[8].] Κύ[8], teftе Callimachi interprete, eft κύημα. Scribe igitur "Ακυ[8]. Callimach. *Hymn.* εἰς 'Απόλ. [ν. 52.]

——— ——— ——— ἐδ' ἀγάμοιο
Ὀλίης, ἐδ' ἄκυτος πάσης ὃ κε νῦν ὕπαρνα. HEINS.

"Ακυ[8]. Etymol. MUNKER. Addam tantum Hefychii noftri auctoritatem, qui infra in Κυναμβίκη: "Ακυτον γῆ τὸ ἀτόκιον. Sed "Ακυ[8] agnofcit etiam Etymol. M. Confer quæ notavimus ad v. Ἀκυπτέριον.

18. Ὠμὲς.] Scrib. ὦμὸς. [*humerus.*] IS. VOSS. Vid. *Not.* feq.

19. Ἀκχαλίδας.] Vox Laconica. G. 'Ακχαλίδας eft *mortuus*, qui *humero* effertur: ab ἀκχὶς, *humerus*, & ἀλίσω, feu ἀλίσκω, *mortuus*. IS. VOSS. Vide Eum omnino ad Catull. *pag.* 25. & Inf. v. Ἀλίσκω, item *Not.* præc.

20. Καὶ κακοπαθ[8].] Illud χὶ delendum cenfet *Anonymus* in Cod. Burm. *Thom. Bruno* τὸ pro χὶ fcribit: ut Phavorinus. Neutrum male: nifi aliquid excideric. 'Ακχημοσκὲ vel ab ἀκχὶς derivandum putat *Ij. Voff.* vel ab ἀχέομαι. Pofterius ftatuit H. Steph. *Ind.* Sequentia ad hanc gloffam notaverat Cl. *Kuflerus*: „ Hæc fufpecta funt. An legendum: 'Αχέ„ μοι. κακοπαθεῖν. ut reficratur ad ἀχὲς. *dolco*, *ægre fero*: „ unde ἄχ[8], *dolor*, *triftitia*. 'Αχμοσκὲ autem formatum fuerit „ ab ἀχὲς, ut ἰλαίμων, ad ἱλαὸς, τλήμων, a τλάω. &c. „

21. 'Ακωδώνιον.] Ex Ariftoph. *Lyfiftr.* ν. 486. Vid. ibi Schol. & Suid. Conf. inf. Κωδωνίσαι (ubi male Κωδωνῆσαι hactenus) & Διακωδωνίσαι. &c.

22. 'Ακωκὴ.] Hom. *Il.* E. 16. Theocrit. XXII. 105. Arrian. *Hift. Indic.* c. 24. p. 330. quem locum citat Suidas.

23. "Ακων. μὴ θέλ. ἢ γῆ δεκάτων.] Id eft, ἀκούσιος, ab ἄκ[8], ὁ, unde ἀκούσις, ἀκούσιος. ut ab ὄδ[8], ὁδοὺς, ὁδοῖς, ὁδοῖσι. ἀκούσις, ἀκούσιος. GUYET. Ab ἀκὶ. G. Pro γῆ δεκάτων fcribe τὸ δεκάτιον. "Ακων enim priori longa eft μὸ θέλων, quafi ἄκιων. Priori vero brevi, τὸ ἀκούσιον, ἢ τὸ δεκάτιον. Euftath. alii. HEINS. Mofchop. "Ακων. ἐ ἑκούσιος, τὸ ἀ ασυνδέτ. "Ακων ὃ, τὸ ἀκούσιον, τὸ ἀ βραχὺ. ὅτι ὃ πανοῦργος, ἀκούσιον ὃ γεγονὸς. MUNKER. Poteft etiam γῆ δεκάτων intelligi, quod eft ἄκων ab ἀκὶ. Sic Ἀλχμὶ. —— δορὶ, fupra. Fallitur enim Guyetus. Vid. & *Not.* feq.

24. "Η γῆ δεκάτων.] δεκάτου ἀκουσὶ. MS. SORBER. Pertinet ad 'Ακούσιον, quod eft Genitiv. plur. ab ἄκων, ὁ, ἡ, *jaculum*. KUST. Vid. *Not.* præc. Supra: 'Ακούσιον. —— δικαίωτον. Ex *Sorberii* Cod. iterum *Sorbero* hauferat hanc Notam: „ 'Ακουσὶ. vel ἀκούσ. „ Pofterius bene: prius nemo intellexerit, nifi *Sorberii* videtur Notam, quam præmifi.

25. Κώπη.] V. infra fuo loco.

26. 'Ακυλ[8].] Κύλλω pro *pede* vel *crure*. Inde ἄκυλος ἵππος, *fine*

'Αχείεμ [1]. ἀχεῖθαι.
"Αλα. θάλασσα. ἢ αἰῶν [2]. Κύπριοι.
"Αλαζα [3]. μέλας ἢ γεγαφυῖα.
'Αλάζατος [4]. λίπιδος.
'Αλάζατον [5]. μυροθήκιον. λίθος ψήφιος.
'Αλαβή [6]. λαγυὸς. σπουδὸς. καρκῖνος [7] Κυπρίων. μαύλη.
'Αλάδη. ἄνθρακες [8].
'Αλάδηπτι [9]. θύρασι.
'Αλαδυπῶ [10]. θορυβῶ.
'Αλαδῶδις. ἀνθρακώδης [11]. κεκαπνισμένον.

'Αλά-

'Αλάδαρον [12]. φακελλίον, ἢ καπίον.
'Αλαδὼς [13]. πόλεμος.
"Αλα [14]. εἰς τὴν θάλασσαν.
'Αλα * δίνυσ [15]. ἡμέρα τῆς 'Αθλίψεως μυστείων.
"Αλα δίαν [16]. θάλασσαν.
"Αλαζα [17]. αἰχμή.
'Αλαζονίας. ψευδὴς. ἢ αἰχμώδης. Ταξιτίνων.
'Αλαζὼν [18]. ὑπερήφανος. ψεύστης. ἢ ὅτι ἄλης [19] ζῶν, ἤ ὅτι, ἄλας.

'Αλα-

fine pedibus. Inf. Τετράμαλος. τετράπους. Et *Μανόπαλος*, qui *unum* tantum *pedem* habent, ut *Monocoli populi* apud Solinum. Vid. Salmas. ad Simmiæ Rhodii *Ovum*, sub fin. Similia notasse videtur *Valesius*: „ Sic & μονοπάλος, pro μονόπους. Unde patet falli Furnebum, qui apud Solinum pro *Monocolos* „ *lar* scribendum esse ait *Monopelos*. „ Hactenus Ille.

2. 'Αοίεμμ.] Ad ἄαι, ἄαις. GUYET. Sup. 'Ααμμί. ἄαιτος. post 'Αοεσι.

2. "Η αἰῶν. Κύπρ.] Conf. noſtrum *Ala*. BRUNO. Forte ad ſeq. 'Αλαῶν pertinet, ut ſignificet αἰῶνα αἰῶνος Infra in 'Αλαῶν etiam ἢ Κυπρίων mentio. Sed vide ibi notanda. Conf. 'Αλαδάδης.

3. 'Αλαζα.] Iode *Alabarches*, *ſcriptura magiſtor*, apud Joſephum, & Juſtinianum Edictis. Officium ἀλαβαρχικὸν, Antholog. *Epigr* II. 10. [13.] PERGER. „ Mirum vocabulum. „ Num ex Hebræo aut Arabico אבר, *ad ſcribendum A*, „ *B*? „ M. MEIBOM. *ad eram libri ſui.* Mira etymologia! Infra: 'Αλαλαβὼν· ἀναγεγραμμένον. quod ad ἀλαῶν refert ibi *Kuſter*. Vox autem 'Αλαῶν apud Heſychium, ut puto, ſolum legitur; quomodo *atramentum* dici potuit a *fuligine*, quæ ἀλαῶν. Hinc & *Alabarche* nomen derivant; de quo plura Cujacius *Obſerv.* VIII. 37. Fuller. *Miſc. S.* IV. 16. J. C. Bulengerr. de *Vectig. Pop. Rom.* c. XXI jac. Moſant. Briſonius *Epiſt.* p. 185. — 197. Voſſ. in *Etymol.* Intt. ad Juvenal. *Sat.* I. 130. & H. Steph. *Ind.* Semi-Ægyptiam eſſe vocem ſtatuit Bochartus, *ὁ πάνυ*, in fine *Hieroz.* Conf. Cl. Rhenferd. *Diſſ. de Arabarch.* & nuper Cl. Weſſeling *de Arch. Jud.* c. 8. p. 73. &c.

4. 'Αλάβαστον.] An 'Αλάβαστον? Callimach. [*H. in Pall. Lavacr.* v. 13.]

——— ——— τὴν μὲ μόνῳ μοῖ' ἀλαβάστρου
Θυσίαν. ——— ——— GUYET.

'Αλάβαστον cotrigit etiam *D. Heinſ.* Sed nihil mutandum. Thomas Mag. 'Αλάβαστον, ἄγγος ὃ ἢ 'Αττικοὶ. μυῶ ὃ ἢ ἀπλῶς 'Ελληνες. Moſchopulus περὶ σχέσ., p. 167. Λιπαρὸν . . . ἢ τὴν ἀλάβαστρον λέγει, καὶ ἀλάβαστος χυρὸς ὃ ἢ 'Αττικοῖς Conf. Etymol. M & Harpocration. in v. 'Αλαβαστοθήκη, ibique Mauſſac. Poſtquam hæc ad Matth. XXVI. 7. olim obſervaveram, vidi Cl. Hemſterhuſium mecum ſentire, in *Not.* ad Pollux. I X p. 1300. quem vide ſis, & Euſtath. in *Iliad*, p. 1161. quem adſcit etiam *Sopingius*. Phœbus in Lex. MS. v. Λεκυθος . . . ἀφροσύνης ὃ ἢ ἀλάβαστρον οἶνου Ἡσύχιος.

5. 'Αλάβαστρον.] Modo dictis adde Ill. Ez. Spanhem. *Obſerv.* ad Callim. I. c. p. 540. Mox pro ψάφων *Steph.* ἰάτρων ſcribit, monente *Schrevelio*. Obelo hanc emendationem confodit *Iſ. Voſſ.* Vid. tamen Du Cang. *Gloſſ.* Suid. μυροθήκιον λίθινον. Gloſſ. MSS. Codicis Euangelior. Coiſlin. CXCV. 'Αλάβαστρον. ἀγγεῖον εὐώδους ὕλης πολυτελοῦς ἐκτεθέλυσι τερατίου, ἀς ἱερὰ Κάμινος τὸ πᾶς Στράβωνα. Lexic. MS. Cyrill. Voſſian. 'Αλάβαστρον μύρα, βυτίον (l. βυτίον) ἐξὸν ὑάλῳ, ἐφ' ὑγροῦ λοιπὸν, χωρὶς λίτρου μίσα, ἄγαν ἐμῶσαι, καὶ ἄθικτος· τῷ ὃ μύρῳ ἐφ' ἑνὸς τὸ ἑνὸν. Sequentia notaverat Cl. *Bielius*: „ In „ Lex. Cyrill. MS. Brem. 'Αλάβαστρον exponitur, λίθος ψάφου, ἢ μυρόθηκα ὡς ἐπὶ τὸ μὴ ὄχρα λαβεῖν. 'Αλάβαστρα habes IV. Reg. XXI. 13. Matth. XXVI. 7. Marc. XIV. 3. Vid. Cel. Wolii *Cur.* p. 369. De figura autem myrothecii, ita dicti, obſervari meretur, quod ex pleniori orbe ſuperius in acumen deſierit, atque adeo anguſtum habuerit orificium. Hoc enim diſcimus ex Plin. IX 35. ubi de unionibus: *Eienchos appellant faſtigiata longitudine, alabaſtrorum figura, in pleniorem orbem deſinentes.* Idem Plinius inde roſarum calices, in acumen pariter ſuperius deſinentes, & *obeliſcos* propterea Auſonio *Idyll.* XIV. vocatos, *alabaſtros* nuncupat, I. XXI. 4. Vide locum. Et Clemens Alex. alabaſtris differte anguſta orificia tribuit, in *Pædag.* II. 2. p. 186. ἐνοῦ καὶ τὸ σῶμα ἀλαβάστρου. Hinc „ mulier, Chriſti caput ungens, alabaſtrum fregit, quod „ ex abundantia amoris erga Optimum Servatorem expectare non potuerit, ut unguentum tardius ex anguſto alaba„ ſtri orificio in caput eius pronanaret. „

6. 'Αλακὶ.] (Sic Ed Ald. & Flor.) L. 'Αλακῖ. [ut Hagen.) STEPH. SALM. Hinc *Bua* inſula, quæ & Αἰθάλη. IS. VOSS. Conf. v. ſeq.

7. Καρκῖνος Κυπρίων.] Forte ἀνθρακῖνος. Vid. Mauſſac. in Harpocrat. pag. 29 SCHR. Legendum: 'Αλαῶν, ἔρυθρα πώματα, κονιορτὸς ἢ 'Αλαῶν. μαύλαι καὶ ἀνθρακες. 'Αλαῶν piſcis Niliaci ſpecies, quem jungit Strabo *lib. ult.* [p. 822.] cum καρκίνῳ. Uterque nomen a *nigredine* accepiſſe videtur; ille, quod forte liquorem emittat, ut ſepia ſuum atramentum; ille, quod atrore corvino nitet. Conſentit Oppianus: . . . καρκίνου ἰκτινόμορφα πίδωσι χερῶϊ. Abſentit Athen. l. VII. 9. docens, καρκῖνον dictum eſſe ἀπὸ τοῦ κόρας κινεῖν, a motione pupillarum. PERGER. His verbis quid ſibi velit Heſychius, neſcire ſe ait H. Steph in *Ind.* Pro Κυπρίων *Iſ. Voſſius*, τῶν κυπρίων Non placet. Locus eſt obſcurus: tentandum tamen aliquid. Et primo quidem voces priores, λιβὸς & αὐσὸς, bene ſe habent; ut & μαύλα, quod infra exponitur, ὁ χυὸς, καὶ τὸ λυτῶδες ἢ αἰθαλῶδες. Vid. mox 'Αλάδη, & 'Αλαδάδης. Conf. *Prima Scaligerana* p. 98. ubi diſcrimen inter λιβὸς & μαύλα docetur. Deinde videndum, num forte *Carcini* Tragici mentio hic ſiat, cui Κύκωψ, drama ſic dictum, tribuitur a Viris Doctis. Vid. Meurſ. *Biblioth. Græc.* & *Attic.* Quando ſcribendum: Καρκῖνος Κυκλώψ. Idem cogitaſſe videtur Ill. *Jof. Scaliger*, pro Κυκλῶν corrigens, Κυκλῶν. Quod nullius nomine adjecto Schrevelius etiam exhibet; ut ſæpius. Hoc ſi diſplicebat, vide num *carcinous* (καρκῖνος) Cypriis 'Αλαῶν dictum fuerit a *nigredine*: ut legatur, καρκῖνος Κυκλῶνος. Conf. v. Καρκῖνος, & ſup. in 'Αλα, ubi tum pro ὁ εἶνα, forte etiam καρκῖνος legendum. Eatenus enim literis αρ, ex κ. . κους naſci potuit ὁ εἶνος. Alioqui leviſſima mutatione his quatuor expoſitionibus ſubjicitur: Κυκλῶνα, h. e. *Cyprioram vox eſt.* Sed Davus ſum, non Œdipus.

8. 'Αλάων. πάνθρακες. (Sic Ald. & Flor.)] L. 'Αλάδη. ἄνθρακες. SCAL. SAL. M. STEPH. in *Ind.* Recte Ed. Hag. Vid. Aldrovand. de *Teſtac.* II. 16. Altera lectio, 'Αλάων κοπῆ. (quam tamen Phavor. bona fide repetiit) tam hic, quam paullo ante, ex ipſa ſerie confutatur; monente etiam *Kuſtero*.

9. 'Αλάδηπτι.] Pro 'Αφύσσει. Vide Χαλκῶν. [quod inf. expon. Θορυβῶν.] IS. VOSS. Male pro 'Αλάπτει, vel, oxytonos, 'Αλαλεῖν. KUST. Infra: 'Αλαλεῖν. πυροφυλάκια. Conf. v. ſeq.

10. 'Αλαδυπῶ. Θορυβῶ.] Malim ſcribere, 'Αλαδυπῶ, *tumultuor*. Nam υ in ῳ vertendum eſt procul dubio. H. STEPH. *Ind.* Male pro 'Αλαπτεῖ. Θορυβῶ. Vid. Hom. *It.* B. 149. & alibi. KUST. Conf. *Not.* præc. & H. Steph. *Ind.* Proxime accedit (niſi quod verbum retineat pro nomine) Phavorinus: 'Αλαλαπτὸ. Θορυβῶ. Sæpe autem ω & υ permiſla ſunt. V. in Βεβρυχὼ. &c. Lex. Reg. MS. 'Αλαλεῖν. ὁ Σίφων. Conf. Suid.

11. 'Ανθρακῶδης.] 'Ανθρακώδης. SCHR. Inepte. Vid. 'Αλάων.

12. 'Αλάδαρον, &c.] Ex ordine literarum legendum eſſet 'Αλάβαστρον. φακελλίον quidam à *faco* deducunt: malleni à *φακὸς*, unde Bithynorum *φάκη*, unde *φακελὶς*, *teſtus*. PALMER. φακελλίον ὁ πανὸς ſequioris Hellenitæ voces eſſe; φακελλίου autem μυροθηκίου ejuſdem linguæ gloſſatores reddere, ſcribit Cl. D. Heinſius *Exercit. S.* p. 70. Vid. Du Cangii *Gloſſ. Gr.* in *Κανίσκιον*. Nos dicimus eam *Kanetje*.

13. 'Αλαδὼς. πόλ.] Diodoro & Stephano 'Αλαῶν. Silio [XIV. 228.] *Alabis*. Corrupte Viblio (*de Flum.* p. 12.) *Alacbis*. & Plutarcho (*Timol.* p. 252.) 'Αδλας. Eſt prope Megaridem ſeu Hyblam, auctore Diodoro l. IV. [c. 80.] BOCH. *Geogr. S.* I. 38. p. m. 538. Vid. Interpp. ad Stephan. ubi L. Holſten. 'Αλαῶν pro 'Αλαδὼς ſcribendum b. l. ſtatuit.

14. "Αλα.] L. "Αλαδι. HEINS. Sic & V. D. in *Miſc. Obſ. Nov. & Dec.* 1733. p. 326. item *Kuſter*. Recte. nil malis conjungere cum ſeqq. hoc modo: "Αλα. θάλασσαν. . . . εἰς ἅλα δίαν, εἰς τὴν θάλασσαν. Ut exemplum adjungat ex Homero. Sed opus non eſt.

15. 'Αλα * δίνυσ.] Scr. "Αλαδι HEINS. SOPING. δίνυδ MS. SORBER. Forte "Αλαδι μύστ. MEURS. (*Eleuſin. cap.* XXIII. p. 62.) BRUNO. Sic & *Tho. Gale* in Herodot. l. VIII. p. 478. Vid. inf. "Ιακχον.

16. 'Αλαδίαν.] Scr. "Αλα δίαν, ut Hom. *Il.* A. 141. & paſſim alibi. Sic & Hag.

17. 'Αλάζα.] Inf. Λάζον. ἱμάτιον. Similiter Λαζὸν. ἀλαζὼν. Conf. 'Αλαζὼ, & Λάδδα.

18. 'Αλάζων.] V. Suid. in h. v. & in Σαλάκων.

19. 'Αλὼς &c.] *Suicer.* in *Theſ. Eccl.* v. 'Αλαζὼν, corrigit: ὁ ἐπὶ ἅλας ζῶν, ὁ ἐπὶ ἁλισμένοις. Haud male. Nam & Suidæ 'Αλαζὼν eſt ἐπὶ ἁλισμένοις. KUST. ἅλας ſcribo ſpiritu tenui, & paullo poſt ἅλας, ab ἅλης, *errare*, ut εἶς, a εἷς. V Etym. & Suid. VERW. Forte leg. ἐπὶ ἅλης ζῶν, ὅ ἐστι πλάνος. 'Αλὼν ἢ ὁ πλάνος, Inquit Noſter in 'Αλαζὼν. Vel ſcribe πλάνης, ut Suid. l. c. ὁ ἐπὶ . . . ἁλῆ ζῶν.

2. 'Αλα-

'Αλαζονική). ὑπερηφανεία).

'Αλαῖος. ἄρας. λέγει γάρ, ὅτι κυκλομαῖ πάντα πνέουσι.

'Αλαί. δύο δῆμοι τῆ Ἀττικῆς.

'Αλαθεῖν [3]. ἁλθεῖν.

'Αλαθερές [4]. χλιαρόν. ἠλιθερές.

'Αλαιός [5]. ὁ παλαιός. ἄφρων. Αἰσχύλος.

'Αλάκη [6]. γῆς ἴντερα. οἱ δὲ, σφῆκας.

'Αλάκητον. ἀψόφητον.

'Αλακώσαι. ἀθρόησαι.

'Αλακώσαι. συάλωσε.

'Αλαλαμός. ὕπνος ὕμνος, ἢ θόρυβος βοή [7].

'Αλαλάζει. ὑπνώσει ἥκει.

'Αλάλαγξ [8]. ἡ πλάνη.

'Αλαλίπτημαι [9]. σχῆμα ἀφήσαι παρέσομαι.

'Αλαλάξατο. ἀνηύξατο [10] τὴν φωνήν.

'Αλαληδών. πλανώμενον. ἡ ἀναγεγεμμένη [11].

'Αλάλημαι. πεπλάνημαι.

'Αλάλητο. ἐπεπλάνητο.

'Αλάληται. ξύλα πλεκτά [12]. κλυτά. γραφάδη [13].

'Αλάλητε [14]. τεθορυβημένα.

'Αλαλίαν. πτῆσίαν. ἀταξίαν. Σοφοκλῆς ἐν Ταυρείοις [15].

'Αλαλ-

'Αλαλκεῖν [16]. βοηθεῖν.

'Αλάλκη. ἀπαλεξήσει. βοήθησε.

'Αλαλκομενηίς [17]. ἡ ἀλάλκουσα τῷ ἑαυτῆς μηδὲ, ὅ ἐστι, βοηθοῦσα.

'Αλαλίπτημαι [18]. τεθορύβημαι. ἀπὸ τοῦ σχῆμα ἀφήσαι ἁλάσθαι.

'Αλαλύζω. φοβοῦμαι. ἀλύει.

'Αλαμπές [19]. τὸ μὴ λάμπον.

'Αλανές [20]. ἀληθές.

'Αλανίως [21]. ἀλογχειρῶς. Ταραντῖνοι.

'Αλλάμπαι [22]. ἥλιον, ὅτι ἀναλάμπει.

'Αλαός [23]. ὁ τυφλός. ἢ μάταιος. ἀφ' οὗ τὸ ἁλᾶσθαι σχεῖν τὴν πορείαν.

'Αλασκοπῆ [24]. τύφλωσις τῆς ὀφθαλμῶν.

'Αλαπαδνός [25]. ἀσθενής. θνητός ἀναπνοῆς.

'Αλαπαδνότερον [26]. ἀσθενέστερον.

'Αλαπάζοντα [27]. πορθοῦντα.

'Αλαπάξαι. πορθῆσαι. ἐκκενῶσαι.

'Αλαπλός [28]. ἀσθενής.

'Αλαγα. [29]. τὸ τὴν δέραν εἰς τὸν αὐλὸν τὸ ὑδατοειδὲς ἐμπίπτον. ἢ χέρνα Ποντική, ἀφ' ἧς γίνεται δέρατα [30].

'Αλαρεῖαν [31]. ὑπτίαν.

'Αλασάρη. Κῶοι δῆμοι.

'Αλᾶ-

1. 'Αλαῖος.] Ab ἀλάομαι. H. STEPH., *Ind.* Melius ab ἀλέω, quæ tempus *molunt*. Inf. 'Αλέαι, πρμ. IS. VOSS. An vero ceu *veridica* dicuntur ita *bora*? quomodo tempus apud Pindar. *Olymp.* X. 1252. dicitur ἔμπνοον μοῖρα ἀλάταν ἑτέρων. Quando falleret Hesychii etymologia.

2. 'Αλαί.] 'Αλαὶ Ἀφροδίτη, & 'Αλαὶ Αἰξωνίδες. Hic male legitur 'Αλαί, debet *Ἀκαιναῖς*. MAUSSAC. Vid. Harpocrat. in 'Αλαιεῖς. Ita enim ibi legendum, præter Mauſſacum, docet Ill. Ezech. Spanhem. ad Callimach. p. 249.

3. 'Αλαθεῖν.] L. 'Αλάθησε. IS. VOSS.

4. 'Αλαθερὸν.] Scrib. 'Αλαθερές. Vid. Etym. HEINS. IS. VOSS. KUST. STEPH. *Ind.* & Phavor. Conf. Ἐλαθερίη, & ſeqq. & inf. 'Αλεύ.

5. 'Αλαιός.] Pro *ſtulte* dicitur ἀλαῶς, pro ἀλιῶς. Apud Euſtath. *Odyſſ.* ἀλαὸς male ἀλαῶς legitur, ut puto. SOPINGIUS. Bene ſe habet Euſtathii locus, quem lege *Odyſſ.* B. p. 1443. in fin. Apud Suidam eſt: 'Αλαιὸς ὁ μανιόφρων. Quod illuſtretur a Lexico Reg. MS. 'Αλθήσειν (l. 'Αλαήσειν.) μαινήσομαι. Ἢ τάχα. Conf. porro inf. 'Αλιόφρων, & Ἠλιός. An vero 'Αλαιὸς pro παλαιὸς? ut ἴγνωτο pro πέγνωτο. Vid. inf. Παλαιὸς. *Kuſterus* ita: „ Vid. Schol Ariſtoph ad *Lyſiſtr.* a nobis primo editum, ad v. 987. item infra v. Ἠλιὸς, & Παλαιὸς: „ & paulo poſt v. 'Αλαιὸς, & 'Αλιόφρων: quibus adde v. „ 'Αλεύ.

6. 'Αλάκη.] Idem quod λάπη: unde *blatta*. IS. VOSS. Vid. v Λάπτα.

7 Βόρμος βοή.] Eſt etiam δόρμος, & in luctu ponitur ac ejulatu, ob ſimilitudinem ſc. clamoris inconditi. Vid. Plutarch. *Conſol. ad Uxor.* p. 610. & alibi. Euripid. *Phœniſſ.* v. 337. ὅταν δ' ἀλαλαγαὶ δ' αἱματήρατον. Conf. Ezech. Spanhem. ad Julian. *Orat.* I. p. 134. Elſner. ad Marc. V. 38. & Cel. Schultens in *Job.* p. 278.

8. 'Αλάλαγξ.] Nicand. *Alexiph.* παρὰ ἀλάλαγξ. SOPINGIUS.

9. 'Αλαλίπτημαι.] 'Αλαλάζημαι. IS. VOSS. Perperam. Exſtat enim *Il* K. 94. ubi Schol. ὑποφαίνομαι. ἐπτόημαι. Hesych. inf ante v. 'Αλαλάζῃ.

10. Ἐπηύξατο.] ἐπευξάσθαι legit *Soping.* adducto *Pſ.* LXXX. 1. 'Αλαλάξατε τῷ Θεῷ &c. Ita correxit etiam *Neſſius*, Vir doctiſſimus, ad Nonn. cap. VI. Joan v. 81. quem ſequitur Pricæus *Annot. poſter.* ad *Pſalm.* XLVI. 1. Davidis enim odas reſpexit Heſychius. *Th. Munterus* annotaverat locum Curtii IV. 12. *ingentem, jugunitum more, edidere clamorem. Sic* idem L. III. 10. de Peſſis dixerat: *inconditum & truculentum fuſtulere clamorem.* ubi vid. *Not.* Gloſſæ MSS. in *Pſalmos*: 'Αλαλάξαι. σαλπίσαι, κροῦσαι. Et: 'Αλαλαγμὸς. ὑψωμα φωνῆς.

11. Ἀναγεγεμμένη.] Hæc interpretatio videtur referenda eſſe ad 'Αλαληδών, ab ἀλάομαι. quod ſupra exponitur, μάταιον ἢ γυρόμενον. KUST. Vir Doctus in Cod. Weſtſt. corrigit, ἀνεγερμένη.

12. Πεπλεκτὰ, κλυτὰ.] L. πεπλεγμένα. SALM.

13. Γραφάδη.] Scr. γραφάδι SCAL. γραφάδι, ligna fungoſa, laxa. PERG. *Marcus Methonitus* ad oram libri ſui prius notaverat: „ γραφάδι, *ad clavos ligneos* Phyſicam „ *inde faciendam* ineptæ? „ Dein alterius hæc adſcripſit: „ γραφάδι, *quæ nolit plena ſirui.* Sed quæ hinc vocis ἀλάδη ratio? num abiegna, nodos habentia, non reſonant?

„ Hæc verosimilis ratio. Multis ramuſculis luxuriare arbores ad fluvii ripam plantatas, e ſalice notum. „

14. 'Αλάλητε.] Ab ἀλαλητὸς, Σύρος. Vid. ſup. v. 'Αλαθεῖν, & quæ ibi notamus. KUST. Arcadius Grammat. inedit. 'Αλάλη. ὁ Σύρος. ὅθεν τὸ λαλᾶν. Supra: 'Αλαιὸς, Σύριος.

15. Ἐπὶ ταυρείοις.] If. Caſaub. ad Athen. VII. 4. [p. 486.] emendat, ἐπὶ Ταύροις, vel ἐπὶ Ταυρείοις. Nam utrumque apud Auctorem reperitur. Vid. inf. in Ἀργίνοις. SOPINGIUS. HEINS. Ταυρείοις, vel Ταυροῖς. THOM BRUNO. Athen. l. IX. c. 4. p. 375. diſerte laudat Sophoclem ἐπὶ Ταυρείοις. Quod Heſychio reddidi, probante etiam *Kuſtero*, & olim *Mauſſaco*. Eſt autem ἀλαλὰ, quaſi παλαλαλά.

16. 'Αλαλκεῖν.] *Il.* T. 30. Schol. ἀλκῆσαι, βοηθῆσαι. Etiam ἀδόκιμον notat: ut obſervat *If. Voſſ.* ex Schol. Apollon. p. 265.

17. 'Αλαλκομενηίς.] Antiquum Minervæ cognomentum, apud Hom. *Il.* Δ. 8. cujus loci Scholia brevia deſcripſit Heſychius. Conf. ad *Il.* E. 422. & 908. Mentio ejus apud Ælian. *V. H.* XII. 57. ubi vid Interpp. & Meurſ *Græc. fer.* p. 105. citante etiam *Schrevelio*. Fanum ejus 'Αλαλκομένιον dicitur Plutarcho *Quæſt. Græc.* p. 301. D. Conf. *Miſcell. Obſerv. Mart. & April.* 1733. p. 289.

18. 'Αλαλίπτημαι.] Hom. *Il.* K. 94 KUST. Citatur iſte locus a Cicerone *ad Attic.* IX. 4. Vid. ſup. ante 'Αλαπάξαι.

19. 'Αλαμπὲς.] Extat apud Sophoci. Trachin. v. 702. ubi Critici explicant, μὴ καθαγιάζον. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. I. p. 88.

20. 'Αλανές.] Vid. inf. 'Αλανές. SCHR. 'Αλάνεια, ἡ ἀλαζονεία, παφλασμός. Suid. IS. VOSS. Male pro 'Αδάνεια, quod Doricum eſt pro 'Αδήνεια. Vid ſup. v. 'Αδήνειον. 'Αδάνεια autem proprie eſt, *dolo expers, ſimplex*, & ex conſequenti *verum*. Conf. v. Δανές. KUST.

21. 'Αλανίως.] Vid. 'Αγλωῶς. IS. VOSS. Conf ſup. 'Ακαμίως.

22. 'Αλλάμπαι.] L. 'Αλάμπαι. MS. Gloſſ. verſibus politicis: 'Αλαμπάδων. ἀκαμάτων. IS. VOSS. Vid. inf. ſuo loco 'Αλαμπαι. SCHR.

23. 'Αλαὸς.] Æſch. *Prom.* v. 551. φωτῶν ἀλαὸς ἡθῶν. ubi conſule Schol. & *Eumen* v. 322. quo loco ἄλαοι opponuntur δεδορκόσι, *cæci, videntibus*, i. e. *mortui, vivis*. ABRESCH. Heliad. *Chriſtom.* p. 10. *Ed. Meurſ.* 'Αλαοὶ ὁ μὴ βλέπων τὰ φῶς. ἢ ὅτι τὸ λαὸν, τὸ ὑπολαμβανόμενον ὄχλον. &c. Vid. Inf. in Λαὸν, & 'Αλεύ. Conf. 'Αλεύς.

24. 'Αλασκοπιὴ.] Vox Homerica *Il.* K. 515. & alibi. KUST. Heſiod. *Theogon.* v. 466.

25. 'Αλαπαδνὸς.] *Il.* B. 675. ſive *Catal.* v. 282. ubi Schol. ἀδύνατος. Vid. inf. Οὐκ ἀλαπαδνόν.

26. 'Αλαπαδνότερον.] *Il.* Δ. 305. ἀλαπαδνότερον. Schol. ἀδυνατώτερον τῆς ἀληθείας.

27. 'Αλαπάζοντα.] *Il.* E. 166. Schol. πορθοῦντα, πορθοῦντες, φονεύοντες ἢ πτοοῦντα. Διὸ καὶ Ἀθηναῖοι τὰ πυρφόρα λεγόμενα καλέουσι. Conf. ſeq. 'Αλαπαξεῖν. & inf. Λαπαξεῖν.

28. 'Αλαπλὸς.] L. 'Αλαπαδνὸς, idem quod ἀλαπαδνὸς. IS. VOSS. Ex ἀλαπαδνὸς natum putat ἀλαπλὸς Cl. *Weſſeling*. Similiter Cl. *Kuſterus*: „ Vel pro 'Αλαπαδνὸς. quod vide „ paulo ante. Vel per tranſpoſitionem literarum, pro „ Ἀπαλὸς. „

29. 'Αλαγα.] Conf. Etymol. h. v. ſtemque Noſtrum infra v. Λάγαρ, & Ἐλάγη. KUST. *Alarica*. SORBER. Conf. v. "Αρυα. Λάγαρ, & Ἐλάγη.

30. Δέρατα.] Vid. Μελὰ, & Μελάς. *M.* MEIBOM. Vid. in Λαπαγεῖον, & Etym. M.

31. 'Αλαρεῖαν.] Inf. 'Αλίαρ. κῖνον. Et: Ὄλαρ. βαρὺ-

'Αλᾶδε. πλανᾶδε. "Αλη ' ᾗδ', ἡ πλάνη.
"Αλαζα. ἄτιζε. ἀνεπίληπτα [1]. ἄπημα. δεινά. ἢ μικρά [2].
'Αλαζαίη [3]. δυσπαθῆ.
"Αλαιπ [4]. ἀχέτλια. ἀμαρτωλά.
'Αλαιτεῖν [5]. ἐρθυνέειν.
'Αλαιτήσας [6]. δεινοπαθήσας, ἀχετλιάσας, χαλεπήνας, ἀχαριστήσας, δυσφορήσας.
'Αλαιτὶς. ἀνεπιλήπτως. χαλεπῶς, δεινῶς.
'Αλαιτὸν [7]. δεινὸν, ἀχεῖον. ἢ ἀλαθεύλειπτον.
'Αλάστορες [8]. παλαμναῖοι οἱ μιάσμασι ἐνεχόμενοι. ἢ οἱ μεγάλα ἁμαρτάνοντες.
'Αλαστῆρων. ἀσεβῶν, ἢ μιάσμασιν ἐνεχομένων.
'Αλάσχω πικρὸς [10]. δείμων. Ζεύς.
'Αλάτας. πλανᾶτας. πιδᾶς [11]. ῥέμβους.
'Αλᾶτο [12]. ἐπλανᾶτο.
'Αλαζίαις [13]. ἁμαρτωλίαις.
'Αλαυσίδας [14]. ῥίζας.
'Αλαῶν. τυφλῶν.
'Αλαῶν. τρυφῶν [15]. λακίζων [16]. ἐντυφλῶν. βεγχίζων. τρείσκων.
'Αλαωτὶν [17]. σκοτεινὴν, ἢ βλέπουσαν.
'Αλαωτὶς [18]. σήμησιν ὀφθαλμῶν, τύφλωσιν ἢ βλέπουσαν.

'Αλαω-

'Αλάωσεν. ἐτύφλωσεν.
'Αλλαχόσ [19]. εἰς ἄλλον τόπον.
'Αλγας. ἀλγηδόνας.
'Αλγῆ [20]. χρύπῆ.
"Αλγια.. ἀλγινὰ χεκή. ὀδύνας. πήματα.
'Αλγίη [21]. ἀρρωστία. Λάκωνες.
'Αλγηδόμ@. ἀνώδυν@. τῇ ψυχῇ. ἱλεως [22]. Θερμός.
'Αλγηδόνα. πόνον.
'Αλγηεσ [23]. λυπηρέ.
'Αλγινὴν. χαλεπὴ.
"Αλγιον. λυπηρότερον.
'Αλγίση [24]. χαλεπὴ.
"Αλγ@. πόν@. πεύθ@.
'Αλγύνῃ. λυπῇ. βαρεῖ. ἀφαυίζῃ.
'Αλγύνατο. λυπᾶτο.
'Αλγύνει [25]. κεκοπωκεν.
'Αλδαίνῃ [26]. αὔξῃ. ἀπὸ τ ἄλσεως, ὅ ἐστι, τ αὐξήσεως.
'Αλδήσκοντ@. [27]. αὐξανομένω.
'Αλδαίνῃ. πιμπλᾶται, αὔξει, βλαστάνῃ.
"Αλδεκ [28]. ἄτμιζε.
'Αλέα [29]. Θέρμη. Θάλπ@.
'Αλεάζειν [30]. κρύπτειν. ἢ περιβάλλειν. ἢ ἄρμα. Θερμαίνειν. ἀφαίζειν.

'Αλεά-

ρῶδες, τίλαφρόβιον. Item: Θολερὸν. τιφυχῶδες, ἀκάθαρτον, βορβορῶδες, τίλαφρόβιον.

1. 'Απ.] Vid. inf. suo loco, & sup. in 'Αλαζὼν. Conf. Schol. *Il.* Ζ. 201.

2. 'Αντίλοχον.] Cassim. *Lavacr. Pall.* v. 87. Schol. "Αλαστ, ἴσα ἀνεπίληπτα ναυμαστὰ.

3. Μικρῷ.] L. πικρῷ. G. Lege μικρῷ. "Αλαζὼ quippe αἰσχρῷ. PERG. μικρῷ conjicit etiam Cl. *Wesseling.* Et sic, vel πικρῷ scribendum. Conf. inf. 'Αλάστ@. & in 'Αλάζης. & Suid. in Γλαῦξ. Inf. 'Αλάτησ. πικρὸς ὄνομα. &c. Euripid. *Phœniss.* v. 343. 'Αλαστα μᾶλεν τάδε.

4. 'Αλαιτεῖν.] Vid inf. 'Αταπῆ.

5. 'Αλαιτ.] Vid. *Not.* in v. 'Αλαιτέσαι.

6. 'Αλαστῆν. ἐρεθίζῃ.] Πλουσίῳ ἐρεθίζῃ. GUYET. Pro ἐρεθίζῃ leg. ἐρεύνῃ, *indignari.* Sophocl. *Ajac.* Etymologus tamen Arcadicum esse dicit, & exponit ἐρεθίζῃ. IS. VOSS.

7. 'Αλαιτέσαι.] Hom. *Il.* Μ. 163. notante etiam *Kusterο.* Schol. διανοηθέσαι. Vid. inf. 'Εκκλαιτέσαζε, 'Ηλάτεῖ, & 'Ηλάεται. Præcedens "Αλαστ extat *Il.* Χ. 261. ubi Schol. ἀλάθῃ. δηλα ἢ ἀνεπίληπτα εἰργασμένη. Meleager τετιλωμένη dixit in Epigrammate inedito:

Ὀρθριάδες δυσίῃσι κακόξενον πῶϊ τετιλωμένη
Ἐνίκῃ· ἀφίζως πλειόσιν ἐλπίδι κἰλαδῳ.

Qua voce, ut & penultima, carent Lexica.

8. 'Αλάστ.] *Il.* Ω. 105. Schol. ἀνεπιλήπτ. χαλεπῶν. In ἀδιάλειπτῳ respexit vocem 'Αλίπερν, *Il.* Ε. 57. ubi Schol. ἀδιάλειπτῳ. Inf. 'Αλάστ@. ἀνιαρὸς.

9. 'Αλάστορα.] Cleon. Alexandr. p. m. 7. *sub fin.* 'Εξίστω τῶν Ἑρμοῦ, τῷ τὰς Εὐμενίδας, πελαμναίους τε καὶ ἀφορήτους, ὅτι ὁ ἀλάστορος, ἀνεπιπλήκτως οἱ ἀμφὶ τὸν σταφύλου κεκτημένοι. Plutarch. *Quæst. Gr.* p. 297. quærens, quid sit 'Αλάστωρ, 'Αλάτορ@ & Παλαμναῖ@., respondet: 'Αλάστωρ μὲν κύριος ὁ πάντα τὸ πολὺ χρόνον μνησικακήσαντα διδοὺς, &c. Confer Suid. ibique Kust.

10. 'Αλάστωρ πικρὸς. δείμων. Ζεύς.] Distinctionem post πικρὸς delevi cum *If Vossio, Kust.* & *Bielio.* præcunte etiam Suida. Sic & Salmas. *Inscript.* p. m. 118. quem vide. Eurip. *Phœniss.* v. 1550. ἐ σὺ 'Αλάστωρ &c. Schol. 'Αλάστωρ, ὕφορ@. δείμων ἢ τὰ ἄλαστα κτησάμενον, ἢ κακοποιὸς. &c. Conf. v. 1587. In *Specimine Paris. MS.* præterea adfertur Eurip. *Hecub.* v. 685. 949. *Orest.* 337. & Æschyl. *Pers.* v. 354.

11. 'Αλάτης. —— πιδᾶς.] Pertinet ad 'Αμᾶς. Vid. *Not.* in v. 'Ηλάτ, & mox in 'Αλιᾶδε.

12. 'Αλᾶτ.] *Il.* Ζ. 201. ibique Schol. Vid. inf. post 'Αμᾶξ.

13. 'Αλαίῃσιν.] Ab ἀλάω. G.

14. 'Αλαυσίδας.] Forte 'Αλαυσίδας, κλὶ τ 'Αλαυσίας, ἴδιον τῆς τὰ δικτυα ἐμ ῥάπτει. Etymolog. Magn. SALMAS. Vid. sup. 'Αλαυσ. Mox pro ῥίζας repositi ῥίζας, ex Ald. Flor, & Phavorino. Quam vocem infra vide.

15. Τρυφῶν.] L. τυφλῶν. [ut in v. præced.] GUYET. Τρυφῶν extra mendum est. PERGER. *Guyetus* corrigit τυφλῶν: male. Sequitur enim statim τετυφλῶν: quod a τυφλῶν nihil differt. Nihil igitur hic corrigendum, sed ostendendum tantum, quo illud τυφῶν pertineat. Pertinet autem ad Particip. λάων, pro λαυων: unde compos. λακλαίνων, quod frequenti in usu est. Infra: Λάων, λακλαστικὸς ἴχνος, ἢ ἴδιον. Atqui λακλαστικὸς ἴχνος, & τρυφῶν, idem plane est. Hinc (quod rem conficit) 'Αναλαῶ infra exponitur τρυφῶ,

Apparet igitur, quam supine Hesych. hic 'Αλαῶν cum λάω vel λαίω, unde compositum λακλαίνω, confundat. KUST. Forsan bene *Guyetus.* Malim tamen legere τρυπᾶν, præsertim cum mox sequatur σκάφλαι. Optime τρυπᾶν, cum adjuncto λακίζων convenit: non enim de sola oculorum effossione, & cæcitate, ἀλαῶν dicitur; verum etiam de aliis rebus, aut fractis aut mutilatis. Ita est apud Oppian. *Cyneg. lib.* III. 228. . . . εἶον ἰρῆκες

Παῖδα τὸ μαζὸν ἔδοντα ἄλιν δίρατι ἰξαλέωσας

D'ARNAUD *Lect. Græc.* p. 9.

16. Λακίζων - - βεγκίζων.] Interpretatio hæc merito mihi suspecta est. Non video enim, quomodo τῷ 'Αλαῶν convenire possit. Forte Hesych. scripserat λακτίζων, quod significatione a præced. τρυφῶν parum differt. Dicitur enim de helluone, sive gulone. Sane α & ρ in multis MSS. figuram habent adeo similem, ut facile confundi possint. KUST. Scribe λακτίζων, βεγκίζων. PERGER.

17 'Αλαῶτιν.] Puto reponendum in hoc versu apud Festum in *Striges*, quem ita concipiendum autumo: Σκίῆ λακτίσαιτο πελείαιο τὸν σφέτ' ἀλαῶτιν. Vel: Σκίῆ ἂν &c. Vide de utroque Hesych. inf. Ceterum ita legitur vulgo: Σκίῆσι πίσαιτο πελείαιο σφέτ' ἀλαῶτιν. Scaliger aliter. Vide ipsum, & inf. Hes. ad Στρίγλ@. SOPINGIUS. Notam omisit *Schr.* etsi laudatam in v. Στρίγλ@. Conf. omnino *Not.* in v. 'Ανατρωπῶσι.

18. 'Αλαωτὶς. σὺν. ὀφ. τυφλ. ἢ βλέπουσαν.] Male Hrinf. *Aristt. S* p. 181. five 783. 'Αλαωτὶν exhibet. Respexit *Odyss.* I. 503. ubi plane ita brevium Scholiorum Auctor, omittens tamen ἢ βλέπουσαν, quod & hinc tollendum, utpote repetitum ex præced. glossa: ut olim monui in *Peric. Crit.* Idem observasse video *Kusterum.* Non placet V. D. ad oram Cod. Wetst corrigens, ἢ στενωπὸν.

19. 'Αλλαχόσε.] 'Αλλαχόσ postulat ordo. IS. VOSS. Sed huc non quadrat.

20. 'Αλγῆ.] Vid. 'Αλαίζειν. SOPING. IS. VOSS.

21. 'Αλγίη.] L. 'Αλγεν. IS. VOSS

22. 'Ελεως.] L. ἄλεως. H. STEPH. *Ind.* Vid 'Αλλεώς.

23. 'Αλγηεσ.] Jerem. X. 18. & XXX. 12. 'Αλγηεῖ ἡ πληγή σου. [al. XXXVIII.] quem locum adnotavit etiam Doct. Abreich in *Misc. Obs.* V. 1. p. 88.

24. 'Αλγίση.] Hom. *Il.* Υ. 655.

25. 'Αλδαίνῃ.] De herba adhibet Nicander *Alexipharm.* v. 402. Conf. inf. v. 'Αλδαίνῃ; item in v. 'Αλζεα.

26. 'Αλδήσκοντ@.] 'Αλδήσκεσθ@. referripsi ex Ald. & Flor. Respicit *Il.* Υ. 599. Αὐὴ ἀλδήσκεσθ@. Vid. Etymol. M.

27. 'Αλδαίνῃ.] Vide inf. 'Αλαίζειν, cum eadem interpretatione.

28. 'Αλδεκ.] Hesiod - - ἧς ἐν' ἄλιη λίχνῳ. Ita enim legend. potius, quum ἐπιαλὶς λίχνῳ. Nam præter quod Eustathius clare illam præferat, offenditur ex Theophylacto Simocate in *Epist.* Vide ad Hesiodum meum Edit. Palatinæ. SOPINGIUS. *Schrevelius* ex hac *Nota* tantum Hesiodi verba adscripserat, ceteris *Sopingii* verbis omissis, tacito etiam nomine. Locus est *Oper. & D.* v. 493. ubi tamen post G. Canterum ἐπιαλὶς, *calidam tabernam*, rescripsit ἐ πάνυ, una voce. 'Αλὶη, pro *calore* habet Comeus *Eclog* v. 537. Eustath. ad *Iliad.* Χ. p. 1270. 'Αλίην ἢ οἱ μὲν Ὅμηρον τὴν θερμασίαν φασὶ. Vid mox 'Αλὶη.

29. 'Αλεάζειν. κρύπτειν.] Sup. 'Αλγῆ. κρύπῆ. *If. Voss.* ex Arcadio adfert: 'Αλγεῖ, κεκά.

1. 'Ac

'Αλιάζω'. ἀθροίζω.

'Αλιάζω [1]. διαζεύγνυμι Θ.

'Αλιάζηαι [2]. Φυλάξασθαι. πτόησαι. ἀναχωρῆσαι. διρμαίνεσθαι.

'Αλιαινόμην [3]. διρμαινόμην.

'Αλιαρ [4]. ἁλωσίαν. ἢ πολυωρίαν.

'Αλιᾶ [5]. ἀλιθῆ.

'Αλιία [6]. παρεία. ἢ ἄλειμμα.

'Αλίγκ. Φευγτίζ.

'Αλίγια [7]. λόγια μὴ ἔχειν.

'Αλιγκυί [8]. ἀλγεινά. χαλεπά. διχειρώτοι. ἢ μὴ δικάζοντα χρεῖς ἀλγηδόνι Θ. ὑπὸ δίκης δαμαζόντων.

'Αλιγίη [9]. κακῶται. ἰλαφρῶται. ἰκαλτῶται. ἢ Φευγτίζῃ.

'Αλιγίζω. θεωρέομαι [10]. Φευγτίζω.

'Αλιε [11]. φύλαττε.

'Αλιγκή. σκληρά. δεινά. χαλεπά.

'Αλε-

'Αλεγεινός. δεινός.

'Αλεεῖν. ἀδικεῖν.

'Αλεείνων. ἐγκλίνων [12].

'Αλέεινεν. ἐξέκλινεν.

'Αλεείνων. φιλαδύμῳ Θ.

'Αλεείνω. ἀφοφύγω. ἐγκλίνω.

'Αλεινός [13]. καυματηρός.

'Αλίαν [14]. θαλασσίαν.

'Αλῖν [15]. οἰκεῖν.

'Αλίη [16]. ἄλυξις, ὅ ἐστιν ἔκκλισις [17]. ἢ θερμασία.

'Αλιῶν ὕδωρ [18]. ἀθρόον, ἢ συλλεκτόν.

'Αλείνας [19]. τὰ ἐπαλείψας τοῖχα.

'Αλειλόγῳ [20]. σὺν παντὶ λόγῳ.

'Αλειόν [21]. ἀσθενές, λεπτόν.

'Αλεύς. πόνος.

'Αλεπτίσιον [22]. γεωργίον. Κύπριοι.

'Αλλής. πληγαίς. κρατηθείς [23]. συγραφῆς [24]. ἀρθείς. Φυλα-

---

'Ανθρώπου γὰρ ἴνα ἐπιθύει διρμαίνομαι &c. HEINS.

Schol. ibidem: 'Αλεγεινοί. ἀλγεινοί. δυσχερῶς. Conf. *Il.* K. 401. ubi Schol. ἀλγῶν παρέχοντες. ὃ, ὅτου τὸ ἄλγημα ἀλεώλιος.

10. 'Αλεγεινός.] L. 'Αλεγείνη. IS. VOSS. Sed vide Etymol. & Phavor. & inf. 'Αφιλογενίζω.

11. 'Αλεγίζω. φέρτερόν.] L. ἐνερίφομαι. O. Vid. sup. in 'Αλεγεινός.

12. 'Αλεί.] Vide 'Αλεαρ, & 'Αλεῖς, & 'Αλῆ. IS. VOSS.

13. 'Εξαλεινεν.] Legend. ἐκκλίνων, i. e. *declinans*. Quod & Cl. *Kusterus* observat. Sic in 'Αλλεύει & 'Αλεείνω. Αἰεινεν est *Il.* N. 669. Conf. mox in 'Αλῆι, & Inf. in 'Αλέαρ, 'Αλεείνω Θ, 'Αλέξω, &c. ubi simile vitium. Vid. 'Εξαλιαίνω, & 'Εξαλεῖναι, unde firmatur lectio ἐκκλ. quam agnoscit Apollon. Lex. MS. Suidas: 'Αλεύζειν. ἐκκλίνειν. Conf. infra v. Υπαλεία-χ.

14. 'Αλεινός.] Vid sup. in 'Αλγεινόεσσα Θ, unde lego 'Αλεινός. Ita & G. D'Arnaud *Lect. Gr.* p. 9. adductis locis ex Xenoph. & Aristot. I. Zonaras in Lex. MS. 'Αλεινός. θερμός, θερμόν. Ξενοφῶν. Χίονα Θ ἢ στυγνώσαν —— καὶ ψυχρὸν ἀπεργάζεται Θ.

15. 'Αλῖναι.] L. 'Αλείαι —— IS. VOSS.

16. 'Αλίη.] Vid. 'Αναλίσκω. IS. VOSS. Vid. Nunnef. in Phrynich. p. 28. SCHR. Remittitur hic Lector a *Schrev.* ad Nunnef. in Phryn. Sed nihil ib. invenies Lector, quod ad loci hujus illustrationem faciat. Nam agitur ibi de verbo ἀλίσκω, quod significat idem ac ἁλίσκω, i. e. *vincere*. De significatione autem ἢ ἀλιὴ nulla ibi fit mentio. KUST.

Non raro ita solet *Schrev.* dummodo eandem vocem alicubi reperiffet. Vid. *Not.* in v. 'Αεῖς. Nisi potius Nunnefium cltaverit inf. ad v. 'Αλιτο. 'Αλίη autem in Cyrilli Lex. MS. etiam redditur ἀλωή.

17. 'Αλίη.] Hom. *Iliad.* [X. 301.] Οἰοὶ ἅλιαι i. e. ἰκάλιαι. Post Homerum cœpit usurpari pro διρμαία. Euftath. Ergo Heſiodus ſequutus eſt Homerum. SOPINGIUS. Vid. ſup. in 'Αλίαι, & H. Steph. *Ind.*

18. 'Εξαλίζις.] Malim ἐκκλίζις: quamvis non ignorem, illud defendi poſſe. Vide notata in v. 'Αλεείνων. Infra: 'Αλέξῃ ἐξαλίναι. L. ἐκκλίναι.

19. 'Αλείνας, ὕδωρ ἀέρ. &c.] Diſtinctionem mutavi, ut videtis: conſentiente *Kuſtero*. Ita Galenus *Lex. Hippocrat.* 'Αλεινὸν ὕδωρ. τὸ ἀθροισμένον ἐξ ὑγρᾶς ἀθρόον. Et: 'Αλείνων vel 'Αλεῖνον (Steph. 'Αλεινὸν) ἀθροισμένον, ἀθρόον. Hinc (notante *Jf. Voſſio*) *Etymſes* dicti. Conf. ſup. in 'Αλεινός. Cyrill. Lex. M. Voſſ. 'Αλεινόν. ὑγρόν. Non inepte tamen Ill. *Cuperus* 'Αλὶ ὕδωρ conficiebat, ex *Il.* Φ. 410. Vocem συναλίδω ad Lexicis.

20. 'Αλείνῳ.] Vid. 'Αλίνῳ, 'Αλεύειν, 'Εκαλείνης. & ſup. in 'Αλείαι.

21. 'Αλειλόγῳ.] L. 'Αλεκλόγῳ, vel 'Αλεκλόγῳ. IS. VOSS. Ad iſta *Voſſii* ſequentia notabat Cl. *Hemſterhuſius*: „ Non „ video quid profint voces inauditæ. Scribend. eſt: 'Αλὶ „ λόγῳ. συμπαντὶ λόγῳ. 'Αλὶς eſt ἀδρὸς, ἀθρόδιος, νύμφιος. „ Notum illud Callimachi: Εἰς τὸ φῦ σώμ᾽ ἁλὶς ἄλλος ἔδυτε. „ [Vid. Et *ym.* in 'Αλὶς] Indidem 'Αλία, ἔθνος, concio, „ 'Αλίζω, congregare. „

22. 'Αλεπτίσιον.] Pro 'Αδωνίσ, i. e. ἀδώνιν, ut videtur. Certe 'Αδώνιν ſupra poſt 'Αδῶν. exponitur λικνῖτις, ut hic 'Αλεπτίσιον. Δ autem & Λ quam frequenter confundantur, nemini non notum eſt. KUSTER. Celeb. *T. Hemſterhuis* eadem ad me perſcripſerat: „ Id vocabuli [*Αλεπτίσ* ſc.] ſi H. Stepha- „ nus auctorem ſequimur, In Linguam Græcam erit ad- „ mittendum. Equidem non refragabor, modo vel tu, vel „ quivis alius, præter Heſychium certiorem auctoritatem „ proferat. Interea legam cæcta, quam errans Heſychius „ nobis confinxit, voce: 'Αδῶν. ἀδῶνις, λικνῖτις. Itane ve- „ ro? inquis: quis illud ἀδῶνις ad exponendum ἀδώνιν alius „ adhibuit? Poteram ſane me tueri ſignificatione quam- „ proxima utriuſque voculæ ἀδώνις & λικνῖτις, ſic ut per „ legem Græci ſermonis, imo quarumcunque linguarum, „ facilis ſit a poſteriore virtute propria tranſitus ad priorem „ & ἀδώνιον. Sed hoc qualiſcunque ponderis omitto, & „ teſtem tibi do Schol. Apollon. Rhod. ad IV. 1422. 'Αδωνὶς „ ὄνομα τῶν ἀδώνιδι ἀφ᾽ ἧν ἄγουσι. Jam, credo, rem habes „ confectam, præſertim ſi frequentiſſimam inſuper addideris „ litterarum Δ & Λ commutationem in ipſo quoque Heſy- „ chio. „ Hactenus Vir Cl. Quem ſequitur præſtantiſſimus Diſcipulus G. D'Arnaud *Lect. Gr.* p. 9. Apollonii Schol. cit. deſcripſit Phavorinus. Vid. ſup. 'Αδώνιν. Ceterum corrupta Heſychii ſcriptio decepit Cl. Palmerium *Exercit* p. 590.

23. 'Αλεπτίσιον.] L. 'Αλεκτίσιον. IS. VOSS. Sic & H. Steph. *Ind* addens: „ Propric eſt τὰ ex quo tingimur; κυρίως „ χρωνται autem *Atramentarium* etiam ſignificare poteſt, „ quoniam inde prompto atramento chartæ veluti illimun- „ tur & inducuntur: ſi tamen, γεγραῖον nomine *atramenta-* „ *rium* intellexit. „ Hactenus *H. Steph.* Malim equidem κὰ ἢ ἀλείνων, antique pro ἀλείφων, formare ἀλεπτίσιον, *ſitium*, ſive quod in obducta pellibus cera literas effingeret; ſive quod Cyprils ἀλείνων ſignarit *ſcribere*, unde lis διφθερίαι φῶ. infra, *qui ſcriberet in pellibus*. Vid. T. Hemſterh. ad Pollux. l. X. p. 1214. *Jf. Voſſius* poſtea adſcripſerat: „ Ἀλεπ- „ τίσιον an *pallinſeſtus*? Vid. Πανν. „

24. Κρανίδης.] Pertinet ad 'Αλὶς, vel 'Αλῆς. Ipſe Heſych, infra: 'Αλὶς. κραναιδὴς. Sic 'Αλεκτρυόνα infra exponitur κραναίρια; & 'Αλέκτωρ), κρανίδ. Vide etiam v. 'Αλεῖς, & 'Αλέκτωρ. Solemne autem eſſe Heſychio, voces ejuſmodi ſimilis ſoni confundere, paſſim in *Notis* noſtris offendimus. KUST.

25. Συγγραφῆς.] Apud Hom. *Il.* Φ. 571. ἅλιος a Schol. exponi

Φυλαχθείς. πιθόμενος [1].

Ἄλειαν [2]. ποτήριον τετρωτιλφόν.

Ἀλείσιον [3]. πόλις Ἠλίδος.

Ἀλείτας [4]. πιθόμενος.

Ἀλείτην [5]. ἁμαρτωλόν.

Ἀλείτω [6]. ἀληθέτω.

Ἀλείφαλ [7]. ἐλαίῳ.

Ἀλευροβίως [8]. πίνητας.

Ἀλείψαι. ἐλαίῳ χρίσαι.

Ἀλεῖφαρ [9]. σπαρ. μείζον. χρίσμα. ἔλαιον.

Ἀλείφιον. ᾧ χρῶνται οἱ ἀλειπταί.

Ἄλεκτα [10]. ἄτμητα.

Ἀλεκτρίνῃ [11]. ἰσχύϊ. γαυριᾷ. μετεωρίζῃ.

Ἀλέκτο [12]. ἔκαμμθη.

Ἄλεκτος [13]. ἀκοίμητος.

Ἀλεκτορίς [14]. Θέλξ ἢ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς βεβρεμένη. ἢ ὄρνις.

Ἀλεκτρύοσες [15]. κοινῶς οἱ παλαιοὶ ἢ τὰς Θηλείας ὄρνις [16] ὕπνος ἔπαλεν.

Ἀλεμές [17]. κόμπος.

Ἀλέν [18]. συναθροισθέν.

Ἀλέντες [19]. συβλεωθέντες.

Ἀλέντων. ἢ συβλεωσάντων [20]. ἢ ἀθροισθέντων. ἢ συρρυήντων.

Ἀλεοῦν. πλανώμενος.

Ἀλένδη [21]. πύξ.

Ἀλέ-

Ἀλέξαι [22]. ὠθιλέξαι.

Ἀλεξαίθειον [23]. Θερμὸν σκέπασμα. Σοφαλῆς Ἀμφιαρείῳ.

Ἀλεξάνδριος [24]. εὐδόκιμος βοτάνης.

Ἀλεξανδρικόν. ὄνομα βόλου [25]. ἢ κύλικος.

Ἀλεξάνειον [26]. ποῶδες παχύαιον, ἢ ὑπαγῆ.

Ἀλέξασθ [27]. ἀμύναι, βοηθῆσαι.

Ἀλεξίμβροι βοηθοῦν.

Ἀλέξησις [28]. βοήθεια ἢ ἀντίτησις.

Ἀλεξιάρης [29]. ὀθνείων, ἀλεξίκακος.

Ἀλεξίκακος [30] βοηθός. ἀποτρεπτικὸς κακῶν, ἀπαλεξήσιος [31] τὰ κακά.

Ἀλεξήσασιν [32]. βοηθήσασιν.

Ἀλεξητήριον [33]. ἀποσοβητήριον [34]. Ἀλέξαι γὰρ, τὸ βοηθῆσαι [35].

Ἀλεξήμβροι [36]. βοηθήμβροι, ἀμυνόμβροι.

Ἀλέπαν [37]. συτροφίαι. φυγαί.

Ἀλεύη Θερμόν. ἢ χλιαρόν.

Ἀλεύς. ἀλφιτοπώλης.

Ἀλεύσω [38]. μαζίζω.

Ἀλεύφρων [39]. πανδεύφρων.

Ἀλέψαδνον [40]. ἄζυμον.

Ἀλεπίοις [41]. τρίμ.

Ἀλέρον [42]. κόπρον.

Ἀλεσεκόμ [43]. ἐρθυκόν.

Ἀλέ-

ponitur *συγχρῶ*; quo Hesych. respexit. Vide etiam mox v. Ἀλείπω, & Ἀλείφαρ, & Etymol. v. Ἄλω. KUST. Vid. inf. Ἀλέτρω (ante Ἀλεύη) & Ἀλαφάω.

1. Πιθόμενος.] Refer ad verbum ἄκουμι. KUST. Vid. mox Ἀλείτας, & sup. in Ἀλεκάζ. Ad præc. φυλαχθείς, conf. *Not.* in Ἀρέα.

2. Ἄλειαν.] Athen. [l. XI.] p. 479. SCHR. Hom. *Il.* Α. 773. ubi vid. Schol. & inf. Ἀλύτου, & Ἀλειφέρζω. Conf. Eustath. p. 883. & 1357. H. Steph. *Ind.* & Iragm. Athen. in *Not.* Casaub. p. 783.

3. Ἀλείσιον.] Strabo p. 341. SCHR. Perperam Ἀλείσιον in quibusdam Codd. legitur *Il.* Α. 756. Conf. *Il.* Β. 617. Vid. Berkel. ad Steph. & Ioh. Ἀλίσιον.

4. Ἀλείτας.] Scrib. Ἀλείτας. Esai. XXXV. 6. Ἀλείτας ὡς ἔλαφος ὁ χωλός. BIEL. Ἀλείτης & ὑπερμαλίτης Xenoph. *de Re Equestr.* p. 944. D. Vid. *Not.* in Ἀλοὶς —— πυθόμενος.

5. Ἀλείτην.] Hom. *Il.* Γ. 28. Schol. ἁμαρτωλόν. ἐγκλῆ.

6. Ἀλείτω.] Vid. sup. *Not.* in v. Ἀλεῖ.

7. Ἀλείφαλ.] Vid. mox Ἀλεῖφαρ. Observat Herodianus apud Eustath. ad *Od.* Ζ. p. 1560. 16. Veteres etiam ἄλειφα dixisse. Conf. Etym. M. & Galen. *Gloss. Hipp.* Sic Æsch. *Agam.* ϒ. 330. ut monuit *Abresch.* Frequens ea dictio Hippocrati; ut pluribus exemplis ostendit Foës. in *OEcon. Hipp.* Eodem forte pertinet Ælian. *H. Anim.* XII. 41. Καὶ ἐπὶ τούτου πυελὸς ἄλιφα ἐργάζου. ubi al. ἄλιφα. Sed ἄλειφα præstat, sive in Nominat. sing. sive in plur. ex ἀλείφατα, ut sæpe.

8. Ἀλευροβίως.] Fortasse q. *adipe viventes.* H. STEPH. *Thes.* I. 317. *Qui vivunt sine vitio,* (sic) Vid. Ἀλοιός. IS. VOSS. An Ἀλευρόβιος, pro Ἀλυβδίνης? Infra: Ἀλυβδικόν. ἐπὶ πλοίου τριφαλῶν. Sed nihil mutandum. Invenitur illa vox apud Philon. *in Flacc* p. 985. B. Μαθεῖν τοὺς ἀλευροβίους καὶ φυσιολογίους εἰκότως. quem locum debeo Cl. *Ilgenio.* Augeantur hac auctoritate Lexica.

9. Ἀλείφαρ.] Scrib. Ἀλειφαρ.

10. Ἄλεκτα.] Sup. Ἀλλήλοις. ἀτρυφῆ.

11. Ἀλεκτρίνῃ] ab ἀλέω, ἀλάομαι, ἀλάλκω, ἀλαπάζω, ἀλεξάνδρου, ἀλέκτωρ &c. refer ad ἀλέκτωρ. G. Ἀλεκτρίνῃ, *valet, exsultat, in altum se erigit.* de luxuriaque equo. PERGER. Vid. sup. Αὐλώνει & Αὐλίζου. Obiter (quod incidit) moneo, apud Suidam legi: Ἀλέκτου, ὑπομονὴ ἀκίνητος. Scribe Ἀλεκτοῦ, *Alcthe* (Α pro Δ) quod corrupte invenerat pro Ἀλεκτοῦ.

12. Ἀλέκτο.] Pro λύτο, pleonasmo. G. Pro Ἄλεκτο potius ἄλεκτο dicendum a λέγομαι, significante κοιμῶμαι. Est autem hoc ἄλεκτο Ionicum pro ἐλέλεκτο. H. STEPH. *Ind.* V. inf. Ἀσυβ.

13. Ἄλεκτος.] Eurip. *Troad.* ϒ. 254. Vid. inf. in Ἠλίκτωρ.

14. Ἀλεκτορίς.] V. Etymol. & Cl. Reland. *Diss.* VIII. *de Vet. L. Pers.* p. 116. Pro ἀπὸ *Bruno* leg. ὑπὸ τῆ κεφ. ex Phavor. qui & Ἀλεκτρίς.

15. Ἀλεκτρύοσες.] Athen. p. 373. 374. SCHR. V. inf. Μακεδονικόν.

16. Ὄρνις.] An ὄρτυξ? SCHR. Suidas: Ἀλεκτορίδα τὴ θήλειαν ὄρνιν. Nihil mutandum. Sic Philostrat. *Epist.* 50. *init.* τὰς ὄρνις τῆ παλαιῆ δίκῃ. pro ὄρτυγας.

17. Ἀλεμές.] Cyrill. Lex. MS. Voss. Ἀλεμόν. ἀνθρῶπον.

18. Ἀλέν.] *Il.* Υ. 420. Mox: Ἀλείδων, ἀθροιζόμενον. Sic explica Q. Calab. III. 412. Aliter nuperus Editor.

19. Ἀλέντες.] *Il.* Φ. 534. ubi Schol. συγχρῶνται, ut mox in Ἀλύτου, quod est ϒ. 607. Conf. sup. in v. Ἀλοὶς. —— συγχρῶνται.

20. Συβλεωσάντων.] Imo passive, συβλεωθέντων, & mox συγχρωθέντων pro συγχρήσαντων. Vide paulo ante v. Ἀλοὶς, & Ἀλύτης KUST. Idem conjecerat H. Steph *Thes.* I. 321.

21. Ἀλένδη.] Ab ἀλάω, ἀλάν, ἄλυτο, ἀλάπτω, ἀλάομαι, ἀλάσθη est *erratrix*, erroris causa. G. Ἀλάπτω, per ν. scribit *Il. Ioff.*

22. Ἀλέξαι.] Ἀμυνῆται. G. Suspectus est locus H Stephano in *Ind* Est, ut puto, pro Ἀκέσθαι, i. e. ἀκέσθαι: ut inf. suo loco. Idem a *Kustero* notatum. *Guyeti* Ἀμαλέξαι est expositio, non correctio. Indicare voluit, *a* illud esse ex ἄμα. Sequentia dedit Cl. *Abresch:* „ Hoc propemodum sensu [pro ἐπιλέξαι] est in Pind. Olymp Od II. „ 142. ubi ἀλίγκιος Schol. expl. συγκαθάλλοντ. Conf. inf. „ v. Ἀπαλέξαι, & Ἀλεγεινὰ. „

23. Ἀλεξιθρόνιον.] Ἀλεξίπυρον Homerus dixit infra. G.

24. Ἀλεξάνδρειον.] Plin. XXI. 8. PERG. Vid. Dioscorid. IV. 147. & Plin. XV. 30. Ita dici ab *Alexandro*, notat Steph. Byzant. in v. Ἀλεξάνδρεια, *sub. fin.* Vid. *Not.* seq.

25. Βόλου.] L. βολυ: & in aliis multis locis pro βόλα reponendum βόλυ. SALMAS. SCAL. Ita sup. in Ἄδικος & alibi. Sola Hagen. Ed hic recte βολυ. Eodem plane modo infra Ἀσθενίσκου habemus pro βοσθένη, & pro βόλαρ, ita dictum ab *Antigono.* Vid. ibi *Not.* Conf. v. Βαχ. & v. Λυσιμάχειον, quæ a *Boccho* & *Lysimacho* nomen habent.

26. Ἀλεξάνειον.] Odyss. Ξ. 529. Inf. Χαμαίπιτυς. ἢ Ὅμηρος ἀλεξάνειον λεγει. Vid. Eustath.

27. Ἀλέξαζ.] Vid. in Ἀλεξήσασιν.]. Zonaras in Lex. MS. Ἀλεξαζ. ὑπομένειν. Ξενοφῶν. Πολὺ γὰρ διάφορον τὸ χωρὶς ἀρωμένης ἀλέξαζ. Locus est *Exp. Cyr.* L. III. p. 311. D. ubi legitur: τὸ δ' χ ἀρωμένης.

28. Ἄλεξις.] Vid. Porti *Lex. Ionic.*

29. Ἀλεξιάρης.] Ἀλεξίαρε Hesiod. *Εργ.* 464. & Nicand. *Theriac.* ϒ. 862. Vid. inf. Ἀρὲ, & Etym. M.

30. Ἀλεξίκακος.] *Il.* Κ. 20. Schol. ὑποστρώσεις ἢ κακῶν. Vid. in Ἐκ Μελίτης.

31. Ἀπαλεξίσσω.] An ἀπαλεξῆσαι? SCHR. Vel ἀπαλεξίζω.

32. Ἀλεξήσασιν.] Ἀλεξίσουσιν. IS. VOSS.

33 Ἀλεξητήριον.] Æschyl. Schol. p. 68. SCHR. Ἀλεξητήριον Iterum *If Vossius*, ob elementorum seriem. Sed vid. Etym. M. & Xenoph. *De Re Equestr.* p. 919. C.

34. Ἀποσοβητήριον.] L. ἀποσοβήσιμον. SALM. IS. VOSS.

35. Ἀλέξαι γὰρ, τὸ βοηθῆσαι.] Vid. sup. Ἀλεξαζ. Pro βοηθῆσαι Cyrill. συνῆσαι, teste *If. Vossio.*

36. Ἀλεξήμβροι.] Gloss. Herodot. Ἀλεξήμβροι. ἀμυνόμβροι.

37. Ἀλέπαν. συτρ.] Vid. sup. Ἀλοὶς. —— συγχρῶνται. Conf. v. Ἀλεσεκόμ.

38. Ἀλεύσω.] Vid. Ἀλεύσασιν, (quod rectius esse *Kust.* etiam monet) & Ἀλεύσας.

39. Ἀλεύφρων.] Vide v. Ἀλεαὶς. KUST.

40. Ἀλέψαδνον.] Vid. inf. Ἀέψαδνα.

41. Ἀλεπίοις. εἰσὶ.] L. Ἀλέπιοις. σιαζ. Ab ἄλιπος, ἄλειφ, & τοῦτ ἄδεφ. G.

42. Ἀλέρον.] Alibi scriptum Ὅλερον. quod vide. SALMAS. Conf. sup. Ἀλαμπάω, & inf. Ἀλύ

43. Ἀλεσεκόμ.] Proprie unas *ferutari.* Inf. Ἐξέδιας, vena urgenti. &c. PERGER. L. Ἀλεσεκόμ. IS. VOSS. Supra: Ἀλεσάω, ἐρίσσω.

1. Ἀ-

'Αλέσθαι [1]. σχῆς πυγίαι. τὸ δὲ τοῦ ἄλλου χρῶν τὸ ἰσχία.

'Αλισίεον [2]. Σαλάτιον αἰδοῖον. ἔστι δὲ καὶ κοχλίου γένος.

'Αλεσάφιον [3]. ἔστι βίφημισμοῦ εἶδος.

'Αλετείαι [4]. γίνονταί τινες παρθένοι, αἵτινες τὰ εἰς τὰς θυσίας πέμματα [5] ἀλῶσι, ἢ ἔστι τοῦτο ὄπτημα.

'Αλετίνης [6]. χαλεπῆς.

'Αλιτεῖς [7]. μυλωθρός.

'Αλεξάνουσι [8]. ἀλίσκουσι.

'Αλεπῶναι [9]. οἱ τοῖς μύσεσι ὀπτέμβολα.

'Αλετίεια [10], ἀσκὸν. πεπρ. ἀθέμιστα. ἁμαρτήματα.

'Αλθέμβων. ἐκκλίνας [11]. φυλαξάμβων.

'Αλλίατο. ἐξέκλινεν.

"Αλθεκα [12]. κυσίως, τὰ τοῦ σίτου· ἄλφιτα δὲ, τὰ τῶν κριθῶν.

"Αλλε φύλαξε [13].

"Αλθεγη [14]. παφων. Κύπρια. ἄλθεκα καὶ ἵρας, ἴους, ἔστι τοῖς νοσοῦσι ἵπποις ἀλεξιτήριον [15].

'Αλθεμβάντας. πέμματα βοῶν, ὡς Ἀλκαίδης.

'Αλθεμάντης [16]. ὁ Ἀπόλλων. ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἀλθέγας μαντικός.

'Αλθεγάντας [17]. πλία, εἰς ὃν τὰ ἄλθεκα ἀλεσθῆναι.

'Αλθίρεν [18]. ἀφιστάναι.

'Αλέσεως. ἀλθέγεσθαι.

'Αλθεσοῦ [19]. Φυλάττων. ἀλίων.

'Αλθεκα. ἀθεσία, ἀθεμίστια.

'Αλθόμβων. ἐκκλίνοντας [20].

'Αλεφάπιον. ἄλειμμα.

'Αλεφη. φυλακή. ἀσφάλεια.

'Αλεφλοῦ [21]. ἀπορραῖοι. κατάφυγιοί.

'Αλεφης [22]. ἐκφυγῆς.

'Αλέσοτεο [23]. μαρέσεσι.

"Αλη [24]. πλάνη. ἄθεσμα.

'Αλληγρέμβων [25]. τεφπολογύμβων

'Αληδόν. ἀθέσως. ἐξαίφνης.

'Αλῖες [26]. κατάγνυσθαι.

'Αληθία. ἀψθδῆ. καὶ τὰ μὴ ὀπιλανθανόμενα.

'Αληθεῖς [27]. οἱ μηδὲν ὀπιλανθανόμενοι. ἀς Πίνδαρος.

'Αλή-

1. 'Αλέσθαι. πρὸς πύγλαι, &c.] Legendum, "Αλεσθαι πρὸς πυγίαι. Respicit locum Aristophanis *Lysistrata* [*v.* 82.] ubi mulier Lacæna Lampito, cujus Lysistrata mirabatur membra & vigorem, respondet: γυμνάσθαμαι γὰρ πρὸς σκυτὸν ἀλεσθαι, communi dialecto est, γυμνάζομαι γὰρ πρὸς σκυτὸν ἄλλομαι, id est, *exercor & nates pedibus pulso saltando*. PALMER. HEINS. STEPHANIUS. KUST. Forte legend. 'Αλέσθαι πρὸς πυγίαι. SOPING. IS. VOSS. Recte. Conf. Suid. in Πυγί. 'Αλέσθαι retinai ob tericem. Sic ἀφαλέσθαι apud Æliian. *V. H.* VI. 14. Vid. inf. "Ηλιφ, & Ἐλείλιφ, ut & in 'Αλαφῆ. 'Αλεῖ. Ἐβαλέσθη. & Suid. Παραληφθ. & in Ταυροπόλιον. Conf. *Misc. Obs. Jul. & Aug.* 1733. p. 95. & inf. in Ἐξάλφθ. & Ἐπάλφθ.

2. 'Αλισίεον.] Id cit., ἄλας ἰχθύων, (sic) *marina canda*. Sic κοκκίου compositum est. G. Vide Grammaticos, & in primis Etymologum. HEINS. An & seqq. verba, ἵνα ἀφ' ἑλ. huc transponenda sunt? Vid. Etym. M. & inf. Καλλιστρ.

3. 'Αλεσάφιον.] 'Αλὶς ἄφθονα. SALMAS. "Ἐστω· "Αλας ἄφθονα, aut unica dictione 'Αλεσάφθονα. SOPINGIUS. 'Αλεσάφθονα. *divites frumento & Cerere*. IS. VOSS. Λείπει, πολλὰ. HEINS. *Vid. Not.* præc.

4. 'Αλέτεια.] 'Αλέτειαι. Eustath. *Odyss.* τ., p. 724. IS. VOSS. *Antioph. Lysistr. v.* 644. Εἰσ' ἀλέτειαι ν. Schol. ἀπὸ δ' ἔστιν, ἐπάγων, γίνει. Ἢ τινες τὰ ἀγροῖν ἀλέτειδες τῇ θεᾷ πέμπουσι, ἅτινας τὰ εἰς τὰς θυσίας πέσσουσι ἀλᾶσι. ἢ ἔστι τοῦτο τὸν εἰσὶ ὁ καὶ ἱερὰ μυλῶνες. Huc respexit Hesychius. Conf. sup. in v. Ἀνέρεν.

5. Πέμματα.] L. πέσσουσι SCAL. JUN. STEPH. IS. VOSS. SOPING. BRUNO. Cum *Salmasio* πέσσουσι lege, quæ sacrificiis apta; nisi constat λάσσουσι, aut ab ipso fachum, pro farina ex qua πέσσουσι. JOS. HILL. Forsan πέσσουσι, quod infra: aut λάσσουσι farinam significat, unde τὰ πέσσουσι. M. MEIBOM. Idem volui, credo, *Hillius*.

6. 'Αλέτινης.] Vid. 'Αλήτης. IS. VOSS. Corrupta vox ex 'Αλητικὸς, ut sæpe τ & ρ, sive T & Γ, confunduntur. Vid. sup. 'Αλητικὸν, 'Αλητικοῦ, & 'Αλητικὸ. Mecum sentire video *Kusterum*.

7. 'Αλῖεις.] Callimach. p. 58. SCHR. Hom. *Odyss.* τ. 105. Vid. Phavor. & Interpp. ad Callim. *H. in Del.* ν. 142.

8. 'Αλεξάνουσι, ἁλίσκ(ου)σι.] Hæc Suid. defcripfit, apud quem perperam pro ἁλίσκ(ου)σι fcriptum eft ἀλφάν(ου)σι. HILL. Sic Portus jam correxerat. Vid. Spanhem. ad Callim. p. 461.

9. 'Αλεπῶναι, οἱ τὰ μύσεις ἐσ.] L. μύσεις. VALES. GUYET. STEPHANIUS. IS. VOSS. Locus fufpectus H. Stephano in *Ind.* 'Αλεπῶναι, οἱ τοῖς μύσεις ἐνιλλόμβοις, legit Salmaf. *Exerc. Plin.* p. 464. *Ed. Ult.* & fic I. Voffius ad Catull. p. 326. addens λίθοι. *Scipgius*, ταῖς μύλαις. *Hemfterhuis*: "Αλλίατος, ἔστι τοῖς μύλαις ἐνιλλόμβοις· vel; 'Αλέσθαι, ἐπὶ τοῖς μ. ἐνιλλόμβοις. Alterutrum verum eft. Appofite Hellad. *Chreftom.* p. 17. *Ed. Meurf.* 'Αλέτων (inquit) antiquius eft quam μύλων. Pergit: ἐπὶ δὲ τῶν μύλων λίθων ἔτυχε ἐπωνομάζεσθαι· "Ομηρος, τὸν κάτω μύλον.

10. 'Αλίεσθαι, ἄσκεῖν.] In Ed. Ven. & Flor. 'Αλίεσθαι apparet fine explicatione. Sequitur enim diftinctionis nota. Tum 'Ασκεῖν (Flor. 'Ασκεῖ) fcribitur, tanquam nova gloffa. Hinc III. *Scaliger* poft 'Αλίεσθαι interponit 'Αλῆν. At rectius una ferie exhibent Hag. & Leid. quas fequutus fum. Eft autem 'Αλιτόμενα idem quod 'Αλίεσθαι, monente etiam *Kufterum*. Conf. H. Steph. *Ind.* Et credibile eft, idem voluiffe *Scaligerum*, expreffa tantum priori vocis parte, ἀλῆν —— five correctio fit, five expofitio vocis 'Αλίεσθαι.

11. Ἐξάλλατο.] L. ἐκκλίνας. Idem *Kuft.* monet. Mox: 'Αλέσθαι. ἐξέκλινεν. Conf. fup. 'Αλιτόμενον (ibique *Not.*) 'Αλιτόμενος, 'Αλιτόντα, 'Αλῆν, & inf. 'Ηλιφέντ. &c. & mox 'Αλεύμενος.

12. "Αλθεκα.] Æfchyl. Schol. p. 31. SCHR.

13. Φυλαξε.) L. φύλασσε, vel φύλαξαι. G. Scribe φύλαξαι. I. e. *cave*. KUST. Refpexit *Iliad.* X. 281. —— ἐμοὶ ἔγχος ἄλλαι. Ubi al. leg. ἄλασο. Schol. "Αλασο. ἔκκλινον, φύλαττε. Phavor. "Αλασο· ἴσως τὸ φύλαξαι, &c. Conf. H. Steph. *Thef. T.* I. p. 322. & fup. in 'Αλεῖξ, 'Αλεῖς, &c. A voce 'Αλέσθαι, forte Theffalorum Reges 'Αλεσάδαι, apud Herodot. VII. 6. dictos effe, adfcripferat Ill. *G. Cuperus*.

14. "Αλθεκα. &c.] Cyprii ἄλθεκες καὶ ἵρας, *farinam & aquam*, feu, ut cum Poëta loquar, *ftratum Cereremque* e peregrinitate reducibus paulo ante cœnam adventitam expedire folebant. Ita etiam de mortuis in alium quafi terrarum orbem ahlegandis foliciti erant, ne victico pania fruftrarentur, fi forte ad manes barbaros hofpitalifque juris oblitos appellerent: qui mos adeo tritus fuit, ut a placentis aut efcis e farina triticea aut ptifana oryza confectis, & fepulchro illatis, ipfa *fepulchra* ἀλάβρα & ἐσίζειν nomînibus ultro citroque venirent. PERGER.

15. Διωσθίλεα.] Pro Δρωσθίλεα. SALMAS. I. Δρωσθίλεα. Illud Δρωσθίλεα idem eft quod alterum. IS. VOSS. Conf. v. Διωσθίλεια.

16. 'Αλθεμάντης.] Vid. Clem. Alexandr. *Protrept.* §. 2. p. 10. *Ed. Petr.* Etymol. M. Pollux. VII. 188. & inf. 'Αλφιμαντίς.

17. 'Αλθεγάντας.] Etymol. 'Αλθεγάντας, ex Philone eandem fignificationem profcrens, diffentiente Suida. Pollux i. X. 114. ἀλθεγάντας etiam ponit inter τὰ ἐξ ἀρχαίων σπάνια. Conf. omnino I. VI. 74.

18. 'Αλέρειν.] H. Steph. in *Ind.* reponit 'Αλέσθαι, & ἀφιστάναι, pro ἄφαν. explicans, *abfcedere & declinare*. At *If. Voff.* leg. 'Αλέφειν, i. e. *fecernere*, obelo notans *Stephani* 'Αλέσθαι.

19. 'Αλθεσοῦ.] Forte 'Αλέσθαι. G. Phavor. 'Αλθεσῶν. Et fic *Tho. Bruno*. Pro ἀλίων in fine *If. Voffius* fcribit ἀλέσθαι. Videtur Hefych. fcripfiffe 'Αλέσεως, pro 'Αλέσθαι, i. e. ἀλέσαι. In prima tamen expofitione fimul refpexit ad 'Αλέσθαι, Vid. "Αλθεκα. &c.

20. Ἐκκλίνοντας.] L. ἐκκλίνοις, i. e. *declinantes, evitantes*: ut *Kuft.* etiam monuit. Vid. fup. in 'Αλέσθαι, &c.

21. 'Αλεφλοῦ.] Refpicere videtur Hippocrat. in Παραγγελ. "Αστυ οὐκ ἔστι τοῖς κάμνουσι παρὰ μεγάλων ἀλεφλόν. HILL. Immo refpexit Hom. *Il.* M. 57. ubi Schol. 'Αλεφλοῦ, φυλακῆς· ὑπαλλαγὴ, ἀπὸ τοῦ ἀλέξω, ἀπωθοῦμαι. Iterum *Il.* O. 533. Schol. φυλακῆς, ἀσφάλειαν, ἄδυτον. Eft & apud Herodot. IX. 6. Conf. v. 'Αλέσθαι, ante 'Αλῆν: irem v. fcq.

22. 'Αλεφῆς, ἐκφ.] Per *effugium* hoc, quo reddit Hefych. ἀλεφλοῦ, accipe *evitationem periculi*. Nam ita convenit cum Marone, qui *Æneid.* V. 262 reddidit ἀλεφλοῦ ex *Iliad.* XVI. *Tutamen in armis*. FUNGER. Exftat *Il.* II. 216. Conf. *Not.* præc.

23. 'Αλέσσοτεο.] Ad ἀλεῖς, ἀλεῖς &c. GUYET. Vid. fup. 'Αλέσσοτεο.

24. "Αλη.] Eurip. *Med.* p. 489. ἐξαίφνης, δυσπάτου ἄλης. STEPH. CLERIC. Vid. fup. in 'Αλάζ: Item in 'Αλαίζω. Arcadius Grammat. Inedit. "Αλη, πλάνη. Ἄλη ϛ, διφθ. Ἀττικῶς. "Ηλη, ἄθεσμία.

25. 'Αλληγρεμβων.] Vid. inf. fuo loco. Perperam *If. Voff.* delebat alterum λ. Vid. *Not.* in v. 'Αλλᾶ.

26. 'Αλῖες.] Ad ἀλέσω. GUYET. Vid. 'Αλεῖν, & 'Αλιήλοιμι. IS. VOSS. An pro 'Αλῖες, ab ἀλίσκω? Certe ἁλίσκω interdum idem fignificat quod καταγνωσθῆναι, i. e. *damnari*, ut notum eft. Suidas: 'Αλῶ. καταγνωσθῶ. KUST.

27. 'Αληθεῖς.] Ita inf. 'Ασκηθὲς apud Sophocl. pro *incredulo*, & ἀλίγως apud eund. pro ἀφόνως. SOPINGIUS.

'Αλήθ. ἐπλανήθη.

'Αληθής [1]. δίκαιος, ἢ δίκαιος. ἢ μάτην, καὶ πάρεργον ἢ λόγος.

'Αληθινός. τὸ κοπανιστήριον [2].

'Αληθίζεσθαι. ἀληθεύειν.

'Αληθοκοπῆ. ἀψθυδῆ.

'Αλήϊον [3]. ὄνομα πεδίου. ἢ ὅτι ἔχων λήϊα, πυπάρια, στιφόρους πεδίας. ἢ χωρὶς βοσκημάτων· αἱ δὲ ἐν Λυκίᾳ καὶ Κιλικίᾳ πεδίον ὀνομαζόμενοι ὑποδιδάσκουσιν ὅτι ἡ Βελλεροφόντης πλάνης.

'Αλήϊος [4]. ἑλκιπὴς βοσκημάτων.

"Αληκτον [5]. ἀκαταπαυστον.

'Αλής [6]. ἄλυτος. ἀπρόθητος.

"Αλημα [7]. ἐφόδιον ἄλθεσι.

"Αλημμα [8]. ὀδοιπορία.

'Αλήμονας [9]. συστρεφόμενοι. πλανῆται.

'Αλημώτων [10]. ἀφυλάκτων.

'Αλημονίη [11]. ἀλκὴ μαινόμενος [12].

'Αλήπεδα [13]. τὰ παρὰ τὴν θαλάσσης πεδία. ἀφ' ὃ τὸ ἄλμυρα εἶναι φύσει.

'Αλήπουν [14]. λεπτὸν τὸ ἄνθος.

"Αλης [15]. ἀκαταγλήπτου.

'Αλήπλας [16]. ἀκαταγνώστως.

'Αληπλότερα. δυσληπία.

'Αλήπλων. ἱερεῖς.

'Αλήπλους [17]. ἱερία.

"Αλης. πλάνης.

'Αλήσαι [18]. γῆ σπορίμη, κτηνοτρόφος.

'Αλησίας [19]. σπουδάς. ἀσχολᾶς. ἀπὸ τοῦ μὴ λήζεσθαι.

'Αλήσιον. πᾶν τὸ ἀληλισμένον.

'Αλήστων. ἀληθαργήτων.

'Αληστεύω. πλανητεύω.

'Αλήτης [20]. πλανήτης, πλανώμενος.

'Αλῆτις [21]. ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἢ τὴν Ἑώαν λεγομένην καὶ ἡμέρας ὄνομα [22], ὡς Πλάτων ὁ Κωμικός.

'Αλητεύσκων. ἐπλανῶντο.

'Αλητεύοντες. πλανώμενοι.

'Αλητόν [23]. ἄλθεσι.

'Αλήτωρ [24]. ἱερεύς.

"Αλθα [25]. θερμασία. ἢ θερμασία.

'Αλθαία [26]. εἰδος βοτάνης.

'Αλ-

1. 'Αληθὲς. &c.] Hesychium, cum τὸ 'Αληθὲς, δίκαιον ἢ δίκαιος interpretatur, Hellenistas respexisse, qui scil. τὸν ἀληθινὸν & δικαιοσύνην cum Hebraeis confundant, auctor est D. Heinsius, *Exerc. S.* p. 218. Conf. eund. ad Hesiod. p. 214. Similiter Erud. *Bielius*: „ Hoc sensu Joan. VIII. 16. „ ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ ἀληθὴς ἐστιν. Ex Hebraismo. Nam apud „ LXX. ἀληθὴς Hebr. צדק, justus, respondere solet. Vid. „ Esa. XLI. 26. Sic & ex eodem ἀληθεύειν aliquando notat „ justitiam; ut I. *Cor.* XIII. 6. ubi ἀληθεύειν opponitur τῇ „ ἀδικίᾳ. Et Joan. III. 21. ὁ ποιῶν ἀλήθειαν idem est, ac „ *Act.* X. 35. ἐργαζόμενος δικαιοσύνην. Vice versa *Gen.* „ XXIV. 49. Esa. XXXIX. 8. pro ποιεῖν, quod alias est „ ἀλήθεια, *veritas*, LXX. habent δικαιοσύνη: & *Psalm.* XCVI. „ 13. δικαιοσύνη & ἀλήθεια conjunguntur, & unum per alterum exponitur. „ Ad seqq. conf. v. 'Αληθὲς, & 'Αλήτων.

2. 'Αληθινὸν, τὸ κοπανιστὸν.] Refer ad ἀλήθω, *molo*. KUST. H. STEPH. *Ind.* Vide in 'Εμπᾶν. SOPING. In *Excerpt.* Moschop. MS. ad Agapet. Βοῦν ὁ, τὸ πίσσινον βάπτρον, ὅπερ λέγουσι θηλυκῶς 'Αληθινὴν. &c. Vid. Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* XII. p. 306.

3. 'Αλήϊον.] Apud Homer. Steph. de *Urbib.* 'Αλαὶ est urbs Ciliciae, unde 'Αλαῖος ἀνὴρ. HILL. ex H. Steph. *Ind.* Respicit Hesych. *Iliad.* Z. 201.

——— Κασταλίη τὸ 'Αλήϊον οἷο ἄλητο.

Schol. ὅτε πεδίον ἢ Κιλικίας καλεῖται, καὶ ἡ Βελλεροφόντου ἄλη, τοῦτ' ἔστι, πλάνη. Sic & ad Υ. 155. Vid. inf. *Not.* ad v. Γηγενῆα, & Ezech. Spanhem. *de Numism. Tom.* I. p. 266. & ad Callim. p. 216. Male Ed. Hag. Βελλεροφόβου, pro ——— ἐφόβου

4. 'Αλήϊος.] Id est, ἱμαρτὸς. G. Scribe 'Αλοῦς, ex *Iliad.* I. 125. ubi Schol. ὁ ἀπὸ λείας. Ἰθακησίους βουκολοῦντας. Λείαν γὰρ ποιεῖσθαι ἢ ἁρπαγὴν τῶν ἐθνῶν. Infra in 'Αλεὸν exponit, ἀκαρπον, ἄγονον, ἄπορον.

5. 'Ανεπίστροφον. ἄλυτον.] Scribe inverso ordine, & cum signo distinctionis, ut ipsa series jubet: † 'Αλητὸν, ἀνεπίστροφον. Est enim nova glossa, quae in Edit. male cohaerei cum praecedd. Idem observarat etiam Cl. *Kuster.* & ante nos Cl. *Heinsius*, qui glossam hanc ante 'Αλημα ponendam addit. Redit infra post 'Αλητὸν. Est ex *Il.* Δ. 452. ubi Schol. 'Αλητὸν, ἀνεπίστροφον. Conf. Etym. M. Haesisse hic H Stephanum, ex *Indice* liquet.

6. 'Αλὴς.] 'Αλυτὸν scribit *H. Steph.* in *Ind.* vel potius (addit) 'Αλυτὸς. Et sic *Scalig. Heins.* & *Is. Voss.* flagitante literarum ordine.

7. 'Αλημα.] Videtur esse ab ἀλάω, *malo*. Conf. Etym. M. v. 'Αλείαται. KUST. H. STEPH. *Ind.*

8. 'Αλήμονας.] An "Αλημα, id est, πλάνημα, πλανῆσις? G. "Αλημα per unum μ, legunt *H. Steph.* in *Ind. Heinf. Is. Voss.* & *Kuft.* Est ab ἀλάομαι, vel ἄλημι, *vagor*, monente *Kustero*; quorum prius ab *H. Steph.* etiam notatum. Vid. Etym. M. in Παστωλικὸν, & fup. v. 'Αλείαι, ibique *Not.* Conf. Euftath. *Il.* B p. 352.

9. 'Αλήμονας. συστρεφόμενοι.] Occurrit *Il.* E. (823.) ut *Joh. Hill.* notaverat: ubi Schol. ἀθροιζόμενοι, συστρεφόμενοι, quod defcripfit Etymologus. Et ita hic pro συστρεφόμενοι lege cum *Steph.* (*Thef.* T. I. p. 306.) *Scalig Kuft.* & *Brunone*, qui perperam 'Αλείμονας corrigit. De formatione v. 'Αλήμων Portus ad Suid. Conf. fup. in v. 'Αλαὶς, &c.

10. 'Αλημώτων.] Suspectum eft. H. STEPH. *Ind.* An 'Αλημόνων? JOS. HILL. Vide num a λῆμα, IS. VOSS. An ab ἐλάω, abforpto α privativo? Conf. v. "Αλδω, 'Αλαὶς, & 'Αλάλκει. An vero 'Αλημώτων corruptum eft ex 'Αλιμήστων? Vid. inf. 'Αλιμήστων. Quae enim portus carent, funt ἀφύλακτα. Hefych. Αἰόλον, λιμένα explicans, addit: Δαλζὺς φυλακτὴς. Sed non fatisfacit haec conjectura. *Kufterus* ita: „ An pro 'Αν„ μαίων? 'Ανήμονας. ἀφυλάκτους. Et: 'Ανημώνων. ἀφυλάκτων. „ Non difplicet. Conf. *Not.* in 'Αλαλκάδων.

11. 'Αλκιμηδὴν.] L. 'Αλκιμηδίην. 'Αλκὴ μανομένου. 'Αλκὴ idem quod Δάκη, *Bacchae*. IS. VOSS. Vid. *Not.* feq.

12. 'Αλκὴ μανιώδη.] Leg. μανομένου. Et an ἀλὴς legendum? PALMER. H. Steph. in *Ind.* fcribit 'Αλκὴ, μανιώδη, quafi nova gloffa foret. Forfan, inquit, ab ἀλάομαι, *furore percitum errare* feu *vagari*. 'Αλκὴς Ed. Hagen. Non difplicet *Is. Voffius*. Conf. v. Λίκνον. Nifi fimpliciter velis: 'Αλκιμηδὴν. ἀλᾶσις. μανομένου.

13. 'Αλὴς.] Rectius 'Αλώσιμα. ut infra. Et fic *H. Steph.* in *Ind.* item *Stephanus* & *Kufter.*

14. 'Αλὴς.] Mendum hic eſſe fuſpicatur H. Steph. l. c.

15. 'Αλητὸν.] Suidas etiam explicat *indefeſſum*. Hinc ἀλητὸν, athletae dicti, qui & ἄληστοι in vet. Inſcript. διὰ μόνους ἱκανοὺς, *quod nunquam vincantur*: ut notat Salmaſ. ad Eunapium. [V. *Not.* feq.] Sed cum ἄληστοι non legatur apud Dionem, videtur Salm. compilaſſe Fabrum, quem vide *Agoniſt.* III. 19. VALES. Suidas: 'Αληστὸν. ἀκαμπτὸν. Subjicit exemplum: εἰκαὶ τῶν αἰτίων, ἀφ' ὧν ἄληστοι ἦν οἱ ἰσχύοντες. "Αρτεμίδωρος. Lege: Μαθὼν τῶν αἰτίων ἐφ' ὧν. &c. 'Ισόνικον. Minime enim Ariſtophanis haec ſunt verba, ſed Joſephi *Antiq. Jud.* l. V. c. 8. p. 303. *nov. Ed.* ubi agit de Samſone & Dalila: ut docui in *Mifc. Crit.* p. 268. Eadem vero, ut Suidas, exhibet Lex. Reg. MS. niſi quod ἀ ſe legat, & nomen 'Αρτεμίδωρος omittat.

16. 'Αλώτως. ἀκαταγνώστως.] ἀκαταγνώστως, i. e. *inviſe*, legit *Joſ. Scaliger* ad *Graeca* Euſebii p. 428. Sed nihil mutandum recte judicat Salmaſ. ad Trebell. *Claud.* T. II. p. 380. & poſt eum Kuſterus ad Suidam, cum Heſychio conſentientem, adducto Thucyd. l. 37. ubi ἀλωτώτερα pro ἀκαταγνωσθέντερα, ut Scholiaſta exponit. Quem locum jam indicaverat H. Steph. *Theſ.* II. 557. 'Ακαταγνώστως, i. e. *ſine damnatione*, contra Scalig. tuetur etiam *Kuſt.* in *Not.* ad *h. l.* nos remittens ad Suidam ſuum. Conf. inf. 'Ανεπίληπτον. ——— ἀκαταγνώστως: & ſup. v. 'Αλὴς, ibique *Not.*

17. 'Αλώσθερ.] Rectius, ut videtur, 'Αλητῶρ, ab ἀλᾶσθαι, pro quo infra ἀλώτωρ. Sic & H. Steph. *Ind.*

18. 'Αλώδα.] Non ſine mendo. H. STEPH. *Ind.* Scrib. 'Αλλοδὶ, IS. VOSS. Poſt σπορίμη *Palmerius* inferendum cenſet μὴ. nam in ſegetibus raro paſcuntur τὰ κτήνη. SCHR. 19. 'Αλησίας.] L. 'Αλησίης. GUYET. 'Αλησίης, ὃν ἔστι μὴ λαΐζειν. & forte ei jota ſubſcribendum eſt. H. STEPH. *Ind.* Conf. Etymol. M.

20. 'Αλήτης.] Ab ἄλη, ἀλεὶς &c. G.

21. 'Αλῆτις. &c. τῶν ἑόων.] Meurſ. *Graec. fer.* leg. αἰώνων. SCHR. Scribe αἰόων. Vide ſup. Heſych. in V. Αἰόων, & in eadem Etymologum. HEINS. KUST. Scr. αἰόων. V. Heſ. ſupra. Gloſſae: Αἰόων. *Geſtacio*. Athenaeus tamen l. XIV. habet ἄλητον & ἑάων. VALES. Pollux p. 185. Ἡν δὲ τοῦ ἄλητον ἑάων. VALES. Pollux p. 185. Ἡν δὲ τοῦ ἄλητος ἄγορα ταῖς ἄγαις ἀποκεκλῃσμένη. Sic MS. IS. VOSS. Vide omnino Interpp. ad Pollux. IV. 55. p. 377. & inf. Ἑάων, &c.

22. 'Αλῆτὸν.] Vid. Foëſ. in *OEcon. Hipp.* h. v. KUST. Alii 'Αλητὸν.

23. 'Ηρώων ὄνομα.] Forte legend. τῶν Ἡφαίστου ὄνομα. Vid. Athen. l. XIV. p. 618. & fup. in Αἰόων. SOPING.

24. 'Αλήτωρ.] Vid. fup. v. Ἀγήτωρ, & 'Αλώτωρ. KUST.

25. "Αλθα.] Apud Hippocrat. alibi ἄλθεσι legitur. SOPING. Vid. Cafaub. in Athen. p. 819. SCHR. Galen. Gloſſ. Hippocrat. "Αλθεσι. ἢ ἕκτοσι. Conf. Erotian.

26. 'Αλθαία.] Gloſſ. *Hibiſcum*, 'Αλθαία. Dioſcorid. III. 163. Ἀλθαία, ἔνιοι δ' Ἰβίσκον καλοῦσι. &c. ——— ἀνομασεν δ' ἀρ

'Αλβία [1]. Οἰνίας γυνὴ, Μελεάγρου μήτηρ.

'Αλβιανὸς [2]. χαλεπὸν.

'Αλβετο [3]. ὑγιάζετο. ὡς ἐξ [4] τῆ ἀλβιάων.

'Αλβιὰς ἰατρός.

'Αλβιον [5]. αὖξε [6]. θερμαίνει, ὑγιαίνει. φάρμακον ἀπὸ τῆ 'Αλβιὰς.

'Αλί. ἅλαδε.

'Αλικὶ [7]. ἐν Πελοποννήσῳ τῆς ἀλιέων χώρας.

'Αλία. ἐν ᾧ τείχει οἱ ἅλες, ἢ εἰς ὃ [8] ἀποτίθενται.

'Αλιάδες [9]. μικραὶ σκαφίδια.

'Αλιάδες [10]. ἰχθῦς, μετέωροι, ἅλιες.

'Αλιαῖος. ἄπειρος, οἱ ἀφ' ἁλὸς θαλάσσης πεσόντες [11].

'Αλίαι χορῶναι [12]. αἰθυιαι.

'Αλια-

ἀφ' οὗ πελασθῆς τὴν παλαίστρων αὐτῶν. V. Suid. Gloſſæ MSS. Iatrice: 'Αλβία. ἀνθρώπακον.

1. 'Αλβία.] L. 'Αλβαία, Hom. *Il.* I. 551. de Meleagro:

——— μητρὶ φίλῃ 'Αλβάλῃ χαρίζεσθαι πάρ.

Ubi Schol. 'Αλβαία. ἡ μήτηρ Τ Μελεάγρου. Sic & ad ν. 544.

2. 'Αλβιανὸς, χαλεπὸν.] Lege: 'Αλβιανικὸν. ἀπὸ τῆς. PERGER. Vid. ſup. 'Αλιτηνὸς, χαλεπὸς. IS. VOSS. Sed vide ibi *Not.* An 'Αλβιανὸς corruptum ex 'Αλγίνης? Conf. 'Αλογίνη). καὶ τῆς, & Καλίνης. —— καὶ ἐξῆς.

3. 'Αλβετο.] *Il.* E. 417. Schol. ἤκμαζεν, ἀφρογιλέτο, ὑγιαίνετο. Galen. Gloſſ. Hippocrat. 'Αλβιὼ (H. Steph. 'Αλβιανὸς leg.) & 'Αλβιανὸς, exponit ὑγιάζων. Erotian. 'Αλβιᾷ. ὑγιαζόμενος. V. inf. *Not.* in Δυσαγρίης.

4. Περὶ τῶν ἀλβιάων.] L. περὶ τὰ ἀλβιαια. HEINS. Malim ſimpliciter περὶ τῶν ἀλβ. Similiter *Kuſterus*: „ut ſenſus „ ſit, (inquit) ἀλβιὰς dictam eſſe ab ἀλβιαία. Rectene an ſe„ cus, hic non diſputabimus. Sufficit indicaſſe, quid He„ ſych. hic dicere voluerit.„

5. 'Αλβιὸν.] L. 'Αλβίῃ. 'Αλβὼ, ἄλβω, ἀλβιαῖον. Vid. Euſtath. ⊖. *Il.* p. 600. Hinc 'Αλβιανὸς & 'Αλβὼν, ὁ ΖΔίς. Etym. M. IS. VOSS. V. ſup. 'Αλβιὰς, & Etym. M. in 'Αλβὼν, & 'Αλβαῖον. Conf. *Not.* ſeq.

6. Αὖξε.] Hæc interpretatio pertinet ad 'Αλβιωτ, quod Heſych. hic cum 'Αλβιὸν confundit. Supra: 'Αλβιὸν. αὖξε. KUST.

7. 'Αλικὶ.] V. inf. in 'Αλιαὶς, & Steph. Byzant. in 'Αλιαὶς.

8. 'Αλία, &c. οἷς ἅλες &c.] L. οἷς ἅ &c. unde Apollonio ἀλίαν τροφὴν. SALMAS. 'Αλία πτῆνα apud Archippum. Vid. Pollux. 551. HEINS. Locus Pollucis eſt l. X. *cap.* 41. ὡς *prius.* ubi Doct. Jungermannus ſimiliter οἷς ἅ legit, ut eſt in Etymolog. M. & Phavor. 'Αλίαν τροφὴν ex Apollon. Tyanei *Epiſt.* VII. adfert ibid. Cl. Hemſterhuſius. Quo de loco vid. Cl. L. Bos *Animadv.* p. 43. Addo *Notam* Cl. *Kuſteri*: „Ex Etymol. (inquit) ſupple: 'Αλία, σπῖδ οἷς ᾧ &c. „ Deinde ex eodem Etymologo pro οἷς ἅς referibe, οἷς ἁ. „ Intelligitur hic autem *ſalinum*: quo ſenſu ἁλὰς accipitur „ in elegant Epigrammate Callimachi, quod ex Antholo„ gia inedita publici juris fecimus ad Snid. v. Ἐπιθέτου.„

9. 'Αλιάδες.] Ἰδιωτικῶς pro 'Αλιάδες κάρυκες G. Cum Heſychio Suidas ad verbum convenit. Schol. Sophocl. ad *Ajac.* ν. 891. 'Αλιὰς. τὸ ἁλιεῖον πλοῖον.

10. 'Αλιάδες.] An 'Αλιάσιν? Id ferias poſtulat. Δ vero & Α ſæpe confundi, monuimus non ſemel. Vid. in 'Αίσχρ. 'Αμικτήρων. &c. Conf. inf. v. 'Αλιὰς.

11. 'Αλιαῖος &c. πεπτωκὼς.] L. πεπτωτὸς. G. HEINS. BRUNO. Sic Apollon. Lex. MS. & Phavorinus. Conf. Etymol. in 'Αλιαῖος. Eſt *Odyſſ.* Δ. 361. V. ſup in 'Αλιὸς πτῆν.

12. 'Αλ. χορῶναι.] Infra, 'Ἑπιλὴς χορῶναι. cum eadem interpretatione, KUST. Conf. ſup. Αἰθυιαι, & inf. Κορώνας.

13. Ἐκ ᾧ ἀλαγίζου] οἱ Συρ.] Elegantiſſ. Menag. ad D. Laërt. I. 99. p. 58. *init.* diſtinguit poſt ἀλαγίζου, ut οἱ Συρακόσιοι ſit, *dialectus Sicula*; quomodo ποιν Τραγῳδοὶ. dixit [l. 125.] ἐ. ἀδορατοι. In tabella ænea *Inſcript.* Smet. fol. LXXII. ἔνεκ' τῆ ἁλιὰ τῆ τῆ ταμιάστῃ. Unde ἁλιάζουσα, *decretum*, ibid. SOPINGIUS. L. 'Αλίων. STEPHANIUS. Sic & *Menag.* ad D. Laërt. I. 99. p. 57. Βυλὰ τῶν ἁλιὰ ſimplius in Inſcript. Corcyræa, quam exhibet B. Montfauc. *Diar. Ital.* c. 18. Conf. Caſaub. ad Athen. II. 3. p. 23. Scip. Maff. *Epiſt.* I. *Gall. Antiq.* p. 10. & A. van Dale *Diſſ.* IX. *de Antiq. & Marmor* p. 771. 'Αλὶφ ſæpius dixit Herodotus pro *concione.* Schol. Arati p. 34. Ὅτι ὁ περὶ τὰ ἅλια, ἤτοι τὰ 'Αγορὰ οἱ δικασταὶ τῶν ἐκκλησίων καλοῦντι. Conf. v. 'Αλιὰ, 'Αλιάζων. &c. Sed forte nihil mutandum. 'Αλιαῖον ſcripſit Heſych. pro 'Ηλιαῖον. de quo Harpocration, ubi H. Vales. vide. Noſter infra: 'Ηλιαῖα. τὰ δικαστήρια. Δημοσθένης δ' Ἐπὶ τῶν Βιβλιοθ. *Conſtin.* p. 491. Nugatur ergo Joannes Juvenis *in Lex. Tarentin.* p. 10. quando ἁλιαῖον dictam putat *Eccleſiam*, q. *maritimam*, quia & in Euangelio *navi* comparatur. Ita vero *Kuſterus*: „ Affine eſt ἁλὰς, quod pro ἁλικὸν

'Αλικτὴς. πόσον· ὃ ἐν ᾧ ἀθροίζονται οἱ Σκαλῆς [12].

'Αλικίαν [13]. ἐπιληψίαν. Ταραντῖνοι.

'Αλικὰδαι [15]. ἐπαλίαν.

'Αλίαν. Θαλαττίαν.

'Αλιέων. τῆς [16] ἐπαλίων θεῶν.

'Αλιάκεντος [17]. ἄσημον. ἀδιάποτον. ἄκρατον.

'Αλιάπουδα. ἡ κάτφορ [18], ἡ θαλάττιον ὄρνις.

'Αλιάρ [19]. πόλις Βοιωτίας.

'Αλίας [20]. πεφαλὰς. πλωτὰς.

'Αλίας [21]. ἄπιμος. ἀνίσχνος [22]. ἀμυδρὸς. πρεσβὺς. ἀπλήστης. ἀχόρτος.

'Αλιάδη [23]. ἀπώλετο.

'Αλίβαπον [24]. πορφυρᾶν ὄρνιν. 'Αχαιοὶ καὶ 'Αλκμάν.

'Αλί-

„ σία, sive *concione populi*, adhibetur ab Herodoto plus ſe„ mel. Vid. Port. *Lex. Ion.* „ Similiter Cl. *D'Orvillius*: „ Vo„ te 'Αλίαν. Dorienſes ita vocabant ἐκκλησίαν. Vid. Schol. „ Arat. 254. Gualter. *Inſcript.* 400. p. 62. &c. Hinc ἁλιάζω „ vel ἅλιαν: unde ἁλιάζουσα in *Inſcriptione* Geïca, pro *decre*„ *tis*, ſive ψηφίσμασι. Vid. Steph. Byz. in 'Ηλαία. „ Neque tamen loco moverim 'Αλικίαν, ut ſup. monui. Etymol. M. in 'Ηλαία. —— ἀφ' οὗ τὸ ἀολίζω, τὸ συναθροίζω, 'Αλαία, ἡ 'Ηλαία. &c.

15. 'Αλικάδαι.] Cogitabam num legendum 'Αλκάων (quod & *Iſ. Voſſio* in mentem veniſſe video) vel 'Αλκάων, ut mox. Sed reſpexit forte ad Sophocl. *Ajac.* ν. 891. τὸν δὲ φλοιὸν ἁλικάδων &c. Schol. 'Αλικάδων, οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων, ἤγουν οἱ ἁλιεῖς, ἀπὸ 'Ασκληπιάδου, οἱ ἰατροί. Etym M. 'Αλικάδες, ἅλαι, &c. Tragici locum notavit etiam Cl. Abreſch. in *Miſc. Obſ.* V. I. p. 88. 'Αλικάδων apud Heſ. legens, a recto ἁλικάδης.

16. 'Αλιῶν τῶν.] L. 'Αλιαστῶν. Inf. 'Αλιαιῶν, Neptunus. PERGER. Scribe: 'Αλιῶν, τῶν ϛ, S. *Il.* Σ. [ν. 432.] HEINS. Sic & Cl. *Weſſelingius*. 'Αλιαστῶν corrigit *Iſ. Voſſius*. Sed alterum præfero, cum Cl. *Kuſtero*, cujus verba hæc ſunt: „ Ἁλιαστῶν etiam Phavorinus. Sed ſcribendum „ & diſtinguendum eſt: 'Αλιῶν, τῶν ἐπαλίων. Reſpicit enim „ ad Hom. *Il.* Σ. 432. ubi Thetis Dea marina inquit:

„ Ἓκ ῥά μ' ἀπάνευθε ἁλίων ἀνδρὶ δάμασσε:
„ *Me tamen ex Deabus marinis viro ſubjugavit.* „

17. 'Αλιάκμονα.] Leg. 'Αλίακμον. PERGER. Peſſime pro 'Αλιάκμων, a ἀκμὼν, quod idem ac δίκνω, l. e. *adminiſtro, rego.* Vid. inf. v. Δικνῶν, & Διακνῶν. Uti autem a ἀκμὼν fit ἀδιάκμων, præpoſito α privat. ita a δίκνω, ἀδίκνω: quod idem ac ἀδιακτῶν. Uti enim hic ἀδιάκμων exponitur ἀκάτεχος; ita ſupra, 'Αδίκνω, ἀκάτεχον. Deinde pro ἀκάμονα lege ἀκάμοντα: a verbo κατακάμνω, quod etiam ſignificat ἄρχειν, κρατεῖσθαι, *imperare, regere.* Vid Inf. v. Σεμνάμονα, & Σεμνάδρης. Hinc ἀκάμονος eſt idem qui ἀκάτεχος, i. e. *dux & rectius careps.* KUSTER. Conf. v. 'Αδίκνων, & *Not.* in v. 'Αλκμάονα. Ingenioſa eſt Kuſteriana emendatio, quamvis vocem alibi non obviam fingens. Ceteroqui cogitabam, num vera lectio ſit, 'Αδίκμων, q. d. *qui nullius ſubjugum dicecſi.* Infra icgitur: 'Ασυμάδης —— ἀδιάδικος.

18. Κάτφορ.] L. Κάτφορ, quod ipſt οἷδ' ἐστὶν ἀεὶ τῶν θαλασσῶν. SALM. STEPH. *Ind.* SCAL. HEINS. BRUNO. HILL. STEPHANIUS SORBER. Lex. MS. Obſervabi: 'Αλιάδα, ὄρνιν ὁ παρ' ὑδατοι πτίσσι.

19. 'Αλιαρ.] Callimach. p. 70. SCHR. Hom. *Il.* B. 503. ſive 10. *Catal.* & Callim. *Lavacr. Pall.* ν. 61. ubi Schol. πόλις Βοιωτίας. Atque ita pro 'Αμαρὸν reſtituendum 'Αλιαρὸν, M mutato in Λ1, apud Hom. *Il.* in *Apoll.* ν. 223. ex Stephano in 'Αλιάρτῳ docuit Bern. Martin. *Var. Lect.* L. III. c. 4. Pari modo ΑΤ & Μ confuſa ſunt apud Suid. in Ἀνιγεζομένου, ubi pro κακοπαθοῦντος legend. καμαθοῦντος, ut Kuſt. recte notat. Ita autem Photius in Lex. inedito, & Heſ. inf. Conf. Heſ. in v. Σπιρὸν. Suid. in v. Ἐλύγιζε, & Kuſt. ad eund. v. Ἀζεὸς: item Schol. Sophocl. *Trachin.* ν. 789. & Schol. Theocrit. *Id* I. 97.

20. 'Αλίαν.] Idem quod 'Αλικάς. IS. VOSS.

21. 'Αλίας] Euripid. *Hercul.* p. 12. SCHR. Vid. Etym. M.

22. 'Ανίσχνος.] χ. ἀνίσχνος. HEINS. Sic & *Du Pontus* in *Gnomolog Homer.* p. 142. Apollon. Lex. MS. ἀνίσχνος. Malim ἀνισκνὸν. i. e *inevitabilis*. Reſpicit enim *Il.* B. 797. (ſive *Catal.* ν. 304.)

——— ——— ——— πέλωρ· οὐ ἅλιας ὄρνυμι.

Ubi auctor brevium Schol. explicat, ἀνίσκνὸν, πολὺ. Locum notaverat etiam *Verwijus*. Et hanc lectionem ſequitur *H. Steph.* in *Ind.* (quem vide) probante *Kuſtero* Ἀνίσχνος enim eſt ἐπαλίνιος, teſte Etymol. & Heſ. in Ἀνίσχνος, &c. Schol. *Il.* M. ν. *ult.* ἅλιας· exponit ἀμείλικτος. ut Noſter. Quando vero ἄνισχνος primo loco exponitur, reſpicitur vox ἅλιας. Sup. 'Αλιαῖος. ἄπειρος.

23. 'Αλιάδη.] Forſan ſcribend. 'Ελιάδη. H. STEPH. *Ind.* Pro ἐλιάδη. KUST. Vid. inf. ſuo loco, ut & Λιάδη.

24. 'Αλίβαπον.] Alcman apud Athen. l. IX. c. 4. 'Αλικίαν ὀρνῖν ἐκ ἅλιος ὄρνιν. Sed vid. Caſaub. de hoc loco. SOPINGIUS. Vid. Caſaub. in Athen. p. 647. SCHR.

'Αλίβας [1]. νεκρός. ἢ βορὸς [2]. ἢ πόλεμος [3]. ἢ ὄρος [4].

'Αλίβαντες [5]. οἱ νεκροί. Ἀφὸ τὸ ξηρὸν εἶναι, καὶ εἶναι ἰσχνοὺς πρὸ μὴ ἔχειν τὸ αἷμα. ἢ ὑγρόν. Vid. Etymol. M. Galen. *de Temperam.* L. II. *fcct.* 6. & mox in 'Αλίβαντες. Conf. Suid. in v. Κύρ, Ὄξος, Τγίης, &c. & Schol. Ariſtoph. *Ran.* ν. 188. 196. Infra ſimiliter: Λύσσα. αὖον. ξηρόν. πικρόν.

2. Βορὸς.] Infra: Βορεάς. ἄφορος, πικρός.

3. Πόλεμος.] Apud Inferos ſtil. Vid. Etymol. in Κυνοβῆ, & Suid. in Ὄξος. IS. VOSS.

4. Ὄρος.] Intellige de *Abila* monte. Aut legendum Ἄβη. Vid. Etymol. M. in 'Αλίβας. IS. VOSS. Ὄξος praeter Etymol. agnoſcit Suidas, & Cyrill. Lex. MS. Voſſ. Et ſic *Thu. Bruno.* Callimath. apud Etymol. —— ἀπὸ Ἀλίβαντος πόλεως. i. e. Ἄβης. Suid. in Ὄξος: Ὄξος, ᾧ 'Αλίβας λίγει. —— ὅτι συναμφότερα ἀπὸ ἐρεῖ &c. Quodſi Ὄρος retinendum, conſer inſ. 'Αλίβας. Ὄρος &c. Quod itaque cum 'Αλίβας confuderit Noſter.

5. 'Αλίβαντες.] Iis opponuntur διερὸς apud Poëtam *Odyſſ.* Z. [ν. 201.]

Οἷς δὲ' ἐπ' ἀὴρ διερὸς βεβῶς, ἀδὲ χλιαίνει. [χλιαίν.]

Vide Μακεδονικὸν p. 219. ubi mortui φασὶ 'Αλιβαντιᾶν dicuntur. Plato *Reip.* III. [*ſub init.*] Κινεῖσθαι τε, ᾗ στένειν, καὶ ὑγρὰν, καὶ ἀλίβαντα &c. HEINS. Conf. inf. v. Διερός. KUST. Vid. Phurnut. *de N. D.* c. 35. p. 235. *Ed. Gal.* & *Not.* in 'Αλίβας, & ſup. in Ἄλσος. Luciani locus eſt *Necyomant.* p. 339. ubi al. 'Αλιβαντιᾶν.

6. 'Αλιβαντᾶν.] Id eſt, in altum tollitur, ita ut evaneſcat. Ad ἀλίβαντ, ἀλίβαν G. ad ἀλίβαν GUYET. Imo a λίβας, ἀλιβαντᾶν. i. e. πνεύματι. IS. VOSS. Leg. 'Αλιβαντᾶν. Lycophron [ν. 351.]

Εἰρᾶσι ἀλιβάντοισι λυγαίας δίκας.

'Αλιβάντοις, κοιλαις λύγαις, inquit Schol. τὸ δὲ θαλάσσης βοτάνην, ἥτις ἀλὶ δύναται. Καπάρωνος. Αἱ τῶν ἀλιβάντων. Καλλιχορώνιος γὰρ τὸ ὕσαι δύναται συλλαβόντων. Etymol. 'Αλιβάντιον. τὸ καθάπαξ εἰς θάλασσαν. μυλοφορικὸς ὁ, τὸ πρόσθιον ᾗ ἀφανίζον. HEINS. Eandem emendationem mecum communicavit Cl. *Weſſeling.* Conf. Reverendiſſ. Potter. l. c. & Kuſter. ad Suidam. Natus error ex literis ΔΥ cum ΑΤ confuſis. Vid. ſeq. voc. & inf. in 'Λλιτὸν: item v. 'Αλιφθόρους.

7. 'Αλιβάντας.] Forte 'Αλιβάσας. Muſaeus apud Plut. in *Mario* de aquila: Ὃς δύο μὲν πίσιλλ, δύο δ' ὀλόβρυε, τὸν δ' ἁλιβάντα ἔλαβε. *Nutrit* vertunt. Ariſtot. *Hiſt. Anim.* VI. 5. legit ἁλιγγάν. SOPINGIUS. Conf. Suid. v. 'Αλιβάντων, & inf. v. Λιβάντιον. KUST. Scrib. 'Αλιβάντων. Male infra: Λιβάντιον. ἀφανίζον. Conf. R. Bentlej. ad Callim. *Fragm.* 269. p. 402. In Plutarchi loco a *Sping.* adducto non Ὃς δύο legitur, ſed Ὃς τρία &c. Vid. p. 426. E. & inf. *Not.* in Ἐκλιπεῖν.

8. 'Αλίτυπος.] Scribe 'Αλύτυπος, i. e. ὑγρασιλῆ, *tenera membra lubentem.* Epitheton equi. PERGER. Non placet. Reſpexit animi *Il. Z.* 401.

Ἐκλιπέμεν ἀγανοῖσι, ἀλίτυπον ἔσκεν ἑταῖρον.

Ubi Schol. ὑγρὸν. Non ergo 'Αλίτυπον per ſe notat κακὸν, ἀγαθὸν, ut in Lexicis traditur; ſed ſtribendum hoc modo: 'Αλίτυπον. ὑγρὸν. Quod firmat Poëtae loco: —— ἁλίτυπον ἄνδρα κακὸν. (pro ὑγρὸν ἀ. κ.) i. e. κακὸν, ἀγαθὸν. Vel potius nihil muta, dummodo ſtatuas, Heſychium non nudam vocem, ſed integram Poëtae phraſin ſpectaſſe. Qui canon in Heſychio obſervandus. Vid. in Ἀμφιτύπτουσι, & plura in *Mifc Crit.* p. 314. ad calcem *Gloſſ. N. T.* in Gloſſ. Gr. Rutgerſ. 'Αλίτυπον ὑπόπτην, exponitur ὑγρὸν πικρόν L. 'Αλίτυπον.

9. Ἄλιε, ἄλιε.] Vel 'Αλιε, ἄλιε. IS. VOSS. Perperam. 'Αλιὸς enim Dorice pro ἁλιὸς; unde 'Αλιεὺς apud Rhodios dicebatur ἁλιεὺς ἰχθύς. Vid. Euſtath. *Odyſſ.* ζ. p. 1562. *in fin.* & inf. v. 'Αλιοσκάλα.

10. 'Αλιβλαβῆ.] L. 'Αλίλοφ. id eſt, *purpura obſcuri coloris.* G. Turbata haec ſunt. Poſtrema enim Guyeti verba huc non pertinent, ſed rejicienda forte ad 'Αλιβαντᾶν, ἀλιγγάν; vel ad v. 'Αλιπέρφυρον. 'Αλίλοφ autem h. l. repoſuit recte *H. Steph.* in *Ind.* Vid. Etym. & inf. ſuo loco.

11. 'Αλιάδες.] Hom. *Odyſſ.* M. 251.

12. 'Αλίζοι. ἀλιεῖφ.] Subjectum eſt H. Steph. *Ind.* Vid. inf. 'Αλίης, & 'Αλιοῖσι & ſup. 'Αλίπεδα.

13. 'Αλίζα. ἡ λ. ἢ δένδρον.] *H. Steph.* [in *Ind.*] vult legi, ἡ λάϊνα, τὸ δένδρον. Neſcio an melius. Nam λάϊνα ἢ δένδρα poteſt intelligi, *Alburnum*, pars exterior trunci poſt corticem immediate ſuccedens, quae pars candicans ſaepe dedolatur a fabris, utpote ob infirmitatem parum utilis. Gall. *Aubel.* PALMER. Tamen & Guyetus legendum cenſet, ἡ λάϊνα, τὸ δένδρον. Nec ſcio an melius. Nam λάϊνα ἢ δένδρα poteſt intelligi, *Alburnum*, pars exterior trunci poſt corticem immediate ſuccedens, quae pars candicans ſaepe dedolatur a fabris, utpote ob infirmitatem parum utilis. Gall. *Aubel.* PALMER. Tamen & Guyetus legendum cenſet, ἡ λάϊνα, τὸ δένδρον, id eſt, arbor quae *populus alba* dicitur. Ita apud Diofcorid. I. 110. Λάϊνα ἢ δένδρα ἡ φλοιὸς &c. SCHR. L. 'αλίζα. IS. VOSS. Forte 'Αλίζα, pro ἁλίσκα. i. e. ἁλὶς σκιὰς παρίσχεται ξηρᾷ. Ovid. *Met.* X. 555.

Opportuna ſua blanditur populus umbra.

Hnrat. *Carm.* II. 3.

Quo pinus ingens, albaque populus
Umbram hoſpitalem conſociare amant
Ramis. —— ——

Sic ἄβη idem [Macedonibus ſc. Vid. Inſ.] eſt *ſilva*, aut *nemus*: quod nihil aliud ſonat, quam ἄλσος vel πολύσκιον τόπος, *locus umbroſus.* PERGER.

14. 'Αλιζῶνες.] Revocetur ſpiritus *Διαπνεῦσαι*, & ſcribatur 'Αλιζῶνες. Alii 'Αλιζῶνας vocant gentem Ponti. *Cat.* 363. Alii Thracum. *Il.* E. 39. & ibi Schol. VERWEY. Vid. Kuſter. ad Suid. & conf. omnino *Scholia emendata* ad *Il.* B. 856. ſive *Cat.* 363. in *Ed. Cant.* p. 747. item v. ſeq. in fine.

15. Παρὰ τὸ ἁλίζω.] L. ἁλὶ ζωῇ. Vid. Etymol. IS. VOSS. Conf. Suid. ibique Kuſt.

16. Βάτος βαρύς.] Mentio ejus apud Hom. *Il.* B. 856. KUST. Conf. v. & *Not.* praec.

17. 'Αλίζω.] L. 'Αλίζων. IS. VOSS.

18. 'Αλιῆσι.] L. 'Αλιεῦσιν. Suid. 'Αλιτρεῖς. οἱ ἁλιεῖς. IS. VOSS. 'Αλιῆσι eſt *Odyſſ.* Ω. 418. Vid. Strabon. l. VIII. p. 373.

19. Ἰχθυσέλπαις.] Sic etiam Phavor. ſed male. Scribendum enim, ἰχθυσελπίσταις. KUST. IS. VOSS. Idem forte voluit *D. Heinſius:* quamvis ἰχθυσελπίσταις legatur in apographo. Peſſime *Perger.* ἰχθυσέλπαις, ut & *Sping.* Niſi etiam ἰχθυσέλπας in mente habuerint, negligentius correctum.

20. Κάμπῃ.] Forte καμπῇ. Vid. 'Αλιεῦ. SOPING.

21. Ἀλίης.] *Il.* Σ. 86. Schol. ταῖς ὑφαλασσίαις Νηρείσι. Vid. ſup. 'Αλιεῦ.

22. Ἀλίπεδα.] Vid. Διαμέθυ. & Λίπεδα. IS. VOSS.

23. 'Αλιπλακέα.] L. 'Αλιπλάκεα. SALM. [Vid. *Exerc. Plin.* p. 732.] HEINS. IS. VOSS. Vid. in Κόγκαι. SOPING. Conf. H. Steph. *Ind.* & Etym. M. qui 'Αλιπλάκεα. Gloſſa MSS. Iatricae: 'Αλιπλάκεαι. ἀλιστρόφοι.

24. 'Αλιπαῖον.] 'Αλὸς, ἁλὸς, ἁλιὸς, 'Αλιπαῖον, 'Αλιπαῖον, pleonaſmo ᾗ π. GUYET.

25. 'Αλιπόνης.] Suſpectam habet ſcripturam. H. STEPH. *Ind.* L. 'Αλίπεφις. a πρώϊν. Euſtath. ad Hom. [p. 1559.] 'Αλίπεφις, καθ' Ἄλλιον Δυσώνιον, ὁ θαλάσσης μυριζόβιος, ut χαλκέφης, ὁ χαλκᾶ μυριζόβιος. IS. VOSS.

26. 'Αλικὸν.] An 'Αλικὸν, ab ἁλικὸ? An ab ἁλὴ, ἁλικὸν? GUYET. Forte 'Αλιικὸν. SOPING. 'Αλιικὸς. Vid. Ἡλίκον. IS. VOSS. Corruptum putem ex 'Αλιικὸν. quod vide. Conf. v. 'Αλσυπεῖα.

27. 'Αλικὸς, &c. οἰκοῦντες, μέρη &c.] Conſuſio notabilis. Lege haec & praecedd. 'Αλικόνες, μέρη ἢ Πελοποννήσου. (forte columnae ibi loci erectae fuerunt, ut in Balade Cadix, ſeu ſinu Gaditano, columnae Herculis.) † 'Αλικόνων. Θαλασσοφυγάς. † 'Αλικὸς. δυσεβὴς. 'Αλικοὶ καλοῦ) οἱ τὰ περὶ θάλασσαν οἰκοῦντες. PERGER. Egregie errat Vir Doctus. Anſam praebuit diſtinctio major inter οἰκοῦντες & μέρη, quam Ald. Flor, & Hack. praeferunt, tollendum vero eſſe monebat *Weſſelingius*, ut & *Il. Voſſius.* Ita recte Ed. Hagen. quae ceteris non raro eſt accuratior, & Phavor. Supra poſt 'Αλι. 'Αλικὸς dicitur ὁ Πελοποννήσου ἢ ἁλίων χωρίς. Vid. Pauſan. *Corinth. cap.* 36. p. 196.

'Αλευάμα [1]. Φύλλα μάκωνος μετ' ὄξους λευκοῦ βύβλ. ἢ ὑποσίμμα ἐκ πλείονων χρειῶν.

"Αλιμα. Θαλάσσια.

'Αλιμβώτα [2]. λιμβάς μὴ ἔχουσα.

'Αλισμὸς καὶ 'Αλιμὸς [3]. βοήθεια δυνδρομηθεῖσα ἐπὶ θάλασσαν. ἢ ξηρὸς τόπος.

"Αλιμος, ὁ ξηρὸς πλοῦς θαλάσσης μονόμβρου.

'Αλιμυρήντια [4]. εἰς θάλασσαν ῥέοντα, ἢ εἰς θάλασσαν τελευτῶντα.

'Αλιν [6]. ἁλίβιον. μάταιον. κελεύει [7]. ἀλαφρόν.

'Αλίνη [8]. ἐπαλείψεις.

'Αλινδήρας. κυλίστρας. λέγουσι δὲ καὶ 'Εξαλίσους [9], ἢ ὕπτιον κυλίσαι.

'Αλινδίται κυλίε[ς].

'Αλινδὼν. δρόμον.

'Αλινεῖ [10]. ἀλείφει.

'Αλινὸς. ἐπαρτεῖται.

'Αλινὼ [11]. ἀμυδρῶν. Κρῆτες.

"Αλινον [12]. ἄμυλα.

'Αλισ-

[1] 'Αλεύρια. φ. μ. μ. ἴδε &c.] Vid. "Αλφι, & Κυρανιδ. IS. VOSS.

[2] 'Αλιμβώτα.] Vid. sup. *Not.* in 'Αλιμόντιον.

[3] 'Αλισμὸς καὶ ἁλιμὸς.] L. 'Αλισμὸς ἡ ἁλιμοῦς. BRUNO. Apud Joh. XXX. 4. Περιπατοῦσιν ἅλιμα. In Hebræo est *Malluach*. Vid Drus. *Quæst. Ebr.* l. 17. & Inf. in Σφίδια, ubi legitur ὁ ἅλιμος. SOPINGIUS. L. 'Αλισμὸς καὶ ἁλισμός. IS. VOSS. Vid. Joh. XXX. [4.] HEINS. Conf. eundem *Exerc. S.* p. 53. & Suidam. Porphyrius *de vita Pythag.* § 34. p. 38. 'Αλίσμοις ἐχρῶντο καὶ ἀλίψοις τροφαῖς. Vide ibi C. Rittershus. Posteriori significatione ἁλίμους venit Jerem. XVII. 6. quo respexisse Hesychium conjicit Cl. *Bielius*, corrigens, 'Αλίμους καὶ 'Αλίμους: quod in diversis Codd. invenerit Lexicographus, & cum Spir. tenui, & cum aspero Vide omnino Cl. Bochart. *Hieroz.* T. I. p. 876. qui 'Αλισμοὺς καὶ ἁλισμοὺς scribit.

[4] 'Επὶ θάλ.] In Ed. Flor. est ἐπὶ. Ita quoque legit Vir Doctus ad oram *Cod. Gorlæi* in Bibl. Leid. Suidas ἐπὶ θαλ. Neutrum male: nec tamen quidquam mutaverim. Vid. *Observ.* nostras ad Joan. *Evang.* IV. 6.

[5] 'Αλιμυρήσιον.] Ex *Il.* φ. 190. Schol. εἰς τὰ θάλασσαν ῥέοντα. Vid. Inf. in Μυρίε.

[6] 'Αλιν. . . μάταιον.] Ita mox, & apud Suid. in 'Αάλιον. Supra corrupte Αἰν. Conf. 'Αλαιὸν, & 'Αλαὶς. Schol. Sophocl. *Oed. Col.* ν. 1464. Οἱ γὰρ ἅλιον explicat: ἢ μάταιον, ἢ κενόν. Ali κενὸ. *G. ἐνεῤ. κενὸν.* vel μάταιον. HEINS. ἅλιον. SOPINGIUS. ἅλιον. IS. VOSS. κένιον, PERGER. Prætulerim, ἁλίβιον. Infra: Πλὴν μάταιον, ἀλλὰ ἅλιον. quanquam nec displiceat μάταιον, quod Inf. etiam μάταιον. Literæ ν, ε, ρ, sæpe confunduntur.

[8] 'Αλίνη.] Ab ἅλινον est *linu*, *litus*, *linere*, *litura*. GUYET. Mox 'Αλινεῖν. Vid. sup. 'Αλείφει, & 'Αλίζειν, & 'Αλεῖσι, ante v. 'Αλείφ.

[9] 'Εξαλίσους.] Vid. Suid. in 'Εξαλίσαι. Eustath. *Il.* Β. p. 289. & Od. Δ. p. 1476. & *Il.* p. 771. IS. VOSS. Ut nempe Aristoph. *Nub.* ν. 32. ABRESCH. Vid. Etymol. in 'Αλα, p. 65. & in 'Αλιτὸν, & inf. 'Εξαλίσαι.

[10] 'Αλινεῖ.] Vid. 'Αλείφω, & ——— ἴσως.

[11] 'Αλινὼ.] L. 'Αλεῖσι. BRUNO. 'Αλινὸν, Idem quod ἀλεισὸν, IS. VOSS. Vid. Hœlzlin. ad Apollon. IV. 1463.

[12] 'Αλινὸν.] Pro 'Αλοιδὸν. IS. VOSS. Vid. inf. v. Αἰδηλῆ. KUST.

[13] 'Αλισόλη, σ. ὁ. ἅμα.] Forte: 'Αλίσο πολλὸ, ἁλὶ ἅμα, [Vid. inf. v. 'Αμμι. ——— σωσὸ. &c.] PERG. Non credideris. Locus autem est obscurior. Pro ἅμα *Il. Vossf.* legit ἅμα. (sic.) Neque hoc placet. Variæ conjecturæ mentem aliquando subierunt, quæ nunc minus arrident. Quare paucis absolvam. Ex voce ἁλὶ, in expositione, patet ἁλὸς passim pro ἅλις. De posteriori vocabuli parte aliquando dubitavi, num βολὸ ibi pro βολὴ, ut sæpius; quando 'Αλισβολὲ (sic enim accentus ponendus) effet ἁλὶ βολὴ, q. d. *summo ardi* Belgice, id est, *consilium Sole oriente habitum*, sive *primo luce*, ἅμα ἁλὶ, ἅμα σοὶ. Sic itaque legendum foret: 'Αλισβολὲ σωσὸ (*conventus consilii capiendi gratiâ*) ἅμα ἁλὶ. Sed rectius illud βολὸ retinetur sensu vulgatissimo passim apud Poëtas; ut ex Lexicis constat. Conf. G. D'Arnaud *Lect. Gr.* p. 225. Supra: 'Αεσβόλιμον. (sive ἀεσβολαῖ.) οἱ ὃ ἁλὶ βολαί. Videndum autem, num eadem phrasis commode significet *Ictum*, sive *percussionem Solis*, eo sensu, ut 'Αλισβολὲ. denotet *Solis eclipsin*, sive *defectum*, ex congressu sive interventu Lunæ. Favet certe vox sequens, σωσὸ, pro Solis & Lunæ coitu Astronomis trita. Plutarch *Romul.* p. 24 init. σωσθῆναι ἐκλειπούσης σελήνης ἀπὸ ἡλιακῆς περὶ κέντρα συνόδου. & p. 361. fin. 'Εκλείπει μὲν ὅτι ὁ ἥλιος, ὑπεισρεούσης ἡ σελήνης αὐτῷ· ὃ γὰρ συνόδου φασὶ γίνεσθαι

'Αλισόλη [13]. σύνοδος ἡλίου ἅμα. Λάκωνες.

'Αλίσιον. Θαλάσσιον.

"Αλιτον [14]. Θαλάσσιον. ἢ μάταιον. ἢ ἄχαρπον. συμπεπλεγμένον ἀπὸ τοῦ 'Αλίτου, ὃ ἐστι ἄσπορον, ἄσπαρτον.

"Αλιτον βέλος [15]. μάταιον. ἄστοχον.

'Αλικαπῆ. αὐχμηρὸν [16].

'Αλίπεδα [17]. τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία.

'Αλίπλοα [18]. τῇ θαλάσσῃ ἐπιπλέοντα, ὡς 'Απολλόδωρος. Κόμαι [19] δὲ, τὰ ὑπὸ τοῦ ἁλὸς ἐπιπλεόμενα, τεπίοις, ὑποβρύχια, οἷς ἐπιτηλάζει ἡ θάλασσα.

'Αλίπλοα. τῇ θαλάσσῃ πλεόμενα.

'Αλιπόρφυρος [20]. ἁλμυρὸν, τεπίον, ἐκ θαλασσίας πορφύρας.

"Αλιρ [21]. ἐξύδατον.

'Αλιρρόθιος [22]. κύματα θαλάσσης.

"Αλις [23]. ἱκανὸς, πλήρης, ἢ αὐτάρκης. ὅθεν καὶ μετέλιος. ὡς Εὐριπίδης 'Αλκηστιδι,

'Αλι-

τῶν &c. *Deficit igitur Sol, quando Luna ipsi objicitur, idque fit diuturnior in coitu* &c. Conf. Diog. Laert. VII. 146. ibique Menag. Plane ut Senec. *de Benef.* V. 6. *Non est ipsa Solis defectio; sed diurnum siderum coitus, cum Luna* ——— *Solem objectu suo abscondit.* Non incommode itaque legeris forsan: 'Αλισβολὲ, σωσὸ ἁλὶ ἅμα σὺ σελήνη. Alioquin illud ἅμα molestiam creabit. Confer voces (Lexicis ignotas) ἀτεσβόλια, & ἀτεσβόλιμα, in Sybyrgii *Saracenicis* p. 49. & 50.

[14] 'Αλιτον.] Vid. sup. 'Αλιον, 'Αλιτὸν, & Inf. Αἰδηλ. Conf. v. 'Αλαιὸς.

[15] 'Αλιτον βέλος. μάτ.] Conjunctim, "Αλιτον βέλος. HEINS. Sic Phavor. Exstat *Il.* Ε. 18.

——— ——— ἐχ ἅλιτον βέλος ἵεμενος χειρός.

Schol. τὸν μάταιον. Idem apud Soph. *OEd. Col.* ν. 1464. legendum putat Cl. Abrescb in *Misc. Obs.* V. 1. p. 88. ubi vulgo πίλος. Posset etiam legi, 'Αλιτὸς βέλος, quod habet Etymol. ex *Il.* Π. 737. ubi Schol. μάταιον ἐπιτηδειότατον. *Wesselingii* conjectura est: quando ἐπιτηδεῖος supplendum apud Hesychium. Vid. infra. Sed prius malim. Supra: 'Αάλιον. ἀτυχῆ, pro quo hic ἄστοχον. nisi malis ἄκαρπον, ut paullo superius: quod tamen necesse non est. Ut autem hic ἅλιον βέλος, ita ἀλίτιμον βέλος Æsch. *Agam.* ν. 374. quod monuit Cl. *Abrescb.*

[16] 'Αλιπαρῆ, ἀχρειωμένη.] L. αὐχμηρὸν, id est, *siccum*. Ex α priv. & λιπαρὸς, *unctuosus*. PALMER. JUN. BRUNO. IS. VOSS. L. αὐχμηρὸν. Sophocl. *Electr.* - - - Διὰ κόπῳ τοῦ ἀλιπαροῦς πέλας. *pag.* 102. HEINS. SOPING. Etymol. M. 'Αλίπαρον. αὐχμηρόν. Corrige ex Nostro; & confer Suid. & Phavor. Schol. Sophocl. *Electr.* ν. 452. 'Αλιπαρῆ, ἀπὸ τοῦ αὐχμηροῦ. Ex quo loco vocem hanc sumtam esse, notaverat etiam *Kusterus*.

[17] 'Αλίπεδα.] Sup. 'Αλάπεδα. Malim 'Αλιπεδὰ. Pro utraque scriptura rationem etymologicam adfert Harpocration, quem vide, coll. Suid. & Etym.

[18] 'Αλίπλοα.] Hom. *Il.* Μ. 26. Schol. τῇ θαλάσσῃ ἐπιπλέουσι. Vid. Etym. M.

[19] Κόμαι.] Hunc in *Indice* Auctorum omiserat *Pricæus*. Occurrit ejusdem mentio in Αἰνίζεται, & in Apollon. Alex. *Syntax.* II. 19. p. 149. Pro δ' ἁλὸς, rectius ἢ ἁλὸς, quando scil. pro *mari*: etsi forte unum alterumve exemplum generis masculi ex Poëtis adferri potest.

[20] 'Αλιπόρφυρος.] Quæ illa *purpura marina*? Conchyllum, seu murex. Hujus succo legitur imbutus fuisse Persici regis candyx. Vide Polluc. l. VII. [*segm.* 58.] ὁ δὲ βασιλικὸς Κάνδυς, ἁλιπόρφυρος. ὁ ὃ τὸ αἷμα, πορφυροῦς. FUNGER, Athen. p. 388. [Λαπιπόρφυρος.] Vid. Brisson. *de Regn. Pers.* L. I. p. 37. SCHR. Supra sub v. 'Αλιβόα, male posita *Gryeti* verba, huc forte pertinentia: *purpura obscuri coloris*. 'Αλιπόρφυρος legitur *Odyss.* Z. 53. 306. & N. 108. Occurrit etiam apud Anacreont. *Ode* VIII. 2.

Διὰ τοῦτο Κυθέρειον
'Αλιπορφύροις πάπτω[ζ].

Vide ejusdem fragmentum apud Etymol. M. in Τύγ, p. 703. Parl modo Suidas 'Αλιγρὺν interpretatur Θαλασσοπόρφυρον. Conf. Athen. l. IX. p. 374. de quo plura video allata a Cl. D'Arnaud *Anim.* p. 236. Adde Barnes. ad Anacr. ν. 1267. & inf. in 'Αλιγρύν.

[21] "Αλιρ.] Supra 'Αίρ, cum eadem interpretatione. KUST. PERGER. Vid. 'Αλιπόρφυρος. IS. VOSS.

[22] 'Αλιῤῥόθιος.] L. 'Αλιῤῥόθιος, per ο μικρὸν: ut jam monuit H. Steph. in *Thes. Gr. L.* [I. 367. E.] KUST.

[23] "Αλις. &c.] Priori sensu occurrit apud Eurip. *Alcest.* ν. 334. 673. 1041. & *Il.* Ε. 349. Schol. ἐκ τοῦ ἅλις. ἀπὸ αὐταρκείας. Lex. MS. in Dionys. Areop. "Αλις. ἱκανὸς, ἀναγκαῖος. Posteriori apud eundem Euripid. *Med.* ν. 630. - - οἱ δ' ἅλις ἴσθι Κύπριν, εἰ μὴ μάτην Ζεὺς ἔζευκεν ὕπνῳ. *Si vero moderate* (μετρίως) *veniat Venus, non est alia Dea æque grata.* Et *Alcest.* ν. 908. - - ἀλλ' ἔμπεσε Θέρμη κακὸν "Αλις, ἀτιμίαν δὲ

'Αλισαῖα [1]. ἰσχνά.
'Αλίσας [2]. κοπίσας. κυλίσας. καβαλικεύσας [3]. συναγαγών.
'Αλίσβη. ἀπάτη.
'Αλισγημάτων [4]. ἢ μεταλήψεως τῆς μαρᾶν θυσίας
'Αλισγήσῃ [6]. συνεσιάθη [7].
'Αλίσγοντες [8]. μολυίοντες, μιαίνοντες.
'Αλισθέσιος. ἀθεμιστέσιος.
"Αλις ἡμῦς [9]. πεγμία ἐπὶ τῆς πληρωθέντων φαύλων πυῶν, ἢ ὑπερπυθέντων τῆς ἡμέρων, οἵτε καὶ οἶνω.
'Αλισθένειν [10]. ἀσθενεῖν.
'Αλισθέντες [11]. συναθεμιστέντες.
'Αλισθείς. συναθεμιστείς.
'Αλίσιον [12]. πέλις.
'Αλίσκῃ. παρᾷ.
'Αλισκόμεθα. καταλαμβανόμεθα.
'Αλισίμαχα [13]. ἁλισιμάνα.
'Αλισκόμενα. κρατούμενοι.
'Αλίσκοις [14]. κρατῇς], λαμβάνοις]. φαθίοις].
'Αλίσκω. ἕνομα παρακείμενῶ.

'Αλι-

'Αλισίχρυσον [15]. ποτήριον περιφερές.
'Αλίσπαρτον [16]. τὸ ἁλικτὸν, ἐπαρυβῆον χοεῖον, καὶ ἄλθυσον.
'Αλίσταλ@ [17]. σοφίσταλ@.
'Αλιστὰ [18]. ἀναπέπλησται.
'Αλιτεία [19]. ὠδῆς ποδείμιον ἀμμώδες χοεῖον.
'Αλιτενὲς [20]. ὠδήλιον. ταπεινόν.
'Αλιτήμων. ἁμαρτωλός.
'Αλιτημόνων. ἡμαρτημένων.
'Αλίτευζ. ἁμαρτάνειν.
'Αλιτήλιος [21]. ἁμαρτωλός. πλανήτης. θανάτῳ αἶπος καὶ ὄνυξ.
'Αλίτης [22]. ἁμαρτωλός. ξένος.
'Αλιτήσειος [23]. ἐπ. πλάνης περιφόβμος.
'Αλίτομμι [24]. πιῶ.
'Αλιτρὸν [25]. ἁμαρτωλὸν, ἄδικον.
'Αλιτροὶς. ἁμαρτωλοῖς. χτ\ [26] συναίροιν, 'Αλιτήειος καὶ 'Αλιτρός.
'Αλιτόκαρπον. ματαιότεκνον.
'Αλιτροσύνη [27]. ἁμαρτία. καὶ 'Αλιτρία. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις λέγ.
'Αλιτραὶ [28]. οἱ ἄδικα δικάζοντες.

'Αλι-

ἀν. Sed tamen ferebat hoc malum MODERATE, quamvis esset sine liberis. Et hunc locum innuit Hesychius. Vid. sup. in 'Αλίσιον, post 'Αλισίης.

1. 'Αλισαῖα.] Ab ἅλις, unde & 'Αλισίης, & 'Αλίσιον. Vid. quoque Φαλίζ. IS. VOSS. An corruptum ex "Αλισμα? Inf. 'Αλισμὸν. —— ἰσχνός. Conf. v. 'Αλμῶν.

2. 'Αλίσας.] Ab ἁλίσ, quod idem ac κοπίσ. Conf. inf. v. 'Εκκλίσας, & 'Εξαλίσας. KUST.

3. Καβαλικεύσ.] Pertinet ad 'Αλίσσω, ab ἁλίσιον. Ipse Hesych. paulo inferius: 'Αλισκόμενα. καβαλικεύόμενα. IDEM. Vid. *Not.* seq.

4. 'Αναθεσάντ.] Legendum sine dubio, συναθεμιστ. Vid. inf. 'Αλισθίσεις, 'Αλισθὲς, & 'Αλίζετ. Schol. *Od.* T. 443. "Ηλιθ. γὰρ ἐκ ἔ ἁλίζω, τὸ συναθεμίζω. Natum verbi monstrum ex antiqua scribendi forma. Vid. in 'Αδελπτος, & 'Αμωμος. An etiam pro καβαλικεύσ legendum καβίκαλόν, ut saepius? Aliter *Kuster.* in *Not.* præc. qui & hic συναθεμίσας legit, & referre jubet ad 'Αλίσσω, ab ἁλίζω.

5. 'Αλισγημάτων.] *Alter* XV. 20. ἀπίχεζ λὰ τ' ἀλισγημάτων ἢ αἰδλων. SOPING. PERGER. Huc respexisse Hesychium præter *Kuster.* notavit etiam Alex. Morus *Not. ad quæd. loc. N. F.* p. 347. Vid. ibi Interpp. Glossarium nostrum ad eum locum: 'Αλισγ. ἢ μολύνων ἢ μιαίνων ἢ μιασφονίαν. Cyrill. Lex. MS. 'Αλισγήματα, μιάσματα καὶ μιασμοὶ ἢ αἰδλων λατρείας.

6. 'Αλισγήθη.] Scribe, 'Αλισγηθῇ. Vox ἢ 'Εδδομήκοντ. Dan. I. 8, "Ως ἐ μὴ ἀλισγηθῇ ἐν τῇ τερπνῇ ἢ βασιλέως. Iterum: ἢ ἐβούλ. ἢ βρωμάτων, ἃς μὴ ἀλισγηθῇ. HEINS. Schol. ibid. μιανθῇ. Deest locus in *Concord. Cr. Tromm.* Vid. inf. 'Ηλισγαμένους, quod exstat Mal. I. 7. & H. Steph. *Ind.*

7. Συνεσιάθη.] Parum emendate, inquit Cl. Hemst. *Exerc. S.* p. 300. Συνεσιάθη legit Alex. Morus l. c. Malim: 'Αλισγηθῇ. συνεσιαθῇ. ex Dan. I. 8. Et sic Cyrill. Lex. MS. Suid. 'Αλισγηθῇ. ἐτιαθῇ.

8. 'Αλίσγοντες.] L. 'Αλισγοῦντες. Sirach. XL. 33. 'Αλισγίσει τὴν ψυχὴν αὐτῆ ἐν ἰδίοις μεταρσίοις ἀποστόμοις. SOPINGIUS.

9. "Αλις ἡμῦς.] Zenob. p. 37. Diogenian. p. 182. Erasm. *Adag.* [I. 4. 2.] SCHR. Præter Ciceronis locum, ab aliis allatum, vide Porphyr. *de Abstin.* L. II. p. 128. *E quercuum fructibus prima ejectum sibi comparabant - - - - - - ἢ ταῦτα ἀ βέ@ ἐπὶ τὸ ὑπερ ἐδὲ τερφθῆ μεθύσκων &c. ἅλις ἡμῦς ἴφα. Post hæc cum vita humana jam ad manifestiorem vitium paulatim pervenisset, valedicentes gianitinis juxta proverbium ἅλις ἡμῦς &c.*

10. Αλισθένειν.] Positum pro 'Αλισθαίνειν. Infra etiam male: 'Αλισθενῆ. ἀσθενῆ. Hippocrat. 'Αλίσθενον. Vid. Foës. *Oecon. Hipp.* in ea voce.

11. 'Αλισθέντες.] L. 'Αλισθέντες, ut est in prioribus Edit. Vid. sup. 'Αλίσας.

12. 'Αλίσιον, πόλις.] L. πολὶ. IS. VOSS. Perperam omnino Vir Cl. Supra: 'Αλείσιον, πόλις "Ηλιδ@.

13. 'Αλισίμαχα.] An legendum: 'Αλίσιμα. ἰσχνά, id est, salite. GUYET. PALMER. 'Αλίσιμαῖα, vel 'Αλισιμαῖα. Sed neque sic constat ordo. IS. VOSS. Immo 'Αλισιμαῖα. Lycophron ν. 994.

Λύκ δ' ἁλισιμάλιο δυρήσιν ἄκρον.

Linque maritimi jugosum promontorium. Ubi Scal. leg. 'Αλισμαῖον.

14. 'Αλίσκοις.] *Proverb.* XXVIII. 12. BERNARD. Vid. inf. 'Ηλίσκοῖς.

15. 'Αλισίχρυσον.] L. 'Αλισιχρυσον. IS. VOSS. Supra: 'Αλισσω. ποτήριον τυβηδρόμον.

16. 'Αλίσπαρτον. τὸ ἁλικτὸν. ἐπαρυβῆον &c.] De mendo cui-vis constare potest. Sic tentabam emendare: τὸ ἀλί ἐπαρυβῆον χοεῖον ἢ ἀλίζω. *Locum sale & farina sparsum.* Sic Alexandriæ fundamenta conspersa farina notata fuerunt. Plutarch. in *Alexandro.* Et ubi creta non suppetebat, sale vel farina utebantur ad eos usus. PALMER. Male emendat *Palmerius.* Etymol. habet ἁλίζω, ita ut secunda significatio sit vocis 'Αλίσπαρτον. MUNKER. L. τὸ ἀλί ἐπαρυβῆον. VALES. τὸ ἀλί πεπαρυβῆον lege. Sic quoque legitur apud Etymologum. IS. VOSS. *'Αλίσπαρτον. τὸ ἀλί ἐπαρυβῆον χοεῖον, ἢγ ἁλίζω.* ita exhibet in *Ind.* suo *H. Steph.* & *Sping.* qui ἀλείν. Recte. Sed ἀλί πεπαρυβῆον propius ad literarum ductum accedit. Et in eo acquiesco. Aliter tamen *Steph. Morinus,* Vir Doctus, in *Diss. de Cognat. Lated. & Helv.* p. 139. ubi legit: 'Αλίσπαρτον. τὸ ἁλικτὸν. ἀλί ἐπαρυβῆον χοεῖον. ἢγ ἁλίζω. ut tres differentes significationes innuat Hesychius, quarum prima generalis est, & omnes *res salsas* significat; reliquæ particulares, ut notet 'Αλίσπαρτον, *regimen sale aspersum,* i. e. exitio devotum, & sale aspersam *farinam,* quæ usui a *Palmerio* observato poterit inservire. Vide locum. Ego prius illud ἀλικτὸν non admittendum putem, utpote majorem mutationem inferens. Cætera jam dixi. Conf. Ammon. in 'Αλίσπαρτον.

17. 'Αλίσταλ@.] L. 'Αλίσταλ@. *salsissimus.* IS. VOSS. GUYET. Conjungenda sunt: 'Αλίσταλ@. σοφίσταλ@. ἢ ἁλσιν ἀναπίπλησται, *qui salibus refertus est.* PERGER. 'Αλισταὶ legit *Thom. Bruno,* ut Phavor. Ego cum *Is. Voss.* mahm 'Αλίστη.

19. 'Αλιτεία.] Forsan scribendum 'Αλίστη, & intelligendum de loco arenoso ad flumen, in quo equi sese voluntant cum adaquantur. H. STEPH. *Ind.* 'Αλίστη *Salmas.* etiam legit *Exerc. Plin.* p. 474. (five 336. *nov. ed.*) & *Is. Voss.*

20. 'Αλιτενὲς.] Æschyl. p. 44. [*Prometh.* ν. 711.] vocat ἀλισσόμενα. SCHR. 'Αλιτενὲς Χαμαιτυπῶ est apud Strab. l. VII. p. 307. Vid. ibi Casaub. Conf. Suid. & Etym. Similiter ἀλιτενὲς reponendum apud Eunap. *in Maxim.* p. 8c. pro ἀλγενὲς. Longus *Pastor.* l. II. p. 41. πυβρᾶς ἰχθὺς ἀλιδόσιος καὶ πίσσα ἀλιτενὲς. Quem locum notaverat Cl. *Abresch.*

21. 'Αλιτήλιος.] II. *Macc.* XII. 23. BIEL. *in Schedis MSS.* Plutarch. *Quæst. Græc.* p. 297. explicat, ἢ ἀλάδικ ἢγ φιλάδικ ἀλλ' ἀκ μοχθηρὸν κακὸν ὄλη. Idem de *Curiosit.* p. 523. *in fin.* ὠδῆς τὸ ἀλὸν deducit. Vide locum.

22. 'Αλίτης.] L. 'Αλίτης. G. Ino ἁλίσιος & ἁλίτης differunt. Vid. Aristarchi *Comment.* p. 158. B. IS. VOSS. Etymol. 'Αλίτης. τὸ ἁμαρτῶτος. - - - λὰ ἢ ἢ λιτὸ γὰρ] ἁλιτὸ, τὸ λιτὸν ἢγ ἰκετικὸς ἐφιέτ. ἀλὸ ἢγ 'Αλίτης, ἐ ἁμαρτάνειν. In ἢγ respicit ad 'Αλιτρὸν. Vid. tamen H. Steph. loc. citando.

23. 'Αλιτήσειος.] 'Αλιτρησ@ leg. SALMAS. G. Forte 'Αλιτρ@. SOPING. PALMER. IS. VOSS. Alterutram lectionem restituendam esse, disputat H. Steph. *Thes.* II. 721. *fin.* 'Αλιτρησ@ non semel habet Nonnus in *Paraphr.* S. Joan. Vid. sup. 'Αλιτροσύνης.

24. 'Αλίτομμι, τιμῶ.] Scrib. μὴ τιμῶ. [*Il.* Ω, 570.] Διὸς ἁ' ἁλίτομμι ἰφτιμίην. HEINS. Illud μὴ excidisse videtur, quia præcedens vox syllabâ μμ finitur; quod fere pronunciarunt ut μή.

25. 'Αλιτρὸν.] Superlativum adhibuit Oppian. III. *Cynег.* ν. 230. & ἁλιτρὸν, τὸ, Pind. *Olymp. Od.* II. 106. ABRESCH. Habet Callimach. *H. in Apoll.* ν. 2. Vide ibi Ez. Spanhem. p. 50. Supra 'Αλιτρὸν.

26. Καὶ συναίρ. ἀλ.] L. 'Αλιτρὸν@, ἢγ καὶ συναίρ@ 'Αλιτρὸς. H. STEPH. (*Thes.* II. 720. E.) HEINS.

27. 'Αλιτροσύνη.] 'Αλιδοσύνη mallet *Is. Vossius.*

28. 'Αλιτραί.] An 'Αλιτροὶ, vel 'Αλιτρεῖαι? GUYET. Ma-

Digitized by Google

'Αλίβιας [1]. ἁμαρτωλός.
'Αλίφατα. ἅλφιτα, ἢ ἄλθεα.
'Αλίφηνα. κώμη Θρᾴκης.
'Αλίφλα [2]. γάνος. δρυός.
'Αλιφλεῖς. πτωχοί.
'Αλιφλιφῶσαι [3], ἀφαιώσαι, ἁπλίσαι.
'Αλιφρασύνη [4]. ἰσχὺς Φρήνης.
"Αλλη [5]. πέσσε.
'Αλίων. ἁλιφαίων [6]. ἁλίσαν.
'Αλιῶσαι [7]. μαζίσαι, μαζίσαι ἠγήσασθαι.
"Αλκα. ἅλυκα [8].
'Αλκαία [9]. κέρα. ὑγρά, ἢ τῦ λέοντος.
'Αλκεύ [10]. ὅπλον. ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτόν. Ἑρμοπαθὴς δὲ, ὄνομα εἶναί τινος ἀνθρώπου κωμῳδηθέντος.
"Αλκαρ [11]. ἀλέξημα, βοήθημα.
'Αλκά. δύναμις, ἰσχύς [12]. ἢ ἀλέξησις. ἢ μάχη [13]. Λιχύλος. Ἀγαμέμνονι.
'Αλκί [14], τῇ ἀλκῇ, ἀπὸ εὐθείας ὁ, ἡ ἄλξ. ὡς ἡ σαλπίγξ.
"Αλκιμος. μαχίμος, ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς, θρασύς.
'Αλκιδι. δυνάμει.
'Αλκιμώτατον. γενναιότατον, ἰσχυρότατον.
'Αλκμεῖος [15]. κενίσεως.

'Αλ-

'Αλκμαρίς [16]. ἅλκιμον [17].
'Αλκμέωνα [18]. ἢ 'Αλκμᾶνα.
'Αλκείδαι [19]. Θεοὶ τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις. καὶ 'Αλκμαιωνίδαι Ἀθήνησι, ἀπὸ 'Αλκμαίωνος τοῦ ἐξηγητοῦ Θησέως.
'Αλκτῆρα [20]. βοηθὸν, ἢ βοηθοῦντα.
'Αλκτήριον. ἀμυντήριον.
'Αλκυονίδες [21]. ἡμέραι τινὲς, ἢ ἀεσθμὸν ᾧ γαληναί, ὃν αἱ ναυτίλοι [22] ἢ ἀλκυόνα.
'Αλκύων [23]. εἶδος ὀρνέου. καὶ δῆμός τις.
'Αλκυόνιον [24]. βοτάνη τις.
'Αλλά. κᾆτ. ἢ ἐπὶ τάδε [25].
'Αλλὰ καὶ ὅς [26]. ἀλλὰ καὶ ὅμως.
'Αλλαγλώ. ἀμαθῶ.
'Αλλὰ κακῶς [27]. μεθ' ὕβρεως.
'Αλλ' ἄρα [28]. ἀλλ' ἀνάστηθι.
"Αλλαγμα [29]. ὁ βαπτιζόμενος.
'Αλλὰ δή. ἀλλ' ὅμως. διαχεομένου δὲ ἡ λέξις, μὴ ὅτι ὑγρά.
'Αλλάθαιον. ἀλμυρὸν. Κρῆτες.
'Αλλάμπαν [30]. ἢ ἥλιον. οἱ δὲ, ὀπτιχειδίου [31] δεῖμα.
'Αλλαπὶς [32]. ἀσφαλής. Λάκωνες.
'Αλλ' ἄναξ [33]. ἐξόδιον κιθαρῳδοῦ τὸ καθαπάξ καὶ τὸ νῦν.

'Αλ-

sculino genere exponitur, non sine mendi suspicione. Verius enim femininc significat *injusta*, *peccatrices*. Ita censet Frid. Sylburg *Not.* in Clenard. & Antefign. p. 491. Non displicet 'Αλιτρεγί.

1. 'Αλιτρίας.] Mallem 'Αλιτηρίς. Nam ἀλιτρεία est ἁμαρτία. Nisi excideric verbum aliquod. Ariſtoph. *Acharn.* ν. 907, ἀλιτρίαν αὐτὸν, Schol. per ἁμαρτίαν καὶ ἀδικίαν συναμφότερον explicat. Similem forte locum Hcſ. ob oculos habuit. Alioquia 'Αλιτρίας ; ἁμαρτωλὸς legendum. Sed exemplum deſidero. Prius illud 'Αλιτρὶς præferre etiam video Cl. *Kuſterus* ; „ quod & ſeries (inquit) litter. exigit. „

2. 'Αλίφλα.] L. 'Αλίφλω. PALMER. 'Αλίφλω. IS. VOSS. 'Αλίφλῳ corrigit etiam *Bod. a Stapel* ad Theophraſt. III. 9. p. 151. *In fin. & p.* 154. *baliphlæum* deſcribit.

3. 'Αλιφλιφῶσαι.] Ex ἅλς, & φλοιὸς. G. Conf. V. 'Αλιβοτὶ, & 'Αλιθόκη.

4. 'Αλιφρασύνη.] Simili compoſito in M. Apoſtolii Lex. Gr. Lat. MS. legitur: 'Αλιμούσῳ. *Muſicus ſatis habens Muſarum.* Quo carent Lexica.

5. 'Αλλη.] Ex α intenſivo, & λίπω ſeu λείπω, forte. An 'Αλλὴ pro ἀλλῷ, id eſt, ξηρὸς, *arida*? An ἄλλη, *alta*, ab ἄλλῳ, unde ἀλλόω, ἐλλόω &c. G.

6. 'Αλιφαίων.] Proprie ſonat, *in mari apparentium* : ab ἁλιφαὴς. H STEPH. *Ind.* Vox alia auctoritate nondum firmata. Et forte fuit caput Articuli.

7. 'Αλιῶσαι.] Hom. *Odyſſ.* E. 104. Suidas : 'Αλιῶσαι. *μάταιον ἐνύπνιον.* Ubi fallitur Cl. Kuſterus, cum gloſſam refert ad Sophoclis locum, in quo ὄνειροι. Eſt enim ex *Iliad.* Π. 737. ubi Schol. 'Αλίωσε, *μάταιον ἐνύπνιον.* Vid. Etymol. & ſup. 'Αλιῶσαι, & 'Αλιώσατο, & in 'Αλιο βάλῳ.

8. 'Αλκμα.] Scribe 'Αλκά. IS. VOSS. Infra : Αλκὰν. ἁλμὴ. *Κρῆτες.* Videtur eſſe eadem nota : ibi recte & ſuo ordine ; hic corrupte & inverſo ordine poſita. KUST.

9. 'Αλκαία, κέρα. ὑγρὰ, ἢ δ' λεοῦς.] Pro ἢ *Tho. Bruno* perperam corrigit ἡ. Vult enim Heſychius, 'Αλκαίαν eſſe *caudam* in genere, cujuſvis ſcil. animalis paullo robuſtioris : in ſpecie vero *lenis caudam* ſic dici. Ita & Schol. Apollon. Rhod. IV. 1614. Conf. Etym. M. Occurrit apud Ælian. *Hiſt. Anim.* V. 1. & XVI. 10. De *tauri cauda* uſurpat Nicand. *Theriac.* ν. 623. ubi Ὀλκαίαν vulgo male legi notat *Scipgius.* Conf. G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 9. & Cl. Kuſter. ad Suid.

10. 'Αλκεύς.] 'Αλκαῖα legerim cum *Iſ. Voſſ.* & *Kuſt.* ab ἄλκαρ, *præſidio.* Et ſic conjecit H. Steph. *Ind.* In fine hujus gloſſæ ſuppiendum φησὶ. Rev. *Bielius* ita : „ Ex ſerie illius ſequi poſſis 'Αλκαῖον, vel 'Αλκαῖος : quam lectionem & illa ſuadent, quæ ex Eratoſthene referuntur. Ille enim procul dubio de *Alcæo*, Poëta Comico, loquitur. „

11. 'Αλκαρ.] Ab ἄλκω, ἀλκὴ, ἀλκάρ. G. Etiam in Hippocratico Galeni Lexico : 'Αλκαρ. *βοήθημα.* HEINS. Conf. Cyrill. & Ariſtarch. IS VOSS.

12. 'Αλκὰ, &c. ἢ ἀλέξησις.] Forte ſcribendum ἢ ἀλέξησις. Reſpicitur Æſchyli *Agamemn.* ν. 1112. Etymol. in 'Αλκαλοφρυὲς. 'Αλκὴ ἢ ῥώμη ἢ μάχη.

13. Μάχη.] Eurip. *Rheſo*, p. 281. *μάχην κορίσσων*, ubi & pro *bello* ſumi poteſt : videtur enim parodia Homeri verſiculi, πολεμίζειν τε κορύσσειν. *Il.* Β. [273.] STEPH. CLERIC.

14. 'Αλκὶ, &c.] Hom. *Il.* Ρ. 209. - - - - ἀλκὶ πιτυήσας, ubi Schol. τῇ δυνάμει. εἴρηκε] ὁ λόγος ἐστὶν, ἢ ἄλξ, ὡς πᾶσαι, λόγῳ τῆς πάλης. Hunc locum reſpexit Notter. Conf. Salmaſ. ad *Inſcript.* p. m. 169. & Etym. M. Mox : 'Αλκὶδι. *δυνάμει.* Maſculum : 'Αλκὶ, τῇ δυνάμει. ex Schol. cit. Et videntur illa verba loco ſuo mota. Commode enim ſic legas : 'Αλκὶ, τῇ δυνάμει. 'Αλκὶ, ἀπὸ τοῦ Δόρ. &c. Vid. inf. 'Αλξ, & Λύκων.

15. 'Αλκμαιῶν.] Forte reſtitue 'Ακμαιῶν, ab ἀκμὴ. JOS. HILL. ex H. Steph. *Ind*, Vid. inf. 'Αλμαίων.

16. 'Αλκμαρὶς.] Scrib. 'Αλκμαρίς, vel ut Etym. 'Αλκμάρις. HILL. STEPH. HEINS. IS. VOSS.

17. 'Αλκμον.] ἀπέχεται, Etymol. ἀπεχθητέον. HEINS.

18. 'Αλκμέωνα.] 'Αλκμαίωνα legend. SALMAS. IS. VOSS. KUST. Vid. Salmaſ. ad Solin. p. 580. *Ed. Ultraj.* KUST. Legendum putarim : 'Αλκμᾶνα, ἢ 'Αλκμαίωνα. Exſtat in Pindar. *Pyth. od.* VIII. [ν. 66. & 80.] Et Euſtath. *Il.* Α. & *Odyſſ.* Α. diſerte hoc notat. Vid. *Lectiun.* noſtr. L. I. c. 28. SOPINGIUS.

19. 'Αλκείδαι.] L. 'Αλκμείδαι. IS. VOSS.

20. 'Αλκτῆρα.] *Iliad.* Σ. [100.] - - - - ἀρὴν ἀλκτῆρα γενέσθαι. SOPINGIUS.

21. 'Αλκυονίδες.] De numero diſſentiunt. Vide Suid. Apollon. Schol. p. 52. [l. I. ν. 1086.] Salm. ad Tertull. *de Pall.* p. 89. Plin. l. [X.] c. 32. SCHR. In numero dierum Simonidem ſequitur Noſter, apud Ariſtot. *Hiſt. Anim.* V. 8. Qua de re Alli. 'Αλκυονίτιδες vocat Schol. Ariſtoph. *Av.* ν. 251. 'Αλκυονίδων, ν. 1593. Atque ita hic ſcribendum, non per ω : monente etiam *Kuſtero.* Vid. Schol. Theocr. ad *Idyll.* VII. 57. Euſtath. ad *Il.* I. p. 776. Kuſter. ad Suid. & *G. D. A.* in *Miſc. Obſ. Muſ. & Jun.* 1734. p. 455. ubi pro γαλήνῃ legit γαλήναις. *H. Valeſius* notaverat loca Plinii II. 46. X. 32. XIV. 7. & Apollon. Schol. *l. c.* ac Suid.

22. Ναυτίλοι.] L. ναυτῶν. JUN. Nihil mutandum. Inf. Ναυτίλους. ἡμέρους.

23. 'Αλκυὼν.] Vid. Schol. ad Hom. *Il.* ι. 558.

24. 'Αλκυόνιον.] Vid. Plin. XXXII. 8. & Dioſcorid. V. 136.

25. Ἐπὶ τάδε.] L. ἐπὶ δὲ, ὅτ: ut ſenſus ſit, ἀλλὰ etiam ponitur pro ὅτ: quod verum eſt. KUST. Pro κᾆτ, *ſaltem*, eſt apud Eurip. *Herc. Fur.* ν. 331. Conf. *Oreſt.* ν. 1562.

26. 'Αλλὰ καὶ ὅς.] Hom. *Il.* Α. 116. KUST.

27. 'Αλλὰ κακῶς.] *Il.* Α. 25. 'Αλλὰ κακὸς ἀρχὴ, Schol. ἀλλὰ μετ' ὕβρεως. Locum notaverat etiam *Kuſter.*

28. 'Αλλ' ἄρα.] *Il.* Ζ. 331. & Schol. ibid. Conf. v. 'Αρα.

29. 'Αλλαγμα.] *Pretium, mutatio, ἀντάλλαγμα. Joh.* XXVIII. 17. BERNARD. Locus *Jobi* huc non pertinet. Plura deeſſe videntur. Mentem Heſychii explicabimus, ſi noverimus quo reſpexerit. Cogitabam, num forte pro βαπτιζόμενος legendum βαπτιζόμενον, aut ſimile quid. Sic ἀλλαγὴν, teſte Thoma Magiſtro in *Argum. Ronar.* Ariſtophanis, vocatunt baculum vel lignum quo onera transvehuntur, quod infra ἀνάφορον dicitur, ut ἀναφορῆς, οἱ ἀναβαστάζοντες. Ita ἄλλαγμα, ὁ βαπτιζόμενος vel τὸ βαπτιζόμενον. Sed ariolor tantum. Vid. inf. in 'Ανάφορον, & Διαφόρημα, Item in 'Αμφιπλέκτους. *Iſ. Voſſius* confert 'Αναπλάδι, quod inf. ἀστοιλεῖ exponitur. Sillet *Kuſterus.*

30. 'Αλλάμπαν.] Vid. ſup. ante v. 'Αλιὲς.

31. Ἐπτιχειδίου.] L. ἐπιχειρίου. G. Sic & Cl. *Stephanius.*

32. 'Αλλαπὶς.] Sup. 'Αλλαὶς. ἁλμὴς. Conf. 'Αλπεῖος.

33. 'Αλλ' ἄναξ &c.] Quid hoc eſt τὸ καθαπάξ καὶ τὸ νῦν. An τὸ καθ' ἁπὸ-

'Αλλάξ. σπλαγχνίζομαι.
'Αλᾶται [1]. πλανῶται.
'Αλλὰ τά· μὴν. ἀλλ' ὅσα μήν.
'Αλλά τι. ἀλλὰ δή.
'Αλλ' ἄρξει [2]. ἔξεστι. ἀντὶ τοῦ, ἔστω. Μίναιδος.
'Αλλάων [3]. ἄλλων.
"Αλλεγον [4]. συνέλλεγον.
'Αλλ' ἔπεχε. ἀλλὰ χάλα.
'Αλλέξαι [5]. ἀναλέξαι, συλλέξαι.
'Αλλεπάλληλα. συνεχῆ.
'Αλλ' ἴα τοι ἐρέω [6]. ἄλλο δή σοί τι ἐρῶ.
"Αλλη. ἀλλαχοῦ.
'Αλληγορήμενον [7]. τροπολογούμενον. Φυσιολογούμενον.

'Αλ-

'Αλληγορία [8]. ἄλλό τι ἀγορεύειν τὸ ἀκούσμενον ὑποδηλούσα.
'Αλλικρὶ [9] πρόσω τι. ἄντικρυ κλήρου.
"Αλικτον [10]. ἀκροβάπτιον.
'Αλλίλησι κέχυνται [11]. ἀλλήλαις ὑπερβαίνουσι.
'Αλληλοδιδόται [12]. ἀλληλοδόσοι, ἀλληλοφάγοι.
'Αλληλέζυγον. ἡ ἐξ ἀμφοτέρων πίσης ἀλλήλοις [13] ἢ ἀλλήλαις.
'Αλλήλασιν. ἀλλήλοις.
'Αλληλυχία [14]. ἀλλήλους ἀγαθοδιδόχθαι, καὶ συνέχειν, καὶ συγκρατεῖν.
"Αλλιον. λάχανον, Ἰταλοί [15]. ᾧ ὄπὶ τῷ φαρμακοπώλῃ [16] προσκοπῶ, ἐξ οὗ Ἀλλαντοπώλης.
'Αλληλίϊα [17]. αἰνεῖτε τὸν ὄντα Θεὸν αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

'Αλ-

πόδεσσι; & tum forte, ἄδον κἠ πών. Citharœdi in fine canere solebant: Ἀπ' ἀπὸ, μάλα χαίρω: ubi ἀπὸ est Apollo. Rhapsodi vero ἐπιλύγιον solebant: Σοὶ ϑ' Ὑμὴ μάκαρες. de quo vid. Zenob. [V. 99.] Ut Latini Comici: *Plaudite!* VALES. Τὸ παῖσάτον. An καῖ τὸ, ἄδον κἠ πών. IDEM. Apud Phavor. legitur: ἐξείδω πιθαρῳδὸν τόν, ᾧ τὸ παῖσάτον. Scribendum forte παῖσαρδήφορ, quod per compendium exaratum, facile corrumpi potuit. Itaque sensus foret: *quod etiamnum canitur.* Sed non adsero. *Kusterus* ita: „ Locus „ est corruptus & mutilus, qui sic legendus & supplendus: „ παῖσαδ' ἐγὼ τό· Νῦν ϑ' Ὑμὴ μάκαρες. Sensus enim est, „ Ἀπ' ἀπὸ, esse principium exodii, sive cantici, quod in „ exitu fabulæ canebatur; sicut, Νῦν ϑ' Ὑμὴ μάκαρες. Vid. „ omnino Hesych. Inf. v. Νῦν ϑ' Ὑμὴ μάκ. Conf. etiam „ Valef. ad Ammian. Marcell. l. XXVIII. c. 4. p. 583. „ Hactenus Cl. *Kusterus*. Ad meam vero conjecturam proxime accedere video Cl. *Abreschium*, qui sequentia mecum communicavit: „ Forte παρφδιὸν τὸ παῖσαδήφορ v. r. Vid. „ Eustath. ad *Il.* B. p. 181. 19. „

1. 'Αλᾶται] L. 'Αλᾶται. IS. VOSS. Sic. Phavor. Pro ἀλᾶϑ fcil. Nam duplex & simplex a sæpe in Lexicis natiquis permutantur. Vid. paullo ante, & in seqq. Suidas passim.

2. 'Αλλ' ἄρξει.] An legend. 'Αλλὰ χρὴ STEPH. Cum *H. Steph.* lego: 'Αλλ' ἄρξει, *sed oportet.* Subjicit deinde alia persona lo nuens, ἔστω: quod Hesych. exponit, ἔτω, *sit ita*, sive *iceat.* Vel continue etiam legi potest: Ἀλλ' ἃ χρὴ ἔστω, *Sed quæ oportet, liceat.* KUST. Phavor. 'Αλλὰ χρὴ ἀεὶ δ' ἐστὶ τοῦτ' ἀλλὰ συμβῆναι, εἰσὶ γὰρ τὰ μάλα. Post 'Αλλ' ἄρξει in Ven. & Flor. est punctum. Supra in Αἴλιος, est μάρξει, pro μὰ χρή.

3. 'Αλλάων.] Hom. *Il.* Σ. 432. & alibi. Est autem Genit. plur. fœm. gen. KUST.

4. 'Αλλεγον.] Hom. *Il.* Ψ. 253. Conf. *Not.* in 'Αλλέγω.

5. 'Αλλέξαι.] *Il.* Φ. 321. Ibique Schol. Supra 'Αλλέγω. Conf. *Not.* in 'Αλλέγω.

6. 'Αλλ' ἴα τοι ἐρέω.] *Il.* Α. 304.

7. 'Αλληγορήμενον.] Vid. sup. post v. 'Αλλο, & inf. in 'Αλληγορικὸς, item *Not.* seq.

8. 'Αλληγορία.] Gloffatium meum ad *Galat.* IV. 24. 'Αλληγορήμενα, ἐτέρωϑι καῖ μεταφορικῶ τοιήματα, ᾗ καῖ τὸν ἀνάγωγὸν. Conf. Gregor. Schol. Artemidor. Oneir. IV. 2. p. 201. 'Αλληγορικὸς (καλοῦμεν) τοὺς τὰ σημαινόμενα δι' αἰνιγμάτων ἐκτιθεμένους. Vid Heraclid. *Alleg. Hom.* p. 412. Cyrilli Lex. MS. Voss. 'Αλληγορήμεν. φυσιολογούμεν. Et: 'Αλληγορίαι. τροπολογίαι, &c.

9. 'Αλλικρὶ. πρόσω τι] Lege fine diſtinctione, 'Αλλικρὶ πρόσω τι. Eſt enim una phraſis, cujus primam tantum vocem exponit Heſych. Scribendum autem potius 'Αλλικρὶ. Eſt enim compoſ. ex α privat. & λάξις, vel λᾶξις, *ſortitio*; quod eſt a λαγχάνω. KUST.

10. 'Αλικτον.] 'Αλικτὸν. IS. VOSS. Exſtat 'Αλικτὸν *Il.* Β. 452. ubi Schol. ἀκαταπαυστον. Vid. ſup. poſt 'Αλιεῖς. Sed 'Αλικτὸν poſtulat ſerica: & forte reſpexit locum Poëtæ, ubi metrum poſcebat ω. Sic Apollon. Rhod. I. 1299. —— ἄλληκτον ἰοῦσι. Conf. Cl. Pauw ad Q. Calab. III. 411.

11. 'Αλλίζ[illegible] sæp.] Scrib. 'Αλλοιζ[illegible] sæpe. ex Hom. *Il.* Β. 146. KUST. Sed & ibi ἀλαλητῷ legitur, ut *h. l.*

12. 'Αλληλοδόται.] Lego 'Αλληλοδότωρ, ἀπὸ τοῦ ἀλλάσσω δίδωμι. PALMER. Scrib. 'Αλληλότωρ pro ἀλληλοδότωρ. HEINS. Melius 'Αλληλοδωτῆρες, vel 'Αλληλοδῶν. IS. VOSS. 'Αλληλοδοὶ, vel 'Αλληλοδῶνες forte: qui Ariſtoteli ἀλληλοφάγοι. Conf. Dav. Hœſchel. ad Photii *Bibl. cod.* LXXX. p. 104. & D. Pauli phraſin ad *Gal.* V. 15. Εἰ ὁ ἀλλήλους δάκνει καῖ κατεσθίει &c. ibique Cl. J. H. Mari *Obſ. S.* L. II. p. 61. Δάκνειν ἀλλήλους eſt etiam in Arriani *Epict.* II. 22. p. 244. ut *mordere* apud Latinos, eadem metaphora. Longe diverſum eſt, quod tradit Artemidor. *Oneirocr.* I. 72. p. 60.

13. 'Αλλήλοις ἢ ἀλλήλαις.] Illud ἢ in ceteris Editt. (exceptis Hackiana) non legitur. *Junius* & *Bruno* interſerendum monent. *Anonymus* in Cod. Burmann. novam gloſſam facit. Forte referendum ad ſeq. 'Αλλοιζοῖς, quando ſemel ἀμφὶς abundat.

14. 'Αλλαγχία.] 'Αλλαγχῶν legit *Il. Voſſius*. Mallem 'Αλλαγχέα. Vel potius non muto. Subſtantiva enim cum infinitivis ſæpe miſcentur, ut inf. in 'Αλκτέα, Λέσυχρεία, &c. Conf. inferius v. 'Αλάλυκα.

15. 'Αλλο, λάχανον Ἰταλοί.] Lege 'Αλλιον: eſt enim nomen herbæ notiſſimæ & vulgatiſſimi uſus *allium* apud Italos. In hoc eodem membro φαρμακοπῶ, eſt vox coquinaris, inferioris Hellenismi, ut & φαρσῶ, a Lat. *farcio*. Quod autem in eodem articulo vocem ἀλλαντοπώλης videtur deducere ab etymo vocis ἄλλο, non illi ſuffragabor: cum ſciam vocem ἀλλαντοπώλης & ἄλλαντα eſſe vocem antiqui & puriori Hellenismi, teſte Ariſtophane in *Equitibus*. Allium enim (cujus certe uſus ſatis frequens in farciminibus) antiquis σκόροδον, quod longe abeſt a ſimilitudine ſoni ὃ 'Αλλαντοπώλης. PALMER. Hanc *Notam* induxerat *Iſ. Voſſius*, addens, „ „ Ἀλλαντῶν, *allata*, eſt ab ἄλλο, ſive *allio* Vid. Γαλία. „

16. Καῖ ἐπὶ ϑ' φαρμακοπῶ- ἀφικνεῖται.] Scribe φαρμακοπῶ- ἀφικνεῖτ', Παραπαῖϑι, ut καπῶ-: unde καπηλικὸς, quæ *opta* Martiali [XIV. 68.] καπῆλ, ex conciſa materie. HEINS. Forte πλακοῦντο-, pro φαρμ. VALES. Scribe 'Αλλῶν, *alus* aut *allium*: quod uſurpatur etiam ἐπὶ ϑ' φαρμακοπῶ- ἐπιτιθέντα, *de farto minutim concifo*; non de ipſo farcimine quod ex farto & inteſtino conſtat. PERGER. φαρμακοπῶ-, *farciminis*. SOPING.

17. Ἀλληλούϊα.] Priorem interpretationis partem e gloſſario Philonis, poſteriorem aliunde hauſiſſe Noſtrum, putat Druſius ad *Apoc.* XIX. 1. ubi plura leges de hoc vocabulo. Cyrilli Lex. MS. Voſſ. 'Αλληλούϊα. αἰνεῖτε τὸν ὄντα Θεὸν, ᾗ, αἰνεῖτε τὸν Κύριον. Καῖ ἄλλως· τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ ΑΛ. σημαίνει· ΑΗΑ, Θεὸς· ΟΤΙΑ, ὁ· μὴ. Καῖ ἄλλως. ΑΛ, Θεὸς· ΑΗ, ἰσχυρὸς· ΟΤΙΑ, προφητὴς. Καῖ ἄλλως· τὸ ΑΛ, ἴσχυς, ἢ ἰσχυρὸν· τὸ ΑΗ, Θεὸς· τὸ ΑΟΤΙΑ, ζῶν. Mitc! Eſt ſine dubio Hebraicum, compoſitum ex הללו & יה *laudate Jah*: unde in cantici formulam ablit. Lexic. Reg. MS. Ἀλληλούϊα. αἰνεῖτε Θεὸν ἐμμελῶς. ἴσχυς τὸ τοῦ Ἀπολλ· καῖ· τὸ ὢ ἴσα, Θεός. Διότι σύνθετον (l. – τα) ἐστὶ Κύριον. ὅτι ἀγαθὸς. Eadem habet *Præfat. MS. in Pſalmos*, quam ex Bibl. Gothana edidit Cl. Cyprianus in *Catalogo Codd. MSS.* p. 30. ubi poſtrema plenius ita exhibentur: Διὸ καῖ ἐπὶ ϑ' αὐτὸν ἐστὶ Κύριον, ὅτι ἀγαθὸν ψαλμὸς, Ἀλληλούϊα ὅτι ἀγαθὸς ψαλμὸς, ὁ Σύμμαχο- τίθεται. Lexic. Otigen. p. 189. *Ed. Mart.* Ἀλληλούϊα. (ſic) αἰνεῖτε τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα. In cjuſdem Lexici cod. Colbert. p. 245. Ἀλληλούϊα. (ſic) ὁ Θεὸς πάντων, ὁμοίως. In Lexico MS. *Biblioth. Coiſlin.* p. 303. & in Cod. Reg. *Nomin. Hebr.* p. 115. *Ed. Martian.* nec non in Gloſſ. MSS. in *Pſalmos*, exponitur: αἰνεῖτε τὸν ὄντα, ὅτι ἐστὶ Κύριος. Ita Veteres & recentiores paſſim; nec male. Ut autem propius genuinum ſenſum adſequamur, vera ſignificatio ſit יהלל quærenda. Sam. Bohlius *Diſſ.* VI. *pro formali ſignif. in S. S.* p. 16. (*Tom.* I. *Theſ. Theol. Philol.*) in genere tenditur, *Conficitus fuit.* At ſubleſto fundamento nititur tota ejus hypotheſis. Aliter Cl. Coccejus in *Lexico*. Placet omnino quod protulit oculatus & auritus teſtis, Vir eruditus & fide digniſſimus, Petrus Vallenſis, Nobilis Romanus, *Ininer. Port.* I. c. 36. p. m. 172. apud Syros & Arabes uſum obtinere etiamnum, idque ab antiquiſſimis temporibus, ſi quando *publice lætitiam* ſuam declarare velint, aut *honore* aliquem ornare, in cœtibus, templis &c. ut voce tremula & acuta edant ſonum *heli li li*. Ipſa illa actio per ſe jam commode exprimitur Hebraice aut Arabice: immo vix aliter indicari potuit una voce. Inde *Halelu-Jah* proprie erit: *Edite Domino*, ſive Deo, *in ſignum lætitiæ & celebrationis publicæ. ſolennem hilaremque ſonum HELI LI LI*: hoc eſt, læti, feſtivique ac honoritici acclamationibus, Deum laudate, celebrate; *Deum late clamore ſaluiate*, ut Ovid. *Met.* XV. Unde, & ἰάλεμος in Sacris Bacchicis, i. e. *ululatus*. Vid. Cl. Heinſ. *Ariſtarch. S* p. 10. Ita plures voces ex ſono quodam ortas eſſe conſtat, ut αἰάζειν, ὀλολύζειν &c. Conf. in v. Αἰολόμιτον. Exemplo ſit vox *lallare* apud Perſium *Sat.* III. 18. a ſono vel cantilatione *la la la la*, (unde & forte λαλεῖν) qua infantem demulcent, eique ſommum conciliant: cujuſmodi καθυπνολάλημα *lallum* vocat Auſon. *Epiſt.* XVI. 91. Conſer veterem Petſii Interpretem ad *l. c.* & Caſaub. ad Theophraſt. *Char.* c. VII. Vide & inf. v. Νώνιος, ibique *Notas*. Heſych. Τιτυβίζει. ὡς χειλῶν φωνὴ. Similiter βαύζειν eſt *latrare*, *baubori*, a ſono βαῦ, βαῦ, ut & noſtrum *baffen*. Et ὀύζειν proprie eſt, *dicere ὀῦ*. Vid. ſuo loco. Neque incommode ab יהלל deduxeris Gr. ἀλαλὴ, quod inconditum illum ante prælium clamorem militarem *alala* denotat. Conferri meretur vox שבח quæ *plauſum publicum* dicit, & cum יהלל jungitur,

'Αλλᾶκα. χλαμύδα [1]. ἱματίσπιμα. οἱ δὲ, πορπίδα χλαμυδ⊙ ἀλληλοχίτω.

'Αλλ' ἦ [2]. ἀλλὰ πρᾶϊε.

'Αλλ' ἦ [3]. χτὼν χειτώνιον, ⊙ Εὐφορίων.

'Αλλογήτων. ξένων [4].

'Αλλοδαπός. ξέν⊙, ἀπ' ἄλλου τόπου· Δάπτειν γ', τὸ ἐδεσθ⊙, ἤγουν ὁ τόπ⊙.

'Αλλοδόξης [5]. ἀλλοφώνους.

'Αλλόμ⊙ [6]. τυφλός.

'Αλλαύτων. ἄλλ⊙ ἐξ ἄλλου γινόμεν⊙, μεταχηματίζ⊙ [7].

'Αλλοβόη [8]. ἀλλαχόθεν.

'Αλλόποσα [9]. ἀκαταίλλητα. σκαιτία. ἀκαταίστατα. ἀλλοφῦν. ἐξηλλαγμένα. ἰδιότροπα ἐξ ἄλλων.

'Αλλο [10]. ἀλλοῖον.

'Αλλου μὲν τευ. ἄλλου δή τινα.

'Αλλ' ὁ μέν· ὁ δὲ ἄλλ⊙.

'Αλλ' οἱ μέν. οἱ δὲ ἄλλα.

'Αλλως. τοὺς ἄλλους.

'Αλλοτρόπαλλ⊙ [11]. διαμεταλλήλ⊙.

'Αλλοτροπάλλους. διαμεταλλήτους.

'Αλλότε⊙ φῶς [12]. πολέμους τε ἀνῆς.

'Αλλου μὲν ῥα. ἄλλου δέ δή.

'Αλλοίῳ. ἐπ' ἄλλῳ [13].

'Αλλυδις ἄλλ⊙ [14]. ἀλλαχῆ ἄλλ⊙.

'Αλλοίως [15]. ἀλλοιοφανῶς.

'Αλλοφρονίσ⊙. ἀφρονίσ⊙ [16]. ἀλληγορῶ⊙.

'Αλλόφυλ⊙. ἐξ ἄλλου γένους, μὴ ἔχων φυλήν.

'Αλληλάζω [17]. ἀλλήλως ἰλάσκω.

'Αλληλίζω. τὸ ἀλλήλως ὀπτεύεσθαι.

'Αλλήλων ἰθυσμοὶ [18]. ἐπ' ἀλλήλων εἰς ὄρθιον ἀναπηδῶντες.

'Αλλήλυχα [19]. τὰ ἀλληπαλλίδια.

'Αλλῆσαι [20]. ἀναστῆσαι.

'Αλλη σπουδὴ. ἄλλη κεφάλαιον.

'Αλληλίζειν. ἄλλως ἢ ἄλλως λέγειν.

'Αλλιχα [21]. χλαμύδα πορφυρᾶν.

'Αλλογεῖν [22]. μὴ ὀπτηνιάσκειν.

'Αλλογάζας [23]. ἀγνοήσας.

'Αλλόδημα. ξένισμα.

'Αλλοιωδὴς [24]. ἀλλοφασής.

'Αλλον ἐράτα. ἀνέκειτο [25].

'Αλλοπιείος [26]. ἀλλοφύλους.

'Αλλό-

gine, *Pf.* CXVII. 1. Atqui ea a foienni exclamatione *ὦ Sibben* fluxit, qua utuntur Arabes, quando aliquid omnibus modis *praedicandum celebrandumque* conspiciunt. Unde πτῶ *loc. cit.* a Cl. Schultens *de L. Hebr. bolterniis defect.* §. 130. 121. exponitur: *Plausit publico permulcete quasi, exclamantes solenne illud SOBHAN.* Et in his aequeleo: maxime quod periclissimo Schultenfio noftro non dilpliceurit explicatio propofita. Ad noftrum *haleluja* D. Heinf. *Ariſt. S.* p. 10. & A. Thyfius *Exerc. Miſc.* IX. p. 52. referunt τὸ ἅλλη in Bacchicis orgiis.

1. 'Αλλᾶκα, &c.] L. 'Αλλακα, χλαμύδα, ἱματίσπιμα, οἱ δὲ, πορπίδα χλαμυδ⊙ παραγωγήν. Infra ſtatim χλαμυδῶν interpretatur. Hinc macrachera tunica. [apud *Æl.* Lamprid. *vit. Al. Severi.* c. 32.] Ab illa voce ἄλλ, *alicam* & *aliculam* Latini genus veſtis vel togæ deflexerunt. 'Αλλᾶ, ἄλλ⊙, eſt genus chlamydis fibulatorie. Callimachus:

'Αλλακα χρυσείῳ ἰυγροφόλῳ ἰσάγῳ.

SALM. *Iliſt. Aug.* p. 290. [T. II. p. 233.] Scribe 'Αλλακα. Vid. Etymol. & Heſych in 'Αλλᾶ infra, & 'Αλλακα. Procul dubio a transcribente diſpoſita hæc. HEINS. IS. VOSS. 'Αλλακα legit etiam, *Saping.* adducto Callimachi loco ex Etymol. M. Sed idem Etymologus notat, ab ἀλλάσσω, ἀλλάττω, eſſe ἄλλᾶ, ἡ ἄλλᾶ, ἡ τραχεῖα, ἄλλᾶ. Unde 'Αλλᾶκα defendi queat. Theſſalis chlamydem ita fuiſſe deſtam, allato eodem Callimachi verſu, docet quoque Lex. Reg. MS. addens: *οἱ ἰδιῶται τὴλικα φασὶ ταυτὸν. Ꝟ. Vitium* ad Nemeſian. *Cyneget.* v. 93. ſic conſtituit locum noſtrum: 'Αλλακα, χλαμυδα. ἱματίσπιμα. οἱ δ⊙ χλαμυδ⊙ ἀλληλοχίτω. Vide plura. Moncndum, in Ven. & Flor. Ed. punctum poſt χλαμυδ⊙ poni: unde conficiebam, num forte nova gloſſa ibi inchoanda, hoc modo: 'Αλλακ⊙, ἀλληλοχίτω. ut tales deſignet chlamydes, quæ modo in lævam, modo dextram torquerentur. Vid. eund. Vitium *l. c.* v. 91. Maxime tamen ita placet: 'Αλλακα, vel 'Αλλακα. χλ. ἱματ. οἱ δ⊙, πορφυρᾶν. Sic Etymol. & Noſter infra. Tum ſequatur: † Αλλ⊙. χλαμυδ⊙ ἀλληλοχίτω. Gloſſæ Servii: *Allix. στιχάριον.* Vid. & inf. in Βρυλλάχα.

2. 'Αλ' ἦ] L. *il*, vel *ia*. VALES. 'Αλ' ἀ legerim cum *Iſ. Voſſ.* ut exigit ipſa ſcries. Inf. 'Ια, βάλλε, πορεύε.

3. 'Αλλ.] An 'Αλλᾶ? Martial. l. XII. *Epigr.* 87. Agell. VIII. 12. Catiuh. in Theocrit. p. 272. SCHR. Nihil mutandum. Vid. Etym. in 'Αλλᾶ. MUNKER. Vid. G. J. Voſſ. *Etym.* in *Alica*, & ſup. 'Αλλακα, ibique *Not.* ut & inf. 'Αλλακα.

4. Ξείνων.] Phavor. ξένων, quem vide.

5. 'Αλλοδόξης.] Vox legitur apud Soph. *Trach.* v. 857. KUST.

6. 'Αλλόμ⊙.] Suſpectum. H. STEPH. *Ind.* 'Αλλοὶς poſtulat ordo. Refer ad 'Αλλος. IS VOSS. Corrupta vox ex 'Αλλοὶς (ſup. ὁ τυφλὸς) per confuſionem literarum A & A. Forte alicubi inveneratur: 'Αλλοὶς ᾖ, ὁ τ. quod, per compendium ſcriptum, facile in 'Αλλόμ⊙ degenerare potuit.

7. Μεταχηματίζ⊙.] Aldina *μεταχηματίζεται*: ubi *Bruno* μεταχημ. emendat; ut eſt in ceteris. Vid. Il. *Ox.* XI. 13. 14. 15. & Ammon. in v. 'Αλλαύζει: & inf. v. 'Αλλοιᾷ, poſt 'Αλλο

8. 'Αλλοβόη.] Præter ordinem. Procul dubio prius fuit: 'Αλλακα. ἀλλοῖ, ἀλλαχόθεν. Vid. inf. 'Αλλοκα τε ἄλλῃ, [poſt v 'Αλλοῦν.] 'Αλλα pro ἄλλοι, Æoles. Euſtath. *Iliad.* p. 973. IS. VOSS.

9. 'Αλλόποσα.] Vid. ſup. 'Αναβόησεν: & inf. ante 'Αλλόμ⊙. Hagenöenſis novam gloſſam orditur ab 'Αλλοφῦ.

10. 'Αλλο.] 'Αλλο ſcribit *Iſ. Voſſius.* quod neceſſe non eſt.

11. 'Αλλοτροπάλλ⊙.] Sic omnes Edit. præter Hagen. quæ rectius 'Αλλοτροπαλλ⊙, ut mox. Martis eſt epitheton apud Hom. *Il* E. 831. & 889. Vide inferius, & Plutarch. *Eratic.* p. 757.

12. 'Αλλότε⊙ φῶς.] *Il.* E. 214. ubi ſic Schol. Vid. inf. 'Αλλότε⊙, item Eraſm. Schmid. ad Matth. XVII. 25. & ad *Hebr.* XI. 34.

13. 'Αλλοίῳ. ἐπ' ἄλλῳ] *ἰαλάμῳ* ſcribit *Iſ. Voſſ.*

14. 'Αλλυδις ἄλλ⊙.] *Il.* A. 486. ibique Schol. Conf. Arat. v. 19. & infra ſuo loco.

15. 'Αλλοίως.] Vid. in 'Αλλυδις. Apud Suidam nuda conſpicitur vox 'Αλλοφανῶς. Sed ex Heſychio ilquet, referendam eam eſſe ad præced. 'Αλλ⊙. Quod miror non animadvertiſſe Cl. Kuſterum.

16. 'Αλλοφρονίσ⊙. ἀφρ.] L. ⊙ἀλλοφρονίσ⊙, *deſipientem & aliena loquentem.* ex Hom. *Il.* ϕ. [498.] HILL. G. HEINS. STEPH. Sic & Foëſius in *OEcon. Hipp.* Schol. *l. c. ὅτι τὸ αὐτῷ ὄντι, ἀπ' ἐξεράμνου τῇ λέξει.* Conf. *Not.* in 'Αμεγανόεσσαν.

17. 'Αλληλάζω.] Forte 'Αλληλάσω. SOPING. Sic ἰυγλαξιν pro ἰυγλασιν, apud Theocrit. *Idyll.* XX. 15. πναῖξι, *Idyll.* XXI. 33. (ubi vid. Heinſii *Lect.* p. 377.) ἠναῖξε, in Simmiæ Ode, v. 6. ubi alii aliter. Rectius tamen 'Αλληλάζω pro ἀλληλάσω, i. e. ἀλλους ἱλάσκω, ſcriberetur; aut ſi malis utrobique Doriſmum obſervare, 'Αλλαλάζω. Sic in egregia illa *Lyſidis epiſtola* apud Jamblich. *Vit. Pythag.* p. 65. *Ed. Kuſt.* ἀναλαλάσω pro ἀναλάσω. *Ibid. ἀναμέμιγκα*, pro ἀναμέμιχα, Et in *Marmore* Cretenſi *Hierapytnirum & Prianſiorum*, v. 48. & 51. διαλάζω & διαλάζ⊙, pro διαλάσω, & διαλάζ⊙. In *Inſcrip. Corcyraea*, quam exhibet Noh. Montfaucon *Diar. Ital.* c. 28. λιτολογιλάζω p. 417. pro λιτολογιλάσω. p. 418. λιτολογιλάζωσαν, & λιτολογίλαζ⊙, pro . . . γιγαλάσωσαν, & . . . γίγαλ⊙. Ita ſup. Αἰχάζω, pro ἀχάσω, i. e. ἰάγίσω. Nota, hoc & ſeqq. vocabula, uſque ad 'Αμοιβαῖ, eſſe alieno loco.

18. 'Αλλῶν ἰθυσμοὶ.] Ex *Il* Z. 3. Schol. *ἀπὸ τοῦ ἅλλ⊙, ἐπ' ἄλλοις ἰθυσμὸν. τοῦτ' ἔστι, ἐπ' ἄβολοις βαλοῦσιν.* Vid. inf. 'Ιθυσμῷσιν.

19. 'Αλλήλυχα.] Vid. ſup. 'Αλληλοχία.

20. 'Αλλῆσαι ἀναστῆσαι.] Infra: 'Αναλῆσαι ἀναστῆσαι. Utrumque male: illud pro 'Αναῆσαι; hoc pro 'Αναλῆσαι. Ipſe Heſych. ſuo loco: 'Αναλῆσαι ἀναλῆσαι: i. e. *everſit.* 'Αλῆσαι autem dictum eſt pro ἀναλῆσαι; ut ſup. 'Αλῆξω, pro ἀναλῆξω, aliaque hujus generis. Inferius: 'Αλῆσ. ἀναλῆσ. Deinde pro ἀναστῆσαι ſcribe ἀναστῆσω. KUST. Sæpius poſtremæ voces confunduntur. Vid. *Obſerv.* noſtras ad Joan. II. 15.

21. 'Αλλιχα.] Callimachi ſine dubio interpretatur locum:

'Αλλιχα χρυσείῳ ἰυγροφόλῳ ἰσάγῳ.

Sed ſi Criticum ſequimur, ſcribendum erit: 'Αλλιχα, χλαμύδα. πορφυρᾶν. non πορφυρᾶν. [quod eſt in Edit.] Notat enim, eſſe ἱματίσπιμα, ἢ πορφύρεα. HEINS. Loquitur de Etymologo, quem vide. Conf. ſup. 'Αλλᾶ, & *Not.* in 'Αλλακα, quomodo hic pro 'Αλλικα perperam corrigit *Tho. Bruno.*

22. 'Αλλογεῖν.] Forte 'Αλογεῖν. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. KUST. Recte. Niſi malis eſſe pro 'Αλογεῖν.

23. 'Αλλογάζας.] Lex. Hippocr. 'Αλογεῖν, ὁ ⊙ἀγνοεῖν. Ab ἀλογεῖν eſt ἀλογεῦσι. G. Malim 'Αλογεύσας. Rit autem ἀλογεῖν Medicorum principi ⊙ἀγνοεῖν. Galen. 'Αλογεῖν, ὁ ⊙ἀγνοεῖν, ὁ ἀπὸ ἅμα γινώσκων ⊙ἓν τὸ ὅλον, οὗτον ὃ τὸ 'Αλλογενεῖς εἶναι ἀφὸς αὐτὸ. HEINS. 'Αλογενὲς habet Heradot. l. 85. ubi alii ἄλλογενὲς. de Crœſi filio. Quo reſpexit forte Heſych.

24. 'Αλλοιωδὴς.] Vid. in 'Αλλοιῳ.

25. 'Αλλο ἐράτα. ἀνέκειτο.] Λείπει ἔσως, ἄλλο. id eſt, ἄλλο ἀνέκειτο. HEINS. Explicat tantum vocem ἐράτα.

26. 'Αλλοπιείος.] L. 'Αλλοπαλείου. IS VOSS. An 'Αλλοπιεῖς

'Αλλοπρόσαλλε [1]. ἄλλοτε ἄλλῳ φίλε.
"Αλλος [2]. εἰδώς. ἀλλάφυλος.
'Αλλότριος [3]. πολέμιος. ξένος.
"Αλλος ἔτος. Ἡσιόδῳ [4]. παχυμία. ὅλη τῆς ἰσχυρᾶς.
"Αλλο τί. ὁ ἐρωτητὸς Ἀττικοί.
'Αλλοβοπίσαι [5]. μεταθεῖναι.
"Αλλο τόσον [6]. ἀντὶ τοῦ, ἄλλο σῶμα.
'Αλλόφασις. Ὑάκυνθος παρὰ Σοφοκλεῖ.
'Αλλοφάσκειν [7]. ἐπιπροφέρειν [8]. ἢ ἰσχ ὑποφέρειν βάρος.
"Αλοφον [9]. μὴ ἔχουσα λόφον. Δόρυ εἰς ὕλην ἢ ἀκροφαλαίας ἐπάνουδεν χαλείται.
'Αλλοφάπιδες. ὑπὸ ἀλλοδαπίοις, ἢ ἀπηρημένοις.
'Αλλοφέρμονες. ἀλλαχοῦ τετριφότες.
"Αλλυδις [10] ἄλλη. μεταλλαγὴ ἄλλου ἐπ' ἄλλο ἀλλαχῆ.
'Αλλύς [11]. ἀναλύς.
"Αλλως [12]. ματαίως, ὡς ἔτυχεν. ἢ ἀλλοίως.

1. 'Αλλοπρόσαλλε.] Ita dictus Homero Mars, quod nunc huic, nunc illi favent. Ut & τύχη Epigrammat. IV. - - - τύχη ἑτερόγνωμον ἐρμῆ: quod alterna fit. Et Epigrammatum *primo*:

Πολλά σοι, πλουτογρὶ τύχη, χάρις, ὅτις ἑκάστῳ
Πάντας ἀεὶ σπεύδεις, οὐκ οἶδ' ὅτι τοι τρισσόν. FUNOER.

Postremum ex *Fungeri* Schedii addidi. Respicit autem Hes. *Il.* E. 889. Schol. *ibid.* ϒ. 831. 'Αλλοπρόσαλλον. ἄπιστα καὶ φίλον. Vid. & sup.

2. 'Αλλος εἰδώς.] Hom. *Odyss.* Φ. 274.

3. 'Αλλότριος. στυλίσκος. ξύλον.] Sup. 'Αλλότριος φῶς. πολέμιος &c. Ita LXX. ἀλλότριος habent non tantum ubi נ (*zâr*) in textu Hebr. sed etiam ubi זר (*zêd*) legitur, i. e. ὑπερήφανος, πολέμιος. Graeci enim Interpp. binis in locis, nim. *Psalm.* XVIII. 13. & Malach. III. 15. זרים (*zedim*) vertunt ἀλλοεῖς, quasi זרים (*zarim*) legerint. Facile autem נ & ז confuderunt.

4. Ἀλλος ἔτος. Ἡσιόδος.] Vid. Erasm. *Adag.* [I. VII. 41.] Plutarch. *Thes.* p. 14. SCHR. Hoc adagium explicat Ælianus XII. 22. quod de Theseo aliquos accepisse, Plutarchus refert in ejus vita. VALES. Conf. A. Schott. ad *Proverbia* Suidæ, p. 351. & Meurs. *Thes.* e. XXIII.

5. 'Αλλοβοπίσαι.] Galen. *Gloss. Hippocr.* 'Αλλοβοπῶ. πείθω) πτυλίσκω. Vid. Foës. *OEcon. Hipp.* in ea voce.

6. Αλλότοσον.] L. "Αλλο τόσον. PERGER. Vid. Suid. qui Homerum laudat. Locus, a Kustero ibi neglectus, est *Il.* X. 322. Schol. τὸ λοιπὸν σῶμα. Conf. *Il.* Φ. 454. ubi Schol. τὸ ἄλλο ὅλον σῶμα. Vid inf. Τοσοῦτον, & Eustath. p. 1310. Ita dudum scripferam. Gemina ad *h. l.* notasse video *Kusterum*: „ „ Lege (inquit) divisim, "Αλλο τόσον, ex Hom. *Il.* Φ. 454. „ ubi Poëta de equo ait:

„ Ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φαίνῃ ἐΐσκων,
„ *Qui tuto quidem reliquo corpore ruffus erat: in fronte vero* &c.
„ Schol. ad illum locum: "Αλλο τοσον, τὸ ἄλλο ὅλον σῶμα.
„ Locum hunc Homeri mihi indicavit eruditiſſimus *Weſſius*.
„ Vel potuit etiam Hesych. respicere ad *Il.* X. 322. ubi eadem locutio. „

7. 'Αλλοφάσκειν.] 'Αλλοφάσσων apud Hippocratem. STEPH. SAL.M. HEINS. SOPING. KUST. L. 'Αλλοφάσσων, Vid. Eustath. *Il.* Φ. p. 1446. & Erotian. ac Galen. Lex. IS. VOSS.

8. Ἐπιπροφέρειν.] An ἑτεροφορεῖν? G. Scribe: 'Αλλοφάσσων, ἑτεροφορῶν. Etym. Principi Medicorum 'Αλλοφάσσων est ὑψηλοφορῶν, ὑψοφορῶν. Galen. *Lex. Hippocr.* 'Αλλοφάσκειν, ὑψηλοφορεῖν, ὑψοφορεῖν. HEINS. Valde ſuſpectus eſt hic locus H. Stephano (*Theſ.* IV. 53.) ne vocis unius expoſitio pro alterius explicatione per errorem poſita ſit. Certe longe diverſa eſt poſtrema expoſitio; quam non extrico. Conf. tamen Βαστάζειν. βάρος. Porro ἑτεροφορῶν, præter *Heinſ.* & *Kuſt* recte emendant *Foës.* in *OEcon. Hipp.* & *Theo. Bruno.* Poſſet alioqui forte legi, ἑτεροφανῶν. Erotian. p. 12. *Ed. Steph.* 'Αλλοφάσσουσι. λοιπὸν ἄρρωστον τὸν ὑποφορεῖν. (conf. Noſtr. in 'Αφίσταται.) ὡς φησι Βακχεῖος. Ἐπιπροφέρειν δὲ ἐπὶ τῶν ἐξεμούντων ἢ ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ ἄνω φερόντων τὰ ἐν τῇ γαστρὶ ὑγρά. Ἡσύχιος δὲ ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ ἄνω φερόντων τὰ ἐν τῇ γαστρὶ ὑγρά. Ἀλλοφάσσειν· πτύειν. ἑτερόφορα· πτύσματα. ἢ ἐπὶ τὸ ἄνω φαίνειν, ἢ ἄνω φαίνειν. Vid. Inf. 'Αλλοφρύν, poſt 'Αλλοτία.

9. "Αλοφον.] Reſpicit *Il.* K. 258. - - - ἀφαλὸν τε καὶ ἄλοφον, Vid. Schol.

10. "Αλλυδις, ἄλλη μεταλλαγὴ ἄλλου, ἐπ' ἄλλο ἀλλαχῆ.] Scrib. "Αλλυδις ἄλλη. μεταλλαγὴ ἄλλου ἐπ' ἄλλο, ἀλλαχῆ. Ex *Il.* N. 279. ubi Schol ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο παίζοντας. Vel lege: "Αλλυδις ἀλλαχῆ. five in principio, five in fine. Tum: "Αλλυδις ἄλλη. π. π. τ. α. Conf. ſup. 'Αλλυδις ἄλλοθι, poſt v. 'Αλοίη, & Schol. *Odyſſ.* Β. 71. Aliter Cl. *Kuſter.* „ Lego (inquit)

λοίως. ἢ μαίτιμον.

"Αλλως ἀν [13] φρίζεσθε σακοπόμπ.

ἑτέρως δὲ βωλεύσασθε σῶζειν ἢ πίσχορ ἡμῶν.

"Αλλως τε μάλιστα [14]. ἢ κατ' ἄλλον τρόπον.

"Αλμα [15]. πήδημα. ἢ ἡ φορὰ τῆ ἐμβύθι μεταβαλλομένη [16] κίνησις. παρ' Ἱπποκράτει.

'Αλμάδες [17]. καλυμβάδες [18] ἰλαῖαι. ἢ αἱ ἐπ' [19] σπάπῃ ζητηλίδες.

'Αλμαπήρας. τὰ ἀμφιβαλόντα [20] χρεία.

"Αλμη [21]. ὁ τῆς ἰχθύων ζωμός.

"Αλμυρὸν [22]. ἀλλόμορον.

'Αλμύτιλλ [23]. ἀδάμαντον.

'Αλμυρὰ [24] διάκρυα. χαλεπά. πικρά.

'Αλμειον [25]. ἀνδρεῖον.

'Αλμυείδης [26]. αἰγιαλοί. ἢ πόντος· ὁ τῇ Ἀθηνᾷ ἀφιερωμένος ἰχθὺς [27], ὃ τὰς πομπὰς ἡγεῖται [28].

'Αλμυρόν. ἁλικόν [29].

"Αλαξ [30]. πηχυς, Ἀθαμάνων.

'Αλ-

1 "Αλλως ἀν] "Αλλως τε ἀν Schol. Sequens autem ἀμαχῆ puto delendum. „ Propius ad mentem meam Cl. *Abreſch.* qui ſequentia ad me miſit: „ F. "Αλλως ἄλλα, μαίμαγα ἄλλα ἐπ' ἄλλο, ἀμαχῆ. ſeu "Αλλως ἄλλη · · μαίμαγα ἄλλα ἐπ' ἄλλο, ἀμαχῆ. Jungi ſolet fere perpetuo ἄλλος τῷ ἄλλος, idque per omnes caſus. Oppian. IV. *Cyneg.* 343 ἄλλοις ἄλλοι. Hom. *Il.* A. 486 ἄλλοθι ἄλλοσε. Ut adeo ἄλλα non ſit adverbium, quod tradit Schol. ad *Odyſſ.* E. ϒ. 71. „

11 'Αλύς.] Sic 'Αλύξω ſupra pro ἀναλύξω. Conf. *Not.* in v. 'Αλύσκω.

12. "Αλλως.] Callimach. [*Epigr.* XXIII. *Ed. Vulc.*] p. 136. SCHR. Vid Suid. Ulpian. *Enarr.* in Demoſth. *Olynth II.* p. 14. *fin. τέλος* ϗ σημαίνει ὅτι τὰς παλαιὰς τὸ "Αλλως· ἄλλο τι, καὶ ἄλλο τρόπον, ἢ τὸ καὶ φύσει, ἢ τὸ μάτην.

13. "Αλλως ἀν &c.] Ex Hom. *Iliad.* T. 401. ubi "Αλλως δὲ &c. ἡσυχίως. quo ſpectat Heſychii interpretatio. Eundem locum notaverat *Kuſt.* & *Anonym.* in *Miſc. Obſ. Nov. & Dec.* 1733. p. 326.

14. "Αλλως τε μάλιστα.] Diſtinguo: "Αλλως τε, μάλιστα. Vid. Suid.

15. "Αλμα.] "Αλμων ſcribendum, cum ſpir. aſpero: pro quo Cretes Δῦμα. "Αλμα enim illud eſt. Vid. Etym. & *inf.* 'Αναλμάδες.

16. Μεβάλλ.] Varinus legiſſe videtur καβάλλει. quod congruentius dicitur. HILL. BRUNO. Præſtat μεβάλλει. quæ vox proprium hic habet uſum. Lege, ſis, Cl. Salmaſ. in Simplic. p. 132. Sæpius autem κατὰ & μετὰ, compendio ſcripta, miſcentur.

17. 'Αλμάδες.] Vid. Athen. II. 15. p. 56.

18. Καλυμβάδες. ἰλαῖαι.] Lege conjunctim: 'Αλμάδες. καλυμβάδες ἰλαῖαι, & vide Phrynich. p. 20. HEINS. Vid. Mœrit Attic. & Gloſſæ Hippiatricæ. IS. VOSS. Conf. Suid. Thom. Mag. 'Αλμάδες ἰλαῖαι, ἢ καλυμβάδες. Vid. ibi L. Bos. Ἐλᾶαι, abſque ι, ſcribit Etymol. probante Phrynich.

19. Ἐπ' σπ.] L. Ἀλσ. FUNG, Ita exhibet Caſaub. in Athen. IX. 2.

20. 'Αλμαπῆρας.] Ad vocem Σφῦρα. *Schrev.* notat: „ Θαλάσσια.] *Vulcan.* ἡ Σαλάσσα. „ Neſcio quid velit. niſi *Vulcan.* ad ſeq. "Αλμα adſcripſerit, ἡ Σαλασσία, ex Euſtathio, p. 1828. aut potius ad præc. 'Αλμάδες notaverit, eſſe etiam olivas Σαλασίας, quas meliores dicit Ariſtoph. apud Athen. p. 56.

21. "Αλμη.] Vid. Inf. Μυτάλωσσ.

22. "Αλμυρὸν.] Vid. inf. Ἐξαλμύρ.

23. 'Αλμύτιλλ.] 'Αλμύτιλλα, i. e. πωλήσιν. IS. VOSS. L. 'Αδμάντιον. SOPING. PALMER. Et hoc præfero. Vid. ſup.

24. 'Αλμυρὰ.] L. 'Αλμυρὸν. IS. VOSS.

25. 'Αλμεῖον.] Pro 'Αλμειῶν, IS. VOSS. Male ut puto, pro 'Αλμιῶν: ut bene *Kuſter.* notaverat. Conf. ſup. v. 'Αλτυπία, ibique *Not.*

26. 'Αλμυείδης.] Vid. Athen. p. 369. SCHR. *Jeb.* XXXIX. 6. MUNKER.

27. Ἰχθύς.] Vid. Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Timon.* p. 109. five 143. nov. *Ed.* & inf. v. Ἐχενηΐς.

28. Ἡγεῖσθαι.] L. Ἡγεῖται. IS. VOSS.

29. 'Αλυκόν.] Malim ἁλυκὸν, per υ, Alterum etiam exponit Galen. *de Alimento, ſuc.* L. I. *fol.* 7. Vid. inf. 'Αλυκὸν, ἁλμυρὸν.

30. "Αλαξ. πῆχυς.] L. "Αλξ. PALMER. unde forte 'Αλὶξ SCHREV. Videtur ſcribendum "Αλξ, ex ferie liter. unde infra, "Αλφων. VALES. "Αλξ. δύσμορε. Gloſſ. MSS. Pro πῆχυς forte ὠλὴ. IS. VOSS. Conf. Etymol. M. & ſup. in 'Αλύ. Ibid. 'Αλύει. ὠλεῖ. Vide tamen, num potius "Αλξ hic ponitur pro αὐλαξ, ut infra "Αλξ: quando πῆχυς "Αθαμᾶνων ita diceretur.

'Αλ-

'Αλξίας [1]. περίξεις, ἢ ἐκλείψεις [2].
"Αλξων. πυγμὴν [3].
'Αλογάται. μισεῖσθαι.
'Αλογηθῆναι. μισεχθῆναι.
'Αλογήσας [4]. καταφρονήσας, ὑλαγμήσας.
'Αλογία [5]. ἀφροσύνη.
'Αλογήσει [6]. ἀφροντιστήσει. λόγου οὐκ ἔξει.
'Αλογήσαντες [7]. καταφρονήσαντες.
'Αλογίσαντες [8]. τὸν τῆς ἀλόγου φρονήσαντες.
'Αλόγιος Θ. ἀδιάφορον.
'Αλογῶ Θ [9]. μισῶ.
'Αλογῶν δίκη [10]. ἣν φθέγγουσι οἱ ἄρχοντες λόγου ἢ δίκης τῆς ἢ λεχῆς διακεκμήκασιν [11].
'Αλοιχῶν. 'Αλόιχος [12] μεμεῖσθαι, ὃ ἔστιν ἰδιωθῆναι Θρᾳκῶν.
"Αλοιχον [13] δόρυ. τὸ ἀσίδιμον.
"Αλοια [14]. ἄρπαξ. Σοφοκλῆς Θυέστῃ.

'Αλόη.

1. 'Αλξίας. περίξεις.] L. "Αλξεις. ἐκπλήξεις. SALM. G. Sic & Suidas. Vid. litt. m Θαλπιοῖ, & 'Εκπάλξεις.
2. 'Εκλείψεις.] Forte ἐκπεσῇς. pro περίσεσαι. PERGER.
3. 'Αλξων. πυγμὴν.] Forte πυγίον. VALES. Sup. 'Αλξάγκων. Vid. ibi. Sed conf. ad v. præced.
4. 'Αλογήσας.] Herodot. III. 125. de Polycrate: πάντα συμπλέκων ἀλογήσας.
5. 'Αλογία.] Vid. Harpocration. SCHR.' Conf. Suid. & Æm. Porti *Lex. Ionic.* & inf. in Βασσαρίσι.
6. 'Αλογήσ[ει.] *Il.* O. 162. Schol. λέγει ἀ παύσει, καθυφεῖσα. Citatur ab Etymologo. Supra male 'Αλόγεω scribitur, pro 'Αλογῶ. Vid. ibi *Not.*
7. 'Αλογήσαντες.] Herodot. VIII. 46. 'Αλογήσαντες τ' εἰδότων.
8. 'Αλογησάντες.] Priceus in *Epist.* D. Judæ, *com.* 10. exhibet 'Αλογήσαντες. Vide.
9. 'Αλόγιος Θ. —— † 'Αλογῶ Θ.] Si qua literarum seriei ratio habenda est, connecti hæc debebunt. ABRESCH. Verbum ἀλογῶ, quo careat Lexica, habet Longin. X. 5. p. 80. *Ed. Till.*
10. 'Αλογὶν δίκη.] Eadem αὐτολεξὶ tradunt Etymol. & Suid.
11. Διακεκμήκασιν.] Notandum est, διακεκμηκὼς hic significare, pecuniam in publicos usus expensam, sive impensam. Vide quæ notamus inf. ad v. Δικάζειν. KUST.
12. 'Αλόιχος.] *Alocles* populos Thraciæ fuisse non legi; sed *Dalechat.* VALES. Herodot. VI. 34. Ἀλόπεκες Θρᾴκες &c. Plin. *IV.* 11. *Dolonci.* Nec dubium, quin hos intelligat Hesychius. Idem suspicabatur *Is. Vossius*, annotans: „ „ Ad idem qui *Dolonci*." „ Vid. Phavor. in Λελόβριον, Item *Not.* in 'Αλοιχῶν.
13. 'Αλοιχον. ὃ ἐστὶ δόρυ.] Etymol. 'Αλοιχον. δόρυ τὸ σιδήρεον Θρᾳκικόν. SALMAS. Noster rursus eodem modo post v. 'Αλοχῶ. Ubi vid. *Not.*
14. 'Αλοια.] Sophocl. Οἰδίπ. *Secundo*: Καὶ θηρσὶν οἰωνοῖσί θ' ἁρπάγαις, ἅρπαξι, ἁλοίαις. Ubi ἁλοίαις accipitur pro ἁλιάετοις, ut interpretatur Eust. ad Ω. *Iliad.* p. 613. ℓ. 4. SOPINGIUS. Ita Soph. Οἰδ. Col. ℓ. 1670. ἁλοίησι. Schol. ἁλιαίτῳ.
15. 'Αλοιᾶ, μέλ.] Ab ἀλοιῶ, ἀλοιᾶς, ἀλοιᾶν. O. Perperam *Is. Voss.* mutat in 'Αλοιᾷ. Conf. sup. 'Αλοιᾶ. Arcadius Grammat. inedit. 'Αλοιᾶ, τὸ τύπτω. 'Αλοιᾶς (lic) τὸ μαζώσεις. Ubi prius 'Αλοιᾶ, deinde 'Αλοιᾷ scribend.
16. 'Αλοιᾶ, ἰτυφλίν.] L. 'Αλοιᾷ. GUYET. IS. VOSS. Non est dubium, quin Grammaticus respiciat locum qui *Iliad.* I. est. [ℓ. 564.]

Ποῖόν γ' ἢ ταῦον τελαφρίδιον χερσὶ ἁλοίη.

Quod indicat illud ἰτυφλὸν. Ita igitur legend. HEINS. Vel ex Etymol. 'Αλοιᾶ, ἰτυφλίς, legendum: vel 'Αλοιᾶ, τύφλ, Moschop. etiam: 'Αλοιᾶν, τὸ τύφλον. MUNKER. Certissime hic, & mox, 'Αλοιᾷ scribendum, per simplex λ: ut Apollon. Lex. MS.
17. 'Αλοιᾶ, ἀπ.] L. 'Αλοιᾷ. G. IS. VOSS. Sic & Cl. *Hemsterh.* ad Polluc. l. X. 1346. ex Eustath. (p. 775.) docens, ἁλοιᾶν esse per ἰτυφλίν ἢ τὸ ab ἁλοᾶν. Vide ibi plura; & confer Ammon. & *Observat.* nostras ad *I. Timæi.* l. 9. Infra: 'Αλοιᾷ, τυφλῇ. Et: 'Αλοιᾶν, τύφλον. Conf. Ἥλιος, &c. Photii Lexicon ineditum: Καλλιμάχου ἐκ ἀναβάσεως ἀκούσεται, ἀπὸ βοὸς ταῦον, ἀφ' ἧς ἡ Πεδιμελοῖσι, ἢ τυφλὸν τύφλου.
18. Λέγει.] Scr. λέγῃ. STEPHANIUS. KUST. λέγων) *Hemsterh.* l. c.
19. 'Αλοῖν. λυφθεῖν.] L. 'Αλοῖν. λυφθεῖν. ex *Iliad.* X. 253. WESSELING. Vide mox.
20. 'Αλοίησιν.] Pro ἀλοίημεν, ab ἁλιαφᾶν. G. Idem Sophocles 'Αλοίμεν dixit τὰς χεῖρας, ἢ τὰς ἰσχαλέψας, teste Etymologo in ea voce.
21. 'Αλοιτῇ, &c.] Etymol. M. 'Αλοιᾶς, ὁ ἁμαρτωλός, ἀπὸ τοῦ ἀλοῦν, ἁλῶναι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἰσταλοῦν ἢ ἁλοᾶν, ἁλοιᾶς - - - ἢ 'Αλοίτῃ, αἰσχρὰ ἁμαρτίᾳ ἢ ἁλωτὸν. Posterius hoc *rectius* putat *Kusterus*. At si 'Αλοίτῃ sit substantivum fem. gen. pl. n. significans κοινὰ ἁμαρτήματα; pariter pro πόρνη, vel πορνείᾳ, vel πορνείαις legere præstaret. Quare non reticenda videtur inducta *Kusteri* Nota, quæ sic habebat: „ Vel pro 'Αλοίτῃ, vel pro 'Αλοίτῃσι. „ Vid. *Supra*. Deinde distinguo: κοινὰ, ἁμαρτωλαί. Κοινὰ „ autem forte referendum est ad vocem Λαῖτα, quod Hesych. cum 'Αλοίτῃ facile confundere potuit. Vid. inf. v. „ Λαιτοδάρχῃ, ubi Λαῖτα exponitur δημόσια; uti etiam apud „ Suid. v. Λειτουργία. Δημόσιον autem & κοινὸν significatio„ nes sunt valde cognatæ. „ In quibus priora placent, quatenus 'Αλοίτῃ positum dicitur pro 'Αλύτῃ, vel 'Αλυσμῇ: & porro, distinguendum esse post κοινὰ. Vid. sup. 'Αλύτης, Ἀλιτρὸν. &c. Atqui eodem modo 'Αλοιᾶς pro ἁμαρτωλὸς dictum fuisse, Etymologus firmat. In postremis non adsentior: κοινὰ enim est synonymum τῶ πόρνα. Sic infra: Κοινὸν, πορνῶν. Et κοινὰν explicat seq. v. 'Αλειτοτάτων.
22. 'Αλειψόταν, &c. φασὶ ὁ χείρων.] L. ὁ χείρων. IS. VOSS., „ 'Αλειψόταν. κ. τ. φ. ὁ ἁμαρτωλὸς, ὁ χείρων. Sic volunt. „ Duas exulantes voces revocavi ex leqq. Deest adhuc „ scriptoris nomen, qui voce usus est. „ Ita Cl. *Wesselingius* in literis ad me datis. Neutri accedo; quod salvo honore liceat. Dudum sic emendaveram: 'Αλοῖ. κ. τ. φ. ὁ ἁμαρτωλὸν. † 'Αλοιφὶ. πυμελὴ, ὃ ἔστι λίπαρὸν. ὁ χείρων. Infra post 'Αλφὸς legitur. 'Αλοιφὸν χείρονα. Satis patet, transposita esse verba. Posses etiam legere: 'Αλοιφὸν ὁ χείρων. &c. Glossa MSS. in XII. *Propb.* 'Αλοιφὶς. χρίσεως. Lege pariter χείρονος. Hæc, inquam, dudum. Nunc eadem fere Cl. *D. Heinsio* in mentem venisse video, nisi quod 'Αλοιᾶν suppleat ante φασὶ, ut sit nova glossa hoc modo: 'Αλοίησιν, κοινὰν, ἀνανδρον. † 'Αλοιᾶν, φασὶ, ὁ ἁμαρτωλὸν. † 'Αλοιφὸν. ὁ χείρονα συμ ὁ ἔστι λίπαρὸν. Quod præfero. Etymologus enim 'Αλοιᾶν exponit ἁμαρτωλὸν, ὁ ἀνάνδρωτον. Mire Phavorinus: 'Αλοιτοτάτων. τῶν κοινῶν ἀνδρῶν νῦν ὁ χείρονα καλῶν. Quod tamen probat *Bruno*, legens: κοινῶν ἀνδρῶν νῦν ὁ χείρονα λέγει, vel φασὶ. Cl. *Kusterus* ita: „ Scribo & distinguo: 'Αλοιτοτάτων, „ κοινῶν, ἀνανδρον. φασὶ. De duobus prioribus interpreta„ tionibus, ut dubiis & suspectis, rem in medio relinquo. „ Postrema autem confirmatur ab Etymol. cui 'Αλοιᾶς „ (pro quo Hesych. 'Αλοῖς) est ὁ ἁμαρτωλὸς, ὁ ὁ ἀνάνδρωτος. „ Hinc videndum annon pro ἀνανδρον, φασὶ, hic apud He„ sych. legendum sit, ἀνάνδρωτον. „ Hactenus Cl. *Kust.* At κοινὸν pro *prostibulo vulgari* accipio, ut in *Not.* præc. & ἀνανδρον, pro muliere *quæ virum non habet*, ut solent meretrices, & ex Platone adferunt Lexica.
23. 'Αλοιφὸν.] Lycophr. *Cassandr.* ℓ. 579. ἁλοιφὸν λίπαρὸν dixit. Vid. ibi Intt. & inf. Πυμελὴ.
24. Ὅ ἐστι λίπαρὸν ὁ ἁμαρτωλὸν.] L. ὃ ἔστι λίπαρὸν ἁμαρτωλὸν. *Schmincke*, *Hurenfalbe*. PERGER. ἁμαρτωλὸν pertinet ad 'Αλοιᾶς, vel 'Αλοιτῆς, quod Hesych. hic pessime cum 'Αλοιφὸν confundit. KUST. Vid. *Not.* in 'Αλοίησιν, ubi transposita esse verba monuimus.
25. Ἄλλο τι &c.] L. 'Αλλοκα τι ἀλλὸς, ἄλλ, &c. Ita jubet ordo ut legatur. pro ἄλλοκα, quod vide. "Αλλ Θ enim sæpe pro ἄλλος Θ. Sic supra 'Αλλοῦτα, & mox 'Αλλοῦτα. Et hinc *Alius*, *alius* & *aits*. IS. VOSS. Nihil muto.
26. 'Αλλοκες. αὐλακες &c. δίκτυ.] Ἀνοβοῦ δίκτυ sunt sulci seu lacunæ apud Veteres inter scribendum in cera seu cortice, currente stilo, exaratæ. JOS. HILL. Eustipd. *Philomss.* initio oraculum OEdipodi datum recitat:

Μὴ σπεῖρε νύκτωρ ἄλκαρ ἀκαρπώτου βάξ.

Videtur igitur Hesych. intelligere αὐλὸς, τὰν' αὐλὸν ἀκαρπολογῆσαι. Homer. (*Il.* B. 262.) Vid. & sup. Αὔλιν βοεὸς Athenis. SOPINGIUS. Locus Eurip. est ℓ. 18. citatus ab Etymologo. Vid. ibi Barnef. & Abresch in *Misc. Obs.* V. 1. p. 88. qui præter h. l. adfert Sophocl. *Œd. Tyr.* ℓ. 1220. ubi Schol 'Αλοᾶς. ἀφ' οὗπερ. ἀφ' ἁπερεῖ, οἱ γάμοι. Vid. Crojum in *N. T.* p. 84. *Pergerus* confert 'Αναλύσιμος. ἀναγκαῖος. Vid & inf. 'Αλοᾶς.
27. Αἰδὼς βωμός.] Hæc quomodo huc irrepserint ignoro. Videntur enim ab hoc loco prorsus aliena. Vid. sup. v. Αἰδὼς βωμός. KUST.

'Αλλοᾶ '. τύφλ.
'Αλλόκοβε '. ψόφδι. ἐξηλλαγμένα.
'Αλίτβε. κλαπίτβε 3. ἀμφισβήτα.
'Αλλαιδής 4. ἀεὶ ῥέων, ἢ βλίζων.
"Αλαξ 5. αὔλαξ.
'Αλοσθή 6. ἀνεχθή
'Αλόπη 7. πόλις ὁ "Αργ. ἡ κρήνη 8 ὁ 'Ελθυῖ-η, ὅπ-ς Φιλότις ἐκαλεῖτο.
"Αλοπα 9. ἀλέπιφν.
'Αλακίζων 10. ἀφυβίζ-ν.
'Αλοεῖα 11. ἄρυεχ-, καὶ γωργία ἀφ' ἁλ-ασσα.
"Αλβ- 12. πόλις ὁ "Αργ. τ-ῆ Πελοπ-ησιακ-ῆ.
'Αλλός. ὁ Θαλάσσης. ὡς τό'

Καρπαλίμως 13 δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλός.

"Αλς 14. ἅλαβ-.
'Αλὸς ἄχη 15. Θαλάσσης ἀφρός.

'Αλὸς

'Αλὸς Θείου 16. σύνιμος. ὁ Θεῖκὸς χυμὸς ἢ θαλάσσης.
'Αλσούδης 17. ὁ θαλάσσης ὕδωρ.
'Αλσύνα 18. ἡδονή.
'Αλὺς χνόου. χνῶν τὸ λεπτότατόν φησι 19. ποιοῦ-β δὲ ἡ ἀφρὸς. ἀφρὸ- τὸ πλεῖον καὶ παθμαλ-β μᾶλλον ἢπερ ὕδαλ-β ἔχον. ἢ † ὅλη ὁ ὀπφανείας ὁ θαλάσσης ἀφρός.
"Αλσυα 20. κῆπος.
'Αλυργά 21. τὰ ἐν ὁ θαλάσσης πορφυρᾷ. Κύπρια.
'Αλῦβ-. κρατῆβ-. πηδῶσιν 22.
'Αλυργίς 23. πορφυρῖν.
'Αλυργιδίδης 24. πορφυρίδης.
'Αλύς 25. παιδὸς ληφθείς.
'Αλῦσα. ληφθεῖσα. χειραθεῖσα.
'Αλυσία 26. τὸ μὴ λύεσθ-. καὶ 'Αλυσῖν, ἢ μαίας.

'Αλφ

1. 'Αμοᾶ.] Vid. sup. 'Αλοᾶ. Perperam a utuntur in hac voce.

2. 'Αμόνβ.] L. 'Αλόνβα. IS. VOSS. Vid. Suid. 'Αμόνβον, & sup. suo loco.

3. Κλοπίτβε.] Sic Hag. & Hack. Sed Ven. & Flor. κλαπίτβε, ut scribendum curavi.

4. 'Αφοαμὲν.] Respicit, credo, D. Joan. *Evang.* IV. 14. Πηγὴ ὑδάτ-β ἁλλομένη εἰς ζωὴν αἰώνιον. 'Αφόρμων ὕδωρ habet Suidas. Nostrum excidit est ab ἄπουσ. *Is. Vossii.* 'Αλμύρα corrigit. Sic ἁλόμενον apud Xenoph. l. VII. *Hist. Gr.* p. 626. C. ubi al. ἁλμυρόν. Vid. 'Αλὺς.

5. 'Αλαξ.] Ἀ-αλαξ, ἤτοι ἡ γῆ. Tzetz. in Lycophron. p. 25. BRUNO. Vid. sup. 'Αλαξ, & "Αλοσσ-. & Schol. Aristoph. in *Aves* ν. 235. Schol. Lucian. T. II. p. 6. "Αλασσ-. τὸν αὔλακα, ἤ ἐστ-, ἀπορρηδόπω γῆν. Schol. Sophocl. *OEd. Tyr.* ν. 1220. "Αλασσ- αὖθ' ὅ, αὔλακασσ. Æschyl *Choëph* ν. 16. Αλασσ- πυθμὴν. Schol. αὔλακασσ. τομῆ. Conf. Eurip. *Herc. Fur.* ν. 164. ibique Barnef.

6. 'Αλοσθεῖ.] Scribe 'Αλοσθεῖν. Infra occurrit φιλοσθεῖν. PERGER. An 'Αλοσθεῖ, pro 'Αλοσθῆ, ut Lat. *rimari?* Αὐλαξ enim inf. est τὸ χίσπα ὃ ἀοῆτο. An vero 'Αλοσθεῖ *decorticandi* sensum habet metaphoricum? a λύσθ-. Vid. mox V. 'Αλοσσο-.

7. 'Αλόπη.] Vid. *Il.* β. 692. sive *Cat.* ν. 189. & Etym. M. Conf. inf. 'Αλόπη. Alia Harpocration, cum quo conf. Schol. Comici in *Aves* ν. 560. & Suid.

8 Καὶ πρίνη - - - ἥτις Φιλότις ἐκ.] Lex. Reg. MS. 'Αλοσσὶς (sic πηγὴ ὁ 'Εφέσ-. Infra: Φιλοσ-. πρίνη. ἡ Φιλ-.

9. "Αλασσ-.] Aristoph. in *Lysistr.* ν. 738. Schol. ἀλέπιφσι τὴν ἀνάπαυσιν. Male Suid. ἵνας πίσσα. Vid. inf. Λασ-, & Λασπίτβε, & sup. 'Αλοσπίζ-

10 'Αλακίζων.] Aristoph. *Vesp.* ν. 846. Conf. Suid. & inf. 'Αρβαλακίζων.

11. 'Αλοεῖα.] L. 'Αλείβεια. IS. VOSS.

12. "Αλβ-. &c. Πελοποννησιακ-.] Lege confidenter, τ-ῆ Πελοποννησ-. Nulla enim "Αλβ- in Peloponneso: at duæ ejus nominis urbes in Phthiotidi, quæ antiquitus dicebatur Argos Pelasgicum. PALMER. Apollon. Schol. pag. 22. SCHR. Vid Hom *Il.* B. *Cat.* ν. 189. Schol. Apollon. II. 516. Steph. Byzant ejusque Intt. & Inf. v. 'Ηλβ-.

13. Καρπαλίμως &c.] Exstat *Iliad* A. 359.

14. 'Αλς, ἁλαβ-.] 'Αλσ-, ἁλβ-, ab ἅλσ-. G. Strach. XXXIX. 33. τὸν ἅλα. Sed ἅλας leg. ut in libris quibusdam scriptum est. Et est in recto casu. SOPINGIUS. L. τὸ 'Αλας Nim. ὁ 'Αλς, Θάλασσα, ὁ 'Αλς, τὸ ἅλας. MUNKER. *Is. Vossius* præcedentibus adjungit, legitque 'Αλς, ἁλὸς. καὶ 'Αλσ-, ἁλβ-. sublato divisore. Conf. inf. ante v. 'Αλν. Fallitur admodum *H. Steph.* in *Thes. L. Gr.* I. 365. quando ἅλς pro *sale* in sing. num. non occurrere putabat apud vetustum aliquem scriptorem, nisi in ἅλς Ἰνδικὸς, & ἁλὸς ἀπ-. Similiter Palmer. *Exerc ad Anth. Gr.* p. 793. Sed vide exempla a me allata in *Obs.* ad Matth. V. 13. Interim h. l. pro 'Αλς scriberem 'Αλὸς, ut ἰμodo. Diversam indicat significationem.

15. 'Αλὸς ἄχνη.] 'Αλσ-άχνη scribit H. Steph. *Thes.* I. 365. allatis exemplis ex Aristotele. Recte tamen Hesychius divisit cum Etymologo & Suida. Sic *Il.* Δ. 426. - - - λιπαρὴν ἀλὸς ἄχνην. Schol ὁ ἀφρὸς. Dioscorid. l. V. 127. agit περὶ ἄχνης ἁλὸς. Glossæ Iatricæ MSS. 'Αλὸς ἄχνη. ἡ ὡς ἔφρὸς ἡ θαλάσσης γινόμενον εἰς τὰς πέτρας ἢ λίμνας ἅλατ. (sic)

16. 'Αλὸς Θείου.] *Il.* ι. 212. Conf. Plutarch. *Sympof. quæst.* V. 10. p. 684 & inf. in Νίτρον.

17. 'Αλσούδης.] Pleonasmo ὕ ὑ, pro 'Αλσούσ-. GUYET. 'Αλσούδη dicitur καὶ αὐτὴ ἡ Σαλάσσης, καὶ καὶ ἅλσυρ, ὡς ἡ Νηρείδων, καὶ Φυκῶν. Ἰαπόδυσις Homero. HEINS. 'Αλσούδη Homeri, & Θαλ-ούδη Callimachi, nomina Nereidum. Eustath. ad *Il.* p 332. Vid. inf. Ἰάδης. IS. VOSS. Vid. *Il.* τ. 207 *Odyss.* Δ 404 Schol. Apollon. IV. 1599. & Etymol. At 'Αλσούδη. in Nominativo, legit *Kuster*, ut sequenti interpretationi respondeat. Non male: nec tamen necesse. Vide quæ monuimus de casuum difcrepantia ad v. Αἰγίλιψ-, Ἀμάθους, &c.

18. 'Αλσύνα.] Pro 'Αδσύνα. SALM. GUYET. „ 'Αλσύνη „ est apud Nicand. *Alexiph.* ν. 416. ubi aliter Schol. Ego „ Idem esse credo, & corruptum pariter. „ Ita Cl. *Wesseling* in literis ad me datis 'Αλσύνη *h. l.* fine dubio corruptum est, ob similitudinem literarum Δ & Λ, ex 'Αδσύνα, quod supra ἡδονὴ exponitur: monente etiam *Kustero*. Ita sæpius in hoc Lexico. Conf. Kuster. ad Suid. in v. Ἰακάδες. Dionys. Lambin. ad Cic. *Att.* X. 5. Fuller. *Misc. S.* II. 1. &c. Et hinc corrigenda videtur Symmachi versio *Genes.* II. 15. ubi בגן־עדן *in horto Eden.* redditur. ἐν παραδείσῳ ἡ ἅλσυς. Novi quid sit τὸ ἅλσ-, unde τὰ ἁλσεα, ἅλσα: non vero quid ὁ ἅλσος, ἅλσυς. scripsit forte ΑΔCΗC pro 'Αδσύνης: aut, si mavis, ΗΔCΗC pro ἡδονὴς; unde compendii ratione non habita, similibusque literis confusis, natum ἅλσυς. Sequentia vero notaverat *Is. Vossius*: „ Supra: 'Αδσύνη. ἡδονὴ. Sed cum „ Nicander etiam utatur voce 'Αλσύνης pro *fluitatis*, rectius „ hic legas: 'Αλσύνης. ἡδονὴν. ab ἁλὶς, *fatuus*. „ Vereor ut adsensum impetret.

19. Φησὶ.] Hom. nempe, *Odyss.* Z. 226. notante etiam *Kustero*. Vid. ibi Schol.

20. "Αλσυα.] Ad ἅλσος, ἁλσὸς, ἅλσυς, ἅλσυα. GUYET. Pro ἁλσὶ. SALMAS. Forte "Αλσυα, ab ἅλσυ G. Forte "Αλσυ. PERGER. L. 'Αλσοῖ. IS. VOSS. "Αλσυ habent Ald. & Flor. quam lectionem merito sequitur *H. Steph.* in *Ind.* Vide tamen num præstet: "Αλσυ. αἴπ-. ut inf. 'Αλσὶ. - - - ὁ αἴπ-. Similia notavetat Cl. *Kuster*. „ 'Αλσυ (inquit) habet „ Ed. Ald. prout etiam ex serie liter. legendum est. At „ posteriores Edit. "Αλσυα, ex correctione, ut puto, Edi„ toram. "Αλσυ autem dictum videtur pro ἁλσοῖ. Inf. 'A„ λσὶ, - - - αἴπ-. „

21. 'Αλυργά.] Ælian. *V. H.* VIII. 7. SCHR. 'Αλυργά. IS. VOSS. Vid. Suid. in Παραλυργίς.

22. 'Αλῦβ-. πηδῶσιν.] Sic quoque supra in 'Αλφῆν. IS. VOSS. κρατῆβ- pertinet ad 'Αλῦβ-, ab ἅλυω, pro quo usitatius est ἁλύσκω. Sequens autem πηδῶσιν, referendum est ad ἅλλομ-, ab ἅλλομαι, *salio*, *falso*. Vel, si scribatur πηδήσιν, respondebit ei Futurum 'Αλῦβ-. KUST. 'Αλῦβ- posteriori sensu occurrit *Sapient.* V. 21. Παράδοσιν] ἴσοχυρα βουλὴν ἀναγκαῖον, ἣν οἱ λίαν ἀκόλουθοι τῆς ἡ πρῶτ- ὑπὸ συμπὸ ἁλῦβ-. Conf. sup. in 'Αλφῆν, & 'Αλὺς.

23. 'Αλυργὶς.] Longus *Pastoral.* l. IV. p. 131. Inter Daphnidis γυναικεῖα recensetur χλαμύδιον ἁλυργὶς, τύραννο χρυσίλατο, ξ.φίδιον ἰλιφαντόκωτον. Artemidor L. II. c. 3 p. 84. πουκίλον ἱδύτιον ἴχων ἢ ἁλυργίδα, &c. Vid. Ibi Rigalt. Conf. l. c. sequentia, & (præter Suid.) sup. in v. 'Αλυσίτονον. Vide etiam G. d'Arnaud *Animadv. Crit.* p. 234. Jof. Mercceri *Not.* ad Ariſtænet. *Epiſt.* IV. p. 221. & inf. Παραλυργὶς.

24. 'Αλυργιδίδης.] 'Αλυργίδης lege. SOPING. JUN. (*Animadv.* II. 2.) STEPH. GUYET. IS. VOSS. Vid. 'Αλυδωφῆ, & 'Αλυσίτονον. Conf. Iterum G. d'Arnaud *l. c.*

25. 'Αλὺς.] Conf. v. 'Αλοὺς, post 'Αλυσίεσσα, & sup. v. 'Αλαὶς.

26. 'Αλυσία.] Scribe 'Αλυσῖν. Epicharmus: 'Αλυσῖν τὸ κάρφος τι καὶ τρίζουσα. HEINS. 'Αλυσία bene se habet, substantivum pro infinitivo, ut sup. in 'Αλυσχία. Quod Epicharmo tribuit Cl. *Heinsius*, Eupolidis est in *Taxiarchis*, testa Polluce l. VII. 168. ubi pro ἁλυσῖν contra ἁλυσία recte, post H. Steph. reposuere Docti. Vox non ignota Euripidi, Lætrio VIII. 38. & aliis. *Imbainities* dicitur, & *inharies*, Lucillio, Vid. Jof. Scalig. in *Catalect* p. 65. & Prie ad Apulej. *Milef.* I. p 19. Pro 'Αλυσία vero in *h. l.* 'Αλῦσα exhibet H. Steph. in *Thes.* II. 723. quod necesse non est. Aretæus *de Caus. & Sign. Morb.* II. 4. *fin.* λυσσῶν καὶ ἁλυσία opponit. Et c. 13. p. 71. A. ὁ λυσσῶν τέτανος, οὗτω ἁλυσία. Idem *de Curat. Morb. diut.* I. 3. p. 120. B. ψυχρολουσία ἁλυσίης

'Αλλέφιζω [1]. οἱ ἀμηχανίᾳ ἦσαν.
'Αλέχθων [2]. ἀγήητον.
'Αλεχος. δίνη [3]. γαμετή.
"Αλαξαν. δῦρι [4] ἀσίδηρον.
'Αλέχω. γυναικὸς γαμετῆς.
'Αλέχω [5]. γυναικὶ γαμετῇ.
'Αλοὰ. πλανᾶ.
'Αλοῶν [6]. πλανῶν. καὶ τύφλων.
'Αλπαλωᾶν [7]. ἀγαπητῶν.
'Αλσια [8]. τιμήν· οἱ χεῖθυγες γὰρ σύμφυτοι λιμένες [9], καὶ τόποι κατάδενδροι, παρὰ ἄλσυν [10] καὶ αὔξηνον τῆς φυτῶν ὄντες ἐλατήδιοι.
'Αλσος [11]. σύνδενδρος τόπος.
'Αλτο ὤμησεν.
'Αλτείας [12]. πορείας.
'Αλτείη [13]. βοῆσαι εἰδ@.
'Αλτεθλή [14]. τοῦτο ἔλεγε ἡ ἄγαν θυμώσας ἐτίθετο.
'Αλτῆι. ἀπορῆι [15].
'Αλτηρία. ἀφὴ τῆς χειρός.
"Αλς [16], ἁλός. ἅλαι@, θαλάσσης.

'Αλ-

"Αλτο. ἅλατο. ἐπήδησεν.
"Αλτον [17]. πολύ. ἐλαφρόν.
'Αλτο χαμᾶζε [18]. ἐπήδησε χαμαί.
'Αλτὸς, ὁ Ἅλτης [19]. μισθός.
'Αλίβας [20]. ὄρ@, παρὰ Σαρδιανοῖς. ἡ πόλις. ᾗ δὲ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ.
'Αλίβη [21]. πόλις Τρωϊκή.
"Αλυγ@. ἄσθμα μανικόν.
'Αλύδμων [22]. πικρὸν, παρὰ Σάφωνι.
'Αλυδμαίνειν [23]. ἀμύνειν, ἀπορεῖν. ἀπὸ τοῦ ἡ λύσιν μὴ εὑρίσκειν. ὡς δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀπορεῖν, ἀπὸ τοῦ ποσὸν μὴ εὑρίσκειν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ χαίρειν, καὶ ἀφαιρεῖσθαι.
"Αλυζον. ἄλυπον.
'Αλυκὴ [24]. ἐὰν μὲ τὸ ᾱ δασύνῃ), ἡ θάλασσα. ἐὰν δὲ ψιλῶται, λύκος [25] μὴ ἔχων.
'Αλυκίζει [26]. κρύπτει). φοβεῖται. ἀπορεῖ. λύσιν μὴ εὑρίσκει.
'Αλυκὸν [27]. ἁλμυρὸν. χλιαρὸν. ψυχρόν. οἱ δὲ, θερμόν.

'Αλυ-

ibi plura ad illustrationem vocis pertinentia. ABRESCH.

10. 'Αλζω.] Hæc vox pro οὐδεῖς legitur etiam sup. v. 'Αλδήσι. KUST.

11. 'Αλσ@.] Schol. *Il.* B. 506. sive *Catal.* ν. 13. Πᾶς τόπ@ συνδενδρ@, ὕδωρ ἔχων, ἢ θεῶν ἀφιερωμέν@, 'Αλσ@ καλεῖται. Conf. inf. Γαλεῖς, & 'Αλσεῖς, & *Not.* penult.

12. 'Αλσείαι.] Vid. sup. 'Αλεία, cum eadem interpretatione; & Hemsterh. *Not.* in 'Αδηφ. post 'Αδηγεῖ.

13. 'Αλσεῖη.] Vid. Dioscorid. IV. 87. & conf. Suid.

14. 'Αλσεθλή, &c. *Glossæ.*] L. *Glossæ.* SOPING. Immo *Scholiasta.* Ex hoc Hesychii loco If. Vossius ad Catull. p. 341. scripsit, a Græcis ἀλσεθλεῖσθαι dici, qui admodum sunt divites: tanquam ab ἄλσ@ foret deducendum, de illisque ponere-tur, qui multos *saltus* possideant. I a ad magnum quoque Hesychii: „ 'Αλσεθλεῖ. *Possidet saltus.* Paræmia. „ Atqui repugnat legitimæ notationis norma, quæ verbum illud re-peti jubet ab ἄλσις, ratione virtutis manifesta.

15. 'Αλτῆι. ἀπορῆι.] L. *Δώρῃ.* G. Malim ἀπορῇ retinere: quod commode fiet, si pro 'Αλτῆι legatur 'Αλῇ. Vid. inf. 'Αλυδμαίνει. "Αλης. 'Αλεύεζεν. 'Αλων. &c. Facile enim Τ & Υ permutari potuerunt. Vid. in 'Ατραφ@. 'Αλεύεθαι. &c.

16. "Αλς &c.] Vid. sup. post ν. 'Αλὸς.

17. 'Αλτον.] Vid. "Αποπτον.

18. 'Αλτ χαμᾶζε.] Hom. *Il.* Γ. 29. Vid. Oloff. Rutgerf. ad Oppian. *Hal.* V. 163. & modo, ut & supra ante 'Αστείων. Conf. inf. Ἐπᾶλτ, ibique *Not.* Forte autem hoc exemplum subjecerat Hef. voci præc. 'Αλτ.

19. 'Αλτῆς] Ἀστῆς SALMAS. Inf. Ἀάστην. μισθόν.

20. 'Αλσίας. ὄρ@.] Vid. sup. in 'Αλβας.

21. 'Αλσὼ.] Vid. Strab. p 549. & 550. SCHR. Si est *urbs Troica*, cur sita in Bithynia? ut docet auctor brevium Schol. in *Catal.* ad ν. 364. [sive *Il.* B. 857.] VERWEY. Vid. Steph. Byzant ibique Interpp. & Schol *Odyss.* Ω. 303.

22. 'Αλύδμων.] Suidæ 'Αλύδμ@ exponitur, ὁ ἀδικ@ς. Eidem 'Αλύδμ@, est ὁ κακὸς ἄνθρ@. Arcadius Grammaticus in-editus: 'Αλύδμ@, ὁ ἀπορ@ς.

23. 'Αλυδμαίνει. ἀλύει, &c.] Ælian. *V. H.* IX. 25. Martin. p. 269. SCHR. Quamvis τὸ 'Αλυδμαίνει damnare nolim, vide tamen, num scripserit Hesychius: 'Αλύει, ἀδυνατεῖ, ἀπορεῖ. &c. Favent certe sequentia, καὶ τὸ τῶν λύσιν &c. quæ indicant vocem 'Αλύειν explicari. Præterea diversæ significationes, ἀπορεῖν & χαίρειν, conveniunt verbo 'Αλύειν. Ita Plutarch. *de anal. Poët.* p. 22. E. Καὶ τῷ 'Αλύειν ποτὲ μὲν τὸ δακνόμενον καὶ πικραινόμενον ἐπέχει). Addit exemplum ex *Il.* B. 352.

'Ως ἔφαθ· οἱ δ' ἀλύοντ' ἀκούσαντες, &c.

Ubi Schol. ἀδημονῶντ, ἢ οἷον λύσιν μὴ δυρίσκοντα τῶ κακῶ. Pergit Plutarchus: ποτὲ δ' ἀνιᾶσθαι καὶ χαίρειν. Adfert locum *Odyss.* Σ. 332. Ἡ ἀλύεις ὅτι ἴσον ἐμοὶ σύνοσσον &c. Conf. Suid. & infra v. 'Αλύζω, & mox in 'Αλυκίζει, & 'Αλύοντες.

24. 'Αλυκὴ.] Quæ Hebræis dicitur ים מלח, יָם, τοῦ Ἐδδημασσὼ, ἀλυκὴ θάλασσα. *Asphaltitis lacus.* Vid *Joseph.* XV. 2. HEI-S. 'Αλυκὸν est vox LXX. Interp retura. Nostet enim glossam fuisse ab illis didicit ex *Genes.* XIV. 3. Πάντες οὗτοι συνεβάλοσαν εἰς τὴν φάραγγα τὴν ἁλυκὴν, αὕτη ἡ θάλασσα τῶ ἁλῶν. Most ים, *Siddim.* VERWEY. Vid. *Deuteron.* III. 17. MUNKER. Vid. Schol. ad Aristoph. *Lysistr.* ν. 404.

25. Λύκος.] Scribe λύκος, *quæ caret lupis*: ut Anglia. Vid. Phil. Camerarii *Medit. Histor.* l. 28. PERGER. IS. VOSS. SOPING. Ald. & Flor. recte λύκος.

26. 'Αλυκίζει.] Vid. Æm. Porti *Lex. Ionic.* & sup. in 'Αλυδμαίνει.

27. 'Αλυκὸν] Strabo p. 782. SCHR. 'Αλυκὸν recte legit H. Steph. *Ind.* quando θερμὸν significat. Et sic Etymol M.

'Αλιατῶν [1]. ἐλαίων, λυπῶδαι, δυσφορῶν.
'Αλιατεῖ ἰλιακτῶ. Κρῆτες.
'Αλιατείη [2]. ἀκοσμία.
'Αλιατήσας. ἀπειλήσας. Θησεύσας.
'Αλιεῖον εἰδύλιον [3].
'Αλιεύς [4]. φύλ.
"Αλυξαν [5]. ἐξέφυγον.
'Αλύξαι [6]. ἐκκλίναι, ἐκφυγεῖν.
'Αλύουσα [7]. ἀδημονοῦσα. ἢ χαίρουσα. καὶ ἀθχεμβίη.
'Αλυπετπίδη [8]. Δωμοῦ εἰδ@. ἀναφέρεται [9].
"Αλυς. Σπεῖρα [10]. πλέ@. βλέβη.
'Αλυσδνῆ [11]. ἀδδενῆ. ἀπάτεμ.
'Αλυσίδλ@ [12]. ἀλύσ[ι] διδυμί@.
'Αλύσιον [13]. τὸ ὠβὲ ἢ τρίχλων πλέκω.
'Αλυσιτελές. ἀσύμφορον, ἀνωφελές.
'Αλυσκάζω [14]. πλανᾶμαι. ἐκκλίνω, ἐκφεύγω.

'Αλυ-

Pro Σκλυκῷ, quod infra. Afpirandum vero, quando ἁλμυρῷ notat. Vid. fup. 'Αλυκὴ, & 'Αλμυρῷ, ibique *Not.* & inf. in 'Αλύσιον.

1. 'Αλιεῖτι.] 'Αλειάμεν. IS. VOSS. Vid. Etym. M. & inf. Δορυαλιεῖμ.

2. 'Αλιεβασίη.] Perperam fupra 'Αλβασίη.

3. Εἰδύλιον.] An εἰδύλιον? nifi conftet per a quoque fcribi. JOS. HILL. præeunte. ut paffim, H. Steph. *Ind.*

4. 'Αλιεύς.] Ad ἅλως, ἅλυς, ἅλ@. GUYET. An pro 'Αλδιεύς, idque pro 'Αλδιήτ? Vid. fupra. KUST.

5. 'Αλύξαν.] *Odyff.* ν. 328. Inf. 'Εξαλύξα. ἐξέφυξε. ubi *Kuft.* 'Εξαλύξω.

6. 'Αλύξαι. ἐξαλύξαι.] Refcripfi 'Αλύξη. ἐκκλίνῃ. ex *Il.* Θ. 243. ibique Schol. Cyrill. Lex. MS. Voff. 'Αλύξαι. ἐκκλίναι. Conf. Etymol. M. & fup. 'Αλύσσω, 'Αλυὶ &c. & inf. 'Αλυσκάζω, 'Ηλύξη, 'Υπαλύξη, & 'Εχάλυξε. 'Εκκλίνει, i. e. *evitare, declinare*, corrigit etiam *Kuſter.* ad h. l.

7. 'Αλύουσα.] Vid. Plutarch. *de Aud. Poët.* p. 22. E. KUST. Ælian. *V. H.* XIV. 12. SCHR. Addo ejufdem *Hiſt. Anim.* III. 21. ἀδημονοῦσι καὶ ἅλυσι, quæ conjungit etiam Hippocrat. p. 24. & inf. 'Αλύει, de qua voce Meric. Caſaub. *de Ling. Sæcon.* p. 247. videndus. Conf. *Not.* in v. 'Αλυδαίνων.

8. 'Αλυπετπίδη.] A λύω, ſolvo, λύσω, λυπῶ, ἀλυπί@. ἀλυπετπίδη. Suidas: "Αλυπον. τὸ ἀφυπῶν. G.

9. 'Αναφέρεται.] F. ἀφεῖται, ſive mavis ἀναφέρεται. ABRESCH. Conf. Suid. in *Not.* præc.

10. "Αλυς. Σπεῖρα.] Item ἅλυς, participium ab ἅλυμαι, id eſt, ἁλίσκω, λάμβ'. Homer. [*Il.* Π. 402.] - - ἔβαλε δὲ δίφρῳ Ἥρη ἅλυσ. Sic enim ſcribendum videtur. Vulgo legitur ἅλυξε, pro ἅλυσε. G. Arenæus Cappad. II. 8. p. 21. ἀλυσίδας ξυὶ χαλκῷ. Vid. H. Steph. *Theſ.* I. 311. & Erotian. *inſr.*

11. 'Αλυσδνῆ.] L. 'Αλυσδνῆν. Vid. Euſtath. in *Odyff.* p. 365. IS. VOSS. Sic & *Etym. Sparhem.* ad Callimach. p. 413. niſi (addit) Dorum cenſeatur ἀλυσδνῆν pro ἀλυσδώνην. Vid. Nicand. *Theriac.* ν. 427. ubi ἀλυσδνηδ@. Conf. fup. 'Αλεδίνων, inf. 'Αλυσώνων. Tot enim modis vox eadem ſcripta occurrit. Eafdem lectiones notaverat Cl. *Kuſter.* adferens Nicand. *Alexiph.* p. 139. [ν. 141.] "Αλυσ' ἀλυσδνηδὲ πεδὶν ὠλέσι πῖσι χαλῆσι. *Nonnunquam infirmo ejutum lac pingue auxiliabitur.*

12. 'Αλυσίδλ@.] Ita ἀλυσιδλ@ δώρῳ, *lorica bonis conferta*, ut Virg. [Æn. III. 467.] loquitur. Hæc etiam, πανοπλίαι σ@ Græcis. FUNG. L. 'Αλυσιδλίῃς. SOPING. MUNK. Vid. Scal. *Conject.* [in Varr.] p. 50. SCHR. 'Αλυσιδότας δώρεαν habet Polyb. VI. 21. *fin.* conf. I. *Sam.* XVII. 5. I. *Macch.* VI. 35. Infra: Σκεπαρνίῳ χειτῶ@. Ἢ ἀλυσιδλῆ δώρεα@. Conf. in v. Διαστρωθῆι, & inf. in Θωρακίῃσι. 'Αλυσιδλί@, per ι, tamen δ. l. retinendum, ob ſeq. δεδεμένῳ@.

13. 'Αλύσιον.] Ex Philippide adfertur a Pollice l. X. c. 39. *in fin.* Sed rectius 'Αλύσιον ſcripſeris, ut ibidem monuere Interpretes. Conf. Suid.

14. 'Αλυσκάζω. πλ. ἐκκλίνω.] L. ἐκκλίνω, ut *Kuſt.* Et ſic Apollon. Lex. MS. & Phavor. Vid. fup. 'Αλυσκάζ@, 'Αλύξω. &c. Conf. Suid. & inf. 'Ηλυσκάζῃ, ibique *Not.* item Δυσκάζῃ.

15 'Αλύσκαδις.] Ex *Iliad.* X. 70. ubi vid. Schol.

16. "Αλυσον.] L. Ἄλυσσον. IS. VOSS. Conf. fup. v. "Αλυσσον. KUST. Conf. & 'Αλυσίχρυσον.

17. 'Αλυσπαθείη, κακοπαθείη.] L. 'Αλυκαθείη, κακοπαθείη, ab ἀλυκάσσω. IS. VOSS. „ Quomodo 'Αλυσπαθὴς per Græcæ „ fingnæ leges deduci poſſit ab ἀλυκάσσω, viderit *Voſſius.* „ Mihi ſuſpect, pro una litera & vera & ſimillima binas „ eſſe ſcriptas contaminate: nam genuinum eſt, Δυσπαθείη, „ κακοπαθείη. Vid. Δυσπαθὴς. Hæc ſunt ἀλυθέντος ἢ ἐκὶ „ τάχει. „ HEMSTERHUIS *in literis ad me datis.*

18. 'Αλυσσαίνει.] Apud Etymol. 'Αλυσσαίνει, & 'Αλυδάνει. IS. VOSS. Vid. fup. 'Αλυδάνει, & 'Αλυδνῆ, ibique *Not.*

19. Χλυαφὴς.] Vid. fup. in v. 'Αλυαίη.

20. 'Αλυβᾶς. ἀπαλ. - - - Σαφ. Ἰταλ.] Supereſt eadem virtute in ejuſdem *Electra*, ν. 233. ABRESCH.

'Αλυσκάζω. Σπουδάζω καὶ.
'Αλύσοντες [15]. ἀδημονοῦντες, ἢ δυσφοροῦντες. ἢ ἄγαν λυαζῶντες, καὶ ἐμμανὲς ἔχοντες.
'Αλύσσειν. τρέμειν.
"Αλυσσν [16]. τρυφλίον.
'Αλυσπαθίη [17]. κακοπαθία.
'Αλυσσάζουσα. ἀλύουσα.
'Αλυσσαίνει [18]. ἀσθενῶν. ἀδυνατῶν.
'Αλυσσᾶται. πορεύεται.
'Αλύσσων. δεινὸν. ἄλυτον, χλιαρὸν [19].
"Αλυτον [20]. ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφοκλῆς Ἴχνοι.
'Αλυχὰ [21]. ἀδημονία. ἀκηδία.
'Αλυχλιῶ [22]. ἄσθω. χάσκω.
'Αλύω [23]. ἀδημονῶ. ἀθυμῶ [24].
"Αλφα [25]. βοὸς κεφαλή. Φοίνικες.
'Αλφάδια [26]. ἐχθρὸν.

'Αλ-

21. 'Αλυχὰ.] Dor. pro 'Αλυχὴ. Occurrit apud Hippocrat. *Aphoriſm.* VII. 56. Pro ἀκηδία reponunt Steph. & Foëſius ἀπλῆξ. JOS. HILL. Scrib. 'Αλυχὴ. Galen. [*Lex. Hipp.*] 'Αλυχηδὼν, ὑπερ ἐφ' ἅλυσιν τινα [Steph. τινὸς] ἢ ἐπὶ ἀσθενεῖ καὶ ἐπὶ ἄλυχι ἢ ταυθὸν τῷτ. HEINS.

22. 'Αλυχλιῶ.] Vid. Foël. *OEcon. Hipp.* v. 'Αλύσω. KUST.

23. 'Αλύω.] Vid. fup. 'Αλύσσω. & 'Αλυδάνω, ibique *Not.* Infra per aphæreſin: Λύε. - - - ἀδημονεῖ.

24. 'Αθυμῶ. Φοίνικες.] Steph. de *Urb.* Φοινικῆς πόλις Κρήτης ἐστὶ, ἧς τὸ ἐθνικὸν ἀφῆκε τῇ Λυκίᾳ. Idem: Ἔστι καὶ Φοινὶξ ἡ τελὸ ἀπόκοπον Ῥοδὸ. Φοίνικες, Σικελικὸν. GUYET. Cum verbum ἅλυω non videatur ortum ex lingua Phœnicum illorum, qui Aſiam incoluerunt, & Judæis vicini fuerunt: quos *Phœnices* Heſych. hic intelligat, quærunt interpretes. *Cujacius* ſuſpicatur, intelligi hic gentem Græcam, de qua Steph. Byzant. in v. Φοινίκη. *Alias* remittit Lectiorem ad eundem Stephan. v. Φοινικῆς. Sed neuter rem expedit. Rectius Sam. Bochart. *de Colon. Phœnic.* l. II. c. 11. obſervat, vocabulum Φοίνικες loco ſuo motum eſſe, & reponi debere Articulo ſeq. poſt vocem κεφαλὴ. KUST. Neſcio cur Kuſterus *Guyetum* ab *Alio* diſtinguat: quum *Guyetus* ſolus utrumque Stephani locum adducat; ut patet. Vocula enim *idem* (quæ erroris ſoni videtur) non reſpicit Alium Commentatorem, loco ſuperiori expreſſum: ſed alium Stephani locum. Hoc obiter. Sunt autem illa Stephani loca plane ἀσυμβατικὰ. Φοίνικες enim non pertinet ad 'Αλύω, ut perperam exhibent hactenus Editiones. Rei clara eſt: quare vocem illam ſequenti gloſſæ adjicere non dubitavi; ubi vide *Not.*

25. 'Αλφα. βοὸς κεφαλὴ.] Scribe: "Αλφα. βοὸς κεφαλὴ. Φοίνικες. quæ vox tranſpoſita. HEINS. BRUNO. Φοίνικες adjiciendum, poſt κεφαλὴ. Videtur enim ſignare, Phœnicas *inventis* ſic dixiſſe literam, aut quod prima & quaſi *dux* aliarum ſit, indigitant. SOPINGIUS. In Lexico MS. *Biblioth. Ceſſin.* p. 604. "Αλφα. τῶν ἀπὸ Φοινίκων βοὸς κεφαλὴ ἑαλόντ@. Unde ſatis liquet, illud Φοίνικες ad hanc gloſſam pertinere; non ad 'Αλύω, quod rei ipſi vetat. Idem notavit Bochartus, ὁ τῶν *Geogr. S. P.* II. p. 471. & 738. & *Hieroz. T.* II. p. 222. Simul in his locis monens, pro βοὸς κεφαλὴ legendum eſſe diviſim, βοὸς, κεφαλὴ. quia ſc. Hebr. נלף (*Aleph*) unde illud *alpha*, non *bovis caput*; ſed & *bovem*, & *caput*, ſive *ducem*, ſignificat. Conf. Joſ. Scalig. *Anim.* in *Euſeb.* p. 111. & Steph. le Moyne *Not. ad Polycarp. Epiſt.* p. 312. Bocharto adſentitur *Kuſterus. Not.* Nec obſto: verum enim eſt. Plutarch. *Sympoſ. Quæſt.* IX. 3. p. 738. A. de Cadmo: "Ὅτι Φασὶ τὸ ἄλφα τοῦτο σχῆμα, ἀφ' οὗ Φοίνικες αὐτὸ καλοῦσι ἄλφ. *Quem ideo ALPHA omnium literarum primum poſuiſſe ferunt, quia BOVEM ita Phœnices appellant.* Nihil tamen in Heſychio mutare volui: non enim quid ſcribere debuerit, ſed quid ſcripſerit, quærendum; etiamſi falſus fuerit: ut alibi vidimus. Idque maxime in peregrinis vocabulis obtinet, in quarum expoſitione antiqua vocabularia, infidos ſæpe duces, deſcripſiſſe cantum. Suffragatur Lexicon MS. quod laudavimus. Forte huc facit, quod litera א bovini capitis figuram quamdam referat. Nec ignoro *bovis caput* pro ipſo *bove* dici poſſe: ut exemplis docet Bochart. *Hieroz.* T. I. p. 347. Sed Poëticum illa dictio colorem habet, ex Oriente tractum, ubi figura ſatis familiaris eſt; adeoque in Grammatico non facile quærendum, qui ſimpliciter ſcribere voluit. Vid. inf. in 'Αλφὶ, ante v. 'Αλῶ. Obiter addo, in Cod. MS. Pariſ. legi: 'Αλφα. μαθητὴς ὁ πεπλεγὴς. Sed μαθητὴς librarii error eſt, pro quo μάθεσις legendum docent Hieronym. & Euſeb. *Præp. Evang.* X. 5. p. 474. ab ἠθ. In πεπλεγὴς forte reſpicitur ad ordinem, quem litera A in Alphabeto obtinet, & cujus reſpectu id quod primum ſive perfectiſſimum eſt, *Alpha* vocatur. Ita Chriſtus *Apoc.* I. 8. τὸ "Αλφα dicitur; ut Eratoſthenes Βῆτα dictus. Conf. Buxtorf. *Lex. Talm.* p. 106. & illa Anonymi apud Suid. v. 'Αλφα· ——— ἔστι γὰρ ὁ στοιχεῖα τῶν ἑβδομήκοντα δύο γραμμάτ@. &c.

26. 'Αλφάδιον.] Pro 'Αφάδιον: ut recte notaverat *Kuſter.* Vid. inf. in 'Αφάδ@.

1. 'Αλφε-

'Αλφαδῆ [1]. θύειν. ἡ 'Αλφαδή.
'Αλφαδή [2]. τὸ αὐτὸ δηλοῖ.
'Αλφεσίβοιαι [3]. αἱ πολλὰς βόας θύειν ἢ ζεύγη ἔθειν.
'Αλφεσίβοια [4]. αἱ βόες ἀλφαίνουσαι.
"Αλφη [5]. τιμὴ. ὧν ἡ εὕρεσις [6].
'Αλφηστὴς ἄνθρωπος. βασιλεῖς. ἔνδημοι.
'Αλφηστὴς [7]. ἰχθὺς ὁ ἐδώδιμος. καὶ ἔνδημος.
'Αλφεῖν [8]. θύειν. διδύναι.
'Αλφεὺς [9]. ποταμός, ὃς πόλις ἐστὶν Ἤλιδος.
'Αλφηστὴς [10]. ἀμείλιχος. ἔνδημος.
'Αλφηστῆσι [11]. τοῖς ἐνδήμοις, ἢ συνετοῖς.
'Αλφιβοιωτοί. ἀλφιτοπῶλαι.
'Αλφίδια [12]. ἡ λιθικὴ [13]. Περγαμηνοί.
"Αλφιτον [14]. τὸ ἀπὸ κέγχρου ἢ σίτου πεφυρμένον ἄλευρον.
'Αλφιτομαντὶς [15]. ἀλφίτοις μαντευομένη.

'Αλ-

1. 'Αλφαδῆ. &c.] Merito ſuſpecta erat hæc vox H. Stephano *Theſ.* I. 376. Vide an legi poſſit commode: 'Αλφοῖ. *Δίειναι.* 'Αλφαῖ, ἢ 'Αλφοῖ (ſive potius 'Αλφῶ) τὸ αὐτὸ δηλοῖ. Vid. inf. 'Αλφὼ, 'Αλφεῖται, Ἤλφιτ, &c. & Scholia mox citanda; item Suid. in 'Αλφαί, & Etym. M. in 'Αλφὼ.

2. 'Αλφαῖ.] 'Αλφοῖ corrigit *H. Steph.* ad oram lib. ſui. Conf. *Not.* præc. & inſ. 'Αλφαῖον.

3. 'Αλφεσίβοιαι.] Hom. *Il.* Σ. 593. · · παρὰν ἀλφεσίβοιαν. Schol. ἤτοι, ὅ ἐλθ' τὸν ἀριθμὸν βόας ἀνείουσαι ἔδνα. Σημαίνει δὲ τὸ παλαιὸν ἰδίωμα ἀπὸ τοῦ γάμου λέγει. ἀνορώρει δὲ καὶ μᾶρε. ἐπειδὴ ὕδωρ τὸ παλαιὸν οἱ βόες. 'Αλφαίνω γάρ, τὸ ἀείρειν. ἢ 'Αλφὶ, ἡ τιμὴ, ἢ 'Αλφὲ, τὸ εὐχέσθαι, ὅτι ἀρίθμ ἀπὸ τοῦ ἄλευ. Locus elegans, qui ad hæc & ſequentia facit: in poſtremis tamen Graculum prodit. Conf. omnino Etymol. M. Da Port. ad Theophraſt. *Charact.* p. 442. Cuper. *Obſerv.* L. I. p. 142. & inſ. in Βύτταν.

4. 'Αλφεσίβοια, αἱ βόες ἀλ.] L. 'Αλφεσίβοιαι, αἱ βόες ἀλφαίνουσαι. Vel totum expunge: nam antecedunt omnia. SOPINGIUS. Sic & *Jſ. Voſſ.* correxerat (ſed βοῦς pro βόες ille) quod poſtea tamen deleverat. Subſcripſerim *Sopingio.* Quid enim ſunt 'Αφεσίβοιαι? Non utique Luciani βόες σφῶν huc arceſſenda videtur. Accedit Cl. *Abreſch*, cujus hæc ſunt verba: „ Putem Heſ. dediſſe: 'Αλφεσίβοιαι, αἱ βοῦς —— ut „ habet Phavor. niſi quod βόες ſervet. Vid. Hom. Schol. „ ad *Il.* Σ. 593. & Z. 236. itemque Etymol. In Æſch. „ *Suppl.* 861. ἀλφεσίβοιον ὄδωρ expl. Schol. τὸ ζωοποιὸν τῆς „ ζυμώσεως, ὁ τὸ βύρσαι. · · Add. ibid. *Not.* Stanl. „

5. 'Αλφὴ.] Vid. inf. poſt 'Αλχηνοι, & v. 'Ηλφον.

6. Ὧν ἡ εὕρεσις.] 'Ἡ τούτου εὕρεσις. HEINS. L. τιμὴ, ἀπὸ εὑρέσεως. H STEPH. (*Theſ.* I. 376.) FRANC. JUN. VALES. IS. VOSS. Forte ὧν ἡ εὕρεσις non eſt mutandum, ſed conjungendum cum ſeq. 'Αλφοῦ. Vid. inf. 'Αλφοῦν.

7. 'Αλφηστὴς.] 'Αλφοὺς forte. G. Reſte. Conf. Etymol. in voce, & in Θαλλεῖον. Heſych. inf. in Ἐξωλφοῦσι. & Euſtath. *Il.* Σ. p. 1166. ν. 41. ubi ex Apollodoro adagium hoc profertur in libidinoſos: Καβυσσηνίδες ἀλφησταί.

8. 'Αλφεῖν.] Vid. Suid. in Τιμαλφίσειν, & inſ. Τιμαλφίς.

9. 'Αλφειὸς.] Vid. Strab. l. VIII. p. 343. & 347. & inſ. in Ἀρίσμα. Conf. Suid. Item Schol. *Iliad.* B. 592. five 99. *Cat.* & *Il.* A. 715.

10. 'Αλφηστὴς.] L. 'Αλφοτὴς. HEINS. KUST. Vid. Etym. M. in 'Αλφεῖσθαι. IS VOSS. Pro ἀμείλιχος, f. l. ἀμελγωδὸς. D'ORVILLE. Sed 'Αλφὼ eſt δίδυμος. Conf. 'Αμαλθ.

11. 'Αλφηστῆσι.] L. 'Αλφοτῆσι. HEINS. KUST. Ita ſc. legebatur in Vcn. & Flor. Reſtius Hagen. per ν, 'Αλφοτ. utroque loco; ut exhibet etiam Hack. Vid. *Odyſſ.* A. 349. & Heſiod. Ἔργ. Καὶ. Θεογ. 512. Conf. ſup. *Not.* in Αἰὸς.

12. 'Αλφίδια.] Scrib. 'Αλφίδια, qua voce ἀλφιδιοῦσθαι deſignari docet Pollux [VII. 18.] HEINS. IS. VOSS. Sed vid. loca citata in *Not.* ſeq.

13. Ἡ λιθικὴ.] Scil. ἡ ἐπιτηδειοτάτη apud Perrhæbos, Theſſaliæ populos. PERGER. Neſcio an recte. Vid. inf. 'Αλφιδίοχρως, & 'Αλφὸς.

14. "Αλφιτον. &c.] Athen. p. 432. SCHR. Schol. Hom. *Il.* A. [ν. 630.] notat, etiam dici *littur*, λέγεται δὲ καθαρώτατον τὸ καθάρσιον τῶν πόρναι. Sed ſuſpicam memini me legere ita uſurpatam vocem ἀλφίτου. SOPINGIUS. Pro πεφυρμένον leg. πεφορβάδον. STEPH. (*Theſ.* I. 377.) Probat *M. Meibomius.* Conf. in Ἐξωλφοῦσι, & Πεφυρμένον. Vide & ſup. v. 'Αλλάντα. An hinc Suidas corrigendus in 'Αλφὸς, ubi etiam πεφορβάδον legitur? Sed vide inf. in Μάζα. Fallitur autem *Sping.* in criſi Schol. Hom. ubi ad ἀκτὴν reſpicitur. Expliçat enim illa verba: 'Αλφίτου ἱερὰ ἄκτη. Vid. infra. Gloſſa MSS. latrica: 'Αλφὸν. (ſic) τὸ λευκὸν ἢ κριθὸν ἄλευρον.

15. 'Αλφιτομαντὶς.] Vid. ſup. 'Αλφεσίβοιαι.

16. 'Αλφίτων τινά.] Vid. Meurſ. *Athen. Att.* p. 16. & *Attic. Lect.* p. 346. SCHR. Porticus erat Athenis, ſic dicta, quod farinæ ibi vendebantur, a Pericle exſtructa, ut docet Schol. Ariſtoph. ad *Acharn.* ν. 547. Eandem Comicus *Eccleſ.* ν. 682. τοῖν τοῦ ἀλφιτώλου vocat.

17. 'Αλφιβοιώται.] 'Αλφιβοιώτους legendum exiſtimat H. Steph. *Theſ.* I. 377.

18. 'Αλφιδίοχρως.] Comici *ſenes* vocant ἀλφιδίοχρωτας. Euſtath. *Il.* p 964. SOPINGIUS. Vid. ſup. 'Αλφίδια, & mox 'Αλφὸς.

19. 'Αλφὶ. τὸν λεύκανθον ἢ ἐπὶ τοῦ ἀλφ.] Ἴσως· τὸν λεύκανθον ἢ ἐπὶ τῆς ἀλφοῦς. id eſt, λύκανθον, ἀπὸ τοῦ, ἀλφοῦς. 'Αλφὶ pro ἀλφοῦς poſitum καθ' ὑπαλλαγὴν, notat Strabo l. VIII. p. 351. HEINS. Conjungit *Jſ. Voſſius* 'Αλφεῖον, & ita, vel 'Αλφιτωδὲς legend. ibatuit. Perperam. Suidas: 'Αλφὶ. ἄλφιτον τὸν ὁ παλαίνιμ λύκανθον, ὃ φασι πρῶτον εὑρεῖν Ἐπιχάρμον. Illud λύκανθον non intellexit Portus; nec Steph. in *Ind.* Locum Strabonis p. 364. *Ed. Par* de vocibus apocopen paſſis notaverat etiam *Sebrev.* & *Kuſter.* ad Suid. qui & *b. l.* λύκανθον corrigit.

20. 'Αλφοῦ ἀπὸ.] (Sic Ven. & Flor.)] L. 'Αλφίτου. SALM. Forte leg. 'Αλφίτου ἄκρα. Vid. "Ακρα. BRUNO. Bene ſe habet 'Αλφίτου ἀπὸ. Eſt *Il.* A. 630. ubi vid. Schol. & ſup. v. 'Απὸ. Conf. *Not.* in 'Αλφεῖον.

21. 'Αλφὸς.] Vid. Phavor. Strab. p. 347. & Martin. p. 33. SCHR. Inde Latin. *Albus.* Sine dubio primo enim per duplex υ, loco ὁ, ſcriptum fuit, ut pronunciaretur quaſi per *f.* MAUSSAC. Conf. Martinii & Voſſii Etymologica in *Albus.* An vero 'Αλφὸς λεύκὸς conjunctim aliunde adtulit Heſychius, ut ſit exempli fragmentum? An ſcripſit 'Αλφὸς λεύκως? Vid. *Not.* ſeq. Sed nihil muto. Suidas & Phavor. explicant λεύκὸς, ἢ λέπρας. Et infra: 'Αλφοῖς. λεπροῖς.

22. 'Αλφὸς.] Celſus l. V. *c. ult.* Latini *Vitiligines* vocant. Vid. Feſtum in ea voce. SOPING. Confuſe Theodoret. in *Deuteron. quæſt.* XVII. MUNKER. 'Αλφὸς. λεπρὸς τις. Non audio. Eſt autem Medicis ἀλφὸς μέλας affectio in corpore, & ἐπιδερμὶς σπιλάδι, ἐπισκίῳ, ἐοικὸς. Sed de hoc non loquitur Heſychius. Eſt igitur & ἀλφὸς λεπρός. Scribo hoc loco: 'Αλφὸς. λεπίστου τὸ τοῦ σώματος. Nam ἀλφὸν λεπρὸν eſſe tradunt λεπιστικὴν ἐπιστρέψασαν τὴν ἐπιδερμικὴν, αἴσχους ἕνεκεν, ἀνιάλου. Loquitur igitur hoc loco ubi ſi λεπρὸν Grammaticus, qui ἀλφὸς τὸν λεπρὸν tradit. Alii, ἀλφὸς τὸν ἐπὶ ἀλλοφυεῖ, tanquam ἀλφοφυὲς τὸ χρῶμα τοιοῦν. HEINS. Poſtremum hoc Etymologus tradit: priora Pollux l. IV. 103. Λεπρὸν ἀλφὸν dixit etiam Dioſcorid. III. 52. *in med.* Conf. Reinef. *Var. Lect.* L. III. p. 567. Non tamen illud λεπρὸν, ſive λεπρὸν potius, mutaverim in Heſychio, quem infra vid. in ea voce. Quamvis enim inter 'Αλφὸν & λεπρὸν ſit diſcrimen, ut ex Oribaſio l. III. *ad Eunap. cap.* 56. & Actuario L. II. περὶ διάγν. παθῶν, *cap.* 23. aliisque conſtat; potuit tamen 'Αλφὸν vocare λεπρὸν τινα. reſpiciens forte locum *Leviſ.* XIII. 39. Strabo l. VIII. p. 347. *init.* ἀλφοὺς, ἢ λεπρὰς, καὶ λευκὰς conjungit; addens, Alpheum, καὶ ὃ ἐστὶ ἀλφὸν διαφωνίας dictum eſſe, ſecundum quoſdam. Conf. in 'Αλφὸν, & 'Αλφιδίοχρως. Inſ. Πασσὰν. οἱ τὸν λεπρὸν ἔχοντες λέπρους.

23. 'Αλλοφὶ. χείονες.] Alieno loco: aut leg. 'Αλφοὶ. IS. VOSS. Scribe 'Αλφοὶ, per metathefin. PERGER. Loco ſuo mota videtur gloſſa, in qua nihil muto. Vid. ſup. in 'Αλλοτρίωσιν, ibique *Not.*

24. 'Αλφοῦς.] L. 'Αλφοῦσι, vel 'Αλφοῦς. SALMAS. Diſciplina, ſeu ars, qua victum homo lucretur. M. MEIBOM. L. 'Αλφοῦσι. IS. VOSS. Scribe 'Αλφοῦντ (a verbo ἀλφαίνειν) vitæ inſiſtutum, *eſſorſen.* PERGER. Vid. ſup. 'Αλφαίῃ, unde 'Αλφοῦσι. Conf. *Not.* in v. 'Αλφὸς, ſub fin.

25. 'Αλχηνοὶ ὑπὸ.] 'Αλχηνοι pro λαχηνοι, ut inf. ὄλχοι pro λάχοι. Vid. Salmaſ. ad *Inſcript* p. m. 179. *Sopingius* 'Αχαιοὶ conjicit. *Jſ. Voſſ.* Λαυχαιοὶ, ab "Αλυς, βλαῦς. *Bruno* χαεῖν, pro χανεῖν: ut Phavor.

26. 'Αλφὶ. &c.] Vid. ſup. ſuo loco. Deſcripſit Noſter Scholia ad *Il.* Σ. 593.

27. 'Αλῶα.] Vid. Harpocration. [ibique Mauſſac.] & Meurſ. *Græc. Fer.* SCHR.

28. 'Αλοὶ.] Schol. Theocrit. *Idyll.* A. 46. 'Αλοὶ, συμαιρὶ τέσσαρα. ὑμεῖς μὲν ὦ λέγε ὁ ἀμπελόφυλ ὁ τόπ. · · · καὶ ὁ διαφορίζ ὁ τόπ. · · · καὶ ὁ λαχανοπράτ ὁ τόπ. · · · καὶ ἡ ἄλοη. Conf. Suid. Etymol. Schol. *Il.* Σ. 499. & I. 536. Vid.

στορίᾳ Θ. καὶ ὁ κῆτος Θ. καὶ τὸ σύμφυτον τῆς χειλεσι, ἢ ἄρμενα.

'Αλαλεῖν. τὸν ἄλα '.

'Αλάλητον, ἀδιαλεῖπτον.

'Αλάομαι ². ἀφορμᾶσθαι.

'Αλαὼς ³. ἀλανίας. ἀμπελοφύτης.

'Αλάμεθα ⁴. πλανώμεθα.

'Αλάμενος Θ. πλανώμενος Θ.

'Αλᾶναι. ἀπελᾶσαι, ἀπελαυνεῖν. ὀνειδίζειν ⁵, λοιδορεῖν.

'Αλανάκη. ἀνάλωμα. Χαλκιδεῖς.

'Αλάνηλος ⁶. τὰς ἄλας λαμβάνοντες οἱ Θρᾷκες, ἀνδρεῖκελοι ἐϊδόσαι. οἱ δὲ, ὕδωρ Θ, ὀλίγῳ ἄξιον Θ.

'Αλανίζουσα ⁷. ὁ ἄλασι λιθάγουσα.

'Αλάς ⁸. κεραμεῖς.

'Αλαπάκεως ⁹. ἄμπελος ὕπτιος κελευθίη, ἡ ὁ ἀπ' αὐτῆς οἶνος Θ.

'Αλαπεκή ¹⁰. δῆμος Θ 'Ανιοχίδος Θ φυλῆς.

'Αλαπεκίαι ¹¹. αἱ τῆς ἀλωπέκων καταδύσεις.

'Αλωπεκίδης ¹². εἶδος κυνῶν.

'Αλωπεκίζειν ¹³. ἀπατᾶν.

'Αλώπηξ ¹⁴. ἄρχοντός τις. ἢ ἀλωπεκίη, Μόμῳ ¹⁵ Σοφοκλῆς. ὅτῳ δὴ οὐ σύμαλις πάθος γενόμενον.

'Αλωπὸς ¹⁶. ἀλωπεκίδης ¹⁷. παῖδες Σοφοκλῆς Θυέστῃ καὶ Ἰνάχῳ ¹⁸. οἱ δὲ, ἀφαὴς καὶ χρὼς ¹⁹ τοῦ ταῶ σώματος.

'Αλωτὰ ²⁰. ἡ ἀλώπηξ.

'Αλως ²¹. ἡ τῆ ἡλίῳ ἢ σελήνῃ περιφέρεια. Αἰσχύλος ²² περιφέρεια ἢ ἀσπίδος, ἢ κύκλος.

'Αλύσεως. ἀπωλείας, θανάτου.

'Αλύσει. ληφθῆσι. πεπεμφθῆσι.

'Αλύσιμα. καθεκτά.

'Αλύσιμον. ληφθῆναι δυνάμενον.

'Αλωσιν. φθόνον ²³. πόρθησιν.

'Αλώσαι. ἀπεναλίσκειν.

'Αλῶσαι ²⁴. ἁρπάσαι.

'Αλωτὸν. ληπτὸν

'Αλωφὺς ²⁵. λεπτός.

Vid. mox 'Αλωᾶς, & sup. 'Αλίσαι. Hic, & in ceteris quæ sequuntur, spiritum asperum pro leni reposui.

1. Τὸν ἄλα.] Ven. & Flor. ἅλας. Hagen. & Hack. ἅλα. Vid. sup.

2. 'Αλάομαι.] An 'Αλάσις, ab ἅλης? GUYET. Forte 'Αλάσσεται: scilicet ὅτε λειποθύμοι ἴδρωτι ἀναπνέωσιν. PERGER. L. 'Αλάσις. οἱ πλανήσεις. Vid. τάλας. IS. VOSS. Forte 'Αλάσεται, i. e. πεφ. [Conf. 'Αλᾶσθαι.] SOPINGIUS. Forte pro 'Αλάσεται, i. e, Doricè pro 'Ηλάσεται, fubaudi γάπυ. Infra: 'Ηλάσεται. - - - ἐμβήσεται. KUST.

3. 'Αλαὼς.] L. 'Αλαοῦς. Post ἀμπελοφύτης, adde οἶνος, vel χώρης. Vid. 'Αλαὸς, & 'Αλαοῦς. Perperam ἀλανίας ἀμπελοφύτης conjungunt Ven. & Flor. Cl. *Kuster.* legit: 'Αλαοῦς. ἀλανίας, ἀμπελοφύτης χώρας.

4. 'Αλώμεθα. πλανώμεθα.] Sic Schol. Sophocl. in *Ajac.* v. 23. Conf. Suid. in 'Αλαλήμενος, quod sequitur.

5. Ἐνδελίζειν.] Suid. συκοφαντεῖν. Lex. MS. in Dionys. Areop. 'Αλᾶναι. λοιδορεῖν. Conf v. 'Αλείλον.

6. 'Αλάνηλος.] Scrib. 'Αλάνηθος ὕδωρ, sicut in Zenobio [p. 38.] 'Αλάνηθος ἀνδρόκοπον. HEINS. Diogenianus [p. 186.] citat Menandri versum:

Θερμὸν κύβηι εἰ σοὶ ἅλας ἀναμὶξ. VALES.

Idem a Zenobio adfertur, nisi quod ἀγαγεμβὶξ scribat pro ἀναμὶξ, sive rectius ἀναμβὶξ. Posterius etiam Apostollius exhibet, p. 26. quamvis ἀγαγεμβὶξ præstet; ut docuit Cei. Bentlejus *Emend.* in Menand. &c. p. 76. Diogenianus vero pro 'Αλάνηθος habet 'Ανάνηθος. Perperam: explicat enim, τὸ σὺν ἅλατι ἀνάπτοι. Conf. Suid. & Etymol.

7. 'Αλανίζουσα. ὁ ἅλα, ὁ] 'Αλανίζουσα & ἅλασι Phavor. & H. Steph. Forte corruptum est ex Αὐλανίζουσα. ὁ αὐλῶν λέγων. quod inf. vide.

8. 'Αλάς.] Pro 'Αλὰς. G. 'Αλοὺς postulat ordo. Vid. Etym. IS. VOSS. 'Αλὰς, si mendosam scripturam non habeat (nec enim sua ferie positum est) Doricum est pro ἁλὰς. H. STEPH. *Ind.* Vid. 'Αλὰν), item 'Αλὰς, & 'Αλοὺς, ibique *Not.*

9. 'Αλαπάκεως.] 'Αλαπάκεως scribit *Tho. Bruno.* Et sic Phavor. Malim 'Αλαπάκεως. Audi H. Steph. *Thes.* l. 308. „Apud Hesychium legimus, 'Αλαπάκεως esse nomen cujusdam vasis, & vini *quod ea producit.* Quam vocem apud illum depravatam haberi manifestissimum est. Fortasse autem post 'Αλαπάκεως scripserat, καὶ 'Αλαπάκεως οἶνος. Nam ἀλαπάκεως commune vasis & ejus vino esse nomen, mihi parum sit verisimile.„ Hactenus. Meminit Plinius *N. H.* XIV. 3. ubi de vitium generibus agit: *Candax vulpium imitata Alopecis.*

10. 'Αλαπεκή.] 'Αλαπεκὴν scribit Harpocration, quem vide. 'Αλαπεκὴ Steph. Byz. & Suidas. Hinc 'Αλαπεκῆθεν apud D. Laërt. in *Socrat.* l. II. §. 18.

11. 'Αλαπεκίαι.] Sic & Varinus. Vid. mox in 'Αλώπηξ. 'Αλαπεκὶς perperam Etymolog. monente etiam Sylburgio. D. Lucas *Euang.* IX. 58. φωλεὰς dixit. Vid. ibi Pricæum, & inf. v. 'Ιλεὸς.

12. 'Αλαπεκίδης.] Genus illud canum, natum ex cane & vulpe: sicut Lycisca, ex cane & lupo. 'Αλαπεκὶς, Callimacho etiam dicitur κυνοειδὴς; ut notat interpres ad *Hymn. Dian.* [v. 94.] FUNGER. Vid. Petav. in Themist. p. 520. SCHR. Xenophon de *Venat.* p. 975. *in fin.* Vide Doct.]. Vlitium ad Gratii *Cyneget.* v. 259.

13. 'Αλαπεκίζειν. ἀπατᾶν.] De conatu fallendi exponunt Paræmiographi. Sic & Suidas. Schol. Aristoph. *Vesp.* v. 1233. κακοηθεύεσθαι, πανουργεῖν, reddit. Vid. Barth. ad Nemesian. v. 52. Conf. Phavor. & inf. in Κιθαφδίαν.

14. 'Αλώπηξ.] Vid Athen. p. 399. SCHR. Apud Varronem in *Mysteriis*, teste Nonio p. m. 75. *Vulpinari* fuit, pro gradu intorto ire. Vid. Barth *l. c.*

15. Μόμῳ δὲ Σοφοκλῆς.] Lege: ἢ Σοφοκλῆς ὁ Μόμῳ. Vide in 'Αμφίον. &c. SOPING. Σοφοκλῆς Μόμῳ citatur in dictione 'Ανέρωτας. Τὸ Μόμων, & transpositum, & male scriptum. Citatur in dictione 'Ανεφνὼν· Σοφοκλῆς Μόμῳ: sed statim ibi alterius subjungitur: ut manifeste videatur suspectum fuisse pluribus. Ego tamen, quia saepius ab Hesychio adducitur, ἀπὸ δὲ μόμου legendum esse puto hoc modo: 'Αλώπηξ. ἄρχοντός τις, ἢ ἀλωπεκίη· ἀπὸ δὲ Σοφοκλῆς Μόμῳ. HEINS. Pro μόμων Ed. Flor. habet κόμων: ut Κύμῳ omnes Edit. in 'Ανέρωτας exhibent, pro Μόμῳ. Cogitavi aliquando, num forte κόμων locum habere queat, ut referatur ad ἄρχοντός τις, adeoque 'Αλώπηξ notet, salutationa quoddam genus, olim *consessionibus* (κώμοις) usitatum. At malim simpliciter: Μόμῳ Σοφοκλῆς.

16. 'Αλωπὸς.] Ignat. *Epist.* IX. p. 50. Οὔτοι γάρ εἰσι θεοῦ ἀλωπεκαὶ, ἀλλ' ἡμερώμιμοι πρόβατα. HEINS. Hinc 'Αλωπεκμὸς apud Eustath. *Odyss.* Ω. p. 845. quod exponitur κόλπος, πάμπολυ. IS VOSS. SOPING. Vid. *Not.* ad Ignat. *Epist. ad Antioch* p. 106. *Ed Cler.* 'Αλωπεκόμορφος deest in Lexicis.

17. 'Αλωπεκίδης.] Perperam Etymolog. per α, ἀλωπεκαδῶν.

18. Ἰνάχῳ] L. Ἰνάχου. CASAUB. (In Athen. VII 4. p. 487.) MAUSSAC. FUNGER. JUN. BRUNO. SOPING. STEPHANIUS. PRIC. Ita sup. in 'Απιδόλιος, infra in 'Αποδόλιος, &c.

19. 'Αφαὴς καὶ χρὼς τοῦ σώματος.] Hic aliquid deest. G. οἱ ὁ ἀφαὴς καὶ ἀπεχρὼς. Ita Etym. Vid MS. IS. VOSS. In Ed. Hagen. omissum erat illud σώματος. Huc spectant superiora *Guyeti* verba, qui Editione Hagen. usus fuit Quod & *Kuster.* observat. An vero scribendum: οἱ ὁ καὶ ἀφανὴς καὶ ὁ. ος. ut Matth. VI. 16. *Tournebitium* similia cogitasse video in Coteler. *Patr. Apost.* p. 106. *Ed. Cler.* ubi delendum uotat καὶ. Sic & *Kusterus*: „ Hæc vocula „ (καὶ) delenda est, utpote nata ex sequenti καὶ. „ Forte autem in Etymol. ἀπεχρὼς legendum, quod convenit τῇ ἀφελείᾳ. Vid. Inf. 'Απεχρὼς.

20. 'Αλωτὰ] L. 'Αλωτὸ. IS VOSS.

21. 'Αλως.] Aristot. *de Mundo*, p. 121. Ἅλως δ' ἐστὶ περιφέρεια φωτοειδὴς ἀέρος πεπυκνωμένου. Διορίζει δ' Ἡσίοδος, ὅτι ἡ μὲν ἡλίου ἔξωθέν ἐστι φαινομένη· ἡ δὲ σελήνης· ἡ δ' ἄλως κύκλος πυρὸς ἀέρι. Apulejus vertit: *HALTSIS est rotundi quidam luminis clarioris. - - - inter hunc & iridis illud interest, quod iris semicirculo figurata procul est a sole & luna: Cotera clarior est, ultraque ambit orbe lucidum.* Ubi omnino vide Bonav. Vulcan. Conf Plut. *de Plac. Philos.* III. 18 p 893. & Nicephor. Blemmid. *Epitom. Physic.* cap. 21. p. 161. &c.

22. Αἰσχύλος.] *Sept. in Theb.* v. 495.

Ἅλα δ' ἀσπιδῶν κύκλον λέγει.

Ubi Tragicus, quid per ἅλα intelligat, exponit. Vid. ibi Stanl. & Bochart. *Hierez.* T. I. p. 548. Locum notaverat etiam *Kusterus*; qui in Hesych. legendum censet: Αἰσχύλος περιφέρειαν ἢ ἀσπίδος, ἢ κύκλον, scil. ὅτου λέγει. i. e. *Æschylus ambitum, sive orbem clypei* (ita vocat.) Non male: sed mutatio videtur nimia, & minus necessaria. Minima mutatione legi posset: Αἰσχύλος, περιφ. ν. &c. Vel: ἢ π. ν. ἀσπ. ἢ κύκλον. Αἰσχύλος.

23. Φθόνον.] L. φόνον, ἢ πόρθησιν. SOPING. Potius φθορὰν, i. e. *perniciem, exitium.* KUST. Probant illud φθορὰν *Parisienses in Specim. MS.* adjicientes: „ ἴσ' ἐς φθορὰν, ait Cassandra apud Æsch. *Agam.* v. 1236. „ Addo locum valde adpositum II. Petr. II 12. ἄλογα ζῶα —— γεγενημένα εἰς ἅλωσιν καὶ φθορὰν. Ita forte scripsit Hesych. vel saltem eo respexit.

24. 'Αλῶσαι.] Pro 'Απλῶσαι. SCHR. Ita legit *Sapingius.*

25. 'Αλωφὺς.] Hæc vox mota est loco ob vitium lectionis Lege 'Αλφὺς audacter. PALMER. Pro 'Αλφὺς. SALMAS. Ita & *Kuster.* in *Diatr. Anti-Gronov.* p. 46.

'Αλῶ [1]. Ἀναβάινω.
'Αλωσυμίλιον. Ἀστηλιμβάνειν.
'Αμ' [2]. Ἄμα, ἀμφί.
'Αμα [3], ἀμῶς, ὁ τοῦ αὐτοῦ χρόνου. τοῦ ἐν ᾧ ἀφορᾶται τόπου ἢ εἰς ἕτερα τόπον. ἢ ἁμάδα.
'Αμάδυκα [4]. κακκάμυλα. Σαυάπια.
'Αμάθιον [5]. ἀπαλεῖν.
'Αμαθοειδὴς [6]. βέλανος.
'Αμαζακέρχη [7]. πολεμεῖν. Πέρσαι.
'Αμαζανίδης [8]. αἱ μαλίαι.
'Αμαζὼν, μία τῶν 'Αμαζόνων.
'Αμαθαδὲ [9]. ἀμαθεῖ. ἔστι δὲ 'Αμαθεῖν [10], Ἀσελγῶς.
'Αμαθὲς. σκαιὸς. βίαιος.
'Αμάθιον. ἡ χῶρος τοῦ πεδίου κόπις [11].
'Αμαθὸς. ἡ μισόχολος [12] ἄμμος. ἡ δὲ ἐν θαλάσσῃ, Ψάμμος λέγεται, ἡ Ψάμμαθος.
'Αμαθώδης, ἀφανίσας.
'Αμαθωθῆ [13]. ἄμαθον ποιεῖ. ἀφανίζει, ἢ φθείρει.

'Αμαθ-

'Αλφὶς correxerat etiam *Scping* addens: „ aut fi mavis, a 'Αλσώγρει. Vid. fup. [ad v. 'Αλσώδ] ex Euftath. „

1. 'Αλῶ.] Vid. 'Αλῶσαι, & quod ad fedem, fup. in 'Αζεσ.

2. 'Αμ.] Refcripfi 'Αμ', cum apoftropho. Vid. feqq.

3. 'Αμα.] Vid. Suid. & inf. 'Αμ' ὁμοῦ. Illud τῷ ante οἱ τῶν τόπων delere malim. De 'Αμα plura leges apud Salmaf. *Hellen. Syrian. Exercit. Confut. Animadv. Herald.* c. XII.

4. 'Αμάδυκα.] Seleucus in Gloffis (citante Athenæo L. II. c. 10.) fcribit, καυκάμυλα & μάδυκα eadem effe; μάδυκα autem dicta effe quafi μαλάκυκα. Unde videndum, annon pro μάδυκα Hefych. hic fubftituat 'Αμάδυκα. KUST.

5. 'Αμάθιον. ἀπαλὸν.] Legendum: 'Αμαθεῖ. ἀπαλεῖ. ut infra repetitur fub loco. PALMER. Vel ἀπαλὸν. G. ἀπαλεῖν. MS. SORBER. Athen. p. 93. SCHR. Recte *Palmerius*. Refpicit Il. X. 310. —— ἀμφ' ἀμαθὸν. Schol. ἀπαλὸν, τρυφερὸν, νεωτικὸν. Infra 'Αμαθὸς, ἀπαλὸς. & 'Αμαθὲς, ἀπαλὸν. quod forte voluit *Cuyetus*.

6. 'Αμαθοειδὴς.] Scalig. *Conjectan.* [in Varr.] p. 22. SCHR. Vid. Etymol. M.

7. 'Αμαζακέρχη.] An 'Αμαξακερῶ, (vel —— ρῶν) per ξ, ut cogitetur de *curribus bellicis*, five *falcatis*? Infra: 'Αμαθαζάκρον. ἄκαιρα. Sic enim legendum ex ferie: quamvis & ibi 'Αμαξ. *apparet*, ζ pro ξ. Cum autem πολεμεῖν exponatur, ſimul cogitabam aliquando de voce μαχαίρας, i. e. λαισήιον, infra. Sed minus placet. Neque Græcæ vox originis eſt. Interim conf. v. Καχέρα; & Καχρήν. οἱ Σκυθικοὶ ἄκινδ, ἵππ &c. ἀκάκρον. Perficæ enim linguæ natales cum ex Scythia Europæa ut plurimum repetendi ſint, non prorſus alienum forſan hoc viden queat. Si liberis conjecturis uti liceret, haud procul abiret noſtrum, a Gallis acceptum, vocabulum *maſſacrerem*: quum plureu ex Europa voces adſciverint Perſæ; ut notum eſt. Conf, quæ de voce, in bello uſitata, מרדין *mordere*, Cl. Reland. notavit *Diſſ.* IX. *de Perſ. Talm.* p. 311. Unde *mariones*, apud Gregor. Turonenſ. pro *murdiones* videntur dicti, a *mard* vel *mord*, i. e. cæde. Vid. *Miſc. Obſ.* VIII. 3. p. 409. Sed hoc non urgeo. Conſer potius inf. Μαζάνης. ὄρος Παφλαγ. & luſibus noſtris da venium.

8. 'Αμαζανίδης.] *Mali* arbores, procul dubio ſic dictæ, quod brevis ſint vitæ, & ſtatim exarefcant. Ab ἄμαξ, & ἀζάω. IS. VOSS. Scribe 'Αμαξανίδης. Sicut Amazones ure mamma ſuperbiunt, ita malus fructu, quem μῆλον malum vocant, quod & *mammam* ſignificat. Columella X. 16.

—— —— *injuſſi conſternitur ubere mali.*

De ſolo nimirum hortis apto loquitur. PERGER. Nugæ! Vide num huc pertineat vox Μαιζάνα apud Du Cang. in *Gloſſ. Gr.*

9. 'Αμαθαδὲ.] L. 'Αμαθεῖ. SALMAS. H. STEPH. (*Indic.*) IS. VOSS. Sic Etym. & Phavor. Platonis locis, ab aliis adductis, addo Socrat. *Epiſt.* 24. p. 51. ἀμαθέστατος ἢ &c.

10. 'Αμαθὲς, Ἀσελγῶς.] An pro ἀρχῆς, οἷ Ἀσελγοὶ? KUST, 11. Η - - κόπις.] L. ἡ - - κόπις. THO. ERUNO. Ita & Phavorinus. Reſpicit *Il.* B. 587. ubi vid. Scholia minora. Sæpe tamen in explicatione alius eſt caſus ac in ipſa, quam proponit, voce. Vid. *inf.* Τέμαθα. &c. & ſup. v. Αἰγίλιθος, 12. Μισόχολος.] Scribe μισόγελως. STEPH. SALMAS. 'Ιταμὸς μισάργυρος, μισόγελως enim vult: hoc enim eſt ἄμαθος. & diſtinguitur a Suida & aliis Grammaticis. HEINS. Scrib. μισγάλως. IS. VOSS. L. μισόχολος, arena, quæ media ripam inter & flumen pervolvitur. PERGER. Immo μισόγελως legendum, ut habet Phavor. & corrigunt (præter *Brunoium*) H. Steph. *Theſ.* I. 398. B. Fuller. *Miſcell.* S. V. 16. Suicer. *Spec. Lex Heſ.* p. 344. Conſentit Lexicon MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 476. in v. Ψάμμος. Vid. Suid.

13. 'Αμαθοῖ.] *Iliad.* I. 589. Schol. καθὼς μικρὸν διαπαντὸς, ἢ ἴσον, ἄμαθον ἢ κόνιν ποιεῖ. Vid. in 'Αμαθώδης.

'Αμαιμάκετοι [14]. ἀκαταμάχητοι. μεγάλοι. χαλεποὶ.
'Αμαιτις [15]. ἄπαξ. Κρᾶτις.
'Αμάλαι [16]. αἱ δύσμαι τῆς δεκαπέντε.
'Αμάκων [17]. ἄζαξ. Δέκοπος.
'Αμαλα [18]. τῷ ναῷ. καὶ τὸ ἄμαξα τῷ ἅλα. Λιβύλλης [19] Πρώτη Σατυρικῆς.
'Αμαλδίνης [20]. ἀφανίζει.
'Αμαλδόμβρ [21]. ἀφανίζομαι, μαραίνομαι.
'Αμαλοκόδακος [22]. Σῦρος.
'Αμαλὴ [23]. ἁπαλὴ, νέα, εὐ ἐξαίσιος. ἢ ῥάδιος τὸ [24], παχυφύλλων.
'Αμαλθάκτους [25]. σκληρὰς. σκληρὰς. ἀμαλάκτους.
'Αμαλθείας [26] κέρας. τὸ πάντων ὀπωροφόρον. ἐπειδὴ αἱ ἐν χρόνῳ τῇ ὡραίᾳ [27] αἴγες τοιοῦτοι ἦσαν ὅτι Ἑρμῆς Ἡφαιστεῖον ἔδωκε τῇ κόρῃ, ὅτε τὰς Γηγενοῦς βοῦς ἔμελλεν ἐλαύνειν.
'Αμαλθύλ. πλησμονὴ, πλυτίζει. ἢ πεῖσις.
'Αμαλλᾶι [28]. ἀφανίζει.

'Αμα-

14. 'Αμαιμάκετοι.] L. 'Αμαιμάκοι, per ε ψιλὸν, ut *Abreſch* in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 89. Exſtat *Odyſſ.* Σ. 311. Aut potius 'Αμαιμακέτου, ex *Il.* Z. 179. quem locum *Kuſt.* etiam notaverat. Et ſic Apollon. Lex. MS. Addo Sophocl. Οἰδίπ. *Col.* v. 124. ἀμαιμακέτου παρὸν. Schol. ἀκαταμάχητου, ἢ ἀπεραντολόγου. Vid. Suid. & inf. 'Αμιμακέτου.

15. 'Αμαιτις.] Ab ἅμαξ, unus. G. Inf. 'Αμαξᾶς. ἅπαξ. Τραχύτερον.

16. 'Αμάλαι.] Athen. p. 618. SCHR. Vid. inf. in 'Αμαλὰ, & 'Αμαλα. Conf. H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 384.

17. 'Αμάκων.] 'Αζάκων lege. SOPING. Ad κάμνω. G. 'Αζάκων conjicit quoque Jnan. Juvenis in *Lexic. Tarentin.* & H. Steph. *Ind.* Sæpe vero μ & β permutantur, cum a librariis, tum Æolica & Laconica dialecto, quæ hic obtinet. Vid. in Αἰσῶβις, Βαυβὼ, Φορσύμβρ, &c. item in 'Αμωμ. Apud Jamblich *Vit. Pythag.* c. 5. p. 17. *Ed. Kuſt.* ἀμβακῶ legitur, pro ἀζακῶ: & p. 19. ἀμβακα, pro ἀζακα.

18. 'Αμαλα.] L. 'Αμάλαν. BRUNO. Ita Phavor. Pricæus in *Ind.* 'Αμαλὰ ſcribit. 'Αμάδα vocat Etymologus, a *Kuſtera* laudatus. Vide eum v. 'Αμαλδ.

19. Λιβύλλης Πρώτη Σατ.] Vide in 'Αντιλίγα. JUN. Inſpice Caſaub. de *Satyr.* p. 171. ſive 132. *Ed. Oron.* & inf. in Ἐπάκτα.

20. 'Αμαλδίνης.] Ejuſdem ſignificationis cum 'Αμαθύνω, & inf. 'Αμαλδεῖ, & 'Αμαυδαλεῖ. IS. VOSS. Hippocrat. *β. γυναικ.* Ὅσαμὲν ἀμαλδύνεται. *Iliad.* H. circa fin. [ν. 463.] ἀμαλδύνῃ. Schol. ἀφανίζῃ. VERWEY. Addu cendus potius locus Hom. *Il.* M. 18. τάχ' ἀμαλδύνῃ. Schol. ἀφανίζει. Conf. Galeni *Gloſſ.* & inf. Ἠμάλδυνεν.

21. 'Αμαλδόμβρ.] L. 'Αμαλδόμβρ. STEPH. SALMAS. HEINS. IS. VOSS. Conf. 'Αμαθὼ, 'Αμαλαυρὴ, 'Αμαυδαλοῦ, & 'Αμαυρὸν.

22. 'Αμαλοκόδακος.] Ab ἀμάλη, & κόδακος, Σύρος, idem quod κυδωνίης. Vid. Κυδάνη. IS. VOSS. Egregie *Salmaſius*, cujus verba, a Schrev. peſſime omiſſa, quod ea non intelligeret, hic dabo: „ Leg. 'Αμαλοκ. βασιλέα, Σύ„ ρου. Scribitur bifariam, עמלק & הומלק. Ab המה [i. e. „ θορυβοῦ.] & מלך [ἰσχυόμενος.] Vel מלק עם לאיי ו לאיכה, „ *lambens*. „ Hactenus *Salmaſius*. Conf. 'Αμάη, ante 'Αμαξία. An vero legend. 'Αμαλὰκ. ὁ λαὸς Συρ. Vid. Stephan. Byzant. in 'Αμαλεκίτης, & Lexic. Origen. p. 187. *Ed. Martian.*

23. 'Αμαλὴ.] Ex α pleonaſtico, & μαλὸς, unde μαλακὴ. GUYET. Vid. Schol. Lycophronis p. 11. MUNKER. Vid. Euſtath. *Il. B.* p. 570. IS. VOSS. 'Αμαλὴ, vox Macedonica haud dubio, quibus μαλὸν eſt αἰζάνιον, unde ἀσθμαλοι, οἱ ἀπὸ ὀ ἀσθμαλοῦ ἀπὸ τοῦ ἀσθμαίνω ποιήσεις. Ab ἀμάλη parmenta, Λύτραι ἀμάλαις· ἐπὶ τῶν ἀσκαλάθρων ἀμφιθεσμάτων. HEINS. Hæc petita ex Etymologico M. Conſer Suid. in Λύτραι &c. & ſup. 'Αμάδαι. inf. 'Αμαλὰ. Vid. & ſup. 'Αμαλδύνω. & inf. 'Αμαλὸν.

24. Δεῖσμα.] Confundit hic Hefych. 'Αμαλὴ cum 'Αμαλὰ. Prius enim eſt adjectivum, & per unum λ ſcribitur: poſterius vero, ſubſtantivum, per duo λ, quod δεῖσμα ſignificat. Vide mox 'Αμαλλα. KUST.

25. 'Αμαλθάκτους.] Vid. Suicer. *Theſ. Eccl.* Sic ἀμαλθάκτῳ ἐμφορεῖ, apud Aret. Capp. II. 11. *init.*

26. 'Αμαλθ. κέρας.] Vid. Athen. p. 542. Callimach. p. 6. Zenob. p. 39. Diogenian. p. 183. SCHR. Ita οἱ Ἑβδομήκοντα reddunt, quod Jobi XLII. 14. קרן תמון. HEINS. Vid. Apoſtol. II. 86. ibique Pantin. p. 293. & Fr. Spanhem. *Hiſt. Jobi*, p. 509. qui poſt αἴγι interſerit παῖδι, & paullo ante legit, Δῖα τὸ κάλλος &c. quod neceſſe non eſt: etſi repetitio vocis παῖδα non diſplicet. Gloſſa MSS. in *Jobum*: Ἀμαλθείας κέρας. Εὐδαιμονία ἢ εὐετία.

27. Τῇ ὡραίᾳ αἰγὶ.] Vid. inf. v. Νέμφαι. KUST.

28. 'Αμαλλᾶι.] Ab 'Αμαλὰν, five potius 'Αμαλὸν, pet

'Αμαλόν. ἁπαλόν. ἀθῆπ. Εὐριπίδης Ἡρακλεί-δαις· δηλοῖ.

'Αμαλλοδύτῃρες [1], οἱ τὰς ἀμάλλας δισμθίοντες.

'Αμαλλόν. ἰσχυρόν [2].

'Αμάλλιον ἡ. χωνίον, ἐν ᾧ τὰς ἀμάλλας δισμθύ-ουσι, ἤτοι σφάσματα.

"Αμαλλα [3]. σφάσματα, δίσμη τῆς ἀσταχύων. Σο-φοκλῆς Τερπολέμῳ. ἀσχάλη [4], σφάσματα δίο, ὡς φησὶ Ἱρῶ [5]. Φιλίτας δὲ, ἱστρεῖ ἐν Δημο-κοσίων [6]. ᾧ Ὁμηρῶ [7] λέγεται τῇ λέξει.

"Αμαλ-

simplex λ, ut vult H. Steph. *Thes.* T. I. p. 506. Vid. sup. 'Αμαλλόφορβ, & inf. 'Αμαλλαῖ. Conf. v. Λέμαλλ, Ibique *Not.*

1. Εὐριπίδ. Ἡρακλ.] Exstat quidem Euripidis hoc ipsum drama, nusquam vero ἀμαλὸν in eo leges, sive, ut Phavorinus scribit, ἀμαιὸν, pro ἀθῆπ. Falsusne igitur fuerit Hesychius? non putem. Respexit fine dubio ad v. 75. ubi μᾶλλον hodie positum. Verba sunt:

Ἰδοὺ δ' γέγηθα
Μᾶλλον ἢ πάλῳ
Χάρμα - - -

Incommodam esse lectionem viderat perspicacissimus Scaliger, acute μᾶλλον repoosens. At tu fine mora scribe: Ἰδοὺ δ' γέγηθ' 'Αμαλὸ ἢ πάλῳ κ. &c. Quam emendationem debeo sa-gacissimo *Hemsterhusio*, sua se simplicitate, ut puto, Erudi-tis commendaturam. Ita sæpissime varias lectiones Veterum Scriptorum in Hesychio nostro offendimus, quas investiga-re arduum non raro, sed utilissimum est. Vid. inf. 'Αμάλλων, & sup. Αἰμάλλων. Atque hæc diu est cum scripseram. Idem postea observasse video Cl. Wesselingium *Probabil. cap.* V. p. 38.

2. 'Αμαλλοδύπτρες.] Forte 'Αμαλλοδύπτρες. GUYET. H. STEH. HEINS. SOPING. BRUNO. STEPHANIUS. IS. VOSS. Sic & *Sylburg.* teste Jungerm. ad Polluc. l. 221. Res clara est. Ita Lex. Reg. MS. item Apollon. Lex. MS. & Etymol. M. Respicitur *Iliad.* Σ. 553. ubi Schol. 'Αμαλλοδύπτρες, οἱ τὰ δρεπανοφόρα συνδρεπανοῦντες, ἤ ἀπὸ τοῦ ἀλὰς τὸ ἄσταχυν. Theocrit. *Id.* X. 144. ἀμαλλοδέτης. Vid. ibi Schol. & inf. in 'Αμαλλα.

3. Ἰσχυρ.] Imo εἰκ ἰσχυρ, cum negatione. Nam paulo ante 'Αμαλὸν exponitur ἀδῆπ, quod idem ac εἰκ ἰσχυρ, i. e. *infirmum, debile.* Vide etiam mox v. 'Αμάλλων. RUST.

4. 'Αμάλλων.] Vid. Eustath. p. 1162. & H. Steph. *Ind.*

5. 'Αμαλλα.] Scribe 'Αμαλλαι, ut Etymol. habet & δί-σμαι, ut sup. in 'Αμάλλ. sive, ut sequentia congruant: 'Αμαλλαι. δρεπανίδες. 'Αμαλλα. ἡ δίσμη &c. Vid. Phavorin. & *Misc. Obs.* III. 3. p. 326. ubi V. D. etiam conrigit "Αμαλλαι, *manipuli frugum.* Adpositæ Plutarch. in *Publicola* p. 100. in fin. Ἔστιν ὃ τιθεμένοις ἄρα· ᾧ κομῶσιν ἤτι τῇ δρεπάνῳ, εἰκ ἔστ' ἄλλο ἀλλᾶ, ἀλλ' ἀναδεμάσιν ἰφέρων τοὺς ἀμάλλας οἷς ἢ τιθεῖσι. *Forte ibi messe erat, jacebantque adhuc manipuli. Eam frugem, quia ab conservationem religiosum erat triturare & consumere, magna vis hominum in flavitum conjecit.* Vide Ill. Ez. Spanhem. ad Callimach. pag. 493. & sup. in 'Αμαλλ.

6. 'Αζκάλα.] Vid. sup. 'Αζκαλίδης, & Phavor. in 'Αζκάλας.

7. Ἱρῶ. Φιλ. δὲ &c.] *Ister* fuit Calatianus, sæpe ab au-thoribus laudatus. *Philetas* hic scripsit glossas, quarum mentio apud Athen. & Eustath. ad hæc: Αἰθὸς αἰμαῖ ἴχωρ. [*Il.* Φ. 252.] SOPINGIUS. Vid. inf. in Βαθυκάλ. De *Istro* vide & Viger. ad Euseb. *Præp. Evang.* IV. 16. p. 156. A.

8. Ἐν Δημοσίων.] Videtur aliquid decisse. Forte suppien-dus locus ex Schol. Theocrit. *Id.* X. 144. 'Αμάλλη ὃ συνά-γυρτος ἐν δρεπάνοις ἀσταχύων, ἢ ᾧ Δημοσίων. Prius forte Ister, alterum Philetas scripserat. Sed non urgeo.

9. Ὁμηρῶ.] Non, quod sciam, voce ἀμαλλα utitur, sed composito 'Αμαλλοδύπτρες, de quo supra. Forsan Homeri mentio illuc transferenda.

10. "Αμαλλ@.) Forte 'Αμαλλ@, id est, μαλακὸς, G. "Αμαλλα scribit *Meurs.* sub fin. Orthe.

11. Παλιφρόνιος.] L. Παλοφρόνιος, seu Πολοφρόνιος. Steph. Πα-λόφρον. πόλις Κρήτης, ἀπὸ ᾧ πολλὰ φρόνια, τῶν ἔτι σῴζεσθαι ἴχνη. ἡ πολίτης, Παλοφρόνιος. GUYET. Παλοφρόνιος. SALMAS. Vid. Inf. in Κάρν. SOPINGIUS. In Stephano pro Παλό-φρον Thom. de Pinedo reponendum censet Παλόφρια ex Scy-lace, vel Παλοφρόνια, ex Ptolem. III. 17. Plinius neutro genere *Palyrrhenium* dixit, l. IV. c. 12. utut *Salmasius*, teste Schrevelio, Παλοφρόνιον scribit, vincunt tamen Polyb. *Hist.* l. V. & Strabo l. X. [p. 479.] "Ομηρος τοὺς Κεφαλλῆνας οἱ Παλιφρόνιους. Vid. inf. Ἀνθήμουσα. VALESIUS, notante *Verweja.* Sed priora ab ipso Verwejo profecta credo; vel saltem sua Valesianis lumiscuit. Phavorinus Παλοφρόνιον scri-bit. Sed Παλοφρόνιον vera est scriptio. Ita reponit etiam Meursius Creta p. 258. Vid. inf. in Κίνδυα, & Σίφνος.

12. 'Αμάθιος.] 'Αμαλὸς Hippocr. a Gal. in *Exeg.* expositum, ἁπαλὸς, μετείος. HILL. Scribe 'Αμαλὸς. Vid. Galen. in *Hippocr. Lex.* HEINS. KUST. Sic etiam *H. Steph.* in *Ind.* & *Is. Vossius.* Vid. sup. 'Αμαλὸν. In fine pro ἄπαλὸς, malim ἁπαλὸς, ut Galen. Et sic *Kuſt.*

13. 'Απάμαλ@. ἀπὸν χθὲς &c. (Sic omnes Editt.)] Athen. l. XIV. 'Αμαμαικὸς. SOPING. "Αμάμαλ@. SALMAS.

"Αμαλλ@ [10]. πέρδιξ. Παλυφρόνιος [11].

"Αμαλλα. φυᾷ σκιῶν, ἢ τῆς ἰμείων.

'Αμάλλας [12]. μετείος. βιβόλας. ἀδῆπας. ἁ-πλᾶς.

'Αμαμηλὶς [13]. ἀπὸν γλ@, ἢ μίλτα, ἢ μι-σπίλη.

'Αμαμίξαι [14]. ὑποπτίξαι.

'Αμαλάπῃ [15]. ὑπολλύ [16]. πορθεῖ.

'Αμαλαυρεῖ [17]. μαχαίρᾳ, σπαρᾷ, φθείρᾳ.

'Αμάμυξ [18]. ἄμπελ@, ἢ γλ@ ταφυλῆς. ἄρα?

Legendum 'Αμαμαλὶς, ἀπὸν χθ@, ἢ μίλτα, ἢ μισπίλη. Vulgatam lectionem vel ipse Alphabeti ordo rejicit. Galen. in Gloss. Hippocr. 'Αμαμαλίδας. [peſſime 'Αμαμ. habet Ed. Hack.] οἷόν τι μισπίλας πλόκον ἐν Ἰταλίᾳ γινόμενοι, ὡς τῷ Διοσκορίδῃ λόγῳ. [L. I. c. 172.] Τινὲς δὲ καὶ ἀκαυθοειδῆ φασὶν εἶναι μᾶλα ἀγριαμυγδάλου ἄγρια. Et in voce 'Επιπαλίδα· Διοσκορί-δης δὲ ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὕλης οἴδε· μισπίλα, τὰ δὲ σῶμα ἀσπαζόμενα· ὅπου ἢ τὰ μᾶλα τὰ ἀγριαμυγδάλου ἄγρια. ἀπὸ τοῦ 'Αμαμαλὶς ἀπομάζει. G. & FUNGER. 'Αμαμαλ@ habent etiam Ven. & Hag. Stephanusne igitur codice usus, an conjectura? Sic enim scribit in *Indic.* p. 368. *Apud Hesy-chium quoque legimus* 'Αμάμαλ@, *haud scio an mendose pro* ἀμαμαλίς. &c. Meminisse & Athenæum l. XIV. ἀμαμαλίδων, & Aristomenem apud hunc vocasse ἀμαμαλίδας, observat *Fungerus*, unde & 'Αμαμαλὶς in Hesychio reponendum cen-set *Scipingius.* Sed H. Steph. *Append.* p. 369. perperam in versu Aristomenis scriptum autumat ἀμαμαλίδων: unicum enim λ exarandum, sive ἀμαμαλίδις dicantur per ι, sive ἀμαμαλίδες per ε, *Dungeritero.* Ceterum Hesychius noster recenset tres diversas Grammaticorum opiniones, quorum alii ἀμαμαλίδα interpretantur *mala*, alii *mespila* (ut & supra a Medicis accipimus) alii vero *pyra*.. Quartum & quintum glossema addet Eustath. ex Paulan. ad *Iliad.* pag. 820. *Ed. Bas.* ubi vocat σῦκον ἄμα μᾶλα ἀπὸν. Alii vero, inquit, ἀμαδρυάδας vocant. Qua gratia, ais, Grajorum antiqui ma-gistri in tot diffidia divergunt? Sicut autem ἱστορικὸς est ἀμά-νυσις, nam & ἀνιατὸς est, & μεσπίλου quoddam, ut docet Bodæus ad Theophrast. p. 241. sic fine omni dubitatione ἀμαμαλὶς fuit homonymæ significationis. Præterea jam Ve-teres altercati sunt, utrumne mespila sint de genere pyro-rum, an malorum: unde itidem confusio quædam. Acce-dit denique, quod ἀπὸν fit ambiguum. Athenæus certe amamelides negat esse pyra, quia erant ἀπύρηνα, ut probat restimonio Æschylidis, cujus tamen verba, ex continenti adjecta, testantur, pyra ejusmodi in Ceo nasci, quæ Ionia vocat amamelidas. Ecce verba: Δελονότι, inquit Athen. αἱ ὑ ἀμαμαλίδες (vulgo ἀμαμαλίδες) ἔδο οἶνον ἄπυρ, ὅ τινες οἴον)· ἀλλ' ἔστιν τι καὶ ἄλλο καὶ ἀπύρηνα. Et paulo post: ὅτι ὃ ἐπὶ ἔτους τὸ ἄπυρον καὶ ἄλλο, Αἰσχύλος παίζων ἐν τελετὰ Γοργιοῦς. Περὶ Κίω γὰρ τὸ πᾶν λέγων γεγραφ· Λωτὸς ἡ τῶν φέρει κορύσσει· καὶ ὧν τὰς ἐν Ἰονίᾳ καλαμάδας ἀμαμαλί-δας· οἱονεὶ ὃ ἀπύρηνόν τι καὶ ἐδώδιμον καὶ γλυκύπικρον. Scilicet pro-prio sensu pyra non sunt, sed abusive Æschylidi & Atticis ἄπυρα dicuntur. Sic enim Eustathius: Ἔστιν ὃ ἀπυρὶς ἀμα-μαλὶς τὰς ἀπύρους ὡς ἐπὶ Ἀττικοῖς λέγειν, pag. supra scripta. Jam autem de proprio & abusivo sensu erudite monet: Ὅ ἐστι ὃ παρὰς καὶ τὰς συκαμίνους ἡ ἄγρια ἄπυρ@, ἤτοι ἡ ἀχρὶς· ἀφ' τὸ ἄζυμον ἢ ἀσταφίδων. ὃν καὶ ἄπυρ@ λέγει, ὡς μὴ ἔχοντα πύρηνα. καθαχρηστικῶς ὃ ὅμως τῇ λέξει καὶ ἐπὶ ᾧ τύπων. ad *Odyss.* p. 274. *Ed. Bas.* VERWEY. Pro 'Αμάμαλ@ *Is. Vossius* emendat 'Αμάμαλ@, adducto Eustathio ad *Iliad.* A. p. 818. (μ & π sæpius confunduntur. Vid. inf. in Βύρν. πλακ.) Dein ad *Guyeti* Notam adscripserat: „ Si ἀμαμαλὶς fit μᾶλα „ genus, melius aspirate scribas ἁμαμαλὶς. Unde Ἅμαμα-„ λίδες Nymphæ. Nisi potius illæ dictæ, quod vivant „ ἅμα τοῖς μηλίοις: quemadmodum Ἀμαδρυάδες vivere cre-„ duntur ἅμα τοῖς φυτοῖς. „ Hactenus *Is. Vossius.* 'Αμαμαλὶς vera est lectio, quam sequitur etiam Jo. Bodæus ad Theo-phrast. p. 22. col. 2. Plura addere superfedeo, quum lon-gior jam fuerit Verwejі nota, quam confer cum H. Ste-phani *Indice.* Pro χθ@, quod miror omnes Editiones re-tinuisse, rescripsi χθ@: & sic *Tho. Bruno.* Vid. inf. Ἐπιμαλὶς, & Ἀμάμαλις. Verba ἢ μίλτα omissa erant in Ed. Schrev. Conf. Foes. *Œcon. Hipp.* in 'Αμαμαλίδα.

14. 'Αμαμίξαι.] Scribe 'Αμαμίξαι. PERGER. L. 'Αμαλίξαι. Vid. Ἡμάλιξαι. IS. VOSS. Vid. inf. 'Αμμάξαι, & 'Αμμαί-ξαι.

15. 'Αμαλάπῃ.] 'Αμαλάπῃ, *dimitte*, pro ἀπαλάπῃ. Sic paullo post 'Αμάπαι, *carpam*, pro ἀπάπαι. PERGER. L. 'Α-μαλάπῃ. IS. VOSS. ABRESCH. in *Misc. Obs.* V. 1. p. 89. Recte. Sic inf. Ἡμαλάπῃ ex Sophocle adfertur pro ἁρπᾷ, ἁφανίσῃ.

16. 'Αμαλὸν.] L. 'Αμαιὸν. IS. VOSS.

17. 'Αμαλαυρᾷ. Suspectum est, utpote non positum sua se-rie. H. STEPH. *Ind.* An 'Αμαλάπῃ? Vid. sup. 'Αμαλλόφορβ, & inf. 'Αμαυρᾷ, μαυρίᾳ. Immo 'Αμαλαυρεῖ forte pro 'Α-μαυρᾷ positum esse conjicit *Kuſter.*

18. 'Αμάμυξ.] 'Αμάλυξ. SALMAS. Suid. 'Αμάμυξις. Ety-mol. 'Αμάμυξις. Eustath. 'Αμάμυξις. Christianus 'Αμάμυξις pro ἀμάμυξ reponendum censet. [Vid. Florentis *Not.* ad Aristophan. *Πλοῦτ.* v. 325.] Hesychius ipse paulo infra 'Ἀμα-

δὲ ἡ ἐπὶ χολῇ πόσις, δίς βαχτηρίαις ἐπὸ τὰς μαχάλας ἐρειδομένη, ἡ ἐκκρεμάμενος ἔχετο· τ ποδὶ ὡς βάζειν τ.

'Αμᾶς 3. Διεξιέναι. Ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀπέχειν.

'Αμάνει 4. ἅμαξαι.

'Αμανδαλῶ 5. ἀφαιρῶ, βλάπτω.

'Αμάνρες. δυθιώτες. Ἡλεῖοι 6.

'Αμαντοι 7. ἔθνος Ἠπειρωτικόν.

'Αμαξαχίεινον 8. ἅμαξα.

'Αμαξαρτία 9. δῆμος τ Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.

'Αμαξᾶαι 10. ἁμαξῶν.

'Αμαξθὶς 11. ζθλιμλάτης.

'Αμαξίποδες 12. τ ὑπερτείας τὰ εἴδη τὰ 13 τοις ἄξοσι ωεριτιθέμενα φερομένοις περὶ αὐτά.

'Αμαξιτὸν 14. ὁδὸν δημοσίαν 15, ἡ ἁμάξαις ἀφαπορεύεται ὁδόν.

'Αμαξὶς 16. γένος ταφιλῆς ἀπὸ ἀναδενδράδος. ἡ τὸ μικρὸν ἀμάξιον Ἀθηναῖοι ὕπνος καλοῦσι.

'Αμαρ. ἦμαρ, ἡ ἡμέρα.

'Αμάργακος 17. γένος μύρου, ἀπὸ φυτοῦ ἀμάργακος καλουμένου.

'Αμάργαι 18. αὔλακες.

'Αμαράδιον 19. ἄστιλβον.

'Αμάργιδος 20. εἴδος φυτοῦ, ἀφ' οὗ πίφανα πλέκουσι.

'Αμαρτάζαι 21. αἰ σῦς. οἱ δὲ κύνας.

'Αμαρτὶν 22. ἀκολυθεῖν, πείθεσθαι. ἁμαρτάνειν.

'Αμάρυμα 23. ἄθροισμα βορβόρου.

'Αμαρυθμὸν. διοδεύων.

'Αμάρη 24. ἡ ἐν τοῖς κήποις ὑδροῤῥύη. ὡξὺ τὸ ἅμα ἡ ἴσως ἡ ὁμαλῶς ῥεῖν, ἢ οἷον ἀμαρή τις οὖσα.

'Αμαρὶς 25. ὑδροῤῥοῦς ὀχετός.

'Αμάρκοι 26. πόσεις.

'Αμάη 27. Ἐδεστήσι. βαβαὶ Συελσί. Ἑλλησὶ σύγχυσις.

'Αμα-

ἐξ. HILL. F. 'Αμαμαξὶ : quanquam Epicharmus ἀμαξίνος dixerit. Ἐν γῇ γὰρ Σικελίᾳ οὐ ἀμαξίνος φησὶ. Sappho ἁμαμαξίδος dixit. Interpres Ariſtophanis : Εἶδος ἁμαξίδι ἡ ἀμάμαξις, ὃν λέγουσι ἀναδενδράδα, &c. Unde ψελλαμάμαξις [l. c.] p. 451. Gen. Edit. Alii ἀμάμαξις: quibus ego credere negare non auſim, præſertim cum apud Athenæum [IV. 5. p. 137.] in delicatis iſtis, auro contra emendes, verſibus parodicis, qui ex Matrone Parodo citantur, legatur:

Ῥοιᾷ τι ταφιλᾷ τι Διὸ Βεγαίου τεθέωσ
Πεῖσεθαι, ὥ τ' ἀμάμαξαν ἐπίλοιπον καλέουσι;

Quod ego bene ſcriptum unica mutata litterula puto. HEINS. Forte leg. Ἀμάμαξις. Vid. inf. in Ψελλαμάμαξις, & Ἀμαξὶς. SOPINGIUS. BRUNC. Conf. H. Steph. *Ind.* Vera lectio eſt Ἀμάμαξις, quomodo & hic *Ilſ. Voſſius* emendat, & apud Suidam Kuſterus. Vid. inf. Ψελλαμάμαξις, quod recte ψελλαμαμαξὶς corrigit Cl. L. Bos *Animadv.* p. 137. ſimulque hunc locum tangit, legens Ἀμαμαξις.

1. Ἔχουσι.] L. ἔχοιεν, et Phavor. & *Bruno*, qui paullo ante ἐνοι, pro ἐσι.

2. Τὶ δέοντ.] Plaut. *Penulo*: [I. 2. 98.] *Quid tibi opus eſt triſſe? auſcula mihi modo, ac ſuſpende te. Siquidem tu es mecum futurus pro uno paſſa perſilic.* PERG.

3. Ἀμᾶς.] Τὸ ἀμᾶν non modo eſt Διελθεῖν, ſed reſpicit etiam omnes fructus, ſicut Heſiodus dixit. FUNG. Etymol. Ἀμᾶς, . . . ὅθεν τὸ ἀπὸ ἐπιπολῆς, οἷον ἀμαπαῖος.

4. Ἀμάνει.] Pro ἀπάνει. Vid. ſup. in Ἀμαλακίζῃ.

5. Ἀμανδαλῶ.] Ad μανδαλῶν referendum. GUYET. Sic ἀμανδάλου, τὸ ἄφαν, Alcæo dicitur. Vid. Etym. HEINS. IS. VOSS. Vid. ſup. Ἀδμαλῶ, Ἀμαλδιῶμεν. Ἀμαλοῦ. Ἀμαλωτῆι. &c.

6. Ἠλεῖοι.] Scrib. Ἠλεῖοι, i. e. *Elei*, populus Græciæ. KUST.

7. Ἀμαντες.] Aliis Ἄμαντες. SALMAS. Vid. Lycophron. ℣. 1019. PERGER. Immo ℣. 1043. ubi vid. *Not.* Ἀμαντη Etymol. & ſic ſcribendum jubet *D. Heinſ.* Sed vid. Steph. Byzant. in Ἀδάλη, & Ἀμαθὰ, ejuſque Interpp. 8. Ἀμαξαχίεινον.] L. Ἀμαξαλέεσσιν. SALMAS. Vel Ἀμαξα. κάρηνα, vel καρήνοις. SOPING. Ed. Flor. Ἀμαξαλέεσσιν. An huc facit Ἀμαξαλέεσσι ſupra, pro πολεμικοῖ? Currum enim uſus in bellis conſtat. Sed ait Perſicum eſſe vocem. Vid. ibi *Not.* Ἀμαξαλέεσσι legit *H. Steph.* in *Ind.* voce diminutiva ab ἅμαξα. Nec ſperno tamen *Sapingii* conjecturam. Conf. Du Cang. *Gloſſ. Gr.* in Καρῆνα & Καλήσιν.

9. Ἀμαξαρτία.] Ἀμαξαρτεια, ex Steph. & Harpocr. reſtituit Meurſius de *Pop. Att.* p. 11. Et ſic Ed. Flor.

10. Ἀμαξᾶαι.] Hom. *Il.* Θ. 426.

11. Ἀμαξίδιε.] Vid. inf. in Διλωτεῦν, ante Διολίσθανε, & in Δίφρῳ.

12. Ἀμαξίποδες.] Jul. Pollux [I. 253.] ἀμαξιτοδὲς. SCHR, Ita *Ilſ. Voſſius* legit. Vid. Jo. Lactium in Lexic. Vitruv. p. 11. ad v. *Arbuſcula*.

13. Τὰ εἴδη τὰ.] L. τὰ εἰωθῶ. SCALIG. Vid. Turneb. *Advers.* p. 1001. SCHR. Conf. Scheffer. de *Re Vehic.* I. 5. Plura. Vitioſe Florent. τὸ εἴδη τὰ.

14. Ἀμαξῖτον.] *Ilſ. Voſſ.* Ἀμαξιτὸν ſcribit. Ita in Xenophontis loco apud H. Stephan. Theſ. T. I. p. 381. Malim tamen Ἀμαξῆτα. Eſt enim ex *Il.* X. 146. ubi Schol. ἀμαξιτὸν ἀντὶ τοῦ εἶδον. Eurip. *Electr.* ℣. 775. ——— Δίκαιον οἷς ἀμαξιτὸν, ἄλλοις δὲ τὸν δημοσίων. Conf. Porti *Lex. Ion.* If. Voſſ. *Catſtigat. Mutarus* eſt Voſſius.

15. Δημόσιον.] L. δημοσίαν. SCHR. JUN. Ita Suid. Perperam Flor. Ed. δημοσίου.

16. Ἀμαξὶς.] Ἀμαξὶς alias. G. Confundit hic Heſych. ἀμαξὶς cum ἁμαμαξὶς. Poſterius enim ſignificat γένος ταφυλῆς, i. e. *genus uvæ* (vid. Etymol. v. Ἀμαμαξὶς, & Noſtrum ſup. v. Ἀμάμαξ) prius vero idem quod ἀμάξιον, i. e. *plauſtellum*. KUST. Eadem jam notaveram. Pollux l. X. 168. Ἡ ὁ ἀμαξὶς, ἀμάξιον μικρόν. Sic & Schol. Comici ad *Nub.* ℣. 862. Habet Herodot. III. 113.

17. Ἀμάργακος.] Vid. H. Steph. *Ind.* & Inf. in Ἀντίμυρ.

18. Ἀμάργαι.] Euſtath. *Hyſm. amor.* l. X. p. 389. οἷς ἐτίθεσαν ἀμάργας μώλυ τε, ſcil. ἐχεντηίς τις. Apud Theocrit. *Idyll.* XXVII. 52. puella ad Daphnidem procum: Βάλλοις οἷς ἀμάργας μα, ἡ ἁμαὶς καλὰ ῥοιτήσει. Plura de hac voce congeſſit H. Steph. in *Ind.*

19. Ἀμαρᾴδιον.] Eliſo ῑ, Ἀμαρᾴδιον ſcribit *Tbs. Bruno.* Et ſic Phavorinus. Sed reſpexit Heſych. ad 1 Petr. V. 4. Κομιοῦσι τ ἀμαρᾴδιον τ δίκης στέφανον. pro quo cap. I. 4: ἀμάραντον. Ad priorem loc. vide Cameron. & H. Steph. *Theſ.* II. 792. Philoſtrat. *Heroic.* p. 741. meminit etiam στεφάνων ἀμαραντίνων, *coronarum ex amarante nexarum*. Vid. Tibull. III. 4. 33. & Artemidor. I. 79. Lex. Reg. MS. Ἀμαρᾴδιον. ἀνθηρὸς.

20. Ἀμάργιδος.] Paſchal. *de Coron.* p. 178. SCHR.

21. Ἀμαρτάζαι.] L. Ἀμαρτάκαμι. οὖς. SOPING. L. Ἀμαρτάσαι, σῦς, i. e. ſues φορυτῷ ἐπιμαργήσαντας. ut Aratus inquit *Phænom.* ℣. 1113. Infra : Μαρτάκαι, κύνες, ἅρκοι. ab impetu ita dicuntur, κἀπὸ τ ἅμα ἀρτᾶσθαι. PERGER. L. Ἀμαρτάκαι, vel Ἀμαρτάκαμι, οὖς· οἱ ὗς κύνας. Vid. *Mœrin.* IS. VOSS. *Anonymus* in Cod. Burm. Ἀμαρτάκαι, οἱ σῦς, οἱ ὗς κύνας.

22. Ἀμαρτῖν.] Vide Βλάξ. PERGER. Male pro Ἀμαρτῖν, quod vide inferius. Conf. etiam v. Ὀμαρτῖν. KUST. Vid. Steph. *Ind.* in Ἀμάρη, & inf. Ὀμάρῃ, & Ὀμαρῶν.

23. Ἀμάρυμα.] Ἀμαρδίμαθ exhibet H. Steph. *Ind.* Vid. inf. in Ἀεράμμα.

24. Ἀμάρη.] Callimach. [*H. in Cer.* ℣. 29.] p. 81. SCHR. Vid. inf. Τδεγχίας, & Τδεγχίης. Etymon vero, quod addit, ex Apione Grammatico hauſtum eſſe, docet Apollon. Lex. MS.

25. Ἀμαρὶς. ὑδατῆρις ὀχετός.] L. ὑδατῆρις, ὀχετὸς. GUYET. STEPH. *Ind.* L. Ἀμαρὶς. ὑδατῆρις ὀχετὸς. IS. VOSS. Non exiſtimaverim, vocem Ἀμαρὶς pro ἁμάρη, vel ἀμάρυμα, Græcis olim cognitam fuiſſe, quam tamen, uti paſſim, ſola Heſychii auctoritate ex corrupto loco, receperunt H. Stephanus, & R. Conſtantinus. Credam potius, pro Ἀμαρὶς legendum Ἀμάρυμ, & in ſeqq. ὑδατῆρις, ὀχετὸ. ut reſpexerit Heſychius locum *Iliad.* Φ. 259.

Χερσὶ μάλα μάκαιραν ἔχων, ἀμάρυσσε δ' ἰξ ὀχμάλης βάσσας.

Manibus ligneum tenens, & fulcs obicem ejiciens. Schol. ibidem : Ἀμάρυσσ. τ ὑδατῆρις, ἢ ὀχετὸν. Quomodo Ἀμάρη ab Etymologo & Lex. Reg. MS. exponitur, ὁ ὀχετὸς, & ὁ ὑδατῆρις. Ut modo Heſych. in Ἀμάρῃ. Et hinc intellige inf. v. Δαμάρυσσε. ὀχετὸς. ubi vide.

26. Ἀμάρκοι.] Vid. Etym. in Ἀμαρὶς.

27. Ἀμάη.] Phavorinus : Ἀμαὴ Ἐδεστῆσι στυφὸν τὸ βαῶδες. Σικελοὶ δ, ἡν Ἑλλησὶ, σύγχυσιν. Quæ non extrico. Cogitabam, pro Ἀμαὴ, ſecundum ordinem legendum Ἀμάρη, aut ſimile quid, ut recurratur ad Hebr. יאר *turbidum*, *mixtum eſſe*, unde יְאֹר *lutum*, & יְעָרִים *bitumen*, quando τ συγχύσεως notionem huc non ægre applicaremus. Conf. Ἀμάρυσσα, & Ἄεγμα. Sed remotiora hæc videntur. An vero reſpicitur Hebr. תמה *tumultuatus eſt?* Ita conjecit *Sapingius*. Conf. ſup. Ἀμαλακίζῃ. Certe in βαῶδες latet Hebr. בבל *Babel*, quod σύγχυσιν notat. Quo facit locus *Geneſ.* XI. 9. Διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῆς, Σύγχυσις. ubi in Hebræo textu legitur בבל *Babel*. Conf. Euſeb. *Lat. Hebr.* Selden. *de Dis Syr.* II. 4. *in fin.* & Heſych. in Βαβύλας, & Βαβὺν. Expoſitio MS. Nomin. Hebr. Βαβυλὼν. Ἐξηγοῦνται Βαβυλῶνα, ἤτοι ἐμπολιόστομα Σύγχυσιν, ἐπεὶ ἐκ τῆ γλώσσης συνηχήθησαν ἐπὶ τ πύργου πτώσει.

'Αμαία [1]. ὁμῶ θεμένοις [2].

'Αμαβάδας [3]. ἀμαρτίας.

"Αμαγτι [4]. ἀπίτυχεν, ἐψεύδη.

'Αμαγτῆ [5]. ἅμα ἢ ἐπαχλήσως, ὡς "Ομηρος λέγηται.

'Αμαγτῆσαι. τερπθῆναι [6].

'Αμαγτηλὼ [7]. ὁμῶ θεμένοις δόξαις. Εὐριπίδης Σκείρωνι [8].

'Αμαγτῆν [9]. ἀχολωθῆν. Σοφοκλῆς [10] δὲ ὁ Φιλακτίτῃ, ἀντὶ τῦ ἀτυχεῖν.

'Αμαγτήδιν [11]. ὁμῶ.

'Αμαγτήσεαζ [12]. δι' ἁμαρτίαν τερπθῆναι.

'Αμαγτήσαντες [13]. συντυχόντες, ὁμῶ γενόμενοι. ἢ ὁμῶ θεμένοις, ὅ ἐστι, ἐκπέμψαντες.

'Αμαγτοιπὶς [14]. ἁμαρτάνειν τὸ τοῦ λέγειν.

'Αμάγτος. ἀτύχεις.

'Αμαγτωλὸν. πανοῦργον. μοχθηρὸν. αἰμύλον.

'Αμαγτῶν [15]. ἀχολωθῶν. ἀγνοούντας.

'Αμαεφρυξαί [16]. ἀχπῖνς [17]. λαμπυδόνες. ὄψεις [18]. 'Αμαυρωσίαι. ἀπὸ τῦ ἀμαυροῦν τὸ φῶς. Ἡσύχιος. ἢ τάχα καλῶς ἔχει. His olim scriptis subjungo Cl. *Musgravi* sententiam: „ Infra „ βαθεῖαι Græce est vox admirantis. Sed forte hic reponendum βαθεῖς. Infra enim hæc vox denotat βαρβαρ@, stulte. „ Infra enim hæc vox denotat βάρβαρ@, stulte. „

1. 'Αμαία.] Vid. Etymol. Scribe 'Αμάϊον. *Æschyl. Pers.* p. 157. HEINS. Vid. H. Steph. *Ind.* p. 370. F.

2. 'Ομῶ θεμένοις.] L. ἀπὸ τῦ θεμένοις. SALMAS. Nihil mutaverim. Vid. 'Αμαβάδας.

3. 'Αμαβάδας.] Ἴσως, 'Αμαβάδ@. Pythagor. [*Aur. carm.* ϛ. 5.] . . . ἁμαβάδ@ εἶπεν μακρῆς. SOPINGIUS. Vid. Suid. Herodot. l. 167. τὸν ἁμαβάδην dixit.

4. "Αμαβιε.] Vid. inf. v. "Ημαβιε.

5. 'Αμαβῆ.] Id est, ἁμαβῆ. G. Cum ι, subscripto, ac si Dativus esset adverbialiter. quod Aristarchus ab ἁμαβάδην factum vult per syncopen, dixerim ego apocopen. Usus est Hom. *Il.* Ε. 656. . . . ἢ μ' ἁμαβῆ δίεφρα μαχῆ &c. alii leg. ἁμαβῆ. JOS. HILL. Conf. Etymol. M. & H. Steph. *Thes.* l. 386. & *Not.* seq. in v. 'Αμαβάδας.

6. 'Αμ. τερπθῆναι.] Significationem hanc verbi ἁμαβῦσαι Lexicographi nullo exemplo confirmant. Legitur autem hoc sensu apud Eurip. *Alcest.* ϛ. 342. Τοῖς δ' ἁμαβῆσιν συζύγοις οὖσι; *Qui te talem conjugem amiserim.* Sic ἁμαλλαξεῖν γυναικὸς, pro *uxorem amittere*, dixit idem Eurip. *Alcest.* ϛ. 418. & ἁμαλλαξεῖν συμφορᾶς, pro eodem, ϛ. 824. Conf. inf. v. 'Ημαβῆσθε, & mox v. 'Αμαβίστως. KUST.

7. 'Αμαβιστῶς.] L. 'Αμαβίδων. IS. VOSS. 'Αμαβιστῶς mendo non caret, si expositio vera est. Nam ἁμαβιστὴς diceretur ὁ ἀδιαυτ@, comes, qui aliquem sequitur. nisi adverbialiter accipit, ut ἁμαβῆ & ἁμαστιχῶν. STEPH. *Ind.* Verba illa, ὁμῶ πεφυκὼς δίφρῳ, forte suo loco mota sunt. Certe διφρίων mentio aptiorem locum habet in expositione vocis 'Αμαβῆ, de qua paullo ante. In versu enim, quem ibi explicat, Homerico ἁμαβῆ δίφρῳ evolasse dicuntur, i. e. ὁμῶ πεφυκότε δίφρῳ. Sed oscitamus quid Euripides in opere deperdito scripserit, quod mox laudatur. Nisi tum (si in ceteris recte conjecerim) testimonium hoc referatur ad v. 'Αμαβίστως, quo certe, (ut Hom. *Il.* Χ. 505.) Euripides pro τερπθῆναι alibi etiam utitur. Sic *Andromach.* ϛ. 373.

'Ανδρὸς δ' ἁμαβίστου ἁμαβίστη βίᾳ?
Vitâ privatur mulier viduata marito.

Ut autem verbo dicam, ita malim: 'Αμαβιδίων. ὁμῶ. Εὐρ. Σκείρ. rejectis verbis, πεφυκὼς δίφρῳ, post ἐπικαλοῦσι. Vide mox; & *Not.* præc.

8. Εὐρ. Σκείρωνι.] L. Σκίρωνι. JUN. BRUNO. Σκείρωνι bene se habet, aut Σκίρωνι. Citatur ab Athen. p. 76. & 368. Conf. Interpp. ad Pollux, l. X. *segm.* 35. & inf. v. Σκίρωνα. Flor. Σκίρων exhibet.

9. 'Αμαβῆτιν.] Id est, ἁμαβῆτιν. G. Vide Eustath. qui notat ἁμαβῆτιν & ἁμαβῆτιν, ἀπὸ τῦ ἀπολωτῦν. HEINS. Vid. mox 'Αμαβῆν, & sup. v. 'Αμαβῆν.

10. Σοφοκλῆς.] Locus est in *Philoct.* ϛ. 240. notatus etiam Abrescchio in *Misc. Obs.* V. 1. p. 89.

——— ——— ὃ γὰρ οἶκός ἐσ' ὁμοῦ
ὁμῶν ἁμαβίου τῶνδ' ἀγ', ἐσ' ὁμῶς ἐμοῦ.

Non enim decet vel hoc officium me a vobis NON CONSEQUI, vel vos a me. Idem ϛ. 93. ἐξαμαβῶν dixerat, pro *frustrari.* Vid. *Not.* in 'Αμαρτάδια, & mox 'Αμαβίστως, & 'Αμάβιος, inf. "Ημαπαιε, ibique *Not.*

11. 'Αμαβῆδιν.] L. 'Αμαβίδων. G. An 'Αμαβίδδιν? SCHR. 'Αμαβίδδιν legit *Is. Voss.* 'Αμαβίδδια *H. Steph.* & *Theod. Bruno*, adducto Eustath. 924. 41. Vid. paullo ante.

12. 'Αμαβήσεαζ.] Forte 'Αμαβήσασζ, nisi reſperexerit *Odyss.* ι. 512. Vid. sup. 'Αμαβῆσαι, ibique *Not.*

13. 'Αμαβήσαντες, vuct. &c.] Id est, ἁμαβήσαντες. G.

14. 'Αμαβοιπὶς.] Est Ajacis epitheton *Il.* Ν. 824. ubi Schol. ἁμαβίσιον ἢ σκοπὸν ἢ λόγον.

'Αμαυρωσία [19]. ὄνομα κύσεως.

'Αμαύρωμα. λαμπυδόνες.

'Αμαυρωσία [20]. βορυβία.

'Αμαυρωσία [21]. ἑορτὴ 'Αθήνησι.

'Αμαρὺς [22]. ἁπλόϊ@, πολύς.

'Αμαρύσσ. στίλβῃ, λάμπῃ.

'Αμαρύσσων [23]. λάμπων, ἀστράπτων.

'Αμαρύσσε [24]. ἀπ' ἀρχῆς.

'Αμαρύττα [25]. τὸν ὀφθαλμόν.

'Αμᾶς [26]. ἡμετέρας. Δωρικῶς.

'Αμᾶζ [27]. ἰφίκλεαζ τὴν γῆν.

'Αμασηκλάδες. αἱ σὺν τῖς συκαῖς γινόμεναι ἄπιοι.

'Αματίζ [28]. ἀναφυρᾷ.

'Αματὶς [29]. ἅπαξ. Ταραντῖνοι.

'Αμάτορ@. μητέρα μὴ ἐχούσης.

"Αμα τοῖσι. σὺν τύχαις.

'Αμαζοκεῖν [30]. τὴν ἁμάπτου συλήψεις.

'Αμαζοκίας [31]. τὰς κακίας τῦ τοιχῶν. ἢ ὁμοδρομίας.

'Αμα-

15. 'Αμαβῖν.] Vid. sup. v. 'Αμαβῆν, & inf. "Ημαβιε.

16. 'Αμαεφρυξαί.] L. 'Αμαργαί, ab ἀμαύρωσις. STEPH. GUYET. SALMAS. VALES. HEINS. Occurrit in *Hymn.* quem Homero passim tribuunt, *in Mercur.* ϛ. 45. Pessime 'Αμαεφρυξαί Ed. Flor.

17. Ἀχίλλεις.] L. ἀκπῖνς. G. SOPING. HEINS. Schol. Apollon. II. 42. 'Αμαργαί. αἱ ἀκπῖνς, αἱ λαμπυδόνες. Locum notaverat etiam *Scbrev.* & ante eum H. Steph. *Ind.* Vid. inf. Μαμμαργαί.

18. "Οφεις.] Scribe: 'Αμαργαί. ἀκπῖνς, λαμπυδόνες, ὄψεις. Sæpius enim ψ in φ mutari in hoc scriptore notavimus. Sunt qui proprie ἀμαργαῖς, ἀκπῖνς ὄψεις esse velint: nam pierumque ἀμαργαῖς τὰς ὄψεις, & ἀκπῖνς ὄψεις esse docent. HEINS. Vid. Etym. & Suid. qui recte ὄψεις, quomodo H. Steph. exhibet in *Ind.* quem vide.

19. 'Αμαυρωσία.] Ab ἀμαυρωδὴς, ὁ ἀπλοϊδὴς βίεφρ@ forte. GUYET. Hic ille 'Αμαυρωδὴς, cujus filius 'Αμαυροδόκος Homero, *Cat.* 129. [five *Il.* Β. 622.] VERWEY. Reſpicitur *Il.* ϛ. 630. Conf. Pausan. V. 1.

20. 'Αμαυρωσία.] Significatum est H. Stephano in *Ind.* 'Αμαυρωσία scribit *Is. Vossius.*

21. 'Αμαυρία.] De hoc festo, & nomine *Amauriæ* Dianæ, vid. Pausan. *Attic.* [*cap.* 31. in fin.] SOPINGIUS. Vid. Meurs. *Græc. Fer.* SCHR.

22. 'Αμαρὺς.] Scr. 'Αμαρὶς, ab ἄμαι & ἄειρ. IS. VOSS. Conf. inf. v. 'Αμαρύθω. KUST.

23. 'Αμαρύσσων.] Ad μαίρω, μάρω, μαρμάρω, μαρμαρυγὴ λίθ@, μαρμάρω, μαρμάρωσα, μαρμαρυγὴ &c. μαίρω. Item ἀ μάρα, μαρὶς, μαρίσκα, & pleon. ἢ α, ἀμαρύσσων. GUYET. Vid. Etymol. M. & Hom. *Hymn. in Mercur.* 278. 415.

24. 'Αμαρύκαρ.] Suspecta vox H. Stephano in *Ind.* Ceterum in Ed. Ven. & Flor. hæc & seq. glossa continua serie exhibentur, distinguente Hagenoënsi, quam secutus est H. Steph. *Pergerus* ita legit: 'Αμαρύκαρ. τὰς ὀφθαλμὰς. (Laconice puta, pro ἀμαργαῖς.) † 'Αμαρύσσε, ἐπ' ἀρχῆς. Sed & infra: 'Αμαμαρὸ, τὸ ἀπαρχὸν. quem locum confert etiam *Is. Vossius*, conjicitque num pro 'Αμαρύκαρ forte legend. Ἀρ' ἄρχαρ. Vide num ex ἄμαι & ἄειρ, vel ἄκαρ, fit.

25. 'Αμαρύττα.] Ab ἀμαρύσσω. G. Vid. *Not.* præced.

26. 'Αμᾶς.] Recte 'Αμὰς, ut *Il.* Ν. 96. vel 'Αμὰς, ut *Il.* Κ. 448. Utroque loco Schol. ἡμῶν. Priorem locum citat Apollon. Dyscolus in Grammat. inedita: 'Αμὰς, Δωρικὸν ——— σαφηνίζων τὸν ἀμὰς, αὐτὸ δ', ἀμῖν. Περσῖνος δέ φησιν. Idem: 'Αμὰς, Δώριον. 'Αλκμὰν· Ὡς ἄμμι τὸ καλὸ μὴ λήσειεν. Αἰολεῖς ἄμμες, &c. Idem plura, quæ describere nos vacat. Conf. *Not.* in v. 'Αμμες, & 'Αμμι δὲ.

27. 'Αμᾶζ.] *Attrahere τὴν γῆν.* Scribo τὸν σφῶν. Cereales fruges, i. e. *matere.* PERGER. Nihil muto. Vid. Etym. M. in 'Αμάτεσθαι, & inf. 'Εσπαραμάτα.

28. 'Αμαΐζ.] Pro Αἰμαΐζ. IS. VOSS.

29. 'Αμαὶς.] 'Αμάκις. ἅπαξ. Κρῆτες. *supra*: ab ἄμαι, *tetus.* An ἁμαὶς pro ἁμάκις, ἅπαξ. GUYET. „ 'Αμαὶς, ἅπαξ, ficut ἄμακις Cretensium. At 'Αμάκιον, „ ita Joan. Juvenis in *Lexico Tarentino*, p. 10. Infra: Μαναὶς, ἀλογάκις, σπανίως. Sed hoc aliud est.

30. 'Αμαζοκεῖν.] 'Αμαζοκεῖν legendum forte volunt *Salmasius*; licet ejus Nota a Schrevelio sequenti vocabulo subjecta sit. Sed nulla mutatione opus est. Sæpius enim Infinitivi pro Substantivis.

31. 'Αμαζοκίας.] Male quidam 'Αμαυροκίας, ut & Suidas, Pollucem sequutus, qui *rotarum vestigia* interpretatur. Citat ille [Pollux scil. l. VII. *segm.* 117.] tetlem Homerum, qui tamen dixit [*Il.* ϛ. 422.] ἁμαλοκιὰς pro *rotarum collisione*, non pro *orbitis*. Ideoque interpres reddit, τὰς ἐν τῷ χῷ συμπτώσεις, alii ὁμοδρομίας. FUNGER. Vide Pomyrii *Quæstiones Homericas* [p. m. 9.] ubi de ἁμαυροκίᾳ & ἁμαυροκίᾳ prolixe. HEINS. Vid. Etym. in 'Αμαυροκία.

'Αμα-

'Αμαζονικῶς quoque lege apud Polluc. p. 353. non ἀμαυρογλώσσως. IS. VOSS. Confundit hic Hefych. Ἀμαυρογλώσσως cum Ἀμαυρογλώσσῳ. Illud fignificat ἀμαθεμφάτως τερχνῶς, i. e. confuſum, five colliſorem rotarum; hoc κακῶς ἢ τερχνῶς, i. e. rotarum veſtigium, five orbitam. KUST. Mutilatam a Schrevelio Notam ipſis Fungeri verbis reſtitui. Porphyrii locum deſcripſit Cl. Kuſterus ad Suidam in v. Ἀμαυρογλώσσῳ, ubi plura. ſi vis, lege, quæ repetere non lubet. Conf. Suid. in Ἀμαλογία, Etym. in Ἀμαυρογλώσσῳ, & Noſtrum in Ἀμαυρογλώσσῳ, & Παῦλα infra. Ceterum pro Ἀμαυρογλώσσῳ in Ed. Ven. & Flor. peſſime Ἀμαυρογλώσσῃ legitur.

1. Ἀμαυρογλώσσῳ.] Ex *Odyſſ.* o. 450. ubi tamen variat lectio.

2. Ἀμαυρῇ, γλώσσῃ ἐσ.] Leg. Ἀμαυρῇ γλώσσῃ, ἰσόχρως. HILL. (ex H Steph. *Ind.*) HEINS. IS. VOSS. Phavorinus: Ἀμαυρῇ γλώσσῃ. ἰσόχρω.

3. Ἀμαυρῆς.] Recte Cl. *Bled.* adſcripſerat locum *Sapient.* IV. 12. Βασκανία φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά. Inde & in Gloſſ. MS. ἢ Παυφίτε: Ἀμαυρῆ. σκότεινα σοφή, ἀφανίζει. Vid. ſup. v. Ἀμαυρωθῇ, & Reinef. *Var. Lect.* L. III. p. 557.

4. Ἀμαχλησία.] Ἐλλ. ἀκαθαρσία, ex qua ſepes fiunt invidæ. IS. VOSS.

5. Ἄμαχον.] Vid. inf. Λείμαχον. J. Zonaras in Lex. MS. inedito: Ἄμαχον. οὐδὲ ἕν, μὴ μαχόμενον. ἄτυχος ξυνοφθαλμῶν Ἀμαχίᾳ, οἱ μὴν μαμαχήθην.

6. Ἀμβάσεως.] Ab ἀνώμην, ἀμβῶμαι, ἄμβασις. O. Ab ἀμφίσημον M. MEIBOM. Vid. inf. in Ἀμβασίης, Ἄμβιος, Ἀμφιανάλου, Ἀμφίτης, &c.

7. Ἀναβάθρῳ.] ἀναβάθρῳ. ita legendum. SALMAS. GUYET.

8. Ἀμβαδίης.] Pro Ἀμφαδίης, ἀμφαδίης, idem quod Ἀφανδίην. Ab ἀμφὶ ἐαδίζω. Puto ἀμ in hujuſmodi compoſitis valere ἀμφί, non autem ἀνά. M. MEIBOM. Vid. eundem ſup. in Ἄμβασιν. Noſter alibi: Ἀδικίᾳ. ἀπορίᾳ, Conf. v. Ἀδικίης.

9. Ἀμβασίης.] Æolic. fyncop. pro ἀναβασίης. HILL. Vid. Etym. M. & Sophocl. *Oed. Col.* ϛ. 1062. Æſchyl. *Sept. cont. Theb.* ϛ. 472. ibique G. Canter. Sic σφυράμβασις. (quæ vox in Lexicis non apparet) apud Eurip. *Phœniſſ.* ϛ. 492. & alibi ſæpius, ut monet ibi J. Barnef.

10. Ἀμαύτ.] Ordo poſtulat Ἀμβάτ, quomodo Varinus. Et ſic *Tho. Bruno.* Pro Ἀμφάτ scriptum ait *If. Voſſ.* ut ſit a φάω, φάζω, occido, non ab ἀναίνομαι, ut putat Hefych.

11. Ἐμπελάδην.] Forte ἀναελαδὸν. GUYET. Hom. *Iliad.* Φ. [364] πλάδην ἀμελαδὸν. De lebete fervente. [Schol. ἀναβλύων.] Herodotus narrat κρήνην τινα μίσυος πέντε ζύγων ἀμελαδὸν. Vid. interpret. Euſtath. p. 1331. SOPINGIUS. Locus eſt l. IV. c. 181. Conf. Port. *Lex. Ionic.* Ἐμπελαδὸν, ἀμελαδὸν corrigit *If. Voſſ.* Perperam. Vid. Pindar. *Nem. Od.* x. ϛ. 1102. ibique Schol. Conf. inf. in Ἀμελαδὸν, & Ἀμελαδὸν, ſuo loco. Hic enim extra ſeriem comparet, quæ requireret Ἀμελαδὸν.

12. Ἀμβαμόμενα.] Lege per ο, in ſubjunct. Ἀμβαμόμενα, ἀναβαμόμενα. Reſpicit enim locum *Il.* Ν. 436. ibique Scholia.

13. Ἀμβαδὸς. ἐσ. σφόδρα.] L. σφοδρὸν. IS. VOSS. Potius: Ἀμβ. ἀναβαδὸς, cum accentu in ultima. Deinde pro σφόδρα ſcribendum eſt σφοδρῶς, i. e. qui adiri & aſcendi poteſt. KUST. Hom. *Il.* Z. 434. Ἀμβαδὸς ἔτι πόλις. Schol. ἀναβατὸν ἔχουσα τόπον. Quæ deſcripſit Etymologus.

14. Ἀμβὶς.] Ruſius ab ἀμφιτίθημι. Circulmus enim, conſiderantes, qua parte difficultatem aggreſſuri ſimus. Sic mox Ἀμπάγων, pro ἀμφιβάς. M. MEIBOM. Vid. ſup. in Ἀμβασιν, & Ἀμβασίης, & inf. in Ἀμπώνα.

15. Ἄμβων.] Etymol. τὸ χεῖλος ἢ λοφιὰν. Galen. Onom. Ἄμβων· ὁ ὀφρυώδης ἰσχνότερος. HEINS. Pro ἰσχνὸς Suid. habet πίνων. Galen. in Hippocr. *de Artic.* l. Ἄμβῶν, ἴσως, Ἄμβων, Ἀτικιστί. Prolixe admodum & accurate de hac voce differt Erotian. p. 18. *Ed. H. Steph.* ubi diverſis Veterum opinionibus hæc ſubjicit: Ἡμεῖς δ τάνυς τοῦτο ἐφάνη ὀνομάζειν, βαυκίζων ὑπολαμβάνοντες, ἢ ὡς τὸ τοῦτο φασὶ, Ἄμβωνα καλεῖσθαι τὴν ὀφρυώδη ἰσχνότητα. Καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι Ἀμβανικὸν καλοῦσι τὸν ὀφρυώδη ἢ ὄρθιον ἀνάβασιν. Μίμνερμος δ' ἐν λέξεσι τῷ Δρίοπι· τὸν Ἀριστοφάνη ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς Ἀτικοῖς λέξεσι, Θέσπιν δ' ὁ β' ἐν λέξεσι, Ἄμβωνα φησὶ κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἀνάβασιν τὴν ὄρθιον. Ipſum Erotianum (niſi Herodianum cum If. Voſſio ad Catull. p. 61. malis) inſpexiſſe non poenitebit. Conf. H. Steph. *Ind.* & inf. Σκαμβὸς.

16. Χύτρον.] L. χύτραν. SALMAS. SCALIO. Gloſſ. *Obba.* Ἀμβίξ, ὁ ἐν ταῖς τυρρηνικαῖς ἀτμίδι. IS. VOSS. In Gloſſis *Obua* legitur: ſed *Obba* correxit Rad. Forner. *Rer. Quotid.* III. 30. Conf. Cujac. *Obſ.* XI. 7. & Caſaub. ad Athen. p. 799. ſub fin. Etymol. M. Ἄμβικον χύτραν, κάδον. Rectius Heſych. Ἄμβικα. χύτραν, &c. Inde *alembicus*, pileus & operculum ampullæ in furnis Chemicorum: notante Reineſio *Var. Lect.* L. III. p. 668. Conf. v. Ἄμφικας, & v. Βίκον.

17. Ἀμβιδῶν.] Lege Ἀμβίδων, hoc eſt, *ambitur* vel *ambitiofus*. SALMAS. Forſan Ἀμβίδων ex Lat. verbo *ambire*. STEPH. *Ind.* Eſt putum putum Græcum. Ab ἀνώμην, ſeu ἀμβίδω, fit ἀναβίδων, ut βασιλικὸς, βασιλῶν, &c. deſinentia in ἄζω, ἄω & ᾱ, quæ omnia deſiderium & voluntatem declarant. Ἀμβίδων eſt itaque *aſcendere cupiens. Ambire, ambitio, ambitioſus* &c. alterius ſunt originis. Vide alibi notata. IS. VOSS.

18. Παραβάδων.] Ita ſola Schrev. Ed. pro quo cetera omnes παραβάδιον. Quod idcirco notandum, quia παραβάδιον emendat Ill. *Scaliger*, diſtinguens poſt ἐπιτροβάδιον. Sed vetus lectio magis placet, quam exhibui. Eandem ſequitur H. Steph. in *Ind.* Addo nunc Cl. *Kuſteri* Notam: „ Ἐστιν „ δὲ ὁ παραβάδιον ἐπὶ τῶν ἐθελοντῶν ἐκ Ed. Schr. „ ἐπιτροβάδιον, παραβάδιον, una interpretatione male in duas „ divulſa. Sic igitur locum vertes: Ἀμβιδῶν, *qui ſtudet* „ *ejicere aliquem ex ſua poteſtate.*

19. Ἀμελαδὸν.] Forte Ἀμελαδὸν, ut Ἀμελάπαμα inf. pro ἀμπλακὸν, ἀμπλάκημα. GUYET. HILL. IS. VOSS. Ἀμελάπαμα pro ἀμπλάκημα ſcriptum a Theodotione fuiſſe, notat D. Hieronymus, [in Dan. VI. 3.] SALMAS. [*in Vopiſc. Aur.* p. 537. ubi plura.] An pro Ἀξιωθὴ? Vid. ſup. v. Ἀξιωθὴν. Series tamen literarum ſuadet, legendum hic potius eſſe Ἀμβλακὸν, pro Ἀμπλακὸν. KUST. Similiter H. Steph. *Ind.* Conf. *Not.* in v. Ἠμβλακὸν, Ἠμπλακὸν, Ἀμπλάκημα, Ἀνήμπλακον, &c.

20. Ἀμβλάδην.] Per Æolic. fyncop. Reſpicit Homer. *Iliad.* X.

Ἀμβλάδὴν γούνατα μὴ πρῆσσε ἴσασιν. JOS. HILL. [ex H. Steph. *Ind.*] Hom. *Il.* X. Ἀμβλάδὴν γούνατα. Ab H. S. *alte ejulans* redditum, cum *fingultatim* vertendum ſit. Eſt enim ἀμβλάδην, quod ingenioſus Romanorum Poëta dixit: *fingultu mediæ prægredientur fomes.* Huc reſpexit Heſychius, cum inter alia Ἀμβλάδην, μὴ ὀλολυμὸν ἀναβλάπτων alt. Scribe: Ἀμβλαδὴν γούνατα, & deinde, μὴ ὀλολυμὸν ἀναβλάπτων. HEINS. Locus *Iliad.* eſt ϛ. 476. ubi Schol. ἀναφύσησα ἀέρας τὸ πνεῦμα. Appoſite Etymologus: Ἀμβλάδὴν γούνατα. ἀναφύσησα ἀέρας τὸ πνεῦμα. ἀναβλάδην, καὶ σφοδρῶς. Ἀμβλαδὴν, ἀναβλάπτων, ἢ ἐξ ὑπερβολῆς· ἀμβλαδὴ γὰρ λέγουσι λοιπὸν· ἀρχὴ τοῦ σφύρου, ὃ ἐστὶ τῆς Μυκηνικῆς. ubi ante ἀρχὴ forte ſupplendum Ἀμβλὰ, vel ἀναβλὰ. Conf. omnino D. Heinſii noſtri *Crepund. Silian.* p. m. 360. (ad L. II. 362.) ubi etiam μὴ σφυρὸν exhiberur. Vid. inf. Ἀναβλάδην, & ſup. Ἀμβλαδὸν, & Ἀξιωθὴν, ibique *Not.* Conf. v. Ἐπαμβλάδην.

21. Ἀμβλαθείδιον.] Vide in Ἀξιωθείδιον, ubi eſt ἀνώτατον, forte deeſt βρῖφ· ut & hic leg. βρίφ· ἀνώτατον. Vid. & Ἀμβλωμα. STEPH. Ἀμβλαθείδιον, per ο, ob ſeriem, hic legi vult *If. Voſſius.* Perperam. Vide mox: & Mauſſac. ad Harpocrat. Euſtathius diſtinguit ἀμβλαθείδιον & ὄπτωμα. *Il.* Τ. p. 1175. 42. Cl. Maittaire *Indic.* in Aret. Cappad. Ἀμβλαθείδιον βρίφος conjungendum putat, i. e. ἀμβλωμα, ὄπτ.

22. Ἀμβλὰ.] Æſchyl. p. 280. SCHR. Vid. Etym. & Soid.

23. Ἀμβλυνθῆ.] Sic male Ed. Schrev. pro quo recte in allis Ἀμβλυνθῶ. Poſſes etiam ex Suida legere Ἀμβλυνθῇ, pro ἀμβλυνθεῖ, ut mox Ἀμβλυνθῆναι. ſed prius malim. Vid. inf. in Ἀμβλωμα. Supra: Ἀκαθαρσίᾳ. ἀμαθυνθῶ.

24. Ἀμβλυνθῆναι.] Ἀμβλυνθῆναι ſcribit *If. Voſſius.* Et mox Ἀμβλυνθῆναι, pro Ἀμβλύνεσθαι. Sed hoc eſt τῷ ἀπαθεῖ διαλέγειν.

25. Ἀμβλύτερον.] L. Ἀμβλύτερον. IS. VOSS.

'Αμελύσσ[1]. ἐξαπλῶ[2]. κωφὸς δὲ ὁλῶ ἀμπέλου. καὶ ὀπλιτεύσ[ας]. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδῃ.

'Αμελῶνις[3]. χαλκέων. Διονύσιος.

'Αμελώστειν. ὠμοστοκεῖν[4].

'Αμελωθείλ[ης]. τὰ ἐξηπλωμένα[5] ἔμβρυα.

"Αμελυμα. ἔκλυσμα.

'Αμελώπη[6]. τυφλή.

'Αμελώστ[ας]. ἀμέλυνσπεῖ[7].

'Αμελαλάβω[8]. ἀναβολῇ χρώμενος. ἀναζίων[9]. ἀναβάλλων.

"Αμε[ος][10]. ἡ ὀπίγιος πλάτη[11].

'Αμελίζειν[12]. θεραπεύειν οἰ τοῖς ἱεροῖς[13].

'Αμεσσία. θεία, θαυμασία τροφή, ἡ μάνα.

'Αμεσσίνον. ὠδῖδις. ἠδύ.

'Αμεσσίη[14]. θεία, ἡ ἀθάνατος. καὶ ἡ τοῦ θεοῦ τροφή. βαρυτόνως δὲ ὁ βέστος τὸ ἀνθρώπινον φῶς ὁ χυ ἄρπον. ἡ καθαρὰ ἡ ἀθάνατος ἡ ἄφθαρτος σημαίνει). Κοελίοις[15] δὲ τὸ κένον.

'Αμεσσίου. θείου[16].

'Αμεσσήνιον[17]. ἄκυρον.

"Αμεσσα, θεῖα, ἀθάνατα.

"Αμεσσα πύρα[18]. θεῖα ὅπλα.

"Αμεσσος. ἄφθαρτος, θεῖος, ἀθάνατος.

'Αμεσσόσιος. θεῖος, ἀθάνατος. ἡδύς. καὶ ὄνομα κύριον[19].

'Αμεσσεῖν[20]. ἁμαρτεῖν. ἀποτυχεῖν βοτοῦ, ὅ ἐστι, ἀνθρώπου. καὶ κρύπτειν[21].

'Αμεσσήξας. ἀπαξάμενος. Λάκωνες.

"Αμεσσις[22]. κενὸς ἀποτυχόντος.

'Αμεσυχαί[23]. αἱ τοῦ χειρὸς ὑμένες.

"Αμεσυτοι[24]. εἶδος ἐχίνου θαλασσίου. Ἀεισοτίλης αὐτοὺς δὲ βρίσσους[25] καλεῖ.

'Αμέσιον[26]. χωρίον ἐν Σελεύκῃ.

"Αμεσυς[27]. αἰγοπροβατάδους τοῦ ὠροῦ. Αἰσχύλος Κερκύοσι[28] ἢ Σισύφῳ.

'Αμέγαρτον[29]. ἀφθόρητον, ἀζήλωτον. ἢ πολιὸν, ἢ μέγαν. ὡς τό·

ἀμέγαρτε συβῶτα.

ὦ σὲχ ἅν τις φθονήσειεν.

'Αμέθυζος[30]. βοτάνη. καὶ λίθος.

'Αμέ-

1. 'Αμελύσσ[ας].] Alias ἀμελύσσ[ει], & ἀμελύσσ[ῃ]. quomodo hic forte rectius legas. Vid. Suidam. Mœris Atticiſta: 'Αμελίσσειν, 'Αττικῶς. ἀμοῦσαι, Ἑλληνικῶς. Quando addit, ἐπὶ ἀμωνίων, in *exsecationis* significatione accipiendum conjicit H. Steph. *Thes.* T. I. p. 717. cui mendo carere non videtur hic locus.

2. 'Εξαπλῶ.] L. ἐξαπλῶ. SALMAS. SOPING. STEPH. WASSE. Suidas: 'Αμελύσσειν. τὸ ἀμπέλους, καὶ ἐξαμελύσαι. &c. Conf. Etym. M. & mox in 'Αμελωθείλ[ης].

3. 'Αμελῶνις.] L. 'Αμελωνία. IS. VOSS. Forte 'Αμελωδής, hebetans oculos ob vim calefaciendi & siccandi: unde Columellæ *naxia galbana fusco* audiunt. PERGER. De *Dionysio*, qui citatur, vid. inf. in v. Βότρυ[ος].

4. 'Αμελώστειν, ὠμοβοτεῖν.] Lege ὠμοβοτεῖν, id est, *crudum fatum sitcere*. SCALIG. PALMER. SALM. SOPING. HEINS. Sic & Cl. *Hudson* in *Not.* ad Mœrida Atticiſt. ubi etiam monet, pro 'Αμελώστειν hic legendum 'Αμελώσσειν. Vid. sup. in 'Αμελύσσ[ει]. Sed nihil muto.

5. 'Εξαπλωμένα.] L. ἐξελωμένα, vel ἐξαμελῆ. MAUSSAC. ἐξαπλωμένα. SALMAS. SOPING. Sic & *Maittaire* in *Indic.* Aretæi. Suidas: 'Αμελωθείλ[ης]. ἀπρόοπτος, τὰ ἐξαπλωμένα ἔμβρυα. Quare distinctionem ante ἔμβρυα sustuli: ut est in prioribus Editionibus. Vid. sup. 'Αμελωθείλου, & 'Αλωθείλ[ης]. & inf. 'Εξαπλωθείς, 'Εξαπλῶσθαι. 'Εξαμελῶσαι. &c. In Leonis Imperatoris Oraculis, Græce & Latine editis ab Jano Rutgersio *Var. Lect.* V. 8. legitur p. 474. ν'. 79.

Φύσιν χρόνων πλησιος ἐξαπλωθῆς.

Vir Cl. p. 484. ἐξαπλωθῆς corrigit. Conf. ν'. 101. ubi ἐκπλῶσαι. Sed ἐξαπλωθῆς malim. Euripid. *Andromach.* ν'. 356. ἐγὼ τοῦτ' ἐξαμελῶσ' ἐγώ. Unum addo, apud Herodot. L. III. 155. p. 219. etiam legi ἐξέπλωσε, ubi Codd. MSS. ἐξαμέλωσε. Lex. MS. in Dionys. Arcop. 'Αμελωθείλ[ης]. τὰ ἐξαμελωμένα ἔμβρυα. plane ut Hesych.

6. 'Αμέλωπα.] Nemo dubitare potest, quin 'Αμελώπη mendose hic scriptum sit παρὰ βοῦς, pro 'Αμέλωπα, ἐξοβῶς. idque pro 'Αμέλωπι. H. STEPH. *Thes.* I. 716. *Δημόκριτος βλέπειν ἀμέλωπα παρίσχειν.* Æschyl. *Eumen.* p. 305. HEINS.

7. 'Αμέλυσσ[ας]. ἀμέλυνσπεῖ.] Vid. sup. 'Αμέλυσσ[ει]. &c.

8. 'Αμελαλάβω.] Æol. syncop. pro ἀναβαλλάβω. Respicit Hom. *Il.* Φ. τοῦδε ἀμβολάδην. HILL. (ex H. Steph. *Ind.*) Est ab ἀμφίβαμα. MEIBOM. Vid. sup. ad 'Αμελάβιος, & 'Αμώς. Cetera confer in 'Αμελάβω notata. Callimach. *H. in Dian.* ν'. 61. ἀμβολαδὴν pro *alterne* dixit. Vid. ibi Excellentiſſ. Ez. Spanhem.

9. 'Αναζίων.] Huc proprie pertinet locus Homeri *Il.* Φ. 364. quem vide. & inf. Ἀνὰ δ' ἴφθιμοι. Ita Herodot. IV. 181. πλοιοσύντα ὁ ζεὶ ἀμβολαδίδην, (c. ὕδωρ ἀμοιβαῖον, de quo loquitur. Quo facit Suidas in 'Αμελαλάβω, cum ait, Herodotea. Vid. sup. post 'Αμείρ[ει]).

10. 'Αμέ[ος].] Ab ἄω, αὔξομαι, ἄου, ἄου, ἄω, ἄμαι, ἄμεθ[α], &c. G. 'Αμέ[ος]. *Ambitus*. SOPING. Suidas: 'Αμελάβω. τὸ, ὡ ὧν ἐ ἐρεμιδ[ος] ἐμβαίνει, *terra fossura egesta*. Quid enim aliud, τὸν γῆν ἀμελάβειν? P. (i. e. FUNG.) Leg. 'Αμέ[ος]. PERGER. L. 'Αμοιδὴ, ἡ ἐπὶγ. βλαστή. Vid. Euſt. Φ. *Il.* p. 1331. IS. VOSS. Suſpectus etiam erat hic locus H. Stephano in *Ind.*

11. Πλάτη.] An βλαστή? GUYET. IS. VOSS.

12. 'Αμελίζειν.] Ad ἄω[ος] referendum. G. Putabam aliquando, huc pertinere quod refert Horapollo *Hieroglyph.* I. 1. c. 38. ἔτι ὁ ὦρος τοὺς ἱερογραμματέας καὶ βίβλον ἱερὰν, καλοῦσιν Ἄμερι, ἢ τι κείμενα τ καθολικῶς ἄρρενα, πάντ ἐν ζώοις ἐστι, ἢ ὑ. &c. *Est autem apud sacros* (Ægyptiorum) *scribas liber quoque sacer*, *AMBRES dictus*, *cujus ope judicium de ægroto decumbente ferunt*, *sit ne vitalis*, *nec ne*. &c. Sed vid. *Not.* seq.

13. Ἐν τοῖς ἱεροῖς.] *Pergerus* hæc sequenti glossi adjicit post ἡ μάνα. Quod plane concinnum mihi videtur. Vide *Lib. Sapient.* XIX. 21. ubi Glossæ MSS. 'Αμέσσια τροφὸς, ἀφθάρτα, τιτθὸν, ἢ ἀθανάτα, μάννα. Tum vero 'Αμέρζον, pro ἀθέριζον positum, notat διαγωνίσασθαι, ut ἄθρη, vel ἄθρει potius, sunt διαγώνιζε. Conf. sup. in 'Αθερτεῖν.

14. 'Αμέσσιον. - - - τροφὴ.] Immediate annecte: ἡ καθαρὰ &c. usque ad finem articuli. Ut Latine ſic reddatur: 'Αμέσσιον, *divina & immortalis*, & (ſubſtantive) *illa Deorum esca* &c. PERGER. Pro βαρυτόνως &c. ſcribendum videtur: ἐξοβῶς γὰρ ὁ βροτὸς τὸ ἀνθρώπινον. ὁ καὶ ὑγιεινὸν φῶς, ὁ καὶ ἐφεμὸ ἄκρον &c. G. Vid. Schol. *Il.* B. 57. & mox in 'Αμβροσία, & in Βρότος infra, poſt v. Βύσσος. Apud Suid. pro 'Αμελίσσειν. τὸ μανικὸν. fort. leg. 'Αμέσσιον. Idem tamen repetit in v. Μάννα, quod ὑφ' ἡμῶν (*vulgo*) 'Αμελάνου dici ait. Quem locum nescio cur non contulerit Kusterus, in ſumma Barbaric hanc vocem inquirendam putans. Lex. Reg. MS. 'Αμελάσειν, τὸ μάννα. Vid. *Not.* præced.

15. Κοελ. ὁ τὸ κένον.] τὸ κένον 'Αμέσσιον καλοῦσι. Athen. XV. 8. p. 681. BRUNO. SOPING. Vid. Caſaub. in Athen. p. 963. Harpocrat. p. 206. SCHR.

16. 'Αμέσσιον. Θείου.] Ex *Il.* E. 338. & Schol.

17. 'Αμέσσηνον.] Scribe 'Αμέσσιον. PERGER. 'Αμέσσηνον. ab ἀμέσσω, i. e. ἀθερίζω. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS.

18. 'Αμέσσα πύρα.] Hom. *Il.* P. 202.

19. Ὄνομα κύριον.] *Ambroſium* Mediolanenſem in animo habuiſſe videtur J. A. Fabricio *Exercit. de Lexic. Gr.* §. 8.

20. 'Αμέσσειν.] Idem quod 'Αθερεῖν. IS. VOSS. Vid. ſup. in 'Αθερίζομεν, & mox in 'Αμέσσις.

21. Κρύπτειν.] Adde ex ſuperioribus (in v. 'Αμέσσιον) deleta negatione ὁ: καθὸ στρέφω, βαρύτονος δὲ ὁ βροτὸς τὸ ἀνθρώπινον φῶς, quod manifeſtum exiodæ, quia ἀόρατον nax eſt. PERGER. Infra: Βροτὸς. - - - τὸ λαμπρὸν. Etymol. 'Αμέσσω - - - λαμπρύνω - - - ἡ 'Αμέσσα, καταγωγὴ. Vide an legi poſſit: ἀφ' ὧ καθὸ στρέφω ἀμέσσω, vel ſimili modo.

22. 'Αμέσσις, οσεως ἡμ.] Infra: Ἠμέσσις. ἀκύτοκος ἢ στειρά. Legendum, ut notet *veſtigium* inſultus. PERGER.

23. 'Αμέσυχαι.] 'Αμεσυχαὶ leg. IS. VOSS. Pro χειρὸς forte ὄνυξιν legendum, ut notet *veſtigium* inſultus. PERGER.

24. 'Αμέσυτοι.] Supra 'Αζύτους.

25. Βρισσοὺς.] Leg. βρισσοὺς. FUNGER. SOPING. MARTIN. CASAUB. in Athen. III. 12. p. 175. Sic & Cl. *de Pauw* in Philcn p. 326. Conf. inf. v. Βρισσὸν, ibique *Not.* Locus Ariſtotelis eſt *Hiſt. Animal.* IV. 5.

26. 'Αμέσσιον.] Ab ἄμμος & ἄμμον, G. Infra: Σίλικα. πόλις Τρωϊκὴ. Conf. Ἴαμος. ἄκρα πόλεως τῆς Τρωϊκῆς.

27. 'Αμέσυς.] Scalig. *Conjectan.* [in Varr.] p. 50. Caſaub. de Satyr. p. 171. [ſive 131.] SCHR. Vid. Cyrill. in 'Αμώς, Euſtath. *Od.* I. p. 365. Et Erotian. in 'Αμώς, qui plurima. IS. VOSS. Vid. ſup. 'Αμώς, & in 'Αμέλα. Conf. H. Steph. *Ind.*

28. Κερκύοσι.] Sic & in v. 'Ατάνη. Alii Κερκίοσι, ut Pollux I. X. 175. qui *ſegm.* 20. *Siſyphum* quoque laudat. De utroque Æſchyli dramate Meurſius in *Æſchylo*, Stanlejus p. 711. 712. 857. 862.

29. 'Αμέγαρτον.] *Il.* B. 420. ubi Schol. ἄφθαρτον, πολύ. Sic inf. in Μέγαρα. Eurip. *Hecub.* ν'. 393. 'Αμέγαρτα κακὰν. In fine, 'Αμέγαρτε συβῶτα, depromſit ex *Odyſſ.* P. 219. Φ. 362. Vid. Etym. M. & Stanlej. ad Æſchyl. *Prometh* ν'. 402.

30. 'Αμέθυσ[ος].] L. 'Αμέθυσ[ος]. SOPING. Vid. *Indic.* H. Steph. qui perperam ἀμεθύστου mentionem Ezechicli tribuit *cap.* XXVIII. *com.* ſcil. 13. Ibi enim ἀμέθυστον ſcribunt οἱ ἑ. Lo-

'Αμείζ) [1]. ἀβυσσῶν [2]. Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ.
'Αμείνω. ἀλλάσσω.
'Αμείβω. ἀνταποδίδω.
'Αμείνω. ἀλλάσσω.
'Αμοιδὶς [3]. γυνὴ, ἀγάλαστος.
'Αμοιδύτους [4]. σκυθρωποὺς [5]. Μοιδᾶν γάρ ἐστι, τὸ γελᾶν.
'Αμοιδύτου. ἀγλάστου.
'Αμοίλαιον [6]. πικρὸν. ἢ τερψιλοῦν.
'Αμοιλὲς [7]. ἀθλίους.
'Αμοίλαιον. ἄμικτον. ἀπάνθρωπον, σκληρὸν. καὶ πικρὸν, ἢ τερψιλοῦν.
'Αμοιλιχ[ο]ῦ. ἀτερψαλοῦς. ἀπιθὴς. σκληροῦ. πίης [8].
'Αμοινᾷ [9]. πληρωθείσας.
'Αμοινὰς [10]. ἐδώσομεν.
Ἄμεινον. κρεῖττον, βέλτιον, χρήσιμον.
'Αμείνονα. βελτίονα.
'Αμελλούθ[ο]υ [11]. δεῖξον. ἢ ἐπίδειξον.
'Αμερῆ [12]. ἀμελῆ.
'Αμείρακ[ο]ς. τερπνός.
'Αμείρεσθαι [13]. πειρᾶσθαι, ἀφαιρεῖσθαι.
'Αμῆς. θρῆνος [14].
'Αμιφθίους [15]. ἀλλαγὴν.
'Αμείψασ[θ]αι [15], ἐπικεῖσθαι.
Ἄμειψεν. ἦλλαξεν.
'Αμειψιχόζων [16]. μεταχόζωσις.
'Αμειψιφυσιῶν [17]. ἀλλάσσειν τὴν σύγκρισιν, ἢ μεταμορφώσας [18].
'Αμείψιχρον [19]. μεταβάλλοντα.
'Αμειψόμενα. ἀνταποδίδοντα.
'Αμεψιφόβου[ο]ν. ἀπίχασ[θ]αι.
'Αμείχγ. ὄπτησον τὸ γάλα.
'Αμίλλειν [20]. πίνειν. πείσειν.
'Αμιλλᾶσαι [21]. ἀφεστηκέναι.

'Αμί-

Locus hic, quod obiter noto, omissus est in *Concordant. Græc.*

1. 'Αμείζ.] Infra 'Αμάσσαι, quod idem est, quod ἀμείσαι. SALMAS. Vid. Etym. M. 'Αμείσω, & *Not.* seq.

2. Βυσσῶν.] An scribendum πυρσῶν? Sane infra 'Αμάσσαι (quod idem ac ἀμείσαι) exponitur πυρσώσαι, i. e. *flamma*, five *mare trajicere*. KUST. Vid. *Not.* præc.

3. 'Αμοιδὶς.] Vid. inf. 'Αμοιδὴ, post 'Αμοίβω.

4. Ἀμοιδύτους.] Sic Ven. & Flor. pro quo Phavor. 'Αμοιδύτους, item Hagen. & Hack. Contra perperam hæ μοιδῶν mox exhibent, ubi Ald. & Junt. bene μοιδᾶν. Inf. Μοιδᾶν. γελᾶν. Conf. *Not.* seq.

5. Σκυθρωποὺς.] Scrib. σκυθρωτοὺς, ut interpretatio glossæ respondeat. Vel pro Ἀμοιδύτους lege Ἀμοιδύτους, ut habet Phavor. & ex eo Edit. Hesychii posteriores. Nam Editio princeps Ald. exhibet 'Αμοιδύτους, σκυθρωποὺς: quod quamvis sit incongruum, malui tamen hic fidem Editionis authenticæ sequi; quod & alibi passim facere foleo. KUST. Vid. *Not.* præced. Recepi σκυθρωποὺς. Nam 'Αμοιδύτους non prima tantum, sed vera lectio est, petita ex *Lib. Sapient.* XVII. 4.

6. Ἀμοίλαιον. &c.] Carere possemus integra glossa, quæ mox redit. Inf. 'Αμοίλαιον.

7. Ἀμοιλὲς.] 'Αμοιλὲς corrigit *Oudendorpius*. Malim cum *Kustero*, pro Μαλὸς esse positum. Inf. Μάλιον etiam ἄπιστα, exponitur; immo Μαλῶσι, ἀθλίους, quod pro Μαλίους, ut Μάλιαθ ibidem pro μᾶλ[θ].

8. Ἀμοίλιχ[θ]ε. . . . πίης.] Ἴσως· πικρὸς. IK enim facillime in H degenerant, deinde omissis reliquis literis. HEINS. πικρὸς. IS. VOSS. Malim πικρὸς, ut in præcedd. quod & *Kustero* placuisse video. Forte per enmpendium, ob iteratam repetitionem, scriptum fuit πικῆς. Sic ο & σ in aliis etiam locis permiscentur. Vid. in Κυφὸς. &c. cujusmodi plura collegi in *Misc. Crit.* ad calcem *Gloss. N. T.* p. 317. Alis addidit Doct. Valken. in *Misc. Obs.* VIII. 2. p. 158. Est autem ἀμοίλιχ[θ]ε Plutonis epitheton apud Hom. *Il.* I. 558.

9. Ἀμοινᾷ.] Infra rectius 'Αμῆνε. Et sic mavult H. Steph. *Ind.*

10. Ἀμοινὰς.] Lege 'Αμοινᾶς, ὠδώσομεν, ex Etymol. M. qui addit, τὰ Περγαμηνοί. SALMAS.

11. Ἀμελλούθ[ο]υ. δεῖξον.] Leg. 'Αβρωμίθ[ο]υ. ἐρεῖξον, a ῥήθ[ο]υ. IS. VOSS. Vide num potius 'Αμοιβαίθ[ο]υ, ab ἄμοιβα & εἰλίσσω, unde ἄμοιβον formant Grammatici. Sic ordo constat. Infra: 'Αμοιβαίθ[ο]υ. δεῖξον. quæ vera lectio. Videtur aliquis ἐρεῖξον, quod perperam pro δεῖξον in codice suo reperiebat, correxisse, scribendo ad marginem, ἢ ἐρεῖξον. Unde postea utrumque in textum irrepsit, ut sæpius. Hæc olim: ut patet ex *Misc. Crit.* ad calcem *Gloss. N. T.* p. 318. ubi plura ejusmodi exempla dedi. Idem postea a Cl. *Kustero* observatum vidi: quare ne meritis Viri perinde laudibus quidquam decedat, adponam integram ejusdem *Notam*: „ Merito quis miretur (inquit) 'Αμοιβαίθ[ο]υ hic exponi „ δεῖξον. Sed ex mea sententia Hesychius ipse initio tantum scripsit ἐρεῖξον, fine δεῖξον: ut infra, ubi vox 'Αμελλούθ[ο]υ suo loco repetitur. Postea autem aberrans librarii manus ex δεῖξον fecit ἐρεῖξον: quod Lector non incautus observans, ad marginem Hesychii sui vel ex ingenio, vel ex meliore codice corrigendum monuit δεῖξον; quam correctionem tandem indoctus librarius in contextum transtulit, & tanquam novam interpretationem vitiosam lectioni ἐρεῖξον adjunxit. ● Hoc interpolationis genus & alibi apud Hesych. observare licet; ut v. Ἀντεύρ[ο]ς. v. Ἀντιθρ[ο]ῖς. v. Ἀπαθ[ο]ῆλε (post Ἀπαθ[ο]ῆ) v. Ἀρχοντ, v. Βάτραθ[ο]ι. v. Ἐπιτελεῖ. v. Ζαμβὸν. v. Ἐζέλετο. & alibi. „ Hactenus Vir Cl. Conf. in v. Δαὸς. Ἐλλοθ[ο]ν. Ἐπισταμένῃς. Ἐπιθέσκετο. &c.

12. Ἀμερῆ.] Ad μέρος, unde μέρμερος. μερμερίζει. GUYET. Vide Μέρ. Sed ordo postulat Ἀμερῆ. IS. VOSS. Ex serie literarum scribendum foret 'Αμειρῆ, addito iota. Hoc autem quomodo significare possit ἀμελῆ, videant alii. KUSTER. „ Scribendum videtur: 'Αμειρῆ, ἀμέλειαν, quia „ Hesych. confudit verba ἀμέλειαν, ἄμειρον, quæ exponit „ per στείρωσιν, ut interpretatur 'Αμειρῆ per στείρωσιν. „ Vid. *Il.* Π. 53. „ Sic Docti *Parisienses* in *Specim. MS.* Conf. v. 'Αμελλούθ[ο]υ.

13. 'Αμείρεσθαι.] Galen. *Lex. Hippocr.* 'Αμείρει. (ἀφαιρεῖ, ἢ λαμβάνει.) IS. VOSS. Factum ex μείρει, quod est μερίζει, præfixo α privativo. H. Steph. in Galen. *Lex.* p. 156. VERW. Vid. inf. 'Αμείλεο, 'Αμείρθω, 'Αμείρῃ, 'Αμείρεται, Μείρῃ], &c. & H. Steph. *Ind.*

14. Θρῆνος.] L. Θρήνους. IS. VOSS. Optime! Sic ϑ & ο confuderunt in 'Επίλοιπον, 'Ερεικὴν, Εὐσεβῆ, &c. Inf. 'Αμοὶς, Θρήζουν. Et: 'Αμῶν. Θρήζεσθαι.

15. 'Αμείψασθαι. ἀνταλλ.] Vid. Suidam. Ita sæpissime apud Herodotum. Male Ed. Ald. ἀνταμείψασθαι. Vid. *Not.* in v. 'Αμοιλιχθ[ο].

16. 'Αμειψιχὸς, μὴ μεῖον.] Leg. 'Αμειψιχόρημα, ἢ μεταπτωσικὸς, *mutatio habitus*. SOPING. HEINS. IS. VOSS. Sic Etymol. M. & Phavor. probante *Kustero*.

17. 'Αμειψιφυσῶν.] Leg. 'Αμειψιφύσιον. SOPING. 'Αμειψιφυσιῶν, ut Etymol. HEINS. IS. VOSS. Vide Goldast. ad Valerian. de *Bono Disciplinæ*, p. 63. MUNKER. Est 'Αμειψιφυσιῶν, verbum Democriteum, cujus generis in Hesychio sunt quædam adjecto auctoris nomine, alia & plura sine ullo indice. Vide in Ἐλλογεῖν, Σίνυ. &c. Porro ἀμειψιφυσιῶν est *soluta individuorum coalitione mutare formam*: ut optime Cl. *Hemsterhusius* exprimebat. Scilicet generatarum continuo rerum vicissitudines per ἀμειψιφυσίαν Democritus extricabat. Scripsit etiam Abderitanus ille libros περὶ τῆς ἀλφεσιβοίου φυσιῶν, & περὶ ἀμειψιφυσιῶν, teste Thrasyllo apud Laërtium. Ῥυσμὸς apud eum idem quod σχῆμα; ἀμειψιφυσιῶν quod ἀμειψίσχημον. Hinc pluribus Hesychii locis lux affulget, in 'Αρίστιμοι, 'Αρυστικὸ, 'Αρυσμὸν, 'Επιτροπίσσαι, Ῥυσμὸς, Ἐπιτριβικῆ. &c. Conf. elegantiss. Menag. ad Diog. Laërt. IX. 47. ut & Cl. Kühn. & *Heins.* inf. ad v. Ἐπιφυσιῶν. Gemina notaverat Cl. *Kusterus*. En verba: „ Ἀμειψιφυ[θ]ῆ etiam Phavorin. ex loco Hesychii. Sed scribendum est 'Αμειψιφυσιῶν, i. e. *formam*, five *figuram mutare*; ex ἀμείβειν, & φυσικὸς. Etymol. Ἀμειψιφυσιῶν, μεταπλάττειν. Idem etiam legas apud Suidam. Ῥυσμὸς autem erat vox Abderitica, qua Democritus, aliique Abderitæ pro *forma* five *figura* uti solebant; teste Suida v. Ῥυσμός; ubi obiter correximus locum Tatiani, quo librarii ῥυσμὸν mutarunt in εἰδωλ. Hinc igitur intelligi potest, quod scribit Laërt. in *Vit. Democr.* §. 47. Democritum librum composuisse περὶ ἀμειψιφυσιῶν, i. e. *de figurarum mutationibus*. Plura de voce ῥυσμὸς notavit elegantiss. Menag. ad Laërt. l. c. Vide Nos etiam ad Suid. v. Ῥυσμός. Obiter hic moneo H. Stephanum, & R. Constantinum, verbum ἀμειψιφυσιῶν in Lexicis suis prætermisisse; quod cur facerent, nulla erat causa. „ Hactenus *Kusterus*.

18. Μεταμορφ.] Sic τὸ Ἀμειψιφυσιῶν exponunt Leg. Reg. MS. Suid. & Etym.

19. 'Αμείψιχρον.] μεταβάλλοντα ἢ χρῶτα, uti de Polypode legitur. SOPING. Locus hic ita legendus & supplendus est: 'Αμειψίχρων, vel 'Αμειψίχρου. χρῶμα μεταβάλλουσι, i. e. *cum, qui colorem mutat*. KUST. Alienum locum occupabat Sigeæi Nota in Ed. Schiev. 'Αμείψιχρον corrigit *Il. Vossius*. 'Αμειψίχρου, μεταβάλλοντα περὶ ἀμείβειν τὸν χρῶα, mavult *H. Steph.* in *Ind.* Sed decurtate solet interdum loqui Noster: unde χρῶν facile subintelligas. Vid. inf. 'Αμειφθὶς, sup. 'Αγαμεμνόφρ[θ]ν. & inf. 'Αμφίθεμις. Plura dedi ad calcem *Gloss. N. T.* p. 300.

20. 'Αμίλλειν. πίνειν.] Scribendum πνεῖν, *privare*. PERGER. πίνειν, pro μίλλειν. IS. VOSS. Vid. Μίλλῃ. & Μαλλιθ[ο]ν. Quando στείρωσιν notat, conf. sup. in 'Αμειρακ. Infra: 'Αμίρδην. στείρωσιν. quam vocem proinde Hesychius cum 'Αμίλλειν hic confundere videtur; ut recte monet Cl. *Kusterus*.

21. 'Αμιλλᾶσαι.] Pro ἀμιλλᾶσαι, ut ipse: Ἀφεστηκῶς. ἀμελῶς.

'Αμέλ[ ]. διό. ἁπλῶς. ὕπως. ἂν. τοιγαροῦν.
'Αμέλεια [2]. κακοφροσύνης.
'Αμέλητα [3]. τὸν ὕπνον.
'Αμελία [4]. δίκη ζημία.
'Αμελητί [5]. ταχέως, μελλόντως χρεί.
'Αμελῶ̃σαι. ἄκως̃αι. ἢ ἀπελῶ̃σαι.
'Αμελῶς [6] χωλία. χρεῖον Λιβύης.
'Αμεμαχέτως [7]. ἀκαταμαχήτων.
'Αμέμπτους. ἀκαταγνώστους.
'Αμέμφως [8]. ἀμέμπτως. ἀφευδῶς.
'Αμβλύγη [9]. πληρωθῶσαι.
'Αμβλῶς [10]. ἀδένεις.
'Αμβλύνουσιν [11]. ἀδενῆ ἀποίησιν. Ἡλιόδωρος δὲ ὅλη τῆ νεύσει ἀμβλυωπὰ κέρλωσα, τὰ ἀφ' ἑνὸς ἀπέδωκεν.
'Αμβλῆς [12]. ὑμένα. Αἰολεῖς.
'Αμβλυωπὰ [13]. ἀδενῆ, κτ' ὄρησιν ἢ δυνάμεως. ὡς γὰρ, ἡ δύναμις. ἢ ἄψυχα.
'Αμβλυωπῶν [14], ἀδενῶν.
'Αμβλυώπ. ἀδενές.
'Αμβλύ[ ] [15]. ἀδύναμος [16].
'Αμέρας [17], ἡμέρας.

'Αμερ-

'Αμερημνίη [18]. ἐρεκατομνίη. ὑφαιρῶσα.
'Αμεργὸν δὲ [19]. ἢ εἰμαρμένη. Κρῆτες.
'Αμερδεν [20]. ἠμαύρω. ἔβλαπτεν.
'Αμέρδιον [21]. φεῖσκεν.
'Αμερέ. ἀμελέστερον. ταχύτατα.
'Αμερεῖ [22]. ἀποτυχεῖ τῆ νῆ.
'Αμεριφίς [23]. τὸ ἀμφοτέρωθεν.
'Αμέργ[ ] [24]. ἀποστερεῖ.
'Αμερδεῖς. φερδεῖς.
'Αμερδῶν. φερδῶν.
'Αμερία [25]. τελαχείδες δίκαι.
'Αμέλεον [26]. ἔργον. τὸ ἠμιτέλεον.
'Αμέρμερα. πολλά. λάκωνες.
'Αμερός [27]. ἄπειρος.
'Αμεροκοίτης [28]. ὁ χαλλιόνυμος ἰχθύς. ἢ μύραινα.
'Αμερὴς [29]. τυφλός.
'Αμέρσαι [30]. ἀποστερῆσαι, συλῆσαι.
'Αμεροίφραν [31]. βλαβερές.
'Αμερσεν. ἄμεινον ἐποίησεν. ἐτέρησεν.
'Αμέρυλ [32]. ἀκατοχεῖ. ἀτελθύτητος.
'Αμερφὶς [33]. αἰσχρόν.

'Αμέρ-

λῶν. HILL. Conf. H. Steph. *Ind.* qui 'Αμελῶσαι legit; ut *Is. Voss.* Flor. Ed. peſſime 'Αμελῆσαι.

1 'Αμέλ[ ] Vide Mœridem. IS. VOSS. Eurip. *Ion.* ϛ. 439. ibique Barnef.

2. 'Αμέλεια.] Longus *Paſtor.* L. III. p. 87. ἀφ' ὧν τι εἰς καρπὸν ἀμέλειαν. Dicitur & ἀμελία, obſervante Suida: & ſic Eurip. *Iph. Aul.* ϛ. 850. ἀμελίᾳ δὲς αὐτά. Quæ διπλογραφία in ſimilibus quam plurimis reperitur. ABRESCH.

3. 'Αμέλητα.] Suſpectum eſt H. Stephano in *Ind.* 'Αμελῶν legit *Is. Voſſ.*

4. 'Αμελία.] 'Αμελὶᾳ δίκη conjungunt *H. Steph.* & *Is. Voſſ.* Et ſic Ed. Hagen. Vid. *Not.* Inſ. in 'Αμφίθεος. Eſt actio ob negligentiæ cauſſam, quod certo tempore in jus venire neglexiſſet; ut notabat *M. Meibom.* ad marginem eodicis ſui.

5. 'Αμελητί.] Perperam Suid. & Phavor. 'Αμελλητί, per ſimplex λ. Sic & in veteri Lexico H. Stephani: non ſine magno errore, ut idem notat *Theſ.* II. 872. Joſeph. *Antiq. Jud.* XIX. 6. p. 946. *Ed. nov.* (*Gen.* 675.) 'Αμελητὶ δὲ ὡς̃ε Βιτέλλιον Πικτάιτον ἀναγνῶναι. Conf. Etym. M. in 'Αμέλεια.

6. 'Αμελῶς γωνία.] Quomodo & Diogenianus, [p. 189.] Unde forte corrigendus Zenobius p. 23. qui habet 'Αμελὴς γωνία. [Verba ſunt: ἔστι γὰρ χωρίον Λιβύης, 'Αμελὴς γωνία καλούμενον.] VALES. Scribe: 'Αμελὴς γωνία. Ita enim locus dicebatur. Proverbium autem, 'Αμελὴς γωνία. Et fieri poteſt, ut proverbium interpretatus ſit, cætera autem deſint. Hanc proverbiorum præſertim interpretationem truncatam eſſe, nemo eſt qui non videat. Eſt autem proverbium, quod, ut ex paræmiographis notum, ἐπὶ τῶν ἀργῶς καὶ ῥᾳθύμως κεκοιμημένων uſurpabant Zenob. p. 23. HEINS.

7. 'Αμεμαχέτως.] 'Αμεμαχήτως lege. SOPING. Hom. *Il.* Z. 179. Vid. ſup. v. 'Αμεμαχήτου.

8. 'Αμέμφως. - - - ἀρετῶν.] I. e. *capioſe*: & leg. 'Αμεμφῆς. Adjectivum ἀμεμφὴς iſtam fortitur notionem in Æſch. Perſ. ϛ. 168. ubi κλῦτ' ἀμεμφῆ. [Schol. ἄφθονον.] Fortean & ἀμέμπτους ſic debet accipi in ejuſd. *Suppl.* ϛ. 277. ABRESCH.

9. 'Αμβλύγη.] Scribe 'Αμβλυγῇ ((ſcribitur & 'Αμβλύνῃ interdum) pro 'Αἰμβλυγῇ, per Syncop. quod Doricum eſt ſeu ionicum pro ἅπτ. HILL. & H. STEPH. in *Ind.* Eſt ab ἄδω, *facio*, *faturo*. IS. VOSS. Supra 'Αμύνῃ. SOP. IS. VOSS. Reſpicitur *Il.* Φ. 70. - - χροὸς ἀμύμονα ἀνδρομέοιο. Al. ἀβλαβῆ. Schol. πληρωθῆναι κορεσθῆναι. Vide ibi Doct. Barnef. Conf. v. 'Αμμεγές.

10. 'Αμβλῶς.] Euripid. *Supplic.* Αὐδᾶτ' ἀμφίπλεκτος ὑγρὰς ἀμβλῶς. SOPINGIUS. 'Αμβλῶς, idem quod 'Αμυνῶς. Vid. Euſt. Z. *Il.* p. 501. & Etym. M. in 'Αμβλῶς. IS. VOSS. Eurip. *Suppl.* p. 61. ὑγρὰς ἀμβλῶς. ubi legend. ἀμβλῶς. STEPH. CLERIC. Cyrill. Lex. MS. in *Bibl. Coiſlin.* p. 603. *Ed. Montf.* "Αμβλῶ. ἀδύνω. Utrumque agnoſcit H. Steph. Vid. mox 'Αβλητά.

11. 'Αμβλύνουσιν.] Hom. *Il.* N. 562. Schol. ἀδενῆ ἠβλὴν ἐποίησεν. Inſ. corrupte 'Αμύνουσιν ſcribitur, in ſeqq. poſt ποιῶν Phavor. diſtinguit, quaſi 'Αβλητὰ κέρλωσα &c. novam conſtituere gloſſam. Perperam. Sed vide, an illa verba, Ἡλιόδωρος δὲ &c. aptius referantur ad v. 'Αβλῆς, poſt ἢ ἄψυχα. Vide ibi *Not.* & an melius ita h. l. Ἡλιόδ. δὲ ἐπὶ τῶν - - - ποιῶν ἀμ. κέρ. &c.

12. 'Αμβλῆς. ὑμένα.] Forte: 'Αμνίον. ἢ ὑμὴν ὃ περιέχει, quod vide. SOPING. 'Αμβλὴς, ἀμβλεῖ, eſt παῖς, ὃς οὔπω τὸ μὴ ὄρχιν ἔβλεψε. Videtur itaque hic legendum: 'Αμβλῆς. ἔβλε. Vid. Etymol. IS. VOSS.

13. 'Αμβλυωπὰ.] Ex Od. ε. 521. - - - πολὺν ἀμβλυωπὰ κέρλωσα. ubi vid. Schol. & ſup. *Not.* in 'Αμβλυωπεῖν.

14 'Αμβλυωπῶν.] Ex Od. τ. 562. quem verſum Apollon. in Lex. MS. adfert, explicans: ἀψύχων. ut Heſ. in v. præc.

15. 'Αμβλύ[ ].] L. 'Αμβλυώς. SOPING. IS. VOSS. 'Αμβλυτὲς. HEINS. 'Αμβλυτὴς leg. ex *Il.* E. 887. Schol. ἀδύνατος, ὃτι ἔχων ῥῶ.

16. 'Αδύναμος.] L. ἀδύναμον. PALMER. GUYET. ἀδυνῶν. HEINS. Neutrum male. Vel leg. ὃ δυνάμενον. Phavor. ὃ μὴ δυνάμενον. Quamvis non ignorem, ἀδύναμον ex Hippocrate defendi poſſe.

17. 'Αμέρας.] Dorice. Sic 'Αμέρων infra pro ἠμέρων. HILL.

18. 'Αμερημνίη.] L. 'Αμεργομένη. G. IS. VOSS. Recte. Vox activa ἀμέργειν pro *decerpere* occurrit in Eurip. *Herc. fur.* ϛ. 397. adde Euſtath. ad *Il.* A. p. 774. *Ed. Baſ.* & Kuſter. ad Suid. v. 'Αμέργει. ABRESCH. in *Miſc. Obſ.* V. 1. p 89.

19. 'Αμεργὸν ϛ, ὃ νῦν.] Lege: 'Αμεργὸν. δίκη, εἰμ. Parce. PERGER.

20. 'Αμερδεν.] Euſt. Φ. *Od.* p. 761. & Φ. *Il.* p. 1353. IS. VOSS. Ex *Il.* N. 340. ubi Schol. ἐτέρησεν, ἠμαύρω. Ven. & Flor. hic habent ἠμαύρωσεν. Vid. inf. v. 'Αμερσῆναι.

21. 'Αμέρδιον.] Sup. 'Αμείλδιον. Herodianus, teſte *Is. Voſſio*: 'Αμέρδω, στέρεσκον. Vid. mox 'Αμέργ[ ].

22. 'Αμερεῖ.] Scrib. 'Αμερεῖν, pro 'Αμερεῖν. IS. VOSS. Sic Ald. & Junt. exhibent. Hagen. 'Αμερεῖν, ut & H. Steph. in *Ind.* cui ſuſpectum gloſſema. Conf. in 'Αν' ὧν.

23. 'Αμεριφὶς. τὸ ἀμφ.] Hic locus, cum ſit manifeſto mutilus, facile creditur etiam mendoſus, & iden loco motus. Lego: 'Αμφιφὶς. τὸ ἀμφοτέρωθεν ἀσφαλὲς ἔχον· quæ eſt propria ſignificatio ejus. nam & infra habet: 'Αμφιφὶς, ἀμφίτομος. PALMER. Vide in 'Αμφιφὶς. SCHR. Nihil deeſt: repetendum potius ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐρεῖς aut ἐρεφόμενον, ſicut infra in Κνεφαῖζουσι, βατάζουσι; τὸ κοινὸν ſubintellectum ob ingratam repetitionem omittitur. PERGER. Palmerii Notam induxerat *Is. Voſſius*. Optime *Pergerus!* Poteſt illud 'Αμεριφὶς corruptum eſſe ex ἀμφιφὶς, id eſt ἀμφοτέρωθεν ἀσφαλόμενον, ut ſupra exprimitur. Sed 'Αμ ſæpe etiam in compoſitis eſt pro ἀμφὶ, ut 'Αμπίσκω ſupra pro ἀμφίσκω. Sic 'Αμφιφὶς, q. ἀμφὶ ἐρεφόμενον.

24. 'Αμέργ[ ].] L. 'Αμέρδ[, vel 'Αμέρδ[. IS. VOSS. Vid. 'Αμέρδειν. 'Αμείλδειν. 'Αμέρζαι, & mox voces ſeqq.

25. 'Αμερία. τελεια, δίκαι.] Quemadmodum dico δίκαι, ὀκτὼ ἀμφ' ἑκάς, τελεσίας, ita etiam dicere convenit 'Αμερίας, τελεσιάδες δύδεκα, quæ dies efficiunt 360. Atqui numerus hic tribus modo demtis unitatibus in voce 'Αμερίας continetur: ſyllabam δε in lineam ſequentem irrepſiſſe credibile eſt, quam mutarunt in articulum neutrius generis, τὸ. PERGER. Lege 'Αμέρια, ſupple ἔργα. Quia decem tantum menſes in anno computabant Athenienſes, quibus negotiis vacabant. Reliqui duo menſes εἰς ἐργὰς cedebant. Vid. Ariſtoph. Schol. p. 334. IS. VOSS.

26. 'Αμέλεον. ἔργ.] 'Αμέλεον ἔργον conjungit *Is. Voſſius*.

27. 'Αμερός.] Id eſt, ἀμοιρος, μοίρης, ἄμοιρος. GUYET. An 'Αμόμερος?

28. 'Αμεροκοίτης.] Caſaub. in Athen. p. 504. SCHR. Vid. inf. 'Ημεροκοίτης.

29. 'Αμερὴς.] 'Αμερεῖς. τυφλὸς. Σάπις. Cyrill. Vid. Μίσγ, ὀτιὸ. IS. VOSS. Vid. inf. 'Ομμῆς, & 'Ομμῶ.

30. 'Αμέρσαι.] *Il.* Π. 53. Schol. Διονυσίου, μοίρας. Vid. mox, & ſup. in 'Αμερσῆναι, 'Αμείρεται, &c.

31. 'Αμεροίφραν.] Alias ἀμερσίνοος. Supra 'Αμερδὸ exponit βλαπτῶν. Conf. v. 'Ακαίρεφρον. βλαψίφρων. Unde in βλαβερὲς h. l. ſubintelligere licet φρένα.

32. 'Αμέρυλ.] 'Αμέρυλ. ἀκατ.] Forte 'Αμέρυλ, ἀκατοχεῖ, ut nonnulli rectius. HILL. ἀκατοχεῖ exhibetur etiam in *Indice* H. Steph. cui 'Αμέρυλ ſuſpectum. Conf. v. 'Αμερφὶς.

33. 'Αμερφὶς.] L. 'Αμερφὶς. SOPING. Æolic. pro ἀμερφὶς. IS. VOSS. Id eſt, ἀβέκτωτον. SCHR. Vid. Suid. in 'Αμερφὶς, ibique Kuſter.

'Αμερ-

'Αμέρσας [1]. ἀμαυρώσας. ἄμοιρον ποιήσας.
'Αμέσω [2]. ἀμοπλάτη.
'Αμεταθέλητος, ἄζητος, ἀκίνητος, ἀμεταποίητος [3].
'Αμεταμελησίη [4]. δίχα τοῦ μεταγεφυΐου.
'Αμεταχείριστα. δίσκηπτα [5].
'Αμετεύει [6]. ὑπόδειγμα.
"Αμεθυ. ἄκρατος, ἀκεράσιμα * μαχόμενα [7].
'Αμέρμων [8]. ὑπερβολεύ.
'Αμεροκοπὶς [9]. φλύαρος, ἄμεσος ὁ τῷ λέγειν.
'Αμετοσίασεν. ἀμέτοχον.
'Αμέτοχον ἀμεθλήτου.
"Αμεστον. ἀμέλητον [10], ἄπρακτον.
'Αμείσασθαι [11]. ἀμείβεσθαι. διελθεῖν. περιόσασθαι.
'Αμβυσπὶς [12]. ζηλλάττουσα ἡ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις.
"Αμη [13], σίδηρον σκεῦος. καὶ σκάφη, εἰς ἣν ἐβάλλωντο ἐείφαι πόδες ὅταν τὸ μὴ βαίνειν.
'Αμῆγε. ἀμηχάνως.

"Αμη-

1. 'Αμέρσας.] Vid. supra 'Αμορδὸν, & "Αμερζεν. Conf. *Misc. Observ.* II. 2. p. 204.

2. 'Αμέσω.] An 'Αμέρω, pro ὤμῳ, Dorice, vel ἰμέρῳ, id est, ὤμῳ, ab ὦμος seu ὤμος, ὄμηρος, *humerus*. GUYET.

3. 'Αμεταθέλητος.] *Immutabilis*. Saepius occurrit apud Cyrill. Alexandr. Exempla dedit Suicer. *Supplem. Gr. L.* p. 376. & *Thes. Eccl.*

4. 'Αμεταμελησίη.] 'Αμεταμεληΐ. SCALIG. Malim 'Αμεταμεληΐ, per ι in fine, ut Suidas, & Lex. Reg. MS. Sic & *Kuster*. Utitur hac voce Achill. Tatius L. III. p. 193. φέγγεται ἀνεπιστρεπτί. Quod exemplum notavit etiam G. D'Arnaud *Lect. Graec.* p. 11. Addo insuper Philon. *de Vita contempl.* p. 892. φθόγγος ἀμεταμελήτως καθαπαξάπασι ἀδιαφόροις, τίνα, &c. Habet etiam Plato, & alii. Vid. Cl. Cleric. *Art. Crit.* P. I. c. II. p. 50. qui confert illud Horatii, *oculo irretorto*.

5. 'Αμεθ. δίσκηπτα.] Lege δίσκηπτα, PALMER. HILL. JS. VOSS. BRUNO. Ita Phavor. Cur igitur tam manifestum vitium omnes retinent Editiones? Hag. 'Αμεθυσίεται. Vid. Pollux. L. II. *segm.* 150. De confusione litterarum σ & σσ vide in 'Αττικὸς (post 'Λεμαι) & Θυεῖλε.

6. 'Αμέτευ.] L. 'Αμέτοιν. BRUNO. Forte 'Αμετῶν. SOPING. L. 'Αμετῶν, Æol. pro ἀμετῶν. Pro τ enim amant μ. Vid. m 'Απαλόν. JS. VOSS. Videtur vitiose scriptum pro 'Αμετῶν. Sane infra 'Αμέτοιν exponitur ἀνεύδοτος; & 'Αμετῶν, ἀνεύδων. KUST. Infra: 'Αμετῶν, ἀνεύδων.

7. 'Αμέθυ - - * μαχόμενα.] Scribe, μὴ χαῖτη, *nullis cingit mensuram*. PERGER. Pro ἀκεράσιμα, forte ἀνέρμα. SOPINGIUS. 'Αμετρ. ἄκρατ, ἄκρατ, μὴ μασώμενα. Nempe quia tam minuta sit, ut nullam habeat mensuram. Vid. Κάρη, & 'Αμέτρ. IS. VOSS. Vid. 'Ακκεφάλη, &c. Pro ἄκρατος Ven. Flor. Edd. ut & Varin. male ἄκερος. Notæ MSS. in Cod *Brunon.* "Αμετρ. πάσχ. ἄκρατ. μὴ μασώμενα. *Kusterus* ita: „ An (pro ἄκρατος) potius ἄκρητος? Confer mox v. 'Αμέλεγρ, „ quod exponitur ἄκρητον. „

8. 'Αμεταίλιο.] Jamblich. *Vit. Pyth.* c. VII. p. 26. *Ed. Kust.* ubi olim male ἀμείλιο.

9. 'Αμεσοφλυΐς.] Therfitis epitheton *Il.* B. 212. Schol. ἀκοντ. ὁ τῷ λέγειν, φλύαρος. Vide Phavor. Male in prioribus Edd. punctum post ἄκοντ. ponitur, excepta Hagenoënsi. Pro ἀμετροφλυΐς Eufeb. *H. E.* V. 16. p. 181. B. ἀμετροβρυΐς dixit: qua voce carent Lexica.

10. 'Αμέτρεθον.] Ven. & Flor. ἀμέτρεθον. ubi *Scal.* ι refcribebat.

11. 'Αμείσασθ. ἀμείβ. δ. περιόσασθ.] An περιόσασθαι? STEPH. (*Thes.* T. I. p. 393.) IS. VOSS. Scrib. περιόσασθαι. Pindar. *Pyth.* II. ἀμοιβαῖς ἄϋπνος. p. 193. *Ed. P. Steph.* Ita Pindarus ἀμοιβαίοισιν ὑγιέσιν dixit, p. 321. *ejusd. Edit.* HEINS. Prior Lyrici locus est *Pyth.* Od. I. 86. ἀμοιβαῖς ἀΰπνοις. Schol. παμμάτην. Sic 'Αμοιβαῖς, per α, edidit Schrevelius, post H. Steph. in *Thes. L. Gr.* Alter locus est *Pyth. Od.* XI. 58. ubi Schol. ἀμοιβαίοισιν, quod exponit, ἐν ἀμοιβαίοις τῷ ἀνύπνῳ, μετ' ἐπιτάσεως ἀκοιμήτοις. Vid. fup. 'Αμείβεσθαι, & Etymol. in 'Αμβλώσιον.

12. 'Αμβυσπὶς.] Vid. inf. in Διαμίσσων.

13. 'Αμη.] Ariftoph. Schol. p. 443. IS. VOSS. Vid. Salmaf. ad Trebell. Poll. *Claud.* p. 392. 393. 394. ubi notat, Latinus *amem* & *bamam* dici; fed rectius *amam*: nam Græci ἄμαν dicunt. Alibi σκάφην & ἀβαπάλαμα interpretatur. VERWEY. Vid. Steph. in *Thes.* & *Ind.* & G. J. Voff. *Etym.* in v. *Hama*. Vid. & inf. in Καβάμισον. Photius in Lex. MS. Σκαφεῖον, ἐν τῷ λεγομένῃ "Αμη, ἐν ᾗ σκαπτίζουσι.

14. 'Αμῆ.] L. 'Αμῆν. SOPING. Vid. Suid. & infra fuo loco. Cave quid inmutes.

15. 'Αμηνίτας.] Vid. Suid. & fup. 'Αμῆγε. Schol. Lucian. T. I. p. 40.

"Αμη-

"Αμη [14]. ὁ κριὸς τῆ θηλείᾳ.
'Αμητὸς. ὁ θερισμός.
'Αμηχέπη [15]. ἀμηχάνου. ὅπου ποτέ.
"Α μὴ θέμις [16]. ἃ μὴ πρέπει.
'Αμήκωσα [17]. δεινά. Ταραντῖνοι.
"Αμηλον [18]. ἀκολάκευτον. Κρῆτες.
'Αμηλιδία. σῖτον συλλέγοντες.
'Αμηλοῦ [19]. πλακοῦς ἢ εἶδος.
'Αμηλίτας [20]. ἀμέμπτους. Ἀχαιοί [21].
"Αμ' ἠμέρᾳ [22]. Ἀλκαίῳ ἁμῆ νῆι.
"Αμησον. ὅμοιον [23].
'Αμήρυτον [24]. ἄφθαρτον, ἀτελεύτητον. πολύ.
'Αμῆσαι. θερίσαι.
'Αμησαύμβου [25]. συναγωγὸν. θερίσας.
'Αμήσαντα. θερίσαντα. ὀφτημένα.
'Αμητοείδας [26]. καθαιρετάς. Κρῆτες. ἢ καθαιρεσάς.
"Αμητες [27]. πλακοῦς εἶδος.
'Αμητῆρες. θερισταί [28].
'Αμητὸν. ὀπώρινον [29].

'Αμή-

16. 'Α μὴ θέμις.] Archilochus: Ὦ Ζεῦ, σὺ μὲν ἐγεγόνεις ἀρχὸς. Σὺ δ' ἔργα ἐπ' ἀνθρώποισι ἀνδρῶν ἀμηχάνων ἐρᾷ ἃ θέμις. Legend. forte: ἃ μὴ θέμις, vel ἀθέμιστα. SOPINGIUS. Exftat apud Clem. Alex. *Strom.* I. V. p. 609. (five 725. *Ed. Petr.*) Euseb. ἀθέμιστα.

17. 'Αμήκωσα.] *Inaudita*, ἃ μὴ ἀκούω, *horrenda*. SOPING.

18. 'Αμηλον.] Forte idem eft quod ἀμείλιχον, feu ἀμείλικτον. STEPH. *Ind.* 'Αμηλον, eft ἀμείλικτον. IS. VOSS. Infra: Μοχλίσματα, κολακείας.

19. 'Αμηλοῦ.] 'Αμὴς fcribendum. SALMAS. "Αμης, πλακοῦς, MS. JS. VOSS. Vid. Cafaub. in Athen. p. 916. SCHR. Vid. mox "Αμηλις. Solet autem Noster vocem in quarto casu positam exponere casu primo. Vid. Βαιτίδα. &c.

20. 'Αμηλίτας.] Utitur Plutarch. *de Amicor. multit.* p. 95. *D. Καὶ τὰς τοιαύτας ὑποκρίσεις ἀμηλίτους λέγω*) &c. Sic ἀμηλίτου eft apud Herodot. IX. 93.

21. 'Αχαιοί.] Leg. forte 'Αχαιὸς. Ut fup. in 'Αλιόσιτον. &c. *Sopingius*, a Schrev. non laudatus, legendum conficit: 'Αχαιὸς τὸ 'Αλκμᾶνος, posterius eliciens ex v. feq. ubi 'Αλκαίῳ legitur. Achæi autem 'Αλκμᾶνος εὐτυχοῦς laudatur ab Athen. p. 173. & 480. Conf. inf. v. Νίρῳ, ubi parter 'Αχαιὸς forte pro 'Αχαιοὶ reponendum.

22. 'Αμ' ἠμ. 'Αλκαίῳ ἁμῆ νῆι.] Sic omnes Editt. præter Schrevel. quas 'Αλκαίῳ: ut emendaverat etiam *H. Junius*. Res eodem recidit. Verba autem transposita videntur, atque hoc modo digerenda: 'Αμ' ἠῖ, ἁμῆ ἠμέρᾳ. 'Αλκ. Quod ferios poscit. Idem *Is. Vossio* in mentem venisse video. Conf. *Not.* præc. & *Observ.* noftras in Matth. XX. 1. *Kusterus* ita: „ Editt. vetuftiores, 'Αλκαίῳ. At Edit. Schrev. 'Αλ„ καίῳ, ex conjectura. Forte legendum eft: παρ' 'Αλκαίῳ, „ i. e. *apud Alcæum*.

23. "Αμησον. ὅμοιον.] Id eft, ὅμοιος. "Αμηρ spiritu tenui ab ὦμος. GUYET. Ἄμησον lege. SOPING. L. 'Αμησον. ὁμοιον. Sic Etym. M. & Phavor.

24. 'Αμήρυτον.] Apollon. Schol. p. 78. SCHR. Locus Apollonii eft L. II. 221. Γύρην ἀμήρυτον &c. ubi Schol. 'Αμήρυτον. ὑγρόν] τὸ 'Αμήνυτον· τυτθὸν, ἀτάλλοτον, τὸ διλυπὲς ἐστιθρὸν, ἀπέρωτον, ἢ τὸ τηλοῦ· μὴ ἔχον. λέγει ὃ τὸ Διόνυσον μὴ ἔχον. ἢ ὃ μεθόριον καὶ ἢ μεταφόριον ἐέρων. Conf. Suid. & fup. v. 'Αμήρυτον. Etym. M. etiam 'Αμήρυτον probat: quod epitheton Chrifto applicat Synef. H. III. p. 148. indicante Abrefchio in *Mifc. Obf.* V. 1. p. 89. Supra: 'Αμαρὶς. ἄπαλόν, πολύ.

25. 'Αμησαύμβου.] *Odyff.* I. 247. Pro συναγωγὸν perperam in ceteris Edd. legitur συναγωγὸν, excepta Hagenoënsi.

26. 'Αμητοείδας. καθαιρετάς. Κρῆτες. ἢ καθαιρεσάς.] 'Αμήτορας. καθαιρετάς. Κρῆτες. vel potius Θεριστάς fcribendum. SALMAS. Vel lege: 'Αμητῆρας. Θερισταί. "Αμητες. πλακοῦς εἶδος. Κρῆτες. SOPING. Fortaffe melius ex Etymologo legamus 'Αμήτορας. i. e. σπόρους, ab ἴημι, a verbo σπείρω. Vel ab Ametore. Vid. Scalig. *Poëtic.* l. 44. PERGER. 'Αμητοείδας. καθαιρετάς. Κρῆτες. Ita legit *Is. Vossius*. Malim præcurrere Etymologo: 'Αμήτορας. καθ. Κρ. Poftremum ἢ καθαιρεσάς eft emendatio ἢ καθαιρετάς. Utcumque poftea, ut alibi, remanfit in contextu. Vide *Mifc.* noftra *Crit.* p. 318. & fup. *Not.* in v. 'Αμησαύμβου, poft v. 'Αμείνων. Idem Cl. *Kufter.* obfervaverat, addens: „ Vel pro utroque legendum „ eft Θερισταὶ, i. e. *meffores*. Vide mox v. 'Αμητῆρες. „

27. "Αμητες.] Videtur "Αμης, ἄμης scribendum. Vid. fup. 'Αμὴς. An vero 'Αμητῆς diminut. quod apud Teleclidem Comicum, Pherecratem, allos? "Αμης dixit in *Hyfmlmena* fuo Menander apud Athen. l. XIV. p. 644. Conf. *Not.* in *Var. Lect.* Arctæi, p 507. b.

28. 'Αμητῆρες. Θερ.] Sic inf. in Καλαμίσκων, & Schol. *Il.* Λ. 67.

29. 'Αμητὸν. ὀπώρινον.] 'Αμητὸν ὀπώρινον, *meffim non fallam*:

Ἀμήτορες. μὴ ἔχοντες μητέρα.
Ἀμητός. θερισμός.
Ἄμητος. ὁ καιρός [1].
Ἀμήχανον. ἄπορον, πρὸς ὃ μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. ἢ δυσχερές. ἢ ἐνδεές.
Ἀμήχανε [2]. ἀπροσμάχητε.
Ἀμητός [3]. τὸ μὲν πρώτης ὀξυνομένης, αὐτὰ τὰ τεθερισμένα· τὸ δὲ τελευταίας, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν.
Ἀμήτωρ [4]. κακομήτωρ. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ.
Ἀμία [5]. φυλακία.
Ἄμια [6]. ἰχθύς.
Ἀμιεροῖ. δείξει.
Ἀμιέρα [7]. ἀμμώδη. ἔρημα.
Ἀμιδῆ [8]. συγνά. ἀγέλαστα.

Ἀμι-

Ἀμιθρόν [9]. ἀριθμόν.
Ἄμιθα [10]. ἔδεσμα ποιόν, καὶ ἄρτυμα, ὡς Ἀνακρέων.
Ἀμιθρεῖν [11]. ἀριθμεῖν.
Ἀμίθιος. μύλων [12].
Ἀμικόπιστος [13]. ἄρτος. Ταραντῖνοι.
Ἀμικτίζας [14]. αἰτήσας. χαρισάμενος.
Ἄμιλλα. φιλονεικία. πόλεμος. ἀγών.
Ἀμιλλᾶν [15], τὸ ἐρίζειν. καὶ εἰς τάχος γράφειν [16].
Ἀμιλλᾶσθαι. φιλονεικῆσαι. ἀγωνίζεσθαι [17].
Ἀμίλλαχον [18]. οἶνον. Θηβαῖοι.
Ἀμιλλᾶται. ἐρίζει.
Ἀμιλλότεροι [19]. ἐπὶ πλέον ἐρίζοντες.
Ἀμίλλυχα. δρέπανον. Ἠλεῖοι.
Ἀμιλλώμεθα. φιλονεικῶμεν.
Ἀμιλλώμενος [20]. ἐρίζων.

Ἀμιλ-

lum comitibus ex provincia obveniebat opera magistratus ipsius: a quo diversum est ἀργύριον τὸ γινόμενον, *argentum natum*, quod ex negotiatione sua quæsiverant. Ejusmodi quæstum, qui ex republica, per fas & nefas administrata, redibat ad gubernatores, aut eorum asseclas, χρυσοῦν θέρος, *auream messim* vocarunt duo impuri homines, Stratocles & Dromoclides, apud Plutarch. *Præcept. Polit.* p. 1430. [sive 798. *Ed. Franc.*] PERGER. Hæc longius petita videntur; nec tamen video quid scripserit Hesychius. Cogitabam: Ἄμητρον. (sive Ἄμιτρον potius) ἀποίκιλον, vel ἀποίκιλον. Infra: Μίτριον. ποίκιλον. Sed ἐπέχω. Interim literis permanice monuit Vir Nobiliss. & Doctiss. *Jos. de Bimard la Bastie*, forte scripsisse Hesychium: Ἀμαυδόν. ὡς Ἀλαυδόν. ut Phavorin. in v. Ἀμαόν. Et solet sane Hesych. ejusdem formæ voces non raro inter se conferre. Ingeniose *Kusterus*: „ Male (Ἀμαυδόν) pro Ἄμαυρον, a κάμνω. Infra: Καμανίν. „ στενωπόν. „

1. Ἄμητος. ὁ καιρός.] Cui tamen Ἄμητον τὸ καιρὸν esse persuadebimus? Differunt Ἄμητος προπαροξυτόνως, & Ἀμητός. Primum est, ut quivis novit, ὁ καιρὸς θερισμοῦ: secundum, ipse ὁ θερισμός. Vel differunt hæc duo, ut ipse Grammaticus infra docet, ut τὸ μὲν πρώτης ὀξυνομένης, sit αὐτὰ τὰ τεθερισμένα. τὸ δὲ τελευταίας, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς. HEINS. L. Ἀμητός. ὁ καιρὸς θερισμοῦ. SOPINGIUS. In ὁ καιρὸς subintell. iterum ex more Hesychii, ἀμήτου, vel ἀμητοῦ: quamquam & commode θερισμοῦ suppleri queat, ex præced. Ἀμητός. θερισμός. Noster supra similiter: Ἀμητός. ὁ θερισμός. Et: Ἄμητος, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ. Et sic Suidas, Eustath. & Etymol. M. item Cyrill. Lex. MS. Voss. At contrarium mox docet Hesych. in Ἀμητός, ut scil. Ἄμητος, προπαροξυτόνως, denotet τὰ θερίσματα, *fruges*; & Ἀμητός, ὀξυτόνως, τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, *messis tempus*. Ita Ammonius, Philoponus (aut quisquis collegerit voces quæ ab accentu diversam significationem recipiunt) & Schol. *Il.* T. 223. quibus accedit H. Steph. *Thes.* T. I. c. 383. quem vide. Et hinc forte *Bruno* pro καιρός, legit καρπός, in *Advers. MSS.* Conf. Phavor. in v. Ἀμάω. Similis est glossa in v. Τρύγητος infra: ubi vide.

2. Ἀμήχανε] *Il.* O. 14. Vid. sup. in *init.* Lexici. Conf. ad hanc, & præced. glossam, Schol. *Il.* Θ. 130. K. 167. & inf. Ἄπορος. De varia acceptione hujus vocis *Is. Voss.* videre jubet Eustath. Z. *Il.* p. 507. & O. *Il.* p. 1000.

3. Ἀμητός.] Vide *Not.* penult. Diversas nim. glossas ex diversis Lexicis hausit.

4. Ἀμήτωρ. κακομ.] Tragici locus est *Electr.* ℣. 1158. ubi μήτηρ ἀμήτωρ, i. e. *mater infausta*, sive *nomine matris indigna*: ut observavit etiam Cl. *Kuster.* conferri jubens illud Sophoclis, δῶρα ἄδωρα, *dona infausta*; de quo ipse Vir Cl. plura ad Suid. v. Ἄδωρα. Ipse Sophocles sui est interpres ℣. 1197. ejusdem dramatis:

Μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.

Schol. οὐκ ἔστι σώζει τὸ τῆς μητρὸς ὄνομα. Gloss. Gr. Lat. MS. Apostolii: Ἀμήτωρ, *Sine matre*, *Mala mater*. Pro κακομήτωρ priores Editt. omnes, excepta Hackiana, κακομήτωρ. Vid. sup. *Not.* in Ἀγχίστεια, inf. Ἄνυμφος, Ἀχόρευς, &c. & Cl. Wesseling *Observ.* L. II. c. 10. quem pariter bina Sophoclis illa loca contulisse video. *Sopingius* adscripserat, præter Tragici verba, locum Nicandri:

Γαστέρος ἀπαθράυστοιο, ἀμήτορας ἐξεχεύοντο.

Corrigit; Γαστέρ' ἀπορρήξαντες. addens: *Galenus tamen* τοῦ θηριακοῦ τοὺς Πίνακα *utrumque videtur agnoscere*. Ceterum ἀμήτορα μητέρα similiter dixit Oppian. Cyneg. L. I. ℣. 261. ut ἄγονον γόνον, ℣. 260. ad quem plures hujus generis phrases adnotavit C. Rittershus. p. 29—32. item L. Bisciola *Hor. Subcis.* T. I. L. IV. c. 13. p. 283. Barnes. ad Eurip. *Jon.* ℣. 837. & *Med.* ℣. 618. Jens. *Lect. Lucian.* p. 202. Spanh. ad Callim. &c. Modus loquendi ὀξύμωρον, vel & τῷ ὁμοφύτῳ vocatur: cujusmodi exempla complusculа, ab aliis neglecta, olim collegi, quæ adscribere nil adtinet. Ex sexcentis rariora pauca. Jerem. XLVIII. 33. הידד לא הידד, *celeusma non celeusma*. Manetho l. V. ℣. 98. πίστιν ἄπιστον. Cinnamus l. IV. p. 198. *Ed. Toll.* ἀμονάχων μονάχων. Eustath. *Hysm. Amor.* l. X. p. 390. φυλακῆς ἀφυλάκτου. (pro quo Eurip. *Antig.* ℣. 15. ἀφύλακτος ἡ τήρησις.) & l. XI. p. 414. παρθένος ἀπάρθενος. Isidor. Pelus. L. III. *Ep.* 93. ἀχορδότους χορδάς. In Sylburgii *Saracenicis* p. 66. 13. γνώμης ἀγνώμονος. Gloss. Nomic. in Οὐδιδίβερι ἄπορον· ἀδιάδοχος διάδοχη. Mitto plura alia; nam horum *numeri innumeri* sunt; ut in Plauti epitaphio dicitur apud A. Gell. I. 24.

5. Ἀμία. φυλακία.] Suspectum est. H. STEPH. *Ind.* Legendum forte: Ἀμονία. φιλία. pro *amicitia*. PERGER. Ἀμία pro Ἀλία vel ἀλοία, ab ἀλέω, idem quod ἀλεάζω. Vel potius Ἀμία, quæ *non* est μία, vel *sola*, sed cui custos datus. IS. VOSS. Malim pro Ἀλία, vel Ἀλοία, Supra: Ἀλοίς. - - - φυλαχθείς.

6. Ἄμια. ἰχ.] An pro λαμία? Sic αἰμός pro λαιμός. G. Vid. Aristot. *Hist. Anim.* I. 13. & II. 134. Athen. p. 277. SCHR. Scrib. Ἀμία. Aristot. II. 15. de *Hist. Anim.* HEINS. Plutarch. *de solert. Anim.* p. 980. Ἀμίαις δὲ καὶ τύπτειν παρέχειν ὁ συναγελασμὸς &c. Adde Ælian. *H. An.* XVI. 13. p. 920. &c. Vid. Etym. M. & H. Steph. *Ind.*

7. Ἀμιέρα.] *Arenis inaccessa*, ideoque Diis sacra. pro ἀμμιερά. IS. VOSS.

8. Ἀμιδῆ] Scriptum fuit Ἀμειδῆ. PERGER. Ἀμειδῆ scribit *Is. Vossius*. Sed bene se habet Ἀμιδῆ, nisi quod loco suo turbatum est. Supra: Ἀμιδές. συχνόν, ἀγέλαστα.

9. Ἀμιθρόν. ἀριθμόν.] Simonides τὸ ἀριθμόν, ἀμιθρὸν dixit: unde ἀμιθρῆσαι, ἀριθμῆσαι. καθ' ὑπέρθεσιν. HEINS. Sic Etymol. M.

10. Ἄμιθα.] Vid. inf. Ἀμμαμιθάδης, & Σαμίθη.

11. Ἀμιθρεῖν.] Per metathesin literarum pro ἀριθμεῖν: prout Ἀμιθρὸν [paullo ante] pro ἀριθμόν. JOS. HILL. An Ἀμιθρεῖν? SCHR. Ita quidem Ed. Hagen. Sed vitiose. Ἀμιθρῆσαι Callimacho adscribit Suidas; sed ex Phœnice Colophonio Athenæus adfert l. XII. 7. ad quem locum Casaub. ὁ σοφός, p. 841. ea notat quæ *Hillius* exscripsit, & simul Editionem (qua usus fuit) Hag. castigat. Conf. Kust. ad Suid.

12. Ἀμίθιος. μύλων.] Non ipsum *pistrinum*, sed ejus epitheton. Abstractive dicerem ἀμιθοίη, *pila farinaria*, ἢ τὸ ἄμμορος, ἤτοι φάμμορος, θυία, vas puta concavum, quo in pistrino ante inventum molarum usum farinam pinsebant & contundebant. Ovid. VI. *Fastor.* 381.

Quodcunque est solidæ Cereris, cava machina frangat,
Mollitamque manu duret in igne focus. PERGER.

Vide num ab ἀμιθος pro ἀλιθος. IS. VOSS.

13. Ἀμικόπιστος.] Vid. in Συγκομιστὸς ἄρτος. SOPING. Lege Ἀμικόπιστος, *panis e farina castrata*; ut συγκόμιστος, *e farina gregali sine castratura*. PERGER. Sic & *Is. Voss.* legit: nec dubium videtur. Non probo tamen *Pergeri* expositionem; quin malim hic συγκομιστὸς ἄρτος, ut inf. suo loco, & mox in Ἀμμιστικόμιστον, quem locum *Kusterus* etiam conferri jusserat.

14. Ἀμικτίζας.] Leg. Ἀμικτίζας, pro ἅμα ἱκετίζας. Nam ἵκτης & ἱκτεύζειν, pro ἱκέτης, & ἱκετεύειν. In altera vero significatione est ab ἃ στερητικῷ, & μικτίζω, i. e. μίγνυμι. IS. VOSS. Ἀμικτίζας expono: *AMABO TE inquiens*. Cicero: *Nostra negotia, amabo te, explica*. Deinde lege: χαρισάμενος, *facto ipso amicitiam declarans*. PERGER.

15. Ἀμιλλᾶν.] Salmas. in Vopisc. p. 481. [T. II. *H. A.* p. 787.] SCHR. Glossæ Servii: *Dictatum*. ἀμιλλα. In his & seqq. mallem Ἁμ. per spiritum asperum. Sed & inf. Ἀνταμιλλᾶσθαι scribit.

16. Εἰς τάχος γράφειν.] Conf. inf. v. Εἰς κάλος. KUST.

17. Ἀγωνίζεσθαι] Sic Ald. & Junt. Ἀγωνίζεσθαι corrigunt *Junius* & *Bruno*; ut est in Hagen. & Hack: item Phavor.

18. Ἀμίλλαχον.] Sic Thebani *vinum* vocant, quod lites & jurgia movet. IS. VOSS. Idem putasse videtur *Pergerus*, cum adnotet locum *Proverb.* XXIII. 19. 30. Fluctuabat tamen merito *Vossius*, conferens sup. Ἀβίλλαχον. Adde mox Ἀμμιστάων. Pro οἶνον *Bruno* οἶον. quod non probabile. Forte vero tum præc. glossam cum hac conjunxerit. Vel potius Phavorinum secutus est.

19. Ἀμιλλότεροι.] Vid. Ἀμιλλότερος.

20. Ἀμιλλώμενος.] Vid. sup. post Ἀμοίνεων.

'Αμιλητίεω. ὁ ἰείζων πολύ.
'Αμίλατον [1]. σκληρόν.
'Αμπαίνω [2]. δι' ἑνὸς ν, ἡ οἷον λέγ. ἡ γὰ Πθιωτικὰ, 'Αμνάια λέγει.
'Αμῦξαι. ἐρπύσαι ἢ ἡχῆσαι [3]. ἢ 'Ομήξαι.
"Αμπτατο [4]. διὸ ἵπτασο συνεζευγμένως.
'Αμυλτεῖως [5] λόγους. τὰς ὡς ἀγῶν.
'Αμύς [6]. γαμίον.
'Αμίσαρ ἑω [7]. ἀχόρτως.
"Αμυξα [8]. μικρά. Κρῆτες.
'Αμυξοχίτωνας [9]. ἀζώστους ἔχοντας τοὺς χιτῶνας.
'Αμυχθαλέουσα [10]. ἀτερπόμυς ἑω ἐπ. θαλάσσης, ἡ δύσορμος [11].
"Αμυδ ἑω. χωρὶς μυδῶ.
"Αμμα [12]. δεῖγμα.

'Αμ-

1. 'Αμιλατον.] Idem ac 'Αμιλικτον. Supra. SCHR. Ita plane scribi vult *H. Steph.* in *Ind.* 'Αμίλικτον legit *Jf. Voſſius.*

2. 'Αμπαίνω.] Vini hujus frequens mentio apud ſcriptores de Re Ruſtica. Vide Geopon. L. V. c. 17. ubi 'Αμπανὸν οἶνον legitur. KUST. *Aminea* Macrobio *Falernum*, Strabone & Plinio *Peucetia*, eadem quæ & *Meſſapia*, & *Calabria*. JOS. HILL. Macrob. L. II. *Saturn.* in fin. Uvarum iſta ſunt genera, *Aminea* ſc. a regione: nam Aminæi fuerunt, ubi nunc Falernum eſt. VALES. Virgil. *Georg.* [II. 97.] *Sunt & Aminææ vites, firmiſſima vina.* In Feſto legis *Taminiæ.* quod ea hoc loco reſcilli poteſt. SOPINGIUS. Vid. Scalig. ad Feſtum. p. 189. SCHR. Vid. H. Steph. *Ind.* H. Grot *Fast. Sparſ.* p. m. 155. & *Jf. Voſſ.* ad Catull. p. 155. Adde omnino Gataker. *Adverſ. Miſcell.* c. V. p. 445. & Interpp ad Serem. Samonic. c. 29. ℣. 544. *Sucus Aminæ vitis* &c. Conf. ſup. *Not.* in v. 'Αδίδυσον.

3. ἢ ἠχῆσαι.] L. χῆσαι. SALMAS. IS. VOSS. Omiſſa ſunt hæc verba in Ed. Hagen. Conf. v. 'Ομηχεῖν infra.

4. "Αμπτατο.] L. "Αμπτατο. STEPH SALMAS. MARTIN. (Etym. in v. *Dimache.* Scribe "Αμπτατο. Male apud Pollucem p. 36. ἵπτατο. HEINS. IS. VOSS. Legendum ſine dubio "Αμπτατο, ut *Franc. Junius* notaverat, & *Kuſt.* Duplex π exhibet ipſa Hagen. *Ed.* & Phavorin. & ſic inf. in Διμάχᾳ. Locus Polluc. ab *Heinſio* adductus, eſt L. I. *ſegm.* 131. ubi vid. Interpp. Simili errore ἵπτατο pro ἔπτατο apud Thucyd. & Xenoph ſcriptum notat Cl. Kuſterus ad Suid in *b. v.* quo ipſe nos ablegat in *Not.* ad *b. l.* ſimul ibi monens, quinam dicti fuerint ἵπτατοι. Confer omnino Mauſſac. & H. Valeſium binis locis in Harpocration. & H. Steph. *Theſ. T.* I. p. 1706.

5. 'Αμυλτεῖως.] L. 'Αμυνθρίως. SCAL. Pro 'Αμιλτεύουσ KUST. 'Αμιλθρίως, ab ἀμιλθία. Unde infra Διαμιλθίως, [ubi vulgo Διαμιθρίως.] διαμιλτεῖ, &c. IS. VOSS. Vid. inf. in Διαμίλτεται. Ego prius præfero, aut potius 'Αμιλτευτικῶς, ut ſupra.

6. 'Αμύς.] Vid Athen. L. I. p. 27. SCHR. In compoſit. Κυζικηνὸν. Vid. Θεσμοφόριον. M. MEIBOM. Vid. H. Steph. *Ind.* & Etym. M. Conf. in Βοῦτυρ.

7. 'Αμπαρ ἑω. ἀπάρτως ἑω.] 'Αμπαρ ἑω. ἀπάρτως ἑω. ὁ δυτάρτ ἑω. ita legend. SALMAS. L. 'Αμίταρ ἑω. ἀπάρτ ἑω. Æolice pro ἀπάρτως. 2 σπάνιον. PERGER. Vid. Etymolog. in 'Αμίτανται, & Suid. in 'Αμίγνατ ἑω. Conf. inf. 'Αμπαρῶν.

8. "Αμυτρα. μικρά.] Vid. "Αμυτρα ſupra. IS. VOSS. Lege μιτρά. Mitræ enim, ut Etymologus in 'Αμυτροχίτωνας notat, erant prætextæ ſeu laminæ æreæ pudendis circumdari ſolitæ. Perſius *Satyr.* IV. 43.

——— ——— ——— ——— *Ita ſubter*
Cæcum tutatur habes; ſed lato balteus auro
Prætegit. ——— ——— ———

PERGER. Facilis eſt emendatio, nec ſpernenda. Vid. ſup. in 'Αλαφρὰ. Si μιτρὰ fanum ſit, huc forte referre poſſis παῖδα ἀμίτρητος, i. e. virgines, quæ per teneriam ætatem nondum mitra, ſive zona virginea, cinctæ ſunt, apud Callimach. *H. in Diam.* ℣. 14. Conf. v. ſeq.

9. 'Αμυξοχίτωνας.] Callimach. p. 21. SCHR. Hom. *Il.* Π. 419. ubi Schol. ἄζωστους, ἢ, μίτρᾳ οὐ δύοντας μὰ χρυσίῳ. Quæ exſcripſit Etymologus. Poſtræ locum adſcripſerat quoque *Kuſter.*

10. 'Αμυχθαλέουσα.] Hom. *Il.* Ω. 753. Lemnum inſulam ἀμυχθαλόεσσαν vocat: quod epitheton veteres Grammatici varie exponunt. Vid. præter alios Etym. M. *b. v.* & Noſtrum inf. v. Μυχθαλόεσσα. KUST. Vid. ſup. in Αἰφυρ ἑω. M. Apollonii Gloſſ. Gr. Lat. MS. 'Αμυχθαλόεσσα λίμνη. *Lemnum inſula ſine porta.* L. *Lemnas*, & *portu*

11. Δύορμ ἑω.] L. Δύορμ ἑω. SALM. JUN. VOSS. Sic Ed. Hag

12. "Αμμα.] Hinc opinor derivatum *amentum*, quod eſt jaculi vel haſtæ lorum. Et ab *amento* verbum *amentare*, Lucanus [VI. 221.]

'Αμμάθω [13]. μεθαμέλωμαι.
'Αμμαλῆς [14]. ἀνοσία.
'Αμμαλοῦ [15]. ἑορτὴ ἀγομένη Διΐ.
'Αμμακρύ [16]. τὸ ἀπαρχῆς.
'Αμμαμηβάδης. ἥδυσμά τι [17] σκευασθὲν ἀφ' κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων δι' ὀξυμάτων [18].
'Αμμάξαι [19]. ἐωρεῖσθαι [20], ἢ κρεμᾶσθαι. ἢ ἀσπάζεσθαι.
'Αμμᾶς [21]. ἡ τροφὸς 'Αρτέμιδ ἑω. καὶ ἡ μήτηρ. καὶ ἡ 'Ρέα. καὶ ἡ Δημήτηρ.
'Αμμαπτὴ [22]. πεπλεγμένη, δεσμεύη.
"Αμμες [23]. ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς, ἢ ἡμῖν. ἢ εἶεμεν.
'Αμμελάγλω [24]. ἐξῳδεῖον.
"Αμμες. ἡμᾶς, ἡμεῖς, ἡμῶν.
"Αμμια [25]. μήτηρ. τροφός.
"Αμμι δὲ [26]. ἡμῖν δέ.

'Αμ-

——— ——— *jaculum amentavit habena.* FUNGER.

"Αμμα ſive πάλμα Philippo dicitur Theſſalorum taurorum cornu reſtibus intortum. SALMAS. ad Treb. Poll. p. 218. Vid. inf. 'Αμμαλῆζει.

13. 'Αμμάθω.] Ἀναμάθω, ab ἀναμαθάνω. GUYET. H. STEPH in *Ind.*

14. 'Αμμαλῆς.] 'Αμμαλὶ dici videtur pro ἀπαμαλὶ. SOPING. Leg. 'Αμμαλῆς, (quod pro ἀμφιμαλὲς, *undiquaque tenera*) ἀνοσία, *exoſſa.* PERGER. 'Αμμαλὲς, ἀν ἑω, pro 'Αμαλὲς, ἀνοσία, eſt *oſſium carentia*, veluti ſunt μαλάκια, quæ oſſibus carent. Vid. 'Αμαλὲ. IS. VOSS.

15. 'Αμμαλοῦ.] Vid. Meurſ. *Græc. fer.* SCHR. Vid. inf. 'Αμμων.

16. 'Αμμακρύ, τὸ ἀπαρχῆς.] Legendum: 'Αμμάλαρ. τὸ πάρχης. Phœnicum, ut credibile eſt, dialecto. PERGER. Vid. ſup. 'Αμαρύσαρ.

17. 'Αμμαμηβάδης. ἥδυσμά τι.] *Mimaut.* JUN. Leg. ἥδυσμά τι. Ipſe enim ſupra: "Αμυθα. ἥδυσμα &c. HILL. (& H. STEPH. in *Ind.*) Lego: 'Αμμαμηβάδης. ἥδυσμά τι. quaſi dicat: *ammaba* δ' *adis ti.* PERGER. Forte: 'Αμαίνης. ἥδυσμά τι ex. SOPINGIUS.

18. Δι' ὀξυμάτων.] Leg. καὶ ὀξυμάτων. KUST.

19. 'Αμμάξαι.] Ad ἄμμα. G. Supra 'Αμαμίξη, & mox 'Αμμιάξη etiam pro ἀπωπίζη.

20. Ἐωρεῖσθ.] L. αἰωρεῖσθ. SALMAS. SOPING. H. STEPH. in *Ind.* Retinni per ι, quia inf. ſub lit. E occurrit idem verbum. Conf. Suid. in lit. E.

21. 'Αμμᾶς.] Et 'Αμμὰ & Ἀμμὰ etiam Hebraicum eſt origine. HILL. Ab ממ, vel אמה, *Mater* Adi Selden. de *Dis Syris*, II. 2. *circa fin.* Bochart. *Geogr.* S. P. II. L. I. c. 7. p. 372. Vid. mox 'Αμμία, item Etym. M. & Suid. in 'Αμμᾶ, & inf. Μαῖα. Suicer. *Theſ. Eccl.* 'Αμμᾶς pro *matre ſpirituali* adſert ex Palladii *Hiſt. Lauſ.* c. 42. p. 96. Superius dictis adſtipulatur *Kuſteri* Nota: „ Eſt ab Hebr. ממ *am*, „ quod *matrem* ſignificat. Hinc non mirum, Rheam, Matrem Deorum, itemque Cererem, i. e. Terram, communem quaſi omnium matrem, 'Αμμὰς appellatam fuiſſe. „

22. 'Αμμαπτὴ.] Vid. Cl. de Pauw ad Ariſtænet. L. I. *Ep.* 22. & Doct. Combefis. *Not.* in S. Andream Cretenſ. p. 364. n. 4.

23. "Αμμες. ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς.] Sic omnes Edd. præter Hagen. quæ ἡμεῖς. Sed pro "Αμμες h. l. ſcribendum "Αμμα, id eſt, ἡμᾶς, Αἰολικῶς, ut Schol. *Il.* A. 59. Conf. Etym. M. & mox 'Αμμες, & "Αμμα δέ. *Kuſterus* recte adſcripſerat: „ Confundit hic Heſych. ἄμμες, ἄμμα, & ἄπαρ. Nam 'Αμμες ſignificat ἡμεῖς; 'Αμμα, ἡμᾶς; & "Απαρ, ἡμᾶ. „ Apollon. Lex. MS. "Αμμα. Αἰολικῶς, ἀντὶ δ', ἡμᾶς. ——— τὸ δ σαν τῷ σ, "Αμμες, ἡμεῖς. ——— τὸ δ' "Αμμα, ἡμῖν.

24. 'Αμμελάγλω, ἐξῳδεῖον.] Lego μυκᾶσθαι, q. d. ambulaginem, cichorium, hellotropium, &c. PERGER. 'Αμαγάγλω Florentina. Neutra lectio valet. Lege 'Αμμεδαπῶλ, vel cum aſpiratione 'Αμμεδαπῶλ, ſive 'Αμεδαπῶλ. ἐξῳδεῖον. pro ἡμεδαπῶλ. Infra: 'Ημεδαπῶν. τὸ ἐπιχώριον. Conf. v. Ἡμεδαπῶν. Et potuit ſane poſterior pars vocabuli, δαπῶλ, factile in λαγῶς converti, maxime ſi majuſc. ΔΑΓΗΝ & ΛΑΓΗΝ confideres. Sic & *Jf. Voſſium* emendaſſe video: cujus conſenſum mihi gratulor. Similiter in Μυρίᾳ Caſtabalitidis ad Ignatium *Epiſt.* ſub init. pro 'Ημεδαπῶν Voſſius ἡμεδαπῶς correxit. Addo nunc Cl. *Kuſteri* verba, quæ eadem continent: „ 'Αμμελάγλω etiam Phavorin. ſed peſſime pro „ 'Αμεδαπῶλ, quod Doricum eſt pro communi ἡμεδαπῶλ. „ Infra: 'Ημεδαπῶν. ἐπιχώριον. Vitium ortum ex confuſione „ ne ΔΑ cum Λ, & ΔΗ cum Γ, quarum literarum facilis „ & frequens eſt inter ſe permutatio. „

25. "Αμμια.] 'Αμμία, SALM. STEPH. in *Ind.* Vid. ſup. 'Αμμᾶς.

26. "Αμμι δὲ.] Apollon. Dyſcol. Grammat. inedit. Αἰολεῖς ἄμμι· Λέλε τοι ἄμμι δώμεν. Paullo poſt: Τὰ δὲ παρ' Αἰολεῦσιν ἴσια ἐν συνζεύξει παθόλου λαμβάνεται τὸ ι δὶ' Αἴφαλον· "Λεσβοι ἄμμι τοι ἐκολιῶσι &c. Idem: Τάττ οὖ τοῦτο ἐν Ἀλκαίῳ· "Αμμιν δ' ἀμφὶ σαυθάοισι, pro ἡμῖν. Idem poſtea: "Αμμι δωμεῖς· Δηλ' ὅτι ἄμμι ἐστὶν, 'Αμμοι. Σαφῶς δ' Τοῖς ἡ λαμ-

'Αμμάξαι [1]. ὀπτοπῖξαι.
'Αμμεῖξ [2]. πεπληρωμένῳ.
'Αμμελάθαι [3]. ἴδιον] ὡς φιλανειπῆσαι.
'Αμμισιτόμους [4]. συσκομιδὴ ἄρτου [5].
'Αμοιβάς [6]. πημοίας. ἐκπίους.
'Αμοιβοί [7]. οἱ ἀμφιδρόμοι τὰς περιστερᾶς θυτάς.
"Αμμοσεν [8]. ἀμέτοχον. ἀθάνατον.
'Αμμοιείας [9]. ἢ κακὴν μοῖραν, κακομοιρίαν.
"Αμμορος. δύσμορος, κακόμορος.

—— κἠ ἔμ' ἄμμορος [10].

ἢ ἀμέτοχον, ὡς τό·

Οἵη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν [11].

"Αμμω. ψάμμῳ.
'Αμμὼς [12]. ὁ Ζεὺς Ἀειστίλ.
'Αμμὼν [13]. ἑορτὴ Ἀθλίψιον ἀγοραίη. ἢ ὄφεις. Κυρηναῖοι [14].
"Αμμων ὑός. ὑπόγαιον.
'Αμμωνεῖν [15]. δέγειν.
'Αμνάδας [16]. παρθένους. ἢ πρόβατα.
'Αμνάμις [17]. τὰς ἐξύπνους.
'Αμναμὶς [18]. ὑῒὸ ὑός.
'Αμνημονεῖ [19]. ἐπελάθετο.
'Αμνὶν [20]. Θερίζειν.
'Αμνημόνητες [21]. ἀθυμοῦντες.
'Αμνήνοον [22]. ἀοθενὲς ἐποίησεν.
'Αμηχανία [23]. τὸ μὴ μιμήσκεσθαι κακῶν.
'Αμηχανία [24]. τὸ μὴ μιμήσκεσθαι.
'Αμηδία [25]. ἢ Εἰλείθυια.
'Αμίον [26]. ἢ ὑμένα τοῦ αἰμα.
'Αμήσευλον [27] γυνή. ἢ παλλακή. Εὐριπίδης Φοίνισσι.
'Αμοῦα. πρόβατον. οἱ δὲ ἀμοῦς [28].
'Αμοῦν [29]. μαλλόν. ἢ τὸ ἄρν τυχὸν πρόβατον.

'Αμ-

ποιήσαι φασὶν ὅτι ἔστιν ἀμοῖος ἢ ἀμοῖος, Conf. Sapph. *Fragm.* p. 164. *Ed. Wolf.* & sup. v. 'Αμοῦς, & 'Αμμες.

1. 'Αμμαξαι.] Vid. sup. 'Αμμάξαι, & 'Αμμαξῆαι.

2. 'Αμμεῖξ.] Forte 'Αμμάρξ. per aphæresin ἔ π, *Pabricius.* Ad quam vocem alludit Persius, cum scriberet hunc versum [*Sat.* IV. 47.]

Si facis in penem, quicquid tibi venit amarum,

i. e. ἀμμίσσῃ. PERGER. L. 'Αμμίσσῃ. IS. VOSS. Vid. sup. 'Αμίσσῃ.

3. 'Αμμελάθαι.] Euripid. *Hecub.* p. 27. SCHR. 'Αμμελάζαι fecundum seriem legit *Is Vossius.* Vid. sup. 'Αμμελάζαι.

4. 'Αμμισιτόμους.] Supra 'Αμοιτόμους scribitur, & idem esse puto. SALM. Vid. ibi *Not.* Recte συσκομιδὸν ἄρτου conjungit H. Steph. *Ind.* ut exprimendum curavi, sine distinctione. Vid. inf. in Συσκομιδὴ ἄρτου. & *Not.* seq.

5. Συσκομιδὸν ἄρτου.] *i. e. Panem furfureum*, sive *sordidum.* Vid. Galen. Lex. Hipp. v. Συσκομιδὸς: & Foës. in *Œcon. Hipp.* v. Ἄρτος συσκομιδὸς. KUST.

6. 'Αμοιβάς.] L. 'Αμοιβάς. IS. VOSS.

7. 'Αμοιβοί.] L. 'Αμμοιβοί. IDEM. Vid. Schol. *Il.* N. 793.

8. 'Αμμοσεν.] Pro 'Αμοσεν, vel 'Αμμοσεν. Vid. mox 'Αμμορος, & infra 'Αμορ. Male Hesychium hanc vocem interpretari, ad marginem notaverat *M. Meibomius.* Vellem rationem adscripsisset. Conf. v. 'Αμίσσῃ.

9. 'Αμμοιείας.] 'Αμμοείαν lege. SALMAS. An pro 'Αμοιείαν? Sed malim ex Hom. *Od.* τ. 76. 'Αμμοείλιν. Et sic Apollon. Lex. MS. allato eodem loco.

10. Καὶ ἔμ' ἄμμορος.] Homeri verba *Il* Z. 408. (notante etiam *Kusterus*) ubi Schol. pariter: δύσμορος, κακόμορος.

11. Οἵη δ' ἄμμορός &c.] Est τ. 489. *Iliad.* Σ. unde λοετρὸν ἀκκαιῶν picne exhibet Phavorinus.

12. 'Αμμὼς ὁ Ζεύς.] Vid. Pindar. Pyth. V. & Schol. p. 192. & 239. PERGER. Apud Plut. & Eusch. Ammuz vocatur Ægyptiorum lingua Osiris. Vid. Junium ad Ezech. VIII. 14. ubi *Tammuz* legitur. SOPINGIUS. Herodotus L. II. c. 42. Ammonios, Ægyptiorum & Æthiopum colonos, ita dictos ait, quod Ægyptii *Jovem* appellent *Ammoun*: 'Αμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλοῦσι τὸν Δία. Plutarch. *de Is. & Osir.* p. 354. Ἔτι γὰρ τὸν κοινὸν νομίζουσιν εἶδαι παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τὸ Διὸς εἶναι τὸ 'Αμοῦν, ὃ σημαίνοντες ἡμεῖς 'Αμμωνα λέγομεν &c. *Porro cum plerique existiment peculiare apud Ægyptios nomen Jovis esse Amun, quod nos producto vocabulo AMMONEM dicimus* &c. Conf. Eustath ad Dionys. *Periges.* τ. 212. H. Boxhorn. *Epist.* ad Pontanum, N. 118. *Ed. A. Matthæi*; & Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 8. & mox in 'Αμμὼν *Not.* Loca Herodoti & Plutarchi notata etiam video a Cl. *Kustero.*

13. 'Αμμὼν, ἱερ. 'Αθηνᾶς.] Ab ἄμμος. G. Lex. 'Αθήνῃσι. SCHR. Vel *Tuntis*, Cyrenaïce, *Thinnis* Marmarice, vel *Thonis*. IS. VOSS. De Ammone, Græco Deo, vide Suidam. In id festum videtur convenire navis piratica, 'Αμμωνὶς Harpocrationi. VALES. Conf. D. Heinf. ad Silium *Crepund.* p. 385. G. Cuper. *Observ.* L. II. p. 245. & sup. 'Αμμαλὸν. Aliud vid. sup. post 'Ανάκτορον.

14. Καὶ ὄφεις Κυρ.] Phavor. καὶ ὄφεις, Κυρηναῖοι, Legendum potius: ὃ ἐ Ζεὺς Κυρηναῖος. vel ὁ Ζεὺς Κυρηναῖος. Vid. Pindar. *Pyth* Od. IV. τ. 28. Ibique Schol. coll. Hesych. in Βάττῳ σίνδωνι, & H. Steph. *Ind.*

15. 'Αμμωνεῖν.] Forte 'Αμωνιάειν, a μάω, μωνιορῆς, unde μωλιον, & μωλύνω. IS. VOSS. An 'Αμοιχεῖ, ἄρχει? Vid. mox 'Αμοιχεῖ. Vel forte alicubi 'Αμοιχεῖν verbum reperit.

16. 'Αμνάδας.] II. *Reg.* XII. [3. 4. 6.] SOPING.

17. 'Αμνάμις. τὰς ἐξύπνους.] 'Αμναμὶς, παῖδες οἱ ἐκ δούλου ἐφέντος. Tzetz. in Lycophron. p. 29. Et p. 141. 'Αμναμὸν. ἀσύντροφον. BRUNO. Lycophron p. 29. Vid. Etymol. & Pollue apud quem ἀδιαίτητος, p. 149. HEINS. Vid. Lycophr. τ. 134. 1227. 1338 Locus Poll. est L. III. *Segm.* 19 Conf. H. Steph. *Ind.* Phavor. ἀσύντρο Paffim enim σύν. & ἴσυ in hac voce permutantur. Vid. inf. *Not.* in v. 'Εξύπνους, & 'Εξύπνον.

18. 'Αμναμὶς.] L. 'Αμναμὶς. SALMAS. IS. VOSS. KUSTER. ad Suidam. Lego 'Αμναμὸν, qui & ἀμνάμων. Dicitur autem παῖδες τὸ ἀμνὸς, ac proprie de ovibus: quod ἀμνὸν ἀμνὸς apud Cyrenæos ἀμναμὸν dicuntur. Hinc ad homines. Sic ταῦρος ἀμναμὸν Boreas dicitur. Poëtis in usu est, ut ἄνις, ἄνιλος. HEINS. Vid. Suid in 'Αμναμὸν, & Θοὸς ἀμνάμων. IS. VOSS. Conf. H. Steph. *Ind.* Lycophr. τ. 872. Κρῆτες ἀμναμὸν. Schol. Λύκιον.

19. 'Αμνημονεῖ.] L. 'Αμναμονεῖ. IS. VOSS. Perperam. Sirach. c. XXXVII. 6. utitur hac voce notante *Sayingio*: cujus Nota male subjecta erat voci 'Αμοιβὸς. Vid. Suid.

20. 'Αμνὶν. Θερ.] Id est, τάμνειν, ἀμᾶν. GUYET. L. 'Αμεῖν. SOPING. 'Αμεῖν. &c. Sic & Eustath. ad *Odyss.* A. Pantinus [ad Apollonium p. 293.] in utroque corrigit: 'Αμνὶν Θερίζειν, vel ἄμνια, σφαγεῖα. Schottus autem malebat, 'Αμνὶν Θερίζειν [ad Diogenian. p. 184.] quod non probo, sed ἀμνὶν ex Diogeniano & Apollonio. Ἀμνὶν vero mendosum. Dicendum potius esset ἀμνὶν. Forte: 'Αμνὶν Θερίζειν. series σκοπίαν id postulat. VALES. 'Αμνὶν Θερίζειν. & τὰ ἀμνεῖα πρόβατα, τὰ ἀρνία, Sic leg. apud Eust. *Od.* I. p. 352. IS. VOSS. Pantinum damnat *Thom Manlerus.* Plura notavit H. Stephanus ad Erasm. *Chil.* III. *cent.* II. 70. Supra: 'Αμνὶν Θερίζειν. ut emendat *Is. Vossius.* Vid. 'Αμνὶζι.

21. 'Αμνημόνητες.] Legend. forte 'Αμνιμόνητες. GUYET. Vel 'Αμνιόνητες, pro ἀθύμητες. IS VOSS.

22. 'Αμνήνοον.] Ab ἀφρίνης, ἀφρίνιον, ἀμνίον. Supra: 'Αμνίνοον, ἀδύνατον ἐποίησεν, GUYET. L. 'Αβρίνοον. SOPING. Pro 'Αβρίνοον, quod vide supra. KUST.

23. 'Αμηχανία.] Sic apud Cyrill. in Jes. LIV. p 739. ἀμηχανικὸν, ut observat Suicer. *Suppl. L. Gr.* p. 330. Conf. ejusd. *Thes. Eccl.*

24. 'Αμηχανία.] Ex *Lib. Sapient.* XIX. 4.

25. 'Αμηδία. ἢ εἰλείθυια.] Lucina, quæ Ciceroni est *Natis.* H. STEPH. *Ind.* L. 'Αμοιείαν, id est, ἄγαμον: nam virgo Diana. IS. VOSS. Vocatur & 'Αμηδίς, ab ilia pellicula vulvæ, quæ vocatur ἀμνίς. FLORENS. Putabam simpliciter legi posse: 'Αμοιζία, ἡ λόχ. ut Glossæ MSS. in Sirach. Sed non ausim statuere. Malim itaque 'Αμηδία. ἡ εἰλείθυια. ab Amnisio urbe Cretæ, ubi Lucinæ fanum. *Forent* fuum 'Αμνὶς ex Rufo Ephesio hausit, *de Partib. hom. c.* 37. Vid. diligentiss. Meurs. *Cret.* I. 6. (cui adsentitur *Kust.*) & *Not.* seq. 'Αμοιζία legit etiam Cl. *Stephanius.*

26. 'Αμίον.] Unde Diana Ilithya 'Αμιὰς dicta. Vid. Wouwer. ad Minuc. p. 145. Pollux p. 139. [L. II. 213.] HEINS. Supra: 'Αμνίνοον. ἀμνίον. Λιλαῖος. SOPINGIUS. Nescio an hue pertinenter quæ hactenus legis. Quid si pro ἢ ὑμένα substituam τὸ ἀγγεῖον, aut simile quid? Est enim 'Αμνίον, vel 'Αμνίον, ἀγγεῖον ἐστι τὸ αἷμα ἢ ὑγρὸν δέχον), quod Attici σφάγιον vocant, ut notat Scholiastes ad *Odyss.* Γ. 444. & Eustath. p. 1476. Vid. inf. Σφάγιον, & Νάνιον, quæque sup. ad v. Αἷμον notavimus. Conf. Meurs. ad Lycophr. τ. 196. & H. Steph. *Ind.* Nisi duo scripserit Hesychius, ut sc. 'Αμνίον, vel 'Αμνίον, ἢ ὑμένα notet (quomodo Empedocles apud Polluc. & Ephesium Rufum ἀ. εἰ. ἢ λαπάδ, καὶ μαλακὸν χιτῶνα vocat, tenuem mollemque illam tunicam, qua continetur τὸ ὑγρὸν: unde ἀμνιοκεντεῖν veterum) & τὸ διαλυὲν ἀγγεῖον ἢ αἷμα, i. e. ὑποδιαβρωθὲν. Cl. *Kusterus* ita breviter: „ Clarius ab alia Grammaticis exponitur, τὸ „ αἱματῶδες ἀγγεῖον, i. e. vas, *quo sanguis vitiatus jugulatus* „ *excipitur.* Vid. Suid. & Etymol. li. v. „

27. 'Αμνίσελον γυνὴ ἢ π.] Malim: 'Αμνίσελον γυνὴ ἢ παλλακή.

28. 'Αμοῦς.] An ἀμοιοῦς? SALMAS. An 'Αμοῦς (qua voce Theocritus non semel utitur) scribendum pro 'Αμοῖα, tum vero, οἱ ὁ ἀμοῦς? Vid. sup. 'Αμοῦα.

29. 'Αμοῦν. &c.] Videtur accipere ἀμοῦν pro μοῦν. Vid. Etymol. M. in 'Αμοῖς. STEPH. Pro μαλὸν itaque lege ἀμαλὸν, vel ἀμαλὸν, quod sup. vide. Cetera conf. Suid in 'Αμοῦν, ibique Kuster, Glossæ MSS. in Sirach. 'Αμοῦ. σύντροφον ἀσύντροφον.

1. 'Αμ-

'Αμνοὶ [1] τοὺς βόστρυς. περσαί, ἢ μαλακοί.
'Αμνοῦδ [2]. πομιλιό.
'Αμοβαί [3]. χάεπτος. ἢ πημοσίαν, ἀντιποδισμός [4], ἢ ἐπιπόνως. λοιδορία.
'Αμογητί. ἀπὸ τῆς καταπαιδίας, χωρὶς μάχθου.
'Αμόγγ. ἀκοπιάστως.
'Αμόθεν. ἀπὸ πάντ μέρους, ὁπόθεν θέλεις.

Τῶν ἀμόθεν [5] γὰ θεὰ βόγατερ Διὸς εἰπέ.

δηλαδὴ δὲ ἢ τὸ μοναχὸς [6], ἢ μονόνυκα βόσκον.

'Αμοιβάδις [7]. ἐναλλάξ. ἀντὶ μέρους.
'Αμοιβαῖος [8]. ἐφεξῆς.
'Αμοιβαῖος, εἴς τινα τόπον [9]. ἢ καθ' ἕνα βόσκον.
'Αμοιβή [10]. χαλκὸς. Σικελοί.
'Αμοιβῖ [11]. ἐσθῆτι.
'Αμοιβῆ. ἄνωθεν [12]. ἄλληλοι.
'Αμοιβῆναι. ἀντιτυχεῖν.
'Αμοιβὸν [13]. ὄπτος, ἄνθρ.
'Αμοιρον. ἀστοχον [14].
'Αμοιρα[ζ]ῆ [15]. μεσημβρί[ζ].
'Αμολγὸν [16] τόπος. Εὐριπίδης ἀλημόνιον [17], ζοφερὸν ἢ σκοτεινόν. οἱ δὲ, μέρος ἢ νυκτὸς, καθ' ὃ ἀμέλγουσι.

'Αμολ-

1. 'Αμνοί.] Vid. Schott. ad Suid. [Adag.] p. 354. VERWEY. Scribe: 'Αμνοὶ τοὺς τρίχους. Conf. Suid. in 'Αμνοί. Ett ex Ariſtoph. Pace, v. 934. ubi Schol. inter alia: τρυφὴ, καὶ μαλακιά. Idem monuit Kuſt. & jam olim Pric. ad Apul. Milef. VIII p. 459. Conf. Miſc. Obſ. V. 1. p. 89 & Suid. in 'Αμνοῦδ, quæ & Lex. MS. Reg. habet, ſcribens 'Αμνοῖς.

2. 'Αμνοῦδ.] 'Αμνοῖδ legendum videtur. GUYET. IS VOSS. Sciſcet paſtoris eſt, tondere pecus. Si 'Αμνοῖδ vera icctio ſit, conferre queas Orphei 'Αμνοσυνίαν, Suidæ memoratam, legendo cum Eſchenbachio p. 178. Αμνοσυνίαν, ut rei pecuariæ præcepta continuerit liber iſte.

3. 'Αμοιβαί.] 'Αμοιβὴ Vid. Suid. in 'Αμοιβαῖον. IS. VOSS. Vid. ſup. poſt v. 'Αμοιβαῖος.

4. 'Αντιποδισμός.] L. ἀντιποδισμον. SALMAS. Phavor. ἀντιποδισμὸς, τὴν εἰδικὴν χρῆσιν. Sic Bruno.

5. Τῶν ἀμόθεν &c.] Exſtat Odyſſ. A. 10. monente etiam Kuſtero. Vide ibi Scholia.

6. Μοναχὸς.] L. μοναχῶς. GUYET. STEPH. ἴσως· μοναχῶς. HEINS. An ὑδρωῶς, aut μοδιαῖος?

7. 'Αμοιβάδις.] L. 'Αμοιβαδὸν. SCALIG. STEPH. IS. VOSS. An 'Αμοιβαδὶ? qua ſequitur 'Αμοιβαῖον.

8. 'Αμοιβαῖον.] Vid. inf. poſt 'Αμοῖραν.

9. 'Αμοιβαῖος, εἰς τινα τόπον.] L. τρόπον. SALMAS. Vid. ſup. 'Αμοιβὴν, & Schol. Contei in Achaem. p. 608. ubi ἀμοιβαῖα. Conf. Thom. Mag. in 'Αμοιβαῖα.

10. 'Αμοιβὴ.] Vid. Μαῖδ, Σμαῖδ, Σμαῖς, & 'Αμοιμφῶν. IS. VOSS. Conf. 'Αμοιχα.

11. 'Αμοιβῖ.] L. 'Αμοιβῆ. Vid. Ἡμοιβῆ.

12. 'Αμοιβῆ.] L. ἄνθεν. IS VOSS.

13. 'Αμοιβὸν.] Pro 'Αμοιβὸν, ex Gloſſ. MS. ἢ Παταγίνη. Reſpicitur ad Sap. II. 9. Μηδεὶς ὑμῶν ἄμοιρὸν ἔστω τῆ ἡμετέρᾳ ἐγκρατείᾳ. BIEL.

14. 'Αμοῖραν, ἀστοχὸν.] An 'Αμοιβὸν, ἀστοχῶν? Vid. inf. 'Αμοιβὸν, poſt v. 'Αμοῖρος. & Ælian. H. Anim. XV. 20. init.

15. 'Αμοιρα[ζ]ῆ.] Vid. Oppian. L. I. Hal. v. 132. ubi ἄμοιρ[ζ]ῶ μᾶλλ. ἡμαῖ. SOPING.

16. 'Αμολγὸν τοῦτο.] Intempeſta nox dicitur Latinis ἀμολγὸς. Dicitur & τὸ ἀνάλαμπτον, & ἀκατοχλία. Vid. Athen. l. XIV. & Euſtath. Il. p. 1022. SOPINGIUS. Vid. Euſt. Il. A. p. 774. IS. VOSS. Vid. mox in 'Αμολγὸς.

17. Εὐρ. ἀλημόνιον.] L. Εὐριπίδης 'Αλημόνιον. SALMAS. MEURS. [Euripid.] SOPING. JUN. BRUNO. SORBER. L. ἀτελεῖον vel ἀτέλμον. SCALIG. 'Αλημόνιον ἔσχε, ἀντὶ τοῦ ἄλημον. HEINS. 'Αλημόνιον. Idem error in v. Αἰτωλία, ubi τὸν ἄλημον pro 'Αλημόνιον: quæ fabula citatur & in v. Καλυδών, ſub Ionis nomine. ANONYM. ἐν cod. Burm. Mox pro καὶ ἀμολγαῖον repoſui κατ' ἄ.

18. 'Αμολγοί.] Qui & ἀμοργοὶ dicebantur, teſte Euſtathio. Vid. inf in Μαλγὶς. SOPING. Vid. Heinſ. in Theocrit. p. 319. SCHR. Conf Kuſter. ad Suid.

19. 'Αμολγὸς.] Hom. Il. O. 322. KUST. Supple τοῦτο. Vid ſup. 'Αμολγὸν τοῦτο, & inf. Νυκτὸς ἀμολγός. Conf. Schol. Il. A. 173. Etymol. M. in h. v. & Bern. Martin. Ver. Leſt. L. 23.

20. 'Αμόργης.] 'Αμοργὶς. Plato epiſt. 13. PERGER. Vid. Eroian. & Phavor qui ἐλαῖα ἄκρα conjungit. Conf. Suid. Arcadius Grammat. inedit. 'Αμόργη. ἡ ᾗ ἐλαία τρυγᾶται. Gloſſæ Latinæ MSS 'Αμόργη. ἡ ᾗ ἐλαία τρυγᾶται. Gloſſæ Amurca (l. Amurca) fex olei.

21. 'Αμοργυνά.] Vid. H. Steph. Theſ. T. I. p. 400. Kuſter. ad Suid. & mox v. 'Αμοργὶς.

22. 'Αμορβῶ.] Pro 'Αμορβῶ. quod vid. ſup. KUST. Vid. 'Αμορεύειν, 'Αμορεύς, 'Αμορβῶ, &c.

23. 'Αμόρμηλις.] Pro 'Αμάμηλις, vel 'Αμάμηλ. Sed non eſt ſuo loco. IS. VOSS. KUST. Vid. ſupi plura in 'Αμάμηλ: & inf. 'Απῶ, 'Αχρεῖα, Ἐτεμηλὶς &c.

24. 'Αμόσχ.] Pro ἐφθὸν σὺν leg. σιφθὸν. Hinc ἄμ. ἀμοιτὸς, i. Paralip. XVI. qui panis eſt dulcarius, ſive dulciariorum mellita placenta. FUNGER. Vid. Caſaub. in Athen. p. 918. SCHR. i. Paralip XVI. 3. עגבת שׁ־ענבים placentas cum uvis paſſis. Hoſ. III. 1 [ubi vid. Drus.] M. MEIBOMIUS. Vid inf. 'Αμορβῶ, & H. Steph. Ind.

25. 'Αμορεύτας.] 'Αμορεῦται literarum ordini mellus convenit. Athen. l. XIV. p. 646. etiam ἀμορβῆδα memorat, placentæ genus apud Siculos, qua paſtores Siculi, ſolemnibus eorum feſtivitatibus, vefcebantur. Hæc olim in Peric. Cric. Idem ſentire video Rev. Bielium. Non ignoro tamen, H. Stephanum in hoc Athenæi loco 'Αμορεῖτας malle, vel ſaltem ἀμοργίτας ex Heſychio. 'Αμορεῖτας, legit quoque h. l. If. Voſſius, & L. C Valkenaer, Gloſſ. S. ex Heſych. p. 2. qui confert inf. v. Ὀμορεῖτας, item voces ἀλοιεῖτας, ἰχνεῖτας, γυρεῖτας, σιτανεῖτας, ψυθυρεῖτας, &c.

26. 'Αμορβίων.] Callimach. p. 22. [H. in Dian. v. 45. ubi vid. Schol.] SCHR. Schol. Nicand. ad Theriac. p. 19. notante etiam Kuſtero: 'Αμορβίειν, τὸ ἀκολουθεῖν, ἢ ὑπηρετεῖν. Vid. Etym. M. in 'Αμορβοὺς, & 'Αμορβαῖον. Conf. ſup. 'Αμορβῶ, &c. & inf. 'Ομόβιε, & 'Ομορβεῖν.

27. 'Αμοργὶς.] Vid. Athen. p 255. Harpocrat. p. 19. [in 'Αμοργὶς.] SCHR. 'Αμοργὶς ἡ ὑποκάμπη. Herodian. Epit. Dioscalamus vocatur in Schol. ad Lyſiſtr. Vid. Etym. M. in 'Αμολγὶς. & in Ἀποροῦσιν. Conf. Suid. IS. VOSS. Arcadius Grammaticus ineditus: 'Αμοργὶς. ἡ ὑποκάμπη ἀπτίσσι. Omnino vid. Cl. Bochart. Geogr. S. P. II. L. I. c. XIV. p. 414. ut alios mittam. Conf. 'Αμοργυνὰ, & Βρυῶν, & Schol. Ariſtoph. in Lyſiſtr. v. 150. & 736.

28. 'Αμοργίδα.] Ab ἀμοργὶς, ἀμόργων, &c. G. Luce clarius eſt, reponendum eſſe 'Αμολγίδα, ex α privat. & μόλγω, mulgeo. Et puto etiam reponendum eſſe ἀποδιαμῶ: nam ἀποζῶν etiam aliquando accuſativo jungitur. 'Εκδύσασα τὸ γάλα, eſt præterire tempus mulctionis, & non amplius habere lac. PALMER.

29. 'Αμόρβων.] Lege 'Αμόρβων. SCALIG. SOPING. H. STEPH. in Ind. A μόρβ, Σμαῖδ. Vid. inf. Μόρβ. GUYET. Supra: 'Αμορβοὺς. ἀδικοῦντας. Vid. inf. Μορβὸς.

30. 'Αμορφοσύνη.] L. Ἀμορφώνην. Vid. Μορφονὶ. IS. VOSS.

31. 'Αμολῶ.] Incipletum lucrymans cum dixit Poëta Æneid. VIII. τὸ ἀμολῶ ſignificavit. FUNGER. Vid Cyrill. & Euſtath. Il. v. p. 1435. IS. VOSS. Μάω, πλαγῶ, μολῶ, ἄμω Φ. G. Vide notata ad Μαῖα, Ματὴρ, Μολῶν, &c. IDEM. Nihil reperitur in Guyeti Notis ad illa loca. Tho. Bruno pro ἀπλήρωτον legit πλανῶν. Perperam. Nam ἀπλήρωτον etiam explicat Scholiaſtes ad Il. E. 518. Conf. ad Il. Δ. 440. N. 40. &c. Inf. Μολῶ. τὸ πλησθῶ &c. Vid. ſup. in Λίγαιον. M. Apoſtolii Gloſſ. Gr. Lat. MS. 'Αμολῶ. ſine remedio. Valde immenſum. Moſchus Idyll. IV. 104. Πῦρ ἀμολῶ. Lex. Reg. MS. "Αμολῶ. ἀκαλήρωτα, ἀκόρεστον. in ceteris convenit cum Etym. M. Conf. Phavor.

32. 'Αμῶσι.] Ab ἀμάω, ἀμῶ Φ. ἀμῶν, θερίζω. G. Vid. Inf. 'Αμώλιον, & ſup. 'Αμῶν.

33. 'Αμοχα.] 'Αμοῦ Φ & bonum & malum notat. Vide

'Αμέωλον [1]. ἀζηΐων [2] ὑλακμῆς.
'Αμέωμφ [3]. ἄπιτ [4].
'Αμπελίω [4]. φαιπρῶς.
'Αμπίζει [5]. ἀναπαίσει [6].
"Αμπαιδες [6]. οἱ τῆς παίδων ἐπιμελόμενοι [7]. Λάκωσιν.
'Αμπαλίνεσιν [7]. τὸ ἀναπέμψαι πάλιν τῷ αὐτῷ ὀδόν.
'Αμπάξαι [8]. παῦσαι. Λάκωνες.
'Αμπαυλίς. ἡ τὰ περίσσια [8] φέρουσα [9].
'Αμπεδίον [10]. χῶρ [11] πεδίον.
'Αμπαιφόν [11]. ἀναπαυτόν.
'Αμπείρας [12]. διηρέσας.
"Αμπιρ [13]. ἔμπιρ.
'Αμπελόπεσσιν [14]. πόα τίς. ἔστι δὲ ἡ βοτάνη.
"Αμπελ [15]. ἡ μιχανὴ. ἡ ἄκρα. Μυκάλης, ὄρος Ἴωνος ὄρυς. Κυρίως [16] δὲ αἰγιαλός. ἡ πόλις Θρᾴκης. ἡ ἡ ἄμπελ.
'Αμπελίαν. ἀμπελίδα. Φυτόν τι. ἔστω χῦ [17] τελίχ ἡ ἀμπέλω.
'Αμπελόεσσαν. ἀμπέλους ἔχουσαν.
'Αμπέρως [18]. ἀθρόως.

'Αμπαλῶν. ἀθροίσας, κτήσας [19].
'Αμπέσαι [20]. ἀμφέσαι. Λάκωνες.
'Αμπαιαΐσαι [21]. ἀνερῶσαι.
'Αμπάτασον. ἀνακάλυψον.
'Αμπεπαλών [22]. κραδάνας. σείσας.
"Αμπθυσις. ἀνάλυξις.
'Αμπίχειν. περιβαλλῆ [23].
'Αμπηχές [24]. ἔνδυμα. ἀπὸ τῆ ἀμπέχειν.
'Αμπιχ. ἐνεκέχτο. κατεῖχε.
'Αμπεχόμθ. περιβαλλόμθ.
'Αμπέχεον [25]. σύμμιξον πέπλημα.
'Αμπεχόνιον. λεπτὸν ἱμάτιον.
'Αμπεχόνοι. ἄμικτοι.
'Αμπαλίδιον [26]. πάλιον.
'Αμπύλῃ [27]. ἐπτέμυχ.
"Αμπυξ [28]. πεπιρωμένον [29].
'Αμπύκεσσι [30]. πυλῶσι. Ταραντῖνοι.
'Αμπιφάτης [31]. ἐξεβασίς.
'Αμπιφᾶδ [31]. ἐξεβάζειν.
'Αμπυχῶν [32]. περιβαλεῖν.
'Αμπυχόμθον. περιβαλλόμθον.
'Αμκίπαρ [33] *. ἀθροβάτομθν.

'Αμ-

num hinc & 'Αμυχα, & seq. 'Αμώμφ. IS. VOSS. Conf. inf. v. 'Αμυχθῆν. KUST.

1. 'Αμέωλον.] Forte 'Αμωλον. SOPING. Hic & seq. locus suspectus est H. Steph. *Ind.*

2. 'Αζήϊον.] Cyrill. ἅγιον. Sic lege. IS. VOSS.

3. 'Αμέωμφ.] Id est, ἄνευ θ, λιβανωτοῦ, sine thure & sine ara exsistens. PERGER. Id est κάνομφ. Ab ἀμώθ, & ὄμφη. IS. VOSS.

4. 'Αμπαυλίω.] Pro ἀμφαδίως, vel ἀμφαδόν. SALMAS. GUYET. SOPING. 'Αμφάδιον, ἀμαυλίως, & 'Αμαύλιον. Vid. 'Αμφαδίως. IS. VOSS. 'Αμφαδὸν scribimavult H. Steph. *Ind.*

5. 'Αμπάζει.] Vid. mox 'Αμπάξαι.

6. 'Αμπαιδες.] Id est, ἀμφίπολοι. Pædagogos intelligit. GUYET. Ampædes, præter pædonomos, erant puerorum curatores, apud Lacedæmonios. Qui excesserant ex ephebis, & virilem jam ætatem attigissent, ἡ Σφαιρὶς appellati. Vid. Pausan. in *Laconicis*. MEURS. *Miscell. Lacon.* L. II. c. 3.

7. 'Αμπελίσεσιν.] Forte 'Αμπελίσσειν, pro ἀναπελίσσειν. GUYET. Alias πελίσσειν. G. Conf. H. Steph. *Ind.* 'Αμπελίσσειν tamen, per σσ. ex Philetæi *Meleagro*, (five ad Meleagrum amatoria epistola, ut H. Steph. *Ind.* scribit; quamvis malim Philetæum intelligere, Athenæo passim laudatum) adfert Suidas: ἀπὸ 'Αμπελίσσειν. Forte 'Αμπελισσῶν scripsit Hesychius. Nisi malis, verbum ἰσιδῆ, aut simile aliquod, deesse post accusat. 'Αμπελίσσειν. quod *D. Heinsio* placet.

8. 'Αμπάξαι.] A πάω, παύω & πάζω. G. Vel sic: a ψάω, ψάω, ψάζω, πάζω, ἀναπάξαι. ἀμπάξαι. Supra: 'Αμπάζει. ἀναπαύει. GUYET.

9. Περίσσια φέρουσα.] An περίζωμα i. G. Forte legendum ἀρίστρωτος. PALMER. L. περιζώματα. ut sit mulier, quæ ἀπαυλίσει, seu die post nuptias, sponsæ bellaria affert. PERGER. Vid. inf. in 'Αμυγδαλῆ.

10. 'Αμπεδίον.] 'Αμπελίον. Vitiosa scriptura & alieno loco inserta. IS. VOSS. 'Αμπέδιον habet Dionys. Perieg. v. 837. pro ἀμπελίον, ut hic, & apud Homer. aliquoties, pro ἀσὼ πεδίον.

11. 'Αμπαιφόν.] 'Αμπαυφόν. IS. VOSS.

12. 'Αμπείρας.] Vid. inf. Διαμπείρας.

13. 'Αμπιρ.] Pro ἀνάπιρ. G. Inf. 'Αναπιρᾶζ. μεταλλᾶν.

14. 'Αμπελόπεσσιν.] Vid. inf. in Γαιόλοφος, & Τίθυμα.

15. 'Αμπελ, ἡ μιχανὴ.] *Vinea*, machina, sive instrumentum bellicum. Vid. Veget. & Cæsar. in *Comment.* SOPINGIUS. Leg. ἡ Μυκάλη, de qua Herod. VALES. L. ἡ Μυκάλη: nam & mons & urbs est Mycale. *Ampelus* Cyrenæorum oppidum. IS. VOSS. Vid. Steph. ibique Holsten. & Berkel. qui postremus legendum conjicit: ἴσως ἄρ. Κυρηναίων. Αἰγιαλὸς πρὸς π. Θ. πρὸς ἡ 'Αμπελ. Vid. *Not.* seq.

16. Κυρίως.] L. Κυρίωσε. SCALIG. *Jf. Vossius* ita distinguit & legit: Κυρίωσε ὁ αἰγιαλὸς, πρὸς π. Θρᾴκης ὃ ἡ 'Αμπ. Similiter fere Ci. *J. H. Mojus* F. emendasse didici: Κυρίωσε ὁ πρὸς αἰγιαλὸς, πρὸς πόλις Θρᾴκης ἡ 'Αμπελ. Favent quidem Steph. Byzant. cujusque Interpp. sed nondum persuadent. Postrema enim, πρὸς ἡ ἄμπελ, propriam exhibent communemque significationem vocis quam explicat, ut sc. *vitem* notet. In prioribus pro nomine proprio venit. Hæc est simplicissima sententia. Et sæpius ita solet Noster. Vid. Inf. in v. Ἀτραπ. Ἑρμῆν, &c. Clarissimus locus est in v. Αἷμα. —— ἐστὶ ὃ συμβὰς αὐτὸ τὸ αἷμα. Similiter in v. Ἄνις. Καρδία, Νύξ, &c. Conf. *Not.* in v. Ἀνίσεται.

17. Οὔτω καθ' ἑλ.] Scribe: Οὕτω πρὸ τὸ τελίχ. λέγοῦ πιμίτιμ. HEINS.

18. 'Αμπερίως.] Vid. inf. Διαμπερίως.

19. Κτίσας.] Κόσας. SALMAS. Nescio cur ita legat Salmasius. Infra Auctor Πάλαι exponit πολύ. L. BOS, *Observ. Crit.* p. 154. Vide mox.

20. 'Αμπέσαι. ἀμφ.] Ab ἄω, ἄσομαι. G. Ionico more φ in π verso, a them. ἀμπίσομαι, pro ἀμφίσομαι. H. STEPH. in *Ind.* Locus notabilis, quod ἄω in compositis fit ἄμπ. M. MEIBOM. Vid. eund. sup. in 'Αμβαδίως, 'Αμβὰς, &c. Quod ut in nonnullis procedit, non in omnibus tamen hujusmodi compositis admittendum puto, v. gr. 'Αμβασίλλω, 'Αμβόσκω, &c. quæ perperam ita accipit Vir Doctus, ut & mox 'Αμπίτασον, 'Αμπάλλω, &c.

21. 'Αμπαιαΐσαι.] Per syncop. pro 'Αναπαιαΐσαι. H. STEPH. *Ind.* L. 'Αμπέσαι. ἀγνίσαι. IS. VOSS. Male. Vid. inf. 'Αναπῆσαι, & *Not.* in 'Αναπάσσω.

22. 'Αμπεπαλών.] Vid. paullo superius, & inf. Πεπάλων.

23. Περιβαλλῆ.] περιβαλλῇ lege. SOPING. GUYET. M. MEIBOM. Vid. mox v. 'Αμπιχόμθ (coll. Suid. in v. Μάτης) item v. 'Αμπιχῶν, 'Αμπιχόμθον, & inf. Ἠμπίχθαι, &c. Apollon. I. 324.

Δίμμα δ' ἐ μὴ ταύρου πολλοστὶς ἀμπίχει' ὄμου.

Quo sensu περιβάλλει non tantum in *Ill. Aposl.* XII. 8. sed & passim apud optimos Auctores, Aristoph Ælian. Arrian. alios. Pro quo ἀναβάλλει dicunt οἱ Ἀττικοῦσι. ἢ fides Magistris Græcis.

24. 'Αμπηχές.] Dicitur ἀμπεχόνη Xenophonti [*Memorab.* L. I. p. 712. A.] εἰς ἀναζωσιν ὑπ, εἰς ἀμπεχόνην, τὸ ταδίνη. Et ἀμπεχόνιον, togula. FUNGER. Conf. H. Steph. *Thes. T.* I. c. 1332. & mox 'Αμπεχόνοι.

25. 'Αμπέχεον.] L. 'Αμπέχονον. SCALIG, STEPH. SYLBURG. & JUNGERM. ad Polluc. p. 721. 'Αμπεχόνιον legit Rubenius de *Re Vest.* cap. XVII. [L. I.] & σύμμιξον πέπλημα exponit *aptum pallium*. 'Αμπεχόνιον, tenue vestimentum instar stolæ ex byssо vel serico. 'Αμπεχόνιον, ejusdem generis vestis. Theocrit. *Idyll.* XV. [v. 21.] Τάραντινον φόρει. 'Αμπεχόνιον Græci etiam ἀναβόλαιον vocabant, & ἀναβολάδιον, Latini *amictorium*. Hieron. in Jesaj. & Isidorus: *Anabolaeum, amictorium lineum femininum*. Ut igitur pallium Græcorum utrumque humerum includebat, ita & ἀμπεχόνιον, sive ἀναβόλαιον, femininum. Ut autem toga excludebat dextrum humerum, ita stola excluso quoque eodem humero in sinistrum rejiciebatur: hinc stolam *tegmen femininum* interpretatur Acro. VERWEY. Vid. Æm. Porti Lexic. Dorie. in Τάραντινον.

26. 'Αμπελίδιον, πάλιον.] Suspectum est. H. STEPH. *Ind.* L. 'Αμπεχόνιον. πάλιον. IS. VOSS.

27. 'Αμπύλῃ.] 'Αμπύκῃ exhibet H. Steph. *Ind.* Æolica Syncope pro ἀναπτύκῃ.

28. 'Αμπυξ.] Pro ἀνάπυξ. GUYET. STEPH. *Ind.*

29. Πεπιρωμένον.] L. πεπυρωμένον. SOPING. Ita exhibet H. Steph. *l. c.*

30. 'Αμπύκεσσι.] L. 'Αμπύκεσσιν. IS. VOSS. Conf. v. 'Αμφίπυκτον.

31. 'Αμπιφάτης.] Pro 'Αμφιστάτης. SALMAS.

32. 'Αμπιφᾶδ.] Pro 'Αμφίσταδ, quod vide infra. IDEM. IS. VOSS. SOPING.

33. 'Αμπυχῶν.] Vid. sup. 'Αμπέχονα, &c. Inf. 'Αμφίκωπα, & Ἠμπίχθαι, &c.

34. 'Αμπίκαρ.] Veteri Laconica dialecto, *qui stat in acie*. Sic idem Hesychius Ἄνερ explicat ἑστῶτα, *qui venit*. Talia adhuc reperiuntur apud Glossographos, quorum quædam Casaub. collegit. FUNG. Vide Casaub. in Athen. p. 615. SCHR. L. 'Αμπέτιμι, id est, ἀμφίτασι, περιβάλλομαι. IS. VOSS. Vid. sup. 'Αμπεπάτης.

1. 'Αμ-

'Αμπλαχεῖν [1]. ἁμαρτεῖν.

'Αμπλάκημα [1]. ἁμάρτημα.

'Αμπλαχίσαι [2]. ἁμαρτήμασι.

'Αμπλαχήματα [3]. ἁμαρτήματα.

'Αμπλακών. ἀποτυχόν. ἁμαρτάνων.

'Αμπνύθη. ἀνέπνευσεν.

'Αμπυτο. ἀπεσφρήσθη.

'Αμπνύθη. ἀνεπνύθη [4]. ἀπεσφρήσθη.

'Αμπίχοιτο * [6]. ὁ Συρακούσιος ἄρχων.

'Αμπεχόνη [7]. μαχαίρα.

'Αμφιέλεσ [8]. περιτιθέμενοι. ἔλκειν. ἁμαξηλατεῖν.

'Αμφέλαμψε. ἔλκαμψε.

'Αμφεσσι [9]. τὰ πεζικὰ σκεύη, ᾧ ἐχρῶντο ἀντὶ ἁμάξης.

'Αμπικες [10]. κεκμήλους, κόσμου γυναικῶν.

'Αμπυξ [11]. χαλινός. τεχνάζεσθαι.

'Αμπικες, τὰ ἀμφιδέσματα. ἢ χαλινοί. ἢ τεχνοί. ὥσπερ Σοφοκλῆς [12] ὁ Φιλοκτήτῃ. ἀφ' ὧν κυνηγεσίων.

'Αμπυκτήρια [13]. τὰ φάλαρα. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ὁ Κολωνεῖ.

'Αμπιλίς [14]. ἀναπαυσις [15]. ἡσυχασία, ὅταν ἀναπολίζῃ [16] τὸ ὕδωρ ἢ πάλιν ἔρχῃ.

'Αμωτήμων [17]. ἁμαρτωλός.

'Αμυσβαλῆ [18]. τὸ δένδρον. ἢ τὰ πεφυσματα.

'Αμύσματι. χίσματι [19].

'Αμαζαδὼν [20]. ἱππεῖς.

'Αμυζων [21]. πόλις ἐν Θράικῃ.

'Αμυδάναι [22]. κρύψαι.

'Αμυ-

1. 'Αμπλακεῖν.] Vid. sup. 'Αμβλακεῖν. &c. inf. 'Αντλάκεῖν. &c. item *Not.* seq.

2. 'Αμπλάκημα.] Habet Æsch. *Prom.* 112. 386. *Eumen.* 937. & *Suppl.* 238. ἀμπλακία. idem *Prom.* ϛ'. 565. ἀμπλάκιον. Pind. *Pyth. Od.* XI. 41. Cujusmodi voces notare foleo, ut Lexicorum inopiam suppleam, vel prorsus omittentium, vel nude & ἀμαρτήμασι citantium, atque hac ratione symbolam conferamus quantulamcunque locupletando olim Novo Thef. L. Gr. cui utinam manus admoverem eruditorum fo-cietas! ABRESCH. Vid. mox 'Αμπλακίσαι.

3. 'Αμπλακίσι.] Infra Πλακίσι.

4. 'Αμπλακήματα.] Æschyl, p. 12. SCHR. Gloſſæ MSS. in Daniel. 'Αμπλάκημα. ἁμάρτημα. Conf. *Not.* in 'Αμβλακών, & in 'Αντλάκεῖν.

5. 'Ανεπνύθη.] L. ἀνεπνύσθη. PALMER. Scribo ἀνεπνύθη, pro quo Poëtæ ἀμπνύθη. Vid. Phavor. & alios qui deliran-t. HEINS. ἀνεπνύθη conjicebat *Oudendorpius*. ἀνεπνεύσθη Etymol. & Schol. *Il.* Σ. 607. & modo in 'Αμπνύθη. Vid. 'Εμπνύθη, 'Εσπνύθη, 'Εσπνύθη, &c.

6. 'Αμπίχοιτο *.] L. 'Αμπιχοιτο τὴν ὁ Σ. α. SCALIG. IS. VOSS.

7. 'Αμπεχόνη.] Æol. pro ἀμφεχόνη, ἀναμπεχόνη, idem quod ἀναμπεχόνη. Nota enim tranſpoſitio literarum apud Æoles. & quod mutent μ in π. IS. VOSS.

8. 'Αμφιέλεσ.] Ita dicuntur ἡνίοχοι τινὲς, contenta eervi-ce ἱππικῇ ὄντινος τῶν ἁμάξων, ut refert Euſtath. [*Il.* ϛ. 623.] FUNGER. Vide & corrige Etymol. M. Vide quoque Suid. IS. VOSS. Etymologum jam correxerat Sylburgius. Suidæ & Etymologi gloſſas exhibet Lex. Reg. MS. variis locis.

9. 'Αμφεσσι.] Ad ἄσσω, nelle. ἄμαξα, ἅμαξαι. G. Vid. Tzetz. ad Lycophron. p. 105. HEINS. MUNKER. Vid. Schol. ad Ariſtoph. *Lyſiſtr.* ϛ'. 289. Conf. Suid. ibique Kuſter. & Steph. *Ind.* ut & *Not.* in Lycophr. ϛ'. 635. Cum Suida fa-cit Lex. Reg. MS.

10. 'Αμπικες. κεκμῆρ.] Jam olim conjeceram: 'Αμπικα, κεκμῆλοῦν τι: quod explicat, κόσμου γυναικῶν. forte ex *Il.* X. 469. 'Αμπικα ex Eurip. *Hecub.* ϛ'. 464. & loco Poëtæ, ad-fert etiam Cl. Abreſch in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 89. 'Αμπυξ erat vitta, five *redimiculum*, capitis mulebris ornamentum, Lydis maxime familiare (teſte Heſychio in Λυδὶς νόμῳ) quod auro gemmiſque diſtinctum, lautiores feminæ adhibe-bant ad conſtringendam comam, ne diffluerent. Vide Scho-lia minora ad *Il.* loc. cit. & confer omnino H. Steph, *Ind.* ubi hæc & ſequentia pluribus illuſtrantur.

11. Ἀμπυξ.] Vid. Euripid. Schol. p. 42. [*Hecub.* ϛ'. 464.] Æſchyl. [*Suppl.* ϛ'. 438.] p. 332. Theocrit. p. 11. [*Id.* I. 32.] SCHR. 'Αμπύσι, ἀμπυκαι, ἀμπυξ, ab ἄσσω, unde ἀμπυκ-ἀναλῶν, &c. GUYET. Vid. Schol. in Ariſtoph. *Acharn.* ϛ'. 671. & inf. in Χρυσάμπυξ, & Ἐπαμπυκίνου.

12. Σοφ. ὁ Φιλοκ.] Locus eſt pag. 408. [ϛ'. 639.]

——— ——— Ἰδοὺ καὶ ἄμπυκα
Δερμάδι διπλοῦν. ——— ———

Ubi Interpres τεχνὸν exponit. HEINS. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 90.

13. 'Αμπυκτήρια. τὰ φάλαρα. Σοφ. Οἰδ. &c.] Ita eſt verſus:

Πάρεσ δ' ἁρμάτων καὶ ἀμ-
πυκτήρια φάλαρα πώλων
'Αρίστας. ——— ——— SOPING.

Mallem 'Αμπυκτήρια φάλαρα, & præcedenti loco adjuncta. Sic enim Sophocles ἅρματα appellat, hæc duo conjungena, adjecto ἀμπυκτήρια, cum ſubſtant. φάλαρα, neque hoc illius ἵππους facit, ut Heſych. Verba ſic ſe habent, ut Sopin-gius obſervavit. HILL. [ex H. Steph. *Ind.*] Scribe: 'Αμ-πυκτήρια φάλαρα. Σοφ. Οἰδ. ὁ Κολ. Locus, quem alludit, eſt: Πάρεσ δ' ἁρμάτων &c. pag. 306. Decit igitur interpretatio. HEINS. Locus eſt ϛ'. 1060. Pro ὁ, *Scbrev.* & *Pricæus* in Κολωνῷ refcripſerant, quomodo titulus hodie legitur, & Phavor. exhibet.

14. 'Αμπιλίς.] Herodot. II. 11. BIEL.

15. 'Ανάπαυσις.] An legendum ἀναπλύσις? G. Ἀμπωὴς op-ponitur πλημμυρίδι, id eſt, inundationi, quam Apollonius πλήθουσαν dixit. Unde Ariſtot. *de Mundo*: Πασῶν δ' ἀμπω-

τῶν λόγῳ) τὴν αὐραίαν ἄρσιν συμπεριλαβόντι ἀπὸ τῆ στιλπνῆ καὶ ἁπαλῆ τῶν ἀνεμῶν πνοιᾶ. Dicta ἄμπωὴς quaſi ἀνάπλους, quod mare aquam coubibere videatur. Plinius vocat *æſtus reciprocationem*. FUNGER. 'Αμπωὴς, inquit Moſchopulus, τὸ ἐναντίον τῇ πλημμύρᾳ, ἤγουν ἡ συφορὰ, οἷον ἀνάπλους. MUNKER. *Tillius* ad Longin. p. 70. emendat ἀνάπλους. Sed rectius *Guyetus*, ἀνάπλους: ab ἀνάπλω. KUST. Scribitur & ἄμπλους, per ν. Euſtath. Περὶ ὁ ἀμπώτεως τὸ πᾶς Παρ-γηνὸς διείλεγε. Idem ad *Odyſſ.* p. 480. [1716.] illud præterea notandum ait, quod 'Αμπωὴς ᾧ παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς ἐστὶν ἡ ἀνάπλους, ὡς καὶ ἀμπωτὶς ἡ ὑδατώτις (vulgo ἀμπω-τώτης καὶ ὑδρώτης) καθὰ Αἴλιος Διονύσιος. Idem ad Dionyſ. Perieget. p. 30. 'Αμπωὴς δὲ ὅτι ἐγγυτέρω καὶ ἀνάπλους ὀνομά-ζεσθαι, ἀνάπλους ἀνά τις, καὶ ὡς συλλογὴ ἀμπωὴς. Ubi pro corrupto Heſychii ἀνάπαυσις, diſcrtim ſcribitur ἀνάπλους. Dionyſ. p. 203.

'Αμπωὴς ἐχέτω ἑαυτοχαὶ ὑφαιδοῦς. VERWEY.

Conf. H. Steph. *Theſ.* T. III. c. 305. Martin. Etym. in *Ledo*, & Ezech. Spanhem. ad Callimach. p. 421. ubi plura de vo-ce 'Αμπωὴς. Ibidem Vir Ill. pro ἀνάπλους legit ἀνάπλους. *Iſ. Voſſius*, ἀνάπλους. Sed ἀνάπλους, per α μάγα, ſcribit Phavor. & Lex. Reg. MS. Atque ita legunt *Theo. Bruno*, *Franc. Junius* in Cicer. *Epiſt. ad Q. Fratr.* III. 5. & *Kuhnius* ad Polluc. I. 109. Etymol. M. 'Αμπωὴς κυρίως λέγε-ται ἡ ἀνα-χώρησις τῆ θαλάσσης, ἤγουν ἡ ἀναπλοφόρη θάλασσα, ὡς ἂν πέμ-ποντος, πρὸς τὴν ἀνάπλουσις, τὴν ἀμπωὴς παρὰ συγκοπὴν, τὴν τροχὴν, ἀμπωὴς. Euſtath. *Hyſm. Amor.* I. VII. p. 261. Καὶ ἀκαιρὸ τὶς ἀμπωτὶς ὅλως ἀνίμως ἀναβράσσουσα, ἀκυμάνω τῆ θα-λάσσῃ πνεύσει. Gaulminus vertit: *Ac velut recuperos æſtu ſub-ſidente ventos inanimes exſpirare fecit, marique tranquillitatem reddidit*, Hyſmine ſcil. in mare conjecta. Conf. Niceph. Blem-mid. *Epit. Phyſ.* c. 18. p. 140. & Nonni *Synag. Hiſt.* p. 163. *Ed. Montac.* Piudar. *Olymp. Od.* IX. ϛ'. 78. ἀνάπλους dixit: ubi vid. Schol. eoll. *Rem.* Porti *Lexic. Pindar.* & Suid. in Ἔαρ ἱκάνει. Vid. & Schol. Gr. in Greg. Nazianz. *Stelit.* II. p. 96.

16. 'Αναπολίζῃ] ἀναπολίζῃ legit *Iſ. Voſſius*: ἀναβλύζῃ Franc. *Junius* l. c. ut Phavorin. Et Lex. Reg. MS. 'Αμπωὴς ἐγγυ-τέρω, καὶ ἀνάπλους, ὅτε ἀναβλύζῃ τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ἐπιστρέφῃ.

17. 'Αμωτήμων.] An pro 'Αλιτήμων? STEPH. Ita & *Kuſtero* videtur: nec obſto. Supra: 'Αλιτήμων. ἁμαρτωλός. Exſtat *Il.* Ω. 157. ubi ἀμαρτωλὸς exponit Scholiaſtes. Vide tamen, num ἔθος ſignificare queat eum ſequenti Ἀμύθ@ν, ut ſit a μυθὸς. Sed ἐπίκρυπτε. *Iſ. Voſſius* 'Αμωτήμων legit. Vida Eund. in 'Αδρήϛῳ. Conf. 'Αδρηστίνων, & 'Αδραστον.

18. 'Αμυσβαλῆ. &c. τὰ τὰ πεφυσματα.] *Cuſtodes.* ad Athen. II. 12. p. 52. τερφύματα legit pro πεφυσματα. SOPING. BRUNO. FUNGER. Reponendum, τὰ τὰ τερφύματα. Vult enim Heſychius, hoc nomine 'Αμυσβαλῆ & *arborem* & *fructum* ſignificari. Suidas tamen voce 'Αμυσβαλῆ arborem tan-tum, 'Αμυσβάλη vero *fructum* denotari putat. MAUSSAC. Scribendum 'Αμυσβαλῆ. Sed reciamant Magiſtri. Thomas: 'Α-μυσβάλη, ἐπὶ τ πικρὸν, οἷα 'Αμυσβαλῆ. 'Αμυσβαλῆ ὁ, τὸ δέν-δρον. Moſchop. 'Αμυσβαλῆ, τὸ δένδρον· 'Αμυσβάλη, ὁ καρπός. MUNKER. Forte: 'Αμυσβαλῆ, τὸ δένδρον. καὶ 'Αμυσβάλη, τὰ πεφύσματα. Reſpexiſſe autem videtur ad proverbium, Δυσὶ ἀμυσβάλοις, quod apud Suidam. HEINS. Apud Suid. Δυσὶ legitur, eſtque ex Crinagoræ epigrammate inedito, ut monuit Kulterus. Pro πεφύσματα, *Iſ. Voſſius* δερφύματα legit. Conf. Palmer. in 'Αμπωὴς. Vide porro H. Steph. *Ind.* & L. Bos ad Thom. Mag. in h. v.

19. 'Αμύσματι. χίσματι.] L. χίσματι. BRUNO. JOS. HILL. Ita Phavorinus. Vid. inf. v. Μέσματα.

20. 'Αμαζαδὼν, ἱππεῖς.] Vid. ſupra ſuo loco.

21. 'Αμυζων.] Credo legendum, 'Αμυδών. Sic ordo & ve-ritas rei ſuadet. Nam licet quidam Amydona urbem in Ma-cedonia ponant, ut certum eſt, quando ad Axium fluvium ſitam dicat Homerus [*Il.* B. 849. five Cat. 3 ...]. & in Pæo-nia eam ponat: ſciunt tamen ii, qui Geographiam anti-quam callent, olim Thraciæ fines multo latius acceptos fuiſſe, & Pæoniam fuiſſe antiquæ Thraciæ partem. PALMER. Ἀμυγδῶν poſtulat ordo. IS. VOSS.

22. 'Αμυδάναι.] Idem quod ἀμυδῶν. IS. VOSS.

Ἀμυδὶς, ἅμα, ὁμοῦ.
Ἀμυδρὰ. τὰ ἀδιάτρητα.
Ἀμυδρὸς. σκοτεινός.
Ἄμυδρις [1]. τόποι οἱ χθαμαλοὶ [2] καὶ ἄγαν ῥέοντες. Ἡσύχ. [3] τὸ Μυρεῖν, ὅ ἐστι, ῥεῖν.
Ἀμυδρότερα [4]. ἀμαυρότερα. ἀδιαίτερα.
Ἀμύη. βάθηλον.
Ἀμύθητοι. ἀναρίθμητοι, πολλοί.
Ἀμυθήτου. ἀπεκδιηγήτου.
Ἀμύκλαις [5]. πλῆθος. ἄθροισμα. πλῆσιον. πολύ.
Ἀμυκλαὶ [6]. αἱ ἀκίδες τῆς βελῶν. Ἡσύχ. τὸ Ἀμίσασιν.
Ἀμυκλαίδης [7]. εἰδος ὑποδήματος πολυτελοῦς Λακωνικῶν. καὶ πόλις Ἀμύκλαι.
Ἀμυκλίς [8]. γλυκύς, ἡδύς.
Ἀμύκτιν. γλυκύν. οἱ δὲ, ἄμικτον.
Ἄμυλα. μῆτρα [9].
Ἀμύλης [10]. πλακοῦντας.
Ἄμυλον. βρῶμα τὸ ἐκ πυρῶν [11].
Ἀμυλλίδωτον [12]. χιτῶνος εἶδος.

Ἄμυ-

1. Ἄμυδις, &c.] Ἄμυγις legend. quod vide. SALMAS. Ego hoc delendum existimo, penitusque fluxisse ex illo Ἄμυγις, quod Interjectis aliquot vocibus sequitur. Καὶ πάλιν enim descriptum videtur, verbaque plane eadem. HEINS. Ἄμυγις inf. & sic Etym. M. Sed & in multis aliis τὸ δ' insertum, ut nihil mutandum videatur. Vid. Etym. M. in Ἄμυγις. IS. VOSS. Conf. H. Steph. *Ind.* qui pro ἄγαν ῥωδικῶς, sive ῥωδιαλίως, accipi posse censet. p. 394.

2. Καὶθόλου.] L. κάθυγρα. Vide in Ἄμυγις. HILL.

3. Περὶ.] L. Ὑσσῷ. SCALIG. G. J. VOSS. (*Art. Poet.* c. III. §. 12.) STEPH. in *Ind.* SORBER. ANONYM. *in Od. Burm.* Lege: Ὑσσῷ τὸ μυδᾶν. Vid. *Mυδᾶν.* IS. VOSS. Sed & inf. in v. Ἄμυγις, est μυρεῖν.

4. Ἀμυδρότερα.] Philo de *Opif Mund.* p. 14. A. *Terrestrium & volucrium anima obscuriores sensus habet quam humana, ἀμυδρότερα γὰρ τὰ αἰσθητικά.*

5. Ἀμύκτιν.] Idem quod ἀμύγνης. ab ἄμυ & ἄγνυμι. IS. VOSS. Recte, ut puto, *Vossius.* Vid. sup. Ἄγνιες, & inf. Ὀμόγνιος. Suspectus erat hic locus H. Stephano in *Ind.*

6. Ἀμυκλαί.] In Lexico veteri H. Steph. ex ἐκ τῶν βελῶν αἱ ἀκίδες. Et sic plane Etymol. M.

7. Ἀμυκλαίδης.] Pro Ἀμυκλαίδης, vel Ἀμυκλαίδης potius: ut & mox Ἀμύκλαι. SALMAS. Ἀμυκλαίδης, transpositis literis, & mox Ἀμύκλαι, pro Ἀμυκλαίδης & Ἀμύκλαιαι, corrigunt etiam SCALIG. SOPINGIUS, JUNIUS, STEPH. in *Ind.* MEURS. *Miscell. Lacon.* l. 12. p. 83. JUNGERM. ad Pollnc. l. VII. *segm.* 88. STEPHANIUS, IS. VOSS. SORBER. & MENAG. ad D. Laërt. p. 381. Conf. inf. in v. Λακωνικαῖδες. Suidas vero pro Ἀμυκλαίδης scribit Ἀμύκλαις. Ubi pariter Ἀμυκλαίδος corrigendum censet Meursius, quod per compendium scriptum fuerit Ἀμυκλᾶ. Dubito num recte conjecerit Vir maximus: Ἀμύκλαις enim dixit Theocritus *Idyll.* X. 35.

——— —— καὶ τὸν ἀμφετίθεσ᾽ἐν Ἀμύκλαις.

Schol. οὗτος ὑποδηματοποιὸς, & Λακωνικὸν ὑποδημάτων exponit. Quod miror Cl. Kustero in mentem non venisse, ut Suidam suum defenderet, cum Meursii erisin adnotaverit. De urbe autem Laconica Ἀμύκλαι Hom. *Il.* B. 584. sive *Catal* v. 91. & Schol. Theocriti *loc. cit.* Sed vide an non concinnius illa verba ἐκ τῶν Ἀμύκλαι, subjungantur præc. glossæ.

8. Ἀμυκλίς.] L. Ἀμυκλὶς. SALMAS. An γλυκυτὶς, pro γλυκύς, ὥσπερ? IS. VOSS. Vid. inf. Γλυκυτὶς. Conf. tamen seq. Ἀμύκλαι, ubi in fine pro ἀμυκῶς f. leg. ἁμυδρῶς.

9. Ἄμυλα. ἡ μήτρα.] Dele ἡ, quanquam ita vult *Fungerus.* Sed in nulla Editione inveni articulum, quæ ante Leidensem prodiit. VERWEY. Si legas, Ἄμυτρα, ἅμυλα, accipiendum pro ἀμύελα, *fine medulla.* IS. VOSS. Pro μύτρα sunt qui reponant ἄμυτρα *medulla carentia.* Sed tunc & Ἀμύελα legendum foret. H. STEPH. in *Ind.*

10. Ἀμύλης.] Theocrit. [*Idyll.* IX. v. 20.]

——— —— ἦχε δέ τιν᾽ ἰδέ᾽ ὅτευ ἄμυλα
Χείρεσσ᾽, ἢ πυρὸς καρπὸν, ἀμύλαιο πεφύλης.

Ibi Schol. Casauboni non editus [ἀμύλαιο exponit πλακοῦντ. p. 263.] quem vide. GUYET. Respexit, credo, Hesych. ad Aristoph. Pac. v. 1194. ——— ἐπωίσθησι τοὺς ἀμύλους, ἢ τοὺς πέμματα. Schol. Ἄμυλοι, πλακοῦντες τινες. οἱ δὲ &c. *Exod.* XVI. 31. pro ἐγκρὶς, Aq. & Symm. ἄμυλον.

11. Ἄμυλον. ἢ τ. ὑ. πυρῶν.] L. πυρῶ. Vid. Athen. XIV. 15. p. 647. BRUNO. Malim retinere πυρῶ. Schol. Theocriti l. c. Ἄμυλον, εἴδός τι ἄρτου ἐκ τῶν πυρῶν χονδρῶν. Ἄμυλον, ἄρτος ὁ ἀπὸ μείζω χονδρῶν. ἀποκρίνουσι γὰρ τὸ πυρὸν πάντα. Alia plura dabit H. Steph. *Ind.* Conf. in Ἀμυλῶν; item Ἄλευρ. præced. Glossa Iatrica MSS. Ἄμυλον. ἄμυδις

Ἄμυγδ. [13]. ἀγαθὸς. ἀμώμητος [14], ἄμεμπτος, καὶ Ἄμωμον.
Ἀμυνάθει [15]. ἀμύνου. βοηθεῖν.
Ἀμῦναι [16]. ἐνδικῆσαι. βοηθῆσαι.
Ἀμῦναι. ἀπαλεξῆσαι. τιμωρῆσαι.
Ἀμαναδρίαι γένος ἐξ οὗ ἱερεῖς Ἀθλεύσιον.
Ἀμύναδρος. δυνάμενος ἄνδρας Ἀμύναξ.
Ἀμυνίας [17]. ὁ ἀμυντικός. Ἡσύχ. [18] τὸ Ἀμύνειν.
Ἀμυνῆ. βοηθεῖ.
Ἄμυνεν. ἐδόκησε.
Ἀμύμων [19]. ἀμώμητος.
Ἀμυνόμην [20]. τιμωρούμενος.
Ἀμύνω. ἀποδίδω [21].
Ἀμυντήριον. ξίφος δίσκημον. ἢ βάκλον [22]. ἢ τὴν τῆς πλατύτητος ἀμῦνον.
Ἀμύντορες. βοηθοί.
Ἀμύντωρ [23]. βοηθὸς, ὑπέρμαχος. ἐπαλξεὺς δὲ ὁ τῶν Φοίνικος πατὴρ, Ἀμύντωρ.
Ἀμυνῶ [24]. ἀντιποδίσω.
Ἄμυξ. ἀμυχὴ [25].

Ἄμυ-

13. Ἄμυγδ.] L. Ἄσημος. SALM. IS VOSS. Ἄμυγδ., *expers μυγὸς.* H. STEPH. in *Ind.* Si Ἄμυγδ., vel Ἀμυγδ. potius, recte se habeat, nihil tentarim. Tum Ἀμώμων eadem significare docet, in fine. Efique hoc simplicissimum. Putabam tamen aliquando, vocem ἀμώμων, quæ ultima est in hoc articulo, explicari; ut locus ita legeretur: Ἀμώμων, ἄμωμος, vel ἀνύγρος. (pro ἄμυγδ.) ἀγαθὸς, ἀμέμπτος (pro ἀμώμητος) καὶ ἄμωμον. Vid. mox Ἀμώμων, post v. Ἄμωμος, & inf. Ἀμώμητος, & Ἀμωμος. Schol. *Il. A.* 92. Ἀμώμων. ἄμωμος, ἀγαθὸς, καὶ ἀνύγρος. Sic inf. in v. Μωμῶν. Ἀμώμητος. οἱ ἀμώμητοι. Posses etiam pro Ἀμυγδ. scribere levissima mutatione, Ἀμώγις, quod *castum & purum* notat apud Sophoclem. Vid. Suid. & conf. inf. Ἀμοιχίων, & Ἀμοιχός. Sed obstat liter. ferles. Eclog. MS. Ἀμώμων, ἀγαθὸν. Ἀμωμῶν, (f. l.) Ἀμώγις vel Ἀμωμῶν) ἀγαθὸς. Hæc olim scripseram. *Kusterus* ita: „ Ex serie liter. scribendum est Ἄμωμ, μῶν: quod dictum fuerit pro ἀμώμων, eâdem formâ, qui „ ἄμυγδ pro ἀκύμων, apud Eurip. *Herc. Fur.* v. 698. „ Conf. sup. in Ἀκύμονα *Not.* Nec multum refragabor.

14. Ἀμώμητ.] L. ἀμώμητ. Vid. Ἀμώμων. SOP. IS. VOSS.

15. Ἀμυνάθει.] Æschyl. *Eumenid.* p. 287. ἢ ἐξ ἀμυνάθ᾽ ἥγου. HEINS. Locus est *Eum.* v. 441. Conf. Eurip. *Androm.* v. 721. & Aristoph. *Nub.* act. V. *scen.* I. *sub init.* Ἀμυνάθετέ μοι συσσίτιον. Cl. Kusterus Ἀμυνάτ᾽ γε exhibet in Textu: quamvis ἀμυνάθου præferat *Index.* Idque rectius. Arcadius Grammat. inedit. Ἀμυνάθει, τὸ διπλοῦν. Ecloga MS. Ἀμυνάθετε, βοηθῆτε, συμμαχεῖτε. Simile est verbum Δικαίσθου Infra.

16. Ἄμῦναι.] Vid. Melanchthon. *Vol.* II. *Epist.* p. 545. Lexicon MS. *Biblioth. Coislin.* p. 231. Ἀμύνασθαι, ἀμύνεσθαι, ἐπὶ τοῦ ἀμύνειν [L. l. c. 42.] Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀμύνασθαι. Σαφοκλῆς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι, περὶ γὰρ τοῦ Ἀμύνασθαι καὶ τοῦ ἀποσοβῆσαι, καὶ οἱ μάγοι μὴ τὸν πυρφόρον λέγουσι. Conf. Suid. & inf. Ἀμύνω.

17. Ἀμυνίας, ὁ ἀμυντικός.] Respexit ad locum illum Aristoph. in *Equit.* v. 567. - - - ἀλλ᾽ ὁ χρηὸς λέγει ὡς ἀμυνίας. Ubi Schol. ἀντὶ τοῦ τὸ ἀμύνειν. Est autem ἀμυνίας vocabulum Comicæ licentiæ confictum, quo aliudtur ad nomen proprium viri, qui appellabatur Ἀμυνίας. KUST.

18. Ἀμυνῆς ἀβὶ &c.] L. Ὑσσῷ. STEPH. SALM. ANONYM. in *Od. Burm.* Male *Is Voss.* ἀβὶ retinet, conjunctum cum ἀμυνῆς, quod effert: *in ulciscendo.*

19. Ἀμύμων.] Vid. sup. in Ἀμυγδ. An vero hæc cum illa glossa connectenda, ut sit: χρὶ ἀμώμων, ἀμώμητ.

20. Ἀμυνόμην. τιμ.] Sic Gloss Gr. quod Jan. Rutgersius, Mufarum illud corculum, edidit primus *Var. Lect.* VI. 5. Ἀμυνάσθ᾽ τιμωρήσ᾽αι. Vid. sup. in Ἀμύνω, Kulter. de *Verb. Med.* §. 34. Seb. I. & Chilinead ad Mulcl. P. I. p. 54.

21. Ἀμύνω. ἀποδίδω.] *Luc.* unde *Lutlio*, verbum Juris. SOPINGIUS. Vid. inf. Ἀμυνῶ.

22. Βάκλον.] *Baculus.* SOPINGIUS. Vocabulum Ῥωμαϊκὸν. ARCER. Vid. Meurs. & Du Cang. *Glossario.* Non enim placet *βάκτρον* Phavorini.

23. Ἀμύντωρ.] Schol. *Il.* N. 384. βοηθὸς. Pro patre Phœnicis habetur *Iliad.* I. 448. ubi vid. Schol.

24. Ἀμυνῶ.] Imo Ἀμυνέω, in forma Media. Nam Activum ἀμυνέω nunquam significat ἀντιποδίσω. Paulo ante: Ἀμύνω, ἀποδίδω. Vide plura de differentia verborum ἀμύνω & ἀμύνομαι in libello nostro *de Verbis Mediis Græc* num. 34. KUST.

25. Ἄμυξ. ἀμυχὴ.] Ex ἀμυχὴ, Ἀμυξ. GUYET. ἀμυχὶ scribe, SALM. Ita apud Oppian. βρὶξ I. l. *Halieut.* ἡ πα-

"Αμυκα. ἔζυσα. ἐσπάραξα [6].
Ἀμύσσω. κελαμύσσω [7]. κελαξίζω. σπαράττω [8].
Ἀμύσσω. αἰσσω [9].
Ἀμύξεις [1]. κελαξίσεις. σπαράξεις ἢ ψυχλιῶ ἀπόμβω.
Ἀμιρεῖν [6]. μὴ ἔχειν μέρος.
Ἀμείρμα. ἀτύχημα.
"Αμμεροι [7]. πάπποι οἱ χάδυγροι, ἢ ἄγαν ῥίπτης. ἀπὸ τῆ μειρῶ.
Ἀμυσσόμενος. ὁ μὴ μυσταπλόμβος τὸ ῥαπίζων [8].
Ἄμμυδον [9]. ἰμάτιον. Κρῆτες.
Ἀμύς [10]. ὁμῶς σὺν αὐτοῖς.
"Αμμυνε [11]. ἔζεσεν. ἐσπάραξεν.

Ἀμύσ-

πώνιο φέρῃ) βρέχει. Et *πάδα*, a recto *πώς*, pro *πάδαι*. Et *φοίνα*, a *φοῖξ*, pro *φοίνιξ*, apud Hom. [*Il* Φ. 126.] Heſiod. ὡς Ἔργ. . . . *πῆρ λελοῦσι*. [*Ὑ*. 533.] Inf. Βοῦς *βοῦσι*. SOPINGIUS. Conf. Etym. M. & Heſiad. *Chreſtom.* p. 13. *Ed. Meurſ.* λὰν ὃ ἀμύσσω, Ἀμύξ, ὁ βοῦς Νικάνδρῳ.

1. Ἐκαυσμένη.] Peſſime Ven. & Flor. *πάσχε*. Vid. Suid. & inf. v. Ἀπαυσον.

2. Καδαμάξαι.] L. *καδαμάξη*, ut *Soping. Iſ. Voſſ.* & *Kuſt.* Vid. inf. v. Τάχει, Κατεμάσσον, &c. Conf. in Γερμάξ.

3. Συναξῆ.] Pertinet ad verbum *Μάσσω*, quod Heſych. hic cum Ἀμάσσω male confundit. *Μάζω* enim (unde *μαξὴ*) ſignificat *συναζω*, *gemo*. Hinc Ἐκμαγῆς infra exponitur *συναγωγὴ*: & Ἐκμαγδαν, *συναζαν*. Ad hæc Corinthus de *Dialecto* differte teſtatur, Iones pro *ἐσσάξω* dicere ſolere *ἔμαξα*. A *μάζω* eſt Latinum *maſſa*, & *maſſa*. Gloſſ. Vet. *Μάζω*, *maſſo*, *maſſas*. *Μάζων*, *maſſitabundus*. KUST. Infra: *Μυτιλήζω*. *συναζίζω*. Conf. v. Ἐσαξε.

4. Ἀμάσσω. *ἀπὸ* Ϝ.] F. Ἀμσσω. Vid. in Ἀμυσσόμενος. SOPINGIUS. L. "Αμυξ, vel Ἀμύξ. *ἀπὸ* Ϝ. IS. VOSS. Sic Idem ad Catull. p. 59.

5. Ἀμάξας. *καὶ συναγῆς. τὸν ψυχλὸν ἀπ.*] Legendum forte: Ἀμάξας. *καθάπτεις*, *συναγῆς*. † *Ἀμυχθείς. τὸν ψυχλὸν ἀπόμβω*. G. Putavit V. D. hic deeſſe participium. Mihi vero nihil deeſſe videtur, tolli tantum modo debet diſtinctio poſt *συναγῆς*. Reſpexit Heſychius ad locum Poëtæ, qui eſt *Iliad.* Λ. 243.

. . . . . οὐ δ' ἴδεται δυμὸν ἀμύσσας
Σκύμβω.

Jam δυμὸν ἀμύσσας Σκύμβω Schol. exponit, *τὸν ψυχλὸν συναγάσας πανὶ βίᾳ*. Heſych. hic, *συναγῆς τὸν ψυχλὸν ἀπόμβω*. Sæpe Heſych. unum verbum ex Poëta ponit, & ſimul totam phraſin explicat. Hinc patet, quantùm ſit utilitatis, uti hoc Lexicographo ad Auctores Græcos explicandos, utpote qui optime ad ſenſum Auctorum vocabula exponat. Cæterum ut obiter verbum addam de phraſi, δυμὸν ἀμύσσειν, quemadmodum Homerus, ita Æſchylus, Homeri æmulus, *παρὰν ἀμύσσειν* dixit in *Perſis*.

Καὶ μὴ παρὰν ἀμύσσῃ φρενῶν.

Iterum eadem Fabula:

Ταῦτα μοι μελαγχόλου φρὸς ἀμύσσει
Φόβου. . . . . .

Ubi Schol. Εἰρηκὼς ὁ ποιητὴς τὸν . . . τὸ δ' ἴδεται δυμὸν ἀμύσσας. Translate autem ſic dicitur a ritu lacerandarum veſtium, qui apud Veteres obtinebat in luctu. unde apud Vatem divinum egregie: Διαῤῥήξαι τὰς παρίας ὑμῶν, ἢ μὴ τὰ ἱμάτια ὑμῶν, Joël II. 13. L. BOS. *Obſerv. Crit.* p. 154. Gemina notavit Cl. *Kuſterus*: „ Tollendum eſt comma (ut vulgo vocant) „ poſt *συναγῆς*. Nam Nota hæc referenda eſt ad locum il- „ lum Homeri *Il.* A. 243. . . . ἢ δυμὸν ἀμύσσει Σκύμβω. „ Quod vetus Scholiaſtes exponit: *τὸν ψυχλὸν συναγῆς λυ- „ πῶν*, i. e. *animum lacerabis præ dolore*. Quæ interpreta- „ tio cum Heſychiana prorſus convenit. Hinc autem ap- „ paret, conjecturam *Guyeti*, per quam locum hunc ſupple- „ re conatur, eſſe vanam & ſupervacaneam. Diſcimus hinc „ etiam, Heſychium ex integra phraſi Homerica, quam „ exponit, unum tantum verbum ponere; quod minime eſt „ probandum. Niſi enim quis forte in ipſum locum Home- „ ri incidat, nemo intelligere queat, quid Heſychius ſibi „ velit. Confer quæ notamus inferius ad v. Ἀμῥύδην. „ Ἄαπιus ita Heſychium explicandum eſſe conſtat. Cogitandum tamen relinquo, an non forte omiſſus ſit Poëtæ locus. riora.) . . . ἢ δυμὸν ἀμύσσει Σκύμβω, *συναγῆς τὸν ψ. ἀν.* Ἀμύξη, diſtinctionem quoque ſuſtulit ante *τὸν ψυχλόν*.

6. Ἀμειρεῖν.] Pro Ἀμειρεῖν, & Ἀμείρμα, *Iſ. Voſſius* Ἀμμεῖν & Ἄμορμα ſcribit, ob elementorum ſeriem ſcil. Perpe- ram. Vid. ſup. Ἄμμορος, Ἄμμορη, & Ἀμείρετο.

7. Ἄμμορος.] Supra Ἀμμόρη. Apollon. Schol. p. 28. SCHR. Supra pro eodem recte legitur Ἀμμόρη. KUST. Vid. H. Steph. *Ind.* & ſup. *Not.* in Ἀμμόρη. Mox pro *μμρεῖν*, contra *μεῖρον* (vel *μορεῖν*) reſtituendum eſſe, jam præcepit Sylburgius. Malim vero Ἄμμορη τόπου conjungere, ut diſtinguatur poſt *τόπου*. Similiter ſup. *l.* 6.

Ἀμύσσειν. ξέειν. σπαράττειν. λυπεῖν [12].
"Αμμοι [8]. κῆτος [13]. Λάκωνες.
Ἀμυτλεῖ [14]. τλεῖ σπηλῇ πόσιν.
Ἀμυσία [15]. μίζις ἡ.
Ἀμυσὶς [16]. τλεῖ ἄμυσιν ἢ ἀθρόαν πόσιν Τίμαρχος φησὶν ὅπως λέγαλος.
Ἀμυχλεῖσαι [17]. καθάραι, ἀγνίσαι.
Ἀμύχαμα [18]. αἰνάθη. ἢ ἀναδενδράς.
Ἀμυχιὰς [19]. τὸ ξέειν πὰς σάρκας τοῖς ὄνυξιν.
Ἀμυχὴν [20]. καθαρὸν, ἀγνόν. ἀλάχεσιν [21].
Ἀμυτίσπλασαι [22]. κνίζεσθαι. σπαραττίσπλασαι.
Ἀμυχὴ [23]. ὀδυπλάσιος ἕλκος.
Ἀμυχόσης [24]. σφόσης ὀδυπλέον.

Ἀμ-

8. Ἀμυσίσμος.] Forte Ἀμυσάσμος. SOPINGIUS. Vid. in Ἀμύσσω. Poſt *ῥάπτω* Phavorin. addit *μίμη*. Ἀμυσίσμος legit *Iſ. Voſſ.*

9. Ἄμμυδον.] Veſtimentum coloris myrtei ſive preſſi in purpura. Iſidor. l. VI. 11. *Nam & qui nummularium diſcuſſa, denariorum formis myrteas pannos ſubjiciunt.* PERGER. Vid. Meurſ. *Cret.* III. 12. p. 184.

10. Ἀμύς.] Unde *ἀμυδὶς*. O.

11. Ἄμμυνε.] Ex *Il.* T. 284. Schol. *καθίζει τῇ ὀπῇ, ἐσπάραξεν.*

12. Ἀμύσσειν.] Per *λυπεῖν* etiam Suidas exponit, quando in Ἀμύσσειν ſubint. *Συρὸν*. Quo pertinet *Il.* A. 243. Vid. ſup. *Not.* in Ἀμύσσει, & mox in Ἄμμοσε. Apollonius, aut ſi quis alius, in Gloſſ. Herodot. Ἀμύσσει, præter alia, τὰ ἐρέσσουσι explicat, ubi *συναγῶσι*, i. e. *lacerare*, emendant. Sic apud Herodot. III. 76. & 108. Conf. ſup. v. Ἀμύξω, item Ἀγερμῶσι. Sed τὰ ἐρέσσουσι etiam apud Suidam, ex liſdem forte gloſſis: quamvis *συναγόσσω* ſuperaddat. Forte ibi alterum altertus eſt correctio. Niſi malis illud τὰ ἐρέσσουσι conferre cum τῇ νυσσῇ h. l.

13. Ἄμμοσε. *κῆτος*.] Lege *κῆτ*, *luctus*. PERGER. Infra Κῆτος etiam λύπησιν explicat: ubi *κῆτ* reſpexiſſe videtur. Florentina h. l. habet *κῆτ*, quod propius accedit: ὃ enim & δ parum differunt. Vide tamen, num Ἄμμοσε (ſive, ut Laconiſmus integer ſit, Ἄμμοσσε) ſcriptum ſit pro Ἄδοσε: quando forte *κῆτος* legendum, pro *κῆτ*. Paſſim enim ε & υ in hoc Lexico confunduntur: literæ vero β & μ non raro etiam permutantur apud Æoles & Lacones. Conf. ſupra Laconicum Ἀμάσσει, pro *ἀάσσει*. Infra: Κόπτος. . . . *χάραμα*, *βόθρος*. Idem obſervat Doct. Valken. ad Ammon. *Animadv.* I. 1. p. 3. commode adferens illud *μίγα λαῖτμα θαλάσσης*.

14. Ἀμυτλεῖ.] L. Ἄμοσσε. SOPING. JUN. FABER. „ Dicam & hoc amplius, iſtud *σωγῇ* non placere, niſi & „ *πόσιν* addatur; quod & paulo inferius legas. Nam τὸ „ *σωγᾷς* non conſtituit differentiam *amyſtidis* ab alia biben- „ di ratione, ſed τὸ *πόσιν*. „ TAN. FABER ad Anacreont. *Od.* XXI. p. 254. Vid. mox Ἀμυσίς.

15. Ἀμυσία.] L. Ἀμυσὶς. IS. VOSS. Vid. Barth. *Adverſ.* p. 1615. SCHR. Etymol. M. in Ἄμυσις. Ἔστι δ ἡ φιάλης εἶδος μεγάλης, ἐν ᾧ πάντες ἐχρῶντο.

16. Ἀμυσὶς. τὸν ἄμυσιν ἢ &c.] Malim: Ἀμυσὶς. τὸν ἀνδρεῖ ἢ ἀθρόαν πόσιν. Ita Suid. & Etymol. Vid. Suid. in Ἐξαμυσάσης. Joſ. Barnef. ad Anacreont. XXI. 2. p. 68. & 198. ut & ad Euripid. *Rhef.* ϒ. 429. Caſaub. ad Athen. p. 783. Seber. ad Polluc. l. VI. *ſegm.* 25. Conf. H. Steph. *Ind.* & Schol. ad Ariſtoph. *Acharn.* ϒ. 1227. De *Thracia amyſtide* Horat. l. 36. 14. Hinc verbum *ἀμυσίζειν*. Plutarch. *Sympoſ.* III. 3. p. 650. Τοὺς δ' ἄλλους ἢ ἀμυσίζειν (leg. *ἀνδρεῖ*) πόσιμα (ſcil. Ἀμυσίζειν ἀνόμαζαν οἱ παλαιοὶ) *φησὶν ἐνίοτε Θεόκριτος ῥάπαις*. *Nam eos qui uno hauſtu & citro reſpirationem magna ficcant pocula, quod amyſtizare dictum fuit a veteribus, non facile inficiari ait* Ariſtoteles. Conf. inſ. Ἀμυσίς.

17. Ἀμυχλῶσαι.] L. Ἀμυχλῆσαι. H. STEPH. in *Ind.* IS. VOSS. Ἀμυχλῶσαι. SOPING. Lege cum *Sapingio* Ἀμυχλῆσαι, vel Ἀμυχλῶσαι. Utrumque poſtulat ſeries alphabeti: prius firmat Ἀμυχθῆ, quod etiam *ἀμυχθῆς*, *ἀμύχαμα*, *ἀμυχὸν*, & *ἀμυγὸν* ſcribitur. JOS. HIL. L. Vid. ſup. v. Ἀμυχα.

18. Ἀμύχαμα.] Vid. Ἀμυμὸς, & Ἀμαθὶς.

19. Ἀμυχιὰς.] L. Ἀμυχιὰς. STEPH. Vid. ſup. in Ἄμμορος.

20. Ἀμυχὴν.] A *μάω*, *μύσσω*, *μυσαχῆς*, *μῶν*, *μιάω*, *μιαχῆς*, *μιαίνω* &c. *μύχαρ*, *μυχὸς*. Heſych. *Μυχὸν*. *μυσαχῆς*, *μυσαχῆς*. G. Lcg. Ἀμυχὴν. Ita ſeries alphab. & Etymol. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. Conf. Etymol. v. Ἀμυχὴν, & Suid. v. Ἀμύσσεσθαι, & Ἀμυχὸν. KUST. Suid. in Ἀμυχὸν tradit: γεγόνει ὃ ἢ Ἀμυχὴν. Quare nihil muto. Alioquil a *μύσσω* eſt *μυσαχῆς*, *μυσαχῆς*, *μυχῆς*, & hinc *ἀμυχῆς*.

21. Ὀλίχεσσι.] Quaſi ex *ἄμα*, pro *ἅμῆ*, & *χέω*, ut ſit: *in quo unus ſidemque per totum color eſt.* Conf. H. Steph. *Ind.*

22. Ἀμυτίσπλασαι.] Ex ordine, & ex verbo Ἀμύσσω quod præcedit, puto legendum Ἀμυσίσπλασαι. PALMER. Potius Ἀμυτίσπλασαι Attic. pro Ἀμυσσάσθαι, ab Ἀμύσσω, quod vide. Hagen. perperam Ἀμυσίσπλασαι, quod *Soping.* Ἀμυτίσπλασαι correxerat.

23. Ἀμυχὴ.] Vid. in Ἄμυξ, & *Μύχη*.

24. Ἀμυχόσης. *σφόσης* &c.] Si lectio ſana, erit ab *ἀμύχω*, vel *ἀμυχὸς*, quod idem ac *ἀμύσσω*, i. e. *vellicare*, *radere*, &c. Σπυρίδιον autem eſt a *σπύρη*, quod proprie qui-

'Αμφαγαπαζόμδω· ι. ὑποφλαλλόμενος πλειαγαπόμδω· ἢ πλειαγαπάζομδω·.

'Αμφαγαπῶντες ι. ἀσπαζόμδοι.

'Αμφαγίγοντο 3. πλησιάζοντο.

'Αμφαδίην 4. φανερᾶς. ἀναφανδόν.

'Αμφαδόν. φανερᾶς.

'Αμφαιεῦς 5. κύκλῳ συοφδῆς.

'Αμφαὶς 6. περίσκελος· πλισκελής. οἰκοπλίσκελος·.

'Αμφ' 'Αχιλῆος· ῥοὰς 7. Ἀχιλλεύς, ποταμός.

'Αμφαχὶς 8. ἀξίνη.

'Αμφ' ἅλα. πλὶ τὴν θάλασσαν.

'Αμφαλλάξαι. ἀμφοδῦζαι. εἰ δὲ, ὁμῦ βαδίζοντας ἐφ' ἑτέρας ὁδὸν χειροδίκαν.

'Αμφ' ἄληθε 9. πλὶ τὰ ἄλθεα.

'Αμφάνα 10. μάλιστα.

'Αμφαξονῆν 11. τὰ γόνατα πλικλᾶσθαι. καὶ μὴ θύτειν.

'Αφαμφὴν. δίκελλα 12. Λάκωνες.

'Αμφαρὶς. πλιφαμμὴν, κατολισθημιδὴν 13. καὶ γωνιὸς, ὕπαφαις.

'Αμφαείτερον· 14. ἀμφοτέρωθεν φέρεσθαι. Οὐκ ἀίσσω· 15. ἢ δεξιός. ὑπαττίω· τῷ πλιδεξίῳ 16.

'Αμφαγαπαζόμδω· 17. πάνυ φιλοφρονούμδω·.

'Αμφασία 18. ἀλαλία, ἀφωνία, ἀχρυξία.

"Αμφασμα 19. ψαιστὰ, οἷνῳ ἢ ἐλαίῳ βεβρεγμένα ὁ θυσίαις. Συνεκτέον.

'Αμφαυῆ 20. ἀπλιάμπτ.

'Αμφαῶν 21. πλίσχων.

'Αμφ' αὐτός. ἐπ' αὐτός.

'Αμφαφᾶς 22. ψηλαφᾶς.

'Αμφαφόωσι 23. ψηλαφῶσιν.

'Αμφαφόωντα. ἀφῆ χειρὶ ἔχοντα ἢ πλιψηλαφῶντα.

'Αμφίβετο 24. πλιέβετο.

'Αμφ' εἰκάς 25. ἡ πλὶ εἰκάδι.

'Αμφεκάλυψεν. πλισκέπασεν. πλίεχεν.

'Αμφεκτέον. πλιλλητέον.

'Αμφελαῖς 26. μάζαι ἐλαίου πλήρης.

'Αμφελάσαζα, πλιελέεσζα. κινῆσαζα.

'Αμφελάχαιν 27. πλιίσκαπτε, πλιίσκαλλε, πλιέρυσσεν.

'Αμφίεμδον 28. τὸ ὁ μάχαιρα ἢ λαιδρίαιας ὑφίσαζ, ἢ μεγαλοψυχῆν. Λάκωνες.

'Αμφενέμοντο. οἰκῆσαν 29, ἐδαπάνησαν.

"Αμφεπεν 30. σύηργ.

'Αμφέπ'. πλείπ'. περιπέπ'. πλοκολιθῆ.

'Αμφεπίνοντο 31. σύηργον. ἀπέφερον. κλέπτον.

'Αμ-

dem significat *adstringere*; interdum vero dicitur de rebus, quæ propter acrem, quo prædita sunt, saporem, linguam vellicant & mordent. Vel videndum, an non 'Αμυχόεν vitiose scriptum sit pro Σμυχόεν, & συφόεν pro τυφόεν. Sane τύφω idem quod σμύχω, i. e. κάω, φλέγω, uror: ut vel ex Lexicis vulgatis constat. KUST.

1. 'Αμφαγαπαζόμδω·.] *Il.* Π. 192. Schol. φιλοφρονέμδω·. nt inf. ante v. 'Αμφασία.

2. 'Αμφαγαπάζεις.] Hesiod. Ἔργ. ϒ. 58. quem locum citat Schol. Comici ad *Lysistr.* ϒ. 1037. & Apollon. Dyscolus in Grammat. inedita: Ἡσιόδω μέντοι ἐφύτευσεν ὡς ἐπὶ τοῦ ——— ἐν καιῷ ἀμφαγαπάζεις. Ἐν ᾧ ἐστιν ἀπὸ παθητικοῦ ἐκφέρων.

3. 'Αμφαγίγοντ.] Frequentavit Opplan. Vid. *Hal.* III. 231. IV. 114. V. 383. alibi. ABRESCH. Sic Hom. *Il.* Σ. 37. Schol. πλὶ αὐτὸ ἐφοβίζοντ. Ed. Flor. male πλιδοβίζοντ.

4. 'Αμφαδίην.] Vid. sup. 'Αμπαδίην.

5. 'Αμφαιεῦς.] Forte 'Αμφὶ αἰέεσι.]OS. HILL. Forsan 'Αμφαιὲς, ut fit, *quæ undique exagitatur ventis.* H. STEPH. *Ind.*

6. 'Αμφαὶς· περίσκελος·, πλισκελὴς· οἰκοπερίσκελος·.] 'Αμφαὶς, Etymologo & Lexico meo veteri est οἰκος· περίκτιτος·. *Domus undique conspicua*, ideoque alta. Forsan tamen significat potius, *Undique perspirabilis, undique ventis pervia, quæ undique afflatur a ventis.* Nam in illa significatione, nim. pro περίκτιτος·, dicendum potius 'Αμφοὶς, ut apud Hesych. scriptum est. [sc. in Ed. Hagen. nam ceteræ 'Αμφαὶς.] H. STEPH. *Ind.* Alii legunt 'Αμφαὶς, quod & H. Stephanus non improbat. Præfero tamen 'Αμφαὶς. Nam licet ἀμφαὶς bene conveniat cum οἶκος· περίκτιτος·, quomodo *Salmasius* legit [ex Etymol. M.] tam bene etiam convenit ἀμφαὶς. Nam *domus* quæ est *undique ventis obnoxia & pervia*, est etiam *undique conspicua*. Sed de voce περίσκελος· tacuit H. Steph. quæ difficilior est, nec videtur exhibere ullam commodam sensum: ideo lego περίσκοπος·, Id est, *speculatrix*. Nam domus quæ undique conspicitur, aptissima est ad speculandum. PALMER. An περίσκοπος·, πλισκοπὴς, &c. GUYET. An περίσκελος· legend. ut *Hist.* vult? SCHR. Nempe & a φαὶς, & ab ἄω. IS. VOSS. Lege: περίσκελος·, πλισκελὴς, οἶκος· πλίσκοπος·. PERGER. Vid. 'Αμφαὶς, & 'Αμφίφανις.

7. 'Αμφ' 'Αχιλῆος· ῥοάς.] Est fenarii fragmentum.

8. 'Αμφαχὶς.] Scrib. 'Αμφαχὶς, quod idem ac 'Αμφίνας, i. e. *utrinque acutus*. KUST. Vid. inf. 'Αμφαεῖς, & H. Steph. *Ind.*

9. 'Αμ' ἄληθε.] L. "Αμφ' ἄληθε. PERGER. IS. VOSS. ANONYM. *in Od. Burman.* Et sic Phavor. 'Αμφ' ἀλήθω manult *Sepngius*. 'Αμφ' ἄλθεσ Kuster. conjicit.

10. 'Αμφάνα. μάλιστα.] L. "Αμφαλμα. ἀλυσί. PERGER.

11. 'Αμφαξονῆν.] L. 'Αμφαξονῆν, quod est *oblique incedere*. Deinde leg. πλικλᾶσζ. Dicitur enim de illis, quibus genua labant & poplites fuccidunt. *Divaricare* est id Catoni: *varicare* Quinctiliano. FUNGER. 'Αμφαξονῆν. Vid. Eustath. p. 319. SALMAS. HEINS. Vel 'Αμφαξῆν. SCALIG. L. 'Αμφαξονῆν. & dicitur proverbialiter pro μὴ πορεύεσζ καθ' ὁδὸν, ἀλλ' ἐξόπιν. Eust. *Il.* p. 884. ϒ. 33. SOPINGIUS. IS. VOSS. Ita Phavorinus: apud quem legend. νῦ μὴ πορεύεσζ καθ' ὁδὸν, ex Eustathio. Exciderat negandi particula.

12. 'Αφαμφὴν.] Patet ex ordine & significatu, legendum 'Αμφαμφὴν. PALMER. MEURS. *Miscell. Lacon.* III. 8. p. 230. STEPH. in *Ind.* Lege: 'Αμφαμμὴν. Vel: 'Αμφάμμα, δίκελλα. Λακ. pro 'Αμφὶν. IS. VOSS. 'Αμφαμμὴν Phavorinus.

13. Καθολιγαμμὴν.] L. καθολιγαμμὴν. SCALIG. 'Αμφαὶς est pro ἀμφὶς, & pro ἀπαφαὶς. IS. VOSS. Quando γωνιὰς exponitur, est quasi ἀφαμὶς. SOPINGIUS. Illud γωνιὸς videtur pertinere ad "Αφαρ·: ab α privativo, & φάρ·, *vestis, indumentum*. Vid. inf. v. "Αφαρος. KUST.

14. 'Αμφοτέρωθεν.] E Galen. 'Αμφ' ἀείρ. HILL. Aristoph. in Ταγηνισταῖς. ut Galen. in *Aphor.* l. VII. SOPINGIUS.

15. Οὐ καίσ·.] Scribe Οὐκ αἴσσ·. SCALIG. JUN. SOPING. G. HEINS. STEPH. in *Ind.* IS. VOSS. Recte Phavorin. & Eustath. p. 1398.

16. Πεδδεξιῷ.] Scrib. πλιδεξίῳ. STEPH. HILL.

17. 'Αμφαγαπ.] Vid. sup. post 'Αμπαδίην. in fine Ed. Hack. perperam φιλοφρονέμδω· pro φιλοφρ. ut recte Flor. & Hag. Natur error ex compendio φ in ed. Ald. de quo sup. in v. 'Αγαπᾶ, & Αἰφρυφ·.

18. 'Αμφασία.] Pro 'Αφασία, notante etiam *Kustero*. Sic metri gratia Hom. *Il.* P. 695. ἀμφασίη ἐπέων. ubi Schol. ἀφασία, ἐκπληξις, ἀφωνία.

19. 'Αμφασμα.] Infra 'Αμφίμασα, & 'Αμφίμασα audiunt. PERGER. IS. VOSS. Vid. ψασιά.

20. 'Αμφαυῆ. ἀνάλαμπτ.] Forte 'Ανσαυῆ. SOPING. Nisi potius scribendum ἀμφαλάμπτ. H. STEPH. *Ind.*

21. 'Αμφαῶν.] 'Αμφ' αὐτὸν. πλίσχων. SALMAS. IS. VOSS. Scio, quo modo vulgata lectio defendi queat: nec tamen dubito, quin recte emendaverit *ὁ πᾶν.* Est enim ex *Il. M.* 160. - - κύρυσσ' ἀμφ' αὐτὸν αὐτόν. Schol. ἀμφεπλαθῶν αὐτῶν ἔχοις ἔχων ἀπαντῶν, πλίσχων. Conf. Etymol. M. Idem sentit *Kusterus*.

22. 'Αμφαφᾶς.] Ab ἄφω, ἀφῶ, ἄμφω, ἀμφάω, ἀμφαλάω, ῶ, &c. G. 'Αμφαφᾶς. GUYET. SALM. SCAL. SOPING. BRUNO. IS. VOSS. Schol. *Il.* X. 373. 'Αμφαφάσζ expl. παθάπαξ ψηλαφᾶζ.

23. 'Αμφαφόων.] Et 'Αμφαφόωσι, Ion. pro ἀπαφῶν, & ἀμφαφῶσι, 'Αφῶν, pro ἀφῶν dicunt Poëtæ. HILL.

24. 'Αμφίβετ.] Hom. *Odyss.* Φ. 431.

25. 'Αμφ' εἰκάς.] 'Αμφοῖν scribit *Jf. Voss.*

26. 'Αμφαῖς.] L. 'Αμφιλαῖς. STEPH. *Ind.* SOPING. FUNGER. IS. VOSS.

27. 'Αμφελάχαιν. (Sic Ed. Hagen.)] Scrib. 'Αμφελάκαιν, ex *Odyss.* Ω. [ϒ. 241.] HEINS. KUST. Ita ceteræ Editiones. Vid. Λακτίσειν.

28. 'Αμφίεμδον.] Imperfectum ab ἀμφιέννυ. KUST.

29. 'Αμφοίμοντ. οἰκῆσαν. ἐδ.] Barbara hæc glossemata videntur pro οἶκον, δόμον. qualia passim apud Hesychium reperies. GUYET. Scribe οἰκῆσαν, ἢ δόμους. Ita apud Homer. HEINS. L. 'Αμφοίμοντο. οἰκῆσαν ἢ δόμ. IS. VOSS. Sed ita 'Αμφιπεμφθὲν, vel 'Αμφοίμοσζαν, potius scripsisset. Malim itaque 'Αμφοίμοντ. (ex *Il.* B. 521. *Catal.* ϒ. 28.) ἔ-κον (ut Schol.) ἢ δόμον. Pessime Varinus, οἰκήσαν, ἐδάπανον.

30. "Αμφυτ.] Ex *Il.* Π. 124. - - - τὸν πρόμολον πὰρ ἄμφυσ. Schol. ἐβάπτισ, σύηργ. Vid. inf. 'Αμφίσυτον.

31. 'Αμφοπίνοντ.] Schol. *Il.* Δ. 220. σύηργον, καὶ ἐμολῦντ. Remotius videtur illud ἔδυσ Hesychii. Respexit *Il.* Φ. 203.

Τὸν δ' ὑπ' ἰξάλιος τε καὶ ὑγρὸς ἀμφιπένοντ.
Δημὸν ἰρευσάμενοι &c.

Schol. ἰρευσάμενοι. ἐδύοντες. ut infra. Ita 'Αμφιπένοντ ἰρευσάμενοι

'Αμφίπλεω. ϖλείπλεω.
'Αμφίπλεπτ[α]. ϖλεπτίπτω.
'Αμφὶ ῥέθεϲϲ[ι]. ϖλὶ τὰ ῥίθεϲ.
'Αμφίρητα. ἀναφίρετα.
'Αμφιϲκίπτων [3]. † πάντοθεν κύκλῳ ϖλεκομένων.
'Αχαιὸϲ Πυελίδης.
'Αμφικτιόνεϲ [4]. χτὼν δυπλῆϲ.
'Αμφιμάϲ[ϑ]η [5]. ϖλεχιόθηϲ[ϑ].
'Αμφίχυτα [6]. ϖλεκίχυτα.
'Αμφίχαν [7]. ϖλεπλύνῃ.
'Αμφιωρία [8]. ϖλειϖϑλιμβόν.
'Αμφιώτας [9]. ὁ Κριϲαῖοϲ [10] χτών.
'Αμφιϰεϲ [11] δὶ, ἐξ ἑκατέρου μέρους ἱκοτιμόριον βίλ[ο]ν. ἢ τρεχαιόϲ. ἢ ξίφ[ο]ν [12].
'Αμφίλυϐα [13]. ἐπίπλοϐ. ἐπίχωμα. ϖλείλαϐα.
'Αμφιδίαϲ [14]. ὄρμοϲ ἀμφοτέρωθεν.

'Αμ-

'Αμφιλὼ. αὐχλώ [15].
'Αμφήρεϲ. ὑπὸ ἀμφοτέρωθεν ὁρμώμενοϲ [16], ἢ ἐροτόμενοϲ.
'Αμφηρεφὴϲ. ἀμφίπτ[ο]ν. πλήρηϲ.
'Αμφηρεφία [17]. ἀμφηρεφὴϲ, ἀμφοτέρωθεν ἀϲφαμμόλιοϲ, ἤ ἐϲτιν ἰϲοπαϲαμίνιοϲ.
'Αμφιλὸ [18], αὐχλὸϲ, τεχλ[ο]ν.
'Αμφήκηϲ [19]. ἀμφοτέρωθεν ἰξιούμενοϲ. ἀμφίλογοϲ. ἀμφιϐαλλόμενοϲ. ϖλὲξ τὸ ἄμφω [20], καὶ ἐρέϐ, τὸ λέγω, ῥῆμα.
'Αμφὶϲ [21], οἶνοϲ ἀν[ο]ν. οἱ δὲ, μέλαϲ οἶνοϲ.
'Αμφίϲ [22]. ϖλεῖ. χαλὸϲ. δίχα.
'Αμφιάλῳ. ϖαρὰ θαλάϲϲῃ ϖλειχομένῃ πάντοθεν.
'Αμφιάναξ[ϑ] [23]. κλεῖϲ νόμοι κιθαῳδικοῖ.
'Αμφίαϲ [24]. γλ[ο]ν οἶνοϲ.

'Αμ-

ϕὶ mente sua conjunxit, & sensum loci magis, sive integram phrasin, quam vocem spectans, reddidit ἀδίως. Conf. *Il.* φ. 184 & inf. *Not.* in 'Αμφιλυϐία, ut sup. in 'Αλλῆναι, 'Αΐλια &c. M. Apostolii Lex. Gr. Lat. MS. 'Αμφιπνεύϲαι, *suspicabatur* L. 'Αμφίπνουϲ.

1. 'Αμφίϐουϲ.] An 'Αμφιπνεῦϲ, ex *Il.* Β. 315. Sic videtur. Vid. Etym. Quamvis vox ipsa, si non reſexerit Homerum Noſter, bene ſe habeat,

2. 'Αμφὶ μίϲϑῳ.] L. 'Αμφὶ ϕ. IS. VOSS. Sed vid. *Il.* Β. φὶ. 533. &c. Schol. ἀμφὶ τὸ ϕίλημα.

3. 'Αμφιϲκίπτων.] Scrib. 'Αμφιφὶ πίϖτ. SCALIO. SALMAS. SOPING. IS. VOSS. Phavor. 'Αμφιφὶ. πάντοθεν εἰϲερχόμενοϲ.

4. 'Αμφικτίν.] L. 'Αμφιλὶν, ab ἀμφίχω. OUVET. SALMAS. H. STEPH. *Ind.* Ordo docet, 'Αμφιλὶν eſſe legendum. Vid. Inf. 'Αμφιλὶ[ϑ]ν, pro 'Αμφιλὶ[ϑ]ν. IS. VOSS. Conf. v. 'Αμφιτὶ[ϑ]ν. KUST.

5. 'Αμφιμάϲ[ϑ]η.] L. 'Αμφιπόϲ[ϑ]η. IS. VOSS. Male. Nec placet, quod Cl. *Maittaire* in *Indic. Artteri* legit, ἀϲχαλιόϲ[ϑ]η. pro ἀϲχαλιώϑ. Infra: 'Αφαυρότερ[ϑ]ε. λέπτερ[ϑ]ε. Vide num 'Αφαυρότ[ϑ]ερον.) hic vera fuerit ſcriptura Sed obſtat ἀδὶ in ſeq. compoſito, reſpondens τῷ ἀμφὶ. Quare nihil potius mutavelim.

6. 'Αμφίχ. ἐδεν. *Il* Β. 41. & Schol.

7. 'Αμφίχαν.] L. 'Αμφίχν[ϑ]ι. IS. VOSS. 'Αμφίχαν eſt *Il.* τ. 79. quod & *Kuſt.* notaverat.

8. 'Αμφιωρία.] Ab ἀμφὶ & ἀείρ. idem quod ἀείρϑ, ἀίωνδαι, pro ἄαϲϑε. Eſt itaque ἀμφιωρία idem quod πολυωρία, ἀφύϲ, *lentitia*. IS. VOSS.

9. 'Αμφιώτας.] Vide 'Αμφιωτεύϲ, vel potius 'Αμφιώτας. BRUNO. SOPING. L. 'Αμφιώτας, ὁ Κριϲαῖοϲ χτών, quo nempe aures teguntur; idem quod φαιϲίαι, aut penula Vid. Inf. 'Αμφιωτεύϲ. Etymologo 'Αμφώτας, idem quod ἀμφίϑλα. [V. eum in v. 'Αμφαλλὸν.] IS. VOSS. L. 'Αμφιωτεύϲ, ὁ Κριϲαῖοϲ χιτών. MEURS. *Creta* III. 22. p. 184. Vid. inf. Κριϲαῖοϲ λιμὴν. *Il. Voſſius* poſtea adſcripſerat, ſe malle 'Αμφιώτας, ab ἀμφίω. Vide mox, & inf. ἀϲϑένεια. 'Ο κριϲαῖοϲ.] L. ὁ Κριϲαῖοϲ. STEPH. SALM. VALES. STEPHANIUS. Ἰσως· ϲκιλλὶς χιτὼν HEINS. Κριϲαῖοϲ recte etiam emendat *Sopingus*. Vide ſimile quid in M. Meibomii *Not.* ad Ariſtid. Quintilian. p. 271. & apud Suid. in Μάϑν. Ex mirorum omnes Editiones exhibere κρίϲαῖοϲ, quaſi *Critici* peculiari tunica dignoſcerentur, ut tribonio Philoſophi.

11. 'Αμφικεϲ.] In Ven. Flor. & Hag. continua ſerie legitur: ἀμφικεϲ ϑ &c. quaſi pertineret ad præced. gloſſam. *Ill. Joſ. Scaliger* ſeparavit, extrito ϑ. Forte aliquid præceſſit. Alioqui nullem νὸ, pro δὶ. Schol. Æſchyl. *Prometh.* ſub fin. 'Αμφικεϲ δὲ ἐϲτ[ὶ] ὁ ἰϑύϲ. Vid. ſup. 'Αμφακεϲ, & inf. 'Αμφακὶϲ, & 'Αμφικὶϲ. Schol. *Il.* Κ. 256. ϕάγετον ἄφρυϲϲ expl. ἀμφοτέρωϑεν ἐκκεκμηκὸϲ, ὀξύτατον. Vid. Suid.

16. 'Η ξίφ[ο]ν.] Reſpexit ad Hom. *Od.* Π. 80. ubi ξίφοϲ ἀμφήκηϲ legitur. Vid. v. 'Αμφὶϲ, item Valken. *Gloſſ. S.* ex *Heſ.* p. 4. & inf. *Not.* in v. 'Αχαιὸϲ.

17. 'Αμφὶκεϲ. . . . ἐκτείνεϲ[ϑ]αι. τὸ ϑέλειν, poſcit ἐκτείνεϲ[ϑ]αι, *cubitis amplexus eſt* Sic *Il.* III. *Maccab.* c. I. pro ταχυχείρων ἐξεκίκεϲ[ϑ]αν, lege ἐξεπτείνεϲ[ϑ]αν, *ſex cubitorum paſſus tum emenſi ſunt.* PERGER. Neſcio quo Codice V. D. uſus fuerit. Non enim ἐξεκίκεϲ[ϑ]αν. ſed ἐξεπείνεϲ[ϑ]αν legitur l. c. cap. 17. quod bene ſe habet, ut & Heſychii ἐκτείνεϲ[ϑ]αι. Reſpicit enim *Odyſſ.* ζ. 122.

Οὐτε τί μοι μεγάλων ἀμφίκεϊϲ δῶρα ἐδύνει.

Ut me puellarum irruptæ feminæ clamor. 'Αμφίκεϊϲ per ſe eſt ἐπιϑῆϲ, πειϑάνδρα· ſed ἀμφικεῖϲ ἀύτε eſt ἐπιτρέχει. Ceterum pro ἐπιϑῆϲ, Phavorinus peſſime ἀνιϑῆϲ. Hæc dudum ſuſpiceram; ut patet ex *Miſc. Crit.* ad calcem *Gloſſ. N. T.* p. 315. quæ biennio fere jam prodierant ante quam *Kuſteri* ego, quæ adſcribam: „ Hom. *Od.* Z. 122. Οὐτε μοι μεγάλων ἀμφίκεϊϲ δῶρα ἐδύνει: nam *me puellarum circumjectæ* tenera „ vox. Hunc locum Heſych. ob oculos habuit: quod qui „ neſciat, merito miretur, quare ἀμφίκεϊϲ hic exponatur „ ἐκτείνεϲϑαι. Nam interpretatio illa ſimpliciter & abſolute „ verbo ἀμφίκεϊϲ convenire nequit, ſed tunc tantum, cum „ jungitur vocabulis ἄυτε, φωνὴ, aliſque ἐνοδιάϲμαϲι. Conſer quæ notamus inf. ad v. 'Αμφίνομαι, & v. 'Αναϑέϲ[ϑ]αι.„

24. 'Αμφοτέρωϑεν ὄρμενοϲ ἀμφίδιοϲ.] Hæc in Edit. adhærent gloſſis ſuperiori. *Il. Voſſius* ante ἀμφοτέρωϑεν ſcribit ἀμφόλιοϲ ἀμφοτ. &c. Quod nec probabile eſt, nec difficultatem tollit. Forte 'Αμφιδίαϲ ſcripſit, pro 'Αμφιδίαϲ, explicans, ἀμφοτέρωϑεν ὁρμενοϲ. ut ſit nova gloſſa. Vid. inf. 'Αμφιδίαϲ. Sed nec ita mihi ſatisfacio: videntur enim plura deeſſe. Sic olim conjectabam. Audi nunc Cl. *Kuſterum*: „ Hæc „ non ſolum a præcedentibus ſeparanda ſunt, ſed etiam „ inverſo ordine ſic ſcribenda & ſupplenda: 'Αμφιδίαϲ. ὄρ„ μενοϲ ἀμφοτέρωϑεν δίκην. „ Hactenus V. Cl. Vide tamen num illud δίκην tacite ſuppleri queat, more Heſychiano. Ita ſupra: 'Αμφιφὶ τὸ ἀμφοτέρωϑεν. ſcil. ἀφορμῶμενον.

15. 'Αμφλὶ. αὐλὸϲ.] L. αὐχλὸϲ. SALMAS. GUYET. H. STEPH. in *Ind.* SOPING. IS. VOSS. BRUNO. KUST. Vide paullo inferius, ubi recte.

16. 'Ορμώμενοϲ.] Sic recte Hag. ſed Ven. & Flor. ὁρμίζων. Tribuitur & aliis rebus. Vid. Etym. in 'Αμφὶϲ αὐλὸϲ. & inf. 'Αμφιϲκεῖα, poſt 'Αμφίϲκ[ι]α. Ita ἄμφορ ἔνδα Eurip. *Herc. fur.* ϑ. 243. notante Abreſch in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 90. Sequentia notaverat Cl. *Kuſterus*: „ Ed. Ald. etiam ἀφόρμενοϲ. Sed Ed. Hagen. ὁρμώμενοϲ, ex correctione Editorum. Forte Heſych. ſcripſerat ἀϲφορμένοϲ, confundens „ ſcil. 'Αμφορεὺϲ cum 'Αμφηρεφὴϲ. Vid. v. ſeq. 'Αμφηρεφὴϲ. „ Hactenus *Kuſter*. Audacius forte fuerit, conjecere, ita ſimpliciter, more ſuo, ſcripſiſſe ſorſan Heſychium: 'Αμφίϐαϲ. πὸϲ ἀμφοτέρωϑεν. quod non intelligens lector curioſus adjecit: ὁρμώμενοϲ, ὁ ἰϑυπόρουϲ. Conf. *Not.* penult. Sed non adſirmo.

17. 'Αμφηρεφὴϲ.] Ex *Iliad.* Α. 45. . . . ἀμφηρεφὲϲ τε φαρέτραι. Schol. τὰϲ ἐκατέρωϑεν ἐκκειμένηϲ ϑήκηϲ. Vid. inf. aute v. 'Αμφηρεφὶϲ, & Ἠμερηρεφὲϲ, poſt v. Ἠερείϑ, & ſup. 'Αμφιφὶϲ. Pro ἀμφοτέρωϑεν, quod priores Edit. habent, hic & in 'Αμφίϲκεϲϑαι repoſui ἀμφοτ· per ϑ.

18. 'Αμφλὸ.] Vid. ſupra. Eſt autem 'Αμφλὸ, pro αὐχλὸ Æolico: quippe illi χ mutant in φ. IS. VOSS.

19. 'Αμφήκηϲ. α. ὁ † 'Αμφίλογοϲ. &c.] Hæc uno tenore ſunt conjungenda. PERGER. IS. VOSS. Sic & *Anonymus in Od. Burm* opportune allato ſcholiaſte Callim. *H. in Jov.* ϑ. 5. qui 'Αμφήκεϲϑαι exponit ἀμφίλογοϲ. Quare ita exprimendum curavi in textu, ſaventibus verbis poſtremis, unde liquet 'Αμφήκεϲϑαι exponi. Schol. *Il.* ϑ. 382. etiam explicat ἀμφοτέρωϑεν ἐκκείμενοϲ, ὁ ἀμφιϐαλλόμενοϲ. Unde patet, Suidam (quem Phavor. ſequitur) male ἀνὸϲ reddere. Conf. Inf. poſt v. 'Αμφιφὶϲ.

20. 'Αμφω.] Imo ab ἀμφὶ. STEPH.

21. 'Αμφὶϲ.] Apud Athen. L. I. p. 31. 'Αμφὶϲ οἶν[ο]ν. Mox 'Αμφίϲ. Conf. Caſaub. in Athen. p. 194.

22. 'Αμφὶϲ.] Scrib. 'Αμφὶ. IS. VOSS. 'Αμφὶϲ inf. in Διαμφίδια ϑεὸϲ.

23. 'Αμφίαναξ[ϑ].] Suid. ſcribit, Terpandrum ita ſuum in Apollinem Hymnum exorſum eſſe: 'Αμφὶ μοι αὖτοϲ ἄναξ[ϑ] ἑκατηϐολον, &c. quod imitatus Ariſtoph. in *Nubb.* [ϑ. 595.] 'Αμφὶ μοι αὖτε Διὸϲ ἀναξ Φοῖϐε. Ad quæ Schol. Græcum vide Atque hinc ἀμφιαναξίζειν dicunt pro παραπαίειν. [l. ὠδᾶν.] Sed notandum eſt, particulam ἀμφὶ exordiis Hymnorum ſervire; uti Homerus fecit in Hymnis Bacchi, Panis, Neptuni, Dioſcorum. Homerus autem Terpandro eſt antiquior: Suidas enim ex aliquo tradit, fuiſſe Homeri vel Heſiodi nepotem: quod tamen fabuloſum puto. Saltem hoc verum eſt, non Terpandrum ſolum, ſed veteres alios inchoaſſe Hymnos ſuos ut plurimum ab hac voce ἀμφὶ. Unde ἀμφιάδαιϲ pro *Ancipere*. Gloſſ. Steph. *Ancipit*, ἀμφιϐάλλ. *Anceps*, ἀμφίϐολοϲ. Uſus ejus apud Pindar. *Olymp.* I. [ϑ. 14.] Οὐτε ὁ παλαιϐ[ο]ν ὕμν[ο]ν ἀμφιάδαι). SOPING. (*auctius ex autographo.*) Conf. H. Steph. *Theſ.* T. I. c. 424.

24. 'Αμφίϐιοϲ.] Ab ἀμφὶϲ, id eſt, ὦν. G. Vid. Suid. & ſup. 'Αμφὶϲ.

'Αμφίασον [1]. σκέπαιν.
'Αμφίασμα [2]. ἔνδυμα.
'Αμφιαχνία [3]. ἡ περὶ τὴν πόνον ἀδυναμία, ἢ κραυγάζωσα, ἢ φωνοῦσα.
'Αμφιβάλλεις. ἀμφίβληστρον.
'Αμφιβαλέσθαι [4]. καθοπλισάσθαι.
'Αμφίβασις [5]. κύκλωσις. ὁρμή.
'Αμφίβεγμα [6]. ἀκάπνου λιγνείου, ὃ ἐν εἰσοικίαις δύο κάπας [7].
'Αμφίβασις [8]. ὑπὲρ νεκροῦ μάχη. ἀμφιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν, ἐμάχοντο περὶ τοῦ σώματος, ἵνα μὴ σκυλεύθῃ. Ἀπὸ δὲ τῆς ἀλλήλων ζώων ἡ μεταφορά [9].
'Αμφιβαντῶν [10]. ἀμφισβητῶν.
'Αμφιβάλλων [11]. μαχόμενος. ἀμφιβάλλων.
'Αμφίβια [12] ζῶα. τὰ ἔνυδρα ἢ χερσαῖα.
'Αμφίβιον. ὃ γῆν ἢ ὕδωρ ζῆν δυνάμενον.
'Αμφίβλημα [13]. ἀναβόλαιον.
'Αμφιβίβηκας. ἐπειδικῶς [14]. περίεργος. ὑφ' μαχαῖς [15], ἢ σύζυγος.
'Αμφὶ βίλεσι [16]. περὶ τῶν ἐβελίσκων.
'Αμφὶ βίλῳ. περὶ τῆς δυνάμεως.
'Αμφιβολεῖς. ἀλιεῖς [17].
'Αμφίβολοι [18]. ἐγκάρσιοι περιβαλλόμενοι, ὡς Θουκυδίδης.
'Αμφίβληστρον. δίκτυον [19].
'Αμφιεσῆτις [20]. περὶ ἕλος ἢ βοτὸν περιέχουσα.
'Αμφιθάτης. περιδέτης [21]. Ἴων Τθύκρῳ.
'Αμφιγνῶσι [22]. ἀμφισβητεῖς.
'Αμφιγνήσιοι. τοῖς ἐκατέρωθεν χαλοῖς.
'Αμφιγυήεις [23]. ἀμφοτέρους τοὺς πόδας χαλοὺς ἔχων.
'Αμφὶ γυναικὶ [24]. περὶ γυναικός.
'Αμφιγύεια [25]. πόλις ἡ Πύλη.
'Αμφιγύνης [26]. ἀξίνη.
'Αμφιγνοεῖν [27]. τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν.
'Αμφίγυον. υἱὸς ὁ ἐκ. πεντέρας γυναικός.
'Αμφιγυῶσαι [28]. ἀκρωτηριάσαι. ἢ ἐκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι.

'Αμ-

1. 'Αμφίασον.] *Job.* XXII. 6. MUNKER. Conf. XXXVIII. 9.
2. 'Αμφίασμα.] Hanc vocem, & 'Αμφιάζειν verbum, nusquam me offendere memini, nisi in *Excerpsit* ex Ctesiæ *Persiquam*

'Αμφιδασπίας [1]. ἐξ ἑκατέρᾳ μέρει χρυσοῦς ἔχουζαν. ἢ κυκλόθεν διαπίας.

'Αμφὶ δὲ τῆς [2]. ⸗δὲ δὲ τὸ πλεῖα.

'Αμφὶ δί. ⸗δὲ δί.

'Αμφιδίες. ⸗δίης.

'Αμφιδρόμη [3]. κύκλῳ ⸗δίεις).

'Αμφιδύες [4]. ψέλλια. κρίκοι. δακτύλιοι.

'Αμφὶ [5] δ' ἔ. περὶ αὐτὸν δί.

'Αμφιδίδη [6]. κύκλῳ ἄνω κέκαυ) [7].

'Αμφιδρυτὴ [8]. ἡ μὲν εἰκοστὴ ἡμέρα, ⸗δὲ 'Αρχέου.

'Αμφιδίξιον [9]. τὸν ἑκατέρωις μέρεσι τὸ μίζας ἄρξει ἡ ὅλου γαπᾶν διαιδρῶν ἵππων.

'Αμφιδίξια [10]. ψέλλια.

'Αμφιδηξίῳ [11]. ἀμφισβητήσιμῳ.

'Αμφιδήπτω [12]. ὡς κρίκοι ⸗ἀφικνοι, ⸗δὲ Δημοκρίτου.

'Αμφιδήπαθαι. ⸗καθάπαθαι [13].

'Αμφιδίξιος χορὸς [14]. ταῖς τῶν τοξοτῶν. ⸗ἀφ' τὸ ἑκατέρωσε χεῖρα σπρῶν ὁ τοῦ τοξεύειν. Λιόχυλος Τηλέφῳ.

'Αμφιδέξαι μῦθαι. εἰ δηγγωμενόμθοι.

'Αμφιδύλῳ. ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων δῦλος.

'Αμφίδυκμοι [15]. λίθοι μεγάλῳ ἔχοντες.

'Αμφιφάπες [16]. ἱμάντων δυσὶ σώσασθαι, ὁ τοῦ πεπιλῆσθαι τῷ αὐτῷ ἔχειν ὑπόφασιν.

'Αμφιφόρμια [17]. ἀμφίεσις ἀρμόζη τοῖς παιδίοις, ὁ ἢ τὸ βρίφος περὶ τὸν ἑαυτὸν ἔρεσι τρέχοντες [18] κύκλῳ, ᾗ ἐπιτίθεσαν αὐτοῖς ἄνεμα, ὅτε ⸗ἀπὸ τῶν οἰκείων ἡ φίλων δῶρα ἐκόμιστο.

'Αμφίφορμος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ, ἔπλασε δείμενα χιτῶν περὶ τὰ 'Αμφιφόρμια, ὡς εἰ ἔλεγε Γ γενέθλιον. δῆλαι δὲ καὶ ἐξ ἑκατέρᾳ μέρει Στέφανον [19], ἢ περηγέσθαι, ἢ ὁρμᾶν δυνάμενον, ὡς Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς.

'Αμφιφυτὴ [20] *. δένδρον ἀκᾶς.

'Αμφιφυφὶς [21]. ἀμφοτέρωθεν κεκτεσιμένη καὶ πεπεισπασμένη τὸ πρόσωπον, ⸗ἀφ' τὸ τῶ ἀνδρὸς πεύθος. Δρύψας γὰ, τὸ ξίζα.

'Αμφίφυφοι [22]. πόνθος ἔχουζαν.

'Αμφίδυμοι [23]. διπλαῖ ἐξ ἑκατέρᾳ μέρους εἴσπλουν ἔχοντες.

'Αμφίδυμος. ἐξ ἑκατέρᾳ μέρους εἴσδυσιν [24] ἔχων.

'Αμφιδύς. εὐθυσάμυλος.

'Αμφίδυσις [25]. ὕπθετον φιάλης, ⸗δὲ 'Αναξανδρίδη.

'Αμφιδὲ σφάγιον [26], ζῷόν τι πελύπτων, Σκολόπενδρα χαλκέμθοι.

[1] 'Αμφιδασπίας.] Occurrit *Il.* Ο. [γ. 309.] quod ἀμφιδάσιον proparoxytonos fcribit Euftath. HILL. Sic in MSto fuo Homeri exemplari quoque fcribi, teftatur H. Steph. in *Ind.* quem omnino vide. Conf. Pollux. l. X. *fegm.* 38. ibique Hemfterhuis.

[2] 'Αμφὶ δ' ἧς.] *Il.* Β. 333. Π. 276.

[3] 'Αμφιδρόμη.] *Il.* Υ. 502. Schol. ὁ κύκλῳ φέρεσθαι). Phavor. ⸗φέρει.

[4] 'Αμφίδυες.] "Ιστως· 'Αμφίδια. Vid. Etym. Galenus 'Αμφίδια vocat ψέλλια ἢ γναθικόν, a quorum fimillitudine Medici τὰ ἔσωθεν ἢ μέσῳ τὰ ὦτα κυκλῳ ἄκρῳ, ἀμφίδυα vocant. Apud Harpocrationem legitur 'Αμφιδίη, & exponitur ⸗ἐνωτίδιν, ex Ariftoph. *Thefmophoriazufis*, & aliis. Eum vide. Apud Etymologum eft ἀμφίδυον & ἀμφίδιον, ut apud Medic. Vid. Pollux. c. 282 [l. V 99.] HEINS. Vid. Caftab. in Athen. p. 323. SCHR. Vid. Suid. (cum quo facit Lex. Reg. MS.) & H. Steph. *Ind.* Conf. mox 'Αμφιδίξια, & 'Αμφίδεται, & fup. in Αἴγλαι, & poft 'Αμφιλύδιοι. Locum ex Comici *Θεσμοφόρ. ferund.* adduxit Clemens Alexandr. *Pædagog.* II. 12. Vid. & Jac. Gronov. in Herodot. p. 679.

[5] 'Αμφὶ δίης.] [Sic perperam Ed. Ald. & Flor. 'Αμφὶ δ' δί Hagen.] L. 'Αμφὶ δ' ἐ [ut Schr.] SCAL. SALM. HEINS.

[6] 'Αμφιδίδη.] Ex *Il.* Ζ. 329. notante etiam *Kuftero*. Vid. Etymol. M.

[7] ἄνω κέκαυ).] L. ἀναύκαυ), i. e. *exarfit*. IS. VOSS. KUST.

[8] 'Αμφιδρυτὴ.] L. 'Αμφιδυσίτη. eft enim inter duas decadas fita. GUYET. Vid. Δεκάτη, & Ἑβδομάδιοι, & Etym. in Τετάρ. IS. VOSS.

[9] 'Αμφιδίξιον.] Galenus: Τὰς ἀμφιδίξιον ἐκάλουν οἱ παλαῖοι, τὸν οὐ τῶν ἐκτὸς μέρεζ ἑ μοῦσας κοσμῶν in *Onomaftico*. Vid. Erotian. [p. 84. Ed. H. Steph.] qui de voce multis. HEINS. Refte Hefychius. Nam qui Glauciam fequuntur, credentes dextram uteri partem tantum marem, ſiniſtram femellam concipere, toto errant cœlo. Hunc errorem jam olim refutavit Erotianus, qui erudite & prolixe explicat vocis hujus notiones. VERWEY. Vid. Foëf. *OEcon. Hippocr.* h. v KUST. Conf. H. Steph. *Ind.* & Cel. Fabric. ad Sext. Empir. p. 380.

[10] 'Αμφιδίξια.] Imo 'Αμφίδια. Suidas: 'Αμφίδυα. ψέλλια. Vide etiam pſulo ante v. 'Αμφιδύες. KUST.

[11] 'Αμφιδηξίῳ.] Thucyd. l. IV. c. 134. πάνυ ἀμφιδίξιον. Schol. ἀμφισβητήσιμον. Vid. ibi *Not.* & ad *Indicem*. Cum Suida rurſus convenit Lex. Reg. MS.

[12] 'Αμφιδήκτιος.] Ordo poſtulat 'Αμφίδηκτος, a δήκω, *collum*. IS. VOSS. Vid. ſup. 'Αμφιδύες.

[13] Ὑποδεκάδ.] L. ὑποδεκαδ. BRUNO. Sic Phavorin.

[14] 'Αμφιδίξιος χορός.] Similiter apud Ebræos quidam erant, qui ἀμφιδέξιοι χορῷ funda uti poterant, dicti in de apud LXX. ἀμφοτεροδέξιοι. *Jud.* XX. 16. III. 15. Conf. 1 *Paral.* XII. 2. Alias vero Græcis tales vocantur & ⸗δέξαι. Vid. Hefych. in Παιδέξαι. BIEL. Conf. H. Steph. *Ind.* & Foëſii *OEcon. Hipp.* De Æſchyli dramate Stanlejus p. 712.

[15] 'Αμφίδυκμοι.] Παρὰ τὸ δίκτω. An χειραγωγοὶ? GUYET. Vox omiſſa H. Stephano in *Theſ.* ita vero dicuntur *lapides palmum lati longique*. Adde ἀμφιδύκμων meminit Xenophon *Hippic.* c. IV. p. 938. Vid. Interpp. ad Polluc. I. I. 200. *Tho. Bruno* vnci μεγάλῳ addit, δυκμοὶ. Similiter Cl. D'Arnaud *Lect. Græc.* p. 11. legit: 'Αμφίδυκμοι λίθοι, δύκμῶν μέγ. ὄχ. Crudiderim potius, Heſychium id pro more ſuo omiſiſſe, ne eandem vocem quæ in compoſito latet, repeteret. Conf. in v. 'Αμφίψυκτρον, 'Ασκαφόρων, &c.

[16] 'Αμφιφάπες, &c.] Phavorin. ἱμάντων ἐκφορικῶν ὁ τῷ πιπολῆσθαι, τῶν &c. *Ij Voſſius* 'Αμφιφορεύς legit.

[17] 'Αμφιφόρμια. &c.] Certe, aut erravit Heſychius, aut mutilus eſt ejus locus, excidit*que* decimi diei mentio. nam eo nomen imponebatur. Et ipſum Heſychium ahbi audi: Δεκάτῃ Σόλωνι. τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τοῖς βρέφεσι τίθεσαν. 'Αμφιδρόμια in fem. gen. uſurpatur; neutraliter in plurali, 'Αμφιδρόμια, ſignificatque diem à nato infante quintum, quo manus expurgabantur obſtetricis munere perfunctæ. Tum puer ad locum ferebatur & circumcurrebant polypodibus & ſepiis munerum loco miſſis à conſanguineis. Meminit ejus Plato in *Theæteto*. FUNGER. Vid. Athen. p. 65. & 370. Harpocrat. p. 19. Meurſ. *Græc. fer.* in b. v. SCHR. 'Αμφιδρόμια. δεκάτη ἡμέρᾳ &c. Vid. Schol. ad *Lyſiſtrat.* [γ. 758.] IS. VOSS. Vide Harpocr. in h. v. & in Ἑβδομαγόρᾳ ἡμέρᾳ, & in Ἑβδομᾳ. Meurſ. de *Fuerperio*, cap. VI. & *Critic. Arnob.* L. III. c. 1.

[18] Τριχοῦς, &c.] Τριχοῦς κύκλῳ, καὶ ἑκατόν ζων &c. SCHR. Illud κύκλῳ eſt apud Platonem. In Suida & Harpocrat. omittitur.

[19] Στέφανον.] Imo *Stolæ*, *currentem*: a Στέλ. KUST.

[20] 'Αμφιφυτὴ. &c.] Locus obſcurus & ulceroſus. Tentabam ſanare legendo: 'Αμφίβρυτ. τὸ δένδρον. 'Αμπελίδῃ, vel 'Αμπελιδῇ. ut ſit 'Ακᾶς, principium nominis auctoris, qui ea voce uſus eſt. de ea ſpecie quercus Theophraſtus tacuit. PALMER. "Ιστως, *Acer. Leg.* Ἢ δένδρα ἀκᾶς. *extremitas arborum*. SOPINGIUS. LINDANUS. Forte δένδρα ἀκᾶς. Sed nil affirmo, VALES. Vide num, 'Αμφιφύτη. δένδρα ἀκᾶς. nam ἀκᾶς arbor, ſupra. IS. VOSS. Supple, ni fallor: 'Αμφιφυτὴ. τὸ ὑψηλότατον δένδρον ἀπὸ ῥίζης ⸗ἀκᾶς. WASSE *in literis ad Kuſterum*.

[21] 'Αμφιφυφὶς.] Laodamiæ epitheton, *Il.* Β. 700. ſive *Cat.* γ. 207. ubi Schol. ἀμφοτέρωθεν τὰς παρειὰς κεκεντρωμένη, ⸗ἀφ' τὸ ἑαυτῆς κάλλος ἀπόπαλον. Vid. inf. Δρύψας), &c. & ſup. 'Αμπέπεν.

[22] 'Αμφίφυφοι.] *Il.* Α. 393. Schol. ἀμφοτέρωθεν ἐστιγμένοι ⸗ἀφ' τὸ πύθω.

[23] 'Αμφίδυμοι.] Vid. Apollon. Schol. p. 269. IS. VOSS. Ex ἀμφὶ & δύω compoſitum eſt, ut δίδυμος. GUYET. Callimach. 'Αμφίδυμοι φαιαί. Oppianus πτερύδυμος dixit. SOPING. Deeſt λιμήν, de quo intelligendum monet τὸ εἴσπλουν. HEINS. Addit Etymologus: quem vide, coll. H. Steph. *Ind.* Eſt *Odyſſ.* δ. 487.

[24] Εἰς δυσίν.] Scribe εἰσδύζον, *ingreſſum*. PERGER. VALES. L. εἰσδύζον. & de portu intellige, 'Αμφίδυμον λιμένα. BRUNO. IS. VOSS. Sic & *Bentleius* ad Callim. *Fragment.* p. 416. & V. D. in *Miſc. Obſ. Nov. & Dec.* 1733. p. 326. Ita vero præfert Ed. Hagen. & Etym. Conf. inf. in 'Αμφίδυμος.

[25] 'Αμφίδυσις.] Vid. inf. 'Αμφίδυτον.

[26] 'Αμφιδὲ σφάγιον.] L. 'Αμφίδυς, φάγιον, quonlam duobus capitibus circumrodit. Et pone poſt 'Αμφὶ δ' γν. IS. VOSS. Hagenoenſis & Phavorin. 'Αμφιδυσφάγιον. Series 'Αμφιδυσφ. flagitat.

[27] Κολοπενδρ.] Pro σκολόπενδρ. STEPH. SOPING, SALM.

'Αμφί ἑ γυάσκων· ἑτάρους. περιώσιον.
'Αμφιελισσ· [2]. ἀμφοτέρωθεν ἑλαυνόμενον.
'Αμφιλίσσας. ἕτας.
'Αμφίκλ· [3]. χηλὴν διπλῆς.
'Αμφίλον [4]. ἄφθονον.
'Αμφίπτυσα. περίεχουσα [5].
'Αμφίπτο [6]. περίπτον.
'Αμφίπτυτες [7]. περὶ ἔργον πονούμενοι, ἢ ἀσχολούμενοι. ἢ περὶ ἃ αὐτὸν πονούμενοι.
'Αμφιέτυμα [8]. σόδυμοι.
'Αμφίπαγ. περιθάλπων.
'Αμφί ἑ παπῆναι [9]. περιελεῖψαι ἑαυτόν.
'Αμφιζαζόμενας [10]. τὰς καὶ σπαστὰν περιεχομένας [11].
'Αμφίζαε πύργῳ [12]. ἐκαθέζετο περὶ τὸν πύργον.
'Αμφικὲς [13]. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον.

'Αμ-

SALM. GUYET. L. συλλόσαβ. VALES. BRUNO. Ita repoſui ex Ed. Flor. quamquam non ignorem, literam ϖ ſæpe in ejuſmodi vocabulis omitti. Conf. v. Σκίφλαι. . . . ἴσως Κορδύλη. Vide locum Nicand. citatum ad v. 'Αμφιμαρ.

1. 'Αμφὶ ἑγυάσκων, ἑτάρους.] Sic Ven. & Flor. 'Αμφὶ ἑγυάσκων ἑτάρους, Hagen. Ego objectis diſtinctionibus repoſui: 'Αμφί ἑ γυάσκων ἑτάρους. ut emendarant *Soping. Heinſ. Bruno*, *Jf. Voſſ.* & *Kuſt.* qui tamen ἀμφί ἑ &c. Eſt initium ϛ. 241. *Il.* O. ubi alii γιγνώσκων, ut & Suidas. Schol. *l. c.* αὐτὸν γιγνώσκων, ὃ ἐστι, ἐπιστάμενον τῇ ἀλκῇ. Conf. Phavor.

2. 'Αμφιλισσ·. &c.] Conjiciebam, num forte ſcripſerit Heſychius: 'Αμφιλισσ·. ἀμφ. ἑλαυνόμενον, ὡς τό.

Μαθὼν ἓα ἴσως ἄλασθ' ἑλισσόμ. ἀμφιλίσσας.

Iliad. B. 165. & 181. Scholia: 'Αμφιλίσσας, ἀμφοτέρωθεν ταῖς κώπαις ἑλαυνομένους· ἢ, οἷς ἐκάτερος τὰ πλοῖα στρέφεται. Ut adeo truncata ſint Heſychii verba, & pro ὡς τό, ſubſtitutum ἕτας. Sed potius nihil mutavi, niſi maiis: 'Αμφιλίσσας. ἀμφ. ἑλαυνομένους, ut in Schol. *l. c.* Poſtea: 'Αμφιλισσ·, ἕτας. *eodem* ſcil. *modo* exponendum. Ita etiam *Jf. Voſſ.* ut literarum ſusdet ſeries. Quod tamen non urſerim.

3. 'Αμφικλ·.] Ab ἀμφίκειμ. G. *Dipoſ.*, quaſi dicat, *amplectus* i. e. amictus. PERGER. L. 'Αμφικλ·, ex ordine. IS. VOSS. Aliud 'Αμφίκλυτον apud Themiſt. *Orat.* VIII. p. 113. Οὐδὲν σι δὴ ζητεῖ τὰς διδαχὰς, ἓξ ὧν ἴδρυτο σοφίαν] τῆς γαμετῆς καὶ ἰκέτιδος, καὶ 'Αμφικτύονος, καὶ ἀμφορέως, &c. ubi videtur menſuræ genus. Interpres non expreſſit in verſione: unde ſuſpicor, nec ipſi ſatis cognitam fuiſſe ejus notionem. ABRESCH. in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 90. Supra (poſt ν 'Αμφιμάν.) 'Αμφικλύτ. χυτὸν διωλάς.

4. 'Αμφίλον.] Vid. Ελλον. IS. VOSS.

5. Περιέχουσα.] An σβεύουσα, ut mox?

6. 'Αμφίπτο. σβεύτον.] L. σβεστὸν. BRUNO. Sic & Cl. Frid. Strunzius ad *Gloſſar. Rutgerſ.* p. 11. nbi 'Αμφίπτυξις, κυκλίωσις Uterque, ut putem, ex Etym. M. p. 87. *in fin.* Minima tamen mutatione malim: 'Αμφίπτο. (pro 'Αμφίπτον.) σβεύτον. Ita Schol. *Il.* Ω. ϛ'. *ult.* & ſup. in 'Αμφιπί. Conf. mox poſt 'Αμφίλ·, & inf. in 'Αμφιπελάδιος. Cl. d'Orville *Crit. Vann.* p. 254. ſcribendum cenſebat: 'Αμφὶ ἔπτο. σβερίπτον. ut reſpexerit ad Homeri loca, ubi tmeſi ἀμφίπτο διvidiтur. Alioquin (addit) ſcribendum: 'Αμφίπτον, σβεύτον. mutato ſcil. ſimpliciter accentu. Equidem in dictis adquieſco, non refragante Viro Cl. in *Miſc. Obſ.* IX. 1. p. 111.

7. 'Αμφίπτυτες.] Vid. ſup. 'Αμφίπτο.

8. 'Αμφίτυτμα.] Lege: † 'Αμφίπτο. ἀμφίπτυμα, οὐδ. IS. VOSS.

9. 'Αμφὶ ἑπαπῆναι.] Diviſim lege: 'Αμφί ἑ παπῆναι. ex *Il.* Δ. 497. Schol. σφὶ αὐτὸν σβεύλιξαι. Idem vidit V. D. in *Miſc. Obſ. Nov. & Dec.* 1733. p. 326. & Cl. *Kuſter.* qui tamen 'Αμφὶ ἑ &c. ut paullo ante.

10. 'Αμφιζαζόμ.] Forte 'Αμφικλιζόμ. unde ἀμφικτιτὸν. HEINS. quod magis etiam placet *H. Steph.* in *Theſ.* I. 1292. & *Sylburgii* ad Etymolog. ubi ἀμφικλιζ. Similiter *Kuſterus*: „ Lege (inquit) 'Αμφικλιζόμενος, ab ἀμφίκλις, quod „ Attice ſignificat *quotannis*; ab ἀμφὶ, & ἔτ·. Mœris Atticiſta: 'Αμφίκλις, 'Αττικῶς· τὸ ὃ καὶ ἔτ·. Σωλωνικῶς. „ Hinc ergo ἀμφικλὶς, & ἀμφικλίζεσθαι, de quibus verbis vide Etymol. & Euſtath. „

11. Περιεχομένας.] Scrib. σβεσχομένας. Nam ἀμφικλίζ. teſte Euſtathio, eſt καὶ σπαστὸν σβεύχ. HEINS. SALMAS. H. STEPH. (*l. c.*) IS. VOSS. Sic Etymol. M. Vid. Euſtath. p. 1384. in fin.

12. 'Αμφίζαε πύργῳ.] Ex *Iliad.* Σ. 25. ubi πύργ. Schol. σβεσπάστον.

13. 'Αμφικὲς.] Vid. ſup. 'Αμφικὲς, & inf. 'Αμφικὶς.

14. 'Αμφιλὶς.] Vid. Turneb. *Adverſ.* p. 1003. Petav. in Themiſt. p. 562. Bourdelot. in Heliodor. p. 32. Scalig. *Conjectan.* in Varron. p. 120. & ad Catull. p. 7. SCHR. Eleganti metaphora auctor *Axiochi* p. 731. ἀλύπτως ἀμφιλὶς.

'Αμφιλὶς [14]. ἐπ' ἀμφοτέρας τοῖς γόνυσι θάλλων. ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφίπεφι θάλλουσι οἱ γονῖς.
'Αμφιθέντες [15]. περιελάλοντο. δύκως.
'Αμφιθὶ· [16]. φιάλη ἐκατέρωθεν πθιαζ δυναμένη. ἢ ἀμφοτέρωθεν τετρυβλμένη. ἢ κύκλον ἔχουσα. ἢ πυθμένα ἄνθ' ἑκάτων. ἢ ἀφ' οὗ μέχρ· ἀμφοτέρας τοῖς χροὶν αἰρομένη ἡ πθιμένη.
'Αμφίεπαν [17]. περιεκόμησαν.
'Αμφιθέτις. θύμβρα πόλεως.
'Αμφιθῆ. ὅπλῃ.
'Αμφίθυρ· [18]. αἰκία ἔχουσα ἀμφοτέρωθεν θύρας.
'Αμφικαλύπλειν. σκέπειν.
'Αμφὶ χάρη [19] κεκοπὼς. περὶ ϯ κεφαλὴν κόψας ἡ τύψας. ὅπερ ἔθι, κοπίλους διδοὺς. ἢ ἀμφιφαλᾶς [20] ἔχων. λέγει δὲ ὑποπόδιον.
'Αμφικαλύψῃ. ἴσως σκεπάζῃ.

"Αμ-

Æſch. *Agam.* 1153. ἀμφιλαὶς κακαῖς βλ·. & notione activa Jupiter ἀμφιλαὶς, pro ὁ πολὺν ἀναλίσκων, uti redunt Critici in ejuſdem *Choëph.* 392. at quomodo apud Heſiod. L. l. p. 42. exponit Bourdel. nondum alibi ſe mihi obtulit. Ad Heſych. explicat. refer Themiſt. *Orat.* XI. p. 153. D. & XIX. 231. A. conf. Polluc. III. 25. Suid. & Lex. ABRESCH. Vid. Hom. *Il.* χ. 496. ibique Schol. & Euſtath. p. 1283. Conf. Schol. Comici ad *Aves*, ϯ. 1735. quæ deſcripſit Suidas; & Labbæi Gloſſ. Vet. Verb. jnr.

15. 'Αμφιθίεις.] L. 'Αμφιθίοις. IS. VOSS. Sic Phavor. & Edit. Hagen. Rectius 'Αμφιθίοις, ab ἀμφιθέσθαι, circumpono; ut *Kuſterus*. Mox σβεσάμεν] omnes Editiones. *Jof. Scaliger* σβεσάμενοι correxit, quod eſt in Hack. & Phavor.

16. 'Αμφιθὶ·. φιάλη.] Punctum intermedium tollit *Jof. Scaliger*. Conf. mox in 'Αμφιθυρ·. Reſpicit enim *Il.* ϯ. 616. Vide Schol. ad ϯ. 270. & Euſtath. p. 1299. Athen. I. XI. p. 501. ubi piura de hoc phialæ genere. Suſuli diſtinctionem poſt πυθμένα, præcunte Hagenœnſi. Vid. ſup. v. 'Αμφιδύξις.

17. 'Αμφίεπαν.] Vid. ſup. ſuo loco.

18. 'Αμφίθυρ·. αἰκία. &c.] Diſtingue: 'Αμφίθυρ· αἰκία ἑ ἰχ. &c. Ita ἀμφίθυρ· αἰκία apud Lyſ. p. 118. *Ed Mill.* quem loc. H. Steph. in *Theſ. L. Gr.* jam indicavit. Et ſic ἀμφίθυρ· αἰκῖ· Soph. in *Philoct.* ϯ. 158. ABRESCH. in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 90. Punctum intermedium itidem aufert *H. Steph.* & *Jof. Scalig.* Sæpe vero (quod ſemel monebo) Heſychius in ejuſmodi exemplis adjectivum ſolum videtur potuiſſe, cum in expoſitione ſubſtantivum (ne idem bis ſcriberet) continuo ſequeretur, unde cuivis pateat, cujus rei præmiſerit epitheton. Vid. modo v. 'Αμφιθὶ·. 'Αμφικὶς, & inf. v. 'Αμφίεπαν. Ita hoc loco ἀμφίθυρ·. dicitur αἰκία, *quæ foret geminas habet*, δίθυρ·, ὁ δίκυκ·, ut Schol. Theocrit. *Idyll.* XIV. 42. Res tamen eodem redit. Conf. in 'Αμιλὰς δίκυ.

19. 'Αμφικάρη, κεκοπὼς, ὡς τὸ &c.] Scribe & diſtingue hoc modo: 'Αμφὶ κάρη κεκοπώς. ὡς τῷ περαῖᾳ κόπτει &c. quibus verbis locum *Odyſſ.* notiſſimum exponit: [*Odyſſ.* Σ. 334.]

Ὅφρα σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς ὀϊστῷ γε ἑκάεργος
Δαίμων ἐκπέμψωσι φαρίξας αἰμαθὲ νεκρῷ. [al. ἐκπέμψῃσι]

Alterum locum epitomator cum hoc manifeſte contendit, qui eſt *Odyſſ.* P. [ϯ. 231.]

Πολλὰ οἱ ἀμφικαρῆ σφίλα ἀνθρὼν ἐκ πελαμώνων
Πλῆσαι χαντελίψαι, ἄφαρ κεφαλαφορέοντα.

Quæ verba, ni fallor, ita ſcripſerat Heſychius: 'Αμφικαρῆ· ἀμφικέφαλα, οἷς οἱ πολλοὶ ἀμφορέοντα ἔχουσι. Σφίλαι ϟ λέγει) ὑποπόδια. Nam alii, ut notant Critici, ſcribebant ἀμφὶ κάρη. alii ἐκ τοῦ περὶ λέγει καὶ ἀξιωματῶν· quod noſter interpretatur. Vid. Euſtath. HEINS. In priori membro, 'Αμφὶ κάρη κεκοπὼς emendaverant etiam *Jf. Voſſ.* & *Kuſt.* Et ſic Ed. Hagen. *Vir Doctus in Cod. Weſtf.* idem notaverat: deinde legens: ἢ ἀμφὶ κεφ. ἔχον. Λέγει ϟ τὸ ὑπ·. Adfert eadem Hom. & Euſt. loca. Vide porro, an hæc faciat Nicander *Theriac.* ϯ. 812. ubi ἀμφικαρῆ σκολίοκεφάλους. Schol. ἔχοντ διπλοῦν·.

20. 'Αμφικεφάλας &c.] Locus exſtat *Odyſſ.* P. ϯ. 231. Πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφίλα. Scribe: λέγει) ϟ σφίλας ὑποπόδια. ὅτου ἀμφορέοντο κεφαλὰς ἔχον. vide in 'Αμφίπαγον. SOPING. Infra: Σφίλαι. ὑποπόδια. Et: Σφίλα. ὑποπόδια. Quare *H. Valeſium*, hic ὑποποδίοις emendantem, non ſequor. *Jf. Voſſ.* corrigit: ἢ ἀμφικαρῆ σφίλας, ἀμφορέοντα κεφαλὰς ἔχον. Sed vid. *Not.* præced. & inf. in 'Αμφίπτυς. Addo *Kuſteri* verba: „ Recte *Soping.* obſervavit, hæc referenda „ eſſe ad locum illum Homeri *Od.* P. 231. 'Αμφὶ κάρη σφίλα, „ ubi Schol. vetus hæc annotat: Τινὲς δὲ ἀμφορέοντα εἶπεν „ κεφαλὰς ἔχοντα. ἀμεινον ϟ ὑποτιθέασιν, 'Αμφὶ κάρη. ὡς τὸ „ κεφαλὴ. Nimirum in loco illo Homeri quidam olim legebant una voce ἀμφικαρῆ, i. e. *utrinque capita habentia* „ (ſcabella ſcil.) alii diviſim, ἀμφὶ κάρη, i. e. *circum caput.* „ Σφίλα autem Scholiaſtes ibidem exponit, *pedes* ὑποποδία. „ Unde apparet, totum hunc locum Heſychii ſic legendum

„ &

'Αμφιας [1]. ὑπέρας.

'Αμφιές [2]. ξίφος δίστομον, ᾧ ἑκατέρωθεν ἠκονημένον.

'Αμφιεύθων. ἀμφιεκτήσατο.

'Αμφίκρημνον. ἑκατέρωθεν ἀποκλινόμενον.

'Αμφίκλυστις [3]. ἡ πρώτη τῶν ἀσταχύων ἔκφυσις. λέγει δὲ καὶ Καινὶς.

'Αμφίκορος. ὁ μέσος τελῶν ἀδελφῶν.

'Αμφίκυπτον [4]. ἀμφοτέρωθεν κεκαριβωμένον.

'Αμφικέλαινος [5], κατ' ὤμον [6] ἀμφεκρέμασις ἱματίου.

'Αμφικίλιστον [7]. ἀμφιβαρές. οἱ δὲ, ἢ βαστάζόμενον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων δίφρον. ἄλλοι δὲ, ἀμφίξυλον.

'Αμφικαλύπη [8]. ἀμείχη.

'Αμφικεάσας [9]. ἀμειξίας. ἀμειβάς.

'Αμφίκεστον. ἀμφιτμητόν. ἢ ἀμφιγεγραμμένον.

'Αμφικελ [10]. κλίνη. ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἀνακλιντῆρας.

'Αμφικτίονες [11]. ἀμφίκωμοι Δελφῶν συναγόμενοι ἐπὶ Πυλαίαν [12], Πυλαγόρους [13] ἢ Ἱερομνήμονες.

'Αμφίκρανον [14]. ἀμφοτέρωθεν ἔχει κεφαλάς.

'Αμφικόμου [15]. φυλλώδη.

'Αμφικύπελλον [16]. ἀμφιφερὲς ποτήριον.

'Αμφιλαφίς [17]. πολὺ δασύλλιός τις μέγα παιζαχόθεν πλῆρες. καζάκιον.

'Αμφιλαφῆ. μέγαν. δασύλλη.

'Αμφιλαδεὶς [18], ἀμφιλαδεῖς.

'Αμφιλάφειαν. συσκιότητα. ὠφέλειαν.

'Αμφιλάων [19]. ἀμφικυκλούμενον.

'Αμφίλεκ. [20]. ἀμφίβολον.

'Αμφιλήξαντες [21]. ἀμφισβητήσαντες.

'Αμφίλινα κρήπαλα [22]. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι·

Πα-

„ & supplendum esse: 'Αμφιαρᾶ σφίλα, ἀμφοτέρωθεν καμφιλὲς ἔχοντα. Σφίλας ὁ λίγξ) τὸ τοπάδιον. „ Hactenus *Kusterus*.

1. 'Αμφιας.] An itidem quod 'Αμβῖκας, ab ἀμβλὺξ? Supra: 'Αμβικα. ἢ ἡ χύτρα κάδος. [Vid. loc.] GUYET. 'Υετοὺς, non hic significat *uteros*, ut vulgo putant; sed *ferias advenientes & deinceps*. 'Αμβὶξ est itaque ὕστερος vel ὑστέρα, ut vel ipsum docet vocabulum. IS. VOSS.

2. 'Αμφιές. ἔφθ. &c.] L. 'Αμφικὶς. SALMAS. Vel 'Αμφίκυς. PALMER. 'Αμφικὶς G. *Is. Vossius*, deleto commate intermedio, Cyrillum teflem citat. 'Αμφικὺς l. *Junius*. Ita Suid. & supra. Paullo superius 'Αμφίκυες. Est *Odyss.* Π. So. ἄμφικυς, ubi alii ἀμφίκυες. quod supra vide.

3. 'Αμφίκλυστις.] Scrib. 'Αμφίκαυστις. Eustathio tamen est ἡ ἀέρινη πρὸς Καΐνεις, ubi differte scribitur ἀμφίκαυστις, quemadmodum hic emendamus. Vid. Etymol. HEINS. SALM. KUST L. 'Αμφίκαυστα, ut habet Eustath. ad *Odyss.* ε. p. 97. SOPINGIUS. IS. VOSS. STEPHANIUS. 'Αμφίκαυστος Etym. M. sed tamen ordo reclamat. sed ille valde hic turbatus. IS. VOSS. H. Steph. *Ind.* c. 400. F. ait Hefychium dicere, eam & καῦστιν nominari, & ἀμφίκαυστα, *foejan quotiens amburente sole exuritur*. Itaque videtur is legisse: 'Αμφίκαυστος, &c. λεγὴ ὁ καῦστις, καὶ ἀμφίκαυστος. ANONYM. *in Cod. Barm.* Recte 'Αμφίκαυστις emendatur, quando omnia sana. Sæpe enim Α & Λ permutari constat, at inf. in Θύλη legitur ἐπικλύδων pro ἐπικαύδων, quod sæpe probavi, & Kuster. ad Suid. in illa voce monuit, simul docens hic apud Hesych. 'Αμφίκαυστις legendum. Adscribam verba Scholiastæ ad Aristoph. *Equit.* v. 1233. Εὔστεργ. ἢ ὑγρὸς (an ἀέρινος) καὶ, ὡς ἡ ὁ ἢ 'Αμφικαύστης ὁ ἢ ἐπὶ τῶν σχιστὸν ἐκφεύγει Κυμικοὶ ἢ Τερμησσεῖς, ὧν ἡ ἀξιοπιστία. εἰ ὁ τὸν σχιστὸν ἐκφεύγει ἢ πυρὸν, ὃν λέγει σχιστογενῆ ὄντων. ἀλλ' τὸ τὰς σχιστὰς παύσαν ἢ ἄχυρον, ὑποτεθὲν εἶναι ὡς τροφόν. Cl. Kusterus ibi pariter ἀμφίκαυστος restituit, simul hunc nostrum locum ita rursus corrigens. Et sic Photius Lex. MS. in Καΐνεις, pro quo recte καῦστις.

4. 'Αμφίκυπτον.] Suidas exponit: δὲ ἑκατέρωθεν ἄκρης πεπλεσμένα.

5. 'Αμφικέλαινος.] Vide, num 'Αμφικέλαινος. 'Αμφικέλαινος & 'Αμφικέλαινος, a κέλαινος, ἕλλο, idem quod 'Ελαινος. Vid. 'Ελαινος. Sed & hæc pertinent Κελαινὸς, & χελαινὸν, & χέλυσμα, & χελωνὶς, &c. item Καλάνου, & Καλαν, & *chelo* Vitruvii. Vide annotata a nobis ad Vitruvium, & Heronis χελυσκέρων. Sed melius hæc omnia distinguere. IS. VOSS. Nos dicimus *een jak*.

6. Καὶ ὤμον.] Ven. & Flor. καὶ ἄμφω πεπερίμασις ἱματίου, sublata (idque recte, ut videtur) diffinctione ante altimam vocem. Sed καὶ ὤμον ex Hagen præfero: quomodo exhibet etiam H. Steph. *Ind* corrigente eodem modo Aldinam *Brunone Jos. Scaliger κάτω ῥῶμον. Kusterus*: „ Ed. „ Ald. καὶ ἄμφω. sed quid hoc? Locus est mihi obscurus, „ quem alii tentent. „ Sed verba, καὶ ὤμον πεπερίμασις ἱματίου commodum fundunt sensum.

7. 'Αμφικίλιστον.] Vid. Etym. M. Vide quoque num hue facist 'Αμφίκελλον, Suid. ἕλλον ἀνάβασις, quo bajuli utuntur; pro quo ipse legi debere putat, 'Αμφίκυρβ. IS. VOSS. Conf. sup *Not.* in v. 'Αναιμα.

8. 'Αμφικαλύπη.] Supra vide. Sed multa hic turbata. IS VOSS.

9. 'Αμφικεάσας.] Hom. *Odyss.* ε. 12. monente etiam *Kustero*.

10. 'Αμφίκελ πλίν.] Forte 'Αμφίκελ. Plato: Ἐπεὶ πλίνθοι ἀμφίκελοι σκέλεσι &c. Vid. Pollux. l. X. c. 1. If. Casaub. [T. I. p. 233. *H. A*] legere mavult: 'Αμφικέφαλ πλίνθ, & de lecto interpretatur, qui duo ἀνακλιντῆρα habebat. Sed verius ego intelligo de sella, & lego 'Αμφίκωλ. Synesius alibi ἀμφικεφάλοις κωλίδεσι meminit. Vid. Varin. in Καλλιμάχειον SOPINGIUS. 'Αμφίκιλ πλίνθ, i. e. *Undique fimilis*, ex ἀμφὶ, & ἴκελ. GUYET. Verum Casaubonus in *Hift. Augufl* Scriptores legendum cenfet 'Αμφικέφαλ &c. quem vide p. 45. [132. T. I.] Vel 'Αμφικίφαλ, aut 'Αμφίκελ. Vid. Salmaf. ad Spartian. p. 63. [133.] SCHR. 'Αμφικέφαλ & 'Αμφικίφαλ utrumque fanum eft. Hoc ('Αμφικίφ.) apud Pollue. p. 465. fed ideo altera fcriptura non eft rejicienda. Dicitur enim ἀμφικέφαλ, ut 'Αμφικάρα fup. in Hefychio. Ufus quoque Synefius *Epift.* 3. [p. 160. C.] Καθεζόμην δὲ ἐπ' ἀμφικεφάλου κλιδίσκου. VALES. Locus Pollucis eft l. X. *fegm.* 36. Καὶ πλίνθοι ἀμφικεφάλοι. Ubi, rejecta Guyeti fententia, ἀμφικέφαλ in Hefychio legendum monet Cl. Hemfterhufius; quem vide. Idque malim, quam 'Αμφίκωλ cum Cl. Kühnio *ibid.* 'Αμφικίφαλ emendat etiam *Bruno*, *Is. Voff.* & *Jof. Waffe*. Et fic aperte Etymologus. Photius in Lexico incdito: Κλίνη ἀμφικέφαλος. ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀνακλιντῆρα. En ipfa fere Hefychii verba!

11. 'Αμφικτίονες.] In concilio Amphictyonum fedebant ex omnibus Græciæ urbibus nonnulli miffi, ut ex Theffalia, Argo, Thebis, Athenis, Lacedæmone, & aliis: eratque quafi confeffus totius Græciæ. Plutarch. in *Themiftocl* [p. 122.] At apud nos videtur illud repræfentare concilium illud fummum Statuum omnium confœderatarum Provinciarum. Belg. *Staten Generael*. Vid. in Πυλαγόραι, & Πυλαΐδες ἀγοραί. Nam convenichant in Pylæa. Et videntur non continue ibi manfiffe, fed, cum opus erat facto, convocari. SOPINGIUS. Vid. Harpocrat. & Suid. SCHR. Adde hic locum Pindari, ejufque Scholia [*Pyth Od.* IV. 118.] p. 240. [*Ed. P. Steph.*] perperam fuperiori voci adfcriptum in Ed. Schrev. In Ed. Ald. & Junt. 'Αμφικτίωνες. Conf. H. Steph. *Ind.* & A. Dounæi *Præleft.* in Demoſth. p. 145. & alibi.

12. Πυλαίαν.] L. Πυλαίων, quæ fuit confeffus Amphictyonum ad Thermopylas. SOPING. STEPH. HEINS. STEPHANIUS. Vid. inf. in Πυλαγόραι, Πυλαΐδες, & Ἱερομνήμονες.

13. Πυλαγόρους.] Rectius forte Πυλαγόρας. ut infra, & apud Suidam. Et fic Cl. *Stephanius*. Legitur vero etiam Πυλαγόρη infra. Vide, quæ ex Strabonis l. IX. notat H. Steph. *Theſ.* III. 613.

14. 'Αμφίκρανον.] Vid. fup. 'Αμφικάρα, & inf. in 'Αμφορῆτις.

15. 'Αμφικόμου.] L. 'Αμφικόμῳ. SALM. IS. VOSS Occurrit *Il.* P. [ν. 677.] Θώμῳ ἐπ' ἀμφικόμῳ. SOPING. Basil, *Homil.* V. in *Hexaem.* p. 44. E. πεῖθε θώκου ἐδρῶ ἐπὶ ἀμφικόμου καὶ ἀστῆς. ABRESCH. 'Αμφικόμῳ eſt in Hagenoënſi.

16. 'Αμφικύπελλον.] Athen. p. 482. SCHR. Eſt *Iliad.* A. 584. - - δέπας ἀμφικύπελλον. Schol. ποτηρίων ἀμφοτέρωθεν κοίλων καὶ ἀστρίων. Vid. fup. 'Αλικύλ, & inf. Πεζύκλ.

17. 'Αμφιλαφῆς.] Æſchyl. p. 207. [*Agam.* ν. 1024.] SCHR. Vid. Suid. & Apollon. Schol. p. 161. & 269. IS. VOSS. Conf. *Sapient.* XVII 18. Callimach. *H. in Apoll.* ν. 42. ibique Excellentiſſ. Ez. Spanhem. Nanſ. ad Nonn. *Euang.* Joan. VI. 32. Porti *Lexic. Ionic.* & Cl. Perizon. ad Ælian. *V. H.* II. 14.

18. 'Αμφιλαδεὶς, ἀξιολογίτης.] Scrib. 'Αμφιλαδεῖς. SOPING. GUYET. 'Αμφικλαδεὶς, ἀξιολογίτης. IS. VOSS.

19. 'Αμφιλάων.] Ex ἀμφὶ, & λαός. GUYET.

20. 'Αμφίλεκ.] Æſchyl. p. 225. SCHR. Locus eſt *Agam.* ν. 1594. Infra: Διάφορον. ἀμφίλεκτον.

21. Ἀμφιλήξαντες.] L. 'Αμφιλίξαντες. SALMAS. Recte. Et fic Suidas, allato Xenophontis loco, ubi ἀμφιλεξάμενον pro ἀμφισβητησάμενον. Cum Suida ad verbum convenit J. Zonaras in Lex. MS. incdito. Adeoque perperam H. Steph. in *Ind.* refert ad ἀμφιλίγκω, pro ἀμφιλίγκου.

22. 'Αμφίλινα, κρήπαλα.] Infra fcripſit: Κρήπαλα, ξύλινα ὑποδήματα &c. 'Αμφίλινα, quod lineo texto pedem operirent. GUYET. 'Αμφίλινα Hef. exponit κρήπαλα. Verum quum poſt hæc ex Sophoclis *Captivis* verba, Πατὴρ ὁ χρόνῳ οἴδιος ἀμφίλινα, ſubjungat iterum κρήπαλα, dubium eam expoſitionem reddit, facitque ut quidam ſuſpicentur, κρήπαλα non eſſe expoſitionem illius ἀμφίλινα, ſed verbum ex contextu Soph. idque ſubſtantivum, cui ἀμφίλινα illud tribuatur. Itaque 'Αμφίλινα κρήπαλα interpretantur *forces utrin-*

Παπῆ δὲ χρύσι' · εἰσδὺς ἀμφίλυκα κρύπαλα.

'Αμφιλίτεω. τῶ λιβανωτῶ
'Αμφιλιχῆ [1]. θρεμματίχνιον.
'Αμφιλύκη [2]. ὄρθρος, τὸ λευφόμενον Αυκόφως.
'Αμφιλύκη τύξ. ὁ ἡμῖυς Αυκόφως λέγουσιν. Λύγη γὰρ, ἡ σκοτία, κατ' ἔλλειψιν αἰγὸς λέγουσι.
'Αμφιμάσαλε [3]. θρυψάσαλε. θρυκαλέβαρε. ἀπομαλάξαι.
'Αμφίμαστα. ψαυστά [4].
'Αμφιμάστοες [5]. δύσμορον, κακοδάιμονα. ἄμφω τὼς χεῖρε ἢ ἔχων, ἢ ἀσυβαλλόμενον.
'Αμφιμάστοες [6]. ἄλφιτα μέλιτι δεδυμένα. Λάκωνες.
'Αμφίμαλλος [7]. ἔπος ἐκ τοῦ τοῖς ἴσοις κάβεσι χρῆσθαι. Κάβεσι, δὲ ἐκ μέτρου ἔλεγον.

'Αμφιμάχαλος [8]. χιτὼν χειριδωτὸς ἐλεύθερος, ὡς Πλάτων, δύο χειρίδας ἔχων, ἃς Μαχάλας ἔπη ἐν οἷς λέγουσιν.
'Αμφιμίμνει [9]. θρηνεῖ. μυκᾶται.
'Αμφιμήτας. ὁμοπάτριος, ἀλλ' οὐχ ὁμομήτριος.
'Αμφιμήτορες [10]. οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων γεγονότες ἀδελφοί. Αἰσχύλος Ἡφαιστίδαις.
'Αμφιμήτεια [11]. τὸ μὲν τῶ τόπῳ ἡ νεὼς ἑκατέρα μέρος ὑπὲρ ὕδατος.
'Αμφιμήτειον [12], τὸ σημαιοῦν τὴν θρῆν τῶ μητέρα παθών. Ἱππωναξίτης.
'Αμφιμυγές. πολυμυγές. ἢ πολυσύλλεκτον. καὶ σπαρτίον [13], ὡς δὲ ἕτ μίτον αἱ γυναῖκες περιπάγουσιν.
'Αμφιμύλαινα [14]. βαθεῖα. συνετή.
'Αμφιμυσίων [15]. Δημήτεια ζῶα.

'Αμ-

'Αμ-

utrinque evinctos lincis vinculis, præsertim quom ipse Hesych. Κρήνεια & Κρησίζιν esse dicat ξύλινα σανδάλια, ξύλινα ὑποδήματα, *ligneas calceas*, quos vocant *Sculponeas*. H. STEPH. in *Ind.* 'Αμφίλυκα κρύπαλα conjungunt etiam *Jos. Scaliger*, *D. Heins.* & *Is. Vossius*.

1. Παπῆ ὁ χρύσι' εἰς δὺς ἀμφίλυκα, κρύπαλα.] L. Παπῆ ὁ χρυσοῦν δὺς ἀμφίλυκα κρύπαλα. SALM. Scr. εἰσδύς, unico verbo, & κρύπτω. VALES. [Vid. in 'Αμφίλυκος.] Versum e Sophoclis *Captivis* petitum, quem dupliciter, sed frustra, tentavit *Salmasius*, ita lege: Παῖ δῖχα σ' εἰσδὺς ἀμφίλυκα κρύπαλα. *Ignem cape inducens ligna cupala.* Hesychius alibi: Κρύπαλα. ξύλινα ὑποδήματα. Quæ verba faciunt, ut recorder loci, qui exstat apud Cornificium *lib.* I. ad Herennium: *Malleatus indicatus est matrem necasse: ei damnato flatim folliculo tupino os obvolutum est, & SOLEÆ LIGNEÆ pedibus indutæ sunt, & in carcerem ductus est.* Cum quo conferatur Cicero *lib.* II. *de Invent.* p. 102. 16. *Ed. Lambini.* PERGER. L. Παῖ δ' χρυσοῦ εἰσδὺς ἀμφίλυκα κρύπαλα. *Calceos ligneos induens tellus ignis imunit.* IS. VOSS. Falluntur Viri Docti, qui de igne cogitant. Decepit eos recentior Editio, in qua σὺ', pro quo Ven. & Flor. σσ', cum lineola transversa, non circumflexa; quod compendium scribendi familiare olim pro σαυτὸν, ut totidem literis legitur in Hagenœensi, quæ etiam εἰσδὺς habet. Quam lectionem ideo recipere non dubitavi. Vides ergo, ut immerito vapulat *Salmasius*, cum quo facit *H. Steph.* qui εἰσδοὺς exhibet.

2. 'Αμφιλυχῆ.] Suspectum mihi est. H. STEPH. *Ind.* 'Αμφιλυχῆ, i. e. *Qui valde desideratur*: a λίχομαι, id est, γλίχομαι: Vid. Λιχμζιος, & Λίχνος. Conf. inf. 'Αμφίνεως. IS. VOSS. Pro 'Αμφιλυχῆ, a λείχω, *lambo*. Deinde pro ἐξελιχμῶν, lego ἐξελιγμῶν, i. e. *eum qui circumlambitur*. Λείχω enim & λιχμάω, idem. Infra: Περιλιχμάομαι. ἐξελείξαι. KUST. Conf. v. Λιχμάζει, Λιχμάστης, & Λιχμάζουσι.

3. 'Αμφιλύκη. &c. λυκόφως.] Composita sunt ex ἀμφὶ & λύχνος. GUYET. Dicitur a Græcis τὸ μὴ παλαιῶν φῶς, ἀπ' ἴτι σκοτάδες. *Nox jubilustris* dicitur Latinis, eamque habes eleganter descriptam ab Apollonio. Meminit autem ἀμφιλύκης noctis, Hom. *Il.* H. 433. FUNGER. VALES. KUST. Apollonii locus est L. II. 671.

Ἤμος δ' ὅτ' ἄρ τε φάος ἀμέλγεται, ἠέ τις ἀνὴρ
Ὀρφναίῃ πάλῃ, λευγὸν δ' ἐπιδέρκεται αὐγὴν
Φοίβου, ὅτ' ἀμφιλύκοιο μιν ἀσπερχὲς παλύσῃ.

Sed necdum est hæc clarissima, nec amplius crassa est caligo, sed jubilustri imbuitur nox lumine, quod eo qui expergefiunt (ἀμφιλύκοιο) crepusculum vocant. Schol. 'Αμφιλύκοιο. σκοτεινοῦ. Λύγη γὰρ, ἡ σκοτία, καὶ Λυγίφως ἡ αὐτὴ, ᾗ Λυκόφως. Et Schol. ad Hom. l. c. 'Αμφίλυκος νὺξ, τὸ καλούμενον Λυκόφως, τὸ σῴζον ὄρθρον. τὸν ἦτα, ὁ βαθὺς ὄρθρος· ὅσον τὸν λόγον, ἤ ἐστι, σκοτεινὸς· οἱονεὶ λυγόφως τις ὤν, τὸ μὴ παλαιῶν φῶς, ἀπ' ἴτι σκοτάδες. Vide ibi S. Clarke, citantem Macrob. *Saturn.* l. 17. & Ælian. *H. Anim.* X. 26. Conf. Eustath. p. 689. & 809. Triclin. in Sophocl. *Electr.* v. 6. Λυκαιθὲς ὄντος, ὁ Ἀνείλιος, καλεῖται, ὡς ἐστὶ λύκου εἶδος. Τὸ ὃ ἀλκὴν ἔτος ἔχει. Ἀνειλεὸς ἀμαγεπάτης εἰς ἕλεος, ὁ τῷ σαφεῖ τὸ λυκόφως ἀφαιρῶν, λύκα χαρὰς ἔχων, διὸ καὶ τόνομα ἴσχει. Qui locus notari meretur. Conf. inf. Λυκαυγὲς; & Λυκαυγὲς αὖε, ὃ λυκόφωτ· ; item in v. Μαυγάσσω. Infpice etiam Cl. Pocock. *Not. in Carmen Tognæ*, p. 71. 80. & Bochart. *Hieroz.* T. I. p. 9.

4. 'Αμφιμάσαλε.] Est Vox Homerica *Odyss.* τ. 152. KUST. In Ven. & Flor. 'Αμφιμασσάλε. 'Αμφιμασσάλε scribit *Is. Vossius*.

5. 'Αμφίμ. ψαυστά.] Adde ex inferioribus: ἄλφιτα μέλιτι δεδυμένα, Λάκωνες. Conf. 'Αμφασμα supra. PERGER. Idem conferri jubet *Is. Voss.* Vid. inf. 'Αμφίστερον, & Ψαυστά. *Kusterus* ita: „ 'Αμφίμαστα idem quod ἀμφίπαστα. Nam 'Αμα φίπαστος infra expon. ἄλφιτος ἀναδεδεμένος ἰλαῖα. Atqui „ Ψαυστὰ nihil aliud erant, quam ἄλφιτα ἰλαῖα δεδεμένα, ut „ ipse Hesych. infra suo loco docet. „

6. 'Αμφιμάστοες.] L. 'Αμφιμάστους. Cyrill. 'Αμφιμάστους. ἄμφω τὼς χεῖρε ἔχοντος. Sed Suid. 'Αμφιμάστους habet. IS. VOSS. 'Αμφιμάστους scribit *Jos. Scaliger*. Postremis mallem præponere: ἢ 'Αμφιμάστους. ἄμφω τὼ χεῖρε. &c. quod postulat ἔχων & ἀσυβαλλόμενον. Tumque seq. 'Αμφιμάσσης deleremus; rejectis illis, ἄλφιτα &c. ad superius 'Αμφίμαστα, *Pergerus* pro γονεῖς legit ὀχεῖς. Vid. *Not.* seq. Sed obstat Suid. v. 'Αμφιμάστρια.

7. 'Αμφίμαλλος. ἄλφιτα &c.] Vide in 'Αμφίτρηρος. SOPING. An ad μαίομαι, μαστὸς? GUYET. L. 'Αμφιμάστους. IS. VOSS. Scribe: 'Αμφιμάστους. ἄμφω τὼς ὄρχεις ἢ ἔχων ἢ ἀσυκαλιφόν, *qui ambos testiculos* &c. PERGER. Conf. in 'Αμφίμαστα, & *Not.* præced.

8. 'Αμφίμαλλος.] L. 'Αμφίμασσος, funis quo vela adducuntur. Similiter μάσσω in retibus. Est a μάομαι, idem quod ἰμάσσω, unde μάσλη, μάστξ, ἱμάς &c. IS. VOSS. Fallitur V. D. ut patet ex Polluc. VII. 57. ubi ἀμφίμαλλα χιτῶνα exponit, χιτῶνα μακρὸν δικτυωτὸν, ἢ ἀμφίλινον. Vid. inf. in 'Αμφίκωνες, 'Αμφίλινος, & Καισαρίων.

9. 'Αμφιμάχαλος.] Vid. Meurs. ad Lycophron. p. 294. [v. 1100.] SCHR. Habet, Comicus in *Equit.* al. ἱστορικὸν λόγον, ὁ τῶ ἱρηνῶν. Vid. Etymol. VALES. Locus Aristophanis (quem & *Heinsius* adfert) est v. 878. ubi vide Kusteri ad Scholion *Notam*. Conf. Polluc. VII. 47. & Suid.

10. 'Αμφιμίμνει.] A μίμνω. Hom. *Il.* Σ. 749.

Λάτομαι] ὃ οἷον μίμνω ὀργῶ, ἀς ἴχω Ὧμη. GUYET.

Ipsum verbum semel occurrit apud Poëtam *Od.* K. 227.

—— —— λάτεσθε δ' ἄπαυ ἀμφιμάχεσθαι.

quem locum respexit Hesychius, notatum quoque a *Kustero*.

11. 'Αμφιμήτρης.] Vid. Æschyl. Schol. p. 231. SCHR. Euripid. *Andromach.* v. 466. (notante etiam *Kustero*) ἀμφιμήτορες κόραι dixit, Dor. pro ἀμφιμήτρης. Uti τὸν ὁμόμητρον ἀδελφὸν, ἢ ἐκ τοῦ ὁμοπάτριος τὸν γονέα ἴχοντα. quod aperte adversatur sensui Euripidis, si laudatum locum respexit. Rectum Noster in v. 'Αμφιμήτορες addit: ἢ ἀσυβαλλόμενοι. Et Suidas: 'Αμφιμήτρης, ὁ ἀπὸ μητρὸς ἀλλοφύλ. ἀδελφὸς ὁ μητέρων, 'Αμφιμήτορες. οἱ ὁ ἐκ πολλῶν μητέρων, μοῖ ὁ μητρὸς, 'Αμφιπάτορες. Euripidis locum adfert quoque Schol. Æsch. in *Choëph.* v. 73.

12. 'Αμφιμήτειον.] Ergo μητὴρ καλεῖται ὁ τρέφων, ἢ ἐ πᾶς μήτηρ, id est, navis fundamentum. GUYET. [Artemidor. *Oneir.* IV. 32. p. 220. τὴν τὰ ἀμφιμήτρια (l. ἀμφίπειρα.) ἢ πᾶς ἔσκαφος.] De eo J. Pollux l. I. cap. IX. [Sect. 87.] SOP. Pro μὴ *Is. Voss.* l. καὶ τῶ τῆ. Vid. inf. Χίλιστρα, & Kühn. ad Polluc. l. c. In ἐπιδέβλημα fupple ξύλα: quod & Scheffer um notasse video *de Milit. Nav.* p. 320.

13. 'Αμφιμήτειον.] Galen. Lex. Hippocrat. 'Αμφιμήτειον τὸ μέσον.] Οὕτως ἀνόμασε τὸ τῶ β (*Matth. Stadius* τ' repotit, l. c. *lib.* VI. Conf. Foës. *Œcon. Hipp.*) ἢ Ἐπιδημιῶν, τὸ δεκάτον ἢ ἀπὸ τῆς μήτρας ἀρξάμενον. Ubi H. Steph. notat, illud σημεῖον in Hefychio omiffum esse. Sic & *Siping*. Sed vide quæ notavimus ad v. 'Αμφίθυρον.

14. Καὶ σπαρτίον, &c.] Excidisse videtur 'Αμφίσβην. Quam conjecturam, olim adscriptam, firmat *Kusterus*: „ Hæc ad „ 'Αμφιμυγὲς pertinere posse quis sibi perfuadeat? Ego (in„ quit) puto pertinere ad aliam vocem, quam Hesych. pro„ pter affinitatem scripturæ, vel soni, cum 'Αμφιμυγὲς confun„ derit, nimirum, ad 'Αμφίσβην, vel 'Αμφίσβη. Ait enim, „ ὡς ἢ ἐ μέτρο &c. Jam vero τὸ Γ & Τ facile & frequen„ ter inter se confundi solere, nemo Criticorum igno„ rat. „

15. 'Αμφιμύλαινα.] Hom. *Il.* A. 103. φρένες ἀμφιμύλαινα Schol. οἱ ὁ βαθεῖ καὶ ἀμβλὺ τὴν συνεσιν ἔχοντες. Et ad *Il.* P. 573. Μελαίνας, τὸ, inquit, συνετὰς. Vid. inf. Μέλαιναι φρένες.

16. 'Αμφιμυσίων.] Forte 'Αμφιμύσια, pro ἀναθήματα Cereris, quæ non capistrato, ut pauperum colonorum boves, sed libero ore in aream inducta, dum sub labore gemunt, spicas præcerpere possint. Ceres siccellas detrahens 'Αμφιμυσίων nomine culta fuit. Confer Jac. Zcheneri *Cret. II. Mag. Sacr.* I. Aut scribendum 'Αμφιμυσίων, puta ζῴδια, animalia Cereris. Nam 'Αμφιμυσίων, quod remo-

'Αμφιμυσίων [1]. ἡ Δημήτηρ.
'Αμφωτὼ [2]. χιτῶνες, ἢ φελλῶνες [3]. Κρῆτες φελλῶνι λέγουσι.
'Αμφίαλος [4]. ἀφιμαχὶς, ὁκατίοις ἴχνη λέγουσι. Σοφοκλῆς Τερεΐσαις [5]
'Αμφιστίζω [6]. περιπλάζω, περιφέρομαι.
'Αμφίων [7]. ἴνδυμα. Σοφοκλῆς Μάμῃ [8].
'Αμφιόη [9]. ῥιβάδα.
'Αμφιορία [10]. ὅταν οἱ δικαζόμενοι ἀλλήλους ἀμύωσιν.
'Αμφίπαγον [11]. ἀλφίτου ἀναδεδευμένου ἰλαφ.
'Αμφιπλόκιν [12]. πελέκιον δίγομον. Κυρηναῖοι. ὁ δὲ Λεξιαρχός, ἢ ἢ ἀξίνης πελέκι ἀπέδωκαν.
'Αμφιπλῆ) [13]. ἀξίνῃ) [14].
'Αμφιπίμης [15]. τυφλός. ἢ μισθὸν λέγοντες.
'Αμφιπλεῖ [16]. ἐμπλεκόμενον.

'Αμ-

remoto diviſore, adjiciendum eſt, Ceres ὁ ἀμφὶ ᾧ ἀμοιτὸν ταχὺν πολέων. Homerus *Il.* Β. [148.]

—— ἰσὶ τ' ἀμφὶ ἀναχίνων. PERGER.

Vide Μάμη, & Μορίαι IS. VOSS.

1. 'Αμφιμυσίων. ἡ Δημ.] Vid. Phurnut. c. 28. In fin. & inf. v Μορίαι. KUST.

2. 'Αμφωτὼ.] Vid. ſup. 'Αμφιότης. SOPING. IS. VOSS. *Salmaſ.* ad Spartian. *Adrian.* T I. *Hiſt. Aug.* p. 27, ita locum exhibet: 'Αμφιώτης φιλῶνος. Ky. χιτῶνα φοινίκου καλοῦσι. Quod placet J. C. Suiceio *Theſ. Eccleſ.* T. II. p. 1433. 'Αμφωτὶς χιτῶνι conjungit H. Steph. *Ind.* Sed vid. *Not.* in 'Αμφίδ, & 'Αμφίνυμ. Conf inf. v. 'Αμφὶ. Sequentia dedit Cl. *Bielius*: „ Puto, mentem Heſychii hanc „ fuiſſe; 'Αμφωτὶς eſſe vocem Creticam, ipſiſque ſignifi„ care tunicas, vel *penulas*. Conf. 'Αμφοίτας ſupra poſt v. „ 'Αμφοῖα. Malim ergo expungere φοινίκου, & dicere, „ doctum aliquem librarium, qui corruptum illud invene„ rat in textu, pro illo in margine ſcripſiſſe φοινίκιος, & „ hoc poſtmodum, retenta voce corrupta, textui ab im„ perita manu inſertum eſſe. Qualia exempla alias quoque „ apud Grammaticum non rara ſunt. Vid. Bentl. *Epiſt. ad* „ *Mill.* p. 19. Kuſt. *Not.* ad Suid. v. Κώπερφη, & *Diatr.* „ *Anti-Gronov.* p. 16. Firmatque conjecturam meam Phavo„ rin. qui ſic habet: 'Αμφιότης, χιτῶνας ἢ φοινίκους. Κρῆ„ τες. „

3. Φελλῶνας.] Niſi potius ſcribendum φελόνας, ſeu *φαινόλας*, *penulas* nimirum dorſum cingentes & ambientes. H. STEPH. *Ind.* An φελόνας, id eſt, *φαινόλας*? GUYET. *φαινόλας* & *φαινόλια* corrigit *Joſ. Scaliger*. Malim φολώνας & *φολωνία*, vel φιλ. Vid inf. Φαιδίνης, & Φαινόλα, & omnino Salmaſ. *l. c.*

4. 'Αμφίαλος.] Locus Sophoclis eſt in *Trachin* ν. 104. ubi tamen ἀμφιπαγὶς, non ἀμφίαλος legitur: τὸν ἀμφιπαγῆ Διώνυσον. Schol. τὸν ὑδατώδη. ν. 532. ἀμφιπαγὴν dixit, quod ſimiliter exponit Scholiaſtes. Ἐπαοιδὸς ἔχων λόγους eſt, de quo controvertitur. Similiter *Kuſterus*: „ Vid. fabulæ „ ſiſſus ν. 105. & 536. ubi hodie legitur ἀμφιπάλου, in „ Textu. At Schol. in ſuo Codice olim legit ἀμφιμάχου „ τινος, quod exponit, ἀφιμάχου. „ Loca illa non effugerunt diligentiam Abreſchii in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 90. & notaverat eadem *Scaligerus*. Conf. ſup. 'Αμφιαλὴς.

5. Τερεΐσαις.] In Ald. & Flor. male τερχι' ſ. Hagen. τερχινίοις.

6. 'Αμφιστίζω.] L. 'Αμφαλίζω, per α. H. STEPH. (*Ind.*) SALM. IS. VOSS.

7. 'Αμφίων.] Ab ὦν, ὼν, ὀνίου, ὄνιμος, ἀμφὶ, ἀμφίον. Refer ad notata de ὄναρ, & 'Αμφιτρίτη. Ab ἀμφὶ, ἀμφίεμι, ἀμφιτρίτη, ἀμφιτρίτων, id eſt, ὁ ἀμφιπίπτων τὴν γῆν. eadem ratione qua σκοτίζομαι, & σκοτόω. G. Euſtath. ad *Odyſſ.* A. p. 64. ν. 39. ἢ ὅ τὸ χρυσοκλὲς ἄμφιον. SOPING. IS. VOSS. *Amictus*, *amiculum*. SALMAS. Cyrillus *Catena* nondum edita, ad Eſaiæ c III. Διαδέσει στικτὴ, μόνις ἔχουσι τὸ ἄμφιον. HEINS Dionyſ. Halicarn. l. IV. [c. 200. p 270.] cadaver Lucretiæ efferri facit ἐπὶ κλίνης μεταξὺ ἀμφίου ἐρυθροῦ. PERGER. Snidas· Ἀμπεχόνη ἀμφίον ἱματίου.

8. Σοφ. Μάμῃ.] Vid. ſup. in 'Αλάπαξ, inf. in 'Αφροντις.

9. 'Αμφιόη, ῥιβάδα.] Ab ἀμφὶ, & ὦν, id eſt, ὦν, ὀνίου, ὄνιμος, &c. GUYET. L. 'Αμφιὼν. SOPING. Ab Amphione. SCALIG Forſan ab *Amphione* citharœdo. H. STEPH. *Ind.* „ Amphion enim Muſicæ inventor citharœ„ dufque Thebas condidit „ Ita *V. D* ad oram lib. ſiii.

10. 'Αμφιορία.] Vid. Suid. & Pollux. VIII. 122. Infra in 'Αμφιορεῖς ſcribitur ἀμφίρεια. *Kuſterus* præterea Petitum videre jubet *de Leg. Att.* p. 532. itemque Salmaſ. *de Modo Uſur.* p 777

11. Ἀμφίπαγον.] L. 'Αμφιτάγου. IS VOSS. Conf. ſup. v. 'Αμφίαλος. KUST. Perperam Hagen. ἀμφίπνου pro ἀλφ. Conf. v. 'Αναζυρίς.

12. 'Αμφίπλακα.] L. 'Αμπελίαν. SOPING. An πελέκιον?

'Αμφιπλῆξ [17]. ἐκατέρωθεν πλήσασα. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι Τυράννῳ.
'Αμφιπλίκτοις [18]. ἰοδμοῖς ἀμφιβαλλόντοις, παρ' ὅσον ἐκατέρωθεν θαλλοσθλίβ.
'Αμφίπνοια [19]. πάππους ἀμφιμαλλα.
'Αμφιπεριφόρα [20]. ῥιπίσεφρι.
'Αμφιπολεῖ. ἐργάζ).
'Αμφίπολοι [21]. θεραπαινα.
'Αμφιπολία. ὑπηρεσία. Φερεκράτης, ῥιπίσι [22], ἢ ἀναῤῥιφόμενοι.
'Αμφάρυμαν [23]. πλοῖον ἐκατέρωθεν ῥύμας ἔχον. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ. ἐγὼ τὸ διὰ σωτηρίας πεμπόμενα πλοῖα.
'Αμφὶ πυελίων· περὶ πυελῶν.
'Αμφὶ ῥα ἑ [24]. περὶ ἑ αὐτόν.
'Αμφηρεφὲς [25]. ἐκατέρωθεν ἐπεσαμβλίλιν.
'Αμφιφὶς [26]. ἐκατέρωθεν μηλόρριπτον.

'Αμφ

G. Utraqua *Nota* a *Schrev.* corrupta. *Scaligius* in Cod. ſuo 'Αμφιπλακα ſcripſit; *Guyet.* vero, 'Αμφιπλάκια. Ita H. Steph. *Theſ.* T. III. p. 194. Ἀμφιπλάκια vel 'Αμφιπλάκεια ſcribendum cenſet. Vid. inf. Πλακία, & Πλακούντων. Addo quæ Doct. *Valkenarius* poſtea dedit in *Miſc. Obſ.* VIII. 1. p. 150. „ Scriptum fortaſſe fuerat: 'Αμφιπλάκα, pro 'Αμφιπλάκιν „ nos. Infra Ἡμιπλάκια ex *Iliad* Ψ. 851, interpretatur τὰ „ μὴ ἰσοπαχέα ἱστοποιΐα. Ariſtarchus πλάκιον reddiderat ᾧ „ ἢ πλακοῦς ἐπιτίθεται, ad *Iliad.* N. 612.

„ —— —— οὖλον πελάνῳ
„ Ἀλφὸν ἀέξηλον, ἰλαπὸν ἀμφὶ πελάνῳ,
„ Μακρὸν, ἐὐξέον.

„ ubi olim, male lectum fuiſſe: A. e. ἰλαπὸν ἀμφιπλάκιον „ Μακρὸν, ἐὐξεον, docuit me [*T. H.*] vir clariſſimus. „

13. 'Αμφιπλῆ.] Hom *Odyſſ.* A. 352.

14. Πελεκίνῃ] L. πελεκίνῳ G.

15. 'Αμφιπίμης.] Vid. inf. v. Πεμπίν.

16. 'Αμφιπλεῖ.] Habet Soph. *Trach.* ν. 585. Sic ἀμφιπλεκὲς ἕλος, voce Lexicis ignota, uſus eſt Agathias Scholaſticus in Epigrammate inedito.

17. 'Αμφιπλῆξ.] Scil. ἀρὰ, *imprecatio a patre & matre profecta*. Sophocl. *Œd. Tyr.* ν. 415. PERGER. ubi Schol ὁ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλαυνόμενος. ὁ ἐκατέρωθεν πλήττων, ἤτοι τὸ πατρὸς καὶ μητρός. quæ deſcripſit Suidas. Locum notaverat quoque *Soping.* & H. Steph. *Theſ* III. 393. Conf. Triclin. *l. c.* & Soph. *Trachin.* ν 939. Hellad. *Chreſtom* p. 13 *Ed. Meurſ.* ἀπὸ δ' πλῆξ, πλαξ, ἐστὶ 'Αμφιπλαξ. Alio ſenſu ἀμφιπλὴξ dixit Sophocles in *Tripoleme*. Vid. Rhym. M. in Ἐσπλίστορ, Heſych. in Περιστιλλόμενος, Kuſter. ad Suid. in Περιπλλίων, Jungerm. ad Pollux. III. 91 & L. Bos *Animadv.* p. 178.

18. 'Αμφιπλῆκτος.] Sophocl. *Philoct.* ν. 679. ἀμφιπλέκτων ῥοθίων. Schol. ἐκατέρωθεν πλαττόντων· τὰ γὰρ κύματα κλύζει) καὶ ἀμφοτέρωθεν ἔχθει ἐ θαλάσσης. Notatus etiam locus a Cl. *Abreſch* in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 91.

19. 'Αμφίπνοια.] Vid. inf. 'Αμφιβέβαιοι, & ſup. 'Αμφίμαλλος.

20. 'Αμφιπεριφόρα.] *Il.* Θ. 348. Schol. πανταχοῦ φερόμενοι περιφέρεια Κύπρις, ἤγουν ἡ ταῦτα οἰκονομοῦσα τῇ ὑπερτάτῃ, ἐ - - τούτου ἐργάτη. Cum quibus confer prius, 'Αμφικαλεῖ, ἐργάζ), & ſeq 'Αμφικαλεῖν &c. quod eſt *Odyſſ.* Σ. 253. Ejuſdem indolis eſt phraſis, (ſi vulgarem interpretationem ſequamur) *Gen* XV. 2. ubi œconomus Abrahami vocatur בן משק *filius diſcurſationis domus ipſius*, ut vertunt, qui ſc. ad obeunda munia *diſcurſationis* Eclogæ MS. 'Αμφικαλεῖ. δὸλῷ. Sic Eunapius in *Ædeſ* p. 38. de cauponaria, miniſterio ſe accingente: ὡς τὴν ὑπουργίαν παντοδαπὴν τῇ διατρεχούσῃ, *diſcurſabat*. Sed vid. Cl. Schultens *Defect. L. Hebr.* p. 34. 35.

22. Πεμπίνι.] Vid. ſup. in v. 'Αμφίπνοια.

23. 'Αμφάρυμαν.] Vid Suid. & Scheffer. *de Milit. Nav.* II. 5. p. 147. Plures laudatos a me vide in *Obſerv.* ad *Ael.* XXVII. 40.

24. 'Αμφιφὶ. ἀμφὶ δ' αὖθι.] Lege: 'Αμφὶ ῥα ἑ. ἀμφὶ δ' αὖθι. SOPING. GUYET. BRUNO. Ita Phavorin.

25. 'Αμφηρεφὲς.] Vid. ſup. ſuo loco; Item 'Αμφιρεφὴς, & Ἡφαιρεφὴς, Apollonius in Lex. MS. & Phavor. 'Αμφιρεφὲς: & ſic *Iſ. Voſſ.*

26. 'Αμφιφὶς.] Id eſt, *διαφερεφὲς*. a φέρω, pro φέρεσι. Infra: Ῥίψια. ἐντάσεις. Et: Ῥιφία, ἐσχαρώματα. G. Male hic *Guyetus*. Legendum enim 'Αμφιβρὶς, per duplex ῥ, a βίστον, *jacio*. KUST. Scribe 'Αμφιφρὶς, a βέστον. PERGER. 'Αμφιεφὶς. IS. VOSS. Recte *Kuſter*. At *Guyeti* Nota pertinet ad v. πλακεὸς. 'Αμφιφρὶς, ut ſcripſerit, 'Αμφιρεφὶς, quod *Schrev.* mutata litera poſtrema, in - - - φὶς mutavit,

'Αμφέλεσσι [1]. ἐξ ἀμοτέρων ἑλετῶν.
'Αμφέλεσσι. ὀθόμασιν.
'Αμφίεσσι [2]. ἀμφορεῦσι.
'Αμφίητο [3]. παρεσχέθετο περιτιθεμένη τῷ ὑδάτων.
'Αμφίστις [4]. περιδόλῳ. κεφαλὴν ἔχων ἑκατέρωθεν.
'Αμφὶς ἀρωγοί [5]. κεχωρισμένως βοηθοῦντες, οἱ μὲ τῶνδε, οἱ δὲ τῶνδε.
'Αμφὶς σφίγλῳ [6]. ἄγαν περιφανὴς.
'Αμφίσαινα [7]. εἶδος ὄφεως μακροκέφαλον, ἰσόπηχυ, τὴν ψευδῆ καλουμένην ἔχον [8], καὶ ταύτην πολλάκις τὴν πορίαν ποιήσθαι, ὅστε τινὰς ἀμφισβητεῖν μὴ δύο κεφαλὰς ἔχειν. λέγει δὲ ὁ Αἰσχύλος μ, 'Αμφίσαινα [9].
'Αμφισβάξ [10]. ἀμφισβήτησιμα.
'Αμφισβητεῖν [11]. ἀμφιβάλλειν.
'Αμφίσμενα. ἐπεσχόμενα.
'Αμφὶς εἴργει [12]. χωρίζει.
'Αμφὶς ἔχεσθαι [13]. περὶ ἔχεσθαι.
'Αμφὶς ἑστῶτες [14]. χωρίζοντες. Διαδημένοντες.
'Αμφὶς ἔχουσι [15]. περιέχουσι.
'Αμφὶς ἰδεῖν. Φανερᾶς.
'Αμφίσκωπες [16]. σεσυλημένοι.

'Αμ-

& seq. voci subjecit. Alioqui sensum non habet. Pro μ. ἀμβῆναι Phavorin. ἰέμενον ἀμβῆναι. Conf. 'Αμφιβάλλειν.

1. 'Αμφίεσσι.] Vid. supra. 'Αμφίεσσι scribit *Is. Voss.* Apollon. Lex. MS. 'Αμφίεσσι. ἢ ὑποφαίνεται ἡ σκιὰ τῶν ἀμφορέων.

2. 'Αμφίεσσι.] *Amphora.* SOPING. Forte scribendum 'Αμφόεσσι, 'Αμφίφορεῦσι, ἀμφορεῦσι, ἀμφίφορεῦσι, ἀμφόρεσσι, *amphora*, ἀμφιφορεῖς, ἀμφορεῖς. G. Contractum ex ἀμφόεσσι. IS. VOSS.

3. 'Αμφίητο.] Alii per duplex ρ, 'Αμφίῤῥητο, ut Phavor. Malem 'Αμφίῤῥυτο, eum iota subscripto, & mox itidem ἀβῆτιεμένην. Respexit enim ad Hom. *Od. Δ.* 50. Νίσσε εἰς ἀμφίῤῥυτον. ubi Schol. τῇ κύκλῳ τῇ ὑπὸ Σαλάσσης περιῤῥεομένῃ. Locum eundem adiuvit Lucian. *Contempl.* p. 352. ubi vulgo male, ἀμφίῤῥητο; ut jam notavit Cl. Gravius. Sophocles etiam ἀμφίῤῥυτα Σαλαμῖνα dixit, in *Ajac.* ϛ. 134.

4. 'Αμφίστις. περιδόλῳ.] Suspectam habet scripturam. H. STEPH. *Ind.* Lege 'Αμφίστομος. ἀμφίστομος. † 'Αμφίκερως. περ. ἴχ. in. SOPING. Pro ἀμφίστομος leg. ἀμφίστομος. Ab ἀμφὶ & ὠτὸς est ἀμφωτὸς. In amphoris enim utrimque capita, & utrimque δίωτα, ita ut quatuor habeant aures, quales etiam superstant. Vide Cyrill. in 'Αμφορεύς. [& inf. v. 'Αμφωτὸν.] IS. VOSS. Supra: 'Αμφόεσσι. ἀμφόρεσσι. Sic enim legendum docuit ὁ πάνυ. Hinc 'Αμφιῤῥῶτις corruptum, ex similitudine literarum β & ρ. Vid. inf. in Βορέη. Conjecturam meam confirmari video a Cl. *Kustero*, cujus hæc erat *Nota*; „ Supra habes 'Αμφιόσσι, cum eadem interpretatione. Unde apparet, 'Αμφιῤῥῶτις hic corrupte scriptum esse pro 'Αμφιόσσι, vel 'Αμφιῶσι, ex contractis in α, ut in βόεον, pro βοῶσι, νάεον, pro νᾶσι, &c. Vid. inf. v. βόεον, v. 'Επιδώσομαι, & v. Νίσσε). Sequens autem interpretatio, αἰφνιδίως ἔχων ἐκατέρωθεν, pertinet ad 'Αμφικεφάλῳ, vel 'Αμφικαρεῖ, a κεφὴ, vel κάρη, quod idem ac κεφαλὴ, *caput*.„

5. 'Αμφὶ σαρωγοί.] L. 'Αμφὶς ἀρωγοί. SCAL. SALM. SOPING. GUYET. IS. VOSS. HEINS. Ex *Il.* Σ. 502.

6. 'Αμφὶς ἀσίγλῳ.] *Il.* Σ. 519. 'Αμφὶς ἀσιγλέα. Ita legendum videtur, & mox ἀσιφανῆς. Respicit enim Noster ubique Homerum.

7. 'Αμφίσαινα.] Æschyl. *Agamemn.* 'Αμφίσαινα ἡ σκύλαξ τὰς, οἱόπουν ἐν αἰγιαλοῖς. SOP. Vid. Brodæi *Miscellan.* L. IX. c. 24. MAUSSAC. VERW. Vid. Schol. Nicand. ad *Ther.* p. 20. KUST.

8 'Εχων.] Sola Hagen. recte ἴσχει, ut exhibui.

9. 'Αμφίσμενα.] An ἀμφίδμενα? Ita Etymologus: nisi hic potius ex Nostro corrigendus, quod & *Is Vossius* censet. Sæpius β & μ permutantur. Vid. Inf. v. Βόρμακος, ibique *Not.* quin & *Not.* seq.

10. 'Αμφίσβαξ.] Suidas 'Αμφίσμαξ scribit, Hellanicum citans. Suidam tamen describens Phavorinus, 'Αμφίσβαξ habet: quod præfero. Idem H. Stephanum notasse video in *Ind.* Silet Kusterus. Sæpe autem β & μ permutantur, ut modo monui.

11. 'Αμφισβητεῖν.] Vid. Suid. & sup. in v. 'Αζῆν, post 'Αζήσιμον.

12. Ἀμφὶς εἴργει.] Hæc bene εἴργει. Est ex *Il.* N. 706. ubi Schol. διήγει, χωρίζει.

13. 'Αμφὶς ἔχεσθαι.] Hom. *Iliad.* Δ. 633.

14. 'Αμφὶς ἑστῶτες.] *Il.* Ι. 460. ubi aliter Scholia: οἱ ἐμὲ ἑστῶτες, παρόντες. Scil. ἀπὸ est ἀπὸ, & χωρὶς: unde Noster explicat χωρίζοντες, διαδημένοντες. Posses etiam pro ἑστῶτες legere ἑστὼς postremo sensu. Sed hoc minus necesse.

15. 'Αμφὶς ἔχουσι.] Hom. *Odyss.* Θ. 340.

16. 'Αμφίσκωπες.] Id est, ἀποσεσυλημένοι G. Vid. sup. 'Αμπεχόνη. Suid. Αμφίσκωπες, σεσυλημένοι. Cyrill. 'Αμφίσκωπες, σεσυλημένοι.

17. 'Αμφισάμενοι.] Legend. 'Αμφίσσαμενοι. SALM. IS. VOSS. Sic exhibet H. Steph. *Ind.*

18. 'Αμφισσοῖς.] Vid. infra: quamvis neque illic suo loco. IS. VOSS. Infra: Στεῖχε πλαγίαζε. Conf. v. Ἐπιτίψασθαι. . . . ἐπιλήμασθαι. & mox 'Αμφισσοῖς.

19. 'Αμφίσμαξ.] Vid. 'Αμφισβάξ. SOPING.

20. 'Αμφίστομος.] Quid sit 'Αμφίστομος φάλαγξ, clarius explicat Suid. h. v. quem confer. KUST. Arrian. *Tactic.* p. 67. *Ed. Blanc.* 'Αμφίστομος δὲ φάλαγξ καλεῖται, ἡ τοὺς ἐμπροσθεν καὶ ὄπισθεν ἀπεστραμμένους ἔχει τὸν ὁπλὸν ἔχοντα, εἰς ἀντιτάξεις ἴσης. *Amphistomos* vera dicitur *phalanx*, quæ dimidiam partem vivorum in manipulis aversam habet, *sic ut terga sibi mutuo obvertant.* Quæ descripsit Suidas. De phalange amphistomo, anistomo, homœostomo, heterostomo, cognominibusque diphalangiis pluta tradit Ælianus in *Tactic.*

21. 'Αμφιστομοῦντα.] *Iliad.* Λ. 712.

22. 'Αμφιστρίτις. ἀπόλεις ἀξιπλαγήτους, ἢ πάντοθεν πλήρεις.] Grammaticum scripsisse suspicor: 'Αμφιστρίφις, ἄπολις ἀξιπλαγήτους. ἢ 'Αμφιστρίφις. παντοθεν πλήρης. Literarum ordo suspicionem movit Commentator Hesych. versum 40 *Iliad.* Δ, quo in loco seutum Agamemnonia depingit Homerus:

——— ἐπ' αὐτῇ (τελαμῶνι)
Κυάνεοι ἐλίκτηρ δράκοντες, πεφαλαὶ δ' οἱ ἴσαν
Τρεῖς ἀμφιστρίφις, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.

Altera tamen lectio 'Αμφιστρίφις, vetus quippe & optima. Hesychio placuit, & ab Homeri interpretibus commemoratur. Si cui altera lectio 'Αμφιστρίφις videatur melior, vocabulum certe eo sensu reddi non potest, quo ceperunt veteres, sed judice viro clariss. [*T. H.*] exponi deberet: *crista tanquam coronis incincta capita.* VALKENAER in *Misc. Obs.* VIII. 1. p. 150. Vid. Schol. *Il. Δ.* 40. (qui συμπεπλεγμένοι) ibique Barnes. & sup. v. 'Αμφιστόμους. Forte duo vocabula, 'Αμφιστρίφις & 'Αμφιστρίφις, confudit. Accidit loci Homerici varians lectio.

23. 'Αμφισσοῦσα.] Imo 'Αμφίσσουσα. Vid. Polluc. c 389. HEINS. Locus est l. VII. 94. Sæpius σφυᾶς & σφίγξ confuderunt. Vid. sup. in Αἴγυς.

24. 'Αμφίσσους.] Vid. Turneb. *Adverss.* p 1003. SCHR. Vid. Interpp. ad Polluc. l. X. 38. & Cl. Reland. *Dissert. T.* II. p. 39 & 250.

25. Χιτεῖ.] Imo πάνυ. Vid. v. seq. itemque sup. v. 'Αμφίσσους. KUST.

26. 'Αμφίῤῥους.] *Il. Sam.* XVII. 28. Ἦσαν δέκα πάντα ἀμφίῤῥους, ἦν δέκα λέβητες. Cum longe aliud sit in Hebræo. HEINS. Eundem locum notaverat *Theod. Munterus.* Recitus Cl. *Biel* item Cl. *Abresch.* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 91. adferunt *Prov.* VII. 16. ubi ipsum ἀμφίῤῥους. Glossæ MSS. ibi: 'Αμφίῤῥους. μαλακῆς τάξεως. ἀμφοτέρωθεν ἢ μελῶν τινῶν ἢ ἴσως. Vid. Salmas. ad Jul. Capitolin. *Pertinac.* p. 550. & sup. v. 'Αμφίσσους, & 'Αμφίσμενα. Conf. Mensg. ad D. Laërt. l. V. p. 220.

27. 'Αμφίσσιμον.] Vid. Scalig. *Conject.* in Varr. p. 20. SCHR.

28. 'Αμφωτίτα.] 'Αμφωτείτα potius, ab ἀμφωτεῖσαι, sc. γῆν. JOS. HILL. 'Αμφωτείτα corrigit etiam *Is. Vossius.* Vid. Etym. M.

1. 'Αμ-

'Αμφιζοπί [1]. δῆμος ἡ Ἀνθοχίδος φυλῆς.
'Αμφιζυγὴ [2]. κτερίσματα.
'Αμφὶ τεῳ [3]. περὶ σέ.
'Αμφίτεγη [4]. ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδυμένα. Λάκωνες.
'Αμφίστομοι [5]. περίοικοι, πάντοθεν ἀναπεπταμένων. Λιβύης Γλαύκος Ποτνιᾶ.
'Αμφίτυπα. ἐπιζευκτήρια [6].
'Αμφίφαλος. κύκλῳ φάλως ἔχουσα. Φαλοὶ δὲ, οἱ ἥλοι [7].
'Αμφιφανέα [8]. ἄτρα.
'Αμφιφορεὺς [9]. σκεῦος ὑδρία. κέραμος. ἢ μεῖζον ἐλαίου.
'Αμφιφῶτες [10]. ἀλγεῖα τὰ ἐκατέρωθεν ὦτα ἔχοντα.
'Αμφίφων [11]. πλακοῦς ποιὸς, Ἀρτέμιδι μὲν δαῖδων [12] περιφερόμενος.
'Αμφιχανίτης. κεραμίτης.
'Αμφιχυδής. περιπλακείς.

'Αμ-

1. 'Αμφιστρί.] Vid. Meurf. *de Pop. Att.* v. 'Αμφιτρεσί. KUST.

2. 'Αμφιτηχῆ.] Perperam Suid. 'Αμφιτεγῆ. Occurrit apud Eurip *Phœniff.* ϒ. 329. Vid. inf. *Τρεχνεγ.* Eundem locum notavit Cl. Abreſch in *Mifc. Obſ.* V. 1. p. 91. qui de eo plura.

3. 'Αμφὶ τεῷ.] L. 'Αμφὶ τοῦτο. IS. VOSS. Nihil mutandum. inf. *Τοῦτο, τὸ. Il.* Θ. 37. Sup. 'Αμφὶ τοῦ.

4. 'Αμφίτεγη.] Vide 'Αμφιτέγη. SOP. Lege 'Αμφίτεγον. IS. VOSS. Conf. ſup. v. 'Αμφιτέγους. KUST.

5. 'Αμφίστομοι.] Vid. Caſaub. in Athen. p. 170. SCHR. Etymol. Φιλόξενος exponit. Vid. inf. *Ἀναστομώμενον.* De Æſchyli dramate vid. Eruditiſſ Stanlejum, p. 740. & 854.

6. Ἐπίζευκτήρια.] L. *ἐπίζευκτήρια*, a *πίλαω*, i. e. *κάτω, τύπτω*, *tundo*. KUST. Forte nihil mutandum. 'Αμφίτυπα enim commode dicuntur *ἐπίζευκτήρια*, ſcil. *ἀμφοτέρωθεν*: quod in 'Αμφὶ latebat. A *πίλαω*.

7. Φαλοὶ δ' οἱ ἧλοι.] Porte ἥλοι vocat, quos Etymol. autor *κωνίδων*. SALMAS. Scribe ἥλοι. Inf. *Φαλῆς. . . . λόφοι ἵππων.* Lex. Reg. MS. 'Αμφίφαλον. *ἀμφοτέρωθεν φαλὸς ἔχων. φαλοὶ γὰρ, οἱ ἀστέρισκοι. καὶ 'Αμφίφαλον ἀσπίδα.* M. Apollonius in Lexico Gr. Lat. MS. 'Αμφίφαλον. *cuneatur.* Eſt vox Homerica *Il.* Ε. 743. ubi vid. Schol. & *Il.* Α. 41.

8. 'Αμφιφανέα.] Quænam dicantur *ἀμφιφανέα ἄστρα*, altum apud Lexicographos ſilentium. Sic autem vocantur ſtellæ, quæ & mane & veſperi apparent; ſive quæ poſt occaſum ſolis occidunt, & ante ejus exortum oriuntur. Vide Ptolemæum *περὶ Φάσεων ἀπλανῶν ἀστέρων*, apud J. A. Fabric. *Bibl. Gr.* l. IV. c. 14. p. 427. KUST. Euripid. *Andromach.* ϒ. 834. *δῖαι, καὶ ἀμφιφανεῖς, καὶ ἀκοιμῆτοι*, conjungit. Vid. ſup. 'Αμφανεῖ, & 'Αμφιφῶς. Etymol. optime explicat 'Αμφιφανὲ *ἄστρα, ἀπὸ φαντάσματος.*

9. 'Αμφιφορέα, *σκεῦος.*] Hagen. male *σκεῦος*, pro quo *σκεῦη* emendat H Steph. *Ind.* ut intelligatur de pheretro quo efferuntur defuncti. Recte *σκεῦος* in Ald. & Flor. Vid. 'Αμφορέα.

10. 'Αμφιφῶτες.] L. 'Αμφιφῶσι. SALM. IS. VOSS. Sic Ed. Hagen. Occurrit *Il.* Ψ. 170. . . *μίστρῳ καὶ ἀλοιφῷ ἀμφιφῶτες.* quem locum, ut & Athen. p. 501. notaverat *Schrevel.* Conf. Suid.

11. 'Αμφίφων.] Philemo in *Πανηγύρει* ἢ *Ἐπιδίῳ*,

Ἄρτεμι φίλη δίκτυνα, τῶνδε σοι φέρω,
Ὦ πότνι', ἀμφιφῶνα καὶ σπυδούριον.

Diphilus in *Hecate* meminit. Vid Athen. l. XIV. [p. 645.] SOPING. L. 'Αμφιφῶν Vid. Euſtath. [p. 1165.] & Polluc. c. 324. cui *ἀμφιφῶτα* dicuntur. HEINS. Immo *ἀμφιφῶτες* in melioribus Codicibus. Locus Poluci eſt l. VI. 75. ubi vide Kühnium, coll. *Ind.* H. Stephani, qui 'Αμφιφῶν hic pro 'Αμφιφῶτα poſitum contendit Ionice, ut *ἀέρων*. Sed 'Αμφιφῶν habent Etymol. & Suid. quem vide.

12. 'Αρτέμιδι μοῦς δαΐδων.] Forte 'Αρτεμὶ Μυνυχίᾳ. Vid. Polluc. *l. c.* HEINS. Non piscet conjectura: quamvis Diana Munychia faers fuerit placenta. Vid. Meurſ. *Gr. Fer.* in *Μυνυχία*. Alludit ad nomen *ἀμφιφῶν*, quod habet a *facibus* ardentibus, *undique* ei affixis, quando in Dem ædem ferebatur: ut ex Apollodoro docet Suidas in h. v. & in 'Ανάπεφνε. Conf. Etym. M. Tantum itaque pro *δαΐδων*, cum *H. Valeſio* ſcribe *δᾴδων*. Scil. librarii jota, quod nunc ſubſcribitur, ad latus ponebant, ut pstet ex Pandectis Florentinis, aliiſque antiquioribus. Conf. in v. *Αἴδην σε*. M.

13. 'Αμφιχυδεῖ.] Ex *Il.* Υ. 145. *πάντῃ ἀμφιχυθὲν.* ubi vid Schol.

14. 'Αμφιδὰς.] Marc. XI. 4. SOP. Vid. Bochart *Hieroz.* P. I. L. II. c. 17. p. 211. & ſup. v. 'Αγυιὰς, & ſeqq.

15. 'Αμφὶν.] Vid. inf. 'Αμφῖσιξ. SOP. H. STEPH. An 'Αμφῖσιξ, pro 'Αμφῖσις, pro quo infra 'Αμφίσις. Utrumque rectum: *qui ungulibus valet*, & *qui utriuſque manus ungulibus in cibos involat*. IS. VOSS. Forte 'Αμφὶν, pro muliere bibaciſſima. Sic Xenagoras Rhodius 'Αμφορῖς, & Dioumus Athenienſis Χοῦς cognominatæ fuit. Ælian. *V. H.* II. 41. & XII. 16. PERGER. Conf. Bern. Martini *Var. Lect.* II. 3. & *Not.* in v. 'Αμφισῆ.

16. 'Αμφὶν.] Pro *ἀμφὶ φίνει*. G. Sicut 'Αμφοῖν, pro *ἀμφὶ φοῖν*, 'Αντῶσι, pro *ἀπὸ τόσι* &c. ſic 'Αμφῖσι, pro *ἀπὸ φίσι*. HEINS. KUST. H. STEPH. *Ind.* Reſpexit ad *Il.* Κ. 298. ubi alii *ἀπὸ φίσιν* Schol. *Ἀφ' ὧν φίσι.*

17. 'Αμφορεαφόρους.] Petav. in Syneſ. p. 11. SCHR. Vide Suidam. Mœris Atticiſta: 'Αμφορεαφόρους, 'Αττικῶς, *τοὺς μισθοῦ τὰ κεράμια φέροντας.* Et ſic MSS. Gioſſ ab *Il. Voſſ.* laudatæ.

18. 'Αμφορέᾳ.] An pro *ἀναφορεῖ* i. e GUYET. Vid. 'Αμφιφορέα.

19. 'Αμφ' ὀτεόφιν.] Hom. *Odyſſ. M.* 45.

20. 'Αμφῦδις, ᾧ ἐπὶ τὸ ἕρ.] 'Αμφῦδ. An legend. 'Αμφῦδις an 'Αμφῦδις (vel ut apud Homer. *ἀμφαδὸν*) ᾧ ἐπὶ τὸ [ἕδος, νὶ] ἕδαφ.? Certe pro ἕρ legend. ἕδαφ. GUYET. BRUNO. Lege: 'Αμφ' ἕδαφ. *ἀφὶ τὸ ἕδαφ.* 'Αμφῦδις, ᾧ ἐπὶ ἕδος, τὸ ἕδαφ. SALM. 'Αμφ' ἕδαφ. *ἀφὶ τὸ ἕδαφ.* SOPING. L. 'Αμφῦδις, & ἕδαφ pro ἕρ. IS. VOSS. H. STEPH. In *Ind.* Et ſic Etym. M. Nim. ἕρ ſcriptum erat per compendium. Reſpicitur locus *Odyſſ.* P. 237. —— *ἀμφαδὸν ἰρύσαι.* ubi Schol. *ἀφὶ τὸ ἕδαφ.* Vid. *Notas* ſeqq.

21. 'Αμφ. ᾧ ἐπὶ τὸ ἕρ.] Scribe primo 'Αμφῦδις, deinde ᾧ ἐπὶ τὸ ἕδαφ.: deinde alterſcos pone, & ſupple hoc modo: 'Αμφῦδις *ἰρύσαι*, *εἰς ἕδος ἵζῃσε.* ὁ δ' Ἡσίοδ., ταῖς *ἀμφιέρυσι χροιὶ οἷς τὸ ἕδ. ἵζῃσε.* Locus eſt Homeri, *Odyſſ.* [P. 237.] Ἦ *σοὶς γ' ὧδε ἑλκέσσι κάμε ἀμφυδὶς ἰρύσαι.* Hic agitatus a veteribus Criticis, qui etiam hodie ita legitur, exceptis quinque exemplaribus, in quibus *ἀμφ' ἕδας ἀείρας*, vel *ἀμφιδὶς ἀείρας* Porro *ἀμφυδὶς ἰρύσαι* eſt *εἰς τὸ ἕδος ἵζῃσε* apud Hom. Euſtath [p. 1818. *Ed. Rom.*] Τὸ δ' 'Αμφυδὶς *ἴδιον ἀμφίρῃ τῷ ἕ, ἀπὸ ἕδους. πολλοὶ δὲ αὐτὸ ἐκτείνουσι ἐπὶ τοῦ ᾧ ἐπὶ τὸ ἕδαφος. λέγει δ', 'Αμφυδὶς ἰρύσαι, τὸ σοὶς τῇ γῇ ῥίψαι. καὶ ἔστι ταυτὸν τῷ σοὶς γῆν ἑλκύσαι.* Notat autem Grammaticus, Homero *ἀμφυδὶς ἰρύσαι* eſſe *σοὶς γῆν ῥίψαι*, Heſiodo autem idem uſurpari pro *ἀμφιέρυσι ταῖς χροιὶ οἷς τὸ ἕδος ἵζῃσε.* Quis autem *συναμβλώσεις* duorum illorum Poëtarum ignorat, & quoties eadem dicant? Si quis autem legat *σοὶς τὸ ἕδαφ.*, methorem ſenſum effecerit. Facile autem *τὸ ᾧ ἐπὶ τὸ* & *σοὶς*, cum *ἐκκαυστοῦρθαι* ſcribimus, confundi poſſunt. HEINS. 'Αμφῦδις.] Totum locum ſic ſcribe: 'Αμφυδὶς. ᾧ ἐπὶ τὸ ἕρ. —— *ἀμφυδὶς ἰρύσαι, εἰς ἕδος ἵζῃσε.* Eſt autem locus Homericus, *Odyſſ.* P. Deinde ὁ δ' Ἡσίοδ., *ἀμφιέρυσι χροὶ οἷς ἕδος ἵζῃσε ἰρύσαι.* Ut ſit *ἵζῃσε* Heſiodi, qua locum Homericum expreſſit. Vide, quæ olim in alio codice in hunc notavimus. IDEM. Scribe: 'Αμφῦδις, ᾧ ἐπὶ τὸ ἕδαφ.: ut habet Etymol. Apud Homer. vero *Od.* P. 237. (ad quem locum Heſych. reſpexit) hodie in quibuſdam Edit. legitur *ἀμφυδὶς*, oxytonos; in aliis *ἀμφ' ὧδε*, duabus vocibus. Euſtath. ibi: Τὸ δ' 'Αμφυδὶς *ἴδιον ἀμφίρῃ τῷ ἕ* 'Αμφ' *ὧδε.* KUST. Rectius procul dubio ſcriberetur ex Hom. *Od.* P. 237. 'Αμφ' *ὧδε. ἀφὶ τὸ ἕρ.* Ita enim ſcribebant pro ἕδαφ. Hujuſcemodi vocabula compendiſacta, ſicut in aliis libris, in Heſychio remanſerunt. Legitur alibi *ἀφ'* pro *ἄνθρωφ.*, *ᾧδ'* pro *ἀμοιδὴ*. Quin & *ἄρεσι* legitur, ubi *ἀρέσκει* debuiſſet edi, in *Πανδώρᾳ ἄρεσι.* *ἄρεσκ.* &c. VALKEN. in *Mifc. Obſ.* VIII. 1. p. 151. Conf. in v. 'Αστὸ, & Γελοῦ. Apollon. Lex. MS. 'Αμφῦδις. (ſic) *ἀφὶ τὸ ἕδος, τὸ ἕδαφ.* Adfert porro Hom. *Il. P.* 237. ubi Schol 'Αμφ' *ὧδε. ἀφὶ τὸ ἕδαφ.* Heſiad. *Clypeum.* p. 13. *Ed. Meurſ. ἀφὶ κὸν ἕ ἕδος, Οὐδὶς, ἐξ 'Αφροδὶς.* Cujuſmodi plura ibi vide.

22. Οὐδ'.] L. *ἕδας.* SCALIG. Vid. *Οὐδας.* Sed conf. v. Οὐδὶ.

23. 'Αμφ' ἄρυσι.] *Il. M.* 421. Schol. 'Αμφ' *ἄρυσι. ἀφ' ὧν φίσι.*

24. 'Αμφορέασιν.] Pro *ἀναφορεῦσιν*, ab *ἀναφορεῦς*. GUYET. An 'Αμφορέασιν, pro *ἀναφορεῦσιν*, Ion. & Poët. JOS. HILL. [ex H. Steph. *Ind.*] 'Αμφορέασιν rectæ legit & *Il. Voſſius.* 'Αμφορέασιν eſt *Odyſſ.* T. 391. *Οὐδὶ ἀμφορέασιν.* Schol.

Ἀμφιδαρμανές [1]. ὁμαλόν.

Ἀμφίσκη [2]. τῇ χειρὶ κυρτωθείσῃ. ἔνιοι δὲ, τὸ δεῖπνον [3].

Ἀμφω. ἀμφότεροι.

Ἀμφώβολα [4]. ἡ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντεία.

Ἄμφω μὲν ἥτλην. ἀμφότεροι μὲν ὑπῆρχον.

Ἄμφω δ' ἰέσθην [5]. ἀμφότεροι ἐπεβάλλοντο, ἢ προεθυμοῦντο.

Ἀμφώδων [6]. ὄνος. καὶ ἐπὶ τῶν ἄνω καὶ κάτω ὀδόντας ἐχόντων, μερικῶς.

Ἀμφῶμος [7]. ἐν ταῖς Ὀνομασίαις, ὁ λιβανωτός.

Ἀμφώμοις [8]. ἀναβλήμασιν. ἀναθήμασιν.

Ἀμφωμοσία. ὅταν τῶν δικαζομένων, ὁ μὲν προομόσῃ, ὁ δὲ ἐπομόσῃ. λέγεται δὲ καὶ Ἀμφόρκια [9].

ἐπιγνῶ. Ab ἀναφρίσασθαι, adgnoscere. Simili vitio infra Ἀναφρίξαντες legitur, pro Ἀναφρίξαντες, quod est ab ἀναφρίττειν, vel ἀναφρίξαι, abstrusum aperire, itidemque contraria potestate obstruere. Sequentia notaverat Cl. Kusterus: „ Ἀμφαφρίσαντ, male pro Ἀμφιφράσαντ, i. e. ἀναφρίσαντ. „ Vid. Hom. Od. Τ. 391. ubi ad eandem formam habes „ ἀμφαφράσαιτο, quod Schol. exponit, ἐπιγνῶ. „

1. Ἀμφιδαρμανές.] L. Ἀμφιδαρμανές. Inf. Δάρμανα. ἀκριβῶς, Κρότος. Iidem quoque Ἄμφω, pro ἀμφί. IS. VOSS.

2. Ἀμφίσκη.] Ἀμφώσκη. Ita scribe. SALM. Ἀμφώσκη. IS. VOSS. Nec aliter scripserat Salmasius, Etymologum secutus. Neutri occurrit vera restituendæ vocis ratio. Tu pro δεῖπνον scribe λίκνον. Ita solent per diphthongum vice τοῦ λίκνον, ut præter Hesychium ex Glossis veteribus est manifestum. Ob figuræ similitudinem & cavitatem factum est, ut Ἀμφίσκη locum invenerit in rebus tam diversis. HEMSTERHUIS. in literis ad me datis. Ἀμφίσκη, i. e. manu in umbram ita convexa, ut unguem indicis in medio figas articulo pollicis: qua figura usi sunt Veteres, cum dicere vellent decem, ceu notum e Beda. Jam vero cum umbra gnomonis decem erat pedum, tum legitimam quoque cœnandi tempus instabat. Aristoph. Concionat. [℣. 648.]

——— ——— ——— ——— ——— σοὶ δὲ μελήσει,
Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον. PERGER.

Ex liter. serie scribendum est Ἀμφώσκη. Etymol. Ἀμφώσκη. τῇ χειρὶ κυρτωθείσῃ. οἱ δὲ πλέον κοπροβόλον. Hinc facile est Hesychium emendare. KUST.

3. Τὸ δεῖπνον.] L. τὸ πλέον. SALM. IS. VOSS. Etymol. M. Ἀμφώσκη. τ. χ. κ. οἱ δὲ πλέον κοπροβόλον. Vid. Not. præc. Cl. Hemsterh. quem sequor.

4. Ἀμφώβολα.] L. Ἀμφώβολα, ex liter. serie. SCALIG. IS. VOSS. KUST. Et sic Eustath. Od. A. p. 1405. 30. ubi Sophoclem auctorem laudat. Vox ἀμφώβολος pro missili, ut vertunt, quaque carent Lexica, habetur in Eurip. Androm. ℣. 1133. notante Cl. Abresch in Misc. Obs. V. 1. p. 91.

5. Ἄμφω δ' ἰέσθην.] Il. Σ. 501. Schol. προεθυμοῦντο, ἐβούλοντο, ἐπεβάλλοντο. Male itaque Bruno: Ἄμφω δ' ἰέσθην ex Phavorino.

6. Ἀμφώδων. ὄνος. &c.] Pro ἐσθίων, forte legendum ἐχόντων. GUYET. HILL. BRUNO. IS. VOSS. Ἀμφώδων. ὁ ὄνος. κ. ἐπὶ τῶν ζώων ἄνω καὶ κάτω ὀδόντας ἐχόντων. Ita scribendum. SALMAS. Eustath. Il. Χ p. 1389. Τοιοῦτον λέγει τὸ κατὰ εἶναι ἀμφώδοντα, ὅμοιον καλλίφρον. fort. leg. ἀμφώδοντα κολ. SOPINGIUS. Scribe ὄνος. Lycophron [℣. 1401.]

Ὃς δὴ ποτ' ἀμφώδοντος ἐξ ἄκρου λαβὼν
Θρίξας κόρυμβα καλλιπαρῆ παρωτίδας.

Ἀμφώδοντος. τοῦ ὄνου, habent glossæ, e quibus abit Txetzes. Pro ἐσθίων l. ἐχόντων. HEINS. Ἀμφώδων.] corruptus est, ut alii, hic locus. Monuimus autem infra in dictione Ὀνειροπομπός (ubi, οἱ μὲν ὄνομα φασὶν, οἱ δὲ ἄγγελον κριόν) legendum esse ὄνον. Sic hoc loco scribe: Ἀμφώδων. ὁ ὄνος. Et quod sequitur: καὶ ἐπὶ τῶν ἄνω καὶ κάτω ὀδόντας ἐχόντων μερικῶς. Ita enim Græcis dicebantur animalia, quæ undique, hoc est, ex superiori & inferiori parte dentata sunt. Dixit autem ὀδόντας ἐχόντων, nam ita emendavimus, quod alii ὀδοντοφόρα. Etymol. utramque emendationem confirmat, apud quem legitur: Ἀμφώδων. ὁ ὄνος. λέγεται δὲ καὶ Ἀμφώδοντα ζῶα, τὰ κατὰ τὸ ἄνω καὶ κάτω ὀδοντοφόρα. IDEM. L. ὄνος. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Locus hic corrigendus est ex Etymol. qui pro ὄνομα recte habet ὄνος. Nimirum ὄνομα & ὄνος in MSS. eodem modo per compendium sic scribi solent, ὄν: unde non mirum voces illas a librariis interdum confundi. Vide quæ hac de re notavimus ad Suid. v. Μεγάμονος. KUST.

7. Ἀμφῶμος.] Infra Ἄμωμον scribitur. SOP. Pro ἀμφῶμος. Ἐν ταῖς ὀνομασίαις, i. e. in vocabulariis VALES. Vide Ὠμός. PERGER. Intellige λίβανον ἀμωμίτην, de qua Dioscorid. [l. 82.] IS. VOSS.

8. Ἀμφώμοις.] Pro ἀναβλήμασι, ἀναθήμασι, quando affert, haud scio an farcinas intelligat, quæ humeris suscipiuntur. H. STEPH. Ind. Cyrillus: Ἀμφώμοις. ἀμφοτέροις τοῖς ὤμοις. IS. VOSS. Ἄμφωμα sunt farcinæ humeris utrisque sustentatæ. Inf Ἀναθήματα, ἀναβάσεις. Vid. Not. in Ἀγνοπολεῖ.

9. Ἀμφόρκια.] Supra Ἀμφιορκία. HILL.

Ἄμφωξις [10]. ὑδρεῖον ξύλινον ἀγροικικὸν, εἰς ὃ καὶ ἀμέλγουσιν.

Ἄμφωλος [11]. χιτῶνος εἶδος.

Ἄμφω χεῖρε [12]. ἄμφω τὰς χεῖρας.

Ἄμφωτον [13]. δίωτον. ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχον.

Ἀμφῶτιξ. ἡ ἀ * [14].

Ἀμφώνυξ [15]. γαστρίμαργος. ἀχρηστής.

Ἀμφώτιδες [16]. ἃς ἔχουσιν οἱ παλαισταὶ περὶ τοῖς ὠσί.

Ἀμφῶτις. σκεπαστήριον ὠτός.

Ἀμῷεν [17]. ἀμάσειεν. θερίζοιεν.

Ἄμωμον [18]. ἐν ταῖς ὀνομασίαις, ὁ λιβανωτός.

Ἀμώς [19]. προφήτου γενος. Ἀμὼς ἑρμηνεύεται περίσ-

10. Ἄμφωξις.] Salmasius legit Ἀμφωΐς. de qua voce vide Polluc. l V. cap. 45. SCHREV. L. Ἀμφωΐς Pollux V. [X.] c. 45. SOPING. L. Ἀμφωΐς. ὑδρεῖον ξύλινον Quæ sequuntur, confuse transposita. Scribe: Ἀμφωΐς. ὑδρεῖον ξύλινον ἀγροικικὸν, εἰς ὃ καὶ ἀμέλγουσιν. † Ἀμφωΐς. δίωτον, ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχον, ἀμφωΐς, ἡ εἰς ὃ ἀμέλγουσιν. † Ἄμφωλος. χιτῶνος εἶδος. HEINS. L. Ἀμφωΐς. Vid. Etymol. & Eustath. [p. 1624.] IS. VOSS. Ἄμφωξις etiam Etymol. At Eustathio ad Homer. idem vas rectius appellatur ἀμφωΐς, quod nempe duas aures, sive ansas habeat. KUST. Locus Pollucis, supra laudatus, est l. X segm. 175. ubi vid. Cl. Hemsterhuis. Conf. Casaub. in Athen. p. 783. Schol Theocrit. l. 28. & Suid. in Ἀμφωΐς. Ceterum Fungeri Notam, quam Schr exhibet h. l. rejeci ad seq. Ἀμφῶτιξ, quod res postulat. Prior Notæ pars Schrevelio debetur, qui Salmasium laudans, forte Sopingium in mente habuit, cui saltem Pollucis locum sublegit, ne correcto quidem errore numerali, V. pro X.

11. Ἄμφωλος.] Vid. sup. Ἀμφιωπτύς. SOPING.

12. Ἄμφω χεῖρε.] Il. Δ. 523. Schol. ἀμφοτέρας.

13. Ἄμφωτον.] Athen. p. 481. SCHR. Vid. in Ἀμφιφῶτις & Ἄμφωξις Exstat Odyss. Χ. 10.

14. Ἀμφῶτιξ ἡ ἀ *] Forte, ἡ ὑδρία, ἀμολγεύς. Vid inf. Πέλλα. SOPINGIUS Fortasse legend. Ἀμφῶτιξ. ὑπέμπνιξ. & est idem quod Ἀμφωΐς. BRUNO. in Advers MSS. Videtur legend. Ἀμφῶτις. ἡ ὑδρία, ἀμολγεύς. Sic Sopingius in Quæsitis per Epistolam FUNGER. Existimo locum hunc, sublato asterisco, continua serie ita legendum esse: Ἀμφῶτιξ. ἡ Ἀμφώνυξ γαστρίμαργος, &c. Conf. sup. v. Ἀμφωΐς. KUST. Scribe, ἡ ἄκρατος, quæ ad photingas, seu tibias obliquas, in feriis pagnis olim adhibitas, se ingurgitat mero. Aut scribendum, ἡ αὐλητρὶς, tibicina PERGER. Leg. Ἀμφῶτιξ, ἡ Ἀμφώνυξ. [sic] IS. VOSS. Ἀμφώτιξις scripsisse videtur Arcerius, & dein ἡ ἀμφῶτις. VERWEY. Vid. Not. seq. & sup. in v. Ἄμφωξις. Sopingii Quæsita per Epist. laudat idem Funger. in Ἀμαμίαγος.

15. Ἀμφώνυξ.] Supra scribitur: Ἀμφώνυξ, ἀχρηστής. &c. SALMAS. Ἀμφώνυξ locum habere hic non potest, nisi conjungatur cum Ἀμφῶτιξ, vel Ἀμφῶτις. Sic itaque lege: Ἀμφῶτιξ ἡ Ἀμφώνυξ. De posteriori vide ad Ἀμφωνυ. Ἀμφώνυξ, amphora, in illos qui habent ventrem capacem instar amphoræ; cujusmodi Maximinus. Vid. Suid. in Ἀμφῶτις. IS. VOSS. Vid. Not. præced. & in v. Ἀμφωΐς.

16. Ἀμφώτιδες.] Vid. Etymol. & Pausaniam apud Eustath. p. 1324. Il ✠ Latini focolia dicunt.

17. Ἀμῷεν.] Odyss. I. 135. Pro ἀμάσειεν, Ven. & Flor. habent ἀμάσειε.

18. Ἄμωμον.] Cinnamomum Vid. sup. Ἀμφῶμος, ubi eadem interpretatio legitur. SOPING. KUST.

19. Ἀμώς. πρ. γ.] Locus haud dubie sic supplendus: Ἀμὼς, Ἠσαΐου πατήρ. ὡς Ἀμὼς, ὁ προφήτης γένος. Propheta enim statim initio patrem profitetur: Ὅρασις, ἣν εἶδεν Ἠσαΐας, υἱὸς Ἀμώς. [Jes. I. 1.] Et hoc quidem אמוץ scribitur. Nam quod sequitur, & στερίωσις, ἰσχὺς exponitur, est עמוס. Alter pater Esaiæ, alter Propheta ipse Amosus. HEINS. Equidem nihil in Hesychio mutaverim. Ἀμὼς in versione Græca scribitur, tum pro Prophetæ Esaiæ patre, qui אמוץ Amôtz; tum pro Amoso Propheta, qui עמוס Hamôs Hebræis. Hinc generalis illa glossa, προφήτου γένος, (Cyrilli Lex. MS. Voss. Ἀμὼς γένος. Et alia Exposit. MS. Nom. Hebr. etiam simpliciter γένος, quasi ad עם respexisset, pro quo LXX. γένος) quia celeberrimi Prophetæ pater, & alter ipse Propheta, sic dicti. Quando vero Ἀμὼς exponitur στερίωσις, ἢ ἰσχὺς, non ad Hamosum, sed Amotzum respicitur. עמס enim notat onus imponere; sed אמץ est fortis, robustus, corroboratus fuit. Similem in his nominibus errorem commisit Clem. Alexandr. Strom. L. I. p. 141. eumque sequutus Epiphan. de Vit. Prophet. in Amos: ut jam animadvertit Ill. Huetius Dem. Evang. Propos IV. de Proph. Isaiæ. Bene etiam distinxit Hieronymus (a Pottero laudatus pariter ad Clem. Alex. l. c) cui Amotz est fortis, robustus; Hamos vero, populus avulsus, quasi ex עם & מוס vel עמס. Lexic. Origen Colbert. p. 249. Ed. Martian Ἀμώς. ἰσχυρὸς ἢ διάλυσις. a עמס. Procop. in Esai. l. 1. Ἀμὼς σημαίνει τελείωσιν (l. στερέωσιν) καὶ δύναμιν, καὶ ἰσχύν. Quod tamen Esaiæ patri perperam, (ut Heinsius noster, qui Procopium forte ob oculos habebat) applicuit; ut l. c. Huetius quoque obser-

ῥοπὴ, ἢ ἰσχύς.

'Αμώμη[Θ]'. ἄμωμ[Θ]. ἄψογ[Θ]. ἀγαθὸς ἢ σώμασι ἢ ψυχῇ.

'Αμώνας. ' τοὺς ἀκμώνας. Αἰολεῖς.

"Αμωρ[Θ] 3. πλακοῦν[Θ] εἶδ[Θ].

"Αμωρ[Θ]. ἄμωμ[Θ]. καθαρός. ἄψεγ[Θ].

'Αμώτιον. Ψευζόπιον.

'Αμώσας. χρεμάζας Ταραντῖνοι.

'Αμωτάπους 4. ὁπωσδήποτε, ἢ ἐν παντὸς τρόπου.

"Αν. ἀνά. κατά. περί. ἐπί. μετά. παρά. ὑπό. τὸ δὲ "Αν, ἢ σύνδεσμος 5.

"Αν. ἀνάπηδι. ἄναξ 6. βασιλεῦ.

'Ανα-

'Αναβάδην 7. * ἢ σὺν πόδα καθίζων.

'Ανάβαθρα. ἢ μετέωρα.

'Αναβάλετο 8. παρεμυθάζετο.

'Αναβαίνει. κατίχει

'Αναβαλλίδια 9. τὰ ὑάκινθοι. ταινία 10. ἢ σφαῖρα.

'Αναβαλλαγέρας. Φάρμακόν τι, ἢ λίθος· οἱ Σάμιοι.

'Ανάβαλλε 11. ἀναβαλοῦ δίδυ, ἢ ἀναβάλλω.

'Αναβαμοί. ἀναβαθμοί.

'Αναβάτης 12. ἵππος· ἡνιοχητής.

'Αναβεβεκαμίην 13. ἀναπεκτημένην.

'Αναβέβρυχε 14. ἀναβάλλ.

'Αμμὼν 15 ὑοί. μεθ' ἡμῶν λαός.

'Ανα-

fervat. Ceterum Hefychii gloſſam ex Baſilio M. ed Eſai. L 2. p. 385 C. nov. Ed. hauſtam eſſe, monuit Cl. Weſſeling in Miſc. Obſ. IV. 1. p. 125. Conf. Druſ. Obſ. IV. 21. & Valken. Gloſſ. S ex Heſych. p. 2. 3.

1 'Αμόρ[Θ].] Vid. mox 'Αμωρ[Θ], & 'Αμογ[Θ], poſt v. 'Αμοῦλος, item v. 'Αδιάλυτος.

2. 'Αμώνιος.] Nicander dixit καρπαίαν, pro σταφυλήν, herbæ nomen. SOPINGIUS.

3. 'Αμωρ[Θ].] L. 'Αμολ[Θ], idem quod 'Αμολ[Θ]. IS. VOSS. Vid. ſup. 'Αμολ[Θ], & 'Αμολὴς. Nihil tamen muto. Conf. 'Αμογ.

4. 'Αμωτγάπους.] Vid Harpocrat. & Etymol. M. & ſup. v. 'Αμᾶν, & 'Αμογάπους. 'Αμωτγάπους eſt apud Plutarch. Sympoſ. L. I. queſt. 1. p. 614. quem locum Schrev. etiam notaverat. Addo Ariſtoph. Theſmoph. v. 436. ubi v. Schol. Immerito itaque damnatur a Tho. Magiſtro & ellis. Conf. Mauſſac. ad Harpocrat.

5. Σύνδεσμος.] L. συνδεσμ[Θ]. ut referatur ad ἀν ſolum. Senſus enim eſt, particulam ἀν non tantum eſſe Præpoſitionem, ſed & Conjunctionem KUST.

6. † 'Ανάξ.] Vocat. ἦ ἄναξ epud Homerum. Idem ſupra per apocopen pro ἄνακτα, vel ἄνακτι. HILL. Hillius, H. Steph. Ind. deſcribens, ſine dubio "Ανα correxerat, ut If. Voſſius. 'Ανάξ vero in vocat. etiam eſt apud Poëtam Il. B. 360 Sed "Ανα poſtulat feries. Monendum tamen, in Ald. & Flor. legi continua ſerie: "Αναξ ἀνάπηδι. ἄναξ βασιλεῦ. Neque dubium, quin vera ſit lectio, quam ideo exprimendam curavi. Ita enim diverſa ſolet conjungere Helychius. Tollendam quoque ſeparantem notam jufſerat Cl. Abreſch, non inſpectis prioribus Edit. quas neſcio cur hic deſeruerit Schrevelius, paſſim alias Venetam ſequutus, etſi non raro corruptiſſimam. Conf. Suid. qui plenius & diſtinctius. "Αναξ pro ἄνακτι ita apud Etymologum accipit Herodianus: ὅλα ἀπὸ τοῦ ἄναξ ἄνακτος. ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ ἄναξ βασιλεῦ. Vid. Schol. B. I. 247. & inf. 8. ſub "Αναξ.

7. 'Αναβάδην, &c.] L. ἐπὶ σύμπαντ[Θ] κατ, vel ἐπὶ πᾶσι. SOPINGIUS. Porro: 'Αναβάδην καθίζειν, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ σύμπαντι καθίζειν. 'Αναβάδην autem καθίζειν ab aliis exponitur, ὁ τὴν πόδα ἄνω ἔχων καθίζοντ[Θ]. Vel ſcribe: 'Αναβάδην, ἄνω πὸ ἐπὶ σύμπαντι καθίζειν. HEINS. Scribe: 'Αναβάδην καθίζειν. ἄνω ἡ πόδα ἔχων. Pollux VI. 37. ſub fin. 'Αναβάδην καθίζειν. Idem III. 13. 'Αναβάδην καθίζ[Θ]. Schol. Comici in Acharn. p. 392. τὸ δ' 'Αναβάδην, ἀντὶ δὲ ἄνω τὴν πόδα ἔχων. Et pag. ſuperiore: ἐπὶ ὑψηλῷ τινι καθέζ. Athen. XII. 7. [p. 519 init. ex Cteſia] de Sardanapalo: 'Αναβάδην ὁ μεῖζον αὐτῶν [ſc. γυναικῶν] καθήμενον Adde Plutarch. de fortuna Alex. [Orat. II. p. 336 C.] VALES. Ita lege, & ſequentia conjunge: 'Αναβάδην καθ' σύμπαντα, vel τὸν σύμπαντα καθέζεσθαι, id eſt, ἀναβαίνοντα τὸν μηρίνθον, pedibus decuſſatis. Sed vide Ariſtoph. & Suid. in 'Αναβάδην. Conf. Inſ. Κλωνοῦν, & Ἰστανοῦ, & 'Αναβάδη, &c. IS. VOSS. Locus eſt mutilus, qui ſic ſuppleri poteſt· ἄνω ἔχων τὴ πόδα καθίζων. Vid. Suid. v. 'Αναβάδην. KUST. Lege: 'Αναβάδην ἀναπαύεσθαι μηρίνθον πρὸ ἄνω πόδα καθίζων. Mercurius in Pluto Ariſtophanis [v. 1124.]

Νεανὶ ὁ σπεῦσ' ἀναβάδην ἀναπαύσομαι. PERGER.

Ad h. l. Rzech. Spanhem. ita corrigit· 'Αναβάδην, ἄνω ἔχουσα πόδας, καθίζειν. Τὸ ἀναβάδην habet Comicus Acharn. v. 398. & 409. ubi opponitur τῷ καθημένῳ. Vide Scholia, a Suida deſcripta; & Feder. Morell. in Dion. Chryſoſtom. p. 105. Conf Suid in Οὐκ ἐνδύ. Cl. Abreſch, ellato eodem Dionis loco, legit: 'Αναβάδην καθίζ ἐπὶ σύμπαντα καθίζειν. Scl ἐπὶ σύμπαντ[Θ]. ſcribendum foret; ut Dio l. c. p. 588. καθίσει ἐπὶ τὸν ἀναβάδ. His dudum in chartam conjectis, ita ad me ſcribit Cel. Hemſterhuſius: „ Optime copulavit Voſſius, „ quæ male fuerant diviſa. Ut nihil ad integritatem loci „ deſit, eum in modum totus eſt inſtaurandus: 'Αναβάδην „ ἐπὶ σύμπαντα καθίζειν ἀναβάδην τὸν μηρίνθον. Eſt in illo ver- „ bo ἀναβὰς, indeque derivatis, non eundi ſolum poteſtas ac „ pedes promovendi; ſed præcipue quidem & proprie ſtatum „ pedum nixorum. Indicant. Sic Παρβαίνειν, & καβαίνειν, „ utrimque poſitis aut citrumjectis pedibus; quod apud No- „ ricatis pedibus: Καβάδην, demiſſis. Similiter 'Αναβάδην, ſuſpenſ vel ἀπωκωχῇ, leniter porrectis ſurſum pedibus, ut ſolebant, in lectulo grabatove ſedere aut decumbere. Bene

„ Schol. ad Ariſtoph. Plut. v. 1124. ἄνω ἔχων τοὺς πόδας καὶ „ μάβδ[Θ], edditque ſe ſolitos eſſe ſervos cubare, ne ex „ continuo per diem curſu pedes tumeſcerent. Non ſecus „ intelligi debet in Acharn. 398. 409. ubi peſſime Schol. „ ἐπὶ ὑψηλῷ τίνι καθεζ[Θ]· qui tamen Xuſterum in erro- „ rem traxit ad priorem locum, ubi Illuſtri Spanhemio quo- „ que Heſychii tentati cura minus proſpere ſucceſſit. 'Ανα- „ βάδην καθεζ[Θ] invenitur apud Polluc. III. 90. quem „ Fed. Morellus ex Dione Chryſoſt. p. 588 D. exempium „ Illud deprompſiſſe ſuſpicatur: imo uterque ex Dione & Pol- „ lux a Cteſia ſumſerunt, qui de Sardanapalo ſcripſit: Καὶ μὴ „ ἢ καπαιῶν ἐμίσουν τὸν τρόπον, ἀναβάδην τὸ μὴ κίνειν κα- „ θήμενον, quibus notis ſcilicet inertia Sardanapali effemina- „ tique mores infamantur. Ex eodem fonte ed alloa etiam „ permenavit. vid. Plutarch. T. II. p. 336. C. Clem. Alex. „ Pædag. III. p. 251. C. „

8. 'Αναβάλετο. παρεμυθάζετο.] L. 'Αναβάλλ[Θ] παραμυθάζ[Θ]. Petav. in Themiſt. p. 534. SCHR. Ita & Pricæus ed Apul. Miles. X. p. 599. quem, more ſuo, ſequitur Kruchen ad Frontin. Strateg. L. III. in Not. ed Præfat. 'Αναβάλετο, παραμυθάζετο mellet Arcerius in marg. lib. ſui. Anonymus in Cod. Burm. 'Αναβάλετο, per ſimplex λ, ex Schol. Demoſth. p. 61. Cui favet Suid. in 'Αναβαλλόμ[Θ]. Vid. ſup. 'Αμβάλλω, & 'Αμβολάλιε; item Florentis Not. in Ariſtoph. Pac. v. 830. & inf. 'Αλεάβατο. Conf. Suid. in 'Αναβολεῖς, & Menag. in D. Laërt. IX. 49. p. 418

9. 'Αναβαλλίδια.] Vide num eadem ee Βαλίνις. IS. VOSS.

10. Ταινία &c.] Scrib. 'Αναβαλλίς. ταινία, ἢ σφαῖρα. Vid. Etymol. HEINS. Alibi Ἀγυιαὶς, vel Ἀσιγμαὶς, Vid. in ſuo ordine. Sed pro ſphæra vel tænia recte 'Αναβολὴ ſcribitur. SOPINGIUS. Herodian. Epitom. 'Αναβολὴ, ἡ σφαῖρα. IS. VOSS. Diſtingue, & ſupple: 'Λαὸ τοῦ ἀναλλω. † 'Αναβολὴ ταινία, &c. Vid. Etymol. h. v. KUST, Sed vid. Not. in v. 'Αρίφης.

11. 'Αναβάλλε.] Vid. Harpocrat. v. 'Αναβαλοῦ. KUST. In Deorum hymnis:

'Αναβάλλε ἄνω τὸ γόνυ, ἢ καλὸν Ἀφροδίτη.

Plutarch. Sympoſ. III. problem. 6. [p. 654. D.] PERGER. Sed legitur ibi 'Λαὸν. 'Αναβαλοῦ eſt Odyſſ. T. 548. Conf. Suid. & inf. 'Αείσατο.

12. 'Αναβάτης.] Sæpius apud LXX. Gloſſe MSS. in Cantica S. 'Αναβάτης. τῆς ἁπταμήνου τῆς ἵππου. Sic Exod. XV. 19. Hic tamen equum admiſſarium intelligit Heſychius. J. Zonaras in Lex. MS. inedito: 'Αναβεβαμένον. ἀντὶ δὲ, ἀναβεβηκὸς ἡνίοις ἵππος ἐπὶ Εὐρυβάτου. Eadem Suidas.

13. 'Αναβεβρυχέναι.] Vid. Not. in v. 'Εκβεβρυκὼς.

14. 'Αναβέβρυχε.] Quid interſit inter ἀναβέβρυχε & ἀναβέβρυκε, docet Etymologus: 'Αναβέβρυκεν. ἀναπέπλωκεν. ἐπὶ τῶ 'Αναβέβρυχε, ἀναβρύει, ὁ ἐπὶ ἀναπλοῦ καὶ ἀναβάσεως] καὶ ψόφου. HEINS. IS. VOSS. Syburgius Etymologum ſic corrigit: 'Αναβέβρυχε, ἀναπέπλωκεν. ἐπὶ τῶ 'Αναβέβρυκε &c. Mallem: 'Αναβέβρυχε, ἀναπέπλωκεν. ἐπὶ τῶ 'Αναβέβρυκε, ἀναβρύει, &c. Ita Schol. Il. P. 54. unde ſue hauſit Etymologus. Inſ. 'Αναξεσχέθη. ἀναπνεύσει. Vid. Euſtath. ad Iliad. I. c. p. 1095, ubi inter alia: Τὸ δὲ 'Αναβέβρυχε, τὸ ἀναπεπλῶσθαι δηλοῖ, γεγραφὸς καὶ 'Αναβέβρυκε. Hunc Poëtæ locum pariter reſpexit Heſychius, epud quem ſorte eltere pars gloſſæ periit; certe ſequentia conjungenda ſunt hoc modo: 'Αναβέβρυχε. ἀναπέπλ, ἀναπνεῖ, ἀναβλυζῖ, ἀναβρύει. Intermedia enim gloſſa, 'Αρραὶς &c. ellicuum locum occupat, ut paſſim gloſſæ Hebraeæ in hoc Lexico, procul dubio inſcitiæ. Vid. mox dicenda ad v. 'Αναπτῆξε. Conf. mox 'Αναβλύει. &c. & inf. v. Βρύει. & Βλυζῖ. Conf. etiem ſup. 'Αναβολάδην, ante v. 'Αμβᾶν.

15. 'Αμμὼν· ὑοί. μεθ' ἡμῶν λαός.] Filii Ammonitarum. SOP Scrib. 'Αμμανῖ, quod eſt בני־עמון. HEINS. Hæc e loco ſuo exulant. [Vid Not. præc. & ſeq.] KUST. Reſpecit Heſych. Hebr. בני נאשים nabiſcum: unde Immanuel, μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Populus autem (λαὸς) filiorum nomine frequenti venit; niſi ſimul reſpexerit ed עם populus, quod malim. Conjecerani olim in Peric. Crit ſorte etiam ob oculos habuiſſe Lexicographum locum Geneſ. XIX 38. ubi Loti filia natu minor filium ſuum vocevit Ben-Ammi (LXX. Ἀμμὼν, υἱὸς, in quibuſdam Codd.) cujus poſteri ibidem dicuntur בני־עמון i. e. υἱοὶ Ἀμμὼν. Addo nunc Joſeph. Antiq. Jud. I. 12. fin. ubi Ἀμμανῖται, υἱοὶ ἦσαν ἀδελφοῦ ſignificare eſt, ſequutus τοὺς ὁ, qui υἱὸς μου, Lexicon Origen. p. 189. Ed. Martian. Ἀμμὼν, υἱὸς ἐκ τῆς θυγατρὸς, Ἀμμὼν, ὃν ἦ υἱὸς μου. 'Αμμανῖται, λαὸς ἀμμὼν. In primis

'Αναπηδᾶ [1]. ἀναλύζ] ἀναβρύ.
'Αναβλαπτ@. ὑφρτεθείς. πεπτώ] δὲ [2].
'Αναβίσσομ. ἐπανελθίσσομι ὅθι τὰ ἐξ ἀρχῆς.
'Αναβησάμενοι [3]. ἀναβιβάσαντες ὅθι τ' ναυ.
'Αναβιβάζων [4]. ἀναφέρων.
'Αναβίωσις. ἀναπίωσις ζωῆς.
'Αναβιώσκεται. ἀναζῶ.
'Ανάβλησις [5]. ἀναβολὴν ὑπέρθεσις.
'Αναβλίες. πηγαί.
'Αναβλύ [6]. ἀναζᾶ. ἀναβρύ.
'Αναβλύσασα. ἀναβρύσασα.
'Αναβοῤῥῶσιν [7]. ἀνασπάπωσι.
'Αναβόλιμοι. δίκαι, αἳ [8] ἀφ' πείσασι εἰς ὑπέρθεσιν ἐμπέπωσιν.
'Ανὰ βυνὸν ἀνὰ βυνίον. ἀν' ὄρ@.
'Ανάβρυχ [9]. ἤχησε, πωὸν ἦχον ἀπετέλεσεν.
'Αναβρῦσαι [10]. ἠχῆσαι, ἀναῤῥοφῆσαι.
'Αναβρυχθήσιεν. ἀναῤῥοφήσιεν. ἀναπίω. ἴσι δὲ τ' πεπονημένον.
'Αναβρῦσαι [11]. ἀναῤῥοφῆσαι.
'Αναβρύσκων. κατιοῦσιν.

'Ανα-

'Αναβρυχὲς [12]. ἀναπόδιν. ῥοφητὸν.
'Αναβυθὸς. βαθυν εἰθ@.
'Ανάγαιον [13] ἀνὰ τ' γῆν.
'Ανὰ Γαργάρῳ [14]. ἄκρῳ Γάργαρα, ἀκρωτήριον.
'Αναγαρεσμὸς ἀφχυσις.
'Αναγαλανθύνειν [15]. ἀναζωῶσιν.
'Αναδήμενος [16]. "Ομηρ@. τ' ὅθι τ' Τεγέαν πλῶν, 'Αιδάσιον λέγ. διλεὶ δὲ ᾗ τὸ ἀναχωρῆσαι.
'Αναδλυσίαιεν [17]. ᾗ ἀναβλύσαι.
'Αναγαλλὶς [18]. πόα πις λέγε] δὲ ᾗ ἀβρωσίας.
'Ανάγων [19]. ἄγων. πεθων. ἀναγώσκειν.
'Αναγὶς [20]. ὁ σφαγὶς, ἡ βόθηλ@.
'Ανάγκαζ. ἀνέρκαζ.
'Αναγετεὶς [21]. μαια. Ταραντῖνοι.
'Ανάγ]. ὁδηγεῖτω
'Αναγγελλ. κηρύσσ λέγ.
'Αναγὶς [22]. καθαρσ.
'Αναδραίσ]μα [23]. ἀναλίσπμα.
'Αναγνώσκειν. ἀναγνωζειν.
'Αναδραία [24]. ἐξ ἀνάδρας.
'Αναδραίη [25]. ἀνάδρα.

'Ανα-

vero huc pertinet Basilii M. (quem sæpe respicit sive Hesych. sive Epitomator) locus *Comm. in Esai* XI. p. 253 εἴτα ἡνί 'Αμωὼ πεῖτε ὑπακούσῃ. 'Αμωὼ ἐρημώσῃ, λαὸς μοῦ ἐμῶν. Vid. J. Drusii *Not. major.* in *Genes.* XIX. 38. & Amos. I. 13. Expositio MS Nomin. Hebr. 'Αμωὼ ἐκ Μωάβ. ἐκ τ' ἴδιος μου. ἢ ἐκ τ' πατρός μου.

1. 'Αναπηδᾶ.] Conjunge cum 'Αναβίσσομεν, quod vide. Idem me monuit postea Cl. *Hemsterh.* quod & *Is. Vossio* in mentem venerat. Eodem quoque recidit Cl. *Kusteri* Nota, nunc demum a me visa: „ Lege (inquit) continua serie: „ 'Αναπηδᾶ, ἀναβαίνῃ, ἀναπαλῇ, ἀναλύζῃ, &c. ejectis „ illis, 'Αμωὼ ἡνί, μοῦ ἐμῶν λαός, quæ reclamante literarum ordine a dormitante librario male huc intrusa, contextum totius loci intempestive interrumpunt. 'Αναβίσσομεν autem sumtum est ex Hom. *Il.* P. 54. ubi vetus Schol. inquit: 'Αναβίσσομεν. ἀντὶ τὸ ἀναζήσιμεν, ἀ ἐστι ἀναπνεῦσι, ἢ ἀνακάμψαι. Ex quo loco manifestum est, τὸ ἀναπνεῖν esse interpretationem τ' 'Αναβίσσομεν, & proinde divelli ab eo minime debere. „ Hactenus *Kuster.* Conf. *Not.* penult.

2. Πεπτώ] δὲ.] Punctum reposui post ὑπερθεσις. In πεπτώ] δὲ aliquid deesse aliquando putabam, & forte ex seqq. huc referri posse 'Αναβλαπτ@ &c ut locus ita legeretur: 'Αναβλαπτ@. ὑπερτεθείς πεπτώ] δὲ 'Αναβλαπτ@, quod exponit ἀναβλαπτ@, ὑπερτεθείς. Scilicet verbum πεπτω valet idem ac γάω, ut docet Apollonius Alexandrin. *de Syntaxi* L. I. p. 146. Quæ conjectura nunc displicet. Certo certius enim illud πεπτώ] δὲ pertinet ad præced. 'Αναβίσσομεν, reponendumque post ἀναβρύ. Notum est, quid sint Veterum λέξεις πεπτωμένα. Vid. Demetr. Phaler. *de Elocut.* §. 94. & 227. Sic infra: "Εφλον. ἀπέκαυσαν. ἴσι δ' τ' πεπτωμένον. Et, quod propius accedit: 'Απόλλυσθαι. ἀναβαίνειν. τὸ αὐτὸ ἐστὶ τὸ 'Αναβῆναι. ἴσι δ' ἡ λέξις τ' πεπτωμένον. Conf. mox in 'Αναβρυχήσιεν, & 'Αναβρυχὲς, & Suid in v. Σφαγεῖσιν, item Cl. d'Orville *Crit. Vann* p. 4. Id vult Hesychius, hanc vocem ('Αναβίσσομεν) esse ἀποπεπτωκυῖαν, Phavorin 'Αναβίσσομεν. (l 'Αναβίσσομεν) ἀπὸ ἀναβαίνοντος, τὸ ἀναπνεύζειν δηλοῖ. γρηγορῆ γὰρ 'Αναβίσσομεν, &c. Quæ totidem verbis exhibet Eustath. ad *Il.* P. p. 1095. 6. Similiter Cl. *Kusterus*: „ Hæc subtrahenda sunt „ voci ἀναβρύ, post ἀναλύζῃ. Significare enim vult Hesychius, verbum 'Αναβίσσομεν per Onomatopœiam (ut „ vulgo vocant) ab Homero fictum esse; quod veritati „ consentaneum est. Sic inferius de verbo 'Αναβρυχήσιεν „ eodem sensu dicitur: ἴσι δ' τ' πεπτωμένον. In verbo 'Αναβλαπτ@ vero nulla inest Onomatopœia. „ Rem absolvat Apollon. Lex. MS. 'Αναβίσσομεν. τ' πεπτωμένον καὶ μιμητικῶς. ἀντὶ τ' ἀναβαίνειν μετὰ τ' ἦχον.

3. 'Αναβησάμενοι, &c. ἐπὶ τὰς ναῦς.] Contra Magistri. Moschop. 'Αναβάντες, ἐπὶ ἵππον. ἐφ', αἵδε ἐπὶ τ' ἵππον. 'Επιβάντες, ἐπὶ πλοῖα. ἢ ὁ αὐτ, ἐπὶ τ' ναῦς. MUNKER. Refer ad Hom. *Od.* O. 474. ubi hodie vulgo legitur ἀναβησάμενοι, repugnante metro. KUST. Vid. ibi Jof. Barnef.

4 'Αναβιβάζων.] *Exod.* III. 17. IV. 20. VIII. 6. & XVII. 3. BERNARD.

5. 'Αναβλησις.] Sic Schol. *Il.* B. 380. Conf. Callim. *H. in Apoll.* ℣. 46.

6. 'Αναβλύ.] Vid βλυεῖ, ἀρεῖ, & 'Αναβίσσομεν, 'Αείρομεν, &c. An leg. 'Αναβλύζῃ, ut paullo ante?

7. 'Αναβοῤῥῶσιν.] Conf. inf. v. Μαβοῤῥώσι. KUST. Cyrillus Alexandr. *Dial* IX. p. 721. *de Hæreticis*: 'Αναβοῤῥώσας ἢ συντρέχει τοῖς πόροις, ἐφ' ᾗ ἢ ἐλπὶ@ Σωτῆρος ἀνατρέπεται. *Salutis nostræ radicem exstirpant, & spei fundamentum effaciunt.* 'Αναβοῤῥώσω est *funditus evertere, exstirpare.* Vid. Suicer. *Supplem. L. Gr. p.* 317. & *Thes Eccl.*

8. Δίκαιαι.] L. δίκαι, αἳ &c. SOP. Pessime Phavor. δίκαιοι, ἃ &c. Optime H. Steph. *Ind.* δίκαι, αἳ &c.

9. 'Αναβρύχ.] L. 'Αναβρυχὶ. IS VOSS. D'ARNAUD *Lett Gr.* p. 12 Male pro 'Αναβρυχε. KUST. Vid. inf. 'Αναβρυχὲς, 'Εβρυχον, ἠχησε, &c.

10. 'Αναβρῦσαι.] Vid. Suid in 'Αναβορύσσομεν & 'Αναβρύσαι. IS VOSS Hom. *Odyss.* M 240 notante etiam *Kustero.*

11. 'Αναβρῦσ.] L. 'Αναβρύσσ. IS. VOSS. SCHR.

12. 'Αναβρυχὲς.] 'Ανα, βοητὸν. GUYET. Immo 'Αναβρυχὲν, ex *Odyss.* A. 585. Et hic dubio procul scripserat *Guyetus* Vel potius 'Αναβρυχὲς, ut est in al. Edit. Homeri. Et sic Vir Doctus in *Miss. Obs. Jan. & Febr* 1733. p. 14. *Kusterus* ita: „ Ad Hom. *Od.* A. 585 ubi hodie legitur „ ἀναβρυχὲν, „ Pro ῥοφητὸν, H. Steph. *Thes* T. I. p. 791. mavult ἀναῤῥοφητὸν, „ a enim Schol. mihi l. c. 'Αναβοητὸν, ἀναπνευστὸν, ἀναφυσητὸν. Conf. voces præcedd. Sed illud ἀνα studio forte omisit, utpote latens in verbo, quod exponit. Conf. *Not.* in 'Αστυφελίοιο.

13. 'Αναγαιον.] 'Ανα γαῖον. SALM. SDPING. Sed 'Αναγαιον agnoscit etiam Etymologus in v. 'Αναγων, ubi vid. Sylburg. coll. H. Steph. *Thes.* T. I p 806. & Suid. in Κατάγαιον: apud quem pro 'Αναγαιον, series requirit 'Ανάγαιον, ante v. 'Αναγ.

14. 'Ανὰ γαργάρα.] Id est, ὁ τῇ γαργάρᾳ. GUYET. Hom. *Il* Z. 312. Est autem Γάργαρος, ἀκρωτήριον ᾗ Ἴδης, ut docet Schol. *Il.* O. 152. & Notter inf. in h. v. Pessime vero Phavorinus: 'Αναγάργαρον. ἀκρωγάργαρον.

15. 'Αναγαλανθύνειν.] Ad Καζαλίζει. GUYET. Edit. Florentina 'Αναγαλανθύνειν Etymol. 'Αναγαλανθύ ἀναζῶ, quod H. Steph. in *Ind.* corrigit, 'Αναγαλανθύζ., ἀναζῶ. Ex vet. suo Lexico. *Is Vossius* hic legit 'Αναγαγραθύζω. Phavorinus: 'Αναγαλανθύν. ἀνίσχυζον, ἀνθεῖν. Vid. inf. Γαγλάσιον, & 'Αναεσχάνον. κερδῶν.

16. 'Αναδήμενος.] Alieno loco hoc & seqq. IS. VOSS. Respicit *Odyss.* A. 210. notante etiam *Kustero.* Conf. in v. 'Αναγωγὶ.

17. 'Αναδλυσίαιεν &c.] Aliter eum scripsisse suspicatur H. Steph. *Thes.* T. I. p. 756. Suidas: 'Αναδλυσαίσεις, τὸ ἀναβλύσαι, ἀφ' ἀναβλύσεως.

18. 'Αναγαλλὶς.] Vid. Suid. & sup. 'Αγαλλὶς, & 'Αναβαλλὶς. Vid. etiam Longi *Pastoral.* p. 78.

19. 'Ανάγων.] Vid. Harpocration. SCHR. Vid. sup. in 'Αγων, & inf. 'Αναγνῶναι.

20. 'Αναγὶς.] Vid. Harpocration. ibique Valef. Conf. Suid. & mox 'Αναγνῶ.

21. 'Αναγετεὶς μαῖα.] L. 'Αναγετὲς μαῖα. Vide in 'Αναγθρεῦσι infra: nam hoc idem est. SCALIG. [ad *Varron.* p. 122.] SALMAS. JUN. FLORENS. SOPING. BRUNO. VALES. STEPHANIUS. Sic & MARTIN. in Etymol. v. *Obstetrix*, addens sic dici, „ quia labentem „ ex utero infantem ἀνάγει, i. e. tollit, levat, erigit: seu „ maturum ex utero onus molliter *aufert.* nam & ἀνάγειν „ est *educere.* „ H. Steph in *Ind.* 'Αναγίνεται, μαῖα, scribendum plane putat, ut infra. Sic & Joan. Juvenis *Lexic. Tarentin.* p. 10. item *Mantissa.* ad oram lib. sui. Supra: 'Αγετεῖα. μαῖα. Ταραντῖνοι. ubi vid. *Not.* Conf. Τρεπίτερα, & Ὀρθρεύσαμεν.

22. 'Αναγὶς. καθαρσ.] L. ὁ μὲν καθαρὸς. SCHR. Vid. supra 'Αναγνῶ. Quam vocem pro *puro* & *impuro* simul posse, ad concilitandos Lexicographos, docuit H. Steph. *Thes.* T. I. p. 125. Conf Phavorin.

23. 'Αναδραίσμα.] Suspectum est. H. STEPH. *Ind.* Forte 'Αναδραίσιμα. GUYET.

24 'Αναδραία.] L. 'Αναδραίας, cum jota subscripto. HEINS.

25. 'Αναδραίη.] Pro ἀνάδρα, apud Hom, *Odyss.* T. 73. Herodot. I. 11. 6. VIII. 111. Callimach. *H. in Del.* ℣. 122. ubi v. Ill. Ezech. Spanhem. p. 419. vid.

s. 'Αναδ-

'Αναξαῖοι πολεμισταί 1. χθ' ἀνάξιοι πολεμικοὶ γεγόντες, γέροντες ὄντες, ὅ, τε Λαέρτης, ἢ ὁ Δολίων.

'Αναξεῖον 2. τὸ δημοτήριον.

'Ανάξιν 3. ἡ δικαιικὴ κλεψύδρα.

'Αναξιαίθαρχος 4. ὁ τύραννος.

'Αναξιφανῆν 5. ἀφ' ἐξ ἀνάξιον ἐαυτὸν ; ὅπερ ἀθλητὰ πάσχουσι 6.

'Αναγώγη 7. ἀναγωγεσάσθη.

'Ανάγνωσις. ἀναγνωσμός.

'Αναγύναι 8. ἀναπτύσαι.

'Αναγωνίσεσι 9. ἀναλόγως.

'Αναγωγὴ 10 πᾶς ἀπακτῷ πᾶς.

'Ανάγυτο. ἀνέπλευσε.

'Ανάγω. ἀνάπλουν.

'Ανὰ γυνὸ 11. ἀνὰ τὸν γόνιμον γλοῦ.

'Αναγεκλῆν. φανερὰς γεγεμισμένας.

'Ανάγειτον. ἀνυπόφορον.

"Αναγον 12. ἢ "Απαγον. ὀναγές.

'Ανα-

1. 'Αναξαῖοι πολεμισταί.] *Odyss.* Ω. 498. Sic ἀναξαῖος πολεμίζειν *Il.* Δ. 300. Male Δαΐδαν Phavorinus.

2. 'Αναξεῖον.] Pro *carcere* usurpavit Xenoph. l. V. 'Ελλην. p. 210. & 212. SOPINGIUS. Suid. 'Αναξαῖον. Et hoc verum videtur vocabulum. Est a *cavitate* sic dictum; unde & ναΐδιον vel ναϊσκίον. Sed Attici vocabula Laconica solent mutare, ut Attica videantur: itaque vel 'Αναξαῖον, vel 'Αναγαῖον, vel 'Ανάγιον dixere. IS. VOSS. Imo 'Ανάκειον. Vid. Suid. & Etymol. v. 'Ανάκειον. Mauffacus tamen ad Harpocr. defendit 'Αναξαῖον, fretus loco Xenoph l. V. 'Ελλην. p. 567. ubi ἀναξαῖον pro *carcere* dicitur. Sed non dubito librarios imperitos ἀνάκειον, vocem minus notam, ibi mutaffe in ἀναξαῖον, quod ipfis erat notius. Vid. Mauffac. ad Harpocr. v. Διαμυστηρίῳ ἐν & Petav. ad Synef. *Dion* p. 22. KUST. Vid. Harpocration. Heinf. in Theocrit. p. 379. Petav. in Synef. p. 22 & Martin. *Etymol.* p. 469. 524. SCHR. 'Αναξαῖον (fi lectio fana foret; dicere poffes etiam, quod vulgo vocamus *een naaldtal* Conf. Artemidori ffin: Πεπίων ὁ δὲ δηλίων τῷ Διονύσῳ, ὅτι 'Αναξαῖον τὸ καλάθιον, ἐν ᾧ ἀνάξιος ἦτε σύμβολον. *Oneirocrit.* c. 47. de *Pudendis*, L. I. p. 41. & c. 82. p. 75. Vid. inf in Σάπι. & Kuft in Suid. Et notum eft, ἀνάξιον pro *tormentis*, five vinculis. Sed 'Ανάκειον verum effe puto.

3. 'Ανάξιν.] Plaut. in *Rudens.* [II. 3. 33.] *Credo hercle Anancen dictum quod liberet.* Jul. Pollux l. VIII [*fegm.* 17.] Ἔστι δ' αὖτη κατὰ μὲν τὴν διαιτησιν, ἀνάγκη· Λεπτοφάνης· Οὐκ ἐν. Λυκίου δ' ἐστὶ τὰ ὑγρόμετρα καὶ τὴν ἀνάξιον ἐν πίσσαις &c. SOPING. HEINS. Vid. Mauffac. ad Harpocration. in Διαμυστηρίῳ ἐνάγει, & Interpp Pollucis ad *l. c.* Conf. Leqn. Allat. *de Menfur. Tempor.* c. VII p. 61. 62. Plautilocum *Soping.* ad h. v. non ad fuperiorem, ut Schr. exhibet, adf. ripferat.

4. 'Αναξιαίθαρχος.] Compofitum ex ἀναξαίθρῳ, *caffus*, & ἄρχων, q. d. ἡ ἀναξαίθρου ἀρχὴ, ab ἀνάξιον autem ἀναξαῖον, *caffus* GUYET. L. 'Αναξαιθριάρχῳ. SALMAS.

5. 'Αναξιφανῆν.] De Athletarum fagina, vide quæ notavimus in *Adverfariis* noftris p. 196. ex Euripide, & de gladiatoribus ex Quintiliano, aliisque, p. 41. SOPING. Vid. Athen. p. 47. SCHR. Vid. Salmaf. *Epift* 68. PERGER. Vide Arrian. *Epift.* III. 15. p. 317. & fup. v. 'Αθηναγία. Adde Cafaub. in Athen. p. 97. P. Fabri *Agonift.* III. 2. Interpp. ad Longin. *Sect* XXXI. p. 168. 169. A. Schott. *Obf. Hom.* V. 9. M. Meibom. *Not.* in Epiftet. p. 18. G. Olear. ad Philoftr. p. 598. Ex. Spanhem. ad Callimach, p. 242. Elmer in t. *Corinth.* IX. 25. Ceterum Sopingius *Adverfaria* fua, five *Collectanea*, citat etiam in v. 'Αθήκημος.

6. πάσχουσι.] L. πάσχω SALMAS. Ita Hagen. & Hack.

7. 'Αναγώγη.] Refpicit *Odyff.* T. 150 Vid. 'Αναγωσάσατο.

8. 'Αναγύναι, ἀναπτύσαι.] Forte ῥαψῳδῶσαι. Galen. Gloff. 'Αναγύναι, μελῳδῆσαι, μαθεῖν. HEINS. Sic & Erotian. p. 17. *Ed. H. Steph.* Malim tamen fervare ἀναπτύσαι. Hefych. Νεκταναγύλοι, ῥαπτωτεκτόνες, τὰ ἀναπτύσσοντα 'Αναγύναι φασί. 'Αναμαυίαι tamen, quod Ionum & Herodoti eft, pro 'Αναγύναι Cl. *Hemfterh.* ad Lucian. *Halcyon.* p. 182. Conf. Foëf. *OEcon. Hipp.* & Herodot. VIII. 17. Gloffæ Herodot. 'Αἰσγυντῆρ, ἀνασπᾶν, ἰδιάζειν. Et Thomas Mag. in 'Αναγύσσεται *Ionic.* & Suid. in 'Αναγυσθεῖς, &c. Conf. fup. 'Αγυιεῦ, ibique *Not.* Item 'Αγύνοι.

9. 'Αναγων. ἀναλόγως.] Id eft, *pulpitum*. Vide veterem picturam Terentio MSto præfixam. IS. VOSS. Ifidor. in Gloffis: *Leftrum, analogium, fuper quo legitur.* Alibi: *Pulpitum, analogium, leftrum.* Gloffæ Veteres: *Manuale, ἀναλόγιον.* Suid. 'Αναλογεῖον, ὃ οἱ τάβλαι τὰ βιβλία.

10. 'Αναγωγὴ πᾶς.] Mallem 'Αναγώγιον & ἀνάγειον. Vid. Suid. & inf. v. 'Αναγώγιος.

11. 'Ανα γυνὸ.] Hom. *Od.* A. 193. KUST.

12. "Αναγον.] Ad ἄξω, ἄξομαι, ἄγω. G. Illud ἢ ἀναγὲς eft correctio vocis præcedentis "Αναγον. Conf. inf. v. "Αναγον. KUST.

'Αναγωγεῖσι 13. δῆμος ἐν 'Αττικῆς. ἔνθα ἡ Φυτὸν δυοῖν δέοντες Φύλ.) 'Ανάκυρσος. ἡ παροιμία· Κίνησον ἐν 'Ανάγυρον. ἐπὶ τῶν δυοῖν δέοντες φυτὸν αὐτοῦ φύεσθαι.

'Αναγώτεια 14. ἡ τοῦ πικτήσαι ὑπηρετοῦσα γυνή, ἀφ' ἧς Ταφιακὸν ἄπας λαγωβόλη, ἢ 'Αττικοὶ Μαίαν καλοῦσιν.

'Ανάγχρησις. ἀνάδειξις 15.

'Αναγωγὴ 16. ἡ τοῦ πεφυτῶτων ἀνδρακτόδων ἀνάδεσις, ἐχόντων αἰτίαν πιά. ἢ ὁ ἐπ' ἐν Ἑλλάδα 17 εἰς τὴν Τεγέαν ἀπόπλους. ἡ ὁ ἐπ' τῷ ναυτάθμου ὅτε ἐπ' Ἑλλάδα. Ἡλιόδωρος.

'Ανάγωγος 18. ὑβριστὴς, ὁ μὴ ἐν δίκῃ ἀγωγὴν τυγχάνων.

'Αναγώγυος 19. ἐκλελυμένος.

'Αναδιαμοιζεῖν 20. τὸ ἐπ' δυοῖν πληθῶν.

'Αναδάσασθαι 21. ἀναμείσασθαι.

'Αναδάστως 22. ἀναμείλιος ἔχειν πι τῷ σώματος.

'Ανὰ δὲ 23. ἀνέξη δέ.

'Αναδίσμαζε 24. ἰσίας ἐβεῖ τραχήλου. ἡ τὸ ὃ τῶν

13. 'Αναγωγεῖσι. &c.] Meminit hujus gentis Ariftoph. *Lyfiftr.* SORBER. Forte 'Αναγυρῆς. Δημότης 'Αττικῆς. Ariftoph. *Lyfiftrat.* meminit. Vid Harpocrat. & Zenob. p. 41. Diogenian. p. 176, 181. & 200. Eraſm. in *Adag* [I. 1. 65.] SCHR. Legendum: 'Ανάγυρος. Δῆμος ἐν 'Αττ. Ita Zenobius, Suidas, & Lexicon MS *Bibliotb. Coiflin.* p. 605 ubi plura. Niſi 'Αναγυρῆς malis cum quibuſdam. Sed 'Ανάγυρος corrigit etiam *H Valeſius.* Conf. Florent. Chriſtian. in Comici *Lyfiftr.* v. 68. ubi & proverbium Κινῶ ἐν 'Ανάγυρον. Eſt autem Δῆμος ἐν Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, ut docet Harpocration, cujus *Δημόται* vocantur 'Αναγυράσιοι, quorum meminit Strabo l. IX. p. 398. Conf. illud Platonis in *Symbace*, apud Athen. l. VIII. p. 344. E. Sic vetus columna in via, qua itur Athenis Salaminem: ΣΩΣΑΡΙΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΙ ΕΞ ΑΝΑΓΥΡΑΣΙΩΝ. Vid. Jac. Spon. *de Pagis Attic.* & Steph. *de Urb.* Forte Heſychius utrumque ſcripſerat, ut poſt 'Αναγυρῆσι exciderit nomen 'Ανάγυρος. Vel potius, more ſuo, ſcripſit ut ſup. 'Αδμωνίδι. φυλὴ &c. ubi vid. *Not.* Frutex porro *Anagyres* etiam 'Ονάγυρις dicitur, teſte Suida, & 'Λκανθ. Vid. Dio. ſcorid III. 119. & Plin. XXVII. 4. Conf. ſup. in 'Αζωνες.

14. 'Αναγώτεια.] Olim, ut puto, ἀφ' ἧς τὸ ἀνάγειν εἰς φῶς, qua cauſa & vocata Τοφιπόνεια. Vid. inf. SOPINGIUS. 'Αναγύτα, ἀναγῶν, ἀναγίτης, ἀναγώτεια. GUYET. Vid. 'Αγίτεια ſup. & 'Αναγωγεῖς. Nam 'Αναγώτεια, quod *Schrevelius* proponit, ex alphabeti ſerie ipſi in mentem veniſſe videtur.

15. 'Ανάγχρησις. ἀνάδειξις.] L. 'Ανάχρησις. ἀνάδειξις. H. STEPH. *Ind.* SOPING. G. Leq ἀνάδειξις. SCAL.

16. 'Αναγωγὴ.] *Redditio.* SALMAS. [Peſſime hoc præcedenti vocabulo in Ed. Hack. ſubjicitur.] Quid ſit Siculis ἀναγωγὴ, vide apud Athen. l. IX. p. 394. HEINS. Vid. Harpocration. in 'Ανάγυρος, ibique Mauffaci *Notas*, & in eas H. Valeſ. Conf. eund. in v. Αἰσυμναῶν, & Suid. in 'Εσαγωγή. Vide etiam Portum ad Suid. in 'Ανάγυρος.

17. Ὁ ἐπ' ἐ Ἑλλάδ.] Conf. paulo ante v. 'Αναδίφησις, poſt v. 'Αναγυσθεῖς. KUST.

18. 'Ανάγωγος.] Gloſſ. vet. *Petulantia. ἀναγωγία, σφριτῶν.* SOPING. In Gloſſ. Lat. Gr. legitur: *Petulantia. ἀναδία, σφριτῶν.* ſed Gloſſ. Gr. Lat. 'Αναγωγία. *Imperitia. Ruſticitas. Petulantia.* Item: 'Αναγωγὸς. *Petulans. Indomitus. Inconſtructus. Contumax. Inducibilis.* Vid. v. ſeq.

19. 'Αναγώγυος.] Id eſt, *male educatus*, GUYET. II. *Macchab.* XII. 14. 'Αναγωγίσασθαι ἐχόντα, *remiſſius*, aut *contumacius*, *agebant.* Diogenes Laërt l. X. de Epicuro etiam dixit ἀναγωγίτατος, notante *M. Meibomio.* Vid. ſup. 'Αναγωγὴ, ante v. 'Ανάγυρος.

20. 'Αναδιαμοιζεῖν.] Id eſt, *iterum ſortem tentare*, ſeu potius, *Deum tentare*, qui ſorti præeſt. GUYET. Admodum inſolens videtur H. Stephano in *Ind.* Portentum verbi finxit *If. Voſſius*, legens 'Αναδιαμοιζεῖν, quod eſſet, *iterum ſortibus certamine.* Ego nihil mutaverim Δαίμων ſæpe eſt τύχη. Vid. Bourdelot. ad Heliodor. p. 9. coll Kuſter. ad Ariſtoph. *Plut.* ℣. 6. qui ſimul contra Bourdelot. probat, genere maſculino ita uſurpari. Adde locis ex Euripide allatis *Supplic.* ℣. 552. &c. H'nc 'Αναδιαμοιζεῖν eſt, *ſaltis iterum ſortibus fortunam experiri.* Infra legitur: 'Αναδιαμοιζῆ. λάσκεστηρεῖ ἐν τῷ εἰσιέναι. Conf. v. Διαμοιζεῖν.

21. 'Αναδάσασθαι.] Μοιρία Ariſtarchi: 'Αναδίκαιος, 'Αθηναῖος· 'Αναμείσασθαι, Ἑλληνικῶς KUST.

22. 'Αναδάστως.] Cui puſtulis inæquale eſt corpus. Ideoque prurigineſus. ab ἀδῆσαι, *prurire.* IS. VOSS. Phavorin. 'Αναδάσασθαι. ὅτι ἀναμείσασθαι, ἤγουν ἀναδοῦσθαι, ἢ μᾶλλον. Λακεδαίμονες ἀναμάλας. ἔχειν τὴν ἢ σώματος ἀνώδυνον. Conf. ſup. v. 'Αδηγὸν, poſt v. 'Αδῆσαι.

23. 'Ανὰ δὲ, ἀνέξη δέ.] Scripſerim· 'Ανὰ δὲ. ἀνέξη δ, vel ἀνάξῃ δέ. Supra: 'Ανὰ. ἀνέξεσι. Eſt ἀνὰ his locis ἀσυμπτωτικὸν ἐπιῤῥήματα. PRICÆUS in *Act. Apoſt.* XII. 7.

24. 'Αναδίσμαζε. ἰσίας.] ἰσιος· ταινίαι. Vid. ſup. in 'Αναξαλίδαι.

τᾶις τραγικαῖς· σκιωτὸς εἴδωλα δικπίρημα.
Ἀναδίμαλλ ἀναπεπλεγμένον.
Ἀναδλῆς ἀναδεσμός.
Ἀναδόμενο. μίτρα [2], ἀνάδημα. οἱ δὲ, εἶδος κόσμου τῆς κεφαλῆς.
Ἀναδόσμιμ τεφανώσω.
Ἀεὰ δ' ἐβόα· ὁ λαός. ἀνεβόησε δὲ ὁ λαός.
Ἀναδιδεγμὸν [3]. ἄνω ἴδεγμον, ἢ εἰς ὕψος ἀπλῶθεν. ἢ ἐχρήσατο εἰς τύπτοσι.
Ἀναδίρεν [4]. χορτάθημι. ἢ πλούω.
Ἀναδίρεν [5]. γυμνῶν.
Ἀναδύεσ. Φυρᾶν.
Ἀτὰ δ' ἔφλυε [6]. ἀνέβαλλεν.
Ἀνάδημα. τέμμα, ᾧ τὰς ἱερωτικὰς ἀναδεσμοῦσιν.
Ἀναδῦσαι. παυσῶσαι.
Ἀνάδικοι [7]. ὅτας ἐλέγοντο οἱ τὰ δίκαια εἰς ἀκέραιον [8] ἐξαθισκόμενοι, ἅτοι ἀφὲ πολιτικῶν αἰτίων, ἢ τῶν μαρτύρων ἀλόντων ψεδδεκαδεκατηγόρων [9].
Ἀναδνιῶ [10]. ἀξιπαπῶ.
Ἀνα δ' ἴαχε [11]. ἀνάσχε δέ.
Ἀναδύ(ας. ἀναιρῶν(ας.
Ἀναδύμδ(ο. ἀναδυμόμδ(ο.
Ἀναδυδιχάζειν [12]. ἀναζεσαν.
Ἀνάδυχ(ο [13]. ἡ Ἀναδυχία. δίκῃς ἐλέγετο.
Ἀναδυαμεῖν. ἀναζέειν. αὐτός [14].
Ἀναδεῖ(ας. ἀναπεῖξαι.
Ἀναδεμαί. αὐξήσεις. βλαστήσις. Εὐριπίδης Ἰκέτιον [15]. Ὑψιπύλη [16].
Ἀναδρύλλ. ἀναζηραντεῖ [17].
Ἀναδρίμαλα [18]. θύμαλα.
Ἀναδέαλ [19]. ἀναβάλλεαλ. ἀπαθείαλ. μὴ βάλλεαλ.
Ἀναδύλ [20]. μεταβολή.
Ἀναδυμδναι, ἀναβάλλεαλ.
Ἀναδύναι [21]. ἀσχύναι. ἀναφυγεῖν. ἀναχωρῆσαι. ἢ ἀναψαδυατήγορ(ο, pro ψαδυατηγεῖαι, ut ἀλὶς ἀλιᾶδι, μαχὶς, &c. pro *furti convictus*, aut *adulterii*: ut jam monuit Kusterus.

10. Ἀναδνιῶ.] Ἀναδνιῶ legendum videtur. Sic συνεδνιῶ. GUYET. Scrib. Ἀναδνίω, per ι. nam ipse flatim Ἀναδνίσω. HILL. H. STEPH. *Ind.* Forte Ἀναδυδῶ. Vid. Oppian. *Hal.* III. 296. ABRESCH.

11. Ἀνὰ δ' ἴαχε.] Ex *Il.* Υ. 110. & Schol. ibid. Vid. inf. v. Ἀνδιάχει, post Ἀνθιχα.

12. Ἀναδυδικάζειν.] L. Ἀναδιδυίζειν, λὰ δ' διδυ(ο. SALM. HEINS. Id est, *intra confutare*, id est, *turbare*. GUYET. Etymol. Ἀναδυδυίζῃ.

13. Ἀναδύχ(ο &c.] Gloss. *Vadet*, ὕχοι, ἀνάδυχοι. *Videtur.* κατηγόρησε, μὴ ὑπηρετήσας συνῳδικῶς. Eustath. *Il.* X. ad hæc, ἡ ἐκίνησεν ἁρμοσίαν [ϛ'. 255.] inquit: τυτέστι, ἀνάδυχα συνῳδῶν. [p. 1268. 30.] SOPINGIUS. Vid. inf. Ἀνδιάδι.

14. Αὐτός.] L. αὐξάνω. THO. BRUNO. Probabilis est emendatio. Eustath. ad *Il* E. p. 586. Ἀναδεμνῶν λόγῳ, ἐφ' τὸ ἄνω δεχομένῳ, ἴσως αὐξάλλεσι. ἀφ' ὧ καὶ Ἀναδεμνὸς, ὁ καὶ ἐλαιώνε αὐξῆσις. Ita mox: Ἀναδεμνὰ. αὐξάνω. Conf. Porti *Lexic. Ion.* in Ἀναδεμνὸς. Non diffimulabo tamen aliam conjecturam, quæ in mentem venit: fcil. hæc verba forte rejicienda esse post Ἀναδεμνὰ, ubi Εὐριπίδης Ἰκέτισι laudatur. Sequitur ibi Ὑψιπύλη. Sed commodius legeres: Ἀναδεμνὸς, ἀναβάλλω. αὐτὸς (fc. Euripides) Ὑψιπύλῃ. Nifi ordine contrario verba Lexicographi & teftimonia digerere placeat: quod perinde. Vox enim in *Supplicibus* Euripidis hodie non exftat; faltem me effugit: & forte in fine ejus dramatis olim lecta fuit. His dudum fcriptis, aliam conjecturam prodidit Cl. *Abrefch* in *Mifc. Obf.* V. 1. p. 91. conjungens fuperiora: Ἀναδύχ(ο, ἐφ' Ἀναδυχίᾳ δηλῶ εἶναι ὁ αὐτός. Facilis mutatio: fed nondum fatisfacit; quum in fimilibus non ita foleat Hefychius.

15. Ἐν. Ἰκετ.] Conjicit Cl. *Abrefch* in *Mifc. Obf.* V. 1. p. 92. num forte hanc vocem Hefychius legerit ϛ'. 615, ejus dramatis, ubi nunc ἀναψυχὰς. Idem ex Themift. *Orat* III. *fin.* adfert: ἴδιλαίρ(ι τὴν ἀνάδεμνα. coll. Math. XIII. 7. Vide ibi plura.

16. Ὑψιπύλῃ.] Locus mutilus. Vide *Not.* penult.

17. Ἀναξηραντεῖ.] Reponendum putarim ἀναξανεῖ, nam ἀρύλλω fignificat ἕμπνευ, *carpere unguibus*. H. STEPH. *Ind.* Videtur legendum ἀναξανεῖ, ab ἀναξάνω. Sic infra in v. Ἐκ τῶν παρίζοντ, ἐξαρίζοντ politum eft pro ξαίνοντ. KUST.

18 Ἀναδρίμαλα.] Ἀναδρίμαλα forte. HILL. IS. VOSS. Fortaffis fcribendum Ἀναδρίμαλα, aut Ἀναδρίμαλα. H. STEPH. *Ind.* An pro Ἀναδρίμαλα? ut referatur ad ad ἀναδρόμη, quod eft δρόμ. Etymol. Ἀναδρόμις. Συσία. Ἀναδρόμ. δρόμ. Vide etiam Suid. v. Ἀναστέμαι, & Noftrum Inf. v. Ἀναδρίλ. KUST.

19. Ἀναδέαλ.] Vel feries literarum fuadet, legendum effe Ἀναδίαλ. KUST. Vide mox v. Ἀναδύναι.

20. Ἀναδύλ.] Idem cum fuperiore *Nota* ad fcq. Ἀναδύναι.

21. Ἀναδύναι. ἰσχύειν. † Ἀναφυγεῖν. &c.] L. Ἀναδῦναι. ἰσχύειν, ἀναφυγεῖν, &c. una ferie. IS. VOSS. Ita plane Ed. Hagen. quam fequutus fum. Peffime Aldina & Florentina Ἀναφυγεῖν non tantum diftinguunt ab ἰσχύειν, fed & ab Ἀναχωρῆσαι, quaft illud Ἀναφυγεῖν abfque expofitione legeretur. Suid. Ἀναδῦναι. ἀναχωρῆσαι. Conf. Phavorin. & Etym. M. Num vero pro ἰσχύειν potius ἀσχύλλειν, ut fupra non femel correximus? Ita videtur. Addo nunc Cl. *Kuftero* Notam: „ In Edit. Ald & Schrev. legitur Ἀναδῦναι, & poft „ ἰσχύειν ponitur fignum diftinctionis, five novi articuli: „ utrumque male. Nam pro Ἀναδῦναι fcribendum effe Ἀνα„ δῦσιν, vel feries literarum oftendit. Deinde τὸ ἀναφο„ γεῖν effe interpretationem ἧ Ἀναδῦναι, nemo dubitabit, „ qui infpexerit Hom. *Il.* Η. 217. unde verbum ἀναδῦναι „ Hefych. fumfit. Ibi enim verbum hoc clare fignificat „ ἀναφυγεῖν, five ἀναχωρῆσαι, i. e. *refugere, recedere.* Huc „ ac-

ἀναίνεαζ, ἡ ἀναπεῦσαι [1].
'Αναλίσκει. φθίνει ἀναλίσκω [2]. Ἀποχρῆ.
"Ανα Δαιδναὶ [3]. βασιλεῦ εἰς Δαιδνὴν πρώμνη.
'Ανάειδον [4]. ἀπεῖπον, χαλεῖς ἴσθιον, "Εδνα δέ ἐστι, τὰ ἀφ' ἧς γάμων ταῖς γαμεταῖς μελλούσαις ἀφ' ἧς μητέρων διδόμενα δῶρα.
'Ανάμερ. ἐνάρει, ἀπόλεσον.
'Αναζέξας [5]. Ἀποτρέψας. ἐπ. μεταφορᾶς ἀρμάτων.
'Αναζυγαὶ [6]. ἀναλύσεις. ἀναστροφαί.
'Αναζυγῆτες [7]. ἀοίκητον κλαυτῆν. λέγεῖ δὲ ἡ ζύγας-

accedit, quod series literarum obstet, quo minus ἀναφυ-
γὴν possit esse novi articuli caput."

1. Ἀναπεῦσαι.] An ἀναπεῦσαι? Vid. mox in 'Αναλίσκει. Inf. 'Αναπεῖ. ἀ σπάθη) ἀπὸ τ. Atqui 'Αναπεῖ est μὴ βάλλῃ, ἀναπεῖῃ. Similiter Kusterus: „ Legendum est ἀναπεῦσαι, „ i. e. abstare, negare. Hanc enim significationem verbum „ ἀναπεῖν, vel potius ἀναπεῦσαι, interdum habere constat. „ Vide saltem voc. seq. 'Αναπεύσαιμι cum quo confer, quod „ paulo ante praecedit, 'Αναπεύσαζ. „ Hactenus Kusterus. Vi-de autem, num simpliciter ἀναπεῦσαι hic pro emergere pu-natum. Sic de muribus in aquatile vas delapsis, Aelianus Hist. Anim. V. 22. ἀναπεῦσαι ἐχὶ ἀνάπλοῦς ἀ ἀναφέρει &c. Pro quo alius ἐνάπει: de quo vid. Elsner in Joan. V. 13.

2. 'Αναλίσκει.] Flor. Ed. ἀναπεῖν. Unde suspicabar esse forte novam glossam: 'Αναπεῖ, ἀναχρῇ. Ita enim tunc le-gendum foret. Sed vulgata lectio non necesse est ut da-mnem. Vide modo dicta.

3. Ἀνα Δαιδναὶ.] Hom. Il. Π. 233. Hoc Cleanthes ἐφὶ, uno vocabulo, legi volebat ἀναδυσναὶ: quasi aër, qui a tem exhalando efficitur, ἀναδυσναῖ dicereatur, ἀφ' τοῦ ἀναΐζω, ut refert Plutarch. de aud. Poët. p. 31.

4. Ἀνάειδον.] Hom. Il. N. Κασσάνδρῃ ἀνάειδον. [v. 366.] SCHR. ubi Scholia: ἀπὸ τ ἀφ' ἧς γάμων δίδοῦνται δῶρα. Et B. I. 146. φίλοι ἀνάειδον. Schol. ἀπὸ τ ἴσθιον. Ἔδνα δέ ἐστι, τὰ ἀφ' ἧς γάμων ταῖς γαμεταῖς δίδοῦνται δῶρα τῇ νύμφῃ. Conf. H.Steph. Ind. & inf v. Ἔδνα, & Salmas. de Modo Usur. p. 140.

5. Ἀναζέξας.] Exod. XIV 25. ἀναζέλκετε. PERGER. Judith XVI. 14. Ἀναζέλκει ἄνεμος ἐς τὸ πλοφόριμον αὐτῶ. MUNKER. Ipsum vero Ἀναζέλκει legitur I. Maccabb. XI. 11 & XII 31.

6. Ἀναζυγαὶ.] Ἀναζυγὴς habes Exod. XL. v. ult. MUNKER. Lexicon MS. Ottatruchi: Ἀναζυγαὶς ἀναλύσεζιν. ἰστοπεγοφαῖς.

7. Ἀναζυγῆτες. ἀοίκητον κ. λ. π. ζύγασσος ἀναζυγῆτες, &c.] An ἰστὶ ἔ ἀοίκητον κλαυτῆν? G. Scrib. Ἀναζυγῆν. ἀοίκητον κλαυτῆν. Deinde: †Ἀναζυγῆτες ἀοίκητοι &c. Vid. Etym. hac voce. HEINS. Ὅλον ἔ τοῦτο δὶ ἀοικήτου ἴσχ. Ἄθικτ τινὶ τῶν ἀοικητῶν. ἐγὼ μ ἄτοιχ' Ἀναζυγῆν, ἀοίκητον κλαυτῆν. λέγεῖ ὁ ἡ ζύγασσος. Ἀναζυγῆτες. ἀοίκητοι οἱ τὸ ἄνω φῶς. Τέτοις συμφωνεῖ ἡ ὁ τὸ μέγα Ἐτυμολογικὸν γράφων. φησὶ γάρ· Ἀναζυγῆν, τὸ ἀοίκητον κλαυτῆν. IDEM. An ἀοίκητοι, pro ἀοίκητον? an vero deest locus ἔ LXX.? Vid. Exod. XXX. & alibi. VERWEY. L. Ἀναζυγῆν. Conf. Etymol. v. Ἀναζυγῆται, & Suid. v. Ζυγοκρῆν. KUST. Conf. Phavor. H. Steph. Ind. Kühn. & Hemsterh. ad Polluc. X. 26. p. 1171. Schol. Hom. in Il. E. 751. ἀνακλῖναι, aperire, expl. etiam per ἀνα-ζυγῆναι. Conf. Not. in v. Ἐπιζυγοῦσι, & in Ζύγασσον.

8. Ἀναζυγῆς οἱ τὸ ἄνω φῶς.] Malim tamen ego & hic in-terpretari, Aperientes, seu referentes arcam. H. STEPH. Ind. Pro φῶς legerem κῶς, ut sensus sit, quodammodo rursum ad-ducere, id est, paullisper aperire arcam, leniter elevato oper-culo. KUHN. ad Polluc. l. c. Errat hoc dubio Vir præ-clarus. Transpone voculam φῶς, & lege: Ἀναζυγῆτες, ἀοίκητοι (ut paullo ante) οἱ τὸ ἄνω, ἔ Ἀναζαιροῦσι ἀνοῖγοντες φῶς. Deheo hanc emendationem sagacissimo Hemster-husio. Recte vero ἀοίκητοι οἱ τὸ ἄνω dicitur, ut in cellis, ζυγάσσοις, fieri solet, quæ operculo sursum adducto ape-riuntur. Confer tamen Ἐξοικῆσ. ἀνοῖξ ἀοίκ ἔ ἔλαιον.

9 Ἀναζωπυρῆν.] Il. Timarch. l. 6. ubi Gloss. ἀναβλύσαι, ἀναπνεῦσ. Vid. ibi Not. meas. Conf. Lex. Offar. in Bibl. Gr. Fabric. Vol. X. p 61.

10. Ἀνάθιος.] Ἀνάσσιος leg. SOPING. Id est, ἀνάσσιος Διός. IS. VOSS. Ἀνάθιος, βασιλικὸς, ut hic, reperi etiam in Eclogæ MS.

11. Ἀνάθημα. ἐναντίωσ. ἀναπεῖσ.] „ Harum significa-tionum una fuit ex altera: maledictus enim est qui com-mercium cum Deo non habet. Ut sit frustra Vir longe doctissimus, cum harum significationum alteruram vul veram esse, nimirum posteriorem. Fatcor quidem prius, ἀνάθημα significare ἔ ἀποσυλᾶν, sive ἔ ἀφοσιοῦν· nam ἄγιον, ἁγνὸν, ἀνάθημα contrarium, remotis, ἀφοσιοῦσθαι, unde Suidas ἀναθίσαι exponit ἀλιτεῖν, apprime ad origi-nationem vocis. At interim nego ἀνάθημα perperam He-sychium interpretari ἐναντίωσ. quemadmodum enim ἀνα-θέσις primo quidem imponere, suspendere, quasi ἄνω θεῖναι, significat, deinde vero dedicare, consecrare, unde & ἀνάθε-μα, donaria suspensa, & ornamenta templorum; sic & ἀνα-θὲς primo quidem significat revocare, separare a communio-ne, deinde vero maledictum & sacrum caput. Nempe ἀνά-

θεμα, per α deducitur κὸ ἔ ἀνατίθημι, quod est suspendere, „ aut in templo dedicare: ἀνάθεμα vero, per ε, κὸ ἔ ἀνατίθε-μι, „ quod est removere, separare, idem quod ἀφοσιοῦσθαι: ita ut præ-„ positionis ἀνὰ sensus longe sit alius in ἀνατίθημι atque in „ ἀνατίθε-μι, quorum alterum imponere, alterum separare desi-„ gnat. „ Hactenus ALEX. MORUS. Not. ad Galat. II. 2. Conf. Salmas. ad Solin. p. 767. ubi pluribus agit de vocibus ἀνάθεμα & ἀνάθεμα. Eo autem respexit Morus. Adi quoque Selden. de Synedr. Hebr. L. I. p. 819. ubi Jo. Croji sententiam ineditam, a Patricio Junio descriptam, profert, Hesychium scil. respexisse duplicem apud Judæos excommunicationis formulam, quarum altera Cherem, altera Niddui dicitur. Sic ut ἀνάθεμα ad Cherem, ἀναπεῖσ. ad Niddui pertineat. Denique moneo, tandem explicationem dari in Gloss N. T. ad Rom. IX. 3. Conf. J. Toll. ad Euthym Zigabeni Vitior. de Mussat. p. 113. & Suicer. Thes.

12 Ἀνάθιος.] Mœris Atticista: Ἀνάθιος τὸ φησῖνε, Ἀττικῶς ἐναντίως, Ἑλληνικῶς. KUST. Suid. Ἀνάθιος. ἀπὸ ἔ ἀνατίθεμι, Σποφῶν. Vid. sup. in Ἀμφίμαλλος.

13. Ἀνάθεις, &c.] Scrib. Ἀνάθις, ἀναίσχυντε. † Ἀναθίζεσ. ναυθλεῖσ. IS. VOSS. Lege ἀναθιλεῖσ. & refert ad Partic. Ἀνάθεις. Proxime ante: Ἀνάθιπρ. ἐπίθετον. KUST. Bene se habet locus: dummodo observatur, Ἀνάθις cum circumflexo esse ἀναίσχυντος, ab ἀνάθεια. Ἀνάθεις vero cum gravi, ναυθλεῖσ. ab ἀνάθεμα. Ita recte monuit Cl. L. Bos in Observ. Crit. p. 155. adsentiente Cl. Hemsterhusio. Sæpe enim Hesychius, cum varias vocibus assignat significatio-nes, non habet accentum, ut neque spiritum rationem, quod supra non semel observavimus. Vid. Ἀγὼν. Ἔλεον, &c. ubi pro vario accentu duplex adponitur interpretatio. Non displicet tamen Kusteri ἀναθιλεῖσ.

14. Ἀναθιζ. ὁμολογήσω.] L. μαθιάσω. SALMAS. [ad Ft. Vopisc. p. 464. five T. II. p. 745.] L. μαθιάσω. VALES. ὁμολογήσαι. BRUNO. Forte ἀναμολογήσω. HEINS. Leg. ὁμολογήσαι, examinare. IS. VOSS. „ Nihil mutandum est: „ nam qui revocat calculum, ipso facto reus est confitens; „ neque modo ponitet eum, sed etiam fatetur a se pecca-„ tum. Hinc ἀνάθιζ βίον, sit mutare priscinum vitæ institu-„ tum. Harpocration Antiphontis dictum refert valde sol-„ tum, quod est apud Philostratum in Antiphonte: Ἀναθιζ „ ἀνεῖ πεῖθε ἔ βίον ὅν ἴσ. Revocare vitam ut calculum mul-„ tter. „ ALEX. MORUS in Epist. ad Galat. II. 2. Μεθιά-σαι, præter Salmasium, ἔ ποιῆσ. legit etiam Dan. Souterius in Palamed. p. 59. & Cl. Hyde Hist. Nicotiad. p. 34. Sed commode vulgatam lectionem defendit Cl. Morus. Sic infra: Ἀνάθιμον. ὁμολογοῦσα. Altius tamen visum Cl. Hemsterhusio nostro, cujus verba ex literis ad me datis describam: „ Servari „ (inquit) posset ὁμολογήσω, ut sit, intro posito curæ alicujus com-„ mittere; eoque sensu simi nonnunquam ἀνάθιμι & ἀνάθιζ „ conflat. Sed malim ἀμολογήσω, ea, de quibus in disputa-„ tande conveneram, retractare, & quasi restituti calculis emen-„ dare; nam illius verbi hanc potestas in Platone reperitur: „ ideoque magis, quod videatur Hesychius in explicanda „ principis Philosophi formula fuisse versatus: ἐγὼ σοι ἐθέλω „ ἔ ὁμολογήσαι - - - ἀνάθιζ ὦ, τι ἂν σὺ βούλῃ. in Gorg. p. 315. C. D. in Hipp. p. 513. B. quum a calculis esse ductum Grammarici certatim observarunt. Ergo legen-„ dum Ἀνάθιζ. ἀνομολογήσω, ἐκὶ ἔ ποιῶ ἐλέγχε. οἱ ἢ κα-„ ζοὶς ἢ τὰς ψήφους διορθοῦν. Platonis enim quoque, ἐνομο-„ θέτουζ ἀναθίμασι. Hæc autem sunt talia, ut in bretius „ esse contracta refectis, potioribus, facile patent. „ Hacte-nus Ille. Conf. inf. Ἀναστιδίων. Addo diversum Cl. Kusteri sententiam: „ Interpretatio ὁμολογήσω non convenit ad Ἀνα-„ θιζ, sed Συνθιζ, quæ duo verba Hesych. hic confunde-„ re videtur. Συνθιζ nimirum significat pacisci, sive pacta-„ tum cum aliquo facere; quod ipsum & ὁμολογῆ. interdum „ notat. Hinc a Suida Συνθίναι exponitur ὁμολογῆσαι. ".

15. Ἐπὶ ἔ ποιῶ &c.] Clarius & plenius Suidas: Ἀνάθιζ. τὸ μεθιάζειν. κὸ ἔ πεῖθε ἀνεῖν, ἢ τὰς ἀποφάσεις ἢ ὅρκους διορθοῦν. Sensus est, ἀνάθιζ interdum significare, confi-rium, vel sententiam mutare, sive quod minus recte factum sit corrigere; per metaphoram ductum ab illis, qui calculis ludunt. Illos enim dici ἀνάθιζ ψῆφον, eum calculum motum reducunt, & alio loco ponunt. Vide omnino Gataker. in Miscell. Posth. c. 19. p. 741. qui hanc significationem verbi ἀνάθιζ pluribus exemplis confirmat. Adde H. Valef. in Not. ad Mauffac. ad Harpocrat. ad v. Ἀνάθιζ. KUST.

16. Οἱ ἢ παίζοντες &c.] Ἐπὶ ἔ παίζοντες; ἢ τὰς ψήφους

φως * δόμοι αὐτῶν [1].
'Αναθηκη [2]. ἀνάθεσις.
'Αναθηλάζας [3]. ἀναβλαστήσας.
'Αναθηλοῦ. ἄνω βλαστοῦ [4].
'Ανάθημα [5], κόσμημα.
'Αναθήματα δωτὸς [6]. καὶ κοσμήματα ἡ θυσίας.
'Ανάθ' ἱστα. ἄρμοδια.
'Αναθλάωσις. μολυσμός.
'Αναθορεῖ [7]. ἀναβεβρόχε.
'Αναθορόντες [8]. ἀναπηδήσαντες.
'Αναθρήσας. ἀναβλέψας.
'Αναθρώσκων [9]. ἀναπηδῶν.
'Αναθύειν [10]. ἀναπυρτᾶν. ἢ αἴθεις ἐξ ἀχρῆς ἀναπάζειν.
'Αναθύησα ζας. ἀναπυρτήσαζας.
'Αναθυμιάσεις. ἀναθύσεις. ἀτμοί. καπνοί.
'Αναθύοντες. ἀναμῶντες. ἀναζεόντως.
'Αναθοῦ. πεσσόφερα.
'Αναθωΰξας. ἀναβόησας.
'Αναιείσιον [11], μικτὴν ἐσθόμενον.

'Αναιδῆ. ἀναισχύντως.
'Αναιδείας φάρ. πέπλ [12]. Σοφοκλῆς Ἰνδιχν. ἐν τῷ πρ.

Χλαῖναν [13] τ' ἐδὲ χιτῶνα πάτ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτῃ.

'Αναίδηση. ἄμοιρον. ἄτιμον.
'Αναιδὴς. σκληρός. ἀναίσχυντος. μεταφορικῶς ἢ ἀπὸ λίθου ἀναιδῆ λέγει Ὅμηρος.

—— —— Λᾶας ἀναιδὴς [14].

'Αναίδιαν [15]. ἀναισχυντίαν.
'Αναιή [16]. τυφός. πτίλιον.
'Αναιθύσσω [17]. ἀναστίλω. Σοφοκλῆς Σίσυφ.
'Αναίλιπος [18]. ἀνυπόδητος [19].
'Αναίκεια [20]. ἄδεινα.
'Αναιμακτὶ [21]. ἀνθ' αἱματῶδες. καὶ 'Αναίμους [22], καὶ 'Αναιμακτί.
'Αναιμόδητον. ἡ ἀνδρέχτη [23].
'Αναίμων. ἀναιμάκτων.
'Αναίνομαι [24]. ἀρνοῦμαι.

'Αναί-

διορθώσεων. In qua voce postrema vide Suidam, Item Harpocrationem, & apud eum Antiphontem. Unde, & a Menandro, suum illud Terentius desumsit: [*Adelph.* IV. 7. 37.] *Ita vita est, quasi cum ludas tesseris; Si illud &c.* HEINS. Vid. *Not.* præced.

1. *Δώμα αὐτῶν.*] Ἴσως· ἰδώματα αὐτῶν, nimirum victori. HEINS. (in alio codice.) L. *ἰδώτων.* SALMAS. MORUS. SOUTER. HYDE. (*locis allatis.*) „ Ego lego *διαθέσεων.* „ Luforum fiquidem eſt, jactos ſemel calculos & ludos „ revocare & corrigere: quod *ἀναιεῖν* dicunt Attici; unde „ poſtea metaphorice pro *μεταγινώσκειν*, & antecactæ ac præ„ teritæ vitæ pœnitere, accipitur.„ MAUSAC. [ad Harpocration. Vid. *H.* Valeſ. *in Not.* Mauſſaci.] Mauſſacus corrigit *διαθέσεων.* In voce *Κέτιον* Noſter habet *διαθέσεων* VALES. L. *καὶ ψέφος διαλαμπόν.* THOM. BRUNO. L. *καὶ τὰς ψέφους ἰδιολαμπόνους.* IS. VOSS. L. *διαθέσεων.* SCHREV. Sic quidem Suidas videtur legiſſe: ſed ille alio ſenſu hæc imellexit. IS. VOSS. Legerem: *τὰς ψέφους αὐτῶν διάφτυν. P. Maſſvicius* etiam *διαφθορὰν* legit, *ut ſcriptura* (inquit) *quam minime a vulgata recedat.* Et ſic Cl. *Hemſterhuſius* ſup. in *Not.* Portentum enim verbi *διαλαμπόνους* hic locum non habet. *Kuſterus* mavult *διάφτυν*, l. c. *corrigebant:* quomodo ſupra jam correxeram.

2. *Ἀναθήκη.*] Vid. inf. poſt *Ἀρμοδίας.* אתרוג legitur in Miſna *Beva bathra* c. V. 1. Vid. Buxtorf.

3. *Ἀναθηλάσας.*] Fortaſſe *Ἀναθηλάσαι* ſcripſerat. H. STEPH. *Theſ.* T. I. p. 1492.

4. *Ἄνω βλαστοῦ.*] L. *ἀναβλαστοῦ.* SALM. H. STEPH. l. c. Recte. Reſpicit enim Noſter *Iliad.* A. 236. *Οὐδ' ἀναθλεῖν.* Schol. *οὐδ' ἀναβλαστεῖν.* Conf. v. præced. & Suid. Poſſet tamen illud *ἄνω* commode defendi.

5. *Ἀνάθημα.*] Vid. Barth. *Adverſ.* p. 1006. Caſaub. ad Perſ. p. 3. SCHR. Vid. ſup. in *Ἀνάθημα*, & Doct. Chilmead ad Malel. P. I. p. 138.

6. *Ἀναθήματα δωτὸς.* καὶ κοσμ.] Pro *καὶ* leg. *τὰ κοσμήματα.* HEINS. Exſtat Odyſſ. A. 152.

7. *Ἀναθορεῖ.*] Leg. *Ἀναβολῇ.* IS. VOSS. Male pro *Ἀναβολῇ*, ab *ἀναβολέω.* Infra: *Ἀνθολῇ. ἀνάβασιν.* KUST.

8. *Ἀναθορόντες.*] Lucian. *Prometh.* p. 29. *Ed. nov. ἀναθορόντες.* Vid. ibi Cl. Hemſterh.

9. *Ἀναθρώσκων.*] *Il.* N, 140. Schol. *ἀναβαπτόμενος, ἀναπηδῶν.*

10. *Ἀναθύειν.*] Melius *Ἀναθῶν.* Unde proverbium apud Diogenian. [IV. 10.] *Γραῦς ἀναθῶν.* VALES. *Ἀναθύω*, *τὸ λιμαλαίνειν ἐξὸ χρόνου. ὅτου Φιλιππίσης.* Schedæ Baſil. p. 90. IS. VOSS. Conf. Suid.

11. *Ἀναίτιον.*] L. *Ἀνίτιον.* G. Vid. inf. *Ἀναθύειν.* Idem contuleræt *Kuſterus:* „ Si ſequens interpretatio (inquit) recte „ ſe habet, ſcribendum hic erit, *Ἀναιθύσιν*, per ῦ, ab „ *ἰθύω*, eſto. *Ἀναιθύειν* autem dictum fuerit pro *Ἀνίθειν. μικτὴν ἐσθομένη.*„

12. *Ἀναιδείας φάρ. πέπλ.*] L. *φάρ. πεπλ.* SALM. Forte *χιτῶν.* JUN. Lege *Ἀναιδείας φάρ. πεπλ*, *pudendis tegmen faciens.* PERGER. IS. VOSS. *Ἴσως· χιτῶν.* Eſt autem id, quod Romani *ſegmen*, Græci *ἀπόζωμα* dicunt. HEINS. Locus elegantiſſimus. Una pars *χιτῶνος* quæ interior erat, involvebat aut contingebat eam partem, quam Græci *αἰδῶ* dicunt, eam quæ honeſte dici non poteſt. Illa pars erat, quam *tunicam* [*Amor.* I. 5.] Ovidius dicit: nam *tunica* eſt *χιτών.* Hinc Sophocles totam tunicam *φάρος ἀναιδείας* dixit. Homerus autem cum de Therſite loquitur, præter *χιτῶνα*, quæ exterior eſt, & *χιτῶνα*, qui pudendas velabat partes, ſtatuit *ἀπόζωμα τε* apud Græcos, cum ait:

Χλαῖναν τ' ἐδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτῃ. [*Il.* B. 262.]

Id quod *περίζωμα*, inquit Euſtath. dicunt Romani. At Sophocles in hoc Homeri locum expreſſerat, quod ἢ *χιτῶνα ἢ ἀναιδείας φάρος* dixerat, *καὶ δ' παλαίωσε τὸν αἰδῶ, ἤγουν τὸ ἢ ἀναιδείας μόριον*; in eo tamen ab Homero receſſerat, quod tertium illud *ἀνώνυμον* non exprimeret, ſed ipſam tunicam, hoc eſt, ἢ *χιτῶνα, ὃ ἐστὶ τὸ παλαίωσε τὸν αἰδῶ, ἤγουν τὸν αἰχμάλωτον, ἀναιδείας φάρος* diceret. Scribe: *Ἀναιδείας φάρος χιτών.* IDEM. Male Ed. Schrev. *Ἀναιδείαις*, quam ſequuti ſunt *If. Voſſ.* & *Perger.*

13. Χλαῖναν &c.] Exſtat *Il.* B. 262. ubi vid. Euſtath. p. 216.

14. Λᾶας ἀναιδής.] Immo Λᾶας *ἀναιδὴς.* Locus eſt *Il* Δ. 521. Schol. *λιθῶδες πυκνὸν, τραχύ.* Sic *Il.* N. 539. *ἀναιδὴς τόπος.* Schol. *τραχύτατος.* Ceterum pro *ἀναιδὴς*, *impudens*, Apollon. Rhod. III. 92. *ἀναίδητος* dixit: quod neſcio cur a Lexicographis ignorari ſcribat Hœlzlinus. Homeri loca notaverat etiam *Kuſter.*

15. *Ἀναίδειαν. ἀναισχ.*] Sic Schol. *Il.* A. 149. niſi malis Heſychium reſpexiſſe *Euang.* Luc. XI. 8. ut ibi *Pricæus.*

16. *Ἀναιή.*] Ad *ἀνὴ*, & *ἀνὴν.* GUYET. Cum Heſychio conſentit Etymologus p. 102. niſi quod *Ἀναὶ* ſcribat, cum acuto in penult. Non diſplicet Cl. *Kuſteri* conjectura: „ „ *Ἀναὶ* (inquit) pro *Μανὶ*, ut videtur, vel *μανὶς.* „

17. *Ἀναθύσω.*] L. *Ἀναθύσσω.* SALM. GUYET. Recte Viri Docti corrigunt *Ἀναθύσσω.* Legitur autem hoc verbum (cujus nullum in Lexicis vulgatis adfertur exemplum) apud Eurip. *Troad.* ῦ. 344. ubi Tragicus: *Ἀνὰ πυρὸς τι πλοὶ' ἀναθύσσει φλόγα: Sed acerbum hanc concuſſi facem.* KUST. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 91. Peſſime *Ἀναθύσω* in Hag. Ed. *Ἀναθύσσα* etiam Phavor. & Etymol. in v. *Αἰθύσσω.* ubi vide plura. Supra Noſter: *Αἰθύσσω. ἀναστίλω, Σίσυφ* Σοφοκλῆς. Conf. *Not.* in v. *Ἠθμός.*

18. *Ἀναίλιπος.*] Id eſt, *ἀνύλιπος.* Forte ex *ἀνάλιπος*, Æol. *ἀνάλιπος.* GUYET. *Ἀνάλιπος* eſt apud Theocrit. *Id.* IV. 56. ubi Schol. expl. *ἀνυπόδητος.* - - - *Ἠλὺ ῥ', τί ἀνύδρημα*, &c.

19. *Ἀνυπόδητος.*] L. *ἀνυπόδητος.* SOPING. Sic & H. Steph. *Ind.* Conf. *Not.* præced.

20. *Ἀναίκεια.*] *Steph.* [in *Ind.*]' *Ἀναίκεια*, ab *αἴκεια.* Sed melius *Chriſtian.* *Ἀγαίκεια.* ipſe enim *αἴκεια*, *δίκαια* ſupra: & *αἶκλα* Lacedæmonicum pro *αἶκος*, teſte Euſtath. dicitur; quod per ſynæreſin ex *ἄϊκος*, factum eſt, hoc ex *α* & *ἰκνέομαι.* HIL. Vid. Caſaub. in Athen. p. 265. SCHR. „ In No„ tis Schrevelianis hic monetur, *Chriſtianum* (id eſt, quem „ nos appellamus *Florentem*) legere malle *Ἀγαίκεια.* Ego „ vero in Codice, manu ipſius notato, legi *Ἀσαίκεια.* Ad„ dit idem: *Apud Athenæum Iunctina*, male.„ WOLF. in *Anecd. Gr.* p. 204. T. IV. Vide Flor. Chriſt. *Not.* in Ariſtoph. *Pac.* ῦ. 772. ubi in Athenæo pro *Ἰανκτίνα* corrigit *Ἰουνκίνα*, addens: „ quamvis doctiſſimus Dalechampius *Ἰανκτίνα* „ *καὶ* legat, neſcio unde id verbi expiſcatus. Nam Heſy„ chius variat, qui cum *αἶκος convivium* eſſe dixerit, po„ ſtea alt *Ἀσαίκεια*, *ἄδεινα*: niſi mendum eſt & legen„ dum *Ἀσαίκεια.*„ Ita in noviſſima Edit. expreſſum eſt, mendoſe (ut patet) pro *Ἀσαίκεια*, quod Cl. Wolfius ſupra confirmat. Conf. ſup. *Not.* in *Αἴκεια.*

21. *Ἀναιμακτὶ.*] Æſchyl. p. 314. SCHR. Locus eſt, in *Suppl.* ῦ. 204. ubi *ἀναιμακτεῖς ζυγάς.*

22. *Καὶ ἀναίμους.*] L. *ἀναίμους*, vel *ἀναιμάκτους.* SALM. Corruptum videtur ex priori *ἀνὰ αἱματῶδες*, & male repetitum. Ut ſit: *Ἀναιμακτὶ. ἀνὰ αἱματῶδες. καὶ Ἀναίμους.* HEINS. Scripſeritne *Heinſius* *Ἀναιμακτὶ*, data opera, pro *Ἀναιμακτεῖ*, dubito. Forte vero legendum: *Ἀναιμακτὶ, καὶ Ἀναίμους. ἀνὰ αἱματῶδες. καὶ Ἀναίμους.* Scil. *Il.* E. 342. ubi Schol. ἰδιόν· *ἀνὰ αἱματῶδες.* Sed potius nihil muto. Docet Heſych. duo poſteriora eodem ſenſu uſurpari.

23. *Ἀνδρέχτη.*] Vide Suid. & inf. in Κναφεῖον, & Κνάφειον.

24. *Ἀναίνομαι.*] Vid. Harpocr. SCHR. Conf. ibi Mauſſac. Suid.

'Αναΐξας [1]. ἀορμήσας.
'Απλῶς. ἀνήγαγεν [2].
"Αναξις [3]. ἄνωσις. Κρῆτες.
'Αναρπᾶν [4]. κρύπτειν. τὸ δὲ γαστρὶ συλλαβεῖν. τὸ πτηθῆναι [5] ἀναξίφειν. καὶ κυίσκειν. καὶ ἀμέλγεσθαι.
'Αναίρεσις [6]. ἡ τῆ χερὶς ἔκτομή. καὶ ἄλλως θανατῶσαι. καὶ ἡ πρὸς τὸ [7] ἀφαίρεσις. λαμβάνεται δὲ ἡ ἕλξις ἀνεξοπτῆς [8].
'Αναρετὴς [9]. φονεὺς. ἔκτομέυς.
'Αναιρεῖ. φονεύει.
'Αναισιμοῦν [10]. δαπανᾶν, ἀναλίσκειν.
'Αναισιμώμασα [11]. ἀναλώματα.
'Αναίσ@. ἀβλαβῶς, ἀνέγκλητ@ [12].
'Αναιχείαι. ἀνάπλεως.
'Αναικαλυμμένως. ἀκαλύπτως. Φανερῶς.
'Αναίκειος [13]. Διοσκούρων ἑορτὴ τοῦ 'Ανάκτος.
'Αναλυπλήειον [14]. ὅτι τῷ νύμφῳ πρῶτον ἐξάγουσι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ.
'Αναχαμψίφως [15]. Φυτὸν τι, ὃ ἐν χθὸν ἕπτ γᾶς ζῇ.

'Ανα-

Suid. & Etymol. & inf. v. 'Ανοττᾶ. Herodot. IX. 52. Κεῖνται ἀνακείμεν. Hom. *Il.* I. 116. 'Αναίνομαι. Schol. ἀρνοῦμαι. & fepius alibi.

1. 'Αναΐξας.] L. 'Αναΐξε. H. STEPH. SCALIG. PALMER. STEPHANIUS IS. VOSS. Sic *Il.* A. 584. ubi Schol. ἀορμήσας, ἀναστὰς. Vid. fup. 'Αΐξας, & inf. 'Αναΐξαιμι, poft v. 'Αναΐξω.

2. 'Ανῆλθε, ἀνὰγ.] L. 'Ανάϊξε. ἀνῆλθε, ἀνήγαγε. IS. VOSS.

3. "Αναιξις.] Vid. inf. "Αναρ.

4. 'Αναιρεῖ, - - - συναιρεῖται.] Id *tollere liberos* dixerunt Latini. Plutarch. περὶ φιλαδ. [p 489. *in fin.* de Attalo:] 'Αποδεικνῦ αὐτὸ, παιδίον ὂν ἐν γυναικὶ ἀναλίσκ ἀδελφὸς, γενόμ τυχόντος. FUNGER. Vid. Harpocration. & inf. v. 'Αναιρεῖ. Hefychio lucem feneratur Herodotus l. VI. c. 69. ubi mater Demarati: ὡς γὰρ οἱ τῇ πρώτῃ ναυτὶ ἀναιρέσιμος. *Nam ea te nolle concepit.* Gloffæ Herodot. 'Αναιρέσιμον. τὸ ὡς γαστρὶ συναιρεσίμενον. Idem a *Kuſtero* notatum video. Conf. Suid. in v. 'Αναιρεῖς.

5. Τὸ πτηθῆ ἀναπτῆναι.] Conf. v. 'Απλισήμην. - - - ἀπόπτημαι. KUST. Conf *Fung.* in *Not.* præced. Τὸ πτηθῆ pro *fatu*, apud Eurip. *Don* ϕ. 44. Joſeph. *Ant. Jud.* II. 9 § 2. Lucian. T. II. p. 517. Ariſtænet. I. I. ep. 19. Sic Apulej. *Metam.* I X. p. 227. Ed. Pric. *Ut ſi ſexus ſequioris edidiſſet fœtum, prætimus, QUOD eſſet EDITUM, necaretur.* Quamvis aliter ibi B. Martin. *Var. Lect.* I. 15. Conf. Obſerv. noſtras in Math. I. 20.

6. 'Αναίρησις.] *Act.* XXII. 20. BERNARD.

7. Καὶ ἡ τοῦς τὸ ἀφ.] L. ἡ τοῦς ἀφ. BRUNO in *Adverſ. MSS.*

8. 'Ανεξοπτῆς.] An ἀναγοφῆς? Vid. fup. in 'Αναρεῖς. - - - ἀναπτῆσθαι.

9. 'Αναρετὴς.] Ad *duis*, *divido*, *αἴορμαι*, *αἴρω*, *αἴρεσις*, &c. GUYET.

10. 'Αναισιμοῦν.] Cum Hefychio conſentiunt Gloſſæ Herodoteæ. Eſt enim vox Herodoto paſſim uſitata. Vid. Æm. Porti Lexic. Ion. & H. Steph. *Lex. Med.* p. 139. Conf. v. 'Αναισιμοῦν.

11. 'Αναισιμώμασα.] Habet Herodot. l. V. 31. Vid. fup. Αἰσιμώται.

12. 'Ανίξαλῶ@.] Florentina male ἀνάλαλῶ@. Vid. inf. 'Αλαλήσθω.

13. 'Αναίκειος.] 'Ανακες, Διόσκουροι dicti. GUYET. Vid. Athen. p. 235. Mauſſac. ad Harpocration. Meurſ. *Græc. Fer.* SCHR. Vid. Euſtath. ad *Od.* A p. 1425. Polluc. I. 37. Petit. ad *LL. Att.* p. 92. mox 'Ανάκτας, & 'Ανάκειον. Legi etiam poteſt Ill. Comitis Camilli Silveſtri *Interpretatio in Anaglyphum Græcum*, eique adjecta *Epiſtola* Abb. Blaſii Caryophilli, pa. 117. *Ed. Rom.*

14. 'Αναλυπλήειον.] Vid. Harpocration. & Meurſ. ad Lycophron. p. 11. SCHR. Vid. Eurip. Schol. p. 157. MUNK. Plura dabunt Ant. Hotman. de *Vet. rit. nupt. cap.* XIV. Ez. Spanhem. ad Callimach. p. 180. Mauſſac. in Harpocrat. & Langbanius ad Longin. IV. 10. p. 34. 35. *Edit.* Vid. inf. in v. 'Ομήρεια, & Port. ad Eurip. *Ion.* ϕ. 1127.

15. 'Αναχαμψίφως.] Plin. XXIV. 17. circa fin. *Anacampſeros celeber arte Grammatica paulo ante, cujus omnino talia reperiri amores, vel cum ædes deposiei.* Sed hæc, *paulo ante*, vitioſa ſunt. Non dubium quin legendum ſit, *Apollophanes.* Hujus meminit Hefych. in Θεοῦ ξηραί. SOPINGIUS.

16. 'Αναχαμψίπλο@.] L. 'Ανακαμψίπτω@., ad differentiam ventorum ἀθμένων. Ariſtot. de *Mundo.* Vide ibi Vulcan. p. 101. SCHR. BRUNO. HEINS ARCER. Sic & Martin. Etymol. in v. *Cæcias.* Conf. Wouwer. ad Apu. lej. p. 652. & inf. in Κακίαις. Poſt καλῶ@. Th. Bruno ad-

'Αναχαμψίπλο@. [16]. ὁ χαμαὶς κελύμβ@.
'Ανάκειδα. ὁ Ὑάσβος. Λάκωνες.
"Ανακας [17]. τοὺς Διοσκόρους. ἢ ἄνωθεν [18], ὁ ὕψι, ἄνω.
'Ανάξιος [19]. ἄρνειν τι Ἰνδικὸν, θήλειον ψάρο.
'Αναχίζας [20]. πανυχίζας.
'Αναχυκῆ [21]. ἀναφερῆ.
'Αναχειρεῖ. ἀτιμεῖ.
'Αναχεφαλαιῶται [22]. συμπληρῶται. ἐπαναλαμβάνει.
'Αναχλάσεις. ἔπιτροφάς.
'Αναχλέπτειν. ἀναχωρεῖν.
'Ανάκλισον. ἀνάπαυσιν.
'Ανὰ κνίδεσι [23]. τῇ ὀσφῦ [24].
'Ανακλίνει [25]. ἀναίζει.
'Ανάκλισις [26]. τύσ@ τῆς ἐν τῇ νηΐ.
'Ανάκειον [27]. τὸ Διοσκύειον. ἢ ἑορτὴ 'Αβλώσιον.
'Ανάκλιτον [28]. ἀνακεκλιμένον.
"Ανκμ@. ἄνυχ@. ξηρὸ.
'Ανάκειον [29]. τοὺν Διοσκόρους.

'Ανα-

dit ἄνεμ@. Ita nim: Phavorinus. Quod neceſſe non eſt.

17. "Ανακας.] Ita nominarunt eos Athenienſes a triſtium umolitione, quam ἀνάκλιν dicunt. FUNGER. Vid. Plutarch. in *Theſ.* p. 16. SCHR. MAUSSAC. Scribo: "Ανακτας τοὺς Διοσκόρους. ἢ Ἀνάκτ. εἰς τὸ ἄνω, ἢ ἀνωθεν, ὁ ὕψι, ἄνω. Galenus Onomaſtico: 'Ανάκτ, εἰς τὸ ἄνω μέρ@. ἄκτωρ 'Επίκτ, εἰς τὸ κάτω, ἐξ ὧτιν. "Ανακτας autem Διοσκόρους dictos, inter cæteros *Sermone* [VIII.] *de Martyribus* tetatur Theodoretus: πρὸ μὲν τοῦ καὶ τὰς Τυνδαρίδας θεὰς σωθῆναι τὴν Ἑπτάκλου, καὶ Διοσκόρους φύσαντα, καὶ Ἑρμῆς, καὶ "Ανακτας. HEINS. Theodoreti locus cit *Therapeut.* p. 115. 5. *Ed Sylb.* Conf. p. 42. 35. & fup. in 'Αναπίοις, inf. 'Ανάκειον, & omnino Plutarch. l. c.

18. "Η ἄνωθεν, ὁ ὕψι, ἄνω.] Peſſime. Hæc enim pertinent ad 'Ανίξας, quod H. fych. hic cum "Ανακας confundit. Vid. Suid. v. 'Ανακες KUST. Idem *Mauſſacus* ad oram libri ſui obſervavarat.

19. 'Ανάξιος.] Scrib. 'Ανάκας. SALM. Ita reponendum eſſe alphabetica ſeries innuit. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. Florentina 'Αλάξιος, vitio typothetæ. Cl. Reland *diſſ.* VI. *de vet. Ling. Ind.* p. 210. legit 'Ανάκας. انوق *Anuc* enim apud Perſas inter aves rapaces recenſetur, forte ab انف *Onac*, five *adunco* roſtro. Conf. Golii Lex. Arab. p. 175.

20 'Αναχίζας.] An ad ἔναλο, ἀνάω, &c. GUYET. Inf. 'Αναπίζας. ἀναπαύεται. Conf. in Διοσκούρων, poſt Ἀνάϊν.

21. 'Αναχυκῆ.] Ad ἰὼ, χέω, κυκῶ, &c. IDEM. Ex *Iliad.* N. 705. & Schol. Vid. inf. 'Αναχύκειν.

22. 'Αναχεφαλαιῶται, &c.] *If. Voſſius*, fublato diviſore, hæc connectit cum præcedd. Quod non probo. Sed hoc, ut alias, ex alphabetaria hypotheſi. Exſtat in *Epiſt.* D. Pauli ad *Rom.* XIII. 9. ubi Gloſſæ, συναναλῶται. Conf. Sulcer. *Theſ.*

23. Ἀνὰ κνίδεσι.] L. 'Ανακλίνει. IS. VOSS.

24. Τῇ ὀσφυ.] Τῇ βάχει, *Spinæ dorſi.* SCHR.

25. 'Ανακλίνει.] Κλείειν θύραν, eſt *claudere januam*; ἀνακλίνειν vero, *aperire.* Euſtath. E. *Il.* p. 460 & Pollux p. 462. IS. VOSS. Vide Nos ad Ariſtoph. *Eccleſ.* ϕ. 420. Contra ἐπικλίνειν eſt *claudere.* Vid. inf. v. 'Επικλιθῆναι. KUST. Ex *Il.* E. 751. Conf. Polluc. X 26. Sud. & fup. 'Αχλύσαι.

26. 'Ανάκλισις.] L. 'Ανάκλισις. SOPING IS. VOSS. Sic & Scheffer. *de Milit. Nav.* p. 341. ex ordine liter. correxerat: & Cl. *Kühnius* in Polluc. I. 90. Vid. inf. v. 'Ιαμβῖα.

27. 'Ανάκειον.] 'Ανάκεια, τὰ, ἑορτὴ τῶν Διοσκούρων. De his vide Mauſſac. in Harpocration. & Meurſ. *Græc. Fer.* SCHR. Confer omnino H Valeſ. *in Notas Mauſſaci*, Jac. Gronov. ad Lucian. T. I. p. 1009. Hemſterh. ad Lucian. *Tim.* p. 119. & fup. 'Ανακείοις, inf. in Πελαγηταὶ. Pro Διοσκούρων H. Steph. Διοσκυρίων exhibet *Theſ.* T. I. p. 425. Morris Atticiſta: "Ανακες τοὺς Διοσκόρους. Ἀθηναῖοι Διόσκουρα καὶ Διοσκυρίων, Ἑλλάδιος. Sed & alibi ſimplex ο pro ου occurrit. Ita apud Heliodor. l. III. p. 155. τὸ τοῦ Ἀπολλωνίου, *in templo Apollinis.* Porphyr. de vita *Plotin.* c. X. in Fabric. *Bibl. Gr.* l. IV. c. 26. p. 111. Ἰσιάς, pro Ἰσεῖον, ut habet Heliodor. l. VII. p. 320. Alia plura vide apud Suid in 'Αποθέωσον, & Celeb. J. A. Fabric. *Bibl. Græc.* L. II. c. I. § 7. p. 257. ubi οι & ε ſæpe vitiobis permutari. Conf. Nos ad *Gloſſ. N. T.* p. 126.

28. 'Αναλινόη.] Sic Ed. Schrev. Ceteræ 'Αναλλῶ; quod repoſui, mutato tantum accentu. Exſtat 'Ανάλλω pro *reclinatoriis* in Salom. *Cantic.* III. 10. & 111. in Κλίμασι: quamvis ibidem & ἀναλλῶ pingatur.

29. 'Ανάκειον.] 'Ανακεῖν. SCHR. Immo 'Ανάκειον, quod vel tyro norit. Lucian. *Symoſ.* p. 637. Ἰερεῖς γὰρ ἦν τῶν ἀνακείων, ubi Schol. p. 48. Ἀνάκειον γὰρ ἔλεγον αὐτὸ, τὸν Διόσκουρον. Vid. inf. in v. Δόξαι.

'Ανακοχυλίζω [1]. ἀναχαλάζω.
'Ανακομιδή [2]. ἀναγωγή.
'Ανακομίζω [3]. διεκπῦσαι. ἀνείσχω.
'Ανακερμάτιζειν [4]. κερίζειν.
'Ανακεφαλή. σύμ. σκαλίς.
'Ανακεφαλίντες [5]. ἀνακεφαλόντες.
'Ανακεφάτης [6]. ἰσχυρός. ὁ κεφαλαίᾳ [7], ἢ χε[illegible] ἢ κεφαλεῖ. ἢ παντελῶς.
'Ανακεφυδρω[illegible]. ἐξεζωμω[illegible].
'Ανακρύε[illegible] ἀναχαρίζω.
'Ανακρυσία. παιδιᾶς εἶδ[illegible] ἐπὶ σφαίρας.
'Ανάκρισις [8]. ὁ ναυμαχίας ἐλέγετο ἐπὶ τῷ πρύμνας κρύειν.
'Ανακτα. βασιλεία.
'Ανακτᾶται [9]. ἀπ' ἀρχῆς κτᾶται.
'Ανακτηλεῖν [10]. γλίχεσθαι.
'Ανακτ[illegible]. βασιλεύς.
'Ανακτεία [11]. βασιλεία. δεσποτεία.
'Ανακτοείης. ταῖς δεσποτικαῖς ἢ βασιλικαῖς ὑπηρεσίαις.

1. 'Ανακοχυλίζω.] "Ἐστιν· 'Ανακοχυλάζω. HEINS. IS. VOSS. ita Suid. & Lederlin. ad Polluc. l. VI. 25. Ill. *Valesius* citat Aristoph. *Vesp.* p. 471. [ϒ. 587.] quem locum Kusterus etiam exhibet ad Suidam. Conf. H. Steph. *Ind.* Hinc 'ἀνακοχυλιεῖ, *gargarisset*, apud Capp. Aretæum l. 7. p. 87. *fin*

2. 'Ανακομιδή.] Schol. Æschyl. *Sept. ad Theb.* 'Ανακομιδή, inquit, ἡ ἐκ τάφου εἰς τάφον μετάθεσις. FUNGER.

3. 'Ανακομίζω.] Vid. inf. in 'Ανακοφάρδω: & Suid. in 'Ανακοχυλίζω.

4. 'Ανακογχυάπτω.] Conf. v. 'Ανακογχυαδίζω. KUST.

5. 'Ανακεφάντες.] Ælian. *H. Anim.* XIV. 4. ἡ σπαθὴ πάντῃ στρογγυλοειδὴς. Quod compositum ignorant Lexica.

6. 'Ανακεφάτης, ἰσχυρὸς ὡς α.] His expositionibus innuit, hoc vocabulum esse vel ἀπὸ τῆς κεφῆς, a *capite*; vel ἀπὸ τῆς κεφάτος, quo significantur *vires* & *robur*. H. STEPH. *Ind.* L. 'Απὸ κεφάτου. ἰσχυροῦ. SALMAS. G. Cyrill. 'Ανακεφάτας. παντελῶς. ν. Ῥαφής, & Γυρτάς. IS. VOSS. Conf. Suid. qui 'Ανακεφάτ[illegible], una voce, scribit, (ut *Soping.* corrigit) & pro adverbio habet. Malim tamen dividere. Jo. Zonaras in Lex. MS. 'Αξεφάτως ἐλαφρῶ[illegible]. ἀπὸ τ[illegible], πάνυ ἐλαφρῶ[illegible], ἤτοι ξυφῶν.

7. 'Εκ κεφῆ ἢ κ. ν. κεφ.] Hæ interpretationes pertinent ad ἀπὸ κεφῆ, vel ἀπὸ κεφάτος: a κεφή, κεφῆς, *caput*. KUST. Sic nos dicimus, *bals over kop*

8. 'Ανάκρισις.] Conf. inf. *Not.* in v. 'Επιπαπαῖζω: item Suid. v. 'Επὶ πρύμνῃ, & v. Πρύμναι ἐκρύοντο. KUST. Vid. Porti *Lexic. Ionic.* in v. Πρύμνη, & omnino J. F. Gronov. *Observ.* IV. 26. & T. Hemsterh. ad Lucian. *Nigrin.* P. 47.

9. 'Ανακτᾶται. ἀπαρχῆς κ.] L. ἀπ' ἀρχῆς. M. MEIBOM. Ita Phavorinus. Vid. Porti *Lex. Ion.* & inf. 'Ανακτᾶσθαι.

10. 'Ανακτηλεῖν.] Propter potestatem recreandi, in deliquis præsertim animi. IS. VOSS. Γλίχειν alias βλίχειν dicitur. V. infra. Latine *Pulegium*. Describit Dioscorid. III. 36. Vid. Gloss. in 'Ανακτᾶσθαι.

11. 'Ανακτεία.] Eandem glossam exhibet Ecloga MS.

12. 'Αρίσταιτο.] Scrib. ἄμ' ἵπποι. Est autem versus ex *Odyss.* O. p. 181. [ϒ. 396.]

Αὐτὰρ ἐπὶ φασιανίδην
Δεσπόσας ἄμ' ἵπποι ἀνακτορεύσαι ἐπίσατο.

In quo loco Aristarchus τὰς διατριβὰς, Aristophanes δὲ ἕκαστον βίωσιν ἀνάπαυσιν exponebat. Qui ἀνακτορεύσαι exponebant ταῖς διατριβαῖς, ἢ βασιλικῆς ὑπηρεσίας, legebant Δεσπόσας ἄμ' ἵπποι, ἀνακτορεύσαι. Quid igitur Heliodorus, cujus meminit? exponebat τὸ ἀνακτορεύσαι, ταῖς τῶν ἀνακτόρων. Quod idem est, quod διατριβαῖς: quod cum vulgari interpretatione & in primis Aristarchi convenit. Atque ita legendum. HEINS. L. Δεσπόσας ἄμ' ἵπποι, ex *Odyss.* O. 396. KUST. IS. VOSS. PERGER. Sic & *V. D.* in *Misc. Obs.* III. 3. p. 326. Conf. Barnes. ad *l. c.* qui Salmasii errorem pariter castigat: quamvis nullus dubitem, quin ἄμ' ἵπποι correxerit etiam *Salmasius*; etsi pessime Δεσπόσας μοῦσα legitur in Ed. Hack. Vid. inf. 'Ανακτόρεια. Errat *Bruno* legens: Παῖς δὲ &c. Phavorinum, ut passim, sequens. Apollon. Lex. MS. ita exhibet: Δεσπόσας ἄμ' ἵπποι ἀνακτορεύσαι, ἀντὶ τοῦ Ἔστιν ὁ τῶν ὑγροποιῶν συστατικωτάτων. ὁ ὁ Ἀρίσταρχος, ταῖς τῶ ἀνακτόρων τάξεσι κατὰ τὸν βασιλέα.

13. 'Ανάκτορον.] L. 'Ανάκτορ, ut paullo post, & apud Harpocration. in 'Ανάκτορον. Sic Lycophron ϒ. 920. &c. Eurip. *Suppl.* ϒ. 88. Glossæ: 'Ανάκτορ, *Templum*. Ælian. *V. H* XIII. 2. ὃν καὶ μαχροῦ ἦν ἀνάκτορα. *In recessu templi*. Sic etiam correxit Ill. Spanhem. ad Callim. *H in Apoll.* ϒ. 77. Sed & 'Ανάκτορον Suidas in v. 'Αδυτα habet. Apud Herodot. IX. 64. 'Ανάκτορα. al. 'Ανακτόρια.

14. 'Ανάκτορα.] Ab ἀνάκτωρ, vi. GUYET. Vid. Chrysostom. l. VIII. p. 197. BRUNO. Isidor. Pelus. L. I. *Epist.*

ρεσίαις. ὁ δὲ Ἡλιόδωρ[illegible], παῖς ὢν ἀνακτορείας.

Δεσπόσας ἄμ' ἵπποι [12] ἀνακτορεύσαι ἐπίσατο.

'Ανακτόρεια [13]. ἱερά.
'Ανακτόρια [14]. ναῶν. ἢ οἶκοι βασιλέων.
'Ανακτοτελέται [15]. οἱ παῖς τελεταῖς ὑπτελοῦντες τῶν ἱερῶν.
'Ανάκτωρ [16]. Θεός. βασιλεύς.
'Ανακτοσύνη [17]. δεσποσύνη.
'Ανακτόσκευα [18]. ἀναπαύσεις.
'Ανακύκλ[illegible] [19]. ἀνόρθω
'Ανακωλίζω [20]. ἀναζέω.
'Ανακωρίζω [21]. ἀνασκιρτῆσαι. ἀναπηδῆσαι.
'Ανάκτορον [22]. τὸ ϒ Δήμητρ[illegible]· ὃ ἢ Μέγαρα κελοῦσιν, ὅπου τὰ 'Ανάκτορα πίπτει.
'Ανακοδίνησον [23]. ἀνάσεισον.
'Ανακονεῖν [24]. ἀναῤῥίφειν.

'Ανα-

1. 'Ανακοχυλίζω.] Conf. v. 'Ανακογχυαδίζω. KUST.

2. 'Ανακομιδή.] Vid. Etymol. M.

3. 'Ανακομίζω.] Vid. paullo superius.

4. 'Ανακερμάτιζειν.] Forte 'Ανακινήσειν, abortum inferre, in actu venereo refilire, aut ἀπὸ σκίζω pedem referre, fceleris Onanitici fe alligare. PERGER. Ordo postulat 'Ανακινήσειν. Vide num 'Ανακινήσειν, pro 'Ανακινήσειν. IS. VOSSIUS. Forte corruptum est ex 'Ανακινῶν, quod supra. Galen. Gloss. 'Ανακινῶν τι. (l. 'Ανακινήσειν.) ἀνακινοῦσιν.

5. 'Ανακεφάλ. ἀνόρθ.] L. 'Ανακυκλῶ. ἀνορθῶ. IS. VOSS. Saidas: 'Ανακυκλῶν, ϒ ὀρθῶ. Utramque glossam illustratione egere notat Kusterus, nihil definiens. 'Ανόρθω habet Flor. Ed. vitiose. Exponit locum Poëtæ. Forte in voce ipsa ad surgentem rotam respicitur: ab ἄνω κυκλῶν. His scriptis, sequentia protulit Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 92. „ Recte sane ad Suidam Kusterus glossam hanc illustratione indigere eenset, quam egregie suppeditat Eurip. *Oreft.* ϒ. 231. Rogat ibi Orestes æger, e furiis decumbens, „ Electram, sese ut erigat, his verbis:

„ Αἶσσε μ' ἐς ὄρθιον σῶον, ἀνακύκλει δίκην.

„ Ubi omnino consule Schol. Ad Suidam quod attinet, „ donec quid certius de obscuro illo 'Ανακινῶν conflet, „ legerem 'Ανακύκλ', εἰς τὸ ὄρθιον σῶον, sive quoque, ἀνόρθ[illegible]ον. Cl. *Jensio* videbatur legendum, 'Ανακυκλῶ. Quod „ si admittamus, dicendum foret, aliunde hoc Suidam mutuatum. „ Hactenus. Recte Euripidis locus adfertur, ubi Schol. 'Ανακύκλ' expl. ἀνόρθω. Quo respexit Noster.

6. 'Ανακεφάτης. ἰσχυρός.] Nicander in *Theriac.* fine v. ἀνακινώσας, *Ald. Edit.* p. 38. [ϒ. 705.] Τὸν δ' ἀνακινώσας &c. quod Schol. per ἀνορύξας. HILL. [ex H. Steph. *Ind.*] L. 'Ανακινῶσας. Lycophr. p. 27. HEINS. Vid. *Not.* in 'Ανάσσαιμι.

7. 'Ανακεφάλαιον.] An pro 'Ανακεφάτων, Idque pro 'Ανακεκρότων? Uti enim Graci dixerunt κέφαλος pro κεφάλαιος, κάλυξ, pro κεφάλαξ, &c. ita etiam videntur dixisse κεκρότος pro κεκρότων. Conf. inf. v. 'Αποκεφάλιζε, & v. Κορμίδιον. KUST. Immo potius corrupta vox ex 'Αποκεφάλαιον. Vid. inf. *Not.* in 'Αποκεφάλιζε, & in v. 'Αποκεφάλιζε, ubi plura.

8. 'Ανάκρισις.] Videtur legendum 'Ανάκτορ, templum, quod Cereri, ἀπὸ τοῦ κείρω, una cum Proserpina filia sacrum esse voluere. PERGER. Vid. H. Steph. *Thes. T.* I. p. 424. Cafaub. in Athen. V. 14. & omnino A. van Dale *Diss.* IX. *de Antiq. & Marmor.* p. 797. Post Δήμητρ[illegible] *Bruno* addit ἱερῆς. ut Phavor. quod facile subintelligitur.

9. 'Ανακτᾶται.] An pro 'Ανακτᾶσθαι, Idque pro 'Ανατετᾶσθαι? Uti enim Graci dixerunt κλάσμα pro σκλάσμα, κλάξω, pro σκλάξω, &c. ita etiam videntur dixisse κτᾶσθαι pro σκτᾶσθαι. Conf. inf. v. 'Αποκεφάλιζε, & v. Κορμίδιον. KUST. Immo potius corrupta vox ex 'Αποκεφάλαιον. Vid. inf. *Not.* in 'Ανακεφάλαιον, & in v. 'Αποκεφάλιζε, ubi plura.

10. 'Ανακτηλεῖν.] Videtur legendum 'Ανάκτορ, templum, quod Cereri, ἀπὸ τοῦ κείρω, una cum Proserpina filia sacrum esse voluere. PERGER. Vid. H. Steph. *Thes. T.* I. p. 424. Cafaub. in Athen. V. 14. & omnino A. van Dale *Diss.* IX. *de Antiq. & Marmor.* p. 797. Post Δήμητρ[illegible] *Bruno* addit ἱερῆς. ut Phavor. quod facile subintelligitur.

11. 'Ανακτεία.] An pro 'Ανακτίσσειν? ab ἀνακτίζω. Vel an pro 'Ανακτίνειν? ut syllaba κε redundet. KUST. L. 'Ανακτόνειν. Antiloph. in *Herodiano*:

Ἴδε δὴ λαβὲ ϒ ῥίψον ἀνακτόνησον.

J. Pollux L. X. cap. 43. SOPING. Ad quem locum *Kühnius* & *Hemsterh.* p. 1362. consentiente etiam *Is. Vossio*, Sopingii emendationem firmant. Flor. ἀνάσσειν. Vid. inf. Δικαιόσσει.

12. 'Ανακτόνεῖν.] Subjectum est H. Steph. in *Ind.* utpote non sua sede positum. Emendabam olim: 'Ανακτόνῶ ut *Is. Voss.* vel potius 'Ανακτόνῶν, ut infra: Κατῆν. κατεῖδον. Idem *Pergero* in mentem video venisse: „ nam (inquit) κάτω turba „ est. „ Conf. v. 'Εκάτω.

1. 'Ανα-

'Ανακῶς [1]. ὀλιγωρῶς, περφρονημένως.

'Ανακωχεῖν [2]. μάχεσθαι.

'Ανακωχή.

'Ανακωχήσαι [3]. ὅταν χωρὶς ὅπλων σὺν πολλῇ σιλαντες τὰ ἄρματα ἑαυτῶν [4] συναλθίσωσιν.

'Ανακωχή [5]. ἀναχώρησις ἀπὸ τῶν πολεμίων. ἢ ἀνάπαυσις.

'Ανακωχὰς. ἢ ἀναπαύσεως.

'Ανακωχήσαντες ἀναχωρήσαντες. ἢ μετεώρους [6] κατέχοντες τὰς ναῦς.

'Αναλαβεῖν [7]. φῦραι [8] εἰς τὴν πίσσαν.

'Αν' ἀλάξῃ [9]. ἐ τοῖς ὑλακάτοις ἐργαζόμενος [10].

'Αναλαμβάνειν ξένον. δειπνίζειν. φιλοφρονεῖσθαι.

'Ανάλγητοι. ἀνηλεεῖς. ἢ ἀμέλειαν.

'Αναλδὲν [11]. ἀναυξὲς. ἄξιον. ἀνυγίαινον [12].

'Αναλεῖ [13]. σχολάζ. Ταραττίνα.

'Αναλῆν [14]. ἀνακοδομῆν. ἀναγκάσκειν.

'Αναλελάφθαι [15]. ἀνειλῆφθαι.

'Ανάλημμα [16]. μέρος τὸ τῶ ἡπατος. ἢ ὕψωμα [17].

'Αναλῆσαι [18]. ἀναζῆσαι [19].

'Αναλθὲς. ἀνίαρον [20]. ἀνυγίαρον. ἀνεπίδοτον.

'Αναλίσκων. ἀνέμενον.

'Αναλκαζέλλα [21]. ἄνωθεν χέτος.

'Αναλκὴς [22]. ἀδύναμον, ἀδενὲς.

'Αναλκὶς. ἀνανδρία, ἀδενής.

'Ανάλκιδα. ἀδενῆ.

'Αναλλοίωτον [23]. ἄζητον, τὸ μὴ ἀλλοιούμενον [24], ἢ ὃ ὅτι ἄλλο ἐξ ἄλλου γινόμενον.

'Αναλογάδιν. κατ' ἀναλογίαν.

'Αναλογίαν [25]. κατ' μέσον ἢ καιρὸν.

'Αναλόγως. ἴσως.

'Ανάλογον [26]. ἰσχυρὸς.

'Αναλτον [27]. ἄναυξις, τυτθὸν ἰκανὸν [28]. ἢ ἀπλήρωτον. ὡσεὶ τῶν ἄλλων [29].

'Αναλύζειν [30]. ἀναπύθεσθαι [31].

'Αναλῦσαι [32]. τὸ βεβλαμμένον πικὸ δ' ἐπιφθὰς ἀναπαλάξαι [33].

'Ανα-

1. 'Ανακῶς.] Thucyd. i. ult. in fin. SOPING. Galen. φανακῶς. Thucyd. HEINS. Vox Dorica, teste Erotiano, p. 15. Vid. Suid. ibique Kuster. Locus Thucydidis est l. VIII. 102. ubi Schol. 'Ανακῶς, ἀπὸ τοῦ, σφενδόνας, ἢ φανακῶς. Vid. Cl. Wasse. Similiter Herodot. l. VIII. c. 109. Gloss Herodot. 'Ανακῶς, ἐπιμελῶς, φανακῶς. Plutarch. Thes. p. 16. A. Sic rex puerum apud Horat. l. 36. 8. qui infra παιδονόμος, i. e. qui pueri moribus præfectus est. Vid. ibi Cl. D. Heinf. Not. p. 22. Conf. Stephanium in Saxon. p. 101. & omnino Tan. Fabri Not. ad Phædr. IV. 21. §. XII. ut & inf. Not. in 'Ανοῆ. Meeris Atticista: 'Ανακῶς, 'Αττικῶς, οἱ Ἕλληνες ὁ Κυπριος· ἀφ' τῶν Ὑρκανῶν ἔχων. ἀπὸ τοῦ, ἀγριαίνω, ἢ φανακῶς, ναυῶν. Gloss. Gr. Lat. MS. M. Apostolii: 'Ανακῶς accurate, sollicite.

2. 'Ανακωχεῖν.] L. 'Ανακοῦσαι, quasi ἀνακοπτεῖν. IS. VOSS.

3. 'Ανακωχήσαι.] Vid. Petav. ad Themist. p. 611. SCHR. Vid. Schol. in Sophocl. Electr. v. 734. & Etym. M. Conf. P. Petit. ad Arcæum, p. 179.

4. Ἑαυτῶν.] L. ἑαυτ. KUHN. ad Polluc. I. 103.

5. 'Ανακωχὴ.] Ad ἔχω, ἔχα. G. Vid. inf. 'Αποκωχὴ, & omnino Not. in Thucydid. I. 40. p. 31.

6. Μετεώρους.] Cl. Kühnius l. c. legit μετεώρους. Vid. Erotian. p. 16.

7. 'Αναλαβεῖν.] Vid. Salmas. ad Tertullian. p. 64. SCHR. Citatur hic a Schrevelio Salmasius ad Tertull. de Pall. sed qui ibi agit de ἀναλαβῶ, quod erat cinguli genus, non autem de verbo ἀναλαβεῖν. KUST.

8. Φῦραι.] Sic in Ed. Hack. At ceteræ omnes τεφῦραι, pro quo Junius τεφῦρα.

9. Ἀν' ἀλάξῃ.] L. 'Αναλάξῃ. SOPING. SALM. HEINS. L. 'Ανάλαξῃ. Sic quoque leg. apud Longinum, ubi vulgo ἀμάλαξῃ. IS. VOSS.

10. Ἐργαζόμενος.] L. ἐργαζόμενον. HEINS. L. 'Αναλάσσω, τὸ ἐ ν. ἐ. ἐργαζόμενον. BRUNO. Sic Phavor.

11. 'Αναλδὲς.] Vid. inf. 'Αναλθὲς, & mox in 'Αναλθὲς. Ad ἀλδαίνω vocem nostram refert Kuster. Contrarium est ἄναλδὲς. Conf. Erotian. v. 'Αναλθὲς.

12. 'Ανυγίαινον.] Refer ad 'Αναλθὲς, quod vide paulo post. KUST.

13. 'Αναλεῖ.] Supra: 'Αλεῖν. ἀκεῖν. GUYET. Forte 'Αναλεῖν. Vid. sup. 'Αλεγεῖ, & 'Αλέγειν. IS. VOSS.

14. 'Αναλῆν.] L. 'Αναλέγειν. SALM. IS. VOSS. KUST. Vid. inf. Λέγειν - - - οἰκοδομεῖν, & Not. in v. Ἐπαλλῆναι.

15. 'Αναλελάφθαι.] Ionice, pro ἀναλελῆφθαι, sive ἀναλελῆφθαι. Ut apud Hippocrat. ἀναλελαμμένον pro ἀναλαμμένον. STEPH. in Ind. Conf. Erotian. in 'Αναλελαμμένον pro ἀναλαμμένον, p. 12.

16. 'Ανάλημμα.] Vid. Turneb. Advers. p. 21. [& Heinf. Exercit. S. p. 159.] SCHR. Vide Suidam, ex quo clarum, quid sint ἀνάλημματα, & quare ὑψώματα instrumenta belli, seu quævis alta, quæ sursum elevantur. IS. VOSS. Vid. Salmas. ad Solin. p. 520. Ed. Utr. KUST.

17. Ὕψωμα.] Sic ἀνάλημμα occurrit II. Paral. XXXII. 5. Sirach. I. 2. monente Cl. Biblio.

18. 'Αναλῆσαι.] An pro 'Αναλῶσαι, ab ἀναλῶν. GUYET. Vid. inf. 'Αναλῶσε. C. (i. e. COCCE[J.) Leg. 'Αναλῶσαι, ab ἀναλῶ, dissolvo. Infra: 'Αναλῶσε. ἀναστῆναι. Conf. sup. v. 'Αλῆσαι. KUST.

19. 'Αναστῆσαι.] L. ἀναστήσῃ. PERGER. Sed inf. 'Αναλῶσε. ἀναστῆναι. Sæpe has voces permutarunt. Vid. sup. in Ἀναστῆσαι, & Observ. nostras in Euang. Joan. II. 15.

20. 'Ανίαρον.] 'Αναθὲ, forte. G. Omnino leg. 'Ανίαθε. ARCER. Al. l. & Flor. vitiose ἀνίαστον. Vid. sup. 'Αναλθὲς, & inf. 'Ανιαρὸν, & 'Ανίαστον· Galen. Gloss. 'Αναλθὲς. ἀτερφὲς, ἀνιαρὸς. Ubi H. Steph. p. 157. emendat 'Αναλθὲς. Conf. eund. in Ind. Thes. & Foës. Œcon. Hipp.

21. 'Αναλκαζέλλα.] Forte 'Ανακάτελλα. SOPING. Quid si 'Ανακαπάτελλα. GUYET. Posterius placuit Ill. Jos. Scaligero.

22. 'Αναλκὴς.] Erotian. p. 14. Ἔστι δὲ τὸ ἄναυδρον καὶ ἀδύνατον βίαιον δὲ ἐστι σκῆπτρον τὸ ἄναυδρον. Ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῷ (Hippocrati sc.) λέγεται καὶ βούβουλα. Vid. Foës. Œcon. Hipp.

23. 'Αναλλοίωτον, ἄτρεπτον.] L. ἀτρεπτον. C. (i. e. COCCEJ.) Male 'Ανολοῖον in Ald. & Flor. Conf. inf. in 'Ανεφοιτικὸν.

24. 'Αλλοιωμένον.] Legendum videtur ἀλλοιούμενον. GUYET. Vel ἀλλοιωμένον. SUICER. Thes. in h. v.

25. 'Αναλογίαν.] Gell. II. 25. Rom. XII. 7. SOPING.

26. 'Ανάλογον.] i. e. apta habens membra. IS. VOSS. Male pro 'Ανάλωτον, quod habes inferius cum eadem interpretatione. T & Γ sæpissime confundi solent. KUST. Conf. Not. in v. Ἀπηρῶνες, & in v. Ἀργύφοις.

27. 'Αναλτον.] Hom. Odyss. P. 228.

Βολῇ αἰτίζαι βίοτον τὸν γαστρὶ ἄναλτον.

Unde hic versus apud Gregor. Nazianzen.

Γαστρὶ ἀναλτον καὶ πᾶν εἶδος ἐχέμεν.

Ex alloquo Poëta Tragico an Comico? SOPING. Galenus tamen 'Αναλτὸν, τὸ, τι χρεῖος ἀλλὰ καὶ ἐκ ἀλυσιτελὲς exponit: 'Αναλδὲς vero, τὸ ἀτερφὲς καὶ ἀνωφελὲς. HEINS. Erotian. p. 19. 'Αναλθὲ ἀλφὸν, τὸ μικρὸν, καὶ ἀνωφελὲς. Vid. Etymol. Sund. & H. Steph. Ind. Conf. sup. 'Αναλδὲν, & 'Αλδὲν.

28. Ἰκανὸν.] L. ἀνικανὸν. SALMAS.

29. 'Αλζειν.] Scribe ἄλζειν, cum spiritu leni; ut sit ab ἄλδω, unde ἄλδεται. Conf. sup. v. 'Αναλδὲν. KUST.

30. 'Αναλύζειν.] Idem participium habet Philo Legat. ad Caium, p. 788. unde forsan hausit Auctor, quod noto, quia rarius occurrit hoc vocabulum. L. BOS Obs. Crit. p. 155. Verba Philonis p. m. 1019. Ed. Francof. hæc sunt: 'Αναλύζον ὑμᾶς ὑπολαμβάνω τὸ σπάσμα φύσει, Οὐχὶ ἐμοὶ τὸ λεῖον. Tandem ille crebro singultiens, Perit, inquit, nobis remptum. Locum notave-at etiam Cl. Biet.

31. 'Αναύθλαι.] H. Steph. in Ind. ἀναλύθλαι conjicit. „ Hoc „ si verum, nam nonnihil addubito, in Λυσίου itidem pro „ ἀναυσίου restituendum erit, ἀναλυσίου. At non vereor „ affirmare, verbum illud Hesychio reddi debere in 'Αναλύζειν, ἀναλύζειν, κλαίειν· & 'Αναλύζει, λυπεῖ μᾶλλον. „ utrobique scribe, ἀναλύζειν, λυπῇ. neutrum pervidere potuit Barnes. ad Anacr. Od. 56. p. 196. Pari virtute dici „ ἀνοφίρων ostendit Galen. in Gloss. Hipp. &c. „ Verbis utor Cl. Hemsterhusii ad Lucian. Somn. p. 7. Addo Cl. Kusteri Notam: „ Singulari sensu ἀναυσίου hic ponitur pro singulari. „ tims. Sic infra Λυσίου exponitur ἀναυσίου, i. e. singulari. „

32. 'Αναλῦσαι.] Num. XX. v. ult. Καὶ ἀπεθάνεν 'Ααρὼν, i. e. mortuus est. Ad Philipp. I. 23. ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς τὸ ἀναλῦσαι, i. e. μεθίστασθαι, migrare ex hoc corpore. SOPING. Vid. ibi Cl. L. Bos Exercitat. Sed huc minus pertinet. Rectius idem Soping. adscripserat Apul. Metam. L. I. [p. 8.] Tutam civitatem ABSOLVIT, Maga sc. fuis carminibus. Et inf. Πεπαναθλῆσαι, quod exponitur: ἀναλῦσαι ἢ πεφρουρακέναι. ἢ τ γεγονέναι. Adde Suid. in 'Αναλύσασθαι, & Misc. Obs. V. 1. p. 92. ad illum locum. Cl. Kusterus sequentia notaverat: „ „ 'Αναλῦσαι. i. e. aliquem veneficio, vel carmine magico obligatum, sive devinctum solvere: a veneficio aliquem liberare. Qui „ magico carmine fascinabantur, δεδεμένοι & καταδούμενοι a Græcis „ dicebantur. Harpocratio: Καταδεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, πεφαρμακεῦσθαι, καὶ διὰτοῦ φαρμάκου. Proprie, obligari veneficio, „ vel carmine magico. Hinc contra, qui vinculis illo magico „ solvuntur, ἀναλυόμενοι dicuntur. Locus ex Ep. ad Philipp. a „ Scapulo hic citatus, nihil ad rem facit. Nam ibi τὸ ἀναλῦσαι longe alio sensu accipitur. „

33. 'Αναλάξαι.] L. ἀναπλάξαι. SALMAS. SOPING.

'Αναλυσιμόν. ἀνακομίζας [1].
'Ανάλυσις [2]. ἀναζοπή.
'Αναλφάβη[τ]ον [3]. ἀπαίδευτον.
'Ανάλωμα. ἔξοδον [4].
'Αναλῶσαι. ἀφαιρῆσαι. Παιδάριον [5].
'Ανάλωσις. ἀπώλεια. ἰσχνές.
'Αναμάθω [6]. ἐξ ἀρχῆς μαθω.
'Αναμαιμά[ξ]ῃ [7]. ἀναφαίν[ε]ῃ [8]. ἀναζῇ.
'Αναμαίζεις [9]. σκαπτήσεις. σκαπετυπίσεις. ἀναδιδίξεις.
'Αναμαχαλιστής [10]. εἶδος γυναικείου κόσμου.
'Αναμασσόμενον. ἀπειληφός.
'Αναμασύων. ἀναζητῶν.
'Αναμαύτ[ε]αζ. ἀναφυρᾶν.
'Ανάμαυλοι [11]. ἅμαξαι μὴ ἔχοντες.
'Αναμέλποντες [12]. ἀνυμνοῦντες.
'Ανὰ μέρος [13]. ὁ μέρη.

'Ανὰ μέσον [14]. ὁ μέσῳ.
'Αναμεζήσαιμι [15]. διέλθοιμι, πλεύσαιμι.
'Αναμηλῶσαι [16]. μὴ ἀναγλύψαι.
'Αναμίλικτον [17]. ἀφιλονείκητον, ἢ ἀναμφίλεκτον.
'Αναμίξ [18]. ἀναμεμιγμένως.
'Ανάμησις. ἀνάμνησις.
'Αναμνή. μακροθυμία.
'Αναμορμύρισεν [19]. ἀνέζεσεν. ἀνεβόησεν.
'Αναμύων. ἀναλέπων.
'Αναμυλλάσῃ [20]. ἀναστρέψαι, ἀχρήσασθαι.
'Αναμυησάμ[ε]ν [21]. ἀχρημάτισάμενον [22].
'Αναμφιλόκτως [23]. ἀναμφιδόξως.
'Αναμφίλογον. ἀναμφίβολον.
"Αναξ. ἄνυσιν [24].
"Αναξ[ε]ν. ἀοίδευς.
"Αναξες [25]. οὐκ θύάρετον. ἢ ἀληθές [26].
'Αναοθῇ [27]. ἢ συντίθ[ε]ῃ ὡς π.

1. 'Αναπορισας.] L. ἀναπολόησας. BRUNO. Retine ἀναμίσας, i. e. commiscens. IS. VOSS. Vid. sup. 'Αναπορίσας.

2. 'Ανάλυσις.] Vide 'Εναναλίων, & 'Αναπαδίζειν. IS. VOSS. Vid. sup. 'Αναλύσαι, & Not. in 'Αλύσαι.

3. 'Αναλφάβη[τ]ον. ἀναιδ. ἀνάλωμα, ἐξ.] Ergone ut 'Αναλφάβητον sit ἀνάλωμα, vel ἔξοδον; quod nunquam, qui scripsit, cogitavit. Tolle hæc a superioribus, & plane aliud esse licebit, hoc modo: 'Αναλφάβητον. ἀναίδευτον. Deinde: ἀνάλωμα. ἔξοδον. nam plane alia res est, ut sequitur. HEINS. Nihil certius. Sic & Soping. Bruno. & Ed. Hack. HEINS.

4. 'Εξοδ[ε]ν.] Cave corruptum esse putes. Nam ἔξοδον apud Græcos recentiores significat idem quod ἀνάλωμα, i. e. impensa, sumtus, sive pecunia quæ expenditur. Gloss. Vet. 'Εξοδ[ε]ν. ἀνάλωμα. Plura vide apud Ducang. in Gloss. Gr. KUST.

5. Παιδάριον.] L. Σοφοκλῆς Παιδίον. Vide Hesych. in Ἴασπις, & Περσικόν δεῖπνον. SOPING. L. Σοφ. Παιδεία, ut in Ἴασπις. JUN. (ad oram lib. sui, & Animadv. p. 398.) Per Παιδίον procul dubio Grammaticus nomen Tragœdiæ intelligit, quam respicit. Παιδίον autem auctor Sophocles; cujus nomen, ut aliar, additum fuisse puto. HEINS. L. ὁ παιδαγωγὸς, pro παιδίον, & cum præcedd. conjunge: 'Ανάλωμα. ἔξοδον. ὁ παιδαγωγὸς. Exodus justa tragœdiæ pars, in qua, cum nullus deinceps restet chori cantus, tota fabula ἀναλίσκει. PERGER. Ego prius præfero, cum Pricæo ad Luc. IX. 54.

6. 'Αναμάθω, &c.] Ita & Suidas. Conf. sup. in v. 'Αναπάθω. Parili sensu ἀναυδῆς legitur in Xenoph. Ephes. L. I. p. 14. ϒ. 11. quæ vox Lexicis ignota; pulchra tamen, cui analogia optime conflat, notans recordari non tantum, & q. ἀνδω, ᾧ ἐξ ἀρχῆς repetere præterita, sed attenta etiam mente: in quo differt a simplici ἀναμνήσει. Idcoque σκοῦπις (quod cogitabat V. D.) subditicii non debet.

7. 'Αναμαιμά[ξ].] Pro ἀναζῇ, apud Hom. In altera significatione videtur positum pro 'Αναμαιμάψῃ. IS. VOSS. Est vox Homerica *Il.* Υ. 490. ubi tribuitur igni, qui per sylvam incensam fuit: notante etiam *Eustath.* Schol. ἀναφέρεται, ἢ εἰδωλοῖ, i. e. *furfum fertur, vel bacchatur.* Conf. v. Μαιμάων, & *Not.* seq.

8. 'Αναφλέ[γ]ῃ.] Forte ἀναφλέγει. G. Male *Guyetus* hic corrigit ἀναφλέγει. Nam τὸ ἀναμαιμάξαι apud Hom. [*l. c.*] dicitur de igne: qui cum ardet, recte dicitur ἀναφλέγειν, vel potius ἀναφλέξαι, i. e. *furfum lucere*, vel *flammam furfum mittere.* KUST.

9. 'Αναμαίζεις.] Odyss. T. 92. ubi vid. Eustath. & Suid. in 'Αναμαλλίσαι. Apollon. Lex. MS. 'Εναμάζεις. εἰκαπτήσεις. aliato eodem Poëtæ loco.

10. 'Αναμαχαλιστήρ.] Species mundi muliebris. Sed qualis? Intelligo pulvillos, quos mulieres supponunt axillis. Item fascias pectorales, quibus puellæ fororiantes papillas coërcent, constringendo pectus, ne videantur mammosæ. FUNGER. Usurpavit vocem Philippides Comicus in *Adonizusis*, teste Pollucc l. V. 100. Vid. inf. Μαχαλιστήρ.

11. 'Αναμάυλοι, ἅμαξαι &c.] Ad μαῦλα, *tanga, trulla.* Deesse aliquid videtur. Lcg. forte: 'Αναμαυλοι. ἅμαξαι μὴ ἔχοντες. Vel: 'Αναμάυλοι. ἅμαξ μὴ ἔχοντες. GUYET. Leg. fortassis: 'Αναμαύτου. μάζαν μὴ ἔχοντος. PERGER. L. 'Αναμαῦλοι. ἅμαξαι μ. τ. Xenoph. in *Cyneget.* citante]. Pollucc l. V. c. 4. ἁπλοῦσθαι ἀναμαύτως dixit. SOPING. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* & *Jf. Voss.* quod probo. Apud Pollucc. V. 29. MS. similiter ἀναμαύτως male, pro ἀναμαύτους.

12. 'Αναμέλποντες.] Composito ἐναμείλικτ utitur Ælian. *H. Anim.* XIV. 5. p. 804. quo carent Lexica.

13. 'Ανὰ μέρ[ε]ν.] l. Cor. XIV. 27. BIEL.

14. 'Ανὰ μεσον.]]'Ω Exod. VIII. 23. PERGER. Ita passim apud LXX.

15. 'Αναμεζήσαιμι.] Habet etiam Suidas: estque ex *Odyss.* M. 428. quem locum Plutarch. *Dion.* p. 965. citana, habet ἐξελαύνειν: quæ vox Alexandrina potius est. Sed rectius ibidem ex Codice Vulcobiano legitur ἀναπλεύσειεν. Adde, Plutarchum sua Platoni debere, *Epist.* VII. p. 1291. ubi recte legitur ἀναπλεύσαιμι. Locum Platonis indicavit mihi Celeb. Hemsterhusius.

16. 'Αναμηλῶσαι.] Optime *H. Steph.* [in *Ind.*] emendat: 'Αναμηλέσαι. μὴ ἀναγλύψαι. Et est, ut puto, speciilo uti ad sculpturam, in ecra vel alia materia molli. Nam in duris, ut marmore, scalpris incisoriis uti necesse est. PALMER. GUYET. "Ιτως· μὴ ἀναγλύψαι. Μᾶλα enim ἀργαλέον ἐργαλεῖον est: unde Μαλῶν, τὸ τῇ μαλῇ ψαλαφᾶν, & Μαλῶσαι, ut infra Hesychius, τὸν μᾶλλον παθεῖν τι. Unde & 'Αναμηλῶσαι. HEINS.

17. 'Αναμίλικτον.] 'Αναμύλικτον. an 'Αναμύλητον? STEPH. GUYET. 'Αναμύλητον e Suida reponas: nisi fit ab ἀμύλητος, idem ac ἀμύλικτος, i. e. ἀδιστείκτητον, ut sup. bis hoc fecit. HILL. Male pro 'Αναμύλητον. Idem mendum occurrit in *Præfat.* Hesychii sub fin. ubi tamen pro ἀναμύλητον Ed. Ald. recte habet ἀναμύλητον, ut ibi notavimus. KUST. 'Αναμύλητον corrigunt *H. Steph. Jos. Scalig.* & *Thom. Bruno* & sic Phavorin. Conf. Suicer. Observ. p. 317. & *Thes. Eccl.* ubi ἀναμύλητον, & ἀφιλονείκητον scribitur.

18. 'Αναμιξ.] Non semel est apud Herodotum. Vid. & Chilm. ad Maxim. P. II. p. 202.

19. 'Αναμορμύρισεν.] Apud Hom. Odyss. M. [ϒ. 238.] Πᾶσ' ἀναμορμύρουσα &c. SCHR.

20. 'Αναμυλλάσῃ.] An ad μῦλλα ? ἀναμύλλω, ἀναμυλλάσω; GUYET. 'Αναμυλλάσῃ forte, ut vocabulorum ordo postulat. HILL. [ex H. Steph. *Ind.*] Ex serie liter. scribendum est 'Αναμυλλάσαι, quæ & vera lectio est: ab ἀναμυλλάω. Μύλλω est, ere, vel *ductu labiorum aliquid significare*, ut docet Eustath. 'Αναμύλλουσι, & 'Αναμυλλάουσι, ere, vel *ductu labiorum aliquid recusare*: uti νέειν, est *nare*; ἀνανέειν, *abnuere*, sive *negare.* Conf. Etymol. v. 'Αναμύλλουσι. KUST. 'Αναμυλλάσῃ corrigit etiam *Is. Vossius.* Conf. *Not.* in v. Ἐμυλλαίνειν, sive Ἐμυλλάουσι.

21. 'Αναμυησάμ[ε]ν.] L. 'Αναμνησικάμ[ε]ν. SOPING. Sed vide *Not.* seq.

22. Χρημαλίσαμ[ε]ν.] Χέζομαι, χρεμπλίζω. G. Ut χέζομαι, pro χείσομαι. IS. VOSS. Alii leg. χρῶ. SCHR. Ita H. Steph. *Ind.* & Phavorin. An vero: 'Αναμυησάμ[ε]ν. χρησιμεύσαμ[ε]ν, ut Suid. 'Αναμνησικάμ[ε]ν. ἀνατίθη. Nam 'Αναμνησάμ[ε]ν, χρεμπλίζομ[ε]ν, quod aliquando cogitavi, non placet, quia omnes ante Schrevelianam Editiones habent χρημαλίσαμ[ε]ν, quod ideo retinui. Sic olim scripseram. Similia cogitasse video Cl. *Kusterum*, cujus hæc sunt verba: „ Male „ pro 'Αναμνησάμ[ε]ν, χρεμπλίσαμ[ε]ν, i. e. *pecuniam colligens*: proprie, *pecuniam*, sive *divitias conglomerans.* Metaphora ducta ab iis, qui fila convolvunt, sive in glomum colligunt: quod Græcis est μηρίζω. Vel scribendum est: 'Αναμνεσιλόγ[ε]ν. χρεμπλίζομ[ε]ν. ab ἀναμνεσίζομαι, quod est a μνησις. „

23. 'Αναμφιλόκτως.] Nilus Monachus *Narrat.* VII. §. 15. p. 123. *Ed. Possin.* Μαρτύρων τὸ ἀδίστακτον ἀναμφιλόκτως. Et fortasse illud 'Αναμφιλόκτως sequentis glossæ caput fuerat. In Lexicis prostat sine exemplo. Pollux V. 151. conjungit ἀναμφιλόκτως, ἀναμφιλεκτῶς, ἀναντιῤῥήτως, &c.

24. "Αναν. ἄνυσιν.] An ἄνα[ξ]ν, ab ἀνάω? GUYET. Lege ἄνα[ξ]ν. Ἄνα enim Dorice pro ἀνὰ seu ἀνω, ut Hesychius posthea: "Ανλον. ἄνα[ξ]ν. ὁ ἀνηλιος. Sed posteriori sensu videtur adjectiv. Poët. pro ἀνώ. HILL. [Sic & H. Steph. in *Thes.* I. 473. B. & *Ind.* v. "Αναν.] "Αναν, Dorice pro ἀνώ, "Ανωτεμ est ab ἄνω, quod idem ac ἀνάω: unde pater, pro ἀνάτεμ hic legendum ἄνα[ξ]ν. Cæterum ἄνω formatum est ab ἀνάω: ut ab αὔξω, αὔξω, pro αὐξέω; a βλαστῶ, βλάστω, pro βλαστάνω; & alia hujus generis. Conf. inf. v. Ἄνα, & v. Ἄνλον: item Suid. v. Ἄνθος, & quæ ibi notavimus. KUST.

25. "Αναυδες.] Ab ἀνάω. IS. VOSS.

26. 'Αληθές.] Nosti illud Terentii *Andr.* I. 1. 41. *Olim quatum amicos, veritas odium parit.* Sic ἀναυδὴς, non placens, hic dicitur τὸ ἀληθές.

27. 'Αναοθῇ.] Vid. sup. in 'Αναθῶν. Conf. v. 'Αναοθεν, & 'Ανδιναζ.

'Ανάθ[ε]σις [1], ἀναβίωσις. ἀνάπαυσις. ἀνάπηψις.
'Ανακίδνα. σκευοφόρον.
'Ανακίνας. ἀνακολυμβήσας.
'Ανακίνας. ἀμφιπλήσας.
'Ανακίσας. σφάξας [2].
'Ανακίσαν [3]. κλάσαντα. Κρῆτες.
'Ανάκ[ε]ν [4]. ἀδλαβῆς. ἢ ὑγιῆ. σῶον. ἢ ἄλυτον.
"Ανακλα [5]. ἀναφερῆ, ὑψηλά. πνὲς δὲ, τὰ μὴ βεβρεγμένα. Σοφοκλῆς δὲ Ἰνάχῳ, τὰ μὴ κεκαλλημένα [6]. σοῦ τὸ Αἰτεῖν, ὃ ἐστι, κλακόπλοκα πόσεν [7].
'Ανακυλίω. ἀναδασμόν. 'Ανακίμαν γὰ, τὸ μεῖζον. Εὐριπίδης Τηλέφῳ [8].
'Ανακλαχάνω. ἀνάπτηξ.
"Ανακτες. ἀναφερεῖς, ὑψηλά. ἄπνον [9].
'Ανακλίνω. ἀνακτᾶν [10].
'Ανακλίρατος. ἀναμφιδόλως.
"Ανακ [11]. βασιλεὺς, ἄρχων, δυνάστης.
'Ανακίαν βασιλείαν. Αἰσχύλος [12] Αἰτναίαις.
'Ανακίδιδες [13]. ἡ ἀνάγουσα τὴν κρατοῦσαν ἐκ γῆς Δημήτης.

'Ανα-

1. 'Ανάθ[ε]σις &c.] Pro 'Ανάθ[ε]σις leg. 'Ανάπηψις. An vero pro ἀνάπηψις, ἀνάληψις? G. Quando ἀνάθ[ε]σις exponitur, decretur potius 'Ανάπαυσις. H. STEPH. *Ind.* „ Vir „ Doctus pro 'Ανάθ[ε]σις emendat 'Ανάπηψις, & pro ἀναφερῆς, „ ἀνάψυξ. Sed infeliciter. Videtur enim Hesychius in „ animo habuisse locum LXX. Interp. *Psalm.* LXXII. 4. Ὅτι „ οὐκ ἔστι ἀνάθ[ε]σις τῷ θανάτῳ αὐτῶν. ubi Hesych. ἀνάθ[ε]σις interpretatus est ἀναίσθησις, vel ἀνάπαυσις, (Versio „ Arabica huic etiam habet *requies*. Sic enim illa: *Non* „ *est enim requies in morte eorum*:) vel ἀνάπηψις, *evigilatio*. „ L. BOS *Animadv.* p. 123. Eadem habet V. Cl. in *Prolegom.* ad LXX. in *Psalm.* quem locum, præter *Kusterum*, notaverat etiam *Thom Munkerus*. Conf Valken. *Gloss. S. ex Hesych.* p. 3. De voce ἀνάθεμα vid. Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Somn.* p. 19. & Suicer. *Thes.* Adde Combefis. *Not.* in S. Andr. Cret. p. 359.

2. σφάξας.] Leg. φοῦξας. G. Forte: *Λέσβιος σφάξας*. SOPINGIUS. Vid. inf. *Νεανίας*, & sup. *Ἀνάτης*. IS. VOSS. *Guyetus* emendat φοῦξας: sed vellem ostendisset, quomodo interpretatio illa voci 'Ανάσσων convenire possit. Frustra cum quis de interpretatione laborat, quamdiu ipsa vox interpretanda ignota est & obscura. KUST. Non displicet *Scapulæ* conjectura. Infra: 'Ανάβρεξε. σφάξε. Conf. *Not.* in 'Ανάγκαν, & Αἰόλιον.

3. 'Ανάσσαν.] Ad τὸν, τὴν, τὸν. G. Leg. 'Ανασσόν. IS. VOSS.

4. 'Ανάκ[ε]ν.] Diogen. Laërt. p. 58. M. MEIBOM. *ad eum libri sui.* Vid. Etym. M. & inf. in Δυσκίνων, & Εὐάνδ[ε]ν. Conf. Foës. *Œcon. Hipp.* v. 'Ανδ[ε]ν, & inf. 'Ανάλιον.

5. 'Ανακλα.] Vid. in Πάρακλα. SOPING. Ex *Il.* Υ. 116. in notabili loco:

Πολλὰ δ' ἀνακλα, πάνακλα, πάρακλα τε, δίχακλά θ' ἕλικα.

Multa vero ardua, declivia, acclivitatesque transversæque transfierunt. Schol. 'Ανακλα. σκληρὰ, ἀνώμαλα. Sic & Eustath. Conf. Etymol. M. & mox 'Ανακλίς, in τὸ μὴ διὰ ῥ[ε]μβὰ respici videtur verbum ἰκάνω, q. ἀνάκλα. Sed vid. Etymol. in Αἰνέω, & inf. in v. 'Ανέω.

6. Κεκαλλημένα.] L. κεκριμένα. SALMAS.

7. Πόσεν.] L. πόσον. SALMAS. L. πόσιον, unde σῶον. Hoc quid sit, Lexica vulgata te docebunt. KUST. Ita sup. Αἰσὼν. πόσιον. Vid. *Not.* in Ἄρδιον. & in v. Ἴτεον.

8. Εὐρ. Τηλέφῳ.] Citatur hoc drama, quod Pricæus in *Indice* omiserat, etiam in v. Αἰσίας, & Ἄπυρ. Ubi tamen male Τηλέφῳ.

9. 'Ανεμος.] An potius ἀὴρ ἄπνοος? Vid. inf. suo loco. Sed nihil muto.

10. 'Ανακτᾶν.] L. ἀνακτᾶν. IS. VOSS. 'Ανακτᾶσθαι de vulnere Themist. *Orat.* VII. p. 98. notante Abreschio in *Mysc. Obs.* V. 1. p. 93.

11. 'Ανάξ.] Sic *Anas* in lingua Runica pro *Duce*, unde Anari, Noctis marìti, nomen. Vid. Olav. Rudbek *Atlant.* VII. 5. p. m. 199. 'Ανάξ pro *hero* servi etiam apud Phocylid. ℣. 114. Vid. Tan. Faber ad Phædr. IV. 21. ℣. 12. & Stanl. ad Æsch. *Pers.* ℣. 378. ubi κώπης ἄναξ, pro *remige*. Conf. *Not.* in 'Ανάσσω.

12. Αἰσχύλος.] L. Αἰτναίαις. SCAL. SALMAS. MEURS. [in Æsch.] Αἰτναίαις exhibet *Pricæus* in *Ind. Auct.* Conf. sup. Αἰσὼν. & inf. v. Κρεῖττον. Αἰτναῖος in masc. gen. alii scribunt. Vid. Stanlej. ad Æschyl. p. 709. & 853. 'Ανάξιος usus est Male ἐν ἄξιον ibi legitur: quod observatum quoque video in *Mysc. Obs.* VI. 2. p. 398.

13. 'Ανάξιδες.] Vid. in 'Ανασίδες. SOPING.

14. 'Ανάβρεξε.] Strabo p. 196. Brisson. *de Regn. Pers.* p. 41. Casaub. ad Sueton. p. 287. [five 161.] Salmas. in *Lamprid.*

'Αναξυρίδες [14]. φημανάλια, βερκία [15] βαρβαρικὰ. ἔνδυμα [16] ποδῶν, ἐπενδύματα βαθέα, ἢ βασιλικά.
'Ανὰ ἡλαμὲν ἀνθρῶν [17]. χεῖρ τὸ ἄθεσμα τῆς ἀνδρῶν.
'Ανάπαισα [18]. κυρίως, τὰ ἐν ποσὶ βαδίσεσι [19] τῆς χορῶν ἄσματα. ἢ ἰδίως, τὰ τῆς ῥυθμῶν.
'Αναπαιρίδες. σφῦραι, ἐπὶ τοῖς χαλκεῦσιν [20].
'Ανάπαλιν [21]. ἐν τῷ ἐναντίῳ πάλιν.
'Ανάπαλοι [22]. ἀνοίμωξον.
'Αναπεπταμένας, ἀνακφωναῖς ἄσμα.
'Αναπαντῆσαι [23]. ἀνακύψαι.
'Αναπᾶσαι [24]. κατακοῦσαι.
'Ανάπαυλαν [25]. ἀνάπαυσιν.
'Ανάπαυλις. ἀνάπαυσις. καταπαυσις.
'Αναπαυῶν [26]. τὸ μηκώνιον.
'Ανάπαυσα [27]. ἀνεκλάλησε, ἄῤῥητα. ἔκδηλα. ἐξάκουσα.
'Ανάπτηξ [28]. ῥυθμὸς αὐληδικός.
'Αναπτερᾶς [29]. μελετᾷν.
'Ανάπτηρ [30]. πηρὸς. τυφλὸς. ποσίδης.
'Αναπτλάσας [31]. ἀναῤῥωσθείς.

'Ανα-

p. 222. & 292. [five 977.] SCHR. Vid. Bynæum de *Calceis Hebr.* p. 253. Porti *Lex. Ionic.* & inf. v. Βερκία. Glossæ Herodot. 'Αναξυρίδας. τὰ βαθέα καὶ βασιλικὰ ἐπενδύματα. Vid. & Polluc. l. X. c. 40. & l. VII. *segm.* 57. Lexic. MS. *Œlateuchi*; 'Αναξυρίδες. βερκία, ἢ βαρβαρικὰ ἐνδύματα.

15. Φημανάλια. βερκία.] Germanicum & Latinum. ARCER. Βερκία, *Braccæ*. G. Φημανάλια est Latinum *feminalia*. Proprie autem *feminalia* & ἀναξυρίδες, sive *braccæ*, differunt: quas de re vid. Salmas. ad Alex. Sever. c 40. KUST. Alii φημινάλια, aut φημινάλια, aut φαμινάλια scribunt, ut Suid. & Etymol. Sed φημανάλια præstat. Vid. Jo. Bourdelot. *Animadv.* in Heliodor. L. III. p. 65. & Du Cang. *Gloss. Gr.*

16. Ἔνδυμα.] L. ἐνδύματα. VERWEY. Nihil mutandum.

17. Χεὶρ ἡλαμὲν ἀν.] *Iliad.* Δ. 251. 273. ubi vid. Schol.

18. 'Ανάπαισα.] Suid. 'Ανάπαισι scribit. in ceteris plane consentiens.

19. Τὰ ἐν ποσὶ βαδίσεσι ἄσματα.] Aristoph. in *Pace* ℣. 734. . . . ὅσοις τὸ ῥυθμὸν βαδίσεως ἐν τοῖς ἀναπαίστοις. l. c. *theatrum*, sive *populum in Parabasi Anapæstis alloquens*. Nimirum Poëta, sive Chorus nomine Poëtæ, in Parabasi ad Populum se convertens, eumque alloquens, Anapæstis uti solebat: unde intelligitur, quod Hesych. hic ait, *Anapæsta* dici *Chororum cantica in Parabasibus*. KUST.

20. Χαλκεῦσι.] An Χαλκιδεῦσι? ut in v. Εἰπατίας.

21. 'Ανάπαλιν.] Ex *Lib. Sap.* XIX. 20. ubi Gloss. MSS. ὁ δὲ ἐναντίος. al. MS. addit πάλιν.

22. 'Αναπαλοι.] L. 'Αναπάτωσε, a πατῶ, dolentium voce. Vid. 'Αιμᾷν, IS. VOSS. Quid si legamus: 'Ανάπαλαι. ἀνάκτορ. Infra certe Πάλλει, explicat πηδᾷ, & ἅλλεται. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 12. Vid. inf. 'Αναπτηνᾷς.

23. 'Αναπαντῆσαι.] L. 'Αναπεπτῆσαι. G. Lege 'Αναπεπτᾶσθαι, id quod haustum est, attollunt, ut bibentes aves solent. PERGER. L. 'Αναπαντῆσαι. id est, ἄνω πεπτῆσαι, *erigunt se*. IS. VOSS.

24. 'Αναπᾶσαι, καταπαῦσαι.] Ἐπὶ δ' ἐλαφρᾶ πάσσει. SCHR. Leg. [ex Phavor.] 'Αναπᾶσαι, καταπᾶσαι. BRUNO. Pro 'Αναπᾶσαι, καταπᾶσαι, a πάσσω, πάσα, *conspergo*. Est Aor. 1. Infinit. KUST.

25. 'Ανάπαυλαν.] Consentit Lex. MS. in Dionys. Areop. Artemidor. *Oneirocrit.* l. 35. p. 33. ἀνάπαυλαν ἢ σύστασιν κακὸν dixit: ut ἀνάπαυλα & ἀρτέλεια junguntur ab Aretæo p. 19. Conf. p. 102. init. & 119. 36. Vid. Thom. Mag. & inf. Πάτλα, Item *Misc. Obs.* V. 3. p. 39.

26. 'Αναπαυῶν. τὸ μὴ κοιμῶν.] Lege conjunctim, τὸ μηκώνιον, id est, papaveris succus, qui ἀκοιμώτου dicitur, eo quod somnum provocet, & ἀκοιμᾷ, & ab omni opere cessare facit. PALMER. GUYET. Eo quod soporem concilliet. JUNIUS. In ejus *Animadv.* p. 398. scribitur μηκώνιον. Sed μηκώνιον est in margine Codicis Leidensis. Et sic, præter *Soping. Stephanium*, & *Is. Vossium*, *H. Valesius*, addens: *sed eo sensu ἀναπαυῶν usquam legi.* Vid. inf. v. Μήκων.

27. 'Ανάπαυσα.] Ab αὐω, idem quod αὐδῶ. IS. VOSS. Pro 'Ανάπαυσα, SALM. KUST. H. Steph. *Thes.* T. III. p. 617. legit 'Ανέπαδσα. Conf. Seber. ad Polluc. l. VI. p. 682. Vid. inf. 'Ανάπαυσα, & 'Ανάπτηνα.

28. 'Ανάπτηξ.] Vide Polluc. l. IV. *sect.* 84. KUST.

29. 'Αναπτερᾶς.] Vid. sup. 'Αμπτερᾶς.

30. 'Ανάπτηρ.] *Is. Voss.* ob seriem corrigit 'Ανάπαρ. Vid. inf. 'Αναπίους.

31. 'Αναπτλάσας.] Vide unde habeat 'Αναπτλάσιον Hesych. pro *convalesco*. Arbitror ejusdem originis esse Εἰπτλία, & Ἀνεπτλία infra, pro ἀλυγησία. Vide illa. Galen. in Lex. Hippocr. Νιπτλ. ἀδυνατεῖ. IS. VOSS. Nisi fit Doricum, scribendum potius est 'Αναπελάσας, ab ἀναπελάω, quod proprie significat, *rursus fum*, sive *rursus esse incipio*, i. e. revi-

vi-

'Αναπεμπάζ{ω}. ἀναπέμπω. ἀριθμῶ.
'Αναπιμπλ{ά}ζω [1]. ἐπαναλαμβάνειν τὰ παρειμένα.
'Αναπιπάσαι [2]. ἀνασκέψασθαι. ἀναεθμῆσαι.
'Αναπεπιμβλῖν. ἀναζυμωθῆναι, ἀπυρεγμένειν [3].
'Αναπέλμῶν [4]. ἀπωσθῆναι.
'Αναπεπλονῆθαι [5]. τοὺς ὀξυσοὺς ἀναπεζαμμένους.
'Αναπέλωκες. ἀναπεσών.
'Αναπεζάσαμεν. ἀπλώσαμεν.
'Αναπεφλασμένον [6]. ἀναπεζαμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον.
'Αναφᾶν [7] οἱ λέγουσιν Ἀτθικοὶ, τὸ ἀναμαλάσσειν τὰ αἰδοῖα.
'Αναπεφοίτηκεν. ἀπῆλθεν.
'Αναπηζ{ά}ζ. ἀναδίδωσι [8].
'Αναπῆξαι ἀνιγεῖραι.
'Αναπέφεις [9]. πυρλοῖς.
'Αναπιμπλᾶζ [10]. πληρῶζ.
'Αναπιτνᾶζ [11]. ἀνοῖξαι. ἢ ἀναμῶξαι [12].

'Ανάπλασμα. ψεῦσμα [13].
'Ανάπλεως [14]. μεστὸς. πλήρης. ἀνάπλεων ἔχων ἢ θύρυχοείαν.
'Αναπνᾶ [15]. ἀναπνέω, ἢ ἀναπνέω.
'Ανὰ πόδα [16]. ἔμπαλιν, ὀπίσω.
'Αναποδίζειν [17]. τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζειν. καὶ συμφέρειν [18]. Ποδίζειν γὰρ, τὸ μέρειν [19].
'Αναποδισμός. ἐπανάλυσις.
'Αναπόφρασιν. ἄφθικτον. ἄπρακτον [20]. Φεύγω μὴ δυνάμενον.
'Ανάπτω [21]. ἁλίζομαι. μάτιω.
'Αναπολεῖ [22]. μιμνησκεῖ. Ἀθηναῖοι.
'Ανάπυξα [23]. ἀνεκλαλήθη, ἢ ἀνεβόησα. ἀ δὲ Ἡλιόδωρος, ἀνάβλησε, ἔκθλιψε. ἢ ἐξάκουσα. καὶ ἄρρητα καὶ ἐξαίφνης.
'Αναπόλαυσ [24]. ἄγευστος.
'Αναποδίζουσαι [25]. ἐπαναλύουσαι.
'Αναπολεῖ [26]. ἀναπίνοντ{ι}.
'Αναπομπαζόμενοι [27]. οἱ ἀναπολοῦντ [28] γνώμαν.

'Ανα-

vifco, convalefco, vires recipio: ab ἀνὰ, & σίνω, five σιάλις, fum. Sic ἀνησιαλὲς fignificat, infirmum effe, five viribus defeftum; proprie, pufillam rem effe: & 'Ανησιαλὲς infra expofitur ἀδύνατα, infirmas; contra ἀνασιαλὲς eft bona corporis habitudo, five ἕξις, ut docet Hefych. infra fuo loco. Confer etiam mox v. 'Ανεσιλινθη. [poft v. 'Ανασσίνω.] KUST.

1. 'Αναπιμπαζόμενοι.] Vid. Thom. Magift. Ibique L. Bos, & inf. 'Ανατιμωμ. Aretæus Cappad. p. 103. C. 'Αναπιμπάζ{ει} ὁ ἀνὴρ ὑφ' ἑαυτῷ τὸν νοῦν.

2. 'Αναπιπάσαι.] A πίμπημι, id eft, πίπλημι. Supra: 'Αναπιμπλᾶζ. ἀναπλῆσαι. Vide πιμπάζεσθαι apud Homerum. G. Vid. inf. Πιμπαζόμενοι, Περιπάσαζε, & Περιπάσαζ). Conf. Potter. ad Lycophron. ν. 9. & *Not* præc.

3. 'Απυρεγμένειν.] L. ἀναπεφορμένειν. G. Suid. ἀναπεφορμένειν. Vocem ἀναπιμπλῖν habent LXX. *Num.* VIII. 9. & XXVIII. 5. notante Cl. *Ilicio*. Jef. XXX. 24. ἄχυρα ἀναπεπιμμένα. Lexicon MS. *Oxonienfe* : 'Αναπιμπλῖν, ἀναφορμίζειν.

4. 'Απεπιτζῆμβιον.] Herodot. VIII. 60. Ἐκ πολλοῦ ἀναπεπτωκότος. Dio Chryfoft. Orat. XXXIII. p. 408. *fin.* τῇ ψυχῇ ἀκολουθεῖ, καὶ σφίσιν ἀναπεπτώκασιν. Vid. fup. in Ἀμφίσσων, (poft v. Ἀμφίσσαι) & inf. v. Ἀπεπτῆμβιον, Ἀπεπτῆμβια, Πίπτουσιν (ubi vid. *Not.*) Πάπτω, &c. Ita nos dicimus *open*, i. e. apertum, de aëre five cœlo, mari, campis undique patentibus, &c. Conf. Erudit. Menag. ad Diog. Laërt. IX. 115. & Cl. Kühn. *ibid.*

5. 'Απεπτῆμβιον.] Melius effet, 'Απεπτῆμβιον. GUYET.

6. 'Απεπτλασμένον.] A φλῆζα, φλέζομαι, inde Φλασμὸς infra, pro πεφλασμένος, id eft, *inflatus*. Hefych. Φλασμὸς, τυτθωμὸς. Idem: Φλασμὸς, τυφὸς. id eft, *fyftatio, vanitas*. Τὸ ἀναφλᾶν aliud verbum eft. Id eft, τείνειν, ἀνατείνειν. G. Vid. Lucian. Lexiph. p 841. Ibique *Not.*

7. 'Αναφᾶν.] Θλᾶν, φλᾶν, ἀναφλᾶν, id eft, τείνειν. GUYET. JUN. L. 'Αναφλᾶν. SALM. BRUNO. HEINS. Sic & Hagenöenfis, & Phavor. Vid. inf. 'Αναφλᾶν, & 'Αναπίνω. Ariftophan. *Lyfiftr.* ν. 1101.

Αἰὲ δὲν ἄμμας ἄνδρες ἀναπεφλασμένε.

Sic exhibet *D. Heinfius*.

8. 'Αναδίδωζι.] Puto exeidiffe vocem πυγιὰ: ut integrum fit, πυγιὰ ἀναδίδωζι. KUST. Facile ex regula noftra fæpius adhibita, fubintelligas πυγιὰ. Sed neceffe non eft, dummodo explices: *effundit more fortis*. Sic infra: Πυγιάζι. ἀναδίωζι. fcil. inftar πυγιᾶς.

9. 'Απεπφεις.] Vid. fup. 'Απέπφω, five ——— πυπέφω, fecundum fcriem.

10. 'Αναπιμπλᾶζ.] Ven. 'Αναπιμπλάζ. Flor. 'Αναπιπλάζ.

11. 'Αναπιτνᾶζ.] Scribe 'Αναπιτάνω, ab ἀναπιτάω, vel ἀναπιτνῶμι. Nam ἀναπίτνημι, Paffive fignificat, *aperiri*: ut apud Nicandr. in *Alexiph.* ἀναπίτνῃ δὲ σοι, *aperiuntur oculi*. ubi Schol. ἀνοίγονται. KUST. 'Αναπιτνᾶζ per τὸν ἀναπλησμὸν expl. Schol. Find. *Ifth.* IV. 80. Hinc autem fluxiffe puto, quod notet ἀνοιγῆναι. Prorfus nempe ut ἀναπίνω pro ἀνοιγῶ in Thucyd. l. 70. ubi conf. Waff. & εἰμάζειν ἐς ἀναπίζειν junxit Æfch. *Agam.* ν. 1608. *Aperiendi* notione eft in Pind. Olymp. IV. 45 πολλοὶ ὄμμα ἀναπετάμενοι. ABRESCH. Nicandri locum citaverat H. Steph. in *Ind.* Ceterum hoc verbum in Ven. & Flor. τῷ 'Αναπιτασσάζ fubjicitur, quafi feq. 'Αναῖξαι &c. nova foret gloffa. Nos rectius Hagen. & Hack. fequuti fumus.

12. 'Αναπιτνᾶζ.] Vel eft corrupta & repetita lectio vocis ἀναῖξαι (quales lectiones apud Hefych. & alibi occurrunt) vel interpretatio hæc pertinet ad 'Αναπιτνᾶζ, quod Hefych. hic more fuo cum 'Αναπιτνᾶζ, verbo fimilis foni, confudit. Vid inf. v. Πιτνᾶσιν, quod exponitur, μετ' εἰμαγῆς ἐμπτώσεως, *cum ejulatu fupplices*. KUST. H. Steph. *Ind.* ex Gregor. adfert τῶν ὑπὸ τῆς ἀναπτώσεως.

13. Ψεῦσμα.] L. ψεῦγμα. GUYET. IS. VOSS.

14. 'Αναπλ. μεστὸς. πλήρ.] Quædam corrigenda, quædam diftinguenda, hoc modo: 'Ανάπλεως. μεστὸς. πλήρ. ἢ 'Ανάπλεω. ἔχων θύρυχοείαν. Vel, ut Erotianus habet: 'Ανάπλεως. τὸ πᾶσιν. καὶ ἔχων θύρυχοείαν τινά. VERWEY. Ante 'Ανάπλεω aliquid deeffe videtur. M. MEIBOM. Vel 'Ανάπλεως cum 'Ανάπλεος confunditur in hac gloffa, ut fæpius; vel Erotani lectio hue referenda. Πλῆρες autem omnes habent Edit. præter Hack.

15. 'Αναπνᾶ.] 'Αναπνεῖ legendum putat *Ruæus*, quia apud Efaiam *cap.* II. legitur: Ὃς ἀναπνεῖ ἐν μυκτῆρσι αὐτοῦ. [Sic Ed. Aid. *com.* 22.] VERW. Nihil mutandum.

16. Ἀνὰ πόδα.] *Guyetus* 'Ανάποδα legit, una voce. Vid. inf. in 'Αμωσδον.

17. 'Αναποδίζειν.] Vid. Harpocrat. & Polluc. II. 196. Adde Suid. & Porti *Lexic. Ionic.* Conf. *Not.* feq.

18. Καὶ συμφέρειν.] Suidas in eadem voce: ἢ ἀντικεῖσθαι συμφέρειν. Quæritur autem, quorfum illud συμφέρειν proprie referendum fit. Lamb Bos in *Animadv.* p 142. exiftimat, συμφέρειν hic proprie fignificare, *menfuram*, five *modum concutere*; quod & κρατιστηρεῖν dicatur, tefte Hefychio. Atqui concuffio illa modii, de qua Hefych. v. Κρατιστηρεῖν (ut & v. Παρακρατιστηρεῖν) non fiebat examinandi, vel explorandi, fed fraudandi caufa; & proinde σύμφορις illa nihil faceit ad fignificationem ὃ εἰρήκαμεν, quam Hefych. & Suidas voci 'Αναποδίζειν tribuunt. Exiftimo igitur, metaphoram fumtam effe ab illis; qui vafa fictilia pulfu explorant. Hoc enim Græci appellare folent κρίνειν. Suidas: Κρίνεις, τὸν δοκιμάζεις· ἐπεὶ τὰ σκεύη τῷ κεραύνῳ δοκιμάζουσι. i. e *Krinis, five examen: nam vitrea vafa fictilia pulfando explorantur*. Schol. Ariftoph. ad *Ran.* ν. 78. Ἀπὸ τῶν κεραμίων τῶν σκεύων. ἐπεὶ ὅταν δοκιμάζωσι κεραμέαν. Adde quæ notavimus ad Ariftoph. Schol. in *Nub.* ν. 317. Eodem refpexit Perfius, cum ait: [*Sat.* V. 24.] ——— *pulfo, dignoftere cautus, Quid ſolidum crepet*. KUST.

19. Μερεῖν.] L. μετρεῖν. SALM. GUYET. SOPING. VALES.

20. 'Απρακτον.] In hac fignificatione refpicit vocem ἄφικτον. Supra: Ἄφικτον, ἄπρακτον, &c. Conf. Suicer. *Thef.*

21. 'Απτόμενος.] Eadem vox inf. poft 'Απτᾶ.

22. 'Αναπολεῖ.] Forte legend. 'Αναπολεῖ. H. STEPH (in *Ind.*) SALM. IS. VOSS. KUST. Ita recte Suidas. Vid. inf. 'Αναπολῶ. Docti Viri in *Specim. Potiſ. MS.* ita: „ Certo „ certius eſt, legendum eſſe 'Αναπολεῖ, quod fignificat *revocat in memoriam*, *meminit*. „ Vid. Plat. *Leg.* l. IV. p. 723. & *Phileb.* p. 59. Ariftoph. „ *Lyſiſtr.* ν. 679. „ Addo Origen. *de Orat.* §. 27. p 58. *Ed. Weſſ.* ubi ὑπόμνησις & ἀναπόλησις conjunguntur, ut Synonyma.

23. 'Ανάπυξα.] Puto legend. τὴν ἀνεβόησα, ἀνάβλησε ἢ Ἡλιόδωρος, ἔκθλιψε. SCHR. Homer. [*Odyſſ.* Δ. 273.] — αἵματι δ' ἀκάνθια ὑγρὰ δύεται ἀνθρακιῆσιν. Ubi vide diverfas Criticorum explicationes, & Paufan. *Bœotic.* p. 286. HEINS. Ordo exigit 'Αναπίθεσα. Vid. 'Αποτίθω. IS VOSS. Supra 'Ανάκαυσα fcribitur, & diverfa fignificationes eodem modo voci tribuuntur, ut *l. l.* Apollonius in Lex. MS. 'Ανάκαυσα, ἔκλαυσα, ἐβόησα. ἢ ὑ Ἡλιόδωρος. ἀνέβλεψε.

24. 'Απόλαυστος.] Forte 'Απολαυστός. SCHR. Scribendum effe 'Απολαυστός, vel ex ferie literarum patet. KUST. IS. VOSS. Plutarch. *de vitando ære alieno*, p. 829. D. Increpat avaritiam fœneratorum, οἳ ἀπολαύουσιν ἕτερα αὐτοὶ τῶν τελῶν.

25. 'Αναποδίζουσαι.] Vid. fup. 'Αποτελεσθῆναι, 'Επαναλύσαι, *refolutum* recte explicat *Sepmgius*. Sic 'Αναπίχυτα, pro ἀναλυθέντα, apud Suidam. Vid. *Not.* inf. in v. 'Αναπίνουσι.

6. 'Αναπολεῖ.] Ita Suid. Vid. inf. in Ὀφρυόλεῖ, & fup v. 'Αναπολεῖ.

27. 'Αναπομπαζόμενοι.] Supra rectius 'Αναπιμπαζόμενοι. H. STEPH. *Ind.* Vid. *Not.* feq.

28. Ἐς ἀναπολοῦντ{ι}.] L. οἱ ἀναπολεῖ. Vid. 'Αναπιμπάζομαι. IS. VOSS. Ita Ven. & Flor. An vero οἱ ἐγκαταλεῖ, in para-

'Αναπόζωστον. ἀν ξέλειστον.
'Αναρῆσαι ἀναφυσῆσαι.
'Αναπάλυμα [1]. ἀνάπαυμα.
'Ανὰ τεσθύεσι [2] πλαμυρόν. εἰς τὸ τεσθύεσι βλέπων [3]. τοῦτον γὰρ τὸ σχῆμα ἔχει ἡ νῆσος τεσθύεσα.
'Ανάπλεω. τεθεῖσα.
'Ανάπλ') φλέγ').
'Αναπέρασα [4]. μετάσχες πάντα.
'Αναπησιώτερος [5]. ὁ ἐκτὸς.
'Αναπίπτω [6]. ἀναπαυόμενος.
'Αναπομπίας [7]. ἀναπαυόμενος.
'Αναπὸ [8]. ἄλληθ, ἀπέας.
'Αναπυγαὶ [9]. ἀναπαλαί.
'Αναπύξαντες. ἀναπαλύψαντες.
'Ανάπλα [10]. ἀνεγείρω.

'Ανά-

'Ανάπυσα [11]. Φανερά. ἀνήκοα. ἀναφανδά [12].
'Αναρ [13]. ὕναρ. ἢ ἤκουσα [14].
'Αναπτυ [15]. ἄνθρ λύζων. Κυρηναῖοι δὲ, ματαίως.
'Ανάρμοκλος [16]. δημόσιος.
'Αναρραβαγῆσαι [17]. ἀναψοφῆσαι. ἀναπηδῆσαι.
'Αναρέσσω. παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι [18].
'Αναρέθλα [19]. τὰ μὴ ἐξισμένα. Ἄρθλα γὰρ, τὰ δίρματα.
'Αναρᾶσα [20]. κίνησα.
'Ανάρμα [21]. κίρυγμα.
'Αναρεῖν [22]. ἀμέλγειν. κυίσκειν.
'Αναρθρα. ἀτύπωτα. ἀμόρφα. καταφερῆ [23].
'Αναρθρ. ἄπιστος ἀσθενής. Εὐριπίδης Οἰδιπόδῃ [24].
'Αναρᾶσι [25]. Φοβεῖ.
'Αναρίθμιον [26]. ἐχθρόν.

'Ανα-

pullo ante? Ita *Soping.* conjecit. Vid. inf 'Επιπαλαίων. Sed prius præfero. Sic & *Kusterus*: „ Recte ἀναπαλαιοῖ habet „ Edit. Ald. At reliquæ Edd. male ἀναπολαιοῖ. 'Αναπαλαιοῖ „ etiam habet Phavorin. Est autem ὁ ἀναπαλαιοῖ τὸ αὐτὸ „ *quod renovatur*, sive *quod renovatur & repetitur*: ab ἀνα- „ παλαι, *renovare, renascere.* Ex hac vero interpretatione „ patet, pro præc. 'Αναπομπίας, rectius scribi 'Αναπομπαζό- „ μενον. Vide sup 'Αναπομπάζουσι, & 'Αναπομπάσαι. „

1. 'Αναπαλαιοῖ.] L. ἀναπαίων, & conjunge cum præcedd. Omnia enim ejusdem sunt significationis. IS VOSS. Legendum videtur: 'Αναπαλαιοῖ ἀναπίμπλησι. [pro ἀναπίμπλησι.] i. e. *ex morbo convalescere*, vel *vires recipere.* Vide quæ notavimus sup. ad v. 'Αναπαλαίων. KUST.

2. 'Ανὰ σεσθύεσι τετραμμένον.] Lege divisim, 'Ανὰ σεσθύεσι, ut [Aldina &] Flor. Editio recte. HILL. IS. VOSS. KUST. H. STEPH. *Ind.* Imposuit lectoribus, vel potius correctoribus, quod, cum corrupte legerentur, 'Ανὰ σεσθύεσι τετραμμένον, neutraliter, præsertim cum nescirent, quo spectaret locus, βλέπων quoque legendum putarent. Scribendum vero: 'Ανὰ σεσθύεσι τετραμμένος, εἰς τὸ σεσθύεσι βλέπων. De Patroclo enim dicitur Iliad. T. [ψ. 212.]

Ὃς ἔ [al. μοι] τὸ πλωτὸν ἐλαύνεμμένον ἔξω χαλκῷ
Κεῖ' ἀνὰ σεσθύεσι τετραμμένος.

HEINS.

Scrib. τετραμμένος, ex *Il.* T. 212. Adde J. Lipsium *Elect.* I. 6. PERGER. Vid. & Casaub. ad Pers. III, 103. p. 307. coll. Jos. Scal. ad Fest. in *Comicare.*

3. βλέπων (Sic Ven. Flor. & Huck.)] L. βλέπον. JUN. βλέπων. SCALIG. SOPING. SALM IS. VOSS. Si præcedens τετραμμένον est Accus. sing. masc. legendum hic etiam βλέπων. Quod autem ad rem ipsam adtinet; mortuos apud Veteres, antequam efferentur, ita collocari solitos fuisse, ut foras spectarent, pedibus ad januam vestibuli conversis; res nota est. KUST. βλέπων habet Ed. Hagen. Sed βλέπων omnino scribendum evincit locus Homeri, a Doctis Viris allatus; ubi Schol. ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ἐστιν. ὁ δὲ, τετραμμένος ἔχων εἰς αὐτὴν τοὺς πόδας, ἵνα τῇ πύλῃ] (pergit) οἱ γὰρ, ὡς τὸ ἐξερχόμενον ἢ εἰσερχόμενον βλέπουσι· ἀναστρέφουσι εἰς τοὺς οἴκους. Conf. Inf. Δι' οὐ δηχθέν. Mox pro τοῦτον in Ald. & Flor. τοῦτο: quod recepi. Vide quæ notamus inf. in v. Ἀτρωπάσσης.

4. 'Αναπεράσω.] Vid. Erasmi Adag. *Alas addere.* [IV. 8. 86.] SCHR. Herodot. II. 115. ἀναπεράσας αὐτὸν. Vid. Portl *Lex. Ion.* Eurip. *Suppl.* ν. 80. φυτὸν ὡ ἀναπτερῶν metus me *suspensum* reddit. Conf. Arisloph. *Avib* ν. 1436—1450. & Anlizenet. II. I. ἰδικῶς ἀνέπτηνε &c. Vid. inf. 'Αναπτερῶ, Suid. in 'Αναπτῆναι, & Suicer. *Thes.*

5. 'Αναπτησιώτερος.] Suipectum est. H. STEPH. *Ind* Legendum videtur 'Αναπτωσίμιος, id est, cui carnes ex ore excidere solent. GUYET.] L. Ἀναπτησίμιος. PERGER. L. 'Ανάπτω. ὁ ἵππος. An incendiaria hæc quoque? an quod fumum evolet? IS. VOSS.

6. 'Αναπτίσω.] F. 'Αναπτάσθενον. SCHR. Nihil mutandum. Suid. 'Αναπτίσω. πτώσθενον.

7. 'Αναπτόμενος.] L. 'Αναπτόμενος. GUYET. Nihil mutandum. 'Αναπτόμενος πτώσθενος habet Herodot. II. 55. quo forte respexit Noster. 'Αναπτόμενος est etiam apud Comicum *Avib.* ν. 1384. Conf. Cl. Jac. Gronov. ad Herodot. p. 875.

8. 'Αναπὸ.] Pro 'Αναπὸ: ab ἄνθρωπος, *tango.* Vide supra. KUST.

9. 'Αναπυγαί.] Vid. Brod. ad Eurip. 118. VERW. Eurip. *Hippol.* ν. 601. ἐλαὶ γ' ἀναπτυγαί. Ubi Schol. ἐλαὶ ἡ ἀναπτυγαί, ἀστῖνες, καὶ τὸ σκότος ἀναπτύσσουσι, &c. i. e. *ista autem tenebræ, radii Solis, quia tenebras explicant*, &c. Ad h. l. Euripidis Hesychius respexisse videtur. Vide eundem Eurip. *Ion.* ν. 1445. ubi, αὐλὸν ἀναπτυγαί. KUST. Vid. Jos. Barnef. *Not.* ad loc. priorem.

10. 'Ανάπτω.] Id est, *accendo* SCHR. Vid. inf. 'Ανάπτει, & Od. Γ. 274 & sup in 'Αναξάπτειν.

11. 'Ανάπυσα.] L. Ἀνάπυσα. SALM 'Ανάπτυξα. GUYET. Prius præfero, cum H. Steph. *Thes.* III. 617. & *Il. Vossio*, qui conferri jubet 'Αναπτύσσω, infra. Vid. sup. post ν. 'Αναπτύσσει, & Inf. 'Επαπτύσσω.

12. 'Αναφανδά.] Forte ἀναφαῦλα. G. Sed vid. inf. in 'Αναφαῦλα.

13. 'Αναρ. &c.] Supra. 'Αναιρῶ. ὕπνῳ. Κρῆτες. GUYET.

14. Ἢ ἤκουσα.] Forte ἢ νῆσος, *anas* PERGER. L. ἢ ἤκουσα ἀνάκτου. ut conjungatur cum seqq. Nempe præter τὸ ὕναρ notat quoque τὸν ἀνάκτορα. An ab ἀνὴρ, pro ἀνὴς, quasi ἄνηρ? Sane 'Ατοπῶν, i. e. ἀπλήκτων, videtur factum ex ἀτοπῶν. Cum vero sumitur pro ῥαδίως, videtur non abludere ab eo quod est infra: Ὀνὴς, δῆλον Vide quoque Νάρ. IS. VOSS Vid. sup. in 'Αμπίτιαρ. 'Ανάκτωρ est nova glossa. Sup 'Ανάκτωρ. πλουσίος. μάταιος. Forte hic 'Αναπαύσας legendum, i. e. ἄνδρ λυπῶν ματαίως. Sed Eustath. in *Il.* A p. 56. ad ν. 99. docuit, Ἀρχέπτολις, ἀνάκτορον, veteribus pro ἀσχολίαν καὶ ἀναπαύσιν sumi. Sic & brevium Scholiorum Auctor: ἀνὰ κράτος, καὶ ἀνὰ δάμνι, ἀνυπερασπίστως. Quare nihil muto.

15. 'Ανάκτωρ.] Vid. sup. post 'Ανακλίσεται, & *Not.* præced.

16 'Ανάκτα.] Et ordo & res exigit 'Ανάκτῳ, ab ἄναξ, ἄνακτος, pro ἀνὴρ, & ἄνακτι, & ἄνακτα, qui 'Ανήκτω. Vide 'Ανάκτι, & 'Ὀνάκτω Infra, pro 'Ανάκτῳ. IS. VOSS.

17. 'Αναραβαγῆσαι.] Vid. inf. 'Αρραβαγῆσαι, & 'Εμβαβάγει.

18. Παύσασθ, ὀδυνᾶσθ] Tollenda distinctio. STEPH. C. (i. e. COCCEJ.) IS. VOSS. Ita recte in Ven. & Flor. Confer H. Steph. *Thes.* T. III. p. 665. ubi Germanam, i. e. Hagenœtnsem, non solum Editionem, in qua dultingulatur, sed & Varinum, qui τὸ ὀδυνᾶσθ omiserat, corrigit.

19. 'Αναρέθλα.] 'Ανάρθλα. Imo ἄρθλα, vel ἄρθελα, quæ σμιλία hoc loco. SALM. *Gesner.* ita legit: τὰ μὴ ἐξεσμένα δίρματα. Ἄρθλα γὰρ τὰ σμιλία. Vid. Ἄρθλοι. SOPING. L. 'Ανάρθλα. SCALIG. H. STEPH. *Ind.* STEPHANIUS. IS. VOSS.

20. 'Αναρᾶσα.] An pro ἀναρίθμησα, id est, *abundans.* GUYET. L. 'Αναρίθμησα, IS. VOSS. Vid. mox 'Αναρίθμιον.

21. 'Ανάρμα.] An ab ἄρμενον, ἀναρμένον, ἀνάρμενα? ἰκίγκω. An 'Ανάρμενα? G. Leg. 'Ανάρμενα. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* Series liter. suadet, scribendum esse 'Ανάρμα, i. e. ἀνάρμενα, ab ἀνὰ, & ῥέω, *dico.* Phavorin. 'Ανάρρησιν, ἀναστροφήν. ἐξ 'Ανάρρησιν, κίρυγμα. Quæ habet ex Suida. Vide etiam infra v. 'Ανάρρησις. KUST. Vid. inf. 'Ανάρρησιν, & seqq.

22. 'Αναρεῖν.] An ex ἀὴν, & ῥέω, *abundo.* GUYET. Vid. 'Αναρίζα, & inf. 'Εναρεῖν, & Ναρεῖν.

23 Κατάρθρω.] An scribend. ἀνάπτω, ἀμόρφα καὶ ἄρθρα?

24. 'Αναρθρ - - - 'Eur. Οἰδιπόδ.] Nisi legendum sit 'Ορθ. ex. Ibi enim ν. 227.

. . . . . ἔτνω μ' αὖῃ πίσῃ.
Μαίνει, ἄναρθρος εἶμι, κἀδύνᾳ μόλω. PERGER.

25. 'Αναρρίζω.] L. 'Αναρρίπτει. IS. VOSS. Existimo scribendum 'Αναρίζει, ut idem fit quod ἐναρίζει Infra 'Αναρίπτει, eodem significatu. H. STEPH. *Ind.* Pro φασὶ f. φησὶ. GUYET, infra: 'Εναρίζει φασὶν Vid. *Iliad.* A. 191. Hinc 'Αναρίζει corruptum videtur. Legere itaque malim: 'Αναρίζει. (pro ἐναρίζειν) φασὶν. Gemina germana notasse video Cl *Kusterum*: „ Ex serie literarum (inquit) scribendum est, „ 'Αναρίζει. Hoc autem pessime hic positum, est pro ἐναρί- „ ζειν, quod est 3. pers. præs. optativ ab ἐναρίζω, *occi-* „ *dere.* Infra: 'Εναρίζει. φασὶν Quod sumtum est ex Hom. „ *Il.* A. 191. ubi tamen hodie legitur ἐναίρειν, pet ε, quod „ Schol. exponit, φασὶ Unde patet, pro φασὶ hic scribendum esse φασὶν. Discimus etiam hinc, *Gujetum* „ pro φασὶ male corrigere φησὶ. „

26. 'Αναρίθμιον.] Id est, ἀνάρθμιον. ab ἄρω, ἀείρω, ἀέλτω, ἀέλθμιον, ἀέλθμιος, id est, τὸ ἐρρῶσθαι, τὸ ἄρθμιον, τὸ ἀρτιφὲς, τὸ ἐρωτικὸν ἄρθμιον, &c. Item ἀεθμιος, idem quod ἄρθμιος, id est, φίλιος, unde ἄρθμιος. Hesych. 'Ἄρθμιον. φίλον. τὸ τῷ μισῷ καὶ συμφέρον τοῖς ἡμῖν. Ab ἄρθμιος, φιλία, ἀεθμία, &c. ἀεθμεῖν, ἀεθμοποιεῖσθαι, *amicitia jungi.* Hesych. 'Ἀεθμοποιῆται· φιλοῦσι ἀλλήλους. Item ab ἀεθμος, φιλία, ἀνάεθμος, & ἄναρ - θμος, ἐχθρός. G. Legend. 'Ανάρθμιον. ab ἄρθμιος enim der- vatur,

'Αναπίζειν [1]. παροξύνειν, ἐκσείειν.
'Αναρίτης [2]. ζῶον κοχλιῶδες.
'Αναρίχαδ [3]. ἀναβαίνειν ἐπ' ἄτρακτον.
'Αναρτον, ἀνυπόπτακτον, ἢ ἡ ὑδὶς ἤρξε. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι.
'Αναρτῆ [5]. ἀνυπόβυσον.
'Αναροδαποδλιῶαι [6]. ἀναβληθῆναι.
'Αναρπεδδὶ [7]. ἀναρρῦψαι. Αἰσχύλος Σαλαμῖνι [8], ἀντὶ τοῦ ἀθροῖσαι. "Ομηρος δέ, ἀναπτεῖ καὶ ἀναροφήματι ποιῆται ἦχον. καὶ Σοφοκλῆς ὁ Ναυσὶ [9] καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναρρίπτῃ.
'Αναρὸς [10]. ἄβηλον. Ταραντῖνοι.
'Ανάρρησις [11]. προαναπήρυξις, προρρήσεις, προαγορεύσεις.
'Αναρρηθῆναι. ἀνακηρυχθῆναι.
'Αναρρῆσαι. ἀνακηρύξαι.

'Αναρ-

'Αναρρὶ [13]. σφάζῃ.
'Ανάρρησιν [14]. τὴν τελευτήν.
'Αναρρίπλειν [15]. διδάσκειν.
'Αναρρύπειν [16]. διδάσκειν. ἀναδιδάσκειν.
'Ανάρσιοι [17]. ἀτάρμοστοι, πολέμιοι. ἀπὸ τοῦ μὴ συναρμόζεσθαι τοῖς ἤθεσιν.
'Ανάρσιον [18]. ἀδάπτακτον. ἀκατασφόρητον [19]. ἄβλητον. ἀτάρμοστον.
'Αναρτῆζαι [20]. ἀνακρεμάζαι.
'Αναρυηθεῖσα [21]. ὁ ἢ ὁ ὑπὸ ἀπιόντος.
'Αναρχον. τὸ μὴ ἔχον ἀρχήν.
'Ανὰ ῥᾶγας [22] μεγάφιον. τὰς δ' οἰκίας διόδους ἐπὶ τοῖς ὑπερῴοις οἴκοις. Ῥᾶγας δὲ, ἀποῤῥήγματα τοίχων ἀνάλημματα.
'Ανασεβάζειν. εἰς ὄρφνην ἐμπλέκειν [23].
'Ανασίοις. ἀναπείθας [24].
'Ανασιφάζῃ [25]. ἀναιρῶν ποιεῖ. ἀναιρεῖ [26]. Εὐ-

επὶ-

natur, quod *amicitiam* significat. SALM. Sic infra pro *ἀναπείθων*, *Sopingius* maluit *ἀναρῥῶν*. Sed '*Αναείθων* & *ἀναρ

ελπίδης Ἱππολύτῳ Στεφανηφόρῳ ¹.
Ἀνασπερχίζων. ἀναθέλγων ². ἀνακόπτων.
Ἀνασπερχών ³. ἕλκων, ὡς ἀπὸ τῆ σπερχῆς. εἰς τὰ ὀπίσω ἕλκων.
Ἀνασπουλιάδας ⁴. ἐπιμήκεις ἔχων τὰς τείχας. Ἀναπλ. στέφ.
Ἀνασπυρίδη ⁵. ἡ συεξόμενον ἱμάτιον ἐπάρυσα, ἢ μέρ. γυμνῶσα.
Ἀνασπίδης ⁶. ἀναπήδησις.
Ἀνάπμων ⁷. τείχημα τὸ ἀφ' ὑψηλοῦ ἐπὶ κορυφὴν ἐπὶ κορυφὴν ἐφαμμένον.
Ἀνασπῶν ⁸. τὸ τὰ ζῶα τοῖς ὀχέαις ὁρμιῶντα ἀποφερόμενα. δίνει δὲ ἡ ἀναλίσκειν 9.
Ἀνασχηλθόντος. ἀνακινοῦντος. ἢ ἐρθωθέντος.
Ἀνασκίνημα ¹⁰. ἀνακίνημα.

Ἀνασ-

Hesychii manu sic scriptum fuisse: Ἀνασσίους. ἀναστίθους, ἀναρριζους. † Ἀνασπερχίζ. ἀναπείσω πολύ. Εὐρεσ. Ἱππ. Στεφ. Facile autem fieri potuit, ut ἀναρριζους per oscitantiam librarii ad Glossam sequentem transferretur, idque postea ab aliis mutaretur in 3. pers. Indic. Præs. ἀναρριζίζ. ut scil. responderet τῷ Ἀνασπερχίζ. KUST.

1. Εὐρεσ.] Locus est *Hippol. Coron.* v. 237. ut notavit etiam (post *Supng.*) *Kusterus*, & *Abresch* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 93.

Τάλ' μαντόσυνα δῆτα πομπὸς,
Ὡς τὸς σε δεῦρ' ἀνασπερχίζ,
Καὶ σὺ ξυμπλεῖ φίλοις. - - -

Ubi Schol. Ἀνασπερχίζ. ἴσως δ' καλῶς ἔχοι ἀναθέλγ ἢ ἀναπείθ.

2. Ἀναθέλγ.] An ἀναθέλγει? SCHR. IS. VOSS. ἀναθέλγ. HEINS. ἀναθέλγω legendum e Suida & Schol. Eurip. l. c. Vide mox. Sic & *Kuster.* & jam olim *H. Steph.* in *Thes. Gr. L.* III. 754. *fin.*

3. Ἀνασπερχών.] Nonnus in Joan. c. VI. PERGER. Vid. ibi v. 265. & Nonni *Not.*

4. Ἀνασπουλιάδ. ἐπιμήκεις &c.] L. Ἀνασπουλιάδ. Applanus dixit ἀνασπουλιάσαι μάτωνα. Putant illud esse, quod Apul. dixit, *frons relicina*: ubi tamen malim *refillina*, uti hic, i. e. refugo capillo nuda. Vid. inf. Διαπορῶν. Gloss. Vet. *Retorta.* ἀνάστιλβ. ἀναβόλαιδ. SOPINGIUS. [*emendatius*] L. Ἀνασπουλιάδ. SALM. IS. VOSS. Ἀνασπουλιάδ, ab ἀνάστιλβ. G. Leg. Ἀνασπουλιάδ, & mox Ἀνάστιλβ. vel Ἀνασπουλιάδ, & Ἀνάστιλβ. BOCHART. T. I. *Hieroz.* p. 726. *in fin.* Prius illud (per ε) *Brunnii* etiam placuit; posterius *H. Stephano* in *Ind.* At *Silburgius* ad oram Hesychii sui correxerat Ἀνασπουλιάδ, & ἐπιμήκεις pro ἐπίμονα, teste Jungermanno ad Poluc. IV. 138. p. 432. Cl. *de Pauw* in *Horapoll.* p. 305. reponit Ἀνασπουλιάδ, vel Ἀνασπουλιάδ, & retinet ἐπιμήκεις, utpote quod totum ἀνάστιλβ pulchre repræsentet, i. e. crines in orbem omnes ita dispositos, ut coronam quasi referant ipsa æqualitate sua orbiculari. Dubitat tamen, an non legendum sit: ἀνάστιλτα, τεφάνη. Sed vide ibi plura; ut & mox in v. Ἀνάστιλτον. Ceterum monendum, in prioribus Edit. adnexti sequentia: Ἀνάστιλβ. στέφ. Ad quæ Cl. *Kuster.* ita: „ Addito φ lege: Ἀνάστιλβ. φ, τέφανβ. Ceterum in „ Ed. Schrev. male hæc a præcedd. divulsa sunt, interposito novi articuli signo. „

5. Ἀνασπυρίδη.] Pro μέρ. γυμνῶσα, lege μασῆ vel μασ. Nam si μέρ. scripsisset, addidisset ἢ σαλακ. vel aliud quid. PALMER. Apulej. *Aur. Asin.* L. I. *Sutili centunculo faciem suam jam dudum punctantem pro pudore obtexit, ut ab umbilico pubertinus cetera corporis remudaret.* PERGER. Vid. inf. Ἀνασύρη, Ἀπεύσυρτ, Ἐπαλαμφῖον, & in Γύμνε. Conf. mox in Ἀνασπούλιαδ. De voce adi Cafaub. Jac. Du Port. & de Pauw ad Theophrast. c. VI. ὡς Ἀνασπᾶς, & in c. XI. ὡς Βλίτυρ. Glossa: Ἀνασπυρίδ. *Obscenus.* Ceterum τὸ μέρ. hic est, quod *pars* in Priapeis *carm.* 8. Vid. inf. in Μέρος.

6. Ἀνασπίδης.] L. Ἀνασπίζις. Nam Spartani σῶ dicunt pro δῶ, ut infra. Vel Ἀνασπίσεις. IS. VOSS. Vid. mox Ἀνασπῶν. *Bruno* leg. Ἀνασπίδησις ex Phavor.

7. Ἀνάπμων.] Ἀνάπτων, τείχημα &c. legitur apud Etymol. Magn. SALMAS. Corrige Pollux. bis p. 206. Vid. Etym. M. in Ἀνάπτων. IS. VOSS. Vid. Salm. *de Coma & Cæsarie*, p. 290. Jungerman l. c. ad Polluc. & Suid. in Ἀνάστιλβ. Cl. *de Pauw* l. c. legit ordine contrario: Ἀνάπτων, vel Ἀνάπτιλτον, τείχημα, τὸ ἀπὸ ὑ κορυφῆς ἐπὶ κορυφὴν ἐφαμμένον. Vide locum, ubi plura. Cl. *Kusterus* ita: „ Lege „ ἀπὸ ὑ μετώπου, ut apud Etymolog. Lucianus in *Navig.* „ & *Dial. Meretr.* l. vocat κόμην ὑ μετώπου ἀναπεπλεγμένην.

8. Ἀνασπῶν.] *Nisum videre supinar.* SCALIG. Vid. Ἀνασπυρίδη supra. SALM. Ita quidem in posteriori significatione: sed in priori est, *reducere nares* & ἀνασπᾶν, qui est actus olfactionium. IS. VOSS. Vid. *Not.* seq.

9. Ἀναλίσκειν.] Id est, Ἀνασπᾶν. Ἀνασπᾶν Tarentinorum more, qui Ἀνεῖμα pro ἀσπᾶσθαι enuntiant. GUYET. Forte ἀναλέγειν. JUNIUS. Confundit hic Hesych. more suo duo verba affinis soni, Ἀνασπᾶν, & Ἀνασπᾶν. Prior enim

Ἀνασκευάζειν. μεταπίθειν.
Ἀνασκευαζόμενα ¹¹. μετοικιζόμενα.
Ἀνὰ σκάφην ¹². ἅμα τῇ βασιλικῇ ῥάβδῳ.
Ἀνασκυβαλίδας ¹³. ἀνασκολοπισθίους.
Ἀνασκυρτῆζαι. ἀναπηδῆσαι.
Ἀνασκολοπίσῃ ¹⁴. ἀναζωρίσῃ.
Ἀνασκολύψας ¹⁵. γυμνώσας ¹⁶.
Ἀνασοβεῖ ¹⁷. ἀνακινεῖ. Ταραττῶν.
Ἀνασσεῖν ¹⁸. ἀναφέρεσθαι.
Ἀνασπᾷ. ἑπαίρῃ ¹⁹. ἐνεγείρῃ.
Ἀνασπίζουσι. ἀναθεμάτουσιν ²⁰.
Ἀνασπάσαι ²¹. ἀναπασμένον.
Ἀνασπάσαι. ἐκβαλεῖ.
Ἀνάζαι ²². γεφύζαι ²³. ἀναδοῦναι ²⁴.

Ἀνασ-

interpretatio pertinet ad Ἀνασπᾶν, quod est ab ἀνὰ, & σπᾶν, diciturque de hominibus, vel animalibus, quæ naso supino odorem alicujus rei captant. At ἀναλίσκειν pertinet ad verbum Ἀναίσσειν, quod est ab ἀνὰ, & αἴσσειν. Vide sup. v. Ἀναίσσειν: de quo etiam consule Lexica vulgata. Fallitur ergo *Junius*, qui pro ἀναλίσκειν hic legendum suspicabatur ἀναλείχειν. KUST.

10. Ἀνασκίνημα.] Forte Ἀνασκάλισμα, vel Ἀνασείσμα. Sic ἀνασκαλίσαι, vel ἀνασείσαι, Xenoph. SALMAS. Forte Ἀνασκάσμα, unde *Alt.* XV. 24. ἀνασκαλίζοντες &c. qui *commoverunt.* M. MEIBOM. Series literarum requirit vel Ἀνασκάλισμα, vel Ἀνασείσμα. Posterius ad vulgatam lectionem propius quidem accedit; sed priori lectioni interpretatio magis favet. Nam & Ἀνασκαλίσαι ab Hesych. proxime ante exponitur ἀναπεῖσαι. KUST.

11. Ἀνασκευαζόμενα.] Apud Athen. l. XII. Καὶ ἀνασκευάζοντας —— ἢ Ἐρετρίαν. h. e. *migrantibus.* SOPINGIUS. Vid. H. Valef. in Harpocrat. v. Ἀνασκευάσαι.

12. Ἀνὰ σκάφην.] Hom. *Il.* A. 15. ex Didymo. BERNARD. KUST. Mox pro ἅμα *V. D. in Od. Wass.* leg. ἀνά.

13. Ἀνασκυβαλίδας.] Suidas Ἀνασκυβαλίδων habet, ut Theodoret. Θεραπευτ. *Serm.* VIII. p. 112. ubi Alii ἀνασκυβαλίδων. Atque ita Clemens Alexandr non semel. Proprie vero Platonis vox est. Vid. de *Republ.* L. II. Corrupte Cyrillus: Ἀνασκυβάλ. ἀνασκολοπιζ. M. Apostolii Lex. MS. Gr. Lat. Ἀνασκυβαλίσαι, *Suspendi*, cruciari.

14. Ἀνασκολοπισθ.] An Ἀνασκολοπίσῃ? Chrysost. T. I. p. 576. Καὶ καθάπερ οἱ δικασταὶ πολλὰς ἢ ἀνδρὸς ἐπιτίθεσι ἀνδρὶ ἐπὶ ἀνασκολοπίζοντι &c. Agit ibi de ritu Veterum, qui palum erectum ad perpendiculum transfigebant per scapulas & tergum, quomodo pisces affiguntur veru. Vide de hac re inf Hesych. in Σκόλοψ. VERWEY. L. Ἀνασκολοπίσῃ: HEINS. KUST. AL. MORUS in *Il. Cor.* XII. 6. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 1. p. 93. Vid. inf. Ἀνασκολοπίζων.

15. Ἀνασκολύψας.] Scribend. Ἀνασκολύψας. Inde ἐπιλυμαίνεσθαι, *verpus.* SALM. G. Sic Etymol. M. & *Ff. Vossius.* Vid. inf. Ἀπεσκολυψίλο, ibique *Not.* Conf. sup. in v. Ἀνασυρμένον. —— μέρ. γυμνῶσα. Adde *Not* seq.

16. Γυμνώσας.] Scilicet τὸ αἰδοῖον. Conf. Hesych. v. Σκολόψιον, v. Ἀπεσκολυψίλο, v. Ἀπεσκολυτὸ, v. Ἐπικολυμβῶν, & v Καθαλ. ubi ὁ ἀνασκολοπισθεὶς τὸ αἰδοῖον. Adde Suid. v. Ἀπεσκολυμμένος. KUST.

17. Ἀνασοβεῖ.] Theophyl. *Quæst. Phys.* XL. Ὁ παῖς ἀνασοβεῖ τὸν σκύλακ ὑ ὕπνου. ABRESCH.

18. Ἀνασσεῖν.] Id est, Ἀνασεῖν forte, a Σῖω, τίθημι. G. L. Ἀνασσεῖν. IS. VOSS. Laconice pro Ἀναδῖν, i. e. *attollere*, a Δῖω, *curro.* Hesych. infra: Σεῖν. Δῖν. Λάκωνες. XUST. Conf. *Not.* in v. Ἀτάτη. —— ἀναδεδῶσθαι.

19. Ἐπαίρῃ.] Suidas melius ἀναιρῇ, i. e. *è medio tollit.* Vel legi etiam potest ἴξαιρῇ, i. e. *exscindit.* KUST.

20. Ἀνασπίζουσι. ἀναθεμάτουσι.] Forte: Ἀνασπάσαι ἀναθεμάτισαι. IDEM.

21. Ἀνασπάσαι.] Mallem Ἀνάσπασον. Ita sæpius Herodotus. Vid. Porti *Lex. Ion.* Infra: Ἀνάσπαστ. ἄκοντ. fimili forma. Sed hoc aliud est.

22. Ἀνάζαι.] Male mox Ἐνάζαι. Vide *Not.* seq. KUST.

23. Γεφύζαι.] An γεφύσαι, ut inf. in Ἀνάσσαι. SCHR. L. Ἀνῶσαι. γεφύσαι. IS. VOSS. Forte ἐξεφύσαι, *exhaurire.* PERGER. Scribe γεφύσαι, i. e. *senescere*, vel *senem esse.* Ipse Hesych. statim: Ἀνασσάζ. γεφύσαι. Idem infra: Ἐνασσάζ. φθαρῆναι, γεφύσαι. Et: Ἐνάζ. γεφύσαι. Ex quibus ibcis inter se collatis colligo, verum verbum esse Ἐνάσαι, & Ἐνασσάζ, ab ἐνάω, & σάομαι; quod est ab σῶ, i. e. σαλεύω, *tutus*, secundum Atticos. Schol. Aristoph. ad *Acharn.* v. 173. Ἀττικοὶ ὁ καλοῦσι Ἔνδω τὸ σαλεύω. i. e. *Attici vero* ἐνδω etiam *vocant antiquum.* Addit deinde locum Demosthenis ex *Orat. contr. Aristogit.* ubi ἐνὸς δέοντος opponi τοῖς πᾶσι, sive *novis*, recte annotat. Vide etiam Harpocrat. v. Ἐνὸς δέοντος, & v. Ἐνὸ ὦ νία; itemque H. Steph. in *Thes. Gr. L.* v. Ἐνὸ, & v. Ἐνὸ ὦ νία; itemque ubi plurimis exemplis probat, ἐνῶ ab Atticis dici σαλεύω, & opponi τῷ νέῳ. Hinc ergo est ἀνάζαι, vel ἀνάσσαι, i. e. σαλεῦσαι, γεφύσαι, *vetustescere, senescere.* KUST.

24. Ἀναδοῦναι.] Hæc interpretatio pertinet ad Ἀνασεῖν, quod

Ἄαστα [1], δίκτυα.

Ἀάσιας [2]. παρὰ τὸ ἀᾶσαι. μεθ' ὧν ἀᾶσαι. αὐλῶσαι [3].

Ἄασσεν. ἐβασίλευσεν.

Ἀάσσεις. βασιλεύεις.

Ἀασσίμβη. κελεύειν.

Ἀάσσων. βασιλεύων.

Ἀαταδέν. ἀπιζάμενος [4].

Ἀαταίτας [5]. ἀναξίστους.

Ἀαταίτας. κατεραμμένους.

Ἀαταστίποδα [6]. ἀνασεισμένα.

Ἀάταλα [7] ἱστία. ἰθαμιάζετο [8].

Ἀάτιτοι [9]. πλακοῦντος γένος.

Ἀαταττέμεν [10]. Θυσίαν ἢ ἀπαρχὴν πέμπειν.

Ἀαταῦλα. καλύβας, ἀποφράδας.

Ἀαταῦσιεν [11]. ἀναξάντας παῦσαι.

Ἀάτημα [12]. ὕβρισμα.

Ἀαταῦσαι. ἀναξαντίζα παῦσαι, ἀνάζωσιν [13].

Ἀαταῦδαν [14]*. ἀναπταισμόν.

Ἀα-

quod Hesych. hîc cum Ἀάσσω confundit. Paulo ante: Ἀασσὼ. ἀναβρυκᾷ. Atqui ἀναβρυκᾷ, & ἀναβολάσσω certo sensu idem. Vid. *Not.* ad v. Ἀασσὼ. KUST.

1. Ἄασται.] Vid. Harpocrat. & Suid. in Ἀσκάλη.

2. Ἀάσσας. σωρεύσας, γαμ.] L. Ἀάσσας. παροῦσαν. γαλεάσας. *paradias scribere*, ridere &c. PERGER. L. Ἀάσσας. IS. VOSS. Ἀάσσας, pro Ἐνάσσας, vel Ἐπάσσας. Vid. *Not.* ad v. Ἀάσσω. Sequens σωρεύσας, si est a σωρεύω, *repello*, *rejicio*, non video quomodo interviie possit explicationi verbi Ἀάσσας. Quare consideret Lector. KUST. Conf. *Not.* seq.

3. Αὐλῶσαι.] Forte legend. σαλεύσας. Vide quæ paulo ante notavimus ad v. Ἀάσσω. KUST. Vide num σαλεύσας forte referibendum sit pro superiori σωρεύσας. Pro αὐλῶσαι conficiebam αὐλήσας: quando Ἀάσσας pro Ἐνάσσας positum, & hoc cum Ἐνδύσας, vel ἐνδύσας, aut simili, confusum hariolabar, ut respexerit ad τὸ εἰδέναι ἢ αἰδεῖσθαι. Parum autem differunt Ἐλάσσας & Ἐλάσσας. At vereor, ne minus arrideat audacis critica. Quare *ἰσχνὸν*.

4. Ἀιστάνθω.] Suid. ἀπτάρθαι. forte ἀπταρθῆναι. IS. VOSS. Vid. inf. in Ἀπεῖδον.

5. Ἀπαστάτους.] Gal. V. 11. Vide, præter alios, A. Dounæi *Prælect.* in Demosth. p. 8. 9.

6. Ἀπαστίποδα.] Ab ἀπαστὸς, ἀπαστοῦ, ἀπαστοῦσα, ἀπαστοῦδι. GUYET. L. Ἀπασσοῦ. IS. VOSS. Vel ex furie legendum est, Ἀπασταστοῦ, ab ἀπαστᾶσθαι. KUST. Huc pertinere videtur sequens *Salmasii* Nota.

7. Ἀάσσαλα ἱστία.] Ἀπασταλῆ leg. SALM. Ἀάσσαλα, a σάω. IS. VOSS. Herodot. I. 177. *Init.* Τὰ πάντα ἐ Ἀσίης ἀάσσαλα ἐστὶ. *Inferiorem Asiam evertebat.* Forte huc respexit Hesychius.

8. Ἐθαμιάζετο.] L. ἐθαίμαζε. SALM. Forte ἐδάφιζε. PERGER. Vel ἐθαμάζετο.

9. Ἀάτιτοι.] Forte iidem, qui alias πατεῖ. Ita censet Cl. *Kuster.* ad Suid. quem omnino adi. Confer Hesych. in v. Νατὶς, & Νατεῖ. In multis autem vocabulis literam Α præponi vel omitti solere, notum est: cujusmodi plura etiam colleginus ad v. Ἄδυς.

10. Ἀπαστάσσεν.] Mellus Ἀπαδέσσεν, ut σωτέσσεν, & alia fexcenta. Ἀπαστᾶσθαι proprie, *ex morbo convalescere.* Herodot. p. 9. *Init.* Ἀσίης ἐξ κακῶν ἐ ἀδύνατος. Xenoph. p. 102. *Ita.* 9. Thucyd. L. II. ubi τὰς ἀπαστάσας. Schol. ὑγιαινούσας. VALES. Conf. D. Heinf. *Exerc. S.* p. 71.

11. Ἀπαστάσεν. &c.] Ex Hom. *Il.* A. 191. & Schol. notante etiam *Kusterο.* Vid. inf. post v. Ἀείδω, & H. Steph. *Thes.* T. I. p. 1745.

12. Ἀάτημα.] *Genes* VII. 4. SOPING. Quanquam ἀάτημα & γῆς sit illius ὕβρισμα, nihilominus ἀάτημα etiam recte exponitur de omnibus animantibus, quorum erectio, cum furgunt, aut motu attolluntur, est quodam ὑβρίζις. *Genes.* VII. 4. Καὶ ἐξαλείψω πᾶν τὸ ἀάτημα, ἃ ἐποίησα. Sic enim Edit. Londin. At Chrysost. legit, ἐξαλείψω πᾶν τὸ ἀάτημα, *Ita ie. Commate* tamen 23. Καὶ ἐξαλείψω πᾶν τὸ ἀάτημα, quæ vox ad amussim reddit Hebraicam מחה, Sicut enim ἀάτημα, ὃ ἐξ τὸ ἀπαστᾶσθαι, ita מחה אשר ה קום, quod etiam valet ἀπαστᾶσθαι. VERWEY. Respexit potius ad Sophon. II. 14. vel Zach. IX. 8. Glossa MSS. in XII. *Prophetas*: Ἀάτημα. ὕβρισμα.

13. Ἀπαστᾶσ πατεῖσι, ἀπάστασιν.] L. ἀπαστάσεσι. IS. VOSS. ἀπαστᾶσ πατεῖσι, ἀπαστάσεσι. SCHR. (vel PALM.) *Salmasius* recte corrigit, ἀπάστᾶσ πατεῖσι. Pro sequente autem ἀπάστασιν, legendum est ἀπαστάσεσι, ab ἀπαστᾶσθαι, *evertere.* Ἀπαστάσεσι enim, & ἀπαστάσεσι idem: uti ἀπάστασις, & ἀπαστάσεσις. KUST Sic idem ad Suid. T. I. p. 182.

14. Ἀπαστάνθω.*] Lege: Ἀπαστρέθω. Sic & in Ἀπαφάδιε participium advethialiter scribendum est. PERGER. L. Ἀπαστάνθω. IS. VOSS. Forte legend. Ἀπαστρέζω ἄνω. Sic enim Aristoph. apud J. Pollux. l. IV. c. 17. Φέρτερ' ἐὼ, πᾶν φοβῆ ἀπαστρέζας ἄνω. SOPINGIUS.

Ἀαπτισιμβήν [15]. ἀναπλαθομβήν.

Ἀαὶ γόμα. διὰ γόμα.

Ἀαὶ φατὸν [16]. χυτὸν φάτνωμα.

Ἀαφέρεν [17]. ἀναβέπειν.

Ἀαφερόμβω [18]. θεμερχόμβω.

Ἀαφέρων. δεγόμβω. Σοφοκλῆς.

Ἀαφοφάβλιν. ἀναγραμμένως.

Ἀαφοῆς [19]. ζωῆς.

Ἀαφύσαι [20]. ἐπάραι τὸ αἰδοῖον, ἢ γυβάσαι. Σοφοκλῆς Μάμῳ [21].

Ἀαφυφελιζομβήν. ἀπερειδομένη [22].

Ἀαφροφῶν [23]. ἀναφέρων.

Ἀαπῦραι [24]. ὀπτικαλύψαι. ἢ θεκαπόησαι.

Ἀασυφίμβα [25]. τὸ πολὺ δεγόμενα, ἢ τὰ ἄλλα λαμβάνεα, Σῦραι ἔλεγον Ἀθηναῖοι, μεταφερικῶς, ἀπὸ τῆς τὰς σωτιλίας * αἰεόντων [26].

Ἀασοφαδέζειν. ἀναπηδᾶν, ἀναλλεᾶζ, λακτίζειν.

Ἀα-

15. Ἀαπτισιμβήν.] L. Ἀαπτισιμβήν. IS. VOSS. Pessime pro Ἀαπτισιμβήν: quam lectionem vel fenes literarum flagitat. Suidas: Ἀαπτισμοί. ἀναπλασμοί. KUST.

16. Ἀὶ γομφὸν.) *Iliad.* A. 10.

17. Ἀαπτέρεν.] Vid. Ἀαφέρεν.

18. Ἀαφερόμβω.] Ezech. III. 15. BIEL.

19. Ἀαφροφῶν.) *Hebr.* XIII. 7. Conf. *Gal.* I. 13. II. *Macc.* V. 8. *Tob.* IV. 14. & sup. in Ἄγνυμι, inf. in Διάγνυμι. In vet. Inscript. Berenicensi apud Ampl. Boubierium *Num.* VII. p. 31. ὁ τε τῇ ἀναγωγῇ συνοικῶν ἀβδ· εὐδαιμονίβδ·. *tum in vivendi ratione*, sive *conversatione*, *manifestas mores exhibens.* Vid. ibi *Not.* p. 36. & III. Scip. Maffei *Gall. Ant. Epist.* I. p. 5. qui *Epist.* XX. p. 92. Inscriptionem profert, ubi *moribus & conversatione clarus* dicitur. Conf. Cl. P. Wesseling *de Jud. Archont.* p. 13. Suicer. *Thes.* in h. v. & Salm. ad *Hist. Aug.* T. I. p. 101.

20. Ἀαπῦραι, &c.] Leg. fort. Ἀαπτέζαι. de quo alias. SOPINGIUS. BRUNO. Sic forte Hesychius scripserat: Ἀαπτέζαι. ἐπάραι τὸ αἰδοῖον. Ἀαπτύραι. γυβάσαι. Et eo audacius id profero, quod locus afferico notatur, ut mendosus. PALMER. Pro γυβάσαι lego γυβάζαι, quod est, aquam ita continere, ut foramen non transmittat: item, tentigine laborare. PERG. Pro Ἀαπτύραι *Florens* legit Ἀαπτέζαι Id enim est σῶαι vel ἀσφλῶς in Hefychio. BERNARD. Conf. Port. ad Suid. v. Ἐγνωκὼς. Palmerii Notam delevetat *Is. Vossius*: nihil substituens. Bene *Kusterus*: „ Confundit hîc Hesych. duo verba affinis soni, Ἀαπτύραι, & Ἀαπτέζαι: quod & a *Palmerio* jam observatum. Infra: Στύλαι. γυβάζαι. At prior „ interpretatio, ἐπάραι τὸ αἰδοῖον, pertinet ad Ἀαπτέζαι. „ Hactenus *Kusterus*. Sed & olim *Is. Casaubono* Hesychius confundere visus est diversæ significationis voces, Ἀαπτύραι & Ἀαπτέζαι, in Athen. VII. 4 p. 490 Pollux L. II. 176. τὸ ὃ ἀναπτᾶσθαι τὸ αἰδοῖον, συχνὰ τῶν ἀρχαίων καλοῦσι Ἀαπτύραι καλοῦντες. Conf. Suid. & Etym. M. in Ἀαπτέζω, & inf. v. Ἀαγρία.

21. Σοφ. Μάμῳ.] Vid. sup. in Ἀλάπαξ, & Ἀαφύσαι.

22. Ἀαπεριδομένη.] I. e. *erigens se*, aut *fulciens*. H. STEPH. *Ind.* Malim *profternens*: ut *Is. Voss.* Vox deeit in Lexicis

23. Ἀαπεροφῶν.] L. Ἀαπεροφῶν, ut *Is. Voss.* Est ex *Odyss.* Φ. 394. Et sic Ven. & Flor. quare ita tefcripsi.

24. Ἀαπέρυμαι.] Vide in Ἀπυέρυμαι. SCHR. Hipponax meretricem dicit ἀπαυρύσασθαι. Vid. Suid. in Μυσάκρα, & Eustath. *Od.* X. p. 778. 3. ubi perperam ἀπαυρύσασθαι legitur. SOPINGIUS. In λαπαλίψαι fupple τὸ αἰδοῖον, ut in v. Ἀπαπαλύψαι. Conf. *Not.* in v. Ἀπαπαλύψαι.

25. Ἀπαπυρίμβα.] L. Ἀπαπυρίμβα. SCALIG. Scribe continuo: Ἀπαπυρίμβα τὰ π. α. VALES. Voluit forte Vir summus hæc conjungere: ἐξαπαῦσαι τὸ πολὺ ἀεί. Nisi verba, Ἀπαπυρίμβα τ. π. α. habuerit pro exemplo ex Auctore quodam. Ego simpliciter Ἀπαπυρίμβα accipio pro capite articuli: dein seqq. conjungo, ut vides, sublato puncto post Ἀμφάπεσεν, quod erat in Ed. Scht.

26. Ἀπὸ τῆς σωτιλίας αἰεόντων.] L. τὰ σωτίμα σαιεόντων. SCALIG. Pro voce σωτίνας, lego σωλῆνας. Est autem σωλὴν, species piscis testacei, quem forte piscatores manu capientes, sibi quisque reponebant, nec in commune lucrum computabant. Sic igitur ἔνιοι τῶν ἀλιέων τοὺς σωλῆνας ἀεόντων. Aquam autem per canales aut tubulos ducere Græce dicitur σύρειν, apud Esaiam *cap.* XXX. [14.] Ἐν ᾧ ἐκπνεύσεις ὕδωρ μεθ' ὕβρεως. Et mox: ὡς ὕδωρ οὐ φέρεται σύραι. [conf. 28.] FUNGER. L. σωλῆνας συρήσεται. Vid. & in Σύρεσι. SOPING. Σωλῆνας forte. RUI.ÆUS. L. ἐπὶ τῆς σωλῆνας αἰρόντων. BRUNO. L. σωλῆνας. Σωλῆνας genus anchoræ, cujus meminit Athen. L. III. VALES. L. Ἀνδίνας. vel, ἐπὶ τῆ ἀλῆ σωλῆνα συρήσεται. Nihil enim furacius illis qui beneficio σωλήνων aquas suffurantur. Hinc nomen *clepydræ*. Hinc quoque ὕδωρ σύρειν, τὸ ἀλῆ σωλῆνα φερόμενον. Hunc simile σφοντύζειν, de quo vid. Suid. Malo tamen legere τὰς ἀλιε-

'Ανασφήλας [1]. ὑγιάσας. ἀναπήρας. ἀναστάς. ἀπελθών.
'Ανασφαδάζει [2]. ἀναπηδῆσαι. ἐξελάσαι.
'Ανασχίμψας. ἀναρχῶν.
'Ανασχών [3]. ἀναπάσας. αὐξήσας. ἀναφήσας.
'Αναπάξας [4]. θεραπεύσας.
'Αναπεμμασμένον [5]. ἀναπεπωσμένον. ἀναπεπταμένον.
'Αναπλαι. ἀνῦσαι.
'Αναπύας [6], ἀπειλῆσαι.
'Αναπῆξ [7]. ἀναγνῶναι.
'Αναπίλλειν. ἀνέπτειλεν.
'Αναπί [8]. ἄνθη ἄπτης ἢ βλάβης.
'Αναλήμπουσ [9]. ὑποβαλλόμενον τῇ πυῇ.
'Αναπαχάζαι [10]. θεῖ τοῖχοι θεῖπαπῆσαι.
"Αναλον [11], ἀβλαβῆς.
'Αναλυσμός [12]. μετάτασις, μεταλήψεις.
'Αναλυτήσαντες [13]. πληρώσαντες.

'Ανα-

Μάνας, vel Δυδῶνας, praesertim cum 'Ανασῦραι etiam exponat, σέσυρται. Vid. 'Αμάσυρτος, & Δυδίον. IS. VOSS. Locus non immerito aetherico signatur: est enim corruptissimus. Viri Docti varie eum restituere conati sunt; sed omnes frustra. Legendum enim: ἀλλ' ἢ τὰς σαγήνας συρῶντον. i. e. *ab illis qui sagenas trahunt.* Docere enim hic vult Hesychius, τὸ σύρμα apud Atticos dici de illis, qui multum pecuniae corradunt, vel colligunt; per metaphoram ductam a piscatoribus, qui *sagenas* piscibus plenas in littus *trahere*, sive *trahere* solent. Metaphora est aptissima & satis clara. Quod autem ad corruptionem loci hujus adtinet; ea orta est ab oscitantia librarii, τὸ Γ in voce σαγήνη permutantis cum Τ: quae permutatio propter affinem duarum harum literarum figuram, in veteribus libris est frequentissima. Sic apud Nostrum in serie sua habes, 'Ιαγίου, pro ἰγίου. Γίγγι, pro τίγγι: Ἴγιᾶν, pro γῖᾶν: Ἄγενλος, pro ἄτενλος: Μεγίζας, pro μαγίζας: Αἴγαιον, pro λίγαιον. &c. Confer quae de hac ipsa Γ τ & γ confusione notavimus ad Suidam v. Μεγαλίου. KUSTER.

1. 'Ανασφάλας. —— ἀνιλθών.] Vid. Eustath. E, ff. p. 443. & ϛ. Il. p. 1149. IS. VOSS. Suidas inter alia, ἀνασκλᾶσαι, ἀνιστῆσαι. Adhibuit ita Auctor *Axiochi* in principio: πολλάκις αὐτοῦ γέγονα συμπεσὼν ἀνασπάλλῃ. Et pro *convalescere* Aristaenet. I. I. *epist.* 20. σφάλλεται ἀνίσχυρα, καὶ βδελυρὸν ἀνάπαυμα νόσημα. ABRESCH. in *Misc. Obs.* V. 1. p. 93. Vid. inf. 'Ανασφήλαι. & Etym. M. in 'Ανασφάλας. M. Apostol. Lex. Gr. Lat. MS. 'Ανασφάλαι. *redeo ad me in infirmitate.* Et: 'Ανασφάλας. *rediens ad se ut infirmus.*

2. 'Ανασφαδάζει.] Ad ἀνασφαδάζειν referendum videtur. G. Veteres ante portas villarum *asphodelum* serebant, remedio futurum contra veneficorum noxam. Plinius XXI. 17. Hinc verbum formarunt Rhetores ἀνασφαδάζειν, ut hic legi deberet, quod proprie significat, *ultra asphodelum exigere*: demde *glicere, excutere foras.* Et Σφαδιαφίσει infra sunt, qui relictis suis sedibus jussu Principis vertere solum cogantur. PERGER.

3. 'Ανασχών. ἀναρ.] Ita Schol. *B.* A. 450. Apollon. Lex. MS. 'Ανασχόμενος. ἀναστάς. Schol. *Il.* Γ. 362. 'Ανασχόμενος. ἀναρχόμενος, ἀναστάς. Apollon. IV. 593. χῶρος ἀνίσχων. Poëticam phrasin imitatus est Demosthen. *orat. adv. Midiam*, p. 398. Θεοῖς Ὀλυμπίοις ἄρξας τῶν ἀγωνίσεων ἀνίσχοντος. Vid. inf. 'Ανίσχ', Ἀνίσχει, & Ἀνίσχων.

4. 'Αναπάξας.] Cyrill. expl. ἀναγορεύσας, συνάξας. Vid. Pricaeum ad Luc. I. 2.

5. 'Αναπεμμασμένον. ἀναπ.] Prius a δυμὸς, alterum a σεῖμα. IS. VOSS. Pro ἀναπεπεσμένον lego ἀναπεπαμένον, i. e. *accenfus*; ab ἀναπάω. Sequens ἀναπεπαμμένον emendationem hanc satis confirmat. KUST.

6. 'Αναπύας.] Vid. Suid. in 'Αναβοᾶς, & 'Αναβόησε. IS. VOSS. Latini dicunt *increpare*. Vid. Suid. & Joseph. T. I. p. 875 *ed. nov.* & Aelian. *V. H.* XIII. 40. ibique Cl. Perizon. Conf. *Not.* in v. 'Αδρᾳ. —— ἀναβόησε. ut corrigit *Kust.*

7. 'Αναπῆξ.] L. 'Αναπῆξαι. PALMER. Pro ἀναχθόησε lege ἀναβόησε, ut respondeat voci praecedenti. KUST.

8. 'Ανάπ.] Alii scribunt 'Ανατί, cum diphthongo in fine. Legitur autem haec vox apud Eurip. *Med.* ϛ. 1357. & Aristoph. *Eccles.* ϛ. 1012. KUST. Harpocration 'Ανατί. ubi plura exempla dedit H. Valef. Et sic legit *D. Heinsius.* 'Ανατί est in Aeschyli *Eumenid.* ϛ. 59. & 76. Quanquam a illi lectionem Σ ἀπαῖ tuentur. Sed saepe ejusmodi adverbia utroque modo, per ι, & ει, efferuntur.

9. 'Αναλήμπουσ.] Vid. Aem. Porti *Lexic. Ionic.*

10. 'Αναπαχάζει. θεῖ &c.] Ab ἀναπαχάω, pro quo etiam dicebatur ἀναπαχάζω, ut discimus ex Pollux. L. I. *Sect.* 114. ubi vide Kühnium, qui pro θεῖ τοῖχον hic legendum censet θεῖ τοῖχον: [ut fit, *in latus ire*, i. e. e latere in latus inclinare] quod non displiceat. KUST. Conf. v. Διάπαχος.

11. 'Αναλον.] Ab ἄνω. G. Aeschyl. p. 320. SCHR. Sophocl. *OEdip. Col.* p. 540. ναικὸν ἄναλον. HEINS. Sophoclia

'Αναπλεῦσαι. ἐκπομπεῦσαι.
'Αναπλάς [14]. ἐκπομπέας. Θεὸν Τλήμαν, ὁ πολλὰ παθών, ἢ πάσχων.
"Αναπλον [15]. ἀκεραῖς.
'Αναπολίαν [16]. ἀναπολεῖ.
'Αναξίπτει [17]. ἀναφέρει.
'Αναξίχαιεν [18]. μεταπλάσσειν.
'Αναξοπῆς. ἀπὸ τῆ ἴχνη. "Ομηρος [19].
'Αναπύπωσις. τύπωσις.
'Αναύδακτον [20]. ἀνεξήγητον, ἄλεκτον.
'Αναυδία, ἄρρητε, ἄφατα.
"Αναυδον [21]. ἄφωνον [22].
"Αναυρος [23]. ὄνομα πόταμῦ.
'Αναύεσις. δίκη ἀνέμου.
'Αναὰ τυχόντε. καὶ τὰ μάθημα.
"Αναυξα. ἐπιπαιδικὸ [24]. Ταχυπῆται σθένος λέγουσι [25].

'Ανα-

locum notarat etiam Vales. ad Harpocr. in v. 'Ανατεί. Sic ἄναλτε φυγῆν dixit Aesch. *Suppl.* ϛ. 364. ubi vid. Schol. & Stani. ad *Agam.* ϛ. 1220. Conf. sup. 'Αάσθη, & 'Αασθῆ, & modo v. 'Ανατί. Vide & H. Steph. *Thes.* T. I. p. 599.

12. 'Αναλυσμός.] Quis intelligat, nisi sciat, vocem Ϛ ἐξελυσμένον esse ex loco nobilissimo Prophetae Nahum II. 10. Ἔκλυσις καὶ ἀναλυσμὸς καὶ σύνεσις, καὶ πορεία θερμοῦ. ER enim ἔκλυσις καὶ ἀναλυσμὸς καὶ ἀναλυσμός, quod in Hebraeo eleganter בוקה ומבוקה. HEINS. Locus notatus etiam a Cl. *Bick*, Glossa MSS. in XII. *Prophet.* 'Αναλυσμός, μεθέσεως, μεθύσεως.

13. 'Αναλυτήσαντες.] An 'Αναστήσαντες? GUYET. Pro 'Αναστησάντες, a στάω, *feruria*; unde τετάω, στῶ. IS. VOSS. An forte 'Αναστήσαντες, ἀνακάσαντες? ABRESCH. Conf. v. 'Ασπῆ.

14. 'Αναπλάς.] *Odyss.* Π. 205.

15. "Αναπλον.] Ab ἄναλτο, *fero, fustines*, ἄναλον, ἄναπλον. G. "Αναπλον. ἀνακεκραμένον. Cyrill. IS. VOSS.

16. 'Αναπολίαν. ἀναπολεῖ.] Lege: 'Αναβίωσιν. SALM. BRUNO. L. 'Αναβιῶσαι. ἀναζῆσαι. HEINS. IS. VOSS. Prius praefero. Ita Suidas, Phavor. & Ed. Hagen. Inf. 'Αβίωτε. ἀναζῆσαι.

17. 'Αναπίπτει.] Vid. sup. 'Αναφέρει, & Suid. in 'Αναστρέπει. Saepius haec permutantur, frustra nonnunquam tentata a Viris Eruditis. Exempla dedi in *Obs.* ad Joan. II. 15.

18. 'Αναξίχαιεν.] L. 'Αναπέπλωσεν. G. Sic & *Is. Vossius*, & L. Bos *Animadv.* p. 143. 'Αναπίχειν, pro ἀναλύειν, ex Menandro adfert Suidas, & Lex. Reg. MS. Notum est ἀναλύσαι, pro *reverti*. Conf. sup. *Not.* in 'Αναπολίζομαι, & inf. 'Ανίγαμφαι, ἀνέλυσαν —— ἀνεχώρησαν.

19. 'Αναξοπῆς. —— "Ομηρος.] Homeri testimonium huc non pertinet: certe locus, ubi ἀναξοπῆς pro ἴχνε, frustra quaeritur. Forte adscriptum fuit nomen "Ομηρος voci seq. 'Αναυδον, ubi vide *Not.*

20. 'Αναύδακτον.] Scribe 'Αναυδάκτων, i. e. ἀναυδήτων. Sophocl. *Ajac.* Κωφὸν ἀναυδήτων φαλάγγων ἄν. PERGER. Sic *ibid.* ϛ. 727. Καὶ δῆτ' ἀναυδήτων &c. Quare 'Αναύδακτον, vel 'Αναυδήτων legerim, ut in Eurip. *Ion.* ϛ. 783. Conf. Suid. ibique Kusterus & Schol. Aesch. in *Sept. cont. Th.* ϛ. 903. „ Verum nihil „ opus correctione (inquit Cl. *Abresch*) quia ab αὐδάζομαι, „ quo poR Herodot. [II. 55. 57. & V. 51.] utitur Oppian. I. „ *Hal.* ϛ. 127. recte formatur 'Αναύδακτος. „

21. 'Αναυδον. ἄφωνον.] Ex Erotiano: αὐδὴ enim anterioribus φωνὴ, ut ipse infra etiam exponit, unde ἀναυδὲ & ἀναυδὴς idem, a quo plur. ἀναυδέα supra. HILL. Galenus distinguit ἀναυδὲ & ἄφωνε. quem vide. HEINS. Semel occurrit apud Hom. *Od.* E. 456. ubi Schol. pariter ἄφωνε.

22. "Αναυρος.] Est Anaurus Thessaliae fluvius, uti Callimachi Interpres in *Dianam* docet. Quin & Lucanus eum inter Thessaliae fluvios recenset, l. VI. FUNGER. Vid. Callimach. p. 49. [*H. in Dian.* ϛ. 101.] Apollon. Schol. p. 1. Turnch. *Adverf.* p. 74. [L. III. c. 2.] SCHR. Pallitur Scholiastes Apollon. l. 9 qui ἀσυγχρόνως vult accipi, frustra ab Hoelzlino defensus. Conf. L. III. 67. & Hesiod. *Scut.* ϛ. 477. Vid. etiam Palmer. *Exercit.* p. 815. & L. Holsten. ad Apollon. *l. c.* ubi sequentia in margine notaverat *Bisetus*: „ Ut verum est, quod Schol. tradit, sic malim tamen „ hoc in loco 'Αναυρον pro nomine proprio accipi: est enim „ in Thessalia, lenis quidam fluvius, sic dictus, quod ne„ que auram neque nebulam mittit. Vid. Philostrat. *Ep.* 21. „ de eodem, & Hesiod. sub fin. *Aspid.* 6: Lucan. l. VI. „

23. 'Εκπομπέας.] L. ἐκπομπέας. Ἀναὰ, est *fine nautis*. SOPING. L. ἐκπομπέας. nam ἀναπλάς non placet. VALES. L. Ἡγεμόνα καὶ Ταχυπόρον. IS. VOSS. 'Αναὰ, quatenus significat ἀναπλάς (ita enim hic scribendum) componitur ex α privat. & ναῦς, *nauta*: ut propric sit, *nautis carentia*, qualia solent esse loca ἀναπλάς. Quatenus autem notat ἐκπομπέας (i. e. *fietim*, vel *in praesentia*) componitur ex ἐκ & αὐτὸς, idemque est quod πάρεσθε, quod ltidem infra exponitur ἐκπομπέας. KUST.

24. Παιχρήσιμα.] Uti ἐκπομπέας. SOPING. Vid. *Not.* praeced.

'Αναφαιρέτου [1]. ἀμεθαιρέτου. μοιρῶν ἀφαιρουμένων.

'Αναφαίνου [2]. λέγου.

'Αναφαλαντώμαι [3]. Φαλακρόομαι.

'Αναφανδόν [4]. Φανερῶς.

'Αναφανδά [5]. ἀναφανδά.

'Αναφλιγίπο. πάλιν Φλογίπο.

'Αναφής. ἄψυχος Ⓖ, ὁ μὴ ψηλαφώμενος Ⓖ.

'Αναφῆναι [6]. Φανερῶσαι.

'Αναμφήκεστον [7]. ἄμαχον.

'Αναφλύϊ [8]. ἀναζῶ.

'Αναφλᾷ [9] λάχανον. Φέρει ἄνθος Ⓖ, ὡς ἡ μαλάχη ἢ τὸ ἄνηθον.

'Αναφλᾷν [10]. χειροβιῶν τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ, φύειν [11], ἢ μαλάττειν.

'Αναφυβάζας. ἀναχαθέρας.

'Αναφορά [12]. Νόησις, ἐπιβολή.

'Αναφορεῖς [13]. οἱ ἀνέχοντες, αἱ ἀναβαστάζουσιν.

'Ανάφορον [14]. τὸ τῷ ὤμῳ ἔργον ζύλαι.

'Αναφορεύσαντες [15]. ἀναπύξαντες, ἀναπετάσαντες.

'Ανα-

'Αναφορίαν. ἀναλογιζόμενον Ⓖ.

'Αναφῦναι [16]. ἀναφανῆναι.

'Αναφυομένων. ἀναφανομένων.

'Αναφώτισμα. ἀναμένη βοή.

'Αναχαιτίζει [17]. ἀναπείθει. ἀναχαλινοῖ. ἀναχρίει. ἀναπαδίζει. κυρίως δὲ, ὅταν τὸν ἵππον. Σοφοκλῆς Ἑλένης ἀπαιτήσας [18].

'Ανάχαρσις. ἰχθῦς παῖς. καὶ ἄτομα κύειν.

'Αναχαυλαμβῶν. ἀναπαδίζας [19].

'Αναχαυχωμένη [20]. ἀναχορήσασα, καλύσασα.

'Αναχαιοί [21]. οἰκεῖται.

'Ανὰ χεῖρα [22]. ἀγχοῦ ἢ χειρός.

'Αναχαπτίσαιλι [23]. ἀπορμίσαιλι. ἀποφεύσαιλι. ἀπερχόσαιλι. χαλινώσαιλι. ἀναπαδίσαιλι. ἀναπίσαιλι.

'Αναχεαί. πόροι.

'Αναχήνη [24]. ἀπατμή.

'Ανάχυσιν. Φυρμοῦ [25]. βλανίαν.

'Αναιβαθάλλων. ψηλαφῶν. βαιζάζων [26].

'Ανάψαι [27]. ἀναδῆσαι. κοσμῆσαι.

'Ανα-

'Αναφαίρετον.] Diog. Laërt. l. VII. §. 60. Τὸν δ' ἐν ἡλείοις ἢ ἀναφαίρετον ἀποφαίνων σύμφυτον. Ita recte Editio Casauboni p. 473. *fin.* pro quo alii, ἀνεφίρετον. An ad hanc Stoicorum definitionem respexit Hesychius? Vide elegantia apud Pric. ad Luc. X. 42. Pro ἀμεθαίρετον *Is. Vossius* ἀμεταίρετον, i. e. *immobilium bonorum*, legit. Sed nihil muto. Ἀμεταίρετόν est *irrevocabile*; *irrevocabiliter*: adeoque auferri nequit, femel concessum. Vide Suidam.

2. 'Αναφαίνου.] *Odyss.* Δ. 159.

3. 'Αναφαλαντώμαι.] Scribe 'Αναφαλαντόομαι. (per simplex λ) φαλακρόομαι. *Levit.* XIII. 42. 43. ARCER. PERGER. IS. VOSS. Aristot. de *Animal.* III. 11. habet per unicum λ, ἀναφαλαντίᾳ. *Levit.* XIII. 41. ἀναφαλάντη, *ex emendatione.* MUNKER. Sumtum ex *Levit.* XIII. 42. ubi: Ἐὰν ᾖ φλὴν ἐν τῇ φαλακρώματι αὐτοῦ, ἢ ἐν τῇ ἀναφαλαντώματι αὐτοῦ ἀφ' ἑλκώσει. Usi, quod notandum, φαλάκρωμα & ἀναφαλάντωμα diftinguuntur, quamvis hic Hefych. unum per alterum explicet. KUST. Leg. 'Αναφαλαντώματα. *Lev.* XIII. 42. Vid. & Polluc. II. 3. *segm.* 26. BIEL. Vid. H. Steph. *Ind.* G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 12. & Chilmead ad Malel. P. I. p. 133. ubi ἀναφάλας, pro φαλακρούς.

4. 'Αναφανδόν.] *Il.* Π. 178. Schol. φανερῶς. Sic Herodot. II. 46.

5. 'Αναφανδά.] Ad φάω. GUYET. Vid. sup. in 'Αναπίνει. *Is. Voss.* ἀναφαίω corrigit. Fort. leg. 'Αναφανδόν.

6. 'Αναφῆναι.] Vid. inf. post 'Αναφαίνου.

7. 'Αναμφηκέστον.] L. 'Αναφιεστόν. IS. VOSS. Sic Phavorinus. Sup. 'Αναμφήκεστον.

8. 'Αναφλύϊ.] L. 'Αναφλᾷ, ἀναφλύει, &c. IS. VOSS.

9. 'Αναφλᾷ.] Pro 'Αναφλᾶι, craſi. G.

10. 'Αναφλᾶν.] Vid. sup. 'Αναπεφλασμένον.

11. Στύειν.] Vel σύφειν. Unde, quod & antiquis in obſcenis erat, ἀνασύφειν, quod recte Hefychius monet esse ἐπαίρειν τὸ αἰδοῖον. Etym. M. συλᾶσθαι. quod hinc corrigendum cenſet *Is. Voſſ.*

12. 'Αναφορά.] Vid. Harpocrat. SCHR. Proprie Hebraeorum עלה quod *holocauſtum* alii reddidere. Sicut καρπωσις ultimo Jobi: pro quo ὁλοκαυτώματα & ὁλοκαυτώσεις habent alii. HEINS. *Pſalm.* L. 20. exponit *oblationem.* SOPING. Vid. Pricæi *Annotat. poſter.* in *Pſalm.* CXL. 2.

13. 'Αναφ. οἱ ἀνέχοντες.] *Exod.* XXV. 13. BERNARD. Lex. MS. Oßeteuchi in *Bibliath. Cæſlin.* p. 494. & aliud i.ex. MS. p. 503. habent, ἀπὸ ἐχόντων. Sed οἱ ἀνέχοντες, & οἱ ἀναβαστάζοντες, in Lex. Oßeteuchi MS[to]. quo ego utor. Suidas: Διαφέρειν. διαφέρουσι, τοῖς ἀναβαστάζουσι. Vid. inf. 'Λορτῆρες, Φορεῖς, & ſeqq. conf. Suid. & Heſ. in 'Εν τύλαις. & Τελαμών, & 'Εσ' ἀναφορίαν.

14. 'Ανάφορον, &c.] Vel ἐργάτου ξύλον. quod & ἄλμαξιν dicebatur. SALM. 'Ανάφορον, τὸ ξύλον ἐστὶ τοῦ ἀναφορίου. nam οἱ ἀναφορεῖς ſunt οἱ ἐργάται, ſive, ut Hefych. loquitur, οἱ ἀνέχοντες, οἱ βαστάζοντες. Lego igitur, ἀπὸ τοῦ ἔργου, ἐργάτου, & ita, τὸ τοῦ ἐργάτου ξύλον. HEINS. BRUNO. 'Ανάφορον, baculus, quo onera transveluntur, vel humero portantur, & ab uno ad alterum transferuntur. Latini *erumnulas* vocant, teſte Feſto. Thomas Magiſter in *Argumento Renarum* Comici: Μισῶ Σωτάδα οὑτοσί, ὅστις ἐσχηκόφθη, πᾶς ἄμοις ὑ ἀναφόρου φέρων Ⓖ, ὁ Λάκων διμοιρίτης καλάντιν. Salmaſius ἀνάφορον idem eſſe putat quo mœchi perforabantur. Sed ἐργάτου non neceſſe eſt legere, cum Hefychius docet, quid ſit ἔργον. VALES. Nihil mutandum. Sic *opera* pro operariis. In MS. Polluce p. 460. jungitur, ἀνάφορον σανδαφόρων. Eum vide & corrige. Vid. Suid. & Etym. M. in 'Αναφόρου. IS. VOSS. Pro ἔργων, ἐργατῶν legit *Exerc. Spanhem.* ad Comici *Ran.* ℣. 8. De ἀναφόρᾳ vid. Suid. h. l. & in 'Αμφίκελλοι, ut & in Μιλησιάνῃ τύχῃ. Photius in Lex. MS. Σκεδοφορίου, ᾧ 'Αναφορίου. τὸ ἐπὶ τῷ ὤμῳ ἀμφίκελλου ξύλον, ᾧ ἐξαιρέτως τὰ βάρη. Infra: Σουπτήρ. ὁ ἀναφορεὺς ἢ ζυγός. Conf. *Not.* in 'Αλκυόνα, & Διαφέρειν, & Cæl. Rhodigin. *Lect. Antiq.* IX. 3. qui ex Thoma Mag. illud hauſiſſe videtur, quod ſcribit. Idque noto propter H. Steph. qui in *Theſ.* videndus. Conf. Salm. ad *Hiſt. Aug.* T. I. p. 510.

15. 'Αναφορεύσαντες.] 'Αναφορεῖσιν cum H. Steph. (*Ind.*) tum vocabulorum ordo, tum expoſitiones requirunt. SCHR. Sic legunt etiam If. Voſſius, Chilmead. ad Malelam p. 68. P. II. & Abreſch in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 93. qui exemplum hujus verbi, nonnisi ex emendatione apud Heſych. cognit, adfert ex Themiſt. *Orat.* VII. p. 91. ubi ἀναφορεύσαντ. Eodem modo ſup. 'Αμφορεύσαντ ſcriptum perperam pro 'Αμφορέσαντ.

16. 'Αναφῦναι.] L. 'Αναφῆναι. IS. VOSS. BRESCH. Compoſito ὑπαναφῦναι utitur Ælian. *H. Anim.* XIV. 4. quo caret Lexica.

17. 'Αναχαιτίζει.] L. 'Αναχαιτίζῃ, ut quadret perſonæ ſequentium verborum. Præter hæc Hefychii ſignificata, etiam ὑφεστώσης & ἀγειόκῃς, quæ ferociam produnt jubis ſetisque brutorum inſtar inhorreſcendo. FUNGER. Pro ἀνεσθῇ forte ἀνεσθῇ. id requirit locus 'Αηχαίτιζε, Infra. VALES. ABRESCH. *loc. cit.* Ἀναχαιτίζειν perperam habent omnes Editiones, præter Hack. Vid. Harpocrat. in 'Αναχαίτιζε, ibique Interpp. & inf. 'Αναχαίτισαι, quod & ἀπαιτῆσαι. Vid. & Περιπακρῶ): Item 'Αμαχεῖ), & 'Αναπαιζῇ.

18. 'Ελὴς ἀπαιτήσῃ.] L. 'Ελὴς ἀπαιτήσῃ. SOPING. SALM. HEINS. FLORENS. Mauſſac. in Harpocrat. *l. c.* legit ſollummodo 'Ελὴς. Sed 'Ελὴς ἀπαιτήσῃ eſt vera lectio; quam ex Strabone & Erot. firmat Meurſ. in *Sybocl.* Et ſic Ven. & Flor. Ed. niſi quod male punctum habeant poſt 'Ελὴς.

19. 'Αναπαδίσας.] L. ἀναπαδίσαι. SALM. IS. VOSS. Vid. inf. v. 'Ανέχαζεν.

20. 'Αναχωσαμένη.] *Il.* Φ. 403. Schol. ὑπερχώσασα. Vid. inf. v. Αἰχμάζειν.

21. 'Αναχαιοί.] L. 'Αναχεαί. IS. VOSS. Vid. inf. Διαχεάζει.

22. 'Ανὰ χεῖρα.] Quis hoc intelliget, niſi Hebraïſmi peritus? Ἀνὰ χεῖρα Hebraïs eſt ἐγγύς. Sic Ii. *Sam* XV. 2. dicitur ſtetiſſe Abſalom ἀνὰ χεῖρα ᾗ ἐξ ἐσόδου, שער. עיר דרך. Ἀνὰ χεῖρα. עיר & לד, eleganti Hebraïſmo ἐγγύς, *ad manum*, quo nihil frequentius; & loca jam annotata ſunt ab aliis. Viderint, qui hæc & talia Hefychii auctoritate ad Græciſmos referunt. Nam τὸ ד aut ד *cornu*, aut τὸ ד τοῦ ἱματίου, & *latus loci*, aut *extremitatem* denotat. Unde ἀνὰ χεῖρα, לד aut לד. Targumim nihil aliud quam לד, ſimpliciter *ad*. Et quod ait, ἐγγὺς χειρός, eſt לד ἐγγὺς τόπου: alias ſufficiebat dixiſſe ἐγγύς. HEINS. Cyrill. Ἀνὰ χεῖρα. ὡσεὶ τὸ πλησίον. IS. VOSS.

23. 'Αναχαπτίσαιλι.] Cyrill. 'Αναχαλίζῃ. ἀναπαλίζῃ, ἀναπίζῃ. Vid. Ruffath. Θ. *Il.* p. 582. & Gloſſas Baſilicas p. 67. IS. VOSS. Pro χαλινώσαιλι, & ἀναπίσαιλι. forte ἀναχαλινώσαιλι & ἀναπίσαιλι legendum eſſe conjicit Cl. *Abreſch* in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 93. Vid. Eurip. *Bacch.* ℣. 1070. ibique Joſ. Barnef. Conf. ſup. 'Αναχαλίζῃ, & 'Αναπαίζῃ). & inf. 'Αναχαίτισα, & 'Ανέπαισε.

24. 'Αναχήνη.] Confoderat hanc vocem Ill. *Scaliger.* Sed vide *Not.* in v. Ἀναχανεῖν.

25. 'Ανάχυσιν. Φυρμοῦ.] Forte legend. συρμοῦ. Sed nihil muto. SALMAS. H. Steph. *Theſ. T.* IV. p. 497. exhibet συρμόν. Sed vid. inf. Φυρμός. Reſpexiſſe videtur ad I. Petr. IV. 4. Τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν: conſentiente *Kuſtero*, & *Bielio*. Conf. D. Heinſ. *Exerc. S.* p. 608. Mox pro βλανίαν reſtitui legeris βλαισίαν, ut Suidas.

26. Βαιζάζων.] L. βλαιζάζων. PERGER.

27. Ἀνάψαι.] Vid. mox 'Ανάψω.

1. 'Ανα-

'Αναψύξαι [1]. ἀναμίξαι.
'Αναψυξις [1]. ἀναπαυσις.
'Αναψύχειν [2]. ῥιπίζειν
'Αναψυχλεῖ. ὡραῖος μυθίαν.
'Αναψύχουσα. ζωογόνουσα. ῥιπίζουσα. Σοφοκλῆς.
'Ανα ὑγιεῖα [4]. ἀναπνοὴ ζωα.
'Ανάδηλα. ἀνάθημα τοῖς τῶν τῷ ἀνέμῳ πολεῖ.
'Αναψυχάναι [5]. ἀναπαύσασθαι.
"Ανδα [6], αὐτη. Κύπριοι.
'Ανδαίρ [7]. σχίσαι.
'Ανδάιτον. σχίσιμα, θύρετρον.
'Ανδάιτοσα. σχίσιτοσα.
"Αι δ' ἀρ' ἴδωνται [8]. ἀεὶ δέ.
"Ανδας [9]. βορέας, ὑπὸ Τυρρηνῶν.
"Αι δ' αὐτὸν [10]. καὶ αὐτὸν.
'Ανδεγείδης [11]. περασταί, ὑγροὶ ταφρόδιοι.
"Ανδρμα. ὁ ὅτι ἡ τεχνικὴς σκιωῆς ὡχυρώμενος ὡχυρέ [12].
"Ανδιεσι [13]. ἄκρον, ἢ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν [14].
"Ανδικα. ἀνάρριψον. Δίκειν γὰρ, τὸ ῥίπτειν· ὅθεν ὁ Δίκτος, ὑπὸ τοῦ ῥίπτειν. καὶ τὸ Δίκτυον, τὸ δικτύμων [15] εἰς ἢ θάλασσαν.
'Ανδίκτης [16]. τὸ ἀναελκόμενον ἢ μυάγρας ξύλον.
'Ανδυὸς [17]. περὶ πυτός.
'Ανδυκλόσολος [18]. δίκη ἡ ἐξ ὑπάρχων δικαζομένη, ὡς Ταραντίνοις.
"Ανδιχα. διχῶς, εἰς δύο μέρη.
'Ανδιάχων [19]. ἀναπείσων.
"Αν δοκέναις. δοκεῖς δέ.
'Ανδοκάδων [20]. ἐν ἀγαθοῖς.
'Ανδοκεύς [21]. ἀνάδοχος.
'Ανδοκίδη [22] Ἑρμῆς. ἐπειδὴ τοῦ ἢ οἰκίας ἢ 'Ανδοκίδη εἰσήκετο Ἑρμῆς. ἀνάθημα φυλῆς [23].
"Ανδρα [24]. ἢ ἀνδρεῖον. καὶ ἢ χῦ κοινωνίαν ἢ γυναικὸς ὑπολαμβάνει [25].
'Ανδραγαθία. καλοκαγαθία. ἔπαινος.
'Ανδραγαθίζει. ἀνδρεῖ τοῦ ἀγαθοῦ.
'Ανδράγγεια [26]. σκυλα, τὰ τῶν πεπτόντων ὑπ' τοῦ πολέμου ἀνδρῶν ὅπλα, ἀγχόμαχα ὄντα.
'Ανδρακκίς [27]. καὶ ἄνδρα ἕνα ἄκρον. ὑπερπεπτικῶς. ὡς ἔπειν, καὶ ἕνα, ἢ κατ' ἄνδρα. οἱ δὲ, μελίδες, μοῖραι [28].

'Αν-

1. 'Αναψῦξαι.] *Refrigerare.* G. Gellius *N. A.* XIII. 30. fin. *REFRIGERARE id dicit* (M. Varro) *quod Graece* ἀναψῦξαι *dicitur.*

2. 'Αναψύχει.] *AB.* III. 20. Καιρὸς ἀναψύξεως. SOP. Adfertur potius *Exod.* VIII 15. Hinc ἀναψυχὴ, *Exod.* XXIII. 12. BERNARD. LXX. *Exod.* VIII. 15. Aquila, Esai XXVIII. 12. BIEL. Vid. Fuller. *Miscell. S.* III. 5. & mox 'Αναψυχάσιμον. Glossæ MSS. in *Psalm.* 'Αναψῦξαι. ἀναπαύσασθαι. Mallim ἀναπνεῦσαι. Pertinet enim ad *Ps.* XXXVIII. 13. "Ανες μοι, ἵνα ἀναψύξω &c.

3. 'Αναψύχουσι.] Hom. *Odyss.* Δ. 568. Vid. mox 'Αναψύχεται, 4. 'Αναψύχουσι.] Il. Mact. XIII. 11. BIEL. Hom. *Il.* E. 795. Schol. καθαπτόμενοι.

5. 'Αναψύχεσθαι ἄνεσιν.] Ex Hellenista aliquo. HEINS. *Exerc. S.* p. 272. Vid. sup. in 'Αναψύξει.

6. 'Ανδα.] An ex ἄδε, vel ἄδα, pro ἀ δή, seu ἀ δὲ. G. Pro αὐτη, leg. αὐτὴ. IS. VOSS. Vid. mox "Ανδας.

7. 'Ανδαίρ.] Ionicum & Poëticum, Homero admodum frequens. HILL.

8. "Αι δ' ἀρ' ἴδωνται.] Ex *Il.* Γ. 311. Schol. ἀπόπαυσις ὁ ἐξ αὐτοῦ.

9. "Ανδας.] "Αδης, pro ἄνεμος, id est, ἄνεμος. G. Vid. sup. 'Ανδα.

10. "Αι δ' αὐτὸν.] Pro ἰδὲ αὐτὸν. G.

11. 'Ανδρεγείδης.] Ab ἄνδρων. G. Scrib. 'Ανδρεγείδης. a δὲ, διὸ, δῖος IS. VOSS. 'Ανδρεγείδης, an a διεγείρ de qua voce vide Lexica. An potius scribendum est 'Ανδρεγείδης, per υ, ut referatur ad ἄνδρυς KUST. 'Ανδρεγείδης, per ι, in omnibus Edit. præter Hack. quæ 'Ανδρηγείδης. Suidas: Γάνδρυς. ὄρυμα πυρὸς. pro 'Ανδρεῶν, ut videtur, five Γάνδρυς, per digamma Æol. Retinui 'Ανδρεγείδης.

11. Παχύνεται.] — κακῶς leg. G. Conf. sup. in v. 'Αναδίπλωσις.

13. "Ανδιεσι.] *Ripa.* Sic Theophrast. l. VII. c. *ult.* de *Plant.* nominat pinnicidem, five summa fastigia parietum, τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνδρεῖα, in quibus crescere dicit ἀείζοον. FUNGER. Quid sit in corpore ἄνδρων, vide Polluc. 118. *sub fin.* HEINS. Plutarch *Symp.* III. 2. PERG. Tzetz. in Lycophr p. 103. MUNKER. Oppian. L. III. *Hal.* de maris *littoribus* dixit. SOPINGIUS. Vid. Harpocration. & omnino H. Steph. *Ind.*

14. Παχύνεται.] Cyrill ἢ ποταμῶν. Vid. Suid. & Schol. Lucian. *Lexiph.* IS. VOSS. Arcadius Grammat. inedit. "Ανδρων. (sic) ἢ ποταμῶν τὸ χεῖλος. Vid. *Not.* præc. & Suid. in v. "Εκπωμα.

15. Δικτύμων.] f. διατύμων. G. Immo διάμων. Vid. inf. Δίκτυον. Artistanct. II. 1. Τοῦτο δίκτ. τυτὸν βάλε, inquit Mercurius.

16. 'Ανδίκτης.] Vid. Etym. M. & Interpp. ad Polluc. l. X. 34. p. 1340. Mox ἀναίκτη Τύχων, per duplex ρ, corrigit *Musicerus*; ut exhibet H. Steph. *Ind.*

17. 'Ανδυὸς. ἀεὶ πυτός.] Forte 'Ανδιωνὸς, ὡλὸν ἀεὶ Μανδύου. Vel "Αν τινος, οἷον π. SOPING. L. οἷονεὶ BRUNO. L. "Ανδρ. οἷονεὶ. Est nempe pro ἀνδρὸς. Δῖος vel διὸς etiam accipitur pro *ambulatione.* Unde διάω, διῶ & δίνω seu δεῖνω, quod Suidas interpretatur, πατῶ. Vide apud illum versum:

Δυσπρήξαι νιν βασὶν ἐμὸν ἰφθίμοιν ἀλόχοιν.

Pro quo apud Etymol. M. [in 'Αλόχ, p. 74.] Δυσμήν. Vid. sup. 'Αναδιῶν. IS. VOSS. „ 'Ανδιῶ, οἷονεὶ, jam „ pridem a me fuerat animadversum, firmatumque compa„ ratione verbi οἷονεὶ & οἷονεὶ. Vide Nostrum. Præ„ terea suspicio incesserat, huc forte revocandum esse, „ ὡς Ταραντῖνοι [ex seqq.] nec paulo peritiorem fugere „ potest, cur hoc ad fidem pronum videatur. „ Ita Cl. *Hemsterhusius* in literis. Conf. inf. Παχύνεται. ὡχυρώσεν. ubi f. l. οἷονεὶ. Vid. & in Δικτύμων.

18. 'Ανδικλόσολος.] L. 'Ανδικόσολος. GUYET. L. 'Ανδικλόσολος δίκη, *stipulatio duplex* PERGER. L. 'Ανδικόσολος δίκη, ἡ ἐξ ὑπ. δικ. Tarentina dialecto pro ἀνδικλόσολος. 'Ανδίκλας nempe sunt ὑπαρχοι, five Magistratus Tarentinorum IS. VOSS. L. ὑπάρχων. HEINS. „ Ego non dubito, quin latent 'Αν„ δικ., idem quod ἀνάδικος, legendumque sit ἐξ ὑπαρχῆς, „ demum δίκαι, vel, ut Harpocr. κρίσεις, ἀναδίκως habuimus „ supra. Totus locus isto pacto forte restituendus est: 'Ar„ δικ. βούλ. δίκη ἡ ἐξ ὑπαρχῆς &c. Primum 'Ανδικ. ab „ ἀναδίκων, ἀναβιβάσων, *factus in sublime*: dein 'Ανδικ. Ta„ rentinorum a δίκη, pro ἀναδίκως. *causa forensis de novo* „ *ad judices delata.* In hac saltem conjectura nihil inveniri „ arbitror, quod ab indole Græci sermonis abhorreat. „ HEMSTERH in literis ad me datis.

19. 'Ανδιάχων.] L. 'Ανδίχων, pro 'Ανδίκων. IS. VOSS. Pro 'Ανδίκων, vel 'Ανδιαχών. Conf. sup. v. 'Αναχών. KUST. Repone ex Hom. *Il.* E. 798. "Αν δ' ἴχων. Schol. ἀνίχων ὁ ἐξ ἀναντίων. Hesych. 'Αναχών. ἀναντίων. Debeo hanc emendationem Cl. *Hemsterhusio.* Vid. sup. "Αν δ' ἴχω. Gemina notavit Doct. *Valken.* in *Misc. Obs* VIII. 1. p. 151. addens, in his vocabulis non raro in hoc libro fuisse peccatum, ut in v. 'Αναχών, (quod vide) Μεγάλ ἰχνι, Νιπτῆρα, &c.

20. 'Ανδοκάδων.] Æol. Syncop. pro ἀνδοκαζόντων, ut ἀμοιβαδὶς. H. STEPH. *Ind.*

21. 'Ανδοκεύς.] Pro ἀναδοκεύς. SCHR. Vid. sup. 'Ανδόκας.

22. 'Ανδοκίδη. Ἑρμῆς.] Plut. in *Andocide* & *Nicia.* Sed leg. ἀνάθημα φυλῆς Αἰγηΐδος. SOPINGIUS Scribe sine distinctione: 'Ανδοκίδη Ἑρμῆς. Erat enim illius tribus Mercurius. Alii ἢ Αἰγηΐδος esse volebant. Vide quæ disputat Harpocration hac de re. HEINS. Vid. Clem. Alex. IS. VOSS. Photius in *Biblioth* Cod. 261. Τῶν ἐκεῖ ἐπιτίμων ἦν Ἑρμῆς. ἀνάθημα δὲ φυλῆς Αἰγηΐδος, ἐπωνυμούσης ὁ Ἀνδοκίδης, διατι πλησίον αὐτοῦ Ἀνδοκίδου ἦτο. Quæ deseripsit ex Plutarch. *Vit. Andocid.* p. 835. Confer etiam Harpocrat. h. v. KUST.

23. Φυλῆς.] Cujus vero tribus donarium fuit ille Mercurius? Ægeidis. Suppleo igitur Αἰγηΐδος. Plutarch. *Vit. X. Rhetor.* c. 2. Adde Bosium ad Nepot VII. 3. 2. PERGER. Adde Αἰγηΐδος. Vid. *Not.* præced. KUST.

24. "Ανδρα. ἢ ἀνδρεῖον.] Nota hæc referenda est ad Hom. *Odyss.* A. ϕ. 1. "Ανδρες μοι ἔννεπε Μοῦσα. Ubi Schol. itidem notat, ἄνδρα interdum significare ἀνδρεῖον, i. e. *fortem.* KUST.

25. Τὴν κοινωνίαν.] L. ἐπιπλοκὴν ἐμφαίνει. HEINS. In ὑπολαμβ. fupple Ὅμηρος. Vid. *Not.* præced. KUST.

26. 'Ανδράγγεια.] Vid. Βοάγγεια, & Euftath IS. VOSS. Exftat *Iliad* Σ. 509. ubi Schol ἀνδρῶν ἀγχομάχων, σκῦλα. Conf. Etymol. M.

27. 'Ανδρακάς.] *Viritim.* G. Æfchyl. [*Agam.* ϕ. 1604.] p. 225. SCHR. Vid. inf. in 'Ανδρομαὶς Adverbialiter Hom. *Odyss.* N. [ϕ. 14.] Poſteriori ſenſu Nicand. *Ther-iac.* p. 34. *Alt. Ed.* [ϕ. 641.] Τῶν ἢ ἀπ' ἀνδρακάδα σκύλευσαν ἔσσυτο χειρὶ μενοῖν. Schol. τὸν μερίδα φασὶν οἱ παλαιοὶ: ſubjungens, Homerum adverbialiter ἀνδρὸς uſurpaſſe, veluti divertum ab ἀνδρικῶς. Sic Heſych. certe adverbialiter, acſi eſſet Accuſ. ab ἀνδρὰξ, & per Nom. μερίδες, ut infra 'Ανδρομαὶς. μοῖραι. HILL. Vide quæ infra ad 'Ανδρομαὶς, μερίς, notavimus. Vid. & Etymol. Hom. *Odyss.* N. [14.]

"Αμ' ἕπεν οἱ δ' ἄρ' ἔβαν πεδίοιο μάχην ἐπὶ κῦδος ἔχοντες.
'Ανδρομαὶς. —— Vid. ibi Euſtath. HEINS.

28. Μερίδες μοῖραι.] 'Ιωνικ. Καὶ 'Ανδρομαὶς μερίδες, αἱ ὁ μεμερισμένοι,

'Ανδραπόδισι [1]. αἱ σὺν ἀνδραπόδοις ὑπηνδρωμένης.

'Ανδραπόδοισι [2]. τοῖς αἰχμαλώτοις, τοῖς δούλοις.

'Ανδραποδίζεσθαι. τὸ βιάζεσθαι. καὶ τὸ σύνηθες [3].

'Ανδρεῖος [4]. δίμιος.

'Ανδραποδίζη. αἰχμαλωτίζη. βιάζη. καὶ ὑφαίρη.

'Ανδραποδισμός. αἰχμαλωσία.

'Ανδραποδίσασθαι [5]. δουλοσιτῆσαι.

'Ανδρεσχεφεῖν [6]. τὸ εἰς διδασκάλου τὰ παιδία ὀνόματα χάφειν [7].

'Ανδραποδοκάπηλον [8]. ἀνδραποδῶν μεταβολέα.

'Ανδραφασάειν [9]. καὶ ἄνδρα ἐφάπτεσθαι.

'Ανδραφυγεῖν [10]. φθύγειν, ἢ ἐπὶ φόνῳ διώκειν.

'Ανδραχθέσι [11]. τοῖς δυναμένοις ἢ ἀνδράσιν ἄχθος πονεῖσαι.

'Ανδρέα [12]. ἰσχύς. καὶ τὰ συστήματα Κρητῶν.

'Ανδρε δύω. ἄνδρες δύο.

'Ανδρέιον [13]. γενεῖον.

'Ανδρέων [14]. ὁ μέγας οἶκος.

'Ανδρεώτας [15]. κατήργει. καὶ ἐπὶ φόνῳ διώκοντες.

Ανδρήκελον. ἀνδρεῖον ὅμοιον ἀνθρώπῳ ἄμοιρον.

'Ανδρὰς [16]. δύναμις δύσκριτος, ἢ ἐπιπόνου μάχη.

'Ανδρείκελον [17]. χεῖρα ἢ εἶδος. καὶ τὸ ὅμοιον [18].

'Ανδεκφύτης [19]. ἀνδρόφονος.

'Ανδεὶ χέρι [20]. ἀνδρεῖ ἐλάττονι ἢ ἰδιώτῃ.

'Ανδεσσαμένου. γαμηθέντος.

'Ανδρόγυνος [21]. ὁ ἑρμαφρόδιτος. καὶ ὁ ἀσθενὴς, ἤγουν ὁ ἀνάνδρος.

'Ανδρογόνιμος [22]. ὑπανδρος γυνή.

'Ανδρογόμιον [23]. τελείωσι.

'Ανδρομέδης [24]. πόα τις.

'Ανδρομὴ [25]. μελὶς.

'Ανδρομείδαι. γένος 'Αθήνησιν.

'Ανδρομήτωρ [26]. ὁ ὢν ἀπὸ ἀνδρὸς ἀπόπαιδα κἄπαις, ἢ κατὰ ἀνδρὸς οἰκοδομηθείς.

'Αν-

'Ανδρεῖος] Nicand. *Theriac.* p. 47. *Τῶν δὲ ἀπ' ἀνδρομάδα*, &c. HEINS. Imo *μορὶς, μοῖρα*, in fing. Nam & Schol. Nic. *ἀνδρομάδα* (ab *ἀνδρομὰς*) *μορίδα* dici teſtatur. Conf. inf. v. *Ἀνδρομάς*. KUST. Vel ſcribendum: *μορίδος, μοῖρος*. Interpoſita diſtinctione: vel legendum, *μορίδα ἱσάμενον*. Sed prius ſimplicius eſt: in quo *'Ανδρομάδος* ſubintelligendum. Apollon. Lex. MS. *'Ανδρομὰς, καὶ ἀνδρὸς. ——— ἢ ἀπὸ ἀνδρὸς ὀνόματος ὡς τῆ Ν 'Οδυσσ. Δωσιν*] *καὶ 'Ανδρομάδος, οἷον ἀνδρομάδος, ἢ καὶ ἀνδρὸς μορὶς, κατὰποσὸν τὸ ἔχει τὸ Σ, ὡς καὶ τὸ κάπνος, δάπνος.*

1. *'Ανδρωπολάβαι.*] L. *'Ανδρωπολάγοι*. IS. VOSS. *'Ανδρωπόλαμον* forte HEINS. Ex interpretatione patet, legendum hic eſſe, *'Ανδρομήλαμον*. KUST.

2. *Ἀνδρωπόλοισι.*] Ex *Iliad.* H. 475. & Schol. ſed quem verſum ſpurium eſſe, quum vox *ἀνδρωπόλοι* Homero junior ſit, ex Ariſtoph. & Zenodoto obſervat ibi Euſtath. p. 692.

3. *Τὸ σωνοῦς.*] Vid. *Not.* in v. *'Ανλωτὸς*. Innuit vulgarem ſenſum.

4. *'Ανδρεῖος.*] Forte *'Ανδρεῖκος*. SOPING. Ita ex Cyrillo etiam *Iſ. Voſſius*. Vel *'Ανδρεῖκος*: utrumque enim dicitur teſte Euſtathio p. 1833. Sed *'Ανδρεῖος* malim, *ὡς ἄνδρος αἶγα*, ut Suid. & Euſtath. p. 1858. Vid. inf. in *Δήμιος*, & *Δημόσιος*. Supra ſimpliciter *Αἶγα* dicitur. Conf. *Not.* in *Ἀνδρεῖκος*. Conſentire video Cl. *Kuſterum*: „ Lege (inquit) *'Ανδρεῖκος*, i. e. *virorum ſtrangulator*: quales ſolent eſſe *δημιοι*, ſive carnifices. Euſtath. p. 1833. „ *'Ανδρεῖκος ὁ δήμιος, ὅθεν τὸ αἶγα λέγει*. „

5. *'Ανδρωπολιτεῦσι.*] An *'Ανδρωποδυτῆσαι*. SCHR. Probat *Voſſius*, a poſitivo *ἀνδρωποδύτης*. Vid. Diogenian. *Cent.* I. 73. *'Ανδρωποδύτης, ὅθεν Πλάτων· ἀνδρωποδύτης, ὁ ἐπιτρόπιος*. Pollux L. III. *ſegm.* 77. ubi vid. Interpp. *Iſ. Voſſius* leg. *'Ανδρωποδυτεῖ. οἱ δουλοπρεπεῖς. Aliter tamen* (inquit) *ab aliis accipitur. Vid. Ariſtoph. Schol.* p. 27. *& Etym. M.*

6. *'Ανδρεσχεφεῖν.*] L. *'Ανδρεσ χεφοῦσι*. SCAL. SALM. Abſurda lectio Salmaſiana. Leg. *'Ανδρεσαγεφεῖν. Δεσμὰ* ſunt *δεσμίων*. Hinc *'Ανδρεῖσι* pro *ἀνδρείοις, fugitivis*. Fugitivorum puerorum nomina in ædibus præceptoris notabantur. IS. VOSS. L. *'Ανδρεσαγεφεῖν*. THOM. BRUNO. Idem in *Adverſar. MSS. διδασκάλῳ* legit, ut Phavor.

7. *Τὰ παιδία ὀνόματα χάφειν.*] Forte *τὰ παιδίων*. Vel *ὀνοματογεφεῖν*. SOPING. L. *σάμπια γεφεῖν*. HEINS.

8. *'Ανδρωποδοκάπηλον.*] Vid. Harpocration. SCHR. Conf. Rad. Forner. *Rer. Quotidian.* II. 26. Philoſtr. *vit. Apollon.* VIII. 7. § 12. p. 346. *ſub fin. δεῖ ἀνδρωποδοκάπηλον, ὅτι ἀνδρωποδόκον καπήλειε* &c. *plagiariis & mangonibus* habet verſio. Vide ibi Cl. Olear.

9. *'Ανδραφασάειν.*] L. *'Ανδραφάσσει*. SOPING. *'Αφὼν, ἀφασίζει. ἀφωνεῖν*. G. *'Ανδραφάσειν* exhibet H. Steph. *Ind.* Conf. ſup. *'Αφασφὼ*, &c. Sed *'Ανδραφάσσει* præfero. Vid. inf. *'Αφώνων*.

10. *'Ανδραφυγεῖν.*] L. *'Ανδραφύσσει*. IS. VOSS.

11. *'Ανδραχθέσι.*] Hom. *Odyſſ.* K. 121. ubi vid. Scholia. Apollon. Lex. MS. *'Ανδραχθέσι. ——— ὁ Ἡλιόδωρος, μόνα δασὺ παραχρῆσθαι τῇ διφθόγγῳ· ὁ δ' 'Αμώνιος, τῇ ἀνδρὸς βάρει ἐχέσι. ὁ τοῦ 'Ανδραχθέσι, καὶ παριδέσι δὲ ᾱ, ὦ ῡ, τῇ ἀνδρὸς ἄχθος πονοῦσι.*

12. *Ἀνδρέα.*] Strabo l. X. SOPING. Athen. p. 143. & 186. Strabo p. 480. & 482. SCHR. *Convitoria Cretenſium*. Plutarch. *Symp.* VII. 9. PERG. Poſteriori ſenſu ſcribendum *Ἀνδρεῖα*, neutrum plurale. Vid. diligentiſſimi Meurſ. *Cret.* III. 10. p. 170. H. Steph. *Ind.* & inf. *Not.* in *Βωγρέα*. Occurrit etiam ſingulari numero in *Marmore* Crenſi veteriſſimo, *Hieromnemonum & Prianſiorum*, v. 38. *Ed. Pric.* *Ἐο δ' τῆς Ἡρακλεί, πρὸ τὸ ταῖς ἄλλαις ἱερῆσι, αἱ παρεστρέχοσαι ἐν ΘΕΩΝ παρ' ἄπαλλος ἐς ΑΝΔΡΙΟΝ, καθὼς καὶ αἱ ἄλλαι πολῖται.*

13. *'Ανδρεῖον.*] *Prov.* X. 4. XIII. 4. BIEL.

14. *'Ανδρεῖον, ὁ μέγας οἶκος.*] Scrib. *ὁ μέγας οἶκος*. HEINS. Recte Ed. Ilag. & Hack. Suid. *'Ανδρεῖον, ὁ μέγας οἶκος παρ' Ἡροδότῳ*. Vid. Porti *Lex. Ion.* Perizon. ad Ælian. *V. H.* VIII. 7. p. 497. & mox v. *'Ανδρόδαμας*. Gloſſar Servii: *Androna. αὐλεῖα*.

15. *'Ανδρεώτας*] L. *'Ανδρεῶτας* PERGER. Lego *'Ανδρεάτης* (ut *βουλεάτης*) ab *ἀνὴρ*, & *ἐλαύνω, agito*. Qui enim virum *ἐλαύνει*, i. e. *perſequitur*, vere & proprie diei poteſt *ἀνδρεάτης*. KUST.

16. *'Ανδρὰς.*] Pro *νικηφορίᾳ* legendum *νικηφόρῳ*. Ita legitur in Philonis vel Origenis Lexico Hebraicorum Nominum, p. 115. & 189. *Ed. Martian.* Et Iſidor. *Origin.* VII. 9. *ANDREAS ſecundum Hebraam etymologiam interpretatur DECORUS, ſive RESPONDENS.* Quod bene obſervatu Cl. Weſſelingius *Probabil* p. 282. Hieronymus: *ANDREAS, decus in ſtatione, vel RESPONDENS pabulo; ſed hoc violentum. Melius autem eſt, ut ſecundum Græcam etymologiam dici ἀνδρεῖος, i. e. a vire, Virilis appelletur.* In *δυναμις δύσκριτος* reſpicitur Hebr. ארר vel ארור *magnificus*, & ער *robur*. Leaicon Origen. p. 187. *Ed. Martian.* *'Αδὴρ. δύσκριτον*. Et: *'Αζὰ. ἰσχὺς αὐτοῦ*.

17. *'Ανδρείκελον.*] Pro *colore* apud Xenoph. in *Œcon. Belg. Lyſveruse*. SOPINGIUS. Locus eſt l. V. p. 847. C. D. *τὰς ὀφθαλμοὺς ὑπολευκοφαίνεσθαι ἀνδρικέλῳ*. Deinde: *ἀνδρικέλῳ χρώματι*.

18. *Καὶ τὸ ὅμοιον.*] Scribe & ſuppile: *καὶ τὸ ἀνδρεῖ ὅμοιον*, ut paulo ante. *Ἀνδρείκελον* pro *ſtatua*, vel *ſimulacro*, apud Hiſtoriæ Byzantinæ ſcriptores non raro legitur. KUST. Tacite ſubintelligendum ex regula noſtra, *ἀνδρεῖ*, quod latet in *Ἀνδρείκελον*, & paullo ante additum a Noſtro.

19. *Ἀνδροφόντης.*] Pro *Ἀνδροφόνος*, ut Suidas. Corrupte ſupra, *Ἀνδεφάτη*, quod vide. Sic *Περσεφόντης* apud Euſtath. *H. E.* V. 16. p. 181. B. qua voce augeantur Lexica.

20. *Ἀνδρὶ χέρι.*] (Sic Ed. Ald.) L. *χέρι*. SALM. BRUNO. Sic Phavor. Hauſit Noſter ex Hom. *Iliad.* A. 80. & Schol.

21. *Ἀνδρόγυνος.*] Gloſſæ MSS. in *Proverb.* (XVIII. 8.) *Ἀνδρόγυνος, χαυῶν, ἀργὸς, ἢ μαλακὸς*.

22. *Ἀνδρογόνιμος.*] Forte *Ἀνδρόγονος*. SOPING. JUN. *Ἀνδρόγονος*. GUYET. *Ἀνδρογόνιμος*. IS. VOSS. Malim *Ἀνδρόγονος* ut H. Junius *Animadv.* p. 398. Conf. Stanlej. ad Æſchyl. & *Perſ.* noſtrum *Cris.* p. 53. ad *Rom.* VII. 2.

23. *Ἀνδρόμοιον.*] Forte *Ἀνδρώιον*. SOPING. Nihil mutandum: quin & hinc corrigendus Suidas, qui perperam *Ἀνδρόμοιον*, pro *Ἀνδρόμον*, ut a Viris Doctis ibi jam notatum, & a Keuchenio ad C. Nepot. *Præfat.* Notat locum in quo viri abſque feminis convivia agitare ſolebant. Conf. Euſtath. p. 1573. 29.

24. *Ἀνδρομάδος.*] Ab Epitomatore, qui & locum mutavit. Scribe *Ἀνδρόμας*. Vid. Dioſcorid. III. 150. & Gorræi *Definit.* HEINS. Vid. Etym. M. in *Ἀνδρομὰς*. IS. VOSS.

25. *Ἀνδρομὴ.*] L. *Ἀνδρομὰς*. Vid. ſup. SCALIG. SOPING. Verba quæ ſupra deſunt, peſſime huc ab Epitomatore infarta. Supra interpretatus fuerat verba Tragici cujuſdam, *Ἀνδρομὰς τίνων μοῖρας*, aut ſimilia, pro quo ibi *Ἀνδρομὰς* tantum legitur. Supra legendum fuerat: *Ἀνδρομὰς, καὶ ἀνδρὸς ἢ ἀπὸ ἀνδρὸς, ὑπὸπροπαλαίους, ὡς σύνεσι, καὶ ἦσι, ἢ καὶ ἀνδρὸς ὁ μορίδος μοῖρας*. Nunc repetitur, *Ἀνδρομὰς, μοῖρας*, ex illo auctoris loco, qui ibi deeſt, & huc relatus. *Τῷ ἀνδρομὰς* autem uſus eſt Æſchyl. p. 225.

Ἔτυμεῖ δ' ὧνπερ ἀνδρομὰς κατεῖχεν. HEINS.

Vid. Etym. M. & ſup. *Not.* in v. *'Ανδρομὰς*.

26. *'Ανδρομήτωρ.*] Ita uſurpavit Euripid. *Supplic. Οἰοῖ' ἀνδρομήτορ αὐτόχειρα λέχη ἐσῆ*. Vid. Etymol. de hac voce. HEINS. Reſpexit Heſychius locum, ab Etymologo etiam allatum, qui eſt *Iliad.* A. 371.

Στείλῃ κεκλιμένῳ ἀνδρομήτορ ἐπὶ τύμβῳ.

Ubi Schol. *Ἀνδρομήτορ. ἐξ' ἧς ἀνὴρ ἀπορρώξ ἔλαον. ἢ ὅτι ἀνεῖλε*

'Ανδρακίδαλλος [1]. κακόεργος. πανοῦργος.
'Ανδρακίνοι [2]. ἀνδροφόνοι.
'Ανδρακτονία. ἀνδροφονία.
'Ανδρακτονᾶν [3]. ἀνδροφονεῖν.
'Ανδρακτόνος. ἀνδροκτόνος.
'Ανδραλμυρία [4]. σπυρίδιον γὰρ τὰς ἴσχαδας ἀνδρόφονες.
'Ανδρολογῶ. φρατρολογῶ.
'Ανδρομανὲς. ὀπτημένῳ τοῖς ἀνδράσι.
'Ανδρομὲν. ἀνδρωπίνης.
'Ανδρομιδίου [5]. ἀνθρωπίνου.
'Ανδρομαίῳ [6]. ἀνθρωπίνῳ.

'Ανδρομέων [7]. ἰμάτιον. Κρῆτες.
'Ανδρόμητον [8]. συσπαστὸν ἰξευτικὸν τεχνικόν. καὶ 'Ανδρόμενον.
'Ανδρομηλίω. ἀνδρὸς ἴχνος λῆμα.
'Ανδρόμενον [9]. τὸ τῷ ἀνδρῶν.
'Ανδρόπαις [10]. ἀνδρόμενος ἤδη πως [11]. ἢ ἀνδρὸς φέρουσι ἔχοντες [12]. Σοφοκλῆς [13] Τροίλῳ.
'Ανδροσάθης [14]. ἀνδρὸς αἰδοῖον, ἢ μεγάλα αἰδοῖα ἔχων.
'Ανδροτόρους [15]. ἀνδροστρόφους.
'Ανδροτροφυρβὸς. ἀνδροκοχλυθυτὴς, ἀναλίσκων τὰς κόχλικες [16].

'Ανδρακίδαλλος.] Ἡ, ὑπὸ ἀνδρὸς κατακλασθῆναι. Ἢ, ὑπὸ ἀνδρὸς κακοπαθῆσαι κατακλασθῆναι. Vid. inf. v. 'Ανδρακτόνος.

1. 'Ανδρακίδαλλος.] L. 'Ανδρακίδαλλος. SCAL. SALM. IS. VOSS. Ita Suidas. Vid. inf. v. Κόκκαλος.

2. 'Ανδρακίνοι.] An ἀνδρῶν λήσεως, & sim. alias τεχνῇ ex ἀνδρῶνι, ἀνδρώνι. GUYET. L. 'Ανδρακίδαλλος. SCHR. 'Ανδρακίδαλλον legebat etiam Vir Doctissimus ad oram libri sui, quia inox: 'Ανδρακίνοι. ἀνδρακίδαλλος. Sed bene se habet 'Ανδρακίνοι, a κίνημι, quod a καίνω pro ἀποκτείνω. Sic inf. Καινὸς, φονικὸς. Et: Κένη. φόνοι. Et: Καινὸν. κἀκόν. Et: Ἔκκαινον. ἐφόνευσα. Et: Καινὸν. κἀκόν. quod est apud Eurip. Herc. Fur. v. 865. ubi vid. Jos. Barnes. Ita Κίκιννα Sophocles dixit, teste Etymologo, qui tamen in ea voce derivanda fallitur. Conf. inf. v. Κίκιννον.

3. 'Ανδρακτονᾶν.] Est vox ultima Il. Ε. Schol. ἀνδροφονῶν, ἀνδρῶν ἀναιρῶν. Male Ed. Hag. 'Αδρακ. & ἀνδροφονῶν, quod & ceteræ.

4. 'Ανδραλμυρία. ἰσχυρίζον &c.] L. 'Ανδραλμυρία. Et in eodem articulo pro ἰσχυρίζον, lege ἰσχυρίζον. Et pro ἴχνιος, forte legendum ἄκκιος. Nam non videtur convenire mens cautio honnicidii sponte commissi pignoris captio: ideo mihi videtur hic locus mutilus, & deesse interpretatio vocis 'Ανδραλμυρία, quæ est cautio τῶν ἑκόντων ἀνδροφόνων. Sed ἰσχυρισμὸς multo levior est: scilicet non ipsius viri, sed pignoris captio. PALMER. L. ἰσχυρίζον γὰρ τὰς ἑκόντας ἀνδροφονεῖς. GUYET. 'Ανδραλμυρία, idem quod clarigatio, ἰσχυρισία, ἐμφασία, ἰσχυρισμὸς, ἀρπαγή. Ita in antiquo Lexico D. Germani. Id est, jus hominis prendendi & abducendi. SOPING. Quid sit 'Ανδραλμυρία & 'Ανδραλμύνω, notum satis est. Bonus ille epitomes Hesychianæ author mentem & sententiam Grammatici nobis invidit. Solere autem Athenienses ἰσχυρίζον τὰς τῶν ἑκόντων ἴχνιας, notum satis est. Lego igitur: 'Ανδραλμυρία. ἰσχυρίζον γὰρ (nam μαθεῖν esse non potest) τὰς ἴχνιας τῶν ἀνδροφόνων. HEINS. L. 'Ανδραλμυρία. ἰσχυρίζον γὰρ τὰς μὴ ἑκόντων ἀνδροφόνων. IS. VOSS. Ex Harpocrat. locus hic ita legendus & supplendus est: 'Ανδραλμυρία. τὸ ἁρπάζειν ἄνδρα ἐκ τῶν οἰκείων, ἰσχυρίζον γὰρ &c. Cave autem pro τὰς ἴχνιας ἀνδρ. cum Palm. legas ἄκκιας, vel cum Guyet. ἐκκίας. Nam lectio vulgata recte se habet, sensusque est, pignora capi solita fuisse ab illis, qui homicidas haberent, sive qui eos dedere nollent. Conf. Suidam, qui ἀνδραλμύνειν hanc pluribus exponit. Adde Petit. de Leg. Att. p. 519. KUST. 'Ανδραλμύνει. τὸ ἁρπάζειν ἄνδρα ἐκ τῶν οἰκείων. &c. ex Phavor legit etiam Bruno: & ἰσχυρίζον Scaliger correxerat. Adi præterea G. Budæi Annot. Reliq. in Pandect. p. 158. & Cl. Salmas. de Modo Usur. p. 550. Conf. Pollux. VIII. 41. 50. & Etym. M. in 'Ανδρεὰς. 'Ανδραλμύνειν correxerat etiam Cl. Stephanus. Nihil tamen mutavi, quum lones non tantum illud μ interferant, ut λαμψάμενος, λαμφθεὶς, &c. apud Herodotum passim; sed & Cod. Alex. & LXX. ita passim exhibent: ut quo vid. Cl. Bos Prolegom. p. 12. Hesychius autem, Alexandrinus fuit. Conf. Not. in v. Ἐκτιλαμένος. —— καθαρεύει.

5. 'Ανδρομιδίου.] Scribend. 'Ανδρομέου. SALM. G. Leg. 'Ανδρομέου. Herodian. Epit. 'Ανδρομὲν. ὁ ἀνδρεῖος. IS. VOSS. Ed. Flor. 'Ανδρομὲν. Suid. 'Ανδρομέου. ἀνδρωπίνου κρίματος. Uterque respexit Homerum, qui non semel χρεὼς ἀνδρομέου meminit, ut Il. Υ 100. ubi Schol. ἀνδρωπίνου. Apollon. Lex. MS. 'Ανδρομέου. ἀνθρωπίνου κρίματος. Conf. Not. seq. & inf. ad v. 'Ανδρόμεον.

6. 'Ανδρομαίῳ.] 'Ανδρομέῳ leg. SOPING. GUYET. H. STEPH. Ind. Vid. v. præc. In fine pro ἀνδρωπίνῳ Ed. Ven. ἀνδρωπίνῳ, Flor. ἀνδρομέῳ. Forte fuerat ἀνδρωπείῳ, ut habet Schol. Il. Ρ. 571. Sed ἀνδρωπίνῳ præter Ed. Hag. & Hack. habet etiam Schol. Il. Υ. 100.

7. 'Ανδρομέων.] Et quod sequitur 'Ανδρόμητον. Utrobique forte legendum 'Ανδρομέους. G. „ Errant, qui pro 'Ανδρομέων „ mox referunt 'Ανδρόμεον. Nam 'Ανδρόμεον ἰμάτιον nihil „ est aliud quam vestis virilis; quomodo ἀνδρομέῳ ὑμάτιῳ, „ ἀνδρομέου κρίου, & ὕφασμα ἀνδρομέου apud Homerum legun„ tur. Neque arbitror Cretenses, quod scribunt Viri Eru„ diti, vestem peculiarem ἀνδρόμεον vocasse, verum gene„ raliter omnem virilem, ipsisque ἀνδρόμεον idem esse, quod „ aliis Græcis ἀνδρώπινον: Homerumque ab ils hanc vocem, „ non secus ac alias, mutuam sumpsisse. G. CUPER. Ob„ serv. l. IV. c. 20. p. 193. Conf. Meurs. Cret. p. 184. & inf. in v. 'Ανδρόμητον.

8. 'Ανδρόμητον. . . τεχνικόν.] Scribe Φρομικὸν. Thracibus, genti pugnacissimæ, ejusmodi sica convenit. PERGER. L. 'Ανδρομηδὸν, vel 'Ανδρόμενον, vel 'Ανδρόμενος, vel 'Ανδρομενῶν, in se recurrens. SALM. Pergerum refellit ipse Hesychius, hujus ipsius loci optimus interpres, infra in Σπασπὸν: Τερψίων (inquit) τι ἰξευτικόν, ὃ Πολέμων φησὶ, τὸ συστρέφον εἰς Αἰολικὸν τοπικόν. " Ars scil. Tragica (ut optime enarrat G. Cuper. l. c.) apud Veteres immensum quantum floruit, caque re factum est, ut omnia excogitarent, quæ scenæ & fabulis agendis inservire possent. Cum igitur Heroës sese frequenter occidere coram populo deberent, inventi sunt gladioli, quibus se vere interficere putabantur, cum tamen nihil minus facerent. Ferrum corpori admotum & vel leviter adactum in capulum recurrebat totum, ita ut appareret capulo tenus abditum esse. Hoc est quare συστατὸν, i. e. contrabilem, vel pugionem qui contrahi potest, & συστρέφον, q. d. in se recurrentem vel concurrentem vocent, nec non ἀνδρομὴν vel ἀνδρόμενον, quam vocem extrito α descendere puto ab inusitato ἀναδρομῶ vel ἀναδρομαῖ, unde & ἀναδρομὸς, i. e. recursus, derivatur. - - - Hinc patet, quare Polemon ensem, quo illi qui Ajacis personam agebant, utebantur, συστρέφον vocaverit, &c. " Hactenus Amplifs. G. Cuperus: qui explicationem fuam firmat loco Achillis Tatii, qui est L. III. p. 203.—207. Ed. Salm. Verba ipsa, quia longiuscula est ſub ſtr, omitto. Conf. ſup. v. Ἄσκλον, ibique Not. Monendum, Salmasii Notam (quæ mendi suspicione non caret) perperam a Schrev. subjectam fuisse voci seq. 'Ανδρόμενον. Forte scripserat: 'Ανδρομενῶν, ᾧ 'Ανδρόμενος &c. idque esse pro 'Ανωδ.

9. 'Ανδρόμενον.] Τὸ ἀνδρῶν, forte αἰδοῖον. manlykheit. SOPINGIUS. Forte 'Ανδρόμεον potius. H. STEPH. Ind. Supra: 'Ανδρομένου. ἀνδρωπίνου. GUYET. Scrib. 'Ανδρομὲν. PERGER. Doctiss. Kühnius ad Pausan. l. IV. p. 326. legit: 'Ανδρόμενον· τὸ τῶν ἀνδρῶν σχῆτος. Male. Dubio procul enim 'Ανδρόμεον legendum: ut respexerit locum Hom. Il A. 538. ubi ὑμέναι ἀνδρόμεον. Schol. τὸν τῶν ἀνδρῶν. quomodo apud Hesych. quoque malim, pro τό. Minus enim nunc placet, quod olim suspicabar, hanc glossam sum superiori forte conjungendam esse, hoc modo: 'Ανδρόμεον. τὸ τῶν ἀνδρῶν ἰμάτιον. Κρῆτες. Obstat locus Homeri laudatus, quem notarat etiam Cl. Kuster. nec non Doct. Valkenarius in Misc. Obs. VIII. 1. p. 151. qui postquam Salmasii Notam ad v. 'Ανδρομαῖῳ referendam esse mecum observaverat, tandem subjicit: " Vereor tamen, ne Hesychius depravatos codices fuerit sequutus. In libram incidi, ubi editum erat: „ χρεὼ ἀνδρομένου. Il P. 571 Υ. 100. "

10. 'Ανδρόπαις.] Æschyl. in Ἐπτὰ ἐπὶ Θ. [ϒ. 539.] p. 97. ἀνδρόπαις ἄπαξ. Citatur ille Sophoclis versus a Schol. Pindari in Il. Pyth. [ϒ. 121.] hoc modo: Τὸν ἀνδρόπαιδα δὲ αὐτὸς σαφῶς. SOPINGIUS. IS. VOSS. Inspice utrimque Scholia.

11. Ἤδη πως.] L. ἤδη παῖς. HEINS. BRUNO STEPHANIUS. Ita Phavorin. & Cocceius, ut puto, in Not. Schrev.

12. Ἔχοντες.] L. ἴχνη τις. SCAL. BRUNO. An ἴχνη τις? imo ἴχνη παῖς. C. (i. e. COCCEJ.) L. ἴχνη. HEINS. FUNGER. Phavor. ἴχνη.

13. Σοφοκλῆς.] Sophoclis versum nobis conservarunt Scholia Pindari p. 176. a. Σοφοκλῆς ἐν Τροίλῳ· Τὸν ἀνδρόπαιδα δωσόντος αὐτοῦ. PERGER. Ex illo Sophoclis illud fuum expressisse Maro videtur: Ante annos animumque gerens curamque virilem. HEINS.

14. 'Ανδροσάθης.] Suidas & Eustath. 'Ανδρογόνου. Vid. inf. Σάθα, & Σάθον.

15. 'Ανδροτόρους.] Scrib. 'Ανδρόστρους. SCAL. Scrib. 'Ανδρόστρους. ἀνδροστρόφους. Πρόσφ enim, quemadmodum & suo loco infra ab Hesychio exponitur, τὸ σφίγγειν. Et vide in Καλάστρους, quo Æschylus αὐτὸ τὸ ἐπιστρέφειν est usus. 'Αλάστρους autem usus est Sophocles Trachiniis, ut infra notat. HEINS. Empedocles βαχὺν ἀνδρόστρους, semiboveſque viri, semivirique boves. Citat Plutarch. ad Colot. p. 1058. PERGER. Aristot. L. II. Phys. ἐπεὶ Ἐμπεδοκλῆς λέγει τὰ βαχὺν τὸν ἀνδρόστρους. Perionius non intellexit. SOPINGIUS. Vid. Ἐπιστρέφει. IS. VOSS. Conf. inf. v. 'Αστόστρους: ubi, Πρόσφ γὰρ, τὸ σφίγγειν· καὶ 'Ανδρόστρους, ἀστόστρους ἐπιστρέφοντας. hoc sensu legitur in Δορυστρόφους. Caterum ἀνδροστρόφους hoc sensu legitur in Empedocleo apud Plutarch in lib. adverſ. Colot. Fragmento Empedoclis apud Plutarch in Phyſic. Aristot KUST. p. 1123. & apud Simplic. in II.

'Ανδρότης [1]. ἀνδρεῖαν.
'Ανδρορρῶτες [2]. σάθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς ἡ γυναικός, ἀπὸ δημιργοῦ γεγονός.
'Ανδροφόνια. ἀνδροφόνον.
'Ανδροχμίστης [3]. ἀπὸ ἀνθρακίων.
'Ανδρόδης. ἀνδρὸς ἐπαινετοῦ.
'Ανδρωθεῖσα [4]. ἀνδρὶ συναπισαζα [5], διακορηθεῖσα [6].
'Ανδρώσαζ [7]. συζυγέαζ.
'Ανδρώσαζ [8]. ὠμότητα.
'Ανδρὶ [9]. ἀναβαίνῃ, διὰ [10]. ὑπαξελίνῃ [11]. μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς ἀφηνιαζόντων ὑποζυγίων [12], καὶ ἡ θελόντων [13].
'Ανεβάλλετο [14]. ἀνεκρίνετο. ἀνήρχετο.
'Ανέβαλλεν [15]. ἀναβολὴν ἐδίδου.

'Ανεβάλλετο. ἀνέβαλλεν, ἀνέσχε.
'Ανεβλύζετο. ἀνεβλύετο.
"Ανεδοι [16]. ἄσπρες δάδεκα ἐτῶν ὄντες.
'Ανέδρακεν [17]. ἤρχιζεν.
'Ανεζηλύπλοις. μὴ κεκαλυμμένοις.
'Ανέζυ@ [18]. ἄπαγ@.
'Ανεζελάτης [19]. ἀνελθεῖν.
'Ανεζήρητον [20]. ἀμήχανον.
"Ανεζε [21]. ἄπνευμα. Ταραντῖνοι. ἡ ἐκβολὴ τοῦ ἑνὸς ῑ, ἡ τεσσαρὰ τοῦ δευτέρου εἰς ε ψιλόν.
'Ανέζηψαν [22]. ἀνέλυσαν. ἀνέκλασαν. ἀνέβρασαν.
'Ανεγναμφθη [23]. ἀνεκάμφθη.
'Ανέγνω. ἐπέγνω [24].

'Ανε-

'Ανδρότης] Forte 'Ανδρεότης, ex Herodot. L. II. p 157. VALES. I. 'Ανδρεότητι. IS. VOSS. Plaget *Valesii* conjectura. Narrat Herodot. L. II. c. 175. de Amasi: Κολοσσοὺς μεγάλους καὶ ἀνδρεοπρεπεῖς ἀνέστησε ἀνδρῶν. Goldasti Glossarium Herodoteum: 'Ανδρεοπρεπῆ. σωζόμενα, ἀνδρωθέντα καὶ σφίγξ, δημιούργημα. In diversa abii Rev. *Bretius*: " Hæc „ glossa tectari videtur de illorum somniis, qui primos homines junctim uno corpore creatos statuerunt. Hos inter fuit Plato *Sympos.* p 1185. de quo etiam Euseb. *Præp Euang.* X.I 12. Eandem sententiam foverunt Judæi, de quibus Salden *Or. Theol. L.* II. *Exerc.* 2. & Wagenseil. *Per. Juven. Loc* III. p. 198. Et ex Christianis Eugubinus; de quo Siffanus *Annal. Eccl. V. T.* Tom. I. „ p. 66. " Hactenus *Bretius*. Aliam viam ingressus Cl. *Kusterus*, 'Ανδρεῖρες legit. Adponam integram ejus *Notam*: „ Præterierunt hunc locum Hesychii Phavorinus, aliique „ Lexicographi, haud aliam fcil. ob causam, quam quod „ omnia densis hic obvoluta tenebris cernerent. Et sane „ vulgata lectio quorsum spectet minime video. Quare „ lego: 'Ανδρεῖρες. σωζόμενα ἐξ ἀνδρὸς καὶ θηρὸς &c. „ i. e. *Androthera, corpus ex viro & bestia compositum arte fictum.* θὴρ Æolice dici pro θὴς, *fera*, vel *bestia*, notum est. „ Peculiari autem figuificatione θῆρες dicebantur Centauri, „ quæ erant monstra ex homine & equo compofita; ut ex „ fabulis constat. Hesych. infra: Θῆρες. οἱ Κένταυροι. Horum „ igitur Centaurorum corpus Poëtæ aliquis vetustus appellare potuit ἀνδρεῖρες. Non invidebo, si quis meliora & certiora de loco hoc obscuro afferre potuerit. " Hactenus erudite Cl. *Kusterus*: cujus tamen conjecturæ obstat nimia mutatio, γυναικὸς in θηρός. Quare etiamnum *Valesianam* præfero sententiam. Certe mentio γυναικὸς *Sphingi* convenit; & φ cum σφ sæpius confundi, patet ex iis quæ notavi ad *Gloss. N. T.* p. 23. & 190. conf. Salm. ad *Hist. Aug.* T. I. p. 691. Græv. ad Hesiod. *Theog.* v. 326. Mill. ad Marc. XI. 1. & II. *Cor.* XI. 10. Quid? quod Μεγαρικαὶ φῶκαι, pro σφῶκαι, habent Photii Lex. MS. Ceterum φίγις (pro φῶκις, i. e. σφῶκις) facile in φῆρις mutari potuisse nemo inficias iverit: passim enim T & Γ confuderunt.

3. 'Ανδρογχίστης] L. 'Ανδρομάστης. SCALIG. GUYET. Id est, ὁ πορνικὸς, κιναιδὸς. SCHR. 'Ανδρογχ. qui per χ scribunt, formam ab ἐγκαίζω, seu ἐγκαίζω. Vid. sup. 'Ανδρομάστης. IS. VOSS. Male 'Ανδρογχιστὴς pro 'Ανδρομάστης. Porro pro ἀπὸ πανδοκείων, quod mutilum & nihili est, lege: ἐν ᾧ ἀπὸ πανδοκείου κάπηλος ut recte legitur sup. v. 'Ανδρομάστης. Idem observavit Cl. *Kusterus*.

4. 'Ανδρωθεῖσα.] Vid. Foët. in *OEcon. Hipp.* v. 'Ανδρώζ. Suid. v. 'Ηβηδόζαι, & Hesych. Inf. v. 'Ηκάδι, & 'Ηβήρθαι. [ibique *Not.*] KUST.

5. Συνοπισαζα.] L. συναπισαζα. SCALIG. Ita *Foës.* l. c.

6. Διακορηθεῖσα.] *Pergerus* Διμοιρολεθεῖσα reponit. Sed utrumque dicitur. Vid. Suid. in Διακορήσαι: & Gataker. *Adverf. Miscell.* c. XVI. *in fin.* & ad Marc. Antonin. L. I. §. 17.

7. 'Ανδρώσαζ. συζυγέαζ.] Lego, addità voce, ἀνδρὶ συζυγέαζ, i. e. *cum viro rem habere:* ut ἀνδρόσαζ idem fit cum ἀνδρωθῆναι. Vid. v. præc. KUST. Si hoc voluerit Hesychius, more suo vocem ἀνδρὶ subintelligere potuit. Sed forte sensus est, *concumbere, coire cum femina:* ut ἀνδρώσαζ active fumatur. Ita συφήσαζ de viro, *Judith.* XII. 16. & alibi.

8. 'Ανδρώσαζ.] Hic aliquid deesse videtur. GUYET. Lege vel 'Ανδρόσαζ, ὁμοῦ: vel 'Ανδρώσας, ὠμότητα. IS. VOSS.

9. 'Ανδρὶ.] Id est, ἀνδρὶ. GUYET. H. STEPH. *Ind.* Locus est *Il.* N. [ϒ. 225.]

——— ——— ——— ὅτε τις ἄνηρ
Εἶσιν ἀνδρὶ πόλεμον καπύσσῃ. - - HEINS. KUST.

10. 'Αναβαίνῃ. διὰ.] L. ἀναδῇ. SCALIG. L. ἀναβάζει ἀναδῇ. Vel potius, ἀναβαίνῃ, ἀναδῇ. Didymus: 'Ανδρὶ, ἀναδῇ. HEINS.

11. Ὑπαξελίνῃ.] H. Steph. *Ind.* exhibet ὑπαξελίνῃ. Et sic *V. D. in Cod. Wolff.* Conf. *Not.* in v 'Αλλαπάζ@, 'Αλλαπάσαι, &c.

12. Ὑποζυγίων.] L. ὑποζυγίων, HEINS. ὑποζυγίων. vel ὑποζυγίῳ. SALM. GUYET.

13. Θελόντων.] Forte θείντων. SCHR.

14. 'Ανεβάλλετο.] *Odyss.* A. 155. Perperam *Il. Voss* 'Ανέβαλον.

15. 'Ανέβαλλεν.] Vid. sup, 'Αναβάλλει, & Thom. Mag. in v. 'Αναβαλλόμενος.

16. "Ανεδοι.] Pro "Ανεδοι. SALM. GUYET. L. "Ανεδυ. SCAL. STEPHANIUS. "Ανεδοι. ὅτε δώδεκα ἐτῶν ὦσι. HEINS. Vid. inf. "Ανεδ@, & "Εξ@.

17. 'Ανέδρακεν.] 'Ανέδραχεν, forte. GUYET. Immo certe ex *Odyss.* Φ. 48. Vid sup. 'Ανάδρακε, & inf. 'Ανέδρακεν, ante v. 'Ανεβάλλετο. Conf. v. Βεγκάδι. 'Ανέδραχεν etiam *Bruno* & *Kuster.* corrigunt: quamvis illa duo Idem valere notet *si vefsius.*

18. 'Ανέζυ@] Scalig. ad *Catalect.* p. 90. SCHR. Photius in Lex. MS. Ἐκζύγει πυρὶ. ἢ 'Ανίχνευε, ἄπνευσι.

19. 'Ανεζελάτης.] Respexit ad I. *Corinth* I. 8. "Ὡς ἡ ἀπώλεζ ὑμᾶς ἵνα τίλας ἀναλάτης &c. Ubi Glossæ, 'Ανέζ. ἀνέλθωσι, ἀναχθῶσιν. Vid. inf. 'Ανέλθωσιν.

20. 'Ανεζήρητον.] L. 'Ανεζαρῆτον. SCALIG. Ita Ed. Schrev. rectè.

21. "Ανεζε.] L. "Ανεσα. SCALIG. SALMAS. GUYET. SOPING. STEPHANIUS. HEINS. BRUNO. IS. VOSS. H. STEPH. Sic & Phavorin. Vid. inf. "Ανλο. Sæpe ρ & σ confunduntur.

22. 'Ανέζηψαν.] Pro 'Ανέκαμψαν GUYET. Alii leg. 'Ανεγναμψαν. SCHR. Ita *Thom. Bruno, Il. Voss* & *Pergerus* ex *Odyss.* Σ. 348. qui mox pro ἀνέκαμψαν rectè etiam refcribit ἀνέκαμψαν. Conf Etymol. M. in 'Ανέκαμψαν, & inf. 'Ανέκαψαν, & Γράμψης, Γραῖδι, &c. Lex. Reg. MS. 'Ανέκαμψαν. ἀνέκλασαν. Vid. inf. 'Ανέκλασαν. Sed μ superoe adfcripsum erat deinde. Cl. *Kusterus* sequentia notaverat: " Male 'Ανέκαψαν, & ἀνέκαψαν, pro 'Ανέκαμψαν, & ἀνέκαμψαν. Vel pro 'Ανέκαψαν „ ——— ἀνέκαψαν. Γράμψης enim & κάμπη, idem. Conf. inf. v. 'Ανέκαψαν, 'Ανέκλασαν autem hic significat, *retorsit*, „ *fuit:* quo significatu verbum ἀνακαμπτῆναι quoque usurpari „ conftat. " Addo Apollon. Lex. MS. 'Ανέγναμψαν. ἀνέκλασαν, ——— ἀνεστράφησαν Θεοὶ αὐτοί. *Od.* Σ, 348. ubi Schol. ἀνέκλασαν. Conf. in v. 'Ανακάζαι.

23. 'Ανεγναμφθη.] L. 'Ανεκάμφθη, ut Phavor. & Suid. Occurrit *Il.* H. 259. ubi Schol. 'Αντὶ τοῦ ἀνεκάμφθη. *Kusterus* etiam 'Ανεγνάμφθη legit ex Hom. *Il.* Γ. 348. Et sic Apollon. Lex. MS. Vid. omnino *Misc. Obs.* IX. 1. p. 118——128. & inf. v. 'Ανακαμφθῆ & v. 'Εγάμφθη.

24. 'Ανέγνω. ἐπέγνω.] Respicit locum Hom. *Odyss.* A. 216. Οὐκ ἄρ' ἐγὼ πω τὸν γε ἴδον γόνον οὐδὲ ἄκουσα. Schol. ἐπέγνω. Similiter *Iliad.* N. 734. - - - μάλιστα δ' ἐ αὐτὸς ἀνέγνω. *Ipse autem maxime cognovit.* Schol. ἐγνώρισε, Eustath. p. 957. ἀντὶ δ' ἔγνω, γόησεν. Sic ἀναγνῶναι apud Homerum sæpius, & apud Aristoph. *Ran.* II. 4. ϒ. 564.

——— ——— Οὐδέν μοι σαφηνίσαι,
Ὁπόθ' κάδοπος οἶχε, ἀναγνῶναί σ' ἐπι;

Quia cæterum geris scilicet, ideo me non amplius te agnituram sperabas? Scholia ibid. ὁ σοφιστὴς μὴ γινώσκει σε &c. Et ita quidam, in his quoque laudatissimi Belgæ, accipiunt illud ἀναγνώσεται, II. *Or.* I. 13. Verum nunquam in N. T & vix apud alios profæ fcriptores ita usurpatur: quare communi interpretationi, fensum commodum fundenti, adhærere ibi malim. Unum tamen locum observavi, in quo rarior ille usus obtinet. Elt apud Hellodor. I. X. p. m. 472. *Fuerunt viri non recordabatur Chariclea* - - - - τύπτοντα ἀναγνῶναι, ἀδύνατος ἐγνωρισθῆναι. *verum nomen AGNOSCENS, latabatur valde.* Pro quo idem L. II. p. 100. ὡς τύπτοντα δ' Ναυσικλέους ἐπέγνω. Quo fenfu *Act. Apost.* XII. 14. ἐπιγνῶσα τὴν φωνὴν δ' Πέτρου accipiendum conjeci in *Observat.* ad illum locum. Vid. sup. v. 'Ανέγνω.

1. 'Αν-

'Ανδιάρδαν [1]. ἀνεμάλυνεν. Δαρδαίνη γῆ, μαλακή [2].
'Ανδίζεσθαι [3]. ὑπομένειν μᾶλλον.
'Ανδίμαται. ἀνορθοῦσι.
'Ανδίξατο [4]. ὑπέσχετο. ὡμολόγησε.
'Ανδίματο [5]. ἀνέθηκε.
'Ανίδω [6]. Αἰσχύλος·

φθόγγον [7] ἀνίδων διὰ κύμ' ἅλιον.

ἢ ἐπεκτρυβώς. τὸ [8] τέρπειν τοῦ ἴσας, ὃ ἐπὶ ἰδρῶτος, ἀναγάτως [9] γανυμήδης, ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀνεπικίας. ἄλλοι δὲ ἐπεκτρυβέντας [9].
'Ανδολίτο [10]. ἀνεζεσίαστο.
'Ανδύσεξεν [11]. ἀνθυμεῖσθη.
'Ανίργυε [12]. ἐκάλυπτε. ἀνέκλινε.
'Ανίθησεν [13]. ἔδωκεν.
'Ανίκησεν [14]. ἀνέπαυσε.

'Ανε-

'Ανεθέμεν [15]. ὡμολόγησα.
'Ανέθησ[ε] [16]. λυπηθήσ[ῃ].
'Ανέθορεν [17]. ἀνεπήδησεν.
'Ανειη [18]. ἀφῆ. ἀπῇ
'Ανείλατο [19]. ἀνέλαβεν. ἐπαπεκαλέσατο.
'Ανειλεν. ἐφόνευσεν.
'Ανείλεν. ἐχθρὰς ἔλεγξεν [20].
'Ανειληθότες. ἄνω εἰληθότες.
'Ανειληθόπων. λαζόντων.
'Ανειμένον [21]. ἁπλευμένον, ἐπλευμένον.
'Ανιμάμθω [22]. ἀντλῶν, ἀναφέρων.
'Ανίμανις. μὴ ἔχοντες ἰμάτια.
'Ανίμεν [23]. γυμνῶ.
'Ανειν [24]. ἀναχαβαίρειν. ἀναπαύειν. οἱ δὲ, ἀναπλεῖν [25] κριθὰς βεβρεγμένας.

'Ανῑ-

1. 'Ανδιάρδαν.] Ad ἄρδω, χρῶ, ἀλύω, sordes, &c. GUYET. Vel sb ἄρδω, χρῶ, ἀλύω, σαρδίνη ἀναβρόχου, ἀναβρόχου. G.
2. Μαλακή.] L. μαλακή. SALM. JUN. IS. VOSS. Sic Ed. Hagen. Vid. inf. Δαρδαίνη.
3. Ἀνδίζεσθαι.] Ita Ed. Hack. Sed priores omnes recte Ἀνδίζασθαι, per γ, ex Odyss. Ρ. 563.
4. Ἀνδίξατο.] Il. Ε. 619. Schol. ἀνέλαβε.
5. Ἀνδίματο.] An ad ζάω, ζῶ, ζῶα, ἄλμα, ἅλμα, ὑλημάμβω, ἀνάλμαμβω, ἀνάλματο, pro ἀνέζωστο, id est, ἀνέζωσε, ἀνέλαβε. G. Cur non potius a ἅλλομαι? IS. VOSS. Forte Ἀνδίζασθο, ἀνίσασθε, reclinato capite ebibit, reforbuit, a δίπτω, bibo. PERGER.
6. Ἀνίδω. Αἰσχύλος φθόγγον. † Ἀνίδων ἀφ' κυμάλων ἢ ὦκα, &c.] L. Ἀνίδω φθόγγον. Αἰσχύλος. Adverbium ab ἀνίημι, ἀνίσω, ἀνίδω, id est, animo remisso, i. e. perculso, fugere, id est, laxe, effuse. GUYET. Scribo transpositis vocibus: Ἀνίδω φθόγγον. Αἰσχύλος. Ita solet Hesychius sæpe sine expositione dicta auctorum proponere. Est enim Ἀνίδω φθόγγον, ἀκαχημένως φθόγγον. HEINS. Nunc autem totum locum hoc modo lego: Ἀνίδω. Αἰσχύλος. φθόγγον ἀνίδων ἀφ' ὑμῶν. IDEM. L. Ἀνίδων. BRUNO. An φθόγγ, pro φθόγγοις? FLORENS. Posset cui in mentem venire, Αἰσχ. φησὶν hic citari, ut sup in Ἀγασὲ quod vide. Sed dubium non est, quin sequentia sint conjungenda, hoc modo: Αἰσχύλος· φθόγγον ἀνίδων ἀφ' ὑμῶν ἅλιον. &c. Sic & Jl. Vossius conjunxit. Neque recipere dubitavi. Facem præfert Etymol. M. in Ἀνίδω, ubi diserte verbis legitur: Αἰσχύλος· φθόγγον ἀνίδων - - &c Locus Æschyli est in Suppic. v. 15. ubi vide Stanl. Conf. Perizon. ad Ælian. V. H. l. 4. Demosth. de Coron. p. 314. med. † κομπάσας ἀνίδω γνῶμ[ην]. Quo spectat Phavorinus.
7. Φθόγγον.] Αἰσχύλος (principi. 'Ικετίδ.) φθόγγον ἀνίδων ἀφ' κυμάλων. Leg. φθόγγον ἀνίδων ἀφ' ὑμῶν, ἅλιον ἢ ἐκακχημένως, &c. SALM. Alii: ἀνίδω ἀφ' ὑμῶν ἅλιον. SCHR. Ita Ill. Jos. Scaliger. quomodo apud Æschylum pro κυμάλων, vel κυμάλιον, legendum ex Hesychio docuit Stanlejus l. c. Cetera vide Not. præc. Non dissentit Kusterus: " Pessime " (ait) hæc divulsa sunt. Totus enim locus continuâ serie " sic legendus, & distinguendus est: 'Ανίδω. Αἰσχύλος· φθόγγον ἀνίδων ἀφ' ὑμῶν ἅλιον. Vid. Æsch. Suppl. v. 15. unde " locus hic sumtus est. Notandum tamen, apud Æschyl. " hodie vitiose legi, ἀφ' κυμάλιον: pro quo G. Canter. & " Stanlejus recte legendum viderunt, ἀφ' ὑμῶν ἅλιον, i. e. " per fluctum marinum, sive mare. "
8. † Ἀναγάτως &c.] In Edit. Hagenöensi conjunguntur illa cum præcedentibus, nulla intercedente distinctione, SCHR. Hæc conjungenda, ut & ordo literarum docet, & Etymol. in Ἀνίδω. IS. VOSS. Confer H. Steph. Ind. & Not seq. Etym. M. Ἀνίδω. σημαίνει τὸ ἀναγάτως ἔσης. ὁ δὲ τὸ ἀ- ἴδω, τὸ ἀνίδω, τὸ ἀπὸ ἴδος &c. Glosse: Ἀναγάτως γῆς). Solum vertit. Vid. sup, & Ælian V. H. III. 43. in fin.
9. Ἐπεκτρυβέντας.] L. ἐπεκτρυβέντας. Etymol. ἀλλαυμβέντας. IS VOSS. SOP. In prioribus tribus Editionibus est ἐπεκτρυβέντας, quod Ill. Jos. Scaliger in ἐπεκτρυβέντας mutat, ut habet Ed Schrev. Repetitum vocabulum ex præcedd. At præstat Etymologi lectio, recepta ab Hemsterhusio nostro, cujus sententiam de ὁ l. dudum postea ex literis intelexi. En verba: " Ἀνίδω &c. Hæc valde sunt conturbata. Adscribam locum, sicuti corrigendum autumo: Ἀνίδω. ἐπεκτρυβέντας. Αἰσχύλος· φθόγγον ἀνίδων ἀφ' ὑμῶν ἅλιον. ἢ κακῶς ἐπῆλθε τὸ ἔσης, ὃ δὲ ἰδίως, ἀναγάτως ἠνιόχησε, ἢ ὡς ἔθος ἦν (quinquam malim ἴδιος, quod ad originem indicandam opportunius est) ἀναγάτως. ἄλλως δὲ ὁ ἐπελευμένος. Hæc pluribus, quæ detruncata sunt, Hesychium fuisse perspicuum, non est quod dubitemus, " Convenit fere Kusterus, qui hæc adscripserat: " In Ed. Ald. & Schrev. male " hisce (Ἀναγάτως ἠνι.) præponitur novi articuli nota. Conjungenda enim hæc esse cum præcedd. vel patet ex Etymologo, qui eundem locum Æschyli exponens, ait: Ἀνίδω. σημαίνει τὸ ἀναγάτως ἔσης· ὁ δὲ τὸ ἀ- ἴδω, τὸ ἀνίδω, τὸ ἀπὸ ἴδος. Αἰσχύλος· φθόγγον ἀνίδων. Nimirum " Dansi filiæ apud Æschylum queruntur, se fugere ἀνίδω: " quod Grammatici quidam interpretabantur, ἀναγάτως ἠνιόχησε, i. e. patriâ ejectas; quasi esset ab ἀπὸ ἴδος, i. e. " sine sede. Sed hoc somnium est, & ineptum hominum " otiolorum commentum. Rectius alii, qui interpretantur, " ἐκακχημένως, ἀνίσας, i. e. effuso, libero: ab ἀνίημι. Illud " insuper monendus est Lector, ante κακῶς εἰρῆσθαι, addendum esse ἢ, ut legatur: ἢ κακῶς εἰρῆσθαι. Nam verbis hisce " traditur interpretatio nova, & diversa a præcedente. " Hactenus. Facilior autem est emendatio Cl. Hemsterhusii, transponentis tantum vocem ἐκακχημένως; quando ἢ κακῶς εἰρ. sponte sequitur.
10. Ἀνδολίτο.] Vid sup. v. Ἀνιθορεῖ, ibique Not.
11. Ἀνδύσεξεν.] L. Ἀνιδύσεξεν. Sed neque hoc, neque præcedens, versatur suo loco. IS. VOSS.
12. Ἀνίργυε.] Il. Γ. 77. Vid inf. post Ἀνικάζασθ.
13. Ἀνίζεσεν.] Mallem Ἀνίζεγεν, vel Ἀνίζεξεν, ut Il. Macc. XIV. 16. Scribo apud νυς ὁ. Vid. sup. Ἀναζέξεμ.
14. Ἀνίκησε.] Il. Ε. 882. Vid. inf. Ἀνάζω, & Ἀνῆκε.
15. Ἀνεθέμεν.] Galat. II. 2. Vid. sup. in Ἀνεθίζ.
16. Ἀνεθ[ε].] L. Ἀνεθ[ῃ]. SOPING. GUYET. Vid. inf. Ἀνέ, Ἀνεθέντα, & Ἀνεθῆτε.
17. Ἀνέθορεν.] Vid. sup. Ἀνεθορῦντες, & inf. Ἀρίθορε. &c. Ælian. V. H. l. 5. Plura dabit Cl. Hemsterh. ad Lucian. Somn. p. 29.
18. Ἀνείη.] Il. X. 346. Anonymus in Cod. Burmann. notat, occurrere apud Aristot. περὶ Ποιήτ. p. 273. Ed. Gr. Basil. At Heinsius exhibet ἀνῇ, redditque exibat. cap 16. p. 276. Vid. inf. Ἀνῇ.
19. Ἀνείλατο, &c.] Sic & Cyrill. Lex. MS. Homerus Il. N. 296. ἀνείλετ. quomodo legendum monet Cl. Biel. Respicitur ad Æsch. VII. 21. ubi quidam Codd. Ἀνίλατ. Glossa ibi: ἀνίλατον. & pollea: Ἀνίλατο. (l. Ἀνίλατ, vel —— ετ) ἀνέλαβεν, ἐπαπεκαλέσατ. Conf. Not. nostr. ad Gloss. N. T. p. 68.
20. Ἀνείλεν. ἐφόνευσεν. † Ἀνείλεν. ἐχθρὰς ἔλεγξεν.] Pro διελέγξατ. GUYET. Quid vox ἐχθρὰς hic sibi velit, ignoro. Sequens autem ἔλεγξεν significat, oraculum edidit; quo sensu & ἀνεῖλαι usurpatur. KUST. " Male Guyetus. Ex posteriori " commate ad prius retrahendum est ἐχθρὰς, hoc modo: " 'Ανείλεν ἐχθρὰς, ἐφόνευσεν. † 'Ανείλεν. ἔλεγξεν, id est, responsum dedit. Qua potestate aliquando ἀνεῖλαι invenitur, & " potissimum cum de vatum & oraculorum responsis agitur. Lat. regerere. " Ita G. d'Arnaud in Lett. Gr. p. 12. subjiciens exempla ex Poliæn. Strateg. L. I. Aristot. H. Anim. L. III. §. 248. Euripid. Iphig. Aul. v. 90. Addo Herodot. L. I. c. 13. Ἦν δέ τι τὸ χρηστήριον ἀνῖλε μὴ βασιλέα φεύγειν &c. Si oraculum responderit, hunc esse regem Quo respiciunt Glossæ Herodoti: Ἀνῖλε. χρῆσε. Et paullo post l. c. ἀνεῖλαί τε δὲ τὸ χρηστήριον. At supre: Ἀναιρῶ. φονεύω. Infra etiam: Ἀνίλαν. φονεύσαν. Unde prius, Ἀνίλαν, ἐφόνευσεν, non mutandum; quod & Thom. Mag. exhibet. In posteriori Ἀνείλατ, si ἔλεγξεν pro διελέγξατ poni statuas cum Guyeto, sensum adfert bonum, sed ab usu verbi ἔλεγξεν, ὅ ἐστι, ἐχεφρονέστερον. Conf. Suid. in Ἀνείλατ. Ergone ἐχθρὰς ab alia manu intrusum dicamus? Immo potius male divisa conglutinemus, & res erit in vado, si distinguas, ut Cl. d'Arnaud; vel potius ita: Ἀνείλεν. ἐφόνευσεν, ἀνείλεν ἐχθρὰς ἔλεγξεν. quæ simplicissima est Cl. Hemsterhusii emendatio. Duplicem fert. verbi potestatem exponit, interfecit inimice, & oraculum edidit. Et solet Hesych. impropriæ, aut minus vulgatæ, significationi propriam sæpe adjungere, reperito eodem verbo quod explicabat; ut in v. Ἀμπλῶ, & alibi.
21. Ἀνειμένον.] Vid Inf. Ἀνιμένον. Conf. Thom. Mag. An vero respexit Hes. ad Gen. XLIX. 21. ubi LXX. Νεφθαλεὶμ ἐπίκλητος ἀπολελυμένος.
22. Ἀνιμάμθω.] L. Ἀνιμάμβω. SALM. Infra tamen: Ἀνιμάζ. ἀντλῶν. Conf. sup. in Ἀναμύσσω.
23. Ἀνίμανις.] Odyss. Γ. 348. Vid. in Ἄρμενος.
24. Ἀνειν.] Pro Αἰνῆ. SALM. Vid. Eustath. K. Il. p. 720. IS. VOSS. Vid. inf. in Περγαμῆν. Sic: Ἀνείσι, ἀναπαύει. Et: Ἀναλαμβάνει, ἀναπαύεται μόνον.
25. Ἀναπλεῖν.] Forte ἀναπλῆσαι κριθάς. SOPING. Vid. Casaub. in Athen. p. 769. SCHR. An ἀναπλῆν. GUYET.

'Ανῆνα· ἀφίνας, ἀνέντας. τρέφων. ἀνασείων.
'Ανηκάσαθαι [1]· ἀνασκῶψαι.
'Ανίεργε [2]· τρόμ' ἀνάγκην. ἀνέπλεκε, ἀπεκώλυσε.
'Ανιμένη [3]· ἀνέλκυσα, καὶ ἀναχαλῶσα ἢ πίπλον, ἢ τ μαθὸν δικτύου, καὶ ἐκ τοῦ αὐχένος περιέβαλλυσα.

Κόλπον ἀνιμένη.

'Ar' εἰλείθυιας [4]· ἀνὰ τόκον. Εὐριπίδης Ἴωνι.
'Ανιλίτο [5]· ἀνέζευσεν.
'Ανέχεσθαι [6]· συνζεφίσθαι. καὶ ἀλλήλως τοῖς δέγεσι τύπτειν.
'Ανεῖζαι [7]· ἐρώτησαι, ζητῆσαι.
'Ανελυσπάσθαι· ἀναρριχάσθαι [8].

'Ανί-

Leg. ἀνηκλάσθαι, PERGER. L. ἀνακλάσαι, & ἀνασκῶψαι, vel ἀνασκολιῶ. VALES. Vid. Euſtath. *Il.* κ. p. 801. in *fine*. H. Steph. *Ind.* in V. 'Ανὶω, legit ἀνασκολιῶ. Conf. ſup. *Not.* in v. 'Ανηκῶ, & Etymol. in v. Ἀνίω.

1. 'Ανηκάσθαι.] Locus ſuſpectus H. Steph. *Ind.* Mihi ſanus videtur. Eſt Cratini vox, ut docet Suidas: 'Ανηκάσθαι· ἀνασκολιῶσαι, Δρομήσιος Κεφαλῇ. Infra Εἰκάζειν, & Ἐρωτᾶν, pro σκώπτειν.

2. 'Ανίεργε, τρόμ' ἀνάγκην.] 'Ανίεργε τρόμ' ἀνάγκην. ex Poëta quodam. SALM. Diſting. 'Ανίεργε τρόμε ἀνάγκη, ἀντὶ τοῦ, &c. HEINS. L. 'Ανίεργεν. TUNGER. L. 'Ανίεργον. IS. VOSS. Ed. Hag. recte τρόμ', pro τρόμε'. Prius 'Ανίεργον non eſt mutandum. Vid. ſupra. Hom. *Iliad.* P. 752. ἀνίεργον. Schol. ἀνιείσαν.

3. 'Αμφήν.] L. 'Αμφῆν. HEINS. Ex ſerie liter. ſcribendum eſt 'Αμφήν, pro 'Αμφῆν, quod vide infra ſuo loco. KUST. Vid. inf. 'Αμφῆν. ubi hæc gloſſa repetitur, omiſſis poſtremis verbis, κἄστιν ἀναμφῆν, quæ ſunt initium verſus Homerici *Iliad.* X. 80. ubi Schol. γνωσίζει ἢ κλώσει. Ideo verba, κἄστιν ἀναμφῆν, ſecrevi a præcedd. cum quibus olim ſine diſtinctione cohærebant. Vide & Κλώσει ἀναμφῆν: quod male in Editionibus cohæret cum V. Κολόχυτο. Conf. Suid. in 'Αναμφὶς κλῶσιν. Ubi Cl. Editor non animadvertit, hæc eſſe Poëtæ verba, quorum expoſitionem in verſione literis, ut ajunt, *curſivis* exhibet, quaſi verba cujuſdam Scriptoris eſſent. Cum Suida facit Lex. Reg. MS.

4. 'Ar' εἰλείθυιαν. ἀνὰ τόκον.] Scrib. 'Αμελείθυιαν. ἄτοκον. HEINS. 'Αμελέθυιαν. ἄτοκον. Sic lege. Vid. Poluc. p. 131. IS. VOSS. Utut illa compoſitionis forma inſolens videatur H. Stephano in *Ind.* non tamen damnanda, ſi qua Grammaticis fides. Ita Pollux L. III. *Segm.* 15 Ἡ ὁ μὴ τίκτουσα, κελαίνη στείρα. ἡ ἡ ἄτοκος, καὶ ἄτοκος, καὶ ἄτεκνος ἢ τι μᾶλλον τοιοῦτος, καὶ ἡ μοῦλος, ὃν καὶ 'Αμελείθυιαν φίλον τῇ Παυσανίᾳ καλεῖν. Ubi vide Interpp. Sic Etymol. in v. Εἰλείθυια· καὶ 'Αμελείθυια, ἡ ἄτοκος. Suidas: 'Αμελείθυιαν, ἄτοκον. Εὐριπίδης. Quam lectionem Heſychianæ etiam præfert Cl. *Kuſterus*. Addo Euſtath. in *Odyſſ.* T. p. 1861. ὡς ὁ ἡ καὶ χθονίῳ ἀκηγορημένη εἰλειθυίᾳ, Εὐριπίδης ὀνομάζει τὴς τικτούσης, 'Αμελείθυιαν εἶναι τὴν μὴ χθονίουσαν. Ex quibus patet, apud Heſychium quoque, ejuſdem Euripidis teſtimonio uſum, legendum eſſe: 'Αμελείθυιαν. ἄτοκον. (Phavorin. 'Αμελείθυιαν. ἄτοκον.) Quod & *Salmaſio* placuiſſe docet Jungermannus, ad Poluc. l. c. ut ſyllaba ἀν ex fine præced. vocis, ἀμελείθυιαν, initio ſequentis adhæſerit, vel potius repetita ſit perperam, & hinc ἀνὰ τόκον, pro ἄτοκον. Locus Euripidis, quem ſpectat Heſychius, procul dubio eſt *Ion.* ν. 453. ubi tamen (monente etiam *Kuſtero*) hodie non legitur ἀν' ἀλείθυια, vel una voce ἀνηλείθυια, ſed tantum εἰλείθυιαν. Verba ſunt:

Σὺ τῶν ἀδίνων λοχίοις,
Εἰλείθυι' ἐπ ἐμοὶ
'Αδῖνας ἐκτεῖλον.

Hinc pronum eſt conjicere, ultimam verbi λοχίοις ſyllabam connexam cum ſequentis initio produxiſſe Heſychii 'Ar' εἰλείθυιαν. Quod *R. Hemſius* & *Jungermanno* ad l. c. quoque in mentem venerat. Poſtquam hæc ſcripſeram, prodiit Cl. Weſſelingii *Probabilium* liber, qui *pag.* 40. vel pro 'Ion ſcribendum ſtatuit 'Ionῖ: vel potius in *Ione* lectitaſſe Heſychium:

Σὺ τῶν ἀδίνων λοχί' ἀν'
Εἰλείθυια. σ. τ. λ.

Addo Cl. *Hemſterhuſii*, de hoc loco a me conſulti, ſententiam: „ Duplicem (ait) mihi, revolutis meis commentariis, „ ſediſſe ſententiam animadverto: vel iegendum videri,

„ Σὺ τῶν ἀδίνων λοχίαις
„ Ἀνηλείθυια, καὶ ἐμοὶ
„ Ἀδῖνας ἐκτεῖλον, hoc ſenſu:

„ *Te puerperii dolorum expertem Lucinaque non indigam, &* „ *meum Minervam ſuppliex precor*: quo pacto Dianæ mentio „ hinc aberit. vel potius, quod maxime mihi probatur,

'Ανίμαθ@· [9]. ἄφθαρ@. ἄπλητος [10].
'Ανιπῶς. οἰκτρῶς.
'Ανεῖπεν [11]. ἐκήρυξεν, διὰ κήρυκος εἶπεν.
'Ανείρε [12]. ἐρώτησεν, πύθε [13].
'Ανειρεσίαις [14]. ζοίαις πλλλεῖ.
'Ανείριτον [15]. ἀνωμολόγητον
'Ανειράκαιν [16]. κελεγκεμάκαιν.
'Ανειρπεν. ἐβάδιζεν
'Ανειρφι [17]. ἐβάδιζεν.
'Ανειρῶν. ἀμαρτωλῶν. ἀναπείρων [18].
'Ανεὶς. ἀφεὶς, ἐάσας.
'Ανείσθαι. ἀφεῖσθαι.
'Ανεσον. ἀνέρχῃ.
'Ανεῦται. ἀπλεῦ [19].
'Ανέχεσθε [20]. μακρόθεν. ἤτοι ὀκ πολλοῦ. ἢ ἀπ' ἀρχῆς. Ἐχεὶς δέ ἐστι, μακρόθεν.

'Ανί-

9. 'Ανίμαθ@.] Suſpectum eſt. H. STEPH. *Ind.* L. 'Ανίμαθ@. PERGER. L. 'Ανημαθὲς, pro 'Ανημαθὲς, ab ἰημαι, *haurio*, IS. VOSS. Phavor. peſſime, 'Ανίμαθ@. & ἄπλητ@.

10. 'Απλητ@.] Scribe ἄπλαθ@. PERG. Conf. v. Ἰημαι.

11. 'Ανεῖπεν.] Vid. Suid. & inf. Ἐπαυδῆσαι.

12. 'Ανείρε.] 'Ανίρε, Poët. pro ἀνῆρε, unde & ἰρόντ@, πύθε, legendum conſtat. HILL. [ex H. Steph. *Ind.*] Vid. Inf. 'Ανηρετ, & 'Ανηρόμεθα. Hom. *Il.* Γ. 177. —— τί μ' ἀνίρεαι ἠδὲ μαίεαι.

13. Πύθε.] Forte πύθε. SOPING. Recte. Ita exhibet H. Steph. *Ind.* Conf. v. Εἴρετ, & Εἴρετ. ἐρώτα, ἐπυθάνετ.

14. 'Ανηρεσίαις.] Conf. 'Ανερέσια, & 'Ανειρέσια. Immo 'Ανηρεσίαις male hic pro 'Ανερεσίαις poni notat *Kuſterus*.

15. 'Ανείριτον. ἀνωμ.] Supra habes 'Ανερ, cum eadem interpretatione. KUST.

16. 'Ανειράκαιν.] Legend. puto, 'Ανηκέσαιν. ita enim verbum ἀνηκέσαι, ἀκέσαι, accipi videtur. Vid. ſup. in 'Ανήκεσ. SOPINGIUS. Vid. Suid. in 'Ανίρεαι ἢ χρωμαι. & ſup. *Not.* in v. 'Ανέλκω.

17. 'Ανίρφι.] L. 'Ανῆρφι, perf. ab ἴρω, quod ι pro augmento recipit. ut ipſe 'Ανείρων, ἐβάδιζε, proxime. HILL. IS. VOSS. 'Ανείρωμι, βαδίζω. τὸ γὰρ Ἔρμαιον, Δικαιάρχῳ τὸ βαδίζον. HEINS. Vid inf. Εἴρων.

18. 'Ανειρῶν - - ἀναπείρων.] L. ἀναπείρων. G. Leg. 'Ανίρων, ἀναπείρων, ex Etymol. M. MUNKER. IS. VOSS. An ἀναπείρων, pro ἀνίρων, i. e. *imperatorum*? Supra: 'Ανίρων. ἀνόλεγρα. KUST. Infra: 'Ανίρζει. ἁμαρτάνει. ut hic ἁμαρτωλῶν. Vide ibi *Not.*

19. 'Απλεῦ.] Cyrill. λιπόστρατ. IS. VOSS. Perperam. Vid. Suid. & infra: 'Ανίρζει, —— λιπαίνει. Et: 'Ανεῦται, ἀνέλκυσε. Jeſ. III. 8. Ὅτι ἀνέστη Ἰερουσαλὴμ &c.

20. 'Ανέχεσθε.] Vid. Nunneſ. in Phrynich. p. 54. SCHR. Vid.

'Ανέκειρεν [1]. ἀνεβάλλετο.
'Ανήρητο. ἀνεφέρετο.
'Ανηχελαμίσατο. ἀνεθέσατο [2].
'Ανηχελέσατο [3]. ἀπέστρεψεν.
'Ανηχλάγητον [4]. ἀνεκλάλητον, ἄῤῥητον.
'Ανηώκεον [5]. ἀνεπτέρα. ἀνεβάλλετο, ἀνεφέρετο.
'Ανηωλυμβήθη. ἐν βυθοῦ ἀνῃωρέθη.
'Ανήκαψαν [6]. ἀνέλυσαν, ἀνέκαμψαν.
'Ανηχέμφθη [7]. ἀνεκλάσθη.
'Ανηόρ. ἔσαιρεν. ἐσάρα.
'Ανηπέδαλλον [8]. ἀνέκλων [9]. ἴχνιζον, ὡς οἱ ὀρτυγοπάλαι.
'Ανηκλητῖο [10]. ἐξαίρεσιν ποιεῖσθαι, ὥῤῥ [11] 'Ρόδιοι.
'Ανηκρύσατο [12]. ἐπιθάλεσθαι.
'Ανίατημεν. ἀπέλπηκα. Σοφοκλῆς Κρέουσι.
'Ανικτόν. φορητόν, ὑποπεπληκτόν.
'Ανικτότερον [13]. ἐλαφρότερον, ἡμερώτερον.
'Ανικτὸς [14]. πρᾶος, ἔπιεικὴς.
'Ανικμυβαλίζοντο [15]. ἀνεζέοντο ὑπὲ κεφαλεῖν. ὥῤῥ τὸ κύμβαχος. ἢ ἦγον ἐποτελεῖσθαι. ὥῤῥ τῆ κυμβάλων.
'Ανίκφεγγον. ἀπεριλήθητον.
'Ανικύκυσσον [16]. ἀνεπήξαν.
'Ανιλάσθαι. ἐξελάσθαι.
'Ανιλθέρως [17]. ἐκτὸς τῆ ἀληθείας ποιεῖν τί.

'Αν-

Vid. Plut. *Thef.* p. 16. B. In fine pro *μαχεῖν*, leg. *μαχεῖν*. Vid. Ἐκὰς πόλεως.

1. 'Ανέκειρεν.] L. *Ανεκειρέ*. PERGER. Idem quod 'Ανέσαιρεν, & conjunge feqq. ἀνῆχε. ἀν. IS. VOSS. Male pro 'Ανεκάρπωσε, a καρπὸς, quod veteres Grammatici interpretantur, κινεῖ. Hinc ἀνεκαρκαίρουσι, *furfum moveri, fubfilire*, vel *fuccuti*: quod ipfum etiam fignificat ἀνεσείσθη. KUST. Conf v. 'Ανέσαιρεν; quod eodem modo interpretatur. Simul inde patet, conjungenda eſſe feqq.

2. 'Ανεκά. ἀνέλεξεν.] *Anthologiam* eſt *ſpicilegium facere*. SALMAS. Supple Suidam. IS. VOSS. Vid. Kuſter. ad eund.

3. 'Ανηαλέσατο.] An pro 'Ανηλάσατο? ab ἀνηλάω, *refpuo*. Supra: 'Ανηλάσατος. ἐκκεκωφώς. KUST.

4. 'Ανηλάγητον.] Macarius *Homil.* IV. Ἡ ἄκρατος καὶ ἀνεκλογήτῳ ἡ πολυσοφία σοφίας Θεῦ τέχνη. ARCER. *ad eum libri fui.* Vide Il. *Cor.* IX. 15.

5. 'Ανηωκέον.] L. *Ανεκέκεον*. SALM. GUYET. BRUNO. IS. VOSS. MUNK Sic Ed. Hagen. Suidas, Etymol. M. & *L. Bos* in *Obſ. Crit.* p. 156. allato Apollon. I. IV. p. 600.

Τρῶες δ' αἰθυίῃσι λαροὶ πετεηνὸν ἀκοῦαι.

Addo Hom. *Il.* H. 262. & Φ. 507. Conf. ſup. 'Ανεκρεμέ.

6. 'Ανέκαψαν.] Scribe 'Ανεκαρψαν, a καρπόω, pro κάμπτω. Infra: Κάκαψε. κάκαπτε. Conf. ſup. v. 'Ανέκαψαν, ubi eaſdem habes interpretationes. 'Ανέκαψαν autem hic notat, *reverſi ſunt*: quâ ſignificatione & ἀνακαρπόω gaudet; quod & ſupra jam monuimus. Vide etiam inf. v. 'Ανεκάλζω (ſic enim ibi legendum pro 'Ανεκάλζω) ubi ἀνέκαμψεν, ἀνέλζω, i. e. *reverſus eſt*. KUST.

7. 'Ανηκάμφθη.] Leg. 'Ανηκάμφθη, pro 'Ανηβάκτφθη. Τὸ ῥάμμα γὰρ, τὸ πλέγμα, inquit Etymol. in v. 'Ανήκαμψεν. Vid. ſup. *Nic.* in v. 'Ανήκαμψεν.

8. 'Ανηπέδαλλον.] Id eſt, *pruritabant, irritabant, κνᾶν, κνίζειν*. SCHR. vel G.

9. 'Ανέκλων.] L. ἀνέκνων. IS. VOSS. Legendum videtur ἀνέκνων, ab ἀνακνάω. Num κνᾶν, κνᾶσθαι, & κνίζειν, ſunt verba ejuſdem ſignificationis & originis. Vid. etiam Poll. l. IX. *Sect.* 108. ubi hoc ipſum ἀνακλᾶσθαι vocatur. Sed lectio Heſychii præſtat. Conf. inf. v. Κνᾶσθαι. KUST.

10. 'Ανηκλητῖο.] L. 'Ανεκλητῖο. SALM. Ab ἀνήκλητος, ἐκκλῆτος. G Ordo tamen exigit 'Ανηρητῖο. Vid. *Παροιμ. ζηζ.* IS. VOSS.

11. Ὥῤῥ.] L. Ὥῤῥ. SCALIG. BRUNO. ANONYM. in *Obſ. Burm.* Ita recte Phavor.

12. 'Ανηρύσατο.] Procopius in *Il. Reg.* VI. p. 113. ἀνακρυβδῆν τῆς ὀργανες.

13. 'Ανικτότερον, &c.] An 'Ανικτέτερον, ἐλαφρότερον, ἡμερώτερον. ut Matth. XI. 22. & alibi.

14. 'Ανικτὸς.] Ab ἀνίκητος. GUYET. Xenoph. *Hiſt. Gr.* I. VII. p. 619. D. σὺν ἀνικτῷ ἴχνει &c. Gloſſe: *Tolerabiliter. Commode.*

15. 'Ανικμυβαλίζοντο.] *Iliad.* Π. 379. Schol. ἀνακρύπτον, ἀνατρίπτον, quo ſenſu potius 'Ανικμυβαλίζεσθαι dicereturr, a κυμβάχος, quod infra vide. Unde ſequitur: ὥῤῥ τὸ κύμβαχος.

16. 'Ανικύκυσσον.] L. 'Ανεκύκυσσον. IS. VOSS. PERG. Ita reſcripſi ex Ald. Floc. & Hag.

'Ανελίξεις. ἀνοίξεις.
'Ανελλιτῶς [18]. ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἤτοι χαλῶς.
'Ανίλεπτον καὶ ἀνέκλητον [19]. τὸ ὑγιῶς καὶ ὀρθῶς ἔχον.
'Ανελίτης. Ἀποπυλίτης) [20].
'Ανιλοίμεν [21]. ἀναλάβοιμι, ἐνθρέψαιμι.
'Ανίλοιο. λάβοις.
'Ανίλω. φονεύω.
'Ανελών. ἀναλαβών.
'Ανεμίσητον [22]. ἄμεμπτον.
'Ανέμιγα [23]. ἀμέλησα.
'Ανεμαίων. ἐκ τῆ ἀνέμου.
'Ανεμνον [24]. ἀνέμωνα.
'Ανέμιον [25]. ὑπνώμενον, ὃ καλῶσιν, ἀδύ.
'Ανεμοσύνται [26]. οἱ ἀνέμως κομιζόμενοι. γένος δὲ παῖδῶν φασιν ὑπάρχειν ὧ Κεκρόπι.
'Ανεμωμάχθη [27]. ὑπεῖδετο.
'Ανεμόλια [28]. μάτταια, ἄχαιρα. ἀπὸ τῶ μετὰ τῆ ἀνέμου μολίσκειν καὶ φέρειν τὰ πταῖστα.
'Ανεμώνη [29]. μάζης εἶδος. καὶ φίλημα. καὶ ἡ μάκων. καὶ τὸ ἄνθος, καὶ πᾶν φυτὸν, ταχέως ὑπὸ ἀνέμων φθειρόμενον, καὶ μάταιον, καὶ ἀνεμώδες.
'Ανεμώρεια [30]. πόλις ἐ Φωκίδος.

'Αν-

17. 'Ανηλιθίρως.] Vid. Suid. ibique Kuſter.

18. 'Ανελλιτῶς.] q. d. ὁ μὴ ἑλίσσων τὸ πόδα. H. STEPH. *Ind.* Ἀνέλιξ Theocrito eſt ἀνακαμπής, Doricе ἀνάλιξ, ab ἄλιξ ſeu ἄλυξ, *calcitro*. Schol. Theocrit. [*Idyll.* IV. 56.] GUYET. L. 'Ανέλικτος. Vid. Etym. M. in 'Ανέλιξ, & inf. in Νεάλικτος. IS. VOSS.

19. 'Ανέλικτον καὶ ἀνέκλητον.] L. 'Ανέκλικτον, ἀνέκλαυτον. GUYET. Vel 'Ανεκλαυτόν, & ἀνέκλαυτον. SOPING. ARCER. H. STEPH. *Ind.* Pro Ἀνεκλαυτῶ ἡ ἀνέκλαυτος, ut vidimus. Conf. v 'Ανεπιθλάστος. KUST. L. 'Ανέλικτος, ἡ ἀνέκλαυτον, pro 'Ανέκνιστον. IS. VOSS. *Rulæus* mallet: 'Ανέλικτον καὶ ἀνέκλαυτον, ſubint. σῶμα. VERWEY. Si nihil obſtaret, facile legerem: 'Ανέλικτος καὶ ἀνέκλαυτος, vel ἀνέκλαυτον. Vid. ſup. in 'Ανίκητος. 'Ανέκλαυτος autem Suidæ eſt ἀνώδυνος. Conf. *Miſc. Obſ.* II. 1. p. 155. unde apud Artemidor. II. 75. p. 161. ἀνέκλαυτος & ἐξ ἀνάγκης conjungitur. Fateor tamen, pro ἀνέκλαυτος facilius reponi ἀνέκλαυτον. Ita in 'Ανάστατος Flor. Ed. ἀνέκλαυτος etiam habet pro ἀνέστατα.

20. 'Ανελίτης.] L. Ἀποπυλίτης). SCALIG. SOPING. IS. VOSS. G.

21. 'Ανελοίμεν.] Vid. ſup. in 'Ανηρεῖν.

22. 'Ανεμίσητον.] Vid. H. Steph. *Ind.* T. Hemſterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* XVIII. p. 409. & inf. 'Ανοίτων.

23. 'Ανέμιγα.] Themiſt. *Orat.* VI. p. 77. ut obſervat *Abreſch* in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 93.

24. 'Ανεμνον.] L. Ἀνέμωνον, ex *Il.* Δ. 171.

25. 'Ανέμιον.] Id eſt, ὕπνον, *jubventaneum* Plinio. G. An 'Ανεμιαῖον? Sed opus non eſt. Vid. inf in Ζεφυρία, & Ὑπνώμενα αἰὼ, & Jo. Mercer. in Horapoll. p. 176. *nov. Ed.* Nos etiam dicimus *een waindey*. Vid. Athen. II. 16. & Kuſter. ad Suid in v. 'Ανεμώδη, & Ὑπνώμενα.

26. 'Ανεμοσύνται.] Euſtath. in *Odyſſ.* K. p. 1645. Ἀνεμοσύνται, ἤγουν οἱ Κεκρόπος αὔραις κομιζόμενοι. Conf. inf. Κεκροπαύραις. Ad verbum convenit Suidas, quem ex Heſych ſua hauſiſſe notat ibi Kuſterus. Mox πάντων in πᾶν mutat *Iſ. Voſſ.* Sed ita etiam Suidas; & Noſter ſæpius, ut in Ἀνεμοσύνην, Ἀρυσίχης &c. Artemidor. I. 34. p. 32. Ἀγαθὸν τὸ πάντας. Iterum I. 55. p. 47. & c. 76. p. 63. c. 80 p. 69 Lucian. *Dial. Merc. & Apoll.* p. 209. Ἄξιον δὲ λόγου τὸ πᾶσιν. Similiter bis in *Hermot.* p. 581. Paſſim quoque ita alii Auctores, tam ante conſonam (ut Heſych. in loco noſtro) quam ante vocalem. Adde Apollon. Alex. *Syntax.* p. 65, 133. 313. &c. Conf. Cl. Pauw ad Anacr. XX:I. 8. Plura exempla habunt Joſ. Barneſ. ad Eurip. *Troad.* v. 972. Cl. J. Gronov. ad Herodot. I. 34. p. 805. a. & Doct. P. Horreus *Obſ. Crit.* p. 313. nec auſim ſtatuere, ejuſmodi exempla ex πᾶσιν, omiſſo ν, profluxiſſe.

27. 'Ανεμωμάχθη.] Ab ἀνεμομάχητος. Infra: Μῶμος. αἶσχος. φῦλον. ψόγος. A μὼν, ἀμῶμων. Ita pro ἀμώμητον, forte ἀμώμητον, ab ἀμωμᾶσθαι. G. Leg. 'Ανεμομάχθη. IS. VOSS. Vid inf. Μῶνι, Μωνιπλήκτῳ. &c. Ed. Flor. 'Ανεμομάχθη.

28. 'Ανεμόλια.] Schol. *Il.* Δ. 355. 'Ανεμώλια. ἀνεμοφθόρα. ματαια. κένωμα ἐκπάτα. Conf. Etym. M. ubi ἀνεμοφόρητα. Vid. inf. Μ᾽ῆνώπια.

29. 'Ανεμώνη.] Vid. Suid. & inf. Κακοκεφάλαιον. & in Βλάνδρων.

30. 'Ανεμώρεια.] Vid. Strab. 423. SCHR. Schol. *Il.* B, 521. (ſive Cat. v. 28.) 'Ανεμώρειαι. αὗται μεταξὺ πόλεις Φωκίδος.

'Ανεμοσκεπίαν [1]. τὴν πρὸς ἄνεμα σκέπην. 'Ολυμπιόνικος χλαμύδαν.

'Ανεμοσφρὶς [1]. τὸ ὑπὸ τῦ ἀνέμου φερόμενον, τυπτόμενον ἢ κινούμενον, οἱονεὶ πρηὸν ἢ εὔτονον, ἔστι δὲ πάλιν ἀνεμοσφρὶς [4] ἔσχ☉, πρῆον δίρμ.

'Ανεμώτας [5]. ὄνομα. ἀφεκτὸς, ἰκρὸς. τοῖς ἀνέμοις θυόμεν☉ τὸ Ταραντίνας.

'Ανέσθετον [6]. ἄκλειτον, ἀκαθάρτειλον.

'Ανεύδικτον [7]. ἀνεξέλεκτον.

'Ανευδιάστως [8]. ἀναμφιδόλως. ἀδιστάκτως.

'Ανευίσχετο [9]. ἐστάχυεν ὑπ. βάθυς.

'Ανευρίσκ☉ [10]. μὴ ἐργαδεὶς, εἴτε ἐλθὼν εἰς σπεργείας.

'Ανευχθεὶς [11]. ἀναβιώσας

'Ανελιώδες [12]. ἀνήγλυ. ἡ ἀνέδη.

'Ανέντονον. ἰμάτιον. Λάκωνες.

'Ανεντὶ [13]. χωρὶς τ. ἀπὸ τῦ ἄνω γένειον. ἢ ἀπαρείτως.

'Ανεμβαφὶς [14]. ἔδυτον. ὑπὸ ἀνέμου γεγονὸς ὀμβρίον.

'Ανένδυτ. ἀνένδυζον. 'Ανίντες δὲ [15], ἀπίμενες, ἀφέντες.

'Ανεξαπάτη☉ [16]. μὴ ἀπατώμεν☉, ἢ χλθαζόμεν☉.

'Ανεξελεγκ☉ [17]. ἀβασάνιστ☉.

'Ανέξεχ☉. ὑπομενῶ. ὑπέχ☉), μακροθυμῶ.

'Ανεξίκακ☉ [18]. ὑποφέρων κακά.

'Ανεξίκακ. ἧς οὐκ ἀνάχητο ὅλη κώμ. ὡς Κερκύν.

'Ανεξιωάσκετο [19]. ἐξυπάσκετο, ἀνεζητεῖτο.

'Ανεξίτητον. ἀνεξέλεγκτον, ἀσύλλητον. ἀζήμιατον. μὴ ἔχον ἔξοδον.

'Ανεξιχίας☉. ἀκαθάληπ☉.

'Ανέομαι. ὑπομενῶ.

'Ανεοὶ [20]. ἥσυχοι, ἄφωνοι.

'Ανεσασία [21]. θάμ☉.

'Ανεπαλγίλτη [22]. οἷς ὑ παρηγίλη ὑπὸ δύπτων ἐλθεῖν. ἀκλήτοι.

'Ανεπιστεύτ. ἀπιστούμενον, ἀπίθανον.

'Ανεπιτήδευτ. ἀνεπιτήδευτον, ἀνεπιτήδευτον.

'Ανεπιτρόπευτ. ἀνεπιτρόπευτον, ἀνεπιτρόπευτον.

'Ανεπιφθόνως. ἀνεπιφθόνως, ἀνεπιφθόνως.

'Ανεπιχείρητ. ἀνεπιχείρητον, ἀνεπιχείρητον.

'Ανεπιχείρητος. ἀνεπιχείρητος, ἀνεπιχείρητος.

'Ανεπιχειρησία. ἀνεπιχειρησία, ἀνεπιχειρησία.

'Ανεπιχειρητικός. ἀνεπιχειρητικός, ἀνεπιχειρητικός.

'Ανεπιχειρητικῶς. ἀνεπιχειρητικῶς, ἀνεπιχειρητικῶς.

'Ανεπιχειρητικότης. ἀνεπιχειρητικότης, ἀνεπιχειρητικότης.

'Ανεπιχειρητικότητος. ἀνεπιχειρητικότητος, ἀνεπιχειρητικότητος.

'Ανεπιχειρητικότητι. ἀνεπιχειρητικότητι, ἀνεπιχειρητικότητι.

'Ανεπιχειρητικότητα. ἀνεπιχειρητικότητα, ἀνεπιχειρητικότητα.

'Ανεπιχειρητικότητες. ἀνεπιχειρητικότητες, ἀνεπιχειρητικότητες.

'Ανεπιχειρητικοτήτων. ἀνεπιχειρητικοτήτων, ἀνεπιχειρητικοτήτων.

'Ανεπιχειρητικότησι. ἀνεπιχειρητικότησι, ἀνεπιχειρητικότησι.

'Ανεπιχειρητικότητας. ἀνεπιχειρητικότητας, ἀνεπιχειρητικότητας

'Ανεπάλλετο [1]. ἀνεκινεῖτο.
'Ανεπάπαξεν [2]. ἐξ ὕπνου ἀνέβλεψεν.
'Ανεπάφλαζον, ἀνεκάχλαζον [3].
'Ανέπαφος [4], ἀμίγλαδρίζος.
'Ανέπαλτο [5]. ἀνήλατο.
'Ανεπής. ἄφαρος.
'Ανεπίδεκτον. ὅλως μὴ ὑποδεχόμενον.
'Ανεπιθήγα [6]. ἀσύνεια.
'Ανεπικόρητος [7]. ἄπιστος. ἀνύβριστος.
'Ανεπίληπτον [8]. ἄμεμπτον. ἀκαταγνωστον [9].
'Ανεπλήγησεν [10]. τὸ μὴ ἀφ' ἑαυτοῦ λογίζεσθαι συντόμως.
'Ανεπλήν. ἀνεπλήρου.
'Ανεπιπλήκτους [11], ἀμέμπτους.
'Ανεπιπλήκτως. ἀμέμπτως. εὐσεβῶς. ὑγιῶς ἔχοντα.
'Ανεπισχέτητον [12], ἀφύλακτον, ἀνεπίσκεπτον.
'Ανεπιστρέφετο. μὴ ὑποστρέφων.
'Ανεπιτήδευτον [13]. ἀμελέτητον, μὴ σπουδαζόμενον εἰς τέχνην ἢ μάθησιν.
'Ανεπιβούλευτον [14]. ἀσύλητον.
'Ανεπιτήμητοι [15] μισθώσεις. αἷς ὑποτιμήσεις ἡ δίδυ]

1. 'Ανεπάλλετο.] Nonnus Joan. X! 29. pro ἐγείρει ταχὺ, de Martha, habet: - - - δηρὸ δ' ἀνεπάλλετο ταρσῷ.

2. 'Ανεπάπαξεν.] L. 'Ανεπάπαξον. Vid. 'Ιρακάπαξεν, & 'Ιρατάπαξεν, & 'Ηπάπαξον. IS. VOSS.

3. 'Ανεκάχλαζον.] Scribe ἀνεκάχλαζεν, per ε. Sic Inf. Παφλάζων, ἐχθὲς. καχλάζοντας. Idem: Καχλάζει. ψοφεῖ. Variis autem modis hoc verbum ab Hesychio infra exhibetur, scil. καχλάζει, σχλίζει, καχάζει, καχάζει, καφάζει, καβλάζει, &c.

4. 'Ανέπαφος.] Vid. inf. in 'Αψαυστον.

5. 'Ανέπαλτο.] Il. Φ. 85. Schol. ἀνεχωρεῖτο, ἀνῆλατο. Sic Etym. M. & Lex. Reg. MS.

6. 'Ανεπιθήγα.] Leg. Ἀνεπιπλῆξ. PERGER.

7. 'Ανεπικόρητος. ἄπιστος.] L. 'Ανεπικόρητον, ἄληστον, insatiabilis. In significatione ὃ ἀνύβριστος scribendum forte potius, 'Ανεπιύβριστον. H. STEPH. *Ind.* Bene *Steph.* 'Ανεπιύβριστον, ἄπιστον. Sed hisce adverfatur ἀνύβριστος. Forte igitur melius, 'Ανεπιύβριστον, ἄπιστον, vel ἀνύβριστον, fi paffive accipias. HILL. L. ἄπιστος. h.e. ποιῶνι κάρτος πειθοῦς. C. Vid. inf. 'Επιπόρης. GUYET. 'Ανεπικόρητον, ἀνύβριστον, Etym. M. Forte hic leg. 'Ανεπικόρητον. ἄπιστον. 'Ανεπικόρητον. ἀνύβριστον. MUNKER. IS. VOSS. Facillima eft *Cuccii* emendatio: quæ nec *Il. Voffio* difplicuit. Alter tamen, nec incommode, Cl. *Kufterus*: " Lego ἀβράκτους, " i. e. *colaphis non cæfus*. Nam ἐπὶ κόρης apud Atticos dicebatur, de *colapho*, vel *alapa*; quam ῥάπισμα Græce vocant, a ῥαπίζω. Suidas: 'Επὶ κόρης. - - - τινὲς δ' ἐπὶ ῥάπισμα λέγουσι. Vide etiam Phrynich. p. 28. & Noftrum infra v. 'Επικόρητον." Addo Cl. *Bielii* verba: "Cyrill. Lex. " Brem. MS. 'Ανεπικόρητον. ἀδούλωτον. Sed ibi procul dubio " legend. 'Ανεπικόρητον. Hoc enim eft ἀδούλωτον, *auxilio de-* " *ftitutus*; ex α privat. & ἐπικουρία, *auxilium*, *opem fera*. Hinc " ergo & Noftrum hunc in modum corrigendus videtur: " 'Ανεπικόρητον. ἄπιστον. ἀδούλωτον."

8. 'Ανεπίληπτον.] Vid. Κατμιᾶς, & 'Αναζυγόσεως. Senfu proprio dixit Artemidor. *Oneirocr.* I. 22. Τοῦτο δὲ ἀπὸ ἀλογίου ἀνεπιλήπτου ὄν, Lucian. *de Saltat.* p. 815. conjunxit αὐτοφάντῳ, ἀνεπιλήπτῳ, μυθαρίῳ ἰσωσεῖ. Conf. Suicer. *Thef.*

9. 'Ακαταγνωστον.] Vid. fup. in v. 'Αλόγιστος.

10. 'Ανεπλήγησεν.] Carent Lexica: nifi quod Adverb. ἀνεπλήγητος adferant ex *Axiocho*. Exftat autem apud Theodoret. *H. E.* l. 12. p. m. 288. *Ed. R. Steph.* ubi ἀνεπλήγητος ἡ ἀνεπιλογίστως conjunxit.

11. 'Ανεπιπλήκτους.] 'Ανεπιλήπτους κ. SOPING. Cyrill. 'Ανεπιπλήκτῳ, ἀνεπιλήπτῳ. Vid. 'Επιπλῆξαι. IS. VOSS. Habet Eupolis apud Suidam. Cyrill. Alexandr. (citante Suicero) in Hof. IX. p. 132. ἀνεπιπλήκτῳ ἀξιοζήλῳ βίῳ, *inculpatam degere vitam*. Conf. Cl. Waffe ad Thucyd. l. 92. p. 61. & Cl. Abrefch in *Mifc. Obf.* V. 1. p. 94. qui exemplum ex Platone adfert, & plura de hac voce commentatur.

12. 'Ανεπισχέτητον.] Florentina 'Ανεπισχετῶν. Male. Vid. Suid. & Jac. Uptoni *Not.* ad Dionyf. Halic. περὶ Συνθέσεως, p. 16. Conf. Suicer. *Thef.*

13. 'Ανεπιτήδευτον.] Lucian. de *Conferib. Hift.* p. 632. γλῶσσῃ ἀνεπιτηδεύτῃ, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχοντι, *Figuris non maltis, neque affectatis*.

14. 'Ανεπιβούλευτον.] L. † 'Ανεπιτήδευτον. ἀσύλητον, ἀσ. IS. VOSS. Excidiffe videtur caput Articuli: Ἀνεπιχείρητον, quod eft ἀνεπιβούλευτον. ἀσύλητον. Ita mox: Ἀνεπιχείρητον. ἀνεπιβούλευτον. Vid. Suicer. *Thef.*

15. 'Ανεπίτηδοι - - - ὑποτιμήσεις.] L. 'Ανεπιλήψεις. SCHR. HEINS. & ὑποτιμήσεις, i. e. *excufationes*. HEINS. Vid. eum ad Maxim. Tyrium, p. 197. Et fic, præter *Jof. Scaligerum*, *Il. Voffius*. Jamblichum adfcripferat *Sopingius*. Vid. inf. in v. 'Υποτιμήσεις.

δίδυ]ται βλάβη ἡ ἀφορία.
'Ανεπιτήμητοι. ἁπλοῖαι. ἡ μὴ ἔχουσαι τὴ ἐπίτιμον [16].
'Ανεπίφατον [17]. ἀνωνόμαστον. καὶ ἀμυγές.
'Ανεπιχάδην [18], ἰσοπὶ χαρᾶν.
'Ανεπιχείρητα [19]. ἀνεπιβούλευτα.
'Ανεπιόζεσε [20]. ἀνέκαμψεν, ἀνέλυσεν [21].
'Ανέπνευσεν. ἀνεκτᾶτο [22].
'Ανεπήνησα [23]. ἀνεμπόδιστος.
'Ανεπλαδίας. ἀναπεπεφασμένας. ἀνεμβιθύας.
'Ανεπλαμδὴν [24]. ἀνεμβιδήν.
'Ανεπέραμδόν [25]. μετεωροπορεῖν, καὶ κεκυφισμένον.
'Ανεπιυξάτλευ. ἀνέπτυξαν, δυϊκῶς [26].
"Ανεχ [27]. ἄνες, κλῆσις.
'Ανέχεσ. ἄνδρας.
'Ατίρες. ἄνδρες.
'Ανέρυξα [28], ἔσφαξα.
'Ανερυβάμβυσι [29]. ἀναρπάσαγτες.
'Ανερεπιμένη [30]. χρεζομένη. ἀναλίσκουσα.
'Ανερπύδη [31]. ἀνεκωλύθη.

'Ανε-

16. 'Ανεπίτιμον.] An ἀνέπιτιμοι? Sic *Il. Voffius*.

17. 'Ανεπίφατον.] Vid. Suid. in 'Ανεπιφάτως.

18. 'Ανεπιχάδην.] Χάδην, feu χάζη, χαρᾶ. GUYET. L. 'Ανεπιχαδὸν. σπάτι χαρᾶς. PERGER.

19. 'Ανεπιχείρητα.] Vid. *Not.* in 'Ανεπιβούλευτον. poft 'Ανεπιτήδευτον.

20. 'Ανεπιόζεσε - - ἀνέλυσεν.] Adde [ex feqq.] ἀνεμπόδιστος. † 'Ανεπιλύσεως. ἀνύπνιος. ἀνύβριστος. PERGER. Non eft fuo loco. Aut legend. 'Ανεπλάδιον. IS. VOSS. Male pro 'Ανεπιόζεσε, ab ἀνεπιόζω, *retraceda*, five *pedem refero*. Supra: 'Ανακοδιζομένῃ. ἀπομαλυσμένῃ. KUST. 'Ανεπιόζεσε corrigit etiam Cl. *Hemfterh.* in *Mifc. Obf. Vol.* V. T. I. p. 23. Optime! Neuter tamen animadvertiffe videtur, defumtam effe hanc vocem ex Sirach. XLVI. 4. ubi Gloffæ MSS. 'Ανεπιόζεσε. (l. ——— διστ) ἀνέλυσεν, ἀνέκαμψεν, plane ut hic legis.

21. 'Ανέκαμψεν, ἀνέλυσεν.] Utrumque fignificat *revertus eft*, five *pedem retulit*. Conf. quæ notavimus fupra ad v. 'Ανακαμψαι. KUST.

22. 'Ανέπνευσεν, ἀνεκτᾶτο.] Scribendum hoc modo putem: mutilus enim locus eft: 'Ανέπνευσ . . . . . ἀνεκτᾶτο. Legitur Homeri *Iliad.* A. [ϑ. 327.] hoc modo:

——— ——— ——— αὐτὰς Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως φόνυσθεν ἀϋπνοιο Ἐνόσιχθ' ἵκοιο,

Non dubito quin fcripferit Grammaticus, πολὺ σὺν ἀνεκτᾶτο. Euftath. πτοὺς λοιποὺς τὸν ἀνακτᾶτο explicat. HEINS. Optime *Iliad.* locum (a *Kuftero* etiam adfcriptum) attulit Cl. *Hemfius*. Nefcio autem quid negandi particula fibi velit: vel potius mentem præverrit calamus. Ita lege: 'Αέπνευσ. πολὺ ἀνεκτᾶτο. Euftath. p. 847. Τὸ δ' 'Αέπνευσ, ἐκπλαγέντες πτοὺς ἀνακτᾶτο βαλεῖ. ἀς τοῦ ἡ 'Ανεψυχῇ, ψυχῆς ἀναλαβὸν τὸ λοιπὸν μέρος. Conf. p. 1044. Vel potius fubintelligo πολὺ, ex regula noftra, de qua fæpius. Sic 'Ανεψυχθη (*Il. K.* 575.) infra exponit, ἀνεκτᾶτο: fubintellige τὸν ψυχὸν. At Schol. *Il. X.* 2. Ἀνεψύχοντ. —— ἀνεκτᾶντ' ἰσοτὸς. Philoxeni Gloffa: † Ἀναδίασις † Ἀναπαυόμενος. *Refocillat*. Conf. inf. in v. Ἀναβρόδιλλα.

23. 'Ανεπήνησα.] An legend. 'Ανεπόλυσα? GUYET. Immo 'Ανεπόλυσα. quod & *Il. Voffio* probari video, & *Kufteri*. Suidas: 'Ανεπολεῖ. ἀκαιρομοιρεῖ. Cyrill. Lex. MS. 'Ανεπόλυσα. ἀκαιροδίδου, ἀκαίρως ἐμέλησε. Conf. fup. v. 'Ανακολεῖ, & paullo ante *Not.* in 'Ανακολεῖ. Ita vero emendavit etiam, his dudum fcriptis, Cl. Hemfterh. in *Mifc. Obf. Vol.* V. T. I. p. 23. ut & Cl. Abrefch *ibid.* p. 95. allato Soph. *Philoct.* ϑ. 1231. & Schol. ubi *iterandi* feu *repetendi* fenfu venit. Idem poftea me monuit, compofitum ἀνακολεῖν habere Platonem l. IV. *de Leg.* p. 603. G. ut Poëtice ἀνακολεῖσθαι dixit Pind. *Pyth.* VI. 2. Utroque vocabulo carent Lexica.

24. 'Ανεπλαμδὴν.] Inf. 'Ανεμβιδήν. Vid. 'Δυσπενδέμβιον, & H. Steph. *Ind.*

25. 'Ανεπλαμδόν.] *Proverb.* VII. 11. PERGER. VERWEY. Vid. Suid. in 'Ανεπίβρυν, & Hef. fup. in 'Ανενίφοντα.

26. Δυϊκῶς.] L. δυϊκὸς, vel δυϊκὸν. Plavor. 'Αο. δυϊκῶς, ἀπὸ ὅ ἀο.

27. 'Ανεχ.] Vid. Suid. & fup. in v. Αἶον.

28. 'Ανέρυξα.] Ab ἀνερύω. G.

29. 'Ανερυβάμβυσι.] Ab ἀνερύω. G. Leg. 'Ανερυσάμβυσι. HEINS. Vide mox v. 'Ανερύσατο, & inf. v. 'Ανερύσατο. KUST. Conf. *Not.* in v. 'Ανερύσατο.

30. 'Ανερεπιμένη.] Per feriem literarum potius fcribendum eft, 'Ανεκεπίμφη, per κ. Confer infra v. 'Ανακέπλωξ, quod itidem exponitur χρεζόμενος. KUST.

31. 'Ανερπύδη.] L. 'Ανερπύσθη, ab ἀνερπύζω. IDEM. Vid. mox v. 'Ανερπύσατο.

1. 'Αν-

'Απελίμαντο [1]. ἀφῆρπαζαν.
'Απεμάσησε [2]. ἀφῆκε, ἀπέφευγε.
'Απεμάσησεν. κύφη σαθρᾶς [3].
'Απέρατ. ἀείρεται.
'Απερεί(ας. ἀναχώρησαι.
'Απερίπτ(ον [4]. ἀνήνυτος. ἀπειρον.
'Απέρπησαν [5]. ἀπέβαλοντο. ἀπελαύνοντες [6], βύτινας ἤλασαν.

'Απρ-

1. 'Απειλίμαντο. ἀφῆρπ.] Alii leg. 'Απειλίμαντο. Vid. inf. 'Απρείλιμος. leg. 'Απρείλιμος, ab ἐρείδω, ἀπρείδομαι, ἀπρείμαι. GUYET. Infra rectius, 'Απρείλιμαντο, ex Homero. KUST. Ed. Hagen. hic 'Απρείλιμαντο. Quam lectionem secuntur Guyetus *Not.* in Hesiod. *Theogon.* ν. 990. ubi pariter exhibet ex Hesychio: 'Απρείλιμος. ἀφαρπαστός, ut hic ἀφαρπάζειν. Sed præfero ἀπαρπάσαι, quod omnes Editiones agnoscunt; & pro ἀφάρπασαν hoc loco ἀπῆρπαζαν lego, ut infra etiam apparet in 'Απρείλιμαντο (quod vide) & 'Επείλιμαντο, quæ utique corrupta esse ex 'Απρείλιμαντο, nemo non videt. Scribo itaque 'Απρειλάμβοι in superioribus, & hic 'Απρείλιμαντο, cum ill. *Jos. Scaligero*, damnata triplici illa lectione. Respicit Hom. *Il.* τ. 234. Τὸν δ' ἀπρείλιμαντο θεοὶ Ὀλυμπιόνικοι. & hanc lectionem, exhibet Scholiastes Pindari ad *Olymp. Od.* X. *in fin.* Et ἀπρειλάμβοι est in Hesiodi loco allato: ut ἀπρειλάβοι apud Apollon. *Argonaut.* II 505.

2. 'Απεμάσησε. ἀπέφευγε. ἀπέφρησε.] 'Απέφρησε mihi suspectum; ni forte opponatur τῷ καθέφρησε: ut ἀπέφρησε sit, *non pectum, non munitum.* Καθέφρησε ἀλσὶ sunt *naves constratæ, tectæ*, ἀπέφρησε πλοῖα notaret contrarium. Quidli legamus ἀπειφρησε, *non circumsepta, non stabilita, non munita?* Περιέφρησε certe Hesychio etiam est ἔρμα; unde ἀπερμάτιστος. SUICER. *Thes. h. v.* Scrib. ἄφρησε. Eleganter Origenes eos, qui in pietatis studio pectus non ita muniunt ut perilent, vocat ἀπερμάτιστος τὸ διανοίας. Vide cum L. I. *cont. Cels.* [p. 2.] VERWEY. 'Αγκυρῶν τὴν ἀπερμάτιστα conjunxit Longin. *de Sublimit. sect.* II. p. 12. *Ed. Toll.* Conf. Basil. M. T. I. p. 498. *fin.* Suidas: 'Απερμάτιστος. ἀσύμφορος. ἄστολος, ἀπαρασκεύαστος. Ultima vox Cl. Kusteto suspecta merito est, licet nihil capediat: tantum loci sensum potius sequirere, ait, ut legatur ἀπάλαστος. Portus (probante Suicero) ἀπαρατήλευστος. Quidli reponam, ἄπλοον, ἀπαρασκεύαστον. Ita Phavorin. & Cyrill. Lex. MS.

3. 'Απερμάτιστος κῆν. κύφη σαθρᾶς ἔρμα.] Patet legendum, κύφη σαθρᾶ, i. e. *vacua saburra.* Utrum vero σαθρᾶ sit vox a Latinis mutuata, vel Latina vox *saburra*, a Græca voce σαθρᾶ deducta sit, dubium est. non enim alibi forte ea vox occurrit. PALMER. Lege καθαπερ σάβρας, una voce, quod τῷ ἀπερμάτιστος respondeat. Vel κύφη σαθρᾶς duabus, i. e. *saburra levis, parum habens saburræ.* Gloss. Philox. *Saburra, ἔρμα, δεμάλιον*, &c. A fabulum, fabula, fabuta, faburula, faburla, faburra, faburtata navis, venter faburratus, &c. GUYET. L. κύφη σαθρᾶς. Vid. Rustath. ad *Od.* E. p. 222. ν. 3. & inf. in Πλοῦτος. SOPING. SALMAS. Ναῦς ἀπερμάτιστος, quæ onere suo relevata est, Suidæ ἄστολος. Puto ego scripsisse Hesychium: 'Απερμάτιστος ναῦς, ἐκφυσῶσα βάρος. HEINS. Nescio an 'Απερμάτιστος *Heinsius* noster de industria scripserit, an vero calami errore. Si vere fic emendandum putaverit, conferri potest Hesych. in h. v. Infra: 'Απερμάτιστος, inquit, ἄστολος. ἀδρομάλακτος. Quod & apud Suidam suo loco legitur, ubi Kusterus 'Απερμάτιστος corrigit, refutatus a L. Bos *Animadv.* p. 144. Equidem in nostro loco servaverim 'Απερμάτιστος, (ut ferica jubet) quod est ab ἔρμα. Glossæ: *Saburra.* ἀσφάλειαν πλοίου, ἔρματα πλοίου. Lege Saburra, & ἔρμα, ut mox ibidem, vel ἔρματα, ut Noster inf. in Ἔρμα. Conf. in ea voce Suidam. Quod ad postremam, κύφη σαθρᾶς ἔρμα: ingenlose Cl. *Heinsius*, κυφώδεια βάρος. Vid. Eustath. p. 140. & 1534. ubi ἀπερμάτιστος ναῦς exponitur ἡ μὴ ἔχουσα ἔρμα, vel βάρος, ut p. 1015. Unde cogitabam, num scripserit Hesychius: εἰσ ἔχουσα βάρος. Sed, ut verum fateas, magis arridet κύφη σαθρᾶς, quæ facillima est & simplicissima emendatio. Sic & Phavorinus scribit, & Glossæ Græcobarbaræ apud Meurs. *Gloss.* in v. Σάσσιρ. Inspice, si vacat, locum: & conf. Du Cangii *Gloss. Gr.* Suicerus etiam in *Thes.* legit, κύφη σαθρᾶς ἔρμα, vel σαθρᾶς.

4. 'Απερίπτιζον.] Vid. sup. 'Απεμάσησε, sive potius 'Απερμάτιστος.

5. 'Απέρπησαν.] Hom. *Odyss.* κ. 130.

Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπέρπησαν, δύσαντες ἅλιεῦ.

Schol. ἀπεκολάντησαν. Obiter itaque emaculandus Suidas, quem miror hactenus in turpi menda cubare: 'Απέρπησαν. ἀπέλαυν - - - ὁ ἀπεβάπτισαν. Sequitur:

Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπέρπησαν, δύσαντες ἅλιεῦ.

Vertit Portus ineptissime: *illi vero simul omnes in aliud tempus differentes interiium*, i. e. *mortem.* Quali vero illorum effet, quod de Medicis canit Callimach. *H. in Apoll.* ν. 46. eos ab ipso Apolline didicisse ἀπέλαυν θανάτου. Reflius finum *N. L.* adpofuffet. Kusterus ita: *Illi vero simul omnes mortis discrimini se offerentes.* Sensum fanlorem adgnosco: nuna vero ἀπέρπησαν ἅλιεῦ id figuificare queat, non

'Απερρίζωσαν. ἀνέπτυσαν, ἀπερρίφησαν.
'Απερρώδησεν. ἀπελάβοντο [7], ὑγιεῖς γεγόναμεν.
'Απέρυσαν [8]. εἰς τὸ πίσω ἕλκυσαν.
'Απερίσω [9]. ἄνθυς εἰσ.
'Απερόμενος [10]. ὑποτρίφουλ.
'Απερός [11]. ἀμαρτησός. χρεμίσ.
"Απες [12]. ἄφες, λύπλυσον, παῦσον.
'Απέσαιμι [13]. ἀναπείσαιμι. χαὶ παρρμήσαιμι.

'Απ-

anquiram. Repone quanto ocyus: ἀπέρπησαν, δύσαντες ἅλιεῦ, *venis inculuerunt, timentes mortem*, quam scil. ita effugere conabantur, ut pater ex contextu Homerico. Error inde natus, quod duæ syllabæ (δυσ)αν primum excideriat; unde postea pattem priorem vocis ἀπέρπησαν, fublato augmento, conjunxerunt cum reliqua vocis δύσαντες parte (τες) ut prodiret ἀπερπήσαντες. Nihil verius, ne quidem illa quæ apud Sagram.

6. 'Απελαύνοντες.] Hæc si peculiarem glossam constituunt, ab ordine suo abcerrarunt. Phavorinus fuo loco exhibet: 'Απελαύνοντες, δύνοντες ἁλυκάντες. Sed dubio procul verba pertinent ad præced. 'Απέρπησαν, ad explicationem loci Homerici. *Pergeri* Notam vide ad seq. 'Απέρυσαν. Hæc olim fcripta egregie confirmat Cl. *Kusterus*: „ Male hic unus artieulus in duos divulsus est. Legendum enim continui sensu sic: 'Απέρπησαν, ἀπέλασαν ἁλυκάντες, δύνοντες ἅλασαν. Respexit nim: Hesych. ad Hom. *Od.* κ. 130 ubi, Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπέρπησαν &c. i. e. *Illi vero omnes simul exturbarunt*, vel *agitarunt remos*: quod est ad sensum, δύνοντες ἅλασαν, *enixe remigarunt*; ut Hesych. hic exponit. Schol. Hom. ἀπέρπησαν interpretatur, σκαπτόλαντησαν, quod eodem redit. „ In dicto autem loco Homeri ex vi. præced. repetendum „ est πάντες, ut integra phrasis sit, ἀπέρπησαν πάντες. Nam „ solum verbum ἀπέρπησαν non potest significare πάντας „ τοὺς. „ Hactenus Vir Cl. qui tamen de Suidæ fui loco ne γρῦ quidem.

7. 'Απερρώδησεν. ἀπελάβοντο.] In ἀπελάβοντο subintell. ῥίζαι, vel ῥίζαι, id est ὑγιᾶναι infra. Vide quæ supra nativi ad v. 'Απείτιμον. Quamvis non ignotem, τὸ ἀπελάβοντο absolute pro *vires morbo confectas refecere* usurpari. Vid. inf. 'Ραΐζει.

8. 'Απέρυσαν. &c. ἕλκυσαν.] Legend. ἕλασαν. PALMER. Leg. Αὖ ἔρυσαν. εἰς τὸπίσω εἵλκυσαν. GUYET. L. ἔλασαν. De quo more refupinandi hoftias ex Homero Vulcanius ad Callimach. [*H. in Dian* ν. 91.] & Meurfius in Arnob. [*Critic. Arnob.* VII. 1.] VALES. Leg. ἔπελλαν, ἀπλασαντες δύνοντες ἅλασαν. Hue enim lineam e fupertoribus trahes oportet. PERGER. 'Απέρυσαν poui hic pro αὖ ἔρυσαν, monet etiam *Kuster.* Αὖ ἔρυσαν est *Iliad.* Λ. 459. ubi Schol. εἰς τὸπίσω ἀπέλασαν ἢ σφύρησαν ἢ Συμβολὴ ἱστίου. &c. Sic & Eustath. Quo respexisse videtur Hesychius, more suo: unde non displicet lectio Αὖ ἔρυσαν, pro quo una voce etiam Ἀπέρυσαν scripserunt, ut Eustath. p. 134. notat, quod itaque in 'Απέρυσαν facile mutatum. Sic 'Απόπεσον, pro quo inf. Ἀπόπιπτον. &c. & ἀπέρυσαν, alii Ἀπέρυσαν, in Aristoph. loco, apud Suid. v. Πλοῦς τίχης. Sed vulgata lectio commode etiam defendi posset, quum ἀπὸ πρὸ εἰς τὸπίσω in compositis frequentissimum sit. (Vid. sup. Ἀπελαύνει.) Conf. Eustath. p. 1057. & H. Steph. in 'Απῆσθε. *Thes. T.* I. p. 1260. Si pro ἕλασαν alia vox substituenda, malim εἵλκυσαν, ut inf. in Ἔρυσεν, Ἔρυσαν, Ἐρύσσατο, &c. Suid. Αὖ ἔρυσαν, εἰς τὸπίσω εἵλκυσαν. Infra Noster: Ἔρυσαν. εἵλκυσαν. Conf. in 'Απερῶσι, & in 'Απερόω, quod reddit, εἰς τὸπίσω ἕλκω. Vid. ibi *Notar.* Sed & ἕλασαν recte ponitur pro ἀπέλασαν, *refupinarunt*, quod Schol. *l. c.* & Eustath. habent; simplex pro compolito. Et hoc Cl. *Kusterus* plane habent; simplex pro compolito. Et hoc Cl. *Kusterus* plane cuit, qui male hanc vocem follicitare vitos doctos fcribit.

9. 'Απερίσω.] Forte pro 'Απέρυσω. Sed hæc alias. SALMAS. Vid. inf. ἀπερίσσιον, & Ἔπέρυσαν, & conf. Bod. a Stapel in Theophrast. p. 813. Sæpe Θ & Ξ confuderunt. Vid. *Not.* in v. Ἀμοῖς. Ἀρίστοις, pro Ἀξιόνικος.

10. 'Απερόμενος.] Vid. Ἐπαπολᾶν, ibique *Not.*

11. 'Απερός ἀμαρτ.] Ἀπερεί est fut. Æolic. ab ἀείρω, *attollo*, ut φθίσεί, & αἴρεί, a φθίω, & κείρω, Æol. φθίρρω, & κίρρω. Est autem 'Απερεί, διαστροφή, quomodo legendum seq. ἀρπακτὸς ostendit. H. STEPH. *Ind.* HILL. IS. VOSS. KUSTER. ad Suid. ubi male 'Απερτίσεί, pro 'Απερεί. Non displicet ἀπερτίσεί. Nam μ & ν in MSS. parum differunt; & vox seqnens ἁρπακτὸς tum est synonyma. Sed, præterquam quod omnes editi habeant ἁμαρτεῖ, ferupulum injicit ipse Grammaticus, qui supra 'Απερῶ explicat ἁμαρτάνω. A Cl. *Kusterο* quoque notatum video: " An huc pertinet, quod legitur supra: 'Απερῶσι. ἁμαρτάνει. " Vide autem, num illud ἁμαρτεῖ pertineat ad 'Απέρεί, per ει, quod confunderit Hesych. cum 'Αἴρεί. Conf. sup. v. Ἀμέρσαι, & 'Αμερῖαι, item 'Αμαρτίσεια, &c.

12. 'Απε] Ex Sirach. XXXIIL 30. ubi Glossæ MSS. 'Απε. ἄφες, λύπλυσον. Glossæ MSS. in *Cantica S. S.* ut & in *Psalm* 'Απε. ἄφες, συγχώρησον.

13. 'Απέσαιμι. ἀναπείσαιμι.] Forte ἀναπείσαιμι. Apud Marc. c. XV. 11. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς ἀνέσεισαν τὸν ὄχλον. i. e. ἀνέπεισαν. SOPINGIUS. Respicit *Il.* τ. [209.] Εἰς ἐμὲ ἀπέπαμε &c. HILL. ea H. Steph. *Ind* in 'Απέω, ubi additur, Eustathium 'Απέπω exponere, ἀπαπέω, ἀπελάσω, ἀπαδύω. Conf. 'Απέω, 'Απέπω, &c.

'Ανίσαντες [1]. ἀναχαθίσαντες. ἀνοίξαντες. ἀπαλαμεύσαντες.

"Ανεισις. ἀνάπαυσις.

'Ανίεϊ [2]. σώνεϊ. ἀναπέμπει. καὶ ἀπαλλήγει πολύς [εἰς] ἢ οἰκίαν [3].

"Ανεδ [4]. αἰξάνεδ, οἱ δὲ, φθίνειν [5].

'Ανείπεν [6]. ἀμέμφθαν.

'Ανειδίων [7]. μικρὸν ἐδιακωλύων.

'Ανεκαλύπτισαν. ἀνεγαύρεσαν.

'Ανεκαλοπτίσθη. ἀνεγαυρώθη.

'Ανεπάκεσεν [8]. θέρηκεσεν, εἰλήφασεν.

'Ανέσπερον. ἀσκέπτωτον.

'Ανέσπαστο. ἀνέρχοντο, ἀνεπιδήσει [9].

'Ανεχάλη [10]. ἠσύχαδη, μετεκλαπήθη.

'Ανεχάλησαν. ἐνρύθησαν.

'Ανέχεσαν. ἀνέχησαν.

'Ανεχίλλοντο. ὑπερχόρευν.

'Ανεχρέχησεν [11]. ἀνέχευεν.

'Ανέχουσι. ἀόκνως. Ἐσία γᾶ, ἡ οἰκία [12].

'Ανεύρεκτο [13]. ἄνω τὰ ἱμάτια ἔσυρεν.

'Ανέφρηλεν [14]. ἀνέζησεν. ἄνω ἔσχεν [15].

'Ανέχεν [16]. ἐκρατήσεν. ἄνω ἔσχεν. ἐπῆρεν, ὕψωσεν.

'Ανέχεθεν [17]. ἀνέσχεν. ἀνέτεινεν.

'Ανέχων. ἀνάσχων ἐπορίαν [18].

"Ανη [19]. ἀνέη), ἢ ἀπαλῶν.

'Ανέτιλεν [20]. ἀνεβλάστησεν.

'Ανεύτησι [21]. πέρπαις, ἢ φίλαις [22].

'Ανε-

1. 'Ανίσαντες. ἀναπεδίσαντες. † 'Ανοίξαντες. ἀνοιξ.] Ab ἴζω. G. Conjunctim legas hæc duo, serie alphab. id exigente. Prior explicatio respicit *Il.* N. [ν. 657.] Ἐς δίφρον δ' ἀνίσαντο, ἀνέσαντο, &c. [ubi Schol. ἀναβάντες, ἀναβιβασάμενος.] Eustath. ἀναπεσόντες similiter. Et hoc sensu 'Ανίσαντες est ab ἀνίζω. At ab ἀνίω etiam formatur, quod est *aperio, laxo:* & hic recte in posteriori loco redditur per ἀνοίξαντες. quo sensu Hom. *Il.* Φ. [ν. 537.] ... ἃ δ' ἀνίσαν τε σάκος, τοῦ ἀνώνυμον ἔχαινε. [Schol. ἀνέτεινον. ἀνέῳξαν.] HILL. In prioribus Edit. vocl ἀνοίξαντες præponitur novi articuli nota, non solum sensu, sed etiam serie literarum reclamante. Vide Not. *Hilii* ad h. l. KUST. Recte hæc conjungenda monent Viri Docti. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* v. 'Ανίω, quem vide.

2. 'Ανίεϊ. σώνεϊ. ἀναπ.] Pro 'Ανίεϊ. G. ut inf. Καθανάλῳ, pro Καθαναλῷ. SYLBURG. *in Clement.* p. 512. Procul dubio respicit ad Hom. *Odyss.* Σ. 264. Τοῖ σὺν αἰεὶ, οἱ νιν μ' αἰεὶ ἔασι, &c. Nam & Schol. ibi exp. ἀναπαυμέν, item ἐάσει; ut Eustath. quoque ἄσεϊ, λανάσει. H. STEPH. *Ind.* in 'Ανίω. Idem monet etiam *Kusterus*, nulla tamen Stephani mentione facta. Conf. inf. in Ἐξανίζει. Pro σώνεϊ autem hic malim ἰάσεϊ, ut Schol.

3. Πολυεὶς. τὴν οἰκίαν.] L. ἢ οἰκίας. G. πολύνους. τὴν οἰκίαν exhibent Ald. & Flor. Sed Hag. πολύεϊ τὴν οἰκίαν. Phavor. simpliciter πολύεϊ, omisso τὴν οἰκίαν. Mellus *V. D.* in *Cod. Weslen.* legit: ἀναπλάζῃ πολύεϊ εἰς τὴν οἰκίαν. Similiter Cl. *Kusterus:* " L. ἢ ἀναπλάζῃ πολύεϊ εἰς τὴν οἰκίαν, i. e. & „ reditum *in patriam concedes*, vel *dabit*. 'Επανάπλαζε pro „ redita habes supra v. 'Αναπλάγχθη. " Scil. τὸ οἷς elisum est, ut sæpius ab ejusdem soni syllaba præcedente in voce πολύεϊ.

4. 'Αναδ.] Ab ἀείρω. G. Vid. inf. 'Ανίσθε, 'Ανίζει, Καθαίρων, & Παγκαιῶν.

5. Φθίνειν.] L. φθίειν. G. Leg. φθίειν. Conf. inf. v. Καθαίρων. KUST. Conf. sup. v. 'Ανίεϊ, Suid. in 'Αναβῆναι, & mox v. 'Αναδ. Cl. *Abreich* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 95. 96. duo hæc interpretamenta, quæ primo adspectu sibi contraria videntur, ita conciliare conatur, " quod omne tempus, „ respectu habito ejus quod præcessit, αὐξῇ, quatenus „ vero ad futurum vergit, φθιεῖ. " Simpliciter, 'Αναδ dicitur, quodcunque suum τέλος acquirit, sive crescendo, sive moriendo.

6. 'Ανείπεν.] Pro ἀνετέον, pro ἀνετέον. G. Pro 'Αναρετέον: quod supra. Sed non est suo loco. Vide num 'Ανέλλον. IS. VOSS.

7. 'Ανειδίων.] Conf. sup. v. 'Ανειπεῖν.

8. 'Ανεκάπλισ. δίρ. αἰλ.] L. ἰφύπλισ, αἰλίφασ. PERGER. Cum Hesychio facit Etymologus. Et Suidas: 'Ανέπλασεν. Θυμοῦται. ἀκάρπωσε, αἰλφοῦ. Μέπαιδ' Ἀστυδρίφ. &c. Quare nihil immutaverim: etsi non ignoro, Galenum in Glossario 'Ανεφυδίωσε exponere ἀναπαιδίωσεν.

9. 'Ανεπίδησ.] L. ἀναπαίσεσεν. PERGER. Non pertinet ad 'Ανίεσαν, sed ad 'Ανίεσαν: quæ proinde vox vel confunditur hic ab Hesych. cum 'Ανέσπασεν; vel negligentiâ librariorum ex serie sua excidit. 'Ανέσπασε autem pro ἀνεπίδησε legitur apud Hom. *Il.* A. 458. ubi, αἷμα δ' ἀνέσπασε, i. e. *sanguis autem* (ex vulnere) *emicuit*, vel *sursum saliit*. Sane cum 'Ανέσπασε hic ad seriem alphabeti pulchre respondeat; valde probabile est, Hesychium vocem illam Homericam per ἀνεπίδησε hic exponere voluisse. KUST. Aliam conjecturam dedi ad v. seq. Sed præferenda videtur Kusteriana.

10. 'Ανεχάλη.] Eandem expositionem habet Suidas, Respicitur haud dubie locus Nahum. I. 5. Τὰ ὄρη ἐσείσθησαν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ οἱ βουνοὶ ἐκλύθησαν· καὶ ἀνεχάλη ἡ γῆ &c. Aquila ἐθεμέλιωσε. Symmach. ἐσαλεύθη. pro quo Hesych. ἠσύνθη, &c. Conf. Cl. Bos *Prolegom.* ad LXX. Adfentitur Cl. *Kusterus*, & *Bibl.* Optime Belgæ: *De aerde licht zich op.* Unde subsipabar aliquando, commode præcedens ἀνεπίδησε huc posse retrahi. Glossæ MSS. in XII. *Proph.* 'Ανεχάλη. ἀνεθέη. ἐκινήθη. ἀνοίχη.

11. 'Ανεχρέχησεν.] An 'Ανεκρέχησεν, per ε? Sic *Iliad.* K. 9. Musæus ν. 115. ἀνακρέχει. ubi Ven. ἀνεκ. Vide autem, num stare queat in Q. Calab. III. 407. ἀνεκρέκοντ', pro quo ἀνεγκρέκοντ', ν. 421.

12. 'Εσία —— οἰκία.] Vid. inf. suo loco, & plura apud Ezech. Spanhem. *de Vesta & Prytan. Grac.* p. 666. T. V. *Thes. A. R. Gravii.*

13. 'Ανεύρεκτο.] Hinc ἀνευρέβιας, *meretrix*. Male apud Suid. in Μυσάχνη, ἀνευρέτολις. Vid. Eustath ad *Odyss.* p. 777. & sup. 'Ανεύρεν· [ibique *Not.*] IS. VOSS. Repiteit Orphei carmen, quo Cereris & Bauboni fabulam, ridiculam sane & jocosam, refert, apud Clement. Alexandr. *Protrept.* p. 6. & Euseb. *Prep. Euang.* II. 3. p. 66.

Ὣς εἰπόντα, πέπλους ἀνεύρεκτ', ἄλλῃ ὃ πάλιν
Σύρασθ' ἕδη σχέσεσθ' αἰσχύνην τέκνοι. &c.

Arnobius I. V. p. 174. *Retegit se ipsam, atque omnia illa pudoris loca revelatis monstrat inguinibus.* Ibidem Threicii vatis versus ita translatos leges:

Sic effata, sinu vestem contraxit ab imo. &c.

Id est, ἀνεύρεκτ'. Vide, sis, ad fragmentum Orphicum Cl. de Pauw ad Anacr. p. 181. & Cl. D'Orville *Crit. Vann.* p. 308. & *seqq.* Artemid. IV. 46. ἀνεσείλαξ hoc sensu. Ejusmodi est, quod de Perfarum mulieribus tradit Justin. I. 6. coll. Plutarch. de *Virtut. Mul.* p. 246. & de Catharina Sforza Hoofdius Nofler *Hiſtor Medic.* p. 199. *Ed. nov.* Vid. & Herodot. II. 60. Plutarch. de *Virtut. Mulier.* p. 248 αἱ γυναῖκες ἀνασυρόμεναι τὰς χιτωνίσκας. Et *Locan. Apophthegm.* p. 241. Adscripserat etiam *Scipgius*, præter Orphei locum, sequentia, a *Scbrev.* omissa " Diog. Laërt I. VI. [§. 97.] „ in vita *Hipparchiæ: ἀνεγυμνοῦτο δὲ αὐτὴ θυμάτων.* Apud „ Suid. in "Ηρα perperam legitur ἐμαίνετο. Idem Diog. in „ vita *Stilponis* L. II. [§. 116.] "Η ἀνεγυμνοῦτο αὐτὴ ἢ πάντα „ ἰδιώτην; " Hactenus ille. Addo ex Lex. Reg. MS. 'Ανεύρεκτον, μετανοίαν ἔχοντα.

14. 'Ανέφρηλεν.] Vid. sup. v. 'Αναφέλας, & *Not.* in v. 'Ανέτιλεν.

15. 'Ανω ἔχειν.] Interpretatio hæc pertinet ad voc. seq. 'Ανίχει. KUST. Delendum, utpote ex seqq. repetitum.

16. 'Ανέχει.] Strach. XLVIII. 3. BIEL.

17. 'Ανεχέθη.] Vid. sup. 'Αναχάει, & 'Ανθίσχων, & inf. v. 'Ανίχειν, 'Ανεχοίη, 'Ανεχώρησε, &c.

18. 'Ανέχων. ἀνασ. ἐπ.] Totidem verbis Glossæ MSS. in XII. *Prophetas.* Eadem: 'Ανέχει. ἀνασπᾷ ἐχεῖ. Vid. Hof. XIII. 11. Amos. IV. 7. Hagg. I. 10. Cl. *Kusterus* legit: ἀνάνεζα ἐποίει; quod idem ac ἀνετείνων, i. e. *sursum tetenderunt.* Hom. *Il.* A. 318. —— τὴν χεῖρα ἀνέχων. quod Schol. interpretatur, ἀνέτεινεν.

19. 'Αη]. - - - ἀπαλῶν.] Lego: 'Αη). ἀνέ). τῶν τιλιῶν, ex Didymo ad *Iliad.* K. 251. Hinc & Suidas: 'Αη). τιλιῶν. [Conf. inf. in v. 'Αωρ.] BERNARD. Sic & Vir Doct. in *Misc. Obs.* III. 3. p. 326. ubi Cl. Editor ἀπαλέ) conjicit, pro ἀπαλῶν. Citatur etiam Poëtæ locus a Scholiaste Comici in *Vesp.* ν. 368. Sed nihil mutandum. Sic infra: Καθαίρω). καταπαύω). ἀναπαύομαι). Vide in iisdem *Misc. Obs.* V. 1. p. 95. Conf. inf. v. 'Επαείρω, & modo v. 'Αναδ, item v. ζωπάνησε.

20. 'Ανέτειλεν.] Ezech. XVII. 6. ἀνέτειλε, τῷ ὑγίνειν σὺς ἀμπέλου. BIEL. Sic Matth. XIII. 5. ἐξανέτειλαν. Vid. sup. 'Αναβλάστησαν.

21. 'Ανεύτησι.] L. 'Ανεύησι. Inf. 'Ενίτησι, πτερύγιος. λέγει δ' εἰδικῶς ἐπὶ πέρδικος. GUYET. Pro 'Ενίτησι, vide hoc. SALM. SOPING. Forte 'Ανετίησι, ut innuit vocabulorum ordo. HILL. 'Ανετίησι exhibet H. Steph. *Ind.* Mallem ex serie, 'Ανίτησι, pro 'Ενίτησι, ut 'Αμελίφα pro 'Επιμέλεια, & alia, quæ vidimus. Conf. sup. 'Αίτιος, πέρπας. πτερνὸς. Vide ibi *Not.* & inf. in v. 'Επιτέλλει. Mecum sentit Cl. *Kusterus:* " Series (inquit) literarum postulat 'Ανίτησι; quod male hic positum est pro 'Ενίτησι, quod vide infra. "

22. Φίλαις.] An φίλοις? GUYET. L. φίλεαις. SOPING. SALMAS. Cogitabam aliquando, illud φίλαις non adeo spernendum fore. Scil. 'Αναίτιος vel 'Αείτιος hic vocat, quæ sup. 'Αίτιος. Jam vero αἴτιος, pro quo Suid. ἀείτιος scribit, est ὁ ἐναίσιος. Vid. sup. 'Αίτιος, & 'Αίτιος. Hæc duo facile, ut alias, confundi potuere: vel potius sub eadem forma duæ diversæ significationes proponi. Non multum enim differunt 'Αίτησι, 'Αίτησι, 'Αίτησι, 'Αείτησι, &c. Sed relicta *Guyeti* conjectura, nunc magis placet φίλεαις, quæ Illustr. *Joſ. Scaligeri* etiam, & *Thom. Brunonis* est emendatio Snid.: Πέρπε. ὁ ὄρνις Ταραντίνοις φίλεαι. Sic & Etymol. M. in

'Ανέσχεν [1]. σὺ συνθήκη ἐκέτη ἔμβιον.
'Ανεῦ ἄπυτο [2]. ἀνεβόησε, ἔπεσεν ὕπνῳ.
'Ανευ ὡς [3]. ἀνατεθαλμένος [4]. Σοφοκλῆς Τυμπανιστῇς.
"Ανθ. ἄνθεσι.
"Ανθ. χορὸς. ἄνθ' [5]. δίκα.
'Ανθέτην [6]. ἀντίτυπον.
'Ανθίσεων [7]. ἀζήμιον. ἀνέζημιον.
"Ανθ πρυτανείων [8]. δίκῃ τινές, ἀλ δίκα τῷ τιθείσῃ? πρυτανεῖα ἐκρίνοντο.
'Ανθρῶντες [9]. θεώντες.
'Ανθύση. ἐξερυθρώσοι.
'Ανθρωπί [10]. ἐξαπλοῖ.
'Ανθρυπήσῃ [11]. ἀτιμάζῃ, χρ' ἀντίφρασιν [12]. Σοφοκλῆς Τερεχίσιας.
'Ανίφουσιν [13]. ἀνέκχυσιν.
'Ανίφικτον [14]. ἀχειρόλητον, ἀδύνατον.
'Ανφίκτῃ [15]. ἀσυλήρατον.

'Ανέ-

v. Πεφύη, p. 665. Et Noster infra: Φίλλα. πίρνα. πεφύη. Glossæ: *Filula. pirna. filulus. pefyn. fillas.* Unde simul patet, inf. in Φίλλα. pro *φιαία*, scribendum *φιλλία*.

1. 'Ανέσχεν.] Conf. Suid in v. 'Ανασχέσθαι. Eadem metaphora nos dicimus, *te rug laaten, aenzien.*

2. 'Ανευφύσαν.] Hom. *Il.* z. 64. KUST.

3. 'Ανίσης.] Conf. inf. v. 'Ανσίνη, & v. 'Αντίσαι. IDEM.

4. 'Ανατεθαλμένος.] An *ἀνατετριφώς*? ita *Bruno*. Phavorin. *ἀνατεθραμμένος*. lege, *ἀνατεθραμμένος*. Glossæ reddunt, *ortus, remissus*. Infra tamen: 'Ανίσῃ. *ἀνατείνει*. item: 'Ανσίνη. *ἀνατεινεῖ*. Et, Τύπῃ. *ἀνίῃ*. Conf. *Not.* in v. 'Αντίσαι.

5. 'Ανθ δίκα.] Distinctionis nota insigniendum videtur, ut in præcedd. Sic eadem vox ter repetitur, cum diversis interpretationibus.

6. 'Ανθέτην.] *Act. Apost* XXVII. 12. SOP. Vid. ibi Pricæum. Vox Græca convenit cum Belg. *ongelegen*. Glossæ ad *Act. ἀχρεῖον* etiam reddunt.

7. 'Ανθίσεων.] Vid. inf. *Οὐκ ἀνθίσεων.* & sup. 'Ανεζήτησαν. Apud Herodot. III. 80. *ἀνθίσεων τοῖσιν τὰ βέλτ.* *Impune, nullisque rationibus cuiquam mortalium redditis, facere quidquid libet.* ita vertit Æm. Portus in *Lex. Ion.* qui bene observat, hoc adverbium apud solum Herodotum reperiri, quod tamen vulgo in Lexicis Hermogeni tribuitur, etiam ab H. Steph. *Thes. T.* I. p. 1301. Non enim placet *ἀνθίσεως*, quod Cl. Jac. Gronovius recepit.

8. 'Ανθ πρυτανείων, &c.] Hæc in omnibus Editionibus cohærent cum præcedd. quum diversa sint omnino, adeoque separanda, ut fecimus. Idem recte monuit Cl. Kusterus ad Suidam, in 'Ανθέτην. Conf. eund. ad Aristoph. *Nub.* v. 1182. In fine etiam pro *κρίνοντ*, quod omnes habent, reposui *ἐκρίνοντ*, ut correxit *Salmasius*. Cetera vid. Suid. in *Πρυτανεῖα*.

9. Τῷ τιθείσῃ, &c.] [L. *τιθείσῃ τὰ πρυτανεῖα ἐκρίνοντ*, SALMAS.

10. 'Ανθρωπί.] *Act* XXI. 4. BIEL. Conf. Suid.

11. 'Ανθρωπίσῃ.] Basil. *in Hexæm. Hom.* V. p. 42. C. *Τὸ λευθυκὸν μέρος ἐπὶ πλέον ἀναπτοῖ τὰς ὄψεις αὐτῶν.* ABRESCH.

12. 'Ανθρωπίσῃ.] Scribe 'Ανθρώπισῃ. Sophocl. p. 358. *Trachin.* "Ατιμ' ἀ' *ἀνθρώπων οὐμανῷ λαῷ.* Euripid. *Oreft.* p. 239. Ἐω' ἀξίως δὲ *ἀνθρωπεῖ δίκῃ.* HEINS. 'Ανθρωπεῖν pro *ἀνωμοτεῖν*, i. e. *ejurare*, vel *pejurare*, accipitur apud Platon. in *Phædon.* haud longe a princ. & Eurip. in *Oreft.* v. 1331. ubi vide Schol. KUST. Plures Sophoclis versus ab Hesychio producuntur, in quibus alia est lectio & interdum melior, quam hodie apparet. Vide Cl. Wesseling *Observat.* II. 6. p. 162. qui & hunc locum tangit, de quo plura H. Stephan. *Thes. L. Gr.* T. IV. p. 60. Locus in *Trachin.* est v. 793. ubi Schol. 'Ανθρώπισε.] *καλῶ τὸ ὀμνύειν ἐπὶ ἢ ἐπίορκος.* Alii 'Ανθρωπεῖν: quod & Suidas *ἐπὶ ἢ ὀμνύειν* adfert ex Platone. Sic est in *Phædone*, p. 45. *fin.* Retineo itaque vulgatam Hesychii lectionem; nisi potius scripserit: 'Ανθρώπισε. *ἀνώμοσε.* quod fuadet Sophoclis versus. Sic Aspasia dicitur *ἀνθρωπίσαι*, *lamentata*, apud Ælian. *V. H.* XII. 1. p. 661. *Ed. Periz.* quem locum ill. Pearsonus etiam observavit, teste Kustero in Suid. Conf. inf. Εἰθρωπῶν, & Εὐθρωπος γένος. Sequentia adscripserat Cl. *Kuster.* ad h. l. " Apud Soph. *Trach* v. 796. hodie minus " recte legitur *ἀνθρωπεῖ*. Vera igitur & vetus lectio loco " illi Sophocleo ex Hesych. restituenda est. "

13. Καὶ ἀντίφρασιν.] Rectius dixisset *καὶ ἀφαιρετικῶς*: inquit Cl. *Kuster.* in literis ad Cel. J. A. Fabricium. Vide hujus *Vitam*, p. 290. Nihil tamen ad *h. l.* monet. Neque mutaverim illud *καὶ ἀντίφρασιν*: idem enim est quod Schol. Soph. *καὶ τὸ εἰρωνικόν.*

14. 'Ανίφασιν.] L. 'Ανίφασιν. IS. VOSS.

15. 'Ανίφικτα.] III. *Macc.* ii. 15. Locus omissus in *Concord. Gr. Trinm.* Vid. inf. Ἐφικτὸν.

16. 'Ανφίκτῃ.] L. 'Ανφίκτῃ. SALM. IS. VOSS. BRUNO.

'Ανέφλυεν [17]. ἀνέβλυζεν, ἀνέζη [18]. ἀνέβαλλεν. ἀνέφυ [19]. ἀνέβλεν.
'Ανεχέτῳ [20]. ἄπιτος.
'Ανέχαζεν [21]. ἀνεπόλιζεν, ἀνεχώρει.
'Ανεφυσιάζεν [22]. ἀνεβόασεν.
'Ανεχαίπουν [23]. ἠπείθησεν, ἀνεκρύετο [24], ἀνέτρεψεν.
'Ανέχῃ. ἀναπίπτῃ.
'Ανέχειν. ἄνεσιν ἔχειν [25].
'Ανέχαζε [26]. ἀναδέχαζε, ἐ πέφευε.
'Ανεχόνη [27]. αὖξῃ ἐ ἄνω ἴχῃ, ἐ μὴ καθαλλῇ.
'Ανέχομαι κατεδέχομαι.
'Ανεχομένων. ὑποφερόντων.
'Ανεχώλευ. ἄνω ἐχώλευ σημειούμεθα.
'Ανίχνευσ. ἀκρατήσω [28].
'Ανίχεζεν [29]. ἀνέζημιβεν. ἀνήρ δ' οἰκεῖφιεν [30].
'Ανιζήσαντο [31]. διέφθειραν.

'Ανέ-

'Ανεφύτευ. ab *ἐφύω*. G. 'Ανεφύη corrigit etiam *Ez. Spanh.* ad Julian. *Or.* I. p. 22. idque Phavorin. exhibet.

17. 'Ανέφλυεν.] Vid. inf. Ἔφλυεν, & sup. in 'Αναβλύσῃ, &c.

18. 'Ανέζη.] L. *ἀνέζει*, ab *ἀναζέω*. KUST. Vid. inf. *Νοτ.* in v. 'Αναβρύσῃ.

19. 'Ανέφυ. ἀνέβλεν.] Hæc fejungenda forte a superioribus. Et sic *Is. Vossius* distinxit, favente literarum ordine. Cyrill. Lex. MS. 'Ανάβλ. *ἀνατέλλει*, *ἀνέβλυσε*. Leg. 'Ανέφυ.

20. 'Ανεχέτῳ.] Vid. sup. v. 'Ανήκετος. KUST.

21. 'Ανέχαζε.] Cyrillus 'Ανεχώτευσεν. Eum vide. Sed & hoc rectum. IS. VOSS. Vid. inf. Ἐχάζετ. Ἐχάσατ. &c. & sup. 'Ανεχασκάζῃ.

22. 'Ανεφυσιάζεν.] Id est, *exhirasit*. Ad *φυσᾶ*. GUYET. Vid. Druf. ad *Ecclesiastic.* IV. 12. SOPING. Potius 'Ανεφυσιάζεν. KUST. Vid. inf. v. Ἐφυσιάζεν, & Ἐφυσίζεν.

23. 'Ανεχαίπουν.] Demosth. I. *Olynth. Ὅταν δὲ πλουτῇς ἢ πονηρὸς τις, ἀτιμῶ ὑπὸ, ἰχθύς, ἢ σκύτει σκόμματος ἐ μικροῦ πταίσματα ἄπασιν ἀνεχαίτιζε ἢ διώκεσι.* SOPING. Locus est *Olynth.* II. p. 6. ad quem Ulpian. *Enarrat.* p. 32. *Ἀνεχαίτιζον, ἀντεφέρον, λοιδορούμενοι τὸν πατέρα, ἢ ἄλλο τι μὲν ἐνὶ τοῦ δικαιοῦ φέρουσι τὸ ζυγίν, πλὴν ἀναπίπτειν αὐτοῦ.* Vid. Harpocrat. in 'Ανεχαίτιζον, ibique Maussac. & H. Valef. in *Not. Maussaci.*

24. † 'Ανεφύετ. ἀνέπτυον.] „ Tolle notam distinctionis, & „ una serie lege: 'Ανεχαίτιζον. *ἐπεπλήττον. ἀνέπτυον. ἀνέπτυον.* „ *Τὸ ἀνεκρύετο* enim voci 'Ανεχαίτιζε subjici debere, ejusque „ esse interpretationem, ex ipso Hesychio clare probari po- „ test, qui vocem *Ἀνεχαιτίσαντο* alibi sic exponit: *ἀπορριφέντο.* „ *ἀποχειρίσαντο. ἀναιρέσαντο.* &c. Præterea, notam illam di- „ stinctionis imperite hic positam esse, & *τὸ ἀνεκρύετο* non „ posse esse novi articuli initium, ipsa etiam literarum series „ satis ostendit. „ KUSTER. at Suid. in 'Ανεχαίτιζον. Idem monuit *Kuster.* in *Not.* ad h. l. „ Articulus hic in prioribus „ Edittt. male in duas notas divulsus est, signo distinctionis „ posito ante v. 'Ανεκρύετο: quæ tamen est interpretatio τῆς „ 'Ανεχαίτιζον. „ Sic & *Is. Vossius*; item Cl. *Biel.* Supra: *Ἀναιρεῖ. ἀνεχαιτίζει.* Et: *Ἀνεχαιτίζει. ἀναπείθει. ἀναχλινεῖ. ἀναιρεῖ.* &c. Quare ita, una serie, excudendum curavi. Etymol. M. *Ἀνεχαιτιζόμενος σημαίνει τὸ ἀναπεῖσι. κυρίως ὁ ἐπὶ τῶ ἵππου.*

25. 'Ανέχειν. *ἄνω ἔχειν.*] Scripserat forte: *ἄνω ἴχειν.* Ita supra: 'Ανέχω. *ἄνω ἴχω.* Similiter mox in 'Ανεχοῦ, & 'Ανεχοῦσι.

26. 'Ανέχαζε.] Apollon. Lex. MS. similiter explicat; adscrens *Odyss.* P. 23.

27. 'Ανεχόνη.] L. 'Ανεχόνει, ab *ἐχόνα*, pro *ἴχω*. Vid. Ἔχονεν. IS. VOSS. 'Ανεχόνει, pro 'Ανεχόνει, vel 'Ανεχῇ. Vide sup. v. 'Ανεχοῦ, & 'Ανέχω. KUST. Ad seq. *ἄνω ἐχῇ*, conf. *Not.* præced.

28. 'Ανίχ. *ἀκρατήσω.*] An *ἰσχυρίσω*? G. Leg. *ἀνακρατήσω.* [Sic Phavor.] BRUNO. IS. VOSS. Leg. *κρατήσω.* Vid. sup. v. 'Ανέχω. KUST.

29. 'Ανίχεζεν.] Pro 'Ανίχρυζεν, a *χρύζω*, quod vide in Lexicis, KUST.

30. 'Ανήρ δ' οἰκεῖφιεν.] Legend. *ἀνήρουδεν, ἐκείρυζεν.* GUYET. IS. VOSS. Hæc non solum corrupta sunt, sed etiam alieno loco posita. Non pertinent enim ad 'Ανίχεζε, sed infra in serie sua collocanda sunt, & sic scribenda: 'Ανήτ. (ab *ἀνατέω*.) *ἀνωθύζει.* Ipse Hesych. infra: 'Ανήτ. *ἀνθύζει.* ubi lege, *ἀνωθύζει.* KUST. Similis locus est in v. 'Ανίδεται.

31. 'Ανιζήσαντο. *διεφθειραν.*] Sic & Suidas (consentiente Lex. Reg. MS.) ex Thucydide. Utrumque in mendosos codices incidisse, atque ita *ἀνιχνίσαντο* pro *διιχνίσαντο* scripsum inveniffe, censet Cl. Kusterus: quia fell. *ἀνιχνίσαι* pro *διαφθεῖραι* insolens est: *διιχνίσαι* vero apud optimos quosque scriptores hoc sensu teritur. Apud Thucydidem certe non *ἀνιχνίσαντο* legitur, sed *διιχνίσαντο*, L. I. c. 126. Nec tamen damnaverim illud *ἀνιχνίσαντο*, quod (utut omissa sit vox ab H. Stephano) præter Hesych. & Suidam Pollux etiam hoc sensu adgnoseit, & Thucydidi adscribit, l. IX. 8 *fegm.* 153. ubi

'Ανέχε. κωλύου.
'Ανεψιοί [1]. ἀδελφῶν υἱοί.
'Ανεψιαυτοσιδήριος [2]. ἐσπυδασμένος.
'Ανηνάδης. ὃν τῷ ἀνεψιῷ γεγονὼς, ἢ ὁ ἀνεψιὸς ὤν.
'Ανηλιότης. ἡ μᾶλλον ἀνηλέεια συζυγία.
'Ανήλυθον [3]. ἀνεκτήσαντο.
'Ανήλυξα. ἀπεκναισάμην.
'Ανήλυξεν [4]. ἀνέπαυσεν.
'Ανήλυσιν [5]. ἔπαυσιν.
'Ανὴρ [6]. ἄφρων. σύνοιδ, καὶ ἐν πλήξῃ ἤουχα.
'Ανίωχον [7]. ἀνύτομαι.
'Ανὶ [8], ἄνοιδ, καὶ περιττόν.
'Ανιᾶ. ἐν λυπηρᾷ ἀνθι. πάσχ.
'Ανιητηρίαν [9]. πᾶν ἀναπαύλιον νοητόν.
'Ανιῶ [10]. ὁ μὴ πάνυ φθάζας ἢ ὀφείλοντας ἠλιθίας, τυπτὸν διδυμάτης. ἢ βίλε [11] ὅπερμα.
'Ανίωχεν [12]. ἤρχεν.

'Ανίσ-

ubi omnibo vide Cl. Hemsterhusium; cujus conjecturæ subscribo, nativum scil. esse Thucydideum *l. c.* ἀνιχνεύσαντες, in cujus vices fubierit notius atque usitatius vocabulum διηνεκῶς: quo utitur etiam Suidas in Νομογράφοι. Conf. sup. 'Ανεχνεύσαντες. & inf. Κυχεῖν, 'Ανιχνίσαντες. &c. Vid. & *Not.* in Διαχράμβαι.

1. 'Ανέψιοι.] *Il.* I. 460. Schol. ἀδελφῶν υἱοί. Conf. Schol. in *Il.* O. 545.

2. 'Ανεψιαυτοσιδήριος.] Scribe: 'Ανεψιὸς, ἐπιμελὴς, i. e. *extra jocum.* PERGER. Non credo. Vid. inf. Ταίνιοσμα, Ταινιοῦσθαι, & Ταινιῶσαι.

3. 'Ανήλυθον.] L. 'Ανήλυθεν, Æolicum, pro ἀνηλύθασιν, ἦλθοσαν, ἤλυσαν & ἤλυσσαν, idem sæpe. IS. VOSS. Ἀνήλυθεν est *Il.* K. 575. quo respexit Nofter. Conf. sup. in Ἄνασσα. & Schol. *Il.* N. 94.

4. 'Ανήλυξεν.] Il. *Timoth.* I. 16. Ὅτι παύλιος μὲν ἀνήλυξε. Hæc Hefych. respexisse videtur. KUST. Sic & *Pric.* ad *l. c.*

5. 'Ανήλυσιν.] Hom. *Iliad*, N. 84.

6. 'Ανὴρ.] *Il.* Γ. 84. Schol. ἄνευρε. ἀνὴρ ἐστὶ, φησὶ, τοῦτο, φησὶ γὰρ Σοφοκλῆς. Herodot. V. 27. Ἄνευρε καλὸς ἦν, eleganter dixit: quod alii non intellexerunt. Vid. Etymol. M. & sup. Ἀνεί. Conf. in Ἔνειν, & Δὶς δ' ἄνηρ. Ecloga MS. Ἀνὴρ. ἄφρων, ἀλλὰ γε.

7. 'Ανίωχον. ἀνύτομαι.] Forte 'Ανύσσειν, ἀνύτομαι. de quo infra. SOPING. Vel lege Ἀνύτομαι. Attice. PALMER. An fic legend. Ἀνίωχον. ἀνύτομαι? Sed τὸ ἀνύτομαι fortaffe pro ἀνύτομαι politum eft. Ἀνύτομαι, vel ἀνύτομαι, canaculum. Infra: Ἀνίωχον, ὑπήρετ[ον], γεγῶτ[α] ἢ Ἀνύτομαι. Legendum videtur Ἀνύτομαι, pro Ἀνύσσειν. GUYET. Vid. H. Steph. *Thef. T.* I. p. 806.

8. 'Ανὶ, ἄνοιδε.] L. 'Ανὼ: quod eft apud Æfchylum *Sept. cont. Theb.* ν. 719. Vid. ibi H. Steph. Callimach. *H. in Jov.* ν. 90.

——— ——— ——— Τί σὺ λόγ πάσσων
Αἰνεῖς ἄλλα ὑπάλυζας ἀνάπλαζας ὁ βροτολύ.

Schol. explicat: Ἄναλυ.] ἄνεζα, τυλώσεν. ubi fine dubio ἄνυζα reftituendum ex Hefychio, qui eo refpexit inf. in v. Ἀνὸν. Conf. Illuftr. Ezech. Spanhem. *l. c.* & inf. Ἀνόνυς, & Ἀνὸν. Arcadius Grammaticus ineditus: Ἄνω. ἡ ἄνυζις. ut Ἄτευ, pro ἄτυζις: Κάπη, pro κάπυζις, &c. apud eundem. Infra: Πεφὸν, πεφόζ[ει]. Conf. v. Μαῦα, & v. Ποθὴ, apud Suidam. Vide & Hefych. in v. Ἄτευ, & v. Πεφαυῶν.

9. 'Ανιητηρίαν.] Suidas: πᾶν ἀναλυτὸν νοητόν. Quod æque ac Hefychianum, πᾶν ἀναπαύζει νοητόν, corruptum pronunciat Cl. Kufterus, nec facile fanandum. Quid dicere voluerint Lexicographi noftri, facis intelligo; quid fcripferint, non audacter afferam. Quæ Portus adfert, verbis quidem aliquem dant fenfum, fed coactiora videntur. Facilius indicaverim locum, unde hanc vocem hauferint. Eft ilie apud Euripid. *Andromach.* ν. 552.

——— ——— ——— Ἃ χρὴ, ὅτι ἴσασί μοι,
Σχολῆς τοῦτ' ἔργον, ἀλλ' ἀνιητηρίαν
Τάμαυ ἴσασιν λαμβάνειν ——— ———

Ubi Schol. Ἀνιητηρίαν. ἀναπαυτικὴν. (l. ἀναπαυλὴν, ut edidit Barnef.) ἀναζυζιν, πανηγυρικὴν. Καὶ ἄλλως, ἀνιῶσαν. Pergit: ἢ τὸ αὐτὸ φησὶ τὰ λαμβάνειν συναισθάνεσθαι, ὃ δὲ, ἀναλαμβάνειν ἀναπαυλὴν ἔχω. ἢ τῷ ἄνοσον. His dudum fcriptis, vidi eundem locum obfervaffe Cl. *Abrefchium* in *Mifc. Obf.* V. 1. P. 97. qui in Hefychio nihil requirit, quippe qui vim vocis ἀνιητηρίαν *l. c.* fibi exponendam propofuit; Suidam vero integram phrafin, ἀνιητηρίαν βάρβαρα λαμβάνων, explicare per πᾶν ἀναλυτὸν νοητὸν. ὅθεν. Ita legit V. D. quum poftrema vox facile ab terminatione præcedentis deglutiri potuerit. Conf. Suid. in Ἐνδυνήσας.

10. 'Ανιῶ.] Eadem habet Suidas, qui poft Ἀνιητηρίαν

'Ανήλιτον. ἄπαν, ἀπήλιτον.
'Ανῆγες. ἄνω ἦγες. ἀνῆγες.
'Ανηλιθίων [12]. ἠνεψιθίων, ἐξεργασμένων.
'Ανήλιξαν [13]. ἀνώρμησαν.
'Ανὴν [14]. ἀναπαύσεν. ἀρῆ.
'Ανηθὴν [15]. ἁμαλίαν.
'Ανῆκε [16]. ἀφῆκε. ἀπέπαυσε.
'Ανῆκεν. εἴασεν, ἀπέλυσεν, ἠρέμασεν. ἐξήγαγεν. παρώρμησεν [17].
'Ανηκὲς. ἄνησεν. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίδι.
'Ανήκεστον [18]. ἀνίατον.
'Ανηκέσαι [19]. ἀναπαύσαι.
'Ανηκέστου. ἀθεραπεύτου.
'Ανηκέστων [20]. ἀνιάτων. ἀνυποκρίτων.
'Ανηλίθοτοι [21]. ἄνθ' ἀνιθ. Αἰσχύλ. Ψυχοστασίαις [22].
'Ανηκόησε. παρήκουσεν, ἀνήκοος ἐγένετο. παρώρμησεν [23].

'Ανη-

una ferie hæc fubjungit. Putem vero peculiarem effe gloffam, a præcedentibus feparandam, ut apud Hefychium apparet. Vid. fup. v. Ἀνίωχε.

11. Βίλε.] L. βίλυ. SALMAS. Ita recte exhibet Hagenoënfis. Similis error fup. in Ἄδυσμα, Ἀγόρτυς. &c. Vid. J. Meurf. *de Lud. Græc*, p. 35. 36.

12. Ἀνίωχεν.] L. Ἀνώρμησε. IS. VOSS. Ἀνίωχεν vera lectio eft. Vid. fup. fuo loco.

13. Ἀνήλιξαν.] Pind. *Pyth. Od.* V. Init. ἀνώρμησε πλόον. Vid. ibi Schol. ABRESCH. Infra: Ἠγερέθ. ἠθροίθ.

14. Ἀνὴν.] L. Ἀνιεῖσαν. IS. VOSS. Neque hoc loco quidquam mutaverim, licet diphthongus ει cum ferie literarum magis conveniat. Sed ε & η eft affinis fonus. Ἀνήλιξαν eft apud Hom. *Il* O. 86. & alibi. Inf. Ἤκεν. ἀρμοῖ. Conf. v. Ἀνῆκεν. ἀνώρμησαν poft v. Ἀνώρμουν.

15. Ἀνὴν.] Ex *Iliad.* B. 34. Vid. fup. Ἀνὰ, Ἀνίωκεν, Ἀνίσαιμι, &c.

16. Ἀνῆκε. ἐφιλά.] L. ἀνῆκαλε. PERGER. Ἀνῆκε ab ἀνῆ-Θ forte, G. Videtur idem effe quod ἀνῆσε, Ionice minirum pro eo pofitum. H. STEPH. *Ind.* Forte Α, ut fæpius, pro Ε pofitum; ut vera lectio fit, Ἐνῆκε, vel potius Ἔνηκε, pro quo Suidas, Ἔνηκεν. Conf. inf. v. Ἔνεν. ἐφιλά.

17. Ἀνῆκε.] Vid. Ἀνίωκεν, Ἀνιῆσεν, Ἀνίῃ. &c.

18. Παρώρμησεν.] Vid. fup. v. Ἀνέκαιμι. KUST. Ad vocem ἀπέλυσεν conf. in Ἀνίῃ, & Ἀνίσσω.

19. Ἀνήκεστον. ἀνίατον.] Ita Schol. Æfch. *Choëphor.* ν. 514. & Hom. *Il.* Χ. 394. ad quem locum refpexit. Inf. poft v. Ἀνὴ, legitur: Ἀνήκεστον. ἀνίατον. Vid. fup. in Ἀκεσλίς. Conf. inf. v. Νήκεστον, & mox v. Ἀνάκεστον.

20. Ἀνηκέων. ἀκατασκέπτων.] Pro Ἀκατάσκεπτον. ab ἀσκέπω, id eft, ἀκαλύπτω, ἀκαλύπτου. Sic ἀκὴ & ἀκὸ. ἀκάκητος pro ἀκάκητος. &c. GUYET. L. Ἀκατασκέπτου. ἀκατασκόπου. FERGER. Sup. Ἀκατάσκεπτον. ἀνυπόκριτον. Conf. Ἀκάλυπτος.

21. Ἀνηλίθοτοι.] Æfchyl. p. 247. SCHR. Vid. fup. in Ἀνέκοτον.

22. Ἀνηλίθοις.] An Ἀνηλίθιε, ut inf. Ἀνάλθε, ἀνόητε? GUYET. Dubium reponendumne fit Ἀνηλίθοις, an Ἀνηλίθ, an aliud fimile. H. STEPH. *Ind.* Ἀνηλίθιε. MEURS. Æfch. PRICÆUS *Ind. Hef.* Ἀνηλίθοις fcribendum. SCALIG. SALMAS. Conf. Reinef. in *Var. Lect. Epilogo.* Ἀνηλίθιε retinerem cum *Stanleyo*, loco citando.

23. Ἀέγ. ἐνεχειρησάμην.] *Meurfius* legit Ἐνεχειρίσε. SCHR. Citatur etiam inf. in v. Ἀείρασται, ubi pariter Ἐνεχειρήσαμεν, numero multitudinis. At fingularem numerum præfero. Et fic Meurf. in *Æfchylo* fuo, *fub fin.* Notum eft Eruditis, Æfchyli drama, quod Ἐνεχειρία infcriptum fuit, i. e. *Deliberatio animarum*, Achillis fcil. & Hectoris, originem debere Homeriæ narrationi de Jove, Heroum illorum fata trutinante, *Iliad.* Χ. 210. &c. teſte ibidem Euftathio p. 1266. ν. 38. præeunte Plutarcho de *Aud. Poët.* p. 17. Uterque Ἐνεχειρήσαμεν ſcribit, ut & Pollux l. IV. 130. ubi vide Interpp. Conf. Stanlej. in Æfchyl. *Catal.* p. 713. & 864. ubi tamen alterius loci Hefychiani in Ἀείρασται non meminit. Non fugit autem diligentiam Reinefii, merito conjecturam fuam, de Æfchylei dramatis nomine l. II. *Var. Lect.* c. I. p. 124. propofitam, retractantis in *Epilogo* p. 680.

24. Ἀνωκέσω. - - - ταχίως ἴασ[αι.] Λείπ[ει] ἴσως τὸ. Οἷα ἀνώκεσε. Homericum, quod eft ταχίως ἴασε. HEINS. Fallitur procul dubio Vir Nobiliſſimus, quando Οἷα ἀνώκεσε interferendum putavit. Scripſit Hefychius: Ἀνωκέσω. παρήσω. ἀνώκεσε. ἐφῆκε, ἢ ταχίως ἴασε. Particulam negativam eliſiſſe videtur præced. ο in ἐφῆκε, ut ſæpius in earundem literarum concurſu. Reſpexit *Iliad.* O. 236. Οἷσ' ἀνώκεσε. ubi Schol. παρήκουσε. Fundus emendationi eſt ipſe Heſychius, qui infra: Νωκέσω. οὐκ ἴασ[αι], παρήκουσ[α]. ex *Il.* Υ. 14. Suidas: Ἀνωκέσω. οὐκ ἰάσομ[αι]. Cl. Abreſch in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 97. pro ταχίως, conjicit ταχέως. Adfert ἀνώκεσε ex Themiſt. *Orat.* VIII. p. 104.

'Απλεγές [1]. ἀφοβήτων.
'Απλείς [2]. οἰκέτων. ὠμόν.
'Απλέως. ἀνοίκτως, ἀσπλάγχνως.
'Απλοῦς [3]. ἀδόλευτον. καὶ τὸ μὴ ἔχον ἥλιον.
'Απλόκαμος [4]. ἀνοίκουρος.
'Απλοῦς [5]. συζυγοῦ.
'Απλοῦς [6]. ἄνοδον.
'Απηδῶ [7]. ἐξερημούμενον. ἠσυμασμένον.
'Απημάρων [8]. ἀγείων.
'Απήμων [9]. ἀχάρακτον.
'Απλεῖ [10]. ἄπυστον. ἢ δεινεῖ [11].
'Απλιαζ [12]. ἀξυπῶζ. ἀζυπῶζ.
'Απλιόθη [13]. παρητήσατο.
'Απλιύχθη [14]. ἀπλιάζειν. ἐξ ἀφωνίας καὶ λεπτοψυχίας ἐφθέγξατο.
'Απλιωχῶν [15]. ἀναφθόνους.
'Απλεῖ [16]. ἀπαρήσῃ.
'Απλιόδην [17]. ἀνεφίρετο. ἀνεπίδα ἐξ ἀχῶς.

'Απλιό-

1. 'Απλεγές.] Infra: Πελαγίς. Φοβερός.
2. 'Απλοῦς. ἀπλοῦν.] L. ἀπλοῦτον. PERGER. Ita mox: 'Απλόης. ἀπλότης. Infra: Πελαγίς. ἀπτῶν. Conf. *Not.* in v. 'Απρεπτον.
3. 'Απλοῦς. ἀδόλευτον.] Pro ἁπλοῦν, ab ὅλη, ὅλαμαι, ὄλλω, *βόλομαι* unde & Εἴλωτες & Ἕλωτες, id est, *Helotæ*, *servi voluntarii* : & Εἴλιον, ὀξύφωνον, infra, id est, *voluntarium munus*. GUYET. *Jo. Fungerus* probat τὸ Ἁπλοῦν : sed pro ἀδόλευτον, ad marginem Codicis sui, reponi jubet ἄδηλον, *incognitum*. Non placet. Suspicor, duas voces hic, ut sæpe alias, confundi, Ἁπλοῦς scil. & Ἀιδήλιος. Ἁπλοῦς enim Etymologus explicat ἀδόλωτον. Conf. sup. v. Ἀιδῶ. Ἀπλοῦν vero est, τὸ μὴ ἔχον ἥλιον : quo sensu non raro apud Tragicos occurrit. Euripid. *Andromach.* ν. 534. Λίαν ἁπλοῦς. ubi vid. Schol. Idem a Cl. *Kustero* notatum video, bis verbis : „ Rectius Etymol. Ἁπλοῦς, ἀδόλωτος, ἀχαλίνωτος. Proprie Ἁπλοῦς est, *qui frenis non compescitur* : ab ἅπλη. Sequens autem interpretatio pertinet ad Ἁπλοῦν, quam vocem Hesych. cum Ἁπλοῦς hic confundit. „
4. 'Απλοκαμος. ἀνοίκουρος.] L. ἀνοικοῦρος. ab ἀλκαίζειν, *ægre ferre*. IS. VOSS. Eurip. *Suppl.* ν. 816. καὶ μὴ ἄνομα ἀλκαίσματα. Vid. ibi *Not.* & Lycophr. ν. 908. Infra : Αὐλακῆ. τὸ ἀζυμα &c. Vid. sup. in Ἀλκαῖα, & Inf. Καταλκαίσας. Conf. *Not.* in Αἰλκαῖα. Sensu metaphorico Lycophron ν. 810. ἀλκαιοφρῶν δίκαι dixit, *ceteris omnibus ægratus*. Similia Cl. *Kusteri* : „ Ἀπαλκαίζειν, propr. *fuscatus sum* : ab ἀλκαίζω, quod est ab ἄλαξ, pro αὖλαξ. Hinc etiam est verbum καλλαίνειν ξύλ, quo usus est Eurip. *Suppl.* ν. 816. ubi ait : καταλεπτυνθεῖ σπόρῳ, i. e. *lacerati fumus unguibus*. Pro sequenti autem ἀπαλκαίζειν, reficribo ἀπαλκάζειν, ab ἀπαλκάζω ; vel ἀπαλκάζειν, ab ἀπαλκάω. „
5. Ἁπλοῦς.] L. Ἁπλοῦς. IS. VOSS. Ne sic quidem ordo servatur. Nihil muta. Sup. Ἁπλοῦ. - - - συζυγοῦς.
6. Ἁπηδῶ.] Sine augmento pro ἠπηδῶ, ab ἅπλη, quod idem ac ἅπλ, & ἁπλόω i. e. *perficio*. Infra : Ἁπλῶν. ἁπλοῦν. Conf. Nos etiam sup. ad v. Ἁπλῶ. KUST. Ἁπημάρων legit *Abreſch* in *Mifc. Obſ.* V. 1. p. 97. Sed hoc ἐξαπαφῶν effet, non ἐξαπλοῦν.
7. Ἁπημάρων.] Vid. *Glaſſ. N. T.* p. 163. ad II. *Tim.* III. 3.
8. Ἁπήμων.] Ab ἀμοιρᾶν. KUST.
9. Ἁπλεῖ.] Callimach. *H. in Jov.* ν. 90. HEINS. PERGER. Scribe Ἁπλῶ. Vid. sup. in Ἄπλ, & v. Ἄπλατον.
10. Ἁπλεῖ.] Tum Ἁπλεῖ pro Ἁπλῶ accepit : ut Ἄπλατον pro ἅπλατον Tarentini ſupra, notante *Gregor.* Conf. *Not.* in v. Ἄπλατον. Similiter *Kuſterus* : „ Pertinet ad Ἁπλεῖ ; quod Hesych. hic cum Ἁπλῶ confundit. Nisi tamen Ἁπλῶ dictum ſit pro ἁπλῶ, ex dialecto Tarentinorum, qui ᾰ omittere ſolebant : ut ſup. in Ἄπλοα pro ἅπλοα. Prius tamen mihi magis verisimile videtur. „
11. Ἁπλεῖ.] Scrib. Ἁπλῶ, cum jota ſubſcripto. Exſtat *Il. H.* 93. citantibus Suida & Etymologo. Vid. mox Ἁπλῶ. Conf. v. ſeq.
12. Ἁπλιάζω.] Pro Ἁπλιάζει, ab ἀπλοΐα. KUST. Vid. ſup. Ἀπλοῦς.
13. Ἁπλιόχθη. &c.] Plut. *de ſera Num. Vind.* [p. 563. D.] καὶ τεθλῖφθαι δὸν αὐτοῦ τὰς ταφὰς αὐτὸς ἀπλιόμενος· ταχὺ γὰρ ἀπόθοις καὶ παρ' αὐτῷ γενόμενον, ἀπιόντα τοῦ δίκ τὸν ποιοῦντα λύπην ἔσεσθαι. Interpretes non capiunt prima verba. Senſus autem eſt talia : *Es triduanus ad ſepulcrum reſpiravit.* Ita enim hoc loco accipiendum eſt verbum ἀπαῆσαι. SOPINGIUS. Vid. ſup. Ἀπιγχεῖς, & Ἀπνίσαντ, ibique *Not.* Conf. ad v. Ἐξίπανσ.
14. Ἁπλιόχθαι.] Ab ἁπίγω, ἐπίξω, ἤπιγκα, ἤπιχθα. Prater. Med. ἤπιγμαι, ἐπίπιγμαι. GUYET. Potius Ἁπιόχθαι. KUST.
15. Ἁπλεῖ.] Scribe Ἁπλῶ, ut ſup. in Ἁπλιαζ. Eſt ex *Il.* I. 506.

Ὃς δέ κ' ἀπλῶ, καὶ τε ταχὺς λύσσησιν.

'Απλιόρα [17]. ἀδύνατον. ἄπαιδον.
'Απλιόνες [18]. ἱτάλαι, ἐξέπονες.
'Απλιούτῳ [19]. ἀπερίκτῳ, ἀτελευτήτῳ.
'Απλιώζα [20]. ἄπεργα. δύσκολα. ἀκατόρθωτα, μὴ ἀνύοντα.
'Απόρως [21]. ὦ τέκνα ὑ γένοι, ἄτεκνον.
'Απάξεις [22]. κολυμβήσους.
'Αππελλίη [23]. ἀοδίσεια.
'Απ' πλησιον. ἀπήγαγον.
'Αππᾶ. ἀνάπτει. ἀπερῦται.
'Απρίδη. ἐξηλείφθη.
'Απρεῖ [24]. κείροι, δι' ὧν οἱ κάλοι ἀφηδίζονται.
'Απρεσσι. ἔρεσσι [25].
'Απρει [26]. κωφίζει.
'Απρης [27]. ἀνδρώδης [28]. Αἰσχύλος Σαλαμῖν [29].
'Απρετο [30]. πράτησεν.
'Απρήμεθα. πρωτιδήσθω.
'Απρείψαντο [31]. ἀνάπρασαν.

'Απή-

Mox pro Ἁπτερίνθη, *Theo. Bruno* Ἁπερίνθη. Ita & Phavorinus.
16. Ἁπλιόδα.] An ab ἁπλοῦς, ἁπλόω, ἁπλῶ, ἤπλωκα reduplic. Item ἀπλοῦδα, unde ἤπλωδαι κάγχη. [*Il.* B. 219.] H. (i. e. forte HILL.) Reſpicitur *Il.* A. 166.

Ὄφρ' οἱ αἷμ' ἐτὶ θυμὸν ἀπλῶσι εἰς ἀπολῆται.

Schol. ἀπερίπτει. Vid. ſup. Ἀπλιόδαν.
17. Ἁπλιόρα.] Heſiod. in *Ἔργ.* [ν. 751.] —— ἐν ἀπὶ ἀπόρῳ πωλεῖ. SOPINGIUS. Vid. inf. Εὐπορες.
18. Ἁπλιόνες.] Ἀπλοῦς, ἁπλοῦν, ἁπλόνες. GUYET.
19. Ἁπλιούτῳ.] Vox ipſa quidem probat. Forte tamen reſpexit *Odyſſ.* Π. 111. - - - ἀπλοΐῃσι ἐπὶ ἔργῳ. quando legendum foret Ἁπλοΐτῳ. Vid. inf. v. Εὐπλοΐῃ.
20. Ἁπλιώζα.] Redde hanc vocem Scholiaſtæ Apollonii L. I. ν. 862. pro ἀπλοΐωζε, monente ibi ad marginem Bifeto.
21. Ἁπόρως.] A ἁπόρ, πωμής, πορεῖς, ἄπορ. & Laconice ἄπορας. Inf. Πορεῖς, ἐφαπόρ. Πορεῖν, τὸ ταπεινὸν. Πόρης, ταπεινός. Πόρῶ, ἐφαπόρ, id eſt, πάσῶ. A ἁπόρ omnia. GUYET. L. Ἁπλοῦς. PALMER. Ἁπλοῦς. HEINS. IS. VOSS. PERGER. Sic exhibet etiam H. Steph. *Ind.* quem vide. Idem, credo, ſcripſerat *Palmerius*. Vid. ſup. Ἀπλοῦς, & Etymol. M. in illa voce. *Kuſterus* pariter : „ Vel ex ſerie liter. ſcribendum eſt Ἁπλοῦς, cui voci Etymologus quoque ſignificationem ἄπτω tribuit. Vide eum v. Ἁπλοῦς. „
22. Ἁπάξεις.] Forſan gemino ν ſcribendum Ἀπνάξεις, ut ſit Æolica ſyncope pro ἀπανάξεις, ab ἀπανέχω, *emergo, ſuperno*. H. STEPH. *Ind.* SYLBURG. *in Clem. & Antefign.* p. 518. Cum *H. Steph.* exiſtimo, Heſychium ſcripſiſſe, vel ſcribere debuiſſe, Ἀπνάξεις, cum duplici ν, pro Ἀπανάξεις. KUST.
23. Ἀπεπελλίη.] Conf. v. Νεωλία, item *Not.* in Ἀπεπλύσατον, & v. Εὐπλοΐῃ.
24. Ἁπρεῖ.] *Annuli per quos rudentes tranſmittuntur.* FUNGER.
25. Ἁπρεσσι, ἔρεσσι.] Sonat tamen potius τὸ ἐπι ἔρετο. H. STEPH. *Ind.* Recte vero : niſi ſit α intenſivum, cum ν euphonico, quomodo ἀνήλιθ etiam exponitur τελειῶθ, a Scholiaſte Euripidis in *Andromach.* ν. 534. cum alias notet, μὴ ἔχον ἥλιον, ut ſupra vidimus. Conf. Ἀπλοῦς. ἀπλοῦν. quod forte pari ratione defendi poſſet, pro vulgari notione ἀπλοῦς.
26. Ἁπρεῖ.] Apud Athen. L. III. [p. 86. B.] Æſchylus in *Perſis* :

Τὶ ἀπρεῖ τὰς νέους ἀπαμβυτέρους ;

Sed nuſquam ibi apparet. SOPINGIUS. An Ἀπρεῖ? G. Niſi ſit Ionica vel Attica τροπὴ Ξ ᾳ, εἰς ῃ, pro ἀπαμβῃ. Alloqui Ἀπρεῖ eſt etiam præterit. imperf. verbi ἀπαμβῶ. H. STEPH. *Ind.* Pro κωφίζει potius ſcribend. ἀπαμβῇ, ut reſpondeat τῷ Ἀπρεῖ, quod eſt ab ἀπαμβῶ. Conf. ſup. *Not.* ad v. Ἀπαμβῇ. KUST.
27. Ἁπρης.] Ab ἅπας, ἅπρ, ἅπρος. GUYET. L. Ἁπρης. Cyrill. Ἁπρος, ἀνδρώδης. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Conf. H. Steph. *Ind.*
28. Ἀνδρώδης. (ita Ven. & Flor.)] L. ἀνδρώδης. SALMAS. Sic recte Ed. Hagen. & Etymol. M. Sola Schrevchiana habet ἀνδρώδες, & hinc Ἁπρης correxit *Jf. Voſſius*.
29. Αἰσχ. Σαλαμῖν.] Ita Ven. Flor. & Hack. Sed Hagen. Σαλαμῶν, pro quo *Th. Bruno* Σαλαμινίοις. *Meurſius* in *Æſch.* ſuo recte Σαλαμινίοις, ut inf. in Ἔκλογον & Κυκλῶπας. Conf. *Not.* in v. Ἀπορεῖδᾶς ; ubi pariter Σαλαμῶν.
30. Ἁπρετο.] *Il.* Φ. 508. Vid. ſup. Ἀπρο.
31. Ἁπρείψαντο.] An Ἀπρείψαντ ? SCHR. Utitur Homerus. Sed ἀπρείψαντ ſcribitur vulgo *Il.* Υ. [234.] & *Odyſſ.* A. [241.] VALES. Sic Cyrillus. IS. VOSS. Scrib. Ἀπρείψαντ. Anthologia in Menandr. [I. 70.]

Αὐτὰ σὺ σεμάντοιον ἀπρείψαντ ρείλιπας
Πικίλα Μαιάων ἔϊδια ἠφανίσθαι.

Ubi

'Ανέιρτα [1]. ἀνέιρτα. ἄπλαστα.
'Ανειτάλας [2]. χαρίεις.
'Ανείνας [3]. ἐσπὸς ὁ σπὴς [4] (ἐξαίφνης) ὄλιωθι, ἀγρίας ὕσης, ὑσπὶς τοῦ τιλεσφορήσαι, ἢ ἡμέρας [5], καὶ τὸ μὴ Ἐσπάζειν λέγει. αἱ δὲ [6], μαλακὸς, ἢ ἄγριος.
'Ανήρτησαν [7]. ἀνηχμήσαν.
'Ανήσσα [8]. σὺκ ἠσχύωσα, ἀγαύργησα.
'Ανήρπξα [9]. ἀνελεξάμην ἐμαυτὸν ἐκ τόσου [10].
'Ανήρσαν [11], ἀνελύτλησαν.
'Ανήσγον [12]. μὴ ἠσχύωσιν.
'Ανίσ. ἀναπαύσ. ἀφίσ.
'Ανίσιν. ἀφίσιν.
'Ανίσω. ἀφίσω [13].
'Ανσυ [14]. ἀνέρχ.
'Ανσοδόσα [15]. ἡ γῆ. ἀφ' τὸ τὺς χαρτὺς ἀνέσαι.
'Ανσχαίας [16]. χάσμης.
'Αντὶς [17]. ἀντὶ τοῦ νὴπις. (ἐπισκιμβύ τοῦ ᾱ, ὡς ἀσαρὶς [18].
'Ανφθω. ἐξέφθω, λέλοπα.
'Ανῆμαν. ἔδησαν. ἀνέθηκαν.
'Ανῆματο. (ἐπεθήκει. ἀνέθηκεν. (ἐπισπήκει.

'Αν'

Ubi Scholia: (ἐπιτέθεται. 'Αλλοῖ ἀνέρτατόν ἐσι, ἤτοι 'Ομηρ. [Il. γ. 234.]

Τὸν ἢ ἀνερίψαντ' ἀπὸ δεῖ ἀδοκήσαντα. HEINS.

Scrib. 'Ανερίψαντ', ex Hom. *Il.* γ. 234. ubi a Schol. itidem exponitur, ἀνῤῥιφέντα. Infra pro eodem male legitur ἐκκρίψαντ. 'Ανερίψαντ habet Ed. Hagen. Vid. Etym. M. Suid. & fup. in 'Ανερίψαντ. Conf. Cl. Kufter. *Distr. Anti. Gronov.* p. 35. & Petav. in Themift. p. 720.

1. 'Ανέιρτα.] Ab ἐείρω. G.

2. 'Ανειτάλας.] Supra: 'Ανερπύζει. χαριζόμενοι. ἀναλίσκεται. GUYET. KUST.

3. 'Ανείνας.] Sic & Etymol. Suidas autem: 'Ανείνασθαι, ἐπὶ τῶν ἀσθενῶς ἀναστρεφομένων, μὴ ἰσχυόντων. Zenob. [II. 23.] 'Ανείνασθαι. ubi latius explicat, & paullo aliter quam Hefychius, ufumque ea voce ait Hermippum in Στρυμόνιαις. VALES. In hoc Articulo quædam corrupta & turbata videntur, quæ rectius fic fcripferis: 'Ανείνας, τῇ συνῇ ἀδιώσῃ· ἄπαλα ἐστὶ συνὴ ἀγρίας ὕσης, ὑσπὶς δ' τελεσφορίσῃ τὸν καρπόν. Conf. omnino Etymol. h. v. & Suid. v. 'Ανείνασθαι: quibus adde Ariftot. *H. Anim.* l. V. c. 32. & Zenob. in *Adagio*: 'Ανείνασθαι. KUST. 'Ανείνας etiam Lex. Reg. MS. Vide *Not.* feq. item Plin. XV. 19. & Bod. a Stapel in Theophraft. L. III. p. 144. & l. IV. p. 383.

4. Ἐσπὶς ἡ συνῆ.] L. τῇ συνῇ. GUYET. Vid. *Not.* præced. Scrib. λὰ ἐσπὶς, ταῖς ἢ συναῖς &c. HEINS. Forte nihil in tota hac gloffa mutandum, dummodo conftruas: ἐσπὶ ἡ συνῆ, ἀγελ., ὕσει, ἰλυσπι εἰρεσιᾷ, ὑσπὶς &c. Vid. inf. Ἐσπάζει, Ἐσπάζ᾽ ᾗ, Ἐσπάζῃ, & Ἐσπὶς.

5. Καὶ τὸ ἡμέραν.] L. καῖ. PALMER. & τὸ ἡμέραν συνῆν. GUYET. Nihil mutandum. Vid. *Not.* præcedd.

6. Οἱ δὲ.] Forte ὁ δ'. fc. 'Ανείνασθαι, dicitur etiam μαλακὸς ἢ ἄγριος. VALES. Suid. αἱ ὁ τὸ 'Ανείνασθαι, ἀπὸ δ', μαλ. ἢ ἄγριος.

7. 'Ανηρτ(ησαν.] L. 'Ανῤῥίζαν, ab ἀναῤῥίζω, (l. e. ἐνῤῥίζωσα, ταῦτα.) GUYET. KUST. Phavor. 'Ανηρτίζαν. ἀνεπαύσαν. Suid. 'Ανηρτίζαν. ἀνεπαύσαν. ἀπαυσίζαν. Sed adfentior potius Guyeto, & *Kuftero*.

8. 'Ανήσσα.] *Odyff.* I. 109. Sic Æfchyl. *Prometh.* γ. 707. ἀνήσσης γένος. Conf. v. Εἰσήσσαθε.

9. 'Ανήρπξα.] L. 'Ανῆρπξα. IS. VOSS. Vid *Not.* feq.

10. Ἐκ τόσου.] Si pro ἐκ τόσου legas ἐκ τόσε, leviffima mutatione, ex loco hoc obfcuriffimo optimum elicies fenfum. Significabunt enim verba hæc, *collegi me ex potu*, five, *difcuffa ebrietate ad me redii*. Et hoc quidem modo interpretatio faltem falva erit. Reftat ut interpretatio hæc accommodetur voci 'Ανήρπξα: qua de re etfi mihi nondum liqueat, non dubito tamen, quin pro τόσου hic legendum fit τόσε. KUST.

11. 'Ανηρ(σαν.] Ab ἀναῤῥάω, cujus fimplex eft ῥάω. KUST.

12. 'Ανησσ(ον.] L. 'Ανῆρσ(ον. IS. VOSS. Inf. 'Αφῆσσ(ον. ἀνέσθη. Conf. fup v 'Ανίσσ(α.

13. 'Ανίσω.] Efai. II. 9. BIEL.

14. 'Ανσυ.] L. 'Ανσίω. G. Sic & H. Steph. *Ind.* Vid. inf. v. 'Ανσὶ.

15. 'Ανσοδόσα.] Dicitur etiam ἀνσοδιώ. Vid. Etymol. in ea voce: & fup. 'Ανῤῥόδεσε, & inf. in Παυδόσ. Plutarch *Sympof.* VIII. 1. p. 745. init. Δαμάτης ἀνσοδόσης. Sic & Paufan. *Attic.* c. 31. p. 77. ubi Sylb. pro 'Ανσοδόσας legendum opinatur 'Ονσιδόσας, cui non adfentior.

'Αν' ἰωχμὸν [19]. χῦ ἢ ταραχὴν.
'Ανθεα. Φάρμακα ποικίλα.
'Ανθεῖαι [20]. ὧραι.
'Ανθεια [21]. πόλις ἢ Πελοποννήσου. καὶ 'Αφροδίτη, ὡς καὶ Κνιδίας.
'Ανθείλαντο [22]. (ἐξέκειντο. ἐπελάδοντο.
'Ανθέκασαν [23]. ἐξεναντίας ἔκασαν.
'Ανθελέαι [24]. χειροτονίαι.
'Ανθίλκ. ἀντεπισπᾶ.
'Ανθολοιδίει. (ἐπεκρίνασεν.
'Ανθεμα. ἀνάθεμα. καὶ μάζα τίς [25].
'Ανθήμασιν [26]. ἐξανθήμασιν.
'Ανθέμιον [27]. τὰ ἐκλεκτὰ ἀργύσιον. ἢ γεφμμὴ τις ἐλαχεισθὴς ἢν οἱ τοῖς νίσοι. καὶ τόπ(ος) 'Αθήνησιν οὐ τῇ ἀκροπόλ.
'Ανθέμη [28]. ἡ ὑπ' οἰῶν ἀμάρκ(ος) πία.
'Ανθεμίσκα [29]. ὦ πεπικιλμένον.
'Ανθοφόρα. ἀνθηρὰ, ἢ εὐάνθ. ἀνθεμαλκὸν [30].
'Ανθεμίσσα. ὑψηλὰ ἄνθη ἔχουσα.
'Ανθεμὼς [31], πόλις. χώρα. πολεμίς.
'Ανθεμοσία. πάσμα τι (ἐν) Μακεδόσιν ἐξ 'Ανθεμιόν(ος) [32], πόλεως Μακεδονίας.
'Ανθεμώδη. ἄνθ(ος) ἔχοντα.
'Ανθίξ(ει) [33]. ἀνελήψ(ει). ἢ λύῃ [34].

'Αν-

16. 'Ανσχαίας.] Phavorin. 'Ανσχαίαν. *If.* Voffius 'Ανσχισμὸν. 17. 'Ανσὶς.] 'Ανσὶς fcribendum SALM. Apud Athenæum L. II. p. 47. ex Cratino, in *Dionyfalexandro*. SCHR. VALES. KUST. Conf. Suid.

18. Ὡς ἀσαρὶς.] Vid. inf. Sic Λαζὼν, & ἀλαζὼς, Μαλγὼς & ἀμολγὸς, Σφαγγὸς & ἀσφ. Χειρὶς & ἀχειρὶς, &c. in hoc Lexico.

19. 'Αν' ἰωχμὸν.] A διάνω, ἴσσω, ἰωχμὸς. GUYET. L. 'Αν' ἰσχμὸν. IS. VOSS. Hom. *Il.* Θ. 89. ἀν' ἰωχμὸν, Schol. αἴσι τ' ἀρίσῃσι, ἤ ἐσι, τῶν ἵσσω. Et γ. 158. expl. καῖ τὸ κλῦθ. Gloffa loco fuo mota. Infra fcribitur: 'Αν' ἰωχμὸν. per γ.

20. 'Αθεῖαι.] Meurf. *Græc. Fer.* in 'Αθεωρίαμα. SCHR. Vid. Suid. & Harpocration. ibique H. Valef. Conf. Steph. de *Urb.* ejufque Interpp.

21. 'Αθεια.] Supra: 'Αλαθέα. ὦρα. Sequens 'Αθεια. &c. fecrevi ab hac gloffa, præcunte Hagenœnfi.

22. 'Αθείλαντο.] Conf. inf. v. Εἴλαν. & Suid. v. 'Αθείλαντο. KUST.

23. 'Αθ' ἔκασεν.] Male. Scribo totum locum hoc modo: 'Αθ' ἐκασῶν, ἐξεναντίας ἐκασῶν. Locus eft *Iliad* Θ. [γ. 233.]

Τρῶες ἀθ' ἑκασῶν τε διωκετὸν τε ἴκασθ(ον)
Στέρνοις ἐὸ πολίεσσ· τῶν δ' ἐὸ, κατὰ ἐκασῶν
Ἔκθ(ον). ——— ———

HEINS. VALKEN. in *Mifc. Obf.* VIII. 1. p. 152. Schol. Ibid. 'Αθ' ἐκασῶν. ἀντὶ τῶ ἔ, κατὰ ἐκασῶν.

24. 'Αθελιοζ.] Id eft, ἀσχολίαν. Vid. 'Αθελεσθῆναι. [& 'Αθέλιον.] GUYET.

25. Μάζα τις.] L. ἀμάδρα(ς). STEPHANIUS.

26. 'Ανθημα(σι.] L. 'Ανθημα(σι. IS. VOSS.

27. 'Ανθέμιον, τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον.] Vid. Meurf. *Cecrop.* p. 89. Salmafius ἐλαστὸν χρυσὸν, legit *Plin. Exerc.* p. 1081. [five 761. *Ed. Utr.*] SCHR Οἱ ὁ *Eccleſ.* XII. 6 τὸ ἀνθέμιον ἢ χρυσὸν, pro גלת חזהב *lecythus auri*. VERWEY. BIEL. *in Schedis MSS.*

28 'Ανθέμη.] Vide in 'Ηελιόθεμον. SOPING.

29. 'Ανθεμίσκα.] *Odyff.* Ω. [γ. 274.] —— κρητῆρ' ταμέσσατο ἀνθεμόεντα. SOPING.

30. 'Ανθεμαλκὸν.] L. ἀνθεμαλκέ. BRUNO. Sic Phavor. Nifi fubjicere malis gloffæ fuperiori.

31. 'Ανθεμὼς.] Strabo p. 637. SCHR. Vid. v. feq.

32. 'Ανθεμιόν(ος.) Vid. Harpocration. SCHR.

33. 'Ανθίξ(ει.)] Matth. VI. 24. KUST. Gloffæ MSS. in *Cantica S. S.* 'Ανθίξ(ει). ἀνθελάνη(ι), ἀνθεκτωθήσ(ει). Suid. 'Ανθίξ(ει). ἀνθελάψ(ει). Καὶ ἀνθίξ(ει) κείμεν(ον) ἐ χείρ μῦ. Ubi Cl. Kufterus: *Hæc funt verba Davidis in Pfalmo octogo, qui nunc non fuccurrit.* Immo Mofis verba funt *Deuter.* XXXII. 41. 'Ανθίξ(ει) occurrit etiam *Prov.* IV. 6. ubi Aq. S. & Theod. φυλάξει. Similiter Job. XXXIII. 24. de Angelo ex millibus: 'Ανθίξ(ει) ὅ μὴ πεσεῖν εἰς διάφθορ. Et hinc vocem defumtam effe conjicit Cl. *Bid.* Certe Hefychius eo potius refpexit, quam ad Matth. VI. 24. a *Kufero* citat. aut Luc. XVI. 13. ubi *Pricæus* ita etiam conjiciebat. Conf Sirach. I. 22. ubi Gloffæ MSS. 'Ανθίξ(ει). ἀνθελάψ(ει). Et fic Lex. Reg. MS.

34. Ἢ λύῃ.] Scribo κωλύῃ, vel potius, κωλύσῃ. Ita enim Infra: 'Αλλαμάσσ(ει). [quod hic interpretationis loco additur verbo ἀντίσχῃ.] ἀνθίξ, ἤ κωλύῃ. M MEIBOM, in *Præfat. ad Antiq. Muſic. Auctor.* p. 35. ubi plura vide. Adfentitur Cl. *Kufter.* Vide tamen num λύῃ fervari queat ex loco

'Ανθίζομαι [1]. χαπτῶ.
'Ανθρείαν [2]. ὁ ἀπὸ τὰ γένια τόπος, ἀφ' ὧ μέρους ἡ πώγων ἄρχει.
'Ανθίσκος [3]. τὰ τῶν ταχίων ἄκρα. καὶ σφόδρα λεπτά [4]. καὶ ὁ ἀσφόδελος καρπὸς [5]. ἢ βόσκησις αὐτῶν. ἢ τὰ ὀπτὰ τοῖς ταῦροι [6] κέντρα.
"Ανθινα μῆλα [7]. τοῖς ἀκροδρύοις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνθῶν. παῖς χαρπὸς δίδυμα Μῆλον λέγει).
'Ανθεσήρια [8]. τὰ Διονύσια.
'Ανθεσηριάδης [9]. τὰς ἐχούσας ὥραν γάμου. Ῥόδιοι.
'Ανθέτας [10]. ἐλθέσθαι, φησὶ Ταραντῖνος.
"Ανθη [11]. τὰ λεγόμενα.

'Ανθηδών [12]. ἡ μέλισσα. ἡ πόλις Βοιωτίας [13], ἡ Παλαιστίνης [14].
'Ανθηλά [15]. θεοδίδραια.
'Ανθήλη [16]. πώγων, ἢ θεόδρομα [17].
'Ανθηλεῖν [18]. πυρὸς. ἀνθεῖ [19]. ἀνθοῦσ.
'Ανθήλιον [20]. ἢ σελήνιον.
'Απ' ἡμέρας. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.
'Απάνεσση [21]. σήμερον ἡμέρᾳ [22]. Σοφοκλῆς Δαναῇ.
'Απηρημένως. ἀπιλαμβανόμενος.
'Απήνεσσι. τὰ σαπεροείκια [23].
'Απήνας [24]. ὁ τετροφάτνης συστεμιδίου τυρός.
"Απηνος ἄνωρ [25]. ἡδυσμένος ἀπὸ βοσκῶν [26].
'Απλωῶν [27]. ἀπήνης [28]. βαπτόν.

'Ἀν-

Yob. XXXIII. 24. ut λύσῃ (in futuro enim malim scribere) *liberandi* vel *lytrum persolvendi* sensum habeat.

1. 'Απίζομαι.] *Frov.* IV. 6. BERNARD.

2. 'Απρείων.] Ab ἄπρης, ἄπρος, ἀπρηΘ., ἀπρειαὶς, ἀπρειαλὸς, ἀπρείαξ, ἀπρείαις, &c. ἀπρὸν, *mentum*, non ab ἄνθος, ut Grammatici. GUYET. Hom. Schol. *Il.* A. 501. 'Απρειῶν. Ἢ ἀπὸ τὸ γένειον εἶναι. ὑφ' ὧν τοὺς ἡβῶντας τῶν τριχῶν. Vid. inf. 'Τπ' ἀπρειῶν. Glossæ Iatricæ MSS. 'Απρειὸν. (l. 'Απ.) ὁ ἢ ἐπιφερόμενος τριχίδιον πώγωνος, τὸ λεγόμενον Κάρυδον. (sic) Dicitur & *antiberem* a Medicis recentioris ætatis. Vid. Reines. *Var. Lect.* L. III. p. 541.

3. 'Ανθίσκαι.] Vid. Anonym. 339. [i. e. Schol. *Il.* Υ. 227.] Callimach. p. 54. Theocrit. p. 13. [sive Schol. *Idyll.* I. 52.] Erasm. *Adag.* p. 325. [*Chil.* I. *cent.* IV. 77.] SCHR. Vid. Callimachi Schol. in *Hymno Deli* [ν. 193.] FLORENS. MUNKER. Hæc & alia loca congessit etiam Doct. G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 14. Conf. omnino Ill. Ezech. Spanhem. ad Callimach. p. 444. & Æm. Porti *Lex. Ion.* h. v. Glossa Herodoti: 'Ανθίσκαι. τὰς κανλὰς τῶν ἀσφοδίλων. ut Erym. M. Conf. Suid. & sup. 'Αθίσκ.

4. Αἱ ἀσφόδελοι.] Hoc inde est, quia ἀνθίσκαι, sive ariste, veluti munimentum aliquod ἀσφόδελος τῶν ἀκάνθων (i. e *abstendantur spicis*) ut inquit Chrysost. *Serm.* XI. *in Statuas.* Vid. Ezech. Spanh. in *Not* ad Callim. p. 445. KUST.

5. 'Ο ἀσφόδελος καρπὸς.] Atqui fructus hic asphodeli, ἀνθέρικος in Nominativ. sing. ab aliis appellari solet. Vide modo laudatum Spanh. ad Call. p. 444. IDEM.

6. Στρέφουσι (sic Ven. Flor. & Hack.)] L. τάφροις. SCALIG. Ita recte Hagenœnsis.

7. 'Ανθινα μῆλα.] Ex *Il.* I. 538. ubi Schol. τῶν καρπῶν. Conf. v. Μῆλον.

8. 'Ανθεστήρια.] De his *Liberalibus* vid. Joseph. Scalig. *Emend Temp.* cap. *de Mens. Attic.* MAUSSAC. In universum sic festa Bacchi dicuntur; privatim πιθοίγια. FUNG. Vid. Meurs. *Græc. fer.* in h. v. SCHR. Vid. Ezech. Spanh. in princip. *Not.* Aristoph. *Ran.* KUST.

9. 'Ανθεσηριάδας.] An ἀπὸ τὰ 'Ανθεστήρια, quod in Bacchi pompa prodirent? G. Num ἐπὶ αὐτῷ ἑστίας, i. e. *præ foco*, aut *pro foco*, gratias Deo agentes, quod hiemе læti ad focum fedentes convivarentur. M. MEIBOM.

10. 'Ανθίνας.] An ab ἄνθος, ἀνθίνος, id est, *florentes* opibus, nobilitate. Inf 'Αθιστάνας, ὁ ἀνθίνος &c. GUYET. Franc. Franc. p. 27. Salmas. ad Vopisc. p. 398. [sive 559.] SCHR. An pro Αἰθίνας? Sane homo liber, neque alienæ potestati obnoxius, recte dici potest αὐθέντης. 'Ανθρώπος autem cujus iis originis plane ignoro. KUST.

11. 'Άνθη.] Conf. v. 'Αφάρμακον. KUST. Vid. Plat. IV. *de Rep.* p. 419. C. & VIII. p. 497. A. Themist. *Orat.* XXI. p. 247. B. Basil. T. I. p. 471. A. & p. 374. D. Hinc ἀνθοσάφῳ idem *Hom.* VIII. *in Hexaëm.* p. 68. E. quod sine auctore in vulg. Lex. occurrere scribit H. Steph. in *Thes* in quo desideres præterea ἀνθοσφόδελος, quod habet idem Basil. *Hom. in Divites*, p. 55. C. ABRESCH. Vid. Celeb. Græv. ad Lucian. T. I. p. 982. & inf. 'Ανθοπαλεῖν.

12. 'Ανθηδών. An ab ἄνθος? G. Φησὶ τὸ ἴδιον τὰ ἄνθη, addunt Critici. HEINS. Sic Etym. M. Vid. inf. 'Ανθρηδών, & 'Ανθρήνη.

13. Βοιωτίας.] Ita Schol. *Il.* B. 508. (sive *Cat.* ν. 15.) 'Ανθηδὼν, πόλις Βοιωτίας. Ἐκ τούτου ὁ Γλαῦκος Σαλμωνεύς. Vid. Plutarch. *Quæst. Græc.* p. 295. & ad Stephanum Interpretes.

14. Παλαιστίνης.] Vid. Ptolemæi *Geograph.* V. 16. & omnino Cl. Reland. *Palæstin.* p. 567.

15. 'Ανθηλά.] 'Ανθηλὰ & κανθήλια, uti κίνδηλος pro ζήλος, apud Eustath. ad *Od.* Γ. p. 117. Vid. in παρώνυμα. SOPING. Portus 'Ανθηλὰ. Vid. inf. v. παρώνυμα, & Eustath. ad Hom. p. 82. & 914. ubi ἀνθηλὸν Ionice pro ἄνθηλον dici annotat. KUST.

16. 'Ανθήλη.] Ab ἄνθος, *splendur*. GUYET. Strabo p. 256. HEINS. Vide Prima Scaligerana in v. *Papa*, p. 119.

17. Πωγίδρομα.] L. θεόδρομα. G.

18. 'Ανθηλεῖν. πυρός.] Pollux l. X. c. 8. [§. 41.] Ἡ φλὸξ τοῦ καιομένου ξύλου, 'Ανθήλα καλεῖται. [Vid. ibi Interpp.] SOPINGIUS.

19. 'Ανθεῖ.] Ita lege & distingue; ἢ 'Ανθ. ἀνθίζει. IS. VOSS.

Phavorinus ita exhibet: 'Ανθηλὸν. τὸ πυρὸς ἄπτ ἀνθίζον. Et sic *Bruns.* Suspicabar aliquando, forte ex Etymologo referendum plane: 'Ανθήλη ὄνομα τὸ ἀπὸ τοῦ ἀνθίζω. Sed non ita Noster solet ἐτυμολογεῖν. Placet *Il. Vossii* conjectura; nisi malit in primo casu: 'Ανθὴ, ἄνθιζος. Suid. "Ανθη. ἀνθοῦσα, ubi vid Cl Kusteri. *Anonymus* in Cod. Burmann. posthuma etiam separavit a præcedd. Addo Notam Cl. *Kusteri*: „Phavorin. hæc sine distinctione ita legit: 'Ανθηλὸν, τὸ πυρὸς „ ἄπτ ἀνθίζον. Sed quid hoc? Ego fateor hic mihi non „ liquere; nisi quod per nebulam quasi phrasin illam Homericam, ἄνθος πυρὸς, pro *flamma* in prioribus vocibus „ cernere mihi videar. Quod autem adhuc ad posteriora „ illa, ἀπτὶ, ἀνθίζει, ea corrupte ab Hesychio scripta esse „ existimo, pro ἀπτὶ, ἀνθοῦσ. Sic infra v. Ἀθίζει, pro ἀνθεῖ itidem vitiose scriptum est ἀπτεῖ, ut ibi Lectorem monemus. Et alias quoque in locis literæ υ & ν confundi „ solent; ut apud Nostrum in v. ἴλυπτον, Ἄλ), &c. 'Ανθὴν „ autem & ἄνθινον sunt verba παθήματα, ut vel constat „ ex Etymologo. Conf. Hes. sup. v. 'Ανθεῖ. „

20. 'Ανθήλιον.] Euripid. *Ione* [ν. 1550.]

Ἐκ τῆς εἴσω διοδεύσας ὑπωρηλὸς
'Ανθήλιον σκήνωμα δωμάτων ἄνω;

PERGER.

Conf. Suid. & inf. v. 'Αστέλιον.

21. 'Απάνεσση.] An pro Ἀπάνεσσι? SCHR. An pro ἀπήμερον, ut inf 'Αήμερος, σήμερον, pro αὐτακῶς. GUYET. Vid. inf. 'Αφάκιτ.

22. Σήμερον ἡμέρᾳ.] Ἴσως· σήμερον, τούτῳ τῇ ἡμέρᾳ. HEINS. Fhavorin. τὸν σήμερον ἡμέραν. Scribendum: σήμερον, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ. Sic Hesych. ipse in Ἀθήμερον. Conf. in Αὐτήμερ. *V. D.* in Cod. Wetst. leviſſima mutatione legit: τῇ τήμ. ἐνὶ. *Kusterus*, addito articulo: ἡ σήμ. ἡμέρᾳ.

23. Σαπεροείκια.] Scribend. σαπεροείκαν. SALMAS. In Vopisc. p. 398. G. σαπεροείκιν *Keuchenius* legit, & docet interpretationem Hesychii inde ortam, quia in omnibus antheris, quæ Medici vocant fubrubra & cruenta, adhæreebatur fandaracha & alia metallica. Ad Sammonic. p. 326. VERWEY. Salmaſ. *l. c.* five T. II. *H. ſ.* p. 560. etiam σαπεροείκιν, per χ, exhibet. Vid. inf. Σαπεροείκιν, & Σαπεροείκαν. Conf. *Not.* inf. in 'Απήνεσσι.

24. 'Απήνας.] L. 'Απήνας. IS. VOSS. 'Απήνας exhibet H. Steph. *Ind.* pro ἀπήνας, ut videtur.

25. "Απηνος. αὖρ. &c.] Bene: nam ubi Hippocrates idem vinum vocat 'Απήνας οἶνον, exponit Galenus, τὸ τῶν ἄπτων ἡδυσμένον. FUNG. [ἡδυσμένον.] Sicut anethum, & aliis. 'Απήνης Galeno ex Hippocrate, quem vide. HEINS. Scil. pro ἄπτων in Ed. H. Steph. legitur ἀνήθων. Phavor. ἀνήθου.

26. 'Απὸ βοσκῶν.] *Jo. Ant. van der Linden* in *Exercit.* in *AB.* II. 13. §. 134. legit βοσκῶν. Vide iocum, & inf. 'Αστερωμένος αὖρ., & 'Αστεροπλεῖν.

27. 'Απλωῶν.] L. 'Απήνης. SOPING. IS. VOSS. Vid. Salmaſ. ad Trebell. p. 328. & ad Vopiſc. p. 398. SCHR. Philo p. 673. C. & 671. Pro βαπτὸν lego βλαπτὸν. BERNARD. Falſitur procul dubio Vir doctus. 'Απήνης corrigit etiam *Kuhn.* ad Poll. IV. 118. ubi χλαῖς ἀπήνης & *segm.* 120. junxit χιτῶν βαπτὸς, χιτὼν ἀπήνης ἀβλεπίας ubi vid. Kuhn. Sic Basil. *Hom. in Ps.* XIV. p. 112. A. ἀπήνη τὴν παιδίαν τὴν ἀβελτερίαν dixit, monente Cl. *Abreſchio.* Eadem plane cum Hesychio habet Suidas in 'Απήνη. Respicit Noſter τὰ ἀπήνη, i. e. βαπτὰ, *veſtes perfricatores*, ἀπηνεῖς, quas geſtabant potiſſimum meretrices, teſte Artemidoro l. II. p. 85. ibique Rigalt. Vide Suid. in v. 'Εξαπίνης ἀπήνη. Sic enim conjungitur in Ed. Mediol. & Photii Lex. MS. quare ἀπήνη cum Kuſtero delendum non puto: eſt enim abruptus ſcriptoris alicujus iocus, quem citat. Conf. Fuller. *Miſc. S.* II. 10. Kulter. ad Suid. in v. Ζάλευκον. Sext. Empiric. *Pyrrh. Hypoth.* l. I. p. 30. ἀπήνησι τοῖς ἐπὶ σκηνῆς χιτῶσι. Conf. Hemſt. ad Lucian. *Nigrin.* p. 53.

28. 'Απήνης.] Suppie χρῶμα, id eſt, *floriſſus color*. Talis enim Sandaraca, cujus color flammeus, teſte Plinio. PALMER. Fruſtra vide nos. BERNARD. *Palmerii* Nota, utut huc referri poſſit, vere pertinet ad ſuperiorem gloſſam: 'Απήνης, τῶν σανδαράκων. Id enim ex *Sandaracæ* mentione patet. 'Απήνης, & ἄπτιον differre docet Salmaſ. T. II. *H. A.* p. 559. ſeq.

1. 'Ar-

'Ανθιπασσίων [1]. τῆς ἱπποίων ἄσκησις [2], ἢ ἀγῶνες αὐτῶν.

'Ανθοξέσκιον. ἀνθοζόφορ. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι.

'Ανθολεῖν [3]. ἀνθολογεῖν.

"Ανθολκον [4]. ἀντίρροπον, ἐπιφορμίδες.

'Ανθοπαλῶν [5]. οἰνοπαλῶν. Φαρμακοπαλῶν.

'Ανθρεισθοτταμ. ἀνλιτυθήσεται.

'Ανθ@ [6]. βλάπτησις.

'Ανθοσμίας οἶν@ [7]. ὤπωρος, ἢ ἄνθ@ ἔχων.

'Ανθύσσα. βλαστήσασα. "Ανθ@ ἀφιῦσα [8]. ἐκ τοῦ ἄνθους εἰς ὄμφακα μεταβάλλουσα.

'Ανθ' ὅτῳ δὲ δή. ἀνθ' ὑτιν@ δή.

'Ανθρήκιον. τὸ μικρὸν πεπόνιον. ἢ λίβ@ [9] τίμι@ ὁ ὀν δακτυλίῳ. ἢ χρῦσοπάλιον [10]. καὶ πᾶσα μικρὰ κέμιν@.

'Ανθρῆι [11]. χρύσῃ.

'Ανθρηδών [12]. ἡ τενθρηδών [13].

'Ανθρηίη [14]. εἰδ@ μελίσσης. 'Αεἰσαρχ@. παρ' ᾧ ἡ 'Ανθρηίεια, τὰ μελίσσια [15].

'Ανθρηίνον. τὸ τῆς μελισσῶν πλάσμα.

'Ανθρίσκιον [16]. λάχανον ἴχνη ἄνθ@, ὡς ἀθήναι, ἢ τὸ ἄγνον [17].

'Ανθρωπό [18]. ἡ γυνὴ, καθ' Ἡσύχ. Ἀάκωνας.

'Ανθρωπίμες ἡμέραι [19]. τὰς ἀποφράδας. Ῥόδιοι.

"Ανθρωπε [20]. ἄνω θρῶπε, ἀρχῦτο. Σοφοκλῆς Κώμῳ [21].

'Ανθυπόμυνος [22]. τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην, ἢ χειροτονίαν μεθ' ὅρκου.

'Ανθυστέργησον [23]. ἀντυφεγλόγημα.

'Ανθυποφορά. ἀνθαπάτησις, ἀνθυφαίρεσις.

'Αν-

1. 'Ανθιπασσίων.] Suid. & Phavor. 'Ανθιπασία. Quod præfero. Nisi malis 'Ανθιπασσίην, & δεκάζες, num. plur. quia sequitur ἀγῶνες. *Kusterus* ita: „ Suidas meliusc: 'Ανθιπασσία, ἡ ἱππικὴ ἄγων. Conf. Etymol. v. Διππασία, ubi „ pro ἀνιπασσία, legendum ἀνθιπασσία. „ Idem vero monuerat Sylburg. ad eum locum.

2. 'Ασκησις.] Διάσκησις pro ἄσκησις. PALMER. Nihil mutato. Priores Edit. post ἱππίων ponunt τελείων ἀγωνῶν.

3. 'Ανθολεῖν.] 'Ανθολλεῖν forte. ARCER. Puto esse vocem mutilam, cujus emendatio fit sequens ἀνθολογεῖν. KUST.

4. 'Ανθολκον.] Scr. 'Ανθολκὶς. Infra male ἀνολκιον, & ἀνολκὶς.

5. 'Ανθοπαλῶν.] Cur φαρμακοπαλῶν? an quia flores inter medicamenta? an quia ex floribus fiebant medicamenta? unde ex floribus illis, oleum, dictum ἀνθῖνον, & ἄνθινον μύρον, unguentum ex illis, ut apud Hippocratem explicat Galenus. FUNGER. An ab οἰνοπωλίας οἰνο-? GUYET. Vid. sup. 'Ανθ. IS. VOSS.

6. 'Ανθ@.] Vide Celeberr. Theologum C. Vitringa ad Is. XI. c. p. 304.

7. 'Ανθοσμ. οἰνθ. *Kusterus.*] J. Pollux [L. II. *Segm.* 77.] ἀνθῖνον. FUNGER. Conf. Suid. ibique Kuster. Longus *Pastoral.* l. IV. p. 121. in fin. "Ην τὸ τοῦ βάκχου τοῦ αὐτοκράτορος οἶνο- Λέσβιο@, τοῦθ' οὕτως ἐκάλουν οἶνο@. De Anthosmiæ vini præparatione Phanias Eresius scripsit, apud Athen. I 24. *Sub fin.* Mœris Atticista: 'Ανθοσμίαν, 'Αττικῶς· *Κύπριν*, Ἑλληνικῶς. Perperam ibi Pricæi, ut & I. Voffii, MSS. ἡμερινὸν. Recte *Κύπριν* edidit Cl. Hudson. Et fallitur Ill. Ez. Spanhem. ad Aristoph. *Plut.* ℣. 809. qui ex Mœride (alii Ethmeridem vocant) apud Hesych. rescribendum censet ἡμέρινος: quum contra potius ex Hesychio *Κύπριν* apud Mœridem corrigere debuisset; ut monet etiam Ci. *Kusterus.* Ceterum de hoc vini genere plura ibi vide. Conf. P. Moll ad Longi *Pastoral.* p. 26. J. Ant. van der Linden ad *Alt.* II. 13. §. 130. & T. Hemsterh. ad Lucian. *Dialog.* p. 10. 11.

8. 'Ανθύσσα. βλ. ἀνθ@ ἀφ.] Scjunge, si placet: 'Α. βλ. † 'Ανθ@ ἀφιῦσα. &c. ita enim ex *Od.* H. 126. transscripserat Hesychius. VALKEN. in *Misc. Obs.* VIII. 1. p. 152. Malim ex *Odyss.* H. 126. scribere: 'Ανθ@ ἀφιῦσ@. in plurium. quod est caput novi Articuli. Schol. ibi: κἀν ἄνθοις αἱ ὄμφακες μεταβάλλουσι quæ pluralia & Hesychio redde. Videtur autem integra glossa ponenda superius post v. 'Ανθ@. βλάπτησις.

9. 'Ανθρήκιον. - - - - λίθ@.] *Corimendus.* G. Ezech. X. [9.] αἱ τροχοὶ λίθου ἄνθρακ@. Et Sirach. XXXII. 6. σφραγὶς σμάραγδος ἐν ἔργοις χρυσοῦ, καὶ ἄνθραξ, καὶ λίθος εὐ Σαφὴς ψηφολογήσουσιν). Quem locum addo, quia omissa est in *Concordantiis* Græcis. Conf. *Gen.* II. 12. & Il. Voff. *de Transl.* LXX. *Interp.* c. 16.

10. Χρυσοπάλιον.] Recte monuit Celeberr. *Gravius* ad Hesiod. *Εργ.* ℣. 784. p. 84 legendum esse χρυσοπάλαι, i. e. *focilus*, qui carbonibus impleri solet ad calefaciendos cibos. Vide locum. Sic & Cl. *Hemsterhuis* ad Pollux. X. 100. & *Mastrichius* ad oram lib. fui. Cl. Gravio adsentitur etiam *Kusterus*, conferens Gallicum *rechaut*. Idem etiam dicebatur λάκανον. Vid. inf. v. Λάκανα (quod χυτρόξυλα explicat) & Schol. Aristoph. ad *Pac.* ℣. 893.

11. 'Ανθρῆι.] Hinc *antrum*. IS. VOSS. Supra: 'Ανωρῆι, ὑρόφοις. KUST.

12. 'Ανθρηδών.] L. 'Ανθρηδὼν. PALMER. G. Infra Δενδρίτης, δενδρίνα. τὰ ἀνθρώκια, ἀνθρίκια, δενδρίνια, seu δενδρίδια, τερμίνθου, ἀνθρήνου, seu ἀνθρήλιον, τενθρηδὼν, & τενθρήλιον, item τενθρὼν, λιχὴν, τερεβινθάριον, &c. cognata videntur. His adde 'Ανθρίσκιον, λάχανον; ab ἄνθος, ἄνθρινος, forte. G. Vid. 'Ανθρὶς. Sic quoque Herodianus. IS. VOSS. 'Ανθρηδὼν exhibet H. Steph. *Ind.* ut ordo postulat.

13. Τενθρηδὼν.] Legend. τενθρηδὼν. SALMAS. H. STEPH. *Ind.* Vide hoc infra.

14. 'Ανθρίη.] Arcad. Gramm. inedit. 'Ανθρίνη, ἀπὸ τοῦ μελίττης. Vid. Schol. Aristoph. ad *Nub.* ℣. 944. ubi in fine legitur: ἴσι ὃ ἀπὸ μελίσσης, ὅμοιον ὡσαύτως. Conf. Suid. in h. v. & in 'Αθρίνη.

15. 'Ανθρηίνον. τὸ μελίσσιον.] Τὸ μελίσσιον legitur, τὸ ℣ μελισσῶν πλάσμα@. SALMAS. L. 'Ανθρίνον. Aristoph. *Vesp.* p. 229.

Ἐξιτῆσι ὑμῶν ῥᾳστῶν αὐτὸς βίον τ' ἀνθρήλια. HEINS.

Est ℣. 1075. ubi vide Schol. Citatur etiam a Suida. Conf. *Vesp.* ℣ 1102. & mox 'Ανθρήλιον. Vide etiam Cl. de Pauw ad Philen p. 86. 87.

16. 'Ανθρίσκιον.] Vid. Etymol. In "Ανθρυκα, quod interpretatur τὰ ἄνθη. HEINS. Sic & H. Stephani Lexicon Vetus. Suid. male "Ανθρισκα. Phavor. 'Ανθρακα. Malim apud Hesych. legere "Ανθρισκον (vel "Ανθρυσκον) quod habet in pl. n. ἄνθρισκα. Vid. Inf. "Ενθρυσκα. Pollux l. VI. *segm.* 106. "Ανθρισκ@. Conf. sup. in v. Λαπρυσκ@, & Salm. *de Homonym. Hyl. Iatr.* c. 17.

17. 'Αθίνιον ἢ τὸ ἄνθινον.] L. ἄνθιν, ἢ τὸ ἄνθινον. SALMAS. L. 'Αθίνιον, ut fit Auctoris nomen. ANONYM. (*in Cod. Burmann.*) *Athenæus*, ut videtur. PRICÆUS. (in *Indice.*) 'Ανθρίσκιον, *olus habens florem, sicuti αἰθίνιον.* Præcaus conjecit 'Αθίνιον, *sicut Athenæus scribit*, cujus Apollonii Scholiastes meminit, tanquam γνησίαγε τινὸς, sed errat: scribendum enim ὡς ἔοικεν, &c. *aut est anisum* apud Cretas potissimum, ut Etymologicum habet. PERGER. Malim quoque ἄνθιν ἢ τὸ ἄνισον. Vid. Suid. & Phavor. Et sic Bodæus a Stapel ad Theophrast. p. 813. *Sapiuntur ἀνίθινα* conjiciebat.

18. 'Ανθρωπό.] Quasi 'Ανθρωπώ. IS. VOSS. Vid. Florent. ad Aristoph. *Lysistr.* ℣. 935. Femina etiam non raro ἡ ἄνθρωπ@ dicitur. Exempla fex peti possunt ex Ælian. *V. H.* Conf. *Indic.* Arctæi. Addo Euripid. *Hippolyt.* ℣. 472. Demosth. *Orat. de fals. leg.* p. 225. *fin.* & *adv. Androt.* p. 425. *fin. ἀνθρώπους σίτους.* Lucian. *Asin.* p. 113. Antiph. *Orat.* I. p. 21. Lysiæ *Orat.* III. p. 45. Ctesiæ *Excerpt.* c. 41. Conf. *Num.* XXXI. 35. & Athen. l. XII. p. 532. A. ubi male ἡ ἄνθρωπος, pro τὸν, ut patet ex Harpocrat. in v. Κότυς. Adposite Suidas: 'Ανδροφόν@. ὅτου λέγει πολὺ γυναῖκας τῆς πλείης.

19. 'Ανθρωπίνες.] Dies nefastos, quibus a malefici reus ad mortem condemnatis supplicium sumitur. Paulus L. *Cor.* IV. 3 [ὅτι ὑφ' ἁπάντων διακριθῆ, ἢ ὅτι ἀνθρωπίνης ἡμέρας.] ubi *dies* ponitur pro judicio, e Rhodiorum, vel, ut Hieronymo placet, e Cilicum idiotismo. PERGER. Vid. Cl. Schœttgen. *Diss.* de 'Ανθρωπίνη ἡμέρᾳ.

20. 'Ανθρωπε - - - ἀρχῦτο.] L. ἀρχῦ. Imperat. ab ἀρχῦμαι. HILL. H. STEPH. *Ind.* Phavorin. ἀρχῦ pessime. Videtur retinendum ἀρχῦτο, quod omnes Editt. præferunt. Scil. pro imperfecto illud ἄνθρωπε etiam sumitur, q. ἄνω θρῶπε, sive θῦμον, i. e. ἀρχῦτο.

21. Σοφ. Κώμῳ.] Scribe Μάμῳ, quam fabulam citat in 'Αμφίων, & alibi. HILL. SOPING. JUN. PRIC. (in *Ind.* Hes.) Sic & *Anonymus* in Cod. Burm. Conf. sup. in 'Αλαιτικῆς, & Casaub. de *Satyr. Poëti*, l. 5. p. m. 137. Suidas in v. Πόρδαλ@ ἰοῦς, & Phot. Lex. MS. laudant Sophoclem in Io Κερκιδι, pro quo Καικ. Athen. p. 86. D. & 388. F. quod præfert Cl. Hemsterhusius, dubius num & *b. l.* scriptum fuerit. Fabulæ, quæ sine dubio fuit Satyrica, fic inscriptæ rationem & argumentum intelligere licet ex Schol. Pindar. ad *Nem.* IV. 95.

22. 'Ανθυπόμυνος.] Quid fit, ex Harpocratione & Suida liquet, qui adferunt locum Demosth. *in Olympiador.* p. 693. B. post Budæum & H. Steph. etiam a *Kustero* deceptum ad Suidam; ubi simul notat errorem Hesychii, fic explicantis hanc vocem, ut ejus interpretatio, τῷ ὑπόμνυσθαι potius conveniat, quam τῷ ἀνθυπόμνυσθαι. Idem repetit ad *h. l.* „ Confundit hic Hesych. 'Ανθυπόμνυσθαι cum ὑπόμνυσθαι „ inquit. Ὑπωμοσία enim erat jusjurandum, quo actor negans reum justam ob caussam abesse, judicium non esse differendum contendit: 'Ανθωμοσία adversarii jusjurandum notat, reum justam ob caussam abesse negantis, adeoque contendentis τὸ μὴ ἀναβάλλεσθαι δίκην. Vide Suidam in utraque voce. Forte autem mutilus est Hesychii locus.

23. 'Ανθυστέργησον.] Vid. Suid. v. 'Ανθυπεργῆσαι. KUST. Vox ἀντιφεγγίσματα deest in Lexicis.

1. 'Αν-

'Ανθυφεῖται [1]. ἀνθυφαιρεῖται.
'Ανθ' πολίος [2]. λαμπόμενον.
'Ανθάπλιζεν [3]. ὥπλιζεν.
'Ανθαπλισμένου. ἀνθωπλισμένου.
'Ανάζων. ἀπάζων.
'Ανασῶν. λυπησῶν μεχθησῶν.
'Ανάζιν. ἀναδιδόαζιν.
'Ανᾶται [4]. ὀδυνᾶται, λυπῆται.
'Ανίατον. ἀθεράπευτον.
'Ανίχειν [5]. ἀπέχθεσθαι.
'Ανχρόν [6]. ἀχρεῖον. Φαῦλον. κακόν. δυσῶδες [7]. ἀσεβές.
'Ανδρωτί [8]. ἀνδρικῶς.
'Ανίῃ [9]. ἐλύπει ἔλυεν.
'Ανεῖς [10]. ἀφεῖς. ἱρεβίζεις.
'Ανεῖσα [11]. ἀναπείθουσα.
'Ανάχειν [12]. ὄζειν.
'Ανγεσθέτης [13]. βυρσοδέψης.
'Ανδιτί [14]. ἀνδρικῶς.
'Ανειμένη [15]. ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸ πίλημα, καὶ

1. 'Ανθυφεῖται] Ald. & Flor. vitiose 'Ανφ. quod fuo loco ftupide repofuit Phavorinus.
2. 'Ανθ' πολίος.] L. 'Ανθὸ. πολίος. IS. VOSS.
3. 'Ανθάπλιζεν.] L. 'Ανθώπλιζεν. Et fic *Kuſter.* Quod recepi.
4. 'Ανᾶται.] 'Ανὰ eſt ab Hebr. נעה BERNARD. Sic & Hoelzlin. ad Apollon. Rhod. IV. 1584. Cui vero non æque ab נעה *mœſtus fuit.* Conf. mox in 'Ανγεῖν. Reſpicitur forte *Odyſſ.* O. 334.
5. 'Ανίχειν.] L. 'Ανέχειν. GUYET, IS. VOSS. KUST. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* Quam lectionem & ſeries ipſa liter. requirit. Sæpius autem ῑ & ῐ in hujuſcemodi vocabulis confundi conſtat. Vid. ſup. *Not.* in v. 'Ανδιάχειν, ſive 'Ανδιᾶχειν. Conf. Rövet. *Not.* ad Muſæum, p. 267.
6. 'Ανγεῖν,] Nicander lo *Theriacis.* Thom. Reineſius *Epiſt.* 55. PERGER. Fecere ex ἀπαγεῖς, quod & ἀπαγὲς. 'Απαγὲς autem ab ἀνὰ, vel ἀπὸ, ἀπάζειν, quod Hebræo נעה *oppreſſit, adflixit*, originem debet. Reineſ. ad Daumium *Epiſt* 55 VERWEY. Schol. Oppian. ad III *Hal.* p. 108 expl. λυπῶν. In eiuſdem *Cyneg.* IV. 403. Interpres urſum ἀνγεῖν reddit *triſtem.* ABRESCH. Vid. ſup. 'Ανάγειν, & 'Απαγὲς, & inf. 'Ανχῆ, poſt. v. 'Ανσθόνδις. Conf. Suid. & Etym. M. & modo *Not.* in 'Ανάτην.
7. Δυσῶδες] Videtur vox hæc ['Ανγεῖν] ejuſque ſignificatio originem traxiſſe ab *Anigro*, fluvio Eleæ regionis [in Peloponneſo] qui gravis & tetri erat odoris. Vid Pauſan. l. V. c. 5. ubi Anigro huic ὄδωρ οὐκ ἄτιμον, ἀλλὰ δυσῶδες ἄγαν τοῖς ἀνθρώποις ὄμματι δηχθῆ tribuit. Vel contra etiam fieri potuit, ut fluvio huic a re ipſa, id eſt, gravi odore, nomen inderetur. KUST. Conf. V. Cl. ad Suid. & Euſtath. ad *Il.* B. p. 296. *fin.*
8. 'Ανδρωτί.] Hom. *Il.* O. 228. Vid. Foët *OEcon. Hipp.* & Suid. Mox 'Ανδρῶν. Sic ἀνδρῶν apud Hippocrat. p. 399. 22. & ἀνδρωὴν apud Arctæum p. 47. & 58. quæ vox non obvia in Lexicis.
9. 'Ανίῃ. ἐλύπει] Pertinet ad τὸ ἀνῆσι. Vid. ſup. 'Ανάσσῃ, 'Ανσῖ, & inf. 'Ανσθόνδις.
10. 'Ανεῖς. ἀφεῖς.] Malim 'Ανῆς. ἀφῆς, pro ἀφεῖς. Sequitur enim in 2. perf. ἱρεβίζεις. Reſpicitur ita *Il.* E. 880. ubi ſimiliter Scholia. Suidas autem participium 'Ανεὶς habet, quod reddit ἄφρις, ἢ παχυμερῶς. Phavorin παχυμερῶς ἱρεβίζων. Potuit alioqui Particip. 'Ανεὶς (i. e. ἀφεὶς) confundi cum 2. perf. Præſ. 'Ανεῖς, vel 'Ανῆς i. e. ἱρεβίζεις. Uti ſæpius.
11. 'Ανεῖσα.] *Il.* E. 422. Schol. ἀναπείθουσα. Vid. ſup. 'Ανέωκε, & Etym. M in 'Ανεῖς.
12. 'Ανάχειν, ὄζειν] An ab ἐνέχω ſed non ſuo loco. An vero legend. 'Ανδνάχειν? vid. 'Ιδανον. Sed otdo hic valde tutbatus. IS. VOSS. Inf. 'Ιάχειν. σαίνειν. Sup. 'Ανγεῖν. - - - δυσῶδες. ubi vid. Etymol.
13. 'Ανγεσθέτης.] Lege, 'Ανγεσθέτης. PERGER. L. 'Ανγεσθόνης. KUST.
14. 'Ανδιτί, ἀνδρικῶς.] Lex. Reg. MS. 'Ανδιτί, ἀνίκατος. Conf. Suid. Photius Lex. MS. 'Ιδίως, ἰδιῶται πρὸς 'Ανδιτί, ἀνδρικῶς. quod ſup. vide.
15. 'Ανειμένη.] Exponit illum Poëtæ locum: Κέλευσε ἀνεῖσθαι &c. Unde ſcripſiſſe puto Heſychium: 'Ανειμένη κέλευσε. ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸ πῖλον. Nam eum dicit ἀναχαλᾶν τὸ πῖλον, docet eodem opera, τὸ κέλευσε eo loco ἀντὶ τοῦ πῖλον poni, ſive καλυπτόμενον. Suidas idem exemplar adduxit, & eodem modo exponit. Heſychius ſupra, ubi eadem hæc verba ſunt ſcripta: 'Ανειμένη, inquit (ita enim ibi legendum monuimus) ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸ πῖλον, καὶ τὸ μανδύον διαστέλλουσα, &c. & tandem addit: Κέλευσε ἀνεῖσθαι. Quem locum hic explicui tandem. Supra autem de 'Ανειμένη agit ſecundum literarum ordinem, & idem eſſe docet, quod ἀνεῖσθαι. HEINS. Locus eſt *Iliad.* X. 80. monente etiam *Kuſtero*: ubi Schol. γυμνοῦσα τὸ κέλευσε. Δεγεῖ δὲ τὸ καθ' ὑπόθ. μείζον.

καὶ τὸ μανδύον διαστέλλουσα, καὶ ὃν τοῦ αἰχμάζοντος περιβάλλουσα.
'Ανειμένως [16]. ὃν τρόπον κάτω μερῶν ὄπου τὰ ἄνω ἕλκουσας, καὶ ἐνδιεγείρας κάτωθεν λέξαμένους, ἢ ἀφῆ πυρὸς ἢ ἐρεμένως [17].
'Ανίεμαι. δίρεαι.
'Ανιόῦσα [18]. ὀνδύσα.
'Ανίεσα. χαλῶ, βάλλα.
'Ανιερᾶζ. νὶς θυσίαν κτίνεζ.
'Ανιερᾶσαι [19]. ἀναπαύσαι.
'Αν' ἴσον [20]. ἀνὰ τὸ ὀρθόν.
'Ανίεσθαι. τὸ ἀπολύεσθαι. συγχωρεῖσθαι. κωφίζεσθαι.
'Ανερώσαντες [21]. ἀναθέντες.
'Ανιθεῖζε [22]. λυπηθεῖζε.
'Ανίης [23]. βοζάνη τις.
'Ανίκητ. ἐξ. ἀπολύῃ, ἀναπαύῃ [24], ὀκλάσῃ.
'Ανίκητ. ὀκλάδωσιν, ἀναβάλῃ.
'Ανδι ἄπελθε.
'Ανίκεστ [25]. ἀνίατον.

'Αν-

1. 'Ανθυφεῖται] Ald. & Flor. vitiose 'Ανφ. quod ſuo loco ſtupide repoſuit Phavorinus.
2. 'Ανθ' πολίος.] L. 'Ανθὸ. πολίος. IS. VOSS.
3. 'Ανθάπλιζεν.] L. 'Ανθώπλιζεν. Et ſic *Kuſter.* Quod recepi.
4. 'Ανᾶται.] 'Ανὰ eſt ab Hebr. נעה BERNARD. Sic & Hoelzlin. ad Apollon. Rhod. IV. 1584. Cui vero non æque ab נעה *mœſtus fuit.* Conf. mox in 'Ανγεῖν. Reſpicitur forte *Odyſſ.* O. 334.
5. 'Ανίχειν.] L. 'Ανέχειν. GUYET, IS. VOSS. KUST. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* Quam lectionem & ſeries ipſa liter. requirit. Sæpius autem ῑ & ῐ in hujuſcemodi vocabulis confundi conſtat. Vid. ſup. *Not.* in v. 'Ανδιάχειν, ſive 'Ανδιᾶχειν. Conf. Rövet. *Not.* ad Muſæum, p. 267.
6. 'Ανγεῖν,] Nicander lo *Theriacis.* Thom. Reineſius *Epiſt.* 55. PERGER. Fecere ex ἀπαγεῖς, quod & ἀπαγὲς. 'Απαγὲς autem ab ἀνὰ, vel ἀπὸ, ἀπάζειν, quod Hebræo נעה *oppreſſit, adflixit*, originem debet. Reineſ. ad Daumium *Epiſt* 55 VERWEY. Schol. Oppian. ad III *Hal.* p. 108 expl. λυπῶν. In eiuſdem *Cyneg.* IV. 403. Interpres urſum ἀνγεῖν reddit *triſtem.* ABRESCH. Vid. ſup. 'Ανάγειν, & 'Απαγὲς, & inf. 'Ανχῆ, poſt. v. 'Ανσθόνδις. Conf. Suid. & Etym. M. & modo *Not.* in 'Ανάτην.
7. Δυσῶδες] Videtur vox hæc ['Ανγεῖν] ejuſque ſignificatio originem traxiſſe ab *Anigro*, fluvio Eleæ regionis [in Peloponneſo] qui gravis & tetri erat odoris. Vid Pauſan. l. V. c. 5. ubi Anigro huic ὄδωρ οὐκ ἄτιμον, ἀλλὰ δυσῶδες ἄγαν τοῖς ἀνθρώποις ὄμματι δηχθῆ tribuit. Vel contra etiam fieri potuit, ut fluvio huic a re ipſa, id eſt, gravi odore, nomen inderetur. KUST. Conf. V. Cl. ad Suid. & Euſtath. ad *Il.* B. p. 296. *fin.*
8. 'Ανδρωτί.] Hom. *Il.* O. 228. Vid. Foët *OEcon. Hipp.* & Suid. Mox 'Ανδρῶν. Sic ἀνδρῶν apud Hippocrat. p. 399. 22. & ἀνδρωὴν apud Arctæum p. 47. & 58. quæ vox non obvia in Lexicis.
9. 'Ανίῃ. ἐλύπει] Pertinet ad τὸ ἀνῆσι. Vid. ſup. 'Ανάσσῃ, 'Ανσῖ, & inf. 'Ανσθόνδις.
10. 'Ανεῖς. ἀφεῖς.] Malim 'Ανῆς. ἀφῆς, pro ἀφεῖς. Sequitur enim in 2. perf. ἱρεβίζεις. Reſpicitur ita *Il.* E. 880. ubi ſimiliter Scholia. Suidas autem participium 'Ανεὶς habet, quod reddit ἄφρις, ἢ παχυμερῶς. Phavorin παχυμερῶς ἱρεβίζων. Potuit alioqui Particip. 'Ανεὶς (i. e. ἀφεὶς) confundi cum 2. perf. Præſ. 'Ανεῖς, vel 'Ανῆς i. e. ἱρεβίζεις. Uti ſæpius.
11. 'Ανέωκε.] *Il.* E. 422. Schol. ἀναπείθουσα. Vid. ſup. 'Ανέωκε, & Etym. M in 'Ανεῖς.
12. 'Ανάχειν, ὄζειν] An ab ἐνέχω ſed non ſuo loco. An vero legend. 'Ανδνάχειν? vid. 'Ιδανον. Sed otdo hic valde tutbatus. IS. VOSS. Inf. 'Ιάχειν. σαίνειν. Sup. 'Ανγεῖν. - - - δυσῶδες. ubi vid. Etymol.
13. 'Ανγεσθέτης.] Lege, 'Ανγεσθόνης. PERGER. L. 'Ανγεσθόνης. KUST.
14. 'Ανδιτί, ἀνδρικῶς.] Lex. Reg. MS. 'Ανδιτί, ἀνίκατος. Conf. Suid. Photius Lex. MS. 'Ιδίως, ἰδιῶται πρὸς 'Ανδιτί, ἀνδρικῶς. quod ſup. vide.
15. 'Ανειμένη.] Exponit illum Poëtæ locum: Κέλευσε ἀνεῖσθαι &c. Unde ſcripſiſſe puto Heſychium: 'Ανειμένη κέλευσε. ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸ πῖλον. Nam eum dicit ἀναχαλᾶν τὸ πῖλον, docet eodem opera, τὸ κέλευσε eo loco ἀντὶ τοῦ πῖλον poni, ſive καλυπτόμενον. Suidas idem exemplar adduxit, & eodem modo exponit. Heſychius ſupra, ubi eadem hæc verba ſunt ſcripta: 'Ανειμένη, inquit (ita enim ibi legendum monuimus) ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸ πῖλον, καὶ τὸ μανδύον διαστέλλουσα, &c. & tandem addit: Κέλευσε ἀνεῖσθαι. Quem locum hic explicui tandem. Supra autem de 'Ανειμένη agit ſecundum literarum ordinem, & idem eſſe docet, quod ἀνεῖσθαι. HEINS. Locus eſt *Iliad.* X. 80. monente etiam *Kuſtero*: ubi Schol. γυμνοῦσα τὸ κέλευσε. Δεγεῖ δὲ τὸ καθ' ὑπόθ. μείζον.

Vid. inf. Κέλευσε ἀνειμένη, quæque ſupra notavi ad v. 'Ανειμένη. Apollon. Lex MS. pro πίλος etiam κέλευσε habet.
16. 'Ανειμένως. &c.] Hoc loco reſpicit Poëtæ locum:

Αἶγας ἀνειμένως, σταλὰς τ' εἰσέτι τὸ πάλαι.

Docte igitur Grammaticus. At tu, ut id magis etiam dicas, totum locum ſic lege: 'Ανειμένως. ὃν τρόπον κάτω μερῶν ὅπου τὰ ἄνω ἕλκουσας, καὶ ἐνδιεγείρας κάτωθεν λέξαμένους, ἢ ἀφῆ πυρὸς αἰσθόμενοι. Nam vult, præpoſitionem non vacare, ſed exaticationem declarare. Huc ſpectant & illa: ὃν τρόπον κάτω μερῶν ἐπὶ τὰ ἄνω ἕλκουσας, & κάτωθεν δηχθεμένους HE NS. Locus eſt *Odyſſ.* B. 390. ubi non τ' εἰσέτι, ut Cl. *Heinſius* ſcribit, ſed ἐ' ἔτι. Schol. ibidem: 'Ανειμένοι καθεφθέντες. ἀπὸ δὲ συμβάσεως. τὰ δὲ κάτω ἢ τὰ ἄνω ἕλκ. οἱ πολῖται. Locum notaverant etiam *Sopeng.* & *Kuſt.* Item Suidas in 'Ανειμένη. Infra male: 'Ευμόρως. διεγεῖρε. Mox: 'Ανείμενος. ὄρθιος.
17. Ἢ ἀφῆ πυρὸς ἢ ἐρεμένως.] Legendum videtur: ἢ ἀφῆ πυρὸς ἐρεμένως, vel ἐρεμένου. GUYET. Forte, πυρὸς διεγερθέντες. SOPING. Vel pro ἀφῆ πυρὸς lege ἀθυμιῶντες. PALMER. An ἐρεμένως? Vid. 'Ανίρεσθαι. *Vir Doctus* in Cod. Weſt. legit, ἢ ἀφῆ πυρὸς ἰκμαίνομαι, *igne liquefactus.*
18. 'Ανιόῦσα] Vid. inf. 'Ανιόῦσα, & ſup. 'Ανσῖ.
19. 'Ανιερᾶσαι.] Vid. ſup. 'Αμπαυσάμενος, & *Not.* in v. 'Απαυσάμενος.
20. 'Αν' ἴσον. ἀνὰ τὸ ὀρθόν.] Nulla in me eſt dubitatio, quin olim fuerit editum: 'Αν' ἴσον, ἀνὰ τὸ ὀρθόν. Quum vero hæc gloſſa poſt 'Ανιερᾶσαι reperiatur, favet emendationi fertes literarum, quæ ſæpe quidem fallit. non raro tamen etiam antiquæ ſcripturæ index eſt, non ita prorſus ſpernendus. Infra ſuo loco legitur: Ἴσον ὀρθὸν —— ὀρθὸν, & Ἴσα. ἐν' δίκαια, πρὸς οὐς ὀρθὸν, μὴ ἐρεμᾶ. Verum etiam bina loca repeti, ubi ἀν' ἴσον adhibuit Hometus; Alterum *Il.* Φ. 303.

—— Ἕ δ' ὑλίζε γάνος' ἐπὶ δὲ
Πρὸς ῥόον ἀίσσοντα· ἀν' ἴσον.

Schol. ἀν' ἴσον] ἐν' δίκαιον, καλῶ τὸν ὁμαλὸν ἢ σωτῆ, id eſt σωφρονῶ, ſcribendi compendio. Alter locus extat *Od.* ω. 377.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαῖρ' ἀν' ἴσον πεφύκεσαν.

Malo: 'Α. ἐ. σφαῖραν ἀν' ἴσον π. VALKEN. in *Miſc. Obſ.* VIII, 1. p. 152.
17. 'Ανεμένως. ἀνάδην.] Vel dele; vel lege: 'Ανίεσθαι. ἀνεμένως. Vid. 'Ανεῖς. [poſt 'Ανιμᾶσι] IS. VOSS. Et hoc ſtetum ex hypotheſi alphabetica: ceteroqui ſanum eſſe locum non dubitaſſet Vir ſummus. Conf. v. 'Αφιμᾶζ, & modo v. 'Αιαμᾶζ.
22. 'Ανιθεῖζε.] Vid. ſup. 'Ανεῖς, inf. 'Ανιθεῖζε, &c.
23. 'Ανίης.] Forſan ita dicitur, quod cito ſe prodat & creſcat: ab ἀνίημι, quod Botanicis eſt ἀδ, *mitto, profero.* Vid. ſup. in 'Ανεσίδωρα.
24. 'Ανίκητ. - - - ἀναπαύῃ.] Vid. ſup. 'Ανεῖς. Gloſſar. Rutgers. 'Ανῆζε. καθεύδεζε. Cl. Strunzius corrigit: 'Ανῆζε. καθεύδεζ. Mallem minori mutatione: 'Ανῆζε. καθεύδεζ. Ita ſcripſeram: quando me monuit Amiciſſimus d'Orvillius, legendum ἀνῆζε. καθεύδεζε. ex Oppian. *Halieut.* I. 161. Vide nunc *Miſc. Obſ.* IX. 1. p. 110.
25. 'Ανίκεστ. ἀνίατον.] Vel 'Ανίκεστον lege; vel ſic: 'Ανάτεστ. ἀνίκεστον. IS. VOSS. Nihil mutaverim: ſæpe enim eadem vox binis locis occurrit apud Noſtrum, ſi literæ ſint affinis ſoni, ut ν & λ. Quia vero 'Ανάτεστ olim pronunciarunt quaſi ἀνάτεστ, hinc ea vox boe loco comparet. Poſſes autem pro ἀνάτεστ reſcribere ἀνάλεθ, quod ſup. ἀδιφορήτῳ explicatur. Et ſic ſuo loco: 'Ανάτεστ. ἀνάλεθ, Sed ἀνάτεστ etiam legitur lo 'Ανακλίς, quod vide.

1. An-

'Ανελώμενον [1]. ἀναιρεθέντα.
"Αναμ@ [2]. ξηρά. ἰκμάδα, ὅ ἐστιν ὑγρασίαν, μὴ ἔχουσα.
'Αμίλεας [3]. συγγενεῖς.
'Αμᾶτα. πυπίζη [4].
'Ανεῖς. ἀναλύσεις.
'Ανμᾶς [5]. ἀντλεῖν.
'Ανμβᾶν [6]. ἐκλελυμβᾶν.
'Ανοίξωσι [7]. ὁρμήσωσιν.
'Ανύτα. Καταφρόντα.
'Ανόη@. ἀπεχομένη, ἀνατίλλοι@.
'Ανπαμβὴν [8]. παγίδην.
'Ανπάμ@. ἀναπεφωδεῖς.
'Ανπάσων [9]. ἀνίπτοις.
'Ανπλόπδες [10]. δι' ἀγνίαν ἀχείας μὴ ἔχοντες πίπδας.
'Ανχῦ [11]. χαλεπῶ. λυπηρῶ.
'Ανώσῃ [12]. ἀναιρῇ.
'Αποφυὶς [13]. ἀνόμοιον.
'Απχάλυ@ [14]. ἀναχαῖς.
'Απὴν [15]. ἤγουν, οἱονεὶ ἀναχαῖς.
'Ανόχῃ. ἀνατίλλῃ.
'Ανόχυσα. ἀναδύσεσα. ἀνατίλλυσα.
'Ανίχων. ἀναπίλλων.
'Ανσάζαι [16]. τὸ ἴζες ποιῆ τὺς ὕπνον ἐλθόντας.

'Αν-

'Ανχυθῶν [17]. ἀναζητῶν τὰ ἴχνη
'Ανίψανον [18]. ὁ βιβλαμμένον. οἱ δὲ, ἡλικίας τάξιν.
'Ανιαυδύες. λυπεμιδύης, δακτυλιδύης.
'Αν' ἰαγμὸν [19]. χτ' τ δίωξιν, ἢ τ' ταραχὸ.
'Απμιῶν [20]. ἀναγνώσκειν.
'Ανίτας [21]. ἀνατίλλ. ἀναφέρ@.
'Αππσοειδὶς [22]. κόκκιον.
'Απίς [23]. μητρὸς ἢ πατρὸς μήτης.
'Απωδὰς. πτυφερὰς, ἀβρὰς.
"Απαμα. Ἐρυθρόδμα. Ταραντῖνα.
'Απέφιλ@ [24]. ἄνθυ νεφέλης. τυτίσιν αἰθελα.
'Αν' ὅσμυς [25]. χτ τὰς ὀδὲ εἶχεν φυτείας. ἢ χιζομένην αὔλαχα.
"Απδ@ [26]. ἀνάβασις. ἡ ἐνδεχόμ τυ Πυαπιῶν@, ὅτι αἱ γυπάϊκες ἀνέρχ@ εἰς Θεσμοφορίαν, ὅτε κλαῦσαι.
'Απόδυ@ [27]. ὀδόντας οὐκ ἔχων.
'Απέζεσα [28]. τὰ μὴ ἐζεσμένα.
'Απημῶν. ἄπυς, ἄφρων.
'Απηταίνῃ [29]. μωρεύῃ.
'Απόθλ@ [30]. γνήσι@.
'Απόθηεν. ναθεν.
'Απάϊας [31]. μωρίας.

'Απο-

1. 'Απελώμεν. ἀπελωμεν.] L. 'Απεμόμεν. IS. VOSS. Inf. 'Ιαμᾶ. Ἀπμᾶ, εἶπε καθαιρεῖ. Sup. 'Απὴν. ἀπαπαθαίρεσ. Sed hoc minus huc pertinet. Confer potius v. 'Αφιελῶντ, & 'Απμῶσιν.

2. 'Αναμ@.] Vid. sup. post v. 'Ανάλυσιν. In Ven. & Flor. male 'Αμμ@.

3. 'Αμίλας. συγγενεῖς.] Id est, simul versari. Ἄω, ἴλη, ὁμίλη, &c. GUYET. 'Ομιλᾶς lege. SOPING. L. 'Αναλῆς. συγγενεῖς. Vid. 'Ιλίων. IS. VOSS. Vel series liter. oblendit, Hesychium scripsisse 'Αιλᾶς, i. e. ἀνείλας; quod a Suida exponitur συγγενεῖς, prout etiam hic scribendum est pro συγγενεῖς. Confer quæ notavimus sup. ad v. 'Ανίχνῃς, post v. 'Ανελῶν. KUST. Vid. sup. 'Ανελλιδίστες. & 'Ανείλας. Conf. in 'Ομιλᾶσθ, & 'Ομιλῆ, συναναστρόφους. &c.

4. 'Αμᾶτα. πυπίζη.] L. πιῆζῃ. SOPING. Πυπίζῃ, pulsat. recte. Vid. inf. suo loco. PERGER. πυπίζῃ, id est, κοπτῇ. IS. VOSS.

5. 'Ανμᾶς.] Vid. sup. 'Απμιῶν@. Thom. Mag. 'Ανμᾶν λέγῃ ἐκεῖ ἐχεῖ, μὴ ἀντλεῖν. Vid. 'Ιμᾶν.

6. 'Ανμβὰν.] L. 'Ανειλῶν. SOPING. Male pro 'Ανμβὰν. KUST. Vid. sup. 'Ανεμβὰν. Glossæ MSS. in Sirach, 'Ανεμβ@. Ἀπελευθερῶ@.

7. 'Ανοίξωσι.] *Il. Vossius* leg. 'Ανίξωσι. Falso. Respicitur enim *Il.* Δ. 114. ubi Schol. ἀναχωρήσωσιν. Vid. sup. 'Ανοίξας, & 'Ανοίξει.

8. 'Αππαμβὴν.] L. 'Ανπαμβὴν. Vid. supra. M. MEIBOM. Conf. v. 'Ανπαπάμενον.

9. 'Ανίπτοις.] Hom. *Il.* Z. 266.

10. 'Ανπλόπδες.] Ex *Il.* Π. 235. ubi vid. Scholia minora, & Eustath. p. 1058. Utitur hac voce Nonnus in Joan. I. 21. ἀνπλοπδοῦσι ἐοικὸς. ϒ. 75. ubi vide Heinsii *Aristarch.* p. 743. five 95. in 8°.

11. 'Ανχῦ.] L. 'Ανχῦ. PERGER. 'Ανχῦ. Sed neque sic ordo constat. IS. VOSS. Vid. sup. 'Ανσχεῖν, & 'Ανυγέῃ.

12. 'Ανώσῃ.] L. 'Ανόῃ. IS. VOSS. Ex adsiti sono mutata series.

13. 'Αποφυὶς.] Habet vocem Cyrillus Alexandr. *Dial.* I. *de SS. Trinit.* p. 409. διὸ τὸ ἀλλοίας ἀποφυῆ. quod observavit Suicerus *Suppl. L. Gr.* p. 318. & in *Thes. Eccl.* Simplex ἐποφυὶς habet Nonnus in Joan. XIII. 15. 'Ιστοφυὶς μίμημα &c. pro quo paullo ante, ἀνίτυπον μίμημα, ut & in *cap.* I. 32. Inf. 'Ιστοφυᾶ. ἴτυα. Vid. sup. 'Ανοτ. & Suid.

14. 'Απχάλυ@.] Hom. *Il.* A. 58.

15. 'Απὴν.] Achilles Patroclum *Il.* Ω. 515. quo respicit.

16. 'Ανσάσῃ.] Matth. XX. 12. 'Ισως ἁμὶ αὐτὸς ἐποίησαν, hoc est uno verbo, ἀνσᾶσι, ut hic, ubi ad ista Matthæi alludum est. SOPING. Explica ex Athenæo, ex observatione D. *Brunonis*. IS. VOSS. Frequens est Aristidi; & mirum doctissimum Interpretem ubique hæsitasse, perpetamque versutile, *inæqualem reddere*, tanquam esset ab ἄνσ@. Usi sunt & alii. Herodot. VII. 103. Xenoph. VII. K. Π. p. 116 extr. ὁ πλῆθ@ ἀν ἐπὶ τῆς ἀθήνης —— τῆς ἐχούσης. L. ἀνσεῖ. ABRESCH

17. 'Ανχυθῶν.] Respicit *Il.* X. 192.

18. 'Ανίψανον.] Et ἀνίψασαν. SALM. ab ἴπλω, ἴψλωμι. GUYET. L. 'Ανίψαμεν. Vid. Etym. HEINS. Lex. Reg. MS. 'Ανίψασαν. ἀλλαξε.

19. 'Αν' ἰαγμὸν.] Vid. sup. 'Αν' ἰαχμὸν (post 'Ανίψαν) quomodo hic rectius etiam scribatur.

20. 'Απμιῶν.] Scrib. 'Ανίμιον, pro quo Suid. 'Ανοίμιον. quem locum frustra sollicitat Portus. Vid. inf. *Not.* in 'Ακίνησαν, & 'Εκπεμπάτω.

21. 'Ανίτας.] L. 'Απίτας, cum duplici τ. quemadmodum ferles alph. exigit, & Homerus, quem respicit, scribit *Odyss.* K. Οὐδ' ἔστ' ἀπίτας, pro ἀπατίσας. ab ἀπατάομαι, & Æolica & Poët (syncope ἀπίομαι, unde ildem ἀπίτας, pro ἀπατᾶς. HILL. (ex H. Steph. *Ind.*) Sic & *Il. Voss.* Locus Poëtæ est ϒ. 192. ubi alii etiam ἀπίτας, per simplex τ. Schol. 'Ανίτας. ἀπατῶν. quasi ab ἀίομαι. Ælian. *H. Anim.* VII. a. p. 399. *init.* 'Απίτας ὑ αὐτὸς νῦν πεγὴν &c. de fonte scaturiente. Apollon. Lex. MS. 'Απίτας. ἀπαρ. ἀπατ. Vid. sup. 'Απίζω, & 'Απίσ@. Conf. *Not.* in v. 'Αστᾶς, & 'Αστατίας.

22. 'Απποειδὶς.] L. 'Απποειδὴς, vel 'Απποειδὴς: nam ἄππος & ἄπποι herbarum sunt species, ut & κόκκος. PALMER. 'Απποειδὴς. H. STEPH. IS. VOSS Recte 'Απποειδὴς, ab ἄππος, quod est ἀνίσιον. C. (COCCE].) Sic per υ scripsit etiam Scholiastes Nicandri, *Theriac* ϒ. 650. five p. 47. ubi Schol. p. 31. 'Απποιοι, ἀφ' δὲ τῶ 'Απποῦς, ἤγουν ἄππου.

23. 'Απὶς.] Vid. sup. 'Αππὶ.

24. 'Απόφιλ@.] Poëtice ρ geminato, apud Homer. *Il.* Σ, Πίκ@) ἀπόφιλ@. HILL. Immo *Odyss.* Z. 45. Errorem transcripsit *Hillius*, more suo, ex H. Steph. *Ind.* Nisi forte locum, ad seq. 'Αν' ὅσμυς adscriptum, huc, ut alias, retulerit Schrevelius. *Is. Vossius* 'Απόφιλ@ scribit, & confert inf. Νοφαιὸς, ἀφανὴς.

25. 'Αν' ὅσμυς.] 'Αμυὶς, ab ἄγω. "Οσμ@ autem ab ἄγω [f. ὄγω] ut differat ab ἀμυὶς, quod est ab ἄζομαι. Supra: 'Αζομαὶ. ἁγνίζω. Ἡμεραύσιος. ἀπαρχόμενος. GUYET. Respicitur locus *Il.* Σ. 540. - - τὸ ὃ σφίσασιν ἐν' ὅσμας. Schol. τὰς ἐν' ἐδοίας ἢ ἔργα διεξόδους φασὶ, τὰς αὐλάκας. Vid. H. Steph. *Ind.* v. "Οσμ@.

26. 'Απὸ@.] Vid. Meurs. *Græc. fer.* p. 157. & *Att. lect.* p. 215. SCHR.

27. 'Ανόδυ@.] Pro ἀοίδυς, i. e. *dentibus carens*. Conf. Suid. v. 'Ανοδυῆν. KUST.

28. 'Απέζεσα.] Pro "Αζεσα. G. Scrib. "Αζεσα, vel 'Απάζεσα, id est, ἄγαν ἄζεσα, ut ἀπάνευθ@, pro ἄγαν ἄπανθ@. H. STEPH. *Ind.* Lege: 'Απέζεσα. τὰ μὴ ἐζεσμένα. *Ingens absque nodis.* IS. VOSS. "Απεζε διὸ ϒ habet Theophrastus. Quidni legatur: "Απεζα. τὰ μὴ ἐζεσμένα, vel ἀζεσμένα? Sed ἄπεχω. Vid. inf. in 'Αφυτον, & Μολυγῆς.

29. 'Απηταίνῃ. μωρ.] Plato *Epist.* XI. PERGER. Asteriscus notatur locus in Editionibus: quem sustulit, cum recte se habeat glossa. Vid. Suid. in 'Απατᾶ, ibique Interpp. Post μωραίνῃ Cl. Tollius *Fortuit.* c. 24. p. 215. addit ἀφροδισιάζῃ. ex Schol. Aristoph. *Nubib.* p. 151. (ϒ. 416.) quem locum notaverat etiam *Munk.* Sic & *Anonymus* in Cod. Burmann. qui Scholia in Demosth. p. 60. in partes vocat. Sed nullo additamento opus est, quum 'Απατηῆ pro μωραίνῃ accipi, docere tantum voluerit Nolter. Exempla debit Ill. Raech. Spanhem. ad Comici *l. c.* Conf. *ibid.* Kuster. & seq. ad quam properamus, Hesychii glossam. Vid. etiam inf. *Not.* in v. 'Αοιδὴς.

30. 'Απόθλ@. Usus est Chrysost. apud Suicer. *Thes.* Vid. inf. 'Απόθας, ante v. 'Απόμων.

31. 'Απάϊας.] L. 'Απάϊας μωρίας. SALMAS. SOPING. ARCER. HEINS. BRUNO. Vid. Phavor. & sup. in 'Αγνωμ.

'Ανικτὶς. ἀπαλαιπώρητον.
'Ανίκητος. ἀηλεὴς. ἀπαλαιπώρητος.
'Ανιμάζονται. ἀσαφενίζονται.
'Ανιμᾶται. σπάζει. ὀλελύζει.
'Ανίσω. ἀναφίρω [1]. ἀναβαίνω [2].
'Ανοῖτο [3]. ἄνοιτο. τελειῶτο.
'Ανύκιον [4]. ὑσφῶν. γλάφυ) καὶ 'Ανώγαιον.
'Ανυκηδὲς λόγον [5]. ἢ ἀφ' ὧν τὸ εἰκὸς εἰρημένον.
'Ανωκωχὴ [6]. ἀναχώρησις, ἀνοχή.
'Ανύλευθον [7]. ἀθάνατον, ἀκίνδυνον. "Ολεθρος γὰρ, ὁ θάνατος, καὶ ὁ κίνδυνος.
'Ανύλκητον. ὑφ' ὃ τι ἀνέλκει.
'Ανύλευς. δοῦρυς. ἀνόητος [8]. καταδαίμονας.

'Ανομβρεῖ. ἀναβάλλει [9].
'Ανομὼν [10]. προθυμῶν.
'Ανόμαλον [11]. τραχεῖαν.
'Ανόμαλον [12]. τὸ πλῆθος. ἢ ἔκφυλον.
'Ανομένῳ [13]. δεομένῳ.
'Ανομολογίαι. αἱ ἀφ' ἑκάστου λόγων συγκαθέσεις.
'Ανόπως. γνησίως [14].
"Ανομεν. τὸ μὴ ὑποκείμενον νάμῳ. ἀφ' ὁμόνομον. παρὰ τοῦ σέμω [15].
'Ανομος γνώμη. ἢ ἔξω μᾶλλον νόμου [16].
'Ανοσδόκως [17]. ἀσώδως.
'Ανόητον [18]. ἀσωφελῆ, ἄκαρδον.
'Ανόητος. μωρὸς. ἀλίβιος, ἀσύνετος, ἄφρων. ἢ ἀνύοντος [19]. ἢ ὁρώντος.
'Ανοπαῖα [20]. ὀρεινὰ ὄνομα καὶ εἴδος. ἢ, ἀνὰ ὄπην

Error natus ex scribendi compendio, 'Ανοι l. e. 'Ανοίσω. ut referipfi.

1. 'Αναίζω. ἀναφίρω.] Ita Gloff. MSS. ad *Job.* VII. 13. Et Gloff. MSS. in *Pfalm.* 'Αναίζω. ἀνάβω, ἀναγαγῶ.

2. 'Αναβαίζω.] 'Αναβαίζω. An ἀναβαίζω, vel ἀναβαίζω? C. Prius illud ἀναβαίζω (fic enim fcribendum forct) non videtur a *Cocceio* adjectum, fed ab alio auctore, cujus nomen, ut fapius, omifit Schrevelius. Ita vero exhibet H. Steph. *Ind.* Malim ego ἀναβαίζω. quod & Cl. *Kuſtero* placuiſſe video, qui fequentia adnotaverat: „ Supra Ἀναγκαίως exponitur ἀναβαίζω: unde & hic forte pro ἀναβαίζω legendum ἀναβαίζω, l. e. *ex morbo convaleſcam*, vel *ſpiritum recipiam*; quo ſenſu verbum ἀναβαίω accipitur infra v. Ἐπιπνεῖν: item verbum ἀναζῶ ſup. v. Ἀνίφορος. Vel, ſi hoc non placet, legendum eſt ἀναβαίζω, vel ἀναβαίζω. quod poſtremum maxime arridet. Nam ſupra Ἀναζῶ, ἀναβαίζω exponitur ἀναφίρω: & infra, Ἐπιπνεῖν, ἀναφίρω. „

3. 'Ανοῖτο.] Vide paulo poſt v. 'Ανοίμι, & 'Ανοῖτο, & 'Ανοίμην. IS. VOSS. Reſpicit *Il.* Σ. 473. ibique Schol. Conf. v. 'Ανι.

4. 'Ανύκιον.] L. 'Ανύκιον, vel 'Ανυκίων. SOPING. 'Ανώγαιον. GUYET. Sup. 'Ανίσγειον. ἀνώγειον, ubi vide *Not.* Forte hic priori loco 'Ανώγαιον. & poſteriori 'Ανώγειον. Sed variat in hiſce Criticorum veterum ſanctio.

5. 'Ανυκηδὲς.] Scribo: 'Ανυκὴ ἀβλαβὲς; ab ἀνυκὴς, quod eſt ab οὐκὶ, ἰσκὶ, Etymol. 'Ανυκὴ. ἢ ἀφ' ὧν τὸ εἰκὸς εἰρημένον. KUST.

6. 'Ανωκωχὴ.] Pro 'Ανακωχὴ, ſupra. GUYET. 'Ανακωχὴ & 'Ανοκωχὴ. per duplex ο, differunt ſecundum Ammonium, quem vide. Conf. *Not.* in v. 'Ανοχῆ.

7. 'Ανύλευθον.] 'Ανὰ. ordo literarum exigit, quamvis & per ο ſcribatur. Vid. Euſtath. *Il.* p. 939. IS. VOSS. L. Ἀνὰλεθρον, ex *Il.* N. 761. Et ſic Ed. Hagen.

8. 'Ανόητος.] Sophocl. *Ajac.* ν. 1176.

Τοιοῦτ' ἄνολβον ἀνδρ' ἐνοίκτιστ' ἐμοί.

Schol. "Ανολβον. ἀνόητον. ὀλοῦ· ἢ πυρίως ἀφ' ὧν ἐφορᾶται. Paullo ante, ν. 1170. μωρίας πλέον dixerat. Priorem locum obſervaſſe etiam video Cl. *Abreſchium* in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 97. addito alio ex ejuſdem Tragici *Antig.* ν. 1140.

9. 'Ανομβρεῖ.] L. ἀναβάλλει. IS. VOSS. Sic & Suidas: 'Ανομβρεῖ. ἀναβαλλόμενος. Nihil tamen mutaverim. Vid. ſupra.

10. 'Ανομὼν.] 'Ανόμενον. GUYET. Malim 'Ανομὼν. quod & Vir Doctus *loc. cit.* obſervat. Inf. "Ημενον. πεπόθημεν. Et: "Ημεν. ἔπεσον. ubi vid. *Not.* Similiter Cl. *Kuſterus*: „ Interpretatio requirit, ut ſcribatur 'Ανομὼν, per ο, ab ἄνομαι, quod „ idem ac ἀνέομαι. At ſeries literarum ſtat a vulgata lectione. „

11. 'Ανόμαλον.] Rectius ſcribas 'Ανόμαλον, per α in prima ſyllaba. KUST.

12. 'Ανόμαλον.] L. 'Αν' ὁμαλὸν. PERGER. 'Ανομαλὸν, vel 'Αν' ὁμαλὸν. Vide num ἴσφυλον, pro ἔκφυλον. IS. VOSS. Vid. Inf. 'Ομαλὸν, & "Ομαλὸν, & 'Ομαλῶ. Suidas tamen *Pergero* favet, cui adſentior. Eſt enim ex *Il.* Γ. 449. ubi Schol. 'Αν' ὁμαλὸν. καθὸ τὸ πλῆθος. Idem *Kuſter.* notaverat: & V. D. in *Miſc. Obſ.* III. 3. p. 326. In ἴσφυλον vero reſpicitur ad vocem 'Ανόμαλον.

13. 'Ανομένῳ. δεομένῳ.] Pro δεομένῳ *Il. Voſſius* l. ἀνομένῳ. Sic & Cl. *Abreſch loc. cit.* Recte. Vid. Suid. in 'Ανομένης. Sup. 'Ανόην. ἄνουν. Niſi pro 'Ανομένῳ ſcribendum ſit 'Ανανεμένῳ, l. e. δεομένῳ: ut ſup. 'Ανάνευμα. δέομα. Utrique autem voci tota ſubſcripturn reddidi. His olim ſcriptis adſentitur Cl. *Kuſterus*: „ An pro 'Ανανεμένῳ? Supra: 'Ανάνευμα. δέομα. Vel ſi τὸ 'Ανομένῳ recte ſe habet, pro δέομα „ *ſupra* ſcribendum erit, ἀνομένῳ. Nam ἄνευα & ἄνοιτο l. „ dem. „

14. 'Ανόπως. γνησίως.] 'Ανόμως. ὁ γνησίως. Sed ordo hic valde turbatus. Ar malo legere: 'Ανόμως. γνησίως. α enim non eſt privativum, ſed intenſivum, quemadmodum & in 'Ανόδευτος ſupra. IS. VOSS. Aliud agens hæc ſcripſerit V. Cl. In 'Ανόδευτος enim α omnino eſt negativum. Suidas etiam: 'Ανόδευτον. γνήσιον. &c. Bene itaque 'Ανόπως exponitur γνησίως, ut contra *Nitzſch*, ſupra, infra.

15. "Ανομεν . . . ἐσ' ἢ νόμῳ.] Scrib. ἐσθ' ἢ νόμῳ. HEINS. IS. VOSS. ANONYM. in *Cod. Burmann.* Ita quoque olim correxeram. Cl. *Abreſch* conjicit, πόθεν ἢ νόμῳ. in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 97. Sed vide num locum tueri poſſit vulgata lectio, accipiendo ἄνομεν pro *ante legem latum*. Sic D. Paullus ad *Rom* II. 12. Ὅσοι γὰρ ἄνομως ἥμαρτον, &c. i. e. ἄνευ νόμου, ſive *ante legem*, ἐσ' νόμου. Cui opponitur ἐν νόμῳ. Vid. *Obſerous.* noſtras ad illum locum, & conf. I. *Cor.* IX. 21, ibique Schol.

16. Ἢ ἔξω μᾶλλον νόμου.] Scrib. ἢ ἔξω, ἢ μᾶλλον ἄνευ νόμου. HEINS. μᾶλλον, l. e. μᾶλλον, vel κάτ. Vid. *Mallus*. IS. VOSS. Vid. *Obſervo.* noſtras ad I. Joan. III. 4. Gloſſa Græco-barb. 'Ανομία. γνώμη. ἢ ἔξω μᾶλλον νόμου. De malo, ſive judicio publico, hic cogitat Meurſius in v. Μάλλον. Immo Martinius in v. *Malus*, legit: ἢ ἔξω μᾶλλον νόμου. *Sententia quæ eſt extra locum legitimæ*, h. e. *competentis, juriſdictionis lata.* Quem ſequitur L. Banckius *Not. in Taxam Cancell. Rom.* p. 242. Sed errant procul dubio; ut recte vidit Car. du Freſne, vertens potius: *maxime extra legem.* Schol. Æſch. *Prom.* ν. 150. Ἀθεσφάτους. ἀείμνας, ἢ ἔξω νόμου.

17. 'Ανοσδόκως. ἄτοπα.] Pro 'Ανοσδόκως forte. ab ἄω, i. e. ἄσω, & εὐδόκως, vel ἀνδόκως. IS. VOSS. Addendum μᾶλλον ex ſuperiore linea, & bona lectio proveniet: *Auctior. ἀνὰ θεμελίῳ. extra ollonariam figuram*, ſive *numerum ollonarium.* PERGER.

18. 'Ανόητον. - - ἄκαρδον.] L. ἀκαρδῆ. SALMAS. Conf. Suid.

19. Ἢ ἀνύοντος.] Hæc non quadrant. Forte nova eſt gloſſa, cujus initium perierit, quando legerem: 'Ανοήτου. ἀνοήτου. &c. ex Ariſtoph. *Veſp.* ν. 368. ibique Schol. Vel confudit literas η & υ, ut inf. in v. Ἐλεῖν. Aliter *Il. Voſſius*: „ 'Ανοήτου quando eſt Genitiv. ab ἄνους, notat ἀνοήτου. ab ἄνομος, i. e. ἀνόμου, ut ſupra. Cum vero ſignificat ὁρῶντος, tum ἄνους idem eſt quod ἀνοήτου, ab ἄω, „ contrariaſque habet ſignificationes. „ Addere nunc licet Cl. *Kuſteri* Notam: „ Scripſiſſe hic Heſychium 'Ανοήτου, non ſolum ſeries literarum arguit, ſed & duæ poſtremæ „ interpretationes, ἀνοήτου, ἀθρήτου (ſic enim ibi legendum eſt, pro ἢ ὁρῶντος:) quippe quæ interpretationes „ minime conveniunt voci 'Ανοήτου, ſed 'Ανοήτου. 'Ανου enim (unde Participium 'Ανοήτου) idem quod ἄνους. „ Ariſtoph. *Veſp.* ν. 368. Ταῦτα γὰρ ἐσθ' ἁνδρὸς τοῦ ἀνοήτου καὶ πανουργίου. Ubi Schol 'Ανοήτου. ἀντὶ τοῦ ἀνοήτου. Ex „ hoc loco Ariſtophanis Heſychium vocem 'Ανοήτου ſuſpiciſſe valde probabile eſt. Solet enim Grammaticus noſter „ inter alias allorum Auctorum voces, etiam Ariſtophanicas paſſim in Lexico hoc exponere. Sed quærat aliquis, „ unde igitur profectæ ſint interpretationes illæ, μωρὸς, ἀλίβιος, ἀσύνετος, ἄφρων, ſi Heſych. ſcripſit 'Ανοήτου, non „ 'Ανοήτου? Reſpondeo, interpretationes illas loco huic debitum additas fuiſſe, poſtquam vel imperitia, vel ofcitantia librarii 'Ανοήτου mutatum fuiſſet in 'Ανοήτου. Tunc enim ſciolus aliquis, videns ἀνοήτου & ἀφρήτου non convenire capiti articuli, alias addidit interpretationes, quæ notioni „ vocis 'Ανοήτου magis accommodatæ eſſent. „ Hactenus Cl. *Kuſter.* cui facile adſentior: niſi placeat, quod dixi, confuſas eſſe voces, 'Ανοήτου & 'Ανοήτου, ex ſimilitudine literarum ο & υ, maxime in MSS. Cl. *Bielii Schedæ* idem habent, quod primo loco adduximus: „ Ante ἢ ἀνοήτου præmittendum videtur 'Ανοήτου, & ſtatuendum, quod inde novus „ Articulus inciſlat. Sic enim & Suidas: 'Ανοήτου. ἀνοήτου. „ Conf. *Miſc. Obſ.* V. 1 97. In alia mox abeuntem vide *Pergerum.*

20. 'Ανοπαῖα.] 'Αν' ἑπαῖα, l. e. ἀνὰ τὰς δυσκλίσεις, ἀφ' ἧς δυσκλίσεις. GUYET. Vid. Salmaſ. ad *Inſcript.* p. 61. SCHR. Scrib. 'Ανοπαῖα. Reſpicit locum *Odyſſ.* A. [320.] Ὄρνις δ' ὑψίπτωκα διωκτὴς. Ubi diverſas interpretationes vide. HEINS. SOPING. Alii ſcribunt 'Ανοπαῖα, proparoxytonos. Eſt autem vox Hom. ex *Od.* A 320. ubi vid. Interpp. & præcipue Euſtath. cui adde Etymol. KUST.

1. 'Ανὰ

ἐστὶν [1] ἡ Θύελλα, ἢ ἀπὸ τῆ Θυελίδι [2]. ἢ ἄφωνος [3].

Ἀνίσατο [4]. εἰς τὸ πίσω.

Ἄνοϊ. νοῦς, νόημα Σκυθῶν.

Ἀνορχάζειν. ἀνακινεῖν. ἀναλλεάζ. καὶ τὸ τὰ παιδία παῖς χορὸν ἀναβάλλειν [5].

Ἀνορχίας [6]. ἀμπώλας.

Ἀνορχίζειν ὀρμᾶζειν [7]. κεκίνηκεν.

Ἀνόρχιον [8]. ἀκόρμιζον.

Ἀνόρυσσος πόλεμος. ἀνδρεῖος, ὁ τοὺς τοὺς ἄνδρας. Σοφοκλῆς [9] Ναυπλίῳ.

Ἀνορχαλίζειν [10]. ἀλλεάζ. ὀρτιῦδαι ἡ αἱ νεοττοὶ Ὀρτάλιχοι.

Ἀνοσάμικτον [11]. ὀλιγόβρυτον ὕδωρ.

Ἀνόσπα [12]. βίβηλα. ἄδικα, ἄνομα.

Ἀνόστιμος. ᾧ νοστῆσαι οὐκ ἦν.

Ἀνοσπουργίδιτον [13]. ἀνοσίως ἐργαζόμενον.

Ἀνόστος [14]. ὁ θαλάσσιος πολύπους. σκώληξ.

Ἄνοτος [15]. μὴ ὀπτοφίροντες, ὅθεν ἦλθον.

Ἄνω [16]. ἄνω. Ἴωνες.

Ἄνως. ἀσύνετος.

Ἀνύ-

1. Ἀνὸ τῆς ἰκμάδος.] Vid. Eustath. p. 1419. & Etym. M. Cl. Bochart. *Hieroz.* T. II. p. 337. confert אנה *Anapha*, avis cujusdam apud Hebræos nomen.

2. Ἡ ἀπὸ τῆς Θυελίδος.] Adjunge ἀνύσσος· ἡ ὁρμαθὸς, ex etymo vocis: pro quo in antecedd. membro corrupte, ἀνύστος· ὁ ὁρμαθός. PERGER.

3. Ἡ ἄφωνος.] L. ἀφωνία. SAI.MAS. Ἄνωνος & ἄνωνος idem. nam οὖ æque tecum ac υἱῷ notat. unde ἀνωναῖος adverb. pro ἀφώνως. Vid. inf. Ἄνωνος. IS. VOSS. H. Steph. in *Ind.* ἄφωνος retinet, ut fit ab οὖ, vox. Sed ἄφωνος etiam est apud Eustath. l. c. ut ἀόρατος in Schol. min. Apollon. Lex. MS. Ἔτοι ὑποκριτής, ὁ ἴσως, ἀναρίνως.

4. Ἀνίσατο.] Phavor. Ἀνῖσαι ἄπω, εἰς ὀρθιασμόν, Καλλίμαχος, εἰς τὸν πίσω. Et sic *Brunck.*

5. Ἀνορχάζειν. &c. ἡ τὸ τ. π. τ. χ. ἀναβάλλειν.] Verba, καὶ τὸ τὰ παιδία &c. ad τὸ Ἀνορχάζειν rejicienda sunt, ceu manifestum evadit e Scholiis Aristoph. in *Equites*. PERGER. L. ἀναπάλλειν. SCAL. SALM. GUYET. STEPHANIUS. Sic & *Cafanbonus*, ὁ κάπρος, ad Perſium, p. 202. Vid. Schol. *Il.* Z. 474. Sed nihil muto, ob Scholia Comici mox citanda.

6. Ἀνορχίας] Vid. inf. Ὄρχια. & conf. Suid.

7. Ὀρμᾶσθαι.] L. ὁρμᾶσθαι, vel potius ἀνορμᾶσθαι. KUST. Nisi fit ab ὁρμὴ, quod ſuadere videtur ſequens καθόρμισε. Infra: Ὀρμαθὸν δ', —— φορμὸν.

8. Ἀνόρμιον.] *Il.* A. 248. de Neſtore. Vid. ibi Schol. & Etym. M. in h. v. & in Ὄρμος.

9. Σοφοκλῆς.] L. Σοφοκλῆν. JUN. Sic Phavorin.

10. Ἀνορχάζειν.] Ἀνορχήσεις, κακηγορίας. Ariſtoph. *Equit.* p. 362. *Ed. Genev.* HEINS. Locus eſt v. 1341. citatus etiam a Suida. Scholia ibidem inter alia: Δηλοῖ δὲ τὸ Ὀρχίλοχον, τὸ διαβεβλῆσθαι τὰ τοῦτο ἐπαίδων. Conf. ſup. in Ἀνορχάζειν, cujus gloſſa poſtrema verba huc refert *Pergerus*; nec male: quamvis recepta lectio defendi queat. Conf. Etym. M. in Ὀρχίλοχον.

11. Ἀνοσάμικτον.] Forte Ἀνοσάμυτον, pro ἀνοσάμυτον. Vide Ἀσάμυτος Infra. GUYET. Ab ὄσσε eſt ἄνοσσος. Ἀνοσάμυτον itaque eſt aqua, *qua ſine quantitate infunditur*. IS. VOSS.

12. Ἄνοσπα.] Vid v. Ἀνόσιος. De Templo Veneris in Theſſalia, ἀνοσίως dicto, vide Hellad. *Chreſtom.* p. 19. *Ed. Meurſ.*

13. Ἀνοσπουργίδιτον.] Vid. Pollucem L. I. *ſegm.* 22. ibique Kühn. Conf. Sext. Empiric. L. III. *Pyrrh. Hypoth.* p. 153.

14. Ἄνοστος.] Heſiod. Ἔργ. v. 524.

—— ὅτ' ἀνόστος ἐν πόντῳ πέλῃσι.

15. Ἄνοτος.] Huc refer Ælian. *Var. Hiſt.* III. 18. (perperam voci Ἀνοσπουργ. ſubjectum) ubi locus aliquis Ἄνοτος q. *Irremeabilis*, ex Theopompi fabula memoratur. Ceterum pro ἀνοσπουργίδιτος in Ald. & Flor. ἀνοσπουργίδιτον. Vid. Suid. in Ἄνοτος, ex *Odyſſ.* Ω. 527.

16. Ἄνω. ἄνω.] Forte: Ἀνοῖ. ἀνοί. Vid. ſup. Ἀνοῖ. SOPINGIUS. Et hæc *Nota* peſſime a Schrev. ad Ἄνοτος relata. Vid. *Not.* in Ἀνοθάνους.

17. Ἀνύτα.] Habet etiam Hom. *Il.* Δ. 540. ubi vid. Schol. De Æſchyli *Lycurgo*, lege, ſis, Stanlejum, p. 711. & 857.

18. Ἀνοχμὸν.] Ad ὀχμὸν. ὄχνον. SCHR. Ἀνόχνον mavult *Iſ. Voſſius*.

19. Ἀνότιστον.] Pro ἀνετίστον, ut & ſeq. Ἀνόλαγνος pro ἄλογνος. quamobrem τὸ ἀνὸ pro ἀ priv. ſumi videtur. GUYET. Scribendum potius Ἀνοτίστον, quod eſt ἄγαν ἀνετίστον. H. STEPH. *Ind.*

20. Ἀνόλαγνος.] Ἀνάλαγνος forte. SOPING. Ἀνόλαγνος, pro ἄλογνος: ut ſup. Ἀνότιστον, pro ἀνετίστον. GUYET. L. Ἀνόμοιος, vel Ἀνόγνιος. Vid. Ἀσγνῶν. IS. VOSS.

Ἀνύτα [17]. ἄζω. ἐκ χειρός. Λίχυλος Ἀνυχείρῳ.

Ἀνοχμὴ [18]. ἄναυδος.

Ἀνότιστον [19]. ἀθρόιστον.

Ἀνύλιγα [20]. ἀνόλεθρα.

Ἄνυσις [21]. ἄθρεκτος. ὑψηλός.

Ἀνοχὴ [22]. μακροθυμία. ὀψὲ τὸ ἀνέχεσθαι, ἢ ἀνέχεσθαι. ἢ ἀναπτολὴ [24]. ἢ χρεία.

Ἀνοχὴν [25]. ἀναπαυσιν.

Ἀνοχλίζων [26]. ἀναμοχλεύων.

Ἀνοφορίην [27]. τὸ μὴ βλέπειν.

Ἀνσάντες Ν [28]. ἀναστάντες Ν.

Ἄνσαπτον [29]. ἄψαζ. συνάψαι. Κρῆτες.

Ἀνσατὴς [30]. βοῶν. Λάκωνες.

Ἀνσεισαζ [31]. τὸ μόνον ὀψὲ τὸ πῦρ ζῆναι. Λάκωνες.

Ἀνσήτιεν [32]. ἀνίσχειν, διϊκνεῖσθαι.

Ἄνσησον [33]. ἀνάζησον.

Ἄνσα [34]. ἐξαυτίας, χρὴ παρέσωπον.

Ἀνσαγωγὶς. ἀντίπαλος.

Ἀνσαγελίδας. γένος Ἀθλίππου.

Ἀν-

21. Ἄνυσις.] Ad ἀεὶς, ἄορ, &c. GUYET. In ὑψηλὸς reſpicitur τὸ ἀρθ., *mons*; vel ad ἄορ (unde & ἀρτὴς) & ἄνω.

22. Ἀνοχὴ. μακροθυμία.] Hæc duo conjunxit Apoſtolus ad *Rom.* II. 4. Reſpicitur autem ad *Rom.* III. 26. Ἐν τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ.

23. Παρὰ τὸ ἀνίσχειν &c.] Vid. *Not.* ſeq.

24. Ἡ ἀναβολή.] Hæc aliena plane eſt explicatio. Hinc refcribendum puto ἀναπαυχή. Sic enim & Suidæ ἀνοχὴ exponitur; & Heſych. alibi: Ἀνοσχὴ. (pro Ἀναπαυχὴ poſitum) ἀνοχή. Eoque ſenſu Cl. Olearius *Obſ. ad Matth.* XI. 12. *P. II. Sect.* 2. §. 2. verba *Rom.* III. 26. τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ, erudite ὑποχρονίᾳ: *Temporibus, quibus Deus, nondum præſtita ſatisfactione lites, inducias quaſi concederet.* Ad quem locum procul dubio reſpexit Noſter. BIEL. Pace Viri præſtantiſſimi dixerim, non allenam mihi videri explicationem. Ut enim ἀνίσχειν paſſim de Sole oriente dicitur; (ut & infra: Ἐξίσχειν. ἀνατέλλειν ἄλλοι.) ita ἀνοχὴ idem quod ἀναβολή. Utrumque docet Pollux l. IV. *ſegm.* 157. ubi ἀναβολὴ & ἀνοχὴ ſunt ſynonyma, ut & ἀναπνοὴ, ἄνοχος, ἀνίσχων, &c. Et hoc faciunt verba Heſychii præcedentia: ὀψὲ τὸ ἀνίσχειν, ἢ ἀνίσχας. Scil. Ἀνοχὴ, pro μακροθυμίᾳ, vel χρείᾳ, eſt ab ἀνίσχειν· quando vero ἀναβολὴν denotat, eſt ab ἀνίσχων. Pariter mox: Ἀνοχὶς. ἀναβολή. Conf. H. Steph. *Theſ.* I. 1335. Nec Suidas jubet pro ἀναβολὴ referibere ἀναπαυχή. Verba ejus ſunt: Ἀνοχὴ. ἡ ὑπομονή. Ἀναπαυχὴ δέ. Quibus potius duo iſta diſtinguenda docet; ut ſæpius, addita particula δὲ. Vide tantum Suid. in v. Ἀνοδέλιον, Βρυάξεις, Ἐφοδεγεῖ, Σπουδαρμός, Τέρμινθος, &c. Similiter in v. Καπιτωλίου, poſt Καπιτῶν: Καπιτωλῖνον. (inquit) τὸ ἱερόν. Καπιτώλιον δέ. Rectius & plenius Lex. Reg. MS Καπιτώλιον. ἱερόν, ὁ παλαιὸς, ὁ ἀγορὰ. Καπιτωλεῖον), ὁ ναός.

25. Ἀνοχὶς.] L. Ἀνοχεῖα. Ab ἀνοχὴ, ἀνοχεῖον. Sup. Ἀνοχὴ. μακροθυμία. ὀψὲ τὸ ἀνίσχειν, &c. ἢ ἀναβολὴ. &c. GUYET. Ob ſeriem *Iſ. Voſſius* hæc cum præcedd. conjungit. Conf. *Not.* præced.

26. Ἀνοχλίζων.] Apollon. *Argonaut.* I. 1167. Διὰ τόν' ἀνοχλίζων &c. Schol. ἀναπαύων &c. Quem locum citat Schol. Pind. *Pyth.* IV. 304. Inf. Ὀχλίζων. κινῶν, μοχλεύων. Hinc Ἀνοχλίζων, τὸ ἀναπαύων, ut pluribus docet, quem vide, Euſtath. *Od.* ϰ. p. 1944. Oppian. (monente *Abreſchio*) *Hal.* II. 227. τόσσον δ' ἀνοχλίζουσι —— λίμνας. Schol. ἀναπαύουσι. An itaque apud Suidam pro Ἀνοχλίσας, ἀναπαύσας, ettam legendum Ἀνοχλίσας?

27. Ἀνοφορίην.] Forte ad ὄψις. G. Forte Ἀνοφίην. ὀψὲ τὸ ϰ, ἢ ὄψιν. SOPINGIUS. L. Ἀνοφθορίην, *caligare oculis*. PERGER. L. Ἀνοφωσίη, vel Ἀνοφορίη. IS. VOSS. Hagen. Ἀνοφορίη, omiſſo σ, ut ſæpius, vitio librarii; quod *Sopingium* fefellit. *H. Steph.* in *Ind.* legit Ἀνοφωσίη. Sic idem *ad oram lib. ſui.* Quod damnat *Iſ. Voſſius*. „ Forte legendum Ἀνοφωσίη, ab ὄψις, *viſus*: „ inquit Cl. *Kuſterus*. Conf. inf. in v. Ὀφείλης.

28. Ἀνσάντες Ν.] Male *Iſ. Voſſ.* Ἀνσάλης. Eſt enim ex *Il.* B. 398.

29. Ἄνσαπτον.] Euſtath. *Il.* ϰ. p. 1450. [ſive 1386. *Ed. Rom.*] ad Homericum Κόλαπτα ſcribit, nonnullos ἀλλαλα τὰ αὐτὰ τοῖς ἑτέροις vocare ἄπτα ἢ ἄψαι. Legendum igitur in Heſych. Ἄψαι ἁψασθαι, συνάψαι. Κρῆτες. Ἄπτα, ὁ δυτὸν. SOPING. L. Ἀσσῶν, *adjace, cognare*. PERGER. L. Ἀνσατὸν. IS. VOSS.

30. Ἀνσατὴς.] Ad σάτε, διδυσκάτης, forte. GUYET. Pro ἀνσάτης. IS. VOSS. Vid. Σάτε, & Σάτη, & ſup. Ἀνσαθὸν.

31. Ἀνσεισαζ.] Pro Ἀνσεισασζ, ἀναδιεισασζ. ad Δίψαι, Διεῖζε. GUYET.

32. Ἀνσήτιεν.] Hom. *Il.* A. 305.

33. Ἄνσησον.] Hom. *Il.* K 176.

34. Ἄνσα.] Vid. inf. Ἄντλα, & Martin. *Cadm.*

'Ανδάδ). σκαλιώτας.
"Ανεμ'. ἄνεμο.
'Ανδείας. πολεμίας. ἐχθρᾶς. Σοφοκλῆς Παλυιδῇ '.
'Ανδείαν. ἔκτοπον, χαλεπόν. Σοφοκλῆς 'Αχελοίῳ.
'Ανδία 3. σκαντία. ἰσόσ. 4. Αἰσχύλ. Σεμέλη. σπαριὴ δὲ ἡ δύπμα 5. καὶ ἡ Ἐκάτειος δὲ 'Αντιαίας λέγουσι, ἀπὸ τοῦ ὑπαπέμπειν αὐτοὺ 6.
"Αντερσον 7. ἀνελέγεσθαι. Σοφοκλῆς Θυέστῃ.
'Ανδαχὰς 8. σίμεσγ.
'Ανδαχεοί 9. ἰχθῦς κεπάδευς.
'Ανδαχὲς. σημεῖον 10.
'Ανδέλασμα 11. ἀντόμιον.
'Ανδελαγῆναι. ἀναπαύσασθαι. Κρῆτες.
'Ανδελλὶς 12. ταύτης ἡ ἡμέρας.

'Αν-

1. 'Αν).] Vox corrupta, pro 'Αἴτης. Sup. 'Αίτας. πτοᾶς. pro quo infra etiam 'Αστης videmus, eodem errore. Mecum sentire video *Kusterum*, bis verbis: „ Vox hæc suspecta mihi est; sub cujus persona latere puto veram vocem 'Αστης, „ quæ recte exponitur per ἄνεμοι. Est enim ab ἄω, vel „ ἄημι, flo, spiro, ut notum est. Sup. 'Αίτης. ἄνεμόσ. Conf. „ mox v. 'Ανδέλ. De permutatione autem litterarum η & „ vide quæ notamus infra ad v. Ἐλαιτιαί. „ Conf. *Not.* in v. 'Ανεμόσ.

2. Σοφ. Παλυιδῇ.] Sic & inf. in 'Αχελόῳ. *H. Valesius* leg. Παλυιδῇ.

3. 'Ανδία.] Laudant Lexica ex Euripide, ἀνδίαν πλαγάδ. Vereor ne Sophocli tribuendum sit, qui ita loquitur in *Electr.* v. 196. & *Antig.* v. 1419. Euripidem eo usum non memini. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. r. p. 98. Vid. Apollon. Schol. p. 56. SCHR. Vid. Schol. Eurip. p. 251. MUNKER.

4. Ἰσόσ.] Est illud Ἰσόσ authoris nomen, apud quem ita legitur. Διορθωτ nempe Ἰσόσ, ne quis fallatur, cui ἄντας, Ἰσοτίμου est. HEINS. Hicesium novi medicum ex Plinio, Athenæo, Strabone &c. quique de *Mysteriis* scripsit, ex Clemente Alexandrino. Quis vero Diogenes Hicesius, ignoro. Heinsiana illa ex Etymologo petita, in 'Ανδία, ubi inter alia: 'Ανδία πρὸ Ἐκάτη ἐπιθέλασις. Διορθωτ Ἰσόσ. &c. Sed fallitur V. Cl. Sensus enim est Diogenem hanc vocem accipere pro Ἰσόσ, ut jam vidit Sylburgius. Conf. Scholia Apollonii mox describenda. Quare hoc authore novo indicem Hesychianum carere posse confido. Ita mox: 'Αστῆρ. —— Ἰσοτίμου. Conf. *Not.* seq.

5. Δύπμα.] Rheam ego subintelligo, ἐπεὶ καὶ τοὺς Τελχῖνας ἐπαθλεῖν ἐφύτευε. HEINS. Sic plane Etymologus. Vid. 'Ανδία, & v. Ἐλαιτιαί. Conf. Suid. Respicitur locus Apollon. Rhod. L. I. 1141. ubi de Rhea agens, quam tympano placant Phryges, mox subjicit:

Ἦ δ' αὖ ἀναγίνου ἐπὶ φρένα θῆκε θυέλας
'Ανδία δαίμων. —— ——

Et attendit animum intumescit sacris Dæmon Antea. Schol. 'Ανδία. ἡ Ῥέα φησὶ λέγει), ὅτι ἐπαθλεῖν τοὺς Τελχῖνας ἐφύτευε. (sic & Etym.) Pergit ὡς δέ τινες, ἀνδία, ἡ ἀναθυμίασις, ἡ ἀέρινη. Id est, quod mox dixit Hesychius, Ἰσόσ. Inf. 'Αστῆρας. Ἰσοτίμου. Conf. "Αστεμ, & 'Αστῆρ, Ἰσοτίμου. Item in 'Αστῆρ, 'Ανδήμια, & 'Ανδηρία.

6. 'Απὸ δ' ἐκπεσόντος αὐδῆ.] L. ἀνδῆ. PALMER. HEINS. [In Hesiod. p. 36. & *Introduct.* in Hesiod. *cap.* XV, p. 256.] STEPHANIUS. IS. VOSS L. αὐδῆ. PERGER. Non placet illud, quod corruptum est, ἐκπεσ. τὸ αὐδῆ. Nam quæ αὐδῆ illa sunt, quæ immittit ἡ Ἐκάτη? Scribe: λὸ δ' ἐκπεσόντος αὐδῆ. Ἔστιν δ' λὸ δ' αὐδὴ γῆ) ὅπα, κυρίως κρότος, ἢ ὑπερβατ πάρδ· ἢ σαφία, σάφα· ὅτας ὃν ἢ αὐδὴ, καὶ σαφηνεῖα αὐδ. HEINS. Sunt verba Etymologi. Conf. G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 15. qui pariter αὐδ, adverbia, legendum omnino censet. Posset forte lectio vulgata defendi, ut in αὐδῆ remittatur Lector ad Articuli caput 'Ανδία, sive 'Αὐδία. Sed non urgeo.

7. 'Αντιρῶσιν.] 'Αναιρῆσιν. In *Schedis Basilicis* p. 66. 'Αντιρῶν. φιλονικῶ. IS. VOSS. Ex literarum serie scribendum est 'Ανδιρῆζ, quod Sophocles pro ἀδλεύειν usurpare potuit. Nam & Suidas 'Ανδίρω exponit, φιλονικῶ. Τὸ φιλονικεῖσθαι autem proprium est τὸ ἀδλεύειν, i. e. *contradicere*. Præterea τῷ 'Αντιρῶν responderet interpretatio ἀδλεῦσαι, in Futuro; non ἀδλεύσαι. KUST. Forte 'Αντῆν ἰρῶσιν. Infra "Ανδια ἀδλεων ratione non dissimili. ABRESCH. 'Αντιρῶσα stare forsan poterit. Infra: 'Αντιρῶσιν. ἀντιόωσι. Passim *as* & ο permutantur in serie.

8. 'Ανδαχὰς.] Conf. statim v. 'Αντιαίς. KUST.

9. 'Ανδαχεοί.] L. 'Ανδαχαῖοι. Herodot. p. 212. VALES. SOPING. STEPHANIUS. Vid. Athen. [l. VII.] p. 315. & Strab. [l. VII.] p. 307. SCHR. Adde Athen. L. III. p. 118. Locus Herodoti est l. IV. c. 53. describitus ab Eustathio ad Dionys. *Perieg.* v. 314. Conf. Ælian. *Hist. Anim.* XIV. 23. p. 833. & c. 26. p. 845. Vid. & Portl *Lex. Ion.*

10. 'Ανδαχὲς. σημεῖον.] L. σίμεσγον. G. 'Ανδαχὲς hodie pro ἀνδαχὲς, quod ast τῇ ἀκμῇ, & 'Ανδαχὲς, *hac ipsa die*, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Sic infra, Περσικὸς, *prope*, i. e. περὶ τὴν ἀκμὴν, sc. ἡμέραν. PERGER. Vid. sup. 'Ανδαχεοί. Recte autem σίμεσγον pro σημεῖον (adsentiente *Kustero*) ut paullo ante in 'Ανδαχεοί.

11. 'Ανδέλασμα. ἀνθρωπος.] Scrib. ἀνθίρωπος [per θ] quando *simile simili redditur*, ὁμοιον ὑπὸ ὁμοίου. SUICER. *Thes. Eccl.* KUST. 'Αντάλασμα generatim hic exponitur ἀνθρωπος. Sic enim legendum pro ἀνθρωπος. Specioſum vero non solum de pretio illud, quod emitur vel redimitur, æquare reperitur, ut *Job.* XXVIII. 15. Matth. XVI. 26. Marc. VIII. 37. sed etiam de ils, qui in V. T. typum vel similitudinem quandam Christi in se habuerunt. *Psalm.* LXXIX. 51. ἀντάλλαν τὸ ἀνθρωπασμα ἢ χειτῆ σου. Suidas ad h. l. respiciens, τὸ ἀνθρωπασμα ἢ χειτῆ paulo generalius exponit, τὰς καθ' ἑαυτὰ σφαγὰς ἢ χειτῆ. Eodem modo Theodoretus [p. 759.] quem Suidas procul dubio secutus est, BIEL. Idem Ill. Pearsonius observaverat ad Suid. v. 'Ανθρωπασμα, item in v. 'Ιχὼν, & v. Τὸ ἀνθρωπασμα. Confer cetera Cl. Elsner ad Matth. XVI. 26. item *Not.* mox in v. 'Ανθρωπασμός.

12. 'Ανδελλὶς.] Pro αὐτανὶς, G. Ita sup. 'Ανθήμερον, pro quo inf. Αὐθημερον, & Αὐτήμερ. Vid. 'Ανδαὶς, & Αὐτανὶς. Ea enim omnia pariter corrupta dicere non ausim.

13. 'Ανδρωπασμός.] Potius 'Ανθρωπασμός scribendum fuerit. H. STEPH. *Ind.* At simplex verbum supra cum spiritu leni etiam apud Hesych. quamvis asperum malim. Sæpe autem lenissimum sectatur Noster, ut non semel monui. Vid. tantum v. 'Αντάλ, Αὐτάλη, &c. Quare modo αὐθρωπος etiam reliqui in v. 'Αντάλασμα.

14. 'Αντᾶν.] Vid. *Not.* in v. 'Ανδᾶσα.

15. 'Ανδιμαγῶσιν.] Sidonius Apollinaris dixit, *contralegere*, L. V. *Epist.* 15. Glossæ Steph. *Cancellarius*, ἀντιγραφεύς. Innuit quem hodie dicimus, *contravallationem*. SOPINGIUS. Notat, exemplar unum cum altero *conferre legendo*. GUYET. H. STEPH. *Ind.* Vid. infra v. 'Ανδάσαι, & Mauſac. in Harpocr. v. 'Ανδιγραφεῖς.

16. 'Αἰσανιμένη.] Ex *Psalm.* LXXII. 7. qui locus deest in *Concord. Gr. Tromm.* citatus a Suida in v. Ἔσω ἡ αὐτανιμένη. Grotius ibi ἀναιτίᾳ corrigit, ad Matth. V. 18. Glossæ MSS. in *Psalmos*: 'Αντανιμένη. (sic) ἐξηφανίσθη. Et: 'Αντανεμένη. ἀφανισθεῖσα. Leg. 'Αντανιμένη, ex *Ps.* XLVI. 9. Conf. *Ps.* CVIII. 23.

17. 'Αντανιρῆ.] Scrib. 'Αντανιρῆτας. Verbum ἡ Ἑλλωτανιρῆ. 'Αντανιρῆται τὰ κείμενα ἐν λαῷ αφανῶσι αὐτά. *Psalm.* IX. 26. HEINS. PERGER. Malim 'Αντανιρῆται, ut legitur in *Psalmo*, ubi Pricæus *Annot. prior.* ἀντανιρῆ) legendum contra putat ex Hesychio. Cl. *Biel*: „ Forte legend. 'Αντανεμένη, „ καιρίστης, ex *Ps.* X. 5. ubi ita: ἀντανιμένη τὰ κείμενα „ ἐν λαῷ αφανῶσι αὐτά.

18. 'Ανδαλ(ζ.)] L. ἀνάκλασζ. G. IS. VOSS. Sic Phavorin.

19. Διὰ τιν.] L. δι' ἀντῶν. IS. VOSS. Recte quidem, si de ἀναλλάντ ἢ φωῆ tantum agatur. Nunc in genere tam *vocis*, quam *luminis* repercussionem designat Suid. λὸ τοῦ μαίσγοντος. Etymol. 'Αντανάκλασις, ἡ λὸ τοῦ ἐλάτε κύκλ. &c.

20. Ἡ ἀνδιστάλ(ζ.)] L. ἡ ἀντιστάλ(ζ. SALM. An ἡ? G. ἡ ἀνδιστάλ(ζ ἀντῶν. IS. VOSS. Phavor. & ex eo *Bruno*: ἡ ἀνδιστάλ(ζ. Recte. Pertinet enim glossa ad *lib. Sap.* XVII. 19. ἀντανακλαζόμ(ν ἐπ κυλιστόντον ὑρίου ἐχύ. ubi Aldus MSS. 'Αντανακλαζόμ(ν. ἀνδιστάλ(ζ. Idem ex Cyrill. Lex. MS. Brem. confirmat Cl. *Biel.* Conf. Valken. *Glass. S. ex Hes.* p. 3. & inf. in 'Ηχώ.

21. 'Αντανλεῖς.] Scrib. "Αντ' ἀνλεῖς. IS. VOSS.

22. Ἐκκώσων.] L. ἐκκώλων. SALM. Hagen. ἐκκωῶ. quod sequutus sum.

23. 'Ανδίτων.] Ab ἀνδ' & ἄντω. IS. VOSS. Vid. inf. v. 'Αντῶ, post 'Αδιτῶ, ibique *Not.* At Vir Doctus in *Cal. d'Orvill.* conjicit forte legend. Σατωῶν.

24. 'Ανδξ.] Latini dicunt *vicissim*. SOPING. H. STEPH. *Ind.* 'Ανδξ pro ἀνωδξ, *pro ruta pertione*. ut ἐπιδξ, ἡμιδξ. IS. VOSS.

25. 'Ανδωσῖ.] Suspectum est. H. STEPH. *Ind.* L. 'Αντωσῖ, ab ἀντώσημι. GUYET. IS. VOSS.

'Ανδέμισιν ἀνταπόδοσιν.
'Ανταμιλλᾶζ 13. ἀντεείζειν.
'Αντᾶν 14. αὐλιάζειν, ἱκετεύειν.
'Ανταναγῶναι 15. ἀνλεάλλειν βιβλίον.
'Ανταισμενῆ 16. ἀφανισθῆ.
'Ανταιραῖρ 17. ἀφαιρεῖται.
'Ανταικλασθὴν. καὶ ἀνάκλασιν 18 ἀφ' ὑπ 19 μεταφορὰν. γίνῃ δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ἢ χελύσιν ἠχῇ. καὶ ἐπὶ φωτός. ἢ αὐλεπίλυσιν 20.
'Ανταπελέσθαι 21. ἀνλλαβεῖν χείρονα.
'Ανταπελῶν. ἐγκοπῶν 22. ἀφελῶν.
'Ανταύτων 23. ἐπιζύλων, ἀντίδικον.
"Αντεξ. ὁ μερ 24.
'Αντεξιον, ἴσον χ' ἢ ἀξίαν.
'Αντιπόσ 25. συνδιαιτῶσ.

"Αν-

Ἀνταρ. ἀντὶς, Ἰταλ. Τυρρηνῶν. Εὐφορίων δὲ διαφ. [1].

Ἀντάρτης [1]. τύραννος, ἀλλοδαίων βασιλεῖς.

Ἄντας [1]. πόδας.

Ἀντᾶσθαι. συναντᾶν.

Ἀντεγείψατο [1]. ἀντεδικήσαντο.

Ἄντα πτυσκιόμενος [6]. ἐξεναντίας πλησκιόμενος [7].

Ἀντεβόλησα [8]. ἀπήντησα.

Ἀντετᾶς [9]. τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Λάκωνες.

Ἀντλεῖ [10]. ὁ σκαπτὸς τῇ ἀγωγῇ.

Ἀντλήσατο. χατίσχυσεν.

Ἀντλήσατο [11]. ἀφείδη. ἀπέβη.

Ἀντεκομεῖτο. ἀντθύξε [12].

Ἀντεκομιοῦ [13]. ἀντεκφέρῃ.

Ἀντάπτασις [14]. ἀνταπόδοσις. καὶ Ἀντάλλαξις.

Ἀν-

1. Εἰφορίων ὁ διαφ.] Forte ὁ Χαλκίδ. Citat Athen. l. X. [p. 436.] SOPING. Id est, τὸ Ἀνδρ Euphorioni *litinus* est. GUYET. Quid est *litinus*? Scripsit Guyetus *lictum*: id enim est διαφ, apud LXX. *Judic.* XVI. 13. 14. Vid. *Not.* seq.

2. Διαφ.] Idem fere quod τύφων, i. e. *flamen*, sive *flammis explicatio*: a verbo Δηΐζειν, i. e. *telum ardere*, vel *telum jugo jungere*. Infra: Αἰόλος. τύφων. Ex quo loco apparet, vocem διαφ male hic a *Sapingio* sollicitari. KUSS. Non recte mentem Sopingii adsequutus videtur Kusterus. Non enim pro ὁ διαφ *Sapingius* ὁ Χαλκίδ reponere voluit; sed indicat tantum, Euphorionem ὁ Χαλκίδ usurpasse ἀδῆς. pro διαφ. Hanc Viri Docti mentem fuisse puto; a qua aberravit Cl. Kusterus, quia in Ed. Schrev. verbis ὁ διαφ subjecta erat Nota Sopingii.

3. Ἀνδρτ.] Theophyl. p. 557. Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι σαυρὰ δηλοῦσι τὸ ἀνδρία. Et paullo post: Ὅτι ἀνδρτὸς ὁ σκευοφόρος ἐστί. Gelasius in *Synod. Nicen.* p. 4. ἐπεὶ ὁ ἀνδρτὸς ἦν ὁ τοῦ Βασιλέως. HEINS. In Glossis exponitur *rebellio*, *perduellio*, ἀχαιρεσία. Apud Anastasium *intorta* dicitur. Multa de hoc Salmas. ad Treb. Poll. XXX. *Tyrannor.* [T. II. p. 854.] VERWEY. Lexicon MS. Cyrilli et Suid. Νοσφισμός. ἀνδρτος. τύραννος. Sic Ἀνδρεία, *rebellatio*. In Glossis, pro quo Symmach. ἀνδρία. Jef. VIII. 12. Vid. Suid. in Συκοφάντης. Cui Συκοφάντ etiam ἀνδρτος. Occurrit & in Schol. Aristoph. *Equit.* v. 450. ubi vulgo ἀνδρατος. Photius in Lexico inedito: Συκοφάντης. σύμφορος. ἀς ὁ σοφὸς Ἀριστοφ. Plura Du Cangius in *Gloss. Graec.* Conf. Sulcer. *Thes.*

4. Ἀνδρτ.] Ἄω, ἄσω, ἄνω, ἄνημι, ἄνεμος, &c. ἄσω, ἄνεμος, ἄνδρ, unde *Ventus*, & ἄντα, πρό. Item ἄνδρ, ὁ. Supra: Ἄνημι. ἄνεμος. GUYET. L. Ἄντα. SCALIG. STEPHANIUS. KUST. Vid. sup. Ἄντας, & Ἄντας. Item Ἄνδρ. Vera lectio certe est ἀ. Argutatur *Guyetus*. Inf. Ἀνδρ. τῷ Θ. Εἰρωνεῖται.

5. Ἀντεγείψατο.] L. Ἀντεγείψατο. SALM. IS. VOSS. Sæpe hic error in prioribus Edd. Recte hic Hagenœnsis. Vid. inf. v. Ἀνδεγεφόρῳ.

6. Ἀνδ τυπτετ.] Easdat *Odyss.* Ω. 180.

7. Τυτοκιόμενος.] L. τυτοκιόμενος. GUYET.

8. Ἀντεβόλησα.] *Odyss.* Ω. 87. Vid. sup. Ἀδολλήσω, & *Not.* in Ἀδολλέν.

9. Ἀντετᾶς.] Pro Λάκωνες. SALM. Supra: Ἀνδρεῖς. τύραννος. pro αὐταναῖς. &c. G. Ordo non constat. Itaque vel Ἀντετᾶς, vel potius Ἀντάτης legendum. Idem quod τότης, & τάτης, & ταῦτα. IS. VOSS. Conf. inf. v. Τότης. KUST. Vel Ἀντάτῃ legendum, vel nihil mutandum. Conf. Ἀνδρεῖς. Eadem est ratio. Suspectus locus H. Stephano in *Ind.* qui ad oram libri fui: „ *an* Λάκωνες? „ Monendum tamen, *If. Vossium* deinde ad *Salm. Not.* correxisse, Ἀντάτης pro ἄπο τοῦ ἔτους. Sed nimius est Laconismus.

10. Ἀντλεῖ.] L. Ἀντοῖχε. IS. VOSS. An pro αἰῶνται? Vide paullo ante v. Ἀνδρτος. Nimirum αἰώνιος proprie est, *qui centum it*, *qui accurrit*; ab αἰῶνται, quod est compositum ex ἀνά, & ἀπός. KUST. Conf. v. Ἀπός, & Ἄντλο infra.

11. Ἀντλήσατο.] Pro Ἀνδρτος. KUST.

12. Ἀντθύξε.] An ἀντῆξε? GUYET. Leg ἀντεξώρτ. PERGER. KUST. Postremum hoc maxime suadet sequens glossa. Posses etiam ἀντεξῆξε. Inf. Ἀντεξηγοῦς. ἀντεφερῆς. Phavor. ἀντέξῃ, ut *Bruno*.

13. Ἀντεκομεῖτο.] Leg. Ἀντεκομίζῃ. in Præsenti, expositione ita jubente. PERGER. KUST. Vox rarior est, neque in Lexicis obvia.

14. Ἀντάλλαξις.] Mallem simpliciter: Ἀντάλλαξις. ἀνδρτος. Cæt. Videtur aliquis corruptæ lectioni, Ἀντάλλαξις, adscripsisse: καὶ Ἀντάλλαξις. quod utrumque postea in textum irrepsit, ut sapius. Nisi prior vox gradatim corrupta fit ex ἀδιαιρετῶς. Vid. mox in Ἀντεφερῆς. Sed prius præfero. Ita & Cl. *Kusterus*: „ Male (inquit) pro Ἀντάλλαξις. Nam „ sciat Lector, τὸ Ἀντάλλαξις, quod sequitur, non esse interpretationem τοῦ Ἀντάλλαξις, sed ejus correctionem, a Lectore non indocto ad marginem Hesychii prius annotatam, „ & postea in Textum translatam. Conf. *Not.* in v. Ἀμαλ. „ Λείβω, post v. Ἀμείνων. „ Lex. Reg. MS. Ἀνδρτος. ἀνδρατος. Ἀντάλλαξις.

15. Ἀντεμβαλίζειν.] Forte Ἀντεμβαλίζειν, *cum pondere pondus contendere*. PERGER. Vid. Ἐμβαλεῖν. IS. VOSS.

16. Ἀντεξῆξε.] L. Ἀντεξῆξεν, per ι, ut ipse paulo infra. HILL. Sic Phavorin.

17. Ἀντεμμάσασθαι.] Ἀδιαιρέτως. An fyncope ἀδιαιρετῶς, pro ἀδιαιρετάσασθαι? Sic inf. Ἀντεφερῆς. pro ἀδιαιρετον. GUYET. Vid. Ἐμμάσσω, & Ἐμμασσόμενος. IS. VOSS. L. Ἀντεμμασσάζ. Tranfitive exponitur, pro *vicissim in alterius os inferre*, *injurias vicissim denuandas objicere*. PERGER. In Pricæi *Ind. Hesych.* legitur Ἀντεμμασσαζ. Guyeti conjecturam ftare paterentur Nobiliff. *Bimard* & *Baftie*, donec alibi commodior lectio occurrat. Et jam olim placuit mihi Ἀδιαιρετῶς, pro ἀδιαιρετάσασθαι, quod corruptum in Ἀντεμμάσασθαι. Sed, ni fallor, duas voces commiscuit Noster, fuo more. Ἀδιαιρετάσασθαι, five Ἀδιαιρετάσαζ, Dorice pro ἀδιαιρετάσασθαι, eft ἀδιαιρετῶς. Vid. inf. Ἀδιαιρετῶς, Ἀδιαιρεταῖς, Τιμῶσι, Τίνω, &c. Porro Ἀδιαιρετάσασθαι, pro ἀδιαιρετάσασθαι, ab ἰμάς, eft ἀδιαιρετῶς. ut inf. Ἰμασθαι. πλέξαι. Quamvis & in priori etymo poffem acquiefcere. Τίμα enim, ut paffim verba *pretii* & *mercedis*, tam in malam quam in bonam partem accipitur. An vero huc pertinet, quod ex Xenoph. *Exp. Cyr.* l. IV. p. 332. adfert Suidas: Ἀντεμμαλίσκεις. ἀδιαιρετάσθαι? Adhibetur *Lector*.

18. Εἰς Πελιάδων.] L. Πελιάσιν. MEURS. Εἰρωνεῖται τὸ Πελιάδ laudatur etiam Ælian. *Hift. Anim.* VII. 47. Vid. Meurf. *Euripid.*

19. Ἀντεφερῆς.] L. ἀντεφόρῳ, ut paullo ante. Nifi ἀντεφόρῳ hic idem fit, quod nos dicimus, *regen lobrengen*. Compofito ἀντεπίζυγον non femel utitur Andreas Cretenfis, ut p. 157. D. 164. C.

20. Ἀντεξῆξε.] Vid. fup. in Ἀντεμβαλίζειν, & Cl. Hemfterh. ad Lucian. *Dial* p. 45.

21. Ἀντίστ. ἀνδρατικτερ.] L. Ἀντεπῆξ. ἀντεπόρτερ. Ita Suidas. Quod ex Cyrilli. Lex. MS. Brem. firmat *Bel.* Phavorinus Ἀντεπῆξ, ἀντεπόρτερ. quomodo *If. Voff* corrigit.

22. Ἀντεπαίτω.] Semel ufurpatur in N. T. *Act.* VII. 51.

23. Ἀντεπωσοτόμησα.] L. Ἀντεπωσόμησα, jubente etiam ordine literarum. Inf. Ἐπωσόμ. ἐπωσῆς. Conf. *Not.* in v. Ἀντεπωσῆς.

24. Ἀντεῖρους.] Vid. Ἀντεβόω, poft Ἀδῆλα.

25. Ἀντέγω.] Artemidor. *Præfat.* p. 2. ὁ πάνυ ἐκανὸς χρίνειν καὶ ἀληθῶς ἀνθρώπους. Vid. Suid. in v. Ἀνδρεῖς. Idem Suidas: Ἀντέγει, χρώμενος ὑφηγεῖται. Addit: Καὶ σαφέστερον λαμβάνει τὸ παρὰ τῷ Ἰνδικῷ, ὡς πάνυ ἀκίνδυνα βασανίζει ἀντέγει. Ignorarunt Interpretes locum, quem defcripfit Suidas. Eum fi indicavero, fimul haftenus laborantem Lexicographum fanaverim, legendo: Καὶ σαφέστερον λαμβάνει τὸ παρὰ τῷ Ἰνδικῷ, ὡς πάνυ ἀκίνδυνα βασανίζει ἀντέγει &c. *Et antea Jonapatenorum quidam caput*, *omnem tormentorum crudelitatem tulit*. Sic Jofephus *Bell. Jud.* III. 13. p. 840. (five 444. *nov. Edit.*) Et hæc vera eft Lexicographi fcriptura, cujus veftigia refert Ed. Ald. ubi Ἰνδικῶς, ὁ pro ι in fine, legitur. Forte Ἰωνικῶς fcriptum fuerat olim per compendium, quod in Ἰνδικῶς mutatum & deinde in Ἰνδικῶν. Nifi dixeris, pro fpeciali *Jonapatenorum* nomine Suidam generale *Judæorum* poffuiffe. Sed tum τοῦ locum non haberet.

26. Ἀντλῶ.] Hinc Ἀντεῖλε, & Ἄντλα Rhea. Vid. Etymol. M. in [Ἄντλα &] Εὐάντλος. IS. VOSS. Conf. *Not.* in v. Ἀνδρεῖς.

27. Ἀντέσω, ἀλυσῶ, ἄλλομαι ἰλθί.*] An Ἀντίζω duplex? ex ἀντὰ pro ἀνδ, & σὶ pro σῦ, ἀντίζω. Item ex ἄντα pro ἄνω, unde Latin. *ante*, & σὶ pro σύν, a σὺν. Hefych. Σὶ, σχίζε, ὄρρα, ἢ. ἀντίζε. Sed ἴσχεν. GUYET. Forte legend. Ἄντεσω, ἄντω, ἀλλομαι ἰλθί. Ἄντεσω enim pro Ἄντα videtur poffum Ionice. Vel retinendum ἀπ' ἴζω, ex aqua, ut ἴζω Ζε. SOPINGIUS. Si Ἀντίζω derivetur ab ἄντομι, quibuf-

'Αντεταῶσι 1. ἀναγεγραμμένοις.
'Αντιφέρετο 2. ἐκαλεῖτο, ἀντεκαλεῖτο.
'Αντίχῳ 3. ἀνδραμεῖν. φοφῶ. ἐξεπαίτεται.
'Αντεπόρησε 4. διεπεράτωσε, διέτρησε. διέφθειρεν.
'Αντίλιαι 5. θεοὶ οἱ πρὸ τῆ πυλῶν ἱδρυμένοι. Εὐριπίδης Μελεάγρω.
'Αντίλιον 6. ὁ ἴλιος ἐν ὁμοίῳ ἡλίῳ φαινόμενος. καταλειπτικῶς δὲ, ὁ ἀπωκρὺ ἡλίου ἱδρυμένος βωμός. ἢ θεός.
"Αντιον 7. ἐξεναντίας, ἐναντίον. φανερῶς.
'Αντῆρες 8. ἀνηθέτως. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ 9. ἀπὸ τῆ ἑρκούρου 10, ὅταν κριὸν ἔσον ἐλαύνοι, ἐν μὴ ἐστὶ ῥάτερος. πλοῖόν τι ναῦς.
'Αντῆρες. ἴσον ἀπὸ 11 τῆ ἐξίζει ἑρκούρου, ἤγουν κυπλατήρων.
'Αντίον 12. ἀντωπίαν.
'Αντῆρη. τὸ ἐξεναντίας ἀντωπόκλιτα ξύλα, ἢ λίθινα κτερασκεύασματα.
'Αντήλιος 14. φῆμαι. καὶ ὁ χαλὼν πορφυρίμου τῆ θύρᾳ, ὃν ἔνιοι Καλυπτῆρα 15 φασί.
'Αντήλιν. ἱκετηρίαν.
'Αντῆσι 16. δῶρα ἱκέσια.
'Αντῆσαι. τυχεῖν. ἁπάσαι.
'Αντήσιοι 17. λιταναίας. ἀντήσιον.
'Αντήσιος. ἱκεσίαι, λιταναίαι, ἱκετῆαι.
'Αντί 18. πρόθεσις. ἢ ἀντὶ γυναικείου ἱστοῦ.
'Αντάαν 19. μεταλαβεῖν.
'Αντάζῃ. ἀπαντᾷ, συναπαντᾷ.
'Αντάζαν. ἀπαντᾶν.

'Αν-

---

ctionem iſtam eon ferunt. Scribe 'Ανίζῃ. FUNGER. Vix dubito, quin duo gloſſemata, vix quicquam commune habentia, corruptiſſimum iocum jure ſuſpectum reddaot de una voce in exilium exacta, ſed jure poſtliminii révocanda. Legerim ergo: 'Αντιτίνῃ. ἀλεγίζω. 'Αντιο. ἄλλυμι ἀλῶ. Hoc enim Ionicum ex priſco ἄντιο pro ἄντυ, quod Grammaticus paulo ante expoſuit, ἐξ οὐκέτι ἀρχαϊκῆ, quod perinde atque ἄλλυμι ἴρχομαι. Illud vero Homerici loci Scholion, Γυναικὸς δ' ἀμ' ἀντίτινῃ. *Iliad.* Θ. 163. Ubi cum Hector Diomedi exprobrat ἀλλοτρίᾳ γυναικὶ, ſignificat ἀνὴρ γυναικὸς ἑῆικῆ, vel ἑαυτῆ γυναικὶ τιθεμένῃ, ut habet brevior Homeri Scholiaſtes; ſive ut Euſtathius, ſive ut γυναικὶ γυναῖκῆ. quæ omnia idem valent ac τὸ γυναικὶ ἀλλοτρίᾳ vel ἀνοσίᾳ. Si vero Heſychius in codice Homerico, qui ante Euſtathium alioſque exſtabat, reperit, ἀλλοτίνῃ, votum erit Hectoris, *ut Tydides ſua ex viro mulier* i. e. *ignoret*: adeoque & in Heſychio ſana rectaque erit prior expoſitio, ἀλλοτῆ. 'Αλλοτίνῃ, ἀλλοτῆ. pro ἀλλοτοῖ, ἀλλοτῆ. ἑῆτοῖ, ἑῆτῆ, ἑῆτοῖς vel ἑῆτοῖσιν ἀλλοτρίᾳ γυναικί. VERW. Eſt verbi ἄντομαι, *par ſum*: deinde *obviam eo, occurro*, ab ἄμα, *vado*. PERGER. *Scapulæ & Fungeri* Notas integras dedi, mutilatas a Schrevelio. *Ij. Voſſius* aſteriſcum delet, locum ſotegrum ratus. Phavorin. pro ἀλλοτῆ, duabus vocibus ſcribit. ἀλλοτῆ. ἀλλ. *i. Thom. Bruno* ſimpliciter: 'Αντίζω. ἀλλ' τῆ, ἀλλ' ἀρκ ἐλθί. Placet Cl. *Kuſteri* Nota, partim ex *Guyeto*, partim ex *Scapulæ*, conflata: „ Videtur (inquit) per dialectum „ dictum 'Αντίζω pro ἀνῆ οὖ: ot ἀντὶ idem ſit quod ἀνῆ; „ & οὖ, idem quod οὗ, detracto ῡ. Sequens autem interpretatio, ἀλλυμι ἐλθί, pertinet ad 'Αντιο, quod Ionice dictum pro ἄντυ, ab ἄντομαι, *occurro, obviam eo.* „

1. 'Αντεταῶσι.] Suſpectum eſt. H. STEPH. *Ind.* Scribend. 'Αντιζῶσι, ἀναγεγραμμένοις. PERGER. L. 'Αντιζυγίς. Vid. *Tiraquæ.* IS. VOSS. Supra: 'Αντιᾶς. ἀνατεθειμένοις, quod neſcio annon idcta ſit. Nam fieri potuit, ut pro ἀνατεθειμένοις, per coofuſionem ῆ ν & γ (quæ confuſio admodum frequens eſt) primo ſcriberetur ἀναγγεγραμμένοις, & poſtea ἀναγεγραμμένοις. 'Αναγεγραμμένοις autem foret, *more eorum quæ grinuntur*: ab ἀνατίθημι. 'Αντᾶς enim videtur referendum ad 'Αντέτην, quod ſuo loco exponitur ἀνατιθεῖ. Sed hæc omnia incertis tantum conjecturis oiti fateor. Quare oon invidebo, ſi quis certiora de loco boc obſcuro adferre potuerit. KUST.

2. 'Αντεφέρετο.] Hom. *Il.* E. 701. KUST. Pro ἐκαλ. malem ἀνακάλυπτο. Conf. *Not.* inf. poſt v, 'Ανθρακεῦσι.

3. 'Αντίχῳ. - - - - φοφῶ.] Hoc ſenſu Eſai. LVI. 2. 4. 6. MUNKER. Pari modo D. Chryſoſt. vocem ἀντιχείρου ío *Epiſt. ad Tit.* c. I. 9. exponit φοφοῦσα. KUST. Cyrill. Lex. Mſ. Voſſ. 'Αντίχῳ. ἀνδραμεῖν?, ἐσθίω?). Vid. M. Meibom. *Præfat. ad Antiq. Muſic. Auctor.* p. 36. &ſup. *Not.* in v. 'Ανδρᾶς.

4. 'Αντεπόρησε.] Ex *Iliad.* E. 337. ubi Schol. διῆλθ. διέφθειρεν. Male Hag. 'Αντεπόρησε. In fine διέφθειρεν. vel corruptum eſt. ut præcedens διέτρησε ſit emendatio: vel legendum διέφθειρεν, pro quo διεπόρησε Suidas. Vid. inf. v. Διέφθειρεν, & ſup. v. 'Ανδρᾶς. Prius etiam Cl. *Kuſtero* in mentem venit: „ Lectio (inquit) vitioſa, διέτρησε, cujus emendatio „ eſt vox præcedens διέτρησε, i. e. *perforavit*. Vide quæ de „ hoc interpolationis genere ootavimus ſupra ad v. 'Αμαλλοδετῶ, poſt v. 'Αρείονα. „ Confer modo in v. 'Αντεταῶσι.

5. 'Αντίλιαι.] Vid. Etym. M. in 'Αντίλιος, & loſra 'Αντίλιον. IS. VOSS. Æſchyl. *Agamemn.* p. 192. [ϓ. 528.] Σιμοῦντ τε δῶμα, δαίμοσιν τ' ἀντίλιοι. Gloſſator: οἱ ὡς αὐτοὶ πολὺ ἡδύτερ. Vid. Tertull. *de Idol.* p. 287. HEINS. Tertull. *de Idolatr.* dicit: *Etiam apud Græcos Apollinem Προηγῆτον, & Antelios Dæmonas oſtiorum præſides legimus.* Vide euodem *de Coron. Milit.* ſub fin. ubi itidem *Apollinis Προηγῆ & Antiliorum Dæmonum* mentionem facit. KUST. Conf. *Act. Ap.* XIV. 13. & d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 16.

6. 'Αντίλιον.] Priori ſenſu extat in Eurip. *Ion.* ϓ. 1550. Eandem vim hæc præpoſitio habet in multis aliis, ut mox in v. 'Αλλαγῶν, & 'Αλλαχαῖζε apud Soph. *Antig.* ϓ. 156. ubi conſule Schol. & augeantur hoc verbo Lexica. ABRESCH. io *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 98. Heſych. ſup. 'Αντίλιον. τὸν ναυτίλον.

7. 'Αντίον.] Vid. ſup. 'Αντίω, & 'Αντῖ.

8. 'Αντῆρες.] De etymo vocis non convenit inter Grammaticos. Heſych. & Schol. Soph. ab ἱστὸν arceſſunt; contra Euſtath. ad *Il.* Σ. p. 1125. juxta cum Etym. M. ab ἀντηρίδων. Ceterum uſus eo aliquoties eſt Eurip. *Iphig. in Aul.* ϓ. 224. *Phœniſſ.* ϓ. 761. *Troad.* ϓ. 221. quæ loca firmant, quod Auctor Etym. M. tradit, in recto eaſu vix hanc vocem inveniri. ABRESCH. in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 98. Conf. *Not.* ſeqq.

9. Σοφ. 'Ηλίκτρᾳ.] Reſpicit ϓ. 88. ot præter *Scapig.* & *Kuſter.* obſervavit Cl. d'Arnaud in *Lect. Gr.* p. 16. Verba ſunt:

Ποῦαι γὰρ ἁρμὸν ἐμβάς,
Ποῦαι δ' ἀτειρεῖ χθὸς
Στείρων πλαγὰς &c.

Schol. 'Αντῆρες. ἀκλίτως. ἀπὸ δ' ἴσου τῆς ἑρκείου. Μοτᾶς] ἀπὸ τῆ ἱμαντίου, ὅταν καὶ ἴσου ἱμάτιον, ἢ μὴ ἐπὶ δάτερον φαινόμενον ὑ πᾶν. &c. Hinc & Suidas ſua hauſit. Adſcripſerat *M. Meibomius* ſuo codici: „ *Non video, quomodo hoc vocabulum,* „ *ſed res a temigibus ſumpta.* „ Certe Schol. Æſch. in *Sept. contr. Th.* ϓ. 288. 'Αντῆρισι ——— ἀπὸ δ' ἀντείρω ῥάμφω.

10. 'Απὸ τῆ ἑρκ.] *Bruno* legit: ἡ λίγει] ἀπὸ &c. Sic ille in *Adverſar. MSS.*

11. 'Αντῆρ.] ἴσου ἀπὸ &c.] Ex Varino reſtituas: 'Αντίρρῳ, ἴσου. ἀπὸ δ' &c. BRUNO. HILL. H. STEPH. *Ind.* L. 'Αντείρω. - - ἐπὶ &c. Pollux [L 95.] Οὗτω δ' Θουκυδίδης αἰτιᾶται τὸν ἐν ἐρέττουσι τὰ λαιμαχερῆια. Ergo hic adde: τὰ λαιμαχερῆια. M. MEIBOM. 'Αντῆρες, 'Αντῆρ'] 'Αντῆρι, &c. videtur ab ἐρέττειν eſſe. Sed an potius ab ἀείρω, aut ἀεῖρα? Unde apud Oppian. *Cyneg.* [III. 441.] legendum puto: —— πίλας ἀντῆρι πάρμων. Vulgo ſcriptum: πιλάσασα ὦκρι πάρμων. SOPINGIUS. 'Αντῆρον, ἴσου, nempe cum præcedenti. Pro 'Αντῆρινα Vid. Etym. in 'Αντῆρινος. IS. VOSS. Forte: 'Αντῆρινα, ἴσως (*forte*) ἀπὸ &c. Vid. *Not.* penult. Minime enim placet Phavorini 'Αντῆρῳ. quaſi hoc ſenſu ſignificaret.

12. 'Αΐων.] L. 'Αντίρρ. ἀΐδιον, ἀντικρύ. IS. VOSS.

13. 'Αντίξοον.] Scrib. 'Αντροῖδες. Thucydides utitur hac voce. Conf. Etym. in Κρήνη. HEINS. Vid Joan. de Lact in *Lexico Thucydideo* p. 9. v. *Antæ.* Gloſſæ: 'Αντίξοοι. *Obices. Antæthis. Tubicines in bello.* Conf. Etym. M. in 'Αντίξοος, Euſtath. ad *Il.* M. p. 903. 48. & H. Steph. *Ind.* v. 'Αδέξοος.

14. 'Αντήλιος.] Supra: 'Αυδῆ. ἐλαφρὰ. Ἐφέσιοι. GUYET. Adde: ἀπὸ δ' γυναικείου ἱστῆ, ex v. 'Αντῆ. PERGER. Vid. ſup. 'Αντήσιοι. IS. VOSS.

15. Καλυπτῆρα.] L. καλυπτῆρα. SOPING. Latini *tegitam* vocant. Gloſſarium vetus: Καλυπτῆρες. *Repagulæ.* SALMAS.

16. 'Αντῆσι.] Pro 'Αντῆσι. Sup. 'Αντῆσι. ἐκκλῆσια. Inſra. Vid. mox 'Αντήσιος, & 'Αντίξοον. GUYET. Vid. Inſ. Ἐφεσῖα.

17. 'Αντήσιος.] L. 'Αντήσιος. SCHR. Ita Flor. & Hagen. correxerant. Sæpe Av. pro 'Αν. in initio vocabuli expreſſit Aldina, ſequentibus aliis, ut non ſemel monui. Vide tantum in 'Αδῆς, &c. Mallem vero, 'Αντήσιος, Λιτανείαις, ſcribere, deleta voce poſtrema ἀντήσιος, quæ priotie correcto fuit. Similiter infra in 'Αδῆσιος, quod vide: & ſup. *Not.* in 'Αντίξοος, & 'Αντίξοον. Cl. *Kuſterus* tamen conjicit, pro ultimo ἀντήσιος forte legendum, αἰτήσιος, i. e. *petitionibus.* Conf. inf. v. 'Αντητος, ante v. 'Αδηκτήτην.

18. 'Αντί.] Vetus Gloſſarium: 'Αντῖ, vel 'Αντίον, *Injultum.* PLORENS. *Pergerus* ultima verba hinc retrahit ad v. 'Αντεφέρετο. ubi vide. Sed perperam, ut puto. Vide num hæc pertinent, quod de compendio ſcribendi ſyllabam ο monui ad v. Ἐφέσια γράμματα. Conf. omnino H. Steph. *Ind.* v. 'Αντίον.

19. 'Αδάαν.] Ἰτὼ ἐπιχαρῆλον, τὸν ἰμὸν λίχνον ἀδάασον, id eſt, μεταλαβέσθαι. G. Sic *Il.* A. 31. qui locus pertinet potius ad ſeq. 'Αδάασον. Sed 'Αδάαν, Ionico & Poëtæ plco-

'Αντάσας. μεταβάλλων [1]. ἢ συντυχάσας. ἢ ἴλεως γενόμενος.

'Αντάσαιτο. ἐπιτύχοιτο, ἢ ἐπιτύχοι.

'Αντάσητον [2]. μεταβλήτητον.

'Αντάσιμον [3]. ὑποφερτόν.

'Αντάσιμον [4]. Λείτουργόν ἐστιν δρᾶν. τὸ δὲ ἐπίθετον τῆ Ἀμαζόνι, ὅτι διὸν ἀνδρεῖον πάντῃ τε, ὑ θήλεια αὐτοῖς συβιβάζουσι.

'Αντιβαίνω [5]. ἀντιτίθεμαι.

'Αντιβάλλω. ἢ κυκλῶ [6].

'Αντιβάλλω. ἀστιφέρω. ἢ ἀμφιβάλλω. ἢ διορθοῦ [7]. ἢ ἐπιφέρω.

'Αντιβάλμενος [8]. ἀντιτρέφων.

'Αντιβαρεῖ [9]. ἢ χρασία.

'Αντίαιρα [10]. ἐναντία ἀλλήλων.

'Αντίβιος. ἐξ ἐναντίας.

'Αντίβιον [11]. ἰσόβιον. ἀντὶ βοὸς χαβαγαζόμενον. Σαμιακὸς Μελέαγρος.

'Αντίβιον. ἐξαντίας πολεμοῦντες.

'Αντιβολεῖν. συναντᾶν, καὶ ἱκετεύειν.

'Αντιβολῆς [12]. φρυκτὸς μικρός. Λέκτωρ.

'Αντιβολήσαι [13]. μεταβάλλειν [14]. συναντῆσαι.

'Αντιβολή. ὀδυρμὸς ἢ ἄδη.

'Αντιγάμου. βασιλεὺς, ἢ ἄνδρος.

'Αντιγένος. βίλος [15] τις ἵππου ἐπαλλόμενος.

'Αντίγονον [17]. ἀχαρίς.

'Αντιγραφίσθαι [18]. ἀντιποιεῖσθαι κλήρου. ἢ ἀντικατηγορεῖν [19]. Ἀθηναῖοι τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου, ἢ ἀντικατηγορεῖν.

'Αντιγραφὴ [20]. τοῦ ὁσίου τοῦ ἀντιμοσίᾳ. σημαίνει δὲ ἡ τὸ ὁσίου τοῦ ἀντιποιεῖσθαι.

'Αντία πλέειν [21]. ἀντιμαχεσθαι.

'Αντιδαιρεῖται. ἀντιμερίζουσιν.

'Αντιδαπάλλῃ. ἀντιδάλλῃ, ἀντιδίδωσιν.

'Αντιδικεῖν. τὸ δίκῃ ἀντιβαίνειν.

'Αντίδικον [22]. ἀντίπαλον, ἐχθρὸς, ἐναντίον.

'Αντίδοξον [23]. ἐναντίον καὶ ἀπίθανον.

'Ar-

pleonasmo pro ἀντιῶν, extat *Il.* N. 215. κτλίμενοι ἀντίαοι. Schol. μεταλαμβάνουσι, ἐφαλλόμενοι.

1. 'Αντάσας. μεταβάλλων.] Est ex *Il.* A. 67. ubi Schol. μεθορμᾷ, ut Suidas. Unde pro μεθάδαιμον, scribendum puto μεταδαιμον, ut recte Phavor. & Hesych. in v. 'Αντάσας, & v. 'Αντᾶον. Sæpe illis voces confusæ sunt a librariis. Vide mox in v. 'Αντάσητον, & v. 'Αδέσητον. Eodem modo corrigi video a Cl. *Kustero*. Similiter Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 98.

2. 'Αντάσητον. μεθδάσαιτο.] Ex *Il.* M. 356. Schol. μεθίσχυτο. Ergo & hic μεθδάσαιτο pro μεθάδαιτο reponendum. Idem enim est μεθορμᾶν & μεθαλλάττειν. Conf. *Not.* in v. 'Αδέσητον. Consentit Cl. *Kusterus*.

3. 'Αντάσιμον.] Τυχεροποιόν, ἢ συντυχαστικόν, ut Grammatici. GUYET. Vid. Schol. Apollon. p. 209. Corrige quoque Cœlium Aurelian. l. XV. c. 12. IS. VOSS. Hom. *Iliad.* A. 32. . . ἰμὸν λιγὺ ἀντάσαι. Schol. ἢ ἰμὸν ποίησι ἀδόλως ἐπιφέρειν, ἢ μετέχειν. Quem locum respexisse videtur Hesychius, legens in suo exemplari ἀντάσαι. Conf. inf. *Not.* in v. 'Αντᾶον, & v. 'Αντάσιμον. Homero *Iliad.* Γ. 411. συμπαίζειν λιγὺ dicitur. Vid. D. Heinsii *Lect. Theocrit.* p. 331. cap. XI. & L. Bos *Observ. Crit.* p. 133. Cl. *Kusterus* eadem fere notaverat: „ Ἀντάσαι ὑποφωνῆσαι, scil. λιγὺ, i. e. „ ἰδίως λιγὺ ἀντᾶσαι. Vide ibi Eustath. qui annotat, „ phrasi huic Homericæ, ἀντᾶσαι λιγὺ, respondere illud „ Theocriti, ὑφίει παῖδα δίκαιον; item illud Euripidis, λιγὺ „ ὑποφθόγγου, i. e. ἰδίως φθέγγεσθαι, scil. λιγὺ, i. e. „ ἰδίως λιγὺ ἀντᾶσαι. Vide ibi Eustath. qui annotat, phrasi huic Homericæ, ἀντᾶσαι λιγὺ, respondere illud Theocriti, ὑφίει παῖδα δίκαιον; item illud Euripidis, λιγὺ ὑποφθόγγου, i. e. ἰδίως φθέγγεσθαι, scil. λιγὺ, i. e. ἰδίως λιγὺ ἀντᾶσαι. Vide ibi Eustath. qui annotat, phrasi huic Homericæ, ἀντᾶσαι λιγὺ, respondere illud Theocriti, ὑφίει παῖδα δίκαιον; item illud Euripidis, λιγὺ ὑποφθόγγου, i. e. ἰδίως φθέγγεσθαι. Vide ibi Eustath. qui annotat, phrasi huic Homericæ, ἀντᾶσαι λιγὺ, respondere illud Theocriti, ὑφίει παῖδα δίκαιον; item illud Euripidis, λιγὺ ὑποφθόγγου, i. e. ἰδίως φθέγγεσθαι, scil. λιγὺ, i. e. ἰδίως λιγὺ ἀντᾶσαι. Vide ibi Eustath. qui annotat, phrasi huic Homericæ, ἀντᾶσαι λιγὺ, respondere illud Theocriti, ὑφίει παῖδα δίκαιον; item illud Euripidis, λιγὺ ὑποφθόγγου, i. e. ἰδίως φθέγγεσθ

'Αντίδοσις. ἡ μετάληψις.
'Αντίζηλοι [1]. φροντίζοντες ἀφραγελῶδες ὁ κύκλῳ.
'Αντίζυγα. ἰσόζυγα.
'Αντίθεον [2]. ἰσόθεον.
'Αντίθεσις [3]. ἀντιλογία. ἐρώτησις.
'Αντίθετα. ἐναντία.
'Αντιθέτων. ὑπαντώντων.
'Αντικαθιστώσας. ἀντικαμώσας.
'Αντίκαινον. ἰσόκαινον.
'Αντικεφ [4]. πᾶν ὃ μὴ ἢ κληῖδα.
'Αντὶ χρυσοῦ τὴν [5]. ἴσον τῷ ἀδελφῷ.
'Αντικεφαλαίων [6]. τὸ ἁπλαχῆ δίκην.
'Αντίκει [7]. ἐναντίον κεῖται.
'Αντικίνους [8]. ὁ τοὺς νόμους μεμαθηκώς.
'Αντικρύ. κατέναντι, ἐξ ἐναντίας.
'Αντικρυς [9]. φανερῶς. ἀπέναντι. ἀντικρύ.
'Αντικύκλιον [10]. ὁ ἐλλέβορον.
'Αντιλαῖον. ἀλόπηξ.
'Αντιλαχεῖ [11]. τὸ δίκην Θετταλικῶν λαχόντα ἑτέρου ὄφλειν, ἢ πάλιν περὶ τοῦ αὐτοῦ δικάζεσθαι.
'Αντιλαβίς [12]. ὁ πόρπαξ ἢ τοῦ ὁπλίτου ἀσπίδος.
'Αντιλάβας [13]. ἀντιλαβέας.
'Αντιλαμβάνη [14]. βοηθεῖ. ἢ κωλύῃ.
'Αντιλαοί [15]. τῶν ἄρτων κλάσματα.
'Αντιχρὺ [16] δ' ἀπόφημι. φανερῶς λέγω.
'Αντιλαβαί. λοιγχαὶ ῥῆσις ἐξ ἡμιστίχων λαμβάνων χεὶ μικρὸν ὕστερ [17] πρακτικοῖς. Ἱππονικάτης.
'Αντιλήπτως [18]. ἀντιλαμβανόμενος. ὑφαρπαστής. βοηθός.
'Αντιλογικός. ἀντιλογητικός.
'Αντίλυσοι. ἀντίδοτοι.
'Αντὶ μνᾶ [19]. χρὴ μνᾶ.
'Αντιμισθωτὸς [20]. ὁ ἀντ' αὐτοῦ [21] ὑπηρετῶν.
"Αντιδι [22]. ἂν τιν ὠφέλιμα. ἐναντιώμεθα.
'Αντὶ [23] τῶ πολλῶν. ἴσον πολλοῖς.
'Αντίξοοι [24]. ἀντίπαλοι.
'Αντίξοοι. ἐναντίοι, ἀντίπαλοι.

'Αν-

ἀνίσχυρον οὖν ἀπαυδᾷ ἀλλήλοις ὄνομ. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. r. p. 98.

1. 'Αντίζηλοι.] L. 'Αντίδηλοι, rotundum, teres, ad instar Deli, Cycladum clarissimæ, figuratum, in qua etiam palus, quam Herodotus *Euterp.* & Callimach. *Hymn. in Del.* τερχνεσσαν appellant. PERGER. L. 'Αντίζηλον. nam ζῆλος & ζηλῶ idem. Intellige de κεραλαυνῷ. Vide verba Oribasii apud Mercurial. *de arte Gymn.* p. 104. IS. VOSS.

2. 'Αντίθεον.] Inf. *Tibeon.*

3. 'Αντίθεσις.] Vid. Harpocration. SCHR. Exstat I. *Tim.* VI. 20.

4. 'Αντικεφ.] *Locus qui post clavicularum est.* Forsan quia capiti est oppositus. H. STEPH. *Ind.*

5. 'Αντὶ κασιγνήτου.] 'Αντικασίγνητος. Phavor. & sic *Bruno.* Verum ἀντὶ κασιγνήτου dixit Hom. *Od.* Θ. 546. notante etiam *Kusterο.* Eo autem respexit Noster.

6. 'Αντικαταλλάττει.] L. 'Αντικαλλαχεῖν, ab ἀντικαλλαχέω. Vid. 'Αντλαχεῖ infra. HILL. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* 'Αντικαθέλκειν emendat Cl. *Kühnius* ad Polluc. VIII. *segm.* 61.

7. 'Αντίκει.] I. *Timæth.* I. 10. Καὶ εἴτι ἕτερον τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται. Ad quem locum Pricæus putat Hesychium hic respexisse, adeoque pro ἐναντίον legendum esse ἐναντίον. Vid. inf. 'Αντιτάσσει.

8. 'Αντίνομος.] *Antecessor.* In Edicto Justiniani, quo juris authoritas confirmatur. Tertull. l. V. & l. *contra Marcion.* Apollolos *antecessores* vocat. Vid. Turneb. l. VIII. c. 19. SOPINGIUS. *Anticessor*, vel *Antecessor.* SALM. G. 'Αντίνομος, Latinum est *Antecessor.* Sic autem ex Latinis Græci verbum faciunt mutatione literarum. Sic μισέω, pro μισῶ, *misisse*; αἰστέρνα, pro *cisterna.* VALES. Scrib. 'Αντίνομος, *Antecessor.* HEINS. *Antecessor* est juris peritus, qui testamentum dictat: *tabellio*, & νομικός, qui scribit. SALM. [T. II. *H. A.* p. 786.] *Antecessor* idem est ac *Professor*: & minus vere Hesychius, (quod alicubi Cujacius objicere videbatur:) 'Αντίνομος, ὁ τῶν νόμων μεμαθηκώς, ἀλλὰ μὴ δεῖ διδάσκων debuit dicere. MENAG. *Amæn. Jur. Civ.* c. 23 Vid. porro Meurs. & Du Fresne *Glossaria Græca.* Conf. Christoph. Coleri *Pareg.* c. 22. & Amphiss. C. van Bynkershoek *Observ. Jur. Rom.* l. VI. c. 3. qui Hesychium defendit, & ita exponit, ut ad *pragmaticos* respexerit. Adde Nob. Röver *Emend. ad Gloss. Nomic.* p. 56.

9. 'Αντικρυς.] Schol. *Il.* Γ. 359. Διαφέρει τὸ 'Αντικρὺ, ἢ 'Αντικρυς σημαινόμενον. Τὸ μὲν γὰρ 'Αντικρὺ, δηλοῖ τὸ εἰς εὐθεῖαν· τὸ δὲ 'Αντικρυς, τὸ φανερῶς. Conf. Suid. & paullo inferius post 'Αντλαχεῖ. Vid. & Nunnes. in Phrynich. p. 84. In fine pro αὐτοῦ (ut est in Edd.) referripi αὐτῷ. Sic v. præc. Occurrit femel in N. T. *Act.* XX. 15.

10. 'Αντικύκλιον.] L. 'Αντικυκλεῖν, ab *Anticyra.* SALM. G. Vid. Salmas. de *Hyl. Iatr.* c. 50. p. 58. KUST. Turneb. *Advers.* p. 672. Erasm. Adag. *Nvrsiges Anticyras*, p. 403. [I. 8. 52.] SCHR. Plin. *Hist.* XXII. 25. *Est etiamnum alius Sesamoides Anticyræ nascens, quod ideo aliqui* Anticyricum *vocant.*

11. 'Αντλαχεῖ. v. d. Ἰκετεύοντες &c.] Scr. ἐκ Θετταλικῶν. Vid. omnino Polluc. l. VIII. c. VI. in fin. [*segm.* 61.] VALES. Vid. sup. 'Αντικαθέλκειν, & inf. Διαιτᾶσαι. Sed & ibidem legitur: Διαιτᾶσθε, ὁ μὲν παῖς κλῆρος δικαιοῖ.

12. 'Αντλαβίς.] Conf. inf. v. 'Ασπὶς, & v. Ὄχανον, KUST.

13. 'Αντλάζουσ.] Phavorin. 'Αντλάζουσ. quod præferre videtur H. Steph. in *Ind.* Sed pes ᴗ occurrit apud Euripid. *Orest.* ν. 751. quo forte respexit Noster:

Κἀκ ἐτάλμησ᾽ αὐτὸν εἰσ ἀντλάζουσ᾽ σκαφὸν.

Schol. ἀντλημάτιον. Infra: Ἀντλήσαι. λαμβάνουσα.

14. 'Αντλαμβάνη.] Quia sequitur post 'Αντλάζουσ, quæ Euripidis vox est, suspicatus sum, num forte 'Αντλάζῃ, ἀντλήσῃ. legendum; ut Euripid. *Iphig. in Aul.* ν. 1109.

τί δ᾽ ἐσθ᾽, ἢ σοι ταμιεῖ᾽ ἀντλάζομεν;

i. e. ἀντλησόμεθα. Quia vero & series & sensus sibi constant, non urgeo. D. Lucas *Euang.* I. 54. 'Αντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ. De quo loco vid. *Glossar.* nostrum ad *Rom.* VIII. 26. Addit Hesych. καλεῖ. Sic idem est quod Belgicum *tegenbouden*, Lat. *retinere.* Conf. Suid. & sup. *Nic.* in v. Ἀντλεῖ), item v. Ἀντλεῖ.

15. 'Αντλαοί.] Forte 'Αγκλαοί. STEPH. SOPING L. 'Ανθυλλία, *fragmina panis tessellatim concisa.* Κλάσματα, *offrapti* Polluci. PERGER. L. 'Αντλαοί, vel 'Αντλαγ, ab ἀντλάω. Quælibet minutæ res ἀντλαγ dicuntur. Vide Plutarch. qui sic vocat atomos. Eodem referendum πῶλον. IS. VOSS. Conf. eund. ad Catull. p. 61. ubi 'Αντλαγ corrigit.

16. 'Αντικρὺ δ᾽ ἀπόφημι.] Exstat *Iliad.* H. 361. Mallem rejicere ad superius 'Αντικρυς, ubi commodior locus. Et forte ibi in fine olim scriptum erat.

17. Περιπ.] L. ῥῆσις. H. STEPH. SCALIG. G. J. VOSS. (de *Art. Poet.* c. III. §. 12.) BRUNO. SOPING. STEPHANIUS. SORBER.

18. 'Αντλήπτως.] Glossæ: 'Αντλήπτωρ. *Susceptor, adjutor.* Quod verò hic ὑπερασπιστὴς vertitur, falsum est. *Protectores* enim a *susceptoribus* multum differunt: nisi *curatorem militaris annonæ* designarit. VALES. Perit difficultas, si conferas locum *Psalm* III. 3. Σὺ ὁ Κύριε ἀντλήπτωρ μου εἶ. Similiter alibi. Huc respexit, ut puto, Hesychius. Glossæ MSS. in *Psalmos*: 'Αντλήπτωρ, ἀντιλαμβανόμενος.

19. 'Αντὶ μῆνα.] L. 'Αντίμηνα. SCALIG. BRUNO. ANONYM. in *Cod. Burmanni.* An legend. 'Αντίμηνα. τὰ καθ᾽ ἡμέραν. i. e. *menstrua.* KUST.

20. 'Αντιμισθωτὸς.] II. *Cor.* VI. 13. 'Αντιμισθία. *Mercedis retributio.* in Gloss. Gr. Lat. Vet. SOPINGIUS.

21. 'Αντ᾽ αὐτοῦ.] Pro αὐτοῦ videtur potius reponendum ἄνω. H. STEPH. *Thes.* II. 947. C.

22. 'Αντλεῖ, ἀν τιν ὠφέλιμα.] Hæc simul luxata & discerpta. Lege sic totum articulum: Ἂν τιν ἀντλησόμεθα, ἐναντιώμεθα. Sic & ordo & ratio suadet. PALM. Forte 'Αντλησόμεθα, ab ἀντλήσομαι, ἀντλήσομαι. SOPING. GUYET. L. 'Αντλήσομαι. ἀντλησόμεθα, ἐναντιώμεθα. IS. VOSS. Subjiciam Celeb. *Bentleji* verba *Epist. ad J. Millium* p. 33. „ Cum vocabulum hoc veniat pone 'Αλμωδῶς, scire licet ex literarum serie fic autorem scripsisse: 'Αντλησόμεθα ἐναντιώμεθα. Postea quidam, qui deprehendit erratum, supra emendavit ad boc exemplum: 'Αντλῆ

'Αντλησόμεθα.

„ scriptionis compendium faciens. Scimus omnes ita fieri „ solere. Tandem autem ineptus quispiam librarius cum „ utriusque vocis continuationem fecit, quam hodie vide- „ mus. „ Postea vero Vir summus in *Addendis* p. 93 ita: „ Liquido possis dejerare, Hesychium scripsisse 'Αντλ, id „ enim series literarum efflagitat; & illud 'Αντλῆ ex corrextore natum esse, qui ποιῶ ποιῆ ἐάων. Scriptura a „ prima manu fuit in hunc modum: 'Αντλησόμεθα. ἐναντιώ- „ μεθα. Hesychius autem, qui, ut videtur, non leviter „ tum lippiebat, sic legit & scripsit: 'Αντλησόμεθα. π & υ „ paullum oppido inter se differunt, & facillima sane erra- „ tio est. Nihil hac conjectura probabilius dici potest. 'Αν- „ τλησόμεθα, ab ἀντλήσομαι, ἐναντιώμεθα. Ipse Hesychius: „ 'Αντλῆσαι. ἐναντίωσιν. &, 'Αντλῆσαι. ἐναντίωσ. Et Suidas: „ 'Αντλῆσαι. ἐναντίωσιν. Sed 'Αντλησόμεθα nusquam lego. „ Hactenus Criticorum Princeps, cujus postremæ *rejici* fasces subnitto; adsentiente etiam Cl. *Kustero.* Supra: 'Αντιλῆσαι. ἐναντίωσιν. Conf. Etymol. in 'Αντλησόμεθα.

23. 'Αντὶν.] Secrevi: 'Αντὶ τῶ πολλῶν. ex *Il.* I 116 Conf. Suid.

24. 'Αντίξοοι.] L. 'Αντίξοον SALM. HEINS. KUST. Hæc & sqq. ita legit *cl. Vossius*: 'Αντίξοον. ἀντίπαλον. ἐναντίον. delens ultimum ἀντίπαλοι, & conferens 'Αναντίξοος.

M.-

'Αντία [1]. ἐξ ἐναντίας.
'Αντίαρον. ἐναντίον θεοῦν.
'Αντίαν [2]. ὑπαντῶν. ἢ μεταλαμβάνων.
'Αντιάντων [3]. ὑπαντώντων. ἢ μεταλαμβανόντων.
'Αντίασα [4]. ἀπαντῶσα, συγχωνεύουσα. ἐνίζουσα.
'Αντιγαῖ [5]. ἐναντιοῦται.
'Αντίμις [6]. νέος παῖς.
'Αντίπαλον [7]. ἐναντίον, ἐχθρόν. Θουκυδίδης [8].
'Αντιβολήσεις [9].
'Αντιπαρέγγ. ἀντιβοηθ.
'Αντίπερα [10]. τὸ ἐν τῷ πέρᾳ, ἢ ἀντικρὺ, πέρα δ' θαλάσσης, ἢ ἐναντίον.
'Αντιφελαχεῖν [11]. ἀντιτρίφειν.
'Αντιφᾶζ [12]. πεύκαν. ἀκτιφᾶζ.
'Αντιφυσᾶσθαι. ἐναντίως πεφυκότων.
'Αντίχης [13]. κίβωτός.
'Αντίωπα [14]. αὐτὴ. Εὐριπίδης Ἴωνι. ἥγουν ἀληθῶς.
'Αντιπέρα [15]. τὰ ἐν τῷ πέρᾳ [16], ἢ τῷ πέραν.

'Αν-

Malim: 'Αλίξοος. ἀλίπλοος. Quod ferius & fenfus flagitant. Tum vero: † 'Αλίξοος, vel 'Αλίξυν. ἐναυτίον. ἀλίπλοον. Vid. Etymol. & Suid. Gloſſæ Herodoteæ: 'Αλίξοος. τὸ ἐναυτίον. ἀλίπλοον. L. 'Αλίξοος, ut Herodot. VII. 218. & alibi. Conf. mox in 'Αλιγεῖ, & Indic. Aretæi. Sæpe tamen Hef. eandem gloſſam ex alio auctore repetit.

1. 'Αλίν.] L. 'Αλίν. SALM. IS. VOSS. Vid. *Il.* A. 230. & Schol. Conf. ſup. 'Αλίν, & 'Αντίαν.

2. 'Αλίαν.] Hom. *Il.* A. 31. —— ἐμὶ ἰρὰν λόχῳ ἀλίαν ἔμεν. id eſt, μεταλαμβάνειν, non ὑπουργεῖν, ut vulgus Grammaticorum exponit. GUYET. Conf. ſup. *Not.* in v. 'Αλίαν, & 'Αλιάζειν, & mox v. 'Αλιάσῃ. Ipſum vero 'Αλίαν habet Homer. *Odyſſ.* A. 25. Conf. ſup. v. 'Αλίασας.

3. 'Αλιόντων.] *Iliad.* Υ. 643. Et ſic reſtitue in Suida, pro 'Αλιάντων.

4. 'Αλίασα.] Exſtat *Il.* Φ. 431. & alibi. Vid. *Not.* in v. 'Αλίαν, & confer eum loco ibi citato poſtremam interpretationem, ἐναγωνίζεσθαι.

5. 'Αλιαχεῖ.] 'Αλιαχεῖν, certaverbo. G. Etymol. M. in 'Αλίαν p. 114. ν. 26, 'Αλιαχεῖ. ἐναντίῳ). Atque ita ſcripſerat Heſychius. Idem placere Cl. *Hemſterhuſio*, diſſes ex *Not.* ad v. Ἀπαντᾶσαν.

6. 'Αλίμις.] Gloſſa Græco-Lat. 'Αλίμις, puerafter, *juvenis*. SOPING. Novis Comicis vocem tribuit Pollux *L.* II. ſegm. 9. Habet Lucian. *Somn.* p. 11. Ταῦτα μέντοι ἐδόκουν ἐγὼ ἀλίμις ἔτι ὢν. *Hæc videre memini, cum puerilium primum egreſſus eſſem, ſive puberem ætatem ingreſſus, adoleſcens*; qui in iuris opuſculi dicitur, ὡς ἐγὼ ἐλαίαν σείοντος ἔτι ἀλίμις ὢν, ubi vid. Cl. Hemſterhuis. Plutarch. *Philopœm.* p. 356. init. Ἦν δ' ὁ Φιλοποίμην ἀλίμις ἔτι παῖς. Idem de *Virtut. Mul.* p. 261. Μαλακὸς, ἔτι ἂν ἀλίμις. Ulpian. *Enarr.* in Demoſth. p. 191. A. Ὁ ἄμαχος] ὁ νέος ἔτι καὶ παῖς. ubi Hieron. Wolf. p. 258. B. recte conjicit, ὁ ἀλίμις: ut Anton. Liberal. *Fab.* 13. p. 114. Heſych. in Παῖδον. παῖς νέος, ὁ ἐξηκολουθηκὼς ἔτι ἢ παιδὸς ἡλικίαν, ὁ ἐξῆς τοῦ Ἀλιμὸς καλοῦσι. Conf. Suid. & Ammon. in Γύμν. & hunc in v. Παῖς.

7. 'Αλίπαλον.] A πάλη ſcil. SCHR. Sæpiſſime apud Thucyd. Vide *Italic.* & Cl. Waſſe ad L. I. 3. p. 5.

8. Θουκυδίδης.] Etiam *Iren* notat apud euod. L. II. [61.] Vid. Thom. Mag. MUNK.

9. 'Αλίπαρρήξεις.] L. 'Αλίπαρρήξεσι. PALMER. Vocabula ταυτόκλ. SCHR. Leg. 'Αλίπαρρήξεις. ἀλίπλοις. † 'Αλίπαρρήγγ. ἀλίπλοι. IS. VOSS. Hæc tu, ſi intelligere velis, ſic pinge: 'Αλίπαρρήξεις, † 'Αλίπαρ. ἄνν. Ut alias ſæpios, nulla vocabulo 'Αλίπαρρήξεις addita eſt explicatio. Ἀλίπαρρήνων habet Dion Chryſoſt. in *Euboico*, p. 118. B. G. p'ARNAUD *Leſt. Gr.* p. 16. Similiter *Kuſterus*. Infra: Σκληρὸς. —— ἀδιαπρήξεις. quam poſtremam vocem ex Epiphanio dedit Cl. J. H. Suicerus in Patrol. *Theſauri Supplem.* p. 1613. T. II. *nov. Ed.* ubi & ἀδιαπρήγκτου adfert ex Euſeb. *H. E.* II. 5. p. 44. Suid. 'Αλίπαρρήξεις. ἀδιάβατος. Sic exhibet Cl. Kuſterus; pro quo alia Editiones 'Αδιαπρήκτους. quod certe depravatum; ut ſæpius γ. cauda truncata, in ν mutarunt. Non male itaque Portus 'Αδιαπρήγνων conjecerat; quod firmat Heſychius, a neutro citatus: eſtque præterea verbum illud apud Ælian. *V. H.* IV. 9. *fin.* & Sext. Empir. *adv. Math.* L. VII. §. 166. & 441. *Ed. Fabric.* ut & ἀδιαπρήγνυτον, §. 150. quod deeſt in Lexicis. Suidas etiam: 'Αδιάγνου. ἀδιαπρήκτου.

10. 'Αδίπερος.] Vide mox v. 'Αλιπέρσιον.

11. Ἀλιπελαχεῖν.] An 'Αλιπαρπαχεῖν? GUYET. Vel 'Αλιπελαργεῖν. VORST. Emenda 'Αλιπελαργῶν ἀδιαρρήκτων. Sic enim vetus Gloſſarium, & Etymologus. VALES. IS. VOSS. Plura vide apud Zenob. I. 94. Ibique Schoettum; & Eraſm. *Adag.* I. 10. 1. in primis vero Bochart. *Hieroz.* P. II. L. II. cap 29. Heſych. Πελαργικαὶ νόμοι. τὰ ἀνθρώπινα τῶν γονέων. quomodo & hic poſſes legere: licet ἀδιαρρήκτων commodum reddat ſenſum. Cl *Kuſterus* hæc adſcripſerat: „ Apud Etymol. habes 'Αλιπελαργεῖν, cum eadem interpretatione.

'Αντιπαράκλ. ἀντιπαθείαν [17].
'Αντίπλαγον. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ.

—— πατὴρ [18] δὲ ποταμὸς Ἴναχος,
Τὸν ἀντίπλαγον ἴχνει νόμον κεκμηκότα.

ἀντὶ τοῦ, ἰσόπλαγον, ὅμοιον.
'Αντιπλήμμυς [19]. πλημμύς.
'Αντιπρόπτ. ἀντιμάχῃ). ἐναντιοῦται.
'Αντίσχεσις. τὰ ὑπόνυμα [20]. ἐχῇ ἰσοτέχνως.
'Αντισχίζων [21]. ἀντιδύων.
'Αντισχολιοῦσι. ἀντιλογίαι. ἀντεπιλήμψεις.
'Αντίστροφα [22]. ἀντιστρόφως. Πρόφα γὰρ, τὸ πέρυσιον. καὶ 'Ανθύπατος, ἀνθρωποφόνος. Σοφοκλῆς [23] Τερεΐνεῖ.
'Αντίτυργος. ἰσοπύργος. ἴσον ἔχει τὸ ὕψος τοῦ μέσου τὸ ἀνάστημα ἔχων.
'Αντίφρασις [24]. ἐπὶ λόγου, τὸ πιθανὸν ἐπὶρ λόγου ἀξιοπίστου.

'Αν-

» Alloqui non inepte legi poſſet 'Αλιπαρέγγον.«

12. 'Αλιπαρῆξαι.] Etym. 'Αλιπαρῆξαι. ἀδιάτρητον. Exſtat *Il.* N. 447. & Ξ. 471. Pro πύλαιν. ἄνυμφ. Ci. *Kuſter.* legit ἀδιάτρητον, ἀπερικόπτως. Conf. *Not.* in 'Αντία, & 'Αποστρέφειν.

13. 'Αλίπνοος.] Ea ἀλίπνοος ἐπικαιρότερον, id eſt, in oppoſito muro ſtructa area, armarium, ciſta. Vide 'Αλίπνοα. G. Euſtath. *B. Od.* p. 100. 'Αλίπνοος eſt χαρακὼς, κιβώτιος, λάρναξ, σανὶς. Mityleneæ vox. IS. VOSS. teſte ſe. eadem Euſtathio ad *Il.* Π. p. 1056. ν. 46. Σχεδὸν γὰρ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς, τὸ παλαιὸν φασιν οἱ Λέσβιοι. Βοτιάδης δ', λάρνακα. Μυτιληναῖοι δ', ἀντίκεινα. Conf. Suid. (cum quo facit Lex. Reg. MS.) h. v. item Ammon. in Κιβωτὸς & Etym. M. in 'Αλοιτὸς.

14. 'Αντίπνοα. &c.] Euripides *Ione*, p. 616. [ν. 19.]

Κοίλην τε ἀντίπνοῦ ἀντρώδη πλάκα.

Item p. 617. [ν. 40.] Ἐλαιᾶς ἀντίπνοῦ. *Pag.* 684. [ν. 1338.]

Ὀρῶ πελασθὰν ἀντίπνοῦ τὸ σήραγξιν.

Item *ibid.* p. 686. [ν. 1380.]

Καὶ τοῦ λαῶν τοιᾶδ' ἀντίπνου', οὐκ ἔτ' ἔσθ' &c.

Ibid. p. 687. [ν. 1391.]

Ἰὼ ἐξέπλησε ἀντίπνοῦ ἑκάλα.

HEINS. Conf. G. d'Arnaud *Leſt. Gr.* p. 17. *Sopingius* etiam ν. 1338. adnotaverat: eundemque, & ν. 1380. *Kuſterus*, addens, Heſychium ad alterutrum locum reſpexiſſe.

15. 'Αντιπέρασεν.] Homer. *Il.* Β. 635. [*Cat.* ν. 145.]

Οἳ' ἔσχεν ἔχον, ἰσὶ' ἀντιπέρασ' εὐρύοπα.

i. e. *loca continens oppoſita*. KUST.

16. Πέρᾳ.] Forte πεφᾷ. SOPING. Vel τῇ πέρᾳ, ut ſup. in 'Αντίπερα. Mox pro τῇ πέρᾳ, *Iſ. Voſſ.* i. τὰ πέρα.

17. 'Αντιπαθείαν.] Videtur interpretatio mutila, & ſic ſupplenda: διζησάμενος λόγον, i. e. *reddit ſermonem*, ſive verba. Nam παράφασις eſt *dicere*, *verbis ſignificare*. KUST. Poſſes etiam, ex regula noſtra, ſubintelligere φάσιν, i. e. λόγον, aut ſimile, quod latebat io v. 'Αντιπάρασις. Vide quæ monui ad calcem *Cleſſ. N. T.* p. 296. ſqq.

18. Ποτὴρ &c.] Fluvios celebres vocant *Patres*. Virgil. Tiberlin. SOPING. Vid. Serv. ad Virgil. Æn III. 89. & omnino Meurſ. *Sophocl.* v. Ἴναχος. ubi hunc locum omiſit.

19. 'Αντιπλήμμυς.] Herodot. VII. 236. Τὰ δ' ἀντιπλήμμυρα μὴ ἐπιλείψῃ σημαίνων.

20. 'Αντίσχεσις. τὰ ὑπόνυμα.] Pro ὑπόνυμα reponendum *Locus*, vel ἐνδοιαστὰ, ex Pollice, qui *lib.* VII. [*ſegm.* 10] ſynonymos ponit *Locos*, ἢ ἐνδοιαστὰ, καὶ ἀντίσχεσιν. H. STEPH. (*Ind.*) HILL. JUNGERIUS. (ad Poll. *l. c.*) L. τὰ ἐνδόνια. Vult duplicem vocis ſignificationem indigitare. Primum enim ea, quæ emptis aliis ut emolumentum gratis ſuperaddita. 2 σχεσις *gratis*, aut vectigal pro mercibus ſolutum. Deinde etiam dicuntur ἀντίσχεσις, quæ loco dotis dantur, vel pro dote oppignerantur. KUHN. Amicus quidem legendum conjicit ἐνδόσεις. quomodo & ἐνδοσίζειν, *vili pretio vendere*, eſt apud Iuſtinum. LEDERLIN.

21. 'Αντισχίζων.] *Renuntiari*. SCHR.

22. 'Αντίστροφα.] Vid. Caſtub. in Strab. X. p. 458. SCHR. Eurip. *Electr.* ν. 846. Ἔτυχεν ἀντίστροφος τύχαις βίου, i. e. *adverſa*, ſive ex adverſo poſita. Conf. ſup. v. 'Ανθύπατος. KUST. Vid. inf. v. Πάντροφον. Conf. *Scaligerana prima*, p. 11. *Ed T. Fab.* & Cl. Duker. in Thucyd. IV. 8. p. 242. Infra: Ἐπίτροφον. ἀπεχθανόμενον, ἐπιβάλλον.

23. Σοφ. Τερεΐνει.] Non procul ab initio:

Τὰ δ' ἀντίστροφ' δὴ σοι
Βλέπτω πάρα' ὀφρυᾶ. SOPING.

Exſtat ν. 236. (al. 227.) ubi Schol. 'Αντίστροφος. ἐναντία. &c. ἢ ἀντιστρόφως, ὡς' ἄνω ἰσόμοιρα. Occurrit etiam ἀντίστροφος hoc ſenſu in Eurip. *Rheſ.* ν. 136 & *Electr.* ν. 846. ut ἀντίστροφον apud Ariſtid. *Panath.* p. 195. monente Cl. Abreſch in *Miſc. Obſ* V. 2. p. 98. quem vide.

24. 'Αντίφρασις.] Vid. in Κρόνος. STEPH.

'Αντίεικον '. ἀντίρριζον. οἱ δὲ, βοτάνης εἶδος.
'Αντίζηλον '. ἴσον, ἰσόταλμον, ἰσόζυγον.
'Αντίηρα 3. ἀντὶ τοῦ, ἀποπέμπτ.
'Αντίθαψις 4. φιλημα. ὄνομα.
'Αντίθιεν 5. ἀπαντικρύ.
'Αντίθους 6. λιβανίαν.
'Αντισκεπτας 7. ἀναβάλλ.
'Αντισάτης. ὁ ἀθλητὴς 8 ὁ τῇ μάχῃ σημαίνῃ δὲ καὶ ἐν ῥητορικῇ.
'Αντισπευσάμενον 9. ἀνθισταμένον.
'Αντισφίφω 10. ἀνταξιοῖ. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς.
'Αντισῶσαι 11. ἀνταλλάξαι.
'Αντισυγκλίν. κατὰ συγκλίνειν ἑτέραν.
'Αντίσφιγμα. ἡ ἑξ ἑκατέρου μέρους πάσις 12.
'Αντίσφραφ 13. ἴσα, ὁμοία.
'Αντιχαδ 14. τὸ μηδενὸς ἄξιον.
'Αντιχα. ἀνέκτισε 15. ἀντιλαμπρύνει.
'Αντιχάλαστοι 16. ἀντίσταλμεν. ἴσον.
'Αντιχόστ 17. ἀντίκειμ.
'Αντιτεχήσ. ἀντικείμενα καθάσ.
'Αντιτήν 18. ἐελζ.
'Αντίτιμα. τὰ ἄπειρα. τὰ ἀνέλιξα 19.
'Αντιλμαζ. ὁ ἀεὶ παλαίων ἐν τοῖς διαγωνίοις. ἢ ἀνταγωνιζόμενος ἢ ἀλλάττων.
'Αντιτίμημα. ἡ ἀντιτίμησις.
'Αντιτίσασ 20. ἀνταποδοῦναι.
'Αντί τοι εἰμ ἱκέτευε 21. ἱκέτης σοι εἰμί.
'Αντιτορίζας 22. διαφύγας, κακὸν ὄφις ἀπαντήσας.
'Αντίτομον 23. φάρμακον ἀντιπαθὲς 24, ὅσῳ ἀ πάν-

'Αν-

1. 'Αντίφυσον.] L. 'Αντίφυσον. ἀντίρριζον. οἱ δὲ, 'Αναίξιμον. βοτάνης εἶδος. Dioscorid. IV. 133. Strabo p. 335. SCHR. Galen. *Gloss.* 'Αντίφυσα, τίνα τὰ, ἃ τοῦ βυκρίνου, ἢ λυχνίδα ἀγρίαν ἀναμάξαι. Vid. Bod. a Stapel in Theophrast. *H. Plant.* p. 1174. *fin.* ubi legit: 'Αντίφυσον. οἱ δὲ 'Αντίρριζ &c. In loco Strabonis l. VIII. quem *Scbrev.* adscripsit, 'Αντίφυσα est nomen proprium loci. Quid hoc ad rem?

2. 'Αντίφυτον.] Legitur apud Sophocl. *Electr.* ν. 119. KUST. Vid. H. Steph. *Ind.* & Suicer. *Thes.*

3. 'Αντίηρα.] Forte, 'Αντίρριζ, ab ἀντίρριμμι, *valere jubeo, dimitto.* Sic ἠῖρτον pro φοιτῶντας. JOS. WASSE *in literis ad Kusterum.* Addo infra: Ἐρίπτω. ἀπτω.

4. 'Αντίθαψις.] Scrib. 'Αντίσταφις, ut alphabetica series docet. H. STEPH *Ind.* IS. VOSS. L. 'Αντίσαφις. G. H. Stephanus ex ordine literarum colligit legendum esse 'Αντίσταφις: quod etiam credo faciendum, non ex ordine, qui turbatus eo loci, sed ex significatu potius. Intelligit enim mutuum & reciprocum καταγλάτισμα. PALMER. Recte. Similiter Belgæ dicunt *Trekkebekken.* Metaph. a culumbis.

5. 'Αντίθιεν.] Hom. *Il.* H. 158. Male *Jf. Voss.* 'Αντίσταν. Vid *Not.* seq.

6. 'Αντίθους.] *Litaniæ.* Ergo *Psalmus* XCI. qui dicitur שיר פנים *canticum occursuum.* Ebræorum litania fuerit, qua diabolicas insidias, pestem & omnis generis mala deprecantibus Omnipotens firmissimum sui ac pollicetur auxilium: quanquam alicui etiam in mentem venire possit, hanc inscriptionem ortam esse ex Judæorum superstitione, qua nocturnos Lilithæ occursus, per לילה intellectos, a puerperis averruncabant solenni formula, *Adam, Chavva, Chuz Lilith*, in parietibus exarata. PERGER. De en plura Buxtorf. *Synag. Jud.* c. IV. *p.* m. 80. Sed ad rem. Pro 'Αντίσους *Jf. Voss.* 'Αντίσους: *Arcerius* ad oram libri sui, Αἰτίσους. Uterque male. Supra: 'Αντίσους. ἱκεσίους. Λιτανείαι. Et: 'Αντίσους. λιτανείας. Vid. ibi *Not.* Extra seriem *b. l.* emmparet 'Αντίσους, & præced. 'Αντίσσω, ob adhmem pronunciationem literarum σ & τ. Quomodo sæpius in hoc Lexico.

7. 'Αντισκεπτας.] 'Αντισκεπτὰς legendum videtur. GUYET. Vid. *Not.* in v. 'Ασκεπὲς.

8. 'Ο ἀθλητὴς.] Sup. 'Αθλητὴς. ἰλαθῆναι. G. Leg. αἰθέτης. BRUNO. ὁ αἰθετικὸς Etym. M. in 'Αὐλάνιον. Vide Παραπάσσω; & enumge sequentia, legendo ἀνθεστάμενον, &c. IS. VOSS. Etymol. v. 'Αὐλάνιον: 'Αὐλιάτας, ὁ ἀνθεστὼς ὡς τ. μ. Quo forte modo & in Hes. leg. ut error ex compendio scripr. ortus sit. Sive etiam ἀνθέτης, & ἀνθέτ. Utitur voce ἀνθέτης Æsch. *S C. Theb.* ν. 523. ABRESCH. In fine aliquid deesse videtur. Nec placet *Jf. Vossius.* Mallem: σημαίνῃ ϗ &c. Sic opponitur antecedenti expositioni. Passim autem σημεῖα usurpatur ab Hesych. in hujusmodi aruspicinæ vocabulis. Vide loca ad v. Γλῶσσ. Sed σημαίνῃ eundem sensum fundit.

9. 'Αντισπευσάμενον.] *Rom.* VII. 23. ubi Glossæ, ἀνθισταμένον. Vid. sup. in 'Αὐλάνιον; item *Not.* præc.

10. 'Αντισφίφω.] L. 'Αντιφῶ. IS. VOSS. Nihil mutandum. Vid. mox 'Αντισφρ, & conf. sup in 'Αὐλαξαγεῖν.

11. Τάσις.] L. Τάξις. G. ARCER. BRUNO. Sic Etym. M. Vid. Ælian. *Tactic.* c. 37.

12. 'Αντίσφιγμα.] Sext. Empiric. l. VII. *adv. Mathem.* p. 139. Ἡ ἀντίσφιγξ εἶπε τὸν ἀμφιλαβῆ, τυτέχνη, ἰσόσφυρον. . . . ὡς καὶ αὐλητὸν ὁ πυκτὴς ἴφι τ' Ὀδυσῆα, ὅτις ῥ' ἰσόθεος.

13. 'Αντίσφραφ.] Si non scripsisse putandus est 'Αντίγραφ, scripsit ἀντιγράφων saltem, Ἀπ' ἰσόφ, quod nim. *pro corrico*, re vilissimi & pene nullius pretii, rependitur. H. STEPH. *Ind.* Phavor. 'Αντίγραφον. Sed 'Απ' ἰσόφ legit etiam *Scbing.* allato Comici versu: Οὐκ ἂν πεπαίσθαι δ' ἀπ' ἰσόφ μοῦσ. Vid. Polluc. l. V. c. 46. ubi ἀπ' ἰσόνος, pro *nullius pretii.* Conf. Erasm. *Adag.* l. 8. *Vitiosa nuce non emam* & Jos Scal. ad Varr. *R. R.* l. 2. p. 195.

14. 'Αλλὰ. ἀνάπλασ.] Τὸ 'Αλλὰ hic Syncope pro ἀλλοτέλ, ab ἀλλοτὶ, positum videtur, ut sup. 'Αλλοπασκ, pro ἀλλοτινάκ. Et inf. 'Αττοσ, pro ἀλλοτινόσ. Quam conjecturam nostram confirmat τὸ δ' 'Αλλὰ glossema, ἀντίπαφος. Τὸ ἀναπλασ autem, glossema alterum δ' 'Αλλὰ, qui convenit non video. An legend. ἀντίπλασ hic pro ἀνάπλασ, quod vocabulum inferius legitur? [post v. 'Αλλοφίσιξ.] Τὸ ἀλλάξαι tamen in sequentibus visitur: 'Αλλάτται, τὰ ἄπειρα. τὰ ἀναλλάξα. Sed & illic ἀντίπλασ fortasse legendum. GUYET. L. 'Αλλὰ. ἀντίπλασ: ab ἀντιπλάω, *refendo.* Et sic in fcqq. malim. Hom. *Il.* Ω. 213. ἀλλὰ ἴφτα. Schol. ἀλλοτιμώτατα. Vid. ibi Eustath. p. 1346. 3. Mecum fenit *Kusterus.* Est autem pro 'Αντίπλασ, ut *Scbing.* etiam monet, & ex Eustath. (*Od.* A. p. 1424. 37.) *Jf Voss.* qui utrobique pro ἀνάπλασ legendum censet, ἀντίπλασ. quod non placet.

15. 'Αλτάλαλλε.] Vid. inf. 'Ατελαλλε.

16. 'Αντίχαλοι.] Ex D. Jacob. *Epist.* IV. 6. & V. 6. Conf. *Prov.* III. 15. Vid. in 'Αντιφιλαξ. & Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Dialog.* p. 64. 65.

17. 'Αντίκειμ. ἐελζ.] Non semel hac voce utitur Herodotus. Similiter 'Αντικεῖσθαι Suidæ est ὑποτάσσ.

18. Τὸ ἀντίτιμα.] L. τὰ ἀντίτιμα. Vid sup. *Not.* in v. 'Αντίξ.

19. 'Αντιτίσασ.] Vid. sup. *Not.* in 'Αντιποπασκ.

20. 'Αντί τοι εἰμ' ἱκέτ.] Hemitlichium Homeri *Il.* Φ. 75. ubi Schol. ἀντὶ ἱκέτη σοι εἰμί. Unde apod Hesych. ἱκέτ. ἱκέτης, i. e. *fruttis*, vel *per fupplici*, malim cum *Kustero.* Scil. figma adhæfit, ut sæpius, ex seq. σοι.

21. 'Αντίφρασις.] Sic Ald. & Schr. ut sæpius. Scrib. 'Αντίφρασις, ut Flor. & Hagen. Respexit ad *Il.* K. 267. . . . πυκινὸν δόμον ἀντιφέρασα. Postremum itaque ἀντίφρασα tollendum, ut Phavorinus fecit; vel potius in Articuli capite ponendum: quippe quod correctoris est pro 'Αντίφρασα, utraque voce ab imperitis postea librariis in textum recepta: cujusmodi exempla vidimus sæpius. Nisi malis in fine ἀντιφέρασα (vel ἀντιφέρασα) quod idem est cum ἀντίφρασα. Schol. ad *h. l.* Ἀντίφρασα. ἀντὶ τοῦ, ἀμοιβαίως, ἀντικρούσασα, διαμάχας. Sic & Suidas, & Etymol. Conf. Eustath. p. 804. 24. & sup. 'Αντιφρᾶς. διάτρεχε. Quidfi vero statuam, in fine excidisse σπανιὸν δόμον? quando ita scripserit Hesychius: 'Αντίφρασα. διαφέρας. καλλιέρησα. quod exemplo probat: . . . πυκινὸν δόμον ἀντιφέρασα. Sic olim scripseram. Postea vero *Kusterum* vidi pro ultimo ἀντιφέρασα etiam legere ἀντιφέρασα, itidemque *Jf. Vossium*; at *Valkenarium* in *Mifc. Obf.* VIII. t. p. 152. gemina prodidisse iis quæ primo loco posui. Addo nunc Apollon. Lex. MS. 'Αντίφρασα. Λέγεται καὶ, διαφέρας πυκινὸν δόμον, ἀντὶ τοῦ πρίασα. Sic ibi legitur. Conf. infra: Τορὸν. τρύπανον, τρύανον, &c. Et possit ea lectio defendi, quomodo sæpius verba auctoris (ut hic πυκινὸν δόμον) subjiciuntur explicationi. Sed ita, ni fallor, Apollonii verba sunt ponenda: 'Αντιφ. Λέγεται, διαφέρας. —— πυκινὸν δόμον ἀντιφέρασα. Plane idem quod postremo loco conjeceram.

22. 'Αντίτομον.] Forte 'Αντίτομον. Ὄφις τὸ ἀντίτομον. GUYET. L. 'Αντίτομον. PERGER. 'Αντίτομον. IS. VOSS. Pollux i. V. c. 27. de *Pharmacis* agena, recitat ἀλληφάμενα, τόμια, & ἀντίτομα. Postremam vocem Cl. *Kilmtus* in ἀντίπλασ mutavit, idque in textum admisit, notante Cl. *Lederlino*, qui Hesychium contra adferens, subdit: *An ergo & in eo 'Αντίτομον legendum? Sed nil pronuncio.* Ego vero nullus dubitaverim, quin ἀντίτομα apud Pollucem sit vera lectio: ut & 'Αντίτομον apud Hesychium. Fidem faciat Pindarus *Pyth.* IV. 394.

Σὺν δ' ἔλαιῳ φαρμακώσας'
ἀντίτομα τρισὶν ὀδυσσὶν,
Δῶκε χειΐ. . . . . .

Simul vero cum oleo ubi miscuisset remedia diuturna dolorum, dedit illi (Medea) *ut ungeretur.* Ubi Schol. Ἡ Μήδεια κατέχεεν αὐτὸν ἐκ καταγωνιστικῆς, ἐφαρμάκωσε τοῦ Ἰάσονος. ὃ δὲ μαθὼν ταῦτ' ἐκ πυρὸς πάλιν, φάρμακα ἐλαίῳ μίξασα, ἔδωκεν ἰάσασθαι· ἡ Μήδεια. Αντίτομα ϗ ἐστι, τὰ ἀλληφάμενα· καὶ μεταφορικῶς τὰ ἀπὸ τῆ ῥιζοτόμου κτελίσσου ϗ τῆ αὐτοῦ χυμῶν, τὰ κοπτὰ καὶ καθαρτικὰ ῥίζας ἀναλογοῦσι, ὡς τερπνοῦς, ἐστιτόνους, ὡς Πίνταρ. . . . ἀπὸ ϗ ῥίζων βάσις (l. βάλε) πυρῶν. Χειρὶ λαγεῖνε. Respicit *Iliad.* A. 845. Vidi postea, Cl. *Kusterum* Pollucis quoque locum adtulisse, his additis: „ Kuhnius quidem ibi legit ἀντίδοτα; sed nescio an recte. „ Nam & Hesychio hic ἀντίτομον est idem quod ἀλληφάμενον. „ Haetenus ille. Vide & Cl. Stanlejum ad Æschyl. *Agamem.* ν. 17.

23. 'Αντιπαθὲς.] Vid. Suid. v. 'Αντιπαθὲς, quam vocem, ut &

πὸν· ὁ βλάπτ) ὑπὸ τοῦ. ἀλεξιφάρμακον.

'Αντίτυπα [1].

'Αντιτυπῆσαι. ἐναντιωθῆναι. ἀντιπαῆναι.

'Αντιτυπία. ἀντίλογία. ἐναντίωσις.

'Αντιτύπως. σκληρῶς.

'Αντιφάρξ [2]. ἀντιλογία. μάχη. ζήλη 4. οἱ δὲ, μοῦσά.

'Αντίφαζις. διάκρισις.

'Αντιφαρὶς [3]. ἐναντίον.

'Αντιφάτης [4]. ὁ τῶν Λαιστρυγόνων βασιλεὺς ὕστερον ἐκαλεῖτο.

'Αντιφέρ[ε]ι [5]. ἐναντίου.

'Αντιφιλᾶς. ἐριστικὸς, ἢ ἀντιλέγων, ἢ ἀντίξεσος, ἢ ἐναντιοῦται.

'Αντιφίλα [6]. διὰ εἰρήκασιν εἰς ἡμᾶς.

'Αντιφιλεῖν [7]. ἐξισοῦσθαι. ἀντισπᾶν.

'Αντιφίσητο. ἐξισοῦτο.

'Αντιφιλοτιμούμενοι [8]. πρὸς τὴν οἰκείαν ἔκαστον ὁρμὴν φιλοτιμίαν ἢ δόξαν.

'Αντιφολκὸς [9]. μέρος τὸ πολεμικῆς νεώς.

'Αντίφρικες. τὸ ἴσον ἔχοντες φρικὸς.

'Αν-

& præced. 'Αντιφέρω, in Editione sua omisit Cl. Kusterus: quod in aliis Literis, pessimo exemplo, innumeris in locis commisit. Vide tamen *Distr. Anti-Gronov.* p. 46.

1. Ὁ πολὺς.] L. ὁ πολὺς &c. quod recipere non dubitavi, præeunte Phavorino. Ita etiam corrigit *Bruno*, & *Lederlin.* ad Poll. *l. c.* adsentiente *Kustero*. Sed jam olim *H. Steph.* in *Ind.* sic exhibuerat.

2. 'Αντίτονα.] Desiderari hic puto versum ex Sophoclis *Antigona*, p. 105. qui legitur apud Eustath. *Odyss. A.* p. 458. ℘. 24. 'Αντίτονα (vel ——— πρ) ἀ' ἐπὶ γᾶ πίτε πανδαλέᾳ. SOPINO. L. 'Αντιτοῦν. ἀντιτονῶν, &c. IS. VOSS. 'Αντίτονα in omnibus Editis. fine explicatione apparet: ut adeo 'Αντιτονῶν sit initium novæ glossæ. Nec raro ita solet Noster. Vid. sup. 'Αντικαρδίζει. Inf. 'Αναμολεῖ, 'Ανδολαῖ, Δαιδάλλει, &c. Idem hoc loco obtinet. Cl. *Salmasius* (sub ficto Simplicii Verini nomine) *de Transfubst.* p. 31. legit: 'Αντίτονον, τύπον. Posses neque facile ex Etymologo repoucre: 'Αντίτονα. ἀντιτύπτα. Vid. Suid. in 'Αντιτονῶν. Quidni vero respexerit ad *Hebr.* IX. 24.? De voce adi Suicer. *Thes. Eccl.*

3. 'Αντιφάρι.] L. 'Αντιφάρ. SALM. H. STEPH. (*Ind.*) BRUNO. HEINS. IS. VOSS. KUST. Sic, præter Phavorinum, Etymologus: 'Αντιφάρ. ὁ ζῆλος, παρὰ Συρακουσίοις, τὸ φῦλον, ἢ Δωριεῖς φάρα &c. καὶ 'Αντίφαρος, ὁ ζῆλος, ὁ ὁμότιμος φυσικῶς. οἱ δὲ, πανδαλεῖ· ἄδουσι, μουσικῶς. Mox: 'Αντιφαρὶς, ὁμοτιμία. Conf. *Not.* in 'Αντιτύπως.

4. Ζῆλος.] Sic etiam Etymologus. Est autem vox recentiorum Græcorum, significans *invidiam*. KUST. Conf. Du Cang. in v. Ζῆλος.

5. 'Αντιφερὶς.] 'Αντιφερὶς conjicit *H. Steph.* in *Ind.*

6. 'Αντιφάτης.] Apud Homerum *Odyss.* O. 243. & alibi.

7. 'Αντιφιλ[ε]ῖ.] Vid. sup. in 'Αντιλεῖ[πεσθαι] (ex correctione Cl. Bentleji) post v. 'Αντιμεθιᾶν. Ecloga MS. 'Αντιφιλεῖ. ἀντιλέγων. Vid. v. seq.

8. 'Αντιφιλοτιμούμενοι.] An 'Αντιφιλ[ο]τ[ι]μ[ού]μενοι? C. (l. c. COCC.) Vide in 'Αντίφ. SCHR. Potius ἀντιτονῶν, ab ἀντίτονον, repende. Vide paulo ante v. 'Αντίφα, & 'Αντίτυπα. KUST.

9. 'Αντιφολκὸς.] Respicit *Il. Φ.* 357. ubi Xanthus adultus Volcanum alloquitur:

Ἥφαιστ', οὐκ ἐοικε θεῷ δηριάασθαι

Applica nunc Hesychii expositionem, & conf. Etymol. Suid. & H. Steph. *Ind.*

10. 'Αντιφιλοτιμούμενοι.] Ælian. *V. H.* VII. 2. 'Αντιφιλοτιμούμενοι ἐκάστου ὑπερβολὴν τῆς ἐτέρου. Vid. Pollux. V. 142.

11. 'Αδελφαλᾶς.] Ex hoc loco patet, apud Pollux. pro φάλαγξ legendum esse φίλαγξ. IS. VOSS. Locus est L. I. 85. 86. ubi φάλαγξ editum.

12. 'Αντίφωνα.] L. 'Αντίφωνα. SALM. BRUNO. IS. VOSS. ut recte Flor. & Hagen.

13. 'Αντίχαιρις.] Vide de ritu hoc venerationis, quæ notavimus in *Callethensi*, p. 2. & 307. Nomine τῆς βασιλίσσης, Persas intelligit. SOPING. Idem memorat *Adversaria* sua ad v. Ἀναβαθμοῦσθαι, & ad v. Διαγωγαι. Vid. inf. in Διαπλάττ, post Δίκαι ὑ ἔδικαι.

14. 'Αντιχάλκημα.] 'Αντιχάλκημα, vel 'Αντιχάλκωμα postulat ordo. IS. VOSS. Vid. inf. Χαλκώματα.

15. 'Αντίχορδα.] Conf. Suid. & M. Meibom. *Præfat.* ad Antiq. Music. Auctor. p. 34.

16. 'Αντιχάριτα.] immo Σοφοκλῆς. KUST. Vid. inf. in Αἰδὼς, & G. d'Arnaud *de Diis Pasiph. cap.* 15. Neque tamen damnaverim 'Αντιχάριτα. Ita 'Αντίχορδα modo, pro πεῖχορδα.

17. Καλλίης.] L. καλῆς. [ut Phavor.] SALM. HEINS. BRUNO. Sic & *Anonym.* in *Cod. d'Orvilliano*. De Me-

'Αντίφωνα [12]. ἐναντίφωνα.

'Αντίχαιρις [13]. ἵνα τὴν βαρβάρων ἰδιῶν τὰς ἀντιχαίρεις ὑπατιθέντα τοῖς γονεῦσι, καὶ τοὺς δικτύλους ἐκτείνοντα προσκυνεῖ τοὺς ἡγεμόνας αὐτῶν.

'Αντιχάλκημα [14]. μέρος τι τῆς μαχαίρας νεώς.

'Αντίχορδα [15]. σύζυγοδα. ἰσόχορδα.

'Αντιχάριτα [16]. συνέχεις.

'Αντιψυχοι. ὕπνος χαλεῦ [17] αἱ Μίμνο. ἔρωδες.

'Αντιψάλμως. ἀντιστρόφως. Εὐριπίδης [18] Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις.

'Αντλεῖται [19]. ἰλαίνη.

'Αντλητής. κάδος ναυτικὸς.

'Αντλεία [20]. σκάφη, ἐν ᾗ μαλάττ[ε]ι [21]. καὶ τοῦ πλοίου τὸ σκαφίδιον. καὶ ἡ ἀντλεία ".

'Αντλίαν. τὸ κελύσκιον.

"Αντλον. κάδον. ἀντλητήριον. τινὲς δὲ καὶ τὴν θάλασσαν [23]. καὶ τὸ συνεχὲς τῆς δεξαμένης [24].

'Αντοίσμυδι. ἀντιδιώσμυδι.

'Αντολὴν [25]. ἀνατολὴν.

'Αντολαὶ [26]. γονίσεις.

"Αν-

monionidibus illis vid. Ælian, *H. Anim.* V. 1. Conf. omnino Ill. Pearson. *Vindic. Ignat.* P. II. c. 15. p. 435. ubi plura de voce 'Αντίφωνα.

18. Εὐρ. Ἰφιγ. ν. l. T.] ℘. 178. 'Αντιψάλμως ἄιδειν, &c. SOP. Corrupte supra 'Αντιψάλμους.

19. 'Αντλεῖται, ἰλαίνη.] L. ἰλαίνη. IS. VOSS. Mallem ἀντλεῖ. Sed putus nihil mutaverim. Aqua enim ἐν τῷ ἀντλίᾳ ἰλαίνει. Vid. Suid. qui respexisse videtur Joan. *Euang.* II. 7.

20. 'Αντλεία. &c.] Bis scriptum pro ἀντλία. Intellige autem σκάφος & σκαφίδιον nomine, *vas hauftorium*, seu *hauftrum*. H. STEPH. *Ind.* Sic & *Kuhnius* ex Phavorino, ad Polluc. L. I. *fegm.* 92.

21. Μαλάττ[ε]ι.] Fortasse μάσσ[ε]ι, ex Aristoph. *Iren.* ℘. 17. & seqq. ubi vid. Schol.] HEINS. L. μαστίζει, *depsuit*, ex Phavorino. KUHN. *l. c.* Vid. inf. in Μάσσει, & Pollux. L. X. 102.

22. Καὶ ἡ ἀντλεία.] 'Αντλεία hic etiam reponunt *H. Steph.* & *Kuhnius*. Bene: sic variam lectionem indicare voluerit Hesychius, 'Αντλία & 'Αντλεία. Posses etiam post ᾗ ὁ ἀντλὸς supplere, ἢ ὃ πλοῖα ὑπέρχα, ut Scholiastes Aristoph. *l. c.* & ex eo Suidas. Vel potius prioribus expositionibus tandem propriam, suo more subjicit. Vide quæ notavi ad v. Ἀνάντης.

23. 'Αντλον, . . . τὸν θάλασσαν.] Vid. Æschyl. Schol. p. 111. [*Sept. cont. Th.* ℘. 802.] SCHR. Euripid. *Hecub.* ἄντλον ἀλὸς ῥέων. Schol. τὸ πέλαγος. VALES. IS. VOSS. Euripidem laudaverat etiam H. Steph. in *Thes.* I. 467. A. Locus est *Hecub.* ℘. 1025.

Ἀλίβροι τις αἰὼ
Ἐς ἄντλον ἐρωτικὸν
Λίσσεται. . . .

Importunum quispiam quasi in vorticem incidens obliquus. Schol' τὸ πέλαγος. Eundem locum (post Barnes. ad Eur. *Troad*' ℘. 686. & L. Bos *Observ. Crit.* p. 156. ubi male "Αντρον legitur) observaverat *Kust.* & G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 17. qui præterea confert Hom. *Od. M.* 410. & *O.* 478. Adde Pind. *Pyth.* VIII. 14. ibique & ad *Olymp.* IX. 79. Schol. monente Cl. *Æschylo*.

24. Τὸ συνεχὲς.] Nicand. *Theriac.* p. 9. [℘. 114.]

Ἢ ὅτε δινήεν Σίριος ποτὶ ἄντλια ἴσγει
Ζωστῆρος, ἑλικηδὸν ἐπιστρεφέος ἀγκλαι.

Ex hunc locum notavit diligentissimus G. *d'Arnaud*, *l. c.* qui pariter in *Theriac.* ℘. 547. pro ἄντρῳ, ex Scholiaste referbit ἄντλῳ. Confer præterea Suidam, & Cl. Pauw ad Q. Calab. I. 350. Eandem vero crisin dedit Cl. *Kusterus*: „ Legitur „ (inquit) ἄντλῳ hoc sensu apud Nicand. *Ther.* p. 39. ubi „ de Aicibio: *Ἄντλῳ εἰσανιόωσι*, i. e. *cubantem in acervo ma-* „ *nipulorum*. Hodie quidem pro ἄντλῳ ibi legitur ἄντρῳ: „ sed male; et jampridem monuit Salmas. *de Hyl. Iatr.* c. 48. „ *sub fin.* Certe vetus Scholiastes ibi legit ἄντλῳ, quod vel „ *idque*, vel *Symenias* significare posse ait. Atqui *Symenia*, „ vel *Symenia* per ε) & *Symen*, idem. Θυμίας autem a „ Suida exponitur, συχνὴ δεξαμένη: quam ipsa interpretatio „ ab Hesychio hic tributur τῷ ἄντλῳ. "

25. 'Αυλαὶ.] Æschyl. p. 192. SCHR. Ita sæpe apud Dionys. Periegeten. Quare non accedo Cl. *Bielio*, qui 'Αυλαὶ referibit ex Cyrill. Lex. MS. Brem. Prorsus sine judicio, ut plura, *Schrevelius* adjecit locum Æschyli, ubi διάφορα αὐτοῦ memorantur. Vid. sup. suo loco.

26. 'Αυλαὶ, χθόνες.] 'Αυλαὶ. G. Adde, καὶ αἱ κάλαμοι, PERGER. 'Αυλαὶ non est mutandum. Respicitur locus *Odyss. M.* 4. . . . καὶ αὐλὴν εὐλείμων. Schol. αὐλαὶ, idem, credo dicere voluit *Guyetus*, ut mox in 'Αυθμοὶ, 'Αυθμοὶ,

"Αρτομμι. πάσσε · ἱκετεύω. ἢ αἱ κέλαμαι ·.
'Αρτεμίσιος 3. ὑπαντιάζας, ὑπὸ Ταρκυτίνιον.
'Αρτεμιὴν 4. ὑπαντήσασα. ἐντυχοῦσα. ἱκετεύουσα.
'Αρτέμης 5. σπήλυγας. Σπηλαῖ.
'Αρτεμῶσαι. καθηκελίσαι.
'Αρτοκοπεῖ 6. αἱ τῆς χειρὸς φορᾶς.
"Αρ]ης 7. εὐρ]ης. Εὐριπίδης.
'Αρτοχεύς 8. πόρπαξ ἀσπίδ]ος.
'Αρτόφρυς. βατιάνης ἀδ]ος.
'Αγξίστας 9. ἀναφερθείς.
"Αγξον. σπήλαιον. ἢ ὑπόγαι]ον πόσ]ον, ἢ βαθύς. ἢ σκοτεινὸν σπήλαιον.
'Αγξώδη 10. σπηλαιώδη.
'Αιξάδας 11. ἀναπάζον. ἢ σπηλαίων.
"Αγξων 12. πόλις Θεσσαλίας.
'Αγξών]ος ὄγκ]ος 13.
"Αρτυ. ἄλληκα. 'Ρόδιοι 14.
'Αρτύα. 15 τὸ ὑποπόδιον.

"Αρτυγ]ος. ἀδιφορείας τῆ ἅρμαλ]ος.
'Αρτύγων χηίων 16. αἱ ἀδιφόρειαι τοῦ ἅρμαλ]ος, αἱ τροχοί.
'Αρτυγυτὸς 17. ἀναδιδυμὸν]ος· ὅθεν αἱ ἄρτυγες καταδίουσ].
'Αρτιαχένες. ἀντίχυες. Λάκωνες.
"Αρτυξ 18. ἅρμαλ]ος ἀδιφόρεια.
"Αρτυν]ος 19. ἴσ]ος, ὅμοι]ος. ἢ ὑγιαιν]ος.
'Αρπαμεσία 20. ἑκατέρα μέρης ἔρκ]ος, τοῦ μὲν διαφθείροντ]ος 21, ὅτι μὴ ἠδίκησ]ε, τῶ δὲ ἐγκαλοῦντ]ος, 22 ὅτι ἠδίκησ].
'Αρτωπῶ 23. ἀντοφθαλμεῖ.
'Αρτωπὶν 24. ἀντοφθαλμόν.
'Αρτωπὸς. λαμπρὸς. ἀντιπ]ος τοῖς ὄμμασιν.
'Αρυβρυόμεν]ος. ἐπ. Φρίαλ]ος ἀντλῶν.
'Αρύφρον]ος 25. ἄταφ]ος. ὁ λελειμμέν]ος, ὑπὸ τῆς νομιζομένων τυχῆς.
"Αρυμφον 26. κακόνυμφον. ἢ τὴ μὴ δυναμένω τυμφοῦσθαι.
'Αρῆξαι 27. ἀνάρμοσαν.

'Αρύ-

&c. Conf. Æschyl. *Prom.* ϒ. 706. Eurip. *Phœniss.* ϒ. 507. & inf. 'Εσ' ἀλλαῖς.

1. 'Ἄνδρων. πῶς ἐστὶν ἐστία.] Legendum videtur : "Ἀνδρων. ὑπαυλία, ἐστία. GUYET. "Ιστις· "Ἀνδρων ἄνω ἐστία, nam inde dictum Poëtis. Est quasi ἄνω τινὶς παρδάλ]ος, hoc est ἀντρῶδες, ἐυδένδρεον. HEINS. In alio codice Cl. *Heinsius* correxerat ἀνωτέρω, vel ὑπωτῶ. Et hoc malim pro πῶς: quando convenit cum sequentibus.

2. "Η αἱ κάλαμοι.] Air 'Αρῦσαι intelligendum pro ἀνῦσαι? Sic in seqq 'Αρῦσαι. σκάλασαι. pro 'Ανῦσαι. GUYET. Confinxit τὸ "Ἀνδρων, ἀφ' τὸ "Ἀνδρων, ὄνομα τὸ ἀντιπαῖς. HEINS. Recte. Tollitur *Pergerus*, quem vide ad præced. 'Αδῆναι.

3. 'Αδῆμμιος.] Hom. *Iliad.* B. 595. (sive *Catal.* ϒ. 102.) Schol. ἀπὸ τοῦ ἀνατέλλω.

4. 'Αρτεμιὴν.] Forte 'Ανδρῶν, per ο μικρὸν, ex *Iliad.* A. 237. ubi Schol. συντυχοῦσα, ὑπαντήσασα. Conf. ad *Il.* Θ. 412. Per α μέγα vero est ab 'Αντάω, quod sup. συναντῶ, ut 'Αντᾶν, ἐντυχεῖν. Conf Eustath. ad *Il.* Δ. p. 454. Prius *Il. Vossio* placuit, & Cl. *Bielio* adferenti Schol. Apollon. p. 575. quod etiam suadet series. Posterius tamen agnoscit Suidas.

5. 'Ανδμες.] Pro 'Ανδρῶνες. G. Ita Siculi vocant forsan *præcurtos* pedes, qui κατὰ τὸ ἄνω τέμνουσι. H. STEPH. *Ind.*

6. 'Αρῶσι.] Pro 'Ανδῶσι G. hoc est ἀνοίγουσι, quum in altum tenduntur, seu porriguntur. H. STEPH. *Ind.*

7. "Αλ]ης.] *Ventus.* Supra: 'Αλ]. ἄνεμος. G. Vid. *Not.* in "Αιδας. τοῦδε. H. Steph. in *Ind.* οὐ]ος hic pro *latitudine, spatiositate*, accipit. Utrumque enim notat, & πλάτ]ος, & ἀνεμου ἀπεκλύσιν. Vid. Infra. Definimus Hesychii mentem, si Euripidis locus innotuerit, quem spectat.

8. 'Αδρυχεύς.] Vid. inf. "Ογκιον, & 'Ογκίη, & H. Steph. *Ind.* Conf. sup. v. 'Αντιλαβίδης.

9. 'Ανηρίσας.] Pro 'Ανηρίσας. G. Sic ἀνηρίσατο apud Sophocl. pro ἀνηρίσαντο. H STEPH. *Ind.*

10. 'Αντρώδη.] *II. Maccab.* II. 5. Ἔδρα εἶναι ἀνηρώδη. PERGER. BIEL.

11. 'Αντρώδαν] Immediate adjice σπηλώδαν, pro σπηλαίαν. PERGER. 'Αντρώδαν proprie videtur, cui dentes sint cavi antri instar. Quære quomodo hoc pertineat ad ἀναπάζειν. IS. VOSS. Vid. *Perg.* Not. in 'Αντρῶν]ος Ilatim.

12. "Αστρων.] Hom. *Il.* B. 697. sive *Catal.* ϒ. 204. ubi vid. Schol. & Strabon. l. IX. p. 435. Harpocration 'Αντρῆνες scribit, in Plurali.

13. 'Αντρώδ]ος, ὄγκ]ος.] L. ὄγκ]ος. SALM. BRUNO. FLORENS. (ad Aristoph. *Pac.* ϒ. 72.) PERGER. Male hodie divise legitur: 'Αντρώδ]ος, ὄγκ]ος. Scribe: 'Αντρῶν. πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν 'Αντρώδ]ος ὄγκ]ος. Suidas 'Ανδρώδ]ος ὄγκ]ος. Hanc paremiam artigit Stephan. v. 'Αζανία. Vide quæ de hac magnus Casaubonus ad Strabonem. MAUSSAC. (Io Harpocration.) Leg. puto : 'Α. π. Θ. ἀπὸ τ' 'Αντρώδ]ος ὄγκ]ος. Vid. Schol. Hom. in *Il.* B. Præverbii Flor. Christ. in *Parem.* Aristoph. SOPINGIUS. "Ογκ]ος Idem quod ὄγκ]ος, ὄμμασις, ὄψις. Vid. 'Αφ' ἵππ. IS. VOSS. Utitur explicatio, ἀπαπάζων, ῥιπτοῦσα, [ex superioribus.] PERGER. Vid. Diogenian. p. 178. Strab. p. 432. Erasm. Adag. *Antronius asinus* [II. 5. 68.] p. 805. SCHR. Adde Berkel. ad Steph. in 'Αντρών. Apollonii *Proverb.* III. 26. Etymol. in *b.* v. & Cl. Kuster. ad Suid. in 'Αγκών. Conf. sup. in Αἰτναῖος πάντοφρ, & inf. Ἀχαρνικὸς ἀνὴρ. Non possum quin adscribam Eruditiss. *Mussaci* verba, quæ Codici suo adleverat: „ *Antron*, civitas Thessaliæ, ut testatur Hyporcration, apud quem explicavimus „ item præmiam illam, 'Αντρώδ]ος ὄγκ]ος. Certe non dubito, „ quin hic lateat, ubi legitur, interposita virgula: 'Αντρώ„ δ]ος, ὄγκ]ος. Non est dubium, quin uno ductu legendum sit, 'Αντρώδ]ος ὄγκ]ος, vel melius, ὄγκ]ος, ut testantur „ Authores. Sed ubi, quæso, glossa horum verborum? „ Non est. Quod facit, ut credam, ante illud 'Αντρώδ]ος „ legendum esse, ἄνω. ut fit sensus : *Antron, civitas Thessa„ liæ: unde Antronius asinus.* „

14. 'Αστυ. ἄλλαι, 'Ρόδιοι † 'Αντύα. τὸ αὐτ.] Legend. puto : "Αντυγα, τὸ τροχόν. ut infra. SOPINGIUS. Coniunctim ita legas: 'Αστυ, ἄντυγα, 'Ρόδιοι. "Αντυγα vacat Παλλάδιον. PERGER.

15. 'Αντύα.] Ab ἄντα, *frons*, *fastigium*. unde & ἀντοῦς, ἀντρῶδ]ος. G.

16. 'Αντύγων, χηίων.] Sophocles. SOPING. Confuse. Scribendum erat: 'Αντύγων χηίων αἱ σύριγγες ἢ τροχοὶ. G. Leg. 'Αντυγχίοιων, vel duobus verbis, 'Αντύγων χηίων vid. Phavor. Vel 'Αντυγες, χηίη BRUNO. *in Adversar. MSS.* Præter distinctionem, nil videtur mutandum, cum τροχοὶ sint ἀδιφόρειαι, id est, circuli ambientes currum in summo, quos alii ἄντυγας, Hesychius hic ἄντυγων χηίων nomioavit. SCHEFFER. *de Re Vehicul.* I. 7. p. 74. Suidas : 'Αδιφόρειαι. (Lex Reg. MS. 'Αδιφόρεια) αἱ τροχοὶ ἢ ἅρμαλ]ος. pro quo scribendum 'Αντυγόχειαι, ut H. Steph. in *Ind.* corrigit ad v. 'Αδιφόρ]ος; vel 'Αντύγων χηίων, ut Noster. Idem video notatum poslea a Cl. Kulkero *Anti-Graevio.* p. 48. Vid. inf. Χειμ, & Ἐξ ἀντύγων.

17. 'Αντυγαῦς.] Vide Suidam h. v.

18. "Αντυξ.] Vid. Schol. Hom. ad *Il.* E. 262. & 728. Conf. Suid. & inf. Ἐξ ἀντύγων; & Hemsterh. ad Lucian. *Deor. Dial.* p. 279.

19. "Αντυν]ος.] Pro 'Αντύνω]ος. G, Sic & *H. Steph.* in *Ind.* addens: *fi tamen mendo caret.* Vid sup. in 'Αντιαμενικῶς, &c. *M. Meibomius* adferipserat codici suo : „ *Nota*, „ *quod syllaba* ὰν *valeat* ἀνὰ, *non autem* ἀπό. „ Id quidem in hac voce, & multis aliis, non vero ubique locum habet. Ejusmodi est ipsius observatio de ἀμ pro ἀμφί. Vid. sup. ad v. 'Αμβαδίων. 'Αμβὶς, 'Αμφίπολος, &c. Posset alioqui pro "Αντυν]ος (monente Cl. *Abresch*) legi, 'Αντυκὶς, quod notione ista usurpat Oppian. *Hal.* V. 7. 'Αντυκὶν ποικίλην κάμ]ε. Schol. ὁμοίως. Conf. mox in v. 'Αἰσαπὸς.

20. 'Αρπαμεσία.] Vid. Harpocration. & sup. in 'Αδιγοφία. SCHR. Conf. 'Αδιαίρετος, & 'Αμφιστία, & Διαμεσία. Suid. in Παραστατικὰ. Schol. Aristoph. in *Vesp.* ϒ. 548 & 1036. Ulpian. ad Demosth. p. 100. & Cl. E. Ottonis *Pref. ad Tom.* II. *Thef. Jur.* p. XI. *in fin.*

21. Διαφθείροντ]ος.] L. Δημοσιεύ]ος. BRUNO.

22. Ἐγκαλοῦντ]ος.] L. ἐγκαλεῖ]ος. F. (i. e. FUNGER.) BRUNO. HEINS. SOPING. Vid. inf. Διαμεσία. Sæpissime vero α & ε in principio vocum permiscentur a librariis, ex adfini literarum in MSS compendio. Vid. sup. 'Αἰσυτίλαι, & quæ notavi ad *Gloss. N. T.* p. 36. Conf. H. Steph. *Epist. ad Lector. Thef. sui*, p. 20.

23. 'Αντωπῶ. ἀντιβλ.] Gloss. MS. in Dionys. Areop. 'Αντωπεῖ. ἀντοφθαλμεῖ. Conf. Suid. Pro eo, ἀδρωπαστὸν ex *Constit. Apost.* adtulit Suicer. in *Thef. Eccl.* quem simul adi ad v. 'Αντωπίον.

24. 'Αντωπὶν.] Oppian. l. V. *Halieut.* [ϒ. 7.] 'Αντωπὶν παλάμην κάμ]ε χθόνα. hominum scil Schol. ISI ὁμοίως dicit. SOPINGIUS. Vid. Suid. & sup. *Ant.* in v. "Αντυξ.

25. 'Αντύφρον]ος.] Forte "Ανυβ]ος. HEINS. Forte 'Ανιβρύτ]ος. PERGER. Posterius placet. Refpcit Hesychius morem antiquum, ut & inf in Αἴσιος, & Λευγεφίην ὄψιν. Plutarch. *Phœnom.* p. 368. Τὸ ὑ σῶμα παύσαιλις αὐτὸ, καὶ τὸ λείψανον τοῦτο εἰς οὐσίαν, &c. Vel leg. 'Ανυβ]ος. Vid. inf. Τέρεινα. & Τέρενθος.

26. "Ανυμφον. κακόνυμφον.] Conf. sup. 'Αμάντης. Lycophron ϒ. 102. τὸν ἄνυμφον πόρον, ubi Schol. τὸν κακόνυμφον ἑλλήσποντον. At Andr. Dounæus *Prælect.* in Demosth. p. 54. κακόνυμφον exponit, ut hoc loco Hesychius.

27. 'Αῆξαι.] An 'Αῆξαι ab ἀναίειν, pro ἀναίειν. HILL. L. 'Ανῆξαι. Vide notata ad "Ιξω · IS. VOSS. 'Ανῆξαι præ-

'Ανύρτων. ἄδηκτον. Εὐκλείδης [1].
'Αν' ὑλάνδρα [2]. χτ. τ' ὑλώδη.
'Ανίσγα. ἀναπηρεύτα.
'Ανυπάπτ⊙. ἀναίτ⊙.
'Ανυπέκτων [3]. ἀνυπέρβλητον.
'Ανυπομένητον [4]. πρῆγον. ἢ βόλ⊙ τίς.
'Ανύπνιον. ἀγρύπνιον.
'Ανύπνικτον [5]. ἀνυπερώρητον.
'Ανύποδας [6]. ταχύποδας. ἀπὸ τοῦ τοὺς ποσὶν ἀύειν.
'Ανύπνιον [7]. ἀφίρητον. ἀνυπομένητον.
'Ανυπόκρίβ⊙ [8]. ἄδολος. ἀπροσποίπλητος.
'Ανυποτλᾶς. ἀνυπόπλως.
'Ανύσαλ⊙. ἀνύποσθ⊙.
'Ανυσες [9]. ἄδικος, ἀσεβής.
'Ανυσσ. ἄδικος.
'Ανύ⟨σ⟩ας, συκλῶν [10].
'Ανύ⟨σ⟩. πλησίον. ἀπαιτεῖ [11].
'Ανύσεις [12]. τελειώσεις. κατορθώσεις. δύναμις [13] περίξων ἀποτελεστικά.
"Ανυσις [14]. σπεῦσις. περίξις. αὔξησις. ἐπίδοσις.
"Ανυσις [15]. περαίωσις. κατόρθωμα. δύναμις [16] περίξων ἀποτελεστική.

"Αν-

fert Ed. Hagen. qua potiſſimum uſus eſt H. Steph. in *Ind.* ubi ſcribendum ait 'Ανῆξαν, ab ἀναίνω, pro ἀνοίξαν. Et ſic exhibent Ald. Flor. & Schr. Quare verba (ſed 'Ανῆξαν) in *Hilii* Nota deeſſe videntur. Niſi limpliciter 'Ανῆξαν ex H. Steph. correxerit. Cl. *Kuſterus* ita: „ Ex ſene liter. ſcribendum „ eſt 'Ανῦξαν, quod male hic poſitum eſt pro 'Ανῆξαν, ab „ ἀνύω. „ Vid ſup. 'Ανύξας, & 'Ανῆξαν, poſt v. 'Ανεῤῥῖφον.

1. 'Ανῆξεν. ἄδηκτον. Εὐκλείδης.] Nil hic ex *Euclidis* ſcriptis citatur. Ergo delendum nomen *Euclidis* in *Indice* Pricæi: innuitur tantum, quod ejus ad Socratem commentis ab recentioris Comœdiæ Poëta quodam mentio ſit facta. Dicitur enim 'Ανῆξ ἐν ἄορτ⊙, noſtu viam capeſſens, affectus jejunio. Vid. Gellii *Noct. Attic* VI. 10. PERGER. Vid. 'Αόρτ⊙. IS. VOSS. Elegans eſt Pergeri conjectura.

2. 'Αν' ὑλάνδρα.] Hom. *Odyſſ.* ε. 2.

3. 'Ανυπέκτατα. ἀνυπέρβλητον. † 'Ανυπομένητον. &c.] Hæc confuſa mihi videntur, quæ ſic diſtinguo & in ordinem redigo: 'Ανυπόκτατον. † 'Ανυπέρβλητον. ἀνυπομένητον, σχέσιν, &c. Nimirum 'Ανυπόκτατον eſt vox interpretatione carens: quales & paſſim alibi apud Heſych. occurrunt. [Vid. *Not.* ad v. 'Αστάλωτον.] 'Ανυπέρβλητον vero per literarum ſeriem recte in principio Articuli ponitur, eique optime convenlunt interpretationes illæ, ἀνυπομένητον, σχέσιν, i. e. *quod ferri non poteſt, eminens.* Sane & Suidas 'Ανυπέρβλητον exponit σχέσιν: ubi ne dubites referibere 'Ανυπέρβλητον. KUST.

4. 'Ανυπομένητον.] Meurſ. *de Lud. Græc.* p. 36. SCHR. L. 'Ανυπομένητον. Vid. Πρόχειρ. IS. VOSS. Conf. in v. 'Ανύπνιον. Vid. *Not.* præced.

5. 'Ανύπνικτον.] Vid. Suicer. *Theſ. Eccl.*

6. 'Ανύποδας.] Meurſ. ad Lycophron. p. 247. [ad ν. 635.] SCHR.

7. 'Ανύπν. ἀφίρητον.] Etym. M. 'Ανύπνιον⊙. ἀνυποφίρητ⊙, ἀνυπομένητ⊙. Conf. in v. 'Ανυσίν.

8. 'Ανυπόκρατ⊙.] Unde D. Paulus II. *Cor* VI. 6. ἐν ἀγάπῃ ἀνυπόκριτος. SOPING. Pro ἀνυποκρίτολογ⊙ ſcripſit ἀνυπόκριτον ἐν *Lib. Sapient.* V. 18. ⟨ἔσται⟩ κόρυθι πείνου ἀνυπόκριτον. Quo loco alluditur ad Jeſ. LIX. 17.

9. 'Ανυσες.] Vid. Νυμφ, & Νοεῖν. IS. VOSS.

10. 'Ανύσσ. συκλῶν.] Forte leg. σικυωνίων. RITTERSHUS. (In Porphyr. *de vita Pythag.* p. 34. *Ed. Kuſt.*) Immo nihil mutandum. Reſpicit phraſin illam, ἀνύσας λίγν, i. e. *paucis rem narra:* ut recte etiam notaverat Cl. *Kuſterus.* Conf. H. Steph. *Theſ.* I. 472. C. Cyrilli Lex. MS. 'Ανύσσας. συκλῶν. Mœris Atticiſta: 'Ανύσας λόγῳ. (ex Ariſtoph. *Pluto* ν. 349.) 'Αττικῶς. συκλῶν λόγν, 'Ελληνικῶς. Infra: Συκλῶν φάναι. συκῶνιον λόγνον ἢ σίκυον. Συκλῶν φάσκει, ἐμοίως.

11. 'Απαιτεῖ.] *Rittershuſ. l. c.* conjicit ἀπαιτεῖ. Vid. inf. in 'Ανύσ. —— ἀπαιτῶ.

12. 'Ανύσεις.] Vid. Schol. Thucyd. p. 59. [ad L. II. 75.] SCHR. Conf. H. Steph. *Theſ.* I. 470. In v. 'Ανύω.

13. Δύναμις &c.] Id mox repetitur ſuo loco. SCHR. C. *Rittershuſius l. c.* legendum putat in plur. num. δυνάμεις περίξεων ἀποτελεστικάς. Ego potius delevérim hæc poſtrema verba, quæ errante deſcriptoris oculo ex ſeq. 'Ανύσις huc lilata, remanſerunt, ne litura deturparet codicem.

14. 'Ανύσις.] Apollon. Rhod. L. II. 310. . . ἄνυσίν τι κελεύθου. Schol. 'Ανύσις ἡ παιρὰς τοῦτο τῇ λεξὶ ἐχρήσατο. 'Ανύσαι γὰρ ποιεῖς, τὸ μὴ καμάτῳ τὶ πεῖσαι. Vid. ibi Hœlzlin.

15. 'Ανύσις.] Vid. Æſchyl. Schol. p. 107. [In *Sept. c. Th.* ν. 719.] SCHR. Vid. ſup. in 'Ανύσσας.

16. Δύναμις &c.] Idem modo in v. 'Ανύσσας. Pertinet ad Hom. *Il.* Β. 347. —— ἄνυσις δ' οὐκ ἔσαν ἵππων αὐτῶν. Schol. ἄντλοις περίξεις.

"Ανυ-

"Ανυ. πλεῦσαι.
'Ανύω. πλεύσ, ἔκπλοῦ. ἀφελοῦ. ἀπαντοῦ [17].
"Ανω. ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω τόπου, ἢ ὀρθίου, τὸ ἐπίῤῥημα τούτου.
'Αφιδεῖ [18]. ἀπιδεῖ.
'Ανώγ⟨ι⟩. ⟨ἐκ⟩κελεύ⟨ε⟩ι.
"Ανωγεν [19]. ἐκέλευσεν.
'Ανώγ⟨ε⟩ι [20]. ⟨πρ⟩οτρέπ⟨ε⟩ι.
'Ανωϊστί. ἀνυπομόνως [21]. ἀπροσδεκήτως.
'Ανώϊστον [22]. ἀνώνητον, ἀπροσδόκητον.
'Ανωκισμένος [23]. ὁ τοῖς ἀνωφέλτοις γαίοις [24], ἄνω οἰκῶν.
"Ανω καλία [25]. ⟨ἐπ⟩ὶ τοῖς ἱαρσοῖς λέγ⟨ει⟩, ἢ τὰ ποτὰ ἢ τὰ σπία δέχομέν.
'Ανῶκ⟨ε⟩ι [26]. κελεύ⟨ε⟩ι.
'Ανοδόρκας. βείκορες [27] ὁ ἰχθύς, ⟨κατ⟩ὰ Θηβαίους.
'Ανόλεως [28]. ἰσχυρός.
'Ανολόφυκτον. ἀδάκρυτον.
'Ανόμαλα δάσεων. ἀνωμάλως μελίζων.
'Ανωμαλία [29].
'Ανωμαλοκρᾶς [30]. ἀνωμάλως κεκραμένη. οἱ δὲ, διὰ-

17. 'Αφιλῶ. ἀπαντῶ.] Hæc duo verba mendi ſuſpecta ſunt Cl. *Rittershuſio* ad Malchi *vit. Pythag.* p. 34. Supra vero 'Ανοῖ etiam ἀπαντᾷ exponitur, pro quo V. Cl. ἀπάντασθ. Idque, fateor, melius convenit. Quid igitur facies his verbis, ἀφιλῶ, ἀπαντῶ? Succurrebat Theocriti 'Ανυπάρων τὸν ὦμον. *Id.* V. 144. Schol. τὸν τόπον ἔλαυνον. Succurrebat etiam, forte hic latere futurum ἀνοίσ⟨ε⟩ι, & ἀνοίσω, ab ἀνοφέρω. Supra: 'Αναφορ. ἀνοίσις. ⟨ἐπ⟩οφέλ⟨ε⟩ις. a quo parum abit ἀπαντεῖ. Sed neutrum nunc placet. An ἀφελῶ, pro ἀφελῶ? Ita Cyrill. Lex. MS. Hom. *Il.* Δ. 56. Οὐκ ἄνω φίλοισ'. Schol. ἴδιῶ ἀφελῶ. Sed nihil potius nunc mutaverim. Referendas potius hæ expoſitiones ad verbum Λίπομαι. Sup. Λίπ⟨ε⟩. ἀφαιρεῖται. λαμβάνει. Conf. ibid. Λίπομ⟨αι⟩⊙, Λίπετ, &c.

18. 'Αφιδεῖ.] L. 'Απιδεῖ. SCHR. L. 'Ανώγ⟨ε⟩ι. πείθ⟨ε⟩ι. ἀπειθεῖ. Sic Homerus *Odyſſ.* Σ. [246. 463.] IS. VOSS. Neſcio quomodo a ſerie ſua huc aberraverit 'Αφιδῶ. KUST. Infra: 'Απειθῶν. ἀπειθοῦντα.

19. 'Ανωγεν.] Schol. *Il.* Α. 313. 'Ανωγεν. ἐκέλευ⟨σ⟩ε, προετρεψε. Et ita binis locis Herodotus. Schol. Sophocl. *Ajac.* ν. 1381. 'Ανωγας. συμβουλεύσεις. Conf. inf. 'Ηνώγειν, & Ety. mol. M. Apollonius in Lex. MS. 'Ανώγειν. κελεύειν. κυρίως ὁ ἀναγκάζων ἐπιτελεῖν.

20. 'Ανώγ⟨ε⟩ι. προτρέπ⟨ε⟩ι.] Lege 'Ανώγ⟨ε⟩ι, vel προτρέπει. Vid. inf. in 'Αξω.

21. 'Ανωϊστί. ἀνυποπομόνως.] Forte ἀνυπομόνως. GUYET. IS. VOSS. Suidas ſimiliter ſcribit; & *H. Stephanus* [in *Ind.*] reponendum cenſet ἀνυποπόνως, quo certe vocabulo Schol. Apollon. Rhod. ἀνοίστως ν. 6. L. III. exponit; & Suid. 'Ανόϊστ⊙. ἀνυποπόνητ⊙. nec non Heſych. 'Ανόϊστον. ἀνοήτον. 'Ανόϊστος enim, vel ἀνυποπόνως, potius pro ἀνυπομόνως. HILL. 'Ανυποπόνως in Suida jam emendaverat Portus; quam lectionem recepit Kulterus ex auctoritate MSS. Pariſ ut poſtea monuit in *Diatr. Anti-Grouov.* p. 47. ubi ſimul hanc vocem Heſychio reddendam pronunciat. Similiter *Kuſter. ad h. l.* „ Scribe ἀνυποπόνως, i. e. *nec* ⟨ἀπ⟩ὸ πόνου *, præter expectationem.* „ Idem mendum occurrit apud Suid. h. v. „ Occurrit apud Herodot. VI. 66. ἀνοίτερ. & in vita *Hom.* c. 16. ἀνοίστον, in epigramm. in Theſtoridem illum, qui Homeri carmina pro ſuis venditabat. de quo loco vide Æm. Porti *Lex. Ionic.* Ipſum vero ἀνώϊστον, 'Ανώϊστ⟨ε⟩, exſtat *Odyſſ.* Δ. 92. ubi Schol. ἀνυποπόνητος, ἀπὸ μὴ πεπόνου τινά. Unde fatis patet, quid ſcripſerit, quoque reſpexerit Heſychius.

22. 'Ανώϊστον. ἀνώνητον.] Malim ἀνυποπόνητον, ut conveniat cum præced. gloſſa. Et ſic Etymol. M. Uterque reſpexit *Iliad.* Φ. 39. ubi Schol. 'Ανώϊστον. ἀνυποπόνητον, ἀπροσδόκητον. Si diverſas hic proponi putes expoſitiones, conferri forte poſſet inf. Νάϊκαδ'. —— πόνου.

23. 'Ανωκισμένος⊙.] Suid. rectius: ὁ τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις, ἢ ἄνω ὤν. Eis ea voce utitur Ariſtoph. *Pac.* ν. 206. *Avib.* ν. 1351. 24. Γαίοις.] L. χθαμ⟨α⟩λ⊙, *qui eſt*, vel *qui degit.* Conf. Suid. h. v. KUST.

25. 'Ανω καλία.] Vid. Foëſ. *OEcon. Hipp.* v. Καλία, & *Obſervat.* noſtras ad Matth. XII. 40.

26. 'Ανῶκ⟨ε⟩ι.] Potius 'Ανω⟨κ⟩ι, cum accentu in antepenultima; ut ſit 3. perſ. ſing. præter. paſſ. ſine augmento; ab ἀνάγω, ἕω. KUST.

27. Βείκορες⊙.] L. βελ⟨ο⟩⊙. IS. VOSS. Ita exhibet H. Steph. *Ind.* & ipſe Heſych. Infra.

28. Ἀνόλεως.] Pro 'Ανόλεως. ab ὄλλω, *valeo.* Vid. 'Ανωλίας. IS. VOSS.

29. 'Ανωμαλία.] Deeſt interpretatio, ut ſæpe alibi. Vid. ſup. 'Αὐλ⟨ε⟩ῶνα, 'Αὐλῶνα, &c. Poſſes etiam ex Suida ſupplere, ἡ τραχύτης.

30. 'Ανωμαλοκρᾶς.] Flor. Edit. hiſce exponit 'Ανωμαλία, quod

διδυμένος [1].
Ἄνευ. ἀνίαν.
Ἀνήνυμος. ἄδολος [2].
Ἀνωνύμως. ἀδόξως.
Ἄναξις [3]. βάλλησις.
Ἀνάπτειν. ἀόρατον. ἀπάρακτον [4]. ἀνεπίστροφον [5].
Ἄνω ποδῶν [6]. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν σπουδῇ γινομένων. κέκληκε δὲ αὐτὴν καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης.
Ἀναρίας [7]. οὐκ ἀπολλυμένης.
Ἄνωθον [8]. ἐξύν.
Ἀνωτὸν. ἐγκλειστὸν [9].
Ἀνάστατος [10]. ἀναφάνδαστος.
Ἄνω φύσαι [11]. ἀναβλαστάνειν.
Ἄνωθι [12]. ἀθρόως ἐλθέ.

Ἀνά-

in Hagen. [immo & Ald.] expositione privatur. Steph. [in *Ind.*] putat reponendum Ἀνωμαλισμός, & ἀνωμάλου [pro ἀνωμάλῳ, ut fit *inæqualiter mixta*, seu *temperata*: quemadmodum Νεῦρον est *recens mixtus*, seu *temperatus*.] Hill. L. Ἀνωμαλισμός legit etiam *Il. Vossius*. Vid. inf. Νεῦρον, & Χαλκίνεος.

1. Ἀνάρμενος.] Placet hic διδυμένος, ut inæqualis tonsura fervis competierit. PERGER. L. διδύμῳ ἀνωμάλου. IS. VOSS.

2. Ἀνώνυμος. ἄδολος.] L. ἄδολος. SALM. HEINS. IS. VOSS. Immo ἄδολος, ut in v. seq. quod & *Sopingio* placere video. Similiter *Stephanius*: „ L. ἀδελός, *inglorius*. „ Sic ἀνώνυμος πατρὶς apud Comicum *Thesmoph.* ϒ. 866. est *obscura patria*, & ἀνώνυμον ὄνομα apud eund. *Lysistr.* ϒ. 854. *obscurum nomen*. Conf. inf. v. Νώνυμος. Contra Ὀνόματι expl. ἐνδόξως.

3. Ἄναξις.] Vid. sup. v. Ἄνωγεν.

4. Ἀνάπτειν. ἀόρατον, ἀπάρακτον.] Forsan reponendum ἀόρατον, ἀτάραχον. HILL. & H. STEPH. *Ind.* Ἀόρατον emendat etiam *Il. Vossius*; cui Ἀνάπτειν est pro Ἀναπτύειν. Pro ἀνάπτειν *Thom. Bruno* ἀποβρασθὲν legit. Utrumque exhibet Phavorinus. Sed meliora monentem audi *Hemsterhusium* mecum, cujus hæc sunt verba: „Vocabuli rationem & „ originem *Vossius* minime perspexit. Quasi veniret ab *ἀνάζειν*, „ *ἀίσσειν* probavit. Alio flexu tentanda fuit medicina: Ἀνάπτειν. ἀόρατον, ἀτάραχον, ἀνεπίστροφον. Ἀόρατον vel ἀτάραχον (nullum est utrlusque discrimen) & ἀτάραξον bene junguntur. Tu vide Ἀόρατον & Ἀδρανῆ, litera vitiata. Sunt autem a Δράσσειν vel Δρᾴσσειν, σύγχυσιν, ταραχήν, quod verbum tum apud alios, tum in Synesii *Epistolis* sæpius occurrit. [Vid. inf.] Ἀνάπτειν vero vel ἀνάπτειν ortum est ab Ionico Νωτίν, πωτίζειν (hujus enim generis multa ἀλφαβῆ), ut Grammatici loquuntur] ad cujus intellectum sufficere tibi possunt, quæ protulit magnus Bentleyus in *Epist.* Malelæ subjecta p. 65. Hoc emendationis exemplum habe, quæ quamvis unius tantum literæ mutatione constat, haud tamen facillime investigari possit. „ Acute, ut omnia! Contra Θ infra pro Ο, in v. Ἀπάδειν, ubi Ἀπάδειν legendum.

5. Ἀνεπίστροφον.] Ita derivavit ab ἀνίζομαι, i. e. ἐπιστρέφομαι, *revertor*, *reverter*, *curo*. H. STEPH. *Ind.* Conf. inf. v. Ὀπίσω, Ὄπις, & Ὑπίζω. KUST. Vid. *Not.* præced.

6. Ἄνω ποδῶν.] Eurip. in *Medea*. Vid. Zenob. p. 41. Diogenian. p. 178. SCHR. Euripid. *Med.* ϒ. 401. [immo 410.] Citant Aristoteles *Meteor.* II. 2. Cicero ad *Attic.* XV. 4. Laërtius in *Diogen.* [l. VI. p. 387.] Lucian. *Dial. Tirys. & Platon.* [p. 271.] item de *Merced. Conduct.* [p. 481.] Julianus Imp. [*Orat.* VI.] in *canes indoctos* [p. 180.] Huic affinis est Euripidis illa ῥῖζα altera in *Supplicib.*

Ἄνω δ' ἂν ῥίζ' ἀν τὰ πρόσω' ἄτην εἰ
ἀπολέσθαι δή . . . . PERGER.

Eadem loca notaverant Erasmus *Adag.* I. III. 15. & Schottus ad Zenob. II. 56. allato præterea Demosth. *Orat.* περὶ παραπρεσβ. [p. 239. A.] Conf. Libanium, citatum Hemsterhusio ad Lucian. *Dial. Select.* p. 31. & Schol. Euripid. *l. c.* ibique Barnes. Adde Photii *Epist.* 5. & Horat. I. 29. 10.

7. Ἀναρίας.] Forte Ἀναρσίας, i. e. νέφους, χαλεπὸς καὶ ἀταμίευτος. PERGER. Vid. *Not.* in Ἀνάλιος. Forte *immatura mortæ* præterea designat; quando legendum: ἡ ἀναρίας λαιὰ, vel Belg. *ontydig*.

8. Ἄνωθον.] L. Ἄναρσ. Suid. habet Ἄνερσ. IS. VOSS. Ἄνωθον forte pro Ἀνοθρὸν. Infra Νωθεία est νωθρία; & Νωθὲς, νωθρὸς, &c. Correctionem tentabat *Kusterus*: „ An (inquit) scribendum est Ἀνωθρὸς, ex α privat. & νωθρὸς? Sane νωθρὸς est βραδὺς, i. e. *tardus*; cui contrarius est ἄθρος, i. e. *celer*. „

9. Ἀτωτὸν. ἐξελκυστὸν.] L. ἐξελκύσθω, ut sit ab ἀτώνω. IS. VOSS. Vid. Ἀτώτ, & Ἀτωγεν. Locus suspectus H. Stephano *Thes.* T. IV. p. 766.

10. Ἀνάστατος.] Ex *Odyss.* Ο. 552. ubi Schol. οἷς τὸ ἄπυ ἢ πλὴν ποιήσαντες. Eustath. ἀνθίστατος. Vid. A. Gell. *N. A.* II. 30. Suid. in Ἀναίζω, & Herodot. VII. 139. Inf. Καταβάλλω. ἀναστατώσω. Et: Ὀλῶ. ἀναστήσω. Ὀλέσω. ἀναστήσω. Forte ergo & hic ἀναστήσωσιν scripsit. Sæpius σπεύδω & πείθω permutantur. V. *Observ.* nostras ad D. Joan. Euseb. II. 15. & *Not.* in Ἀναπαίζω.

11. Ἄνω φύσαι.] *Hebr.* XII. 15. ubi Glossa: ἀβλαστὲς ἢ πὰ ἄνω.

12. Ἄνωθι.] Vid. Etymol. M. & Schol. *Il.* K. 67. item Jos. Barnes. ad Eurip. *Herc. Fur.* ϒ. 241. & *Rhes.* ϒ. 98).

13. Ἀνάγκα.] *Il.* A. 189. & Schol. Conf. *Not.* præc.

14. Ἀνωγαῖον. κελάδημα.] H. Steph. *Thes.* T. I. p. 475. exhibet σὺν ἀνωγαλέοισιν. Suid. Ἀνωγὲ. σὺν ἀνωγαλέοις. Vid. supra *Il. Vossii* Not. in v. Ἀνωγὲν. Conf. *Not.* seq.

15. Ἄξω, κελεύσω σφραγῖδα.] Ἴσως, κλάσω. SOPING. IS. VOSS. Lego κλάσω, i. e. *frangere*. Quod autem sequitur, σφραγῖδα, nihil ad rem facit. Nam τὸ Ἄξω non est Imperativ. sed Infinitivus. KUST. Male *Sopingius*. Κελεύσω, pro, verbum *Imperativum* (σφραγίσον.) *Duc* enim (Ἄξω) est forense verbum, quo Magistratus adversus litigatorem utitur. PERGER. Vereor ut rem acu tetigerit *Pergerus*, cujus acumen laudo. Omnino scribendum: Ἄξω. κλάσω. in quo respicitur ad Hom. *Il.* Φ. 178. ἄξω δορυ, *frangere hastam*. Supra: Ἀγνυμένων, κλαμένων. Et: Ἀγνυμένου, κλαμένου. Item: Ἀγνυ. κλᾶσαι. Posterius σφραγῖδα huc non pertinet, sed superiori glossæ adnectendum: Ἀνωγαῖον. κελάδημα, σφραγῖδα. Supra: Ἀνάγκη. σφραγίδι, vel potius σφραγίσαι. Frustra itaque de Modo *Imperativo* hic cogitatur: quamvis absolute etiam dicendum non fuerit, ἄξω non esse Imperativum, sed Infinitivum.

16. Ἀξιῶ.] Forte dualiter scripserat, Ἀξιοῖ. Apollon. Lex. MS. Ἀξιοῖ. δύο, καθάπερ, οἱ δὺο ἵστασι. Ex *Il.* Σ. 40.

17. Ἀξίωμα.] Ex *Il.* ϒ. 50. Ὕλαι τ' ἀξίωμα &c. Male Ἀξιώματα in Ven. & Flor.

18. Ἄξιος. ἀντιμισθὸν.] Dici solet de *locis* æque, ac *hominibus*. Ita ὁμοῖος ἄξιος, Soph. *Phil.* ϒ. 820. ἀντιφερὲς τινι, Eurip. *Med.* ϒ. 1264. ABRESCH. Barbarum inhospitalem designat, cui cum nemine commercium. Schol. ad Dionys. *Perieg.* ϒ. 146. de Ponto Euxino: Ἄξενος . . . . ἢ ἀφ' τὸ μὴ ἔχειν πᾶσιν καθηγεμόνας, ἢ ἀφ' τοὺς βαρβάρους ξένους, ἀντιπρίσεις βαρβάρους. Inf. Ἄξιος. ἀκοινώνητος.

19. Τεχνίας.] L. τεχνίτας. SALM. L. τεχνίτης. Sophocl. in *OEdip. Colon.*

Οὐ πάλαι πάρεστι δ' ἐν' ἐστὶν ἄξιος τεχνᾶν. PERGER.

Τεχνίας exhibet Phavorinus; τεχνίτης recte *Heinsius*. Vid. inf. contrarium Ἐάξιος.

20. Ἄξιον. τιμιὸν. καθαρὸν, ἀξίωμα.] Dele improbam distinctionem, & lege καθαρὸν ἄξιωμα, sine distinctione. HEINS. BIEL. Phavorin. Ἄξιον. τιμιὸν, καθαρὸν, ἀξίωμα. Sed dicta præsero.

21. Ἀξιωγγυστόνωτον.] Forte Ἀξιωγγυθῶνατον. GUYET. Mutata unica aut altera literula, videbis & lapere Hesychium, & ordinem literarum sibi constare. Leg. Ἀξιωγγύθωνατον. Sic dicitur & Ἀξιοφρυγγώτης, ἀπὸ τῆ ἄξια τῆ φρυγίας. HEINS. Sic & Etymologus. Edit. Flor. Ἀξιωγγυτώνατον. Trium illarum iectionum nulla proba. Minime autem placet Ἀξιωγγυθῶνατον, quod alteri Codici adscripserat Cl. *Heinsius*. Sine mora scribe Ἀξιωγγυθῶτον, ut Guyet, cujus *Notam* inmerito confodit *Il. Vossius*. Herodotea vox est. Sic ille L. II. 99. μέγα τε ἐφ' ἑωυτῷ ἀξιωγγυθῶτον, iterum c. 137. Suidas: Ἀξιωγγυθῶτος. ἀντὶ τῆ, ἄξια τῆ φρυγίου. Conf. Herodot. I. 76. & 178. qui l. V. 58. ἀξιωγγύτων. Recte itaque *Kusterus*: „ Ἀξιωγγυθῶτον, Ionice pro ἀξιοφρυγῶτον. Ultus est hac voce Herodotus. „ In fine pro φρυγίων, cum *Brunone* malim φρυγίους.

22. Ἀξιωνιτικὸν. ἀξιόν &c.] Scribendum, Ἀξιωνικὸν: ut fit Superlativ. ab ἀξίωνος. KUST. L. Ἀξιωτικὸν. Conf. Suid. Sæpius vero in hoc Lexico permutatur gradus comparationis. Vid. sup. v. Ἀδεκτόν.

23. Ἀξιόφρων.] Heliodor. L. III. p. 155. ἀξιοφρόνως ὑποκείμ. Xenoph. *Conviv.* p. 895. ἀξιοφρονήσω.

24. Ἀξιωπιθήμενον.] Pertinere videtur ad præced. v. Ἀξιόφρων. Phavor. Ἀξιόφρων, ὁ ἀξιωπιθήμενος, &c.

1. Ἀξί-

'Αξίη [1]. δίκαιος πέλεκυς.
'Αξιοῖ. βούλῃ, προαιρῇ.
'Αξιόλεκτοι [2]. ἐπιτηδεῖοι.
'Αξιομαχεῖς [3]. δυνατώτεροι
'Αξιομάχοι [4]. ἱκανοὶ μάχεσθαι.
'Αξιομνημόνευτος. ἄξιος μνημονεύεσθαι.
'Αξιον. σῶμα [5].
'Αξιόπιστος. ἀξιόλογος.
'Αξιόλογος. ἀξιόπιστος [6].
'Αξιολόγως. ἱκανῶς.
'Αξος [7]. πόλεμος Παιονίας.
'Αξυμβολος. πρόσκαιρος.
'Αξιῶν [8]. προσκαλῶν. ἢ ἄξιον ἡγούμενος.
'Αξιῶται [9]. ἐθνος Τρωάδος.
'Αξονα. ξύλον τὸ τοὺς τροχοὺς [10] φέρον.
'Αξονη [11]. ἄτμητον.
'Αξος. ὕλη [12], πρὸς Μακεδόσιν.
'Αξύλιστη [13]. ἄκοπον.

'Αξυ-

1. 'Αξίη. δίκαιος πέλεκυς.] Ælian. *V. H.* XII. 5. SCHR. Infra: Πέλεκυς. ἀξίη δίκαιος. Vid. *Observ.* nostras ad Matth. III. 10. & inf. in Πέλεκυς.

2. 'Αξιόλεκτοι.] Forte legend. 'Αξιόλεκτοι. SCHR. Ita in Cod. *Brunon.* emendatur; unde forte Schrevelius hausit, ut alibi fatetur. Sed & *H. Steph.* in *Thes.* T. I. p. 476. 'Αξιόλεκτοι hic perperam pro 'Αξιολεκτοι scribi, *manifestum* esse pronunciat. Quidni vero 'Αξιολεκτοι legamus? Ita conjicit Suicerus *Supplem. L. Gr.* p. 333. & *Thes.* T. I. p. 399. Vox frequens est apud Cyrillum Alexandr. pro *dignus qui apprehendatur*, *prælectus*, *acceptus*. Vide exempla ab eo allata. Non tamen 'Αξιολεκτοι displicuit, quia exponitur ἐκλογῆς, quod potius cum τῆ λέξει, quam λαοῦ πάσης, convenit.

3. 'Αξιομαχεῖς.] L. 'Αξιομαχοῦσι. Nisi *pugnis* sit *bellum*. IS VOSS.

4. 'Αξιομάχοι.] Scrib. 'Αξιόμαχοι. Sæpe apud Herodot. & Paulan. Sic ἄξιος ἀνδρὸς, pro ἱκανὸς, *Apoc.* V. 2. pro quo *com.* ἐ. ἐπιτηδεῖος, eodem sensu; ut *com.* 3. ἰδιώτης.

5. 'Αξιον. σῶμα.] Vid. Scalig. in *Catalect.* p. 71. SCHR. Schol. Aristoph. in *Equit.* ν. 642. 'Αξιον, παρ' 'Αττικοῖς τὸ σῶμα.

6. 'Αξιόχρεως. ἀξιόπιστος.] Hanc & sequentem glossam ita legit & distinguit *Is. Vossius*: 'Αξιοπίστως. ἀξιοχρέως, ἱκανῶς, ejecta divisionis nota, & sublato priori voce 'Αξιόχρεως. Jure forsan quis miretur, Lexicographum bis idem scripsisse, inverso tantum ordine, idque uno quasi hallitu: 'Αξιόπιστος. ἀξιόχρεως. 'Αξιόχρεως. ἀξιόπιστος. Forte alterutrum tollendum; fique optio foret, mitterem prius illud: 'Αξιόπιστος. ἀξιόχρεως. quia clarius vocabulum ita per obscurius exponitur, contra morem Glossatorum. In dubius feqq. glossis nihil muto: quamquam H. Steph. *Thes.* T. I. p. 478. conjiciat, in postrema forte legendum: 'Αξιόχρεως. ἱκανῶς. Verum infra Noster etiam: Οὐκ ἀξιοχρέως. οὐχ ἱκανῶς. Explicat itaque tum adjectivum 'Αξιοχρεως, tum adverbium 'Αξιοχρεως, accentuum variatione internoscendum. Quodfi vero illas tres glossas retinere malis, me non valde repugnantem habebis. 'Αξιόπιστος enim seriem sibi faventem habet. Conf. Suid. Malo sensu λόγος ἀξιόπιστος dicitur in Ignat. *Epist. ad Philad.* sub init.

7. 'Αξος. ver. II.] Ita Schol. Hom. ad *Il.* B. 849. (five *Cat.* 356.) Præter Strabon. & alios, ejus meminit Plutarch. *Demetr.* p. 909. & Eurip. *Bacch.* ν. 570.

8. 'Αξιῶν.] Ulpian. ad *Olynth* III. p. 29. 'Αξιῶ. ἀπὸ τοῦ ξ, ἄξιον ποιῶ. ἀ γὰρ ἀξίωσεν ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο ποιῶ 'Αττικοί, οἱ μὲν σπουδαίως, τὸ δὲ ὑφ' ὑπόνοιαν ποιῶ ἐπὶ τοῦ φορτικοῦ. Sic D. Lucas *Act.* XXVIII. 22. 'Αξιῶ δὲ ἀκοῦσαι παρὰ σοῦ ἃ φρονεῖς. Sed de hoc alias forte plura.

9. 'Αξιῶται.] Steph. 'Αξιῶται, idem qui *Affii*, ab Affo civitate. IS. VOSS. Ita ipse Hesych. *supra* ex Sophocle. Vide interim Tho. de Pinedo ad Steph. l. c.

10. 'Αξονα . . . τροχούς.] Vid. Harpocrat. SCHR. Lege τροχεῖς. SALM. JUN. IS. VOSS. Sic Ed. Hagen.. Vid. Barnef. ad Eurip. *Hippol.* ν. 1152.

11. 'Αξονη.] Conf. inf. v. 'Αξόνη.

12. 'Αξος. ὕλη.] Ab ἄγω, ἄγιος, ἀξός. ἄξων, *axis*, *assis*, &c. Quid fi ab ἄγω, ἄξω, unde ἀξτὸς: &c. est 'Αξος? *Suppl.* Supra: 'Αξεῖ. ὕλη. ab ἄξω, ἄξεια, ἄξειος, ἀξεῖος. GUYET. Supra: 'Αλξα. ἡ λύκαινα ἢ ὀνείρων. *Manuduct.* ubi *Pergerus* notabat, 'Αξος nihil aliud sonare, quam ἄκακον vel πλανώμενον τόπον, *locum umbrosum*. Forte 'Αξος rectius supra 'Αξεῖ exhibetur, idque pro 'Αίξεῖ, ex a copiam innuente, & ἐξός. Ita 'Αξεῖ est, *multas habens ἄξεις*. Conf. mox 'Αίξα, quod rectius 'Αξα, pro quo Eustath. 'Αξα. Eadem est ratio.

13. 'Αξυλίστη.] Inf. ξυλείς. τὰ ξύλα πεπήγοτα δένδρα.

14. 'Αξυλον. σκαλυὸν.] L. 'Αξυλον ὄλον. BRUNO.

15. 'Αξυλος ὕλη.] Vid. Harpocrat. [in 'Αξιῶν.] & Hom. *Il.* A. 155. SCHR. Conf. ibi Schol. & Hesych. sub init. huius Vocabularii, nec non Schol. Apollon. Rhod. III. 804. & Erotian. in 'Αστομος τέττιξ, p. 17.

'Αξυλον [14]. πολὺν, ὅθεν ὑδρὶς ξυλοφορῶν. ἢ ἱερὸν τόπον.
'Αξύλῳ ὕλῃ [15]. πολυξύλῳ. ἢ ἐξ ἧς ὑδρὶς πω ἐξυλίσατο.
'Αξύμβλητον. ὁ μηδενὶ ἀπαντᾷ, ἢ δυνατὸν [16], ἢ ἀσυνάντητον. Σοφοκλῆς Λημνίαις [17].
'Αξυω [18]. ἀκοινώνητον. πολύξεον.
'Αξυζηνὸς [19]. ἀλλόξιον καὶ γὰρ.
'Αξυίστη. ἀσυνέτη, ἀνοητη. ἄφρων.
'Αξυρὶς. ἄξυρον. ἄτομον. ἀμβλύ.
'Αξω. ἀγάγω, φέρω.
'Αξων [20]. τὸ ἀφ' οὗ τροχῶν δίκην ξύλα, περὶ ὃ φέρεται.
'Αοῖα [21]. μάγειρα. ὑπηρέται, θεράποντες. ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος.
'Αόζεσθαι [22]. ἐθεράπευον.
'Αοῖσαι [23]. ἐξήκοντα, ὑπηρέτησα. Αἰσχύλος. Ἐλευσίνιοις [24].

'Αοί-

16. 'Αξύμβλητον. - - ἢ δυνατὸν.] L. ἢ ἀλώβητον IS. VOSS. Videtur excidisse συμβάλλειν. vel συμβάλλεσθαι: præterea ὁ μηδενὶ tacite repetendum. ut sit: 'Αξύμβλητον. ὁ μηδενὶ ἀπαντῶν, ἢ (ὁ μηδενὶ) συμβάλλειν δυνάμενον. Vel potius & illam vocem repetitionis vitandæ caussa studio omisit, utpote latentem in 'Αξύμβλητον, quod explicat. Quam regulam sæpius adhibuimus. Vide nos in *Misc. Crit.* ad calcem *Gloss. N T*, p. 298. Simile est locus in v. 'Αοφύρητον. —— ὁ σφαπτὸν μὴ χρᾶσθαι, ἢ λαμβάνειν. ubi pariter negativa particula μὴ tacite repetenda; ut & vox σφάπτειν, quæ in v. 'Αοφύρητον latebat; ut plene sit: ὁ ὁ μὴ λαμβάνειν σφάπτειν. quo modo 'Αοφύρητον idem foret, quod ἀσφαπτολαβές. Ceterum, ut hic 'Αξυμβλητον exponitur, ὁ μηδενὶ συμβάλλειν (vel συμβάλλεσθαι): sic infra, ratione contraria: Συμβλητὸν. μαθὲς, ἢ (forte ἐ) τὸ συμβάλλειν δυναμένη. Conf. v. Δυσξύμβολον.

17. Σοφ. Λημν.] Superest apud eundem in *Tracbin.* ν. 705.

Ἄφυκτον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ πατεῖν,

Explicat Enarrator, ἀσυνάπαστον —— ἢ ἀνίκητον ἢ, ἀπαραίτητον —— quam notionem ignorant Lexica; nt prorsus carent ejusdem originis ac cognatæ significationis voce Δυσξύμβολον, quam habes in Eurip. *Dan.* ν. 10. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 1. p. 99. Vid inf. in 'Απαρξίλλητον, & Δυσξύμβολον.

18. 'Αξυω. - - πολύξεον.] Confudit 'Αξυω cum 'Αξεω, vel 'Αξύω, eo sensu quo 'Αξυλα est πολύξυλα.

19. 'Αξυζηνὸς.] L. 'Αξυσὶς. ἀξυσίτης, &c. IS. VOSS.

20. 'Αξων.] Vid. inf. 'Αστις, & 'Αστὸν. MAUSSAC. Sirach. XXXIII. [Vatic. XXXVI.] 5. Τεχνὴς ἁμάξης σταλήσεται μοῦσα, κ' ὡς κῶλον ἐργάτης ὁ ξυλοτόμος κόπτει. Conf. in Κορῶνις, & Suid. in Ὁ πάντων πόρος.

21. 'Αοῖαι.] Lego 'Αοῖσι. Athen. l. VI. [p. 267. C, Καλλ. δ' ὁ σοφὸς, ὡς μὲ Κλείταρχος φησὶν ἐν τοῖς Γλώσσαις, 'ΑΖΟΙ τοὺς διακόνους, τοὺς ἀκολούθους τοὺς λέγοντας, τοὺς ὑπηρέτας, &c.] nbi pro ἄζοι lege ἀοῖσι. Sed Eustath. in *Iliad.* Π. *in fin.* nbi ex Athenæo nonnulla citat, legit ἄζοι: itemque *Iliad.* N. p. 953. ἄζοι scribitur SOPING. Lego 'Αοῖσι, seu 'Αοῖαι, & ἀοίζω. Etymol. 'Αοῖσι. ὁ ὑπηρέτης, ἢ, 'Αοίζουσι. λέγουσιν, ὑπηρετοῦσι. 'Αοῖσι. ἀοίζει, & ἀοιστὴς, cognata videntur. An ab ἀείρω, unde ἄϊρω, αὔρω, αὐρί, *auxilium*. GUYET. Vel 'Αοῖαι pro 'Αοῦαι, ab ἀοιδὴ, *fequor*. item ab ἄω, unde ἀμφάω, *minifira*. G. Scribe 'Αοῖσι. Item in feqq. ζ pro ξ. Vide Etymol. & Noftrum in 'Οζεῖα. VALES. Unde tamen 'Αοῖαι, αἱ μάγειραι? Ἴστως, 'Αοῖσι. ὡς τὰς ἐξῆς ποιεῖ, ταῖς ἕξαι, ταῖσι. Sic 'Αοῖσι, & 'Αοῖσιν. nam a ibi, nt in ἀξόλου, copiam non τίθεται dc fignat. HEINS. 'Αοῖσι, *cupit*. Ditiorum Athenienfium culinæ duplicibus coquis erant inftructæ, indigenis melioris fortunæ, quos μαγείρους, & peregrinis deterioris & fervilis, quos σκίπωνας, ut nonnulli volunt, appellabant; item 'Αττικοὶ σκευασταὶ ἔφασαν. Ex literis harum vocum initialibus, & terminatione Græca, conflatur ἀοῖσις, *coquus*: unde ἀοῖσιν, *miscellare* in culina, femulitium obire coquinarium. PERGER. 'Αοῖσι scribit *Ea Spanhem.* ad Callim. *Fragm.* p. 299. 'Αοῖσι *If. Voff.* & *Stanlej.* ad Æfchyl. *Agamemn.* ν. 239. & ad *Fragment.* p. 855. Quod præfero, cum H. Steph. *Thef.* T. II. p. 1190. qui & in duobus MSS. Lexicis fuis ita reperit. Sic præter Etymologum etiam Suidas & Phavorinus; pro quo 'Αοῖσι apud Euftath. *Il.* O. p. 1024. *Pergeri* acumen hic eft nimium, ut fæpe. Placet ab ἄζω, nt Critici veteres. Coqui ergo ὡς τὰ πολλὰ τὰς ἐξῆς ποιοῦσι, fervi ὡς τὰ παρίχοντα ἢ συνεῖναι ita dicuntur. Ita ξυλεῖς infra eft, τὰ ξύλα παρέχοντα δένδρα.

22. 'Αόζεσθαι.] L. 'Αόζεσθαι, ut Etym. & Suid. Ita *If. Voff.* & *Sylburg.* in *Conard. & Antefign.* p. 527. *Stanlejus* ad Æfchyl. l. c. *Kuster.* ad Suid. & alii jam laudati.

24. Αἰσχ. Ἐλευσίνιοις.] Ἐλευσίνιοι, non Ἐλευσῖνι scribitur.

SAL-

'Αά. ἤτοι. ἀείμηται [1].
'Αοιὰ [2]. δίνδρα κοπιόμενα ἢ ἀναλθίσκοντα τῇ Ἀφροδίτῃ, ὡς ἱστορεῖ Νάξιανδος [3], παρὰ τοῖς εἰσοδίοις.
'Αοιγον [4]. ἢ ὀλίθειον.
'Αοιδάων. ᾠδῶν. φωνῶν.
'Αοιδή. ᾠδὴ. Φωνή.
'Αοίδιμος. ἀείμνηστος [5]. ἀξιοθρήνητος. ἀεὶ ᾀδόμενος. εὐκλεὴς. ὀνομαστός.
'Αοιδιάᾳ [6]. ᾠδῇ, ὑμνῳ.
'Αοιδοί [7]. ᾠδικῶται. ὀνομαστοί. ἢ εὐσύγλωττοι.
'Αοιδοπάλου. ᾠδοῖ τὰς ᾠδὰς ἀναφερόμενος.
'Αοιδός. ᾠδός. κιθαρῳδός. καὶ ὁ ποιητὴς [8], καὶ ὁ ὑμνῳδός. ὁ εὐπύγλωττος, ποδῶν 9. [10],
'Αοιδύς. ὁμαλὸς [11].
'Αοινα [12]. ἱερὰ, τὰ καὶ Νηφάλια.
'Αοιμος ἄπορος. ἢ ἀλιμὸς [13] ἢ ἀπορώτερος.
'Αοιμον [14]. ἄφρικτον.
'Αοικηδὴς [15]. ὑγιὴς.
'Αολλὲς [16]. ἀθρόως, ὁμοῦ πάντες.
'Αολλεῖ. συνάγει
'Αολλίσαζα [17]. ἀθροίσαζα.
'Αολλισθηναι. συναθροισθῆναι.
'Αολλόπους [18]. ταχεῖς πόδας ἔχων.
'Αόξῳ [19]. ἀλεξιγλυφῷ.
'Αοω [20]. ἄφωνῳ. ἀόρατῳ.

"Αος

SALMAS. Sic Plutarch. *Thes.* p. 14. B. Gloss. Gr. Lat. MS. Mich. Apostolii: *Ἐλλόπιον, nomen tragediæ poëtæ Æschyli.* Conf. Meurs. *Æschyl.*

1. *Ἀεί. ποτὲ. ἀείμνηται.*] Forte *Ἀείδιμον. ἀείμνηστον.* SOPING. Hom. *Il.* Z. 358. SCHR. Fortassis, *ποτὲ ἀείμνηται, nuptiali carmine nondum celebrati juvenes, fovet.* In Glossis: *Fovea, σκαφίδιον. Foveat, ποιῇ.* PERGER. Malim *Ἀείδιμον. ἀείμνηστον, decantati, semper memorabiles,* &c. Mox: *Ἀοιδιμῶν. ἀείμνηστῳ.* ubi pariter *ἀειμνηστῳ* legendum videtur. Schol. *Il.* Z 358. *Ἀοίδιμον. μετ' ᾠδῆς μνημονευόμενον, ἀξιοθρήνητον, καὶ αἰὲν ἀοιδήσουσι καὶ ἀνθρωποι.* Conf. Etym. M.

2. *Ἀοιὰ.*] Infra: *Ἠϊὰ, cedrus.* PERGER. Conf. Etymol. v. *Ἀοῖ.* KUST.

3. *Νάξιανδος.*] L. *Κάσιανδος.* JUN. SORBER. *Nassander*, aut forte *Cassander*, *ἀεὶ* natat esse *arbores frallas*, & *oblatas*, vel *positas in honorem Veneris*, in vestibulis, aut fecus vestibula templi ejusdem Deæ. Sed nomen Historici corruptum est. MAUSSAC.

4. *Ἀοιγον.*] Forte *Λοίγιον.* SOPING. Vel pro *Ἄλοιγον*, pleonasmo ἅ α. GUYET. Vid. *Ἀτλοιγον.* IS. VOSS. Optime *Sopingius*; nisi malis: *Λοιγιὸν. ἢ ὄλεθρον.* Vide illa suo loco. Mecum sentire video *Kusterum* his verbis: „ Male „ pro *Λοιγὸν, ὄλεθρον.* Λ & Λ facile inter se confunduntur. Vid. Inf. v. *Λοίγιον.* „

5. *Ἀείμνηστ-ον.*] Legendum puto, *ἀείμνηστ-ῳ.* Et sic Cl. *Stephanius.* Vid. sup. in *Ἀοί.* Non ignoro, in quibusdam vocabulis terminationem communem - - - *-ος.* in - - - *-ῳ.* mutari: sed quæ rariora sunt, aut Poëtica, non libenter Grammatico in expositione, quæ simplicitatem amat, adscripserim.

6. *Ἀοιδιάᾳ.*] Hom. *Odyss.* K. 227. Schol. *ᾠδῇ.*

7. *Ἀοιδοί. - - - εὐπύγλωττοι.*] Vid. *Not.* seq. KUST. Vid. Barth. *Adversar.* p. 1919. SCHR.

8. *Καὶ ὁ ποιητὴς.*] Cui *Poëta ἀοιδὸς* dictus sit, cansam discere possumus ex Eustath. ad *Il.* A. p. 8. *Ἀοιδὸν*, inquit, *ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον, ᾗ ᾠδὸν Εἶδον, γινόμενον. πάνυ γὰρ ἀθέσμως ἐπὶ τοῖς ἀπὸ τῶν ἐπῶν ἀοιδοῖς, ὡς φιλόσοφοι ἴδοιεν, οἱ Ποιηταὶ. ἴδιον ἢ τὸ ὡς ὁμοούσιον ἀοιδὸν, ἢ τὸ Καλλιμάχειον πίλαται, φιλόσοφοι τινες ἐρμηνεύεσθαι, ὡς ἐν αἴδοντα τὸν κόσμον τὸν Μωσέα.* Ceterum infra etiam Nostro *ποιητὴς* exponitur, *σοφιστὴς.* BIEL.

9. *Ἀοιδὸς. - - - ὁ εὐπύγλωττος ποδῶν.*] In voce ultima *ποδῶν*, credo latere nomen cujusdam Auctoris, qui *εὐπύγλωττος* pro *ἀοιδὸς* (aut versa vice) posuit, eo quod eunuchi vocem gracilem habent; & ideo olim cantores castrabantur. Forte nomen illud fuit *Πολίων*, quod satis accedit. PALMER. Forte, *ὁ εὐπύγλωττος ὁ τὸν αἰδοῖον σὺν ἔχων.* Adi pexit versum Hom. *Od.* Γ. 267. *Πᾶς γὰρ ἴσκε κῆ ἀοιδὸς ἀνήρ.* Vid. Eustath. SOPING. Quidni, *ὁ εὐπύγλωττος.* 'Ολ. γ'. SCHR. Scrib. *αὐτὸν.* Interpretatur enim *ἀοιδὸν eunuchum & spadonem*, quales olim reginæ & principibus feminis adhibere solebant. Atque *ἀοιδὸς* dictus Eustathio, *ὡς μὴ αἰδοῖον ἔχων*, quod quare omnino reprehendendum sit, non video; quantumvis contra nitatur doctissimus juvenis *Heinsius* in Hesiodum. FUNGER. L. *ᾧ ὁ εὐπύγλωττος, αὐτὸν.* Hoc ut recte emendatum credas, rationem nostram audi. *Ἀοιδοὶ* apud antiquos erant homines casti & continentes, sive eunuchi, qui mulierum & dominarum præsidio a viris peregre proficiscentibus relinquebantur, tanquam *σωφρονιστοὶ.* Suid. *Τὸ ἀοιδὸν χθὲς σώφρον ἦν τὸ παλαιὸν, καὶ φιλοσοφίας μέτεσχεν ἔχον.* Sic Agamemnon olim uxori Clytæmnestræ *ἀοιδὸν* misit, qui custos ipsius pudicitiæ esset, quo nisi interfecto non potuit Clytæmnestram ullis rationibus flectere Ægisthus. Erat igitur hoc antiquis *ἢ ἀοιδὸν* munus, ex quibus *εὐπύγλωττος* fuisse liquet, vel etiam *αὐτόνομα.* Atque hinc Hesych. *Ἀοιδὴς. εὐπύγλωττος, ἢ αὐτόνομα.* Vel quod illi *ἀοιδοὶ* ut eunuchi vel spadones mulieres servarent; vel, quod revera fuerint. Nam eunuchos quod attinet, ii antiquis simpliciter *σώφρονα τὸ ὃν καὶ τὸν ἔχειν* dicebantur, quod a rebus Veneris abstinerent. Putabant enim Veterum prudentiores, Venerem esse dictam non ab *ἀφροσύνῃ*, sed *ἀφεγγοῦς.* Recte Euripides *Troad.* [ν. 989.]

Καὶ μάχης ᾗ πάντ' ἦσθ' Ἀφροδίτη βροτοῖς,
Καὶ τῶνδ' ἀρίδηλ' ἀφεγγοῦς ἀρχὴ δοκῶ.

Unde *παρρησίαν, τὸ ἀφροδισιάζειν*, & *ἀνόητα, τὰ ἀφροδίσια*, ut recte docent Grammatici ex illo Aristophanis loco: [*Nubib.* ν. 416.] *Ὑστεν τ' ἀνόητος ἢ τὸν αἰσχρὸν πόρνην*, [Scripsit Comicus: *Οὐκ τ' ἀνόητ', ἢ γυναικίαν, ἢ τὸν ἄκρατον πόρνην.*] Eunuchi igitur & *ἀοιδοὶ*, qui postea Plauto, Propertio, Nasoni, aliisque *custodes* dicti. Aliter quam Hesychius sentit Didymus, quem vide *Odyss.* Γ. [ν. 267.] Conf. ibid. Eustath. HEINS. Eadem scripsit Cl. Heinsius *Introduct. in* Heliod. *Op. & dies*, c. VI. p 14. [sive 225.] approbante mirum in modum (ait) maximo *Scaligero*. Repetit & confirmavit etiam postea in *Exercitat. S.* p. 280. ad *Ait.* IX. 27. Emendatio certa est. *αὐτόνομα* legi quoque ex Cyrillo *Is. Vossius.* Sic & Cl. *Stephanius*; item *Pergerus*, addens: *ut infra in Ἀοιδὸν, quod negotia non vitiose scriptum sit pro Ἀοιδῆς.* Egregia emendatio, quam nollem dubitanter proposuisset Vir Doctus. Eadem *Brunoni* in mentem venerat, ut ibi monemus. Conf. inf. in *Εὐπύγλωττος.* Non placet emm *Barthii sedentio*, in *Adversar.* XLII. 26. Cl *Kusteri* sententiam, ferme vitam, ne longior sim, sequens *Nota* exhibebit.

10. *Ποδῶν.*] L. *αὐτόνομα*, i. e. *spado*; quod idem ac *Εὐπύγλωττος.* Infra: *Ἀοιδὸν. αὐτόνομα.* corrupte pro *Ἀοιδὸς.* Vide etiam v. *Σπάδων.* Nimirum *τὸ γ* vocis *αὐτόνομα* inutile hic absorptum est a figmate finali vocis præcedentis *εὐπύγλωττος.* Caterum interpretationes hæ, *εὐπύγλωττος, αὐτόνομα*, notæ sunt ex conjectura interpretum Homericorum; cum apud Poëtam *Odyss.* Γ, 267. legissent, Agamemnonem ad Troiam proficiscentem curam & custodiam uxoris suæ commisisse *ἀοιδῇ*, existimarunt *ἀοιδὸν* ibi esse *eunuchum*, sive *spadonem*; quod aliis viris uxores absentium maritorum vix tuto credi soleant. Sed falluntur. Nam *ἀοιδὸς* apud Homerum nusquam accipitur pro *eunucho*, sed semper (quod & vox propriæ notat) pro *cantore*. Illi autem *cantores* erant simul viri sapientes, graves, & ætate venerabiles, quos priscis temporibus mariti uxoribus suis custodes addere solebant. Vid. Athen. *Dipnos.* L. I. p. 14. & (qui sua ex Athenæo descripsit) Suid. v. *Ἀοιδός.* Adde his Eustath. ad *Od.* Γ. p. 1466. & seqq. ubi præter alia & hæc notat: *Τινὲς δ' Ἀοιδὸν ἢ ἀοιδὸν παρὰ τοῦτο, ὡς αἰδοῖα μὴ ἔχοντα*, i. e. *quidam vero ἀοιδὸν male interlexerunt* eunuchum, *quasi genitalia non habentem.* Nimirum secundum illos *ἀοιδὸς* dictus fuit quasi *ἀναίδης*, ex α privat. & *αἰδῶς*: sed quod ineptissimum est commentum. KUST. Conf. *Not.* præced. & sup. in v. *Αἴδρεῖν*, inf. in v. *Ζόγανον.*

11. *Ἀοιδὺς. ὁμαλὸς.*] L. *Λοίδυς.* Vid. Eclog. Attic. MS. in *Λοιδὸν.* IS. VOSS. L. *ὁμαλὸς.* SOPING. Vel ictine, *ὁμαλὸς*, ut sæpius *οἱ αὐτοὶ, τὰ αὐτὰ*, &c. in hoc Lexico, quando Lector ad præced. glossam remittitur.

12. *Ἄοινα. ἱερὰ, τὰ* &c.] id est, sacrificia, in quibus non libabatur vinum, sed aqua; quæ & *νηφάλια*, i. e. *febrio*, dicebantur; item *ὑδροχοΐαι.* Vid. Porphyr. *de Abstin.* L. II. c. 20. & Suid. v. *Νηφάλια θυσία.* KUST. Forte: *Ἄοινα ἱερὰ. ἃ οὐ πῖν.* Vid. Æsch. *Eum.* ν. 107. ibique Stanl. & Schol. ad ν. 863. Quibus Diis fieri solita, docet Schol. Soph. ad *OEd. Col.* ν. 99. ABRESCH. Nihil mutandum. Conf. in *Νηφάλια.*

13. *Ἀοίμου. ἄβροτον.*] Scribe *ἄλιτον, error, vagabundus.* PERGER.

14. *Ἄοιμον. ἄβροτον.*] Ab *αἶμα, φωτὸς, λοιγὸς, ἰσχειρὸς, αἶσα.* unde *ἀοίμητον. τὸ αἷμα ἢ φῶτος, ἢ κοπὴν.* Hesych. infra. GUYET.

15. *Ἀοικηδὴς. ὑγιὴς.*] F. *Ἀοιμοδὴς. αἶσα. ὑγ.* ab *αἶσα.* Sic sup. *Ἀποκάτασα.* IS. VOSS. Scrib. *Ἀοιδὴν, medicamentis affuetus.* PERGER. Neutrum placet: nec video, qua ratione (ut jam verbi insolentiam mittam) *medicamentis adjutus* dicatur *ὑγιὴς, sanus*; cum vix unquam sani sint Medicorum miseri adfectus, & nemo magis laboret quam medicamentorum crebulus helluo. Nihil mutandum: abenum tantum, ut sæpius in hoc Lexico, locum occupat glossa. Scil. pro *Ἀοι.* in corrupto libro *Ἀοι.* legit quisquis fit Interpolator, ideoque huc transscripsit. Sæpius enim *ε* & *ο* confuderunt. Sic in *Ἀμαιμάκετα*, pro *ἀνεπαμὸς* legebatur *ἀνάπαυτος.* Similiter *Θοιπὶς*, pro *Θέωνις*, infra. Conf. in v. *Ἀνδρασάνειρα.* Vox autem *ἀοικηδὴς* exstat *Iliad.* K. 212. ubi Schol. *ἀβλαβὴς, ὑγιὴς.* Et sic, præter Suidam, Noster infra. Supra: *Ἄλκηδ. ἀβλαβὴς.* Æolica vox, secundum veteres apud Eustath. p. 1058. Conf. Etym. in *Ἀκτὶς.*

16. *Ἀολλὲς.*] Vid. sup. *Ἀκτὶς*, & *Ἀλολλὲς.*

17. *Ἀολλίσζα.*] Hom. *Il.* Z. 270. KUST.

18. *Ἀολλόπους.*] Vid. sup. suo loco. *Ἀσκάνιος* more solito corrigi *Is. Vossius*, oh seriem.

19. *Ἀόξῳ.*] Pro *Ἀξῳ.* H. STEPH. (*Ind.*) GUYET. Supra: *Ἄξιος. ἄτιμος.*

20. *Ἀοω.*] *Ἀλοω.* G. [Pertinet *Guyeti* Nota ad v. *Ἀπαλαγέσζα.* Vid. omnino *Not.* ad v. *Ἀσίφ.*] Harpocrat. & Suid. *Ἀοιδὸν*, pro

"Αορ [1]. ξίφος, μάχαιρα.
'Αόρης. ξίφη, ἀσπίδες.
"Αορι. τῷ ξίφει.
"Αορες [2]. γυναῖκες λέγονται. καὶ τείπεδες.
'Αόρατο [3]. μὴ θεωρούμενον.
'Αορίστως. ἁπλούστως [4].
'Αόρνης [5]. ὁμιλίας.
"Αορον [6]. μαχλόν. πυλῶνα. θυρωρόν. Κύπελλον.
"Αορος [7]. ἄνυπος. Μυθυμναῖος.
'Αόρτο [8]. λιμὸν ἢ λοιμόν.
'Αὸρ ταυρικὸς [9]. ξίφος ἐκπαιδεύον.
'Αορτύς [10]. φορβὸς τῷ ξίφει.
'Αόρτης [11]. ξιφιστὴς, ὑπὸ Μακεδόνων, ἀζύγος δορυφόρος ἱππέως [12].
'Αορτῆρες [13]. οἱ ἀναφορεῖς τοῦ ξίφους. ἢ οἱ κρίκοι τῆς ζώνης.
'Αόρων [14]. γυναικῶν.
"Αορ [15]. πνεῦμα, ἢ ἴασμα.
'Αοσητής [16]. βαθύς.
"Αορν [17]. ἄερον.
'Αόυσα, τὰ τῶν πνευμονικῶν [18] κριτῶν ἄγγεια. Κύπελλα.
"Αυτον [19]. ἀνόητον. ἄξιωτον.
'Αορές [20], τὰς μαχαίρας πέρας. οἱ δὲ, μαχαίρας ἄλλοι φυλάκτας.
"Αορ. ἀτιμάζομαι.
'Απαδόλεγ. ἐμμελῶς [21]. Λάκωνες.

'Απα-

pro ἀόρῳ scribunt. HILL. Corrig. Etymolog. p. 116. MUNKER. Vid. sup 'Ατσαμὲς. IS. VOSS. Cum Hesychio facit Etymologus. Scilicet ἀΰ, ἀαὶς, uncus, & ocellum nucis; quamvis pro ocello, sive vulva, passim ἀΰ, ἀῦς. Conf. v. 'Αυὶ, item v. 'Αποῦλαι.

1. 'Αορ.] Conf. in v. Χρυσάορ, & Χρυσάορι. Vid. etiam Mercr Casaubon. de *Ling. Saxon.* p. 312.

2. 'Αορες, γυναῖκες.] Sic & Suidas, ubi Kuster. "Ωαρες corrigit, conferens Schol. *Il.* ι. 327. Recte quidem; adstipulante Hesychio in "Ωαρον, 'Ωάρει, "Ωαρε, &c. Sed 'Αορες per metathesin accipi, adeoque retineri potest. Mox: Λέγει γυναικῶν. Conf. Etymol. M. in 'Αορες, ubi per ω scribitur; quod noto, ut inspicias Anacreont. *Od.* LII. 19. ibique Cl. Pauw, p. 209 Infra contracte; Ὄρτυξ, γυναῖκες, quod vide; ut & Ἔαρ. Anglice *Wives*. Vide & v. Σωόρ, συζυγὸν, γυνὴ, &c.

3. 'Αορίστως.] L. 'Αόρατος. IS. VOSS.

4. 'Απλούστως.] L. ἀκαλύπτως VALES.

5. 'Αόρνης.] An 'Αορίτως? Ab ἄορ, seu ἄωρ, μὴ, λόγ, Σύστ. ὥρα, ἀκρὶς, ἀόρτης· ut ἄμοῖ ab ἀκάλυ. Ab ἄωρ sunt ἀόρλεξ, ἀοριστὶ, ἀορίστως, ἀόριστος, &c. GUYET. 'Αόρνης, contubernia. Τὸ ᾱ notat ὁμιλίαν. ad vocem ἄγγυα. *Guyetus* hic errat. PERGER. L. 'Αορτὴς pro 'Ομιλητὴς. IS. VOSS. Suid. 'Αορτικοὶ, ὁμιλίαι. pro 'Ομιλητικοὶ. Vid. Inf. suo loco. Hinc 'Αόρνιος, pro 'Αορτικὸν positum videbatur Cl. *Kustero*

6. 'Αορον.] Ab ἄϊρω. G. Immo ab ἀωρὰν, φυλάσσων, idem quod ἀωρῖτη. IS. VOSS.

7. 'Αορος.] Id est, *suspensus*. G. Infra: Ὠρὸν, ὁ κρέμ. Vid. inf. 'Αωρία, & Etymol. in 'Αωρι, ubi inter alia: ἀφ' οὗ; ὁ ὑπὲρ —— ὁ ἄωρος ἢ ὑπνος, ἢ μαθὼν φορτίζεσθαι. ὅτε γὰρ ὁ φορτίζει, &c. Conf. *Not.* in Zapiv. καθόλου.

8. 'Αόρτο, λιμὸν ἢ λοιμόν.] L. "Αορνος, lacus *Avernus*, de quo Strabo. SOPING. STEPHANIUS. Vid. Meurs. in Lycophron. p. 255. SCHR. Reſpicit *Cassend.* ν. 704. Λίμνῃ τ' "Αορνον &c. ubi vid. Schol. Conf. Suid. in "Αορ. ubi verba ὅτι ὁ ἐς λίμνη ὕπω καλεῖται, prius margini adscripta, & inde ab imperito librario in textum intrusa, non male suspicatur Cl. Kusterus, quum apud Arrianum (quem citat Suidas) non legantur. Forte vero in finem illius glossæ rejicienda sunt, post Arriani verba: quod malim ob consensum Codicum. In nostro autem loco media verba, λιμνὴ ἡ, delenda videntur. Hæc enim sunt ab hastante librario, qui cum ambigeret utrum verius esset, cum vocem λίμνη obscurius forte scriptam reperiret, utrumque scripsit. Cujusmodi errores non semel in Hesychio deteximus. Vide nos ad calcem *Gloss. N. T.* p. 318. Idem observasse video *H. Valesium*. Conf. inf. v. Τυγαῖα. Viderunt Hesychius defendi posse ex Lexico Rhetorico, quod Eustathius laudat ad *Odyss.* K. p. 1667. in fin. unde hæc profert: "Αορνον, λιμνὴν περὶ Ταραντίνους. Pergit: ἢ ἐν Κύμῃ ἢ φησι τῇ Χαλκιδικῇ, 'Αορνον λίμνη. Sed & ibi pro λιμνὴν legend. λίμνη, ut αὔρην pro αὔρᾳ. Eidem facit Etym. M. 'Αορνον, λίμνη π. Τυρ. φασὶ γ' ἐν αὔρᾳ ἢ Χαλκίδι λίμνῃ τινὰ, "Αορνον λεγομένην.

9. 'Αὸρ ταυρικὸς.] L. "Αορ ταυρικὸν. SCAL. SALM. HEINS. SOPING. Hom. *Odyss.* K. [ν. 439.]

Σπυτάλῃσι ταυείοισι ἄορ τανύσσας ἀρήϊ μαχέ. ARCER.

ad eram lib. fat. Idem versus legitur *Iliad.* Π 473. ubi Schol. ἐπτανέμῳ, ἀντὶ τοῦ ἐπτὰ ἀνέμοις. Conf. *Il.* Σ 385 ibique Schol. ubi "Αορ ταυρικὸν. Vid. inf. Ταυρικὸν, & Ταυρικὸ, & Ταυρικὸς.

10. 'Αορτ. φορβὸς.] Pro φορβὸς, *H. Steph.* in *Ind.* potius ἀναφορὰς scriptum conjicit. Atque ita *Kuster*. Sic mox in 'Αορτῆρες, & inf. in Τελαμὼν. Sed inf. Σεφορὸς etiam φορβὸς exponitur. Conf. seq. v. & inf. Σαφὶς.

11. 'Αόρτης ξιφιστὴς ὑπὸ Μακ.] Menand. in *Misogyne*: Χλαμύδα, ἣ Μυσῶν λαῖφος ἀορτῆρι. J. Pollux l. VII. c. 19. SOPINGIUS. Vid. Meurs. Glossar. p. 1. [In 'Αόρτης.] Pollux p. 400. Aristot. *Hist. Animal.* L. I. 190. SCHR. In omnibus Editionibus, excepta Schreveliana, legitur: 'Αόρτης ξιφιστὴς ὑπὸ Μακεδόνων, ἀζύγος. Tum: † 'Αορ δορυφόρων ἱππέων. Priora ista conjungenda videntur, subiato comate intermedio, quod malim post ξιφιστὴς, cohærent enim illa: 'Αορτ. ὑπὸ Μακεδόνων ἄζυγ. Conf. Suid. & H. Steph. *Ind.* Deleverat vero Ill. *Jos. Scaliger* illud ἀζύγ.: neque tamen video, illum seq. glossam cum hac conjungisse, quæ forte ei mens fuit: tantum distinguit post δορυφόρων, cum in Edit. 'Αζύγ. δορυφόρων ἱππέων, sine ulla distinctione scribatur. *Schrev.* vero in postremis comma ponit post 'Αζύγ. Sed lege sequentia.

12. Ἀζύγ. δορυφόρων ἱππέων.] L. δορυφόρων ἱππέων, & dele 'Αζύγ. GUYET. 'Αζύγ forte delendum. SORBER. Leg. ἱππέων. SOPING. SALMAS. 'Αζύγ hoc loco & præter mentem Hesychii, & longe prater ordinem literarum est. Totum hunc locum ita emendandum puto, & ab Hesychio scriptum: 'Αορτὴς ξιφιστὴς, ὑπὸ Μακεδόνων ἀζύγ. δορυφόρων ἱππέων. Ut certe in illo Menandri versu [apud Polluc. loco citando] pro ἱππέων accipi videtur: χλαμύδα κυανῆν λαῖφος ἀορτῆρι ἱππέων ἀμφιβαλεῖ. Sed de significatione hac ipse Hesychius viderit. Ego ita legendum non dubito quin sit. nam mihi quidem, ut legitur ἀζύγ. ἐ γυμνὸν ἱππέα, non placet: cum & δορυφόρων hoc loco pro ἀορτ. hoc est, ξιφιστὴς, accipi possit. HEINS. Forte: ὑπὸ Μακεδόνων, ἀζύγ. δορυφόρων οἱ φυλακὴν ἱππέων. IDEM. Illisce vox præcedens 'Αόρτης, baltens, uberius explicatur. Scribe ergo: αἴγὶς δορυφόρων ἱππέθων, eorum capretum, lorum. PERGER. L. 'Αορτ. ξιφιστὴς ὑπὸ Μακεδόνων, ἀζύγ. δ. ἱμ. IS. VOSS. Hæc in pilloribus Edit. male separata sunt a præcedentibus, interposito nova notæ signo. Legendum autem est, ἀζύγ. δορυφόρων ἱππέων. Conf. Hemsterh. ad Pollux. p. 1322. KUST. Cl. *Hemsterhusius* ad Polluc. l. X. *segm.* 139. legit: 'Αορτὴς, ξιφιστὴς, ἀζύγ. δορυφόρων ἱππέων ὑπὸ Μακεδόνων, quæ proxime accedunt alteri Notæ *Hetatianæ*: nec mihercle quæ subfituam occurrunt. ὑπὸ Μακεδ. tamen non opus est ut transponatur: idem enim redundat lensus. Conf. Suid. & Not. præced.

13. 'Αορτῆρες.] Gloss. MS. 'Αορτῆς. ὁ λῶρος ἢ σπάθης. SORBER. Vid. sup. 'Αορτῆρι.

14. 'Αόρων.] Vid. Eustath. ad *Il.* Σ. p. 435. IS. VOSS. Vid. sup. 'Αόρνι.

15. 'Αόρ.] A ψύω, ὦσω, ἀόρ. i. e. πνεῦμα, τὸ πνεῖσαι, ἴασμα. Item ab ἄω, ἀάω seu ἀάω, ἀόρημι. Inf. 'Αὸρ. ἀγνὸν πνεῦμα, leg. fort. 'Αὴρ quid si ἀΐρ, pro 'Αΐ! [Vid. ibi *Not.*] G. Πνεῦμα refer ad 'Αόρ, ab ἄημι, ἄω, ἄσω: ἴασμα vero ad 'Αὸρ, quod Hesych. hic cum 'Αόρ confundit. Vid. supra. Cæterum nugæ meræ sunt, quas *Guyetus* ad h. l. adnotavit. KUST.

16. 'Αοσητὴς.] *Il.* Χ 333. Schol. *postic.* Infra 'Εοσητὴς.

17. 'Αοσν. ἄερον.] L. 'Αοσὶν. ἀέρινον. Ab ἄϊω. IS. VOSS.

18. Πνευμονικῶν.] L. πλευμονικῶν. SOPING. SALM.

19. 'Αὔτον.] Οὗς, ὅτις, pro quo ἄτις, ab ἄσ, ὅς, ἄτις, ἄυτος. GUYET. Quatenus significat ἄνοον, compositum est ex ᾱ privat. & ὄϊ, ἄνοι, *mens*. Quatenus autem notat ἄφρονα, referendum est ad ὄτιον, *vulnera*. Posteriora lensu accipitur apud Hom. *Iliad* Σ. 536. Confer etiam sup. v. 'Αοτὶ. KUST. Conf. H. Steph *Ind.*

20. 'Αορὲς.] L. 'Αόρνι. SOPING. Vid. 'Αόρ. Ordo alphabeticus postulat scribendum esse 'Αορὲς, vel 'Αόρες. G. Leg. 'Αόρνι. 'Αορὸν enim pro *petra*, apud Strab. l. XV. [p. 688.] Plutarch in *Agesilh.* [p. 181.] Arrian. [IV. 28. & VII. 4.] quem allegat Suidas, & Cart. l. VIII. [c. 11.] qui de *petra Aorna* frustra ab Hercule obsessa, & tandem ab Alexandro capta, multa: de qua loqui Hesych. nullus dubito. HILL. L. 'Αορὲς. IS. VOSS. Pro 'Αορνι, ut recte Viri docti observarunt. KUST. Sub una voce varias quæ affinis sunt soni, more suo, respexit Hesychius. Quando αἴσιμος dicit, potuit *Aornon petram* in mente habere. In ceteris respicitur ἄορ pro πόρ, *terminus*; & ἀόρ, *cultus*, ab ἄω, unde 'Αωρὶς, ἀόρνιτος quod infra vide. Confer omnino Etym. M. in 'Αωρὶς.

21. 'Απαδόλεγ. ἐμμελῶς.] 'Απαιδεύ, seu ἀπαιδὲς, est *absurdus*, *absurdus*. Quamobrem hic legendum videtur: 'Απαιδόλεγ, vel 'Απαιδόλεγ, ἐμμελῶς. GUYET. Pro 'Απαιδὲς, vel 'Απαιδὸς. Vid. Ἀπαιδεύ. IS VOSS. Sequebatur hic *Sapiegii* Nota, quæ pertinebat ad v. 'Απαιδόλεγα, ubi illam leges. Non semel Schrevelius hunc errorem, quem vix excusamus, commisit, ut si Notam legeret in Ed. Ald. vel Hagen. quæ adversam paginæ partem respiciebat, eam ad

'Απεχθὴς [1]. ἀφιλῶν.
'Απεχε [2]. παῦε, ἀναχώρει. πέπαυσαι.
'Απέχει. ἀναχωρεῖ.
'Απέχθεσθαι [3]. εἰς θάνατον ἔλκεσθαι.
'Απέχθεται [4]. ὁ μισῶν συναλλαζόμενος· παῖς ὁ μέχρι ἐτῶν ἑπταικαίδεκα. Κρῆτες.
'Απεψιασάμενοι [5]. ἐπιτάσεις τοὺς ἀξιώσαντας.
'Απήγλαυ [6]. δόλῳ κατέπιε.
'Απηγλλω [7]. φανερὸν ποιῶ.
'Απηγορεύθη [8]. κεῖται. ἀμελήσεται, καλύπτεται. ἀποφαίνεται.
'Απηγόρθωσις. ἐπίφασις.
'Απηχρωθυείς. ἀφαιρεθείς.
"Απαγε [9]. ἀτυχὲς περὶ τὰς ἄρχας.
'Απαγγελία [10]. ἡ τῶν κεκριμένων πρὸς τοὺς ὑπὲρ δικαστηρίου ἀγωνίσεως. ἡ ἀπαίτησις, ἐπικομιδή [11].
'Απᾶδεν. ἀφεστὼς, οὐκ ἁρμόζων.
'Απᾴδουσι [12]. ἀλλόφωνα.

'Απαρεμβόλους [13]. ἀπαίσιοι.
'Απαθὴς. ἀνάλγητος. ἀδιάβλητος. ἄβλαβος. σκληρός.
'Απαιδεύτους [14]. παιδιᾶς. ἀγελεύθους.
'Απ' αἰγείρων [15]. Ἀνδρομέδα [16] τὴν ἀπ' αἰγείρων [17], αὐτὴ τοῦ, συκοφαντῶν. ἐπειδὴ ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀγορᾷ αἰγείρα τὰ παιδία ἐξέπιπτον, τιτώσα ἐξέρπει [18], οἱ ἔφοροι [19].
'Απαίδευ [20]. τὸ μὴ λέγειν πρεσβύμενα.
'Απαιδευσία. ἀγυμνασία.
'Απαίδευτον. ἀμαθῆ.
'Απαιδευτεῖσθαι. ἀγόμενος.
'Απαινύμενον [21]. ἀφαιρούμενον.
'Απαιδίωσ [22]. ἀπαναχύντησε. τέτμηκε [23].
'Απαίξας. ἀπελθών, ἐπιχωρήσας.
'Απαίξας [24]. ἐπιχωρήσας.
'Απαιόλη [25]. ἀπάτη. ἐποτέρησις. Αἰσχύλος Περραιβοῖς.
'Απαιολᾶν [26]. ἀφελεῖν.
'Απαιόλημα [27]. ἐπικέφαρμα [28]. ἢ ἐπιπάτημα [1].

proximam vocem retulerit, ubi chartæ spatium hanc reponi jusserat. Ita τῷ 'Απαιδεύτῳ e regione respondet v. 'Απαμβακίσαι. Similiter infra in 'Απαρεμβόλους, Sopingii notam adscripsit voci 'Απτόλεμος, quæ sc. ex adverso legitur in Ed. Ald. & Hagen. ut ibi monemus. Conf. in 'Αστίν, &c.

1. 'Απεχθὴς.] An pro 'Απαγγελεύς? KUST.

2. 'Απεχε.] Vid. Harpocrat. ibique Maussac. Conf. mox 'Απαγγελεῖ: & Ulpian. ad Demosth. p. 208. Suspectum est postremum πέπαυσαι nec tamen muto.

3. 'Απέχθεσθαι.] *Alt.* XII. 19. 'Εκέλευε ἀπεχθᾶσθαι. Vid. ibi Bez. SOPING. Recte ibi Vulgat. *duci*. Vid. Pric. ad *d. l.* Ita Suetonius, Livius, alii passim. Schol. Sophocl. *Œdip. Col.* v. 838. Πρὸς βίαν παράγουσι explicat, ἀπάγουσι ἐλκόμενοι. Plura Salmas. *de Modo Usur.* c. 17.

4. 'Απέχθεται.] Tales dicebantur etiam κάλλημοι apud Cretenses. Vid. in 'Αλλήμων, & *Lection.* nostrarum L. I. c. 32. SOPINGIUS. Est κάλλημος, apud Ammon. in v. Κίγων. Sed male: ut apparet ex Heraclide in ejus *Republ. Cret.* c. XI. p. 508. *Ed. Creg.*] VALES. Vide omnino Cl. Meurs. *Cret.* c. XI. p. 175. & sup. 'Αγελαίους. Conf. inf. 'Αδμογύλαι, Συναγελάζων], & Διαίδεσθαι.

5. 'Απεψιασάμενοι, *cervicibus* &c.] L. *tendentes, extendentes*, vel *protendentes*. Vid. inf. v. 'Απυξιασμένοι. Cæterum Eustath. ad Hom. p. 1121. ἀπεψιασάνην interpretatur, τὸ τὰς χεῖρας τοῖς ὤμοις δῆσαι, i. e. *manus alicujus post tergum vinciendo*; quæ significatio ab aliis tribuitur verbo ἐξαπατίζειν. Vid. inf. in v. Οὐκαδεύς, KUST. Conf. v. Ἐπαπατίζω: & Pric. ad Apulej. *Milef.* II. p. 110.

6. 'Απήγλαυ.] Forte 'Αλύν. SOPING. Leg. 'Απάγλαυε, δόλῳ κάτανδε. *omnino dulcia.* PERGER. L. 'Απαγλαύσας. IS. VOSS.

7. 'Απηγλλω.] L. 'Απαγγελῶ. IS. VOSS.

8. 'Απηγορεύθη.] Vid. Harpocration. SCHR. Conf. inf. 'Απαγγελεῖ. Post κάλυπται in exemplari *Brunoniano* adscriptum erat: „ σχοίνῳ. *MS. Lacapenæ* p. 6. 'Απαιόλημ. ἔλκ. „ πορεί. „

9. "Απαγε.] Hulc contrarium est ἴσαγε, i. e. *in venando felix*. Vide infra suo loco. KUST.

10. 'Απαγγελία, ἡ τ. κ. τ. τῆς ὑπὲρ δικαστηρίου σπ.] Forte medius, σπὲρ τῆς ὑπὲρ δικαστηρίου. ut apud Harpocration. & Suid. habetur. SALMAS. *de Modo Usur.* p. 774. Sic & *Du Fortue* ad Theophrast. *Charact.* p. 315. & Cl. *Stanley* in *Adversar. MSS* allato prætexta Ulpiano: 'Απαγγελία ἐστὶν (inquit ille) ἡ τῶν κακῶς πραττόντων ὑπὲρ τῆς ὑπὲρ πατρίδος. Qui locus ust p. 208. A. Confentit Cl. *Kuster.*

11. 'Απηγγελμένη.] Budæus *Comm. L. Gr.* p. 260. docet, esse τὸ φάσιν εἰς ὑπόκρισιν, quæ fit ante fententiam dictam. Hic autem Hefych. docet etiam notare τὸν ἀπαγγελέα, quæ τὸν κήρυκα sequitur. Vid. Chryfost. T. VI. p. 855. ὑπόκρισιν ἔχουσίαν αὐτῇ (ταφῇ) μὴ κήρυκα, μὴ ἀπαγγελία τῆς ἀπαγγελίας τὸν ἐπὶ θάνατον τὰ μέτρια ἀπαρτώντα, vel ἀφιέντα, ἢ εἴδε. *Thom. Mankertus* laudat Sirach. XXXVIII. 19. [ubi al. ἐπαγγελ.] VERWEY.

12. 'Απᾴδουσι.] Vid. Suid. & inf. Οὐκ ἀπᾴδουσι.

13. 'Απαρεμβόλους.] Hom. *Il.* Φ. 563. Schol. ἀπαιδεύτους.

14. 'Απαιδεύτους.] Conf. 'Αφαιάνας.

15. 'Απ' αἰγείρων.] Rectius ita fcribi videtur, quam disjunctim, 'Απ' αἰγείρων, ut apud Varinum habetur: nisi συκοφαντῶν cenfeamus esse Gentivum plur. nominis συκοφάντης, non autem Participium: quod præcedat articulus τῶν apud Hefych. H. STEPH. *Ind.* Malim cum Phavor. & Meurfio *Attic. Lect.* IV. 33. p. 245. disjunctim fcribere 'Απ' αἰγείρων.

16. 'Ανδρομέδα τῶν ἀπαγγέλων] L. τὴν ἀπ' αἰγείρων. MEURS. i. e. De *Andrecle* vid. Plutarch. in *Alcibiad.* p. 200. D.

17. 'Απαγγέλων.] An ἀπ' αἰγείρων? GUYET. Forte legend, ἀπ' αἰγείρα, ut fycophantæ dicti fuerint, οἱ ἀπ' αἰγείρων, i. e. propric: *ab ulmo ludos spectantes*. Qui enim ex loco extremo & maxime remoto Athenis ludos spectabant (quos ἐχάνας hic Hefych. appellat) ἀπ' αἰγείρα διὰξ dicebantur. KUST. Vid. Excellentiff. Ez. Spanhem. ad Callimach. p. 690 & fup. Αἰγείρα διὰς; inf. Θέα παρ' αἰγείρῳ & Παρ' αἰγείρα διὰ. Conf. Suid. v. Αἰγειρ.

18. Τιτώσα ἐξέρπει.] Gloffema videtur, ab aliquo ad marginem fcriptum, ad explicationem vocis minus tritæ ἐξέρπει, & dein a librariis in textum receptum. Non enim ita folet Hefychius.

19. Οἱ ἔφοροι.] Ἔφοροι dicuntur, qui ex remoto & procul ftant, οἱ κατὰ τὸ ἐχάνας. Euftath. ad *Odyff.* Σ. [p. 1513.] SOPING. Vid. *Kuft.* in *Not.* penult.

20. 'Απαίδευ.] L. 'Απαίδευε, *difcrepare*. H. STEPH. SALM. GUYET. Αἴδευ & φίδευ idem, ut fæpe fupra. IS. VOSS. Nata lectio ex jota fubfcripto, quod a latere ponitur in majufculis. Ita fæpiffime in hoc Lexico.

21. 'Απαινύμενον ἀφαιρ.] Vid. Schol. Hom. *Il.* A. 581.

22. 'Απαιδίωσ.]] Pollux L. II. c. 4. SOPING. Compof. ex κατὰ & αἰδοῖον, ἀπαιδοῖσα. GUYET. Imo vel ex αἰδῶς, vel ex αἰδοῖον. SCHR. Mox *Il. Voffius* ἀπηχύντησε corrigit. Dubito an vere. 'Απαναχύντησε, [quam vocem Th. Magifter Atticis tribuit] eft apud Jerem. III. 3. & Platon. *Apolog.* Gloffæ: 'Απαναχύντησεν. *Depudet.* Docet autem Pollux L. II. *Segm.* 176. apud Æoles ἀπαιδιῶσαι dictum effe, τὸ ἀπαναλιῶσαι. 'Απαναλιῶσαι autem, ἐ πάσχω ἡμῶν.

23. Τέτμηκε.] *Circumcifus eft.* SOPING.

24. 'Απαίξας.] *Il.* Φ. 234. Κρημοῦ ἀπαίξας. Contrarium eft 'Επαίξας infra. Præcedens 'Απαίξω habet Oppian. *Hal* III. 322. ubi Schol. ἀφορμίζω. Sed fcripferat opinor ἀφορμίζας: ut monuit Cl. *Abrefch*; inde pariter defendens Suidæ 'Απᾶξαι.

25. 'Απαιόλη.] Αἰόλῳ, *varius, multipiex, implicitus, ambiguus, verfipellis, verfutus*, &c. Lycophr. GUYET. Æfchyli verfum confervavit Euftathius *Iliad.* B. p. 355. monente etiam *Sopingio*: quod non animadvertit Cl. Stanlejus, ubi de *Perrhebis* agit. Verba Euftathii ita fonant: 'Ιστέον δέ, ὅτι κατὰ τὸ ἐμπαθὲς αἴτιον, καὶ 'Απαιόλη γέγονε, ἡ ἀπάτη καὶ ἀποπλάνησις. Αἰσχύλος·

Τέθνηκεν αἰσχρὸς χρημάτων ἀπαιόλῃ.

Conf. Suid. in Πανοῦργοι.

26. 'Απαιολᾶν.] Quominus fufpectum habeamus facit Αἰολᾶν. ita enim pro Αἰολεῦσι legendum [infra.] Interim 'Απαιολεῖν extat in Eurip. *Ion.* v. 549. Et hoc, non illo, utitur Schol. Comici ad *Nub.* v. 1149. Ceterum & hæc, ut & feq. 'Απαιόλη, & 'Απαιόλημα, vix in Lexicis invenire puto. ABRESCH in *Mifc. Obf.* V. 1. p. 99. Μοιρεῖς Attic. 'Απαιολᾶν, 'Αγλαΐας, Διαπλανῶν, Ἐπιβουλεύς.

27. 'Απαιόλημα.] Vocem hanc omifit H. Steph. in *Thef. Gr. L.* quamvis ea ufus fit Ariftoph. *Nub.* v. 727. KUST. Euftath. *l. c.* pergit: ὑπόθεν ὁ καὶ 'Απαιόλημα, τὸ λανθάνον μα, καὶ λανθάσιμον. &c. Ubi ftatim etiam Sophoclis mentionem injicit, refpiciens ad locum in *Ajace lorario*; ut monet *Sopingius*. Conf. v. Ἐξαλαμᾶν.

28. 'Απαιόλημα.] I. c. *purgamentum*. Sed hæc interpretatio non pertinet ad 'Απαιόλημα, fed 'Απόλυμα, quod Hefych. hic cum 'Απαιόλημα confudiffe videtur. Hefych. infra: Κάμα. καθάρμα. Et: Κάμαξ. καθάρματα. Euftath. ad Hom. p. 108. Ὅτι λύματα τὰ καθάρματα ἐλέγοντο. Vide etiam Etymol. v. 'Απόλυμα, & Schol. Nicandr. ad *Ther.* 578 qui κάλλημαῖα exponit ἀφοδεύματα, i. e. *excrementa alvi*. KUST.

1. 'Απη-

μα [1]. ἢ ἀσπλάνημα [2]. Σοφοκλῆς.

Ἀπαίλησις μισθοῦ. Ἀποτήρησις μισθοῦ. ὡς ὑπεροῦντας τῆς μισθῶν ὑπεργούσης.

Ἀπαίρῃ [3]. ἀδικῇ, ἁπλημαῖ, ἀναχωρεῖ.

Ἀπαίρῃ) ἁπλημαῖῃ).

Ἄπαις [4]. μὴ ἔχων τέκνον.

Ἄπαις [5]. ἄνομα πόλεως.

Ἀπατίζουζα [6]. ἀπατεῶζα.

Ἀπαιώνιον [7]. δύσφημον. Εὐριπίδης ἀλλαχοῦ ἢ ὁ Μηδέα [8]. Κόρινθον ἀπαιώνιον [9], δύσφημον.

Ἀπ' ἄκρας [10] μάχη. ἡ ἐκ πρὸς ἕνα μάχη. Λάκωνες.

Ἀπεκτόνων [11]. ὁ κυνεῖζ μὴ δυνάμενοῦ.

Ἀπάλαμοῦ [12]. ἀδύνατος. ἀμήχανοῦ.

Ἀπαλαίξια [13]. εἰς αὐτὸν καταφρονοῦζα.

Ἀπαλασπουζα [14]. σκιτλιάσαζα.

Ἀπαλίξαζ [15]. ἁπροφυλάξαζ. Σοφοκλῆς Ἱππόνου.

Ἀπαλεξήσιν. βοηθήσειν.

Ἀπαλεξίκακον. ἀθεράπευτον.

Ἀπαλθησεδον [16]. δυϊκῶς. ἁπδεκπεύον), ἢ ἀπεκπέσον.

Ἀπαλεῖν [17]. ἀμελεῖν.

Ἀπαλέντες [18]. ἀμελοῦντες.

Ἀπαλικες [19]. ἱερῶν κοινωνοί.

Ἀπάλλαξις, ἀπαλλαγή.

Ἀπαλλαξείοντες [20]. ἀπαλλαχθησοῦς ἔχοντες.

Ἀπαλλαξήσαιμι [21]. ἁπροήσαιμι.

Ἀπαλλητόν. θαυμαστόν. ἔξαλλον πολύ [22]. παραλαμβάνον.

Ἀπαλλόν [23]. μόνον.

Ἀπαλλάζ. ἀπαντεῖν [24].

Ἀπαλαξαμ. ἐμόζαμ [25]. Λάκωνες.

Ἀπαλεβεκχέα [26]. ἀπαλοαυθῆ. ἀπαλῶς θάλλοντα.

Ἀπά-

1. Ἀπαιώνημα.] Interpretatio hæc recte se habet, si referatur ad Ἀτίλημα; de quo in *Not.* præc. Nam ἀπότηρημα idem quod ἀφοίδημα, i. e. *excrementum alvi*; ab ἀποτηρῶ. Sin referre malis ad Ἀπαίλημα, scribi oportet, ἀπάτημα, i. e. *fraus*, *deceptio*. Suidas: Ἀπαίλημα. ἀπάτημα. Vid. quand. v. Παιδιᾶ, & Nostrum proxime ante v. Ἀπαιλεῖν, & Ἀπαίλη IDEM. Forte ἀπάτημα, prout expl. Suid. & Æschyli Critici ad *Choëph.* v. 1002. ABRESCH.

2. Ἀπονλάτημα.] Eandem interpretationem Suidas tribuit verbo παίλημα, quod pro Ἀπαίλημα male ab eo in ferie sua positum esse, Lectorem in *Notis* nostris monemus. KUST.

3. Ἀπαίρῃ.] Glossæ MSS. in Sirach. Ἀπαίρων. ἐρημίζων, ὀδύζων.

4. Ἄπαις.] Eurip. *Suppl.* v. 810. τέκνων ἄπαιδα dixit.

5. Ἄπαις.] Forte Ἄβη, de quo supra. SOPING. Vel Ἀπαιοῦ Strabo p. 589. SCHR. Lege Ἀπαιόν. Suidas: Ἀπαιος· ὄνομα πόλεως. Illud ος per compendium exaratum supra literam ο, ab indocto librario omissum deinde videtur. Hom. *Il.* β. 828. (five Cat. 335.) - - - τὴν δ' ἔχεν Ἀπαιός. Schol. Ὅτοπα βασιλεύς. ἀφ' οὗ ὁ πόλις ἀτοφαῖος Ἀπαιός. Infra etiam Παιπὶ dicitur, ut *Il.* Ε. 612. - - - οἱ Παιπὶ, Schol. Παιπὶ, πόλις Τρωϊκὴ, ἢ οἱ ἄκμας Ἀπαιόν, μετ' Ἄ. ἀφαιρέσεως. Et hoc Strabo docet l. XIII. p. 589. lisdem Poëtæ locis adductis, sequente Stephano Byzantino. Sic Ἄταρνα & Τάρνα. Conf. *Not.* in Ἄτοπος. Gemina tradunt Etymologus & Phavorinus. Ἀπαιός præter *Kuster.* corrigit etiam *D. Heinsius* ex eodem Poëtæ loco, addens „ Helychium nulla aut pauca omnino urbium nomina tangere, „ quorum nusquam apud Homerum mentio. „

6. Ἀπαιζάζω.] Non invenio in H. Steph. *Thes.* licet utatur Hom.-*Od.* β. 78. & Oppian. V. *Hal.* 444. ABRESCH. Vid. sup. Αἰτίζειν.

7. Ἀπαιώνιον.] Male, ut puto, pro Ἀπαιδίωτον; quod idem fuerit ac δυσοίωνον, i. e. *inauspicatum*, sive *quod est infausti ominis*: ab οἰωνίζομαι, αὐγυρον, *ominor*. KUST. Vid. *Not.* seq.

8. Ἐν Μηδείᾳ.] *Is. Vossius* adscripserat: „ Ἀπαιώνιον videtur esse pro Ἀπαιώτον. sequens vero Ἀπαιώτιον, pro ἀπαίσιον. Sed neutrum memini occurrere apud Euripid. „ in *Medea* „ Deinde in textu verba ἐν Μηδείᾳ Κόρινθον conjungit; ut Ἀπαιώνιον, δυσφημον, novam glossam constituat. Non probo. Κόρινθον ἀπαιώνιον (vel potius ἀπαιώτιον, ut *Heinsius* corrigit: hanc enim explent vocem) exemplum est, quod adfert. Frustra vero locum quæsivi in Euripidis *Medea*. Celeb. *Hemsterhusius* ita de h. l. ad me scripsit: „ Quod conjectat *Vossius*, ut non difficulter panlo consideratius attendenti in mentem venire potest, sic admittendum minime puto. Παιωνίζειν est εὐφημεῖν. (Etymol. Παιὼν· ὁ ὕμνος. εὐφημίσαντες, &c.) *sacros hymnos & bona verba dicere* Peræstis sacris Pæana canendo faustum finem imponebant. Hesych. Τελεσίφορος Παιὼν. ὁ ἐπιτελειωτὴς τῶν διὰ ὕμνων ἐπιτελουμένων ἱερῶν. ita legendus est hic locus. Idem, Ἀπαιωνίζων. ἀνυμνῶν. quibus in verbis inficiem *Vossii*, literarum ordini nimis addicti, conjecturam redarguat ipse Noster alibi scribendo: Ἀνυμνῶν. ἀπαιωνίζων. Cæt. Noti sunt Παιωνικὰ, & ἡ ἱερὰ τάξις τῶν Παιωνικῶν, ex vetustis Inscriptionum monumentis. Ergo nihil obstat, quominus Ἀπαιώνιον pro δυσφημον capi possit. Sic autem in Hesychio distinguendum: Ἀπαιώνιον. δυσφημον. Ἔνιοι. ἀλλ. πρὸς τὸ Μηδέια, Κόρινθον ἀπαιώνιον. At in tota, quæ supereſt, Euripidis *Medea* nullum istius vocabuli vestigium invenitur: quin etiam si quis forte alicubi sub menda graviore latitare suspicetur, cum monco, ne inanem indagandi operam insumat: nam alia mihi non pauca occurrerunt, quæ ex *Medea* producta in hac quidem fabula frustra quæras. Verum de illa Tragœdia, vel duplici diverſorum Auctorum, vel interpolata, longior est disputatio, quam quæ literis hisce concludi possit: minus enim mihi convenit cum Sam. Petito *Miscell.* „ VI. c. 15. „

9. Ἀπαιώνιον.] An pro ἀπαίσιον? KUST, Ita & *Is. Voss.* in *Not.* præced. ubi vide.

10. Ἀπ' ἄκρας.] L. Ἀπακρᾷ. IS. VOSS. Vid. *Not.* Ejusd. in v. Ἀπακρᾷ.

11. Ἀπακτίνων.] L. Ἀπαλξίνων. IS. VOSS. An pro Ἀπαλξίνων? ab ἀλξίνω: de quo verbo vid. Etymol. Suid. & Nostrum supra. KUST. Vid. v. Ἀκρίνω, & Ἀκρίζειν.

12. Ἀπάλαμοῦ.] Vid. Schol. *Il.* Ε. 597. Usus præter Poëtas & Plato in *Protag.* p. 208. μὴ καινὸς, μηδ' ἄγαν ἀπάλαμοῦ: monente *Abreschio* in *Misc. Obs.* V. I. p. 99.

13. Ἀπαλαίξια.] L. Ἀπαλλίξια. IS. VOSS. Inf. Ἀξιοκαταφρόνητα. Et: Περιττῶν σφυγγῶν. Cl. *Wasse*, in literis ad Cl. Kusterum datis: „ Pro Ἀπαλλίξια forte leg. Ἀπαλαμνίκια, *callum in femet reflectens*: ad formam ἀπαλάνη, ἀπαλοσφυρία, &c. Latini colla domita & mortigera vocant „ *mollia*. [Virg. *Æn.* XI. 622.] *Comuum tollunt, & MOLLIA* „ *COLLA REFLECTUNT.* [Idem *Georg.* III. 204.] *Reigitco vel MOLLI melius ferat effeta COLLO* „

14. Ἀπαλασπουζα.] Conf. sup. v. Ἀλασπάσω. KUST.

15. Ἀπαλίξαζ.] Citatur Sophocles in *Hippone*; ut inf. in Ἀπαρθενίζοῦ. Eadem voce usus est in *Ajace*, v. 166. Χ' ὑμεῖς οὖν σύμπρᾶσσε τῶν ταῦν' Ἀπαλίξαζ, σῦ χαρεῖς. ubi Schol. ἀπόβλητος. Quem locum, una cum Scholio, descripsit Suidas, adjecta voce ἅπαξ, post χαρεῖς.

16. Ἀπαλθησεδον.] Hom. *Il.* Θ. 405. 419. Schol. ἐστίσεδι, ἐμπῶς. Apollon. Lex. MS. Ἀπαλθησεδον. ἐμπῶς ἔτυ, λελιτεμπλεονεζῶν.

17. Ἀπαλεῖν.] Per syncopen ex Ἀπαμαλεῖν. Sed quam syncopen verisimile est per imprudentiam a librario negligente esse factam. H. STEPH. *Thes.* II. 862. Errat Stephanus. Est enim ab ἀλίη, φυλάκη. IS. VOSS. Ἀπαλεῖν est pro Ἀπελεῖν, & hoc pro Ἀμελεῖν, ex Æolica dialecto. Infra accedit diguanna Æolicum Γαμελεῖν, ἀμελεῖν. Conf. sup. Ἄλιμος & Ἀδιμής.

18. Ἀπαλέντες.] Ἀπαλέντες scribo, non Ἀπαλέντες, quod satis manifestus esse videatur error. H. STEPH. *l. c.* Immo nova potius est Æolicæ dialecti forma. Ἀπαλέντες est pro Ἀπελέντες, idque pro Ἀμελέντες (vide modo dicta) & hoc pro Ἀμελοῦντες. Ergo Ἀπαλέντες Æolice pro Ἀπαλέτης, id est, ἀμελοῦντες. Sic φιλέντες, pro φιλοῦντες.

19. Ἄπαλικες.] L. Ἀπαμακίς. Vid. inf. Ἀπεθαλάς. SALMAS. L. Ἀπάλαμνοι. scil. eo quod qui sacrorum participes fiebant, *a pelliciibus* & scortis debebant abstinere. Ideo in XII. Tabulis: Davos Anevnto Caste. PALMER. Perperam *Salmasii* Nota præcedenti vocabulo subjecta erat. Ἀπάλαμνος, monente ferie, legunt etiam *Is. Voss.* & *Kuster.* & jam olim *H. Steph.* in *Ind.* Hoc autem pro Ἀπαλαμνος. Fallitur vero *Palmerius*, quando a *pellicibus vitandis* hoc nomen derivat. Est enim ab Ἀπάλη, i. e. σκιά, ὀκνηρία, Infra: unde Ἀπαλάζει, σκιαστικίζει. Vide inf. *Not.* in Ἀπελαζεῖν, & Ἀπαπαλάζει.

20. Ἀπαλλαξείοντες.] Thucyd. I. 95. Vid. ibi Schol. & conf. Suid. & Meerd. Attic.

21. Ἀπαλλαξήσαιμι.] Forte Ἀπαλλέξαιμι. H. STEPH. *Ind.*

22. Ἔξαλλον πολύ. παραλαμβάνον.] Distingue: ἔξαλλον, πολὺ παρὰ. IS. VOSS. Sic & *H. Steph. Thes.* I. 344. Phavorin. ἔξαλλον, πολὺ, παρὰ. Pindar. *Nem.* III. 57. Τοιγάρτοι κείχνων τιμᾶν, ubi vid. Schol.

23. Ἀπαλλόν.] Vide an huc pertineat, quod legitur infra, Ἔλις, μόνῳ. KUST. Suspectum est H. Stephano *l. c.* Est forte q. d. Ἀπ' ἄκρου, ut *Sopieg.* monet.

24. Ἀπαλλάζ. ἀπαντεῖν.] Forte ἀπαντᾶν. PERGER. H. Steph. *Ind.* exhibet Ἀπαλλάζαξ, quod explicat *hauriendo demere*. Vid. sup. in Ἄμαξιον.

25. Ὁμόζαμ.] L. Ὁμόζαι.

26. Ἀπαλοεβεκχία.] Haud scio, an τοῦ τὸ ἀπαλῶς ἐθάλ-

'Απάλιον θῦμα [1]. Δελφάκιον.
Απαλιν [2]. ἀπὸ τοῦ παλαίειν.
'Απαλοῖς. μικροῖς.
'Απαλὸς [3]. μικρὸς. τυφερός.
'Απαμείβομαι. ἀνταποκέμομαι.
'Απαμειβόμενος. ἀνταποκεμόμενος.
'Απαμβρᾶκα [4]. ἀνδρίζει. χαρτέρι.
'Απαμείρει [5]. ἀφαιρεῖται.
'Απαμῆσαι [6]. Ἀπηδρίσαι.
'Απαμῶναι. Ἀπαζίωμα.
'Απαμυντοί. βοηθοί.
'Απαμφιάσαντες [7]. Ἀπενδύσαντες.
'Απαμφιεῖ. Ἀπογυμνώσει.
Απαν. ὅλον. ἅπαπα.
'Απαναίνε [8]. Ἀπερίφρα.

'Απα-

βρίκαξ, seu βρίκαξ ὁ τῷ ἀπαλὸς ὢν. H. STEPH. *Ind.* Α βρίκαν IS. VOSS.

1. 'Απάλιον θῦμα.] Alii 'Απαλὸν θῦμα: GUYET. 'Απαλὸν θῦμα, *tener porcus*. Sus, ἡ, olim θῦς, ab illo verbo dictus, quod dicitur θύειν, *immolare*. A fuillo enim pecoris generare immolandi initium primum sumtum videtur. Vid. Varron. *R. R.* II. 4. [p. 73.] Ovid. *Amor.* III. 12. PERGER. Nihil mutendum. Vid. Diog. Laërt. *Pythog.* p. 580. ubi pro ἀπαλίας Casaubon, p. 104. legit ἀπαλίοις, adducto hoc Hesychii loco. Eadem repetiit Menag. VIII. 20. Laërtium laudaverat etiam (præter Schrevel.) *Valesius*, & *Is. Voss.* & ante eos H. Steph. *Ind.* qui *porcum delicum* intelligit, ut Varro appellat *l. c.* p. 74. quæ victima tenerrima est & delicatissima. Vid. inf. Δελφάκιον. Sequentia *Kusterus* notaverat: „ 'Απάλιον θῦμα, proprie est, *tenella victima*: quomodo „ *vel* ἐξοχὴν dicebatur *porcellus*. Diog. Laërt. in *Pythag.* „ sect. 20. τὴν γαλαθηνὸν τῆς λαγαρίης 'Απαλίου. Porphyr. „ in *vita Pyth.* eandem rem narrans, pro ἀπαλίου habet, „ τ' χοίρου ἁπαλώτατου, i. e. *porcorum tenerrimi*. Ut proin- „ de ἀπάλιον θῦμα recte ab Hesych. exponatur δελφάκιον, „ i. e. *porcellus*. Cæterum vox γαλαθηνὸν latius patet, & quæ- „ vis hostiæ complectitur, quas Latini *lactentes* vocant. „ Harum hostiarum mentio est apud Livium l. XXII. c. 1.„ Conf. *Not.* in v. 'Απάλιον, θῦμα; ut infra corrupte legitur.

2. 'Απαλιν.] Ab ἀ negat. & πάλη. SOPINGIUS.

3. 'Απαλὸς.] Athen. p. 113. B. SCHR. *Deuter.* XXVIII. 54. Ὁ ἁπαλὸς ὁ ἐν σοὶ καὶ ὁ τρυφερὸς σφόδρα. Vid. & v. 56. & Eth. XLVII. 1. BIEL. Conf. Pric. ad Apul. *Milef.* IX. p. 540.

4. 'Απαμβρᾶκα.] Forte ab Cleombroto *Ambraciæ*, de quo Callimachi Epigramma. Meminit Cicero *lib.* I. *Tuscul.* SOPING. [Vid. *Not.* sup. ad 'Απαδδίδης.] 'Απαμβρᾶκα, *fortem te gere, ceu fecit Ambracia populus*, cum expulso Pelmandro tyranno, tyrannique fautoribus, Rempublicam sibi ipsi vindicarent. Aristotel. *Politic.* V. 4. Vel, *virtute præsta, ut Ambracista* Cleombrotus, de quo Epigramma Callimachi *lib.* III. Anthol. PERGER. L. 'Απαμπεῦκα. *Melgum* infra ἐρεαῖα. Nam ἀπὸ Laconibus λοῖ. Sic 'Απαμερῖ, 'Απαμῖν, 'Απαμεῖφαι, 'Απαπῖν. &c. IS. VOSS. Nihil mutandum: nisi forte malis 'Απαπεῦκαλόν. Inf. Ἐξαμβᾶκῶσιν, ἰσχνῶσι. λοῖ δ' Ἀκάρνανες, ὁ ἐστι κατγοῖοι.

5. 'Απαμείρει.] Hesiod. p. 44. Sed Eustath. pro λαμπείρει putat dictum. SOPINGIUS. Locus est *Ἔργ.* ϑ'. 578. . . . τείνει λαμπείρει αἴσαν. Ita ibi meliores Edit. ut & in *Θεογον.* ϑ'. 801. Conf. H. Steph. *Thes.* II. 841.

6. 'Απαμῆσαι.] Vid. inf. 'Απάμεσον. Vox ἀδίωτον in Lexicis, exstat in Soph. *Philoct.* ϑ'. 746. monente Ahrefchio in *Misc. Obs.* V. 1. p. 99. Schol. ibid. 'Απάμεσον. Διεζεῦ, κάϑαιρε.

7. 'Απαμφιάσαντες.] Suid. & Phavor. 'Απαμφιάσαι, per α, ab ἀπαμφίνω; unde sequens 'Απαμφιεῖ, quod ex Menandro adfert Suidas. Sed 'Απαμφιάσαι, γυμνῶσαι, est etiam apud Phavorinum. Dioscorides L. III. *Antid. Gr.* c. 6. *ephr.* 1. ἀπαμφιάζω dixit. Et ipsum illud ἀπαμφιάσαντες habet Themist. *Orat.* XXI. p. 249. D. monente *Abreschio*: 'Απαμφιάσαντες οὐ τοῦτο γυμνὸν τὴν ψυχὴν ἢ ἀπλατον ἀφιστάμενον σωμάτων ϑεωλογοῦμεν.

8. 'Απαναίνε.] Locus, quem interpretatur, est Jobi V. [17.] Μακάριος ὃν ἐλέγχει μὴ ἀπαναίνε. Vox Chaldaica est חוס, quam optime ἀπερίφρα reddit. HEINS. Eundem locum notaverat *Pergerus*. Glossæ MSS. in *Jobum*: Μὴ ἀπαναίνε. μὴ ἀπαρνοῦ. Male Cyrillus, ab *Is. Voss.* adductus: 'Απαναίνε. Int. Οὐκ ἀπαναίνῃ. σὺ δὲ ὑπερέχῃς. Vid. inf. 'Απαπερῶμεν. Conf. Sirach. VI. 23. & IV. 4. ubi adposite: Μὴ ἀπαναίνε, ἐν μὴ ὑπερέχῃς τὸ σφέτερον ὄς.

9. 'Απαναῖν, καλεῖν.] Forte καλεῖν, *petulci panis laborare, flore*. PERGER. ψάνω, πάνω, ψάλω, καλῶ, τάνω, ἀπανῶ. G. Vid. Νανεῖν, & Νανῖν. Ἀπὰ Laconicum pro ἀπό. IS. VOSS. Vid. *Not.* in 'Απαμῶναι. Conf. 'Απανεῖ, & seq. v. mox 'Απάνῃσι, & inf. v. Μὴ δ' ἀπανήσῃ.

10. 'Απάνῃσι.] Vid. *Not.* præced.

11. 'Απανζέμενος.] L. 'Απαυζόμενος. Laconicum pro 'Απαζόμενος. Vid. 'Αντέμενον, & Καταζόμενος, & Αἰζόμενος. IS. VOSS. Leg. 'Απαυζόμενοι, *defluati*. PERGER, Vel

'Απαπεῖν. κλεῖν [9].
'Απαπῖ. κλεῖ.
'Απαπάζω[ις]. Ἀπαιδία.
'Απάπισον [10]. χάλισον. Λάκωνες.
'Απάπλϑεν. μαχρόϑεν, ἄπωϑεν, παροιχότερα.
'Απαπζόμενοι [11]. ξηραινόμενοι.
'Απαπηράμενοι. ἀπαιτησάμενοι.
'Απαπϑεχίδες [12]. οἱ περὶ ὄπισϑεν ὀπτάδια ἐχόντες. ἢ πίμπλα ἰδε, 'Απαπϑεχίς.
'Απάνθρωπος. σκληρός, ἀνήμερος, ἄφρων. ἀπλήμων. Σοφοκλῆς ἄπαπ [13].
'Απαπτίζουσ [14]. ὀφαπία.
'Απαπτικά [15]. ἀνίσχοπα. ἐλπιπμένα [16].
'Απαπλαῖν ἄν [17]. Ἐπαυφίσαιμι ἄν.
'Απαξεῖ. οὐκ αἰξεῖ. Ἀσφαλεῖ.

'Απα-

'Απαπεμάβομαι. Sold. 'Απαπεμάσαι, ἐμπαϑῆσαι. . . 'Απαπίζει ὁ, τὸ τὰ ἄπτα συπείρει. Vid. inf. *Not.* in v. 'Απάπτουσ. Cl. *Kusterus* illud 'Απαπιζόμενοι male positum ceoset pro 'Απεζευγμένοι, ab ἀζεύω, conferena sup. v. 'Αζύπτῃ, & 'Απεζεύπτουν, & Suid. lo v. 'Αζεύπτῃ.

12. 'Απαπϑεχίδες.] Athen. p. 110. SCHR. Vid. Inf. 'Απαπϑεχίδη. Hinc ἀπαπϑεχίζειν. Eustath. ad *Il.* p. 102. IS. VOSS.

13. Σοφοκλῆς ἄπαπ.] Videtur post τὸ Σοφοκλῆς punctum ponendum; & vox ἄπαπ cum suo asterisco expungenda: nam frustra adhæsit illi ex voce sequenti 'Απαπίζουσ. Nisi forte sit nomen dramatis cujuspiam Sophoclei, quod ab Hesychio indiestum periisse dixeris; & tum legendum erit, Σοφοκλῆς 'Ιπτίνῳ. Vide, sis, Hesychium in 'Απαπίζουσ, & 'Απαπτικὰ ἐλπίδα. Apud J. Pollucem l. IV. c. 21. [immo 16. *segm.* 111.] scribitur 'Ιππᾶν, quod malim. Docuit quoque Sophocles inter cætera fabulam, cujus titulus erat, Ἕλλης ἁπαπίζουσα. Atque sic etiam scribi possit hoc modo: Σοφοκλῆς ἀπαπιόντ' Ἑλένῃ. Meminerunt hujus fabulæ hic noster Hesychius in 'Ανεκαπίζει, & Erotianus in Ἀφροδ. Sed hæc omnia sunt accepta ferenda *Sapiglio*, Viro in hujusmodi restituendis admodum fagaci. FUNGER. L. Κασσῶ, SALMAS. MEURS. in *Sophocl.* „ Ignotæ fabulæ nomen restituunt, quia vox videtur mutilata, multo credibilius est „ Τερπανοπαπῆς, vel, quod tamen minus placet, Νανπλιος. HEMSTERH. Forte 'Απαπῆς. ot fit nomen fabulæ corruptum, ut videtur vero simile esse. VALES. Legendum fortasse ἄπαπτ, ut fit sensus: Sophocles alicubi dixit ἄπαπτ, pro ἀπαίφνῃ. vel utrumque ut diversa lectio notatum inventur. Inf. 'Απάπτ. ἀπαίφνῃ. Sive est index cujusdam Tragœdiæ, ut scribi queat Τερπανοπαπῆς, cujus sententia *Pricæus* [in *Indice*] foit. Aut, ne literula quidem variata, legendum: Σοφοκλῆς ἀ Παπ', *Sophocles in Pane prior.* PERGER. Delendum hoc ἄπαπ. est enim initium sequentis. FLORENS. *Sapingii* & *Fungeri* Notas exhibui ut erant, cum Schrevelius *Sapingii* nomen tantum subjecerit, nulla *Fungeri* mentione facta. Putabam vero præstare ut refcripsi. Quando autem ex Polluce Ἰππᾶν proponat, sciendum ibidem in MSS. Ἰππῶν etiam legi, ut Interpretes monuerunt. Ceterum *Sapingii* Notam induxerat *Is. Vossius*, quamvis nihil subsstituerit melius. Concinne quidem *Pergerus* 'Απαπῆς confert: fateor tamen mihi maxime placere ut expungatur illud ἄπαπ, cum vox nihili fit, & Phavorinus nudum Sophoclis nomen scribat. Si occurreret 'Απάπτουσ in *Ajace* Sophoclis, noo dubitarem *Aiaû* reponere. Accipe tandem quæ ad me perscripsit Cl. *Wesseling*: „ Ex ἄπαπ (inquit) „ nescio quam Sophoclis tragœdiam exfculpant. Putem τὸ „ ἄπαπ esse reliquias vocis 'Απαπιζόμενοι, quæ hic olim lo- „ cum obtinebat. Adi Phavorinum, & videbis. „ Hactenus ille. His dudum scriptis, video *Tho. Brunsterum* in *Adversaria MS.* hæc notasse: „ Fortassis 'Απαπιζόμενοι. ἐμπαιζόμενοι. „ ut sequitur apud Phavorin. & quia præcesserat id voca- „ bull apud Hesychium, ideo lo medio dereliquit imperfectam scripturam. Nisi fortasse sit: Σοφοκλῆς Αἰαῦ. „

14. 'Απαπτίζουσ.] Hic videtur legendum 'Απαπίζει, vel 'Απαπίζει. Vid. sup. 'Αλίζει, vel 'Αλίττει. IS. VOSS. Ex eodem loco olim conjeceram, illud 'Απαπίζουσ forte positum esse pro 'Αλίξει, vel 'Απαπίξει. Similiter Cl. *Kusterus*: „ Ao pro 'Αλίξει? Vid. sup. v. 'Αλίξει. „ Sequentia „ vero Cl. *Hemsterhusius* ad me scripsit: „ Me quoque non „ fugit 'Απαπίξει: quam conjecturam firmant 'Αλίξει supra „ positi; unde verbum ἀπίξειν, quod tu in Hesych. repone- „ re ne dubites pro corrupto 'Απίκῃ. totidem literis habet „ Etymol. p. 114. ϑ'. 26. Verum præterea fuccurrit 'Απαπίφασ. nam Noster habet 'Απαφέρασ, ἀπλοτέρασ. 'Απαφίς, ἐπαπίκῃ, ἐπαπίκῃς.

15. 'Απαπτικά, &c.] Leg. 'Απαπικὰ ἀνίσχοπα, ἐπλπίδα. *Abentica non instar, sed ante locata*, sive *exstructa*. Et paulo infra, 'Απαφέρασ, quæ ita comparata sunt, ut non ab antico, aut postico, differentiam fumas. PERGER. 'Απαπικὰ, *digna quibus honoris causa occurratur*. Sed pro ἀνίσχοπα, melius forsan ἀνίκητα. IS. VOSS. Confer mox v. 'Απαφέρασ. [aote v. 'Απάφεν.] KUST.

16. Ἐλπιπμένα.] L. ἐπιπλήμα, SOPING. IS. VOSS.

17. 'Απαπλαῖν ἄν.] H. Steph. *Thes.* T. I. p. 407. allegat lo-

'Απαξαί [1]. μιναχά.
'Απαξ. ἐπίρρημα ἀριθμητικόν.
'Απαξον. Διορρίπτησον.
'Απαπίλη [2]. ἀπαντήσια. ἤγουν 'Απατηλὴ, ἀπατήσια. ἀλαζών, ἢ ματτεώμενος.
'Απαράβλητος [3]. ἀσύγκλητος. ἀνόμαστος.
'Απαρείτητον [4]. ἄφθαστον, ὃ ἢ δύναταί τις φθάσαι τρέχοντας.
'Απαρέλλακτον. ἀλλοιωτὸν [5].
'Απαρελλάκτῳ. ὁμοίᾳ, ἢ μηδὲν φθελλάσαντι.
'Απάρεξεν [6]. ἀπέτεμεν.
'Απαρμπόδιτος [7]. ἀπεμπόδιστος.
'Απαρπάντος [8]. ἀπλάνητος.
'Απάρας [9]. σκευάμενος. ὁρμήσας.
'Απαρχάσεται [10]. Διαχαράξουται.

'Απαρ-

'Απαρέσκομαι [11]. ἀσυνάρεστον [12]. ἀπροσκόπαστον.
'Απαρχάλογον. ἀψυδὲς, ἀληθές.
'Απαρχίπια [13]. ἀπροβλάστα.
'Απάρεστον. ἀπεκτον. ἀπέρασον [14].
'Απαρχίλιος οἶνος [15]. ᾧ ἢ πορσίθεται [16] θάλασσα.
'Απαρχάσατο [17]. ἄπιον.
'Απάρξματα [18]. ἀπαρχαί.
'Απαριμφάπως [19]. αὐθυβλώπως ἀρίμοδ ἢ πεφυσώσας.
'Απαρὲς [20]. ὑγιὲς. ἀπλήρωτον.
'Απαρίσαλβ [21]. εἰς ἀρίσκειαν ἀγαγών.
'Απαρθένδλος [22]. ἀκέραιος, καθαρὸ. Σοφοκλῆς Ἱππεῦσι [23].
'Απαρθένδτα [24]. ἢ πρέπουσα παρθένοις. Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ [25] τῇ ἐν Αὐλίδι.

'Απα-

locum Euripidis, qui respexerit Noster: ἀναπλοῖν δὲ βάθος ἔχειν. i. e. ἱστιοφόρους ἀν. Aristaenet. L. I. Epist. 16. ἱστιοφόρῳ τῇ λέμνῃ τὸ βάθος.

1. 'Απαξαί.] Ab ἅπαξ. G. Errat hic Gaysetus. Infra pro 'Απάνιον lege 'Απάνιον, monasterium, carcer. PERGER. 'Απαξαί, Monachi nudipedes & sine baxeis. IS. VOSS. H Steph. Ind. dictos ita conjecit Monachos, quia se ἀπάγειν, & a ceterorum commercio segregant. Sed magis placet Is. Vossii opinio, inf. παξ. ὑπόδημα Δωριῆς. Vid. ibi Not.

2. 'Απαπίλη. ἀπαντήσια.] Alieno loco. Forte: 'Απατηλὴ, ἀπατήσια idem quod παπαλὴ. Vid. Παπάλημα. IS. VOSS. Thom. Bruno post ἀπατηλὴ punctum figit, ut 'Απατήσια. ἀλαζὼν &c. fit nova glossa. Ego aliter sentio, nempe legendum esse: 'Απατηλὴ. ἀπατήσια. † 'Απατηλὴς. ἀλαζὼν, ἢ μωρὸς, delictis prioribus verbis, 'Απαπίλη, ἀπαντήσια ἤγουν ἐστὶ. Confer Nos supra ad v. 'Αμπλάβρῳ, post v. 'Αμπλαβῆναι. Sequentes autem interpretationes, ἀλαζὼν. ἢ ματαιόφρων. quomodo loco huic conveniant, noo video. Hactenus Ille.

3. 'Απαρράλληλος. ἀσύγκλητος.] Lege ex Suida: 'Απαρράλληλον. ἀσύμβατον. incomparabilis. Idem monuit Cl. Kusterus; & jam olim Suicer. in Thes. Paullo inferius apud Suidam 'Απαρχαιωθῆναι legitur, pari modo corruptum ex 'Απαρχαιόληθον. Vid. inf. 'Αντιπάλῳ, & 'Αντιφάλλῳ, & sup. in 'Αβυσσάλῳ.

4. 'Απαρείτητον.] Sap. XVI. 4. Ἐδεῖ γὰρ ἐπέσιον τὸ ἀπαρείτητον ὕδωρ πυρὶ πολεμοῦσι. BIEL.

5. 'Απαρέλλακτον.] L. ἀπαράλλακτον. G. Veriffima emendatio; quam & Suicer. in Thes. amplectitur. Vid. sup. 'Απαπαλῶν, ubi Flor. & Ald. simili errore 'Απαλῶν.

6. 'Απάρεξεν.] L. 'Απάρξαν. IS. VOSS. KUST. PERGER. Ita, præeunte Phavorino, reſcripſi ex Iliad. Π. 116. ubi Schol. ἀπάρξω. Sophocl. Trachin. ν. 1014. ἀπαρξῆν σφᾶγα dixit; quod Schol. explicat λύσιμον. Hom. Il. Σ. 497. ἀπάρξει. Schol. ἀπάρξῃ, ἀπάρξει. quod duplici ρ effertur apud Hesiodum. VIII. 90. Conf. Suid. & mox v. 'Απαρξάμενος.

7. 'Απαρμπόδιτος.] 'Απαρμποδίστως. Cyrill. IS. VOSS. Malim 'Απαρμποδίστως, ad ſenſum. Conf. Suid. & H. Steph. Ind. Sic & Cl. Biel, allato loco ex Clem. Alex. Paed. II. 7. 'Απαρμποδίστως λαλοῦσα. ἢ εἰς ἀκρόασιν ἐπιτηδεία. Eodem adverbio utitur Euſeb. H. E. II. 2. fin.

8. 'Απαρπάντος.] Cyrillus habet, adductus a Suicero in Thes.

9. 'Απάρας.] L. 'Απάρας ἐκ σκηνάλῳ. Aut eſt ab ἀείρω, idem quod ἀέρασα. IS. VOSS. Recte 'Απάρας. Vid. Sirach. XXXIII com. ult. citante Pergero.

10. 'Απαρχάσεται.] L. 'Απαρξεῖ. IS. VOSS. Perperam Voſſius. Vid. 'Απάρξω, & inf. in Ῥαντεῖα.

11. 'Απαρέσκομαι.] Cyrill. Alex. L. I. adv. Julian. p. 25. ἀπαρέσκουσιν ἀλλήλοις dixit; pro quo l. IX. in Joan. p. 779 ἀλλήλοις ἀπαρεσκόμενοι: qua voce & hic utitur Heſychius. Vid. Suic. Thes. & Obſ. S. p. 334. & Thes. Eccl. h. v. Inf. Παρατραπεῖ. Φθαρερεῖ. Conf. v. Φθαρέσκουσιν. Is. Voſſius ſequens 'Απαρελογίσω, &c. ſubito diviſionis indicio, conjungit cum hac gloſſa. Sed nihil muto.

12. 'Απαρέσκομαι.] Virioſum: nec tamen nunc occurrit, qui refutari debeat. SUICER. Thes. Forte ἀσυνὴς legendum. Verba autem, 'Απαρελογίσω, —— ἀληθὲς, quæ ſequuntur, adhuc v. 'Απαρέσκουσιν exponere videntur. Lex. Cyrilli MS. Brem. 'Απαρέσκουσιν. (MS. male —— σιμον) ἀσυνὲς, ὑγιὲς, δόκιμον. BIEL.

13. 'Απαρχίπια.] L. 'Απαρχίλια. IS. VOSS. Vid. ſup. 'Απαπαλῶν.

14 'Απέρασον.] L. ἀπέρασον. IS. VOSS. Hæc interpretatio pertinet ad 'Απέρασον, quod Heſych. hic cum 'Απάρασον confundit. 'Απέρασον autem & 'Απέρασον, idem. Vid. Not. noſtras ad Ariſtoph. Nub. ν. 3. KUST.

15. 'Απαρχίλιος οἶνος.] Heliodor. l. V. p. 227. Ὕδατος ἀπαρχίτου φιάλῃ σφοτίου ἢ Νανσικλέους. Sinceram & puram aquam delignat, καθαρὸν τοῦτο καὶ ἀκαπνίστου διοίσει, ut Ipſe poſtea interpretatur. SOPING. Galen. Meth. Med. l. XII. p. 166. Οἶνος ἀπαρχίτης —— ἀκαπνίζων, οὐ ἢ μόνον θέλουσα. quibus oppoſuntur τεθολωμένοι οἶνοι, apud Athen. L. I. 25. p. 32. E. Conf. Poët. OEcon. Hipp.

16. Περιτίθεται.] Scribend. φορεῖται, vinum cui non additum eſt mare. Vocum Θαλάσσης pro aqua Medicorum more adhibet Hippocrat. in Præcognit. Vid. Hieron. Mercurial. Var. Lect. II. 13. PERGER. L. φορεῖται. SCAL. IS. VOSS. KUST. Recepi φορεῖται. Varinus illud φορεῖται retinuit.

17. 'Απαρξάσατο.] L. 'Απαρξάμενος. PERGER. 'Απάρξασθαι. IS. VOSS. Leg. 'Απαρξάσθαι. ἄσπονδον, inconcuſſum. Ita ἀπαρξάσθαι ἱερωσύνην legimus, ad Hebr. VII. 24. Jamblich. vit. Pyth. p. 114. φορέσαντες ἀπαρξάσθαι.

18. 'Απάρξματα.] Vid. Etymol. M. & Schol. Ariſtoph. ad Pac. ν. 1056. Meurſ. ad Lycophron. p. 312. Inf. Ἀρχμαῖα.

19. 'Απαριμφάπως.] Gell. l. 7. SCHREV.

20. 'Απαρὲς.] Ab ἄρω, idem quod ἀείρω. Idem itaque valet quod ἄρσιν, ejuſque contrarium ἀπαρὲς. Vid. 'Απαρτᾶσι IS. VOSS. „ Originis quærendæ curam Voſſio remitti„mus. Lege: 'Απαρὲς ὑγιὲς, ἄπαρον. Doricum eſt pro „ 'Απαρὲς. Vid. 'Απαρῆς. Etymol. p. 122. ν. 7. 'Απαρὲς „ ὑγιὲς, ἄπειρον. Apollonii, quem profert, locus eſt I. 888. „ ubi pro ἀπαρῆς, quod præfero, nunc legitur ἀπαρὲς. „ Voſſius ad 'Απαρτᾶσι nos ablegat, quod ſcil. exponitur „ πλησίον. fruſtra. Confunduntur 'Απαρτᾶσι, χωρίῳ „ (non χωρίως) ἀληθῶς, & 'Απαρῆσι, πλησίον. „ HEMSTERH. in literis ad me datis.

21. 'Απαρίσαλβ.] Hom. Iliad. T. 183.

22. 'Απαρθένδτα.] L. 'Απαρθένδτον. IS. VOSS. Ita Phavor. Vid. ſup. 10 'Απάλημνον. Idem ootar Abreſch. in Obſ. Miſc. V. 1. p. 100.

23. Ἐν Ἱππεῦσι.] Ita ſemel præterea in v. 'Απαλίξας. Mauſſacus h. l. Ἱππῶσι corrigit. Ita Pollux IV. 16. §. 111. ubi vid. Interpp.

24. 'Απαρθένδτα, &c. Σοφοκλῆς (φ. τ. ε. Α.] Falſo hoc drama Sophocli tribuitur, quod Euripidis eſſe conſtat: quare errorem Heſychii vel exſcriptoris animadvertens Phavorinus ouillam auctoritatem ſubjecit. Omnino Εὐριπίδῃ reponendum pro Σοφοκλῆς quod miror non notaſſe H. Stephanum in Ind. Ita vero Arcerius, ad oram libri ſui, bene correxit, ut & Sopingius, cujus Nota a Schrevelio inconſiderate ſubjecta eſt voci 'Απαθὲς (ubi Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις citatur) quia ſcr, e regione loci noſtri, emendationem ob amplius chartæ ſpatium a Sopingio ſcriptam invenerat. Similent Schrevelii ſtuporem deteximus ſupra in v. 'Απαξάσθαι. Conf. in v. Ἀγωνία. Locus autem, quem ſpectat Heſychius, eſt apud Eurip. Iphig. in Aul. ν. 993.

Βλέψ' εἰς ἑαυτὸν σὺ φθονοῦσ' ἐμοὶ γάμοι
Ἀπαρθένδτα μὲ τάδ'. οἱ δὲ σοὶ δοκεῖ,
Ἥβῃ. —— —— ——

Vtine eam ſupplicem ampleſti tuam genu? Hoc quidem virgini parum eſt decorum. (ὑ σχεσὸν παρθένοις.) Si tamen tibi ita videatur, veniet. Similiter Antigone apud Euripid. in Phœniſſ. ν. 1729. Ἀπαρθένδτ' ἀλαλάζω dicitur, *vagabunda parum decoro virgini more.* Schol. πλανωμένη ἀκάτῳ, πλανωμένῃ. Adeoque corrupta Heſychii gloſſa feſellit Caſaubonum ad Athen. VII. 4. p. 488. Eadem forte a Kuſtero notata deinde vidi, cujus verba mox ſubjicram. Conf. G. d'Arnaud Lect. Gr. p. 18.

25. Σοφ. Ἰφιγ. τῇ ἐν Αὐλ.] Neſcio annon pro Σοφοκλῆς hic legendum ſit Εὐριπίδῃ. Quamvis enim Sophoclea fabulam, *Iphigeniam* ſimpliciter dictam, ſcripſiſſe legatur, nuſquam tamen ullbi *Iphigeniæ* ejus *in Aulide* hodie adhuc exſtat; in qua fabula ν. 993. vox ἀπαρθένδτα, eo quo hic ab Heſychio exponitur ſenſu, clare legitur: quod non leve eſt argumentum, pro Σοφοκλῆς hic olim ſcriptum fuiſſe Εὐρι-

'Απαρίθ[μ]ῆσαι. τελεῖσθαι.
'Απαρτικὸς. πρὸς ἀπαρχὴν [10] καὶ ἀπαρχὴν ὑπομένων.
'Απαρτιλογία [11]. ἀπαρτισμένη ψῆφος.
'Απαρτῶν [12]. ἀπαρτίσεως. Ταρκυτίου.
'Απαρτῶσι [13]. τάξεσι.
'Απαρυόμενον [14]. ἀφαιρούμενον.
'Απάρχεσθ[αι]. μεταδιδόναι.
'Απαρχὴ [15]. προσφορὰ. ἀφαίρεμα.
'Απαρχὴ Χειρὸς [16]. πρώτου Χειτὸς.
'Απάρχῃ [17]. τοῖς ἀπαρχὰς προσφέρουσι.
"Απαξ μαλακὴ [18]. λαμπρὰ ὅλη. Κρῆτες.
'Απαξίας [19]. ἀβροχίας.

'Απαρ-

'Απαρίη [1]. φυτείη π. ἔνιοι δὲ, ὀρχάχην.
'Απαρὴ [2]. ἀρμόζοντα. αὐτάρκη.
'Απαρκίας [3]. εὔπορος ἄνεμος.
'Απαρκτεῖν [4]. ἀποτυχεῖν.
'Απαρβᾶν. ἀζῆναι [5].
'Απαρτῆσαι [6]. χρῆσαι, ἁψασθῆναι. πληρῶσαι.
'Απαρτᾶ [7]. ἀπηρτισμένως. ἀκριβῶς. Αἰσχύλος 'Αθάμαντι.
'Απάρτια [8]. τὰ ἔπιπλα.
'Απαρτίαν [9]. μεταβάζειν. ἀποσκευήν. τέλος. ἀπαρτισμόν.

ἀπάθεια. Fieri autem non raro solet, ut nomen scriptoris alicujus, cujus mentio proxime præcessit (ut hic Sophoclis) cujus, cujus mentio proxime præcessit (ut hic Sophoclis) a librario aliud agente repetatur, & pro alio substituatur. Caterum vox ἀπαρτισθῆ legitur etiam apud Eurip. *Phœniss.* ℣. 1739. sed sensu adverbiali. KUST. Conf. *Not.* præced.

1. 'Απαρίη. . . . ἔνιοι δ, ὀρχάχην.] Melius ὀρχάχλην, scil. καλάμην, vel λίγνυν: est enim ab ὄρχος ἄλσος. Quamvis & infra fuo loco 'Ορχάλκην fcriptum. *Aparnen* vero, five *Iaparnen*, ab *orobanche* diftinguunt Galen. καὶ τερφὶν διαφέρειν L. I. p. 53. & Theophraft. *de Caus. Plant.* V. 25. Adde eundem *Hift. Plant.* VIII. 8. ibique Bod. a Stapel. ne nunc eundem aut Dioscoridis, vel Plinii, loca plura notem. Simili modo Theophraft. *de Plant.* l. VII. c. 14. militer *Kuſterus*. „ Vide Theophraft. *de Plant.* l. VII. c. 14. „ & Dioſcor. L. III. c. 104. Pro ὀρχάχλη lege ὀρχάλκην, „ quomodo dicitur herba *crocum ſtrangulans* & enecans: ab „ ὄργυια, & ἄγχω. „ Sed catus mutatio non eſt neceſſaria.

2. 'Απαρὴ.] Forte pro 'Απαρὴ, quod uſitatius. Infra: 'Εσαρκὲς. ἀπάρκες. KUST.

3. 'Απαρκίας.] Vid. Ariſtot. *de Mundo*, & Etym. M. Pollux. V. 81. A. Gell. *N. A.* II. 22. Adde Mich. Pſell. *Omnifar. Doctr.* ſ. 110. (In Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* V.) p. 150.

4. 'Απαρκτεῖν.] L. 'Απαρτεῖν. IS. VOSS. In fine poſt ἄνεμος ſupple καλοῦσιν, vel λέγουσι. Conf. *Not.* præc.

5. 'Απαρβᾶν. ἀζῆναι.] L. 'Απαρσᾶν. ἀρτᾶσθαι. IDEM. Perperam.

6. 'Απαρτῆσαι. &c.] L. 'Απαρτῶσαι. IS. VOSS. Sic & *Perperus*. Recte. Idem monet ordo. Alias ἁλμᾶτ. Vid. infra. Pro χρῆσαι Cl. *Hemſterh.* recte legit χρεῖσαι. Quando autem πληρῶσαι explicat, reſpicit τὸ 'Απαρῆσαι. Vid. mox 'Απαρῆζῃ, & inf. 'Εξαρῆζῃ. Sæpius hæc confundi notum eſt. Conf. *Not.* noſtras ad *Cloſſ. N. T.* p. 83. & Cl. *Abreſch ad Miſc. Obſ.* V. 5. p. 100. qui corrigit: 'Απαρῆσαι. χρεῖσαι, ἁψῆσαι, πληρῶσαι. quas omnes explicationes admittere poſſe putat τὸ 'Απαρῆσαι. Præfert tamen: 'Απαρτῶσαι. χρεῖσαι, ἁψῆσαι. Bene. Aſt novæ voces infertione opus non eſt; quum ſæpe Heſych. ſub uno vocabulo duo diverſa, ſed affinis ſoni, proponat. Mecum ſentire video Cl. *Bielium*, his verbis: „ Leg. 'Απαρτῶσαι. cum ex ferie literarum, tum „ ex interpretatione, qua nimirum χρείσειν. (ſic enim & „ hic referibend. pro χρῆσαι. conf. Heſych. in Διαστῆναι.) „ ἁψῆσαι. Per πληρῶσαι vero 'Απαρῆσαι potius exponitur. „ Hinc forte reſtituenda quædam Heſychio, hoc modo: „ 'Απαρτῆσαι. χρείσαι, ἁψῆσαι. 'Απαρῆσαι δ, πληρῶσαι. Ni„ ſi ſtatuere malis, Noſtrum, ob ſimilem forte pronuncia„ tionem ῆ υ & ι, 'Απαρτῆσαι & 'Απαρῆσαι confudiſſe. Et „ ſic nihil illi addendum. „ Hactenus *Bielius*. Subjungo denique Cl. *Kuſteri* Notam: „ In hoc articulo fere ἅδυ ὑγιὲς. „ Nam primo pro 'Απαντῆσαι vel ex ferie literarum ſcribendum eſt 'Απαρτῆσαι. Deinde pro χρεῖσαι legendum eſt „ χρέσσαι. per τ, i. e. *ſeparare*, *ſejungere*: quæ interpreta„ tio τῷ ἀπαρτῆσαι optime convenit: ut vel ex Lexicis vulgatis diſcere licet. Porro τὸ πληρῶσαι non pertinet ad 'Απαρτῆσαι, ſed 'Απαρῆσαι, ab ἀπαρῆζω; quæ duo verba, „ quod eodem ſono pronuntiarentur, more ſuo confudit „ Heſychius. Ipſe Heſych. infra: 'Εξαρῆζῃ. πλήρῃ. Hinc autem apparet, Phavorinum & Rob. Conſtantinum notam „ hanc Heſychii cum omnibus mendis ſuis ſecure in Lexica ſua tranſtuliſſe. „

7. 'Απαρᾶ.] Mendoſe, ut opinor, pro 'Απαρῆ. H. STEPH. *Theſ.* T. I. p. 574. Leg. 'Απαρᾶ. niſi forte 'Απαρᾶ. (vel 'Απαρᾶι.) adverbialiter eodem ſenſu. Erotianus enim 'Απαρᾶ, ἀπὸ τοῦ ἀπαρίσκομαι (τὸ σπανιάκις ἡδόμενον, p. 13. *Ed. H. Steph.*) & Suidas ſimiliter. Galenus etiam in Hippocrat. *de rat. vict.* apud Atticos & Hippocr. ἀπαρᾶ pro ἀπαρέσκῃ dici ſcribit: qui *Exegeſi vocum Hippocr.* Idem ἀπαρῆσαι, & ἀπαρῆσθαι, & ἀπαρὲς exponit. HILL. Scribo 'Απαρᾶ, ἀπαρῆσθαι. nam τὸ α ex ſeqq. adhæſiſſe probabile eſt. Sic Ariſtophanis interpres p. 22. De 'Απαρῆσαι vide Galen. *Lex. Hippocrat.* HEINS. 'Απαρᾶ legunt quoque *Iſ. Voſſius*, *Kuſt. Ecl. Spanhem.* ad Ariſtoph. *Plut.* ℣. 388. ubi ἀπαρᾶ pariter a Schol. ἀπαρῆσθαι exponitur, exemplis ex Herodoto & Pherecrate additis: quæ omnia deſcripſit Suidas. Conf. Cl. Kuſter. ad Comici l. c. & L. Bos *Exercitat. ad Apocal.* XIV. 13. Obiter addo, Herodoti verba ſic proponi a Suida: 'Αὸ τούτου δεῖ τάδια ὁ ἀπαρῆ. Ariſtophanis vero Scholiaſtes τάδια δὲ ſcribit. Utut legas fruſtra (ni fallor) quæriveris apud Herodotum. Utitur vero ille ἀπαρῆ hoc ſenſu L. V. 53. ἡμέρην ἀπαρῆ ἐπιπονῶν, *dies omnino* 90. Forte legitur pro Herodoto alius auctor laudandus erat. Nos enim dicere aufim, Scholiaſten Comici eundem locum ſpectaſſe, in quo crebra ſtadiorum & diſtantiarum mentio, atque ita fallaci nimis memoriæ fidentem citaſſe. Numerorum diſcrimen ex confuſione literarum numeralium, β & ϛ, facile oriri potuit.

8. 'Απάρτια. τὰ ἔπιπλα.] Vid. Pollux. l. X. *ſegm.* 18. ubi ibique Interpp. Conf. H. Steph. *Ind.* & Salmaſ. *de Modo Uſur.* p. 85.

9. 'Απαρτίαν. μεταβάζειν, &c.] In hiſtoria *Judithæ* c. II. [13.] accipitur pro ἀποσκευή. Sic enim: "Ελαβε καμήλους ἑπτὰ καὶ ἔφυγε τὴν ἀπαρτίαν αὐτῶν. Et c. III. [11.] Εἰς τὸ σκεῦος πᾶσαν τὴν ἀπαρτίαν τὴν δυνάμεως αὐτῶν. SOPING. Leg. 'Απαρτίαν. μεταβάζειν. Vox ἅπαξ εἰρημένη. Sic *Numer.* X. 11. dicuntur Iſraelitæ profecti σὺν ταῖς ἀπαρτίαις αὐτῶν, παγγεν. 'Απαρτία, μεταβάζειν, erudite, licet ibi aliter intelligant interpretes: putant enim ἀπαρτίαις, λαχνὶς eſſe, quamvis ſæpe illis ἀπαρτία ſit ὁ χιτωνίσκος. HEINS. An 'Απαρτίαν ὁ *Exod.* XL. 36 Ezech. XXV. 4. VERWEY. L. 'Απαρτίαν, ex Suida, Phavor. & Gloſſ. MS. Goldaſt. BIEL. Recte Suidas: 'Απαρτίαν. χιτωνίσκιον. Ilcet perperam τελεῖν ἀπαρῆσαι, quod viciſſim ex Noſtro reſtituendum, ut alter alteri opem ferat. Cetera vide Cl. Hemſterhuſ. ad Poll. *l. c.* & H. Steph. *Ind.* Facile autem ἀπαρτίαν & ——— *ν*, per compendium ſcriptum, confundi potuit. Lex. MS. Oſtaticheſ: 'Απαρτίαν, τελεῖν, ἀναμεῖναι.

10. 'Απαρτικὸς.] *Numer.* XXXIII. 2. Conf. Suid.

11. 'Απαρτιλογία.] Male Etymol. 'Απαρτιλογία. Euſtath. *Od.* Θ. p. 1594. *init.* Τὸ δ ἀρίθμ βάλλειν, τοῦτο ἐστὶ τὸ, οἷόν τὴν εἰκὼ Απαρτιλογίαν. Κάσιν γὰρ ἔθος Ἡροδότῳ Απαρτιλογία, ἡ ἀναρίθμητος λίγνος. Harpocration ex Lyſia: 'Απαρτιλογία, αὐλὴ ἔρημος ἀναρίθμητος ἢ πλήρης ἀρότρων. Suid. ἀπ. π. πλ. ἀρότρων ἢ λίγνου. Uterque etiam Herodotum laudat. Locus eſt l. VII. 29. ubi pro *ſolida integraque ſumma*. Conf. Pollux. II. 10.

12. 'Απαρτῶσι. ἀποκαμόντων.] Ad hanc ſignificationem ſ. 'Απαρτῶν pertinere videtur, quod Pollux ſcribit, ἀπαρῆσαι ſic tempore vocatam fuiſſe πρῶτον ἢ ἐπίκλησιν, τὴν ὑπὸ τῶν γεγραφότων, i. e. *venditionem ſuppellectilis, quæ ſub precone fiebat.* KUST.

13. 'Απαρτῶσι.] Omiſit H. Steph. in *Theſ.* Vid. inf. 'Αρτῶν, & 'Αρτωσάμενος.

14. 'Απαιρομένων.] L. 'Απαρτωιζόμενον. IS. VOSS. Præterlerim 'Απαιρόμενον. Ab ἀπαίρω, quod eſt ab ἄρω, *haurire*. Hinc ἀπαρυτὸν apud Ariſtoph. *Equit.* ℣. 917. Schol. ἀφαυρὸν. G. d'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 19. Si quid immutandum putes, lege 'Απαυρόμενον, quod Suidas pariter ἀφαιρούμενον exponit, & Heſych. ſupra. Conf. inf. 'Απαύρασμα, & 'Απαυρᾶν, pro quo etiam 'Απαιώνων ſuo loco exhibitur, & 'Απαύρᾳ. Sed potius nihil muto. Infra: 'Αρυῖ. λαμβάνει.

15. 'Απαρχὴ. — ἀφαίρεμα.] Quamvis ob otia. vid. *Exod.* XXV. 2. BERNARD. 'Απαρχὴ, תְּרוּמָה *vide Dictionem.* Inf. 'Αφαίρεμα. ἀνάλωμα, δῶρον. HEINS. Ita & hic legendum, pro ἀφαίρεμα, quod corruptius etiam 'Αφίρημα infra ſcribitur.

16. 'Απαρχὴ. χειτὸς.] Hageb. 'Απαρχὴν χειτὸς, quo retulerat *Sopmg.* locum I. *Joan.* I. 1. ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς. At ſine dubio, ſine interpoſito commate ſcribendum: 'Απαρχὴ χειτὸς. ut Varin. Reſpicit I. *Corinth.* XV. 23. ut vidit etiam H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 558. & *Arcerius*, non refragante *Sopingio*. Similiter *Kuſt.* & *Biel.* Pro πρῶτον χριτὸς *Stamynius* in codice Burmann. legendum putabat πρωτόκτιστος. Voluit forte πρωτόκτιστον. ex *Coloſſ.* I. 15. Sed hoc nihil ad hunc locum; illud vero abſurdum. Gloſſæ ad I. *Cor.* l. c. 'Απαρχὴ. πρῶτον. Conf. ibi Jo. Gregor. Scholia Gr. & diligentiſſ. C. H. Langium *de luctu vet. Græc. ex Exeq.* ſ. 10. p. 382.

17. 'Απάρχῃ.] *Proverb.* III. 9 BERNARD. SUICER. *Theſ.* BIEL. Conf. H. Steph. *Theſ.* & Suid.

18. "Απαξ μαλακὴ.] Id eſt, λαμπρὰ ὅλη. Ita diſtinguendum, deleto commate poſt λαμπρά.

19. 'Απαξίας.] Ab ἄην. IS. VOSS. Etymol. & Suid. 'Απαξία interpretantur τριβὴ, *jejunium*. recte. Quomodo autem eadem vox ſignificare poſſit ἀβροχίαν, non video. KUST. Cogitabam, forte eſſe ἐν collectivo. pro ἄνα, *ſimul*. & σαίνω, i. e. ἰσθίω: conferens inf. Διαγωγὶς. ἐπεγρὶ. Sed ampliandum.

1, 'Απα-

'Απις Θ'. ἄγνος Θ.

'Απιστὸν [3]. τὸ δισμωτήριον.

'Απιτᾶσιν [3]. ἐπαίρει.

'Απαστιόητα [4]. παμπόικιλα. οἱ δὲ λοιποὶ χετῶνα· οἱ δὲ μᾶλλον.

'Απνεῖ. ἀγνεῖ.

'Απιφύων [6]. ψευδόμενος Θ.

'Απιχαίος [7]. ἁμαρτών.

'Απατᾷ. πλανᾷ. φενακίζει.

'Απάτη. πλάνη. ψεῦδος Θ.

'Απατηλόν. ψευδές. ἀπατηλικὸν. ΘΣολογιστικόν.

'Απατητὸν [8]. τὸ ἀνωμάλως συζεύξιμον. ΘΣ Δημοκρίτου.

'Απάτυρα [9]. ἄποθεν, ἢ χωρίς.

'Απατύρια [10]. ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας, ὧν ἡ πρώτη Δόρπεια καλεῖται. ἡ δευτέρα, Ἀναῤῥύσεις. ἡ τρίτη Κυρώνις. ἡ τετάρτη, Ἐπιζύδια.

'Απα-

1. 'Απις Θ.] *Il.* Τ. 346. Conf. v. 'Αθηλ Θ, & inf. Πάνακις, &c. Mox 'Απνεῖ. Vid. Etym. M. & Ezech. Spanhem. ad Callim. p. 663. & ad Aristoph. *Nub.* ϒ. 621. ubi ἀπατίων.

2. 'Απιστὸν.] 'Απάτιον legit Pergerus. Vid. sup. in 'Απατεῖ. An vero *à cibi & edulium inopia* sic dicitur *carcer*? Sic 'Απνεῖν, καὶ τὸ σῖτον, vel 'Απνεῖν, καὶ δι' πάσσεσθαι, i. e. ἐδῶν, forte. Tu arbitrare. *Jf. Voſſius* pro 'Απόνιον ſcribi notat. Vid eum ſup. in v. 'Απαμβακεῦσαι.

3. 'Απατηκίζου. ἐπαίρου.] Leg. 'Απατηκίζειν. Uſus eſt Ariſtoph. in *Tagenifte* apud Suidam. Vide cum. SOPING. L. 'Απατηκίζειν. Vid. 'Απατηλίζειν, 'Απαίρειν, Σπαίρειν, Σπαρίζειν, &c. IS. VOSS. 'Απατηκίζειν, ἐπαίρειν, habet etiam Phavorinus, fidelis Heſychii excriptor: ſed qui non obſervavit, tam gloſſam quam interpretationem hic mendo laborare. Scribendum enim: 'Απατηκίζειν, σπαίρειν. De verbo 'Απατηκίζειν vide Suidam, qui Ariſtophanem & Menandrum eo uſos eſſe docet. 'Απατηκίζειν autem idem quod ſimplex ἀπατηλίζειν, *palpitare, tremere*; quâ ſignificatione etiam gaudet σπαίρειν, ut ex Lexicis vulgatis conſtat. Non ſolum verò ſenſus emendationi huic favet, ſed etiam ſeries literarum. Nam 'Απατηκίζει ab ordine plane aberrat: at 'Απατηλίζει ſuo loco venit poſt 'Απατᾷν. Confer etiam infra v. 'Απατηκισμὸς. KUST.

4. 'Απατώνιτα.] Legerim 'Απατάνατα. πλάσται Euſtathio παλαιόν. Ita Cl. *Waſſe* in literis ad Kuſterum. Quomodo & olim conjeceram, conferens inſ. v. Ἐπίκωστοι, Ἔπαυσε, Πάσσι, & in Πατάλη.

5. Λοὶς.] Lege, λοῦς. KUSTER. Ita exhibet H. Steph. *Ind.* quod recepi.

6. 'Απατ ἐλων.] L. 'Απατάλων, non reclamante ſerie alphabetica. *H.* STEPH. *Ind.* SOPING. IS. VOSS.

7. 'Απατηκὼς.] Suſpectum eſt. H. STEPHANUS. *Ind.* Leg. 'Απαμβακὼς. IS. VOSS. An pro 'Απατηκὼς, quod ionicum fuerit pro 'Αφατικὸς? Vid. inf. v. 'Αφατικὸς, quod exponitur μακρυνὸς: i. e. *qui longe abeſt.* Sic qui a recta via longe aberrat, dici poteſt ἀφατικὸς ἀπ' ὁδοῦ. quo ſenſu idem fuerit quod ἁμαρτὼν ἀπ' ὁδοῦ. KUST.

8. 'Απατητὸν.] *Quod calcari nequit.* IS. VOSS. Puto ſcribendum 'Απάτητον, ΘΣυναρμοστὸν, & intelligendum de eo, *quod calcando complanatum & panitum non eſt.* H. STEPH. *Ind.* Cum *H. Steph.* malim 'Απάτητον, cum accentu in antepenult. ut ſit compoſitum ex ἀ privat. & πατέω, *calco.* Sic igitur ἀπάτητον proprie ſignificaverit, *quod non eſt calcatum*, ſive *calcando complanatum.* KUST.

9. 'Απάτυρα.] Male *Jf. Voſſ.* 'Απάτρια. Vid. Hom. *Il.* Ε. 445. & inf. v. Ἐπάτρια.

10. 'Απατύρια. . . . ἡμέρας τέσσαρας.] Triduanum potius, ut Suidas bis, in 'Απατούριον & in 'Αμαρύσι. Ariſtoph. Schol. in *Acharn.* [ϒ. 146.] & in *Pace* [ϒ. 890.] quos conſulas. Nam Ἐπίζυδα, quem quartum enumerat, eſt poſtridianus feriarum, ut ipſe docet, cui Ἐπίζυδα ſunt αἱ μεθορτοὶ ἡμέραι, &c. Vide inf. poſt Ἐπίζυδον. Etſi me non latet, Giraldum bis Ἐπίζυδα pro quarto numeraſſe, & in *Syntagm.* XIII. ex Suida, ſed falſo: hoc loco, credo, deceptum. HILL. Ex Ariſtoph. idem obſervat *Florens.* WOLF. Vid. Strab. p. 495. [l. XI.] Harpocrat. & Meurſ. *Græc. fer.* [in v. 'Απατούρια.] SCHR. Præter loca Comici allata, vide Schol. in *Theſmophor.* ϒ. 765. & Flor. Chriſtian. ad *Pacem.* l. c. Sam. Petit. *Comment. ad LL. Att.* p. 146. & L. Holſten. ad Steph. v. Φυτάλη. Conf. Etym. M. Heſychium ſuis locis, & Lexicon MS. *Bibl. Ceiſlin.* p. 605. *Ed. Monſf.* ubi pariter tres dies numerantur, omiſſa ultima, quam Ἐπίζυδον vocat Noſter. Plenius ibi deſcribit hoc feſtum, & in multis differt a Suida; ad quem vid. Cl. Kuſt. Pro Δόρπια, quod omnes habent Editiones, & infra occurrit, Δόρπεια reſcripſi. Quid ſit Ἔπιζύδα, vid. Schol. Pindar. *Pyth.* IV. 249. Cl. Kühn. ad Polluc. VIII. 103. n. 99. & inf. *Not.* in Ἐπίζυδα.

'Απατοῦργος Θ [11]. κακοῦργος.

'Απαύγασμα [12]. ἡλίου φέγγος Θ.

'Απαύγασος. λαμπρὸς, φωτεινός.

'Απαυδᾶ. ἀπαγορεύει.

'Απαυθαδίζουσας [13]. μέγα φρονούσας.

'Απ' αὐτόφωρ [14]. ἀπ' αὐτῶν, ἢ ἀπ' αὐτοῦ.

'Απαυλείας. τὸ μὴ ΘΣαυλεῖν χρὴ πρό πων.

'Απαυλία, καὶ 'Επαυλία. διχῶς λέγεται, ἡμέρα οὐ ἢ ἐπαυλίζουσι [15] τῷ ἀνδρὶ ἡ νύμφη.

'Απαυλὸν. Σκόπιον [16].

'Απαυσίας. * ἀπαυχμύτας [17].

'Απαυτομολήσῃ [18]. ἀφ' ἑαυτῆς ἔλθῃ, ΘΣ τὸ μοιχεῦσαι, ἢ ἔξω, ἐλθεῖν.

'Απ' αὐτομάτου. ἐξαίφνης.

'Απαφίσιον [19]. Λάκωνες κάρδοπον λιβίνην οὕτω ἢ μάτταν, ἣν Κτησίας [20] καλοῦσιν.

'Απαφίσκειν. ἀπατᾶν. ἀφαιρεῖσθαι.

'Απαφὶς [21]. ἵππος, τὸ ὄρνιον.

'Απα-

11. 'Απατοῦργος.] L. 'Απατοῦρος, vel 'Απατῆκος. IS. VOSS.

12. 'Απαύγασμα.] *Hebr.* I. 3. SOP. Vid. ibi *Oliſtrus* noſtras, & *Gloſſar. N. T.* Heliodor. l. V. p. 248. ἡμερωτὰ φῶς ἀπαύγασμα dixit. *H. Steph.* ad oram libr. ſui conjunxerat: 'Απαύγασμα ἁλὸς, i. e. φυκὸς ἁλὸς. At minus neceſſe.

13. 'Απαυθαδίζουσας.] Baſil. T. I. p. 211. B. ταῦτα ἀπαυθαδίζει. adde p. 364. E. Vocem activam nondum inveni adhibitam. ABRESCH. Suidas expl. μεγαλοφροσύνας. Joſeph. *Bell. Jud.* V. 9. p. 347. nov. *Ed.* Εἰ μὲ μικρὰ τῶν ἀπαυθαδιζομένων. Vid. ibi Ezech. Spanhem. Thom. Magiſter? 'Απαυθαδίζομαι, κάμνω ἢ λέγω τι ἀπαυθαδίζομαι. καὶ 'Απαυθαδίζομαι. Conf. Etym. M.

14. 'Απ' αὐτόφωρ.] 'Απ' αὐτόφω, per θ, corrigit *Jf. Voſſ.* Sed quis tantum ſerici tribuerit?

15. Ἐπαυλίζει.] 'Απαυλίζει. Vid. Poll. [III. 39.] SCHR. Totidem literis *Sorberius* in Cod. ſuo. Etymol. plenius: 'Απαυλία ἐστὶ σχῆμα. Ἀθήνησιν· ὅτι τότε ἄρχει ἡ κόρη μένειν ἐν αὐτοῦ αὐλίζεσθαι, ἢ τότε ἐπαυλίζουσι τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνή. Apud Heſych. poſtrema vox ἐπιμελουμένη. 'Απαυλία & 'Επαυλία (ſive, ut alii rectius ſcribunt, 'Απαύλια & 'Επαύλια) quid ſint, multis docet H. Stephanus *Theſ.* T. I. p. 616. quare verbum non addam. Tantum monco, hanc & præced. gloſſam continua ſerie legi in Ald. Flor. Hack. & Phavor. Ego poſt τρίτου majorem diſtinctionem poſui, ut 'Απαυλία ſit initium gloſſæ novæ. Sic recte Ed. Hagen. quæ paſſim eſt correctior. Vid. inſ. *Not.* in Ἐπαυλία, & Suid. in ea voce, vel potius Pauſanian apud Euſtath. p. 1337. *Il.* Ω. Conf. inſ. in v. Γάμου. Sequentia notaverat Cl. *Kuſterus*: „ Eſt „ locus mutilus, qui opc Etymologi ſic ſuppleri poteſt: „ ἡμέρα οὐ ἢ ἀπαυλίζει ἢ πατρὸς, καὶ ἐπαυλίζει τῷ ἀνδρὶ &c. „ Nimirum eadem dies dicebatur & 'Απαύλια, quod ſponſa „ tunc inciperet a *patre ſeorſim habitare*, i. e. ἀπαυλίζειν, „ & 'Επαύλια, quod eadem inciperet ἐπαυλίζειν τῷ ἀνδρὶ, „ i. e. *cum ſponſo habitare.* Conf. H. Steph. *Theſ. Gr. L.* & „ inſ. v. 'Επαύλια. ſic enim proparoxytones ibi ſcribendum „ eſſe monemus pro 'Επαυλία: uti hic legendum eſt 'Απαύλια, pro 'Απαυλία.„

16. 'Απάνεμον.] L. ἀπάνεμον, i. e. *almoſtantem*, vel *ſecubantem.* Nam αὐλὴ eſt κοῖτη. teſte Suida v. 'Εσταῦλος: & αὐλίζου Heſych. ſuo loco exponit κοιμῶ. KUST.

17. 'Απαυτίου. * ἀπαυχμύτας.] Scribe ἀπαυχένιος, *pure, mere.* Metaphora ab olei genere laudatiſſimo, cui *pauſia* nigricantis & amaræ nihil admiſtum eſt pinguedinis. PERGER. L. 'Απαύχενος. ἀπαχθὴς τοῦ. IS. VOSS. Delcto aſteriſco, legebam olim in *Peric. Critic.* 'Απαυτί. ἀπαυχμύτας. Vid. Suid. Sed præfero: 'Απαυτί. ἀπαχθῆτου. Ita Cl. *Jof. Waſſe* in literis ad Kuſterum.

18. 'Απαυθομολήσῃ.] Reſpicit locum *Proverb.* VI. 11. Ἡ ὡς ὀϊόλυα, ἀπαυθομολήσει ὁδοιπόρος ἀναῤῥωστίᾳ. Cod. Alex. ἀπομολήσει. Neutra vox in *Concordantiis Græcis Trommii* exhibetur. Eundem locum notaverat *Ed. Bernardus.* Notatum quoque video a *D. Heinſio*, qui pro ὀϊόλυα legit ἀνάλτως. Gloſſæ MSS. in *Proverb.* 'Απαυθομολεῖ. ἀναλίσκει) καὶ σῦ, (ſic) Conf. Suid.

19. 'Απαφίσιον.] Forte ſcribendum 'Απαφίσιον, *vas carentia panis*, ut auctor eſt Athenæus L. III. PERGER. 'Απὸ pro ἀπὸ Laconicum, & φάτνη, vel potius φάτνος, eſt *mortarium*, vel *farina piſta*, idem quod πύτη Θ, βύτη Θ, πύτρα Θ, &c. Vide notata ad πύτρον &c. IS. VOSS.

20. Κτησίας.] L. κτηῦσαι, id eſt, *mortarium*, κτησίον ἀγγεῖον. ut habet infra in πύτρον. IS. VOSS. Κτησίας legitur etiam in Verino. Forte σταῖλα. SOPINGIUS.

21. 'Απαφὶς.] Hoc ex ἵππος Θ, Zach. V. 9. depravatum eſſe, colligo e Gloſſ. MSS. in *Proph. Min.* in quibus pariter corrupte ita: 'Απὸ Θ, ὄρνιον ὅτου καλοῦμεν. Hic autem 'Απὸ Θ pro Ἔπιπος perperam ſcriptum eſſe, ſeries literarum confirmat. Nam v. 'Απὸ Θ, poſt v. Ἐπιφορεῖδις legitur. Et 'Απὸ Θ in Prophetis Minoribus, imo & alibi apud LXX.

'Απαφυλίτας [1]. φαφυλῖ◉. Λάκωνες.
'Απαφρ[2]. ἀστάτου.
'Απίδη [3]. σιτίδη. ἐγίνετο.
'Απιδίζει [4]. ἀπτοείζει.
'Απιδώσατο [5]. ἐπτρόθη.
'Απίδωζεν [6]. ἀπιδίζει.
'Απιδία [7]. ἀπίδιαι.
'Απιζηαλίζειν. ὀπκαθιζᾶν.
'Απιγίνετο [8]. ἀπίδιαι.
'Απεγωσμίν◉ [9]. ἀνέλπις◉.
'Απιδίξατο. ἀπίλαβεν.
'Απίδητο [10]. ἐνδίδωκεν.
'Απιδίζειν. ὁμαλίζειν.
'Απιδηκάθη. καπηκάθη.
"Απιδι [11]. ὁμαλόν. ἰσόπεδες, ἐπίπεδον.
"Αμπεδι [12]. ἀνάπαλιν.
'Απίδητο [13]. ἀπεπαλήσατο.
'Απίδητο [14]. ἐνδίδωκεν.
'Απίδη. παρίδη.
'Απίδρα [15]. ἀπίφυγεν.
'Απίεργε [16]. ἀπεκάλυζεν.
'Απτέος [17] *. ἀπέση.

'Απέ-

'Απέεπεν. ἀπηρήσατο. ἀπεῖπεν.
'Απέδεξεν [18]. ἀπέκειρεν. ἀπέκοψεν.
'Απείργῃ. ἀπείργῃ. κωλύῃ.
"Απῃ. ἄπιθι, ἄπελθε, βάδιζε.
'Απίης γῆς [19]. ἢ πολὺ ἀφεστῶσα γῆ.
'Απιθεῖ [20]. ἀπλήκτῃ.
'Απειθὴς. ἀυπότακτ◉. ἄπιτ◉. Σοφοκλῆς [21] Αἰχμαλωτίζῳ.
'Απίθησεν [22]. Οὐκ ἐπίθη
'Απειχάσματα [23]. ὁμοιώματα.
'Απεικὸς [24]. ἄτοπον, ἢ ἀρέπον.
'Απειλή. ὀργή.
'Απειλεῖτω [25],
'Απείπατο [26]. ἠρήσατο.
'Απεῖπεν ἠρήσατο.
'Απειπάμεθα [27]. ἀπειρηψάμεθα.
'Απείπατο [28]. παρητήσατο ἀπεδέξατο.
'Απείπες). ὀπῖ◉ωτες). ἀπάρχῃ) [29].
'Απειρεσίη [30]. ἠπειρώτιδι.
'Απειρέκας. πολλάκις. πλειστάκις.
'Απεῖρον [31]. ἐνάλιον.
'Απειρεκέτων. ἀπαιπαμβίων.

'Απυ-

LXX. nusquam occurrit. Corrige ergo Glossas illas ita: 'Επεσ◉. ἐπεῖ (hoc enim addendum videtur) ὅρκου ἕνα καλέμου. BIEL. In meo Glossario MS. in XII. *Preph.* legitur: 'Επεσον. ὅρκου. Sed in altero MS. quo usus sum, habetur: 'Επεσ◉. ὅρκ. δε. καλ. idque post v. 'Επαμυνείδης. Unde firmatur Cl, *Bielii* sententia. Vid. inf. v. 'Επεῖ, ante 'Επίνη); ubi & hunc locum a me adscriptum video.

1. 'Απαφυλίτας.] Pro 'Απαφυλίτων. IS. VOSS. Conjeceram 'Απαφυλίτων, vel 'Απεσφυλίτων.

2. 'Απαφρ.] Opplan. *Halieut.* III. 444. 'Ραδίνη ἀπαφῶν. Schol. ἀπατῶν, ἀπατήσας.

3. 'Απίδη.] *Jud.* XXII. 11. XXVII. 18. BIEL. Vid. inf. 'Απιδίνη). Eurip. *Alcest.* v. ult. Τοιοῦ' ἀπίδη τόδε πρᾶγμα.

4. 'Απίδιζει.] Ad Σκίλλ. φλέω, βλέω, ζλίβω, λακκαίνω, &c. GUYET. L. 'Απίδιζεν. SALM. SOPING. HEINS. IS. VOSS. KUST. Aristoph. *Avib.* v. 498. - - - ὁ δ' ἀπίδιζε δειμαίνων μου. Schol. ἀφίλει. Eadem habet Suidas; quem consul. in v. Βλίττω. Hesych. infra: 'Απεδίζεμ. λακκάζων. Vid. & in v. 'Εκδαίζω, & mox v. 'Απίδιζεν. Adde H. Steph. *Ind.* in v. 'Απεδίνην.

5. 'Απίδωσατο.] Hom. *Il.* A. 428. & alibi. KUST.

6. 'Απίδιζεν.] L. 'Απίδιζεν, vel 'Απίδιζεν. SOPINGIUS. Scrib. 'Απίδιζεν. Aristoph. *Avib.* v. 500. [498.] ὁ δ' ἀπίδιζε δειμάτων μου. PERGER. Idem sensisse videtur H. Steph. *Ind.* in 'Απεδίζεν. *Ij. Vossius* 'Απίδιζεν legit. Vid. *Not.* præced. & *Misc. Obs. Jan. & Febr.* 1733. p. 14.

7. 'Απίδια.] Inf. 'Απίδιαι. Lex. Reg. MS. 'Απίδια. ἀπίδιαν. 'Απίδιζε, τὴν 'Απίδηκεν, ἀναίτως ἀπὸ 'Απίδης, τὴν Θαυμάζειν. Et: 'Απίδιαι, ἀπίδιαν. Vid. Suid. in Εἰδωλεῖ, & Ὁ κακὸς, ubi legitur de Cocho: Εἰδωλεῖ ἀπίδιαι. Quod fragmentum videtur esse Menandri historici, si cooferas v. Κάκχ. Eleganter Heliodor. *Æthiop.* L. II. p. 101. v. 19. Ἐχθεῖ μοι τὴν γυνὴ τὴν ἐμὴν ἢ πάλαι, τὴν Λευκίππου θυγατέρ' ἢ Φοίνικος. Ejusmodi paronomasiis passim abundat Auctor ille.

9. 'Απεγωσμέν◉.] Vid. inf. 'Απέγνωζε & 'Απεγνώσεν, & in 'Απεγνῶσι.

10. 'Απίδητο.] L. 'Απίδητο. *Hebr.* XII. 16. & *Amos* II. [6] SOPING. IS. VOSS. Mox: 'Απίδητο. ἐκδίδωσιν. Sic & Suid. Idque malim, cum *Kustero*. Conf. Ulpian. *Ennar.* in Demosth. Olynth. I. p. 17. B. Quod si bis idem dixisse nolis Hesychium (quod tamen sæpe fit) *Pergero* accede legenti: 'Απίδητο. ἐδώκασε. i. e. *edit.*

11. 'Απίδι.] Vid. Suid. Thom. Mag. & Porti *Lex. Ion.* Utitur hac voce Xenoph. de *Venat.* v. 984. B. εἰ ἀπίδιος, & p. 993. A. ἐὰν ὁ ἀπίδιος &c. in quibus locis Leunclavius perperam ἰσοπέδιος ἰσόπεδος corrigit. Conf. ibi Æm. Portum, item J. Vlit. ad Nemef. v. 300. & inf. v. Ζάπεδα.

12. "Αμπεδι.] id est, ἀνάπαλιν, pro ἀνάπεδα. Supra: 'Απὶ πέδι. ἰσωκλιν. ἐπίζω. Legendum videtur 'Απάπεδα, una voce. GUYET. L. 'Απέδι. IS. VOSS.

13. 'Απίδητο.] *Vendidit.* Ita *Hebr.* XII. 16. PERGER. BIEL. Suid. & ex eo Phavor. 'Απίδηται, ἀπεπωλήσατο. Ex *Alt.* V. 8. ubi Glossa, ἐπωλήσατο. ut *Cantica S. S.* 'Απίδητο. ἐπώλησεν. Ita & *h. l.* ἀπεπωλήσατο scripsisse puto Hesychium. 'Απεπωλήσατο correxerat *Kuster*. Vid. inf. 'Απεπωλήσω, & 'Απόδωτο.

14. 'Απίδητο. καὶ.] Ita *Jud.* II. 14. III. 8. Lex. Cyrill. MS. Brem. 'Απίδητο ἐκδίδωκεν, παρίδωκεν. BIEL. Vid. paullo supernus, ubi 'Απίδητο legitur. Forte hic est correctio prioris.

15. 'Απίδρα.] *Esai.* XXXV. 11. ἀπίδρα ἀδὼν. BIEL. Vid. Suid. in v. 'Απίδρα. Sæpius occurrit apud LXX.

16. 'Απίεργε.] L. 'Απίεργε. PERGER. IS. VOSS. Recte: licet 'Απίεργε per se non improbum sit. Elt ex *Il.* Ω. 238. Atque ita exhibent [Ed. Hagen.] & Phavor. Mox: 'Απεργά. κωλυτ. Ini. 'Απίεργαται. ἀπεκάλυζεν. S.c enim ibi legendum. Conf. v. Συείργει, &c. post v. Συείρων: ubi similis simplicis & duplicis ι permutatio.

17. 'Απτέος.*] L. 'Απτέον [Vid. inf. 'Απτέσω.] SOPING. Scribe 'Απτέα. IS. VOSS. PERGER. Legerim 'Απτέ, quod Hesych. hic exponit ἀπίεσι, i. e. *longe abfit*: reipsa eos forte ad Aristoph. *Lysistr.* v. 103. ubi verbum ἄπτου hoc sensu accipitur. Suidas idem verbum in dicto loco Comici interpretatur ἀφίεσαι, quod eodem redit. KUST. Repone meo periculo: 'Απίης τε, ἀπίτε, vel ἄπτε. Reipsa Odyss. T. 169. ubi Schol. 'Απίης τε ἀπίτω.

18. 'Απέδεξεν.] Potius 'Απέδειξεν, ab δείκνυμι. Vid. Eurip. *Oreft.* v. 128. ubi ἀπέδειξεν πόλιν. Apud eund. in *Helen.* v. 1204. αἵματι ἀπεδείξατο. Et apud Porphyr. *de Abstin.* L. II. c. 10. αἷς ἀπέδειξεν ἑαυτὸν. Conf. Suid. in v. 'Απέδειξεν, & Noftrum infra v. Συνέδειξεν. KUST. Euripid. *Oreft.* v. 124. [128.] PERGER. Id jam ante monuit H. Steph. in *Thef. L. Gr.* Sed ita laudat, tanquam legiffet ibi ἀπέδειξεν, & ita quoque edidit Barnef. nulla facta, quod mihor, alterius lectionis mentione; quum tamen Ed. Hervag. allæque quæ præcesserunt Barnefianam, exhibeant ἀπέδειξεν. Altera tamen conjugandi forma conftanter occurrit in ejufdem Tragici *Helen.* v. 1204. ubi ἀπέδειξεν. Et ita quoque Suidas. ABRESCH in *Mifc. Obf.* V. 1. p. 100. Ἀπέδειξεν in Euripidis loco legit etiam Schollaft. Æfchyl. in *Agamemn.* v. 545. Verba dabo inf. in Ἐδείξατο. Sed ἀπέδειξεν in Philippi Epigr. inedito, quod inf. exhibeo ad v. Ἐπιφημα.

19. 'Απίης γῆς.] L. 'Απίου. IS. VOSS. Forte 'Απίης γαίης, ut inf. fuo loco, ex *Il.* A. 270, *Odyff.* II. 25. &c.

20. 'Απειθεῖ.] Vid. *Not.* in Ἠπειθέζω. Ecloga MS. 'Απειθέζω. ἀπτόησεν.

21. Σοφοκλῆς.] Euripidem peffime fubftituunt Notæ Schrevellanæ, quafi Sapingio auctore. Sed vide quæ fup. in Ἀπερίσκεπτος notavimus.

22. 'Απείθεζεν.] L. 'Απειθέζειν. IS. VOSS. Ita jubet feries. Sed vid. fup. Ἀφεῖτ' (poft v. 'Απω) & inf. 'Απείθη, & Ἠπειθέζω. Ita femper Homer. per ε tantum: cujus rei rationem reddit Euftath. ad *Il.* A. p. 89. Quare nihil motavi. Conf. Etym. M. in 'Απείθεζεν.

23. 'Απεικάσματα.] Ex *Sapient.* XIII. 10. ubi Glossæ MSS. ὁμοιώματα.

24. 'Απεικὸς.] Vid. Οὐκ ἀπεικὸς.

25. 'Απειλᾶτε. ὀργᾶτε. ἀπειλεῖτω.] Ἀπειλεῖ σὺν ὀλίγῳ. HEINS. Vocem 'Απειλεῖτω, præeunte Hagenoenfi, fecreti a præcedd. eftque fine expofitione, ut non raro apud Hefychium. Poffet fuppleri πανχέτω. Vid. Euftath. *Odyff.* Θ. p. 1601. & Schol. *Il.* H. 96. Conf. Etym. M. Ceterum 'Απειλᾶ, pro ὀργᾷ, forte pertinet ad *Prov.* XIX. 12. Βασιλέως ἀπειλὴ ὀργὴν βρυχῆ λέοντ◉. Quem locum perite notavit Cl. *Biel.* Conf. XX. 2. Pro eo Σωμᾶς dicitur, c. XVI. 14.

26. 'Απείπατο.] *Job.* VI. 14. BIEL. V. Harpocration. SCHR. Vid. fup. 'Απιπτω, inf. 'Απίλκε. Herodot. I. 205. 'Απείπατο τὸν σοφιστήν.

27. 'Απεπαμέθα.] II. *Corinth.* IV. 2. SCHR. Vid. ibi Raphel. *Annot. Herodot.*

28. 'Απείπατο.] Herodot VI. 100. Οὐκ ἀπείπατο τὴν ἐπιστολήν. Thom. Magifter: 'Απεπάμην, κάθαρ ἢ 'Αττικοί.

29. 'Απάρχῃ.] An ἀπαπείτῃ?

30. 'Απειρεσίη.] Hom. *Odyff.* H. 8. Schol. ἀπείρου πεδίου. Ἠπειρώτιδι Vid. Jer. Hæizlio. ad Apollon. I. 1313.

31. 'Απείρονα.] L. 'Απείργον. HEINS. IS. VOSS. KUST. Vid. mox 'Απείρῃ.

1. 'Απε-

'Απυρηδόν [1]. ἀπεγνωσμένα.
'Απυγνωκότες [2]. ἀπηγορευμένοι.
'Απυείδων [3]. πολύ [4]. 'Απυεσν πλῆθος.
'Απυρίσια [5]. ἡ ἄπυρος. τοῦ πλήθ πολλά.

ὁ δ' αἴγλης ἀπυρέσιος [6].

'Απέῤῥητον [7]. ἄῤῥητον, ἀπεκλέλητον.
'Απυρηθος. ἄπυρος.
'Απύρη [8]. ἀπηῤῥύη.
'Απυρξεν. ἐκώλυσεν.
'Απυεσν [9]. πολύ. ἄγνυσον. θεμιφερίς [10]. φρονίμη. ἀφ' τὸ μήτε λέχεων μήτε πύρας ἔχειν.
'Απύεσνα [11]. πύρας μὴ ἐχούσα.
'Απύεσνας. ἀπυρώντας. Σοφοκλῆς Θυέστῃ [12].
'Απύρω. ἀγνώστω. μεγάλω.
'Απυρω. πολλῶ.
'Απυεσθίων [13]. ἀσηφθιόντων.
'Απύρων. μεγάλων, ἀναεθμήτων, πύρας μὴ ἐχόντων.
'Απυσπλάσιον [14]. πολυπλάσιον.

'Απυ-

1. 'Απυρηδόν.] *Ezech. Spanhem.* ad Joseph. T. II. p. 219. *Aldend.* ad *Art. Jud.* II. 7. in n. g. legit: 'Απυρηδόν. ἀπεγνωσμένα. Josephi autem verba sunt: Αἰγυπτίους τῷ ἀπυρηδὸν ὑφ' ἕξει τιμᾶς ἀπεριφανῆ. Ægyptiis non licitum passim curare. Adfert Vir Ill. Eurip. *Oreft.* v. 91. Sed oihil mutaverim.

2. 'Απ.γνωκότες.] Conjungo: ἀπηγνωκότες, ἀπεγνωκότες, &c. Male autem legebatur: ἀπηγνωκότες. † 'Απηγνωκότες, &c. uno articulo in duos divulso. KUST. Quid si excidit articuli caput? Quando legerim: 'Απυρησκτης, ἀπεγνωκότες, ἀπεγορευμένοι. Nisi malis: 'Απεγορευμένοι. ἀπεγνωσμένοι, ἀπεγορευμένοι. † 'Απυρησκτης. ἀπεγνωκότες. Mox: 'Απύρη, ἀπεῤῥύη.

3. 'Απυείδων.] Male pro 'Απυείσιον. i. e. ἀπυρίσιον, vel ἀπυρίσια. Vide statim v. 'Απυρίζια, & inf. v. 'Απυρίζια. KUST.

4. Πολύ. † 'Απυεσν, πλῆθ.] Tolle signum distinctionis, & lege continua serie: πολύ, ἄπυρον πλῆθ. IDEM.

5. 'Απυρσια.] Lego: 'Απυρίσια. ἄπυρον τὸ πλῆθ. πολύ. *Iliad.* A. 13. ex Didymo. BERNARD. Dele τὸν, & loco ejus pone signum commatis, ut legatur; 'Απυρίσια. ἄπυρον, &c. KUST. Posses simpliciter ita pingere: 'Απυρίσια. τὸν 'Απυρον. τοῦ πλήθ πολύ. Vel: 'Απυρσια. ἄπυρον τοῦ πλήθ, ἢ πολύ. Conf. sup. 'Απυρείων, & inf. 'Απυρείσια, ut & *Not.* penult.

6. Ἐν ἡ αἴγλη ἀπ.] Ex *Odyss.* I. 218. Schol. πολλή.

7. 'Απέῤῥητον.] Suspecta est ea scriptura. H. STEPH. *Ind.* L. 'Απύρητον. Ab ἄῤῥω, ἄῤῥησα, ἐῤῥηκὰς, ἄῤῥημαι, ἠῤῥήθην, ἀπόῤῥητος. GUYET. IS. VOSS. Conf. v. 'Απεῤῥ.

8. 'Απύρη.] Lucian ὁ Ψευδομαντ. p. 220. ARCER. Conf. sup. in 'Απυρηθος, &c.

9. 'Απυεσν. . . . . ἄγνυσον.] Schol. Sophocl. *Trachin.* v. 1108. Ἐγκλίνουν. ἐπικρύπτων. Eunap. *Porphyr.* p. 19. Δεῖ πάντα γόνατα κάμψαι.

10. Πεφρονίς.] Hinc annulum *dactylum* vocat Pollux p. 364. IS. VOSS. Conf. Jac. Hœlzlin. ad Apollon. I. 1323.

11. 'Απύεσνα.] Inf. 'Απύεσνα.

12. Σοφ. Θυεστ.] L. Θυέστῃ, ut in Hagen.

13. 'Απυεσθίων.] L. 'Απεῤῥήθων. IS. VOSS. An pro 'Απυεσθίων, ab ἀπαίρω? Vel an pro 'Απυῤῥήθων, ab ἀπῤῥήγνυμι? Vid. inf. v. 'Απυῤῥ. KUST.

14. 'Απυσπλάσιον.] Basil. Ὁμοιὰ, ἃ, τῷ πλῆ Ἐξαίφ. ARCER. Basil. in *Hexaëm. Hom.* I. p. 3 D. Δύναμις οὖς τὸ ἀπυσπλάσιον ὑπερβάλλοντα. Apud eundem *Homil.* VI. p. 59. E. legas ἀπυσπλάσιον, i. quod frustra quæras in Il. Steph. *Thef.* ABRESCH.

15. 'Απυσστῆκε.] Ab ἵζω, ἵζομαι, *ſtatuo.* GUYET. Vid. 'Απυστάζω. IS. VOSS. Conf. v. 'Απυστῆς, & 'Απυστῶν.

16. 'Απυτε.] L. 'Απυστε. IS. VOSS. Ita sup. 'Απῦδζω, ubi ſeries 'Απυῦδζω flagitabat.

17. 'Απυκάνζω.] Lego 'Απυκάνζω, per υ, & refero ad locum illum Jerem. XV. 9. ἀπυκάνζω ἡ ψυχη αὐτῆς. KUST. PERGER. Ita dudum *Munkerus* ad Antonin. Liberal. p. 48. Inf. 'Απυκάνζω, —— ἀπυκάνζα.

18. 'Απυκάμνω.] Hom. *Odyſſ.* Θ. 127. & 219. Inf. Καὶπυζ. κάμνω. ἀθυμῶ. ſubique *Not.* Et: 'Απυκάνω. [quæ vera in hoc ſenſu lectio) ἀδημῶ. Conf. ſup. 'Απυρόμενοι. poſt v. 'Απυτάνω, & Suid. in 'Απυκάμνω.

19. 'Ηπύπαζον.] Vid. H. Steph. *Theſ.* T. III. p. 1280. & inf. *Not.* in 'Απύα, & v. Γεγυπωμένον. Sic ἐ κατυπάπαζα, Il. *Cor* XI, 8. Græcus Scholiaſt. expoſit, εἰς ὕπνον ἔπεσα, &c.

20. 'Απυλάπαν.] Quaſi dicat: *in cellam furtim aſportavit.* Terent. *Eunuch.* [II. 3. 18.] Cum *in cellulam ad te patris penum omnem congerebam clanculum.* Apuleius l. X. [p. 210. Ed. Pric.] *Nam veſpera poſt epiparas cenas earumque ſplendidiſſimas apparatus multas numero partes in cellulam juam mei ſocium reper-*

'Απιτον. ἀπέρχη). ἀπέβαινε.
'Απεστῆρες [15]. σκόλοπες.
'Απιτε [16]. ἀπέλθατε.
'Απεκάνζεν [17]. ἐπικράθη.
'Απεκάνυτο [18]. σκίκα. ἀφρῶτος.
'Απίκαμεν. ἠτίνησαν [19].
'Απεκέλλεσν [20]. ἀπέκλεισεν.
'Απεκόντησαν [21] ἢ ἀλλήθεσαν. οἷον ἐδεήχθη ὁπόσον ἦν τοῦ πεζίσμαι.
'Απέκειξαν [22]. ἀπεπίσθη Φυσῶντες ἐπάϊζαν.
'Απεκομιδῆ [23]. ἀπνίχθη ἄπαθεν τὸ τελεῖν ἐγένετο.
'Απεκορύφη [24]. εἰς κορυφὴν (τὸ τέλ) ἦγεν.
'Απεκόσμεσεν [25]. ἀπετίθεν, ἀπετίθετο.
'Απεκτον [26]. ἀπέκτητον, ἄκαρτον [27], ἄπειρον τον [28].
'Απεκυπάρυζεν. ἀπέκτησε [29].
'Απεκαλύθη. ἀπεχαείδη.
'Απελάζειν [30]. ἐκκλησιάζειν. Λάκωνες.
'Απιλασία. διαγμός.

'Απέ-

tare dominî. PERGER. Sup. 'Απυκαὶ. ἔλαθον. ἢ Ταραντῖνοι. Infra: Σαπικλησίειν ὑπείλησεν. ubi forte legend. ἐξελάθνν. Sed ἐπίκνν. Vid. ibi *Not.*

21. 'Απυόντ. τ, ἀλ.] Id eſt, *expunxerunt veritatem.* Sic enim Latini *expungere.* SALMAS. Vid. *Pergar.* inf. ad v. 'Απουσιῶν.

22. 'Απίκειξαν.] Legend. 'Απίκεξαν. SALMAS. Ariſtoph. *Acharn.*

Καὶ τ' ἄπιθα τῆς γλάχνος ἀπίκεξα χαμαί. SOPING. HEINS.

Locus Comici, quem Heſychius procul dubio reſpexit, eſt v. 869. ubi omnino vide Biſeti Scholium, hanc ipſam Heſychii gloſſam tractantis. Eundem locum adſcripſerat *Kuſterus.*

23. 'Απικομιδῆ.] Quando τελεῖν meminit, patet eum reſpexiſſe locum Auctoris, qui jam non ſuccurrit.

24. 'Απεκορύφη.] Ἴσως οἷς κορυφὴ ἢ τέλος ἦγε. Valla certe non recte apud Herodot. *Terpſich.* vertit, *ingenua reſpondit.* Πυθομένου ὃ ὅστις ἦν ἀνὴρ, ἀπεκορύφη τε τάδε. p. 358. HEINS. Recte hic locus allegatus, quo ſpectaſſe Heſychium, confirmat Suidas eundem deſcribens. Exſtat I. V. c. 73. Budæus, adſentiente H. Stephano, vertit: *Summatim reſpondit.* Heſiod. *Ἔργ.* v. 106.

Εἰ δ' ἐθέλοις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον εὖκατορθοῦσαν
Εὖ καὶ ἐπιστάμενον.

Conſiderandum denique relinquo, num illud τὸ τέλος forte ab alia manu ſit, margini prius adſcriptum ad explicationem vocis κορυφὴ: ut inf. Καρφάνζω. ὑπολείπω. Gloſſatoris enim ſimpliciori magis convenit: 'Απεκορύφη. εἰς κορυφὴν ἦγε. Ideo verba, τὸ τέλος, parentheſi includi. Hæc olim. Eundem Herodoti locum adſcripſerat Cl. *Kuſterus*, vertens: *re cognita ex nuntiis, eis ſummatim ſic reſpondit:* Addit: „ Heſychius hic τὸ 'Απεκορύφη minus recte interpretatur, εἰς κορυφὴν, ἢ τέλος ἦγε, i. e. *ad ſummam, ſive finem perduxit.* Pro τὸ τέλος enim legeod. ἢ τὸ τέλος, addito ε. „

25. 'Απεκόσμεσεν.] Hom. *Odyſſ.* Η. 232. - - ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεσαν ἔντεα δαιτὸς. STEPH. [*Theſ.* T. II. p. 391.] Schol. l. c. ἀπέθεσαν.

26. 'Απεκτον.] 'Απεκτὸν τοῖχον dixit quidam in Epigramma. FLORENS. H. STEPH. *Theſ.* III. 147. Vid. Anthol. l. VII. p. 504. Citatur a Suida. Conf. v. Νεκτάλιος, & 'Απεκτα, 'Απεκτάζειν), &c.

27. 'Ακαρτον.] Sic reſte Edite. At H. Steph. *Theſ.* T. III. p. 147. ἄκαρτον citat, falſus Editione Hagenœnſi, quæ pariter Florentem decepit, qui pro ἄκαρτον legit ἀκαρῆ vel ἀκαρῆ, teſte Wolfio in *Anecd. Gr.* T. IV. p. 216. ubi perperam *Aldino* ſcribitur, pro Hagenœnſi. Sæpius autem hæ voces ('Ακαρῆν & 'Ακαρτον) confuſæ ſunt. Ita ſup. in v. 'Απερωτάπους, & 'Απέρωδος.

28. 'Απομῆν.] Vid. *Not.* ſeq. & inf. in v. Σωρητὸν οἶδε.

29. 'Απεκυπάρυζεν. ἀπέκτησεν.] Scribe ἀπέκτησεν, addendo λὶ κεφάλαιον, quod comma ex voce λύκος formavi. Κύπαρος eſt germen novellum piceæ & abietis. PERGER. Fallitur Vir Doctus. Primo enim nulla ratio eſt, quare vox ſuperior, λύκος, huc deducatur, & in λὶ κεφάλαιον mutetur. 'Απέκειξεν eſt συλαγὼν infra, quod *imperii* comis apprime convenit. Deinde pro ἀπέκτησεν ſruſtra ἀπέκτησεν legitur, cum Heſychius infra v. 'Απεκυπάρυσεν interpretetur λυπήσας: quod Vir Doctus ex hypotheſi rurſus corrigit λυπήσω. Malim pro π ſcribere τ, 'Απεκυτάπαζεν ſcil. & 'Απεκυτάπαζεν. Vid. Suid. in Κύπαρος, pro quo Noſter inf. etiam λύκος.

30. 'Απελάζειν.] 'Απελάζειν potius, cum duplici π. ab 'Απέλλαι, ἐκκλησίαι, infra. HH. LL. STEPHANUS. Scrib. 'Απελλάζειν. Plutarchus de Rhetra Laconica ἅπαν ἐξ ἅπαν ἀπελλάζειν.

'Απίλεθρον' ἄπε. Ψ δύναμιν Ψ ἀμέζητον.
'Απίλεθρον. ἀμέζητον. Πλίθρου ' γῦ, εἰδ. μέζω.
'Απιλλαιάδαι 3. διωχθέντες.
'Απίλεξα 4. ἄπεπον. ἀπηρθρωσα.
'Απιλέπη. ἀπιλατίδη.
'Απίλυκε 5. ἀπέρωγα. Κύπελον.
'Απίλασον 6. ἀπόφατον.
'Απιλήκιζεν 7. ἀπιδήμιζεν. ἢ τοῖς δακτύλοις ἰ-ψόφησεν.
'Απιλλαί 8. σκαί 9. ἐκκλησίαι. δεχαιρεσίαι.
'Απίλλων 10. ἀπωκείων.
'Απιλεύθερον 11. ἐκ δήλε ἰλεύθερον.
'Απιλθύζη. ἀπίρχη.
'Απιλιχόμην 12. ἀπεριπλόμην.
'Απελλόι. αἰγυρον, ὁ ὅτι εἰδ. δίκλυς.
'Απίλλακής 13. ἱερῶν κανονής.
'Απιλύπιζεν 14. ἀπίτιμον.

'Απι-

'Απιλυμαίνοτο 15. ἀπεκαθαίζητο, ἀφηγίζατο.
'Απιλυσεν 16. ἀπελύβωσεν.
'Απιλύσζεν 17. ἀπέπεμψεν, ἀπέκοψεν.
'Απιμάσετο 18. καθήψατο. ἀπόψιζεν.
'Απιμίζεν 19. μπαίζη.
'Απεμοξάμην. εἰάκρυζα 20.
'Απιμίρξατο 21. ἀπεψήπατο.
'Απιμίργυν 22. ἀπίμεζεν. ἐξίεσζεν.
'Απεμπολεῖ. πιπρόσκ.
'Απεμπολήν. ἀπαλλαγήν. πρᾶσιν ἐμπορίας 23.
'Απεμπολήσας. πιπλήσας. πεπρακώς. πρᾶγμα πυόμενον.
'Απεμπολῆσαι 24. τὸ 'ὅτι κέρδος ἀποδόσθαι τί.
'Απεμυθέμην. ἀπηγόρθυν· Πόλλ' ἀπεμυθέμην 25. —— ἢ ἐπεμυθόμην, ὅ ὅτι ἐπέλεγον, ἢ συνεβύλλευον.

'Απε-

ἀπιλάζειν dixit in *Lycurgo*, p. 43. HEINS. KUST. Recte monuerunt Viri Docti. Sic & H. Steph. *Ind.* allato eodem Plutarchi loco, ubi paullo post verba ab *Heinsio* producta legitur: Τὸ ϑ 'Απιλάζειν, ἀπαλαυνίζειν. scil. apud Lacones; de quorum rebus & institutis ibi agit Plutarchus. Quod autem Noster hic Laconibus bene, infra in 'Απιπαλάζειν Ionibus tribuit. Neque tantum 'Απιλαὶ mox ἀπαλαυνίζ exponit; sed & 'Απίλασον, ἱερῶν κανονής interpretatur, pro quo supra 'Απόφατον. quod vide. In iis vero omnibus apparet ω.

1. 'Απίλεθρον ἴσα.] Repscit *Iliad.* Ε. 245. ubi Schol. 'Ιφ' ἀπίλεθρον. διάστημα ἀμέτρητον. Illud δ' vel ἴσα, ab ἰῆς, supplendum in Etymologo. Conf. H. Steph. *Ind.* & inf. in v. 'Απλίθη.

2. Πλίθρου.] L. πίλεθρον. G. Utrumque dicitur. Schol. Hom. *l. c.* Πλέθρου, τὸ ἐκ Πλίθρου, μίτρον γῆς, ἔχον πήχεις ξ'. Vid. Inf. Πλεθρον, Πλίθρ, & Πλέθρ.

3. 'Απιλλαιάδαι.] Perperam *Is Voss.* 'Απελλαιάδαι corrigit. An vero λιπλαχτίδης, pro διωχτ.? Vid inf. *Not.* in 'Αποτροπιάζειν. —— ἰδίωξε.

4. 'Απίλεξα.] 'Απελέγειν, & ἀπολέγειν, Belg. *afzeggen*, sæpius apud Anton. Liber. Vid. Munker. ad c. 15. p. 133. Conf. v. 'Απολέγειν, & seqq. & sup. v. 'Απέρεξ: item v. 'Απόπτυσαι, 'Αποβύσαι, &c. Conf. v. 'Αφύσσω.

5. 'Απίλυκε.] An ab λύκος? Inf. 'Απολύκεσε. ἀπέκρυμε. An a radice πίλυμι? GUYET. L. 'Απίλασε. Vid. 'Απολύσζεν. IS. VOSS. Pro ἀπίφρωγα scrib. λιπέφρωγα. PERGER.

6. 'Απίλασον.] L. 'Απίλυσεν. IS. VOSS.

7. 'Απιλήκιζεν. ἀπιδήμιζεν.] Lego 'Απιλάκιζεν, ex significatu: sed in ἀπιδήμιζεν hæret nobis aqua. Nullam video significatus rationem; & nihil succurrit quod reponam. PALMER. L. 'Απιλλεκίζεν. Vid. Athen. [XII. p. 529. E.] Sudd. de Sardanapalo. SOPING. IS. VOSS. Vid. Brisson. *Regn. Pers.* p. 156. SCHR. Recte *Palmerius*, 'Απιλλεκίζεν. Infra enim 'Απιλλάκησε, φάσκων. Pro ἀπιδήμιζεν scribe ἀπιλλάκιζεν, ἢ τοῦ δ. i. quod genus injuriæ etiam fie deferibere possumus e Scholiis in Aristoph. *Pacem*: τοῦ μέσου δακτύλου συστρόφου ἢ μέσου ἐφ' ἑαυτὸν ἐρέσσειν. Vide 'Εκπιλλίζειν. PERGER. 'Απιλλίζειν exhibet H. Steph. *Ind.* v. 'Απολακίζειν. Idque recepi. Non displicet ἀπιλλάκιζε, pro ἀπιδήμιζε: ut scriptum primo fuerit ἀπιλλάκιζε, a pro ι, ut sæpe. Nisi hæc significatio referenda sit ad v. 'Απίλασε, pro 'Απίλασε, aut aliud adfinis soni vocabulum. Non adsim enim conjicere, illud ἀπιδήμιζε esse corruptam lectionem, pro qua 'Απιλάκιζε correxerit aliquis: uti λ cum δ, & κ cum μ sæpissime confuderunt.

8. 'Απιλαί.] Supra: 'Απελλάζειν. ἐκκλησιάζειν. [Vide ibi. *Not.*] Ab ἀπίλαω, id est, *cogo*, *compello*. Inf. 'Απίλαον, ἀλαλίσιον, ex ἴλη, id est, ἴλαωσις, ἴλαο, ἀπίλαε, &c. G. Refer ad ἴλαος, sive ἵλαος. Vide mox in 'Απίλαον. KUST. 'Απιλαί, verbum est Laconicum. SALMAS.

9. Σκαί.] Alii leg. σκαί. GUYET. Ita perperam Hagœnensis.

10. 'Απίλων.] *Compellere*, *cogere* ovet. SOPING. Compositum ex λάω, & verbo ἴλαω, pro quo & ἵλαω, & ἵλαω dicitur. Vid. inf. v. 'Ελαω, & Ελάσθαι. KUST. Harpocration 'Απίλαον. Vide ibi Interpp. & Suid. in Ἐλαον. Conf. Etym. M. in 'Απιλὸν, & sup. *Not.* in 'Απιλαί, & H. Steph. *Ind.*

11. 'Απιλεύθερον.] I. Cor. VII. 23. Vid. Suicer. *Thes.*

12. 'Απιλιχόμην. ἀπεριπλόμην.] A λείχω, seu potius λίσσω, unde λίχῃ βοῦς. Hom. [*Il.* Δ. 225.] Hinc λιχόμενος, & alia. IS VOSS. Male, ut puto, pro 'Απιλόμην. Nam literæ Λ & Α milles a librariis confunduntur. Hinc ex 'Απιλόμην facile fieri potuit 'Απιλιχόμην, &, nescio quo casu, inserto γ, 'Απιλιχόμην. 'Απολίσσω autem idem significat quod λιπαρίσσω, i. e. *abfcerno*. Vid. sup. v. 'Ανδιὰς, & inf. v. Δικαὶ, & Δίκαι. KUST. 'Απιλιζόμην, ἀπεριπλόμην, conjecerat Cl. *Wesseling*.

23. 'Απιμασαι.] An 'Απίλασαι, ab 'Απιλή, ὁπλασία, Su-

pra male legitur 'Αλλαι. G. Vid. *Not.* in 'Απιλάζειν. Sup. v. 'Αμαίμακες. KUST.

14. 'Απιλύσζεν.] III. *Reg.* VI. [35.] Τρὶς τὴν ἡμέραν ἀπιλαίνει. Forte pro 'Επιλύσζεν, a them. πιλέω. SOPINGIUS. Conjeceram in *Peric. Crit.* 'Απιπλίζεν, ab πίπτειμι, *fervi aufero*, id est, πίπτομαι. Vide in 'Αποτροπιάζειν. Mox 'Απολύσζεν eodem modo exponitur. Sed utrumque potius depravatum ex 'Απιλάζειν, quod infra, & ab Etymol. exponitur, ἀπίλασεν.

15. 'Απιλυμαίνετο.] Ex *Iliad.* Α. 314. Schol. & Suid. ἀπαλαίνετο.

16. 'Απίλυσεν.] *Il.* Α 95. Conf. Suid.

17. 'Απιλύσζεν.] An 'Απίλασε? Vid. inf. ante v. 'Απολύσζεν. Vel potius corruptum est ex 'Απιλάσζεν: ut modo indicavi ad v. 'Απολύσζεν. Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* V. 1. p 100, conjicit 'Απιλαστίζεν, quo sæpius utitur Euripides. Vid. inf. *Not.* in Ἐξιλασμὸν.

18. 'Απιμάσατο, ἀπόψιζεν.] L. ἀπόπσζεν, vel ἀπωπίζεν. IS. VOSS. Fallitur Vir Summus. Posterius enim ἀπόψιζεν, vel ἀπόπσζεν, pertinet ad v. 'Απόπσασε, quod paullo post ἀπόπσζεν explicat. (Facile enim μ & ο in MSS. coniunduntur.) Conf. v. 'Απόψη. Mecum sentire video Cl. *Kusterus*, cujus integra verba adponam: „ 'Απιμάσατο est vox spuria, „ sub cujus persona latent duo alia verba similis soni; nimirum 'Επιμάσατο, & 'Απιπάσατο. Nam interpretatio „ καθήψατο, pertinet ad 'Επιμάσατο, ut vel patet ex Schol. „ Hom. ad *Il.* Υ. [immo *Odyss.* Ν.] 419. qui ἐπιμάσατο „ itidem interpretatur, καθίψατο. Vide etiam infra v. 'Επι„ μάσατο, quod exponitur, ἐρίψατο. Deinde ἀπόψιζε „ (pro quo scribendum est ἀπόπσζε per π) pertinet ad 'Απο„ πάσατο, quæ itidem est vox Homerica, *Il.* Β. 629. ubi „ a Schol. redditur, ἀπωπίζη, i. e. *fœrfim habitatum* fcit. „ Confer etiam inf. v. 'Απιπάσατο; ubi recte legitur, ἀπόπ„ σζεν. „ Hactenus *Kusterus*. Nescio tamen, an ἀπόψιζε hic mutandum sit in ἀπόπσζεν. Contra olim in *Peric. Crit.* illud ἀπόπσζε, quod infra in v. 'Απόπσασε legiter, mutabam in ἀπωπίζεν, ex hoc loco. Utrumque defendi potest. Sic inf. Νάσσατο exponitur, κατώκισεν: Νάσσατο vero, κατώκισεν. Immo ἄπασσατο, pro *ejecit*, *migrare fecit*, usus est Eurip. *Iphig. in Taur.* ϒ. 1269, ut infra etiam monet Vir Doctus. Eundemque Tragici locum respicere potuit Hesychius, rariora passim notans.

19. 'Αμμίζεν. μαίζειν.] Scribe, 'Αττμίζεν, qui meliorem servare nescit. PERGER. Gloss. Goldast. MS. 'Αττμίζειν. BIEL. Scribendum potius, cum *Il. Vossio*: 'Αττμίζειν, πεπλῆσθαι, vel πεπλῆσθαι. Lucianus alibi πεπλῆσθαι ἀπόψεως dixit. Inf. Ναυσίσσης, ἱρίσσης. Forte tamen 'Αττμαζίσσης, serie literarum favente, hic restituendum: quo usus est Phrynichus apud Stobæum *Serm.* CXII. p. 586. 'Εκάμε τὸ σκέλος ἀττμαζίσσης. Conf. inf. in 'Αττμαζίσσης.

20. 'Αμμοξάμην. εἰάκρυζα.] Ex Aristoph. *Acharn.* ϒ. 705. Consequens fcil. pro antecedente: ut monet ibi Scholiastes, & ex eo Suidas. Proprie enim significat, *oculos abstersi*; ut figurate, *flevi*, *lacrymatus sum*: quoniam lacrymantes abstergere solent oculos. Idem observaverat *Kuster*.

21. 'Αττμόρξατο.] Ex *Il.* Β. 269. ubi Schol. ἀπωμόξατο, ἀπεψήσατο. Vid. inf. 'Απομόρξασθαι.

22. 'Απιμίργυν ἀπίπσζεν. ἐξίεσζεν.] L. ἀπόπσασε, ἀπόψε, vel ἐξίπσασε. SOPING. Quis nescit ἐξιέναι, σπᾶν. Vid. Etym. M. IS VOSS. Exstat vox *Il.* Ε. 798. ubi Schol. ἀπίψε, ἀπόμασον, i. e. *abstersit*: quomodo & hic legendum pro ἀπίμεζεν, consentiente Cl. *Kustero*. Simile vitium occurrit inf. in v. 'Απτέρα, ubi pro ἀπίμασεν legitur ἀπόμεζεν.

23. Πρίου ἐμπορίας.] Suid. ὁ μὲν ἀπὸ τῆς πράσεως, ὁ ἐμπορία. Eidem 'Αττμασεν exponitur λύσεζεν: quam vocem suspectam habet Cl. Kusterus. Vide an huc faciat Hesych. in 'Αποτρωσαι. πωλῆσαι &c. ut mox h. l. 'Αττμασάλασε. πωλῆσαι.

24. 'Απιμασάλασε.] Vid. sup. in 'Απιδὴν.

25. Παλ. 'Απιμυθόμην.] Est initium ϒ. 109. *Iliad.* I. ubi Schol.

'Απεμφαίνοντα [1]. ἀπεικότα. Ἐν τῷ μὴ ἐμφαίνειν τὸ ὅμοιον.

'Απέναλι. χθὲ ἀπαταλὰς ὄντε.

'Απινάδη. ἀπῳκίδη.

'Απιόσατα [2]. ἀπῴκησαν.

'Απισχάμψω [3]. κτησάμην.

'Απιδυπκάς [4]. Φυγών.

'Απιείκαζ. λαβεῖν.

'Απίνικας. ἀπήνεγκας.

'Απιεῖκαν γεγραφὴν. τὸ γεγράφαζ δίκην.

'Απίειμι [5]. ἀπελήλυθα.

'Απιῆσα [6]. ἀπέβαλες. Εὐριπίδης Αἴγῃ.

'Απιῆκατο [7]. ἀπεῖπον, ἀπηρήσατο.

'Απιαυλισμὸς [8]. ἡ εἰς σαυτὸν φυγὴ τοῖς φόνου φράσαζιν.

'Απιθία. ἀπιθῆ.

'Απιπέτη [9]. ἀπαγορεύζη.

'Απιὸπασι [10], ἀπέφερψαν τὰ νῶτα. Σοφοκλῆς Φινεῖ.

'Απιξίας. τὸ ἀποπατεῖν [11], Κρῆτες.

'Απιξίοι [11]. ἀπέθανον.

'Απιξιωμὴν. ἀλλαξία.

'Απιξισμένον. ἐκπεπορθυμένον. ἠκεδεμένον.

'Απιξικεσάμαν [12]. ἀπιξεφόρησα. ἢ ἐξεκένωσα. ἢ ἀπιθέμην.

'Απιοίκασιν [13]. ἀνομασῶσιν.

'Απιοικόπας. ἀνομάσας.

'Απιόῖ [14]. ἀπόῖ.

'Απιπάπολ [15]. ὁ μὴ παλαιώμ.

'Απιπεῖαι [16]. ἀπιχωρεῖσαι.

'Απιπόμαν. ἀπιχώρησα. ἀπεπήδησα.

'Απίορησαν. ἀπεδάκρυσαν. ἀπεφύσησαν [17]. ἀπεμάξαντο.

'Απίπλυσι λόγυς [18]. ἀπεμύξατο τοὺς λόγους, ἀντὶ τοῦ, ἀπεγράφη. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ.

'Αεβ [19]. χθιζὸν.

'Απιεχύτυς [20]. ἀπίεσας.

'Απυπέμβν. ἀπυπεῖν. ἀπαγορεῦσαι.

'Απίεχαν [21]. μέγαν. ἀτελείωτον. Ἐν τοῦ πίεζε μὴ ἔχειν.

'Απέραλον [22]. ἀπόλεσον.

'Απίεκαν. ἀέκητι. τίλ[illegible] μὴ ἐχόντες.

'Απές ὄζιν. ἃ πρὸ ὄζιν.

'Απερός. δεξιός.

'Απεημάσαν. ἀπωσῆσαι [23].

'Αεβείσες[illegible]. ὁ μὴ χθιζὸς ὀφειλὼν [24]. Πλείσ-εἶζω γὰ, τὸ ἀεβεκεβαίσω ἔλεγον.

'Απι-

Schol. ἀπεγράφατο, σαλίνου. Γεγραφὼ ὃ τῷ 'Απομελέτῃ, ἃ ἔγ. ἀπολογίζεσθαι, quo sensu Strattis utitur, teste Suida. Mox pro ἐπιμεθανεῖν reſcripſi ἐπιμεθήμεν. Ecloga MS. 'Απιμεθήνειν. ἀπογράφεσθαι. Ex dictis patet, ex parte falli Cl. Kuſterum, qui ſequentia voci ἐπιμεθήμεν adſcripſerat: „Leg. „ ἐπιμεθήμεν, & accipe pro diverſa lectione vocis ἀπιμεθή„μεν in loco Hom. Il. I. 109. Nam & Schol. ibi notat, pro „ ἀπιμεθήμεν apud Poëtam, quoſdam ſcribere ἐπιμεθήμεν.„

1. 'Απιμφαίνοντα.] Lex. MS. in Dionyſ. Areop. 'Απομφαίνη. ἀπίθανα.

2. 'Απιόσατα.] Tranſitive, de quo fruſtra dubitat H. Stephanus (Theſ. II. 997.) habetur in Eurip. Iphig. in Taur. v. 1140. Adſert idem Steph. ex Homer. ἀπιπάλλω τινὰς πατρίδ[illegible]. quod eſt Euripidis ejuſdem dramatis v. 175. Homerum ita locutum non recordor. [Conſ. Scapul.] ABRESCH in Miſc. Obſ. V. 1. p. 100. Exſtat apud Hom. Il. α. 629. (ſive Cat. v. 136.) Pro ἀπῳκίζω Apollon. Lex. MS. habet ἀπῳκίσω. Schol. l. c. ἀπῳκίδη, ut modo in 'Απινάδη. Vid. ſup. Not. in v. 'Απομάσαν, & inf. v. 'Επιπάλλω. &c.

3. 'Απιξάμψω.] L. 'Απισχάμψω. GUYET. HEINS. IS. VOSS. KUST. Ita repoſui ex Suida; favente ſerie. Vid. mox v. 'Αποίκαζ.

4. 'Απιδυπκάς.] L. 'Απιδυπκώς. Vid. Απιδύπκζαν. IS. VOSS. Corrupte, ut videtur, pro 'Απιδηδκώς, φεύγων. Vel pro 'Απιδηπκὼς ſcribendum erit 'Απιφηδκώς. Conf. Suid. v. 'Απιφηδίζει. KUST.

5. 'Απιμὶ.] Ex Deuteron. IV. 19. Lex. MS. Οὐκετεβὶ: 'Απιμὶ. ἀπελήλυθα, διῳκήμ.

6. 'Απιῆσα.] L. 'Απιεῖσα. IS. VOSS. An pro 'Απεῖσα, idque pro 'Απεῖπω? uti ſequens 'Απιῆκατο ſcriptum eſt pro 'Απεῖκατο: ab ἀπεικάσσω, recuſo, rejicio; quo ſenſu etiam uſurpatur verbum λάπτομαι. Vel an hîc legendum eſt: 'Απιεῖσα. ἀπέλαβες. i. e. reportaſti; retuliſti? ab ἀπομαίρω, quod idem ac ἀπαιρῶ, ab λαμβάνω. Conſideret Lector. KUST.

7. 'Απιῆκατο.] Vid. Miſc. Obſ. V. 2. p. 219. Gloſſa MSS. in Pſalmum: 'Απιλίων. ἀπ' ἰδιωτῶν, παρητοῦντο. Deinde: 'Απιῆκαν. ἀπῆρνηνται. ubi leg. 'Απῆρνηνται. Conf. Not. prac. 8. 'Απιαυλισμὸς.] Abannatio. SOPING. Vid. Meurſ. ad Lycophron. [v. 1039.] p. 287. & M. Martin. SCHR. 'Απιαυλισμὸς quid ſit, docet H. Valeſius Not. ad Polyb. & alior. Excerpta, p. 66. & Petit. ad Leg. Att. p. 512. Pollux L. I. ſegm. 68. 'Απιαυλίσαι δ, τὸ φυγεῖν ὑπ[illegible]. ἢ παίσαντα τιν[illegible] ἢ ἀπ[illegible]. Vid. ibi Interpp. & Etym. M. Conf. Suid. v. 'Απιαυλίσαι.

9. 'Απιπέτη.] Videtur eſſe ex Eurip. Phœniſſ. v. 1641. Καὶ απιπέτη πλάτας, ubi Schol. καὶ ἀπαγορεύσῃ. L. BOS Obſerv. Crit. p. 156. Adſentitur Kuſter. Eundem locum notaverat H. Steph. in Theſ. T. I. p. 1834.

10. 'Απιὸπασι.] Conf. v. 'Επόπτης. Verbum, vix in Lexicis obvium, occurrit in Eurip. Bacch. v. 762. & quidem tranſitive, pro in fugam vertere, cogere terga dare. ut monet Cl. Abreſch in Miſc. Obſ. V. 1. p. 101.

11. 'Απιξίας.] L. 'Απόπατῶν. SOPING. 'Απιξίζω, pro 'Απιξίζω, ab ἀπιξίζειν, ſecedere. quod ipſum etiam ſignificat 'Απεκτῶν. Unde apparet interpretationem hanc male ſollicitari a Sopingio. KUST. Sopingii Notam induxerat quoque If. Voſſius.

12. 'Απιξικεσάμαν.] Eſt 3. perſ. ſing. aor. 2. Indic. ab ἀπεικάσσω, e vita migrare. Conf. ſup. v. 'Απίειν. KUST.

13. 'Απιξικεσάμαν.] L. 'Απιξικεσάμαν, idem quod 'Απιξικεσάμαν. Vid. 'Εξεσάμαν, & 'Εξικεσάμαν, & ſequentia. Item 'Απιξικέσατο, &c. IS. VOSS. An pro 'Απιξικεσάμαν ab ἀπιξίζω. Inf. 'Εξίσω, καθίσω. Et apud Ariſtoph. Acharn. [v. 340.] Ἐξεσάμαν Schol. interpretatur, ἀναπέπαμαι, ἐκάθισμαι. Vel pro 'Απιξικεσάμαν, ab ἀπιξίζω, exhaurio, evacuo. Vel; quod forte verius, pro 'Απιξικεσάμαν, ab ἀπεσάμαν, quod Suidas itidem interpretatur, λελίθημαι, & κάκωσα. KUST.

14. 'Απιόῖ.] Vid. ſup. in 'Απιφηδίζει.

15. 'Απιὸπ[illegible].] Vid. Apollon. Schol. p. 74. SCHR. Ex R. Z. 362.

16. 'Απιπάπολ[illegible].] Forte 'Απίπαλ[illegible]. Vid. in Πιπαίς. SOPING. Sopingii Notam induxerat If. Voſſius. Vellem quid melius redditiſſet. Vide tamen v. 'Απιπαλίσεις.

17. 'Απιορίαν.] Abrade literam finalem, & lege 'Απιορεία, pro pruſino colore veſtiit, vel expalluit. PERGER. L. 'Απιπορίαν. IS. VOSS. 'Απιορεία[illegible]. HEINS. Vid. inf. v. 'Απορχλείαν.

18. 'Απιδάκρυ[illegible]. † 'Απιφόρ[illegible]. &c.] Lege continua ſerie: ἀπιδάκρυζα, ἀπιφόρζα, &c. Nam σῦρω etiam ſignificat φορῶ. Vid. inf. v. Πρόσω. Præterea ſeries literarum obſtat; quo minus 'Απιφόρζα hîc novum articulum inchoare poſſit. Fallitur ergo Phavorinus, qui ex loco hoc Heſychii in Lexico ſuo ponit: 'Απιφόρζα. ἀπιπάσχειν. KUST. Conjunxerat etiam has gloſſas If. Voſſius. Itaque exhibui in Textu.

19. 'Απίεντ[illegible] λόγυς.] Emmovit ſe in verba. Plautus Affinar. [I. 1. 26.] Neque hercle ego iſtuc dico, neque dictum volo: Teque abſtero hercle, ut, quæ locutus, deſpuas. PERGER. Inf. 'Απιπλύσας. ἀπορρίψας. Ed. Hagen. 'Απίπλυζε, male. Eurip. Helen. v. 670. 'Απίπλυζα δ' ὑπὸ λόγου —— Heſiod. Ἔργ. v. 716. - - λάπλυζε δὲ σ' ἀοιδὴ, proces deſpuunt, ut loquitur Catull. carm. L. ad Licinium, v. 19. Schol. Eurip. Hecub. v. 1276. 'Απίπλυσα. παρῄρησα τὸ σῶμα μου ἀπόπτυσμα. Theocrit. XXVII. 5. - - λώστιον τὸ φίλαμα. Conf. Plutarch. If. & Oſir. p. 358. ex Æſchylo: Cl. le Moyne ad Var. S. p. 670. & Miſc. Obſ. V. 1. p. 101, ubi Cl. Abreſch adfert Eurip. Ibhig. in Aul. v. 874. ἀπίπλυζε μοῖρα. Hel. v. 670 λόγου. & Herc. fur. v. 560. μάχας. Conf. Cl. Hemſterh. ad Lucian. Dial. Mort. p. 414.

20. 'Απιὲς.] Æſch. Eumen. v. 663. Adde Suid. ABRESCH. Vid. ſup. v. Αἶαξ, ibique Not.

21. 'Απιεχύτυς.] Reſpicit I. Timoth. I. 4. μύθοις τε γενεαλογίαις ἀπεράντοις. Ad quem locum Pricæus laudat Gloſſas MSS. in Sereniſſimi M. Ducis Hetruriæ Bibliotheca, quas explicant: τοῖς μὴ ἔχουσι πέρας τι χρεῖν ἢ τοῖς λόγους ἢ τοῖς ἀκούζι. Vid. Suicer. Theſ.

22. 'Απέραλον. &c.] Forſan: 'Απέραλον. μέγα, ἀπελθόντα, τὸ πέρας μὴ ἔχον, ex Schol. Nub. Ariſtoph. AB. I. Sc. I. v. 3. BERNARD. Conf. in v. 'Αέκητι. & mox 'Απέραλον. Forte 'Απέραλον correxerat Bernard. ex Comici loco cit. ubi Scholiaſtes (item Suid.) errare eos ait, qui ἀπέραντον, μὴ ἔχον, ſcribunt. Sed vide ibi Cl. Kuſt. ut & Cl. L. Bos Obſ. Crit. p. 61. Conf. Suicer. Theſ.

23. 'Απίρυσθαι. ἀπώλεζα.] Videtur fuiſſe ἀπωλέζιν. Homerum explicat Il. Φ. 599. WESSELING in literis ad me datis. 'Απολέρυσθαι legitur in Poëta l. c. quod infra occurrit ἀπωλέζω recte emendavit etiam D. Heinſius. Sup. 'Απίρυσθαι. ἀπωλέζω. Conf. 'Απύρρι, 'Απέρρυσι, 'Απέρρυσι, &c.

24. 'Απεῶσαι.] L. λώστιον. IS. VOSS. H. STEPH. ſed. Leg. conjicio: 'Απεμφαίνειν. λώστιον. ſive mavis: 'Απεῶσαι. ἀπώλεζα. Sed prius præferam. Plato in Sophiſt. 157. A. γεγωνὸς ὃ ἀπεῶσαμένου &c. ABRESCH.

25. 'Επόπτης.] Vid. Ἐπιφωτῆρα. Vide quoque Tibull. IS. VOSS.

'Ανεξάλλητος [1]. ἀνέξαπίπτητον. ἀφιλῆ.
'Ανεξέλεγκτος [2]. ἀνεξέλεγκτον.
'Ανεξίαζεν [3]. ἀπεφθάρη.
'Ανεξίγκλητον [4]. ἀνεξένικτον.
'Ανεξίγκλητος. ἀνεξένικτος. ἀνίκητος [5].
'Ανείρυσος. ἀνεξισκεπάστως [6]. ἁπλυπερίσμαστήτως.
'Ανεξιότητον [7]. ἀνεξέλεγκτον.
'Ανεπεισαλύσως [8]. ἐπειχθεῖσαν.
'Ανειληπτος. ἀκατάσχετος.
'Ανεξικέπαιος [9]. ἀδιάλυτος. ἀπερισπάστως.
'Ανεξισπάστως [10]. ἀμεσίμνως, ἀφροντίστως. ἡσύχως.
'Ανεξέστατον [11]. μωρόν. ἀφρονᾶς μὴ ἔχον.
'Ανεξεμεσίμνως. ἀμεσίμνως.
'Ανεπείσατο. ἀπεδιάζατο.
'Ανεπεισαλύσως [12] ἐπειχθεῖσαν.

'Ανεπίσ[ε]κ[τ]ος. ἐπελέκ[τ]ος.
'Ανεπίσεια [13]. πολλά. ἄπειρα.
'Ανεξεικάπαιος [14]. ἀπερισπάστως.
'Ανεξίζεπαιος [15]. τὸ μὴ ἐκξεπεσόμενον. ἤγουν τὸ μὴ ἐκφερόμενον.
'Απίεσνα [16]. πίεσις μὴ ἔχουσα.
'Απόρε [17]. ἀπαφθείρε. περθὲ μὴ φθορᾶς.
'Απέρρυς. τέτμης.
'Απερρησ [18]. ἀπελέσ[ε], ἀπαφθερεῖ.
'Απερρίγαζι [19]. περείκεζεν.
'Απιρρόωτο [20]. ἐρρεμβόμενος ἦλυε.
'Απερύκειν [21]. κατέχειν. κωλύειν. ἐμποδίζειν.
'Απερίοκα. κωλύει.
'Απεραθὺς [22]. κωλυτής. Ἐραστὴν γάρ ἐστι, τὸ ὁμοῖον.
'Απιρωπὶς [23]. ἀπαλόβροτον.

'Απι-

1. 'Ανεξάλλητος.] Pro 'Ανεξαλλήτου, quæ est vox Aristophanica in *Ran.* v. 863. Conf. Suid. qui 'Ανεξάλλητον exponit, ὅτου ἡ οὐκ ἔδοτο λαλεῖν· ἢ ὃν οὐκ ἂν τις ἐξελέγξειε: *i. e. vel eum qui loqui nescit; vel quem quis verbis non circumvenire*: quæ interpretationes cum Hesychianis sensu conveniunt: KUST. Conf. H. Steph. *Thes.* II. 550. F. Vocem ἐξελλαλῶ habet Hesych. in v. Πεπλογλωσσῶ.

2. 'Ανεξέλεγκτον. ἀνεξένικτον.] Mox: 'Ανεξενίκτου, ἀνεξέλεγκτον. Nescio an hoc natum. Conf. in v. 'Ανεξίγκλητον, & v. seq. 'Ανεξίγκλητος.

3. 'Ανεξίγκλητον.] L. 'Ανεξίγκλεζεν. HEINS. L. 'Ανεξίγκλεζεν, a γρύζω, γίγκλω, & γίγκλω, quod & corrumpi notat; unde γίγκλος, IS. VOSS. An corrupta vox ex 'Ανεπίρρεζεν? Sic videtur: idemque a *Kustero* conjici, lubens video. Vid. inf. in 'Απείρε, 'Απέρρυς, & *Not.* in 'Ανεξέλεγκτον.

4. 'Ανεξίγκλητον. ἀνεξένικτον.] Ita mox 'Ανεξένικτος expositum. Frequenter de Deo usurpatur; ut exemplis firmavit Cl. Suicer. *Thes.* Sic פקח יסורי pro *Deo*, q. d. *illocabilis*, i. e. infinitus, ἀνεξίγκλητος. Vid. Nob. Montfauc. *Diar. Ital.* p. 406. & Cl. Barnes. ad Eurip. *Troad.* v. 884.

5. 'Ανεξίγκλητος. . . ἀνίκητος.] *Invictus* h. l. idem est, ac nullis fallaciis, nullis strophis aut technis superendus; uno verbo: *incircumscribendus*. Gloss. Isidori: *Veteratricem. callidam. incircumscribendam.* Contra *circumscribere* est defraudare. Juvenal. *Sat* X. 222. PERGER. Vid. Jo. Britannicum ad eum locum. Græv[ius], ὁ πάνυ, in Isidoro legit: *callidam in circumscribendo*, h. e. decipiendo. Non displicet *Pergerus*. Conf. Suicer. *Thes*

6. 'Ανεξισκεπάστως.] Forte, ἀπερισκεπάστως. KUST.

7. 'Ανεξιότητον.] Vid. sup. v. 'Ανεξέλεγκτον, & Suicer. *Thes.* in 'Ανεξιοτῶ.

8. 'Ανεπεισαλύσως. περ.] Eadem glossa mox redit. Conf. v. Ἐκπερίεσαλῶ.

9. 'Ανεξικέπαιος.] Vide iterum paullo post. Male Ald. 'Ανεξικέπλιος, pejus Flor. 'Ανεξικένλιος. Schol. in Gregor. Nazianz. *Orat. Stelit.* II. p. 86. *Ed. Montac.* 'Ανεξικέπλιος. Et in *Stelit.* I. p. 19. 'Ανεξικεπλῶ. ἀνεκδιάστως.

10. 'Ανεξισπάστως.] I. Cor. VII. 35. SCHR. Vide ibi L. Bos *Exercit.* & Raphel. *Annot ex Polyb.* & *Arr.* Glossæ Sacræ ad l. c. 'Ανεξισπάστως. ἀφροντίστως. 'Ανεξισπάστως occurrit etiam in Nili Monachi *Narration.* p. 37. Καὶ τὰς αὐτὰς τὸ θεῖον ὁμολίας τοῖς ἀνεξισπάστως αὐτὰ ἐζαίλις. *fine interpellatione*, reddit Possinus. Clem. Alex. *Strom* L. III. p. 536. init. *Ed. Patr.* ἀνεξισπάστως (sic recte pro ——— τῷ) τῷ κυρίῳ ὑποτασσόμενοι. Sic & ἀνεξισπάστως δίον Basilius M. *Vid.* II. p. 370. & 371. vocat *vitam nullis seculi curis distractam*. Claud. Ptolemæus *de Justic. facult.* p. 12. *Ed. Ism. Bulliald.* ἀνίσχυρον τὴν ἀνεξισπάστον ὑπόνοιαν, *puram & integram inque variis sensibus non distractam contemplationem*. Iterum p. 20. Et φιλοσοφίαν ἀνεξισπάστον dixit Sextus Empir. *adv. Log.* l. VII. §. 167. *Ed. Fabric* Conf. Suicer. *Thes.* Ut autem b. l. 'Ανεξισπάστως redditur, ἀμεριμνως: Sic μεριμνῶν γὰρ ἀνεξισπάστως, *solicitudinem & distractionem*, conjunxit Achmet Oneirocr. c. 213.

11. 'Ανεξέστατον. μωρόν.] Cl. *J. Clericus* legit μόνον, *solum, auxilium aut facultates non habens*. Vide eum ad Hammond. in Hebr. XII. 1. Non adeo male: ita enim Phocylid. v. 24. — πάσσο δ' ἀνεξέστῳ ἀνδρὶ. *Serva cui nemo adsistit virum*, i. e. *solum, omni auxilio destitutum*. Et apud Arrian. in *Epict.* III. 26. p. 433. ἀνδρὸς ἀνεξεστάτου, μήτε γυναῖκα ἔχοντος μήτε παιδία, μήτε φίλους, *quamvis ibi non auxilium, sed negotium potius spectetur, quod facessunt uxor, liberi*, &c. quæ hominem distrahunt. Hammondus *l. c.* Hesychium laudans, explicat *stolidum, nullas habens hypotheses, nulla argumenta*. Respicit ille Rhetorum antiquorum phrasin, qui ἀνεξέτασιν dicebant quod circumstantiis caret, & de quo nulla idcirco quæstio instituì possit; ut si quis nulla de causa abdicet filium suum: quod exemplum adfert Hermogenes *Partit.* p. 7. *fin.* Conf. L. III. *de Invent.* c. 4. p. 140. Neque hic sensus tam absurdus, ut putabat Cl. Clericus. Facile enim in 'Ανεξέλεγκτον hic subintelligas ζήτημα, quod sensu dicto etiam μαχὴν vocare possis, utpote nulla fultum ratione. Et favet τὸ ἔχον, in neutro genere. Si enim μωρὸν corrigas, ut de homine dicatur, rectius ἔχοντα scriberes. Ut autem conjecturam meam depromam, videtur Hesychius duas voces confudisse, 'Ανέξετον scil. & Ἐξέστατον. Nam ἀν ἐξ in MSS. parum differebant. Conf. J. H. Boecler. *Anim.* in Polyb. p. 75. ubi ἀνέξετασεν & ἀνεξ. confundantur; ut. p. 116. ἀτοπίαν, & ἀπορ. & apud Theophrast. *Hist. Pl.* p. 23. *Ed. Bad.* ἀδιαίτητον & ἄδη. Suidas: Ἐξέστατον. μωρὸν, ταχὺν ἀκατασχέτον. Sic & Photii Lexicon MS. Vid. & inf. in 'Ανθρακίωσεν, & Παλιμβόλῳ: & quæ notavi ad *Gloss. N. T* p. 180. Ceteroquin accipiendum, ut dixi. Infra: Ἐρῆμος. ἀνέξετάστος. Ἔρημος λόγος. τὸς λόγους, ματαίους.

12. 'Ανεπεισαλύσως.] Supra occurrit. Ex affinitate soni α & ι hic locum occupat.

13. 'Ανέπεισα.] Vid. sup. 'Απειρίσια & 'Απειρεσία item v. 'Ατενεζάλιν, ubique *Not.*

14. 'Ανεξεικάπλιος.] L. 'Ανεξεικάπλιος, ut paullo ante, per α.

15. 'Ανεξίζεπαιος.] Habet Chrysost. apud Suicer. *Thes.* & Basil. T. I. p. 203. A. & p. 574. E. monente Abreschio.

16. 'Απίεσνα.] Supra 'Απείρεσα.

17. 'Απόρε.] Id est, *Abi in malam rem*. Exstat apud Aristoph. *Nub.* v. 781. Vid. Suid. & inf. v. 'Απορθεῖρε, & Ἔρρε & Ἔρρεσο, &c. Conf. mox v. 'Απείρεσι.

18. 'Απερρησ.] Confudit hic Hesych. duo verba similis pene soni, 'Απείρεσι & 'Απόρρησι. Nam interpretatio λύσιν pertinet ad 'Απόρρησι, non vero ad 'Απείρεσι. Vid. inf. v. 'Απορρήσει. Deinde pro λύσιτελεῖ scribendum est ἀπαφθείρῃ, i. e. *abilis, faceffet in malam rem*: quæ interpretatio pertinet ad 'Απείρεσι, quod est ab ἀπείρων. KUST. Similiter V. Cl. in *Diatr. Anti-Gronov.* p. 40 Vide & *Not.* præced. Forte tamen dici poterit, 'Απείρεσι *b* l. positum esse pro 'Απόρρησι, idque per duo synonyma exponi, λύσιτελεῖ & ἀπόφθορε: ut infra 'Απείρεσι etiam per Activum ἀπόφθορε redditur. Schol Od. II. 428. 'Απορρήσω. ἀπόφθορε. Conf. *Not.* in v. 'Απορρήσει.

19. 'Απερίγαζε.] Apollon. Lex. MS. 'Απ. περείκεζε. Μεταφορικῶς ὁ πάππας ἐν λεξ. scil. *Odyss.* B. 52. Vid. inf. 'Ερίγαζε & seqq.

20. 'Απιρρόωτο ἐρρεμβόμενος ἦλυε.] 'Επιρρόωτο, *Odyss.* T. 107. & pro ἐρρεμβόμενος ἦλυε, lege ἐρρεμβόμενος ἦλυε. i. e. *malebant ab aliis*. SOPING. Schol. Hom. *l. c.* Ἐπιρρόωτο. ἐρρεμβόμενος εἰσπορεύοντο. Inf. Ἐπιρρόωτο· (ex *Il.* A. 529.) ἐρρεμβόμενοι εἰσπορεύοντο. . . . ἢ ἐρρεμβόμενος ἀγχοῦτο. Et: Ῥόωτο ἐρρεμβόμενοι, ἐπορεύοντο. Conf. Ἔρρωντο &c. Rescripsi itaque ἐρρεμβόμενος adverbialiter: maxime cum & Phavorinus aperte præferat ἐρρεμβόμενος ἦλυε, cum spiritu leni in postrema voce. Conf. v. Ἐπιρρόωτο. ἦλυε. Sic enim legend. pro Ἐπιρρόωτο. ἦλυε. 'Απιρρόωτο male *b. l.* pro Ἐπιρρ. positum esse, notaverat etiam *Kuster.* Sæpius ἐπ. & ἐπ. in initio vocis confunduntur. Unde ἐπιδαπίζειν recte pro ἀπιδαπίζειν Luciano reddidit Magnus Hemsterh. ad *Nigrin.* p. 62.

21. 'Απερύκειν.] Vid. inf. v. Ἐρύκειν, &c.

22. 'Απεραθὺς.] Hom. *Iliad.* Θ. 361. Vid. inf. Ἐραῶ γὰρ ἀντ. & Ἐραὸς, Male autem ἐραστὴν Ald. & Flor. mox pro ἐραστὸν, ut Hagen.

23. 'Απιρωπὶς.] L. 'Απίρρεζεν. Æschyl. *Choëph.* p. 251. ubi Schol. συγγὲς ἐγγενῶς. Phavor. 'Απίρρεζεν. ἀγχοῦ, πλησίον, συλλεγῆ, ἢ ἐγκαταμίγῃ, συγγὲς. L. BOS *Observ. Crit.* p. 156. Descripsit hæc Phavorinus ex Etymologo, qui 'Ασβεστὸν habet, ut Hesychius. Quæ lectio forsan non abjicienda. Vide Etymolog. in Ἠτιοχράτης, ibique Anacreontis fragmentum, in quo per ὦ μακρὸν scribitur: βάλετε ἀσβέστοις (Barnes. interrogative: Βάλετε ἀσβέστῃς) ἐμὲ πῦρ,

'Απεράτως [1]. Θαυμαστῶς. ἀδιάκριτως.
'Απερισπάστως [2]. Διηκριβωμένως.
'Απεσαξεν [3]. Ἔξωσεν. ἀπέβαλεν.
'Απίδη. ἰσοδίδη.
'Απιστίσατο ἀπεβάλλετο.
'Απλᾶς [4]. ἀκολούθως.
'Απεμίμησεν. Ὕψωσεν, ποιῆς μετέωρον ἀνήγαγεν. Σίμμ. Ψ', εἰ μετέωρα παρεναβάσεις [5].
'Απέσωσεν [6]. ἀπέσωσατο. ἀπέρριψεν.
'Απεσκεδάζετο [7]. ἀκύρως ἐποιεῖ.
'Απεσκεύασάμην. ἀπέρριψα, ἀπεδοκίμασα.
'Απέσκη [8]. τόξον ἀπέσκη Ϙ. ἔνια δὲ γομφοῖ θήκεις τόξα. Σοφοκλῆς Τραίλῳ.

'Απί-

'Απίσκλη [10]. ἀπέβαινε.
'Απισπλήκης [11]. ἀναιδὴς ἄνθρωπος.
'Απισκύλυπεν [12]. ἀπέσκεπε [13] τὸ δέρμα. ὅθεν ἡ Σκολοδίφης [14].
'Απισπερχνῶν. καταπερφνῶν.
'Απισπερχύζω [15]. ἀπεσύρετο.
'Απεσκοπιάφα [16]. ἰσκιαγραφιδία. τὰς Ϙ' λεξίσεις [17] Σκότως κηλεῦσιν οἱ ζωγράφοι.
'Απεσκύθισμ. κέκμηκ Ϙ [18].
'Απίσουξεν [19]. ἀπέσωσε. Λάκωνες.
'Απεσυτὴς [20]. ἀπεσύθη. Λάκωνες.
'Απεσύπαζον [21]. ξύλοις ἀπεδίωκον.
'Απεσπαδυκόπων [22]. Φλεγμόνων ὁ τῇ τέφρᾳ.
'Απεσπάδωτο [23], ἀπέτησεν.

'Απι-

[1] ...γνώς, ἰσοτρόφως. Etymol. 'Ααβωνὶς ltidem interpretatur σιγηλός. Ut prolude vel apud Æschylum scribendum videtur ἀσβώτως; vel apud Etymol. & hic apud Hesych. 'Ασίφως, pro 'Ασβώτως. Nisi tamen utrumque vitiosum sit, & detortum ex 'Ασίγμως, quod idem significare ac ἰσοτρόφως notum est. „

1. 'Απιρώτως.] Male sortiam pro 'Απεσπάτως, *de improviso*. L. c. ἀδήλως, & propterea ἀσπασίως.

2. 'Απερισπάστως.] L. 'Απερισπάστως. IS. VOSS. Perperam. Respicit enim ad Hom. *Il.* Π. 723. ubi Schol. λαμπρότατα. Vid. sup. 'Απερισπάστως.

3. 'Απέσαξεν. ἔσχισεν.] Scribe ἔτρησεν, ἀπέτρησεν. *Genes.* XXIV. 31. PERGER. Quid si 'Απ. ἐτύπησεν, ἀπέτρησεν? ut prior expositio conveniat locis Herodoti & Dinarchi apud Harpocrat. & Suidam; posteriori *Genes.* XXIV. 32. ABRESCH. Contrarium τῷ 'Αποκόπτω est 'Επισκόπτω, de quo Pollux l. VII. 186. ibique Interpp. Recte *Pergerus* adtulit locum *Genes.* ubi: ἀπέσαξε τὰς καμήλους. Dubito tamen, num ἔτρησεν bene concesserit. Infra enim contrariæ voci ea significatio adaptatur: 'Επέσαξεν, ἔτρησεν. quod est *Genes.* XXII. 3. ut Glossæ: 'Επέσαξεν τ' ὄνον. *Sterne equum.* Sic Τάκων] infra exponitur, σάττει], ἁπλίζει]. Conf. v. Σάξαι. Præterea ἀπέτρησεν non meminit me (extra locum infra corruptum) alibi legere: nisi fit ad 'Απέσαξεν formatum. Si mei res arbitrii foret, scriberem potius: 'Επέσαξεν, ἔτρησεν, ἐπέτρησεν. Nisi vero duas voces, 'Απέσαξεν & 'Επέσαξεν, confuderit, suspicari liceat, expositionem τῇ 'Απέσωσεν permisse, remanente tantum contrariæ vocis, quam subjecerat, interpretatione; quæ, licet diversa, postea consuerint. Alia habet Harpocration in 'Απεσάξατο. Conf. Diphil. apud Athen. VII. p. 292. E. Aliter *Kusterus*: „ Forte (inquit) vitiose pro 'Απέσαξεν, ἔτρησεν, ἀπέτρησεν. Doctiores enim (inter quos & Lacones) in Futuris verborum ξ ponebant pro σ, ut καθίξω dicentes pro καθίσω. Conjecturam meam confirmo ex ipso Hesychio, qui infra habet: 'Απέσαξεν, ἀπέτρησεν, Λάκωνες. „ Nisi tamen uterque locus in eadem aut simili menda cubet. Hactenus olim. Opportune vero his ipsis diebus peritissimus *Bielius* sequentia ad me perscripsit: „ L. ἔτρησεν, ἀπέτρησεν. Vid. „ Gen. XXIV. 32. ubi pro ἀπέσαξεν Ϙ' ὁ, *Incertus* ἀπέτρησεν. „ Vid. Muntfauc. *Append.* ad Orig. Hexapl. in eum loc. Et potuit hanc Incerti Interpretis expositionem defecrisse Hesychius. Conf. *Not.* in v. 'Απεσχισμένην, post v. 'Απεγγύς.

4 'Απλᾶς.] Idem quod ἁπλῶς. IS. VOSS. Similiter *H. Steph.* ad oram lib. sui: „ *An pro* ἁπλῶς? „ Consentit Cl. *Kusterus*.

5. Σίμμ. - - - ποῖς ἀνεβάσεις.] L. ποιημαβάσεις. SALM. Vid. Vitruv. IS. VOSS. Una voce exstat in Hagen. Edit. Infra: Σίμμ. - - - ὁ ταῖς ἰαμβικαῖς Σίμμις γυνὴ. Vid. Eustath. p. 965. & *Not.* ad Thucyd. IV. 25. p. 253. Conf. inf. v. 'Απορνῶν, & *Not.*

6. 'Απέσωσεν.] L. 'Απέσῳν. IS. VOSS. Forte intercidit 'Απεσώσαζεν, quod potius requirebat verborum ordo. ABRESCH. Nihil muto. Vide modo v. 'Απεσώσατ, & 'Απεσωσάμην infra, (post v. 'Απεσῴσθη) quod expl. ἀπερρίφθη. Conf. v. 'Απέσατ, & v. 'Απέρμα, & inf. *Not.* in 'Απερριφίλη.

7. 'Απεσκεδάζετο.] Minus recte Infra 'Απεσκεδάζετο. Quamvis etiam plura vocabula in hoc Lexico occurrant, demto augmento.

8. 'Απέσκη.] A πέσκω, i. e. δέρμα. IS. VOSS. Inf. Πεσκίον, διφθέρα.

9. Τόξον ἀπέσκη.] L. τόξα ἀπέσκη. SALM. τόξοι corrigit Ill. *Jos. Scaliger.*

10. 'Απίσκλη.] Id est, ἐξεχώρει. ab λίσκομαι, λίσκλημι. G. 'Απισκλαὶς legitur infra. quod vide. SOPING. Conf. *Not.* seq.

11. 'Απισπλήκης.] Vide eleganter de hac voce differentem Cl. Hemsterhuis ad Luciani *Dialog. Select.* p. 61. Conf. inf. in 'Εσπλακώτου, Ἐξισπλακίτης, Βλιτοπλήμων, Κατεσπλακώτου, &c. Asclepiades in Anthologia inedita σισπλακὰς ἀνίας dixit.

12. 'Απεσκύλυπεν.] Scribe potius 'Απεσκύλευτεν: licet & aliis non displiceat. Conf. sup. *Not.* in 'Απεσκεδάζετο, infra v. 'Απεσκύλευτο, 'Εσπλαγχνῶν, Σίμμ, Λαμβίς, &c. Conf. Pollux. II. 176. & Suid. apud quem ἀπεξηρῴδη non rejiciendum. Vid. Etymol. in 'Απεσκληρῴδη: pro quo inf. in v. Κίμμ, ἀπεσκαληρῴδη.

13. 'Απέσκεπε.] Forte ἀπέλεπε. H. STEPH. *Ind.*

14. Σκολοδίφης. Forte κολοδίφης. SOPING. Malim σκολοδίπης, vel σκολοδίφης; quod infra vide. Eustath. ad *Od.* M. p. 1730. 16. ἐξ αὐτῆ δὲ (δέρμ) καὶ σκύλευ Ϙ δίφις καὶ τὰς παλαιὰς, καὶ σκολοδίφ Ϙ.

15. 'Απεσκύρχζο.] L. 'Απεσκυρήκζει, ut apud Etym. M. [p. 127.] Et frustra H. Stephanus [in *Ind.*] 'Απεσκυρήκζε, *detrahe*, novum in lingua Græca verbum ex depravato Hesychii loco, ut solet, excogitavit. PEARSON *Præfat. ad* LXX. Sic & *Ill. Vossius*, item *Kuster.* qui pro ἀπεσύρετο pariter ἀπεσύρετο corrigit, ex Etymologo. 'Απεσκυρήκζει, διωκόρετ, legebat *Wesselingius* Noltet. Vid. v. præc. & inf. 'Απεσκυρήκζει, & 'Εσπασκυρήκζε. Minima mutatione elapsam syllabam σκ in Textu restituit.

16. 'Απεσκοπιάφα.] Vid. Eustath. *Il.* N. p. 922. ex Pausania. Mox σκοτο leg. pro σκότος. SOPINGIUS.

17. Χρίσεις.] L. σκιάσεις. BRUNO. Σκοτῶ pro *colore inducto*. JUN. Χρώσεις leg. *Budæus*, Melius σκιάσεις. IS. VOSS. Conf. H. Steph. *Thes.* T. III. p. 881. & Suid. qui Χρώσεις.

18. 'Απεσκύθισμ. κεκμήκ Ϙ.] L. 'Απεσκύθευμ, κέκμηκ. Sensu manifesto. Nam Scythæ ferro tondebantur. Stephanus in Σκύθαι· ἴδιον 'Αποσκυθίζειν, τὸ τὴν κάραν τοῖς σίδηροις τέμνειν. SOPING. HEINS. KUST. Vid. Suid. in 'Απεσκύθευμ, & 'Αποσκυθίζειν, quod pro ἀπεσκάρη poni καθεχρηστικῶς, notat. Lectionem certissimam admittere non dubitavi. Conf. inf. 'Απεσκυθίζειν, Τυμπὶς, Ἐσκυθιμβρίκης, Σκυθικὸς, &c. ubi vide *Not.* Adde Kust. ad Suid. v. Παρασκυθίζειν.

19. 'Απίσουξεν.] Supra 'Απέσωσεν. ubi vide *Not.* Vide & *Not.* seq.

20. 'Απεσυτὴς.] L. 'Απεσύθης. ἀπεσύθη. τὸ σ enim in ρ mutant, ut sæpe alibi. Sic Πὴς, πῦς. Λάκωνες. HEINS. *Pergerus* ἀπεσύθη etiam correxit, pro ἀπεσάθη. Infra: Σῦτης. σάξ]. Conf. modo v. 'Απεσύπαζον, & inf. in 'Απεσύθη.

21. 'Απεσύπαζον.] Forte 'Απεσύρισζον. Vid. Κρησῖζ. SOPING. Vox prudem corrupta, ut videtur: unde & in alium locum translata fuit. Scrib. autem 'Απεσύσζον, quod est ἀπεδίωκον, A τούτου enim τυπτῶ & ἀπατυπῶ. HEINS. Vid. sup. 'Απεσυτῆς. IS. VOSS. Id huc non pertinet. 'Απεσύπαζον non improbo. Sic enim Etymol. in v. 'Οφιοῦσσ Ϙ, p. 633. 'Αρχίλοχ Ϙ· Οὐρίου ἀπεσύπαζον. Commodius tamen 'Απεσύπαζον referibitur, si ordinem literarum sequamur: quod argumentum in his rebus valet, donec alio validiore infirmetur. Vide denuo Etymolog. p. 120. & in Σπεῦ Ϙ, p. 731. ubi eandem cernis Archilochi *fœtu*, sed ita immutatam: Θυρίου ἀπεσύπαζον. Quod præfero: idque in Lexico suo veteri scriptum tellatur H. Steph. *Thes.* T. III. p. 1110. Hesych. infra: Σπυκάζει, αἰεὶ. Sic 'Απεσύπαζον recte βύλοις ἀπεδίωκον reddit. Schol. Apollon. Rhod. I. 1117. Σπεῦ Ϙ. τὸ σπέρμα τῷ σύλλχ Ϙ. ἐξ οὗ καὶ 'Απεσύπαζον. manifeste respiciens Archilochi fragmentum. Sic σ & ρ permista sunt mox in 'Απεσύλαν.

22. 'Απεσυσδηκίστου.] Suspectam habet scripturam. H. STEPH. *Ind.* 'Απεσυσδηκίστου verum videtur. Est enim ab λιποσαρκίστης, quo usus Comicus *Avib.* ϟ. 8. Ita Cl. *Wesseling.* Mox 'Απεσυσδηκ scribitur. Conf. v. Σπόδυλος. Cl. Σπόδυλος ita: „ Potius 'Απεσυδηκίστου, ab λιποσαρκίστης. Conf. inf. v. Σπόδυλος, quod exponitur φάγξει: a σπόδυλος, *sub cinere coquo*, sive *torreo*. „ Hactenus. Videtur olim scriptum fuisse 'Απεσυδηκ. quando alius ι pro ῑ correxit, unde postea, utraque litera remanente, natum illud 'Απεσυσδηκ.

23. 'Απεσπάδωτο.] L. 'Απεσπάδωτο. IS. VOSS. Scribo: 'Απεσπάδω. ἀπέτρεζον. ἀπεσπάγη, ἐφαπτόμενον. quæ duo postrema alio rejecta sunt. PERGER. *Graevius* ad Lucian. p. 956. [T. I.] legit 'Απεσπάσατο. Sane λιποσαρκίστης Interdum significat, *à loco aliquo discedere:* ut apud Lucian. in *Icaromenippo*: πάμπολυ Ϙ' ὑφὼν λιποσάρκας, i. e. *cum jam longo intervallo a nubibus recessissem.* Budæo & H. Stephano vox λιποσάρκας in loco hoc Luciani immerito suspecta est. Nam idem Scriptor verbo illo similiter usus est T. I. p. 220. *Ed. Amst.* ubi ait: Πολὺ ὑφ' ὑμῶν λιποσαρκῶ Ϙ' ἀνὼν: i. e. *jam longo intervallo fidibus à tergo relinquimus.* Propitie, *a fidibus ...ut abstraxi-*

'Απισταδίας [1]. ἀπερίφθαμ. Suidas.
'Απιστία [2]. ἄπειρ. ἢ ἀπίθεσ [3].
'Απιλλάγη [4]. ἐφαιδρύνθη.
'Απίρασαν [5]. ἀπέφευξαν ξύλας.
'Απίση [6]. ἐχωλεύθη.
'Απίσηλεν [7]. ἀπῆλθεν.
'Απεσταλεγμένον [8]. ἀπεξυσμένον. Στιλεγίς γ', ἡ ξύστρα.
'Απισύλαν [9]. ἀπίσυρον, ἀπιγόμενον τὸ αἰδοῖον.
'Απιστη [10]. ἀπέχει.

'Απι-

'Απισύνι. ἀποχώρησις.
'Απισφιλίξεν [11]. ἀπέρριψεν.
'Απίσφλαν. ἀπέκρουσεν. Suidas [12]. ἰδίως ξυν [13].
'Απίσω ἀγνοία [14], ἢ ἀπεῖναι, ἢ μὴ γένεσθαι.
'Απισφακέλισεν [15], ἰσχάτη. Αἰσυφάης Ὀλυμπίου. νὶ δὲ ἰαβοῖ, ἢ ὀν. ἢ ὕβρεως μελαίνας. ἢ ἀντὶ τῆ τερφοσποιδῆ. ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν.
'Απίσφυλεν [16]. ἀπέτυχεν ἐπίσκεν.
'Απισφεχνίαζ. ἀποκλείζ.

'Απί-

straximus. Subintelligitur enim ἐαυτούς. Idem p. 255. 'Εκπεσὼν πολὺ ἀπὸ τῆ γῆς ἀπεστάτησεν. *Postquam à terra longe provectus esset*. Xenoph. L. II. *de Exp. Cyr.* p. 276. Ἐπὶ τὰς πλέοντα ἀπεστακότας ἢ βασιλικὰ τριήρεσ. Sic igitur 'Απεστάτουν secundum vim & sensum verborum Mediorum, est idem quod ἀπέστησαν ἑαυτούς, i. e. *abierunt, recesserunt*, dicebatur: cum quo non male convenit interpretatio Hesychii, ἀπέστησαν. KUSTER. Cogitabam 'Απεστάθησαν. At fyrehii, ἀπέστησαν. Cogitabam 'Απεστάθησαν. At sentio quid obstet. *H. Steph.* in *Ind.* exhibet 'Απεστάθησαν, ἀφίστησαν, ut fit præt. plusquamperf. pass. Ionic. ab ἀποστάζω, pro ἀπεστάσθη: ut Περιόδου, ex Φρύζη. Sed magis placet Cel. Grævii emendatio, firmata a *Kustero*. Facile autem σ & ζ in MSS. confunduntur.

1. 'Απεστάζ.] Aristoph. *Avib.* v. 8. 'Απεστάθην τὰ ἴνυχα &c. Schol. ἀφιστην. —— ἡ ἀπαγόρευσις, ἀφοσίωσις, τυπτόμενον ὑπόκλεισιν.

2. 'Απεσία.] Ionice positum pro ἄφεσις, *dimissio*: ut ἀποὶη, pro ἀπῆς. H. STEPH. *Ind.* Ionice pro 'Αφιεσία, ab ἀφίημι. GUYET.

3. Καὶ ἀπίθεσ.] In hac significatione scribitur potius 'Απίσεια, Laconice. H. STEPH. *Ind.* Forte 'Απίσεια [pro 'Απεσία, hoc sensu scribendum.] Vid. Xenoph. p. 253. Eustath. *Il. Odyss.* p. 290. IS. VOSS. Refer ad verbum Laconicum 'Απίσεια, de quo vid. Eustath. ad Hom. p. 63. & 1798. & H. Steph. *Thes. Gr. L.* T. III. p. 758. KUST. Sequentia, 'Αποδάγη, ἐφαιδρύνθη, *Pergerus* frustra ad 'Απεσταλεγμένον retrahit. *Is. Vossius* delet notam divisionis, legitque: τὸν ἀπίθεσ, ἄπειμι. ἐφ. Cl. *Wesseling* ita in literis ad me datis: „ *Quod in* 'Απισία *legitur*, ἡ ἀπίθεσ, *loco migrato*, „ *vix, sequentique arte connectendum est.* „ Supra: 'Απίθεσ. ἀπείθησις. Posses ergo, delto σ, legere: 'Απείθεσ. ἄπ. ἐφ. Vel transpositis vocibus: 'Απειθάγη. ἐφ. τὸν ἀπείθεσ. In quo, si literarum seriem excipias, nihil incommodi. Malim tamen ita: 'Απισία. ἄπειρ. ἢ 'Απίσεια, ἀπείθεσ, ἄπειμι. ἐφ. Eustath. *Il.* A. p. 63. *init.* Σῶδο δ' ἐφ' Ἑορτολίῃ ὁν ἢ σαλίνα σπαστικὸν. ἐστὶ δὲ ὁ καὶ 'Απίσεια, Δωρικὸν. . . . Μάλιστα δ' 'Απίσεια, ἤγουν ἀφίημι, (l. ἀφίεμαι) ἀπῆλθ. &c. Quod *pag.* 1792. repetitur.

4. 'Απεθάγη, ἐφαιδρύνθη.] Vid. *Not.* præced.

5. 'Απίρασαν.] L. 'Απισαίρασαν. IS. VOSS. KUST. WESSELING. Recte ita Phavorin. ante v. 'Απεσάλαν. Suidas: 'Απισαίρων, φανερῶ ἐφεύγων adfert locum Thucydidis, qui exstat l. IV. c. 69. ubi Schol. τὸ ἀπισαίρων exponit per χωρισάμενοι ἐπαίνω, monente Kustero. Sic Polyb. IV. 56. διαπαυόμενοι, ἢ ἀδιαφορήσαντες conjunxit: quem locum citat Suidas in 'Αναπαυόμενοι, redditque παυσθέντες ἀδιαλείπτως. Scriptum fuerat per compendium 'Απισ̄ρασαν, (quod in Textu exhibere malui) ut σ̄ρ̄ pro σπασῆς olim: unde idem sæpius in hac voce error. Vide inf. in v. Περσίλαι, ubi pariter pro ἀπίσω) referribendum ἀπισαίρει). 'Απισαίρασαν conjecit quoque Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 101. sed dubitabundus. Vid. inf. ad v. Απισταμένῃ.

6. 'Απίση.] Hom. *Il.* T. 33. Schol. ἐχωλεύθη.

7. 'Απίσηλεν.] An pro 'Απίσχω i ex Hom. *Odyss.* M. 143. Sane χ & λ sæpe inter se confunduntur. Conf. inf. v. 'Απίσηλα. KUST. 'Απίσχω conjeceram. Inf. 'Απίσηλα. ἄπεισι. ubi pariter 'Απέσχεν corrigit Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 101. & pro 'Απίσηλεν legit 'Απισάλα, ex Soph. *Oed. Tyr.* v. 114. ubi Schol. ἀπέβημεν. ἀπῆλθε.

8. 'Απεσκλησιρμένον.] Apud Xenoph. in *Œconom.* ἀπεσκληκόμενον. p. 540. SOPING. Vid. inf. Στίλγι, Στιλγὶς, & Στλησὶς. Conf. Pollux. VII. 179. & inf. in Πεφρασμένον.

9. 'Απεσύλαν.] Leg. 'Απεσύλων. SOPING. KUST. Damnat hoc *Is. Voss.* addens: „ ἐναλῶ vel σύλη, τὸ αἰδοῖον, *columna.* „ Etymol. M. p. 100. 'Απαλὸν χαμερπὲς τὸ αἰδοῖον, οἱ ὄ, τυλάσσ. ubi Sylb. τυλάσσ. Pollux L. II. *segm.* 176. Ἐκαλεῖτο ὃ δὲ Τελῶ, τὸ αἰδοῖον· ὃν δὲ φιμιχρίτης τὸ γυμνὸν αὐτὸ τῇ χειρί. 'Απεσύλῶν εἶπε. Vid. inf. Τόλει, & 'Απεσυλῶντ, pro quo *Florens* (ex hoc loco, ut videtur) 'Απεσυλῶντ. Phavorin. 'Απέσυλαν, &c. L. 'Απεσίλαν. Secutus est Etymologum p. 125. qui 'Απέσυλον, & 'Απεσυλῶσθ. pro quo Phavor. ἀπεσυλῶσθ. Conf. sup. *Kust.* ad v. Ἀλφὶ, sive Ἀφνὸ.

10. 'Απεστ.] 'Απεστ̄ postulat ordo. IS. VOSS. 'Απεστ̄ hoc sensu *Job.* VI. 13. BIEL.

11. 'Απεσφίλιξεν.] Ex *Iliad.* Π. 703. Schol. ἀπεσόρευσεν. Vid. inf. Στροφίξι, &c. Conf. 'Απεσταλεγμένῃ, & *Not.* seq.

12. Καὶ Ἡσύχιος.] Flor. Ed. 'Απεσίλησεν. *Is. Vossius* conjunxit: 'Απέσφλαν. ἀπέκρουσεν, ἀποδίοσεν, ἰδίωξεν. Et sic *V. D. in Cod. Weiss.* Miror, vocem 'Απεσφλαν, ordini alphabetico, quem passim urget, adeo inimicam, hic a *Vossio* retineri. Si mei res arbitrii foret, ita referriberem: 'Απεσφίλιξεν. ἀπέρριψεν. ἀπέκρουσεν. ἀποδίοσεν. ἰδίωξεν. Sic omnia constant. 'Απέσφλαν autem mox suo loco apparet, & exponitur, διωτχῶν ἰσχύν. An vero hic ἀπέσφλαν scribendum? Potest tamen ἀπέσφλαν servari, quatenus ἀποσφάλλω etiam est τὸ πόρρω ποιῶ. Sequentia certe, ἀποδίοσ. ἰδ. conjungenda cum superioribus. Optime convenit Cl. *Kusteri* Nota, quæ pristinam meam conjecturam firmans integra adponetur: „ Continua serie, & sine distinctionum signis, hæc „ legenda sunt, a voce 'Απεσφίλιξεν usque ad ἰδίωξεν. Est „ enim unus articulus, qui hodie in tres divulsus legitur, „ non solum serie literarum, sed etiam sensu refragante. „ 'Απεσφίλιξεν autem sumtum est ex Hom. *Il.* Π. 703. ubi „ a Scholiaste exponitur, ἀπεσόρευσεν; uti hic ab Hesych. „ ἀποδίοσεν. Idem Schol. ad *Il.* Σ. 158. ἀπεσφίλιξεν exponit, ἀπεώσθη, διέσπασε: ubi tamen ex hoc ioco Hesychii lectionem referibere malim; ἀποδίοσεν. „ Similiter Cl. *Abresch*: Videntur hæc ['Απέσφ. —— 'Απέσφ.] totidem esse primæ vocis ['Απεσφ.] expositiones. Conf. Suid.

13. Ἰδίωξεν.] Legere malim, ἀποδίοξεν. KUST. Sæpius in hoc Lexico in expositionibus omissa est præpositio compositi, repetitionis vitandæ causa. Similiter in Glossar Rustgerf. 'Αποβρύκω. πνίω. pro ἀποπνίω. Vide ibi Cl. d'Orville in *Misc. Obs.* IX. 1. p. 112. Sic & supra: 'Αφέρχω. —— ἐφεύω. pro ἀπαφῶ. Et infra: 'Αείδω. ᾄδω, pro ἀοιδῶ. Unde firmatur conjectura, quam ad calcem centissimi canonis in *Misc. Crit.* (*Glossaria N. T.* subjectis) dubitanter tetigi p. 306. Conf. in v. 'Αποδιαφέρω, & 'Αποτρέχω.

14. 'Απίσω ἀγνοία, ἢ ἀπεῖναι.] L. ἢ ἀπιναι, *imprime hic habeam*. Formula qua veniam sermonis a Diis expostulabant veteres, digito annulari, tacto prius ore, post aurem dextram Nemesi sacram, relato. Quem morem annotavit Plinius XI. 4. PERGER. Ut 'Απίσω paullo ante est ἀποχώρησις, sic 'Απεσω est ἀποδημία, quod ex Callimacho probat Suidas. Herodot. IX. 84. Ἐπαιωνυμίῃσι τῇ ἀπίσω ἐ μάχῃ. ubi ἀπίσω est *abjectio*. Hesychius interim νὶ 'Απίσω, ἀγνοίᾳ, & 'Απίση, ἀποχρώσης, confudit. Nam 'Απίσω est τὸ ἀπεῖναι, *abesse*. 'Απίση, *abiit, non gressus*. Quo sensu apud Latinos *abiit* etiam usurpatur. Quid autem ἄγνοια huc faciat, fatcor me ἀγνοεῖν. Similem enim vocem ab οἶδα, vel ἴσημι, ignoro. An legendum: 'Απίσω· ἀπισία, ἢ ἀπίσης? Certe σ & γ, item σ & ι, sæpissime confunduntur: γ & ι etiam parum differunt. Hæc olim. Sequentia dedit Cl. *Abresch*: „ Forte: 'Απ. ἀγν. ἢ ἀπίσῃ, ἢ μὴ γένωτ, sc. ἄγνωα. Solen„ nis fuisse videtur ioquendi formula, ad instar ἀπίσω φίλων in Æsch. *Agam.* v. 913. & ἀπίσῃ φίλων in Jul. *Epist.* „ [XII. p. 381. *Ed. Spanh.*] „

15. 'Απεσφακέλισεν. &c.] Scribe: 'Απεσφακέλισεν. οἱ ἰατροὶ ἀπὸ τ' ἰσχίου. 'Αισυφάης ὁ Ὀλυμπίου, ἀπὸ τ' ἰσχιάδου, ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. Reliqua aliunde irrepserunt. Apud Suidam recte ἀπισχιάδα. Apud Criticum, quem Origenes collegit ἀφισχιάδα. Apud Suidam male, ἢ τ' γεννικαῖα, ἰσχάτη: pro quo recte Etymol. οἱ ἰατροὶ qui ad veram hujus loci emendationem præivit: 'Απεσφακέλισε σφακέλῳ, ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. οἱ ὁ ἰατροὶ, ἀπὸ τ' ἰσχίου. HEINS. Poll ἰατροὶ, fupple σφάκελον λέγουσι τὸν &c. SOPING. Pro σφακέλῳ, Suidas ἀπισχιάδι; Etymol. σφακέλῳ. KUST. An παραπαίουσι Multum vero fallitur *Heinsius*, quando verba. τὸν ὃν τ' ἰσχίου μελαίνας, aliunde irrepsisse putat: quum simpliciter fupplendum fit, σφάκελον λέγουσι, ut recte *Spingius*. Sæpe enim ἐπανάληψις & decurtate loquitur Hesychius. Tantum moneo, pro τ' ἰσχίου referribendum esse, τ' ἰσχιάδι. Sic enim inf. in v. Σφακέλῳ legitur: Σφακέλισεν, τῇ Σφακελῷ. —— ὁ τ' ἰσίου σπῆν. Conf. Actusr. *L.* II. *ubi* λέγει. *notav.*, c. 30. Scilicet ex confusione earundem literarum, in fine præcedentis & initio sequentis vocabuli, perlit alterum figma; ut & inf. ἰο v. Αἴσηλε, ubi vid. *Not.* Sic itaque omnia pronio alveo decurrunt: 'Απεσφακέλισεν. οἱ ἰατροὶ, τὸν ὃν τ' ἰσχίου μελαίνας (Σφακέλου λέγουσι.) ἢ ἀπὸ τ' παραπαίοντα. Ἀφνιὸ, Ὀλυμπίου, ἢ αἰφ. ἀπ. Aristophanis mentionem transpono post vocem παραπαίω, (quamvis pugnare nolim) ut melius conveniat cum Suida in v. 'Απεσφακέλισεν: ad quem locum miror Cl. Kustcrum Hesychii obitum fuisse, qui aperte Comici 'Ολκάδα b. l. citat; cujus fabulæ plures meminerunt. Ut jam olim monui ad calcem *Gloss. N. T.* p. 271. simul ibi corrigens τ' ἰσχίου, pro τ' ἴδιον: quomodo & Cl. *Bielium* emendasse video in *Schedis MSS.* Ceterum conf. Suid. in 'Αποφῶ, & Σφακελισμὸς & Hesych. in 'Αφνειὸν.

16. 'Απίσφυλεν.] Vid. inf. 'Απεσφίλιξεν, & sup. post 'Απεσφίλιξεν.

1. 'Απε-

'Απέχας [1]. ἀπεχάσας.
'Απ' ἐχαρίζετο [2]. ἄπωθεν ἢ ἐχάρισε.
'Απιχαλίζετο [3]. ἀσκιθῶς εἰγίνετο.
'Απεχελίζετο. ἠτιμάζετο [4].
'Απιχανησιῶ [5]. ὡς διεγηκὼς [6], διεζωσμένῳ, ὑπερκεκισμένῳ.
'Απιτίζειν. ἀπεγάειζον.
'Απιτίλεσεν. ἀπήρωσεν [7].
'Απιτίλεν. ἀπεπλήρου.
'Απεπίνυσε [8]. ἀπεδίδου.
'Απεπίνυτο. ἀπελάμβανεν.
'Απέπεσεν. ἀπέδωκεν.
'Απετμήχων χαρέσθαι [9]. ὑπετίμησαν αὐ ὑδροῤῥόαν.
'Απιβάπιμβ. ἀπεφίγμβ.
'Απετυμπάνισαν [10]. ξύλῳ ἀνῄρκασαν.
'Απιθαπατίζει [11]. ὑποθνήσκειν.
'Απθάκεσιν [12]. ἐξυρμάσεις εἰσίν.
'Απθῦης. ὑδὲν ἀχύσας.
'Απιθῶ. ἀνήκω. ἢ ἀπαθὴς ὢν πατὸς χαχοῦ [13].
'Απθωιαι [14]. κολάσαι.

'Απθ-

1. 'Απέχας.] *Abſtidiſti.* a χάω, χάζω GUYET. L. 'Απέχω ἀπεχάζω. IS. VOSS. Vid Suid. & inf. 'Απεχάνας.

2. 'Απ' ἐχαρίζετο.] Hom. *Odyſſ.* Η. 169. ubi Schol. (*Ed. Hervag.*) ὡς τὸ ἐχάνης l. ἐχάρης, ut recte in Ed. Barnef. Vid. Ἐπ' ἐχαρίζετο, ex *Od.* T. 389.

3. 'Απεχαλίζετο. ἀντ. ἐγ.] Adde, ἀπεκαλίζετο ἠτιμάζετο, pro quo corrupte invenitur: † 'Απεχελίζετο, ἠτιμάζετο. PERGER. Vid. inf. 'Απεχελίσεται.

4. 'Απεχελ. ἠτιμ.] L. ἀπεκαλίζετο. Vid. Cyrill. IS. VOSS. KUST. Suidas eſum: 'Απεχαλίζετο. ἠτιμάζετο. Quare non adſentior *Pergero*. In ἀπεκαλίζετο ſubintelligi poteſt ἀπεχαλίζω, aut ſimile quid, pro more Lexicographi noſtri.

5. 'Απεχανησιῶ.] Demoſth. l. *contra Ariſtogit.* [p. 494.] 'Απεχανησιῶ ἀκαί, ὡς οὐ τῇ πόλι ὁμαίως περφεραν vertunt, illigatur. Plinius Junior *Lib.* IX. *Epiſt.* [26.] SOPING. Omnino vide Harpocration, ibique Mauſſac. & Valeſ. Etymologus: 'Απεχανησιῶ. διεγκὼς. διεζωσμένῳ. Vid. inf. 'Απεχανίσκω, & Sulcer. *Theſ.* ejuſque *Supplem.*

6. 'Ὡς διεγκώς.] Illud ὡς omittit Etymologus. Additum forte ab Heſych. ut etymon indicaret. Commode ſuppleas: ὡς χαιῖς διεγκώς. Notio autem χαιῖς latebat in ipſa voce 'Απεχανησιῶ, ideoque forte non expreſſit, more ſuo.

7. 'Απτ. ἀπωτέρω.] L. ἀπῃρίζω, ab ἀπαρίζω. Supra: 'Απαρίζει. τείνει. Infra: 'Απαρίσθαι. τείνειν.

8. 'Απέπινυσε.] *Geneſ.* XXXI. 39. PERGER. VERWEY. Vid. Suid. Reſpexit autem Heſych. ad *Pſalm* LXVIII 4. ubi Gloſſæ MSS. 'Απεπίνυσε. ἀπεδίδου. Sequens 'Απεπίνυτο, & 'Απιτίζω, deſumſit ex *Il.* Π. 398. & *Od.* Γ. 195. Quare autem λαμβάνω, in Activo, ſignificet *ſolvere*, ſive *reddere*; at λαμβάνομαι, in Medio, *recipere*; facile intelliget, qui legerit ea, quæ in libello *de Verbis Mediis*, *Sect.* II. §. 12. p. 134. diſputavit Cl. Kuſterus, agens de differentia verborum τίνω & τίνομαι.

9. 'Απετμήχων χαρ. ὑπετίμησαν, αἰ ὑδ.] Ita lege & diſtingue: 'Απετμήχων χαρέσθαι ὑπετίμησαν αὐ ὑδρ. Reſpicitur locus *Il.* Π. 390.

10. 'Απετυμπάνισαν. ξύλα ἀν.] Lege ξύλῳ, & 'Απετυμπάνισαν, cum augmento, ut poſtulat aoriſtus & ordo Alphabeticus. PALMER. GUYET. SCAL. IS. VOSS. SUICER. *Theſ.* Beroſus apud Joſeph. *contra Apionem* [L. I. p. 457. *Ed. nov.*] 'Επὶ τοιαύτοις δ', ἀφ' τὸ πολλὰ ὑμφαίνειν κακοῖς τοὺς φίλους ἀπετυμπάνισεν, ἵνα ἴαμμενοι ἀ σκῶρ ὁ βαστὸν, a τύμπανον, *baculum*, *fuſtis*. Suidas. Paul. *epiſt. ad Hebr* [XI. 35.] ἐτυμπανίσθησαν, id eſt, *fuſtibus cæſi ſunt*. G. Eodem modo emendat diligentiſſimus *Gataker*us in *Adverſ Miſc.* c. XLVI. p. 911. quem vide. Conſer, ſis, *Obſerv.* noſtras ad Marc. XII. 4. Etym. M. io 'Απετυμπανίσω, (eum quo convenit Lex. Reg.) & Heſych. in Τυμπανίζω, & 'Ετυμπανίσθησαν. Adde Ez. Spanh. ad Ariſtoph. *Plut.* ν. 470.

11. 'Απθανατίζειν. λοιδ.] Forte ὁ λοιδόρησεν. HEINS. II. *Maccab.* VI. 28. ὡσὶ ἢ σεσωσὸν τὸ ἅγιον τὸν ἀποθανατίζων. PERGER. BIEL. Pro λοιδόρησεν *Kuſter.* etiam legit ὁ λοιδόρησεν. Niſi, ut paſſim, illud ὁ ſupplendum reliquerit ex ipſo verbo 'Απόλλων.

12. 'Απθάκεσιν.] L. 'Απόθλιμμα. Vid. Εὐθῦ. IS. VOSS. L. 'Απόθετρίσμα, *auſteritatem abſtinuerunt*, *eximæ*, *ſelectæ ſunt*. PERGER. Scribe: 'Απθάκεσιν. ἐξυρμάσεις εἰσίν. Ita Suidas: apud quem male vertitur *exſecenti* &c. pro *exſicate*, *areſactæ ſunt*; ut recte Portus. Idem: 'Απεπαγησμῷ. ἐξυρασμῷ. Noſter infra: Εὐῆσι. ἀκμάζεσι, ξυρῶνται. 'Απθάκεσιν eſt pro 'Απόκεσιν, ut mox 'Απόθη pro 'Απόνη. derivandumque ab αὖω, αὔσω, αὐσίον, unde ἀφαυσίον. Philo Jud. p. 875. O. Τὸν ἥλιον ἀφαυσίους. Male rem geſſit *Iſ Voſſius*: nam Εὐῆσι huc minime congruere, ibidem docebitur. Hæc olim. Subjicio Cl. *Ruſteri* Notam: „ Leg. „ ἐξεγυμνάσθησαν εἰσὶν, i. e. *areſactæ*, vel *ſiccatæ ſunt*. Vid. Suid: „ h. v. 'Απόλλωσιν autem eſt a verbo ἀπόλλω, lo Fut. ἀπόλλω, in Præter. ἀπώλεσα, & interpoſito ν, omiſſoque augmento, ἀπόλεσε: ab οὖω, ωτο, ὀστῶ. „

13. 'Απαθὴς ὢν πατὸς κακῶ.] Refero ad 'Απαθὴς, quod Heſych hic cum 'Απαθῶ, vel potius 'Απαθὴς, quod proxime præcedit, confudiſſe videtur. KUST.

14. 'Απόθωιαι.] Vid. Inf. Εὐθωίαι, & Salmaſ. ad Simplicii *Comm. in Epictet.* p. 9. 10. Conf. Suid.

15. 'Απόπθω.] Vid. in 'Απόφθει, & Schol. Theocrit. X. 52.

16. 'Απόδλη.] L. 'Απόθλη. H. STEPH. GUYET. & adde membrum abhinc tertium, ἀπόφατο, ἀπόθλωσεν. PERGER. L. 'Απόδλεν. IS. VOSS. Non male 'Απόθλη, ut inf. 'Ηοδλὴ ἥλιον. Sed Εὐδλε, ἔλεγεν, etiam ſcripſit: & modo 'Απόδλεσε, pro 'Απόθλασε. quare nihil muto. Iof. 'Απόθλασε ἀπεγύμνασε.

17. 'Απόδλε.] Vid. ſup. v. 'Απόλλω.

18. 'Απόφατο.] Pro πίφατο, redundante ἄ, a φάω, *accido*. Vid. Hom. *Il.* Ο. 140. Vel pro ἀπώπεσεν, ut ſit a verbo ἀπόφημι. Conf. ſup. v. 'Αθλιπφᾶδ. KUST. Inf. Πίφαῦ. *vitreum*. Conf. Ἢ πίφαῦ. Vid. & *Perger*. ad v. 'Απόδλη.

19. 'Απόφθει.] L. 'Απόφθιτο. Etymol. IS. VOSS. Sic *Odyſſ.* Ε. 110. & alibi. Inf. Ἔφθιτο. ἀνῄλωσεν, & ἰφθίμου.

20. 'Απόφθιμαι.] I. e. *dimiſerunt*: ab ἀποφθίω. Infra: Ἐξέφθιτο. ἀφῆκεν. ab ἐκφθία, *emittit*. Sic ἀμφθίτῳ, *tranſmittere*, apud Ariſtoph. *Av.* ν. 193. αἰσφθίτω, *intromittere*, apud eund. *Veſp.* ν. 887. & apud alios auctores. KUST.

21. Κραν. Θρῄσσαι.] Ἐν Θρᾴτταις forte legendum. PRICÆUS (*Indice*) Vel ἐν Τιτθαῖς. Drama hoc citat Athen. l. VI. [p. 241.] Sed l. XIII. [p. 661.] Γεγόνασι eſt, ut & Heſych. in Παμφύλοις. SOPING. Lego, Κρανῶ Θρᾳξὶ. Fuit enim Cratini drama Θρᾷκες. PALMER. L. Θρῄσσαι. IS. VOSS. *Meurſius* in *Biblioth. Attic.* emendat Θράσσαι. Sed Cratinum Comœdiam hoc nomine ſcripſiſſe nuſquam legitur. KUSTER. Quæ *Soping.* adfert, Cratinum juniorem ſpectant. Θρᾳξὶ, vel Θρᾳσὶ, malo; quod proxime ad literarum ductum accedit: licet alibi Heſych. Suid. Harpocrat. & Photius, Θρᾴττας. Phavorinus Cratioi oomen tantum ſubjecit. Suidas: 'Αποθρᾴττω. ἀφίσω.

22. 'Απόφρυξιν.] L. 'Απόφρυξιν. i. e. ἀποφλοιῶσιν. IS. VOSS. Quidni 'Αποφλοῖν, ab λοπφλοῦς, *decortico*? WASSE. [*in literis ad Kuſter.*] An pro 'Αποφλοῖν (ab λοπφλὸς) ἀποῤῥύξειν; ἀπόξαι. Vid. ſup. v. 'Απόφλοι, quod exponitur ἀπόξῃ, ἀποξάσθαι. Conſer etiam v. 'Αποξάμενος. KUST.

23. 'Απιχι χεῖς.] L. 'Απιχι χεῖ. ex *Iliad.* Ω. 19. Euſtath. expl. ἀπιχῦ, πόῤῥω ἴχι ἢ χεῖρ. ὑπόκειται. Mox: 'Απιχι. ὑπόκειται. ubi vide.

24. 'Απίχῃς.] *Philem.* com. 5. Vid. Sulcer. *Theſ.*

25. 'Απιχῃ. ὑπόκειται.] Num 'Απιχῃ pro ἀπίχῃ? an, quod præferam, 'Απιχῃ, ἀδλιον, ſcribendum? Æſch. *Agam.* ν. 1134. 'Απιχι ἢ βοὶς ἢ ταῦρον. *Arcendi* notione occurrit etiam in Pind. *Nem.* VII. 88. *Iſthm.* IV. 48. &c. ABRESCH. Nihil tentandum. Reſpicit enim ad Hom. *Il.* Π. 19. Vid *Not.* penult. Et forte ſcripſerat Heſychius: 'Απιχῃ ὑπόκειται. uioc addito exempio: 'Απιχι χεῖ. &c. Vid. inf. in v. Ἴκτο, & v. 'Απίχῃ, 'Απεχάνῃ, Ἀφῖξις, & Suid. in Ἀφῖξαι. Cave tamen hoc ſenſu interpreteris phraſin ἀπίχειν ἐ μισθὸν, quaſi *prohibere mercedem* ſignificaret; ut vult Doctiſſ. Knatchbull ad Matth. VI. 2. eodem modo exponens Plutarchum in *Solone* p. 90. (In quo loco citando conſpiraſſe videntur Philologi Sacri.) Notat enim *habere mercedem*; quod noſtro idiomate bene expiimitur, synen lon ai veeg bebben. Hoc obiter; Aliud vide poſt 'Απόχεσθαι.

26. 'Απιχθόνιον.] Sine augmento, pro 'Απεχθόνιον; uti paulo poſt, 'Απίχθετον, pro 'Απέχθετον. KUST.

Ἀπεχθαίρων. μισῶν.
Ἀπεχθής. ἐχθρός.
Ἀπέχθετο [1]. ἐμισεῖτο.
Ἀπεχθήρω [2]. μισήσω.
Ἀπέχθομαι. μισοῦμαι.
Ἀπεχθρῶς [3]. ἐχθρωδῶς.
Ἀπέχω. πόῤῥω εἰμί.
Ἀπεχειρίαζεν [4]. ἀπεσκίρτησεν. οἱ δὲ, ἀπὸ τῶν χειρῶν ἀπέπληξεν.
Ἀπέχρη [5]. ἤρκει.
Ἀπέχρησεν. ἤρκεσεν.
Ἀπεχρήσαντο [6]. ἀπέκτειναν.
Ἀπέψα. ἀπέμασσεν [7].
Ἀπεψύχη. ἀπεπνευματίσθη. Αἰσχύλος Κερκύωνι Σατυρικῷ [8].
Ἀπεψύχοντο [9]. ἐξήραινον ἀνέμῳ.
Ἀπεώρητον [10]. ἀμετεώριστον.
Ἀπεωρήμενοι [11]. κρεμάμενοι.

1. Ἀπέχθετο.] L. Ἀπήχθετο. HEINS. Sic infra, & apud Etymologum. Sed vid. *Not.* præc.
2. Ἀπεχθήρω.] L. Ἀπεχθήσω. Vid. Etymol. in Ἀπεχθήσομαι. HEINS. Nihil mutandum. Respicitur *Iliad.* Γ. 415. ubi Schol. Ἀπεχθήρω, μισήσω. Idem habet Etymologus in Ἀπεχθήσομαι, & Suid. in Ἀπέχθομαι. Conf. *Not.* in v. Ἐπαχθής.
3. Ἀπεχθρῶς.] L. Ἀπεχθῶς. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 1. p. 101.
4. Ἀπεχειρίαζεν.] Scrib. Ἀπεχοιρίαζεν. Nam Critici ἀπὸ τῶν χοίρων deducunt. HEINS. MUNKER. Ἀπεχοιρίαζεν, & mox χοίρων, corrigit quoque *Is. Vossius*: idemque placet Cl. *Wesselingio*. Etymol. M. p. 125. Ἀπεχοιρίαζεν. ἀπεσκίρτησεν, ἀπὸ τῶν χοίρων. Illa bene sibi constant. Sed quid illud οἱ δὲ &c. Hesychii? Putabam aliquando, confudisse Nostrum τὸ Ἀπεχοιρίαζεν, quod est ἀπεσκίρτησεν, (ἀπὸ τῶν χοίρων) cum τῷ Ἀπεχειρίαζεν, eoque referri debere τὸ ἀπέπληξεν, ἀπὸ τῶν χειρῶν, quæ lectio tum retinenda foret. Conf. v. Διαχειρίζει. Sed mutavi deinde sententiam, & omnino scribendum puto, transpositis vocibus: Ἀπεχοιρίαζεν. ἀπεσκίρτησεν, ἀπὸ τῶν χοίρων. οἱ δὲ, ἀπέπληξεν. Prius confirmat Noster infra in Ἀποκνισμάζειν, quod ex Ἀποχοιριάζειν corruptum, pariterque exponitur ἀποσκιρτᾷν. Vid. ibi *Not.* Posterius liquet ex voce Ἀποχοιριάζειν, quando infra eam explicat per ἀποσοβεῖν, & ὡς χοίρους ἐξελαύνειν. id hic dicitur ἀποπλήσσειν. Similia cogitasse video Cl. *Kusterum*, cujus hæc sunt verba: „ Infra: „ Ἀποκνισμάζειν. ἀποσκιρτᾷν. Etymol. Ἀπεχοιρίαζε. ἀπεσκίρτησε. ἀπὸ τῶν χοίρων. Ut ἀποχοιριάζειν, ἀποχοιριάζειν, & ἀποκνισμάζειν, idem fit verbum, diversimode tantum scriptum. „ Vide etiam inf. v. Ἀποχοιριάζειν. Existimo autem, Ἀπεχειρίαζε vitiose hic positum esse pro Ἀπεχοιρίαζε, vel „ Ἀπεχοιρίαζε, vel Ἀπεκνισμάζε. Mox pro οἱ δὲ, ἀπὸ τῶν χειρῶν ἀπέπλ. an legendum, ἀπὸ τῶν χοίρων· οἱ δὲ, ἀπέπληξεν? „ Sane Etymologus, ut jam diximus, postquam Ἀπεχοιρίαζεν (pro quo hic Ἀπεχειρ.) exposuisset ἀπεσκίρτησεν, addit, ἀπὸ τῶν χοίρων. An vero ἀπὸ τῶν χειρῶν additum est a „ sciolo, qui cum non animadverteret Ἀπεχειρίαζεν vitiose „ hic scriptum esse pro Ἀπεχοιρίαζεν, Ἀπεχειρίαζεν dictum „ putavit ἀπὸ τῶν χειρῶν? Utrum verius, dubito. Quod ad „ interpretationem ἀπέπληξεν adtinet; nescio an ad ejus illustrationem faciant, quæ leguntur infra v. Ἀποχοιριάζειν: quem locum conferat Lector. „ Hactenus Cl. *Kuster*.
5. Ἀπέχρη.] Suidas Ἀπέχρη. Vid. inf. Ἀπέχρη, & Οὐκ ἀπέχρη. Herodot. I. 66. Οὐκέτι ἀπέχρη. pro quo c. 27. *in fin.* Οὐκ ἀπεχρῶντο. quem locum Suidas respexit, exponens ἠρκεῖτο ἐγένετο.
6. Ἀπεχρήσαντο.] Ex *Lemniis* Aristophanis. Vid. Suid. & Polluc. IX. 153. ibique Interpretes. Jo. Malela *Chron.* P. I. p. 141. Ἑαυτῇ ἀπεχρήσατο αἰσχρῶς. pro quo p. 269. ἑαυτῷ παραχρησάμενος. Conf. sup. Ἀπεχρήσαντο, & inf. Διαχρησάμενοι, & Etymol. p. 124.
7. Ἀπέμασσεν.] Supra in Ἀπομόργνυ vide, & leg. ἀπέμασσεν. SOPING. H. STEPH. HEINS. KUST. Sic & *Jungerman.* ad Polluc. l. IV. p. 451. & *Abresch* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 101. allato Eurip. *Iphig. in Taur.* ỷ. 311. Ἀφρὸν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει.
8. Αἰσχ. Κερκ. ὁ Σατ.] L. Κερκύωνι Σατυρικῷ. SOPINGIUS. Vid. Casaub. de *Satyr.* p. 171. [sive 132.] SCHR. Vid. sup. in Ἀμαλλα. JUN. Vid. in Εὐλημαστεῖ, & Stanlej. ad Æschyl. p. 711. Sed p. 857. exhibet, Ἀπεψύχη. ἀπεπνεύματο. Male. Præstiterit forte, Ἀπεψύχθη. Infra: Ἀποψύχειν. —— ἀποπνευματίζεσθαι. Ceterum ὁ post Κερκύωνι omiserat etiam *Schrevelius*.
9. Ἀπεψύχοντο.] Bis apud Poëtam, *Il.* Λ. 620. ubi Schol. αὐτοὺς ἀνέμῳ ἐπιστάντες τὸν ἱδρῶτα ἐξηραίνοντο. & *Il.* X. 2. Schol. αὐτοὺς ἀνέμῳ ἐξηραίνοντο, ἀνεκτῶντο ἑαυτούς.
10. Ἀπεώρητον.] In hac & seq. voce, aliisque affinibus, sæpe ῃ, ε, & ο permutantur a Grammaticis, ob soni convenientiam. Vid. inf. Ἀπηορος, Ἐωρημένος, &c. Vide etiam, num pro ἀμετεώριστον scribendum μετεώριστον, vel μετέωρον, ut inf. in Ἀπήορος. Alioquin ἀπὸ in hac compositione privandi vim obtinet. Prius placuisse video Cl. *Kustero*: „ Ἀπεώρητον, ἄμοιρον. male (inquit) pro Ἀπαιωρηθὲν, μετεωρισθέν. „ Diphthongus αι cum ε millies confunditur: unde ἐωρημένη „ passim scriptum reperitur pro αἰωρημένη. „
11. Ἀπεωρήμενοι.] Rectius scripseris Ἀπαιωρήμενοι, per αι. KUST. Vid. *Not.* præced.

Ἀπεώσατο. ἀπεσείσατο. κατεβάλετο.
Ἀπέωσται [12]. ἀπωθεῖτο.
Ἀπηνήνατο [13]. παρῃτήσατο.
Ἀπεωστόν. ἀπόθητον [14].
Ἀπηβηκώς [15]. τὴν ἀκμὴν παρελθών.
Ἀπῆγεν ἐλεῶς [16]. σκληρῶς.
Ἀπηνής. ἀπύρωτος [17].
Ἀπηρμένων [18]. κρατηθέντων. ἀπορεομένων.
Ἀπηγορευμένα. ἄνομα.
Ἀπηγόρευται. κεκώλυται.
Ἀπηγορευόμενος. ἀποβεβλημένος.
Ἀπηγόρευμα. ἀπολόγημα.
Ἀπηγορήσομαι. ἀπολογήσομαι.
Ἀπηγανίες [19]. ἀποτεταμένοι.
Ἀπηγκωνισμένος [20]. ἐν σχήματι τὸν ἀγκῶνα ἀποτεθεικώς.
Ἀπηδέσθη [21]. ἄμορφος ἐγένετο.
Ἀπηθάλωσεν [22]. ἐξεπύρωσεν. ἢ ἀπέσβεσεν.

12. Ἀπέωσται] Conjunge & lege: Ἀπέωσται. ἀπωθ. ἀπελήλαται, παρ. IS. VOSS.
13. Ἀπηνήνατο.] *Il.* H. 185. ἀπηνήνατο.
14. Ἀπόθητον.] Forte Ἀποθητόν. HILL. [ex H. Steph. *Ind.*] HEINS. Suid. Ἀπωστόν. ἀπωθητόν. Interim non valde necessariam existimo istam emendationem. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 1. p. 101.
15. Ἀπηβηκώς.] Ab ἀπηβάω. G. Non Ἀφηβηκώς. Sic Ἀπηλιώτης. M. MEIBOM. Ἀπηβηκώς Ionice. Vid. Suid. in Ἀφηβηκότι.
16. Ἀπῆγεν ἐλεῶς.] Credo, Hesychium scripsisse Ἀπῆγεν ἀνηλεῶς. PALMER. Vel Ἀπῆγε νηλεῶς. JUNIUS. Legend. videtur: Ἀπηνῶς. νηλεῶς. Vel est pro Ἀπηλεγέως: quod infra. SOPINGIUS. Scribe: Ἀπῆγε σκληρῶς. ἀνελεῶς ἀπέπεμψε. HEINS. Male pro Ἀπηλεγέως; ut *Soping.* recte observavit. KUST. L. Ἀπηγιλέως, pro Ἀπηλεγέως. PERGER. Et sic *Is. Vossius*. Suidas: Ἀπηλεγέως. σκληρῶς.
17. Ἀπηνής. ἀπύρωτος.] L. ἀπύρωτος. HEINS. Forte: Ἀπηγνής. ἀπύρωτος. *igni non admotus.* Notatum supra ἄγγρος pro *igne*. PERGER. Leg. Ἀπηγελής, idem quod Ἀπηλεγής. ἀπηνής, &c. IS. VOSS. Sic ordo postulat; nec obsto quo minus verbum ejusmodi excidisse dicatur. Quodsi extra seriem eamus, ut vere est Ἀπηνής, vide num scripserit Noster: Ἄπυρος. ἀπύρωτος. quæ Cl. *Wesselingii* est conjectura. Eandem Cl. *Kustero* in mentem venisse video. Conf. Etymol. M. in v. Ἄπυρος. Sic infra: Ἀπυρίς. ἀπυρωτί. *Pergeri* mentem recte, credo, expressi: pro quo male Ἀπηγυνης, ἀπύρωτος, expressum erat.
18. Ἀπηρμένων, κρατηθέντων.] Nempe δεσμωτῶν. Vox τῶν Ἑβδομήκοντα, quamvis Græcis sæpe ita ἀπάγειν. Ἀπηγμένοι pro οἱ δεσμῶται. *Genes.* XXXIX. 22. πάντας τοὺς ἀπηγμένους τοὺς ἐν δεσμωτηρίῳ. HEINS.
19. Ἀπηγανίες.] Malim Ἀπηνθίες, *igni seu anima destituti*. Ex Democriti aut Leucippi opinione, qui animam dixerunt esse πῦρ τι καὶ θερμόν, ut auctor est Aristot. de *Anima* L. I. c. 2. Sic infra: Ἀπύρως. ἀπνοῦς, νεκρός. PERGER. L. Ἀποτεταμένοι. [Vid. *Not.* antepenult.] IS. VOSS. An pro Ἀπηγανίες, ἀποτεταμένοι, i. e. *extensi, protensi*? Sane γ & τ sæpissime a librariis confunduntur, ut plurimis exemplis demonstravimus cum alibi, tum etiam supra ad v. Ἀνατεταμένα. Hinc pro Ἀπητανίες facile scribi potuit, Ἀπηγανίες: ut supra Ἀλετίτης, pro Ἀλογευτής; Ἀνάλογος, pro ἀνάλοτος; Ἀμεγεθῆ, pro ἀτιμᾶν, &c. Ἀπητανίες autem Poëtice, sive metri gratia, dici potuit pro Ἀποτανίες, vel Ἀπατανίες; quod posterius verbum compositum fuerit ex ἀπὸ, & ἀτανίς. KUST.
20. Ἀπηγκωνισμένος.] Vid. sup. Ἀπηγκωνισμένοι, & in v. Ὀπισθεῖς.
21. Ἀπηδέσθη.] L. Ἀπηειδέσθη. SOPING. Lego Ἀπῃδέσθη, ab ἀπαιδέομαι, ut significatus evincit: nam licet ejus verbi exemplum non inveniatur, etymon manifestum est. ab εἶδος formatur ἀειδής, ut ἀειδής & δυσειδής, unde factum ἀπειδέομαι, ἦμαι, *sio deformis*. Et id suadet etiam ordo literalis. PALMER. GUYET. HEINS. IS. VOSS. Vid. inf. Κατῃδέσατο, & Καταειδέσατο. Si vero ab εἶδος derivetur, scribendum in initio hujus *Notæ*, ἀπειδέομαι, non ἀπαιδ.
22. Ἀπηθάλωσεν.] L. Ἀπηθαλώσεν. STEPH. SALM. IS. VOSS. Utroque sensu adhibuit Theophylactus. Illo *Epist.* IX. Ἐμοὶ ἀπηθαλώθησαν αἱ φρένες τοῦ ἔρωτι, κἂν ἄλλῳ δόξω τὰ σφενδόνας ὑποφλεγέντος. (ubi notabis quoque verbum ὑποφλογίζω. in *Thes.* H. Steph. haud obvium.) Altero est in *Epist.* LXXII. Ὁ τῆς Ἀφροδίτης μοι πυρσὸς ἀπηθάλωται. ABRESCH

'Απάκ[1]. ἀπέχῃ. εἰς ὀξὺ συπάγῃ.
'Απικαλύψεσι[2]. οὐ τῷ ⟨Θεοδοτίωνι⟩ ἀπόφρασις. Λάκωνες.
'Απίκοοι. οἱ μὴ ὑπήκοοι.
'Απίπτω. ἀπονέχθη.
'Απλαλάζως[3]. ἀπλῶς, ἁπλασιδίῳ⟨ν⟩ ἴσῃ.
'Απληγιάστης[4]. μικρὰ θέλαστες ποιῶν. ἀναίσθητοι γενόμενοι. Ἀπηχημένοι.
'Απληγικός. ἀναίσθητ⟨ον⟩. ⟨Θεοδ⟩ τὸ ἄλγ⟨ος⟩.
'Απληγίως[5]. Ἁπλελεξιδίως. ἀποτόμως[6]. κεχριμένως.
'Απληίησι[7]. ἀπίλασιν. ἀπέκοψεν.
'Απημάλδυνε. ἤμβλυνεν. ἠφάνισεν.
'Απήμαρ⟨ον⟩. ἀδλαβές. Πῆμα γὰ, ἡ βλάβη.
'Απήμβοτι[8]. ἀπέτυχεν.
'Απήμησαι[9]. ἀπεῖσεν⟨αι⟩.
'Απήμονα. ἀδλαβῆ. ἀπήμαντ⟨α⟩[10].
'Απήμπλακον[11]. ἀπέτυχον.
'Απημύλλατεν[12]. ἐξηντλίζεν.
'Απήμων. ἀδλαβής.
'Απήμαρ⟨ον⟩. ἀναμάρτητ⟨ον⟩.

'Απη-

'Απηλαῖ⟨ον⟩[13]. ἀπαύθρωπ⟨ον⟩. ὠμόν.
'Απηνές. σκληρὸν ὠμόν.
'Απηνέ⟨ν⟩[14]. σκληρόν. ὠμῶ.
'Απηνεμνθη[15]. ὑπ' ἀνέμου ἔπεζ⟨εν⟩.
'Απηνίσεν. ἀπομάτεν[16].
'Απηνέμοις[17]. μὴ ἔχουσιν ἀνέμους. ἢ ξηρασίᾳ. ἢ ἄλ⟨λῃ⟩ ποθεν ἀνέμων.
'Απήνη[18]. ἅμαξα. αἱ δὲ, ζεύγ⟨η⟩ ἡμιόνων.
'Απηνὴς[19] σκληρός. ὠμός. χαλεπός. κακός.
'Απηξίωσεν. ἀπέλαβεν[20].
'Απήορεν[21]. ἀποκεκμηκὼς. ἀπαρηζόμενος.
'Απήορε. μετέωρε, ὑψηλά.
'Απήορεν. ἀπέχει.
'Απηῦρεν[22]. ὤδυσατο.
'Απηρὲς[23]. ἀπότομον, ἢ πεπτωκός.
'Απηρέσατο[24]. ἔπηξεν.
'Απῆρε[25]. μετέπηζεν.
'Απῆρε[26]. ἀπεδήμησεν.
'Απηξατο[27]. ἀπαρχὰς ἔδωκεν.
'Απηρτημένη. κρεμαμένη.
'Απηρτημένα. μαχραι ὕπτιες.

'Απηρ-

'Απηλιώτ⟨ης⟩ legitur etiam apud Basilium, citante H. Stephano in *Thes.* Conf. inf. Καταλωμῶν.

1. 'Απάκ &c.] Illud *ἀπάκῃ*, utut defendi queat, mutandum puto in *ἀπαγῇ*. Infra 'Απ exponitur ἐχῶ. Ibid. 'Η⟨λία⟩. ὀξὺ, quod alterum significationem firmat.

2. 'Απικαλύψ⟨εσι⟩.] Κίλλα dicuntur greges sine cornibus. Hinc κιλ⟨ος⟩, μὴ κερ⟨ως⟩. Laconice κίλαρ vel κίλαρ. unde κιλαρίζω, vel ἀκιλαρίζω, de iis qui instar gregum sine cornibus animofe periculo fe exponunt, fed mox deficiunt & fugiunt. Leg. ergo 'Απικιλαρίζ⟨ουσι⟩. i. τ. π. ἀπίκροφ⟨οι⟩. IS. VOSS. An huc facit fup. v. 'Αποκίλαρο⟩?

3. 'Απλαλάζως] Phavorin. 'Απλαλῶς. Et fic Doct. *Abrefch* In Mifc. Obf. V. 1. p. 101. quo tefte Cl. *Jenfius* propius a vulgata conjiciebat 'Απλαλῶς. Neutrum fatis placet. An 'Απλαλίως?

4. 'Απλαγιάστης.] *Ephef.* IV. 19. SOP. XUST. Vide ibi, praeter Heinfium, Raphel. *Annot. Polyb.* & Elfner. Conf. Suicer. *Thef.* v. 'Απλαγία, & Suid. in 'Απλαγίασαι, 'Απαλλαγίνη, & Θυμοκλαγγίς: & inf. in 'Αφλαστον. Cyrill. Lex. MS. Voff. 'Απλαγιάστης. ἀπαραμύθητος. ἀπλατίστατος. ἀμεριμνησίας.

5. 'Απλαγίως.] Schol. *Il.* I. 314. 'Απλαγίως. σκληρῶς. ἢ ἀπαγορευτικῶς. ἀπειρήκως. Et Od. A. 373. 'Απλαγίως. ἀπόβλητ⟨ον⟩. ἀπῆκ⟨ον⟩. Conf. Schol. Apollon. II. 17. Recte itaque *Schrevelius* (praeunte *Brunone*) ἀπλῶς, &c. conjunxerat: quae perperam in prioribus Edit. a voc. praeced. feparantur quafi nova gloffa. Idem obfervaverant *D. Heinfius*, & *Spanh.* Conf. fup. v. 'Απηγιλίως, ut & *Not.* feq.

6. 'Αποτόμως. ἀπεφ⟨ρ⟩.] Haec in Ed. Ald. & Hagen. a voce praeced. male feparantur; quod decepit Phavorinum, qui 'Αποτόμως in ferie fua ponit, cum interpretatione ἀπεφράδως; cum tamen & ἀπλῶς, & ἀπεφράδως hic fint interpretationes ⟨τ⟩ 'Απλαγίως, ut non folum feries literarum, fed etiam fenfus arguit. Conf. Etymol. h. v. KUST.

7. 'Απλασίᾳ⟨ν⟩. ἀπίλασ⟨εν. ἀπέκοψεν⟩] Referipfi 'Απελάσ⟨ῃ⟩, cum fimplici λ, ut *Sping. H. Steph.* & *Il. Voff.* Ita Apollon. Lex. MS. Etymol. & Suid. Recipitur locus *Iliad.* Δ. 522. 'Αχεν ἀπελάσ⟨ῃ⟩ &c. Schol. ἀπέκοψε. Quod infra corrupte legitur: 'Αχεν, ἀπαπαίσ⟨αν, σπουδὴν⟩ ἀπέκοψ⟨εν⟩, pro 'Αχεν ἀπελάσ⟨ῃ⟩. σπουδὴν ἀπέκοψ⟨εν⟩. Pro ἀπέλασ⟨εν⟩ (quod Schrev. Ed. praefert) Ald. & Flor. ἀπέλασ⟨εν⟩. Hagen. ἀπέλασ⟨εν⟩. Hefych. "Ηλασ⟨εν⟩ & 'Ελασ⟨ε⟩ fcripfit infra: utrumque enim dicitur ab ἐλαύνω: poffetque ἀπέλασ⟨εν⟩, vel ἀπέλασ⟨εν⟩, defendi. Sed illud e μαχρᾷ, quod antiquiores Edit. exhibent, fuspicandi anfam dedit, num fcribendum καταλάσ⟨ῃ⟩, vel σπουδὴν, ut Euftath. p. 504. nam σπουδὴ & ἄσπουδ. facile potuit confundi. Quod enim olim de 'Αποκόψ⟨ω⟩, & ἐπόπαιον vel ἐπόπαξε, cogitabam, nunc difplicet. Conf. fup. 'Απελάσ⟨ῃ⟩, & 'Απελάσ⟨ε⟩, quae depravata funt ex 'Απελάσ⟨ῃ⟩.

8. 'Απήμβοτ⟨ι⟩.] L. 'Απήμβολ⟨ε⟩. PERGER. Phavor. 'Απήμβοτ⟨ε⟩. ἀπέτυχε. Omnino reftituendum: 'Απήμβοτ⟨ε⟩. ἀπέτυχ⟨ε⟩. Quod & *Kufter.* notaverat. Refpexit *Il* Π. 466 477. Schol. *Il.* O. 521. 'Απήμβοτ⟨ε⟩. ἀφήμαρτ⟨ε⟩. ἀπέτυχε. Confuderunt, ut fepius, ⟨ν⟩ & ⟨ε⟩.

9. 'Απήμησ⟨αι⟩.] Ab ἄπημ⟨ων⟩. G. Supra: 'Απημόνη⟨ν⟩. ἀπλῆστον. Vid. ibi *Not.*

10. 'Απήμ⟨α⟩.] L. ἀπήμαν⟨τα⟩, PERGER. IS. VOSS. Vid. Suid. & mox infra.

11. 'Απήμπλακ⟨ον⟩. ἀπέτυχ⟨ον⟩.] Quid fi hauferit Grammaticus e Soph. *Trachin.* ν. 1145. 'Απαυτλαγ⟨ε⟩, ὡς &c. itaque legerem: 'Απήμπλακ⟨ον⟩. ἀπέτυχ⟨ε⟩. quo verbo locupletentur Lexica, quae 'Απαυτλαγία citant, nullo tamen auctore. ABRESCH in *Mifc Obf.* V. 1. p. 102. Conf. *Not.* in v. 'Αμβλακεῖν, &c. & mox in v. 'Αλλάκησε.

12. 'Απημύλλατεν.] Etymol. p. 125. 'Απημύλατον. διαφείλ-

ξον, ἠξεπίλιξον σαρπάζοντες. Vid. *Not.* in 'Εμοάλατον. Conf. v. Διαμυκάσασι.

13. 'Απλωαῖ⟨ον⟩.] 'Απλωὴς, G. Vid. in 'Απλώης, 'Απημονὴς, &c. & inf. 'Ωμὴς. Sic ἀπλωὴς ⟨ὁ⟩ ἀπάνθρωπ⟨ος⟩ conjungitur in v. Τύραν⟨νος⟩.

14. 'Απλοῖ⟨ον⟩.] Conf. Schol. *Il* A. 340. & Etymol. & inf. v. 'Απλοΐη. Longus *Paftor.* l. IV. in *fin.* σκληρῷ τῷ ἀπλοῖ τῷ ζυγῷ.

15. 'Απημφόη] Notabile verbum ob fignificationem. M. MEIBOM.

16. 'Αβρώστησεν.] L. ἀτρωμάτησεν, vel ἀπαλμάτησεν. IS. VOSS. L. ἀμόσησεν, VERW. Correxram ἀπθμώστησεν, ob oculos habens ἀπθμώσιον in voce non prorfus aliena 'Απαλγίνης. Jam Suidam aperiens, ita legendum adjirmo. Sic & *Munker.*

17. 'Απλοίρους.] Basil. *Hom.* VII. *in Hexaem.* p. 65. C. 'Απλοίρους χωρὶς λῆμπλοίρ⟨ου⟩. ABRESCH.

18. 'Απλοῦν.] Athen. p. 418. Strabo p. 400. SCHR. Vid. Pindar. Schol. ad *Olymp.* V. 6. & Cl. Hemfterh. ad Poll. VII. 186. Thom. Mag. 'Απλοῦς, ἰσὶ ἴσταν. 'Αμαξ⟨α⟩, ἰσὶ βοῶν. Inf. Πλοῦν. ἀπλοῦν.

19. 'Απλοῦς.] Ex *Lib. Sap.* XVII. 19. ubi Gloff. MSS. σκληρῆς, ὠμῆς. Vid. fup. 'Απλοῦν.

20. 'Απίλαβεν.] L. εἶτα ἀπίλαβεν. HEINS. Malim fimpliciter ἀπίλαβεν, ut inf. 'Εφιλάλ⟨ε⟩. ἀπίλαβεν. Saepiffime enim voces ἴλαβε, καπίλαβε, &c. pro ἔλαβε, καπέλαβε &c. repetias, & contra. Vide plura exempla apud Jo. Bapt. Cotelerium *Monum. Eccleſ. Gr.* T. II. p. 632. & inf. in Καπίλαμψε, &c. Conf. 'Απαλεῖ, & Suid. in 'Απεκιμβάν. Similiter corrigit Cl. *Kuſt.* & *Abrefch* in *Mifc. Obf.* V. 1. p. 102.

21. 'Απέορε.] Infra 'Απέορε. An vero pro ἀπαρηζόμενος legend. ἀπορημένος, ab ἀπορέω? Vide hoc, & mox 'Απέορε, eademque in voce Suidam. Idem *H. Stephano* (in *Ind.*) in mentem venifle video. Sic & in Suida pro 'Απορῆσθαι, ἀπορημένος, Cl. Kufterus ex MSS. repofuit 'Απορτημένος. Et ad h. l. *Kufterus* ἀπορημένη corrigens, pariter apud Etymol. In 'Απέορ⟨ε⟩ pro ἀπορέω⟨ν⟩ referibit ἀπορημένος. Scholia tamen in *Odyſſ.* M. 435. 'Απέορε. ἴσα ἀπορίας ἔχει, eodem, ut videtur, errore.

22. 'Απῆρεν.] Scribe 'Απῆρε. IS. VOSS. XUST. PERGER. Sic & Cl *Hemſterh.* ad Lucian. *Jud. Vocal.* p. 83. Sup. 'Απαίρ⟨ει. ἀδύσ⟨ει⟩. Idem poſtulat literarum feries.

23. 'Απηρὲς.] Vid. fup. in 'Απόκωπος, ante v. 'Απερρίφ⟨ησαν, & *Not.* in 'Απαρὸν.

24. 'Απησατ⟨ο. ἔπηξεν.] Scrib. ἔπαξεν. HEINS. Immo 'Απρόϊσατ⟨ο. ⟨ab ἀπριόϊσθαι⟩ ἔπηξεν. Vid. Suid. Ita etiam Cl. *Kuſter.* & Rev. *Bielius*, qui adfcripferat loca I. *Eſdr.* II, 10 & III. *Reg.* XIV. 28.

25. 'Απῆρε. μετέπηζεν.] Οἱ ὁ *Pſalm.* LXXVIII. 26. pro χϑ'. M. MEIBOM. In prioribus Edit., haec verba male adhaerebant praecedd. quafi eſſent expofitiones verbi 'Απρόϊσατ⟨ο⟩: quo retulerat etiam Cl. *Bielius* locum Ezech. XXIV. 2 'Απρόϊσατ βασιλεὺς Βαβυλῶν ἐπὶ Ἱερουσαλήμ. Apud Suid. 'Απῆξε, ἱδρύσατ⟨ο⟩. Ubi Kufterus cum Porto legere mavult 'Επῆξε, ab ἐπάγω. Non valde refragabor. Vide tamen an 'Απῆρε fcripferit, refpiciens modo allatum Pfalmi locum, ubi Schol. & Gloff. MSS. ἀρπαζ⟨ε⟩. Vel potius in Suida legendum: 'Απῆξε. ἁρπάζ⟨ει⟩. Ut enim 'Επαλάσ⟨ε⟩ Hefychio eſt ἁρπάσ⟨ε⟩, ſic contra 'Απαλάσ⟨ε⟩, ἁρπάσ⟨ε⟩. Conf. *Not.* in ἐρυσσάμ⟨ην⟩. In Hefychio pro ⟨ε⟩πτίσ⟨ε⟩ Cl. *Hemſterhuſius* μετέπηξε corrigebat, idem quod ἀνεδήσ⟨ε⟩: quamquam (inquit) retineri poteſt μετέπηξε, *abreptum aliorſum tranſtulit.*

26. 'Απῆρε.] Male Ald & Flor. 'Απῆρεν. Sup. 'Απαίρ⟨ει. ἀπόδημεῖ, ἀπέρχ⟨εται⟩.

27. 'Απήρξατ⟨ο⟩] Refpexit ad *Il. Paral.* XXX. 24. vel XXXV. 7. SUICER. *Thef.* T. I. p. 424.

'Απηρδσμένον [1]. τέλειον.
'Απήρια [2]. ἀκίνητα.
'Απηυδήκασιν [3]. ἀπέγνωσαν, ἀπηγόρθυσαν.
'Απήυρεν [4]. ἀφῆκεν. ἀφεῖλεν.
'Απηῦρεν. ἀφείλατο. Εὐριπίδης Ἀνδρομάχῃ [5].
'Απηχές. ψευδές. ἀειδές [6].
'Απηχεσάπων. ἀειδεσάπων [7].
'Απήχεια. δυσοσμούς. ἄχθεια [8]. μῖσος.
'Απηχές. ἀπεχθές.
'Απήχθετο [9]. ὠμοσῖτο.
'Απηχθημένον [10]. ἀπέβλητον.
'Απηχθημένος. μεμισημένος.
'Απηχῆς. σκληρᾶς. ἀπεχθᾶς.
'Απήωρεν [11]. μακροὶ, καὶ ἐκπεπταμένα.
'Απακὸς ἄρλος [12]. ὁ Μεμφιλαΐος.
'Απαλεῖς [13]. Σποπίμψεις.
'Απίαλος [14]. βύγος.
'Απίδα [15]. ἴδια.
'Απιτ. ἔλθετ.
'Απίβ. ἀπίρχθ.
'Απίη. ἀλλοδαπὴ, ἀλλοῖα.
'Απίης [16]. πολὺ ἀπεχόσης.
'Απίης γαίης [17]. ἡ μακρὰν ἀπεχόσης γῆς.
'Απίθετο. ἀπεζημιώθετο [18].
'Απιθοῦλι [19]. ἀνυποζύκτῳ.
'Απ' ἰκριφιν [20]. ἀπὸ τῦ ἰκρίου. λέγε δ καὶ ἡ τῦ κυβερνήτου καθέδρα Ἰκρίον.
'Απικρόχολον. τὸ σὸκ ἔχον ξανθὴν χολήν.
'Απικμωτο [21]. ἀπεψωτο.
'Απιλημμένη [22]. κρατησαζα.
'Απισῦτας [23]. Σπορυτοῦντας. Πισος δ, ὁ βύτος.
'Απισύσαν. ἀπυόπες ἔχον. ὑ σωφρονῶν. Πισὸς [24] δ, ἡ σωφροσύνη.
'Απος [25]. ἡ ὄλχη χαλκείου βοτάνη.
'Απιόλος. περδομένος.
'Απις [26]. βασιλεὺς, ὡς Αἰγύπτιοι. καὶ ὁ πας ἀπ-

1. 'Απηρδσμένον.] 'Απάρτον potius, quam οἰκοδόμημα subaudiendum putat *Pricæus* ad Luc. *Euang.* VI. 40.

2. 'Απήρεια.] Ἠπείρεια. SOPING. Vid. inf. *Not.* in 'Ηπείρεια, & sup. in 'Αλίφερα. Doricum fuerit credo cum H. Steph. *Ind.*

3. 'Απηυδήκασιν.] Vid. 'Απειδουπεύς. IS. VOSS. Nihil juvat 'Απηυδηκασίν. 'Απηυδήκασιν, si probum, aliuode duci non potest, quam ab ἀπόδηκεῖν, quod equidem ignoro, an usquam reperiatur pro *damnare*, *rejicere*: nec tamen lex Græci sermonis repugnat, quo minus ea potestate licuerit usurpare. Attamen longe mihi videtur verosimilius, reponendum esse 'Απηύδεσαν vel 'Απηυδήκεσαν, ab 'Απαυδῶ, ἀπαγορεύειν, ut supra Noster, *desperare*, *animum despondere*. HEMSTERHUIS *in litteris*. Leg. 'Απηυδήκεσαν. Themist. *Orat.* IX. p. 121. Οἱ δ' ἀκούσαντες ἀπηυδηκέσαν. τὸ ϗ ἐδηλώθη ἀντὶ τοῦ παρῆσαν. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 1. p. 102. Sic ἀπαυδήσαι apud Aretæum p. 105. B. ut ἀπαυδῶν ἡ ἀπαρνεῖσθαι, p. 125. E. Idem ἀπαυδήσεις, p. 134. C. & ἀπαυδήσας. p. 100. D.

4. 'Απήυρεν.] Hom. *Iliad.* Z. 17. . . ἀλλ' ἄμυρε δυρὸς ἀπούρας. Et sæpe alibi. Sed lege ἄφηρεν. SCHR. Habet etiam Hesiod. Ἔργ. ϗ. 240. ubi vid. Cl. Grævium, ϗ τάνυ. Conf. Æschyl. *Pers.* ϗ. 954. ibique Schol. & inf. 'Απήρας, item Suid. Adde Stanl. ad Æsch. *Prom.* ϗ. 28. coll. *Misc. Obs.* VIII. 3. p. 341. & *Not.* seq. Pro ἄφηκεν autem Cl. *Kuster.* etiam ἄφῆρεν corrigit.

5. Εὐρ. 'Ανδρομ.] 'Απούρη frustra quæres in Euripidis *Andromache* Sed præced. 'Απούρα legitur ϗ. 1028. (cujus loci verba adscripserat *Sopingius*.) Quare Euripidis nomen, & tragœdiæ, illi voci subnectendum esse, monet Cl. Wesseling *Obs.* p. 165. Pertinet autem ad hunc Tragici locum Suidæ ἀπαλλαγῆναι. nisi hoc potius sit pro 'Εσπάρη. Schol. *Il.* A. 439. Απούρατο. ἀφείλοντο. Conf. *Not.* in v. 'Εσπάρη.

6. 'Αειδὲς.] Scrib. ἀειδὲς. H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 1482. PERGER. RULÆUS *ad eram libri sui.* Et sic Suidas; qui pariter ψευδὲς exponit. *Sed unde pro ψευδὲς usurpetur, ne suspicari quidem possum*, ait H. Steph. *l. c.* Equidem putaverim τὸ 'Απηχὲς convenire cum Lat. *Absonum.* Glossæ: 'Απηχὲς. *Absonus.* 'Απηχὲς. *Absurdum.* 'Απηχῆ. *Discrepat.* 'Απηχεῖ. *Absonus.* 'Απηχὲς. *Absurdum.* 'Απηχῆ. *Discrepat.* 'Απηχεῖ. *Absonus.* Hinc *falsi* notio facile elicitur. Conf. mox seqq. & sup. v. 'Αειδὲς.

7. 'Απηχεσάπων. ἀειδεσ.] Ad ἔχθ. G. Scrib. ἀειδεσάπων, pro *ἀειδ.* H. STEPH. *l. c.* & *ad eram lib. sui.*

8. 'Απήχεια. . . ἄχθεια.] 'Αχθεια vocabulum suspectum est. H. STEPH. *l. c.* Scribe: 'Απήχεια. ἀπήχθεια. ex Harpocratione. VALES. KUST. Conf. Suid. & sup. 'Απήχθεια. Mox: 'Απηχὲς. ἀπεχθὲς.

9. 'Απήχθετο.] Sup. 'Απήχθητο, eum eadem interpretatione.

10. 'Απηχθημένον.] Suidas: 'Απηχθήμενον. ἀποβλητὸν. ἔστιν δὲ παρὰ πάντων ἴσον. Suspecta est ea vox H. Stephano in *Ind.* scripturo potius 'Απηχθημένον, ab ἀπηχθάνομαι, ex Hesychio: licet & in MS. Suidæ codice habeatur 'Απηχημένον. Kullerus filet. Crediderim illud 'Απηχθήμενον non esse mutandum in Suida: nam statim ἴσον mentionem facit. Confudisse tamen videtur cum 'Απηχημένοι, quando ἀποβλητὸν primo loco ponit: cujusmodi exempla innumera prostant in antiquis Lexicis, & nostro præsertim Hesychio. Quamvis etiam dici queat, *absona* & *absurda* esse *rejicienda*.

11. 'Απήωρεν.] Ex *Odyss* M. 435. Schol. 'Απήωρεν, ἤγουν ἀπηρτημένα, ἢ ποῖα κάλλιον διηγούμενος, οἷον ϗκημμένα. ἢ ἄπαθον. Vid. sup. 'Απήορεν.

12. 'Απακὸς ἄρλος ὁ Μεμφιλαΐος.] Fortasse quoniam ibi colebatur *Apis*. H. STEPH. *Ind.* Ab *Api*. IS. VOSS. Vid. inf. 'Απις.

13. 'Απαλεῖς.] Ab ἴδλω. IS. VOSS. Απαλεῖς vox in illo tredere apud Thucydid l. V. [c. 77. *fin.*] Οἰκαδ' ἀπαλεῖσθαι. Schol. λεπτύνεσθαι. VALES. Eundem locum *Soping.* notavezat. Vid. ibi *Not.*

14. 'Απίαλος.] Pro ἰτίαλος. Dorice. SOPING. G. Vid. infra. Similiter 'Απίτερα supra, pro ἰτ.

15. 'Απίδα.] *Philipp.* II. 23. BIEL.

16. 'Απίης.] Vid. sup. post v. 'Απί: inf. 'Εξ ἄπιος γαίης. & alibi.

17. 'Απίης γαίης.] Respicit locum Homeri *Iliad.* A. Τοῖσιν ἐξ Ἀπίης γαίης &c. Sed τοῖσιν non est interpretatio ἐξ Ἀπίης, & melius censent qui de Peloponneso intelligunt, quæ olim Ἀπία. PALMER. Scythæ *terram* vocant Ἀπίαν. Vide ad Τοξεύτῃ. SOPING. De Tellure Dea, Scythis Ἄρη dicta, Herodotus l. IV. 59. Hesych. descripsit hic Scholia minora ad *Il.* A. 270. Ad cetera conf. Æschyl. *Suppl.* ϗ. 268. ibique Stanl. Eustath. p. 102. & alibi. Adde Schol. Sophocl. *OEd. Col.* ϗ. 1681.

18. 'Απεζημιώθη.] Vox a Lexicographis omissa. Nostr *multa absolvi*. 'Απέθετο mihi suspectum est. An 'Απέθη, pro ἀφῆκε, ab ἀφίημι, hoc sensu legerit Noster, admirare non ausim.

19. 'Απιθοῦλι.] Ald. & Flor. 'Απεθοῦτι. Vid. sup. post v. 'Απο, & 'Απιθῆς. Passim vero per tota folum scribit Homerus, ὡς λύω ἔ πεδὰ, πέδαρθρα μέλοιμι. ut Eustath. p. 446. & 794. notat. Conf. Etym. M.

20. 'Απ' ἰκριφιν.] *Odyss.* M. 414. Conf. Schol. Apollon. Rhod. I. 566. & inf. 'Ικρία.

21. 'Απεκμώτο.] Ab 'Ικμὰς, ἀπεμάϊν. GUYET. Vid. 'Αφυμᾶσθαι, & 'Απιλέμμενον.

22. 'Απιλημμένη.] Pro 'Απιλημμένα, pro quo inf. Υπιλημμένα. Utrumque corrupte pro 'Επιλημένα; quod vide: ab ἐπιλαμβάνω. Cl. *Kusterus* ita: „ Pro 'Απιλημμένα, ab ἀπολαμβάνω. Vel potius scribend. 'Απιλημένα, ab ἀπαλῶ, „ cæterere, *comprimere*. Galen. in *Lex. Hippocr.* 'Απαλὸν „ σωμαλοῦν. Dicitur autem λεῖος, ἰσεῖος, & ἀπαλὸς, pro eo„ dem. Conf. inf. v. 'Επεσπαμμένος. Deinde pro κρατούσα„ ζα lego κρατεϊσάσα. „

23. 'Απισῦτας.] *H. Stephanus* in *Thes.* T. III. p. 300. scribendum putat 'Απεσυτῆς, consentiente Celeb. *Gravio* ad Lucian. T. II. p. 881. Vide locum. Pro πισὸς malim πισῆ, ut infra. Conf. *Not.* in v. Εὐσπισ.

24. Πισὸς.] Forte Πίσζις. SOPING. 1ta & Cl. *Stephanus*. Vid. inf. v. Πίσζις. Per compendium scriptum fuisse videtur, πίσ, ut sæpius MSS.

25. 'Απος.&c.] Scribendum videtur: 'Απὸς. ἡ ὄλχη χαλκοῦ, ἢ βοτάνη. Etymol. 'Απὸς. ἔξω δ' ὀλίγη ἡ ἔ καρπὸ, βοτάνη τις καλυφθὲν. *Diosc.* G. Vel 'Απὸς, ἡ ῥίζα, ἡ ὄλχη, ἡ ἡ δὲ ὀχάδις. ubi pro ἡ ὄλχη reponendum ἡ ἄλχη ex Lærtio atque Athenæo. ἄλφὸς leguminis genus est, de quo Theophrastus *de Caus. Plant.* IV. 1. 'Απὸς autem atque ὄλχη, idem. Vide Menag. in Diog. Laërt. p. 80. Theocrit. p 22. Ælian. *V. H.* III. 39. SCHR. Scribe: ἡ ἡ ὄτος, vel ἡ ὄλχη καλυφθὲν βοτάνη. de qua vide Dioscorid. I. IV. c. 170. HEINS. 'Απὸς, *pirum*, *quod vocatur* βοτάνη. Scribendum conficio βοτάνη, *fontanum* sive *Fulcrum*, Wäfferlich. Plin. XV. 15. Eadem conjectura procedit in 'Απὸς. ἢ ὄλχη τῆς βοτάνης, quandoquidem legendum est βοτάνη, *herba quædam fontana*. Vide Plinium XXV. 13. PERGER. Hanc sententiam sup. in 'Απὸς jam rejecimus: nihil enim habet probabile. Priores Notas exhibemus, quemadmodum leguntur in Schrev. Editione: quas turbatas esse nemo non videt. Eas tu, prout placet, refinge; vel pro arbitrio utere. *Guyetus* etiam καλυφθὲν, credo, scripserat, non λαμφθὲν. Pro ὄλχη *Salmas.* de *Homon. Hyl. Iatr.* p. 1. ὄχνη reponit. Dioscorid. IV. 177. 'Απὸς, οἱ δ ὄλχὸν &c. Sed 'Απὸς est ὄχνη, & βοτάνη: quare nihil mutaverim, dummodo ἡ vel ἢ interferatur, vel distinguatur ante βοτάνη. Sed neque hoc urserim. Etym. 'Απὸς. ἡ ὄζουσα καλυφθὲν χλοαῖσι, cetera *Guyetus* adsuit. Inf. 'Οζουσα. οἱ ἄπιοι. Conf. sup. 'Αγίερα, & 'Απιόσκοπος; inf. 'Αχερδὸς, ibique *Notas*. Adde Dioscorid. I. 169. Bod. a Stapel ad Theophrast. *Hist. Plant.* II. 7. p. 89. Perizon. ad Ælian. *V. H.* III. 39.

26. 'Απις.] Græci *Epaphon* dicunt. Herodot. in *Thalia*. Je-

reiis.

αὐτοῖς Ἄπις.

Ἀπιστεῖ [1]. ἀπιθεῖ. Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν.

Ἀπιστ-ος [1]. ἀφ-ύλακτ-ος. ἀπιθής. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ.

Ἀπιχθυς [3]. ὁ μὴ ἐσθίων ἰχθῦν.

Ἀπιων. πορευόμεν-ος, ἀφ-ιγούμεν-ος.

Ἀπλᾶ. εὐθέα.

Ἀπλαστ-ος [4]. ἀληθινός.

Ἀπλᾶ [5]. ὑποθήμα-τα εἰδ-ος.

Ἀπλάκητον [6]. ἀναμάρτητον. Σοφοκλῆς Τεχνευταῖς.

Ἄπλετον [7]. πολὺ, μέγα. ἀμέτρητον, οἷον ἄπλετος ὄγκος. ἢ τὰ μὴ πλεόμενα [8].

Ἀπλήμ-ων [9]. ἀναφοπίλατος.

Ἀπλῆν. ἀκεκλήρωτον.

Ἀπληξ. ὁ μὴ πεπληγμένος.

Ἄπληστον. ἀπαύστατον. ἀχόρεστον [10]. μέγα.

Ἄπλατ-ος [11]. ῥυθ-μός.

Ἀπλατὴν [12]. πολλά. Κύπριοι.

Ἀπλήμων. ἄπληστος.

Ἀπλῆτις [13]. σύμμετρος χλαῖνα, ἡ διπλασίαν διπλωθῆναι.

Ἀπλήτος [14]. ἁπλοῦς.

Ἄπλευρος. ἡ μὴ ἔχουσα βοηθείαν, ἢ πλευράς.

Ἄπληχος [15]. ἀχρήσ-τος.

Ἀπλοΐδες [16]. ἱμάτιον μικρόν.

Ἀπλόϊκός ἁπλοῦς.

Ἀπλοικώπεγος. ἁπλῶπεγος.

Ἄπλοοι [17]. οἱ μὴ δυνάμενοι πλεῖν.

Ἀπλοῦς [18]. ἱμάτιον μικρόν.

Ἀπλοῦν. ἀσύνθετον. ἢ τὸ μὴ πλάγιον.

Ἄπλυτα [19] ῥαφαῖδες. οὕτως εἶναι, καὶ ἡ πόα τάμμα, ἃς καὶ Θαλασσίας πινὲς ὄλογον.

Ἀπλῶς. σιτόμους, καθάπαξ.

Ἄπνευ-

rem XLVI. 15. Διὰ τί ἴσχνια ὁ Ἄπις, ὁ μάγ-ος ὁ ὠμόπτ-ης &c. SOPING. Vide Herodot. III. 27. 28. Ælian. *Hist. Anim.* XI. 10. & G. J. Vossium de *Idolol.* L. I. c. 29. qui sententiam, quæ Apin facit Epaphum, refellit. *Thom. Bricus* post vocem Ἄπις in fine ex Phavor. adjicit θεός. Conf. Suidam bis in h. v. In fine Ἄπις exponitur, Ἄπις: ut soiet Noster. Vid. *Not.* in v. Ἀμπιθ-, & passim alibi.

1. Ἀπιστεῖ, ἀπιθεῖ.] Frequentissimus hic usus est apud Sophoclem. Vid *Antig.* v. 225. 387. ibi Schol. v. 667. & *Trach.* v. 1241. Æsch. *S C Theb.* v. 848. & 1038. & Suid. cujus mentem minus affecuti interpp. v. Ἀπιστεῖν, ἄπιστ- verterunt, *qui non credit*, cum debuissent, *qui non obedit*, seu *contumax*. ABRESCH. Rectius scripseris Ἀπιστεῖ, per ει. Vide etiam *Not.* seq. KUST. Infra etiam: Ἠπίστ-ει, ἀπίθ-ει.

2. Ἄπιστ-ος. ἀ-διφθόγγ-ος.] *Proverb.* XXVIII. 25. BERNARD. Potius Ἄπιστ-ος, & ἀ-διφθόγγ-ος, per diphthongum ι: i. e. *inobedicns*, vel *cui ab altero aliquid persuaderi nequit*. Nam cum scribitur Ἄπιστ-ος, per ι, ad *fidem* refertur, & vel dicitur de eo, qui *alteri fidem non habet*; vel, *cui ab altero fides non habetur*. Vide Leunclav. in principio *Notarum* ad Xenoph. L. I. de *Exp. Cyr.* ubi prolixe contra H. Steph. de differentia verborum ἀπιστῶ & ἀπιστέω, ἄπιστ-ος & ἀπιστ-ος, &c. disputat. Ἀπαράπιστ-ος autem (ita enim hic scribendum esse diximus) contrarium est τῷ ἀ-διφθόγγ-ῳ: unde Superlativ. ἀδιφθογγότατ-ος legitur apud Xenoph. in *Agesilao* extremo. [p. 674. C.] KUST. Differentia est verissima; ut & ipse olim ex Leunclavio ad Xenoph. p. 1021. fqq. notaveram. Neque tamen quidquam hic mutaverim: quum infinitis in locis Hesych. & Suid. (qui Platonem laudat in h. v.) confundant α & ι, diversasque notiones sub eodem literarum adspectu conjungant, vel & eandem vocem varie scriptam binis locis exhibeant; quod Nostro maxime est familiare. Vide modo v. Ἀπιθεῖν, &c.

3. Ἀπιχθυς.] Ita Aristophanes, ut docent Critici, dicerat ἡ ἀπίχθυς ἄγορα. Pollux 315. [i. VI. *segm.* 41.] HEINS. Vid. Eustath. M Od. p. 485. IS. VOSS.

4. Ἀπλαστ-ος.] *Gmef.* XXV. 27. Ἰακὼβ ὁ ἄπλαστ-ος ἄνθρωπ-ος. SOPINGIUS. PERGER. BIEL. Vid. Suid.

5. Ἀπλᾶ.] Vid. inf. in Καρδαῖνα. SOP. Subintell. σφυρίδι, aut tale quid. H. STEPH. *Ind.* Vid. Harpocrat. [ibique Mauffac.] SCHR. Etym. M. Ἀπλᾶς: & sic *Th. Mustier.*

6. Ἀπλάκητον.] Forte spectat illa: —— ἀπὸ τῆς θεᾶς αἱ ἁμαρτάδες αἵδε σφι δόμοι ἐφίκ. SOPINGIUS. Quid si Ἀπλάκητ- legamus? SUICER. *Thes.* T. I. p. 435. Hodie apud Soph. *Trach.* v. 121. non legitur ἀπλάκητον, sed ἀμπλάκητον, ut notavit jam H. Steph. [*Instic.*] Ἀπαπλακ-εῖν autem habes apud eundem Soph. *OEd. Tyr.* p. 178. quæ vox ab H. Steph. omissa est. KUST. Rectius in ipso Sophocle est v. 121. ἀμπλάκειν, [ubi Schol. præter alia, ἀπαμφίστηθι, τῇ διάνοιᾳ.] WESSELING *Observ.* p. 163. Mihi tamen Hesychii lectio præstare videtur, quia ἀμπλακεῖν, juxta cum inde derivatis ἀμπλακία & ἀμπλάκημα, *peccandi* & *errandi* notionem obtinent, quæ in Sophoclis loco non videtur admitti posse. Et quoniam Hesychius infra Πλακία pro ἀμπλακία agnoscit, hinc, si conjecturis indulgere liceat, & quidni in re obscura licebit? suspicari cœpi, olim πλακεῖν usitatum fuisse eodem sensu, quo dein ἁμπλακεῖν frequentari cœpit, hoc autem primitus vi compositionis significasse, *in eundem errorem recidere*. Quæ si ita fese habere potuerint, difficultatem non video, cur ἀπλάκητον, quod unice huc quadrat, sed quod ab imperitis librariis ut parum tritum & nimis obsoletum in notius multo ἀμπλάκητον fuit commutatum, Tragico Hesychii auctoritate, non reddendum sit. Ad Scholiasten quod attinet, & is manifesto eam lectionem agnovit. quis enim sibi persuadeat, ἁμπλακεῖν reddi posse ἐπιτυχεῖν. Itaque legerem apud eum: Ἀπλάκητον, ἐπιτυχὲ, ὦ-δῆ τὸ μὴ ἁμπλακεῖν. —— Ἀπλάκητον, ἀπόκτητον. Ἀναμπλάκητ-ος est in Æsch. *Agam.* v. 353. & in quibusdam Sophoclis exemplaribus *OEd. Tyr.* v. 480. alia ἀπλακήσ-ας tuentur ibi; quod ampleftitur Triclin. contra priori subscribunt Suidæ codices, eo tamen literarum ordine, qui τῷ Ἀπαπλάκειζ favet: unde dubium euiamnum, utro modo scriptum invenerit Suidas. ABRESCH. Vid *Misc. Obs.* V. 1. p. 102. & sup. in v. Ἀπάμπλακεν, Conf. *Not.* in v. Ἀμπλάκημα. Sic ἀμπλακεῖν Antholog. L. II. c. 6. *fin.*

7. Ἄπλετ-ον.] Ex ἄπλοος. SCHR. Vox Oratoribus æque ac Poëtis usitata: quod secus visum nonnullis. Herodot. I. 10. 50. &c. Plato in *Soph.* p. 160. D. Apollodor. I. 6. §. 3. Basil. *Hom.* I. *in Hexaëm.* p. 10. A. p. 27. A. p. 28. B. p. 134. C. & passim. E Poëtis vide, præter alios, Pind. *Isthm.* Od. IV. 18. & Soph. *Trach.* v. 1000. ABRESCH.

8. Μὴ πλεόμεν-ος.] Refer ad Ἀπλοῦς KUST.

9. Ἀπλήστ-ον.] L. Ἄπιστ-ον. IS. VOSS. Vel Ἀπλητ-ον. Vid. mox Ἀπλῆτ-ις. ἄχορτ-ον. & sup. *Not.* in Ἀδιαντίνητ-ον. *Kusterus* etiam pro Ἀπλαῖ-ον, vel Ἀπλῆ-ον, positum esse censet.

10. Ἀχόρεστον.] Forte ἀχώρητον, vel ἀχορέστεον. JOS. HILL. Sic præterea iterum H. Stephanus *Thes.* T. III. p. 381. Suid. Ἀπλῆν. ἀχώρητ-ον. quod retinere etiam malim. *Kusterus* tamen ἀχορέστεον conjicichat; uti mox in v. Ἀχαντ-ον.

11. Ἄπλατ-ος.] Leg. Ἀπλωτ-ος? SOPING. Ita *Salmasius* ad Solin. p. 794. prout iam olim *H. Steph.* conjecerat in *Ind.*

12. Ἀπλατὴν.] Ab ἔπλ-ον, pro ἄπλει, ἄπλοια, ἄπλοος. GUYET. Idem quod Ἀπλατεῖ, a πλάω. Vid. Ἀλωνίους. IS. VOSS.

13. Ἀπλῆτις.] Perperam alibi legitur Ἀπλάγη, & Ἀπλάγ-ῳ. SALMAS. Vid. Salm. ad Tertull. *Pall.* [p. 307.] & ad Trebell. p. 343. [five 409. T. II.] An vero Ἀπλᾶ τῇ? SCHR. Puto ego, scripsisse Hesychium Ἀπλαγῆ, & Ἀπλάγ-ῳ. Eupolis:

Οὐ' ἂν πλανηχίσαιμι ἐγὼ, ἀλλ' ἀπλάγ-ῳ.

Aristophanes [*Anagyro*:]

—— —— —— οὐ δῆ

Ἐμοὶ χλανίδ-ῳ τρεῖς ἀπλαγίδες ποιῶν.

Etymologus Ἀπλαγὴς ex Sophocle probat, & deinde Ἀπλάγ-ῳ, non Ἀπλάτ-ῳ. Pollux ἀπλαγίδας agnoscit, & Atticis ita dici vult. Sunt autem quas Homerus ἀπλοΐδας vocat. Et Suidas: Ἀπλάγ-ῳ. ἁπλῶς. HEINS. Gemina habet H. Steph. *Ind.* sed cum aspiratione, Ἁπλ. ut procul dubio scribendum. Eupolidis autem & Aristophanis exempla debent Suidæ. Ἀπλαγὴς & Ἀπλάγ-ῳ ex Etymol. & Suida pariter emendant *Junius*, *Th. Munkerus* & *Ij. Vossius*. Conf. omnino Doct. Jungerman. ad Polluc. VII. 47. *Scheetelii* enim (aut alius Anonymi) Ἀπλᾶ τῆς satis refellitur, quando ἀπλαγίδ-ῳ & ἀπλαγίδας legimus in Etymol. & Suidæ exemplis. Mœris Attic. Ἀπλαγὴς, Ἀττικῶς. ἁπλῶς ἰμάτιον. Ἕλληνες.

14. Ἀπλάτ-ῳ.] Ser. Ἀπλ, & vide *Not.* ad v. præced.

15. Ἀπλαγ-ῶν.] *Prov.* XXVIII. 25. BIEL.

16. Ἀπλοΐδες.] *Singillones*: opponuntur enim τοῖς διπλοΐσι. Salm. ad Treb. Poll. p. 343. [400.] & Tertull. *Pall.* p. 365. Cafaub. in Athen. 115. SCHR. VERW. Vid. mox Ἀπλόϊκ-ος. Apollon. Lex. MS. Ἀπλοΐδια, ἱμάτια μικρά. *Il.* Ω. 230. Nota numeri mutationem in glossa Hesych.

17. Ἄπλοοι.] Sonat potius, *Destituti navigio*. Nam οἱ μὴ δυνάμενοι πλεῖν dicuntur ἄπλοι. H. STEPH. Ἄπλοι, Thucyd. I. VII. [c. 34.] ἐπεὶ δὲ τοῖς [τῶν] ἄπλοι ἐγένοντο. Schol. ἀχρεῖοι τοῦ πλεῖν. [*Ibid.* paullo post τῶν ἄπλοι dixit.] Porro leg. οἱ μὴ δυνάμενοι π. SOPING. Forte Ἄπλοοι, prout cetera a πλέω compofita: nisi conflet ἄπλοος a πλόος dari. HILL. Aratus p. 10. *Ed. Oxon.* . . ἀπ' ἄστρ πάντ' Ἀπλόου. ubi Theon: Ἀπλόου, τὸ εὔπλοιν πλεῖ. VERW. Phavorin. Ἄπλοοι. Suidas: Ἄπλοοι, ἀδιάπλοι πλοίοις. Conf. Suid. In Ἀπλατέρας, & H. Steph. *Ind.* in illa voce.

18. Ἁπλᾶς.] L. Ἀπλοῦς. IS. VOSS. Vid. *Not.* in Ἀπλαγής item in Ἀδελ-

19. Ἄπλυτα &c.] Est ex Eupolide Comico apud Eustath. [*Il.* Φ. p. 1220. 55.] Sed lege ita super h. i. differentem [*Il.* Φ. p. 1220. 55.] Sed lege ita super h. i. differentem I. Cafaub. L. II. c. 15. qui etiam legit: ἡ ἀ σπυρίς. In Athen. scribitur Σωσίου. SOPINGIUS. Ῥαφανίδες ἄπλυτοι apud Athen L. II. [p. 56. E.] quo si respexerit Hesychius, legendum ἡ ἀ σπυρίς. & Θαλασσίου ῥαφανίδες, ibi Σωσίου di-

'Απειρος [1]. Οὐκ ἀπαπτόων χ' Φίσου.
'Απίσμα. ἡ πανσίμνη.
'Απίσμα κλάδιος [2].
"Απιος [3]. ἄψυχος. νεκρός. ἄφανος.
"Απιθεν [4]. μακρόθεν.
'Απόαμμαι [5]. Διαδιάζω.
'Αποαίρεις [6]. Διαχειρίζεις. Κύπελλον.
'Αποαίρει. Διαχειρίζει. Κύπελλον.
'Αποαίνυμαι [7]. ἀφαιροῦμαι.
'Αποαίνυτα [8]. ἀφηρπάτο.
'Αποδάθρα [9]. Διβασταία, ἡ κλίμαξ πάς. Σοφοκλῆς Μυσοῖς.
'Αποδαίνει. ἐξέρχεται.

'Απο-

'Αποβαίνοντες [10]. ἀναβαίνοντες.
'Από βαλκίδος [11]. Διὸ ἡ ἀφετηρίας.
'Αποβάλλειν. Διαπλίζειν. τὰς τείχας πλαγίας [12].
'Απ' ὀβελίσκου ἰχθύος. οἱ ἀναπεπαρμένοι.
'Αποβίωσις. γόνος [13].
'Από βηλοῦ. ἀπὸ τῆ ὁδοῦ [14].
'Αποβλητέον [15], ἐνδεκτέον. 'Απόβλητον.
'Αποβλίζει [16]. Διαβλίπει.
'Αποβλύζων [17]. ἀναβλύζων. τὸ αὐτὸ ἡ τὸ 'Αναφλύων. ἔστι δὲ ἡ λέξις τῆς πυκνοπέτων.
'Απόβολον [18]. Διαβεβλημένον.
'Αποβυκολίζας [19]. ἀπατίζας. Διαπίζας.

'Απο-

&as invenies. Vid. Casaub. in loc. At forte Hesych. rectius, & apud Athen. legendum Διαλαπίσαι, quæ hic tanquam a πεδιάσαι diversæ positæ sunt. HILL. Sic H. Steph. *Thes.* T. III. p. 403. In Ed. Schrev. hæc inveniuntur sub *Fungeri* nomine: „ *sunt qui leg.* σπαίρω. „ Pessime. Legitur enim in *Fungeri* Codice: „ *sunt qui legendum putant,* πρὶ ἡ „ σπαίρω „ Vox ἄπαλος est etiam apud Comicum *Pace*, v. 757. Conf. Meurs. *Theophrast.* c. 4. ubi ἀς δι ἀφ' ὑπαλ. &c. exhibet.

1. 'Απείρεσ-.] *Odyss.* Σ. 456. Conf. D. Heinf. *Aristarch.* p. 99.

2. 'Απίσμα κλάδ.] *Il. Vossius* connectit cum præcedd ponens comma post ὁ πανσίμνη. Malim distinctionem majorem. Videtur enim ex Poëta aliquo desumtum exemplum. Quodsi abesset, mallem 'Απείλη, ὁ πανσ. legere. Nunc ulterius considerandum. Hæc olim scripseram. Adpolite nuper me monuit eruditione & genere Nobilissimus Baro *Bimard la Bastie*, quæ hic adscribam. : „ 'Απίσμα κλαδίδος allatum videtur ab Hesychio, pro exemplo vocis 'Απείλημα e „ quodam veteri scriptore. Κλάδος, *ensis, securis, cuspis.* „ Vid. Lycophr. ν. 466. & 1109. Ita forte ἀπείλημα κλαδίδος „ esset, *ensis ignis expertis, qui minime in igne fuit præparatus.* Ulcus tamen latere suspicor. „

3. 'Απιος.] Heraclides scripserat librum περὶ τῆ ἄπιος, de *feminis exanimi* septem diebus revocatæ ad vitam. Plin. l. VII. c. 52. SOPINGIUS. Oppian. *Hal.* II. 474. ζῶον τὸ ἡ ἄπιον. ABRESCH.

4. 'Απιθεν.] L. 'Από. ἄπιθεν. μ. IS. VOSS.

5. 'Αποαίρομαι.] L. 'Αποαίρομαι, vel 'Αποαγκάλη, Διαλάζει. Vide tamen 'Αποδέρομαι. IS. VOSS. Bene, quod 'Αποδέρομαι, Διαδίζει, ex feqq. adferat, unde 'Αποαίρομαι natum esse conjicit Cl. *Wesseling*; idque, ut puto, verissime. Δ enim & Α facile (sæpissimeque confundi, equis ignorat? Hom. *Il.* Β. 763. Πραδίρομαι. Schol. Διαδίζει, ἐλαύνει. Idem observasse video Cl. *Kusterus*: „ Pessime (inquit) 'Αποαίρομαι, „ pro 'Αποδέρομαι, vel potius 'Αποδέρομαι, per α: ut rectæ „ legitur infra suo loco. Conf. Hom. *Il.* Ε. 736. [763. ἡ „ ubi Πραδίρομαι. „

6. 'Αποαγρεῖς.] Vid. sup. 'Αγρεῖν, 'Αγρεύειν, &c.

7. 'Αποαίνυμαι.] Hom. *Il.* N. 262. & Schol. Vid. sup. in 'Αποτρύβλιον, ante v. 'Αποτρυβλῆ.

8. 'Αποαίνυτ.] *Odyss.* Μ. 419. Inf. 'Αποαίνει. Conf. 'Αποαίνυτο.

9. 'Αποδάθρ.] Lucian. *Catapl.* p. 425. ἐπὶ τὸν Διαδάθρου καθεζόμενον. *In scalis sedens*, reddit Bourdelotius; quem ibi vide. Schol. p. 20. fin. 'Αποδάθρου.] ἔτυ καλεῖται ὁ ἡ τίνος τόπ-, ὅτ' ἐ ἐπὶ τὰ γῆς ἐξερχόμενα, ἐ εἰσερχόμενα. Conf. Etym. M. p. 124. & Polluc. l. 93. ibique *Not.* & Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 274.

10. 'Αποβάν. ἀπὸ.] Quomodo iidem sint, vid. Etym. M. in 'Αποβάλλει. IS. VOSS. 'Αποβάσιος pro ἐπιβάσιος, ut ex reddita interpretatione colligere licet. Nam Διαβάσιον quidem haud recte exponas Διαβαῖνον. KUST. Infra: 'Επιβάσιος, Διαβάσιον. Adpolite tamen *Vossius* Etymologi locum citat, cujus verba adscribam: 'Αποβάσιος, ἀγαθὸς στρατιώτης, ἐπὶ ἐ ἐπὶ ἵππου, ἐ ἐπὶ ἁλκάδος ἀρμάτου, ἀλλὰ πεζὸς ἡ ἵππου, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ἡ τροχῆ ἐκὶ τὸ ἅρμα, ἡ πάλιν καταβάσιον, ἀντὶ τοῦ. Ubi certe ἀντίβασιον opponitur τῆ καταβάσιον, & *adscendendi* sensum requirit. Nisi ἀπόβασιον scripserit Etymologus.

11. 'Από βαλκίδ-.] Zenob. p. 29. SCHREV.

12. 'Αποβάλλειν. - - τὰς τείχας τίλειν.] Male pro 'Αποβλάσειν, quod habes infra cum eadem interpretatione. B hic positum est pro Ψ; ut supra in 'Αβδάλμους: pro quo ipse Hesych. alibi rectius 'Αβλάλμους exhibet. Quomodo autem Διαβλάζ ad 'Αποβάλλειν pertinere possit, non video. Nisi quia forte dicat, Hesychium, cum apud Scholiatien aliquem Διαβάλλειν ψευδῆ expositum reperisset, Διαβλάζ i supinâ negligentiâ uni verbo interpretationem totius φράσεως tribuisse; quod eum nonnunquam fecisse, ostendimus cum alibi, tum etiam sup. ad v. 'Αφαλοῦ, & 'Αλίβαντον. KUST. Ad significationem, Διαβλάζ, confer v. 'Αποβλύζω, Διαβύσσ. fic & 'Αποβλάζ, Διαβύσσει. Fortius autem est Διαβάλλειν, quam Διαβάσσειν.

13. Γόν-.] L. χόνος. STEPH. Sic & *Pricæus* ad D. Luc. *Euang.* XXI. 13. 'Αποβίωσις] ἀπὸ τῆ μαρτύρειν. quo respexisse putat Hesychium. Similiter D. Paulus ad *Philipp.* I. 19. Τῦτό μοι ἀποβήσεται] εἰς σωτηρίαν. Lat. *cedet.* Ita sup. 'Αποβὰν reddit ἐξέβην. Sæpe apud Herodotum. Vid. Porti *Lex. Ionic.* in 'Αποβαίνω. *Munkerus* adscripserat Job XVIII. 5. Οἱ Διαβάντες] αὐτῶ ὁ φλέξ. Sed huc non pertinet. Pro γόνῳ, *Heinsius* Διογόνῳ.

14. 'Από βηλοῦ. ἀπὸ τῆ ὁδοῦ.] Inf. Βηλός exponitur, ὁδὸς ἀπὸ. Et: Βηλοῦ. ὁδοῦ. Unde pater, 'Από βηλοῦ recte explicari ἀπὸ τῆ ὁδοῦ: possemque in eo adquiescere. Si tamen ἀπὸ τῆ ἐφεστῶ referibendum statuam, forte non erravero. Βηλὸς enim Hesychio etiam ἐφεστὼς exponitur, & Βαλὸν, ὅδον τῆ ἐφεστῶ reddit. Reconditiores autem sensus passim sectari Lexicographum, & ad Poëtarum loca alludere, Criticorumque veterum collegisse interpretamenta, omnes norunt qui Hesychium diligentius triverint. Verbo dicam, respici locum *Iliad.* Α. 591. quem citat quoque Seneca in *Apocolo.*

Ἥφαι, πολὺν ὑπαγαγὼν, ἀπὸ βηλοῦ Διαπρύσιον.

Dejecit pede prebensum de limine divino. i. e. cœlo.

De Jove loquitur, Vulcanum cœlo deturbante. Hesychius itaque sensum loci magis quam verba spectat, ut solet. Schol. ibid. 'Απὸ βηλοῦ. ἀπὸ τῆ ἐφεστῶ. ἀπὸ τῆ ἐφεστῶ ἵππου. &c. Inf. Οὖτις etiam exponitur, ἐφεστὼς. forte ex eadem ratione: quando ἄντις pro οὐδείς.

15. 'Αποβλητέον. ἐνδεκτέον. Διαβλητέον.] 'Αποβλῆτο. ἐνδέχεται. Xenoph. SAL.M. Pindar. *Nemeonic.* [VII. 88.] - - πίνειν τι καλὸν ἡδομένῳ Σωσίπολι σὺν Διαβλήτοι φρενῶν. Forte 'Αποβλῆτον, ut apud Euripid. *Hecub.* ν. 355. *Stefanus* legit Διαβλητὸν. SCHR. Poltrema hæc utrum *Sebrevelium*, an alium quemdam, auctorem habeant, nescio; corrupta esse scio, faltem intricata. 'Αποβλητέον enim non est apud Euripidem, sed Διαβλητέον. 'Αποβλητὸν legere *Stephanum* dicitur; sed ubi, ignoro. Idque perinde sit; dummodo clarim notarit Editor, num ita pro 'Αποβλητὸν, (ut credo) an vero pro ultima voce Διαβλητὸν correxerit Stephanus. Ita legendum videtur: 'Αποβλητὸν, ἐνδεκτὸν, ut habet Ecloga MS. Deinde: ¶ 'Αποβλητὸν. - - - - - - - - 'Αποβλητὸν corrigit quoque *Il. Vossius*; itaque exhibet Phavorinus. Suffragatur Suidas, allato Anonymi loco: *Ἀνὴρ τῆ Περσῶν φιλοτιμίας ἀξίος τὸν ἀξίου Διαβλητὸν. Virum ob dignitatem apud Persas invisum.* Et in Eurip. *l. c.*

Γυναικὶ, παρθένοισι τ' Διαβλητὸν μόρα.

Mulieri virgineſque inter conſpicua, ἐνδεκτὸν. Tum porro 'Αποβλῆτο est initium novæ glossis; sed vox nuda, interpretamento carens: ut sæpe apud Hesychium. Vid. 'Αποκαμόβλεπε. 'Αδίνητα. 'Απαμαλία. 'Αγκὼν. 'Αφαιρεῖ. Ἐπαίρεται. &c. Similitudo soni hanc menti vocem injecit, quam proponit tantum, sed ut diversam a præcedenti. Ita passim alibi; ut & apud Suid. in 'Αποδίδοται, &c. Vide quæ notavi ad v. 'Αποχῆ. Facile autem suppleri possit, vel ἄδηλον, ut *Salmasius* supra; vel potius, ἀδόκιμον, Διαβολὴ ἄξιον. Ita Scholia minora 'Αποβλῆτο reddunt, *Il.* Β. 361. quæ descripsit Etymologus in v. 'Αφίσιον, p. 131. & Cyrilli Lex. MS. Brem. a *Bielio* laudatum. Conf. Hes. in 'Αδίνητον, & Οὐκ Διαβλητὸν. *Sulcer.* in *Thes.* T. I. p 439. etiam legit: 'Αποβλητὸν. ἐνδεκτὸν. † 'Αποβλητὸν. ἀδόκιμον. Quod placet Cl. *Bielio*. Nec aliter fere Cl. *Kusterus*, qui sequentia adscripserat: „ 'Αποβλητὸν non pertinet ad præcedens 'Αποβλητὸν; sed separatim scribendum, & interpolito signo distinctionis. Et „ excidit hic forsan interpretatio ἀδόκιμον, vel ἄδηλον, vel „ alia similis. Vid. Schol. Hom. ad *Il.* Β. 361. & sup v. „ 'Αδίνητον, quod exponitur Διαβλητὸν. „ Ita V. Cl. Sed adquiesco in priori sententia, quam dudum propofueram in *Misc. Obs. Jon. & Belg.* 1733. p. 127.

16. 'Αποβλίζει.] Ab Διαβλίζω. GUYET. Vid. sup. 'Αβλίζω, & inf. 'Αποβλύσσειν.

17. 'Αποβλύζων.] Ex *Il.* I. 487. Vid. sup. ad v. 'Αποβλάζ-, vel potius 'Αποβλύσσων: ubi plura notavimus. Conf. Jungerm. ad Polluc. X. 76. p. 1243.

18. 'Απόβολ.] Incertus *Levit.* VII. 18. BIEL.

19. 'Αποβυκολίσας. ἀπατ. Διαπίσας.] Suid. 'Αποβυκολίσαι. Utrumque dicitur. Pro Διαπίσας legebam aliquando Διαπτύσας, quia infra: 'Αποπτύσαι. Διαπτύσματα. Sed nihil nunc mutaverim. Vid. Thom. Mag. in v. Βυκολεῖν, & 178. Βυκολάσεται, & seqq. Ultimo sensu Doct. G. d'Arnaud *Lett. Gr.* p. 19. (post H. Sreph.) adfert Lucian. *Amor.* p. 496. ubi Διαβυκολάσαι. Sic Διαβυκολάσαιμι, eodem sensu, apud Xenoph. Κύρ. παιδ. l. I. p. 10. [16. *fin.*] notante Abreschio in

'Αποδεῖξαι. τὸ ἀμφισβῆσαι· πυρὸς ἢ ἄλεως ὀδύνη.
'Απόδεσμα. κόχλασμα [1].
'Αποδεσμαῖα [2]. τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν.
'Αποδεύξασθαι [3]. μὴ βοᾶσαι ὑπαυχενίσασθαι.
'Αποδεύσθηναι [4]. κλαῦσαι.
'Απόδεσμος [5]. ἄθλος. καὶ θυσίαι ἀπόδεσμοι, αἱ μὴ ἐν τοῖς βωμοῖς.
'Απόγαμε [6]. ἄφελκε. Κύπριοι.
'Απογανύμενοι [7]. ὑποδυόμενοι.
'Απόγνοια. ἀπόγνωσις.
'Απογνώμων [8]. ὑποβελημνὰς παίζας τοὺς ὀδόντας, καὶ μὴ ἔχων δ' οὐ γνωσθῇ.
'Απόγνωσις. ἀτελπία [9].
'Απογνώστης [10]. ἀτέλπιστος.

'Από-

'Απόγνωσις. ὕβρις, ἢ ἔξοργος [11], ἢ συζυγίας.
'Απογραφή [12]. ἀριθμησις. ἢ ἡ γινομένη μήνυσις.
'Απόγυμι εὐχαί [13]. σιωπώμενα.
'Απογύμνωσις [14]. ἀδυνῆν, ἢ χαλὸν ποίησις.
'Απογυμνᾶ [15]. φανερὸν ποιεῖ.
'Αποδειμαίζει [16]. ὑποκριτεῖ τὸ τῆς οἰθυσίης.
'Αποδιδρεμεῖ [17]. ὑποκρινάτω.
'Αποδάσῃ [18]. ὑπομείξῃ.
'Αποδάσιμοι. ἀποδιδρασκόντες [19];
'Αποδαστύς. ἀπομειξιμός [20].
'Απόδυτοι [21]. μετοικιοδίκται.
'Αποδύψω. ἀποκόψω.
'Αποδύω. ἀποδύσομαι.
'Απόδυτος. ἄδυτος.
'Αποδυστομήσω [22]. ἀποτεμῶ τοὺς τραχήλους.

'Απο-

in *Misc. Obs.* V. 1. p. 102. Propria virtute (*monente eodem*) adhibuit Longus *Pastor.* L. I. 22. *Ἢ βαὶν ἐκτὸς τῆς ἀρίστης ἀπόδοσεως.* Conf. Suicer. *Thes.*

1. *'Αποδέρσαι, τὸ ἀλφιτον* &c.] Pro *ἀλφιτον*, corrige *ἀλφίτου*, a *ἀλφίτου, excutio, cribro*, &c. GUYET. Et pro *πυρὸς* leg. *πυρίς.* SALMAS. *Δυσεύρετον* corrigit etiam Suicer. *Thes.* v. *Σκόβαλον*, T. II. p. 979. & Cl. *Kuster.* ad Suid. T. II. p. 21. in voce *Εἰκαία*, quam vide. Alioquin legebat *ἀλφίτου.* Ita Etymol. & Phavorin.

2. *Βαχλασμα.*] Scribe *κάχλασμα*, a *καχλάζω. Βαχλάσμα* enim, sive *βάχασμα* (unde *λιπόβαχσμα*) est idem quod *καχλάζειν.* Hinc Suidas *Καχλάζει* exponit *βαχίζει*: & Eustath. ad *Il.* Φ. *Κάχλασμα* interpretatur *βάχασμα*, *ῥόχθος.* Utrumque numirum, & *βάχασμα*, & *κάχλασμα*, dicitur de sono aquæ fervents, vel maris æstuantis: ad quod notandum etiam adhiberi solet vox *πάφλασμα.* KUST. Conf. H. Steph. *Ind.* in v. *Κάχλασμα*, & Eustath. in Hom. *Od.* K. p. 1661. *fin.* Alterum locum frustra quæsivi.

3. *'Αποδεύσασθαι.*] Vid. Suicer. *l. c.* Hesych. inf. in *'Αχνα*, & Gudman. ad Th. Prodrom. *R. & D. Amor.* p. 499. Philo *de Mund. incorrupt.* p. 960. B. habet verbum *ἀποβαπτίζεσθαι.*

4. *'Αποδεξάσθαι.*] Puto scripsisse Grammaticum: *'Αποδάξασθαι*, & *ἀποδάξαι*. Hom. *Odyss.* [I. 151.] *Ἑταῖροι λισσέσθωσαν* &c. & exponitur, *ἐπὶ ὀφρὶ ἐξ ὀφρὺς λιπαρομένοις.* HEINS. Videtur vox sumta ex Hom. *Odyss.* I. 151. ubi tamen legitur *λισσέσθωσαν*: quod a Schol. exponitur, *ἐπὶ βαρὺ ἢ τοσοῦ* [sic] *λιπαρομένοις.* Conf. inf. v. *Βοίζει, Βοιζεῖν*, & *Βοίζου.* KUST. Ob oculos habuisse videtur *Odyss.* M. 7. ubi Schol. *'Αποδέξαιο. λιπαρήσαιο, παρακάσαι.* Vid. Etym. in *'Αποδέξαι*, & sup. *'Αξασθαι*, & *'Αξεῖς.* Conf. Athen. p. 335. & inf. in *Βοίζει*, &c.

5. *'Αποδαχθεῖσι.*] Vid. sup. v. *'Αποδεχτὸν.*

6. *'Απόγαμε.*] Vid. Septim. Flor. in Cyclop. Eurip. p. 35. SCHR. *'Απόγαμε* Euripidi *λιπόβαμε.* *Ἐχεῖ θυσίαι Κύκλωψ*, qui p. 30. *θυσίαν* dictus. *'Αποξάμενοι ἐκφύγοι* Eustath. exponit, *τὰ μὲν ὀπὶ βαρὺ, ἀλλ' ἐπὶ ἰδίᾳ πάθεσι ἐκφύγοιμεν.* p. 727. & 1720.

7. *'Απόγανται.*] *'Αποχώρουσι* est *deplore*, *demo* ei quod *plenum* est. H. STEPH. *Ind.*

8. *'Απογνώμων.*] I. Petr. II. 24. *Ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι*, pro quo *Rom.* VI. 2. *ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ.* Eodem sensu *ἀπογίνεσθαι* usurpat Herodot. II. 85. & 136. & V. 4. notante Cl. *Bielis.* Conf. Raphel. *Annot. Herodot.* ad Petri *l. c.* Thucydidem quoque *ἀπογίνεσθαι* pro *ἀπέθανον* dixisse observat Suidas. Vid. *Indic.* in Thucyd. Conf. Aretæi *Indic. Gr.* & Jos. Scalig. *Conjectan.* in Varr. p. 33. a *Scaliger.* laudata.

9. *'Απογνώμων.*] Vid. Suid. in v. *'Αδόλωτος.* SCHR. Sic dicitur equus, cujus ætas ex dentibus amplius cognosci non potest. Vide quæ de differentia harum vocum, *ἀπογνώμων, ἀκεσογνώμων*, & *ἀγνώμων* disputavimus ad Suid. v. *'Αδόλωτος.* Interpretatio autem Hesychii hic est mutila. Nam post *ἰδίλας*, addendum erat, *ἢ ἰδιώας γνώμονας*: ut equus *ἀπόγνωμων* dicatur, non qui simpliciter omnes dentes amisit: sed qui eos dentes amisit, ex quibus ætas ejus cognosci poterat. KUST. Vid. sup. Not. in *'Αδολ.* Inf. *Ἀκεσογνώμων*, & *Ἀπογνώμων*, & in voce *Γνώμα.* Nescio tamen, an mutila dicenda sit Hesychii interpretatio, quum *γνώμονας*, post *ἰδιώας*, facile ex proposita voce *'Απογνώμων* elicidam relinquere potuerit Lectori suo Hesychius, ut solet passim.

10. *'Απόγνωστις. ἀπελπία.*] I. *ἀπελπισία.* H. STEPH. *Thes.* I. 1852. Sic & *Suicer.* in *Thes.* Item *Ezech. Spanhem.* ad Joseph. T. I. p. 616. & *Addend.* ad Joseph. T. II. p. 419. a. & *Mastaire* in Aretæi *Indic.* Conf. sup. *'Απογραφή.* Josephi locus, in quibus *λύπην* eo sensu occurrit, ipse relege. Sup. *'Απογνωστής. ἀπελπιστής*, nisi legendum sit *'Απόγνωστος.*

11. *'Απογνώστη.*] Vide *Not.* ad v præced.

12. *'Απογραφή. . . . ἢ γένος.*] I. *Parab.* XX. 5. BIEL. Suid. *Ἀπόγνωσις. οἱ ἐπιγνοῦ.* Sæpe *ἐπγ.* & *ἐγγ.* in hac voce permutantur. Vid. inf. *Ἐγγόνα, Ἐγγονή, Ἐγγονὶς*, &c.

13. *'Απογραφὴ.*] *Inventarium*, sive *descriptio*, & *census*; vel ipsa *delatio.* MAUSSAC. *Ad.* V. [37.] & Luc. II. 1. 2. SOPING. Vid. Harpocrat. p. 35. & 43. Petav. in Synes. p. 41. SCHR. *II. Maccab.* II. 1. PERGER. Vid. Suid. & Not. Rüver. *ad Fragm. vet. Hist.* p. 38. *Μυσεῖς* hic est *professio.* Vid. D. Heinf. *Exercit.* p. 139. ad Luc. II. 2. Nisi pro *delatione* accipere malis, cum Petavio ad Synes. p. 41.

14. *'Απόγυμι εὐχαί.*] Veterum superstitionem, quod non nisi tacite vota concipierent, notat Jos. Scaliger ad Tibull. p. 119. 154. Add. Perf. *Sat.* II. [6] Senec. de *Benef.* II. 1. PERGER. *Ἀπογυμι εὐχαί*, & *λόγ γνῳ, preces ex tempore natæ*; quas non meditatus effundis; ideo *fecerae*: fermo natus intra labra. Vid. Hesych. in *Αὐσχίδιον.* Sic, *ἐκ βαθὺ ἀπογνῶναι*, verterim, *in manibus pugna.* Vid. Xenoph. *Hist.* VI. p. 155. *Ed. Francof.* [ubi *ἐξ ἀπογνῶν.*] Eustath. p. 886. *Ed. Bas.* II. *Maccab.* XII. 32. Longin. *de Sublim.* Sect. 18. [p. 132. Ed. Toll.] *ἀτὰρ τὰ γόμφοι ἢ κόλλησις καὶ ἁπλῶς εἰς τὸ δοκεῖν ἑκαστα ἢ ἐπιτηδείως ἐξ ἀπογνῶν κεκινῆσθαί τι, ἐμοὶ λόγῳ, ἢ ἀκεραιοῦ ἀκόλουθ, ἐμὲ ὑποβολιμῶδες.* *Preces* hic *mentales* pluribus commendantur & defenduntur apud Patres, ut Euseb. V. 1. 163. Basil. apud Stobæum II. 173. Clem. Alex. VII. 717—722. *ψιθυρίζοντες ἔσω, μηδὲ τὰ χείλη ἀκούοντος μήτε ἐαυτῶν ἀφιέντες φθόγγον.* 724. Macar. *Homil.* XII. 33. Chrysost. *Tom.* V. p. 61. JOS. WASSE *in literis ad Kusterum.* Conser exemplum Hannæ I. *Sam.* I. 11. 13. & *Judith.* XIII. 6; Ibique Grot. Perfius *Sat.* V. 184. *Labra moves tacitus* &c. Horat. L. I. *Epist.* XVI. 60. *Labra movet, metuens audiri. Tollere de templis.* Conf ſ. 9. & Casaub. ad ea loca.

15. *'Απογυμνᾶς.*] Malem: *'Απογνῷς.* Sic, *ἀπὸ τοῦ χ. ποιῆσαι.* Respexit enim *Il.* Z. 265. *Μή μ' ἀπογνῷς.* Schol. *βλαβῇς μὴ τὰ μέλη, ἀπογυμνωθῇς* &c. Idem Cl. *Kuſterus* in mentem veniſſe video, & *Abreſchio* in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 103. quæ addit, Homeri locum & a Platone reſpici in *Gorgia* p. 470. 16. *'Απογυμοῦ.*] Vid. *Not.* in *'Απόγυμι.*

17. *'Αποδιδρεμεῖ.*] Conf. v. *'Αποδυσασθῆναι.*

18. *'Αποδάσῃ.*] L. *'Αποδασθείς.* SALMAS. KUST. *'Αποδαστύς* corrigit *Sopingius.* Suid. *'Αποδαστῆς. ἀπομειξιμός.* Vid. inf. *Καθαρτάμενοι*, & *Καθαρτήσεις.* Conf. Etym. in *'Αποδαστῆς*, p. 126.

19. *'Αποδάσιμοι.*] Vel legendum: *'Αποδάσεις.* *ἀπομειξίζει.* (Suid. *'Αποδάσεται. ἀπομείξεται.*) Vel: *'Αποδάζει. ἀπομειόζει.* ut Cl. *Heinſius* in *Epiſt.* ad Jungerman. Vide hujus *Notas* ad Pollux. IV. 177. p. 456.

20. *'Αποδάσιμοι, ἀπόδυτοι, ἀποδυσόμενοι.*] L. *ἀποδιδρασκόντες.* PALM. G. SCALIG. HEINS. H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 902. Oppian. *Hal.* V. 444. —— *Σύριγξ ἀποδάσιμος αἰεὶ.* ABRESCH. Conf. v. ſeq. & inf. *Not.* in v. *'Αποδεσμαῖα.* Omnino videtur Heſychius ob oculos habuiſſe locum (a *Kuſt.* & *Bial.* etiam notatum) Herodoti I. 1. 146. ubi *Φωκαιεῖς ἀποδάσασθαι* dicuntur, de quo plura Cl. Heinſius *l. c.* Conf. Cl. Jac. Gronov. ad illum loc.

21. *'Απόδυτοι.*] *ἀπομαχεσάμενοι.*] Forte *'Αποδασμῆς* ex Euſeb. *Chron.* ubi de Ocho Artaxerxis: *ἀποδασμὸν νέων ἐποίησεν.* Scaliger [p. 124. B.] non bene: *partem quandam Judæorum cepit.* SOPINGIUS. L. *ἀπομαχεσάμενοι.* Vel pro *'Αποδύσεται* lege *'Αποδύσασθαι.* Et forte utrumque poſſuerat Heſychius. PALMER. Forte *'Αποδῦσαι.* SCHR. L. *'Αποδύσασθαι*, niſi forte ſit *'Αποδύσεις.* HEINS. *'Αποδασμὸς* certe notius eſt; quomodo legit etiam Cl. *Bernardus* ad Joſeph. *Ant. Jud.* L. 6. p. 25. *Ed. Hav.* Conf. inf. v. *Δασμὸν* &c. Sed *'Αποδύσεις* ab Heſychio ſcriptum erat procul dubio; cujuſmodi ſunt lonibus imprimis & Poëtis uſitata, ut *ἀκοντίσεις, ἁλτῆρες, μαστῆρες* Callimachi, *κτίσις, λύσις* Herodoti, *ἰδυίης, γενετῆς, χθονὶς*, unde *Γονεῦσιν.* Idem placuit Cl. *Heinſerbuſio.* Accedit Cl. *Kuſterus*, his verbis: „ Leg. *'Αποδύσεις*, ad formam *Ἅρπυιαι, ἁδυῖαι, ἰδυῖαι*, &c. Miror autem, vocem hanc omiſſam eſſe a Rob. Conſtantino, & Henr. Stephano. „ Conf. inf. v. *'Αποδύσῃσι.*

22. *'Αποδύσω.*] Forte *'Αποδύσω.* GUYET. STEPH. HEINS. Ohelo confoederat hanc emendationem *Il. Poſſius.* Et eſt ſane formæ vocis illa (*'Αποδῦσαι*) familiarior; quam nec invitus tolerat *Heinſerbuſius.*

23. *'Αποδυστομήσω.*] Exſtat *Iliad.* Σ. 336. Schol. *τὰς τραχήλους λιπαίνει.* Scribe *λιπαίρει*, ut *b. l.* Sic recte Barnes, edi.

'Απολιχθίζω [1]. ἀποδιχῆς ἀξιοῦσθαι.
'Απολίς [2]. ἀχρὶ Ἀθήνησι τῆς ὑποδιχομένων [3] τὰ λεπτά.
'Απόλυτον [4]. ἀκαιρικόν.
'Απολύοντες. ἐλλείποντες.
'Απολύουσα. λείπουσα. ὑστερῶζα. Δεῖ γὰρ, τὸ ὑστερεῖν ἀποσημαίνει, τέρμα ἐστὶ [5]. τὸ δὲ ἐπίρρημα, δὲ, τὸ χρὴ σημαίνει.
'Απολιπὴ. λείπει.
'Απολύων. λείπων.
'Απόλουσθαι [6]. νόμιμόν τι γυναικῶν. θεμιτεφάλαιον.
'Απὸ δὲ χλαῖναν βάλε [7]. ἀπίβαλε δὲ τὸ ἱμάτιον.
'Απολυμεῖν. ἀναχωρεῖν.
'Απολυφάσκων [8]. ὑπερβύγων. ἀφαπτούσιν.
'Απολύσῶν). χρείζων) [9].
'Απολύειν [10]. ὑπολογιζῆς δίκην.
'Απολυπομπίαζ [11]. ἀποτρίφεζ, ἢ ἀποζύσιον ἐκπέμπεζ μακρὰν, ἀποκεφαίρεζ [12].

'Απο-

edidit. Conf. eadem Scholia *Il.* ϕ. 22. 'Απολιχθίσονται. ὑποτιμηθῶσι τοῖς τεχνίταις. Adde Pric. in Apulej. *Milef.* VII. p. 381.

1. 'Απολιχθίζω.] Male pro 'Απολιχθίζω, ab λιπόδιχος. KUST.

2. 'Απολίς.] De 'Απολίζειν vide Ariſtotel. *Polit.* VII. 8. HEINS. Vid. Ulpian. *Enarr.* in Demoſth. p. 240. Harpocration. ibique Mauſſaci *Notas*, inque eas Valeſii. Conf. Etymol. Sund. Pollux. VIII. 97. ibique Interpp. Idem *ſegm.* 114. perperam 'Απολιζῶν, pro quo H. Steph. *Ind.* jam mutaverat 'Απολίς). Uloma enim ſyllaba irrepſerat, quia οἱ immediate ſequitur.

3. 'Υποδιχομένων.] Themiſt. *Orat.* XI. p. 143. D. Οὐκ ἐνεγκεῖ δίκηλα τῇ εἰσαγγελίᾳ ταύτῃ —— ἀπ' αὐτοῦ λιπόδιχα). Unde colligere licebat, in Hel. ſcribend. λιποδιχούμενα, ſuffragantibus etiam Etym. & Suida. Pro edita tamen facit Pollux VIII. 97. cum Ulp. ad Demoſth. *Or. in Timocr.* ABRESCH.

4. 'Απόλυτον.] Baſil. T. I. p. 93. A. οἱ τὸ ἀγαθὸν ἐργαζόμενοι, εἰς αὐτῷ τῷ ἔργῳ τὸ λυσιτελοῦν ἔχουσι. Adde p. 98. B. ABRESCH. L. *Timoth.* II. 3. Τῶν γὰρ καλῶν ἔργων λυσιτελῆ.

5. Δεῖ - - τέρμα ἐστί.] Sic iego: Δεῖ γὰρ, τὸ ὑστερεῖν λυσιτελεῖ, τὸ μὴ τέρμα ἐστί. Diſtinguit inter δεῖ verbum & adverbium. Hoc χρὴ ſignificare ait; ut & infra exponit. Debeo hanc emendationem Cl. *Weſſelingio* meo. Vide quæ diſputat Apollon. Alexandrin. *Syntax.* L. III. 15. p. 233. Vidi deinde ſimilia in *Sapingii* codice, a Schrev. neglecta. Ita Vir illic doctus: „ Leg. Δεῖ γὰρ τὸ ὑστ. ὠφ. τέρμα ἐστὶ· „ τὸ δ' ἐπίρρημα Δεῖ τὸ χρὴ σημ. „

6. 'Απόλουσθαι.] Lucian. *Dial. Meretric.* p. 546. Μυταῖ ἢ μασῶν τινὶ τῇ Ἀπολλωνιᾷ παρθένων, Στεφθιον vocat Ariſtoph. *Theſmoph.* ϕ. 146. ubi vid. Cl. Kuſter.

7. 'Απὸ δὲ χλαῖναν βάλε.] Ex *Iliad.* Β. 183. ubi Schol. ἀπόβαινε δὲ τὴν χλαῖναν, ſive ut Scholiaſtes MStus Germelianus, ἀπόρριψε, teſte Cl. Sam. Battierio in *Bibl. Brem.* T. IV. *Faſc.* I. *diſſ.* 4. §. 2. cujus (quod obiter addo) criſin in D. Marc. *Etiang.* X. 50. pro λυσιτελοῦ τὰ ἱμάτια legentis λυπεῖσθαι, admittendam minime puto, ob rationes a Cl. Wolfio *Cur. Philol. & Crit.* ad illum loc. jam productas.

8. 'Απολυφάσκων.] Aquila Prov. XIX. 26. BIEL. Hinc 'Απολυφασκιάδα. Meurſ. *de Lud. Græc.* p. 4. SCHR. Vid. Kiliani Duffæi *Etymol. Teuton. Ling.* in v. *Borgh[p]el*; & inf. in Δημητζέζειν.

9. 'Απολύσῶν). χρείζων).] L. χρείζων). SALMAS. Sic Phavorinus. Quod ſi malis, ſimul lege inf. Δύεσθ). χρείζον).

10. 'Απολύειν.] Sic Canoni ψηφιζομένῳ initium apud Xenoph. *Hiſt. Gr.* L. I. p. 450. C. Ἐὰν τις ἢ Ἀθηναίων βούλῃ, διδόμενον λυσιτελοῦν εἰ τῷ δήμῳ. Quem locum *Sapingius* etiam obſervaverat.

11. 'Απολυπομπίαζ λιποτρίφ. ἢ ἀν. ἐκπέμπεζ, μακρὰν ἀπ.) Diſtingue poſt μακρὰν, ἀκτίμονεζ μακρὰν, & ſcribe, λιποτρίφ ἢ λιποτρίπτου δίκη, &c. HEINS. Idem in *Crepund. Sikan.* p. 426. (ad l. VIII. 125.) ita ſcribit & diſtinguit: 'Απολυπομπίαζ ἀσὶς ἢ λιποτρίπτου δίκη, ἀκτίμονεζ μακρὰν, λιποταξίαζ. Probatur a *Gilberto Gaulmino* ad Euſtath. *Hyſm. & Hyſm. Amor.* p. 26. Cl. *Kühnius* ad Pollnc. I. 33. ex Phavorino interpungendum cenſet: 'Απολ. λιποτρίφεζ, ἢ λιποτρίπτου ἀκτίμονεζ μακρὰν, λίπου. Contra Kühnii mentem diſtinxerat typographus illa verba; ut ex Phavorino Latinaque Kühnii verſione liquet: *averruncare, impiatorum ultorem procul abiegare, luſtrare.* Sed idem Phavorinus paullo poſt ſcribit: 'Απολ. τὸ λιποταξίαζ ἢ ἀτρεμίαν δίκη &c. ſequutus Etymologum, qui p. 128. λιποτρίπτου ἢ ἀτρεμ. Δ. ubi Sylburg. recte ἀσὶς ἢ, vel εἰς ἢ ἀτρεμ. Δίκη legendum monet. Et ita plane Suidas: λιποτρίπτου ἀσὶς ἢ ἀτρεμ. Δ. Quæ & apud Heſychium, interpoſito ἀσὶς & Δίκη, connectenda judico. Vid. Euſtath. in fin. *Odyſſ.* X. p. 1935. & Heſych. in Διατροπεύζ.

12. 'Αποκεφαίρεζ.] Mœris Atticiſta: 'Αποδιοπομπὸζ, 'Αττικῶς· λιποταξίαζ, Ἑλληνικῶς.

13. 'Απολύμενος.] Phavorin. 'Απολύμενος. Franc. *Junius* in exemplari ſuo 'Απολίμενος emendat, & conferri jubet v. Διάπρυσα. Sed nihil mutandum. Hom. *Il.* Β. 763. —— μάχην ἔχεσθ' ὁμοῦ ubi Schol. λιπόδικτε, ἰσάνεν. Conf. ibi Euſtath. p. 605. cum quo Ed. Baſil. habet —— μάχην ἢ λιπόδικτον. Hunc locum reſpexit Heſych. qui ſupra peſſime pro eodem ſcripſit, 'Απόμενος.

14. 'Απόλου.] Male pro 'Απόλου: quod vide infra ſuo loco. KUST.

15. 'Απόλυτον. ἀπόλυτον.] L. ἰσυλῆτον. SALM. VALES. HEINS. FLOR. (ad Ariſtoph. *Pac.* ϕ. 1204.) BRUNO. Flor. Chriſt. ad Ariſtoph. *Pac.* ϕ. 1204. corrigit ἰσυλῆτον: ſed male. Vitium enim non eſt in interpretatione, ſed in gloſſa. Nam pro 'Απόλυτον ſcribendum eſt 'Απόλυτ., per λ, quod Poëtice idem eſt ac in proſa ἀπόλυτος, per ο. Homer. *Il.* Β. 162.

Ἐν τρηχὺ λιπόλυτον φίλας λὰπ' πατρίδ[ο]ς αἴης.

Ubi Schol. 'Απόλυτον. ἀπόλυτον. Nimirum formam verbi Poëticam, & augmento carentem, exponit per formam communem; qui Scholiaſtarum mos eſſe ſolet. In hujuſmodi igitur locum Scholiaſtæ cum incidiſſet Heſychius, per oſcitantiam λιπόλυτον legit, pro λιπόλυτ., deceptus figura litera Α, quæ ad figuram Δ proxime accedit. Errorem autem hunc eſſe ipſius Heſychii, patet ex ſerie literarum. Nam πρὸ 'Απόλυτον hic ſuus eſt locus, non autem πρὸ 'Απόλυτ., quod inferius collocandum erat. Conf. inf. v. 'Απόλυτ, poſt v. 'Απόλου. KUSTER. 'Απόλυτ., ἰσυλῆτ., corrigit *Arcerius*, ad oram libri ſui, ex *Geneſ.* XXXVII. *com.* ſcil. 27. & 35. Schol. Thucyd. l. VII. 'Απόλυτ. ἰσυλῆτων. Vid. ſup. in 'Απόλυτ, & C. A. Fabroti *Refut. Epiſt.* Cl. *Salmaſ. de Mutuo*, p. 1252. T. III. *Thef. Juris Rom.* Sed omnino præferenda eſt Cl. *Kuſteri* ſententia: quamvis ignorem, num Heſychio, an potius ejus Epitomatori, qui verborum ordinem inſtituit, culpa ſit tribuenda.

16. 'Απολύεζ.] Diog. Laërt. L. II. in *Simon*, p. 151. Ed. in 4°. λιπόδεζ. pro quo puto ſcribend. λιπόδικτ. M. MEIBOM. *ad margin. lib. ſui.*

17. 'Απὸ δόξης. &c. † 'Απὸ τύπτ.] Conjunge quæ diſjunguntur, hoc modo: 'Απὸ δόξης. λὰπ δεξαστοῦ, λὰπ τύπτοντος. Deinde: † 'Απὸ δοφῆς. &c. quod ad ſequentia referendum. HEINS. Idem monuit Vir doctus, litera Σ deſignatus, neſcio quis, in Ed. Hack. quæ tamen majuſc. lit. 'Απὸ τύπτ. exhibet: quod in Ald. & Flor. conſtituit initium novæ gloſſæ: 'Απὸ τύπτοντος. λὰπ δοφῆς. &c. Omnium optime Hagenœnſis, quam ſequuti ſumus. Reſpicitur *Iliad.* K. 324. - - ἀλλ' λὰπ δόξης. Schol. Οὐδ' λὰπ δοκίσεων, ἀφ' ἁπαρχῆ. Poſtremum eſt apud Suidam, quem deſcripſit Varinus. Apollon. Lex. MS. 'Απὸ δόξης. λὰπ δεξαστοῦ, λὰπ δοκίσεως. Euſtath. p. 809. τύψαι † τύπτοντος.

18. 'Απὸ δοφῆς.] An reſpexit ad Hom. *Iliad.* Π. 863. —— † ἀλ' ὑπὸ δὸν λὰπ δοφῆς. KUST.

19. 'Απόδυ.] An pro 'Απόδυ, vel 'Απόδυτ?

20. 'Απόδυ.] Scrib. 'Απόδυν. PERGER.

21. 'Αποδεχμένους.] Reſpicit *Odyſſ.* I. [ϕ. 378.] Κεῖν' λιποδεχμένους πεφυλ αἰχίνα &c. HILL. [ex H. Steph. *Ind.*] Schol. *l. c.* explic. πλαγιάσας. Δεχμὸς γὰρ, τὸ πλάγιον. Vid. Etym. in Δέχεσθ[α].

22. 'Απόδυμα.] Leg. 'Απόδυτα. KUST. Conf. *Not.* in v. 'Αποδύσασθαι, & 'Απόδυσις.

23. 'Αποδόμενος.] Vid. Euſtath. p. 1362. & 1788. & ſup. in 'Απώμοτ[ο].

24. Μετ' ἀπόνοιαν.] Conf. Ill. Pearſon. *Vindic. Ignat.* P. II. c. 4. *ſub fin.* p. 372.

'Απο-

'Αποδρᾶσα 1. ξαίνω, ἡ ἀποξέω.
'Αποκρύψαι 2. κεκαξέσθαι.
'Αποξῦ. ἀποδῦσαι. ἀποδυθῆ.
'Αποξῦσαι. ἀποδῦσαι.
'Αποδυσπετεῖ 3. ἀπεδύρετο.
'Αποδυράμενος 4. Ἑρμῆν. πυθῶν.
'Αποδώσεται 5. πτολῖ.
'Από δ' ὅσσον ἄλλεις ἄεκτον 6. ἄλλει τοῦ ὀπὸ ἡ σάρκα διέκαψεν.
'Από ἕθεν 7. ἀπὸ ἄκαθεν. ἀπὸ ἑαυτῆ.
'Απόεπε 8. ἀπάρησαι
'Απόπτε. ἀπόφησον, ἀπάρησαι.
'Από ῥα. ἀφ' ἑαυτῆς
'Απίεσον 9. ἀπέπηξε. τυπίτε, πολαμοφέρτου ἀποίησεν.
'Απόρρᾳ 10. ἀποστέρησι. ἀποπίξῃ.
'Απόρραθεν 11. ἐκφέλεσεν, ἀφόεσεν.
'Απαργεῖ 12. χωρίζῃ.
'Απαυτεῖ 13. ἀφαιρεῖται.
'Απόσαι 14. ἀπῆσαι.

'Από-

1. 'Αποδρᾶσα.] Respicit *Iliad.* Φ. [187.] & Ω. [21.] - - ἵνα μὴ μοι ἀνάπηρον. HILL. [& H.Steph. *Ind.*] Schol. *Il.* Φ. ἀπορρᾷ. τὴν λαιμὴν. Apollon. Lex. MS. 'Αποδρᾶσ' ἀποξύσασ'.

2. 'Αποκρύψαι.] Hom *Odyss.* P. 480.

3. 'Αποδυσπετεῖ. λυπεῖ.] Scrib. λυπεῖν. HEINS. Exstat apud Chrysostom. T. VI. p. 703. VERWEY. Inf. Σχετλιάζων. ἀχνύσθω, λυπούμενος. Sed λυπεῖ retinco cum Suida. Vid. inf. Δυσπετῆ, & v. seq.

4. 'Αποδυράμενος.] L. 'Αποδυσάμενος. Æsch. *Prom.* v. 638. λυπηθεὶς τὴν λυπηρὰν τύχην. ABRESCH. Vide num scripserit: 'Αποδυσπετῶν. λυπούμενος. &c. ut in v. præc. Ita series alphabeti postulat: sed illa non semper urgenda.

5. 'Αποδώσεται. πτολῖ.] *Prov.* XXVIII. 21. BIEL. Pro πτολῖ scribendum potius, πτολίσει.

6. 'Από δ' ὅσσον ἄκ. ἀτ.] *Iliad.* Π. 324. - - - λὰπ δ' ὀϊὸν ἄχεσι ἄεκτον. HILL. 'Οϊὸν legitur apud Poëtam. Schol. ἐπιφυῆ τὴν σάρκα ἄχρι δ' ὀστοῦ.

7. 'Από ἕθεν.] *Il.* Z. 62. Vid. inf. 'Εθεν. Sed pro ἄκαθεν est ἕθεν, cum Ipsr. leal Vid. inf. 'Εθεν. ἐκάς. —— ἄκαθεν. ibique *Not.*

8. 'Απόεπε.] Vid. sup. 'Απόπτε, & Schol. *Il.* Γ. 406. Conf. 'Απόεπτε. Sequentem glossam ex alio Lexico subjecit Nostet, ut solet.

9. 'Απίεσον.] Respicit *Il.* Z. [348] 'Ενθά μοι αὖρ' ὀϊστὸς ἰὸν ἔπεσε. HILL. Schol. ἀντὶ τοῦ βέλος. Sequens παταμοφέρτου ἰστοῦ se occurrit in *Apocal.* XII. 15. ut ante me notavit Cl. Bos *Obs. Crit.* p. 156. Conf. Pricæum ad D. Joannis locum, & inf. *Not.* in v. Εἰρὶς, & Ἔρεσεν, item ad v. 'Αφυσῖῃ.

10. 'Απόρρᾳ.] Respicit *Iliad* Φ. [283.] HILL.

11. 'Απόρραθεν. —— ἀφόεσεν.] Malim ἀφόεσεν. Est ex *Odyss.* Φ. 221.

12. 'Απαργεῖ.] Scrib. 'Απάργει. *Il.* Θ. 325.

13. 'Απαυτεῖ.] Male pro 'Αποαὐτῆ. G. KUST. Vid. sup. v. 'Απαύσεμεν, & 'Απαύσεν. Peiperam *Il. Vossius* 'Απαύτῃ, ab ἴρῳ.

14. 'Απόσαι.] Sup. 'Απῆσαι. ἀπέσαι. SOPING. Pro 'Απίσαι, idque pro 'Απῆσαι. 'Εσαι enim Poëtice idem quod ἦσαι, erant. KUST.

15. 'Απόεσ-. ἐπιζήσ.] Hunc Homeri locum cum respiciat 'Οδυσ. Π. [immo P. 296.]

Δὴ τοτε κεῖν' ὀλίγον ὀλισθρὸν ὀδοῦσιν.

lego, 'Απόεσ-, σὺν ἐπιζήσῃ. sicut alii ἀ μὴ πολήσῃ. Glossa Etymologi: 'Απόεσ-. λυπηθῇ. σὺν ἐπιζησομένῳ, διακαμόντι. μὴ πολήσῃ. Suidas 'Απόεσ-. HEINS. FERGER. WESSELING. L. ἀζηθῇ. Vid Etym. M. & v. Πολῆι, & sup. 'Απόεσ-. IS. VOSS. Vid. inf. v. Πολῆσ-. KUST. Recte Cl. *Heinsius*. Conf. Ex. Spanhem. ad Callim. *H. in Cer.* v. 48. p. 606. & Cl. Bentl. *ibid.* Sequentia debinde ad me scripsit Cl. *T. Hemsterhus*: „ Verum est interferi „ debere particulam negantem σὺν ἐπιζ. idque satis constat „ ex Etymol. p. 131. v. 34. Vocabulum, quod interpretantur, deprompsum ab Homero *Od* P. 296. non eadem „ ratione Veteres explicuerunt. Grammaticis repetere visum fuit λὰπ δ' πολῆι. Non equidem intercederem, si aliud extaret ejusdem formæ verbum inde deductum. Nunc „ diversam esse viam ingrediendam arbitror. 'Απόεσ-, „ quem quis averfatus deprecetur, parum discrepat ab ἀπόσσῃ, „ ἀπέσσεται. Id est, ut peropportune Noster exponit, „ ἀχρεῖον ὂν, μισητὸν, ὃ μὴ ἀξίως ἔζησ-. Mmat a verbo „ ἔπομαι, cujus vim recte quidem Hesychius, sed luculentissime Bentleius illustravit ad Callim. *H. in Cer.* v. 48. „ —— τὴν πολῖτιν πειθὼ. apte Schol. πολιτεύεται. Nec „ minus eleganter Hesych. Πολίσσ-. κοσμησαμένῳ. πολιτευσαμένῳ. Hinc intelligi potest, cur Erinnys vocetur ἀπόεσ-. 'Αλλ' Ἔρεβος, σκάλαξ, ὦ γῆς ἄδυ τε ἰβιώσασ.

'Απόθεκ. ἄθικ, ἐκπὸς θείων. Σοφοκλῆς Θυέστῃ.
'Απόθεν. ἐκπὸς. ἔξωθεν.
'Απόθεσις. ἀπόδοσις.
'Απόθες 14. 15. 'Εκζήτησις.
'Απόϊκ. κείμενος 16.
'Αποθήσεαι. ἐκπήσεαι 17.
'Αποθησαμένη 18. ἀποσαρκίσασα.
'Αποθῆ. μὴ φιλήσωμεν.
'Αποθλίψαντες. ἐκπιέσαντες 19, ἀποξήρανθέντος 20.
'Αποθῦ. θῆς 21.
'Αποθρῴσκω 22. Φευκτέ.
'Αποθρώσκειν 23. τὰ ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς. κεκαθαρμένης δὲ, ἢ τὸ σπόριμον ἀφαιρεῖν.
'Αποϊλεῖ. ἄπῃ. ἄθει.
'Αποθρώσκουσα. ἀποπηδοῦσα 24.
'Αποθύμια 25. ἀπαρέσκεται τῇ ψυχῇ, ἢ ἐχθρά. ἀπὸ ψυχῆς, ἀπὸ θυμοῦ. ἢ ἀπὸ θυμοῦ, ἀπὸ ψυχῆς. ἢ ἀπόθεν ἡ ψυχῆς
'Αποθυρώμενος. ἐπιπλεκόμενος.

'Απο-

» Eum in modum distinguenda sunt Hesychii verba, in quibus nihil omnino vidit H. Steph. *Thes.* T. III. 1476. » Apud Lycophronem v. 540. editur: *Οἱ δ'εἰς κρήνῃς τοιούτοις ποτε Μαινάδες* —— Verum quod scripti præbent » & Tzetzes, κρήνῃσιν, lubens amplector, ut significandi » potestate longe accommodatius. Quemadmodum autem » πολιάω, sic & πολιάσκω, quod apud Nostrum male litera canina duplicata legitur, & pejus πολλιάσκω, etsi » me non præterceret εἰ Θεὸς πολιήσειε *Odyss.* Δ. 274. & » multis Veterum ita capi. Pro Θέοπες Cretes & Ilæoti » Θέοπας. Vide Θεόπιμοι, Θέσπι. Θεσπίσμασι. „ Hactenus V. Cl. Conf. quæ dixi in Αἰνίσσ-. Adde *Not.* seq.

16. 'Απόϊκ. κείμ.] Conjunge cum superiori: nam ex exemplo Homerico petitum est, qui κεῖν' λάπτω dixit, id est, *abjectus jacebat*, de cane, unde Hesychius: 'Απόϊκ-. σὺν ἐπιζησόμ-. λάπτω κείμ-. id est, *abjectus jacens*. Ita torus locus scribendus, nisi fit λάπτω κείμ-. 'Απόθῃ Pollucl ἰῶμ. [l. IV. *Segm.* 65. 79.] HEINS. Hæc & præcedd. si sana esse voluerit, legas oportet: 'Απόϊκ-. ἀποζήσ-. λάπτω κείμ-. Ut respexerit ad Hom. Od. P. 296. ubi conf. Eustath. p. 632. & ad Od. Β. p. 102. Legi alioqui posset: 'Αποθῆ-. ἐπιζήσῃ. λάπτω κείμ-. Pro qua lectione facere posset Themist. *Orat.* IV. p. 60. Στιφ- ἀπὸ ἑαυτοῦ δρῶσιν σφίσι ἀ κακὰ, ὅθ' οὐ μόνῳ κυλινδομένῳ, ἀλλὰ πᾶσιν ἦν λάπτειν. Sin autem quispiam separatim hosce duos articulos legere malit, retinet quæ at: 'Απόϊκ-. ἀποζήσ-. † 'Αποθῆ-. λάπτω κείμ-. Magis tamen mihi primum placet. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 1. p. 103. Malim separatam hanc retinere glossam. Vid H Steph. *Thes* T. III. p. 1487. κείμ- autem pro λάπτω κείμ- scriptum, ut vitaret repetitionem prepositionis λάπ. quomodo mox Ἐπὶ, pro λάπ. in 'Αποθ. Conf. *Not.* in v. 'Αποσφάλλει. —— ἰδίως. pro ἀπιδίως.

17. 'Εκπήσεαι.] L. ἐκβήσεαι. GUYET. Conf. sup. 'Αποϊζήσ-, & inf. 'Εκβῆσ-. Phavorin. ἐκβήσεαι per ῆ. quod non displicet. Ita etiam legit *Kuster*.

18. 'Αποθησαμένη.] Infra recte 'Αποσαρκίσ-. cum eadem interpretatione. KUST.

19. 'Εκπιέσαντες.] Malim 'Εκπιάσαντες. Schol. Oppian. *Hal.* I. 480. 'Αποθλίψαντ-. πιέζοντ-. Inf. Πιέζοντ-. —— Θλίψαν. Conf. Πιέσαι, πιάσαι.

20. 'Αποξηράνθ.] Conjiciebam λαπτήσθεν, i. e. *cadentes, verberantes*. Eurip. *Cyclop.* v. 236.

Τὰ σπλάγχν' ὑφαιμα ἰξαπτὸς ἐξαιμάσας βία.
Μάσσει σ' ἐς τὸ τέλος λαπλήσθεν σάρκα.

Possit tamen & λαπτήσθεις locum suum tueri, modo fumatur transitive pro *fullatim fundentes*. ABRESCH *loc cit*

21. 'Αποθῦ. Θῆς.] Ezech. XXI. 10. SOPING. PFRGER. Pro Θῆς l. λάθῃς. HEINS. Vid. *Not.* in v. 'Απόθεν. κείμ-.

22. 'Αποθρῴσκ-.] L. 'Αποπτῆσθ- G. Immo 'Αποπτᾶσθ-, quod ab λάπτω. HILL. Sic & H. Steph. *Ind.* ubi λαπτήσθεν exhibetur. An & hic λὰπ suppliendum, ut in v. præced.?

23. 'Αποθρώσκειν.] Vid. inf. 'Αποτεθρίκιον.

24. 'Αποθρώσκουσα. λαπτηθεῖσα.] L. λαπτηθεῖσ-. SALMAS. Ita Suidas. Est ex *Il* Β. 702. sive *Catal.* v. 209. Gloss. Rutgers. 'Αποθρώσκειν. πεζεύειν, ex Schol. Oppian. *Halieut.* I. 206. ut bene monet Strunzius. Conf. Mur. in v. 'Αποφθίσθω.

25. 'Αποθύμια. - - - ἀπὸ θυμοῦ, λὰπ ψυχῆς.] Scribe λάπτομαι, λάπτομαι. HEINS. Intermedia verba (λὰπ ψυχῆς. λὰπ θυμοῦ, ἢ) post ἐχθρά expunge: quando omnia sponte fluunt, & sequentia, λὰπ θυμοῦ, λὰπ ψυχῆς, &c. integrum præstant sensum; sive novam inde glossam fingas, quod malim, ad expositionem loci *Il.* Α. 562. sive ea conficeres tanquam facientia ad intellectum vocis 'Αποθύμια, quæ exstat *Iliad.* Β. 261,

'Αποθύειν [1]. ἀποτυχάνειν.
'Αποθύσ [1]. ἀποτυχών. ἀποζύξη. ἀποσίζη.
'Απ' 'Ιδαίων ἱρέων [2]. ἀπὸ τῶ ἱδῶς ἱρέων.
'Απόλλων [3]. ἀπομακρύνῶς.
'Απόπεμπε [4]. μεταπάσαιον.
'Αποικισής. κατοικισής.
"Απυρα [5]. λύρα ἡ ὄῶρα. ἔστι δὲ ἡ ἀντὶ τινὸς κτίσματος [6].
'Απουῆν [7]. ἀπαλυσῶν.
"Απυρον. ἀπημάτατον [8]. ἢ λύσον.
"Απυον. ἀνήθυτον. ἄνοσον [9].
'Απύσῃ. ἀνίσῃ [10].

'Απύσα. ἀπυρέρα.
'Απυχται. ἀφίσται.
"Απυκα [11]. ἀπίκισα. ἡ κεκαρμένα.
'Απυκαθμίδη [12]. αἱμορρόουσα.
"Απο ἡ κλισίαν [13]. ἀπὸ τῆ σκηνῆ.
"Απο χαιρῶν. ἀχαίρως.
'Απυκαρδία [14]. παραδοκία. ἀπιθυμή.
'Απυκάλυψις [15]. παράγνωσις; παραθεωρία.
'Απυκαλλάξαι [16]. φίλοι πιῆσαι.
'Απυκάτασις [17]. τελείωσις.
'Απυκαθαρίζαι [18]. τελειῶσαι.
'Απόν ἐπίλλαι [19]. ἐνδύρα.

'Από-

2. 261. ubi Schol. ἀπὸ, ἀπὸ χρεκὰ ἐχθρῶ. Opponuntur Καθάπαξ, infra. Conf. Suid. & *Misc. Obs.* V. 1. p. 103. & inf. Ἐκ θυμῶ σ. Et hæc dudum scripseram, quando mecum sentire vidi Cl. *Kusterum* his verbis: „ Hæc delenda „ (ἀπὸ ψυχῆς, ἀπὸ θυμῶ σ') & deinde quæ sequuntur, ἀπὸ θυμῶ &c. a capite scribenda sunt. „

1. 'Απυθύνειν.] 'Απυτυχῶν. G. Ionicam habet commutationem tenuis & aspiratæ, pro ἀπυτυχῶν sive ἀπυτυχῶν. H. STEPH. *Ind.* Scribe, 'Απυθυτῶν, *litare Deorum ingratis*. PERGER. Prius præfero.

2. 'Απυθέρ.] Vid. 'Απυκάπαρθε. IS. VOSS. Scribe: 'Απυθύσ. 'Απυθέρ. PERGER. Vel in fegq. ἀπὸζύξῃ, ἀπυσίζῃ, ut Phavorin.

3. 'Απ' 'Ιδαίων.] Scr. 'Απὸ τῶ ἱρ. IS. VOSS. Peiperam. 'Απ' 'Ιδαίων ἱρέων legitur *Il.* Θ. 170. & alibi. Schol. ἀπὸ τῆ ἐ τῶ ἱδῶς ἱρῶν.

4. 'Απυέζαι, ἀπομακῶς.] L. 'Απυσῆζαι. ἀπομακῶς. PERGER. Forte pro 'Απομῶζαι. Vide v. Μοζεῖν, & v. Ἐκπέμψαι. KUST. Non dupliceat *Pergeri* emendatio. Infra: ἐκπέζῃ, ἀφυγαδέζῃ, βαῦ. Conf. *Not.* in Ἐκβυσίζῃ, & 'Απύσῃν.

5. 'Απυάκτειν.] Vid. Suid. & inf. 'Αφυάζῃν. Suspicor tamen excidisse caput articuli, & scriptum fuisse: 'Απυσίπαν, ἀπυσεῖν, μυσπαζῶν. Ita Glossæ MSS. ἐ Παπαρίτ. ad *Sup.* XII. 7.

6. 'Απυσα λ. κ. ῥ.] Ex Didymo, *Il.* Α. 131. [13.] BERNARD.

7. Κτίσματῶ.] Scrib. ἀπὸ τινῶ τινάπου, vel ἀπὸ φίτυ τινὸς ἐλάφου. Vid. Suid. & Etymol. BERNARD. L. τὶ σπαῖῶ, seu τίτυῶ. VALES. L. ὀπτίρματῶ. IS. VOSS. MUNKER. ABRESCH. Quæ in fine leguntur: ἔτι ὁ κρὶ &c. pertinere videntur ad seq. ἀπαπῶν, ἀπίρματῶ in χρόματῶ mutaverim, addito dandi verbo. Vide Theonis *Progymnasm.* p. 46. WESSELING. ὀπτίρματῶ simplicitate sua se commendat. Accedit Apollon. Lex. MS. 'Απυσα, τὰ ἀπὸ τινὸς ὀπτίρματα. Vid. Munker. ad Anton. Liberal. p. 303. Infra: Παυῖ. ἀπτιλλῆς &c. Conf. in Ποιπάζ, & Ποιπάν, præterque Schol. *Il.* Α. 13. Thom. Mag. in Λύτρα. Cl. *Kusterus* ita: „ Lego: ἀπὸ τοιῆς ἐπιτίσματῶ, i. e. *ea quæ pro pœna solvuntur*, sive *luuntur*. Vox ἔπιτισμα (quæ est ab ἐπίω; unde & ἐπιτῶ) legitur apud Dionys. Halicarn. ut vel ex „ Lexicis vulgatis constat. „ Vid. Demosth. *Orat. contra* „ *Aristocrat.* p. 407. 50. quem Theon c. IV. p. 46. describsit; monente Cl. *Abreschio*.

8. 'Απυσῆν.] Vocem hanc reperio in lege Athenienſium in *orat.* Demosth. *adverſ. Aristocrat.* [p. 432. 433.] Τὰς ἀνδροφόνους ἔξεσιν ἀπαγόντων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἢ ἀπάγων. Αμμωνιῶς ὁ μὲν, μοχλὸν λέγων. &c. Demosthenes ipse exponit paulo post: χρόματα περάτων. τὰ μὲν 'Απυσα, χρόματα ἀσύμαχα οἱ πολλοί. SOPING. 'Απυσῆν. ἀπολυτῶν. Apud Demosth. tamen χρόματα περάτων exponitur, ἐν τῇ καθ' Αριστοκράτης. Theo Sophista, qui hanc vocem inter antiquas & obsoletas refert: Ἀρχαῖα μὲν τὰ παλαῖ μὲν σεμνῶ, νῦν δὲ ἐκλελοιπότα, ὡς λέγει Δημοσθ. ἐν τῇ καθ' Αρισ. ὧδε δ' ἀφαιρεῖῶ τοῦτο εἰδέ. Μοχλὸν λέγων, μὲν χρόματα περάτων. τὸ μὲν &c. HEINS. Illuc fluxit in medio illa notio, quæ est apud Eurip. *Rhes.* ν. 177. *in manus accipere*. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 1. p. 103.

9. 'Απυτον, ἀτιμάτατον.] Scribo ἀτιμάρετον. i. e. *immunitum*. Πιπι enim est τιμωρία. KUST. Vid. inf. Ποιπάζ, &c. Sed ita jam olim correxerat *Munker.* ad Anton. Liber. p. 303.

10. 'Απυσον. ἀνήθυτον. ἄνοτον.] L. ἄνυτον. G. Leg. ἀνήθυτον, ἄνυτον. PERGER. ἀνήθυτον. MUNKER. 'Απυσον est ἀνὰ ποῦς, ideoque ἄνοτον, *sine rectu*. Legitur quoque in *vecibus Octateuchi*; quod tamen non inveniturin Octateucho, nisi fit alterius interpretis, Aquilæ forsan. IS. VOSS. Fruſtra laborant Viri Docti: bene enim sibi constat locus. 'Απυσον proprie dicitur, quod *nullam* habet *qualitatem*; restringitur vero ad odorem vel saporem, notatque *insuave*, id est, ἀνήθυτον & ἄνοτον. Infra: Παυτῶ. χράπα. τῶνι. πίῶ. Sic enim scribendum pro πίῶ. Conf. Casaub. ad Athen. p. 73. ubi ἀπῶ de aqua. Sic apud Suid. in v. 'Αγάπῶ. Ποιπάζ. ubi vid. Kuſt. Et paſſim Medici Græci. Vid. Galen. *de Alimen. fac.* L. I. *ſect.* 7. 15. & 30. item L. II. 45. *init.* & L. III 31. &c. Lexicon Octateuchi: 'Απυσον, ἄπεσον, ἀνάθυτον. Et: Παυτῶ. πίῶ. τῶνι. Vid. Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* X. p. 63. & 65. Mecum sentire Cl. *Hemſterhuſium* ex ipſius litteris, dudum poſtea ad me datis, intelliexi. En V. Cl. verba: „ *Geyeri* manus an recte fuerit expreſſa, non dixero: „ mirifica narrat *Voſſius*. Hæc tam ſana ſunt quam quæ ſa. „ nissima: neuter binarum vocum, quæ apud Medicos in „ uſu ſunt poſitæ, virtutem percepit. 'Απυσα dicuntur *eſcu-* „ *lenta & potulenta*, *quæ ſenſibi qualitate vacent*, ac gustum „ odoremque non pellunt: τὸ γὰρ ἀνήθυτον ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων καὶ πομάτων ἐστὶν, ἃ δὲ ἡ ἀπόλα καὶ ὀδμὴν ἐκφέρει καὶ ἀγορεύει, teſte Galeno ἐπὶ Τροφ. δυνάμ. *lib.* I. Alia „ quæ apud illum hac de voce paſſim leguntur, colligere „ non juvat. Deinde Νόῶ non tantum *ſuavitas ſaporis* quæ „ *redeuntis*, & palarum vellicando revocati, ſed & ἡ ἀνάπτῶ, ἡ γάνυσις, ut Heſych. & Suid. monent, quando cibi „ acres & concocti difficiliores ingrato ſapore referuntur. „ Hinc νόσιμα & ἄνοσα, vel *ſaporis expertia*, vel *ad digesta-* „ *dum levia*, ἀνόῶα καὶ ὀδυπτὰ, ut ait Paulus AEgin. „

11. 'Απυκί. ἀπίσῃ.] Sic omnes Edit. & Phavor. Scribe ἀπίσῃ, vel potius ἀπυκίσῃ. Nihil malis in Futuro. Suidas: 'Απύκτει. ἀπυσῆσαι. Conf. 'Απύκω, & mox 'Απύκω. Cl. *Kusterus* etiam ἀπυίσῃ corrigit.

12. 'Απυκα.] Vid. ſup. 'Απυλῆν.

13. 'Απυκαθμίδη.] מראה H. STEPH. *ad oram lib. ſud.* Jeſai. LXIV. [6.] Ezech. XXII. [10.] SOPING. 'Απυκαθμίδη proprie eſt, quæ feminam ab aliis ſedet; propter impuritatem ſcil. menſtruorum, vel profluvit ſanguinis. Eſt vox Helleniſtica, ut vulgo vocant, qua uſi LXX. Interpp. *Levit.* XV. 32. & XX. 18. &c. KUST. Vid. *Leviticum* XV. 33. Ὃς ἂν κοιμηθῇ μὲ ἀπυκαθμίδης. Et alibi ſæpe. 'Απυκαθμίδη, נדה. HEINS. Conf. Euſeb. *Exercit. S.* p. 39. & Cl. Vitring. ad Jeſ. *l. c.* Cyrill. Lex. MS. Brem. 'Απυκαθμίδη, ἡ ἐν ἀῤῥῶῳ. ut monuit Cl. *Biel*.

14. 'Απο τῆ κλισίαν.] *Il.* Β. 91. & alibi: . . πὸ ἀπο ἡ κλισίαν. Schol. ἀπὸ τῆ πὸ τῆ σκηνῆ. Hoc voluit Heſych. Male *H. Steph.* ad oram lib. ſui corrigit: 'Απὸ κρισίων.

15. 'Απυκαρδοκία.] *Rom.* VIII. 19. SOP. Gloſſa ibi ἀφυσδοκία. Conf. Schol. in Greg. Nazianz. *Stelit.* I. p. 11.

16. 'Απυκάλυψις.] Reſpicere videtur titulum vaticiniorum D. Joannis.

17. 'Απυκαθάπαξ.] *Coloſſ.* I. 20. BIEL. Baſil. *Homil. in Pſ.* XXXIII. p. 148. A. Ὁ ποιῶν εἰρήνην ἐν ὑπερβάσεσιν τοῦ δὸς εἰς ἓν καιρὸν ἀθρόως. ABRESCH.

18. 'Απυκαθαρίζαι.] *Act.* III. 21. Ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων. Beza, Eraſm. Vet. Interp. *reſtitutionis*. melius, *conſummationis perfectionis*. Et *Act.* I. 6. ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν. Et *Job.* VIII. [6.] 'Απυκαθαρίζαι δὲ σοι δίκαιον ἀκαταστατῶν. *perficiet*, *conſummabit tibi juſtitiæ dictum*, *legem*. Jamblich. p. 170. 38. [*Ed. Arcer.*] τὸν τῆ δικαίου λόγου ἀπυκαθαρίζοντα. Chryſippus apud Lactant. I. VII. c. 23. εἰς ὃ τῶν ἐσχάτων ἀποκαθαρσιῶν χρόνῳ. Loquitur de *innovatione* mundi. SOPINGIUS. Columella I. IV. c. 6. *Id tempus fere virentium generoſitatem declarat*, *quo Sol in eandem partem ſignifieri per eoſdem numeros redit*, *per quos curſus ſui principium coperat*; *quem circuitum meatus dierum integrorum mille quadringentorum ſexaginta unius ἀποκαθαρσιῶν vocans ſtudioſi rerum cœleſtium*. PERGER. Conf. Budæi *Comm. L. Gr.* p. 487. *Scapingii* Notam conſtrat Schrevelius.

19. 'Απυκαθίδιον.] L. 'Απυκαθίνιον, ab ἀποκαθίνῶ. GUYET. An legend. 'Απυκαθάρσιον? STEPH. SOPING. SALM. Nullus dubito, quin cum *Salmaſio* & *Stephano* legendum ſit nobis: 'Απυκαθάρσιον. τελεσθὲν. Primo enim, illud *Geyeri* vocabum 'Απυκαθίνιον nimis longe petitum. Secundo, proxime præceſſit, 'Απυκαθαρίζαι, τελεσθῆναι, quod unum mihi perſpicua δόνδεῖα. Tertio, hæc voce uſi οἱ ὁ, *Pſ.* XVI. 5. Σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὸν κληρονόμον μου ἐμοί. ubi David uſus eſt participio יתר, propr. *ſuſtentans*, h. e. promiſſam & datam hæreditatem ſervans, augens, amiſſam noſtra & Adami culpa nobis integram reſtituens. Hoc eſt illud ἀρεῖον, quo Eccleſia dicitur τελεσῶς. *Hebr.* XI. 40. VERWEY. *Thom. Bruno* 'Απυκαθίδιον, τελεσθὲν, legit: quam lectionem ex *MSto* ſuo *Heſychio* idem in *Adverſariis* ſuis MSS. firmat. Sed τελεσθὲν retinet Phavor. & pro priori voce 'Απυκαθάρσιον bene reſtituunt Viri Docti: & ſic *Hammondus* & *Knatchbull* ad Matth. XVII. 11. Similiter *Kusterus*: „ Legendum „ eſſe 'Απυκαθάρσιον, vel patet ex præced. 'Απυκαθαρίζαι „

20. 'Απαν' ἀπιλλαν.] L. 'Απανῶ πάλ. IS. VOSS. An pro 'Απιλλαν, ἐνδύειν. Vel an pro, 'Απίπαζε, ἐπιπλε, ἐνδύρα. Infra: 'Απάπαζε, λάπτειν. Vid. etiam Suid. 'Απίπαζε. KUST. Natum ſæpe eſſe errorem ex vitioſa conjunctione vocum ſeparandarum, adgnoſcunt omnes, ut ſup. in Αἰ πάλαι &c. Ita ex hoc loco Grammatici finxerunt verbum 'Απι-

'Απόκατα [1]. ἡτοίμασεν.
'Αποκελεύζ σπίων. ἀπορέκτας ἔχειν τροφῆς.
'Αποκτᾶν [2]. ἀποκομίζων.
'Αποκαθίσαντες. ἀφεχτίσαντες [3].
'Αποκίλευ [4]. ἀποδιώκειν.
'Αποκήρυκ [5]. ὁ ἐπὶ ἁμαρτήμασιν ἐκπεζῶν ἢ πεζόμας οἰκίας.
'Αποκορυχθίζα. ἀποδληθέζα.
'Αποκλάϊσι. κλαίει.
'Αποκλήρωσιν. τὸ μέρ [6].
'Απόκλεισμα [7]. Φυλακή.
'Αποκλείσαντες. Φυλακίσαντες.
'Απόκλωμα [8]. ἀπολογία ἐπὶ τῷ χαίρειν.
'Αποκλωπεῖ [9]. ἀποστρεφεῖ. Ταραντῖνοι.
'Αποκναίζ [10]. λυπεῖ. φονεύζ.

'Απο-

'Απακλάϊ [11]. δοκιμάζει.
'Απαλλύζ [12]. ἀπορίζει, ἀποκόπτει.
'Απακναλεις [13]. ἀναιρεῖς.
'Αποκνεῖ. ἀποκάμνει. (βέβαι, ἀσφαλὴς [14]) ἢ ἀποσπᾷ. ἀφίλκει τὸ πατέχον [15].
'Απόκναισις [16]. ἡ μὴ βεκχὴ ἀναισθησία λύπη.
'Αποκναιοθέντες. λυπηθέντες.
'Αποκνησάμενοι [17]. ἀποζύσαντες.
'Απόκνησον [18]. ὄκνει. ἀποκάκμον.
'Αποχνίζ [19]. ἀποπλλε.
'Αποκολοκεύτωσις. παρ' Ἰνδοῖς [20] ἡ συνουσία. ἡ δὲ ὑπὸ Παφλαγόσι πτῶσι λεγομένων τὰ αἰδοῖα δεινὸν [21] περίχει.
'Αποκομίζεζ. ἀποφέρεζ.

'Απο-

πεσῶσας. Sic & Phavorinus & inde *Bruno*. Monstrum informe, ingens! Syburgius *Not. in Clenard.* p. 432. divise legit: 'Αποῦ ἐστίδας. Posterius probo, per simplex λ. Si vero nihil obstaret, pro 'Αστὶς mallem, 'Αποκίρας, vel potius, 'Αποκίς. Inf. 'Εκποκιῶ. ἐστιλῶ.

1. 'Αποίς.] II. *Tim.* IV. 8. *Gen.* XLIX. 10. SCHR. Vide ad II. Voss. *lib. de LXX. Interpr.* c. 8. ubi pluribus vindicat illud λήμψ in *Genesios* antiqua versione, quam Judæi recentiores interpolando ambiguam fecere, subjiciendo τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ. Genuinum ἕως ὁ ἦλθε ἡ καθὼς. Latinus Interpres: *Non auferetur sceptrum* &c *donec veniat QUI MITTENDUS EST*, &c. tantundem valet ac: *cui patratum, destinatum est sceptrum*, ᾧ πέμπεται): quod verbia Hesychianis dixeris, ᾧ ἐπόμενον, scil. ἔρχει, ἐπάγεται. Similem ellipsin habet locus Ezech. XXI. 27. *Ἕως ἂ ἔλθῃ ᾧ καθήκει.* VERWEY. Inconsulto delcripsit *Perizonius* quæ non satis intellexit, ex Vossiana hypothesi profecta, & ab aliis refutata. Sed hæc non sunt hujus loci. Vix dubito, quin respexerit Hesychius II. *Timoth.* IV. 8. *Ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος.* Conf. ibi Pric. & Matth. XXV. 34. & *Hebr.* IX. 27.

2. 'Αποκτᾶν.] Forte 'Αποστᾶν. Vide in 'Αποσκίρη. SOPING. An 'Αποχτᾶν? G. 'Αποχτάδιον. HEINS. Forte: 'Αποκτᾶν, λαμπίζων. *Depungens; lege præscribens.* ut Persius Sat. VI. 79. - - - *depunge ubi fiftam.* Et supra: *'Αποκτᾶσθαι τὸν ἄλλον, rem ipsam sibi aut radio quasi deputare.* Conf Sophon. I 10. Of. IX. 13. PERGER. 'Αποστᾶν idem quod 'Αποχτᾶν. IS. VOSS.

3. 'Αφεστᾶσαν. ἀφεστήκεσαν.] Leg. ἀφεστήκεισαν. BRUNO. HILL. Hinc ἀποστήκειν Hippocr. quod Galenus in *Gloss.* exponit ἀφεστάναι. HEINS. Vide Schol. *Il.* Υ. 413, & inf. 'Αφεστηκώς. Conf. Phavor.

4. 'Αποκίλευ.] An pro 'Αποκίλευε? ab ἀκίλευε, KUST.

5. 'Αποκήρυκ.] *Abdicatus* MAUSSAC. 'Αποκήρυκ· ὁ Ἐπικούρῳ· ἀλλοτρίῳ. 'Αποκήρυκ· ἀλλ' ἴσως, ὁ ἐπὶ ἁμαρτήμασι τῶν ἴδιων ἐκπεζῶν ἢ φυγὴν ὑπελθὼν ἢ οἰκίας. Ἐπικούρῳ· ὃ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ ἴδιων πατρὸς εἰς ὑιοθεσίαν ἄλλῳ, ᾧ λάχῃ) ἀποτέτμηται· γνησίου. Ptolemæus Ascalonita & Ammonius *de different. vocabul.* Conf. Suid. & Etym. M. in 'Επικούρῳ.

6. Τὸ μέρ.] Scil. κλῆρος. quod latebat in v. 'Αποκλήρωσιν. Vid. inf. in Λάχη. Schol. in Greg. Nazianz. *Stelit.* I. p. 65, 'Αποκλήρωσιν. ἀπὸ τοῦ, αἰωνίους, ἐν χωρὶς τοῦ περίσσιοι. &c.

7. 'Απόκλεισμα.] Jerem. XXIX. 26. *Δώσεις αὐτὸν εἰς τὸ ἀπόκλεισμα.* BIEL.

8. 'Απόκλωμα.] Scrib. *'Απολόγημα, apologia* citius gallinarum *glocitum*, quam orationem patroni referens. PERGER. Conjiciebam; *'Αποκλῆμα, λαμπάδιον.* ἐπεὶ τὸ ὄρθιον. Vid. Suid. Sed ἐπίχυσιν. Conf. inf. v. Κλαμπαλίσαι, & in v. Κλαπεῖς.

9. 'Αποκλωπεῖ. λαπεφρεῖ.] L. 'Αποκλωπεῖ, λαπεφρεῖ. PERGER. An pro, 'Αποκλωπεῖ, (ἀ κλοπεῖν) λαπτεῖν, vel λαπτρίζει? Vel an huc pertinet, quod legitur infra, 'Αποῦλα, λαπτρίζουσι, 'Αδώνεις? KUST.

10. 'Αποκναίζ] L. 'Αποκναῖ. IS. VOSS. Scribe 'Αποκναῖ, vel ex literarum serie. KUST. BIEL. Sic & Cl. *Hemsterhusius* loco mox citando. Illud 'Αποκναῖ ex Hagen. Ed. profectum: Aidina enim & Florentina recte habent 'Αποκναῖ, ut restitui.

11. 'Αποκλαϊ. λαπάμπτ. † 'Αποκλεῖ &c.] 'Αποκναῖ leg. Vide mox. SOPING. Leg. 'Αποκναῖ, λαπάμπτ, λαπλεῖ, λαπτρεῖ, &c. SALMAS. Scribe continua serie: 'Αποκναῖ. λυπεῖ, φονεύζ, λαπλεῖ, λαπτ. λάπα. ejectis illis, 'Αποκλεῖ, λαπάμπτ, quæ mox emendatius suo loco repetuntur, ubi legitur: 'Αποκναῖ, λαπάμπτ. Conf. Suid. qui verbum 'Αποκναῖ itidem exponit, λαπεφρεῖ, λυπεῖ: & Etymologus [p. 126. 35.] 'Αποκναίφασι interpretatur, λαπεφθείρει, λαπαπτήρει, λυπεῖ: & Schol. Arilloph. ad *Vesp.* Υ. 679. 'Αποκναίσεις, λυπήσεις, ἀδικήσεις, λαπείσεις. KUST. Apud Hefychium vitiose legitur 'Αποκναῖ, pro 'Αποκναῖ, λυπεῖ, φονεύζ. Quæ in eo sequuntur tentata sunt a *Salmasio*, & ex ea parte restituta. Tu vero nobiscum omnia sic refice: 'Αποκναῖ. λαπάμπτ, λαπλεῖ, λαπτρεῖ, λαπαπτεῖ. 'Αποκναῖ e Suida, apud quem eam vocem e MSS. restituit acutissimus Kusterus, desumsi: alias arrideret sane λαπῆσ· cui emendationi momentum

addaret hic e Galeni Oloffis locus: *'Αποκναίσεν, μάλιστα τὸ λυπῆσαι, ἴδιόν ἐστι τοῦ καθαρτηρίου φαρμάκου.* Ex isto tamen λαπάσσω, & Galeni καθαρτήριον, patet, significationem ᾧ φονεῦσαι huic etiam verbo posse convenire. Ipse quoque Hesych. *'Αποκναίσει. ἀναιρεῖ.* Vid. & 'Αποκναίσεις. HEMSTERH. *ad Lucian. Dialog. Sciell.* p. 20. *Il. Vossius* λαπαλεῖ corrigit, omnia conjungens hoc modo: *'Αποκναῖ. λ. φ. λαπαλεῖ, λαπο. λαπλ. λαπτ, λάπα.* Similiter plane Cl. *Bielius*: nisi quod pro 'Αποκλεῖ corrigat, λαπαλεῖ. Favet Suidas, qui 'Αποκναῖ exponit, λυμαίνεται, λαπαπεῖ, λυπεῖ, ἀδικεῖ. Sequutus Aristoph. Schol. *l. c.* quæ defcripsit Phavorinus. Inf. v. Κνάσω. (pro quo deinde Κνίσω.) ἐλυμήνατο. Et: *'Αποκναῖ· λυπεῖ. φονεύζ.* Non male itaque hæc continua serie legeris. Vel *Hemsterhusium* sequere, ne vox 'Αποκλεῖ molestiam creet: ut sint binæ ejusdem vocis 'Αποκναῖ expositiones, ex diversis fontibus petitæ.

12. 'Απολεῖ.] Scribe λαπαπεῖ, & cum duabus vocibus sequentibus colloca post superiora illa, λυπεῖ, φονεύζ. Sunt enim interpretationes ᾧ 'Αποκναῖ· quomodo pro 'Αποκναῖ scribendum esse, modo diximus. KUST. Vid *Not.* præced.

13. 'Αποκναίσεις. ἀναιρεῖς.] Subjungatur: ὁ λαπαπτὴς, ἀφίλκεις τὸ κατέχον. Ἀσχεφάπτης Σοφῆς. Ex vocibus βιάσῃ· & ἀσφαλὲς, quas eommatibus 'Αποκναῖ, λαπαπτεῖ & ὁ λαπαπτὴς, librarii injecerant, nomen Aristophanis tituliique libri eruendus est. Aristophanis locus est in *Crabronibus* Υ. 678. PERGER. Mœris Atticista: *'Αποκναίσεις, 'Αττικῶς· ἀναιρεῖς, Ἑλληνικῶς.*

14. βέβαι, ἀσφαλὴς.] Hæ duæ vocea, nescio quo casu, hue translata sunt ex v. 'Αποσπᾷ. quod vide infra. KUST. Ideo parentheli eas inclusi.

15. Ἢ λαπαπτὴς, ἀφ. τ. κατ.] Hæ interpretationes male quadrant voci 'Αποκνεῖ. Quare videndum an non referri debeant ad verbum 'Αποκναῖ, quod Hesych. hic cum 'Αποκεῖ confundere potuit. KUST. Pertinent postrema hæc ad 'Αποκνεῖ, vel 'Αποκνίζει. Lexic. MS. *Oblervavit*: 'Αποκνεῖ· λαπαπτὴς, ἀφελκὲ τὸ κάλαμος. Non dubito quin hic fundus sit Hefychianæ gloſſæ. *Levit.* I. 15. *'Αποκνίσει τὴν κεφαλὴν*, ubi Samarit. ἀποκλάσει. Conf. Ezech. XVII. 22. *κεφάλιε αὐτῶν λαπούσῃ.* Mox: *'Αποκνίζω, λάπτωμα*, Conf. *Not.* penult. & fup. in v. *'Αποκ· ἐπείδαμ.*

16. 'Αποκναίσεις. &c.] Nos dicimus: *zich verknysen.*

17. 'Αποκνησάμενοι.] A κνάω. G. An *'Αποκνησάμενοι*? Vid. Inf. Κατεκνίδωσεν.

18. 'Απόκνησον.] An adſpexit iocum Thucyd. I. 99. ἀφ' τῶν λαπηκότων ταύτῃ τ. στρατιῶν. Schol. τῶν ἀπειλῶν. τῶν αὐτῶν ἐπιφορῶν. ἀφ' τ. ἄκρου τ. στρατιᾶς.

19. 'Απόκνιζι.] Ex versione Græca I. *Reg.* IX. 24. Lex. MS. Brem. Cyrilli: *'Απόκνιζε, λύπησόν.* BIEL. Conf. *Mise. Obſ.* V. 1. p. 104. *Spingius* adſcripserat Ezech. XVII. 4. & 22. ubi *ἀπόκνιζε*, & λάπτωσε. ut & illud Sotadis Comici in *'Εξαλειφόμενος*:

Ἰχθύδια, σώτων λαπούσης τὴν κεφαλὴν.

Exſtat apud Athen. l. V. p. 293. D.

20. *'Αποκολοκεύτωσις. - - - παρ' Ἰνδοῖς* &c.] Lege παρ' Ἰνδῇ. Dicitur alias ἀλαπάστωσις, ſacrificium, in quo tota victima crematur; ad cujus ſonum efficium eſt κολοκύστωσις, & in decompoſito λαπολοκαπάστωσις, quod eſt ᾧ κολοβῷ λαπαπτωσις, quemadmodum κολόκυμα apud Ariſtoph. [*Equit.* Υ. 689.] pro κολοβόκυμα exſtat. Latine fonaret *mutini combustum*, arcani, ſi ita dicere liceat, ſacrificii genus in ἐμφάσει muliebri peractum. Ad Paphlagonum quoque manibus Thalaſſionem indicentium mutuo (hoc enim lectio ἰνδὸν πυρίζειν innuit, a qua fruſtra recedit *Sopingius*) ſceleratum penem inungendi morem alludit Ariſtoph. in *Acharnenſ* Υ. 1064. PERGER. Pro παρ' Ἰνδοῖ forte Παμφυλοῖς legendum conjicit *Sopingius*. Vid. *Not.* ſeq.

21. Δεινὸν.] L. ἰδιολὲ πυρίζει. Vid. In Καλύπτειν. SOPINGIUS. L. ἰδιολὲ. HEINS. BRUNO. & πυρίζει. ut Phavor. BRUNO. Aliter Cl. *Jos. Waſſe*, in literis ad Cl. Kuſterum datis: „ Leg. *'Αποκολοκεύτωσις. παρ' Ἰνδοῖς ὁ Σοφὸς - - πυρίδιον*, „ χλ. *Cucurbita*, apud Cnidios *Indira*, quia ſemen ejus „ ab India, inter Rimulatrices. Oleo de granis cucurbitæ „ unguero ſolebant impotentes. Vid. Avicenn. III. p. 905.

'Αποκοπῆναι [1]. Θαὶ τῆϛ ἰχθύοντων λίνης), ὅπως μὴ εὔρωσιν.

'Αποκοπτομυθῆν. φραγκοπτομυθῆν. Ἀποκοφαμίν.

'Αποκορεῖν. Ἀποψᾶν [2] ἀπὸ τραπέζης.

'Αποκορτασμένους [3]. Ἀποπεφαγμένους. Κόρτας γὰρ τέρας, Αἰσχύλος. Ὑψιπύλαι [4].

'Αποκοτιαβίζειν [5]. τὸ λειπόμενον πόμα τῶν ποτηρίων ἐκλύγειν [6] οὕτως, ὅτε ψόφον ποιεῖ.

'Αποκρεπαλισμὸς [7]. ἀπαυθερκισμός [8].

'Απωρισιάμβοι [9]. Ἀπλυσιάμβοι, μάταιοι.

'Απωκλύσαϛ [10]. Ἀποκεφαίρεϛ.

'Αποκριβῆναι. χρεωδῆναι. Ἀπόκριμα [11]. χρῆσιμα. ψῆφοι.

'Αποκρίνω. Ἀποφαίνω.

'Απόκρισις. Ἐπιλογία [12]. ἢ εἰδος ἐρχήσεως.

'Απόκροτον [13]. σκληρόν.

'Αποκρύπτεϛ. Ἐπιβάλλεαϛ [14].

'Απικτᾶϛ. τὸ Ἀποβάλλεαϛ.

'Απόκινον [15]. μαῖζα μεμαγμένη φαρμάκῳ, ὁρὶϛ ἀναίρουσι κυνῶν. ἢ εἰδος βοΐτης.

'Αποκιπαρᾶζαι [16]. Ἀπικτεῖναι.

'Αποκυελίζειν [17]. ἀποχαλᾶν. ἀποφθέγγεσθαι. ἀποσκιρτᾶν.

'Απολάκημα [18]. ῥάπισμα. ἀπὸ τοῦ ψοφεῖν.

'Απολαχόντες [19]. ἀποκληρώσαντες.

'Απολίμνη δείμναι [20]. ἡ θυσία. ζῶντες ὄμφακες. Ἀπο-

„ 907. 908. *Ed. Venet.* 1595. Adi etiam Soranī *Epistolam* ad „ calcem Petronii, Hæc ego feilinus.„

1. 'Αποκοπῆναι.] Suidas: 'Αποκοπῆναι τὸ ἰχθῦν τὸν καινὸν λίνῳ ζῆν, ὅταν μηκέτι θέρους τὸ ἰχθῦν. SCHR. Paulo aliter, & nescio an melius, Suidas; quem conf. h. v. KUST.

2. Ἀποψᾶν.] L. λιπῶν. SCAL. SOPING. GUYET. IS. VOSS. 'Αποκορεῖν deest in Lexicis.

3. 'Αποκορτασμένους.] Vid. Excellentiff. Ezech. Spanhem. p. 182. ad Callimach. *H. in Dian.* v. 78. & sup. 'Ανακόρτου.

4. Αἰσχ. ὑψιπύλαις.] Ita priores Edd. pro quo recte Τῆνσλαγ *Jun. Scal.* & *Mauffac.* ut Ed. Schrev. exhibet. Supple λίγει.

5. 'Αποκοτιαβίζειν.] Xenoph. *lib.* II. *Σκλων.* [p. 470.] de Theramene: Τὸ κάνειον ἔφη, τὸ λοιπὸν ἐξαίνων λεπτολογούμενος εἶναι κύκνου. Κατίης τοίνυν ἔσω τῆ καλῆ. SOPING. Idem notaverat H. Steph. in *Ind.* Ald. Flor. & Hagen. Idem notaverat H. Steph. in *Ind.* Ald. Flor. & Hagen. 'Αποκοπῆς. Sed vide Interpp. ad Polluc. X. 76. Inf. Λοπία. Εἶα, & Λαβύγε. Stp. 'Αβύλε, &c.

6. Ἐκλύγειν.] Scrib. σκαλυγεῖν PERGER. Etymol. io hac ipsa voce recte κυχεῖν, *effundere.* KUST. IS. VOSS. In Cod. *Brunoniano* adscriptum erat: „ Phavorin. ὀκχεῖν.„ Sed vetustior manus: „ *Forte* ὀκκρεῖν. „ Nescio an hinc orta sit *Nota* in Ed. Schrev. „ ὀκκρεῖν, ὀκχεῖν. S. ὀκκεῖν, ὀκκλεῖν. „

7. 'Αποκρεπαλισμὸς.] An pro 'Αποκρεπαλισμὸς? G. Ita *Jos.* Scaliger, & *Pergerus.* Sed 'Αποκρεμπαλισμὸς legit *Is. Vossius*, a κρεμβαλίζειν, *igne torrere.* Vid. inf. Κρεμβαλίζειν. Quam conjecturam ornari pluribus & firmari videor a Cl. *Kustero*, his verbis: „ Suidas: 'Αποκρεμπαλισμὸς, κρεμπάλης ἀπαλαγὴ ἢ μόθος. i. e. *liberatio a crapula & ebrietate.* „ Quæ interpretatio longe diversa est ab Hesychiana. Existimo autem, hic apud Hesych. pro ἀπαυθερκισμὸς, scribendum ἀναθερμισμὸς, (i. c. *tostio super prunas*: sicut ἀναθερμίζειν dicuntur pisciculi, qui super prunas torrentur) ab ἀναθερμίζω; idque referendum ad Ἀποκρεμπαλισμὸς, „ quod est a κρεμβάζω, *torrihco, aridus.* Idem etiam significat κρεμπαλάω; qua voce usus est Athenæus l. IX. c. 5. „ ubi porcum convivis appositum scribit, dimidia parte κρεμπαλὸν, i. e. *assum*, & altera parte ἑφθὸν, *elixum.* Ex „ inferius de eodem porco alt, τῶν δὲ ἰσχυρῶν μὲν ἦν ὀπτῶν, ἑφθῶν δὲ καὶ ἁπαλῶν. Ubi ὀπτῶν respondet τῷ κρεμπαλὸν, „ quo supra usus fuerat. Hinc igitur est κρεμπαλίζω, i. e. „ *torreo, assa.* Hesych. Κρεμπαλίζει. καυτερίζει. A κρεμπαλίζω, fit compositum ἀποκρεμπαλίζω, & inde substantiv. ἀποκρεμπαλισμὸς: pro quo Hesych. hic scripsisse videtur, „ Ἀποκρεπαλισμὸς. „ Conf. *Not.* in v. Κρεμβαλίζω, & in Ἀπόκρεμα.

8. Ἀπαυθερκισμὸς.] L. ἀναθερμισμὸς. Φωραγίζων non minus, quam θωρήσσων, & *loricare* & *potare* significat. PERGER. Sed vide *Not.* præced.

9. 'Απωρισιάμβους.] L. 'Απολυσιάμβους. PERGER. 'Απαλυσιάμβους, λαλυσιάμβους. Attamen neque hoc verbum, nec sequens est in suo loco. Quod ft vulgatum sequaris lectionem, & pro 'Απολυσιαϛ legas 'Απωρείαϛ, ne sic quidem ordo constat, nec expositio satis propria. Vid. *Sched. Bafil.* &c. p. 98. IS. VOSS. 'Απωρισιάμβους, pro 'Απορεισιάμβους, ut videtur. Proprie autem ἀπορεῖν significat, *abstergo quod illitum est.* Porro locum hunc corruptum & mutilum sic corrigo & suppleo: λαλυσιάμβους (vel λαλυσιάμβους) βακτηλοφόρους. † 'Απορεισιαϛ. λαλυσίαϛ (vel λαλυσιαϛ) βακτηλοφοραϛ. KUST.

10. 'Απωκλύσαϛ.] Excidit hic caput articuli. Vide *Not.* præced. KUST.

11. 'Απόκριμα.] Il. *Corinth.* I. 9. SCHR. Cum Hesychio facit Chrysostomus ad *l. c.* Conf. *Misc. Crit.* nostra p. 225. ad calcem *Gloss. N T.*

12. 'Απόκρισις, ἐπιλογία.] Reſcribendum ex Harpocratione, ἐπιλογία. Et sic *H. Valesius*, & *Kust.* Pariter *H. Steph.* ad oram lib. sui: „ *An* ἐπιλογία, *ut Suidas exponit?* „ Sæpe vero *ιν*, & *αν.* in initio vocum confunduntur. Vide modo *Not.* in 'Αποκρεπαλισμὸς, & mox in 'Αποκρίνω.

13. 'Απόκροτον.] Vid. in 'Απικῆν: & Suid. h. v. ut & inf. Διακρότου.

14. 'Αποκρ. ἐπιβάλλεαϛ.] Scrib. ἀποβάλλεαϛ. H. STEPH. IS. VOSS. KUST. Sic & Cl. *Bisi.* ex Cyrill. Lex. MS. Diem, Consentiunt Suid. & Phavor. Vid. *Not.* penult.

15. 'Απίκινον.] Vid. in Κυνάκινον. SOPING. Dioscorid. IV. 81.

16. 'Αποκιπαρᾶζαι. λαπάζαι.] L. λοπάζαι. PERGER. Perperam. Vid. sup. 'Απικατάρᾶζαι, ubique *Not.*

17. 'Αποκυελίζειν.] Est Latinorum *abrogare, obtrudere.* Malim q. ab λάκκειν, ut sit oppositum τῷ συλλέγειν. Vel a κυέω, ut sit κακῶν φάτνην. SCHR. 'Αποκυελίζειν expl. λακτίζειν, *fugere, dominum* nempe. Vid. Κυελίζειν. IS. VOSS. 'Αποκυελίζειν est σκαφέως δίκην *fugere.* Vid. inf. Σκαφὶς δίκη. PERGER. Infra: Κυελίζειν. λακτίζειν. In posteriori vero significatione corruptum videtur ex λακκυελίζειν. Vid. sup. 'Απικυελίζαι, ibique *Not.* Cl. *Kusterus* hic sequentia notaverat: „ Aliena sunt quæ ad h. l. notavit *Schrev.* Magis ad rem fa„ ciunt, quæ diximus sup. ad v. 'Απικυελίζαι, & v. 'Απορ„ ῶσαι. Adde inf v. Κυελίζειν, & v. Καπικυελίζει. „ Hæc scripseram, quum plenius de hoc vocabulo quæ fenireret promsit Cl. *Hemsterhusius*; ex cujus literis hæc habe: „ Quod Vossius proprietatem vocabuli secutus adnotavit, „ nempe *fugere dominum*, ejusmodi est, quale jam dudum „ ex Vet. Lex. produxit H. Stephanus *Thes. T.* II. p. 515. „ Is autem queritur, nullum hujus significationis exemplum „ adferri. Interea dum existit immensæ lectionis aliquis, „ qui exemplum alicunde nobis eruat, itinere longe diver„ so an penetrari possit ad erroris fontem tentemus. Supra „ hupe in modum Hesychius: 'Απικυελίζει. ἀπικλίνει. „ οἱ δ, ἀπίκλεπτε, *percutiendo abegit*, ἀπὸ τοῦ κυρίου. Emen„ dationem illam partim animadvertit adjutus ab Etymologo „ Vossius. Verbum plane Comicum, atque a *porcellorum* tre„ pidantium fubsultu & currendi impetu tractum; quod se „ mirentis agendi pariter ac neutra potestate reddi: est enim „ ille mos in ejus generis verbis, quæ motum eundi pro„ ripiendive se vehemen'iorem significant, valde familiare, „ sicuti in ὑφάπτειν εἰς τὸν ἀγρόν, ἐπιπίπτειν, τρέχειν, πίπτειν, ἐκπίπτειν, ὑπερπίπτειν, ἐκπετᾶσθαι. Similiter „ a *perdicibus* Comici finxerunt ἀπεστρίκιζον. Ergo ratio quidem & significandi & originis in λακκυελίζειν est certa, quæ firmatur ulterius ab Hesychio scribente: 'Απικυελίζειν. λακτίζειν, εἰς χάσμα ἐξολισθαίνειν. Simplex itaque κυελίζειν non manus erit σκαριφᾶν, *faliendo, fugiendo, subducendo sese porcellorum mores imitari.* Jam tu mihi corrcmpiare voces istas suo „ quamque loco repositas: Κυρίσσω, λακτιστῆρι. Κυελίζειν, „ λακκυελίζειν. Χυρίσσω, σκιρτήσω. num dubitabis, quin omnes „ corruptæ prodierint ex Χυελίζειν, æque ac 'Απικυελίζειν „ ex 'Απικυελίζειν? Eodem refero 'Απωρισιάμβους, ἀπικτυπήσαι, ἀπικτύπησε, utrum pro mendoso verbo 'Απικρύπτειν repo„ nas, an 'Απικυελίσαι, mea nihil refert, ut qui putem „ quomodocunque scribatur, detortum esse ex 'Απικυκεῶσαι. „ Neque tamen nec fallit, quid pro κυρίσσω & κυρίσαι (nam reliqua dubitationem non habent) proferi queat; „ hæc nimirum manare a κύδος, κυρίδιος, *currus*, quali fere „ significatione itidem sit præditum κυρίς, *curtus*, in gib„ bosam & minorem molem contractus: eam effici corpo„ ris ad saltum se componentis figuram: verum ista me non „ retinent, quominus priora mihi videantur potiora. „

18. 'Απολάκημα.] Vid. sup. 'Απολάκιζε, ante 'Απτᾶσθαι.

19. 'Απολαχόντες.] Vid. Harpocration. SCHR. L. 'Απολακόντες. IS. VOSS.

20. 'Απολίμνα &c.] *Λοιμὸν*, Locus obscurissimus & corruptissimus, cui tamen mederi sic tentabo. Primum ex ordine litterali, pro ν, reponendum est α. Ergo sic lege: 'Απολαλὸν δαίμων. οἱ Συρακόσιοι ὀμφακα, supple φασι, quod sverbum semper relinquit intelligendum. Sic enim semper in fine articuli Μακεδόνες, Λάκωνες, Κρῆτες, &c. ubi semper supplendum φασί. Sic etiam hoc loco. 'Απολαλὸν δαίμονα sunt præscripta verba & formula eorum, qui racemorum primitias Baccho, ut puto, offerebant. Dum igitur oblationem suam, id est, racemos adhuc immaturos supra altare ponebant, inclamabant ex more, Ἀπολαλὸν δαίμονα, id est, *fruere deus.* Hæc est nostra conjectura, si quis melior dabit, ampleftar iubens. PALMER. Forte: Ἀπολαλοῦσι δαίμονα, *pelli avertruncus.* sequitur: ζῶντες ὄμφακες. Vocatur παρὰ ὀμφακίᾳ, qui immatura morte tolluntur. Vid. Catsaub. ad Athen. [p. 981.] SOPINGIUS. Leg. ex Phavor. 'Απολίμνα, δαίμων, ἃ Συρακόσιοι, ὄμφακες. BRUNO. L. ἃ Συρακόσιοι ὄμφακες, VALES. Scribe; 'Αγὰ λιμὸ vel λαιμὸ

'Απολαύ[1]. τρυφᾷ.
'Απολελασμένον [2]. ἀπολελυθαμένον [3].
'Απολιγή. ὀλιγοψυχία.
'Απολίγων [4]. ἀπολιγεαζ. ἀπαυδᾷν.
'Απολίρμμι. ἀπαγορεύω.
'Απολίγοντες. ἀπαγορεύοντες.
'Απολείπ[5]. ἀπομένη.
'Απολείψ[6]. ἐάσει.
'Απλεκτων. ἐπλεκτῶν.
'Απολελάχηθ[6]. εἰς λαχηίαν ἀνάλωθ.
'Απολελαμμέναι [7] καλιαι. ὡξὺ 'Ιπποκράτ.
'Απολίξας. ἐπλεξάμεν[6].
'Απολίξω. ἰρεῖ. διλώσω.
'Απολίλαται [8]. ἀπολέλυκ[3].
'Απολελειμμένη [9]. ἀπεκεκαμένη. ἀπολελειμμένα τὰ χαλά.

'Από-

'Απόλειψις. ἡ ἀπὸ [10] γυναικῶν ἐξαφάλυψις [11].
'Απολείψομεν [12]. ἀποδέρομεν. Λείψαι γῆ, τὸ ἀποδῦναι.
'Απόλεμον [13]. ἀπειρηπόλεμον.
'Απολέαζ. ἀπυθανῆν.
'Απολειβεζίζαι [14]. ἀπολείψαι [15]. Ἐκποίησαι. ἄλλαι, πορρωτέρω ἀπελθεῖν.
'Απόληγε [16]. παῦε.
'Απολείσοντες. ἀποζώοντες. ἀποσπένδοντες.
'Απόληρ[17]. ἡ τοῦ ζωάτου χαφή. Ταφητῖναι.
'Απολήσαι [18]. ἀποπεσεῖν.
'Απολησθῆναι [19]. ἀποτραπῆναι.
'Απολιγαίνειν [20]. ἀφηδύνειν. ἀπορθέγεαζ. ἢ ὀξὺς ἀποζέχειν.
'Απολίπε [21]. ἀποφίφειν. Λάκωνες.
'Απόλιον [22]. ζαῦμα.

'Απο-

[1] 'Απολαύ.] Hesych. ἀπολαύει· τρυφᾷ. IS. VOSS. Quæ *Palmerius* ad locum hunc adnotavit, longius petita mihi videntur. Ego potius sic a prima manu scriptum fuisse puto: 'Απολαυσον (vel 'Απολαυσον, vel quodcunque tandem fuerit Dæmonis illius nomen) διάμων, ἃ δυσιάζομ[1] ἐμφανῶς. KUST. Probabilis est *Kusteri* lectio, saltem in postremis. Si alunde pateret ritus alle facer, de ipso Dæmonis nomine certius quid statui posset. Suspicabar 'Απολλύων, ex *Apoc.* IX. 11. ut cetera ex scriptora quodam Ecclesiastico hauserit. Sed non adstruo.

[2] 'Απολελ. πυρᾷ.] 'Απολελύσθαι proprie asi, *affici ab aliqua re*, & inde *percipere* quod ex ea provenit, sive *gratum* fuerit, aut *bonum*, sive contra. Glossæ Gr. Lat. ex Cod. S. German. Paris. p. 206. *Ed. Labb.* 'Απολαυζ. (l. 'Απολαυσ.) ἐστιοχαίρ. *Adipiscitur.* Conf. Gloss. Philoxeni. Lucian. *Philos.* I. p. 739. de Perilao: διπλασίων ἢ ἐαυτὸν ἐμαυχᾶτο. Est ergo vox mediæ significationis: unde καλῶν, vel ἀγαθῶν, sæpe addunt scriptores adcurati. Ælian. *V. H.* II. 34. διπλασίως ἀεὶ dixit. Aristoph. *Plut.* v. 236. 'Αγαθὸν γ' ἀπολαῦσαι πάλιν. Aliquando etiam absolute ponitur, tam *lato*, quam *tristi* sensu. In bonam partem apud Ælian. *V. H.* XII. 25. in malam vero apud Lucian. *Tim.* p. 56. ubi vid. Cl. Hemsterh. p. 101. *nov. Ed.* & Jens. *Lect. Lucian.* p. 25. In specia vero ad *voluptatem* refertur, tum ex *bonesto* audiendi studio perceptam: ut apud Eunap. *vit. Jamblich.* p. 23. Ælian. IV. 9. *V. H.* &c. tum *prædam* & *luxuriosam*. Aristotel. *Polit.* V. 10. διπλασιονικῶς ζῶντες. Et *Ethic.* I. 5. τὸν ἡδονῇ, & βίον διπλασιονικὸν conjunxit. Hinc facile patet, quomodo 'Απολαύ ab Hesychio exponatur per πυρᾷ. Conf. Sud. Phavor. & *Not.* in v. 'Αλαῶν, Item v. Λαῶν, & inf. 'Απόναξ.

[3] 'Απολελασμένον.] Λ λάας, λᾶς. G. Leg. 'Απολελασμένον, a λᾶς, *lapis*. IS. VOSS. Vid. mox in 'Απολίλασται. Infra: Λαπαγῆναι. ἐξωσθῆναι. Unde conjiciebam h, l. 'Απολελασμένον, *exstructum*. Sed nihil muto. Fabulam respicere videtur, cujusmodi est quæ Nioben tradit λιθοποιΐαν, ut Clem. Alex. *Protrept.* p. 29. 16. habet. Vox λιπολιθωσις, & λιπολιθωθῆς, est apud Athen. l. V. p. 221. B. Sed Poëta aliquia 'Απολασμένον dixerat: a λάας, *lapis*; unde λιπάσ, i. e. λιπαρόν.

[4] 'Απολιλασται.] L. λιπολελασμένον. PALMER. Ineptum illud Palmerii. VERWEY. Vid. *Not.* præc. Videtur autem *Palmerius* illud 'Απολελασμένον accepisse pro 'Απολελασμένον, a λάαω, & hinc λιπολελασμένον correxisse: ut infra Λελαζ[μένη] redditur ἐπιλελασμένη.

[4] 'Απολιγων.] Vid. *Not.* in v. Απίλεξα, & 'Απείσαμεν.

[5] 'Απολείπ.] *Hebr.* IV. 9. X. 26. BIEL.

[6] 'Απολελάχηθ.] L. 'Απολελάγηθ. & λαγχάνειν. IS. VOSS. PERGER. PRICÆUS ad D. Luc. *Euang.* XV. 30.

[7] 'Απολελαμμέναι. καλιαὶ π [1].] L. 'Απολελαμμένη καλιάν. Vid. Erotian. SALMAS. BRUNO. KUST καλιαν, aut καλιαὶ, *Arcerius* ex Foësio emendat, quem vide in *Œconomia* ejus. VERWEY. Scribe, 'Απολελαμμένη καλιάν, quod est ἐπικεχλιμένη. Fatlar autem locus in *Prorrhetico*. Deest igitur interpretatio: ut vix dubitandum sit, quin scripserit: 'Απολελαμμένη καλιαὶ. οἱ ἐπικλίναι, πως' 'Ιπποκράτ. Vida necessario Erotian. HEINS. Scribe καπὶ, *vacua*. Hippocrat. Περιφλεγμ. α, p. 409. 46. (*Ed. Froben* 1538.) PERGER. Conf. H. Steph. *Ind.* Gorræi *Def. Med.* & Foës. *Œcon. Hippocr.* v. 'Απολαμβάνειν, ubi pluribus probat, λιπολελαμμένη καλιὰν ab Hippocrate dici, *alvum adstrictam*, sive *accisam*. Recte locum indicavit *Pergerus*. 'Απολελαμμένη καλιὰν corrigit etiam *J. A. van der Linden*, addens expositionis gratia, ἀπολαμβάνειν, in *Select. Medic.* p. 85. Ita scil. præit Erotian. v. 'Απολελαμμένη, p. 12. *Ed. Steph.* Sed opus non est. Vide quæ & olim notavit egregius ille *Sylburgius* in Clenard. p. 538 cujus hæc tantum verba damus: *Arrisse 'Απολελαμμένη καλιὰν ut nuda Hippocratis verba sint, quemadmodum apud eundem Hes. & Suidam passim nuda autorum verba sine expositione citantur.* &c. Conf. Aretæi *Ind. Gr.*

ibique Maittaire.

[8] 'Απολίλασται.] Scrib. 'Απολίλεξαι. IS. VOSS. Pro λιπολίλασται Hot. Ed. λιπολίλαται. *Pergerus* corrigit λιπολίλεξαι. Conf. 'Απολελασμένον.

[9] 'Απολελειμμένη.] A λείπω, λείψω, λελοιπα. GUYET. Leg. 'Απολελειμμένα. IS. VOSS. Refcripti 'Απολελειμμένα, præeunte Phavorino & Hagenœcnii Edit. Postrema continent exemplum Auctoris. Vid. H. Steph *Ind.* ubi similiter --- μένα exhibetur: quomodo scribendum esse, ex seqq. patet, inquit *Kusterus*. Quod si quis 'Απολελειμμένη cum Ald. Ed. retinere velit, etiam λιπαιρεμένη retcribendum. Nisi aliquid excidisse llatuas, & prius interpretatione carere.

[10] 'Απὸ γυν.] L. 'Απόλειψις. IS VOSS. Pessima. Glossæ: 'Απόλειψις. *Repudium* Conf. *Not.* seq.

[11] 'Απὸ γυναικῶν ἐξαφ.] I.egendum puto, ἀπὸ γυναικῶν ἐξαφάλειψις, i. e. proprie, *retritio, quæ fit a feminis*. Nam (ut Magistri Græci notant) ἀπολαῦσαι proprie dicebatur de fœminis, per divortium a viro discedentibus: qua de re vide quæ notavimus ad Aristoph *Plut.* v. 1033 KUST.

[12] 'Απολείψομεν. - - - λείψω &c.] I.cge 'Απολειψόμην, & λείψω. In eo nihil est dubii. λοιπα enim, *decortico*. PALMER. STEPH. IS. VOSS. L. 'Απολειψόμην, & λείψω. Conf. in 'Απολελειμμένη. SOPINGIUS. HEINS. An pro 'Απολείψομεν, ab ἀπολοιπω, τίπαι? Vid. Inf. v. 'Απολοφῶν. Sed tunc pro λείψω γῆ, legendum foret, ἀπόψω γάρ KUST.

[13] 'Απόλεμον.] Euripid. *Med.* v. 643. Oppon. inf. 'Εμπόλεμον.

[14] 'Απολειβεζίζαι.] L. 'Απολείβεζαι. SOPING. KUST. 'Απολειβεζαι. IS. VOSS. 'Απολείβεζαι, quod Grammatici *nugiæ* dicunt, *ut τὸν Αἰσῶπον ἀπολῦσαι*. Etymol. vide. HEINS. 'Απολείβεζαι corrigit quoque *Steicer*. Inf. in v. Αἰβεζῆ. Vid. Suid. in 'Απολείβεζος, & Οὐκ ἀπολείβεζος, quod est ex Aristoph. *Avib.* v. 1467. Conf. G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 19. Belgæ nostri eodem modo dicunt *afdruipen*, pro furtim raptimque se recipere: ut hic σφῆξ, ἀπεπλάθη exponitur.

[15] 'Απολείψαι.] Phavorin. ἀπαλλάξαι. quod Cl. *Wesselingio* non displicet. Vocem ἐπικοίνως Lexicis adde.

[16] 'Απόλαγε.] Hinc ἀπολαῦσα (quod Lexica ignorant) pro *terentio*, in Aquilæ versione *Exod.* XXVIII. 33. ubi al. ἀπολήσασα. Vid. Montfauc. *Append.* in Hex. Orig.

[17] 'Απόληρ.] *Mortis accusatio.* MAUSSAC. *dica mortis.* PERGER. Forsan ὡξὺ τὸ ἀπολῦσαι. H. STEPH. *Ind.*

[18] 'Απολῆσαι.] 'Απολισθῆσαι. IS. VOSS. Leg. 'Απολῆσαι, ἀπαγορεῦσαι. Vitiose scriptum est pro 'Απολείσαι, scil. τὸν βίον. Tum: 'Απολισθῆσαι ἀπαντῶσιν. PERGER. An pro 'Απολισθῆσαι? ut syllaba per negligentiam librarii in medio omissa sit: quomodo alibi 'Αξιῶ legitur, pro ἀξίωθ: 'Αχνοῦ, pro ἀχνυτοῦ: Εἰρεζῶ, pro ἐρεῖ ἐρῶ: Δωτι, pro δίνωτι: ut alia hic prætercam. Sane λιπολισθῆσαι, sive λιπολισθῆναι, significare idem quod λιπαρεῖν, notum est. KUST. Vid. Ὀλισθῆσαι.

[19] 'Απολησθῆναι.] L. 'Απολισθῆναι. SOPING. PERG. IS. VOSS.

[20] 'Απολιγαίνειν. ἀφηδύνειν. † 'Απορθέγεαζ, &c.] Scrib. 'Απολιγαίνω. SOPING. PALMER. HEINS H. STEPH *Ind.* IS VOSS. L. 'Απολιγαίνω. ἀφηδύνειν. λιπορθέγεαζ. PERGER. Vide mea in 'Απολιγαίνων. *Is. Vossius* omnia conjungit, ut in textu vides. Divisionis notam ante λιπορθέγεαζ omiserat quoque Ed. Hagen. Etymologus: 'Απολιγαίνω. ἀφηδύνω. ἢ ὀξύνω. ἢ βαζύνω. Et sic H. Stephani vetus Lexicon, nisi quod βαίζω, pro βαζύνω. *Kusterus*, Etymologum laudans, βάζω exhibet. Conf. Schol. ad Comici *Acharn.* v. 967. quæ descripsit Suidas. In fine pro ἢ &c. *Bruno* τὸ ἴζω corrigit.

[21] 'Απολίπε.] L. 'Απολιπῶν. Vide num idem quod λιπολιπὼν, *retia effugere*. IS. VOSS. Supra: 'Απολλαπεῖ, λιπαρεῖ. Vid. ibi *Not.*

[22] 'Απόλιον. ζαῦμα.] Phavor. pro 'Απόλιον habet 'Απόλλιον, cum duplici λ: sed a qua lectionis diversitate loco huic obscurissimo nihil lucis accedit. Alii Lexicographi hæc plana

'Απολιθαργῆσαι [1]. παχέως ἀποφαμεῖν.
'Απολλά. ἅπαξ πολλά.
'Απολλύῃ [2]. λυπῇ. Φανόδ.
'Απόλλυε [3]. φόνθα εἰς ἀπώλειαν.
'Απολιχμίσου [4]. ἀπολείξασον.
'Απολλωνιάς [5]. ἡ δάφνη.
'Απολλωνιεῖς. δῆμος Φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος [6].
'Απολογία πληγοφορία.
'Απολογίζας [7]. ἀπολυμαίνας.
'Απολογισμός [8]. ἀπολογία.
'Απόλογος. ἀπολογισμός.
'Από λοιχοῦ ἀμῶσαι [9]. ἀποστρέψαι ἢ θάνατον.
'Απολοίμαν [10]. φανὸν ἢ ὄλεθρον.
'Απολοίφειν [11]. ἀποπλεῖν. Κύπριοι.
'Απολον [12]. ἀσηφές. βαρύ. ἀνίητον.
'Απόλωτο [13]. ἀπώλετο.
'Αποκολησόμενα [14]. κολλησόμενα.

'Απο-

'Αποφόρας [15]. ἀποδύρας.
'Απόλυσμα [16]. ἀπογύμνωσις. Κύπριοι.
'Απολυμαίνας [17]. ἀποκαθαίρας.
'Απολυμαντῆρα δαιτῶν [18]. ἢ τὰ δύπια λυμαντήριον.
'Απολυσάμενος. ἀπολυσασάμενος. ἀπολυσάμενος.
'Απολύσων. ἀποφυγήν. ἀπόλυσιν.
'Απολῶ [19]. ἀπολέσω ἀφανίσω.
'Απόλωψεν [20]. ἀπέλατο [21].
'Απομαξάλιά. σάρ [22], εἰ ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάξατο οἱ τοῖς δίπτοις. βαλόντες [23] δὲ αὐτὸ τοῖς κυσὶν, ἀναλίσκοντες ἀπὸ τῆς δίπτου.
'Απομάξματα. ὠχθαδιάματα [24].
'Απομάκτης. ὠχθαδιαρτής [25].
'Απομάξας [26]. ξύλα. τὰς σκυτάλας [27], εἰ αἷς ἀποψῶσι τὰ μέζα.

'Απο-

preterierunt ut corrupta, & ipsis minime intellecta. Et sane quis hæc intelligat, uti nunc leguntur? Certum est, scribendum esse, 'Απώλεσε δόρυ: uti recte legitur supra suo loco: ubi vide quæ notavimus. KUST.

1. 'Απολιθαργῆσαι. τ. ἀπ.] Leg. 'Απολιθαργῆσαι. Aristoph. *N.b.* p. 194 [*v.* 1255.]

Οὐκοῦν ἀνύσας τι δῆθεν ἀπολιθαργήσει.

ubi Schol. παχέως ἀποφαμεῖν. Phavorin. ἀπολιθαργῆσαι, σημαίνει τὸ παχέως ἀποχρῆσαι, ἢ ὑποχορῆσαι. citatque deinde hunc Comici locum. L. BOS. (*Observ. Crit.* p. 156.) KUST. Adde ex antecedentibus, ἢ ἔξεσι ἀπαγορεύειν. PERGER. Vid. inf. in Ἀπαγορεύῃ. Conf. Suid. & H. Steph. *Ind.*

2. 'Απολλύῃ.] L. 'Απολλύει, cum duplici λ. ut expositiones & series alphab. postulant. nam cum simplici longe aliud signat. HIL. IS. VOSS. KUST. Vid. sup. in 'Απολλύει, & inf. 'Απώλεσε. Sic enim ibi legendum. Conf. in 'Απολίζῃ, & 'Απόλῃ: obi idem vitium. Vid. etiam *Not.* seq.

3. 'Απόλλυε.] Lege 'Απόλλυσι. SCHR. HEINS. Recte; respicit enim ad *Rom.* XIV. 15. Μὴ κεῖνόν, ubi Glossæ: μὴ φονᾶν οἱ ἀπώλειαν.

4. 'Απολιχμίσου.] Hom. *Il.* Φ. 123. [ubi similiter Schol.] PERGER. Dixere Græci non λιχμᾶν modo, sed & λιχμάζειν. Oppian. II. *Cyneg.* 175. ABRESCH.

5. 'Απολλωνιάς. ἡ δάφνη.] Ut Ovidio quoque *laurus* dicitur *Apollinea* H. STEPH. *Ind.*

6. 'Απολλωνιεῖς.] L. 'Απολλωνιᾶς. MEURS. *de Pop. Attic.* p. 26. Vid. Suid. & Berkel. ad Steph. *de Urb.*

7. 'Απολογίζας.] L. 'Απολογίζας. IS. VOSS. Pro 'Απολογίζας, ut videtur: a λοιγός, *pestis*, *pernicies*. KUST.

8 'Απολογισμός.] Cicero ad *Attic* XVI. 7. *Ego vero istum* λόγον ἀπολογισμὸν ἐπιδέξασθαι. Vid. v. seq.

9. 'Από λοιχοῦ ἀμῶσαι.] Ex Hom. *Iliad* A. 67.

10. 'Απολοίμαν, φ. τ. ἢ ὄλεθρ.] Forte λοιμόν. SOPING. Conjunge 'Απολοίμαν φανὸν. IS. VOSS. Lege: 'Απολοίμαν, φανὸν ἢ ὅτι Θεὸν Apollinem; *laternam theio suspensam*. Nicephor. Gregor. *lib.* VIII. Λαμπάδα τῷ πυρσεῖ παρεμβαλόντα, ὡς ἂν μὴ σιγοῖ ἡ τῶν πάνυ βοτρύων κωμάζουσι κλοιοῖ τινα δᾳδοῦχον ἢ μηχανὴν ἕλκον τῇ κεφαλῇ περιθέντες. quo loco forsan περιθέντες scribendum. PERGER. An 'Απολλώνιον, & Δελφί

11. 'Απολοίφειν. ἀποπλεῖν.] Forte λοιπόν. SOPING. Vel: 'Απολοιδόν, λοιπόν. Inf. Λοίθημα. πλᾶθος. Malim tamen: 'Απολοιφόν, λοιπόν. Inf. 'Ολοιτόν & 'Ολοφόν expl. τέλειον. Conf. in Διαλοιφόν, & Διαλοιφόν, Δρεπάνου; item *Not.* in v. 'Από-ωψεν, & in v. 'Απολοίμαν. Confentit Cl. *Kusterus*:

„ Potius (inquit) 'Απολοιφόν, vel 'Απολοφόν: ex λοῖ, & „ λοιφόν, vel λοιφόν, quod idem ac ὁλοιτόν, i. e. τέλειον.
„ Infra: 'Ολοφόν. τέλειον. Item: Διολοφόν. ἀρότηθον. Vide „ etiam v. Διαλοφόν: ubi, 'Ολοφόν· οἱ δὲ 'Αττικοὶ τὸ τέλειον.
„ Hinc autem fitis apparet, pro sequenti λοιπὸν legendum esse λοιπόν. „

12. 'Απολον.] Mutato accentu scribendum est 'Απολον: ex ᾱ privat. & πολέω, verto. KUST. Vid. inf. Πόλος, & Πολῶ). Supra male 'Απολλον.

13. 'Απόλωτο.] Leg. 'Απόλετο: quod cum sit Poëticum, & augmenti expers, recte exponitur per commune ἀπώλετο. Vide quæ notavimus supra ad v. 'Απόλλυε. KUST. Errat fine dubio *Kusterus*. 'Απόλωτο enim deflumtum est ex Hom. *Il.* E. 311. Καί κε καὶ ἔνθ' ἀπόλωτο ἄναξ &c. ubi Schol. Ἔνθ' ἀπόλωτο.] νῦν ἀπόλοιτο, ἐφάνητο.

14. 'Αποκολησόμενα.] Forte scrib. 'Απολυσόμενα, κολλησόμενα, quod exstat *Iliad.* Φ. notante Eustathio. Nam vulgo scribitur: ἀποκολλήσθαι θαῦμα χαλκῷ. Sed Hesychius videtur legisse ἀπολυσόμενα. Vid. in 'Απολισθάνει, & in Ἄπεσσι. Et forte vox Κύπριοι addenda, quæ legitur in 'Απολλώνιον. SOPING. Pro κολλησόμενα scrib. κολλήσασθαι. HIL. L. JUN. IS VOSS. Et hoc est ipsum 'Αποκολήσασθαι. SCHR. Acute *Scipingius*. Locus *Iliad.* est Φ. 455. ubi Eustath. p. 1246 notat, pro ἀποκολλήσθαι, alios ἀπολυσόμενα, scripsisse (ut brevium Scholiorum auctor) alios ἀπολυσόμενον, τινὲς κολλήσασθαι, inquit. Unde Hesychius 'Απολυσόμενα cum illis Criticis legisse videtur, i. e. κολλησόμενα, quod cum serie alphabetica convenit. Alias 'Απολυσόμενα, vel 'Απολυσόμενον, satis se tueri posset. Intra enim Κολλᾷ exponitur, κολλᾶσθε: & Κολλᾷς, κολλᾶσαι.

15. 'Αποφόρας.] Vid. H. Steph. *Ind* & Inf v. 'Ολοφόρ].

16. 'Απόλυσμα. τὸ-.] Vid inf 'Απόγυμνος. SOP. Illud τὸ a sciolo quodam adscriptum videtur, posteaque ab ineptis librariis in textum infartum: quare absque cunctatione ejeci. Notam enim illam Genitivi neutrius generis in tyronum Lexicis quam in Hesychio comparere præteriteri. Privotinus 'Απολυσμαῖος, una voce. Sic casus effet diversus, ut sæpe.

17. 'Απολυμαίνας.] *Il.* A. 313. Vid Schol. & Suid.

18. 'Απολυμ. δ.] *Odyss* P. 220. PERGER.

19. 'Απολῶ.] Abd. *v.* 8. BIEL. Vid. in 'Αποβαίνει, & *Not* in v. 'Απόλεσον.

20. 'Απόλωψεν.] L. 'Απόλωλεν. PERGER. IS. VOSS. Sed vid. *Not* seq.

21. 'Απώλετο.] Puto esse sphalma librarii, pro ἀπώλεσε. Nam ἀπόλλυσθαι (quod est compositum ex ἀπὸ, & ὄλλυμι) non significat ἀπόλλυμι, sed ἀπόλωμαι. Confer quæ paulo ante notavimus ad v. 'Απολοίφειν. Pro 'Απόλωψεν autem hic legendum est 'Απόλεψεν, quod foret Poëticum pro communi 'Απόλεψε. KUST.

22. 'Απομαξάλιά σάρ &c.] Pro σάρ vellem reponi τοί. Nam quamvis, si Gorræo credimus [*Def. Med.* p. 230.] σάρ & τοῦ pro eodem accipiatur, quod rarissime contingit, & forte abusive: tamen & usitata ᾧ τοί significatio huic loco non convenit: & Suidas in 'Απομαξάλια habet τοί. PALMER. KUST. Vid. Athen p. 1.9. & 409. Martin. p. 346. SCHR. 'Απομαξάλια, τοῖ, &c. i. e. *massa formacea*, legit etiam *Gataker* in *Advers. Misc.* p. 875. ubi plura. Conf. Cl. Bochart. *Hieroz.* T. I. L. II c. 55. p. 670. interp. ad Pollux. VI. 93. Schol. Aristoph. *Equit. v.* 412 Eustath. p 1857. & 1887. Kuster. ad Suid. & H. Steph. *Thes.* II p. 803. Vide & infra in v. Κυσὶν δὲς, Μαγίδα, Μάδεσιν. &c.

23. Βαλόντες.] L. Ἐάσαντες. [Suid ἀπολιπόντες.] STEPH. GATAKER. *l. c.* Lege ἐάσαντες. Veteres enim mantile fuum porrigebant canibus e convivio decedentes: unde κύνας δαλεῖν a tergendis manibus, vel κυνᾶδα a prahendo canibus appellabant: quod apud Arcades non fiebat, qui ob metus noctumos domum decedentes quifque fuum auferebant, credo, ut, fi qui canes irrucrent, eos objecta offa placarent. nam totum mantile offa erat triticea mista cum adipe, prout quisque manus abstergerat. HEINS. Retineri potest βαλόντες, si construatur cum ἀπομάσσουσι, & minor distinctio ponatur post vocem δίπτοις.

24. Παραδειπνίδα.] L. ὠχθαδιάματα. SOPING. L. ὠχθαδιάματα. Id est, *purgationes*, *lustrationes per lupinos*. Idem Hesych. Παχθάνους, ὠχθαδίους, κυρίως Θεούς, vulgo Θεοὺς pro Θεῖα mendose. G. Vid. Ezech. Spanhem. ad Callimach. p. 331. ut & *Not.* seq.

25. 'Απομάκτης. ὠχθαδιαρτής.] L. ὠχθαδιαρτής. SOPING. Ex Sophoclis verfibus hæ interpretationes defumtæ sunt, quos adducit Harpocration, quorum alter:

Συφορᾷ καθαρτὴς ἢ λοιμοβρώτου ἕδρας.

Alter est:

Δεινὸς λοιμάκτης μεγάλων συμφορῶν.

Sunt autem οἱ Αἰχμαλωτίδων. HEINS. In posteriori verso Δεινοτάτῳ λοιμάκτῃ legitur in Harpocratione. Vide ibi *Notas* & inf. in Μαγίδα, ubi ὠχθαδιάζοις. de qua voce Casaubad Theophrast. *Char.* p. 303. 304. Παραδειπνιαστὴς autem deeft in Lexicis.

26. 'Απομάξας.] Vid. Inf. 'Απόψων. SOPING. & Τέρψων. IS. VOSS Vid. Casaub. ad Theophrast. *Char* cap. de Βδελυρίᾳ. [p. 263.] & Suicer. *Thes. Eccl.* v. Ἀπομάσσω. Adde Noftium v. 'Απόψων, v. Ἐπιβρέγματα, & v. Τέρψων. KUST. Vid. Heinf. in Theocrit. p. 367. SCHR. Vide inf. in v. Ἐπίμοτα, Μάκτρᾳ, Μαξίμᾳ, &c. Conf. Jungerman. ad Pollux. IV. 170.

27. Σκυτάλας.] Rectissime, Gloss. *Rutellum*. σκυτάλη. Idem & ξύλον dicitur. Vid. Hesych. in Ἐπιβρέγματα. VALES. Conf.

'Απομαχάμενοι. ἀπομαξάμενοι [1].
'Απομαπισάσαι [2]. ἐξθυπλίσαι.
'Απομάπλας [3]. ἀναλαβεῖν. μιμήσαλ.
'Απομερμερίσαι [4]. ἀπουσαξαι, ἀποκομπῶσαι. Μέρμερ. ἢ, ὕπν. καϊάφορ.
'Απομνίων [5]. ὑ μίσοι ἀπαγγέλλειν.
'Απομνίσας [6]. χαλαθείς.
'Απομοδόμαξ [7]. ὑσίας δημοσίας οἱ 'Αθηνοὶ ἔλεγον, ἔργον λαβόντες [8].
'Απόμορα [9]. μοῖς.
'Απομυόμβνα [10]. ὑποβάλλοντες δι' ὅρκων.
'Απομύξατο [11]. ἀπεψήσατο.
'Απομυξίας [12]. ἀχαθαρσίας.
'Απομύτιον [13]. ἐξαπατᾶν. γοητεύειν.
'Απόμωτον [14]. Φευκτέον ὑπὸ ὠμότητ. [15].
'Απόναιο [16]. ἐπαίραιο. ὄναιο.

'Απο-

Conf. 'Ρίχανον, & Σκοῦμπρίδι, & Polluc. X. 113. Pro *Rutellum* Vsiefius *Rucellum* scripsiſſe videtur, vel *Ruculum*.

1. 'Απομαξάμενοι. ὑπομαξάμενοι.] Propter literarum ſeriem ordine inverſo ſcribendum eſt: 'Απομαξάμενοι. ὑπομοχξάμενοι. KUST.

2. 'Απομαπισάσαι.] L. 'Απομαπίσσαι. HILL. L. 'Απομαπίσσαι. BIEL. 'Απομαζίσσαι reponunt. H. STEPH. *Ind.* L. 'Απομαπίσσαι. Herodot. [L. II. 162.] 'Επέρχει τὸ σκέλ, ἀπομαίσσει. PERGER. Heſych. inf. Μαΐσσει, μαρμίρ. ἢ Μαπάρ. μαΐζίζει. Sed & μαΐσσζει apud Lucian. *de Luſtu* p. 304. & inf. 'Ερμαΐσσζει. Quare nihil mutaverim. Conf. ſup. in 'Απομίσα.

3. 'Απομαπίας.] Omnino vide Cl. Hemſterh. ad Polluc. IX. 130. p. 1116. Conf. Harpocr. & Suid. & inf. 'Επιτομαπίας.

4. 'Απομερμερίσαι.] Reſpicit locum Ariſtoph. *Veſp.* ν. 5. . . . ἐπίτομα σμικρὸν ὑπομερμερίσαι. Vide ibi Schol. & inf. v. Μερμερ.

5. 'Απομνίων. τὸν μάντιν.] Forte Heſych. ſcripſerat: 'Απομνίων. τὸν μάντιν. &c. Sic ſaltem locus hic ſenſum aliquem habebit. KUST.

6. 'Απομνίσας.] *Il.* B. 772. ſive *Cat.* 279. Schol. ἐπιτυχὼν ἀγγείου. Alter Suidas. Conf. H. Steph. *Ind.* & inf. v. 'Εκμάσσω.

7. 'Απομοδόμαξ.] Vid. Harpocration. SCHREV. Locus hic mancus videtur & mutilus: ad cujus illuſtrationem conferendus eſt Harpocratio v. 'Απὸ μισθώσεως, una cum *Notis* Mauſſaci. KUST. Vid. *Not.* ſeq.

8. 'Εργον λαβόντες.] L. ἢ ἐργολαβοῦντες. SALMAS. Leg. ἐργολαβίας, *qui redemerunt publica munia*. SOPING. Immo ἐργολαβίαν. H. STEPH. *Theſ. T.* II. p. 947. Ita legendum eſt, revocato, quod interit, participio: 'Απομισθώσαντες, αἴτινα δ. οἱ 'Α. λέγει. 'Απομισθωσάμενοι. ἐργολαβίας. In diſquiſitionem venire poteſt, αἴτινα rectum ſit, an potius, quod arbitror, ὅτινες. Sed hoc paulo majoris eſt operæ. HEMSTERH. *in literis ad me datis*. Conf. *Not.* in Διὸς κτίσιν.

9. 'Απόρας.] Ezech. XLV. 20. BIEL. Joſeph. *Ant. Jud.* l. VI. p. 353. *Ed. Hav.* Conf. Suid. & Harpocr. in 'Απομοῖς.

10. 'Απομνόμβνα.] Vid. Suid. & inf. 'Απομνίων.

11. 'Απομόξατο.] *Odyſſ.* P. 304. Sup. 'Απομόρξατο. Vid. Euſtath. p. 218.

12. 'Απομυξία.] Forte 'Απομαξία. SOPING. Nihil muto. 'Απομοξία hic eſt μοῖα, alias κόρρη.

13. 'Απομύτιον.] Vid. Polluc. II. 78. & Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Dial. Sceſt.* p. 26. & 37. five p. 353. *nov. Ed.* ubi plura. Sic nos dicimus: *imant fruiten*.

14. 'Απόμωτον. φευκτέον ὑπὸ ὠμοτήτ.] Scrib. 'Απόμωτον. IS. VOSS. Infra: 'Απομῶν. φεύγειν, ἢ ἐπὶ τῶν ἀπομοτόντων. Suidas: 'Απόμωτον. ἀπογεγράφθαι, φεύγειν. ἢν ὅρκοι ἐγγένωνται, ἢ κλοπὴν —— ἢ 'Απόμωτος, ὑπὸ ὠμότητ. μὴ γένοιτ, ἢ ἐξαπατᾶν. IS. VOSS. Quæ Phavor. habet conflata ſunt ex Etymol. & Suida. Poſtrema Suidæ corrupta eſſe non fugit ejus interpretes. Puto leg. 'Απὸ ὠμότητ. μὴ οὖν τι γένοιτ. ἢ 'Απόμοτος, ἐξαπατᾶν. Favet auctor Etymol. explicans ὁ ἀπὸ τῆς ἀπάτης γεγονὼς —— ὅτου ἀπάτησεν. Qua poſtrema poteſtate occurrit in Soph. *Antig.* ν. 394. ubi videndi omnino antiqui Critici; ut mox *ibid.* ad ν. 400. Plato l. VII. *de Leg.* p. 638. A. οὐ ῥᾴδιον ἀπάτησθαι, qui credo eſt locus quem reſpexere V. Lex. male tamen deſcribentes, quod ſuboluit quoque H. Steph. ὃ ἀδύ ἀπάτησθαι. Ariſtides junxit T. I. p. 478. ἀδύ ἀπατᾶσθαι ὅτι —— ἀπάτησεν. Adde T. II. p. 84. Ad Heſych. & Suidam ut revertar; ſi, ut videtur, deberant ὑπὸ ὠμότητ. originem vocis inde duxere; ſi minus, ieg. ὑπό. non quod ſim neſcius adferri exempla, in quibus ὑπό notet *præ*; ſed quia non videntur vocem parum hac virtute obviam ſubinduiſſe pro omnibus notiſſima ὑπό. Certe ita non ſolent facere boni interpretes. ABRESCH.

15. 'Απὸ ὠμότητ.] Videtur eſſe additamentum imperitiſſimi hominis, qui ὠμότης dictum putavit ὑπὸ ὠμότητ., i. e. a *crudelitate*; cum derivatum ſit ab ὠμόσαι. KUST.

16. 'Απόναιο.] *Il.* Ω. 556. Schol. ὀνήσαιτο.

17. 'Απόναμαι.] Vid. inf. poſt 'Απόν.

18. 'Απονίφων.] *Il.* Γ. 313. Schol. ἀπονίψασθαι, ἀποχέρνιβα.

'Απονηρεύσαντες. ὀχνήσαντες.
'Απόναξ [17]. ὑπολαΐζομαι. χαθζυφαίνομαι.
'Απονίμμ. παρίχει, δίδωσιν.
'Απονίσαξ. ὑπκομιζίσαξ. ἐπανελθεῖν.
'Απονίς. ὑποφορᾶς.
'Απωίοντο [18]. ἀπήρχοντο.
'Απωπυρύμβω. τὰ νεῦρα χαθόμβω [19].
'Αποπησαιδίη [20]. ὑποπορθίσαζα.
'Αποπήσαξ. ἀφίξεαξ. ἀπλεῖν [21].
'Απονήσ. ὄπιον λήθη [22].
'Απωπμβρ. [23]. ὄπιον πλησθές.
'Αποπησίσαξ. τὸ ὑπὸ πηγῆς ἐπὶ πρότλω [24] ἐλθεῖν.
'Απονίζ [25]. ἀποπίπλειν.
'Απαπζόμενος. πλυνόμενος.
'Απόπλεγν [26]. ἀπόπεμμα.
'Απόνομαι [27]. ἀπογόμνυσιν.

'Από-

19. Καπύμβ.] L. κατύβ. SOPING. SALMAS. IS. VOSS. Sic Phavorinus. Vid. inf. in 'Ανύπτω.

20. 'Αποπησαιδίη. ὑποποθίσαζα.] Poſterius legitur in Longi *Paſtor.* L. II. p. 58. σύαδλα ὑπὸ φυκιῶ ὑποπορθίσας. Quod minime auſim ego ſollicitare. ABRESCH. Pro ὑποπορθίσας ſcil. P. Moll. correxit ὑποφύσας. forte quod altera vox Lexicis ignota eſſet.

21. 'Αποπήσαξ. &c.] Forte: 'Αποπήσας. ἀφίξεαξ. ἐπανελθεῖν. [Vid. inf. 'Αποπήσας.] SOPING. L. ἀφίξαξ, ἐπιλθεῖν. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 104. *Iſ. Voſſius* ab ὑπόπλοημ deducit, & ſimpliciter ἀπιλθεῖν corrigit: quod exhibet H. Steph. *Ind.* Vid. ſup. 'Αποπήσ. quod Euſtath. p. 1638. ἐπανελθεῖν etiam exponit. Adpoſite Cl. *Kuſterus*: „ 'Αποπησάσθαι mo„ le pro 'Αποπήσαξ, ab ὑπόπλοημ, *redire*. Deinde lege, ἀ„ φίκαξ, ἐπανελθεῖν. „ Vid. inf. v. Νόστος.

22. Ανύπτ.] In Hagen. eſt ἀνύπτ. ſed obſtat ſeq. gloſſa, & Schol. *Il.* A. 761.

23. 'Αποπμβρ.] L. 'Αποπίμβρ, vel 'Αποπμήρ. HILL. 'Αποπμήρ. IS VOSS. Sed 'Αποπμβρ exſtat *Odyſſ.* Ω. 30. Schol. ἀπεῖν τὸ ἀφθόνως λαβεῖν. Vid. v. ſuperiorem.

24. 'Αποπησίσαξ. - - - ἐπὶ πρότλω ἐλθεῖν.] *Frangere jejunium*. Vide ſuper hac voce Joſ. Scalig. l. VII. *de Emend. Temp.* [p. 681.] Aliter Caſaub. ad Athen. L. I. [p. 31.] nempe ἐπὶ ἐλαιῶν. [ſed & Ill. Scaligero ibidem accedit.] SOPING. Scribe ἐλαιῶν. Scaliger hoc *lib.* VII. de *Emend. temp.* refert ad ritum veteris Eccleſiæ. Eſt autem τὸ δεῖν, vel πείζαξ, *jejunare*: ὑποπείζαξ, *jejunium frangere*. FUNGER. Lege ἄρωῦ, a *jejunatione redire ad cibum*. PERGER. Omnino legendum eſt, λῦν τοῦτο ἐπὶ ἄρτιοῦ ἰλθεῖν, vel ἐπὶ ἄρτον. Heſych. ἄρτιοῦ. ἄρτον, τοῦρβι. Non placet mihi Viri doctiſſimi interpretatio, qui πρότλω retinet, & ad ritus refert veteris Eccleſiæ. 'Αποπεία Græcis dicitur *qui non eſt jejunus*: hinc ὑποπείζαξ, *jejunium ſolvere & frangere*. SALMAS. (*ad Vopiſc.* p. 615. T. II.) SUICER. (*Supplem L. Gr* p. 319. & *Theſ.*) Fortaſſe ἐπὶ τοῦτο. quia hora tertia ſolvebant jejunium. BRUNO. Leg. τοῦρβι. HEINS. KUST. Salmaſius hunc locum infeliciter ſollicitavit ad *R. Aug. Scriptores*, cum ἄρτιοῦ legit. Vid. Petav. ad Epiphanium. Ἐπὶ πρότλω eſt μικρὸν ἢ ἀλιτηριῶδες, quo extenſi ſolebat jejunium Paſchale. Clemens l. V. *can.* 20. & 19. ubi λύπαρὸν ἄδειν uſurpat. Canon Paſchalis, quem citat Caſaubon. ad Athen. l. IV. [p. 181.] Τὸν ὃ μετὰ ταῦτα πάλιν ὑποπείζαξ. Sic ἀνθρώπων τοῦ ἡμέρας τεσσάκοντα juſſit Senatus poſt cladem Cannenſem apud Plutarch. in *Iſide*. Poteſt enim intelligi de jejunante ad *primam* ſequentis diei, ſicque ego ἐπὶ πρότλω. Neque enim ſimpliciter *prima vigilia* dicitur, ſed, ut ipſe explicat, *a jejunio* ſive *ſtatione ire ad primam vigiliam*. Nam, ut notum eſt, ad nonam uſque jejunabant: deinde cibum ſumebant: inde ad primam vigiliam ibant. Judæi in veſperum jejunabant *Levitic.* XIX. VALES. L. ἄρτιοῦ. Sed retineri poteſt alterum, nempe ἐπὶ πρότλω ἔιναι. Vid. 'Αρχαῖα φύσις, & 'Αρχαῖον. IS. VOSS. ἄρτιοῦ, vel ἄρτιοῦ, vel ἄρωῦ, legit Steph. le Moyne *Not. ad Var. Sacr.* p. 958——969. Gloſſa: *Prandicularius. ὁ μὴ μετεῖναι ἀρίστου.* Leg. τοῦτον: ut viderunt Viri Docti. Ceterum Joſ Scaligero adſtipulatur *Muſ. facus*, pereruditam vocans ejuſdem ſententiam, quo Lectorem ablegat, ſubjiciens: „ Et hinc, atque ex aliis multis „ locis, videtur fuiſſe *Chriſtianus* Heſychius, contra Sui„ dam v. 'Ηνίοχ., & alios ejus ſectatores. „ Verum de hoc alias. Si quid mutandum, mihi maxime placet τοῦρβι, vel ἄρτιοῦ. Sæpe enim ου & ο in fine vocis confuderunt, etiam in hoc Lexico.

25. 'Αποπίζ.] Vid. Inf. Διοπίζ. ibique *Not.*

26. 'Απόπλεγν.] Vid. Eclog. Art. MS. IS. VOSS. Vid. Athen. l. IX. p. 409. KUST. Conf. Euſtath. p. 1401. & 1867. & Suid.

27. 'Απόμομαι.] L. 'Απόμομαι, ὀμνύμενος. Vid Pindar. Schol. p. 449. SALMAS. Vid. ſup. 'Απολιμβάνω. SOP. 'Απόμομαι, pro 'Απόμομαι, non exputo; niſi voluerit ab ὄμμα, ὄμμ-α „ 'Απόμμαι, non exputo; niſi voluerit ab ὄμμα, ὄμμ-α „ ἀπόμμ-ω, nudus, *oculo ſpoliatus*: neque hoc, quamvis „ ab ingenio linguæ Græcæ prorſus remotum, *Voſſii* ingenio

'Απύνια [1]. ἀπολογισμός.
'Απονομή [2]. ἀπομερισμός.
'Απόλλων. ὁ παρ' Ἕλλησιν θεός. ἐτυμολογοῦσι [3] δι', ὁ μὴ μᾶ πολλῶν συναθυμήμασιν.
'Απονίσηι [4]. ἢ πρὶν ἀποδίδωσι.
'Απωσπ(ζ)ῆς [5]. ἀπικομένοι. ἐπαύλη, ὑποφήτη.
'Απωσπάσω. ἀπωσσφίσαμεν.
'Απωσσφίζαζ [6]. χρῆζαζ.
'Απωσσφιδεῖς. χωλοὶς, περηβεῖς.
'Απωύμενοι. ὑ μνημονεύοντες [7].
'Απ' ἄνω [8] καζαπεσὼν. ἀπὸ τύμβου πεσὼν. καὶ Εὔπολις, ὥσπερ ἀπ' ὄχθου πεσὼν, οἷον ἀπ' ὄνου.
'Απρξαμὲν [9]. κακοπαθῶν.
'Απρξίνου [10]. ἀποσβέσου.
'Απρξιφίων [11]. ἀρχαῖοζ παὶς ὄρχου. ὁ γὰρ Ξιφισμὸς, χῆμα ἐμμελείας τραγικῆς ἀρχήσεως.

'Απο-

" non respondet. Obscurata fuit *Salmasii* manus, qui sine " dubio scripserat: '*Απόσπασον. λοιγώσομαί σε*' ut patet ea Pin- " dari loco *Isthm.* 8. 68. ubi intelligere sane licet '*Απόσπασον*, " *nisi clarosque expone*; atque adeo *λοιγώσομαί σε*, quod Noster " interpretatur, *φωνεῖν ποιῆσαι*. At Scholiastes, cujus exi- " mius est, sed non leviter adfectus locus reddit *ἀπόλεσόν*. " quippe *Νέμεοι* Græcis, præsertim Doribus, etiam *ἀναγι- " νώσκουσι*, *legere*, ut Hesychius olleudit: idem aliquantulum " est juvandus accentu murato in '*Απόσπασον*, *ἀναγνώσεσθε*. " '*Απόσπασον* Suidas habet addita Epicharmi Siculi auctoritate. " Vid. '*Επιτομάσον*. „ Hactenus præclarus *T. Hemsterhusius* In literis ad me datis. Conf. *Not.* in v. '*Επιτομάτω*. Eo- dem fere modo Cl. *Kusterus*: „ Salmasius rectæ, ut arbi- „ tror, emendat: '*Απόσπασον. λοιγώσομαί σε*. Legitur autem „ '*Απόσπασον* apud Pindar. *Isthm.* II. 68. *Τοῦτο Νικόκλεια* „ *λοιγώσομαι*. ubi tamen Schol. *λύσω μου* exponit, *ἀναγνώσῃ*. „ Crediderim tamen, '*Απόσπασον* scriptum fuisse, pro '*Απόσπασον*, i. e. *λοιγώσομαί σε*. Favet series. Infra: '*Ιμπάσω. ἐμπάτω*. Pro qua supertius: *Εἰμαί σε. ἐμπάτω*. Sic passim τὸ & σὲ.
5. '*Απύσιος*.] Sirach. XXII. 16. [al. 13.] *σὺ τῇ λοιπῇ αὐτοῦ*. SOPINGIUS.
2. '*Απωσμα*.] Vid. Harpocration. & Patric. Jun. ad Clement. *Ep.* I. *ad Cor.* p. 57.
3. '*Ετυμολογοῦσι* &c.] Hæc glossa non est suo loco, & credo a Christiano. IS VOSS. Alii ab *λοιδωρῶ*. FLORENS. Vid. *Apoc.* IX. 11. & Cheltom. *Vc. Gr. Barb. N. T.* Si ab *λοιδωρῶ* deducas, juvat locus elegans Æschyli in *Agam.* v. 1090. ubi Cassandra exclamat:

'Απόλλων, 'Απόλλων,
'Αγυιᾶ τ' *λοιδωρία ἐμοὶ*,
ἀπώλεσας γὰρ &c.

Apollo, Apollo! Agyeu Apollo mihi fuisti: Perdidisti enim me &c. Schol. '*Απόλλων. λοιδωρία μου. Φθορὰ τῶν ὁμοπατρίων*. Vid. ibi Stanl. & conf. v. 1095. ubi idem repetitur. Ad Hesy- chianam etymologiam accedit illud Clementis Alex. *Strom.* L. I. §. 24. p. 151. '*Απόλλων μὲν τοι, μονοειδῆ καὶ σύμφυτον τὴν σωτῆρα τούνομα, ὁ οἷς ἐστι Θεός*. Vid. ibi Sylburg. & Viger. ad Euseb. *Præp. Evang.* p. 6.
4. '*Απονίσηι*.] Malè, ut puto, pro '*Απόδωσι*. KUST. Vid. inf. v. '*Απονίσω*.
5. '*Απωσπῆς*, *λοιπαίοι*.] L. *λοιπαίου*. IS. VOSS. Si, ut folet, Poëta locum respexerit, mallem '*Απωσπίσου*, ea *Il.* A. 60. ubi Schol. *ἐκκλίνου, ὑπογράφου*. quod una cum *λοι- πομένου* h. l. itaque referibendum foret. Vid. sup. '*Αποπε- τῶν*, '*Αποῖκαζ*, & '*Αποίκασζ*.
6. *Χοιζῆζαζ*.] L. *χοιζῆζαζ*, ut in sequenti. SCAL. SALM. SOPING. STEPHANIUS. *χρεμῆζαζ*. IS. VOSS. Vel *λοι- χοιζῆζαζ*, ut est apud Suidam. ARCER. '*Απωσσφίζαζ* ex Hagen. & Phavor. recepi pro quo cetera Editt. male '*Απωσφ*, per τ. Non displicet *λοιχοιζῆζαζ*: quum simplex *Νοσφίζω*) infra exponitur, *χοιζῆζι*. Nihil tamen mutaverim. Vid. *Not.* in v. '*Απεσφίλιζεν*. —— *ἰλιάζω*. & v. seq.
7. '*Απωύμενοι. ὑ μνημονεύοντες*.] H. Steph. in [*Indice*] *Thes. Gr. L.* locum hunc Hesychii adducens, legit, *οἱ μὴ μνημόνευ- ντες*, sine ulla mentione variæ lectionis. Sane cum nulla Editio hodie sic habeat, ex propria conjectura eum sic le- gisse necesse est. Parum autem interest, utram lectionem sequaris, cum neutra τῇ '*Απωύμενοι* convenire videatur. KUST. An '*Απωσύμενοι*?
8. '*Απ' ἄνω* &c.] Scribo voce una transposita: *ἄνωθ' λοι τύμβου πεσὼν*, ἢ Εὔπολις, *λοι ὄχθου πεσὼν*. Nam Aristopha- nes dixit *λοι τύμβου πεσὼν*. Vide Parœmiographos. HEINS. '*Απ' ὄνου καζαπεσὼν* esse vult *λοι τύμβου*. cum hæc parœmia de iis proprie, qui equum petunt, cum asino non recte uti possunt. Tu vide, num ita scripserit Grammaticus: '*Απ' ὄνου καζαπεσὼν. ἢ Εὔπολις ἄνωθ' ἀπ' ὄχθου πεσὼν, λοι τύμβου πεσὼν οὐκ ἀπ' ὄνου*. IDEM. Deest *ἄνωθ' Λεπτοφάνης*, *λοι τύμβου π.* &c. Mens est, quod vulgo dicitur *λοι ὄνου πεσὼν*. Aristopha- nem dixisse *λοι τύμβου πεσὼν*, Eupolin *ἀπ' ὄχθου*, aut, ut

'Αποξίφισμα [12]. ἀποδιδεκίμασμα.
'Αποξύσας [13]. ἀφελών.
'Αποπαλώσῃ [14]. ἀποπαλαιώσῃ. καὶ ἀποκρύσῃ.
'Απέπαξ [15]. ξύμπας, ἢ σύμπαν.
'Αποπαπαθῦσαι [16]. ἀφελκύσαι, ὅπως φύ- γωσιν.
'Αποπαρδακᾶ. τοῦτο εἶπε πρὸς τὸ 'Αποπαρ- δῶν.
'Απὸ παῖδι φίλῳ δόμεναι [17]. ἀποδοῦναι τῷ παρα- φιλεστάτῳ παῖδι.
'Απὸ παῖδος ἁμαρτών [18]. ἁμαρτήσας, ἢ ἀποτυχὼν τοῦ παῖδος.
'Αποπεθαμένου [19]. ἀπεφθεμένου.
'Αποπέμπτης [20]. πρεσβυτῶντες.
'Αποπίπεκ) [21]. ἀποπέκαζ).
'Αποπεφνῶ [22]. ἀποπλήρω(ω, ἀποτελέζω.
'Αποπεφάνθαι. ἀποδειχθῆναι.
'Αποπεφασμένον [23]. ἀπεφθεμένον.

'Απο-

alii, *λοι χοὶς*. Vide Zenobium. Ita Plato [*de Legib.* L. III. *sub. fin.* p. 810.] dixit *λοι οὐ πεσὼν*, ut alii *λοι ὄνου*. IDEM. Vid. Aristoph. *Nub.* 1236. ibique Schol. Conf. Suid. & Menag. ad D. Laërt. VII. 62. Item Schott. ad Zenob. II. 57. Similis ambiguitas est in illo Timagenis apud Plutarch. *Symp.* L. II. p. 634. *τὸν ὑ Μῶνα*, & *τὸνοῦ ἰμάτιον* permutatis, Idem refert Athen. I. XIV. p. 616. Sic *Αἰλιανεύς*, & *Αἰλιανεύς*, apud Suid. in V. Plura ejusmodi ea Latinis collegit Marinus Reichemius *Centur.* c. 2. *pag. antepenult.*
9. '*Απρξαμὲν*.] Vid. inf. v. *Ξυρᾶν*.
10. '*Απρξίνου*.] Vid. *Σοίπαρ*. IS. VOSS. L. '*Απυζίνου*]. Infra: *Σοίπαρ. σοίπαρ*. PERGER.
11. '*Απρξιφίων*.] Ita legend. arbitror: '*Απρξιφίων. ἁρχηγὸς*. *Σιφίζων γὰρ, ὀρχησὶς*. Eustath. *Il.* Σ. p. 1227. 31. [sive 1167. 22. *Ed. Rom.*] SOPING. Vid. inf. *Σιφισμὸς*, *Τιλε- τὰς*, *Ἐμμελεια*, &c. & *Διαξιφισμὸς*.
12. '*Αποξίφισμ*.] L. '*Απξιφίσμ*. GUYET. Forte: '*Απξι- φισμὸς. λοιδωρίαμβος*. Gladiatores prn reprobis & facinorosis hominibus. PERGER. An *Pergeri* mentem confer I. *Cor.* IV. 9. (*Ἡμᾶς τοὺς Ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξε ὡς ἐπιθανατίους*.) & A. Scultetl *orat.* præfixam *Delitiis Euong.* p. 7. Præplacet tamen *Il. Vossii* sententia, ut '*Αποξίφισμ* idem sit quod *ἀπο- βίλεσμ*. '*Αποξίφισμ* autem prn *ἀπξ* ut sup. '*Απορίφημ*, pro *ἀπορρίψαμ*.
13. '*Αποξύσας*.] Hom. *Il* I. 246 *Τῦρον λοιδώσας* &c. SCHR. '*Απολυμαίνων*, *distringentem se* vertit Plinius l. XXXIV. c. 7. SOPING. Conf. Kuster. ad Suid. & Hemsterh. ad Lucian. *Dial.* p. 26.
14. '*Αποπαλώσῃ*. &c.] Vide in '*Απεπάνθη*. Pro *λοιπαλαιώ- σῃ* forte *λοιπαλαίσῃ* scribendum, cum *Foëtio* in *Œcon. Hipp.* p. 78. *fin.* Alhoqui vide numin expositione sus Hesych. respexerit duas voces, *παλαιὸν* & *πάλαι*. Etotian. 87. '*Απεπαλαίσῃ. παλαί- σῃ*, *ἢ πρόσφορ κυσί*. Galen. *Gloss.* '*Απεπαλαίσῃ. λοιπαλαίσῃ. Ἐστέον δὲ τὸ 'Απεπαλαίσῃ*, *ποτὲ μὲ τὸ συγγενικὸν τὸ λοιπαλ- λαν σημαίνῃ*, &c. Vid. inf. in '*Απεπαλαίσῃ*. Conf. '*Απεπα- λώσῃ*, *λοιπαλώσῃ*. Cl. *Kusterus* sequenta notaverat: „ Pro „ '*Απεπαλαίσῃ*, potius '*Απεπαλαίσῃ* scribendum, ab *λοιπαλὸν*: „ quod idem ac *λοιπάλαμ*, i. e. *exutio*. Galenus in *Lex.* „ V. '*Απεπαλαίσῃ*: '*Ἐστέον δὲ τὸ 'Απεπαλαίσῃ*), &c. Est „ autem vox Hippocratica, ut non solum discere licet ex „ loco citato Galeni, sed etiam ea Foëtio in *Œcon. Hipp.* „ V. '*Απεπαλαίζω*, ubi nonnulla ad illustrationem loci hu- „ jus pertinentia reperiet Lector. Quod autem sequitur, „ *λοιπαλαίσῃ*, non tam est interpretatio, quam diversa „ vocis præcedentis lectio. „
15. '*Απέπαξ*.] Compositum ex *πάξ*, id est, *παντελῶς*. Vid. in *Πάξ*. G. Nisi forte scripsit '*Απεπαν*. H. STEPH. *Ind.* Vid. '*Επίπαξ*.
16. '*Απεπαπαθῦσαι*.] Forte legendum '*Απεπαθῦσαι*. G. Vel '*Απεπαπῦσαι*. HILL. IS. VOSS. L. '*Απεπαπαλάσῃ*, *palos evellunt*. PERGER. An '*Απεπαπῦσαι*;] Infra: *Παπῦσαι. ἐξελκύσαι πάντα*. Conf. H. Steph. *Ind.* Et hoc series suadet. Alioqnin '*Απεπαθῦσαι* legerem, ex Hom. *Il.* Σ. 101. Ad quem locum respexisse Hesychium notat *Kusterus*; '*Α- πεπῦσαι* corrigens inde. Schol. ad *l. c.* '*Απεπῦσαι*(ω.] *ὅτε οἱ τοὺς ποδὰς πλεκόμενοι*, *ἢ ἀπασχίζ. ὅ ἐστι, φλάζαι*). Ubi si- militer *fugæ* mentio; ut hic apud Hesych.
17. '*Απὸ παιδεῖ φ. δ.*] Est ex *Iliad.* A. 98.
18. '*Απὸ παιδὸς ἁμ.*] Defumsit ex *Il.* X. 505.
19. '*Απεπεθαμένου*.] L. '*Απεπεφθεμένου*. IS. VOSS. Pessime pro '*Απεπεφασμένου*, ut recte legitur paulo inferius. KUST.
20. '*Απεπεμπτεύτες*.] Videtur ea poni, quo sensu extat in Theo- phyl. *Quæst. Phyl.* V. *Οὐδὲν ὁ λαγωὸς πλὴν ὅ δρόμου καὶ τοῦ πόνου ἕνεκεν πανηγύρει ἐπιλύεις λαπαρώτερος*, i. e. *a se amoveri, fu- gari, evitare*. ABRESCH. Vid. inf. v. '*Απεπεμπτῶν*.
21. '*Απεπίπεκ*).] Vid. v. '*Απεπῶν*, supra.
22. '*Απεπεφνῶ*.] Vid. inf. *Διαπεφνῶμ*.
23. '*Απεπεφασμένον*.] Vid. Harpocration. SCHR. Vid. sup. v. '*Απεπεθαμένου*.

8. '*Απο-*

'Απεπιφασμένως. φανερῶς.
'Απεπφωτησε. ἀπῆλθεν, ἀπεδήμ.
'Απεπφυκίαν '. ἀλλοτρίας φύσεως εἶναι. '
'Απεπτιλύσαν '. ἀποπτίσασα.
'Απεπλαδίζα 3. ἀποκρυσθίζα.
'Απεπλάξαντες 4. ἀποπλανήσαντες.
'Απεπλαχθείς 5. ἀποπλανηθείς. ἀποτμηθείς.
'Απέπλασαν 6. ηχεῖν. ῥήττε.
'Απέπληκτον. θαυμαζόν. ἀναίδητον.
'Απεπλήκτῳ 7. ᾧ ϛδη ἄν τις ἐκὰν προσπλάσειεν, οἷον μεχθηρῷ.
'Απεπλήκτῳ ποδί. μανιώδη. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σατυρίῳ.
'Απεπτίαν 8. ἀποπτίσαν.
'Απεπτλεν 9. πλεῦσαι.
'Απεπληξία 10. μανία, ἢ ἄνοια.
'Απεπλεύσαμεν. ἐμπλοκαὶ Αχαιῶν 11.
'Απέπλυσε. τὸ μηκίστ προῖς πλοῦν ὀλιγίστιον ὑπὸ πλοῦν.

'Απο-

1. 'Απεπφυκέναι.] *Degenerare.* SOPING.

2. 'Απεπλάζειν. κωφοδίζειν.] A πάλαι, IS. VOSS. Forte est idem quod supra dictum 'Απεπλαδίζει: ubi vide quæ notavimus. Quod autem sequitur κωφοδίζειν, videtur esse diversa lectio ex 'Απεπλάζειν. Nam interpretatio quidem ejus esse nequit, cum vox illa nihil significet, & ne Græca quidem sit. Nisi quis forte legendum putet ἀποπλάζειν, ab ἀποπλάω, *abfilire*, vel *refilire*. Sed quomodo interpretatio illa τοῦ 'Απεπλάζειν convenire possit, minime video. KUST. Leg. κωφοπλάζειν, *luto obturum esse*. PERG.

3. 'Απεπλαδίζα.] Scrib. 'Απεπλασμένα, ex Hom. *Il.* N. 578. ubi ὁ Scholiasta itidem exponitur, λιπαρωδίζα, KUST. πλεῖν, seu πλεῦν, *appropinquare facta, admotus, πλησίον admitter, admoveor.* 'Απεπλάζομαι, *rejicior.* ABRESCH. Scripseram ex *Il.* N. 578. 'Απεπλασμένα. Favet quidem emendationi series literarum, quæ mox itidem requirit 'Απεπλαγχθεντες. Attamen receptæ lectioni formandi leges minime repugnant. Quin & κωφοπλαδίζα in antiquo codice apud Homer. reperit Vir Clar. Infra scriptum: Παρεπλαδίζη. L. Παρεπλαγχθη. ex *Il.* O. 464. VALKEN. in *Misc. Obs.* VIII. 1. p. 153.

4. 'Απεπλαξάμενος.] Potius 'Απεπλαγχθεντες. KUST. Vid. *Not.* præced.

5. 'Απεπλαχθείς.] Ex *Il.* N. 592. In oraculo de obitu Juliani, apud Suid. v. Ἰουλιανός:

Ἤδη σ' αἰθερίοι φίλοι πατέρων αἰόλοι,
Ἔνθα κακοπλαχθεὶς μοιρηγόνου οὐ δίκαιος ἔλθῃ.

6. 'Απέπλασαν.] Hinc ἀποπλασῶ, Marc. XIII. 22. Vid. *Misc. Obs. Vol.* V. T. I. p. 32. & Fœt. OEcon. *Hipp.* item *Not.* in v. πλάσῳ.

7. 'Απεπλήκτῳ.] Vid. Petav. ad Synes. p. 5. SCHREV.

8. 'Απεπτίαν.] L. 'Αποπτίσαι. ut πτύρωσι, & πλάσμασι. IS. VOSS.

9. 'Απεπλεν.] *Alt.* XXVII. 2. ubi Glossæ: 'Απεπλεῖ, ἐκπλέον quomodo forte scripserat Hesychius, raro ab his Glossis recedens.

10. 'Απεπλήξία.] Vid. Suid. & Fœt. OEcon. *Hippocr.*

11. Ἀπεπλεύσαμεν.] Scrib. ἐμπλοκαὶ. Ἀδύνατος. SALMAS. Leg. ἐμπλεκαὶ πλόαι, *funium.* PERGER. Confer Genitiv. Κυπρίων supra in v. Ἀλαῶν.

12. 'Απεπομπαί.] Vid. Harpocration. & Meurs. *Græc. Fer.* SCHR.

13. Ποπαμπος.] L. ἀποπομπαίος. Vid. Harpocrat. in 'Απομπαῖος. [ibique Maussac.] VALES. BRUNO. BOCHART. (*Hieroz.* L. II p. 651.) SUICER. *Thes.*

14. 'Απεπομπος. . . . . ὁ καθαρ.] Leg. 'Απεπομπαῖος, *A purgantes*; & post, ὁ καθαρμὸς. Homicidii polluti apud Græcos neceſſe erat, ut ab aliquo viro principe certis ceremoniis purgarentur; & qui non admittebantur, sed ob ſceleris & homicidii immanitatem repellebantur, ἀποπομπαῖοι dicebantur. Vid. Apollodor. Lib. II. Hunc morem tangit hoc loco Heſychius. PALMER. L. 'Απεπομπαῖος. BRUNO. SOPING. IS. VOSS. L. 'Απεπομπαῖος. ὁ ἀποπομπαῖος, ὁ ἀποφυλὸς, & fortaſſe, ἀποπαπαφυλὸς. HEINS. Vid. Suicer. *Thes.* & Heſych. mox in 'Απεπομπος, quod explicat ἀποπαφυλὸς. Vide porro, num pro ἀποφυλὸς forte legendum, ὁ τρόφιμος: ut reſpiciatur bircus ille emiſſarius ſolemni expiationis die *Levit.* XVI. 8. ubi LXX. ἀποπομπαῖος. Suidas; 'Απεπομπαῖος. ὁ χίμαρος. ὁ τράγος. Vid. inf. in Βοῆς. Cl. *Abreſch* in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 104. pro ὁ καθαρμὸς, mallet ἀποπαπαφυλὸς. Sed voluit, credo, ἀποπαπαφυλὸς. Aliter *Kuſterus*: „ Palmerius (inquit) legit „ ὁ καθαρμὸς: ſed deficio, an ei adſentiendum ſit. Si „ enim ἀποπομπαῖος eſt ἀποπαπαφυλὸς, ut mox exponitur ab „ Heſychio; quidni ἀποπομπαῖος ſit καθαρμὸς? „

'Αποπομπαί 12. ἡμέραι πινές, ἐν αἷς θυσίαι ἐτελοῦντο τοῖς τεμενίοις 13 θεοῖς.
'Αποπομπαῖ 14. ὁ ἀποφραδεὶς. ἀποκαθαρμὸς. καὶ ὁ κεκαθαρμένος.
'Απεπομπεῖν 15. τὸ ἀποπέμψαι. καὶ ἀποκαθήσαι.
'Απέπεμπεν 16. οἱ ἄξιοι ἀποπεμφθῆναι ἀφ' μεχθηείας ἥθους.
'Απεπέμπειμεν 17. αἱ ἀποφερόδες ἡμέραι.
'Απεθεν 18. χωρὶς.
'Απόπαρθεν. πόρρωθεν.
'Απεπεν 19. ἀπελθεῖν.
'Απόπαρθι πᾶν 20. ἄπωθεν τῆς πλοίου.
'Αποπαρσωπίζας. ἐκμαλάσσας 21 τὸ πρόσωπον, ἢ ἰσοπλεύρας.
'Αποπάτη. πίδαξ. ἀπίλθη.
'Αποπάμβρ 22. ἀποπάδες.
'Αποπέρσατ') 23. ἀποπάσασθαι') τὰ περὶ τὸ πάρυ') 24.

"Απο

15. 'Απεπομπεῖν.] Vetus Poëta apud Feſtum: τελεῖν λυτρώσασθαι τοὺς τὸν τελεῖν καὶ καθαίρειν ἀνοσίους ἀνοσίους ἐπὶ τῶν ἱλασμ. G. Ita exhibet Guyeti Notam Editio Schrev. Longe aliter Græca illa leguntur apud Feſtum in v. *Strigae*, etſi corrupte Conf. ſup. v. *Not.* in v. 'Αλαῶν: ubi de eodem verſu. Poſtremam vocem ἱλασμ ſuppleverat ibidem Joſ. Scaliger; cujus correctionem ſequutus videtur Guyetus. Id ſi verum, ſcripſerat forte:

Στελεῖν λύσασθαι, καθίσαι, τὸν τελεῖν ἀπὸ λαοῦ
Ὄρνιν ἀνόσιμον &c.

Vid. Inf. in v. Στελεῖν. Conf. ſup. v. 'Απεπίμπρατες.

16. 'Απέπεμπεν.] Vid. in Βοῆς *Gen.* XLVII. [26.] legitur verbum ἀποπεμπεῖν, i. e. *quinque partes omnium fructuum dare.* SOP. Exempla ex Cyrillo dedit Suicer. *Supplem. Lex. Gr.* p. 320. & *Thes. Eccl.*

17. 'Απέμπειμεν.] Leg 'Απεπίμπειμεν. H. STEPH. (*Ind.*) IS. VOSS. G. Ἀπέπομεν leg STEPHANIUS. Priores Edd. omnes pro 'Απεπίμπειμεν habent 'Απέμπειμεν, reclamante & ſenſu & literarum ſerie. KUST.

18. 'Απεθεν.] L. 'Απόπαρθεν. IS. VOSS. Lege: 'Απόπαρθεν, ἄπωθεν, χωρὶς, πρόμωθεν. Vid. mox 'Απόπαρθι. Et ſic Schol. *Il.* Υ. 501.

19. 'Απεπεν.] An 'Απελθεῖν G. Leg. 'Απορρεῖν. IS. VOSS. 'Απορεῖν mutaverim in 'Απορεῖν. Subaudit ἐωυτῷ. ut ποιεῖν ἐωυτῷ, pro *ſe ferre, abire.* WESSELING. 'Απορεῖν pro *rejicere* ſæpe apud LXX. in libro *Jobi.* Vid. *cap.* XIV. 19. XV. 4. XIX. 18. &c. Cl. J. Gregorius in Scholiis ad Matth. XV. 17. Ἐκβάλλει] reddit, ἀποπέμπει. Sed 'Απορεῖν in Activa forma non memini me legere, niſi in illo verſiculo; Ἡμῖν δ' ταχέως ἀπορεῖ ὑπνος &c. *Verum ubi* (Sol oriens) *velocia ſomnia abegit*: apud Plutarch. *de Occulte vivendo*, p. 1129. E. Et Gloſſ. Or. Lat. ex Cod. S. German. p. 206. *Ed. Labb.* 'Απορεῖ. *Abigat.* Conf. inf. in Μεθεῖσαν, & Ἐρίζας. Apud Plut. tamen rectius ἀπωθῆσαι, vel ἀπωθεῖν, legitur, ut Xylandr. p. 24. ednotat: ἀπορεῖν enim & a metro (inquit) & ab uſu ſermonis Græci eſt alienum. Accedit quod in Cod. Turneb. & Vulcob. ἀπωθεῖν invenerit Variantium Lectionum Conjector. Quidſi igitur apud Heſych. pro 'Απορεῖν, legeremus 'Απεφθὸν εἶναι, quod per compendium forte ſcriptum ſuit (*Απορ. εἶναι*) ut ſæpius fit, quando eadem vox repetitur: media enim intercedit hæc gloſſa inter 'Απόπαρθι, & 'Απέπεμπεν. Poſſes etiam 'Απορεῖν, aut ſimile quid, reponere; ut taox: 'Απορεῖσθαι. ἀπιέναι. Et tamen prius præfero. Similiter in Gloſſis Nomicis legitur: Τρὶς, χεῖρον ἴσχ. Non dubito, quin decurtate ſcriptum ſit Τρὶς. pro Τρισπιτεῖ, quod paullo poſt eodem modo exponitur. Adde, quod in Achmetis *Oneirocrit.* c. 148. p. 115. ἐπίσω legatur male, pro ἑτέρα ὁδῷ, quod dictio favet. Vidi tamen poſtea, Cl. *Abreſchium* in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 104. conjecture, h. l. legendum; 'Απορεῖσθαι. πίσω. τὸ ἀπιέναι. Quod ſi placeat, confer vocem ἀπορροφέσιμα, qua carent Lexica; ſed habet Meleager in Epigrammate inedito:

—— αὐχμηρὸν δίψος ἀπορροφέων.

Similis eſt vox Τρισπιτεῖν infra.

20. 'Απόπαρθι πᾶν.] *Il.* Π. 334. ἄπο σὺ πᾶν. & Κ. 410. ὄφρ' ἔτι πουλὺ λείποιτο.

21. Ἐκμαλάσσας.] L. ἀπαλύνας. J. Pollux *Lib.* II. [*Segm.* 48.] 'Αποσοφισμένος 5, τὸ καθαρὸν τὸ σεσηπὸς εἶναι Φιλήμονος. Martial. I. VII. *Tumenta rugas uterι quæ condere tentat.* SOPING. Pherecratis verſum adſcripſerat *Heinſius.*

22. 'Απόπαμβρ.] Hom. *Il.* Β. 71.

23. 'Απόπερσατ'.] Vid. inf. Πτερίσατ'), & 'Απόπρασαι').

24. Πάρυ.] Hæc interpretatio pertinere videtur ad verbum 'Απόπερσατ'). KUST.

L 'Απ

"Απο πόλεω. [1]. ἀπὸ τῆ πόλεως.

"Απορθον [1]. πέρασθαι ὁρώμενον. ἢ ἀθεώρητον. ἢ πολύοπτον [3].

"Απορθ[ος] [4], ὁ ἄνωθεν. καὶ ἔξω τῆ ὄψεως.

'Απορθώσαι [5]. ἀπομύξασθαι.

'Απόπυστον. ἀπόρρητον.

'Απόπυστον [6]. ἀπόκλητον. κεκρύπτων, ἐκλελητον.

"Αποπτ[ος] [7]. ἀσφαλὴς, βέβαι[ος]. καὶ ὁ ἄνωθεν τῆ ὄψεως.

'Απορρίας ἀρί[ος]. ἐπ' ἀνθρώπων ὁ πυρώμε[νος] [8].

"Απορρίζων. ἀπὸ πυρὸς ἐδίαν.

'Απορράξ. ἀπορρῶγα 9. ἀπόσπασμα. ἀπότμημα.

"Απορος [10]. ἀδιεξοδευτὸς. ἀγωνιᾷ.

'Απόρρητοι [11]. ἀφθέγμενοι. ἀκαταμάλωτοι.

'Απ'

1. 'Από πόλε[ως]. &c.] Forte 'Απορ[ρ]όλε[ως], ἀκροτόλεως. Vid. Pbavorin. SOPING. Similiter *Theo. Bruno*: „ *Putarim legendum* 'Απορ[ρ]όλε[ως], ἀκροτόλεως. *In Favorino legitur*: 'Απ[ο] „ πορ[ρ]όλε[ως], ὁ λὸν τῆ πόλεως. „ Postea addidit: „ *Vel* 'Απ[ο] „ πόλε[ως]. „ Fluctus lo fimpulo! nihil enim mutandum. 'Από πόλε[ως], pro λὸν τῆ πόλεως, exſtat *Il.* Δ. 514. & alibi. Sed una voce 'Απόπολις legitur apud Sophocl. *Œd. Col.* ν. 198. Schol. ἔρημος τῆ ἄπολις. Conf. ad *Trachin.* ν. 655. & *Misc. Obſ.* V. 1. p. 104. ubi parilia leges.

2. 'Απορθ[ον.] Conf. Suid. & inf. v. 'Εξ λόπορα. Ceterum 'Απορθ[ον] idem eſſe, quod ἄπορθ[ον], *invisibile*, non æque notum. Exempla dedit Suicer. in *Theſ.* Conf. inf. v. 'Απορμεθ[ος], & 'Απόφορος.

3. Πολύοπτον.] Pertinet ad vocem 'Απορθ[ον], cum α intenſivo, Vid. ſup. In v. 'Απόπυστον, 'Αβλὲς, &c.

4. 'Απορθ[ος.] Vid. Schol. Gr. in Greg. Nazianz. *Stelit.* I. p. 1.

5. 'Απορθώσαι.] Vid. ſup. 'Απόπτυσις λογες, & *Misc. Obſ.* V. 1. p. 104.

6. 'Απόπυστον. . . κεκρύπτων.] L. 'Απόπυστον, & κεκρύπτων. SALM. IS. VOSS. KUST. Prius correxerat *H. Junius*; poſterius Phavorinus exhibet. Utrumque H. Steph. *Theſ.* T. III. p. 602. emendaverat.

7. 'Απορθ[ος.] ἀπὸ. β.] Vid. ſup. *Not.* in in 'Απορθῶ. Cetera conf. pauſſo ante v. 'Απορθ[ος].

8. 'Ο πυρόμε[νος.] Forte leg. ἐπ'ἀνθρ[ώπ]ου. Nam Athen. L. III. *Deipnoſ.* cap. 29. 'Λητα δ' ἀνθ[ρ]ώπου ἐπ' ἀποτειχίσει καὶ πόλεως, ἐν ἀπόρροις δ' ἐπ'ἄπτερος. καλύπτω γὰρ τὸν τῆ Ζωπύρου. SOP. KUST. L. πεπυρωμέν[ον]. IS. VOSS. Non dubito, quin legendum ſit ἐπ'ἀνθρ[ώπ]ου, aut certe πυρ[ώ]με[νον]. H. STEPH. *Theſ. T.* III. p. 686. allato eodem Athenæi loco.

9. 'Απορρίξ. λαπίδιον.] 'Απορίξ, *ſpartula*. SOPING. An λαπίδιον, prò λαπίδιον? GUYET. L. 'Απορξ. IS. VOSS. Vid. inf. 'Απορίξ. quomodo forte pro λαπίδιον h. l. ſcribitur: ſed λαπίδιον mallem. Cl. *Kuſterus* legendum ſtatuit λαπορίξ, vel λαπίγγιον.

10. 'Απορ[ος.] Vid. in 'Αλυδαιεῖ.

11. 'Απορθ[ω.] Notat & *quod expugnari nequit*; & *non tractatum*. Prioni ſenſu Æſch. *Pers.* ν. 348. altero Ariſtid. T. I. p. 451. ABRESCH.

12. 'Απ' ὀρθὶς, ἐπὶ ὑψηλῶ.] L. λὸν ὑψηλῶ. KUST. Vix auſim tentare: Heſychius enim ὄρθιον expoſuit ὑψηλὸν. Erunt tamen, opinor, qui maluerint: 'Απὸ ῥίν. quod ſemel repeſire licet apud Homerum, *Iliade* videlicet Ξ. 154.

"Ηρη ——
Στῆσ' ἐξ Ὀλύμποιο λὸν ῥίν, —— ——

Conf. ν. 225. Τὸν autem Homero dicitur *montis cacumen*. vid. Schol. ad *Iliad.* T. 140. & Heſychium, ῥίν exponentem ἀκροτάτην ὄρος. *Radix montis* Homero audit, Πρυμνὸν. (*Il.* Ξ. 307.) quod vocabulum in Heſychio reſtituendum eſt, ubi poſt Πρυμνὸς perverſe editum Πρυμνεῖα. VALKEN. in *Misc. Obſ.* VIII. 1. p. 153.

13. 'Απορίαι.] Vid. Pric. ad D. Luc. *Euang.* XXI. 25. Sæpe apud Hcſiodotum.

14. 'Απόρους. ἀμηχάνους.] Supra: 'Αμήχανον. ἄπορον. &c. Philoſtrat. *Vit. Apollon.* L. I. c. 4. conjunxit τῆ ἀμηχάνων. Et Longus *Paſtor.* L. III. p. 71. ἄπορ[ος] λὸ τῆ ἀμηχάνου.

15. 'Απορ[ος.] Aqu. I. *Reg.* XVIII. 23. Aqu. Theodot. *Prov.* XXVIII. 3. BIEL.

16. 'Απορ[ρ]ήσω.] Reſpexit locum II. *Cor.* IV. 8. Vid. Suicer. *Theſ.*

17. 'Απίρυζεν. ἀφίλατο.] L. ἀφίλατ. IS. VOSS. Scrib. ἀφυλατ., ab ἀφύλακτος, *reſtio*. Vel lege ἀφίλατο, i. e. abſtulit, & refer ad 'Απόλλ[υ]ι, ab ἀπορίζω. Conf. *Not.* ſeq. KUST. 'Απόρυζε exſtat *Il.* E. 20. & alibi.

18. 'Απορῶσι. ἀφορῶσι.] Scrib. 'Απορῶσι. ἀφορμῶσι. PERGER. 'Απορμῶσι. λαπίσσι [Vid. mox.] IS. VOSS. Non dubito, quin legendum ſit: 'Απορῶσι. ἀφορμῶσι. Sane literarum ſeries requirit 'Απορῶσι. Id autem ſignificare idem quod ἀφορμῶσι notum eſt. Vid. Schol. Hom. ad *Il.* E. 20.

'Απ' ὀρθὶς. Ἐπὶ ὑψηλοῦ [12].

'Απορία [13]. ἀγνοία.

'Απορμύμενα. ὀρμῶντες.

'Απόρους. ἀμηχάνους [14].

"Απορ[ος] [15]. ἀδεὴς.

'Απορρύμενα [16]. πεινῶντες.

'Απορρώντες. ἀμαχητοῦντες.

'Απίρυζεν. ἀφίλατο [17].

'Απορησαν. ἀφορῆσαν [18].

'Απορράσαν [19]. ἀφιλέσθαι. κλέπτειν.

'Απορραίσ[ι]. ἀπορεῖ [20]. ἀλλοφθερεῖ. ἀποφαίσεις [21].

'Απορραίγιν [22]. τὸ ἐκ πολλῶν ὀλίγα διδόναι.

'Απορραγεῖ. οἱ χαβαρμοὶ [23].

'Απόρραξιν [24]. παιδικὸν ἀλλὰ σφύρας.

'Απόρρησις [25]. ἀπορία. περισσολόγησις.

'Απόρρημα. ἀπαγόρευσις.

'Απ'

ubi λάπρυζι exponitur ἀφόρμυζε. Vel veriſimiliter etiam etiam dici poteſt, Heſychium ſcripſiſſe, vel ſcribere debuiſſe: 'Απρυέτην. ἀφεσίνην. Sane Euſtath. ad Hom. 'Απρυέζων exponit, ἀφορίζων, ἢ ἀφωρίζας: & Schol. Homeri 'Απορι (quod eſt verbum priori cognatum) interpretatur, ἀφορίσας, ἀφιλάμε[νος]. Conf. inf. v. 'Απυείσας, & 'Αποφείσας, & 'Απόρους. KUST. Utraque *Kuſteri* conjectura ſatis ſe tueri poteſt. Conf. v. 'Επυείσας, 'Ορύσας, & Οὐρίζ. Non auſim enim ſtatuere, 'Απορῶσι fuiſſe, Plur. Partic. fem. gen. Ionic. pro ἀφορῶσι, ab ἐρῶ.

19. 'Απορράσαν.] L. 'Απορῶσαν. IS. VOSS. Forte pro 'Απορῶσαν, quod pro ἀφελεῖ ponitur apud Hom. *Odyſſ.* II. 418. Quorſum autem νῦν pertineat, non video. KUST. 'Απορῶσαν rectè corrigunt. Quando ἀφιλεῖ exponitur, confereodus locus Heſiodi *Theogon.* ν. 393. Μὴ τὸ' ἀπορῶσαν γενέων, &c. Ad poſteriorem ſignificationem pertinet locus Ariſtot. *de Generat. Anim.* L. III. a Budæo notatus: Τὸ δ' ἄρρεν χρὸ· εἰ τῆς φυτίοις, καθάπερ οἱ Σιδώνιοι τὰ ἀπ' ἀρχῆς πλοῖα ἀπόπυστ[ον], ἵνα μὴ ὑπὸν λάπρυζι. De piſcibus loquitur.

20. 'Απορεῖ.] Imo λάπρυζ. IS. VOSS. Leg. λάπρεῖ, ex *Odyſſ.* A. 404. Κτημαῖ' ἀπρυέμενοι Ἰθάκης &c. L. BOS *Obſ. Crit.* p. 257. KUST. PERGER. Legendum eſt λάπρεῖ, quod Atticum eſt pro λάπρεῖ, i. e. *perdet*. Sup. 'Απόλλ[υ]ι. λάπλεν. Cum hoc ergo bene convenit ſequens ἀλλοφθερεῖ. KUST. *Diatr. Anti-Gronov.* p. 39. Apollon. Lex MS. 'Απρυέμενοι. λάπλεῖ, ἢ ἀλλοφθερεῖ. Κτήματ' ἀπρυέμενοι. ἴδιον ἢ ὁ Ῥαψὶς. Conf. Schol. ad Hom. *l. c.*

21. 'Αποφείσας.] Pertinet ad 'Απορεῖ, (quod Heſych. hic cum 'Αποφείσας ſupinâ negligentiâ confundit) ab ἀπεῖμι, i. e. *abire*, *in malam rem faceſſere*: quod etiam ſignificat ἀπορθείρειν, vel λαπορθείρειν. (ut apud Eurip. *Androm.* ν. 708. 715.) Supra: 'Απείμι. λαπορθείρω. πορεύω μὴ φίλως. i. e. *abi in malam rem*. Infra: 'Αποφθορεῖ μοι. ἀπαλλάγηὶ μοι. i. e. *Diſcede a me*. Et: Ἔβην. φθείρω. ἀπαλλάσσω, ἀφί, *faceſſe*. Suidas: Ἤρρεζον. (ab ἤρρω, quod idem ac ἤρω) ἐφθάρη. ὤλεσα. Idem: Εἰπρήζον. εἰσερχόμην. Id eſt, *ingreſſus eſt*: male ſc. ſenſu: veluti cum pectus intrare aliquam domum dicitur. &c. KUST. *l. c.* Conf. ſup. *Not.* in 'Απρήζει; & inf. v. Διαπρήσαι, Ἐξαλάσθη. &c. Quæ parenthetice interjecta vides in hac *Nota*, ex *Kuſteri* chartis dedi.

22. 'Απορίγνων.] Forte leg. 'Απορίγνων. H. STEPH. *Ind.* L. 'Απορίμενον, vel potius 'Απορμῶν, *guſtatim dare*. IS. VOSS. Puto legendum eſſe 'Απορίμενον, quod proprie quidem ſignificat, *reſpergere*: metaphoricè autem dici potuit pro, *parce dare*, ſive *impertire*. KUST. PERGER. De h. l. ita ſcribebat Cel. *Hemſterhuſius*: „ Fatcor ingenioſam eſſe conjectu„ ram 'Απορίμενον: neque tamen idcirco vera fuerit: nam „ procul dubio ſcribendum eſt, 'Απορίγνων. Harpocration „ præbet 'Απορίπτασις, λοιμορρύπους, κύμασιν τοῖς ὕδασι. „ inellus in Suida 'Απορίπτους. Erotian. 'Απορίγ[ε]ι. λοιπόν. „ Galenus, ἀφανίζ[ε]ι. Eſt in Hippocrate ἀλλὰ 'Αγρ. τὸν χρό„ ον λάπρυζ. ubi in explicando hoc verbo prorſus in contrarium interpretes abire notat Galenus. Verum aliud „ 'Απορίγνων τὸν χρόνον, aliud 'Απρύγνων Heſychii, *paululum* „ *quidam de tota*, vel *de multis porrigere ac prabere*. Sed hæc „ fere Stephanum in *Ind.* Theſ. occupaſſe jam nunc video. „

23. 'Απορρώγε. οἱ καβαρμοί.] Leg. 'Απόρμενοι. λοιμῶντες, vel λάπρυγες. Et eſt, ut credo, μιαιφόνοι ὄχλοι, corum, qui purgamenta locorum, urbium vel hominum faciebant, ut olim famoſus ille Epimenides; qui quidem purgamenta, id eſt, ea, quibus uſi fuerant ad ceremonialem illam purgationem, lacerata abjiciebant; quæ & alio nomine λύματα vocabantur. PALMER. Forte 'Απρίμενοι. PERGER. 'Απρίμενοι reponunt. H. STEPH. *Ind.* BRUNO. [ex Phavor.] L. 'Απορίμενες. Vide Heroſis *Pneumat.* IS. VOSS.

24. 'Απόρραξιν.] Vid. Meurſ. de *Ludis Græc.* p. 5. SCHR. Vid. Poll. X. 105.

25. 'Απόρρησις. λοιδορία. ἀσωτογιορία.] L. ἀπαγορία. Vid. Suid. in 'Απορρησία. FLORENS. Confundit hic Heſych. duas voces, ſono quidem & ſcripturâ non multum

dif-

'Απορράξας [1]. ἁπμάσας.
'Απορρίψας [2]. ἀπεκίσας.
'Απόρυτα. ἄφρακτα, ῥῶπας μὴ δυνάμενα.
'Απορρύπτῳ [3]. ἀπιπερεμιέψεως.
'Απορυπτος. ἀφράκτως.
'Απόρυτα [4]. ἀπελάλητα.
'Απορράας [5]. εἰδώλια, ἢ σκιαί.
'Απορρὼ ἡ ἀπὸ πυῷ [6] ῥῆσσα.
'Απορῶν [7]. πάλιν.
'Απόρραια [8]. ζαλασμός.
'Απορυσαλίζαν [9]. ἀποσπάζαι.
'Απόρρασας. ἀποζυσμένας.
'Απορρώγες [10]. αἱ ἀνέχυσαι πέδαι.
'Απορρώξ [11]. ἀπόζασμα. ἀπόρησμα [12]. 'Απόσπασμα.

μα. ἀπόρροιξ [13].
'Απόρυξ [14]. σχίσμα
'Απορυπλέω [15]. ἀπεπτόω.
'Αποσαλεύσας [16]. ἐπιτρήσας.
'Αποσαίω [17]. πεχῇ.
'Αποσοίκησαν [18]. τὰ σῦκα ἀποξύλκησε βραθύζα.
'Αποσμυνή. μεγαλύνῃ
'Αποσκώσας. ἀς ὁ σκωρ καζκυλίσας.
'Αποσμανῶ. ἀποδιώξω [19].
'Αποσμήσασθαι. σημειώσασθαι.
'Αποσίηται [20]. ἀποδιώκειν.
'Απόσιῶ [21]. ἀπόσιῶ, ἢ ἄσιῶ.
'Αποσμυῶν [22]. ἀποφρίφειν. ὡσεὶ τὸν σμὺν φέ-

---

dissrepantes, sed origînis longe diversæ: nimirum 'Απόρρυξις & 'Απόρρυξις. Nam prior interpretatio, ἀπορία, pertinet ad 'Απόρρυξις, quod ell ab ἀπορέω, inops sum. Infra: 'Επαπόρρυξις, ἀπορία. At ἀπορραγόρρυξις, referri debet ad 'Απόρρυξις, quod eſt ab ἀπό, & ῥῆσσω, dico. Confer vocem proxime ſequentem 'Απόρρυσις. KUST. 'Απόρρυξις fruſtra emendat *Iſ. Voſſius*. Suidas: 'Απόρρυσις. ἀπὸ τοῦ ῥῆσσω, ἀπορία, ἄτης ἔνδειαν. ἢ 'Απόρρυξις, ἀπορραγόρρυξις. Hunc locum *Florens* procul dubio notaverat: ubi ἀπορία ex Heſychio & Phavorino, pro ἀπορία reſtituendum: ut recte animadvertit Cl. L. Boa *Animadv.* p. 143. & ante eum H. Steph. in *Indice*, qui pariter 'Απορία legit, Bos 'Απόρρυξις. Quare miror, Cl. Kuſterum, cum *interpretationem miram meritoque ſuſpectam* ibi diceret, nihil emendaſſe; immo nuſquam (ni fallar) ii. Stephani emendationes, quas inſpicere potuerat, referre. Infra: Δι' ἀπορίαν. δι' ἀμφιβολίαν.

1. 'Απορράξας. ἀπιμάσας.] L. 'Απορίαν. GUYET. „ Sed „ 'Απορράξας exſtat *Odyſſ.* I. 481.

„ Ἦκα δ' ἀπορράξας κορυφὴ ἔχεν μεγάλοιο.

„ Unde cogitavi, num forte pro ἀπιμάσας legendum ἀπορίας, & ſequens gloſſa, 'Απορρίψας, ἀπειλήσας, pertinet „ ad explicationem vocis noſtræ 'Απορράξας: cum Homerus „ l. c. etiam pergat: Καὶ δ' ἔβαλε &c. i. e. ἀπέρριψεν. Si „ vero ἀπιμάσας retinere malis, non obſto; ſi commodo „ ſenſu accipiar, ut Noſter infra: 'Ηπιασμένον, ἀφασισμένον. „ Ita ſcripſeram olim in *Peric. Crit.* Nunc video, *Iſ. Voſſium* ſequentem gloſſam etiam conjungere cum noſtra, de qua agimus. Cyrill. Lex. MS. 'Απορράξας. ἀπαυξήσας. Ut autem verum fatear, quod poſtremo loco propoſui de voce ἀπιμάσας, jam minus placet. Prius illud ἀπιμάσας melius ſe tueri poſſet, quam ſupra 'Απόρρυσις) exponatur per τύπτων), & 'Απορρὼξ, ἀπόσπασμα. ut inf. 'Αποτύπτω). ἀπόκλασον). Si neutrum forte arriſerit, vide num ita res componatur: 'Απορράξας. ἀπαυξήσας. † 'Απορρύσας, ἀπιμάσας. Quæ Cl. *Hemſterhuſii* eſt emendatio. 'Απορρύσιον enim, & ἀπόκλασον, &c. hac virtute eſſe prædita, equis ignorat?

2. † 'Απορρίψας.] Dele ſignum diſtinctionis ante 'Απορρίψας, & continua ſerie lege: ἀπιμάσας, ἀπορρίψας, ἀπειλήσας. Nam trer hæ voces ſunt interpretationes vocis 'Απορράξας. KUST. Delenda, ni fallor, iſta in duos articulos dividens diſtinctio. ABRESCH. Vid. *Not.* præced.

3. 'Απορίπτω.] Eurip. *Phœniſſ.* v. 1662. MUNK. Vid. 'Απόρρυξις, & 'Απορίψας.

4. 'Απόρρυτα.] Vid. Harpocration. SCHREV.

5. 'Απορράας] Idem quod 'Απορίας. GUYET. Leg. 'Απορίας. IS. VOSS. Legendum eſt 'Απορίας, per ο: per quam vocem hic ſignificantur *fimulacra*, quas Epicurus ex omnibus corporibus perpetuo *effluere*, & in oculos noſtros ſe inferre ſtatuebat. Vid. Menag. ad Laërt. in *Vit. Epic. ſect.* 49. Huc pertinet illud Platonis in *Menone*, p. 14. Οὐκοῦν λέγεις ἀπόῤῥοιάς τινας τῶν ὄντων, οἷον Ἐμπεδοκλέα. KUST. 'Απορίαι εἴδωλα, τῶν σωμάτων, legit Amphiſ. & Doctiſſ. *Boulerius* ad Cicer. *de Nat. Deor.* i. 18. p. 379. allato Diog. Laërt. X. 46.

6. 'Απὸ πυῷ.] Plenius Lex. Reg. MS. 'Απόῤῥοι. ἀπὸ πυγιῶ τοῦ ῥέειν. Suid. 'Απὸ ῥοῦ. πυγιῶ. leg. 'Απορίαι, una voce.

7. 'Απορῶν.] Ab ἀπόῤῥησσω. Sic ἀπόῤῥησσω, pro ἀφίῤῥησσω. GUYET. Male pro 'Αφόῤῥησσω. 'Αφόῤῥησσω autem pro πάλιν legitur apud Æſchyl. in *Prom. Vinct.* v. 1020. Vide etiam v. 'Αφόῤῥησσω. KUST. Pro πάλιν etiam παλιόῤῥοῦν legere poſſes; ut inf. in v. 'Αφόῤῥησσω: aut ſubintelligere ῥέον, ex more Heſychiano; de quo ſæpius.

8. 'Απόῤῥαια.] L. 'Απορίαι. IS. VOSS. Nihil mutandum. Conf. *Not.* in 'Απορίαι.

9. 'Απορυσαλίζαν.] Ab ἀπόῤῥυσαλίζω. G.

10. 'Απορῶγες.] *Odyſſ.* N. 98. Vid. Schol. & Il. *Macchab.* XIV. 46. Conf. Suid.

11. 'Απορρὼξ ἀπόκλασμα.] Scrib. ἀπόκλασμα. Didymus ad locum *Odyſſ.* [l. 359] - - - ἀπὸ πυῷ τοῦ ἀπόῤῥοῦ.] ἀπόῤῥωγα, ἀπόκλασμα. HEINS. Scrib. 'Απορρὼξ. ἀπόκλασμα, ἀπόῤῥωγα; 'Απόκλασμα, ἀπόῤῥωγα. IDEM. Conjungit hæc etiam *Iſ. Voſſ.* Conf. *Not.* ſeqq.

12. 'Απορρίψας.] 'Απόῤῥιψα. G. Lego conjunctim, ἀπόῤῥιψα, ἀπόκλασμα, ἀπόῤῥωγα. Nam 'Απορρὼξ Euſtath. in *Odyſſ.* I. eſt ἀπόῤῥωγα. & Schol. Aratl, ἀπόκλασμα & ἀπόῤῥωγα. 'Απόκλασμα infra ſuo loco exponitur. Hil.l.. Hæc plenius in H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 526. Ab 'Απορρὼξ ad ἀπόῤῥωγα conjungenda eſſe omnia non dubito. Vid. ſup. 'Απόῤῥοια, & 'Απορίαι. Conf. Etym. M. Apollonius in Lex. MS. 'Απορρὼξ, ἀπόῤῥησσα, ἀπόκλασμα.

13. 'Απόῤῥοιξ.] L. ἀπόῤῥωγα, & refer ad 'Απορρὼξ. Euſtath. ad *Il.* B. 334. 'Απορρὼξ, τυτιόν, ἀπόῤῥωγα. KUST. Vid. *Not.* præc. Cyrillus in Lex. MS. 'Απορρὼξ. κλασμάριον. μερίδιον. ἀπόῤῥησσα.

14. 'Απόρυξ.] Ezech. XVII. [6.] SOPING. 'Απορρὼξ legit *Gratius* ad Germanic. *Phæn.* 48. Male. Vid. inf. v. 'Απόρυγες.

15. 'Απορυπλέω.] L. 'Απορυπτῶ. BRUNO. Vel potius, 'Απορυπτῶ. Suidas: 'Απόῤῥυπτ. ἀπολύθ. 'Απόῤῥυπτος, ἀπὸ τοῦ, ἀπονίπτω. Inf. 'Ρύπτ. κλυσ.

16. 'Αποσαλεύσας.] Thucyd. i. l. [c. 137.] Vid. *Theſaur.* Stephani. [T. III. p. 739.] SCHR. 'Αποσαλεύσας τρυπήσας ἢ τύλῃ. Thucyd. p. 90. *Ed. Wechel.* HE'NS. SOP NG. Vid. ibi Scholia: quæ excerpſit Suidas. Conf. Etym. M. illud Παπαλαζονικὸν ὁ σὺν τῷ γλῶ, quod ex Vet. Lex. adfert H. Steph. petitum ex Baſil. I. *Hom. in Hexaëm.* p. 9 E. notante Cl. *Abreſchio.*

17. 'Αποσαίω. πεχῇ.] Forte 'Αποσῶ. Vid. 'Αποκαλῶ, SOPING. Scrib 'Αποσοίω. πεχῇ. *hiatus cavi* ἀποσοῶ. 'Αποσοῶσι, *citato gradu abire* ſignificat. PERGER. 'Αποσοῶ, πεχῶ, aut πεχῶ, malim. WESSELING. Suidas: 'Αποσοῦ. πάσχων. *Kuſterus* ibi locum noſtrum adſcribi, in quo nihil mutandum cenſet. Nec obſto: quamvis Cl. *Weſſelingii* ſententia non diſpliceat. Phavorin. 'Αποσοῶν, πεχῶν, ſine jota ſubſcripto. *Iſ. Voſſius* confert inf. v. Βαύσαγμα. βιάσιμον. Sed huc non pertinet. Cogitabam aliquando, num vera lectio fuerit: Αὐτοῦν. πεχῇ. Ut inf. Αὐτοῦσι. πεχῇ.

18 'Αποσοίκησαν.] Vid. inf. 'Αποσυκάζω.

19. 'Αποσμῶ. ἀπόῤῥιψω] L. ἀπόῤῥιψω. VALES. IS. VOSS. Conf. Suidam; cujus exemplum petitum eſt ex Joſephi *Antiq. Jud.* V. 8. p. 303. *nov. Ed.* ubi hiſtoriam Dalilæ & Samſonis refert. Inf. Σμασῶν. διώκων Pro ſimplici σμάω, i. e. *fugio*, eſt apud Baſil. *adv. Eunom.* L. I. p. 223. A. & 236. B. ut monuit Cl. *Abreſch.*

20. 'Αποσιῆται.] Poſſit legi 'Αποσίῃται, idem quod ἀποσίῃσθαι, ſed aliud quære. Vid. Σιχασάσθαι. IS. VOSS. An pro 'Αποσιῆται? Vid. inf. v. Σάχαν. KUST. Vid. inf. v. 'Αποσιῶσι. An ergo corruptum ex 'Αποσοῶσι? An 'Αποσῶσι, vel ——σωῶ, dici poſſet *propulſare a ſeque?* Conſidera.

21. 'Απόσιῶ.] 'Αποσιῶ & ἀσιῶ diſtinguit Galen. in I. Hippocr. *de Morb. vulg.* ſect. 29. IS. VOSS. L. 'Αποσιῶ, idem quod ſimplex σιῶ, Suidæ per ἀπομισῶ, *appetitus expers*, expoſitum. PERGER. Philonides in *Κοθορνοῖς*:

'Εγὼ δ' ἀπόσιῶ· ὦ πολίτ' ἐπ' αὐλητρίσι.

Athen. l. VI. [p. 247.] SOP. Dubito an 'Αποσιῶ (præterquam quod nimis recedat, vulgata) eandem quam habet σιῶ, inducre poſſit notionem. Forteau dederat Heſych. 'Αποσιῶ. κακίσαι, ἢ ἀπέχθ. Favet huic emendationi Pollux. [VI. 34. 41.] ABRESCH in *Mſc. Obſ.* V. c. p. 104. Quid malum hic ſibi vult ejuſdem vocis repetitio? Quare, ne nihil dixiſſe videamur II. ſychius, lege: 'Αποσιῶ. ἀπαγορῶ, &c quod idem ac ἀγαθῶ, ſive qui *illum non guſtat*, Conf. Foëſ. in *OEcon. Hipp.* v. 'Αποσιῶ, & 'Αγᾶ. KUST, Conf. Suid. Athen. p. 47. E. P. Petit. ad Aretæum p. 241, & *Prima Scaligerana*, p. 13. Vide interim, num 'Αποσιῶ primo loco per eandem vocem ἀποσιῶ reddatur, ut indicet vulgatam & omnibus notam ſignificationem, a qua deinceps alteram diſtinguat: q. d. 'Αποσιῶ *eſt quod vulgo ita dicitur; & etiam pro* ἀσιτῶ *ponitur.* ita inf. v. Θέμεν, Θοῦναι; & etiam pro ἀσιτῶ ponitur. ita inf. v. Θέμεν, Θοῦναι; & μισεῖν, &c. per eaſdem voces reddit; ut ſup 'Αμπλακῶν. ἁμαρτάνω, &c. per eaſdem voces reddit; ut ſup 'Αμπλακῶν. ἁμαρτάνω, &c. ubi plura notavi. Conf. in v. Ἀντλεῖν. Alias diſtinxit ἀποσιῶ. ubi plura notavi. Conf. in v. Καμόντ, cere ſolet, τὸ σωθῆτε, vel σωθῆναι λογεῖσθαι· ut in v. Καμόντ, Νεῖ, Ἴλαι, &c. Conf. Suid. v. Ἀφορμᾶ· Petro 'Αποσιῶ pro ἀσιῶ, eodem modo eſt, quo 'Αποσιῶ, pro ἀπομισῶ; 'Αποσῶ, pro ἀσῶ; 'Αποσοῦ, pro ἄφορος; quæ vide ſuis locis. Conf. *Not.* in v 'Αποσιῶ.

22. 'Αποσμῶν. &c.] Utitur Thucydid. l. IV. p. 269. & Appianus. VALES. SOPING. H. STEPH. *Theſ.* T. III, p. 785.

Φέρειν [1].

'Αποσιτάλκαι [2]. ἀπορῆσαι.

'Αποσκαμπίζειν [3]. ἀπομυκτηρίζειν.

'Αποσκιλῆσαι [4]. παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι.

'Αποσκυλεύομαι. ἀποχωρεζόμενος. ἀποδιαλλόμενος, ἀπορριπτούμενος.

'Αποσκυδάλλω [5]. ἀποφέρειν.

'Αποσκυνάζειν [6]. ἀκύρως ἐκτίθ.

'Αποσκυδάζειν. ἀποφέρειν. ἀφαιρεῖσθαι.

'Αποσκυδάζειν. ζημιοῦσθαι.

'Απόσκημμα. ἀπόκεισμα [7], Αἰολικῶς 'Αργείοις [8].

'Αποσκιραφεῖν [9]. ἀποκληρωθῆν.

'Απο-

'Αποσκλαίη [10]. ἀποζηραίνοι. ἀποθάνοι.

'Αποσκνίψης [11]. σκυθάλης. κνήσης. [Μὴ ἀποσκοτακίσῃς με [12], μὴ ἀποθλιμμάσῃς με, μὴ ἀποφρίψῃς με.] .

'Αποσκόλυπτε [13]. ἀπολέπιζε. ἢ ἀπακόλυε. Φασὶ καὶ τὸ θέρμιμνον τὸ αἴδιον 'Αποσκόλυμμον. Σοφοκλῆς Μώμῳ.

"Απο σκοποῦ [14]. Οὐκ ἐκτὸς σκοποῦ. ἢ ἀποκίστως.

'Απόσκοπος. ἄποθεν σκοπῶν.

'Αποσκοφακίζειν [15]. ἀποδοκιμάζειν [16].

'Αποσκοφακισμός. ἐξυδένωσις.

'Αποσκαλίσω [17]. τὴν σκαλίκην τὰ ἀνθρώπουδη ἄκρα. Ξενοφῶν.

'Απο-

p. 785. L. λικνίσκοι, pro λικνίσκον, ut recte Etymol. HEINS. Conf Suid. & fup. v. 'Αποσιμώσῃ. Etymologus vero addit: ἢ ἐνὶ σιδήρῳ, τὸ λικνίσκον τὸν ἀλέα. Vide etiam Leunclav. ad Xenoph. p. 1085. B. & Ill. Gramm. *Voces Xenophont.* p. 132. & omnino Cl. Duker. ad Thucyd. IV. 25. qui Etymologum contra ex Hef. corrigere tentat.

1. Περὶ τὸ σιμὸν φέρει.] L. ὡσὶ τὸ σιμόν. Vid. Etymol. & Euftath. *Il.* Σ. p. 949. IS. VOSS. H. STEPH. *l. c.* L. ὡσὶ τὸ σιμὸν, ἔγγιστ κατοφρεῖ. Vid. Etym. qui interpretatur σιμὸν, τὸ καθαρὸν. [ασγκάλη.] Sed eft vox nautica. Thucydid. L. III. p. 268. *Ed. Wechel.* Περιέκλεισε αἱ Αθηναῖοι, λιμενισαμένων σφίσιν τῷ σφενδόνῃ τὸν ἐτέρῳ, ἐτέρῳ τὸν λιμένα. HEINS.

2. 'Αποσιτάλκαι.] Vid. 'Αείσιτον, & 'Αστιφίλητα.

3. 'Αποσκαμπίζειν.] L. 'Αποσκαλαμπίζειν. IS. VOSS. Infra: Σκαλαμπίζει. λαμπυρίζει. An vero huc pertinet Μυσοξόλμῳ infra, quod expl. μυσπάζων, τῷ δρεπανηφόρῳ? Ubi vide *Salmaf.* qui fi recte conjecerit, ex ludi quodam genere, Μυῶν δῆλο dicto, forte derivanda expofitio λαμπυρίζειν. Sic enim pro —— εἰάζειν recte exhibet H. Steph. *Ind.* Deeft illud compoſitum in Lexicis. Conf. v. Σκαμβοκνήσιον.

4. 'Αποσκιλῆσαι.] L. 'Αποσκιλίσαι. SALM. Vide in 'Αφανεῖζε. SOPING.

5. 'Αποσκυδάλλω.] Pro *exoneraut alvum.* SOP. 'Αποσκυδάλλειν hoc fenfu, pro vulgato ἀποφορτίζειν, l. *Samuel.* XXIV. 4. legendum putat H. Steph. *Theſ.* T. III. p. 847. probante P. Colomefio *Obſerv. S.* p. 129. ut *Levit.* XIV. 36. & de Antonino Herodianus IV. 13. 'Αποσκυδαλλῶν τὰ σκυβάλματα.

6. 'Αποσκυδάζειν.] Vide fup. v. 'Αποσκυδάλλω. Deeft hic augmentum.

7. Ἀπόκεισμα. ἀπόκεισμα.] Forte, ἀπίσσωμα. SOPING. Puto legendum ἀπίσσωμα. nam σκάλμα & ἀρίδα, fynonyma. PALMER. HEINS. Aliud autem Medicis, qui videndi, in primis Galenus. HEINS. 'Αποσκίνης, λικμάσας. Galen. in *Lex. Hipp.* IS VOSS.

8. Αἰὼ. 'Αργεῖοι.] L. 'Αργείως. ut Etymol. in 'Επιλύσιμι. MEURS. in *Æſchyl.* In interculo, 'Αργεῖοι dicitur hoc drama. SALMAS. L. 'Αργείως. MAUSSAC. Sic idem ad Harpocrat. in v. Χλῶθ: adfentiente Stanlejo in *Fragm.* Æſchyli p. 854.

9. 'Αποσκιραφεῖν.] L. 'Αποτειχίσαι. Aliquando tamen & σκιρῶ & σκιρέω leguntur per fimplex ρ, ſed rarius. PALMER. Vid. inf. 'Επισκιρρῶν, Σκιρτησαῖς, Σκιρόσαῖς, &c. In fine pro λικνιζηφεῖν ſcribendum λικνιζηφεῖν, vel λικνιζηφεῖν. Conf. *Not.* in v. 'Αστιφίλητα.

10. 'Αποσκλαίη.] Pro *mori*, Ariſtoph. *Veſp.* 760. Conf. Suid. & fup. v. 'Αείσκλα. Vide & Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 442. ubi pro λικνιζηφεῖν recte corrigit, λικνιζηφεῖν, Mœris Atticiſta: 'Αποσκλαίειν, Ἀττικῶς. λικνιζηφεῖν, Ἑλληνικῶς.

11. 'Αποσκνίψης.] L. 'Αποσκνίψης. IS. VOSS. Series literarum facile hoc ſuggeſſit; jamque ab *H. Steph.* fuit animadverſum in *Ind.* quamvis alioqui magno in errore verſetur, quando 'Αποσκνίψης idem eſſe ſtatuit quod λικνιζηφεῖν, &c. ut moa patebit. Ceterum σκάλμης neminem advertit, nec facile, cur ad interpretationem verbi λικνιζηφεῖν uſurpetur, quis ſuſpicet. Rem acu tetigit acutiſſimus *Hemſterhuſius*, cujus hæc ſunt verba: „ Unica litera commutata genuinum „ præſtabo σκαλμὸς. Vide Διασκνίψης, & Ἐσκνίπτο. Hoc „ eorum eſt verborum unum, quæ per Heſychium non ſine „ negotiis ſparſa explanandi rationem habent admodum impeditam: multis opus foret, ſi extricare aggrederer virtutem iſtius vocabuli, tum præcipuam, tum per plura deri„ vata divergentem. „ Hactenus *Hemſterh.* In eandem plane mentem incidiſſe video Cl. *Kuſterum*, qui prius hanc *Notam* dedit: „ 'Αποσκνίψης habent omnes Edit. Sed 'Αποσκνίψης „ legendum eſſe vel ex ſerie liter. patet. Eſt autem com„ poſit. ex λύω, & σκνίθλω, quod infra expon. κόπτω, κατα„ τεμνω: ubi neſcio an non legendum ſit, φλοιοθλήσῃς, pro„ pter ea quæ moa dicentur. Galen. in *Lex. Hipp.* 'Αποσκνίψας. τὰς λίκνησας, ὡς τῷ σχίσᾳ ἀδὶ Νάνοι τῷ μείζονι. „ Ubi procul dubio legendum eſt, 'Αποσκνίψῃς, vel 'Αποσκνίψῃς, λικμήσῃς. Nam & Galen. & Heſych. reſpexerunt „ ad eundem locum Hippocratis *lib. de Morbis*, ubi hodie „ legitur λικνίσῃς, ut notavit Foël. in *OEcon. Hipp.* v. „ 'Αποσκνίψας; quem conferat Lector. Hinc etiam difficilius, pro σκαλμὸς hic apud Heſych. legendum eſſe σκάψας, vel λικμήσῃς, i. e. *ſcarificaverit, autem incideris*, vel „ *venam ſecueris.* „ Deinde idem V. Cl. ad marginem adſcripſit: „ Vel pro σκαλμὸς lege σκαλμὸν, & refer ad „ 'Αποσκνίψῃς, vel 'Αποσκνίψῃς. Vide infra v. Διασκνίψῃς, „ & v. Ἐσκνίπτο. „ Sic *Kuſter.* Addo nunc, malle me etiam λικνιζηφεῖν, & λικμήσῃς. Solet autem Heſych. in expoſitionibus interdum omittere præpoſitionem verbi ſui compoſiti. Vide quæ notavi ad v. 'Αστιφίλητα.

12. Μὴ λικνιζηφήσῃς με. &c.] „ Locus non cohæret, qui „ fic ſanandus videtur, ut illa, Μὴ λικνιζηφήσῃς &c. po„ nantur poſt 'Αποσκορακίζειν. λικνιζηφεῖν. quod mox ſequitur. Eadem fere habes inf. in Μὴ ἀπόσῃς. Reſpicit „ *Pſalm.* XXVI. 9. (ubi vide Theodoret. & Schol.) & „ CXVIII. 10. „ Sic olim in *Peric. Cris.* ſcripſerum. Nunc idem obſervaſſe video *D. Heinſium*, & *Pergerum*, conſentiente *Hemſterhuſio.* Conf. Magni illius Pearſonii *Præf. prom. ad* LXX. p. 17. Suid. in 'Αποσκορακίζῃ, & ſup. v. 'Αποσκορακίσῃς. Neque Cl. *Kuſterum* fugit loci noſtri corruptela. Integram ejus *Notam* adſcribere lubet: „ Hæc (Μὴ λικνιζηφήσῃς με, &c.) non pertinent ad v. 'Αποσκνίψῃς, ut „ H. Steph. & Phavorin. putarunt; ſed ad v. 'Αποσκορακίζειν, quæ moa ſequitur. Nimirum hanc initio ad margi„ nem Heſychii, è regione vocis 'Αποσκορακίζειν, ſtudioſus „ aliquis adnotaverat, quæ poſtea librarii, vel typographi „ Aldini, conteatui inſeruerunt, ſed loco prorſus alieno. „ Phavorinus in loco hoc Heſychii exſcribendo duplex „ peccatum commiſit. Non ſolum enim illa, μὴ λικνιζηφήσῃς με, &c. pertinere putavit ad 'Αποσκνίψῃς; ſed etiam „ verbum poſterius è fede ſua, in qua apud Heſych. legi„ tur, violenter abſtractum, transfert in ſeriem vocum, in „ quibus a veolt poſt o; non animadvertens ſcilicet, pro „ 'Αποσκνίψῃς non ipſius Heſychii, ſed librariorum vitio „ legi 'Αποσκνίψῃς. Ceterum quæ hic leguntur, Μὴ λικνιζηφήσῃς με, &c. repetuntur infra in litera M. „

13. 'Αποσκολυπτε.] Archilochus apud Athen. L. III. [p. 122.] Πάντ' ἀπὸ λικνιζηφεῖν. SOPINGIUS. Vid. fup. 'Αποσκολύπτε, item v. Λεμβεῖν.

14. Ἀπο σκοπῶ. οὐκ ἐκτὸς σκ.] Tolle negativ. οὐκ; vel ſcribe cum *If. Voſſio*, οὐκ ἐκτὸς. Alterutrum quoque conjecerat Cl. *Abreſch.* Infra: Ἀπο τοξεύω. ἢ ἐκ τοξεύω. Magis tamen placet Cl. *Kuſteri* ſententia. Sic ille: „ Hom. *Odyſſ.* λ. „ 343. —— ἐ μὲν ὄμμα κὰκ σκοποῦ, ἐκ' κὰκ δίκης, &c. „ Ad hunc locum reſpexit Heſychius; ſed qui ſupina negligentiâ negationem in phraſi explicanda omittit, in interpretatione vero ponit: unde fit, ut phraſis Homerica κὰκ σκοποῦ contrario prorſus ſenſu hic explicetur. Hujuſmodi παρομοιώσεις ſatis oſtendunt, quam exiguam diligentiam Grammatici illi veteres in Lexicis ſuis compilandis adhibuerint. „

15. 'Αποσκορακίζειν.] Vide Eraſm. *Adag.* p. 581. SCHR. Eſai. XVII. 13. LXVI. 15. MUNKER. 'Αποσκορακισμοὶ, Jeſ. *c. xiii.* 'Αποσκορακίζων reperitur apud Clem. Alexandr. *Pædag.* L. II. Vid. Etymol. [p. 127.] VALES. Adde quæ poſt 'Αποσκνίψῃς leguntur: Μὴ λικνισ. με. ex *Pſ.* XXVI 9. Sic I. *Macceb.* XI. 55. PERGER. Ven. & Flor. 'Αποσκορακίζῃ, λικνιζηφεῖν. Recte Hagen. Hack. & Phavor. 'Αποσκορακίζειν. Vel λικνιζηφεῖν) tum reponendum. D. Heinſius *Exercit. S.* p. 78. citat: 'Αποσκορακίζῃ. λικνιζηφεῖν. Conf. *Not.* ſeq.

16. 'Αποδοκιμάζειν.] Ut interpretatio Gloſſæ reſpondeat, legendum eſt λικνιζηφεῖν, in Activo. Vel pro 'Αποσκορακίζειν ſcribendum erit 'Αποσκορακίζῃ, in Paſſivo. KUST. Vid. *Not.* præced.

17. 'Αποσκαλίσω. ἢ σκαλίκην &c.] Cum ordine turbato vox mirifice corrupta. Scribe 'Αποσκαλίσωμαι, quæ aliis in venatione ſunt σκαλίσω. Vide Pollucem. Locus Xenophontis, cujus memnit, eſt *L. de Venatione*, 992. *Ed Paris.* Ἐπὶ δὲ τοὺς θῆρας ἰὼν λικνιζηφεῖν ἢ ὕλην διεξ. Sed ordo, ut dixi, perpetuo turbatus eſt. HEINS. Apud Xenoph. per χ, non per κ ſcribitur, 'Αποχαλίσωμαι. Vid. quoque Polluc p. 242. & alibi. Porro ſcg. ἢ σκαλίσω &c. IS. VOSS. Male pro 'Αποσκαλίσωμαι; pro quo alii λικνιζηφεῖν, alii λικνιζηφεῖν ſcribunt. Apud Xenoph. (cujus Heſych. hic mentionem facit) in *Cynege* p. 992. hodie legitur λικνιζηφεῖν, quæ ſunt *furca*, five *ſtipites*, *veri*, quibus ſuſtinentur retia. KUST. H. Steph. in *Ind.* eun-dem

'Αποσκιδίζω [1]. Θρυπτῶ.
'Αποσκιδαίνω [2]. ἀρτίζω. χαλῶ. μέμφομαι.
'Αποσκίζω [3]. πλήθω. πλήρω. ἀπαξιῶ [3]. πλήθω τὰ ὑγρὰ εἰς τὸ ὑγρότερον.
'Αποσκώμματα. μυκτηρίσματα.
'Αποσοβεῖ [4]. ἀπελαύνει, ἀποδιώκει.
'Αποσσο [5]. τὸ ποσσὸν ἢ μέχρι ἔχει ἀποπίστου.
'Αποσταφίσαι [6]. σπαίρειν. σφύζειν.
'Απόσπασμα [7]. μέρος. ἀπότμημα.
'Αποσπίδη [8]. ἀποσπάδιξ. ἀποκόψας. ἢ θερίσας.
'Από σπυρίδος [9] διπεῖν, ἢ διπτίζειν. τὸ ἀπὸ δίπτυ δέγεσθαι καὶ μέρη ὁ σπυρὶς λαβεῖν, ἢ δίπτα.
'Αποστόμωμι. μειζόομαι.
'Αποταδὶ [10]. ἀφιγμένος πόρρωθεν, ἐξ ἀποχήματος.

'Απο-

dem Xenophontis locum citat; sed hic 'Αποσκαλιδόμαξα, & σκάλιον, legit. Vid. inf. Σκαλίδια, Σκάλιος, Σκαλίδις, &c. Conf. Pollux. V. 19. ibique Kühn. & Jungerm. 'Αποσκαλιδόμαξα, & σκαλίδια prætulerim.

1. 'Αποσκιδίσω.] Hetodot. l. IV. [c. 64.] Scytharum ἅρματα nsurat in auribus, braehiis, &c. SOPINGIUS. Athen. [XII. 5.] p. 521. SCHR. Vid. inf. 'Εσκιδυρμένος, sup. in 'Αποσκιδίσω; Reinef. Var. Lect. L. III. p. 458. & Cl. Kulter. ad Suid. in Περισκιδίσω. Marsyæ vero historiam respicere Hesychium, quod cuidam in mentem venit, non putem.

2. 'Αποσκιδᾶναι.] L. 'Αποσκιδάσαι. Respicit *Il.* Ω. [ϒ. 65.] . . λάσκεσθαι δὲ σκίδνα. HILL. H. STEPH. *Ind.* HEINS. Schol. *l. c.* ὀργίζε. Vid. inf. 'Εσκίδνατο, & Σκεδάσαι. Apollon. Lex. MS. 'Αποσκιδάσαι, ὀργίζε, χαλᾶ. Itaque αι & α dupliciter hic permutata sunt.

3. 'Αποσκίζ. λύπ. † Ἀπαξιοῖ &c.] Deleto signo distinctionis, continua ferie lege: λύπῃ μᾶλλον, ἀπαξιοῖ. Quæ vero sequuntur, obscura sunt, neque video quorsum pertineant. KUST. Dele virgulam; & pro τηλοῦτο lege, καλοῦσι ἀπὸ τοῦ ὑγροτέρου. PERGER. Omnia etiam conjungit *Is. Vossius*; ultima, εἰς τὸ ὑγρότερον, explicans: „ *Vide in* Διχοστᾶσι. „

4. 'Αποσοβεῖ.] Vid. Thom. Magist. in 'Αποσοβεῖ, & inf. Στροβεῖν, & Καθισοβεῖν. Photius in Lex. inedito: Μάστιγι. λύπῃσον. Sic & Suidas. Glossæ MSS. in Sirach. 'Αποσοβεῖ, λυπήσει, ἀπελᾷ. Vides fontem Hesychii, Sirach. XXII. 20. λυπεῖ αὐτά.

5. 'Αποσσο.] Ex Cyrillo Alex. exempla dedit Suicer. *Obss. S.* p. 320. & in *Thes.* Addo Niceph. Blemmid. *Epit. Physic.* c. 9. p. 80.

6. 'Αποσταφίσαι. or. σφίζειν.] *H. Steph.* legit 'Αποσταφίζειν, & σφίζειν. Vide [Indic.] in 'Αποσταφίζε. SCHR. A σταφὶς, σταφίζω. IS. VOSS. Pro σφίζειν leg. σφύζειν. GUYET. Immo σφύζειν, palpitare. PERGER. Non equidem reprobo H. Stephani emendationem; amplector magis. Moneo tamen, verbum λιποσφίσσειν, quo carent Lexica, exstare apud Eurip. *Bacch* ϒ. 1125.

Πλόκαμον ἐλίσσων ἐ δυσδίμητον Θ
Λιποσφίσσων ἄμον ——

ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 1. p. 104. Idem tamen ex Euripide adfert Scapula; unde λιποσφίσσειν in Theodoridæ Epigrammate inedito. Ceterum vide inf. Σκαίρει, & Σφύζει. Galen. *Gloss.* 'Αποσταφίζειν, σπαίρειν, ἢ σφύζειν. Ἐν τῷ δέλτιρρ τῶν Νόσων. Quam lectionem recte sequitur etiam *Ruffus*. Verba Hippocratis adfert H. Steph. *l. c.* Conf. Foes. Œcon. Hipp.

7. 'Απόσπασμα.] Jerem. XLVI. [20.] SOPING. Vid. sup. 'Αποσπᾷ.

8. 'Αποσπίδη. &c.] Lege: 'Αποσπίδη. λύπῃσον. † 'Αποσοβεῖ. λύπησον, ἢ δίωκον. Vid. Aristoph. *Instr.* 'Ορνίθων, [ϒ. 8. ubi Schol. 'Αποσοβεῖν. λύπησον. ἀφανίσαι. &c.] SCHR. Mira confusio. Scribe: 'Αποσπασμα. μέρος. λύπημα. † 'Αποσπάσαι. λύπησον, ἢ δίωκον. † 'Αποσπίδη. κοπίδι. Suidas: 'Αποσπίδιζε. καλλύνει. [ᾗ. 'Αποσπίδιζε, καλλύνει, ἡμερωτέρους.] Et exempla adfert, quorum illud: Ὁ δὲ τὸν Ἑλλάδι ἀποσπίδιζε τὰς Τρώας λύπῃσον. Illud vero λύπῃσόν corruptum ex desiderata voce 'Αποσοβῆσαι. [quam Suidas ex Comici Scholiis reddit ἀφανίσαι.] Totus locus erit: 'Αποσπασμα. μ. ἀ. 'Αποσπάσας λύπ. τὴν ὀρ. 'Αποσπίδη. κοπίδι. 'Αποσοβῆσαι. ἀφανίσαι. HEINS. Scbrevelii Nota ad verbum legitur in Cod. *Sorberiano*; Ideoque forsan litteram *S.* adscripserat in sua Edit. ut & in v. Ἐξ ἐρίου, Λύπαιρε, Μαύρωδε, &c. quamquam in *serie Auctorum* suorum *Sorberii* mentionem omiserit. Conf. *Not.* in v. 'Αθλιώτατα.

9. 'Από σπυρίδος &c.] Pro δέγεσθαι τὴν μέρη, lege ἢ μέρη. Tangit enim hoc loco spontulas Romanorum, quas qui accipiebant edulüs plenas, argentum non accipiebant, alterutrum enim dabatur; vel [l. recta] fercula scil. vel centum quadrantes. Vide Juvenalem & Martialem. PALMER. Vid. Athen. [VIII. 17.] p. 365. & Casaub. in cum p. 634. SCHR.

10. 'Αποταδὶ.] Respicit *Il.* O. 556. ubi Schol. ἀφιγμένος πόρρωθεν ἐξ ἀφορισμοῦ. Vid. inf. *Not.* in v. 'Αποτιμᾶν.

'Αποταδὶς [11] δίκη. ἡ χρὴ τῆς ἀπελθέρου, ὅτε ἀποστῶσι τῆς ἐλευθερώσαντος.
'Από ταθμοῦ [12]. ἀπὸ τῆ ἱπαύλεως.
'Αποταλάντων. ἀποπαλθέντων.
'Αποτάς. φυγάς. Αἰσχύλος Ἰσθμιαστᾶις [13]. καὶ Ἀλκμήνῃ.
'Αποταίσιον [14]. τὸ ἀπολῦσαι τὴ γυναῖκα, καὶ γεμίψαι ἀποταίσιον.
'Απόταδον [15]. δίκτυον μεμολυβδωμένον, καὶ κελάμῳ θερισμόν.
'Αποτηρεῖται [16]. τηρεῖται.
'Αποτίλλεις [17]. ἀπείρους. καλύεις. Εὐριπίδης Μηδείᾳ.
'Απότιλα [18]. ἄπιθι. ἀναχώρει. ἄπελθε.
'Απότιμα [19].
'Αποτίσας [20]. πωλήσας ταθμῷ.
'Αποτίσασθαι [21]. ἀποδοῦναι λύσιν.

'Απο-

11. 'Αποταδὶς δίκη.] Lego 'Αποταξία. Ea actio patronis competebat erga libertos ingratos. PALMER. VALES. 'Αποταξία. MS Lexicon. BRUNO, Ordo & siterum probat. IS. VOSS Vide Harpocration. ibique Maussac. Conf. Petit. *ad LL. Att.* p. 181. & *Misc. Obs.* V. 2. p. 177.

12. 'Από ταθμοῦ.] L. ταθμᾶ. HEINS. Perperam. Respicit enim *Il.* P. 110. ubi Schol. ἢ ἱπαύλιος, ἢ αὐλίου δόμοι. Vid. inf. Σταθμᾶ.

13. Αἰσχ. ᾽ Ἰσθμίαις τῇ ἀλκμήνῃ.] Pro ἰσθμίαις, leg. ἑσχατιαῖς. Brodæus *Miscell. lib.* IX. *cap.* 24. SCHR. Leg. Ἰσθμιαστᾶι. SALMAS. MEURS. HEINS. KUST. Vel Ἰσθμιάζει. SOPING. Ἰσθμιαστᾶις legendum. Vid. inf. in Ἰσμηνὸς. Et sic Docttff. *Stanley* ad Æschyl. p. 710. 856. & 853. qui in postremo loco pariter pro Ἀλκμήνῃ, cum nullibi, hoc excepto loco, reperiatur hæc Tragœdiæ Æschylææ epigraphe, legendum docet Ἀλκμαίων. Sed audi Cl. *Kusteri* ἐπίκρισιν: „ Stanl. ad *Fragm.* Æsch. legit, Ἀλκμαίῳ, quasi He„ sych. indicare voluerit, Poëtam *Alcmaonem* voce λύσεις „ usum esse pro φυγάς. Sed quamvis *Alcmene* inter fabulas „ Æschyleas nusquam alibi nominetur (quo solo argumen„ to Stanlejus contra vulgatam scripturam pugnat) hoc ta„ men non sufficit ad pertundendum, vel evincendum, „ Æschylum nullam hoc nomine fabulam scripsisse. Quot „ enim aliæ sunt Poëtarum fabulæ, quarum mentio semel „ tantum in Veterum scriptis occurrit! „ An *Euripides* ἐν Ἀλκμήνῃ? Vid. *Not.* in v. Ἀμολγίς.

14. 'Αποταίσιον.] Ἰσως λύσιν, δίκην, quod duo Euangelistæ βιβλίον λυτρωτὸν vocant. Huc respicere Hesychium, docet τὸ λυτρῶσαι τὴν γυναῖκα, τὴν χαρίσασθαι ἀνδρὶ, quibus verbis utitur Marcus *cap.* X. [4.] & Matth. V. [31.] qui λυτρωτὸν vocat, & δίκην addit, ut dubitandum non sit. Conf. Matth. XIX. de hac re. [*cum.* 3. 7. 8. 9.] HEINS. Vid. Theophylact. in Matth. p. 22. Ed. *Rem.* MUNKER. Gemma dedit Valken. in *Gloss. S. ex Hsc.* p. 45.

15. 'Απόταδον. &c.] Ita extricanda sunt: 'Αποταδὶς. [Vid. sup.] ἢ λυτρωτὸν. † 'Απότιμα. [Vide mox.] ἀνδρὸν μὴ &c. † 'Αποτίλλεις. [infra.] ἀφαιρεῖς. πρίῃσθαι. καλλίας ταθμοῦ. [Vid. sup. in 'Αποταδὶς, & inf.] PERGER. Ita cœlo, quod ajunt, terram miscet Vir Doctus. In superiori enim 'Αποταδὶς rectæ sibi conflare Hesychium, docui ex Scholiis Poëtæ minoribus. Nec quidquam hoc loco quem versamus, mutandum; nisi ex ferie malis referibere 'Απόταδον, cum *Is. Vossio*. Infra vero 'Απότιμα sine interpretatione, ut sæpius, poni existimo: quando 'Αποτίλλεις ibi est initium novæ glossæ. Sic omnis penit difficultas. Ceterum μολυβδωμένον deest in Lexicis. In fine θερισμόν, per ϖ, malim.

16. 'Αποτηρεῖται. τηρεῖται.] Perperam *Is. Voss.* 'Αποτηγῦται, τηγῦται.

17. 'Αποτίλλεις.] L. 'Αποτίλγις. λύπῃσις, &c. IS. VOSS. Et hic admodum falluntur Vir Illustris. Differte enim Isudat Hesychius *Medeam* Euripidis, ubi λυπήσεις, ϒ. 281.

Τὸν Φ᾽ μ᾽ ἔκαλ γᾶς λυπήσεις Κρέοι;

Schol. ἀπάγεις. ἐξελαύνεις ἢ καὶ ἀναγκάζεις λύ γᾶς εἶναι. Eundem locum a *Sophocle* & *Kustero* notatum video, & a Cl. *Abrescb* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 105. qui confert præterea Soph. *Philoct.* ϒ. 450. & Eurip. *Med.* ϒ. 934.

18. 'Απότιλα.] Male pro 'Απότιγα, τὸ λ posito pro χ, quæ duæ literæ uno tantum apice inter se differunt, & ideo a librariis non raro confundi solent. Sic supra pro 'Αποτίλλει scribendum est 'Αποτίγει. Apud Etymol. recte legitur 'Αποτίγγει. KUST. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 1. p. 101. Emendandum est 'Αποτίγγει, aut, uti Hom. pronuntiavit, *Il. A.* 122. 'Αποτίγει. VALKEN. in *Misc. Obs.* VIII. 1. p. 153. Recte. Sic Apollon. Lex. MS. 'Αποτίγει. ἀπόδι.

19. 'Απότιμα.] Secrevi, ut vides. Non raro enim Noster explicationem omittit. Vid. sup. in 'Αποτίλλεις, quæque modo notavimus in 'Αποταδὶς.

20 'Αποτίσας.] Conf. inf. v. 'Αφίσεις, & mox v. 'Αποτίσασθαι. KUST.

21. 'Αποτίσασθαι. ἀντ. χρ.] Adde ex sequenti linea: ταθμοῦ ἢ ἀνδρὸς. PERGER. Non male: sed æque commode

'Αποτίσαι) [1]. ἀποκομίσαι). ταλαιπῶ γὰρ ἀπεδί-
δοσαν.

'Αποτίσης [2]. ἀποστερήσεις. ἢ ἀντὶ τείσει
στήσει, τιτίσει, φανῶν. Σοφοκλῆς Σκυ-
ρίοις [3].

'Αποχαλᾷ [4]. ἀποπέμψει.

'Αποχαλᾷς. τὰ περὶ πλοῦν παρασκευάζων τοῖς
πλέουσιν ἀποπλομβίοις [5] ἀπὸ τόλων [6]. ἀφ'
Ἁλὸς.

'Απόχλ [7]. φρατρὸς ἢ πλοῦν πεμπό-
μβ.

'Αποχοίζειν [8]. ἀπὸ μήνης ἀξιῶν λέγων.

'Αποχοίζειν. Φιμῶν [9].

'Αποχρακιοῦσαι [10]. ἐξοχεοῦσαι. τὸ παλαιὸν γὰρ οἱ
ὀρόφους αἱ ἐξοχαὶ γεγαφόμεναι τοῖς ὑφιζομέ-
μοις ἐδίδοντο.

'Από φρατόφιν [11]. ἀπὸ φρατοῦ.

'Αποφιρῆ). ἀποξέπ [12] τὸ περίσπαστον.

'Αποχρῆ [13]. περιδοσία.

'Αποχωμάξαι [14]. ἀποφεύξαι.

'Από-

subjungi illa possent superiori glossæ, hoc modo: 'Αποτίσαι. πωλίζειν. ταλαιπῶ γὰρ ἀπεδίδοσαν. At recte etiam in seq. glossa retinetur. Harpocration, & ex eo Suidas: 'Αποτίσαι ἀντὶ τοῦ, σὺ δὲ, σὺ δὲ ταλαιπῶ ἀπεδίδοσαν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. Innuit illa verba Oratoris: ἢ ὑπολελάβηκεν ἐμὲ λανθάνειν ἢ χαλκὸν &c. pag. 704. quem locum non notaverat Kusterus; nisi (quod postea vidi) deinceps in lib. de Verb. Med. Sect. II. 13. Pergit Suidas: κρὶ 'Αποτίσασθαι. λανθάνειν κρίν. plane ut Noster. Nisi mutilatus, parum accurate: debuerat 'Αποτίζει. Nam 'Αποτίσασθαι est λυμαίνεσθαι, ἀποκομίσασθαι τὸ κρίν, ut mox recte, *adpensum recipere*: quæ ab Atticis Oratoribus nunquam confunduntur; ut opportune monuit Cl. *Hemsterhusius*. Conf. Cl. *Kuster.* ad v. seq. Par est ratio in 'Αποπέμψαι, & 'Αποπομπάζ. Vid. inf. 'Αποίσω, ante 'Αποσφαῖραι.

1. 'Αποτίσαι.] Id est, *appensum accepisse*, vel *ad libra pondus recepisse*. Quare autem λανθάνειν, in Activo, significandus recepisse. Quare autem λανθάζειν, in Activo, significandus recepisse. Quare autem λανθάζειν, in Medio, *appensum quid alteri tradere*; at est, *ad libram vendere*, sive *appensum quid alteri accipere*; exposuimus in libello nostro *de verbis Mediis Græc.* Sect. II. n. 13. quo Lectorem remittimus. KUST. Conf. *Not.* præced. Explicat autem dubio procul Hesychius locum Homeri, sed in quo hodie aliter legitur, *Iliad.* N. 745.

Δείδω μὴ τὸ χαλκὸν λανθάνωσι) Ἀχαιοί
Χρίν. ——— ———

Vereor ne beſterum exſolvant, vel *rependant Achivi debitum*. Ita vulgo: nec tamen ſatisfacit. Pro λανθάνωσι) Heſychius λανθάνουσι) legit, ut Critici Veteres. quam lectionem ſuppeduavit nobis Etymologus in voce Χρυσὸς, p. 725. explicans λανθάνω. Similiter Apollon. Lex. MS. 'Αποτίσαι). λανθάνωσι) ταλαιπῶ. Δείδω μὴ. τ. χ. λανθάνωσι) Ἀχ. Χρίν. Sed & Euſtath. p. 958. 20. Τὸ δ' 'Αποτίσαι. τὸ χαλκὸν χρίν, ὡς ἂν χρήσιμον ἀποδοῦναι. cum 'Αρίσταρχος δὲ οἱ σοφοὶ. (Phavor. cum ἀρίστας δὲ τοὺς σοφοὺς) ἀλλὰ δίκαιόν ἐστιν ἀποδοῦναι), ἀντὶ δὲ ἀποτιθέναι τὸν (Phavorin. ταλαιπῶν) ἤγουν ταλαιπῶ ἀποδίδοσθαι (Phav. ἀποδίδοσθαι ἢ λύειν). γράφ. δ' ὁ λέξις τὸ δὲ τὸ Ἰεῖν, τὸ ἐπὶ δὲ ζυγὸν λεγόμενον, ἐξ οὗ καὶ Στασὺς, τὸ νόμισμα, καὶ Μυθάζειν, τὸ εἰ ἀπαγγέλλειν μισθαποδίζειν &c. Confer Scholia minora, quæ ἀποδίδοσθαι, ἀποδιδόναι ταλαιπῶ ἀποδίδοσθαι, explicant, adduntque: Μαθὼν γὰρ παιγνίαν ὑπαρχόντων, ταλαιπῶ ἰδόντων οἱ ἀχαιοὶ χρυσὸν καὶ ἀργύριον &c. unde liquet, poſtrema Heſychii verba, ταλαιπῶ γὰρ ἀποδίδοσθαι, non eſſe loco movenda, quod *Pergerus* tentabat. Si quid mutandum, vocem χρίν cum ἀποτίσαι) jungere malim, ut eſt in loco Homerico: vel potius binas gloſſas in unam conflatas exhibere, & continua ſerie legere: 'Αποτίζει. ἀποδίδοσθαι χρίν. 'Αποτίσασθαι. ἀποκομίσασθαι, vel ἀποδιδόναι χρίν. Adſert exemplum: ——— ἀποτίσουσι) [Ἀχαιοὶ χρίν.] ἀποκομίσουσι). v. γ. n. Sed hæc tuo, Lector, arbitrio relinquo. Vid. inf. 'Αρίζειν, & conf. Cl. Salmaſ. *de Uſuris*, p. 579. qui p. 429. errabat, aliud forte agens. Omnino autem legis veſtim Cl. Barneſ. *Not.* in Hom. *Il.* N. 745. qui ἀποτίσουσι) in Textum poſtliminio revocavit: cujus Editionem, quum hæc olim ſcriberem, videre mihi nondum contigerat.

2. 'Αποτίσης.] Lego, 'Αντίσης, ab ἀντείσω. KUST. Vid. inf. Εὐφείσω, item 'Αντῆς. &c. Adde interim hanc vocem Lexicis.

3. Σκ. Ἀχιλλεύς.] L. Σκυρίοις. CASAUB. (ad Athen. VII. 4.) SOPINGIUS. MAUSSAC. BRUNO. IS. VOSS. Sic & *Valeſ.* in Mauſſac. Not. p. 113. Vel Σκυρίοις, ut inf. in 'Αχαιμένιος citatur, pro quo corrupte ἀκυρίοις in v. Ἀδύτοιν. Cl. *Kusterus* adſcripſerat: „ Caſaub. ad Ath. VII. „ 4. recte corrigit Σκυρίοις. Nam Sophoclem ſcripſiſſe ſa„ bulam, dictam *Scyrias*, vel *Scyrios*, ex aliis Auctoris no„ ſtri locis conſtat. Vid. inf. *Ind. Auctor.* „ Conf. *Not.* in v. Ζάγκλαι.

4. 'Αποχαλᾷ.] L. 'Αποχαλεῖ. G. 'Αποχολῇ ſcribe. SALM. IS. VOSS. In *Cantico Cantic. cap.* IV. [13.] 'Αποστολαὶ σου παράδεισος ροῦν. SOPINGIUS. Recte corrigit *Salmaſ.* 'Αποσταλαί. Vide III. *Reg. cap.* IV. *verſ. ult.* [five IX. 16.] I. Eſdr. *cap.* IX. 51. ubi *munera* ita appellantur, quæ pauperibus mittuntur. MUNKER. (ad Antonin. Liberal. p. 48.) Ariſtotel. *Nicomachior.* IV. 5. αὐτάζειν οὖν ἴσως τοιοῦτος, κρὶ ἀνοήτως, κρὶ ἀνῆκεν, κρὶ ἀλόγιστος. quo loco ἀποχαλᾷ accipere debes ea notione qua hic ἐπιτάλμαζε, hoc eſt, pro *donis*, quæ ad amicos in alia urbe degentes mittuntur: cujus rei multa in epiſtolis Symmachi, & Syneſii, &c. Ulpianus apud Demoſthenem, & ex eo Suidas, ἀποστολὰς explicunt ὕβρεις. CASAUB. (ad Theophraſt. *Charact. cap.* V. ſub 'Αρτυν. p. 166.) Recte *Salmaſ.* legit, 'Αποστολαί. Sic e-

nim & Phavorin. & Cyrill. Lex. MS. Brem. 'Αποστολαί. δῶρα. ἀποστείλματα. Pro *donis* autem legitur vox III. *Reg.* IV. 34. II. *Macc.* III. 2. BIEL. Conf. I. *Macc.* II. 18. In Cyrill. Lex. MS. Fabric. legitur: 'Αποστολαί. δῶρα. ὑποσήμανα. l. ἄκαυα. ut recte etiam Suidas; quem vide.

5. Τοῖς πλοίοις λανθάνουσιν.] L. τοῖς λανθάνουσιν, τοῖς λανθάνουσιν τοῖς πλοῖς ἢ θαλάσσης. quamvis aliis λανθάνω ipſe ſemper. HEINS. L. λανθάνουσιν λανθάνων τοῖς &c. Vid. Pollux. p. 399. IS. VOSS. Lego: τοῖς πλοίοις λανθάνουσιν ἢ λανθάνων τοῖς πλοῖς θαλ. Ultima tamen tria verba ſupervacanea videntur. Nam voces πλοῖς & πλοῦν ſatis arguebant, agi hîc de expeditione marinâ, non terreſtri. KUST. Vid. Harpocration. & Pollux. VIII. 99. & Heinſ. *Exercit. S.* p. 155.

6. Ἀπὸ τόλων τοῖς &c.] L. ἢ. SCHR. Pro καὶ l. ἀπ. M. MEIBOM. ἀπὸ τόλων ἢ &c. ſcripſerim. WESSELING. Vid. *Not.* præced.

7. 'Απόχλ.] Vid. Ex. Spanh. ad Julian p. 265.

8. 'Αποχοίζειν.] Idem quod λανθάνουσιν. Forte ita legendum. SALMAS. L. 'Αποχαμαίζειν. HEINS. KUST. Vide apud D. Lucam *cap.* XI. 53. SOPINGIUS. 'Αποχωμάζει. τὸ λανθάνουσιν. Sched. Baſilic. p. 68. IS. VOSS. Eſt etiam, *ab ore narrantis pendere*. FUNGER. Pro λανθάνουσιν in D. Lucæ loco alii Codd. λανθάνουσιν habent: quo forte reſpexit Noſter; uti ſæpius varias lectiones adfert. Præſtat tamen 'Αποχαμαίζειν, ut eſt apud Suidam: atque ita in Heſychio reponendum docet etiam Hammondus ad I. c. & ante Salmaſium J. Boiſſus *Collat. Vet. Inſ.* &c. p. 224. explicans λόγ μοίρης ἀξιῶν λέγειν, *jubere aliquem*, vel *poſtulare ab aliquo, ut dicat memoriter*. Vide eum, & H. Steph. *Theſ. L. Gr. T.* III. p. 1051. Conf. Suicer. *Theſ.* qui pariter 'Αποχαμαίζειν corrigit. Pro λόγ μοίρης peſſime Schrev. Ed. λοιμοίρης, una voce. Ed. Hag. perperam quoque comma ponit poſt ἀξιῶν.

9. Φιμῶν.] Forte legend. φιμῶν. SCHR. Scrib. φύμων. Vid. Suid. HEINS. Infra: 'Επιχοίζειν. φιμῶν. Utrumque merito ſuſpicatur *H. Stephanus* irrepſiſſe pro φιμῶν, *Theſ. L. Gr. T.* IV. p. 162. Ipſe Heſychius: Φιμεῖ. ἐπιχοεῖ. Ex duobus illis Heſychii locis patet, verbum 'Αποχοίζειν vitioſum eſſe, & perperam hic intruſum, pro 'Επιχοίζειν. ut recte etiam monuit Sulcer. *Theſ.* T. I. p. 478. Conſentit *Kusterus*, his verbis: „ Infra rectius, 'Επιχοίζειν, cum ea„ dem interpretatione. Dainde pro φιμῶν præſtat legere „ φύμων. „ Scilicet pro ον, correxerat aliquis ων, quod conjunctum peperit φιμῶν.

10. 'Αποχρακιοῦσαι.] Idem quod ἐξοχεοῦσαι. KUST. Vid. Inf. Ἐξοχεοῦσαι, Κατορυκεῖν, & Ὀχεμπορεῖ. Cetera autto. Eccul enim non dictus Hylas?

11. Ἀπὸ φρατόφιν.] Ex Hom. *Il.* K. 347. Æſchylus (monente *Abreſchio*) οἱ ἀπὸ φρατρὸ dicit, in *Agam.* ſ. 547.

12. 'Αποτιφῆ.] Forte legendum, 'Αποξιφῆ. SCHR. Pharorin. 'Αποφιφῆ τὸ οἷς τόποις τὸ ἀφίεσθαι, ἢ τοὺς χώρους ἐκτῶ, ἢ ἐτέρῳ. 'Αποφιφῆ δὲ τινα, ὁ μισῶν. Vid. *Object.* noſtras ad Matth. V. 42.

13. 'Αποχρῆ.] Vid. Harpocration. SCHREV.

14. 'Αποχωμάξαι.] L. 'Αποχαμάζαι, *poſſum ante immitto*. Vid. Ταμιεῖν. PERGER. L. 'Αποχωμάζαι, vel potius 'Αποχαμάζαι, idem quod ἐπιχοεῖν, ἐφίεσθαι, idem quod ἐνιεῖν. IS. VOSS. Forte 'Αποχοάσθαι. Suidas: 'Αποχοᾶν. λανθάνειν. Cogitabam etiam, num ſcribendum 'Αποχοάσθαι, quod per compendium 'Αποχρᾶσθαι ſcripſum fuerit: ut ſupra 'Αποχαμάζαι pro 'Αποίσω ſcripſimus, quod explicat ἀποφέρεσθαι ἑαυτοῦ. Si neutrum placeat, vide num 'Αποχωμάζαι legendum. Infra: Σκύμνος. δοκὶς ἐγκλὶς. His dudum ſcripſi, ſequentia dedit Cl. *Abreſch* in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 105. „ *Pergerum* „ hic non intelligo; nec qui huc facit Ταμιεῖν (ita enim „ credo ſcripſerat) nulla conjectura aſſequor. Duplex finan„ di ratio mihi in mentem venit, vel legendum: 'Αποχωμάζαι. λανθάνειν. vel: 'Αποχρᾶσθαι. λανθάνειν. Poſterior „ eo nomine magis ſe commendat, quia propius abit a vul„ gata; tum quod & ſupra habemus 'Αποίσω, & quia „ denique apud Xenoph. VI. 'Ανάβ. p. 225. in quibuſdam „ editis comparet ἀποχρώντως, eadem prorſus notione, qua „ explicat Heſychius. H. Steph. tamen, nulla var. lect. „ mentione facta, edidit ἀποκαίρως. „ Hactenus. Aliam viam ingreſſus eſt Cl. *Kusterus*: „ Ex ferie (inquit) litera„ rum ſcribendum forct, 'Αποχοφάζαι: quod corruptum pu„ to ex λανθοφάζαι, ab λανθοφάνω, i. e. *cancellis obſepio*, „ vel *interſepio*. Sane ὑφαλῶ Grammatici dictum ſtatuunt „ quaſi ὑφθφαλῶ, a ὄφις, & φράττω; & ἀμφαλῶ infra „ expon. ἀμφθφράττω: quod arguit, interpretationem λαν„ θάνω non eſſe alienam a verbo λανθοφάζω. „ Ad penul-

ti-

'Απόστηρον [1]. ἀπεχθὲς, καὶ μὴ περιόμενον.
'Αποσύφαι [2]. τῇ Φωνῇ σκληγὸς.
'Αποσυγῶντες [3]. μισοῦντες.
'Αποσύρῃ. ἀπόσπα. Σοφοκλῆς Μυσοῖς.
'Αποσυῶν [4]. ἀφορᾷν.
'Αποσυκίζειν [5]. συκᾶ ἐοδίειν.
'Αποσυμβολᾶν [6]. συναπτᾶν.
'Από συμβόλων δικάζειν [7]. εἰδίκαζον 'Αθηναῖοι ἀπὸ συμβόλων τοῖς ὑπηκόοις. καὶ τοῦτο ἦν χαλεπόν.
'Απόσκιον [8]. ἀπὸ τοῦ, σκιάς.
'Απόσφαγμα. παρόνημα [9] ζυγάδες.
'Αποσφαλεῖς. ἀποτυχόν.
'Αποσφαξ [10]. τὸ ὑψηλόν.
'Από σφῶν. ἀφ' ἑαυτῶν.
'Αποσφήλαι [11]. ἀποτυχεῖν ἐποίησε.
'Αποσφήλωσις [12]. ἀπενέκωσις.
'Αποσχάς. ἀναιρεῖ [13].
'Αποσχάζας [14]. ἀφαιρῆξαι. ἀφαλῦσαι. φλεβοτομῆσαι.

timam sententiam proxime accedit Cl. *Biel*: „ Legendum „ (inquit) videtur: 'Αποστέργων. ἀποστέργει. Conf. Hesych. „ in v. 'Αστέργει, & 'Αστέργεσθαι. „
1. 'Αστέργων.] L. 'Αστεργῶν. ἀστέργων. &c. IS. VOSS. Sed obstare videtur ultimum, μὴ στεργόμενον. Refingendum forte: 'Αστέργων. ἀστεῖος, καὶ 'Αστέργειν. μὴ στεργόμενον.
2. 'Αστεύων.] L. 'Αστεύγων, aut transpone hoc & seq. vocab. IS. VOSS. Nihil mutandum. Vide Στυφὸν, Στυφελὸν, —— συλεῖν, & quæ ibi sequuntur.
3. 'Αστεγγάζει.] *Rom.* XII. 9. 'Αποστυγοῦντες τὸ πονηρὸν. Vid. Suicer. *Thes.*
4. 'Αστῶν. ἀφορᾷν.] Ad ὄστ. O. L. 'Αστεύων. ἀφορμᾶσθαι, IS. VOSS. Int. Ἐπιδίωστ. ὄρμαι. Et: Σὺ ὄρμα. Conf. Σεῦσι, Σοῦσι, Σοίμεν, Σῦσι, Διεσσύη, Διώσειν, &c. Si ἀφορᾷν retinere malis, confer 'Ομοῖος, ἴσος. 'Ομοῖα, ὅμοια. &c. Prius tamen magis placet. Vid. Suid. in 'Αστῶντ.
5. 'Αποσυκάζειν.] Vid. sup. v. 'Αποσυκάσειν.
6. 'Αποσυμβολᾶν.] Vid. Schol. Aristoph. ad *Aves*, ℣. 722.
7. 'Από συμβόλων δικάζειν.] Illustrationem hujus loci pete ex Scholiaste Aristoph. ad *Plut.* ℣. 177. & 178. Nimirum σύμβολον hic est tessera judicialis, quæ judicibus Athenien-sibus dabatur, ut iis redditis, finito judicio, mercedem con-stitutam acciperent. Hoc χαλκοῦν dicit Hesychius, quia merces illa judicialis, utpote magnam redituum publicorum partem absumens, Reip. oneri erat. KUST. Comma post συμβόλων delevi, ut est in Ed. Hagen. Vide *Casaubonianos*, a Cl. Wolfio edita, p. 50. & H. Valef. ad Sozomen. *Hist. Eccl.* VII. 9. p. 251.
8. 'Απόσκιον.] L. 'Αποσκίζον. Vid. Suid. IS. VOSS. In-fra: 'Αποσκίζον. σαθρὸν ὀχυρόν. Vid. sup. *Not.* in 'Αποσκιδᾶ. λικνίζω &c. Nihil itaque muto.
9. Παρόνημα.] Forte παράρμημα. SOPING. SCALIG. BRUNO. STEPHANIUS. Sic enim Galenus in *Lex. Hippocrat.* unde hæc. HILL. L. παράρμημα. Galenus *Onomast.* 'Απόσφαγμα, τὸ σφαγὸς παράρμημα. ὃ καὶ 'Υποσφάγμα. HEINS. KUST. Ælian. *Hist. Anim.* I. 34. atramentum scipiæ vocat ὑπόσφαγμα.
10. 'Απόσφαξ.] Nicander *Theriac.* p. 36.

Ἠὲ τὸ τετρηχὸς πέτρης, ἢ ὑπόσφαγι βύσσῳ. HEINS.

Ab eadem origine unde Διασφάξ. IS. VOSS.
11. 'Αποσφῆλαι. L. 'Αποσφῆλαι. GUYET. 'Αποσφῆλαι. IS. VOSS. Scribendum: 'Αποσφῆλαι. ὑπόσχοιν ποιῆσαι. ex Hom. *Iliad.* E. 567. Conf. Etymol. v. 'Αποσφῆλαι. KUST. Idem *Pergerus* monuit; qui tamen rectius 'Αποσφῆλαι, & ποιῆσαι. retento τ. Poëtæ autem verba sunt: - - - μάγα ϝ σφίσι λύσσαν πεσεῖν. Schol. λύσσαν τὴν ὑπόσχοιν ποιῆσαι. L. ποιῆσαι. Et sic Ed. Bamef. Eundem Poëtæ locum notaverat Cl. *Heinsius*, & V. D. in *Misc. Obs. Nov.* & *Dec.* 1733. p. 326. & 337. Conf. Schol. *Odyss.* Γ. 320. & sup. 'Αποσφῆλαι.
12. 'Αποσφήλωσις.] L. 'Αποσφάλωσις. SALMAS. Suidas re-fert: 'Αποσφήλωσις. ἡ ὑπόσχοιν. KUST. Idem animadvertit H. Steph. *Thes.* T. III. p. 1176. Certe ἀποσκίζειν ne Græcum quidem est.
13. 'Αναιρεῖ.] An potius ἀφαιρεῖ? Vid. voc. seq. KUST.
14. 'Αποσχάζας.] Hæc voce usus est Plato in Πρίσκῳ, te-ste Suida in 'Αποσχάζω. Conf. Etymol. M. p. 126. ubi ea-dem quæ Hesychius. Vid. sup. 'Αποχος.
15. Φλεβοτομῆσαι.] Sic ϝ φλέβας ὑποσχάζαι dixit Hippocrat. p. 459. 48. Vid. Foes. *Œcon. Hipp.* & inf. Καθοσχάζας.
16. Σκυθρώπου] An σκυθρωπὸν? Vid. Suid. & sup. v. 'Αποχαλάζειν. Cl. *Abresch* sequentia deinde mecum communica-vit: „ L. vel ἀλὸς σκυθρώπιος, vel cum Suid. σκυθρωπάζας, & „ tunc σκυθρώπου. Prius eligerem; nisi quis σκυθρωπὸς cor-„ rigere malit. „ Cl. *Kusterus* etiam σκυθρωπὸς legit. At Rev. *Bielius*, σκυθρωπάζας, ὑβριστικῶς. ex Suida.
17. 'Αποχ. παύζει.] L. 'Αποχη. παύζει. ex Hom. *Il.* Z. 96. 277. consentiente *Kustero*. Sic & *Bielius* correxerat, allato

'Απο-

loco *Prov.* III. 27. Μὴ ἀπόσχῃ τὸ πονῆσαι αὐτῷ. Conf. Suid. & sup. v. 'Αποχεῖ, int. v. Αφεῖσι.
18. 'Αποσχίζει. &c.] An 'Αποσχίζει? Sic sæpe apud Herodotum. Sed 'Αποχίζει exstat *Odyss.* T. 572. quo respexit No-ster; ubi Schol. πίσσῃ καθίζει. Pro ὑποσχοινίζει *Is. Voss.* & *Kuster.* ὑποσχοινίζει corrigunt. Etym. M. χοινίζει. Conf. inf. 'Α-πόσχιζον.
19. 'Αποχοινίσαντες.] Vid. Suid. h. v. & in 'Αποχοινίζει, & Sup. v. 'Αποχοινισμένον.
20. 'Αποχαλάζειν.] Basil. *in Hexaëm. Hom.* I. p. 2. c. τῇ ϝ ὑγρᾷ ϝ ὕπνου ὑποχαλάζων. Et totidem verbis Auctor *Comm. in Ejal.* p. 382. E. ABRESCH.
21. 'Αποψῶν. ἐπιτίμων.] Scrib. 'Αποψῶν. ἐπιτιμῶν. PERGER. Recte. Sic ἐπιψῶν. Nisi 'Αποζέοντα malis. Hæc olim. Cum *Pergero* convenit *Kusterus*, his verbis: „ Dupli-„ ci mendo locus inquinatus est. Legendum enim: 'Απο-„ ψῶν, vel 'Αποψῶν. ἐπιτιμῶν. I. e. *more eorum qui ex-„ tensa sunt.* Sic Suidas Ἐπιψῶν (quod idem ac 'Αποψῶν) „ exponit ἐπιτιμῶν; & Ἐπιψῶν idem interpretatur ὑπερηφα-νῶν. Conf. mox v. 'Αποτείνει.
22. 'Αποσεξάνη.] L. 'Αποξεξάνη. SALM. IS. VOSS. Forte 'Αποζέσῃ. SOPINGIUS. Suidas: 'Αποξηράνῃ. λιπα-νήσῃ. quod præfero. Idem *Kustero* placuisse video, qui ad-dit: „ Et hanc lectionem vel literarum series postulat. „
23. 'Αποζώσιν.] Diphilus in Συνωρίδι· Σεσῶν λαλῆσαι τόν τι κέλευσ' ὑποστῆναι. Athen. l. VII. p. 292. Sed lectio est mendosa, quam restituit H. Casaubonus, sc. ὑποστῆσαι, exco-riandis. SOPINGIUS.
24. 'Από ταὐτομάτου.] Plato *Alcib. Dial.* I. p. 31. de Pericle: Αἰσχυλῇ γε οὖν καὶ ταυτομάτου σοφὸς γεγονὼς, ἀλλὰ πολλῷ συλγιγενέσι, τῷ Πυθοκλείδῃ, &c. BIEL. Conf. v. Αὐτόματον.
25. 'Απόσφω. &c. τῶν ἰλλέων.] Pro τῶν ἰλλέων, legit *Stephan.* τῶν ἰλλείων. HILL. In his plane cæcus sum, nec memini me simile quicquam in monumentis veterum legis-se. Forte pro τῶν ἰλλέων, legendum τῇ ἰλλάδι. aut τῇ ἰλλάδεϊ. Sed nihil constituo. MAUSSAC. (in Harpocrat. v. 'Απόσφω.) L. τῶν ἰλλείων, vel οἱ τῶν ἰλλείων. HEINS. Ita ab Hesychio scriptum fuit, ut ex vestigiis, quæ supersunt, colligere est: οἱ ϝ συμμεσόδιοι, καὶ ἀπο-στρέφοι· τῶν ἰλλείων ϝ ἀσγίων δῆλοι, γὰρ μὴ συμβάντος αὐτοῖς. Nam illud αὐτοῖς monet quid deesse, nisi fal-lor, deatre a me suppletum fuit. Vide Suid. & Harpocra-tion. voce eadem. IDEM. Scribe τῶν ἰλλείων. Hi fervi Athenienfium bello Peloponnefiaco, ni fallor, fe recte gef-ferant: quare ob virtutem publico fumtu fepulti, & fcor-fum ab ingenuis fumerati; de quibus, fi memini, agit Thu-cydides. Vid. Etymol. & Paufan. *Attic.* p. 22. VALES. Confer omnino H. Valefii *Notas in Not. Manuffcr.* ad Harpocrat. *h. v.* ubi legit ϝ ἰλλάδων, fi cum δῆλοι conjungas: vel potius (addit) τῶν ἰλλείων, ft cum συμμεσοδίοις. *Kus-terus* etiam τῶν ἰλλείων, ut *H. Steph.* correxerat.
26. 'Επιτείνει.] L. τείνῃ. STEPH. Suid. ὑπερηφανεῖ. Quod voluit *Stephanus*. Vid. fup. Αἰσχύνῃ.
27. 'Αποτιφύλακεν.] Forte ὑποτιφύλακεν. Ariftoph. *Acharn.* [℣. 157.]

Τίς ϝ 'Ολυμπίοισι τὸ πῖδ' ὑποτιθέλακεν ὕσ;

Suidas exponit ἀπέτιλε. SOPINGIUS. Et fic plane Bo-chart. *Hieroz.* T. I. p. 121. *Bruno* etiam ὑποτιθήλακεν. Sed legendum haud dubie ὑποτιθήνακεν, ut Suid. ἀπεφύτευ-σε. *decerpfit folia*; ab ὑποθηνεῖν: ut recte monuit L. Bos *Animad.* p. 124. præeunte Kuftero ad Comici *l. c.* ubi conf. Schol. Idem hic repetit Kuftenus in *Notis* Hefychianis. Vid. fup. 'Αποθηλάζει. 'Αποτιφώνει, ἀσύνετον, ὑπὸ δύνκωφ, e-mendat *H. Valefius*. Pro 'Αποτιθέλακεν. *Is. Voſſius* 'Αποτιθέλα-κεν corrumpit, alphabeti cauſſa.
28. 'Αποτιθυμῆσι] L. 'Αποτιτυμῆσι. IS. VOSS. „ 'Αποτε-

Ἀπολιπῆται [1]. ἀποδῶσι.
Ἀποτετίναχε [2]. ἀπόρριψε.
Ἀπότευγμα. ἀποτυχία.
Ἀποτεύξασθ [3]. ἀποτυχεῖν.
Ἀποτίθ. συνάγ. εἰς τὰς ἀποθήκας.
Ἄπο [4]. πλεῦσαι, μαχέσθαι.
Ἀποτίθηται [5]. ἀποθήκας.
Ἀποτίμασ [6]. ἀνέλεις.
Ἀπολιμπάνομαι [7]. αἱ πρὸς τὰς φορὰς ἀποθήκαι.
Ἀποπέμπασθ [8]. τὸ λαβεῖν εἰς ἀποθήκην.
Ἀποπέμπ. ἀποτίθησι [9].
Ἀπόπεμ [10]. ἄπεμ.
Ἀποτίμ [11]. τιμαῖαι θυσίαι.
Ἀποτίπλαγκτ [12]. ἀποσπάλαγκτ.
Ἀποτίσ [13]. ἀποδόσ.
Ἀποτίζαι [14]. ἀποδίδαι.
Ἀποτίσ. τιμωρίσ.

Ἀπο-

Ἀποτυγχάζων [15]. διαφεύγων.
Ἀπότμημα. ἐκτεκομμένον.
Ἀποτμήξαντες [16]. ἀποτεμόντες. ἀποκεκλεισμένοι.
Ἀποτίτμ [17]. ἀποκόπτ.
Ἀπότμ [18]. δυσχεράτω.
Ἀπὸ τοῦ [19]. ἀπὸ τότε.
Ἀποτόκως [20]. τὰς ἀπογεννήσεις τῶν γεγαμένων.
Ἀποτομάδα [21]. σχίζα. καὶ ἀκόντιον πυξίθλα [22].
Ἀπότομαι. σὺν ἐπορκί [23].
Ἀπάτομον [24]. τὸ μὴ ἄξιον πορεύσεως.
Ἀποτόμως [25]. σκληρῶς. ἀπαραιτήτως.
Ἀποβάγημα [26]. λείψανον. βρῶμα [27].
Ἀποβαχύνεται. θρασύνεται.
Ἀποβαχύνατο. θρασύνατο.
Ἀποδεχόντες [28]. ἀναχωροῦντες.

Ἀπο-

" δυμφίοι, litera μ duplicata, legi oportet; atque alibi
" Ἐπιτυδημῶν, ὁπλισμένων. oriuntur enim a verbo Δύ-
" πτω, vel τύφω. quod mirum est Viris haud Indoctis sæpe
" fuisse fraudi. Venia vix dignus Olearius ad Philostrat.
" p. 516. n. 7. qui dum priores Interpretes castigat, tur-
" pius ipse labitur: optime junguntur ἐπιτυδημῶν τῷ μὴ
" λαμπρῶς, Τυφλῶς πολεμοῦντες, τῷ μᾶλλον ἐπιτυδημῶν
" (hinc etiam Edd. ἐπιτυδῶν) ὅτι ἁμαρτανόμενα τὰ τῶν ἀπλη-
" στότερον ζώων, θηρία τοῖς ἄτοπα μᾶλλον φαίνεται μαίνεσθαι. Fla-
" cinus, *ardentior & furiosior*; quasi virtutem utriusque ver-
" bi, ἐπιτυφῶς & ἐπιθυμεῖν pro ὁρμᾶν, copulari voluisset: at
" Plaro ad originem Τυφῶς δὲ ὁ τύφων Græcam respe-
" xit; quem ut plures imitantur, sic etiam Damascius apud
" Suidam in Σκορπίον. non minus ibi male scriptum; &
" deterior Ficini versionis pars a Porto adoptata. Prode-
" rit quoque Platonis locus ad Hesychium: nam ubi le-
" gitur, Ἀτυχεῖ, μαίνεται, legendum est, Ἀτυφεῖ. Vid. Suid.
" in Ἀτυφία, & simul, quod Kusterum fugit, comperum
" habebis, unde Ἀτυφῶ μαίνεις sint sumta. Perizon. ad
" Ælian. *V. H.* IX. 41. τυφοῦ, quod nec ipsum satis per-
" spexit, & τυφῶ, quæ valde distant, ejusdem esse pote-
" statis arbitratus est. Conf. Hesych. in Ἐξέτυφεν. & reli-
" tue Τετύφωται, quod editur Τετύφλωται. „ Ita Cl. *Hem-*
sterhusius in literis. Addo inf. Ἐπιτυφῆ. ἐπιπλῆ. Mœris Attic. Ἐπιτυθυμῶν. (MS. Voss. in Bibl. Leid. Ἐπιτυδημῶν.) Ἀτιμᾶς. ἐπιτυθυμῶν τῷ ἐπιπολάζειν, Ἕλληνες. Conf. inf. Ἐπιτυθυμῶν, & seq. item v. Τυθυμῶν, & *Not.* in v. Θόψαι.

1. Ἀπολιπῆται.] Ἀποτελεῖται. *H. Voss.* legit. Perfime. Suidas: Ἀπιτελεῖται. ἀπαλλᾶται. Hes. inf. Τίνει. ἀποδίδωσι. Mox: Ἀποτίζ. ἀποδιδῷ.

2. Ἀποτετίναχε.] I. *Reg.* X. 2. [τετίνε τὸ ἀποτίναγμα] τὸ ῥῖμμα &c.] PERGER.

3. Ἀποτεύξασθ.] L. Ἀποτυδξᾶς. SOPING. IS. VOSS. Sic recte Suidas, & Phavor.

4. Ἄπο. πλεῦσι.] Supra: Ἄπλευ. μαχέσθω. MUNKER. L. Ἀπὸ πλεῦσι. IS. VOSS. Forte Ἀπτλεῖ, ex *Od.* I. 317. Sed nihil muto.

5. Ἀποτίθηται. ἀποθήκας.] Eodem modo nos Belgæ dicimus: *Hy legt het af.* Sic *animam deponere* apud Propert. I. 13. 17. Et *deponi* diebantur desperate ægri, aut recens mortui; ut alii notarunt. Conf. *Indicem Epist. Medicin.* ubi passim *depositus est*, pro *obiit*, apud Mabillon. T. I. *Mus. Ital.* P. II. p. 109. Vide & *Not.* in Ἀποδόμεν.

6. Ἀποτίμασ.] Infra Ἀποξύμασ. quæ ambo Dorica sunt pro ἀφίεμας, a verbo μάομαι, i. e. ἅπτομαι. H. STEPH. *Ind* Vel Ἀποτίμασ corruptum ex Ἀποξύμασ. *Il.* T. 263. ubi Schol. pariter ἀνέξεσθ. Conf. *Not.* in v. Ἀφίεμασ, ante v. Ἀποτίς εἶν.

7. Ἀπολιμπάνομαι.] Vid. Harpocration. ibique Mauffac. & Vales.

8. Ἀποπέμπασθ.] Nota, ἀποπέμπω in Activo significare, *pignus æstimatum pro dote uxoris dare*; at ἀποπέμπασθ, in Medio, *pignus ejusmodi accipere.* Rationem differentiæ hujus exponimus in libello *de Verb. Med. Gr.* Sect. II. n. 13. KUST. Conf. sup. *Not.* in v. Ἀποτίσατ.

9. Ἀποπέμπ. ἀποθήκας.] Liberandus est Noster leviculæ merdæ. L. Ἀποπέμπ. ἀποθήκας. Sic *Hemsterh.* Conf. voces præcedd.

10. Ἀπόπεμ.] Herodot. L. II. c. 167. ἀποπεμπόμενος τὸ ἄκρον. Gloſſæ Herodoteæ cum locum respicientes, reddunt ἀτίμως. Conf. Suid. Ita & supra Ἀποπέμπω vidimus, pro ἀποτίω. Conf. v. Ἀποδώσω, Ἀποτίσω, Ἀποδῷ, &c.

11. Ἀποτίμ. τ. θυσίαι.] Scrib. Ἀποτίμη, & θυσίη.

12. Ἀποπλανεῖται.] L. Ἀποπλανᾶται. IS. VOSS. Ἀποπλανᾶται non est mutandum: Dorice pro ἀφίστανται. Inf. Περιπλανᾷ. περιπλανεῖ. Conf. Ἀποστατήτην.

13. Ἀποδῷ.] *Exod.* XXI. 36. XXII. 4. BIEL.

14. Ἀποτίζαι. Vid. sup. Ἀποτίσω, Ἀποτίζω, & Ἀποδώτω. In ἀποδῶσαι subintelligere licet τιμὴν, ex verbo ipso: quam vocem addit in v. Ἀποδῶ: ubi vid. *Not.*

15. Ἀποτυγχάζων.] L. Ἀποδιδράσκων. IS. VOSS. Vid. Harpocration. & sup. Ἀποτυγχάνω.

16. Ἀποτμήξαντες.] Ex Hom. *Il.* A. 468. ubi Schol. χωρίσαντες. Sed incertum Hesychii locum hic restituo: Ἀποτμήσαντες. ἀπαλλάξαντες. ἀποχωρίσαντες. Vid. *Il.* K. 361. & Schol. minor. ibidem. Apollon. Lex. MS. Ἀποτμήξαντες. ἀποτεμόντες, ἀποχωρίσαντες. ubi ἀποτεμόντες est vox Media, Active interpretanda. Ἀποχωρίσαντες, in Activo, legit etiam *Kusterus.*

17. Ἀποτίτμ.] L. Ἀπότεμ. IS. VOSS.

18 Ἀπότμ. Ex *Il.* Ω. 388. Vid. H. Steph. *Ind.*

19. Ἀπὸ τοῦ.] Ἀπὸ τοῦ, ex *Il.* A. 110. corrigit V. D. in *Misc. Obs. Nov. & Dec.* 1733. p. 326.

20. Ἀποτόκως. &c.] Ἀποτόκως, νοσηράτων ἀποβάσεις, Erotianus. *Steph.* Vid. Οἰκονομ. Ioëtii. SCHR. Sic Hippocrat. p. 816. in Erotiano vero p. 19. *Ed. II* Steph legitur: Ἀπὸ τῶν νοσημάτων.] ἀπὸ χλωρίσεων. pro quo Foës. in Οἰκον. *Hipp.* Ἀποβάσεις, & ἀποχλωρίσεις bene corrigit. In Hesychio νοσημάτων probant etiam *H. Vossius* & *Bruno.* Conf. H. Steph. *Ind. Thes.* & Aretæi *Ind. Gr.*

21. Ἀποτόμαδα.] Pollux ἀποτόμιδα, col. 5. 25. apud quem c. 189 ἀποτομίδα. HEINS. Pollux l. X. c. 17. *in fin.* ἀποτόμαδα, pro *jaculis.* Conf. *Not.* seq.

22. Καὶ ἀκόντιον πυξίθλα.] L. πυξίθλα. Vid. Schol. Pindari, p. 438. SAI.M. JUN. IS. VOSS. Deleto commate reposui, ἀκόντιον πυξίθλα, ut Phavorinus. Sic & Kühn ac Jungerm. ad Polluc. *l. c.* Jungermannus iterum ad Polluc. III. 151. ubi legitur: Καὶ τὸ ἀκόντιον τὸ πυξίθλιον καλεῖσθαι Ἀνθρωπίδι. ubi tamen in quibusdam MSS. ἀνθρωπίδι: quod confirmat Hesychii Ἀνθρωπάδα. Conf. *Not.* præced. ubi ex Polluce ἀποτομάδα. Pindari Schol. *Isthm. Od.* I. v. 35. ad illa verba: Οὐ γὰρ ἐν πυγμᾷ πάλαισεν &c. inter alia notat: ἐπεὶ γὰρ ἔνιοι ἀκοντίζειν τὰ δορατα. τῷ λίθους ἐπὶτινι δίσκου ἢ. ὡς Ἀνθρωπάδα καλοῦσι, παρὸσον οἱ δρῶντες τὸ σκάφος τοῦ σκάφου ἀκοντίζουσι τὸ γὰρ ἄκοντον ὁ καρύφιος ἐδίωσεν βαλών. Vide & Etym. M. in Ἀνθρωπίς. Vocem ultimam, πυξίθλα Pergerus sequenti glossæ perperam adjunxit. Vide ibi.

23. Ἀποτόμαι. σὺν ἐπορκί.] Addc præcedentis vocis finem, πυξίθλα, *qui in media quinquertionum exercitio abrumpentes concurrunt.* PERGER. Fallitur Vir Doctus, ut liquet ex Polluce modo laudato. *D. Heinsius* σὺν ἐπορκί scribit. Vide tamen Ἐπορκί infra. Forte Ἀποτόμαι dicuntur σὺν ἐπορκί, sensu obsceno, quo ἐπορκῶ inf. in v. Ἐρῶσιν. ubi vide.

24. Ἀπότομον.] Scrib. Ἀπότομον, *quem nostro non dignamur aspectu.* PERGER.

25. Ἀποτόμως. —— ἀπαραιτήτως.] L. ἀπαραιτήτως. SOPING. IS. VOSS. BRUNO. Salom. *Sup.* XVIII 15. ἀποτόμῳ πολεμικῷ. *præceps bellator.* MUNKER. Vid. Basil. T. I. p. 134. D. & p. 412. D. ABRESCH. Sic *ABSCISUM & asperum castigationis genus*, apud Valer. Max. II. 7. 14. *præfractior & ABSCISIOR justitia*, apud eund. VI 5. 4. Ἐλλήνων ἀποτόμως, D. Paullus ad *Tit.* I. 13. Conf. II. *Cor.* XIII. 10. & sup. v. Ἀτόμως. Eurip. *Alcest.* v. 982. ἀποτόμῳ λαιμῷ. Schol. σκληρῷ φρενήρει.

26. Ἀποβάγημα. &c.] Vid. Erasm. Adag. *Fabæ reliquiæ*, p. 352. SCHR. Probatur mihi lectio. FUNGER. Legendum videtur: λείψανον βρωμάτων. Athen. l. XIV. exponit, λείψανον τραγημάτων καὶ πτελίων. Vide etiam If. Casaub. *exp.* 22. *ejusd. lib.* Exstat apud Eupolidem. SOPINGIUS. V. Junii Adag. I. 82. *Fungeri* & *Supingii* Notas omittat Schrevelius.

27. Λείψανον, βρῶμα.] Scribe, λείψανον βρωμάτων, i. e. *reliquiæ ciborum.* Vid. Casaub. ad Athen. XIV. 22. KUST. Conf. *Not.* præced.

28. Ἀποτίζεσθε.] *Exod.* XXI. 5. III. 21. & X. 24. BERNARD. Conf. Aristoph. *Plut.* v. 1134. ibique Ezech. Spanhem.

1. Ἀπο-

'Αποξέω. ἀφαιρῶ Φιλοπίκιος.
'Απόξιφάομαι [1]. ἀπορρήγνυμαι.
'Αποξιφίζω [2]. τρεῖς πλοκὰς δύνω.
'Απόξιπτ@. [1]. Φθείρεται@. Φθείρεται ἡ ὄψις. γυνὴ ἀποξυπτεῖ [4].
'Αποξιπάσματα [5]. ἐξιλίσσματα [6] ἀποξεσθέντα τὸ φύλλον.
'Απόξοπτ@. ὃ τις ἂν ἀποξάπατο. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι [7].
'Απόξοπτ@. Οὐκ ὀπισθόφ@ [8] εἰς ἡ πόλις. ἀποτετραμμένον ἡ τοῦ ἄστεως ὀπισθοφῆ.
'Απο τεχνε [9]. ἔξω τοῦ τεύχους.
'Απὸ ζόφ@ [10]. μαχεῖν τεθραμμέν@.
'Απὸ τεχνῆ [11]. ἐξ ἄρματ@ ὁρόμου.

'Απο-

1. 'Αποξιφάομαι.] L. 'Αποξιφάρθην. IS. VOSS. Utrumque dicitur.
2. 'Αποξιφίζω.] Vid. Pafchal. *de Coron.* p. 421. SCHR. Leg. 'Αποξιφίσω. MUNKER. IS. VOSS. Sic Etymol. p. 125. & H. Stephani Lexicon vetus. Utraque lectio proba eſt: & ἀποξιφίζω habet etiam Pollux III. 151. Eſt autem verbum athleticum. *Luctator* enim *ter abjectus perdidit palmam*, inquit Senec. *de Benef.* V. 3. Hinc τρεῖς πλοκὰς ἀποξιφίζειν, & ἀποτεμεῖν ἀποξιφίζειν, *vincere*, propr. *ter proſtratum eſſe* ab adverſario. Huc pertinet illud Lucilii de Milone, in *Anthol.* L. II. c. 1. *epigr.* 11. —— ἀνίκητος, ἀχὶ τρὶς λεύ. Indicat, ſe nondum eſſe victum; nondum eſſe *tria*. Æſchyl. *Eumen.* ν. 592.

Ἓν γ' ἴσως, ὧδε γ' τρεῖς πταλαιστὰς πάτου.
Hic unus eſt e tribus in terram lapſibus.

Ubi Schol. Ἡ μεταφορὰ δὲ ἐστιν ἀπὸ τῶν πταλαιόντων, ἃ ἐπὶ τῶν τρισὶ πλαισίοις ἀγίζεται τὸ τέλος. Conf. ibi Stanl. Hinc τρισσάκις (qui voce carent Lexica) pro *valere*, apud Æſch. *Agam.* ν. 179. ubi Schol. Τρισσῶς@. πολυτ. οὐ μεταφορικῶς ἡ ἐκ τῆς παλαίστρας λαμβανομένης ἐπὶ ἰσχυροῦ νίκης. Leg. λαμβανομένου. Sic idem Schol. ad *Choëph.* ν. 337. Οὐκ ἀτεχνῶς@. ἄπτα, non ineptia eſt *calamitas*, ſcribit: οὐκ ἀτέχν@., ἀλλὰ πανταχόθεν τοῦ ἡ ἰσχύος. Ἀπὸ ἡ πταλαιόντων, ἃ λαμβανόμενος τοῦ ἡ ἀθλητῶν. Conf. Suid. v. Τεσσάβιον, & P. Fabri *Agoniſtic.* I. 27. Vide etiam *Not.* inf. in v. Διπλᾶ πάσχω.

3. 'Αποχέω@.] Forſan hæc vox reponenda Menandro apud Strabonem I. VII. p. 295. [297. *Ed. Pariſ.*] ubi ita vulgo:

Καθαρεῖν τὴν ἀκρόπολιν, ἴδιον@, ἴδιον@.

Nam videtur legendum: 'Αποχέαι@., ἀν. α. Aut, 'Αποχεῖν@ τὴν ἀν. SOPINGIUS. Et hanc *Notam* Schrevelius omiſerat, tantum vocem 'Αποχέω@ exprimens, quaſi ita Heſychium correxiſſet Vir optimus. Vid. Suid. & conf. omnino Joſeph. *contra Apion.* L. II. §. 34. p. 491.

4. Φλαύρ@., —— καιὸν λοιπεῖν.] Quid ſi φλαύρ@., —— καιὸν λοιπεῖν@., vel καιὸν λοιπεῖν ἐπιχείρημ@., aut ſi quod aptius iſto verbum. Porro reddit φθείρεις &c. uti φθείρων, & λοιπεῖν ἐπιχειρεῖν junxit Æſch. *S. C. Theb.* ν. 1068. ABRESCH.

5. 'Αποτετραμμένως.] Ezech. XVI. 21. Ἔδωκας αὐτὰ εἰ τὸ λοιπεῖν ἐπιχειρεῖν εἰ αὐτοῖς. SOPINGIUS. 'Αποτετραμμένως habet Joſephus *Antiq. Jud.* I. 3. §. 6. Vide ibi Ezech. Spanhem. in *Addend.* p. 417. T. II. *nov. Ed.*

6. Ἐξιλισσόμενος.] Lege ἐξιλισσόμενος. KUST.

7. Σοφ. Οἰδίπ.] Locus eſt *OEdip. Tyran.* ν. 1328.

Ἰὼ σύντ νέφ@ ἰρεῖν
'Αποτετρο. &c.

Schol. 'Αποτέτρο. ἡ ἂν τις λοιπεῖρεται. Conf. Schol. ad *Ajac.* ν. 613. & *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 105.

8. 'Οπισθόφ.] Cl. *Weſſeling* ἐπιχείρεται. Malim: 'Αποτετραμμέν@., οὐκ ἐπιχείρων εἰς τὴν πόλιν, λοιπεῖρεται@. &c. Ut reſpexerit locum *Odyſſ.* Σ. 372.

Αὐτὸς ἐγὼ παρ' ἴπποις λοιπεῖρομ@., ἵνα πόλιν δὲ
Ἔρχομαι. —— ——

Favet Etymologus. Apollon. Lex. MS. 'Αποτέτρο@. οὐκ ἐπιχείρων εἰς τὴν πόλιν, λοιπεῖρεται@. ἡ ἡ ἄστεως ἀναχωρῶν. Αὐτὸς ἐγὼ παρ' ἴπποις λοιπεῖρομ@. —— Quæ lectio plane recipienda videtur. Mecum ſentit Cl. *Abreſch* addens, „ H. Stephanum mentem loci Homerici non cepiſſe reddendo: „ *quod in urbe non verſatur, ſed eam averſatur & refugit* „ [V. *Theſ.* Gr. *L. T.* III. p. 1623. C.] Senſus hic eſt: *qui* „ *non redit in urbem; cui reditus in urbem eſt interdictus.* „ In Oppian. *Hal.* IV. 254. φύζιγνοι λοιπεῖρομ@., eſt *retro*, „ ἐπὶ τὰ φύζιγνα. Vid. Schol. Ut Platonem adhibuiſſe notante Lexica, pro *deprimere* nempe & *averruncare*, ſic ante hunc Æſchyl. *Perſ.* ν. 203. *Choëph.* ν. 41. 151. & Eurip. *Herc. Fur.* ν. 821. „

9. 'Απο τεχνε.] Teles apud Stobæum *Tit.* XCIII. p. 555. b. [five 516. *in fin.*] Οὐκ ἐπὶ τεῦχος δὴ μοι δοκεῖ ὁ Εὐριπίδης ἐξαπορίζων λέγειν ἡ Ἑτεοκλέα. Max. Tyrius *Lego* XXVI. [p. 252.] Θαυμαστὸν ὃ οἱ ταῦτα ἃ πόλις ἐγίνετο ἄπωθεν ὥσπερ τοῦ ἐξω τεύχους. SOPING. Conf. "Ατε σκεῦος.

10. 'Απὸ ζόφ@.] 'Ιστω. 'Απὸ ζόφ@. μαχεῖν ἐπιχειρεῖν@.

'Αποχυσῶν [11]. λάθρα ἀξιῶν.
'Αποχόπαζ [13]. ἀποξέπαζ.
'Αποτυλῶσαι. ἐπάραι αἴδοιον [14].
'Αποτυχαθεὶς [15]. ἀντὶ τοῦ, ἀποτιλθείς. καὶ τὸ 'Αποτυχισθὶς [16], ὅτι τοῦ, ἀποπελεκῆσαι ἡ λίθον. ἀπὸ τύχης. ἔστι δὲ λιθοξόων σιδήρεον.
'Αποτύψωνται [17]. παύσονται τοῦ τύπτεσθαι.
'Απ' οὐδ@ [18]. μαχεῖν ἡ αἰχεῖν.
'Απ' οὐδ@. ἀπὸ τῶν ἐδάφων.
'Απήμαλ@ [19]. ἀπὸ ἡ κεφαλαίας.
'Απήρας. ἀφελόμεν@., ἡ ἀφαιρῆσας [20].
'Απηργὼς γωνίας [21]. αὐτελεῖς, καὶ ὅτις τὰ σαρίσματα σπάγεται.
'Απηχετικῶς δὲ [22], ἀφελομένως.

'Απη-

HEINS. Cave quid mutes. 'Αποχέαι habet Herodot. II. 64. Clarius exemplum eſt apud Syneſium *Epiſt.* 67. *fin* p. 217. 'Αποχέω@. ἐκκλησίαν. *extra Eccleſiam educatus.* Conf. Suid. in 'Αποχέαι.

11. 'Απὸ τεχνε.] L. 'Απὸ τεύχου, accentu in penultima: ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 105. Vid. inf. 'Εξ λοιπεῖρεται.

12. 'Αποτρῶν.] Forte 'Αποτρῶν. G. Leg. 'Αποτρώων. ſed vid. Suid. in 'Αποτρῶν. IS. VOSS.

13. 'Αποτροπάζ.] L. 'Αποτρωπάζ. IS. VOSS.

14. 'Αποτυλῶσαι. ἐπάραι αἰδοῖον.] L. τὸ αἰδοῖον. SALMAS. PALMER. STEPHANIUS. WASSE. Locus corruptus; ſi quis alius; quem puto tamen hoc modo, ſi aliquo, reſtitui poſſe. Eſt τύλ@., τὸ αἰδοῖον, unde τὸ λοιπτλὸν Pherecratis τὸ γυναῖον τὸ αἰδοῖον dixit. [apud Pollux. L. II. c. 4. *ſegm.* 176. *in fin.*] Ego igitur Grammaticum noſtrum hoc loco ſcripſiſſe non dubito: 'Αποτυλῶσαι. ἐπάραι τὸ αἰδοῖον, quod poſtremum vocabulum quanquam corruptum ſit, veſtigium aliquod tamen priſcæ lectionis præ ſe fert. HEINS. STEPH. (*Theſ. L. Gr. T.* III. p. 1683.) SOPING. Puto: 'Αποτυλῶσαι. ἐπάραι τὸ αἰδοῖον. FLORENS. Vid. Etym. M. in 'Αποτύλου. IS. VOSS. Vid. inf. Τολεῖ, & ſup. 'Αποτύλου, ubique *Not.* ut & in v. 'Αδεῖ. Peſſime dicam an jocoſe Phavorin. αἴδοιο: quod eſſet, *fine date*, vel *mutum habenti datum.*

15. 'Αποτυχισθείς.] Alii ſcribunt, 'Αποτυχισθείς, per κ. Vid. H. Steph. *Thſ. Gr. L.* KUST.

16. 'Αποτυχισθὶς. —— λίθ τύχου.] L. 'Αποτυχισθὶν, & λίθ τύχου. SALMAS. L. ἡ τὸ 'Αποτυχίσαι ἐπὶ ἡ ἀ. ἡ λίθον λίθ ἡ τύχη, ἐπὶ ἡ λ. σ. Vide inf. in Τοχοι. SOPING. L. λίθ τύχη. HEINS. 'Αποτυχίσαι, & λίθ ἡ τύχου, ſcribit H. Steph. *Thſ. T.* III. p. 1426. Phavorin. male λοιπτύχου. Ed. Hagenau. λοιπτυχοῦ. Sed λίθ τύχου omnino ſcribendum, & λοιπτυχίσαι probante etiam *Kuſtero*; vel λοιπτυχίζων, ut Cl. *Hemſterhuſius* ad Poluc. X. 147. p. 1331. quem conſulas velim, ut & Euſtath. ad *Il.* Σ. p. 967. ab eodem non neglectum. Vid. inf. in Τύχου.

17. 'Αποτύψωνται.] Phavor. 'Αποτύψωμαι, in Futuro: ut conveniat cum παύσω. Mallem παύσωμαι. Reſpicit enim locum Herodoti L. II. c. 40. Καιομένων ἡ ἡ ἰρεῖα, τύπτουσι πᾶσαι, ἐπειδὰν ἡ ἀποτύψωνται, διὰν ἀρχήσωνται &c. *Dum ſacrificium ardet, omnes ſeipſas verberant. Poſtquam autem verberare deſierunt, dapes &c.*

18. 'Απ' οὐτ@.] Hom. *Il.* Σ. 272. Conf. Suid.

19. 'Απήμαλ@.] L. 'Απὸ κεφῆς. HEINS. SOPING. Vel unica dictione: 'Απήμαλ@. GUYET. 'Απὸ pro ἀπό. Scrib. κεφαλῆς in fine. IS. VOSS. 'Απὸ κεφῆς ſcribo ex *Il.* Ε. 7. porro, ἀπὸ ἡ κεφαλαίας, ex Schol. mſ. Conſentientem habeo Cl. *Kuſterum*, his verbis: „ Reſpexit ad Hom. „ *Il.* Ε. 7. ubi legitur, ἀπὸ κεφῆς, i. e. proprie, a *capite*; „ ſed per Metonymiam κεφῆς ibi ponitur pro σφενδόνης, „ notante etiam Scholiaſte. Unde patet, pro κεφαλαίας „ hic ſcribendum eſſe σφενδονάλιος, i. e. *galeâ*. „

20. 'Απήρας. ἀφελόμεν@., ἡ ἀφαιρῆσας.] L. ἀφαιρῶσας. SALM. HEINS. An ἀφαιρῆσαι? SCHR. Leg. ἀφελόμ@., ἡ ἀφαιρῆσας, IS. VOSS. Sic Phavorinus. Itaque malim, conſentiente *Kuſtero*; & Euſtathio ad *Il.* Χ. p. 1282. & *Od.* Ο. p. 1774. ubi tradit; lones pro ἀφαιρεῖσι dicere ἀπήρᾳ. Schol. *Il.* Ο. 462. 'Απήρας. ἀφεῖλεν. Conf. *Miſc. Obſ.* III. 3. p. 326. Apollon. Lex. MS. 'Απήρας. κυρίως ἡ ἀφαίρεσι. καθαρευούσης ὃ, ἐπὶ τῆ φιλῆς ἀφελοῦ. Vid. Etym. & ſup. 'Απαίρω, & 'Απάρας. Conf. *Not.* in v. 'Απαίρω, poſt 'Απηρῶν. Facile ἀφαιρῶσαι mutatum in ἀφαιρῆσαι.

21. 'Απηργὼς γωνίας &c.] Tolle punctum intermedium, quod fraude fuit H. Stephano in *Ind.* Suidas: 'Απηργὼς γωνίας. Αὐτελεῖς, οἷς ἂς τὰ σαρίσματα σπάγεται. Simillo autem diſtinctio poſt primam vocem ſæpiſſime apparet in hoc Lexico.

22. 'Απηχετικῶς ὃ ἀφελ.] Hæc in Ven. Flor. & Hag. cum ſuperiori voce cohærent. Mallem poſt v. 'Απήρας, vel poſt v. 'Απαιρῆσαι ponere. Poſterius *Heinſio* placuiſſe nunc cerno. Particula ὃ certe ſuadet ut cogitemus aliis præceſſiſſe, & forte plura quam nunc apparent. Sequutus interim ſum Hack. Ed. *Kuſterus* legit 'Απαιρετικῶς, ſed ἀπαιρῆσαι, Fut. ου, nihil porro monens, niſi quod ſeq. vocem videre jubeat.

'Απη-

'Απεκείρατο [1]. ἀφαιρήσονται.
'Απους [2]. μὴ ἔχων πόδας.
'Απουία. ὅταν τὶς ἀπῆναι [3], ἢ τὶς ἀπέχῃ. καὶ ἀπόλειψις.
'Αποφαίνῃ. Φανερώσῃς.
'Αποφαίνουν. ἀποδεικνύουσι.
'Αποφανθείς. ὁ τῷ φανερῷ καταχθείς. Σοφοκλῆς Ἀκεσίᾳ.
'Απόφασις [4]. ἡ ἑταίρα, ὡς Ἡγήσανδρος.
'Απόφασθε [5]. ἀπαζήλατε.
'Αποφάσκῃ. ἀπαγορεύῃ.
'Απόφασις [6]. κρίσις. ψῆφος, δίκη.
'Απάφιον [7]. ἀπατῆσαι.
'Αποφῆσαι. δέησαι.
'Αποφήμι [8]. ἀπολέγω. ἀποφαίσκω, ἀπαρνοῦμαι.
'Αποφῆναι. ἀποδεῖξαι.
'Αποφίας. εἰπών.
'Αποφύμενον. ἀποθήσκοντα.
'Αποφθάρβι με [9]. ἀπαλλάγηθί με.

'Από-

1. 'Απεκείρατο.] Ad 'Απάγει. GUYET. Respicit *Il.* X. 489. - - ἀπεκείρατο κῆρας. HILL. KUST. Schol. I *c.* ἀφαιρεῖται. Apollonius in Lex. MS. exemplum hoc ad v. 'Απάγει refert.

2. 'Απους.] Apis, ut Lucianus alibi indicat. SOPINGIUS. Philo *de Opif. Mundi* p. 36. C. de serpente utitur hac voce. Artemidor. II. 11. p. 95. ἐπειδὴ τὸ μὴ ἄπουν, τοῦτ' ἔστι ποδῶν. 3. 'Απουία, ὅταν τι σαθρὸν.] L. ὅταν τι σαθῇ, ἢ τὶς ἀπέχῃ. Latini *intertrimentum* vocant. vel ὅταν τὶς ἀπῇ. SALMAS. ὅταν τὶς ἀπῇ lege. Vid. Poliuc. l. VIII. coi. 434. de hoc judicio quod ἀπουία dicitur. VALES. L. τὶς ἀπῇ HEINS. BRUNO. IS. VOSS. Ed. Hag. ὅταν τὶς ἀπόν. Recte Phavor. ἀπῇ: nisi malis ἀπεῖν. Vid. Simplic. Verin. *de Transfusione.* p. 322. Artemidori locus, quem ibi profert Salmasius, est L. I. 81. p. 71. a Suida commemoratus in v. 'Απουσάζῃ: quod Kustero latuit. Alia habet Plutarch. *de Is. & Osir. p.* 364. Ἑπόμενος τῷ δ' ἀνίκατος αὐτῷ ἦεν Ἀπουίη καλέσσι, ἢ Σοφοκλῆς τὸ μέτρον. Suidas in Παρουία: Τοῦτο τὸ σαθρὸν συμαίνει ἡ Ἀπουία. Vid. & inf. in Διαμιτῶ.

4. 'Απόφασις.] Meretrix nuda, & *sine vestibus.* a φάρος. [Vid. inf. Ἀφάσιος.] IS. VOSS. Forte, ἕλκυμά τι, ὡς Ἡγησ. Nam Hegesander iste scripsit περὶ Ἑλκυμάτων. Athen. l. XIII. Suid. in Ἀλκυμάδη. SOPINGIUS. Huc spectat, quod notat Enstath. ad *Il.* Π. in fine, secundum antiquam glossam, δέλλω dici ἀποφαίνω, ubi forsan legendum est, ἀποφάρτω. KUST.

5. 'Απόφασθε.] Hom. *Il.* I. 422. KUST.

6. 'Απόφασις.] Vid. Harpocrat. & Suid. Lexic. MS. in Dionys. Arcop. Ἀπόφασις· λόγος ἀποφαντικὸς. Ἀποφάσκῃ· ἀπαγορεύῃ. (ut in v. præc.) ἢ ἀποφαντικὸς ἀγορεύῃ, ἢ ἀλεγορεύῃ.

7. 'Απάφιον.] Legend. putabam 'Αποφασιαζῆσαι. Sed 'Απάφιον rectum. Hinc 'Απαφίσκω, Suidæ ἀπατῶ. IS. VOSS. Potius 'Απαφῶ, cum circumflexo in ultima. Conf. inf. v. Ἐξαπαφῶ, & Ἐξαπαφῶν. Cæterum vox hæc a serie sua plane aberrat. KUST.

8. 'Αποφῆσαι. δεήσαιτ. ἀπόφημι, &c.] Ultimam vocem, ceu novam glossam, fecivi: † 'Αποφῆσαι. &c. Contra signum distinctionis ante 'Αποφαίσκω fulsuit. Continuâ enim serie legendum esse, ut exhibui in Textu, recte monuit *H. Steph.* T. IV. *Thes.* Gr. *L.* p. 61. F. probante *Kustero.*

9. 'Αποφθάρβι τί μυ. ἀπαλλάγου τί μυ.] L. 'Αποφθάρβι μυ ἀπαλλάγηθί μυ. i. e. *Discede a me.* GUYET. KUSTER. Vid. eund. in *Anti-Gronov.* p. 39. Sic & *Thom. Bruno*, nisi quod 'Αποφθαρβὶ μυ scribat, sequutus Phavorinum. Conf. Thom. Mag. & Mœrid. Atticist. item Ez. Spanh. ad Aristoph. *Plut.* v. 597 & sup. *Nub.* in v. 'Αποβλασέϊ, & v. 'Αποῖς.

10. Μάσσημα.] L. μάσσιμα. PALMER. GUYET. BRUNO. MAUSSAC. VALES. HEINS. ARCER. STEPHANIUS. MUNKER. RUTGERS. *Var. L.* IV. p. 390. Sic & Varinus. Zach. X. 2. οἱ ἀποφθεγγόμενοι, ἢ οἱ μάντεις conjunguntur. Quo pertinent Glossæ MSS. ad XII. *Prophet.* 'Αποφθεγγόμενοι. μαντευόμενοι τῶν δαιμόνων. al. MS. δαιμονίων

11. 'Αποφλοῦν.] L. 'Αποφλοῖσν. Sic Etymol. IS. VOSS. Sed 'Αποφλοῖσν est *Il.* Θ. 429. ubi vid. Barnef.

12. 'Αποφλύων.] Hom. *Od.* K. 51.

13. 'Αποφλόμενον.] Hom. *Il.* Γ. 322. Vid. Suid.

14. 'Αποφυσσάζῃ.] Ordo suadet 'Αποφυσσάζῃς, *per nares obstructas emittere stridorem*, seu *rhonchus.* PERGER. IS. VOSS. Conf. v. seq.

15. Ἐξαπαφῶν.] L. ἐξαπάνῃ, id est, *ἐξάγων.* G. Virgil. [Æn. IX. 326.] —— *toto profluebat pectore sanguis.* PERG. Phavor. ἐξάγων, quod recepi.

16 'Αποφῶσι.] L. 'Αποφυσῶσι. SAI. M. G. JUN. VALES. BRUNO SOPING. STEPHANIUS. Recte Suid. & Phavor.

17. 'Αποφορά.] Aliud est 'Αποφορά, aliud 'Αφόρημα: quæ Epitomator perperam confudit. 'Αποφορὰ enim est, ὁ ὄρος.

'Αποφθίσμα. σύντομος λόγος. μάντευμα [10].
'Αποφθίδω [11]. ἀποβαίνω.
'Αποφθίμην [12]. ἀπολοίμην. ἀποθάνοιμι.
'Αποφθίμενον [13]. ἀποθανόντα.
'Αποφθαράζας [14]. τὸ τοῖς μυκτῆρσιν εἰς τὸ ἔξω ἦχον ποιεῖν.
'Αποφλάσαι, ῥοχάσαι [15], Κρῆτες, καὶ Σάμιοι.
'Αποφλαυείζας. ἐξελπίζας.
'Αποφλύειν. ἀπερθίζας.
'Αποφορτᾶν [16]. ἀποπνίγειν.
'Αποφοίτησις. χωρισμός. ἀναχώρησις.
'Αποφορὰ [17]. ὀσμή. ἡ δίνδρα [18] μὴ φέρουσα καρπόν.
'Αποφόρου [19]. ἀδυνήτου.
'Αποφορτίσαζας [20]. τὸ βάρος ῥίψαι.
'Αποφοράδας [21]. κακάς. ἀποκατηρησμίους [22].
'Αποφράδες. ἡμέρας ἱερὰ, οὔτως ὀνομαζόμενα, ὁ αἷς ἐναγίζουσι τοῖς νεκροῖς. Μεταφέρουσι δὲ τ λέξιν καὶ ἐπὶ τοὺς πονηρούς. Ἡ ἀπαγορευόμενα [23] πρὸς τὰς πράξεις.

'Απ-

Plutarch. ὦ Σαμοφαγ, Πᾶς ἡ ὄσφρησις ὑπῆρξε τῇ ἀποφορᾷ; HEINS. Stobæus *Tit.* LXXXV. p. 206. de Antigono. Et Telis apud Stob. p. 8. ἡ τῶν ἀποφορῶν σου φύσις &c. dicit ὁ αὐτός. SOPINGIUS. 'Αποφορᾷ, ὀδμῇ. Eust. I. *Il.* p. 281. IS. VOSS. Hesychius more suo duas diversas significationes conjunxit, quum iisdem literis pingeretur vox: ut sæpe monuimus. Vid. sup. in Αἴθων, & H. Steph. ad Sext Empir. *Pyrrh. Hyp.* L. I. §. 126. *Ed. Fabr.*

18. Ἡ δίνδρα &c.] Refer ad vocem 'Αποφορᾶς, ab ἀπόφορος, quod hic idem ac ἄφορος. KUST. Vid. *Not.* præc. Ut autem ἀνόφορος hoc sensu pro ἄφορος ponitur: sic Ἀστόφορος supra, pro ἄστοργος: 'Απότιμος, pro ἄτιμος: & 'Ασπίδες, pro ἄσπιδες: quod minus notum fuit ibi Suicero.

19. 'Αποφ. ἀδυνήτου.] Ex eo forsan, quod oneri ferendo non sufficiat. H. STEPH. *Ind.* L. τοῦτ' ἔστιν ἄφορον. PERGER. An corrupte pro 'Αφορμῆς? Sane ἀποφόρου pro ἀδίου est prorsus insolens. KUST.

20. 'Αποφορτίσαζας.] *Albor.* XXI. 3. SOPINGIUS. Vox propria mercatorum, qui *naves exonerant*: ut recte H. Steph. Gregor. Nazianz Orat. XXVII. p. 471. D. ἀποφορτίζῃ τι τῶν πλοίων, ἵνα πλέῃς κουφότερον. Oeinde in genere, quodvis aliud *onus deponere.* Longus L. III. p. 74. ἀποφορτίσαι hoc sensu. ABRESCH.

21. 'Αποφοράδων.] Plutarchus Ailiensem diem in *Camillo* [p. 137 *fin.*] nominat ἀποφράδα ἡμέραν. Homero [*H. in Apoll.* v. 368.] Χίοιαιν ἀνοίνυσθαι. Lucanus dixit: *feralis nomina Cannæ*; & *damnatam fastis Allium*, l. VII. [v. 408.] Livius scribit l. VI. [c. 1.] XV. Kal. Sextiles eum fuisse diem inauspicatum, quo non solum fœde ad Alliam pugnatum, verum etiam Fabii antea ad Cremeram cæsi. item diem, quo Jul. Cæsar interfectus est, ἀποφράδα dixerunt triumviri Reip. constitucndæ, ut auctor Dio l. XLVII. [p. 338. A.] Apud Græcos alia fuit ratio, qui ἀποφράδας dixerunt dies, quibus defunctis inferias ferebant; ut & hic Hesychius notat. FUNGERUS. Vide & Erasm. Adag. *Nefasti dies.* [III. 4. 64.] SCHR. Vid. omnino Etymol. M. Suid. h. v. & in Ἡσίοδος: item Lucian. *Pseudolog.* p. 437. ibique Schol. Gr. p. 40. & sup. in Ἀφροσύνιος: sic enim Rhodii dies ejusmodi vocabant.

22. Κακὰς ἀποκατηρησμένας.] Diffinxi post κακάς. Vox ἀποκατηρησμένας deest in Lexicis.

23 'Απαγορευόμενα.] L. ἀπαγορευόμενα. SCHR. Leidensis Editor ineptissime ἀπαγορεύσιμα mutat in ἀπαγορευόμενα q. d. *nefastos homines.* Non vidit turbatam esse feriem orationis. Ego tantum verba transpono, & sic restituo: 'Αποφράδες, ἡμ. ἐν οἷς οὐ. ὁ. ο. α. ι. τ. πυρὶ. ὁ ἀπαγορεύομεν πρὸς τὰς πράξεις. μαθοῦσι δ τὸν λόγο ὡς ἐστὶ τοιαῦτα. Prius igitur Hesychius agit de *nefastis diebus*, qui Phavorino οἱ ἀπαγορευόμενοι ἡμέραι: deinde, quem ordinem quoque Phavorinus servat, de *hominibus malis*, omnis lustlæ & festorum dierum osoribus, de quibus Demeis elegantem Æliani locum adducit ὁ πάνυ Salmasius ad Vopisci Aurelian. p. 416. Eosdem ex Donato vocat μισοκαλημέρους. VERWEY. Ἀπαγορεύομεν corrigit etiam *Bruno*; ex cujus codice inconsideratius transscriptum credo a *Schrevelio*. Sed nulla opus est mutatione, dummodo τελείαν φράσιν figas post πυρὶ. Supra: 'Απαίρετος. ἀπαγορεύμενος. Et: 'Απαγορεύμενα. ἄτοπα. Vel lege ἀπαγορευόμενοι, ut referatur ad superius 'Αποφράδες, κακὰς, ἀποκατηρησμένας. quando sequentia, 'Αποφράδες &c. usque ad πονηρούς, parenthetica sunt, pro more veterum Criticorum, & nostri Hesychii. Vid. in Ἀργυρώνιος, &c. Prius tamen simplicius est: adeoque nihil mutaverim. Mœris Atticista: 'Αποφράδες ἡμέραι. Ἄτοπος, ὃν οἱς τῶν κακῶν ἡμέρας χρὰς ἐπιφέρειν, ἢ αἱ σὺν πράξεις (quam vocem ab Hudsono interjectam aperte præfert MS. Voss.) ἀπαγορεύουσι. Ἀπαγορεύομεν δ σοὶς τὰς πράξεις, Ἑλληνικῶς. Conferatur video Cl. *Kusterus*, his verbis: „ Inepte *Schrevelius* corrigit

'Απαφύλια. ξένα, οἱ μὴ ὄντες φυλῆς. Αἰσχύλος Σατυρικῷ [1].

'Απαφῦσαι. ἀφῆσαι.

'Απαφυσήσας [2]. ἐκρύψασα.

'Απαφύσας [3]. ἐκφυσήσεις. ἐξοχάς.

'Απαφύλια. ἀποφίλια [4].

'Απαφύλῳ [5]. μάταιον. ἀδύκιμον. αὐτελές. ἢ ἀπαίδευτον.

'Απαφῶρας. κλέπτας.

'Απαχαδῆ. ἀπαθάν. ἀπόχα [6].

'Απάχασον [7]. ἀποχάρισον.

'Απέχῃ [8] ἀπέχει. ἐξαρκεῖ.

'Απηγιεσθαι [9]. οἱ ἁλιεῖς. καὶ χειρόακτις, καὶ ἐξωσγάφορες, οἱ πεχῆται.

"Απηγα [10]. ἀπότεχνον. οἱ δὲ, ἄγχιστα. οἱ δὲ, ματαιον.

'Απηχωλείας [11]. οὖ ἀπὸ αἰσχύνης, ἢ μανίας, ἢ λύσσα ἢ ὕδρωος ἀλλάσσῃ.

'Απηχεῖσθαι. τὸ ἀπλησθῆναι [12] τῆς χεωμάτων ὠδῆς τοῖς ζαγεσίφοις.

'Απηχρίμματον. ἀποπύσματον.

'Απόχρη. ἐξαρκεῖ [13].

'Αποχρησιμώτατος [14]. ἀποτισιμώτατος.

'Αποχρεμφθίζω [15]. ἀποχρεμπτίζω.

'Αποχρῶν [16]. πεπληρωμένος τοὺς τοὺς περάξεις.

'Απόχρων [17]. ἀκήλυτος. ἀπερράπτος.

'Αποχρώντως [18]. ἀρκούντως, αὐτάρκως, ἱκανῶς.

'Αποχρῶσιν. ἐξαρκῶσιν.

'Αποχρεμπίζειν [19]. ἀποσοβεῖν, ὡς χόρτον ἐξελαύνειν.

'Αποψάλλειν [20] τὰς τρίχας. πλέειν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χορδῶν.

'Απόψηστον [21]. τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μεζωμάτος εἴτε.

'Απόψυσμα [22]. ἀφύδευμα, κόπρος.

'Αποψύχειν. ἀποπλάττειν [23]. ἀποπνευματίζειν [24], ἀφοδεύειν [25].

"Απτωσ [26]. ὁ τροφεύς.

"Απτωσιλος [27]. ἀσπάραγος.

'Απταλλάζειν [28]. ἐκκλησιάζειν. "Ιωνες.

"Απ-

---

[1] Πρωτῷ. Vide in Ἔπαιτον. Calaub. in Athen. p. 723. & *de Satyr.* p. 176. [135.] SCHR. Puto excidisse Κερκωπι, vel Πρωτῷ. MEURS. In *Æschyle.* L. Satyrorum. JUN. Vid. Suid. qui 'Αποφύλιος scribit.

[2] 'Απαφυσήσας. ἰσχνάνας.] L. 'Αποφυσήσας. unde & φύσημα, *fermentum.* PERGER. Apod Suidam vide Aristophanis versus ex *Sphingibus.* [*Vespis*, v. 329.] SOPINGIUS. L. ἰσχνάνας. IS. VOSS. Vid. in Ἐπαείρει.

[3] 'Απαφύσας.] Lege mutato accentu, 'Απαφύσας: qui est Accusativ. pluralis Ionicus, pro ἀποφύσεις. Kefpexit nimirum Hefych. ad locum Hippocratis ἐκ τῶν Ἐπιδημ. quem citat Foëlius in OEcon. *Hippocr.* v. 'Απαφύσις. KUST. Leg. 'Αποφύσεις. Basil. T. I. p. 45. C. αἱ δὲ ῥίζαι ἀποφύσεις. ABRESCH. Vid. *Prima Scaligerana*, p. 12.

[4] 'Αποφύλια.] L. ἀποφίλια. IS. VOSS. ἀποφίλια, *fraudulenta.* Etymol. M. PERGER. Forte ἀποφύλια: a φυλή, *tribus.* KUST.

[5] 'Αποφύλῳ.] Plutarch. *Thef.* p. 6. SCHR. Hom. *Od.* Σ. 212. PEKGER. Vid. inf. Οὐκ ἀποφύλιος. Apollon. Lex. MS. 'Αποφύλιος, ἀπαίδευτος. Τὰ γὰρ ἀλλοκαλλῆ φυλοὺς λέγουσι, οἷον τολμᾶς, λὸν δ' σωφίνας εἰς αὐτὰ φαγεῖν. Λέγει ὃ καὶ ὁ σατυρικὸς γράφων, λὸν δ' ἀπαλαλήσῃ τὸ φῶς. Præter Suidam confer Schol. *Od.* Σ. 182. & inf. v. Φυλαῖς.

[6] 'Απόχα.] An ἀπωχῇ? SCHR. Leg. ἀπώχᾳ. PERGER. 'Απώχᾳ corrigit *Brunc*, ex Phavorino forte. *Ill. Voff.* ἀποχῇ. Conf. v. seq. & *Not.* Nisi quis putet, ἀπόχα ex seq. ἀπόχρα corruptum hinc irrepsisse.

[7] 'Απάχασον.] Supra: 'Απόχασε. ἀπόχασαι. Et: 'Απαχίσῃ, ἀπαχωρίσῃ. Conf. v. Αἰχάσιον, item v. Χαδίσαι, & Χαζέσθαι.

[8] 'Απέχει.] Marc. XIV. 41. 'Απέχει· ἤλθε ἡ ὥρα. *sufficit.* Vide ad hoc Th. Bezam. SOPINGIUS. Vid. Gataker. ad M. Antonin. IV. 49. Sed hic plane extra seriem legitur: quare 'Απέχει scribit *Ill. Voff.* Quod nihili est. Ab homine recentiore defumtum esse ex ipso illo D. Marci loco, & hic ad marginem sine ullo judicio notatum, postea in textum irrepsisse τὸ 'Απέχει &c. judicat Cl. *de Pauw* ad Anacreont. *Od.* XXVIII. p. 117. Neque tamen ejecerim vocem, quæ servari potest, ita legendo & distinguendo: 'Απέχασε. ἀποχώρησε, ἄπιχε. (ut supra: 'Απέχασε. πάρα σφισί. & 'Απαχίσῃ. ἀπαχωρίσῃ.) † 'Απέχρη. ἱκανοῖ. Conf. mox; & sup. v. 'Απέχρα. &c. Eodem redit Cl. *Kusteri* Nota: „ Hæc „ fic diftinguenda & corrigenda funt: ἀπεχώρησε, ἄπιχε, „ vel ἀπέχει. † 'Απέχρη. ἱκανοῖ. Nam 'Απέχει vel propter „ literarum feriem non potest esse novi articuli caput: & „ ἄπιχε, utpote vox minus communis, potius glossæ, „ quam interpretationis speciem & indolem habet. Hinc „ & paulo poft Hefych. 'Απόχρα exponit, ἱκανοῖ: (folet „ enim Grammaticus noster eofdem articulos nonnunquam „ bis terve locis diverfis exhibere) & supra 'Απέχει reddi„ tur, ἔρχεῖ & 'Απέχρησε. ἤρκεσεν.„

[9] 'Απεγιεσθαι.] Apud Herodot. III. 42. ἀπὸ ἁλιέως dicitur ἀπεγιεσθαι. Vid. Polluc. I. 50. & II. 150. Nos dicimus: *Die met de handen de kost winnen*, five, *die van den handen leeven.* Conf. Suicer. *Thef.*

[10] "Απεγα.] Ad ἄπιχα, seu ἄπιχο. GUYET. L. 'Απέχεσθαι. IS. VOSS.

[11] 'Απεχωλείας.] Sic apud Plautum in *Menæchmis* de Insano: *Ut viridis exoritur color.* SALMAS. Vid. sup. 'Απεχώρησε.

[12] 'Απεχρῶσιν. τὸ ἀπλησθῆν &c.] L. 'Απέχρωσιν. BKUNO. Plato *Legum* VI. p. 562. SOPINGIUS. L. ἀπλησθῆν. HILL. Lego ἀπαλοιφθῆν, ab ἀπαλείφω, *inungo, illino:* ut sensus sit, ἀποχρῶσιν apud pictores dici, *colores illinere.* Vel si præposito ἀπὸ hic habet vim privandi, significabit, *colores delere*, & *abstergere.* KUST. Phavor. 'Απεχρῶσιν. τὸ ἀπαλοιφῆν &c. Posterius exhibet etiam *H. Steph.* in *Ind.* qui laudatis Platonis & Aristot. locis subjicit: „ Videtur „ præpositioni ἀπὸ hic ineffe *perfectionis* significatio. Ideo„ que Hef. dicit, 'Απεχρῶσιν esse, τὸ ἀπαλοιφῆν τ. χ. π. τ. ζ. „ scil. *addere*, h. e. *adjectis colorum floribus, qui deerant, exornare.* Ita enim potius interpretanda ea verba, quam „ cum aliis legendum 'Απέχρωσιν, intelligendumque *colorum* „ *reliquum* & *residuum.* „ Confer vocabulum Belgicum *afzetten*, pro eodem.

[13] 'Απόχρη. ἐξαρκεῖ.] Sic & Lex. MS. in Dionys. Areop. Confer paullo superius, ibique *Not.*

[14] 'Αποχρησιμώτατος.] Alio sensu apud Suidam h. v. qui & compositum συμποχρίσασθαι ex Auctore adfert, Lexicis ignotum.

[15] 'Αποχρεμφθίζω.] L. 'Αποχρεμπτίζω, ab ἀποχρεμπτίζω. Nimirum ἀπὸ in hoc verbo habet vim privandi. Simplex enim χρεμπτίζω significat, *accedo, appropinquo:* ut Lexica vulgata docent. KUST.

[16] 'Αποχρῶν. L. 'Αποχρῶν, cum circumflexo in ultima. Vid. mox v. 'Απηχρῶσιν. KUST.

[17] 'Απόχρων.] L. 'Απόχρων, *inculoratus*, qui malum habet colorem. ἀποχρώντως, *inexcufabilis.* SALM. L. 'Απόχρωσ. sed conjungendum cum 'Αποχρεμπίζω. aliquin 'Απόχρωσ postulat ordo. IS. VOSS. Ex serie literarum scribendum foret 'Απέχρων. Sed legendum forte est 'Απόχρωσ, i. e. propt. *coloris expers*: a χρῶμα, *color.* Per metaphoram autem sic dici posse videtur, qui sine *colore*, i. e. excusatione & prætextu, aliquid agit; quales sunt quos Graci ἀναπροφάσιστους vocant. KUST.

[18] 'Αποχρώντως.] 'Αποχρώντως κεκαυμένῃ πλοιῳ dixit Dionys. Halicarn. p. 78. VALES. Vid. Suid.

[19] 'Αποχρεμπίζειν.] 'Αποχρεμπίζειν κακοπαθῆ πλοιῳ dixit Dionys. Halicarn. p. 78. VALES. Vid. Suid.

[20] 'Αποψάλλειν.] L. 'Αποψάλλειν. In posteriori significatione χορῷ pro χορδῷ. IS. VOSS. Vid. sup. 'Απηχεῖσθαι, & 'Απεκναίζειν, ibique *Not.*

[21] 'Απόψηστον.] L. 'Απόψημον. SALMAS. JUN. STEPHANIUS. KUST. Infra: Φάψημον. τέλεον. Supra: 'Απεφάσμον. —— τὰς τρίχας πλέειν. Vid. ibi *Not.*

[22] 'Απόψυσμα.] In MS. Polluc. male ἀπόψιο legitur p. 214. IS. VOSS. *Hofterium* Latine. KUST. Vid. supra in 'Απορράψας.

[23] 'Αποψύχειν.] An 'Αποψύσσω? GUYET. Ab ἀπόψιος, quod a ψύω, *ventus*, ψυῶ, ψύσω, ψύσω, &c. G. 'Αποψύσσω, per σ, corrigit etiam *Ez. Spanhem.* ad Aristoph. *Plut.* v. 819. ubi vide. Mox: 'Απεψύχειν. —— ἀφοδεύειν. ut apud Etymol. Unde commode 'Αποψύσσω retinetur. Ita enim ψύσσω dicitur, a ψύχω.

[24] 'Αποπνευματίζειν.] L. ἀπαντᾶν. SALMAS. G. STEPH. [*Thef.* T. IV. p. 742.] HEINS. Recte Vir Doctus corrigunt ἀπαντᾶν, i. e. *fecedere ventris exonerandi causa.* Conf. Etymol. v. Ἐπαποψύχειν. KUST. Cum verbo ἀπαπλῆν convenit Belg. *afgaan.*

[25] 'Αποπνευματίζειν.] *Odyff.* Ω. [347] Εἶλεν ἀπολύσασθαι &c. *patientem animi deliquium.* SOPING. Supra: 'Απεψύχει, five 'Απεψύχῃ. ἀπαπνευματίζει. Conf. Suicer. *Thef.*

[26] 'Αφοδεύειν.] Supra: 'Απόψυσμα. ἀφόδευμα, &c.

[27] "Απτωσ.] Vid. Martin. in *Abba.* SCHR. Leg. "Απτωσ. IS. VOSS. Vid. Ill. Ezech. Spanhem. ad Callimach. p. 128. & Etymol. M. p. 167. in "Αττα, ut & inf. in "Αττα.

[28] 'Απτωσιλος. ἀπαπράγασθος.] L. 'Απτωσιλος. ἀπαπραγασθος. IS. VOSS. Forfan pro "Αττιλος, & ἀπαπραγασθος. H. STEPH. *Ind.*

[29] 'Απταλλάζειν.] Supra: 'Απτωλίζειν. ἐκκλησιάζειν. Λάκωνες. Et, 'Απτώλης. σκαιὸς, ἀκκλησιάζων, ἀγοραστικός. GUYET. Vide ibi notata.

"Απαις [1]. ὕοπλιξ. Λάκωνες.

'Απεγλωσσία [2]. ἀγλία. ἢ φυτὸν οὕτω 'Αχαιδικῶς.

"Απηκτα. ἀνωφέλητα.

"Απεκτα [3]. μὴ πιπεφασκάμματα.

"Απηκτον. ἀπεφκτον.

'Απήκτος. ἀπεφάκτως.

"Απρηκτον. ἀφυλόγιστον.

'Απειπάτιμ [4]. ἄνθρ πράσσοι.

'Απειξ [5]. πεφοπτφυκότος. ἰσχυρᾶς. σφοδρᾶς. ἢ ἐχ αὖτ τι πείζει, ἀφ' ἧ σύμφυζω [6].

'Απεφιδή [7]. ἄφαιρ.

'Απεφίτως [8]. ἀνεξόφκως.

'Απεφυθμευῖ@. ὑ πφαιδυβαίς [9]. Πεφομὴ [10] φῆ, ἡ ὑπὸ ἧ χώφας ἀφταγή.

'Απεφοσπῖ@. ἀπεφοέπ@.

'Απεφόστατος. ἀπεφοέπτος. λαθφαίως.

"Απεφπτον. ἄζοπτον [11]. ἀπφεπές.

'Απεφόζλιπτον [12]. γναίσιον.

'Απεφοδὴς [13]. ὁ μαδυὸς φείαν ἔχω.

'Απεφοδιοίφως. [14]. ἀυείφως. μὴ πεφύ τι διεφεσιμῶ@ [15].

'Απεφόπλ@ [16]. ὁ ὑδὶς πεφοπλεῖται, ἀλλ' εὐθέως πίπτ. ἢ ἀκεκμώκης@. ὑπὸ ἧ εἴλης. Εὐφιπίδης Ἀλκήστ [17].

'Απεφοτφία [18]. ῥαθυμία. πόφῳ τὸ μὴ πεφοτίχειν τινα ἑαυτῷ ; ἢ τοῖς πεφικτίοις [19].

'Α πεφοτκ. ἀ δὴ [20].

'Απεφοῖ@ [21]. ἀπεφοπέλαστος. ἀπαίφφωτ@. ἀχφὴ@. ἀπεφοείφηγ@. αὐδιχθὲς, μεχθηφὸν ἐδεῖν [22].

'Απεφόκλῖ@ δίκη [23]. ἡ μὴ τυχοῦσα τῆϛ χλευμένων κλητόφων χφ ἧ νόμου. χαὶ ἀφ' οὗπεφ οὐχ ἧ εἰσαγώγιμ@.

'Απεφοσκοπῶν. μὴ πεφοφᾶν.

'Απφόσκοπον [24]. ἀσκεβάλιστον.

'Απφόσοῖ@ [25]. ἀνυπομόνη@.

'Απφοπέλαστος. ἀπφοείφηγος.

'Απφοπλήπτω. ᾧ οὐκ ἄν τις πεφοπλάσειεν. ἀπφόπαίστ@ [26]. ἀσκαβαλίστω.

'Απφ-

1. "Απαις.] Pro "Αμαιφ. ab ἄμπαν, ἄμπαν, ἄπλα. &c. GUYET. Vid. inf. v. Ἀφλῶν.

2 'Απεγλωσσία.] Vid. Meurs. *Att. Lect.* p. 228. SCHR. Ariſtoph *Nub.* ϕ. 1003. Μέλαν@ ἐζτ, ἧ ἀπεφμοσύνης, &c. Schol. 'Απεφμοσύνη ἡ φιλῖ, ὡς Ἀφμοφάτης ὁ Γφμμαϊκὸς, ὁ Ἀλεξάνδφου φήτφφος.

3. "Απεχθ. &c.] Conjungit *Is. Voſſius* cum præced. vocabulo. Perperam. Vid. Suicer. *Theſ.*

4. 'Απειπάτιμ. ἀ. π.] Plato ex Pindaro, *Gorgia* p. 484. HEINS. Ex Hom. *Il.* A. 99. & Schol. Cod. Etym. M. Apolloo. Lex. MS. 'Απειπάτιμ. ἀπφῶτ@, ἀνὲ ἧ πφάγμ. Ἐπιθφυλλὶς ἐχφήσατ@, ὡς τὸ Ἀφέλλ@, χαὶ Σποφάδ@, χαὶ οὐχ ἀπφαλῶς, ἀλλ' Τὸ ἀπειφάτ@. ἐπεὶ χαὶ Θφασυλὸς ἐλέγετ Τὸ ἀπείλατ@. ὁ ϑ Κφάτης χαπῶς ηφίφθ· Ἥφως ἀπειφάτου.

5. 'Απειξ. σφαπτφυπόπτως.] L. Ἀπειξ σφαπτφυπόπτως. Verba ſunt apud Platonem. l. c. ἰσχυφῶς, &c. BRUNO. Sic Phavorinus. Etymologus tamen 'Απειξ reddit, σφοπτφυπόπτως. Quod non mutandum. Sic & Schol. Soph. *Ajac.* ϕ. 311. unde ſua hauit Heſych. Conf. Mœrid. Att. & L. Bos *Anim.* p. 59. 60. Helliad. *Cireſſum.* p. 13. *Ed. Meurſ.* Τύφο, τύφ, χαὶ σποτύφ. ἀσαίφας χαὶ ἐπλάνα, ἄπλας, χαὶ ἐπλάξ. πείφα, πείξ, πείξ, χαὶ Ἀπειξ, &c.

6. Καὶ τὸ σύζυζο.] L. ἀφ' τι σύμφυζω, ut Schol. Soph. *l. c.* & ex eo Suid. ac Phavor. id eſt, *propter artam conjunctionem*, ſive *firmam cohæſionem*, & quaſi *concretionem.* Idem *Kuſterus* obſervaverat; nec non *Bruno*, & *Suicerus*: quem vide in *Theſ Eccl.* Neque in textum admittere dubitavi.

7. 'Απεφδῆ.] Nicander *Theriac.* ϕ. 2. 'Απεφδῆ τύφωμ@ &c.

8. 'Απτόνως, ἀπτίχνη.] Cyrillus: 'Απτίστ@. ὁ ἀπλοῦ@. Vid. Suid. IS. VOSS.

9. Παιδιάτ.] Eſt vox barbara, docta a voce Latina *Prata.* Inde παιδιάμεν. at apud antiquos Græcos non reperitur. PALMER. Παιδιάς procul dubio ſcripſerat ipſe Heſychius. IS. VOSS. Infra: Δημόσιᾶν. παιδιάζειν. πφοβατεύειν. Sic & in Καλλιγόνειᾶν. Et vox παιδία, in Λίνω, ſive Λείνω Ἰαλέσ, & Διολίζ. Plura vide apud Meurſium & Cangium in v. Παιδιάων.

10. 'Απεφομή.] L. σφομή. PALMER, SOPING. JUN. STEPH. *Ind.* ὁ σφομὸς corrigit *Meurſius l. c.* Vox paſſim obvia in verſione LXX. virali. Infra: Πεφόμια. —— Ἀφπαγή.

11. "Απεφπτον.] Non tam videtur eſſe interpretatio, quam diverſa, caque vitioſa vocis præcedentis lectio. KUST.

12. 'Απόζολτον.] Sic & Suidas. Exempla ex Cyrillo Alex. dedit Sulcerus *Suppl. L. Gr. p.* 321. & in *Theſ.*

13. 'Απεφδὴς.] II. *Macch.* XIV. 35. pro quo *Act. Ap.* XVII. 25. ὁ σφόφφηδ@. Vid. Suicer. *Theſ.*

14. 'Απόδιοίφως.] L. Ἀπεφοδιοίφως, tam propter ſenſum, quam literarum ſeriem. KUST. IS. VOSS.

15. Διεφεσιμῶ@.] L. διαφεσιμῶ@. HILL. Sic & *Is. Voſſ.* ex Cyrillo. Utramque vocem bene exhibet H. Steph. *Ind.* Niſi malis: 'Απεφοδιοίφ@. ἀϊφ@. μὴ σόν τι διαφεσιμῶ@. Vel: 'Απεφοδιοίφως. ἀυείφως. † 'Απεφοδιοίφ@. μὴ &c. ut *Suicer.* in *Theſ.*

16. 'Απόφπλ@.] L. 'Απόφπλ@. GUYET. & σφοπλεῖται. IS VOSS. Utrumque mavult quoque *H. Steph.* in *Ind.* adſentiente *Kuſtero.* Sequitur enim: διὰ ἧ εἴλης. adeoque ſenſus eſt: *cui nemo adhæſerit.*

17. Εὐφιπ. Ἀλκήστ.] L. 'Αλλήστ. JUN. L. 'Αλίστ. Ammonius in Τοφνεί. *Meurſ.* in *Eurip.* SOPINGIUS. MAUSSAC. [in Harpocration. v. 'Αλίστ.] L. Μυαλίστ. BROD. *Miſcell.* IX. 24. Recte *Soping* emendat, 'Αλίστ. Nam fabulam Euripidis 'Αλίστ laudant Ammon. v. Τοφνεί, Etymol. M. in v. Ἡδέλου, & Stobæus plus ſemel. KUST.

18. 'Αποφπτία.] Barbare *inadvertentia.* Vid. inf. Ἐξ ἀποφτίας.

19. 'Απεφπέων.] L. πεφπίων. GUYET. H. STEPH. *Theſ. T.* I. p. 1352. Phavorin. πεφπέων. *Mauſſacus* legit ἀπεφπέων. ἀπίστ. Sed πεφπέων requirit ſeoſus, quod recepi.

20. 'Αποφπτ. ἀδή.] An diſtinctæ: Ἀ σφπτ. ἀ δή. GUYET. L. ἀ δή. IS. VOSS. Quis non illico videt, diviſim hæc legenda eſſe: Ἀ σφπτ. ἀ δή. KUST. Ita ſupra coaluerant Αἰ αἰλαίη, Αἰ γναιζζζη, &c.

21. 'Αποφοῖ@. ἰσχυ. ἀσφαλ. &c.] Similiter Gloſſæ MSS. in Medicea Bibliotheca ad I. *Tim.* VI. 16. teſte ibidem Pricæo. Vid. omnino Suicer. *Theſ.* & inf. in oppoſito Εὐαφοῖ@. Theophylact. *Epiſt.* 47. de Bucephalo: καὶ τὸ ἀαφοῖτο δέ, ἐ τοῖς σύνζυζοι λίαν δυσάπτυϛ. Et in Baſil. T. I. p. 3. E. σοφία ἀαφοῖτ@. p. 12. B. ἀαφοῖτ@ δία. Quæ loca ootavit Cl. *Arnſeld.*

22. Εἰδιχθὲς μοχθηφὸν ἰδεῖν.] L. αἰδιχθὲς, μοχθηφὸς ἰδεῖν. IS. VOSS. WESSELING. ABRESCH. Et ſic Phavor niſi quod male expreſſum ſit, αἰδιχθὲς. Inf. Εἰδιχθὲς. αἰσχὲς ἢ ἰδεῖν. *Kuſterus* ita: „ Videtur hîc excidiſſe caput articuli, quod„ cunque illud ſit. Nam quomodo αἰδιχθὲς, & μοχθηφὸς „ (ſic enim legendum eſt pro μοχθφὸν) pertinere poſſint ad „ præced. 'Αποφοῖ@. haud ſane video.

23. 'Αποφκλ. δίκη.] *Indicta cauſa, & non intermiſſa.* MAUSSAC. Vid. Harpocrat. & Suid. ibique Kuſter. & Petit. in *Leg. Att.* p. 314.

24. 'Αποφπτος.] *Adm.* XXIV. 16. ἀαφίστατο συνείδ@ ἔχειν. SOPING. Pro *non proviſo*, ſeu, ut Schol. cepit, *non prævidente*, Æſchyl. *Eum.* ϕ. 105.

Ἓν ὑμῖν ἢ μιᾷ' ἀαφίστ@ βφοτὸν. ABRESCH.

Scribo 'Αποφοῖ@. tribus locis in N. T. Ratio hanc ſcripturam poſcit: *qui offendiculum non præbet.* M. MEIBOM. Loca illa ſunt, præter citatum, I. *Cor.* X. 32. *Philipp.* I. 10. Nihil vero mutandum; quum occeſſitas & auctoritas deſint. Sirach. XXXV. 21. (al. XXXII. 22.) οὐ εἰδὶ ἀαφοῖτον, ubi alii ἀαφοῖτ@. 'Απόφπτ@ eſt etiam apud Suidam: ut ἀαφοῖτος in Clem. *Ep.* I. *ad Cor.* §. 20. Cyrill. in Lex. MS. 'Αποφοῖτος. ἀκαταλλήλτος, μὴ ἔχων σφπτωμα. Gloſſa ad I. *Cor.* X. 32. 'Αποφοῖτοι. μοδὲν συναδίδτ ἀφορμὴν ἔχοντες. Conf. Suicer. *Theſ.* & ſup. *Not.* in v. 'Αδιάπτωτος.

25. 'Απόφπτ@.] An ab αἴω, φέρω, αἴφομαι, αἴφπτ@, ſeu potius αἴφπτ@. GUYET. Æſchyl. *Perſ.* ϕ. 91. 'Αποφπτ@ ἧ ὁ Παφσῶν στφτὸς, *Non ſuſtinendus enim Perſarum exercitus.* Schol. ἀκαθαφάτ@, ἀνυπόστατ@. Sed Heſychii melior interpretatio: ἀνυπομόνη@, *qui nequit ſuſtineri & obſiſti, minime tolerandus.* BERNARD. L. 'Αποφπτ@. HEINS. IS. VOSS. KUST. STANL. ad Æſch. *l. c.* Conf. H. Steph. *Ind.* Coortarium eſt ἀαφόφπτ@ in Euripidis *Med.* ϕ. 729. Poſtquam hæc ſcripſeram, ſequentia dedit Cl. *Arnſeb* in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 105. „ Lego: 'Αποφοῖτ@. ἀνυ„ ἀποπτώλατ@, &c. ſublata ſtigme, perpetua ferie. Pro „ 'Αποφοῖτ@ malient *Guyetus* & *H. Steph.* 'Αποφπτ@. „ Verum tu me ſponſore nihil require. Soient enim hu„ jusmodi verbalia promiſcue, ounc omiſſa ounc addita li„ tera Σ, efferri; & ſi Grammaticis habenda fides, illud „ Atticorum proprium. Ad hujus autem formam & ſigni„ ficationem pertinet ἀνυπόστατ@, quo utitur Soph. *Oed.* „ *Col.* ϕ. 1271. idque reddendum arbitror Suidæ ante duo „ αἰφπτίλας@, quæ illius eſt explicatio apud Schol. Tra„ gici, quem fere totum deſcripſit Suidas. Ignorant & hoc „ verbum Lexica, ut alia bene multa paſſim apud Euripi„ dem & Sophoclem obvia. „ Hactenus. De litera Σ ad„ dita vel omiſſa, plura in hoc Lexico. Conſer tantum infra: Οἰτίστ, ἢ Οἰτίστ. κφαγίστ. 'Αποφοῖτ@ retinui, quod ſorte in ſuo Cod. legerit Heſych.

26. 'Αποπτώλατος.] Forte ἀαφοπτώλατ@. SOPING. Novum articulum facit vox, olim cum prioribus cohærens, Lexicis autem ignota, 'Αποφπτώλατ@. Sic enim legendum. ut infra (poſt v. 'Αδιάπτ) 'Απτώτ@, ἀκαθάφτ@τον. Conf. Πεφπτώλ@, &c.

'Απροσαύς [1] δίκη. χρὴ τῷ πεζεύειν μὴ ἐπιγεγραμμένον [2] μετίοντα.

'Απρόσαυτος [1]. μὴ ἔχων πρόσαυσιν πηδῶν.

'Απρόσμαχος [4]. ἀπρόβλητος, ἄψαυστος [5]. Μασσαλιῶται [6] φῶ, τὸ ἄψαυστ, ἀπρόσβατος.

'Απρόσματον [7]. ἀπρόσβλητον.

'Απρόσορος [8]. ἀνάρμοστον.

'Απρόσπαιος. Οὐκ εὐπρόσπαιος. καὶ ὁ πρόσωπον μὴ λεμμάδιον, ἢ λαμβάνων [9].

'Απρόσπτιστος [10]. ἀπρονόητος.

'Απρόσσωστα [11]. ἀδέκτα.

'Απτὲ [12]. φάρμακα.

'Απταιπίτας [13]. τοῦτο ὁ συνήθως λέγομεν. σημαίνει δὲ 'Απτὰν [14], πόπτα, Τιτὰν [15] δέ, παιδεραστήν.

'Απτὲν. ἀναχώρησιν [16].

'Απτόριοι [17]. πίπτ.

'Απτρίδις [18]. ὁ ἀπὸ Κρήτης· "Απτα γὰρ [19], πόλις Κρήτης.

"Απτερα. ἰσόπτερα. παχέα. ἰδέα.

"Απτερος [20]. αἰφνίδιος, ὥσπερ 'Ομήρῳ. ὁ περισπᾶς [21]. ἢ ταχύς. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. [22] αἰφνίδιον. [23]

'Απτερα. ἰσόπτερα. παχέα. αἰφνίδια.

'A-

&c. *Is. Voss.* 'Αφασκιάζω corrigit. Non probo. Mecum plane facit Cl. *Kusterus*, his verbis: „ Scribendum est ἀσφασίφορ, ex a privat. & σφασία, *offensa*. Significat ergo idem, quod ἀσφάσιστος, de quo paulo ante. Nam σφασίσιον & σφασίμιον idem. Hinc utrumque ab Hesych. exponitur, ἀτυπωθέντος. Caeterum in prioribus Edit. hae duae voces, ἀσφασίφορ, ἀτυπωθέντος, sine ulla nota distinctionis articulo praecedenti male adnectuntur: quae causa est, quare de voce ἀσφάσιστος actum apud reliquos Lexicographos sit silentium. „

1. 'Αφασκιάζω.] Vid. Harpocration. Etymol. & Petit. *ad LL. Att.* p. 170. 173. Perperam *Is. Voss* κατὰ τ', pro τ'. Conf. Thom. Mag. in v. 'Αφασκία δίκη, & Hesych. in v. Ἀσεμφόρ.

2. 'Ανεγγεγραμμένον.] L. ἐσεγγεγραμμένον. Nam ἐσεγγράφεσθαι τοῦτ' ἐστὶ, *patronum sibi adjicere*, vel *adoptare*; non autem ἀνεγγράφεσθαι. Agitur nimirum hic de inquilinis, qui Athenis aliquem ex civibus potentioribus patronum sibi adsciscere per leges debebant: &, si id non fecissent, institutis erat contra eos actio ἀσφασίου. Plura hac de re legere licet apud Sam. Petit. *de Leg. Att.* p. 170. sqq. KUST.

3. 'Αποφάστορ.] Sic ἀποφάστηλ apud M. Antonin. I. XII. §. 14. Vid. ibi Gatak. coll. Suicer. *Thes.* Addo egregium exemplum ipsius vocis ἀποφάστορ ex Aelian. *H. Anim.* XV. 8. p. 872. *fin.* Τῶν γὰρ γονέων, (loquitur de Margaritarum marinarum duce, quem γύνιον vocaverat) ἐὰν τὸν γένος αἰσθῶσι πᾶσαν ἐμοῦσι, εἰς ἃ εἶναι τις, ἐξ ἀποφάστορος ὄντα. Belg. *zonder voorstaander.* Sic ἐκ ἀποφάσεως κλῆ, apud Euseb. *H. E.* II. 20.

4. 'Αποφόμαστορ.] Μάστ, πιαίνομαι, μάστη, μάστιξ, &c. GUYET. L. 'Αποφόμαστορ. SCAL. 'Αποφόμαστορ. IS. VOSS. 'Αποφόμαστορ. Hom. *Il.* T. [ψ. 263.]

'Αλλ' ἴμας ἀποφόμαστορ ἐπὶ ἀπαιτίζα ἰμάσσω.

Eustathius annotat Euphorionis versum:

Μάστη ποιήσαντ' ἢ ἀποφόμαστορ Ὅμηρορ.

Dicitur autem ἀπὸ τὸ μάστ, i. e. ἄψασ. SOPINGIUS. Ex serie liter. scribendum est Ἀποφόμαστορ quae est vox Homerica *Il.* T. 263. ubi tamen metri gratia legitur ἀποτόμαστορ, sine σ. Conf. Etymol. h. v. itemque Eustath. ad Hom. l. d. KUST. Vid. sup. 'Αποφάστορ, quod si Dorice dictum fuerit pro 'Αποφόμαστορ, nihil forte in Hesychio esset mutandum. Etymol. 'Αποφόμαστορ. citat eundem Poëtae versum: sed ἐπὶ μεγάλως habet. Videtur olim etiam lectum fuisse: ἐπὶ μεγάλως ἰμάσσω.

5. 'Άψαυστ.] L. ἄψαυστορ. SCALIG. HEINS. SOPINGIUS. Etymol. & Phavor. ἄψαυστορ: ut exhibet H. Steph. *Ind.* Quod recepi. Sequens tamen etymon hic potius ἀπὸ scribendum fuaderet, ut videtur. Sed nihil muto.

6. Μασσαλιῶται.] L. Μάσσαλ. SOPING. Scribe Μάσσαλ, vel in Aor. 1. Infinit. Med. Μάσσαλ. Nam μασσάλ, cum circumflexo, longe aliud significat, nimirum *mandere*. KUST. Vid. inf. v. Μασσάλ, & Μασσαλ.

7. 'Απρόσμαστον.] Fort. 'Απρόσμαστον. H. STEPH. [*Ind.*] SCALIG. Vide modo notata ad v. 'Αποφόμαστορ.

8. 'Απρόσορος.] Scio qua auctoritate nitatur vox, quam minime damnaverim. Fuit tamen, cum 'Αφόρμιστος legere mallem. Quam vocem, Lexicis ignotam, habet Heliodor. Aethiop. l. IV. p. 176. Ἀφόρμιστος γαμεῖν. Alias ἀσύμφορος, quod cum ἀνάρμοστος conjunxit Lucian. *de Conscr. Hist.* p. 609. Sed vid. inf. Ἀσυμφορεῖν, quod reddit ἀσύμφορον.

9. Λαμβάνων.] Supple τὸ σόρωτον. SOPINGIUS. Vid. sup. in 'Αλαστός. *Suicer.* in *Thes.* supplet: ὁ σόρωτον μὴ λαμβάνων. Quod Cl. *Kusterus*, cui haec ceteroquin mutila videntur, non displicet. Mihi non ita videtur; sed potius, brevitatis studio simpliciter hoc modo scripsisse Hesychium, cum vox σόρωτος in ipso vocabulo 'Απρόσωτορ lateret, & negandi particula μὴ praecederet, quam repetere noluit. Ut jam supra monui ad locum, non dissimilem v. 'Αξυνέτλυτον. ὁ μηδεὶ ἀκουστός, ἀ δικαίῳ, id est, ἀ ὁ μηδεὶ ξυμβάλλων (vel —— λεξ) δικαιοῖ. Ceterum fons hujus glossae est in Phot. *Charm.* p. 236. notante Cl. Abresch in *Misc. Obs.* V. 1. p. 106. Verba sunt: Ὁ Χαιρήμων παλίσσυτα μὲ, τί σοι φαίη; ὁ πανίτορ, ἤγουν, ὁ Σόλωνος· ὅτι ἀπρόσωτορ· ὑπερφυὲς δὲ ἀγαθὸν, οὐτορ· οὐκ ἔστι τὸν οὐ πλὴν λόγῳ, δεῖ τοι ἀπρόσωτορ εἶναι. Quae Philosophi verba suum in usum convertit Aristaenet. L. I. *Epist.* 3. p. 22. *nov. Ed.*

10. 'Αποβλίτορ.] Ex σοῦ. pro σοὶ, & ἐπίσχεμα. Vid. Inf. Ὀπίθεν. Ὄπιζε. &c. GUYET.

11. 'Αποβλίτορ.] Oppian. *Hal.* III. 159. Φάρμακον ἀποβλῆτορ. Et ἀποβλῆτορ idem *Cyneg.* III. 422. ABRESCH.

12. 'Απτὲ.] Scribo 'Απτὲ, cum spiritu denso: ut ἅπτα, *nectis*, *adnectis*, *alligas*. Intelliguntur hic enim amuleta e collo appendi solita, quae frequentius appellantur ἀφάπτα, nomine composito. KUST.

13. 'Απταιπίτας.] L. 'Απτοῖτας. HEINS. BRUNO. KUST. Forte Ἀσώμ. Τῶν. Vide in Τῶν. SOPINGIUS. 'Απτοῖτας legit *Is Vossius*. Sed refragatur ipse Hesychius, in ἀσώμ & τῶν mox etymologice resolvens compositam vocem. An ergo scripsit 'Απτοῖτας, una voce? *Sopingii* enim mentem (conf. mox in v. 'Απτὲν) non plane perspicio; ut nec illud ὁ συνήθως, quod statim sequitur. forte legend. ὁ συνηθῶς. Nisi potius significet: *in sermone vulgari*, aut *vulgo recepta loquendi consuetudine*: ut saepius apud Grammaticos, & sup. in v. 'Αλλ. Ita συνήθως, in v. Ἀνδρωνιζόμεθα, Τοῦτο, Θρήνων, &c. Et passim in Glossis MSS. quae *Adpendicem* faciunt *Glossarii mei in N. T.* leges, ὁ συνήθως, i. e. vulga. Infra: Ἀπαίτησε. τυγχάνει. Sed hoc alienum.

14. 'Απτὲν. συ.] 'Απτὲν est *implumis*. IS. VOSS. Conf. v. Ἀπτῆνες, & mox in 'Απτὲν.

15. Τιτὰν &c.] Inf. Τιτὰν. παιδεραστὴν. ἢ τὸ ἴδιον Ἀλκμέωνος ὄνομα. Vid. *Not.* seq. Conf. Eustath. p. 985. & sup. Ἀγκαῖος ἢ Ἀλέ.

16. 'Απτὲν. ἀναχώρησιν.] Lege: 'Απτοῖτας. ἀχρίτους. PERGER. 'Απτοῖτας, pro ἀπτῆνες, *implumis*, commode accipi potest: quod in superiori glossa eleganter πτίλον designat. Cujusmodi metaphora in aliis etiam linguis teritur. Quodsi vero pro ἀναχώρησιν substituas ἀσυγχωρησίαν, quomodo posteriori aetate *eremitam* nuncuparunt: aut si ἀναχώρησιν eodem sensu liceat interpretari: patebit ratio, ob quam hujc viae generi deditus homo ἀπτῆνι, *implumi*, dicatur. Nisi malis ἀναχώρησιν, i. e. μοναχῶν, qua voce Monachorum solitudo exprimitur apud Gregorium, teste H. Stephano; quae ipsa forte etiam ἀναχώρησις dicta fuit. Sic per 'Απτὲν intelligeret secessum Monachorum, sive locum in quo paupertem & solitariam vitam degant anachoretae. Haec olim: sed nunc minus placent. Alterutrum, quod proferam, verius forte videbitur. Vel 'Απτὲν vocat ἀναχώρησιν, ut Α in hac voce fit ex ἀνὰ, vel ἄνω, ut saepius: Vel pro ἀναχωρητὸν legendum 'Απτοῖτας. Conf. v. praeced. ibique *Soping.* qui & *b.* l. ad oram libri sui correxerat: Ἀσώμ. ἀσύγχυτον. Ita reconditi aliquid latet in hac glossa. Scilicet 'Απτὲ, undecunque fit, componitur cum voce Τιτὰν. Hoc vero loco infra dicitur esse 'Απτοῖτας ἄνομα. In quo respexisse videtur ad Irenaei sententiam de numero Bestiae *Apocal.* XIII. 18. quam exhibet *adversus Haeres.* l. V. *sub fin.* quum literae Τῶτον valeant DCLXVI. Plura notabimus ejusmodi ad v. Τῶν.

17. 'Απτοῖαι.] Pleonasmo ἢ α, pro πτῆσαι. Suspectum est. G. Suspectam habet scripturam, videtur enim potius 'Απτοῖρίαι) scribendum, aut 'Απτοῖρίαι). H. STEPH. *Ind.* Male, ut puto, pro πίπτασαι, vel ἀπτοῖρίαι) i quod vide supra. KUST. Ἀπτῆσαι) legit *Is. Vossius*. Recte. Et sic G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 20. allato Anti loco *Diosem.* ϕ. 277. de corvis: .. .. ἢ ὑπὸ τῶν ἀπτῆσαι). ubi Schol. οἱ ὑπὸ 'Απτῆσαι), σφοδρὸν τὸ α ἀφ' τὸ πετῆσ. Πτῆσαι δὲ ἐπὶ τῶν πτηνῶν. Ἐτυμολογοῦσι δὲ αὐτὸ πτερυγίσαι.

18. 'Απτοῖδις, &c.] L. 'Απτῆδις. SCALIG. HEINS. BRUNO. MEURS. *Creta* l. 6. p. 20. IS. VOSS. Sic & Steph. *de Urb.* ubi pariter Hesychium emendat Luc. Holstenius.

19. 'Απτὲ.] 'Απτῆσ legendum. SALMAS. Immo 'Απτῆσ. SCALIG. HEINS. BRUNO. MEURS. IS. VOSS. Ita praeter Steph. Byzant. Suidas & Etymol. M. 'Απτῆσ & 'Απτῆσ Hesychio restituit etiam H. Steph. *Thes. T.* I. p. 1715.

20. 'Απτῆρ. αἰφν. ὡσπὲρ Ὅμηρ.] *Od.* P. 57. .. .. τῇ δ' ἅπτερος ἰὸς μόλῃ. Et alibi in *Odyssea*. Vid. Eustath. p. 1811. Hinc ἀπτῆσαι apud Hesiodum, teste Etymologo, & Apollonium Rhod. IV. 1765. ubi Schol. ταχέως. Pro quo Lycophron ϕ. 627. ἀπτῆσαι. Schol. ταχέως. Conf. Polluc. VIII. 152. ibique Interpp. & mox Ἄπτερος.

21. Ὁ περισπᾶς.] Leg. ὁ περισπᾶς. KUST.

22. Αἰσχ. Ἀγαμ.] Exstat ϕ. 284.

'Αλλ' ἢ σ' ἐτίμησ τὴν ἀπτῆρ' φάτις;

Schol. ἀσύμφορ. ταχεῖ. Vid. Stanl. Pro *pennis destituta*, est apud cund. *Eumen.* ϕ. 51. & 251. moncnte *Abrescho*.

23. Αἰφνίδιον.] L. † 'Απτῆσ. αἰφνίδιον. IS. VOSS.

'Απιλεῦς. λείας.
"Απιπαξ. ψαύσας [1].
'Απίσιος [2]. ἀκηδιαγιάτως.
"Απτ [3]. συνάπτ.
'Απτῆζι. [4]. μυδέπω πετοιθίοις.
'Απτίζων [5]. ἀκόπων.
'Απτόν [6]. ψηλαφητόν.
'Απτοπὶς [7]. ἀπτόητον τοῖς ἔπεζιν. ἢ σκέζον. ἢ κεκαλόγε, ἢ ἀσόητε.
'Απτόλεμος. πολέμε ἄπειρος.
"Απτομαι. ψαύω, ψηλαφῶ.
"Απτορες [8]. ἰσόπτερες.
'Απτῶ. ψηλαφητῶ.
"Απτωτον. τὸ μὴ πίπτον, ἀλλ' ἑστός [9].
"Απυγοι [10]. οἱ λεῖοι τὰς πυγάς. ἰσκιάπτοντο δὲ Ὅμηρικῶς Ἀθηναῖοι ἐς αἰσχρότητα.

'Απυ-

1. 'Απτιλεῦς.] L. 'Απιλεῦς. SOPING. ab ἀπίλιος. G. Leg. 'Αστερὸς. Vid. Etymol. IS. VOSS.

2. Ψαύσας.] L. ψαύσας, vel potius ψαίων, tangere. Vid. mox 'Απτόμενος. KUST.

3. 'Απίσιος.] Judas Apoſt. in ſua *Epiſt.* ℣. 24. ἀνεπίπτους. SOPINGIUS. 'Απτίστους poſtulat ordo. IS. VOSS. Proprie ἀπτίστους ſignificat, *ſine lapſu, ſine offenſione.* Conf. ſup. v. 'Αλίπτους, quod itidem exponitur ἀκαταγνώστους, i. e. *ſine condemnatione, ſine offenſione.* KUST.

4. 'Απτ.] L. 'Απτ. συνάπτ. IS. VOSS.

5. 'Απτῆζι.] Hom. *Il.* ι. 323. Schol. ἅπτωλ μὲν θνητὸς, μυσεῖ. Conf. Etym. M. v. 'Αστὸς.

6. 'Απτὸν. ἁπτὸν. An ab πίπτω? GUYET. Reſpicit Hippocrat. [Περὶ Ἀρχ. ἰητρ. p. m. 8.] ἄρξῃ ἁπτῶν πυρῶν, ἢ ἀλλοτρίων, &c. HILL. Galen. Gloſſ. 'Απτὸν, ἁπτὸν, οἷς ἐλαφρῷ ἄλλος ἐπιπροσθῇ, ἐπειτὰ κατορθοῖ, μὴ κατὰ ἐπιφάνειαν τὸ πυτιρὸν ἐκ. HEINS. Erotian. p. 16. Ἀπτὸν, ἁπτὸν. Πίπτειν δὲ λέγε, ὅτι λιπίζει καὶ κάτω. Hippocratem laudat hic Phavorinus. Conf. Foëſ. *OEcon. Hipp.* Vid. inf. v. Διαπλαῖδες. Pro ἁπτὸν *Bruno* l. ἀπάστων. Vid. inf. *Not.* in Ἄφλαστ, & ſup. in Αἰπὺν.

7. 'Απτοπὶς.] Vid. ſup. poſt 'Απτ. Conf. mox v. 'Αστὸς.

8. 'Απτόρες.] Eſt ὁ πακολίγ, ἴσῃ, ἴγυν ἢ λέγων ἀστιφῶ, καὶ ἀβλαβῶν. GUYET. Reſpicit *Il.* Θ. [209.] Ἦρη ἀπτορὶς, &c. [Schol. ἀπτῦρες, οὐ τὰ λέγων ἔχοντα. Ἔνιοι δὲ διαπτύω ἀπαγορεύω, ὃ ἐ, καθαιρῶ λέγω.] HILL. H. STEPH. *Ind.* KUST. Forte ſcripſerat Heſychius: 'Απτορὶς. ἀπτῦρ. τ. ι. ὃ σκάζων. 'Απτορὶς, vel, Ἦρη ἀπτορὶς. ἀπτῦρι, ἢ ι. ἢ ἀν. Suidas: 'Απτορὶς. ἀπτῦρ. οὐ τὰ λέγων. Conf. Etymol. M. Apollonius in Lex. MS. 'Απτορὶς. ἅπτωτι, ἢ ἀπτοστι τῶν λέγων. ἢ καθαιρῶν ἀλλ' ἢ λέγων, οἷον χαλεπὸν καὶ πραχθῆν. Vel 'Απτορὶς in neutro, & in Accuſat. exponitur; & in σκάζων eſt enallage.

9. 'Απτῶ.] Id eſt, ἁφάπτω, ἁμάπτω, pro ἁμαίπτω. G. Ex ſuperiori 'Απτῶ corruptum puto. Sic & *Kuſt.* Conf. v. 'Αστὸς.

10. 'Επτὸς.] Ed. Hagen. & Phavor. ἑπτὸς, quaſi vero ἑπτὸς non eſſet neutrius generis. Sed ab ἑπτὸς, vel ἑπτὸς, fit neut. ἑπτὸς, Ionice ἑπτὸς, ſive ἑπτὸς, contracte ἑπτὸς. Euſtath. *Hyſm. & Hyſm. Amor.* l. XI. p. 431. Μετρῶσιν, ἐπὶ δεκαπὸν ἑπτὸς. Paſſim apud cund. τὸ παρεπτὸς, pro *populo*, ſive *turba.* Ut p. 5. 6. 66. 393. 394. 437. Plato in *Timæo*, p. 1053. C. ἀκόλουθον καὶ ἑπτὸς. Artemidor. *Oneirocr.* II. 36. p. 128. ἄγαλμα ἑπτὸς &c. Max. Tyr. *Diſſ.* XL. p. 393. σχῆμα ἐκ ἑπτὸς, &c. Quod ideo noto, ne quis cum Clariſſimo *Patrono* S. Auctore illud ἑπτὸς τὸ τέτρ ἀγῶν Matth. XXIV. 15. a voce ἁβλωσμα retrahat, conjungatque cum ſeqq. ὁ ἀναγινώσκων &c.

11. 'Αγυιεὺς.] Vid. inf. in Αἴπτω, Ἀδελφίου, & Μιλήσιον. De Athenienſibus vid. Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* ℣. 1365. & inf. v. Λίμνη. Conf. Schol. in Greg. Nazianz. *Stelit.* I. p. 52.

12. 'Απτοδίωνος.] Pro 'Απτοδίωνος, ab ἀπτὸν. Infra: Ἐκβάλλ. ἐξελαύνων. Vel refer ad Ὄνομα, quod proprie ſignificat, *ſuppliciter ore*, & ex conſequenti *placo.* Hinc ἄπτεσθαι (quod eſt derivanum a Ὄνομα) ſupra exponitur, ὃ ἐξ οὗ τὸ ἱλάσκεσθαι, quam (ſc. Furiam) *placare non licet.* Conf. v. Θύσασα, & Θυσάνου; item v. Τύσσ, quod itidem exponitur ἱκετεύει. Cæterum uti hic ψιλὸν poſitum eſt pro δ μετρ in 'Απτοδίωνος; ita & proxime poſt in 'Απτὸν, 'Απτόμενος, & inferius in 'Απτοδίου: quæ ad Æolicam dialectum videntur eſſe referenda. KUST. Mox: 'Απτοδίωνος. ἀπτόντων. Vide ibi.

13. 'Απτοπεδίοιο.] Vid. 'Απτοδίου. ἀπτοπεδίου. IS. VOSS.

14. 'Απτὸν, ἁπτὸν.] ἁπτὸν potius. H. STEPH. *Ind.* Æolica ſunt. SCHR. Vid. *Not.* penult.

15. 'Απτόμενος.] Vid. *Not.* in v. 'Απτοδίωνος.

16. 'Απτοδίωνος.] Suidas in Πόνδαξ· 'Απτοδίωνος· ὁ σημαίνων πόνδαξ. Proverbium. Euſtath. *Il.* Α. [p. 870.]]. Pollux l. X. *cap.* 22. [*in fin.*] SOPINGIUS.

17. 'Απτόμβων.] Recte. nam & Apollodorus *Centor.* II. [90.] ubi de Ἀμφάνα phiala, ſcribit ἀπτόμβων. etſi Suidas, Euſtathius in *Il.* Α. ἀπτόμβιον. VALES. 'Απτόμβων, præter

'Απυθύσομαι [11]. ἐξιλασκόμεθα. ἢ ἀποπιθόμεθα [13].
"Απυθεν. ἄπυθεν [14].
'Απυθμιὸς [15]. σκοφαίνω. Κρῆτες.
'Απυσδάκτος [16]. ἀπύθμενος [17]. Σοφοκλῆς Τερπτολέμῳ. οὐ δὲ Ἰφιγενίᾳ, Πίνδαρος τῷ ξίφος [18], ἢ λαβὼν ἔφη.
'Απυξίνω. ἀποπύθμην [19]. Τιμοκλῆς.
'Απυλλέπω [20]. αἰτιάσθαι.
"Απυρος σεύη [21]. τὰ παρέχοντα λιχῆσαι οὐ πυεῖ.
'Απύρω [22]. ἀθύτω. Σοφοκλῆς Μυσοῖς.
'Απύρως. χαυνῶς [23]. νεκρῶς.
'Απύρως πρίποδας [24]. τοὺς ἀναθηματικοὺς, χαυνοὺς, καὶ ὑδέποτε πεπυρωμένους, ἀλλ' ἔγκαρ κόσμου ἀνακειμένους. ἐξ οὗπερ δὲ Πυελίπας [25], οὐ οἷς Θερμαίνουσιν ὕδωρ.

"Απυρ-

Phavorinum, agnoſcunt quoque Etymol. & Pollux l. c. Vide Il. Jun. *Adag.* IV. 90. & Demetr. Phaler. *de Elocut.* p. 73. §. 114. qui pariter ἀπτόμβων, ſed frigidam hanc eſſe locutionem ſcribit, ob nimium in re parva tumorem. Galen. Gloſſ. Σικυώνιοι explicat τὸν ἀπτόμβων καὶ κοινοῦ τινος.

18. Πίνδαρος &c.] L. πόνδαρος. SOPINGIUS. BRUNO. HEINS. πονδαρος ἢ ξίφος *corpulum* vocavit Sophocles, neque caret ratione. cum enim πόνδαξ *fundum* vaſis ſignificat, & vaſa fundo capiuntur; ita &c. SALMAS. Gaza in *Probl.* vertit *operculum.* alii *fundus* ventitur. VALES. Ut calix fundo, ita gladius manubrio teneri ſolet. H. STEPH. *Ind.* Inſ. Πόνδαξ. πυμνὸν. Suidas in Πόνδαξ: Σοφοκλῆς ὁ τὴν τὰλαὶ ἢ ξίφος Πίνδαρος εἰρηκεν, ὡς φησι Παυσανίας. Quæ deſcripſit Euſtath. *l. c.* Conf. Phavor. in Πόνδαξ.

19. 'Απυξίνω. ἀποπύθμην.] Forſan 'Απυξίνε, & ἀποπύθμ, ſcribendum; ab ἀπυξὶς, & ἀποπύθμεν, *enervo.* ἴνες enim dicuntur τὸν νῶτον. H. STEPH. *Ind.* HILL. Vid. Πῆξ. IS. VOSS. Vid. ſup. 'Αποδραμὴν.

20. 'Απυλλέπω. αἰτιάσθαι.] Non ſolum quod extra ordinem ſuum, ſuſpectum eſt. HILL. Pro αἰτιάσθαι, leg. ἐμῦσθαι. PERGER. An pro 'Απολλέπω, ἀπαιρεῖσθαι, i. e. *occidatur, perdatur?* Sanc 'Απύλλων, paulo poſt exponitur ἀπῆρε, ἐ μεθὶ τολεβαντ, *interficebant.* KUST. 'Απυλλέπω rectum eſt. Vide Ὑπνὸ & Πυπνὸ. [quæ exponit λίγε, Σφυδνὸ.] Attamen cum non poſitum ſit loco ſuo, vide num legendum ſit; 'Απυλλέπω, ἢ 'Απυλλέπω. αἰτιάσθαι. Nam ſane ctiam πυτταλέω eſt blandientium vox. Et certe ſi non ejuſdem originis, ejuſdem ſaltem ſignificationis eſſe videntur πυτταλέω, vel ἀπυτταλέω, πυτταλίζω, παπταλίζω, πυππυζω, item ὀλολύω, πυλλέω & ἀπύλλων; licet nonnulli ab ὀλολύω ſorment τὸ ὀλολῦ. IS. VOSS. „Vercor ne fruſtra ſit ingenii tam abdita molientis „ conatus. Equidem inficias haud eo eſſe cognata Πυλλῆν, „ Τύλλεν, Τυλλὸν, Φυλλὸν, Διαφύλλια, Δέλλεγον, quæ cunſta „ in Noſtro reperiuntur, ſed nonnuſquam vitiis infecta: „ verum ad hoc noſtrum 'Απυλλέπω pertiuere induci me „ non patior ut credam. Multo probabilius comparaveris „ Σαπύλλων, πυππεν, Τύθον. Doricum eſſe verbum ex ſe„ dita Rhinthonis auctoritate liquet. Videtur ergo repo„ nendum: 'Απυπέπω, πυπέπω, vel 'Απυπαῦω, πυπαῦω. Σ „ quam ſæpe omittitur ab initio, vel adjungatur, perno„ tum eſt.„ HEMSTERH. *in literis ad me datis.* Conferam olim: 'Επυπέπω. αἰτιάσθαι, vel 'Επυπαῦω. αἰτιάσθαι. (vid. 'Επυπέων, & Ariſtoph. *Ran.* ℣. 953. ibique Schol.) & forte Timoclem Comicum, Athenæo laudatum, cujus menoo præcedit, hac voce uſum. Sed meliora docuit *Hemſterhuſius* meus. Vide tamen, an huc pertineat Αἰπάλη, σαπί, quod ſupra: ut Αἰκαπέπω, vel —— λαῦω, in Αἴπτω. vel 'Απυπ. πυπέπω, vel πυπαῦω, mutatum ſit.

21. 'Απυεσπεύδω. τὰ παρ.] Additâ negatione legendum eſt, τὰ μὴ παρέχοντ χρ. i. e. *quæ uſum non præbent ad ignem,* ſive *in quibus non conſumitur cibi ad ignem.* KUST. Recte Cl. *Hemſterhuſius.* jam olim ad Polluc. X. 13. p. 1155. legit: 'Απυρος σεύη. τὰ μὴ παρέχ. χ. ε. σ. ν. 'Απυρος σεύη diviſim legenda notaverat etiam *Thom. Bruno.* Sed ante hos H. Steph. *Theſ.* T. III. p. 624. ſcripſerat: 'Απυρος σεύη. τὰ ἐ παρ. &c. Conſer 'Εμπυρος, contrariam vocem, & mox 'Απύρως.

22. 'Απύρω. ἀθύτω.] Pind. Olymp. VII. 88. & Æſch. *Agam.* ℣. 70. ἄπυρος ἱερεὺς. Vid. ad eos vet. Grammat. in ejuſdem *Prom.* ℣. 879. Quidam ex antiquis Criticis expl. πυλώπυρος. alii vulgari notione ſumunt. φάρμακον ἄπυρον eſt in Soph. *Trachin.* ℣. 698. Conf. Suid. ABRESCH.

23. 'Απύρως. πυκῶς.] L. καυνῶς. SOPING. ARCER. Refeta in ſeq. v. 'Απύρως πρ. Conf. v. 'Απυρ, & 'Απύρω. Quare *Pergerum*, ad v. 'Απαγνὶς ſupra, non probamus.

24. 'Απύρως πρίποδας.] Vid. Athen. p. 31. & Junii *Animadv.* II. 3. SCHR. Reſpicit Hom. *Il.* ι. 122. "Εστ' ἄπυρος τρίποδας, &c. Schol. τὸς μὴ εἰς τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἀναθηματικὸς, πανεργεῖς, τοὺς λίτρα χάλκε τεθημένους ἐν τῷ ἄλσει. Conf. Pauſan. *Meſſen.* c. 32. p. 359. Rtym. M. Jungerm. ad Polluc. IX. 68. & Hemſterh. ad l. X. 82.

25. Πυελίπας.] Vid. inf. Τρίπους, & Ἐμπυελίπους. Eodem modo nos dicimus: *Een pot die te vuur gaat.* Forte ἐμπυελίπους

"Απυρος. ἀτείχεσος. Εὐριπίδης Τημένῳ [1].
"Απυος. ἄναυος [2]. νεκρὸς [3]. καινός.
'Απύρωτον [4]. καινόν. ἢ ἀναθηματικόν.
'Απύσιον [5]. Σκήπτιον.
"Απυος [6]. ἀνήκεστος, ἢ οὗ μαδὶς πέπυσται.
'Απυρόπτιον [7]. ἀπέτρεφον.
'Απφία [8]. ἀδελφάς, ἢ ἀδελφοῦ.
'Απυοδέη [9]. δυσῶδες.

'Απ-

'Απφοῦ [10]. παῖδες. ἢ διπλασία χάρις.
'Απφύς. ὁ πατὴρ [11]. ἢ Πνεύματος ἁγίου δύπη εἰσέρχεται [12].
"Απυθεν [13]. μακρόθεν.
'Απύκιζεν [14]. ἠχμαλώτευσεν.
'Απόκιστος [15]. ἐμαχρύνθη.
'Απέλυον [16]. ἀπῆρεν.
'Απωμασία [17]. ὅταν τὶς χρυσόμβους σκιπίνῃ μὴ εὖ-

Cives scripserat Hesychius; ut est in Apollonii Lex. MS.

1. Εἰρ. Τημένῳ.] L. Τημένῃ. SCHR. KUST. Vid. sup. in Αἰτίας, & Ἀπατορίδαι.

2. "Αναυος.] Mendosum est. H. STEPH. *Ind.* L. ἄπυος, ἄου, uro. GUYET. Vid. Turneb. *Adverss.* p. 28. SCHR. Scribe ἄπυος. PERGER. ἄπυρος. HEINS. Vid. sup. in Ἀμαιδῶ, & Ἄπυρα.

3. Νεκρὸς.] Fortasse quia in mortuis naturalis caloris igniculi exstinguuntur. H. STEPH. *Ind.* Supra: Ἄπυρος. καυτὸς. πυρὶ. Vid. *Perger.* ad Ἀπυρίας.

4. Ἀπύρωτον.] Ex *Il.* Υ. 270. - - ἀμφίβλητο φαίδιμα ἄπυρα. Pro quo Υ. 267. ἄπυρον dixerat, ubi Schol. καινὸν. ἢ ἐπὶ οἷς πῦρ χρυσὸν, ἀλλ' ἀνυπερβλητον. Vid. sup. *Not.* in Ἀπύρου τεμένους.

5. Ἀπύσιζε.] Sic Ἀπυσίζουσι mnx pro ἀπίσσουσι: quæ forsan dialecti alicujus propria sunt. H. STEPH. *Ind.* Videtur legendum Ἀπύκιζε, quod idem fuerit ac ἀπίσσω, ut ῠ ponito pro ῐ, vel ex dialecto Ælolica, vel ex errorem Hesychii. Vide paulo ante ad v. Ἀπυθόμενος. KUST.

6. "Απυος.] *Odyss.* Α. 241. Schol. ἀπαυστ. Eandem vocem in Scholiis ad Soph. *Œdip. Col.* ῥ. 3. Callimacho restituit Celeb. Bentlejus ad Callim. *Fragm.* p. 403. Eadem Scholia ad Υ. 480. "Απυρα. ἀνίατα.

7. Ἀπυτρόπτιον.] Æolice, pro Ἀπέτρεφον. Sic "Απυθεν, pro "Αποθεν, &c. supra. Vid. Canin. *Hellenism.* p. 116. *Ed. Cren.* & modo *Not.* in v. Ἀπύσιζεν.

8. Ἀπφία, &c.] Ἀπφὰ Suid. "Απυια Etymol. HILL. Vid. Athen. p. 569 SCHR. Deest hoc loco aliquid, ut ex Genitivo, qui suspensus relinquitur, facile colligere est. Quid desit, scire me confido. Scribo igitur: Ἀπφία. ἀδελφὰς ἢ ἀδελφοῦ ὑποκόρισμα. ut alii Grammatici aperte demonstrant. Cæterum neque hoc dissimulavertim, apud Suidam legi: Ἀπφὰ. ἀδελφὰ ἢ [κῆ] ἀδελφοῦ ὑποκόρισμα. Certe Grammatici aperte docent, ἀπφίων & ἀπφάκων esse τίνα διανυσμὸν ὑποκόρισμα. HEINS. Eustath. ad *Il.* Ε. p. 565. "Απφα. Vide ibi plura, & apud H. Steph. in *Ind.* Confer inf. Πάπτα. &c. Cæterum ὑποκόρισμα, i. e. *blanda appellatio*, in hac etiam ex Suida suppletur a *Kustero*.

9. Ἀπυοδέη.] Id est, Ἀπύοδεα, pro λάϊζον, i. e. λάϊζον, ab λάϊζω. G. Æolice forsan pro Ἀπύοδον seu Ἀπύζει, positum est. H. STEPH. *Ind.* Sic ὄνδεα, pro ὄζω, Æoles. Vid. Comment. in Hermogen. IS. VOSS. Conf. sup. *Not.* in Ἀποθεσπέσῃ, & inf. v. Τεόν.

10. Ἀπφοῦ. &c.] Ut Σαπφοῦ. An ab ἀπφὸς, ἀπφῦ, Genit. Dor. pro ἀπφὸ? G. Ἀπφὰ pro παῖδες accipit Hes. in hoc loco *lib.* IV. *Reg.* c. 2. ubi Elisæus, quum aquas Jordanis pallio Heliæ percussisset, ipsæque divisæ non essent, ait: τῦ ἴσι Θεὸς Ἠλία ἀπφά; forsan quia paulo ante Idem Heliam vocitverat παῖδες. Est tamen non Græcum vocabulum, sed retentum ex textu Hebraico, in cujus versione exponitur, *etiamnum*: ut Suidas quoque Ἀπφὰ positum autnocat ἀπὸ τοῦ νῦν. H. STEPH. *Ind.* Retinentes Hebræum in loco IV. *Reg.* Ii. reddunt LXX. τῦ ἰσὶ Θεὸς Ἠλία ἀπφά; quo forte respexerit Hesychius. HILL. Si locus extat, in quo plane apparet, quantas Græci imperitiæ & præsertim Ignorantiæ, in Sacris pœnas dederint, hic fane is est. Nam cum *Reg. lib.* II. *cap.* II. ῥ. 14. de Elisæo legatur: Καὶ ἔλαβε τὴν μηλωτὴν Ἠλιὰ, ἃ ἐπέσεν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καὶ ἐκρούσεν τὸ ὕδωρ, καὶ οὐ διῃρέθη. καὶ εἶπεν Ἐλισαιὲ· Τῦ ἰσὶ Θεὸς Ἠλία ἀπφά; aut, ut alii, ἀφφω, quid τὸ ἀπφὰ esset, in consilium incepe omnes Græci. Ac de Deo omnes fere accepere. Alii igitur τὸ πρωτόφθογγον interpretati sunt; inter quos Procopius: Ἀπφὰ γὰρ ὁ πρόπαππος ἑρμηνεύεται) Θεὸς τῶν ἁπάντων ἑρμηνεύεται. nisi quod in eo scriptum sit ἀφφω. [Vid. p. 277. *Ed. Meurs.*] Et Theodoretus, vir tantus: Ἀπφὰ, ὁ ἀρχηγὸς ἑρμηνεύεται, καὶ ὁ τῶν ἁπάντων ἡγεμὼν ἑρμηνεύεται. Et ex aliquo antiquo Theologo Suidas, Ἀπφὰ. ὁ πρωτόγονος ὑπαρχὼν, ἢ ὁ πατροπάτωρ. Ἑλληνιστὶ δὲ Πατρὸς φασί· Τῦ ἰσὶ ὁ Θεὸς Ἠλία Ἀπφὰ; ἐπάνωθε γὰρ αὐτὸν τὸ Πνεῦμα μηλωτῇ. ἢ ὁ δυρὶς. Alii, qui τὸ Ἀπφὰ Græcum esse cogitabant, in voce neutiquam Illius dignitatis, πατρὸς, ὁ διπλασίων χάρις: alii, qui ἄπφα legebant, δεύτερα πνεύματος σύσγεσιν interpretati sunt. Unde totus locus hic dependet, qui fine dubio corrigendus cum sit, sic est legendus: Ἀπφὰ, πατρὸς, ἢ "Αμφω, διπλασία χάρις. Ἀπφὸς γὰρ, ὁ πατὴρ, ὁ πνεύματος ἁγίου δύπη εἰσέρχεται. Quasi in voce ἀπφὰ vera Trinitatis, aut Personarum singularum, interent mysteria, aut occultum illud, quod pronuntiare Hebræi horrent, tetragrammaton nomen. Post tumultus omnes hos ac turbas, si quis textum edeat Hebræorum, inveniet rem ridiculam, verba nempe illa, quæ tam alta S. S. Theologiæ continere putabant mysteria, Hebræa esse אתה pronomen adverbio junctum; juxta quæ ex Theodotione, ut videtur, quemadmodum infinitis vocibus testatur Hieronymus, textui τῶ Ἐλισαιὲ adhæsit ἀφφὼ, vel ἀπφὰ, hoc est, τῦ σύσγει. Ecce quam sit facile ignorantiæ ongari. Ac de Chaldaica paraphrasi mirum, quod, cum hic sit quam alibi fusior, voces tamen illas hic servavit. Jam e Theodocionis versione, cujus ista vox est, & qui Hebraicas servare solet, οἷς τῷ Ἐλισαιὲ contextum fluxisse istam, nihil sane mirum, cum sit usitatum. Ita *Dan.* IV. vox σὺς, [τῷ *com.* 10.] quod ἄγγελοι οἱ Ἑβδομήκοντα redidderunt, textum occupavit. Addendus ad Efiam D. Hieronymus. De voce Ἀφφὼ nonnulla Drusius. Vide quæ de toto hoc loco in *Prolegomenis* ad Nonnum notavi, huc transferenda. HEINS. Est vox Hebraica, quam in versione sua Bibliorum retinuerunt LXX. Interpp. IV. *Reg.* II. 14. Vid. Suicer. *Thes. Eccl.* qui recte ostendit, interpretationes, quas Hes. voci huic tribuit, esse ridiculas, & ex ignorantia linguæ Hebraicæ profectas. KUST. Ex Cl. Heinsii *Prolog. ad Aristarch. S.* p. 663——666. (quo nos ipse modo ablegavit) sequentia breviter subjungo. (1.) Ἀπφὼ ab Aquila desumtum, ibi statuit. (2.) Veteres illud ηα ab ηβ & ηαη hu, i. e. ὁ αὐτὸς, sive ἀυτὸς, confunxisse; unde ἀπφὼ, vel ἀφφὼ: quod *Patrem* interpretati sunt, quia, Hebraice nescientes, idem esse putarunt quod Gr. Ἀπφὸς. (3.) πρωτόγονος expositisse, quia nomini ἀπφωνὰ יהוה addi observarunt, tum hic, tum alibi. (4.) Alteram explicationem, διπλασία χάρις &c. petitam esse ex *com.* 9. *ejusd. cap.* ubi Elisæus *duas Spiritus*, seu *gratiæ* illius, quam Elias confecutus erat, *partes* sibi petit, quæ a Græcis διπλῆ χάρις ibi dicitur. Hinc imaginati sunt, τὸ ἄπφα, quod omnino nihil significat, *duplicem* significare *gratiam*. Atque hinc prodigiosam ac ineptam veterum interpretationem fluxisse, quam Hesychius hac & seq. glossa ponit: quasi hic de ea agereetur gratia, de qua *com.* 9. aut quasi Elisæus duplicem vel Spiritum, vel gratiam, quæ in Elia erat, petiisset, cum duas sibi ejus partes petiit. Hæc ex pluribus delibasse sufficiat, ad clariorem Heinsianæ mentis contuitum. Conf. Suicer. *Thes. Eccl.* in nonnullis dissentientem; & Gataker. *de Nov. Instr. Stylo* cap. III. Martian. ad Lexic. Origen. p. 183. If. Voss. *de* LXX. *Interpp.* p. 60. ut & *Not.* seq. Simili modo pro אתה *nunc*, LXX. ἀφφὼ. Ad ipsam vocem אתה significationem legi etiam meretur Vir Rev. & amicissi. Rob. Alberthoma, in Belgico Commentario, quo *Eliæ Vitis* historiam egregie illustravit p. 399. 400.

11. Ἀπφὺς, ὁ πατὴρ.] Hesychius, vel ejus abbreviator, Christianus. G. Subnotare hoc loco videtur VIII. *ad Rom.* 15. & a Syriaco ista Doricum ἀπφὸς forte deflexit. HILL. Καλὶς ἀπφὺς. Theocr. [*Idyll.* XV. 14. Schol. Ἀπφὼς, ἢ πατρίως καλοῦσθαι, ἀφ' ἁ τὴν πίφωνι. λέγει.) ὃ ὑποκορισμός.] SCHR. *Rom.* VIII. 15. Ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν, Ἀββᾶ ὁ πατήρ. SOPINGIUS. Vid. *Not.* præced. & Excell. Ezech. Spanhem. ad Callimach. p. 129. Perperam *Is. Vossius* Ἀπφὼς correxerat. Conf. Etym.

12. Ἢ πν. ἁγ. ὁ εἰσέρχεται.] Adde: ὁ διπλασία χάρις. † Ἀπφὼ. πατρὸς. Verba præcedentia respiciunt ad IV. *Regg.* II. 9. Quod vero Ἀπφὸς exponitur *pater*, sciendum est, in Hebræo non legi אב sed אף, unde etiam Ἀπφὼς cognomen Jonathæ, fratris Judæ Maccabæi, I. *Maccab.* II. 5. [al. Σαφφὼς.] PERGER. Confundit hic Hesychius Ἀπφὸς cum voce proxime præcedente Ἀπφὰ. Hanc enim quidam Scriptores Ecclesiastici interpretati sunt de duplici Spiritu, sive de duplici Spiritus S. gratia. Vid. Suicer. loco laudato. KUST. „ Verba, Ἀπφὸς, ὁ πατὴρ, præmittenda sunt; & „ deinde conjunctim legendum: Ἀπφὰ, πατρὸς ἢ διπλασία „ χάρις, ὁ πνεύματος ἁγίου δύπη εἰσέρχεται. „ Ita Cl. Ƒ. *A. Fabricius* in *Bibl. Gr.* l. IV. c. XXXV. p. 545. & jam ante in *Exerc. de Lex. Gr.* §. 8. Si quid mutandum, malim ita binas glossas digerere: Ἀπφὸς. ὁ πατὴρ. † Ἀπφὰ, πατρὸς. ἢ (Ἀπφὼ scil. vel Ἄμφω) διπλασία χάρις. ἢ Πνεύματος ἁγίου δύπη εἰσέρχεται. Id feriei respondet. Alioquin hoc modo: Ἀπφὰ, sive Ἀπφὼ. πατρὸς. ἢ διπλ. χάρις, ἢ Πν. ἁγ. δ. εἰσ. Quibus ob priorem expositionem subjiciatur: Ἀπφὺς. ὁ πατὴρ. Sed hæc lubrica sunt, neque magni momenti. Cetera ad v. præc. jam dicta sunt.

13. "Αποθεν.] L. "Αποθεν. IS. VOSS. Sic Phavorinus & Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 106. estque satis frequens per ω: quare in textum recepi, præeunte Hagenœnsi, & ipsa serie. Vid. in Ἀποκλίνω, & inf. Ἀποστατῶν.

14. Ἀπύκιζεν.] Leg. Ἀπύσιζεν. Ita passim apud LXX. & *Odyss.* M. 135. Schol. μετήγαγεν. Vid. sup. Ἀπυσίζει. Sic etiam correxerant *Kust.* & *Biel.*

15. Ἀπόκιστος.] I. *Sam.* IV. 22. [Ἀπέκτειναν δέκα καὶ ἑκατὸν ἄνδρας.] PERGER. BIEL. Artemidor. i. 53 p. 46. Καὶ ἡ πόλεως ἀκρόπολις, ὁ ἀκροκόλωνος sc. *Coriarius ab urbe semotus habitat.*

16. Ἀπέλυον.] Scrib. Ἀπέλουν. IS. VOSS. Immo Ἀπέλουσι, i. e. *perdebant*. Quomodo ex serie liter. & sensu scribendum quoque censet *Kusterus* Sup. Ἀπόκιστ. φασὶ. Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 106. pariter Ἀπέλουσι, seu Ἀπέλουσιν, conjecit.

17. Ἀπωμασία.] Eodem fere modo ἀπωμασίαν explicat Pol-

σχολεῖν πρὸς τοὺς δικαστὰς, ἀνθυπομένη δὲ ἡ ἀντίδικος. καὶ ᾧδε αὐτὸ τίτλε περιδικάζω.

'Απόμενον '. Φωκτίου. ἢ ὅταν ἄν τις ἀπομένῃ.

'Απόν. μαχεῖ ὤν.

'Απόπαλδ [1]. κεκλυφάξ. ἀπολαύσαι.

'Απωπθήσω. πυρώσω [2].

'Απώρυγας [3]. ὑδηγούς.

'Απώσατο [4], μαχεῖν ἔρριψεν.

'Απώδησαν [5]. ἀπερίφησαν.

'Απῶσμιμ [6]. ὕθησα.

"Απαξ [7], φυγάς.

'Απῶσμιμ [8], ἀπερίφειν.

'Απωτάτω [9]. μακρόν.

'Απωτέρω. πόρρω.

'Αει. μεγάλως [10], ὅθεν καὶ ὁ 'Αειζήλ, ὁ μεγάλως ζηλωτὸς, καὶ σύνδεσμος, ἰσοδύναμος τῷ δή.

'Αεῖ. καθέρα.

'Αεῖ. αὐχὶ. καθέρα. βλάβη [11]. καὶ σύνδεσμος [12], ἄρα.

lux l. VIII. *sect.* 56. Nimirum Hesychio & Polluci ἀπομωνία idem quod aliis ἀθυμοσύνη. Confer Nos ad Suid. v. 'Αθυμομανία, & Jungerm. ad Poll. loc. laud. KUST. Vid. sup. 'Αθυμόμανος, & 'Απομάνθρωπος.

1. 'Απόπαλδ.] Vid. Meibom. *in Jusjur. Hippocr.* p. 20. n. 22. SCHR. Vid. sup. post v. 'Απομένον, & Harpocration. ac Suidam in Ἐπακτὸς ὅρκος, ibique Kuster. & H. Valef. *in Not. Matuſſaci.* Cum Hesychio facit Etymologus.

2. 'Απώπθησα.] L. 'Απώπθησε. IS. VOSS. Vid. sup. 'Απόπαλδ, totidem verbis.

3. Πεφύρους.] L. περίρους. PERGER. Videtur legendum πεφύρους, i. e. *vendetur*: nam Ὠνὴς infra ſuo loco exponitur πρατής: & Ὄνια, πράσιμα. KUST.

4. 'Απώρυγας.] Ezech. XVII. 6. HEINS. BIEL. Conf. ſup. v. 'Αποῤῥύξ. ὑδηγὸς dixit etiam Noſter in v. Ἐξοχετεύσαμεν.

5. 'Απόδησαν.] *Hom.* XI. I. 2. BIEL. Hom. *Il.* Ω. 508. & non ſemel in verſione τῷ ὁ.

6. 'Απόθησαν.] Sirach. *cap.* XIII. 13. Ἵνα μὴ ἀπωθῇς. SOPINGIUS. Rectius adtuliſſet *Pſalm.* LXXXVII. 5. Καὶ αὐτοὶ ὡς ὁ τραυματίας ἐκ ἀπόθησαν.

7. 'Απῶσμιμ. ἄθυμα.] Reſpicere videtur Amos V. 21. Μεμίσηκα, ἀπέσπασα ἑορτὰς ὑμῶν. Et hunc locum notatum video a diligentiſſimo *Bielio*.

8. 'Απωθῶ.] Scrib. 'Απῶ, remotus exſul. PERGER. 'Απωσὶς. Suidas: 'Απωσὶς. ἐκδιώγμὸς, καὶ 'Απωσὶν, τὸ ἀπωθεῖν. HEINS. Scrib. 'Απωσὶς, i. e. *ejectus, expulſus.* Vel literarum ſeries hanc lectionem requirit. Vid. Suid. v. 'Απωσὶς. KUST. 'Απωσὶς legit quoque *Iſ. Voſſius.* Sic & Phavorinus. Idem, credo, voluit *Pergerus.* Exſtat apud Sophocl. *Ajac. ῥ.* 1044.

Τιλῶ δ' ἀπωσὶς γῆς ὑπερπόντου πόρου.

9. 'Απῶσμιμ. ἀπωμίσθω.] Hoc ſenſu Jonas c. II. 5. 'Απῶσμιμ ἐξ ὀφθαλμῶν σου. Conf. Jercm. *Thren.* III. 54. ἔκπα, 'Απωσμιμ. ubi pariter 'Απῶσμιμ ſcribendum eſſe, recte monuit Cl. *Bielius*: addens, inde & in Cyrilli Lex. MS. Brem. legi: 'Απῶσμιμ. ἐξελάσω, ἐξερίφω, ἐξαπατῶ. Gloſſæ meæ MSS. in *Cantica S.* 'Απωσμι. (ſic) ἐξερίφω, ἀποῤῥίπτω μι.

10. 'Απώτατω.] L. 'Απώτατον. IS. VOSS. Ita ex Ed. Hagen. & Phavorino refcripſi. Vid. Suid. & ſup. 'Απώτω.

11. 'Αεμεγάλως.] L. 'Αει. μεγάλως. Et in fine pro δή, ἀσφάλως, e Phavor. BRUNO. Aut delendum, aut leg. 'Αεῖ, vel 'Αΐ. Vide 'Αει infra ſuo loco. IS. VOSS. Haud probabile eſt Græcos τὸ 'Αει uſos pro ἄρα. Videtur egiſſe Heſych. de 'Αεῖ, ſeu potius 'Αε, eamque particulam cum aliis eo pertinentibus intercidiſſe. Si conſtaret, 'Αε per apocopen æque adhibitum pro ἄρα, ac pro ἄρ, in facili foret corrigere: 'Αε. μεγάλως. ἴδιον γὰρ ἐ 'Αεζηλῶ. &c. ABRESCH. Priora, 'Αει. μεγ. ἰδ. τοῦ Αειζ. ὁ μ. ζηλωθ, Infra totidem verbis ſuo loco comparent. Sequentia, καὶ (Hagen. omiſit particulam) σωδέσμ. &c. pertinent ad 'Αε, quod cum 'Αει, more ſuo, confudit Heſychius. Idem obſervaverat Cl. *Kuſterus.* Et mox in Ἀεῖ repetitur: καὶ σωνδεσμῶ. —— δι. Ubi ſimiliter 'Αεῖ & 'Αει confudit. Sic ἄῤ pro ἄρ, idque pro ὅτι, paſſim habet Hom. *Il.* A. 8. 96. &c. ut Schol. docet. Unde ſimul patet, *Brunoni*, pro δι in fine hujus articuli ἀσφάλως legenti, non eſſe accedendum.

12. 'Αεῖ. - - - βλάβη.] Poſſet illud βλάβη ad inferiora rejici, ut legatur: 'Αεῖσε. ἐ βλάβη. (ut Etymologus p. 14.) τῷ πόρρω γινόμενος. Sed nihili muto, cum Etymologus agnoſcat, 'Αεῖ, ἢ βλάβη. Sic inf. 'Αρκίως. βλαβερῶς. Et: 'Αρὶ - - - βλάβη, ἢ ὡς τῷ 'Αρί, i. e. *in bello.* Conf. in 'Αεῖς ἴσεῖ. & Phavor. in 'Αρεῖν, & 'Αρῶν.

13. Καὶ σωνδεσμῶ. ἄρα ἀκτὸν.] An ſcribend. τῷ σωνδεσμῶ 'Αερ, λαοῖς, &c. ſed vid. *Not.* penult. & conf. Suid.

14. 'Αερῶν.] Lego 'Αερὲα, i. e. ערבה. de ejus regione Judæa vide Hieronymum, & utrumque Sacrorum Inſtrumentorum. PERGER. IS. VOSS. Arabs eſt urbs Tribus Benjamin, *Joſ.* XVIII. 18. diſtinguenda a vico 'Αερών, vel 'Αερὼν Euſebio. Vide Chorographos. In κοσμῶ γυναικὸς forte reſpicitur ad Arabicum ornatum mulicbrem, qui 'Αερὼς dictus fuerit.

15. 'Αερῶσαν.] Infra 'Ηερῶσαν.

16. 'Αερῶδιν.] Ab 'Αερῶ. G. Infra habes 'Αερῶν cum eadem interpretatione: ſed quod corruptum videtur ex voce 'Αερῶδιν. Sic & *Kuſtero* viſum. Conf. v. ſeq. An huc pertinet ἀερῶδι in Sibyllin. L. III. p. 255. *Ed.* Oſſ. Καμπυλοῖς ἀερῶδι πόλῃ) &c. quod Caſtellio reddit: *ÆSTUS Campanis INGENS impendet.*

17. 'Αερῶδ' ἀλλὰ. &c.] Zenob. p. 37. & 42. Diogenian. p. 179. SCHR. Adde Apoſtolium p. 45. & Polluc. VI. 26. ἐξ ἀλὸς. Illud ἀλλὰ in Zenobio & Noſtro olim diſplicebat, ſed re perpenſa nil muto. Hoc enim proverbium, 'Αγίλῳ 'Αερῶδ', jocoſe adumbratum ex illo, 'Αερῶδ' ἀλλὰς. VALES. Eſt ex Menandri *Anatitbemene*, vel *Meſſenia.* Vid. Suid. & Lexicoo MS. *Bibliotb. Coiſlin.* p. 606 Conſer omnino Stephan. Byzant. v. 'Αερώδια, qui ſequet provetbium ſenario comprebenſum ita tradit:

Ἀερχμὸς μὲ ὑλῇ, πατέμον δ' ἰναίον.

18. 'Αερῶσιν.] L. 'Αερῶ. Sic & *Kuſt.* Eſt ex Hom. *Il.* K 375. Vid. inf. Γἀερῶ. An vero huc pertinet, quod a caſuum diſcrepantia monuimus ad v. Αἰγίλιοψ, 'Αιόλιν, &c.

19. 'Αερῶλιαι.] Ex ἀερῶλια, ἠρύλη. Ab ἀερῶ, ἀερώλια, ἠρύλη, id eſt, Ψυθτερὰ, ψυθτικὴ. G. Legendum puto: 'Αερῶλιαι. ὑποδήματα Δημοτικὰ καὶ βαρβαρικά. aut re ctius ὑποδήματα ἀλλοφύλα. PERGER. Supplendum videtur εἶδη. Infra: 'Αρῶλια. πᾶν ὑποδημα. de quo vid. Foëſ. *OEcon. Hipp. Iſ. Voſſius* etiam ὑποδημαῖα legit. Conf. eund. ad Catull. p. 290. *Kuſterus* ita: „ 'Αερῶλιαι, pro 'Αρῶλιαι. „ Vid. infra. Deinde lego: ὑποδήματα φορήματα τῷ βαρβαρικά.

20. 'Αερῶν. ψόφ. εὐχυρῶ. μήτηρ.] Hic locus eſt mutilus, & duo articuli in unum coaluerunt. Lego: 'Αερῶν. ψόφ. † 'Αερῶσιν. εὐχυρῶ. μήτηρ. Scio 'Αἰρῶσιν ubique fere ſcribi. Sed cum apud Suidam per unicum ρ inveniatur ſcriptum, nihil mutavi. Forte enim accepit ab Heſychio. PALMER. Leg. εὐχύρῳ. Hinc arrabo. SOPINGIUS. Pro εὐχυρῶ, μήτηρ, ſcribe τὸ Κλυταιμνήστρᾳ, Sophocles nimirum. Nili malis: Σοφοκλῆς τὸ Κλυταιμνήστρᾳ. HEINS. Sophocli *Clytemneſtram* intelligi, de qua Erotianus in 'Αῤῥώ, p. 15. conjecerat ctiam *Thom. Bruno*, in *Adverſ. MSS.* Sic & Cl. *Wſſelingius.* Fundus emendationis eſt Phavorinus, qui diſerte ſcribit: 'Αερῶν. ψόφ. τὸ κλυδωνίσμ. Cum *Palmerio* tamen facit Cl. *le Moyne* (niſi quod 'Αἰρῶσιν ſcribat) ad Polycarpi *Epiſt.* p. 477. Favet certe Heſychius ipſe, qui infra: Ἐνέχυρ. ἀῤῥαβῶνες. Et: Μνήσερ. ὁ ἐ γάμο ἀῤῥαβών. Vid. & 'Αἰρῶσιν. Hæc olim. Similiter autem *Kuſterus*: „ Scribe „ (inquit) εὐχυρῳ, μήτηρ, & refer ad 'Αἰρῶσιν. Vid. inf. „ v. Μνήσερ. „

21. 'Αερῶγεν.] Forte 'Αείρωσιν. SOPING. Ab ἀείρ, ἀλείφ, fit ἀερῶ, ἀερῶγω, & ἀείρωσιν, & ἀερώσω. item abjecta prima litera, ἔαω, ἐάγω, ἐαίω, ἐαίσω, ἐάσω, IS. VOSS. Forte: 'Αερῶγεν. ατιερρηγεν. ABRESCH.

22. 'Αερῶδ'.] Suſpectam ſcripturam habet. Saltem enim circumflexo ſecentu ultima notanda eſſet. H. STEPH. *Ind.* Forte 'Αερῶδι. SCHREV. Lego 'Αερῶδεϊ, ab ἀερῶδω. KUST. Phavor. Αερῶϊ. An 'Αερῳδὶ? Sed præſtat 'Αερῶδεϊ. Conf. v. ſeq. 'Αερῶδ', quod eſt præt. perf. Paſſ. ſine augmento, ab ἀερῶδω.

23. Κεκλὴν'.] L. κεκλὴ, ut ex ſeq. 'Αερῶ patet, quod eſt παρῶδος κακῶς. Hll. L. κεκλὴ, per iota, recte exhibet H. Steph. *Ind.* & Foëſ. *OEcon. Hipp.* p. 88. *ſub. fin.* Conf. *Not.* præced.

24. 'Αερῶν.] Ab ἀείρω. G. Hippocrat. IV. *de Morb.* Aro-

καὶ πόλις [1].

Ἀρίδης [2]. βλαβερὸς. λεπτός.

Ἀρέξιππον [3]. ἱππόβοτον.

Ἀραιοῖσ [4]. ἀσθενῶν ποιοῖς.

Ἀραιὸν [5], ἀσθενῆ.

Ἀραιῇσι [6]. λεπτοῖς καὶ μαχραῖς.

Ἀράμβοις [7]. ἐπίφαντος.

Ἄραντος, ἀπαντήσαμεν.

Ἀραὶ γαρ [8]. τὰ λεπτὰ ὕπτερα.

Ἀραιτέον. φευκτόν [9].

Ἀράξαι [10]. συρρῖψαι.

Ἀραῖας [11]. βλαβερὰς. Σοφοκλῆς Ἀλκμαίωνι [12].

Ἀραῖον [13]. ἐπιβέβαιον, ὡς τό·

Ὁ πούδων [14] ἐλθὼν, ἣν δεχαῖς μοι νέοις.

οἷον δεῖν [15] περισσῶσαι καὶ καλῶς εἰρῆσθαι. Σοφοκλῆς Πελευΐδῃ.

Ἀραιθυρέη [16]. ὄνομα πόλεως.

Ἀ-

Aretæus I. *Aut.* VI. Vide *OEcon.* Poëtt. SCHR. Nicand. *Theriac.* p. 55. - - *δεῦρο καὶν ἄταλ᾽ τύπτω.* Vid. Hippocrat. & Erotian. HEINS. Confer. H. Steph. *Ind.*

1. *Πολις.*] Vid. Interrpp. ad Steph. Byzant. in h. v.

2. *Ἀρίδης.*] L. *Ἀραιοὶς. βλαβερὸς. λεπτὸς.* SALM. Fortc *Ἀραῖαις*, ut fit epitheton vehementium pulsuum. PERGER. *Ἀραιὸς τὰς βλακείας τίνα.* Cyrill. Vid. Etym. M. Ab *ἀερ*, *βλάπτω*. IS. VOSS. Male pro *Ἀραῖος*, & *Ἀραιαί*. Nam interpretatio *βλαβερὸς* pertinet ad *Ἀραίας*, quod est ab *ἀερ*, *nox*, *damnum*: at *λεπτὸς*, ad *Ἀραῖος*. Vide mox v. *Ἀραιὸν*, & *Ἀραῖον*. KUST. Forte *Ἀραῖος*, &c. correxerat *Salmas.* Optime *Kusterus.*

3. *Ἀρέξιππον. ἱππόβοτον.*] L. *Ἀρέξιππον. ἱππόξυστον.* Nam ut apud Pollucem [V, 86.] est, *ἐρέσσειν* proprie dicunt eanes, cum irritati τὸ ἀρ sonant. PERGER. L. *Ἀρέξιππον.* IS. VOSS. Phavorin. *Ἀρέσσιππον.* forte *Ἀρέσσιππον* scripserat. Vid. Inf. *Ῥέξιππος*, & H. Steph. *Ind.* in v. *Ἀρεζέων.* Conf. *Αἴσχ.*

4. *Ἀραιοῖσ.*] Ordinem vocum turbatum esse in Grammatico, vel cæco apparet. Hanc & reliquas sic ordinavcrim: *Ἀραιαὶ, Ἀραῖαι. Ἀραιὰ γαρ. Ἀραιὸν. Ἀραιοῖσι. Ἀραιῇσι. Ἀραιῶν. Ἀραιὸν ἡμῖν. Ἀραῖον. Ἀραιτέον* [*Ἀραιτήρ*]. *Ἀρεξίππον. Ἀραῖος. Ἀραῖας*, &c. VERWEY. *Ἀραιοῖσ* est ab *ἀραιὸς*, vel *ἀραιὰς*, derivato ex *ἀερ*. H. STEPH. *Ind.* An *Ἀραιοῖσ*, vel *Ἀραιοῖσι*? Prius etiam *Kusterc* placuit. Infra: *Ἀράμβοις ἐπιφανῆ*, &c. Et: *Ἀράξαντας, ἀξεσμοῦσι*, Conf. *Not.* in *Ἀραιῶν*. Quod de ordine turbato *Verwejus*, fexcenties in Hefychio notare potuerit. Sed fi ejus Notam fequamur, ubi *Ἀρέσθαι*, & multa fequentia pones? Mancat itaque potius turbatus ordo: ordinando enim, corruptas voces fæpe minus deprehenderemus, & mendarum originem ex oculis Lectorum eripimus: ut Docti norunt.

5. *Ἀραιὸν.*] *Il.* Σ. 425. - - *χῶρο ἀραιὸν.* Schol. *ἀδυνᾶ σημαίνει ὃ καὶ λεπτόν.*

6. *Ἀραιῇσι.*] An *Ἀραῖσι*? GUYET. Vix mihi perfuadeo, Guyetum tam graviter lapfum esse, ut Infantiam fuam proderet ignorantia diferiminis, quod inter nomen & verbum est. Nullo judicio, nulla ratione viro fapienti hoc tribui videtur in Edit. Lugd. Cur obfecro, τὸ *Ἀραιῇσι* mutandum foret in *Ἀραῖσι*, cum ipfe Hefychius exponat *λεπτῶν τῷ μαχραῖς*. Locus fanus est: refpicit enim *Iliad. Π.* 161. VERWEY. Quantas vero ambages! *Guyetus* ad fupernus *Ἀραιοῖσ* notaverat fine dubio emendationem fuam, & forte ipfum illud *Ἀραιοῖσι*, quod nos propofuimus. Hoc vero male lectum *Schrevelius*, ut alibi fæpius, in alienum locum transfulit. Nam vox *Ἀραιῶν* in prioribus Edit. habetur in fequenti versu fub verbo *Ἀραιοῖσ*: unde correctio, ad marginem fcripta, fequenti vocabulo infelicitcer fubjecta est. Ceterum Homeri locum olim etiam in *Peric. Cent.* obfervaram. Verba funt:

Λέγουσι γλαυκῶν ἀραιῶν μέλαν ὕδωρ.

Metaphora a lingua canina, quando bibunt: ut docet Scholiastes; qui & *λαπτὰς* reddidit. Citatur quoque ab Erotiano p. 12. *Ed. H. Steph.* Quod hic de Myrmidonibus Poëta, confcrre liceat cum hiftoria facra *Judic.* VII. 5. In fine hujus gloffæ pro *μαχραῖς* Doctiff. *Oudendorpius μαδραῖς* legendum putat, conferens *Μαδαρὸς* & *Φαλὸς* infra. Sed Etymologus *Ἀραιὸς* non tantum *λεπτὸς*, fed & *μαχρὸς* exponit

7. *Ἀράμβοις.*] *Ἀραιόβοις.* IS. VOSS. Peffime, ex hypothefi. Suidas eadem habet quæ Hefychius.

8. *Ἀραὶ, γαρ.*] L. *Ἀραιὰ γαρ. Ἀραιὰ. τὰ λεπτὰ ὕπτερα.* Inde enim *μανάκωμον* ea mefenterii pars dicitur, quæ habet fibi annexa intcftina renula. Vide Lindani *Inftit. Medic.* SCHR. *Ἀραιὰ γαρ* conjungit Phavorin. fublata diftinctione. Quod probo.

9. *Ἀραιτέον, φευκτόν.*] Forte *Ἀραιτέον.* (ab *ἀεραω.*) *πνεῦσι.*

Ἀραιαὶ [17]. *Ὅτι μ τοῦ ἀσθενοῦς.*

—— *ὑπὸ δὲ κνήμας ἄρατο* [18] *ὠκείας.*

Ὅτι δὲ τοῦ λεπτοῦ καὶ φευκτοῦ.

—— *ὠκεῖαι δ᾽ ἵππους ὄσαν* [19].

Ἀραιτῆρ. βοηθὸν τῆρ.

Ἄραιτο [20]. *ἀπενίσχατο. λάβοι.*

Ἀράκεα [21]. *Φάλαγγα καὶ Ἀράχνια.*

Ἀρακοὶ [21]. *ἔστριθοι π. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Λάθυρον.*

Ἄραχ. [13]. *ἴσχας. Τυρρηνοί.*

Ἀραχτῆρα [24], *ἀμελκτῆρα.*

Ἄραμα [25], *βόθυρο.*

Ἀράμβῳ [26], *μόνῳ.*

Ἀράμβωμ [27]. *ἰσυχάζειν.*

Ἀράμβια [28]. *τὰ λεπτὰ ὕδατα.*

Ἀραστίου [29], *Ἐσπερίοι. Μακεδόνες.*

Ἀραπὶς [30]. *ὕλαρ.*

Ἀράρας. ἁρμόσας. πλέξας.

Ἄρα-

Vid. v. seq. & Inf. v. *Ἀσβολ.* KUST.

10. *Ἀσβόλῳ.* L. *Ἀσβόλῃ.* IS. VOSS. Male. Infra enim: *Ἀσβολ. σωτῆρα.*

11. *Ἀράκια.*] Ab *ἀερ*, *ἀερ.* G. Vid. Etymol. M. & fup. *Ἀράβδου.*

12. *Σοφ. Ἀλκμαίῳ.*] L. *Ἀλκμαίων.* SALM. *Ἀλκμαίων.* HILL. FLORENS. CASAUB. (in Athen. VII. 4. p. 483.) SOPINGIUS. Scrib. *Ἀλκμαίων.* quæ Sophoclis est fabula, cujus hic Noster meminit in *Αἴσχ.* Alii tamen volunt esse Euripidis drama. VALES. *Ἀλκμαίωνι* fcripferat, credo, etiam *Salmasius.* Vid. inf. in *Ἀργείοις.*

13. *Ἀραῖον.*] Vide Euripid. *Hippolyt. ϒ.* 1415. ibique *Æm.* Portum: & Sophocl. *Philoct. ϒ.* 1179. item Schol. Conf. Suid. & Inf. in *Ἀσφόδ.*

14. *Ὁ ποδῶν &c.*] Est jambus Sophocleus.

15. *Ἀερ - - - ἐρ καὶ εὐχῆ.*] In menda cubare videtur locus.

16. *Ἀραιθυρέη.*] Lege: *Ἀσήρ, Σίφνα, ἄνομα πόλεως. Herm. Χαρῶν* seu *Χαρίων*, nomen urbis in Mesopotamia, notat *ejfium*, a נחר. [Conf. v. *Χαρῆ*, post *Χαρμαν.*] PERGER. Ineptit Vir Doctus. Legendum *Ἀραιθυρέη*, quæ postea *Φαλὶς* dicta, a Philunte, ut putant, Bacchi & Chthonophyles filio. Vid. Schol. ad *Il. Β.* 571. sive *Cat. ϒ.* 78. Atque ita omnes Editiones ante Schrevelianam. Conf. Stephan. Byzant. ibique Interpp. & Schol. Apollon. *Argon.* I. 115.

17. *Ἀραιαὶ.*] L. *Ἀσβόλῃ.* IS. VOSS.

18. *Ταὶς ϗ πτ. ῥόοι ϗ.*] Ex *Il.* Σ. 411. leg. —— *ὑπὸ δὲ κνήμας ῥόοιο ἄρατο.* Schol. *αὐτοὺς φησὶ λεπτοὺς.*

19. *Ἄερτ* &c.] Ex *Odyff.* K. 90. ubi omittitur *δ᾽* in Ed. Hervag. sed additur in ceteris Edit. & ab Erotiano p. 12. Conf. Foef. *OEcon. Hipp.*

20. *Ἄερτ.*] Respicit Euripid. *Oreft. ϒ.* 3. Citatur a Suida. Vid. inf. v. *Ἀσφαξ*, & fup. v. *Ἀσφατος.*

21. *Ἀράκια.*] Vid. Casaubon. l. XI, c. 14. ad Athen. [p. 819. in fin.] SOPINGIUS. Conf. in *Ἀερ.* Inf. *Ἐξ ἀράκων*, ex *φαλῶν*, ubi Cl. Kuil. *ἀραιῶν* conjicit.

22. *Ἀρακοὶ.*] Unde *φαλῶν* Hippocrati, *οἱ πόρροι θέρεσθαι. ὁ ϗ πόρρω*, teste Galeno, *ἀφεστὼ ἴσι*, in Glossis, HEINS. H. STEPH. *Ind.* Vide Aristophanem apud Galen. *καὶ Θεόφρ. ἱστορίαι* L. I. [c. 17. al. 34.] *Ἀράκια*, &c. SOPINGIUS. Vid. Polluc. I. 247. & inf. *Λαθυρ.*, *Ἐκβάτιον*, & *Ἴσχια*. Conf. H. Steph. *Ind.* & mox *Ἀραχτ.*

23. *Ἀραχ.*] Vid. *Ἀραχτῆρ.* G.

24. *Ἀραχτῆρα.*] Infra: *Ἀσφοδ. ἀμέλγοντ.*

25. *Ἄραμα.*] Vid. *Ἀσφόδ.*, & *Ἀσφάμμα.* IS VOSS. Est vox recentioris Græcismi: notante etiam *Kusterc.* Vid. Du Cang. *Gloffar. Gr.*

26. *Ἀράμβῳ. μόνῳ.*] L. *Ἀραμοῖς, μαίνοι.* PERGER. Mox: *Ἀσφάμμα. ἀνυχάζειν.* An pro *μόνῳ* legend. *μαλῶν*, id est, *ἀμαίνοντι*, Infra? sed *ἐσίχω*. Conf. portus *Ἡσυχάζ.* ἀνυχάζ. &c. Ita dudum. Nunc fimilem conjecturam *Kusterus* in mentem venisse video: „ An pro *Ἡσυχάζ.* „ inquit.

27. *Ἀσφάμμωμ.*] Vide *Notam* superiorem.

28. *Ἀράμβια.*] L. *Ἀραιοδίφραι. ἔφυγε ὕφαι*, I. e. *ἀμαιμάκετοι.* PERGER. Acute! Vid. fup. *Ἀραιόφρας*, & *Ἀράμφας.*

29. *Ἀραστίου.*] Ab *ἀερ*, *ῥόος*, *ἀκοίτομαι*, *ἀφαστὸς.* GUYET. Ordo aliud postulat. Pro *Ἐσπερίοι* leg *Ἐσπερὶς.* IS. VOSS. Sic Phavorinus. Idque recepi.

30. *Ἀραπὶς.*] *cervus*, pro *Ἀρπὶς.* ab *ἄρδω*, *ἄρδο.* IS. VOSS. Ordo postulat *Ἀραπὶς*, qua voce innui credam *νάκωμον*, seu *rangiferum*; quo de J. C. Scaliger *Exercit.* CVI. [CCVI.] *Sect.* 2. item Olaus Magnus in sua *Hiftoria. de Gent. Septentr.* XI. p. 285. & l. XVII p. 348.] PERGER. *Ἀραιὸς. ὑλαφῆς.* GUYET Hoc *Schrev.* infra voci *Ἀρπὶς* subjecerat *Ἀρπὶ* a præcedd. fecrevi cum *Il. Voffii.* Et fic in Ed. Hagen.

"Αρασι [1]. δρέπανον.
"Αρασις. ἔναρξις.
"Αραρε [2]. ἁρμόδη. ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται.
"Αραρε ἴσχει. τὸ αὐτό.
'Αρασσοί [3]. Ὅσα τοξοσφηνοῦται λιθάσια εἰς τὰς βαλάδας.
'Αράσσειν [4]. τοξεύειν, ἁρμόζειν.
"Αραμμα. ἰρωδιός [5].
'Αράμ [6]. μετίωρον.
'Αραιόν. πάχος. βέβαιον. καθάρατον [7].
'Αραρῶσαι [8]. ἁρμοδίως, τετορνευμένως, ἁρμοζόντως, ἀσφαλῶς. ὅθεν καὶ τὸ 'Αραρὼς [9], παγίως, δέδεκται.
'Αραρῶτα. ἡρμοσμένη.
'Αραρώς. ἡρμοσμένως.
'Αρασάμβων [10]. ἀλευράμβων. ποιοῦσαι ἀράς.
'Αρὰς ὀπισθόπιρας [11]. ἔθος. Κυπρίων σπείρωσιν κριθὰς μεθ' ἁλὸς καθαρὰς πᾶσι.
'Αρασύη [12]. πύλη.

'Αρᾶς

1. "Αρασσε.] L. 'Αγγεῖον, *oraneum*. SOPINGIUS.

2. "Αραρε. . . . π. δέδ.] Forte legend. est, δέδεκται, quod convenerit cum seq. κέκριται, i. e. *decretum, statutum est*. Sane ἄραρε hoc sensu usurpatur apud Eurip. *Oreſt.* ν. 1330. & ἄρηρε apud cund. *Androm.* ν. 254. & *Hippol.* ν. 1092. Conf. mox v. 'Αραρῶσι KUST. Vitiose Phavor. π. δέδεται. Leg. cum Hef. δέδ.), vel potius δέδεκται. Poſtrema explicatione reſpexiſſe videtur ad Eurip. *Oreſt.* ν. 1330.

Θωῦτ' Ὀρέσθα κἄμ' ἰδοὺ τῇδε γῆ
"Αραρε ——

ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. I. p. 106. Vid. inf. *Not.* In 'Αρασσόμενος. Illud "Αραρε eſt etiam apud Lucian. *Catapl.* p. 428. nbi vid. *Not.* Scholia *ibid.* "Αρηρε. Conf. inf. 'Αρηρώς, & Suid. in "Αρηρε, quod Phavor. reddit per δέδεται.

3. 'Αρασσοί.] Vid. T. Fab. ad Longin. π. Ὑψ. *Sect.* X. p. 302. five 88. *Ed. Toll.* Nota vocem πετροβολώνται.

4. 'Αράσσειν.] Ex *Odyſſ.* Σ. 23. Schol. ἐμοσθῖν. Vid. ſup. in 'Αρασσόμενος.

5. Ἐρωδιὸς.] Scrib. ἰρωδιὸς, oxyton. ut Infra ſuo loco. Hill. L. "Αραμμα. ἰρωδιός. IS. VOSS. Malim 'Αραρὸς. KUST.

6. 'Αράμ.] Defumta gloſſa ex Baſilio M. *ad Eſai.* VII. p. 521. E. nov. *Ed.* ut monuit Cl. *Weſſeling* in *Miſc. Obſ.* IV. 1. p. 125. Occurrit nomen Hebraicum Matth. I. 3. Ab Hebr. רָם i. e. μετέωρος, a rad. רוּם *elevari*, μετεωρίζεσθαι. Idem enim Ruth. IV. 19. *Ram* ſcribitur: cui A præponitur, ut in pluribus. Vid. *Not.* in 'Αδὴς. Porro conf. v. 'Ραμὰς, & 'Ρομφὰν. In Cod. Reg. *Nonin. Hebr.* p. 143. *Ed. Martian.* legitur: 'Αδὰμ. ὑψηλὸς. Reſcribe "Αραμ, ut *ibid.* p. 150.

7. "Αραιον. καθάρατον.] - - - - - Hoc ſenſu potius 'Αραιὸν ſcribendum, ut ſupra; notante etiam *Sopingio*, & *Kuſtero*.

8. 'Αραρῶσαι. . . . † 'Αρμοζόντως, &c.] L. 'Αραρῶς; cujus expoſitioni adjunge ſeq. iocum, ἁρμοζόντως, &c. quod ex voc. ſeq. conſtat, adſtipulante quoque ſerie alphab. HILL. [ex H STEPH. *Ind.*] L. Ἀσφαλῶς. Æſchyl. p. 338. [*Supplic.* ν. 952.] Deſunt quædam. SCHR. 'Αρμοζόντως, ut Phavor. habet, præter *Il. Voſſ.* legunt *Tan. Faber* ad Longin. p. 303. five 88. & *Abreſch* in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 106. qui vocis, a Lexicographis omiſſæ, exemplum dedit ex Plat. *Phædro* p. 342. μετ' εὐνοίας δρᾶσθαι ὑπηρετῶν. pro quo δρᾶσθαι Eurip. *Med.* ν. 1192. Ἀσφαλῶς etiam corrigit *Suicer.* in *Theſ. Eccl.* (allato exemplo ex Dionyſ. Areop.) cetera, ἁρμοδίως, ἀσφ. ἁρμοζόντως, ἀνεφ. pariter conjungens. Quod dubio caret: licet 'Αρμοζόντως, &c. in omnibus Edd. novam gloſſam referat. Addo Lex. MS. in Dionyſ. Areop. 'Αρμόζοντας, ἁρμοζόντως, ἢ παγίως, ἰδρυμένους. Dictis adſtipulari nunc demum video Cl. *Kuſterum* his verbis: „ T. Faber & Suicer. [*Il.* „ cc.] recte emendant 'Αρμοζόντως. Legitur autem δρᾶσθαι „ (quæ vox in Lexicis deeſt) apud Æſchyl. *Suppl.* ν. 952. „ & Eurip. *Med.* ν. 1192. Sequens ἁρμοζόντως in prioribus „ Edit. male a præcedd. divelitur, interpoſito ſigno di„ ſtinctionis, quaſi eſſet novæ Notæ initium. „

9. 'Αραρὼς παγίως, δεδεκτ.] Cogitabam: ἴσον καὶ τὸ 'Αραρὼς, παγίως, κλειστῶς). *Unde etiam* 'Αραρὼς pro παγίως dicitur. ſæpe enim Δ & Λ confunduntur. Vid. *Not.* in v. Ἔστεγε. ſimplicius autem videtur: ἴσον καὶ τὸ "Αραρε, παγίως δέδεκται) vel δέδεται; ut Noſter paullo ſuperius. Vid. ibi *Not.* & conf. v. 'Αρμόζοντας. *Scopingius* eundem locum contulit quidem; ſed addit, τὸ δέδεκται) pro *oſtenſum*, *demonſtratum eſt*, tolerari poſſe: quod *Suicerus* ſimpliciter reddit, *ſignificat*. Priora tamen, quæ dixi, præfero. Niſi malis παγίως ponere poſt ἀσφαλῶς, favente Lex. MS. Dionyſ. Conſentit iterum Cl. *Kuſterus*: „ Lege (inquit) ἄραρε, παγίως δέδεκται. i. e. *firmiter ſtatutum eſt*. Vid. ſup. v. "Αραρε, & quæ ibi notavi„ mus. „

10. 'Αρασάμβων.] Vid. inf. 'Αρασάμβη; qui locus hinc ſupplendus. Eundem locum contulerat *Kuſterus*. Sic ille: „ Ἀλευράμβων pertinet ad 'Αρασάμβη: cum quo Heſych. hic „ 'Αρασσάμβων confundit. Vid. inf. v. 'Αρασάμβη, ubi eadem „ eſt interpretatio. „

11. 'Αρὰς ὀπισθόπιρας.] Pindar. *Nem.* VIII. [ν. 67. μακρὰν δ' ὀπισθόπιρον ἀλυσκάζω.] Mos Cypriorum eſt, ut inter ſeminandum hordea cum ſale quibuſdam imprecentur. Vid. Plin. XIX. Plutarch. *Sympoſ.* c. 2. Corn. Agripp. *Op. Poſthum.* III. 64. PERGER. Vid. inf. in Γαῖαν.

12. 'Αρασύη. πύλη.] Solium in quo lavatur. H. STEPH. *Ind.* Leg. 'Αρὰς, κοινῶς. πύλη. 'Αρασκὶς. Vide infra 'Αρασσύη. SOPINGIUS. *Petois* rectiſſime pro 'Αρασύη, quod idem eſt cum ἀραβύζη, quam inter vaſa balneatoria recenſet Pollux [l. VII. 167.] PERGER. L. 'Αρασύη, idem quod 'Αρύτωνα, ab ἀράομαι, ἀρῶ, ἄρσω, ἄρσιμον, unde 'Αραιστος. Vid. Ὁρμοσὶς, Λύσις, Λουσφόρον, Ἀμαρύσσω, & inf. Λίσσα, Λισσεῖ, & Ἀρσενίτην. Sic urina ab Ἀρσὴν. Vid. 'Αβρὰς. Niſi ordo obſtaret, poſſit & legi 'Αμαρσύη, ab ἀμαρσὶς, idem quod ἀρὶς, unde haurio. Vid. 'Αμυσσόβιον. IS. VOSS.

13. "Αραι ἰσχή.] Vid. Eraſm. Adag. [I. 2. 84.] in *Dentis temptum*. Diogenian. p. 196. Meurſ. *Athen. Att.* [II. 13.] p. 130. Caſaub. in Athen. p. 644. SCHR. Pro "Αραι reſcripſi 'Αρᾶς, ut Caſ. & Diog. *ll. cc.*

14. Βλαδὴν.] Supra: 'Αρᾶς. βάλανον. Vid. ibi *Not.*

15. 'Αρᾶσαι. - - ὁμόσαι.] Hoc ſenſu 'Αρᾶσαι malim, quod vide. Conf. in "Αρασυν. An etiam ἀρᾶσασθαι pro ὁμόσαι? Sed vide 'Αρᾶσθε. &c. *Kuſterus* refert ad Ἀρτᾶσαι, Dor. pro ἀρτῆσαι. Infra: 'Αρτῆσαι. δῆσαι.

16. 'Αράσσαι - - - - - ἁρμόσαι.] Supra: 'Αραιστῆς. ἁρμοστῆς.

17. 'Αρραδὰς, &c.] *Labruſca.* G. Non dubito, quin legendum ſit, vel ἄβροτα, vel πέρροτα. Sed ultimum magis arridet, & minus recedit a vulgata lectione. PALMER. Πέρροτα legit etiam H. Steph. *Ind.* Phavor. ἄβροτα. Infra: 'Αράχνη. πλυμαῖα. ἄνθρυα. Vid. *Not.* & in Πέρροτον.

18. 'Αρρὴν.] Leg. 'Αρσὴν. πρῖον. IS. VOSS. Suid. "Αρσην. ἀγκὼν, γωνία. 'Αρσενίτην, πλευρὸν, πρῖον. Scribe 'Αρσὴν. Pro "Αρσην malim quoque "Αρσενον, quod Heſych. infra illidem verbis exponit.

19. 'Αρσὶν. μασάλλων.] L. 'Αραιωλὶς. μασάλλωσιν. *jocoſum ornamentum*. PERGER. Ordo poſtulat 'Αραιωλὶς, ab ἄραιος, δῆσαι, & ὠκαὶ. Hinc 'Αραιόξυλον. IS. VOSS. Infra: 'Αρσὶς. μασάλλωσιν. An 'Αρσὶν corruptum ex "Αρσενα?

20. 'Αραιοτοξίνην.] L. 'Αραιόξυλον. IS. VOSS Vid. *Not.* praced. Malim: 'Αραιόξυλον. Sic infra, omiſſo Α, legitur: 'Ραλιόξυλον. καλλιόξυλον.

21. Στεγοτόδης.] Conf. Inf. v. Ἐστεγοτόδην, ubi eadem interpretatio. KUST. Vid. ibi *Not.*

22. 'Αρσινόης. ὁ τ. Α.] 'Αρσινόης poſtulat ordo. An *Arnoceles* Plinii & Ptolemæi, qui Cyrenaïcæ facit populum? Vid. Ἑρμοκλέους. IS. VOSS. Scribo: 'Αρσὴν, ὁ τῶν Αἰγυπτίων. Terra Ægypti variis quondam nominibus vocitabatur, inter quæ procul dubio vetuſtiſſimum eſt Μοσχὶς, apud Euſeb. in *Chronico*, ex Hebræo *Miarim*, quod poſtmodum obſcenebratum Ægypti & *Æriæ* appellatione. Dicta etiam eſt *Potamia*, *Æthiopia*, *Men*, *Attica*, Ogygia, *Melambatus*, *Heptaſtia*; ut auctor eſt Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. [ν. 232.] Unde vero *Aranes*, vel, ut ſeries alphabetica poſtulat, *Arach* deſumſerit Heſychius, in eo me hærere fatendum eſt. רָעָב *Geneſ.* X. 10. unde 'Αρσαῖον, & *Arechei* cumpi apud Tibullum, ex reſtitutione Scaligeri. Si forte in mente habuit, id regni fuit Aſſyrii caput, & ad Ægyptum prorſus nihil facit. PERGER.

23. 'Αρσχὴν.] Vide Suid. & Etym. M.

1. 'Α-

'Αρήτης '. εἶδος ὀστρέου.
'Αρίων '. τοῦ εὐχῶν. ἢ ἱερέως 3.
'Αρίχας 4. ἱλιγμούς.
'Αρίλλη '. πήγανον ἀγρίωτερον. Ταραντῖνοι.
'Αρίστη 6. κρέας. Σικελοί.
'Αρίστη 7. διετὲς ἀρνίον. ἐλαφρόν.
'Αρίσλαγ 8. εἶδος ὑποδήματος.
'Αρίσταρχ 9. λίνεον. Λάκωνες.
'Αρκάδες. εἶδος Φυτοῦ. καὶ 'Αρκαὶ 10, γυναῖκες.
'Αρκάνιον ''. λευκάνιον. Εὐριπίδης 'Αλκμαίωνι 12 ἀφ' Ὑφείδος.
'Αρκανίζα. λευκανίζα. Φωτιάζα.
'Αρκαλίαι. ἀρχῶ.
'Αρκαλίπατοι. διπάτοι.

'Αρ-

'Αγαλέης. χαλεπὸς, δυσής.
'Αγαλαίη '3. χαλεπὴ, δεινὴ.
'Αγαλαιοπίσιος. δυσοπίσιος. χαλεπωπίσιος.
'Αργὶ πάντι '4. δίδλι λεύκι.
'Αγγαὶ '5. ὄρεις καὶ πυκτὶν μεχθησέν, 'Αγγᾶν ἐπάλιν. καὶ Δημοδόκος ὑπὸ Αἰσχίνι 16, 'Αγγᾶς ὀνομάζει. οἱ δέ, ἄνομα Τυρσίνι 17.
'Αγγίαι '8. ὑποδήματα πολυτελῆ γυναικεῖα.
'Αγγεῖα σφυρᾷ 19. ὡς Φιλοξένης καὶ συκοφάντης 'Αγγίαις καμωδοῦσιν
'Αγγεῖος. κεβλητικοῦ βόλου 20 ὄνομα.
'Αγγείη. Πελοποννησία. λέκιθον δὲ 'Ησίοδος 21.
'Αγνισίζα 22. λεύκη λευκοτάτη. αἰγιαλώδη.
'Αγγίοι 23. οἱ Ἕλληνες. καὶ ὅτι τοῦ Εἰλώτου τὸ πα-

1. 'Αφίκτης.] Forte 'Αφίκτου. SOPINGIUS. 'Αφίκτης. IS. VOSS. Supra: 'Αφίκτου. ἐπιφορὰ τι. Vid. H. Steph. *Ind.* in 'Αφικτῆρα, & Bod. a Stapel ad Theophr. *H. Pl.* p. 38.
2. 'Αρίων.] Hom. *Il.* O. 378. Schol. Ψ ἀίχθη. Conf. v. 'Αρι.
3. ἱερέως.] Infra: 'Αρητῆρα. ἱερέα. Conf. v. 'Αριτόμου. ἱερέως.
4. 'Αρίχας.] Ab ἀρίχω. vide infra. G. Supra habes 'Αδρίχας, & infra 'Εδρίχας, cum eadem interpretatione. Conf. v. Παυρίχας. KUST. Vid. *Not.* in v. 'Αδρίκας: item in v. 'Αγκάς.
5. 'Αρίλλα.] 'Αρίλλου Etymol. Gloss. 'Αρίλλου. *filiolis*. IS. VOSS.
6. 'Αρίστη πρέας.] Leg. πίας, vel ταίς. Illud autem 'Αρίστη est noſtrum *Arvina*, quæ ſignificat adipem corporis. BRUNO in *Adverſ. MSS.* 'Αρίστη, *Arvina*, *arbilla*, i. e. pinguedo corporis, ait Pompon. Feſtus. Ad quod Joſ. Scaliger: „ *Arbina*, non eſt quævis pinguedo, ſed jecoris tantum. Gloſſarium: *Arvina*, λίπος ἀπὸ σαρκός. Hæc enim „ eſt definitio ſevi. Eſt autem Siculum verbum. Heſych, „ 'Αρίστα. πρέας, Σικελοί. Legendum forte πίας. „ Hæc Scaliger. Ego nihil mutare auſim. *Arvina* non quidem eſt ſevo perfecta & craſſulenta: eſt tamen flos carnis, five caro inchoata, *arvina*, i. e. ἄρχη τοῦ πιᾶσθαι. Apulej. *Metam.* X. (p. 221. *Ed Prin.*) *Corpus obeſa pinguitie completeram: cerium arvina ſucculenta nutriveram.* PERGER. Scaligerum ſequutus eſt *Spingius*, & *Meurſ.* in v. 'Αρίστα, adſentiente G. J. *Voſſio* in v. *Artes*, ubi plura vide. *Mauſſacus* vero de Scaligeri emendatione, πίας pro πρέας, *amplius deliberandum* eſſe cenſet.
7. 'Αρίκα.] An pro αἰσίᾳ, unde ἀφυσέᾳ placet. Sic ἔρκος pro ὄρκος. GUYFT. In fine verba, Ϝ ὑποδημάτων, tranſpoſita eſſe, & referri debere ad Vocem ſequentem, notaverat *Kuſterus*. Vide quæ ſcripſeram in *Not.* ſeq.
8. 'Αρίσλαγ. αἶδος ὑποδήματος.] Vid. Æſchyl. p. 205. Meurſ. ad Lycophron. p. 269. SCHR. Delendum videtur ὑποδήματος, & Ϝ ὑποδημάτων ſubjungendum, quod antecedit. G. Scil. in Artic. præced poſt ἐλαφρόν, in Ed. Ven. Flor. & Hag. ſequitur, Ϝ ὑποδημάτων; quod omiſi; ut in Ed. Leid. Forſan corrector ad marginem vocis ὑποδημάτων, quam retinui, ſcripſerat ita. Erotian. p. 19. 'Αρίσλαγ. ὑποδημάτων εἶδος. niſi malis in ſtig. num. 'Αρίσλα, ut Etymol. & Schol. Theocrit. *Idyll.* VII. 25. 'Αρίσλαι. εἶδος ὑποδημάτων, καὶ Ϝ ἀρμοζοῦ. Vel: 'Αρίσλαι. εἶδος ὑποδημάτων. Vid ſup. 'Αρμόλαι. inf. 'Αρμόλα, & H. Steph. *Ind.* Galen. *Gloſſ. Hipp.* 'Αρίσλαι. ὑποδήματα τὰ βαῖα. Habet etiam Euſtath. *Hym. & Hymin. Amor.* L. I. p. 5. & l. VIII. p. 301. Conf. Suid. in 'Αρίσλα, Heſ. inf. in Κατάζολοι, Barnes. ad Eurip. *Herc. Fur.* ℣. 1304. Jo. Picard. *de priſca Celtop.* p. 139. & Foef. *OEcon. Hipp.*
9 'Αρίσλα.] Vid. infra 'Αρισλίδα.
10. 'Αργαὶ.] Forte 'Αργείαι. G. Male. IS. VOSS.
11. 'Αργαίνου.] Vid. inf. v. 'Αργάνθη.
12. Ἐν. 'Αλκμ. ἀφ' Ὑφείδος δργαίνζα, λελευκάνζα. φωτίζα.] Vid. Euſtath. p. 1430. *Ed. Rom. fin.*] HEINS SOPING. Cenſco corrigendum eſſe: Εὐριπίδης 'Αλκμαίωνι πρὸ ἀφ' Ὑφείδος. tum notam diſtinctionis ponendam † 'Αργανίζα. λελευκάνζα. φωτίζα. ὅθεν ὁ καὶ δργάνη, ait Euſtath. ad *Odyſſ.* B. ἡ 'Αργάντης, τοῦτον, ὅθεν Πινδάρῳ, τὸ 'Αργαίνου, τὸ λελευκασμένον, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν 'Αλκμαίωνι. Sive hæc Euſtathius ab Heſychio, ſive ab alio quopiam utcunque tranſtulit, apparet hunc locum a multis jam ſæculis fuiſſe depravatum. Qui factum alloquin, ut Euſtathius tragœdiæ nomen mutilum protulerit, niſi quod in verbis ſequentibus cerneret εὖδε ἐνταῦ. Idem Heſychius: 'Αργεῖς. Ἥκει δ' ἀντὶ ἐπὶ αἰκίαν. Εὐριπίδης 'Αλκμαίωνι τοῦ ἀφ' Ὑφείδος συκοφαντίζα. Corrige ſodes in hunc modum: Εὐριπίδης 'Αλκμαίωνι τοῦ ἀφ' Ὑφείδος, συκοφαντίζα. 'Αργεῖς, ait, eſt συκοφαντίζα, *feſtinant ſummo cum virium contentione*. Cujus ſignificationis exempla quod haud temere requiſiverit, properera verbi ſedes a Grammaticis indicata eſt 'Αλκμαίων ὁ ἀφ' Ὑφείδος. Rationem porro hujus inſcriptionis non diu neque fruſtra quæſiverit, qui in memoria habuerit Alcmæonem, quem antea contortorum anguium & ardentium tædarum verbera nuſquam conſiſte-

re paterentur, aliquando tandem ad fanam mentem in Pſophide Arcadiæ rediiſſe. Videatur in *Arcadicis* Pauſanias [p. 626.] Apollodor. L. III. [p. 197.] 'Αλκμαίων ὁ μαντεύσαντος ἐν μακρᾷ φωνῇ, τὴν μητέρα σφῶν μὴ εἰς 'Αγκαῖον ἐκβῆναι Οἰνέως ἐκβηγίνῃ, ταύτῃ ὁ σὺς Ψωφὶς σφῆς θυγάτηρ· καταφεύγει ὁ ὑπ' αὐτῆ, 'Αγγιάνου γαμεῖ τὴν τῶν Θεσπιαγῶν. &c. R. BENTLEJUS, *Epiſt. ad Mill.* p. 18. Eſt locus corruptus & obſcurus, quem Cl. Rich. Benilejus [l. c.] falluntur hic emendat: 'Αλκμαίων τοῦ ἀφ' Ὑφείδος. Intelligitur hic enim Alcmæon Argivus, qui ob matris cædem a furiis agitatus, in *Pſophide* Arcadiæ urbe ad fanam mentem redit, teſte Apollod. L. III. & Pauſania in *Arcad.* Illius fabulæ etiam mentio fit inf. v. 'Αγνιάς. KUST.
13. 'Αργαλαίη.] L. 'Αργαλέη. SCALIG. STEPH. SOPING. G. Duplicem vocis originem tradit Schol. Ariſtoph. [*Plut.* ℣. 1.] VERWEY.
14. 'Αργὺ κάντι.] L. 'Αργά. IS. VOSS. Peſſime. Vid. P. Colomef. *Obſerv S.* p. 91. & inf. 'Αργεία, 'Αργὸν, 'Αργεῖς, &c.
15. 'Αργάλη. &c.] Harpocrat. circumlegit, 'Αργᾶς, quo Dores ait, maxime Argivos, pro ἔργος uſos. Plut. *in vita Demoſth.* ἄργας paroxyton. HILL. [& H. STEPH. *Ind.*] Scribe 'Αργας. Quod autem ἀφὶ ἧ πυρὸ ait, a nomine proprio defumtum eſt improbi & obſceni Poëtæ: quod Comici poſtea pro omni impio & impudico poëta, qui mos Illorum eſt, ſumſerunt. Plutarch. *vit. Demoſth.* [p. 847. *in fin.*] κρὶ γὰρ 'Αργας τύραννος πυρὸς ἐν νυκτὶ πυρὸν κρὶ θέρμαλον. HEINS. 'Αργᾶ, ὁ ὀφὺς. Unde 'Αργυφοῦττα, Mercurius ἐριουθός. Euſtath. [*Il.* B. p. 183.] SOPINGIUS. Vid. Caſaub. in Athen. p. 938. & Harpocration. [ibique Mauſſac.] SCHREV. Conf. mox 'Αργυφοῦττα, & 'Αργὸν ἔκτρωμα. Galen. *Gloſſ.* 'Αργὸς. ἔρις τὶς ἔτους ἀπροβλήτου.
16. Δεινοδίνης κατὰ Αἰσχίνι.] Reſpicit Æſchinis *orat. de falſa legat.* p. 260. *ſub init.* Vide locum. Conf. Suid. in Βάκαλος, & Δεινοδίνης 'Αλκμαίων: & Harpocrat. v. 'Αργᾶς, ibique Mauſſac.
17. Τυρσίνι τυρρίνι.] Scil. λέγουζι. STEPH. Ita paſſim in hoc Lexico.
18 'Αργίνι.] Dicuntur etiam ſolæ mulierum *pigmentis*, *Perſicis*. [Vid. inf.] SOPINGIUS. Sic & Λακωνικαὶ, infra. Sine dubio ſic a Laconibus & Perſis denominantur; adeoque & ab Argivis 'Αργίνι. Optime Moſchopulus: Σανδικαὶ, αἱ ὑποδήματα, Σανδὰς εἴρηται, ἅπερ αἱ 'Αργίνι, 'Αργείαι, καὶ αἱ Λακωνικαὶ, Λακώνιαι. Conf. Pollux. VII. 88. & Elegantiſſ. Rövet. *ad Gloſſ. Nomic.* p. 137. qui & ſupra pro Αἴγυπ, ὑποδήματα γίνοι, ſcribendum conjicit 'Αργείαι.
19. 'Αργεῖα σφυρᾷ.] Euſtath. ex Pauſania φησὶ. IHLL. [& H. STEPH. *Ind.*] 'Αργεῖα φησὶ rectius Diogenian. [II. 79.] ut & *Stromateus Metricus* [℣. 906.] & Euſtath. *Il.* B. [p. 286.] Sic 'Αλκυόνιος ἐκφόρημα. [ſupra.] VALES. Conf. 'Αργεῖος φόρος apud Suidam: quam lectionem in Diogen. *l. c.* maliet Schottus; at fruſtra.
20. Βόλου.] L. βόλα. SCAL. SALM. MEURS. (de *Lud. Grac.* p. 36.) H. STEPH. *Ind.* βόλα Ed. Hagen. quæ Aldi. nam paſſim in hac voce correxit. Pro 'Αργείου, *If. Voſſ.* 'Αργεῖα: Pollux 'Αργεῖος, l. VII. *Sect.* 205. Vid. ibi Cl. Hemſterh.
21. Λελεύκου ὁ μηλέος.] Supplendum videtur 'Αργείου. Reſpexit forte Heſiod. *Theogon.* ℣. 12. . . . . τὸν κάτοικον Ἴσσης 'Αργείου. Sed ibi non λελεύκου ſignificat, verum *Argivam*, Πελασγικὴν, ut apud Hom. *Il.* Δ. 8. Conf. *A.* 161. & utrumque Schol. De quo plura in *Not.* ad v. 'Αργὸς.
22. 'Αργινίσζα.] Ordo literarum flagitat 'Αργνισία: de quo vid. Euſtath. *Il.* B. p. 315. Sed hæc paſſim, ob affinem ſonum Ϝ ου & ι, in Heſychii Lexico ſedes permutant. 'Αργινίσζα eſt vera ſcriptio. Sic *Il.* B. 647. (*Cat.* 154.) ubi Schol. λελευκαίνων. In fine pro αἰγιαλώδη, lego δργιαλώδη. Facile enim ΑΡΓΙΑΑ. degenerat in ΑΙΓΙΑΑ. Suidas: 'Αργιαλώδη γῆ ἡ λίαν ἡρμοσμένη. Vid. Euſtath. p. 312. Infra 'Αργιλώδη etiam exponitur λευκόγεω. Conf in 'Αργίλωνα, & Etym. in 'Αργυφοῦζα. Mecum ſentit Cl. *Abreſch.*
23. 'Αργίοι.] Erant ſervi, ſed quorum fides & integritas maxime dominis erat probata. Helotarum autem erant a numero, quibus id nomen ab Helo civitate; quam cum

πιστεύσθαι ἄτινα ἐλέγοντο. ἢ λαμπροί. Ἀργείους ὁρᾷ [1], πυρσηφόρους.

Ἄργος [2]. πόλις Θεσσαλίας.

Ἀργυφόντης [3]. ὁ Ἑρμῆς ἀργυφόεις.

Ἀργίων. Ἑλλείων.

Ἀργίωνας [4]. τοὺς Ἀργείους.

Ἀργίωμεν [5], τῆς τὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς λθικωμάτων. οἱ δὲ, ὀφθαλμῶν. Σοφοκλῆς Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατυρικῷ.

Ἀργόμαζα [6]. τὰ ἐπὶ τῆς ὀφθαλμῶν λθικώματα.

Ἀργομόη [7]. εἰδος βοτάνης.

Ἀργινόων. λθικῶν, ἢ λαμπρῶν.

Ἀργιπῆζαι [8]. λαμπρεῖς, λθικεῖς.

Ἀργιπῆλοι. λθικεῖς. λαμπραῖς.

Ἀργῆπι [9]. λαμπρῷ.

Ἀργιπᾶν [10], λθικῶν. λαμπρῶν.

Ἀργίσας. οἱ ἐπίσης.

Ἀργίσαο νότοιο [11]. τοῦ λεγομένου λθικονότου. τινὲς, ἢ καλῶς. Ὅμηρος γὰρ τίσσαρας οἶδεν ἀνέμους. ἔστι δὲ ταχύ.

Ἄργος [1]. ἡ ἄρκθος. Κρῆτες.

Ἀργὴ δημὸς [2]. λθακὴ πιμελή.

Ἀργυφόντης [3]. καθαρόφρων, λθικοφόντης. ἢ ὁ Ἄργος πρῶτον πυρώσας ἢ καθεργάσας τοὺς φίνας. ἢ ταχέως ἢ ταχὺ ὑποφαινόμενος. ἀμφίτρεφε δ' ἀν εἴη ἐπὶ τῆ θεῷ ταῦτα. ἀπὸ τῆ εὐπρέπειαν τῆς διομάτων τὸ ταχέως, ἀπὸ δὲ τῆ θαύτητα, τὸ σαφῶς ἐρμηνεύειν. Ἑρμῆς γοῦν ὀνομάσθη, ἀπὸ τὸ ῥῆμός τις [4] εἶναι· ὅτι εἰρημένον τι [5], ὅπερ ἐστὶν, λέγειν. ὁ γὰρ Ἑρμῆς, λέγων ἐστί.

Ἀργυπτίης. ἀργῆτα. λθικοῦ. λαμπροῦ.

Ἄργυπτα κερκυνοῦ [6]. τὰ λαμπρὰ. ἢ ταχέα.

Ἄργυν ἔπιφτεν [7]. ὄφιν. ἔστι δὲ ἐπίθετον ἀφικομένου.

Ἀργίλλῃφιν [8]. γῆν μὴ βλαστάνουσάν τι.

Ἀργυβίαστον. Βοιωτίας [9].

Ἀργίλια [10]. δῆμος ἐν Ἀττικῇ.

Ἄργιλλος [11]. ἡ σμικτὴ [12] γῆ, ἢ λθικόγειος.

Ἀργίλοφοι [13]. λαπάρους κοιλίαν. οἱ δὲ, πραιτῶν [14], καὶ μιλιταί.

Ἀρ-

Incolerent, & imperata facere detrectarent, rebellionem molientes, subjugati fuerunt & redacti in servitutem; unde his nomen manit. Testatur id Harpocration his verbis: Ἐλεύσις. ἢ μὴ γάνυ δῶλοι Λακεδαιμονίοι, ἀλλ' οἱ αἰῶνα χειροῦντες ἢ Ἕλλ. τῶν πάλαι οἰκέτων. PALMER. Infra: Ἀργίων. Ἐλείων. De Heliotis plura Nic. Cragius de Rep. Lac. L. I. c. XI.

1. Ἀργείους ὁρᾷ.] Paremia hæc ad postremam interpretationem spectat. Nam Ἀργείους ὁρᾷς, ἐπὶ τῶ λαμπρῶν, ἐγγὺς ἀντίπους τῆ καθαλλαλικῆς ὁρᾶντος. Vid. Suidam, alios. HEINS. Suidas addit: ἐπὶ τῶ ἀντίπους τῆ καθαλλαλικῆς ὁρᾶντος. i. e. de iis, qui terribilem ibbent vultum. KUST. Vid. Erasm. Adag. Argivos vides. IV. 1. 2.

2. Ἄργος.] Alieno loco. Sed quia Hesychius de Argivis agens, Argi quoque mentionem fecit, a compendiatore Intempestive additum. IS. VOSS. Vid. Inf. suo loco; & Steph. de Urb.

3. Ἀργυφόντης.] Vide inferius, post v. Ἀργίον. Pro Ἑρμῆς in Ven. & Flor. male Ἑρμὴν.

4 Ἀργίωνας.] Meminit etiam Steph. Byzant. v. Ἄργος. KUST.

5. Ἀργίωμεν, &c.] Pro λθικωμάτων, forte ἑλκωμάτων, ulcerum. Vid. Polluc. PERGER. Pro ὀφθαλμῶν, forte ὀφθαλμῶν. Vid. Eustath. qui τῶν ὀφθαλμῶν vocat, p. 1430. Ed. Rom. ad Odiss. B. HEINS. Λθικωμάτων non est mutandum. Vid. sequens vocabulum, & Eustath. l. c. in fin. Suid. Etymol. M. Erotian. p. 15. Ed. Steph. Polluc. II. 65. & Æschyli Schol. non uno loco. Conf. inf. in v. Ἐκκεγιμῶσ. Omnia hoc Sophoclis laudatur etiam in Photii Lexico inedito, v. Οὐ καφῶ.

6. Ἀργόμαζα. τὰ &c.] Cum priori fuit conjunctum. IS. VOSS. Si proba sit lectio, patet triplici modo scripsisse Veteres: ὁ Ἀργόμαζ, τὸ Ἀργόμαζ, & τὸ Ἀργόμα. Forte tamen Ἀργόμα, τὰ ἐπὶ &c. præstat: Idque placuisse video Cl. Heinsio, & G. d'Arnaud Lect. Gr. p. 21. Vid. Foës. Œcon. Hippocr. h. v. & Not. præc.

7. Ἀργομόη.] Alii per ω, Ἀργομώη. HILL. Sic Etym. M. & Diosc. II. 208. ubi describitur.

8. Ἀργιπῆζαι.] Sequitur in omnibus Editionibus: Ἀργιπῆζαι. λαμπραὶ, λαμπραῖς. Il. ut Schol. Γ. 141. quod redundare jam olim notaveram: ut & Rutgus margini adscripsit. Forte tamen priori loco Ἀργιπῆζαι legendum. If. Vossio judice. Addo, eodem modo mox Ἀργῆπι denuo explicari, pro quo paullo ante Ἀργῆπα.

9. Ἀργῆπι.] Æschyl. p. 272. SCHR. L. Ἀργῆ. HEINS. IS. VOSS. Ita Il. A. 817. de quo statim. Sed Ἀργῆπι scripsit Hesychius h. l. ex Il. Γ. 419. ubi Schol. λαμπρῷ, λθικῆ.

10. Ἀργιπᾶν.] Vid. Not. penult. & sup. v. Ἀργιόων. Conf. Not. in v. Ἄργιον.

11. Ἀργίσαο νότοιο, &c.] Il. Φ. [334.] Quatuor venti sunt Boreas, Zephyrus, Notus & Argestes. Sed vide Strabon. L. I. [p. 29.] & Eustath. [ad l. c. p. 1238.] & infra in Σκείρων. SOPINGIUS. Vid. Æschyl. p. 71. Gell. II. 22. Hom. Il. A. 306. Ἀργίσαο νότοιο &c HILL. ubi Schol. Ἢ λθικοῦντος, ἢ ἢ ταχίως. Ὁ γὰρ Ὅμηρος τέσσαρας ἀνέμους φησὶν εἶδ. Similiter Apollon. Lex. MS. Ἀργ. οὗτοι τινες ἢ Αἰσ. λθικωτέρ. ἴσως ὁ ταχύτ. τέσσαρας γὰρ μόνους οἶδεν Ὅμ. ἀνέμους. Apud Hesych. diffundio ponenda post τινές. Cetera vid. Brod. ad Oppian. p. 102. Salmas. Exercit. Plin. p. 889. Græv. ad Hesiod. Theogon. ϒ. 379. Tzetz. ad Τέογ. ϒ. 868. &c.

12. Ἀργίτη, δῆμος λθικὴ, πιμελή.] Scrib. Ἀργίτη. SCAL. SOPING. Ex δημοῦ. G. Ex Phavorino lego & distinguo: Ἀργίτη δημοῦ, λθακῆ πιμελῆ Respicit enim Il. A. 817. Schol. Ἀργίτη δημοῦ. τῆ λθακῆ λιπῖ. quæ descripsit Etymologus.

Eadem locutio est in Hesiod. Theogon. ϒ. 541. Apollon. Lex. MS. Ἀργίτη δημοῦ. τῆ λθακῆ. &c. Duo priora verba, Ἀργίτη δημοῦ, conjuncta etiam erant in Edit. Hag. non λθακῆ πιμελῆ. sine jota subscripto. Recte hunc locum terrexit etiam Kusterus. & G. d'Arnaud in Lect. Gr. p. 22. & ante nos If. Voss. & Arcerius. Conf. Misc. Obs. Nov. & Dec. 1733. p. 327.

13. Ἀργυφόντες. καθαρόφρονες. &c.] Cur non etiam, ὅτι ἢ Ἄργος ὑπόφαιν. Ita manus ignota in Codice Florentin. WOLF. Pro καθαρόφρονες rescripsi —— φίνας. ut Kusterus etiam correxerat. Vid. sup. Ἀργυφόντης. Infra: Ἀργιφόντης. καθαρόφρων. Schol. Il. Π. 181. Ἀργιφόντες. ὁ Ἑρμῆς, παρὸ ἢ ἀργὴς καὶ καθαρὸς φύσει. εἰρήκασι γὰρ ὁ Θεός. Confer omnino eadem Scholia ad Il. B. 103. & Etymol. M. p. 136. Forte autem hoc Hesychii loco Ἀργιφόντης legendum, at distinguatur à superiori Ἀργυφ. quod series non tantum suadet, sed & Etymol. M. h. v. & in Voc. Θῶ, p. 461. & Eustath. Il. B. p. 183. init.

14. Ἑρμῆς &c. ἀφ' τὸ ἤρκειός τις εἶναι.] Non satis capio. FLORENS. L. ἠρμηνεῦσθαι. SOPING. Immo ἐρμῆ. IS. VOSS. Sed vide Eustath. Il. B. p. 182. & Not. seq. Vir Doctus in Cod. Wetst. legit ἀῤῥωδ, vel ἀῤῥωσῆ, ἐρμῆς.

15. Εἰρημωσαν.] L. ἠρμήνευσαν. SOPING. GUYET. FLOR. L. ἠρῶν ἐμήσαν. IS. VOSS. Lego: ἀφ' τὸ ἀῤῥωσῆ τις εἶναι· ὅτι εἶρον ἐμήσαν. Hesychius enim significare vult, Ἑρμῆν dictum videri, quasi ἀῤῥωσῆ, ab ἀῤῥων, dicere, & μησαῖ, excogitare: quod nempe sermonis sit inventor. KUST. Recte. Vid. Etymol. in Ἑρμῆς. Vir Doctus modo laudatus etiam legit: ἀῤῥων, vel ἠρῶν ἐμήσαν. hoc sensu, quod ἠρῶν, i. e. λόγων, loquii, primus ille ἐμήσαν, i. e. invenerit. Scil. a bis pro ω, & ω pro ο.

16. Ἀργῆτα, κερκυνὸν.] Est ex Il. Θ. 133. Comma intermedium recte abest in Hagen. ut exhibui.

17. Ἀργὸν ὕπτερον.] Fœtus alicujus Poëtæ Tragici. Scribe: Ἀργὸν ὑπόφιν. ὄφιν ἀνάλα. Ita enim suo more scripsisse videtur, ut utrumque interpretetur. Galen. Onomast. Hippocrat. Ἄργυν. ὄφις τις ἄτυφος ἀναιμοζώδης. HEINS. Vid. sup. in Ἄργυν. If. Vossius ita legit: Ἀργὸν ὕπτερον ὄφιν. &c. quod non probo.

18. Ἀργιλόψυφα.] L. Ἀργιλόλοφ. ψιλὸν γῆν Βοιωτίας, ἢ βλ. PERGER. L. Ἀργιλλ. ψιλὴ γῆ, &c. Vid. Suid. in Ἀργιλλώδης γῆ. IS. VOSS. Lego: Ἀργιλλ., vel Ἀργιλλ. λθακὴ γῆ, ἢ βλ. Terra ἀργιλλώδης est sterilis. Vid. Etym. M. v. Ἀργιλλώδης, p. 137. Ed. Sylburg. KUST. Etymol. Ἀργιλλ. ἔστι ἢ λθακὴ γῆ. Vid. sup. in Ἀργυόεσσα, & mox Ἀργιλλ. 19. Ἀργοδίωκτ, βοιῶτιας.] L. Ἀργοὶ Βοιωτοί. id est, αὐτοὶ Βοιοί. Vid. Oicearch. p. 176 PERGER. L. Ἀργείωκτ, τίνες Βοιῶτιας. IS. VOSS. Vid. Steph. Byzant.

20. Ἀργείλα.] Vid. sup. Ἀγεμάλη. Cl. Hemsterhusius Ἀργιλὰ corrupte scribi censet pro Αἰγιλὰ, quæ nota est ex Stephano, Harpocratione, & H. Valesio. Confer finalem literarum ρ & ι permutationem in Ἄργινα, & Ἄργιον. Argilium itaque Atticæ demum, ex hoc solum loco prognatum, J. Meursio redonamus.

21. Ἀργιλλ.] Oppian. l. V. Halieut. Καὶ σὺ ἐπὶ ἄργυν ὄφιν &c. SOPINGIUS. Vid. Strabon [l. V.] p. 244. (Verba sunt: Ἐν καῤῥηγέοις αἰπείαις, ἃς καλοῦσι Ἀργίλλας.) SCHR. Etymol. M. Ἀργιλ.

22. Σμικλῆν.] L. σμικτὴν. SOPINGIUS. Σμικλῆς deest in Lexicis. An σμικλὴς γῆ Vid. in Ἀργιτικτῆν.

23. Ἀργίλοφοι.] Ἀργιλόφους, per ι, habet Arilloph. in Vesp. ϒ. 670. & ex eo Suidas. Scholia ibi: Ἀργίλοφοι. οἱ μαλακοὶ καὶ πάχεις, ἃς Πεδιάσιας καλοῦσι. Conf. & Florentis Not.

24. Οἱ ὁ &c.] Præmitte: ἢ μαλακοί. Οἱ ὁ σμικλῆν. PERGER. Vid. Not. præc.

1. Ἀρ-

'Αγκμίτας [1] παῦρ⊙. ταχυμῆτις [2]. ἢ λθικός. ⊙χμήκης. λέγ⊙ δὲ ἐπὶ τῶ διακομίσαι⊙ ⊻ Εὐριπίδ⊙.

'Αγκύδρι⊙ [3]. λθικὲς ὀδόντας ἔχοι⊙.

'Αγκ⊙. λθικὸς. ταχύς.

'Αγκύτας [4]. ἀετός. Μακεδόνες.

"Αγκιστ [5]. ἐπ. τῆς τμημάτων μέρη, ὡς διαπλεκόμενον δίκτυον.

'Αγκάφης [6], ὁ ἀπηρτισμέν⊙ τῷ λόγῳ.

'Αγκφόντης. κακοδαίμων [7].

'Αγμαῖα [8]. ἀπραγής.

'Αγμὸν [9]. δέγμενον. ταχύ. λθικόν.

'Αγμὸς. μυλὸς [10]. βρεβύς.

'Αγ⊙ [11]. [Πελοποννησ⊙.

'Αγ-

1. 'Αγκμίτας ταῦρ⊙.] L. 'Αγκμένιος. SCAL. Extat apud Phrynichum. Vid. Eustath. ad B. *Odyss.* p. 75. ν. 18. [five 1430. *Ed. Rom.* in fin.] SOPINGIUS. HEINS. d'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 22.

2. Ταχυ μῆτις.] L. ταχυμήτης. BRUNO. ταχυμήτης. HILL. Tolle punctum post ⊙δρηγόνος. IS. VOSS.

3. 'Αγκυλιδ⊙. &c.] Sic Schol. *Il.* K. 264.

4. 'Αγκύτας.] Confer infra v. 'Αετ⊙. KUST.

5. "Αγκιστ.] L. 'Αγκίστ. IS. VOSS. Leg. "Αγκυς. τὰ ὦτα &c. Partes *s vittis dependentes veluti praetextum reticulum.* i. e. ἄγκυς. PERGER. Lego & distinguo: "Αγκυς, vel "Αγκυς. τὰ ὦτα ⊻ &c. "Αγκυς nimirum hic ponitur pro ἄγκυς, quod significare δίλινον, notum est. KUST. „ Vox mendosa & or„ dine suo longe deturbata, cui nequicquam opem ferre „ conatus est *Vossius*. Refingendum est, Λύγις, vel Λύγκυς, „ τὰ ὦτα ⊻. ἐμπερ. &c. Est *reticulum*, aut potius *fimbriae re*„*ticulorum plexae*, quae *ab oneris*, praecipue statuarum, de„pendent. Vide Nostrum in Λύγις, & luculentiora profe„rentem Suidam in eadem voce; Eustath. ad *Il.* E. p. 603. „ qui, sicuti frequentissime solet, Aelli Dionysii & Pausa„niae verba conservavit. Paulo ante similem in modum „ ρ & ι fedes inter se mutarunt in 'Αγκιλὰς, pro Λίγκιλὰς. ⊙ HEMSTERH. *in literis.*

6. 'Αγκάφης.] L. 'Αγκφόνης. IS. VOSS. Porte 'Αγκφόνης, pro 'Αγκφόντης, *qui perfricue & accurate loquitur.* PERGER. Ex serie literarum scribendum foret, 'Αγκφος, vel 'Αγκφὸς, quod corruptum, vel detortum videtur ex ἀγκίλαιος, quod infra iidem exponitur, ἀκυρολογ⊙· ὡς τῷ λόγῳ. Nimirum τ hic transiit in Γ, ut & multis aliis in vocibus, propter tenue scripturae discrimen, quod inter eas literas, si majusculae scribantur, intercedit. Vid. v. "Αγκιλλα, 'Αλτέτης, 'Ανάβαγ⊙. Γίγλ, 'Ηγάτ, &c. KUST. 'Αγκίφος ordini convenit, corrupte scriptum pro 'Αβλαφὸς quam tu vocem vide. HEMSTERH.

7. 'Αγκφ. κακοφόντ.] 'Αγκιφόντης. κακοφὸς φόντ. SALM. Lex. κακοφόντ⊙, ut sup. [in 'Αγκφόντης.] SOPINGIUS. Malim: 'Αγκιφόντ⊙. κακοφόντ⊙. HEMSTERH.

8. "Αγκμαῖα.] *Odyss.* Σ. 446. Schol. τὰς ἀπραγεῖς. Vid. Etym. M. & Inf. "Αγκιμα⊙.

9. 'Αγκὶν.] Vid. Æschyl. Schol. p. 33. SCHR. Vid. sup. 'Αγκὶς. &c. inf. 'Αγκὸς. Conf. v. 'Αγκὶ⊙, paullo ante.

10. 'Αγκὶς. μυλὶς.] L. μυλὸς. SALM. ARCER. Scrib. μύλης. Interpres Nicandri: Μύλης. βραβῆς. τινὲς. HEINS. Forte, μυλωτὴς. βραβὺς. Vid. inf. Μυλωτής. [in v. Μυλωνωφῶ.] SOPINGIUS. Forte 'Αγκίμυλ⊙, *tardus*. Callimach. apud Etymologistam [in v. Μύλλ⊙.] ἐγὼ μὲν Μάγνης Ἐπιμήνιλλ⊙ ἐσ⊙. PERGER. Procul dubio μυλὸς legendum. Infra: Μυλὸς. βραβὺς. Sic etiam *Kuster.* & jam olim *Foes.* in OEcon. *Hipp.*

11. "Αγ⊙. Πελοπ.] Sic & Anonym. ν. 66. in *Catal.* [five *Il.* B. 559.] ubi tamen veterum Grammaticorum glossas, ut saepe alias, sine judicio transscribens, foedum committit errorem. Cum enim Poëta inquit:

Οἱ δ' "Αγ⊙ τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν, &c.

manifestum est, τὸ "Αγ⊙ annumerari reliquis urbibus, quibus imperabat Diomedes; non autem intelligi Πελοπόννησον peninsulam, cum Diomedes universam non habuerit. VERWEY. Notandus est locus Constantini Porphyrogenn. *de Them.* II. 6. p. 92. ubi ex Nicolao Damasceno *Histor.* IV. haec prodidit: Ἡ ⟩ Πελοπόννησ⊙ πρὶν ἴσχ⊙ ὀνομασίας —— Ἐπὶ δὲ τῆ Ἀτλὶ (Steph. "Ατλας) ⊻ Θυέστου, σὺν λόγ⊙ Ἀτλὶ· (Steph. Ἀτλὶ.) ἐπὶ ⟩ Πελοπὶ ⊻ αὐτὴ⊙, Πελασγὸν· ἐπὶ ⟩ Ἄργ⊙, τὴν αὐτὴ ὀνομάσαν σὺν λόγ⊙ Ἄργος· ἐπὶ ⟩ Πέλοπ⊙ (Steph. ⊻ Πελοπίδαι) ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ ἴσχι τότε τὸ κύριον ὄνομα. Conf. Steph. Byzant. v. Πελοπόννησ⊙. Apollon. Lex. inedit. "Αγ⊙. ἐπὶ δὲ τῆ Πελοποννήσ⊙· Πελοπὶ γὰρ ὠνομάζ⊙ τὸν "Αγκιν καὶ ἄλλους. Qui versus apud Hom. legitur, *Il.* B. 108. ubi Schol. πανδ⊙ "Αργος, ὅλης ⊻ Πελοποννήσου. Pergit Apollonius: Ἐπὶ ⟩ ⊻ πόλους ⊻ ὃν Πελοποννήσ⊙. Οἱ δ' "Αγ⊙ τ' εἶχον &c. ex *Il.* B. 559. ubi Schol. "Αγ⊙. τὴν Πελοπόννησ⊙. Mallem itaque bonum Grammaticum judicii non adhibiti culpa labefolvere. Conf. Eustath. p. 182. & alibi. Adde Hesych. sup. post v. 'Αγκίδι, & inf. in Πελοπόννησ⊙.

12. 'Αγκὺν. &c.] *Il.* A. 50. & Schol. Vid. sup. in 'Αγκὶ. &c.

13. 'Αγκυρομοιοῦ.] Vid. inf. in 'Αγκυροειδὲς.

'Αγκὺς [14]. ταχὺς. λθικός.

'Αγκυραμοιδοὶ [15]. κολλυβισταί. τραπεζῖται.

'Αγκυρόσπιδες [16]. πᾶσμα τῆ στρατιωτικῆ ⊙ὐσῆ Ἀλεξάνδρ⊙.

'Αγκύρας λόγχας [17]. οἱ μισθοφόροι.

'Αγκύρια λιμὲς [18]. δέγκειν σπάνις.

'Αγκυρία ὕπνος [19]. ἢ δέγκρια αὐλαξ. ⊙ὐχ⊙ Θουκυδίδ⊙.

'Αγκύρειον. τὸ λαμπρὸν. ⊻ καλλίστ⊙.

'Αγκύρειον. λαμπρὸν, καὶ καθαρὸν. δέγκως [18] καὶ καθαρῶς ὑφασμένον.

'Αγκυρηλάτης. δέγκυρολύπ⊙.

'Αγκύλ⊙ [19]. εὐθ⊙ βοπάτης.

'Αγκυλίτης [20]. ὁ ἐν δέγκυλίῳ ⊻ ὑσίαι ἴχων. καὶ ἢ ἐπ. τῆς ἀναρχίρων [21] μεταλλαν γῆ.

'Αγ-

14. 'Αγκυρόσπιδες.] Ælian. *V. H.* IX. 3. SCHR. Arrian. I. VII. Anab. SOPINGIUS. Curt. IV. 13. Plutarch. *Eumen.* p. 593. Alii passim.

15. 'Αγκύρους λόγχας.] In proverbiali versu:

'Αγκυρίοις λόγχαισι μάχου, καὶ πάλιν ἀσπίσιν.

Vide Parœmiographos. HEINS. Male, ut puto, pro 'Αγκυραλόγχαις, i. e. *argenta conscripti*, five *conducti*. 'Αγκυραλ⊙. cum acuto in penultima, Active significat *argenti exactorem*: [Vid. Inf.] at δέγκυραλ⊙, cum acuto in antepenultima, Passivam habet significationem: quae differentia & in aliis vocibus obtervatur. KUST. Vid. Suid. in 'Αγκυρίοις & inf. v. Ἐπάγκυρος.

16. 'Αγκυρίοις λιμοῖς.] Vid. Junii Adag. VIII. 31. *Argentea fame convivari*; & H. Steph. *Schediasm.* VI. 13. ejusdemque *Thes.* T. I. p. 533.

17. 'Αγκυρία ὕπνος. ἢ δέγκ. αὐλαξ &c.] Thucyd. I. V. *init.* Promantidis Pythiae recitat hoc: Εἰ ⟩ μὴ, δέγκυρία δίλινα δίλιξον. corrupte pro αὐλακα, ut patet ex hoc loco Hesychii. Vid. inf. in Ἐλλανὶς. SOPINGIUS. Locus est *cap* 16. p. 328. *nov. Ed.* ubi legitur, δέγκυρία δίλινα δίλιξον. Schol. Ἐλλάνικ⊙ ⟩, τὰν ὕπν Λακεδαιμονίοις λίγετ⊙. - - - Ἐλλάνικ⊙ ⟩, ἀφέρνει. - - - Ἀγκυρία δίλινα δίλιξον, τουτέστι, λινοῦ ὑφαντῆς· τὰν ποικὶλὰ στρίβλην ⊻ εἶπον αἰσχύλ⊙. &c. Cl. Wasse ibidem monet, apud Hesych. δέγκυρία δίλινα, pro αὐλακ, legendum. Citatur Thucydidis locus a Suida in v. Εὐλαχ. Conf. Hesych. in Αὐλαχ. His scriptis, ita ad me *Hemsterhusius*: „ Ad Thucydid. V. 16. n. 86. notat Wassius. emendandum „ esse δίλινα, pro αὐλακ. Ego ordinem insuper ingertendum puto: 'Αγκυρία αὐλαχ. ἡ δέγκυρία ὕπνος, ⊙ὐχ Θ„ Αὐλάχη inquam: hanc enim olim variam extitisse lectionem in Thucydidae libris Hesychius satis ostendit in Αὐ„ λαχα, ἡ ὕπνος. *Vererem* ita vocari non abhorret, qui *fulcos* duelt. „ Hactenus. Egregie convenit *Kusterus*, cujus integram accipe Notam: „ In loco hoc non solum corrupta „ quaedam, sed etiam transposita sunt. Legendum enim: „ 'Αγκυρία δίλινα. δέγκυρία ὕπνος, ⊙ὐχ Θυ. Locus Thucydidis, ad quem Hes. respexit, exstat l. V. c. 16. ubi „ refertur Oraculum Apollinis, Lacedaemonlis redditum, „ δέγκυρία δίλινα δίλιξον, i. e. *argenteo vomere* (Lacedaemo„nios) *aratrum esse*. Schol. ibi notat, ὅτι ⟩ Lacedaemonlis „ dici δίλινα, & δίλιξον apud eosdem significare ἄροσιν: „ ex quibus locus hic Hesychii, antea obscurus, abunde „ illustratur. Videtur autem Hesych. apud Thucyd. pro „ δίλινα olim legisse αὐλίνα; quae suspicio confirmatur ex „ eo, quod & infra αὐλαχα (sine dubio ex eodem loco „ Thucydidis) exponatur ὕπνος. „

18. 'Αγκύρειον. —— δέγκως &c.] Repetendum est, quod intercidit, nomen: 'Αγκύρειον. δέγκως καὶ καθαρῶς ὑφασμένον. Propterea distinguit, quod apud Homerum quibusdam in locis hae Veterum editiones δέγκυρον, aliae praeferrent δέγκυφον. Indidem ortus est Grammaticorum de ratione vocis δέγκυφος dissensus: fuerunt, qui simpliciter ⊙ὐφασμένον esse docerent ab δέγκις, δέγκυφ⊙, δέγκυφ⊙· aliis contra compositum videbatur ex δέγκις, & ὕφω, ὑφάω, ὑφαίνω. HEMSTERH. *in literis ad me datis.* Ejusdem formae est vox 'Αγκυροφόρος, supra.

19. 'Αγκύλ⊙.] L. 'Αγκυλέας. IS. VOSS.

20. 'Αγκυλίτης.] L. 'Αγκυλέας. IS. VOSS. Nihil mutandum. Vid. Suid. in 'Αγκυλέας.

21. 'Αναρχίρων.] L. συναρχόρων. SALMAS. Idem est. IS. VOSS. Posteriori sensu 'Αγκυλέτης scribendum. MAUSSAC. *ad oram lib. frit.* „ Ab Hesychii manu ita haud dubie fuit „ bic locus: 'Αγκυλέτης· ὁ ὑ. α. ν. ω ἴχων. † 'Αγκυλέτης. ὁ ν. „ ν. α. μ. γ. Eum qui mediocrem in Hesychio operam „ posuit, latere nequit, malo saepissime exemplo, alterum „ duarum vocum similis pronuntiationis excidisse, additam„que expositionem prioribus esse conjunctam: quod nec utique factum est. Loco ἀναρχόρων μαχόμενον, *Salmasius* co„rigendum reflnxit: forsan ὑπαρχόρων, ut ὑπαρχόρ⊙ γῆ apud „ Xenoph. ἀβὲ σφενδόν. „ HEMSTERH. ad Polluc. p. 803. Haec explicatio pertinet ad vocem 'Αγκυλέτης, quae est foemin. generis, utpote subaudiendum habens nomen γῆ. Pro ἀναρχόρων autem *Salmas.* recte legit ὑπαρχόρων. KUST. Recte Viri Docti. At verum etiam est, saepissime alterum duarum vocum similis pronunciationis tantum proponi, li-

'Αγγύεων [1]. γεφμματῶν, ὁ καὶ Βοιωτικὸν [2], καὶ κοίλον λέγεται.

"Αγγυες, [3]. λιθάργυρος.

'Αγγυεγγόμωσις [4]. τραπεζίτης. δοκιμαστής.

'Αγγυεῖλον [5]. ὁ ἀγγυεῖς ἦλος ἔχων.

'Αγγυεθήκη [6]. τὸ ἀγγύειον γεφμματεῖον.

'Αγγυεκοπτικὴς [7]. τραπεζίτης. ἢ ὁ τὰ ἀγγύεια ἐργαζόμενος.

'Αγγυεδύλιν [8]. λθικὰ ῥάμματα ἔχοντα κριθίνου.

'Αγγυελάγος [9]. πελώνης.

'Αγγυέπιζα [10]. λθικόπους. Πέζα γὰρ ὁ πούς. καὶ καλλίπους.

"Αγγυρος [11]. ὁ σατὴς. ἦσαν δὲ ὀβολοί. [12].

'Αγγυότοξος. καλλίτοξος.

'Αγγυρικόπις [13]. ἀγγυελόγος. ἐκ τοῦ παροιμιώδους.

'Αγγυράνης [14]. εἰκαίτης ἀγγυεῖος ἀγρεφτός.

'Αγγύφη. λαμπρά. λθικὴ.

'Ag-

'Αγγύφεον [15]. λαμπρόν. λθικόν.

'Αγγυφόεσσ. λαμπρὸς. καθαρὸς.

'Αγγώ [16]. εἰδος φυτοῦ, ἀφ' ἧ ἡ "Αγγων ναῦς.

"Αγδυ [17]. μολυσμός.

'Αγδύλια [18]. τὰς πυθμένας τῶν κεραμίδων, ὃς ἔνιοι Γοργύρας [19] καλοῦσιν.

'Αγδυλίδης [20]. αἱ Μοῦσαι.

"Αγδυλος [21]. μόλυσμα.

'Αγδύλως [22]. εἰκαίως.

'Αγδυλωμύθους. ταραχομύθους.

'Αγδυπίαι [23]. αἱ τῶν κεραμίων γάστραι, ὃ δὴ τὰ βοσκήματα ἐπότιζον, ἃ Δωρικῶς Κύμβαλα [24] καλοῦσι. ταῦτα δὲ πρὸ τῶν αὐλείων θύρας ἐτίθεντο ὕδατι πλήρη, ἵνα, ὁπότε τὶς πελάτης [25], οἱ πρὸς ἐμφανισμὸν [26] ἐξιόντες, ἀσπίρῶσιν [27].

Αἰδηία. πολεμὸς.

'Αγδυίας. ποτισμός.

"Αδη [28]. πίμπλα.

'Ag-

cet diversa hinc nascantur expositiones, uni tamen voci subjectæ. Vid. Suid. in 'Αρυά. &c. & Hesych. passim. Quod & *b. l.* forte enntigit in 'Αγγυείτης & 'Αγγυεῖτις. Ceterum ἀγγύειον agnoscit Phavorinus. Quidsi legerem: ὃ ἐν τῷ εἰσαγγέλου agnoscit Phavorinus. Quidsi legerem: ὃ ἐν τῷ μαθήμασι ὑπάγγος γῆ? Quo facit Xenophontis locus p. 920. ubi ὑπάγγος γῆ opponitur terræ quam ἐδὴ μακρὸν φλὴν ἀγγείτιδι δοκεῖ. Conf. p. 924. Sic ὑπάγγος χθὼν propter metalla Euripidi dicitur. Vide porro Harpocration. in 'Αγγεῖς.

1. 'Αγγύεον, γεφμμα.] I. e. *capsa*, vel *theca*, *in qua asservatur pecunia*. Vide omnino Polluc. IV. 2. *sect.* 19. Harpocrat. v. 'Αγγυοθήκη, & Suid. v. 'Αργυρᾶ Θῆκη: quibus adde ipsum Hesychium paulo post. KUST. Conjunge 'Αγγύεον γεφμματεῖον. IS. VOSS. Vid. mox in 'Αγγυοθήκη, & ibi *Not.*

2. Βοιωτικὸν.] Κοῦφτον ex Harpocratione mallet Cl. *Kühnius* ad Polluc. l. IV. *sect.* 19 Non male: neque tamen deferendam puto vulgatam lectionem. Vide ipsum Polluc., qui Βοιώτιον, ibique Jungermann. & Mauss. ad Harpocrat. Mecum sentire video Cl. *Kusterum*, his verbis: „ Pollux *loc. laud.* „ γεφμματεῖον Βοιώτιον appellat: ubi tamen *Kühnius* pro „ Βοιώτιον, κοῦφτον restituere jubet; idque auctoritate Harpocrationis. & Suidæ, qui ejusmodi ἀγγυοθήκας, κοῦφτον „ appellatas fuisse testantur. Sed cum minime absurdum „ sit, credere, thecas illas argenti à Bœotiis, apud quos „ præclpue in usu essent, nomen traxisse; & præterea Βοιώτιον sit vox minus nota, quam κοῦφτον; voces autem minus notæ à librariis facile mutari soleant in notiores; nescio an lectio vulgata Pollucis & Hesychii rejicienda sit. „

3. 'Αγγυεῖς.] Idem 'Αγγυείτης. SALM. Vid. Athen. p. 502. SCHR. Scribe 'Αγγυεῖς. Vid. Harpocr.

4. 'Αγγυεγγόμωσις.] Vid. sup. 'Αγγυεμόσιοι.

5. 'Αγγυεῖλον. ὁ ἀ. ἦλος ἔχων.] L. τὸ ἀγγυεῖς ἦλος ἔχον. Aut, si vetus lectio retinenda, legend. 'Αγγυεῖλον. FUNGER. Prius præstat. Ita Suidas, Etymol. M. & Phavorin. At sæpe etiam casus variat. Vid. in v. Αἰγίλιον, 'Εσωγῆς, Εὐκαιρεῖον, &c. Exstat 'Αγγυεῖλον *Il.* Σ. 45. & alibi.

6. 'Αγγυοθήκη.] Vid. Hipocrat. & Suid. Pro τὸ ἀγγύειον γ. Cl. *Hemsterhuis* ad Polluc. l. X. p. 1336. τὸ ἀγγυεῖς γεφμματεῖον scribit. *Maussacus* ἀγγύειον. Vid. sup. 'Αγγυεῖον, & ibi *Not.* Conf. Doct. & Amiciss. Rhveri *Emend. ad Gloss. Nomic* p. 49.

7. 'Αγγυοκοπτικῆς λόγου] jocose dixit Cratinus in *Trophonio*, apud Polluc. VII. 103. Conf. Harpocrat. in 'Αγγυοκοπεῖον, & Inf. 'Αγγυοκόπης.

8. 'Αγγυοδύλιν.] *Il.* Φ. 8. Conf. *Il.* Β. 753. sive *Catal.* ν. 260. & Pric. ad Apul. *Milef.* l. p. 50.

9. 'Αγγυελάγος.] Agath. L. III. SOPINGIUS. *Publicanus.* Xenoph. *Hellen.* I. PERGER. Apud Xenoph. p. 429. est ἀγγυολογιστὴς, & ἀγγυολογιστὴς. Vid. Inf. in 'Αγγυρικόπις, & sup. *Not.* in 'Αγγύου λέξις.

10. 'Αγγυόπεζα.] Vid. Schol. *Il.* Α. 538. ad 'Αγγυοβαρὴς Θέτις. Conf. Suid.

11. "Αγγυρος.] *Stater argenteus.* Nam drachma sex obolos pendebat, & tetradrachmati convenit hic stater. Unde forte leg. ὀβολοὶ κδ' in fine, i. e. *viginti quatuor.* SOPINGIUS. Vid. *Not.* seq.

12. Ἦσαν γ ὀβολοί.] L. ἦσαν ὃ κδ' ὀβολοί. SALM. Pro ὃ lege δ'. MAUSSAC. Vid. *Not.* præc. & inf. v. Στάλης.

13. 'Αγγυρικόπις.] L. 'Αγγύρι κπις, sup. ra 'Αγγυροκοπικός. SALM. L. 'Αγγυροκόπις. JUN. Vel 'Αγγυροκόπου. SOPING. 'Αγγυροκόπης. IS VOSS.

14. 'Αγγυράνης.] *Judith.* IV. 9. PERGER. Æschyl. *Agam.* ν. 958. ὀφυῆ ἀγγυράνται. ABRESCH. Quater occurrit *Genes.* XVII. 12. 13 23 27. Adde Herodot. IV. 72. Vid. Inf. Τρίπους, & Ee. Spanh. ad Aristoph. *Plut.* ν. 519. & 521.

15. 'Αγγύφεον, λθικὸν.] Sic & "Αργυφον, in Schol. ad *Il.* Ω. 621. Conf. *Nic.* in 'Αργύφεον. At Suidas: 'Αργύφεον. τὸ μέλαν. ἢ τὸ λαμπρόν. quæ differant ut atrum & album. Quidsi μέγα legendum? Ita Schol. ad *Il.* Σ. 50. 'Αργύφεον αντὶ τοῦ μέγα, ἢ λαμπρόν. Hunc enim locum respexisse videtur Suidas. Consentit Etymologus. Non ignoro tamen, qua ratione vulgatam ejus lectionem defendam. Vide tantum in 'Αιείν. Et infra in Παγγενμάτων· —— νύκτ' ὃ λεύκ τὸ πηγὸν, οἱ δ' μέλαν. Porro: Πηγὸν. οἱ μὲν λεύκ. οἱ δ', μέλαν, ἀφ' ὕστερφῆς, ἢ μέγαν.

16. "Αγγω. &c.] Scrib. "Αγγω. SORBER. Vid. Eustath. p. 1761. [1713. 40.] & Apollon. Schol. p. 1. SCHR. Ego nullam apud Græcos auctores arborem reperio, quæ *Argo* vocetur. BROD. *Miscell.* IX. 24.

17. "Αδυ.] Galen. in *Lex. Hipp.* "Αδυς similiter exponit [ῥύπος τῆς τοῦ ἀναπνεύσεως.] HILL. H. STEPH. *Ind.* Forte 'Αδυλος. Vid. Erotiani *Gloss.* [p. 19. ubi μόνον ἐ μολυσμόν.] Sed apud Eustath. *Odyss.* Σ. [p. 1761. 29.] ex Aristophane Grammaticn citatur versus antiqui poëtæ: τὸ δ' ἄρδυν ἀν' ὑμᾶ κτίζεται. SOPINGIUS. Vid. mox 'Αρδυλος, & inf. 'Ηδυλαμβος.

18. 'Αρδύλια.] Ab ἄρδυ, ῥάδιον. Infra 'Αρδυλία. quod vide. G.

19. Γοργύρας.] Ἴσως, γογγύρας. Vide infra. SOPINGIUS. In Cod. *Brunnniano* correctum erat: γογγύρα. Postea additum: „ *Immo* γογγύρα. *vide* verbum. „ Γογγυρᾶς exhibet Schrev. & Florentina. Vide Jungermann. ad Polluc. IX. 45. & Du Cangii *Gloss. Gr.* in Γυγγυρᾶ.

20. 'Αρδυλίδης.] Vid. Plutarch. *Sympos.* ἐπῶ σοφῶν, p. 11. FLOR. 'Αρδυλίδης: ab Ardalo loco Trœzenis. IS. VOSS. Vid. Plutarch. *l. c.* p. 150. & *de Musica*, p. 1133. Elegans est locus Pausan. *Corinthiac.* c. 31. p. 184. Οὐ πόρρω δὲ ὕδατος Μουσῶν ἐστι, πεποίηται δὲ ἔλεγον αὐτὸν Ἄρδυλον παῖδα Ἡφαίστου. ἐμοὶ δὲ αὐλὸν τε εὑρεῖν νομίζουσι τὸν Ἄρδυλον τοῦτον, καὶ τὰς Μούσας ἀπ' αὐτοῦ καλεῖσθαι Ἀρδυλίδας. Dicuntur etiam 'Αρδυλιάδες, tetie Stephano Byzantino.

21. "Αρδυλος.] Vid. sup. "Αρδυ. Conf. inf. Παρδάλα.

22. 'Αρδύλως.] "Αρδυλος, εἰκαίως. unde *ardalio* Latinis, vel *ardelio*. Græcis quoque ἀρδαλίων, ut Λάρδυλος, βωμολόχος. SALMAS.

23. 'Αρδυπίαι.] De his vide Heronis *Pneumatica*. SGRBER. Suidas vas illud, quod poni solebat ante ædes privatorum, mortuo aliquo, tantisper, donec essent funesta, nominat ἀρδάνιον. Aristophani dicitur ὄστρακον. FUNGER. Vid. Meurs. *de Funere*, p. 228. SCHR. Leg. 'Αρδάνια, teste Ælio Dionysio, Pausania & aliis, docente Eustathio [ad *Il.* Θ. 707.] Vide & Polluc. [VIII. 66.] HEINS. Vid. inf. "Οστρακον, & Πυγαῖον. SOPING. Conf. Suid. v. Τύτρακον. KUST. Vid. Kuster. ad Aristoph. *Ecclesiaz.* ν. 1025. & Casaub. ad Theophrast. p. 288.

24. Κύμβαλα.] *Lustricum* vas. JUN. De his vide Heronis Πνευματικὰ. SCHR. Et hoc ex *Serberii* Codice hausisse Schrevelium, Nota superior docet; nisi quod pro Latinis Græcas maluerit literas.

25. Τελεστῆναι.] Scr. ἁπαξ τελεστῆναι. HEINS.

26. Περὶ ἐμφανισμὸν.] L. ἁπαξ εἰσφερομένοις εἰσάπαξ. SCALIG. ἁφαμισμὸν. FLOR. BRUNO. "Ισως, εἰσαγωγὴν. SOPING. JUN. [Vide hunc *Animadv.* p. 195.] Duas has voces [ἁπαξ ἐμφανισμὸν] puto esse transpositas, & collocandas post ea quæ præcedunt, ὕδατι πλήρη. KUST.

27. Ἀπεῤῥάνθη.] L. ἀπεῤῥάνθη. Ita recte apud Polluc. p. 436. [*loc. cit.*] & alios qui me confirmant. HEINS. SCALIG. JUN. [*l. c.*] FLOR. VALES. BRUNO. Ita etiam Suidas. Photius in Lex. inedito: Ὀρχάνου, (pro Ἀρχ.) οὐ ῥᾴδιον ὄντος, ὃν οἱ ἀπεῤῥαντόμενοι κατοικοῦσιν ἄπρακτοι.

28. "Αδη.] L. "Αρδη. STEPH. SALMAS. IS. VOSS. Ex serie literarum scribendum foret, "Αρδη. Sed hoc nihil ad πίμπλα. Quare præstat dicere, "Αδη recte quidem se habere, sed à loco suo exulare. Vid. sup. "Αδυ in serie sua, ubi eadem interpretatio. KUST. Oppian. *Hal.* I. 622. de Ponto: πλησμὸν ἄρδῃ. ABRESCH. "Αρδη habet Ed. Flor. Sed nihil immutandum duxi.

I. 'Ag-

'Αρδάλη [1]. ποτίζει.
'Αρδάλιαλες. ποτίσαιλες.
"Αρδιν [2]. Φοράδιον. ἢ σφόδρα. ἢ παντελῶς. ἢ ἀθρόως. ἢ ἐξ ὁλοκλήρου.
'Αρδόπους [3]. τοὺς ῥαδίως ὑπὸ τοὺς ὄρκους ἰόντας, Αρδόπιδες ἐκάλουν. τόπῳ δὲ τὸ Ἴλιον ἦν, ἐγγὺς τῷ Παταβλωσιακῷ ῥαδίῳ, ὃν ᾧ τοὺς ὅρκους ἐποιοῦντο.
"Αρδας [6]. τὰ ἐν χειρὸς ὅπλα.
'Αρδυές [7]. Φάρετρα.
"Αρδις. ἀχίς. Αἰσχύλῳ [8] Πεμπθεῖ δεσμώτῃ.
'Αρδμός [9]. πόλεμος ὁ πόλεμος.
"Αρδυν. ἀρδόλιν. ποτίζειν.
"Αρδυν. ποτίζων.
'Αρειάς [10]. ἀπειλάς.
'Αρείας. πόλεως Περσικῆς [11]. 'Αρείσιγα [12], ἔθνους Περσικόν.
'Αρίθυσα [13]. κρήνη ὁ Ἰθάκης, καὶ ὁ Σικελίας, ὃ ἦ ὁ ὁ τῇ "Ηλιδι ῥέων πόλεμος 'Αλφειὸς λέγύ-

γύεων κομίζων νενόμισται.
'Αρμὴ [14]. ἀπειλή. βλάβη.
'Αελβύσανοι [15]. ἰσχυροί.
"Αρειον. βέλτιον. κάλλιον. κρεῖσσον.
'Αρείσα. βελτίονα.
'Αρείσσι. βελτίοσιν.
"Αρεως πάγος [16]. ἐν 'Αθήναις δικαστήριον ἐν τῇ 'Ακροπόλει [17].
'Αρεύσσ. [18]. ἰσχύσῃ.
'Αεχεῖται [19]. τὰ λάμπαι, φρύγλαι.
'Αρεμανής [20]. ὁ Αἴδης, ὡς οἱ Πέρσαις.
'Αρείφατον [21] λῆμα. ἰσχυρὸν [22]. ἀντὶ τοῦ, "Αρη ἰσοπαλῆ [23]. Αἰσχύλος Νεανίσκοις.
'Αρίων. βέλτιον.
'Αρεσβοσκός [24]. ἀρεσβατοσκός.
"Αρρηκτον [25]. ἄρρακτον, ἀπειλήσιμον.
'Αρποπάγιτης [26]. ὁ διώκων. καὶ σωπῶν δ' ὅλως χτ' ἀνάλκειαν.
"Αρεν ὧν [27]. ἄρα ἐν.

'Αρ-

1. 'Αρδάλ.] Utitur Æschyl. *Prom.* ν. 851. ABRESCH. Inde nomen apud nos retentum, *jardin*, pro horto, qui vidclicet irrigari soleat: inquit Jo. Picard. *Prisca Celtopæd.* p. 139.

2. 'Αρδιν.] Malach. IV. 6. MUNKER. BIEL. Chrysostom. I. ad *Corinth. Homil.* 33. Ὁ τὰς ἰερὰς πανὸς ἀρδὸν καθαρῶμεν ἀφ' ἑαυτῶν h. e. καθαίρων. VERWEY. Soph. *Antig.* ν. 435. ABRESCH. Cyrill. Lex. MS. "Αρδιν. παντελῶς. ἰσοῦ, σφόδρα. Vid. inf. in Καὶ ἀρδόν, & Φρόδρα ἄρδιν. & Suid. h. v. & in Σπάδων ex Cyrillo, ante Mosis verba.

3. 'Αρδόπιδας.] Vid. Suidam, Pollucem, qui multis [I. VIII. 122.] Etymol. qui 'Αρδόπιδ. HEINS. Vid. Harpocrat. p. 46. Meurs. *Panathen.* XIII. 4. *Areopag.* p. 119. SCHR. Forte restius ferbcretur: 'Αρδόπιδες, τόπῳ δὲ τὸ Ἴλιόν, ὁ ν. Π. ν. ὧν ἡ ν. ὅρκους ἐποιοῦν, ἢ τοὺς ῥαδ. ι. &c. Vel potius ante τόπῳ simpliciter loci nomen, 'Αρδόπιδες, supplendum. Ita Suidas.

4. 'Ιλιακὸν.] L. Ἰλιακὸν. SALM. FLOR. SOPINGIUS. JUN. (*Animadv.* p. 398.) CASAUB. (ad Theophrast. p. 179.) Ex Polluce forte restituendum Ἑλλανίῳ. MAUSSAC. (ad Harpocrat.) Sic & *D. Heinsius.* nec male. Reſcripſi tamen Ἰλιακὸν. Vid. L. Holsten. ad Steph. *de Urb.* in h. v. & Interpp. ad Polluc. *l. c.*

5. Οἰκεῖς.] L. ἴρκεις. JUN. HEINS. SOPING. BRUNO. STANLEY *in Adversar. MSS.* Sic & modo laudati Interpp. quibus addo Du Port. ad Theophrast. *Char.* p. 298. & Juris Vocabularium MS. in *Biblioth. Cuſtin.* p. 488. Conf. Etym. M. in 'Αρδόπ-. p. 147. *Schrevelius* ſolito ſtupore hic adſcripſerat *Sopingii* Notam, quam ſuo loco reddidi ad v. 'Αρδις.

6. 'Αρδαν.] Schol. Lycophron. p. 16. 'Αρδις. τὸ βέλος. HEINS. MUNKER. Sic & Suidas, Herodotum citans, qui ter uſus hac voce *cap* 81. I. IV. Occurrit & in *Ara Secunda* Doſiadæ, ν. *ult.* Servius ad *Æneid.* XII. 408. ἄρδια explicat, *ſpicula ſagittarum.* Vide mox.

7. 'Αρδικὸς. Φάρετρον.] An quod τὰς ἄρδις, id eſt, τὰς ἀκίδας, ἤγουν τὰς ὀιστὸς, capiat? Heſych. "Αρδις. ἀκίς. Idem: "Αρδιν. τ. ι. χ. ὄπλα. G. Vid. Οἰφάρετρον. IS. VOSS. Gloſſa Herodot. "Αρδις. Φάρετρον. καὶ τὸ βέλος. Suid. "Αρδις, κατακλασθεῖσα, ἀπὸ δ', Φάρετρος. An ergo hic pro 'Αρδικὸς legend. 'Αρδὸς, Φάρετρος. vel "Αρδιος, Φάρετρα? Niſi malis, cum Cl. *Abreſch*, 'Αρδόπιδος, ut ὑπὸ supra. Sæpe enim ſyllaba in medio vocis excidit in hoc Lexico. Vid. in 'Αγλαοὶ, &c.

8. Αἰσχ. Πεμπθ. δεσμ.] Verſus eſt circa finem: [ν. 878.] . . οὐτοι δ' ἄρδις χειρὶ μ' ἀστυφ. . . SOPING. HEINS. KUST. Schol. ibid. βέλος. Vid. ſup. & Etym. M.

9. 'Αρδμὸς. πντ. ι. π.] Locus ab Epitomatore aut aliis peſſime contractus. Scripſerat haud dubie Heſychius: 'Αρδμὸς. πόλεμος. Ἔστι καὶ ποταμὸς, ὃν ν' Ἡρόδοτος ἴδιον πάλιν βούλεται. Eſt enim τῶν Poëtæ, qua ſuperior expoſitio confirmatur. HEINS. Egregia obſervatio! Locus eſt *Il.* Σ. 521. Conf. ſup. 'Αρδόπιδ-.

10. 'Αρείας.] Rectius 'Αρειὰς, cum acuto in ultima. Conf. v. 'Αρετὰ, 'Αρὰ, & 'Αειὰ. KUST. Arcadius Grammaticus ineditus: 'Αρειὰ. ὑ ἀπειλὴ. Conf. inf. v. "Αδραν.

11. 'Αρ. πόλ. Περσικῆς.] L. Περσικὸς. SALM. Ita recte Hagenſenius. *Brunn* & *Jf. Voſſ* 'Αρείας πόλεως conjungunt. Infra corrupte: 'Αεσαπόλιν. ἀεσπόλεις. Vid. ſeq. *Not.*

12. 'Αρείσιγα.] 'Αρίζαβις Herodoto ſorte pro 'Αρεζάβη. IS. VOSS. Leg. 'Αρειὰ γε, ſi Arrianum ſequimur: ſcd "Αρειος, ſi Straboni fides. Ille enim ſemper 'Αρείους, hic ubique 'Αρείας, & regionem 'Αρειακὴν vocat. PALMER. "Αρεια ab Hellanico dicitur Περσικὴ χώρα, cujus incolæ "Αρειοι, & 'Αρειὰς, apud Stephan. Byzant. ubi vide Interpp. Sed conjungendas puto has gloſſas, ſublata diſtinctionis nota: 'Αρείας πόλεως. Περσικῆς. "Αρειος (vel "Αρειος, aut 'Αρειὰς) ὁ, ſive ἡ, ἴδιον Περσικὸν Plinius *Hiſt.* VI. 28. *Arios armis præſtare* tradit, *ſub fin.* Unde forte 'Αρειοι πάλαι etiam celebrati. Conf. *Not.* ad v. 'Αεσαπόλιν, poſt 'Αελὸν.

13. 'Αρίθυσ[ν.] Vid. Schol. Theocrit. *Idyll.* I. 117. & inf. in v. Κίρκαιον νᾶσον. Conf. Steph. Byzant. & Suid. & ſup. 'Αλφειός.

14. 'Αρμὴ.] Ab ἁρμὴ, ἐπίρρημα. Noſter: Ἐπίρρημα, βία. Ἐπιρρήζει, βιάζει. G. Etymol. 'Αρμὴ. ἐπιρρηματικὸν τὸν ὃν πολλῶν ἀπολλὸν. Eſt vox Homerica, *Il.* P. 431. & alibi. Vid. inf. 'Αρὴ. KUST. Vid. Etym. M. in Ἔπαρμα, & ſup. 'Αρείας, inf. 'Αελὸν. Adde Schol. *Il.* Υ. 109.

15. 'Αελβύσανοι.] Ex ἄελ & Σύσαι compoſitum videtur, id eſt, ὁ πολὺς Σύσαινος ἰχθὺς. G. Apud Euſtath. ad E. *Il.* p. 457. [600. *Ed. Rom.*] 'Αρειθύσανοι, καὶ Παναιτίου, quaſi 'Αρειοθύσανοι, i. e. λασιόμαλλοι, apud Æſchyl. in Περμπθεῖ λυομένῳ. SOPINGIUS. Ex lit. ferie, 'Αρειθύσανοι. KUST. Idem notaverat *Jf. Voſſius*, qui pro ἰσχυροὶ legit μάχαι. Vid. inf. 'Αρθύσανοι.

16. 'Αρεως πάγος.] Vid. Suid. FUNG, Meurſ. *Areopag.* p. 4. SCHR. Oicimus etiam 'Αρείας πάγους. ut 'Αθηναίας, & 'Ατλαντίδας: *Mycalides*, & *Mycalenſes*. Euſtath. p. 373. VERWEY. Vocatur & ſimpliciter *Pagus*. M. Antonin. Καὶ παρτικιπάτορα εἰ τῷ Πάγῳ διανεῖμαι. SOPINGIUS. Locus eſt l. VII. §. 66. quem alii aliter expliçant. *Sopingio* favet Caſaubonus. Vid. inf. Διαπεσόντα, & L. Holſten. ad Stephan. Conf. G. J. Voſſii *Etymol.* in v. *Areopagus*.

17. Ἐν τῇ 'Ακροπόλ.] Negat Sponius *Itinerar.* p. 245. & ſuſpectum habet hunc Heſychii locum.

18. 'Αρμύσῃ.] 'Αρεύσσ eſt *mutari* Etymologo. Sed hoc aliud. Hic 'Αρεύσῃ videtur eſſe ab ἄρειον. IS. VOSS. Forte 'Αρειώσῃ, *meliorabit.* PERGER. An pro 'Αεσώσῃ, ab ἀεσίῳ, *rarefacio, laxo*? KUST.

19. 'Αργῦται.] Ordo potius flagitat 'Αρέλγων, q. d. diram Lucinam, Gorgonem, Εὐμενίδα. Heſiod. [*Theogon.* ν. 176.] Σθενὼ τ' Εὐρυάλην τε &c. PERGER. L. 'Αρεσκίων, pro 'Αρπακίων, id eſt, 'Αρπίων IS. VOSS. Etymol. M. 'Αρπαγὴ γὰρ πλεονασμῷ δ' τὸ, 'Αρετὴν. Vid. inf. 'Αρπάων.

20. 'Αρειμανὴς.] Vid Joſ. Scalig. *Emend. temp.* I. VI. p. 551. MAUSSAC. *Pluta* apud Perſas. Oiog. Laërt. in *Proœm.* [*p. m.* 6. Καὶ τῷ μὲ (ſc. bono dæmoni) ἔνομα εἶναι Ζεὺς κ' Ὠρομάσδης, τὸν δ (malo ſcil.) "Αδην κ' Ἀρειμάνιον.] PERGER. HEINS. Agathias I. I. Περσῶν δ γάνας, ὃ τ' ἐξ ἀπείρου κακόβουλον, 'Αρειμάνιον. Fuſius de Arimane idem T. II. SOPINGIUS. Ordo poſtulat 'Αρειφανὴς, *bello peremptus*, vel 'Αρειφαὴς. IS. VOSS. Suidas tradit, Arimanium Oeum fuiſſe apud Ægyptios. Sed cum Heſychio facit Agathias L. II. qui ſcribit, apud Perſas Oeum maluoi dictum fuiſſe 'Αεριμάνιον. KUST. Apud Perſas hodicdum اهـرمن *Ahariman* eſt nomen Oiaboli; cum quo conferri poteſt חורמן *Hormin*, mali genii nomen in Talmude: ut docuit Celeb. Relandus *Diſſ.* VIII. *de Vet. Ling. Perſ.* § 18. refellens eadem opera III. Scaligerum, qui ex חרמן *Ari.* & מנו *Mani*, compoſitum vocem putabat. Plura dabit Cl. Secken. ad Burtoni *Aeiψ. Vet. L. Perſ.* p. 13. 14.

21. 'Αρείφατον.] 'Αρείφατοι ἄγγελοι, Æſch. *Eum.* ν. 916. φίλοι, Eurip. *Suppl.* ν. 124. & κοινὸν, *Rhef.* ν. 124. ABRESCH.

22. Ἰσχυρὸν.] L. ἰσχυρὸν. JUN. BRUNO. Ita recte Ed. Hag. Conf. v. 'Αθάνατοι, ubi idem drama laudatur.

23. Ἐσσάμενος.] L. ἰσώσας. SOPINGIUS. Forte præmiſerat vocem 'Αρείφατον, poſt ἰσχυρὸν. quando nihil mutandum. Sic & *Kuſterus*: „ Adde & ſuppic: κ' 'Αρείφατον, καὶ δ' &c. „

24. 'Αρεσβοσκὸς.] Idem quod Ἐμπωσκὸς, IS. VOSS. 'Αρεὶ, ἄρλω & ἄρεσβ-, ex quo ἁρὴς. &c. GUYET. Infra 'Αρλωσκὸς ſcribitur. An 'Αρεσβατὸς? STEPH. 'Αρὶ βοσκὸς, puto, dicitur, non ἁρὴς: unde πολεμήμας, & εἰς ἀπόλεμον. Melius ipſe Heſych. inf. 'Αρλωσκὸς. BENTLEY *Epiſt. ad Mill.* p. 38. Vid. *Not.* ad v. 'Αρλωσκὸς.

25. 'Αῤῥῆκτον.] L. "Αρρακτον. SALM. IS. VOSS. Sic Apollon. Lex. MS. Eſt ex *Il.* Τ. 150. & Schol. ibid. Vid. inf.

26. 'Αρποπαγίτης.] Vid. Athen. p. 168. SCHR. Vid. ſup. "Αρεως πάγος.

27. "Αρεν ὧν, &c.] "Αρεν Æolice pro ἄρα, ἐστὶν pro εἶναι,

'Αρρενωπός [1]. Φυσιογν.

'Αρεσσάμενος [2]. Φιλοφρονησάμενος, ἀρεσὸν ποιήσαμενος.

'Αρέσασθαι [3]. ἱλάσασθαι [3], ἀρεστὸν ποιῆσαι.

'Αρέσατο [4]. ὑποφέρειν.

'Αρεσάσθω [5]. εὐάρεστον κατασκευάσατο.

'Αρέσθαι. λαβεῖν. ἆραι.

'Αρέσθαι. κατάβασιν κατασκευάσασθαι.

'Αρέσθαι [6]. ὁ πρᾶος. ἢ ἡ διδυμὴ βάσις τοῖς κωμικοῖς.

'Αρεσκιόεσσα [8]. φιλοφρονοῦσα.

'Αρεσόμεθα [9]. ἐξιλασόμεθα.

'Αρεστῆσαι [10]. ἱερεῖον, ἢ θῦμα.

'Αρεστήεσσι [11]. πᾶσι τοῖς θεοῖς.

'Αρεστότατον [12]. συμφέρον. ἀρίστου.

'Αρετῶσα [13]. ἡ ὑπερίσχυσα τὰς ἄλλας, καὶ βελτίων τῆς ἄλλης.

'Αρέχαι [14]. κλήματα. βόστρυες.

'Αρετᾷ. τῷ ἀρετῇ ἐστίν.

Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα [15].

τυπτέσθαι, οὐκ ἀπλήκτῳ εἰς ἀρετὴν. ἀπεγνώσθη δὲ ἐξεσπουδάσθαι.

'Αρετή. ἡ τῆς κελεύσεως τομιζομένων ἐμπειρία.

'Αρετή [16]. θεία δύναμις. ἀμφίθετος ἀγαθή. ἢ τὸ ἐνάρετον βίον [17].

'Αρέτησαν [18]. ἤσμοσαν.

'Αρετῶσι [19]. ἀρεσκόντως, εὐδαιμονῶσι, ἐν ἀρετῇ ὄντες.

'Αρῆι. λήψῃ πολέμῳ.

'Αρῆι. λήψῃ. εἴρηκε Σοφοκλῆς [20] Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ.

'Αρή. εὐχή.

'Αρείων ἀϊών [21]. —— ——

καὶ βλάβη ἡ ἐν τῷ Ἄρῃ, τυπτόμενος ἐν πολέμῳ. ἀπειλή. εὐχή. κατάρα.

'Αρήγῃ [22]. βοηθεῖ.

'Αρήγων. βοηθῶν.

'Αρηγορώσας. βοηθοῦσας.

'Αρήγοντες. βοηθοῦντες.

'Αρηΐθοων [23]. πολεμιστῶν, ἐν τῷ Ἄρῃ θέοντων.

'Αρηΐθοων [24]. τῶν ἐν τῷ πολέμῳ εὐκινήτων.

'Αρήια [25]. πολεμιστήρια.

'Αρήϊος [26]. ἀλλαχοῦ θεοὺς, ἀγαθὸς, πολεμικός.

'Αρηϊφατοι. ἐν πολέμῳ πεφονευμένοι.

'Αρηϊφίλου. ὑπὸ τοῦ Ἄρεος φιλουμένου, ἢ ὁ φιλῶν τὸν Ἄρεα. δι' ἀμφοτέρων δὲ ὁ πολεμικὸς καὶ θυμώδης.

'Αρημιδίου [27]. βεβλαμμένου. εὐχόμενον.

'Αρίπη [28]. ὄνομα πόλεως.

'Αρίσεως. βοηθήσεως.

'Αρῆξαι. βοηθῆσαι ἐν πολέμῳ. ἀπὸ [29] τοῦ Ἄρεος.

'Αρηξήνορα [30]. τὸν ἢ τὴν ἀνδρείαν ῥήσοντα.

'Α-

ἄνευτο pro ἴσπτο, &c GUYET. Ἀρ' ὦ leg. SOPING. L. Ἀρι ὦ. IS. VOSS.

1. Ἀρρενωπός.] L. Ἀρσενικός. IS. VOSS. Vid. H. Steph. *Ind.* in Ἀρρενωπός. Infra: Ἀρρενωπὸν, ἀνδρόγυνον.

2. Ἀρεσσάμενος. φιλοφρ.] *Il.* I. 112. ἀρεσσάμενοι. Schol. φιλοφρονησάμενοι. Vid. mox v. Ἀρεσσάσθαι.

3. Ἀρέσασθαι. ἱλάσασθαι.] Diftinxi hanc gloſſam a præcedenti, cum qua olim cohærebat. Idem monent *Iſ. Voſſius*, & *G. d'Arnaud*, *Lect. Gr.* p. 22. Atvero ſic recte in Ed. Hasgen. jam expreſſum erat, ut ſæplius. Forte tamen Ἀρέσασθαι ſcripſerat Heſychius. Pro ἱάσασθαι legit, bene *Kuſterus* ἱλάσασθαι cortigit, i. e. *placare*. ſic & *G. d'Arnaud*. i. c. & *Abreſch* in *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 106. qui opportune adfert Themiſt. *Orat.* VI. p. 80. ἀρέσασθαι τὴν ἱλάσασθαι ἢ Θεόν. & Æſch. *Suppl.* v. 663. κατάρχῃ βωμοῦ θεοὺς ἀρέσαι). Infra: Ἀρεσσάμενος, ἱλασσάμενος.

4. Ἀρέσατο.] L. Ἀρέσατο. IS. VOSS. Vid. inf. Ἐπιρέσατο.

5. Ἀρεσσάσθω.] *Il.* T. 179. Sed Ἀρεσσάσθω *Od.* Θ. 396.

6. Ἀρέσθορα.] Infra Ἀρεσθορα. Forte Ἄρης Σθένος, vel ἔσθορε. SOPINGIUS. Scribe: ἄρ' ἔσθορε. PERGER. Optime! Reſpicitur enim *Il.* M. 462.

—— —— ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ.

Ubi ἔσθορε (quod eſt compoſitum ex præpoſ. ἐκ, & verbo θορεῖν) a Scholiaſte exponitur, ἐφιστάμενος. Idem obſervat Ill. *R. Bentleius* in *Epiſt. ad Mill.* p. 38. conſentiente *Kuſtero*. Vid. inf. v. Ἔσθορεν.

7. Ἀρεῖκακος. ὁ ἀγαθὸς. &c.] Forte φιλόθεος. Apud Pollucem ſcribitur Ἄρεικακος. SOPINGIUS. L. Ἀρεικακος. ὁ ἀγαθοῦ ποιητής. Vide & corrige Polluc. p. 202. & 203. IS. VOSS. Pollux [V. 120. Περισσότερον δ' ἐστὶν ἴσως καὶ ἀνδρὸς ἀβουλήτου κακόβουλος, καὶ μᾶλλον αὐθάδων φέρεται. Ἄρειος καλεῖται καὶ ὁ ῥᾴδιος]. Ad quem locum Jurgerman. Ἄρειος vel Ἀρεικακὸς Heſychio reſtituit. Ἀρεικακος etiam Rob. Conſtantin. in Lexico legit. Vid. Sam. Petit. *Miſcell.* VII. 9.

8. Ἀρεσκιόεσσα.] Vide in Κοθωκιόεσσα. SOPINGIUS. Athen. p. 255. SCHR. Conf. H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 579. & ſup. v. Ἀρεσσάμενος.

9. Ἀρεσόμεθα.] *Il.* Δ. 362. Schol. ἱλασόμεθα. Ἀγορὰ δίκαιος. Sic & Etym. M. Conf. *Not.* in v. Ἀρέσασθαι.

10. Ἀρεστῆσαι. ἱερεῖον.] Conf. v. Ἀρεστῆσι, ἱερεῖα: & Ἀρέσαι, ἱερεῖον.

11. Ἀρεστῆεσσι.] Ἀρεστὴς Etymol. quem vide, ut & Polluc. [VI. 76.] HEINS. MUNKER. IS. VOSS. Ἀρεστὴς dicitur Suidæ, Etymologo, & Euſtathio. KUST. Idem ex Ælio Dionyſio notat Euſtathius ad *Il.* T. p. 1178. Conf. eund. p. 660. ad *Il.* Z. *ſub fin.* Photius in Lex. MS. Σιλλὸν πίνακα ὑγιεινὸν τῇ ἀτίᾳ. Τὸ ὃ αὐτὸ καὶ Σιλανὸν, καὶ Ἐπιτελάνιον, καὶ Ἀρεστὸν, καὶ Βῆς παλαιστής. Vid. Heſych. in his.

12. Ἀρεστότατον.] *placens labor*. SOPINGIUS. L. Ἀρεστότατον. IS. VOSS.

13. Ἀρετῶσα.] Male pro Ἀριστῶσα, ab ἀριστεύω: vel pro Ἀρεσκόντως, ab ἀρέσκω. KUST.

14. Ἄρεχαι.] Supra Ἀραχάδες. ab eadem radice cum ἀείρειν ſeu αἴσσειν, unde *labruſca*. G.

15. Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα.] Ex lat *Odyſſ.* ϵ. 329. Vid. ibi Schol. & mox v. Ἀρεστῶσι.

16. Ἀρετὴ. Θεία δύναμις.] Reſpicit Il. Petr. I. 3. Vide *Obſerv.* noſtras ad illum locum; & confer D. Heinſii *Prolegom. ad Ariſtarch.* S. p. 667.

17. Ἢ τὸ ἐνάρετον βίον.] Præceſſit forte: † Ἀριστὸν ἀνδρὸς. Vel ſupple βλαῦ, aut ſimile quid. Niſi malis. ὁ εὐαρέστου βίος, ut Cl. *Kuſterus*. εὐαρέστου βίου dixit etiam Suidas in v. Θεόγνις. Quæ phraſis notanda.

18. Ἄρεσσαν.] Male, ut videtur, pro Ἄρεσσαν, ab ἄρνυμι; vel Ἄρεσσαν, ab ἄρτιον. Sane infra, Ἤρτυσαν, (quod eſt ab ἀρτύω) exponitur, ἥρμοσαν; & Ἥρτυνον (quod eſt ab ἄρτιον, idque ab ἀρτίου] ἀρτιζον. KUST.

19. Ἀρετῶσι. —— εὐδαιμονῶσιν. Ex *Odyſſ.* T. 114. ubi Schol. οἱ ἀρετὴ τὴν εὐδαιμονίαν λέγοντες. Vid. Illuſtr. Ezech. Spanhem. ad Callimach. p. 44. In fine pro εἶν, *H. Steph. Theſ.* I. 566. *inſt.* non corrigit Heſychium, ſed illud ζῆν ex Euſtath. adfert, qui ita ad *Od.* Θ. p. 1599. 35.

20. Ἀρῆι. —— Σοφ. Αἴαντι μαστ.] Perperam Pricæus in *Indice* hoc drama Æſchylo tribuit, ſubjecta voce Ἀρῆ. De fabula conſtat. Vox autem noſtra bis repetitur apud Sophoclem, utrimrum ϟ. 129. & 194. ſed ἄρῃ ibi legitur hodie. Mallem utroque loco, & apud Heſychium, ἀρῇ, quæ eſt 2. perſ. aor. 2. Med. ab ἄρνυμαι. Pro ἄρῃ, Heſiodus bis ἄρηαι dixit Ionice, Ἔργ. 632. Ἀσπ. ϟ. 107.

21. Ἀρείων ἀϊών.] Ex *Il.* O. 378. Schol. τῷ αἰῶνι ἀείων. Vid. ſup. Ἀρείων. Ad ſeqq. ſignificationes conf. v. Ἀρῆι, item v. Ἄρης, & Ἄρειι, & Ἀρείαι.

22. Ἀρήγῃ. Æſchyl. *Eum.* ϟ. 574. σωτῆρι ἀρήγῃ, i. e. συμφέρῃ, *expedit*, *utile eſt*. ABRESCH.

23. Ἀρηΐθοων.] Vid. inf. Ἀρεϊθόων.

24. Ἀρηΐθοων. τ. ι. τ. π οὐκ.] Deſcripſit Scholia ad *Il.* Υ. 167. Eadem *Il.* Θ. 298. reddunt πολεμικῶν, ut Noſter modo πολεμιστῶν.

25. Ἀρήια.] Scil. τείχεα, *Il.* Z. 340. vel ἔντεα, *Il.* Ε. 407.

26. Ἀρηϊφ.] Ἀρήϊος legend. STEPH. SALM. BRUNO. IS. VOSS. Vide mox poſt v. Ἄρηος, poſt Ἀρῆϊ. *Conf.* Herodot. VI. 98. Ἀρηϊφ enim aliud eſt. De permutatione ϝ ν & ε, vide nos in *Miſcell. Obſ.* p. 317.

27. Ἀρημιδίου.] Hom. *Il.* Σ. 435. ubi vid. Schol.

28. Ἀρίπη.] Bis ejus mentio apud Homerum. *Il.* Α. 722. ubi Schol. πόλις ἐν Πίνδῳ. & *Il.* Β. 591. ſive Cat. ϟ. 98 Utrumque locum adduxit Strabo l. VIII. p. 346. quem vide. Conf. Schol. Apollon. Rhod. ad L. I. 152. & 471. Euſtath. p. 296. & 880.

29. Ἀπὸ.] Scrib. ἀπὸ. HEINS. [Punctum ponendum eſt poſt πολέμῳ. & deinde legendum, ἀπὸ τοῦ Ἄρεος. ut Heſych. ſignificet, Ἀρῆξαι dictum eſſe a nomine Ἄρης. KUST.

30. Ἀρηξήνορα.] Pro ῥήσοντα. SALM. Cogitabam aliquando, num pro ἢ τὴν ἀνδρείαν ῥήσοντα. legendum, τὸν τῆς ἀνδρείας ῥήσοντα, vel ἢ τῇ ἀνδρείᾳ ῥήσοντα. Vid. inf. in Τηλεγόνην. Sed nihil muto. Vocem Ἀρηξήνορα oblio notaverat illuſtr. *Joſ. Scaliger*. Sed bene *Salmaſius*.

1. Ἀ-

'Αρωσοσκής 1. πενταποσκής. Σοφοκλῆς Τυρῷ 1. καὶ γεγράφῃ δὲ, Ἐρρωσοσκὸς 2, ἀφ' τὸ τὸ ῥ, καὶ τὸ β' ῥῶ 4.

'Αρὴς 5. ἥμαζεν.

"Αρη 6. θρασύς. ἀγαθός. πολεμικός.

'Αρήγαζ 7. εὔξασζ.

'Αρηγιμίη 8. ἀρωγιμίη 9, ἀσφάλεια.

"Αρηρεν 10. ἰσχυρᾶς ἥμοσται.

'Αρηζός. ἰσχυρᾶς ἡμοσμένον.

'Αρηζται. ἡμοσμένα.

'Αρηϊφίδης 11. ἀπιτήλιδης.

'Αρησαζ 12. εὔξασζ.

'Αρή-

1. 'Αρωσοσκής.] Supra (post 'Αρώιον) 'Αρωσοσκὸς. σοβαδοσκὸς. Ex Pausania ἀρωσοσκὸς adfert Eustathius loco mox citando.

2. Σοφ. Τυρῷ.] Priscus in *Indice* male hic, & in Θωμᾶ, Τυρῷ edi statuit, pro quo Τυρῶ substituit. Ita certe legitur sup. in v. Αἰγλυπίου, post Αἴγλαι. Et nescio an idem senserit Casaub. ubi Sophocleas fabulas enumerat ad Athen. p. 494. in Τυρῷ Hesychium laudans, non vero in Τυρῷ, p. 495. Eum sequutus videtur J. A. Fabricius *Bibl. Gr.* L. II. c. 17. p. 631. Sed Τυρῷ b. l. omnes præferunt Editiones; ejusdemque dramatis mentionem in Catalogo Sophocleo fecerunt, allatis testimoniis, Viri Docti. Confer, præter modo laudatos, J. Meursium in *Sophocle* suo. Etymolog. M. p. 377. Ἐρρωσοσκὸς. ὁ σοβαδοσκὸς. Ἐν Τυρῷ β' Σοφοκλῆς, quomodo & apud Hesych. legendum: ut ante me viderunt summi Viri, *V. Valesius*, & *R. Bentleius* in *Epist. ad J. Mill.* p. 38. Photius Lex. MS. Ἐρρωσοσκὸς. ὁ σοβαδοσκὸς. ἐν Σατύροις β' Σοφοκλῆς. Corrige pariter, Τυρῷ. Τῆς Σοφοκλέους δράσεως Τυρῶ meminit etiam Scholiastes Aristoph. ad *Aves*, ℣. 276. ejusque initium subjicit. Conf. *Not.* seq.

3. καὶ γεγράφῃ.] Scribe ἐρρωσοσκὸς, & vide Eustath. HEINS. ἐρλωσοσκὸς. Ita Etymol. quem vide. Adde Eustath. *Il.* K. p. 717. *Ed. Bas.* VALES. IS. VOSS. Citatur hic Sophocles ἐν Τυρῷ β'. ut est apud Etymol. v. Ἐρλωσοσκὸς. Unde apparet, quædam exemplaria Ἀρλωσοσκὸς, alia Ἐρλωσοσκὸς habuisse. ANONYM. in *Cod. Burmann.* Series literarum in Etymologo Ἐρλωσοσκὸς flagitat: legitur enim inter voces Ἐρλὼ, & Ἐρίνγιον. sed ἐρωσοσκὸς ex anonymo Lexico Rhetorico adfert Eustath. *Il.* K. p. 799. 35. *Ed. Rom.* Equidem Ἐρλωσοσκὸς prætulerim ob sequentia Hesychii verba.

4. διὰ τὸ β' ὃν τοῦ Γ βάρυν.] Τῶ λόγῳ τοῦ τ. β. forte. Vel potius: λέγ τι β' τοῦ Γ τοῦ Γ β' ῥῶ. SOPINGIUS. Leg. λέγ β' τοῦ Γ δύο 7. VALES. In Sophoclis Tyra scribitur: ἐρλωσοσκὸς, λέγ τι &c. Emends: λέγ τὸ β' τοῦ Γ β' ῥῶ, *per Epsilon & geminum Rho.* PERGER. Hic quidem locus a librario pessime acceptus est: ipse autor procul abest a noxa. Leg. Σοφ. Τυρῷ β'. γεγράφῃ) ὡς τοῦ Ἐρρωσοσκὸς, λέγ τι β' τοῦ Γ β' ῥῶ. *Scribitur*, ait, ἐρλωσοσκὸς *per literam* ο, *& duplicem* Γ. BENTLEY *Epist. ad J. Mill.* p. 38. Locus est corruptissimus, quem Cl. Rich. Bentl. *l. c.* recte sic emendat: λέγ τι β' τ, τοῦ Γ β' τ. i. e. *per* τ, *& duo* Γ. Significare enim hic vult Hesychius, non solum scribi 'Αρωσοσκὸς [sic *Kusteri* manus] sed etiam Ἐρλωσοσκὸς, per ε, & duplex ρ: omnvis de posteriore scriptura dubitem. Nusquam enim ἔρλω, pro ἄρλω, *agnus*, mihi lectum est. KUST. Vides *Salmasium*, *Valesium*, & *Pergerum* idem olim cum *Bentleio* cogitasse. Sed tales *Salmasii* emendationes invidit nobis Schrevelius. Ad postremæ *Kusteri*, „nusquam ἔρλω, „ per ε, fibi lectum esse, „ noto, promiscuum tamen in hoc & similibus vocabulis videri obtinuisse usum literarum ε & ο: nam Eustathii & Hesychii verba clara sunt. Sic infra, Ἀϊγοφαγία & Ἐρεσφορία. &c.

5. Ἀρηΐ. ἡμαζεν.] Hagen. ἁρμαζεν. Suid. εὔχεσθαι. Etym. ὄρνυσθαι. ut Schol. *Il.* Γ. 338. unde vocem defumsit Hesychius. Conf. sup. Ἄρμαι. Inf. Ἄρμην, Ἥρμαι, Ἡρμένα. &c.

6. Ἄρη Θ.] Ἄρα Θ. GUYET. L. Ἀρηΐς, ut postea. IS. VOSS. Ἀρᾶ Θ. vel Ἀρῇ Θ, cum iota subscripto, hic positum pro Ἀρεῖ Θ, quod supra, post v. Ἄρμα, illidem vocibus exponitur.

7. Ἀπόρημ.] Ἄρα, ἀρῇ, ἄρῃρα, ἀρήρομαι. G. Leg. Ἀρήσασζ. SOPING. L. Ἀρησιγασζ. PERGER. Male pro Ἀρίσασζ: ut recte Inferius. KUST. Ed. Florent. h. loc. exhibet Ἀρίσασζ. De ρ & ζ conf. in v. Ἀρετάσιον.

8. Ἀρηρεμμένη.] Ἄρα, unde ἄρμα, ἅρμην, & redupl. ἀρήρομαι. GUYET. Oppian. l. IV. *Cyneget.* [432.] ἁρμαλέῳ δ' ἐν γυίῳ. SOPINGIUS. Idem *Cynteg.* III. 493. πάϊς ἀρηρεμένος φαίδιμος. i. e. *munitus*. Sed hoc ab alio themate, nempe ἄρομαι. ABRESCH. Apollon. Lex. MS. Ἀρηρεμμένη. ἠσφαλισμένη. Refpicit ad Hom. *Il.* Σ. 548. ubi Schol. ἠσφαλισμένη. Vid. ibi J. Barnef.

9. Ἀρηρεμμένη.] L. ἁρμαλέῳ. GUYET. SOPINGIUS. L. ἠσφαλισμένη, quod sequitur, idque ex varia lectione natum dicit. IS. VOSS. Conf. in v. Ἀσφαρᾷ, & Ἀρηρεμένη.

10. Ἄρηρεν.] Arnt. p. 4. 5. VERW. Eurip. *Med.* ℣. 414. Θῶν ὑπὸ πέτρᾳ ἄρηρε. i. e. βεβαίᾳ ἔρι. KUST. Hom. *Od.* Σ. 248. Vid. sup. Ἀσσητὸν, Ἀσπίτ, &c.

11. Ἀρηϊφίδης.] Vid. If. Casaubon. ad Athen. Il. 2. p. 81.

'Αρήσαιο. εὔξῃ 13.

'Αρήσῃ. εὔξῃ 14.

'Αρηδόρεν 15. ἐπιδήζει.

"Αρης Τύρσεν Θ 16. παρεμβολὰς.

'Αρῆϊ. ἀπειλῇ.

'Αρητῆρα 17. ἱερέα.

'Αρητῆσιν 18. τόπῳ ὃν Ἀττικῇ, ἔξω τοῦ ἄστεως.

"Αρητον 19. βλαβερὸν. πολυχόρτον. Σοφοκλῆς * συνόνυμον 20, ὕστερον.

"Αρῃ Θ 21. Ἡρακλῆς, ὡς Μακεδόσι.

"Αρῃς Θ 22. πράγ Θ.

'Αρ-

12. Ἀρήσασζ.] Vid. sup. v. Ἀρίσασζ. Exstat *Il.* Z. 115.

13. Ἀρήσαιο. εὔξῃ.] L. εὔξαιο. PERGER. KUST. Hom. *Odyss.* A. 164. Ἀρησάμην. Schol. εὔξασθαι.

14. Ἀρήσῃ. εὔξῃ.] Leg. Ἀρὴ. εὔξῃ SOPINGIUS. L. Ἀρίσῃ. εὔξῃ. IS. VOSS. εὔξῃ. PERGER. Leg. εὔξῃ. Ἀρίσῃ enim est 2. pers. sing. Aor. I. Conjunctivi Modi in Media forma. KUST. Ex Hom. *Il.* N. 818.

15. Ἀρήδορεν.] L. "Αρης Δορυ. sup. 'Αρίδορυ. SOPINGIUS. Vitiosius hoc quidem, quam illud alterum 'Αρίδορυ. —— Quæ hæc conglutinatio verborum, quæ dissolvi denuo divellique desiderant? Hom. *Iliad.* M. [462.]

—— —— —— ὁ δ' ἐξ ὕδατι φαίδιμος Ἕκτωρ.

BENTLEJUS. Male pro "Αρ' ὕδατι. ἐκπαγλότατον. KUST. Vid. sup. *Not.* In 'Αρίδορυ. Conf. v. 'Αιόλορυ.

16 "Αρης τύρσεν Θ.] Suidas exponit: ἐπὶ τῆ μὴ βίᾳ τὰ λεγόμενα ὀχυρώματα. SOPING. Deest forte interpretatio, ut sæpe alias, quæ est, ἐπὶ τῆ μ. β. τ. δ. HEINS.

17. Ἀρητῆρα.] Refpicit *Il.* A. 11. Schol. ἱερέα. κἀπὶ Δ' Ἀρχέλαϊ, ὁ ἱερεὺς, ὠχέλαϊ. Vid. sup. Ἀσσάν, & Ἀρητῆρεν. Mufæi Schol. ad ℣. 68. Κύπελλον ἀρήτειρα. Ἀφροδίτην ἱέρειαν, καὶ νυμφήν. Apollon. Lex. MS. Ἀρητῆρ. ὁ ἱερεύς, κἀπὶ Δ' οὗτος ἢ ὑπὲρ τοῦ τὰς ὠχὰς ποιεῖν. ἀπὸ τοῦ Ἀράομαι, ἐπευχόμενος.

18. Ἀρητῆσιν.] Plutarch. *Thes.* Ἀφετήριον appellat. VALES. Etymol. Ἀρητήσιον. TH. MUNKER. IS. VOSS. Scribe Ἀρητήριον. Vid. Etym. quia, ut Philochorus secundo *Atthidos* observaverat, post reditum ab inferis τὰς ἢ ἐχθρὰν ἀεὶς ἐκκόπτων Θησεύς. HEINS. Ἀρετήριον vocat Etymologus, qui ex historia appellationis hujus paratum reddit. KUST. Hausit sua Etymologus, a Phavor. descriptus, ex Plutarcho, qui Philochorum laudat, in *Thes.* p. 16. Conf. sup. in v. Ἀρίσασζ.

19. Ἄρητον. βλαβ.] Scrib. Ἄρητον. i. e. βλαβερὸν. Schol. *Il.* P. 37. Nam Ἀρῆ Θ est Genit. ab "Αρης. Vid. Suid. & Eustath. p. 1274. 46. Apollon. Lex. MS. Ἄρητον. ἐπίθ. τὸ βλαβερὸν. ἢ πολυχόρτον. ὡς Ἀπίων, Βιβλίῳ ε τῶν περὶ Ὁμ. &c. quando locum *Il.* P. 37. adfert & enarrat.

20. Σοφοκλῆς * συνόνυμον, ὕστ Θ.] Pro συνόνυμον leg. Σίνιν. SCALIG. SALMAS. VALES. Forte τὸ Σικυῶνι Θυίᾳ, vel δεκάτῃ. SOPINGIUS. Vel, Σικυῶνιον ὕστερ. MEURS. [in *Soph.*] PRIC. *Ind.* Nugæ. Vid. Suid. in Ἀργὸν, qui locum Sophoclis adducit. Sed ille pertinet ad Ἄρητον; ut manifestum fit, multa hic excidisse. IS. VOSS. [ad marginem Notarum in Ed. Schrev. ubi pessime ὀνόνυμος.] L. Σοφ. συνώνυμον ὕστερ Θ. *Sophocles cognominem posterior.* PERGER. Forte, Οἰνωνέα ὕστερ, vel συνώνυμον, ut a *Meurfio* legitur, ὕστερ. HEINS. L. Σινίων. Vid. Ἄρητον. BRUNO. Multum me torsit hic locus; neque scio quid affirmem. Opportune Viri Docti cogitarunt de voce Ἄρητον, præeunte Suida, qui adfert locum ex Sophoclis *Ajace.* ℣. 214. cujus Scholia transscripsit. Sed parum inde aus nihil lucis fœneremur Hesychio. Etymologus in Ἄρης quoque Ἄρητον explicat, ἀπὸ τοῦ, ἀεὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐσθίων. In quibus Α significationem intendere videtur. Vide an hic rectius locum constituamus: 'Αρητον. βλαβερὸν. Ἀπίων. πολυχόρτον. Ut ob oculos forte habuerit locum Tragici, qui ἄγρωστα πάντα, aut simile quid, pro *longissimo*, & quasi *infando tempore* dixerit. Porro conjicio: Σοφοκλῆς Σίνιν, ἀντὶ τοῦ Θ. Vel: Ἀρητον. ἀντὶ τοῦ Θ. Σοφ. Σίνιν. Si enim ex συνώνυμον elictas Σίνιν, & reliquas literas cum seq. voce ὕστ Θ conjungas, facile ἀντὶ τοῦ Θ in mentem venit. Accedit ipse Hesychius, qui Ἄρητον infra reddit ἀντὶ τοῦ Θ, eltaus pariter Sophoclem in *Sinone*. Quodsi repetitio ejusdem vocis te male habeat, dicamus Hesychium, more suo, duas voces, Ἀρητον & Ἀρητον, confudisse, priori tantum propolita, cui diversas fignificationes subjecit: quando continua serie ita lego: Ἀρητον. βλαβερὸν. πολυχόρτον. ἀντὶ τοῦ Θ. Σοφοκλῆς Σίνιν. Si quid novisti rectius istis, candidus imperti. Συνώνυμον enim ὕστερ, quæ ceteroqui facillima est emendatio, obstat fabulæ nomen obscurum, aliunde prius inluftrandum.

21. Ἄρῃ Θ.] Ita Hercules dictus videtur quasi βλαβερὸς, vel πολυκακὸς. Vid. sup.

22. Ἄρῃς Θ.] Ao "Αρης Θ. *bircus.* SOPINGIUS. L. Ἀρίων. Vid. Ἐτεὸς, & Ἀρῆϊς. Hinc *aries.* Vid. "Αρηκα. IS. VOSS. Ἐτεὸς & Ἔρμις inf. expon. κενὸς. "Αρηκα vero ἄμυν σεσωσμένον. Conf. G. J. Vossii *Etymol.* in *Aries.* Infra: Ἀρηκὸς. ὁ τελευτῶν κενὸς.

1. Ἀρ-

'Αρθὴς [1]. μετεωρισθείς.

"Αρθει [2]. συνηρμόδησαν.

'Αρθίζων. ἀναλίσκων [3], ἢ ἀπολέζ.

'Αρθμήσαντε [4]. φιλιωθέντες, διὰτῶν. ὁμοίως καὶ 'Αριθμήσαντες [5].

"Αρθμιοι [6]. φίλοι. ωζ τὸ ἠρμόζζ, καὶ συμφωνῶν ἡμῖν.

'Αρθμίη [7]. εἰρήνη, συμβίωσις. φιλία.

'Αρθμὸν [8]. ἑταιρηνίδα. ἢ μεζέφρεσον. ἢ αἰδοῖον ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

"Αρθρα [10]. μέλη ἄκρα.

'Αρθρίμβολα [11]. δαιμαζήρια. ὄργανα βαλλόμενα εἰς τὸ ἄρθρα. καὶ βασανιστήρια. καὶ ὄνομε [12] τρεπλωϊκῶν ἐργάτων εἰς ὃ ἐξαρθρῶσιν [13] οἱ δήμιοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη.

'Αρ-

1. 'Αρθὴς.] Hom. *Il.* N. 63. Supra 'Αερθές.

2. "Αρθει.] *Il.* Π. 211. Schol. ἠρμόδησαν.

3. 'Αναλίζων.] Lego ἀπολλύζ, i. e. perire. Nam ἀπόλλυζ Activum est, significans *perdere*; quæ notio τῷ 'Αρθίζω convenire nequit. KUST.

4. 'Αρθμήσαντε.] Hom. *Il.* Η. 302. Schol. ἠρμήσαντες, φιλιωθέντες, διηνεκῶς. Αρθμὸς γὰρ, τὸ φιλίας φρέαρ. Minus accurate Kusterus hunc Poëtæ locum adscripsit Suidæ verbis, quæ mox dabo. Duali enim, non plurali numero usus est Homerus. Conf. Etym. in 'Αρθὴς. Eustath. p. 682. & 660. & Stobæi verba, ex MS. prolata, in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 183.

5. Καὶ ἀριθμήσαντες.] L. ἠρμήσαντες. HEINS. Sensus Hesychii est: *similiter etiam* 'Αρθμήσαντες, est φιλιωθέντες. Vel ex Suida supple: qui ita: 'Αρθμοι. φίλοι. Ἡσύχιος. &c. καὶ 'Αρθμήσαντες, φίλοι γθνήσιοι. Quid vero, si retinendum dicam 'Αρθμησάντες? nam 'Αρμὸς, 'Αρμὴς, 'Αρθμὸς, 'Αειρμὸς &c. eædem voces sunt, ab una pendentes origine, quæ *aptissimam junctarum & feriem* proprie notant; unde ceteræ significationes prono cursu demanant. Sic infra: 'Αεμφιθυμήμασι, οἷς φιλίαι ἐλπίδες. Hæc etiam de caussa 'Αρμὸς idem qui ἄρθμιος, sive φίλος. Vid. inf. in 'Αρμὸς, & sup. 'Αναειδόμενοι, ibique *Not.* Conf. Etymol. M. in Κεκορυθμένοι: . . . ἢ τὸ 'Αειρμὸς, ἀεσμὸς.

6. 'Αρθμιοι.] Plutarch. οἷς ἡ τὸ Τιμαιεῖ γένοιτ'. sub fin. *Οἱ πλησίον ἀρθμιοὶ ἔσ, τὰ φίλα καὶ ἀσφαλῆ καλοῦντες.* &c. Vide etiam Bentlej. ad *Fragm.* Callim. 199. & sup. v. 'Αναειδόμενοι. KUST. Sic. Hom. *Odyss.* Π. 427. Vox frequens apud Herodotum. Gloss. Herod. 'Αερμὸς. φιλία.

7. 'Αρμὴς.] In Edit. Ald. vitiose, & contra liter. seriem, legitur 'Αερμὴς. Conf. Etymol. v. 'Αρθμὸς. KUST. L. 'Αρθμὸς. BRUNO. Apollon. - - - - ἠρμόσθαι ἴδιον μᾶ σφίσι. HEINS. Confer hujus *Crepund. Silian.* p. 433. & quæ modo adnotimus. Schol. *Il.* Σ. 520. 'Αρθμὸς, ὁ πολιτικὸς. 'Αρθμὸς δ, ἡ φιλία. In *Hymno* Homerico in *Mercur.* v. 520. . . ἐν ἀρθμοῖ τε φιλότητι. ubi perperam ἐν ἁρμοῖ φιλότητι rescribitur a Bern. Martino *Var. Lect.* lib. 15. Eodem plane modo ἁρμὸν τῆ φιλότητι conjunxit Æschyl. *Prometh.* v. 192. ubi Scholia altera, ἕνωσιν explicant. Vocem ἁρμὸς in versione Græca Ezech. XX. 37. pro ἄσκημα restituit Cl. L. Bos in *Prolegom.* Quæ felix & pulcherrima mihi semper visa emendatio: nisi forte recondita significatio ἔ ἀσκήμα hic lateat; de qua modo aliquid monuimus.

8. 'Αρθμὸν. σφυγμὸν ἢ μυῖδρωσιν ἢ αἰδοῖον α. κ. γ.] Hæc ultima interpretatio mihi ferupulum injicit, & dubitare facit an legendum sit, pro 'Αρθμὸν, 'Αρθρον, quæ vox fino dubio recipit hanc ultimam interpretationem. Et ἁρμὸν quidem nunquam alibi legi. Cæterum legendum σφυγμὸς, non σφυγμὸν. PALMER. STEPH. L. 'Αρθμὸν. IS. VOSS. L. σφύγμιζ. Vid. infra. SOPINGIUS. 'τοὺς γεγυῖῶν, σφυγμοὺς, ἀνὴ ἔ σφυγμοὺς. HEINS. L. σφύγμιζ, ut inf.

9. Αἰδοῖον.] Videtur referendum ad 'Ερεγμὸν, quod Hesych. hic cum 'Αρθμὸν, confuderit. Vid. Inf. v. 'Ερεγμὸν. KUST. Malim hoc ad 'Αρθρον referre, quod cum 'Αρθμὸν confuderit: id enim simplicius est. Vid. *Not.* præc. item *Not.* seq.

10. 'Αρθρα. μέλη ἄκρα.] *Job.* XVII. 11. BIEL. Adde proxime præcedentia: Καὶ αἰδοῖα ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Lucian. *Eunuch.* [p. 845.] 'Αρθρα τὰ ἄρθρα. PERGER. Sic & Herodotus binis locis de æquarum partibus genitalibus ἄρθρα dixit. Conf. Petit. *in Leg. Att.* p. 463. *in fin.* Phavorin. distinguit, μέλη. ἄκρα.

11. 'Αρθρίμβολα.] Male apud Suid. 'Αθρίμβολα. Sed idem recte poëtea. IS. VOSS. Nazianzenus *Homil. in Machab.* p. 400. Οἱ ἀρθρίμβολοι σφαιρίσκοι, ἢ τορμευτῆρες, ἢ καβαστήλ). HEINS. Eundem locum observant H. Steph. *Thes.* T. I. p. 567. & Suicer. *Thes. Eccles.* quem vide.

12. Καὶ ὄνομα τρωλ.] Hæc interpretatio non sensu, sed verbis tantum a priore differt. KUST.

13. Ἐξαρθρῶσιν.] L. ἐξαρθρῶσι. SALM. HEINS. JUN. IS. VOSS. KUST. BIEL. Ira recte Etym. M. & Suid. Cyrill. Lex. MS. Brem. monente Cl. Bielis: 'Αρθρίμβολα. ὀργανα τιμωρητικὰ, δι' ὧν τὰ μέλη τῶν κατάδικων ἐξαρθροῦσι οἱ δήμιοι. Adposite Hesych. ipse inferius: Καβαστήλης. εἰδος βασανιστηρίου —— οὗ ἡ ἐξαρθρία τὰ μέλη οἱ δήμιοι.

'Αρθρόμβων. τραπέμβων.

'Αρθύσανα. ἀποχήματα [14]. καὶ ἀπελαχήματα.

"Αρι. μεγάλως [15]. ὅθεν καὶ 'Αρίζηλος, ὁ μεγάλως ζηλωτός.

"Αρθρον [16]. μέρος λόγου, δι' οὗ τρανωτέρα ἡ λέξις πέφυκε γίνεζ.

'Αρθάσκαλος. πεπόνη) ὡς 'Αριστερὸς.

'Αρίγνωτοι. εὐγνωτοι. τὸ γὰ "Αρι, μέγα δηλῶ. πάνυ ἐγνωσμένοι [17].

'Αρίδακρυς. παχέως [18].

'Αριδάκρυσι. πολυδάκρυσιν.

'Αριδάκρυτον. πολυδάκρυτον.

'Αριδείκετον. ἄγαν ἔνδοξον. ἀσπαστὸν. φανερὸν. ἢ μεγάλως [19].

'Αεί-

14. 'Αρθύσανα. ἀποχήματα.] An ἀποχίσματα? 'Αρθύσανα, ex Σύσανα & ἄει, ἀεισύσανα, ἀεισύσανα, ταινιώσανα, &c. G. Leg. forte μαχίσματα. SOPING. Forte ἀποχήματα, proxime *fimbriati*, qui *discernuntur vehiculis*. PERGER. Vid. sup. 'Αρθρόμβων. & Eustath. *Il.* E. p. 456. qui habet ἀποχήματα. Vide tamen "Ομηρ. IS. VOSS. 'Αρθύσανα pro 'Αριθύσανα, i. e. proprie, *Martis fimbriæ*. Eustath. ad *Il.* E. p. 602. Σχίσματα γάρ τινα περὶ οἱ Σύσανα. ἴδιον 'Αριθύσανα, καὶ Παυσανίου, "Αρεος Σύσανα, οἱονεὶ λαφύσματα, παρ' Αἰγυπτίοις τὸ Περσικὸν λυμάτιον. Hæc egregie illustrant Hesychium, cujus interpretatio non solum corrupta est, sed etiam manca & mutila. Conf. sup. v. 'Αρεσθσανα, sed quod aliter explicatur. Minus autem, Lexicographos recentiores vocem hanc omisisse. Cæterum pro ἀποχήματα hic etiam ἀποχίσματα lege. KUST. Male Phavorin. 'Αρθύσανοι, literarum fere, ut puto, inductus.

15. "Αρι μεγάλως.] Eadem supra leguntur post v. 'Αποπίμπρα. Sed pariter distinguendum post "Αρι, ut in Ed. Hag.

16. "Αρθρον.] Vid. 'Αρθρόμβων, & Etym. M. in 'Αρθρώσεις. De articulis late Apollonius Dyscolus.

17. 'Αρίγνωτοι. εὐγνωτοι. τὸ γὰρ "Αρι μέγα δηλῶ, πάνυ ἐγνωσμένοι.] Si hæc verba, τὸ γὰρ "Αρι μέγα δηλῶ, locum fervent, (parenthetice enim talia non raro apud Hesychium legimus) desidero tamen arte πάνυ ἐγνωσμένοι ipsum vocem quam sic exponit, scil. 'Αρίγνωτοι, quæ reperitur *Odyss.* Δ. 207. Atque ita etiam 'Αρίγνωτοι, elisio σ, malim pro 'Αρίγνωτοι, ex *Iliad.* N. 72. in quibus locis inspice Scholia. Conf. Suid & Etymol. M. Malim tamen levissima mutatione ita legere: 'Αρίγνωτοι. εὐγνωτοι (τὸ γ. "Α. μ. δηλοῖ) πάνυ ἐγνωσμένοι. Vel: 'Αρίγνωτοι. εὐγνωτοι. πάνυ ἐγνωσμένοι. τὸ γὰρ "Αρι. μέγα δηλοῖ. Quodcunque ex his placuerit, non multum aberraveris a Lexicographi mente. Ἐγνωσμένοι corrigisse etiam video *H. Stephanum* in *Thes.* T. I. p. 1835. & *Kusterum*. Conf. Abresch in *Misc. Obs.* V. t. p. 107. qui obiter observat, Aristænetum (imitatione Homeri *Od.* Z. 108.) dixisse L. II. *Epist.* 8. "Ηρωα δ' ἀγογγύστως παρῆνε καλῶ. quod interpres aliud agens *rectus visum* reddit, quasi legeretur χρήσιμον. Quibus postea V. Cl. adjicienda voluit sequentia: „ Cl. de Pauw „ suspicatur, nomen esse puellæ; quod etiam visum Tollio „ docet Auctor *Criticæ Vanni*, p. 617. Verum an nomini „ proprio, ita ut hic collocaro, articulum præfixurus fuis„ set politissimus harum Epistolarum scriptor, valde dubi„ to. Offendisse viderur Viros eruditos additum καλῶ, „ quod lubens fateor, commode abesse poterat, & fortasse „ ex interpretamento illius ortum. Certe formæ respectu „ spectabilem, claramque atque ἐγνωσμένην fuisse, vel absque „ isto additamento apertum est. Et parili modo Pindarus „ *Pyth. Od.* IX. 187. κάρφα ἀναλία vocat, quæ Livio l. IV. „ c. 9. *Virgo maxime forma nata.* Ἀρίγνωτος exstat & in Pind. „ *Pyth.* IV. 169. ubi conf. Schol. Idemque alia forma dixit „ ἀείγνωτος, *Nem. Od.* V. 20. quod frustra queras in H. Steph. „ *Thes.* „

18. 'Αρίδακρυς. παχέως.] Adde ἀκαρῶς. HEINS. IS. VOSS. SOPINGIUS. KUST. Ego simpliciter ἀκαρῶς subintelligendum statuo, ut in multis aliis, ex regula, quam plurimis Hesychii locis non infeliciter (præsertim diserum) adplicuimus. Conf. mox in v. 'Αριδάκρυσι. Infra: 'Αρίδακρυς. ἀδάκρυτος ἀδάκρυ. quam interpretationem potius ad 'Αριδάκρυς referendam statuit H. Steph. *Thes.* T. I. p. 907. Nescio an vere. 'Αρὶ enim explicuerat ἄδην: & sequens 'Αριδάκρυς commode utique redderetur, ἀδάκρυ ὡς τὸ λίαν. Quare contra potius exiftimarem, 'Αριδάκρυς hic esse positum pro 'Αριδάκρυς, ἀδάκρυ ὡς ἄκαρον, i. e. παχέως ἀκαρῶν. 'Αριδάκρυς est πολυδάκρυς, ut ex seqq. patet. At vero quoniam πολυδάκρυς solet esse ἀδάκρυ ὡς ἄκαρον, & versa vice: absque ulla locorum mutatione vocabulorum permutationem, sive usum promiscuum, ponamus. Vid. Etymol. in Δακρύοεν.

19. "Η μεγάλως.] Olim hæc verba rejeci ad 'Αείγνωτοι, continua serie legens: τὸ γὰρ "Αρι, μέγα δηλῶ, ἢ μεγάλως. Sic enim paullo superius. Neque valde displicet hæc conjectio. Posses quoque supplere: ἢ μεγάλως ἐσπουδ. Nam 'Αριδείκετον petitum est ex *Il.* Σ. 320.

"Η τίνα Περσέα, κάλλει ἀριδείκετον ἄνδρα.

Ubi

'Αρίδες [1]. αἱ μὴ κοπρτὴ πτοιή.
'Αριδίλαι [2]. τῶν 'Αριάδιλων. Κρῆτες.
'Αρίδηλον [3]. ἐνδηλῶν. Φανερῶν. Φανερόν.
'Αριδήλους. Φανερούς.
'Αριδήλως. Φανερῶς.
'Αριδηλότατα. Φανερώτατα.
'Αρίσαθθεν [4]. ὅθεν 'Αρίσσης πόλεως.
'Αρίζηλη [5]. Θαυμαστὴ ἄγαν. Ἐνδηλοτάτη.
'Αρίζηλον [6]. μέγα. Φανερόν.
'Αρίζω. παφλάζω. Κύομαι.
'Αρια [7]. Φυτὸν ἡ ἄρεια [8].
'Αρίζηλως [9]. μεγάλως ἐνδήλως.

'Αρίη

Ubi Schol. 'Αριδήλως. μεγάλως ἐναργῶς, ἀπαρεῖν. Cl. *Kusterus* legit, transpositis vocibus: ἢ μεγάλως φανερῶς. Quod facillimum. Si ramen ad Hesychianum scribendi morem adgendas, & regulam, modo sd v. 'Αριδηλους memoratam, huc advoces, de industria sic scripsisse videtur Lexicographus, & in μεγάλως supplendum διαπρεπῶν, aut simile, quod in v. 'Αριδήλους latebat. Eodem modo 'Αρίζηλως reddit, μεγάλως. ubi vide. Conf. v. 'Αρισταῖον.

1. 'Αρίδες.] Supra 'Αρῳδίη. SOPINGIUS. An ab ἀερί videtur. G. 'Αρίδες sunt *scobinæ*. Vide Suidam. Quare 'Αριδὲς corruptum puto ex 'Αρῳδίης, quod supra illidem verbis expositi. Conf. 'Αρῳδιὸς στοὶ, ἡ τυφλοπνιξ. Notat itaque *ventos ab Arabia spirantes*, procellosos, multumque *cientes pulverem*. Quamquam non inepte forsan retuleris ad 'Αρῳδιὸν, i. e. Ζέφυρον, Εὐρῶν, supra: quæ etymologia *typhonicis* ventis satis convenit, immo convenientior videtur.

2. 'Αριδίλαι.] Vid. Meurf. *Cret.* c. 3. p. 136.

3. 'Αριδήλον. ἐνδηλῶν. Φανερῶν, Φανερόν.] L. 'Αριδήλων. G. vel ἐνδήλων. STEPH. BRUNO. Verbum 'Αριδήλων non placet, nec ullibi leges. Quare malim: 'Αριδήλον. (pro 'Αριδήλων.) ἐνδήλων. Φανερῶν. ut Phevotinus. In poltremo enim vocabulo agnosco correctoris manum. Vocem 'Αριδηλῶ omisit H. Steph. in *Thef.* suo; nisi quod levem illius mentionem fecerit in 'Αρίζω, T. I. p. 1401. Mecum sentire video Cl. *Kusterum*, his verbis: „ Scrib. ἐνδήλου, Φανερῶν. Ultimum autem Φανερῶν, sit vocis præcedentis Φανερῶς emendatio, ex margine a librariis in contextum translata. „

4. 'Αρίσαθθεν.] Scrib. 'Αρίζηθεν. Vid. 'Αρίσσθεν. IS. VOSS. Repetitur inf. suo loco. Hic enim a serie sua aberrat. KUST.

5. 'Αρίζηλα.] *Il.* Σ. 219. 221. Schol. μεγάλως ἐνδήλως. Est itaque pro 'Αριδήλως. Conf. *Not.* in seq. v. 'Αρίζηλον.

6. 'Αρίζηλον. μέγα.] An μέγα, ut respiciatur *Il.* Β. 318. ubi Schol. Δηλοῦσι, Φανερῶς. Vid. 'Αριδήλου.

7. 'Αρια.] L. 'Αρεια. IS. VOSS. Rectius 'Αρία, proparoxytonos. Est autem arboris nomen, cujus meminerunt Theophrastus & Plinius. Vide etiam *Not.* seq. KUST.

8. 'Αρια. φοῦν ἡ ἄρεια.] Lego ἢ ἀγρία. Nam nomen arboris ἀρία interdum commutatur cum ἀγρία, vel ex usu loquendi, vel (quod verius puto) per errorem librariorum. Vid. Theophr. *de Hift. Plant.* L. III. c. 16. sub fin. ubi pro ὅμοιον τῇ ἀρίᾳ, quædam Editt. (ut Ald. & Bas.) habent, ὅμοιον τῇ ἀγρίᾳ. Contra vero eod. cap. pro καλοῦσι δ' ἔνια ἀγρίαια τὸ δύδιον, Editt. Ald. & Bas. habent, καλ. δ' ἔνια 'Αρίαια &c. KUST. Fortasse scribendum: 'Αρία. φοῦν. ἢ 'Αρα. Infra: 'Αρα. ἀδῦ. βοῦται. Sed non displicet *Kusterus*. Infra: Διὰκ. ἡ ἀρία. τὸ φοῦν. λάσιον. Sæpe autem ἢ in ἡ mutatum. Vid. sup. in 'Αδωναῖ. 'Αρία quid sit, docet Bodæus ad Theophrast. I. III. c. 6. p. 134.

9. 'Αρίζηλον.] Hom. *Odyff.* Μ. ϒ. init. sive 453. pro quo male 483. in *Ind.* Scheri. Schol. ibi, ἐνδήλως. Supra: 'Αρ: —— ἀ 'Αρίζηλον. ὁ μεγάλως ζηλωθείς. Conf. *Not.* in 'Αρίζηλα. Cogitabam tamen, num distinguendum post μεγάλως. Supra enim 'Αρίζηλον expl. μέγα. Sic in μεγάλως supplendam reliquerat vocem, Glossæ suæ adnexam, q. d. μεγαλοζήλως. Conf. *Not.* in v. 'Αριδήλου. Sed non urgeo. *Kusterus* ita: „ 'Αρίζηλος Dorice idem quod ἀριδήλως. Vid. Pind. *Olymp.* II. ϒ. 101. ubi αὐτὸς ἀρίζηλος, „ a Schol. exponitur, ἐνδήλως. [Vide etiam Etymol. v. 'Αρίζηλος.]

10. 'Αρία.] Supra rectius 'Αρμοί. Vid. ibi *Not.* & conf. v. 'Αρεια, & 'Αρή.

11. 'Αρικλ. λέων.] Vox ἡ Ἐξομολογοῦσα. Ezech. XLIII. 15. Καὶ τὸ ἄρικλ πυκνὸν τεσσάρων, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄρικλ &c. . . . Καὶ τὸ ἄρικλ πυκνὸν δώδεκα μήκους. Eufebius: Ἐρμηνεύουσι φασὶ τὸ 'Αρικλ, λέων Θεοῦ. Polychronius: Τὸ 'Αρικλ, ὀρθῶς Θεοῦ. Theodoretus: Τὸ 'Αρικλ συμαινεῖ [τῇ Ἑξαπλῇ φασὶ] ὀρθῶς Θεοῦ, ἢ καθ' ἕτερον ἑρμηνευτὴν, φῶς Θεοῦ, quasi idem effet אֲרִיאֵל qui Chaldaice אַרְיֵה אֵל, λέων, יַעַר τὸ δρυμὸν, & אוּר τὸ φῶς. At vero ἄρικλ nemo, qui has literas gustavit, ἐλαιόπαν λέοντα, ut cum Criticis Græcia loquar, five *grandiorem leonem* esse neficit: ab Ezechiele vero *a tare holocaufti*, in quo διατυπῶς tanquam præsens majestas Dei servabatur, fic vocari. Hinc optime Chaldæus Paraphrastes exponit more illius gentia emphsitice, מַרְכְּבָא דְּיָי ὄχημα ὁ θρόνος. D. Hieronym. loco in laudato: *ARIEL, ut plerique existimant, interpretatur LUX DEI.* Item: *Ut autem ego arbitror, LEO vel FORTIS DEI: quod nomen propric referitur ad ALTARE, in quo vel ILLUMINATIO DEI eft, vel LEO & FORTITUDO DEI.* Ubi, tanquam vides, ad

'Αρίη [10]. ἀπειλή.
'Αρίηλ [11]. λέων.
'Αριστόλεως [12]. ἀριστέας.
'Αριστίτεσσι [13]. χαλεπώτεσσι.
'Αρίηκος [14]. πολυίκος.
'Αριθάπων [15]. τῶν πολέμων.
'Αριθμεῖν. τοῦτο πίθῳ καὶ ὅπλ τῷ κλίμι.
'Αριθμεῖται [16]. ἐξεταζόμενοι.
'Αριθμοδιήθμαι [17]. εἰς φιλίαν ἐλθεῖν.
'Αριθμοῖς [18]. τοῖς ὀλίγοις.
'Αριθμῶν [19]. ὁμοῦ εἰσιν ἕτη ΔΔΗΚΒΟΠΑ.
'Αριθμὸς [20]. μέτρον. ἀριθμῷ ὀλίγοι.

'Αρί-

τὸ ιηλ respicit. Quod de re significata quidem verum est; in significatione autem vocis ita scriptæ, salva Viri sanctissimi magna auctoritate, alia dicere est. HEINS. 'Αρικλ, *leo.* II. *Sam.* XXIII. 20. Jef. XXIX. 1. 2. PERGER. Ab Hebraico ארי, quod *leonem* significat. KUST. Vide docte, ut foler, de hac voce commentantem Magnum Thcologum C. Vitringa ad Jef. *l. c.* Infra: 'Αρικλ. ὁ λέοντα, τοῦ Ζόρου. Lexic. Origen. Colbert. & Cod. Reg. *Nomin. Hebr.* p. 152. *Ed. Martian.* 'Αρικλ. λέων ὀργῆς. pro quo *ibid.* p. 151. 'Αρικλ; & mox p. 153. 'Αρίη: ut p. 191. Lex. Origen. 'Αρίχ. Basilius in Eſaj. XV. p. 276. A. five 606. D. *nov. Ed.* (monente Cl. Wesſeling in *Mifc. Obſ.* IV. 1. p. 125.) 'Αρικλ, ὁ λέων ἐρμηνεύεται παρ' Ἑβραίοις. Alioqui Aquilæ & Symmacho, uti Eſaj. XXIX. 1. λέων Θεοῦ eſſe ſolet. Addo ex Gloſſ. Lat. MS. *ARIKL, nefaria. Propheta. Hanc eſſe quidam putant Ariopolim. ab idolomaſtis Ariel quod illic ſitum eſt interpretantur. Aut Ariel* leonem *dicunt.* Conf. Euſeb. & Hieron. *de Loc. Hebr.*

12. 'Αριστόλεως. ἀριστέας.] L. 'Αριστοπόλεως. 'Αριστέως. Pro 'Αρείως πάλιν. Vid. ſupra 'Αρείας πάλιν, [Vid. ibi *Not.*] & inf. Νικαίας ἵππους. IS. VOSS. Eſt locus corruptiſſimus, & ideo obſcuriſſimus, quem ſic emendandus: 'Αρείας. πάλιν 'Αριστοῦς, i. e. 'Αρέας, *equos Arianæ regionis.* Ad emendationem hanc mihi præivit ipſe Heſych. qui ſupra ait: 'Αρείως, πάλιν Περσικῶς. i. e. 'Αρείας, *equos Perſicos.* Atqui 'Αρία erat regio Perſidis. Steph. Byzantius: 'Αρία. Περσικὴ χώρα. τὸ ἐθνικὸν, 'Αρεύς. Vid. etiam Strab. l. XI. p. 516. Horum autem Ariorum regio non ſolum dicebatur 'Αρία, ſed etiam 'Αρεία: uti Bactrorum regio appellabatur Βακτρεία, & Βακτριανή. Strabo loco laudato: Τῆς 'Αριανῆς ἐπεκτείνων. Et paullo poſt: Συμπάντες 'Αριανοὶ ἀπέχρησαν ἑαυτῷ τὴν Βακτριανήν. Sed de *Aria* & *Ariana* plura legas apud Salmaſ. ad Solin. Hinc ergo patet, me pro ἀριστέως hic apud Heſychium, tranſpoſitis tantum duabus literis, recte corrigere 'Αρειανούς. KUST. Conf. Bod. a Stapel ad Theophraſt. *Hiſt Plant.* IV. 5. p. 366. *fin.* & Cel. T. S. Bayer. *Hiſt. Regn. Gr. Bactrian.* p. 12.

13. 'Αριστίτεσσι.] L. 'Αριστότεσσι, *acutus, magis acuere.* PERGER. Mox 'Αρίστεσι. χαλεποῖς.

14. 'Αρίηκος.] L. 'Αρίκος. SALM. G. HEINS. SOPINGIUS. IS. VOSS. Vid. Etymol. M.

15. 'Αριθάπων. τῶν πολέμων.] Scrib. πολεμίων, *hoſtium.* PERGER. vel πολεμικῶν. Rectius Noſter ſupra: 'Αρηίων. πολεμικῶν. Vide, ſis.

16. 'Αριθμεῖται. ἐξεταζόμενοι.] Vid. Herodot. l. VII. c. 59. 60. & alibi.

17. 'Αριθμοδιήθμαι.] L. 'Αριθμίθμαι. SOPINGIUS. Retine 'Αριθμοδιήθμαι, cum Etymologo, i. e. ἀριθμοδιώκω. Exſtat enim *Il.* B. 124. quo reſpicit Noſter ſine dubio:

Εἰπὲ γὰρ ἀ' ἰθιλοιμβὲ 'Αχαιοὶ τε Τρῶες τε
Ὅρκια πιστὰ ταμόντες ἀριθμηθῆμεν ἅπαντα.

Si enim velimus Achivique Trojanique fœderibus fidelibus percuſſis numerari utrique. Sic vulgo. Quanto melius Heſych. εἰς φιλίαν ἐλθεῖν. Ita contrarium 'Αναριθμήτων, ſupra reddidit ἀχρήστων. Vid. ibi *Not.* & omnino in v. 'Αριθμοῦμαι.

18. 'Αριθμοῖς. &c.] *Jab.* XV. 20. τῶν ἀριθμουμένων, ſunt *anni pauci.* Sic & ἀριθμοὶ, reſpondens Hebr. מספר *pauciatem* innuit, Gen. XXXIV. 30. Eſai. X. 19. Simili Theocriti & Horatii loca vide apud Caſaub. *Lib. Theocrit.* p. 123. BIEL. Diſtinctæ hæc ponenda ſunt. Subjice ergo: τὸν ὀλίγον ἀριθμὸν, † 'Αριθμοῖς. μέτρον. ὁμοῦ εἰσιν ἔτη (ſcribendum ἔτη, *verſus hexametri*) Δηλονοτι. † 'Αριθμοῦ. ὀλίγου. ex gr. I. *Macchab.* IX. 65. Καὶ ἐξέλιπεν εἰς τὸν χρόνον, τὸν ἀλλὸν ἀριθμὸν. [ut recte Alex. & Vatic.] vulgo habetur ἀριθμὸν. PERGER. Locus corruptiſſimus & turbatiſſimus. Forte: 'Αριθμοῦ. τὸν ὀλίγον. † 'Αριθμοῦτε. ἀριθμοῦ ὀλίγου. † 'Αριθμὸν. μέτρον. 'Αριθμὸν ὁμοῦ εἰσιν ἔτη Δηλονοτι. ita ut poſtrema verba ſint alterius Scriptoris, a Noſtro adjuncta. VAI.ES. Forte conjungendis hæc ſunt: 'Αριθμοῦ. τὸν ὀλίγον ἀριθμὸν, ὁμοῦ &c. IS. VOSS. 'Αριθμοῦσι, & Lat. *Numerabiles*, eleganter pro *paucis*. Vid. Meurſ. *Sicileg.* ad Theocrit. *Id.* XVI. p. 88. & Suid. in Εὐαριθμοῦσι. Cetera vide in *Not.* ſeqq.

19. 'Αριθμῶν. ὁμοῦ &c.] Hæc ſine diſtinctione ſic legenda ſunt: ἀριθμῶν ὁμοῦ &c. &c. i. e. *anni univerſi ſunt numero ducenti.* Sunt enim verba ſcriptoris alicujus, quæ Heſychius ſumſiſſet, ſive conſtructionis gratia hic addusit. KUST. Sic plane *Valeſ.* in *Not.* præc. Conf. H. Steph. *Theſ.* I. 565.

20. 'Αριθμὸς. μέτρον ἀριθμοῦ ὀλίγου.] Scrib. 'Αριθμὸς, μέτρον. † 'Αριθμοῦτε. ἀριθμοῦ ὀλίγου. HEINS. VALES. Lego & diſtinguo: 'Αρ. μέτρον. ἀριθμοῦ ὀλίγου. i. e. *menſura, numero pauci.*

'Αρίκεζι [1]. χαλεπῶς.
'Αρκείμων. ὑσυλλαπῶν [2].
'Αρμαζέλ [3]. ἁρμοζῆ.
'Αρμαπυς [4]. γαστὴρ συὸς κόπρῳ.
Αρμῶν [5]. πίθηκος. 'Αρμα. οἱ δὲ, ὅρος Παλλινίας [6].
'Αρίζει [7]. ἐκφοβεῖται.
'Αμπρεπία. ἄγαν [8], μεγάλως ἐκδήλα.

'Αρ-

'Αρπρεπῶς. μεγαλοπρεπῶς.
'Αρ πικεῦν [9]. μεγάλως πικεῦν.
'Αρις [10]. εἰδὼς ῥοπὴν.
'Αρίσση [11]. πόλις ἡ Λέσβου. οἱ δὲ, Τρωάδος.
'Αρίσβηθαι [12]. ἀπὸ 'Αρίσσης πόλεως.
'Αρίσκος [13]. κόφινος.
'Αριστία. ἀνδραγαθία.
'Αρίστ' ἀσχὰ μία [14].

'Αρ-

pauci. Quod ad priorem interpretationem adtinet; ἀελπὴς dicitur μέτρον, quia numerus revera est mensura rerum, quæ sub numerum cadunt. Deinde ἀελπὴς interdum dicitur de paucis; quia pauci numero facile comprehendi possunt. Hinc & 'Αελπαῖος Hesych. paulo ante exponit, ὀλίγος. KUST. L. 'Αελπὴς. & vid. *Psalm.* XXXVIII. 6. [4. 5.] BIEL. Conf. *Not.* penult.

1. 'Αείκεζι.] 'Αεικὴς, *difficilis*. Vetus Lexicon ex Theocrito. H. STEPH. *Ind.* Vid. sup. 'Αεικρίνεσθαι. 'Αείκεζι forte ab ἄεθλος, & ἴκανω: vel, pro 'Αεικὲς ζῆν, ab ἄεθλος, & ἵκανω, i. e. ἄβιον.

2. 'Αεμα, ἰσόπαχυ.] Leg. ἰσόπαχυ. SOPING. GUYET. H. STEPH. *Ind.* An ἰσόπαχυ? JUN. Scrib. ἰσοπαχύ, quam opponit Hesychius illi, quæ vulgo ἀνόπαχος. Galen. Gloss. 'Αεμὲς μὲν, ἡ ταχέως ἰσχνὴ γυνή. HEINS. BRUNO. Erotiano est μεγακέφαλον. Forte verbum hic excidit. IS. VOSS. Phavorin. recte ἰσόπαχυ, *quæ facile concipit*. Vid. Foës. in Œcon. *Hippocr.* v. 'Αεκυμόνη. KUST.

3. 'Αεμαζῆ.] Pro 'Αεμαζῆ. ab ἄεμα. G. idem quod 'Αρεμαζῆ, vel 'Αρέμα ζῆ. Vid. Etymol. in 'Αρμῶν. IS. VOSS.

4. 'Αεμάσπυς.] Herodoto in *Melpomene* [c. 27.] 'Αεμάσπυοι, sunt populi *unoculi*. 'Αεμ γὰρ, τὸ ἓν Σκυθιστὶ, τὴν Μάσπω, ὁ ὀφθαλμός. ita enim legendum in Herodoto, ex Eustathio in Dionys. [*Perieg.* ν. 31.] SOPINGIUS. Leg. 'Αεμάσπυς, *venter cum sterrore*. At Herodotus 'Αεμάσπυς idem esse ac μονοφθάλμους ait. Vid. etiam Gell. IX. 4. PERGER. Locum non intelligo. *Arimaspi* enim, quorum historiam Aristeas Proconnesius carminibus, quæ Herodoto IV. 14. *Arimaspea* dicuntur (de quibus vid. Langbæn. in Longin. p. 82.) descripsit, huc non pertinent: quid, quæso, foret γυνὴ σὺν πόπυι? an hæc Arimaspis conveniunt? Infra: Πῶεα. σαθρὸν. Supra: 'Αεσμα. βίρρος. An hinc aliquid extundi queat, aliis cogitandum relinquo. De Arimaspis interim vid. Æschyll *Prometh.* ν. 803. Τὸ μονῶπες στρατὸν 'Αεσμασπικὸν, ubi Scholia altera pariter ex 'Αεμ, τὸ ἓν, & Μασπὼ, ὁ ὀφθαλμὸς, deducunt. Vide ibi Cl. Stanlej. L. Holsten. ad Steph. & Langbæn. ad Longin. *sect.* X. §. 7. Obiter addo, non inepte a Celeb. Vitringa conjici, veram forte nominis pronunciationem esse 'Αδμασπὶς, ex תור cum Jod paragogico, pro אחר ex תור, quod *unum* significat, & צפת quod *speculari* notat: unde præposita litera Mem (ut fit in nominibus) מצפה, *specula*, σκοπιὰ, & vetus vocabulum Scythicum משפו vel מצפו *oculus*. Hinc *Ἀδίμασπι* Scythis *unoculi*: pro quo postea *Arimaspi*, sive olim literæ ר & ד confusæ sint, ut fexcenties alibi; sive allunde hoc acciderit. Vid. V. Cl. *Dissert. de Confuf. Ling.* cap. VIII. §. 5. Quodsi Herodoti expositionem reliquas, ab *Aspo*, quod *equus* vel *eques* Persis est, deducendum: ut Parthi equestri vita gaudebant. Conf. G. Horn. *Præfat.* ad Boxhorn. *Orig. Gall.* Præsero tamen M. Ant. Mureti sententiam *Var. Lect.* XII. 8. qui *unoculos* dictos autumat, quod ex gens arcu & sagittis exceliucrit; quas cum dirigerent, alterumque oculum, ut fit, claulerent, adfiduique in eo studio essent, dicti sunt uno tantum oculo uti: & potuerunt alterius oculi orbe contrahiore fuisse, quod ei rei a pueris adfuefierent. Conf. Eustath. in Dionys. *Perieg.* ν. 31. & Berkel. ad Steph. v. Εἰσφύγιοι; item J. G. Wachteri *Gloffar. Germ.* in v. *Spæhen*, p. 291. Si pariter in Hesychiana glossa ad Hebraicum sermonem recurrere liceret, considerandum num huc pertineat vocabulum אשפת *afcapath*, quod LXX. passim reddunt, κοπρία, i. e. κοπρὸς, *stercus*, *fimus*. Sic הרים מאשפת *Psalm.* CXI. 6. (CXII. 7.) Ad priorem glossæ partem prope accederet רחם *uterus*, pro quo LXX. semel *Psalm.* CIX. (CX.) 4. γαστὸς. Si enim gutturalem literam mediam, ut in Græcia fæpissime fieri solet, vix pronuncies, & ח, ex ת emphatico, præponas, pro more veterum, facile 'Αεμασπυς excuderis. Non enim ad תרח (pro quo LXX. ὁ γαστὴρ αὐτοῦ) videtur consugiendum. Sed viderint alii.

5. 'Αεμῶν. &c.] Insula Homero, ab ἀελλαίος, id est σκληρὸς, sic vocitata; eadem & Πιθηκοῦσσα dicta. Stephanus ἐκεῖ Πόλεων: 'Αεμμα. Ὅμηρος.

Εἰς 'Αελλαίους, ἤτοι φασὶ Τυφιώδη.

Οἱ δὲ ὁ Κλεισθ, οἱ δὲ ὁ ὁ Σκυθῶν, οἱ δὲ ὁ ὁ Πιθηκούσσης φασὶ Τυφιώδη φασὶ ἐκεῖνα ἐκ μύθου. Sed hæc expositio, 'Αεμμῶν, πίθηκος, grammaticalis, id est, levis videtur, a Πιθηκοῦσσα nomine detorta. Nam Πιθηκοῦσσα, ἀπὸ τῶν πιθήκων, id est, ἀεμμίων πίθων, revera nominata sunt. A πίθος, πίθακος, seu πίθακος τὸ, unde πίθακος, & πίθακος. A πίθακος, πίθηκος, πίθηκίσκος, πιθηκοσσᾶν, πιθηκόσσης, id est, *fiscinæ*. Vide Strabonem. GUYET. 'Αεμῶν. &c. Originem habet ea vox a lingua Hebraica, ut me docuit doctiss. Bochartus, [qui *Geogr. S* P. II. L. I. c. 33. p. 592. & *Hierox.* L. III. c. 31. הרים vel חרים *harim*, deducit, i. e. *fimus*.] Aliter putarem debere legi 'Αεμῶν, id est, *cauris*, *fine naso*: simiæ enim tales. Unde putabam insulam, quæ olim Πιθηκοῦσσα Græcis ab animali dicta, postea *Enarimen* a Latinis dictam fuisse. [*Inarime* Virgil. *Æn.* IX. 716.] Cæterum pro πολλαίους legendum Κελλαίους. respicit enim locum Homeri *Iliad.* B. 783. [sive *Cat.* ν. 290.]

Εἰς 'Αείμους, ἤτοι φασὶ Τυφιώδη ἴμερθεν ἐόντες.

Ubi Scholiastes ait, quosdam dicere, esse Ciliciæ montem, vel Lydiæ. PALMER. Supple hunc locum ex Stephano: nam alii dicunt, 'Αεμμα esse τὴ Κιλικίας· οἱ ὁ ἐν Σοφίᾳ, οἱ ὁ ἐν Πιθηκούσσαις, alii alia. Quod postremum placet maxime; nam 'Αεμμα, ut hoc loco notat Hesychius, οἱ πίθοι. Potuit igitur recitasse omnes has opiniones Hesychius; nisi fortasse hæc ultima contentus fuerit, hoc modo: 'Αεμμα. πίθοι. 'Αεμμα ὄ, ὅρος ἐν Πιθηκούσσαις· οἱ ὄ, ὅρος Πιτανίας. [Κελλαίους.] Viderur autem vocis analogia non apud Græcos formata, sed apud Scythas, quibus τὸ ἄεμμα, τὸ ἓν est. Neque ego vocem ἄεμμα πλοθωλικὸν esse exiliimo. Herodot. p. 294. 'Αεμμα γὰρ, ἐν παλαιοῖ Σκυθῶ. unde 'Αεμμασκὸς [vid. *Not.* superior.] τοὺς μονοφθάλμους dicunt; ut monet idem scriptor. HEINS. Strabo *lib.* XIII. docet, πίθους Tyrrhenorum lingua ἀεμμους vocari. VALES. A'εμμοι & ἄεμμα masculi. & neutro sexu plurali effertur. Eustath. ad *Il.* B. [p. 347.] VERWEY. Quid si auctum: 'Αείμμασκοι. πίθοις. 'Αεμμα ὄ, ὅρος Κελλαίων. BERNARD. Strabo l. XII. Τοὺς πίθους φασὶ Τυρρηνοὶ 'Αείμμους καλεῖν. Vid. etiam Eust. ad Hom. p. 346. & Sam. Bochart. *Hieroz.* P. I. L. III. c. 31. KUST.

6. Ὄρος πιθακοῦσσαι.] Κελλαίων legendum. SOPING. G. Κελλαίους potissimum videtur, quia nomen loci esse apparet; & Typho alibi dicitur Κελλαῖος αἰκτὸς ἄνεμος. [apud Æschyl. *Prometh.* ν. 351.] Sed nondum comprobo, quia forte Παλλαίους, quod apud Strabonem; aut fallit memoria. VALES. Leg. 'Αεμμα ὄρος πιθακοῦς Λοκίας, vel Παμφυλίας. IS. VOSS. L. ὄρος τὸ Κιλικίας. M. MEIBOM. Locus videtur mutilus, qui sic forte supplendus est: 'Αεμμα. χώρα. (vel πόλις.) οἱ ὄ, ὅρος Κιλικίας. Conf. inf. v. Εἰναίμους. KUST. Jam dudum ita simpliciter legebam: 'Αεμμα. πίθοι. Ita enim Strabo disertis verbis l. XIII. p. 626. Porro: 'Αεμμα ὄ, ὅρος Κιλικίας. vel pntius: 'Αεμμα. ὄρος Κιλικίας. οἱ ὄ, λοιπὸς. ut Scholiastes ad *Iliad.* i. c. Suid. 'Αεμμα. ὄρη. Plura non addo ob prolixiores aliorum Notas. Vide tantum, præter allata, Cl. Græv. ad Hesiod. *Theog.* ν. 304. Thom. de Pinedo & L. Holsten. ad Stephan. & Sam. Clarke ad *Iliad.* B. 783.

7. 'Αρίζει.] Στασιάζει. O. An pro 'Αρίζει? Sed vide potius Ἐπαρίζει. IS. VOSS. Pro ἰρίζει, idque pro ἰρίζει, & hoc pro ἐρίζει, ab ἐριδὸν. Infra: Ἐρίσαι. (i. e. ἐρίσει) ὑποστρέψει. item: Ἐρισμὸν (pro ἐρισμὸς) στάσιν. Alibi vero recte: Ἐρίζῃ. ἐκταράξῃ, ὑποστρέψῃ. Et: Ἐρισὸν. στάσις. Videndum autem, annon Dorienses pro Futur. ἰρέω (ab ἰρεῖδω) dixerint ἰρίζω; ut ex gr. καθίζω eos dixisse conflat, pro κάθεμι. Hoc si ita est, non mirum, ex ἰρίζω primo factum esse ἰρίζω, & deinde, posito α pro ε, 'Αρίζω. KUST.

8. 'Αμπρεπία. ἄγαν μεγάλως &c.] Una vocula additâ, lego: ἄγαν, ἢ μεγ. KUST. Ex *Il.* Θ. 552. ubi de altris. Schol. Πάνυ ἐκφανῶς, λαμπρῶς. Forte in ἄγαν obtinet quod sup. ad v. 'Αρπεπέως, & alibi, monuimus: quando σφοδρὸν vel ἐκφανὲς, supplendum. Sequens 'Αμπρεπὴς exstat *Odyss.* Θ. 176.

9. 'Αρ πικεῦν.] 'Αρίσκειν legend. SALMAS.

10. 'Αρις.] Galeu. Gloss. 'Αρὶς. ἢ μόνος τὸ ὄργανον, (fc. πυξίνιον, *fcobina fabri*. Vid. Suid. in 'Αρίδιον.) ἀπὸ τοῦ βαίνειν εἰς ἄτας ὀρυμάγδου. 'Αρις scilicet. Vid. Plin. XXIV. 16. & sup. 'Αρμ, post v. 'Αριζ.

11. 'Αρίσση.] Vid. Steph. *de Urb.* ibique interpp.

12. 'Αρίσβηθαι.] *Il.* B. 838. (sive *Cat.* 345.) Schol. ἀπὸ 'Αρίσσης, πόλεως Ἐπιστόλης. Vid. & sup. post 'Αριδιστὸν.

13. 'Αρισκος.] Vide num idem quod ῥίσκος. Sed vide 'Αίσκος. IS. VOSS. Est Latinum *Riscus*, id est, ut Donatus in Terentii *Eunuchum* [IV. 6. 16.] explicat, *cista pelle contecta*. PERGER. idem quod αἴσκος, vel σκεῦος. Vid. Cafaub. ad Athen. L. III. c. 4. & inf. v. 'Αίσκος. KUST. Variis modis ab Hesychio exhibetur, nempe Σαίσκος, Ἰσκος vel Ἴσκιον, Ἴσκος, 'Αίσκος &c. Conf. in Ῥίσκος.

14. 'Αείς' ἀσχὰ μία.] Forte: 'Αεσσαν ὕδωρ. ἀσχὰ μία. Dicitur elementum aqua. SOPINGIUS. Conjunge: 'Αεσσία. ἀνδραγαθία. 'Αεσάσχα, ἅπαξ. IS. VOSS. Vel: 'Αεσσαχία. ἀεσσοῖς. ἀνδραγαθία. PERGER. Leg. 'Αεσσοῖς σοφοῖς. Vid. Σκαιῆς. BRUNO. Sopingio fine dubio obvertebatur initium *Olymp.* Pindari, ubi vide Scholia. Cogitabam aliquando, num forte legendum: 'Αεσσα. παφλαγὼν. ut Antianiræ Amazonis

'Αεισία. ἡ ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδραγαθησαμένη.
'Αεισπερσάτης. ὁ πανταχόθεν τοῦ χεσθ.
'Αεισύη. ἀνδραγαθίζεσθαι.
'Αεισύς. ἀνδρεῖος.
'Αείσπης [3]. εὐλαβῆ, ἄρπη τοῖς ἔπεσιν.
'Αείση. βαλτίση.

'Αεισίδην 4. ὁ ἐκ τῆς ἀείσεως ἐπιλελησμένος.
'Αεισῆναι 5. δοῦλαι.
'Αεισόδημος [6]. 'Αεισόδημον δέ Κωμικοὶ τὸν Πρωτέα [7], καὶ Θεόδωρος [8], καὶ Τιμοσθένης [9] ἔλεγον, ἀπὸ τῆς πανουργίας [10]. Φοιμιοῦσι [11] δὲ, τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα, καὶ Βασιλίδας,

'Αει-

gonis ad Scythas responsum respexerit; de quo, præter Diogenianum & Apostolium, Suidas, & Lexicon MS. *Biblioth. Coislin.* p. 606. unde reliqua suppleri possent. Sed nihil adfirmo. Cl. *Hemsterhusius* ita: „ *Ἀείσου ὄρχιν μία*, „ sententia est Pythagorei cujusdam, qualis illa Homeri: „ *Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη.* —— Ad eam mentem multa „ reperies in Stobæi *Excerptis*. Si tamen constaret, alicubi „ 'Αεισῶν pro ἑαυτὸν fuisse usurpatam, aut commode saltem „ intelligi posse, quod nunc accuratius inquirere non va„ cat, *Vossii* emendationem conjecturæ meæ præponere non „ dubitarem. „ Hactenus.

1. 'Αεισία. τ. ε. τ. πολέμῳ ἀ. (Sic Ald. & Schrev.)] L. πολίμῳ. SALM. BRUNO. ut recte Flor. & Hagen. Respexit *Il.* Γ. 44. 'Αεισῶν αὖτε μένος. Schol. ἄεσαν ἐφώνουν.

2. 'Αεισπερσάτης. ὁ πανθ.] Unde hoc? *Suidæ* fc. olim potior fuisse videtur, ut hodiedum in Oriente. Vide Plutarchi disputationem *Quæst. Rom.* p. 282. D. & Theoriani *Leges.* p. 100. Hermæ L. I. *Vision.* 3. p. 29. Conf. illud Plauti *Pseud.* IV. 7. 39. *Bona est Scæva mihi*: ibique *Not.* Alter *Kusterus*: „ An supplendum (ait) ὁ σφυδνάτης ἢ ἀσε„ σιφῆς ἢ χεσθ? Vid. Pollux. L. II. *Sect.* 61. „

3. 'Αείσπης.] Corrupte pro 'Αβλαπῆς. SALM. L. 'Αείσπης. PALMER. Ex ἄεω, & ἵστημι, λέγω. GUYET. Videtur hic legendum 'Αεισπεῖν. IS. VOSS. Recte *Guyetus*. Vid. inf. v. 'Αβλαπῆς, & sup. 'Αεγίδην. Consentit *Kusterus*: „ Male (in„ quit) *Salmas.* corruptum statuit ex ἀβλαπῆς. Est enim com„ positum ex particula intensiva ἄεμ, *valde*, & verbo an„ tiquo, sive Poëtico, ἴσπω, pro ἵστω, *dico*. Ab ἴσπω, est „ compositum εἴσπω apud Homer. Vid. Eustath. ad Hom. „ p. 1562. „

4. 'Αεισίδην.] Forte 'Αεσίδην. PERGER. Vel 'Αεσιόδην. BRUNO. Sic Phavor. Cave mutes, 'Αεσιόδην enim est pro optimates: ut πλουτίδην pro divites: quomodo explicat Apollonium Glossarium MS. Gr. Lat. Aristotel. Polit. II. 'Αριστίδην καὶ πλουτίδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἀρχοντας optimos & divitissimos oportet eligere magistratus. Vid. H. Steph. *Thes.* Conf. Dionys. Halicarn. l. X. *Instr.* p. 627. Polyb. l. VI. 8. p. 639. Longin. *Sect.* X. 11. p. 86. *Ed. Toll.* Suid. h. v. & Etym. M. in Φαργιόδην.

5. 'Αεῖσαι. δοῦλαι.] Pro 'Αρυσῆναι, vel 'Αρυσῆται, *quæ aquam hauriunt*, ἀντλητρίδες. IS. VOSS. Similiter 'Αεῖσαι male pro 'Αρυσῆναι in veteri Lexico H. Stephani. Conjiciebam: 'Αρυσῆναι. δοῦλαι, quomodo Gibeonitæ *Jos.* IX. 23. ὑδροφόροι facti. Vel: 'Αρυσῆται. δοῦλαι. Ancillarum erat aquam ferre. Ita Hector ad Andromachen *Iliad.* Z. 456.

—— σοῖς ἔπειτα ἐνὶ δόμοισι,
Καὶ κεν ὑδρηφορέοις &c.

Sub alienæ imperio telam texueris, & aquam tuleris. Servitutis miseriam describit. Et hæc Hesychium, dummodo sanum, illustrare possent. Conf. Herodot. III. 14. & inf. Ἐπαρυσῆδες. At præstiterit: „ Δρυσῆναι. δοῦλαι. Deceptus est „ Hesych. similitudine literarum Α & Δ. Siquidem oportuit „ Δεσῆναι. Ipse alio loco: Δρυτῆναι. Δέσποιναι. Διφθέραιναι. Le„ ge Δρυτῆναι. Verbo monendum est, ε, ει, & η in Lexi„ cis, præsertim apud hunc nostrum, promiscue usurpari: „ vera enim analogia requirit, ut Δρύσηναι scribamus. Lo„ cus est *Odyss.* T. [345.]

„ Τάων αἵ τε δόμοι καθὶ δρύσηναι ἵκωνται. „

Verba vides Magni *Bentleji* in *Epist. ad Mill.* p. 37. Infra etiam: Δρυσῆναι. Διφθέρωσις. Et: Δρυτῆναι. ὑπουργῆσαι, λειτουργῆσαι, Δέσποινα. Διφθέραινα. Ceterum Δρύσηναι non hoc tantum & eo loco, quem Bentlejus monstravit, in mendis latent, verum itidem in Δεσπότης, & tantum non penitus obliteratæ in Κουσῶνι: quod me monuit Cl. *Hemsterhusius*, Bentlejo amplissimo. Conf. *Not.* in v. Ἠκαδῆ. Dictis adstipulatur Cl. *Kusterus* his verbis: „ Ex Hesychio simpliciter repetunt „ Phavorin. H. Steph. R. Constantin. alii; non animad„ vertentes scilicet, 'Αεσῆναι pessimo errore hic positum „ esse pro Δρύσηναι; quod formatum est a masculino ἄρυ„ της, ut a κοινὸς, κοινῆναι, a δεινὸς, δεινῆναι, &c. Δρυσῆναι „ autem (quod est a ἄρω, *facere*, peragere, exsequi) pro „ *ferre*, vel *famulo*, legitur apud Hom. *Odyss.* II. 241. & „ alibi: & ἀρησῆναι, pro *famula*, vel *serva*, apud eundem „ *Odyss.* T. 345. Etymol. Δρυσῆναι. Δέσποιναι, Διφθέραιναι. „ Confer etiam inf. v. Δρυσῆναι, post v. Δρυσῆρες: item quæ „ notamus sup. ad v. 'Αεσῆναι. 'Αεσῆναι autem hic eodem „ errore positum est, pro Δρύσηναι (commutato Δ in Α) „ ut sup. 'Αεσῆρ, pro Δεσπότην: ubi vide *Notas* nostras. Ce„ terum emendationem hanc jam video præceptam ab E„ rudiiss. *Bentleio* in *Ep. ad Mill.* p. 37. „

6. 'Αεισόδημος.] Muiti olim hoc nomine noti apud Auctores: quos enumerare, nihil adtinet. Vide præter alios, si lubet, Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* VII. p. 52. 53. Ecquis autem hic respicistur ab Hesychio, inquirendum. Cum Hesychianis conferri merentur verba Scholiastæ Lucianei T. I. p. 35. unde hæc tantum, quod maxime conveniant, adscribam: ὁ 'Αρχεδήμου ὁ. μακρὸς καὶ καθέτης ἦν ἐπιμήκης· ἀφ' οὗ καὶ Ὁ ΠΡΩΤΟΣ, 'ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ καλύπτω. Τύπος ἡρωϊκὸς καὶ ὁ Σοφοκλ. Sed ipsum videamus Lucianf locum, quem enarrat in *Pseudomant.* p. 749. ubi de Alexandro Abonotichite: *Omnium qui sceleribus effent nobilitati facile fummus erat*; ἐπεὶ τοὺς Κέκροπας, ἐπεὶ τὸ Εὐρυβάτου, ἢ Φρυνώνδου, ἢ Ἀρχεδήμου, ἢ Σοφοκλέους, *superior Cecropius, superior Eurybatus, vel Phrynondas, vel Ariftodemo, vel Softrato.* Eurybatus & Phrynondas, tum aliunde noti sunt, tum ex Æschin. *Orat. cont. Crefiph.* p. 493. C. Adde Demosth. *de Coron.* p. 316. A. Luciani vero locum, aut verba potius, ad alteram paginæ Hesychianæ partem notaverat etiam *Spingius*, literisque oculum pæne fugientibus adscripserat: Forte pro ultimo [ἢ Σοφοκλέους] legendum: ἢ Καλλίσ„ του. Eupolis apud Eustath. p. 768. ℓ. 11. Odyff. Φ. Καλ„ λίστους τῆς ἴσης. „ Verba Eustathii in *Ed. Rom.* p. 1915. ℓ. 18. hæc sunt: ὡς καὶ Εὔπολις ἐν τῷ, Καλλίστους ὅτι τῆς ἴσης ἦν μεγάλου πυγῆς εἶχον, &c. Ad Sopingianam Notam, cum Cl. *Hemsterhusio* meo communicatam, sequentia respondebar Vir Cl. „ At longe diversi sunt hic *Ariftodemus* [a„ pud Hesych.] crudelissimus *Cumarum tyrannus*, similique „ in comitatu a Luciano [*l. c.*] colloeatus; & ille *Abde„ nensis*, cujus obscœna Venus Comicorum jocis ansam de„ dit. *Sopingio* quoque res male succesfit Lucianum corri„ genti: *Softratus* Philippi Macedonis ætate famosus fuit la„ tro, & potens. Utrique Scholiastæ Luciani vetusto „ fuerunt ignoti, qui illum *Ariftodemum* arripuit, quem „ Hesychius ceterique Lexicographi suggerebant. Talem „ & Eupolidis *Calliftratum* ipse locus facile probat. „ Hactenus Vir Cl. Notus est *Ariftodemus* histrio, cujus mentionem facit Demosth. *Orat. de Coron.* p. 315. C. cum Polo histrione junctus apud Lucian. *Apol. pro Merc. Cond.* T. I. p. 487. & *Jov. Tragod.* T. II. p. 129. ubi vid. Schol. p. 7. Notus præterea est *Ariftodemus*, ob fugam ὁ Τρίτος dictus; de quo Herodot. l. VII. c. 231. Hunc vero respici non putem: quamvis mollities in ignavo potissimum residere solet. Si tamen ab *Athenienfi* illo Aristodemo recesseris (quamvis Viro Magno obstrepere nolim) vide num commode cogitari queat de *Cumanorum tyranno* cognomine, Aristocratis filio. Refert enim Dionys. Halicarn. l. VII. p. 418. 40. Aristodemum hunc a civibus fuis Μαλακὸν, dictum fuisse vulgari nomine, rationem addens: οὐ γὰρ ὑπὸ θηλυδρίας ἐφέρετο πολὺ ὧν, ἀλλὰ τὰ γυναικεῖα ἀφανίσαι ἔσπευδε, ὡς ἰσχύοντά τινος· οὐ γὰρ ἦν σφόδρα ἐμπόνητος ἔσχυν, ὡς ἰσχύοντά φησι, καὶ μαλακὸς εἰς ἀφροδίσια, ὡς ἄντικρυς ὑποφαίνει. Quæ descripsit Suidas in v. 'Αεσίδημος. Ob priotem rationem, alibi lectam, hunc respicere forsan potuit Hesychius. Quamvis ea ratio patum probabilis visa merito fuerit summo Theologo, C. Vitring. *de Confyl. Ling.* c. 7. *in fin.* quippe Tyrannum, qui totam civitatem sibi imperiose obnoxiam habebat, non passurum fuisse, se familiari nomine appellari μαλακὸν, *mollem*, quo nullum aliud viro indignius; quum præterea ex gestis ejus constet, virum eum fortem & strenuum fuisse, &c. Unde malim Vir Cl. vocem Μαλακὸς esse ipsum מלך *Melech* Hebræorum, i. e. *Rex*, cum adjecta terminatione Græcanica. Quam Præceptoris optimi sententiam olim illustrare etiam conatus sum *Observ.* ad Matth. XI. 8. Addo Plutarch. *de Virtut. Mulier.* p. 261. D. qui de eodem Aristodemo scribit, eos qui Μαλακὸν a *mollitie* cognominatum putant, ὁ μὲν ἀβλαβῶς ἁμαρτάνειν, τὰ ἀληθῆ ἀγνοεῖν. Pergit: ἐπεπλήγει γὲ τοῖς ἐπὶ τῇ βαρβάρῳ, Μαλακὸς, ἐπὶ τῷ ἴσῳ, ἀνδρικῷ. &c. In sequentibus autem narrat, eum tyrannide potitum, omne genus injuriarum ἐπὶ γυναῖκας καὶ παῖδας ἐλευθέρους flagitiosissime exercuisse; sic ut Xenocrita eum solum inter Cumanos virum pronunciaverit. Ut autem verum fatear, ne longius excurram; quum posteriora Plutarchi ab Hesychianis diversa fint fatis; quumque prior Dionysii Halic. ratio, idoneis auctoribus destituta, non sufficiat; & ipsum illud cognomen Μαλακὸς longe aliam interpretationem patiatur; in *Athenienfi* illo *Ariftodemo* adquiescere malim.

7. Πρωτέα.] Vid. Harpocrat. & Suid. in v. Βάτταλος, & Schol. Lucian. in *Not.* præced.

8. Θεόδωρος.] Hesychius infra: Θεοδώρου ἔλεγον οἱ Κωμικοὶ τοὺς ὑφαντοὺντας, διὰ Θεοδώρου τινός. Conf. & in Τιμόθεος, & Ἐξηκεστῶν.

9. Τιμοσθένης.] L. Τιμοκρέοντος. SALM. Ita & *Spingius* inf. in v. Δημοκλῆδαι, ante v. Δημονίου. quamvis ibi Τιμόξενος non sollicitaverim. *Timarchi* meminit Suidas in Κοντ. (ex Synes. p. 85. indice Kusteri) & in Τιμοκρέοντος. Male infra Τιμόνικος scribitur. forte Τιμοσθένικος fuerat, vel per compendium scripta vox. Nihil interim muto.

10. Ἀπὸ τῆς πανουργ.] Lego, ἀπὸ τῆς ὕπτ. ut sensus sit; nomen *Timifannabis* apud Comicos dici *de* viris impudicis & muliebria passis. KUST. Nihil muto. Sensus est, allata nomina esse desumta a viris impudicis &c.

11. Φοιμιοῦσι.] An *Φοιμίσσας*? G. Hic tria notabis mulie-

λίδας, καὶ Λαχάρας [1].

'Αειτμητάμνω [2]. Ὑπὸ ἀείτων κρατύμνω, ἢ δύνω, ἢ ἑτέρων τινῶν χαλίτων.

'Αειτολαχία [3]. βοτάνη τις.

'Αειτοφύλλιον [4]. βοτάνη.

"Αειτον [5]. Τὸ πρωϊνὸν ἀκρατισμόν. ὃν ἡμεῖς λέγομεν "Αειτον, τοῦτο ὁ Ποιητὴς καλεῖ Δεῖπνον. τὸ δὲ δεῖπνον, Δόρπον.

'Αειτοπομία. εὐνομία. "Αειτον γάρ, τὸ καλόν.

'Αειτ©. μέιτ©. ἴξαρχ©. ἐξοχότατ©.

'Αειτοτίχης [6]. ὁ ἐπὶ τῇ τίχῃ λεήσιμ©.

'Αείφυλλ©. ἔνομα [7].

'Αειχτὸς [8]. ἀείτω ὤφελ.

'Αειτ-

bris naturæ nomina, *φερμιστής*, *βατιλίδας*, *λαχάρας*, quorum primum *Guyetus* in *φερμίστας* mutat, reliqua duo in *βατιλίδας*, *ἰχθύας* mutanda arbitror. Atque ſic habebis *formillos*, *batillas*, *fecillos*. PERGER. Cave quid mutes. Ariſtoph. *Eccleſiaz.* ν. 97.

Ἀτελεσταρχῶν δείξει τ' Φερμίστου.

Rejecta veſte cujus oſtenderat. Schol. *Φερμίστου.*] τοῦ ὑπ© δύτου ἱμ. αὐλητοῦ > τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Quæ deſcripſit Suid. in h. v. Mecum ſentit *Kuſterus*. De *Phormiſio* idem Schol. ad *Ran.* ν. 996. Nomen fluxit ab impuro quodam *Phormiſio*; cujuſmodi forte fuit, contra quem Dinarchus olim ſcripſit, cujus mentio apud Suid. in Ἠλιαδρήμιον. Conf. *Not.* ſeq.

1. *Βατιλίδας τὴν Λαχάρας.*] L. *λαπάρας*. IS. VOSS. Ἀπὸ τ' Βατιλί© ἰχθύος fortaſſe. An & *Λαχάρη* meretricis nomen? An π©ὸ τὸ *λαχάνου*, ſeu *χαίρου*, id eſt, *χάιρων*? GUYET. Ad hunc ſenſum conf. infra in *Λαχανίου*. Sed prior *Guyeti* conjectura veritas eſt. Conf. in Voc. *Βατιλίδα*. Dictis ſuffragatur *Hemſterhuſius* Noſter, his verbis: „ Mirror, inani opera ſollicitari *Φερμιστής*, *Βατιλείδης*, *Λαχάρης*, nec videſſe homines eruditos, quemadmodum virorum infamium nomina ſunt, quibus a Comicis, *ὁ πυγισ*τὴς ſignificatur, ſic perinde talibus uſos fuiſſe ad indicandum τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

2. *Ἀειτομητάμνω.*] Vid. inſ. v. *Ἀειτοπομία*, poſt *Ἀειφαλές*.

3. *Ἀειτολαχία.*] De ea Dioſcoridea, Theophraſtus, Plinius, non uno loco.

4. *Ἀειτοφύλλιον.*] Ab *Ariſtomene* dictum, forte Meſſenio filo. Sæpe herba, vel planta, nomen ab inventore aut amatore accepit. Vid. ſup. in *Ἀγαμηστόρια*, *Ἀλεξάνδρ©*, *Ἀντιγόνιον*, &c.

5. *Ἄειτον.*] Vid. Schol. *Iliad.* B. 381. & Ω. 124. & Heſych. in v., *Δόρπον*, v. *Δίιπνον*, &c. Conf. P. Keuchen. in D. Joan. *Euang.* XXI. 12.

6. *Ἀειτοτίχης.*] Pindarus Deum hoc nomine inſignivit, non quidem in iis, quæ ad ætatem noſtram pervenerunt, carminibus, ſed in aliis, quæ interciderunt. Diſcimus hoc ex Plutarcho *de ſera Numinis Vind.* p. 550. ubi ait: *Πίνδαρ©* ἱσυχάσ(ε, *Ἀειτοτίχαν ἀπαλλάξ©* τ' *ἄρχοντα ἐκεῖν*. τον Θεὸν. Idem *Symſ.* L. I. c. 2. p. 618. *Πίνδαρ©* τ' Θεὸν *Ἀειτοτίχαν ἀφοσιοῦται*. Vide eundem in *Præc. Polit.* p. 807. & *adverſ. Stoic.* p. 1065. Patres quoque Græci eodem nomine Deum appellarunt; ut exemplis aliquot oſtendit Suicer. in *Theſ. Eccl.* Sed non obſervavit, Patres vocem hanc a Pindaro mutatos eſſe. H. Steph. & R. Conſtantin. in Lexicis ſuis, vocis *Ἀειτοτίχης* ſolum Gregorium Nazianz. laudant auctorem. KUST. Habet Hierocl. *Comm.* in Pyth. *Aur. Carm.* p. 14. & ſæpe Baſil. Vide T. I. p. 11. D. T. II. p. 24. B. 36. B. &c. ABRESCH.

7. *Ἀειφυλλ©. ἔνομα.*] L. *ἔνομα κύριον*. Fuit enim quidam *Ariſtyllus*, qui ſoluta oratione *Ariſtologiam* conſcripſit. Plutarch. de *Pythia oraculis*. SOPINGIUS. Forte *ὑποκορισ*τικὸν παρ' *Ἀειτοφάνει*. Eſt autem *ὑποκορισ*τικὸν τ' *Ἀειτοκλέ*ους. HEINS. Ex Etymologo ita ſupplevit Cl. *Heinſius*. Sed audi *Mauſſacum* ad Harpocrat. in *Ἀείτυλλ*ος: „ *Ariſtylla* (inquit) Ariſtogitonis ſoror: ut *Ariſtyllus* proprium viri nomen. Heſych. *Ἀειφυλλ©. ἔνομα*. ſupple *κύριον*, viri proprium nomen. Supra monuimus, hæc indiſcriminatim & promiſcue apud Grammaticos poni, *ἔνομα* ſolum, vel *κύριον* ſolum, ut Latinorum *proprium nomen* deſignent. Porro Heſychii verba de Ariſtyllo, Poëta obſceno & *αἰσχρογρ*άφῳ, intelligenda ſunt. Vid. Ariſtoph. in *Plut.* [ν. 314.] „ *Concionantibus*, [ν. 643.] & ejus Enarratorem. „ Confer omnino Suidam, & Euſtath. p. 989. Verbo monendum, Ariſtyllum, a *Sepingio* memoratum, *Aſtrologiam* ſcripſiſſe, ſecundum Plut. l. c. p. 402 *in fin.* Idem *Conjug. Præc.* p. 145. Ariſtyllæ feminæ meminit, ad quam ſcripſit Timoxenes. Ceterum *ἔνομα* pro *nomine proprio* abſolute ſæpius apud Heſych. Vide tantum in v. *Σύνθ*ετον.

8. *Ἀειχτὸς.*] An *Ἀειτυνὶς*, ut *Διατυνὶς*? quod vide. SOPING.

9. *Διπλάμβου.*] L. *διπλάμβ©*. JUN. Vid. ſup. *Ἀεγωνιστ*-

Ἀειτφαλὶς. μεγάλως σφαλλόμενον.

Ἀειτυκρατία. Ὑπὸ ἀείτων διακύμνω [9], *γεωπείων, ἢ ἄλλως πῶς ἀγαθῶν.*

Ἀειφερδία [10]. δῆλα.

Ἀειφερδὲς. ἄγαν Φανερόν.

Ἀριτερὸν. Φυτὸν τ' [11] *εἰς τοὺς καθαρμοὺς π©ολαμβανομένων.*

Ἀριτόδειπνον. ὅταν τὸ ἄειτον τοῦ δείπνου συνάψωσ(ν.

Ἄριχα [12]. *ἄρρεν π©όβατον.*

Ἀρίχη [13]. *γλίχῃ*, *ἐπιθυμεῖ.*

Ἀριχτῶν [14]. *ἐνδεῶν ζητῶν.*

Ἀρίβη [15]. *ἡ λίσανα, ὑπὸ Σύρων.*

Ἀρίων [16]. *ὁ ὑπ©. Ποτειδάν©ος υἱός, καὶ μιᾶς τ'* [17] *Ἐριννύων.*

Ἀρ-

φρων, cui vocí convenit expoſitio.

10. *Ἀειφερδία.*] Ex *Iliad.* Ψ. 240. Seq. v. *Ἀειφερδὲς*, *Ibid.* ν. 326.

11. *Ἀειτερίον. φυτόν τ'* &c.] L. *φυτῶν τ'* &c. SCALIG. A ſiniſtra ad dextram talis circumibat luſtratio. SOPINGIUS. Forte legendum: *Ἀειτερίοις, φυτῶ*, vel *φυτῷ τε, οἷς τ. κ. παραλαμβανομένοις*. Euſtath. ad *Odyſſ.* Φ. *ſub fin.* five p. 1935. *Ἰσὸν* [2], *ὅτι ἡ μάνη λέξ. ἐκ τοῦ ἐγίνατο καθαρμοῖ, καθὰ σύνηθες ἐγένθ(ν, ὡσὰν γὰρ φυτὸν τινα οἱ τῶν, χθονίοις ὧν. Ἀειτερίοις γὰρ, φυτῷ, καθὰ Παυσανίας, ἐπιτάθηκε τοῖς καθαρμοῖς.* Si quis vero *φυτῷ τ'* &c. malit, me non valde habebit repugnantem. Hæc olim. Eundem Euſtathii locum obſervaverat Cl. *Kuſterus*, legens: „ *Ἀειτερίοις. φυτῷ τ'* &c. *Ariſteron, „ planta ex illorum numero, quæ ad luſtrationes adhibentur.* „ Eſt autem [ſic pergit] eadem herba, quæ ab aliis *ἐλ*„ *τερίῳ* dicitur. Vid. *Not.* Rentorfii ad Poëma vet. Gra„ cum *de Viribus Herbarum*, editum in *Bibl. Gr.* J. A. Fa„ bricii, L. III. c. 26. p. 641. „

12. *Ἄειχα.*] *Aries.* ab *ἄρσις*, ſeu *ἄειρ*. GUYET. An pro *Ἀείχα*, legend. *Ἄρνα*? VORST. An, ut Rutgers. *Var. Lect.* III. 9. *Ἀείγα*, p. 227. Vid. Scalig. *Conject.* in Varron. p. 428. [p. m. 42.] Martin. p. 75. [in v. *Aries.*] SCHR. *Ἀείχα* non eſt caſus quartus, ſed ipſe Nominativus accentuandus in ultima: *Ἀειχᾶ. ἀμέλ. ασ©ῶν: agna: σεις*, l. c. *ἀειχίς*, & plene *ἀάειχίς*, *malli lanugine prædita*. Infra: *Βά. ειχοι. ἄρνι, agni.* PERGER. „ *Ἀείχα* Gloſſographorum „ more in accuſandi caſu ponit, prout apud veterem ſcri„ ptorem repererat. Rectus vero eſt *Ἀείξ*, unde *ἄειχ©*: „ ut ab *ὄτεξ*, *ὄτεχ©*. Ab *ἄειξ*, abjecto ν, fit, *aris*, five *ares*; unde *aries*. „ Ita *G. Voſſius* in *Etym.* v. *Aries*. Conf. eund. in v. *Aruſpex*, & Heſ. ſup. in *Ἀρι©*. *Ἄειγα* legit etiam Cl. *Waſſe*, in literis ad Kuſter.

13. *Ἀείχη.*] Infra *Ἀρίχη*. IS. VOSS. Utrumque corruptum videtur ex *Ὀρέγῃ*. Vid. Kuſter. *Anti-Grenov.* p. 35. Eadem corruptela eſt in *Ὀρεχάτῳ*: niſi potius hoc ſit pro *Ὀρεγνάτῳ*.

14. *Ἀειχτῶν. ἐνδεῶν ζητῶν.*] Afterſco locum notaverat *Sepingius*. Videntur nonnulla excidiſſe, verba ſcil. fragmenti ex quodam Comico, in quibus τ' *ἰμαλέων ἐνδεᾶ* memoretur. Ut autem *Ἀείχη* in præced. gloſſa ex *Ὀρίγῃ* depravatum, ita forte *Ἀειχῶ* ex *Ὀρεγνῶ*, quod eſt pro *ὀρέγω*, ut *σκιδνᾶ* pro *σκίδν*, *πιτνᾶ* pro *πίτν*, &c. An vero pro *ἐκείνου* ſcriptum fuerat *ἐκτίνου*? quando *Ἀειχίδου*, aut ſimile quid, cogitandum, pro *Ὀρειλίου*, quod infra *ἐνδεοῦ*, ut *Ὀρέξις*, *ὀφείλημ*. Hæc olim hariolabar. Malim nunc cum Cl. *Kuſtero* hanc gloſſam referre ad v. *Ἀβρίχας*, quod infra exponit, *οἷς ὑφ© ἀναβαίνων χειρὶ πᾶς τις ποιεῖ*. Conf. in v. *Ἀνελιπαβάς*.

15. *Ἀειτὸ, ἡ λίσανα ὑπὸ Σύρων.*] Putabam *λάχανα*, ex IV. *Regg.* IV. 39. PERGER. *Ἀειτὸ*, אֵשֶׂב. Supra: *Ἀειλὰ, λίαν*. SOPINGIUS. *Ἀειτὸ*, אֵשֶׂב Chaldæis, quos hic cum Syria confundit, ut & אֵשֶׂב eſt *ὁ λίαν*, non *ἡ λίανα*, multo minus *οἱ λίανα*. Sed Chaldææ linguæ imperitos terminatio, quæ primitiva eſt Hebræis in plurali, hic decepit: nam אֵשֶׂבִים Hebræorum eſt, & plurale. Hebræorum אֵשֶׂב & אֵשִׂים efferunt Chaldæi. HEINS. Ab Hebraico אב. Vid. ſup. v. *Ἀειλὰ*. KUST. Reſpexiſſe videtur Heſychius (vel potius Gloſſographus ille, unde ſuas voces Hebraicas hauſit) vocem אשישות quæ *lecanam* denotat, ut *Geneſ.* XLIX. 9. in Targum Hieroſol. Codex Reg. Libri *Num Hebr* p. 151. *Ed. Martian.* *Ἀειτὸ, λίαν*. Forte ut p. 127. *Ἀειλὰ λάν*. Aut pro *Ἀειλὰ*, quod ſup. *λίαν. Expoſitio* tamen *MS. Nomin. Hebr.* *Ἀειλὰ, λίαν. ἢ ἔνομα βαστιλικ. Pergeri* conjectura, etſi minus probanda, elegans tamen eſt. In loco enim quem adfert, pro Hebr. אשת LXX. *Ἀειτὸ*, quod alii *ἀγκυλόκωπα* interpretati ſunt, ſecundum Theodoretum, & Procopium p. 285. *Ed. Meurſ.* Sic & Lexicon Origen. p. 191. *Ed. Martian.*

16. *Ἄειων.*] Vid. Pauſan. in *Arcad.* c. 25. [L. VIII. p. 650. *καὶ ἵππον τ' Ἀείωνα.*] KUST. Vid. Inf. in *ἵππ©*. *Ποτειδῶν*.

17. *Καὶ μιᾶς τ' Ἐριννύων.*] Pauſan. loc. laud. [p. 649.] Arionem non facit fillum Erinnyos, ſed Cereris, cognomi-

'Αγχίδης μαιμώ⊙. [1]. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλοις πονοῦντων καὶ μοχθοῦντων. οἱ δὲ 'Αγχίδης πολλὰ πολεμήσαντες ὑδρίαν νίκην ἴδιαν ἔσχεν.

"Αγχαλλα [2]. λήκυθ, καὶ σκάφη ἐξ ὑάλου σβέλεσμα. οἱ δὲ, ξύλα ξηρά [3].

'Αγχαλάη [4]. σβεσμαλᾶν. μύζειν.

'Αγχάμ [5]. τὸ ῥάμμα, ᾧ τὰ τήμενα ἐπιπλέκουσιν αἱ ἀμφόδυμαι.

'Αγχαλέη [6]. ξηρόν. ῥυτόν.

'Αγκὰς κυῆ [7]. 'Αγκαδικὸς πῖλ⊙. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ.

'Αγκεῖ [8]. περιπαρεῖ. βαθεῖ. Εὐριπίδης Πηλεῖ.

"Αγκυλα [9]. ἀόν. Κρῆτες τὴ ὄρνιχα.

'Αγκὼς [10]. ταχύς.

"Αγκων [11]. δεξιτόν. αἱρετώτερον. ἰκανόν. ἔτιμων [12].

'Αγκᾶς. δέκατος, ἱκανός.

'Αγκεὶ [13]. σχολῇ. Μακεδόνες.

"Αγκ⊙ [14]. ἄγκισμα. βούθεια. ἢ τὸ παιώνιον [15]. καὶ τὸ ζῶον [16]. καὶ ἱέρεια [17] ἡ 'Αρτέμιδ⊙.

'Αγκτία [18]. ἡ ἢ δεκατευομένων παρθένων πλεκτή [19].

'Αγκτεύει [20] δὲ, τὸ καθιερῶν.

'Αγκτὴ [21]. ἡ ἢ ἄρκτη δορά.

"Αγκι⊙. ζῴδιον ἐν ὑδατῷ. μεσημβρία [22].

'Αγκτοῦες [23]. βοῶται εἶδος. καὶ ἄστρον.

'Αγκτοῦος. δεκτὸς τόπος. ὅθεν, τοῦτο καὶ οἱ ἐντὰ ἄπειρ ὁμοῦ καλεῖται 'Αγκτοῦες, ἐπειδὴ ἐπὶ τὸ δεκτὸν καθαροῦ [24]. λέγει καὶ "Αμαξα [25].

'Αγκτάων [26]. βορέων τόπων.

"Αγκωα [27]. δίκτυα. λίνα.

"Αγ-

nata *Erinnys*. Rationem hujus cognominis ibidem legas licet. At Apollodor. L. III. tradit, Cererem cum Neptuno coivisse sub specie Erinnyos, & ex illo coitu natum esse Arionem. KUST.

1. 'Αγκίδης μαιμώ⊙.] Vid. Zenob. p. 42. Diogeniam. p. 179. & Erasm. Adag. [III. 2. 62.] *Arcades imitans*, & [III. 3. 27.] *Arcadicum germen* SCHR. Vid. Kuster. ad Suid. Eustath. ad *Il.* B. p. 302 & inf. in Τετράδι &c. unde patebit, illud ἄγκας, quod sequitur, frustra in ἄκρας mutari ab aliis.

2. "Αγκαλλα.] 'Αγκαλλα scribend. SALMAS. IS. VOSS. Emendetur Varinus in 'Εφεσίᾳ· Σίνλας καὶ τὰς τῶν Δικρείων, καὶ ὃ τῶν Αἰλιανῶν, 'Αγκαλλα. nam legitur ἀβάλλα. SOPINGIUS. Fallitur Vir Doctus. Phavorinus enim sua desciscit ex Polluc. V. 97. ἔστι ὃ τῷ ὠνῷ, ἐγκαλῶ, &c. ἐνόντα &c. ἀγγλαι (ita enim legendum) καὶ ν. Δ. α. δ. τ. Α. βάλλα. Et parum abest, quin ita pro 'Αγκαλλα legendum pronuncietur in Hesychio, quod ad primam interpretationem: non multum enim differunt κ & χ, præsertim in MSS. Mox pro ὑάλου, quod est in Editt. & Phavor. *Scaliger* ὕαλα, ut recte Ed. Schrev.

3. ξύλα ξηρ.] Vide mox 'Αγκαλίαν, & "Αγκυλα, ut & Καρκαρεῖς, Κάρκαρον, & Καρχαλίαι. IS. VOSS. Conf. Hesych. in Καίκασα, Καίκαλα, Καίγανα (post v. Καθίκη) Καίκανον (post Κανίας) & in Καίβαρα.

4. 'Αγκαλᾶν. &c.] Pro σβεσμαλᾶν, μύζειν, scribe σβεσμαλμύζειν, *accinere calamo*. FERGER. Infra: Καίγκαλᾶ. χαλᾶμαι. &c. Vide autem, num τὸ 'Αγκαλᾶν compositum sit ex ἄγε, i. e. *magnus* supra, & χαλᾶν, quæ erudita Nobilissimi & Amicissimi *Bimardi de la Bastie* est conjectura.

5. 'Αγκάμ.] Ab ἄγω, ἄγκων, *arceo*, *coërceo*. G. Leg. 'Αγκᾶλα. IS. VOSS.

6. 'Αγκαλέη.] Vid. sup. in "Αγκαλλα, & inf. 'Ρυσόν.

7. 'Αγκαστόν.] 'Αγκὰς κυῆ scribend. SCALIG. SALMAS. SOPING. GUYET. IS. VOSS. KUST. Eustath. ad *Il.* B. p. 302. ex optimo Paulaniæ Lexico deperdito adfert: 'Αγκὰς κυῆ, ὅτοι 'Αγκαδικὸς πῖλ⊙ &c. Vid. sup. 'Αγκτάων, & inf. Κυῆ.

8. 'Αγκεῖ.] Hinc ἀγκεῖ derivat Meibomius in *Jusjur. Hippocr.* p. 15. SCHR. præeunte scil. Etymologo.

9. 'Αγκυλα. ἀόν.] Forte 'Αγκυλαῖον. SOPINGIUS. Vid. *Not.* in 'Αγκαλλα.

10. 'Αγκὼς.] Unde ποδαγκὼς. Sed hæc expositio non placet, ποδάγκης est pedibus *valens*, non *celox*. Sic αὐτάγκης, &c. GUYET. 'Αγκὼς pro 'Αγγὼς. Vid. 'Αγγύτας. IS. VOSS. Pro ὀργὶς, ut videtur *Kustero*. Conf. 'Αγγὼς, & 'Αγγὶς.

11. 'Αγκων.] Pro *ampio*, *spatioso*, Oppian. *Cyneg.* I. 182. ἄγκων σῖτος. Adde ϛ. 401. & L. III. 174. 185. ABRESCH.

12. Ἔτιμων.] Vid. sup. in v. 'Ανθών.

13. 'Αγκὶ.] Dicitur etiam ἀγκὶ⊙ pro ἀργὶ⊙. SOPING. Huic Notæ *Il Vossius* adscripsit: „ *Inepte.* ἀγκὶ⊙ *enim est* ἀργὸ⊙. „ Ob *Schrevelii* ineptias ita vapulat *Sopingius*, qui in Codice suo, quem ante oculos habeo, verba illa notaverat e regione sequentis vocis 'Αγκ⊙, quod τὸ ζῶον inter alia explicat Hesychius. At vero cum 'Αγκ⊙ & 'Αγκω eodem versu ex hibeat Ed. Hagen. hinc stupidus Editoris error, ut alibi sæpius. *Sepingius* adjecerat quoque: „ *Thren.* III. 9. *& alibi in Scriptura.* „ Unde patet verum esse quod dixi. 'Αγκ⊙ enim ibi conjungitur cum leone. Iterum sequenti vocabulo 'Αγκ⊙ contrario errore subjicitur: „ Id est, *Cessatio, cessamentum.* „ Quod utique ad 'Αγκὶ⊙, σχολὴ, pertinet.

14. "Αγκ⊙.] Scribe "Αγκι⊙. HEINS. 'Αγκ⊙ pro ἄγκισμα, &c. dubio vacat. Neque in 'Αγκὶ⊙ mutandum, quando notat ζῶον. Vid. *Not.* præced. & mox ipsum *Heinsii* exemplum. Scilicet in variis locis V. T. 'Αγκὶ⊙ occurrit, pro quo alii ἀγκ⊙, sine τ, ob euphonism. Et sic maxime Vaticanus Codex. Utramque scripturam probat Eustath. ad *Odyss.* E. p. 1535. 14. & Suidas. Recte itaque *Kuster.* adscripserat: „ 'Αγκ⊙, ἐκ τοῦ φ. „ Scil. in priori sensu. 'Αγκὶς exhibet H. Steph. Thes. I. 536. *sub fin.*

15. Παιώνιον.] Leg. παιώνιον, i. e. *remedium*, sive *medicina*. Vid. v. Παιώνιον, & Παιώνια. KUST. An hæc significatio pertinet ad v. "Αν⊙, quod supra explicitum confuderit hic cum "Αγκ⊙? Ut autem h. l. παιώνιον, per ο, scribitur; sic inf. Παιώνης, —— ἰατρὸς, pro quo deinde Παίονος.

16. Τὸ ζῶον.] Etsi. LIX. 11. Στοιβάζων δὲ ἄγκ⊙, καὶ ἀς ἄβατος &c. HEINS. Intellige ursam; quæ alias ἀρκτ⊙ dicitur. KUST. Vid. *Not.* penult. & conf. v. 'Αγκὶ⊙.

17. Ἱερεία ἡ 'Αγκιαδ⊙.] Hoc tale est. Virgo apud Athenienses nuptura prima nocte sacrificare Dianæ cogebatur, quod ἀγκιάδιον dicebant. [Vide mox.] Quæ autem ita purgata erat, 'Αγκὶ⊙ dicebatur. HEINS. Rescripsi ἱέρεια, i. e. *sacerdos Dianæ*: ut correxerat etiam *Kuster*. Vide Suid. v. 'Αγκὶ⊙, ibique Kust.

18. 'Αγκτία.] Ἡ ἢ ἀγκιδοκρίδων παρθένων τελετή. 'Αγκιδίου ὃ, τὸ καθιερῶν. Sic locum emendat Meursius *Pop. Att.* p. 24. & *Grac. Fer.* p. 67. Fiebat enim hæc consecratio circa annum ætatis puellarum decimum: unde & δωωτάδιον, idem quod δωωτάδιον. Vid Harpocrat. [in utraque voce, ibique Mauffac.] Kust.

19. Τελέστη.] L. τελετή. HILL. FLOR. MEURS. (*l. c.*) HEINS. FUNGER. BRUNO. IS. VOSS. Correxerat ita Phavorinus: nec aliter Casellianus, a *Friesio* citatus. Vid. sup. in 'Αναίρεσιν, & H. Steph. *Thes.* I. 540.

20. 'Αγκτεύει.] L. 'Αρκτεύων. G. MEURS. (*l. c.*) HEINS. JUN. IS. VOSS. Leg 'Αγκιάων. Quid sit autem ἀγκιάδιον, elarius & plenius explicat Harpocratio v. 'Αγκτεύειν. KUST. Vid. inf. v. Δωωτάδιον, FLOR. SOPING. Virgines apud Athenienses dicebantur ἀγκτεύειν, cum Dianæ initiabantur, & sacra quædam peragebant. Responsum enim erat oraculo, ob ursam interfectam, quæ Dianæ erat sacrata, non prius eessuram pestem, quam virgines Deæ dicarentur, antequam viro congrederentur. unde & puellæ ipsæ ἄρκτοι, *ursæ*, appellabantur. FUNGERUS. Vid. Schol. ad *Lysistr.* p. 14. qui fuse ritum hunc explicat. IS. VOSS. Scholiastæ, tunc inediti, verba exhibet Kusterus ad Suid. in v. 'Αγκὶ⊙. Comici locus est ϛ. 646. ubi *Florent*, Hesychium citans, τελετὴ, & ἀγκτεύειν pariter corrigit; quod hypothesi vitio perperam expressum in *Anecdot. Welf.* Conf. Lexicon MS. *Biblioth. Coisiin.* p. 607. *Ed. Montf.* Etym. M. in Διακατόσιον. Meurs. *Spicileg.* ad Theocr. p. 152. & inf. v. Ἐπαγκτίζει.

21. 'Αγκτὴ.] L. 'Αρκτῆ. SALMAS. Scrib. 'Αρκτῆ, cum circumflexo: est enim contractum ex ἀρκτίη. Sic λοιπῆ, ἀλαπτῆ, &c. KUST. Sic & H. Steph. *Thes.* I. 240. E. 'Αρκτῆ est *Ursina*, sc. peilis. De ellipsi vocis δορὰ in similibus, vide L. Bos *Ellipss.* Gr.

22. Μεσημβρία.] Scribend. fortasse, μεσημβρίᾳ ἀνθεμίδων. G. Scribe: ἐναντίον τῇ μεσημβρίᾳ. Eratosthenes, inquit Varro *de Re Rust.* [L. I. c. 2. *sub init.*] orbem in duas partes maxime secundum naturam divisit, *ad meridiem versus*, & *ad septentriones*. HEINS. "Αρκ⊙. μεσημβρία. Sic & infra: Πρὸς ἑσπέραν. πρὸς μεσημβρίαν. Sed scribendum hic est σεσημβρινόν, & πρὸς σεσημβρίαν. PERGER.

23. 'Αγκτῦ⊙. βοῶται εἶδ⊙.] Oloscorid. l. IV. c. 106. 'Αρκτοι, οἱ ϛ. 'Αρκτοῦρο⊙ &c.

24. Καθαροῦ.] Lego καθαρά, i. e. *vergit*. KUST. Sic & *Jf. Voss.* Conf. *Not.* seq.

25. Καὶ ἅμαξα.] Hom. *Odyss.* E. 273.

Ἄρκτον θ', ἣν καὶ Ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Schol. καὶ Ἅμαξα καλεῖται ὁ 'Αρκ⊙. Eadem verba leguntur *Il.* Σ. 487. ubi Schol. Ἄρκτον δὲ βόρειον· οὐ τὴν ἄρκτον καλοῦσι. αὕτη τε ἡ μεγάλη, ἡ καλουμένη καὶ Ἅμαξα, ἀφ' οὗ ἐν ἁμάξῃ τύπον κατασχόντες. Conf. Harpocrat. ibique Mauffac. & Valef. At fine dubio hæc repetit Hesych. ex Vocabulario Sacro. Sic enim Gloss. MSS. ad *Jf.* IX. 9. 'Αρκτῦρον, ἀστέρα, φλόγα. ἀφ' οὗ καὶ οἱ ἐν τῷ ἄστρῳ ἀστέρες ὁμοῦ καλοῦνται 'Αρκτοῦρο⊙, ἐπειδὴ καίονται. (sic) λέγει ὃ καὶ Ἅμαξα. Quæ ex Hesych. supplenda. Conf. in v. Θέλυμν, in fine hujus Lexici.

26. Ἀρκτῶων.] Bafil. T. I. p. 28. Α. λὸ ἢ ἀρκτῶων τόπων ἐστὶ τὸ ἔσχατον πρὸς. Idem ἀστρον ἀρκτῶον, p. 4. E Adde p. 52. E. & 67. C. ABRESCH.

27. "Αρκωα.] Sic Oppianus ἄρκια, pro ἄρκυια. SOPINGIUS. Pro λύκα legend. λίνα. Schol. Euripid. p. 248.

"Αρκυς. Δίκτυα τὰ ὁρὸς θήρᾳ [1]· θηρευτικά.

"Αρυλλα [2]. δίκτυον.

"Αρυμα. ἀκεῖς, ὑπὸ Περγαίων.

"Αρυσσ. μεσαίπυλον [3]. καὶ γυναικεῖον κεκρύφαλον.

"Αρυς. δίκτυον [4].

"Αρυστ [5]. δικτύοις.

'Αρκύστρα [6]. οἱ τόποι, ἔνθα αἱ ἄρκυες πήγνυνται.

'Αρκύων. δικτύων. βρόχων.

'Αρκυωρεῖν [7]. φυλάσσειν τὰς ἄρκυς.

"Αρμα [8]. ἅρμα, κερῆχα [9], δίφρος. πόλις Βοιωτίας [10].

'Αρμαΐας [11]. φάς.

'Αρμαλιά. ἡ τροφή.

'Αρμαλιᾶς ἔχων [12]. ὁ τῇ τροφῇ τῇ σχοινίᾳ ἀμπεφιγμένος. ἢ τροφίτης, καὶ θρεπτικός.

'Αρ-

'Αρμαλιεύ [13]. ἡ τροφεύ. τροφὸς [τὸ] ἁρμόζειν [14]. καὶ ἰσχυροποιεῖν τοὺς μῦλλη.

'Αρμάτειον [15]. μέλος. εἴπει δὲ ἡ ἡ 'Αθηνᾶς νόμου. ἄλλοι τὸ παχύ, ἀπὸ τοῦ ἅρμα μέλος.

'Αρματηλάτης [16] ἡνίοχος.

'Αρμαξοχία [17]. αἱ ἡ τροχῶν ἐν τῇ γῇ ἀποχαράξεις.

'Αρμαξοχόν. ἡ ἡ τροχῶν ἀποχάραξις.

'Αρματοπώλης. τέκτων. ἢ ἁρματοποιός [18].

'Αρμεθεῖς [19]. οἱ πατρίδαι ἐν κύκλῳ [20].

"Αρμενα [21]. τὰ ὁρὸς τὸ ὑποκείμενον πρᾶμα ὀπτὰ πίδια καὶ ἁρμίδια. τὰ ὑγιᾶ, καὶ ἡμοσωμία.

"Αρμενον. Φάλιον [22].

"Αρμη [23]. λθυκή. καὶ συϊοδὲς σύμαλος. ἁρμογή. ἔχω τίνα, καὶ Φωκᾶς.

'Αρμογλύσσας [24]. ἄνδρ πάντα.

'Αρμόδια. οἰκεῖοι. συγγενεῖς. Φίλοι.

'Αρ-

TH. MUNKERUS. Vid. Harpocrat. in 'Αρτυναῖς, & Suid. qui λίνα, ut Phavor.

1. Πασὶ δ' ὦ.] Addc ἄρκυσι. Tzetz. in Lycophr. p. 23. BRUNO. Etym. M. 'Αρκυς. διὰ διὰ τοῦ παχὺ κοινὸν, ἢ ἰσάκις τοῦ διὰ τοῦ λιθῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀείδω, &c.

2. 'Αρυλλαν.] Sic διὰ μέλος, ἀλλὰ λλ. SALMAS.

3. 'Αρυσσ. μεσαίπυλον.] Forte διὰ τοῦ hic intercidit. Vide Jan. Vlitium ad Gratii *Cynegct.* v. 28. PERGER. Conf. sup. 'Αρύω (post v. 'Αρύτων) & 'Αρυτὴν, item v. 'Αρτύλλαν.

4. 'Αρυς. δίκτυον.] Vid. Æschyl. p. 210. Harpocrat. p. 47. Erasm. Adag. *In dasses inducere*, p. 355. [Jun. *Cent.* VII. *Ad.* 59.] SCHR. Abusive Eurip. *Med.* 1278. ἐξῆγες ὥσπερ ἀνδρὸς θηρίων ἕρκος. & translate Æsch. *Agam.* v. 1125. ἄρκυς ἐν ἐνδύτῃ. ABRESCH.

5 'Αρυστ'.] Ælian. *Var. H.* l. 1. BIEL.

6. 'Αρκύστρα.] Compos. ex ἄρκυς, & τόπος, τόπου, τοπὸς, θρυπτικὸν. G. 'Αρκυστάσια legit *Pricæus*. Sed *Salmas.* legit θρυπτικὸν. Vid. Æschyl. p. 130. & 275. SCHR. Scribe 'Αρκύστρα. Æsch. *Perss:* [v. 97.] φιλόφρων γὰρ σαπύλα τὸ στόμα, τοῖσιν βροτοὶ οἷς θρυπτικά. HEINS. L. 'Αρκυστάσι. IS. VOSS. 'Αρκυστάσια *Pricæus* ad Apulej. *Milef.* VIII. p. 404. correxerat, quia Pollux l. V. c. 4. *fegm* 32. 'Ο τόπος ἐν ᾧ (αἱ ἄρκυες) ἵστανται, 'Αρκυστάσιον. ubi *Kühnius:* „ Hesych. 'Αρκύστρα, quod a τόπος accerfunt nonnulli, id- „ que firmat Xenophon [de *Venat.* p. 984.] dicens: τὰ „ δίκτυα τοῖς ὀρεσι τὰ τόπου. Perinde igitur fuerit, five θρυπτικὰ, five θρυπτικὸν vel θρυπτήριον dixeris. „ At ibid. *fegm* 36. *Jungermannus* malo 'Αρκύστρα in Hefychio legi ftatuit pro 'Αρκύστρα: quam lectionem *Heinfius* ex Æfchyli loco bene adfcrit. Et fic *Janus Vitius* ad oram Hefychii, quem poffideo; nec non *V. D. in Cod. Weſſ.* Addo cluídem Tragici *Eumenid.* v. 112. ἐν μέσοις θρυπτήροις ἅρπης. Vid. ibi H. Steph. Et *Agamemn.* v. 1384. σημαίνῃ θρυπτῆρα, *cladis eorrirtulum*· ubi *Stanleyus* pariter 'Αρκύστρα dixit, *retiarium machinam.* ubi vid Schol. His ante aliquot annos fcriptis, prodiit Cel. A. Schultens *Comm.* in *Job.* qui eadem fere loca notavit ad c. V. 5. p. 139.

7. 'Αρκυωρεῖν.] Vid. Harpocrat. in 'Αρκυωρεῖν. & Suid. in 'Αρκυς. Xenoph. de *Venat.* p. 983. 984. 986.

8. "Αρμα.] Mofchop. "Αρμα, ἱππάς, τὸ τέθριππον· "Αρματα δὲ, πλοῖαδικὰς, τὰ ἅπλα. MUNKER. Rectius "Αρμα, cum fpir. aſpero.

9. Κερῆχα.] An *currum* defignat? *Carruca*, quo ufus Martialis aliquoties. SOPING. Vid. Martin. in *Carruca*, & Meurf. & Freinsi *Gloſſ. Gr.* in *b. v.* G. J. Voſſius in *Etymol.* κερῆκα exhibet. Conf. omnino Gloſſ. Vett. Verbor. Juris in "Αρμα, & inf. in 'Ρυθίον. Gloſſæ ad *Aſt.* VIII. 38. "Αρμα, ἅρμα, κερῆκα. pro quo κεῖκα in *Lib. Apocr.* Efdr. V. 55.

10. Πόλις Βοιωτίας.] Vid. Ælian. *V. H.* III. 45. de oraculo, Philippo reddito in antro Trophonii, φυλάττειν διὸ τὸ ἅρμα. quod reperit Valer. Maximus L. I. c. 8. ext. 9. *Quadrigam* vertens; ut modo ex Mofchop. vidimus. Legc ibi Cl. Torren. *Not.* Schol. *Il.* B. 499. five Cæ. v. 6. "Αρμα, πόλις ἢ Βοιωτίας, &c. Sic & Etym. M. Conf. Strab. l. IX. p. 404. & inf. Δι' ἁρμάτων.

11. 'Αρμαΐας.] Phavorin. & H. Steph. *Ind.* 'Αρμ. cum ſpiritu aſpero.

12. 'Αρμαλιᾶς ἔχων.] Etymol. ἐχθρὸν. malc. IS. VOSS. In Sybyrgii Edit. legitur: 'Αρμαλιὰς, ἔχθρὸν ὁ συλλήφορον. Alii 'Αρμαλίας. Vid. H. Steph. *Ind.* Nota in fine bujus Articuli vocem τροφίτης, quam Lexica ignorant.

13. 'Αρμαλιεύ.] Antholog. L. I. c. 32. p. 70. citante Suida:

Ὦν ἄπο πλουσίῃσι θύραις ἀρμαλιεύ.

Addo Apollon. Rhod. L. I. 399. & Theocrit. XVI. 35.

14. Πασὶ ἁρμοζον.] Πασὶ τὸ &c. refcripſi ex Etymologo. Illud vi uncinulis inclufum exhibet etiam Hackiana.

15. 'Αρμάτειον, μέλος.] Quomodo 'Αρμάτειον, μέλος ſignificet? Vide quid poſſit imperita diſtinctio: imperiti enim, & loci ejus quem hoc loco tangit Hefychius ignari, putarunt 'Αρμάτειον, μέλος ſignificare, unde ſurrepſit τὸ δὲ: εἴπει &c. Atqui conjungenda hæc funt, & delendum τὸ δὲ: 'Αρμάτειον μέλος. εἴπει ἡ ἡ 'Αθηνᾶς, &c. Locus igitur quem hic tangit Grammaticus ex Euripidis *Oreſte* is eſt, p. 248.

'Αρμάτειον ἁρμάτειον μέλος
Βαρβάρῳ θεᾷ,
Διὰ τὸ τὰς ἐφιππίους ἅρμα
Κίσσισβον &c.

Quod ſi quis malit ſcribere hoc modo: 'Αρμάτειον μέλος. εἴπει &c. ut deſint reliqua, non repugnabo. Placet tamen quod primo loco dixi. HEINS. Deſunt manifeſte quædam: ac vix dubitandum eſt, quin Criticus poſter primum locum dederit interpretationi, quæ ex Euripide petita eſt, 'Αρμάτειον μέλος. βαρβάρῳ θεᾷ &c. Puto igitur ſcripſiſſe, μέλος βάρβαρον ἐν Φρυγίοις. Εἶτα ⟩, inquiunt Critici, ἀπὸ Πλατωνικῆς τῆς Ἐκβάσ. τὸν δ' Ἀχαιικὸν ἁρματικὸν ἱκανὸν, ἢ ἐπὶ ἐπὶ ἁρματικὸν Φρύγιος ἀγωνίου τῶν μυστῶν τῆ Διὸς, μέλος τὸ ἐπιφθέγγετο. Vid. Schol. Eurip. p. 243. IDEM. L. 'Αρμάτειον. MUNKER Etymologi verba modo ab *Henſio* allata, & quæ ibidem ſequuntur Hefychianis paralicla p. 145. confer cum Scholiis Euripid. ad *Oreſt.* v. 1385. & Euſtath. ad *Il* X. p. 1276. cujus verba recitat Phavorinus. 'Αρμάτειον πρῶτον dixit Plutarch. *de fort. Alexand.* p. 335. & *de Muſica* p. 1133. ubi ἁρματίων. Cetcrum, quamvis illud ⟩ in Hefychio commode omitti queat, neſcio tamen an olla mutatione ſit opus; immo pitem diſtinctionem poſt 'Αρμάτειον, quam removcnt Schrevelius, rcfte retineri poſſe: ut retinui, præcuntibus antiquis Editt. Noo quafi ἁρμάτειον & μέλος idem ſonarent; ſed hoc ſenſu: 'Αρμάτειον, eſt μέλος quoddam. quando ſequentia prono alveo decurrunt: εἴπει ⟩ &c. Manet interim, reſpici Euripidis locum, ubi conjungitur 'Αρμάτειον μέλος. Attendat Lector, & ſentiet quid velim, immo mecum ſentiet. Conf. *Not.* in v. Ἀρμόδιος.

16. 'Αρματηλάτης.] Il. *Macchab.* IX. 4. BIEL.

17. 'Αρματοσχία [Vid. ſup. v. 'Αναστροχία.

18. 'Αρματοποιός.] Hom. *Il.* Δ. 485. Vid. inf. in Ἐπάρτα. Ita Ἁρματοιὸς, & Ἁρματοιγός.

19. 'Αρμεθεῖς.] Scrib 'Αρμεγίδαι. PERGER. Scr. 'Αρμεθεῖς, qui aſſueti ſunt curru vehi. IS. VOSS.

20. Ἐν κύκλῳ.] Forte ἐν Κύκῳ. SOPINGIUS. HEINS. JUN. *Animadv.* p. 398. Ἐν κύκλῳ, i. e. *vulgo, ſpectatim.* IS. VOSS. An *Cyclus* Epicus intelligitur? de quo Caſaubon in Athen. VII. 3.

21. "Αρμενα. . . . ὑγιᾶ καὶ ἡμο.] Vid. inf. 'Αρτυναῖς. & 'Αρτυμὸς, & ſup. 'Αρμίδιος. Conf. Suid. & Foël. *Œcon. Hipp.*

19. Φιάλιον.] Φιάλιον ſcribend. SALMAS. MEURS. (*Gloſſar.* in v. Φιάλιον.) SUICER. (*Theſ* in v. Ἐπωμίνιον.) Intelligit, ni fallor, velum in navi. Vid inf in Τυρὸς, & leg. Φάλιον. SOPINGIUS. Vid. Car. Du Freſne *Gloſſ.* in Φιάλη, Φιάλιον. An "Αρμενον, Φίλιον? ut mox: 'Αρμίδια. . . Φίλια. Vid. ſup. *Not.* in v. 'Αρμιάσασθαι. Sed non adſirmo. Infra: Φάσσον. τὸ λινὸν ἀρμένιον.

22. "Αρμη. λ. α. σ. συϊοδὲς σύμαλος. ἁρμογή.] *Bruno* ſic legit & diſtinguit: "Αρμα. λ. α. σ. τροχοειδῶν. † 'Αρμογὴ, &c. Utrumque placet. Prius eſt ex Erotiano p. 17. quod & *Iſ. Voſſ.* notaverat, qui τροχοειδὲς corrigit. Galen. *Gloſſ.* "Αρμη. ἢ οὐ γὰρ κυβερνᾷ βαφίς. 'Αρμογὴ vero apud Eupolidem, teſte Polluce IV. 57. idem quod ἁρμονία; de quo pluribus ex Philopono Suidas. H. Steph. *Ind.* retinet vulgatam lectionem, explicans συϊοδὲς, *coitus*, ſeu *commiſſura*; συϊοδὲς ἁρμογὴ, *corporis compages*. Nec quidquam imitat *Kuſterus*, adire jubens Erotianum v. "Αρμη. & Foël. *Œcon. Hipp.* De voce ἅρμη vid. etiam Cl. d'Orville ad Muſæum, v. 325. in *notiſſ. Ed.*

23. 'Αρμογλύσσας.] Sic Ed. Ald. Flor. & Phavor. At Hagen. Ed. 'Αρμογλυσσας. quod ſine dubio eſt ſphalma typo-

gra-

'Αρμόγαλα. τὰ ἀρτύματα [1]. Ταραντῖνοι.
'Αρμοδιὸς μέλ(ω) [2]. μάτεφ. ὁ τόπ(ος) ἁρμόδι(ος), ὁ πορνοβοσκός.
'Αρμοδιοτυπὶς. ὁμοίως ἢ ἴσως Δραχείδων.
'Αρμοδίω [3] μέλ(ει). τὸ ἐπὶ 'Αρμοδίῳ παιδὶ σκολιὸν ὑπὸ Καλλιφάτε, ὅτως ἔλεγεν.
'Αρμόζ(ει) [4]. συζθύγνυ).
'Αρμόσασα [5]. συμφωνοῦσα. συνακουομένη. ἢ κοσμοῦσα [6].
'Αρμοὶ [7]. ἀρτίως. ἰσχνῶ. ἐξαίφνης. παρασφάτως.
'Αρμώματα [8]. ἀρτύματα.
'Αρμονίας [9]. συμφωνίας. συνθήκας [10]. σπονδάς.
'Αρμονίαν [11]. ἁρμοσθὴν.
'Αρμονίης [12]. συζθύξεως.
'Αρμοστὴς [13]. ὁ πεμπόμεν(ος) ἐπιμελητὴς εἰς ὑπήκοον πόλιν. καὶ λίθοι δύο παρὰ τῷ αὐτῷ [14] τῆς φυλῆς πθίμενοι, 'Αρμοστῆρες λέγον).
'Αρμόσωμαι [15]. ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι, ἐπὶ ᾧ δύ-

graphicum: ut & *Kuſt.* notat, conferre jubens ſtatim v. 'Αρμόγαλα. Forte 'Αρμογλάσας dixit ἀπὸ κοινοῦ, quia in pluriſque linguarum *conjunctarum* inſtar apparet.

1. 'Αρμόγαλα. τὰ ἀρτύματα(ω).] L. ἀρτύματα. ab ἄρω. Vide quæ ſequuntur, 'Αρμώματα, & 'Αρμόλα. GUYET. Recte ἀρτύματα in Phavor. & omnibus Editt. præter Hagen. quam reſpexit Guyetus.

2. 'Αρμόδιος μέλ(ω).] Conf. mox 'Αρμοδίω μέλ(ει). Niſi malis diſtinguere: 'Αρμόδιος. μέλ(ω). &c. Vid. *Not.* in v. 'Αρμόσασα. μέλ(ω).

3. 'Αρμοδίω. μέλ(ει) τινὶ &c.] Vid. Diogenian. p. 194. [II. 68.] Meurſ. *Piſiſtrat.* p. 102. [*cap.* XIV.] SCHR. Hujus ſcolii principium erat: Φίλιππ' 'Αμύντα, ὅτι σε τίτνασα. Unde cum Græci feſtive aliquem a ſe ad convivium non vocatum eſſe innuerent, dicebant: *Armodium non cavet.* HEINS. Vid. Ariſtoph. Schol. ad *Acharn.* ϒ. 977. Athen. l. XV. p. 695. Suid. in οὐδεὶς ἐγὼ, & in Πάππ(ω). Conf. eund. & Heſych. in 'Αδιάτα μέλ(ει), & Pantin. in Apoſtol. p. 297. Repoſui 'Αρμοδίω μέλ(ει), ſine commate intermedio; ut Hagen. Ed. exhibet.

4. 'Αρμόζ(ει).] *Proverb.* XIX. 14. BIEL.

5. 'Αρμόζ(ει).] Interpretatus eſt haud duble locum *Proverb.* VIII. 30. Ἤμην παρ' αὐτῷ ἁρμόζ(ει). Aquila τιθηνοῦμενον, Theodotio [& Symmach.] ἐντρεχόμενον, verterat. In Hebræo eſt [ſ] quod *architecti* notionem involvit. HEINS. Eundem locum cum Heſych. conſulit Cl. L. Bos *Prolegom.* ad LXX.

6. Κοσμοῦσα.] Pindar. *Iſthm.* VII. 54. Χαίτᾳσι στεφάνοις ἁρμόζων. ABRESCH.

7. 'Αρμοὶ.] Vox Syracuſana aut Dorica exiſtimatur, quam ſpiritu tenui ſcribi contendit Theocrit. Schol. *Idyll.* IV. HILL. Vid. Schol. Lycophron. p. 23. MUNKER. Eroticus [p. 14.] ſcribit 'Αρμοῖ, & exponit ἰσχνῶ, μικρῶς; ex Pherecrate. Galenus: 'Αρμὸν. ὀξυτόνως. Δωριεῖς ἢ ἀπὸ λίθου. Apud Hippocratem ἁρμοὶ ſæpe invenio, ſed & ἁρμῇ alicubi. Heſychius tamen non ἁρμοῖ, ſed ἁρμοῖ expo- nit ἰσχνῶ. Ita H. Steph. in Eroticæ Lex. p. 119. VERWEY. Matthæus Sladus, Medicus Amſtelædamenſis Græce doctiſſimus, in codice ſuo (*Diſſimarii Medici*) ad Erotianum & Galenum notaverat: *forte* 'Αρμοῖ. Noſter infra: 'Αρμοῖ. ἀρίως. Æſchyl. *Prometh.* ϒ. 616. 'Αρμοῖ πάντα μοι &c. Schol. πανταχοῦ μοι μεθάρμοσε τὰ ἁρμάτα - - ἢ ὑποβὰς τὸ ἁρμόζειν &c. Schol. Theocrit. *Id.* IV. 51. 'Αρμοὶ. οἱ μὲν ψιλῶς, τὸ ἀθρόως καὶ πάντῃ συμμέτρως· οἱ δὲ δασυνοῦσι, τὸ ἁρμοστικῶς. Conf. Suid. & Etymol. M. Contra ἁρμοῖ. δασυντέον, pro πάντῃ accipit Euſtath. ad *Il.* A. p. 141. Adi quoque Foës. OEcon. *Hipp.* v. 'Αρμίοις.

8. 'Αρμώματα.] L. 'Αρμόσματα. IS. VOSS. Ex ſerie literarum ſcribendum foret 'Αρμόσματα. KUST. Vid. inf. v. 'Αρμοὶ, & ſup. v. 'Αρμόγαλα.

9. 'Αρμονίας.] Athen. p. 350. [351. E.] SCHR. Ezech. XXIII. 42. Lex. MS. Cyrill. Brem. 'Αρμονίαι. ἑορταὶ. BIEL. Adjectivi ἁρμόνιος(ω) (enjus nulla veſtigia in *Theſ.* H. Steph.) comparativus ἁρμονιώτερος(ω) eſt in Baſil. T. I. p. 379. B. ABRESCH.

10. Συνθῆκας. † 'Ανθίνας.] L. 'Αρτίνους. SALM. 'Ανθίνας lego. SOPINGIUS. Conjunge 'Αρμονίας, ἀνθίνας, vel ἀνθίνους, συνθῆκας. IS. VOSS. Certiſſima eſt *Voſſii* junctura. Sed pro ἀνθίνας, vel ἀνθίνους, quæ aliena ſunt, ſcribe συνθήκας. Vid. *Not.* ſeq. 'Αν vero vel ἀπὸ cum συν confundi, ſup. notatum in 'Αδιάτα, & 'Αλίτας. Emendationem meam probavit Cl. *Hemſterhuſius.* Similiter correctum video a Cl. *Kuſtero*: „ Peſſime hæc corrupta & divulſa ſunt. Sublato „ enim ſigno diſtinctionis, continua ſerie legendum eſt: „ συμφωνίας, συνθήκας, σπονδάς, quæ omnes ſunt interpreta- „ tiones vocis 'Αρμονίας. Lectionem vulgatam vel literarum „ ſeries reſtituit. 'Αρμονίας autem ſignificare etiam συνθήκας, „ diſerte teſtatur Euſtath. ad Hom. p. 1268. „

11. 'Αρμονίαν.] Hom. *Il.* X. 255. Schol. συνθηκῶν. Vid. *Not.* præc.

θύκοσμίας τῆς γυναικῶν.
'Αρμυλα [16]. ἀρτύματα. Κύπριοι.
'Αρμυσία(ω) [17]. σπασμός. Κύπριοι.
'Αρμῷ [18]. ἀρτίως.
'Αρμοῖα. ἀρτύματα 'Αρχεδίκου. καὶ 'Αρμώματα [19], 'Αρμῶν [20]. ἀρτισμῶν.
'Αρναι [21]. τὰ ὄρνεα, Κλαζομενίοις. θεὸν καὶ τὸν, Ἔξαρν(ον).
'Αρνα παρβάλλειν [22]. νόμ(ος) ἐν 'Αθήναις, μὴ σύντεχνον συμβάλλειν, φησὶν ἡ τὰ ἄρνα προσμίσγουσα τῇ λάβῃ τῆς πολεμίας.
'Αρναχίδης [23]. ἀρνῶν κόδια.
'Αρναπον [24]. τὸ ἄρνα.
'Αρνας. ἀρβάλλα.
'Αρνες. μικρὰ προβάλλα.
'Αρνε. [25]. προβάτου.
'Αρνῖα. τὰ κρεοπωλεῖα [26] τὰ προβάτων.
'Αρνεύς [27]. ὁ τριετὴς κριός.

'Αρ-

12. 'Αρμονίας.] Vid. Suid. & inf. v. Παναρμόνιος.

13. 'Αρμοστὴς.] De *Harmoſtis* multi multa. Numerum eorum qui definiverit recentiorum novi neminem. *Duodecim* memorat Xenoph. IV. *Hellenic. extr.* Quot omnino fuerint, apud neminem, præterquam Schol. Pind. ad *Olymp.* VI. 153. proditum inveni, qui *viginti* fuiſſe ſcribit; quique numerus ſatis offendit, nulla veri ſpecie Appianum cos cum Romanorum Triumviris Reip. conſtit. comparaſſe, cum debuiſſet potius comparationem inſtituiſſe ipſos inter atque Decemviros in ſubactas provincias mitti ſolitos, ut fecit Caſaub. ad Sueton. *Aug.* c. 27. & Mauſſac. ad Harpocr. ABRESCH. Hagen. Ed. 'Αρμοστὴς. Vid. Harpocration. in v. 'Αρμοστὴ, ibique Mauſſac. & H. Valeſ. *in ejus Notas*; iterum in v. Ἐπίτροπ(ος). ut & Suid. in utraque voce. Conf. Scbol. Comici ad *Aves*, ϒ. 1023. Etymol. M. in Ἐπίτροπος; Ulpian. *Enarr.* in Demoſth. p. 238. Maxim in Dionyſ. *de Eccl. Hierarch.* c. 3. Lucian. *Toxar.* p. 44. ibique omnino Palmer. in *Add* Crag. *Rep. Laced.* II. 13 Heſiod. *Exerc. S.* p. 4. Suicer. *Theſ.* Hammond. ad II. *Cor.* XI. 2. & G. d'Arnaud *Leſt. Gr.* p. 23. qui ad hanc & ſequentem vocem illuſtrandam ſuffecerint. Quod autem numero XX fuerint, ex ſupra laudato Pindari Scholiaſte jam docuerat Meurſius in *Miſc. Lacon.* L. II. c. 4. p. 114. addens, hoc de *urbanis* tantum capiendum: nam externi Harmoſtæ totidem erant, quot ſubjectæ Lacedæmonii urbes.

14. Αὐτῷ ϑ φυλῆς.] L. αὐτοῦ. HEINS. SOPING. Forte ἀναῦ. JUN. Forte, τοῦ αὐτοῦ ϑ φυλῆς ἀστυάρχου. BRUNO. Malim ϑ δήμου. FLORENS. Vid. inf. v. Φυλῆς.

15. 'Αρμόσωμαι.] Harmoſynorum magiſtratus, ὑφ' ᾧ τὸ ἁρμόττειν, id eſt, *concinnando* & *aptando* dictus, nihil aliud fuit, quam vitæ & morum mulierbium cenſor, in quos animadvertebant Harmoſyni; uti apud Athenienſes γυναικονόμοι. FUNGER. In explicatione delcatur hypodiaſtole. HILL. Vid. Meurſ. *Attic. Lect.* p. 64. Crag de *Rep. Lac.* [L. II. c. 7.] p. 84. SCHR. Conſer laudatos modo ſcriptores in v. 'Αρμοσύνη.

16. 'Αρμυλα.] Pro 'Αρμύλα. SALM. SORBER. Leg. 'Αρμύλαι. SOPING. Vid. ſup. 'Αρμύλιον, & 'Αρμύλαι. Sæpe vero μ & β confunduntur, ob ſimilem olim ſcriptionem; præterquam quod ejuſdem ſint organi literæ.

17. 'Αρμυσία(ω).] Forte 'Αρμοσύνη(ω), i. e. ἁρμονίης ἄσμα. PERGER.

18. 'Αρμῷ.] Idem quod ſup. 'Αρμοῖ. Hic ordo exigit 'Αρμῶν. IS. VOSS. Reſcripſi 'Αρμῷ, cum iota ſubſcripto.

19. 'Αρμώματα.] L. ἁρμόσματα. IS. VOSS. Supra 'Αρμόγαλα. G. Conf. v. 'Αρμόσματα.

20. 'Αρμῶν.] Sirach XXVII. 2. Ὡὰς μέσου ἁρμῶν λίθων πασσεῖ(ω) πώλησις(ω). HEINS. SOPING. Cyrill. 'Αρμῶν, ἡ ἁρμογὴ ἀρμονίου ἢ συνάφεια. In Etym. M. ἀρμὸς legitur, pro ἁρμῆς. IS. VOSS. Reſpexit *Hebr.* IV. 12. ubi Gloſſ. 'Αρμῶν. ἁρμισμῶν. ut hic legendum pro 'Αρμ. ἁρμισμῶν. Conf. ſup. v. 'Αρμοιδίω.

21. 'Αρναι.] Ab πρῶ, πρῆς, forte. GUYET. Id eſt, ἄρσῃ. ab ἄρω, ἐάρω, ἐξαρῶ(ω). ἀρτίως, ἀρσίνως, id eſt, ταχὺ ἀρῷ nego. G. Vid. inf. 'Αρναῖα, 'Αρνεύς, & Ἔξαρν(ον).

22. 'Αρνα παρβάλλειν.] Vid. Diogenian. [II. 96.] p. 197. SCHR. Vid. inf. v. Προβάλλειν ἄρνα, ibique *Not.* Conf. Yvon. Villiomar. in Rob. Titil *L. C.* l. IV. §. 24.

23. 'Αρναχίδης.] Theocrit. *Idyll.* V. 50. Vid. Suid. & Inf. in v. Φιλίνος.

24. 'Αρναπον.] Forte 'Αρνάκιον, i. e. ἄρνα νήπιον. PERGER.

25. 'Αρν.] L. 'Αρ. IS. VOSS. 'Αρν eſt ducle, quod occorrit *Il.* Γ. 246. unde potius ἀρνὸς legendum. Similiter *Kuſterus.*

26. Κρεοπωλεῖα.] Etymol. κρεοπώλια. Sic & Phavorin. Scribe κρεοπώλια, vel κρεωπώλια.

27. 'Αρνεύς.] Vid. Rurip. Schol. 22. [ad *Hecub.* ϒ. 204.] SCHR. Cyrill. 'Αρνὸν, ὁ σπανιῶν. Idem poſtea: 'Αρνεύς. ὁ μόνως ἀρσὴν. 'Αρνὸν(ω), ὁ μὴ. IS. VOSS. 'Αρνεύς pro agno ſimpliciter, etiam *immaturiore* & *ſubrumo*, eſt apud Baſil.

"Αγνος. οἱ κάπηλοι [1]. καὶ τὰ νεογιά.
'Αγνόθτηρες [2]. δύται. οἱ δύνοντες.
'Αγνόθτησα. κυδιάτησα [3].
'Αγνόνορ [4]. ὄχον βασίλειον.
"Αγνη [5]. πόλις Βοιωτίας. ἐπὶ δὲ καὶ Θεσσαλίας.
'Αγνίον. θεῖον. ἁγνόν.
'Αγνόγλωσσον [6]. βοᾶται πᾶς.
'Αγνοεῖν [7]. ἃ μὴ τοῦ ἀρνὸς αἰσιμοῦν γαμοῦμεν ὄχοι.
'Αγνόφυλλον. κύπειρον. ἔστι δὲ πᾶν θαμνῶδες.
"Αγνυθεν [8]. ἠχαΐζοντο. ἐσήγνυτο.
'Αγνύμενοι [9]. ἁρπαζαλλαστοῦμενοι. ἁρπαγασσόμενοι.
'Αγνύμενοι. φυλάσσων. σώζων. ἀντιθηκαπώμενοι [10].
'Αγνώδων. ἀντιλλάβοντες [11] ἐλάμβανον.
"Αγνῦ [12]. λαμβάνῃ. ἀντιλαβάνῃ.
'Αγναδεῖ [13]. οἱ ψαλμῳδοί. ἄφνα γὰρ [τὸ] ἔπαθλον εἶχον.
'Αγνῶν. φωτισμός [14].
'Αγνυτὸς [15]. εὔπνους. εὔνους.
"Αγξαι ἄγχαι, καλαχρατῶν.
"Αγξιφος [16]. ἀστὴρ, ὡς Πέρσαις.
'Αγραυλικὴν [17]. νόμισμα, ὃ λεγόν) Αἰγύπτιοι. ἀπὸ Ἀγεσάνδου.
'Αγρώτης [18]. ἀβάτης. καὶ ἀπαρός.
'Αγρίμεθα. ἀπαυλιζόμεθα.
"Αγρο. λάβου, ἀπαυλίσου.
'Αγρίζω [19]. ἀγρεύω.
"Αγρτο [20]. λάβετο, ἀπαύλισατο.
'Αγρευτὴς [21]. ὁμιλητής.
'Αγρύμενος. ἀντιλαβόν.
"Αγρ [22]. πτυελίον μέγα. καὶ βοᾶσις ἅρζα [23].
'Αγρπῆζαι. πατῆζαι [24]. Κρῆτες.
'Αγρπάνα. οἱ ἐν Ἀλεξάνδρῳ [25] Ἐπιτηλαῖς.
"Αρ.

fill. *Hom.* IX. *in Hexaëm.* p. 84. B. ubi χρυσοῦ permutantur cum ἄργυρος. ita enim editur pro ἄργυρος. Sed veteres distinguunt. Vid. Ammon. Euſtath. &c. ABRESCH. Conf. omnino Etymol. M. & ſup. v. 'Αρύω, Inf. v. Βαρεῖον.

7. 'Αγνεῖν. οἱ κάπηλοι.] Unde 'Αγνεῖα, τὰ ἀγοράσματα. Didymus. [apud Etymologum.] HEINS. Conf. *Not.* penult.

2. 'Αγνόθτηρες.] Vid. Athen. p. 304. SCHR. Schol. *Il.* M. 385. 'Αγνόθτηρες. κοῦροι, ἢ δύται. τὸν ὕπνον τὸ ἐπὶ κεφαλὴν ἰόντα τοῖς βλεπτοῖς. &c. Suid. 'Αγνόθτηρες. κοιμητῆρες. In fine pro δύοντες, quod in Hag. & Leid. legitur, reſcripſi δυόντες, quod habent Ven. & Flor.

3. Κυδιάτησα.] i. ego κοιμητήσαι, a κοιμᾶσθαι. KUST. Sic & Vir Doctus in *Miſc. Obſ.* III. 3. p. 327. Vid. *Not.* præced. Infra: "Ηρνον. ἐκοίτασα.

4. 'Αγνόνορ.] An 'Αγνόνορ ἅλεως? VALES. Scribe 'Αγνόνορ. Vide ſup. 'Αγνον. 'Αγνόνορ videtur ex ferie. IDEM. Ex ferie liter. 'Αγνόνορ. Vide mox v. 'Αγνοεῖν. KUST. IS. VOSS.

5. 'Αγνη.] Vid. Schol. *Il.* B. 507. ſive *Cat.* ν. 14. *Il.* H. 9. Poſtremum locum deſeripſit Heſychius. Conf. Etymol. & Steph. *de Urb.* ibique Interpp. Arnen, Bœotis ejectis, Æoles deln occuparunt; uti refert Vetus Comici Enarrator, ad *Nub.* ν. 133.

6. 'Αγνόγλωσσον.] Gloſſæ Hippiatricæ: 'Αγνόγλωσσον. πτυέλου. IS. VOSS. Gloſſæ meæ Iatricæ MSS, 'Αγνόγλωσσον. βοᾶται πᾶς πτυάλου.

7. 'Αγνοεῖν. L. 'Αγνοεῖν. &c. *juramentum quod fit in altum ſubiato agno.* Niſi forte pro αἰσιμοῦν ſcripſit ἀπαρχοῦν, cæſo. nam cæſo agno fœdus cum juramento inire ſolebant, ut diſcimus ex Hom. *Il.* Γ. [103.] & Virg. Æn. XII. H. STEPH. (*Ind.*) HILL. L. 'Αγνοεῖν. SCALIG. Peſſime 'Αγνοεῖν *Scaligero* tribuitur. In Notulis enim MSS. quas Codici ſuo Vir Illuſtris alleverat, 'Αγνοεῖν apparet, ita tamen obſcure pictum, ut videatur eſſe ἀγνοεῖν. Et hinc Schrevelii errorem promanaſſe certum eſt. Ceterum in omnibus Edit. eſt αἰσιμοῦν, cum adſpiratione, non αἰσιμοῦν. mallm αἰσιμοῦν. Conf. ſup. "Αγνον, & "Αγνα ἀφοδάλους: item in v. 'Αγνόνορ.

8. "Αγνυθεν.] Vid. inf. v. "Ηγνυντο.

9. 'Αγνύμενοι.] Exſtat *Il.* A. 159. Schol. ἁρπαζαλλαστοῦμενοι. λαμβάνοντες.

10. 'Αθηκαπώμενοι.] L. ἀθλοθετοκαπώμενοι, id eſt, ἀθλοθετοκαμπώμενοι. GUYET. Recte: quamvis compoſitum illud deſit in Lexicis. Sic & Etymol. in 'Αγνύμενοι. . . . ἢ τὸ ἁθλαμβάνω, ἢ ἀθετοποιῶ. Conf. Suid. Sæpiſſime ἀθλοθέτης & ἀθλοθετεῖν in Lexicis, & alibi, permutata ſunt.

11. 'Αντιλαβόντες.] L. ἀνθαπτόντες. PALMER. ἀνθαπτόμενοι legit *V. D. in Cod. Weſtf.* Mallm ἀνθαπτόμενοι, ut in 'Αγνύμενοι, & "Αγνῦ. Idem placet *Iſ. Voſſio.* 'Αντιλάβου eſt *Il.* X. 160. notante etiam *Kuſtero.*

12. "Αγνῦ.] Conf. v. Αἶνῦ, & 'Αντιφώμενοι, Item *Not.* præc.

13. 'Αγναδεῖ.] Ita dicti Homericorum verſuum recitatores, notante Euſtathio *Il.* A. p. 6. Conf. D. Heinſ. *Lect. Theocrit.* p. 295. „Sic τραγῳδὸς inde dictos volunt, quod „ τραγὸν, i. e. *hircus*, illis victoriæ præmium dari ſolerit. „ Ut *Kuſt.* adſcripſerat. Mox priores Edd. ἄφνα γὰρ ἔσαν. Schrev. omiſſo γὰρ, τὸ ἔσαν. edidit.

14. 'Αγνῶν φωτισμός.] Pro Λεύκων, ut ſequens 'Αγνῶς, pro Λευκῶς vel leg. 'Αγνῶς. IS. VOSS. Interpoſui diſtinctionem. Reſpicitur nomen loci Hebraicum אגנון *Arnon* (de quo Euſeb. & Hieron. *de Loc. Hebr.*) quod Hieronymo *Lumen* quoque redditur. Baſilius M. in Eſai. XVI. p. 278. A. ſive 608. C. *nov. Ed.* (monente Cl. Weſſelingio in *Miſc. Obſ* IV. p. p. 125.) ἐμαυδίζῃ) γὰρ ἡ 'Αγνὼν, φωτισμὸς αὐτῶν. babita ſcil. ratione terminationis ων. Similiter Philo p 103. fin. 'Αγνὼν . . . ἐμαυδίζῃ), φῶς αὐτῶν. Sopingius illud 'Αγνὼς deducit ab γνω lumen. Lexicon Origen. Colbert. p. 247. *Ed. Martian.* 'Αγνὼν, φῶς αὐτῶν. Victimum eſt ibid. 'Αγνὰ φῶς θεῶ. (pro Οὐρανὸ.) ut p. 251. "Αγα. φῶς ἐπουράνιον. Conf. p. 229. ubi Θοῦρ, φῶς πυρὸς. & Οὐρὶμ, φωτισμὸς Θεοῦ.

15. 'Αγνυτὸς. εὔπνους, εὔμενὴς.] Scrib. 'Αγνωτὸς. pro ἀγνοῦς, i. dem quod 'Αγνωσθὲς. a Νάσσαξ, νωσαξ. IS. VOSS. In explicatione alterum alterius videtur eſſe correctio.

16. 'Αγξιφος.] Ita Heſychius aliis locis ſcribit, ἀλλ' ουκ vocare Perſas ἀκόντια; Βίγκαν, eos qui Græcis ſunt βασιλῆς; & Φεσίμας, Δαρείους. FUNGER. Perſas voce كركس *Karges* vulgo pro *aquila* uti, quicum convenit κέρκωψ, obſervat Celeb. Reland. *Diſſ.* VIII. *de Vet. Ling. Perſ.* p. 141. Supra: 'Αγγαρεῖς. ἀπὸς. Μακεδόνες.

17. 'Αγραυλικὴν.] An 'Αρυάνδινον, & 'Αρυάνδης? Fuit νόμισμα argenteum. Reſpicit enim locum Herodoti IV, 166. Δαρεῖος δὲ χρυσίου καθαρώτατον ἀπέκλασε οἱ τὸ δυνατώτατον, νόμισμα ἐποιήσατο. 'Αρυάνδης ὁ ἄρχων Αἰγύπτου, ζηλώσας τὸν τοῦ Δαρείου, τοῦτο τὸν ὑπ' ἐκείνου καθαρώτατον τὸ 'Αρυάνδιον. *Darius ex auro quam potuit purgatiſſimo monetam percuſſit: ARIANDES autem, Ægypti præfor, idem ex argento fecit; & nunc quoque puriſſimum eſt argenteum ARYANDICUM.*

18. 'Αγρώτης.] Suſpectum eſt. H. STEPH. *Ind.* Forte 'Αναβάτης. SOPING. Vid. 'Εκαφόβολος. IS. VOSS.

19. 'Αγρίζω.] Vid. 'Αρῶ. G. Scrib. 'Αβ οἰζὶ τοῦ πρώτου. ſcil. κυλίκων ὕδατος. Sic potatores ajebant, paululum de vino pretiſſantes, in quo Nymphæ laverant. [Vid. inf. 'Αγρίζ. τρίζ.] PERGER. Leg. 'Αγνῶν. IS. VOSS. 'Αγνῶν. Vid. intra. SOPINGIUS. Male pro 'Αγνῶν, quod Doricum eſt pro ἁγνὸν, arare. KUST.

20. "Αγρτο.] Ex *Il.* E. 3. ubi Schol. ἀπνίσατο, λάβετο. Et ſic Apollon. Lex. MS. Unde hic pro λάβετο malim λάβου.

21. 'Αγρευτὴς.] An ab ὁμιλητὴς? G. Leg. 'Αγρωτὴς, βουλευτὴς. IS. VOSS. Male pro Λεσχηνὴς, idque pro ἐσχηνὴς. Vid. inf. v. Οἰκουρὸς, ubi eadem interpretatio. KUST.

22. "Αγρ. σφάλμα.] L. σφάλμα SALM. JUN. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* Vid. inf. in Μυίφονος, ex Athen. l. IX. p. 371. SOPINGIUS. Conf. fragm. Athen. in *Not.* Caſaub. p. 783. ubi "Αγρωλον, ex Nicandro Colophonio: quod Caſaubono vix vere Græcum videbatur vocabulum. Quid ſi pro eo ſubſtituamus 'Αγρ? Id enim Nicandro tribuitur apud Athen. l. IX. p. 371. Conf. v. 'Αγρίλον.

23. Βοᾶσις ἅρζα.] Theophraſt. *Hiſt Plant.* L. I. c. 9. Ariſtotel. *Hiſt. Anim.* l. VIII. c. 17. HEINS. Conf. Dioſcorid. II. 197. Plin. XXIV. 16. Theophraſt. *H. Plant.* II. 20. laudatos ab H. Steph. *Ind.* Equiſilem herbæ meminit Plutarch. *de ſolert. Animal.* p. 974. E. notante *Kuſtero.* 'Αγρ hoc in memoriam revocat vocem "Αγρωσι, Suidæ τὰ πάνυ, ſimpl: ſed addit Lex. Reg. MS. ἢ ψαλμὸς, ἢ μύθος. τὸ ἐδώδιμον.

24. 'Αγρπῆζαι. πατῆζαι.] Scribend. 'Αγαπῆζαι ἀντὶ τοῦ ἁπτεσθαι. *voluit ad jocos & delicias compoſito decipere.* PERGER L. 'Αφῆζαι. Vid. Ἐσθίειν. IS. VOSS. Pro πατῆζαι forte ἁπτεσθῆζαι. SOPINGIUS. IS. VOSS.

25. 'Αλεξάνδρῳ.] L. Ἀλεξάνδρῃ. SALM. Significare vult Heſychius, horum *Aropanorum* mentionem heri in Alexandrinis Epiſtolis. Sed eum hæ Epiſtolæ perierint, ſcire hodie dici *Epiſtolas.* Sed cum hæ Epiſtolæ perierint, ſcire hodie non licet, quid ſibi vox hæc velit. KUST. Si *Alexander* ille, e cujus *Epiſtolis* obſcura hæc vox citatur, vel Patriarcha quidam fuit, vel ipſe Papa hujus nominis II. qui ſæculo vixit XI. cum Slavicarum nationum homines CPoli frequentes eſſe inciperent, tunc 'Αεχανάνοι legi deberet, quos Nicetas Choniates aſſuta ſyllaba 'Αρχιζωάνους vocat, e Slavonicorum idiotiſmo, quibus *Pan* idem eſt ac *Dominus* [Vid. inf. *Not.* in Βάνας.] Quibus ſi fidendum eſſet, tunc de Heſychii ætate aliquid ſaltem compertum haberemus. Sed quantum ex voce Σαπῶ colligo, *Alexandri Magni* Epiſtolæ ſunt, in quibus pro 'Αρυάνοι ſcribi forte legendum eſſet 'Αρπαῶν. i. e. σκηναῖοι. PERGER. Recte 'Αλεξάνδρῳ exhibet Hagen. per ξ. ut inf. in Γαλάτα & Σαπῶ. Idem vitium in fragm. Athen. v. Βαῦλοι, in *Not.* Caſaub. p. 784. quod vide. Intelligitur ſine dubio *Alexander Magnus*, cujus

Ἄρ⊙. ὁρμᾶ⊙ [1]. καὶ καλάδιος, ἐν αἷς ὕδωρ ἀ-θροίζε(ι) ὁμίλων [2]. ᾧ βλάδ⊙ ἀκίνητον.

Ἀρσπικες [3]. ὁρίες ὑπτιοκομιδῶν.

Ἀρστὴς [4]. ἀέρτης.

Ἀρστῆρες. οἱ ἀερσιζώντες, γεπτόνοι, γεωγοί.

Ἄρστον. ἡ ὀλκὸς τοῦ Ἐκτορ⊙. ἢ τὸ ἀπίσαθμον. Αἰσχύλ⊙ Φρυξίν [5].

Ἀρστὴς. σκαυτὴς. Σοφοκλῆς Τεχνίταις [6].

Ἄρσυα [7]. γῆ, χώρα. πλέθρα.

Ἀρσῦ [8]. ἀερσίᾳ.

Ἄρυρα [9]. ἡ γῆ. ἀπὸ τοῦ ἀερύω. ὡς ὑπτιοπλοῦ δὲ, ἡ σπορεία [10].

Ἀρυρεία Ζεύς. ἡ Εὐριπίδου μήτηρ, ἀφ' τὸ λαχανόπαλις [11] εἶναι.

Ἀρυ-

jus *Epiſtolas* ſæpe numero laudat Plutarchus; cujus, ut & aliorum, loca ſtudioſiſſime collegit Celeb. J. A. Fabricius *Bibl. Gr.* L. II. c. X. p. 420.

1. Ἄρ⊙. ὁρμᾶ⊙.] Æſchyl. in Ἰκτίνοις. SOPINGIUS. Citatur ab Euſtathio *Od.* A. p. 1422. Ἄρ⊙, inquit, τὸ ὁρμᾶ⊙, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἰκτίνοις. Quem locum *Kuſter.* etiam notaverat. Conf. inf. Ἀρὰς, & Ἁρπακαί, ibique *Not.*

2. Ἀθρίζ⊙ (ita Hagen.) ὁμίλων.] L. ἀθροίζ⊙, & forte ὁμίλῳσιν, *conſluentia.* Vid. inf. Ὁμιλῶσα. SOPINGIUS. L. ὁμίλων. IS. VOSS. Ἀθροίζ⊙ recte Ven. Flor. & Hack. An ὁμίλῳσιν ſcripſit, conſtruendum cum ὕδωρ?

3. Ἀρσπικες.] L. Ἀερσπάκης, *quercus ramis acciſa.* PERGER. IS. VOSS. Ex ſerie liter. ſcribendunt Ἀερσπάκης. Sed cujus ea vox ſit originis, vel dialecti, ignoro. KUST.

4. Ἀερστὴς.] Ab ἄρω, unde ἀερσία, ἀρτὴ, *aro, arare, aratur, aëſo, ἄροτον.* G.

5. Αἰσχ. Φρυξίν.] Vid. ſup. in v. Ἀγυιάτ.

6. Ἀερστῆς. σκαυτὴς. Σοφ. Τεχν.] Scribe: Ἀεσθὴς. σκαυθὴς. Sophocles. PERGER. Ἴσως, Ἀερσθ⊙. σκαυθ⊙. Ita enim legitur apud Sophoclem *Tiachin.*

——— Ὀνίσι τελείρᾳ⊙ ἐφέρου
Δαΐλιαθ' ὑ ἀερθ⊙. ———

Risus, Poëta vetus, apud Pauſanian in *Meſſeniacis*: [l. IV. c. 17. p. 323. *Ed. Kühn.*]

Χάρμαῖ τι τοῦς τι δῶν ἡ ἄνωθ' πάζοις. i. e. *amor.*

Et apud Stobæum aliquis: Ἡμερίῳ ἔλιον κάμινῳ. pro *amo.* Callimachus apud Etymologum in Πάν: [p. 677.]

Λέγουσ⊙ αἰγιάζοθαι ἐν' ὑπὸ πέρφνι πνέοι.

Seneca in *Thebaide* [ℓ. 370.]

——— *Bruma ter poſuit nives,*
Et tertia jam falce decubuit Ceres.

Ita Euripid. *Electra* [ℓ. 1152.] ἐνιάτευσεν ἐν ἀγορᾷ. De qua phraſi nos alibi plura. SOPINGIUS. Integram hanc *Notam* omiſerat *Scbrevelius.* Exſtat locus Sophoclis, a *Sopingio* adductus, *Trachin.* ℓ. 835. (al. 838.) ubi Schol. Ἀερῶ⊙. ὁ ἰ-ναυθὸς, λύει δ' ἀνωτ καὶ σπουδῶν ἀρύτ. Semel præterea legitur ℓ. 68. ἀερῶ, quo *Pergerus*, credo, reſpexit. Iterum Schol. Ἀερῶ. ἡ σπουδὴ. ἄρωσι γὰρ οἱ ἔτοι ἀεστεύοντα ὁ γῆ. Alii ἀερῶ & ἀερῶς malunt, cum accentu in ultima.

7. Ἄερτερ. &c. πλέθρ.] Ἴσως, Ἄρυρα. Solet enim ſæpe repetere, & bis eadem explicare hic Grammaticus: unde & ſequitur poſtea, uno tantum verbo interpoſito: Ἄρυρα. ἡ γῆ. ὅθεν δ' ἄρουρ. ubi etymologiam indicat. HEINS. L. Ἄ-ρυρα, & πλέθρον. Ita Euſtath. *Il.* Z. p. 493. [five 636. *Ed. Rom.*] IS. VOSS. Conf. Suid. Sic ΟΤ & ΟΤ etiam confuſa ſunt in Ἀρῶσι, pro Ἀρόσιν. Ad ultimum πλέθρα conf. Herodot. II. 168. Ἡ δ' Ἄρυρα ἐκαθὸ πήχεων ἐπὶ Αἰγυπτίων πέντε.

8. Ἀρῦ.] Vid. ſup. v. Ἀερσῦ.

9. Ἄρυρα.] Vid. *Not.* penult. coll. Schol. *Il.* Γ. 115. & 246.

10. Ἡ σπορεία.] Forte, ἡ σπορεὼν γῆ. Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἄρυρα, τὴν σπόρεμον γῆν. BIEL.

11. Λαχανόπωλις (ſic Ed. Schrev.)] L. λαχανόπωλιν. M. MEIBOM. Λαχανόπωλα vult *Pergerus.* Sed & recte Nominativus Infinitivo præponitur: λέγ' τὸ λαχανόπωλα εἶναι, ut expreſſerunt antiquiores Editiones. Vide alia exempla in mea Nota via *docendi Græc.* p. 229. PHORBÆUS. Ven. Flor. & Hag. per duplex σ, λαχανόπωλις. Rectius Phavorin. λαχανόπ, citans Ariſtophanem. Retinul λαχανόπωλα, ut Ven. Flor. & Hac. Ceterum in Ἀρυρεία Διὸς reſpicitur ad locum Ariſtoph. *Ran.* ℓ. 864.

Ἄλλοθι, ἢ πᾶς ἡ Ἀρυρεία Διῦ.

Schol. ὅτι λαχανοπώλιδ⊙. ὅθεν ὁ ὁ Εὐριπίδης. ὄρνῦ ὁ ὁ τίχ⊙ ⊙ῦ τῆ Εὐρυπύλη.

Ἄλλοθι, ἢ πᾶς ἡ Διαλεκτίου Διῦ.

Conf. Suid. in Ἄλλοθι, & Heſych. in Διαπεπαιδαγμένος, & Σαπφώ. Comici locum notaverat etiam *Kuſterus.*

12. Ἀρυρεία. . . . . μύτις.] Baſil. IX. *Hom. in Hexaëm.* p.

Ἀρυρεῖαι. αἱ κεῖ' ἀγροικίαι μῖαι [11]. καὶ ἐγκάτα. ἤδη δὲ καὶ βίᾳ⊙ ἀρυρεῖ⊙, ὁ ἀρυτόμ⊙ [12] λεγόσ⊙.

Ἀρυρεῖ⊙ Οἰνόμα⊙ [14]. Δημοσθένης Λεπτίνην οὕτως ἔφη [15], ἐπεὶ κτ' ἢ χώραν ἐθεινος ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους ἢ Οἰνόμαου [16].

Ἀρσύς [17]. τὰ λιθάδεσ.

Ἄρυσα. συερὸς σῖτος σὺν ἀχύροις. Κύπριοι.

Ἀρσῦς τεῖα [18]. ὅτι οὖν ἐλέγετο, ἐπὶ τὸ πάλαι ὀκτώκατα [19] πρία ὕδατα λαμβάνειν [20], τὸ δὲ τέτακται, οἶνον [21].

Ἀερύρης [22]. γῆς ἀερσίμης. χρείαν, ἢ κήπ⊙ [23].

Ἀεχρῆ [24]. γλίχρῃ, ὀλιθυμεῖ.

Ἀεχῶς. ἀεσσίως [25].

Ἀε-

81. D. ἀρυρείων μυῶν ἡ χώρα καθαπλήσιον. ABRESCH. Ariſtoph. *Acharn.* ℓ. 762. ἀρυρεῶν μυῶν. Sic ἀρυρεῖ⊙ κριτὸ⊙ de *agreſti mure* dixit Æſchylus in *Siſypho*, teſte Æliano *H. Anim.* XII. 5. qui l. XVII. 41. μυῶν ἀρυρεῶν memuit. Et in fabula Æſopia, quam ex MS. edidit elegantiſſ. Valkenarius in *Miſc. Obſ.* X. 1. p. 127. opponuntur μῦς ἀρυρεῖ⊙ & ἀστικὸς. Conf. inf. in v. Σπάλαξ.

13. Ὁ ἀρυσ. χρὺσ⊙.] Lego ἀρυσιφῆ⊙, ab ἀρύω. KUST. Vid. Plutarch. *de Fluviis.* in *Paſtolo* SCHR. Verba ejus ſunt p. 1152. Γενόμεν δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθ⊙ Ἀρυσφόλαξ καλούμ⊙. ὅτι ὁ χρυσὸν παφόμ⊙. Vid. ibi Mauſſac. Conf. Alex. Mori *Not.* ad *Apoc.* II. 7. qui Ἀρυσφόλαξ exhibet. Niſi Ἀεννεφόλαξ ſcripſerit Plutarchus; ut nuper conjecit Vir Doctus.

14. Ἀρυρεῖ⊙ Οἰνόμα⊙.] Secrevi hæc verba a præcedd. cum quibus olim cohærebant. Ita & *Mauſſacus.*

15. Δημοσθ. Λεπτ. ὕτω, ἔφη.] Locus Demoſthenis, ad quem Heſych. reſpexit, a *Kuſtero* etiam notatus, exſtat in *Orat. pro Ctefiph.* ſive *de Corona*, p. 347. Verba mox exhibet *D. Heinſius.*

16. Ὑπεκρίνετο Σοφοκλῆς ἢ Οἰνόμαου.] L. Σοφοκλέους. SCAL. SALM. JUN. BRUNO. MAUSSAC. Scribo: ἐπεὶ καὶ τὴν τῶν χώραν ἐθεινος ὑπεκρίνατ' Σοφοκλέους ἢ Οἰνόμαου. Locus eſt in divina ἐθεινος περάνι, ſed ut Grammaticis citatur, *pro Ctefiphonte* oratione, ubi Orator Ilie de Æſchine ſuo: πεποιηκὸς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πεποιηκὸς ὁ συναφάντης, ἀεὶ τὴν πονηρίαν βάσκανον τῇ φιλανθρωπίᾳ. Τὸν ὃ τὴν φωνὴν κίναδ⊙ ἀπρόκριτον ἔχου, εἶδε δ' ἀρχὴν ὑγιὲς πεπωκὼς, ἔπ' ἐλεύθερον αὐστηρότατα πίθου⊙, ἀρυρεῖ⊙ Οἰνόμα⊙, ὑφειγμ⊙ ῥήτορ. Sed legendum Σοφοκλέους, ut recte *Caſaubonus* [in Athen. l. VI. p. 492.] nam illius Poëtæ tragediam ὑπεκρίνατ' ille. HEINS. Σοφοκλῆ⊙ leg. SOPINGIUS. Scrib. ἢ Σοφοκλέους Οἰνόμαου. Intelligit enim Heſych. fabulam Sophoclis, Οἰνόμαος dictam, cujus plures ſcriptores mentionem faciunt. KUST. Recte Phavorin. Σοφοκλέους. quod recepi. Et ſic Suid. v. Διξοῦν.

17. Ἀρύς.] Vid. ſup. in Ἀρ⊙, & *Not.* ſeq. Mox Ἄρυσα pro Ἄρυσσ⊙ ſcribit *Il. Vaſſ.*

18. Ἀρσῦς τεῖα.] Corrige: Ἀρ' οὖς τεῖα. ἐπὶ οἷν ἐλέγετ', ἐπεὶ τὸ πάλαι ὀκτώκατα πρία ὕδατ⊙ λαμβάνειν, νῦ ὃ τέτακται οἶνον. G. Olim in temperando aqua vino erat frequentior craſis, ut ter tantum aquæ infunderent crateria, quantum vini. De parum itaque generoſo vino dicitur. Multum vero erat in ore potatorum. FUNGER. Ex Plutarcho aliiſque hoc certum. M. MEIBOM. Leg. Ἀρ' οὖς τεῖα. Eſt ex Cratino apud Athenæum [l. I. c. 23.] Vide ll. Caſaubon. ad eund. [p. 68.] SOPINGIUS. BRUNO. Vid. inf. Τρία καὶ δύο. Conf. *Miſc. Obſ. Jan. & Febr.* 1733. p. 8.

19. Ἐκτρώκατ.] An ὀκτώκατ? G. Recte Phavor. ὀκτρῶτ. Et ſic omnes Edit. & ipſe *Guyet.* in *Not.* prec.

20. Ὕδατ⊙ λαμβάνειν.] L. ὑδατ⊙. SCHR. Sic inf. in Τρία καὶ δύο. Phavor. ὕδατ⊙ λαμβάνειν: ut *Guyet.* in *Not.* penult.

21. Οἶνον.] L. οἶνῳ. SALMAS. G. Sic & infra *l. c.*

22. Ἀρύρης.] Vid. Barth. *Adverſ* p. 2676. SCHR. L. Ἀρυσῆς. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Ἀρυσῆς, poſt Ἀρύω.

23. Χωρίον ἢ κῆπ⊙.] Legendum eſt in caſu fecundo, χωρίου, ἢ κήπου, ut reſpondeant τῇ Ἀρύρῃ. KUST. Phavorinus, ſublata diſtinctione, continua ſerie legit: Ἀρύρης. γῆς ἀροσίμης χωρίου, ἢ κῆπ⊙. Perperam: neque ſatisfacit. Si caſum mutare nolis, repete vocem Ἀρύρης ante χωρίου &c. aut ſaltem ſubintellige. Sæpius etiam variat caſus in hoc Lexico. Sic (ne plura proferam) Αἰγλεπ⊙ Genitiv. explicat, ὑγιαλὶς πόλ⊙, & Ἀμάθεια, ὁ - - - κῖνς. &c. Quare nihil muto. Similliimus locus eſt ſupra: Ἀπόκλιμα, τὰ ὑπόκλιτα, ταπεῖα, ἢ σφάλμ⊙. ubi eadem regula obtinet: niſi malis cum aliis Ἀπόκλιτα interſerere.

24. Ἀεχρῆ.] Dius Pythagoreus: Τιμὰς δ' ἀεχρηῶ⊙ ἀφαιρεῖσθαι ἐθνικὰς, τὰδ⊙ παιδόμιον καθάπερ παῖδας ἢ χόρτ⊙ τῇ πολλαπλασίᾳ. Stobæus Tit. LXIII. p. 510 [five 408.] Forte ἐχρηῶσι. SOPINGIUS. Supra, Ἀεχῶ. Utrumque corruptum ex Ὀρέγῃ, ut ibi notavimus.

25. Ἀεσσίως. ἀεστεύοντα.] Nuilibi, quod ſciam, occurrit; & ab H. Stephano, ſola Heſychii auctoritate, in *Indicem* relatum. Lego: Ἀεῖσα. ἀεστεύοντα. l. e. *arans.* ex *Odyſſ.* ι. 108. & Schol. ibid. Sic pariter Apollonius, ejuſque Scho-

'Αρπάγη. ξυσῖς [1]. ἔστι τὸ σκεῦος ἔχον ὀδόντας [2], ᾧ τοὺς κρόδας ἀναστρώσιν ἀπὸ τῆς φρεάτων, καὶ ὁ λίθος [3]. Εὐριπίδης [4].

'Αρπαγὴ τὰ κόρια [1], παρεμβολὴ, ὅτι οὗτος πορευόμενος ὢν, καὶ μετουσίας εἰς Σελινοῦντα, εὐπρεπῶς ἐπελθὼν, καὶ τὰ ἄστεα περιθεὶς εἰς ἁρπαγήν.

'Αρπαλά. ἁρπαλικά.

'Αρπαλέως [6]. ἁρπαλικῶς. πρεσβύμως, πρεσπευτικῶς. καὶ, Κεφάλων ἁρπαλέων [7]. τῆς ἁρπαλικῶν.

'Αρπάλιμα. ἁρπαλίσματα. πρόσφιλῆ.

'Αρπάναι [8], μάνδραι βοσκημάτων.

'Αρπη [9]. ἄπεμον. δρέπανον. ἢ ὀρεὺς γένος, ᾧ Λαπίθαι [10].

'Αρπιδεῦσι [11]. ὁμαλόν.

'Αρπιδεύουσα [12]. ἰσόπεδος, ὁμαλή.

'Αρπιδύαι [13]. τῆς ἀμαυρᾶς ἀστέρων σύγχυσις.

'Αρπαλίζομαι [14]. ἀσμένως δέχομαι.

'Αρπιδυίζειν. λιποδυτεῖν. καὶ ἀφ' σπόρου δηρᾶν.

'Αρπιδίζαι. ὁμαλίζαι, ἐδαφίζαι [15].

'Αρπίζας [16], τοὺς αἱμασιάδιας τόπους. οἱ δὲ, πίλῳ [17], καὶ τεβέλλας. οἱ δὲ, τὰ κλιμακώδη [18] χωρία.

'Αρπετόν. ἀχόμενον. ἢ ἵππων [19]. Κρῆτες.

"Αρπη. εἶδος ὀρεύς. καὶ δρέπανον. ἢ ἄπεμος [20].

'Αρπίδος [21]. φοίνιξ. καὶ 'Αρπιλος.

'Ἁρ-

liastes, L. I. ℣. 796. Infra: Περιωσεῖα. κατάληψις ἀφεκτικὸν ἀφεστηκότων. Eandem vero emendationem postea vidi apud *Barnef.* ad Hom. *i. e.* (ferius enim nactus fum hanc Edit.) probatam a *Kuſtero.*

1. 'Αρπάγη. ξυσῖς.] L. ἔξυσις. JUN. Vid. Curt. p. 61. SCHR. ἔξυσις legit *Geſner.* p. 731. de *Lupo* agens. Sic *H. Junius* in *Anim.* p. 398. etiam corrigit, ex Polluce. Vid. Poll. l. X. *ſegm.* 98. ubi junguntur πρίονες, καὶ ἁρπάγη, καὶ λίθος, καὶ ξυσῖς. Conf. *ſegm.* 31. *in fin.* Ita Heſych. mox addit: καὶ ἔξυσις. Et infra: 'Εξυσῖς. πρίονες. Pro 'Αρπάγη *Priſcianus* ad Matth. VII. 15. legendum cenſet, 'Αρπακῆ. Non male quidem, ſi vocem ſpectes. Infra enim in λύκος ſcribitur: καὶ ὁ ἁρπακῆ ἢ εἰς τὰ φρέατα καθίεσαν. Et in *Λαύσιακῷ* (*Hauſtrum*) τινὲς λέγουσι, τινὲς φρεάτιον ἄρπαγα. Sed 'Αρπάγη non mutandum, ut patet tum ex ordine literarum; tum ex Euſtathio p. 906. & 1390. tum ex Pollucis locis ſupra allatis; quibus addo ipſum rurſus Heſychium: Κριὸς γεν. ἁρπάγη, καὶ λύκος, ὃν ῥίπτουσι τὰ ἐν τῷ φρέατι ἀντλοῦντα. Et: 'Εξαίρισις. ἁρπάγη, ἢ ἁρπακῆ ὁ ὅρος τοῦ ἀντλήματος. Denique *Schrevelius*, aut quiſquis fuerit, Curtium laudans, reſpexiſſe videtur l. IV. c. 2. *Ferrea quoque manus* (*HARPAGONAS vocant*) &c. ubi vide Interpp. His olim ſcriptis adſtipulatur *Kuſterus* his verbis: „ *Junius* recte corrigit ἔξυσις. NamPollux l. VI. c. 13. [*ſegm.* 88.] teſtatur, inſtrumentum illud, quod ἁρπάγη dicebatur, etiam „ appellatum fuiſſe ἔξυσις, & λύκος. Vide etiam inf. v. „ 'Εξυσῖς. „

2. 'Οδοῦσιν.] Ab *uncinus.* GUYET. Vid. Joſ. Scalig. ad Feſtum in *Rudens*, & Syrum Paraphraſten in Pauli navigatione. SOPINGIUS. Vid. in 'Αξιλίαι, ſupra.

3. 'Ο λίθος.] Ne intelligas *lupum* animal; ſed inſtrumentum aduncum, quo utimur ad aliquid corripiendum, vel extrahendum. Vid. Polluc. ioco laudato. Latini quoque ejuſmodi inſtrumentum *lupum* vocant; ut Livius l. XXVIII. c. 3. Conf. inf. v. Λύκος. KUST. Conf. *Not.* penult.

4. Εὐριπίδης.] Sic ille in *Cyclope* ℣. 33.

Σαίρων τιθηνᾷ τῷδί μ' ἁρπαγῇ δίκην. (*ſc.* ἀναβαίνειν ἔχει.)

Vid. ibi Barnef.

5. 'Αρπαγὴ τὰ κόρια.] Ab ἁρπαγῆς ab ἁρπαγίας. (ſic.) G. Leg. 'Αρπαγὴ τὰ Κυπάρι. Ita in Zenobio *cent.* I. 31. SALMAS. MUNKER. L. τὰ Κόρια. SCALIG. Ἢ Κυπάρι. JUN. Scrib. 'Αρπαγὴ τὰ Κυπάδι, quæ & 'Αρπαγὴ τὰ Κυπάρι. Uſus Callimachus in *Jambis.* Conſule Paræmlographos. HEINS. 'Αρπαγὴ Ἢ Κυπάρι legit etiam *A. Schottus* ad Zenobium. Cinnaro enim Sclinuſio natales debet hoc proverbium.

6. 'Αρπαλέως. . . . σφοδρῶς.] Oppian. *Hal.* I. 468. . . . εἰρύσσι καμάτοις (Τέρψι) ἁρπαλέως. Schol. ἀπόνοιαν (ſive ἀπόνοιαν) τοῖς πόνοις ἁρπαλέως. Vid. ibi Rittershuſ. & inf. v. 'Αρπαλίζομαι, poſt 'Αρπάνη. Conf. v. Ἁλπαλικῶν. ἀγαπητῶν. ibique *Soping.*

7. Κεφάλων ἁρπαλέων.] Eſt initium ℣. 164. *Odyſſ.* Θ. Sic ἁρπαλέων δίζα dixit Pindar. *Pyth.* VIII. 93.

8. 'Αρπάναι.] Id eſt, *munimenta.* G. An pro ἐρυκάναι, vel ἐρύκανα? KUST. Nihil muto. Suidas ἁρπάνιον vocat ſeptum tale, in v. Ἄρκυς. Hinc ἁρπάνη Dorice, pro ἀρπάδιον.

9. 'Αρπη. ἄπεμον, ἢ. ἢ ὀρεὺς γένος.] Hom. [*Od.* Δ. 515.] ἁρπεστὴν ξυστὸν. Item 'Αρπη, id eſt, δρέπανον. Vid. inf. 'Αρπε, & 'Αρπαι. G. An *falconem* intelligit? ἅρπη enim eſt *falx.* An de *ardea*? SALM. Enſem incurvum, ſive falcatum, nominabant Græci ἅρπαν, qualis tribuitur Mercurio a Poëtis. FUNGERUS. [conf. H. Steph. *Theſ.*] 'Αρπη, *harpe.* Hom. *Il.* T. [℣. 350.]

'Η δ' ἅρπη αἰαῖ παναπτέρυγι λιγυφώνῳ. SOPINGIUS.

Perperam *Iſ. Voſſius* 'Αρπαῖ corrigit. Pro ἄπεμον *Thom. Munſterus* ἄπεμδ' ſcribit, loco mox citando. Vide paullo poſt in "Αρπε, ubi eadem repetuntur. Ad ſenſum ἢ δρεπάνη, quem *Fungerus* illuſtrat, facit Heſych. Infra: Κιβωτόπτωσον. ἢ λαγωβόλον ἅρπη, ὅπλον. Clemens Alex. *Strom.* L. I. §. 16. p. 362. *Ed. Patt.* Θρᾷκες πρῶτοι τὸν καλαμβῶνα "Αρπην ὠνόμασαν· ἔστι δὲ μάχαιρα καμπύλη. Vid ibi *Not.*

10. Καὶ οἱ Λαπίθαι.] Forte: ὃ καὶ ἐστὶν, πίλημα. Vid. 'Αρπίδος. SOPINGIUS. Me judice legendum: καὶ ἔλαφος ἐστὶν, i. e. *Harpe ſecundum alios inſula eſt*, ea nimirum, quam Callimachus *Drepanen* vocavit, Homerus *Scheriam* & *Phæaciam*, alii *Corcyram.* Vid. Lycophron. [& Steph. de *Urb.* in Δρεπάνη, ibique Interpp.] PERGER. L. καὶ ἅρπη τινες. Sed vide inf. 'Αρπε, & Euſtath. *Il.* T. p. 1256. [five 1188. *Ed. Rom.*] IS. VOSS. καὶ ἅρπη τινες ἐστὶν legit *Munker.* In *Append* ad Antonin. Liberal. ad p. 167. & ad Albricum Philoſ. *de Deor. Imagin.* p. 323. Quod firmat Euſtath. *l. c.* & brevium Scholiorum Auctor ad *Il.* T. 350. 'Αρπη, εἶδος ὀρεὺς. τινὲς ἵππον καλοῦσι, ἄτοπον· ὁ Φίλων λογεύ) ὁ καὶ τὸ δρέπανον. Conf. Etymol. & Phavorin. &, ſi vis, Cœl. Rhodigin. *Lect. Ant.* XVI. 27.

11. 'Αρπιδεῦσι.] Compoſitum videtur ex ἅρπη, & πέδη, id eſt, *ager planus*, i. e. *planum, planities.* Τὸ ἅρπιζε Nicandro eſt *montis radix.* Vide notata ad Nicandrum. Ab ἅρπεδον, eſt ἁρπιδίζω, ὁμαλίζω, ἰδαφίζω. GUYET. Vid. infra.

12. 'Αρπεδίουσα.] Vid. Etym. M. & H. Steph. *Ind.* Intra 'Εριθίουσα, corrupte.

13. 'Αρπιδύαι.] Vitruvius l. IX. [c. 7.] *tenuem ſtellarum fuſionem* nominat, *quæ Græcis dicitur ἁρπιδόνη.* ſed reſtituendum *ἁρπιδύη.* FUNGER. 'Αρπιδύαι, *ſtellarum* quaſi *lineæ.* G. Vid. Clem. Alexandr. p. 222. Scalig. ad Manil. p. 62. Turneb. *Advers.* p. 977. SCHR. Turnebus ἁρπιδύη ſingulariter citat, & Vitruvium ex Heſychio corrigit. Sed ea quæ Vitruvius habet, reperiuntur apud Proclum in *Sphæra.* Sic dictæ videntur ſtellæ exiguæ crebræque, quæ in dextra manu Perſei ſumma notantur, quæ etiam ἅρπη dicuntur: quod οἱ τὰν ἅρπαν καθορμίζοι). Vide Arati interpretes, Hygenum, & Germanicum. VALES. 'Αρπιδόνη in Vitruvio correxerat quoque Ill. *Joſ. Scaliger l. c.* Idem *Scaligerus* notaverat, ut & *Mauſſac.* Conf. ſtem. Baldum *de Vert. Vitruv. ſignif.* in v. *Hermedone.* Hinc Ægyptiorum Philoſophi, ſive Mathematici, 'Αρπεδονάπται dicti, apud Clem. Alexandr. *Strom.* L. I. §. 15. p. 131. five 357. *Ed. Patt.* An σχοινοτένται in fine?

14. 'Αρπαλίζομαι.] Active dixit Æſchyl. *Sept. cont. Theb.* ℣. 249. —— καπνὸν ἀρπαλίζει. ubi vid. Schol. Conf. *Eumen.* ℣. 986. Supra: 'Αρπαλίσας. —— σφοδρῶς, σφοδρῶν. Et: 'Αρπάλιμα. —— σφοφιλῆ.

15. 'Αρπιδίζαι, —— ἰδαφίζειν.] L. 'Αρπεδοῦσιν. IS. VOSS. & ἰδαφίσαι. H. STEPH. *Ind.* Vid. inf. *Not.* in 'Αρπίδα.

16. 'Αρπίζας.] 'Αρπίζου γε. Nicand. *Theriac.* SOPINGIUS. Vid. Suid. in "Αρπιζον, qui & 'Αρπαζον dicit. Conf. Euſtath. Σ. *Od.* p. 676. IS. VOSS. Reſte per ζ exhibent Ven. & Flor. quas Editiones raro aut nunquam adhibuit H. Stephanus, Hagenoënſem perpetuo ob oculos habens, quæ *ἀρπίσαι* legit; unde & h. v. in *Ind.* Scribit: „ *Apud Heſych. ſcriptum* „ *ἁρπίζαι, pro ἁρπίζαι. dicit enim ἁρπίσαι* &c. „ Ibidem ex Nicand. *Theriac.* adeuſit ℣. 393. & 647. in quibus ἁρπίζω. Poſteriorem verſum notaverat etiam *D. Heinſius.* Conf. Schol. ad Nicand. p. 28. Adde mox 'Αρπισμὸς, & 'Αρπὶς, & ſup. *Not.* in 'Αρπεδόνα. Vid. & Suid. h. v. & in Λίμαται, ſup. *Not.* in 'Αρπεδόνα. Vid. & Suid. h. v. & in Λίμαται, Menag. *Amen. J. C.* c. 33. Cl. Jac. Gronov. ad Herodot. l. 180. p. 847. & *Miſc. Obſ. Sept. & Oct.* 1733. p. 269.

17. Τείχει. (Sic Ald. Flor. & Scbr.)] L. τείχη. SALM. JUN. HEINS. & SCAL. τείχει exhibet Hagen. *Ed.* & Phavor.

18. Κλιμακώδη.] L. κλιμακτῆρι. SALM. κλιμακτῆρι. BRUNO. (ex Phavor. forte.)

19. 'Αρπετὸν. ἀκόμενον. ἢ ἵππων.] Forte: "Αρπελον. ἢ ἄλση. ἢ ἵππους. Vid. Euſtath. ad *Il.* T. SOPING. Vid. Scalig. in Tibull. p. 180. SCHR. Conf. ſup. *Not.* in 'Αρπε, & Etymol. in eadem voce.

20. "Αρπη. . . . ἄπεμον.] An ἄπεσον? Sed vide ſupra "Αρπη. TH. MUNKER. Lego: "Αρπη. εἶδος ὀρεὺς, καὶ δρέπανον, ἢ ὀρεύσιον. De Harpe organo Caſaub. ad Perſ. BOURDELOT. ad Lucian *Dial. Trit. & Ner.* p. 258. Si quid mutandum, præſtaret ἅρπιδ'. Vid. ſup. *Not.* in v. 'Αρπε, & mox in 'Αρπαι. Jo. Tzetzes ad Heſiod. Θεογ. ℣. 267. 'Αρπαι explicat, τοὺς ἁρπαλικοὺς τόπους, τοὺς οἷς ἐστὶ τὰ τείχεσι ἀναβατικὰ γεμῶνια. Et Schol. *Il.* Β. 150. 'Αρπαι. ἅπαξ εἰδ. ἅρπη τὰ ἁρπάζοντα.

21. 'Αρπὶς.] Scribendum eſſe 'Αρπίδος, pro 'Αρπίδ', & alphabetica ſeries & accentus arguunt: errore nato ex compendio ſcripturæ. H. STEPH. *Ind.* HILL. KUST. Perſime Phavor. Ἀρπὶς. Facile autem αὶ & ὶ potuerunt con-

'Αρπίδις [1]. ὁμαλά. ἡ ἁρπῖδις, ἡ ἁπλῆ μάθησις. Λάκωνες.

"Αρπισσα [2]. αἱμασιά. ἡ πάφρα.

"Αρπιξ [3]. ἀδῶν ἀκάνθης. Κύπριοι.

"Αρπυια. αἱ τῶν ἀνέμων συροφαί, θύελλαι.

"Αρπυια [4]. ἁρπαγὴ ἡ ἀφ' ἁπάντων ταχυς.

'Αρπυίας [5]. ἁρπακτικὸς κυνάς.

"Αρπυιαι [6]. ἔρωτες. Αἰολεῖς.

'Αρπάμυι [7]. ἁρπάζω. θηκτὰ κέχρημαι.

'Αρμάξαχε [8]. ἐρεχθίω. Σπάρτιοι τὸν Λεκεδαίμονα, ὅ ἐστι, ἐρεχθίζω. οἱ δὲ, ἡ βλάσφημος.

'Αρραδών. παῖδευμα [9]. καὶ ἄζυγος [10].

'Αρραβῶνα Σίφνιοι [11]. ἀβελτεληδίον [12]· ὡς τῶν Σιφνίων ἀσελγῶν ὄντων.

'Αρραβωνίζεται [13]. ἀρραβῶνι δίδωσι [14].

'Αρράδη [15]. ὕφασμα. οἱον Γέρμοι.

'Αρραγὲς ὕμμα. ὑ δυκρύων· ὦ τεῦπω φαμὲν, Κατὰ-

πρᾶγη [16] μυ δύκρυον. Σοφοκλῆς Σατυρίσκῳ [17].

'Αρραγίσι. περιοῖς. ἀκαθοπόνητοις.

'Αρραγίδες. τῆμαις χόκαι [18].

'Αρράξι [19]. κρατεῖ. ἐφίσταται.

'Αρραθάνησεν [20]. ἐψόφησεν.

'Αρραχθὲς [21]. ἀσώτευτον.

'Αρρεχίων [22]. τὸ λεπτὸν ὕφος.

"Αρρητον [23]. ἄπιστον. ἄβυτον.

"Αρρενα. ἄρσενα. ἢ τῶν κοιλίαν τὰ ἐξέχοντα; καὶ τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα.

'Αρρεπῆς. ἀκλινὴς [24].

'Αρρενωπάδης [25]. ἀνδρόγυνοι.

'Αρρηδὸν. [26]. ὑ κατεπηδέμεν τῇ ἡσῇ.

'Αρσικὸν [27]. χρῆμα [28] ἄδων χλωρὸν, ὅσῳ ἡμεῖς Ἀρσενικὸν λέγομεν.

'Αρρηκτος [29]. ἀσχίστος.

"Αρρηκτον [30]. περιὸν, ἰσχυρὸν.

confundi. Τῷ 'Αρπίδι mellus etiam respondet varians, quæ sequitur, lectio, 'Αρπάλῳ.

1. 'Αρπίδις] 'Αρπάζων, ἁρπαλίζων, supra. SALM. Forte ὁμαλὴ κτησίς. HEINS. Conf. inf. Ῥαπίδις. Etymol. Ἁρπίδιον. τὸ ὑποπόμπιον, ἃ δὴ καὶ ἁρπίδια καλοῦσι. Vid. Pollux. VII. 85.

2. "Αρπισσα.] L. 'Αρπίζη. IS. VOSS. Vid. sup. v. 'Αρπίζω, & Not. seq.

3. 'Αρπιξ.] Unde "Αρπισσα, αἱμασιά. pro 'quo sup. "Αρπισσα, pro ἅρπισσα. Scil. ἅρπιξ, ἅρπισσα, ἅρπισσα Æolice. GUYET. Etym. M. in 'Αρπίξ. Κυπρίοι δὲ, ἀδῶν τι ἀκάνθης. Quod Salmasius voluit, cujus verba ('Αρπίξ Etymol.) perperam a Scriver. vocl 'Αρπίδι subjecta erant.

4. "Αρπυια. ἁρπαγὴ ἡ ἀφ' ἁπάντων ταχυς.] Apollon. Lex. MS. "Αρπυια. Ὁ Ἡλιόδωρος ἐν τῇ Σ Ὀδυσσείας. [immo Υ. 77.]

Τόφρα δὲ [sic, pro Τοφρῶδι] τὰς κόρας "Αρπυια. . .

ὡδὶ δ' ἀκριβῶς. Ἐπιφανὴς ὁ Ὁμηρικὸς ἱστορικὸς αὐτός. Ἐν ὁ τῇ Ἰλιάδι [II. 150.] ἐπὶ·

Τὸν ἔτνων Ζεφύρῳ αὔρῃ "Αρπυια τοκέεσσι.

ἃ δὲ NB Τιμοκλῆς ἐν τοῖς Παραφορήσεσιν ἔδηλοι, ὅτι κόρας ἔνιοι μὲν "Αρπυιαι, τὸ ἡ τοκέεσι, ἐκδίδου. πλανηθεὶς τυφλὸς δὲ φαίνεται. ἐν δὲ ἄλλοις ὁ Σείδου τὴν Βαλίου ἀφοσιωσάμενος ὁ Ἀχμαδὶς φησι· [Il. Τ. 400.]

Ζάλε τι τὴν νὺ (sic) βαλὰ, τελιλυδὶ τίνια Πολέγνα.

ὅτι τὴν "Αρπυιαν ἐκτιθέμενος εἰρηκε, οἷον τὴν ἁρπαλικὴν ἢ ἐδέσμα ἀφ' ἑαυτοῦ.

5. 'Αρπίζω.] Cogitabam, num ἁρπαλικὰς ἐπὰς, pro ἁρπαλικὰς κύνας, legendum, ex Hesiodi Scholiis, modo alatis ad "Αρπυιαι, coll. Hesych. in "Αρπυιαι. Sed nihil muto. Vid sup. 'Αρπάσσει. post v. 'Αρπάσσῃ. Conf. Cœl. Rhodigin. *Lect. Ant* XVI. 27.

6. "Αρπυιαι. ἔρωτες] Leg. 'Αρπυιαὶ. ἔρωτες. 'Αρπὺς autem est pro ἀρπὴ, quæ significat φιλίαν καὶ εὐμένειαν. SALM. Vide eum ad Tertullian. *de Pall.* p. 342. Etymol. M. "Αρπυια. ὁ ἀφ' ἁπάντων ταχὺς ἢ ἁρπαγὴ ἢ ἁρπακτικὸς κύων. 'Αμφοτέρως ἐνίοις ἄρπυια λέγεται. —— πτηνὸν τὸ ἁρπάζον τὰς φρένας.

7. 'Αρπάμυι.] Vox ἡ Ἑλληνιστὶ, Ofcæ V. 14. Καὶ ἐγὰ ἁρπάμυι τῷ ταρδίσκῳ. Nugæ sunt, quæ ὦδε ἡ ἄρπυι. Ita enim expresserunt vocem ἅρπυι, quod est ἁρπάζειν, *rapere*, *prædari*. HEINS. SOPING. MUNKER. BIEL. 'Αρπάμυι Cyrill. IS. VOSS. Glossæ MSS. in XII. *Prophetas*: 'Αρπάμυι ἁρπάζω.

8. 'Αβρίπαξαι.] L. 'Αρρίπαξαι. SALM. Apposite Eustath. ad *Od.* T. p. 1854. Οὐκ ἂν ἦν τις ἀπογνώσιμον μὴ οὐκ οἶσθ' ὅτι ἡ 'Αβρίπαξα ἱστορία· ὡς ἐν τοῖς παλαιοῖς, ἐρεχθὴς, ἡ βλάσφημος. Πιστοῦται δ' ἐκ τοῦ ἐπιμελεστάτου αὐτῆ Φερεκύδους, γεγράφοτος λόγῳ ἕβδομῳ τῶν Ἀλκμαίωνος, ὅ ἐστιν ἐρεχθίζει. Vid. inf. v. 'Ραπάτιον, ibique *Not.* Ut autem hic 'Αβρίπαξ est ἐρεχθὴς, sic infra ἀβρίπαξ pro eodem: & Βαπάξει, pro ἐρεχίσαι. Conf v. Βάπαξ, cujus expositiones ad ultimam glossæ nostræ, τὴ βλάσφημον, expende.

9. Παῖδευμα.] L. e. *quod ante datur*, pignoris loco. KUST. Adde hanc vocem Lexicis. *Prius datum dotium* vertit Suicer. loco mox citando. Pessime σαύδευμα in Flor. Ed.

10. 'Άζυγος.] Forte ἀνάζυγος, medium, quo quis *cogitur* fervare pactum. PERGER. Forte, κρὶ τὸ μόναζον. Antiphanes apud Stobæum *Tit.* LIX. [p. 382.]

Ἡμᾶς δ' ἔχειν ἀβρίπαξαν τὸν νύχιον
Τῷ ζῷ, ἀπ' ἀστιφάβῳ ἐκ τοῦ ἐκάτερα.

Vid. in Κάδομα. SOPINGIUS. *Μόναζον, fponfalia*, five *pignus futuratum nuptiarum*, corrigit etiam Suicer. in *Thef. Eccl.* v. 'Αβρίπαξαι. Quod *Kuſtero* non diſplicuit. Sic infra: Μόναζον. ὁ ἢ γάμος ἀβρίπαξαι. At Cl. *le Moyne* ad Polycarp. *Epiſt.* p. 477. mavult ἀνάζυγον. Utrumque ſupra vide in 'Αζυγος, pro 'Αβρίπαξαι. Conf. v. 'Αρσα. & "Αρχα. Vide etiam Pearſon. ad *Symb. Apoſt. Art.* VIII. *p.* m. 595. & H. Steph. *Ind.*

11. 'Αβρίπαξαι, σύριον.] Comma intermedium fuſtuli, ut eſt in Hagen. & Phavor. Vid. inf. Σίφνιοι· ἀβρίπαξαι.

12. Διαπεδαμβόν ὡς &c.] Deeſt aliquid ſententiæ, quam ſic ſuppleudam cenſeo: Διαπεδαμβόν ὡς ἀντὶ τοῦ ἀτελεύτου· ὡς ἢ &c. KUST. Vide inf. v. Σιφνίζειν.

13. 'Αβρίπαξαι.] Infra: Μυστοδίφαι. ἀβρίπαξαι. Euſeb. *de vita Conſtant.* l. 3. p. 407. B. ἀσωμβάκευτος) dixit; quo compoſito augeantur Lexica. Aliud ex Euſebio exemplum allatum video a Suicero v. Πομπεύω.

14. 'Αβρίπαξαι δίδωσι.] Legerim, ὡς ἀρραβῶνα δίδωσι, *in pignus datur*; vel, ἀβρίπαξαι δίδωσι, i. e. *arrabone dato obſtringitur eſt*. KUST. Nihil potius mutaverim. In ἀβρίπαξαι, ſubauditur ὡς. Sic δόρα δίδω, Lat. *dono datur*.

15. 'Αβρίπαξαι.] Vid. Αἰόλαι, & Κάρρῳ. IS. VOSS. Conf. inf. v. Γίβρα.

16 Κατάβρᾶγα μυ δάκρυα.] Athen. l. IV. p. 130. D. De Mandrogene γεωμέτρῃ dixit: πολλὰς κατέβρεξε τῶν γέλωτα.

17. Σατυρίσκῳ.] Non videtur eſſe illa fabula, quam Καφὼς Σατύροις inſcripſerat. Et fortaſſe Σατυρικῷ legendum: q. d. *In aliquo e dramatis ſuis Satyricis*. &c. CASAUB. *de Satyr.* p. 180. [ſive 138.] PRICÆUS *Ind. Heſych.* Vid. Caſaub. In Athen. p. 723. SCHR.

18. Κόχαι.] L. κόχαις *ſubtegmina*. HILL. H. STEPH. *Ind.*

19. 'Αβρίξι. κρατεῖ.] L. 'Αβρίζει. IS. VOSS. An pro κρατεῖ legend. κρατεῖ? Similiter in v. 'Εβρεδάγει, quod vide. Et forte ſcripſerat: 'Αβρίσει. (pro 'Αφίσει. v. ſup.) κρατεῖ. † 'Αφίσει), ſupple ὁμοίως, vel τὸ αὐτὸ: ut paſſim.

20. 'Αβρεδάγησεν.] Pro 'Εβρεδάγησεν, a βαδάγην. ut bene etiam vidit Cl. *Kuſter*. Vid. inf. 'Εβρεδάγει, & 'Ραδάγῳ, & ſup. Διαγαδαγῶσαι. Similiter: 'Αγρόδαγον. ἀλίφαγον. confer v. 'Αγρόδαγον, & 'Αγρίδα.

21. 'Αβρόχθις. ἀσώτευτον.] Infra: 'Αφρόσιτ. ἀσωτεῖα. Vide num huc pertineat, & ρ & φ confuſa ſint. An vero pro 'Εβρεχθὲς, ἀσωτεῦται

22. 'Αβρέχιον.] Scrib. 'Αβρόχιον. IS. VOSS. Vid. ſup. 'Αβρεχωνοῦσι.

23. 'Αβρίπαξ.] Vid. ſup. ante v. 'Αρπαγίνοι, & inf. v. Ῥαχία.

24. 'Αβρωνὴς. ἀκλινὴς.] Poſtrema voce carent Lexica, ut & voce 'Ακλινὴς, qua uſus eſt Sofipater in Epigrammate inedito:

Δικαίδα τὰν βαδάγαν ὑπὶς λοχίου Δίρτιάνα
Ἄνθρ' ὡς εὐ χλαφρὸς ἀβάπτω γίγνα.
Ἢ δ' ὑπερφίαλα μόνα Δρᾶκαν μὲ πασὶν
Ἦνον ἀκλινὴς ἢ Κύπρῳ δίλυκον.

'Ακλινὴς supra eſt apud Heſych. Adſcribam Meleagri verſum ex eadem Anthologia inedita:

Ἰωνίρα ὁ νυχίη ἀκλινὲς φιλίας.

Hinc ἀνεκκλινὴς, & ἀκοπτκλινὴς, Lexicis pariter ignota vocabula: de quibus vid. Sulcer. *Theſ.*

25. 'Αβρενωπάδης.] L. 'Αβρενώπης. Vid. Etym. & Euſtath. IS. VOSS. Vel legendum eſt 'Αβρενοκαιδὴς, vel 'Αβρενώπης, vel 'Αβρενώπης. Vid. Euſtath. ad Hom. p. 827. 1452. & 1490. KUST. Vid. ſup. v. 'Αβρενώπης, ante v. 'Αρμενόκαρα. Lex. MS. in Dionyſ. Areop. 'Αβρενώπιν. ἀτενιστὴν, ἀνδρώδη. Addit Ed. Junt. Ἰσίου δ. οὐ ἐπὶ γυναικῶν ἀνδρεζόμενον ἡ ἀβρόφωνον ἄρα).

26. 'Αβρηδὸν.] 'Αβρίδην legit *H. Steph.* in *Ind.*

27. 'Αρσικὸν.] L. 'Αβρικὸν, SALM. [Vid. *Exerc. Plin.* p. 812.] ARCER. VALES. H. JUNIUS *Animadv.* p. 398 qui tamen ad marginem Codicis fui 'Αβρικὸν, plane ut *Iſ. Voſſ.* & *Kuſter*, jubente literarum ſerie.

28. Χρῆμα δὲ] Χρῶμα, *color*, pro *pigmento*: ut inf. in v. Κυπάσσει, Σανδαράκη, &c. Conf. Salm. T. II. *H. A.* p. 485.

29. 'Αβρηκτος.] Æſchyl. *Prometh.* v. 6.

30. "Αβρηκτον. σύριον, ἰσχυρὸν.] Male Suidas "Αβρηκτον, & paullo poſt 'Αβρήκτων, κρύον, pro 'Αφρήκτων, ut Noſter ſupra. Conf. ſup. in v. 'Αβρίξει.

'Αρραγὴς [1]. ἄθραυστος. μὴ ῥηγνύμενος.
'Αρρεϊκὸς [2], λαοβρῶν. καὶ γυναικὶ [3] πρὸς ἄνδρα ἀφροδίτας.
'Αρρεϊκὸς [4]. ἄγριον. δυσχερές.
'Αρρώστους [5]. ἀδυλήτους. ἀπαγορεύσας.
"Αρρητον [6]. ἄφραστον, ἀνεύφρητον, ἀπόρρητον. ἄφωνον. αἰσχρόν. Σοφοκλῆς Σίσυφ. [7].
'Αρρητοποιὸς [8]. αἰσχρεπαὶς.
"Αρπη ὁρμὴ [9]. ἡ Περσεφόνη. Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρᾳ.
'Αρπτυργία [10]. αἰσχρυσγία. κακυσγία. τὸ ἄρπτα ἐξεργάζεσθαι.
'Αρπτος. ἀλίσκων.
'Αρπηφορία [11]. ἁρπαστήρας λέγουσι οἱ συγγραφεῖς, καὶ ἀφ' ὧν τὴν ὠ, Ἑρπηφορία [12], ἀφ' ὧν δὲ "Ερσης ἑρπετολόγος [13] ἢ πομπεῖον. ἐὰν δὲ ἀφ' ὧν ᾱ, ἑπτὰ ἐπ' ἀρρήτοις σωιῖσι.

'Αρ-

1. 'Αβρωγὴς] Vulgo ab 'Αβρωγὶς perperam nova glossa incipit. In Cyrill. Lex. MS. Brem. etiam 'Αβρωδὸν exponitur ἀβρωγὶς. BIEL. Hæc & præcedd., sublato divisionis indice, conjunxerat quoque *Is. Vossius*.

2. 'Αβρώστους.] Malim, 'Αβρώστῳ. Vid. Inf. in v. Γαβρώματα, & v. Πανυκάζειν. Conf. v. 'Αγαπαίζει.

3. Γυναικὶ &c.] L. γυναῖκα: ut sensus sit, 'Αβρωδὸν dici de *femina*, *quæ cum viro contendat*. KUST. Conf. v. seq. 'Αβρωδὸς, & H. Steph. *Ind.*

4. 'Αβρωδὲς.] Legitur apud Theocrit. *Idyll.* XXV. ℣. 83. ubi canis vocatur animal ζώοιο κὴν ἀβρώδες. KUST. Infra: Γάβρος. ὄγκος. Conf. præcedd.

5. 'Αβρώστῳ.] Ex ᾱ privat. & βίος. Convenit itaque cum ἀπαρβίῳ. Vid. sup. v. 'Απήνῃ, & 'Απήλιξε. ibique *Not.*

6. "Αβρωδὸν.] Odyss. Σ. 466. Vid. Interpp. ad II. *Cor.* XII. 4. C. Vitringa Obs. S. III. 20. & inf. v. "Αφραστον. Obiter moneo, pro ἀβρώδεως apud Apollon. I. 917. ἀβρώστως legendum videri: ut ad marginem ibi notaverat Bifetus. Favent seqq. & Schol.

7. Σοφ. Σίσυπ.] L. Σίσυ. SCAL. SALM. JUN. Vid. sup. in 'Αρπᾶν notata. Perperam ὀνόμ. pro σίσυμ. *Junio* tribuitur in Ed. Schrev. Conf. Aristot. *de Poëtica* c. 23. *fin.*

8. 'Αβρώστους.] Vid. Cel. J. C. Wolfii *Not.* in S. Theophil. ad Autol. L. III. p. 274–277. 'Αβρώστους ἑαρίοις apud Artemidorum. Vid. L. I. c. 82. 83. &c. Augeantur hoc verbo Lexica.

9. 'Αβρώδ ὁρμὴ.] Ita vocatur Proserpina apud Eurip. *Helen.* ℣. 1323. ubi vid. Barnes. Conf. inf. v. Σεμνὰ, & sup. v. 'Αφραστον. Euripidis locum notaverat etiam *Kust.*

10. 'Αβρωγυργία.] Clem. Alexandr. Προτρεπτ. p. 8. SCHR. Ante verba, τὰ ἀβρώδη ἐργαζόμενα, excidisse videtur verbum 'Αβρωγυργοῦσι, quod Pollucī I. 22. est ἀποτυμπανίζει, ubi vide Kühn. Conf. Schol. Comici in *Equit.* ℣. 1275. & 1284. At substantivæ per Infinitiv. non raro exponit etiam Hesych. ut in v. 'Αποκλυσία, 'Εφεδρία, &c.

11. 'Αβρηφορία.] Vid. Meurs. *Græc. Fer.* p. 48. & Harpocration. [in 'Αβρηφορῶν] SCHR. Conf. Suid. & Etymol. M. 'Αβρηφορία pro, 'Αβρεβορία, per syncopen. Vid. Sylburg. ad Clem. Alex. p. 354.

12. 'Ερσηφορία.] Mallem 'Ερσεφορία. Etymol. 'Ερσηφορία. HILL. ex H. Steph. *Ind.* ubi vide plura. Suidas tamen etiam 'Ερσεφορία, per ε. Sed 'Ερσηφορία ubique exhibet P. Castellan. *de Fastis Græc.* p. 32. Schol. Comici in *Lysistr.* ℣. 943. 'Αβρηφορία, ἐπειδὴ τὰ ἀβρώδη τῶν ἱερῶν αἱ παρθένοι τῇ Θεᾷ, αἱ ὃ ἀβρώδ ἦν ἡ, 'Ερσηφορία· τῇ γὰρ "Ερσῃ συνεπεδίδου, τῇ Κόρῃ· συνατεῖ, ὡς ἱστορεῖ 'Ιστρος. Vid. inf. *Not.* in v. 'Εβρηφόρος.

13. Διὸ τὸ ἑρπετολόγος ἐξαστενοῦσι &c.] L. ἐξαστενοῦσι. Vid. 'Εβρηφόρος. SOPING. L. ἀφ' τὸ τῇ "Ερσῃ ἑρπετολόγος τὸν πομπεῖον. VALES. Sic etiam *H. Steph.* & *P. Castellanus* locis laudatis, & Hesych. in v. 'Εβρηφόρος.

14. 'Αβρηφόρ.] Vid. Meurs. *Græc. Fer.* p. 49. SCHREV. 15. 'Αβρηχάδ.] Supra: 'Αναρχάδ. ἀναβαίνων ἐν πέτρᾳ. [Vid. ibi *Not.*] An pro ἀναρχάδ, τραχὺ ἦ ἄ in ι, propter ἀλφαβητικὴν 'Αναρχάδ, seu ἀναβρηχάδ, διὰ τὸ βαχύ, unde & βαχία. Ab 'Αναβρηχάδ, ἀναχάδ, ἀβρηχάδ. G. Vid. Etym. M. in 'Αναβρηχάδ, & sup. v. 'Αεχαντῶν.

16. 'Αβρὺχ.] Eustath. in Odyss. Λ. p. 459. ℣. 5. Λέσται δὲ 'Αλθαία. φυλάσσει τοιγὰρ ἀναβαινόμενα ἅπερ χόρτος ἢ ἀβρὺχα [Leg. ἀβρύχια] καὶ ὕλαις παρὸν τοῖς. Plutarch. *de* Philosophi. [p. 527.] ἐγκάθιν ἀβρύχιον dixit. SOPINGIUS. 'Αβρὺχα bene legitur in Eustath. *Ed Rom.* p. 1701. Conf. eund. p. 1163. 1589. & 1625. H. Junii *Adag.* II. 34. in *Lamiæ turres*; P. Moll ad Longi *Pastoral.* p. 37. 38. H. Steph. *Ind.* & Pasq. 'Αεἰκὲς, inf. v. Μύρτος. Conf. Etym. M. & Meerd. Atticist. v. 'Αβρὺχος, & Casaub. in Athen. III. 4. p. 154.

17. 'Αγαγῆ.] L. 'Αβρογᾶ. IS. VOSS.

18. 'Αγαγὶ.] L. 'Αβρογὶ. Vid. Cyrill. & Etym. IDEM. Vid. inf. 'Αγαγὶ, suo loco.

19. "Αβρωδος.] Ita Varin. & vulg. Lex. Perperam pro "Αβροδος. H. STEPH. *Ind.* Per ω legitur in Ed. Hagen. ubi

'Αβρηφόρος [14]. μυσταγωγός.
'Αβρηχᾶς [15]. εἰς ὕψος ἀναβαίνων χεροὶ καὶ ποσίν.
"Αβρυχος [16]. κέφιν. ἢ ἀγελαῖα λέαινα.
'Αγαγεῖ. [17]. βοηθεῖ.
'Αγαγὶ [18]. βοήθεια.
"Αγαθος [19]. ἀγωγὸς. βοηθός.
"Αγγυ. Σκίφος ἢ κύπελλον [20]. ὡς τὸ Ἐπισ. ζεν, κωπηγόνιον· καὶ τὸ Σίπα [21], κυμβίον.
'Αγγυσμεῖ [22]. ἀκουσμεῖ, ἀκροᾶται.
'Αγγυσίασεν [23]. ἄσυλον. ἀνεκείασεν [24].
'Αγγυσία. νόσος, ἀοδυνεία.
'Αγγὰξ [25]. οὐκ ἐγρηγώς.
"Αγεσαι [26]. ἀεμίσαι. ποτίσαι. πλησῶσαι. σκιάσαι.
"Αγεσιλας [27]. οἱ βασιλεῖς Περσῶν.

'Αγ-

Sopingius contra "Αβροδος corrigit. Cl. *Kusterus* "Αβροδος pro 'Εκβρόδος, vel 'Εκβρόδος, scriptum censet. Quæ infra vide.

20. "Αγγυ. ἐκ. κωπελλ.] L. κυπελλὸν. JUN. SOPING. IS. VOSS. Eustath. ad *Il.* A. p. 855. 'Αγὺ scribit, & plures ejusdem generis voces adfert.

21. Σίπα.] Vid. inf. h. v. item v. 'Επισσεῖται, & v. Τπιλάζον. Conf. *Not.* v. 'Αγία. —— ταχίνη.

22. 'Αγγυσμεῖ.] L. 'Αβρυσμεῖ. Vid. inf. 'Αγυσμὸς. G. SOPING. Scrib. 'Αβρύσμει. PERGER. IS. VOSS. Prius præfero, cum Cl. *Kustero*. Est enim compositum ex ᾱ privat. & βοσμὸς, *forma* sive *figura*. Vid. sup. v. 'Αμορφιγοσμῶν. Ita enim legendum notavimus.

23. 'Αγγυσίασεν.] Æschyl. p. 328. SCHR. HEINS. Locus est in *Supplic.* ℣. 618.

Ἡμᾶς μεθιεὶς τῶνδε γῆς ἐλλάδος,
Κ' ἀγγυσίασας ξυὶ τ' ἀσυλίᾳ βορᾶς.

Nos hanc terram incolere liberos, & pignoris loco tum capitis & cum jure asyli inter homines. Vid. ibi Eruditiff. Staniej. p. 849. Occurrit etiam apud Dionys. Halicarn. l. VI. p. 372.

24. 'Ανεκείασεν.] L. ἀνεξικείασεν. HILL. Conf. H. Steph. *Ind.* Infra: Ῥίκασι. ἀνεκχυσιάζουσι. Item: Ῥυπάζουσι. ἀπονιψάζει. Et: Ῥυπάζουσι, ῥυπαζούσιν, ἀνεκχεικάζουσιν. Hinc 'Αβρυσίασ ἐστὶ, σὺν ἐκχεικάσ, sive una voce, ἀνεχχεικάσ. Quamvis hoc compositio careant Lexica.

25. 'Αβρὰξ.] Occurrit apud Sopb. *Antig.* ℣. 257. —— σίφλ ὃν γὰ καὶ χίρ ἀβρὰξ. Quod explicant veteres Critici, μὴ ἐγρηγόρα. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 1. p. 107.

26. 'Αγεσι. &c.] Ad varia themata pertinent expositiones. In ἀεμίσαι & σκιάσαι respicit ad verbum 'Αρα, unde ἄρσι Æolice (vid. inf.) ut πάρσι, φθίρσι, &c. Conf. H. Steph. *Ind.* & mox v. 'Αρσωθῆς, item v. 'Αβμάζειν. Ποίσαι pertinet ad 'Αρδα. Conf. v. 'Αρτάβην, & 'Αρσῆ &c. item v. 'Αρσῆ. —— πωῖσαι: quod pertinet ad 'Αρσῆ. Sic infra utrumque etiam conjungitur: 'Ηρσαι. ἐκάτερα. ἐρμήσαι. Denique πλησῶσαι referendum ad verbum 'Αρσῆ (monente etiam *Kustero*) quod Hesych. hic cum 'Αρσῆ male confundit. Infra suo loco: 'Αρσῆ. —— πλησῶσι. Conf. ibi *Not.* & sup. in 'Αάτολλ. &c.

27. 'Αγεσιλας. οἱ β. Περσῶν.] 'Αγεσίλαος alias, ab 'Αγεσίλαος, 'Αγεσιλας ab 'Αγεσιλ. GUYET. Vid. Justin. l. XLI. [c. 5.] PERGER. Vide Agathiam L. II. qui *Parthyæus* vocat. Herodian. l. IV. [*cap.* 10. *in fin.*] 'Αγεσιλάου apud Parthos, quales apud Romanos Εὐπατρίδου, *patritii*. SOPINGIUS. Leg. 'Αγεσιλάου. IS. VOSS. „ Plutarch. *l. de Is. & Osir.* „ [p. 365.] 'Αγεσιλᾶος lingua Ægyptiaca τὸ ἀνήκεστο significare „ dicit; unde etiam 'Αγεσιλας βασιλεὺς Περσῶν Hesychio vocantur. „ Ita Doct. D. Wilkins *Dissert. de Ling. Ægt.* ad Cl. Chamberlaynium p. 96. Quod tamen non probo. Jo. Malela *Chronogr.* l. XI. p. 341. 'Επειδὴ ὁ ὑὸς αὐτοῦ, ὁ Σαπώριος, 'Αρσάκιος, ὁ ἐστὶ, βασιλεὺς, ἀπ' αὐτοῦ. *Sanatrucum filium*, *ARSACEM*, id est, *REGEM fuit in locum substituit.* Ad quem locum Doct. Edm. Chilmeadus: „ Hesych. Ἀγεσιλᾶος, οἱ βασιλεῖς Περσῶν. Inde est quod habemus infra „ in *Juliano Imp.* [p. 17.] Σαπώριος Ἀγεσιλᾶος; quod distinguendum „ scriberetur, Σαπώρ Ἀγεσιλᾶος, *Sapor Rex.* Pro Περσῶν tamen apud Hesych. suspicor legendum Πάρθων: Parthici „ enim reges *Arsacidæ* dicti sunt. Procop. *de bello Pers.* l. 2. „ Εἰσὶ δὲ ἐκεῖνοι πάλαι Ἀρσακίδαι - - Ἀρσάκου λεγόμενοι, ἢ ὃν „ ἅπαν ἡ Παρθυαίων βασιλικὰς ἀπάντων ἐτύγχανεν ὢν &c. „ Hactenus V. Cl. Dubito tamen, num prius illud voluerit Hesychius: quippe qui non absolute Ἀγεσιλᾶος (pro quo tum rectius Ἀγεσιλᾶος scriberetur) βασιλεὺς, sed βασιλεὺς Περσῶν exponit; pro quo si Παρθῶν substituas (nec male, nec necesse) conferre possis Plutarch. in vita *M. Crassi*, p. 564. Ἀνειδίζει Πάρθοις τὸ Μιθριακὸν ψήφισμα, ὃν καλοῦ διὰ τὸ ἀνδρεῖον, εἰς Μιθρίδατα καὶ Τιγράνην ἐγκρῖναι γεγονέναι, Ἀρσακίδας. Atque ita (Ἀρσακίδας) etiam hic mallem, pro Ἀγεσιλᾶος. Utrumque firmat Strabo l. XV. p. 702. Τούτων ὃ καὶ τὸ σύνηθες τοῖς Παρθυαίοις. Ἀρσάκας γὰρ πάλαι) φασὶ, (sc. οἱ βασιλεύσαντες αὐτῶν.) Ubi Ἀρσακίδη rectæ emendat ὁ πάνυ ex Dione l. XL. p. 127.

'Αρσάμβας. ἀλειψάμβας. πιῶσαι [1].
'Αρσαπίλης [10]. ἀρμόσαπίλης. θύαιρ-ησαπίλης [3].
'Αρσαπα [4]. λιμῶσαι.
'Αρσή. μάμφ[ε] [5].
'Αρσης [6]. ἀερβάσαις. βαστάσμασε [7].
* 'Αρσή. † πάλαι [8]. 'Αργεῖοι.
'Αρσιαν [9]. βαστάσμασιν.
'Αρσιν. ἁφασμόν.
'Αρσιον [10]. δίκαιον.
'Αρσις. ζύμη [11].
'Αρσίτη [12]. † 'Αλκαῖος.
'Αρσυ [13]. ἀεμίσαι.

'Αρσε-

'Αρσιν [14]. τῷ ὑσίαι. καὶ τὸ λιπεῖν.
'Αρσομίδης. ὑπόθημα γυναικεῖον.
'Αρτᾶ. ἀναρτᾶ, κρεμᾶ' [15].
'Αρτεῖη [16]. μέτρον Μηδικὸν σίτου, 'Αθηναῖος μέδιμνον.
'Αρτεῖδες [17]. οἱ δίκαιοι, ὑπὸ Μάγων.
'Αρτεῖαι [18]. οἱ ἥρωες, ὑπὸ Πέρσαις.
'Αρτεμὶν. πολίχνιον [19] Ἑλληνοπόντιον. καὶ ὑπὸ 'Αρεμβίων, χρεῖον [20].
'Αρτεμίσης. αὐτάρκεις.
'Αρτεμισία. κρήνη [21].
'Αρτι μάλιν [22]. ἐχρεΐωδησαν.

'Αρ-

p.127. Verumtamen potius *b. l.* illud Περσῶν retinuerim. Suidas enim in v. 'Αρσάκης, quem Παρθῶν βασιλέα vocat, bis scripsit: 'Αρσακίδης. οἱ Περσῶν βασιλῆς. Sæpius autem hæc nomina permutantur apud Auctores, ob rationes ex historia notas. Vid. Salmas. de *Hellenist.* p 367. Interpp. ad Nemef. *Cyneget.* ♀. 75. & ad Rutilii *Itin.* ♭ 85. item Ez. Spanhem. ad Julian. *Orat.* I. p. 149. Confer, fis, quæ de *Persis* & *Parthis* obtecr in v. Ἐλαμῖται notamus. Cum hæc dudum scripſeram, incidi in Barnefii *Eſſberam*, carmine Gr. paraphr. exornatam, ubi ad ♀. 815. notat in Schol. Gr. 'Αρσακίδη οἱ βασιλεῖς Περσῶν. Ἡσυχ[ιος]. 'Αρσάκης —— ἀπὸ γενεᾶς, 'Αρσακίδης, ὃν 'Αρσάκα ὁ Πάρθε. Περσῶν γὰρ Παρθῶν ὁ χῶρ ἦν ὁ ὑπὸ τῶν Σατράπων. Cl. *Kuſterus* adſcripſerat tantum: „ Alias 'Αρσακίδης: ab 'Αρσάκης. Vid. Suid. „ v. 'Αρσάκης. „

1. Πιῶσαι.] Supta: 'Αρσαμβάμβας. ἀλειψάμβας. πιῶσαι ἀερῶ. Poſtremam vocem hic ergo ſupple, vel redde Heſychio. Scil. 'Αρσάμβας, ab ἄρδω, eſt ἀλειψάμβας. Vid. ſup. v. 'Αρσαμ. 'Αρσάμβας. pro 'Αρσαμάβας, eſt ἀερὶ πιῶσαι. Niſi malis ſimpliciter πιῶσαι, pro πιῶσαι: ut Phavorin. & Ed. Hagen. quam ſequitur H. Steph. *Ind.* Ita ſup. πιῶν, pro πιεῖν, in v. Ἀδύπνοιον. Prius tamen præfero, quod & Cl. *Kuſterus* animadverterat, ita ſcribens: „ Scribe & ſupple, πιῶσαι ἀερῶ, „ & refer ad Ἀρσαμάβας, ab ἀερῶ. Vid. ſupra. „

2. 'Αρσαῖος.] Reſpicit *Iliad.* A. 136. 'Αρσαεὶς παῖδ' Ὀνομάν. Schol. ἀρσαίσασιν παῖδι τῷ ψυχῇ. συνίσι, χάριν τῷ Ὀνομάου, παίσασιν, quæ deſcripſit Etymologus. Supra: 'Αρσαμ. ἀρσίσαι. Conf. *Not.* ſeq.

3. Ἐλαφηβολιῶνος.] Hoc inde eſt, quia aliqui ἄρσαῖος apud Homer. per ſyncopen dictum ſtatuebant pro ἐλαφηβολιῶνος, ab ἄρσασθαι, *placere*. Vid Etymol. v. 'Αρσαῖος. KUST.

4. 'Αρσαι.] Ab ἄρδω. G. Sup. 'Αρσαμ. πιῶσαι. H. Steph. *Ind.* conjicit, forte idem eſſe quod 'Αλσαι, *nemora*, *luci*. Idem placuit *If. Voſſio*, qui 'Αρσαι pro 'Αλσαι poſitum notat, quia ἄλσος & ἄρδω idem.

5. 'Αρσή. μάμφ[ε].] Malim in Futuro, μάμψῃ. Nam 'Αρσή eſſe Præſ. temporis, non adſentior H. Stephano. Vide num ab ἄρδω, eo ſenſu, quo κλαίειν pro ἰλαίζειν, λαδέσθαι, infra.

6. 'Αρσης. πασσ.] Hoc ſenſu συλεκτέφθαι videtur ὑπὸ τῶ Ἀσίγιος. H. STEPH. *Ind.* Confundit hic Heſych. 'Αρσης cum 'Ασίγιος. Nam interpretatio ἀσχημόνως, pertinet ad 'Ασίγιος: at βασάσμασιν, ad 'Αρσης, quod eſt ab αἴρω. KUST.

7. Βασάσμασε.] III. *Reg.* XI. 26. Κατέσχεν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἄρσης αὐτῶ Ἰωσήφ. BIEL. Conf. v. 'Αρσιαν.

8. * 'Αρσή, † πάλαι ἀργῶσι.] Ab ἄρδω. Ἰσως, 'Αρσω. SOPINGIUS. Forte 'Αρσάλη leg. 'Αρσάλεσθαι, *privim.* PERGER. L. 'Αρσυτὸν ab ἄρσω. IS. VOSS. Vid. ſup. 'Αρσωσιν. πάλαι. Conf. v. Καιῇ, & Πάλαι. Priorem locum contulerat etiam *Kuſterus*, legendum inde enniciens: 'Αρσωσίν, πάλαι. Non diſpliceat. Sæpius enim α per ſyncopen in media voce elidítur. Sic modo, 'Αρσάμβας, pro 'Αρσαμάβας. Ceterum ante vocem 'Αργῶσι diſtinctionem poſui. Quamvis etiam conjungere poſſes, † πάλαι 'Αργῶσι, ſupple πάλαι, vel λέγουσι.

9. 'Αρσιαν.] *Pſ.* LXXX. 6. 'Αστεφῶν ὑπὸ ἄρσιαν † τόπον αἰνῶ. Gloſſæ MSS. in *Pſalmos*: 'Αρσιαν. φορτίον.

10. 'Αρσιον.] Id eſt, τὸ ἀμαῦρον. G.

11. Ζύμη.] L. *Zoon.* SALM. 'Αρζὴ ab ἄρδω. IS. VOSS.

12 'Αρσίτης.] Antoninus Liberalis facit filias Minyæ Orchomeni F. tres, Ἀλκιθόην, 'Αρσιθόην, Λευκίππην. [cap. X. *Metam.*] SOPINGIUS. 'Αρσιθόη legit *If. Voſſ.* Et ſic Ed. Flor. Minyadum vero nomina, quæ adfert *Sopingius*, variant, ut ſæpe in hiſtoria fabulari. Ælianus enim *V. H.* III. 42. pro 'Αρσιθόην habet 'Αρσινόην, Plutarch. *Quæſt. Gr.* p. 299. 'Αρσινόην. Quæ in memoriam revocant locum Maximi Philoſophi, cujus carmen ἐξὶ Καλλιρρόῃ vulgavit e Cod. Mediceo Celeb. J. A. Fabricius *Bibl. Gr.* l. V. c. 25. ſp 420. *Vol.* VIII.) Legitur ibi ♀. 90. & ſeqq. *Non enim diliget unius viri lectum femina, quæ bis diebus nupſerit,*

—— —— ἀλ' οἱ τὸν αὐτὸν Ἰασιώνης,
Ἢ τὴν Ἐριδάνῳ Κασταλίδ' ἐσνύμφευν,
Ἢ τὴν 'Αρσινόην Ἰφιανδ[ρ]ον, ἢ τὴν αὖτις
Λευκάδιαν, &c.

Eſt enimvm laudatum Icariones, (Penelopes) vel *Eurdnes Capanei uxoris inſtructum gerat*, vel *inclyta Arſinoe*, *ſive etiam Laodamia*, &c. Pro 'Αρσινόην, MS. 'Αρσίνυσσ. (Conf. inf. Ἰωσίν, 'Αρσινόη, ἢ Ἐ Φιλαδέλφου γυνή.) Cl. P. Weſſelingius *Probabil.* c. VII. p. 65. 'Αρχίνυσσ legit; quo nomine Junonis pellicem, Eurythei matrem, fuiſſe, Tzetzes *Chiliad.* II. 36. monuit. Quid ſi legendum ſtatuam, 'Αρσίνυσσ? ex hoc Heſychii loco, ubi 'Αρσινόη, ἡ 'Αλκμήνη, quæ notiſſima eſt vel ex Euripidis cognomine fabula. Conf. Phavorin. in 'Αλκμήνη. Niſi malis 'Αρσίνυσσ apud Heſ. & 'Αρσίνυσσε in loc. cit. cui favet MS. Frequens enim eſt permutatio literarum σσ, & στ, ut Θρῆσσα apud Diog. Laërt. V. 54. ubi Cod. Arundel. Θράττα. Optime autem, & ad Poëtæ mentem, Admeti uxor, *Alceſtis*, quæ hic 'Αρσίνη audit, componitur cum *Icarii filia*, Penelope, cumque *Laodomia*, Protefilai, ut & cum *Euadne*, Capanei conjuge, quarum caſtiſſimus & incredibilis in maritos amor paſſim celebratur apud antiquos. Sic Euadnen & Alceſtin hoc nomine laudat conjungitque Ælianus *Hiſt. Anim.* l. 15. *in fin.* Adde Hygin. *fab.* 243. & 256. & fragmentum Poëtæ Epici Græci, quod ex Iſ. Caſtuboni membraniis exhibet F. Moreli. ad Strab. L. I. p. 72. *Ed. Amel.* Ὡς Εὐάδνη, 'Αλκήστις (l. - - - στε) τε καὶ 'Αδμήτου &c. quas ibi laudat præ ceteris.

13. 'Αρσυ.] Vid. ſup. *Not.* in v. 'Αρσω.

14. 'Αρσιν.] L. "Αρσιμον, IS. VOSS. Voces "Εγχιν, pro ὕσιν, vel 'Αρσιν, pro Ἴσιν, quin & Ἐρεσῖνε, ſimiliaque mente verſabam. Sed N. L. Conf. etiam v. 'Αρσιν, poſt 'Αρσῖνε, & v. 'Αρσω. Cogitandi materiam ſubjicio tantum. Quid ſi "Αρσιν ſit pro "Εγχιν & pro 'Αργίν.

15. 'Αρτᾶ. - - κρεμᾶ.] Scrib. cum jota ſubſcripto: 'Αρτᾷ. ἀναρτᾷ, κρεμᾷ, vel κρεμῶ, ut Cl. Kühn. ad D. Laërt. VI. 50. exhibet. Sed κρεμῶ, per ι, etiam ſcribitur alibi. Conf. in v. Διαρτᾶ.

16. 'Αρτεῖη.] Quid ſit *artabe*, docet Iſidor. *Orig.* l. XVI. in fine [c. 25.] & Pollux p. 214. [l. IV. 168.] Herodot. L. I. p. 80. [c. 192.] Interpres Ariſtoph. ad *Acharn.* 858. l. *fc.* 2. [♀. 91.] vocat menſuram Perſicam & Ægyptiam. VALES. At Herodotus [*l. c.*] p. 41. *Ed. Baſ.* notat: Ἡ δ' 'Αρ[ξ]ίνη, μέτρον ἐσὶ Περσικὸν, χωρεῖ μεδίμνους 'Αττικοὺς πλέους χοίνικι τριῇ 'Αττικῇσι. Ariſtot. *OEcon.* II. ἄδικον † πωλοῦσι τὸν αὐτὸν μὲν ὁ ἀρτάβην † πλέω. Et *al.* ὁ Eſai. V. 10. HEINS. Vid. Euſtath. T. *Od.* p. 680. IS. VOSS. Vid, Hieron. ad Jeſ. V. BERNARD. Occurrit etiam in libro Apocrypho *Beh* & *Drac.* com. 3. Conf. Joſeph. *Antiq. Jud.* XI. 1. ſub fin. epiſtolæ Cyri, ibique Interpretes. Addo Suid. in 'Αρ[ξ]άβη, & 'Αχάν, & Pollæn. *Strateg.* IV. 3. 32. p. 355. Plura dabit Celeb. Reland. *Diſſ.* VIII. *de vet. L. Perſ.* 134—136. Vide & Cl. Wilkins. *Diſſert. de Ling. Coptic.* ſupra laudatam, p. 96. qui Copticam vocem ЕРТАВ (poſt Relandum) huc adfert, a qua noſtrum 'Αρ[ξ]άβη natales ducat: egregie porro notans triplicem hujus nominis menſuram, unde conciliari queant Auctores; *Artabam* nempe *majorem*, *mediam* & *communem*. De *majore* Herodotus: *minorem*, quam eſt unius Medimni Attici, Heſychius reſpicit. Conf. Du Freſne *Gloſſ. Gr.* Bochart. *Geogr. S.* P. I. L. I. c. 17. Burton. *Addy. Vet. L. Perſ.* p. 15. & E. Bernard. *de M. & P. A.* L. I. §. 44.

17. 'Αρτεῖδες.] *Μαρτεῖδες* legendum putat Cl. Reland. *l. c.* p. 137. Perſarum enim Magi *juſtum* appellant مرد داد *Mard dad*, quaſi *virum juſtitiæ* dicas. Conf. *Not.* ſeq. Ceterum *Μάγοι* laudantur etiam in v. Δάϊοι.

18. 'Αρτεῖαι.] Vid. Steph. *de Urb.* Hinc 'Αρταξέρξης, *μέγας ἥρως*. Herodoto; Ammiano *bellorum virtus*; & Æſchylo, *rex potentiſſimus tam re, quam nomine*. PERGER. Vid. 'Αρ[ξ]ίνη, & 'Αρ[ξ]άτης, & "Αρωσ. IS. VOSS. Heroës lingua Perſarum 'Αρ[ξ]άνης dici, teſtatur etiam Steph. Byzant. v. 'Αρ[ξ]άτης. Conf. Cl. Reland. *Diſſ. de Vet. Ling. Perſ.* §. 23. KUST. Conf. Selden. de *Dis Syrii*, I. 6. *p.* m. 185. Meurſ. *Mantis.* p. 131. Gale ad Herodot. p. 763 b. & Staniey ad Æſchyl. *Perſ.* ♀. 769. qui notat: *Perſice* ترس *ſignificat* FORTIS. Adde Burton. *Addy. Vet. L. Perſ.* p. 15. 16 ibique Cl. Seelen. Confer etiam v. præc. Hinc *Arta* paſſim in nobiliorum Perſarum nominibus ut *Artabanus*, *Artabates*, *Artaphernes*, *Artaxyntes*, &c. apud Herodot.

19. Πολίχνιον.] L. πολίχνιον. JUN. BRUNO. Vid. Steph. *de Urb.* & Herodot. IV. 14.

20. Κρεῖον.] Vide ſtatim v. 'Αρτεμὶν. KUST.

21. 'Αρτεμισία. κρήνη.] Apollon. Schol. p. 46. SCHR. Fontis hujus memnit Hom. *Odyſſ.* K. 108. ubi vid. Euſtath. p. 1650. & Phavorin. Apollon. Lex. MS. 'Αρτεμὶς, κρήνη ὑπὸ τῇ Ἀνθεμουσίᾳ. (ſic) Conf. v. præc. 'Αρτεμὶν. Ceterum hanc vocem diſtinxi a præcedd.

22. 'Αρτι μάλιν.] L. 'Αρτεμαχθε. SALM. Vel 'Αρτι τρεῖχθε.

'Αγλαμοῦζιν· ἐνδύζιν.
'Αγλαμεῖν· κεκοπάδευκεν. Εὐριπίδης Πολυίδῳ [1].
'Αγλαϊζαι [2]. κρεμάζαι.
"Αγλαμος [3]. μαγειρος.
'Αγλάνες [4]. βασιλείας. καὶ ἅτιμος [5].
'Αγλάνη [6]. ἡ ἀφ' ἡλικίων ἀζχόλη. ἢ αἰχμαλώτης. ἢ ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ [7].
'Αγλάς [8]. μέγας, καὶ λαμπρός. Θουκυδίδης [9].
'Αγλαχάλας· τὰ χόμια [10]. τὰ χείλη.
'Αγνελίς [11]. ὑγιές.
'Αγνεμία· ὑγιεία [12], ὑγίη.
'Αγνεμόεζ· ὑγιαίνοντα [13]. ἰσχύοντα.

'Αγ-

SOPING. Hom. *Il.* Π. 374. . . . . *ἐνὶ δὲ τριόδῳ.* COCC. Hagen. Ed. *Ἀξυπόδῳ.* *Ij. Vossius*, *Ἀξύμαγον.* Sed verum vidit *Cocceius*, consentiente *Kusterο.* Et ita suo loco infra legitur, & polt v. *Ἐπιωνία.* Conf. v. *Τριόδῳ.*

1. *Ἀγλάμοζιν.*] Scrib. *Ἀξύμοζιν. ἰδύζιν.* Eurip. *Alceſt.* p. 635. [ϑ. 494.]

Λεὺ ἄνδρας ἀξυμοῦζι λαυίαγοῦς γνάθοις.

HEINS. SOPINGIUS. STEPH. CLERIC. KUST. ABRESCH in *Misc.* Obſ. V. 1. p. 107.

2. *Ἐξρ. σκολιά(ν.)* Et *Eleſtr.* [ϑ. 816.] *Ὅσις πάπερ ἀξυμοῦ καλῶ.* HEINS KUST. L. *πολυπλέξαι*: ut correxerat *Meurſ.* in ſuo *Euripide*. Vid. ſup. in *Ἀντιμιμάσκ.*

3. *Ἀξύμοζαι.*] Ab *ἀξτάω*, *ſuſpendo*. G. Pro *κρεμάζαι* leg. *κρεμοῦζαι*, ex Etymol. in *Ἀξύμοζ*. IS. VOSS. Sic & Cl. Abreſch *loc. cit.* qui & *κερματίζαι* conjiciebat, in *minutas partes concidere*, quod proprie coquorum eſt. Niſi pro *Ἀξύμοζαι* ſcribendum ſit *Ἀξυζαι*. Conf. inf. *Διατρῦ*, & *Διαξύμοζαι.*

4. *Ἀγλαμοζ.*] Lycophr. *ἄξλαμοζ τίνων*, p. 48. item *ταπὴν ἀξλαμοζ πλουτεῖν*. p. 126. Vid. Etymol. & Poluc. c. 313. HEINS. Vid. Tzetz. in Lycophr. p. 126. MUNKER. Apud Lycophron. ϑ. 236. *ἀξλαμοζ τύπων*, eſt *interfector illorum* ; & ϑ. 797. *ἀξλαμοζ πατρός*, *interfector patris*. ubi vid. Tzetz. KUST. Schol. Eurip. in *Alceſt.* ϑ. 494. *Ἀγλαμῶζι. μαγείροις. Ἀξλαμοζ· ζῷ, ὁ μάγειροζ.* Conf. Poluc. VI. 34.

5. *Ἀγλάνες. Ἕαν.*] An potius *Ἀγνάνες* ? Vid. inf. v. *Ἀγνάς*, & *Ἀγνάζ*. KUST.

6. *Καὶ ἐπάνη.*] Malo *ἐπιτροπίαν.* BERNARD.

7. *Ἀξύνη.* ὁ ἀφ' ἡ. ἀζχόνη.] Æſchyl. *Ἰκέτιδ.* [ϑ. 166.] *Ἠξιωσάτω τὸν κλεινὸν ἀξύνητον Σωτῆρα.* SOPINGIUS. KUST. Sophocles *Ἀλληνῆ.* [ϑ. 53.] *πλευθῆζι ἀξύνητοζι.* [Schol. *ἀξχόνου.*] Vid. Etymol. HEINS. Æſchyl. p. 203. & 313. SCHREV. Poſteriorem locum *Soping.* & *Kuſt.* dederunt. Prior eſt in *Agam.* ϑ. 884. Addo ϑ. 1100. ubi *Ἀξύνη*, a Schol. per *ἀζχονή* redditur. Sophocl. *OEdip. Tyr.* ϑ. 1275. *Καὶξ κρυπτοῦ ἀξύνου.* Schol. *κυρίως Ἀξύνη λέγει, ὁ ὢν ἐπὶ καλοδίου ἀζχόνη.* Vid. inf. v. *Ἀξύντο.*

8. *Αἰχμαλώτους ἐπὶ δ διανῷ.*] Excidit vocula *καὶ.* Legendum enim : *ἢ αἰχμαλώτους, ἤγουν ἐπὶ διανῷ.* ut ſenſus ſit, *Ἀγλάνη etiam* ſignificare *vinculum*. Conf. Etymol. v. *Ἀγλάνη*. KUST. An *αἰχμαλώτους*, per iota ? Carent Lexica.

9. *Ἀξλάς.*] Scribe *Ἀγλας*, retracto accentu. Vid. inf. ad v. *Ἀγλάϑ*, ubi locum hunc illuſtramus. KUST.

10. *Θουκυδίδης.*] L. *Ἡροδότ*. Vid. *Obſervat.* meas *Lib.* I. SOPINGIUS. Conf. *Not.* in v. *Ἀγλάνη*. Videtur enim *Soping.* reſpexiſſe ad locum Herodoti l. VI. c. 98. *Σάρδεις, ἀφικόμ. Ἀγλάϊτζας, μέγας ἀνὴρ*. unde putavit Vir Doctus, ex eo fonte hauſtum eſſe : *Ἀγλὰς, μέγας* &c. Sed errat ſine dubio. *Thucydides* enim laudans Heſycbius, ob oculos habuit l. VII. c. 33. ubi *Artas*, Meſſapiorum Rex, memoratur, *μέγιστ τῶν λαμπρῶν* dictus a Demetrio Comico apud Athen. III. 26. p. 109. qui eundem Thucydidis locum citat. Nec fugerunt hæc diligentiam Cl. *Kuſteri* ; ut video, ad v. *Ἀγλὰς*.

11. *Ἀγλαχάλας· τὰ χόμια.* &c.] L. *τὰ χελώνια.* SALM. Forte *τὰ στόμια.* Vid. infra. SOPINGIUS. Infra : *Χελώνη. χάλα. Χελώνιον. χάλαν. Χελώνιον. χαλινὸν. Χελώνη. τὰ χείλη.* Quæ *Salmaſium* juvant. Simul patet, fruſtra *τὰς χείλας*, pro ultimo *τὰ χείλη*, conjicere *H. Stephanum* in *Ind.*

12. *Ἀγνελίς.*] Scribe *Ἀγνημία.* KUST. Præiverat Cl. *Bentleius* in *Epiſt. ad J. Mill.* p. 37. Suidas : *Ἀγνημία. ὑγιεία.* Conf. *Not.* ſeq.

13. *Ἀξλ. ὑγιᾶ.*] L. *ὑγιᾶ*. HEINS. BENTL. *I. e.* L. *ὑγιεῖ*, i. e. *ſanum*. FLORENS. KUST. *Ἀγνημία* hoc ſenſu bis dixit Poëta, *Il.* E. 515. H. 308. Schol. utrimque, *ὑγιᾶ* (iterum ad ϑ. 310.) ut in fine Heſych. ſubjicit, conſentiente Apollon. Lex. MS. & Etymol. M. Infra : *Ἀκίμων. ὑγιᾶ.* peſſime literis tranſpoſitis, pro *Ἀγνημᾶ*, quod mox ſequetur. Summus *Bentleius* (cujus verba ibi dabo) in utroque loco *ὑγιᾶ* corrigit : ut ſtatim *Ἀγνημᾶ* exponit Noſter, *σῶον, ὑγιᾶ*. Nec multum refragabor ; quum *ει* & *η* facilliime permutentur. Videtur tamen ſimplicius legi poſſe *ὑγιῆ*, tranſ-

Ἀγτίοζ) [15]. *ὀπαλίζου*).
"Αγτεμις [16] *Ἀγιδψίη*. ἡ *Ἔφεζ*ῳ *Ἀγιδψία κληϊτα*. *οἵα οὖν Ἐφεσία.*
Ἀγτημοσία [17]. *βοζέη.*
Ἀγτημῆ [18]. *σῶον. ὑγιᾶ. σάφεγμα.*
Ἀγτίμαζε. ἔρμα τοῖς ἀζκίφροσι πεφασπέλμενα. καὶ κόσμιά τινα [19].
Ἀγτηλίαι. τὰ ἀζῆα.
Ἀγτὴζ [20]. *ὑποδήματα. οἱ δὲ, ζύφραι* [21].
Ἀγτῆζαι. δῆζαι. ἁναρτῆζαι.
Ἀγτῆζά. ϑαυμαζά. κρεμαζά.
"Αγτι [22]. *παρὰ μικρῶι. ἢ τότε. ἢ εὐθύς. ἢ τῶι.*
"Αγτια. *ἀπηρτισμένα, τέλεια. πεφερεμασμένα.*

Ἀγ-

positis iterum literis. Et forte poſterius *ὑγιᾶ* eſt tantum correctio præcedentis vocabuli corrupti *ὑγιία*. Mallem quoque, ſi liceret, mox in v. *Ἀγτημᾶ*, pro *ὑγιᾶ* reſcribere, *ὑγιῆ*, per *η*. Sic enim Grammatici, omnes laudati. Accedit, quod *ὑγιᾶ*, per *ᾶ*, minus uſitatum ſit quam *ὑγιῆ*, contractum ex *ὑγιέα*. Grammatici autem in expoſitionibus ſuis vulgatum ſcribendi morem ſequi ſolent. Ipſe Heſych. illud *Ὑγιᾶ*, pro *σῶον*, &c. infra Cretenſibus tribuit.

14. *Ἀγτημόσιν. ὑγιαίνοντ.*] Nunnus *Paraphr.* in Joan. IV. 50. ϑ. 248. . . . *ζωοῖζ τὸν βοτηρόσιν αἰχμῆζ.* *Τγιαίνοντα* autem pro *ὑγιᾶ*, eſt in N. T. *Il. Tim.* I. 13. *Τῆ* I. p. nt *ὑγιαινούζῃ Μούζῃ*, pro *ſaniori Muſa*, meminit Eunap. *Sopl.* p. 128. Heſych. *Σῶοζ. . . . ὑγιαίνων.*

15. *Ἀγτίου.*] Herodot. V. 120. *Οἱ δ' αὖτις καλεῦνται ἐξ Ἀγχιζ βοτήτων.* I. e. *Cares deuno bellum parabant.* Conf. v. *Ἡγτιάλιον*, & mox *Ἀξλάζαν*. Herodoti locum notaverat etiam Cl. *Kuſter.* addens : „ *Ad hunc locum ſi reſpexit Heſychius*, „ *ſcribendum hic erit* : *Ἀγτίων. ἀπλίζων.* „

16. *Ἀγτίμις, Δημήτηρ ἡ Ἐφεζ*ῳ, *ἤγουν καλλίπαις οἵα* &c.] Aſteriſco notaverat hunc locum *Sopingius* ; quem juvamur, ita diſtinguendo : *Ἀγτίμις Ἀγιδψία. ἡ Ἔφεζ*ῳ *Ἀγιδψία καλλίπαις. οἵα δὲ Ἐφεσία.* quomodo exprimendum curavi in textu. Phavorin. *Ἀγτίμις. ἡ σελήνη - - - παρ' Ἀγτίμιν Ἀγιδψία, ἤγουν Ἐφεσία. Ἀγιδψία δὲ ἡ Ἐφεζία* (L. *Ἐφεζ*ῳ) *καλλίπαις.* Huc pertinet illud Heſychii : *Αἰμονία. ἡ Θεσσαλία. ἀφ' ἡ Ἔφεζ*ῳ. Nam *ρ* & *ι* permutari, monuimus ad v. *Ἀγγιάλη*, & *Ἀγτίπα*. Conf. in *Σαμωνία*. Non raro enim Σ ab initio omittitur, vel adjungitur. Vid. *Not.* in *Ἀτυπόνεν. Ij. Voſſius* corrigit : *Ἀγτίμις Αἰμονία*, conferri etiam jubens *Αἰμονία* (prout ſupra legit) & *Σαμωνία*. Interea hæc mecum communicavit Celeb. *Hemſterhuſius* : „ Si verum eſt (nam aliunde ubi ba„ beo compertum) quod Heſychius adfirmat, fuiſſe dictam „ Epheſum *Αἰμονίην*, expeditum foret reponere : *Ἀγτίμις „ Αἰμονία. ἡ Ἔφεζ*ῳ *Αἰμονία καλλίπαις. οἵα δὲ Ἐφεσία*, quomodo para fuerit hexametri vel pentametri verſus. Interea „ dum hoc ad liquidum deducatur (nam *Αἰμονία Voſſii* „ propter adjectam *Theſſalia* explicationem non quadrat) „ ſubſcribo *L. Holſtenio* ad Stephan. in *Ἔφεζ*ῳ emendanti : „ *Ἀγτίμις Σαμωνία.* (ad jambi pedes congruit) *ἡ Ἔφεζ*ῳ „ *Σάμαινα καλλίπαις* &c. Miht nullum eſt inter *Σάμαιναν* & „ *Σμύρναν* diſcrimen, niſi dialecti Æoliceæ, quæ *η* vertit „ in *ι*, *ὕμνοι*ῳ. *ὑμῆν*, &c. *Epheſo* autem antiquum fuiſſe no„ men *Smyrnæ*, ex Strabone ſatis conſtat. „ Hactenus ille. Vid. Strabon. l. XIV. p. 633. Hæc olim chartæ commiſeram. Subjicio nunc, quæ poſtea nactus ſum, ab allatis haud plane diverſa. ita *Kuſterus* : „ Totus hic locus ſic diſtin„ guendus eſt : *Ἀγτίμις Ἀγιδψία. ἡ Ἔφεζ*ῳ *Ἀγιδψία καλλίπαις. οἵα δὲ Ἐφεσία.* Notandum hic, Epheſum olim etiam di„ ctam fuiſſe *Ἀγιδψίαν* : quod alibi, ni fallor, ſuſquam legas. Suſpicor autem hic ſcribendum eſſe : *Ἀγτίμις Σαμωνία*, vel potius *Σαμωνίη*. Vid. v. *Σαμωνία* ; item quæ notamus ad v. *Εἰσπαπεσσοί*. „ Hactenus Cl. *Kuſterus*. Alter Rev. *Bicilus* : „ Lege (inquit) & diſtingue ita : *Ἀγτίμις Αἰ„ μονία. ἡ Ἔφεζ*ῳ *Αἰμονία καλλίπαις, οἵα δὲ Ἐφεσία. Ἀγιδψία* enim Epheſum dictam eſſe, alibi, quod ſciam, non occurrit. *Αἰμονίαν* vero appellatam eſſe, ſupra teſtatur Noſter in *Αἰμονία*. Et *Αἰμονία* in *Ἀγιδψία* librarii *ἀπειδῆζ*ῳ „ manu facile tranſire potuit. „

17. *Ἀγτημοσία.*] Diodorus. III. 127. 128. Plin. *H. N.* XXV. 7. Ab *Artemiſia* nomen traxit, ut plures herbæ ab hominibus. Conf. *Not.* in v. *Ἀλιβάντ*ῳ.

18. *Ἀγτημῆ.*] Vid. paulo ſuperius *Not.* in v. *Ἀγτημᾶ.*

19. *Ἀγτίμαζε. - - - κόσμιά τινα.*] Herodot. II. 69. *Ἀγτίμαζε λίθινα χοιρὸν παρ' κρήνην ἐς ἄνω ἑστῶτας.* Conf. cetera v. *Ὁρμιὰ* infra.

20. *Ἀγτὴζ. ὑποδήματα.*] Salmaſ. in Lamprid. p. 221. 223. [ſive 973.] SCHR. Ex Pherecratis *Petulis* adfert Suidas. Altrum calceamenti genus fuiſſe videtur Martinio *Cadm. Gr. Phæn.* Conf. Frefnæi *Gloſſ.* in *Ἀβέσσα*.

21. *Ζύφραι.*] Vid. *Nebem.* IV. 17. MUNKER. Præiverat Budæus.

22. *Ἀγτι. - - - τότε.*] Longus L. I. p. 23. *οἱ μὲ τὸ σοῖζαι ἀξὶ λιπαίνοντες - - - ἀπαλοὶ εἰς τὸ πίλαγ*ῳ. ABRESCH. Plura de uſu hujus voculæ dedit Cel. Gravius ad Lucian. *Solœciſt.* in princip.

1. *Ἀγ-*

'Αρτιάζειν. σκιρτᾶν [1]. παίζειν [2].
'Αρτίγαμος. πόγαμος.
'Αρτίγονος [3]. αὐτόγονος. εὐάρμοστος.
'Αρτιδάκρυς [4]. εὐχερὴς πρὸς δάκρυα.
'Αρτιεπὴς [5]. ἀπηρτισμένος· ὁ τοῦ λέγειν. Λέγει δὲ ἄντικρυς καὶ ὁ Ἐπιζηφίδης Φερεκράτης· ἄντικρυς καὶ ἐπὶ ψόγου τάσσει.
'Αρτίζωα [6]. ὁλόγχωμα.
'Αρτίη. ἀγαθή.
'Αρτικελλα [7]. ἡμιοσμίνα.
'Αρτιμερεῖν [8]. συμφωνεῖν. ἀπὸ τοῦ ἡμιτόνιον.

'Αρ-

1. 'Αρτιάζειν. σκιρτᾶν.] Refero ad 'Αρτίζειν, quod Hesych. hic cum 'Αρτιάζειν confundit. Nam 'Αρτιάζειν quidem apud Graecos non aliâ significatione usurpatum reperitur, quam quâ ponitur pro *iudere par, impar*; quod Hesych. hic per παίζειν interpretatur. 'Αρτίζειν autem recte interpretatur σκιρτᾶν, i. e. *insultare, parare*: prout 'Αρτίσαι infra exponitur, διασκευάσαι. KUST. Conf. sup. v. 'Αρτύ. - - - - σκιρτᾶν. Infra: 'Αρτίσαντες. διασκευάσαντες. Cetera vid. *Not.* seq.

2. Παίζειν.] Aristoph. in *Pluto*: [*v.* 817.]

Σταίζεις δ' αἱ διαβάντες ἡβιάζουν
Σφυσί. - - - - - -

De quo vide fis J. Pollux. l. IX. p. 491. 30. SOPINGIUS. Vid. Pollux. l. VII. c. 33. p. 374. 28. [*fegm.* 206.] Meurs. *de Lud. Graec.* p. 5. SCHR. Ad Pollucis locum priorem, qui est l. IX. 101. vide Cl. Hemsterh. coll. Schol. Comici ad *l. c.* ibique Ez. Spanh. Suid. 'Αρτιάζειν. τὸ παίζειν ἄρτια, ἢ ἀρτιάζει, *Ludere par, impar.* Horat. *Sat.* II. 3. 248. Infra: ἡβιάζουν. ἐπαίζουν. Conf. *Not.* prae.

3. 'Αρτίγονος.] L. 'Αρτίτονος. SALM. Nihil mutandum. Nam τόνος infra interpretatur μόνος. 'Αρτίτονος est infra idem. IS. VOSS. Ego vero nullus dubito, quin Γ & Τ hic misceurit quispiam: quod infra ex v. 'Αρτίτονος, cum eadem interpretatione, satis pater. 'Αρτίγονος emendat etiam *Anonymus* in Cod. P. Burm. Et sic Cl. *Kuster.* sup. in v. 'Αγαπάζει, & ad *h. l.* Inf. Μιτίγονος. νίτόνος. unde Hes. in v. Γίτον forte corrigendus. Conf. Erotian. in Γενεσίς. - - - - ἴσον ϛ, inquit, Τυννεῖς, &c.

4. 'Αρτίδακρυς.] Male ut puto, pro 'Αρίδακρυς. KUST. Vid. sup. *Not.* ad v. 'Αρίδακρυς.

5. 'Αρτιεπὴς.] *Iliad.* Σ. 281. Schol. ἀπηρτισμένος· καὶ ἐμπειρότερος εἰπεῖν. Vocem hanc non in laude poni, sed *garrulum* designare, notavit Suidas. Ita certe apud Hom. *l. c.* In bonam contra partem accipitur apud Hesiod. *Theogon.* *v.* 29.

Ἅς τέρπει κοῦρη μετὰ Διὸς ἡβώοντας.

Quod erat Etymologus. Sic ἡβώοντας ἄσας, apud Pind. *Olymp.* VI. 105. est, ἀλλὰς καὶ ἀνδράσι φανὰ, ut expl. Schol. Vid. sup. v. 'Αείσατε; item v. 'Αγυιᾶτις, pro 'Αρτιᾶτις, sive 'Αρίστις, confusis iterum Γ & Τ.

6. 'Αρτίζωα.] Ita Galen. *Glossar.* Uterque respexit locum Hippocrat. περὶ Ἐπιστιον. p. 49. ταῦτα τὰ παιδία ἀρτίζωα. Vid. Foës. *Oecon. Hipp.*

7. 'Αρτίκελλα.] Exstat apud Æschyl. *Choëphor.* *v.* 578.

Ὅπως ἂν ἀρτίκελλα συμβαίνῃ τάδε.

Schol. σύμφωνα, καὶ ὑγιῆ συναγωνιζόμενα. Idem in *Sept. contra Theb.* *v.* 379. ἀρτίκελλον ἀγῶνα λέγει dixit. Schol. τὸ συνεχῆ ἀγωνίσαι, ἢ τὸ ἀρτίως κατωρθωμένον. Ad priorem locum respexit Hesychium, consentit *Kusterus.*

8. 'Αρτιμερεῖν.] Suidas: 'Αρτιμερεῖν. συμφωνεῖν. Adsert ex Menandro: 'Αρτιμερεῖς οἱ γάμοι. *Nuptiae pares sunt.* At Cl. Kusterus 'Αρτιμερεῖν legendum ibi conjicit. Photius tamen in Lex. MS. 'Ηρτιμερεῖσθαι. συμφώνως. Et hoc a *Kustero* observatum video ad *h. l.* Verba sunt: „ Suspecta mihi foret haec vox, nisi etiam in Lex. MS. Photii legeretur: 'Ηρτιμερῶσθαι. συμφώνως. „ Hactenus. Nisi obstaret adjecta Hesychii etymologia, respici forte possit in hac voce ad complosionem manuum, jam olim in fidejussionibus & pactis usitatam. Vide *Job.* XVII. 3. *Proverb.* VI. 1. XVII. 18. XXII. 26.

9. 'Αρτιμαζίς.] Mendosum videtur *H. Stephano* in *Ind.* Non incommode *Is. Vossius* exponit, *recens a mamma.* Vox Tragica videtur. Infra: 'Αρτιμαστον. νέας.

10. 'Αρτιμα.] Infra: 'Αρτιμα. Δηλέον. δίκη. Et: 'Αρτιλία. Δηλέον. Posterius etiam Suidas habet. Conf. inf. v. 'Αρτὶν, & 'Αρτίως.

11. 'Αρτιμαζων.] Ita Ven. Flor. & Phavor. At 'Αρτιμάζων Hagen. Perfime. 'Αρτιμαζων sola Ed. Schrev. recte exhibet, cui hanc *Notam* subjectam video: „ 'Αρτιμαζων „ legit *Herodot.* IV. 59. „ Immo 'Αρτιμαζων. ut *Sorberiano* Codici adscriptum erat: unde haec, ut saepius, hauserat Schrevelius. Verba Herodoti sunt: Οὐρανίη δ' Ἀφροδίτη, 'Αρτιμαζα (ὀνομάζεται) Σκυθικῶς.) Ad quae Cl. Jac. Gronovius: „ *Non aliter sane Hesych.* 'Αρτιμαζων. &c. *Ubi nescio* „ *a quo caeco auctore subnixari videas* 'Αρτιμαζων *legere He-* „ *rodotum, quod frustra ponitur, nec ex vero, quum nullam e-* „ *ditionem ab vulgata eernam discedere. Attamen MS. habet*

'Αρτιμαζὶς 9. νέα.
'Αρτιμα [10]. Δηλέον. δίκη. ἀρτίμαλον.
'Αρτίμαστα [11]. ὑγιαίνων 'Αφροδίτη, ὑπὸ Σκυθῶν.
'Αρτιμήτας [12]. νέας.
'Αρτιμελεῖν [13]. ὑγιαίνειν. σπτιμοτέρως.
'Αρτιον [14]. ὑγιὲς, ὁλόκληρον.
'Αρτιπλαχὶς [15]. πεπαῶτες.
'Αρτίπνευ. ἐρρῶσθαι.
'Αρτίστως [16]. ἄρτιον τοῖς ποσὶν, ὑγιάσιμος.
'Αρτίτευ [17]. ὑγιὴ τοὺς πόδας ἴσχειν.
'Αρτίζαι [18]. ἁρμόζαι. συναγαγεῖν. πλέξαι.

'Αρ-

„ *'Αρίστασα, quod unice credo ab Scythis fuisse pronunciatum,* „ *& ab Herodoto nunc referri haud dubie ab Scythis bene au-* „ *ditum.* „ 'Αρίμασα, praeter *Brunonem*, legit etiam *Sopingius*, haec adscribens: „ In Vet. Lapide legitur: ΑΡ- „ ΤΙΜΠΑΣΑ. ΘΕΑ. Et: ΔΙΙ. ΠΑΤΡΙΩΙ. ΚΑΙ. ΑΓΤΙ ΠΑΣΑ. „ Α. ΦΑΒΙΟΣ. ΠΟΛΕΜΩΝ. ΑΠΕΛΕΥΤ. ΜΑΡ. ΟΥΑΛ. ΤΡΑΙΑΝ. „ ΣΕΟΥΑΣ. ΑΝΕΘΗΚΕΝ. Vide fis *Inscripr.* Smetii *fol.* XXVI. „ 6. 7. Et Origenes *contra Celsum lib.* VI. its mox infert, „ quod ab Herodoto sorte acceperat. Venerem Scythas „ *Argempasan* nuncupare. „ Hactenus *Sopingius*; quae nescio cur *Schrevelius* omittere maluerit. Conf. *Not.* in Γαβίνιος. Eadem scripsit G. J. Vossius *Idolol.* II. 82. notans, perperam apud Origenem 'Αρτιμαζα, pro 'Αρίμασα, legi; in Hesychio autem (sc. *Ed. Hagen.*) ᾱ priori loco pro ῑ, posteriori pro ᾱ irrepsisse. Vide locum; & Gruteri *Inscripc.* p. LX. 5. 6. *Pergerus* Reinesii *Epist.* XXX. *ad Vorstium* inudat. Subjiciam denique Cl. *Kuferi* verba: „ 'Αρτιμάζων.] „ Sic Phavorin. Sic etiam omnes Hesychii Edit. excepta „ Batavâ [*immo & Hagenoënsi, ut vidimus*] in qua legitur „ 'Αρίμασα, ex correctione *Schrevelii*. Fateor quidem, „ 'Αρίμασα legi hodie apud Herodot. l. IV. c. 59. (ad „ quem locum Hesych. respexit) sed non ideo lectio vulgata sine auctoritate librorum MSS mutanda erat. Fieri enim potuit, ut tempore Hesychii quidam Codd. Herodoti pro 'Αρίμασα haberent 'Αρτιμάζων. „ Hactenus ille. Quid dixisset de lectione 'Αρίστασα, a Cl. Gronovio unius MSti auctoritate in Textum Herodoti recepta? Quippe 'Αρίμασα in Hesychio reliqui. Facillime enim Η & Π (praesertim in MSS.) confundi potuerunt. Et facem praefert Herodotus. Ad Gronovii 'Αρίστασα confer tamen Scythicum 'Αορασπανδὶς, de quo supra.

12. 'Αρτιμήτας.] Supra: 'Αρίμασα. νέας.

13. 'Αρτιμελεῖν. - - - σπτιμοτέρως.] Scribe 'Αρτιμελεῖν, *quis cibi concoctu omnium difficillimi digerentiorem.* PERGER. Concoctu difficillima mehercle erisis! 'Αρίμαγεῖν *Is. Vossius* corrigit. Lege 'Αρίμαγεῖν, pro 'Αρτιμοτέρως, l. c. ὑγιαίνειν, ab ἄρτιος, i. e. ὑγιὴς, *sanus.* Supra enim 'Αρτιμία, & 'Αρτιμᾶ, explicuit Noster, ὑγιᾶ. Posteriorem interpretationem, σπτιμοτέρως, refer ad Τιμοτέρως, quod Hesych. hic, propter soni similitudinem, cum 'Αρτιμοτέρως confundit. Sed ipsum audi Criticorum principem, cui observationem hanc acceptam referimus, in *Epist. ad Y. Mill.* p. 37. „ Duplex erratum est, hoc librarii, illud auctoris. Apparet enim cum ex ordine, tum ex interpretatione, non aliter scripsisse Hesychium quam 'Αρίμαγεῖν. Nempe vel scripturae mendum, vel minutae fugientesve litorae, vel nimia festinatio in causa fuit, cur illud exhiberet pro „ 'Αρτιμοτέρως. Cum autem 'Αρίμαγεῖν non multum abfuit, quin scripserit Τιμοτέρως, ille secundam interpretationem liberalissime donavit de suo; prout error errorem generare solet. „ Hactenus Cl. *Bentleius*, consentiente *Kustero.* Hesych. infra: Τιμοτέρως. σώφρων. Et: Τίμιον. σῶφρον. Addo praeterea; quando *h. l.* σπτιμοτέρως explicat, in mente simul habuisse videtur vocalem Α pro Ε, quae auget significationem. Haec dudum scripta confirmavit Cl. *Hemsterhusius* in litteris ad me datis: „ Quia scripserat 'Αρίμαγεῖν, pro 'Αρτιμοτέρως. ideo facilius fuit prolapsus ad confundendum 'Αρίμαγεῖν, σπτιμοτέρως, ab ἀρίστως, idem quod ἀρίστως, ab Hesych. memoratum. 'Αρίμαγέρως autem, ut σπτιμοτέρως, ejusque generis plura.

14. 'Αρτιον.] Vid. mox in 'Αρτίφρεσι. Themist. *Orat.* IV. p. 50. συμπαθῆ ὑγιὲς τῇ ἀρίστῃ conjunxit. Locum debeo Cl. Abreschio in *Misc. Obs.* V. 1. p. 107. Ut autem h. l. τὸ 'Αρτιον, sic inf. v. Σῶον explicat, ὁλόκληρον, ὑγιαῖον.

15. 'Αρτιπλαχὶς. πεπαῶτες.] An 'Αρτιπλακὶς, πλακοῦντες? Phavorinus certe, per τ scribit, 'Αρτιπλακία. Confer v. Πλάκες, Πλακοῦς. &c. Quum vero Incum, quem Hesych. respexerit, ignoro, nihil statuere ausim.

16. 'Αρτίστως.] Sic & Etym. M. Herodot. IV. 161. de Batto: χωλὸς ἦεν, καὶ σπτιστος τοὺς πόδας. Sophocl. *Trachin.* *v.* 57. - - - ἀρτίστους ὀρθοῦσ' ἀεικεῖ. Schol. ἀρτίους καὶ ὁμοστόμους τὰ παιρὶ πεφυκότα. Hom. *Od.* Θ. 370. & *Il.* I. 501. ἀρτίφρονα. Vid. ibi Schol. Neque tamen 'Αρτιστος inde referibendum in Hes. ut Amicus quidam putabat, ut & V. D. in *Misc. Obs. Nov. & Dec.* 1733. p. 327. recte castigatus a Cl. Editore.

17. 'Αρτίτευ.] Scrib. 'Αρίτευα. Eustath. in *Od.* Θ. p. 312. [1599. *Ed. Rom.*] IS. VOSS. Male. Vid. *Not.* superior.

18. 'Αρτίζαι.] Vid. sup. in 'Αρτίζειν, & 'Αρτιάζειν (coll. v. seq.) & inf. in v. 'Αρτυσαντες.

1. 'Αρ-

'Αρτίσαζ. ⟨scil. σκυθάσαζ.⟩
'Αρτίτομος [1], εὔτομος. διάμορφος.
'Αρτίφαλ⟨ος⟩ [2]. πανοῦ περιφυμβρ⟨ος⟩.
'Αρτιφ⟨ος⟩. ὑγιέσιον [3].
'Αρτίφρεσον. ὑγιεῖς ἔχουσι τὰς φρένας. "Αρτιον [4] ἦ, τὸ ἀνελλιπές· διὸ καὶ ὑγιές.
'Αρτίφρων [5]. ὑγιὴς τὴν φρένα. σώφρων, σωφρονῶν.
'Αρτιχείλης. ὑγιὲς ἔχων τοὺς χείλεσιν, ὑπόμαχ⟨ος⟩ [6].
'Αρτίως [7]. τῷ μικρῷ. ἢ ὑγιῶς, ἑλοκλήρως. τελείως.
'Αρτιωτά [8]. βραχύτατα. λεπτὰ σωλήτελεσμένα.
"Αρτοι πίνες. εἴδος πλακοῦντος [9].
'Αρτοπῶλ⟨ος⟩. ὁ πέσσων [10] ἢ ἐργαστήριον [11].
'Αρ⟨ος⟩, βάλ⟨ος⟩ τίς [12], καὶ ὁ 'Αθηναίων ξύλ⟨ος⟩ [13].
'Αρτῦ. ἀρτίζω. ἑτοιμάζω.

'Αρ-

1. 'Αρτίτομα.] Vid. sup. v. 'Αρτίγομ⟨ος⟩, ibique *Not.*
2. 'Αρτίφαλ⟨ος⟩.] Oppian. *Hal.* IV. 256. ABRESCH.
3. 'Ορτύγιον.] L. ὀρτύγιον. Vid. in 'Αζωμ.
4. "Αρτιον γ. τ. ἀνελλιπτὲς.] Vid. sup. v. "Αρλιος, & in 'Αλίαρ⟨ος⟩. Pro 'Αρτίφρεσι Cyrillus in *Habac.* II. ἀρτιφρόνων dixit, notante Sulceio *Obs. S.* p. 377. & in *Thes. Eccl.*
5. 'Αρτίφρων.] *Odyss.* Ω. 260. Vid. Eustath. p. 1863. Secundum casum adjunxit Æschyl. S. C. *Theb.* ϒ. 784. monente Cl. *Abresch.* Vid. ibi Schol.
6. Ὑπόμαχ⟨ος⟩.] L. ὑπόμαχος. JUN.
7. 'Αρτίως.] Vid. sup. v. 'Αρτί, & "Αρτιον.
8. 'Αρτιωτά.] Distinctiones post βραχύτατα, & χεῖρα, rejeci: ut recte in prioribus Edit.
9. "Αρτοι πίνες. εἶδος πλακοῦντος.] "Αρτοι πίνες vocabantur placentæ. SALMAS. Reticetur ergo ἰλίγγιον. quod voluit *Salmasius*. Nisi pro lemmate tantum adjecerit codici suo.
10. Ὁ πεσσών.] Lego, ὁ πέσσων. id est, *pinsere in taberna furnaria*. PALMER. Scribe: 'Αρτοπώλης. ὁ πέσσων εἰς τὸ π. τ. vel ὁ πέσσων τοὺς ἄρτας εἰς τὸ πῦρ. HEINS. Scr. 'Αρτοπῶλ⟨ος⟩. ὁ πέσσων &c. IS. VOSS. Vid. Suid. in 'Αρτοπωλεῖον. Oloſſe: 'Αρτοπώλαν. *Panorius.*
11. Ἐργαστήριον.] Id est, *in pistrino*, ubi pinsitur. SOPINGIUS.
12. 'Αρτ⟨ος⟩. βάλ⟨ος⟩ τίς.] Leg. τὰ. SALM. JUN. Vid. Athen. p. 180. & 489. SCHR. Ed. Hag. recte τὰ. Athenæi locus posterior, a *Schrev.* adscriptus, hue non facit: Ibi enim docetur tantum, cur panis ἄρτ⟨ος⟩ dicatur. Prior locus nihil habet. Sed pro 180. fi ponas 108. optime adfertur. Vid *Not.* seq. Cetetum felicissimum jactum (βάλος) qui panem procurabat ludenti, "Αρτος, dici potuisse, suspicatur Cl. de Pauw *de Alea*, p. 137.
13. Καὶ ὁ 'Αθηναίων ξύ⟨λος⟩.] Lege: "Αρτ⟨ος⟩, *jactus tesserarius*, ὁ παὶς τὸ ἀλλαντοπῶ⟨λιον⟩ τῷ ἄ. PERGER. Admodum falluntur Viri Doctiss. Postrema enim Hesychii verba de *Arto*, Messapiorum Rege, accipienda sunt. Vid. Athen. L. III. c. 26. *init.* p. 108. item Suid. in v. "Αβ⟨ος⟩, & sup. *Not.* in v. "Αρτας. Idem notatum videa a Cl. *de Pauw* loco laudato; & pluribus a *Kusterο*, cujus *Notam* integram, supra ad v. "Αρτον promiſſam, quod utrumque Lexicographi locum valde illuſtret, adſcribam: „ Intelligit Artum, „ Meſſapiorum Regem, & Athenienſium ſocium; de quo „ vid. Athen. L. III. c. 25. [Immo 26.] *princ.* Idem "Αρτας vocatur a Thueydid. l. VII. 33. ad quem locum reſpexit Noſter ſupra, ubi ait: "Αρτας. μάγας τὴν λαμπρός. Θουκυδίδης. Sed merito aliquis quærat, quid ſibi velit illud, μάγας τὴν λαμπρός: præſertim cum apud Thucydid. nullum horum verborum exſtet veſtigium. Doctiſſ. Reland. in *Diſſ. de Vet. Ling. Perſ.* §. 23. ex illo loco Heſychii tradit, "Αρτας Perſice μάγας τὴν λαμπρός notare. „ Sed quod ait, "Αρτας eſſe vocem Perſicam, de ſuo addit: nam Heſych. ea de re prorſus tacet. Quid igitur? „ Verba illa, μάγας τὴν λαμπρός, non ſunt explicatio vocis "Αρτας, ſed illis ſignificare vult Heſychius, Artam „ Regem fuiſſe *magnum*, liberalem, & *ſplendidum*. Facile, „ ut ſpero, hæc adſtimanti mihi fides habebitur, ſi afferre „ potuero locum veteris ſcriptoris, in quo hic ipſe "Αρτας, „ ſive "Αρτ⟨ος⟩, Meſſapiorum Rex, vocetur μάγας τὴν λαμπρός. Atqui locus ejuſmodi exſtat apud Athen. L. III. „ c. 25. [26.] *prius.* [p. 109.] ubi Demetrius Comicus „ inquit:

„ Κἀκεῖθεν εἰς τὸν Ἰταλὸν ἀνήμεν νότῳ
„ Διὰ πελάγους τὸ πέλαγος εἰς Μεσσάπιος·
„ ΑΡΤΟΣ δ' ἀναλαβὼν ἡμᾶς ἡμέρας πολλάς,
„ ΞΕΝΟΣ χαρίεις ὢν ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΣ ἦν.

„ *Et inde in Italiam vento Noto*
„ *Trajecimus mare ad Meſſapios:*
„ *ARTUS vero nos hoſpitio bene excepit,*
„ *HOSPES lepidus, MAGNUS, ET SPLENDIDUS.*

„ Exiſtimo ſane, vel locum hunc Demetrii ob oculos habuiſſe Heſychium; vel, proverbium fuiſſe apud Athe„ nienſes, "Αρτας μάγας τὴν λαμπρός, de eo qui hoſpites

'Αρτύη [14]. ἡδυσμός.
'Αρτύες. ἄρτυεν [15]. ὁ Τιτὰν ἄρτυεν. ἀντὶ τοῦ, διέπασεν, ἐκαόσθιεν [16].
'Αρτύλλω [17]. λόξχιω. ἀξυλλω.
'Αρτύλια [18]. Δάβδικη.
"Αρτυμα [19]. Δάβδικη. Δίκη.
'Αρτύμα⟨ι⟩ [20]. τοῖς πρὸς τὴν Θυσίαν θύτησι ζ⟨ωμ⟩ύοις. Σοφοκλῆς Φινεῖ.
'Αρτύν [21]. Φιλίαν. καὶ σύμβασιν. ἢ κεῖσιν.
'Αρτυῶν. Δαβδίων [22].
'Αρτυβίων [23]. παρασκευάζων.
'Αρτύναιλες. σκευασθάσαιλες. σωλάξαιλες [24].
"Αρτυν⟨ος⟩ [25]. ἄρχων.
'Αρτύς [26]. σωλάξις.
'Αρτεμιδίη. [27]. βραχὺ ἀπαξημίη.
"Αρυα [28]. τὰ 'Ηφαιστικὰ κέρατα.

'Αρυ-

14. 'Αρτύη.] L. ἀρτυή. IS. VOSS.
15. 'Αρτύες. ἄρτυεν.] Ab ἄρτυω, ἄρτυσ⟨ω⟩. Infra: 'Αρτυσ⟨ω⟩. ἄρχων. Vel forte legendum; 'Αρτύν. ἄρτυσιν. Ὁ Τιτὰν ἄρτυεν. O. Leg. 'Αρτύν. ἄρτυσ HEINS. Credo ἄρτυεν eſſe correctionem vocis præcedentis 'Αρτύες, ex margine in contextum relatam. KUST. Non multum aberraveris, ſive *Kusterum*, ſive *Heinſium* ſequi placeat: quando ſeqq. ὁ Τιτὰν ἄρτυεν, pro exemplo ex aliquo ſcriptore habenda ſunt. Perperam enim *Schrevelius* hæc majori diſtinctione ſeparaverat, ita edens: 'Αρτύες, ἄρτυσιν ὁ τιτὰν, ἄρτυεν αὐτὸ &c.
16. Ἐκαόσθιεν.] Ad hanc ſignificationem vocis 'Αρτύεν facit quod legitur ſupra: 'Αρτύσαι. βασιλεῦσαι. Ubi 'Αρτύσαι pro 'Αρτυῶσαι errore ipſius Heſychii poſitum credo. Vide etiam mox v. 'Αρτυσ⟨ω⟩. KUST.
17. 'Αρτύλλω.] L. 'Αρτύλλω. Vid. "Αρτυσ. IS. VOSS.
18. 'Αρτύλια.] Recſtius Suidas 'Αρτυλία, paroxytones. KUST. BIEL. Malo ἰωβῆνα, *pharetra*. ab ἰοτόκος. PERGER. Suid. & Phavor. 'Αρτυλία. Corruptum forte ex "Αρτυρα, nam M & AI facile confunduntur. Ita ſtatim: 'Αρτυρα. Δάβδικη pro quo ſupra "Αρτυσα. "Αρτυσα itaque valebit fere idem quod mox 'Αρτύς. quare ἰωβῆνα, quod *Pergerus* pro Δάβδικη conjiciebat, huc non pertinet. Infra: 'Αρτυσις. Δάβδικης. Si tamen 'Αρτυλία ſervare malis, per me licet.
19. "Αρτυμα.] Vid. *Not.* præced.
20. 'Αρτύμα⟨ι⟩.] Exſtat *Bitrachomyom.* ϒ. 41.
21. 'Αρτύν.] Alii leg. 'Αρτύδ. G. 'Αρτύν Ed. Hagen. & Phavor. Sed 'Αρτύν recſtius eſt in ceteris Edit. Mox: 'Αρτύς. σωλάξις. Conf. v. "Αρτυρα, & ſup. in 'Αρτύ. Sic ἀσπασμὸν, pro *amica ſalutatione*, Callimachus dixit, teſte Suida in Ἀσπασμός. Obiter moneo, minus adcurate ſcribere H Stephanum *Theſ.* T. I. p. 575. Heſychii *exemplaria* non 'Αρτύ habere, ſed 'Αρτύν. Sola enim Ed. Hagenœnſis ita exhibet: quam comperi ubique H. Stephanum ob oculos habuiſſe ceteris non inſpectis, niſi uno forte alterove loco, in *Indice* ſuo. Conf. ſup. ad v. 'Αρτίζω.
22. 'Αρτύων. Δαβδίων.] L. Δαβδίων. G. Vid. in 'Αρτυλία.
23. 'Αρτυβίων.] L. 'Αρτυσβίων. ABRESCH. Conf. v. ſeq. & ſup. v. 'Αβράσαξ, 'Αρτιάζει, & 'Αρζᾶ.
24. 'Αρτυναίλες. . . . σωλάξαιλες.] L. σωλάξαιλες. G. Sic & *If. Voſſius*. Alioquin conferri poſſet ſupra 'Αβρων. σωφρονῶν. Sed ipſum illud 'Αρτυναίλης deſumtum ex Hom. *Il.* M. 86. ubi Schol. ταξιωτὴς. Mox: 'Αρτυσ. σωλάξις. Supra: 'Αταρτύων. τάξων.
25. 'Αρτυν⟨ος⟩. ἄρχων.] Sic apud Epidaurios dicuntur ſummi Magiſtratus. Plutarch. *Quæſt. de reb. Græcor.* [in princip. ſive p. 291.] 'Αρτυῶν etiam iunt Argivorum Magiſtratus. Thucydid. I. V. [47.] Et ſic Πρύτανις Mileſiorum, teſte Ariſtot. *Polit.* V. 5. VALES. Hue ſpectat, quod apud Argivos magiſtratus quidam diceretur 'Αρτυνών, teſte Thucydide l. V. c. 47. Præterea 'Αρτυσιος dicebantur, qui apud Epidaurios rempubl. moderabantur; teſte Plutarcho in *Quæſt. Gr.* princ. KUST. Thucydidis locum notaverat etiam *Gul. Sopingius*, corrigens οἱ 'Αρτυσιοι, pro οἱ 'Αργεῖοι. Vid. ibi *Not.* Conf. ſup. v. 'Αρμοσύς, item *Not.* in 'Αρ⟨ίστους⟩.
26. 'Αρτύς.] L. 'Αρτύς. Vid. 'Αρτυσ.
27. 'Αρτεμιδίη.] Vid. Cl. Jac. Gronov. *Defenſ. nec. Jud.* p. 67.
28. "Αρυα.] Ineptiſſime hic ἄρυα pro κάρυα Lectori propinatur. Nimirum Heſychius cum alicubi ἄρυα Ἡφαιστεῖα per erroreм librarii pro κάρυα Ἡφαιστ. reperiſſet, pro credulitate ſua exiliſſimavit, "Αρυα ſecundum gloſſam ſignificare idem quod κάρυα: quæ cauſa eſt, quare hic vocem vitioſam per veram exponat. O judicium Grammatici! Uti autem hic "Αρυα vitioſe exhibetur pro κάρυα, omiſſa prima litera; ita paulo poſt 'Αχνωσῦς offertur pro ταχνώσῦς; & alibi Λαξῶν, pro ἀλαξῶν; Λιγυστάλος, pro ἀλιγυστάλος; Δάρμη, pro ἰδάρμη; Πλίρια, pro ἀντίρια; Πλίκειρον, pro ἀπίκειρον, &c. Cæterum ad "Αρυα alludunt duæ voces "Αλαρ, & Λάα-

'Αρυβαλίδα [1]. λίκνον. Δωριεῖς. οἱ δὲ, μάρσιππον.

'Αρίβαλλοι [2]. τὰ μαρσύππια. ἀπὸ τοῦ ἀρύειν, καὶ βάλλειν εἰς αὐτούς.

'Αρυβάσταλον [3]. κοτύλη, ἢ φύσκιον. Φάσκων [4] δὲ ὅτι, εἶδός ποτηρίου.

'Αρυετᾷ. ἀντλεῖ [5].

'Αρυέπασσαι. ἀντλείπουσαι.

'Αρύῃ [6]. ἀντιλέγῃ. βοᾷ.

'Αρύθμου. ἄμβου.

'Αρύλλιον. ἀσυμφώνιον. Σοφοκλῆς Αἰχίῳ.

'Αρίομμι. ἀντλῶ.

'Αρυον. εἶλκον.

'Αρίουσι [7]. λέγουσι. κελεύουσι [8].

'Αρύσσαζε. ἐπικελεύσαζε.

'Αρύσω. ἀντλήσω.

'Αρυσάμβου [9]. ἀντλήσας.

'Αρυτής [10]. οἵτινες ἀρυτῆς. κοτύλη.

'Αρυτὶς [11]. τὰς ἀπιθανὰς πίσεις. τὰ δὲ αὐτὰ [12] καὶ

λόγῳ, quæ ab Hesychio suis locis exponuntur, κάρυα Πυθικά. KUST. Duo postrema loca etiam contuleram. Vocum prima littera truncatarum passim exempla observavimus. Conf. Kuster. *Distr. Anti-Gronov.* p. 50. & mox 'Αρχιόνζε.

1. 'Αρυβαλίδα.] Etymol. M. 'Αρυβαλίδα, κάνδυο δίκην. Scribe: 'Αρυβαλίδα. λίκνον. Δωριεῖς. ut Hesych. *h. l.* qui supra: 'Αρυβάλλοι. λίκνοι. Λάκωνες. Conf. v. seq. & Sylburg. *Not.* Etymologum similiter emendari video a Cl. *Kustero*. Mœris Attic. 'Αρύβαλλον, ἔνιοι ὃ αὐτὸ ποτηρίου εἶδός τι. Arcadius Grammaticus ineditus: 'Αρύβαλλον. τὸ μαρσίππιον. pro 'Αρύβαλλον. τὸ μαρσίπιον, vel μαρσίππιον. Et sic apud Hesych. statim pro μάρσιππον forte μαρσίπιον præstiterit. Sed varie scribitur hæc vox, μάρσιππον, μάρσιπον, μαρσίπιον, μαρσίππιον, μαρσίπιον mox, Μαρσίπιον infra: & sic forte etiam μάρσιπον.

2. 'Αρίβαλλοι. v. pr. inf &c. L. λικ', ut mox in v. 'Αρυτίχες. Et sic *Kust.* Vid. Cl. Hemsterh. ad Polluc. VII. 166. & X. 152. Conf. Etymol. M. & Suid. in 'Αρύβαλλον, & 'Αρίβαλλον, quæ posterior scriptio priori cedat velim.

3. 'Αρυβάσταλον.] Videtur scribendum 'Αρύβαλλον. Ita Aristoph. *Equit.* [v. 1092.] & Athen. *fragm.* [apud Casaub. ad l. XI. c. 4.] VALES. 'Αρύβαλλον mallet etiam Cl. Hemsterh. ad Poll. *l. c.* Conf. Polluc. X. 63. & H. Steph. *Thes.* T. I. pr. 1261.

4. Φάσκων.] Bis lege φλάσκων. SALMAS. MEURS. [*Glossar.* in Φλάσκα.] Lege bis φίσκων. Vid. Φίσκου. An pro ἀσκὸν Isidor. *PILASCA, vas vinarium ex corio.* Pro *piasca*, vel *pilasca*. IS. VOSS. Recte vero φλάσκων eruditi viri emendant: id vasis vinarii genus *pilasca* Latinis. Vid. *Gloss.* Isidori. HEMSTERH. ad Poll. VII. 166. Conf. Du Cangium in v. Φλάσκη, &c.

5. 'Αρυετᾷ. ἀντλεῖ.] Vitiose pro 'Αρύτου, ἀντλεῖται, i. e. *haurit.* Conf. v. seq. KUST.

6. 'Αρύῃ.] Ad γορεῖ, ἰαμβικὸν. G. Id est, ἀγορεύει. SCHR. Ita corrupte *Notas* exhibet Ed. Schrev. Referendum videtur 'Αρῇ ad Παρεῖ, pro γορεῖ. Conf. inf. Καρίσσαζε, καρίσσαζι. Et: Καρυτύσσω. καταγγέλλω. Λάκωνες. Vid. *Not.* seq. & Etym. M. in 'Αρῇ. Infra: Ἤρυζεν. ἐβόησεν, pro Γάρυζεν. Ut hic 'Αρεῖ, pro βοᾷ.

7. 'Αρίουσι.] Id est, γαρίουσι, γαρίουζι. παρίουζι. G. An pro Παρίουζι, quod Doricum est pro γορίουσι? Infra: Γαρύουλε. φωνεῖτε, λέγεται. KUST. Conf. *Not.* præc.

8. Κελεύουσι.] An pro καλοῦσι? Vid. voc. seq. KUST.

9. 'Αρυσάμβου.] Secrevi a præcedd. præeunte Hagenœnsi. Itaque Suidas.

10. 'Αρυτής.] Athen. p. 424. SCHR. Vid. Polluc. p. 308. [sive VI. 19. & X. 75.] HEINS. Herodot. II. 168. Οἵτινες ὑδρηλὴν ἀγορεύουσι. Conf. Etymol. in 'Αρυζίς.

11. 'Αρυτὶς.] 'Αρύτου. SALMAS. H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 1261. An pro 'Αμύτου? Sane Suidæ, aliisque scriptoribus ἀμυτὶς est, ἡ ἀτενδεῖ πίσει. KUST. Vid. sup. v. 'Αμυτί.

12. Τὰ ὁ αὐτὰ &c.] Forte mutilum aut transpositum. Vid. Athen. l. X p. 424. HEINS. Forte: 'Αρυτὶς, τὰς ἀτ. πί. σους, ἡγε ποτηρά τινα. Τὰ ὁ αὐτὰ &c. Habes autem 'Αρυτίνας in *Vesp.* p. 491. *Edit. Genev.* IDEM. Vide ad Χίου, ubi pro βαρυλόου, legendum videtur ἀρυτίχου. SOPINOIUS. Hæc alleao loco videntur esse posita. Non video enim quid ad rem faciant. Nam τὰς ἀπιθανὰς πίσεις quis unquam 'Αρυτίνας vel 'Αρυτίχους (quæ sunt vasorum nomina) appellavit? KUST. Vid. in 'Αρυτὴς, & mox 'Αρυτίχου. Si τινὰ ἐστι, pro αὐτὰ, scribere liceret, sensus esset sanus.

13. 'Αρυτικὸν.] Vid. sup. 'Αἰρυτικὸν, pro 'Αἰρυτικοῦ. SOPINO, Vid. *Not.* in v. 'Αμυστιμάβδα.

14. 'Αρυτικὸν.] L. 'Αρυτικὸν. SALMAS. H. STEPH. *Ind.* Leg 'Αἰρυτικὸν, pro ἀρυτικὸν: quod est compositum ex ἀ privat. & ῥυτὸς, *figura*, sive *forma*. Vid. *Not* ad v. 'Αμυστιμάβδα, & 'Αρυτικοῦ. KUST. Etym. M. 'Αρύτου, ἀφ' οὗ ἄρυτος. Vid. *Hesych.* in v. Ἐπιρύτιον.

καὶ 'Αρυτῖρας, καὶ 'Αρυτίχους ἐπάλλων.

'Αρυσμοὶ [13]. ἀρχόμενοι. ἀκούσμοι.

'Αρυσμὴν [14]. ἀκοσμίαν. κρῦψιμίαν [15].

'Αρυτίχης [16]. τοὺς ἀγγείους, οἷον κοτύλας. ἀπὸ τοῦ ἀρύειν. ὅθεν καὶ ὁ 'Αρύταινα [17]. ἔλεγον δὲ καὶ Ἔφεζον [18] τὸ τοιοῦτον σκεῦος.

'Αρυφῶσα. ῥυτίδα. 'Αρυφὴ [19].

'Αρχα [20]. ἀρραβών.

'Αρχὺς. ἱμὰς. Μακεδόνες.

'Αρχύταινα. ἡ δίσκος, ὑπὸ Λυδῶν.

'Αρχα [21], ἀρραβών.

'Αρχαία [22]. τῷ δικίῳ τὸ κεφάλαιον.

'Αρχαία Φύσις [23]. ἡ ἀφ' ἑαυτοῦ κακοήθεια. ἀφ' ἧς Ἱπποκράτ.

'Αρχαίοις [24]. τοῖς ἐξ ἀρχῆς ἀξιολογωτάτοις.

'Αρχαῖον [25], παλαιὸν. φρῦτον [26]. ἁπλῶν [27]. ἔλεγον. ἔνιοι.

'Αρχαιριπίζειν [28]. τὸ ὀρθὸς χάειν τοῖς πολλοῖς ζῆν [29].

'Αρ-

15. 'Αρυσμὸν.] L. ἀῤῥυθμίαν. HILL. ex H. Steph. *Ind.* Videtanicn sup. v. 'Αρυθμοῦ.

16. 'Αρυτίχης.] Athen. p. 424. SCHREV. Hæc videntur sumta esse ex Athen. l. X. c. 6 p. 424. quem locum consulat Lector. KUST. Conf. Aristoph. *Vesp.* v. 851. Ibique Schol. & Etymol. M. v. 'Αρυζίς.

17. 'Αρύταινα.] Festus *Arytena*. Vid. ibi Jos. Scaliger. SOPINGIUS. Vid. Salm. ad Vop. *Carin.* p. 865. VERWEY. Vid. inf. in 'Ερμοῦ βαλανάδιον, & Il. Casaub. ad Theophrast. ἀβὶ Δεισιδαιμ., p. 225. Pro ἄδα autem scribe ἴσθι, ut monuit etiam *Kuster*. Et sic recte legitur apud Athen. *l. c.*

18. Ἔφεζον.] Ἔφεσον, vas, e quo funditur oleum in lampadas. ANONYM. Vid. Athen. l. XI. p. 469. & Suid. in Ἀρύταινα. Pro πᾶσιν ἐκεῖ repone πᾶσιν, quod est in Ald. & Flor. & in Schol. Comici *l. c.* Conf. notata ad v. Ἀπιμανίτην.

19. 'Αρυφὴ.] L. ἡ 'Αμφὶ. Vel est nova glossa, cujus explicatio deest.

20. 'Αρχα.] An 'Αβία, Ἄτια? Vide 'Αρχα. SOPINGIUS. Cl. Bochart. *Geogr. S. P.* l. L. l. c. 1. p. 347. 'Αρχα pro ערכא dictum ratuit; quia Beth Hebræum passim ita emolliunt Græci.

21. 'Αρχα.] Vid. v. 'Αρφα.

22. 'Αρχαία. ἢ ἴδιον. τ. κεφ.] Ulpian. *Enarr.* in Demosth. *Olynth.* I. p. 16. B. 'Αρχαῖα . . . τὰ οἰκήσεως &c. . . . ἢ λέγεται 'Αρχαία, αὐτὴ τὴ κεφάλαια, &c.

23. 'Αρχαία φύσις.] Vide Foëfium, & Hippocrat. ἀβὶ Γυναικ. HEINS. ARCER. Conf. Erotian. p. 13. Æschyli *Choëphor.* v. 279.

Archium Pythodori Archæum Phœnicum.

Leprae exfurat antiquam naturam. Sic τὴν ἀρχαίαν μορφὴν; *priſtinum formam* vocant Mythologi, ut Apollodor. L. I. p. 77. L. III. p. 253. *fin.* &c.

24. 'Αρχαίοις.] Ignatius *Epiſt.* ad *Philadelph.* p. 185. Ἐν μὲ τοῖς ἀρχαίοις ἔθνη. Sed rectius ibi ἀρχαίοις. Vid. If. Voſſii *Not.* p. 282.

25. 'Αρχαῖον.] Vid. Æſchyl. Schol. p. 23. SCHR.

26. Πρῶτα.] Accipit πρῶτον pro τὸ ἐξ ἀρχῆς, ut si εἰς τὸ ἀρχαῖον διπλασιάσαι interpreter, *In priorem ſtatum reſtituere*, hæc vox *priorem* ſignificabit *priſtinum*, & qui fuerat ἐξ ἀρχῆς, id eſt, *initio*. H. STEPH. *Thes. T. I.* p. 552. 'Αρχαῖον λαγὼ, pro *ſuperiore urazione*, dixit Herodot VII. 160. De voce ἀρχαῖος, pro iis quæ haud ita pridem, plura lege apud P. Colomeſ. *Obſ. S.* p. 93. ad *Act.* XV. 7. In reliquis ſignificationibus conf. Harpocrat. ibique Mauſſac.

27. 'Απλῶν.] Sic Photius *Epiſt.* 17. conjungit ἀρχαῖος καὶ ἁπλοῦς. Conf. Ariſtoph. *Nub.* 1471. & Ezech. Spanh. ad eumd. *Plut.* v. 323. Adde Schol. Æſch. ad *Prom.* v. 317. & Stanl.

28. 'Αρχαιριπίζειν.] Vid. Harpocration. SCHR. Xenoph. 'Απομνημ. ἐξ ἀρχαιριπιῶν &c. *Ex comitiis Magiſtratus eligunt.* SOPINGIUS. 'Αρχαιριπιζῶν Euſtath. ad *Il. B.* p. 395. dicit eſſe vocabulum poſterius ævi, cum tamen 'Αρχαιριπία ſit apud Herodot. [*lib.* VI. 58. *in fin.*] Etym. M. IS. VOSS. Sic (ex Voſſio forte) Berkelius. Vid. Pollux. VIII. 82. ibique omnino Cl. Hemſterh. & inf. in v. Ἐκκλῆσαι. Mœris Attic. 'Αρχαιριπία, Σωκράτης, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ Δημοσθένους Φιλιππικὸς, 'Αρχαιρεσία (MSS. 'Αρχαιρεσιῶν) ἀλλ' ἑτέρα, Ἐκκλησιαστικὸς. Hinc κατ' ἀρχαιρεσιάζοντ apud Longin. p. 240. *Ed. Toll.* quæ voce carent Lexica.

29. Τὸ ὀρθὸς χάειν τοῖς πολ. ζ.] Id eſt, *ita vivere, ut ſtudeat populo*; ſive *eorum populorum captare*. Eadem, ſignificatio voci 'Αρχαιριπιάζειν tributur ab Etymologo; nec non voci 'Αρχαιρεσία in Lex. Herodoti: ex conſequenti nimirum, Qui enim in liberis Rebuſp. (quales erant Athenienſis, Romana, aliæ) ad honores adſpirabant, ſive magiſtratus ambiebant (quod proprie eſt ἀρχαιριπιάζειν) populum quovis modo ſibi conciliare ſtudebant, quod ſine ejus favore

'Αρχάς [1]. Ἐπισθίους. Βαθμίδας.
"Αρχειν [2]. Λάμπειν.
'Αρχίκακος [3]. Ἀρχὴ τῆς κακῶν.
'Αρχίλας [4]. Ἢ ἐπιστάτῃ τῷ Λυκείῳ ἀφ' οὗ τινὲς Ἀρχίλαι ὕπνος ἀνόμασαν. ἔνιοι δὲ τὸ ἄρχεσθαι τῷ ἐλαίῳ [5] Θέλουσιν ἀκούειν.
'Αρχιμύρια [6]. Ζύλα.
'Αρχέτυπον [7]. πρωτότυπον, ἀφ' ὃ πᾶσιν ὁ τύπος.
'Αρχὴ [8]. εὐδοξος μελίσσης ἀκέντρου.
'Αρχιλόχαι. Ἥρωες ἐπώνυμοι [9] τῶν φυλῶν, ἢ θεοὶ οἱ Ἀθήναις.
'Αρχιλόχας. ἄρχοντας.
'Αρχίλοχος. ἄρχων.
'Αρχίκακοι [10]. Τῆς κακῶν ἀρχαί.
"Αρχυδις [11]. ἡγοῦ. ἄρχε.
'Αρχύδειν Τράπεζαν [12]. ἡγεῖσθαι Τράπεζαν.
"Αρχι. καθάρχι, κατά.
'Αρχὴ Σκυρία [13]. παροιμία ἐπὶ τῆς ἀτιμίας ἢ μηδὲν λυσιτελὴς ἐχόντων. ἔστι δὲ καὶ λυσιτελὴς [14] καὶ πεζούσης ἡ Σκύρος.
'Αρχεία [15]. ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται. ἢ χαρτοφυλάκια [16].
'Αρχέλαοι [17]. Ἀκροπόλιμνα. Κρῆτες.
"Αρχιμαζα [18]. ἀπάρχιμαζα θεοῖς.
'Αρχολίπαροι [19]. οἱ λιπαρεῖς ἵνα ἄρξωσιν, ἢ ἐκ τοῦ ἄρχειν λιπαυόμενοι.
'Αρχὸς ἡγεμών.
'Αρχὼς [20]. ἡγεμόνας.
'Αρχάσαι [21]. Θάψουσιν.
"Αρχων [22]. ἡγεμὼν. πρύτανις Ἀθήνησιν ἐπώνυμος τῆς ἀρχόντων.
'Αρχίπις. ὁ πεσσηγύμνος [23]. 'Αρχελάου, ἢ ἐμπελάδων [24].
'Αρχαΐδας. δρῦς. πλάτων [25].
'Αρὼ [26]. Ἐπιληψία.
'Αρωγή. Βοήθεια.
'Αρωγὸς [27]. βοηθός.

'Αξ-

& suffragiis voti sui compotes fieri nequirent. Hæc ratio est, quare & *ambitiosus* apud Latinos tam significet eum, qui bonorum consequendorum cupidus est; quam qui quovis modo, etiam humili & adulatorio, se apud alios gratiosum reddere studet. KUST.

1. 'Αρχάς.] I. e. *Principia* scientiarum; *hypotheses* in Mathemat. *fundamenta* in aliis. MAUSSAC.

2. "Αρχειν.] Male, ut puto, pro 'Αργεῖνον: ab ἀργὸς, quod significat λαμπρὸς, λαμπὸς, *splendidus*, *candidus*. KUST. Conf. v. 'Αρξῶνα. An vero respexit locum *Genes.* I. 18. ubi duo magna luminaria, Sol & Luna, dicuntur ἄρχοντα ἡμέρας καὶ νυκτός? quod forte aliquis per λάμπειν explicuerit: ante לממשל enim præcedit לראות in Textu Hebræo.

3. 'Αρχίκακος.] Vid. inf. v. 'Αρχίκακοι, post 'Αρχιγέτης.

4. 'Αρχίλας.] Meurs. Att. Lect. p. 178. SCHR. L. 'Αρχίλαος. HEINS. Male. Respicit enim locum Comici *Equit.* v. 164. Τίνων ἀπάντων ὠστὶς ἀρχίλας ἔσῃ. Vid. inf. v. 'Αρχιλεῖς. Mecum sentit Cl. *Kuster*.

5. Τῷ ἐλαίῳ.] Τῷ λαῷ. MS. SCHREV. L. λαῷ. Aristoph. *Equit.* aut ἰλιῷ, *mensæ equinariæ*. VALES. Λαῷ *Bruno*, & *Kust.* quod præferunt Phavorin. & Schol. Comici *l.* c. cui 'Αρχίλας est, ἄρχων ὁ λαός. De Schreveii *MS.* vide supra ad v. 'Αδάμαντα, & 'Αλκαμενίδης. Scil. in Cod. *Sorberii* hoc ad marginem notatum erat. ἐλαίῳ tamen retinet Meurs. *Att. Lect.* IV. 6.

6. 'Αρχιμύρια.] Suspecta vox est. H. STEPH. *Ind.* An pro 'Αρχιμύρια? IS. VOSS. Forte pro 'Αργαλέρια. Vid. sup. v. 'Αργαν. Intelligitne ligna, quæ nos vulgo dicimus *glumbant*?

7. 'Αρχέτυπον.] Hellad. *Chrestom.* p. 12. *Ed. Meurs.* scribit ex Dionys. Halicarnassensi, vocem hanc a nullo antiquo scriptore, nec oratore, nec poëta usurpatam. Verba sunt: "Ὅτι τὸ 'Αρχέτυπον φασὶν εἶδοι τῇ ἀρχαίᾳ συνεφθαρμένον, οὐδὲ ῥᾴθυμον, οὐδὲ ἢ μόναις καθ' ὧν ὁρᾷ, ὡς Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἱστορεῖ. Ex Luciano, Philone, &c. exempla dedit H. Steph. *Thes.* Sapius etiam est apud ipsum Dionys. Halic. Apud antiquiores vero non observavi, nisi in loco Aristotelis *de Mundo*, quem & Steph. adtulit.

8. 'Αρχὴ.] Scribitur aut pro 'Αργή; aut Hesychio corruptum Siracidis c. XI. 3. exemplar impositi. PERGER. Inter vocabula in ω desinentia apud Herodianum est 'Αρχώ. Et ita forsan legend. idem quod 'Αθρόον. IS. VOSS. Vid. inf. Κυρὸν, & *Not.* in Σκυρίαν.

9. Ἐπώνυμοι.] Vid. Suid. v. Ἐπώνυμοι, & quæ ibi notavimus. KUST.

10. 'Αρχικακοί.] Vid. Schol. *Il.* E. 63.

11. "Αρχυδι.] Ex *Il.* B. 345. "Αρχυδ' 'Αργείοις &c. Schol. ἡγοῦ. Ita enim scribendum cum apostropho, 'Αρχύδ', pro ἄρχου, non "Αρχυδ q. pro ἄρχε. Conf. H. Steph. *Thes.* I. 561.

12. 'Αρχύδειν Τράπεζαν.] Ex *Il.* E. 200. Ibique Schol. Τράπεζα habet Ald.

13. 'Αρχὴ Σκυρία.] L. Σκυρία. Vid. Zenob. p. 10. Diogenian. p. 179. SCHR. Σκυρία MS. SORBER. Sic rectius Suidas ad quem vide Schottum. VALES. Confer Σκυρία δίκη.

14. Ἔστι δὲ καὶ λυσιτ.] Conf. Etymol. v. Ἀργοῦτον. KUST.

15. 'Αρχεῖα.] Suidæ χαρεῖα κεραῖα, *cardo* sive *sepes prohibendis turbis*. *Tho. Munkerus* nos temtitit ad Polluc. L. I. c. 1. *col.* 6. VERWEY. 'Αρχεῖα sunt *archiva*, quod & *Mussac.* & *Bruno* notaverant. Similiter *archium* & *grammatophylacium* conjunxit Ulpian. *Dig.* XLVIII. 19. 9. §. 6. Vid. inf. in Πριστῶν.

16. Χαρτοφυλάκια.] Χαρτοφυλάκιον MS. SORBER. L. χαρτοφυλακεῖα. GUYET. HEINS. IS. VOSS. SOPINGIUS. JUNGERMAN. ad Poll. VIII. 83. Plenius & emendatius Cyrill. Lex. MS. Brem. 'Αρχεῖα. ἤτοι οἱ δημόσιοι χάρται δόκιμοι). χαρτοφυλακεῖον. BIEL. Bene Suidas: 'Αρχεῖα. ἤτοι οἱ δημόσιοι χάρται δόκιμοι). χαρτοφυλάκιον.

17. 'Αρχέλαοι.] L. 'Αρχέλαον. SALM. 'Αρχέλαοι forte, quasi ἄρχοντες τῶν ἰδιωτῶν. SOPINGIUS. Ed. Ald. 'Αρχιλάου, per duplex λ. Sed rectius scribitur 'Αρχέλαος, per simplex λ. Conf. sup. v. 'Αρχέλαος. KUST. 'Αρχεῖον Ed. Schr. Conf. omnino *Not.* in v. Βελεμνίσκοι.

18. "Αρχιμαζα. ἀπάρχιμαζα.] Scribe, ut supra: 'Αρξιμαῖα. ἀπάρξιμαζα per γ. Et sic *Kuster*. Conf. v. 'Απάρξιμαζα, & Etymol. v. "Αρξιμα. In fine post θεοῖς supple ἱερὰ, aut simile quid. Eodem modo Gloss. ad I. *Cor.* VIII. 10. Εἰδώλοις, οἷς· εἰδώλοις.

19. 'Αρχολίπαροι.] Quod Magistris Hebræorum חגרתורה. Vide Buxtorfii *Lexicon Rabbinicum* p. 218. HEINS. Vid. Eustath. *Odyss.* B p. 1430. & Etym. M.

20. 'Αρχὼς. *Il.* B. 493. & Schol.

21. 'Αρχάσαι.] Pro ταρχύσαι. SALM. SOPING. G. KUST. Plura alia vocabula capite suo similiter truncata apud Hesychium, vide in Cl. Kuster. *D. Anti-Gronov.* p. 50. Conf. *Not.* in v. "Αρυα, & v. "Ερι, post "Ερυθ. Infra post v. "Ερις: Ἐ ταρχύσαι. αὐτὸν Σαψαῖον.

22. "Αρχων.] Diog. Laërt. p. 506. Harpocrat. p. 36. SCHR. Vid. Suid. & inf. v. Πρύτανις.

23. 'Αρχίπις. ὁ πεσσηγύμνος.] Scribe: ὁ πεσσηγύμνος ἢ ἀπὸ. Vid. Etymol. HEINS. MUNR. Recte quidem, si sequentia constituant glossam peculiarem, suo loco motam. Sed vid. *Not.* seq. Neque etiam necesse esset addere, ἢ ἀπὸ: quod Hesych. more suo poterat omittere, utpote latens in v. 'Αρχίπις.

24. † 'Αρχελάου, ἢ ἐγχελάδων.] Ita hæc distinguunt libri vulgati; quotum fidem secutus Phavorinus, postrema illa, ἐγχελάδων, ἢ ἐγχελάων, tanquam ad 'Αρχέπις minime pertinentia, & alieno loco posita, in serie sua collocat inter 'Αρχεδάμου & 'Αρχελάου, & sic non pauci interjectis ab 'Αρχέπις disjungit: pessime sane. Nam totus hic locus, sublato signo distinctionis, continua serie sic legendus est: 'Αρχέπις. ὁ πεσσηγύμνος. Ἀρχελάου, ἢ ἐγχελάων, ἢ ἐγχελάδων. Significare enim vult Hesych. 'Αρχέπις apud Græcos dici principem ἐγχελάων, i. e. *redemtorum*, sive *mancipum*. Illud δρχελάου autem est vox corrupta, cujus correctio est sequens ἐγχελάων, ad marginem prius adnotata, & deinde in contextum translata. Hoc interpolationis genus non infrequens est apud Hesychium: qua de re vide quæ notavimus sup. ad v. Ἀμαλάβη (post v. Ἀμοίνων) & ad v. Ἀστακίδι, post v. Ἀσταξοῦ. Faluntur ergo Lexicographi, qui ἀρχελάου ex loco hoc Hesychii, tanquam vocem bene Græcam, Lectoribus propinant. KUST. Hæc cum præcedd. conjunxerant etiam *Soping. H. Vossius* & *R. Constantin.* in v. 'Αρχελάου. Præiverat Ed. Hagen. quamvis ibi major distinctio remanserit post vocem πεσσηγύμνος. *Sylburg.* ad Etymol. *Not.* p. 8. *init.* alt: „ 'Αρχέπις Hesychio est ὁ ἀρχελαῶν, *qui magistratum* „ *redimit*; ut τελώνης.„ Sed magis placet Cl. *Kusteri* sententia. De ἐγχελάδων, & verbo ἐγχελάω, plura vide apud Andr. Dounæum *Præfect.* in Demosth. p. 58. & Interpp. ad Polluc. VII. 182. p. 820. Adde Ferand. Additionf. *Explicat.* L. II. p. 572. *Tom.* II. *Thes. Jur. Rom.* & Wulfii *Casauboniana*, p. 50.

25. 'Αρχαΐδας. δρῦς. πλάτων.] Idem forte, quod Σαρπίδας. Vide num legend. 'Αρχαΐδας δρῦς. πλατάνους. Apud Diodor. Sicul. Alæsa, vel Alesa Siciliæ dicitur 'Αρχαΐδα. IS. VOSS. Est vox ignota & suspecta, quam puto detortam esse ex Σαρπήδων. Sane *quercus*, præcipue *annosas*, à Græcis dictas Σαρπήδες constat. Vid. inf. v. Σαρπήδες. Deinde pro δρῦς, πλάτων, legendum puto, δρῦς παλαιάς. RUST. Phavor. eum iit. majusc. Πλάτων scribit. Et sic *Pricæus* exhibet in *Indice Auctorum*. Si locus Platonis indicari posset, nihil mutarem.

26. 'Αρὼ. ἐπιληψία.] *Deuteron.* XXXII. 40. Glossæ MSS. in *Cantica S.* 'Αρὼ. ἐπιληψία. Videa fontem Hesychii.

27. 'Αρωγὸς.] *Il.* Δ. 235. & Schol. Vid. sup. v. 'Αμφὶ δὲ σφοῖσι, & Etymol. in v. 'Αστροφιλῶν. Eclog. MS. 'Αρωγὸς βοηθὸς, σωτῆρ.

3. 'Αξ-

'Αεῖμαθα [1]. ἀεῖμάθματα. ἢ ὅτι [2] τοῦ ἀεῖν τὰ ἄλφιτα ὕπω λέγει. Σοφοκλῆς Ἀχελοΐῳ.

'Αεῖμαπαν [3]. γαστράπαν.

'Αράμυθος [4]. κατάρρυθμος.

'Αρὰς [5]. ἀεῖβυσος ὄνομα, ὡς Πέρσαις.

'Αρὴς [6]. ἀεῖμάτος. ποτιοῦ [7].

'Αστροφυσιῶν [8]. ἀδιπῶς ἴλκων.

"Ας [9]. ἕως, ὅπως, μέχρις ὅ.

"Αζω [10]. περίζω, χρῄζω. θρύπτω. πληρῶ. φάλαγξ, ὑμνῳδία.

'Ασάζων [11]. λυπιᾷ.

'Ασιπεῖν. λυπιᾷ.

"Ασιμα [12]. πληρώσιμα. κορέσιμα.

'Ασιῶναι. ὑδρίζων λυπῶν.

'Ασύλλεν [13]. ἀφορίσπιν. Σάλα [14] γῆ, ἡ Φρυγία.

'Ασαλαμίνιος [15]. ἄπειρος θαλάσσης. οἱ δὲ, ὁ κωμικὸς [16] ὑπὸ Σαλαμῖνα.

'Ασάλγαι [17]. ὕδρεις αὐλίκαι † πείραι.

'Ασαλγάναι. Φιλιστίς. εἴρηκε δὲ οὕτως ὡς Δυκαβαβίσσων.

'Ασάλπικτον ὄρος τὸ μεσούπιον ἐσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σοφοκλῆς Ἀμφίτρυσι.

'Ασάμυθος [18]. πύλος. ἡ λίθος εἰς βάθος κεχολαμμένος, ἅμβαξιν [19]. ἡ λίθος μεγάς. καὶ πᾶν τὸ κοῖλον ἢ κυρτόν.

'Ασανίων πύλη τὰς Ἀφιδνάς [20].

"Ασαρ [21]. ὁ σαίνων.

"Ασαρον [22]. ἀσάρωτον.

'Ασαφδανίν [23]. λυπηρόν ἀνδρός.

"Αζας [24]. βλάβας ἐβλαψας. Σοφοκλῆς Τριπόλῳ.

"Ασατον [25]. θόρυβον, ταραχήν.

"Ασ-

1. 'Ἀεῖμαθα.] L. 'Ἀράμαθα. IS. VOSS. Per ᾱ Aristoph. Pace ν. 1158. ubi vid. Scholia. Sed 'Ἀεῖμαθα, per ᾰ, scribendum esse, quando ἀεσγεσιμαθία notat, recte ibi monet in *Indice* Cl. Kusterus.

2. 'Ἐπεὶ] Scribe ἀπὸ &c. HEINS.

3. 'Ἀστεγεμπάπαν.] Male 'Ἀστεγεμπάπαν corrigit *Is. Voss.*

4. 'Ἀραμυθ-.] Hom. *Odyss.* T. 367.

5. 'Ἀρὰς.] „ Non spectilem aliquem numerum notat, „ quantum ex hoticmia lingua Perfica colligere datur, fed „ nomen eſt, quo *numerum* five *quantitatem* generatim ap- „ pellant: quomodo ἀεσμὸς etiam apud Græcos eum po- „ ter conjungitur. „ Ita Celeb. *H. Reland.* in *Diſſ.* VIII. *de Vet. L. Perſ.* p. 133. Perſicum ⟨illegible⟩ *Arazi* huc referens. Vide ibi plura. Conf. inf. v. Σαίζω. Apud Ed. Bernard *de Menſur. & Pond. ant.* p. 208. *cubitus* dicitur Perſis ⟨illegible⟩ ἄρας vocari.

6. 'Ἀεῖ ἢ] L. 'Ἀρεῖζι. Vide ad 'Ἀεροῦν. IS. VOSS.

7. Ποτιοῦ.] Refer ad 'Ἀεῖζι, ab ἄεθλον: quod Heſych. hic cum 'Ἀεῖζι confundit. KUST. Vid. ſup. *Nat.* in v. 'Ἀεῖζω.

8. 'Ἀστροφυσιῶν.] Forte 'Ἀστροφυσιῶν. SOPINGIUS l.. 'Ἀμαθυσιῶν. IS. VOSS. An pro 'Ἀστροφυσιῶν? Sane ἀεσμὸς eſt ἀζεσις, ipſo Heſychio interprete ſupra v. 'Ἀσμὸς, & 'Ἀσμὸ. KUST.

9. 'Ἄς.] Ἔστιν Æolice pro ἕως ἂν. SOPINGIUS. 'Ἄς, ἀσ- ἢ ἕως. Pindar X. *Olymp* IS. VOSS. Sunt verba Scholiaſtæ ad ν. 61. ἀς Οὐλυμπ- ἄρχε. Atque ita hic ſcribendum videtur pro 'Ἀς, quod jam olim ſuſpectum erat H. Stephano in *Ind.* Vide inf. v. 'Ἀσιὸν ἐπὶ τὸ, Confer, quod Salmas. T. II. *H. A.* p 760. monuit, pro ἀς, unus, Sículos dixiſſe αἰς, ut αἰ pro εἰ, αἰδε pro εἴδε, &c. Tarentinus pro αἰς nuſum dixiſſe ἀς, unde ας pro uno Latinis. idem forte obtinuit in prapoſitione εἰς, pro quo deinde αἰς, & ἀς. Pindari locum dederat quoque Cl. *Kuſterus*, cujus integra verba adponam: „ Lexicographi hæc ſuſpecta ſunt; „ quod ſcilicet vox ἀς, vel αἰς, eo, quo Heſych. hic ex- „ ponit, ſenſu, ipſis nuſquam lecta eſſet. Legitur autem „ apud Pindar. *Olymp.* X. 61. ad quem locum Schol. 'Ας „ μὲν ἕως. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιβάσεως χρόνου. Locum hunc Pinda- „ ri mihi indicavit peridoctus Amicus meus *Santamantius* „ Britannus, qui, ut ſpero, luculenta aliquando eruditio- „ nis ſuæ ſpecimina orbi erudito dabit. „ Hactenus Vir Cl. Sequentia vero deinde ad me miſit Cl. *Abreſch*: „ Deſi- „ nat dehinc ſuſpectum eſſe, quod viſum H. Steph. Le- „ gitur enim in Pind. *Ol.* X. 61. ubi pariliter Vet. Gramm. „ ας. αὐτὸ τὸ ἕως &c. Adverſantur quidem veterum Critico- „ rum dictatis recentiora Scholia; ſed hæc non moror. „ Quo tono ſignari conveniat, dubium eſt, quia in Heſ. „ ἀς, in Pind. ἀς exaratur. Putem ego, ἀτόνως ſcribi o- „ portere, ἀς. ut idem ſit quod ἀς, καθ' ὑπόθεσιν. In qua „ opinione me firmat, quod ipſum ἀς ita uſurpatum inve- „ nio ν. 34. & ex mente Schol. in Thucyd. VIII. 1. ubi „ miror Virum Cl. prorſus admittere noſſe iſtum vocalæ u- „ ſum, quem tamen ipſum Heſychium [v. 'Ὡς, ſub fin. Le- „ xici] ignoviſſe adpareat, ubi ὡς τὸ ἐαρι. ὡς ἂν (leg. ἕως ἂν) ſubjecto Hom. *Od.* Δ. 389. ſive Κ. 539.

„ Ὡς νὺξ τοι ἔπειτα ἔδυ καὶ μάτηρ πελάσθη.

„ ſed ubi nunc editum legitur, Ὅς. [Conf. Barnef. ad loc. „ prior.] Baſilii quoque eſt ὡς ἔτι κατωφῆ, T. II. p. 168. „ 13. ni mentiatur Editio noviſſima.„

10. "Αζω.] Vid. ſup. v. Αἴσαλ- ἄζω; & inf. "Ασιον, & Χορὸς ἄζων. Pro ψάλλω Ed. Ald. Flor. & Phavor. perperam ψάπτω. Vid. inf. in "Ασιτος. Apollon. Lex. MS. 'Αζω. ἐπὶ τοῦ ψάλλω. 'Αζί τις &c. (*Il.* Δ. 61.) ἐπὶ ὁ τοῦ πληρόζω. Αἰολικῶς ἄζω &c. (*Il.* Β. 289.) Ὁ ὁ 'Αζίων ἀμφοτέρως ἐτυμολογεῖται, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄζω, οἷον 'Αζίζω, πληρώσιος ἢ τὰ ποιῶ. Adde Etymol. v. 'Αζ-, & ſup. *Nat.* in v. 'Αζίζω, & Αἰσχύλ. Schol. Nicand. ad *Theriac.* p. 48. 'Αζω. οἱονεὶ χρῄζω, κορεννύω, ἐμπιπλῶ.

11. 'Ασάζων.] Inſ. 'Ασιδὸς, λυπηρὸς, Mox: 'Ασαίνων. λυπῶν &c. Vide Tan. Fabrum ad Lucian. *Timon.* c. I. ſub fin. ſive T. I. p. 1045. *Ed. Amſt.* ubi ἄζω in Schol. Ariſtoph. ad *Nub.* v. 407. corrigit, pro ἀτὸς. Et ſic Suid. v. Δικτύα, monente Kuſtero. Vide tamen Apollonium in *Not.* præc

12. 'Ασιμα.] Ex *Iliad.* I. 485. & Schol. ibid.

13. 'Ασύλλεν.] Unde σάλα, φρυγῆς. SALM. Conf. Etymol. v. 'Ασυλλ. KUST. Minus adcurate *Scaliger*: nam ab ἀσυλλον non fit σάλα, ſed contra. Niſi *Schrevelius* lemma iterum pro Nota nobis propinet.

14. Σάλα.] Unde ἀσυλλα apud Grammaticos. Vid. Etymol. HEINS. Vid. inf. Σάλμα, Σαλαγεῖ, Σάλμων, Σαλδ-, &c.

15. 'Ασαλαμίνιος.] Reſpexiſſe omnino videtur ad illud Ariſtophanis *Ran.* ſ. 206.

„ Ἀπειρ-, ἀσαλαττίδ-, ἀσαλαμιν-.

Vid. ibi Schol. Locum notaverant quoque *Heinſ.* & *Kuſt.* & ante hos *H. Steph.* in *Ind.*

16. Ὁ ὁ κωμικὸς &c.] L. ὁ κωμικὸς ἢ ἐστὶ Σαλαμῖνα μάχην. Niſi legas, ὁ κωμικὸς ὡστε οἱ Σαλαμῖνα. HEINS. Ald. & Flor. κωμικὸς: Hagen. & Leid. κωμικὰς: (quomodo H. Steph. *Ind.* exhibet) Phavor κωμικοῖς. Præſtare videtur κωμικοῦ, Niſi κωμικὰς, vel κωμικὴς ſuſpicari licuit. Quod tamen non urſerim.

17. 'Ασάλγαι.] An ab ἄσαω, ἀσάλγω, id eſt ἀσθω, ὑγιάζω. ἀσία, ἀσώμα, ἀσίαγμα, id eſt, βλάβος. G. Lege 'Ασαλῶσαι. SALMAS. IS. VOSS. Conf. Σαλαγεῖ, & Σαλαπεῖν.

18. 'Ασάμυθος.] A βάσις, βάθος, βαθεῖα, βαθεῖαι, βαθεῖαι, ἀσάμυθος. G. Vid. Meurſ. in Lycophron. p. 291. SCHR. Schol. Π Κ. 576. 'Ασαμύθους, πύλας, σαφῶς, ἃς ἀπὸ τοῦ "Αζω, ἤγουν, Μυκήνας, ὁ ἐστι, ἔλαττον ἐ μικρόν. Iterum ad Odyſſ. Θ. 450. Conf. Etymol. & Suid. Vid. ſup. in Αἰμαθ- ἄζω, & Ἀσαμανθὶς, & Inſ. v. Πάκλα, Πτυόλαι, & Πυλ-. Artemidor. Oneirocr. I. 66 Οἱ δὲ πάνυ πυλωροὶ - - - βαλανεῖα καὶ χρῄζω· ἐπεὶ οὐ ταῖς λογομάχαις ἐλάσσω.

19. 'Εμβάξιν.] 'Εμβάξις leg. vel αἷς ἐμβάζω, ut *Heinſ.* in *Ariſtarch.* p 376. SCHREV. Leg. αἷς ἐμβάζω. Plurima vocat *deſcenſiones*. deſcendunt enim ſolia, five alveos, ut calida perfundantur. Fuſe de his & balneis Salmaſ. ad Vopiſci *Carin.* p. 808. &c. VERWEY. αἷς ἐμβάζω riponit quoque *Kuſt.* & *Hemſterh.* ad Pollux. X 65. Vide locum.

20. 'Ασανίων πύλαι τὰς Ἀφιδνάς.] Lego 'Αφίδνας, nomen urbis ſatis notæ in Attica. Sed & pro 'Ασανίων, ſuſpicor valde legendum 'Ασαναίων. Et eſt locus, quem accepit Heſychius à quodam auctore, qui Dorica dialecto ſcripſerat. Nam Lacones pro 'Αθηναῖος pronuntiabant 'Ασαναῖος, ut obſervare licet apud Ariſtophanem in *Lyſiſtrate* pluries. Lego etiam 'Αφίδνας: nam ea urbs celebris fuit ob expeditionem Dioſcurorum, qui eam ceperant, & inde ſororem Helenam, ibi à Theſeo depoſitam, domum reduxerunt. PALM. Forte 'Ασιὸν, πόλιν ἢ 'Αργεῖ. Homer. *Iliad.* B. *verſ.* 560. *pag.* 77. *meæ Editionis.* SCHR. Verba ſunt: Ἐρμιόνην, 'Ασιόν τε &c. Schol. πόλεις ἢ Ἄργους. Quam conjecturam à *Sopingio* mutuatus eſt Schrevelius, omiſſo ejus nomine. Vid. inf. in 'Ασιὸν. Magis tamen mihi placet *Palmerii* ſententia, quæ literas tantum tranſponit. *Joſ Scaliger* & *Tho. Bruno* etiam 'Αφίδνας legunt: de quo vide Steph. Byzant. & infra in v. 'Αδυλα. Quidſi 'Ασαναῶν πύλαι, τῆς 'Αθήνας, ſcripſerim? 'Ασαναῖος enim Doricæ ſunt 'Αθηναῖος. Vid. Ariſtoph. *Lyſiſtr.* ν. 170. 1246. 1252. ut 'Αθήνη ν. 979. pro 'Αθήνη. Conf. Suid. in Δικτύα. Sed non adſirmo.

21. 'Ασαρ-.] Uſurpavit Æſch. *Choëph.* ν. 420. ubi Schol. exp. ἀκολάστ-. ABRESCH.

22. 'Ασαρον.] Vid. *Perger.* ad v. 'Αμέραρ-; & omnino H. Steph. *Ind.*

23. 'Ασαφδανὶν.] Contrarium Σαφδανὶς γλαῦξ. IS. VOSS.

24. "Αζας.&c.] In βλάβας reſpicitur Particip. "Αζας: in βλάψας, 2. perf. Aor. 1. 'Αζας, Dor. pro ἔβλαψας. Vid. ſup. v. 'Αείρω, ibique ſeqq. Conf. v. 'Αγαζῖς, & 'Αταζῶ.

25. 'Ασατον.] Forte ab ἄδω, ἄζω. 'Αδὼ ſupra. unde ἄδλα, ἀδινὸς. IS. VOSS.

"Ασ(). λαϊκοὶ(). ἀπᾶται.
"Ασαπ. ψάλαπ [1].
"Ασβεσθε [2]. διέφθαρε. Κρῆτες.
'Ασβεωί [3]. ὄφεις.
"Ασβεσ(Θ [4]. ἀχαβέ(παυσ(Θ, δυσκαβέ(παυσ(Θ.
'Ασβολίαν [5]. μέγα. ὑψηλόν. μέλαν.
"Ασβολ(Θ. ἀσβόλη [6].
"Α σι. ἄπινα σύ.
'Ασιδής. ἄθι(Θ. ἁμαρταλός.
"Ασιν [7]. πληρώσειν.
'Ασίλγια [8]. πορνία.
'Ασελγής [9]. ἀκόλασ(Θ. ἀκαβαρ(Θ. "Επι δὲ 'Ασελγὴς [10], ὁ μέγας, ἢ σφοδρός. ὡς Πλάτων, 'Ασελγάκερων, ἀντὶ μεγαλόκερων.
"Ασιρ(Θ ἵππ(Θ [11]. ὁ μὴ ἔχων σιαγόν, μηδὲ δόσιν· ἀλλ' ἄφι(Θ, καὶ ἄνι(Θ.
"Ασεκ(Θ [12]. ἀχαλὸς. ὡς Ἴρθιον, Ταξιντίνῳ Φιλοσόφῳ.

"Ασ(.

1. Ασαπ. ψάλαπ.] Hæc duo paſſim conjunguntur LXX. in Hymnis Davidicis. Recte Schrev. Ed. ψάλαπ. Vid. ſup. v. Ἄ(ραφ.

2. Ἀσβεσθε.] Lege Ἄσβεσι, pro ἐσίβεσθε. PERGER. Errore typographico διέφθαρε legitur in Ed. Hag.

3. Ἀσβωεί.] Conjunctum, ut puto, fuit cum ſuperiori. Forſan ſic dictæ a vivacitate & perpetuo motu κωφώδη. IS. VOSS. Leg. Ἀσβεῖ, aſſuetæ aves, puta ſermoni. Plin. X. 43. PERGER.

4. Ἀσβεσ(Θ.] Philoſtr. in vit. Apollon. Tyan. L. I. c. 4. Hom. Iliad. A. 599. Ἄσβεσ(Θ δ' ἐξ ἑδέθρων γίγνε. [Schol. ἀκαβάκωσ(Θ, πολὺς ὁ μυθφορὸς λεὼς ὁ συρῆς.] Alibi: - - - βου δ' ἄσβεσ(Θ ἰφιγ(. [Il. A. 500.] SCHR. Philoſtrati locus huc non pertinet.

5. Ἀσβολίαν.] L. Ἀσβολιδίν. HEINS. Ἀσβολιδίν, μέλαιναν. forte. IS. VOSS. Ἀσβολιδίν, ab ἀσβολάω, exhibet H. Steph. Theſ. I. 587. A. Et ſic Phavor. Niſi malis Ἀσβολάν, ut ὶ in ῑ mutatum ſit; ut ſæpius. Exponitur μέγα, & μέλαν: quomodo ſupra v. Ἀσελγὲς, & inf. v. Ἠέριον. ubi vide.

6. Ἀσβολ(Θ. ἀσβόλη.] Vid. Galen. de Præſidi. L. II.

7. Ἄσιν.] Vid. Not. in v. Αἰσυλᾶς, & Αἴσυ.

8. Ἀσίλγια.] Lex. Reg. MS. Ἀσίλγεια. ἀμέθεια μὴ ἐγκρίνα, ἢ μὴ φύσιν ἄλγ(Θ ἀδολίαν. Quæ S. Baſilii eſt etymologia, dudum merito rejecta ab If. Caſaub. in Athen. I. 12. p. 38. Lexicon LXX. Bibl. Chriſtin. p. 239. Ἀσίλγεια. πορνία, καὶ πορνεία ἀκορές. Semel apud LXX. Sap. XIV. 26. Vide, ſis, Obſerv. noſtras ad Rom. XIII. 13.

9. Ἀσελγὴς.] Vid. Scalig. Conjectan. in Varr. p. 132. SCHR.

10. Ἀσελγὴς. ὁ μέγας &c.] Vid. Ulyſſ. Aldrovand. de Quadruped. Biſulc. I. 8. p. 190. & inf. v. Κεὶς ἀσελγοκέρως, & Suid. in eodem. Unde patet, Platonem Comicum hic laudari, non Philoſophum. In poſtremis, ὡς Πλάτων &c. ſupple λέγ(, aut φησί, ut Suidas.

11. Ἄσιρ(Θ ἵππ(Θ.] Hunc in modum ἀσύρφωτον ἵππον dixit Eurip. Ion. ϒ. 1150. Quo rurſus verbo augeantur Lexica. ABRESCH in Miſc. Obſ. V. 1. p. 107. Adtulerat eundem locum Scapula.

12. Ἀσεκ(Θ.] Forte Ἀ-νι(Θ. Vid. infra. SOPING. Conf. in v. Ἀκρίτ(Θ, & Perger. ad v. Χρυσοκόμαι.

13. Ἄ(ον.] Male pro Ἔ(ιν (ab ἔω, vel ἴσπημι) pro quo Poëtice dicitur ἴσον. Vid. infra h. v. KUST.

14. Ἀσιπ(Θ.] Legitur ἀσυσ(Θ hoc ſenſu apud Eurip. Hel. ϒ. 559. & Lycophr. ϒ. 1200. IDEM. Frequens eſt Poëtis tragicis. Hinc ἀσυσία, quod uſurpat Soph. Antig. extremo. Et hoc ignorat H. Steph. Theſ. ABRESCH l. c. Conf. Not. ad Muſæum ϒ. 329. nov. Ed.

15. Σαφ. Αἰχμαλώτους.] Ita priores Editiones: pro quo Schrevelius peſſimo exemplo Αἰχμαλώτ(ι excudi curaverat, inductus forte Sopingii Nota, quam omiſit: „ ἴσως, Αἰχμαλώτ(ι, ut in Ἀμφίλυκα. „ Sed Αἰχμαλώτους ſcribitur etiam in Ἄχιλλ., Ἰφιγ., & Ἱππολ(τῷ): quod ex Pricæi Indice diſcere potuerat Editor. Citatur quoque eo nomine a Polluce l. X. Segm. 190. ubi vid. Jungerm. At Phavorin. Αἰχμαλώτ(ι habet etiam in v. Ἀσιπ(Θ. Ego priſtinam lectionem recepi. Sophoclem cf. Αἰχμαλώτους laudat quoque Scholiaſt. Nicand. p. 6. in fin. ad Ther. p. 2.

16. Ἀσάμεναι κῆν λίπιαι &c.] L. Ἀσάμεναι κῆ λεπ(Θ ἢ εἰσί, ἤγουν ἠκμαιλίπια ταλάντα. SALM. Scaliger legit: Ἀσάμεναι νῆ λεπ(Θ ἢ, ἤγουν ἠκμαιλιπτιστικὸν, vel ἠκμαιλιπτὸν ταλάντ. SCHR. L. Ἀσάμεναι κῆ λεπ(Θ. HEINS. Ἀσ(Θ 39. Hieronymus λεπ(Θ reddit ære. Marc. XII. 42. Vid. Τετράντ. Porro lege: ἤγουν ἑξῆκτα, ἤ ἐσι τὸ ἡμίσυ λεπ(Θ. Vide Notas meas ad Heſychium. SOPINGIUS. Vid. Matth. X. 29. In Codice Joſ. Scaligeri ita correctum vidi: Ἀσάμεναι κῆ λεπ(Θ ἢ ἐσί(ν, ἤγουν ἑξαγιλιοστὸν ταλάντ. Prius illud, quod Schrev. habet, in ultimam paginæ partem conjecerat Vir Ill. Conſer ejuſdem verba de Re Nummaria p. 60. „ Et hic nemo „ non videt legendum eſſe, ἠκμαιλιοστὸν ταλάντ. quod eſt „ conſentaneum iis quæ proxime dixit, λεπ(Θ eſſe Sexa„ geſimam partem Solidi. ἤ ἐσι (pergit Heſych.) ἢ ἡμισυ „ λεπ(Θ. Quomodo λεπ(Θ poteſt eſſe ἢ ἥμισυ λεπ(Θ? Hæc „ ſunt fugatoria. Illa vero recta, & quibus ſtandum eſt, „ τὸ ϗ δύο λεπ(Θ ποδράντου ὄ(, ἤγουν ἡμιμόλια τρία. „ Vide ibi plura, & p. 5. Conſentit Kuſterus, his verbis: „ Vide„ tur legendum, ἠκμαιλιοστὸν ταλάντου, i. e. ſexies milſi„ ma pars Talenti. „ Adde J. F. Gronov. de Pecun. vet. p. 437—439. & omnino Heſych. (ante v. Καλαμάϊ, & ſuo loco) in v. Καλάντου. Lexicon Origen. p. 193. Ed. Martian. Ἀσάμεναι. δηνάριον. Et Lex. Reg. MS. quo mox: Ἀσάμεναι. τεσσαράμιον, ὁ δηνάριον. Conf. Freſnæi Gloſſ. Gr. & de Imitat. Salmaſ. T. II. H. A. p. 442. & l'Empereur ad Cod. אסר נכא cap. VIII. & IX. Vid. & inf. in v. Τρίπλ(Θ.

17. Ὅ ἐσι ὁ ἡμ. λ.] L. ὃ ἐσι ἡμιμόριον ἢ σὺ ἡμῖν. SALMAS.

18. Τὸ δ δία &c.] Sunt ipſa D. Marci verba c. XII. 42. λεπ(Θ δύο, ὅ ἐσι κοδράντης. Heſych. κοδράντης ſcribit. ut Plutarch. Cicer. p. 875. c. Τὸ ϗ λεπ(Θ(ν ὃ χαλκοῦν τρόπαιόν Κοδράντου ὀνόμασαν, ſc. Romani.

19. Ἀσσάτ(ι.] Vid. ſup. in v. Ἀσάζου. Herodot. III. 41. ἵν' ᾖ ὃ μάλιστα ἡ ψυχὴ ἀσσάτ(ι. quem locum contra Cl. Jac. Gronovii ἀλόη bene tuetur Cl. d'Arnaud Anim. Crit. p. 161.

20. Ἀσύκοφ(Θ.] Compoſ. ex ἄζ(ι & κύφ(Θ. G. „ Sic & Suidas apud quem paroxytonos ſcriptum Ἀσυκοφ(Θ, [ut & „ apud Phavorin.] Sed notandum in MSo ejus exemplari „ pro ἀκαλήφης haberi πρωδιάπτης. „ Hæc H. Steph. in Ind. de quo nihil Kuſterus. In Sirach XXII. 16. ἀκαλήφης legitur, monente Sopingio. Ceterum illud πρωδιάπτης in Stephani MS. pravum eſt, & ex eo ortum, quod in compoſitis ſæpe a ſcribatur, numerandi ſenſu, ut δεκαπέντε, pro πρωδεκατέσσαρες. Id ſciens librarius, corrupit veram Suidæ lectionem.

21. Ἄ(ημα. ἄφθ.] Obvium hoc ſenſu in Soph. Trachin. ϒ. 876. ubi vid. Schol. ABRESCH in Miſc. Obſ. V. 2. p. 108. Vid. Doct. P. Horrei Obſ. Crit. in Herodot. p. 240. & inf. v. Ἐπίσ(ημα. Conf. Gen. XXX. 42.

22. Ἀμυσ(Θ.] De urſa Oppian. III. Cyneg. 160.

Τίλλ' δ' ὑμνίλιον, ἠδὲ μεμαιωμένα τίτια,
Σάξας δ' ἄσ(ημα ——— ———

i. e. ἀλλήφθην, quod de eadem fera uſurpavit Baſil. T. I. p. 82. C. & de Elephante p. 85. E. Atque hinc Heſych. ſupra Ἀλλήφθην recte explicat ἄσ(ημον. Pro ὀβ(ουν, quodque nullis ſignis dignoſcero licet, adhibuit etiam Æſch. Agam. ϒ. 1605. Adde Eurip. Hippol. ϒ. 269. Poll. V. 150. & Æſch. Prom. ϒ. 663. ABRESCH.

23. Ἀσήμαν(Θ.] Vid. Harpocrat. SCHR. Conf. Not. ſeq.

24. Ἀσημάντ(ι. ἄφυλ.] Ex Β. K. 485. ibique Schol. Ita Schol. Oppian. Hal. III. 361. Ἀσημάντου. ἀφυλάκτ. Unde facile pro ἀδιάδυτα ſumitur, quæ vellere carent. Vid. Suicer. Theſ. Kuſter. ad Suid. Bochart. Hieroz. T. I. p. 450. Jo. Lomejer. Dier. Genial. Decad. II. 8. p. 366. & ſup. Not. in Ἀλωμένου, & omnino in Ἀλιάλ(ι. Plato in Phædro p. 346. D. ἀσήμαν(Θ pro ſolutæ, libero, λύ(Θ ὄ(ου, i. e. corpore, uſurpavit, notante Cl. Abreſch; qui porro obſervat, in Etymologo ante v. Ἀσ(ῆγ(Θ, κἀσημαν(Θ (poſt v. Ἀσήμ-αν(Θ) intercidiſſe caput articuli, Ἀσημαν(Θ.

25. Ἀσημον. ἀφ. ἀγν.] Imo & σκληρόν. Vid. Erotian. VERW. Vid. Suicer. Theſ. & inf. Οὐκ ἀσήμου.

26. Ἄ(ιν.] L. Ἄ(ιον. Arcad. Ἄσειν. Hinc Ἀσειῆ, ἀκάθεκτον. Vid. Suid. & Ἀσυ(Θ, quod tamen aliter Suidas. IS. VOSS. Ἄσιον feries poſtulat. Ἄ(ιν habet Hom. Il. Φ. 321. Vide inf. poſt Ἀσιν, & Etymol. M. item Suid. in Μανδ(. Conf. inf. in v. Ἀσίν.

27. Ἄ(ιος. λόγος.] Herodot. I. 136. in fin. Vid. Suid.

28. Ἀσυ(ι. &c.] Cum jota ſubſcripto repoſui Ἀσύ(ι, &c.

"Αδμαλος. ἐνεχθεὶς ἀναπνοῆς, πνεύμαλος.
Ἀδελής. ἄμικτος.
"Αδμα [1]. ἀναπνοὴ βιαία. σύεσμα [2].
Ἀδμαίη. πνευτή.
Ἀδμαίων [3]. πνευτῶν.
"Αδματι [4]. Φυσήματι. τῷ συνέχοντι πνεύματι.
Ἀσάσκι [5]. σκευάζει.
Ἀσάς [6]. ἡ κυβέρνα. Αἴγυπτος. τὸ ἰσὸν Ἀσία [7] θάλασσα.
Ἀσίαρος [8]. Ὑποκαίζων. ἢ Ἀσίδαρος [9].
"Ασιδον. μαδῶνα [10].
"Ασιμος [11]. ἄγγυρος.
Ἀσπὴ. ἀλλαδὴ. ἢ πόλις [12].
"Ασσ. Ψ μεῖ ὑσράκινον λίθον ὕλευ [13].
"Ασσον [14]. λυμεῶνα. μαδῶνα [15]. καὶ ἡ κελευθὴν ἄμαξα [16].
"Ασις [17]. κύπε. ἢ εἶδος ἀρότου.
Ἀσπία. ἡ ἀνορεξία.
Ἀσπίς [18]. δοπτός.
Ἀσιφ. ἄσση [19] ἔγρετο, καὶ ἐλεεῖ.
Ἀσιώτας. Ἀσίας [20]. ἔτι κώμη Ἀρκαδίας, θεὸν Ἀλφειὸς δοκεῖ τὰς πηγὰς ἔχειν.
"Ασκαλα [21]. ἀκρίθας.

"Ασ-

1. "Εσχιτο.] An legendum σεσιχεῖσθαι, vel σεσιχὼς? Vide mox v. Ἀδμαλὸς. KUST.

2. Ἄδμα.] Æschyl. p. 148 SCHR Hom. *Il.* O. 241.

3. Σύεσμα.] Intelligit *filicum*, quem spiritus ægre per fauces ductus edit. Vid. Celf. l. IV. c. 4. KUST.

4. Ἀδμαίων.] Vid. Inf. v. Ἐπαδμαίων.

5. Ἀδμαλὸς.] Hom. *Il.* O. 10. ἴχεϊ ἀδμαλὸς. Schol. τὸν πολὺ πνεύμαλον καὶ σύεσιν ἀναπνοῆς. Conf. v. Ἀδμαλὸς, ibique *Not.*

6. Ἀσιώτας.] Ἀσιάκιν, ἡ Ἀσιάκη, Laconicum, a Ἀσία, idem quod Διάμη, πνοή. Sic Θιώτας, vel Ἀθιώτας, & Laconice Ἀτιώτας. IS. VOSS. An pro Ἀσιάζει (Dorice pro Ἀσιάζῃ) σκιάζει? Sane interpretatio σκιάζειν verbo ἀσιᾶν satis convenit: unde ipse Hesych. infra Ἀσιάζει exponit, καθαπαλίζει. KUST. Conf. mox in v. Ἀσίαρος.

7. Ἀσία.] Apollonii Interpres: τὴν ἡ κύπελλον Ἀσίαν λέγει, ἐπεὶ οἱ Λυδοὶ σφῶν ἔρριπτον. pag. 104, [L. II. 779.] Vide & Etymol. HEINS. Arilloph *Thesmoph.* v. 126. πρέσβιν Ἀσιάδ᾽ dixit *pallus citharæ*. Vid. ibi Cl. Kuster. & Suid. v. Ἀσία. Addo Lexicon MS. *Bibl. Coislin.* p. 607. *Ed. Monac.* Ἀσία. ἡ κύπελλον. λέγ᾽ Ἀσίαν τινὲς (τὴν Ἄρτεμιν, τὴν Ἀφροδίτην) ἢ λέγ᾽ Ἀσίαν ἢ μητρὸς Πραξιθέας &c. Conf. Steph. *de Urb.* ibique Interpp.

8. Ἐν Ἀσίᾳ.] *Asia*, id est, in Lydia. Vid. Etymol. in Ἀσάνη. IS. VOSS. Ἀσίᾳ. i. e. Λυδίᾳ. Lydia enim olim *Asia* dicta est. Vid. Schol. Apollon. p. 221. & Arist. *Thesmoph.* v. 126. BIEL. Vid. *Not.* præc.

9. Ἀσίαρος.] Laconicum, pro eo qui nequit σαλεύειν, θύειν infra est σαλεύει, πήγνυ. Pro θύει vero Lacones dicebant σύει, ut infra IS. VOSS. Conf. *Not.* in v. Ἀσιᾶ. σαί. An hoc fecit, quod Σάϊς infra ex Laconum dialecto scribatur pro Θάϊς? Hoc autem suo loco redditur σώγχια. Et sic ἐπισαλεύειν, aut simile, conveniret, ut paullo ante σκιάζει. Sed *incerta*.

10. Ἀσίδιον.] Est diversa lectio vocis præcedentis Ἀσιάρου. Cujus autem hæc vox sit originis, aut unde ab Hesychio sumta, plane ignoro. KUST.

11. Ἀσιδὸν. μαδῶνα.] Leg. μαδῶνα, ut mox. In Nicandro refitui, ἄσπερ ἀσιδὸν ὀρχεῖν &c. SOPINGIUS. An legend. Ἄσσον. μαδῶνα. ut paullo inferius in Ἄσσον. G. KUST. Leg. μαδῶνα, id est, locum *udum*, seu malis Punicis, confitum. IS. VOSS. Lege *irudum*. Olympiodor. citatur apud Drusium *Quæst. Ebr.* II. 56. ὁ Ἀσίδιος ὁ ἰρυδὸς ἐστι, καθ᾽ Ἀνδρων. Jerem. VIII. 7. καὶ ἀσίδιος ὁ τῆ ἀσιᾶ. PERGER. Vid. inf. v. Ἄσσον, item Ἄζιν, & Ἐρυδὸς. Lexicon Origen. p. 191. *Ed. Martian.* Ἀσίδιον. . . . ὁ ἰρυδὸς, πλαγίως λεγέ), five, ut p. 227. λεγόμενον ubi Νικίας, pro Ἀσίδιος. Pertinet hoc ad locum *Job.* XXXIX. 13. Πτέρυξ στρουθίων σκίλασα, ἢν σκιάζῃ ἀσίδιος κῆν νίκαν. Vid. ibi Schol. & Olympiod. in *Catena in Job* p. 559. Conf. in end. *Catena* Polychronium p. 560. ubi ἀσίδια deferibitur; quomodo & P. Comitolus *ibid.* recte legit, pro quo vulgo Ἀσφόδελα. Glossæ MSS. in *Jobum*: Ἀσίδια. σρυθιοπάλαι. Sic & Lex. Reg. MS. Conf. *Not.* in v. Ἄζιν. His olim scripsi accedit Rev. *Bielius*, ita scribens: „ Forte legend. Ἀσίδιον. ἰρυδὸν. Aquila enim avem, „ quæ τῷ LXX. ἀσίδα dicitur, ex Hebr. חסידה *Job.* XXXIX. „ 13. Jer. VIII. 7. ἰρυδὸς reddidit. Ἐρυδὸς vero idem est, „ qui ἰρυδὸς. Vid. Hesych. in Ἐρυδὸς. „

12. Ἄσσιμος.] Pro Ἄσσιμος. SALM. Ἄσσιμος γρ. SOPING. Ἄσιμος. Nam סיגים Syris est *argentum*. Vid. Fuller. L. III. c. 11. HEINS. Ita & Græci hodie vocant, teste Cafaub. ad *Aug. R. S.* [T. I. p. 849. 850. & 942.] Cedrenus in Heraclio: Ἄσσιμον ἀλογώτερα τε ἰρμάτια. Historia Miscella, tota fere ex Cedreno deperdita, *argentum* vertit. Sic L. II. Ἀσήλυγ. οἷς φυδιμὰς, ut idem notat. Eufeb. L. I. *Hist Eccles.* [in fin.] πρὸ μὲ τούτου σφυρίλατὰ βιβλία αὐτοῦ χρυσὸν καὶ ἄσσιμον. Ἄσσιμον inde dicitur, quod in argento figura imperatoris raro imprimebatur. . . . . post initium imperii aureis & argenteis nummis formam regalem incidi, auctor est. Sed hodie plures aurei reperiuntur cum Cæsarum figura; adeo ut verisimile sit, in folo auro effe impressam. VALES. Confer omnino Du Cang. *Gloss. Gr.* in v. Ἄσσιμον. Non enim Fullero adsentior, cujus locum lectu dignum *Heinsius*, ipfi συνέντροφος, jam dedit. Rectius Druſius in *Epiſt.* ad *Il.* Cafaub. Græcis hanc vocem reddidit, a quibus Hebræi illam, ut multa alia vocabula, fumſerint. Vide ejus *Quæſt. per Epiſt.* 83. ubi in Hesychio quoque Ἄσσιμος legendum putat. Conf. Buxtorf. *Lexic. Rabbin.* in אסימון & Bochart. *Epiſt. ad Iſ. Voſſ.* p. 862. *Geogr. S.* Gloſſæ MSS. in *Job.* Ἄσσιμον. ἀνίσιμον, ἀχαρακτίσιμον. At neſcio quo loco.

13. Ἀσσῆ. . . . . ἡ πόλις.] Suſpectum. Εὔνομις forte. ARCERIUS. *ad eram libri ſui.* Perperam. Eſt enim Ἀσὴν, πόλις δ᾽ Ἄργους. Vid. Hom. *Il.* B. 560. ibique Schol. Pauſan. *Corinth.* c. 36. p. 197. & Steph. de *Urb.* Ἀσσῆ vero, vel ἀσσὴν, pro ἀλλαδὴ, habet Herodot. IX. 5. & alibi. Sic III. *Maccab.* VI. 7. Δανὶλ εἰς φῶς ἀναγαγὼν ἀσσῆ. Quo forte reſpexit Hesych. Deeſt vox in *Concord. Gr. Fromm.* Cæterum duo ifta tradit hic Hesychius, more ſuo femel tantum poſita voce, quæ pro ſignificationis varietate varios habet accentus.

14. Ἄσσον. σ. μ. ο. λίθον ὕλευ.] L. ὑλεύ. G. Leg. "Αζον. τὸν μὲν ὀστράκινον τῷ λίθον ὑλεύ. HEINS. KUST. Editor Cantabrigienſis in *Schol. emendat.* p. 744. ad *Il.* B. 461. connectionem τῷ ante λίθον quoque inſerit: ὕλευ vero retinet, conferens ſynonymum χλεμὸν, quod Hesych. inf. exponit: ἢ μὲν ὀστράκινον τῷ λίθον ὕλη. Similiter Suidas. Ego utrumque dici poſſe credo. Quare ſi quis ὕλευ hic retineat, non obſto: dummodo concedat, ὑλεύ non male etiam legi, præeunte Etymologo & Euſtathio. Adde H. Steph. *Theſ.* IV. 436. ſeq. Conf. mox in Ἀσίφ. Schol. *Il.* Φ. 321. Ἄσσ. ὑλεύ. ἢ ἔστι, τῷ ψαμμώδη. ὕλη Ἀσσυρίοις, αἱ αἰμασιαί. Quæ deſcripſit Etymologus.

15. Ἄσσον, λειμῶνα.] An idem quod λάσιον? G. Deleto commate, lege Ἄσσον λειμῶνα. Vid. Hom. B. 461. & ibi Interpp. KUST. Conf. mox in v. Ἀσίᾳ.

16. Ἁμαξα.] Lege μάσσω. Cum vero Ἄσσον notat *currum* borealem [ἅμαξαν,] eſt a σεύω, vel σείω, *currere, movere*: quia currus ille minime movetur, & quaſi immobilis polo eſt affixus. Vid. Ἀγάνια. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Ἀσιδὸν, ibique *Not.*

17. Ἄσις.] *Axis*, radius. MAUSSAC. Conf. ſup. in Ἄξων, & *Not.* præced.

18. Ἀσπὶς.] Vid. Schol. Æſchyl. in *Supplic.* v. 32. & Inf. Ἀσπίδιον. Quando ὀβὸς ἰρυὸς exponit, reſpexiſſe Hebr. חסידה, pro quo LXX. ἀσίδα, *Job.* XXXIX. 13. Jerem. VIII. 7. Forte putavit eſſe quartum caſum, ab ἀσπὶς. Lex. Orig Colbert. p. 249. *Ed. Mart.* Ἀσπὶς, & Ἀσπὶδι, ὑποδοχὴ, nempe a חסד. Vid. ſup. in Ἀσιδὸν *Not.*

19. Ἀσιφ.] L. Ἀσιφος, *liberalis.* Ὦσφ τὸ ἄσσον τῶν χοίρων. IS. VOSS. Sic & *Sophagius*. Sequentia de hac voce monuit me Cl. *Hemſterhuſius*: „ Doricum nomen, ut patet „ ex Ἡσίῳ, ἀκρόλιτος; quod a prioribus eſt ſejungendum, „ ut recte etiam animadvertit *Voſſius*. Dubitea utrum ſigni„ ficet eum, qui *fatiat & implet mantum*, ab ἄζω, vel ἄζομαι, „ ſive ἄζομαι, ὄσφ, quod eſt ἀσφίζω, πληρόζω, an qui donis „ *exhilarat*, ab ὦδε. Hoc malim. „

20. Ἀσίη. ἄζω &c.] L. ἄζω. G. HEINS. Utrumque valet. Reſpicitur *Il.* B. 461. Ἀσίῃ τὸ λειμῶνι. Schol. οἱ περὶ Σιμωΐδη κύπελλον Ἄζιν δὲ καλοῦσι Λέσβιοι, ἢ ἴωνες. Cantabrigienſis Editor in *Schol. Emend.* ait, MSS. habere ὄζω. At non video quomodo illud reſpondeat præcedenti voci Σιμωΐδῃ. Poëtæ locum laudat, præter Etymologum, Stephanus Byzant. in Ἀσίη, ubi pariter hæc leguntur: λέγ᾽ ἡ κυπελλὸν ἄζω ἔχων, τετρυφὼς, ἁβρύνων. Conf. Ἄσσον λειμῶνα ſupra, quæque notavimus in Ἄζιν. Obiter ruſus moneo, Schrevelium *Guyeti* Notam ita exhibere: „ Ἄζιν. ab ἀναπαύω „ Ultimum illud pertinet ad Ἀναπαύσιμος, quæ vox in Ed. Ald. & Hag. e regione hujus gloſſæ comparet. Cujus non excuſandi ſtuporis plura exempla habuimus. Vid. ſup. *Not.* in v. Ἀναβοᾶσθαι. Similiter in v. Ἄασ᾽ *Guyetum* correxiſſe Ἄλασ᾽ monet Ed. Schrev. Non dubito, quin eadem ratione pertinear Nota ad vocem, In Ed. Ald. & Hag. e regione poſitam, Ἀσταλαφίσκεται, ut correxerit *Guyet.* Ἄλασ. id eſt, Ἀλασίσκεται: quod *Schrev.* incepte voci proximæ Ἄασ᾽ adjiciens, mutavit in Ἄλασ᾽, quaſi ita pro Ἄασ᾽ emendaſſet Vir Doctus.

21. Ἀσιώτας. ἀσίας, ἔστ &c.] Lege & diſtingue: Ἀσιώτας. Ἀσία ἐσὶ κώμη Ἀρκαδίας PALMER. Vel an ἐσὶ ἡ Ἀσία, ἢ ἔστι κώμη. Vel ſic: Ἀσιώτας, ἀπ᾽ Ἀσίας, &c. SCHR. An vera lectio eſt: Ἀσιώτης. Ἀλφεῖος. Ἀσία ἐσὶ &c. Stephan. Byzant. Ἀσία, κώμη ἡ Ἀρκαδίας, ἀφ᾽ ἧς ὁ Ἀλφεὸς ῥεῖ, ὃς καὶ Ἀσιάτης λέγεται. Ubi *Berkelius* Hesychium citans legit: Ἀσιώτας, ἀπὸ δὲ Ἀσίας. at paullo poſt Ἀσιώτης exhibet. *L. Holſtenius* ita: Ἀσιώτας, Ἀσία ἐσὶ &c. ut *Palmerius*. quod non valde diſplicet. Conf. Palmerii *Not.* ad Steph. Byzant. apud Bochart. *Geogr. S.* p. 803.

22. Ἄσκαλα, ἀκαί.] *Quæ ſarcula purgata non ſunt.* Vid. H. Steph. *Theſ.* T. III. p. 804. Theocrit. *Idyll.* X. 14. καὶ ἀκὶ-

'Ασκάλαβος. γαλεώτης [1]. 'Ασκαλαβώτης, καὶ αὐτός.

'Ασκελές. ἄγαν [2] σκληρῶς. ἐπιμόνως.

'Ασκελιάζοντες [3]. χαλεπαίνοντες, ἐφ' ἑνὸς κώλου βαδίζοντες.

"Ασκαλτοι. χαλεπῶς εἰργασμένοι [4]. ἀτυπωτοι.

'Ασκάρη [5]. ἀγαπάκλησις.

'Ασκαυδὼς [6]. ἀγέλη.

'Ασκαύη [7]. πόλις Φρυγίας.

'Ασχάρτης [8]. κρέβατος. κλινίδιον θύτλές.

'Ασκαρδαμύκτους [9]. ἀκαμμύστους.

'Ασκαρὶς [10]. ἀχίνητον. καὶ "Ασκαρθμος.

'Ασκαρίδες [11]. εἶδος σκωλήκων.

"Ασκαρι [12]. γένος ὑποδημάτων, ἢ σανδαλίων. οἱ

στίφη ἄπαλα πάντα. Ad quem locum Hesych. respexisse videtur; monente etiam Cl. *Kustero*. Schollastes ibi 'Ασκαλα exponit. ἀσκάλλω, i. e. *non farcio*, sive *farculo non purgatos*: addens, σκαλίσαι esse, σκαλίσαι καθαίρειν, *farcullis purgare*.

1. 'Ασκάλαβος. γαλεώτης.] Malim γαλεώτης, estque hic serpens *stellio*, multis non observatus, quod terram subiens lapsu. Namque Aristoteles *lib. de incessu animalium* numerat eum inter πορευόμενα, id est, *ea, quæ terram subeunt*. Est autem ex phalangiorum genere ttellis interpunctus, alvearium non solum pestis, sicut idem Philosophus testatur l. IX. *Hist. Animal.* verum etiam invidus & noxius generi humano, ut scribit Plinius: quippe pellem sibi detractam devorans, ne in hominum manus veniat, quod eam commodam & salutarem ad morbi comitialis depellionem intelligat, FUNG. Arist. *Hist. anim.* L. II. c. 172. SCHR. Idem τῶν Θαυμασ. ἀκούσμ. p. 878. Sed apud Aristotelem, Aristophanem, Suidam, invenio γαλεώτης, non γαλεώτης. Γαλεὸς autem & γαλεώτης se habent, ut ἀσκάλαβος & ἀσκαλαβώτης. VERWEY. in Schol. Nicand. *Ther* [p. 24. ad p. 35.] leg. γαλεώτης οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι. SOPINGIUS. Pro γαλεὸς, γαλεώτης corrigit quoque *Munker*. ad Anton. Liber. p. 234. Et sic scripserat *Fungerus*. Vid. inf. Γαλεώτης (ubique *Nor.*) & Γαλεώτης. Conf. Cl. Kuster. ad Aristoph. *Nub.* ν. 170. 173. & Hesych. in Λιγύστης, Ἀσκίλαχα, Καλλίππης, Σπαρδαλὸς, & καλάνδρας: quam posttremam vocem pro καλαύστρα reponendam esse apud Suid. in v. Ἀσκαλαβώτης, conject Kusterus, refutatus a nupero Philes Editore p. 120. qui σκαλαζόντα corrigit. Neuter adeo male: quamvis posterius magis placeat; de quo vid. Opsop. *Not.* ad *Oracula Vet.* p. 110. Καλαύστρα tamen e Suida nondum ejecerim ob Hesychii nostri auctoritatem, qui τὰς καλαύστρας Argivis Καλαβώτρας dictos fuisse tradit non tantum, sed ipsum illud Καλαύστρας habet in v. Καλαῦπες, & paullo post. Occurrit praeterea Καλαβώτης apud LXX. *Levit.* XI. 30. & *Prov.* XXX. 28. Hoc obiter. Notandum vero, Stephanum, Byzant. in Γαλεώτης ipsum illud γαλεὸς pro *stellione* uiurpatum notare, quod Phillyii *Ægro* probat. Nisi hoc etiam in γαλεώτης mutandum: quod faciunt Viri Docti. Sed ibidem mox aliud ex Archippi *Hipithus* exemplum sequitur.

2. 'Ασκελὲς.] 'Ασκελὲς exigit series alphab. quod apud Suid. in 'Ασκάλαβος; idem ac 'Ασκελὲς infra. HILL. Recte. Nam σκέλλω, σκάλλω, σκαλεύω, & σκαλὶς idem, a σκάλλω. IS. VOSS. Sublata distinctione legend. ἄγαν σκληρῶς. Vid. H. Steph. *Ind.* v. 'Ασκάλαβος. & inf. in 'Ασκελὲς.

3. 'Ασκελιάζοντες.] Pro 'Ασκελιάζοντες. SALM. G. Vid. v. 'Ασκελιάζοντος KUST.

4. Εἰργασμένοι.] L. εἰργασμένοις. G. Sic etiam *H. Steph.* (*Thes.* T. III. p. 804.) & *Is Vossius*. Recte ita Phavorin.

5. 'Ασκάρη.] Pro 'Ασκάρη, vel 'Ασκάλη, ab 'Ασκάλλω. IS. VOSS.

6. 'Ασκαυδὼς.] Vox Perfica. G. 'Ασκάνδη legc. SOPING. Chaldeis אַגְוָא est ἀγέλη. COCCEJ. L. 'Ασκάνδος. IS. VOSS. Videtur esse qui 'Ασκάνδα infra dicitur. VALES. Vid. ibi *Not.*

7. 'Ασκαύη πολ. Φρυγίας.] Ita Schol. *Il.* B. 863. sive *Catal.* 370. Conf. Steph. de *Urb.* & Strabon. p. 564. & 680.

8. 'Ασκάρτης.] Lucian. *Lexiph.* p. 825. *fin.* Ἔκεινον ὃ καὶ ὀκλάδιαν, οἱ ἀσκάλαι). *Positae vero etiam erant fellae, & grabatula.* Schol. p. 39. 'Ασκάρτης. (male ἀσκάλης expreſſum) ἡ ὀπτὴ κρεβάτιον. Aristoph. *Nub.* ν. 633. —— ἐξὸν ἐν ἀσκάρτου λεχοῦς. Schol. σκίμποδα. λέγει δὲ ἐν. ἢ ἐν κρεβάτιον. Citatur hoc ab Etymologo, & Suida, qui etiam 'Ασκαύη habet. Conf. Pollux. X. 35. ibique Cl. Hemsterh. Noster infra 'Ασκάνδης scribi (quomodo & pro 'Ασκάνδης, ἀγέλη, modo vidimus) & Χαλδαῖος.

9. 'Ασκαρδαμύκτους.] Oppian. Κυνηγ. L. I. [ν. 208.] ἀσκαρδαμυκτὶ πεπαυμένοι ὀπωπαῖς. SOPINGIUS. Similiter l. IV. ν. 133. de quo Cl. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 226. Conf. Schol. Aristoph. in *Equit.* 392. ibique Cafaub.

10. 'Ασκαρὶς. ἀκίνητον.] Hippocrates περὶ Φύσιος παιδίου [III. 26.] conjungit κινεῖσθαι καὶ ἀσκαρίζειν. Συμβαίνει τότε τὸ παιδίον κινεῖσθαι καὶ ἀσκαρίζειν χειρὶ τι καὶ ποσί. SOPINGIUS. Vid. Etym. M. in 'Ασκαρίζειν.

11. 'Ασκαρίδες.] A σκαίρω, σκαρίς, & pleonasm. ἀσκαρίς, id est, σκώληξ. Vid. Æginet. l. IV. c. 58. G. Vid. Jof. Scalig. *Conjectan. in Varron.* p. 138. SCHR. Galen. *Lex. Hipper.* 'Ασκαρίδιον, ἕλμινθος ἰσχνὴ καὶ μακρὴ (al. μακρὰ) ὡς τὰ ἀπολουόμενα σύντροφα χολώδη. HEINS. Hippocrat. ἄφορ. *Sect.* III. n. 26. Blkl. Vid. Phavor. Erotian. p. 13. *Ed. H. Steph.* Gorræi *Defin Med.* & Foës. *OEcon. Hipp.* Conf. H. Steph. *Vocab. Med. Expositions.* p. 241. & 301. *Prima Scaligerana* p. 15. Hesych. inf. Σκαρίδες. εἶδος ἑλμίνθων.

12. 'Ασκαρὶς.] 'Ασκαρὶς leg. JUNIUS. Vid. Salmas. in Vopisc. p. 502. [five 840. T. II. *H. A.*] SCHR. Ita Pollux l. VII. 85. & Suidas. Vid. mox in v. 'Ασκάρη. Hæc duo, more suo, sub eodem verbo propoſuit Hesychius, 'Ασκαρὶς nempe, & 'Ασκάρη.

13. Οἱ ὁ κρίτταλα.] J. Pollux l. IV. c. 9. [*frgm.* 60.] Ἔστι δὲ τῶν ψιάθων τὰ αὐτὰ εἴδη τῇ 'Ασκάρῃ ὑποπαίζοντες ἐμοὶ δοκεῖ. SOPINGIUS. HEINS.

14. 'Ασκαρόφορον. φορτηγόν.] Scil. ἀσκάρον. Sic infra Καρπάζουλα. βασκάζουλα, sc. κακά. Quod non percepit H. Steph. Novum exemplum canonis noſtri, de quo in *Mſc. Crit.* ad calcem *Gloſſ. N. T.* p. 296. ſeqq. Acuenda vero penultima, ſcribendumque 'Ασκαρόφορον. Vel potius per ι ſcribe, 'Ασκαροφόρον, φορτ. sc. τὸ ἀσκάριον.

15. 'Ασκαρὶς.] L. 'Ασκιλὶς. SALMAS. H. STEPH. *Ind.* Leg. 'Ασκαρὶς, id eſt, *claudicans*. contrarium σκαλικὸς, quod vide. Vide quoque v. Σχάζων. IS. VOSS.

16. 'Ασκιὰς.] Vid. in v. Σκασκιὰς.

17. 'Αδιάλειπτον.] L. ἀδιάλειπτον. G. IS. VOSS. Suid. & Etym. 'Ασκιλὶς. ἀδιάλειπτος. Ex Schol. Od. A. 68.

18 'Ασκ. ἄγαν. τὸ αὐτό] Tolle diſtinctionem. Senſus eſt, τὸ 'Ασκιλὶς ſignificare ἄγαν σκληρὸν, ἄγαν χαλεπὸν &c. Vid. ſup. 'Ασκελὲς. Conf. Etym. Varin. Hom. Schol. l. c. & inf. in Σκελιάζει, & Ἀχίλιον.

19. 'Ασκιλὶς.] Hom. *Odyſſ.* K. 463. —— ἀσκιλὶς ἠὲ ἄδινες. Schol. ἄγαν καθοπλισμένοι, σκληροὶ, σκληρότροπα ἢ σκυθρωπὰ &c. Pro καθοπλιτικῶς H. Steph. *Theſ.* T. III. p. 814. exhibet καθοπλισμένοι. Recte: vel καθοπλιτικὰ ἐμοὶ. Vid. inf. in Καθοπλίτης.

20. 'Ασκίδες.] Calceus hirſutus ex ipſa pelle non levigata. Hipponax:

Ἐμοὶ δ' οὐκ ἴδωσιν ἔτι χαλκάδες
Δασύπουν, οὐ χαμαὶ φάσμασιν ἴσγει,
Οὐτ' ἀσκίδες τὰς πόδας διοίγει.
Ἔκρηψεν, ὡς μοὶ κίχιτλα γόγγυ.

Græci ſequiores τὰς ἀσκίδας βοΐδεας dicebant, τὰ ὑπὸ σκέλη. Idem Hipponax ἀσκιδεὰς dixit. Lycophron p. 139. [ν. 855.] —— ἀσκίδας ὑμοπλίδας. HEINS. Ad Lycophr. loc. quem *Munker*. etiam notaverat, lege Scholia Tzetzis, unde Hipponactea deſcripſit *Heinſius*. Conf. Meurſ. *ibid.* & omnino Cl. Hemſterh. ad Pollux. l. X. p. 1204. Euſtath. ad *Odyſſ.* E. p. 1522. 'Ασκίδες. Πυρικαὶ. οὐ χρηστὸς ὁ τῶν ὀβελῶν τοῦ Καρικοῦ. Suid. ὑποδήματα 'Ασίνιος vocat. An Πυρικαὶ? niſi Euſtathius ex Suida corrigendus. Arcadius Grammaticus ineditus: 'Ασκίδες. εἶδος ὑποδήματος. Vid. ſup. v. "Ασκαρι, & Ἀσκαροφόρον.

21. 'Ασκάδους.] L. Αἰὼν. 'Αγαμ.] Non reperio apud Æſch. in *Agamemn.* quod forte imprudens legendo id præterierim. Utitur verbo Sophocl. in *Electra* ν. 36.

"Ασκαδον αἰσὶν ἀσκίδων τι κὰν εφερτὸ
Δίλοφ πλέγμ. —— ——

Impeditus ab armis & ab exercitu dolis illum aggredi debet. Scholiastes duplici ratione hæc exponit: Ἢ αἰσὶν τ' Αἰγίσθου ἀπαρασκεύαστον ὄντα, ἢ τ' Ὀρέστου, οἷον μὴ μὲν πανόπλοις ἐπιτίθεσθαι. Mihi maxime arridet poſterior explicatio. D'ARNAUD *Lect. Græc.* p. 23. Addo Sophocl. *OEdip. Col.* ν. 1022.

—— ἀς ἴδωδά τε
Οὐ ψιλὸν ἐσθ' ἁπαδον ἐς πολεμίαν ὁδὸν
"Ηκοῦσ &c.

Locum obſervaverat quoque Cl. *Abreſch* in *Mſc. Obſ.* V. f. p. 108. & ante nos *Scipingius*. Conf. Pollux. X. 15. Suid. & inf. v. Φιλαῖς, & Φίλης.

22. 'Ασκαθὲς. ἀζάλευτον.] Vid. Etymol. M. p. 154. ubi ante ἀζάλευτον in fine ſupplendum ex Hcſ. 'Ασκαθὲς.

23. 'Ασκαδὶς.] Ætolorum vox. Euſtath. *Il.* Π. p. 1075. [1058.

'Α-

'Ασιήσας [1]. κοσμήσας. καζασκευάσας.
'Ασκήσαζα [2]. μετ' ἐπιμελείας ὑφάναζα.
'Ασκητής [3]. ἀθλητής.
"Ασκησις. ἐπιμέλεια.
"Ασιων [4]. μὴ ἔχων σκιάν.
"Ασιω⊛ ὕλη [5]. ἡ δασεῖα ὕλη.
'Ασιτεῷ [6]. ἐδὸς π τῦ καζανίου.
'Ασκίτονοι [7]. κιωνοβρῶζαι. κρίπωδες.
"Ασκλη [8]. ἄσκησις.
'Ασκληπιάς [9]. ἡ δάφνη.
'Ασκάλαχα [10]. ἀσκαλαβώτης.
"Ασκοπος. ἄθετος. Σοφοκλῆς [11] Αἴαντι Μασηφόρῳ.
Ασκοπ⊛. ἀνόη⊛. ἀνοεροέρι⊛.
'Ασκὸν λῆψε [12]. 'Ασκὸς ναυτικὸν ἐπίθετο. καὶ μὴ σάλπιγ⊛ ἔπινον. νικητήριον σέφανον.
'Ασκρδινᾶζ [13] γῆ λέγουσι, τὸ ὠζὸν φύσιν ἐντείνειν, ὅθεν γίνε) ὠζὸν τοῖς ἐγκεφάλοις ἐξ ὕπνε.
'Ασκός. ὑδρεία [14].
'Ασκώμβια. γυναιζόμβια, παιδόμβια.
'Ασκωρῶτης. ἄρκ⊛ ἡ μικρά.
"Ασκρα [15]. δῦς ἄκαρπ⊛.
'Ασκώρι [16]. βοτάνης τινές.
'Ασκώσατο [17]. ἠχθέδη.
'Ασκωλιάζοῆς [18]. ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἁλλόμβι. 'Ασκωλιάζειν [19], κυρίως μ, τὸ ἐπὶ τοὺς ἀσκοὺς ἅλλεζ, ἐφ' οἷς ἀλληλιμβίοις ἐπίδραν γελοῖα ἔνεκεν.
"Ασκωμα [20]. δερμάτιον, ὃ ὁ τοῖς πρίπρισιν ἔχων σν.
'Ασκοφλαυείζεις [21]. ὑδρὶ καζαπλήζ. τῇ σκιᾷ μορμύσσ, τυπτῆσι * κενὸς δὲ τοῖς κενώμασι ἠ φλυαρεῖς.

*Ασμα.

[1058. *Ed. Rom.*] IS. VOSS. Vid. sup. post v. *Ἄσμεν.* Eustath. ad *Il.* K. 799. 25. Τὸ ὁ *Ἀσιήσας*, ὅτι μὴ λίξις ἐστὶ ἄζχρηστ⊛ τῇ καλλιγράφῳ γραφῇ. δηλοῖ ὁ, τ ἀπλῶς. ἀπ' αὐτοῦ ὁ ζαθ' ὁμοιοτέλευτ ἄφνω, ἀπαυθ' ὁ *Ἀσιήσ*. τὸ ὁ τ λίξεως ἔτυμον, ζητεῖται ἀκριβ.

1. *Ἀσιήσεν.*] Hom. *Il.* Δ. 110. & Schol. Vid. modo v. *Ἀσιεῖν*, inf. v. *Ἥσιεν*, & Suid. in v. *Ἀσιεῖν*. Conf. *Not.* in v. *Ἀσιάσιν*.

2. *Ἀσκίσαζα.*] Respexit *Il.* Σ. 179. *Ἔξοι' ἀσκίσαζα*, sc. *Ἀθήνη*. Pro quo infra male *Ἐξεπασκίσαζα*. Schol. *μᾶλ' ἐπιμελείας καζασκεύασαζα*. ut hic *ὑφάναζα*, & apud Suid.

3. *Ἀσκητής.*] Plinius *exercitatorem* dicit, *γυμναζὴν*. SOPINGIUS. Vid. Salmas. ad Tertull. *de Pall.* p. 8. [p. 66.] SCHR. Vid. Erotian. IS. VOSS. Inf. *Ἐπισκητής. ἀθλητής.*

4. *Ἄσιων.*] Vide inf. in v. *Ἔφιτα γεγιμνασία.*

5. *Ἀσιῶ⊛ ὕλη.* ἡ δασεῖα.] Pro *densa*, *umbrosa*, ponit Pindar. *Nem. Od.* VI. 73. ubi conf. Schol. ABRESCH. Scil. ᾱ in præced. v. est privat. hic vero intensivum. Conf. v. *Ἄιδνον*, &c.

6. *Ἀσκιτεῷ.*] *Ἀσκεῷ* potius, secundum ordinem vocabulorum. HILL. [ex H. Steph. *Ind.*] Scribe *Ἀσκιτεῷ*. Arabum Asiaticorum eastanea, ex quorum insulis petebantur. Troglodytas hoc fructu abundasse constat. PERGER. L. *Ἀσκεῷ*, l. e. *castanea nuces*. IS. VOSS. Vid. sup. *Ἀσκιτονοῖν*. Conf. inf. *Ἀσκίρεῳ*.

7. *Ἀσκίτονοι.*] Scribe *Ἀσκίποσι* IS. VOSS. PERGER. Male *ἀσκίπο⊛* expressum in *Anecd. Wolf.* Schrevelius *Κεφάνοις* in fine pet majusc. lit. exhibet, quasi populi cujusdam nomen. Sed vide inf. v. *Κάρ⊛*, *Κέρνοι*, & *Κιωνοβρῶζαι*.

8. *Ἄσκλα.*] Ab *ἄσκω*, *ἄσκλω*, *ἄσκλη*, *ἄσκησις*. O. Num hinc est *Ἀσκλητής*; De hujus vocis origine vide aliquammulta apud Meibomium in *Jusjur. Hippocr.* p. 38. n. 10. & seqq. & p. 43. n. 19. LINO. Lege *Ἄσκλο*, pro *ἄσκλζις*, ut *ναῦχλη*, *αὐλὴ*. & similia Attica, pro *ναῦχλζις*, *αὐλζις*. &c. SALM. SORBER. L. *Ἄσκλο*. Arcadius Grammaticus ineditus: *Ἄσκλο. ἠ ἄσκλζις.* Idem: *Κάκλ. ἠ κάκλζις. Ἄκλο, ἠ ἄκλζις.* &c.

9. *Ἀσκληπιάς.*] Vid. Dioscorid. III. 106.

10. *Ἀσκαλαχα.*] Suspectum est. H. STEPH. *Ind.* *Ἀσκάλαβ⊛*. Vid. sup. *Ἀσκαλαβ⊛*. SOPINGIUS. Scribe *Ἀσκαλαχὸ*, *βελλία*. Ceres puerum in stellionem mutavit. Ovid. V. *Metam.* ν. 451. PERGER.

11. *Ἄσκοπον.* —— Σοφοκλ.] Locus est in *Ajac.* ν. 21. *πρὸ⊛ ἄσκοπον ἔχει πτερύγων.* Triclin. Schol. *ἀπλήκτου, ἀκαταλήκτου.* Eundem (post H. Steph. *Thes.* T. III. p. 824.) adduxerat *Sopingius*, ut & illum *Philoct.* *ἀπὸ μιᾶ ἄσκοπα πρυτῶ τ' ἐπ' ἀκρῶν ἀσκὸν φρουεῖ.* ubi alii leg. *ἄλφα*. Et in *Elect.* *Εἴργαζ' ἃ μ' ἄσκοπα.* Adde *Trachin.* ν. 250. Suidas adfert: *Ἄσκοπ⊛ λόξ⊛. ἀσκοπεῖ⊛. τυτίζει ὁ Σοφοκλ⊛.* Quo tefpexerit, non notarunt Interpretes. Exftat apud Sophocl. *Electr.* ν. 868. *Ἀσκοπ⊛ ἀ λόξα.* Schol. *ἀσκοπεῖ⊛ ὁ Σοφοκλ⊛.* Ita mox Noster. An vero pro *ἀσκὸν* legendum *ἀσκεῖ*?

12. *Ἀσκὸν λῆψε*). . . . . *ἔπινον νικητήριον σέφ.*] Meminit Themift. *Orat.* II. fub fin. & Ariftoph. *Acharn.* [ν. 1000.]

—— —— *ἃς σ' ἂν ἐκπίῃ Πράτιν⊛, ἀσκὸν Κτησιφῶν⊛ λήψε).*

Utribus autem vina Veteres condebant, ut nemo nefcit. VALES. Scribe: *ἠ μὴ σάλπιγ⊛ ἔπινον. νικητήριον ὁ σέφαν⊛.* HEINS. Grammatici verba ultima credo mox ancipitanda verbis Ariftophanicis, diftinguens hoc modo: *Ἀσκὸν λήψε). νικητήριον σέφανον. Ἀσκὸς πα. ἐνίκων. ἠ μ. σ. ἔπινον.* Vide quam hic ordo fit verus & natura concinnus. Prius enim exponit, quid fit *ἀσκός*. Poft reddit rationem, cur fit *νικητήριον*. Quod autem *coronam* exponit, *καζεχρυσωμένη* accipe. Præterea utrem unum pedibus fubjiciebant, alterum manibus tenentes ebibebant; prius ebibenti victoriæ præmium fuit duplex, & uter vini plenus pedibus alterius fubreptus, & corona foliacea. Vid. Meurf. *Græc. feriat.* p. 29. [in *Ἀθήναια.*] Certe *σέφανον πίνειν* eſt *ἴζρει*.

VERWEY. Fluctus in fimpuio! Sufficit diftinctio major poft *ἔπινον*, ut apud Phavorinum; quem fequutus fum: quando *νικητήριον σέφανον* (fic interpretatur vocem *Ἀσκὸν*) perinde eft ultimone an primo loco ponas. Solet enim Hefych. interdum parenthetice quædam interjicere, & gloffæ expofitionem in fine articuli ponere. Sic inf. v. *Δὸς βαπτὸν πυτεῖ*: ubi præmittit quid fint *ἔζπες*: deinde fequitur explicatio: *λέγ⊛ δ' αὐτοβόητον τόπον.* Conf. in v. *Ἐπαλάλζα*, &c. Ad locum noftrum compara Suid. & Schol. Comici *l. c.*

13. *Σκορδινᾶζ.*] Vide infra fuo loco, ut & v. *Ἐσκορδινήθη*.

14. *Ὑδρία,*] L. *ὑδεία*. O. Sic Phavorin. Conf. in v. *Κάδος*.

15. *Ἄσκρα.*] Inde nomen Heſiodi patriæ. SCHR. *Ἄσκρα* eſt ex Hebr. אשרה (*aſcera*) *lucus*, ubi *fteriles* funt arbores: ut Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 16. p. 434. & *Not.* in Stephan. Byzant. *ibid.* p. 803. Sic & D. Heinf. *Ariſtarch. S.* p. 21. & Jo. Spencer. *de Leg. Hebr.* L. II. c. 16.

16. *Ἀσκώρι.*] Vid. H. Steph. *Ind.* Conf. fup. v. *Ἀσκιτεῷ*.

17. *Ἀσκώσατο.*] Ex ferie liter. ſcribendum *Ἀσκώσατ⊛*: quod male hic poſitum puto pro *ἠσκώσατ⊛*: a *σκώπτω*, quod fignificat, *agre fero*, *indignor*, *irafcor*. KUST. Vid. inf. v. *Ἐπασζόντ⊛*, & v. *Σκάζζ*. &c.

18. *Ἀσκωλιάζοῆς.*] Sic omnes Editiones ante Leidenſem. Sed *H. Steph.* ad oram ſui exemplaris rectè emendavit, *Ἀσκωλιάζοῆς*. Quomodo & *Schrevelius*, nullius mentione facta, edidit, & ante Schrevelium defcriptor Heſychii Phavorinus in Edit. Baſ. VERWEY. L. *Ἀσκωλιάζοῆς*. Vid. Poliue. [IX. 121.] HEINS. Conf. fup. v. *Ἀλκωλιάζειν*. & mox *Not.* ſeq.

19. *Ἀσκωλιάζειν.*] Nomen hoc inditum à feſtis, quæ Atheoienſes nominabant *Ἀσκώλια*; quibus in medio theatri fuperutres, id eſt, *ἀσκοὺς* inflatos, uno tantum pede ſaltabant, ut delabentes riſum moverent, idque in Bacchi honorem. Unde *ἀσκωλιάζειν*, eſt *ἐφ' ἑνὸς ποδὸς σκίλλειν*. Latini hoc *cernuare* dixerunt, ſicut ex his verbis Varronis agnoſci poteſt [L. I. *de vita Pop. Rom.* apud Nonium.] *Etiam pelles bubulas olei perfufas percurrebant, ibique cernuabant.* Ufurpabant etiam illis ludis caprinos utres, hircis tergoie ſuo velut pœnas dantibus pelle derafa. Meminit hujus ludi Plato in *Sympoſ.* & Virgil. [*Georg.* II. 383.] ubi rem omnem graphicè deſcribit. FUNG. Meurſ. *Gr. fer.* p. 52. & *de lud. Græc.* p. 9. SCHR. Conf. Schol. Ariſtoph. *Plut.* ν. 1130. præter Euſtath. Suid. ibique Æm. Port. & Schol. Lucian. p. 37. ad *Lexiph.* In prioribus Edit. hæc ſeparantur, quaſi *Ἀσκωλιάζειν* inſtitum eſſet novæ gloſſæ. Ego conjunxi eum ſuperioribus, & emendavi *Ἀσκωλιάζων*; quod neminem, credo, male habebit.

20. *Ἄσκωμμα.*] *Ἄσκωμα*, per unum *μ*, Camers, & Suid. & Euſtath. ad *Od.* ρ. 380. VERWEY. Rectè. Ita & *Joſ. Scaliger*, *Is. Voſſ. Kuſt.* & *Ezech. Spanhem.* ad Ariſtoph. *Ran.* ν. 367. *Ἀσκώμασι* ἢ &c. ubi Schol. *Ἄσκωμα, δερμάτιον τι, ᾧ οἱ ταῖς τερπροῖς χρῶνται, καθ' ὃ κάτω βαίνει.* Vid. ibid. Kuſter. Adde Schol. ad *Acharn.* ν. 97. *Ἀσκωμὸν ἴχνος* &c. quem locum *Sopingius* adfcripſerat, poſt *H. Steph.* in *Theſ.* Conf. Etym. M.

21. *Ἀσκοφλαυείζεις.* &c.] Leg. *Ἀσκῷ φλαυείζεις.* Et in ſeqq. *τυτίσει, ποῖ σάμαὶ φλαυρεῖς· κενὸς γὰρ ἀσκός.* Euſtath. *Odyſſ.* Z. p. 248. [1552. *Ed. Rom.*] Vide inf. in *Οὐκ ἄσκωμ.* SOPINGIUS. Pro *κενὸς ὁ τῆς* &c. lege: *κενὸς ὁ τῆς σφαίρας*. BRODÆUS *Miſcell.* l. IX. c. 24. Locum hunc totum repone hoc modo: *Ἀσκοφλαυείζεις. ὑδρὶ καζαπλήζ. τῇ σκιᾷ μορμύσσ, τυτίσει, ποῖ σάμαὶ φλαυρεῖς, κενὸς γὰρ ἀσκός.* Videtur dictum proverbialiter in *κομπορημοσύνης*, qui vanis minis aliquem in terrorem & fugam dat. Exftat apud Euſtath. ad *Odyſſ.* p. 248. rectè explicatum adagium iſtud. Legimus & apud Ariſtoph. *ἀσκὸν μορμολυττεῖς*. Vide Heſych. in *Οὐκ ἄσκλα*, ex quo hæc emendatio lucem & robur capit. FUNGERUS. Vid. Eraſm. Adag. *Ure territet*, p. 320. [I. 6. 39.] Diogenian. p. 194. 197. SCHR. *Ἄσκω-*

φλαυρ

Ἄσμα. φόδη, ὕμνος. φόδη ', Ἄσμα, καὶ μέλος φόδης '.

Ἀσμενίσασθαι. χαίρειν 3.

Ἀσμενίζει 4. χαίρει, ἀγαλλεῖ.

Ἄσμενοι. χαίροντες.

Ἀσμένῳ 5. χαίροντι.

Ἀσμένως 6. μὲν χαρᾶς. ἡδέως. εὐκτίως 7. προθύμως. ἑκουσίως.

Ἄσμικτον 8. τὸ ἀπέλεκτον.

Ἀσμένοις 9. ἀγαπᾶι. ἀναπᾶι.

Ἀσύλητον 10. ἄμεσον, προσαπές. ὑ βάβεσεν. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ.

Ἄ συ. ἃ τιᾶ συ.

Ἀσυὺς 11. κρατὴς, ὑπὸ Φοίνικων.

Ἄσπα. ἵππος 12, ἢ ἱππία.

Ἀσπάζῃ. συμπεθεραπεῖ 13.

Ἀσπάζομαι. ἀσπάζω.

Ἀσπάσῃ. τὰ μὴ κεκρυσμένα τῇ σπαθῇ ἱμάτια.

Ἀσπάθητον χλαῖναν 14. ἢ δορὰν, παχύτατον ἰχθύος ὕφασμα.

Ἀσπαιρόντας 15. σκιρτῶντας.

Ἀσπαχάζομαι 16. τὸ ἀσπάζομαι. πίπαικε) 17.

Ἀσπαχῶς 17. Φιλοφρόνως.

Ἀσπάλαθα. ἄκανθαι.

Ἀσπάλαξ 19. ζῶον ἐτερημύον ὄψεως.

Ἀσπάλαθος 20. φυτὸν ἀκανθῶδες.

Ἀσπαλία 21. τοῦ ἁλιέως ἐργασία. ἐρμὶ. ἁλία 22.

Ἀσπαλιεύς 23. ἁλιεύς. Ἄσπαλος ὁ ψ, ὁ ἰχθύς. Ἔνιοι δὲ, ἀπὸ τοῦ 25 σπᾶν τὸ λίνον. Αἴνιγμα 26 δὲ, ἡ ἑρμὶα, ὡς Πλάτων ὁ ταῖς ἀφ' ἱερᾶς 27, πι-

φλαυείζων Stephano in dubiis vocibus. Sed Eustath. ad *Od.* 8. [Z.] scribit divisim, Ἀσυὲ φλαυείζων. Sic & olim Hesych. Nam ordo vocum postulat ᾱ post τὸ Ἀσκαλαβίζων & Ἄσκαρος. Deinde illud ἀσυὲ scite refert τὸ, συᾶ seu & Ἄσκαρος, quin corrige σύμαῖ, ut φλαυείζων τὸ φλαυρίζειν, συᾶ σύμαῖ

πόθεν ἐρμιὰ [1], ἢ κάλαμος.
Ἀσπαλιευτής [2]. τῇ ἐρμιᾷ ἀγκίστρῳ.
Ἄσπαλος. ἰχθύς.
Ἀσπαλὼ [3]. σκύτος.
Ἀσπάλυς. τοὺς ἰχθῦας. Ἀθαμᾶνες [4].
Ἀσπάνιον [5]. πάσαλον.
Ἀσπάραγος [6]. τὸ ἐπ. τῶν ἀκανθῶν φυόμενον τραχύ.
Ἄσπαρτον. μὴ σπειρόμενον.
Ἀσπαρίζειν [7]. σπαρίζειν. ἐπὶ ἰχθύων. ἢ Ἀσπαίρειν, τὰ αὐτό.
Ἀσπάσιος. ἀσπαστός. χαρτός.
Ἀσπαστῶς. ἡδυπαθῶς. Ἐπίχαρμος [8].
Ἀσπασίως [9]. ἀσμένως. ἡδέως. φιλοφρόνως. ἀγαπητῶς.
Ἀσπαρτί. ἥδιστα. χαρτεί.
Ἀσπαρτόν. ἡδυπαθητόν.
Ἄσπερμον [10]. ἄγονος. ἀφανής.
Ἀσπερχές. συνεχές. διηνεκές. χολειῶν [11]. καὶ ἀλληλοπαθῶς.
Ἄσπιλος. λίαν πολύς [12]. μέγας.
Ἄσπιζα. διασυγκεκαλύφθαι. πολλά.
Ἄσπετον. καὶ πολύ [13].
Ἄσπετος κύων [14]. δόξαι μεγάλαι.

Ἀσπίς [15]. ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ Ἠπείρῳ, ὡς φησὶν ὁ Λεσβοπλὴς ὁ Ὀπωπίων Πολιτικός.
Ἀσπαρτόνα [16]. ἀφελήματα.
Ἀσπίδα. σκυτάριον [17]. ἢ ὅπλον.
Ἀσπιδὶς [18] πιδίον. θεμφερές. ἢ ἀσπίδας ἔχον.
Ἀσπιδῖαι [19]. τὰς πύλας τῆς ἀσπίδος. καὶ μέρος τοῦ πώδος, τὰ περὶ τὰ ὠτία.
Ἀσπιδία [20]. ἀσπίδας.
Ἀσπιδιώτης. πολεμιστής [21].
Ἀσπιδὶ γινώσκει [22]. ἐπ. τοῦ ἀσπίδος γινώσκειν.
Ἀσπιδίσκας [23]. πελτάρια [24]. σκυτάρια [25]. ἢ θεμφερῆ κόσμος [26], ὅπλοις ἐοικότα.
Ἀσπιδίσκοι. οἱ καθάρσια τὰ ἐπ' ἄκρας πέμπουσιν.
Ἀσπιδιώται [27]. ὁπλίται, πολεμισταί.
Ἀσπὶς [28]. ὅπλον πολεμικόν. τὸ σκυτάριον.
Ἀσπίδιον [29]. ἀμφίθυρον.
Ἄσπιλος. ἄμωμος. καθαρός.
Ἀσπιστῶν [30]. ὁπλιτῶν, μαχητῶν.
Ἄσπιλος [31]. χείμαρρος ὑπὸ Μακεδόνων.
Ἀσπλαγχνος [32]. διπλόος.

Ἀ-

ἠρὼ, i. e. *Femina* a *facris redeuntes*: ut bene vertit Reinef. *Var. Leff.* III. 7. p. 470. adfentiente Kuftero. Sic ἀπὸ ἀγορᾶς, Marc. VII. 4. ubi vid. Elfner, coll. L. Bos *Elitfl.* p. 217.

1. Ἐρμία.] Scrib. ἑρμιά. Vid. *Not.* in v. Ἀσκαλώ, item in v. ſeq.

2. Ἀσπαλιεύτης.] Nulla præterquam Heſychii auctoritate fultum comparet in H. Steph. *Theſ.* Dabimus ei Plat. in *Soph.* haud longe a princip. Dialogi, & Themiſt. *Orat.* XXII. p. 271. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 1.

3. Ἀσπαλὼ.] Vid. Σπάλος. IS. VOSS.

4. Ἀθαμᾶνες.] Lege Ἀθαμᾶνας. Significare enim vult Heſych. ſecundum dialectum Athamanum Ἀσπάλυς notare *ἰχθῦς*. KUST. Sic & *Schrev.* in *Not.* Vid. ſup. v. Ἀσκαλώ, & in v. Ἀσπαλιεύς.

5. Ἀσπάνιον.] Teles apud Stobæum *Tit.* XCV. p. 260. b. [ſive 524.] ἀσπανίοις, *affluentia, copia, ubertas.* SOPINGIUS. Ἀσπάνιον, i. e. ἄφθονον. IS. VOSS.

6. Ἀσπάραγος.] Vid. Athen. [II. 22.] p. 62. & Martin. p. 82. [in v. *Aſparagus.*] SCHR. Vid. inf. v. Ἀσφάραγος. Pro τραχύ, *Bodæus a Stapel* in Theophraſt. *Hiſt. Plant.* p. 600. ἁβρὸν legendum conjicit, vel βλάστημα (ex Suida) aut βλάστος. Vide ibi plura.

7. Ἀσπαρίζειν.] De *piſcibus* in ſicco morientibus. Vid. Etymol. in Σπαίρω. IS. VOSS. Vid. inf. v. Σπαίρῃ, Σπαιρόντων, & ſup. in Ἀποσπαρίζουσι, & Ἀσπαιρόντας.

8. Ἐπίχαρμος.] Forte ἐπίχαρμον. Vide inf. in Ἀσῶς. Cur enim ex *Epicharmo* hoc adduxiſſet? SOPINGIUS.

9. Ἀσπασίως.] Apollon. Rhod. II. 731. Vid. ibi Hmlzlin. & ſup. v. Ἀσπάσιον.

10. Ἄσπερμον.] Ex Hom. *Il.* Υ. 303. Schol. ἄτεκνον, ἄγονον. Poſtremum ἀφωνῶς declarat, Heſychium reſpexiſſe locum allatum. Verba ſunt:

Ὄφρα μὴ ἄσπερμον ἧκιν κὴν ἄφαλὸν ἔλῃ.

11. Ἀσπερχές. - - - * χολειῶν,] Forte ἐ χολείων. SCHR. Forte ἀχολείων, *affidtum.* SOPINGIUS. Ἴσως ἀχόλειον. HEINS. Scribe χαλκείων. Vide Ἀσκαλὶς [quod exponitur, χαλκεῖον, ἀλλάντιον.] Vel ἀχολειῶν. VALES. I. ἀχολειῶν. IS. VOSS. *Tho. Bruno* legit: χαλ. Ἰλιάδ. Procul dubio, quia Scholiaſtes Homeri *Iliad.* Δ. 32. Π. 61. & alibi, τὸ ἀσπερχὲς reddit ἀλληλοπαθῶς. Sed alibi Scholia Homeri, quod ſciam, non laudat, neque hic laudaſſe videtur Heſychius.

12. Λίαν πολύ.] Ita Ed. Ald. & Flor. pro πολύς, quod recte Hagen. & Hack. Sæpe οι & ει per connexionem literarum confuſa. Vide quæ notavi ad *Gloſſ. N. T.* p. 119. 120.

13. Καὶ πολύ.] An πάνυπολλοί G. Scribe: Ἄσπετον, μέγα ἢ πολύ. HEINS. Tunc Noſter exemplum Homeri adducens, ἄσπετον χῶρον κύδει. expoſuit δῆλον μεγάλου. Interpretatur verſum *Il.* Γ. 373. VERWEY. Recte ita corrigitur. Forte tamen quiſquis ſit non aliter hanc gloſſam dederat quam nunc apparet. In *Iliadis* enim loco allato legitur: - - - ἢ ἄσπετον χῶρον κύδει. ubi Schol. ἢ πολύ. quæ ſic ad verbum tranſcripta, vocique Ἄσπετον ſine judicio ſubjecta ſunt. Alioqui legere poſſes: Ἄσπετον, πολύ. - - - ἢ ἄσπ. χῶρον κύδει. μεγ. Vel ſimpliciter conjunge cum præcedd. hoc modo: καὶ Ἄσπετον, πολύ.

14. Ἄσπετος κύων.] Ex Hom. *Il.* Γ. 373. Vid. *Not.* præc.

15. Ἀσπὶς. ὁ Ἀχιλλεύς.] Plutarch. in principio *vitæ Pyrrhi*, [p. 383.] & Ptolemæus Hephæſtionis filius apud Photium, [p. 244.] idem referunt. VALES. Plutarchi locum *Heinſius* quoque notaverat. Mox Ἀεσιότλας legebatur in plerisque Editt. (præter Schrev.) cujus opus de *Republ. Opuntiorum* citatur ab Harpocrat. in Ἄμφωνα, & Strab. l. VII. p. 322. Scripſerat Ariſtoteles Reſpublicas CLVIII. teſte Laërtio in *ejus vita*, p. m. 318.

16. Ἀσπαρτόνα.] Ἀστικόνα lege. IS. VOSS. Scribe: Ἀστικτῆρα. ἀστρολόγα. *Aſpetloria*, Aſtronomorum tubi. Anaximenes ad Pythagoram de Thalete: [apud Diog. Laërt. L. II. *ſub init.*] ἐφεξῆς, ἀστρίς οὖσιν, ἅπερ τῇ ἀμφιπόλῳ σκιαὶ ὦ ἢ αὐλὸι τὰ ἄστρα ἔοικεν. PERGER. Infra: Ὄπτικα. ὀφθαλμικά. Legerime alibi, Ἀστρὶ ὄπτικα, aut ſimile, videant alii.

17. Σκυτάριον.] L. σκυτάριον. IS. VOSS. Ita mox in Ἀσπιδίσκας, & Ἀσπὶς, & inf. in Θυρεός. Conf. Suid. h. v. & in Ἀσπιδηφόρος, & du Cang. in v. Σκυτάριον. Adpoſite Cl. *Biel:* „ Gloſſæ MSS. ἐ Παναρίτι: Ἀσπίδα, σκυτάριον ἀλλ„ σίδιον. Malim (inquit) σκυτάριον ἀλλοῖδιον, ut & apud „ Noſtrum pro σκυτάριον, σκυτάριον. Reſpicitur ad δαρ. V. „ 19. Αἴλιος ἀσπίδα ἀκαμπαχήνιν ὑπάτικήν. „

18. Ἀσπίδις. πιδίον πεμ.] Ἀσπίδιν, πιδίον. θεμφερές. Homerus: δ' ἀσπίδα πιδίνα. *Il.* Α. 753. *H.* An legendum Ἀσπιδὶς? Meurſ. *Gr. fer.* p. 132. *Scal.* SCHR. Quis ille *H.* ſit, ignoro: niſi *Heinſium*, aut *H. Stephanum* innuat, quem vide *Theſ.* T. I. p. 591. *Scaliger* autem Ἀσπίδιον correxit, ad oram libri ſui. Vid. inf. Σπίδιον & Σπίδα, ibique *Not.* ut & in Δι ἀσπιδὸν. Forte in fine legendum: ἢ ἀσπὶς ἔχων πίλον, vel πῆμα. Conf. Schol. *Il.* l. c. Cl. *Kuſterus* adſcripſerat: „Prio„ rem Editt. Ἀσπίδις, πιδίον θεμφ. & accentu, & diſtin„ ctione male poſitis. „

19. Ἀσπιδῖαι. - - - μέρος ἐ πώδος &c.] Pollux L. I. *Segm.* 90. τὸ μείζον ὃ ἐ στόμιον, Ἀσπίδιον· ἢ τὸ εἴδος, Σπίδιον· τὸ ὑπερτεθὲν αὐτῷ, Ἐπίσιον. Ubi *Kühnius*: „ Heſychius partem ptoma Ἀσπιδία vocat, ſi vox illa non eſt in men„ do: ſolet enim ἰνὶ ab imperitis facile denotari in ἀ„ στι. „ Conf. Scheffer. *de Milit. Nav.* p. 321.

20. Ἀσπίδια.] Reſolutum forſan Ionico more ex ἀσπιδία. H. STEPH. *Theſ.* T. I. p. 591.

21. Πολεμιστής.] L. Πολεμιστὴς, ut mox. SCHR. ARCER. Vid. Ἀσπιδιώτας, infra ſuo loco. Niſi h. l. legend. Ἀσπιδίτας. IS. VOSS.

22. Ἀσπὶδι γινώσκει.] Hom. *Il.* Ε. 182. PERG. KUST. Unde ſcrib. γιγνώσκει: monente etiam *Bielio.*

23. Ἀσπιδίσκας.] Strabo p. 154. [L. III. Ἀσπιδίσκους &c.] SCHR. Ἀσπιδίσκα, τῷ Ἑβδομηκοντῷ pro מָגֵן *Exod.* XXVIII. 13. ἢ πώπους ἀσπιδίσκας ὡς χρεὼν κεῖσθαι. Et deinceps. HEINS. MUNK. BIEL. Vid. du Cang. in v. Ἀσπιδίσκιον, Gloſſis MSS. in *Octateuch.* Ἀσπιδίσκας (ſic) σκυτάρια.

24. Πελτάρια.] Vid. inf. v. Πέλτα.

25. Σκυτάρια.] *Scutaria*, pro ſcuta. SCHR. Vid. inf. Ἀσπὶς, & ſup. in Ἀσπίδα.

26. Θεμφερῆς κόσμος.] *chorus*, ἅλῳ. SALM.

27. Ἀσπιδιῶται.] Vid. ſup. v. Ἀσπιδιώτης.

28. Ἀσπὶς.] Vid. ſup. in v. Ἀσπίδα, & v. Ἀσπίδιον.

29. Ἀσπίδιον.] L. Ἀσπίδιον. IS. VOSS. Vid. Etym. M. in Ἀφίδιον, & Druſ. *Cenſur.* in Elias Germ. *Nomenclat.* p. 48.

30. Ἀσπιστῶν. Vid. ſup. Ἀγὼν ἀσπιστῶν.

31. Ἄσπιλος.] L. Ἄσπιλος. IS. VOSS. Quid hoc?

32. Ἀσπλαγχνος.] Α σπλάγχνον, cor. IS. VOSS. Sophocl.

'Ασπληδών [1]. πόλις ἡ Βοιωτίας.
'Ασπλῆνος [2]. βοτάνης εἶδος.
'Ασπιδεῖο σὺν εἰρηθῇ.
"Ασπιδος [3]. ἄγαν. ἐχθρόν. καὶ μὴ μνημονεύοντος φιλίας, ἢ ἀχθόμενος. ἀλγύλακτον.
"Ασπερη [4]. ἄγονα, χωρὶς σπέρματος.
'Ασπυδεί [5]. χωρὶς σπυδῆς, ἢ κακοπαθείας. καὶ ἄνευ πόνου καὶ μόχθου.
'Ασπίλιον [6]. ἀείσπορον.
"Ασσα [7]. ἄπινα. λεγέσθω δὲ ψιλῶς. Ἀθηναῖοι δὲ, "Ατθα λέγουσιν, ἢ ὄζα, ἄοσα [8].
'Ασυμφανές. ἄδηλον [9].
"Ασσα [10]. ἄπινα. ἄπτα, πνὰ, ψιλῶς.
"Ασσ [11]. καθάπτ.
'Ασσεῖ [12]. ὀδὶ σύδ.
"Ασσιος [13]. παροιμιώδης.

"Ασσα. ἔζηζα. Αἰσχύλος Ἡδωνοῖς [14].
'Ασσον. πλησίον, ἐγγύς.
'Ασσον ἴτω [15]. ἐγγὺς ἐρχέσθω.
'Ασσυρία [16]. ἡ Χαλδαϊκή.
'Ασσυρίη. τῇ Χαλδαϊκῇ.
'Ασσυτία [17]. ἄλλα ἐστ' ἄλλοις.
'Ασταγάνα [18]. ἰμάς.
'Αστεγὴς [19]. πολὺς, καὶ λάβρος.
'Αστεῖν. ἀδέσμιον [20].
'Αστιθμεῖος [21]. ἄπιος.
'Αστιπῆ [22]. δυσπαθῆ. ἀμαχέτη. μοχθῆ.
'Αστίλακτον [23]. ἀδούλευτον. ἢ ναθεῖον.
'Αστολὴς. μὴ πεπελεκημένος.
'Αστολὴ [24]. πολύπους, ὁ δὲ μυκτῆρες. ἔπινα, σπάλην τε ὑφὼν ἔχοντα.
'Αστολύχειν [25]. ἀναλύζειν. κλαίειν.
'Αστόνης [26]. ἡμερόφρονος. ἢ κεκλεί-

Æsc. ϒ. 473. hoc sensu ἄσπιλος dixit?

. . . . . ἀγελὰς πατρὸς,
Μόνη φύζαν γ' ἄσπιλος εἰς κοίτην γυναῖκα.

Ubi Schol. "Ασπιλος. ἀπλῶς, ταπεινὸς, ἀσθενὴς, ψυχρός. Σπιλὶς γὰρ, ἡ παρὰ τὰς ἐξοστώσεις, ἡ σπιλάδων, καὶ ἀνήνθη. "Ασπιλος ἡ ἀκμάζουσα, καὶ ἀνήνθη. Conf. Suid.

1. 'Ασπληδών.] Vid. Schol. *Il.* Β. 511. & Steph. Byzant. ejusque Interpp.

2. 'Ασπλῆνος.] 'Ασπλήνη, Dioscor. L. III. c. 142. SOPINGIUS. Immo *cap.* 151. ubi ἄσπληνον scribitur. Vid. inf. 'Ηπιόνιον.

3. "Ασπιδος.] *Il. Tim.* III. 3. SCHR. Glossæ ad *Rom.* I. 31. 'Ασπίνδους. ἀξυνέτους τῶν μὴ ἐμφρόνων ἀντιλέγειν.

4. "Ασπερος.] Basil. T. II. p. 68. D. Τὸ τεφρὸν εἶχον ἀσπερον καὶ ἀπηρῶν. ABRESCH. Conf. v. "Ασπερμος.

5. 'Ασπυδεί.] *Il.* Χ. [304.] SOPINGIUS. 'Ασπίδως dixit Basil. T. I. p. 547. E. [quo carent Lexica.] ABRESCH. Vid. Suid. & conf. Schol. Hom. *Il.* Θ. 512. & Ο. 476.

6. 'Ασπίλιον. ἀείσπορον.] L. 'Ασπιγλίδ. ἀχέλιζον. *Apocham. paristinem.* PERGER. Omnino lege 'Ασπιδῶν, id est, *valde arvalium*, optimum. IS. VOSS.

7. "Ασσα. ἄπινα.] Leg. πνά: i. e. *quædam.* nam pro ἄπινα dicitur ἄσνα. cum spiritu denso. KUST. Vide mox. Arcadius Grammat. Incdit. "Ασσα, ἀντὶ ἄπινα.

8. "Ατθα λέγουσιν, ἢ ὄζα, ἄοσα.] Hæc non satis cohærent. Scribere voluit, vel debuit Hesychius: "Ατθα λέγουσα, ἀντὶ δ' ἄσσα, τοῦτον ὄζα. KUST.

9. 'Ασυμφανές. ἄδηλον.] L. 'Ασσυ. ἀσυμφανῆ, ἄδηλα. id est, ἄσσα, ἀσυφῆ. IS. VOSS. 'Ασυμφανῆ repetitur infra suo loco. Hic enim ab ordine aberrat. KUST.

10. "Ασσα.] Vid. sup. Nat. in "Ασσα, & inf. in "Ατθα. Scil. "Ασσα & "Ατθα, ψιλόμενα, pro σπά· "Ασσα & "Ατθα, δασυνόμενα, pro ἄπινα. Vid. Ammon.

11. "Ασσ.] Id est, 'Αἴσσ. G. Maie Vid. Suid. in "Ασσα. IS. VOSS. Cum Guyeto tamen facit *If. Casaub.* in Athen. III. 25. p. 207. 32. (ad locum Eubuli, ubi "Ασσ) & *H. Steph.* in *Ind.* v. "Ασσα. Sic & *Kust.* Conf. Steph. Socciet. *Recueil des Dissertations*, p. 570. & quæ sup. in v. "Αγνωθ notavimus.

12. 'Ασσεῖ.] Leg. 'Ασσὶ. SOPING. An λὶ σύ, quasi ἄντικρυς, ἀσσεῖ. G. Legerim: 'Ας σὶ. ἐσὶ (vel ἴσι) σύ. Supra: 'Ας ἴσι. ubi vide *Notas.*

13. "Ασσιος.] Ad ἄσσον, seu ἄσσω, unde ἄσσον. G. Vid. sup. in 'Αδδῶ. IS. VOSS. Conf. Menag. ad D. Laërt. VII. 168.

14. Αἰσχ. Ἡδωνοῖς.] Scrib. Ἡδωνῇς. JUN. Et sic Ed. Schr.

15. 'Ασσον ἴτω.] Strabo [l. XIII.] p. 610. Erasm. Adag. p. 382. SCHR. Est ibi parodia Stratonici citharistæ, respiciens versum Homeri. Vid. Jo. Alex. Brassicani *Proverb.* 14. *Assos eas* &c. Sed hæc præter mentem Hesychii, qui potius ob oculos habuit ipsa Poëtæ verba *Il.* Α. 335. 'Ασσον δ', &c. Schol. ἵνα μὴ ἐγγὺς. Sophocl. *Antig.* ϒ. 1333. ἴσ' ἄσσον. Schol. ἀσυλλάβως. Conf. *Observ.* nostras ad *Act. Ap.* XXVII. 13.

16. 'Ασσυρία.] Vid. Etym. M. & Inf. post 'Ασυρῆ.

17. 'Ασσυτία.] Ad ἄσσυ, & ἄσσα, ἄσυρα, &c. GUYET. Simile apparet in 'Εσσυσύτερος. COCC. An 'Ασσύτερος? Scr. pferat etiam *Guyetus* sine dubio ἀσσύτερον, non ἀσσύτερον? Æoles enim "Ασσυτερον dicunt pro 'Ασσύτερον. Vid. Eustath. *Il.* Ζ. p. 631. 44. 'Ασσύτερος conjiciebat quoque Cl. *Abresch*, allato Oppian. *Cyneg.* IV. 120.

18. 'Ασταγάνα.] L. Α σταγάνα. SOPINGIUS. Vid. Στεγανιστρεῖς. Sed ordo docet legend. 'Αστραγάνα. IS. VOSS. Conf. *Not.* in Ἐκβάτη.

19. 'Αστεγὴς.] Vid. Casaub. in Theocrit. [c. XIV.] p. 269. ECHR. Leg. 'Ασαγὴς, ut Suid. IS. VOSS. Sic & *Sping. Kust. Salmas.* in Solin. p. 360. Apollon. Rhod. *Argonaut.* III. 804. . . . τὸ (δάκρυον) δ' ἄλιον ἀστεγὲς αἰὲν. Schol. 'Αστεγὲς, ἀπὸ τοῦ, πολυστεγὲς, τὸ ὑφ' ἓν ἐπιδέχεσθαι. &c. ἀξυλ. ἄλλ. Ubi, præter Casaubonum, J. Rutgersius *Var. Lect.* I. I. p. 11. ἀσαγὴς legit, & πολυσαγὲς, frustra obnitente Jer. Hœlzlino, qui fusiliter vertit. Conf. Kuster. ad Suidam. Literam σ requirit etiam hoc loco series Hesychiana. Sic mox 'Ασαυῶν. Est enim ex α privat. & σάζω, *filio.* In fine λάβρον explicat. Id si *voracem* hic notaret, retineri forsan eo sensu posset 'Αστυγὴς, & conferri v. Στέγω, γαστὴρ. Sed non urgeo. Recte enim πολὺ καὶ λάβρον conjunxit ut synonyma. Nam λάβρον est πολὺ infra.

20. 'Αστεῖν. ἀδέσμιον.] Adde ἀδεσμὸν ἢ ναθὲς. [quod mox sequitur.] PERGER. Vid. inf. v. Εἰσαῖος.

21. 'Αστιθμεῖος.] Habet Aristoph. in *Avib.* ϒ. 169. Vid. Harpocrat. Suid. & H. Steph. *Thes.* T. I. p. 1743.

22. 'Αστιπῆ.] Supra 'Αλιτκαμῆ. Nisi forte est, *Arduus ex labore & lassitudine.* ab ἄω, *spiro.* Apud Etymol. legitur 'Αδιάπνοος, expositum itidem δυσπαθὴς, καματώδης, μογθῶν, ταλαιπωρῶν: item χαλεπὸν, & ἀδυνατὸν. Sed series alphabetica pro eo postulat 'Αστόνης. H. STEPH. *Ind.* 'Αστιπῆ est ἀσυνῆ, pro ἀδυνῆ. PERG. 'Αδυνῆ ex Etymol. corrigi *If. Vossius.* Non dissilicet *Pergeri* sententia, quæ & *Vossio* in mentem venisse videtur, conferenti Hesych. infra: 'Ασυνῆ. ἀδυνατῆ. 'Ασύνθη. δύσβατα, χαλεπὰ. 'Ασύνου. ταλαίπωρος, δυστυχῆ. Confer quæ ex Etymol. allata sunt, & inf. 'Ασχεμόνιν. *Kusterus* ita: „ An pro 'Αλιτκαμῆ? Sane verbum hoc supra „ itidem exponitur δυσπαθῆ. 'Αχαῦν tamen legitur etiam „ apud Etymol. & quidem cum iisdem fere, quas Hesych. „ hic adfert, interpretationibus. „ Adde v. Στάθι, & Στάνυ.

23. 'Αστίλακτον. &c.] Explicationem ἀδούλευτον ἢ ναθὲς, ad 'Αστεῖν retuli: hic subjice quod extra ordinem reponunt, ἄτακτον, ἢ ταλαίπωρον, &c. PERGER. 'Αστάλακτον, aqua macerarum & molle. IS. VOSS. Vid. H. Steph. *Thes.* T. III. p. 966.

24. 'Αστολὴ. Στολὴ, Στόλη, Στόλος infra. Vid. quoque Φλίσκος. IS. VOSS.

25. 'Αστολύχειν.] Infra 'Αστολάζειν pro eodem scribitur. SALM. 'Αστολίζειν, ἀναλύζειν, legit Cl. *Hemsterhusius.* Vid. sup. ad 'Αναλύζων, & inf. in 'Αστολάζειν.

26. 'Αστόνης. &c.] Pertica vox videtur. Sic dictus Darius, ultimus Persarum Rex. G. An pro 'Αστωνδὴς. STEPH. Vid. Suid. in 'Αξυναῖος, & Brisson. *Regn. Pers.* p. 147. SCHR. Vid. Etymol. in v. 'Αξυναῖος. & pro ἀξυλὲς, scribe Ἀξυλὸν. HEINS. Suidas in 'Αξυναῖος dicit esse Persicum. Cur igitur Tarantinis hic tribuit? Vide Σκάπτων. κεφάλαιον. SOPINGIUS. Sic volo: 'Ασάνδης, vel 'Ασανίδης. (fortasse a Persico استاذن *funere*, *referre*) ἐμεροφρόνος, ἥμερος, πίστης. ἀκηδεμόνος, Ταρσεῖος. nam horum dialectus facit ἀσάνδη ex Attico ἀσάνης, *lectica*, aut communi ἀσανίστρα. Idem supra 'Ασανίδης: non ab אזן *auris*? Chaldæorum, ut ibi a *Cicc.* notatum; & multo minus cum Monachio a Parthico سخن *sermo.* Sed est revera ab استكند *invadit* Persarum, qui sicut typus alias استكدلى significat *dromo*, *cursor*, *tabellarius*; & tralate *regius*, *prætorius*. BERNARD. 'Ανάνδη, si recte scribitur, etiam Cl. Relando *Diff.* VIII. *de Vet. L. Pers.* p. 141. videtur esse ab استاذن *stare*, unde استاذه *Astanda*, *Statio*, quasi *adstans* domino ut jussa ejus exsequeretur: quo sensu & nunci magistratuum *stratores* Latinis dicti, etiam illi qui γραμματοφόρος erant. Vid. Petron. & Cicer. *ad Famil.* L. II. *epist.* 17. Et hanc ictionem tuentur, ex Suida & Eustathio, H. Steph. *Ind.* & *Annot.* in Plutarchi *vitas*, p. 81. Stanlejus ad Æschyli *Pers.* ϒ. 247. alii. Contra 'Αστανδὴν vel 'Αστγανδὴν scribunt Bochart. *Hierozz.* L. II. c. 20. *in fin.* Le Moyne in *dissert.* ad Jerem. XXIII. 6. p. 252. J. H. Majus *Hist. Animal.* L. II. c. 6. p. 451. Confer Interpp. ad *Esther.* VIII. 10. Burton. Ἀσὶν. *Vet. L. Pers.* p. 18, ibique Cl. Scelen. & sup. *Not.* in v. 'Αξυαρῶν. Utut placuerit (sæpe enim γ & τ, etiam in hoc Lexico, permutata sunt) conjungendum ἡμεροφρόνος, ἢ ἄξυναῖος. porro scribendum: ἢ ἀξυναῖος, Ταρσεῖος. Nisi legere malis: 'Ασάνδαν. ἡμεροφρόνος,

τον [1]. ἢ ἄγγελον. Ταραντῖνοι.

Ἄχαιτον [2]. ὁ καταζέζων, ἀλλὰ ῥᾴδιως [3].

Ἀχαιάσιον. ἀθύρματα.

Ἀχαφὶς [4]. χαφίς.

Ἀχαχύησι [5]. τοῖς χαχοῦσι.

Ἄψογον [6]. τὸ μὴ ἔχον τὸ γλίσχρον. ἢ ἀκεραίωτον, καὶ ἀνυπομίμητον [7].

Ἀψίγυος [8]. οἱ μὴ ἔχοντες ἄξονας.

Ἀψιζέλης. πολιτευόμενος.

Ἀψιζήμιος. ἀφελοζήμιος.

Ἀψῖδος [9]. ὁ χαλκοῦς, ὁ ὑπόχαλκος.

Ἀψιδοῦ [10]. ἀφόρμιδος, ἀδάκτυλος.

Ἀψίκλους. ἀνυποκρούστους, ἀνυποζώστους.

Ἀψίλεχος [11]. ὁ δακτύλιος. ἕδρα.

Ἀψίλιφος [12]. τὸ ἀεὶ τῶν κυβέρνων δίκημα.

Ἀψιλοφεῖν [13]. δίκημα τὸ εἰς τὰ ἄκρα.

Ἄψυταί [14]. οἱ * ἀθεῖοι. καὶ Ἀτθικοί.

Ἀψίων. τρῶν ὁ ἄρτος διατεμόντων. καὶ γαλακτοποιῶν.

Ἀψίζεται. ἀγλαΐζεται, ὡραΐζεται, κομψεύεται.

Ἀψεμὲς [15]. ἀθαμβὲς, ἀτάραχον.

Ἀψιμφία [16]. ἀμεταπτωσία.

Ἀψιμφίας. ἀμεταπτώτους, βεβαίους.

Ἀψιμφῶν. τερπνῶν, χαλεπῶν. ἀπίνητον.

Ἀψίει ὀπωσοῦν [17]. τῷ κυνὶ, τῷ χοίρῳ ὀπώσουν ἀναπήλησον.

Ἀψιεῖν [18]. ἡ Κρήτη καὶ ἡ Δῆλος ἔπαιε ἐναλῆναι.

Ἀψίεσι. οἱ τρῶτα τῶν Τένεδον κατοικήσαντες.

Ἀψεῖς [19]. ὄνομα νήσου.

Ἀψίεσσι [20]. πόλις ἐν Θετταλίᾳ.

Ἄψεχε [21]. τὰ ἐν δυνάμῃ καλοχεθλῶσαι. Αἰσχύλος Σεμέλῃ.

Ἀψεφὲς. λαμπρὸν. ποικίλον.

Ἀψεφὲλ [22]. ἀσπρὰς ἔχοντα.

Ἀστ-

[1] Ἀψ, ὁ ἄγγελος, ὁ κηρύσσων, Tarp. (Perperam κηρύσσοντος in prioribus Edittt.) Supra: Ἀστάνδης. ἄγγελος. Ἀστάσιος. κηρύσσων. Vid. ibi *Not.* Quæ duo sub iisdem, ut foiet, literis reſpexit Noſter. Infra: Ὀτρυνὶς. ἀδὼν παρῳδὰ. (l. f. κηρύσσοντα.) οἱ δ' Ἀσκαλὼ λέγουσι. Quam poſtremam vocem h. l. pro ἄγγελοι reponit *Bruno*. Quod autem Doct. *Guyet.* de Dario in init. hujus *Notæ* habet, ſpectat procui dubio Plutarchi locum in *Alexand.* p. 674. D. Δαρεῖον ἐξ ἀγγελίας βασιλέα χίλιον. Pro quo idem *de fort. vel virt. Alex.* p. 330. B. ἀσκάλη, & *ibid.* p. 326. E. βάλλ' ἐπ' ἀσκάλης βασιλέως. Conf. omnino Balth. Stolberg. *de Angar. Veter.* c. I. §. 8. &c. II.

[2] Κρᾶσσαν.] Pertinet ad Ἀστάπτης, quod Heſych. hic cum Ἀσώδη male confundit. Vid. ſup. v. Ἀσκάπτης. KUST.

[3] Ἀσκαλὼ. &c.] Aut Ἀσκαλὼν, aut Ἀσκάλη poſtulat ordo. Vid. Σκαρά. IS. VOSS. An Ἀσκαλὴ legend. Sophocl. in OEdipod. Colon. [† 1245.] —— δι' ἀμφιβόλου Ἀσκαλῆ λιθοξόου δίκαιον, SOPINGIUS. Idem *ibid.* † 1641. —— ἀσκαλὴ ἡ σὺν ταῖς παρέραις Στίνδῃ &c. quem verſum citat Suidas. Schol. ibid. Ἀσκαλὴ, πλινθεῖα, πλινθοκαμάρους. At *Pergerus* hanc gloſſam ſubjicit ſuperiori v. Ἀσάλευτον. Conf. v. Ἀσκανὴς, & inf. Δίκτυλον.

[3] Ῥᾴδιως.] Adde φορτίδιον, vel ſimile quid. Sic Schol. Nicand. p. 17. Ἀσκωγὶς exponit, ἄσκωλον, ἢ μὴ τύλον, ἀρτοφόριον φορτίδιον: i. e. *quod non ſtillat, ſed fontis inſtar ubertim manat.* KUST.

[4] Ἀσαφὲς.] Vid. inf. v. Ὀσαφῆ. Conf. Thom. Mag. & ſup. in Ἀσνεῖς.

[5] Ἀσκχυσιν.] Ex *Il.* B. 148. quem locum, a Kuſtero omiſſum, reſpexit Suidas.

[6] Ἄψογον.] *Proverb.* c. XXVI. *tamen. ult.* Στόμα ὑ ἄψογον τοῦ ἀκαίρου. Στόμα ἄψογον τοῦ ὁ idem eſt, quod Salomoni פה תמים *os blandum.* Τὸ חלק *Pſal.* LV. *am.* 22. ſidem Seniores propria notione reddiderunt διωκεῖσθαι. Ut hominibus ergo blanda ora ſunt ἀνυπομίμητα, quia animum dividunt & ſecant ut gladii aruſ. ita nullam τὸν λόγον habent, qua tandem detectam fraudem tegant, aut ſe denique adverſus iræ divinæ impetum muniant. Hic enim plenus & genuinus ſenſus, ſi locum cum loco contuleris. VERWEY. Hæc longiuſcule petita videntur. Rectius H. Steph. *Thef.* T. III. p. 973. Salomonem citans, reddit *os loquax*, quodque arcana non retinet in pectore clauſa, ſed effutit. Ita oppoſitum Στεγανὸν Heſych. reddit, τὸ δυνάμενον σίγειν τοὺς λόγους καὶ μὴ ἐξαγόμενον. Ex ioquacitate vero quot non ἀκαιρίαι! Hinc Suidas Ἄψογον etiam φλύαρον exponit, & ἀνυποκρίτως: perinde ac Heſych. ἀκαιρήτως καὶ ἀνυποκρίτως. Quam ſignificationem vocl ἄσκωλον potius quam ἄψογον convenire notat ibi Cl. Kuſterus. Certe Noſter ſtatim: Ἀσκωλὸν, ἄφορτον, ἀδύσκολον. Et: Ἀσκώλως, ἀνυποκρίτως, ἀνυποστάτως. Infra tamen Σοίνῃ etiam explicat, βασάζῃ, ὑποβρίζῃ. Vid. *Not.* ſeq.

[7] Καὶ ἀκαιρ. ἢ ἀνυποκρίτως.] Hæc duæ interpretationes non pertinent ad Ἄψογον, ſed Ἀσκωλὸν. Vid mox v. Ἀσκολὸν, & Ἀσκόλως. KUST. Vid. *Not.* præc.

[8] Ἀψίγυος.] L. Ἄσγυα. VERWEY. Sic Etymol. & Phavorin. At legitur Jeſ. LVIII. 7. Καὶ πλησμὸν ἀσίγυα ἀσαγῇ οὐ ἢ οἶκόν σου. Quem locum ſine dubio reſpexit Heſych. Eundem notaverat Cl. *Biel*, legens, τὸν μὴ ἔχοντα ἄξονα. Ego nihil mutaverim: quia ſæpius allum cafum in expoſitione ſubjicit Noſter. Vid. Ἄκυλον, Ἀκόλῳ, Βαιτύλια, Ζωμεύζιν, &c. Conf. *Not.* in v. Ἀράμης.

[9] Ἀψῖδος. . . . ὁ ἰούγκερος.] Inf. Ἀσῖδον. (poſt v. Ἀσιλέζι.) Ἰούγκερος. Conf. v. Χαλκὸν, & *Not.* in Ἀσπασίου. Gloſſæ ad *Alt* VII. 20. Ἀσῖδος. πολύκλους, κεχαλκευμένος. Vid. ibi *Not.* p. 68. & Lexic. Obſt. apud Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* X. p. 62.

[10] Ἀσιδοῦ.] Infra: Οἱ ἀσιδοῦ. οἱ ἀφορμίδοι, (ſic enim leg.) οἱ ἀκάκτυλοι. Vid. ſup. in Ἀκάτιον, & Ἄψογον: Inf. in Ἀσιφὶς. Gloſſæ MSS. in *Cantica* S. S. Ἀσιδοῦ. ὑδρία δίχα ἢ μεγάλη. Reſpicitur ad Regis Manaſſ. *Orat.* ſub init. Ἀσιδοῦ ὁ μεγαλοσχήμων ἢ δίχα ὠτὸς, ἢ ἀνοιγὸς ὁ ἐφ' ᾧ &c. Vid. *Conſtit. Apoſt.* II. 22. p. 235. init. T. I. *Patr. Apoſt.* Coteler. *Ed. Amſt.*

[11] Ἀσίλιχος.] Vel Ἀσίλικος. IS. VOSS. Στίλιχος, *truncus*, hic *podex*. Τὸ ἄ ἀλισκάζῃ. PERGER. Vid. inf. Στιλιχία, & Στίλιχος. Conf. v. Δακτύλιος. &c.

[12] Ἀσίλιφος. τὸ π. τ. α. δ.] Non ſine mendi ſuſpicione. H. STEPH. *Ind.* Quid hoc? M. MEIBOM. L. Ἀσίφιλος: Idem eſt σίφλος, σιφλὸς, & σίφλος. [Vid. inf.] IS. VOSS. Ἀσιλιφὲν. δίκημα τὸ εἰς τ. α.] L. Ἀσιφὲν. IS. VOSS. L. διημαπάδης τὸν ἄκρον. PERGER.

[13] Ἀσυτοῖ. οἱ * ἀθεῖοι.] L. οἱ ἀσῦται. SALM. VALES. SORBER. Ἴσως, ἀσῦται, [pro ἀθεῖοι.] Sed [Ἀψυταί] videtur ſignificare τὰς μὴ δυναμένας σίσαι, i. e. τοιούτους τὸ αἰδοῖον. Contrarium eſt ἐσυκὸς ἄσης. SOPINGIUS. Scribo: Ἀσίσης. οἱ ἀσῦται. Vid. Steph. Quod autem addit Ἀτθικοί: dicebantur olim οἱ Ἀτθικοὶ καὶ ἐξωκὸν Ἀσῦται, Ἀθηναῖοι δὲ Ἀσοί, ut recte monet Suidas. quanquam Megalides docet, feminas τὸ Ἀθηναίων non Ἀθηναίας, ſed Ἀτθικὰς καλεῖσθ. HEINS. Lego: Ἄσυ. οἱ Ἀθῆναι, καὶ ἀσυκὸ, οἱ Ἀθηναῖοι. Steph. ἐξὸν Πάλ. verbo Ἀλεξάνδρεια. BRUNO. Vel: Ἄσυ. οἱ Ἀθῆναι. Ἀτθικοί. Attici namque vocabant Athenas Ἄσυ, ut Alexandrini vocant Alexandriam Πάλιν. Vel, οἱ ἄσσοι. IDEM in *Adverſar. MSS.* L. Ἀσυται. οἱ ἄσσοι. deleto aſteriſco. IS. VOSS. L. Ἀσυῦς. τὸ αἰδοῖον μὴ τετμημένον. M. MEIBOM. Si poſterius volueris Heſychius, vide num ſcripſerit: Ἀσυῦς. ὧν ἀνδρεῖα, vel, ſi ἃ in Ἀσυῦς ſit intenſivum: Ἀσυῦς. ἀνδρεῖα. ᾗ (Ἀσίνη ſc.) οἱ Ἀτθικοί. Conf. ſup. v. Ἀσκεύνιον. Magis tamen arridet: Ἀσύτης, i. e. Ἀσίτης. (qua voce Sophocles utitur apud Steph. Byzant.] vel Ἀσυσοί. (Vid. Pollux. IX. 17.) οἱ ἄσσοι. ᾗ Ἀτθικοί. Vid. ſup. in Ἀθηναῖα, & inf. in Ἀσυ. *Iſ. Voſſio* proxime accedit *Kiglerus*, his verbis: „ Leg. Ἀσύτοι, ab ἀσυζάω. Sane & literarum ſeries hanc „ lectionem requirit; nec analogia eandem repudiat. Ἀσύται „ autem ſunt homines urbani, & faceti; quales erant veterea „ Attici. „ Conf. Ammon. v. Ἀσῦος, ibique Valken.

[15] Ἀσιμὲς.] Vid. Euſtath. ad *Il.* B. p. 178. IS. VOSS. Pro ἀσιμὲς & ἀσιμφὶς. G. *Guyetus* derivat a σίφλον, ut ſit q. ἀσίμφλες. Sed duriuſculum & nimis longe petitum. Ἀσιμὲς fit ex ἀ privat. & σίμπα, h. e. νηῦς. Vid. Etymol. VERWEY. Conf. H. Steph. *Ind.* Nec diſpliceт ob Etymologi auctoritatem. Ceteroqui ſcribenem Ἀσιμφὲς, ut in ſeqq. Theocrit. *Idyll.* XIII. 37. —— Ἡρακλῆς δ' ἀσιμφὲς Τελαμῶνι, i. e. *fortі & imperterrito.* Schol. ὅτου δ' ἐτέρῳ Τελαμῶνι, τῷ ἀμέτρως τῇ ψυχῇ, ἢ ἀκαιρίᾳ καὶ σκληρῷ. Τὸν γὰρ ἐς τὸ, Ἀστροφὶ, οἷονεὶ ἀστρωφὲ. Vid. inf. Ἀσεμφὲς.

[16] Ἀσιμφὶα.] *Il.* Σ. 344. —— ἀσιμφὶα βυλαί. Schol. ἀσφαλῆ καὶ ἀμεταπτώτους. quomodo & hic legendum videtur. Vid. Suid.

[17] Ἀψίει ὁπωσοῦν τῷ κυνὶ, (Ita Ald & Flor.)] Scribe & diſtinguе ſic: Ἀψὶ ὁπωσοῦ, τῷ κυνὶ &c. [ut Hagen.] ita ut poſteriora verba contineant unum gloſſema, & priora hemiſtichium Hom. ex *Il.* Σ. [† 5.] ubi Ignis, lambens humeros Diomedis, comparatur huic ſtellæ. VERWEY. PERGER. KUST. Vid. Schol. I. c.

[18] Ἀψιεῖν.] Ita vocabantur inſulæ Cretæ, Delus & Rhodus, teſte Plinio V. 31. Hinc Jupiter Ἀψίεσιος dictus. Vid. Maiela *Chronogr.* P. I. p. 118. ibique *Not.* Conf. Ez. Spanh. ad Callim. p. 352. & Schurtzfleiſch. *Notit Bibl. Vimar.* p. 141.

[19] Ἀψεῖς.] Strabo [L. I.] p. 59. SCHR. Ex Hom. *Od.* Δ. †. *penult.* ubi Schol. Ἀσχερὶς. ὄνομα νήσου, κειμένης μέσον Ἰθάκης καὶ Σάμης. Conf. Steph. Byz. Suid. & Euſtath.

[20] Ἀσίεσσι.] Hom. *Il.* B. 735. ſive *Catal.* †. 242. Plutarch. de *Pythiæ* orac. p. 399. in *fin.* Καὶ Τενέδιοι τ' νέλουσι δῶν τ' παρ' αὐτοῖς τ' γυναῖκα αὖθι τὸ παλαιὸν Ἀσίεσσι &c. *Et Tenedii ſecurim* (dedicaſſe ferunt) *a cæteris, qui apud eos naſcuntur ad iactum cui Aſterium nomen.* Conf. in v. Ἀσίεσσι.

[21] Ἀψεχὲ.] An Ἀσιχὲ? G. Pro Ἀσίεσσι. Vide tamen Ἄσεγμα, & Ἀσεῖον. IS. VOSS. Male pro Ἀσιδῶ. KUST.

[22] Ἀσεφὲλ.] Hom *Il.* Δ. 44. & Schol.

'Ασεγκρὰς. ἀσέγκρας.
'Ασεγκρατὴς [1]. ἀσφάλειαν. ἢ ὁ Ζεὺς, ἀπὸ τοῦ ἀσεγκράτους. αὐτὴ γὰρ ἀναφέρει πᾶσι τοῖς ὕδασι.
'Ασεμπὸς [2]. καπάσιμος.
'Ασίρων τίθεται. [3]. τὸ ἄρμα ἡλίου.
"Ασιος. πόλιος.
"Ασιοι. πόλεσιν.
"Ασυ. ἡ πόλις. ἐκ 'Αβίδων [4], ἀλλὰ καὶ ὁ θεῖος λόγος. καὶ πολίτης [5].
'Ασὶ [6]. ἐλαία ἡ ἐν ἀκροπόλει, ἡ καλουμένη Πάλλαδος, ἢ χθαμαλότης.
'Ασιτεῖ [7]. ἀδυναμεῖ.
'Ασκιὸν [8]. δύστον, χαλεπόν.
'Ασκῆνες. παλαίπυροι, δυσχεῖς.
"Ασκη [9], ἡ Φαρέτρα, ἤγουν βελοθήκη.
* 'Ασπὶ [10]. σῖτος.
'Ασπέλιον. ἄπιον.
'Ασπείλιος [11]. ἀοίδιμος.
'Ασπὶς [12]. ἄλκη.
'Ασσίους. ἀπατήτους.
'Ασσίηται αἶκαι [13]. τὰ ἄδυτα.
"Ασπγαι [14]. αἴγας. ἢ 'Αταγίας.
'Ασικοὶ νόμοι [15]. οἱ κατὰ τὴν 'Αθηναίων πόλιν. ἦσαν γὰρ καὶ ἐμπορικοί.
'Ασικὸν. πολιτικόν.
"Ασικτοι [16]. τὸ ἀνέπαφον χαλκίον. τὸ γὰρ κατακεκαυμένον ἐσίχθαι ἐλέγετο.
'Ασιλάζει. συμπεπαλεῖ [17].
'Ασῖον [18]. καλὸν, ἢ πολιτικὸν, ἢ ἐλαίαν, ἢ κεχαρισμένον.
'Ασίσχου [19]. ἄγλου σκιφεῖες, εἰς ὃ ἐξέχουσι πίσσαι καὶ θεῖον καὶ συπφόρια, ἤφισται, καὶ ἔνθα ἀφίρετο, ἔκαιε τὸ ἀφεσυχάνιον. ἔστι δὲ καὶ γένος λίθου, καὶ ξηρὸν ξύλον καὶ πεπισαμμένον.
'Ασφάλιος. γελοιοδὴς, καταπέλτας.
"Ασπασου. ἱππέων ἑβδομήκοντα [20];
'Ασυδον [21]. ἀλαλάδητον.
'Ασσῖσι. πολίταις.
'Ασυχεύσασθε [22]. μὴ ἔχοντα δεχάς.
'Ασυμου [23]. ὁ μὴ διαμάθου λέγων. Σοφοκλῆς 'Αχελοΐῳ.
'Ασὺν [24]. πολίτιον. ἢ πυκνόν.
"Ασυον [25]. ἀμπόν [26]. μεγαλόστομον.
'Ασύξεται [27]. οἱ γὰρ μὴ ἀφοσκοῦντες, ὅτι δὲ ἡ ἀλαλοδαπὴς γεγονότες. οἱ δὲ, τὰς ξένας μὴ ὕβρεις, ὅτι τιμὴ δὲ ἀστὲς γενομένους.

'Ασφ

1. 'Ασιφατὴς.] Jovis cognomen apud Hom. *Il.* Α. 580. &c. Lucian. *Timon.* sub init.
2. 'Ασπφὸς.] Id est, *stellatus.* 'Ασπφὸς. G. Cave quid mutes. Sic Eurip. *Phœniss.* ϒ. 131. 'Αστφαὶς τὸ γεγραμμένον. Schol. præter alia: 'Ιστέον δὲ καθόλου ὅτι πᾶν ποικίλον, &c. deinde: ἀστφαὶς δὲ καὶ ἀστραπὴ ἐπὶ τῶν γεγραμμένων ἢ ἀπτῶν. εἰσὶ δὲ καθόλου ἄπλα. Confer vocem in *Ione* ϒ. 1078. & *Hippol.* ϒ. 851.
3. 'Ασίρων τίθεται.] Vid. Suid. in 'Ασίρων.
4. 'Ασυ. - - - ἀπὸ 'Αβίδων.] Supple μόνον. HEINS. Lego, ἀπὸ 'Αβίδων μόνον, *non Athenæ solum.* Nam Athenas quidem καθ' ἕτερον nomine ἄστυ olim designatas fuisse quis nescit? KUST. Vid. inf. post 'Ασυφ, bis, & post 'Αστφαὶς, ibique *Not.* Ordo tamen requirit 'Ασὺ, quomodo legendum censet h. l. Cl. *Abresch.* Forte conjungendus hic articulus cum sequente.
5. Καὶ πολίτης.] Adde ὁ ἀσὺς. SOPINGIUS. Supple 'Ασίς. Vid. inf. 'Ασυ suo loco. KUST. Forte: 'Ασὺ ἡ πόλις, —— ἢ πολίτις. ABRESCH. Conf. *Not.* seq.
6. 'Ασὶ, ἐλαία ὁ &c.] Conjunge: 'Ασὶ ἐλαία. VALES. HEINS. IS. VOSS. 'Ασὶ, i. e. ἡ πολίτις, *civis.* An scribend. 'Ασὶ, ἤγουν; Inferius: 'Ασὶς· πολίτις, πολίτης. O. Vid. Meurs. *Cecrop.* p. 63. & *Att. Lect.* p. 177. SCHR. Illud κατὰ πολίτης, quod hæc verba antecedit, subjunge τῇ χαμαιλεύσῃ, & corrige, κατὰ πολίτης. 'Ασὶ enim dicebatur civis, non 'Αθηναῖος: quia Deæ nomen fœminis tribuere cæteris verebantur Athenienses. HEINS. 'Ασὶ, ἐλαία ὁ ἐν ἀκροπόλει, olea in arce. alio nomine ἱερὰ, & παίωνος, ubi vide Hesych. VERWEY. Scrib. 'Ασυ. cum accentu in ultima. Eustath. ad *Odyss.* Α. p. 1383. Ἔλεγον δὲ 'Ασὶν ἐλαίαν τὴν ἐν ἀκροπόλει, τὴν ἱερὰν. Conf. inf. v. Πάλλαφος. KUST. Conf. Pollux. l. IX. *segm.* 17. ibique Interpp. & sup. in 'Αθηναία. Non tamen Cl. *Heinsio* concedo quæ notat ad verba ἡ πολίτης. Simplicius enim his suo loco relictis interficitur 'Ασίς. Ita infra post v. 'Ασυάσασα: 'Ασυ, ἀσὺς, πόλις, πολίτης. Conf. v. 'Ασῶσι, & v. 'Ασὶς.
7. 'Ασῶσι.] An pro 'Αδυνᾶι KUST. Vid. sup. 'Ασιτεῖ, & inf. 'Ασχαλᾶν.
8. 'Ασκιὸν.] Scrib. "Ασκιον. Vid. Etymol. [& Suid.] HEINS. H. STEPH. *Ind.*
9. "Ασκη ὁ Φαρ.] Ab ἄω, ἤγω, φίημι, i. e. φαρέτρα. O. Mellus pro 'Αίσσω, ab 'Αίσσω, ὁρμῶ. Vid. 'Αίσσω. Vel quasi 'Αστρὴ, Idem quod 'Αστρὶς, διχαλὸν ἄκρον. IS. VOSS. Notandus locus Ulpiani in Demosth. *Olynth.* III. p. 29. C. ubi narratur de Philippo, in oppugnatione Methones Asteren quemdam Methonæum militem interfecisse hastili: 'Αστὴ Φιλίππου διαπάσσαν τρυφὴ βέλος. eoque confecto, forte fortuna oculum Philippi tetigisse. Vide locum, quem forte respicit Noster, quando 'Αστὴς, ὁ φαρέτρης, &c. exponitur.
10. * 'Ασπὶ. σῖτος.] 'Ιστέον 'Ασπὶς ὕλη. ex nostra conjectura. MAUSSAC. L. 'Αστρὶς. IS. VOSS.
11. 'Ασπείλιος.] II. Petr. II. 14. ψυχὰς ἀστηρίκτους. Quo forte respexit.
12. 'Ασπὶς.] Vid. Suid. & Schol. Sophocl. *OEd. Col.* ϒ. 123. Conf. sup. 'Ασφάλιον, & Suicer. *Thes.*
13 'Ασσῖσι αἶκαι.] Conjunge: 'Ασσῖσι αἶκαι. HEINS. Ita Schrev. Ed.
14. "Ασπγαι. αἴγ. ἢ ἄστρ.] Forte: 'Αστραγάλους, ἄστρους, ὁ ἐστὶν ἄστρα. Latine dixeris *talleolos*: de quibus Festus Pompeius. & Jos. Scaliger. SOPINGIUS. Etymol. 'Αθίλιγμα. - - - ἀπὸ τοῦ αἴγας. ἴσως, 'Αστρίγας, παρὰ τὸ 'Αστραγας ἄπαν. Legendum igitur pro αἴγας, αἰγὰς. PERGER. L. 'Αστρίας, αἴγ. &c. IS. VOSS. Vid. v. 'Αστραγάλους, & "Αστραι; & Etymol. M. in "Αστραι: apud quem pro 'Αθίλιγμα, forte 'Αστρίγιον legendum. Idem ex alphabeti serie urget Sylburg.
15. 'Ασικοὶ νόμοι.] Unde in Suetonii *Caligula* [c. 20. ubi vid. Interpp.] *Attici ludi.* Et Athenæus citat Charicleam τὸν 'Ασικὸν ἀγῶνα. Turn. *urbanos* interpretatur, quod sint etiam rustici, l. XVIII. c. 5. SOPING. Conjunxi 'Ασικοὶ νόμοι, i. e. *urbanæ leges:* ut *Mauffacus.* Vid. Salmas. *de modo Usur.* p. 137. Moll. ad Longum p. 106. & inf. in Πολιτικὸν.
16. "Ασικτον, &c. ἀπυρόπλαστον.] Vide in *Ἐπιμηθέα ἀίκιον*, SALMAS. L. ἀπυρόπλαστα διαπύρῳ. Vid. Harpocr. Etymol. Polluc. [III. 85.] alios. HEINS. 'Ασικτὸν. τὸ ἀνεπάλαιστον χαλκίον. MS. Schol. in Lucian. BRUNO. Corrige Suid. apud quem 'Αστὶ * pro 'Ασικῶν. IS. VOSS. Vid. Mauffac. ad Harpocr. coll. Kuft. ad Suid. v. 'Ασικὸν.
17. 'Ασιλάζει. συμπεπαλεῖ.] L. συμπεπαλακὸς. PERGER. Inf. Στιλάζει. ἐδάπτει. Στιχάζει. σκάζει). Στὺξ. ἀδύναμος. An 'Ασιχάζει? Vid. sup. v. 'Ασπιλάζει. cum eadem interpretatione.
18. 'Ασῖον.] L. 'Αστὸν. Et huc retrahe, quod inf. legitur: 'Ασίου. γελοιοδὲς, χαρ. IS. VOSS. Vid. sup. in 'Ασὶς. Conf. Etym. M. & *Not.* in *Gloss. N. T.* p. 68. Addo Plutarch. *Sympf.* I. 4. p. 620. D. ubi οἶνοι ἀστῖοι. De voce κεχαρισμένον vide *Not.* ad v. Χαρίεντα.
19. 'Ασίσχου.] *Malleolus.* SCAL. Olim in oppidorum defensione utebantur pice, fulphure & tæda ardente, vafis & ollis inclusis, ad quas etiam ἀσίσχου Hesychii referre licet: qui dicit, vas esse rotundum, in quod infundentes picem, fulphur & ftupam, emittebant, & quo deferebatur, adurebat omnia. Quod fuis finem additur, esse ἀσίσχου λίθου, præstaret forte mutari in ξύλου. [*Asbestus*] quia ftupa, vel linum, fovendo & continendo igni magis conveniat. FUNGER. *Malleoli incendiarii.* Vide Festum h. v. & Scalig. ibi. MAUSSAC. Vid. Polyb. SOPINGIUS. Conf. if. Casaub. in Æneæ *Poliorc.* p. 180.
20. 'Ιππέων ἑβδομ.] Videtur excidisse vox πεζῶν, vel simile quid. KUST. Sæpius tamen Superlat. & Positiv. permiscet.
21. 'Ασῦδον.] Legend. "Αστδον. Vid. in Στδὸς. SALMAS. L. 'Αστεῖον. IS. VOSS. Series literarum requirit 'Αστῶσι quæ & vera lectio est. Vid. inf. v. Στδὸς, Στοιβάζων, Συβαστμάτων, & Συφεδζῶν. KUST. Conf. in v. Στμμαστον.
22. 'Ασυχεύσασθε, μὴ ἐ. ἀ.] An 'Ασυχεύσατε? H. STEPH. *Ind.* SUICER. *Thes. Eccl.* L. 'Ασυχείσθε, τὰ μὴ ἔχοντα δέχεσθαι. HEINS. KUST.
23. 'Ασυμου.] Glossæ: "Αστμα. *Inane.* Hinc forte Belg. *ftom.* Alio sensu utitur Sophocl. *Electr.* ϒ. 726.
24. 'Ασὺν. &c.] Forte: 'Αστὺν. πολίτην. † "Αστυ. πολιτικὸν, μεγαλόστομον. SOPING. A πόλις, πόλεως, πολίτης, ἀστὺς. G. Vid. Λαὸς. IS. VOSS. Poftremum πυκνὸν pertinet ad Νοστὶς, quod Hefych. hic fupina negligentia cum 'Ασὶν confundit. Vid. inf. v. Νασὶν, ubi eadem interpretatio. KUST.
25. "Ασυον.] In Æsch. *S. C. Theb.* Critici illuftrant per κακοφώνως. ABRESCH. Vid. *Not.* præc.
26. 'Αμπὸν.] Scrib. ἄστυον. HEINS. Scribend. ἄμπυον, *abdominosum.* PERGER. In ἀμπὸν mendum hic agnoscit *Florent.* fed non tollit. WOLF. *Anecd. Gr.* Est vox nihili, & non nisi litura fananda, quæ nescio quomodo huc irrepserit. KUST. Omnino videtur ἄλυσον legendum, cum *Il. Voſſio.* Nam ΑΑΥΣΟΝ facile in ΑΜΠΟΝ mutari potuit. Infra: Στὺξ. στυγνὸς. Et: Στυγνὸς. λύπη.
27. 'Ασύξεται.] Vid. Eustath. *Il.* Γ. p. 307. SOPINGIUS. KUST. Quando dicit, οἱ γὰρ μὴ ἀφοσκοῦντες, addendum vel

'Ασίφυγος [1]. μὴ ἀγαπῶντας πάς.
'Ασκεών. μέγα, καὶ Ἀλεξανδρίδης.
'Ασὸς [2]. πολίτης, πολιτικός.
'Ασσυῆ. ἀκαταστάθμητα.
'Αστερίη [3]. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον. ὃ κεφαλῆσιν αἱ χαλιναὶ ὁδεύουσι. πίθηκος δὲ καὶ ὅτι τῶν ἀναβατικῶν ὄνων. οἱ δὲ χαλινὸν τὸ πλεῖον ἢ, τὸν σωματηρὸν ἡμίονον ἢ ὄνον ἔλεγον. οἱονεὶ δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωματηροῦντα ὑποζυγούντα. [4].
'Αστερ. 'Αθηναῖοι τοὺς ἀστέρας [5].
'Αστοβαλίζειν [6]. ἁμαλίζειν, θιγγάνειν.
'Αστοβόλος. ἀσύμφορος [7]. ἀσφαλές.
'Αστοβολίζειν. ὄργανόν τι, ὡς Διόφαντος [8].
'Αστραγάλας. τὰς ποιητὰς κυίας. καλουμένας κυίας [9].
'Αστραγάλη. ἡ τῶν ἱερῶν [10] ῥίζα. ἢ καλουμένη κύαμος.
'Αστράγαλον [11]. τὸ σφόνδυλον. καὶ τὸ ὑποκείμενον τῷ σκέλει.

"Αστρα [12] δὲ καὶ ταραχίδια· παρέχει δὲ πλέων νύξ Τῶν δύο μοιρῶν, τεταρτημόριον δ' ἔτι μοῖρα λείπων). ἵνα εἰς τρεῖς μοίρας ἀξιωτέον, καὶ τὸ πλέον, ἀντὶ τοῦ πλήρης ἀκουτέον, ἵνα ᾖ, ὅτι πλήρης τῶν δύο μοιρῶν ἡ νὺξ παρελήλυθεν.
'Αστραπὴ [14] δ' ἄεμα[illegible]. 'Αθηναῖοι.
'Αστραπῶν. ὑποβλέπων.
'Αστραπεῖν [15]. ἀθυμεῖαν.
'Αστραλίαν [16]. ἡ Θρᾴκα. Αυδοί.
'Αστραλός. ὁ ψαρός, ὑπὸ Θετταλῶν.
'Αστραπαῖοι [17]. ἄνεμοι πίπτοντες, ἀφ' ὧν ἀστραπαὶ γίνονται).
'Αστράπτει δ' ἄεμα[illegible] [18]. 'Αθηναῖοι, ὁπόταν δ' ἄεμα[illegible] αὐτοῖς ἀφαίρεμα, ἔπεμπον εἰς Δελφοὺς θησαυρὸς [19], τοὺς λεγομένους Πυθιαστάς [20].
'Ασφυξία. σκληρός. Σοφοκλῆς Μυσοῖς.
'Ασφαφὲς [21]. ἄπιστον. ἀσφαλές.
'Ασφάλη διὰ πυκνός [22]. ἀντὶ τοῦ, δ' ἄεμα[illegible].
'Ασφιξίας. ἀσφυξίας [23].
'Ασφιτον. ἄπιστον [24]. ἀφθόν.

[1] vel subintelligendum est, τῇ πόλει. Eustath. ad *Iliad.* Γ. [p. 405. *Ed. Rom.*] 'Ασίφυγοι, οἱ ἐκ φυγόντες μὲ ἀφῦν, ἀπὸ τοῦ ἔχειν καὶ ἀναπόδους διώξεις. & deinceps: *Παυσανίας* δ' οὕτω 'Ασύφυγον ἴσως φησὶ· 'Ασύφυγοι, οἱ ἧττον ἀφευκτοῦντες τῇ πόλει τὸ ἀνίκατον, οἷα οὔτις ὁ πολίτης. I. BOS *Obs. Crit.* p. 157. Mallem subintelligere τῇ ἀτῇ, quod in voce 'Ασύφυγος latebat. Schol. Æschyl. *Supplic.* ϒ. 361. 'Ασύφυγον. ἢ τῶν μὲ ἔχειν, ἀφεύκτως ὁ συναναγκάζων τῇ ἀτῇ. Ad quem locum Erudit. Stanlejus Hesychium citans acuit antepenult. (ut exhibui) 'Ασύφυγος, ut est apud Eustath. dein pro ἴσῃ ὁ ϒ, legendum conjicit γῆς. Sed in ἀκόλαστα, ἀπειρία, ξένα &c. sæpe per ellipsin reticetur ὁ γῆ, ut notum est. Inf. 'Εν' ἀκολάστῃς, ἴσῃ ξένοις. Posterius hoc est in v. Ἀλεξιφάρμακον, & in Schol. Hom. *Od.* I. 65. Conf. Reinef. *Var. Lect.* p. 418. fin. & vid. inf. v. 'Ασυφίων, & Polluc. III. 60.

[2] 'Ασίφυγος.] Conf. Suid. Respicitur locus ad *Rom.* I. 31. ut bene vidit Pricæus ad II. *Tim.* III. 3. ubi τοῦ corrigit, pro τοὺς, in fine. Recte. Sic enim Glossæ ad locum priorem. Conf. Suicer. *Thes. Eccl.* .

[3] 'Ασὸς.] Vid. Steph. in 'Αλῶσις. SCHR. Vid sup. in 'Ασίφυγος, & 'Ασύ. Lex. Reg. MS. 'Ασύς, Σωφρονίς.

[4] 'Αστερίη.] Harpocrat. p. 52. Æschyl. p. 317. Martin. p. 87. SCHR. Vid. Ulpian. *Enarr.* p. 184. A. Polluc. VII. 186. Hellad. *Chrestom.* p. 16. *Ed. Meurs.* Salm. *de Cruce*, p. 521. 522. G. J. Vossii Etymol. in *Asbara*, Kust. ad Suid. & Bergler. ad Alciphr. p. 241. Conf. v. Ἐπιστρώς. Arcadius Grammaticus ineditus: 'Αστερίη. εἶδος ἁμάξης. Lex. Reg. MS. 'Αστερίη. τὸ ὑποζύγιον.

[5] Συναναγῶν ὑποζύγιον.] Hisp. *Mulo de filia.* Horat. [L. I. *Sat.* VI. 104.] *mulum curtum* vocat. BRUNO. Vid. Aristoph. Grammaticum apud Eustath. [p. 1625.] Apud Demosth. pro *filia curali*: ἐπ' ἀστερίου ἐχούσῃ. *orat. cont. Midiam*, p. 357. HEINS. ἐπ' ἀστερίου ibi legitur p. m. 404. Vid. Ulpian. *Enarrat.* p. 184. Schol. Æschyl. in *Supplic.* ϒ. 293. 'Αστερίου λίνου) ὁ συναναγῶν ἡμίονος. Sic & Mœris Attic. Voces συναναγῶν & συναναγῶν ignorant Lexica.

[6] Ὑποζυγοῦσι.] L. ὑποζύγια. G. Sic & *Bruno*, qui ἴσοι pro ἴσαι. Conf. omnino H. Steph *Ind.*

[7] 'Ασύφορος.] L. ἀσύμφορος. HEINS. BRUNO. 'Ασφ & ἀσύμφ quo modo alias distinguantur, docet prater alios Basil. T. I. p. 582 A. Conf. Ammon. Pro ἀσύφορ, ἄσφορ invenias in Pind. *Olymp.* I. 9. ubi, si Hesychium audieris, minus consulte Scholiastes reprehendit id propter Poëtam. ABRESCH. ἀσύφορ recte Hag. & Leid. Vid. inf. in Θρέμα, sub fin. Lexici.

[8] Ἀστοβολίζων.] L. 'Αστοβαλίζων. SALM. HEINS. IS. VOSS. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* ob alphabeticam seriem, & Etymologi auctoritatem. Consentit *Kusterus*. Non displicet tamen 'Αστοβολίζειν, q. ἀστοβόλα ποιεῖν, *complanare*. Ita corrigit Excellentiss. *Exech. Spanhemius*, *de Usu & præst. Numism.* T. II. p. 187. Vox ipsa legitur apud Æschyl. l. c. & sequitur mox 'Αστοβόλως, quod hinc forte defcendit.

[9] 'Αστράγαλας.] Malim ἀστραγάλους. Infra: 'Αστραγάλη. ἀστράγαλος, ἀσφαλές. GUYET. Etymol. 'Αστράγαλος. ὁ ἀστράγαλος. Postrema notio ἀσφαλὲς, est confectaria. Ut quando Plutarchus alibi καυλὸν ἀστραγάλου dixit, quatenus *non detortus* est, etiam est ἀσφαλὲς, *qui non fallit*.

[10] Διόφαντος.] Διόφαντος legend. SALM. SOPING. 'Αστραγίσας, *chorobates*, seu potius *chirobates* Vitruvii. IS. VOSS.

[11] Καλουμένης κυίας.] L. κυάμου. KUST. Vel præpone: ἡ 'Αστραγάλου. Vid. v. seq. Ne dicam, sæpius casuum varietatem in Hesychio occurrere, maxime quando brevitatem sectatur.

[12] Τῆς ἱερᾶς ῥίζης.] Forte ὁ λιθὸς ἢ ἱερᾶς ὑσμίνης, linea sacra in κυβέλοις. Vide *Notas* ad Hesych. SOPINGIUS. Scrib. ἢ ἴριος, i. e. *iridis*: plantæ nimirum ita dictæ; cui etiam nomen erat ἀστραγαλὸς, vel ἀστραγαλίτης. Vid. Bod. à Stapel ad Theophr. *Hist. Pl.* VII. 12. p. 868. Conf. etiam Inf. v. Λόφος. KUST.

[13] 'Αστράγαλον.] Respicit *Iliad.* Χ. 466. ubi Schol. 'Αστράγαλον, τὸν τῆς σφονδύλου. Apollon. Lex. MS. σφόνδυλον scribit; quod infra vide. Conf. Suid. & sup. in 'Αστερ.

[14] 'Αστρ &c.] Est locus *Iliad.* K. 252. 253. quod præter *Schrev.* observaverat *Scipingius*. Pessime *Schrev.* mox pro τελεῖται *Junium* πελεῖται correxisse dixit. In Ed. Ald. & Flor. τελεῖται legitur; pro quo *Junius* procul dubio τελεῖται rescripsit: ut *Bruno*. At pro πλεῖον repositi πλέων, ut est apud Hom. Scilicet ex collisione harum literarum, in πλέων νὺξ, alterum τ excidcrat in prioribus Edit. Lege Schol. ad *l. c.* prolixiora. Cogita vero, an non Hesychius hanc ῥῆσιν subjecerit voci 'Αστρ.

[15] 'Αστραπὴ δ' ἄεμα. 'Αθ.] An de Jove de curru fulminante intelligendum? Inferius: 'Αστράπτει δὲ πυκνὸς, ἀντὶ τοῦ, δ' ἄεμα[illegible]. Πυκνὸς, πυκνὸς, locus Athenis, trajectione πυκνὸς. Hic πυκνὸς τοῦ ἄεμα idem esse videtur. G. Hanc & seq. vocem intra ponendam scribit *Is. Vossius*. Vir Doctus in *Cod. Westf.* quædam hic deesse putat, quæ ex inferioribus supplenda sint. Parum abest, quin delenda confitear hæc verba; quia mox totidem literis sequitur: 'Αστράπτει δὲ ἄεμα[illegible]. 'Αθηναῖοι &c. ubi plenius & clarius hæc explicantur. Iδιαm vero glossam scriba festinans hic inchoaverat (quando pro 'Αστραπὴ legendum 'Αστράπτει) postea errore cognito reliquit, ne litura codicem macularet. Alioquin dicendum, in 'Αστραπὴ δ' ἄεμα. 'Αθ. compendium latere parœmiæ, quam mox integram exponeret. In v. seq. 'Αστράπτειν, respexit *Il.* B. 353.

[16] 'Αστραλίαν. Vid. sup. v. 'Αυδοί.

[17] 'Αστραπαῖοι.] *Thracem.* Thracea enim natura indociles, nugaces & barbari. Vid. Aristoph. *Ran.* ϒ. 690. [ibique Schol.] PERGER. 'Αστραπαῖος, Στρυμόνιος, vel Τερμόδων, Thrax, confector & lictor a Lydis. Vid. Τερμόδων, & Τερμλαῖ. A Trallibus, Thracia & Illyrici populo. Hinc, ut puto, *Trallenses* dicti, & *Tralliton* oppidum. IS. VOSS.

[18] 'Αστράπτει.] Vid. Aristotel. *Meteor.* I. II. c. 6.

[19] 'Αστραπὴ &c.] Quid sit ἀστράπτειν δ' ἄεμα[illegible], vide Eustath. p. 266. & Διόμεια[illegible] infra. HEINS. Vid. sup. 'Αστραπὴ δ' ἄεμα. & Strab. l. IX. p. 404. Conf. Meurs. *Rel. Attic. cap.* IX. p. 40.

[20] Θησαυρὸς.] Id est, legatos sacros, sive qui religionis causa aliquo mittebantur: de quibus vide Harpocr. & Suid. v. Θησαυρὸς, itemque Illustr. Ez. Spanh. ad Callim. p. 514. sq. KUST. Conf. inf. *Not.* ad v. Θησαυρός.

[21] Πυθιασταὶ.] Sic Δηλιασταὶ dicebantur Σταφυλοδρόμοι, qui ab Athenienſibus quotannis ad Apollinem Delium mittebantur. Vid. Ez. Spanh. loco laudato. KUST. Eustath. [*l. c.*] Πυθιασταὶ. HEINS. ABRESCH. Item Strabo *l. c.* & Steph. Byzant. v. Πυθώ. Conf H. Valef. ad Harpocrat. v. Δηλιασταί. Quando vero *Salmasium* Πυθιασταὶ, pro Πυθιασταὶ, scribere notat *Schrevelius*, forte lemma pro emendatione accepit, ut sæpius.

[22] 'Αστράπτει δὲ πυκνὸς.] Leg. δὲ Πυκνὸς. SALM. SOPINGIUS. A Πυκνὸς, locus Athenis. GUYET. L. Πυκνὸς. Πυκνὸς fuit forum, seu platea ampla Athenis, ubi populus audiebat Rhetorum fusiones. Centies erratum est in ea voce apud Auctores. PALMER. Sumtum ex Comico quodam, qui ἀστράπτειν δὲ πυκνὸς, vel potius δὲ πυκνὸς, dixerat, alludens ad proverbium ἀστράπτειν δ' ἄεμα[illegible], quod paulo superius exponitur. KUST. Vid. Meurs. *l. c.* & Guyet. ad v. Ἀστραπή. Conf. inf. v. Πυκνός.

[23] Ἀσφιξίας. ἀσφυξίας.] Forte 'Αστραλείας. SOPINGIUS. L. 'Αστραπείας. ἀστραπείας. IS. VOSS. An *Aristophanes* hic latet? Sed nihil adfirmo.

[24] "Αστιτον.] L. ἄπιστον. Ita & *H. Steph.* in *Thes.* T. III. p. 1080. Vid. inf. *Not.* in 'Αστίβητον. Cl. *Kusterus* referendum censet ad 'Αστίβητον, quod habes supra cum eadem interpretatione.

'Αφλωίς. δύσβατος [1]. σκαιόν. ἐξύ.

"Αφρες [2]. ἀφρόγαλα. "Αφριχα, τὸ αὐτό.

"Αφυλλον [3], ἢ ταχύλογον. ἔνιοι δὲ συσφαμμένον, ἢ δεδονημένον.

'Αφυλολήτες. τοὺς ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλομένους.

'Αφυσολυβῆναι [4]. πόζαι τινὶ καταχεῦναι. ἐπὶ τῆς παιδίων [5].

'Αφυσβόλας [6]. ὀρθρεχῶς.

'Αφυσβόλιον. ὃ Ἰταλίᾳ. ἔνιοι δὲ, τὸ δεδονημένον. ἢ 'Αφυβόλιον [7].

'Αφυσβόλον [8]. ταχύ. συσφαμμένον. ὀρθρεχῶς.

"Αφυσις [9] σημαίνει. μακρὰν ὁδὸν καὶ ἐρήμην βαδίζειν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πλοίων.

'Αφυσολύγων. γαυθλιολόγων.

'Αφυφαίς. λαμπρόν, λευκόν.

"Αφυ. πόλις [10]. ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀήσασθαι.

'Αφυάναξ [11]. ἰχθύς τις οὕτως καλεῖται. καὶ ὁ τῶν "Εκτορος παῖς.

'Αφυάπασα [12], 'Ελένης ἀφοίπαινα. ἵπερ πρώτη ἐξεῦρεν 'Αφροδίτῃ, καὶ ἀκίλασα ἁρμαῖα.

"Αφυ. 'Αχαΐς [13]. πόλις, πολίτης.

'Αφύγειτον. πλησιόχωρον.

'Αφυγαίπον. τῇ πόλει γειτνιῶν.

'Αφυδάμεια. 'Αχαΐας γυνή.

'Αφυλάζῃ [14]. λυπεῖ μᾶλλον κλαυθμοῦ.

'Αφυλίς [15]. φυτόν, ὅθεν ὁ ἰξός.

'Αφυλόν. τὸ τραχὺ ἱμάτιον, καὶ φαῦλον μιλήτιον [16], καὶ ἀναυδές [17].

'Αφυνόμων [18]. ὁ διοικῶν καὶ τὸ ἄφυ.

'Αφυόμεν. ἡ Χρυσὶς, ὑπὸ τῆς νεωτέρων.

"Αφυ νυμφίων. ἢ Σάμιον 'Αταρνέων [19], ἐπὶ ὕπ-

νου.

1. Δύβδιτον.] H. Steph. *Ind.* Δύσβδιτον exhibet, sequutus Ed. Hagen. Conf. in v. Αἰλίπους, post Αἰλών. In Leid. est Δύσβδιτον. *Is. Voss.* Δυσβίδιτον, vel Δυσπῶν legit. At Δύβδιτον est vera lectio. Vid. Inf. v. Στρλωίς. Sequentia deinde me monuit Cl. *Hemsterhusius*: „ 'Αφλωίς, δύσβδιτον, priores Edd. „ quod vocis, quam interpretatur, potestati non convenit. „ Eorum quæ reponit *Vossius*, alterum est Græcum, alterum δυσπῶν inusitatum plane. Tu Δύβδιτον esse verum ne „ dubita: Δύσβδιτος *morosus*, *asper*, *intractabilis*, talisque „ omnino, cui σκαιὸς optime jungatur. 'Αφλωὶς & σφλωὶς *scabrum* & *rigidum* proprie significant: unde ad rau„ cæ ingratæque vocis asperitatem, quæ aures radit, transferuntur. Στρλωὶς δὲ φωνῆεν, Antipat. *Antibel.* III. c. 22. „ *Ep.* 73. idque a Nicostrato fuisse notatum docet Etymol. „ in Στρλωὶς· ubi ἀναστωμύλμενον prave legi, pro ἀναστωμύλον, „ ex Apollonii Schol. cognosci potest ad *Arg.* II. 323. Hesychius diversus Grammaticorum interpretationes ignotæ „ Homero vocis in unum coëgit: quibus intellectis pronum est adjuvare Nostrum in 'Ερεῦναι, ἐγγερῶ, ἢ σαφῆ. Interserenda est litera γ, 'Εστγλωὶς. „ Hactenus Vir egregius. Δύβδιτον (unde Δυσβδίτειον apud Suid.) ignorant Lexica. Contrarium est Δίλιβδον, in v. Εὐθύμεια.

2. "Αφρες, &c.] Vid. Junium *Animadv.* II. 4. SCHR. Callimachus ζορὸς σοφοῦ τὸ ἄφρεμα dixit [apud Eustath. p. 1289. *in fin.*] SOPINGIUS. 'Αφρεμ, diminutivum ἢ ἀπὸ ῥίγματος. Callim. ——— δίκα δ' ἄφρεμα πάντα λαΐζει. Vid. Etymol. Pollux: καὶ τὰς ἀφρογάλας δὲ 'Αφρεμ ἀνόμαζον. HEINS. Callimachi vocem esse, patet ex allatis. Suid. "Αφρεμ. Scd vide Interpp. ad Polluc. IX. 99. H. Steph. *Ind.* & fup. in "Αστγγες.

3. "Αφυβόλας.] Scrib. 'Αφυβόλιον. SALMAS. Vid. mox 'Αφυβόλιον, & 'Αφυβόλιον. Sic ἀφυβόλια, & ἀπυβόλια, in Sylburgii *Saracenicis* p. 49. & 50.

4. 'Αφυβολολύβων.] Vid. Theophraft. *de Cauf. Plant.* V. 11. & Etymol. M.

5. 'Επὶ τῆ παιδίων.] Addit Etymologus: κυρίως ὃ τὰ τῆ δένδρων καθελκυθῆς ἐπὶ τῶν ἐπιβαλὸν ἢ κωπῆ. Ubi pro ἐπὶ, lego ὑπὸ. KUST. Non male Etymologum corrigit Vir Cl. Sed ut ἐπὶ τῶν ἄρρ, ἐπὶ τῶν ἴπ, &c. æque dicitur ac ὑπό, *sub*, ita forte & ἐπὶ τῶν ἐπιβαλὸν &c. retinere queas. Vide quæ notavi in *Observ.* ad *Alt. Apoll.* III. 1.

6. 'Αφυβόλεως.] Etymol. 'Αφυβολίως, & Platonem hac voce usum fuisse docet.

7. 'Αφυβόλιον.] L. 'Αφυβόλεων. SALMAS. Vid. fup. v. 'Αφυβόλας.

8. 'Αφυβόλον.] L. 'Αφυβόλεων. IS. VOSS. Vid. 'Αφυβόλως. Etymologus: 'Αφυβολίως, σύντομος. Πλάτων. οἱ δὲ ταχίως.

9. 'Αφυσις σημαίνει.] Agnoscunt Diogenian. [II. 66.] & Suidas [in 'Αφυσιορία] inter adagia. VALES. Vide in *Tyran. OEdipode* Sophoclem: 'Αφυσις τὸ λοιπὸ ὑπαπτερύσθου χρόνου. HEINS. 'Αφυσις σημαίνει, sive, ut Lucian. in *Icaromenippo* [*fub init.*] loquitur, καθάπερ οἱ Φοίνικες ἄφυσις πεπλωκότες τὸν αἰθέρα, est *longam & vastam viam ambulare*. Conf. Schol. Soph. ad *OEdip. Tyr.* ϛ. 805. Florus L. III. c. 5. de Pompejo: *Ut in Septentrionem Scythicum iter tanquam in mari stellis secutus, Calebos cecidit.* PERGER. [*emendatum paullo.*] Vid. Eustath. p. 1535. Erasm. *Adag.* I. 5. 57. *Stellis fignare*; & inf. v. Διαστειλαμένη. &c.

10. "Αφυ πόλις.] Etsi ἄφυ & πόλις videantur quibusdam ἰσοδυναμοῦντα, tamen veteres alterum ab altero distinxisse notat Eustath. in *Iliad.* P. [p. 1100.] ubi hæc verba Poëtæ: [ϛ. 144.]

Ὀφρ' ἔτι τῶν ἵπποι τε πόλιν καὶ ἄφυ σαώσῃς.

Adscribam locum magni Scholiastæ· Ἐπὶ μὲν πόλιν καὶ ἄφυ σαώσῃς, ζητητέον, εἰ πόλιν μὲν λέγει τὰ κατοικούμενα, ἄφυ δὲ τὴν ἀκοίνωτον. ἢ καὶ ἀπάταλα. ἴζως δὲ καὶ ὁ Διονύσιος ὅφα πόλιν καὶ "Αφυ ὡς ἰσοδυναμοῦντα, ταυτολογῶν καὶ τὸ ἀλῆ τὸ ἀγνωτῶν. Οἱ δὲ παλαιοὶ φασι, πόλιν μὲν, τὴν πολιτευομένην, ἄφυ δὲ, τὸ τῆχθος. Istis quoad ἄφυ adstipulatur Hesychius, etsi aliquipollentiam tribuere videtur, quum τὸ ἄφυ ipsi etiam ἡ πόλις. FUNGERUS. Quid in urbe Athenienfi proprie ἄφυ diceretur, docet Strabo in *Attica* p. 273. [five 396. l. IX.] HEINS. Vid. fup. "Αφυ, post v. "Αστζι, & mox ante 'Αφυγαῖον, ut & inf. post "Αφυφρ. Etymologiam quam addit, (ineptam fane) habet quoque Schol. Apollon. Rhod. l. I. 696. 'Ετυμολογεῖ, inquit, Εὔμηλος τὸν λιβὸν, "Αφυ λέγων, ὡσεὶ τὸ ἀπαλὸν, ἐπὶ μετώπου τὸ κάτω] οἱ πόλεις. Conf. Etymol. M. & Schol. *Il.* Δ. 103.

11. 'Αφυάναξ. . . . 'Επὶ, πεῖς.] Vid. Hom. *Il.* Z. 400-403. ibique Schol. & Etym. M.

12. 'Αφυάπασα.] Sic dicta παρὰ τὸ ἄφυσι, quæ nempe deceret artem arrigendi: hoc eft ἄφυσι, apud Athenæ. Vid. Eust. Z. *Il.* p. 252. IS. VOSS. Vid. Scalig. ad Catalect. p. 203. SCHR. Pro ἀφροδίτῃ τῇ, legendum forte, ἀφροδίτης τῆ &c. Nam illa συσσίτιον aut ἀφροδίτῃ non prima invenit, fed ἁρμαῖα ejus, ἢ τὰς, ut loquuntur alii, ὡ τῆ συσσίτια καθαιρέσεις. HEINS. Conf. Suid. in fine ἀφρόδ. τῇ &c. retinere queas per Hendiadyn.

13. 'Αχαΐς, ἀχαΐς &c.] Scribe: "Αφυ. πόλις. 'Αχαΐς, πολίτης. HEINS. Ex quatuor vocibus binas conflaverat *Is Voffius*. 'Αχαιὸς, πολεμιστήτος. quod minime placet. Recte *Hemfius*: nec tamen neceffe. Vid. fup. in "Αφυ, poft v. "Αστζι, & inf. poft "Αφυφρ.

14. 'Αφυλάζῃ.] Vid. 'Αφαλάσσων. Utrumque a τάζω, τάλασσα. Vide Στίλβ. IS. VOSS. In Anacreontis *Od.* 56. (al. 58. vel 59.) legitur: Διὰ ταῦτ' ἀνάπαλάζω. Præterea ingeniose. Norunt Docti de hoc verbo certamina. *Barnesius* lie fychium citans emendat 'Αφαλάζῃ, pro 'Αφυλάζῃ. Hefych. enim infra: Νικοκλείας. ἀπαλαιωμένος καὶ πάλαι ὑφυσάμενος, καθάπερῶδες. quod non nifi ad παλαιὸν referendum. Supra etiam: 'Αφαλάσσων. ἀπαθύλιζεν. καλεῖν. quam vocem O. de Potter ad *l. c.* p. 244. cenfet aliam originem habere: nifi καὶ ἐπιβαλ' ἐπ' 'Αφαλάσσῳ fit pro φαλάσσῃ, ut ἀφαιρεῖς pro σαιρεῖς, &c. Porro noftrum 'Αφυλάζῃ aut aliam etiam originem habere, aut literas tranfpofitas effe, ut in ἀφαλίζω, pro ἀφαλλίζω &c. Saltem Barnefio non effe adfentiendum, ob literarum ordinem, cumque tot nobis ignota in hoc Lexico occurrant. Sic Ille. Unice vero mihi placet 'Αφαλάζῃ, neque aliter fupra legendum eft pro 'Αφαλάσσων, judice etiam peritiffimo *Hemfterhufio*. Verum præterea, quod & Barnefius & alios fugit, hîc pro λυπεῖ repone λάζῃ; ibi pro ἀναύδεσ, ἀφαλάζεσ; ut pluribus oftendit Vir Cl. modo laudatus ad Lucian. *Somn.* p. 7. Vid. fup. in 'Αναλάζεν.

15. 'Αφυλὶς.] Quia caret radice, & arboribus innafcitur. Plinio eft *ftelis*. [vel *aftylis*, l. XIX. c. 28.] Vid. Κρανεῖς, Τξίας, &c. & Στιλὶς. IS. VOSS. Conf. Bod. a Stapel ad Theophraft. l. VII. p. 779. & Euftath. p. 1283.

16. Μιλήτιον.] L. Μιλάτιον. GUYET. μιλάτιον. JUN. IS. VOSS. μιλάτιον eft in Hagen. Sed μιλάτιον probat etiam *Kufter*. quod eft diminutivum a μιλάτια, *pellis*.

17. 'Αναυδὲς.] Quod non tegat pudenda. Nam αὐδὼ, & σῦλα, ut l.at. *columna*, τὰ αἰδοῖα. IS. VOSS.

18. 'Αφυνόμων.] Sic Papinianus *Ædiles* vocat in l. 3. *D. de via publica.* [l. XLIII. *tit.* 10.] A Dione paffim 'Αγορανόμοι vocantur. Vid. Cicer. III. *de Legib.* SCHR. Quis fit 'Αστυνόμων, vide *Polit.* Ariftot. l. VI. c. 8. HEINS. Vid. Ulpian. *Enarr.* p. 236. Harpocr. ibique *Notas* Mauffaci, & in eas H. Valef. Adde Cl. Menag. ad Diog. Laërt. VI. 90. & omnino *Schediafma Nomico-Philolog.* cujus Auctor fub Ottaviani *Hammenfis* nomine latere voluit, adjectum Favorini Nomici *Observationibus in Gandilingianos Discursus*, p. 125. fqq. ubi plura de *Afynomis* & *Agoranomis*; cum quibus merito conferas Cl. d'Arnaud *Conjektur.* L. I. c. 18. Neque enim litem hanc meam fecerim.

19. Σάμιον 'Αταρνέων, &c.] Id eft, fub Polycrate fcil. GUYET. Locus hic eft, ut puto: Μοθεὶς δ' ὡς πᾶν μεγέθη διέπλεζε ἱερὸ ἄφυ νυμφίων. Schol. Homeri ad *Odyff.* ο. [ϛ. 71.] meminit; fed vox νυμφίων, quæ ibi aberat, a me ad-

ἐν ὕδατι ἐλήφθη.
'Ασυβίου '. οἱ μὴ ἔχοντες οἰκίαν ἐν τῇ πόλει ἢ οἰκίαν ἰδίαν. Τερεντῖνος.
'Ασυπολεῖ '. ἀγγελοφορεῖ. ἰχθυοφορεῖ.
"Ασυρος 3, πόλισμα.

'Ασφ

adjecta est. Vid. inf. ad *Μοθωνῆς*. & in *Πολίχνη*. SOPINGIUS. Barnef. hoc fragmentum *Num.* 113. sic exhibet: *τὸν Σάμον, ἀπὸ τοιούτου*. quafi aliud a præced. in quo *Σάμιος* addit. Pauwius p. 284. *μογίης* tantum omittit, præeunte Euftath. p. 1901. Dein p. 306. *Ἄσυ Νυμφίου* Inter fragmenta Anacreontica ponit, addens: „ Ob fontium copiam „ ita Samum vocabat, credo. *Guyetus* de Polycrate non „ male cogitat, qui nempe urbem fontibus & aqua perenni exornaverat mirum in modum, Princeps magnificus „ & opulentus. „ Quibus facile adfentior. In ceteris tamen non mihi difplicet *Sapngii* Nota, perperam a Schrev. omiffa; dummodo pro *οὐ* fcribas *οἱ*.

1. *'Ασυξίου.*] Vid. fup. v. *'Ασυξίου*. Pro *ἀκείων*, quod omnes Edit. habent, eum *If. Voffio* refcripfi *ἀείλων ἴδιον*. Sic Phavor.

2. *'Ασυπολῆ.* &c.] Hæ interpretationes aliorfum fpectant: nam τὸ *'Ασυπολῆ* convenire nequeunt. Verbum enim hoc longe aliud fignificat, nimirum *οὐ ἀπὸ ἀφροτείων*, vel *ἀπὸ ἀγυιᾶς*, ut recte exponitur ab Euftathio. Forte hîc excidit caput articuli, ad quod duæ illæ interpretationes referendæ erant. KUST. Lego *συκοφορεῖ, ἀχθοφορεῖ*. merces jumentis doffuariis feu clitellariis circumvehit, vicatimque diftribuit. PERGER. *'Ασυποῦ* legit *If. Voffius* ex Etymol. M. Sed *'Ασυπολῆν* adgnofcit Pollux l. IX. *fegm.* 17. & Euftath. p. 1409. *v.* 50. At melius de te merebor, Lector, fi tecum communicem quæ larga manu dedit Cel. *T. Hemfterhufius* in literis. En verba: „ Etymol. *'Ασυποῦ, συκοφορεῖ, τραγηλεῖ*. Hæc quin eodem pertineant, dubitare non licet. Ego jam dudum gravius aliquod in abdito latere vulnus fufpicabar. *'Ασυπολῆν* verbum commodum & ordini refpondens removeri non placet: notat autem, *in publicum prodire, per urbem, in foro fpatiari*. Thcopompus habet apud Athen. XII. p. 526. D. & Poll. IX. 17. quem fane diligentem fuiffe in Theopompeis dictionibus obfervandis animadverti. Satis itaque videtur congruere *'Ασυπολῆ, ἀγυιᾶφι*. nihil erat proclivius, quam ut interpretamentum, unica tantum litera diftans ab ipfa voce, peteret: contra factum eft in Etymologo: nam ifta fequentia, *ἀγγελοφορεῖ, ἰχθυοφορεῖ*, ad explicandum *'Ασυπολῆν* adhiberi potuiffe, quis fanus in animum inducat? Quare novum aliquod effe verbum quærendum apparet, cui explanando aptum fit *ἰχθυοφορεῖ*. Hoc ipfum adipifci datur, fi, quod in utraque Hefychii & Etymologi lectione rectum eft, conjunxeris: *'Ασυπολῆ. ἰχθυοφορεῖ*. At quid hoc eft, inquis, peregrini vocabuli *'Ασυπολῆ*? Rariffimum id quidem, inquam, neque tamen eo minus probæ notæ, ifto quæ in loco perquam appofitum. Eft autem *'Ασυπολῆ* primo *jugum* humeris utrifque impofitum, quemadmodum noftræ folent mulieres, quo onera fubleva facilius portantur: atque in *ferendis pifcium corbibus* ufus hujus machinæ vel præcipuus, ut difcere licet ex Simonidis epigrammate apud Ariftot. *de Rhetor.* I. p. 30.

„ Πεζὸν δ' ἀμφ' ὤμοισι ἔχων πτηνῶν ἀσυπόλιον
„ Ἰχθῦς ἐξ Ἄργους εἰς Τεγέην ἐφέρης.

„ Unde fimul intelligitur, cur *"Αφορμα* fint Hefychio *ἀσυπόλια*, *ἀσυπόφια*, *farcinæ humeris utrifque fuftentatæ*; in quo dubitare non debuerat H. Stephanus. Ab hoc initio certiffima mihi nata fuit Alciphronis emendatio I. Ep. 1. p. 6. cui fecum communicatæ, dum Amfterdami degebat, calculum adjecit Bergierus: *εἶδος δὲ ἰχθύος πλατύ, ἐφ' ᾧ τοὺς ἀστῶν καβαλλαντας ἀφορίσαντες, τοὺς ἀγοραίους ἰχθῦς ἀπολήψεσθαι, ἢ τοὺς ἐκατέρωθεν ἀπωκίσθαι ἐξηγήσαντες, ἀσυπόλ' ἂν Φαλαρὶς ἐκάλεσεν.* Eo pacto ordinem effe verborum conftituendum puto. Deinde ipfæ fifcellæ vel fportæ, quæ ab extremis utrinque jugi finibus adnexæ pendebant, *ἀσύπολα*. Euftathius certe [in *Od.* Σ. p. 1761. *v.* 23.] vel potius Ariftophanes Grammaticus, cujus auctoritate nititur, *κανοφόρους λέξεις* recenfens, in eo numero *ἀσύπολα* expofuerat, *σκαφίδα τι ἰχθυηρόν*. nec fecus Commentator Ariftotelis antiquus, *σκαφίδα* itidem appellari adfirmans, ob figuræ nimirum excavatæ fimilitudinem. Nunc videndum eft, an alteri loco Hefychii depravato remedium hinc comparari poffit: *Φίφημα. ἐς ἴσιν Ἄτταλος τὰς οὖ χαίνων πλακοῦντας· τὴν ἰχθυικὴ ἀζύγιον, οἷον σαυρίδα*. Primum *Φίφημα* fcribas an *Φίφιμα*, quod ufitatius, res eodem redit: utrumque nomen *ἀπὸ τοῦ φίφου*, a *ferendo* ductum, atque ac *φίφυσκος*. Tum in locum *ἀσύπολον* omnino *Ἀσύπολα* immigrare juffero; quæ quam fint opportunæ, & huic fedi convenient, nemo non nullo negotio fentiet. Equidem in Vegetio de Re Veter. *regulas* & *afteles* vocari haud ignoro, quas Græci Hippiatrici *κανεῖς*, *γνώμας* appellant & *κανονίζειν*, p. 197. 198. fracturis offium, quæ in fitum priftinum reducta funt, contrendis applicatas. Galliis illud nomen remanfit in *Afteles* vel *attelles*; de quo Menag. in *Diff. Etym. L. G.* Sed illæ quid ad Hefychium valeant, & *φίφημα* five *σκαφίδιον* e viminibus contextas, minime perfpicio. Meminit etiam ex

„ hoc Hefychii loco *ἀσύπολον* Jo. Meurfius in *Gloff. G. Barb.* „ Verum faepius ipfi, præfertim in hoc opere, contingit, „ ut Vir cereroquin infignis, non pari præditus judicandi „ facultate quam diligentia, voces commemorer, & correctionibus invadat, quarum poteftatem nequaquam fuerat affecutus. [Meurfium tamen fequitur Du Cangius.] „ Jam quidem, ut auguror, aliquanto familiarius illud *'Ασυκοφορῶν* cognolli. Si porro roges, quid ita longe fedibus fuis aberraus huc pervenerit, ego quidem cauſam dicere non tcoeor; in primis ubi hæ priſcarum fedium „ mutationes tam funt in Hefychio frequentes. nec tamen „ nulla proferri poteft: quam coim facilis eft tranſitus ex *ἀσύπολα*, in quod nomen corruptum *ἀσύπολα* abiiſſe vidimus, in *ἀσύλλα*. finge itaque *'Ασυλοφορῶ* ſcriptum alicubi fuiſſe pro *'Ασυκοφορῶ*, non poterat alio, quam hoc ipſo ordine collocari. „ Haftenus Vir perſpicaciſſimus, „ Cui merito mecum gratias habebis.

3. *'Ασυρος.*] *Πόλισμα*, & quidem *καπηλοφυκιῶν*, ut volunt. Callimach.

Ἢ δὲ διεξέζεσε μέγα πέφνῳ ἰφθίμῳ,
'Ασυρίῃ ἐπὶ πεδίοιο. - - - - - -

Vid. Etymolog. Nicander *Alexipharm.*

- - - τίλε χάσμα δυσίνδρομον ὠδῖνι·
'Ασυρίῃ τε Πεσσὸν καθερπύζῃσι δίδυτα. HEINS.

SOPINGIUS. *"Ασυρος* (Etymol. *'Ασυρίη*, cum accentu in ultima) pro *urbe*, vel *aprido*, non femel ufus eft Callimachus; ex quo præterea hoc fragmentum Suidas adfert:

"Ος τ' ἤμυτο εἰς ἄσυρον ἀγχιάλοιτο.

Cl. Bentlejus ad Callimach. p. 406. commode legit *ἄκρῳ*. Quod Ignoraſſe videtur, Suidam editurus, Cl. Kufterus; cum fenſum fragmenti hujus mutilum & obſcurum pronunciaret. Iterum de Colchis dicitur in alio Epigrammate, quod Strabo L. I. p. 46. exhibet, *num.* 7. *Ed. Vulc.* Verba intege adponam:

Οἱ δ' ἐπ' Ἰάσονι πόρε χάσματος ἱερσήν,
Λᾶαν ὑπὸ ξανθῆς Ἀφροδίτης ἐφθῶ·
'Ασυρίῃ καλέσαντο· τὸ δ' Φυγιάδων τις εἰσέτι Γρυλίῳ, ἀτὰς κείνην γλῶσσ' ἀνάμορα Πόλαι.

(Quæ poſtrema etiam leguntur l. V. p. 216.) Merito vapulat Caſaubono Vulcanius, vertens:

Illyricum remis emenſi, an LITTORA LÆVA
Flava ubi ſerpentes induit Harmonis
ASTYRON exſtruxere. ita Græcus nominat EXSUL;
Quam vocat illorum patria lingua POLAS.

Quibus manu ſua Theodorus Uchtemannus ſequentia adſcripſerat, quæ tecum communicabo, Lector: „ Mifere deceptus eſt Vulcanius. Nam *littora læva* fuiſſent Italiæ, „ non Illyrii. *'Ασυρος* vide p. 171. [ſc. *Ed. Vulc.* ubi fragmentum ex Etymol. allatum.] Sic [pergit] verto:

„ Littore in Illyrico ut placuit ſuſpendere remos,
„ Pulchræ ſerpentis marmora ad Harmoniæ:
„ Urbem conſtituere, appellet quam φυγάδων quis
„ Græcus; at illorum barbara lingua Polas. „

Cl. *Kufterus* in Notis Hefychianis nihil adfert, præter nuda Etymologi, Suidæ ac Strabonis loca, jam olim in *Mifc. Crit.* a me adducta, p. 274.

4. *'Ασυ. πόλει.*] Perperam *If. Voff.* *'Ασύπολε*, una voce. Vid. fup. poſt *'Αγεφαῖς*, poſt *'Αφανασσα*, poſt *'Ασῖζ*, poſtque *'Ασιλοῦν*.

5. *'Ασύπτη.*] Apud Polluc. p. 421. male *'Ασύλλη*. IS. VOSS.

6. *'Ασυστέφων.*] L. *ἀνατέφων*. SALM. JUN. ARCER. IS. VOSS. Simile vitium infra in v. *'Αχαλάσιν*.

7. *'Ασυφία. ἀσυσία.*] Ad *τὸν* forte. G. *Α τὸν. Συρφλὸν* enim *εἰρῆν*. SOPINGIUS. Vide in v. *'Ανεσίῳ*. Apud Athenæum *συαλὸς δυώρυξ*. ubi perperam Dofi *σύλλυς* legunt. SALMAS. Conf. fup. v. *'Αποσίφων*. Vide & Xenarch. apud Athen. L. II. p. 63. *fin.* Male *Salmafii* Nota fubjecta erat voci ſeq. *'Αυσφιλιτῶν*.

8. *'Αυσφιλιτῶν.*] Suidas ſimpliciter expl. *ἀλίτωσαν*. Habet uterque ex Xenoph. *Laced. Rep.* in fine, ubi *ἀυσφιλιτῶν παυσιλείαν* dixit. Fuit quum in Hefych. pro *ἀλίφορος* conjiciebam *ἀλίφοσσος*, i. e. *incolume, integrum*. Nunc omnia pro ſanis habeo, referoque ad notionem, qua *ἀλίφορος* notat *controverſum*. Itaque *ἀυσφιλιτῶν βασιλεία* erit *ἀλίφορος*, id eſt, *regnum quod quis quiete poſſidet, & de quo poſſidenti nulla movetur controverſia*. ABRESCH in *Mifc. Obſ. V.* I. p. 108. Lactaot. *de Falſa Relig.* I. 7. refert oraculum Apollinis, cujus initium ita declarat, quis, quidve omnino Deus eſſet:

Αὐτοφυὴς, ἀδίδακτος, ἀμίητος, ἀυσφιλιτῶν.

Ἀφάφοιν [1].
Ἀσύγκωτος [2]. Οὐκ ἔχων συγκόμιλλα.
Ἀσύγκριτος [3]. ἀνόμοιος. ὑπέρογκος.
Ἀσύγχυτος. ἄμικτος, ἥγνις μὴ συγχεόμενος.
Ἀσυλλόγιστος. μὴ κακῶς γεγονώς.
Ἄσυλον. ἀδιαβές.
Ἀσύμβατος. ἀφιλίωτος. πολέμιος, ἀνεμπιδόβυτος.
Ἀσύμβλητος. ἀσύγκριτος.
Ἀσυμφανές [4]. ὑπερκεκαλυμμένον.
Ἀσυμφανὴς [5]. ἀδήλως, αἰνιγματωδῶς, ὑπερκεκαλυμμένως.
Ἀσύφηλος [6], ἀσύμφορος. ἄτιμος.
Ἀσύμφορος. τὸ μὴ συμφέρον, ἢ ὠφέλιμον. ἢ ἀπρόσφορος [7].
Ἀσυμφυὲς [8] τῇ κτίσει· ἐκτὸς κτίσεως.
Ἀσυνάκηλος· ἃ μὴ συναγόμενα. ἐξέλεκτος [9].
Ἀσυνδέτως. μὴ συνδεδεμένως.
Ἀσυνίλητος. ἄφρων.

Habet etiam Orpheus apud Proclum (Vid. H. Steph. *Poës. Philos.* p. 82.) Oppian. *Halieut.* l. V. *v. penult.* Nonnus in Joan. X. 1. XVIII. 9. & Callimach. *H. in Del. v.* 26. ubi vid. Interpp. Quare in dicto Oraculo ἀσυφηλοῦ cum Viro Cl. reponere non ausim. Vid. sup. v. Ἀνεσφιλῆς, & inf. v. Στυφελίζει. &c.

1. Ἀλάφοιν.] Lego ἀλήφοιν, i. e. *incorruptum*, sive *corruptioni non obnoxium*. KUST. Vid. *Not.* præc.

2. Ἀσύγκωτος.] Vid. Suicer. *Thes. Eccles.*

3. Ἀσύγκριτον.] Sine auctoritate hæc vox in Lexicis profertur, omissa etiam a Suicero. Habet eam Tatianus *Orat. ad Græcos*, §. 25. p. 57. *Ed. Oxon.* Τὸ δὲ ἀσύγκριτον, οὐδὲν ἕτερον ἢ αὐτὸ τὸ ἄτι. *Quod igitur incomparabile dicitur, aliud nihil est quam ipsum Ens.* Vid. ibi Worthi *Not.* Suidas: Ἀσυγκρίτως. ἀνεπιμίκτως, ἀσύμφυτος. Vid. sup. in Ἀσύγκριτον. & mox: Ἀσύμπλεκτον. ἀσύγκριτον.

4. Ἀσυμφανὲς.] Conf. inf. Οὐκ ἀσυφανὲς, post v. Οὐ κακοσυμβίβαστος. KUST. Supra post v. Ἄσπα: Ἀσυμφανὲς. ἄδηλον. ut mox: Ἀσυμφανὲς. ἀδήλως Conf. in v. Ὑπτιάζων.

5. Ἀσυμφανῶς.] Basil. T. II. p. 205. A. ABRESCH. Vid. Suid. & inf. in v. Πλαγίως.

6. Ἀσύφηλος.] Ad σφὴς, σίνομαι, σίνομος. G. Bourdelot. ad Hellodor. p. 86. damnat τὸ ἀσύμφηλος & ἀσύφηλος, proque eo ἀσύμφυλος scribendum contendit; pro quo Poëtice ἀνύφηλος. Idem pluribus tuetur Marcilius ad Lucian. *Rhetor. præc.* p. 318. Bene hæc observantur: nec dubito, quin ἀσύμφυλος sit genuinum. Conf. Cl. Jens. *Lucian. Emendat.* p. 150. in *Pere. Liter.* Plutarch. in *P. Æmyl.* p. 255. D. σύμφυλα τῷ χρυσῷ (Democriti votum narrans) conjungit: ubi σύμφυτα exhibet Viger. ad Euseb. *Præp. Evang.* IV. 17. p. 206. Non ausim tamen frequentem veterem scripturam, sine codicum auctoritate, mutare. Homeri loca sunt *Il.* I. 643. ubi vid. Schol. & *Il.* Ω. 767. Suid. Ἀσύμφυλον, contra verborum ordinem: quamvis Ἀσύμφυλος *l. l.* apud Hes. pro Ἀσύφηλος malim, ob eamdem rationem. Sequitur enim Ἀσύμφορον, & inf. suo loco Ἀσύφηλον. Vid. sup. Αἰσύφηλος. Lex. Reg. MS. Ἀσύμφυλος. *dubius, mutuus, ἀπαίδευτος, ἄτιμος, ἀδόκιμος, αἰσχύνη.* Παρὰ τὸ σφὴς γένος σύφηλος, τὴν ᾱ εἰρήκασι ἀ, ἄσυφλος, τὴν τροπὴν τοῦ σ in υ, Ἀσύφηλος, *ab ἄγομαι, ἄγνυμι, ἄτομος, ἄτιμος*, Conf. Etymol. p. 160 & Eustath. p. 780.

7. Ἀσύμφορον.] Vide supra.

8. Ἀσυμφυὲς.] Ex Cyrill. Alex. adfert Suicer. *Thes. Eccl.* & *Supplem. L. Gr.* p. 322. Conf. Suid.

9. Ἐξέλεκτος.] Vox corrupta. H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 88. L. Ἐξέλεκτος. SALM. Ἐκπάλεκτος. SOPING.

10. Ἀσυνδυαζῶ.] Theophyl. *Quæst. Phys.* l. CXII. ἀσυνδυάζοντες ἄδηλοις συφὶ & VIII. ἀσυνδυάσας τὴν γένεσι τέκνου παρασκευάζουσι φύσεως νόμοις. Addc Basil. T. I. p. 76. B. & D. ABRESCH.

11. Συνδυάζων.] *Combinare.* HRUNO. Vid. infra.

12. Ἀσυνέτους.] *Rom.* I. 31. Ἀσυνέτους. ἀσυνθέτους. SOPINGIUS. Vid. Harpocrat. ibique Maussac. & Suid. Glossæ ad *Rom.* I. 31. pariter explicant, *μὴ ἔχοντ. τ. συνέσ.*

13. Ἀσωτεύσασι.] L. Ἀσωτεύσαι. Expressit autem τὸ ἦγον, quod voce ἀσωτεύσαι Hellenistæ exprimunt. HEINS. Leg. Ἀσωτεύσαι, Jer. III. 7. Eodem sensu Ἀσωτεύσασθαι, *cap.* XX. 7. MUNKER. ad oram libri sui, & ad Anton. Liberal. p. 48. Conf. Berkel. ad eund. p. 286. Sic emendant pariter *Il. Voss.* & *Perger.* adducto loco Esdr. IX 2. Conf. Valken. *Glossæ S. ex Hes.* p. 4 Pro σωφρόνεια, quod Poëtæ potius quam Grammatistæ convenit (vid. Eustath. p 302) mallem σωφρόνως, ut habet Lex. MS quamquam in Cyrilli Lex. MS. Voss. sit: Ἀσωτίαν. (vid. Grot. ad I. *Macc.* XVI. 17.) σωφρόνειαν. Suidas: Ἀσωτεύεσθαι. σωφρονίζεις συκοφαντεῖ. Sic & Lex. Reg. MS. & Cyrilli. Lex. modo laudatum. Ex Suida corrigendum & supplendum esse Hesychium censet etiam *Kusterus.*

Ἀσωσιάστως [10]. ἀσύμπλοκτος. ὡσεὶ τὸ μὴ συωδάζειν [11], ὅ ἐστι σὺν Δυάδι, ἢ ἐπὶ Σωτῆρίου.
Ἀσωσθέτως [12]. μὴ ἐμφρόνως παῖς συωθάκαις, μὴ σωστικῶς.
Ἀσωσθεσία [13]. ἀσωτεύσασι.
Ἀσωσίους [14]. ἀσύμφωνον.
Ἀσωτακτον. μὴ τεταγμένον [15].
Ἀσωτηλὶς [16]. ἑκτὸς τῆς τεταγμένης.
Ἀσωτηλὶς. ἀσύμφορος [17].
Ἀσυρὶς [18]. βδελυγὴ. πορνικὴ. βλασυγὴ, θεσαυ.
Ἀσυρὴ [19]. ἀκαθαρσία.
Ἀσυρίων [20]. Χαλδαίων.
Ἀσύφηλον [21]. ἀπαίδευτον. κακὸν, ἀμαρτωλὸν. ἀδόκιμον, μοχθηρὸς ἄξιον.
Ἀσφάλειαν. σωτηρίαν.
Ἀσφάζῃ [22]. ἀντὶ τοῦ).

Sed vocem σωθεὰ dubio procul subintellexit Hesychius, more suo.

14. Ἀσωσίους, ἀσύμφωνον.] Vox Ἀσωσίους mendi suspecta est H. Steph. *Thes.* T. III. p. 1514. At simplex Σωσίους, quod infra σοβίνων redditur, non ignotum. Jam forte aliquis legerat ἀσώσους v. gr. τῇ ἀλυθείᾳ, adeoque recte exponit ἀσύμφωνον. Posses alioqui legere: Ἀσωσθέως, ἀσύμφωνα. Id enim litterarum ordini respondet; & Suidas: Ἀσωσθέως. ἀσύμφωνα. At maxime placet Ἀσωσίους, per ω, ipso Hesychio adstipulante, qui infra Σωσίους explicat σύμφωνον. Male autem in prioribus Edit. conjungebantur hæ quatuor voces: Ἀσωσθεσία. σωφροσύνη. ἀσωσίους. ἀσύμφωνον. Secreverat quidem duas posteriores *Scipingius*, sed ita, ut *in* alium, ut puto, errorem incideret. Conjungit enim Ἀσωσίους. ἀσύμφωνον, ἀσωσιαῖος, μ. τ. Atqui Suidas scribit: Ἀσωσιαῖος. μὴ σωτηρίως ἔχων. (quod malim etiam pro τῶν ἐπ.) peculiari glossa. Unde simul *Is. Vossium* coarguo, qui Ἀσωσιαῖος. μὴ σωτηρίως, ἀσωτικῶς, ἐκτὸς τ. ταν. conflavit in unam glossam. Fateor, ἐκτὸς τῆς τεταγμένης belle exprimere τὸ Ἀσωτακτον; tum vero ἀσωτικῶς ejicerem, utpote quod statim sequitur, & hic a festinantis scribæ calamo proficisci potuit. Conf. Valken. *l. c. p.* 4. & *Kuster.* in Notis seqq. qui *b. l.* ἀσώσους, per ω, legit, nihil porro monens.

15. Μὴ τεταγμένον.] Suidas rectius, *μὴ σωτηρίως*. KUST. Conf. *Not.* præc.

16. Ἀσωτηλὶς.] Dele hanc vocem, & sequentem interpretationem refer ad præced. Ἀσώτακτον. Vel pro Ἀσωτηλὶς hic legendum Ἀσώτακτον. KUST. Vid. *Not.* penult.

17. Ἀσωτ. ἀσύμφορος.] L. ἀσύμφορον. SALMAS. Scribe ἀσύμφορος, per ο in medio; ut recte apud Suidam. Edit. Ald. habet ἀσύμφορων, per errorem typographicum τῷ ὁ pro το per ο: quod Hagenœenses corrigere volentes (ut error errorem parit) male mutarunt in ἀσύμφωνον. Conf. sup. v. Ἀλωσιτηλὶς. KUST. Ed. Flor. ἀσύμφορον. Hagen. ἀσύμφωνον, forte ex præcedd. At ἀσύμφορον præfero, cum *Il. Voss.* Suid. Ἀσωτηλὶς. ἀσύμφορος, ἀχρεῖος. Infra: Οὐκ ἀσωτηλὶς, οὐκ ἀχρεῖον. Et: Ἀσωτηλὶς. ἀφέλιμος, τέρπνος. Conf. Ez. Spanh. in Julian. *Orat.* I. p. 162.

18. Ἀσυρὶς.] Usus est hac voce Polyb. l. XVII. *cap. ult. fub fin.* Notandum tamen est, apud Suidam, qui locum illum Polybii citat in v. Πελυκρότου, pro ἀσυρὶ legi ἀσχὶ. KUST. Conf. *Not.* seq. & Kuſt. ad Suid. *l. c.*

19. Ἀσυρὴ.] Ἀπαιδευσίαν ἀσυρὴ καὶ συωθίαν τὸ σῆμα. Sirach. XXIII. [14.] HEINS. SOPINGIUS. Videntur ὕρει & σύρειν dixisse pro πλυύειν, ut ὗς & σῦς; unde infra: Ὑρηὸ πλυσίς. Et Σύρειν pro μολύνειν, unde συρμαία, & συρφετὸς. Conf. Ἀγύσυρτον. [Ἀγυίσυρτον.] IS. VOSS. Vid Casaub. ad Theophraſt. *Char. c.* VI. p. 180. coll. *Ind.* H. Steph. & Cl. de Pauw ad *l. c. p.* 60. Glossæ MSS. in *Sirach.* Ἀσυρὴ βδέλυγμ.

20. Ἀσυρίων.] Vid. sup. suo loco. Conf. Suid. in Ἀσύριοι.

21. Ἀσύφηλον.] An a σφὴς, Æolice σφὶς, unde σίνομαι reduplicatum, ἀσύφηλον, id est, ἄτιμον, ἀπαίδευτον. G. Vid. sup. post Ἀσυμφανὲς, ibique *Not.*

22. Ἀσφάζῃ.] L. Ἀσφαλίζῃ. PERGER. Ἀσφαλίζῃ. IS. VOSS. Vel Ἀσφαλίζοντας. Vid. Φείδεται. [quod inf. exponit, ἀσφαλίζονται, κλῄουσι ἀντίχ.).] Suadet literarum ordo. M. MEIBOM. *ad oram libri sui.* Pro Ἀσφάζῃ, ut videtur. KUST.

23. Ἀσφαλίσεον.] L. Ἀσφάλιον. SOPING. IS. VOSS. Recte quidem, si ordini alphabetico inhæreas. „ Sed videndum ne pro ἀσφάλιον scribendum sit σφαλίον. Sonat enim, τὸ ὀπὸ ἐφοπλιτῶν βέλος. Comitari autem τὸ σφάλιον „ seu τὸ γάγγραινα, μελαγμὸς, notum est. „ Utor verbis *H. Stephani* in *Ind.* quæ & *Hillius* ex parte adduxerat. Confenit *Kusterus*: „ Inepte (inquit) *Scipingius* hic corrigit „ Ἀσφάλιον, propter sequens ἀσφάλτῳ, pro quo sine du-

bio

'Ασφαλῶπις [1]. ἰρυθρὸς [2] Θάλασσα.
'Ασφαλτώδης [3]. ἀχέσιος, ποσιάσεις.
'Ασφάκτω [4]. Φάρυγξ, ἡ βρόγχος. ἡ λάχανον ὑπτιον, ἀσπάραγος.
"Ασφυλοι [5]. ἀσθενεῖς. Σφηλὸν γὰρ, τὸ ἰσχυρόν.
'Ασφύλακος [6]. ἱδιώτην Φυτῶ, ὃ τὴν ῥίζαν ἐδώδιμον φασὶ 'Λείσαχος, καὶ ἅπαν ἔδεσμον. 'Ασφάλιοι δὲ, ὀξυτόνως, λευκὸν, ἀφύδιον.
'Ασχαδὶς ἀμπάχετον [7].
'Ασχαλάα. δυσαπαχεῖα [8].
'Ασχάλλῃ [9]. ἰσχνάῃ λυπᾶται, ἀθυμεῖ, ἀδηματᾶ, ἀγαναιτεῖ.
'Ασχαλόωσα [10]. ἀδημονοῦσα, λυπουμένη, ἀγαναιτοῦσα.
'Ασχίδορος [11]. ὁ σύαρχος, ὡς Ἰταλοῖς.
'Ασχίλιον [12]. τεχνί. Κρῆτες.
"Ασχιο [13]. ἀνάγκη.
"Ασχε-

„ bio legendum σφαλῆρ. „ Addo, Hesychium sup. in 'Ασφαλῶπις scribere, Meditcorum filios σφάλλειν vocare τὸ σὺν τῷ σπίνει μαίνεσθαι.

1. 'Ασφαλῶπις.] Λίαν scilicet, id est, mare mortuum. GUYET. Vid. Suid. & Joseph. *Antiq. Jud.* l. 10. & alibi.

2. Ἐρυθρὸ] „ Sic & Epiphanio dicitur L. II. *adv. Haeres.* „ p. 397. & in *Anacephal.* p. 145. Quid si nomen *Epiphanius* excideriit, quem bis citavit Hesychius, notante Casaubono ad Athenæum: quibus autem in locis, fugiebat Priceum; unum mihi observavi. Hæc *Harkenroth.* in *Bibl. Brem.* T. VIII. p. 328. Conjecturam de Epiphanii nomine omisso addita ratio non suadet: alter enim Hesychii locus est in Τάλωψ. Ipsa vero Epiphanii loca jam protulerat Cl. Reland. *Palæst.* p. 240. simul monens, ἐρυθρὸ in illis male legi pro πικρὸ: quam vocem Hesychio, quem citat, procul dubio quoque restituendam putavit. Ad marginem enim Hesychii 2da eo notatum vidi: „ L. ὁ πικρ. „ Id quod jam monuerat Salmasius, ὁ πικρ. *Exercit. Plin.* p. 407. nov. *Ed.* & J. Drusius *Not. major.* ad *Genes.* XIV. 3. addens: „ Νεκρὸ „ Θάλασσα Paulanius in *Eliacis* vocatur hoc mare. Mare rubrum aliud est. „ Si quis tamen ἐρυθρὸ retinere malit, Asphaltites iacus ita dicetur ob bituminosum & rubicundum in eo colorem. Quæ sententia est Cl. Bocharti *Phaleg.* l. II. p. 40. ubi pluta. Addo, Cl. *Reiandum* ad oram libri sui notasse sequentia. „ Vid. Casaub. in Athen. p. 87. Athenæus „ ait, aquam rubram esse ὑπὸ τῶν Βαβυλῶνι λίμνην. & Vitruvius „ l. VIII. c. 3. ait, Babylone lacum esse, qui *Limne Asphaltis* „ dicitur. An hinc forte Asphaltin *mare* vel *lacum rubrum* „ appellat Hesychius? „ Hactenus.

3. 'Ασφαλτώδεις.] *Genes.* VI. 14. BIEL.

4. 'Ασφάκτω.] Vid. Martin. in v. *Asparagus*, & Nunnes. in Phrynich. p. 18. SCHR. Hom. *Il.* Φ. 328. Schol. 'Ασφάκτην. φάρυγα, βρόγχον. de quo plura Plutarch. *Sympos.* l. VII. p. 698. eundem Poëtæ locum citans. Conf. Etym. M. De *Asparago* prolixe differit Bodæus 2 Stapel ad Theophrast. *Hist. Plant.* l. VI. p. 600——604. Vid. sup. 'Ανάφαγος, inf. 'Εγκεφάλους, & Σφάγος. Theocrit. *Idyll.* XVII 93. ἀσφαραγεῦσι.

5. 'Ασφυλοι.] Inf. Σφηλὸν, ἀσθενὲς. 'Ασφαλοὶ ϗ, τὸ ἀσθενὲς. „ Quod magis probo. (inquit H. Steph. *Ind.*) Sunt enim „ hæc ὀρθῶ τὸ σφῆλαι, quod est κωλύειν, σκαλεύειν, & *labefallare*. Atque ita ἄσφαλτος idem erit quod ἀσφαλές. „ Sed hæc facile componuntur. Qui enim ob dissolutas vires se movere nequit, recte dicitur ἄσφαλτος, ἀσθενὴς, i. e ἀδύνατος. Contra σφαλὴς est ἰσχυνὸς, qui integris viribus ad omnem motum valet, i. e. ἐνεργὴς.

6. 'Ασφάλακας.] Hom. *Odyss.* Δ. [ϒ. 538.]

Φύτο μακρῇ βλάστῃ καὶ' ἀσφάλακι λειρίῳ.

Dicitur autem & revera est σκόλοψ. Vide sis Eustath. ad *Odyss.* Δ. p. 1451. ϒ. 18. SOPING. Vid. Suid. Etym. M. Theophrast. *Hist. Plant.* VII. 12. ibique Bod. a Stapel p. 872. & H. Steph *Ind.* Conf. inf. Σφάλαξ, & Schol Hom. *l. c.* ut & Schol. Luciani p. 13. ad *Necyomant.* p. 332. Ptolemæus Ascalonita *de Differ. Vocab.* 'Ασφάλαξ ἡ σκορπιοειδὴς ἄκανθα, ἡ βοτάνη. ἰχθῦς ϗ, ὁ τῖνος. Conf. Ammon. & Thom. Mag. & inf. 'Αχερής. Arcadius Grammaticus ineditus: 'Ασφάλαξ, ὁ βοτάνη. 'Ασφάλιος, ὁ τῖνος. ὁ ἐξώκοιτος.

7. 'Αχαδὶς ἀμπάχετον.] Etymol. M. 'Αχαδὶς. ἀκανθώδης. Ἀριστοφάνης.

8. 'Αχαλάα. δυσαπαχεῖα.] L. *Δυσαναχεῖα*. SALM. IS. VOSS. Recte Phavorin. ut repofui. Idem error sup. v. 'Ανέτροψ. Respicitur *Il.* B. 203. ubi Schol. Ἀσκάλη, ἀχαλᾷ. Conf. v. seqq. & inf. 'Εφιάλτης.

9. 'Αχάλλῃ.] Vid. inf. "Ηχαλον, & Suid.

10. 'Αχαλόωσα.] Hom. *Il.* X. 412. Schol. *Δυσαναχετῶσα*, λυπέμενα. Vid. 'Αχαλάα.

11. 'Αχίδορος ὁ πρ. π. 'Ιταλοὺς.] "Ιχνος Σικελοῖς. Athen. l. IX. [c. 14. p. 402a.] Οὐκ ἀγνοῶ ϗ, ὅτι οἱ ἀπὸ τῆς Σικελίας καὶ-

"Ασχελος. ἄμιλλος.
"Ασχετον. ἀκαπάχετον, οὐκ ἀναοχετὸν. ἄφετον [14]. οἱ δὲ, ἰσχυρόν.
'Ασχλωῆ [15]. ἀκοσμία.
'Ασχήμονα. ἄμορφον, ἀπίδιον [16].
'Ασχήμων. ἱπποειδίῳ θανάτῳ [17].
'Ασχολία [18]. σκόλιασμός.
"Ασχολος. ὁ σχολὴν [19] μὴ ἄγων, ἀσχολούμενος.
"Ασω ψαλῶ, αἰνέσω, ὑμνήσω.
'Ασώδης, ἀμμώδης [20].
'Ασωμία. λυπημία.
'Ασώπων [21]. τόπος 'Αθηνῶν.
'Ασωτὸς [22]. ποταμὸς ἐν Θήβαις ἢ Βοιωτίᾳ.
'Ασώτως [23]. αἰσχρῶς. ἀπλήστως.
"Ατα [24]. ὦτα. Ταραντῖνοι.
'Ατάβυες [25]. ἄφοβοι.
'Ατάβυζα. ἡ Ῥόδος [26], πάλαι.

'Ατα-

αὐτὸς, 'Αχίλλειος καλεῖται ὁ σύαργος. Æschylus [ibid. citatur, in *Phorcidibus*:] "Ἐλν δ' ἐς αὐτὸν ἀχίλλειος αἰὼν. [ed.] Nisi forte respiciat Hesychius Scyræ locum, qui inter Comicos Comœdiæ quæ Italica vocabatur, ac propterea Ἰταλικὴ ponat. Locus apud Athen. ibidem legitur. HEINS. Casaubon. *Animadv.* p. 686. nihil emendat, sed de utriusque ora illa Italiæ, quæ Magna Græcia dicebatur, accipiendum putat, quod Ἰταλὸς adscribitur *b. l.* Vid. Eustath. ad *Odyss.* T. p. 1872.

12. 'Αχίλλειον.] Idem quod 'Ασκιλὲς. IS. VOSS.

13. "Ασχιο.] Male pro "Ασχιο. KUST.

14. 'Αχῶς, . . . ἄφιλον.] 'Αφετὸν Didymus. BRUNO. Scil. *Il.* Π. 549. 'Αφιλον tamen satis commode retinetur. Conf. 'Αλῆναι supra, & *Obs. Misc. Jun & Vor.* 1734. p. 8.

15. 'Αχλωῆ.] L. 'Αχλυοειδὲ. SALM. SOPINGIUS. KUST. 'Αχλυοῆ. IS. VOSS. Prius præfero, ex Phavorino. Et fic *V. D in Cod. Weiſſ.* Truncatæ fcil. in medio fyllabæ, ut sæpius. Vid. *Not.* in v. 'Ατειλέσαι.

16. 'Αμορφον. ἀπίδιον.] Hæc dum Themistius conjungit, p. 91. notante H. Steph. *Thes.* T. I. p. 1105.

17. 'Αχήμων. ἱπποειδὲς θανάτῳ.] Phavor. 'Αχήμων θανάτῳ. ἱπποειδέσι. Desunta locutio ex *Sapient.* Salom. c. II. 20. Θανάτῳ ἀχήμονι κατελλάσωμεν αὐτόν. Tenere vocabulorum ordo mutarerur in Hesychio, cui sæpe in more fuit positum, vocabulorum expositioni illa subjungere, quæ iis addita apperarat in scriptis Veterum: quod nbn animadversum nominquam eruditos Viros in errorem duxit. Vid. sup. in v. 'Αδῆς, 'Αμφιτὸς, 'Αίθριν, &c. Verum etiam in sacris glossis eadem consuetudo fuit observata, cujus rei vel hæc ipsa glossa indicium est. Adde in v. Μαγὲς. Mirum id alicui posset accidere, siquidem harum auctor non fuit Hesychius. VALKENAER *Gloss. S. ex Hesych* p. 4. & 5. Conf. cund. in *Misc. Obs.* VIII. 1. p. 148. in v. 'Αδωσὶς, & ante eum, Cl. Abresch in iisd. *Misc. Obs.* V. 3. p. 80. ad v. Βαλὸν. Eandem vero regulam, utpote certissimam, jam olim variis in locis a me adhibitam videbis. Inspice *Not.* in v. 'Αδῆν, 'Αίθριν, 'Αφαῖον, &c. Locum *Sophist.* notaverat etiam Cl. *Biel.*

18. 'Αχολία.] Sirach. XL. 1. BIEL.

19 'Αχολὸν.] L. χολὲν. SALM. GUYET. IS. VOSS. SOPINGIUS. L. ὁ χολὲν &c. BIEL. ABRESCH. Conf. Suid.

20. 'Αμώδης. ἀμμώδης.] L. ἀλυώδης. SALM. Male *Salmas.* pro ἀμμώδης legit ἀλυώδης. Schol. Æschyli in *Supplic* p. 309. [ϒ. 32. χερσῶ τὸ ἀσιδὲς.] 'Ασιδὲς κυλιδὲς. Ἀμμώδες. τὸ γὰρ ψάμμον οὕτως φασὶν, ὡς ὁ Ποιητὴς· Ἐλύσω ψαμαθώδεϊ τοῦτο ἄντρῳ. L. BOS *Obs Crit* p. 157. Locus Poëtæ est *Iliad.* Φ. 319. 321. ex quibus hemistichiis conjunxit exemplum allatum Scholiastes. Vid. sup. 'Αζῆν. κοπ. & 'Αζὲ. Æschylī locum notaverat etiam *Scaliger*, item *Kusterus*, inde probans Hesychii ἀμμώδη. addens: „ Quid *Salmas.* hic sibi vel„ lit, nescio, „

21. 'Ασωπίων.] Vid. Meurs. *Athen. Attic.* p. 160. SCHR.

22. 'Ασωτὸς.] Vid. Hom. *Il* Δ. 383. & Schol. Apollon. Rhod. I. 117. Conf. sup. Αἰσωτὸν.

23. 'Ασώτως.] Luc. XV. 13. Διεσκέδασε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως. Conf. ϒ. 30. Plenius ἀσώτως viventes delineat Cicero L. II. *de Fin.* p. 81. BIEL.

24. "Ατα.] Malim "Ατα, ut Doricum sit, quemadmodum σῶτα pro σῶτα. H. STEPH. *Ind.* Potius "Ατα, cum circumflexo: ut sit idem quod ὦτα, Dorice. Doricnes enim τὸ ω mutare soient in α, ut notum est. KUST.

25. 'Ατάβυες.] L. 'Αταβίνες. Vid. inf. 'Ατάβυζα. SOPINGIUS. H. STEPH. *Ind.* 'Ατάβιν & 'Αλάβιν, pro 'Αλαβάστῳ. IS. VOSS.

26. 'Ατάβυζα. ἡ ῥόδος. πάλαι.] Forte: 'Αταγενὲς. ἡ ῥόδος. [ut infra.] SOPING. Lege ac distingue: 'Ατάβυζα, ἡ, ἡ 'Ῥόδος πάλαι. PALMER. Cl. *Bochart.* optime *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 7. p. 639. scribit: 'Ατάβυρα ἡ Ῥόδος πάλαι. adstipulante Gallæo ad Lactant. l. 22. Et fic *Palmerium* scripsisse credo.

'Απαθέειαν [1]. ἄρ⊖. ἄνθα θηεῖα σωάγουζ [2].
'Ατα [3]. πληγήτα.
'Απαίθα [4]. λαμυρά.
'Αταισθ. ἀπαλυνδράς. Τυρβιωί.
'Απαΐς [5]. ἀγέμαγος.
'Απαθλείαν [6]. χαλκός. ἕλυβα [7].
'Απαλά [8]. νήπια. ἁπαλά.
'Απαλαπύρως. ἄνθρ κόπτω, ἀκοπάτως [9].
'Απάλαιτον [10]. ἰσοζύγιον. ζυγόν. ζεῦγος.
'Απαλαΐς. ηπίως. ἁπαλῶς. ἀκλῶς.
'Απάλλ. πέφ. πίθωσι. σκιρτᾷ [11]. χαίρ. Φιλεῖ, ἀγαπᾷ.
'Απάλμαζα [12]. αἰτὶ τῦ, ἄλμαζα. παίγνια.
'Απαλόφρονα [13]. νήπια. ἀπαλόφρονα.
'Αταμίδζα [14]. αἰδοίκιζα. ἀναπόδιζα [15]. ἀφύλαχλα.
'Αταπῦ [16]. χαλεπῶς.
'Απὶς δή. ἐὰν δίπτοι [17]. τὶ οὖν [18]. καὶ δὴ, ἤδη.

'Απὶς ἄπποτε [19]. ἐὰν δίπτοτε.
'Απιξήι⊖ [20]. ἄφοδ⊖.
'Αταξί(ε)ται. ἀταξῖς φαίνεζ.
'Απὶς δὲ. πάλιν, ὅμως δὲ.
'Ατὰς δή. ἀλλὰ δή [21]. ἀφ' τύτε. ἤ ποτε. ἐὰ δίπτοτε [22].
'Ατὰς ἤποτε. ἐὰν δίπτοτε.
'Αταμιῶσγα. καὶ δή, καὶ ἄρτ.
'Ατάφ μι νιῦ γε. νιῦ δὲ αὐτόν.
'Ατάζητον [23]. ἄφοδον, ἀρασύν. ἄθικλα, ἄψεκτος.
'Ατάφη [24]. βεβχ⊖.
'Ατὰς οὖν. ἀφ' τύτε οὖν.

—— ἀτὰς οὖν τίλ⊖ ἴκεο μῦθον [25].

'Αταρπιτός. ἡ ὁδός.
'Αταρπιτὸς [26]. ἀταρπός. ὁδὸς ἀρειπ⊖.

'Αταρ-

tredo. Ita vero a monte *Atabyri* vel *Atabyro*, non a Rege (quod Plin. vult) dici recte notat *ὁ πάν.* Caterum *ὁ Τάβ⊖* legunt etiam *Meurs.* in *Rhod.* I. 8. p. 24. *Valef. Sorber Kuſt. & Bruno*, qui addit, *Rhadam* ſic dictam antiquitus ab *Atabyrio* Rege. Idem repetit in v. 'Οφίας, ubi pro 'Ηεϳόδ⊖, *ὁ Τάβ⊖* corrigit. Conf. in 'Ατυρία.

1. 'Αταθέειον. ἄρ⊖.] Olim *cap.* V. 1. *Thabor.* Vid. in 'Ταθέειον. SOPINGIUS. Plures erant montes, hoc nomine dicti; ut teſtatur Steph. Byzant. v. 'Αταθύριον. Sed intelligi hic montem Galilææ (quem Joſephus *Itabyrium* nominare ſolet) indicant ſequentia illa, *ὅθα θηεῖα σωάγου*), *ubi beſtiæ conveniunt*; bibendi ſcilicet cauſa ex fonte, qui ex monte hoc manabat. Ipſe Heſych. infra: 'Ταθέειον. ἄρ⊖. ; ἴχνη πυρλὸ μέτρ, ἤτοι τὸ θηεῖα πάτ. "Ετι ὄ εἰς τὰ Γαλιλαίαν ὄρη 'Ιταθύρια. *Itabyrius, mons, habens fontem unum, ex quo beſtiæ bibunt. Eſt autem in Galilæa Judææ.* Plura de hoc monte legere licet apud Cl. Reland *Paleſt.* L. I. c. 51. KUST. Conf. *Not.* ſeq. Suidas: Θαθύρ. ὄνομα ὄρους. λέγε⟩ ὁ τὴν Θαθώριον. Alius locus eſt de quo Schol. Pind. *Olymp.* VII. 160. "Ετι ὁ τὸν εἰς Σικελὸν ὄρος 'Αταβύριον, ὅτι φησὶ Τίμαιος. Conf. Strab. l. XIV. p. 655. & Apollodor. *Bibl.* L. III. p. 165.

2. "Ενθα θηεῖα σωάγου.] „ Neque fortaſſe id male: „ cum *Thabor* ad בר vel כור alludat. Syri ſic vocant *locum „ incultum*, ſeris paſcendis deſtinatum. Unde מדית ברא *fera „ agri.* Dan. II. 38. „ Ita *Bochart.* loco mox laudato. Poſſem in ruitione, a *Kuſtera* in *Not.* præc. allata, adquieſcere, favente Heſychio in v. 'Ιταθύριον. Nec damno tamen, ſi quis Hebraicam nominis interpretationem (ut paſſim in hoc Lexico) ſimul in his verbis latere exiſtimet. Ita vero in θηεῖα commode verbum בר, quod *agreſtem* vel *ſylveſtrem* indicat, reſpici potuit. Quidni vero in σωάγου) tunc ſimul recurras ad verbum אתה, vel אתא, *advenit*? Favet Hieronymi interpretatio: *TH.IBOR veniens lumen*, vel *venias lux*: quorum prius ad אתה referendum, poſterius ad בר, quod *puritatem* & *claritatem* denotat; ut *Cantic.* VI. 10. ברה *clara ut Sol.* Sed vereor ne hæc ſubtilius excogitata videantur.

3. 'Ατα.] Ab ἄσσω. G. Contractum ex 'Αατα. H. STEPH. *Ind.* IS VOSS. Vid. ſup. v. 'Αάναλε, 'Ααῦν, 'Ααῦς, Αἰτῦ, 'Αατ, & 'Ατειτ.

4. 'Απαίθα.] *Differta, aures calfactientia.* Tauentinum eſt, λὲν θαῖθ⊖ τὰ ἀτα, i. e. ἀτα. Cicero III. 2. *Epiſt.* ad Quint. Fratrem: *Eadem die Gabinium ad populum incitenter calefecerat Mevmius, ſic ut Calidio verbum de eo facera num licuerit.* PERGER. An vero huc pertinet verbum 'Ατσίω, quod Etymologo eſt θυμοῦζ καὶ ὀκνηλίζομαι. Λαμπανεῖν enim, idem quod λαυσεῖν, infra exponitur καθαπλήσσει. Sed ulterius quærendum.

5. 'Απαΐς.] L. 'Απαλὸς, Idem quod ἁπαλός. Vid. 'Απαλτέν. Vide tamen, num 'Ατσὶς ſit pro 'Αδικὸς. IS. VOSS. Poſterius placet. Vide ſupra.

6. 'Απαθλείαν.] Vide num hue faciat 'Αταγεῖν Pollucis p. 39. Vid. 'Αταγὲς. IS. VOSS.

7. "Ελυτρον.] An legendum ἕλκτρον? KUST.

8. 'Απαλά.] *Il.* Σ. 567. Vid. mox 'Απαλὸς. Inf. in 'Απαλὸς, ſup. 'Αβλαμ. νέμ, ἤγ ἁπαλοῖ. Conf. Suid. in 'Απαλῶσιν, quod eſt *Il.* Υ. 222. ubi al. ἁπαλῶσι.

9. 'Απαπύρως.] L. ἀπαπάως, i. e. ἄνευ κόπου. SCHR. Conf. Suicer. *Theſ.* & inf. in v. 'Ατσυράν.

10. 'Απάλαιτον.] Hom. *Il.* B. 169. & alibi. Vid. ſup. v. 'Αμφάλωθον.

11. 'Απάλλ. —— σκιρτᾷ.] L. σκιρτᾷ. HEINS. IS. VOSS. Recte Ed. Hag. Vid. inf. Αὐτάλλ. 'Apollon. Lex. MS. 'Απάλλ. ὁ δὲ 'Απολλώνι⊖, ἤτοι, ἤγ ἐπιθύμ⊖, &c. Euſtath. *Il.* Δ. p. 437. 11. 'Απάλλου ſcithit, ὁ δ' Αἴτιος ἤγ ἁπαλοῦ.

12. 'Απάλμαζα.] Vid. ſup. 'Αλμα. Pro ἄλμαζα *ſaltatio*, diſtincte legendum: ἄλματα, παίγνια, *delicia.* Et ſic Phavor. Poſſit quoque legi: ἄλματα παιγνία. Sed ptius placet.

13. 'Απαλόφρονα.] Hom. *Il.* Z. 400. ἀπαλόφρονα, ᾱ in tertia ſyllaba pro ᾰ poſito, Schol. expl. ἠπαλόφρονα, ἁπαλὰ φρονοῦν-

τὰ ἔτι, νήπια, ἀνοήτα, &c. Similiter Etymologus. Quæ lectionem amplectitur Cl. *Oudendorp.* Sed magis regulare eſt ἀπαλόφρονα, per ᾰ. Vid. Clem. Alexandr. *Pædagog.* I. 5. p. 39. ſive 109. *Ed. Petr.* ibique *Not.*

14. 'Αταμίδζα.] Amat hoc vocabulum Philo. Exempla ab H. Steph. *Theſ.* T. III. p. 1240. allatis, addo *de Opif. Mundi* p. 5. ἀταμιεύοντος καὶ πλουτίζοντος χάριτι. Vid. Suid.

15. 'Αναπόδιζα.] Vel ἐναπόδιζα. Imo nihil mutandum. COCC. Vox ἀναπόδιζ⊖ deeſt in Lexicis.

16. 'Αταπῦ.] An a ταπὶς, unde ταπεινὸς? A δὲ vel δᾶ, l. e. γᾶ, ſit ἰδαφ⊖ vel ἴδαπ⊖, unde δάπεδ & πέδον IS. VOSS. Immo potius corruptum ex 'Ατάπ, Inf. in v. 'Ατάπ (poſt 'Αβάπτω) "Αβατον inter alia reddit „ χαλεπόν. Et hoc *Kuſtero* in mentem venifſe video.

17. 'Εὰν δίπτοτ.] Hæc ex ſequenti articulo male huc tranſlata ſunt. KUST.

18. Τὶ οὖν.] Lego, αὐτὶ Τ οὖν. IDEM.

19. 'Απὶς ἄπποτε.] Vid. 'Ατὰς ἤποτε. Recte utrumque ſine diſtinct. in Hag. Ed.

20. 'Απιξήι⊖.] Apollon. Schol. p. 104. Hom. *Il.* Γ. 63. Vid. mox, poſt 'Αφίκομαι.

21. 'Αλλ' ἐγ ἄμα δή.] Conjunxi 'Αλλ' δή, ut ſupra, & referipſi ἐὰν δίπτοι, pro δίπτοι, in fine, quamvis forte tribus poſtremis hujus gloſſæ verbis facile careamus, quæ ſequens gloſſa repetit, conferenda cum 'Αλλ' ἀντὸν. Euſtath. ἀντὸς ex ἀντῷ factum putat: ego contra, cum H. Steph. *Theſ.* I. 600.

22. "Ηπτοιτ. ἐὰν δίπτοι.] Hæc delenda ſunt. Ex ſequente enim articulo male huc irrepſerunt. KUST. Sic & olim conjeceram. Vid. *Not.* præc.

23. 'Αξήτητον.] Series literarum requirit 'Αξίμητον; prout hic legendum eſſe monuit *Rich. Bentley.* in *Not.* ad Horat. L. I. Od. 3. Conf. inf. v. Ταμησήτ. KUST. 'Αξίμητον legit etiam *If. Voſſius*, ex Suida, qui ex Euphorione ἀξήμωτον ὄρμα citat. Idem habet Etymologus. Sed Empedocles apud Plutarch. *de Pyth. Orac.* p. 400. B. ἀνίμητον ὄλυμπον ἀναβῆναι θεοῦσιν dixit. Et ſupra: 'Αβρεκτ⊖. 'Ολυμπον ἀναβῆναι θεοῦσιν dixit. Et ſupra: 'Αβρεκτ⊖. ἀρρὸς⊖. Unde forte nihil mutandum. Potuit enim hunc locum occupaſſe gloſſa poſt 'Αξίμ μαι, quia β & μ olim ſimili fere modo pingebantur; unde & frequens earum literarum permutatio, ſive confuſio, in libris.

24. 'Αβάτη.] An 'Αβῆναι? Vel ab βήσσω, trajectione; ab ἄρα, βῆθαι, βήθαμαι. G. Male pro 'Αβῆναι. KUST. Sic & *Il. Steph.* in *Ind.* Vid. ſup. 'Αβῆναι, & in 'Αναλαβεῖ.

25. 'Αλλ' ἀτ τίλ⊖ &c.] Eſt hemiſtichium Hom. *Il.* I. 56. ubi tamen ἀ, pro ἀν. Et ſic Phavor. exhibet, ut & Ed. Ald. & Flor. Malim itaque: 'Αλλ' ἀ. ἀφ' τύτ ἀ. (Vid. in 'Αλλ' δή.) —— ἀλλ' ἀ τίλ⊖ ἴκεο μῦθον. Suidas tamen: 'Αλλ' ἀν. ἀφ' τύτ ἀν. Utrumque ergo ſcripſiſſe Heſychium putem, tum quod Suidas habet; tum etiam: 'Αλλ' ἀ. &c. cui exemplum Poëtæ ſubjecit.

26. 'Αταρπιτὸς. ἡ ὁδός. † 'Αλαρπιτὸς. ἀταρπός. ὁδὸς † 'Αρμιτ⊖.] Sic omnes Editiones, excepta Hagenoënſi, quæ poſtrema verba, ὁδὸς ἀρειπ⊖, bene conjunxit; quam ideo ſequutus ſum. Et ſic *V. D.* in *Cod. Weſſ.* Ita quoque corrigebat *If. Voſſius*, ſimul legens: 'Αβρατὸς. ὁ ὁδός. ut a ſeq. 'Αβρεκτὸς differret. Neque multum refragabor. Phavor. 'Αβρεκτὸς. ἐτὸ ὁδὸς. &c. Quamvis eadem ſepe ex diverſis gloſſariis repetierit Noſter. In ceteris reſpexit *Il* Σ. 565. ubi Schol. 'Αβρεκτὸς. ἀταρπὸς, ὁδὸς. planc ut hic, omiſſo tantum ἀρειπ⊖, pro quo etiam ἀτρυπ⊖ legere queas. Schol. *Il.* P. 743. 'Αβρεκτὸν. αἰθὲ Σ, ἀτρυτὸν ὁδὸν. 'Αταρπὸς & ἀτρυτὸς ſubjicit præterea Etymologus. Sed hæc eadem recidunt. Infra: 'Αταρπὸς. ὁδὸς τετριμμένη &c. Paullo poſt: 'Ατρυτὸν. ἀτριβῆ. Tentabam olim hoc modo: 'Αβρεκτὸς. ἡ ὁδὸς. ἀταρπὸς. † 'Αβρεκτὸς. ὁδὸς ἀτρυτ⊖. ſive ἀτρυπ⊖. At ſecundæ curæ nunc magis placent. Doct. *Valkenarius* in *Miſc. Obſ.* VIII. 1. p. 153. ita legit: 'Αβρεκτὸς. ἡ ὁδὸς. † 'Αταρπὸς. ἀτρυτὸς, ὁδὸς ἀρειπ⊖. Confert porro loca, jam ante a me producta.

s. 'Αταρ-

'Ατακτᾶ[ν] 1. βλάπτ. ποιεῖ, λυπεῖ.
'Ατακτησις 2. βλαβερῆς, ἀτηρῆς.
'Ατάκτον 3. ἀχείμαστον.
"Ατας 4. εἰκαιολογίας, ἀπάτας.
'Απάδαλα. ἁμαρτωλὰ, ἄδικα.
'Απαδαλίαμ. ἁμαρτίαν· ἀπὸ τοῦ ταῖς ἄταις θάλλειν.
'Απάδαλ©. ἁμαρτωλὸς, πονηρὸς, φρενοβλαβής.
'Απάεχρ[ον] 5. ἄταφ©.
"Απας κελαδεῖν. μάταια εἰπεῖν, ἢ ἠχεῖν.
'Απι 6. χαθάτω.
'Απαύρω© 7. ἄζυγ©. καὶ παρθέν©, παρ' ὅσον ἐζύχθη 8 γάμοις αἱ γαμάμεναι λέγει).
'Απῆκτοι. ἄδεσμα. σκληροὶ, ἀσυμπαθεῖς, ἄρικτοι.
'Απῆκτος. ξηρὸς, ἀδέσμας.
"Απηλ©· 9. ὁ μὴτι δακρύων, μήτε ἱδρῶν, ἀνέδ©. καὶ γὰ ὁ ἐλεῶν δακρύει.
'Απηδῆ. ἐπιδῆ. ὡς Δηλαδή.
'Απιμής 10. ὁ ταρεὶς, καὶ ἄβρω©, ἢ παχέμ©. ἀπὸ "Αρεως. ἀχαθοπόνη©.
'Απίκμαστον. ἀπολείωτον. ἄγνωστον. ἄσημον.

"Α-

1. 'Αζατᾶ.] Ab ἄτη, ἀτάα, ἀτάην, ἀταᾷς, ἀταᾷσα, &c ἀταᾷω. GUYET. Supra corrupte: 'Αγαλλᾷς. βλάπτεις. Vid. Ibi *Not.*

2. 'Αβατησῆς.] *Il. A.* 223. Schol. ἀτησῆς, χαλεπῆς. Vid. inf. 'Ατησῆς, & sup. 'Αᾶς, 'Αδ©, &c.

3. 'Αβέχρον.] Id est, ἀτάφοχον. G. Ita emendat *Jos. Scaliger.* Si a tanto Viro tantillum dissentire liceat, nihil mutaverim, ob seriem alphabeti non tantum, sed quia infra Τάφχα similiter pro ταφχῆα, ut Ταφχάνου expl. ταφήσου. 'Αβέφχον tamen etiam legit *V. D.* in *Cod. Weisk.*

4. "Αβα.] Adhibuit hoc sensu Eurip. *Hercul. fur.* ϒ. 1284. monente Abreschio in *Obs. Misc.* V. 1. p. 108. Conf. Phavor. & inf. 'Αβᾶς κιναδία.

5. 'Αβέχρ©.] Vid. sup. 'Αχάνω[ν] 1 & inf. Ταχχάν. &c. item Τακχᾶσα.

6. 'Απι.] L. 'Αβῆ ἀπ. Vid. Suid. IS. VOSS. Idem tamen: 'Απι, ἀφ' ὧ.

7. 'Αβαύρ©.] 'Αβαύρα. Vide. SCHR. Ita *Serberius* ex Gloss. suo MS. Habet Aristoph. *Eυβοῖτ.* ϒ. 217. 218. Schol. 'Αβαύρτα, ἄγνα, ἁβαθῆ (Ταῦρον γὰ τὸ αἰδῶν λέγουσι.) ἄζυγα γάμου, ἄζυγα. quæ descripsit Suidas. Vid. cund. in Ταῦρος. 'Αβαύρας tamen non mutaverim, ob Æschyli locum mox proponendum, quem notaverat etiam *Scapingius*, & ex eo *Schrev.*

8. Παρ' ὅσον ἐζύχθη &c.] Παρ' ὅσον ζεύχθωσιν leg. SALM. "ἴσως· ἡ παρθένος, παρ' ὅσον οὐκ ἐζεύχθη γάμοις. Nam παῦρος, τὸ αἰδῶν ἢ ἀνδρός. Vide quæ in *Adversar.* notavimus. HEINS. Scribe: 'Αβαύρα©, ἄζυγος, καὶ παρθένος. παρ' ὅσον οὐκ ἐζεύχθη γάμοις. ἄτινα γὰ οἱ μὲν ἄτε γαμαμένην, &c. quemadmodum Iphigenia dicitur ab Æschylo *Agamemn.* p. 184. [ϒ. 252.] αὐτὰ δὲ ἀταύρωτος &c. Glossator: 'Αβαύρα©. ἄζυγος, παρθενικὴ. IDEM. Negatio videtur excidisse: οὐκ ἐζεύχθη γάμου· ἢ ὁ γαμαμένην λέγει) · · · omissa vox ἴζωσι, τακρᾶται. M. MEIBOM. (*ad oram lib. fuit.*) οἱ μὲ γαμαμένην leg. SOPINGIUS. Vid. Horat. II. 5. *init.* Florent. Christ. ad Aristoph. I. c. D. Heinf. ad Sillum Ital. II. 68. & Ezech. Spanhem. ad Callimach. p. 127. Phavorin. παρ' ὅσον οὐκ ἐζεύχθη γάμοις, οἱ μὴ γαμαμένην λέγει). Sed bene se habet Hefychius, dummodo ἐζύχθη cum *Kuſtero* legas, pro ἐζεύχθη. Scilicet virgo dicitur ἀταύρ©, i. e. ἄζυγ©, quia ουρτε dicuntur ἐζύχθαι γάμοις.

9. 'Απῆλ©.] Sophocl. *OEd. Tyr.* ϒ. 344.

'Αλλ' ἀλλ' ἀπῆλ© πάπαλάπτ© φωῆ.
Adeone durum & pertinacem te fore.

Schol. 'Απῆλ©. ἀπὸ τ. ἀπτωματικὸν, παρὰ ἀδάκρυ©. Τέγονε γὰ, τὸ βρέχω. Joseph. *B. Jud.* V. 9. *fin.* 'Απῆλῶς παρ' λίθοις ἀπαθέσιν. paullo ante σκληρῶς. Conf. *Ant. Jud.* XX. 5. *init.* Utque modo 'Απῆλῶς expl. σκληροὶ, Ita σκληρὸν καὶ ἀπῆλῶς copulat Dio Orat. XXXII. p. 379. monente *Abreſchio.* Sic & Suid. in v. 'Ακακῆ. Quomodo ἀπῆλῶς παρὰ στέρεος conjunxit Dionyſ. Halicarn. l. VIII. p. 516. & Diog. Laërt. VII. 117. ubi vid. Menag. Conf. omnino Suid. Exſtat etiam apud Ariſtoph. *Theſmoph.* ϒ. 1056. & inf. in Δρυοκαρπῆ, & in Æliani fragm. apud Suid. in Μιλήσ©; item in Κυμάζας. Vid. Hef. v. 'Ανιπτῆλ©, & 'Αγιεῖ©. Infra: Τέγονε, κλαίειν. βρέχειν. καλέζειν. Et: Τέγονε, ειδέναι. Conf. G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 24. qui in Etymol. M. pro 'Ανιπτῆλ©, ἀπτῶ©, *Lect.* corrigit ἄπτωτ©. quomodo nos ſup. in 'Αγιεῖ©.

10. 'Απιμής.] Vid. ſup. in 'Αδιμαρής, & 'Αδμής. Inf. 'Απιμής, & 'Απιμῆς. Conf. 'Απίεμαι, & 'Απιεμαι.

11. 'Απικ©.] Hinc verbum ἀπικέω. *Geneſ.* XXVII. [45.] Vid. inf. in Τιπτύζα. SOPINGIUS.

12. 'Απιπία.] Male olim cum præcedd. cohærens vocabulum ſeparavi. *Pricæus* in *Annot. poſter. ad Pſalm.* XXXIV. 12. eommode ſupplet ἀγνία. Phavorinus: 'Απιπία. ἡ ἀκαθία. παρὰ τὸ μάμαι. Leg. παρὰ τὸ λάθω. Conf. Suid. (cum quo Lex. MS. Reg. ad verbum convenit) ibique Kuſt. At ſæpiſſime Heſychius nudam vocem ponit ſine interpretatione: ut jam aliquoties vidimus.

13. 'Αλειτάργια.] Scrib. ἀλειτουργία, ut Gloſſæ: 'Αλειτουργία. *Immunitas.* Siquidem ὁ ἀλειτάργη© non dicatur ἀτίνε©, ſed ἀτελὴς. HEMSTERH. (ad Polluc. VIII. 140. p. 963.) KUST. Sic diſerte Lex. Reg. MS. & Phavor. ac Suidas; ex quo Heſychium ſimiliter emendavit Oſtav. Falconerius ad *Inſcript. Athlet.* p. 112. Vid. Modeſtin. *Digeſt.* XXVII. 1. 6. 14.

14. 'Αντιλάτ©.] Soph. *OEdyp. Tyr.* ϒ. 344. ubi Schol. 'Αντιλάτ©. δυσκίνη©, δυσπαρακλητ©, ἀμηλιχ©. proprie ibi loci poni videtur pro *finire neſcius.* In Æſch. *Agam.* ϒ. 1460. ſenſu quo explicat Heſ. legitur ἀντιλάτ©. qua voce auctior reddi poteſt *Il.* Steph. *Theſ.* ABRESCH. Reſpexit ad Hom. *Il. A.* 527. Conf. Suid.

15. 'Αταμάχη©.] Hom. *Il.* ϒ. 834. Schol. ταχέμ©. Schol. Apollon. Rhod. II. 56. Τὸ 'Αταμάχου οἱ πάντες οὐκ ἴσῃ ἢ ταχέπλοος ἴκκυζαν, ἀπ' ἴσῃ ἢ μάμφασ.

16. 'Αταμάχου.] Hom. *Il.* ϒ. 445. Schol. ταχέμ.

17. 'Ατενὴς. · · · ἀναλγὴς.] Pro 'Ατενὴς. Vid. Ecl. Att. MS. IS. VOSS.

18. Τοῦ μὲ ψοφίδ©.] L. ψοφίδ©. SALM. ὃ μὲ ψοφίδ©. SOPING. [· τῷ μὲ ψοφίδ©. HEINS. Scrib. ϒ Δια ψοφοδεὴς &c. *Calum tremebunde ſuſpiciens.* IS. VOSS. Vir Doctus in Cod. Wetſten. „ *Forte:* τὸς δὲο ὀφθαλμ. „ Errant omnes. Optime *Salmaſius*, conſentiente *Kuſtero.* Vid. ſup. Magni *Bentleji Not.* ad v. 'Αργαλέον.

19 Σωστέπζα.] Eſt interpretatio vocis 'Ατασὶη, quæ hic ſignificat, *contento gradu ambulans.* KUST.

20. 'Ατίεζα.] Forte 'Ατίνζα. SOPING. Nihil mutandum: ut recte monuit Cl. L. Bos *Obſ. Crit.* p. 357. adſcens ex Herodot. VII. 223. ϖροχαμάψαι τι κὴ ἀτίοντες, quod vertit: *quæ* (barbaros) *ſpernebant & pro nihilo habebant.* male enim Interpres: *ingruentes ut ſeſe intrudentes:* ut jam obſervarat Fr. Portus in *Lex. Ion.* Ἀτίοντα idem eſſe quod ἀτόντα, Boſſium laudans notaverat quoque *Kuſterus.* Neſcio vero, cur non adſcripſerit Vir Cl. locum Hom. *Il.* Υ. 332. · · · τίς σ' ὦδε δεῦρο ἀτίοντα κελεύει &c ubi Schol. οὐ γὰρ ὄφθη, ἢ ἴσι, βλαπτόμεν, καὶ ἀφροντιστοῦντα αὐτοῦ. Eo enim reſpexit Heſychius. Phavorinus: 'Ατίοντα λέγει Ὅμηρ©· ϒ βλαπτομένου οἷς φρονοῦσι, οἷς δὲ τὸ ἄτης. Οἱ μέντοι μετ' Ὅμηρον (pergit) οὐκ αἰδοῦς τὸ ἀτίον, ἀτῆς, ὃ σημαίνει συγγνώμης, ἀπ' οὐ ἐλάττων καὶ τὸ βοῦς. 'Ατίοντα ϗ, ἀπὸ ϒ ἀτιμαζόντα. Poſtremum hoc ex Heſychio, priora ex Euſtath. p. 1210. *in fin.* deſcripſit. Conf. inf. 'Ατίζει, & ſeqq. & ſup. *Not.* in 'Αγοίτης. Ceterum *Iſ. Voſſ.* huc gloſſæ adjungit ſeq. ἀτίνωμον, &c.

21. 'Απίλιε©.] Vid. inf. ſuo loco. Hic vero per unum ϖ ſcribendum forei, ut apud Phavor. Suidas tamen etiam per ϖ exhibet poſt 'Ατίλιε©. Ita ſolent Lexicographi.

22. 'Ατηε.] Semel apud LXX. II. *Macc.* XII. 15.

23. 'Ατίεχμονα.] *Odyſſ.* ϒ. 167. Vid. Euſtath. p. 1154. & mox v. 'Ατιέχμων, 'Ατίχμονα, & 'Ατίχμονον. quas mutationes

ζω· ψ, τὸ ἀπαλόν.

Ἀτεγέμων ¹. σκληρός. ἀκαμπής. ἀκαλαπόητος. ἀκλείπων.

Ἀτεγεμοῖς. σκληροῖς.

Ἀτέρα. ὀρος ². χαρὰ. Κρῆτες.

Ἀτέρμα ³, ἡ Ἀτεγέμονα. τὰ μὴ ἐψόμενα ὕδατα.

Ἀτέρμενα ⁴. σκληρὰ.

Ἀτιε ἴμβων ⁵. χαλὸς καθήμενος.

Ἀτίεγα ⁶. χαλὸς.

Ἀτεμάτης ⁷. ἀδίκαιος, ἀθεμελίωτος.

Ἀτίεμενες. ἄεσαι ⁸.

Ἀτιεγ. ὄτεγα. ἐτέρωθεν ⁹.

Ἀτιεγῶν. τὸ ἐτέρωθεν. καὶ χαλὸς.

Ἄτιρ ¹⁰. ὁ ἄτερ, ὁ εἷς τοῦ δύο.

Ἀτευ-

Ἄτευχη ¹¹. ἄοπλον.

Ἀτεύκτη ¹². ἀνεπίφθονος. ἀτεγκτος.

Ἄτευκτον ¹³. ἀσκεύαστον. ἀσύνθετον.

Ἀτερέψατο ¹⁴. ἠθέτησε.

Ἀρετήσιον ¹⁵. ἀπρομηθές.

Ἀτετόν ¹⁶. λευκόν.

Ἀτετῶς ¹⁷. ἀφρεττίγως.

Ἀτεχνῶς ¹⁸. τὸ ἁπλῶπου, καὶ τοῦ ὅπη, καὶ χαβόλου. οἱ δὲ, ἁπλῶς, ἢ καθάπαξ.

Ἄτη ¹⁹. βλάβη.

Ἀτημελῆ ²⁰. ἠμελημένον.

Ἀτημελῶς ²¹. ἀπεστιγμένως. ἀμελῶς.

Ἀτήνευ ²². μοχθεῖν.

Ἀτηρὴ ²³. βλαβερὸν.

Ἀτεωχοὶ ²⁴. ἄγαν αἰθάδεις.

Ἀτη-

fuspectas habet Cl. Lederlin. ad Pollux. I. 223.

1. Τίεγω.] L. Τίρω. SALM. HEINS. JUN. BRUNO. IS. VOSS. Sic Etymol. M. Hesych. Τίρω. ἀταλὸν. Conf. v. Ἰερίνα.

2. Ἀτεγέμων.] A τίρω, τίρμι, ἀτηρός. G. Basil. T. I. p. 366. B. ἀτεγέμων τῇ λόγῳ. ABRESCH. Plutarch. Sympos. l. VII. *Quæst.* 2. Ὁ λεγόμενος Κερκοβλέψ τὴν Ἀτεγέμονα ζητοῦσι δεῖ παρόντα, ἐξ ἧς οἶν (δηλὸν γὰρ ὅτι τὸ ἐγκρατὲς καὶ σφριγῶντα τῇ ἕξει τοῦ ἀτεγέμονος τὸν ἀνεπιτήδευτον καὶ ἀπαθῆ τῶν ἡδονῶν καὶ ἀτεγέμονα καὶ σκληρὸν ἀνδρα καὶ μαθόντες παρόντα ἐκ τῶν ἀτεγέμονα σφριγῶντα) ἀπὸ ποίου τὸ μάθημα παρόντα ἐκ τῶν ἀτεγέμονα σφριγῶντα. Locum citaverat etiam Cl. L. Bos *Obs. Crit.* p. 159. &c. Locum citaverat etiam Cl. L. Bos *Obs. Crit.* p. 159. &c. Vid. Aristoph. *Acharn.* ψ. 180. & Schol. ibid. ut & ad *Vesp.* ψ. 729. Conf. Suid.

3. Ἀτερία. ὀρος. γαρὰ Κρ.] Supra: Ἀταλέμων. ὀρος &c. SOPING. A τίρω, τίρμι, ἀτηρὸς, pleonasm. ἔρ ἄ, id est, γαρὰ, *terribilis*. G. Leg. ἐσχὶ γαρὰ. *truces*. PERGER. ἐρος γαρὰ conjungit *Is. Voss.* In Ed. Flor. ὀρος legitur. Ego *Pergerum* laudo.

4. Ἀτέρμενα &c.] *Erten en boonen die niet breeken*, non dicimus Belgice. SOPINGIUS. Vid. inf. Κερκόβλεπα, Eustath. p. 1154. & 1942. Pollux. I. 223. & sup. in Ἀτεγέμων. Conf. seqq.

5. Ἀτέρμενον.] Ἴζον, Ἀτεγέμενον. Suid. Ἀτεγέμενον. σκληρὸν, δυσμεταβλητον. Hom. *Od.* ψ. [167] Κὴρ ἀτεγέμενον &c. Didym. σκληρὸν, σιδήρεον. Cæterum quod præcedit, Ἀτέρμενα ἐ Ἀτεγέμονα, ἐκ μὴ ἐψόμενα ὕδατα, hoc Suid. ἐκ ὁ ἀτερμα ἀτεγέμονα, ἐχὶ ἀτεγέμονα. Etymol. cum Hesych. facit, qui etiam ἀτεγέμονα ἐκ μὴ ἐψόμενα ὕδατα dici vult, apud quem ita scribum ut nos emendamus. HEINS. Vide superiora.

6 Ἀτίεγα ἄβων.] Ex *Il.* A. 498. Schol. χαλὸς ἢ ἄκων καθήμενος.

7. Ἀτίεγα.] L. Ἀτεγεγα. HEINS. GUYET. Ἀτιρὸ. IS. VOSS. Sic & Vir Doctus in *Misc. Obs. Vol.* II. *Tom.* III. p. 317. At in iisdem *Misc. Vol* V. *Tom.* I. p. 108. Cl. *Abresch* conjecit Ἀτιεγίνε, ex Soph. *Ajac.* ψ. 658.

8. Ἀτεμάτης.] Sic & Suid. ubi Kuster. Ἀτεμάτης corrigit, recte refutatus a L. Bos *Animadv.* p. 144. qui docet, ἀπὸ τοῦ τίρμα, quod *extremum in profunditate*, sive *infimum*, *pedem*, & *fundamentum* alicujus rei notat, esse τιρμαΐζω, & ἀτεμάτης, *fundamento*, *basi*, *pede destitutus*, h. e. *infirmus*, *non fundatus*. Vid. sup. Ἀτεμάτητος. Ibidem: Ἀτεμάτητα, ἀτίεγκτα. ἀφεμέλα, quomodo infra: Ἐμεμῶς τὸ ἀφρενῶδες. &: Τίεμενα. φρενῶν. Τίεμενες. φρένες. Ἄφεμα itaque etiam Ἀτεμάτητα dici possint. Utrumque ergo vocabulum retinendum. Cl. *Kusterus* h. l. adscripserat: „ An pro „ Ἀτεμάτητος, i. e. *non fabricatus*? Vide tamen Lamb. Bos „ *Anim.* p. 144. ubi lectionem vulgatam defendit. „

9. Ἀτεμονες. ἄεσαι.] L. Ἀτεγεμενες. ἄεσαι· *infiniti*. PERGER. Optime! Infra: Τίεμενες. - - - ἴεσαι. Τεμαΐζει. ἰσάζει. Similiter *Kusterus*: „ Lege: Ἀτεγεμενες. ἄεσαι. i. e. „ *termino*, sive *fine carentes*, vel, *non definiti* Usus est vo„ ce ἀτεγεμενος Eurip. *Hecub.* ψ. 926. ubi vid. Schol. „ Habet præterea Oppian. *Cyn.* II. 279. & Æsch. *Eum.* ψ. 637. monente *Abreschio*.

10. Ἀτιεγ. - - - ἐτέρωθεν.] Expunge ἐτέρωθεν, quia mox sequitur; vel scribe: Ἀτέρωθεν. ἐτέρωθεν.

11. Ἀτεγχῆ.] Ab ἄτευχος, ἀτεγχὴς Æolice, & ατεύχω, κατέτευχα, cæterum. G. Imo Χάτευχ. SCHR. Vid. inf. v. Ἔτευχεν, & Thom. Mag.

12. Ἀτεύκτη.] L. Ἀτεύκα. IS. VOSS.

13 Ἀτεύκτον. ἄσυν. ἀτ.] Forsan quoniam τ ἀτευκτὸν τῷ κατωφερὲς τάξαι ἰδίως ἐτύμωσι. H STEPH. *Thes.* T. III. p. 1442. Hic τὸ Ἀτεύκτου cum Ἀτέλου confunditur. Num ἀσύνθετον pertinet ad Ἀδυτος. (Vide v. Ἀδυτῆ, & Ἄδυτος) At τὸ ἀτεύκτου, (pro quo legendum est ἀτεύκτες, *inornati*, *non decentis*) ad Ἀτεύκτου, (i. e. proprie, *non elaboratum*, non politum, ex ā privat. & τεύχω, *elabro*, *fabricor*) idem quod Ἀτευκὲς (ex ā priv. & τεύκω) quod Hesychius suo loco exponit, ἄκοσμον, &c. Atqui ἄκοσμον idem est quod ἄτριπτος. Suidas: Ἄκοσμα. ἄτριπτα, ἄτευκτα. [Sic & ipse Hesych.] Ut proinde dubitari non debeat; quin pro ἀτεύκτου hic legendum sit ἀτριπτὲς. KUSTER. *Diatr. Anti-Gronov.* p. 39.

Eadem repetiit in *Notis* Hesychianis, ex quibus cetera inferui. Ἀτεύκτου tamen pro ἀσύνθετον non prorsus damnarem, Suidas: Ἀτεύκτῳ. λιτοτέχνῳ.

14. Ἀτερέψατο.] L. Ἀτέλεψε. IS. VOSS. Recte Ἀτέλεψε, quando ἀσυλλόγιστον notat. Sic infra: Ἀτελῆ. - - - ἀσυλλόγιστον. ubi vide. Conf. sup. Ἀτελῆ. Sed Ἀτερέψε, est ἀσυλλόγιστος. Quæ duo, ut faplus, confudisse videtur Noller. Cl. *Kusterus*, deleto signo distinctionis, legit: ἀτέλεψε, ἀσυλλόγιστος, „ ut casu (inquit) respondeant voci pra„ cedenti Ἀτέλεψε, cujus hæ tres voces sunt interpretatio„ nes. „ Quod non displicebat Cl. *Hemsterhusio*, simul conjicienti, forte caput articuli fuisse Ἀτέλεχτ. ἀτέλεψε. &c.

15. Ἀτερίψατο.] Ordo postulat Ἀτέλεψατ. idem forte quod Ἀπελέψατ. Sed leg. Ἀτιε ἴψατ. IS. VOSS. Lege divisim: Ἀτιε ἴψατ. PERGER. Monstrum verbi: quod nonnisi per plures emendationum gradus veræ & primæ formæ restitui potest. Nam primo quidem series literarum inadet, ut pro - - - ἴψατ legatur - - - ἴψατ, vel potius - - - ἄψατ: nam præcesserat jam: Ἀτιερ, Ἀτιερὸν, Ἀτιερ &c. Deinde mutato Τ in Γ (quæ literæ frequentissime permutari solent: unde & mox apud Hesych. habes Ἀτιεφέγη, pro Ἀγίφεγη) fit, Ἀγιερόψατ; quod proxime accedit ad id, quod alibi apud Hesych. legitur: Ἀγιέρεσσ. ἀδικεῖ, διηθέσατ. Et alibi: Ἀγιέσσατ. ἀδικεῖν, διηθέσατ. Unde proximus est gradus ad veram lectionem Ἀπιέρεσσ (sine augmento nimirum, pro Ἠπιέρεσσ) ab ἀπιέρη, quod idem ac ἀδικία. Hesych. suo loco: Ἀπιερῆ. ἠδικημένα, παραγγέλματα. KUSTER. *l. c.* p. 33. Eandem fere sententiam commavit Vir Cl. in *Notis* Hesychianis, hæc scribens: „ Male, ni puto, pro Ἀγιερόψατ, vel Ἀγιέρεσσ, posito Τ „ pro Γ, ut alibi, & mox in Ἀτιεφέγη, pro Ἀγίφεγη. „ Videtur nimirum antiquum verbum fuisse ἀγιερόω, vel „ ἀγιρέω, significans, *superbire*, *feroces esse*; & ex consequenti, *abhinc*, i. e. *fastero*, & passa, pro *libidine*, *irata* „ *vedere*; quod homines superbi & feroces facere solent; „ utpote qui, secundum Achillem illum Horatianum [*Art. „ Poet.* ψ. 122.] *jura negant sibi* nata. Verbum aliquod si„ milis formæ olim exstitisse, fundent adjectiva ἀγιερὸς, „ & ἀγίερχος, quæ *superbum* notare constat. Conf. sup. v. „ Ἀγιέρεσσατ, & Ἀγιέρεσσατ, quæ itidem exponuntur, ἰθύνεσθαι. „ Hactenus Cl. *Kusterus*, illud Ἀκρόσατ jam missum faciens. Conf. v. Ἀγιρόσατ.

16. Ἀρτιτετον.] L. Ἀτιτέτον. G. Ἀτιτέτον, prout series postulat: nam Ἀτέλως paulo infcitus, ἀφρονέστερον. HILL. Conf. H. Steph. *Ind.* Ἀτέλεστον legit *Is. Vossius*. Vid. in Ἀτετον. An Ἀτέλετον, pro Ἀτέλεστον, vel Ἀτίτετον? Infra: Ἀτίτετον. ἀσυμπάθες. Similiter Cl. *Kusterus*: „ Series liter. to„ quit Ἀτέλετον. Conf. inf. v. Ἀτίτετον. „

17. Ἀτεῖῶς. λείως.] Ἀτέλῶς lege, ab eadem origine ante τέτυκται. IS. VOSS. Infra: Ἀτέλως. ἄδικα. Ritè vero vocem mihi incognitam flatim rejiciendam non puto, vide tamen an scripserit: Ἀτεῖῶς, sive Ἀτεῖῶν. ἄδικα. Sic Ἀτέλεστον & Ἀτέλεστον commutata vidimus: Ad vero facile in Ad migrat. Sed malim ἀτείχων.

18. Ἀτέλεσ.] L. Ἀτέλεσ. a τέλος, τελέω. IS. VOSS. Inf. Τελέζει. φρονίζει. Forte tamen Ἀτέλως est pro Ἀτέλως: ut modo Ἀτέλετον, pro Ἀτέλεστον. Infra: Ἀτέζει ἀφρονεῖ. Conf. v. Ἀτέζον.

19. Ἀτηρὸς.] Vide Harpocrat. SCHR. Vid. inf. in Τίρη, & Aristoph. *Plut.* ψ. 109. ibique Schol. Gr. & Ezech. Spanhem. *Not.*

20. Ἀτη.] Ἄτης inventor apud Dionys. Halicarn. l. VI. ἀπὸ τῆ μογίτε ἐσχύος. SOPINGIUS.

21. Ἀτημελῶς.] Xenoph. K. *Il.* l. V. p. 86. Æsch. *Agam.* ψ. 900. ABRESCH.

22. Ἀτημελὴς.] Ἀτημελέτως. Cyrill. IS. VOSS.

23. Ἀτήνευν.] Idem quod Ἀτάνευν. Vid. Ἀτῆναι. IS. VOSS. Conf. sup. v. Ἀτανεῖ, ubi eadem interpretatio. KUST.

24. Ἀτηρὸς, Æsch. *Prom.* ψ. 745. *Agam.* ψ. 1493. Idem *Eum.* ψ. 1012. ἀτίμως opponit τῷ ἀσφαλῶς. quæ vox pretermissa in H. Steph. *Thes.* ABRESCH. Vid. in Ἀσαφὴς. quæ sunt eadem.

25. Ἀτιωχοὶ.] Ἀτερωχοὶ, pro Ἀγίφεγοι. SALM. Phavor. Ἀτιωχόμεν. pessime. Ἀγίφεγα corrigit *H. Steph.* in *Ind.* &

'Ατηρὴς [1]. ἀκαταπόνητος.

'Ατθίδων. Ἀθηναίων [2].

'Απιζάλλ [3]. ἀγαπᾷ.

'Ατίζ. ἀτιμάζ. ἢ ἀφεσιᾶται [4].

'Ατίζεις. ὑβρηφανεῖς [5]. πένης. 'Ατίζει, πένης. ἀτιμάζει.

'Ατίζων [6]. ἢ τὸ ἀφεσιᾶτων. ἢ ἄπαις θελεάλλων, ἤγουν βλάβας.

'Ατίθασον [7]. ἀήμερον. Τίθασθαι γὰρ λέγει, τὰ ἄγρια ζῶια ἥμερον, καὶ χειρώθη ποιεῖ.

'Ατιμαγέλας [8] ὁ ἀτιμάζων. καὶ τῇ ἀγέλῃ μὴ συνποξαπόμενος.

"Ατιμος [9]. ὁ μὴ ἔχων τιμήν.

'Ατιμαλφοῦσι [10]. τιμὴν οὐχ ὑφείσκουσιν.

'Ατιμοζάτη [11]. ἄτιμος.

'Ατίναζα. ἄσουσα.

'Ατι οὖν. ἄ τινα οὖν.

'Ατηρὴς [12] χαλκός. ἀκαταπόνητος σίδηρος.

'Ατισαυρεῖν [13]. ἀτιμάζων ἄνδρα, καὶ ὑβρηφανεῖν.

"Ατιζα. ἠτίμαζα. ἔβλαψεν. ἄτιμον ἐποίησεν.

'Ατίσιος. ἀτιμάσιος. Αἰσχύλος Κερκύοσι [14].

'Ατισλιοῖς [15]. ἀεὶ τὰ λιπὰ ἐξ ἀμμάτων δέοντες.

'Ατίταλλον [16]. ἔβοσκον.

'Ατίταλλε [17]. ἀγάπα. μὴ ὀλιγωρήσῃς τρίφε.

'Ατιταί [18]. ἄδικοι.

'Ατίτηλα [19]. ἀνέθρεψα.

'Ατίτλου [20]. ἀτιμώρητον. ἄπρακτον. ἄτιμον. ἢ μὴ ἔχοντα ἐπιτίμια.

'Ατίλοφος [21]. οὔπω τὸ Ἴλιον ἑαλώκει πρώτον.

'Ατιτῆν [22]. ἀδικεῖν.

'Ατίτησον [23]. ἀτιμωρήτους.

"Ατιτος [24]. ἀτιμώρητος. χωρὶς τίσεως ἢ ἄτης.

"Ατλαντα. ὠμοφόρια [25].

"Ατλας [26]. ἄταλμος. ἀπαθὴς. καὶ ἡ διοῦσα εὐθεῖα ἕως τοῦ πυλῶν [27].

'Ατλατεῖ. ἀγνοεῖ [28]. ἀθυμεῖ. φοβεῖται.

'Ατλατέω [29]. ἀγωνῶ.

'Ατληοία. ἀμηχανία, ἀπορησασία.

'Ατλὴς

& *Anonymus* in Cod. Brunoniano. Sic & *Kuster.* in *Distr. Anti-Gronov.* p. 33. Vid. sup. v. 'Αγίφαχυ. *Ill. Vossius* legit: 'Ατσεχυ, vel potius, 'Ατσερ. ἀγερωχυ. Conf. v. 'Αθερυ, & 'Αδιαπρῆς. Optime Cl. *Kusterus*: „ Male pro 'Α„ γίφαχυ, posito Τ pro Γ, ut & sæpe alibi. Vide sup. „ *Not.* ad v. 'Αγελλάζ.„ Conf. ad v. 'Ατρίψαν.

1. 'Ατηρὸς.] L. 'Ατηρὲς. G. Supra rectius 'Ατερὲς. KUST. Conf. inf. v. 'Ατερυ, post 'Ατοῦν.

2. 'Αθλιαίων.] An 'Αθλιωνῖ Infra: 'Αθῖς. 'Αθλῖος. Ubi 'Ατὶς scriptum est pro 'Αθλὶς. KUST. Vide ibi *Not.* Hoc loco 'Αθλιαίων retinerem. Mufæus v. 322. 'Αθλιόθ νύμφος meminit.

3. 'Απιζάλλ.] Scrib. 'Ατιτάλλ. idem quod 'Ατάλλ, & 'Ατιτάλ. Hinc *Attalus.* Nota, dici 'Ατάλλα, 'Ατιτάλλα, 'Ατιτάλλου, ut 'Ατταλόθ, & 'Ατάλθ. IS. VOSS. 'Ατιτάλλ idem quod supra 'Ατάλλ. KUST. Vid. mox 'Ατιζάλλ.

4. 'Αφεσιᾶται.] Vid. sup. 'Αφεῖσι. ἀφεσιᾶται.

5. Πεφρασμένος τινὸς ἀντὶ τοῦ, τίνι. ἀτιμα.] L. ὑβρηφανεῖς. GUYET. Leg. ὑβρηφανεῖς, vel ὑπερφανεῖς. SOPING. G. Leg. 'Ατίζεις, ὑπερφανεῖς, τίνος ἀτιμάζεις, τίνος ἀτιμάζῃ. HEINS. *H. Steph.* in *Thes.* T. III. p. 1549. exhibet ἀφεσιᾶς. Et fic Euftath. p. 1201. Equidem fic integrum locum conftituerim, 'Ατίζεις, ὑπερφανεῖς, τίνη (*pauper es*) vel τίνος. † 'Ατίζῃ, τίνι· ἀτιμάζῃ. Sic 'Ατιτασμένον explicat, ἀτιμαζόμενον ἀνέρα, καὶ ὑπερφανεύοντα. Poftea: 'Αφεῖσι. πένης. Et Infra: Πενὶν, συντέλειαν. Et, Πένη. ἀχρηματίζει. Paullo aliter Cl. *Kusterus*: „ Priores Editt. περφανεῖς, errore typogra„ phico, pro ὑπερφανεῖς. Porro deieta voce τινος, ab ini„ tio fcribe: 'Ατίζ. &c Conf. inf. v. 'Αφεῖσι. Non au„ diendus autem *Salmafius*, qui pro τίνι hic fcribendum „ effe τίνη], per ᾱ ad marginem Hefychii fui adnotave„ rat. „

6. 'Ατίζων.] Hom. *Il.* Υ. 166. Vid. 'Ατῖσαι, 'Ατίζει, & 'Ασταμένου. Conf. Etym. M. & *Mifcell. Obf. Jan. & Febr.* 1733. p. 124.

7. 'Ατίθασον.] Vid. Philon. *de Mundi Opif.* p. 19. *fub init.* & *Not.* in v. Ἐπιτυτάζοιμι.

8. 'Ατιμαγέλας.] An 'Ατιμαγελῶν ἢ 'Ατιμαγελῶθ PUNGER. Ariftot. *Hift. Anim.* VI. 19. de tauris aliter: Τὸν ὃ φύσιν χαίρει μὴ ἀπολυθεὶς εἶναι, ἀ καλοῦσιν 'Ατιμαγέλαν. HEINS. Sed vid. eund. l. IX. 31. ab H. Steph. citatum, ut & Theocrit. *Idyll.* IX. 5. ibique Schol. coll. *Idyll.* XXV. 132. & Euftath. p. 1625. Suid. 'Ατιμαγέλας. μὴ συναγελαζόμενος. Lexic. Reg. MS. 'Ατιμαγέλας, ὁ μὴ συναγελαζόμενος. Peffime Phavor. 'Ατιμαγέλαθ. Conf. v. 'Ανάγελθ. & in Βούτης, & Μεσσήνιος, item v. Ἀγελάσιον, ἄτιμον. Adde Schol. Pind. ad *Nem.* I. 86. Ceterum in ὁ ἀτιμάζων fenfus fuppliendi cauffa *Kufterus* addit, τῶν ἀγέλων. Ego hanc vocem, tuore fuo, omniffe Hefychium exiftimo, utpote latentem in v. 'Ατιμαγέλας. Vid. *Not.* in v. Ἀποθήκευε. &c. Obiter addo, vocem compofitam συναγελαζόμενος, qua hic utitur Hefychius, non extare in Lexicis.

9. "Ατιμος.] Vid. Harpocrat. SCHR. Πολύτιμος expl. Schol. Æfch. in *Agam.* v. 421. & ἀτιμάζων, in ejufdem *Choëph.* v. 1018. de qua virtute, itidem Demoftheni & aliis uftata, forte alibi. ABRESCH.

10. 'Ατιμαλφοῦσι.] Vid. fup. 'Αλφῶν, & inf. Τιμαλφῶν, Τιμαλφὼς &c.

11. 'Ατιμοζάτη.] Hom. *Il.* A. 516. & Schol.

12. 'Ατηρὸς χαλκὸς.] 'Ατειρὲς, a τείρω. Supra rectè fcriptum eft. G. Scrib. 'Ατερὲς. IS. VOSS. Series requirit 'Ατίρης, i. e. 'Ατειρὲς, ut rectè fupra. KUST. Vid. Euftath. p. 1253. &c.

13. 'Ατισαυρεῖν.] Vid. fup. *Not.* in v. 'Ατίζεις.

14. Αἴγ. Κερκ.] Vid. fup. in v. Ἀμοῦσαν.

15. 'Ατισλιοῖς.] L. "Ατιζ λιοῖς. SALM. Scrib. 'Αφεῖσι λιοῖς, ex Hom. *Il.* E. 487. ubi Poëta inquit:

Μίσγε δ' ἀφεῖσι λύσι ἀλείῳ πανάγυρι.

Schol. ibi 'Αφεῖσι λύσι exponit, τοῖς ἄπαυσι τῇ τοῦ σώματος ῥοῇ λύσι. Unde apparet hic fcribendum effe, τοῖς ἄπαυσι λύσι ἐξ ἀμμάτων δίντες. KUST. Ita legendum monuerat fummus *Bentleius* in *Epift. ad J. Mill.* p. 37. Vid. inf. v. 'Αφεῖσι λύσι. 'Αφεῖσι (non 'Ατεῖσι) correxiffe etiam credo *Salmafium.* Pro ἐξ ἀμμάτων, duabus vocibus ἐξ ἀμμάτων correxerant quoque *Soping.* & *Il. Voff.*

16. 'Ατίτταλον.] Hom. *Il.* Ξ. 203. Vid. fup. poft 'Ατιτάλου, & inf. Ἐτίτταλον. Jo. Picard. *prifc. Celtop.* p. 139. confert Gallic. *attiteler*, i. e. aiere parva animalia.

17. 'Ατίτταλε.] Hom. *Il.* Ε 271. Vid. Schol.

18. 'Ατῖλαι.] Scrib. 'Ατῖδι. HEINS. Vid. fup. in 'Ατεῖδι, & mox 'Ατῖσιν. Inf. Ἐτῖλεν. Ἰνδικοὶ. Sic enim leg. pro ἰνδικῶν. Conf. *Not.* in v. 'Αγείτας.

19. 'Ατίτηλα.] Hom. *Il.* Ω. 60. Θρέψω τε καὶ ἀτίτηλα.

20. 'Ατίτλου.] Æfchyl. p. 280. SCHR. Locus eft *Eumen.* v. 257. ubi Schol. 'Ατίτων. ἀτιμωρήτων. Conf. *Not.* in v. 'Ατῖλθ.

21. 'Ατιλοφόθ.] An ab "Αλις; feu 'Ατλὶς? G. Forte quod ab Ati in colle ædificatum effet Ilion. H. STEPH. *Ind.* L. 'Ατης ὁ λόφος. Steph. *de Urbib.* dicit, Trojanos Ilium vocare 'Ασπίδα. Gul. Canterus mavult fcribere 'Ατης. Euftath. in *Iliad.* p. 1239. Φασὶ δ' ὅτι Ἴλιον καλυπτόμενος ἡμφίζω τῷ ἄστει· διὸ καὶ "Ατης λόφος εἶπε, ὃν ὁ Ἀπολλώνιος μύρμηκα. SOPINGIUS. Leg. 'Ατης λόφος. Erant vero Attis illi colles duo. Stephanus: Ἴλιον, τόλις Τρωικόν, ὑπὸ τοῦ Τρῶος Ἄτλου ἐκτισθὲν, ἢ αὐτὸς λόφος δύο. Ita emendo pro 'Ασπίδι. Nominis originem, ab hiftoria profectam, vide apud Apollodor. L. III. *Biblioth.* MEURS. in Lycophron. p. 109. ad v. 29. Vid. Euftath. p. 1275. & 157. *Ed Rom.* & Intt. ad Steph. in v. Ἴλιον. *Vir Doctus* in Cod. Wetft. legit, 'Ατιλαοθόν, *Atyos tumulus.*

22. 'Αἰτῆν.] Vid. fup. 'Αἰτεῖ. Ab 'Αἴζων, 'Αἰτῶν, a τίω, τίνω, τιτῶ, &c. Vid. ad Τίσιν. IS. VOSS.

23. 'Αἴτητον.] Ab 'Αἰτητὸς, idem quod 'Αἴζητον. Vid. *Not.* ad Τίσιν. Idem quod fupra 'Ατεζήτητον. IS. VOSS.

24. "Αιτος.] Æfchylo 'Αΐτιμα, ἀτιμαζόθ. *Eumenid.* p. 280. [*f.* 257.] Ὁ μισητὸς καὶ ἄτιμος. [Schol. ἀτιμώρητος.] HEINS. Vid. fup. v. 'Αΐτητε, & Hom. *Il.* N. 414.

25. 'Ατλαντα. ὠμοφόρια.] L. ὠμοφόριον. SALMAS Poteft tamen commode explicari, *Qui humeris aliquid bajulas in modum Atlantis exhiberi.* Ita H. Steph. *Thef.* T. III. p. 1233. Et confederat Salmafii Notam *Ill. Voffius.* Conf. Suid. cum quo facit Lex. Reg. MS.

26. "Ατλας.] Compof. ex ᾱ priv. & τλάω. "Ατλας autem fimplex eft, ὁ καρτερὸς, παλάστας G.

27. "Εως τοῦ πυλῶν.] An πύλας? G. IS. VOSS. L. πύλων. Eft enim 'Ατλας, ὁ τοὺς ὤμους ἔχων λίθ πύλαι εἰς πύλον. Euftathius, [p. 1389.] Alii. HEINS. 'Ατλας & "Αλλας in cervice quid & quomodo differant, vid. Pollux. [II. 132.] IS. VOSS. Recte τοῦ πυλῶν. Etenim

Per Cancri portas animus delabitur ad nos,
Per Capri ad fuperos fed redditura meat.

Vid. Macrob. I. in *fomnium Scipionis*, c. 12. PERGER.

28. 'Αγνοεῖ.] Forte ἀγωνᾷ. SOPING. Leg. ἀγωνῷ. KUST. Mox: 'Ατλατῶν. ἀγωνῶ.

29. 'Ατλατέω.] Pro ἀτλατέω, ab ἄτλαθ. Euftath. ad *Il.* E. p. 562. ἴσως ὁ, ὅτι ἄπορ ὁ σφαιρωθεὶς τὸ, ἵνα, ἐπὶ τῶν πόνων ἀτλάτων ἐχόντων καὶ πόλεμον λέγει. ὁ ἀπορῶν ἴσως ἔχει τὸ τοῦ Σοφοκλέους 'Ατλατῶ· ἄγαν μὲ ἔχει πόλεμον πόνῳ. Refpicit locum OEd. Tyr.

'Ατλητόν [1]. ἀνυπομόνητον.
"Ατμαζε [2]. καθάρματα.
'Ατμηλία [3], δυλεία. δυσχέρεια.
'Ατμηλόπτου. δυλικὸν. μωρόν.
"Ατμηνον [4]. ἄπαυστον. οἰκέτιον.
'Ατμοσίφορον [5]. ὑδὲ μιᾶς τάλμης ἔτυσαν ἔχαν.
'Ατραυμάπτου [6]. Σοφοκλῆς Ἀμφιτρύωνι.
"Ατμητον, ἀμέλητον.
'Ατμοδῆχη. ἀτμίδα ἔχαν.
'Ατμὶς [7]. ἀπαύγασμα. πτοή.
'Ατμὶς. ἀναθυμίασις. ἀπυθὴς. ἀτάδευτος.
'Ατμὶς. ἀναδίστον.
'Ατμὶς ἡ ἐκ τῦ ὑγρῦ ἀτάδευτος. ἢ καπνὸς [8]. ἢ ἀτμὶς. ἢ πτοή.
'Ατμίζυζαι [9]. ἀναθυμιάζεζαι.
"Ατοκοι [10]. βοτάνη
"Ατομα. λεπὰ, τομὴ μὴ δυνάμθα λαβῆν.
'Ατονία [11]. ἀδυναμία.
"Ατοπα [12]. πονηρὰ, αἰσχρὰ.
'Ατοπία [13]. αἰσχρότης. πονηρία.
'Ατόπαγον. ἀεὶσχαγον. Τοπάζων γὲ, τὸ αἰσχίζων καὶ τὸ Ὑποτοπῆσαι [14] δὲ σύθιδι λέγ☉. Αἰσχύλ☉ Κρίσαις.
"Ατοπα ξένα. σύοτε δὲ, "Ατοπον, τ δεινὸν, καὶ ἔκθεσιν, καὶ παρηλλαγμένον, ἢ καὶ αἰσχρὸν λέγ☉

Tyr. ῥ. 523. (ut observavit etiam G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 25.) ubi male αὐλητὸν legitur in *Ed. Cant.* Conf. Suid.

1. 'Ατλητόν.] *Il. T.* 367. —— ἄχ☉ ἄτλητον. Schol. ἀνυπομόνητον, ἀκαρτέρητον.

2. 'Ατμαζε.] Id est, ἀκαθαρσίαις. GUYET. An 'Ατλαζμαζε, pro 'Ατλαζμαζε, ab 'Ατλάζω? IS. VOSS. Idem quod ἀσύμφορα. nexa, *lustramenta publica*. PERGER. *Guyetus* ab 'Ατμὶς & 'Ατμὴς, quam Nolter ἀκαθαρσίαζε explicat, deduxit. Non audio. Tu confidera majusculis literarum fignis exaratas iftas voces,

ΑΤΜΑΤΑ
&
ΑΤΜΑΤΑ,

jam patebit occafio errori pariendo non aliena. Vid. Hefych. in Ἄθμα. HEMSTERH. Optime Ἀθμαῦ fcribendum effe vidit Vir Cl. Sic inf. Ἀθμαῦ. —— καθάρματα. Eodem modo fupra 'Αλὴ, λύπη, reftitui pro 'Αλνὴ. Conf. in 'Αλιάδης. Miror Kufterum hic nihil monuiffe.

3. 'Ατμηλία. δυλεία.] Nam 'Ατμὴς, ὁ δῦλ☉. Vid. Etymol. [& Suid.] HEINS. 'Ατμεδὸν, τὸ δυλεῖον. Cyrill. IS. VOSS. Infra: Ἀπτρῆσία, δυλεία,

4. 'Ατμηνον.] Ammonius: Θὸς, Λάτρις, 'Αμφίτρυ☉. 'Ατμῆν☉ Ἡμέρησζι. - - - - - 'Ατμῆν☉ ϗ, ἢ μόνον ὁ δῦλ☉, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτετιμημέν☉ ἰλλύριος. Vid. ibi Valken. *Anim.* p. 100. & H. Steph. *Ind.* Poft ἄπαυστον diftinxi, ut in Ed. Hag.

5. 'Ατμοσίφορον.] Forte 'Αναλωσίφορον, vel 'Απολωσίφορον. Excidit fyllaba. Nifi malis 'Ατλησίφορον, A pro M.

6. 'Ατραυμάπτου &c.] L. "Ατμητον· ἀμέλητον. ἀτραυμάτου. Σοφ. 'Αμφ. SALMAS. In Ed. Hag. ἀτραυμ. Σ. A. conjungiuntur cum præc. gloffa. Malim *Salmafium* fequi. Et fic *Kufterus*. Vid. inf. in Τμώδη. Conf. Σπυχῆον.

7. 'Ατμὶς. ἀπαυγ.] Refpicit ad *Sap.* VII. 25. 'Ατμὶς γάρ ἐσι ζοφίας ϗ Ϝ Θεῦ δύναμις, καὶ ἀπόῤῥοια &c. Gloffæ MSS. Τῆς Πανσρίτ: 'Ατμὶς ἀκαθάρσια. ἀτμὶ.

8. 'Ατμὶς - - - καπνὸς.] Egregie hæc diftinguit Schol. Il. ad Æfchyl. *Sept. c. Theb.* ῥ. 500. Ἀτμὸς.] καπνὸν. Κωτὶς, λῦθ ξέλυ· 'Ατμὸς, λὸν ὑδαῦς· Αἰόλα, λὸν λίθον· Βῦθος, λὸν λύχνον· Ἀργὸς, λὸν ἰλαὸν ϗ καρῦ· Κώδων ϗ, λὸν αρῶτ.

9. 'Ατμίζυζαι.] 'Ατμίζω, ἀτμῶ, Schedæ Regiæ. IS. VOSS.

10. "Ατμηλ.] An 'Ατόκιον? Scd non muto.

11. 'Ατονία.] Sup. 'Ατόναρον, ἰσόνυζον. Lucian. *Catapl.* p. 436. Μὴ ἀπαγορεύσαι ὑπατυγῶ. Schol. ἀτονίαν. quomodo MS. habet, notante Bourdelot. Vid. Inf. in 'Ολιγανθρώπου, & Aquil. *Pf.* XXV. 1. & *Tob.* V. 16. item fup. v. 'Αναφορὰ.

12. "Ατοπα.] Gloffæ MSS. in Ἰὼβ. "Ατοπα. χαλεπὰ, πονηρὰ. Ita fæpius in eo libro. Conf. mox v. "Ατοπα, & D. Heinf. *Exerc. S.* p. 198.

13. 'Ατοπία.] *Judith.* XI. [12.] 'Εὰν ποιήσωζι ἀτοπίαν. SOPINGIUS.

14. Ὑποτοπῆσαι.] L. ὑποθῆσαι. SOPING. IS. VOSS. Vid. Inf. Τοτοπῆσαι, (quomodo hic forte legend.) & Τοπάσαι. Conf. Suid. in 'Ατοπίας.

15. Καὶ χαλεπὸν.] Supra corrupte: 'Ατοπῶ. χαλεπῶ. pro 'Ατόπου.

16. "Ατοπος.] Scrib. "Ατοτον. HEINS.

17. "Ατοπος βίλος. μισάφοσος· καὶ ὁ ἄθρ.] "Αθροος ἄτοπος. SALM. Ergone "Αθροος ut τὸ βίλος effe hoc loco docear Hefychius? non arbitror. fed legendum puto: "Α-

γὴ, καὶ χαλεπὸν [15].
"Ατοπ☉ [16]. ω☉χέδδ☉ λέγ☉, ἢ θαυμαςὸς.
"Ατραχ☉ [17]. βίλ☉. μεταφορικῶς, καὶ ὁ ἄδεκαλ☉.
'Ατραχύλλις [18]. Φυτὸν ἀκανθῶδες. οἱ δὲ, τὴν ἀγρίαν κνῆκον [19].
'Ατραπίζων [20]. βαδίζων. ὁδοιπορῶν.
'Ατραπίτας. ὁδὸς.
'Ατραπὸς [21]. ὁδὸς τεθλιμμένη, μὴ ἔχυσα ἐκβάσεις, ἀλλ' δίθεῖα.
'Ατρέκεια. ἀτρέκεια [22].
'Ατρεκὲς. ἀληθὲς.
'Ατρεκέως [23]. ἀληθῶς. ἀκριβῶς.
'Ατρεκῆ ἀληθῆ, ἀκριβῆ.
'Ατρεκήσαζα. ἀκριβωσαμένη. Εὐριπίδης Βακχαῖς [24].
'Ατρέμας [25]. ἡσύχως, ἡσυχῆ.
'Ατρέμη. ὑγιεία [26].
'Ατρεμῆσαι. ἡσυχάσαι.
'Ατρέμητον. ἀσάλευτον.
'Ατρεμία. ἡσυχία.
'Ατρεμέων [27]. ἡσυχάζων.
"Ατρεπτον. ἀτίμητον.
'Ατρέπεσθαι [28]. ἐξυβλέπεσθαι
"Ατρεσον [29]. ἀφόβητον.

'Ατρέ-

γὴ, καὶ χαλεπὸν.] Supra corrupte: 'Ατοπῶ. χαλεπῶ. pro 'Ατόπου. *βίλος* (neinpe *ἀδιτίμως*) *μισάφοσος*. ὁ δ *ἄτοπος*. (*ἀσυνήθης* nempe.) Atque hanc mentem Grammatici reor. HEINS. Huc fpectat illud Laconis illius dictum apud Thucyd. l. IV. p. 280. *Ed. Wech.* Καὶ τινὸς ἐρομένου τινὰ ὅτιτο ϗ 'Αθηναίων ξυμμάχων δ' ἐχθρότατα ἔσι τῷ ἐν τ ὄντι ἀχαλίνωτον, οἱ οἱ τυχόντες αὐτῶν καλὰ κἀγαθὰ, ἀπειρήνωτα κτησ, πολὺ δ' ἄδικον εἶναι ϗ ἄτοπον (λέγων ϗ ἀσεὲς) οἱ τὰς ἀρετὰς ἀσυγχωρήτους. IDEM. Locus Thucydidis eft l. IV. 40. p. 263. *nov. Ed.* Vide ibi *Notas*, coll. Suid. & Mcurf. ad Lycophr. ῥ. 40. qui *βίλος* male præpofuit. Ego fimpliciter ita accepcrim hunc locum: "Ατροος. *βίλος. μισάφοσος*. Ita Suidas. Sic *ἀτρέκτου τοξότης* apud Euripi. *Rhef.* ῥ. 312. Tum vero ftatim propriam & vulgarem fignificationem, ut fæpius, fubjicit: *ϗ ὁ ἄτροος*. l. c. *fuus*, vel *cotus*: ut *Prov.* XXXI. 19. quem locum *Bernard.* notaverat: *Χεῖρας αὐτὸς ἰριδὶ εἰς ἀτρακὸν*. Vid. Inf. in Τρύου. Conf. *Not.* in v. 'Αμελὴς, &c. *Heinfium* quoque voluiffe, (licet alio fenfu) *ϗ ὁ ἄτροος*, mihi vero fimile eft: quamvis clariffime per σ fcripferit, *ἄτροσος*. Forte tamen illud *ἄθροος* aliquo modo defendi poffet: Fufus enim etiam *ἀθροίζω*, *ἀθροίζομαι* & *ἀγορὰν* feriori ætate dicebatur, ut ex Meurfio & Freinzo liquet. Vide hunc in *Ἀγοραῖος*.

18. 'Ατραπελικὰ.] Vid. Schol. Theocrit. *Idyll.* IV. 52. & omnino J. Bod. a Stapel ad. Theophraft. *Il. Plant.* VI. 4. p. 614—618.

19. Κνῆκον.] Vid. inf. in Πολίνη, & Epicharm. apud Athen: L. II. *circa fin.* emendante Dalecampio. SOPINGIUS.

20. 'Ατραπίζων.] Scrib. 'Ατρατίζων. SCAL. SALM. HEINS. Sic Ed. Hag. & Hack. Conf. Euftath. p. 1747. *fin.*

21. 'Ατραπὸς. &c.] A *τρέχω*, *τρατὸς*, *τρατὸν*, *τράπω*, *τράπεζα*. Compof. ex ἀ intenfivo, & *τρατὸς*, *ἀτρατὸς*, i. e. *ὁ πάνυ τετρυμμένος ὁδὸς*. GUYET. Strabo p. 10. SCHR. Vid. H. Steph. *Ind.* & fup. 'Ατρεπὲς. Inf. Τρέπ☉.

22. 'Ατρέκεια. ἀτρέκεια.] L. 'Ατρεκία. ἀκρίβεια. IS. VOSS. Ita ftatim. An potius 'Ατρεκὲς, ἀκριβῶς, ut α & χ fint confufa? Sic & *Kufter.* conjecerat. Apollon. Lex. MS. 'Ατρεκὲς· ἀληθὲς. καὶ τὸ γὰρτο ὃ σίχει. Conf. Etymol. in 'Ατρεκὲς. Cl. *Abrefch* ita: „ F. 'Ατρεκῶς. An potius 'Ατρεκὲς, ἀτρ„ κῶς, &c. Vid. Etymol. „

23. 'Ατρεκέως.] Iones etiam in profa utuntur, ut paffim Herodotus. Poëtis autem frequentius eft, quam ut adnotem. Multis de hac voce difputat Erotianus, *fub finit.* Gloffarii. Conf. fup. v. 'Αληθὲς. Lycophron ῥ. 1. πετρικῶς.

24. Εὐρ. Βακχ.] Vid. fup. in v. 'Αγνίσαι.

25. 'Ατρέμας.] Jamblich. *Vit. Pythag.* c. XXX. p. 155. *Ed Kuft.*

26. 'Ατρέμη. ὑγιεία.] "Ιασις· πτῶσις. HEINS. Pace quod tua dicatur, Hefychi, in his verbis *οὐδὲ ὑγιὲς*. Impofuit ibi depravatus aliquis codex: oportuit enim, 'Αργικὰ, *ὑγιὰ*. Te ipfum arbitrum capio, qui hæc alibi: 'Αργικὰ σῶα, *ὑγιὰ*, &c. 'Αστραμία, *ὑγιὰ*, (leg. *ὑγιὲ*) *ὑγιὰ*. &c. BENTLEJ. *Epift. ad Mill* p. 36 Recte Vir Magnus: nifi quod transpofitis tantum literis malim *ὑγιὲς*. Conf. *Not* in v. 'Αγριμία. *Heinfii* vero conjectura ex feq. v. 'Ατρεμὲς nata videtur, quod expl. *ὑγιὲς*. *Kufterus* etiam 'Αστρεμὲς, *ὑγιὲς*, vel *ὑγιὰ*, veram effe lectionem notat.

27. 'Ατρεμέων.] L. 'Ατρέμων. 'Ατρεμίζω etiam *ἀτροφῶ*, in Schedis Regiis. IS. VOSS.

28. 'Ατρέπεσθαι.] An pro 'Αβρύνεσθαι, ab *ἀβρὸν* τὸ α eft intenfivum.

29. "Ατρεσον. *ἀφόβητον*.] Adfpexit locum Sophoclis *Ajac.* ῥ. 366.

'Αξείδα Ν[1]. τὰς 'Αξίους παῖδας.
'Αξείδαο. τῦ 'Αξίου παιδός.
'Αξείδης. ὁ τῦ 'Αξίου παῖς, 'Αγαμέμνων.
'Αμάκαστα[2]. οἱ μὴ μετέχοντες τειχαρχθ. 'Αθηναῖοι.
'Αμῖ ἐταμ. πάνυ[3].
"Αμιν[4]. ὑφ. λεπτόν. καὶ Εὔαμιν, θύφειν.
"Αμορον. ἄφοβον.
"Αμπυκ[5]. ἄζευξον.
'Αμυπία[6]. ἀμοιρία. μεσονύκτιον.
"Αμυσ. ἀμεταζήτ.
"Αμφ[7]. τυφὸς ὁ πολύρριζ, ὑπὸ Λακώνων.
'Αμύτοις[8]. ἀκαταπόνητος.
'Αμυγέτοις[9]. ἀκάρπ. ὅλη ἀζύσης, καὶ ἠπείρ[10].
'Αμυῶν[11]. ἐγείρων.

'Α-

γ. 366. ubi ὄρνυμι, ἀνάρθω, & ἄορτον conjungit. Citat eundem locum Suidas in 'Αφόρτιγξ. Idem Suidas in v. 'Αορτ. hæc adfert:

——— —— ἐπεὶ λίτον ὃ σοφὸς
Λίμφεν ἀορτὴν μανίης ἐλεύθερος.

Ubi Cl. Kusterus: *Horum verborum sensus obscurus est, nec quid ea sibi velint, propter brevitatem fragmenti sciri potest.* Oblitus erat Vir Doctus, esse hoc Zenodoti Stoici Diogenis discipuli, epigramma in obitum Zenonis Citiei, quod integrum exhibet Diog. Laërtius in *Zenone* l. VII. *p. m.* 454. & Anthol. Græca l. VII. p. 527. *Ed. Steph.* Lege ἐπεὶ, fis, & Suidam intelliges. Lex. Reg. MS. 'Αρτίζ, καὶ 'Αρτάζ. ἄρσεις.

1. 'Αφείδα Ν. L. 'Αξείδα Ν. IS. VOSS. Nihil mutandum: est enim duale. Respicit *Il. A.* 16.

'Αφείδα ἡ μάλιστα, Διὸν κυρίστερ λαῶν.

Schol. τὰς 'Αξίους παῖδας, 'Αγαμέμνονα καὶ Μενέλαον. Ex hypothesi *Il. Vossius* hic & in seqq. 'Αφείδ. scribit.

2. 'Αφάμαστα.] Vid. in Τειμαῖος, & Ἐπίπεδον. Post τειμαῖος distinctionem posui, cum Phavorino.

3. 'Αφῖ ἔταμ πάνυ.] Supra: 'Αξῖ ἔταμ πάνυ. SOPINGIUS. L. 'Αφῖ ἔταμ πάνυ. Vid. Inf. in Πλούφιον. SALM. Πλούφιον verbum, a quo πλοῦς pro *textura*, & Latinum *panus*. Ab ἄφτω autem, quod Grammatici ὕφασμα καὶ ὕφος exponunt καὶ τύμπανα est verbum ἀντίζω, quod *texere* significat, IDEM ad Simmiæ Rhodii Ovum p. 166, sive 239. Vid. *Gyget. in* v 'Αφάμαστα. Malim tamen 'Αξῖζ, πάνυ, ut sup. in v. 'Αξῖζαι. Et sic *Kust.*

4. 'Αφιμ.] Ad ἄφτω. G. In Epigrammate nondum edito:

——— πρὶν τὸν ἄορτα κρεμυθῆναι
Κερκίδα, τὸν ἰσῶν μολπαλίδα ———

Unde *Αἰόρτας γυνῶς*, non *malidenses*, sed *bene* ac dense *texti*. SALM. l. c.

5. 'Αφπυκ. ἀφ.] Hæc cum præcedd. male cohærebant in prioribus Edit. Conf. mox v. 'Αφκτ.

6. 'Αφτυσία.] Pro ἀκκοφορία. Apollon. Schol. p. 254. IS. VOSS. Vid. inf. v. 'Αωρία.

7. 'Αφ. τυφὸς ὁ πολύρριζ.] *H. Steph.* in *Thes. Gr. L.* T. III. p. 1641. legendum putat, ὁ μὴ πολύρριζ, *cæsus qui non coagulatur*. Alioqui (inquit) ἄ non esset ἐφελκυσ. Θρίψ autem est πίλος infra. Recte hoc adfertur. Vide & in v. Τεφθριδῖ. Sed quid est *cæsus qui non coagulatur*? Malim itaque τὸ ἄ in 'Αφ. accipere ἐπιτατικῶς, ut infinitis locis apud Hesychium, adeoque lectionem retinere, omissa particula negativa. Sic 'Αφ. est πολύρριζ, sive ὁ λίαν πολύρριζ, ὁ πύκνος, densus, crassus. Infra: Τεφθριδῖ πυκνῶν, τεφθρίμοις, πυκνοῖς. Τεφθ. πίνυν. Et: Πιεστήριον. πίεσμα πίνυν. ἴδιον δὲ Τεφθριδίς, τὸ πιεστήριον. Conf. Schol. *Il.* E. 903. Iterum: Τεφθρίδα. ὁ χυμὸς τυρός. οἱ δὲ Τεφθρίδα, ἢ Τεφθρίδιν. Vid. Polluc. VI. 48. ibique Interpp. Porro: Τεφθρίδες, ἢ Τεφθρίδις. τὰ τριμμάτα ἢ ἅπαλὰ τυρῦ. Et: Τεφθρίδ. τυρὸς μαλακός. nisi σκνῖς, vel σκνῖς, scripserit: siccuti Galatea *Admetum* πακτὰς, *candidior caseo*, dicitur apud Theocrit. XI. 20. ubi Schol. Πακτὰς, τυρὸ πεπηγότ. ὁ δὲ 'Αττικὸς Τεφθρίδα καλεῖ. Hesych. Τεφθίσαι. πυκνῶσαι. Quamvis non ignorem, vocabulum τεφθ augendi etiam sensum inferre, unde illud μακεφὸς forte defendi queat. Vide tantum, quæ ibi sequuntur.

8. 'Αφτυνιτ.] An 'Αφτυνιτ? Ita scries postulat, & *Is. Voss.* emendat ex Cyrillo; nec non *V. D.* in *Cod. Weisl.* Vox ipsa tamen bona est, ejusque interpretatio commoda. Vid. mox v. 'Αφτυγῶ, 'Αφτῶν, & 'Αφτυνῶν.

9. 'Αφτυγίτοις.] Hom. Il *A.* 316. Schol. ἀκαμπτοῦσιν, καλλίτ. ἢ, ὡς τινὲς φασὶ, τ ἀπάρχ. Conf. Etym. M. duobus locis, & Eustath p. 1003. *in fin.*

10. 'Ηπείρ.] L. ἄπειρ. VALES. IS VOSS. Sensus est: *Usurpat eam vocem Poëta de mari atque terra.* ANONYM. *in*

'Αζύγιῶ[12]. ἀκαρπῶ. ἀκαλαπόνητῶ[13].
'Αζυγον[14]. καθαρῶ. μὴ ἔχον τρύγα.
'Αζυγοφάγυ[15]. πολυφάγυ. Τρύγη γὰρ, ὁ δημητειακὸς καρπός.
"Αζυτον[16]. ἄπονον. ἄκοπον. ἄπλητον.
'Αζύπονος[17]. πολύπονος.
'Αζυτώη[18]. ἀκαταπόνητος, ἀκοπίαστος. ἄτρυτος[19] ὁ μάχη. ἡ Ἀθηνᾶ.
'Αζώτας. ἀπνιγῆς.
"Αηα[20]. τινά. ἄτινα. ὁμοίως[21]. ἢ ὁπόσα. ἢ καὶ τετραφθόγγως[22] φιλοφρονητικὴ νέα πρὸς πρεσβύτερον καὶ τεθραμμένον, ὡς ἡ Πάτροκλος πρὸς τὸν πατέρα. σημαίνει δὲ, καὶ ἄτινα, καὶ ὁπόσα καὶ φίλως, ταχέως[23].
'Αήα[24] τινά. ὁλίγα τινά.
'Αήθ[25]. πηδᾷ, ἅλλεται.
'Αηλαῖγαξ. εἶδος ὀρνέου, ὁ καὶ τὸ 'Αηλαγᾶς[26].

'Ατ-

Od. Wesseling.

11. 'Αφμῶν.] Pro 'Οφμῶν. SALM. GUYET. Scribitur potius 'Οφμῶν. H. STEPH. *Ind.* SOPINGIUS. [Conf. *Not.* in 'Αφγυφάγυ.] 'Αφγυίων aut 'Αφγυτῶν postulat ordo. Vel reponendum suo loco. In Lexico MS. "Αφα est *falsa*, pro "Αηα. IS. VOSS.

12. 'Αφγύῶ.] 'Αφγύῶ scribendum conjicit *H. Steph.* in *Thes.* T. III. p. 1679. Vid. sup. v. 'Αφγυίτοις.

13. 'Ακαπόνῶ.] Pertinet ad 'Αφῶ. Vide paulo ante v. 'Αφτύνιτ. KUST. At Schol. *Il. A.* 316. 'Αφγυίτοις expl. etiam, ἀκαμπτοῦσιν.

14. 'Αφγυτ. καθαρῶ.] Ex *Exod.* XXVII. 20. ἔλαιον ἐξ ἐλαιῶν ἄφγυτον καθαρὸν &c. Lex. MS. *Oßateuchi*: 'Αφγυτ. καθαρῶ.

15. 'Αφγυφάγυ.] L. 'Αφγυτοφάγυ. IS. VOSS. Vid. inf. v. 'Οφγυφάγυ. & Etymol. M. in ea voce. Conf. H. Steph. *Thes.* T. III. p. 1676. & inf. v. Τρύγη.

16. 'Αφτῶν.] Herodot. IX. 51. *init.* Πίνω ἄφτῶν dixit. Conf. Suid. & sup. v. 'Αφγύτοις.

17. 'Αφύπονῶ.] Ab ἀφύω, unde 'Απέδις, ἀπόδυτος; &c. ἀφύω, ἀφύπονῶ, &c. GUYET. L. 'Αφυβῶ. IS. VOSS.

18. 'Αφτυνώη.] Vid. sup. post v. 'Αήθη. Pro ἀκοπίαστῶ, Apollon. Lex. MS. ἀκοπιῶ. Conf. sup. in v. 'Ακαταπόνητος.

19. 'Αφτῶ.] Repono ἄφτῶ. H. STEPH. *Thes.* T. III. p. 1323. Sic Schol. *Il. B* 157. Phavor. & Eustath. p. 1517. Apollon. Lex. MS. μὴ τετρυμένη. συχνοῖς δὲ ὁ Διός. Etymologus tamen ἀφτῶς. Utrumque recte de Minerva.

20. "Αηα.] Compos. ex, ἄ, & σὰ, id est, ἦσθα, seu τά. Id pronomen. G. Vid. Harpocrat. ibique Maussac. & Valef. & inf. Ἐτεία, ante v. Ἐτεοῖς.

21. 'Ομοίως.] Forte delendum. Nisi malis, ὁμοίως καὶ ἐπίσης. Sic infra in Αἰλίῳ. Cogitabam num ὁμοίως corrupte pro 'Ομοῦς scripsum esset, ut adeo pertineret ad seq. expositionem, qua notat τετραφθόγγως. Sed non adfero. Neque apud Suidam v. Ἀναδὸν necesse est, ut pro ὁμοίως subtilissimus cum Kustero, 'Ομοῦς. Sensus enim ibi est, ut 'Αναδὸν est τὸ ἀβρὸν, ita 'Αναδύτερος, ἁπαλὸς, i. e. *similiter*, pro ἀβρύτερος ponitur. Passim ita Lexicographi. An vero ὁμοίως hic ad vocem "Αηα pertinet, quam cum "Αθα confuderit Hesychius?

22. Πετραφθόγγως &c.] Tum "Αθα pingitur: de quo vid. Schol. *Il. Z.* 518. *I.* 603. P. 561. Conf. sup. v. "Αφτα, & inf. v. Τίθα, & τ. Πάφτα. Lege, fis, Cl. Jac. Rhenferd. *Epist. de voce ATTA*; & Cl. Vitring ad Jes. XXV. 1.

23. Καὶ φίλως ταχέως.] Sensus est, "Αθα, cum spiritu tenui, significare *celeriter*. Sed valde vereor, ne Hesych. hic "Αθα cum φίθα vel ψίθα confundat. Vid. inf. v. Τίθα. KUST. An ergo "Αθα notet ταχέως? non crediderim. Simpliciter forte scribendum: φίλως ἢ ἑκόντως. Scil. "Αθα, φίλως, τινὰ notat: "Αθα vero, ἑκόντως, ἄτινα, ἢ ὅτα. Ita Eustath. p. 148. *in fin.* & 813. Conf. Hesych. bis in v. Ἄατα; quomodo sup. in initio Glossarii: A. ——— ἀκουσμένων ἐκμανεῖ, ἄτινα, καὶ ὅτα. An vero sic ordinanda sunt verba: Ἐκμανεῖ ἢ τινὰ, ψίλως, καὶ ἄτινα, καὶ ἑκόντων, ἑκόντως. Vide tamen, num "Αθα, ψίλως, pro voce ponatur, qua canes incitamus ad cursum celeriorem, & inde notet ταχέως. Confer similia in v. Ἀβῖν, & Ἐπιστίτιον, item v. Τετίζειν, a ψίτθα, quod eodem modo exponit, ταχέως.

24. "Αηα τινά.] Scrib. "Αθα τινά, cum spiritu tenui. Infra: 'Ολίγα ἄθα. ὀλίγα τινά. Et: Βραχέα ἄθα. ὀλίγα τινά. ubi pariter scribendum, ἄθα.

25. "Αηθ.] L. "Αθῆ. IS. VOSS. Immo "Αθῆ. Vid. Budæi *Comm. L. Gr.* & inf. v. 'Αθλοῦς, "Αθλοῦσα, & Διάθλων. Adde Suid. in v. 'Αεμα. Etymol. & Suidas ab ἄθμα, ἄεσα, ἄθα deducunt. An hinc Belg. *haasten*, i. e. *festinare*?

26. 'Αηλαγᾶς.] *Attagen.* Dicitur 'Αθλοῦς 'Αθλαγᾶς, & communi dialecto 'Αθλαγῆς, 'Αθλαγῶν. SOPING. Vid. Plin. l. X. c. 48. SCHR. Vide Nonium in *Vite.* IS. VOSS. Vid. inf. v. Νομβώνες, & omnino H. Steph. *Ind* Pro ὁ κρὸ τὸ, quod Schrev. exhibet, in prioribus Edit. tantum ᾗ τὸ, pro quo *Junius* ὁ ᾗ emendat.

i. 'Ατ-

'Ατταγᾶν 1. 'Αθάρη, ὡς τῷ Ξάνθῳ.
'Αττελαγώσῃ 2. μελιωθήσῃ.
'Αττελαπείζω 3. ὁμίζομαι.
'Αττελάδης 4. ἀκρίδας.
'Αττέλεβος 5. ἀκρὶς μικρά. καὶ εἶδος κνωδάλου 6, ζῶν μικρὸν καὶ λεπτόν, καὶ ἀκρίδος.
"Αττελλος 7. Αἰγίλιψ, τόπων.
'Αττέλη. Φάρυξις 8, ὅταν φαγεῖν.
'Αττελίζομαι 9. πλαδᾶμαι. Σικελοί.
"Αττεια 10. τέγανα. καὶ πλακοῦς ἃ ἐπ' αὐτῶν σκολιὰ ἐμβάλλουσι.
'Αττελίδης 11. πλακοῦντες, ἔμβρυπλα 12.
'Αττελείτας 13. τηγανίτας.
'Αττάκχης 14. τὸ ἐλάχιστον. οἱ δὲ, τὰς ὀλὶ τῶν ἄκρων φλυκταίνας. οἱ δὲ, τὰς κελευμβώδας ψίχας 15.
'Αττάρυμα 16. πόμα. σόφισμα Κρητικόν.
'Αττασία 17. ἀνάσχου.
"Αττης. ἢ "Αττιν 18 φασὶ Λάκωνες.
'Αττικὰ γεγράμματα 19. τὰ ἀρχαῖα, ὅπερ ἐγράφετο.
'Αττικισγῶν. τὰ ὀλὶ ἢ 'Αττικῶν εἰσαγόμενα.
'Αττικιῶν. 'Αθηναίων.
'Αττὶς 20. 'Αθηναῖ.
'Αττιῶντες. ὁμοιοῦντες. πιθανῶντες. Αἰγὶ δὲ ὡς καὶ τῶν σκορπίων.
"Αττιγα. ὁμαλὰ. πεδιάδα.
'Αττιζῇ 21. ὕπτιμα. παχέσι. ὑπολίθῳ 22. φοβεῖται.
'Αττιζηλον 23. φοβερὸν, ἀφανές. ἄσημον.

'Ατ-

1. 'Αττεγάδη] L. 'Ατταγάνα. Sic enim eam nominat Athenæus [l. VIII. c. 8. p. 346.] Quænam ea fuerit addubitatur. Syrorum enim reginam fuisse voluit Antipater Stoicus *lib. de Deis Syriis.* [quem Athen. *l. c.* laudat] Commentaria Arati indicant, signum esse cœleste, quod Virginem vocamus, etsiamsi illic *Adagartin* legas. Justinus ex Trogo Syrorum Deam fuisse ait. Nam etsi ibi [l. XXXVI. legis *Anthen*, tamen alia non est quam 'Αθάρη, litteris tantum transpositis. *Xanthus* autem, cujus hic mentio fit, scriptor & Lydus natione fuit. FUNGER. L. 'Αττεγάδη, pro *Atargatis.* IS. VOSS. Hic est *Xanthus* Lydus. & 'Ατεργάτη est 'Αταργάτις Dea. RELAND. *ad eam libri fid.* Non male suspicantur Viri Docti, locum hunc intelligendum esse de Dea Syria, quæ ab aliis 'Ατεργάτη, vel 'Ατεργάτις appelletur; consentiente etiam *Kustero.* Scriptum forte alicubi reperetur Hesychius: 'Αττεγάδ. (pro 'Ατεργάτ. vel 'Ατεργάτις. Variis enim modis hoc nomen pingitur.) ἀ 'Αθάρη &c. Strabo l. XVI. *in fin.* ubi de variis nominibus propriis agit, quæ aliter a Græcis ac Barbaris pronunciari soleant: 'Ατεργατὼ ὃ τὴν Αθάρην ἐπάλουσι. Διορθοῖ δ' αὐτὸν Κτησίας καλῶς. Unde liquet, valde errare H. Stephanum in *Ind.* quando vocem 'Αθάρη hic pro *pulte* accepit. Plura lege apud Selden. *de Dis Syris*, II. 3. G. J. Voss. *de Idololatr.* l. 2. Salmas. *Exerc. Plin.* p. 405. &c.

2. 'Αττελαγώσῃ.] Pro 'Αρβελώσῃ. SALM. Male. Est enim ab 'Αττελαγὼς, i. q. 'Αττελάβη. unde 'Αττελὰς, i. e. *pelagus, fluctus.* IS. VOSS.

3. 'Αττελαπείζω.] 'Αττελᾶν, εἶδος ἁμίλλης. Sed amplius cogitandum, an 'Αττελᾶν ab 'Αττικὸς IS. VOSS. Flor. Ed. 'Αττελαπείζω. Sed passim ξ & ζ confunduntur. Conf. in v. Λεπλοξῆς.

4. 'Αττελάδης.] Series literarum requirit 'Αττελάϊδης, & statim 'Αττάκης. KUST. Vid. Inf. in 'Οσερύη. SOPINGIUS. Vid. sup. in 'Ακερσοί.

5. 'Αττέλεβος.] In Philone *de Allegoria sacrarum Legum* [l. III. in *fin.*] ὃν ἐγὼ ὁ βρύχος, καὶ ὁ ἀττέλεβος, καὶ ἀκρὶς, καὶ τέτταξ ὁρμαίνων. Sed Dioscoridea *afractus* vocat, quem Plinius *attelabum*, & ipse ἀτέλαβον, *afellum.* Illud si sanum, non dubitarim Philoni restituere, ἀφέλαβον. SOPING. L. 'Αττελάβος. HEINS. Tanquam ἄττον ἴλαβος, *saltans bivalli instar.* IS VOSS. Vid. Heinf. *Exerc. S.* p. 22. SCHR. Vid. *Not.* præc. Utrumque scribitur, per α & per ε, in penult. Syllaba; pro quo Eustath. ad Dionys. *Perieg.* v. 210 ἀττελαλάβος, ubi de Nasamonibus scribit: ἰδίως ὁ ἀττελαλάβος, ὅτε ἴλιον ἔφερνωσεν. οὕτω ὁ ἀκρίδος ὁ 'Αττελαλάβος. conf. Herodot. IV. 172. prout recte exponitur a Cl. L. Bos *Obs. Crit.* p. 39. & jam ante a Porto *Lex. Ion.* in 'Αττελάβος. Photius in Lex. MS. Παίρεσκ. ἀττίλαβος. Cetera vid. H. Steph. *Ind.* G. J. Voss. Etymol. in *Attelabus*, & Bochart. *Hieroz.* P. II. l. IV. c. I. p. 448. Denique monco, in Philonis loco *Sopingium* frustra follicitare illud ἄττικος, pro quo prius etiam ἀττίλαβος correxerat (in Codice suo, quo utor, olim a Schrevelio adhibito) postea vero adhibiterat: „ Erro. Vid. *Levit.* XI. ubi ἀττέλαβος & „ ἀττιλάβη: & inf. in Βρύχος. „ Nollem hæc a Schrevelio omissa. Apud Philonem pro ἄττικος *Jf. Voss.* ἄττελος conjecit. Sed differte Moses *Levit.* XI. 22. conjungit ἢ βρύχον, καὶ ἢ ἀττέλαβον (Compl. ἀττιλάβον) καὶ ἀκρίδα, καὶ τὸν ἀκρίδα. Conf. H. Steph. *Ind.*

6. ἔδος κνωδάλου ζῶν μικρὸν.] Scrib. καὶ εἶδος κνωδάλου. † 'Αττελάβου. ζῶν μικρὸν &c. *Knidelia* autem, infecta quoque & vermes vocant. HEINS. Phavorinus tantum scribit: 'Αττιλάβος, εἶδος κνωδάλου. omissis cereus. Atque ita Hesych. sup. ante v. 'Ατερ. Cl. *Heinsii* distinctio non adeo mala, sed nec necessaria. Vide inf. in v. Κνώδαλα, ubi κνώδαλον dicitur Σοφείου ἀ ζῶον μικρὸν. quare vulgatam lectionem retinui.

7. 'Αττελλ. Αἰγίλιψ] Vid. inf. *Not.* in v. Διάζετε, & v. Διάστερ.

8. 'Αττέλη. Φάρυξις.] An φάρυξ? G. φάρυγξ. SALM. Leg. vel φάρυγξ. vide inf. & sup. in 'Αδαγὶς. SOPINGIUS. L. φάρυξις. BRUNO. IS. VOSS. Vid. *Not.* in 'Αττικισγῶν. Obiter monendum, in Ed. Schr. pessime corruptam esse *Salmasii* Notam. Nam post Guyeti nomen sequitur continua serie: „ Unde Attici dicti φάρυγξ. „ Equid stultius? Rejeci itaque verba a. la, *unde Attici dicti*, ad v. 'Αττὶς infra.

9. 'Αττελλίζομαι.] Ab ἄττα, ἄλλα, ἀλάω, &c. ἄττω, *decutio*, ἀττάλλω, "Αττελος, ἀττελίζομαι. G. Conf. v. Διαττελίζω.

10. "Αττεια. &c] *H. Steph.* in *Ind.* post πνδαλοφόρος recte supplet, 'Αττείνεια. Vid. mox, & Athen. XIV. 13. ibique Casaub. Conf. inf. v. Τηγανίτης.

11. 'Αττελάδης.] L. 'Αττελάδη. SALM. IS. VOSS. Forsan ab *Attelo* quopiam denominati, qui vel eos apparare fcite, vel in deliciis haberet. H. STEPH. *Ind.*

12. Ἐμβρυπλὰ.] Conf. inf. v. "Εμβρυπλος. KUST. Rescripsi "Εμβρυπλα. Forte etiam distinctio post πλακοῦντες tollenda.

13. 'Αττελείτας.] Vid. sup. in v. 'Αττεια.

14. 'Αττάκχης.] Legend. 'Αττάκγων. SALM. HEINS. Sic & *Vir Doctus* apud Cl. Lederlin. ad Polluc. VII. 23. & *Anonymus* in Cod. Wetst. Conf. Gataker. *Advers. Miscell.* c. XLIII. p. 874. & H. Steph. *Ind.* In Callimachi Epigrammate, quod incipit: "Ως ἀγαθὸν &c. legitur:

Οὐδ' ἴζε ἀττάγων τε διδύμαμβε ——

Vid. inf. v. Τανύεσκε.

15. Ψίχας.] L. Ψίχας. JUN. SOPING. HEINS. GATAK. (*l. c.*) H. STEPH. (*Ind.*) IS. VOSS. BRUNO. Sic & *Anonym.* in Cod. Wetsten. item *Kuster.* Idque malim, præeunte Phavorino. Artamen *Vir Doctus* ad Polluc. l. c. non minus commode legi putat, τὰς καλλίμμα ψώλα. Vid. H. Steph. *Ind.*

16. 'Αττάρυμα.] An ab ἄττω, & ἀρύω?

17. 'Αττασία.] Forte ab ἄττω, & τίω, τσία, vel σέβω. Vid. Inf. v. 'Αττεζᾶς.

18. "Αττης.] L. "Αττις. G. SALM. *Exerc. Plin.* p. 37. SORBER. "Αττις scribit etiam Lucian. *de Syria Dea*, p. 662. *in fin.* ubi Cl. Gravius: „ Vulgarius "Αττις dicitur, Luciano quoque in aliis locis. [Vid. Lucian. Schol. T. II. p. 8.] „ Hesych. notat, "Αττις a Lacedæmoniis vocari "Αττης. ἢ „ "Αττιν φ. A. Pausanias in *Achaic.* etiam "Αττιν dicitur „ Hadrianus *à tempo. D. Petro.* ad Julian. *Orat.* V. p. 89. scribit: "Αττιν. (cum aspirat.) ἢ "Αττιν φ. A. Tu, qui plura desideras, adi Harpocr. ibique Maussac. & Vales. Adde H. Steph. *Ind.* G. J. Voss. *Idol.* II. 52. & T. Heuterth. ad Lucian. *Deor. Dial.* XII. p. 235. ubi, ὃν τὸ 'Αττὶν bis scriptum.

19. 'Αττικὰ γεγράμματα.] ΠΡΥΓΙΑ. Unde haud dubie dicti *Attici*, qui semper antiquitatem jactabant. Non enim καὶ ἢ 'Αθηναῖ. quanquam ab ea 'Αθηναῖοι. HEINS. Vid. Pausan. p. 2. & Suid. in 'Αθηναιεύς. IS. VOSS. Conf. Etech. Spanhem. *de U. & P. Num.* T. I. p. 91. ubi scribit, ἀρχαῖα Hesychium vocare XVI. literas antiquas Græcas, a Cadmo allatas, non quas Simonides adjuit. Lege fi, Harpocrat. & *Not.* Maussaci, inque eas H. Vales. Adde Salmas. *Inscript. p. m.* 45. 67. 89. Montfauc. *Palæogr. Gr.* p. 560. & inf. v. Φοινικ. γεγράμμ.

20. 'Αττὶς.] An idem quod 'Αττὴς? G. Ita *H. Steph.* in *Ind.* & *Salm.* in Solin. p. 37. „ *Quod si legamus*, 'Αττὶς, 'Αθηναῖ? „ inquit Doct. *d'Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 25. Supra certe: 'Αττίδων, 'Αθηναίων. Ita vero 'Αθηναῖς malleni, ut ε excideriit, quia prima seq. vocis littera est eadem. Sed vulg. lectionem non rejecerim. Conf. *Kuster.* sup. ad v. 'Αρτέδων. Ceterum ad hunc locum pertinet *Anonymi* Nota in Ed. Schrev. „ Unde *Attici* dicti. „ quæ pessime subjecta esse vocl 'Αθῆλη, ut ibi monui.

21. 'Αττιζῇ.] L. 'Ατυζῇ, & mox 'Ατιζηλ. &c. SALM. IS. VOSS. Vid. Apollon. Schol. p. 282. IS. VOSS. 'Αττιζῇ, nec non 'Αττιζηλον, & 'Αττιζηλ potius simplici τ scrib. quod ex etymo allaro & seqq. constat. Poëtice forte duplici. HILL. Sic *H. Steph.* præiverat in *Indice.* Vid. *Not.* seqq.

22. 'Αττιλίζ.] Leg. ἀτιλίζ, seu potius ἀλίζ. G. Posset quoque λίθῳ legere. Vid. *Not.* in 'Ατυζηλῶν. Vel ἀλίζ. Inf. 'Ατυζηλῶν, λιτυλῶν. supra vero. 'Ατιλίζ. ἀτιτ. Sæpius autem λιθολίζ scriptum male pro λιθοβολίζ.

23. 'Αττιζηλον.] Scrib. φ'Ατυζηλον. Apollon. Rhod. l. II. v. 1059.

. . . . . ἢ ὃ φόβοιο
Τηλὸ' ἀτυζηλὸ' ὧσι θυμοῦ κυλινδῆτε.

Schol.

'Αὐζηλός [1]. Φοβερός. παρόξυνος. ὀπὸ τοῦ ἄντος.

'Αυζυμίη [2]. Φοβερίη. θορυβερίη. παραπλοκίη.

'Αυζύμιος [3]. λυπήμενος. ἐπιπλησσόμενος.

Αὐκτοι [4]. ἄκοσμοι. σκληροί [5]. ἀκαθαρσίαις.

'Αὐλλα [6]. ἀσκίλη.

'Αυλοί [7]. μικρόν. ἀγαπές.

'Αυπάδεις. κριβαὶ ἀπίτυσοι, λιγόμενοι 'Αλίπυσοι.

'Αυτυχὲς [8]. καταπλαγής.

'Αυτυχήσεις. ὑποπτόξεις.

'Αυτυχθείς. ὑποτοιφείς [9]. ἐκπλαγείς.

'Αυτύχημα. παλαιπωρία.

'Αυτυχὲς [10]. μέσσον.

Αὖτως [11]. ἡ μελία, ὑπὸ Αἰγιαλίων.

'Αφαιθύμη. βλακηδοθύμη. ῥεισκοθύμη.

Αὖα [12]. ξηρά.

Αὖ [13]. πάλιν. ἢ ὅτι τῷ δὴ, συνδέσμου. ἢ ὅτι τῷ παρὰ.

Αὖαι [14]. ξηραὶ. φθαρταί.

Αὐαλέη [15]. ξηραίνει. φθείρει.

Αὐαυομβύας. ξηραυομβύους. φθειρομβύους.

Αὐον. ξηρόν.

Αὐαλέων. λίαν ξηρόν [16].

Αὐαλὸς [17]. ὁ Διόνυσος.

Αὐαυβύς. ξηραυβύς.

Αὐαρά [18]. τὰ Ποντικὰ κάρυα.

Αὐάς. ξηράς.

Αὐγαίζαμεν [19]. βλέπω.

Αὔγαρος [20]. ἄπαις, ὑπὸ Κυπρίων.

Αὐγαίζουσα. ὀρτίζα.

Αὐγάσαις. ἰδεῖν.

Αὐγάσιμ [21]. πόλεως ὄνομα.

Αὐγεῖν [22]. ἀλγεῖν.

Αὐγή. λευκία [23]. λαμπρότης. ἡ φῶς.

Αὐγῶ. αὐγαίζαμεν.

Αὐδᾷ. λέγει, φωνῇ [24].

Αὐδάς. φωνάς.

Αὐδάταμ. λέγει.

Αὐδή. φωνή.

Αὐδήσεται. τοῦ λόγου [25] ἢ φωνὴν ἐχόντων.

Αὐδήσασα [26]. ὁμοιαζη, ἔνδοξος.

Αὐδῆ. φωνῇ, καὶ φόβῳ.

Αὐδήζας. φωνήζας, λέξας.

Αὐ-

Schol. 'Αυζυλοῦ. ὑπαλλαγῆ. ἀβλαυσείου 5 τὸ 'Αυζυλοῦ, ὅτι ἡ λύσ ἀβρῶν ἢ 'Αυζυλὸς, ὡς 'Ηρωδιανὸς ἐν τῇ ἕκτῃ ἢ Καθόλ. Conf. Nat. penult.

1. 'Αυζυλὸς.] Scrib. 'Αυζαλὲ. Vid. H. Steph. Ind. & sup. in v. 'Αυζυλὸς.

2. 'Αυζυμίη.] Hom. Il. Ο. 90. Schol. ταραχερίη, ἀνορμίη. Vid. Nic. seq.

3. 'Αυζυμένος.] Sophocl. Elektr. v. 155. ἀρὴς ἀυζυμένα. Schol. ἀνιαπλοκίη τῆς συμβουλευτῆς, ἢ ἀνορμίη. Quæ descripsit Suid. Conf. Oppian. Halieut. II. 263. ibique Schol. & Not. præcedd.

4. 'Αυκτοι.] Est vox composita ex α privat. & τυκτὸς, a τύκω, fabricor, elaboro, &c. quod etiam significat τέχνα, unde ἀτέκνως. KUST. Distr. Anti-Gron. p. 39. Inf. Τυκτὸν. κατασκευασμένον. Conf. v. Τυχεῖς. An vero pro 'Αυκτοι, quando ἄκοσμον exponitur, legend. 'Αναυκτοι, ut hæc duo confuderint? Supra: 'Ανορτον. ἀνωφ. Sic & Suidas. Conf. Not. in v. 'Αναυκτοι, post 'Ανδάλιν.

5. Σκληρὸν.] Videtur pertinere ad 'Αντιλοῦ. Supra: 'Αντιλοῦ. τολμηρὸ. KUST.

6. 'Αθλιμα.] Legend. 'Αγυια. SALM. 'Αγυια, cestrosphendone, a ἀγείρω, ago, ut 'Αάγυλος. IS. VOSS.

7. 'Αυλοὶ.] Idem videtur quod 'Αναλὸν. An ab ἄτω, ἄτμαι, ἄυω, ἄτω, id est, ἵημι, tener. ἀύλος, item 'Αυτὸς, & 'Αῦτις, 'Αῦτο. G. Imo a τύλος, αὐλὸς. 'Αυλὸς, puer imbellis, & qui non potest navigare. IS. VOSS.

8. 'Αυχὲς. καβαλλαγὲς.] 'Αυχεῖς. καβαλλαγεῖς. ita scribendum. SALM. L. 'Αυχεῖς. καβαλλαγεῖς. SOPINGIUS. I. 'Αυχεῖς, καβαλλαγεῖς. Idem, quod mox 'Αυχθεῖς, ab ἀυχὴν, Æol. & Tarentin. pro ἀυχένα. IS. VOSS. Forte: 'Αυχεῖς. καβαλλαγῆς. BIEL.

9. 'Αυγερθείς.] Forte ὑπερφθείς. G. Vid. Il. Z. 468. SCHR. Scrib. ὑπερφθείς. Phavorinus, qui Hesychii mendum, ut solet, retinuit, fatetur tamen ipse, esse quasi ὑπερφθὰς ὡς τὸ πλημμελὲς, in illo Homeri: [l. c.]

Ἀλλ' ὅ γ' ὑπὲκ σφῶϊ κλέπτει ἰοῖσιν τόξοισι
Ἐκλύσῃ ὤκυμορ, πικρὸς φίλοι ὄβριν ἀυχθείς.

'Αυχθεὶς igitur, ὡς τὸ ἐν πικρῷ ὄβρι ἐκπεπτωκὼς, ἢν εἴποις ὑπὸ τῆ ὕβρει ἀβρῶν ὑπερφθείς. Lepidum vero caput Phavorinus, qui ὑπερφθεὶς retinuerit. HEINS. Phavorinus prius Hesychium, dein Etymologum (cujus lectio proba) descripsit, more suo. H. Steph. non corrigit, sed exhibet tantum ὑπερφθεὶς in Ind. licet hoc in nulla Hesychii Editione reperierit. ὑπερφθεὶς ex Cyrill. Lex. MS. Brem. probat Cl. Biel. Sæpius autem φ & β confuderunt. Sic διάφημος, pro διάβημος, in v. Ἐείμεν.

10. 'Αυχὲς.] Idem quod τυχὲς, malitiosum. IS. VOSS. Joseph. Ant. Jud. II. 6. §. 5. p. 82. Ed. Hav. τὰυχὲς δ' ἐστὶν ἐπὶ κακῷ λεγόμενον. Vid. ibi Bernard. 'Αυφὲς vero legit Hemsterhusius. Vid. eum Not. in 'Αστυπυρφθεὶς.

11. 'Αυτως. ἡ μελία.] Forte 'Αυ. βαμβαλία. IS. VOSS.

12. Αὖα.] Symmach. Pf. Cl. 4. αὖα γέγονε. BIEL.

13. Αὖ.] Vid. Harpocrat. SCHR. Ulpian. Enarr. in Demosth. Olynth. II. p. 26. Αὖ, σύνδεσμός, ἀπὸ τοῦ δὴ. In fine articuli conf. v. Αὐτὰ.

14. Αὖαι.] Hinc forte Αἴδονες, quomodo Ægyptii vocabant habitationes circumdatas ὕδασι καὶ ἀπὸ τῆς γῆ, ut ait Strabo [L. II.] p. 130. SOPING. Vid. ibi Not.

15. Αὐαλέη.] Cyrillus Homil. Paschal. XIII. p. 179. τὰ φῶς - - - ἀποφαίνοντα. Vid. Suicer. Supplem. L. Gr. p. 322. & Thes. Eccl.

16. Αὐαλέων. λίαν ξηρόν.] L. Αὐαλέον. SALM. Si glossa recte se habet, scribendum est ξηρὸν. Sin secus, pro Αὐαλέων, reponendum Αὐαλέον, in fine. KUST. Theocrit. XIV. 4. αὐαλέοι πώδων. Schol. καβέτοιος. Vid. inf. v. Αὐγαλὸν, & Καυαλέον.

17. Αὐαλὸς.] Id est, vociferator, ab αὔω, clamo. GUYET. Infra in lit. Δ: Δαυαλὸν. ὁ Διόνυσος. Utrum rectius? Forte utrumque corruptum est ex Δαυλὸν, quod est notissimum Bacchi epithetum. Vide præter alios Athenæum p. 363.

18. Αὐαρά.] Vid. sup. 'Αρυα, & 'Αλαρα, & inf. 'Ελαρα.

19. Αὐγαίζομεν.] Hom. Il. Υ. 458. Schol. Στοιχ. Eurip. Bacch. v. 596. Πᾶς ὁ λέγων, ἀντὶ αὐγάζῃ. Vid. in Αὐγῶ.

20. Αὔγαρος.] Hinc Augurus, qui vulgo Abgarus. IS. VOSS. Sic III. Reg. IV. 6. Αὐδὼ, pro 'Αδὼ, ut Alex. Et Αὐθεῖται, pro 'Αδθεῖται, apud D. Laërt. Vid. Menag. ad l. IX. 30. p. 405. Lex. Reg. MS. & Suidas: Αὔγαρος. Ἑλληνες βασιλεύς, de quo Euseb. H. Eccl. I. 13. ut notum est, & Cedren. p. 144. ubi MS. Bodl. Αὔγαρι. Sic Αὐγάρα πανήγυρι, mentio est in Menologio Mens. Septemb. citante Suicero in Θαυδίζω. Hoc nomen aliis 'Αγγαρος scribitur: quam lectionem præfert H. Vales. ad l. c. 'Αὔγαρος tamen legendum contendit Ezech. Spanhem. diss. II. de U. & P. Num. p. 86. Utriusque lectionis præfidia novi. Prior mihi placet. Variat Suidas. Αὔγαρος enim scribit in v. 'Αναχ, 'Αθηνᾶς, Ἐλλάνια, Ἰκάτερμα, & Ὅτατι: per γ, Αγγαρος, in v. Ὑφηγήτου: at in v. Φιλάγχρη, per κ scripsit, 'Ακκαρος, pro quo Kusterus temere nimis 'Αὔγαρος. Est enim ab Hebr. גבר vir fortis, cum artic. præpos. Ab Haggeber, vel Aggeber, postea 'Αγγαρος & 'Ακκαρος formarunt, adjecta terminatione Græcanica. Quamvis non ignorem, alios a גבר vel كبير deducere, quod magnum sonet. Ita Steph. le Moyne ad Polycarp. Epist. p. 288. Confer nomen Principis Edomitarum Achbor, (Gen. XXXVI. 38. I. Chron. I. 49. nisi obstet lit. p) & Notam marginalem ad Xaverii Epilogum Historiæ Christi Persicæ, p. 536. Hoc obiter. Quod autem Αὔγυρος hic reddatur ἄπαις, alios habere videtur natales, de quibus hariolatinnes nondum proferam. Forte lectio etiam depravata est: exstat enim inter Αὐγάζομαι & Αὐγαζέζα. sic ut ferics literarum Αὐγαζὸν flagitaret. Sed hæc non semper fida dux. Si ab aliquo Rege, hoc nomine claro, petenda sit expositionis ratio, conjicere liceat eum fuisse ἄναυδον, atque inde nomen proprium postea hanc notionem adfeciisse. Vide similia in Not. ad v. Ἀρεϊάδνιον.

21. Αὐγῆν.] Hom. Il. Θ. 532. 583. Vid. ibi Schol. SCHR.

22. Αὐγῆν.] Pro 'Αλγεῖν, Creticum est. SALM. Ut Cretenses αυ pro αλ dicere solebant; fic Latinorum al Galli mutare solent in au. Quod hic notavemt Kusterus. Eodem modo l & u in lingua vernacula permutantur in plurimis vocabulis, pro varia regionum dialecto; ut goût, boit, &c. pro goust, (aurum) bout, (lignum) &c. Similiter Melitenses nomen insulæ suæ Malta derivant ex ma eu tah, i. e. aqua & planities, q. d. Mauta: pro Malta. Vid. Thevenot. Itiner. P. I. c. 4. p. m. 9. Alii aliter: de qua plura Cl. Majus in Specim. L. Pun. &c. Hoc obiter. Confer apud Hesych. inf. v. Αὐκὰν, Αὐκάνια, Αὐχεῖ, & Not. in Αὐζῶ. Quam Cretensium dialectum non perceperat, locum nostrum citans, Combefis. Onomast. in S. Andream Cretens. p. 178.

23. Χρεία.] L. χρεὼ, color. PERGER. An χρεὼ? VERW.

24. Φωνῇ.] L. φωτῇ. SALM. Ita rellitui ex Ed. Hag. Conf. v. Αὐδᾷ, &c. & mox in Αὐδ.

25. Αὐδήσεται. τῷ λόγου. &c.] L. λόγου. SALM. Recte iterum Hag. Ed. Nisi Αὐδήσεται alicubi pro λόγου invenerit. Respicitur Od. Z. 125.

26. Αὐδήσασα. &c.] Eandem glossam habet Apollon. Lex. MS. Aplonem auctorem citans.

Αὐδῶ. Φημί, λέγω.

Αὖε. ψιλᾶς βί, ἰφρίκ', ἐδέα. δωτέως δέ, καὶ ἐξέκιεν [2], ἀπῆπε πῦρ.

Αὐλλαγ [3]. αὐλλαγ. ᾠδὴ τὸ Ἄελλαγ [4].

Αὐκαλίζ[ει]. σφαιρηλίζ[ει] [5]. Κύπριοι.

Αὐκὸς [6]. σκιά.

Αὐμούσα [7]. εἰς τὴν πίσω ἔλκουσα.

Αὐλαγ [8]. ᾠδήν.

Αὐλτὴ [9], ἡ αὐτοκτή.

Αὐπτων. ἔπνων [10].

Αὐβάδης [11]. ἐξυπνακτικός.

Αὐβάδης [11]. ὑβρίζων Ⓓ. θυμώδης. παράνομος Ⓓ. αὐτάρης Ⓓ [13].

Αὐ-

1. Ἐφίκ.] Bene Hagen. & Phavorin. ἰφρίκ. Idem vitium sup. in v. Αὐδῶ. Vid. Suid. & inf. Ἀΐζω, sup. Ἀναυδ Ⓓ.

2. Ἐξίκιεν.] L. ἴξικεν. PALMER. ἴξικεν. SALM. SOPINGIUS. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* L. δωτέως ϧ τὸ ἴξικεν, ἐχε ὁν. ε. [ut Phavor.] BRUNO. Ed. Hag. ἴξικεν, similis pronunciationis vitio. Recte ἴξικεν corrigunt. Et forte scripserat, transpositis vocibus, ἴξικεν, πῦρ δ. π. Conf. Etymol. in Αὖε, & inf. Αἴζω, & Αὖε post Αὐτμ. Respexit Hes. locum *Il.* Υ. 51. Αὖε δ' Ἄρης &c. ubi Schol. Αὖε, ἰφρίκ, ἐπὶτ. ἴων ϧ δωτέως), ἴξικεν. Ita καῦσε pro καίσεν restituimus Xenophonti Ephesio in *Misc. Obs.* III. 1. p. 98.

3. Αὐλλαγ.] Vid. Salmas. ad *Inscript.* p. 47. sive 83. & sup. Ἄελλα, & Ἄελλαγ. Conf. *Not.* in v. Αὐλακοι.

4. Παρὰ τὸ ἄελλαγ] An ἄελλαγ, vel ἀναΐζω? VERWEY.

5. Ἀναΐζ[ει] σφαιρηλίζ[ει].] L. Αὐκαλίζ[ει, tabe arefcit, σφαιρηλίζ[ει. IS. VOSS. An vero pro Ἀναΐζ[ει (quod vide) idque pro Αὐκαλίζ[ει Conf. v. Σφαιρηλίζ[ει: quomodo & hic pro σφαιρ. legit *Kuster.*

6. Αὐκὸς.] Ad αὖος, aridus. Supra: Αὐαλέῳ. ἠκρεμεῖ. φθορᾷ. Αὐγερὸς, pro αὐερὸς. Ἀπὸ, ἴνος, αὖος tenebrofus. GUYET. Huc pertinet, quod legitur fupra: Ἀυερὸν. ἀμίχλη. Item: Ἀὴρ. ὁμίχλη. KUST.

7. Αὐμούσα.] Ex αὖ & ἰρὸν, αὐρὸν una voce. ut ex eodem αὖ & χεῖν compofitum eft αὐχένα una voce. Infra: Αὐχένιον. ἀναχωρητ. &c. Τὸ χεῖλος autem idem eft ᾗ χάδον. Hefych. τὸ Χάσκειν, ἄβρον exponit: quod nullo modo probabile videtur. Vid. in Αὐχένιον. G. Leg. Αὐ ἰρὸν ἔδ. SALM. Exftat *Il.* Θ. 325. SCHR. Legitur apud Hom. Sed pro eo quidam Codd. habent ἀτρυγέτῳ, ut ἀπαχὲς pro αὐανὲς. H. STEPH. *Ind.* Vid. Schol. *Il.* Α. 459. ibique Euftath. p. 134. quæque fup. in Αὐερὸν notata funt; pro quo Apollon. Lex. MS. Αὐερὸν. εἰς τὸν πίλον ἀλαυνόμενον. Ad de Etycii epigramma, quod edidit Cl. Kufter. ad Suid. v. Διαπεπαίρη.

8. Αὐλαγ.] Forte ab αὐλάκη, ex αὖα fignificante φυτόν. H STEPH. *Ind.* An pro ψίλωσ? a ψιλόω. Sane ψιλώσεν infra fuo loco expouitur ἄδω. KUST. Supra Αὔειρ etiam pro ἀεὶρ, & Ἀύρμενον, pro ἄδυσμα.

9. Αὐτὴ.] L. Αὐτὸς. ARCER. (*ad oram lib. fuf.*) Sicut Αὐτὸς αὖσ apud Hippocratem, pro αὐτοῦ. de quo alibi. SOPING. Vid. Galen. *Gloff.* & inf. v. Αὐτοῦ, & Ἰτὸς. Supra: Αὐτὸν. τὸ τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ χθονὸς πρ.

10. Αὐτων. ἔπνων.] L. ἔπνων. SOPINGIUS. IS. VOSS. ἔπνων *Bruno*: ex Phavorino, ut videtur. ἔπνων omnes edidit. ἔπνων tamen exhibet *H. Steph.* in *Ind.* Vid. fup. Αὐτὸν, Αὐτὸν, & Αὔτην. Cl. *Kufter.* ita: „ Vel legerim Αὔτην „ (pro Ἄυτ) ἐπνέ. Vel Αὐτὸν (pro Ἄυτὸν) πνοὴ, i. e. ventorum, *flatuum.* Supra: Ἄυτ. ἐπνέ. Ab ἄημι. „

11. Ἀβάδης.] L. Αὐβάδης. SALM. BRUNO. KUST. Recte. Ita Eurip. *Herc. fur.* ϧ. 1243. Αὐβάδης ὁ θεὸς &c. Suidas videtur improbare. ABRESCH in *Mifc. Obf.* V. 1. p. 108. Dio Pruf. *Orat.* LII. p. 549. Α. τὸ ἀσχαλᾶν καὶ αὐβαδίζειν ἐ ἀβρούσης. & p. 552. Α. τὸ αὐβαδὲς καὶ σκλερὸν. IDEM. Αὐβάδης habet Ed. Hagen. *Anonymus* in *Cod. Burm.* Αὐβάντος legend. conjicit, & conferri jubet Αὐβαντὸν, & Αὐβαντος, infra. At fine dubio Αὐβάδης legendum, jubente etiam ferie. Excidit litera ν poft Α, ut inf. Ἀβαζέων, pro Αὐβ. &c. Eodem modo Suidas reilituendus eft in v. Ἀβαντζίν, ubi alt, verbum Ἀβατὸ etiam cum Genitivo conftrui, quod probat ifto exempto: Καθέχειν δὲ καὶ ἀβατὸν ϧ παμμιαῖ Ⓓ. Quæ verba, fenfu carentia, omifit in verfione Kufterus. Deceptus nimirum fuit Suidas prava lectione endicis fui, in quo ἀβατὸν erat pro αὐβατὸν. Defumta enim funt ea verba ex Bafil. M. *Epiſt.* 86. Tom. III. p. m. 159 ubi αὐβατὸν Adtulit locum Suicerus in v. Αὐβατὸν, ut indicavit mihi Cl. Weiftenius.

12. Αὐβάδης.] Lege Theophraft. *Charact.* c. XV. ἀβὲ Αὐβαδίαν, ibique Cafanb. ϧ πάν, & Cl. Wolf. *Cur.* ad *Tit.* I. 7. Gloffæ Vett. *Sibi placens.* αὐβάδη. αὐτάρη Ⓓ. &c. L. αὐτάρης Ⓓ, ut hic: nifi malis αὐτάρεστ Ⓓ, cum Theod. Marcil. ad *Leg.* XII. *Tab.* c. 74. Vid. Etym. M. & inf. v. Αὐτοῦδι.

13. Αὐτάρης Ⓓ.] Forte αὐτάρεστ Ⓓ STEPH. IS. VOSS. αὐτάρεστ Ⓓ. Αὐβάδης, ἄλλ αὐτομάτους. Euftath. p. 408. 35. BRUNO. αὐτάρεστ Ⓓ habet Etymol. & Noſter in Αὐβαδίζει, & Αὐθάδης Ⓓ. Equidem αὐτάρης Ⓓ fervaverim po-

Αὐβαδία. ὀφρυτία [14].

Αὐβαλίζ[ει] [15]. ὑβρηφανίζ[ει].

Αὐβαίρετοι [16]. αὐτεπάγγελτοι. αὐτοπροαίρετοι, αὐτάρκεοι. ἐκόντες. αὐτόκλητοι.

Αὐβέκτα. ἁπλᾶ. αὐσηρά.

Αὐβέκτ Ⓓ [17]. ἀκριβὴς. αὐστηρὸς τῷ λόγῳ. ἀπαραγκάλυπτ Ⓓ, ἢ τῷ τρόπῳ ἁπλοῦς. ἀληθίεσ Ⓓ. ἀξιόπιστ Ⓓ. αὐτάρκ Ⓓ [18].

Αὔβαμοι [19], ἀδελφοί.

Αὐβαντεῖν [20]. ἐξυπνίζειν.

Αὐβέντης. ἐξυπνιστὴς. αὐτόχειρ, φονεὺς [21].

Αὐτεπισπάστῳ. αὐθαιρέτῳ [21].

Αὐ-

tius, & quod inf. fuo loco venit, & folum apparet quidem in H. Steph. *Thef.*

14. Αὐβαδία. ὀφρυτία.] Pro Αὐβάδια, ὀφρύτια.

15. Αὐβαλίζ[ει].] Vid. Schol. Gr. in Gregor. Nazianz. *Invectiv* I. p. 30.

16. Αὐβαίρετοι.] Vid. mox, ut & in v. Αὐτεκλῆς, & ς. Αὐτόχρημα. Conf. Gloff. Vet. in Αὐβαίρετοι, ibique Cl. L. Bos *Obf. Orit.* p. 146. cui, λάθε pro δῦλο optime corrigenti, præiverat Rad. Fornet. *Rer. Quotid.* II. 9.

17. Αὐβέκτα.] Vid. Nunnef. ad Phrynich. p. 68. SCHR. Utitur hac voce Eurip. *Incert. Frag.* ϧ. 37. *Ed. Barnef.* Lucian. *Phalar.* I. p. 732. Βίωσιν ϧ, ὃ σαφὲς, ἢ σώφρονα, ἢ αὐθέκτορα, οἷος οὐκ ἐγκαλεῖ μοι &c. Ad quem loc. Schol. Gr. Αὐθέκτορα. ἁπλῆ, ἢ αὐστηρὸν. . . . Συμαίνει δὲ τὸν τε ἀπλοῦν, ἢ ἄδολον, ἢ ἀληθεύοντα, ἢ ϧ ἴσαμον πρὸς ἕκαστα, ἢ ϧ τραχὺν, ἢ σύνθροπον, ἢ αὐτάρκη. Μάγιστρος ϧ ὁ τῇ αὐτῇ γραμμῇ τὸ ἰδιόρρυθμον, σεμνότητι φησὶ &c. Citatur hic Thomas Magifter, qui Luciani locum adfert in v. Αὐθέκτορα, in fine fcribens: ὀδοὺς ἀκριβεῖ μοι, quod refinge ex ipfo Luciano. Cl. L. Bos hæc filentio præterit, recte interim monens, cum gemino ρ legendum, ἰδιορρύθμους, at inf. apud Hefych. fcribitur. Quam lectionem Lucianeo Scholiaſta etiam reftituas: licet ille non aliter forte legerit Thomæ locum ac hodie. Sæpe enim illa geminatio literæ ρ non obfervatur apud fcriptores; cujufmodi exempla in Hefychio paffim quoque occurrunt. Vid. inf. in v. Ἐτεόκλεῖ, &c. De voce Αὐθέκτ Ⓓ lege, fis, H. Steph. *Thef.* T. I. p. 1163. Conf. Suid. & Etym. in Αὐθέκτα.

18. Αὐτάρκεοι.] Conf. in Αὐδάδης, & Αὐθαίρετοι.

19. Αὔβαμοι.] Perperam *Iſ. Voſſ.* Αὔθμοι corrigit, ob feriem. Anthol. I. VI. c. XV. *Epigr.* 4. citante Suida:

Παιὸὶ τάδ' αὔβαμοι τριποὶ Διΐου ἄρθμα τίκτε

Hæc artis inſtrumenta tres fratres Ponti dedicarunt. Pm αὔβαμοι Sophocl. *Trach.* ϧ. 1048. αὐβάμοι. [Schol. ἀδελφ. Sic & Lycophr. ϧ. 1446. qui ϧ. 232. & 168. αὐβάμους. Conf. v. Ἄβαμοι.

20. Αὐβαντεῖν.] I. *Timoth.* II. 12. οὐδ' αὐτοντῖν ἀνδρὸς. SOPINGIUS. Vid. Meurf. Gloſſar. p. 61. & Nunnef. in Phrynich. p. 21. SCHR. Ad D. Pauli *loc. cit.* fine dubio refpexit Noſter. Vid. Suicer. *Thef. Eccl.* & L. Bos *de Etymol. Gr.* p. 18. Gloſſæ MSS. in *Lib. Sapientiæ*; Ὑγιῶν. ἔχοι, ἰσθύνοι.

21. Αὐβέντης. ἐξυπνιστὴς. † Αὐτόχειρ. φονεὺς.] Vid. Harpocrat. SCHR. Lege hæc duo loca conjunctim. Nam primitus Αὐβέντης, αὐτόχειρ, φονεὺς. Sic etiam ipſe, Αὐτόχειρ infra explicat, ex quo αὐβέντης, idem. HILL. Priores Editmaie hæc dividunt, cum fint conjungenda, utpote unus ejufdemque gloſſæ interpretationes. Conf. inf. v. Αὐτόχειρ. KUST. IS. VOSS. Eadem mena fuit *H. Stephano* in *Ind.* & *Suicero* in *Thef. Eccl.* quos omnino vide. Αὐθέντ & Ἐξυπνιστὴς Macarius *Homil.* I. conjunxit, monente Suicero. Conf. v. præc. Sapius ita dicitur φονεύς. Vid. Etymol. Suid. & Schol. Eurip. *Androm.* ϧ. 172. Adde Prima Scaligeran. p. 23. & inf. in v. Κυρεῖν, & Αὐτοχειρ: item *Not.* in Αὐτέντης, & in Αὐθάδης, Gloſſæ MSS. in *lib. Sap.* (XII. 6.) Αὐθέντας. αὐτόχειρας, φονεῖς. Αὐθέντ, tamen, pm ἐξυπνιστ, non tantum eſt inſimæ Oraecitatis, fed & Euripidi hoc fenſu notum fuit, in *Supplic.* ϧ. 442. ubi δίκης αὐθέντ χθονὸς quem idcum notaverat ad Cl. Bos *Etymol. Gr. l.* c. eumdemque poſtea obſervatum vidi Cl. Abreſchio in *Mifc. Obf.* V. I. p. 109. Qui præterea me monuit, Æſchium Dionyſium αὐθέντης pro δυνατὸς olim etiam accepiſſe, fruſtra refutatum ab Euſtath. ad *Il.* Ω. p. 1350. 34. *Ed. Rom.* Addebat idem V. D. adjective ufurpaſſe Æſchyl. *Agam.* ϧ. 1582. Φόνιος αὐθέντ. & *Eumen.* ϧ. 212. nec non Eurip. *Herc. fur.* ϧ. 839. Φόνος αὐθέντης, pro μιαιφόνος, interprete enarratore Æſchyli. Alterum Æſchyli locum jam notaverat H. Steph. *Ind.* p. 576. E. Ex Græco αὐθέντης detorum eſſe Ephenii Turcorum, cenſet Gilb. Gaulmin. ad Theod. Prodrom. *Rhod. & Dof. am.* p. 473. Infra: Αὐτοκράτης. . . αὐθέντης. Conf. in Αὐτοκρατ.

22. Αὐτεπισπάστῳ. αὐθαιρέτῳ.] Scrib. Αὐτεπισπάστῳ. IS. VOSS. Αὐτεπισπάστῳ. Phavor. & omnes Editiones præter Schrev. *Kufterus*: „ Scribe Αὐτεπισπάστῳ, per τ, non per θ, „ & pone infra fuo loco. „ Ita Vir Cl. Ego tamen potius referiberem, inverſo ordine: Αὐθαιρέτῳ. αὐτεπισπάστῳ. Sequitur enim: Αὐθαιρέτους. ἑκουσίους. pro quo Αὐθαιρέτους, ad feriem. Conf. fup. v. Αὐθαιρέτοι, & inf. v. Αὐτόχειρ.

Αὐθαιρέτως [1]. ἑκουσίως.
Αὐθημερόν [2]. σήμερον, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.
Αὐθι. ἴσως τόπου [3]. αὐτοῦ.
Αὐθιγενὴς [4]. αὐτόχθων. γνήσιος. βιαγενής.
Αὐθιγενές. ἰγδῖνες. Ἑλλήνων.
Αὐθι μάλα [5]. ἐπὶ τόπῳ μάλα.
Αὐθίζας [6], κτείνας.
Αὐθις. πάλιν, ἐξ ἀρχῆς. ἀῦθις. ἐπὶ τόπου. ἢ μᾶλλον ταῦτα [7]. τὸ δὲ Αὖτις [8], ἐπ. δευτέρου. τὸ δὲ Αὖθι, τοπικῶς, διχῶ. ὡς Ὅλῃ τῇ παχύλῳ;

Εἰ μὲ χαῖδι μάλα [9] ——

ἀντὶ τοῦ, εἰ τύπτῳ τῷ τόπῳ. ποτὲ δὲ ἀναφορικῶς.

Αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἅρπας [10] ——

ἤγουν ἄνδρας.
Αὐϊάρης [11]. αὐτὸν βλέπων.
Αὐϊαχῆ [12]. συμπονεῖν.

Αὐ-

Αὐϊζέων [13]. ῥιγῶν. Κύπριοι.
Αὐϊλοπαρπον. αὐτοπαράκλητον [14].
Αὐϊωείτης [15]. σωτούμενος.
Αὐϊαχα [16]. ἄνθ᾽ βοῆς. μᾶλλον ἰαχῆς [17]. ἢ Ἀϊάχα, σωτῆρ. ἄφοβοι. ἐξαύλοι ἠχοῦσιν [18].
Αὐϊδέτω [19]. ἀφανοῦς, ἀοράτου.
Αὐκεῖ [20], ἀλαλεῖ. Κρῆτες.
Αὐκίλλως. ἴσως, ὑπὸ Τυρρηνῶν.
Αὐκμηρεῖν [21]. ἀφθάρτου.
Αὐκύπα [22]. ἀλκύπα. Κρῆτες.
Αὐλά [23]. παυδίκτης.
Αὐλαία [24]. οἱ αὐλῇ λατρεύοντες. ἢ τὸ ἐκ σκιλῶν ἐξυφασμένον.
Αὔλακας [25]. κοίλους τόπους.
Αὔλαξ. τὸ σχῆμα [26] τῆς ἀρότρου. διώρυξ. σπήλαιον.
Αὔλαξ [27]. αὐλωρός, οἰκοφύλαξ.
Αὐλάχα [28]. ἡ ὕπνος.

Αὖ-

Αὐτάγγελα. Plutarch. *de Garrulit.* p. 503. Ὅτι τὰ αὐτάγγελα αὐτῇ σώζεται. Vide locum.

1. Αὐθαιρέτως.] Il. *Macc.* VI. 19. Lex. Cyrill. MS. Brem. Αὐθαιρέτων. αὐτοθελήτως. BIEL. Vid. *Not.* præc.

2. Αὐθημερόν.] *Prov.* XII. 16. BIEL. Supra, Ἀνθήμερον. Vid. ibi *Not.* & Inf. Αὐτήμερος, & in Αὐτοῦσαι.

3. Ἐπὶ τόπῳ.] *Illico*, quaſi *in loco*. Vide Nonium. SOPINGIUS. An ὦ τόπῳ, vel ἐπὶ τόπῳ? Sed non muto. Vid. Αὐτοῦ, & mox in v. Αὐθι μάλα, & in v. Αὐθις.

4. Αὐθιγενὴς.] Vid. Ἠπαβιγ., & Αὐτόχθων. Inf. Βαρβαρόχθων. Παλαιχθὼν.

5. Αὐθι μάλα] Αὐθι μάλα dubius vocibus, excudendum cuiavi, ut eſt in Ed. Hag. Conf. Etym. M. Αὐθιμάλης tamen, pro indigena, ex Vet. Lex. adſert, quamquam dubius, H. Steph. *Ind.* Vide mox in v. Αὐθις.

6. Αὐθίζας. κτείνας.] Forte: Αἴζας. κατίζας. SOPING. L. κάτισε. Vid. Ἀλαθίσαι, Ἀλανίζε. Ἀλαζόνας. &c. IS. VOSS. Αὐθίζας corruptum videtur ex Αὐθίσας, i. e. κατίσας. Vid. *Not.* in v. Ἠθόξω.

7. Αὖθις. —— μᾶλλον ταῦτα.] Sic apud Æſchyl. *Agam.* v. 325.

Θεοῦ δ᾽ αὖθις, ἃ γυνὴ, σωτὴρ ἔλπομαι.

Deus quidem POSTEA, mulier, *ſupplicabo*. Vid. Etymol. M.

8. Αὖτις.] Vid. inf. ſuo loco, & Suid.

9. Εἰ μὲ χαῖδι μάλα.] Eſt initium v. 412. *Il.* I. ubi rectius ἀ αὖθι, ut in Ed. Hag. Vid. ſup. v. Αὐθι, & Αὐθι μάλα.

10. Αὖθι λιπεῖν &c.] Deſumtum eſt ex *Il.* M. 111.

Αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἅρπας θοεφόρους.

Videtur ergo Heſychius, aut is quem deſcripſit, ex memoria citaſſe illum locum; unde τὸν ἅρπας natum eſt: cumque dubitaret, neque loci ſatis recordaretur, addidiſſe ἤγουν ἄνδρας, niſi hoc a librario adjectum ſit.

11. Αὐϊάρης.] L. Αὐϊαρὴς. IS. VOSS. Pro αὐτὸν βλ. *Kuſterus* legit, αὐτὸς βλέπων, i. e. *qui ipſe ſuis oculis aliquid videt*. Sic infra: Αὐτερίτην. αὐτὸ ἐρισάντα.

12. Αὐϊαχῆ.] Acathius *Tom.* III. ἅτε δὴ αὐτοῦ ἀναπαλαίσαντι ἐμοὶ τοῦ. SOPINGIUS. Vid. Du Cang. *Gloſſ. Gr.* & mox v. Αὐϊαχα.

13. Ἀϊζέων.] Alii leg. Αὐϊζέων, pro ἀϊζέων, ab ἀϊζέω, pro αἰζέω. G. Scr. Αὐϊζέων. SALM. IS. VOSS. Ed. Ald. Ἀϊζέων, contra liter. ſeriem. Hagenöenſis rectius Αὐϊζέων, ut & Phavor. Conf. inf. v. Αὐϊζέων. ῥιγῶν. Supra: Αὐϊαῖ. χειμάζῃ. Et: Αὐϊῶ. ἐρίζω. τὸ ἐρίσαι. Hinc forte Αὐϊζέων, pro quo Αὐϊζέων, & corrupte Ἀϊαίζων. Ejuſmodi enim exempla jam ſæpius vidimus. Vid. ſup. Ἀϊάδην, pro Αὐϊ.

14. Αὐτοπαράκλητον.] Steph. αὐτοπάκλητον. HILL. H. Steph. *Ind.* non emendat hanc vocem, ſed explicat quid ſit Αὐτοπαράκλητον. qui voce uſi ſunt Anaſtaſ. & Cyrill. apud Suicer. *Theſ.*

15. Αὐϊωείτης. σωθήσεις.] L. Αὐϊωεῖ. τὰς σωθήσας. Plutarch. περὶ Ἀδολεσχίας, p. 960. SALM. Ita III. *Macc.* III. [25.] in Epiſtola Philopatris: [Αὐϊωεῖ τὰς ἐσομαρίας &c. δεκτέλην &c.] PERGER. Heſych. ſupra: Αὐϊωεῖν. σωτήσειν. An itaque Αὐϊωεῖς, σωθήσεις? Αὐϊωείτης corrigit *If. Voſſ.* adſtipulante *Bielio* ex Cyrill. Lex. MS. Brem. quomodo etiam *H. Steph.* exhibet in *Ind.* Commode Αὐϊωεῖ, vel Αὐϊωείτης (ſi vera lectio ſit) reddere poſſes *extemporales*, i. e. σωθήσας, qui eoſve momento, ſine mora, rem agunt. Suidas: Αὐϊωεῖ. τὰς σωθήσας, ubi Cl. *Kuſterus* emendat: Αὐϊωεῖ. τὸ σωθῆναι. *Idem* vero ad hunc Heſychii locum adſcripſerat: „ Ex „ literarum ſerie ſcribendum foret Αὐϊωείτης, per α. Cate„ rum *Salmaſ.* hic corrigit: Αὐϊωεῖ. τὰς &c. remittens Le„ ctorem ad Plut. περὶ Ἀδολεσχ. apud quem p. 512. *Ed. Wech.* ſic legitur: Ἢ ἃ δὴ παῖδα τὸν ἀεὶ ἐρωτῶντα αὐτοὺς αὐτοῦ χρησμὸς τοῦτο ἐκέλευεν. Id eſt: *Pythia enim*, etiam „ *priuſquam interrogaretur*, *ſtatim oracula quædam edere ſolebat.* „ Sed non video, quid locus hic Plutarchi ad rem faciat. „ Niſi quis forte hic apud Heſych. Αὐϊωεῖ, σωθήσας, legendum cenſeat. Suidas habet: Αὐϊωείτης. σωθήσας. „ Ita *Kuſterus*. Plutarchi locum pro exemplo tantum vocis Αὐϊωεῖ laudaſſe videtur *Salmaſius*. Neque enim αὐϊωεῖ χρησμὸς, pro σωθήσας accepiſſe crediderim. Res ipſa tamen eodem fere redit.

16. Ἀϊάχα.] Pro Ἀϊάχα, H. STEPH. *Ind.* Nota in his quatuor vocibus, [Ἀϊάχα, Ἀϊδίτης, Ἀϊοκλῆς, Ἀϊπορεία] *ad* pro α τετράδικα. IS. VOSS. Vid. Etymol. & ſup. v. Ἀϊάχα, & in v. Ἀΐσσομαι, poſt v. Ἄϊσσθε. Conf. Schol. *Il.* N. 41. & *Not.* in Ἀτίρτ᾽αι. Ceterum verbo dicam, literam Ϝ in his, & aliis vocibus eſſe ipſum Digamma Æolicum, paſſim inter duas vocales olim poſitum, quaſi ἈϜϊάχα, ἈϜϊδίτης, &c. videres, i. e. Ἀϊάχα, Ἀϊδίτης. &c. Conf. *Not.* in v. Αἴας.

17. Ἀοὺς βοῆς. μᾶλλον ἰαχῆς.] Videri poſſet, ἀ μᾶλλον ἰαχῆς legendum eſſe, id eſt, ἀοὺς βοῆς. Sed contrariam priori interpretationem exhibet, pendentem a diverſo ſenſu ὦ α. Si enim *privandi* poteſtatem adſciſcat, Ἀϊάχα eſt *ſine clamore*, ἀοὺς βοῆς; contra, ſi *intendat* ſignificationem, notabit μᾶλλον ἰαχῆς, & quidem σὺν βοῇ, *magno cum clamore*. Vide omnino ſup. in v. Ἀΐσσομαι ἀϊάχου, poſt Ἄϊσσθε. Hinc etiam ſequentia hujus articuli intelliguntur. Priori enim ſenſu idem eſt cum σιωπῇ: poſteriori vero ſic dicuntur ἄφοβοι, qui ingentem clamorem tollunt intrepide.

18. Αὐλοὶ ἠχοῦσιν.] Aeſt ſignificarentur ea voce etiam *ol ἐξαύλιοι αὐλοί*. H. STEPH. *Ind.* Hinc forte corrigendus locus ſupra: Αὐλοῦσι. αὐτοὶ ἀυλοῦσι. ut ibi monuimus.

19. Αὐϊδέτω.] Pro Ἀυϊδέτω. KUST. Vid. *Not.* in Αὐϊαχα

20. Αὐκεῖ.] Vid. ſup. Αὐγεῖν, ibique *Not.* & mox v. Αὐκίλλως.

21. Αὐκμηρεῖν.] Pro Ἀκμηρεῖν. G. Pleonaſmo itidem ſeu epentheſi Ϝ υ, pro Ἀκμηρεῖν, vel Ἀκμηρεῖν. H. STEPH. *Ind.* Supra: Ἀκμηρόν. ἄφθαρτον. Et: Ἀκμηρία. ἀφθαρσία. Inf. Καρτόν. ἰσχυρὸν πετατίμως. Pro ἀφθάρτου in fine, Cl. *Kuſter.* legit ἀφθαρσίᾳ.

22. Αὐκύπα.] Vid. ſup. v. Αὐκεῖ.

23. Αὐλά. παυδίκτης.] *Aula*. SOPINGIUS, Vid. Car. Du Cangii *Gloſſar.* in Παυδίκτης, & Suid. in Αὐλά.

24. Αὐλαία.] Ælian. *V. H.* IX. 3. [Αὐλαῖαν καλῶν ἐκαῦλον.] SCHR. Vid. Suid. & ſup. Αἱ αὐλαῖαι. Sic τὰν αὐλαίαν τᾶ σκιὰν habent LXX. *Judith.* XIV. 14. qui locus deeſt in Tromm. *Concord. Gr.* Philo L. III. *de vita Moſis*, p. 667. Σκιὰν ἢ ἃ αὐλαῖαν καθυφάσματα ἅ εἶσιν, &c. Coſmas, vulgo Indopleuſtes, *Chriſtiogr.* l. V. p. 197. Ἔστι Αἰθιοπικὰ καλὰ τὰς καρίνας, ἅτινα ὁ παλαιὸς αὐτὰς καὶ οἱ ἑβδομήκοντα Ἀθήναι Αἰγυπτίας Αἰθιοπικὰ, τὰ μέτρα ἐ πυκίλων ὑφαντὰ σκεπάσματα. Conf. *Exod.* XXVI. & XXXVI. ſæpius. Ad priorem Heſychii expoſitionem confer v. Αὐλαιοπλοῦσα. & Αὐλίζομαι.

25. Αὔλακας.] Sirach. VII. 3. BIEL. Conf. *Job.* XXXIX. 10. *Pſ.* LXIV. 11. &c.

26. Αὔλαξ τὸ Χέρμα.] Χέρμα, an χάρμα? G. Immo χέρνον. Suid. & Phavor. Αὔλαξ, ἡ ἐπιμήκης τομὴ τῆ γῆ ἐξ ἀρότρου. Et Schol. Pindar. *Pyth.* IV. 405. Τὰς αὐλακας explicat, τὰς ἐν ἀρότρου τομάς. &c. Conf. Etym. M. & ſup. Ἀλαξ. Scil. χέρμα h. l. erat in Edit. prioribus.

27. Αὔλαγος.] L. Αὐλαγεύς. IS. VOSS. Quod hic Αὔλαγος, ſive potius Αὐλαγός, infra eſt Αὐλαγός. Proprie αὐλαγεύς. Sed Dorienſes ε in α producſtum convertunt. Sic inf. Ἀϊάμας pro Θέαις. &c. Sup. Ἀτα. ἀντὶ. Ταραντῖνοι. Quare nihil mutandum, præter accentum. Conf. v. Αὐλάγους, & Inf. Πελαγός.

28. Αὐλαχα.] L. Αὐλακα. SCHR. *Schrevelius* corrigit Αὔλακα: quaſi ſit Acculativ. ab αὔλαξ: quod ineptum eſt. Scribe Αὐλάκα, quod olim apud Lacones idem ſignificabat, quod apud alios Græcos ὕπνος, i. e. *ſomer ſtratri*. KUST. Suidas Εὐλαχα ſcribit. & Doricum eſſe vocabulum notat, citatus Thucydidem in oraculo quodam Locum ſupra adduximus ad v. Ἀργεῖοι ὕπνος, ubi vide omnino *Notas*. Inf. Ὅλοιτο. αὐλακοῦ

Αὐλεία [1]. ἡ ἐξ αὐλῆς θύρα.
Αὐλητάι [2]. ἀκροαταὶ αὐλητῶν.
Αὐλήρας [3]. πίας. μαίνδρας. [4].
Αὐληρὴν [5]. χαλινόν. ἡνίον· οἱ δὲ, σπεῖρας.
Αὐλῆς. ἐπαύλεως.

Αὐλῆς οὐ χέρτῳ [6]. ——

οὐ τῷ θεμελίωματι ἢ αὐλῆς θεμελιωμένῳ. ἢ ἐν τῷ αὐλείῳ τόπῳ, Σύγχρισις λέγουσι [7].
Αὐλῆς [8]. τῆς κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεως λέγει [9].
Αὐλητηρία. αὐλῶν θήκη.
Αὐλητήριον. τόπος ᾠδῆς Ταραντίνοις.
Αὐλητὴς [10]. εἶδος σφηκός.

Αὐ-

1. Αὐλεία.] Vide & corrige Mœridem Attic. Conf. Suid. IS. VOSS. Vid. inf. v. Αὐλὴν, ibique *Not.* Pindar. *Nem.* I. 29. Ἔγεν δ' ἐν αὐλείαις θύραις. pro quo τὰν αὐλαίαν θύραν habent LXX. II. *Macc.* XIV. 41. Vid. Suid. in Αὐλοῦ.

2. Αὐλητάι.] Vid. Erasm. Adag. [II. 3. 34.] *Tibicinis vitam vivit.* SCHR.

3. Αὐλήρας.] *Lora longa.* SCHR. Conf. sup. v. 'Αδλῆρες', & inf. v. Εὐλῆρες, item mox v. Αὐληρὸν.

4. Μάνδρας.] Pertinet potius ad Αὐλὴς, vel Αὐλὸς, sive Αὐλεῖας. Infra: Μάνδραι, αὐλαί. Sic enim pro ἴλαι ibi legendum. Αὐλὰς itaque & Αὐλάραι *h. l.* confudit Hesychius.

5. Αὐληρὸν.] Αὐλῆρες, τοὺς αὐλαῖους, pro ταυλῆρες, &c. Ταυληρὸν euphoniæ causſa, quod pro ταυρηρὸν, a ταῦρος. Vide notata in voce Ταυλαγὸν, ſeu potius Ταυλαγὸν, vi. G. Vid. *Not.* penult.

6. Αὐλῆς οὐ χέρτῳ.] Ex *Il.* Λ. 773. ut *Schr.* notaverat. Schol. ibid. οὐ τῷ οἰκοδομήματι ἢ αὐλῇ. Χέρτος, ὁ σχοινὸς ὁ οἰκοδομικός. Conf. Etym. & Athen. p. 189. *M. Meibomius* tamen χέρτῳ hic pro *gramine* accepit: veruncolo enim ſermone adſcripſerat: „ Op't *gras dat binnen huys is*, „

7. Καὶ ἢ τὸ ὅμορος συγχρῶ λέγων.] Scribe: ἢ τὸ ὅμορος συγχρῶ λέγων. Vide in Χέρτῳ, ubi ſimiliter corruptus locus. Scriptum enim ibi: ἢ τὸ ἔρρ ἢ οὐ γαιῶν. cum ſcribendum ſit, μεταξὺ δύο γαιῶν. Quod jam ante *Florens Chriſtianus* monuit. HEINS. In noſtro quidem loco nulla emendatione opus eſſe exiſtimem: niſi quod Σύγχρισις, per γ, reſcripſerim pro συμχρῶ, quod erat in Editionibus. Apollon. Lex. MS. Αὐλῆς, οὐ χέρτῳ. οὐ τῇ οἰκοδομημένῃ τόπῳ. ἢ τὸ ὅμορος πλησίον λέγων Σύγχρισις. ὡς Εὐριπίδης· Σύγχρισις πολὺ σπάνιον τοῖς Ἕλλησιν. Vid. *Anàrom.* ϒ. 17. Ibique Barnef. & Strab. l. VIII. p. 375. De voce σύγχρισις, cique oppoſita διάχρισις, vide Cl. d'Arnaud *de Diis Pandosiis* p. 93—95. ubi plura loca videbis, quorum unum & alterum (ex Eurip. nim. & Æſch.) notaverat *Ruſterus.* Conf. ſup. v. Αὐσυγχίας.

8. Αὐλῆς.] An non hoc Hebr. נוה? M. MEIBOM. *ad oram libri ſui.* De voce αὐλὴ, & αὐλὰ, vide Interpp. ad Gratii Falisci *Cynegi.* ϒ. 167. Reſpicit hic Heſych. ad *Il.* E. 138. ut notat *L. Holſten.* ad Steph. in Αὐλὶ, Ἴσσωλις, ubi idem locus adfertur. Aliter tamen *Kuſt* in *Not.* ſeq.

9. Λέγει.] Ὅμηρος ſcilicet. Reſpicit enim ad locum Homeri [*Il.* Λ. 773.] Αὐλῆς οὐ χέρτῳ: de quo in v. præced. KUST.

10. Αὐλητὴς.] Ut *vespa* αὐλητὶς, ſimiliter *cicada* ἠχητὶς dicitur. Vid. inf. v. 'Αχέτης, & v. 'Ηχητὴ.

11. Αὐλεία.] Malim Αὐλὶν, juxta cum ſerie alphab. ab αὐλιῶν, prout Αὐλοῖα ſupra, ab αὐλὸς. HILL. IS. VOSS. Maxim. Tyrius λόγ. α'. [p. m. 192. *fin.*] Καὶ εἴγε αὐτοδοσμοῦ εἶμι, καὶ πλάδης, καὶ αὐλείας, καὶ σκηνίδιον ἅπαν ἐπιτετριμμένος. Vid. inf. Κλισίαι. SOPINGIUS. Ex ſerie Alphab. & Cyrill. Lex. MS. Brem. legendum potius, Αὐλὶν. BIEL. Μœris Atticiſta: Αὐλεῖα θύρα, Ἀθηναῖοι· Σκηναῖοι, ubi MS. Pricæi non tantum, quo Cl. Hudſonus uſus ſuit, ſed & If. Voſſii, quem contuli, Αὐλὶν, θύρα, interpositio diſtinctionis ſigno, ut in Heſychii exemplaribus. Conf. ſup. v. Αὐλοῖα, ibique *Not.* & in v. 'Αρδωλίαι, ubi αὐλοῖν θύραι. Sed audi *H. Stephanum*, cujus verba digna ſunt quæ hic, etſi pluſcula, legantur: „ Αὐλεῖα, *ae, ἡ, ſtabulum, ἔπαυλις:* „ *aula.* Vet. Lex. ex Iſocr. Apud Suidam quoque legi„ tur: Αὐλεῖα. αὐλὴ ἢ ἔπαυλις· ἡ ἐ μακρὰ αὐλή. Sed notandum eſt, veterem ejus codicem, eumque manu ſcriptum, „ habere itidem: Αὐλεῖα. αὐλὴ ἢ, ἔπαυλις, verum ſubjungere: „ ἢ αὐλὴ ἢ, τὰς μακρὰς αὐλάς. Innuit igitur, pro ἔπαυλις „ etiam ſcribendum eſſe ἐπαύλεις, & accipiendum αὐλαὶ pro „ neut. plor. non pro fœm. ſing. Id quod confirmat Harpocration, Αὐλαὶ (proparoxytonos enim apud eum ſcriptum eſt) ex Lyſia & Æſchine afferens, ἔστι δὲ ἢ ἔπαυλις, „ ἢ αὐλὴ ἢ, τὰς μακρὰς αὐλάς. nimirum diminutiva voce ab αὐλὴ. Rurſum in veteri illo Suidæ codice Αὐλὶς „ affertur pro θύρα, αὐλὴν. pro quo vulgatus Suidæ editiones & Heſych. habent Αὐλεῖα, per diphthongum, ſed re„ clamante apud utrunque ſerie alphabetica. Quemadmodum igitur Αὐλεῖα ſupra habuimus pro αὐλεῖαι θύραι, ab „ αὐλὴ: ita ſciendum eſt hoc Αὐλὶν quoque uſurpari pro „ Αὐλεῖα θύρα, ab αὐλὸς. Alioqui & Αὐλὸν abſolute di„ cerctur pro αὐλεῖον θύρα, ſeu αὐλεῖα, aut αὐλεῖα. Unde

Αὐλήτιν. ἢ τοῦ κόσμου ἐπιμελήμενον ἢ σκηνάτον.
Αὐλεία [11]. θύρα. πυλών.
Αὐλίδα [12]. λιμένα.
Αὐλίζεται [13]. κοιμᾶται. Φυλάττεται καταζῶται.
Αὐλίζομαι [14]. μένω, διατρίβω.
Αὐλιζομένων [15]. εἰς κοίτην ἐλαυνομένων.
Αὐλίκεσσι [16]. Φύλαξι.
Αὐλιὸν [17]. κοίτην. ἐπαυλισμόν.
Αὐλίξαι [18]. ταπάσαι. [19]. δαμεῖν.
Αὐλὶς [20]. πόλεως ὄνομα. ἢ κίλλα τις [21] δίδυμος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, ὁμοίως καὶ Διός.

Αὐ-

„ Harpocration ait: Αὐλῶν. ὁ λόγος ἢ ἱδὼ περὶτου θύρας ἢ αὐ„ λῶνος: Menandrum citans auctorem. Memini Suidas quo„ que ἢ αὐλαίαν. Sed exemplum quod affert, ipſi minime „ convenit, ſed potius plurali, τὰ αὐλαῖα. Ita enim habet: „ Τῶν τε αὐλείων καὶ φαύλων τὰς θύρας ἰξικνεῖσθαι: αὐλείων nomi„ ne idem hic ſignificante quod paulo ante τὰ αὐλαῖα, ſeu τὰ „ αὐλὰ, i. e. ἐπαύλεις, ſeu μακρὰς αὐλὰς. Meminit vero & „ ipſe paulo poſt neutrius αὔλιον. ait enim: αὐλαῖα δ', οἷς „ σκηνώσουσι, ἐδώτερας. „ Hactenus *H. Steph.* in *Ind.* cujus mentionem nullam a Cl. Kuſtero factam eſſe miror, maxime cum Suidæ Codicem MS. aliter exhibeatem laudet Typographorum σίφωσι. Similiter idem in v. 'Ασύγχρισ monuerat, in MS. Suidæ exemplari pro ἀκαθαιρὴν haberi σχεδιασὸν, (ſi pro σχὸν ſcil. ut in 'Αδεσπότῳ, &c.) ſilente iterum Kuſtero. Unde colligo, Virum Doctum nunquam forte in adornanda Suidæ editione conſuluiſſe Stephanum; cujus exinde emendationes non paucas quoque præstermitto.

12. Αὐλίδα.] Ab αὔω, quiesco, dormio, aula, αὐλίζομαι, αὐλὴς. G. Infra: Ἐς αὐλίδα. εἰς τὸ λιμένα.

13. Αὐλίζεται. — φυλάττεται.] Vox ἢ Εὐθυμικὴ, *Jon.* XXXVIII. 19. Πιὼ ὁ γῆ αὐλίζεται τὸ θέος; Ad verbum, *vult.* nam in textu eſt, χῶ. HEINS. BIEL. L. φυλάττ. Cyrill. & Suid. IS. VOSS. Vid. Harpocrat. & inf. in Ἴλαται.

14. Αὐλίζομαι. μένω. &c.] Novi, αὐλίζεσθαι pro *degere*, ſive morari, ſatis eſſe uſitatum. Conf. inf. in Θορυβάται, & Θρασκίων. Proprie tamen in μένω, vel διατρίβω, ſubintell. ex regula noſtra, οὐ αὐλαὶ. Sic: Αὐλεῖται. οὐ αὐλὰ διατρίβουσα. Et: Αὐλονίζομαι. οὐ αὐλῶνι διέρχομαι. Conf. v. Ἐπαυλίζομαι, & v. Ἠσυλίσαμεν. item Suid. & Phot. in Θορυβάται. Gloſſ. MSS. in *Proverb.* (XIX. 23.) Ἀσυλίστως. καθηδέως. f. καθηδυπαθῶς. Ceterum in hac gloſſa reſpexiſſe videtur Heſych. ad Il. *Reg.* XV. 28. ubi pro ἐφυτεύσαμεν, Ald. lectio habet αὐλίζομεν.

15. Αὐλιζομένων.] Hom. *Odyſſ.* M. 265. & Σ. 412.

16. Αὐλίκεσσι.] *Cuſtodes aulæ.* SOPINGIUS. Subintell. iterum αὐλῶν, vel αὐλῆς. Plenius Ταυλήρεσσι infra explicat, ταυρίοις φύλαξι. Vid. Αὐλαρὸν, & Αὐλωνὸς.

17. Αὐλιὸν.] L. 'Αδλιὸν. SALM. HEINS. IS. VOSS. Nicand. *Theriac.* p. 7.

Εἰ δ' ἐν τῷ μὲν καμάτῳ ἐκαθέσσατο, αὖλιν δὲ τοι οὐκ
Αὐτὸν ἔγεν, κοίτην ὁ πολείτης ἔχεν ἀνσυτος. HEINS.

Αὖλιν legit etiam Excell *Ex Synthem.* ad Callim. *H. in Dian.* ϒ. 87. Facile hæc permutantur; nec deſunt exempla. Hom. *Il.* I. 232. —— αὖλιν ἔθεντο. Schol. ἢ ἐκαυτοῦτοῦ ἔπαυσαν. Repetit hæc Etymologus. Pricæus Αὐλὶν retinet, reſpicique putat ad D. Joan. *Evang.* X. 1. ubi, αὐλὴ ἢ σφοδρὸν. Vide ibi plura. Sed obſtat ſeries, quam rectius hic obſervari autumo.

18. Αὐλίξαι.] Male Flor. Ed. Αὐλίζαι. ut ſup. 'Αδλαπάζω, pro —— ξω. Quod autem σκαπάσαι, δαμάσαι, exponit, ſilentibus rationem Lexicographis, inde forte eſt, quod αὐλίζω pro ἀλίζω repererit, id eſt, ἁθροίζω. In ſeditionibus autem concurrit aggregaturque nonnerus. Schol. *Il.* B 203. Αὐλισθέντες, ἤ ἐπὶ, ἀθροισθέντες. Conf. Steph. Byzant. in Αὐλὶς & Kuſter. ad Suid. in Συναλίσαι. Inf. Ἠθροίζετο. ἐπορεύετο. ſupra. Aliter *Kuſter.* in *Not.* ſeq.

19. Σταπάσαι, δαμάσαι.] An ταδίσαι, δαμάσαι vel nal vocc, ταδιοδρομεῖν? Αὐλὸς enim eſt ταδίον, teſte Athenæo l. IV. p. 189. & Etymologo h. v. & Διαυλοδρόμοι, Ἀρχίλοχ. Hinc αὐλίζειν, in *ſtadio currere*: unde Fut αὐλίσω, & Dorice αὐλίξω. KUST. Vid. *Not.* præc.

20. Αὐλὶς.] Schol. Hom. *l. c.* Αὐλὶς, πόλις Βοιωτίας. Hinc Suidas. Nota eſt Euripidis fabula.

21. Ἢ κίλλα τις.] L. ἡ Κίλλα τις. Vid. Lucret. IS. VOSS. Vid. *Pergeri* Not. in Αὐλωνὸς. Cui non adſentior. Integrum locum ſic reficio: Αὐλὶς, πόλεως ὄνομα, ἡ Κίλλα τις, δίδυμος. ἴδιον (vel ἐστὶ) Κιλλαίου, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. Schol. *Il.* A. 38. ad Κίλλαν ζεύξας, meminit etiam Κιλλαίου Ἀπόλλωνος, ex Theopompi hiſtoria. Conf. ibi Euſtath. Dubium tamen facit Etymologi locus: Αὐλεῖται διδύμοκεν.] πῶς τὸ εἰς μὲν ἀναστρέφων, Αὐλὸν καλεῖ· δίδυμον ὁ, τὸ πυρρίχιος, εἰς τὸ Αὐλὶς. Explicat locum *Odyſſ.* ϒ. 227. quem ſi & Heſychius reſpexerit, δίδυμος epitheton erit tibiæ, non proprium Grammatici nomen. ſed tum ulterius cogitandum.

1. Αὐ-

Αὐλίξ [1]. Φλέψ.
Αὐλίσκια [2], σώματα Πέρσαι.
Αὐλισμός. Ἀρχιτεκτόνων.
Αὐλὸς [3]. κιθάρα. ἢ σύριγξ.
Αὐλὸν [4]. Τὸ ῥοῦν τοῦ αἵματος.
Αὐλοὶ. ἀσωμάτως.
Αὐλωρός [5]. αἰγοφύλαξ.
Αὐλωλάζειν τὸ σύρειν [6] ἀφ' ἧς δακτύλων.
Αὐλὼν [7]. τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὕδατος [8]. καὶ λειμών, ἢ ἔρυμνος τόπος.
Αὐλῶνες. οἱ ἐπ' εὐθείας τόποι [9]. Αἰσχύλος [10] καὶ Τ τάφρων, καὶ Τ πυρὸς Σοφοκλῆς δὲ, Τ λόγχην Τ μακρὰν, Αὐλῶνι εἶπεν.
Αὐλωπίζεται [11]. τὸ αὐλῶσι ἀφίησιν.
Αὐλῶνι [12]. Φάσγανον. τύποι πλατεῖς [13] ἐπὶ τὰ ὄπη.

Αὐ-

1. Αὐλίξ.] Ἀνεξ. *Varix.* G. Αὐλίξ. *Vena.* forsan ex eo, quod αὐλὸν formam imitectur. H. STEPH. *Ind.*

2. Αὐλίσκια.] Hodie Persis *Inauris* ﺍﻭﺯﻳﻎ *Auiza* dicitur. Unde Αὐίσκια in Hefychio legendum arbitratur Cl. *Reland. Diff.* VIII. *de Vet. L. Perf.* p. 143. cum quo facit *Kuſterus.*

3. Αὐλὸς, κιθάρα, ἢ σύριγξ.] Athen. p. 90. SCHR. Hæc diverſa fuiſſe notat *Ea. Spanhem.* ad Callim. p. 474. Et *Kuſterus*: „ Αὐλὸς eſt κάλαμος, per catachreſin. Sic contra κέρας, „ quod proprie ad citharam pertinet, interdum pro αὐλῷ „ ponitur. „ Vid. inf. in Δαύλιος, & Σύριγξ, & Athen. p. 189.

4. Αὐλὸν. τὸ ῥοῦν &c.] Ex Hom. *Odyſſ.* X. 18.

—— αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθε
Αἵματος ἀνδροφόνοιο. —— —— ——

Schol. τὸ ῥεῦσιμον, ὁ ὁμοίως Τ αἵματος. &c. Citatur ab Athen. l. V. p. 189. C. Adde Hom. *Il.* P. 297.

Ἐξέβαλε δ' ἡ πας αὐλὸν ἀνάβροχα ἴξ αὐτοῦ.

Schol. Ὁ δὲ ἐξέβαλε ἀφῆκε τὸν ἀπόπλουν Τ κρᾶσιν σφόδρα ἐκ ὑπεναντίας τῇ Τ αἵματος ῥύσει συμβεβήκυια. Αὐλὸς δὲ κυρίως κῶλον τι ἐντέρου, καθὸ καὶ ἀποφορὰν Τ ἔργασιν, —— καὶ ὁ Αὐλὸς φησι, ἢ Τ αἵματος ἀκολουθία, &c. Conf Suid. ibique Kuſt. & Etym. M. & inf. *Not.* in v. Αὐλὸν. Addit Suidas: ἀφ' πυρὸς μέρος. *Hæc de mendo mihi ſuſpecta ſunt: vel ſaltem eorum ſenſus me latet*, inquit Cl. Kuſterus. At reſpexit Suidas locum *Odyſſ.* T. 227. ubi πυρὸν τέτυκτο αὐλὸν &c. Schol. Αὐλὸν. βάθος ἐδείας, εἰς ὃ τὰ καθαίρεται τὰ κύρια. Hoc Suidas πυρὸς μέρος vocat, conſentiente Etymologo, qui verſum ipſum adſcripſit in v. Αὐλὸς, p. 169. *fub fin.* Heſych. Μέρος, πῦρος, ἢ ἄλλο τι ὁμοίως. Conf. Schol. *Il.* A. 353. & inf. in Δαύλιος. Apollon. Lex. MS. Αὐλὸς, —— ἐπὶ Τ πυρὸν, &c.

5. Αὐλωρός, αἰγοφύλαξ.] Subjicio: ἐκλέγει Ἀπόλλων, ἢ Διὸς, ἢ σκιὰν τὴν Δίλφου. Perperam Κίλλα, in v. Αὐλὸς. Scillam vero a cuſtodia domus denominari nemo mirabitur, qui eam in limine januæ ſuſpenſam malorum medicamentorum introitum pellere ſciverit, ex Plin. XX. 9. PERGER. Vid. *Not* in Αὐλὸς, & ſup. Αὐλίσκια, & Αὐλακός.

6. Σύρειν] L. σωλῆνα. G. Reponunt σωλῆνον, *fibilare per digitos.* HILL. ex H. Steph. *Ind.*

7. Αὐλὼν.] Vid. Strabon. p. 261. SCHR.

8. Στὴν ἀναφορὰν Τ ὕδατος.] Hæc Interpretatio pertinet ad vocem Αὐλὸς, non Αὐλὼν. Αὐλὼ enim dicitur de *ſoliente*, ſive *exſiliente liquore*: uti apud Hom. *Od.* X 18. αὐλὸς αἵματος, eſt κρουνὸς αἵματος (i. e. *torrens ſanguinis emicantis*, vel *exſilientis*) ut veteres Grammatici interpretantur. Et neſcio annon pro ὕδατος hic legendum ſit αἵματος; ut Heſych. ad citatum locum Homeri reſpexerit. Confer paulo ante v. Αὐλὸν. KUST.

9. Οἱ ἐπ' εὐθείας τόποι.] Id eſt, *loca in rectum protenſa.* Nam αὐλὸς ſignificat πᾶν τὸ ἐξετεταμένον εἰς εὐθυτάτην γραμμὴν, i. e. *quamvis figuram in rectum protenſam*; ut docet Athen. l. IV. p. 189. IDEM. Ed. Hag. ἐπ' εὐθείας. Ita ſup. ὁ pro Τ in v. Ἀγλαός.

10. Τύπου, Αἰσχύλος, ἐν τῷ &c.] Dubium, pertinetne hoc teſtimonium ad priorem interpretationem, τύπου, an ad poſteriorem. Ad priorem retulit Erud. *Stanleius*, legens: οἱ ἐπ' εὐθείας τύπου, pro εὐθείας (Phavor. & ex eo *Bruno*, εὐθείας) ſequutus, credo, Hom. Ed in qua εὐθείας. Vid. ad Æſchyl. *Eumenid.* ν. 730. ubi, αὐλῶνα Μακεδνὸν. Schol. 2. Τὸ στενὸν, ὁ ἀφώδων ἔδωκε σκιάδ. Et ſic ſuadent Editiones, in quibus major diſtinctio poſt Αἰσχύλος. Ad poſteriorem vero refert Phavor. Maluiſſem ſuperiori gloſſæ ſubjicere, poſt τύπου, ſicuti nunc poſt τύπου apparet hoc loco: cui vocis repetitioni errorem librarii adſcribebam: ſic enim ad ullatum Tragici verſum, cujuſque Scholia, ſatis accommodate ſcripſiſſet Heſychius. Sed obſtat Euſtathii auctoritas, p. 1167. Αἰσχύλος δὲ φησι τὴν τάφρον, Αὐλῶνα. Quare mutata diſtinctione ſcripſi: Αἰσχύλος τὴν τάφ. τὴν τάφ. πυρὸς, ſcil. Αὐλῶνα εἶπεν, ex Lapius ellipſice. Segq. Σοφοκλῆς &c. ad v. Αὐλὼ-

Αὐλωπίαι αὐλοὶ ἔχουσαι.
Αὐλωπίας. καλλιφθάλμους.
Αὐλώπιδι. τῇ [14] θεῖ τοὺς ὀφθαλμούς.
Αὐλῶπιν. αὐλοὺς ἔχουσαν [15].
Αὐλῶπις [16]. εἰδος θεκεφαλείας, ὠδυμικτὶς ἐχούσης τὰς τῆς ὀφθαλμῶν ὀπὰς, καὶ εἰς ὀξὺ λῆγούσης. οἱ δὲ, Ἐκπεπαμένον ἐχούσης τὸ λόφον
Αὐλωτοὶ [17]. Φιμοὶ, οἱ κημοὶ. ἀφ' τὸ τοῖς κνημῖς κάδυπας περιτίθεσθαι, εἰς οὓς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι φωνὴν σαλπιγκτῶν ποιοῦσιν.
Αὖμα [18]. ἅλμη [19], ὑπὸ Κρητῶν.
Αὔξας [20]. ἐρεύγας.
Αὔξειν [21]. αὔξησιν.
Αὔξις [22]. αὔξησις βλάστησις.
Αὐξιδίων Ὁ Ἑρμῆς, ἐπὶ Τ ἰδρύσεως.

Αὖα.

πτο rejeceerim: atque ita ex parte *Pergero* accedo. Alioqoin Eurip. *Rhef.* ν. 112. etiam dixit: πυρὸς ὑπερθεν —— καὶ λόγον αὐλώνων βάλῃ. ad quem locum reſpexiſſe Heſychium conjiciebat. Doct. *Abreſch.* Quod tamen non conceſſerim. Hæc ſcripſeram, quando inſpexi ipſum Cl. *Heinſii* exemplar; unde hanc Notam, in *Verweji* apographo omiſſam, tranſcribo: „ Scrib. Αὐλῶνας. *ei ſq. ſubjice* τύπου. Quod ſequitur „ autem, hujus loci non eſt, ſed ad Αὐλῶνι referendum, „ de cujus ſignificationibus infra agit: quod compilatorum „ factum opera. Nam infra Αὐλῶνι. αὐλὸς ἔχειλος. Σοφο„ κλῆς ὁ τὸν αὐχμὸν τὸν μακρὸν Αὐλῶνα εἶπε. ibi optime ſe„ quetur, vel poſt ſequentia. „ Subjicio denique Cl. *Kuſteri* ad h. l. verba: „ Phavorin. locum hunc rectius ſic diſtin„ guit: τύπου. Αἰσχύλος τὴν τάφ. τ. &c. poſito nimirum punc„ to poſt τύπου. Nam Æſchylum τάφρον appellaſſe Αὐλῶνα, di„ ſerte teſtatur Euſtath. ad Hom. p. 1157. „ Idem jam olim obſervaverat Rev. *Bielius* in Schedis ad Kuſterum miſſis: „ Verba (inquit) hunc in modum corrigenda & ſupplenda „ videntur: Αὐλῶνες. οἱ ἐπ' εὐθείας τόποι. Αὐλῶνα. Αἰσχύ„ λος τὴν τάφρον, τὴν τοῦ πυρός. Sic enim & Euſtath. „ ad *Il.* Σ. p. 1215. Αἰσχύλος δὲ φησι τὴν τάφρον Αὐλῶνα. „ Reliqua autem verba, Σοφοκλῆς ὁ &c. protrahenda videntur ad Αὐλῶνι. αὐλὸς ἔχειλος. Σοφοκλῆς ὁ τὸν λ. τ. μ. „ Αὐλῶνι εἶπε. „ Hactenus. Quæ mire conveniunt cum ſuperioribus. a me dudum untea notatis.

11. Αὐλωπίζεται.] Vid. ſup. Αὐλίζονται, & Suid. Conf. v. Ἀλαπίζεται. τὸ ἄλυσσε Δημόκριτος. Quod ex hoc loco corrigendum forte; ut ibi monui.

12. Αὐλῶνι.] Vid. Athen. p. 189. SCHR.

13. Τύποι πλατεῖς ἐπὶ τὰ ὄπη.] L. ἐκθεῖς τοῦ &c. G. πλατεῖς εἰς τὰ ὄπη. Cyrill. IS. VOSS. Omnino ſcribendum, τύποι, Αὐλῶνες Hebr. ſunt דרכים. Vid. Τὰ ἐχινοι. τοῦ τὰ ἐχῖνα. M. MEIBOM. Suid. τύποι πλατεῖς εἰδὲ τ. ο.

14. Στενὴ.] L. στὴ HILL. Sic *H. Steph.* in *Ind.* Reſpicit *Il.* E. 182. At ſæpe variat caſus in gloſſa & expoſitione. Vid. in Ἀμφίθυρα, Ἀράρης, &c. ubi Nominat. in expoſitione.

15. Αὐλῶπιν. ἐ. ἔχ.] Adde ex ſuperioribus: Αἰσχύλος τὴν τάφρον . . . . αὖτον. PERGER. Vid. *Not.* in Αὐλῶνι. Conf. v. Αὐλωπίζει.

16. Αὐλῶπις.] *Il.* E. 182. Athen. p. 189. SCHR. Conf. *Il.* A. 353. ibique Schol. & inf. in Φυλὴς. In fine pro ἐσὰς; Phavor. ὠσὰς.

17. Αὐλωτοὶ. Φιμοὶ, οἱ κημοὶ.] Æſchyl. apud Euſtath. *Il.* Σ. p. 1214. ν. 14. [*Ed. Baſ.*]

Ὅ ἐκ πώλου τίτθαισι ζυγεῖσιν
Φιμοῖς αὐλωτὸς ἱππόμορμος.

Vitioſe ibid. ν. 12. Φιμοὶς αὐλωτοὶς ſcribitur, pro κημοῖς, uti hic. SOPING. Scribe & diſtingue: Αὐλωτοὶ Φιμοὶ. ſecundum hoc: ὑπολήψ δὲ τινες Αὐλωτοὶ Φιμοὶ, ἀφ' τὸ πάλαι τοὺς ἵππους ἀποτυπλοῦν (ſic) οἷς ἐξεπιπλήττοντες οἱ ἵπποι ἦχον ἐποιοῦ σοφεύοντο αὐλοῦ. HEINS. Sunt hæc verba Pollucis l. X. c. 13. *in fin.* ubi vide Interpp. In Euſtathii vero *Ed. Rom.* p. 1157. 34. legitur: Αἰσχύλος . . . τοὺς φιμοὺς λέγει Αὐλωτοὺς &c. Verba exhibet quoque diligentiſſimus Scheffերus *de Re Vehicul.* L. I. c. 13. p. 185. ſimul φιμοὺς pro ζυγοὺς corrigens: Heſychii vero locum ſic legit & diſtinguit: Αὐλωτοὶ φιμοὶ, ἢ κημοὶ, &c. Vide ibi plura. Conf. inf. Φίμα, & Κημός.

18. Αὖμα.] Sic ſupra Αὐγεῖν, pro ἀλγεῖν: Αὐκὸν, pro ἀλκὸν: Αὐκίνον, pro ἀλκίνον: Itidem ex Cretenſium dialecto, KUST.

19. Ἅλμη.] L. ἅλμα. SALM.

20. Αὔξας.] L. Ἀΐξας. SOPING. Pro ἀΐξας, ἄξας, αἴξας. G. Perperam. Eſt ab αὔξω, *augeo.* IS. VOSS. An huc pertinet: Ἀναλαύξαι. εἰς αὐτὸ κάθαρτήριον. Conf. Αὐλίξας, & Περιαυξῶ.

21. Αὔξειν.] Attice pro αὐξῆσαι. Thom. Mag. Mœris Attic. Conf. Aretæi *Ind. Gr.*

22. Αὔξις.] Nicand. *Theriac.* ἀκίνητα κελὶς αὔξεται χερσίν. Schol. dicit eſſe corpus piſcium. SOPINGIUS.

23. Αὐξιδίων.] L. Αὐξιδιμῶν. SCHR. Ita *Sorber.* ad oram lib. ſui.

Αὖα. ξηρά.
Αὔαν. ξηράν.
Αὔονα. αὐλόν [1]. ξηρόν. ψαφαρόν [2].
Αὔονον [3]. ξύλον ξηρόν.
Αὖ πάλιν. πάλιν αὖθις.
Αὐάντων [4]. ψαλούντων.
Αὖεμα [5]. πνοὴ λεπτή.
Αὔραμ. πνοή.
Αὖη [6]. πνοή. ἢ ἄψυξις.
Αὐεβάτας [7]. Αἰσχύλος τὸ Αὔεμον, ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι. καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχοστασίαις [8] οὕτως [9] φησὶ τὸ ἄνεμα ταχυδίλων [10].
Αὐείζειν [11]. μιγῦν. καὶ τὸ εἰς αὖεμον ὑφιστίθεσθαι.
Αὐεοί. λόγοι ἴσαυροι [12].
Αὖς. αὐτός [13]. Κρῆτες, καὶ Λάκωνες.
Αὖζαι βοῆζαι. κλαῦζαι [14]. φλίζαι.
Αὐζήτεον [15]. ἀναζητέον.
Αὐαλίτων [16]. κραιπαλούντων.
Αὐζας. φαντάζας, κράζας.
Αὐαταῖς [17]. πταιῖς. κραιπαλῇς.
Αὐτὸν [18]. ξηρόν.
Αὖζω ἄλζω [19]. Κρῆτες.
Αὐαλέον [20]. κεκαξηρωμένον. αὐχμηρόν. ἀφώλιστον [21]. σκυθρωπόν. ξηρόν.
Αὐχμὸς [22]. μέζα ὄνομα.
Αὐσονίας [23]. ἀπὸ τῆ Ἰταλίας.
Αὐσονίζει. Ῥωμαϊκῶς.
Αὐσονίων. Ἰταλῶν.
Αὐτοζηλωτὴς [24]. ἑαυτοῖς ἀρέσκοντας ἀληθῶς.
Αὐτὸ κέλευθα [25]. τὰς αὐτὰς ὁδούς. Τ αὐτὴ ὁδόν.
Αὐτάδες [26]. ἰσχυρόν.
Αὐτάζεσθαι [27]. αὐθαιρέτως. αὐτολήπτως, ἐπαίρεσθαι λαμβανόμενα.

Αὐ-

1. Αὐλόν.] L. *αὖον*. SALM. IS. VOSS. Transponenda procul dubio & emendanda hoc modo: *Αὖον, ξηρόν. Αὔονα, ξηρά.* & postea, *Αὔονα*, &c. HEINSIUS. *Ἴσως· Αὔονα, ξηρόν. ξηρά.* & sequentia, *αὖον, ξηρόν*, &c. Vult enim τὸ *Αὔονα* & *αὖον* esse idem. Et deinde: *Αὖον ξύλον. ξηρόν.* IDEM. Vid. Suidam. *Αὐόνη, ξηρότης*, Cyrill. Conf. inf. v. *Αὐτόν*.

2. Ψαφόν.] Similiter supra: *Ἀλύσεις. πικρίς.* Inf. *Ἐξαυαίνῃ· λιπάνῃ.* De voce *αὖος* vid. etiam Cl. L. Bos *Animadv.* p. 145. & nos in *Peric. Crit.* p. 102. quin & Cl. Kuster. ad Aristoph. *Thesm.* ϒ. 853. Adde *Misc. Obs.* V. 3. p. 42. ubi de Heraclitico, *Αὐὴ ψυχὴ σοφωτάτη.*

3. Αὔονον. ξύλον ξηρόν.] Lego cum Cl. *Heinsio: Αὖον ξύλον. ξηρόν.* Respexit forte *Il.* Φ. 347. *Ἔγχει ξύλον αὖον.* Schol. ξηρόν. Vid. *Not.* penult.

4. Ἀὐάντων.] *Il.* I. 325. - - - *αὐάντας ὀϊζῦς ἔοντας.* Schol. *ἀξηράντους ἀγρύπνους διετέλουν.* *Ἀυσία* est, quando quis se privat sponte somno: *Ἀγρυπνία* vero, quando quis somno privatur invitus. Sic *Prima Scaligerana* p. 47.

5. Αὔεμα.] Respicit forte ad *Joh.* IV. 16.

6. Αὖη, πνοή, &c.] L. *πνῆ*. HEINS. L. *Αὔη*, unde *ἐναύω*. IS. VOSS. Series liter. requirit *Αὔρη*, pro *αὖη*, quod recte exponas *πνοή*. Sequens *ἀὐτῇ* videtur referendum ad *Ψυχῆ*. KUST. Non male Cl. *Kusterus*. Alioquin cogitari posset, confudisse Hesychium voces Αὖ (i. e. *πνῆ*) & Αὖη, i. e. *ἄψυξις*: de quibus Etymologum & Eustathium consulas. Conf. sup. v. *Αὐόντων*.

7. Αὐεβάτας.] Ab *αὔρα, dies*, *αὔρεω*, unde *αὔρεμα*, & forma Dorica *αὔρας*, unde *αὐρεβάτης* compos. ab *αὔρα, πάτος*, metathesi *κρωπὶς, κροπὶς*, & *ὑπολήλ, ληρὶ*, unde Lat. *crus*. G. Puto errare Hesychium, & *αὐρεβάται* esse celeres instar *aurarum* seu ventorum: unde *αὐρὶ, lepores*. [infra] IS. VOSS. Conf. v. *Πολύπους*. Vid. Reinef. *Var. Lect. Epilog.* p. 680.

8. Ψυχοστασίαις.] L. *Ψυχοστασία*. FLORENS. Omisit Stanleius hujus loci mentionem. Vid. sup. *Not.* in *Ἀτομίδι*.

9 Οὕτως.] Scrib. *τῶν*. HEINS. Phavor. *ἔτος*.

10. Τὸ ἄνεμα ταχυδίλων.] L. *ταχυδίρων*. SALM. HEINS. Forte legendum est, *τὸ ἄνεμα ταχυδίρωνα*: ut sensus sit, *Æschylum* in *Psychostasiis* (fabula sic appellata) *afinum celeriter ingredientem* dixisse *Αὐεβάτην*. Sane *ὄνομα* & *ὄνος* in MSS. eodem compendio scribi solent: unde sæpe inter se confunduntur. Vide quæ ea de re diximus supra ad v. *Ἀνημέτης*. KUST. *Ταχυδίλων* legit *Is. Voss.* qua voce usus est Aristoph. *Acharn.* ϒ. 630. *ὁ Ἀθηναῖος ταχυδίλας*. Sed eodem jure *ταχυπλῶν* scribi posset. Quare potius Cl. *Kusterο* accesserim. Nisi malis, *τὸ ὄνομα ταχυδίρων. Ταχυδίρων, ταχυδρόμων, ταχυδίφρων, celerigradus*, optime respondet voci *Αὐεβάτης*. Conf. inf. v. *Ταχυδρόμων ὄρνεις*. Ceterum monendus est Lector, in Ed. Ven. & Flor. ita distingui: *Αὐρ. Αἰσχύλος, τὸ* &c. nulla porro distinctione interposita usque ad finem articuli. Sic & Hag. in qua comma post *Αἰσχύλος*, pariter fublatum. Hinc vario modo distingui & intelligi potest locus. Vel ita: *Αὐεβάτης. Αἰσχύλος τὸ Αὔεμον, ἐπὶ δὲ ταχέως τίθησι, καὶ ὁ αὐτὸς Ψ. ὕτ. φ. τ. α. ν.* Vel hoc modo: *Αὐεβάτης. Αἰσχύλος. τὸ Αὔρ. ι. τ. ν. τίθησι, καὶ ὁ αὐτὸς* &c. Vel, ut media verba (forte ab alio adjecta) parenthesi includantur; quando naturalis verborum ordo esset: *Αὐεβάτης. Αἰσχύλος ὅτου φησὶ τ. α. τ. τὸ Αὔεμον, ἐπὶ δὲ ταχ. τίθησι καὶ ὁ αὐτὸς Ψύχ.* Ita sensus foret, in *Psychostasiis* etiam *ἄνεμον* pro *ταχέως* legi, quemadmodum alibi Tragicus *Αὐεβάτην* dixerit. Præfero tamen quod primo loco posui. Et fic Phavorin.

11 Αὐείζειν.] Vid. sup. *Ἀλείζειν*, vel potius *Αὐλείζειν*. SALM. *Αὐείζειν. Procrastinare*. SOPINGIUS.

12. Αὐεοὶ, λόγοι ἴσαυροι.] Non sine mendo. *Αὐεοὶ* Suidæ *οἱ λαγωοὶ, lepores*, itidemque Lexico meo vet. H. STEPH. *Ind.* Sic distinguendum videtur: *Αὐεοὶ λαγωοὶ ἴσαυροι. Κρῆτες.* G. Leg. *λαγωοί.* Cyrill *λαγωοὶ.* Vid. Suid. IS. VOSS. *Αὐεοὶ, λαγωοὶ*, MS. SORBER. Forte fic legendum & distinguendum est: *Αὐεοὶ, λαγωοὶ. Ἴσαυροι.* Ut sensus sit, *Isaurorum* lingua *lepores* dici *αὐρὲς*. Sane Suidas *Αὐεοὶ* interpretatur, *λαγωοὶ*. KUST. Pro *λαγωοὶ* legendum esse *λαγωὶ*, facile crediderim. Sic & Lex. Reg. MS. *Αὐεοὶ. οἱ λαγωοὶ* Tum feq. *ἴσαυροι*, vel eft epitheton *leporum* (conf. *Vofl.* fup. in v. *Αὐεβάτας*) vel diverfa expofitio vocis *Αὐεοὶ*. Conf. Helad. *Chreftom.* p. 7. fin. *Ed. Meurf.* ubi *Αὔρ* dicitur, *ὅτι, ὁ καῦρ τὸν ἴλαφον*. Lat. *aura levior*, vel *incertior*. De *Iauris* vero nufquam, quantum memini, Hefychius.

13. Αὖς, αὐτός.] Pro *ὦς, ὄνος, auris*. SOPING.

14. Αὐζαι. - - - - *κλαῦζαι.*] Scribend. videtur *καῦζαι*. G. Huic emendationi quo minus fubfcribere poffim, obftat Schol. Soph. ad *Electr.* ϒ. 831. ubi verba, *μετὰ μὲν ἀυτῆς, reddit, βοάσης, ὠθῆς*, & *σὺν βρόμῳ ἐρεμνῷ*. ABRESCH in *Mifc. Obf.* V. 1. p. 109. *Καῦζαι* exhibet H. Steph. *Ind.* in *Αὖω*. Nec male: conjungitur enim cum *φλέξαι*. Sed tum legendum *Αὔζαι*, aliter *Αὖζαι*, ab *ἀυὴ*: monente etiam *Spingio*. Conf. fup. in *Αὖς*, & inf. in *Κλαῦζαι*. Occurrit Od I. 65.

15. Αὐζήτεον.] Prn *Ἀμαυζήτεον*. SOPING. Ab *ἄυσι, infirmus*, fit *ἀσθητέον*, & *ἀυσήτεον*, ut fæpe p. 162. [*Ed. Hanh.*] Nifi fit pro *Ἀζητέον*. IS. VOSS. Poftremus unice placet; confentiente *Kufero*. Et fic *H. Steph.* in *Ind.* „ Nam (inquit) „ quæ *αὔζω* funt eadem & *imbecillia*. „ Addo Ariftonet. I. I. *epift.* 22. ubi *αὔρα* pro *αὔρᾳ*. Nam ρ & ι olim adnis erant pronuntiationis: unde fexcenties ea confundi conftat. Vid. fup. ad v. *Αὐγμηρὸν*, & quæ notavi in *Gloff. Nomic.* ad calcem *Gloff. N. T.* p. 232.

16. Ἀὐαντων.] Ex *Il.* Β. 334. Suidas *κεκραιπάνων* explicat. An *κεκραιπανωι* Mox: *Ἀὐζας. κράξας.*

17. Αὐταῖς.] Ab *αὔω, clamo*. G. Pro *ἀὐταῖς*. IS. VOSS.

18. Αὐζον.] Ab *αὔω, ficco*. Idem *ξανσὸν*, IS. VOSS. Conf. v. *Ταφύσαυον*, & fup. v. *Αὔον*, & v. *Αὐσνὸν*.

19. Ἄλζω.] L. *ἄλζῳ*. Sic fupra *Αὐλὸν*, pro *ἀλλὶ Αὐλῶνα*, pro *ἀλωνίσω: Αὐμὰ*, pro *ἅλμα*. Cretenfes enim ufurpant τὸ α pro λ. SOPING. GUYET. BRUNO. SORBER. MEURS. *Creta*, p. 255. Conf. *Not.* in v. *Ἐσθὶν*, & *Ἐδὴ*, & fup. in v. *Αὐγὴν*.

20. Αὐεαλέον.] Etymon poft auctorem Etymologici M. perfequitur Euftath. *Od.* T. p. 698. *init.* cujus verba quia mendofa funt apponam: *ἴσως* (inquit) *λέγει δ' ἂν τινὰ σημαῖνε διαπνοὴν ὑγροῦ ἀγγείου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου, ἐν ᾧ αὐεαλέον.* leg. *ἐφ' ᾧ αὖ*, & *ἐπὶ τοῦ αὐαλοῦ*, & &c. Conf. Oppian. *Cyneg.* IV. 128. ABRESCH. Apollon. Rhod. *Argon.* I. 1175. *Αὐεαλὸν· καυσῆρ.* Schol. *ὁ καυσῆρ, ἢ ἀναπνοὴ*. Scmel occurrit apud Hom *Od.* T. 327. - - - *αὐεαλὸν καὶ ὀρθόν*. Schol. *αὐχμηρόν*. Vid. fup. v. *Αὐαλὸν*.

21. Ἀφώλιστον.] L. *Ἀπάλιστον*. SOPING. Quid hoc? *Spingium* non ita emendaffe bene vidit *Peregrius*. Erat autem, cum ftatuit, *ἀπάλαστον* eum dediffe; quod fup. vide. Ita enim ipfa *Spingii* manus eodici fuo adfcripferat: „ *Cum fignificat ἀσέλαστον. ſcribe Ἀσελές.* „ Pro *Ἀσελὲς* fcil. fup. *Ἀσελὲς, μὴ σβεστὸν ἐλαιῳ*. Atque ita *Kufterus*: „ *ἀσέλεστον* pertinet ad *Ἀσελές*, quod Hefych. hic cum *Ἀσελὲς* confundere videtur.„

22. Αὐχμὸς.] *Auſterus*. MAUSSAC. Vid. Martin. in *Auſter*. SCHR.

23. Αὐσονίας.] *Hauſter*. SOPINGIUS. Idem quod *Ἀφρικὸς*. IS. VOSS. Vid. *Not.* in *Ἀφρικὸν*.

24. Αὐτοζηλωτὴς.] Scrib. *τοῖς καλῶς τὰ ἀγαθὰ*. HEINS. Has 3. voces per ω (*Αὔσωνα*.) ob feriem fcribebat *Is. Voss.*

25. Αὐτὰ κέλευθα.] Mufæus ϒ. 132. Vid. in *Αὐτόματος*. Conf. Suid. & Schol. Thucyd. L. III. 33. & omnino Doct. Valkenaer ad Ammon. in v. *Ἀγνιὰ*.

26. Αὐτὰ ἁδάδες.] Ex *Il.* Μ. 225. ubi fic Schol. *Ἀὐτάδες. ταχεῖς. Unde ἄτιτος*, feu *ἄτιμος*, fine augmento, & cum υ epenthetico, ut fup. in pluribus, *αὐτάλλει*, & in 3. perf. *Αὐτάλλει*.

27. Αὐτάζεσθαι.] Pro *Ἀὐτάζειν*, ab *ἄυτω*, vel Creticum, pro *Ἀλτάζειν*, ab *ἄλτω, ἀλλῶ*, unde *falto*. IS. VOSS. Supra: *Αὐτάζεσθαι. ταχέως*. Unde *ἄτιτος*, feu *ἄτιμος*, fine augmento, & cum υ epenthetico, ut fup. in pluribus, *αὐτάλλει*, & in 3. perf. *Αὐτάλλει*.

28. Ἀὐτάγρῳ.] L. *Αὐτάγρῳ*. SALM. Ita recte Ed. Hagen.

Αὐτάλης [1]. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ.
Αὐτάγγελοι [2]. ἀγάμβωμα ἑαυτὰς, καὶ θαυμασπῶς ἔχουσι ἑαυτῶν. Ἴων Ἀλκμήνῃ [3], ἵνα δὲ, αὐθάδεις. καὶ Ἀναχρέων οὔπω κέχρηβ.
Αὐτάλκης ζωμὸς [4]. καὶ ὁ αὐτάρκης.
Αὐτάρ [5]. αὐτὸν, ἢ αὐτὴν.
Αὖταρέων [6]. σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνηφάσι.
Αὐταμύρη [7]. ὑφ' ἑαυτοῦ μεταπεζεύθη.
Αὐτανδρίς [8]. αὖθις πάλιν.
Αὐτὰρ δέ. ἢ θὔθεως [9]. ἢ ἐπειδή.
Αὐτάστας [10]. ὁ περιστὼς πινὸς περίμαι. καὶ αὐθεντῶν.
Αὐτὰρ δὲ [11]. ἐγὼ δέ.
Αὐτάρ ἔπειτα [12]. μοῦ δὲ ταῦτα.
Αὐτάρκης [13]. ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος.
Αὐτόγυον [14]. μοσχάριον.
Αὐτομάτη ἐκκοίκα.
Αὐτάρκης [15]. ἱκανός
Αὐτὰρ ὅ, ὁ δὲ, ἢ ἃ δή.
Αὐτὰρ ἐγὼ [16]. ἐγὼ δέ.
Αὖτε. πάλιν.

Αὐτὰρ ὑπὲρ χθὼν [17]. ὑπὸ δὲ τῆς ποδῶν αὐτῶν ἡ γῆ.
Αὐτεξούσιος [18]. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξουσίαν.
Αὐτεπιστήμων. αὐτοσοφός.
Αὐτερέται [19]. αὐτοὶ ἐρέσσοντες.
Αὐτέθη [20]. ἐφύτευσε, ἐβλάστησε.
Αὐτή. ἐπὶ μὲν ἡ φωνῆς·

—— αὐτὴ δ' ὑφαντὸν [21] ἵκαν.

ἐπὶ δὲ ἡ μάχης·

Ῥῆα δὲ κ' ἀκμῆτας κακμήσειας ἄεθλοι αὐτῇ [22].

Αὐτῇ βίᾳ [23]. τῇ δυνάμει.
Αὐτὴ κέμμα [24]. παρωμία, ἐπὶ τῆς τὰ τοξεύματα πλοῖα περαούσης ὑπομονῆς. λέπὸ γὰρ τοῦ περικαμπτοῦ τοίχου ἡ μεταφορά.
Αὐτῆμαρ [25]. τὸ αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.
Αὐτὴν. κεκινημένην, φανὴν, βοὴν.
Αὐτῆς. κεκινημένης, βοῆς.
Αὐτῇ καὶ γαίῃ [26]. σὺν αὐτῇ τῇ γῇ.

Αὐ-

gen. *Il. Vossius* legit: Αὐτάλεια. αὐτάγρετα. ob fericm. Sed Αὐτάγρετα exftat *Odyff.* Π. 148. Schol. αὐθαίρετα. αὐτοληπτὰ χρεία παρώτου. Vid. fup. v. Αὐθαίρετα, Hœfallo. ad Apollon. IV. 231. & Schol. Soph. *OEd. Tyr. v.* 1241.

1. Αὐτάλης.] Ionice forfan pro Αὐθάλης. H. STEPH. *Ind.* Pro Αὐθάλης. G. Αὐθαλὴς· αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἀλείς. IS. VOSS. ἐφ' ἑαυτῇ legit etiam *Brunc*, ex Phavor. forte. Sic inf. in Αὐτεξούσιος. Nec male forfan ἐφ' ἑαυτῷ, vel fimpliciter ἑαυτῷ. Deeft iterum, ex Hefychii more, vox latens in Αὐτάλης, fcil. ἀὴρ. Etym. M. Αὐθάλης. αὐτάρκης. - - - καὶ ἡ Αὐτὴ ἀστραπὴ, καὶ ἡ Αὐὰ, Αὐπάδης, ἡ αὐθάδης, ὁ ἑαυτῷ χαίρων. Αὐθὼ ἡ, τὸ ἡδύποτον. Solet autem Hefych. τὰ διπλασιάζειν ψιλῶν. ut fup. Ἄλλ. ἡρέτ. Αὖλ. ἡδύσμ. Unde hic Αὐτάνδης, pro αὐθάδης. ut inf. Αὐτήμαρ, pro quo fup. Αὐτεμαρὲς. Et Αὐτώτερα, pro αὐθότερα. conf. Αὐτάνδης. Supra: Αὐθάδης. αὐτάρκης. Infra vero: Αὐτάρκης. ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαπώμενος. Quod firmat noftram fententiam, legendum fcil. eſſe, ἐφ' ἑαυτῷ, fupplendumque tacite ἀὴρ. Pro Αὐτάνδης, infra Αὐτάνδης, q. ex αὐτάνδης. Conf. inf. Ἀφώδης, & Suid. ac Etym. in ea voce.

2. Αὐτάγγελοι.] Alii Αὐτάγγελοι, per a. SCHR. Ita Suid. & Etymol. Quod rectius. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* item *Heinf.* & *Kuſter.* nec non *Il. Voſſ.* qui tamen addit, ordinem exigere Αὐτάγγελοι. *Barnef.* ad Anacr. p. 308. αὐτάγγελοι legit, eum ſpiritu aſpero.

3. Ἀλκμήνῃ.] L. Ἀλκμαιωνίδῃ. HILL. Ἴων Ἀλκμήνῃ leg. ex Polluce & aliis. VALES. MAUSSAC. PRIC. JUN. SOPING. Vid. fup. in Ἀμαλγίη, ubi idem error.

4. Αὐτάλκης. ζωμὸς τῷ ὀ.] Deleo ζωμὸς, quia tantum eſt truncæ particulæ vocis μετωνομασμένος in Αὐτανδρίς, quod proxime antecefferat præfens membrum. Sufficit autem: Αὐτάλκης. ὁ ἐφ' αὑτάρκης. PERGER. Αὐτάλκης ζωμὸς conjungit Phavor.

5. Αὐτάρ.] Ab αὐτὸς, ἢ τὸν ὁ. G.

6. Αὐτάρεον.] Venuſte hac voce uſus Chryſoſt. T. VI. p. 827. de mari, mortem præſentem intentante nautis, cum ipſi nave ſubmergendis, qua Jonas vehebatur: Μορέα τοῖς πόντος παρῆκε ἀρρήκτῳ, τεταμένα, βαθέα, ἐπ' οἷς διατείνων ὕλακα, καὶ αὐτάρεον ἀπειλὴν κατάδυσιν ἠπείλει· vel, ut alii ferſbunt, καθάπερ τὸ ἐπάνω. VERWEY. Sic Polyb. l. XVI. Σωσίβιον τῶν ἐξ ἀκροτίου αὐτάρεον κατάδυσιν. Hefych. Αὐτάρεον, τὸν αὐτὸν τοῖς ἀνήφασι. Quod male pro adverbio acceperunt vulg. Lexicorum conſarcinatores, quum ille intelligat Αὐτάρεον id ſignificare cum πλοῖον aut σκάφος. &c. Ex Greg. ἵνα μὴ αὐτάρεον τῇ τοῦ βαπτίσματος. *Ne una cum ipſa navi ſubmergamur.* Quæ expoſitio plane mihi ſuſpecta eſt. Illam enim ſequendo, αὐτάρεον nihil aliud ſuerit quam αὐτῷ. In iiſdem αὐτάρεον πλοῖα effertur ex Dion. Halicarn. l. VII. pro urbe populoſa. De qua etiam expoſitione dubito. H. STEPH. *Theſ.* T. I. p. 436. Baſil. T. II. p. 207. B. Τὰς οὖν τῇ πλοίῃ - - - ἀμφιτίθεσθαι, οἷς ἢ περίβολοι περιεχόμενοι, σὺν αὐτάρεον τῇ πλοίῃ τὸ βυθὸ καταδύσεται. Qui adeo locus confirmat quod ex Gregor. adfert H. Steph. ABRESCH. Locus a Steph. allatus ex Dion. Halic. eſt l. VII. p. 465. ubi dicit, diſcordia helliſque civilibus πόλεις αὐτάρεους ἀπῳκῶ, ἢ ἴδιον ἄλλο πολιτεύμα. Recte Interpres: *urbes cum ſuis civibus.* Similiter L. II. p. 82. Πασῶν οὖν γῆ ἐρημία αὐτάλλοιτο, σπανὶ δ' ἂν ἐν Σαλαμῖνι τέλεοι ἀνθρώποι ἐλέσθαι αὐτοικίαι. Iterum αἱρεῖ δ' ὁμοίως ἴδιον, p. 142. ἀπ' ἀ (πάσ) διαθέσεως, ἀπ' ἀ αὐτάρεος ἰδιώτ. Conf. Apollon Rhod. III. 582. Lucian. *Tenor.* p. 59 ἁμαξαι αὐτάρεοι habet: ubi vid. Cel. Grævium. Sæpius utitur Joſeph. in libris de *Bello Jud.* Ut L. I. c. 19. p. 100. καὶ *Ed.* Τὸ τεῖχος ἐπάνω αὐτάρεον ἦν. L. II. c. 18. p. 200 & l. IV. c. 4. p. 286. τὸ ἄχρι αὐτάρεον; ut λαὸς αὐτάρεος, l. III. c. 7. p. 242. ὕπνος αὐτάρεος, l. IV. c. 4. p. 282. Eodem modo Plutarch. *de An. tranq.* p. 467. ναῦς ἀνθρώπων πλοταλίνη dixit. Malelas P. II. *Chronogr.* p. 122. ἐφ' ἁπάντων τῶν πλοίων) αὐτάρεον. Idem p. 141. in fin. αὐτάρεον τὸ τῆς ἐπικοινωνίας. Quæ nova locutionis forma eſt, ut bene notat Cl. Chilmead. In Orac. Sibyll. L. III. p. 243. *Ed. Oxſon.* - - - πολλὰς Αὐτάρεον πνεύσῃ. Conf. Longin. *Sect.* 43. §. 13. p. 236.

7. Αὐταμύρη.] L. Αὐτανδρὶς, αὐταμύρη. ab ἁπλῶς. IS. VOSS.

8. Αὐτανδρὶς αὖθις πάλιν.] Vide num Αὖτον ἴδιας, αὖθις πάλιν. Inf. Ἴδιον μαχὴν. IS. VOSS. Neſcio an Αὐτανδρὶς ἰδιοθέλεος καχῆς. PERGER.

9. Εὐθὺς.] Sic omnes Edit. pro ἀθὺς, ut *Il. Voſſ. Kuſt.* & Phavor. Αὐτὰρ, ἢ, diſtinguit *Il. Voſſ.* Vid. Schol. *Il. Γ.* 1.

10. Αὐτάστας.] An Αὐθέντης legendum? G. Forte Αὐτάντης idem cum αὐθέντης, ſeu αὐθεντῶν. Hil.L. [ex H. Steph. *Ind.*] Vide num Αὐταρέων, pro Αὐτασέως. Vide Ἀφώδης. Aut tranſponendum. [Αὐτασέως.] IS. VOSS.

11. Αὐτὰρ δὲ. &c.] L. Αὐτὰρ ἐγὼ. ἐγὼ δέ. SALM. IS. VOSS. Expungas licet: nam idem jam jam ſequetur. VERW.

12. Αὐτάρ ἔπειτα.] Conjunxi, cum *Il. Voſſio* Sic Phavor. & Hom. *Il.* A. 51. & alibi. Schol. Αὐτὰρ ἔπειτα. ἀντὶ τοῦ δέ. idem placuit Cl. *Abreſchio*, adferenti Oppian. *Cyneg.* II. 364. & IV. 203.

13. Αὐτάρκης.] Vid. fup. in Αὐτάδης. Conf. Αὐτάδης, & in Αὐτοπάρεδρος. Αὐτόματος, &c.

14. Αὐτόγυον.] De aratro dicitur. Vid. inf. in Γύης, & Etymol. M. in h. v. Plura dabit Grævius, ὁ αὐὸς, *Lell. Hefiod.* c. XI. p. 54. ad Ἔργ. *v.* 433.

15. Αὐτάρκης.] Vid. fup. Αὐτάλκης, & Ἀρτάκης.

16. Αὐτὰρ ἐγὼ.] Vide paullo ſuperius.

17. Αὐτὰρ ὑπὲρ χθών.] Ex Hom. *Il.* B. 465.

18. Αὐτεξούσιος.] Vid. in Αὐτεπιστήμων.

19. Αὐτερέται.] Ita Thucydidi L. III. [c. 18.] p. 183. dicuntur, qui & militant & remigant. Οἱ ἅμα στρατεύοντες καὶ ἐρέσσοντες ἀπὸ Μιτυλήνης. HEINS. Idem L. I. c. 10. Αὐτερέτης ἐς μάχιμος πάντα ὁ τοῖς ναυσὶ, ubi vid. *Not.* Pariter l. VI. 91. Vid. fup. in Αὐτόμυρα, & Αἰακὸς. & Interpp. ad Polluc. I. 95. Conf. P. Moll ad Longi *Paſtoral.* p. 54.

20. Αὐτέθη.] Hom. *Il. M.* 160. Vid. fup. Ἀμφ' αὐτῷ.

21. Αὐτὴ ὑφαντὸν ἵκαν.] L. δ' ὑφαντὸν. GUYET. HEINS. BRUNO. IS. VOSS. In Ven. Flor. & Hag. per compendium uſitatiſſimum ſcriptum eſt δ' ὑπὸν, cum lineola, pro δ' ὑφαντὸν, quod reſcripſi. Ita enim legitur in Etymol. M. & Apollon. Lex. MS. ut *Il.* B. 153. unde hic locus deſumtus eſt, monente etiam *Schrev.* & *Kuſtero.* Conf. *Il.* 2. 60. & *Not.* ſup. in Αὐτὴ βοὴ.

22. Ῥῆα δὲ κ' &c.] Ex *Il.* Δ. 801. SCHR. KUST. Idem verſus repetitur *Il. Π.* 44. ubi Schol. Αὐτῇ, τῇ μάχῃ. Ut autem ſenſum plenum habeas, requiritur verbum ἀνωμάρω, vel αὐτωδί, quod ſequitur apud Hom.

23. Βίᾳ.] Ἴσως, βοᾷ. SOPINGIUS. At ſequens δυνάμει optime convenit cum βίᾳ. Alloqui mallem βοᾷ. Vid. inf. v. Αὐτὴν, & Αὐτῆς.

24. Αὐτὴ κέμμα.] Adde, αὐτὴ ἅλματι τοίχου. Vid. Suid. & Phavor. JUN. Sic integrum Jambicum expreſſit Suidas. VALES. Nam quod ſcribit Hefychius, tractum eſſe proverbium a ceramica ſignitive iota, manifeſte declarat deeſſe Illa verba. H. JUN. *App. ad Anim.* p. 398.

25. Αὐτήμαρ.] Hom. *Il.* A. 81. &c. Schol. αὐτημερὸν, ἐν αὐτῇ τ. ἡ. Vid. fup. Αὐθημερὸν.

26. Αὐτῇ καὶ γαίῃ.] Ex *Il.* Θ. 24. Schol. σὺν αὐτῇ τῇ, σὺν τῇ ἀνθρώπῳ.

Αὐτῆσι μίζετο [1], σὺν αὐτῇ τῇ μίζῃ.

Αὐτή [2]. ἐκεῖα.

Αὐτήκε μάλα [3]. θᾶδις λίαν, πάνυ. πάλιν [4]. ἀθρόχρημα. σήμερον. Αὐτήκε, Ἀεισφάνης [5] μ, ἐπὶ τῆ σπεῦσον. Ὅμηρος δέ, ἐπὶ μέντοι τῆ νεῖ. διὸ καὶ περιλλήλους λέγει, Αὐτήκε νεῖ [6]. Αὐτήκε δὲ μάλα [7], πάραυλα [8], παχέως δέ, καὶ χαλεπῶς [9].

Αὖτις. πάλιν ἐκ δευτέρου [10].

Αὐτμή. πνοή. φλόξ [11].

Αὐτμήν [12]. τὴν ἀναπνοὴν πνεύματον. ἢ καὶ περισπᾶται [13].

Αὐτμώπης [14]. περισπᾶται, παρὰ πνεύμων.

Αὐτοβεί. τὸ ἀθρόχρημα τὴ συμπλοκῇ τῶν πολεμικῶν ἔργων. ἅμα βοῇ. Θουκυδίδης [15].

Αὐτοβεί [16]. αὐθημερόν. πάραυλα [17]. ἔπι τῆς βοᾶν [18] τῶν τῆς ζυγῆς ὕπτιον. ἢ αὐτοὶ βοῶντες, κρίζοντες ἀπειτεῖναι αὐτούς [19].

Αὐτόγε [20]. ἐπ' ἐκείνου τοῦ τόπου.

Αὐτογένθλαι [21], αὐτογόνητον.

Αὐτογενὴς [22]. αὐτογένθλα, οὐκ ἔκ τινος γεγονόμενον.

Αὐτοδαΐκτου [23]. ὁ ἑαυτὸν φονεύσας, ἢ καὶ κακοποιήσας.

Αὐτοδακὲς μέσον, μικρὸ [24].

Αὐτοδάξ [25]. ἀθρόχρημα, ἢ τὸ ἐκ τῆς χειρὸς ἀπολάκτειν.

Αὐτοδιδάξ [26]. παροιμία ἔξω τῶν Ἀπιλόγων λεγομένη, ἧς μνημονεύει καὶ Πλάτων.

Αὐτόδυπτον [27]. ὅταν τις κεκλημένος ἑαυτῷ φέρῃ τὰ ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

Αὐτοδυεῖ [28]. αὐθεντεῖ. ὅταν αὐτὸς λέγῃ [29].

Αὐτόδικοι. οἱ ἑαυτῆς δικαιοῦντες λέγεσθαι, καὶ οὐκ ἀλλαχόθεν ἀθρόχρημα δίκας.

Αὐτόδιον [30]. ἐξ αὐτῆς ἡ ὁδὸς ἐληλυθότα.

Αὐτοεθείρας [31]. κόμας, ἢ καὶ κόσμους.

Αὐτοέστης [32]. αὐτόχειρ.

Αὐτοετὴς [33]. ὁ αὐτῷ τῷ ἔτει.

Αὐτόθεν. ἐκεῖθεν.

Αὐτόθι. ἐκεῖσε. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. ἐπὶ τόπου.

Αὐτοὶ θύσιμον [34]. ἀπὸ τοῦ, αὐτοὶ πίσιμον, ἐπιλαλισθέντος, παρόσον οἱ καλούμενοι ὡς ἐσίασιν, λέγουσι, Καὶ αὐτοὶ θύσιμον. ἐπὶ γὰρ τῆς καλουμένου ὑπό τινων λέχης. Ἀεισφάνης Ἡμιτελέσι.

Αὐ-

1. Αὐτῆσι μίζετο.] Ex *Il.* I. 538. ubi Αὐτῆσιν, ob metrum.

2. Αὐτή.] L. Αὐτι. IS. VOSS. Αὐτί *Il.* A. 258. Schol. Ἰδία, ἐκείλει. Vid. Etymol. & Aristoph. *Lysistr.* v. 718. ubi αὐτῆς.

3. Αὐῆκε μάλα. θᾶδις λίαν, πάνυ.] Scil. Αὐῆκε est θᾶδις. Schol. *Il.* A. 118. 539. 583. &c. Αὐτήκα. ἀθρόχρημα, θᾶδιον. Μάλα autem est λίαν, πάνυ, infra suo loco, & in v. Ἐρῶ μάλα, post v. Ἔεσο.

4. Πάλιν. &c.] Puto illud πάλιν manasse ex interpretatione sequentis vocis Αὖτις. Homero autem τὸ αὐτίκα, ut notant Veteres, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ponitur; τὸ αὐτίκα ταῦ, κεῖται ταυτόσημον. [Eustath. p. 1530.] HEINS. πάλιν non pertinet ad Αὐτίκα, sed Αὖτις, quod mox vide. KUST.

5. Ἀεισφάνης.] Vid. Aristoph. *Avib.* v. 377. 575. 1001.

6. Αὐῆκε νεῖ.] Vid. Eustath. ad *Od.* E. p. 1530. 21.

7. Αὐτίκα ἢ μάλα.] Vid. Aristoph. *Plut.* v. 943. Suid. & Phavor.

8. Πάραυλα.] L. ἀθρόχρημα. HEINS. Sed vid. inf. Παραυλῶ, & mox in Αὐτόδυτον, ubique *Not.* Conf. in v. Αὐτοχειρίζῃ.

9. Καλῶς.] L. καλῶς. IS. VOSS. PERGER. KUST. Verba, ἢ καὶ κακῶς ita notantur in Cl. Heinsii exemplari, ut ejicienda existimaverit.

10. Αὖτις. πάλιν ἐκδευτέρου.] Scribe seorsim: † Αὖτις. πάλιν, ἐκ δευτέρου. HEINS. Hæc in prioribus Editt. cohærent cum præc. glossa. Separat hanc vocem quoque *Is. Voss.* Post πάλιν distinxit etiam *Bernard.* adfercns *Il.* A. 27. ubi Schol. Αὖτις. πάλιν. Non obsto. Vid. sup. in Αὖθι. Sed πάλιν ὀπ δεύτερον pleonastice etiam dicitur, ut πάλιν αὖθις, &c. Vid. *Observ.* nostras in *Alt. Apost.* X. 15. Conf. Suid. in Αὖθις, & Schol. *Il.* A. 513. Similia plura congessit Druſius ad *Levit.* XXVI. 44.

11. Αὐτμή. —— φλόξ.] Corrige Etym. M. IS. VOSS. Legitur ibi: Αὐτμή, σημαίνει ἀναπνοὴν, ἀμάθειαν, ἀσχολίαν, ἀνεμον, πνεῦμα, φλόγα, καπνόν. Ubi pro ἀνεμον Sylburg. λιγνύν, *fuliginem*, emendat. Hesych. Αιγνύς. — καπνός. — φλόξ. Sup. Ἀετμὴ. φλόξ.

12. Αὐτμήν.] Hom. *Il.* Φ. 765. ubi Schol. ἀναπνοὴν. ἀθρόμα. Legitur eadem vox *Odyss.* Γ. 289. ubi,

—— —— λιγέων δ' ἀνέμων ἐν αὐτμῇσι χυθέντε.

Ad quem locum respexisse Hesychium notat *Kusterus.*

13. Καὶ περισπᾶται.] Ἴσως, τὸ περισπᾶται. Καὶ enim ἀπὸ τοῦ περισπωμένου apud hunc irrepsit. HEINS. Quid hoc ad Αὐτμήν? Conf. v. seq. KUST. Nihil muto. Περισπᾶται (pro quo Ed. Schr. male — μένη) pertinet ad Αὐτμώπης (ab αὐτὸς) quod Hesych. cum Αὐτμήν confudit.

14. Αὐτμώπης.] *Affectu turgidus.* IS. VOSS. Forte Αὐτμοειδὴς. KUST. Male Flor. Ed. Αὐτμήνων.

15. Αὐτοβεί. — Θουκυδίδης.] Sic l. VIII. 62. Αὐτοβεὶ λάμψαντα ἀνέκλητον ἔσω ἰέναι. Sic & L. II. 81. & L. III. 113. Conf. l. V. 3. Suid. & Etym. M. Corrige Mœrid. Attic. Αὐτοβεί. (Scr. Αὐτόσε.) Ἀττικῶς. Θουκυδίδης τὸ δ. ἀθρόχρημα, Ἐκλιπόντες. L. Θουκ. τὸ ι.

16. Αὐτοβεί.] *Statim cum vociferatione*, vel, *subito clamore.* FUNG. Chrysost. T. VI. p. 338. VERW.

17. Πάραυλα.] Dubito an legendum sit ἀθρόχρημα. RULÆUS ad *marginem libri sui.* Vid. sup. in Αὐτήκε μάλα, & H. Steph. *Thes* T. I. p. 605. *fin.*

18. Ἔστι δὲ βοᾶν &c.] Sic & Suidas. ubi Kusterus: „ *Hæc* „ *incepta sunt, & sola litura jamanda.* „ Fatcor: nec tamen delcverim: quæ Noſter ex Grammaticorum veterum ineptiis huc tranſtulit, ut plura.

19. Ἀπίστειναν, αὐτούς.] Explicat locum Auctoris, qui non succurrit, ubi legerat: Αὐτοὶ ἀπίστειναν αὐτούς. Forte respexit Thucyd. V. 3. ubi poſt αὐτοὶ ſequitur: καὶ τοὺς μὲ ἀπίστειναν.

20. Αὐτόγε.] Suidas rectius Αὐτοσε. KUST.

21. Αὐτογένθλαι.] Sic Apollinis oraculum de Hebræis, apud Euſeb. *Præp. Euang.* IX. 10. & ſæpius apud Nonnum. Vid. inf. in Αὐτολίκαστον, & v. ſeq. Αὐτογένθλοις.

22. Αὐτογενὴς.] Platonl αὐτογενὴς τυπωμὸς, ut & αὐτόχθονα τυχὸν ἔχων, *in ipſa terra fontes habens.* FUNG. Pro αὐτὸ χθονὸς [quod eſt in Ald. & Flor.] leg. Αὐτόχθονος. SALM. Vid. Heinſ. *Ariſt.* p. 88. [740. maj. Ed.] SCHR. Αὐτογενὴς habet Orpheus non tantum, ſed & Æſchyl. *Suppl.* v. 9. Carphilides *Interrog.* I. Τί θεὸς ἦν R. Αὐτογενὴς ἄναξ. Vid. ſup. v. Αὐτογένθλαι.

23. Αὐτοδαΐκτου.] Opplan. *Hal.* II. 349. ABRESCH. Æſchyl. *Sept. cont. Theb.* v. 741.

Ἔστιν αὐτοκτόνος
αὐτοδαΐκτου θάνατος.

Schol. I. αὐτοὶ ἑαυτοὶ ἑαυτὸν φονεύσαντες, τῇ ἑαυτῶν σιδήρῳ ἑαυτὰς σφάναντες. & Schol. II. αὐτοσφαγεῖς.

24. Μικρὸ.] Forte πικρὸ. SOPING. HEINS. Damnat hanc Notam *Il. Voſſ.*

25. Αὐτοδάξ.] Vid. Suid. ibique *Notas.* Conf. H. Steph. *Ind.* & Flor. *Not.* ad Ariſtoph. *Lysistr.* v. 628.

26. Αὐτὸ δαΐξ.] Vid. Suid. ibique Cl. Kuſter.

27. Αὐτόδυτον.] Vid. inf. v. Αὐτόσιτον.

28. Αὐτοδυεῖ.] Forte Αὐτοδαεῖ. Ita Harpocration: apud quem tamen mallim legere αὐτοδαεῖ, *liberis legibus agens.* Unde apud Thucyd. l. V. [c. 18. p. 329. *nov. Ed.*] legitur: Δελφοὶ αὐτόνομοι εἶναι, καὶ αὐτοτελεῖς, καὶ αὐτοδάικους. Vid. ibi Scholiaſt. VALES. Vid. inf. v. Αὐτομαχῶν, & Harpocr. in illa voce, ubique Mauſſac. Mœris: Αὐτοδάικος, Ἀττικῶς· αὐθέντης, Ἑλληνικῶς.

29. Λέγῃ.] Flor. Ed. λέγῃ. Sed λέγῃ retinui, ut modo φέρῃ, in v. Αὐτόδυτον. Subintell. βάλλει, ut ſolet Hesych. Latet enim in verbo Αὐτοδυεῖ. Conf. v. ſeq. & inf. v. Μονοδυμαργεῖ, ſive Μονοδυμαργεῖ.

30. Αὐτόδιον.] Ἴσως· οὐκ ἐξ αὐτῆς &c. nam ἀθρόχρημα eſt Odyſſ. Θ. [449.]

Αὐτόδιον δ' ἄρα μοι παμφανόωσα λάσιαξε ἄνεμος. HEINS.

Negandi particulam omnino abeſſe debere clamat Etymol. & vox ipſa. Conf. Schol. ad *l. c.*

31. Αὐτοεθείρας.] Vid. inf. v. Ἔθειρε, & Ἐθειρέφορον.

32. Αὐτοέστης.] Ex quo αὐθέντης. Ἔστω, ἔστης, ἐστὼ, ἀνάρ, ἔστας, & ἐστᾶζε, ἐστάμεν, &c. G. Sophocl. *Oed. Tyr.* p. 154. [v. 106.]

Τὰς αὐτοέστας καὶ τιμωροὺς τινάς.

[Schol. τοὺς φονέας.] HEINS. H. STEPH. *Ind.* D'ARNAUD *Lect. Gr. p.* 25. Cyrilli Lex. MS. Voſſ. Αὐθέντης κυρίως, ὁ ἑαυτὸν ἀναιρῶν· ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἐστὶν (MS. Fabric. rectius Ἑαυτοέστης, vel Ἑαυτοεστὴς, ut Suid.) καὶ Θουκυδίδης ἐν λόγῳ Αὐθέντης, ἀντὶ αὐτοφόνος, ὁ ἴδιος, αὐτεξούσιος (MS. Fabric. αὐτοδέσποτος.) καὶ ἄλλως· Αὐθέντης, κυρίως ὁ φονεὺς, ὁ ἰδίῳ κτείνων. ἀίρεται δὲ τὸ Αὐτοέντης τῆς αι, ἐπειδὴ βάλλουσι τοὺς ἵππους, ὅ ἐστι τοὺς βαλεῖς, &c. Conf. ſup. in v. Αὐθέντης, & Etymol. in eod. item Schol. Soph. in *Electr.* v. 269. & Schol. Apollon. II. 756.

33. Αὐτοετὴς.] Hom. *Odyss.* Γ. 322.

34. Αὐτοὶ θύσιμον. &c.] Epulonca vocati. MAUSSAC.

I. Σ.

Αὐτοῖο. αὐτῷ.

Αὐτοῖσιν. αὐτοῖς.

Αὐτοὶ χελώνας ἴδετε [1], πασχμία. ἁλιεῖς φ' ἁλκύουσιν χελώνην μεγάλην, καὶ ἀκαπώσαντες αὐτὴν ἀφαμελξάντων τῆς παρῆκν [2].

Αὐτοκέδηλα [3]. αὐτοχέδια πάμπολα. διπλᾶ.

Αὐτοκελεῖς [4]. τὸ ἱππικόν, συμβιβικόν.

Αὐτόκαρ. αὐτοζήμιον. Κάρη [5] γὰ, ἡ ζημία.

Αὐτοκασίγνητον. γνήσιον ἀδελφὸν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων.

Αὐτοκίρας [6]. ἄρας μέτεστι, οὐκ ἐπιδεόμενον ἢ διαμῆ ἢ ψυχρου, τετίσθαι τὸ τοῦ ἄρτου αὐτόκρατον, εὐκρατές.

Αὐτοκατάκριτος [7]. γνήσιος ἀδελφὸς, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων.

Αὐτοκέρας [8]. ἄρας μέτεστι, οὐκ ἐπιδεόμενον ἢ διαμῆ ἢ ψυχρου, τετίσθαι τὸ τοῦ ἄρτου αὐτόκρατον, εὐκρατές.

Αὐτοκασίγνητος [9]. γνήσιος ἀδελφὸς, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων.

Αὐτοκράτωρ [10]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων τῶν ἀνωτάτω ἐξουσιαζόντων.

Αὐτολέκυθος [11]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόλεκυθος [12]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτολήκυθος [13]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτολίχνους [14]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόλιθος [15]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτολίκυθος [16]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτολύκυθος [17]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτολύχνους [18]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόλυκος [19]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτολύχνος [20]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόμαστος [21]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόμολος [22]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόνομος [23]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολις [24]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [25]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [26]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [27]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [28]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [29]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [30]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [31]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [32]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [33]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [34]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [35]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [36]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [37]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [38]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [39]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [40]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [41]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [42]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [43]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [44]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [45]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [46]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [47]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [48]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [49]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [50]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [51]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [52]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [53]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [54]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [55]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [56]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [57]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [58]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [59]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [60]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [61]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [62]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [63]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [64]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [65]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [66]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [67]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [68]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [69]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [70]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [71]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [72]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [73]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [74]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [75]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [76]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [77]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [78]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [79]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [80]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [81]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [82]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [83]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [84]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [85]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [86]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [87]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [88]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [89]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [90]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [91]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [92]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [93]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [94]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [95]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [96]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [97]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [98]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [99]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτόπολος [100]. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐξόδων ἐπιτελούντων τὰ τῶν τεθνεώτων ἐνταφιαστικά.

Αὐτίλυσις. δέμα, ἐφ' ᾧ ἀξιοῦν ἐφίεσθαι, καὶ ὑχ ἅμα ' γίγνεσθαι.

Αὐτομάτη [2]. σπέρμα ἀνδρός.

Αὐτοματίσαιλις [3]. ἀφ' ἑαυτῶν περίξαιλις.

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοί [4]. παροιμία.

Αὐτόματον [5]. αὐτοφυές.

Αὐτομαχεῖν [6]. αὐτοδικεῖν.

Αὐτομάρ [7], μεσόμαρ. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ.

Αὐτόμαλλ [8]. ὁ περὶ τοὺς πολεμίους ἀπελθών, περιόδευτης.

Αὐτομάλπως [9]. Αὐτόμαλπα. ὁμοίως ἐπαίνους.

Αὐτομάλως. περιόδευκῶς. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ.

Αὐτονυχί [10]. αὐτῇ τῇ νυκτί.

Αὐ-

1. "Αμα.] Forte ἄρμα. SOPING. IS. VOSS. Sic & *H. Steph.* qui in *Ind.* exhibet: Αὐτολίζ, ἅτμα, &c. ἢ ὑχ ἅρμα γὰρ. Prius maneat: infra enim Δίμα cit *ἀγοῖν*, ex *Is. Vossii* correctione.

2. Αὐτομάτη.] *Semen hominis sponte effusum.* MAUSSAC. An pro Αὐτοματάτα? GUYET. Quid si Αὐτοματὴς pro αὐτοματότης, ἕξεως; ἰσίχε. G. Vid. Scalig. ad *Catabell.* p. 198. [sive in *Priapeia*, p. 147.] & Plin. l. XXI. 20. cum Dalecamp. *Notis.* SCHR. Leg. Αὐτομάτη, τὸ σπέρμα ἀνδρὸς. PERGER. Αὐτομάτη non mutandum. „ Scio (inquit Cl. „ Gaulmin. *Not.* ad Theod. Prodromi *Amarant.* p. 559.) „ αὐτόματος & αὐτομάτη voces Epicureas; *ex sponte* Arno- „ bii; αὐτόσπορ ἀφορὸ ἐρώτου, Nonni, „ Conf. v. Τοκάδιος. & fup. in Ἀδίλα. Phavor. Αὐτομάτου.

3. Αὐτομαίσαιλις. *d. s. v.*] Eadem Mœris, fed emendatius, Αὐτομαΐσαιλις. quod omni procul dubio hic reftituendum. Utrumque mutuatum exiftimo ab Xenoph. IV. *Cyrop.* p. 63. ubi ipfum illud Αὐτομαΐσαιλις. ABRESCH in *Mifc. Obf.* V. 1. p. 109. Αὐτομαΐταιλις, ab αὐτομαΐζω, ex Mœride præfert etiam *Kufterus.* Infra tamen Αὐτομαίζων expon. per αὐτοματίζων; ut notat H. Steph. *Ind.* Cyrill. Lex. MS. etiam — τὐταιλις.

4. Αὐτόματοι &c.] Proverbium, quod non minus truncavit Epitomator, quam interpretationem præmifit: Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἐπὶ ἐκείνοις ἐστὶν, vel ἐκεῖ. Vid. Zenob. HEINS. Vid. Zenob. p. 32. & Diogen. p. 182. SCHR Integrum verfum adagialem adferiperat etiam *Guyet.* in Ed. Schrev. ubi male ἐστὶν legitur, vitio typographico. Conf. A. Schott. ad Zenob. *l. c.*

5. Αὐτόματον.] IV. *Reg.* XIX. 29. MUNKER. Sic *Fortunam* vocarunt Philofophi, ut Ariftoteles in *Phyficis.* Vid. Plutarch. *de Fato*, p. 572. Supra Αὐτομάτη extra feriem legitur ante Αὐτόφυτος. Conf. P. Petit. ad Aretæum, p. 285. Item fup. v. Αὐτοματόφυτα.

6. Αὐτομαχεῖν.] Vid. Harpocrat. ibique Mauffac. & Petit. ad *LL. Att.* p. 400. Conf. fupra v. Αὐτοδικεῖν.

7. Αὐτόμαρ.] Cum *If. Cifanb.* ad Athen. l. VII. c. 4. [p. 847.] lege: Αὐτόμαρ, μεσόμαρ. SOPINGIUS. HEINS. SALM. FUNG. IS. VOSS. Sic & *Hemfterh.* ad Pollux. X. 120. Αὐτὶς enim in compof. fæpe idem quod μὶν. Vid. fup. Αὐτόγυως, (poft Αὐτάρεσ) Αὐτάκεσμα, & mox in Αὐτόχολος. Et abfolute pro *ftatim* apud Ariftoph. *Acharn.* ℣. 503. *Thefmoph.* ℣. 479. 548. Conf. Celeb. Grav. ad Lucian. T. I. p. 963. *Ed. Amft.* & jam olim Yvon. Villiomar. in Rob. Tittil *L. C. lib.* V. §. 5.

8. Αὐτόμαλ.] I. Reg. XX. 30. ubi Saul filio: ἐὶ ὑοσσίως αὐτομαλλεύων. MUNKER. Αὐτόμαλ notat generatim, *qui fponte & non vocatus venit.* unde opponitur τῷ κλητῷ, in Oppian. III. *Hal.* 360. ad quem Schol. Κλητοὶ, παλιγκ, αὐτόμολοι, αὐθόρμητοι, αὐτοκλήτοι. malim legere, αὐθάτοι, αὐτοκλήτοι. Idem II. *Cyn.* 376. Αὐτόλλιν βαίνοι, ἐ αὐτόματον ποσσὶν. ubi notes v. Αὐτόλλιν, quam difficulter invenies in *Thef.* H. Steph. ABRESCH. Vid. inf. v. Ὑπομολήσασα, & Gloff. Nomic. v. Αὐτόμαλ. Plura de αὐτομόλοις Franc. de Roye *Differt.* I. in *Thef. Jur. Rom. Tom.* II. p. 724. Conf. P. Colomef. in D. Clement. *Epift.* I. *ad Corinth.* §. 28. p. 68.

9. Αὐτόμαλπας. &c.] Forte leg. Αὐτομόλως. ἢ Αὐτόμαλα, ὁμοίως. Aut, fi bene fe habeant voces Lexicis ignotæ, Αὐτομόλπως & Αὐτόμολπα, fenfus erit, eadem compofitionis ratione hæc vocabula ufurpari, qua præcedentia ejufmodi, quæ jam adtulit plura; id eft, ὁμοίως ἐπαίνους.

10. Αὐτονυχί.] L. Αὐτονυχί. IS. VOSS. Utroque modo fcribitur. Per ι, Hom. *Il.* Θ. 197. & Etymol M. ubi vid. *Not.* in *Ind.* Per ῖ, Suid. Hinc αὐτονύχιος. Inf. in Ἐπονχ, vox ignota Lexicis.

11. Αὐτόξυλα.] Sophocl. *Philoct.* [℣. 34.]

Αὐτόξυλόν γ' ἵσταμαι, φαυλέργα τοὺς &c. SOPINGIUS. Schol. ibid. expl. περίφορα μανίκλια. Locum Tragici citat Euftath. *Il.* ℣. p. 1322. Vid. inf. v. Μονόξυλος, & *Not.* in v. Αὐτόμαρ. Jo. Cinnamus *Hift.* L. III. p. 122. *Ed. Tol.* Λαμβάνει τι ἀσπίδος, ὅπερ ἀφ' ἑαυτῆς εὐθὺς ἐξαγαλλὶς αὐτὸ πλοῖα. *Ingreffus linteum, quales ibi multæ ad littus reperiuntur uno ex ligno cavato.* Conf. Jungerm. ad J. Cæfaris Grac. Interp. L. I. 12. B. *Gall.* p. 4. quæque fup. in v. Ἅδμα notavi. In fine pro ξύλα malim ξύλινα, ut αὐτόξυλ Πῶν, ἐ αὐτόξυλον ἵσταμα fupra, nifi πλοῖα, aut

Αὐτόξυλον [11]. αὐτοδημιούργητον ξύλον. ἢ ξύλινα.

Αὐτοξυεῖν [12]. ἐν ἴσῳ τῷ Περξυεῖν.

Αὐτόπαιδα [13]. αὐτὸν τόγαμ πνὶ παῖδ' ὄντα.

Αὐτοπίλις [14]. κλίμαξ.

Αὐτόπασοι πύλαι [15]. παςάδας ἔχουσαι, πυλίδας.

Αὐτόπεδον [16], καὶ Αὐτοπεδιστί. τὸ ἐπὶ ποδὸς βαδίζειν.

Αὐτοπίπτων [17]. αὐτόλεις.

Αὐτόπομα [18]. ὑδάλληθρα.

Αὐτοπίκυσον [19]. μὴ κεκαρμένον. οἱ δὲ, αὐτὸς ἱμάτιον.

Αὐτόσαρεμ [20], αὐτόρριζ.

Αὐτόπλης [21]. Θεατής.

Αὐ-

simile quid, fubintelligendum.

12. Ἀτοξυεῖν.] L. Αὐτοξυεῖν. SALM. IS. VOSS. Ita recte Ed. Hag. De phrafi, ὡς ἴζε οἰκεῖ τιν, vid. Cl. Hemfterh. ad Lucian. *Judic. Vocal.* p. 85. & fup. in Ἀδίεργοῦ.

13. Αὐτόπαιδα. αὐτὸν &c.] Sed ad hoc fignificandum non video cur neceffe fit pronomen ipfi nomini per compofitionem annectere: at fufpicor effe potius αὐτόπαις, *in qua ipfiffima puritia cernitur*, feu *in cujus moribus.* H. STEPH. *Thef.* T. III. p. 13. Ut nec ipfe Hefychii gloffam probare poffum, quæ certiffimo in mendo cubat, ita Stephani expofitionem noo admitto. Notat enim αὐτὸ in hoc, ut fexcentis aliis compofitis, γνησιότης. Et ita prorfus exulat in Soph. *Trachin.* ℣. 836. Τῷ Διὸς αὐτόπαιδι. Explicant veteres Critici, γνησίῳ παιδί. Itaque fingo mihi Hefychium fcriptum reliquiffe: Αὐτόπαιδα. αὐτὸν τὸ τόγαμ τιν παῖδ' ὄντα. id eft, *filium, ita genuinum, ut ipfis moribus, ingenio atque indole arguat quo fanguine cretus.* Et attende quæfo, quam fignificanter vis atque notio, quæ in Sophocle obtinent, fic fi legamus verba Grammatici, expreffa fint. ABRESCH in *Mifc. Obf.* V. 1. p. 110. Cogitabam: Αὐτόπαιδα. αὐτὸ παῖδα ὄντα, ἀ τόγαμ τιν. Sed nihil forte mutandum. Αὐτὸ, in compofitis *genuinum* notare, certiffimum eft. Sic apud Euſeb. *Hift. Eccl.* p. 326. B. five *de Mart. Paleft.* c. 5. *fub fin.* αὐτοπαθῶς: qua voce carent Lexica. Vid. ibi H. Valef. Et hoc fenfu commode Αὐτόπαιδα etiam intellexerit. Ad H. Stephani vero expofitionem facit vocabulum Αὐτόγυμνα infra, & Αὐτοπλάτης, id eft, *ipfa fimplicitas*, apud Suid. Vid. inf. v. Παῖδ.

14. Αὐτοπίλις.] L. Αὐτόπυλις. An *fenfu* quæ fe fponte aperiunt? IS. VOSS. Infra: Πυλίδες. Ἐπιθύρια. Sed hoc aliunde.

15. Αὐτόπασοι. πύλαι π. ἔχουσαι πυλίδας.] Phavor. Ita rectius diſtinxit: Αὐτόπασοι πύλαι. παςάδας ἔχουσαι, πυλίδας. H. Steph. in *Ind.* exhibet: Αὐτόπασα. πύλαι π. ἔχουσαι, πυλ. Vid. inf. v. Παςάδες, & in Ἐπίπασον.

16. Αὐτόπεδον.] An Αὐτοπέδα? *aller de fon pied, marcher de fon pied.* GUYET. Αὐτοπέδη. lege, vel Αὐτοπέδι. IS. VOSS. Αὐτοπέδῳ exhibet *H. Steph.* in *Ind.*

17. Αὐτοπίπτων.] Vid. inf. v. Αὐτοχέδιον.

19. Αὐτόπομα. ὑπάλληθρα.] L. Αὐτόπαμα. Vid. Ἐπάλληθρα, & ὑπομάδα. MAUSSAC. L. Αὐτόπονα. IS. VOSS. Pro ὑπάλληθρα leg. Ἐπίκοπον, *operculum.* PERGER. Immo legend. Αὐτόπαμον, qui *fuas* bares dicitur in jure Romano. Vid. omnino Cel. Hemfterh. *Not.* inf. in v. Ἐμπάμων, five Ἐπαμῶν, ut corrupte legitur. Adde Cl. d'Arnaud *Conject.* p. 177. & 414. in *Add.* Similiter Cl. *Kufterus*: „ Αὐτόπαμα ma- „ le pro Αὐτοπάμονα, vel Αὐτοπαμφάδα: a πάομαι (quod „ eft *a πάω*) *poffeffio, hereditas.* Hinc etiam eft Ἐπαπαμο- „ νὶς, quomodo itidem dicebatur ὁ ἐπίπαμος, five *filius* „ *omnium bonorum bares.* Infra: Ἐπιπαμφάδα. τὰ ὑπάλλη- „ θρα. Αὐτοπαμφάδες autem idem quod Ἐπιπαμφάδες, ut ex „ loco hoc Hefychii mutilo divinare licet. „ Conf. Doct. Valken. *Anim.* ad Ammon. III. 7. p. 190.

20. Αὐτόσαρεμ.] Αὐτόσπορον vocat χνησιόσπορον Pollux p. 340. [l. VII. c. 13. *fin.*] ubi vulgo αὐτόγυον. IS. VOSS. Vid. Jungerm. ad Poll. l. VII. *fect.* 62. KUST. Quando *ἀτελὴς* exponit, conf. v. Αὐτοσκίλλη.

21. Αὐτόπλης.] Αὐτόπλημον habet Cyrillus. Simile mendum apud Æſchyl. in *Sept. Theb.* ubi πτημάτῳ legitur pro πτημότῳ. IS. VOSS. Optime! Locus ille eſt ℣. 1064. — — αἵμ' Οἰδιπόδα χθὼν ἀλλόγνως πτημάτων ὕπερ. Schol. ἐχόντως, ῥιζάδες, Αὐτόπλημον autem occurrit apud Sophocl. *Antig.* ℣. 729. Integer locus eſt:

Ὀρῷς ὑφηϊόεσσι χαμαιπήλοις ἰζα
Δίκλημ ὑπείκοι, κλῶνες ὡς ἐκπαγλίᾳ.
Τὰ δ' ἀλλοτρίοισι, αὐτόπλημ' ἀπόλλυται.

Vides quas exundantibus fluminibus arbores cedunt, ramos fervore: fed renitentes RADICITUS pereunt. Schol. Αὐτόπλημον. αὐτόῤῥιζα. plane ut Hefychius. Nonnus in Joan. X. 30. ἰωμῷδὸς, αὐτόπλημος, &c. Ut c. XIX 42. σπορὰ αὐτόῤῥιζα. Æſchyl. *Eumen.* ℣. 404. pariter habet αὐτόπλημον. Interp. *æternum.* Quo reſpexit Comicus *Ran.* ℣. 932. ubi Æſchylum, more ſuo, perſtringens, αὐτοπλήμονα τοῖς λόγοις ἰματιοῦν dicit. Conf. Suid. & Ezech. Spanh. ad *l. c.*

22. Αὐτόσπλης.] Idem καθίσπλης, & καθόσπλης. FUNG. Luc. I. 2. αὐτόσπ. SCHR.

1. Αὐ-

Αὐτοφέσμων. ἑαυτῷ ἐργαζόμενος.
Αὐτοφίσμων πάτμα [1]. ὅσον ἑαυτὸν ἴριζε. καὶ καπυδὸς ἑαυτοφίγμων, ὁ δὲ τὸ ἐρίσσω. ἢ χεῖρα. Αἰσχύλος.
Αὐτὸς [2]. ἡ ἐγώ. ἡ σύ. ἡ ἐκεῖνος.
Αὐτίζε. ἐκείζε.
Αὐτόπτης [3]. ὁ ἑαυτὸν τρέφων ἢ ὁ αὐτὸν ἑτέρῳ διατιθεὶς. καὶ ἑαυτοῦ φίσεως τὰ ὀφθαλμία παρὰ τὸ πίπτειν.
Αὐτόσυτον [4]. αὐτοκέλευστον. Σοφοκλῆς Σκυρίοις [5].
Αὐτοσφιφυ [6]. ἰσχυρόν. αὐτοφυές.
Αὐτάρκλυσ [7]. αὐτοσκεύασεν.
Αὐτοχειδὶς [8]. ὑποδήματος εἶδος χυταικείου.
Αὐτοχειδιάζει [9]. πάροινος λέγει.
Αὐτοχειδὶη [10]. ἀπὸ χειρός. ἀπὸ τοῦ σύνεγγυς.
Αὐτοχίδιον. τὸ ἀδρὸν ῥᾶδιον, ἢ ὑπαγερθὲν, ἢ γειόμενον.
Αὐτοχειδίως [11]. αὐτομάτως.
Αὐτοχειδὴν [12]. ἐγγὺς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. ὀφθαλμοῦ.
Αὐτότειχη [13]. ἀπηλαμένον. πλῆρες, ὅσον δεῖ.

Αὐτόπεγος μᾶλλον [14]. ἀδιαπόδος. παρὰ τὸν ὑδὸν ὅλαυνεν αὐτόν. Ἐνδρίας [15] γάρ, τοὺς πεζοὺς ἔλεγον. ἵνα δὲ, αὐτάγχαλον.
Αὐτοπλίες. ψήφισμα τὸ μὴ παρεσκευασμένον [16].
Αὐτοπλὴς [17]. πίλος.
Αὐτοτελὴς δίκη. ἀφ' ἧς μὴ ἔστι ἐφέσιμος [18].
Αὐτῦ [19]. ἐκεῖ. αὐτόθι. ἐνταῦτα. ἀθρόως.
Αὐτῦ σκάλαιον [20]. τὸ ἴδιον ἐσκαπτον.
Αὐτυχρὸς [21]. ὁ δι' ἑαυτοῦ ἐργαζόμενος.
Αὐτοφαίζεσ. αὐτοματεῖν [22].
Αὐτόφλοιον. αὐτόδερμον.
Αὐτόφωτος. αὐτοφάγος. Αἰσχύλος Κίρκῃ [23].
Αὐτόφωτος [24]. αὐτοβλάκτου. κυρίως δὲ, οἱ οὐ τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ. ὁ δὲ Κρατῖνος ἐν Χείρωνι [25], τοὺς τὰ κοινὰ φορτίζοντας ἔφη.
Αὐτοφορία [26]. τὸ ἐπὶ αὐτῇ φορᾷ.
Αὐτόχειρ. φονεύς [27].
Αὐτόχειρες. οἱ ταῖς ἰδίαις χερσὶ φονεύοντες.
Αὐτοχειεῖ [28]. ὁ ἑαυτὸν φονεύων.
Αὐτοχειεία. τὸ τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ποιῆσαί τί.
Αὐτόχειρ. ὁ ἑαυτὸν ἐξχειρίζας.

Αὐ-

1. *Αὐτοφίσμων, πάτμα, ἴζω* &c.] Sic lege ac distingue: *Αὐτοφίσμων, ἑαυτοῦ ἐργαζόμενος. αὐτοφίσμων τοῦτον, ὃν ἑαυτοῦ ἵριζε, καὶ κατάδηλον αὐτοφίσμων πάτμα. ὀφθὸν τὸ ἐρίσσω τῶν χείρα.* SALMAS. Scrib. *Αὐτοφίσμων πάτμα. ὃν ἑαυτοῦ ἵριζεν.* HEINS. *Αὐτοφίσμων πάτμα* conjunxit etiam *fl. Vossius*. Dein ad verba, *ὃν ἑαυτοῦ ἵριζε*, in *Salmasii* Nota, adscripserat: „ Vulgatum rectius, *ἴζω ἐωυτὸν ἵριζε*, quatenus *se ipsum „ accidit.* „ Malim: *ὃν ἑαυτοῦ τις ἵριζε*: ut *Austerus* legit. Etym. M. *Αὐτοφυὲς, εἶδος, ἢ ἐνοῦς λευκοσιτοῦς.* Lege *λευκοσιτοῦς.*

2. *Αὐτὸς, ἡ ἐγώ*, &c.] Luc. XI. 4. *αὐτοὶ ἀφίομεν* &c. pro quo Matth. VI 12. *ἡμῖν.* Conf. *Rom.* VIII. 23. Similiter *ἐωυτὸν ἐστὶς*, &c pro *ἐωυτὸν, ἡμᾶς*, dixere. Vid. Salmas. ad *Inscript.* p. 23. & *Misc. Obs.* III. 1. p. 143 De pronomine *αὐτὸς* vide Suid. & Hem. Ernstii *Obs. Var.* L. II. c. 10. ubi etiam statuit, in scriptis Apostolicis sæpe *αὐτὸς* pro *αὐτῷ* legi Sed hæc apud optimos scriptores permutantur: cujusmodi loca itaque non putamus esse corrupta. Alia de hoc pronomine vide in v. *Αὐτομαρτῶ*. Conf. v. *Ἑαυτοῦ*.

3. *Αὐτόπτης.*] Vid. Athen. p. 47. & Casaub. in Athen. p. 97. SCHR. Vid. sup. v. *Αὐτόδικος*, & inf. v. *Οἰκέτης*. Conf. Suid.

4. *Αὐτόσυτον.*] Scrib. *Αὐτόστολον*. FUNG. *Αὐτόσυτον* verum est. C. (i. e. COCCEJ.) IS. VOSS. *Αὐτόστολον* male exhibet *Casaub.* ad Athen. VII. 4. p. 494. respiciens vocem præced. Quem tamen inprudens descripsit *Fungerus*. Sed *Αὐτόπλουν*, vel *Αὐτοπλῶν*, scripserat sine dubio Hesychius, ut apud Synes. *Hymn.* I. *ν.* 52. *αὐτόστολον θρασύ*, quem locum citat Cl. Abresch in *Misc. Obs.* V. I. p. 110. Addo Æsch. *Eum. ν.* 171. Nonn. in Joan. VII. 17.

Φίλημα ἐξ ἰδίου ἑάρου αὐτόκλυτον αἰδοῖ.

Interp. *rediit sponte excitatum vocem*, i. e. *αὐτοκλέτον.* Herodot. IX. 5. *ἔγεσε αὐτοκλέτος.* Vid. inf. v. *Σεύ.* &c.

5. *Σκῦ. ἀναφέρει.*] Hæc fabula deest in Indice Casaubonii ad Athen. VII. 4. MAUSSAC. L. *ὁ Σκυρίοις.* SALM. SOPINGIUS. *Σκυρίοις* leg. Sicut & paulo post in v. *Ἀκρόπολις.* FUNGER. SCALIG. JUN. BRUNO. CASAUB. *l. c.* p. 494 quod *Mauffac.* non animadverterat.

6. *Αὐτοσίφυρον.*] Inf. *Στυφέρον. ἀυχένος. ἀγένους. στυφὸν. Στυφόρτερον. ἀυχενέστερον.* &c.

7. *Αὐτάρκλυσ.*] L. *Αὐτόκλυστον.* GUYET. Firmat hanc conjecturam Soph. *Philoct. ν.* 496. *Αὐτόκλυστον εἰρυσμοῦ μυ τὸ σκαιὸν ἔρμα.* ABRESCH *loc. cit.* Musæus *ν.* 255. de Leandro: *Αὐτὸς ἐὼν ἱρήτης, αὐτόκλυστος πάθε.* Quo spectat illud Ovidii *Epist.* XVIII. 148. *Idem navigium, nauta, vector eto.*

8. *Αὐτοκειδὶς.*] L. *Αὐτοκλὶς.* JUN. HEINS. IS. VOSS Sic Ed Hag. Vid. Pollux. VII. 89. apud quem perperam scribi *αὐτοκλὶς*, monet H. Steph. *Ind.*

9. *Αὐτοκειδίζει.*] *Il parle fur le champ.* G. Vid. Suid.

10. *Αὐτοκειδὴν.*] *Αὐτοκλὴν*, Ion. pro - - - - ἴν, ab *αὐτοκλὶς*, sc. *μοῖρα.* Hom. *Il* O. 510. HILL.

11. *Αὐτοκειδίως, αὐτομάτως.*] Respicitur ad *Sapient.* II. 2. ubi Atheorum vox: *Αὐτοκλίως ἐγεννήθημεν.* Ad quem locum *Αἶξις ἐ Πανσφίτε* MSS. *Αὐτοκλίως, αὐτομάτως, ταχέως.* Ὀφθαλμοῦ. Ed. Cl. *Bielius* eafdem Glossas adfert, at paullo diversas: *Αὐτοκλίως, ὡς ἔ Ὀφθαλμοῦ. ταχέως. ὡς ἔ Ὀφθαλμοῦ. Θεόφραστος, αὐτόματος.*

12. *Αὐτοκλὴν.*] Hom. *Il.* II. [319.] - - - *Μάρν δ' αὐτοκλὶ δεῖ.* al. - - - *κλὶ.* SOPINGIUS.

13. *Αὐτότειχη.*] Scrib. *Αὐτοσταγὲς*, ut verf. feq. SALM. GUYET. IS. VOSS.

14. *Αὐτόπεγος μᾶλλον.*] Etymol. M. *Αὐτόπεγος μᾶλλον, ἀδιαπόδος, ὅτι ἔχουσι τὴν ἐπιβάσιμον.* Sic leg. pro *Αὐτοσταγὲς.* IS. VOSS. Sic emendaverat H. Steph. *Ind.* At Sylburgius: „ In „ *Αὐτόπεγος* vestigia sunt duplicis scripturæ, *αὐτοσταγὲς*, & „ *αὐτόπεγος*, ut apud Hes. *Αὐτόπεγος μᾶλλον.* „ Conf. inf. v. *Ταγεῖ*. quod expl. *ὁ ἐξ ἐπιβάσεως τι ποιῶν.*

15. *Ἐνδρίας* &c.] L. *Ταγεὺς* & &c SOPING. IS. VOSS. Inf. *Ταγεῖ. ἐγγυητὴς.*

16. *Τὸ μὴ παρεσκευασμένον.*] Id est, de quo Senatus Athenis ante non consuluerat, vel deliberaverat: quale *ψήφισμα* etiam dicebatur *ἀπροβούλευτον.* Vid. Harpocrat. v. *Ἀπροβούλευτον.* Nimirum Athenis vix aliquod majoris momenti negotium ad Populum ferri solebat, de quo Senatus ante non consuluisset: unde ejusmodi Sen tusconsulta vocabantur *Προβουλεύματα.* Vid. Harpocrat. v. *Προβούλευμα*, itemque *Argument. Orat.* Demosth. *adv. Androt.* KUST. Conf. v. *Προβούλαια.*

17. *Αὐτόπλους.*] Vid. Suicer. *Thef. Eccl.* & G. d'Arnaud *Var. Conjectur.* p. 177.

18. *Ἔφιμος.*] Id est, *provocare.* G. Suid. *ἐκκαλεῖται ἐφ' ἑαυτὸν.* vulgo dicimus *appellerem.* Vid. inf. *Not.* in v. *Ἔφεσις.* &c.

19. *Αὐτῦ.*] Vid Suid. & sup in *Αὖθι, Αὖθις*, & *Αὐτόθι.*

20. *Αὐτῦ σκάλαιον.*] Ex Hom. *Odyss.* Σ. 51. & Schol.

21. *Αὐτυχὸς.*] Sic Argo navis a Lycophr. *ν.* 747. *αὐτυχὸς ἁλὸς βαθῆ* dicitur. Conf. v. *Αὐτοχειρία*.

22. *Αὐτοφαίζεσ. αὐτοματεῖν.*] Vid. sup. v. *Αὐτοματόπους.* Nisi male scriptum sit pro *Αὐθαιρέζεσ. αὐθαιρεῖν*, ut conjicit *Kusterus.* Ita sup. pro *Αὐθαρεῖν*, H. Steph. *Αὐθαρεῖς.* Vid. ibi seqq.

23. *Αἰσχ. Κίρκῃ.*] Vid. Casaub. *de Satyr.* p. 168. [sive 130.] SCHR. Plenius inf. in v. *Ζευγίζω* scribitur, *Κίρκη Σατυρικῇ.*

24. *Αὐτόφωτος.*] Æsch. *Choeph. ν.* 673. ABRESCH. Conf. v. *Φορῆς.*

25. *Κρ. ἐν Χείρωνι.*] Vid. Casaub. in Athen. p. 859. SCHR. Adde Reinef. *Var. Lect.* III. 3. p. 384. & Menag. ad D. Laërt. I. 62. ubi de varia lectione, *Χείρων, Σειρυσῖ*, & *Χειρυσῖ*. Confulæ hic iterum erant Notæ Schrevelianæ.

26. *Αὐτοφορία. τ. ι. α. φορᾷ.*] Scribe: *Αὐτοφορία. τὸ ἐπὶ αὐτῇ φορᾷ.* H. STEPH. *Thef.* T. IV. p. 311. SALM. Sic & *Sylburg.* ad marg. Hesych. fuit, tefte Jungerm. ad Polluc. VIII. 49. p 884. item *Menag.* ad D. Laërt. I. 96. p. 56. probante *Kusterο. Αὐτοφορὰ*, & *φορᾷ*, scribit *Is. Voss.* De quo Steph. *l. c.* Vid. inf. v. *Ἐπαυλοφάδια.* Et: *Φορᾷ. κλοπὴ* Sensus itaque Hesychii est, *in ipso furto.*

27. *Φονεύς.*] L. *Φονέα.* SALM. Id m *αὐτοκτόνος*. Sophocl. dixit talem mori *αὐτουργὰ χερί.* Tacitus de Varo scribens [*Annal.* L. I. *p. m.* 37.] *mortem* eum dicit *intenliſſe infelici dextræ & ſuo ictu.* Græci id etiam vocant *ἀλαστεῖν.* FUNG. Recte Ed. Hag. *φονέα* ut sup. post *Αὐτοτειχὴ* Confer mox, & inf. in *Αὐτόλεως*, & *Τέγεα*: item Schol. Eurip. *Phœniſſ. ν.* 887.

28. *Αὐτοχειεῖ.*] Scrib. *Αὐτόχειρ.* MUNKER. Vid. Schol. Lucian. T. I. p. 34. Suidas: *Αὐτοχειρία. οἱ ἑαυτὸν φονεύοντες αὐτοχειείᾳ.* Recte. Conjiciebam tamen ex Hesychio, postremum *Αὐτοχειείᾳ* ibi forte absolute poni debere, ut multa in utroque Lexico voces occurrunt fine interpretatione.

Αὐτόχθων [1]. τοῖς ἐκ ἰδίας γῆς, ἢ τόπου, οἰκοῦσιν.

Αὐτόχθων [2]. ἐντόπιος, ἐγχώριος, πολίτης, γηγενής.

Αὐτόχθων ἑστία [3]. ἡ τῶν Χείρωνος παρόντων ἐν τοῖς ἄντροις δεῖπνον.

Αὐτοχθονίδαι [4]. αὐτοσπόριτοι.

Αὐτόχρημα [5]. αὐτὸ τὸ πεπραγμένον.

Αὐτόχωρος [6]. αὐτοχώνευτος.

Αὐτοχώνων [7]. αὐτοχώνευτος. ἀπ' αὐτῆς τῆς χωνείας τὸ τέλειον ἔργον, καὶ μὴ προσδεόμενον ἄλλου τινὸς εἰς συμπλήρωσιν. ἢ αὐτόχυτον. ὅλον σφύρηλατον, ἢ καλόν.

Αὐτοχρόνιδαι [8]. παῖδες τῆς χώρας.

Αὐτόχρυσα. τὰ τίμια.

Αὐτῳδὴς [9]. ὑποφθόγγως [10]. ἰδιογνώμων.

Αὐτώλης [11]. ὑβριστὴς. αὐτόκοιρος.

Αὖτως. μάτην. ἁπλῶς [12]. ὡς ἔτυχεν.

Αὖτως. ἐπὶ τῷ ματαίῳ, καὶ κεκενῷ.

Αὖτως γὰρ ἐπίεσ' ἐελδόμενον [13] ——

ἐπὶ δὲ τῷ ὁμοίως, ὡσαύτως.

—— Φαγέμεν καὶ πίεμεν αὖτως [14].

Αὐχὴν. καύχησιν.

Αὐχαλέα [15]. σεμνή.

Αὐχάτιον [16]. ἀναχορεῖν. καὶ τὸ ἐμβρύειν, Χάτ-

Χάτιον.

Αὐχένες [17]. καυχήματα.

Αὐχένι [18]. χθονὶ ἢ ὕδατι, ὑπὸ Ἀλφέως.

Αὔχην [19]. καυχᾶσθε.

Αὐχέω. εὔχομαι.

Αὐχμεῖς. σεμνός.

Αὔχημα [20]. καύχημα. ἔπαρσις, ὑφηφάνεια.

Αὐχήμασιν. ὑφηφανίαις.

Αὐχήματα. καυχήματα. σεμνολογήματα.

Αὐχὴν. τραχηλίαν.

Αὐχησάμενος. καυχησάμενος.

Αὐχητὴς [21]. σεμνότης.

Αὐχθῆ. αὐξανθῆ [22].

Αὐχμεῖν. ξηραίνειν.

Αὐχμηρὸν. ξηρὸν. σκοτῶδες.

Αὐχμηρῷ [23]. ξηρῷ. σκοτώδει.

Αὐχμοί. ἀνομβρίαι.

Αὐχμός. ξηρασία, ἀνομβρία. ἔνδεια. κνιματικὸς ἀὴρ. ἢ λιμὸς [24], καὶ ἀδεψίας γένεσις.

Αὐχμώδης [25]. ξηρὸς. ῥυπώδης.

Αὐχμωτὲς. ῥυπαρίας.

Αὔω [26]. Ἀφανίζω. διαφαίνω. τὰ γὰρ παρόντα τοῖς διαφαῦσι παρέβαλλον.

Αὔως [27]. ἡμέρα.

Ἀφα-

Ut autem hic Αὐτοχειρία mox exponitur; sic αὐτόχειρα occurrit *Alt. Apoll.* XXVII. 19. & in Comici *Lysistr.* ϒ. 269. Soph. *Antig.* ϒ. 311.

1. Αὐτόχθ(ν).] *Levit.* XVII. 15. ὁ τῶν αὐτόχθονων. ὁ τῶν αὐτοφυτευτῶν. BIEL.

2. Αὐτόχθων.] Vid. Harpocr. & Strab. p. 333. SCHR. Αὐτόχθονα pro eo dixit Æsch. *Agam.* ϒ. 545. ABRESCH. Vid. Bernecc. ad Justin. II. 6. Salmas. *Exerc. Plin.* p. 119. & sup. Αὐτόχθονες. Conf. *Miscell. Obs. Jan. & Febr.* 1733. p. 9. ubi Suidam emendat Vir Doctus in Αὐτόχθονες, legens: Αὐτόχθονες ὁ καὶ Ἀρκάδες, καὶ Αἰγυπτιοι, καὶ Θεσσαλοὶ (pro Ἀθηναῖοι), quippe quos jam ante nominaverat) ἀπαλλαγὴν. Θεσσαλοὶ correxerat etiam *H. Junius* ad oram Suidæ sui. *Autochthones Attici* apud Apulej. *Met.* l. XI. p. 241. ubi vid. Pric. p. 665.

3. Αὐτόχθων ἑστία.] Vid. Eustath. *Il.* ϒ. p. 1332. & Etym. M.

4. Αὐτοχθονίδαι.] Corrupte pro Αὐτοχθονες. SALM. seu Αὐτοχθονας. GUYET. L. Αὐτοχθονιοι, vel Αὐτοχθονίδαι. IS. VOSS.

5. Αὐτόχρημα.] Vid. Suid. & H. Steph. *Thes.* T. IV. p. 605.

6. Αὐτόχωνος.] Vid. *Not.* seq.

7. Αὐτοχώνων.] L. Αὐτοχώνευτον. SCHR. Frustra *Scheveliius*, infelix ille litterator, legendum jubet Αὐτοχώνευτον. Ipissima enim hæc vox est Hom. *Iliad.* ϒ. 826.

Αὐτὰρ Παλλὰς Ἀθηναίη σίλλον αὐτοχώνευτον.

D'ARNAUD. *Lect. Gr.* p. 25. Locum notaverat etiam *H. Valef.* & *Kuft.* Scholia ibi: Αὐτοχώνευτον, ὃν χωνεύσης ὅλως ἐπὶ πολὺ πυρὶ καὶ σφύρᾳ, αὐτοχώνευτόν. ὃν μὴ ἔχοντα καθαπερεί τι προσθῆκαι, τὸν ὡς τυχόντα, ἀπ' ὀλίγου χωνεύσαντος ἀπαλλαγέντα. Conf. Eustath. p. 1332. & Inf. in v. Σίλλον. Quod ad *Schrevelii* criſin: puto eum Αὐτοχώνευτον correxiſſe pro Αὐτόχωνον, quod præcedit. Neque adeo male. Sic infra: Χαυνώσ(ας. χαυνώσας. Χαύνη. χαῦνα. Χάσκει. - - - χάσκει. pro quo corrupte Χλαύνης præceſſerat. Conf. v. Ἀχαιάδα.

8. Αὐτοχθονίδαι.] L. Αὐτοχειρίδαι. IS. VOSS.

9. Αὐτῴδης.] Αὐτῴδη τεκμὴν Callimacho. Vid. Pindar. Schol. Supra Αὐτάδης, pro αὐτάδης. GUYET. An pro Αὐτάδης quod Ionicum foret pro αὐτάδης. KUST. Præiverat *H. Steph.* in *Ind.* ſcribens: „ Αὐτῴδης Heſ. eſt ὑπήφορος, „ &c. per contractionem ex Αὐτοάδης, pro quo αὐτάδης dicitur, *ſibi ipſi tantum placens, præſtabitur.* „ Hactenus ille. Vid. ſup. v. Αὐτάδης.

10. Ὑποφθόγγως.] L. ὑπήφορον. HILL. Ita exhibet *H. Steph.* in *Ind.* Conf. v. Ὑπήφορα.

11. Αὐτώλης.] An ὁ αὐτὸν ἐπαίρων? C. Cum Cocrejo facit *H. Steph.* in *Ind.*

12. Αὖτως. - - - ἁπλῶς.] Aratus p. 17. de aureo ſeculo: Αὖτως δ' ἔζων. Ubi Theon: ἁπλῶς, ἀφθόνως, χωρὶς ἀδικίας καὶ τοῦ ἄλλου κακοῦ. VERW. Pro μάτην Ariſtot. ſæpe, ὡς ὁ αὐτος. M. MEIBOM.

13. Αὖτως γὰρ ἐπίεσ' &c.] Adfert exemplum Hom. *Il.* B. 342. HILL. KUST. Conf. omnino H. Steph. *Ind.* Sed metri gratia l. c. legitur: Αὖτως γάρ ῥ' ἐπίεσ' &c.

14. Φαγέμεν &c.] Hom. *Odyſſ.* Π. 143. HILL. Vid. Arrat. p. 5. VERW.

15. Αὐχαλέα.] Idem quod καυχαλέα. KUST. Αὐχαλέα pro Αὐχμαλέα in Chœrili verſu apud Joſeph. contra Apion. I. 24. p. 454. *nov. Ed* ſcribendum cenſet L. Bos *Animadv.* p. 118. Ruffinus *juvenes* vertit, q. legerit Αὐχμαλέα. Sed omnino ibi Αὐχμαλέα retine, ut exhibet in eodem verſu Euſeb. *Prep. Evang.* IX. p. quo uſus eſt etiam Xenophanes apud Athen. XII. 6. p. 526. ut jam obſervavit Cl. Weſſeling *Obſerv.* II. 20.

16. Αὐχάτιον.] Id eſt, αὖ χάζεσθαι, i. e. *retrocedere.* GUYET. Ex αὖ χάτιον, quod idem eſſe videtur ac πάλιν χάζειν. G. Vide ejuſdem *Not.* in Ἀναχάτιον. Supra: Ἀναχωσαμένην. ἀναχωρήσασαν. Et: Ἀνέχαζεν. ἀνεχώρει. Conſer ſimplex χάζειν, & κατέχαζε, &c.

17. Αὐχένες. καυχήματα.] Forte male pro Αὐχένες, καυχήμασι. KUST. Conf. H. Steph. *Ind.* v. Αὐχεῖν; quod mentit ne perpetam in Lexicis legatur pro Αὐχεῖν. Scrupulum eximeret hoc Heſychii Αὐχένες, ſi locus recte ſe habeat.

18. Αὐχένι.] Supra Ἀμφιτρύτης, Idem. Ab ἀμφίς, Eol. pro αὐχήν. IS. VOSS.

19. Αὔχην.] Malim Αὐχῶν. Niſi & αὔχων pro αὐχὴν dicatur.

20. Αὔχημα.] Vid. Caſaub. in Athen. p. 30. SCHREV.

21. Αὐχητὴς.] An Αὐχέτης, ut καυχέτης? Vid. in Αὐχεῖ. Similiter corrigi video a Cl. *Kuſtero*: „ Scribo (inquit) „ Αὐχέτης, quod idem ac καυχέτης: uti αὔχημα idem quod „ καύχημα. „

22. Αὐχθῆ.] L. αὐξανθῆ. IS. VOSS. Immo αὐχθῆ.

23. Αὐχμηρῷ.] Arat. in Διοστρ. — ἐν' αὐχμηρὸ ἐόντος. Ab Ariſtotele. BERNARD. Vid. in Αὐχμαλέον. Poſtrema ſignificatio, σκοτώδη, pertinere videtur ad locum II. Περι. I. 19. ὡς οὐχὶ φαίνοιτ' ἂν αὐχμηρὰ τινα.

24. Λιμὸς.] L. λειμὼς. PERGER. Sæpe quidem hæ voces permutantur, quarum ſimillis fere pronunciatio erat, ut notum eſt ex oraculo illo apud Thucyd. L. II. c. 54. de quo plures diſputarunt. In Heſychio vero λιμὸς retinuerim: cujus conſequens non raro λειμὼν. Adpoſitus eſt locus Thucyd. I. 23. Αὐχμοὶ τε ἦσαν πολλοὶ κατὰ μεγάλας, καὶ ἐν αὐτοῖς καὶ λιμοί, καὶ — ἡ λοιμώδης νόσος. Ubi Schol. σημαίνει, καὶ ἡ αὐχμὼν λιμὸς καὶ λειμώς. Schol. Theocrit. VIII. 57. αὐχμὸς reddit, ἀνομβρίαν. Si tamen λειμὼς magis placeat, confer Suid. in Φάζω, ubi Eupolis in *Marica* λειμὼν καὶ φάζων conjunxit. Atqui φάζω eſt ψυχῶ πάντα, &c. Ἐν πολλῷ λιμῷ, οἱ ὁ Αἰσχύλος, &c. ut Heſych. docet in v. Φάζω. Vide & Niceph. Blemmid. *Epitom. Phyſic.* c. 18. p. 141. &c.

25. Αὐχμώδης.] I. *Sam.* XXIII. 14. ἐν τῇ γῇ τῇ αὐχμώδει. MUNK. Priori ſenſu occurrit I. *Reg.* XXIII. 15. ἐν τῇ γῇ τῇ αὐχμώδει. Poſteriori Mich. IV. 8. ubi πύργῳ αὐχμώδει Hieronymo vertitur *turris nebuloſa* ſive *ſqualens.* BIEL. Euripid. *Oreſt.* ϒ. 223. αὐχμώδη πέπλον. Conf. Suid.

26. Αὔω.] Idem quod φαύω. Vide ad Θαλλεῖ. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Αὐω.

27. Αὔως.] *Aurora.* Euripid. quem corrige. IS. VOSS. Ἀοὺς FLORENS. Suidas in v. Ἠώς. —— Αἰγυπτιοι δ' ἀοῦν καλοῦσι Ἠῶ· Ἴωνες, Ἕλληνες Δωριεῖς, Ἀοῦς· Αἰολεῖς δὲ αὔτην, Αἴως,

'Αφαγνίζας [1]. Σπιδύζας, ἢ συλήζας [2]. ['Αφαγνίσαι θαι.] καθαρίσαι θαι [3], ἀφοσιώσαι θαι.

'Αφάλιθ [4]. ἰχθυός. Ἀπὸ τοῦ ἀφαλδάνειν [5]. λέγε δὲ καὶ 'Αφάλδιθ.

'Αφαλίας [6]. ἡ πολεμικὴ ναῦς. Ἀφ' τὸ ἀφαλδάνειν.

'Αφάζ[ι] [7]. ἀναδίηζε. Ἀπὸ δ ἀφῆς.

'Αφαία. ἡ Δικτύννα [8], καὶ Ἄρτεμις.

'Αφαιζάς [9]. ἀπαλγήζας. Ἀπολειτουργήζας. καὶ ἀπολίζας [10]. ὁ αὐτὸς Διλφεύς [11].

'Αφαιμα [12]. Ἀπόγονα. θύγατρες [13].

'Αφαιρεῖ [14]. αὔξησις.

'Αφαιρεῖται. Ἀποστερῆ.

'Αφαίρημα [15]. ἀνάθημα. δῶρον.

'Αφαιρήσαθαι. λαβεῖν. ἁρπάσαθαι.

'Αφελῶν [16]. Ἀποτρέχων.

'Αφαῖς [17]. πληγαῖς.

'Αφάν [18]. ὕπνον.

'Αφελέον [19]. συναγωθὸν. κατὸν.

'Αφελον [20]. Φελὸν μὴ ἔχον, μήτε σκεπαστικὸν πίδα.

'Αφελθ. κεφαλαία μὴ ἔχουσα Φελλόν. Φελοὶ [21] δέ εἰσι, οἱ λαμπροὶ ὕλαι, ἢ τὸ ποικίλμα βε.

'Αφαλτα [22], οἱ ἀναπηδῶντες.

'Αφα-

'Αφα-λίου, five ἄφ-οι (ut recte Kuster. monet) inserto digamma-te: ut ab δίς, δί-ις; αἴω, σΓέ-ω, &c. quod sæpe in lit. F. occurret. Conf. Etym. M. in Λίου, qui perperam ab αἰὼ, τὸ βιῶ, deducit. Adfert exempla ex Sapphone. Et sic Lexicon vetus H. Stephani. Conf. Etym. in 'Εσπερθ., & sup. Not. in v. Λιλαῖος, & 'Αΐω: item Jos. Scalig. Anim. in Euseb. p. 118. 119.

1. 'Αφαγνίσαι. Ἀπὸ δίσας &c.] 'Αφαγνίσαι. Ἀπὸ δίσας &c. Ita Suidas. non Ἀπὸ δίσας. JS. VOSS. Suidam ex Hesych. corrigit Cl. Kusterus, Ἀπὸ δίσας legens: Portus Ἀπὸ δίσης. Cyrill. Lex. MS. etiam habet Ἀπὸ δίσας. Conf. Suicer. Thes. ubi de hoc loco.

2. 'Αποδύσας, ἢ συλήσας.] Sensu nempe Comico, vel per euphemismum: uti apud Aristoph. Plut. v. 681. αἴγεσι σὺς πάλαι, Comice dicitur pro aliquid furtim abiatum in succum vertere. Pari modo πονηρεῖν (quod proprie est, templum everrere, five purgare) interdum significat ἐκχυλίζειν, teste Suida v. Πονηρεῖν, & v. ἐκχὺ τὸ πονηρεῦσαι. ubi vide quæ notavimus. KUST.

3. Καθαγίσαθαι, ἀφοσ.] Scrib. † 'Αφαγνίσαι. καθαγιάσαι. &c. Lev. VI. [immo Num. VI. 2.] de Naziræorum voto & separatione: "Ος ἂν μεγάλως εὔξηται εὐχὴν ἁγνίσαι ἀφαγνίσαι αὐτὸν Κυρίῳ. HEINS. Excidisse vocem 'Αφαγνίσαι, novi articuli caput, animadverterunt quoque in Peric. Crit. Cl. Kuster. ad Suid. ut & in Not. MSS. in b. l. supplet: καὶ 'Αφαγνίσαι, καθαγιάσαι, &c. Sed prius malim. Suid. 'Αφαγνίσαι, καθαρεῦσαι. Harpocr. 'Αφαγίσαι. — ἀφαγνίζω. Ergo 'Αφαγνίσαι, est καθαγιάσαι, ἀφοσιώσαι. Atqui ita legit Cl. Bict. allato loco Num. VIII. 21. ubi ἀφαγνίσαι. Eandem vocem supplet Suicer. in Thes. Eccl. v. 'Αφαγίζω.

4. 'Αφάλθ.] 'Αφαλὸς Etymol. Scribe: 'Αφαδθ. ἰχθὺς, &c Λέγεται ὁ καὶ 'Αφάλθ. unde & ἀφαλὶς. Vid. Etym. HEINS. Suidas & H. Stephani Lex. vet. 'Αφάθ, ut Hesych. Et sic Pausanias apud Eustath. Odyss. A. p. 1417. Infra male 'Αφάλιθ: ut & sup. 'Αλφάλιον corrupte. Conf. v. 'Αφγάδιθ.

5. 'Αφαλδάνειν.] 'Αφάλιθ. G. Conf. in v. seq.

6. 'Αφαλίας.] Eupolis: Δοκῶ μοι τῶν ἐρῶν ἀφαλίαν. Etymol. autor. Sed ibi legend. τῶν ἐρῶν ἀφαλίαν. Hesych. τὸ πολεμικὸν πλοῖον interpretatur, lege ἰχθυοῖς. SALMAS. Scribe: 'Αφαλίαν πλοῖα. IS. VOSS. Etymol. v. 'Αφαλὶς: Καὶ 'Αφαλία, ἡ ἀπορρωγὰς ἰχθύος. Ubi distingue, & scribe: ἡ ἀπορρωγὰς, ἰχθύος, i. e. ἰνὸς. Deinde adfert locum Eupolidis ex Fugitivis: Δοκῶ μοι τῶν ἐρῶν ἀφαλίαν. Ubi pro τῶν scribendum est πλοῖ: ut vel ex loco hoc Hesychii patet. Quin enim Lexicographus noster ad ipsum illum locum Eupolidis respexerit, dubium non est. Supervacaneum autem censeo monere, locum hunc Hesychii ita intelligendum esse, ac si scriptum esset: 'Αφαλίαν πλοῖα. τὰ πολεμικά. Nam ἀφαλία per se tantum significat πολεμικὰ, vel ἰχθυοῖ, nihilque commune habet cum notione vocis πλοῖα. KUST. Ita sup. 'Αγάμεν. ἐκπεπλεῦσθαι δύνανται. ubi vid. Not.

7. 'Αφάζ[ι]. - - - - καὶ ἡ ἀφῆ.] Asperandum igitur fuerit. H. STEPH. Ind. Sic Phavor. 'Αφάζι.

8. 'Αφαία. ἡ Διαὶ. τὴν Ἄρτ.] 'Αφαία apud Æginetas, Δικτύννα vel Δίκτυα [Δίκτυννα] apud Crerenses. HIL.L. Vid. 'Αφίη, & 'Αφαῖα. IS. VOSS. Vid. Pausan. [L. II. c. 30. p. 181.] HEINS. & Anton. Liberal. cap. 40. MUNK. Eadem loca notaverat Scipingius, & ante nos Jos. Scalig. in Catal. p. 70. quem omnino vide. Conf. J. Meurs. Cret. IV. 3, p. 203. qui luxatum leviter locum sic restituit: 'Αφαία, ἡ Δίκτυννα, ἡ Ἄρτεμις. Pergerus, pro τὴν Ἄρτεμιν, legit Μίνωϊδθ. Vid. mox Not. in 'Αφαῖα. Probabilius Vossius βεβήκασι: quod infra vide. Sed forte nihil mutandum: nisi malis, ut Meursius; cui adstipulatur Kusterus. Verba ejus adscribam: „ Scribe, 'Αφαία, τὴν Δίκτυννα, ἡ Ἄρτεμις: ut recte corrigit Meurs. in Creta l. IV. c. 3. „ Aphæa enim & Dictynna erant cognomina Dianæ; vel „ Britomartis quam quidam cum Diana confundunt. Pausan. in Corinth. c. 30. de Britomarti: Ἐτέλεσέ δέ οἱ καὶ ἐς τὰ Αἰγινήτων ἔτι 'Αφαία, τὴν Δίκτυνναν οὐ Κρῆτες. Plura „ vide apud Meurs. loco laudato. „

9. 'Αφαιζάς.] 'Αφαιζῶ, pro ἁπαλίζω, ab αἰλίζω. G. Vid. sup. 'Απαιλίζει, & 'Απαλγήσειε.

10. Ἀπολίζας.] Infra: 'Αφαλίζας. Ἀπολίζας. PERGER. KUST.

11. 'Ο αὐτὸς Διλφεύς.] 'Ο αὐτὸς Poëtam designat, quem exponit, fortasse Philemonem Comicum, qui Διλφεὺς scripsit: aut si 'Αδελφεὺς placet, Alexin, vel Menandrum, vel quisquis scripsit Adelphos. FLORENS. 'Ο αὐτὸς &c. ille ipse Menander in 'Αδελφοῖς. Supra enim pro τὸν 'Αγησιμ., leg. Μίνωϊδθ. PERGER. Cum nulla ratio sit, ob quam 'Αγησιμ. in superiori glossa Menandro cedat; neque tamen alio fundamento nitatur repetita Comici illius mentio, quam in ὁ αὐτὸς quærunt (nisi plura excidisse dicamus) nondum hujus sententiæ subscribo: immo valde dubito, an non pertineant hæc verba ad seq. v. 'Αφαιμα; quamvis quid scripserit Noster, præstare non ausim. Forte: 'Αφαιμα. λοιγοποι. ἐκβοηθὸς. (leg. f. συγγενὴς. Suid. 'Αφ' αἱματθ. τυτθὸν, συγγενῶν. Inf. Σύγγενθ. ἀδελφὸς.) ὃ ἐξ αὐτοῦ διλφθ. ut sup. in 'Αδελφοί. Sic: Αὐδαμοι. ἀδελφοί. Sed non adfirmo. Hæc olim. Cum Florente prorsus convenit Kusterus, his verbis: „ ὁ αὐτὸς Διλφεὺς, i. e. Idem in comedia dicto Διλφοί. Hæc „ autem verba arguunt excidisse hic nomen Comici, qui „ verbo ἀφελεῖν usus fuerat. Forte præstiterat mentio „ Philemonis Comici, qui scripserat fabulam Διλφοί, teste „ Athenæo. Nisi pro Διλφεὺς hic scribendum sit 'Αδελφεὺς; „ quo nomine fabulam scripsisse leguntur Alexis, Apollodorus Carystius, Diphilus, Euphron, & Menander. „ Hasteuus Cl. Kusterus. Neque multum refragabor. Excideritque Comici nomen post καλοκαγαθίζων: quæ voce earent H. Steph. & R. Constant. Lexica. Poëtæ nomen intercidisse, suspicabatur etiam Ampl. G. Cuperus. 'Αφαιμθ., ὁ αὐτὸς Διλφεὺς conjiciebat Cl. D'Orvillius.

12. 'Αφαιμα.] Inf. Ἐπαίμονες. Ἀπόγονοι. Vide ibi Not.

13. Θύγατρες.] Forte leg. συγγενῆς. Vid. Not. penult.

14. 'Αφαιρεῖ.] Ab ἀφαιρῶ, id est, ἀΰξησις. G. Vid. sup. v. Ἀΰξαλον, & conf. v. Εὐσθῆ. Is. Voss. 'Αφαιρεῖ scribit. vid. Infra 'Αφαιρῆ. Ἀΰξῃς.

15. 'Αφαίρημα.] L. 'Αφαίρεμα. ΠΤΡΠ. Vox ἡ Ἐξόδιόν τι. Ἀδῶρα τινὰ ἱερὰ αὐτῷ ἀφαίρεμα ἐκεῖο. Exod. XXXV. 5. & cod. cap. ac alibi sæpius. Sic & Nazianz. p. 255. HEINS. l. Macrab. XI. [34.] SOPINGIUS. 'Αφαίρημα est Donum quod Deo offertur, vel consecratur: quo sensu vox hæc frequenter legitur apud LXX. ut Exod. XXXV. 5. 21. 23. 24. &c. ubi tamen semper scribitur ἀφαίρεμα, per ε. Conf. Inf. v. 'Αφίρεμα. KUST. Malim 'Αφαίρεμα, ex Suid. & Cyrill. Lex. MS. Brem. quod infra vitiose 'Αφίρημα. Sæpius legitur apud LXX. BIEL. Supra: Ἀπαρχὴ. ἀποφορὰ. ἀφαίρεμα.

16. 'Αφελῶν.] Ordo & expositio poscit 'Αφαιρῶν. PERG. IS. VOSS. Vid. inf. v. 'Αφείλοντο.

17. 'Αφαῖς.] Hinc forte 'Αφαῖα Diana, eademque 'Οφέλια. IS. VOSS.

18. 'Αφάν.] L. 'Αφάνι. SALM. SOPINGIUS. Id est φανῖ. SCHR. Scrib. 'Αφάνι. Dioscor. [II. 178.] Athen. l. IX. 'Αφάνι ἢ ὀφθάλμαν. HEINS. Vid. Suid. in 'Αφανὲς, & alios. IS. VOSS. Vid. H. Steph. Ind. & Bod. a Stapel ad Theophrast. p. 950. Conf. Suid. in Εὐθθ., quod Moschop. MS. in Agapet. explicat, αὐθ ἑαυτῷ: apud Fabric. Bibl. Gr. Vol. XII. p. 306.

19. 'Αφείλον. &c.] Suspectum est; etsi Varinus pro iisdem offert, ex hac Hes. loco verisimile. HILL. [ex H. Steph. Ind.] L. 'Αφαλίθ. συναγάθιν. συχνὸν. PERG. L. 'Αφάλιον. ab ἄλιον, ἄλεον, & ἄλεινον, id est, ἀθροῦν. IS. VOSS. Ex serie liter. scribendum est 'Αφαλίον, id est, ἀφαλεῖον: quod est compositum ex λᾶς, & ἄλεον. Noster supra: 'Αλεῖον ἄθροισμα. ἀθροιστὸν, ἢ συλλογὴν. Galenus in Lexico: 'Αλεῖον. ἀθροισμάτιον. ἄθροισμα. Idem: 'Αλεον (pro 'Αλεῖον) ἄθροισμα. τὸ ἀθροισμάτιον ἐξ ὑμένος ἀθροῖσαι. 'Αλεῖον autem ejusdem est originis, ac ἄλεον, quod Noster supra exponit, συναγωγὸν. Item ἄλεις, quod apud Herodotum pom pro ὁμῶ ἀθροισμῷ, notat Eustath. ad Homer. p. 179. Quorsum vero sequens interpretatio, nescio, pertineat, non video. KUST.

20. 'Αφελον.] Ex interpretatione liquet, scripsisse Hesychium, saltem ab oculos habuisse verba illa Homeri: 'Αφελὸν τε καὶ ἄλαφον. Iliad. K. 258. ubi Schol. ὅτι λαφυρ. ὅτι σκεπαστικὸν ἔχουσαν. Conf. Ibid. Eustath. p. 803. & Suid. item Du Cang. Gloss. Gr. in 'Αστιβίτιον.

21. Φελοὶ.] Vid. inf. suo loco, item in Τετραφύλοις, & sup. in 'Αμφίφυλθ.

22. 'Αφαλτα.] Ab ἀφάλλομαι. G. Pro 'Εφαλτα. si interpretatio recte se habet. Vel pro ἀναπηδῶντες scribendum est, ἀναπηδήσαντες. KUST.

'Αφαμμᾶται [1]. οἰκέται ἀγροῖκαι, πάροικοι [2].
'Αφανδάν [3]. ἀπαρίσκ[
"Αφαντον [4]. ἀφανές. ἀθώρητον. μὴ φαινόμενον. ἀφανῆ [5]. μὴ ὁρώμενον.
'Αφανίαι [6]. σωναγωγὴ ἐπιδόσεως.
'Αφανίζειν. σπεῦσαι. Δημόκριτος [7].
'Αφανίσαι. σκιπάσαι [8]. περιομπίσαι.
'Αφάνης [9]. χεῖρον ἢ. Δαμάσπιδος [10] φυλῆς. πόρρωθεν.
'Αφάμαρτι [11]. ἀπέτυχεν.
'Αφαμαρτοπῆς [12]. ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν.
"Αφαρ [13]. ταχέως. ἢ θᾶττον.
"Αφαρτος. πολὺς. ἄειρ[ος]. βαρὺς. ῥᾴδιος [14].
"Αφαρζον. ἐλεύθερον.
'Αφαρῆι. ἰδρεῖ [15]· ἀπηῶται [16].

'Αφαρβὲς [17]. τῷ θηλυ[κῷ] θυμῷ τὸ ὑπὸ τῆ γαστρὶ πεφύκαμεν.
'Αφαρκίδιον [18]. ἄχρηστον. ἀθυσίαστον.
'Αφαρκ[ὸν] [19]. ἀφύλακ[τον].
'Αφάρμακον [20]. ἄχρωμα. Οἰδίπο[δι] ἄνθ' ἄνθους. "Ανθη γῆ, τὰ Φάρμακα. ἢ τὰ βαφεῖα, Φαρμακώνας [21] Σοφοκλῆς ἔφη.
"Αφασγα [22]. ἀνήνυστον.
"Αφαροι. ἀνίματοι [23], ἀνίδυται.
"Αφαρ. δίβιος [24].
'Αφάστερ[ον] [25]. ταχύτερ[ον].
'Αφάρυμ[α]. ἄτερμ[ον] [26].
'Αφάρυτ[ον] [27]. ἀνεθμήτατ[ον].
'Αφασία ἀφωνία. ἄσις [28]. σῖρησις. σιωπή, ἀναυδία.
'Αφάσσειν [29]. ψηλαφᾶν. ἁπτὸν τῶν 'Αφλαί.

'Αφα-

1. 'Αφαμμᾶται.] Cretenſium ſervi, qui aliis ἀμφαμῶται appellantur; ut ab Athenæo & Euſtath. KUST. Vid. Caſaub. in Athen. [VI. 18.] p. 459. & Strabon. [l. XV.] p. 701. SCHR. HEINS. Conf. Caſaub. ad Strab. l. XII. p. 542. 'Αφαμμᾶται ſcribit Euſtath. *Il.* Ο. p. 1024. Vide etiam v. 'Αφαμώτης. & 'Αφαμῶναι, & *Not.* in v. Ἐφαμία. Plura dabit Meurſ. *Cret.* III. 14. p. 189. qui rectius οἰκέται ἀγροῖκαι, ἀβίωται, legit. Diſtinctionem poſt οἰκέται, pariter omiſi, præeunte Ed. Hag.

2. Πάροικοι.] Legendum eſt ἄβιωται. Sic enim apud Cretenſes dicebantur ſervi, qui agros colebant; uti ἕλωτες apud Lacedæmonios; teſte Ariſtotele *Polit.* L. II. c. 10. 'Αφαμῶται ergo & ἄβιωται iidem fuiſſe videntur apud Cretenſes; quamvis eos diſtinguat Soſicrates apud Athen. l. VI. c. 18. p. 263. Vid. Meurſ. in *Creta* L. III. c. 14. KUST.

3. 'Αφανδάν.] Vid. ſup. in v. 'Αφαλῆ, & 'Αφαλίαι.

4. 'Αφαντ[ον]. Vid. *Obſerv.* noſtras ad D. Luc. *Euang.* XXIV. 31.

5. 'Αφανῆ.] Vid. Apollodor. L. III. p. 161. *init.* & 241. Eurip. *Hippol* ϒ. 1289. ibique Æm. Port. In Ed. Sch. hæc vox majuſcula litera prodit, quaſi gloſſa nova. Non adeo male: ſed refragantibus omnibus Editt. & Phavor. quare eam eſſe explicationem vocis ἄφαντον credo. Sic Theocriti Schol. ad *Idyll.* IV. 5. ἄφαντον exponit, ἀφανῆ: ut Noſter modo, ἀφανές. Scilicet 'Αφανῆ in gen. neutro & maſculino exponit.

6. 'Αφανίαι.] Ex ἃ collectivo, pro ἅμα, & φανῆς, ut videtur. Multitudo enim lucernarum in conviviis jam olim frequentiſſimi uſus erat.

7 'Αφανίζειν. σπεῦσαι. Δημόκριτος.] L. Δημόκριτον. Vid. Matth. VI. 19 20. SCHR. Vid. ibi *Obſerv.* noſtras, coll. Suicer. *Theſ.* Cl. *Bernard.* adſcripſerat *Exod.* VIII. 9. XII. 15. Addo *Eſth.* IX. 24.

8. 'Αφανίσαι. σκιπάσαι.] L. σκιδάσαι. IS. VOSS. Gloſſ. MSS. in Ezech. 'Αφανίσαι σκορπίσαι.

9. 'Αφάνης.] Alter Stephan. Vide Joſ. Scalig. ad Feſt. in *Butubata*. Hinc nugæ *apinæ*; & *affaniæ* in Apulejo. SOPINGIUS. MAUSSAC. Steph. *de Urb.* [notat, eſſe χωρίον] Σικελίας ἄτιμον; & [hinc ὡς 'Αφάνας] proverbialiter accipi de obſcuris & remotis: ut Heſych. pro πόῤῥω θεν. HILL. Vid. Plin. III. 11. Scal. ad Feſt. p. 33. & M. Martin. [in *Affaniæ*, & *Apinæ.*] SCHR. Conf. J. G. Voſſ. Etym. in *Affaniæ*; Salmaſ. ad *H. A.* T. I. p. 273. ubi ἀφανίζειν adfert pro *apinari*, *iudere*, *jocari*; iterum T. II. p. 207. & Interpp. ad Steph. Byz. in voce. Ante πόῤῥωθεν punctum poſui. Exciderat forte paræmia, οἱ 'Αφάνιοι.

10. Δαμασπίδου.] Ubinam terrarum *Damartis* ſita ſit, fateor me ignorare, cum Doct. Berkelio ad Steph. ἐ. υ. 'Αναμαλλίδη proxime quidem ad literarum ductum accedit: fed ſcio quid obſtet.

11. 'Αφάμαρτι.] Infra 'Αφίαμαρτι. Occurrit apud Hom. *Il.* Θ. 119. &c. Conf. Etym.

12. 'Αφαμαρτοπῆς.] Reſpicit Hom. *Il.* Γ. 215.

13. "Αφαρ. ν. υ. ε.] Conjunge cum ſeqq. & vid. Etym. in 'Αφάστερ[ον]. IS. VOSS. Adde ex inferiore linea, ſuffragante Etymologo, ῥᾳδίως, facile, ἢ φάρος ἕτερῃ. PERGER. Vid. inf. poſt 'Αφαρ: & 'Ωλ' ἄφαρ, poſt Ὄλεννα.

14. Ῥαδίως.] L. ῥᾳδίου. O. Ῥοδίως. IS. VOSS. Ingenioſa eſt *Il. Voſſii* conjectura, ſed nullo fundamento nixa. Edd. Ven. & Flor. ſine diſtinctione ſcribunt: 'Αφαστερ[ον]. πολὺς ἄειρ[ον]. βαρὺς ῥᾳδίως. Ed, Schr. comma interponit poſt ἄειρ[ον]. Hagen. & poſt πολὺς, & poſt ἄειρ[ον], diſtinguit. Phavor "Αφαρ[ον]. πολὺς, ἄειρ[ον] βαρὺς: omiſſa voce poſtrema ῥᾳδίως, quæ pariter deeſt in H. Steph. *Ind.* Ego poſt ſingulas voces diſtinxi. Illud ῥᾳδίως non muto; ſed refero ad v. præc. 'Αφαρ (ut Perg. recte vidit) præeunte Etymologo, adducto Hom. *Od.* Θ. 270. Ceterum vide, num 'Αφαστερ[ον]. πολὺς ἄειρ[ον]. ſit pro 'Αφαρ[ον]. πολὺς, ἀῤῥᾳδὲς: ut inf. 'Αφαρ. πολὺ, ἀῤῥᾳδὲς. Sed ἐπίκρ. Conf. v. 'Αφτίρας. πολὺ φρενίτης.

15. 'Αφαρῆι.] Vid. inf. 'Αφαρῆι. O. Pro ἰδρεῖ, lege ἰδιδεῖ, vel ἰδεῖ. Vid. Suid. in 'Αφαρεῖ; & ſup. 'Αρχεῖον. IS. VOSS. Illud ἰδεῖ refer ad 'Αφαῖ (i. e. ἀφειδῶ) quod Heſych. hic cum 'Αφαρῆι confundit. Infra: 'Αφαρε. ὑφεῖλε, ὦλεν. KUST.

16. 'Απηῶται.] Leg. ἀπηρωτοί., i. e. veſtibus nudi ſunt. Φάος enim eſt ἱμάτιον: unde ἄφαος, eſt ἀνείμων, ut ipſe Heſych. inferius interpretatus. KUST. Quum verbum ἀπηρωτοῦ ſit inſolens, ſaltem in Lexicis non obvium, & tantum compoſitum ad formam dubiæ vocis 'Αφαρῆι; neſcio num *Kuſtera* ſubſcribam, cujus conjectura ceteroqui non diſplicet. Quid ſi ponas, Heſychium confuſiſſe 'Αφαῖ, ἰδρεῖ, cum 'Αφαρῆι, ἀνίμωτοι, quod ſtatim ſequitur? vel 'Αφαρεῖ, (ab ἄφαρος) ἀνιμάτῳ, ſive ἀνιμάτῃ: ut ſup. 'Αναφαρῆι, γυμνός. Quin & ἀπηῶται forte retineri queat, ceu ſynonymum τοῦ ἰδρεῖ. *Spoliare* enim, & *fudere*, & *exhaurire* non difficulter componuntur.

17. 'Αφαρβὲς.] Vid. Athen. [VII. 15.] p. 303. & Caſaub. p. 531. SCHR. Διαφέρει ὁ θυμὸς ὁ ἀῤῥὲς ἢ θηλυ[κὸς· ὅτι ὁ μὲ ἔχει, ὁ ὃ οὐκ ἔχει ὑπὸ τῇ γαστρὶ πέφυκεν, ἢ καλεῖτο 'Αφαρίτα. Vid. Ariſtot. *Hiſt. Anim.* l. V. c. 19. HEINS.

18. 'Αφαρκίδιον.] Vid. inf. Φαρκίζ. IS. VOSS.

19. 'Αφαρκ[ὸν]. Pro "Αφαρμ[ακον]. SOPING. GUYET. KUST. Conf. Kuſt. *Diatr. Anti-Gron.* p. 33. Sic Δαρχμὰς, pro Δραχμὰς. Vid. "Αφαρμ[ακον]. & Φάρμ[ακα].

20. 'Αφάρμακον, χρῶμα Οἰδίπο[δι] ἄνθ' &c.] Ita diſtinguo: 'Αφάρμακον χρῶμα Οἰδίπο[δι]. ἄνθ' ἄνθους. Euſtath. [*Odyſſ.* A. p. 1416. *in princ.*] Τοὺς ὃ καὶ ἐπὶ ἄνθους φασὶ τὰ Φάρμακα, ὡς δηλοῖ ὁ φήσων ὅτι Αἰθίοπες, τὸ ἄνθ' ἄνθου. Ἄνθη γῆ, τὰ Φάρμακα· καὶ Σοφοκλῆς, τὸ ἄζωτον. HEINS. Eundem locum notavit G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 26.

21. Φαρμακώνας.] L. Φαρμακώσσας. SALM. HEINS. BUST. ut σιτοδόκας, ἀνδρώνας &c. SOPINGIUS. Euſtath. p. 1415. Καὶ Φαρμακώνης, τὸν βαφέα. Vid. inf. in Φαρμακίνη, & Φάρμακα.

22. "Αφαρ.] "Αμα, ἀφύλ. φάρμ[ακον]. φαρμ[ακευτὴς]. GUYET. 'Αφαρ ἢ, ἐ. ἀφύλακ[τον]. Cyrill. 'Αφάστερ[ον]. ἀναγκαίως. Φάρ[μακον] γὰρ, ἢ ἄφυκτ[ον]. In MS. meo Etymol. in v. Φάστ[ρον] hæc legas: καὶ Φάστ[ρον], τὸ λάμπτρον ἢ λάμπ[ον], ὡς ἔ φάμ. καὶ Καλλίμαχ[ος]. ἀφάστ[ρον] εἶπε γυναῖ, ἀπὸ τῆ ἀγαθ[ὸν]. Vid. Φαῦλ[ον] infra. Conf. Etym. M. & Suid. IS. VOSS. Vid. Etymol. v. 'Αφάστ[ρον]. KUST. Conf. *Not.* in v. 'Αφάστ[ρον].

23. 'Ανιμάτ[οι].] Scrib. ἀνείμ[ονες, ἀνείδ[υτοι. a φάρ[μακον] fcil. Poteſt etiam ferri ἀνίμ[ατοι. ab ἵμα, ἵματ[ος], unde ἱμάτιον. G. Leg. ἀνείμ[ατοι. SOPINGIUS. Vide notata ad 'Αφαῖοι. IS. VOSS. Supra: 'Αμφαφῆι. — γυμνὸς. Vid. ibi *Kuſt.* Sic & : 'Ανείμονες. μὴ ἔχοντες ἱμάτια. Inf. Φάῤῥ. ἱμάτιον. Conf. ſup. *Not.* in v. 'Αφαρῆι.

24. "Αφαρ. δίβιος.] Vid. ſup. poſt 'Αφαμμᾶται.

25. 'Αφάστερ[ον].] Sic ἴσσατο ἀφάστερθε apud Hom. *Il.* Ψ. 311. Schol. ταχύτατα. Conf. Etym. Suid. & inf. 'Αφτερίης.

26. 'Αφάρυμ[α]. ἄτερμ[ον]. Scrib. ἄτελμ[ον]. PERGER. IS. VOSS. HEMSTERH. Infra: Φαρυμὸς, πλανητὴς, ἀφανὴς. Φαρυσὸς, ὑφούμενος. Sic enim pro Φαῦλ legendum, me monuit Cl. *Hemſterhuſius*. Utraque enim terminatio multis in adjectivis obtinet.

27. 'Αφάρυτ[ον].] Forte 'Αφαῤῥατ[ὸν]. SOPING. G. 'Αφάῤῥατ[ον]. ἀνεκτρεπτέως γὰ. Etymol. M. HEINS. IS. VOSS. „ Legendum eſſe ἀνεκτρεπέως, neminem fugere poteſt, „ qui Etymologum inſpexerit. Miror H. Stephanum. Hoc „ raclit. *de Alleg. Hom.* p. 491. Καὶ τὸν γὰρ ἀφροῦν Καλ„ λίμαχος οὕτω τὸν ἄγουν, ἀφαῤῥῆ οἶνον γυναῖ. Lectionem „ hanc firmat Etym. Voſſii MS. ut forte interferendum vi„ deatur, ἢ τὸν ἄγουν. Hæc Callimachi particula fugit „ *Fragmentorum* collectores. In Suida male 'Αφαρέων, pro „ φαεσφόρ[ον]. Vitio cauſſam dedit alter Callimachi locus, „ 'Αφαρ φαεσφόρ[ον]. „ HEMSTERH. Conf. Etym. M. in 'Αφαυρὸς, & Φαῦλ. Heſ. inf. in Βάφαρ, & ſup. *Not.* in Ἄφαρ.

28. 'Αφασία. — Ἄφασις.] Forte Ἀφασία. Eurip. *Iphig. in Aul.* ϒ. 837. — ἀφασία μὲ ἔχει γυναῖ. Et in *Heleu.* ϒ. 555. ABRESCH in *Mifc. Obſ.* V. 1. p. 110. Rectius Cl. *Heinſius* in Schedis ad Kuſterum miſſis: „ Legend. videtur, φασίας „ σίγησις. „ Quam conjecturam amplexus *Kuſterus* ſcribit: „ Dele comma, & lege, φάσεως σίγησις „ Ceterum ἀφασία, pro *diſparitione*, legitur II. *Macc.* XIV. 17.

29. 'Αφάσσειν.] Vid. Galen. *Gloſſ.* & inf. v. 'Αφίασζ, Ἐπαφάσσειν, & 'Αφάσσειν. Conf. v. Λαφάσσειν.

1. 'Αφα-

'Αφατῆλες [1]. μαστοὶ, θηλαί.

"Αφατον [2]. ἀμήχανον, πολύ, ἄῤῥητον. ἀμάτητον. ἀνυὸν.

'Αφαυεγίσιν. ἀλδείσει, ταπεινῶς.

'Αφαυεγίσαι [3]. ἀλδείξαι, ταπεινῶσαι.

'Αφαυῶ. ἀλδαίνω.

'Αφαυέγτερον. ἀλδεινότερον.

'Αφάψαι. συνδῆσαι, μάξαι [4].

'Αφίδλη [5]. ἡμέρα τῶν Λάκωσιν, ὃν ἢ Θύουσιν.

'Αφελγὴ [6]. ἀπεπίγη.

'Αφεληλύ [7]. ἀσαυδῆ.

'Αφεληγίσαι. ἐπὶ δίφρω κεκλίσαι.

'Αφέθρη [8]. ἀκαθαρσία.

'Αφεθρώνες, σίλλαι, σιλλάεια, σωτήεια [9], ἀναξαῖα.

'Αφελίωαι ἀπολυθῆναι.

'Αφιδίσας, μὴ φειταίμην [10], καταφρονήσας, ἢ φείδεσθαι.

'Αφιδία [11], καρπεῖα.

'Αφικνέμην [12]. τῷ ἀγανόμην.

'Αφίλαστε [13]. ἀπεκάμοσας.

'Αφῖλλεν [14]. ἦρεν. ἔκαμεν.

'Αφελὴς [15]. ἀσινὴς. καθαρὸς. ὁλόκληρος, ὁ μήτε πλεονάζων μήτε δέων τι τοῦ σώματος. καὶ παιδία 'Αφελῆ, τὰ σωϊδιδεῖα [16].

'Αφελγωύσα [17]. κακώσω.

'Αφελλίαι. μελανὸς ἀλφᾶς [18].

"Αφελμα [19]. τὸ κέλευσμα.

'Αφελομδήν. ἀπαίρεσθαι [20].

'Αφίμενον [21]. ἀπορρίπτω. ἀνιλλέγοντα.

"Αφιμεν [22]. ὁ ἐξ ἑκάστου σπαστὸν πλοῦτος. ἢ "Απερος, ὁ κεχρεωμένος πενίας.

"Αφιερος. ὁ σπασσαίμενος καρπὸς. "Ερος γὰρ σπασμοῦ, καὶ Ἐνὰς [23], ὁ σπαστός.

'Αφιξίη [24]. ἀπορίαν. ἢ ἀπκολύη. ἢ ἀποχήν.

'Αφιξομαι [25]. ἀπαφίσομαι.

"Αφιος [26]. ἄφωνος.

'Αφό-

1. 'Αφατῆλες.] An 'Αφατῆλαι? G. Infra 'Αφλατῆρες, pro eodem. SALM. H. STEPH. *Ind.* SOPINGIUS. 'Αφαλῆτες, a φαλῆς. idem quod θηλάζης, θηλᾶν, θηλεῖν. IS. VOSS.

2. 'Αφαῦν.] Conf. paullo ante *Not.* in v. 'Αφαῦς.

3. 'Αφαυέγκαι.] *Il.* O. 11. ut 'Αφαυῶ (male 'Αφαυῆς in Flor.) & 'Αφαυέγτερος, *Il. H.* 235. 457. Vid. sup. in 'Αφεῖα, & Etym. M. Vitiose io fin. ταπεινότητος Ed. Ald. Et mox pro ἀδαίνεσθαι, Ald. Flor. & Hag. ἀσπίνεσθαι: Schrev. ἀδπίνεσθαι.

4. μάξαι.] Forte μάξη. SOPING. Leg. σφάξη, *igni devastare.* [quod inf. expon. φλέξη, ἐμπρήσῃ.] PERGER. Conf. sup. 'Απῆναι, & 'Απήναι. Sed μάξη Phavor. quod præfero. *Misendi* enim notio non aliena.

5. 'Αφίδλη.] An pro 'Αφείδλη? GUYET. Si 'Αφείδλη scribaretur, esset ea dies, in qua τὰ Φειδύτια non celebrantur. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. 'Αφείδλη exhibet Meurs. *Misc. Lacon.* l. 10. p. 49. quem vide, & inf. Φείδια.

6. 'Αφελὴ.] Pro 'Αφερὴ, ut videtur. Vid. sup. v. 'Ατάρεν, & 'Ατάρη, item infra v. Ἐρίωη. & v. Ἐλπὶς, & quæ ibi notamus. Vel pro 'Αφέρη, ab ἴφημι, vel φέρω. Infra: Ἔφημ. πνέω. Sic Ἐρρῶσθαι Suidas exponit, εὖ ἔλαι πράττειν. pro quo apud Nostrum infra male legitur Ἐρτίσθαι. KUST.

7. 'Αφιλλώ.] Scr. 'Αφελλώ. IS. VOSS.

8. 'Αφέθρη. ἀκαθαρσία.] Qualis? ἡ τῶν καταμηλίων In Lege, propter quam feminæ recedere ad tempus jubebantur, quæ honeste ΠΠ seu *fœcessus* dicebatur. Quod οἱ Ἑβδομήκοντα ἀφεδρον urbane. *Levit.* XII. 2. Καθ' ὃς ἡμέρας ἡ χωρυτὸ ἡ ἀφέθρα αὐτῆς. Unde femina ΠΠ Hefechiell, quam λουσαθρίδα alibi venuste iidem Seniores diaerunt. HEINS. MUNK. *Levit.* XV. [19.] Ἐὰν ἡμέρας ἔσται τῇ ἀφέθρᾳ αὐτῆς. Ezech. XVIII. [6.] Καὶ ὃς γυναῖκα ἐν ἀφέθρᾳ ἔσαι ἀ ἀφεδρεύσει. SOPINGIUS. LXX. Interpp. *Levit.* XV. 19. de fœmina fluxum sanguinis habente, sive menstruis laborante: Ἐὰν ἡμέρας ἔσῃ ἐν τῇ ἀφέθρᾳ αὐτῆς &c. Ubi ἀφεδρος proprie est tempus, quo mulier propter menstrua seorsum, sive ab aliis separata sedet. Hinc ejusmodi mulier ab illidem Interpretibus λουσαθρὶς dicitur: quod supra vide. KUST. Vid. Heinf. *Exerc. S.* p. 39. SCHR. Conf. Suid. in 'Αφεδρίαι, & inf. *Not.* in v. 'Αφορεῖν.

9. 'Αφεθρώνες. —— σιλλάεια σωτήεια ἀναξαῖα.] Scribe: σωτηρίη, ἀναξαῖα. Vid. Suid. & *Glossarium* Meurii. Vox ἡ Σοδώνιον. Ita enim sequiore Hellenismo locum feceffus, sive sellas Patroclianas, dicebant. HEINS. Vid. Heinf. *Exerc. S.* p. 55. Quidni σιλλάεια σωτήεια, ἀναξαῖα? SCHR. Ἀφεθρῶν Matth. XV. 17. SOPINGIUS. Vid. *Adversaria Dramonis* in Σωτήεια. Et sic Suidas. IS. VOSS. Heinsium sequitur *R. Keuchenius* ad Samonic. c. 28. *init.* p. 197. refutat *Jo. Crajus* in *Obs. in N. T.* p. 272. cui respondit *Heinsius* in *Apolog.* p. 186——190. Equidem nullus dubitaverim, quin lectio sana sit, dummodo distinguatur: 'Αφεθρώνες. σίλλαι, σιλλάεια, σωτήεια, ἀναξαῖα. ut est apud Phavor. & in Ed. Hag. Σωτήεια enim a recentioribus Græcis appellantur *foricæ*, sive *latrinæ*. Vid. Reinef. *Var. Lect.* III. 7. p. 469. Du Cangii *Gloss.* in ea voce, & Kuster. ad Suid. in Ἀσ' ἑδρῶν. Conf. le Moyne ad *Bornab. Epist.* p. 815. & Suid. in v. Ἔδρη. Cyrill. Lex. MS. Voss. 'Αφεθρώνες. (l. 'Αφεθρῶνες.) σίλλαι, ἢ σωτήεια.

10. Φειτάμενος.] L. φειδόμενος. SCAL. SALM. Recte Ed. Hag. Apollon. Rhod. II. 98. Οὐδ' —— ἀφείδεσθαι βασιλῆος. Schol. οὐκ ἐφείσαντο, ἀλλ' κατεφρόνησαν. Sic & L. III. 1012. Strabo L. I. p. 17. Plutarch. *Symp.* L. I. *quæst.* 10. *in fin.* &c. Vid. Inf. in 'Αφείσεται, 'Αφειδῶς, & 'Ηφείδει. 'Αφειδῶ, ἀμελῶ; in Schedis Regiis, citante *If. Voſſio.*

11. 'Αφειδία.] D. Paullus ad *Col.* II. 23. ἀφειδίᾳ σώματος. Infra male 'Αφελία.

12. 'Αφικνέμην.] 'Αφικνεύμην, pro ἀφικόμην. SALM. IS. VOSS. Sic inf. Ἐλήλυθ. ἀφῖγμαι, &c. Vid. 'Αφῖγμαι.

13. 'Αφίλαστε.] An 'Αφίλασο? OUYET. Sic Phavor. Sed ἀφίλασο defumfit forte ex *Job.* XXIV. 10. monente *Bielia.* Supra: 'Αφαυέγκαι. τεταπεινῶσθαι. 'Αφιλῆς. ἀπαυῆς. Hom. *Il.* B. 600. five Ον. ῥ. 107. 'Αφίλασο. Schol. ἀφίλασο. Conf. Suid. in 'Αφίλατο, ibique *Not.* coll. *Misc. Obs.* V. I. p. 111. ubi V. D. in Suida pro λῆς ἀφίλῃς, reponit δὲ ἃ φίλῃς. Aliter Portus. Ibidem V. Cl. 'Αφίλασο retinendum docet, & contra Phrynich. & alios bene dici ἀφίλασο adferit ex Xenoph. *Anabas.* L. I. p. 159. Vide *loc. cit.* plura. Conf. Æm. Port. *Not.* in Xenoph. p. 1170. D. ubi ἀφίλατο etiam pro ἀφίλασο corrigit.

14. 'Αφῖλλεν] *Odyſſ.* Σ. 455. Matth. XXVI. 51. coll. Marc. XIV. 47. Joan. XVIII. 10.

15. 'Αφελὴς.] A φέλος, *fallo*: unde φιλίτης, & φιλέτης. Vid. 'Αφλατῆρες infra, & Euſt. X. *Il.* p. 1384. IS. VOSS. Respexit ad Solonem, qui τὸν ἰδιῶτα τὸν ἀλόγλωσσον, 'Αφελῆ dicebat. Pollux [L. I. §. 29.] Σόλων ὁ τὸν ἰδιώτην, ἢ τὸν 'Αφελῆ ἀνόμασε. Scribe, τὸν μὴ ἰδιώτην. HEINS Sic & Petit. *ad LL. Att.* p. 7. monente Kühnio. Vid. inf. 'Αφλῆς, & Galen. *Method. Med.* l. IV. 4.

16. Παῖδια ἀφελῆ, τὰ σωϊδιδεῖα.] Ut ἄελλα, ἄϊλλα, ita ἄφελλα, vel ἀφελλὶς, ἀφέλλιν, *tenebrosum.* ab ἴαλ, εἶλα. IS. VOSS. Respicit locum Aristophanis *Equit.* ῥ. 524. de Cratino: Διὰ τί ἀφελῶν παῖδια ἴφῑ. Vid. ibi Schol. & Suid. v. 'Αφέλεια. Conf. Etym. M. & Heinf. in Horat. p. 42. ad L. I. Sat. 10. ῥ. 50. Sed Cl. *Kusterus* potius τὰ μὴ σωϊδιδεῖα ſcribendum cenſet, i. e. *campi arboribus nudi.*

17. 'Αφελγωύσα.] Subvereor ne pro 'Αφέλκυσα, vel 'Αφελκύσα, ſive 'Αφελκίσα. niſi ἀφελγαίνω dari conſtet. HILL. L. 'Αφελκώσω. IS. VOSS. Malim 'Αφελγώσω. quod quidem reſpuit litterarum ſeries; ſed cujus ratio non ubique eſt habenda. G. d'ARNAUD *Leſt. Gr.* p. 26. Sic & *Sapingius.* Supra: 'Αλγωύς. λυπῶ. Et: 'Αλγωύς. κακῶσαι. Inf. 'Αφελγωύσῃς. ἀλγυνοῦσι. Conf. in 'Αφιωσαι, & Φιλγωύς. Eaſdem gloſſas contulerat fere *Kusterus*, Ita ſcribens: „ 'Αφέλκω γναθμὸν, male pro 'Αλγυνῶ τὸν γναθμόν. Supra: 'Αλγυνῶ. κακῶ. τιν. 'Αλγυνῶν autem dictum eſt pro ἀλγαίνω, interpoſito ο, „ ut ἀλγυνοῦς. pro ἀλγυνῆς. Niſi tamen 'Αφελγωύσῃς hic poſitum ſit pro Ἐπαλγωύσῃς. Conf. inf. v. Ἐρελγωύοντες.

18. Μελανὸς ἀλφὸς.] Forte μέλανος ἀφοῦ. de quibus vid. Foël. & Gorr. HILL. Ita intellexit H. Steph. *Ind.* Reddit enim: *vitiligines nigræ.*

19. 'Αφέλμα.] Pro ἀφείλμα. SALM. quod infra vide.

20. Ἐπάφελσα.] L. ἐπάφεισα. PERGER.

21. 'Αφίμενον.] Æſchyl. *Agam.* ῥ. 422. "Αλιτος, ἀφιμένων, ἴδιον. Schol. ἀφιμένων ἀφὸν ἢ συγὴν, ὁ ἐστι, τὴν ἀφιτικὴν ἢ συγὴν. &c. Vid. Suid.

22. "Αφιμεν, ὁ ἐξ &c.] Vid. Schol. *Il.* A. 171. & inf. in Φερεφίμενα. Conf. Etym. M. Infra: 'Αφιεὶς. πλούσιος.

23. Καὶ Ἐνὰς.] Malim "Ενας, ut offenderet utroque ſpiritu ſcribi, & rationem utriuſque compoſitionis ἄφας & ἄπερος ſupra. Niſi conſtet, ἴσως hoc ſenſu dari. HILL. L. ἴσως. SALM. Vid. H. Steph. *Ind.* In "Ενα, *ſub fin.* Inf. "Ενας. σπασθῆς. Quare ſimpliciter mutatis accentibus ita ſcribo, & ſenſus erit liquidus: 'Αφιος. - ~ ~ ἰσὸς ἢ σπαστὸν, οἷα "Ενας, ὁ σπαστός. Infra etiam: Φίπος. σπασθὲν. Nodum ſecare videtur Cl. *Kusterus*, hæc verba, σπαστὸν, οἷα ὄνος, ut ſupervacanea delenda cenſens. Facilliorem medicinam nos adhibuimus. At Ed. Hag. Ἐτ' ἢ σπασθὲς. οἷα Ἐνὰς &c.

24. 'Αφιξία.] Videtur habere Ionicum pleonaſmum ἢ ι. pro 'Αφίξη. H. STEPH. *Ind.* Scrib. 'Αφίξιν: ex *Il. M.* 248. Vid. ſup. v. Ἄσιγξ. Pro λύσιλος. Ald. & Junt. λύσιλλα. L. λύσιλλον.

25. 'Αφίξομαι.] Hom. *Odyſſ.* T. 289.

26. "Αφιος.] Vid. ſup. 'Ασιοὶ, & "Ασιον. Niſi poſſit eſſe a φάω, φημί. His ſcriptis, ſequentia ab *If. Voſſio* notata vidi: „ 'Αφιος idem quod "Ασιος, "Ασιον, Ἔσιος, σίσιος, &c. Omnia „ ab ἴω, δίω, δίζω, δίδω, idem quod ἄω, αὔω, ἀείδω, „ αὐ-

'Αφίαμα [1]. ἀνάθημα. δῶρον. ξόανον.
'Αφίεσα. ἄρχω.
'Αφίεσται [2]. ἵστανται.
'Αφιστέρως [3]. πολὺ φερτέρως. ταχυτέρως.
'Αφίστηρ Ⓞ [4]. ταχύτερ Ⓞ.
'Αφίστηρ Ⓞ [5]. ἀφόρμ Ⓞ.
'Αφίσδ. ὑπαχθέδ.
"Αφισιν [6]. ὕστλαγξ [7].
"Αφισις. ὑπόλαυσις [8]. συζήρησις.
'Αφεσκένευ [9]. ἀπεσκλέναι.
'Αφίσατα [10]. ἀφεστήκατε.
'Αφέσπασε [11]. ἐμακρύνθης.
'Αφεσπλός [12]. μακρυνθείς.
'Αφεστής [13]. ἀγαθός.

'Αφι-

'Αφοσός [14]. ἀφειμένδ Ⓞ.
'Αφ' 'Εσίας [15] ἀφεσιένδ Ⓞ. παρημία. μετὰ πεντ) δὲ ἀπὸ τῆδ ἑδρᾶ τὰ ἱερὰ ἀγομένων [16]. ἤδ Ⓞ γὰς ἦν τῇ 'Εσίᾳ τὰς ἀπεργὰς ποιεῖδ.
'Αφέτλω [17]. ἀφίκαζε.
'Αφετηςία [18]. ἀρχὴ. πήμεια.
'Αφετοι. οἱ ἱερογόαι [19]. καὶ ὑπαλελυμβῶν.
'Αφθίξομαι [20]. παύσομαι.
'Αφθὶς [21]. ἀδύνατ Ⓞ.
'Αφιφάλω [22]. ἄνθ σπινθῆρ Ⓞ λαμπτῆδ.
'Αφιψῶν. βάπτειν [23] τεῖχα.
'Αφιμαοτάμων [24]. ἀφαμίλησα. Σοφοκλῆς 'Αντιγονείδαις.

'Α-

" αὐλάζω. Vid. Ἐλλάν. " Consentit *Kusterus*: " An pro 'Α-
" ιτος? Vid. sup. v. "Αιτοι, & v. "Αιτος. "

1. 'Αφίαμα.] Supra vide. SALM. SOPINGIUS. Lex. MS. Ὀξονιενσ: 'Αφίαμα. ἀνάθημα, ἢ ξόανον. Permutantur passim ι & η ut notum.

2. 'Αφίεται.] Forte 'Αφίεται, ex ἀφανοῦνται. Sic 'Αφιεῖνται, ἀφαιροῦνται, supra, ab ἄφας, ταχίως, ἀθίως. An pro ἀ φίεται? G. Idem quod 'Αφίστηρ. ab ἀφάς. IS. VOSS.

3. 'Αφιερ. πολὺ φ.] Vid. sup. v. 'Αφεζ Ⓞ, ante 'Αφαεζ Ⓞ.

4. 'Αφίστηρ Ⓞ.] Pro 'Αφέστηρ Ⓞ. G. Supra rectius 'Αφέστηρ Ⓞ. KUST. Vid. *Not.* penult.

5. 'Αφιστηρ Ⓞ. ἀφορμ Ⓞ.] A φέρω. G. Leg. "Αφορ Ⓞ. Id est in Æschyli *Agamemn.* ϛ. 394.

Βώτην δ' ἀ τάλαινα Πανδὼ
Πορδυλίωνος ἀφορ Ⓞ, ἄνυε.

G. d'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 26.

6. "Αφισιν.] 'Αφετηρίαν. G. Vix credo, sic emendassa *Guyetum*. Forte adscripserat pro interpretamento. Infra: 'Υστλαγξ. ἄφισις, ἀφετηρία. Vid. & in Βελλάς: & Suid. in "Αφις καὶ βελλίδιν. Hinc ἱστᾶφίσιμον mentio apud Suid. ex Polybio. Pollux. III. 147. τὸν ἐπὶ τῶ ἀφῶν], "Αφισις, τὸν 'Υστλαγξ, τὸν Γερμανὸν, τὸν Βελλάς. Idem L. I. 116. ἀφισις ad aquarum impetum refert. Sic Joël. I. 20. ἀφίσεις ὑδάτων. II. *Sam.* XXII. 16. ἀφίσεις θαλάσσης. metaphora a dimissione curforum e carceribus, ut videtur. Vid. inf. in Βάν.

7. 'Υστλαγγα.] L. ὕστλαγξα. SALM. ὑστλαξ tamen etiam dicitur, ut inf. suo loco. Vid. Phrynich. p. 12. & Thom. Mag. qui pariter ita in 'Αφετηρία scribit: ut & Noster inf. in Βελλάς, & sup. in "Αφισις.

8. 'Αυλαυσις.] L. λαύλαυσις. Ita Cyrill. IS. VOSS. KUST. Vid. *Eclb.* II. 18. & inf. v. Παρσις. Etymol. 'Αφίσις. τὸ ἀπολύειν ἱππάδας Ⓞ. MUNKER. λαύλαυσις recta emendat etiam *Sulcer.* in *Obs. S.* p. 251. Sic inf. ἤφιε, ἀπέλυον. Conf. *Not.* in v. "Εφεσις. Errat Cel. G. *Olearius* in Matth. *Obs.* p. 206 rescribens ἀπλαυσις, vel ἀπλαυσις, quod effet, vel ipsa *dimissio* equorum in stadio, vel *locus dimissionis*: quorum vocabulorum usum examplis vellem probassset V. Cl. obstat quoque συζήρησις, quod additur. Fallitur etiam *Combefisius* in *Not.* ad S. Andream Cretenf. p. 362. quando cum respectu ad annum ἄφεσιν & Jubilæum, quo remissio & quies erat, λαύλαυσιν ex hoc Hes. loco citans, explicat *fruitionem* ac *beatam possessionem*.

9. 'Αφεσκένευ.] Puto scribendum esse: 'Αφεσκένα. ἀφεσκένευ. Sic proxime post, 'Αφέσατα expon. ἀφεστήκατε. KUST. An 'Αφεσκλίνει?

10. 'Αφίσατε.] Hom. *Il.* Δ. 340.

11. 'Αφέσπασε.] Ex *Pf.* IX. 21' five X. 1. 'Ισαῖ Κίλικα ἀφίσασε πικρὸν ἦμαρ.

12. 'Αφεσπλός.] In quibusdam libris legitur Jef. XLII. 19. ubi ill. ἀπεσταλμένος.

13. 'Αφέστ.] h. e. *homo, qui libenter condonat.* quod genus hominum propria fibi voce *debonnaires* Galli, aliæ gentes vocibus Græcæ ἀγαθὸς æquipollentibus fere defignare fueverunt. OLEAR. *l. c.* p. 207. Infra: 'Αφεὶς ἀδικῶ Ⓞ. An leg. 'Αφέστ. δοῦλ Ⓞ. vel λάσιν Ⓞ. Nam Euftath. *Il.* N. p. 923. [five 1024.] 'Αφέστ recenfet inter nomina fervorum. Infra: 'Εφέστ. λάσιν Ⓞ. SOPINGIUS. 'Αφέστ Cnidiis dicebatur Magiftratus, ὁ τὰς γυίμας ἰρυτῶν. teste Plutarch. *Quæst Græc* p. 292. Valde tamen dubito, an huc pertineat. Subpicabar confufionem literarum φ & β, faepius notatam, ut fuerit 'Αφεστ; aut fimulle, ab ἀφίζω, *placere*: unde ἀφετὸς, *gratus*. At fuspicor tantum, non ftatuo.

14. 'Αφοσός.] Phavor. 'Αφεσὸς. quod malim. An potius 'Αφεῖδ? Idem *Kusterus* placuiffe video. Inf. 'Αφεῖδ. ἀπολελυμένοι. Supra: 'Αφεῖδ. ἵστᾶ Ⓞ. - - - ἀφεῖδ, τὸν ἀπὸ Ⓞ.

15. 'Αφ' ἑσίας.] Vid. Harpocrat. p. 59. & Eraſm. Adag. *A Veſta incipiens.* p. 393. SCHR. Herodian. L. III. [15. 8.] Ὁ δ' Ἀπτεῖδ Ⓞ, ἢ παῖδες λαύλαυσιν Ⓞ, λαῦλαξ Ⓞ ἵππων. *Δῆλον δ' ἀφ' ἑσίας πάντας φυλάσσειν ὅρκον.* Utitur & Themiftius *orat. ad Valentin. Junior.* p. 265. Schottus ad Zenobium [p. 32.] notat, Ariftophanem in *Vefpis* [ϛ. 842.] uti, & Euftathil uberiorem expofitionem [p. 1579] confulere jubet. VALES. Vida Eraſm. Adag. p. 583. *Ab ipfo Lare.* Gefner. *de Quadruped.* p. 577. & Ariftoph. Schol. p. 341. Plato *Euthyphr. Λιτὸς γάρ μοι δοκεῖ εἶναι ἀφ' ἑσίας ἀρχομένῳ: παντρικῶν τὸν νοῦν.* HEINS. Vid. inf. "Εξ ἑσίας ἀρχομένῳ: & Jac. Spon. de *Vagit Ant.* in v. Γαληνιῶ Ⓞ. Pluta apud Ill. Ezech. Spanhem. *de Veſta & Pryt. Gr.* p. 668. *Tom.* V. *Thef. A. R. Grev.*

16. 'Απὸ τ' ἄλλ τὰ ἱερὰ ἀγομένων.] 'Απὸ τ' καταβάσιν τὰ ἱερὰ lega, ex Ariftoph. Schol. in *Veſp.* JUN. Schol. Ariftoph. in *Veſp.* & ex eo Varinus, legunt: καὶ τ' καταβάσιν τὰ ἱερὰ. Forta, inquit *Gefnerus*, legendum erit: καὶ τ' ἀναβάσιν ἄλλ τὰ ἱερὰ. SUPINGIUS. Pro ἀγομένων fimpliciter lege ἀναβάσιν. SALM. MEURS. (*Græc. fer.* L. III. p. 117.) PETAV. (ad Synef. p. 4.) HEINS. STANL. (ad *Æſch. Perſ.* ϛ. 869.) Scribe ἀναβάσιν, ut recte habet Zenob. *Cent.* I. 40. Senfus enim eft, proverbium hoc ductum effa ab iis, quæ circa facra *fieri*, vel *peragi* foleant. KUST.

17. 'Αφέτλω.] Hom. *Iliad.* A. 641.

18. 'Αφετηςία.] Moſchopul. 'Αφετηρία. ἡ ἀρχὴ ἑδιτοῦντος· καὶ ἀπὸ τοῦ, πᾶζε ἀρχή. MUNKER. In *Ed. Flor.* & Hag. 'Αφετηρία. Vid. Salmaſ. in Solin. p. 648. & Scalig. in Manil. p. 126. ubi de ἀφέταις & ἀφέλαις, quos *præcurſores* vulgo reddunt Aſtronomi. Lege, fis, de ils Procli Diadochi *Paraphraſin in Ptolemæi libros IV. de ſiderum effectibus.* a L. Allatio verſam, *lib.* III. c. 12. ſeqq. & Salmaſ. *de Annis Climact.* p. 266. ſeqq. Addo vocem Lexicis ignotam, γεγεφύρια, in Heronis Cteſibii *Belop.* p. 9. *ibidem* deſcriptam; quam male Bernardin. Baldus in *Schollis* p. 49. derivat ab ἀφανὶ, *dimiſſa.*

19. 'Αφέσις. οἱ ἱερογόαι.] Plato in *Protagor.* p. 278. 'Απ' αὐτοῦ ἀφέντες ὁρμᾶσθαι], ἄσπερ ἄφεσιν. SOPINGIUS. L. ἀ ἱερὰ βάς. Vid. ſup. in 'Αναβάσεις. VALES. HEINS. Arrian. *Exp. Alex.* I. VII. c. 20. 'Ιερὸν 'Αρτέμιδ Ⓞ ὃν τῇ πόλει, ὃ νῆσ) ἐξ τὸ ἀγκῶνας τῶν ὀλκάδων, αὐτοῦ ἄσπερ] 'ΑΦΕΤΟΙ τῇ Ἀρτέμιδι. Hinc apud Lucian. *Thear.* p. 71. *Ἀέγει ἀφεῖσθαι, pro diffundi, & quaqua verſum liberius evagantibus.* In genere notat ἐλεύθερον. Æſch. *Prom.* ϛ. 667. ubi vid. Schol Addc Themiſt. *Orat.* XV. p. 196. C, & Iſocrat. *Orat. ad Phil.* p. 108. A. Dicti prætarea dies ἄφεσις, quibus vacatio erat a cauſarum cognitione, teſte Poll. VIII. 95. Ariſtidi T. I. p. 612. ἀφέσεως Ⓞ eſt. Plura de hac voce vid. in Bud. *Comm. L. Gr.* p. 546. ABRESCH. Conf. *Not.* in v. 'Αφοσὸς, & Ex. Spanhem. ad Callim. *H. in Del* ϛ. 36. p. 351. His olim ſcriptis ſubjicio Cl. *Kuſteri* verba: „ Vox ἱερογόαι infolens, „ nec uſquam alibi mihi lecta. Ill. Spanh. ad Callim. p. „ 351. locum hunc Hefychii citans, vertit, *facri præcurſores*: „ quaſi eſſet compoſitum ex ἱερὸς, & βαίνω. Sed errore li„ brariorum deceptus eſt. Legendum enim, ἱερὰ βάς, i. e. „ e. *facri boves.* Athen. l. VII. c. 7. p. 284. C. "Αλλα δ' ἀ„ κούω ἱερὸν ἰχθὺν τὸν ἄπλῶν· οἱ γὰρ ἱερὸν βοῦν τὸν 'Απλῶν. Ubi „ ἄπλῶν eſt idem quod ἄφλῶν. Nimirum Veteres animalia, „ quæ Deo alicui conſecraſſent, è cuſtodia ſua dimittere, „ & libere per campos ſylvaſque errare finebant. Unde „ dicebantur ἄφεῖς, l. a. proprie *dimiſſa.* Hujuſmodi anima„ lium ἄφετον, vel ἄπετον, paſſim apud ſcriptores mentio. „ Vid. ſup. v. 'Αφοσὸς, & inf. v. Διὸς βοῦς, item Caſaub. „ ad Sueton. in *Vit. Caſ.* c. 81. „ Hactenus *Kuſterus*, *Valeſio* & *Heinſio* ἐμπλησθῆ Ⓞ.

20. 'Αφ' ἑσπέρας παύσομαι.] 'Αφίξομαι. pro eodem. SALM. L. 'Αφ' ἑσπέρας παύσομαι. Vid. Suid. in 'Αφλα, & 'Αφλίω. IS. VOSS. Fuit ut crederem legendum eſſe 'Αφ' ἑσπέρας, παύσομαι. *Urere* ſeu *uſtulare crines* Græci dicunt ἀφίειν. Ariſtoph. *Theſm.* ϛ. 243. & 597. Sed jam pene perſuaſus ſum, ſcripſiſſe Heſychium: 'Αφίξομαι. παύσομαι. d'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 26.

21. 'Αφθὶς.] Ab ἔθι, idem quod ἔθω. Vid. 'Αφῶ. IS. VOSS. Conf. inf. v. 'Αφῶ. KUST. 'Αφίτω. ἔλω Ⓞ. vel λάσω Ⓞ. legit *Scping.* Vid. in 'Αφτεῖς.

22. 'Αφιφάλω.] Vid. inf. v. Φιφάλω.

23. Βλάπτειν.] L. βάπτειν. Vid. ſimplex 'Εψῶν. SALM. SCAL. HEINS. IS. VOSS. SOPINGIUS. Vid. 'Ηψῶντα.

24. 'Αφιμαοτάμων.] Ab ἀφιμάομαι. G. Vid. Tumeb. *Adverſ.* p. 669. SCHR. Infra: 'Εψῶν. - - - - μάλιον. Σοφ. 'Ιχνεύτ. ϐ.

'Αφί [1]. αἴσθησις χειρῶν, ἤγουν ψηλάφησις. ἢ χειρὶ λίπεχε [2].

'Αφηγᾶαζ. διηγᾶαζ.

'Αφηγέομαι. ἀ ἀφηγέομ@ ἀδοῦ, ὁδηγῶ.

'Αφηγητής. ὁμαῖος.

'Αφηγῦζα [3]. μεταφέρω ζα.

'Αφῆκεν [4]. ἐξέπεμψε.

'Αφηκές [5]. ὠφῆες.

'Αφηλικιῶσαι. νεωτέραι.

'Αφήλιξ [6]. χαβδὸς ἀκμῆς ἢ ἡλικίας.

'Αφήμαρτον [7]. ἀπέτυχον.

'Αφ' ἡμείων [8]. ἀφ' ἡμῶν.

'Αφήμεθα [9]. ἄπυθεν καθήμεθ@.

'Αφημάστως [10]. ἀγεφυρίας.

'Αφημίζαζ. ἀβελίζαζ [11].

"Αφημοι. ἀνάσυμοι, ἀχλεῖς.

'Αφήμονες [12]. ἄρρητοι, οὐκ ὀνομαζόμενοι.

'Αφημῦζας [13]. ἀγοίκους.

'Αφ' ἡμῶν. ἄπυθεν ἡμῶν.

'Αφήμως [14]. ὁ κόσμος, ἡσυχῆ.

"Αφιλλα. ἄκοφα [15].

'Αφῆναι [16]. τὸ τὰς ἐπισιμίνας κελεὰς ταῖς χερσὶ τελῶσι.

'Αφηπιάζετο. ἐχαρίζετο.

'Αφηπάσαντες [17]. ἀποχειροδίητες. ἐκ μεταφορᾶς ὑφασμάτων ἀφιμάτων [18].

'Αφηπασήν [19]. ὑφάσφασιν, ἀνυπόπτωτον.

'Αφηρείαν [20]. μαχεῖν.

'Αφήρημαι. ἐστέρημαι.

'Αφῆς. ἀδύνα@. ἄλλ@. ἢ, ἐξ ἧς [21].

'Αφήσαζ [22]. ἄψαζ.

'Αφτορία. μαρτεία.

'Αφήτορ@ [23]. ἀποφθέγκτος. ἢ τῷ τοξότῃ.

'Αφθέσσῃ [24]. ὁ βορᾶς ἐδίων [25].

"Αφθα. ἡ σὺ φήμη ἕλκωσις [26]. ἢ φθόη δὲ, τὸ αὐτό.

"Αφθιτον [27]. ἄφθαρτον. θεῖον.

'Αφθίτως γνώμας. ἀμεζιβόλους. Σοφοκλῆς Μυσοῖς.

'Αφθονία. πλῆθος. ἢ καπία [28].

"Αφθο-

1. 'Αφί. αἴσθησις χειρῶν. &c.] Phavor. ἃ χείρ. nescio unde. Pro *sensitus* Auctor *Axiochi*, sub princ. Dialogi. ABRESCH. Pro πλυγή, III. *Reg.* VIII. 38. Sic ἄπτερον est πλωτον. II. *Reg.* XV. 5. MUNKER. Vid. inf. in Καθαλαῖ.

2. Χερὶ λίπεχε.] 'Αφ@ est *vitiligo*. G. *Levit.* XIII. 2. Esai. LIII. 4. Aquil. (immo Symm.) ὁ ἀφῆ ὀδῷ. Hieron. C. [i. e. puto, COCC.] Vid. *Levit.* XIV. & inf. 'Αφιλθ@. SOPINGIUS. Hæc est illa ἀφὶ ἢ λίπεχε, de qua in *Levit.* & præsertim c. XIV. & XV. Sed quare χερὶ λίπεχε? Imperite sane: nam ἀφὶ est נֶגַע *plaga*. quod ἀτιλὲς ex illius linguæ usu ponitur אֵת־ה נֶגַע *plagam*. Quare apage, qui ἀλφῷ hic, decepti voce χερὶ, legaut. Suidam &, ut folet, Phavorinum decepit Hesychius, Hebraïsmi imperitos imperitus ipse. Quum profecto imperitiam Chaldæus arguit interpres, qui מְחַתֶּת vertit, h.e. *contufio*, מְחַת, quod Chaldæis *quaſi in mortario contundere*: & addit נְגִיעָה *lepra*, quæ ita dicebatur, quod, qui ea tcueretur, dies feptem ex præfcripto Legis concluderetur: eoque toto tempore נְגִיעָה *conclufus* dicebatur. HEINS. Confer omnino Lud. Cappell. *Arcanat.* in Jef. LIII. 4. p. 29. & Montf. ad Orig. *Hexapl. l. c.*

3. 'Αφηγῦζα.] An 'Απάγυζα? GUYET.

4. 'Αφῆκεν.] *Gen.* XLV. 2. BIEL. Vid. inf. v. 'Αφίλ.

5. 'Αφηκές.] Supra 'Αφακές. SOPINGIUS. Conf. v. Εὐῆκες.

6. 'Αφίλξ.] Notat hoc tanquam vitium Phrynichus [p. 14.] in Oratoribus, qui ita ufurpant hanc vocem. HEINS. Vid. ibi Nunnef. p. 12. & Suid. Poftrema verba, τὸν ἄλλον, notaverat *Sopingius* in fuo codice, tanquam fuſpecta. Poſſent forte locum tueri per ellipfin ἢ καῖ. Malim vero ad fuper. gloſſam referre, legendo: πωτέρου τὸν ἄλλιον. ut Phrynichus, aliud quidem fentiens, p. 90. 'Αφελικτερ@. ὁ τὸν πλείω σφόδρα. Conf. v. Παναφίλιμα.

7. 'Αφήμαρτον.] Supra 'Αφάμαρτον.

8. 'Αφ' ἡμείων.] Ex *Il.* E. 152. Vid. mox 'Αφ' ἡμῶν.

9. 'Αφήμεθα.] *Lepraſum* intelligit. Ita enim vocat Aquila Eſai LIII. 4. ὁ ἀφῆ ὀδῷ. Vid. ibi Hieron. & fup. 'Αφὶ. SOPINGIUS. 'Αφαῖον ſcripſit Aquila: at ἀφ. in Ed. L. Bos Sed non credidem hoc velle Hefychium. Reſpicit ſimpliciter ad *Iliad.* O. 106. - - ἡ δ' ἀφαῖ@ σὺν ἀλογίζῃ. de Jove. Schol. κωτέρου τοῦ πόῤῥω καθιζήμ@. Conf. v. 'Αφίζων.

10. 'Αφημάστως. ἀγεφυρίας.] Inf. 'Αφημῶτας. ἀγεφύρου. GUYET. Vid. 'Αφημώτην ſupra. SOPINGIUS. Pro ἀγεφυρίας l. ἀγεφύρου, niſi deſit πλέως, aut πλέρους. Vid. inf. Ἀγεῖ πλέον. Vel potius: 'Αφημίων. τῶν ἀγεφυρῶν. Ita *Kuſter*. Vid. *Not.* in v. Ἐφημία.

11. 'Αφημίζ. ἀβελίζαζ.] Supra: 'Αβελίζων. λιθοκυμάζων, ἀτιμάζων, σκωπτίζων.

12. 'Αφήμονες.] A φήμη. G. Conf. v. "Αφημοι, & v. "Αφθα.

13. 'Αφημῦζας.] Paulo ſupra: 'Αφημάζας. ἀγεφυρίας. Et: 'Αφημάστως. εἰκῆ ἀγεφύρου, &c. SAI.M. Rectius itaque 'Αφημάστως, vel 'Αφημώτας, quaſi ab ἀφημώων. Vid. inf. *Not.* in v. Ἐφημία.

14. 'Αφήμως.] Vid. Ἐν ἀκτῇ. IS. VOSS. Ex *Hymno* Homeri in *Apollinem*:

Τρώων δ' ὧ μάλα πᾶζας ὑποκρίνατο ἀφίμως.

Vid. Thucyd. L. III. *Ed. Wechel.* p. 243. HEINS. In *nov. Ed.* p. 231. ubi Schol. 'Αφίμως. σιγῇ, ἡσύχως. ἀδήμως. In *Hymno* autem laudato ϙ. 171. hodie vulgo legitur ἀφ' ὑμῶν. Sed audi *Kuſterum*: „'Αφίμως male, ut videtur, pro „, Ἐφίμως, idque pro ἀδήμως. Infra: Ἐφίμως. ἀδήμως. Ubi „ vide quæ notamus. „

15. Ἔκοφα.] Placet *aſyncti*, ſeu ἀγίλωφ, *ſecura*. PERGER. Fallitur V. D. procul dubio. Galenus enim in *Gloſſ. Hippocr.* Ἤκρ. κόλπ. τὴν Ἠόλον. ἢ κενεμφύσημα. Heſych. Ἤκρα. κόλπα. Et ſtatim: 'Αφίκτη. τὸ τὰς ἐπίσημους κελεὰς ταῖς χερσὶ τελῶσι. Præterea Αὔλ@ caplicat πλατων. At Πλ@ infra eſt κόλπ, & Πλ@ι. κόλ. Finiat Notam locus in Ἄκοφ@, quod etiam expouit, τὸ μὴ κακοῤῥαφία· ὥσπερ τὸ λείον, (inquit) ἢ ὅτι, καθαίρ@ πλατων. Conf. v. Ἄκ@λεμα, & *Not.* in v. Ἤκρα.

16. 'Αφῆναι.] Vid. Etym. M. in 'Αφίναι. IS. VOSS.

17. 'Αφηπασάντες.] Vid. inf. poſt v. 'Αφιπάνη@, & mox v. 'Αφήπασαζ.

18. 'Αφιμάτων.] 'An τῶν ἀφιμάτων? GUYET. Deſunt quædam. HEINS. Forte legend. ἀφιμάτων, vel ἀφιματίων: ut intelligantur *equi qui currui jungi ſolent*. KUST. ἀφιματίων legit etiam Cl. *d'Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 26. Euſtath. p. 1071. 'Αφιπάζ@ reddit, τὰς ὑφ' ἅρμασι ἵππους ζευγνυμένας: Lex. Reg. MS. ἀποκινεῖζ@. Inf. 'Αφηπάζ. Conf. Etym. M.

19. 'Αφήπασήν.] Baſil. T. I. p. 598. A. & T. II. p. 101. E. ABRESCH. Conf. Suid. Philo L. I. *de vita Moſis*, p. 606. Τὰς πρώτας ϙ ψυχῆς ἐπιβολὰς τε καὶ ἰδιώματα, ὡς ἀφυπασθῆ ἔσεσθαι ἐπιτρέπ. Sic Nazaræi ἀφιμάτων, rebelles, dicuntur, apud Nicet. *Thefaur. Orthod.* L. I. c. 42. T. XII. *Bibl. PP.* p. 502. Opportune Schedæ Regiæ, ab *Iſ. Voſſ.* allatæ: Ἀφιμάζω. ἐπαπάζω. Addo ex Concil. Chalcedon. *Can.* 8. Οἱ πλησιοχῶροι - - ὑπὸ τὴν ἡγεμόνα ϙ ἐπισκόπου - - - λεμφόντες, καὶ μὴ καθ' αὐτοδίκων ἀφιματόντων ϙ ἰδίᾳ ἐπισκόπου - - - καὶ μὴ ἐπιτρέπουσι &c.

20. 'Αφηρείαν.] I. e. ἀφ' ἡρώων, *jam inde ab heroicis temporibus*. Quintilian. I. 18. Arnob. l. VII. [p. 232.] *Nam neque temporibus, quemadmodum creditur & perhibetur, heroicis, quidnam eſſet ibus ſeitum eſt* &c. FERGER. 'Αφειρείαν, pro ἀπειρίαν. IS. VOSS.

21. 'Αφῆς. ἀδύνα@. ἄλλ@. ἢ ἐξ ἧς.] An ἀδυνάτου, ἄλλως, ἢ ἐξ ἧς? GUYET. Supra: 'Αφῆς. ἀδύνα@. SOPINGIUS. Forte: 'Αφῆς, 2 φήμη. q. d. ὁ ὢν ἀφωνία, ἐξ ἧς eſt pro ἀφ' ἧς. SCHR. vel GUYET. Leg. 'Αφ' ἧς. ἀδύνατ@ ἔσεσθαι. [Ita Phavor.] BRUNO. Pro 'Αφωνί. Vid. 'Αφῶς. IS. VOSS. Pro ἄλλ@ leg. ἀλῶ@, *impotens*. PERGER. Poſtrema, ἢ ἐξ ἧς, refer ad 'Αφ' ἧς, diviſim ſcriptum. KUST.

22. 'Αφῆσαζ.] Ab ἀφάομαι. G. Galen. *Gloſſ.* 'Αφαιόμενα. ψηλαφώμενα. τῶν 'Αφεναφῶν. ψηλαφησάντων. Ita lego. Vid. ſup. v. 'Αφάσσων.

23. 'Αφήτορ@.] Reſpicit *Il.* I. 404. ubi Schol. 'Αφίτορ@. ϙ 'Ακάκητ@. (ut ϙ. ſeq.) ἤτοι, ὁμοφθόγ@, ἰσωνύμ@ πᾶζι σαγφοτάτῃ@ τῶν μαντευμένων - - - ἢ πεζικῷ, ἀπὸ ϙ τῷ βαλεῖν ἀφίστασθαι. Sic & Etymol. Nugantur enim qui *ſbefaurum* intelligunt in Poëtæ loco. de quo Euſtath. p. 759. *in fin.* ex Strabon. l. IX. p. 421.

24. 'Αφθέσσῃ.] Eſt ſuſpectum. Saltem ſcribendum erat, 'Αφθέσσ@. KUST. 'Αφίσσ@ exhibet H. Steph. *Ind.* & Phavorin. At ſæpe Heſych. gloſſam iu Accuſativo caſu proponit, & exponit per Nominativum. Vid. v. Ἀγνοβόλαι, v. Ἀχαιΐδα, item v. Βαιβάδη, Ἐπωνίμη, Εὐπατέρεια, Ζαμείζω, Τίρυνθα &c. Conf. mox iu Ἀμφιγύοιο ἴδχ.

25. Βορᾶς ἰδίων.] Βορᾶς ἰδίων, *avide vorans*. Vox prior, a Lexicographis præternifſa, legitur apud Athen. l. V. c. 2. p. 186. ubi, συναμιλλώμενος ἐπὶ ϙ βορᾷ ἰδιώτῃσι. KUST.

26. 'Αφθα. ἡ σ. ἕλκωσις.] Scrib. Ἕλκωσις. SALM. JUN. HEINS. BRUNO. SOPING. IS. VOSS. Sic plane Etymologus. Erotian. p. 13. "Αφθα, λέγει) ἐξαιθυσίαν οἱ δ', ἀφὶ τοῦ ϙ πυῖδας σημαίνει μάλιστα γινομένας. Belg. *Sproncu*. Vid. Aret. Capp. *de Caus. & ſign. Morb. acut.* l. 9. ibique Petit. & H. Steph. *Ind.* Conf. inf. in Μαλίς.

27. 'Αφθιτον.] Vid Schol. *Il.* π. 46. 186. & compluſcula apud Cl. d'Orville *Crit. Vann.* p. 33.

28. 'Αφθονία. - - - καπία.] Quid hoc ad 'Αφθονία? nam enim vitium eſt: at ἀφθονία virtus. Sic ſæpe apud He-

ſyeh.

'Αφθονον [1]. πολὺ καὶ πλούσιον.
'Αφθόνως. τοὺς ἄλλους.
'Αφίας. βωμός [2].
'Αφίγμεν [3]. ἀφικόμεθα.
'Αφιλιμβ@ [4]. ἀφιγμένος, ἀφιγνουμένω@.
'Αμφιγύοις [5]. ἔοικεν. δοκεῖ ἐκτετρῶσθαι ὁπλομωμένοις [6].
'Αφιδῆσαι [7]. ἀφεστηκῆσαι.
'Αφιδνα [8]. δῆμ@ τῆ Πτολεμαΐδ@ φυλῆς.
'Αφνιδρόν [9]. ἀκοίμητον.
'Αφίδρυμα [10]. ἱερόν.
'Αφίᾳ [11]. ἀπέπεμπεν.
'Αφ' ἱερᾶς [12]. ὅθεν ἐλέγετο γεφυμὶ ἱερά, ἀφ' τοῖς πεπίθοισιν.
'Αφιεσιμένα [13]. ἀφικαθαιμένα.

'Αφι-

fych. cum somniis librariorum conflictandum est. KUST. An ἀκαιρία? Nisi in 'Αφθονία hoc sensu ā sit intensivum. Prius etiam *Abreschio* placuit.

1. 'Αφθονον.] Vid. Athen. p. 424 SCHR. Vid. io Βασίν.

2. 'Αφιας. βωμός.] *Sopingius* afteriscо notabat hanc glossam. Silent omnes: neque filuisse puriam præsiterit: non enim intelligo quid velit, quove spectet. Ex variis conjecturis proponam paucas. Cogitabam: 'Αφία. πᾶν τις. de qua Theophrast. *Hist. Plant.* VII. 8. ἅμα τῇ βλαστῇ τὸ ἄνθ@ ἀφίησ', κατάντης ἡ ἀφία. An vero pro 'Αφίας βωμός, cujus dedit expositio? *Aphiæ famum* apud Ægioetas memorat Pausan. *Corinth.* cap. 30. p. 180. Vid. sup. 'Αφαία. Aphaiæ etiam ἡ Ἐκάτη, apud Steph. Byzant. in 'Αφαία. Et infra: 'Αδίης. ἐφέδοι. Λάκωνες. Sed hæc nimis recedunt. *Kustero* 'Αφίας pro 'Αδίας positum videtur. Vid. sup. v. 'Αδίας, & 'Αδῆ, & Suid. v. 'Αδηΐς. Verum ulterius cogitandum.

3. 'Αφίγμεν.] Vid. Suid. & Inf. in 'Αφικόμην.

4. 'Αφιγμέν@.] Sup. 'Αφικαιμένω@. Alia vide in *Prim. Scaligeran.* p. 13.

5. 'Αμφιγύοις τε ἕκ.] *Iliad.* N. 147. SCHR. Redde suo loco. BRUNO. KUST. 'Αφιγύοις legit *Is. Voss.* ob feriem literarum. Sed obstat ipse Hesych. in 'Εκὼν ἀμφιγύοις.

6. Διόχυτα - - ἐτοιμαμβίοις.] Ut interpretatio glossæ respondeat, scribendum est, διόχυτ - - - ἐτοιμαμβίοις. KUST. Sapissime tamen variat casus in hoc Lexico. Sic Accusativ. interdum per Nominativ. in v. 'Αφίσσαρ, & 'Αναλαμβάνω, &c. Et Dativ. eodem modo per Nominat. exponit iosf. v. Φλεγέτωσαν, φλεγετ@, οἱ τὸ ἔργον φλέττης. Quare nihil muto.

7. 'Αφιδῆζαι.] A φείδω, φίδω, ἀφίδω, ἀφείδω. G. Scribendum potius 'Αφοιδῆζαι, per diphthongum. H. STEPH. *Ind.* Rectius 'Αφοιδῆζαι, per ο. Sed diphthongus hæc cum ῑ perpetuo ab Hesychio confunditur. KUST. Ita supra. Musæus ῥ. 303. - - - ἀφοιδύτατος θαλάσσης. Vid. ibi Jac. Rondell. & inf. 'Αφοιδῶν. Conf. *Not.* in v. Εἰσφοιδῆσι, & sup. in v. 'Αφοιδῆζαι.

8. 'Αφιδν. δ. ν. Πτολεμαΐδ@ φ.] Steph. Ἀφιδνᾶ@, Phavor. Αἰσχιδ@. BRUNO. Aphidnæ erat Ἀφιδνᾶ@ φυλὴ, secundum Stephanum Byzantium: at Αἰσχιδ@ φυλὴ, secundum Plutarch. *Sympos.* L. I. *c. ult.* [p. 628. E.] Ibi enim Harmodius, populo Aphidnæus, tribu Æantides fuisse dicitur. In hoc lectionum trivio malim sequi Plutarchum; ex quo apud Steph. Byzant. pro Ἀφιδνᾶ@, legendum puto Αἰσχιδ@. Facile enim fieri potuit, ut librarius aliud agens pro Αἰσχιδ@ apud Steph. scriberet Ἀφιδνᾶ@, posito A pro Λ: idque postea scholus aliquis lotempestivo eorrigendi prurigu mutaret in Ἀφιδνᾶ@. Apud Plutarchum vero vox Αἰσχὺς omni mendi suspicione caret, quoniam ibi ex professo de Tribu Æantide agitur. Cæterum miror, locum illum Plutarchi, neque a diligentissimo Meursio in libello *de Pop Att.* neque a Viris Doctis, qui Notas in Steph. Byzant. coofcripserunt, observatum fuisse. KUST. Leontidæ Tribum fuisse Aphidnam, ltatuit quoque J. Spon. *Itiner.* T. II. p. 391. Sed pro *Æantide* Tribu egregie facit Nicander Thyatirenus, cujus fragmentum ex opere *de Populis Atticis* servavit Harpocratio in v. Θυργωνίδαι. Verba sunt: Μνησιθεΐδου δὲ Ἀφιδναῖος &c. Ibidem ex Scepsio traditur, Thyrgonidas ἀπὸ Πελασγοῦ@ φυλῆς τῆς Ἀθηναίων. Unde suspicor, utriusque populi meotionem feciffe olim Hesychium, cujus verba mutilata sint, & hinc Πτολεμαΐδ@ nomen Aphidnæ adhæsiffe, pro quo Phavorin. rectius Αἰσχιδ@.

9. 'Αφνιδρόν.] L. 'Αφιδρόν. ἀκάθαρτον. IS. VOSS. Ex serie liter. legendum est 'Αφιδρόν. Hoc autem quid sibi velit, me latet. KUST. Non displicet *Vossiana* emendatio; quando sensus est: *sine sudore, sine labore.*

10. 'Αφίδρυμα.] 'Αφίδρυσα rectæ legit *G. d'Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 27. quomodo Suidas, & Eustath. p. 387. 10. Utitur eadem voce Cicero ad *Attic.* XIII. 29. & Dionys. Halicarn. l.. II. p. 92. *fin.* Ἀφιδρύσασθαι Dianæ Ephesiæ memorans. Sic & l. VIII. p. 526. *sub init.* Nec aliter Basil. T. I. p. 436. c. 446. B. & 558. D. monente *Abreschio.*

'Αφιμωμβίω [14]. αἱ τοῦ Διὸς ἀναπλήρωσις.
'Αφιεραστ. τῷ Θεῷ ἀνέθηκεν.
'Αφίζειν. ἀποκαθίζειν.
'Αφικάνῃ. ἀφικνῇ.
'Αφ' ἱκετηρίας. ὅτι τοὺς καθεσπιδαζομένους καὶ λόγῳ τυγχάνοντας οὕτως ἔλεγον.
'Αφίκετο. παρεγένετο.
'Αφικνῆται. ἀφικνεῖται.
'Αφικλῶτο [15]. ἀπεστάντο. ἢ ἀπελῶντο [16].
'Αφικομβίῳ. ἀφιγνουμβίῳ.
'Αφικόμην. ἀφῖγμαι.
'Αφίκω. ἀφίγνουμαι.
'Αφικῶ. ἀφίγνωμαι.
'Αφικτὸν [17]. ἀκαθαρτον. μιαρὸν.
'Αφίκτορα [18]. τὸν ἱκέσιον Δία.
'Αφικτῶς [19]. ἀκαθαρτ@. μιαρῶς.

'Αφί-

11. 'Αφίᾳ. ἀπέπεμπεν.] Ita Schol. *Il.* A. 25. & Suid. Vid. sup. v. 'Αφίασιν.

12. 'Αφ' ἱερᾶς.] Κινῶ ἀφ' ἱερᾶς. Subintell. γεφυμὶ. GUYET. Vid. Eustath. in Z. [non 2. ut Schr.] *Iliad.* p. 490. *Ed. Basil.* ῥ. 42. [five p. 633. *fin. Ed. Rom.*] Atque ita intelligo titulum fabulæ Platonis, ὦ Ταῖς ἀφ' ἱερᾶς. Vid. sup. in 'Ασκωλιάζε. Casaub. ad Athen. l. X. c. 13. [p. 742.] vertit: *Mulieres Deo sacræ, incestæ*, vel, *redeuntes e sacris feminæ.* SOPING. Vid. Diogenian. p. 201. SCHR. Eft (1.) *sacra linea.* (2.) *extremum præsidium.* Plutarch. *contra Colot.* p. 2047. Κόδρος δὲ ὁ ἀφ' ἱερᾶς καλούμενος ὁ Κολοιτὸς. PERGER. Vid. Suid. in Κινῶ τὸ ἀφ' ἱερᾶς: & Hesych in Τὸ ἀφ' ἱερᾶς. Theocrit. *Idyll.* VI. 18. λὰτ γεφυμᾶς dixit, omisso ἱερᾶς. quem locum respexit Eustath. *l. c.* Conf. inf. v. Γεφυμὶ. De fabula Platonis 'Αφ' ἱερᾶν, vid. Reinef. *Var. Lect.* III. 7. p. 470.

13. 'Αφιεσιμένα.] 'Αφιεσιμβία notius foret. Nihil tamen mutandum docet simplex ἱείζειν, lo v. Ἀγιέτω. Conf. inf. 'Αφιεσίεζ. &c.

14. 'Αφιομβίῳ.] Vid. v. Ἐπιτελοῦζι. & Ἀναμβάζ. In Ed. Hag. exciderat αἱ, ante τοῦ Διός.

15. 'Αφικλῶντο.] Pro 'Αμφικλῶντο. IS. VOSS. Videtur corruptum ex 'Ακτλῶντο. Vid. *Not.* seq. KUST. An 'Ακτιφοντ Infra: Ἰκμῶντο. ἐκείοντο. ἐκνέοντο. Conf. 'Ακτιφῶντο, & 'Ανακλαβόμενοι. His dudum scriptis, sequentia mecum communicavit Cel. *Hemsterhusius*: „ 'Αφικμῶντο restituendum esse pro 'Αφικλῶντο, facile *Vossius* deprehendisset, si suum morem, egregium sane, modo dextre utaris, atque utilem Hesychio, solvendi compolita fuisset secutus. Tu vide 'Ικμῶν & Ἰκμῶντο. Tum vice ἢ λοιπῶντο proxima reddi potest, ab ἰλάσκω, ἰλάσσω. Idque videtur satis congruere cum ἀπιοῦντο. Sed res & verbi proprietas postulant, ἀπελῶντο. Alibi: Ἀκτιφῶντο. ἀλασῶντο. „ Hactenus Cl. *Hemsterh.* Aliter *Kuster.* lo *Not.* seq.

16. Ἀπελῶντο.] Potius ἀπιλῶντο, ex ἀπίλ, & ἰλάω, pro ἰλάσκω. Videtur autem diversa esse lectio, vel potius correcto præcedentis 'Αφικλῶντο. KUST. Vid. *Not.* præc.

17. 'Αφικτὸν.] Vid. in 'Αμιαντὸς. SOPINGIUS. Male pro 'Αθικτὸν, quod vid. sup. suo loco. KUST. Idem me monuit Cl. *Hemsterhuis.* Æolum scil. vox est, qui ϑ mutabant in φ. Συγγνώς τὸ πῦ φ, τὸ ϑ, inquit Athen. p. 499. *fin.* Sic Pepa ab Æol. φύτευ, pro θύτευ. fecundum G. J. Vossium. Vid. inf. ταφεῖς, ταφία, &c. pro ταθεῖς, ταθία, five τατία. &c. Conf. mox v. 'Αφικτῆς, idem quod 'Αφικτὸν, five 'Αφικτὸ@, i. e. ἀθικτὸ@.

18. 'Αφίκτορα.] Æschyl. *Supplic.* [ῥ. 1.]

Ζεὺς τῶ' ἀφίκτωρ ἱκέσιος ἀφορᾷ πόνον
ξένιον ἐφίκτορος
πάλιν. - - - - -

Schol. 'Αφίκτορ. ἱκετῆν ἵδρυ@. HEINS. SOPINGIUS. KUST. 'Αφίκτορ cum de Deo dicitur, *supplicum præsidem* Indicat; cum de homine, *supplicem* ipsum: ut bene notat Cl. Stanley. Posses itaque hunc locum vario modo distinguere, vel legendo ἢ ἱκέσιον Δία, ut est in Edit. Sapr enim ἢ ἱκέσιον Δία legimus, qui & absolute ὁ ἱκέσι@ nuncupatur. Infra: Ἱκετήριο@. ἐ ἐκὶ ἢ ἱκετῆν Ζεύς. Vel ita: 'Αφίκτορ. ἢ ἱκέσιον Δία. quando duo indicat. 'Αφίκτορ enim, *supplex*, ὁ ἐφεζόμενος τὸ ἑαυ, apud Eustath. p. 1458. Neutrum displicet. Quem autem ἀφίκτορα vocat Æschyl. *Suppl.* ῥ. 1. eundem Ἱκέσιον dicit, ῥ. 390. & Ἱκτῆρα, ῥ. 488.

19. 'Αφικτῶς.] Forte 'Αφικτῆς. nam 'Αφικτῶν similiter exponit. Vel, ut *Dunaeus*, 'Αφικτῆς, ut sit *exterris.* nam φικτῆρες, *terris*, apud Lycophron. [ῥ. 913.] HILL. 'Αφικτῆς, *exterris*, a φικτὴς, *terris*, *titio*, apud Lycophr. Jos. Scaliger legit in *Conjectan.* ad Varronem. [p. 28.] Dio *lib.* XXXV. *Historiar.* fuarum: Καὶ ὁ ἀφικτωδὴς &c. de quo fudant Interpretes. Vide locum. SOPINGIUS. Vid. Martin. in v. *Exterris.* SCHR. Corrupte 'Αφικτῆς in Ed. Flor. Apud Dion. Caff. p. 2. pro vexstissimo illo ἀφικτωδὴς, vide num legi queat ἀφικτοδὴς, cum respectu ad *inaugurationem*, vel ea quæ ipsam munera fuoctionem præcedunt. Ita sensus sibi con

'Αφίλης [1]. χαθαρός. ὑγιής. ὁλόκληρος.
'Αφιλία [2]. καρτέρια.
'Αφιλακτήμενος [3]. ἀπολείμενος.
'Αφιλόπημος. ταπεινός, ὃς τὸ μὴ φιλεῖν πεπόνθως πιθανῶς [4].
'Αφιλυάζῃ [5]. ἀφίζεται [6]. ὃς γενήσῃ.
"Αφιξις [7]. ἔφοδος. παρουσία.
"Αφιστωα. οἱ ἄπειρα ἔχοντες ἱστορικῆς [8].
'Αφίστημι [9]. χαλεπῶς ὃς διδόναι.
'Αφλάσας [10]. ἀπλέας.
"Αφλασεν [11]. τὸ ἀκροστόλιον, τὸ ἄκρον τῆς ὀρύμνης, ἀπτεταμένον εἰς ὕδωρ.
'Αφλεπτῆρες [12]. μαγοὶ, θηλαί.
'Αφλοιτός [13]. ἀφεὶς ὁ ἐπ. παραχαῦ.
'Αφλασμός [14]. ἀφεῖς.
'Αφλοῦς. ἀφλοῖο [15].
'Αφνδία. αἰφνίδιος, ἄφνω.

'Α-

confitat; estque leviſſima fane mutatio. Ceterum 'Αφικτῆρι, idem eſt quod præced. 'Αφικῦς. Ita cenſent *Kuſt.* & *Hemſterh.* Utraque ſcil. vox eſt Æoliea, pro 'Αἰολῆς

1. 'Αφίλης.] Pro 'Αφιλὴς. Vid. ſupra. SALMAS. SOPINGIUS. IS. VOSS. Infra: 'Αψευὴς. ὑγιὴς.

2. 'Αφιλεῖν.] Supra 'Αφιλὴς pro eodem. Quod malim. Scil. τ pro α poſitum, & Λ pro Δ. Plane mecum facit ſua laude minime fraudandus *Kuſterus*: „ Per ſolennem confuſionem ΒΔ eum Λ, Heſychius 'Αφιλεῖν hic ſcripſit pro „ 'Αφιδεῖν, i. e. ἀφιδεῖν. Supra recte: 'Αφιδεῖν. καρτερεῖν. „

3. Αφιλακτήμενος.] Exempla dabit Suicer. *Theſ. Eccl.*

4. Πεπόνθως τὸ μὴ φιλεῖν πεπόνθως τιμᾶν.] Scribendum videtur: πεπόνθως τὸ μὴ φιλεῖν τιμᾶν, vel τιμᾷν, deleto τῷ πεπόνθως quod quid ad rem faciat, non video. KUST. Scrib. πεπόνθως τὸ μὴ φιλεῖν τιμᾶν, ἢ μὴ πεπόνθως τιμᾶν. Vel, brevius τὸν ἀκολουθοῦντα: πεπόνθως τὸ μὴ φιλεῖν, ἢ μὴ πεπόνθως τιμᾶν. HEINS. Quamvis verba, prout jacent, commodo ſenſu accipi queant, *quod non amet ab honore abſit*, ſive *ſervire honori*; præſero tamen poſteriorem *Heinſii* lectionem: ſic ut poſt φιλεῖν Heſychius vocem τιμᾶν, ſuo more, ex v. 'Αφιλότιμος ſubaudiendam reliquerit. Breviſſime poſſes, interjecta particula ἢ (quam prima littera ſequentis vocis πεπόνθως facile abſorpſit) legere: τ. τ. μὴ φιλεῖν (ſc. τιμᾶν) ἢ (ſcil. πεπόνθως τὸ μὴ) πεπόνθως τιμᾶς. Sic repetitio negantia voculæ pariter omiſſa in v. 'Αβουλήτως. ἢ μηδὲν ἀκουσίᾳ. ἢ βουλῇ. pro ἢ ἢ μηδὲν βουλῇ, ſcil. συμβάσαν. Conf. aliud exemplum in v. 'Ανοίκτως. Saltem illud πεπόνθως non delendum puto: neque ita, exiſtimaſſet forte *Kuſterus*, ſi Suidæ ſui fuiſſet memor, qui differte ſcribit: 'Αφιλότιμος. ταπεινὸς. πεπόνθως τὸ μὴ φιλεῖν τιμᾶν, ἢ πεπόνθως δέησ. ubi ſimiliter μὴ repetendum. Senſus enim eſt, 'Αφιλότιμος dici, *quod non amet honorem, aut non ſentiat gloria.*

5. 'Αφιλυάζῃ. ἀφίζεται.] L. 'Αφιλάζῃ. ἀφίξεται. SALM. IS. VOSS. An 'Αφίξεται? 'Αφικάζῃ & 'Αφιλυάζῃ idem poſſit videri: nam ἵκω infra idem quod ἥκω. Sed expoſitio non convenit. Vid. Φιλύζειν, & Φίνεται. IS. VOSS. L. 'Αφικάζῃ. ἀφίξῃ). Equus *frena detrahit*, h. e. *revertetur*. PERGER. Vid. ſup. 'Αφικνεῖσθαι. &c. pro quo ferica hic 'Αφικνεῖσθαι poſtulat, vel 'Αφικάζῃ. Sic inf. "Ικω. λάβῃ. pro ἵκω, vel ἵκῃ. At, ne quid diſſimulem, non puto Heſychii locum haſtenus intellectum eſſe a Viris doctis. 'Αφικάζῃ, pro 'Αφικάζῃ, hic eſt ſine explicatione, ut ſup. in 'Ανίζωσιν. &c. Jam ſenſis quo tendam. Tum enim 'Αφίξεται, ὃς ἥξουσι), eſt nova gloſſa, quam excipit 'Αφίξις. &c.

6. 'Αφίζεται.] Scribe: † 'Αφίξεται. &c. Vid. *Not.* præc. Sæpiſſime ζ & ξ confuderunt.

7. 'Αφίξις.] Pro *diſceſſio* occurrit *Act. Apoſt.* XX. 29. Gloſſæ: 'Αφίξις. *Profectio*. qua ſignificatione haud temere apud profanos ſcriptores reperietur, ſi audiamus H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 1683. Inveni tamen apud Herodot. IX. 17. Μισῇ τὴν ἀπὸ τῆς οἰκίης τὴν οἰκίην Θώκου. & c. 76. Μισῇ ὃ τὴν ἀπὸ τῆς οἰκίης ἐς γυμνασίην. Sic & Herodian. L. III. init. 'Η Σιτώρη οἰκίη τῆς 'Ρώμης ἄφιξις, *profectio*. Heliodor. L. II. p. 112. IV. p. 184. & alibi. Perinde ac ἔρχεσθαι, pro *abire*. Vid. inf. v. "Ερχεσθαι.

8. 'Ιστωσᾶς.] L. ἱστωκῶς. SALM. vel ἱστωκῶς. PALM. G. HEINS. ARCER. SOPING. BRUNO. H. STEPH. *Theſ.* T. I. p. 1707. LEOERLIN. ad Polluc. p. 128. n. 56.

9. 'Αφίστζω.] Vid. ſup. *Not.* in 'Αποστῆναι, & 'Αποστάσεις, & inf. ad v. "Εραζον.

10. 'Αφλάζῃ.] Vid. ſup. v. 'Αφασίνη, pro eodem.

11. 'Αφλασεν. (ſic Ed. Hag.)] Male. ſcribe "Αφλασεν. HEINS. SOPING. Ab ἄω, ἄφω, ἄφλω, ἀφλάω, ἀφλασέω. G. A φλέω, unde ἀπόφλεω. IS. VOSS. Vid. Tzetz. in Lycophr. p. 11. SORBER. Schol. Apollon. p. 58. SCHR. Hom. [*Il.* O. 717.] 'Αφλαστον ρῆ χειρὶ ἔχων. —— Pollux L. I. c. 9. τὸν ἢ ἄκρον ἢ στόμιον "Αφλαστον καλοῦσιν. HEINS. Vid. Euſtath. *Il.* O. p. 1049. Vulcan. in *Il.* I. item Interp. Apollon. VALES. IS. VOSS. Conf. Interpp. ad Poll. I. 90. Schol. Hom. *l. c.* H. Steph. *Ind.* Salmaſ. *Exerc. Plin.* p. 404. & inf. in v. *Κίρκουρα.*

'Αφνειός [16]. πλούσιος.
'Αφιός. ἐξαίφνης.
'Αφνίῃ. ἀφνειῇ [17]. ἐλεΐζῃ.
"Αφνω. ἐξαίφνης, αἰφνιδίως.
"Αφοδος. διακρίνεις, ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι [18].
'Αφόδοι [19]. ἐχθροί.
'Αφοίβατον [20]. ἀνακάθαρτον. Αἰσχύλος Νεανίσκοις [21].
'Αφοιδᾶν [22]. μὴ φροντίζειν.
'Αφοίτως [23]. ἀφόρως. ὑγιῶς.
'Αφασμός [24]. ἀφεῖς.
'Αφόπλισον. ἀπόδυσον.
'Αφοπλίζεις [25]. ἀφαιρεῖς.
'Αφοπλιζόμενα. ἀπολύσῃ ὃ σχετείας.
'Αφόρητον [26]. ἀδιάσκεπτα, ἀνυπομόνητον.
'Αφορήτως. δεινῶς, ἀδιασκέπτως.
'Αφορίαν [27]. ἀκαρπίαν.

'Αφό-

12. 'Αφλεπτῆρες.] A φλὲω, pleonaſmo Β π, ἀφλὲω, *abſurdo*; ἀφλεπτῆρες, &c. GUYET. Supra ſcriptum 'Αφεπτῆρες. SALM. SOPING. H. STEPH. *Ind.* ubi 'Αφλεπτῆρες vitioſe exhibetur.

13. 'Αφλοιτός.] Vid. *Not.* ſeq.

14. 'Αφλασμός.] Sic & Lex. Reg. MS. eique ἐμπλησθῆναι. Etymologus. Arcadius Grammaticus ineditus: 'Αφλασμός. ὁ ταραχή. Apollon. Lex. MS. 'Αφλασμός. ψόφος. Εἴρηται παρὰ μίμησιν ψόφου. Adſert locum *Il.* O. 607. Vid. ibi Schol. Mox 'Αφασμός. Suid. 'Αφλασμός. Conf. v. Φλοιτᾶς, & v. prec. 'Αφλοιτᾶς, ad quam *Kuſterus* ſequenta notavrat: „ Pro eodem ſtatim ſcribitur 'Αφλασμός, & infelius „ male 'Αφασμός. Apud Suid. eſt 'Αφλασμός. Sed præſtat „ ſcribere 'Αφλοισμός, quæ eſt vox Homerica *Il.* O. 607. „

15. 'Αφλοῦς ἀφλοῖο.] Corrig. ἀφλοῦ. G. IS. VOSS. 'Αφλοῦς ἀφλοῦ, ſine expoſitione legitur. Puto idem eſſe quod ἄφλοῦ. nam φλοῦς dicitur pro φλοιὸς, *cortex*. ex φλοῦς autem contractum φλῆς. H. STEPH. *Ind.* Infra: Φλῆς. φλοιὸς. Hinc leg. videtur: "Αφλως. ἄφλοῦς.

16. 'Αφνειός.] Vid. Etym. & Suid. & ſup. in "Αφνω. *Iſ. Voſſ.* 'Αφνῶ legit.

17. 'Αφνίῃ. ἀφνειῇ.] 'Αφνίῃ ſcribendum videtur, ab ἄφνω. G. Imo ἀφνειῇ. ut καπνειῇ. C. (COCC.) Pro 'Αφνίῃ puratim reponendum 'Αφνείῃ, innuente id ἀφνειῇ, quod ſequitur. Ex eo enim per ſyncop. factum eſt ἀφνιῇ, ut ἄφνω ex ἀφνέω. H. STEPH. *Ind.* Vid. Etym. M. in 'Αφνῶ. IS. VOSS.

18. "Αφοδος. διακρίνεις ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι.] Nonnulli ἀφοδεῦσαι exponunt, *facede ad exonerandam alvum* &c. ſequentes fortaſſe expoſitionem illam nominis "Αφοδος, quæ eſt apud Heſych. διακρίνεις ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι. Sed viderint quæ exempla proferre poſſint hujus ſignificationis verbi ἀφοδεῦω: quum alioqui non negem hoc ſonare, reſpiciendo derivationem. H. STEPH. *Theſ. Gr. L.* II. 1165. E. Lego: "Αφοδος. διακρίνεις ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι. addito καί. Senſus enim eſt, "Αφοδος non ſolum ſignificare διακρίνεις, vel, ut Suidas exponit, ἀναχώρησις: ſed eriam dici de *feceſſu, qui ſit ventris exonerandi cauſſa*. KUST. Suidas v. 'Αφοδεύσαι: — ἢ "Αφοδος, ὁ λύσιτελῶς. ἢ ἢ παρὰ 'Αφοδίτῃ.

19. 'Αφόδιοι.] Supra 'Αφοδεῖν, ὃς τὸ ἀφοδεῦσαι. SOPINGIUS. Vid. ὀλος. IS. VOSS. Male pro 'Αφόδιοι. Vid. ſup. v. 'Αφοδος. KUST.

20. 'Αφοίβατον. ἀνακάθαρτον.] L. 'Αφοίβατον. SALM. L. 'Αφοίβατον, ſeu 'Αφοίβατον, ἀκάθαρτον. Nam φοίβατον, & φοιβάτον, eſt τὸ κάθαρμα. H. STEPH. *Ind.* L. 'Αφοίβατον, ἀκάθαρτον. Æſchyl. *Eumen.* [v. 237.]

Οὐ σοργόμεσσιν, ὦδ' ἀφοίβατον χέρα.

HEINS. Sic & *Stanleius* ad eum loc. quem vide. ἀκάθαρτα legit eriam *Kuſterus*. Infra: Φοῖβος. καθαρός. Suid. 'Αποφοιβάζων. ἀποκαθαίρων. Conf. ſup. in v. 'Αγνίσαι, & inf. in v. 'Αφοίβων.

21. Λίην. Νεανίσκοις.] Vid. Caſaub. in Athen. p. 821. SCHR. Vid. ſup. in 'Αρείφατον.

22. 'Αφοιδᾶν.] Supra 'Αφοίδεσσι. ἀφροντίσασι. φείδω, ἀφείδες, ἀφοίδει. An & ἄφοιδος, ἀφοιδία, a φείδω, ut ab ἀείδω, ἀοιδὴ, &c. GUYET. 'Αφίδιν eſt φροντίζειν. [immo ἀφροντιστῶν.] Perperam ergo ſcriptum. SALM. 'Αφοιδεῖν & 'Αφοιδᾶν idem quod παρεῖναι, *negligere*. Sed rectius Suid. 'Αφοιδῆσαι. IS. VOSS. Forſan ſcribendum 'Αφοιδεῖν potius. H. STEPH. *Ind.* Male pro 'Αφοιδῖν. KUST. Ex adſini pronunciatione Ῥ ι, ει, οι, &c. ſæpe lectionum orta eſt varietas.

23. 'Αφοίτως. ἀφόρως.] Inf. Φοίτων. φορῶν.

24. 'Αφασμός.] Pro 'Αφλασμὸς, ut ſupra. [Vid. ibi *Not.*] SALM. SOPINGIUS.

25. 'Αφοπλίζεις. ἀφαιρεῖς.] Supple τὰ ὅπλα: ex regula noſtra. Schol. *Il.* Ψ. 26. 'Αφοπλίσαι. ἀφῦραι τὰ ὅπλα. pro quo Apollon. Lex. MS. ſimpliciter, ἀφῦραι.

26. 'Αφόρητος.] II. *Macc.* IX. 10. Διὰ τὸ ἀφόρητος ἀφίρθαι βάρος. Conf. v Φορτὸν.

27. 'Αφορίαν.] Hagg. II. 17. BIEL. Apollodor. *Bibl.* L. II. p. 129. bis.

'Αφίεσθ' [1], θεσπίς. ἄπιστ'.
'Αφωσιωμένως [2]. ἐπιλελησμένως, ἀμελουμένως.
'Αφίεσθ' [3]. θεσπῶ. ἄπιστ'.
'Αφορμή [4]. ἡ γιῶ Ἐνθύκη [5] λειρομήν. Ἀεισοφάτης

Μίλη [6] ἢ πόμπιον τὸν εἰς ἀφορμὴν ἢ παρόρασιν. ἢ αἰτία [7].

'Αφορᾶ [8]. ἀσύλληπτοι.
'Αφόρητον [9]. ἄχρηστον. ἀχείβαρτον.
'Αφορολόγητον [10]. φόρου μὴ πλέον.
'Αφορ'. Οὐκ ἰλιόφ' ἢ Λυκουργείαν [11] ἀγωγήν.
'Αφορῶντες [12]. ἀποβλέποντες.
'Αφ' [13]. ἡ τραγάκανθα.
'Αφοσιώμενα. τὸ ὅσιον ποιήσαντα [14].
'Αφοσιώμενοι [15]. οἱ ἐξαγνισθέντες, ποιήσαντες.
'Αφοσιώσ'. πληροφορῶ [16], ποιῶ ἢ θυσίαν.
'Αφοσιῶν. χαθαίρων [17].

'Αφο-

1. 'Αφίεσθ'.' &c.] Mox eadem ad verbum repetuntur. Unde suspicor, sequentem articulum 'Αφωσιωμένως &c. esse insitium, ut passim glossæ sacræ, loco alieno insertæ. Hinc enim fieri potuit, ut librarius, postquam illum articulum, margini adjectum, descripsisset, eandem glossam, oculo aberrante, bis poneret.

2. 'Αφωσιωμένως.] *Rom.* I. 1. Paulus Apostolus *ἀφωρισμένος* εἰς τὸ *εὐαγγέλιον θεοῦ*. Vid. *Act.* XII. 2. SOPINGIUS. Scr. 'Αφορισμένως. IS. VOSS. Ita series postulat; & Glossis ad *Rom.* l. 1. 'Αφίεσται. ἐκλ. ἀφω. Sed ω poscit Grammaticorum sanctio. Conf. inf. v. 'Αφοσιωμένοι, & *Prima Scaligeran.* p. 13. Vide *Not.* præc.

3. 'Αφίεσθ'.] Paulo ante eadem illa habentur. Nisi 'Αφεῖσθ' scribendum. SALM. Vid. *Not.* penult.

4. 'Αφορμή.] Vid. Harpocrat. ibique Maussac. [& *in ejus Notas H.* Valef.] SCHR. Vid. Suid. HEINS. Conf. Eurip. Schol. in *Med.* IS. VOSS. Xenoph. L. II. *Ἀπομνημ.* [p. 757. B.] *Νῶν δὲ μοι δοκῶ εἰς ἔργων ἀφορμὴν τοιοῦτον αὐτὸ ποιῆσαι. οὐ γὰρ ἔστ' ἢ ἐπιδεῖν ἂν ἀφορμᾶ, ἐπιόν ἢ ἔξω.* SOPINGIUS. Ita sæpius apud Xenoph ut in ejus *Πόρῳ*, p. 922. E. 923. A. 927. D. & alibi. Attice. Vid. *Not.* seq. 5. *Ἢ πῶν εὐθέως*] Idem tradunt Phrynichus [p. 36.] Libanius in *Argumento* Orat. Demosth. *pro Phormione* [p. 599.] & Harpocratio; ad quem vid. Maussac. 'Αφορμὴ proprie est Jocus, unde tuto & commode exire possis ad incursionem faciendam. Hinc ductâ metaphorâ, *ἀφορμὴ* dicitur quævis res, *ἀφ' ἧς ἀφορμᾶταί τις τι*, sive à quâ, tanquam principio aliquo, commode proficiscimur ad aliquid gerendum vel consequendum. Hujusmodi principium vel præcipue est pecunia, utpote nervus rerum gerendarum: unde ab Atticis sæpe appellari solet *ἀφορμή*. Apud Demosth. *Orat. pro Phorm. ἀφορμὴ* simpliciter vocatur pecunia, exercendæ negotiationi mensæ inserviens: quo sensu ab Hesychio hîc accipi videtur. KUST.

6. *Μίλη* &c.] Verba Aristophanis: *Μίλη ἢ πόμπιον αὐτὸν εἰς ἀφορμήν*. Id est, *εἰς εὐθυμίαν*. SALMAS.

7. 'Η αἰτία.] In *Notis* præc. diximus, *ἀφορμὴν* dici quodvis principium, à quo quasi proficiscimur ad aliquid faciendum. Hinc non mirum, eo nomine *pretextum* quoque & *causam* interdum appellari posse. Quodsi vero *ἀφορμὴ* speciali significatu accipiatur pro *occasione*; differt à *αὐθάνει* & *αἰτίᾳ*. KUST.

8. 'Αφερᾶ.] L. 'Αφεσῶ. G. SALM. SCAL. ARCER. Inf. *Φέρω. λαμβάνω*. Similiter mox 'Αφεσιόγυιον, pro 'Αφεσιγύιον, exstabat.

9. 'Αφόρητον.] A *φέρω*, *φορῶ*, unde *φόρτος*, Id est, *ἀγαθὸς, χρηστὸς, φορῶν*, Idem, unde *φόρτιμος, φόρτιλος*. A *φέρω*, *φόρημα*. Inf. *Φόρμιγξ, φόρτος, ἀγαθὸς, χρηστὸς. A φορῶν, ἀφορῶν, ἀχρηστ'*, nequam. 'Αφόρ' Idem. GUYET. Scribe 'Αφόρητον. ut Etymol. & Suid. HEINS. PERGER. IS. VOSS. A *φορητὸς, φορητὸς*, &c. IS. VOSS. 'Αφόρητον Nicandro τὸ *ἀφόλδμον*, in *Alexipharm.*

—— τὰ δ' ἄλλα γαστρὸς *ἀφόρητα πανάσσας*. HEINS.

Rectius 'Αφόρητα, ut scribunt Suidas & Etymologus. Pluralis *ἀφόρητα* legitur apud Nicandrum in *Ther.* quod Scholiastes p. 32. interpretatur, *σκῶλα*. KUST. Conf. H. Steph. *Thes.* T. II. p. 1165. & sup. in Αἴφω. Phavor. 'Αφόρητον. ἢ ἀκαλφασία. ἀφ' τὸ ἄβιον. Supple *ἀκτιλασίαν*, ex Etymologo.

10. 'Αφορολόγητον.] L. 'Αφορολόγητον. SALM. SCAL. IS. VOSS. Ita Suid. & Phavor. Exstat III. *Edict.* IV. 50.

11. Τὴν Λυκουργ. ἀγ.] *Lycurgi disciplinam.* IS. VOSS. Vid. in Κεφαλῆσι, & ad Ἀνακάμπτει. SOPINGIUS.

12. 'Αφορῶντες.] *Hebr.* XII. 2. BIEL.

13. 'Αφ'.] ἡ τραγάκανθα.] Etym. in 'Αφοσιῶσ' — ὅθεν καὶ τὸ 'Αφ'., ὁ σημαίνει τὴν τραγάκανθον. L. τὸ ἀφ', & *τραγάκανθον*.

14. Ποιήσαντα.] Suid. *ἀφωσιώμενα*. Sed paullo post: 'Αφοσιώμενα. τὰ ὅσια ποιῶν. Conf. Etymol. & mox v. 'Αφοσιωμένως.

15. 'Αφοσιώμενοι.] Vid. Suid. & inf. v. 'Αφοσιώμενα. Conf. Suicer. *Thes.*

16. Πληροφορῶ.] L. *πληροφορῶν*. SALM. L. *πληρόω ποιῶν* &c. Vid. Cyrill. IS. VOSS. Suid. 'Αφοσιῶμαι· πληροφορῶν, ποιῶν τὸ ὅσιον. Etym. 'Αφοσιῶν, τὸ πληρῶν. L. *πληρῶν*. Salmas. *ὁ πάνυ Observ. ad Jus Attic. & Rom.* p. 379. non tantum corrigit *πληροφορῶ*, sed & *ποιῶν τὸ ὅσιον*, pro *ὅσιον*. Vide ibi plura, & mox in 'Αφοσιοῦντα.

17. 'Αφοσιῶν, καθαίρων.] Mutato accentu scribe *καθαιρῶ*; i. e. *purgat*. KUST. Idem monuerat Maussac. ad Harpocrat. Recte Phavor. & Suid. ut exhibui.

18. 'Αφοσιῶσ'.] Vid. Harpocrat. SCHR. Conf. *sup.* in v. 'Αφαγνισαί.

19. 'Αφοσιώμαι.] L. 'Αφοσιάσθαι. SALM. IS. VOSS. Ita recte Hag. Ed.

20. 'Αφοσιώσεις.] Post *καθάρσια* sequitur continua serie in Hagen. Ed. In ceteris separatur hæc vox, quasi interpretamento suo carens, ut sæpe. Ideo majusculam literam restitui. Suid. 'Αφοσίωσις. *καθάρσις*. Varino *Suetonii, καθαίρεσις*. Vid. sup. v. 'Αφίημι. Inf. Περὶ *ἀφοσίωσιν. οἷον καθάρσιον*.

21. 'Αφοσιωμένα.] 'Αφοσιωμένως, per duplex ο, exhibet Casaub. in Athen. VII. 4. p. 487. ubi monet, hæc alieno loco esse posita. Conf. 'Αφοσιωμένοι infra, & in Ἐξαγνισμὸς item sup. v. 'Αφοσιώμενα.

22. 'Αφοσιώμην.] Vid. sup. v. 'Αφοσιώμαι.

23. Οἷον χαῖρε.] L. *οἷον χαίρειν*. BRUNO. Scribe *οἷον χαῖρε*, i. e. *leviter, perfunctorie, dicis causâ*. KUST. Sic & Salmas. correxerat in *Obs. ad Jus Att. & Rom.* p. 379 Conf. Harpocrat. qui *ὅταν ἀπὸ οἷον ἄπαξ*. Lege etiam Def. Herald. *Obs. & Emend. cap.* 13. & Sulcer. *Thes. Eccl.* v. 'Αφοσίωσις.

24. 'Αφ' ἡ γνωμοσύνη.] Leg. *γνώμοσύνη, ὁ quo memini tempore*. PALMER. Vel, 'Αφ' ἡ γνώμη ἐστί, pro *ἀφ' ἡ γνώμη ἦν*. G. Leg. *γνωμοσύνης*, i. e. *γνώσεις, recordatio*; & *μνήμης* f. pro *μνήμην*. IS. VOSS. Simile est *Φρενῖτις*, infra, & 'Αφρενῖτις apud Suidam. Mitto plura. *Γνωμοσύνης* tamen analogæ minus respondere videtur.

25. 'Αφώλα.] Series alphab. postulat 'Αφώλη Homericum scribi: quod per Ionic. dialysin dicitur pro 'Αφώλη. Hill. IS. VOSS. Conf. H. Steph. *Ind.* Et sic Cyrill. Lex MS. Locus Hom. est *Il.* Z. 322. ubi Schol. 'Αφώλη. *ψωλαστήν*. Vid. Etym. M. & *Misc. Obs.* II. 1. p. 124. & III. 3. p. 332.

26. 'Αφρενίτις.] Ex *Il.* H. 109. & Schol.

27. 'Αφρενιοῦν. &c.] An 'Αφρενιῶν. &c. ex *Il.* B. 258. Sic Phavor. ex Etymologo.

28. Ἐχέφρ.] Videtur pertinere ad 'Αφόλα, ut & sequens πελάριον. Vid. sup. v. 'Αφώλη. KUST.

29. Ἀλαμπάνω.] Quid hoc? Forte Hesychius scripserat, *ἀλαπάνω*. Vid. v. 'Αφρενίτις, & 'Αφρενῖτις. IDEM.

30. 'Αφρενῖτις.] Vid. 'Αμφαδίως, & 'Αφαλῶ. IS. VOSS. Hom. *Odyss.* A. 475.

31. 'Αφρενίζει.] *Iliad.* I. 32.

32. 'Αφρενίζει.] *Odyss.* H. 294.

33. 'Αφρενῖς.] *Il.* B. 368. — *τῶν ἀφρενῖν πελάριον*.

34. 'Αφρενίζ.] *Il.* K. 122. 350. &c. Apollon. Rhod. I. 1332. ubi Schol. *ἀγνοίας*.

35. 'Αφρεκ'.] Respicit versum Sophoclis in *Ajac.* 917. 'Αφρεκῶ· τὸ *φίλον*. Schol. *ἀφολασῶ. ὁ παρεμφέρεται τῷ τοιχεμφέρω· παρὰ τὸ φίλον*, &c. Supra transpositis literis 'Αφρεκῶ.

'Αφεκλίνες ὀκλάσεις '. τὰς μὴ ἐχούσας θέλκολάς.

'Αφεκδίωκεν ². ἀσωτεῖ⊛. ἀμαθής. Σοφοκλῆς Τερπολέμῳ 3.

'Αφεκόσμων ⁴. ἀσωτεῖ⊛.

'Αφεκοτ ⁵. ἀσωτεῖ.

"Αφεκτον. ἀτεχνότητα, ὅτι μηδένα νόησαν. ἀπεκλάλητον, ἀρεκδίηγητον, ὁ μὴ ἐφεζεμὸν. ἄλεκτον.

'Αφεκπίας ⁶. ἰσχυρὸς. Κρῆτες.

"Αφεκπε⊛ ⁷. ἡ Ἐλάτη, ⊛ὸ Ταραντῖνοι.

"Αφεκτο ⁸. ἤφεζεν, ἵδρυεν.

'Αφέλιος ⁹. Φεραῖαι ¹⁰ ὅτι ἦχαι, οἷον συζήνεσαι.

'Αφείης ¹¹. ἀθέρας.

'Αφείνεν ¹². παλαιὸν. τὸ ἐκ τῆς ἐλκυσμάτων τῆς ἐείαν

'Αφείς ¹³. μύστου.

'Αφεσιάα ἄγρα ¹⁴. Σοφοκλῆς Δαναΐ"

Γίνου τε μίλων, κ' ἀφεσιάαν ἄγραν.

οἱ δ', τὰς πεδίλας. οἱ δὲ ⊛ρὸς τ' καθαιμὸν ἁρμίζουσι, τῇ δὲ Ὑηλείᾳ παλιδούλῃς ¹ αἱρεῖν ¹⁶ αὐτούς. χαιτὰς δὲ χαρᾳ ¹⁷ γὰρ καθαίρεσι καὶ ⊛ρ-

⊛ legitur. Conf. Suid. Pro ἀΐκλᾳ posuit Thucyd. VI. 33. Et ita Oppian. *Hal.* V. 122. ubi ἄφεμα⊛ δῖᾳ non tam est *incultata* bellua, ut vertit Interpres, quam *inermis*, ut recte Schol. monente Dorv. *Abrescha.*

1. 'Αφεκδίκες ὀκνοῦσι.] Respicit locum Thucydid. l. 6. Πάντα γὰρ Ἕλλας ἐτόλμησεν, ὀλίγα τῶν ἀφεκδίκως τε οἰκόντες, καὶ ὧν ἀσφαλῶς καὶ ἀπόλεμα ἴσασιν

2. Ἀφεκδίωκεν.] in Æsch. *Pers.* v. 417. Schol. ἀφεκδιώκειν ἐκβιάζεται, ἀπαλλάσσει. Apud eund. in *Agam.* v. 1410. invenies ἀφεκδίωκον, & ἀφεκδιώκει, v. 298. ABRESCH.

3. Σοφ. Τερπολέμῳ.] Male Τερπολέμῃ in Hagen. Ed.

4. 'Αφεκόσμων, ἀσωτεῖ⊛.] *Il. Vossius* hanc & superiorem glossam ita conjungit: 'Αφεκδίωκεν. (pro 'Αφεκδίωκεν, ἀσωτεῖ⊛, ἀμαθὴς. Σοφοκλῆς, Τερπολέμῳ, ἀφεκδίωκεν. deleto sequenti ἀσωτεῖ⊛. Equidem nihil mutaverim.

5. 'Αφεκοτ.] Galen. in *Lex. Hippocrat.* 'Αφεκζῆ. ἀφεκδίκ. ἀσωτεῖν. Conf. sup. v. 'Αβέκτης.

6. 'Αφεκπίας.] A φεκπία. GUYET. Id est, 'Αφεκδίκες, *inconsultus*. IS. VOSS. Infra: Φέρνης, τὸν Φέρητα. φεκπία, συγγνώμη, — ἢ εὐκαιρία, &c. At Στιλπῶν. ῥέγκει. Et: Στιλπῶν. ἄμουσον, τερπνὸν, ἡσυχῇ. Sic 'Αφεκπίας, vel 'Αφεκτείας, cum α intensivo, est ἡσυχὸς. Vid. mox 'Αφέρνης.

7. 'Αφεκπε.] *Hesaie*, eadem cum Proserpina, quæ ἀῤῥητον filiatur. PERGER. Optime! Supra: 'Αῤῥητος κόρη, ἡ Περσεφόνη. Ἐπιφανὴς Ἀλεξάνδρῳ. 'Αφεκπίνη vero est pro ἀφεκδίκως. Supra: 'Αῤῥήτῳ. ἀδιηγήτῳ, ἀκαταλήπτῳ, &c.

8. 'Αφεκτο.] Hom. *Il.* Α. 282. Schol. 'Αφῆ ἐκλαμπρύνει. ἵδρυε. „ Utitatum quoque invenio ἀφεκτο, in Oppian. *Cyn.* II. 437. „ &. *Hal.* I. 772. 'Αφείζειν est apud Soph. *Electr.* v. 722. „ Verba sunt Cl. *Abreschii.* Conf. sup. 'Αφεκτὸ. ἵδρυε. Vide & in v. Βλιτεώνων.

9. 'Αφέλιος.] Hom. 'Αφέλιος, ἀθέρισος, ἀτελεὺς ἐσα ἀκάνθης,

ὅς τε πολέμου ἴσασιν ἐπιδημιὸν —— GUYET.

Locus est *Il.* I. 63. ubi Schol. 'Αφέλιος. ὁ φερεσίων τὸν σοφιστὴν μὴ ἔχων. Φερεσία ⊃ κυρίως ἐστὶ, τρόπον τινὰς ἡ φυλή.

10. Φεραῖαι.] L. Φερεσίαι. SOPING. FUNG. Sic in Scholiis allatis, & inf. in v. Φεράπεμα. At in v. Φέρνης legitur Φερῆς, cum accentu in ultima. Conf. sup. v. 'Αφεκτο.

11. 'Αφείης.] 'Αφείσας, vel 'Αφέσας, postulat ordo, a φείω, φείζω, quod est *arietorum* proprium. IS. VOSS.

12. 'Αφεῖνεν.] An 'Αφέρνει, unde φέρνει aut quasi 'Αφέρνεν. Idem quod 'Αναφέρνω, i. e. παλαιῶ. Sed melius ex 'Αφορ, i. e. θάλλω. IS. VOSS. Vid. inf. in v. Τάλαρον, & Ταλασιεργίς.

13. 'Αφείς. μύστου.] *Myrti* bacca. Nisi forte sit ὁ πλοῦτος. H. STEPH. *Ind.* Vid. inf. v. Μυρῖς.

14. 'Αφεσιάα ἄγρα.] 'Εργα exhibet *Pricæus* in *Indice Auctorum*. Sed obstat ipse Sophoclis versus, & Eustath. ad *Il.* T. p. 1183. cuius verba, quia Hesychii glossam integram illustrant, adscribam: Σημείωσαι ⊃, ὅτι ἐπιτέθειται ἰδίως ⊛ὸ καθαρσίου ὁ σὺς, ὡς δηλοῖ Λίψιλος &c. —— λέγει) δὲ, φασὶ, καὶ Ἀφροδίτην ἄγρα, καθὰ παῤῥηλῆ, ὅτου τὸν σὺν· ἐφ' ᾧ καὶ ἡ χοῖρος καταθύεται τῇ Ἀφροδίτῃ. "Οθεν καὶ Αἴλιος Διονύσιος, ἡ Κύπρισσα γυνὴ, ὁ ἐργάτης ⊛ῶν μέλισσ. τὸν Καισᾶρ' κυρίως, τὸ ὁρίγνηλ κάπρου τὸν ὦ. &c. Locum notaverat quoque *Kusterus*.

15. Τῇ ⊃ Ὑηλείᾳ παλ.] L. τῇ ⊛ῇ Ὑηλείᾳ παλιδούλῃ. Probat eorum sententiam, qui apud Sophoclem 'Αφροδείσιον ἄγραν esse putant *perdicem*, quia instinctu libidinis perdix espitur. *Ælian. Hist. Anim.* IV. 16. Καὶ οὐσίν ⊃ ἡ περίστερα, ἐπεὶ καὶ ἄλλων ἀκόσμων αὐτὴ· ἔτι ⊛ῇ Ὑηλείᾳ ὁ παλιδούλ, ὅτε μὴ ἐμπίπτῃ ὁ ἄῤῥην, ἀλλ' ἐκ πέρδικα. λέγ' οὖν τῇ σοῦ· ἀλλ' ἡ πέρδικα. λέγ' οὖν τῇ σοῦ· ἀλλ' ἐκ τοῦ καταφερὴς εἶναι τὸ ζῶον ⊛ρὸς συνουσίαν. Καταρᾷ· [6] γὰ τι, καὶ Καφαίνειν, ἀπὸ τούτου. Διωΐα⊃ δὲ καὶ τῇ ⊛ῇ αἰγῶν γοιῶδ δηλοῖν. καὶ γὰ καὶ τοῦτο τὸ ζῶον λίαν ἐπίφθονον ⊛ρὸς τὰ ἀφροδίσια· ὅτου καὶ εἰς ἑαυτὸ ὑβρίζειν.

'Αφροδισιάζειν γυναικίζειν.

'Αφρόδιτη [9]. ἴδιον⊛.

'Αφρόδιτος [10]. 'Αφρόδιτης ἄγαλμα. ἡ 'Αφρόδιτης ἔργον.

'Αφρόδισι⊛ ἔχε⊛ [11]. παροιμία, ἣν καὶ ἀναχέφουσιν "Αφρόδισι⊛ ἔχε⊛ ὁ δάκνῃ. ⊛ρῶτ⊛ δὲ Ἡσίοδος ἔπλασε τοὺς ⊛ρὶ τ Δία [12], καὶ γὰ Ἰὼ ὀμόσαι. ἀλλὰ ⊛ρὶ μ' ὁ Ζεῦς Ἀφρόδιτης [13]

—— εὐστεφάνε τ' Ἀφροδίτης.

δεῖ δ' ἡ συνουσίας·

—— καὶ ἐκλελάθουτ' Ἀφρόδιτης.

'Αφρόδιτος [14]. Θεόφραστος μ, τ ἐμαφρόδιτον φησι. ὁ δὲ τὰ ⊛ρὶ Ἀμαθοῦσ γεγραφὼς [15], Παιάνιον ἄνδρα [16] τ Διὸν ἐχμαπιαζ ὁ Κύπρῳ λέγ.

'Αφρο-

ἄξιον ἀκούειν αὐτὸ· ἔτι ⊛ῇ Ὑηλείᾳ ὁ παλιδούλ, ὅτε μὴ ἐμπίπτῃ ὁ ἄῤῥην, ἀλλ' ἐκ Ὑηλείας μόνῃ ἀπῆλθε ἐκεῖνος, &c. HEINS. Huc pertinet Epigramma in Perdicem, *Antholog.* L. III. p. 385. KUST. Vid. inf. v. Παλιδούλ, &c.

16. Αἱρεῖν.] L. αἱρῶν. GUYET.

17. Χαῖρε ⊛ὸ καθαίρ[ει] De porcello lustrali vide quæ notavimus ad Suidam v. Καθάρσιον, & v. Περισσιαχ⊛. KUST.

18. Καφαῖν.] Vid. inf. v Κάφαινε, Suid. in v. Καπρώνες, & Eustath. p. 1676. Conf. Ez. Spanh. ad Aristoph. *Plut.* v. 1025.

19. Ἀφροδίτη. ἴδιον⊛.] Delenda est distinctio commatica. Nam ἴδιον⊛ est epitheton Veneris: q d. *Venus futurutrix*. KUST. Vide omnino de hac Venere Meurs. *Attic. Lect.* IV. 12. & inf. in v. Ἀτθίδες. Conf. Mauffac. ad Harpocr. in Ἀθηναΐς Ἑρμῆς. Vide etiam *Not.* ad posteriorem partem articuli Ἀφροδίτη ἔρυθ⊛.

20 'Αφροδίτου.] Vid. Harpocr. & Suid.

21. 'Αφροδίτ⊛ ἔρυθ.] Diogenian. [III. 37.] p. 201. SCHR. Vid. Athen. l. XII. c. 1. p. 511. & Suid. v. Ταχυδάκρυτος. KUST. Vid. Erasm. Adag. II. 4. 90. in *Venerum jusjurandum*: & Kuster. ad Suid. v. Ἀφροδίσιον, ubi plures laudat.

22. Τὰ ⊛ρὶ τ Δία &c.] Pro τ Δία ⊛ῇ τῶν Ἰώ. ANONYM. *in Cod. Burm* ad v. Δίος ἄνθος.

23. 'Αλλὰ ⊛ρὶ μ' ⊛ Διὸ 'Αφροδίτης· &c.] Posteriora hæc verba Hesychii nihil ad priora faciunt: quod ut appareat monstrabo. Priori parte agit de paræmia 'Αφροδίσιος ἔχεις, quam hoc modo alii efferunt: 'Αφροδίσιος ἔχεις ⊛ὸν ἐμπαίοντα. In posteriori autem parte, quæ mutila est, probat duo *exemplis* confirmat. Quare a superioribus distinguenda monco posteriora. Illud autem ἐπιτέθειται 'Αφροδίτης, ipsum exemplum est, quo probat. Sic itaque scribe: † 'Αφροδίτη. ⊛ρὶ μ' ⊛ Διὸ 'Αφροδίτης· Ἐπιτέθειται 'Αφροδίτη. ἐπὶ ⊃ ⊛ῇ συνουσίας· Καὶ ἐκλελάθουτ' ἀφροδίτης. *Odyss.* χ. Τυχὼς ἐραφιλοῦσ, τὸν ἐκλελάθουτ' ἀφροδίτης. HEINS. Recte. Mallem tamen ex superioribus quædam huc retrahere, atque ita post ἰρώτης constituere locum, favente feric alphabeti: † 'Αφροδίτη. Φίτυος ἀλλὰ ⊛ρὶ μ' ⊛ Διὸ 'Αφρ. &c. Vel scribe, ut habet Apollon. Lex. MS. † 'Αφροδίτης ἐπὶ μ' ⊛ Διὸ· — ἐπιτέθειται 'Αφροδίτης. Locus pitor, ἐπιτέθειται 'Αφροδίτης, est *Odyss.* Θ. 267. Pro σ' perperam ⊛ in Edit. Hesychii. Alter est *Odyss.* χ. 444. unde liquet, pro ἐκλελάθουτ', quod omnes iterum Edit. habent, referibendum ἐκλελάθουτ', ut & *Schrev.* correxerat. Admodum falsus est *Fungerus*, in cod. suo emendans ἐκλελαθοτ', quasi esset Præt. perfect. Partic. Med. in casu quarto.

24. 'Αφρόδιλλος.] Vid. Macrob. *Saturn.* L. III. c. 8. KUST.

25. Ὁ ⊃ τὰ ⊛ρὶ Ἀμαθοῦν γεγραφὼς παιάνιον, &c.] Forte Ἐρατοσθένης. Vide in Ἐκλεκτὰ κεφαλαιώδη. [ubi Ἐρατοσθένης οὐ τὸ σύνολον ἡ Ἀμαθουσία laudatur.] Aut Παυσανίας. SOPINGIUS. Inf. in Ῥεῖκα videndum jubet *Soping.* hunc locum: licet *Sopingii* mentionem neglexerit *Schrev.* Conf. de Eratosthene J. A. Fabric. *Bibl. Gr.* T. II. p. 473. Alterum παιάνιζε ex παιάνιζον elicuit *Soping.* de quo mox plura. Ingeniose Vir Summus *Henr. Valef.* hic *Pæana* scriptorem reponebat

'Αφεσῆσαι. ἄφεσιν ποιῆσαι.
'Αφεῦ [1], κύριος, Θέλων. καὶ ἀφρῶδες δὲ λέγεται ῥῆμα, ὡς 'Αεισοφάνης·

Πολὺς δίμας κατίτιπ' ἀφεῦ [2].

'Αφεσιλεῶν. ἀμελῶν [3].
'Αφεσιτησίας. ἀμελείας.
'Αφεύς [4]. ἄφρων, μωρός, ἄνους.
'Αφύα. μυδρεχές [5].
'Αφιδρύπας [6]. σφαίπας. ἀπλήκτας.
'Αφίλ. ἀπλήθυκαίπ' [7], καὶ ἄοπτος ἀφίπς [8] χρῶμα ἴσχει.

"Αφυσ-

masius olmium abiit ab editis; *Sheringhamius* noster p. 328. plus nimio. Quis virum illum juvet, qui Criticum se putat, cum nullus sit? Legit enim: ἐκπαίει [sic exhibet Wolf. in *Anecd.*] & alia jungit absurda. BERNARD. L. Παιᾶνι ἴ-Ζεν, l. e. *similem Apollini*, vel *Æsculapio*. Nam & hic aliquando inibetbis fingebatur, teste Pausania. Sed malo de *Apolline* accipere: is enim uti & Bacchus ita exprimuntur. Vid. Suid. in 'Ανήγνωθ. IS. VOSS. Scrib. παγκοίνῳ ἀνάκτι. Cypriis culta Venus barbata, & utriusque texus credita: unde, ut Hesych. hic ait, Theophrastus eam dixit ἑρμαφρόδιτον. SOPINGIUS. Cum *Sopingio* (cujus *Notam* negligere nolim) convenit fere scio cur hic & paullo ante omiserit *Schrev.*) convenit fere *Fac. Tollius* in *Fortuit.* c. 24. p. 214. ubi postquam *If. Vossii* sententiam (quam etiam ad Catull. p. 286. legimus) propofuisset, ita scribit: „Sed fugit hic Virum maximum judicium suum & memoria. Legisse enim verosimile est in „ Servio *Æn.* II. 632. *Est etiam in Cypro simulacrum barbatæ „ Veneris, corpore & veste muliebri, cum sceptro & natura virili, quod 'Αφρόδιτον vocant, cui viri in veste muliebri, mulieres in virili veste sacrificant.* Lege igitur, ὃς παγκοίνῳ, nec dubita quin assentientem habebis ipsum Vossium.„ Hactenus *Tollius*. Subjiciam nunc Cl. *Kusteri* verba ad h. l. „*Vossius* de *Orig. & Progr. Idol.* „ I. II. c. 6. [sic] & *Meursius* in *Cypro* I. I. c. 8. [p. 23.] „ corrigunt παγκοίνῳ, locumque hunc intelligunt de Venere *Barbata*, quæ in Cypro colebatur, testibus Macrobio „ & Servio. Sed correctio hæc nimis violenta mihi videtur. *If. Vossius* ad Catull. p. 286. legit, Παιᾶνι ἴζεν, l. e. *Paani similem*: per *Paana* intelligens Apollinem vel Æsculapium, quibus effigies Veneris in Amathunte similis fuerit. Sed correctioni huic sensus refragatur. Quare enim Venus similis fuerit Apollini, vel Æsculapio? Aut, si hæc mens esset Hesychii, quare non potius dixisset 'Ασκλαπιῷ, vel 'Ασκλαπιεῖ, quam Παιᾶνι, quod nomen non nisi fallor, correctione pro παιᾶνιζε restituo Παίων ὁς &c. hoc sensu: *Pæon, rerum Amathusiarum scriptor, ut virum, vel viri specie, Venerem in Cypro formatam fuisse tradit.* „ Pæonis Amathusii, ut scriptoris, sive Historici, mentionem facit Plutarch. in *Thes.* p. 9. ubi ex eo historiam, „ ad res Amathusiorum spectantem, narrat. Vix autem dubito, quin Pæon per Venerem virili specie effictam intellexerit *Venerem barbatam*, de qua paulo ante oonnulla „ diximus.„ Hactenus *Kusterus*, prælucente forsan *Valesio*, cujus Notas MSS. ad manum habuit, subinde laudatas. *Vossii* locus, quem in principio hujus *Notæ* memorat *Kusterus*, me fugit. Conf. El. Schedium *de Diis German.* p. 195. *nov. Ed.*

1. 'Αφεῦ κύριος Θέλων.] Quid hoc? Forte legendum: 'Αφεῦ, κύριος ἢ Θελήσων: ut significet Hesych. 'Αφεῦ proprie, vel præcipue significare *spumam maris*. Sane Venus, ut constat, dicebatur 'Αφρογένη, & 'Αφροδίτη, quod è *spuma maris* orta erederetur. Unde verisimile fit, 'Αφεῦ præcipue, sive καὶ ἴσχοι, de *spuma maris* dici. KUST.

2. Πολὺς δίμας κατίτιπ' ἀφεῦ.] Forte Πολυδίμας. SOPINGIUS. Locus hic non solum pessime corruptus est, sed etiam mutilatus, qui ex Aristoph. *Lysistr.* ν. 1260. sq. sic in integrum restituendus est:

Πολὺς δ' ἄμα
Καὶ καῦδ' ὑπὸ σκελοῖν ἀφεῦς ἴσῃ.

Ubi ἀφεῦς, secundum Hesych. significat *excrementum alvi*: rectè, si Comicæ licentiæ significationem hanc affingnes; malè, si usui linguæ Græcæ. KUST. Ed. Flor. κατίτιπ'. Phavor. κατίτιπ' ἀφεῦς.

3. 'Αφεσιλεῶν. ἀμελῶν.] Hæc duo conjungit Schol. *Il.* ν. 413. Vid. sup. in 'Αστυδρομίαις, 'Αφιδέσαι, & 'Αμελῶς.

4. 'Αφεύς. ἄφρων.] Forte posterius prioris est emendatio. Vid. Suid.

5. 'Αφύα. μυδρεχές.] Eustath. *Il.* Σ. p. 1294. ν. 33. [*Ed. Bas.*] tradit, varia esse genera apuarum, & inter cætera μυδρεχίδα ponit. Vid. in Τεχτάδης. SOPING. Scrib. μυδρεχές. Pollux VI. p. [*segm.* 51.] VALES. 'Αφύα. μυδρεχές. Aphuarum, quæ Aphritides dicuntur, genus multas habet species, nempe ἰξυωνίαν, καθάπερ, ὑαροσχίαλον, μαινίδα, μυδρεχίδα, καὶ μικρὰν κυρίαν. Genus ergo per speciem interpretatur. HEINS. Vid. Athen. VII. 8. ibique Casaub. Suid. & Schol. Comici in *Equit.* ν. 642. Conf. Philes *carm.* 91. al. 99. & inf. in v. Αφύων.

6. 'Αφιδρύπας. πτερνιστής.] L. 'Αφιδράσας. σφήριστας. Vid. Τηλεκλῆν, & Τήρυπας. Hil.L. L. 'Αφιδρύπας. IS. VOSS. Vel ex ferie liter. scribendum est, 'Αφιδρασπάς: quæ vox (quod miror) non solum a Phavorino, sed etiam aliis Lexicographis prætermissa est. Legitur autem apud Eurip. *Ion.* ν. 97. Pro πτερνιστὴς jam alii recte correxerunt, σφιδρασπάς. KUST. Recte emendatum, 'Αφιδρασπάς, σφιδρασπάς. Exemplum addam, in quo ipsissima vox (prætermissa in H. Steph. *Thes.*) reperitur, ex Eurip. *Ion.* ν. 97. . . . ναὸς ἐσῆλθ' ὁ δύστος 'Αφιδρασπάδων. ABRESCH.

7. Αφίλ. ἀπλήθυκαίπ'.] Ad loci hujus illustrationem faciunt, quæ leguntur inferius v. 'Αφιών: Λίγυες ὁ τὴν αὐτὴν (ἀφρὸν) ἀφεῦ, ἀφὸ τῶν λελούσθαι. Apuæ nimirum erant piscium coloris albidi. Hinc verbum ἀφιοῦν, pro *albicare*, vel *albidum esse*. Conf. Galen. in *Lex. Hipp.* qui 'Αφεῦ itidem exponit, λελουκασμένη: respiciens nimirum ad Hippocrat. ἀφὸ τῆ οὐσίης πτέδιον, p. 206. ubi legitur: ἐφὶ τὸ αὐχμῶδες ἀφρῶδ. Conf. Foes. *OEcon. Hipp.* v. 'Αφρώδης χρῶμα: & *Not.* seq. Egregie huc facit Oppian. *Halieut.* I. 783—797. ubi *apuas* describena, refert, si quando mare agminatim occuparint, tunc totum mare cæruleum *album* reddi: κἀζ τότε γλαυκὴ λελουσμένη) ἀμφιτρέπτη. Et: φαιὴ) ἠρήνησε &c.

8. Καὶ ἄοπτος ἀφὶς χρῶμα ἴσχει.] Scrib. ἀφιὼν. STEPH. SALM. SOPINGIUS. „Recte cum acuto in penult Nam „ ἀφιὼς, cum gravi accentu, est *barbus, sive genis*, ut Glos„ sæ: quæ notio hic aliena est. 'Αφὶς vero est casus secundus ab ἀφὶς (pro ἀφρὶς) quomodo dicitur piscis genus candidum & molle; unde & *Aphya*, teste Apollodoro apud Athen. I. XIII. p. 586. sunt duarum meretricum „ sororum nomina. Sic & Hyperides apud Harpocr. ubi „ vid. Mauffac. Quid si tamen legeres ἀφιὸς χρῶμα, vel „ ἀφιῶδες, q. a candore spumæ; unde & pisci illi nomen? „ Galen. in *Gloffar. Hippocrat.* 'Αφίλ. λελουκασμένη, ἢ ἄοπτος „ ἀφὶς τὸ χρῶμα ἴσχει. ἔστιν ὃ καὶ 'Αφρώδη καλεῖται, τὸ ἀ„ φοῦ χρῶμα ἴσκειν. „ Ita olim scripsi in *Peric.* Crit. & video eandem ex Galeni *Onomastico* lectionem asserre *D. Heinsium*. Usus eram Editione Hippocratis Basileënsi 1538. ad cujus calcem reperitur Galeni *Glossarium*: nec dubito, quin eadem Editione usus fuerit *Heinsius*. Sed emendatus edidit hoc Glossarium H. Stephanus, ex vet. cod. auctorinæ reponens, ἀφιὸς τὸ χρῶμα, & τὸ ἀφιὸς χρ. ἰωδὲς. Vid. ibi H. Steph. *Not.* p. 159. Et sic citatur a Foesio *l. c.* Quare in Hesychio præter accentum nunc nihil muto. Eandem quoque lectionem alteri Codici suo adscripserat *Heinsius*, ob oculos forte tum habens He Stephani Editionem. Glossæ: *Mel marinum.* ἀφὶς. φῦκος. Ita enim legendum. Conf. *Not.* præc.

9. 'Αφυσσε.] L. 'Αφυε. ἄφυσσε, ἄντ. IS. VOSS.

10. 'Αφύη.] L. 'Αφίνη. SOPINGIUS. Vid. Athen. p. 284. 324. & 586. SCHR. Nisi numeri permutatio, ut alibi sæpe casuum, hic obtineat.

11. Φυκιάζων.] Est *fucus* Latinorum. Vid. sup. in 'Αφροζέζ). Conf. in v. Βρυτιά.

12. Βλίτυζεν.] L. πελίτυν. G. βλίτυζε recte. Male *Guyetus*. PERGER.

13. Γυδιάζων.] L. ῥοδιάζων. GUYET.

14. 'Αφύλιος. οἷς &c.] Mallem: 'Αφύλιος. ἃς ἐπὶ ἴσῃ ὑποτιγῶν. ut respiciatur Sophocl. *Philoct.* ν. 104. 'Ιὼς ἀφύλιος &c. *tela inevitabilia*. Aristoph. *Equit.* ν. 754. λίγυς ἀφυσσὼν dixit. Sic ἀφύσσων καὶ ἀδιεξόδευτος λιθογλύπτου, in Sybillæ *Sanaconicis* p. 69. 6. Suid. 'Αφυλίου. ἢ ἐπὶ ἴσῃ ἐκφυγεῖν. Inde corrige Phavor.

15. 'Αφύσσας.] Exstat apud Herodot. IX. 115. *in fine*.

16. 'Αφύλιος. ἐκφυγὴ.] Scrib. ἐ. ἐκφυγὴς. ex Hom. *Il.* Ξ. 425. . . . ἀγίζεται ἀφύσσας πετεήνων. ubi Schol. χήζεις φάσα με ἰχθύσιος, ἐκφεύξ.

17. Εὐεστίδης 'Ορέστῃ.] Respicit vers. 383.

'Ιώπτες ἀφύσσω πέμφιξ· ἠλίβατοι λιταὶ.

Supplex accommodans preces oris fine rumes. Vid. ibi plura in Scholiis, unde hæc tantum describo: μόνον λέγει δυσμεν. πρὸ τὸ σφοτείνω πλέον ἐς ἠθῶ. Locum notaverat etiam Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 111. nec non Cl. *Kuster*. qui post allata Tragici verba scribit: „Λιταὶ ἀφύσσω στόμα „ τῶ hic sunt *preces ore prolatæ*, *sine supplicibus manibus*, „ mirum epitheton ἀφύσσω, quod hic ori tribuitur, pro„ prie convenit manibus, quæ supplicibus follis, sive ri„ mis,

'Αφύλλωτον πίδαξ. ἄπεζον. ἄδενδρον. οἷον λειοπετείας [1]. Σοφοκλῆς Ἰοβάτῃ.

'Αφυλλω. λεῖον. ξηρόν. ἄτοξον. ψιλόν.

'Αφυλ(Ω) αὐχήν [2]. οἱ δὲ, ἄτεγκτον.

'Αφυξν. ἀπάντησιν [3].

'Αφυτίζας. ἀφύτιζεν [4].

'Αφυρεῖν. ἀκηθεζεῖα [5].

'Αφύσγετον [6]. (σὺχ πιστὸν.) ἀχαθαρσίαν. κόπρον. συρφετόν.

'Αφυστάμενα [7]. ἀντλήσαντες.

'Αφύσται [8]. ἢ κοτύλαι. Ταραντῖνοι.

'Αφύσεω. ψηλαφᾶν [9]. ἀπαρέζας, ἀπαντᾶν.

'Αφύσων [10]. ἀπαντῶν. ἐνηχᾶν.

'Αφύτα [11]. κοτύλη. ταμ(Ω).

'Αφύβις. ἄσπασα [12].

'Α-

mis, carent. Audax ergo est loquendi genus, quo Eu„ ripides hic utitur. „

1. Διαπεραίαν.] Scr. διαπετρείαν. G. γρ. διαπέτρᾳ. SOPING. Vid. inf. in ea voce.

2. 'Αφυλ(Ω). αὐχήν.] L. 'Αφυλ(Ω). Vide num ab ἀμφλὸ, collum, calus. IS. VOSS. Forte ἄφυλ(Ω) αὐχήν (sine distinctione intermedia, ut Ed. Schrev. exhibet) est oxymorum quod citat. ut adeo hæc ad præced. 'Αφυλω pertineant, sublata divisionis nota. Suadere videtur seqoens: οἱ δ', ἄτεγκτον. Sed non urgeo.

3. 'Αφύξε. ἀπάντησεν.] „ Vereor ne perperam pro 'Αφύξω scriptum sit „ inquit *H. Steph.* in *Ind.* Similitet *Kusterus*: Pro 'Αφύξν, ut videtur. „ Id quod Cl. *Hemsterhusio* non dubitavisse memini. Vid. sup. v. 'Αφύξε. Sed obstat alphabeti series; cujus ratio tamen non semper habenda; neque hic admodum curarem, si non alius daretur exitus. Lego itaque: 'Αφύξεν, ἀπαντήσεν. ex Hom. *Il.* Α. 171. ubi sic quoque Scholiastes: qui similiter ad Υ. 598. 'Αφύσσω reddit ἀπαντῶ, ut statim Hesych. qui &, 'Αφύσσων, ἀπαντῶν. Conf. v. Διαφύσσων. Ut hic pro 'Αφύξν testitue 'Αφύξεν, sic infra pro 'Εφύξεν verfa vice 'Εφύξν reponit *Florens.* Emendationem banc in Pers. Crit. jam olim dederam. Consentientem postea vidi Virum Doctum in *Misc. Obs.* III. 3. p. 327.

4. 'Αφυτίζας. ἀφύτιζεν.] Hæc *Bricno* ad Luc. *Evang.* VIII. 23. videntur in mendo esse. *Pergerus* 'Αφυπάτζαν, ἀφύτιζεν, legendum jubet. At pro 'Αφυτίζαν *H. Vossius* 'Αφύτιζεν scribit, quod est apud D. Luc. *l. c.* Idque *Pricæus* forte etiam volait. 'Αφύτιζεν est in Eutip. *Rhes.* Υ. 25. & ἀφυπνίζεν apud Aristænet. L. II. *Ep.* 13. monente Abreschio in *Misc. Obs.* V. 1. p. 111. qui simul addit, pro bare hanc vocem Phrynich. Thom. Mag. & Mœrin, sed in quo vitiose editum 'Αφυπνίζαι, & ἐξυπνίζαι. Idem postea ἐξυπνίζαι ex Basil. T. II. p. 29. B. notavit, qui ἐξυπνίζαι p. 31. B. ut ἀφυπνίζε Longus *Past.* L. I. p. 29. Subjicio nunc Cl. *Kusteri* Notam: Forte: 'Αφύπνιζεν ἐξυπνίζεν. Vel: 'Αφυπνίζαι. ἐξυπνίζαι. Sane Attici ἀφυπνίζαι dicunt, pro ἐξυπνίζαι, teste Mœride Atticiste. „

5. 'Αφυρεῖν. ἀκαθαρσίαν.] L. 'Αφυρεῖν, vel 'Αφίρεαλε, ἀκαθαρσίᾳ. IS. VOSS. An pro 'Αφύρεν, ἀκαθαρσίαν? Vid. sup. v. 'Αφύρεν. KUST.

6 'Αφύσγετον. &c.] Ab ἀφύσσω, ἀφύσγε(Ω), ut a φύγω, φυσγέλιον, τό. Et pro σύσγελον, l. συφελὸν. G. Hom. *Il.* Δ. 495. qui, juxta ac alii, oxytonos. HILL. Conf. H. Steph. *Ind.* & Suid. apud quem male συφελὸν. Vocem σύσγελον jam olim prorsus ejeceram: quod *H. Junio* & *Sopingio* quoque visum fuisse, nunc video. Scil. συρτὸν, in fine glossæ, est vera lectio, quam aliquis pro σύσγελον subflituerat. Quare legerem: 'Αφύσγελον. συρφετὸν. ἀκαθαρσίαν. κόπρον. Ita *H. Voss.* pro κόπρον. Accedit Cl. *Kusterus*: „ Vox (σύσγελον) male scripta, „ cujus correctio est seq. συρφετὸν. „ Hinc τὸ σύσγελον parenthesi inclusi. Vid. inf. v. Σοφρῆς, v. Φυσγέλιος, & v. Φύσγελα, πάντ(Ω). Arcadius Grammaticus inceditus: 'Αφυσγέλιος. ἡ ἀκαθαρσία. Apollon. Lex. MS. 'Αφυσγέλιος. συρφετὸς. Sic & Schol. Hom. *l. c.* & Oppiani *Hal.* I. 779.

7. 'Αφυστάμενα.] Homericum, ab ἀφύσσω, ᾰ Poëtice geminato. HILL. Vid. *Iliad.* Γ. 295. & alibi. Schol. ibi, ἀντλήσαντες. Quod & Hesych. volult. Vide quæ notavimus ad v. 'Αντλῆσ(Ω), & 'Αντεφύλαξε.

8. 'Αφύσται.] Vid. inf. 'Αφύτα. G. SOPING. Procul dubio ὑδρίαι τὸ ἀφύσσειν, seu ἀφύσσειν. H. STEPH. *Ind.* Infra: φύξα — ἄσπας.

9. 'Αφύσσειν, ψηλαφᾶν.] Ab ἀφύω, ἀφύσω, ἀφύσσω. G. Confudit potius 'Αφύσσειν (quod sup. ψηλαφᾶν reddit) cum 'Αφύσσειν. Idem sentit *Kusterus*. Interpretatio enim ψηλαφᾶν pertinet ad 'Αφύσσων.

10 'Αφύσσων.] Oppian. *Hal.* I. 769. ἀφύξῃ. Etymol. ab ἀφὺς derivat, additipulante Eustath. ad *Od.* Π. p. 596. fub princ. ABRESCH. 'Αφύσσων est apud Hom. *Il.* Α. 598. Vid. sup. *Not.* in v. 'Αφύξν.

11. 'Αφύτα.] Vid. sup. v. 'Αφύσσων. Confer noftrum *fust*, pro vini amphora.

12. 'Αφπασα.] L. ἀφύτασα. SCALIG. Et sic *Sopingius*: licet ἀφύτασα illi tribuat *Schrev.* scil. ἀφ. exaratum erat fe-

'Αφύων [13] πμή. τὸ ἔλαιον· ἐπὶ οὖ τέτμ(Ω) ἴψῳ. λέγεις δὲ Ἀθηναῖοι πληθυντικῶς τὰς Ἀφύας, ἑνικῶς [14] δὲ ὑδέποτε, λέγεις δὲ καὶ αὐτὰς Ἀφρῶ [15], ἀφ' ἧ λθικότητα.

'Αφωσιωμένε [16]. ἄπειθεν τοῦ ὁσίω ἀφωσιωμένε.

'Αχαία [17]. ἐπίθετον Δήμητ(Ω). ἀπὸ τοῦ τοὺς ἢ κόρεις ἄχνας, ἤτοι ἐπιπίπτο ἀναζητοῦσα αὐτήν. Λάκωνες δὲ, ἀγαθά [18]. οἱ δὲ, ἕλα μαλαχά [19].

'Αχαίας. λέπας [20].

'Αχαΐδα γαῖαν [21]. ἡ τῆς Ἑλλήνων γῆ.

'Αχαίζεν. Ἑλληνίζεν.

'Αχαιμέψης [22]. Πέρσης. ἀπὸ Ἀχαιμένους βασιλέως. καὶ Ἀχαιμενίδαι, οἱ Περσίδες.

'Α-

fisinante calamo quasi ἀφ.

13. 'Αφύων, τιμὴ τὸ ἔλαιον.] Sic distinguc: 'Αφύων τιμή. τὸ ἔλαιον. SALM. [peffime 'Αφυαὶς μὴ τὸ ἔλ. exhibet *Schr.*] HEINS. BRUNO. IS. VOSS. 'Αφύων τιμή, τὸ ἔλαιον. Ita Schol. Comici in *Equit.* p. 327. *Aparatum*, villiffimum piscium, *decus* vocat *oleum*, in quo coquebantur. Diogenian. [p. 180.] procemium explicat, ἐπὶ ἢ οἱ μαγεῖροι παρ' ἄλατα τιμωμένων. VALES. Ariftoph. *Acharn.* Υ. 640. - - - ἀφύων τιμὴν ἀξιώσω. Ubi per ἀφύων τιμὴν intelligitur *oleum*. Ad hunc locum respexisse Hesychium, notat etiam *Kusterus*. Nisi potius defcripserit Scholia Comici in *Equit.* Υ. 642. ubi ad verbum ita legitur. Conf. Suid. v. 'Αφύα ὀλίγη, & v. Θυνιδίη.

14. 'Ενικῶς ὁ ὑδέποτε.] Immo Ariftoph. ἑνικῶς dixit ὁ Ταγηνιστής. Vid. Suid. HEINS. Conf. Schol. Ariftoph. locis laudatis, & Athen. p. 284. & 285. fæplus.

15. 'Αφρῶ.] Vid. Cafaub. in Athen. p. 508 & 509. SCHR. Antehac dubitavi. Sed nihil muto. Schol. *Equit.* [Υ. 642.] Λέγεις ὁ καὶ Ἀφρὼ, ἀφ' τοῦ λθικότητα. Et Ariftot. l. VI. *Hift. Anim.* ἀφρὼ ἀφῶν dixit. Hinc & alia ἀφρίτης, omnium optima, alia πωλῖτις. Athen. l. VII. p. 284. 285. ubi omnia genera, & modum apparandi docet. Quod autem apuis Grammatici & Phyfici τοὺς λθικότατα adiciebant, inde & meretrices candido colore ἀφρίας appellarunt. Athen. l. XIII. p. 586. VALES. Vid. fup. *Not.* in 'Αφύα, & Ἀφύλ.

16. 'Αφωσιωμένε.] Vid. fup. v. 'Αφωσιωμένη, & Inf. in Ἐξάγιστα.

17. 'Αχαία.] 'Αχαιὰ, 'Αχαία, Δημήτερ. 'Αχαΐα, τὰ, ἕλεα. Ἀχαΐα, ἀγαθὰ. Ἀχαΐ, πάρθ. Ἀχαιάδης. Ἀχαιὸς. Ἀχαιοὶ. Ἀχαΐνης. Ἀχαΐνια, ἡλιθ(Ω). Suid. Etymol 'Αχαΐα. ἕλεα μαλακά. Ἀχάρνη. Ἀχαγεῖς. Ἀχερδ(Ω). Ἀχιρὰ, & Ἀχαιρὰ, Δημήτερ. G. Vid. Meurf. *Attic. Lect.* p. 305. [l. V. c. 31.] SCHR. Scribe 'Αχαιὰ, ac vide Etym. qui multis, & Ariftoph. *Acharn.* [Υ. 709.] HEINS. Conf. ibi Schol. & Suid. Nicander *Theriac.* Υ. 485. de Abo in ftellionem mutato:

——— ——— ἢ ῥ' ὑρὶ φάτις ἔτνε' Ἀχαιὴ
Δημήτης ὐλαφῳ. ———

Hunc fama eft Achæam setigisse Cererem. Schol. Τὸ ἡ Ἀχαιὴ Δημήτης, ὁ ἀφ' τὸ ἄχ(Ω) τὴν τῶν λύπων ἢ συγκαρῆς, ἢ ἀφ' ἧ τῶ κυμάτων ἄχν. Quem locum adduxit G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 27. recte αὐδάλεον, pro κυμάτων, emendans. *Guyeti* Notam dedi ut eft in Ed. Schr. quamvis cumulus ille vocum parum nobis profit. Infra: 'Αχαΐα. ἡ Δημήτης, μοτικῶς.

18. 'Αγαθὰ.] Non ἄχαια, fed χαια. Vid. in Χαιὰ. [& Χαιὸς.] SALM. Monendi funt de his & fimilibus, qui non fruftra verfari in Hefychii gloffis volunt, ea ut diftinguant, quia ab Epitomatore vel addita, vel alium in locum tranflata. Sicut hoc loco 'Αχαιὰ notat eſſe Laconibus τὰ ἀγαθὰ, nullo cum judicio. Non enim ἀχαιὰ funt τὰ ἀγαθὰ Laconibus, fed χαιὰ, vel χαὰ. Infra Hefych. Χαιὰ. ἀγαθὰ. Ergo non 'Αχαιὰ, quod interpretatur τὰ ἀγαθὰ, fed Dorico articulo addito ἃ χαιὰ, eſt ἡ ἀγαθὴ, quod apud Hesych. fcriptum invencrat. Hujus rei exempla millia funt in hoc libro. Quæ omnia diſtinctæ ab Hefychio fcripta erant, hæc cum aliis negligenter confudit. Theocriti Interpres Χαιὸν τὸν Λακεδαιμόνιον notat eſſe τὸ ἀγαθὸν. [*Idyll.* VII. 4.] - - - εἶτι πᾶς ἰδίλο Χαῖὸς ἢ ἴσ' ἀνάθω. - - - HEINS.

19. "Ελεα μαλακά.] Vid. inf. 'Αχιὰ. SOPINGIUS. IS. VOSS. KUST. Conf. mox in 'Αχὴ πόρον.

20. 'Αχαΐας. λέπας.] Infra: "Αχαια λάτη. KUST. Cyrill. Lex. MS. 'Αχαιὸς. λόφος. Rectius "Αχαιὸς.

21. 'Αχαΐδα γαῖαν.] L. 'Αχαΐδα. IS. VOSS. Geminato τ perpetuo dediſſe Horatium, obſervat Euſtath. ad *Il.* Α. p. 74. 29. & *Od.* Γ. p. 125. 3. utl quoque cognata 'Αχαΐδες & 'Αχαΐδες. Quod ſi cogitaſſet Bentleius ad Steph. aliter forte ſtatuiſſet. ABRESCH 'Αχαΐδα γαῖαν dixit Hom. *Il.* Η. 124. undo ſequi deberet, τὴν ἢ ἔπ. γῆν, in Accuſativo; ut correxerat *Kusterus*. Sed frequens eſt ejuſmodi caſus mutatio apud Hefychium. Vid. *Not.* in v. 'Αρίζηλος, &c. Adeoque nihil muto.

22. 'Αχαιμένης.] Cum Hefychio facit Plato *Alcibiad.* I. p. 440.

'Αχαὶ νεβρῶν [1]. ἐλάφων ἠλικίαν.
'Αχαϊὰν. σαίνῃ. παίζῃ [2]. κολακεύῃ.
'Αχαιοὶ [3]. οἱ Ἕλληνες. κυρίως δὲ 'Αχαιοὶ, οἱ κατοικοῦντες μέρος τι τῆς Πελοποννήσου, ἧς καλυμβᾶται 'Αχαΐαν.
'Αχαιομάντεις [4]. οἱ ἀπὸ τῆς θεῶν ἔχοντες ἱερατείαν τοῦ Κύπριν.
'Αχαιοὺς. τοὺς Ἕλληνας.
'Αχάζ [5]. κατάσχεσις.
'Αχαζὰ [6]. κλῆμαξ.
'Αχάνας [7]. πώς φῂς, Περσικὰ μέτρα. Φαεδίμῳ δὲ, κίστας, εἰς ἃς κατετίθετο τὰ ἱδιοτισμοῖς αἱ θεῖαι θυσίαι ἔθυον, οἱ εἰς θεοὺς τελλόμενοι [8].
'Αχαλκοῦν τρύπανα. τὰ Φρύγια ? πυρεῖα. Σοφοκλῆς Φινεῖ δράτορι.

'Α-

440. Conf. G. J. Voss. *Idolol.* II. 9. *fub fin.* & Bourdelot. ad Heliodor. p. 111. a quibus recedit Cl. Reland. *Diff.* VIII. p. 108. notans Perſas dictos eſſe Perſice ωϑ. *Azjemidn*; unde *Achæmenii* apud Latinos. Conf. Ejuſd. *Diſſ.* IX. de *Perſicis Talmudis*, §. 7. Ovid. *Metam.* IV. 112. Horat. *Carm.* II. 12. 21. Adde Joſ. Scalig. ad Catull. *Epigr.* 88. & Cl. Seelen. ad Burtoni *Addv. Vet. L. Perſ.* p. 2.

1. 'Αχὴ νεβρῶν.] L. 'Αχαιὸν. Sed unde ἀχαιὸν cervi dicti? Græci ἀχαιὸν *lanas molles* appellant. Heſych. 'Αχαιὸν. ἔριον μαλακὸν. unde ἀχαϊνὸς ἵππος, cui tenera adhuc cornua, & mollis ad inſtar velleris lanuginoſa. Scribe ergo: 'Αχαϊνὸν. ἢ ἰὰ. ἰὰ. & dele νεβρῶν. SALM. *Exerc. Plin.* p. 222. a. [five 156. *nov. Ed.*] 'Αχὴ. id eſt, ἀκμὴ, *cornicula*. G. Vid. Meurſ. ad Caryſt. p. 158. SCHR. Legend. forte: 'Αχαϊνὸν. ἢ ἰλάφου ἠλικίαν. Vid. Apollon. *Argonaut.* IV. & Schol. ejus. Euſtath. *Il.* Θ. [p. 711.] Antigon. in *Paradox. Hiſtor.* ut puto, ex Ariſtotele. SOPINGIUS. Optime emendavit *Salmaſ.* 'Αχαϊνὸν. &c. Sed ego potius ſequerer Apollonii Scholiaſten, qui ad l. IV. ϑ. 175.

——— ——— ——— ἢ ἐλάφου
Γίγνῃ, ὧν τ' ἀγρῶται ἀχαιὸν κικλήσκει.

'Αχαιὸν, inquit, ἐγὼ δὲ Κρῆτες κύλες, οὓς ἢ γύρους. 'Αχαϊνὸν λεγόμενον ἔλαφον, ὃ καὶ Σταϑμὸν καλοῦσι. οἱ δὲ μέγαν μεγάλου ἔχοντες ἔλαφον, Κλείταρχος. L. BOS. *Obſ. Crit.* p. 158. Scribo: 'Αχαϊνὸν (vel 'Αχαϊνὸν) νεβρὸν, ἢ ἐλάφου ὀλ. Neque enim τὸ νεβρὸν cum *Salmaſ.* deleverim. Conf. Meurſ. in Creta, L. I. c. 6. KUST. 'Αχαϊνὸν. ἢ ἐλάφου ἠλ. legit *Salm.* Poſſet quoque legi: 'Αχαϊνὸν. ἢ &c. Sic enim Apollon. Rhod. IV. 175. & Schol. [Verba modo allata vide.] BIEL. Conf. H. Steph. *Ind.* Suidas: 'Αχαϊὸν. ἢ ἔλαφον. Infra: Ταχίνος. λαγωός. πρὸ ἔλαφον. Conf. Leon. Allat. in Euſtath. *Hexaëm.* p. 170. & inf. *Not.* in v. Ζόρξ, ubi ſimiliter ἠλικία occurrit. Sic inferius: Σταϑμὸν. ἢ ἐλάφου τὸ ὄντα καλοῦντες. ἢ ἠλικίαν ἐλάφου.

2. 'Αχαϊνὸν. —— παίζῃ.] L. παίζῃ. O. & H. STEPH. *Ind.* 'Αχαϊνὸν idem quod χαϊνὸν. IS. VOSS. Pſellus uſus eſt. Lex. Reg. MS. 'Αχαϊνον. παίζον. τῷ ϑηλῷ.

3. 'Αχαιοὶ.] Vid. Schol. *Il.* A. 2. & 123. & Druſ. ad II. *Corinth.* IX. 2. Eſt & Theſſalorum proprium nomen, *Il.* B. 684. ſive Cat. ϑ. 191. Apollon. Lex. MS. 'Αχαιοὶ. πόλις οὐ ἀπὸ Ἕλλην ὁμωνύμους.

4. 'Αχαιομάντεις.] Id eſt, 'Αγαϑομάντεις. IS. VOSS.

5. 'Αχαζ.] A χάζω. IS. VOSS. Vide v. Ἐχαδὴ, κατέχων. Sed præſtat 'Αχαζ. Baſilius M. in Eſaj. VII. p. 522. C. *Ed. nov.* Ἐμαϑὸν δέ τινες ἀπὸ τοῦ 'Αχαζ, καϑὸ ἐσήμανε. nempe ab ππκ. Vid. Cl. Weſſeling. *Miſc. Obſ.* IV. 1. p. 126. Idem animadverterat *Kuſterus*: „ Non ſolum (inquit) ſeries literarum, ſed „ etiam etymologiæ ratio ſuadet, ut ſcribatur, 'Αχαζ, per ζ. „ Eſt enim ab Hebraico ππκ (*achaz*) i. e. *apprehendit, retinuit*: „ unde ſubſtantiv. ππκπ (*achyza*) quod a LXX. Interpr. „ vertì ſolet, κατοχὴ, i. e. *poſſeſſio*. Vid. *Num.* XXXII. 5. „ & *Pſalm.* II. 8. „ Hactenus. In *Excerpt. MS. Nomin. Hebr.* legitur: 'Αχαζ. κατοχὴ ἢ ἔκφυσις. quod eſt ππκπ *Achuzia*, eadem poteſtate cum ππκ, *Joachaz*. IV. *Reg.* XIII. 1. Conf. *Not.* in v. Ἐξανίας.

6. 'Αχαζὰ.] Ab ἄχω, id eſt, ἦχος. G. L. 'Αχάνα. Vid. Etym. HEINS. Ut ὄγκος. IS. VOSS.

7. 'Αχάνας. &c.] Vid. Meurſ. *Græc. fer.* p. 155. & Briſſon. *Regn. Perſ.* p. 259. [609. *nov. Ed.*] SCHR. Vide omnino Poliuc. X. 38. [*ſegm.* 164. 165.] & Scholia Comici in *Acharnenſ.* [ϑ. 108. quæ deſcripſit Suidas.] VALES. BERNARD. Ariſtoph. *Acharn.* p. 376. *Ed. Genev.* Vide Euſtath. οἱ δὲ ἀχάνας prope ad verbum, pag. 1854. HEINS. MAUSSAC. Eſt ex Ariſtoph. *Ach.* [*l. c.*] Perperam apud Poliuc. l. X. c. 31. [*ſegm.* 139.] ſcriptum eſt τάχανα. Vide locum. Et apud eund. l. X. c. 38. vide plura. SOPINGIUS. Vid. H. Steph. *Ind.* Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 17. Reland. *de Vet. L. Perſ.* p. 109. ut & Interpp. ad Poll. *l. c.* Conf. H. Steph. *Ind.* & inox in 'Αχάν, ut & inf. v. Κίρα, & Ἐχάνα.

8. Οἱ ἐπὶ ϑυμέλαις ἔϑυον, οἱ εἰς ϑ. τ.] Lego: οἱ ἐπὶ τοὺς ϑυμέλας, τουτέστι εἰς τοὺς ϑεούς, ἔϑυον. Nam hoc poſterius gloſſema eſt ſeu interpretatio; & ſcholion Ariſtoph. τοῦτ' ἔστιν. Vide tamen Pollucem, qui addit: οἱ δὲ καϑίδας τὰς ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς. Inde ſuſan clauſula illa: οἱ τοὺς ϑεοὺς ἔϑυον, ἢ τὰ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς. BERNARD. Ut ſine ambagibus quid ſentiam profitear; non dubito, quin poſteriora verba, οἱ εἰς ϑεοὺς τελλόμενοι, ab aliquo adſcripta ſint ad marginem, at obſcuriora illa, οἱ ἐπὶ ϑυμέλαις ἔϑυον, explicaret: quæ poſtea final in textum irrepſerunt. Vid. inf. *Not.* in Θυμέλας, & Θυμελὴ χορεύουσιν. &c. Hæc olim. Eadem *Kuſteri* mens fuit. Verba ſunt: „ οἱ εἰς ϑεοὺς τελλόμενοι, elt ſcholion, ſive interpretamentum ejus, quod proxime præcellit, οἱ ἐπὶ ϑυμέλαις ἔϑυον. Conf. Euſtath. ad Hom. p. 1446. item qui notavimus ſupra ad v. Ἀσκωλιᾶν. „

9. 'Αχαϊνὸν τὸ. τὰ Φρύγια π.] L. Φρύγανα. SCALIG. Vid. Scal. ad Feſt. in *Ignis Veſtæ*, p. 71. SOPING. Vid. Scal. ad Feſt. p. 66. Salm. *Exerc. Plin.* p. 180. [126. *Ed. Uitr.*] Caſaub. in Theocrit. p. 279. [*cap.* 20.] SCHR. Salmaſ. ad Solin. p. 126. diſtinguit, τὰ Φρύγια, πυρεῖα, & Φρύγια pro *cremitis* accipit. KUST. Caſaub. *l. c.* de Phrygibus cogitat, quibus inventum illud, ſc. ignem ex duobus lignis colliſis attritiſque eliciendi, hic tribueret Heſychius. Nefcio an id per τὰ Φρύγια indicare voluerit Lexicographus: immo falvo tanti Viri honore dixerim, non eum eſſe loci noſtri ſenſum. Infra Φρύγιος eſt ξυρὸς: & Φρύγιον, ξύλον ξυρὸν Φρύγιον etiam ξυρὸν exponit, & Etymol. Φρύγανα, τὰ εἰς τὸ καίειν ἐπὶ φρύγια ἐπιτήδεια. Hoc voluit. Πυρεῖα pluribus explicat Schol. Apollon. Rhod. L. I. 1184. Conf. Heſych. in Σπρᾶς. Similiter Arabes ex lignis arborum *March* & *Afhar* ignem jam olim excitarunt: quomodo & alii in Oriente populi. qua de re vide duo literaturæ Orientalis ſidera clariſſima, Tho. Hyde *de Relig. Vet. Perſ.* & A. Schultens *Orig. Hebr.* L. I. p. 63——65.

10. 'Αχ. ἀναπείλῃ.] L. ἀναπτῇ. SALM. Gloſſæ MSS. in *Sapient.* XIX. 16. 'Αχαιοὶ. διαϑέσεις, μογιλάλοι.

11. 'Αχαιὸς.] Ariſtoph. in *Polluce*: τίλλεσϑαι μόνα οἱ ἀχαιοὶ. Vid. Etymol. in Ἕρμιος, & Suid. SOPINGIUS. Vid. Heſych. ſtatim in initio Lexici.

12. 'Αχάν. - - μεδίμνοιν ὐ.] Teſte Ariſtotele apud Schol. Ariſtoph. *Acharn.* ϑ. 108. & Polluc. X. 165. ἀχὴν apud Orchomenios capiebat medimnos Atticos XLV. An igitur credi par eſt, Bœotorum *achanen* æqualem tantum fuiſſe ad medimno? Hæc nimis ſane diſtant. Dicendum quoque fuerat, μεδίμνου ἓνα. Ut igitur hæc in re Heſychio cum ceteris conveniat, procul dubio reſcribendum μεδίμνους ἓξ, i. e. 45. ut diſerte etiam Suidas. Id quod ante me monuit ſagaciſſimus *Hemſterh.* ad Poll. *l. c.* qui mendæ originem exiſtimat, quod ſcriptum fuerit aliquando μεδίμνου ιϛ. pro ſcripto ſcfinxit μεδίμνου ὐ. Vid. ſup. in 'Αχαιὸς. Conf. v. 'Αχαινα.

13. 'Αχανίζων.] Pro 'Ιχανίζων. IS. VOSS. Reſpicit ad Homer. *Il.* ϒ. 300. ſed ubi hodie legitur ἰχανόωντο: ita tamen ut addat; ἂν ἢ ἀπὸ τοῦ ἄω, ſi ſit *fine* ϝ. Unde difficilius, quoſdam Criticos in loco illo Homeri pro ἰχανόωντο olim legiſſe ἰχανίζοντο, quod ad noſtrum ἀχανίζων quam proxime accedit. Neque verbum ἰχανῶ ignotum fuit Heſychio, quippe qui infra in litera I poſt v. Ἰφίων, adfert: Ἰχανόων. ἐπιφερόμενον. Ἰχανόωνται. ἐπιφέρονται. Ἴχανται. ἐπιφέρεται. Sic enim fine ϝ. ibi legendum eſſe, ſeries literarum manifeſto oſtendit. KUST.

14. 'Ανδιχαείτας.] Vox inſolens, neque nota Lexicographis. Malim legere ἀνὰ χάεσϑαι, diviſis vocibus. Et ſic Rev. *Biel.* Nihil tamen muto, ob vocis analogiam.

15. 'Αχαιετῶν.] Vid. Harpocr. ibique Manſac.

16. Δόρυ δὲ &c.] Exſtat *Odyſſ.* Υ. *in fin.* ſive ϑ. 392. Apollon. Lex. MS. 'Αχαείτης. ἀχαειτήσας. ἢ ὁ 'Αττικὸς, ἀκτησάμενος. Sic Ἐκτήσατο. ubi alii ἀχαειτώσατο: ut hic, ἀχαειτήσας. ἀχαειτώσϑω apud Suid. ex Xenophontis *Convivio* forte. adfertur ex Callim *Cyclopiſtas*.

17. 'Αχάρνα.] Vide & 'Αχέρνα. SOPINGIUS. IS. VOSS. Conf. in Ἀκάρνας. Apud Athen. VII. 9. p. 286. 'Αχαρνὰς

18. 'Αχάρνα.] Et 'Αχάρνη in plur. Vid. Meurſ. *de Pop. Att.*

Ἀχαρνικοὶ ' ὅτι. Ὅτι τῶν μεγάλων οὗτοι ἦσαν.
Ἄχε. λύπη '.
Ἀχεῖ πεζοπαίζῃ [3]. τῇ λύπῃ ὑπείξαι, καὶ οἷον ὑποχωρήσαι.
Ἄχελοι [4]. ἄτεφρον. πολύχρηστον.
Ἀχείμαστον [5]. ἀπέραντον.
Ἀχείροι [6]. ἀπρόθητοι. ἀνίητοι, ἀνίκητοι. Χειρωθῇ [7] γ', λέγε] παθῇ.
Ἀχίλιον [8]. τὸ λεπτομερές.
Ἀχίλλειος. τῶν ἀχίρων [9] πίμπη τις, ὡς Ταραντίνοις.
Ἀχελῶος, πόταμος Ἀχαΐδος [10]. καὶ πᾶν ὕδωρ [11] οὕτως λέγεται.
Ἄχθος πρίλη [12]. βεβαρασκώς, λύπη.
Ἀχεδόν [13]. ἄκανθα ποιά.

—— καὶ ἐθείρακα ἀχέδος.

Ἀχελα. [14]. ἰχθὺς ποιός.
Ἀχερύσια. ὕδατα ἑλάδη.

[1]Αχε-

in Ἀχέρων, & Athen. Attic. III. 12. Sequentia, Ἀχαρνικοὶ πόλις Αἰ. forte sejungenda, hoc modo: † Ἀχαρνικοὶ πόλις. Ἀθήναζε Ita supra: Αἶσις ἄμοιρος. Ἀθήναζε &c.

1. Ἀχαρνικοὶ ἄνοι.] Meminit Diogenianus in Ἀντρώδης ἄνθρ. [1. 26. p. 178.] VALES. Vid. supra in Ἀντρώδης.

2. Ἄχε. λύπη.] Scribe λύπει. IS. VOSS. KUST. Sup. Ἀχεῖ λύπει. Infra: Ἄχθος. λύπη. Et hinc Ἄχει in plur. num. λύπαι. Il. Γ. 412. Sed nondum hanc admiserim lectionem. Scripserat Hesychius: Ἄχε. λύπη. quod exemplo probat: — ἄχεϊ ἀσχεσιῇ ex Iliad. Z. 336 ubi vide Scholia, quæ inter alia: ἀφ' τοῦ λύειν αἴθη Conjunge idcirco hanc γένεσιν cum Ἄχει, λύπῃ, sublata divisionis nota.

3. Ἄχῃ πεζοπαίζῃ.] Vid. Necem superiorem.

4. Ἄχελοι.] L. Ἄχελοι. SALM. IS VOSS. Inf. Χελός, τέφρα, βρύον, χηλός. τῷ μὲν ἄκρῳ χήτασμα. Similiter postea in v. Χελός. Priori sensu τὸ ᾱ in Ἄχελοι accepit συναιρέσει posteriori, ἐκτάσει: ut passim. Vid. v. Λιθινος, &c. Supra: Ἀχελῶος . . . ὕδωρ. infra: Εὔχηλοι, εὐτυχοῦντες, εὐχαρῆς.

5. Ἀχείμαστον.] Æsch. Suppl. ν. 142. ABRESCH.

6. Ἀχείροι.] Vid. Salcer. Thef. Eccl.

7. Χειρωθῇ.] Vid. inf. v. Χειρόω.

8. Ἄχιλλον.] Scrib. & diffing. Ἄχιλλον. τὸ λεπτόμερες ἢ ἀχείρων. Ἀχίλλειος, ποίμνη τις ἀπὸ Ταραντίνων. O.

9. Τῶν ἀχείρων] Forte ἢ χείρων. SOPINGIUS. Sic & Joan. Juvenis in Lexico Turcnino p. 12. Sed malim cum Guyeto ἢ ἀχείρων subjicere præc. voci λεπτόμερες. Inf. Ἄχειρ. ἄχειρ λεπτόμερες. Schol. Ariſtoph. Ἀχείλιον explicat, τὸ λεπτόμερες ἢ σκωρ., in Vesp. ν. 92.

10. Ἀχελῶος, ποταμὸς Ἀρκαδίας.] Leg. Ἀκαρνανίας. Nam Acarnaniam terminat Achelous, & eſt longiſſime ab Arcadia. PALMER. GUYET. Nonnulli reponunt Ἀκαρνανίας: & ita Stephan. Byzant. Ἀχελῷος. (oxytonos.) ποταμὸς Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Ἀχελῶος, ſcil. Ætoliæ regis. Alii Αἰτωλίας. Scias igitur velim, hunc fluvium ex Pindo oriri, & Acarnaniam ab Ætolia dividere. HILL. Vid. omnino Schol. Il. Φ. 194. & Ω. 616. Conf. Etymol. M. & Vib. Sequeſt. de Fluv. p. 4. Ed. Heſſ. ubique Jo. Jac. Claudii Not. p. 235. qui pariter Ἀκαρνανίας b. l. emendat: quamvis (addit) Ἀρκαδίας tolerari poſſit, cum Arcadius fuerit Achelous.

11. Πᾶν ὕδωρ.] Vel quod primus a terra eruperit; vel quod in Græcia celeberrimus Achelous. HILL. Vid. Macrob. Saturn. l. V. c. 18. Eurip. Bacch. [ν. 625.]

Ἥιεν' ὑπαὶ πάρ' ὄκθοις ὑμνῶν Ἀχελῷον φέρων.

Ubi πᾶν ὕδωρ ſignificat. HEINS. Eadem loca notaverat Kuſterus; addens Eurip. Androm. ν. 167. & Callimach. Epigr. XXXI. Addo Æſchyli Schol. in Pers ν. 871. Ἀχελῷος, οἱ ὀνόματος. Ἀχελῶον γῆ, πᾶν ὕδωρ λέγουσι. Artemidor. II. 43. p. 138. Ἀχελῷος, τὸ αὐτὸ τοῖς ποτάμοις καὶ πᾶσι πόσιμον ὕδωρ σημαίνει. Conf. Joſ. Barnef. ad Eurip. Bacch. ν. 519. Turneb. Adverſ. XXIX. 25. & Voſſ. Idol. II. 77.

12. Ἄχθος πρίλα.] Hom. Il. P. 591. ubi Schol. πάσσαλον ἢ λίθος, βεβαρασμένος, πολύχρηστος λίθος.

13. Ἀχεδόν. ἄκανθα, ποια παρ. &c.] Scrib. Ἀχεδόν. ἄκανθα ποιά. —— ἢ ἐθείρακα ἀχέδος. Verba poſteriora ſunt Poëtæ Odyſſ. τ. [ν. 10.] HEINS. KUST. Vid. Suid. Etymol. M. & H. Steph. Ind. Diſtinxerat Ed. Schrev. poſt ποιά. Item poſt Ἀχεδόν.

14. Ἀχελα.] L. Ἄχερα. Supra: Ἀχέρα. ὄδὸν ἰχθύος. SALM. Infra: Χελαιόν. ἰχθὺς ποιός. quod tamen huc forte non pertinet.

15. Ἀχερύσια.] Inf. Χερσὶ, ὄδῳ ἡμῖν, ἀφωρισθεῖσι. G. Schol. Il. Ω. 482. Ἀχερουσίς, ἡ κάλπη Ἅιδου. Ἔνιοι δὲ φασὶ ὄδὸν εἶναι αὐτόθι. Plura vid. in Schol. ad Il. N. 389.

16. Ἀχέρων.] Vid. inf. Ἀχερσία. G. Vid. Suid.

17. Ἀχείτας, &c.] Scrib. ὁ τίλεσ- καὶ φωνὴς ποικίλη. Vid. Euſtath. [p. 396. & 148 l.] HEINS. Vid. Heinſ. ad Heſod. p. 110. VERW. Æſchyl. Schol. p. 37. Ariſtot. Anim. IV. 235. SCHR. Conjunge: ὁ τιλ. καὶ φωνὴς ἀχίτας, &c. IS. VOSS. Ἀχίτας proprie eſt vocalis, argutus, canorus: & de ſiſtula dicitur apud Æſchyl. Prometh ν. 577. δόναξ ἀχίτας. Schol. ἐμμελὴς. Unde pro cicada, apud Ariſtoph. Pace, ν. 1095. ἐξεμοῦσι ἀχίτας. Sic infra: Τίγκτης· κιθαρῳδὸς. ἀοιδὸς, τέττιγος. ἐρίσφονος. Item: Βάκκος, παρὰ Ἠλείοις, τέττιγος, &c. a βαΰζειν, quod vide. Quando autem ὁ τίλεσ- dicitur, opponitur τῷ μακρὰ τετίγγειν, quæ κερκώπη appellatur: quod infra vide. Conf. Suid. Ariſtot. H. Animal. V. 25. §. 273. G. J. Voſſ. de Idolol. IV. 77 & quæ Cl. Abreſch in Mſc. Obſ. V. 1. p. 111. dedit, allato etiam Eurip. Electr. ν. 151. qui κόκκον ἀχέτων dixit: ut adeo cicadæ non ſpecies, ſed epitheton ſit, quod & aliis adjungitur. Adde ſup. Νυκ. in v. Ἀκανθίδιον, & Kuſt. ad Suid. in eadem voce.

18. Ἀχέτης.] Vid. Not. præc.

19. Ἀχθέων.] Hom. Od. Β. 23. BIEL.

20. Ἀχθεσσι.] Vid. in v. ſeq. & ſup Ἀχεσῶνες, infra Ἠχθῆσι. Vid. Etymol. & Euſtath. p. 575. Ab iſto ἄχθος Latinorum egre, egens, egenus, deduceret Cl. Abreſch.

21. Ἀχλύσι ἀπορ- Scrib. Ἀχλύσι χύσεσι. SALM. SOPINGIUS. KUST. Sic & Stanl ad Æſchyl. Choëphor ν. 299. ubi χρυσέων ἀχλύσι, ut φίλων ἀχλύσι apud Ariſtoph. in Amphiarao, teſte Suida, qui pariter χύσεσι. Et ſic Phavorin. Confirmat eandem lectionem Cl. Dict. ex Cyrill. Lex. MS. Brem. Vid. Euſtath. p. 492. & alibi. Conf. ſup. Ἀκτῖσι. Infra corrupte: Χῦ. ἰόν. χύσεσι.

22. Ἀχάμαται, ἀγνῶς.] Scribend. forte: Ἀχάματα. ἄχνῃ. ſed ἰσχν. G. Ἀχνοι poſtulat ordo; ab ἀχνέω-, ſeu χνόος, ἀχνάδες. ſin vero ἄχνῃ legendum, eſt a χίω. IS. VOSS. Sup. Ἀχείμαστον. ἀπέραντον.

23. Ἀχηρὰς.] L. Ἀχαρὰς. IS. VOSS.

24. Ἀχηρον. ἀκρόδρυα.] Sic Ἀχήρης, ὁ σκώληξ, apud Suidam.

25. Ἀχηρά.] L. Ἀχαρά. a χήρη-, χίρσ-. IS. VOSS. Ergo recte Cicero: Ceres quaſi gerες. cum magna ſit literarum γ & κ affinitas. Nam πήρᾳ dicitur quaſi γήρᾳ. FLORENS. Vid. Ἀχήνη.

26. Ἡ Ἀχηρὰ.] Lego ἢ Ἀχηρὰ. Conf. inf. v. Γηρᾶν. KUST. Sic & olim conjecram; quando diſtinguendum: Ἀχαρὰ, ἡ Ἀχηρὰ, καὶ &c. Sed forte non mutandum ᾱ in ᾱ. Scilicet caput articuli eſt Ἀχαρὰ. Huic ſubjicit: ἡ Ἀχηρὰ, ſive Ἀχαρὰ, καὶ Ὠνὶς, &c. ἡ αὐτὴ, i. e. eadem eſt.

27. Ὠνὶς.] Inde Latinorum Ops, nomen Deæ, quæ eadem ac Terra. KUST.

28. Ἔλεα γάρυς.] L. Ἐλύγαρυς. HILL. L. Ἐλύγαρυς, ab ἕλ-, & γάρυς. Heſych. Ἐλύγαρυς. ἡ γῆ, παρὰ Ἀπίωνι. G. Vid. inf. Ἔλγαρυς. Atque hinc Æſchyl.

Καὶ γαῖα πολλῶν ὑπαράτων, μαζὸν μία. SOPINGIUS.

Vid. Scalig. Conjectan. p. 21. Martin. p. 439. SCHR. Vide infra v. Ἐλύγαρυς. A Γάρυς autem ductum eſt apud Latinos nomen Cereris: ut recte obſervat Scalig. ad Varr. p. 311 KUST. Conf. Martin. in v. Cerer: qui Scaligerum ſequutus; ſcribit; παρὰ Ἰσαῖς, (quod inf. vid.) παρὰ Ἔλεα, παρὰ Γάρυς, &c. Aliter Cl. Reland. Diſſ. VIII. p. 103. „ Parum (inquit) ab- „ eſt, quin pro Γάρυς παρὰ Γᾶ &c. ſubſtituendum putem Κέρᾳ „ [de quo inf.] παρὰ Γᾶ. niſi forte & Γάρυς & Κέρᾳ Cereris „ nomen fuerit, &c. „ Vide ibi plura. Non diſplicet mihi Ἐλύγαρυς, aut Ἐλάγαρυς. Inter ſingula enim Cereris nomina Heſychius hic partic. παρὰ interſeritˑ, quæ non apparet inter Ἔλεα & γάρυς, niſi quod Scaliger eam ſua auctoritate interpoſuerit: unde pronum eſt conjicere, has voces eſſe conjungendas. Rem confecit Euſtath. Il. Υ. p. 1197. Τὰν Δήμητρα ὕστερον, ἀφ' τὸ φέρειν ἐγκύμονα τὰ ἔλεα καὶ ξυνίστασθαι τοὺς λίθους, παρὰ Ἐλυγαῖον λέγεσθαι. ἀφ' τὸ ὧν ἡ ἔ τίλει ἄλφα γαῖαν. Præfero tamen per ῡ, Ἐλύγαρυς.

29. Γᾶ. παρὰ Δωριεῦσι.] Conf. inf. in v. Γρᾶς: item v. Ἀχαιὰ.

30. Ἀχαιτεῖς.] Vid. Inf. v. Χᾶ, v. Χᾶσθ-, &c. Sic Χανίσκ. χρείαν ἴσχει, &c.

"Αχθε☉. Βάρος.

'Αχθηται [1]. Λυπῶνται.

'Αχθεὶς [2]. ἡ Δημήτης, μυστικῶς.

"Αχθεσζ. βαρέσζ.

"Αχθεται. λυπεῖται.

"Αχθη [3]. ἀκαθαρσία. ἀφεὶς Θαλάσσης.

'Αχθηδόνα [4]. λύπην. ὀδυνῶν. βάρ☉.

'Αχθηρὲς [5]. λυπηρόν.

'Αχθήσας. γομώσας [6]. ἤγουν πληρώσας.

'Αχθηφόρ☉ [7]. κοπτοφόρ☉. βάρη φέρων.

'Αχθεινόν [8]. ἐπίπονον. ὀδυνηρόν.

'Αχθεσθὴν. βαρυνωθῆν.

'Αχθόμεν☉. βαρύνομ☉. λυπούμ☉.

"Αχθ☉. λύπη. βάρ☉.

'Αχθὼν, κοχμὸς ἐν λιπαρῷ ἀρδεῖν. Λάκωνες.

'Αχι. ὅπου [9]. ἢ χέρτῳ χλωρῷ.

'Αχὰ [10]. ἔλεα μαλακά.

'Αχίνητα [11]. ἀκατάληπτα.

'Αχίλλειον πλάκα [12]. ἢ 'Αχιλλέως νῆσον, ἢ Λευκὴν λεγομένην. 'Αχιλλίων [13], Ἱππώνου Λεσβοφάνης. ἢ Σοφοκλῆς Σκύθαις, 'Αχίλλιον, εἰσὶ δὲ καὶ [14] 'Αχιλλέως δρόμοι ἢ παίπαλον ἢ νῆσον. ἤτοι δὲ, τῶν λιθίνων [15]. πῶς δὲ σπόγγοι [16] φασὶ, οἷς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπεψάν.

'Αχιλεῖον. τῶν ἀχιλλέων [17].

'Αχληχὴ [18]. ἀπεχθές.

'Αχλυδιᾷ [19]. Θρίπιεζ.

'Αχλύμεν☉ [20]. λυπούμεν☉.

'Α-

1. "Αχθε.] Scr. "Αχθεε, vel ex literarum serie. Est Aor. I. Imperat. Pass. Idem *Is. Voss.* notaverat, & *Kust.*

2. 'Αχθεὶς.] Forte male pro 'Αχαὶς, quod vide supra. KUST. Vid. Meurs. *Eleus.* p. 60. SCHR. Conf. v. 'Αχπρὸ.

3. "Αχθη.] Forte "Αχνη. G. Male pro "Αχνη, quod vide infra. KUST. Conf. H. Steph. *Ind.* & inf. v. Βάχθη.

4. 'Αχθηδόνα.] Thucyd. IV. 40. p. 263. *nov. Ed. Δι' ἀχθηδόνα.* Schol. Δι' λύπην. Vid. omnino *Not.* ad eum loc. & *Indic.* Conf. sup. v. 'Ακαχήδονα.

5. 'Αχθηρὲς.] 'Αχθηρὸς. ὁ λυπηρός. &c. Vid. Etymol. M. & Suid. IS. VOSS. 'Αχθηρὸς, apud Polluc. III. 99. Vid. Inf. v. 'Αχαιερ.

6. Γομώσας.] Γεμώσας legit *Sopingius.*

7. 'Αχθηφορ☉.] Vid. in Νωθαιαζ. Pro βάρη in seqq. perperam φόρη in Hagen. Ed.

8. 'Αχθεινὸν.] Phavor. 'Αχθηνὸν. Series 'Αχθινὸν postulat. Sed 'Αχθεινὸν est vera lectio. Scilicet ε, ι, ι, ob adhibitam soni paſſim confuderunt.

9. * 'Αχμοὶ ὅ χόρ. κλ.] Correxeram: 'Αχμὶ, τοῦ, ὁ &c. Sed postea didici, scribendum esse: 'Αχεὶ. τοῦ, ὁ χερτο χλωρῷ. Occurrit in Sirach *cap.* XL. 16. ατιμ Hebræorum est, quod alii *pratum* & *gramen*; sed Hieron. *carectum* appellat. Graeci Interpretes *Gen.* XLI. 2. [& 18.] ὁ τῇ ὀχθῃ. Job. VIII. [11.] πάπυρ☉. SOPINGIUS. L. 'Αχιμ. πῦρ SCALIG. Scrib. 'Αχὶ. τοῦ, ὁ χέρτο χλωρῷ. Est enim vox ☤ *Εὐθυμιακῶς*: nam ex Hebræo alibi retinuerunt, alibi ex eo defumſerunt. Ac *Geneſ.* quidem XLi. 2. ubi agitur de vaccis, quæ paſcebantur ἐπὶ τῷ ἄχει. quaſi ἄχει, non ἄχμ. ſcriptum eſſet, reddiderunt: pro quo alii ὁ τῇ ὄχθῃ. Chaldæi modo *locum graminis*, modo *carectum* reddiderunt. Critici vero, linguæ principis ignari, ἀχ☉ modo ἐλ☉, modo λειμῶν ἢ τόπ βοτανώδης φυτώσεως interpretati ſunt, modo βάτος eſſe voluerunt. Eſai. XIX. 7. Καὶ τὸ ἄχι τὸ χλωρὸ πᾶσ τὸ κάλαμ ἢ πεδιμῶ. HEINS. Scribe: 'Αχι. ὅπω. Dorice pro ὀχι. Infra: 'Ηχὶ πυ. ὁ ὑ τόπ. PERGER. Scrib. 'Αχὶ. πάμ. Eſai. XIX. 7. τὸ ἄχι τὸ χλωρὸ πᾶσ &c. "Αχὶ eſt Dat. ab ἄχι. 'Αχι ſcripſerim Sirach. XL. 16. Vide ibi Druſium. MUNKER. Cl. Bochart. *Hieroz.* T. I. L. II. c. 41. *ſub init.* corrigit etiam: 'Αχὶ. τοῦ, ὁ χ. χλ. Vid. loc. & conf. Cl. L. Bos *Not.* ad loca cit. (*Geneſ.* & Sirach.) *in Ed. ſua*, & Cl. Vitringa ad Jeſ. XIX. 7. Suid. "Αχι. ἀπὸ τ, *φωνῆεν.* Quod huc non magis pertinet, quam "Αχυ illud Arabicum apud Dioſcorid. l. 12. Phavor. (& ex eo *Bruno*) male: 'Αχεμῆ. χέρτο χλωρῷ. Quanquam vero loca S. S. adnotarint recte ſatis Viri Doctiſſimi; non diſpliceat tamen *Pergerus.* Soleat enim Noſter duos maxime diverſos ſenſus ad unam vocem referre: & favet disjungendi particula ὅ. Sic 'Αχι, pro ἀχεί, eſt ὅπου, quando nulla litera mutatur. At τῇ 'Αχι, vel 'Αχὶ, pro ὕπῃ, eſt χέρτο χλωρῷ. Supra: 'Αχὶ. φῶν τι. Gloſſ. MSS. in *Sirach.* 'Αχὶ. χέρτο χλωρῷ. Immo dubium non eſt, quin utrumque indicare volucrit Heſychius; ut poſtea didici ex Cyrilli Lex. MS. Voſſ. qui diſerte legitur: "Αχι. ὅπου. ἢ τὸ ☉ῷ τὸ ὃ Τῶν χιλ☉. Quare, aſteniſco remoto, hanc lectionem recepi. Conf. in v. 'Ηχὶ πυ, vel 'Ηχι, ὅπου.

10. 'Αχὰ.] Supra 'Αχᾶς. SOPING.

11. 'Αχίνητα.] Pro 'Ανίχνη. GUYET. Videtur Ionicam habere commutationem tenuium & aſpiratarum, ut κθόν. H. STEPH. *Ind.* Vid. ſup. v. 'Ανίχνια.

12. 'Αχίλλειον πλάκα. —— Ἀχίλλιον λεγ.] Vid. Meurſ. ad Lycophr. ☤. 188. & Barnef. ad Eurip. *Iphig. in Taur.* ☤. 435. KUST. Pauſan. *Laconic.* p. 259. "Ετι τε τῆ Εὐξείνῳ πόν☉ καλῇ ἡ Ἴερα τῆς ὑπὸ Ἑλλήνων, Ἀχιλλίου ἱερὸ, ἵτερα μὲ τῆ νήσῳ, Ἀδικὶ. &c. Vide mox plura. Pro Ἀχίλλιον, mutato accentu, repoſui Ἀδικὶ. Ita ceteri ſcriptores.

13. Ἀχιλλίων Ἱππώνου Ἀρ. τῶν Σοφ. στ. Ἀχιλλίων.] Diſtingue a præcedd. IS. VOSS. Bis leg. 'Αχιλλίων. SALM. 'Αχιλλείων. BRUNO. Forſan hic locus ita ſcribendus: 'Αχιλλείων. Ἱππώνου Λεσβοφάνης· τῶν Σοφοκλῆ Σκύθαις, 'Αχιλλίων. Vel ita: 'Αχιλλείων. ἀνὴ ἢ πεδίαι, Ἱππώνου Λεσβοφάνης· τῶν Σοφ. Σκύθαις, 'Αχιλλίων. Locus eſt: [*Equit.* ☤. 816.]

Καπ☉. [Themiſtocles] ☤ φάσγι τῶν χῶ· εὖ δ' 'Αχιλλίων λιμπάνῃς.

Ubi Interpres τὸν 'Αχιλλείων dicit eſſe, τὸν ὄγκ ὃς περιβάλ-

ris.

Vid. Schol. p. 337. *Ed. Genev.* HEINS. Erotian. p. 19. 'Αχιλλιὰδ☉. περίβολον εἰδ☉, ὡς μάραθ.] τῶν Λεσβοφ. τῶν Σοφοκ. Poëſ. in *OEcon. Hipp.* 'Αχιλλείων corrigit. Conf. Sud. Galen. *Gloſſ.* in 'Αχιλλείων πεδίας, & Caſaub. ad Comici l. c. Vid. *Not.* ſeq.

14. Εἰσὶ δὲ καὶ &c.] Ita locum tranſpone, ac poſt Ἀδικὶ λογοφῆλθε hæc ſcribe: Εἰσὶ δὲ τῶν 'Αχιλλίων δρόμοι π. τ. τ. ὡσαν. 'Αχιλλείων δὲ πεδίον μέμνη) Λεσβοφ. Ἱππώνου, τῶν Σοφ. Σκυθικῆς 'Αχιλλίων πεδίον, ἵνα καθαρῶν τῶν ἀνθρώπ, ἵνα δὲ Ἀδικῶν. De 'Αχιλλείων τόπ. vide Euſtath. multis ad Dionyſ. *Perieg.* [☤. 306. & 543.] Steph. [Byzant. in 'Αχίλλ☉ δρόμ☉.] Lycophr. [☤. 193.] &c. HEINS. Duo hic membra conjuncta, quæ ſegrega, ut poſt λογοφῆλθε adjicias: εἰσὶ δὲ 'Αχ. δ. π. τ. τ. νῆσον. Vid. Plin. IV. 12. 13. Sequentia lege: 'Αχιλλίων, Ἱππώνου Λεσβοφ. τῶν Σοφ. Σο. 'Αχίλλειον. ἵνα ὁ ὀκτὼ λογοὶ. τινὲς ὁ &c. Vid. Schol. Ariſtoph. ad *Acharn.* PERGER. In articulo hoc quædam turbata ſunt, ſic in ordinem reſtimenda: 'Αχίλλ. πλάκα. τῶν 'Αχιλ. τόπ. τῶν Ἀδικῶν λογοφῆλθε. Εἰσὶ δὲ τῶν 'Αχιλλίων δρόμοι ἢ παίπαλα τῶν τόπ. 'Αχιλλίων, Ἱππώνου Λεσβοφ. τῶν Σοφοκλῆς Σκυθικῆς, 'Αχιλλίων. Ἔστι δὲ, ☤ Ἀδικῶν. τινὲς ὁ &c. Locus Ariſtophanis eſt *Equit.* ☤. 816. Σὺ δ' 'Αχιλλείων λιμπάνῃς. Subaudi πρόθυ. Nam alluditur ibi ad genus *bordei*, quod a nomine Herois 'Αχίλλεως dicebatur; ut præter Scholiaſtas Comici, & alii teſtantur. Conf. Foët. *OEcon. Hipp.* v. 'Αχιλλεῖ. Cæterum 'Αχιλλείων δρόμων mentio eſt apud Eurip. *Iphig. in Taur.* ☤. 437. KUST. Conf. Schol. ad Lycophr. ☤. 188 & 192. Ibidemque Meurſ. & Potter. & inf. in v. "Αιου Δικῆ. Omnino poſt Ἀδικῶν λογοφῆλθε ſequi debent verba, εἰσὶ δὲ &c. τόπ. Tum novum articulum pono, ſcribens, ut Comicus habet: ☨ 'Αχιλλείων. Ἴστε, Ἀφ. &c. pro quo Soph. 'Αχιλλίων Et huc referendum puto ſequens ☤ λόφῳ. Poſtrema, τινὲς ὁ στόμ☉ &c. non ad Genitav. plur. 'Αχιλλείων pertinent, ſed ad 'Αχίλλειον, quod erat in articuli capite. Sic omnia liquent, ſi loca conferas laudata.

15. Τῶν λιθίνων.] L. τῶν Ἀδικῶν. HEINS. IS. VOSS. Arrian. *Peripl. Pont. Euxin.* p. 132. Νῆσ☉ ἀφανίστου, ἣν τινα οἱ μὲ 'Αχιλλέως τόπον, οἱ δὲ Δρόμον 'Αχιλλέως, οἱ δὲ Ἀδικῶν λίθ (l. λίθ) ἢ χερσὶ ἀναπεζεῖζ. Sed adi *Notam* ſuperiorem, in fine.

16. Τινὲς δὲ σπόγγ☉] L. τινὲς ὁ 'Αχίλλειον σπόγγ☉ φασὶ, &c. Περὶ σπόγγ☉ 'Αχιλλείου καλυμμένου vide ſis Ariſtot. *Hiſt. Anim.* V. 16. & Euſtath. ad Hom. p. 443. & 749. HEINS. SOPINGIUS. IS. VOSS. Supple, σπόγγ☉ 'Αχίλλειον, vel σπόγγ☉ 'Αχιλλείου. De his *ſpongus Achillers* vide Ariſtot. *Hiſt. Anim.* l. V. c. 16. & Plin. *H. N.* IX. 45. KUST. Conf. H. Steph. *Theſ.* T. IV. p. 524. & III. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 328.

17. 'Αχιλεῖον. ☤ ἀχιλέειον.] Pro ἀχιλέειον leg. ἀδινὸν. Vel 'Εχινὸν, pro 'Εχινόδυν. Vid. inf. 'Εχινὸν. IS. VOSS Hercules, tuam fidem! enimvero non ab omnibus portentis Græciam liberaſti. Erat hominis eruditi ſic edidiſſe: 'Εχινὸν. ☤ 'Εχινόδυν. Verbi ſedes in Homeri *Batrio* eſt:

Οἱ δ' ὡς Δυσήχοιο, 'Εχινάου δ' ἰεράων.

BENTLEY *Epiſt. ad J. Mill.* p. 56. Adſentitur *Kuſterus.* Locus Homeri eſt *Iliad.* B. 625. ſive *Cat.* ☤. 132. ubi Schol. 'Εχινάων expl. 'Εχινάδων.

18. 'Αχληχὴ.] Forte 'Αχθηχὴ. SOPING. Vid. ſup. v. 'Αχθηρὲς.

19. 'Αχλυδιᾷ.] Pro χλιδᾷ, id eſt, χλιδᾷ, pleonaſm. ☤ A. GUYET. Vid. inf. Χλιδᾷ, Χλιδάσαις, & Χλιδᾷ. unde & hic forte 'Αχλιδᾷ legendum, conjicit *Is. Voſſ.*

20. 'Αχλύμεν☉.] Inf. 'Αχνυμεν☉. λυπούμ☉. Quam lectionem præfert *Kuſterus.* 'Αχλὺς autem pro *triſtitia* apud Heſiod. *Scut.* ☤. 264. ut notat Tan. Faber ad Longin. *Sect.* IX. p. 56. *Ed. Till.* (p. 278. *Ed. Salmur.*) adſtipulante Dacerio in *Notis* Gallicis, & Celeb. Grævio *Lect. Heſiod.* p. 102. qui ex Heſych. adfert contrarium φῶς, pro χαρᾷ. An huc pertinet illud Heſiodori *Æthiop.* L. II. p. 82. *Ed. Bourdel.* 'Αχλὺς γὰρ συγῇ κατοχ☉, ut ſit, *Dolore & ſilentio obſeſſus?* Vid. Etym. in 'Αχλὺς omnino, & in 'Αχνὺς. Inf. "Ηχλυσε. τῶν λυπηρῶν. Et: Ζοφ☉. ἀχλὺς, — ἀδυμία. Vide ibi.

1. 'Α-

'Αχλυώ [1]. σκοτίαν. καὶ ἀορασίαν.
'Αχλυόεσσης [2]. σκοτομένης.
'Αχλύς [3]. ἡ ὁν τοῖς ὀφθαλμοῖς λεπὶν ὕλην [4]. ὁμίχλη, σκοτία. ἀμβλυωπία.
"Αχνα [5]. ἄχνας λεπτά. ἀποβεβρασμένα [6].
'Αχνάζ[ει] [7]. ἀχθε[ῖ]. μυζᾶ. ψιγμ.
"Αχναι. ἢ αἴκια[ν] [8], καὶ ἢ ἐπὶ τοῦ σίτου λεπὶν κελάμην.
'Αχνη 9. τὸ ἄχνος·

Ὡς δ' ἄνεμ[ος] ἄχνας φορέῃ [10].

"Αχνη δὲ, καὶ ὁ ὑπτιάζων ἀφρὸς τῷ κύματι ἢ θαλάσσης.
'Αχνημ[ος]. νῆσις [11].
"Αχνιον [12] Δυδὸς κεχιδ[ος]. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις. "Αχνιον [13]. τὸ ἄχνος, χτ' ἢ ἰσχασίαν ἄχνος ἔχει. ἢ ὅτι ἢ θαλασσίας ἀχνῆς· ἐπ' ἠλαμπεῖ καὶ ἀφροειδής. γεφυ[ρὸ] δὲ καὶ "Ιξιον [14].
"Αχνη πυρὸς [15]. ὁ καπνὸς, καὶ Αἰσχύλος οὕτως, "Α-

"Αχνιον ὕπνου [16], ὁ δὲ Ἱπποκράτης, τοῦ λιμοῦ [17] "Αχνη. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ λεπτὸν ξύσμα [18].
'Αχνητόν [19]. δαψιλές. ἄφατον. πολύ. ἄφθονον.
"Αχνυλα. κάμνα. Κρῆτες.
'Αχνύμεν[ος] [20]. λυπούμεν[ος].
'Αχνώδες. ἄχνῃ ὅμοιον.
"Αχολον. ἀποκαθαιρόμενον ἢ ὀργάν. καλυλαμὶν ἐργῆς δύναμιν ἔχει [21].

Νηπιηθὲς [22], ἄχολόν τι, κενὸν ἐπίληθον ἁπάντων.

'Αχῶρ [23]. τὰ πίτυρα. ἔνιοι δὲ, κραῖσιν.
'Αχωρίη[ος]. ὁ μὴ χορύμβ[ος].
'Αχώρις [24]. κεκοχάρμης.
'Αχώρ[ας] [25]. ἄπλης [26].
"Αχ[ος] [27]. λύπη.
"Αχυζα [28]. κεφαλαίζυζα.

'Α-

1. 'Αχλύ.] Hom. *Od.* Η. 41. BIEL.
2. 'Αχλυόεσσης.] Forte 'Αχλυοείσσης. SALM. SOPINGIUS. IS. VOSS. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* scribens, ἀχλυοείσσης de nocte forsan hic dici, quæ est *caliginosa* & *tenebricosa*, quum est *illunis*. Sic ῡ pro ŏ infra in v. Ξυνάβρη, pro Ξυνάβρη.
3. 'Αχλύς.] Vid. Æschyl. Schol. p. 156. *Pers.* ϒ. 671. SCHR. Vid. *Æt.* XIII. 11. BIEL.
4. Λεπὶν ὕλην.] Id est, *Nubecula*. SCHR. Nisi potius ἀλὶ scripsit. H. STEPH. *Ind.*
5. "Αχνα.] Dorice, ut videtur, pro "Αχνη. Vel potius scribendum est "Αχνα, in plurali. ut est apud Suidam. KUST. Posteriùs olim quoque notaveram.
6. Ἀποβεβρασμένα.] Forte ἀποβεβρεμένα. Vid. sup. SOPING. SALM. Conf. v. 'Αχλυοι, & v. Χνᾶς: item in v. "Αχνα πυρὸς, in fine.
7. 'Αχνάζ[ει].] Ad ἄχ[ος], ἄχνυμαι. G. Vid. Phavor. in 'Αχνάσθημεν. Sequens μυζᾷ pertinet potius ad Ἐχεῖ.
8. "Αχναι, αἴκια[ν].] Nescio unde adferat. H. STEPH. *Ind.* Lego ἄνεμον. PERGER Sup. 'Αγμὶ, ἐείη. IS. VOSS. Conf. in "Αχνημ[ος], & 'Αχλὺν *Not.* Cogitabam ἀχλὺν. Sed *minium* recedit.
9. "Αχνη.] Hom. *B.* Δ. 426. . . . . λάπτῃ δ' ἀλὶ ἄχλυι. Sophocles usurpavit pro *rore*: [Δικαίων ἄχναι, *Trachin.* ϒ. 858.] Epigrammatographus [Anthol. VI. 14.] pro *imagine pomi*. [Vid. mox in "Αχνη πυρὸς. Suid. in Οὐρανια ἄχνη. Eustath. p. 491.] FUNG. "Αχνη, φύκιον, *alga*. Etymol. in 'Αλὶς ἄχνη. G. Vid. *Odyss.* Ε. 403. SCHR. Gloss. Rutgers. 'Αχλὺν. ἀφρὸν. Vid. ibi Cl. Strunzii *Not.* & sup. v. 'Αλὶς ἄχνη. Conf. v. 'Αχθε, & mox in v. 'Αχλύν.
10. Ὡς δ' ἄνεμ[ος] ἄχνας φορέῃ.] Scrib. φορεῖ, ut Etymol. & Schol. Comici *Vesp.* ϒ. 92. Ést ex *Il.* Ε. 499. ubi Schol. "Αχνας. τὰ λεπτὰ ἢ ἀχύρου, ἃ τὰ ἄχνυσι. "Αχνη ὁ καλούμενος ὑπὸ τινῶν καὶ κάκκαβος ἀφρός. Inde gloſſa Hesychii. Conf. Hœlzlin. in Apoll. Rhod. II. 572. & *Ind.* H. Steph.
11. "Αχνημ[ος]. νῆσις.] Supra habes "Λιτημ[ος], cum eadem interpretatione. KUST. L. κῆσις, id est, *spina dorsi*. [Vid. Inf.] "Λιτησις Idem. [conf. 'Ακρῆσις.] GUYET. Νῆσις bonum. Infra: Χιτημὶς, πῆσις. IS. VOSS. Conf. *Not.* in v. "Αχνιον.
12. "Αχνιον &c.] Ut paulo ante "Αχνα & 'Αγνὰ, ita quoque hic, licet alio ſenſu, "Αχνη pro "Αγνια, idem quod κάτνυγμα, ab 'Αγνύω, ἄατνος, καθάατνος. IS. VOSS.
13. "Αχνιον. τὸ ἄκνος.] Vid. sup. "Αχνα. τὸ ἄχνος. & quæ ibi. Videtur autem hæc gloſſa a præced. ſeparanda. Prior tamen expoſitio bene cum ſuperioribus cohæret. Quare nihil muto.
14. "Ιξιον.] An ἴχνιον? O. Quid hoc? Nihil muto. Sic 'Αχνέ. & 'Ιχνέ, infra.
15. "Αχνη πυρὸς.] Æſchylus dixit, teſte Etymologo. p. 182 *fin.* Vir Cl. in *Miſc. Obſ.* II. 1. p. 125. conjicit, reſpici forte ad *Agamem.* ϒ. 506. ubi hodie καπνὸς πυρὸς, forſan pro ἄχνη πυρὸς.
16. "Αχνιον ὕπνου.] Scrib. ἴπνου. VALES. Ita Etymol. *l. c.* Sed male, notante etiam *Kuſtero*. ἴπνου tuetur Suidas, & Etymol. MS. Conf. *Miſc. Obſ. l. c.* Reſpicitur locus Comici in *Veſp.* ϒ. 92. ſupra a nobis, & hic a *Kuſtero* ad. ductus:

"Ιστιν δ' ὁρᾷ ϒ πυκνὸς ὕπὶ παννύχου.
Ἦν δ' ὁ καθεύδω[ν] πᾶν ἄχνιον. . . .

Et nullus ne bilum quidem somni videt. Quasi autem oculus vel leviter claudere caperit, aut ſi vel bilum obdormiverit &c. Obiter moneo, in Suidæ *Edit. Kuſter.* male diſtingui: ᾧ "Αχνιον ὕπνου, ὁ Ἱπποκράτης φησί· τοῦ "Αχνη λιμοῦ. &c. Ét ſic fere Portus, cujus verſio idem condocet. Tollenda procul dubio eſt diſtinctio major poſt φησί: ut eſt in Edit. Bal. Ald. & Mediolan. principe. Ariſtophanes enim ἄχνιον ὕπνου, Hippocrates ἄχνιον λιμοῦ dixit. Sic enim pro λιμῶ legendum. Vid. *Not.* ſeq.
17. Τοῦ λιμοῦ ἄχνη.] L. λύτ. HILL. Ita ex Etymol. reſtituit etiam *Vaiſ.* & ante hos *Foeſius* in *OEcon. Hippocr.* v. "Αχνη, unde Suidam pariter emaculat (ut h. l. Helychium) *Kuſterus*. Pro ἄχνη *Fungerus* recte ἄχνιον corrigit: quomodo paullo ante legitur, & rectius forſan in Suida legeretur, ſi referribas ibi: ὁ Ἴπν. φησὶ γὰρ "Αχνιον λύτ. Pro αἱ 5, Ἴπνου. &c. quod habent Ald. Flor. & Hag. recte ὁ 5 Ἴπνου. emendaverat *Bruno*, ediderat*que Schrevelius*. Idem *Bruno* in *Advers. minor. MSS.* legit: ὁ 5 Ἴπν. ἰέναι ἄχνη. Conf. Erotian. in "Αχνη ἰέναι. Sic enim, non λύτ ἄχνη, legitur apud Hippocratem.
18. Καὶ τὸ λεπτὸν ξύσμα.] Dele τὸ, καί. Ést enim explicatio ejus, quod proxime præceſſit, λύτ ἄχνη, i. e. *limi rudimentum*, quod chirurgi vulneribus iodere ſolent. Conf. Foët. *l. c.* KUST. Potuit tamen generaliorem his verbis ſignificationem indicare Heſychius. Conf. ſup. in v. "Αχνα, & "Αχνη, & H. Steph. *Ind.*
19. 'Αχνητόν.] Quia ἄχνη etiam τὰ λεπτὰ ξύσματα, tenuiſſima ramenta & truſtula notat, quæ numerum exæduut, an hinc ἀχνητὸν dici potuit, pro ἄφατον, πολὺ, &c. ut metaphoricæ ejuſmodi plures ſunt locutiones ab asena, pulvere, &c. petitæ, ad ingentem copiam denotandam. Sic olim ludebam. Sed 'Αχνητὸν, potius eſt pro 'Αχόνητον, ut cenſent *If. Voſſ.* & *Kuſt.* Infra: 'Αχόνητον. πολὺν. Conf. Etymol. M. in ea voce.
20. 'Αχνύμεν[ος].] Vid. ſup. v. 'Αχλύσ[ει].
21. Δόσι μοι χνόν.] (Sic Ven. & Flor.) L. δόσμαι ἴχνος. SALM. BRUNO. Peſſime Schrev. δωσαμίχνον. Rectius Hag. δώσαμαι ἴχνος. Reſcripſi tamen ἴχνον, ut genus cooveniat. Et ſic Phavor.
22. Νηπιηθὲς, ἀχολὸν τι &.] Scrib. Νηπιηθὲς ἀχολὸν τι &c. *Odyſſ.* Δ. [ϒ. 221.] SOPINGIUS. Sic omnes Edit. omiſſo tantum τ'. ſola Hagen. ἀχολὸν.
23. 'Αχῶρ.] "Αχωρ ſcribend. SALM. *Acbur*, capitis morbus. Sed ordo poſcit in hiſce quatuor vocibus ŏ non ῡ. IS. VOSS. Forte hoc & tria ſeqq. vocabula per ŏ ſcripta erant. "Αχωρ credo etiam correxerat *Salm.* non "Αχωρ. ABRESCH. 'Αχνὸς forte pro πίτυρα. Sed 'Αχνὸς eſt capitis vitium; alias ἴχνος: quod infra. Dioſcorid. II. 144. Ἴχνος τῆς πίτυρα ἴσται. Ex Medicis loca collegit H. Steph. *Vocab. Med. exposit.* p. 247. Infra: 'Αχῶρ. - - - πιτυρίζις κεφαλῆς. Unde forte pro κεφαλὴ hic legend. κεφαὶ κακῶς, vel ſimpliciter potius κεφὶ, ſc. τὰ πίτυρα. Suidas: 'Αχνὸς. τὸ πιτυρῶδες ἢ κεφαλῆς. ὅθεν καὶ ἄχνη, ἄχνος, τὸ - - - 'Αχνὸς. καλεῖ[ται] δ', 'Αχῶρ. &c. Etymol. M. 'Αχῶρ. ὑγρότητας, τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ τῶν τῆ γινόμ πίτυρα. &c. Hæc dudum. Sequentia adſcripſerat *Kuſterus*: „ 'Αχῶρ eſt Accuſativ. ſing. ab „ ἀχώς, ῶτος. Significat autem genus puſtularum, in capi„ tis cute naſci ſolitum, cui Erotianus πιτυρώδεις λεπίδας „ tribuit. Unde apparet, pro 'Αχῶρ hic male corrigi, „ "Αχνος. Cæterum de voce 'Αχνὸς plura vide apud Lexi„ cographos, & præcipue Foët. in *OEcon Hipp.* Confer „ etiam infra poſt v. 'Αχόνητον, ubi vox hæc repetitur, & „ quidem ſuo loco. Hic enim ab ordine aberrat. „
24. 'Αχώρις. καικοχάρμης.] "Αχωρ[ος]. καικχωρ[ος]. Vid. inf. "Αχωρ[ος]. SCHR. Non contemnendum, quod neſcio quis emendat: 'Αχώρις. καικχώρις. Ita ἄχωρ[ος] - μοι, apud Æſch. *Suppl.* ϒ. 643. & κἄκαρις, ϒ. 689. Pro eo ἀχώρι[ος] apud Eurip. *Troad.* ϒ. 121. & Baſil. T. II. p. 129. C ABRESCH. 'Αχώρις, καικχώρις correxerat *If. Voſſ.* allato Cyrillo. Ita ſup. 'Αμύτας. καικμύτας. &c.
25. 'Αχῶρ.] Vid. ſup. v. 'Αχαίνι, & v. 'Αχνὶ. Conf. Schol. Apollon. I. 263.
26. 'Αχυζα.] L. Ἰαχύζα, vel Ἰάχυζα. SOPING. Sed &

'Αχεάδα [1]. ἄπιον. καὶ βοτάνη.
'Αχεαδάμυλλος [2]. ὁ κοχλίας, Ταραντῖνος.
'Αχεάδας [3]. τοὺς ἀπίους.
'Αχεάδι. [4] ἀπίοις. Λάκωνες.
'Αχεαδίνας [5]. ζῶα πιὰ ξυλοφάγα.
'Αχεαρές [6]. ἄληστον, ἀμάλυντον, καθαρόν, ἀμιαντον. Χρυσίππου γάρ ἐστι, τὸ μιαίνειν.
"Αχεατοι [7]. οἱ πολέμιοι.
'Αχεῖα [8]. ῥυπόφημα. ἄμορφον. ἀχρεῖον. λυπηρόν.
'Αχεῖον ἰδὼν [9]. εἰς ὑδρίαν χρύσαν ἐμβλέψας. σκυθρωπάσας, καὶ ἀφηρτύφας [10] τ' ὄψιν. καὶ ἐπὶ τ' Πηνελόπης·

'Αχεῖον δ' ἐγέλασε [11].

τ' μὴ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν δηλοῖ.
'Αχείματον [12]. ἀδιάπτωτον. Σοφοκλῆς Σκυρίοις [13].
'Αχειμεσύνη. πενία. ἔνδεια. ἀπορία.

'Α-

[1] Supra 'Αχίτας pro ἀχίτης. Malim tamen 'Αχεῖα, pro ἀχεῖα, Dorice.

[2] 'Αχεάδα.] Theocrit. p. 22. SCHR. Schol. Theocrit. *Idyll.* I. 134. Ὄχνας. ἀπίας. τὰς ἀχράδας, ἀχλάδας. 'Αχλάδας δέ, ἀφ' τὸ ὀξὺ τῆ γῆ ἰδιάζ. ὀχνεῖν οἱονεὶ ὠκνεῖν &c. Conf. Etymol. in 'Αχεύς, & mox 'Αχεάδας, & 'Αχερίδα, ut & sup. in 'Αμάραντος. Vid Plutarch *Quæst. Græc.* p. 303. ubi de hoc apiorum nomine, & joculari *Ballachrades*, quo Argivorum pueri femet appellabant.

[2] 'Αχεάδαμυλλος.] L. 'Αχερίδα, μῆλα. IS. VOSS.

[3] 'Αχεάδας.] Ælian. *Var. H.* III. 29. [Ἀργεῖοι δ' ἀπίους, - - - Τιρύνθιοι δ ἀχερίδας δύσπεπτα ὄντα.] SCHR. Vid. ibi Cl. Perizon. & sup. in 'Απίδες, & 'Αγέρας; item v. seq.

[4] 'Αχεάδι.] Columella: [l. X.]

- - - qui fronte sua frondosas educat ulmos,
Palmitibusque feris lætatur, & aspera silvis
Acibrados. - - - - - - - - PERGER.

Conf. H. Steph. *Ind.* & *Not.* in 'Αχερίδα, & 'Αχερίδας. *Is. Vossius* hanc glossam cum superiore connectit.

[5] 'Αχεαδίνας.] L. 'Αχερίδας. C. (COCC.) Forsan inde dicta, quod τὰς ἀχερίδας imprimis lædant. H. STEPH. *Ind.* Potest etiam 'Αχεαδίνα accipi pro *loco piris consito*: & hinc *Acradina* Syracusarum. IS. VOSS.

[6] 'Αχερές.] Vid. *Not.* in v. 'Ανείμας: & Suid. v. 'Αχερές.

[7] "Αχεατοι, οἱ πολέμιοι.] Forte ex ā intensivo, & χερὶ, *vulnero, occido.* Unde Inf. Κιχρᾶς. πατάξεις. & Διακρᾶσθαι, *dimicare.* Vid. sup 'Αστχίσασιν. Inf. Χρεσὶ &c. An huc pertinet 'Αχεῖα, *Patibulum*, in Glossis? Sed aliud ibi latet Vid. Gloss. Lat. Gr. in *Patibulum*, ibique Vulcan. *Not.* Phavor. 'Αχεῖον legit, quod effet a χερσὶν, i. c. μολισμὸν, & σιδήρου infra.

[8] 'Αχεῖα.] Cogitabam olim, sub corrupto vocabulo varias esse conatas notiones: ut in ἄμορφον refpexerit ad 'Αχεῖον. a χρὼς. vel χροιὰ, *color*, qui pulchritudinem addit. Unde Χρεῖμβλον, inf. ἀκαταστάτῳ, & "Αχρων, πονηρόν. In βλάσφημον, recurrebam ab Χρὼς, πονηρὸς, infra. Conf. 'Αχρεῖς, & "Αδρεκτον. Sed abstineo. Etymol. M. 'Αχρὶς, τὸν 'Αχρὶν [Hom *Il.* Θ. 85. Ἀλγυέα δ' ἀδινάλθ' - - - ἔσα ἄχρις. τὴν τερπὴ λύτιαν ἢ ὃ ἀφθόγγον εἰς τὸ ἦ, ἄσπερ τὸ φοβέομαι, φόβητρον, γίνῃ) 'Αχρὶς, ἢ εἰς ΣΧΡΙΣ τὸν χρώτα γίνεται μελαγχρωίαν, ἤτοι 'Αχρὶς, τὴν καθ' ὑπερβολὴν, 'Αχρὶς. sequentia. 'Αχρεῖον, πονηρὸν, forte novam glossam constituunt, possuntque etiam cum seq. 'Αχρεῖον ἰδὼν commode jungi, quando hoc reddit συνδρομάζας. Sed nihil muto. Etymol. in 'Αχρεῖος, ex χρὼ (ἄνθρωπος) χρεῖον, ἔχρεος, deducit χρὼς, ἀχρὶς, & ἀχρεῖον.

[9] 'Αχρεῖον ἰδὼν.] Ex *Il.* B. 269. ubi Schol. ἀπρακτίας καθιστᾶσι τὸ σχῆμα τοῦτο. Vid. ibi Sam. Clarke, qui probat, ἀχρεῖον, & Lat. *inutilis*, pro maxime *pernicioso* usurpari, p. 53. *hæc Edit.*

[10] Διαπρεπάσας.] Malim ἀφηρτύφας, ut *Is. Voss.* Et sic Apollon. Lex. MS.

[11] 'Αχρεῖον δ' ἐγέλασε.] Hinc ἀχρηστήριον Cratino dicitur apud Hephæstion. [p. 48.]

Σαῦρ' ἃ μὲν' ἀχρηστήριον ἰμολαυτὴν ἐπῖδωκε. &c. SOPING.

Sed vide ibi Cl. de Pauw. Pro ἐγέλασε scr. ἐγέλασσεν. Est enim ex *Odyss.* Σ. 162. Schol. ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ. Conf. Etym. M.

[12] 'Αχείματον.] Pro ἀπορ Æsch. *Pers.* ν. 167. ABRESCH.

[13] Σοφ. Σκυρίοις.] Pricæus in *Ind.* Σκυρίασι. Vid. Casaub. in Athen. p. 494. & sup. in 'Αποσκίοις.

[14] 'Αχρίου.] Vid. sup. v. 'Αχρίο.

[15] 'Αχρίτου ἀλ.] Vid. inf. *Not.* in v. 'Αχειοσυνίᾳ.

'Αχεῖος [14]. μαίνομαι. ἐλαφρὸς. ἄχρηστος.
'Αχεῖτον ἔλεθρον [15]. μέχρι τοῦ ἐχάτου καὶ ἀπερράντου.
"Αχρηστος. ὁ μὴ χρησιμεύων.
'Αχείμων. πένης. καὶ αὐτάρκης.
"Αχεις ἀπιλοίησαν [16]. παντελῶς ἀπέκοψαν.
"Αχεις. μέχρι. ἕως. ἄχρις.
"Αχειον. ἄχειστον [17].
'Αχειοπαθές [18]. ἀληθές.
'Αχεῖλε. ὁμόχειρας, καὶ συγχρωμάτους [19].
"Αχειστον [20]. τὸ μὴ δεξάμενον ἐπὶ χεῖρα.
'Αχειοβιβεῖς. σύντομον παχύ. ΦΩΣ [21] τὸ μὴ πετείρθαι ὁ χεῖρα, ἢ χεῖρα πολὺν ἀφτείμα.
"Αχεσι [22]. πυῤῥαὶ ἡμίονοι.
"Αχεσι [23]. πονηρόν. Λάκωνες νόθον.
'Αχνετον. πολύν [24].
'Αχνεμαί [25]. τόποι, εἰς οὓς πᾶ ἄχνος ἐπιπίπτ λαμπρύνεται.
"Αχνρ. ὁ ἀχρεῖος [26].

'Αχ-

[14] 'Αχεῖος.] Vid. sup. v. 'Αχρεῖος.

[15] 'Αχείτου ἔλεθρον.] Vid. inf. *Not.* in v. 'Αχειοσυνίᾳ.

[16] "Αχρις, ἀπεκόψαν.] L. "Αχεις ἀπ. STEPH. SALM. SOPING. IS. VOSS. Scrib. "Αχεις ἀπεκόψαν vel potius: "Αχεις ἀπεκόψαν. παντελῶς ἀπέκοψαν ut fit locus Homeri. *Il.* Δ. [522.] ubi "Αχεις est παντελῶς: quod eodem sensu invenitur præterea *Il.* Π. 324. & *Il.* P. 599 HEINS. Posteriori modo jam olim correxeram, ex Poëtæ loco. Vide *Peric. Crit.* p. 64. & sup. in 'Απηλοίησαν. Conf. Suid. Consentit *Kusterus*

[17] "Αχειον. ἄχειστον.] Pro "Αχρειον. ἄχρεον. SALM Hoc malim, quam H. Stephano adsentiri, *Thes.* T. IV. p. 625 Vid. inf. v. Χεῖ.

[18] 'Αχειοπαθές.] L. "Αχειε. ἰχνεῖ. Sic enim τὸ "Αχος etiam apud Homer accipitur, nisi me fallit memoria. A quibusdam exponitur πάθος. Vid. Suid. IS. VOSS. Apud Hom. non puto sic repertum iri. "Αχρις enim tribus locis tantum utitur Poëta, modo allatis ad v. "Αχρις ἀπολοίησαν Schol. *Il.* P. 599. "Αχρις ἂν τέλειος. Quod forte lucem affert τῷ 'Αχρίονι ἄλεθρον, quod sup. exponit, μέχρι δ' ἐχάτου. Forte "Αχρις Ἰριὶς conjungendum: ut fit, *ad ventum usque*: forsan ex scriptoris cujusdam loco, ubi de indagande re agebatur. Doricum enim Σαντὶς, i. e. τὸ ἐπ' ἐνθ, quod aliquando succurrebat, huc non pertinet.

[19] 'Αχεῖλε. - - - συγχρωμάτους.] *concolores.* A masculi, ἀχρὸς. idem quod ὁμόχρους. H. STEPH. *Ind* L. συγχρωματισμὸν. GUYET. Non accedo *H. Stephano*, adjective has voces interpretanti. Substantiva potius sunt: adeoque Gregi συγχρωματισμὸν, pro συγχρωματίσεις, præfecto: cui neutra vox in Lexicis occurrit. Ὁμοχρεῖλλαι substantive habet Heradot. I. 74. ubi vid. Tho. Gale, p. 762. a. & Jac. Gronov. p. 819.

[20] 'Αχειστον.] Lex. Reg. MS. "Αχειστον. τὸ ἀδίωτον. τὸν δὲ τὰ ὦ χειρὶ. Idem: 'Αχειστον φῶς. ὁ Ἥσιός. Vid. Nonni Paraphr. in Joan. I. r. Eadem habet Phavor.

[21] Περὶ] Leg. ΩΦΣ. JUN.

[22] "Αχεσι.] Forsan significat hic ὁμόχεσι, seu ὁμόχεσι, quæ ejusdem sunt coloris, συῤῥαὶ nimirum: repetendo illud ex antecedentibus vel sequentibus verbis loci illius, unde ista sunt desumpta. Nisi potius aliquod hic mendum esse putemus. H. STEPH. *Thes.* T. IV. p. 629.

[23] "Αχεσι.] "Αχρεσι, *inpudicus*, in veteribus Glossis. SALM. Vide cum ad Spart. p. 148. [sive T. I. p. 654. Conf. Suid. & inf. v. Χρόμια.] SCHR. Forsan quoniam ἡ χεσὶς rei boniratem aut pravitatem prædit, ἄχεσι vocat πονηρὸν. H. STEPH. *l. c.* Infra: Χρὼς. πονηρὸς. Conf. *Not.* in v. 'Αχείλε.

[24] 'Αχνιῶδε. πολιόν.] In Nicand. *Alexipharm.* v. 174.

[πῖς δ' αἰείζοιο τὴν ἀχνιῶδε ἴτριμε ἴδης.]

Schollast. ἀχνιῶδε exponit per πολιόχρωτε. quod [pro πολιόχρωτα] scribendum, vel faltem πολιὸ. HILL. Vid. Nicandr. & Apollon. Schol. p. 206. IS. VOSS. M. MEIBOM. Dioscorides:

Πλαζομένῃσιν ἴτια λύσεται ἀχνιῶδε ἴσα βαλάζῃ.

Varinus in Νικάνδρ. SOPINGIUS. *Hillius* sua debet *H. Stephano*, qui sic *Thes. L. Gr.* T. I. p. XII. Conf. in Νικάνδρ. T. IV. p. 495. Schol. Apollon. L. III. 530. Νικάνδρ. ὅτι τὸ πολιόχρωτε. τὴν 'Αχνιῶδε ἴδης, τὸ πολιὸ. Addit exemplum Dionysii. Conf. omnino Etymol. in 'Αχνιῶδε, & sup. v. 'Αχνιῶδε. Hesych. Νικάνδρ. πολιὸ. An vero in πολιὸ utroque loco subintelligendum χρῶτε, ut passim apud Hesych.? Sed non urgeo.

[25] 'Αχνεμαί.] Schol. Hom. *Il.* E. 502. explicat: ἀχνεμαὶ δίνοι, οἱ τόποι εἰς οὓς χνεεζόμενα ἅ εἰσι τὰ ἄχνος εἰσπίπτ.

[26] "Αχνρ. ὁ ἀχνιῶν.] Non potest. "Ιστως 'Αχνιῶν, ὁ Ἀχνιῶν, ἀχνεβόλιον, λιπάνου ἢ ἀχύμου. Ita enim distinguo. Phavorini vero cur me moveat auctoritas, qui libenter vitio-

'Αχρεοδόκη. Ὑποδοχὴ τῆς ἀχρήου.
'Αχρίδιτον [1]. Ἄκαυτον.
'Αχρίστων [2]. ἀχρεῖος. εἰρηνῇ δὲ, ὅτι πυελίζις κεφαλῆς.
'Αχρῳ [3]. οὐ κεφάλαιον λέγει, ὁ μήτε πάχος βίου, μήτε κεφάλαιον οὐσίας ἔχων.
'Αψ [4]. πάλιν. εἰς τὸ ὀπίσω. ἐπ. δευτέρου.
'Αψάκων [5]. Ὑποτυχών.
'Αψαλα [6]. ἀλοφητὶ πορδή.
'Αψάλεκλ@ [7]. ἀκίνη@. ἀψηλάφη@. ἀκεφάλ@. Σκίθαις Σοφοκλῆς.
'Αψάμαθον. ἄβυσσον [8].
'Αψαυξ. ἀναφθίσταξ [9].

'Αψαυξ, χλωεὺς δ' ἔφυ [10]. ——

'Αψάδτω [11]. ἐπελάθοντο.

Χερῶν δ' ἀψάδτω. ——

'Αψαυσον. ἀναφοπέλαστον. ἀνέπαφον [12]. ἀψηλάφητον.

'Αψ ἀπίω [13]. πάλιν ἐπιστρέφων.
'Αψ. αὖθις [14], πάλιν, ἐπ. δευτέρου.
'Αψ δι. πάλιν δι.
'Αψαι [15]. αἱ συναφαὶ τῆς μελῶν. ὑγιὲ τὰ μέλη.
'Αψευτον [16]. ἄμωμον, ἄμεμπτον. ἀψθδές.
'Αψελὲς [17]. ὑγιές.
'Αψεσον [18]. ὕστερον. πάλιν.
'Αψηφίς [19]. ἀφεγγὲς. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ.
'Αψεφίαν [20]. ἀμελῶν.
'Αψηλάφητον [21]. ἀνέπαφον.
"Αψηλ@ [22]. ἀνυπόταχτ@.
"Αψηφον [23]. παλύ. μέγα. ἰσχυρόν.
'Αψίαι [24]. ἑορταί. Λάκωνες.
'Αψίδες [25]. τὰ κύκλα τῆς τεχνῶν. αἱ περιφέρειαι. ἢ ἡμέραι.
'Αψίκορον [26]. ἄπληστον. ἢ ἅμα τῷ ἄψαξ καὶ ῥυπώδημα [27] παχέως.
'Αψίκορ@. κομματώδες [28]. παχέως ἐλιγαρῶς, καὶ

[1] Ἄκαυτον.] Vid. sup. in Λύπχιστον. Glossæ: Ἀχάλκ@ τὸ χαλκοῦν. Bahuc.

[2] Ἀχρίστων. ἀχρεῖος. ἀφ. ὃ ὅτι πυελίζις ὑπ.] Legendum videtur: Ἀχρεῖος. ἐ ἀχρεῖος. ἀφ' ὃ, ὅτι πυτιελίζις κεφαλὴς Ἀχρὲς ἀχρη@. G. Ἀχρὲς ἀφυτος ὃ ἀ πυτιελίζις ὕτως. Vid. Grien. & Erotian. BRUNO. Pro πυελίζις forte πυτιελίζις. SCAL. SALM. Sic & *Vir Doctus* in *Cod. Goesiano*. Arcadius *Grammaticus ineditus*: Ἀχρὲς, τὸ ἐ κεφαλὴς πυτιελίζων. Vid. Etym M. & sup. v. Ἀχεῖον, post "Αχελον. Suidas in v. Ἀδεξίζω. - - : Ἀδεξὶ ἀπὸ τοῦ ἐ ἀχρεῖος, ὡσὰν ἐ ἀπὶ. Ἀσεκφράσιος. Idem habet Etymol. in Ἀχρεῖος, nisi quod Ἀδεξὶ γ. α. ἐ (Sylb. τὸν τ') ἀχρεῖ ὡσὰν ἀπὸ exhibeat. Kust. ad Suid. *De sensu hujus fenerii locum, donec ipsum locum Aristophanis, ubi is exstat, invenero*. &c. At Photii Lex. MS. io Ἀδεξίζω habet: Ἀσεκφράσις τὸ Ὀλυμζίοις: in ceteris cum Suida conveniens.

[3] Ἄχρῳ@.] Ἀφύτως, ἀδίμιτ@, ἀνίτ@. G. *Exterris*, & cui interdictum est igni atque aqua. H. STEPH. *Ind.* Pro ὠλεῖς leg. πιπίων. HEINS. Vid. sup. Ἀχόρις, ante Ἀχίρ.

[4] Ἀψ.] Vid. Schol. *Il.* A. 60. & Hesych. paullo inferius.

[5] Ἀψάκων.] Ἄκαυ, ἀψάκων, ψάκων, λάχα λαζχάνω. G. Leg. Ἀψάκων a ψάω, i. e. ψαύω. IS. VOSS. Lex. Reg. MS. Ἀψακῶν. Ὑποτυχών. Quod probo.

[6] Ἄψαλα.] Malim cum Varino Ἀψαλᾷ. HILL. Conf. H. Steph. *Ind.*

[7] Ἀψάλεκλ@.] Vid. in Ταλάντ, quod exponit, ψαλαφᾷ, καὶ, ψαύει, &c. Quare non adsentior *H. Junio*, qui ἀψαλαφᾷ@, &c. novam facit glossam. Conf. Suid. h. v. & in Διαψαλάπτειν. quod & infra suo loco.

[8] Ἀψάμαθον. ἄβυσ.] L. Ἀψάμαθον. ἄψαμον. HILL. Placet. Præiisse videtur H. Steph. *Ind.* Sic inf. Ἀψαμ@. ψάμμ@.

[9] Ἀψαξ. ἀναφθίσαξ.] Hom. *Od.* I. 379. - - - μάκαρ Ἄψαξ, χλωεὺς πέφυ ἶσι. Schol. ἀφθίσαξ. Conf. *Not.* ad verba seqq. quæ omnino huic glossæ subiungenda.

[10] Ἄψαξ, χλωεὺς πέφ ἶσι.] Locus Homeri *Odyss.* I. cujus interpretatio deest. HEINS. Exstat *Od.* I. 379. unde rescripsi pridem: Ἀψαξ χλωεὺς π. ε. quæ conjungebam cum præc. Ἄψαξ, ἀναφ. tanquam exemplum. Idem nunc cernio in Ed. Hag. & ab *Il. Voss.* factum: nisi quod uterque τὸ ἐ in Ἄψαξ retinuerit. Optime Phavorin. & ex eo *Brunus*: Ἄψαξ. ἀναφθίσαξ. ἀς τὸ· Ἄψαξ χλ. π. ε. Quomodo restitui in Hesychio. Fallitur enim Cl. *Heinsius*. Sequentia a Cl. *Kustero* notata video: „ Sunt verba Hom. *Od.* I. 379. „ ubi Ἄψαξ à Schol. exponitur, ἀφθίσαξ, licidem ut hic „ ab Hesychio. Sed notandum est, Ἄψαξ id per se si„ gnificare non posse, sed cum verbo μάκαρ, quod apud „ Homer. præcedit. „

[11] Ἀψάδτω, ἐπελάθοντο χερῶν, ἀψάδτω.] Postremam vocem omisit Phavor. prava distinctione deceptus. Scribendum enim procul dubio: Ἀψάδτω. ἐπελάθοντο. Addit exemplum: Χερῶν δ' ἀψάδτω. ex *Il.* K. 377. ubi Schol. ἐλάθοντο. Recte iterum Ed. Hag. Quare audiendus non est *M. Meibomius*, adscribens codici suo: „ L. ἐψάδτω. Vid. "Ηψαντ. „ ἐλάθοντ, παρικοπῇ τ@. „ Particulam δ' interseruit ex Hom. Plane mecum facit Cl. *Kusterus*: „ Distingue (inquit) & le„ ge: Ἀψάδτω. ἐπελάθοντο. Χερῶν δ' ἀψάδτω. Nimirum ἐ„ πελάθοντο est interpretatio ἧς Ἀψάδτω. At quæ sequuntur, „ sunt verba Homeri *Il.* K. 377. quæ exempli loco ab He„ sych. adducuntur. „

[12] Ἀνέπαφον. &c.] Ab ἄπτομαι, ἅπτ, &c. G. Sup. Ἀνέπαφ@. ἀψηλάφη@. Mox: Ἀψηλάφητ. ἀνέψαυστον. Suidas: Ἀψαύστως. ἀνεπαφῶς. subjungit exemplum Appiani, in quo ἀψαυστῶν legitur. Quare supplendus Suidæ ex Reg. Lex. MS. ubi: Ἀψαυστῶν. ἀνεπάφως ἔχων. Glossæ: Ἀψαυστ@. *Illibatus*, Leg. Ἄψαυστ@, ut in Gloss. Lat. Gr.

[13] Ἀψ ἀπιὼν π. ὁ. Scrib. Ἀψ ἀπιὼν. πάλιν &c. Vel potius: Ἀψ ἀπιὼν. SALM. Ἀψ ἀπιὼν, *Iliad.* K. 289. SCHR. IS. VOSS.

[14] Ἀψ. αὖθις.] L. Ἀψ αὖθι. SALM. IS. VOSS. Vid. sup. Αὖτις.

[15] Ἄψαι. αἱ συναφαὶ &c.] Id est, *artus*. Id est, τὰ κῶλ, ἤγουν τὰ σώματα, περιγειωσμένα, i. e. *membra*. Prima autem notione ἄψαι sunt συναφαὶ, *nexus*. Pro ὑγιὲ, leg. τὰ μέλη. G. Oppian. *Hal.* III. 538. Δυσὶ δ' ἄψαι. Schol. μέλη. Locum notaverat Cl. *Alresch*, addens: „ Idem alibi „ cum aliis, pro *membrorum junctura*, ipsisque *membris*. „ Quod cum negetur hac glossa, emendant καὶ pro ὑγιὲ in Sup. Αὖξαι. τὰ μέλη. αἱ ϛ, Ἄψαι. Vid. mox in Ἀλίσ. &c. & Martin. in *Hapsus*, ubi pariter pro ὑγιὲ legit καὶ. Ita Etymol. M. Suid. & Phavor. Vid. inf. Ἀψίζ. & in Ὀπίστερος.

[16] Ἄψευτ@.] Sup. Ἀστεῖ@. ἀσυκο, ex Rhinthone Tarentino. Vid. Etym. in Ἀψεγίνω. Infra: Ψεῦδ. μεμπτῶν. Conf. sup. in Ἀκρίτ@, & Ἀκρὶς. Vid. *Not.* seq.

[17] Ἀψελὲς. ὑγιὲς.] Adde [ex supetiori versu] ἀψελὲς, *sanum, verum*: ut ἀδὺ ὑγιὲς, *inficetum*. PERGER. Sic idem erit ac Ἀφιλὲς. Vid. sup. h. v. ut & v. Ἀφιλὲς. Infra: Ταλίζον. ἀσύμφως (non ἀχρήμως) λαλῶν. Supra: Αἱ ψηφίζ@. αἱ ἀστόμως λαλοῦσαι. Sed prius præfero, cum Cl. *Kustero*, qui Ἀψελὶς pro Ἀφελὶς positum notat.

[18] Ἄψεσον.] Porsan ab ἄψ. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. Pro Ἀψεφὲς. KUST.

[19] Ἀψηφὶς.] Infra: Ψῆφ. φεγγὲζ. Et: Ψηφὸν. φεγγὲζον. Conf. v. seq. Ἀψηφίον.

[20] Ἀψεφίαν.] *Mechant comme un ane rouge*. IS. VOSS.

[21] Ἀψηλάφητ.] Vid. sup. in v. Ἄψαυστον.

[22] Ἀψηλ@.] A ψῶ, ψαν, ψαύω. IS. VOSS. L. Ἄψυ ηλ@. PERGER. Aristoph. *Lysistr.* v. 658. ἀψυκτὶ κοὐρεσα dixit, pro *duro* & *minime molli*. Schol. ἀπαρέμπτως, ὁ σκληρῶς, ὁ ἀμελάντως. Conf. Suid. Hinc commode ἀψῦλ@ dicitur homo, qui fubigi & emolliri nequit, durus, pervicax, ἀνεπίτακτ@. Vid. inf. v. Ψύχι.

[23] Ἄψοφον.] Quin suppositicia sit hæc vox pro quapiam alia, neminem inficiaturum existimo. H. STEPH. *Thes.* T. IV. p. 724. Ἄψυμον forte legendum. G. Quidni a ψόφος, q. ἀψόφητον? C. (COCC.) Vide num legend. Ἀψοφεῖν. Vid. Ψοφῶ. IS. VOSS. Infra: Ἀψυχ. μέγα. πολὺ. πλατὺ. ἰσχυρόν. Conf. *Not.* in v. Εἰσφέρ@.

[24] Ἀψίαι.] Quod reliquis ἑόλιμ. SALM.

[25] Ἀψίδες.] Euripid. *Hippol.* v. 1233. Herodot. IV. 72. Vid. Scheffer. *de Re Vehic.* I. 6. p. 52. 53. & Suid. Conf. Gloss. & mox v. Ἀψῖδες λίθ. item *Mijc. Obs.* V. I. p. 112.

[26] Ἀψίκορον.] Ἀψίκορα legend. videtur ex seqq. G. Contra vid. *Not.* seq.

[27] Κομματώδης.] Scrib. ἅμα ἄψαυξ καὶ ταχίως κομματώδης. HEINS. L. κορυμβώδης. SALM. Et sic App. Ftsm. MS. IS. VOSS. Conf. Etym. M. & omnino Suid. Vid. & *Not.* in Λαστὺς.

[28] Κομματώδης, ταχίως &c. L. κομματικῶς, ταχίως &c. SALM.

καὶ ᾽ κόσμ λαμβάνων.
Ἀψικόρως. θαυμαστλήπτως.
Ἄψιλος ᾽. ἄπιλος, ἢ πολύπλεγς.
Ἀψιμαχία. σωματφὴ μάχης ᾽.
Ἀψίμαχος. ὁπίμαχος ᾽. ἐπίφορος μάχης ᾽.
Ἀψιμαστία ᾽, τὰς ὀλίγον ἀληφορέ.
Ἄψιον ᾽. τὸ πεζόστομον.
Ἄψιος ᾽. μέγα. πλατύ. πολύ. ἰσχυρόν.
Ἄψιοι. σωματῶδες.
Ἄψιος λίνα. ἄμμαζιν ᾽. ἀπὸ τ σωματῆς.
Ἄψ ἴτω. ὀπισθίτω.
Ἄψυλος ᾽°. ἀηδίων π, καπρίδιον ἀμπλινθ.
Ἄψυρον ᾽᾽. ὀπισθόγαστον.
Ἄψυρος ᾽᾽. παλιόγαμος. ἐξ ὑποφορᾶς.
Ἀψυρία ᾽᾽. ἀνάπλιν ῥέοντ. ταχυρρύτ.
Ἄψυφος. ἠρέμα. ἡσύχως. κολακικὰ ᾽᾽.

Ἀψύ-

1. Καὶ κόσμ λ.] Καὶ, addit Ἅ ἔγνω, ostitatum Grammaticis. HEINS.

2. Ἄψιλος.] Id est, Ἄπιλος. Vid. inf. Ψίλωσις, & Ψίλος. IS. VOSS. Dorice nimirum pro Ἄπιλος. Ψίλος enim Dorienſibus idem erat, quod aliis Græcis πτίλον. Pauſan. in Laconic. c. 19. Ψίλα δὲ πέλλους οἱ Δωριῆς τὰ πίνεσθ. Male ergo H. Steph. in Theſ. Gr. L. Tom. IV. p. 707. vocem Ἄψιλος hic apud Heſychium ſuſpectam habet. KUST. Diverſo expoſitio pendet a diverſo ſenſu ἅ τ, ut ſæpe in hoc Lexico. Vid. ſup. v. Ἄπιλος, &c.

3. Σωματφὴ μάχης.] Sic Suid. & Phavor. Male Cyrilli Lex. MS. Voſſian. σωματφὸ, μάχης. Photius in Lex. MS. Ἀψιμάχων. σωμάτων μάχλων. Ita nos dicimus, *den ſtryd aanbinden*.

4. Ἐπίμαχος.] Singulari ſenſu hic uſurpatur, pro, *ad pugnam conferendam proclivis*. Id enim Heſychio hic Ἀψίμαχος. Alioqui ἐπίμαχος ſenſu longe diverſo uſurpari ſolet: ut ex Lexicis conſtat. KUST. Videtur notare, *in alterius auxilium promtus ad pugnam*. Ἐπίμαχος enim eſt ἐπίκουρος, *Boethis*, infra.

5. Ἐπίφορος μάχης.] Potius, ἐπίφορος εἰς μάχλον. KUST.

6. Ἀψιμαστία.] L. Ἀψιμαστία, ut Suid. IS. VOSS. Sic & Kuſter. h. l. & ad Suid. Recte: a μάστος, *odium*. Vide autem, num forte conjungendum ſit cum Ἀψιμαχία, quod apud Suid. proxime præcedit. Etymolog. certe Ἀψιμαχίαν exponit, τὴν ἀπὸ ὀλίγου ἀληφορέ. ut hic Ἀψιμαστίαν. Sed nihil adfirmo.

7. Ἄψιον.] An ab ἄπος, ἄψια? an ab ὄψις? GUYET. Poſterius placet.

8. Ἄψιος.] A ψάω, *mitto*: unde ψάος, ψάσις, ψάσις, &c. IS. VOSS. Ex terminatione colligo, vocem eſſe Laconicam. KUST. Supra: Ἄψυφον, πολὺ, μέγα, ἰσχυρόν.

9. Ἄψιοι λίνα. ἄμμαζιν ἀπὸ τ σωμ.] Scribe & diſtingue: ἄμμαζιν, ἀπὸ &c. Reſpicit *Il.* Σ. 487. ubi Schol. τοὺς ἁρμαζοῦς, ἤγουν ταῖς σωμαφαῖς ἅ λίνοις. Supra corrupte: Ἀτσιλιοῦς. Vid. loc. ut & Etymol. in Ἀψίς. Conf. P. Ciaccouii *Annotat.* in Jo. Caſſian. p. 668. & H. Grot. in M. Capell. p. 299.

10. Ἄψυλος.] Conf. v. Ψίλος, & v. Ψάμμος. Sed aliud eſt Ἄψυλος. forte *vulpecula*. Conf. *Cantic.* II. 15. ἀλώπεκας μικρὰς ἀφανιζούσας ἀμπελῶνας. Non inepte *Kuſterus*: „ Forte pro „ Ἴψυλος, ab ἴπτω, i. e. βλάπτω, *lædo*: unde etiam vermiculus, cornua corrodens, dictus eſt Ψ. [Vid. Inf.] „

11. Ἄψυφον.] Ἄψυφος & ἀψύφου vocat Homerus Oceanum. *Reſtuum* & *reſuſum* dicunt Latini. Sed & idem Poëta *Iliad.* Π. 375.

—— τανύσσατ ἢ μάλιχα ἴσσας
Ἀψύφου σοῦ ἄσυ, τὸν ἄπο τῇ κλυσίοιον FUNGER.

Ἀψύφου, pro ἀψύφοιο. G. Æſchyl. p. 61. SCHR. Sophocl. *Ajac.* ν. 370.

Οὐκ ἀψὺς; εἶπε ἄψυφος ὑπαρχῇ πόδα;

Non tu exibis? non retro pedem efferes? Schol. Ἄψυφον ἢ, ἀπωθούμενον. Sic & Schol. Il. in Æſch. *Prom.* ν. 1020. Etym. M. Ἄψυφον, ἀπὸ τ, ἀπωθέομαι. Ao ἀπωθεσμένος ita Phavor. Illud Ἄψυφος εἰρηκὼς quod Etym. adfert, eſt ex Apollon. Rhod. Il. 338.

12. Ἄψυφος.] Vid. ſup. v. Ἀτυφὸν, & Ἄψιφον. Hic autem Ἀψύφοιο legere malim, ut mox Ἀψυφίου.

13. Ἀψυφίου.] Reſpicit *Iliad.* Σ. 399. — ἀψυφίου Ὠκεανοῦ, quod citat Etymologus. Schol. εἰς τὸν ἐσχατον ῥέοντ. ἀπεχόμενον. ἢ, ἢ ταχέως ῥέοντ &c. Galen. *Gloſſ.* Ἀψύφοιο, εἰς τὸν ὦτον ῥέοντ. Legend. potius, Ἀψύφοιο; ut Erotian.

14. Ἀψυφοῦ. — κολακεία.] Poſtremam vocem merito notaverat *Scipgius*, nihil tamen extricani. Cogitabam τὴν ἀνάσυρσιν, aut ſimile quid. Sup. Ἀκίνδ. ἀψυφῆ, ἡσύχως. Conf. Ἀκίνδυνος, Ἀκίν. &c. Vel, ἀλακώτερος, ut recurratur ad vocem Ἀκακῆ, i. e. ὑφάσμα. Supra: Ἀλάκατον. ἀψύφον. Vide tamen num κολακείᾳ, cum jota ſubſcripto, q. d. *blande*, ſimpliciter retineri queat; ut *blanditias* deſignet non fucatas, nec vitioſas, ſed clamoribus ſtrepitibuſque hominum augivendulorum contrarias. Adpoſite M. Antonin. *de Reb. ſuis* L. I. §. 9. dixit: τὸ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἀδέμονον, ὅσα κολακείαν ἢ πᾶσαν σεμνολογίαν εἶναι τὴν φιλίαν αὐτῶ. I. e. *mores quibuſvis adcommodatos, ita ut conſuetudo ipſius adulationem omnem ſuperaſſe videatur*. Et paulio poſt: ᾗ τὸ ἀξίωμον, ᾗ τὸν ἀψυφῆ, I. e. *favere promtus, idque ſine ſtrepitu*. Hinc forſan lux Heſychio. Lexicon tamen Reg. MS. Ἀψ. ἡρ. ἡσ. omittens vocem κολακείᾳ; perinde ac Phavorin.

15. Ἀψυφίς.] Ἀψυφὶς ſcribendum. SALM. SOPING. IS. VOSS. KUST. Inf. Ἀτύφις, ψύφος. Et: Τυφερὸν, ψυφερὸν, ψυφίδι. Ἔψυσεν, ἐψόβησεν, &c. Ἀψυφὶς poſſit etiam liter. ferien. Ἀψυχίᾳ. λιποψ.] Æſch. *S. C. Theb.* ν. 265. & 389. ut ἄψυχος ν. 198. ubi vid. Schol. ABRESCH. Galen. *Gloſſ.* Ἀψυχεῖ. λιποθυμεῖ, ἢ Ἀψυχία, ἡ λιποψυχία.

17. Ἄψυχος. —— ὁ ἢ Πυθαγορικῶν βίος.] Procul dubio, quoniam ψυχὴν ἐδὶ ἡ ἀσυνίητον, ſive ἄμφυχον ἀλλ᾽ ἄθυμον. H. STEPH. *Theſ.* T. IV. p. 753. *fin.* Ἄψυχος. *timidus*; *ſine ame & ſans cœur*: &, *Pythagoricorum vita*; ab animatis abſtinentia. MAUSSAC. *Schrevelius* hic iterum *Suidæ* lemma nobis pro Nota obtruſerat: „ Ἄψυχος. ἀπὸ ἢ Πυθαγορικῶν. „ Ita & in v. Ἀδικος, Ἀδοῦ. Ἐπὶ πάσων &c. Ceterum ἀπὸ b. l. ad *victum* pertinet: quoniam ἄψυχος victitabant Pythagorici. Sequentia *Kuſterus* adſcripſerat: „ Intellige, quaſi ſcriptum eſſet: Ἄψυχος ἀπὸ, ἢ Πυθαγορικῶν. Pythagorici enim animalibus abſtinebant: unde „ Heſychius hic, neſcio quo auctore, *vitam* illorum ἄψυχον „ κε vocat. „ Alias pro *vita optima & beatiſſima* accipitur. Vid. Cebet. *Tabul.* in prine

18. Ἄψῦ.] Potius Ἄψε, ab ἄπτω. KUST.

19. Ἀὼ ὑγείᾳ ἡμέρᾳ.] Sup. Ἀῶ. πνεῦμα. ἢ ἠρα. GUYET. Pro ὑγείᾳ, lege σφοῖς. PERGER. Immo ὑγείαν, ἡμέραν, lo Accuſativo. Nam Ἀὼ eſt caſus quarti, ab ἀώς, Dorice pro ἠώς, vel ἕως, *aurora*. Merito autem aliquis queret, quomodo interpretatio ὑγείᾳ, *ſanitatem* ſignificans, convenire poſſit voci Ἀὼ? Ego exiſtimo interpretationem illam pertinere ad Ἰαὼ, vel Ἰαοὼ, quæ nomina ab ἰάομαι, I. e. *ſano*, deducta, Heſychius cum Ἀὼ confuſiſſe videtur. KUST. Vide num leviſſima mutatione legi queat: Ἀᾷ, vel Ἀᾳ. ὑγεία. ἡμέρᾳ. In Dativo. ſcil. Ἀᾳ, eſt ab ἄω, *ſanctus*, quod ſupra pro Ἀᾳ. Sed Ἀᾷ, pro Ἀώ, ab ἀώς, Dorice pro ἠώς, *aurora*. Infra: Ἐς ἀᾷ, εἰς μίαν ἡμέραν.

20. Ἀανδωνῖν.] Pro Ἀανδωνῖν, quod eſt verbum compoſitum ex ᾱ privativo, & ὀδυνάω, *dolor*. KUST. Conf. v. Ὀδύνης.

21. Ἀαλωσα.] Forſan Ἀαλῶσ ſcripſit. H. STEPH. Ind. L. Ἀαλῶσ, pro ἀάλωτ. Nam Ὀλωτ, λωΐτα, Infra, IS. VOSS. An pro Ἀλωσ, quod explicandum foret, τὸ οὐκ ἀληθεύθαι. KUST.

22. Ἀαὼ.] Vid. Athen. I. VII. & Caſaub. cap. 20. ejuſdem libri, p. 558. SOPINGIUS. Conf. Inf. Ζαώς. Supra: Ἀδωνις. ἰχθὺς &c. Sed Ἀαὼς inter piſces ex Epicharmo memorantur apud Athen. I. VII. p. 321. E. ubi vulgo ἀὼς.

23. Ἀεῖμα] Intelligit Ioſulam, Δεῖμα. Ἀχαιικὸν λεμμάτ. IS. VOSS. qua ſupra in v. Ἀχαϊκὸν πλοῖον. KUST.

24. Εἰς Σαμοθρᾴκην λίμενα.] L. Σαμοθρᾴκης λιμένα. IS. VOSS.

25. Ἀαὶ ἀὰν ἔ κεφάλαι.] Aſſerifco notaverat locum *Scipgius*. Sed lucem egregiam ſæneratur Etymologus in v. Ἀάν, p. 117. unde hæc tantum deſcribam: Ἀάν. πεφυκὼς ἐ λόφου. — Φιλίσκος ὁ σχῆτον βασιλέα Ἄδων, Ἥδη ὅδε τοι Κεφάλη ἀὰ ἔ κῆι ὀφθ. —— ἢ ἔ ἢ β πεφυκὼς —— ἢ ἕνα τῶν ὁ Παφίου Ἄδων κέκλυε. —— ὅνωσ.) ὃ ὅτε καλεῖ, καὶ ὁ ἐ Κλείτιος Ἄδων πάλαι ἀνομάζετο. *Schrevelius* tamen literas minores in Ἀάν ἔ Καφ. reliquerat; quamvis laudet Etymologi præcunte *Sorberio*. Ceterum in articuli hujus capite Phavorin. conjungit Ἀαὶ θεοί, ſine diſtinctione. Mox pro ἀὰν ῥεῖ ὀφθ. ῥ ſi malis, lege ἀᾷ. etſi non muto.

26. Ἀαρῖν. ἐλεγ. ἀπεθ.] Suid. Ἀαρῖ. τὸ ἀλαγῶ. Conf. ſup. Ἀλογίστως, &c.

27. Φυλάσσου.] Puto locum eſſe mutilum, & ſic ſupplendum: λαὶ ἔ Ὑμεῖς, τὸ φυλάσσου. Vid. Inf. v. Ὑμεῖς. KUST. Alioqui ὁ φυλάσσου legendum: vel ᾱ in Ἀαρῖν ſumendum ἐκτατικῶς, ut ſæpe in hoc Lexico, & infra in v. Ἀαφῆ, Etym. M. docebit ex Epaphrodito. Sed potius *Kuſtero* aſſentior. Mox: Ἀαφῆ. ἀφύλακτῶ.

Ἀψόφητ. ἄπαθ κεκινῆς.
Ἄψυθες ᾽᾽. ἀληθὲς, ἢ ψεῦδος.
Ἀψυχίη ᾽᾽. λειποθυμία.
Ἄψυχον. ἀδύνατον, μὴ ἔχον ψυχήν.
Ἄψυχος. δειλός. καὶ ὁ τῆς Πυθαγορικῆς βίος ᾽᾽.
Ἀψῶ ᾽᾽. περισπᾶται. Νίκων. Κεφῆν.
Ἀὼ ᾽᾽. ὑγεία. ἡμέρα.
Ἀαδωνῖν ᾽᾽. ἀσπονῖν. ὑγιαίνειν.
Ἀάϊ. σφοδρὸς, ὀρθρινός.
Ἀάλυπον ᾽᾽. τὸ οὐκ ἀσπαλιμόδυνον.
Ἀᾶν ᾽᾽. ἰχθὺς ποιός.
Ἄανα. Θεοὶ οἱ ἐν Δρέμνῃ ᾽᾽ μεθερμηνεύονται εἰς Σαμοθρᾴκην ᾽᾽ λίμνην. καὶ Κίλικες, ἀπὸ Ἄάν τοῦ Κεφάλου ᾽᾽ τοῦ Περσέως. πόλεμ.
Ἀαρῖν ᾽᾽. ὀλιγαρῖν. ἀπειθεῖν. Φυλάσσου ᾽᾽.

Ἀλο-

Ἀωϊξίης [1]. κρεμάσης.
Ἀωΐα [2]. σκοτία μεσονύκλιον. ἀπερκίῳ ὥρᾳ.
Ἄωρα [3]. εἰ μὲ δασέας γεφύροιτο τὸ ω, ἀμοί. Ὤλεμαι γὰ, οἱ πίπτουσι. εἰ δὲ ψιλῶς, ἀφίλακτοι. ῥίπτω δὲ, οἱ μὴ δυνάμενοι ὁρᾶσθαι [4]. σκιρτίζονται γὰ παῖς πίτυος ἢ Σκύλλα [5], χειμῶνος οἱ κορυλίαι.
Ἀώσιον [6]. ἀμοί. ἄγελα. σκληροί.
Ἄωρον [7]. ἀκαιρίας. ἄχαρι. ἀκαιρον. ἄμοιρον.
Ἄωτο [8]. ἐκρέματο.
Ἀωτῆται [9]. ἀπαυδίζεται ἡ ὕπνου.
Ἀωτδίζειν. ἀπαυδίζειν.
Ἄωτα. ὦτα μὴ ἔχοντες.
Ἄωτον [10]. ἔλειον. ἄνθος.
Ἀὼτι Θεσπιαίῳ [11]. ἰείῳ Θεῖῳ. Ἄωτον γὰ, τὸ ἄνθος.
Ἀωτὰ [12]. παρήκτητο.
Ἀωῖος [13]. τὸ ἄνθος, ξενικῶς. ἢ μὴ ἔχον ὦτα.

1. Ἀωϊξίης] Cogitabam Ἀωϊσσίης, quod habet Schol. Euripid. p. 551. *Ed Hervag.* A. 1544. & μετωπεζυξίης explicat. Sed in ipso Poëtæ loco, *Alceſt.* ν. 450. ἀκαμψίης ſcriptum eſt. Potuit tamen Heſychius in ejuſmodi corruptum exemplar incidiſſe. An Ἀωϊσίης, ἀρμόσης? Inf. Ἐωϊσίζεται, &c. Pro ἀωρ.

2. Ἀωΐα.] *Non intempeſta*, i. e. ἀπερκίῳ. G. Vid. in Ἀτενίσι. & VOSS. Vid. *Pſalm.* CXVIII. 147. PERGER. Edit. L. III. c. 1. ν. 12. MUNKER. Vid. Suid. & Æſch. Schol. *Choëph.* ν. 32. & Cl. J. H. Mayi *Obſ. S. T.* II. p. 51. Reſpexit autem ſine dubio ad *Pſalm. l. c.* ubi Gloſſæ MSS. Ἀωΐα, νὺξ, σκοτία, ἀπερκὶς ὥρᾳ, μεσονύκλιον.

3. Ἄωρα. *ἀ τὸ δασὺ γεφύροιτο*] Nempe in medio: ibi enim aſpirabant veteres. Interpretatur autem locum Homeri Ὀδυſſ. Μ. [ν. 89.] de Scylla:

Τῇ ὕπο πάϊς ἐκὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

Ubi interpretamenta veterum Grammaticorum ſtudioſe collegit Euſtath. HEINS. Eadem notaverat *Scipingius*; & ante hos H. Steph. *de bene inſtit. L. Gr. ſtud.* p. 15. item in *Theſ. Gr. L. IV.* 795. Vid. Euſtath. p. 1715. 20. Schol. *l. c.* ut & Etym. M. Conf. ſup. Ἄωρος, ante v. Ἀσὶ. Ex hoc autem loco legitime concludi non videtur, veteres olim in medio ſyllaba (ut ſup. in Ἀΐσσω) adſpiraſſe, & ſcripſiſſe Ἄϝρα. Sic enim intelligi poteſt Heſychius; *ἀ τὸ δασὺ χ. τὸ ϝ.* ſcil. in ipſo themate, puta ἄϝρ, tum denotare ἀμοί: ſed ab ὄλλυμι, ψιλῶς, ſignificare ἀφύλακτοι. Vid. inf. in v. Ὄλλυ. Non tamen obſto, ſi aliter accipias, præcuntibus Grammaticis laudatis.

4. Βλέπω] *οἱ μὴ δυνάμενοι ὁρᾶσθαι.*] Contra Etymolog. *l. c.* explicat, *οἱ τὰς ἄγαν ὀφθαλμὰς*, ex Epaphrodito. At magis placent priora. Sæpius ἀ τεράζει vel ἐκπλήττει ſignat.

5. Ἢ σκύλλα.] Hic pro σκύλλα lege σκίλλα. PERGER. Immo Σκύλλα. Reſpexit enim ad Hom. *Od.* Μ. 89. (ut præter *Heſiod.* notavit *Kuſt.*) ubi Scyllæ, monſtro ita dicto, pedes ἄωροι tribuuntur.

6. Ἀώσιον.] I. Ἄωρον. Id patet ex illis quæ præcedunt. MUNKER. KUST. Ἀώσιον habent omnes Edit. & Phavor. Sola Schrev. Ἀώρου. Conf. in Βλωθεῖ, & Βλωθεῖς, ubi ἄωρ, ἀμοί. Conf. ſup. *Not.* in v. Ἄωρος.

7. Ἄωρον.] Vid. Οὐκ ἄωρον.

8. Ἄωρτο.] Ex *Il.* Γ. 272. ubi vulgo ἄωρτ: ſed ἄωρτο plures MSS. teſte Barneſio. Schol. σκρίπτατο. Conf. Suid. & Etymol. Mox: Ἄωρτ. παρήκτητο. ut h. l. σκρίπτατο. Utrumque Cyrill. Lex. MS.

9. Ἀωτῆται, &c.] *H. Steph.* [*Ind.* in fine lit. A.] legit: Ἀωτῶτο. ἀπαυδίζονται. ex Od Β. 538. Μνηστῆρι τῷ δ' ἄνδρες ἀωτῶτο γλαυκὸν ὕπνον. SOPING. Conf. Etym. M. in Ἄωτον, ubi: Ἀωτῶτο, ἀπαυδίζοντο. At Schol. minora *l. c.* Ἀωτῶτο. ἀπαυδίζονται ἢ ὕπνου. Vid. mox in v. Ἀωτῆς.

10. Ἄωτον.] Schol. *Il.* Ν. 599. Οὔτε γὰ ἄωτον, σημαίνει ἄνθος, ὃ ἐστι, ἔριον. Vid. Suid. Etym. M. h. v. & in Ἄωρον ἄνθος, & inf. v. Λιπὼν τε λειμῶν' ἄνθος. item v. Οὐκ ἄωρον. Conf. H Steph. *Ind.* L. Bos *Obſ. Crit.* p. 90. & mox v. Ἄωτον. Ita vero id quod optimum ac pulcherrimum eſt in quaque re, appellarunt Græci, ut Latini *florem*. Innumera exempla collegerunt Rittersh. ad Oppian. *Cyneg.* IV. 153. Interpretes ad Gratium, *Cynaget.* ν. 198. & ante etiam Æm. Portus in *Lexico Pindarico*. Sic & ἄνθος, *Il.* Μ. 484. uſurpatur. Rhianus in Epigrammate inedito:

Ἀκμαῖ γὰ γόνυ ἄνθος ἀκμαζόντων.

Eſt & poculum Ἄωτος: de quo fragm. Athen. in *Not.* Caſaub. p. 589. Hinc πυτίσιον, pro ἔριον, conjecit *Bruno* in *Adverſ. MSS.* nihil tamen mutans ob gloſſam ſeq.

11. Ἀὼτι Θεσπιαίῳ.] Ex *Odyſſ.* I. 434.

12. Ἀωῆτο.] Vid. ſupra, & inf. Ἔωρτο, & Ἤωρτο.

13. Ἄωτος. τ. α. ἄφρ.] Suid. Ἄωτον hoc ſenſu agnoſcit. Etymol. utroque genere. In maſcul. aliquoties Plaud. Olymp. IX. 30. *Nem.* VIII. 35. ubi in Schol. leg. ἀνθέμιον. & *Iſthm.* V. 14. ἀκμαζόντων, pro corrupto ἀνθιμαίῳ, & ἀκμαιοτάτῳ. ABRESCH.

14. Ἀωτίζει. ἀπαυδίζει κοιμᾷ.] L. ἀπαυδίζει. SOPING. GUYET. Ab ἄω, ἄσω, ἄωσις, ἄωτος. G. Scrib. Ἀωτίζει. ἀπαυδίζῃ. Ἀωτεῖ ἡ ὕπνου, ὑπνοῖ. HEINS. Ἀωτῶ. ἀπαυδίζω. ὑπνοῦμαι. Etym. App. MS. IS. VOSS. Vid. & in Ἀΐσσω. ἐφ. Ἀωτῆς eſt *Iliad.* K. 159. —— τί πάννυχον ὧδε ἀωτεῖς; *Quid tota nocte ſomnum carpis?* Schol. ἀπαυδίζῃ ἡ ὕπνου, τὸ ἡ ὕπνου, καθεύδεις. Quæ deſcripſit Etymologus. Pro ἀπαυδίζῃς, quod eſt in Edit. prioribus, Schr. Ed. peſſime ἀναπίζεις. H. Steph. *Ind.* ἀπαυδίζεις exhibet. Niſi præſtiterit ἀπαυδίζῃ. Vid. ſup. Ἀωτῶντες, & Ἀωτῶσιν. Apollon. Lex. MS. Ἀωτῶσιν. ἀπὸ ἀπαυδίζω (ſic) ἡ ὕπνου. Ἀωῆς γὰ, τὸ τὸ ἄνθος. —— καὶ Ἀωτίς, κοιμᾷ Scilicet (quod & *Kuſt.* notabat) Ἀωτῆς ſolum per ſe non poteſt ſignificare κοιμᾷ, *dormis*; ſed addita voce ὕπνου, quam habet contextus Homeri *l. c.*

15. Βαβάζειν.] Βάζω, & redupl. βαβάζω. Infra: Βάζωδι. λέγειν. GUYET. Sic Etymol. & Suid. Vid. Βάζαξ mox, & Βαβαζέμεν; & G. J. Voſſii *Etymol.* in v. *Butubata*; Item C. Vitringa *de Conſuſ. Ling.* c. IX. §. 16.

16. Βαβαί.] Vid. inf. ante v. Βοῦλις.

17. Τὸν γάμον.] Forte ἡ μάταιος. Etymol. M. Βάζαξ. μάταιος. [ut mox Hcſ.] SALM. Sed γάμον etiam Cyrill. Lex. MS. Brem. BIEL. Leg. μάγος, i. e. *veneficum*, *incantatorem*: καὶ ἡ βαζάζειν, *inarticulate loqui*. Vid. Eſai. XXIX. 4. Etymologo βαζάζειν eſt εὐφημεῖν. Schol. Soph. ad Οἰδ. *Tyr.* Μάγες γ ὑπάιδαι τὰς ψῳδὰς φασὶν εἶναι τὰς ἐπᾴδουσας. PERGER. Forte legend. ἡ γάμος. Apud Hephæſtion. [*Enchir.* p. 33.] Χαῖρ' ὦ χρυσόπεπλε βαβάκτα γάμου. SOPINGIUS. Ił. Voſſius ad Catull. p. 162. ex libro Florentino ibi reponit κλέος. Vide plura. Eſt autem Cratini verſus, citatus Etymologo, qui & κλέος legit, deque Pane dictum eſſe docet. Recte ἡ γάμος correxit *Scipingius*, & Schrev. neglectus. Nam βαβάκτ etiam eſt γάμος, apud Euſtath. p. 1494. *in fin.* Conf. Cl. Weſſeling. ad Hieroch. *Synecdem.* p. 641.

18. Λύτρος.] *Lutrum* dicit: Vel *lyræ genus*. SOPINGIUS. I. κίτρος. SALM. GUYET. IS. VOSS. KUST. Recte ita Suid. Phavor. & Lex. MS. *Bibl. Caſſin.* p. 231. *Pergerus* λύρος corrigit.

19. Βάσσαρα. — τέτληκε — βάσταγμα] Vid. ſup. Ἀχίτης, & inf. (poſt Βαζάμενοι) Βάσσαρα. & Βρυᾶς. Ananius, vetus Poëta, apud Athen. VII. 7. p. 282. Καὶ ἐχίτην βαζόμενοι. Vid. inf. h. v.

20. Βαζάμενος. ἐρεύνας.] Ita Etymol. Phavor. & Suid. (ex emend. Kuſteri, quam & *Iſ. Voſſ.* habet) apud quem antea ἐρευνῶσι. In Lex. MS. Coiſlin. *l. c.* ἐρευνᾷ. Sed ἐρεύνας in alio MS. p. 500. Vide mox Βαζάσθην, & Cratini verſum modo allatum. Conf. in Βρυαλίζ): & ſup. *Not.* in v. Ἀμφὶ Ἔλικα.

21. Οὗτος ὁ βάκχος.] Scribe: οὗτος ὁ Βάκχος βαζάμενος, vel, οὗτος καλέσας. Bacchum autem ita dictum λαὸν ἐβάζειν, ἤγουν ἀνύμνους λέγειν, ἃ κεχαραγμένα, nemo neſcit. HEINS. Euſtath. *l. c.* Καὶ Βαζάμενος, ὡς ὁ βάζων, οἷον ὁ Βάκχος, ὁ μαινόμενος, ὁ ἐκφρὼν. Iterum p. 1431. 49. Ὁ ὁ Σαῖος, ὁ Σαβάζιος, ὁ Βάκχος, ὁ Βαζάμενος, ὁ Βάζαξ, ὁ Ἐμφανὴς, ὁ Φλοῖος. Conf. Etym. M.

22. Βάβαλον.] A βάω, βάζω, βάλω, βαβάλω. GUYET. Vid. in v. præced.

23. Βαῖαλον. αἰδοῖον.] *Pudenda* pueruli. Vid. inf. in Βάϊαλον. MAUSSAC. Gloſſæ Servii: *Guna.* Βαῖαλ ιστεμον. Martin. *Cadm.* confert Arab. באיל *foramen*, *porta*, & בולה *urina*: Conf. v. Βαβάλων. Angl. o *Bable*, notante *Tho. Brunno* in *Adverſar. MSS.*

24. Βάζαξ.] Supra βάζωδι. ἀ βάω, βάλω, βαβάλω; utrumque. GUYET. An a βαζάω? de quo eſt Adag. *Pejus Batii tibia canit.* Eraſm. p. 371. [II. 7. 34.] SCHR. Vid. Suid.

σιῶν. ἀναιδής.
Βαβάζει [1]. ἐκμήσασθε.
Βαβίς [2]. ὁ Ἄρης.
Βαλίδης [3]. αἱ θύραι τοῦ ἱππικοῦ. καὶ Βαλείδης.
Βαβεμίζει [4]. κακοηχῶς συντόνως.
Βάβεκκας [5]. τὰ αὐλα τῆς ὠδόντων. οἱ δὲ, σιαγόνας. οἱ δὲ, τὰ ὀστᾶ τοῦ ὀδόντος ἀπὸ τῆς τροφῆς καταπεμφθέντα.
Βαβήλ. ταπείνωσις ἰλαὶα [6], καὶ Μακεδόνας.
Βαβίας [7]. βλοσυρῶς, πικρός.
Βαβίη. χαμαιρῶν. οἱ δὲ, πίλις [8].
Βαβίκη. γίφυρα [9].

Ba-

Suid. & Eust. Φ. *Od.* p. 760. IS. VOSS. Lycophron: . . . πτελέας διάγουσιν ὁ σπόρος βάσσαι. HEINS. BRUNO. Locus est ν. 472. ubi Schol. Βάσσαι. ἴσως. ὀξεῖα τὸ βάσσον, τὸ λίγον. Conf. Lexic. MS. *Bibl. Coislin.* p. 499. Etym. M. & sup. "Ασσαι. Vide & Jo. Picard de *prisca Celtopad.* p. 139. Gloſſæ MSS. *Baligerr. ſtultus.* Conf. v. Βαβίσσεται, & Iſidor. Gravii.

1. Βαβάζω.] Ad βαβάζω, βαβάσσω. [quod vide.] GUYET. Vid. inf. v. Ἐκβαβάξαι.

2. Βαβίς. ὁ Ἄρης.] Βαβὶς puto dicere Pamphylios, ſicuti βαβίσαι iidem pro κλαυσαι. Euſtath. in *Odyſſ.* p. 391. ν. 20. SOPING. Βαβὶς, id eſt, *bestia, clamoſus.* G. Hine *Warre* German. i. e. Ἄρης. BERNARD. De voce *Werre*, ſive *guerra*, pro bello, vid. G. J. Voſſ. *de Idol.* I. 37. & Du Cang. Gloſſ. *Lat.*

3. Βαλίδης.] Scribend. Βαΐδης. SALM. Βαλίδης poſtulat vocabulorum ordo, per metathesin pro βαΐλιδης, quod & ipſe innuit. HILL. [præcunte *H. Steph. Ind.*] IS. VOSS. Heſychium hic ſcripſiſſe Βαΐδης, vel Βαΐλιδης, non ſolum ſeries liter. arguit; ſed etiam, quod vox βαλίδης explicationis gratiâ addatur. Non dubium autem eſt, quin βαΐλιδης, vel βαΐλιδες, ſit vocabulum ſpurium, & ex errore librariorum ortum; quod Heſychium, bonâ fide, ut alia multa, in Collectanea ſua retuliſſe, nemo mirabitur, cui negligentia & hallucinatio Lexicographi hujus perſpecta fuerit. KUST. Vid. inf. v. Βαΐδης.

4. Βαβεμίζει.] Forſan ſcribendum Βαβάζει. H. STEPH. *Ind.* Nihil mutaverim. Βαβεμίζειν enim eſt vox antiqua & bene Græca, qua ciendarum cantus proprie denotabatur. Occurrit ita in Ananii verſu, ſup. in v. Βάκκαις laudato. Conſentit *Kuſterus.* Infra: Βαβεμίζουσι. συσῶσαι καταγγέλτα. Corrige ex noſtro loco συῶσαι: ex illo vero hic pro καταγγέλτα, reſcribe καταγγέλει. Conf. Caſaub. in Athen. p. 504. Ut enim a βάζειν eſt βαβάζειν, per ἀναδιπλασιασμὸν; ſic βαβεμίζειν, a βεμίζειν, quod inf. exponitur, τὸ ἰσχνῶς ὠδύρεσθαι, pro κοπίζειν. Conf. Etym. M. & inf. Βεμεμίζει. καταγγέλλει.

5. Βάββακας.] Infra: Βάβρακας. τὰ ὀστᾶ τῆ σιαγόνων μέρος. G. SOPING. Forte Βάσσακας, cum ſerie aliorum. Nam Etymol. ſic Βάρακας exponit, ex quo inferto β, Βάββακας. HILL. præcunte iterum H. Steph. *Ind.* Vid. inf. in Βάρακας, ubi *Saping.* hunc locum citans, Βάββακας ſcribit, per ββ.

6. Βαβήλ. ὑπ. ἰλαὶν.] L. ἰλαὶα. SOPING. PALMER. GUYET. JUN. BRUNO. Βάβηλ, vel Βάβελ ſcribe. IS. VOSS. Phavor. Βαβήλ. ταπείνωσις ἰλαὶα, *a.* M. Male Ed. Flor. Βαβήλ, & mox Βαβήνε.

7. Βαβίας, &c.] Etym. M. Βαβίας. βλοσυρῶς, πικρὸς, ὡσὰ Ταυροσθένη. Suidæ Βαβίνας. πτελέας. SOPING. Βαβίας βλοσυρὸς, πικρὸς, βάσσαρος. Sic Gloſſæ MSS. IS. VOSS. Suid. βάσσαρος, βάσσα, addit: quæ inducenda viſa ſunt Cl. Kuſtero. Eadem tamen habet Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 231. Sed vel peculiarem conſtituunt gloſſam, ſua fide motam, quam & Heſ. Inf. ponit; vel βάσσαρος legendum ex Gloſſ. Voſſ. aut βάσσον. Inf. Βαυχίαν. βάλεγρ. Αἰολεῖς. pro quo paullo ante: Βάκκαι. βάσσαι. Et: Βαυκίαι. πτελαί. poſt v. Βαυκαλία. Scil. „β „ & *a* ſæpiſſime confundi ſolent; „ inquit *Kuſter.*

8. Πίλις.] Lulchprand. *Hiſt.* II. 4. *Ticinum, quod nunc alio excellentiore vocabulo PAPIA vocatur.* PERGER. Pro Βαβίνη *Hemſterh.* Βαβίνα mavult. Sic & *Heinſ.* An hue pertinet Stephani illud: Βαβύλα. πόλις ἐν Ὀδρυσίαις. Sed forte πτελὶς legendum, pro πόλις, ut præc. voc.

9. Βαβύκη. γίφυρα.] Scribe Βαΐνακα. Ea autem vox Laconica. Plutarch. [*Lycurg.*] p. 43. *Ed. Pariſ.* Μικρὰν Βαΐνακα τὴν ἐπὶ Κνακίων. Ac mox additur: Λεωφορεῖλας δ' ἐκ τῆς Κναλίνης, πεζῇ τὴν Βαΐνακα, γέφυραν. HEINS. Adpoſite Idem me monuit Cl. *Hemſterhuis.* Sic iterum Plut. *Peiopid.* p. 287. Priorem locum notaverat quoque *Kuſterus*, variam lectionem indicans, ſed non mutans.

10. Βαβύλ. οἱ βάρβ.] An hinc Βαβυλῶνος χρυσὸς, pro *barbaro* ſeu *externo auro*, apud Ariſtæn. I. II. *Ep.* 1. extr. Num ibi quis legere malit Κελοφωνίτ Vid. in v. Χρυσὸς. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 79. Βαβυλώνιος hoc ſenſu potius videtur eſſe appellativum. Arcadius Grammaticus inceditus: τὸ Βαβυλὼν, ὀξυτόνως, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις. Il. Voſſius ibi ad marginem ſcripſerat: „ Fortaſſe ideo, quod ὁ „ Βαβυλὼν ſit ὁ βάρβαρος. Vid. Heſych. „

11. Βαβύρτας.] Sic quoque lege apud Martial. non *Labyr-*

Βαβυλάνιοι [10]. οἱ βάρβαροι, ὡσεὶ πῖς Ἀσσυρίοις.
Βαβύρτας [11]. ὁ ταραχώμενος.
Βαγαία. μαλακία. Ἀνυσικράτης [12] —— βαγαία γὰρ ἔστι ὀπτικεμή.
Βαγαῖος [13]. ὁ μάταιος. ἢ Ζεὺς Φρύγιος [14]. μέγας. πολύς. ταχύς [15].
Βαγαῖον. χλιαρόν. Λάκωνες.
Βαγαΐζει [16]. εἰσελθοῦσαι.
Βάγιον [17]. μέγα.
Βάγος [18]. κράσμα ἄρτου, μάζης. καὶ βαπτὸν, καὶ φραπάτης. Λάκωνες.
Βάδος [19]. ὁ καὶ Βάτος. πεντήκοντα ἢ ἑξαπλᾶ',

tæ. IS. VOSS. Apud Iſidorum legitur *Baburrus*, pro ſtulto & incpto. quam vocem memini Sidonio me reſtituere. SOPING. Cave ibi cum Barthio *Babulonus* legas, *Adverſ.* XIV. 8. Recte Salmaſ. ad Vopiſc. *Carin.* c. 20. p. 515. five 864. T. II. corrigit Βαβύρριον. Gloſſæ: *Barburra.* (l. *Baburra*) ἄφρων, ἀνοήτος. μάταιος. Vid. inf. Βλαβυρίαν, & in Βορτα.

12. Ἀνυσικράτης.] Proverb. e Lyſicrate, de oblato nimis ſero auxilio: *Vana enim vobis tarda aperiuntur.* Pro αὐτῆ leg. ἀντὶ. PERGER. Citatur & infra *Lyſicrates* in v. Σφενία. Omiſſus erat hic locus in *Ind.* Pricæi. Neque mentio hujus ſcriptoris J. A. Fabricius in *Bibl. Gr.*

13. Βαγαῖος. ὁ μάταιος. - - - μέγας. πολύς.] Sic Ἀλέξανδρος ſup. exponit. Vid. mox Βάγιον, & inf. Βαλαῖν, ibique *Not.*

14. Ζεὺς Φρύγιος.] *Ed. Bernard.* confert vocem בעל *Begh.* Conf. in v. Μαζάδες.

15. Ταχύς.] Forte ταχύς. HILL. Fallitur Vir Doctus. Vide quæ notamus infra ad v. Βαλαῖν. KUST.

16. Βαγαΐζει.] Suid. Βαγαΐζει. πλανᾶται. IS. VOSS. An potius Βαγαΐζειν, a βαγάϊον, quæ eſt vox Græco-barbara, formata à Latino *vegari:* unde a *Solida* exponitur, πλανᾶσθαι. Vid. Ducang. *Gloſſ. Gr.* KUST. Et Heſychii & Suidæ verba habet Cyrill. Lex. MS. ubi & Βάγαι, ἀπατᾶσθαι.

17. Βάγιον. μέγα.] Sic Lex. MS. Bibl Coiſlin. p. 499. Item Lex. Reg. MS. & Suid. Vid. Βαγαῖος. Niſi fuerit pro ἄγιον, mutatione digamm. Æol. in β, ut *ſapius* in hac Litera, & forte etiam in duobus proxime precedentibus vocabulis. Idem nunc video apud *Pergerum*: „ Βάγιον (in- „ quit) *magnum*, i. e. ἄγιον. ut: *Auri ſacra fames.* i. e. ma- „ *gna.* „

18. Βάγος.] Ab ἄγω, ἄγημα, βάγω, βάγος. G. Pollux VI. 11. [§. 81.] ἐκ Βαγυνδάμων ϛ, αἱ Θεσσαλικαὶ, ſcil. ἀρτοι. SOPINGIUS. Forte hoc ad נזק referendum [i. e. *primum cibi.*] Dan. I. [8. 13. 16.] & XI. [26.] SCHR. Poſtremum hoc (ut & quod mox ſequitur) neſcio cujus ſit, forte *Sopingii*, cujus duos habuit codices Schrevelius, ſæpe nomina omittere ſolitus, quæ laudare debebat, & in primis *Sopingii*, ut, ex altero ejus & quidem locupletiſſimo codice diſtici. Neque tamen ei accedo: procul dubio enim βάγος, modo quo dixi, eſt pro ἄγος, i. e. πλάσμα; ut βαγὶς, pro ἀγὶς, i. e. ἴγκρισις. &c. Vide ſupra, & in Βαγὶς; item Salmaſ. ad *Inſcripſ.* p. m. 82. qui recte ἄγος ex μάζης exhibet; *Kuſterus*, ὁ μάζης. Conf. inf. v. Βάδος. & Cuj. *de Rep. Laced.* IV. 4. p. 398.

19. Βάδος. &c.] Vide infra Βάδος, ὁ καὶ Βάτος. &c. Num Hebr. בד Ezech. XLV. 11. Pro אל מד, lege מד id eſt, pendebant 48. libr. SCHR. [vel G.] Tolle aſteriſcum, qui ſuſpicionem magni alicujus prabet defectus, cum nihil deſit. Epiphanius ait, Βάδος εἶναι ξεστὸν κοτυλιαῖον. unde hic locus deſumtus eſt: quemadmodum alibi [ſc. in Νόε, & Ταλαντὸν] ab eo Epiphanius citatur, e libello nempe περὶ Μέτρων καὶ Σταθμῶν. HEINS. Βάδος crebrius uſurpatur. Eſt vox Hebr. menſuram rerum liquidarum ſignificans, ut patet ex Joſephi I. VIII. [c. 2.] & Hieron. in *Iſai.* V. 10. Continebat ſextarios LXXII. Contra Iſidor. l. XVI. ſub fin. *BATUS vocatur Hebraica lingua ab oleum mola, quæ BATH apud eos, vel BATHA vocatur, capere L. ſextaria, quæ menſura una mola vice proteritur.* Ita ut conſentiat cum Noſtro, apud quem ϛ ξεστ. ſcribitur. Sed Epiphanius Joſepho fides habenda videtur, in rebus ſuæ gentis. Nam & Βάδος ἐλαίου reperitur Luc. XVI. [6.] ubi verſio vulgaris reddit *cadum.* Cadus autem eſt amphora Attica, continens ſextarios LXXII. Corus vero menſura rerum aridarum apud Hebræos, Joſepho teſte l. III. [in *fine.*] unde *corus tritici*, Luc. XVI. [7.] Heſych. Κόρος. μέτρον τι σίτου. Conf. Agricol. *de Externis Menſuris*, p. 141. 143. & ſeqq. VALES. Batus ſemitreta fuit, qui integer 100. ſextarios faciebat. Expuncto igitur aſteriſco legas, πεντήκοντα ξέστ. Porro Batus habuit tria ſexta, quæ unum Ephi conſtituebant. Hinc cum medimno Attico, five ſex modiis Italicis reſponderit, qui 48. chœnices habebant, recte pro ἄγων ἕμα repono χοινικας ϛ μη. Vid. Salm. de pond. & menſ. *Epiſt. num.* LXVII. PERGER. Conf. H. Steph. *Ind.* Caſp. Waſerum *Antiq. Menſur.* III. 4: Martin. & Voſſ. in Βάτος.

ται [1]. ἤγων δ' μι [2].

Βαδιὰ [3]. κίναιδος. ὡς Ἀμειάς.

Βαδιλεγεῖ [4]. ἀμιλογῆ.

Βάδιν [5]. ἠρέμα. χαλῇ. χρὶ βῆμα. βαδὶν, σβεπάτω ἐρχομαι.

Βαδὶν [6]. βύσσινον ἔνδυμα εἰς ἱερίας.

Βάδ◎, ὁ ἡ Βάτ◎. ὁ ξίφος [7], ἤγων ὁλκὼ δμι [8].

Βαδίζ[ε]. σβεπατῆ.

Βάδις 9. ὑπὸς.

Βάδιτο [10]. βεβαδίπατοι.

Βάδιμμ [11]. ἀγαπῶ.

Βάδιδι [12]. ἰχθύι.

Βαδιχίζω [13]. χακὰς ἔρπω.

Βάζω. λέγω.

Βάζομμ [14]. λέγομμ.

Βαθίαν. κεκρυμμένη.

Βαθείης [15]. ὑψηλῆς. μελαπῆς [16]. δασυλλῆς. ἢ ἐξάλλω. ἡ κεκρυμμένης.

Βάθιφον [17]. βαθύπετον.

Βάθρων. Σημελίων [18]. ἢ ἀγαλμάτων. Θάκων. βάθρα, κακάς [19].

Βαθάλη [20]. κρίνη. Ἀμειάς.

Βαθμίδες. ὀρχαὶ λόγων.

Βαθμοὶ. ἴχνη. πόδες. καὶ δίφροι, ◎ξύ. Τερψιχόρ.

Βαθρα. ἀγάλματα. βάσεις.

Βαθ◎. τύχ◎ [21]. ἔκβασις. καὶ τὸ βαθύ [22] καὶ μέγα. καὶ ὑψηλόν. καὶ μέλαν.

Βάθρον. βῆμα, βάσις. ὑποπόδιον.

Βαθύγλωσσοι. ἰλλόγιμοι. καὶ ἀνδρεῖαι [23].

Βαθυδίνης. ὁ βαθὺ ἴχων τὰ ῥόμματα, ἢ βαθείας δίνας ἴχων, ἢ μεγάλα ῥόμματα.

Βαθύζωνοι. εἰς βάθ◎ ζωνύμενοι τοὺς χιτῶνας [24].

& Intt. ad Joseph. *Ant. Jud.* l. VIII. p. 421. *mss. Ed.* H. Emilius *Obs.* II. 5. p. 87. βάθ◎, per θ, scribendum contendit, a בת, Item σαββάτου, a שבת Sed non adeo procedit. Solent enim Graeci π in φ mutare. quod lenius.

1. Πανταχοῦ ἔρχη.) Vid. mox in v. Βάδ◎ &c.

2. Ἤγων δ' μι.] Leg. Α. vel λόγω ἔω. BIEL. Vid. *Not.* in v. Βάδ◎.

3. Βαδιὰ. L. Βαγάνα. IS. VOSS. Vid. Suid. Athen. p. 603. Codure. ad *Job.* XXX. 5. & Grot. ad *Judith.* XII. 10.

4. Βαδιλεγεῖ.] Pro Βαδιλεγεῖ. Sic Ἀλλυφῆς, pro ἀλλοφὲς, suprà. Ἀπίλογα, ἄπιλογα, ἀλλογα, βαδίλογα, βαδιλέγα, βαδιλεγία, βαδιλεγίων, Βαδιλεγεῖ. Item τὸ ἀμίλογα, ἄλλογα, ἄπλογα. Suprà Ἀδιλέγω, ἀμίλογα. G. Βαδιλεγεῖ. ἀμιλογῆ. Sic Gloss. MSS. IS. VOSS. Forte Βδιλεγῆ. SOPINGIUS. Lex. Reg. MS. Βαδιλαγεῖ. Cyrill. Lex. MS. Βαδιλογῆ. Noster inf. Βδιλογῆ. Conf. v. Βαδὶ.

5. Βάδιν. &c.] Βάδιν. ἀργῶν. Aristarch. p. 188. IS. VOSS. Hom. *Il.* N. 516. Lexicon MS. Cyrilli: Βάδιν. ἠρέμα. χαλῇ, καὶ βῆμα. Et Lex. MS. *Bibl. Coisl.* p. 831. Βάδιν. βαπτιζόμενος ἐρχόμενον. τὸν Βάδιν ἐρχόμενον, ἀπὸ τοῦ ἔρχομαι. Vid. Etymol. & Suid.

6. Βαδὶν.] Vox peregrinx, apud Daniel. c X 5. XII. 6. 7. בדים *lina*, a בד. HILL. [& H. Steph. *Ind.*] An intelligit בד quod sign. *linum*? Exod. XXVIII. 42. [al. 38.] σβεννύειν λίνα. SOPINGIUS. Cyrill in Lex. Βαδὶν. σκέλη ἔτερα, ἔνδυμα ἱερατικὸν, ὁ βύσσινον. BERNARD. Similiter in Lex. Reg. MS. At in Cyrill. Lex. Fabric. Βαδίδινα. (L. Βαδδινα.) βύσσινα. Lex. Origen. p. 195. *Ed. Martian.* Βαδδὶν. ἔνδυμα ἱερατικὸν, ἢ βύσσινον, ἢ κοιτῶνα. Lex. MS. Coisiin. *l. c.* Βαδὶν, σκέλη ἑτερα. Conf. Suid. & Heinf. *Arist.* S c. 8. p. 184. Druf. in Dan. X. 5. & Inf. v. Ἔρυθ βαφ. ibique *Not.* M. Apostolii Lex. Gr. Lat. MS. Βαδὶ. *restis rubra.*

7. Ν ἔτερα.] Id est, *quinquagesima textura.* Alii tamen *Bado*, vel *Botho*, plures textarios tribuunt. Vid. Ed. Bernard. *de Mens. & Pond.* p. 64. sq. KUST. Vide paullo superius v. Βάδ◎.

8. Ἤγων ὁλκὼ δμι.] Scrib. ὁλ' μι, ut supra. SOPING. L. ὦ ἐγχωρίου. ARCERIUS. An legendum λι μι, i. e. λίτρα (libra) 48.? Sane vox λίτρα per compendium in MSS. scribi solet; & litera Λ facile cum Δ confunditur. KUST. Leg. λι, vel λίτρων μι. Certe enim Λ in Δ, ſi in MS. basi negligentius ſubducta ſit, facile corrumpi, & λίτρων per λι abbreviari potuit. BIEL. *in Schedis ad Kuſterum miſſis.*

9. Βάδις.] Suid. & Cyrill. Lex. MS. Brem. Βαδὶ◎, & forte rectius. BIEL. Heſychii lectionem præfert *Kuſt.* ad Suidam. Inf. Ἔβαδι. ἐγκύμων. Vid. ibi *Not.* Reſpicitur forte Hebr. בר *bar*, i. e. *filius*: pro quo בד *bad* legerint, confuſis, ut ſæpe, ר & ד. Inf. Βαῖ. μικρόν. Conf. in Ἐφὶδ βάϊς.

10. Βαδίζεται.] Sic quidem Theocrit. Sed ordo poſtulat Βάδιται. IS. VOSS. Vox hæc inferius ſuo loco repetitur: hic enim ab ordine aberrat. Βαζήτω autem dictum eſt pro βαζίσθω, per metathefin literarum. RUST. In Cyrill. Lex. MS. Brem. legitur Βάδιται. Rectius tamen eſt Βαζήτω, ut infra ſuo loco. Quamvis, ſi ex ſerie liter. judicandum, ab initio pariter hic Βάδιται ſcriptum fuerit. Ut adeo hæc vox non tam emendanda, quam inter corruptas referenda ſit, quæ in Lexicon Heſychii receptæ ſunt. BIEL.

11. Βάδιμμαι.] Ἄδομαι. GUYET. Vid. Salm. *Inſcript.* p. 47. (82.) & Paſſan. *Eliac.* p. 380. ibique Sylb. & *Not.* inf. in v. Θάσσω, Conf. v. Γάδιμ. &c. Lex. Reg. MS. Βάδδιμαι. ἀγαπῶ.

12. Βαδίδι. ἰχθύι.] L. Βάδν. δαίν. Χίοι. IS. VOSS. Ingeniosum ſane *Voſſii* commentum: mihi tamen ſuſpicionem pejoris corruptelæ moverant, quæ inferius ſunt ſcripta: Βαδίνου. ὑπνώσω. Ἠλείων. ex quibus hæc integranda videbantur: Βαδὶν. ὑπνώσω. Ἠλείων. Non rara eſt in Heſychio hujuſmodi vitiorum copia. HEMSTERH. *in litteris ad me datis.* Sup. Βαΐνων. ὑπὸ Ἠλείων ὑπνῶ. &c. Quod tamen hæc pertinere non videtur. Communicabo tecum potius, Lector, ineditam Magni *Pearſonii* Notam: „Utraque vox „ [Βάδιδι, & ἰχθύι] mihi pariter ignota. Forte ſcribendum „ Ἠλείων. quæ conjectura ſi vera ſit, interpretatio vocis deeſt; ut alibi: Βαΐνων. Κρῆτες. Neque adhuc mihi ſatisfacio. Scribo itaque: Βάδιον. Ἠλείοι. *Eleï* ſcil. ita nominabantur. Ratio hæc: Eleide ab Hercule capta atque direpta, orbatam viris patriam fœminæ miſeratæ Minervam orant, ut primo omnes coitu gravidæ fiant. Voti compotes *ὑπνῶ τε τὸ χαμαὶ* Βαδὶ ἀναμειξεῖ, *τὸν σύμπαντα* ὃ ῥαιστὸν ἐνέρτατον ὄλεθρ Βαδὶ, ἐπιχωρίᾳ φωνῇ. Ecce & Loco & Fluvio nomen Βαδὶν. Eleorum lingua ſcil. pro Ἠλεῖ. Pauſan. l. V. [p. 380.] Aut igitur Elei dicti ſunt Βάδιοι, aut Heſych. ſcripſit: Βαδὶ. οἱ Ἠλεῖοι. Præcedit etiam: Βάδιμμαι. ἀγαπῶ. quod nihil aliud eſt, quam ἄδομαι Sequitur: Βαδὶ, οἱ Ἠλεῖοι. Correctio certiſſima. Imo fieri poteſt, ut in voce corrupta continentur explicatio, & emendandum hoc modo potius: Βαδὶν. ὑπνῶ. Ἠλεῖοι. „ Hactenus Vir Ill. Egregiæ ſane obſervatio! de qua Vir Rev. & Eruditiſſ. *Petrus Fontein* (cui hoc ſpecimen debeo) hæc addebat: „ Quamvis prior Notæ hujus pars per ſe nullius „ ſit momenti; nec a Βαδὶ, pro Ἠδὺ uſurpato, unquam „ nomeo propriam Βάδιον, ſalvo Græcæ linguæ genio, formari queat, procul omni tamen dubio ad rem, quam „ Pauſanias narrat, ipſumque forteſſis Pauſaniæ locum, reſpexit Heſychius, & Βαδὶ. ἠδὺ, οἱ Ἠλεῖοι, ſcripſit. „ Et in his lubens gratus adquieſco: maxime quod π Cl. Scaligero eandem emendationem (Βαδὶν, τὸν Ἠλεῖον) ex Pauſaniæ loco firmatam, in conſeſſu Academico propoſitam eſſe intellexerim. Tacitus ille peritiſſimorum Virorum conſenſus hanc conjecturam magno opere commendat.

13. Βαδιχίζει.] L. Βαδιχίζει, a βάδιν. aut, quod malim, Βαγχαλίζω. Vid. inf. Βαγδὶ αἰγιαλὸ. IS. VOSS. Statim ſubjicio illa, quæ in Βάϊνων rejecta ſunt: Βάκων, βάδιν, κακὰς, quorum vice ſcribo: βάδιν Θάκων, κακὰς ἔρπων. PERGER. Lex. Reg. MS. Βαδιχίζει. ζῆλῳ.

14. Βαζόμμ.] Inſcriptio vetus apud Nicaſ. *de Numo Pantheo*, p. 68.

15. Βαθείης.] Hom. *Il.* Β 92. Β 555. & alibi. KUST. Cyrill. Lex. MS. Brem Βαθίαι. BIEL.

16. Μελανῆς.] L. μελαίνης. JUN. Vid. & Βαθ◎. SCHR. Inſpice *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 79.

17. Βάθιφον.] Hom. *Il.* Θ. 14. & Schol.

18. Ἐμμελίων.] L. Σημελίων. SALM GUYET. HEINS. Et ſic Cyrill. Vide illum bis ead. pag. & Etym. M. IS. VOSS. Conſentit Cyrill. Fabric.

19. Βάθιαι κακαὶ.] Βάκια leg. pro μάκια. Sed non eſt ſuo loco. Quære aliud. IS. VOSS. Aliter *Perger.* in Βαδιλέων. *Jun. Heinſ.* & *Soping* diſtinguunt, ut ſit novæ gloſſæ. Non diſplicet. Malim Βάδιον. Vid. ſupra.

20. Βαθάλη.] Vid. Suid.

21. Βαθ◎. τύχ◎.] Eſt interpretatio mutila, quæ ſupplevi poteſt ex Suida v. Βάθ◎. KUST. Vid. H. Eraſt. *Obſ. Var.* II. 8. ubi βάθ◎ & ὕψ◎ nunquam confundenda docet. Opponuntur certe *Rom.* VIII. 39. & *Eph.* III. 18. Sine errore tamen ab Heſ. etiam per ὑψηλὸν reddi, nemo, credo, negaverit. Ariſtoph. ita in *Avib.* v. 1712. dixit: ἐς βάθ◎ κυκλεῖ χορὸν. ubi Schol. οἱ τὸ ὑψ◎ ἐξηγοῦ. Vid. Kuſter. & Stanl. ad *Æſch. Sept. cont. Theb.* v. 599. Conf. H. Valeſ. in *Excerpt. Polyb.* p. 366. *Ed. Gron.*

22. Βαθύ] Vid. ſup Ἀπέχει. & Du Cang *Gloſſ.* Gr. in Βαθύ◎.

23. Καὶ ἀνδρεῖαι.] [Ed. Hag. ἀνδρεῖοι.] ἀνδρεῖοι forte. G. Scribe: τὸν ἐπὶ πολεμοῦσιν. ut dicat uſurpari de *imbelli* τὸ βαθύγλωσσον. Notum illud: - - - *an tibi Maurus Venuſia in lingua?* Talia ſunt γλωσσόφυρτοι, γλαύξ πολεμίζων, & ſimilia. [conf. inf. Γλωσσαμπέλιον.] Niſi ad locum Ezechielis ſuo more reſpexerit cap III. [5.] σοφὴ λαὸ βαθύγλωσσο οὐ λαλεῖσθαι. ubi habent alii βραδύγλωσσον. HEINS. Eund. locum adſcripſerat *Munkerus.* Errant Viri Docti. Adjectiveda enim ſunt illa verba, τὸν ἀνδρεῖαι, ad prec. v. Βάθιαι, poſt κακὰς ſtudioſe: ut olim in *Peric. Crit.* obſervavi Idem nunc video notatum ab *H. Valeſio, Pergero, & Bielio.*

24. Χιτῶνας χιτῶνας.] Id eſt, *laxat.* G. Ut Lat. *fuſus.* Inf. in Ἔαπὸν dixit ὀλίγοχιτῶν.

Βαθυζώνους [1]. ὁ βάθη ζωσαμένους.
Βαθὺ κεκῶζαι λίθον [2]. ὁ βάθη ἔσκαψαι σάλπιγγας.
Βαθύκολπος. δεξαία, πλαταῖα, κοίλη.
Βαθυκόλπων [3]. Ἡρωίδων [4], ἀπὸ τοῦ μεγάθους. καὶ βαθυζώνων.
Βαθὺ λίθον [5]. πολύκαρπον πεδίον.
Βαθύλιμον [6]. βαθὺ λιμένα ἔχον.
Βαθύμαλλον [7]. κνεφαῖον τοῦ μήλου. χάπτης [8]. ἀπὸ ἰσχνείας, ἀπὸ κνεφαίου [9] φυτοῦ, ᾧ ἐχρῶντο πρὸς κάθαρσιν. ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ αἰκμηροῦ [10].
Βαθυμῆδες. γένος ἵππων Λυδίας.
Βαθυπέπλων [11]. καλὰ ἱμάτια ἐχόντων.
Βαθυρρηγάλη [12]. ἰκτῖνος, παρὰ Λυδοῖς.
Βαθυρρίζους. βαθέως.
Βαθυρρόου. βαθέως καὶ ταχέως ῥέοντος.
Βαθυρρίζης. πᾶσα ἡ ὑψηλή.
Βαθύσπορος [13]. βαθεῖαν σπεῖραν γῆς.

Βαθ-

1. Βαθυζώνους.] Hom. *Il.* I. 590. Æschyl. *Pers.* v. 155. Vid. ibi Schol. & Stanl. & mox in Βαθυκόλπων, & Βαθυπέπλων. Conf. Fessel. *Advers. S.* II. 24. p. 165. & Heliodor. *Æthiop.* L. III. p. 128. ubi καπίζουσι & βαθύζωνοι junguntur.

2. Βαθὺ κεκῶζαι λίθον.] Vid. mox Βαθυλίθων. Cyrillus: Βαθυκεκῶζαι, ὁ βαθὺ ἔσκαψαι τὰς σάλπιγγας.

3. Βαθυκόλπων.] Hom. *Il.* Σ. 122. & 339. Vid. ibi *Schol. emend.* in Ed. Cant. & Eustath. p. 1146. Anacreon *Od.* V. ibique T. Fab. & Barnef. Conf. Etym. M. & Pindar. *Pyth.* I. 23.

4. Ἡρωίδων.] An Τρωϊάδων, ex Hom. *Il.* Σ. 122. KUST.

5. Βαθὺ λίθον.] Scr. Βαθυλίθων. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Ita *Il.* Σ. 550. Apollon. I. 830. & in Lex. MS. *Bibl. Coislin.* p. 470. Divisis tamen vocibus exstat *Il.* B. 147. quod hic retinere malim. Vid. Inf. Λιλὸν, & sup. Βαθὺ κεκῶζαι λίθον.

6. Βαθύλιμον.] L. Βαθυλίμενον. IS. VOSS. Idem placuit Cl. *Hemsterhusio*: ut ἀλιλιμὲν, ἀλίλιμον, &c. Malim tamen: Βαθυλίμενον, ἀ. λιμένα ἔ. ex *Il.* I. 151. 293. Et sic Etymologus Βαθυλίμενος πόντος dixit Pindar. *Pyth.* X. 24.

7. Βαθύμαλλον.] Pindar. *Pyth. Od.* IV. 286. Διερυὸ τε καὶ βαθυμαλὸ ἄγνος. Vid. Gloss. MSS. Apollon. in *Bibl. Coislin.* p. 458.

8. Χάπτης.] L. κάπτης. SCAL. Leg. χαίτης. IS. VOSS. Forte leg. Βαθυμάλλου. Κνέφη δ' Μήλων χαίτης. PERGER. De loco hoc obscuro & corrupto quid dicam non habeo: nisi quod in Βαθυμάλλου videatur latere nomen δημοτικὸν, quo nomine appellabatur etiam planta *cnecorum*, teste Dioscoride l. IV. p. 173. Verba, ἃ μήλων χάπτα, quid sibi velint, alius me acutior divinet. Ego enim hic cæcutio. In fine pro αἰκμηροῦ, forte legendum, ἄγνα πυρῷ. Nam & sic *cnecorum* appellabatur, ut Dioscorides ibidem testatur. KUST.

9. Κνεφαίου.] Vid. infra in Κνέφον. SCHR.

10. Αἰκμηροῦ.] Vid. *Not.* penult.

11. Βαθυπέπλων.] Lex. MS. *Bibl. Coislin.* p. 470. expl. μεγάλων, ὡς δ' ὁμαλαβοῦς. Unde hic pro πολλὰ f. l. μεγαλά. Conf. Apollon. Sophistæ Lexicon *ibid.* p. 458. Antipater in Anthelog. III. 12. p. 339. Βαθυζώνων γυναικῶν habet, & Βαθύπεπλος. Εὔμηκες. Conf. Suid. in v. Εὐμήκεσι.

12. Βαθυρρηγάλη. ἰκτῖνος.] L. ἰκτῖς. PERGER.

13. Βαθύσπορος.] Eurip. *Phœniss.* v. 651. 673. Vid. ibi Schol. & adde hoc vocabulum Lexicis.

14. Βαιάγης.] Vid. Selden. *de Dis Syr. Syntagm.* II. c. 13. *in fin.* Infra: Βαιάγης. Ἀφροδίτης. &c.

15. Λίαν ὁ Λαὸς. ὡς τεῖτον.] Notandus est locus, quia scriptoris & operis ejusdem parciot mentio. Scripsit, præter alia, *Corinthiorum libros IV.* teste Suida. Eorum *tertius* hic laudari videtur. Alia vide in J. A. Fabric. *Bibl. Gr.* T. IV. p. 484.

16. Βαΐνικὸς. πτελεάτης.] Forte legend. Βαΐνικὸς. πτελεάν. Nam infra legimus: Βαϊνικαῖος. πτελεᾶς. *Gesnerus* dicit, avem hanc Illyrice vocari *Bucser*. SOPING. An Βαΐνικὸς. πτελεᾶν. Inf. Βαϊνικαῖος. πτελεάνης. Sed legendum videtur Μαυσικαῖος. GUYET. L. Βαϊνικὸς. IS. VOSS. & πτελεᾶν. JUN. Laudantur hic duo Glossographi, *Philetas* & *Amerias*; sed in reliquis Davus fum. MAUSSAC. *Diff. Crit.* ad Harp. p. 391. An ita: πτελεᾶν, ὡς Φιλητᾶς. Ἀμερίας, Βαϊνικὸς. Cl. Bentley conjicit: Βαϊνικὸς πτελεάνης, Φιλητᾶς. Ἀμερίας, Βαϊνικὸς. Vide mox.

17. Φιλητᾶς.] Ita Suid. & Nofter in Ἀπ' αὐτοῦ, & alibi. Sup. tamen in Ἀμερία rectius, ut puto, fcribitur, Φιλητᾶς, & ὁ δεῖνα Φιλήτᾳ, in v. Θέσπελαι. Vid. G. J. Voff. *de Hift. Gr.* L. III. p. 401. & Cl. Petiz. ad Ælian. *V. H.* IX. 14. cui addo Schol. Theocrit. *Id.* VII. 40.

18. Βαινικὸς.] Leg. fortean Βαϊνικὸν, *mollis*. Et tunc lta diftinguendus erit locus: B. v. ὡς Φιλητᾶς. Ἀμερίας, Βαϊνικὸν. Quidfi dicamus, Βαϊνικὸς itidem Glossographi cujusdam five fcriptoris esse nomen? ANONYM. *in cod.*

Βαϊάγις [14]. ἐστὶ παρ' Ἀσυρίοις, ὡς Λίαν ὁ Ἀλεξανδρεύς, [15] ὁ τρίτος.
Βαζυκὸς. πτελεᾶν [16]. ὡς Φιλητᾶς [17]. Ἀμερίας, βαυκάλας [18].
Βάϊδιαν [19], ἕτοιμον. Ἡλεῖοι.
Βαιδυμῆν [20]. δορυφόρον. Βοιωτοί.
Βαίεσσα [21]. βόρυς.
Βαιΐζει. μικρεῖς.
Βαΐν. ὀλίγον, μικρόν. ἢ ἔθηλαν, ἢ ἐπορθώθησαν [22].
Βαΐκαν [23]. Κρῆτες.
Βαΐκυλος [24]. πεσσατώδης.
Βαιμαίζειν [25]. βαυκλίειν. ἢ βαταίζειν.
Βαίμβων [26]. βαίνων.
Βαΐνη [27]. ὕδρεις.
Βαίνειν [28]. φιλεῖν. κολακεύειν. βιβάζειν [29]. πρόειναι. θρέπτειν.
Βαίνετον. βαδίσατε. δύηκᾶς.
Βαίνατ [30]. ἐξέβαινον.

Βαί-

Burm. Non equidem crediderim. Vid. *Not.* penult.

19. Βαΐδιον.] Vid. fup. *Not.* in Βαΐδιον, ante Βαΐαζον.

20. Βαιδυμῶν.] An Βαιδύων? Vid. Βατυδίου. IS. VOSS. Βαιδυμῆν, vel Βαιδύμβρ, a βαιδίον derivat Cl. Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 17. *in fin.* idque ab Hebr. בדם aliud Utrumque est *terram colere*. Confert porro, quod ad Bœoticam illam Infinitivi formam, infra v. Κεκαδήμεν, ex κεκαδὼν. Addo v. Βαρδῶν.

21. Βαίεσσα.] Infra: Βάϊσσαι. βόρυες &c. Itaque sic legend. Βαίεσσαι. Nam Βαίεσσα, pro βλίττουσα, ut Βαΐδες, pro βλίττες. A pro A in aliis multis. [Vid. inf. Βαιΐδες, Βαϊτέ, &c.] SALM. Hinc forte Noftrum *Beffe*.

22. Ἢ ἔθηλαν, ἢ ἐπορθώθησαν.] Mirifice & corrupte hæc transfata, quæ inf. ad vocem Βαΐνον. referenda. HEINS. Βαΐδιν, est ἐλάχιστον, &c. Ariftoph. *Nub.* v. 1009. Ἐλάχιστα βαΐδια, σκυλεῖ μεγάλῳ. Vid. inf. Βαιόν. Cum vero notat ἔθηλαν. ἢ ἐπορθ. vel ad v. Βαΐνον infra refer; vel pro Βαΐδιν hoc fenfu Βαΐον fcribe, ldque pro βαιόν. Prorfus confentit *Kufterus*: „ Refer (inquit) ad Βαΐν, pro βαιόν, ἐ βαΐδιν. „

23. Βαΐκαν. Κρῆτες.] αἴγυν interfcrit *If. Voffius*. Infra: Βαϊκὸν φυτὸν. αἰ αἴγυν &c. Sed hic potius deeft explicatio. *Sic* infra: Βαΐτας. Ἐπάνους. Conf. v. Βαιΐς. Similiter fere Cl. *Kufterus*: „ Locus eft mutilus, utpote interpretatione carens. „ Forte fcribendum eft: Βαΐκαν. σωτὶν, Κρ. ut Βαΐκαν fit idem, quod Infra Βαιΐν. σωτὶν autem eft Latine *pifum*. „

24. Βαΐκυλος.] Suid. Βίκυλος. Ex confufione vulgari η & ι.

25. Βαιμαίζειν. βαν. ἢ βαταίζειν.] Hinc *Bajulus*. IS. VOSS. Leg. fortaffe: ψαλαφᾶν. ἢ ματαίζειν. PERGER. Inf. Βαμβαίζειν exponitur τιτθολαύειν, βαυκίζειν. Mifcentur rurfus Α & Λ, ut modo in Βαίεσσα. Conf. v. Ἀαφὴ, Θαῦλ, &c. Cl. *Kufterus* τὸ βαυκίζειν refert etiam ad Βλιμπάζειν, ubi vid. *Not.*

26. Βαίμβων. βαίνων.] Qnidni pro Βαίβων? C. (COCC.) Vel lem legere Βαυίβων, quod eft Æolicum pro βαίνων. Ita τυντίβων, pro τύπτων. d'ARNAUD *Left. Gr.* p. 28. Adde βλίζειν, πορδακὴ, ἀδεσπότου. PERGER. Peffime in Ed. Schr. hic locata erat *Guyeti* Nota, quam mox ad v. Βαΐν exhibemus.

27. Βαΐνη. ὕδρεις.] An ab αἴνη, βαΐνη, βαΐνι? An a βαίνω, i. e. ἐχιδνα, βαδίζουσα. G. Emenda: Βαΐνη· ῥεῦμα. Φιλόξ. † Βαΐνον. ἐλαφρὸν. Prioris commatis emendationem confcio ex vocibus ὕδρεις & φιλεῖν, facutus ipfum Auctorem, cui paulo poft Βαΐς ita exponitur. Pro eodem vero & habere βαΐδιον, probo ex I. *Macc.* XIII. 37. Poftremus ut fanarem, veftigia retro legere inftitui, quafi non κολακεύειν fed ὑπολακεῖν inveniffem. Inde eft ἐλαφρὸν. PERGER. Mira metamorphofis! Præftat *Guyeti* fententia: neque mellus quod addam fuccurrit. Inf. Βαίμβων. ὕδρεις. quæ διήγησις ex confufione folenni Β A cum Α orta eft; notante etiam *Kufftero*.

28. Βαίνειν. φιλεῖν.] Hoc fenfu refpicitur τὸ Βαΐν, pro quo inf. Βαίνον. Vid. H. Steph. *Epift. ad Amicos* p. 11. Βαίνειν pro animalium *coitu* notius eft quam ut moneam. Vid. Longi *Paftoral.* p. 79. & 122. Inf. in Ἐπιβάσσει, &c & de *homine*, Artemidor. I. V. §. 32. ut בוא Hebr. Conf. Hemft. ad Lucian. *Deor. Dial.* p. 272. & H. Steph. *Thef.* I. 637. v. Ἀσέλ. Quando κολακεύειν exponit, id quidem τὸ βαΐνειν per fe non notat, fed fubintelligi videtur ἄρρεν. Suid. Ἄρρεν βαίνων. κολακεύοντα. Vei corruptum eft, pro Σαίνων. Poftcrius Cl. *Kuflero* quoque in mentem venerat. „ κολακεύειν (inquit) refero ad Σαίνων, quod Hefych. propter „ fimilitudinem cum Βαίνων confudiffe videtur. Infra: „ Σαίνῃ. κολακεύῃ. „

29. Βιβάζουν. &c.] *If. Voff.* & *Biel.* conjungunt cum præcedd. continua feric. *Pergerus* ad v. Βαίμβων adjicit fupra. Neutrum male. Prius tamen placet magis. Vel repete Βαίνειν. Inf. Βιβαῖ. βαίνει.

30. Βαΐνω.] Conf. fup. in v. Βαιλὸ.

Βαίσκα. Ὑπεκαίνεται.

Βαίσκει ¹· βιάσομαι.

Βαίσ ², ἐλίγη. μικρόν. Σοφοκλῆς δ' Οἰδίποδι Τυράννῳ, ἀντὶ τοῦ, ἄρθρον, καὶ πόλος. γεῖμμα.

Bau-

2. Βαίσκει.] An Βείσκει? Infra: Βείσκει. ζήτησις G. Conf. H. Steph. *Ind.* Confudit illud Βείσκει *Jf. Vaſſ.* & confert ſup. Ἀποτείσῃ. παρά. Recte *D. Heinſius*: „ Ineptiæ (inquit) Epitonatoris, qui & corrupit vocem, &, ut ſæpe ſolet, ordinem literarum mutavit. Scribe: Βείσκει, βιάσομαι. Hom. „ Β Χ. [431.] Τίπτοι, ὑγὲ δολῷ τέ μ' ἀπείσκεται αἰνὰ παθεῖν „ Ζεύς. Stanleius *Kuſterus*: „ Male pro Βείσκει: quod vide infra. „

2. Βαίσκ. ἐλίγη.] Æſchyl. p. 224. [Κτείνων τε μήτρ' ἄκοιτον ἔχοιμ' ἄν &c.] SCHR. Imo contrarium ſignificat in *OEd. Tyr.* in his verſibus:

Πάντων ἐχθίστ' ἄκοιτ', ἃ παῖδας ἔχει
Ἀνδρὸς λοχίνας, οἷ' ἐμὸς δέσποτης.

HEINS. ABRESCH. Reſpexit ſine dubio ad locum, qui exſtat in citata Tragœdia p. 183. *Ed. H Steph.* Πάντων ἐχθίστ' ἄκοιτ', ἃ παῖδας ἔχει Ἀνδρὸς λοχίνας. Sed ibi Βαίσκ ſignificat, *paucis comitatur*; vel, ſecundum Suidam, *ſolus*, ſive *domi*. Somniavit ergo Heſychius, cum hic ſcripſit, Βαίσκ apud Sophoclem ſignificare ἄρθρον ἢ πτῶσις. KUST. Vid. *Not.* ſeq. pæne proximam. Βαίσκ vero, & Βαῖσ hoc ſenſu occurrit ſæpius apud Sophocl. *Ajac.* ℣. 91. 160. 294. &c. Poſtremum locum adfert etiam Suidas, priorem Euſtath. p. 610. Conf. Lycophr. ℣. 744. Cetera vid. in *Not* ſeq. Conf. inf. v. Ὑπαίσ. Vid. Etym. & ſup. Βαιδεῖ. Cyrill. Βαίσ. ὀλιγοστόν. Vid. & inf. v. Βαίσ· & Suid. in Τὸ βαίσ.

3. Βαιδεῖ.] L. Βαιδία. *Batbei*. SOPING. PALM. GUYET. VALES. SCAL. FR. JUN. MAUSSAC. L. Βαιδία. *domus Dei*. Suidas optime: Βαιδεῖ. δῶ· πάτε. Apud Hebræos ſcil. בית אל *domus Dei*. בית enim apud illos *domus*, אל vero *Deus*. Eadem forma illi dicunt בית שמש *domus ſolis*, ut apud Arabes Βαίτ-ἀφτῶν. &c. MAUSSAC. *Diſſ. Crit. ad Harpocr.* p. m. 390. Lex. Reg. MS. Βαιδαεῖ. Θεῖ· πάτε, ἢ ναῶ. Et: Βαιδάλ. οἶκο· Θεῖ. Euſeb. in *Cantic.* p. 11. *Ed. Meurſ.* Βαιδηλ. οἶκο· Θεῖ. at p 27. Βήθηλ. Vid. inf. Βέθηλο, ante v. Βέθηλον. Hieron. *Bethel, domus Dei*. Ar cod. Reg. p. 151. *Ed. Martian.* Βαΐλ. οἶκο· ἱερεῖα. f. l. ἱερεῖ. Lexic. Origen. p. 193. Βάιτ. οἶκο· Θεῖ. pro quo Cod. Colbert. p. 251. Βαδηλ. & p. 253. Βὴ. (ΠΝΞ) οἶκο·. At Βαιθὴλ Euſeb. & Heſych. inf. in v. Λαΐζε. Joſeph. *Antiq. Jud.* l. 19. 3. Βαθὴλ, σημαινεῖ δ' οἶκον, δηλοῖ δ' ἱερεῖα, καθὸ τὸν Θ' Ἕλληνες γλυκέως.

4. Βαιων. σώσαλον. &c.] Scribe forte: Βαίων. σώσαλόν, Αἰσχ. ἐν Αἰχμαλώτοις. Βαῖ· Βαρκαῖ· ὀχθ· Λιβυκός. Sic a βάω, βαίω, erit βαῖ·, ὀχθ·, ὄχημα. Infra: Βαρκαίου ὄχους. Λιβυκοῦ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτάδειον οὐδὲ ἐπιτηδεῖον οὐδὲ ἐπιτρεφόμενον. φασὶ δ' αὐτὰς πρὸς σφόνου αἴρουσ' ζεύγη, διδαχθεῖσας ὑπὸ Περσῶν·, τὸ δ' ὑποζύγιον ὑπὸ Λιβύων, ὅτ' Μουσίου τὸ πρὸ αὐτοῦ Λιβύης. G. Locus corruptiſſimus & hoc pacto emendandus: Βαίων. σώσαλόν. ἢ τὸ Αἰχμαλώτοις. [Male Schrev. omiſſo etiam *Meurſii* nomine, edidit Αἰθίοψι.] Βαιὸν Βαρκαίου ὄχους. Λιβυκοῦ. *Et in Captivis: Expellens Barcæi curribus* l. c. *Libycis*. Nam Λιβυκοῦ interpretamentum eſt verbi præcedentis Βαρκαίου. Ne quis confundat verba Poëtæ, cum gloſſa Grammatici. Ut autem illic exponere voluit, quid eſſet βαιὸν, *expellens*; ita alibi poſtrema etiam verba explicat: Βαρκαίου ὄχους. Λιβυκοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπιτάδειον οὐδὲ ἐπιτηδεῖον. Atque hæc confirmant emendationem noſtram. MEURS. [In *Sophocl.* v. Αἰχμαλώτοις.] Forte hæc divulſa ſunt a verbo ſuperiori Βαιὸν, ubi Sophocles citatur in *OEdip. Tyr.* hic vero in *Captivis*. MAUSSAC. Vid. inf. Βαρκαίου ὄχους. uti & hic legendum videtur pro ὀχθ·. SOPINGIUS. SCAL. SALM. Pro Βαιὸν, σώσαλόν, leg. Βαῖ·. *Δ* βαλὸν. l. c *bene valens*. [Vid *Not.* in Βαλὸν.] *Et in Captivorum tragœdia*: Βαῖο τὸ Βαρκαίου ὄχους. Λιβυκοῦ. Βαῖ·. l. c. βίαι·. PERGER. Scrib. Βαιὸν τὸ Βαρκαίου· ὀχθ· Λιβυκοῦ. ſeu, ſi mavis, Βαρκαίου. Inf. Βαρκαίου ὄχημ. VALES. Scrib. τὸ Βαρκαίου ὄχημ, ἤγουν Λιβυκοῦ. Eodem modo idem Sophocles *Electr.* [℣. 729.]

Mirum corruptelarum Βαρκαίου ὄχους.

Ubi Interpres: Βαρκαίου ὄχους. τῶν Λιβυκῶν. Βάρκη γὰρ, πόλις Λιβύης, ἡ καὶ Πτολεμαὶς καλουμένη. Sed quid hoc monſtri Βαιὸν Græculus haud dubie, qui penum Heſychii augere voluit, quod toto opere apparet, vicinas potcſtate inter ſe mutavit literas, vocemque more ſolito corruptam loco poſuit non ſuo. Scribe: Παιὸν, σώσαλόν. Et: παῖο τὸ Βαρκαίου ὄχους. Prorſus ut jam in *Electra*: συρτάδειον μέτρον Βαρκαίου ὄχους. ubi eandem habes de eadem re vocem. Nam ut ipſe Sophocles καθ' Ὑπαίσκρισιν mutas inter ſe mutaveris, minus ſimile eſt vero, quamquam in Satyricis id uſitatum, ubi plurima γελοῖα καὶ μαινόμενα dicuntur. At vero Αἰχμαλώτιδος Sophoclis non fuiſſe Satyricum drama, fatis ex pluribus, a quibus laudatur, Auctorum locis apparet. HEINS. idem *Heinſius* vocem γεῖμμα ſic leiendam cenſuit, linea, ut ſolet, circumducta. Sic & *H. Junius*, in cod. ſuo. Equidem potius conjecerim legendum: Βαιὸ. γεῖμμα. litera ſcil. *Beth* Hebræorum. Βαιδεῖ. οἶκο· Θεῖ. In ceteris ſorte ita: Βαιὸν. ἐλίγον, μικρόν. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. ἢ ἐν Αἰχμ. Βαιὸν δ', ἀφὸ δ' ἄρθ. ἢ πτῶσις. Vid. Suid. in Β Ω·: & Heſ. inf. Tum:

Βαιβάλ ³. ἀκρο· θεῖ.

Βαιὰν. ἐκβελών ⁴. καὶ ὁ Αἰχμαλωτίσι. βαῖον τὸ βαρυκλείου. ὄχλο· Λιβυκός.

Βαῖς ⁵. βάσο· φοίνι·, καὶ βάλων ⁶.

Βαιτυλίης ⁷. παρ' Ἰνδοῖς, τὸ τετράπηχυ. Βαι-

† Βαιὸν (pro παῖον) σώσαλόν. † Βαρκαίου ὄχου. Λιβυκοῦ. Sed audi acutiſſimum *Hemſterhuſium*, qui ſic ad me perſcripſit: „ Locus miſere fœdatus, cuique, niſi me fallit conjectura, pars non minima deeſt: ut fere ſolet, ubi quid „ inſulticium extrinſecus irrepit. *Jf. Voſſio* jure merito Βαιδεῖ. οἶκο· Θεῖ, extundum eſſe placuit; quo importune interjecto, quæ fuerant conſolata, divellebantur: nam quid „ illa ſint copulanda, nihil eſt cauſæ cur dubitemus. Etſi „ vero lacunam explesi poſſe non credam, niſi vel eodicum „ nanciſcemur integriorem, vel Grammaticum aliquem, qui „ illidem fere verbis, quibus Heſychius, eamdem obſervationem fuerit complexus, tamen haud ita difficulter perſpicere licet, voluiſſe Noſtrum docere diverſas & pane contrarias βαιὸς ſignificationes, quales in nonnullis vocibus invenire ſolent, eaſque præcipue Sophoclis auctoritate munire: propterea quidem, quod, ut Veteres adfirmant, haud rarus erat in flectenda vocabulorum virtute „ propria novator. Jam, ſi receptam Heſychii lectionem „ ſequaris, *OEdipode Tyranno* βαιὸν oportet uſurpari pro „ ἄρθρον· ἢ πτῶσις. Ita enim eſt legendum, niſi μογιλὸς „ itidem admiſeris, Salmaſio tam accerbe ab If. Voſſio objectum. Atqui nuſquam in Tragœdia poteſtatem filam „ teperies: ne in *OEdipode* quidem *Colonæ*, quas fabulas in„ terdum a vetuſtis Grammaticis confundi ſcio. In priore „ Tragœdia hoc ſolum extare memini ℣. 760. Πάντων ἐχθίστ' ἢ βαιὸς, ἃ πομπὰς ἔχει Ἀνδρὸς λοχίτας —— de quo Suidas „ noravit ὑπαίσκεσθαι poſitum pro οἰκτείρειν, *miſereque comitibus* „ *ſtipatus*: In altera quod occurrit ℣. 389. 1050. ad brevi„ tatem ſententiæ exprimendam pertinet. Ergo, ſi labet, „ locum tali modo conſiituamus eorum, quæ perierunt, notis infignem: Βαιὸν. ἐλίγον, μικρόν. —— γεῖμμα βαιὸν σώσαλόν. Σοφοκλῆς ὁ Οἰδίποδι Τυράννῳ . . . . . πρὸ αὐτοῦ δ', ἀφὸ· πρὸ πολὺ, ἐν Αἰχμαλώτοις . . . . . † Βαιτυλίης ἔχου. Λιβυκοῦ. Ex *Captivis* jambum protulit Suidas; ubi ſane fieri poteſt, ut Grammaticorum nonnulli βαιὸν καὶ πᾶσα fuerint interpretati ἄρθρον ἢ πτῶσιν. Sejunxi autem a prioribus, quibuſcum nihil habent commune, Βαιτυλίης, vel, ſi mavis, Βαιτυλῆ· ὄχο·, Λιβυκὸς, vitiata ſcriptura pro Βαρκαῖο·, propterea nunirum, quod eam eſſe cauſam „ exiſtimem, quare ordinem alienum hæc occuparint: infe„ rius enim rectiſſime legitur, Βαρκαίου ὄχους. neque ſapius „ evenire non ſolet in Noſtro, ut diverſis locis & proba & „ corrupta ſcriptura teperiatur eotumdem vocabulorum. Itidem hinc patet, perperam ſibi perſuaſiſſe Viros eruditos, „ Βαρκαίου ὄχους proferri ex *Captivis* Sophoclis; qui profecto „ alibi non ſunt quærendi, quam in *Electr.* ℣. 729. ut ſatis „ eſt manifeſtum, ſi quis Etymologum & Suidam contulerit. „ Evolve jam quæſo]. Meurſium in *Sophocle* ad Αἰχμαλώτιδας, &, ſi quid probabilius attuliſſe videatur, noſtræ con„ jecturæ peccatum una litura dele. „ Hactenus Celeb. *Hemſterhuſius*. Audiamus eſiam Cl. *Kuſterum*, qui, poſtquam monuiſſet, ex ferie literarum ſcribendum fore Βαιὸν, ſequentia deinde adjecit: „ Quæ vocem γεῖμμα proxime ſequun„ tur, Βαιδεῖ, οἶκος Θεῖ, intempeſtive huc intruſa, oratio„ nis & ſententiæ ſeriem interrumpunt, quæ ſic continuan„ da eſt: γεῖμμα βαιὸν σώσαλον. ἢ ἐν Αἰχμαλώτοις, &c. Suidas pariter v. Βαιὸν, poſtquam locum Sophoclis ex *OEdip. Tyr.* adtuliſſet, ſubjungit: πρὸ τοῦ Αἰχμαλώτοις, i. e. *& in Captivis*; ejuſdem ſcil. Sophoclis. Nam „ Tragicum hunc fabulam eo nomine ſcripſiſſe conſtat. „ Quod autem ad verba illa, γεῖμμα βαιὸν σώσαλόν, adtinet, ſenſus illorum obſcurus eſt, propter fragmenti brevitatem. Forte ſumta erant ex alia quadam Sophoclis „ fabula, cujus nomen culpa librariorum hic excidere. „ Caterum, fragmentum, quod Suidas v. Βαιὸν, ex fabula „ illa Sophoclis, Αἰχμαλώτιδος inſcripta, adduxit, diverſum „ eſt ab eo, quod Heſychius inde citat: ut proinde ſuſpi„ cio mihi oboriatur, in loco hoc Heſychii eſſe hiatum, „ & quæ ſequuntur, βαιὸν τὸ βαρυκλείου &c. aliorſum pertinere, neque ad articulum hunc eſſe referenda. „

5. Βαῖς.] Hinc procul dubio *baditis color*, ut licet capiſcari ex loco Iſidori L. XII. c. 1. & Agell. L. II. c. 26. Vid. inf. in v. Σπάδιξ SOPINGIUS. Conf. G. J. Voſſ. *Etymol. L. L.* in *Baditis* & Gruter. *Inſcript.* p. CCCXI. III. paſſim.

6. Βάλων.] L. Βάων. G. I. *Maccab.* XIII. 37. *Τὸν βασιλέα βαπτιστήν*. Non recte in βαπτὸν mutatum vult D. Druſius [quem vid. in loc.] Apud Johan. c. XII. [13.] Τὰ βαΐα τῶν φοινίκων. Illud alterum extat eod. lib. *Macc.* cap. eod. ℣. 51. Μετὰ αἰνέσεως καὶ βαΐων καὶ ὠδῶν: *cum ramis palmarum*. In priore itaque loco non dubito quin ſcribendum ſit, τὸν βαΐν, ἐν &c. Vult dicere *ramos palmæ*, quæ eſt ſignum pacis. SOPINGIUS. Ita Cod. Alex. & Grotius ad eum loc. At in βαΐον Salmaſ. ad Ach. Tat. p. 622. & Suicer. *Theſ. Eccleſ.* in v. Βαΐον, ſubintelliguntur φοίνικες, allatis exemplis, in quibus ſubſtantive. hoc additur. Idque præterea. Iidem Viri Docti in Heſych. pro βαΐον corrigunt βαΐον. Vid. ſup. in Βαΐνε, & Cangii *Gloſſ. Gr.* & Muntfauc. *Præfat.* in Cofmæ *Topogr. Chriſt.* p. 18.

7. Βαιτυλίης. παρ' Ἰνδοῖς &c.] Inf. Μαῖ. μάγα. Ἰνδοὶ. Nescio

σλω. ὁ σφεκτός.
Βαιοσύν [1]. βάθρον.
Βαίπαι [2]. Ἕλληνες.
Βαιπάς. θύτειλὶς γυνή [3]. Χεχαία δὲ ἡ λέξις.
Βαιπάδα [4]. θύτειλὶς γυνή [5].
Βαιπρθίαν [6]. Σφενδόνην.
Βαίπτει [7]. βοτάνη ἐμφερὴς διοσκόρῳ, ἥτις γλήχων.
Βαίτη [8]. διφθέρινον ἔνδυμα. ὅταν μὲν ἔνδυμα, σισύραν· ἔνιοι δὲ, σκηνὴν διφθερίνην· οἱ δὲ, διφθέραν.
Βαίτυλος [9]. ὕτινος ἐκαλεῖτο ὁ δοθεὶς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός.
Βαίτυξ [10]. βύλλα.
Βαιτῶνα [11]. ἡ θύτειλὶ ἄνδρα.
Βαιφαμφω [12]. αἱ αἶγες οἱ ἱερατικοῖς.
Βαίων [13]. ἰχθὺς ὕτινος· καὶ μέτρον [14] ὡς δὲ Ἀλεξανδρεῖσι.
Βαιῶπις [15]. Ἀφροδίτη, παρὰ Συρακουσίοις.
Βαχεῖον [16]. μέτρον τι.
Βάχηλος [17]. ὁ μέγας. ἢ ἀνδρεῖος. ἢ ὁ ὑπέροπτος, ὁ ὑπ' οἴων Γάλλος. οἱ δὲ, ἀνδρόγυνος. ἄλλοι, παρεμφερῆς, γυναικώδης, παρὰ Μιτάνδρῳ Ὑμηδί. καὶ τὸ συμβῆθες ἠθῶν.
Βάκκαις [18]. μέσον πιόν, ἀπὸ βοτάνης ἐμφερῶς· ἔνια δὲ, ἀπὸ μεσίτης· ἄλλοι δὲ, μέσον Λύδιον. ἔστι δὲ καὶ ξύλου ἄφαπασμα τὸ ἀπὸ τῆς ῥίζης.
Βακχίδης [19]. εἶδος ὑποδήματος.
Βακκοα [20]. βάθεσι.
Βακόν [21]. πτοῦν. Κρῆτες.
Βάκ) [22]. ἰχνευσί.
Βακτηρία. ῥάβδος.
Βακοίας [23]. πηλός.
Βάκτερ. κάμηλος. [24]

Ba-

scio an conferri debeat nomen proprium *Bardesanis*, qui contra fatum disputat apud Euseb. *Præp. Evang.* VI 10. de quo commentatus est Fr. Strunzius. Inter plures ejus nominis fuit etiam qui de *Indorum* Philosophis scripsit Sæpe autem Hesychium Persica pro Indicis habere, observat Cl. Reland. *Diss. T.* I. p. 217. 224. 228.

1. Βαιοσύν.] Βάθος, βαιοσύν, ut βυθὸς, βυσσός. Βαιοσὺν autem Æolice; ut μαμμόσυνα, pro μαμάσυνα. G. Est Accusativ. a Nominativo βαιοσύς, quod idem ac βυσσὸς, unde prisca sing. a Nominativo βαιοσύς, quod idem ac βυσσὸς, unde prisca Latinorum vox *pessus*, i. e. *fundus*. KUST. Conf. G. J. Voss. in v. *Pessum*.

2. Βαίπαι.] L. Βαῖται. G. Βαίπαι esse vocem ἐκ τοῦ ἀναβαίνω δισυλλάβου δακτύλου, docent Grammatici, cum Sophronem ea usum docent, ex quo eam ad sua transtulit Theocrit. [*Idyll.* III. 25.] Τὰν βαίπαι λιπόντι &c. Scribe Itaque: Βαίπαι. βαφίπαι. Ἕλληνες. Ἐπιπλοκὴ enim, qui communi lingua uritur· quod pueri noverunt. HEINS. Conf. Polluc. X 175 Peffime vero *Is. Pyff.* hanc cum superiori glossa connectit. Conjiciebam, num forte huc pertineret, quod supra: Βαῖναι. Κρῆτες. Sed præfero *Heinsii* correctionem. Vid. Schol. ad Theocr. *l. c.* & ad *Idyll.* V. 15. cum quo convenit Noster mox in v. Βαίτη: ubi vide. *Kusterus* ita: „ Locus hic mihi nimis mihi videtur, quem sic suppleverim: Βαίται Ἕλληνες, ἐπὶ Ἀθηναῖοι σισύραν. Sane Phavorinus v. Βαίται teftatur, „ Atticos σισύραν appellaſſe, quam Ἕλληνες βαίτην. Vide „ etiam Schol. Ariſtoph. ad *Veſp.* ν. 737. & 1133. „

3. Βύτειλὶς γυνή.] L. γυνὴ. SOPINGIUS. BRUNO HEINS. H. STEPH. *Ind.* Leg. θύτειλὶς γυνὴ, i. e. *vilis mulier*: ut rectè legitur in v. ſeq. Sic Βαιτὼ eſt θύτειλὶς ἄνθρ, ut ipſe Heſych. infra docet. Βαιτὴς autem proprie fonet fœmina, quæ βαίτη, i. e. *pellicea veſte*, induta eſt. Notandum autem uſt, apud Suidam pro Βαιτὴς ſcribi, Βαιτᾶς. Ait enim: Βαιτᾶδες αἱ πελλαὶ τὰς δύτειλὰς γυναῖκας Ἴωνες. Utra lectio melior? Conf. etiam infra v. Βάϊτα. KUST. Vid. *Not.* ſeq.

4. Βαιπάδα.] Pro Βαιβάδα. SALM. Infra: Βάϊτας, ἢ Βάϊτωνας, τὰς Δύβους. Vid. ſup. in Βαίπαι, & *Not.* præced. ac ſeq.

5. Γυνὴ.] L. θύτειλὶς, γυνὴ. SORBER. Imo γυνὴ. & ſic paulo ante legendum. Vid. mox Βαιτᾶδες. COCC. SOPING. IS. VOSS. Vel pro θύτειλὶ γυνὴ legendum eſt, θύτειλὴ γυναῖκα: vel pro Βαιβάδα ſcribe Βαιτᾶς, ut proxime ante. KUST. Alterutram Kuſteri lectionem ſyntaxeos ratio juberet, ut inf. Βαιτᾶνα explicat, ἡ θύτειλὶ ἄνδρα. Sed præmittit Noſter ſæpe vocabulum in Accuſat. cujus interpretamentum eſt in caſu primo. Vid. in Ζαμπρύζιν, Τίμωνα, &c. & ſup. in Ἄκολον, Ἀρδὼ, Ἀσίγγας, Ἀφθόνεσσι, &c. Adeoque nihil muto.

6. Βαιτροθίαν.] L. Βαιτρόθιον. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Βαιπάδα.

7. Βαίπτει.] Vid. inf. Βλίχων, & Γλυκυπικρίδι, & Δικτυμνικίδι. Conf. in Ἀπαλίδιδι.

8. Βαίτη. &c.] Herodot. IV. 64. Vid. Suid. & Inf. v. Σισύρα. Conf. Polluc. VII. 70. & X. 175. Ibique Interpp. Ex. Spanh. ad Ariſtoph. *Nub.* ν. 10. & ſup. *Not.* ad v. Βαίτωνας.

9. Βαίτυλος.] A Jacobi *Bethel* originem duxiſſe verifimile eſt. HILL. Vid. Heinſ. in Heſiod. p. 124. SCHR. Cyrillus in Lexico: Βαίτυλος, λίθος χλοάζων καθὼ ἡ Λιβυκὸς ἔφη ἡ Ἡλιὸ πόλεως. BERNARD. Βαίτυλος, lapis Saturno pro Jove datus. Vid. Reinef. *Var. Lect.* III. p. 637. PERGER. VERW. Priſcianus l. V. *Abadir Deus eſt. Dicitur & hoc nomine lapis ille, quem Saturnus dicitur devoraſſe pro Jove, quem Græci Βαίτυλον vocant.* ABADIR quaſi אבדיר *Pater fortis, potens.* Vide ad Iſidori Gloſſas [in quibus *Abadir* redditur *lapis*] meas Notas. *Betylus* videtur accepiſſe nomen ab illo lapide, quem unxerit Jacob in Bethel. [*Gen.* XXVIII. 18.] Philo Byblius ex Sanchuniathone: Καὶ ποιεῖται (Uranus) ἐκ τῆς (Terra) παιδὰς δ', Ἦλιον, ἢ τὸν Κρόνον, καὶ Βέτυλον &c. SOPINGIUS. Locus eſt apud Euſeb. *Præp. Evang.* I. 10. p. 36. qui paullo poſt de *Betyliis* ibid. agit. Sed vid. Duumviros Illuſtres Joſ. Scalig. *Animadv.* ad Euſeb. MMCL. p. 216 & Sam. Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. II. c. 2. p. 708. qui ſcene reſtituit Etymol M. favente Cyrillo ſup. Conf. Hölling. *de Betyliis* veter.

10. Βαίτυξ.] Pro Βλίτυξ. SALM. Infra pro eodem habes Βλίτης. KUST. De A & A ſimiliter confuſis, vid. in Βαίπαι, Βαιβάς, &c.

11. Βαιτῶνα.] Sup. Βαιτᾶς. Δύτειλὶς &c. GUYET. A Βάϊτα, διφθέρα, δύτειλὶς ἔνδυμα. G. An Βαιτῶνα, pro Βαιτῶνας SALM. Βαιτῶν hic idem videtur, quod inf. Βαίτων, in v. Βαίτωνας: ubi vide quæ notavimus. KUST. Suid. Βαίτων, ὁ παῖς δύτειλὶς. Conf. ſup. v. Βαιτᾶς, & Βαιτᾶδα.

12. Βαιφαμφω.] Conf. ſup. *Not.* in v. Βαίπαι.

13. Βαίων. ἰχθὺς ὕτινος.] L. ἰλύης. [Vid. Βαιόν.] SCALIG. Vid. Epicharm. apud Athen. VII. 10. *init.* & Etym M. Alii βαιὸν ſcribunt. An pro ὕτινος legend. δύτειλὸς Villi enim & ingratus piſciculus erat. Vel potius ſubintell. λίγος, ut in v. Βάκχος. Aut ſi pro ἰχθὺς (Accuſ. plur.) ſcribatur ἰχθὺ (in Nominat. ſing.) ſupple μικρόμορφος, ſive καλάμφορος, vel σκαλάθυρ, ut mox in v. Βαιχάκχους, & alibi paſſim.

14. Μέτρον.] Vid. mox v. Βαιεῖον.

15. Βαιῶπις.] Sup. Βαιῶπις. ἱερὸν Ἀφροδίτης Ἀσσυρίας.

16. Βαιεῖον.] Βαιεῖον leg. Vid. Iſidor. *Gloſſ.* SOPING. Vid. ſup. in Βαιὸν, & Feſt. ac G. J. Voſſ. in v. *Bacar.* Notaverat etiam *Janus Plitius* ad marginem Codicis ſui, hinc Belgicum noſtrum *Bak* ortum eſſe.

17. Βάχηλος. &c.] Vid. Zenob. p. 43. Diogen. p. 102. Eraſm. *Adag.* [I. 6. 11.] *Bacili ſimilis.* Cafaub. in Sueton. [*Aug.* c. 87.] p. 299. Nunocf. in Phrynich. p. 54. SCHR. Scribe: Βακχᾶλος. ὁ μικρὸς ἢ, ἀσθενὴς δὲ. HEINS. Ita Suid. & Etymol. Conf. Thom. Mag. ibique L. Bos. Cyrillus: Βάκχαλος. ἄντι. μέγας ἢ, ἀνδρεῖος δὲ. γυναικώδης. Sic & Lex. MS. *Bibl. Coiſlin* p. 470. Conf. v. Βάτταλος ibique *Not.* Huc pertinere videtur, quod Cod. Reg. Nomin. Hebr. p. 155. habet: Βαλζεβὰλ, δαίμων βακχάτων, ſive βακχῶν. Vid. ibi Martian. & *Alt.* ad *Gloſſar.* noſtrum *N T.* p. 191.

18. Βάκκαις. —— μέσον Λυδὸν. &c.] Βακκάδες, Clem. Alex. p. 130. SCHR. SORBER. Vid. Æſchyl. Schol. p. 127. & inf. Κυνοβάκχαις. SCHR. Vid. Athen. l. XV. & Plin. XXI. 6. Corrupte legitur in Luciani Lexiphan. ἐγκέφαλα καππάδδη. Leg. βακκάδδη. SOPINGIUS. Locus Luciani eſt p. 828. Schol. rectè βακχάδδη, p. 40. Vid. porro Galen. *Gloſſ. Hippocr.* qui Βακχαρὶς, & Heſiod. *Chreſtomath.* qui Βακκάδες ſcripſit, pro quo Meurſ. in *Not.* p. 53. reſingit Βακκάσιον, ſive βακχάσιον. Erotian. Βάκκαι, εἶδος βοΐνης, ἢ μύρτου, ἢ τῆς Ἀφροδίτης μύρτου. ſc. in *Theſmophor. ſecundis.* Sed Βάκκαις etiam ſcribitur in Simonidis verſiculo apud Clem. Alex. *Pædag.* L. II. p. 76. *Ed. Sylb.* & Athen. p. 690. ubi plura. Conf. Schol. Æſchyl. in *Perſ.* ν. 41. & Scalig. ad ejuſd. *Fragm.* p. 853. Polluc. VI. 104. inf. in Βρόθιον. Adde H. Steph. *Ind.* Salm *Ex. Plin.* p. 752. & omnino Bod. a Stapel ad Theophraſt. p. 1023. Conf. v. Βάκκαρις.

19. Βακχίδης.] Forte Βακχίδη. VALES. Gloſſæ Lat Gr. *Bacha.* ὑποδήματα γυναικεῖα, σανδάλια. Ita lege: non γυναικεῖα, non *Bacla*, nec *Bache*, ut in Gloſſ. Gr. Lat. Videtur autem Βακκᾶς hic poſitum, pro Βακκίδης, quod inf. expon. εἶδος ὑποδήματος γυναικείου. Vide ibi Lucian. *Lexiphan.* p. 830. *init.* Ἐνδρομίδας ὑποδήματος, ἢ Βακκίδας.

20. Βάκκα. βάθεσι.] L. σαθεῖ. PERG. Ita mox: Βακκᾶς. σπλὰς. Sed malim βάθεσι, i. e. *foſſam.* Inf. Βακχίου βάθεσι. Ἀλλαῖς. Itaque video corteciſſe *Is. Voſſium*, & *Kuſterum*, collato eodem loco; quem contra ex hoc mutat in βάθεσι *Is. Voſſius*: ſic ut ambiguus hæſiſſe videatur, utra lectio præferenda.

21. Βακὸν. πτοῦν.] L. πτοὺς, i. e. φασὶν. G. Supra Βαίων, SOPINGIUS. Vid. inf. v. Πίτος; & *Not.* in v. Βάϊτον. Conf. tamen v. Πίτος.

22. Βάκ.] A βάω, βάζω, βάξω. GUYET. Supra: Ἀκούω, ἀθροίζω. &c.

23. Βακοίας.] Vid. ſup. v. Βαβύλας, ibique *Not.*

24. Βάκτερ. κάμηλος.] *Bactrianus camelus.* SOPINGIUS. An literis tranſpoſitis, confuſiſque μ & β, pro κάμηλος legend. βάκτλος, ſive βάκτλος, *baculus?*

Nil

Βακχθμαζω. τοῖς ἑρίσμαζιν [1] σπειζομένοις.

Βακχᾶν [2]. ἑσπαρώζζ κισσῷ.

Βακχβακχ☉ [3]. ὁ Διόνυσ☉ ὕτως ἐκαλεῖτο ἐν ταῖς Θυσίαις.

Βακχεία [4]. ἑορτὴ Διονύσου. Βακχεύτεια [5].

Βακχεῖα. μελίη. τεκμηρεῖα.

Βακχεύειται. ἐξεσπερμένη, ἐξεστηκυῖα.

Βακχεύσῃς [6]. μανέμενοι. σαίνεσθαι.

Βακχεῖον. πλησίον τάφρωξις [7].

Βάκχη [8]. γένος ἀπίου. ἢ μία τῶν Βακχῶν. ἢ τῆς Διονύσου.

Βακχιάδαι [9]. οἱ μόνοι οἱ Μιλήσιοι, ἀλλὰ καὶ Κορίνθιοι. ἀπὸ Βάκχου [10].

Βακχία. μανία [11].

Βακχίαι [12]. βίαιοι. Αἰολεῖς.

Βάκχ☉ [13]. ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου. καὶ κλάδ☉ ὁ ἐν ταῖς πλεκτάναις. οἱ δέ, φασὶν [14] λίγνζειν· οἱ δὲ, ἰχθυῶ [15].

Βάκχου Διόσης. οἱ μέ, Βακχυτηρίας [16] Σεμέλης· οἱ δὲ, Βάκχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης ἢ Διάσης. παῖζον διανυμία τοῦ τοὺς Θεούς. Περξίλλα [17] δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν Θεὸν ἱστορεῖ.

Βάκχυλον [18]. σποδίτην ἄρτον. Ἡλεῖοι.

Βάκχων [19]. κλαυθμόν. Φοίνικες.

Βαλακες [20]. δεσμωτήριον καὶ Βαλακήκας.

Βαλαύ [21] μέγα, πολύ. οἱ δὲ, ταχύ [22].

Βάλανοι [23]. ὗρίες. Φήμην.

Βαλάνιον [24]. μαρσύπιον.

Βαλβίδες [25]. ὕσπληγες.

Βαλβίς [26]. ἀφετηρία. καὶ ἡ δεχὴ ἢ εἴσοδος καὶ ἐξόδου. καὶ ἡ ἄφεσις τῶν ἵππων. καὶ ἡ ζύγη τῶ ἱππικῶ. ἴσως δὲ, καμπήρεα. καὶ παρ' Ἱπποκράτ[ει] Βαλβίδες [27], τὸ ἴχνος ἐκπεπράνθαι ἱπποπαιδίσιος.

ἔστι

Nisi fit pro *βάσκανον*, κἀὸ *β βασκάζειν*. Iof. *Βασκανί. βάρ☉*. Etym. M. *Βάσκαν. βασκανία, τῷ ὀφθαλμῷ*.

1. *Ἐρίσμαζιν.*] Forte *σπειζομένοις*. G. Ita *Guyetus* pro feq. voce *σπειζομένοις* legiſſe videtur; quomodo & *Kuſter.* corrigit. Eurip. *Phœniſſ.* ϒ. 1534. *Τί μ', ὦ παῖδες, βακτεύμαζι πυρὸς* &c. Suid. *Βακτεύειν. σπείζειν*.

2. *Βακχᾶν.*] Vid. Salmaſ. ad *Inſcript.* p. 93. [ſive 141. *Ed. Oxon.*] SCHR. Vid. inf. in *Ἰακχα*, & ſup. *Ἀλάπαζεν*.

3. *Βακχάκαχ☉.*] Solent *Βάκχι, Βάκχι, Βάκχε*, inclamare. Sed hoc *Βακχάκαχ☉* non mutandum. Vid. Euſtath. *Il.* Γ. p. 287. SOPINGIUS. Id *βακχάζειν* dici, ootat Noſſet inf. in *Δικτύοις*. Vid. Caſaub. *de Satyr.* l. 2. p. m. 50. *Βακχάκαχον αὖτω* dixit Comicus *Equit.* ϒ. 406. conf. Schol. & Suid. & inf. *Ἰάκχ☉*, & *Ὁ Βάκχ☉*, vel *Ὀβάκχ☉*.

4. *Βακχία.*] Vid. Meurſ. *Græc. fer.* p. 56. SCHR. Scrib. *Βακχίη*, cum circumflexo: vel *Βακχία*. Eſt enim plural., idem ſignificans, quod *Bacchanalia* apud Latinos. KUST. Vid. Ez. Spanh. ad Ariſtoph. *Ran.* ϒ. 360. & inf. in *Θυρσοπλήγη*. Conf. v. *Βακχία*, alio ſenſu.

5. *Βακχεύτεια.*] Scrib. *ἡ βακχεύτεμα*. Ita ipſam Baccham, *τὸν ϑ Διονύσου ἱερεῖον*, nunc vocat. HEINS. Pertinet ad *Βάκχ*. KUST. Simpliciter diſtinctionem interpoſui. Adde hanc vocem Lexicis, & vide in v. *Βάκχε Δ*.

6. *Βακχεύσῃς.*] Vid. inf. in *Βακχία*, *Ἐκβακχεύει*, *Εὐοιαμα*, *Θυρσοπλήγη*, &c. Conf. Suid.

7. *Τάφρωξις πάφρωξις.*] L. *τάφρωξ*. GUYET. JUN. *τάφρωξ* corrigit *Heinſius*. *τάφρωξ*, credo, voluit: ut *Junius* ad oram lib. ſui, & in *Animadv.* p. 398. ubi male *παφρ*, bis eſt excuſum. Vid. inf. in *Ναξιακιαίης*, & Pauſan. *Corinth.* p. 116. & 127. Phavorinus: *Βακχ. τελετήριον, τάφρωξ*.

8. *Βάκχη. ϑῆν ἀπίν.* &c.] Vid. Nicand. *Theriac.* Pro *ϑ Διονύσου*, ſcribe *τῶ Διο.* HEINS. Sed iſta mutatione opus non eſt. Vid. Suid & inf. v. *Μαινάς*. Conf. Pauſan. II 7. p. 127. & ſup. in *Βακχία*. *Kuſterus* ita: „ Locus videtur „ eſſe mutilus, quem ſic ſupplco: *ἡ ἢ ϑ Διονύσου ἱέρεια*. Conf. „ v. *Βακχ☉*. „

9. *Βακχιάδαι.*] Heraclid. *de Polit.* p. 439. Ælian. *Var. H.* l. 19. SCHR. Vid. H. Steph. *Ind.* & Il. Jof. Scalig. *Can. Iſagog.* L. III. p. 341. 342. Non ſignificare vult, *Mileſias* & *Corinthias* dictoa fuiſſe *Bacchiadas*; ſed Bacchiadarum familiam inter Mileſios & Corinthios olim floruiſſe. Quæ & *Kuſteri* ſententia erat. Conf. Schol. Ariſtoph. ad *Ran.* ϒ. 442.

10. *Ἀπὸ Βάκχου.*] Scrib. *Βακχειάν*. Vid. Heraclid. de rebus *Corinthiorum*. [qui differte ſcribit: *Ἐπειδὴ* ὁ ϗ *Βακχ☉ ὁ νεὸς — — ἀπὸ Βακχιάδου καλεῖται* &c.] *Βάκχου Pauſanias in Corinth.* [p. 120.] appellat, & ex eo *Βακχίδαι*. [*Βακχιάδαι.*] Strabonl l. VIII. [p. 378.] *Βακχιάδης* 200. annis imperaſſe dicuntur, a Cypſelo exſtinctl. Vid. Herodot. [V. 93.] & Apollon. l. IV. *Argonaut.* [1212.] & ibi Interpp. Bacchius *Mileſius* memoratur a Varrone *de Re Ruſt.* Initio, quod notandum hic. Zenob. [V. 8.] In *Μεγαρικὸν ἄλαπα* agit de Bacchio *Corinthio*, qui Clytii, Megarienſium Regis, filiam uxorem duxit. VALES. Vid. Pauſan. l. V. p. 419. ibique Cl. Kühn.

11. *Βακχία. μανία.*] *Μανία* illa divinus eſt furor, quo corripi ſolebant & afflari. Unde Euripides Caſſandram nominat *Βάκχην*, & Virgilius Sibyllam *Vatem vehementem*, quam & *bacchari* dixit. [*Æneid.* VI. 78. Conf. IV. 301.] De ſacro hoc furore multa Socrates in *Phædro*. Sunt qui *σώφρονα μανίαν* vocent. FUNG. An *Βακχεία*? G. Vid. ſup. v. *Βακχεύσῃς*. &c. & inf. v. *Σάϑ☉*, & *Βαλιάδ☉*, ibique *Not.*

12. *Βακχίαι. βίαιοι.*] *Βάκχοι*. Vid. *Βάκκοι* [ibique *Not.*] IS. VOSS. Conf. ſup. v. *Βακκοι*, ubi male *βάκχοι*. KUST.

13. *Βάκχ☉. ὁ ἱερ.* v. Δ.] Conf. ſup. in v. *Βάκχου*.

14. *Καλ☉ — — οἱ ϗ φασὶν*] Male apud Etymol. M. *κλαυθ☉*, pro *κλάδ☉*. Idem vero recte *εἰφασιν*, pro *φασὶν*. Vid. Suid. IS. VOSS. Sic jam in Etym. correxerat *Sylburg.* & *Salmaſ.* ad *Inſcript.* p. 93. ſive 141. quem & *Scbrev.* adduxerat. Conf. Kuſt. ad Comici *Theſmoph.* ϒ. 997.

15. *Ἰχθυῶ.*] Athen. [L. III.] p. 118. [Verba ſunt: *Καὶ ἐν τούτοις ἐστὶ τὸ ἰχθυᾶν κοινῶς ἐπιτηδεύειν τινὰς γυναῖκας· καλεῖσϑαι δὲ τὰς Βάκχας, καὶ Ὀνάνας, καὶ Χοιρίδας.*] SCHR Βάκχ☉ pro piſce accipitur in iſtis, quæ ex Euſtath. inf. ad *Χοιρὶς* notavi. SOPINGIUS.

16. *Βακχιτηρίας.*] L. *Βάκχου ϑ* &c. PALMER. Scrib. *βακχιτηρίας*. VALES. IS. VOSS. Vid. ſup. in *Βάκχου*.

17. *Περξ.* ϗ ἡ *Συκυωνία.*] Praxilla Poëtria, teſte Athen. l. XV. celebris, nomine *σκολιῶν*, cujus & Zenobius [IV. 21.] meminit in proverb. *Ἠσϑίοντ☉ ϑ Περξίλαν Ἀδωνιάζ☉*. VALES. Reſcripſi *Συκυωνία*. Vid. Athen. l. XIII. p. 603. A. & XV. p. 694. A. & Cl Fabric *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 588.

18. *Βάκχυλον. σποδίτην* &c.] Ic Caſaub. ad Athen. L. III. c. 21. [immo 29. p. 216.] legit *σποδίτου ἄρτου*. SOPINGIUS, Scribend. *σποδίτου*, i. e. *ἐν τῇ σποδῷ* five *ἐν τέφρᾳ ἐψηθέντα*. Athen. [p. 111.] *Βάκχυλ☉ δ' ἐν ἄρτ☉ σποδίτης καφ' Ἡλείοις καλούμ☉*. Auctores habet & Nicandrum & Diphilum, teſte eodem. HEINS. FUNG. Diphilus tamen in allato exemplo nullam *ϑ βακχύλου*, ſed tantum *σποδίτης* mentionem facit.

19. *Βάκχοι. κλαυθμοί.* Φ.] Ab Hebr. נבח (*bâchâh.*) Unde Bacchum ſuum ſine dubio Græci dixerunt. Vide quæ in *Ariſtarcho* noſtro [p. 9. SCHR.] de illa re notavimus. HEINS. Conf. Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. II. c. XI. p. 738. Martin. *Cadm.* & Uſſ. in *Arboret. Bibl. cap.* III. § 9. Perperam *Iſ. Voſſ.* *Βάκχου* corrigit.

20. *Βάλακες.*] Iof. *Βάλακες. Συγγ. SOPING. Βαλάδες. δεσμωτήρια.* Cyrill. IS. VOSS. In Cyrill. Fabric. *Βαλάδης* & *Βαλάκης* exponitur *δεσμωτήριον*. In fine omnes Edit. & Phavor. *βαλακάκης*, pro *βαλακάκης* quod eſt in Schrev. An ita dicitur *κὰϑ ϑ βάλανον*, & *κίναι* vel *κινίζειν*? Sed *ἰσίχα*. Vid. inf. *Βλίαρρ. δεσμωτήριον*.

21. *Βαλαύ.*] Vid. ſup. v. *Βάγιος*, & *Ἐαγαύ☉*, ibique *Not.*

22. *Ταχύ.*] Significationem hanc Heſych. tribuit etiam ſupra voci *Βαγαύ☉*, & infra voci *Βαλύν*. Nimirum Grammaticus noſter verba ſimilis quidem ſoni, ſed ſenſu multum diſcrepantia, pro more ſuo confundens, ſignificationem, quæ verbo *Βαλίαι* proprie convenit, cum aliis duobus temere communicavit. KUST.

23. *Βάλανοι. ὗρίες. Φήμην.*] De *βαλάνῳ* ſignificatioue vid. Schol. ad Lyſiſtr. p. 8. & Suid. in *Βάλανο☉*. Pro *φήμην* forte legend. *φήνας*. IS. VOSS. Vid. inf. v. *Φῆνας*, & *Φήνακα*. *Spingius* illud *φήμην* alterifco notaverat. *Forte ὗες φηνοὶ, glandes*, inquit *Pergerus*. *ὗες φῆνα* conjicit Doct. *D'Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 28. An *ὗες, φηνοὶ* Sic Phavorin. Iofra: *Φηνοὶ.* ϗ *ὗες.* Adpoſite *Kuſterus*: „ Pro *φηνὸν* Pha„ vorin. *φηνοὶ*, i. e. *fagi*: quæ lectio ſenſui multo eſt ac„ commodatior. „ Adde Jeſ. XLIV. 14. *Ἀγελοβάλανον, τὴν ὕλην*. Euſtath. p. 948. *Βάλανοι φηγοὶ καὶ φοίνικες* &c. plane ut inf. v. *Βάλανοι*. Quare *φοίνικες* hoc loco pro *φηνοὶ* mallet Rev. *Biel*.

24. *Βαλάνιον.*] Vid. Thom. Mag. & Mœrid. Atticiſt.

25. *Βαλβίδες.*] Vid. ſup. *Βαλβίς*. In fine pro *ὕσπληγες* *H. Valeſ.* & *Biel* corriguntur *ὑσπληγίς*, per duplex γ. Sed utriuſque ſcripturæ exempla proſtant. Vid. ſup. *Not.* in v. *Ἀφέσεν*.

26. *Βαλβίς. ἀφετ. — ἡ ϗ ἄφεσις* &c.] Vid. Inf. v. *Ἐπιτοκῆ*. Conf. Suid. & Harpocr. ibique Valeſ. Schol. Lucian. T. I. p. 20. Heliodor. l. IV. p. 161. 162. Schol. Ariſt. *Equit.* ϒ. 1156. Lycophron. ϒ. 13. ibique Schol. & omnino Cl. Potter. Adde Salmaſ. *Exercit. Plin.* p. 642—648. & *de Ann. Climall.* p. 269. &c. Eleganter Eurip. *Med.* ϒ. 1245. *Ἔχει σφὼς βαλβὶς λευκοπὸς βία.* Schol. *Βαλβίς, κυρίως ἡ ἐν ἁρμάτων* (l. *ἁρμάτων*) *ἄφεσις*.

27. *Παρὰ Ἱππ. Βαλβίδες τὸ ἴχνος ἐκπε.*] Tangit Hippocratis locum in *Mochlico*: [p. 506. *init.*] *Τὸ δ σφὼς ἄμαπτον αὐτὸ, πλατὺ, καὶ κοιλοπέδιον, καὶ βαλβιτῶδες, καὶ τέρετι.* Ubi Galen. *κοιλότης ὑπερμήκης* exponit, id eſt, *longa cavitas*, quæ utrimque neceſſario protuberationca quaſdam, ſive

Ἦσι δὲ καὶ βαθμὸς [1]. καὶ ἔρεισμα.

Βάλε. ῥίψαι [2]. ἢ ἄφελον [3].

Βάλλει [4]. πεῖσαι, πλῆξαι.

Βάλεις [5]. δεσμωτήριον.

Βάλλε [6]. ἐπήβωσεν.

Βάλλετο. ἐβεβάλλετο.

Βάλλεται. βάλλεσθαι.

Βαλίαν [7]. κεβρίσκιον, παίλιον. Κρῆτες. ταχύν. ἐλαφρόν. πηδῶν. Βάλιον.

Βαλανάγρα [8]. χλεὶς

Βαλανεῖον [9]. λαμπροφωτόλειζ. παρὸν οἱ βαλανεῖς, ὅταν παράγωσιν [10] τὸ ὕδωρ, κραυγάζουσα.

Βαλανεύς. πολυτελῶς, ἀδίκως. καὶ ὠκύχυτος [11].

Βαλανοφάλης [12]. οὗτω Κρατῖνος ἀνόμασε τὰς ἰχύδας [13] ὁμφαλοὺς ἄττα παράγοντα, ὅπερ οἱ Ἰόλοι τοὺς ὀφθαλμοὺς [14] τοῦ ὠὸς τοὺς πύελας ὀνομάζουσι.

Βάλανοι [15]. τὰ ἐξηντλημένα τοῦ ὕδατος ἀεὶ ἐκ τοῦ βόθρου. καὶ τοῦ ὄμβρου [16] ὁ χαρπὸς, καὶ ὁ τοῦ Φοίνικος [17]. καὶ κλειδὸς [18]. καὶ ἰατρῶν τὰ ἐντιθέμενα τῇ ὀσφύϊ. Βαλάνους λέγουσιν

Βάλανος [19]. οἱ βαλανοὶ. Βαλάνου γῆ, καὶ [20], τοῦ Βοιωτοῖς.

Βαλανίζει. ἀλρεκίζει.

Βαλανίων [21]. εἰδὸς ἰοῦς, Φίλων ἄνθος ἀρμόζον τοῖς στεφανίοις.

Βαλ-

ἐπανωμένους, habet. HEINS. Vid. Galen. *Lex. Hipp.* & Schol. Apollon. p 226 IS. VOSS. Pro βαλιδῶν legend. ex Hippocr. l. c. βαλανιδῶν, quod deest in Lexicis. Sic flagitat seq. τὸ ἔχειν &c. Idem observat *Foësius* in *Oëcon. Hipp.* v. Βαλὶς, & Hippocratis locum allatum manifesto subindicari scribit. Utrumque probat Cl. *Kusterus*. Conf. Eustath. *Od. A.* p. 1404. *fub fin.*

1. Βαθμός.] A βαίνω, βαίνω, βάλω, βολὴ, βαλὶς, βαλῖδες, ἡ. GUYET. Vid inf in v Βάθμη.

2. Ῥίψαι.] Imò ῥῖψον. KUST.

3. Ἢ ὁ φίλτος.] Legend. puto: ἢ ἔρτλεο. [l. e. *utinam.*] Idem enim est [Βάλε] quod Ἄφελε; de quo vid. sup. quæ ex Alemane notavimus. SOPING. SALM. KUST. Scrib. ἢ αἴθλιε Ponitur enim τὸ Βάλε, ut volunt Critici, ἀντὶ τοῦ Ἄφελε. Vid. Etym. HEINS. Pro ὁ φίλτος referipfi ἔρτλεο. Sic & *Peerfon* ad Suid. in Ἄφελε.

4. Βάλλει.] Scrib. Βαλεῖ. IS. VOSS.

5. Βαλεῖς.] Sup. Βαλεῖσαι. G. SOPING. Lex. Reg. MS. Βαλὶν. διστρωτήριον.

6. Βάλλε.] L. Βάλε. IS. VOSS. Mox Βάλεσθ & Βάλεσθν legi etiam vult Vir Cl. Ego nihil muto. Refpexit Nofter h. l. ad *Il. A.* 50 ubi Schol. Βάλλε, ἰσάμενε, ἐπ ἐκλῆς αὐτῷ ἐπίτρωτον. Vid. Meurf. ad Lycophron. ῥ. 331. p. 183. & inf. Ἐπιβόλαδες; & in Ἐπιβάζουσι.

7. Βαλίαν.] Locum hunc omnino corruptum & confufum ita lego: Βαλίαν ἴλαφον. παίσιλον, παίλιον, ταχὺν, ὡς τὸ αὐτὸ Κρῆτες βάλιον. Vide Euripid. *Hecub* p. 12. ῥ. 90. & Suid. & Phavorin. & hunc ipfum Auctorem inf. in v. Βαλὶς, a βαλίαν nominativo. G. Articulum hunc mire confufum rectè in ordinem reftituit Vir doctus. Refpexit autem Hefych. ad locum illum Euripidis in *Hecub* ῥ. 90. Εἶδον δ' βαλίαν ἴλαφον: quem ipfum locum etiam exponit Suidas v. Βαλίαν ἴλαφον. Idem Tragicus in *Hippol.* ῥ. 218. inquit: κύνες βαλίαιες ἰλάφους ἴχνεσιν ἕψουσαι: i. e. *canes in veloces cervos se inferentes.* Et in *Rhef.* ῥ. 356. Διφρεύσει βαλίαιζι πώλοις. Notandum autem eft, βαλίαιες videri deducendum a recto masc. βαλίας, quoniam ab Hefych. hic exponitur per masc. παίσιλον, ταχὺν, (fic enim legendum eft) ἰλαφρὸν. Conf Etymol. v. Βαλίαν, & Βαλὶς. KUST. Pro ταχὺ leg. ταχὺν. Vocabulum pro ταχὺν i. e. *velox* etiam occurrit apud Eurip. *Rhefo*, ῥ. 356. uti rectè obfervavit Erudit. Barnefius; minus tamen rectè fumfit pro feminino hanc vocem, cum dicit Euripides:

Ἥκεις ἁρπάζων βαλιαῖζι πώλοις.

Venis currum refturus velocibus equis. Ad quæ verba notavit, ufitatum effe Græcis Poëtis *Equas* optimos pei femio, genus *Equas* vocare, ut hic Eurip. Sed pace illius Viri dixerim, βαλιαῖζι non effe a βαλὶς fem. fed a masc. βαλίαις, quemadmodum Hef. hic Βαλίαν etiam exponit per adiect. masc. l. BOS *Obf. Crit.* p. 159. Conf. H. Steph. *Ind.* Etymol M. (qui βαλίαν ἴλαφον ex Eurip. citat) & Suid. ibique Kuft. Vide & Iof. Βίκτωρ, & in Ἄδην. Ego Κρῆτες in articnl hujus fine pofuerim; ut inf. in v. Βαλία legitur: τὸν τ' Βάλιον, τηρῶν, Κρῆτες. Lege etiam quæ nuper dedit Cl. *Abreſch* in *Mifc. Obf* V. 3. p. 80. ubi (praeter alia) non male ταχὺν ἴλαφον corrigit, ea Eurip. loco, quem Guyet. citaverat, & Schol. ibid. Scilicet in fine expofitionis Hefychius fæpe fubiicit vocabulum, quod additum erat in loco fcriptoris, unde gloffam fuam hauferat. Vid. fup. *Not.* in v. Ἀγοῦσαι, &c Βαλίας σκυλάκιον eft in oraculo apud Euſeb. *Præp. Euang.* V. 7. Vide & Cl. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 200. Gloſſ. Gr. Lat. Βάεσθ. *maculofus, varius.* An Βάλιος?

8 Βαλανάγρα.] Unde dicatur vide Schol. Thucyd. L. II. p. 31. [five 100. nov. *Ed.*] SOPINGIUS. Conf. Suid. & Schol. Ariſtoph. ad *Veſp.* ῥ. 155. & inf. *Not.* in v. Βάλανοι. Gloſſ. Herodot. Βαλανάγρα. κλεὶς. reſpicit l. III. c. 155. *fin.*

9. Βαλανεῖον.] Allud eſt ἄβυ βαλανεῖον in Epigram. SALM. Vox ſeq. λαμπροφωτόλειζ non exſtat in Lexicis. Cetcrum locus hic notandus. Conf. Flor. *Not.* ad Ariſtoph. *Lyſiſtr.* ῥ. 137.

10. Παράγωσι.] Lego παρέχωσι, a παρέχω, *affundo.* F. fane enim in balneo, qui aquam lavantibus affundebant, inde παρέχοι dicti. Vide Lexica in Παρέχοντι, & Noſtrum in v. ſeq. KUST.

11. Βαλανεύς. . . . ὠκύχυτος.] L. ἀδίκως. SALM Vid. Diogenian. p. 204. SCHR. Quare *Salmaſ.* hic ἀδίκως legat, nullam video rationem. Nam eum, qui in balneo aquam lavantibus affunderet, ὠκύχυτον dictum fuiſſe, plures ſcriptores teſtantur. KUST. Vid *Not.* præc. & Suid. in Βαλανεύτης, & Βαλανοπώλαις, ubi ait: ἐπὶ Βαλανείου, ὁ ... ἐπὶ τῆς πομπῆς καλούμενος Παρέχυτος. Conf. ibi Kuſt. & J. Lauient. *de Medic. & Bain.* cap III. Ceterum ὠκύχυτος (quo carent Lexica) legitur inf. in v. Λουτροῦσι, & v Ἰουπίτης, ubi eandem ſcripturam ex MS Reg. adcuſ. Utrumque tuentur Gloſſæ Veteres. Alterum *affundendi*, alterum *perfundendi*, five *circumfundendi* notionem habet.

12 Βαλανοφάλης.] Scrib. Βαλανοπώλαις φιάλαις. οὕτω Κρατ. ἀνόμασε τὰς ἰχύδας ὁμφαλοὺς ἄττα παρ. ὅπ. οἱ Ἰόλοι τοὺς τ' ὀφθαλμοὺς τοῦ ὠοῦ &c. Vel ita: οὕτω Κ. ἀν. τὰς φιάλας ἰχ &c. Pollux [V. 98.] Μετοπόφαλος ὁ φιάλας, ἢν Βαλανοπώλαι, τὸ χεῖρα παρέχοντα ἰχῶρ. Suid. Βαλανοπώλαις, τὰς φιάλας οἱ Κυπριοὶ καλοῦσι. Vid. Euſtath. [p. 1261.] Cratinus vero eas ita ὡς ἀρχαιότερος dixerat. Verba ejus erant: Δέκατοι φιάλας τὰς δὲ βαλανοπώλαις. Apud Athen. l. XI. p. 501.] qui inter alia: Ὁ δ' Μορλιανὸς Ἀσκληπιάδης, ὡς τὰς ἀπὸ Κορίνθου, Βαλανοπώλαις, φησὶ, λέγων. ἐπὶ δὲ ἰχθυικῆ αὐτοῦ τοῦ τ' Βαλανείου οἱ Ἰόλοι ὁμοίως ἐξῆν. HEINS. Eſtathii & Athen. loca notaverat etiam Sping. & Schm. Conf. v Μετοπόφαλος, & *Not.* ſeq.

13. Τὰς ἰχθύδας.] Supple, τὰς φιάλας ἰχθύς &c. Vide omnino Athen l. XI. c. 14 p. 501. ubi ample diſquiritur, quodoam phialarum genus à Cratino βαλανοπώλαι dictum fuerit. KUST. Vid. *Not.* præc.

14. Ὀπαῖοι οἱ Ἰόλοι ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ.] L. ὁμφαλὸν. SOPING. GUYET. λόγ τοῦ ὁμφαλὸν. HEINS. Diſtingue, ſupple, & ſcribe . ὀπαῖοι οἱ Ἰόλοι τοῦ βαλανείου, ὁ λόγ τοῦ ὀφθαλὸν τοῦ τῶ πυέλου &c. Vid. Athen. loco laudato. KUST. Poſſes alioqui verba poſtrema, ὡ τῶ βαλανείω, ponere poſt οἱ Ἰόλοι. Sed rectè *Kuſter.*

15. Βάλανοι. τὰ &c.] Τὰ βαλανοειδῆ χύματα, G. Vid. Athen. p. 91. & Salmaſ. ad Trebell. [Poll. XXX. *Tyrann.*] p. 309. [five 296.] SCHR. Ariſtoph. *Lyſiſtr.* [ῥ. 411.] Ἡ βάλανος ἐσπίπτουσα ἐπὶ τὴν πρύμνην. Præcefferat: Ὦ μακάριοι, τοῦ ὄμβρου &c. VALES. Vid. Meurſ. ad Lycophron. p. 220. & ſi Caſaub. in Ænem. *Poliorc.* p. 1742. Pro τὸν, reſcripſi τοῦ κρόνου.

16. Ὄμβρου.] Vid. ſup. ſuo loco v. Βάλανος.

17. Καὶ ὁ τοῦ Φοίνικος.] Puto ſcripſiſſe Grammaticum: ὁ βάλανος Φοίνικος, ὁ τοῦ Φοίνικος. Nam bi ſunt, qui & φοινικόβαλανοι & δάκτυλοι dicuntur. HEINS. Nihil mutandum. Repete vocem κλειδὸς ex præcedd.

18. Κλειδὸς.] Uode βαλανάγρα. GUYET. Hinc Ariſtoph. apud J. Polluc. l. X. c. 5. [*ſegm.* 136.] Οὐδὲν βαλάνου τῆς θύρας. SOPINGIUS. Sic idem in *Acharn.* ῥ. 1159. Conf. *Veſp.* ῥ. 155. & 200. Jerem. XLIX. (Ed. Rom. XXX.) 31. Οὐκ εἰσὶ αὐτῇ θύραι, οὐ βάλανοι, οὐ μοχλοί. Vid. ſup. v. Βαλανάγρα.

19. Καὶ ἰατρῶν &c.] J. Pollux l. X. c. 31. [*ſegm* 150.] deſcribit, unde Hippocrates βαλανίζειν dixit. SOPINGIUS. Vid. Foët. in *Oëcon. Hipp.* v. Βάλανος. KUST. Flor. ἰατρικὰ, pro ἰατρεῖα, ex adfini pronunciatione.

20. Βάλανος. &c. βαλάνου.] Infra Βαλάνων legas, & Βάνε, Vulgo enim ut pluſimum & blæſæ mulieres. MAUSSAC. A βάω, βάλω, βαλάω, βαλάσω, βαλάσθω. ut inf. Βωκάσθ & Βάνω, a βάω, βάω, βάνω, l. c. βαίνω, ἐχάνω. &c. G.

21. Γωνὶ.] L. γύνι. IS. VOSS. γύνι. PERGER. Conf. Βαλανηγωγεῖν, & Βωκάσθω. Niſi Βάτε & Βάνωσι inſ. huc pertinent, quomodo mulieres a *Bacchis* vocari ait, quos & hic laudat. Vid. *Not.* præc.

22. Βαλανίτου.] Vid. Ariſtot. ὡς τὸ αὐτὸ Φυτῶν p. 418. c. VI. Scripſerat Heſych. haud dubie βαλανίτου διστινγυιτ Galenus ſimpliciter βαλανίτου ἀπὸ αὐτοῦ ἀγοῦσι βαλανείου, ἄπερ τ' ὠμὰ τοῦ ὄμβρου ὁ Κάτων. HEINS. Alii non ipſum malum Punicum, ſed florem ejus, & quidem ſylveſtris, βαλανείου vocari tradunt. Vid. Plin. & Dioſcor. KUST. Sic Plin. XIII. 19. & XXIII. 6. Dioſcor. I. 155. Vid. H. Steph. *Ind.* Bod. a Stapel in Theophraſt. p. 391. Ex. Spanhem.

Βαλιδεύχην [1]. πεμπαιόχην.
Βαλήκη [2]. ἀχρεία.
Βαλλεύ [3]. βασιλεύς. Φρυγιστί.
Βάλλεκε [4]. ὕφαν.
Βαλία [5]. ὀφθαλμία. καὶ ✝ Βάλιον, παρὰ [6], Κρῆτες.
Βαλιάδ@ [7]. μαινόμ@.
Βαλιαείδες. οἵτινες αἱ ἀπὸ Κύρου [8]. αἱ δὲ αὐτοὶ καὶ Γυμνήσιαι [9].
Βαλικιώτης [10]. συνέφηβ@. Κρῆτες.
Βαλιῶται. ᾠδοποιοί [11].
Βαλιωτόμ@ [12]. κλέπτης.
Βάλαεις [13]. βοῶσιν τείχυλλ@.
Βάλαι [14]. βαθμοὶ, ὑπὸ Κυπρίων.
Βάλλ' ἐς "Ακραν οἱ μέ, "Ακραν πλησίον Λέσβου [15]· οἱ δὲ, 'Ακτίαν.
Βάλλ' ἐς Μακρείαν [16]. Ἡρακλέους θυγάτης Μακρείας, ἣν λόγ@ χτίσ✝ Εὐρυδίκης ὑπέρφαντίας εἰς Ἀθήνας ὑπόδικον σφάγιον ἑαυτῆς ὑπὲρ ✝ τῶν λοιπῶν σωτηρίας.
Βαλλόσμην [17]. βαλαῦμ@.
Βαλλυτύς [18]. ἐφετὴ Ἀθλιήσεως, ἢ Δημοφῶντ✝ τοῦ Κελεοῦ ἀγοριδίη.
Βαλλίαν. οἱ ἀκρεβολισταί.
Βαλμός [19]. τυθ@.
Βαλλαιῶναι [20]. κεβαφηφοειδῆναι.
Βαλαιτόσιφον [21]. παρὰ τὸ διαγραμμίζον εἶναι τοὺς πόδας.
Βαλὸν [22]. ὑγιὲς, καὶ ὑγιαῖον. καὶ βαλὸς [23].
Βάλσαμον [24]. δένδρ@λιθον ἄνθ@.
Βάμα [25]. βάσις, βῆμα.
Βάμβαλα χαμαιευνὰ ἰμάτια.
Βαμβαλον [26]. ἱμάτιον καὶ τὸ αἰδοῖον [27]. Φρύγες.
Βαμβάλεια [28]. ζέμεια. ψοφεῖν τοῖς χείλεσι.

Βαμὼ

de P. & U. Nomism. p. 274. sive T. I. p. 316. & seqq. Conf. *Scaligerana*, quæ dicuntur *Prima*, p. 25. *Ed. Fab.* Glossæ Botanic MSS. apud Cangium: Βαλαύσια. ✝ μοῦ τὰ ὦτα. Glossæ sacræ latricæ MSS. Βαλαυσία. τὰ μικρὰ ῥιπίδια, ἅτε ἀνέμ@. Arcadius Grammaticus ineditus: Βάλαι. οἱ ἀνεμ@ῶται, ἢ βλακ@ποιοὶ ἀνεζῆν ✝ ποιοῦν.

1. Βαλιδεύχην. τερματόχρων.] Utrumque voce nugeantur Lexica.

2. Βαλήκη. ἀχρεία.] Forte Βαλήρ. χαῖρον. *Valere.* SOPINGIUS. Conf. potius sup. v. Ἀβάλε, quod ἀχρεῖον redidit.

3. Βαλλεύ. βασ. Φρ.] L. Βαλλεύ. Æschyl. Βαλλὼ ἀρχαῖ@ βασιλεῦ. Unde ὑπ@ Βαλλαῖος est βασιλικὸς, apud Plutarch. *de Fluviis.* Ita Eustath. *Il.* Γ. SOPINGIUS. HEINS. IS. VOSS. Vid. Pint *de Flumin.* in *Sagari.* Vide quoque inf. v. Βάκκος. SORBER. Vid. Æschyl. Schol. p. 156. Selden. *de Dit Syr.* p. 128. [al. 216.] SCHR. Βάλλυ, Persis βασιλεύς. Vid. Schol. Æschyli. Id est., *Belin*, five *Belenus* Britannorum noſtrorum. Non a בעל BERNARD. Vid. Sext. Empiric. *adverſ. Mathem.* L. I. [*ſub fin.* c. 13. p. 63.] Οὗτοι γὰρ οὐ τιγχ@ τοὺς παραπεπλ@κότας οἱ γεγραμμένοι, ὅτι αἱ ✝ Ἀθ@ τῆ Σοφικῆ σταθῆς, ἢ Βαλλὼ λεγ@σ@, ἢ βασιλεῖ λεγ@σ@ Φρυγιστί. PERGER. KUST. Locus Æschyli eſt in *Perſ.* v. 659. ubi Βάλλω in Hef. etiam legi *Stanleius*, poſtulante literarum ordine Schol. Βαλλὼ, ὁ βασιλεὺς λεγόμεν@ Ἐβραϊσμὸν δὲ φησὶ, Θεμέλιον ἐπὶ τῶν ἀβράτ@ν. ἴσον γὰρ Βαλλαῖον ἐστ@. ἡ ἐστὶ, βασιλικὸν. Plane ut Euſtath. *l.* c p. 381. ubi Βαλλαῖον Sed *Od* T. p. 1854. idem repetens, Βαλλαεῖον ſcribit. Plutarch. *de Fluv* p. 1155. Βαλλὼ & Βαλλαῖον. Vide ibi Mauſſac. p. 66. & *Diſſ. Crit.* ad Harpocr. p. 391. G. J. Voſſ. *de Idolol.* II. 17. (cui Βαλλὼ non diſplices) Bochart. *de Æn. adv. in Ital* p. 1076. (Uterque ad בעל recurrit) & Ezech. Spanhem. ad Callim. p. 28. Βάλλυ, per ſimplex λ, in Sexti Emp. loco exhibet etiam *Kuſt.* Conf. v. Καλλίνη, & Παλμυός, itidem pro *Rege.*

4. Βάλλεκε.] "Ιβες, Βαλλίνιον. Plin. l. XXXIII. c. 4. [*Patacrei Hiſpani, alii Palacrenas: iidem aurum, quod minutum eſt, Baluctum* vocant.] Et *Leg* l. *Cod. de Metallis & Metallar.* [l. XI. tit. VI. *Oblimas ſcrupulos in Balluca, quæ Græce χωνάρια appellatur, cogat exſolvere.*] SOPINGIUS. Βάλλη, ακ@. Lat. *Baluca*, & *balluca.* SALM. Vide Gloſſar. vet. in *Baluca*, & *Valuca*; Salmaſ. *Exerc. Plin.* p. 196. & G. J. Voſſ. *Etymol.* in *Baluca.* Βάλλυκα leg. *If. Voſſ.* ut modo Βαλλεύ.

5. Βαλία. &c.] Forte Βαλία, ὑλαγ@. Βαλίη, ἀγριόπυρος, ſign. σιτ@, ἢ ταχύ. Sed Βαλὸ eſt nomen equi Achillis. Vid. Euſt. *Il.* Π. [p. 1051. & alibi.] SOPINGIUS. Vid. ſup. *Not.* in v. Βαλίον, ante Βαλανάγρα. Plutarch. *de Iſ. & Oſir* p. 383. D. τὸν σμικρὸν τοῦ Λίγυπτίου ΒΑΛ καλοῦσι, ἑρμηνευόμεν@ . . . ✝ λαμπρὸς ὀφθαλμὸς. Sed „ Βὰλ apud „ Ægyptios uſu frequentiſſimo ὀφθαλμὸν, ſeu *oculum*, ſi„ gnificat. Ex Ægyptiaca voce autem Cretenſes, qui fre„ quenter Ægyptum navibus petebant, eam vocem mu„ tati fuerant, *cæcum* vocantes βάλιον, ut βαλὸς eſt *ocu„ lorum morbus*, „ Ita gloſſam hanc illuſtrabat Nob. *D. Bern. de Montfaucon* in literis ad me datis. Et convenit Cl. *Kuſteri* Nota: „ Videtur (inquit) eſſe vox Coptica. Nam „ *bal* lingua Coptica *oculum* ſignificat. „ Quodſi apud Plutarch. παράτυπος ſcriberetur, aliquid hinc faceret: παρ@ζις enim infra eſt σύγχυσις. Sed confuſiſſe videtur Plutarch. voces ⲯⲁⲗ *myrtea*, & ⲃⲁⲗ *oculus.*

6. Βάλιον. παρὰ.] I. e. *oculis privatum.* Conf. ſup. v. Βαλίνο. KUST.

7. Βαλιάδ@. μανιόμ@.] Scr. Βαλιάδ@. μαινομένῳ. PERGER. An Βακχιάδ@. μαινομένῳ Sup. Βακχία, *manía.* Similiter plane *Kuſterus*: „ Reſcrendum forte ad Βακχία, pro Βακχία, vel Βακχίοις. Supra: Βακχία, *manía.* λ & χ ſæpe confunduntur. „ Vide *Not.* in v. Ἀσίφλαι. Ἠπάτ@, &c.

8. Κύρου.] Id eſt, *Corſicum.* KUST. Strabo l. V. p. 224. Ἡ ⲏ Κύρ@ ὑπὸ ✝ Ῥωμαίων καλεῖται. Κύρνος, Plin. *N. H.* III. 6. *In Liguſtico mari eſt Corſica, quam Græci Cyrnon appellavere.*

9. Γυμνήσιαι.] Vid. Lycophron. ν. 633. ibique Interpp. & ad Steph. Byzant. ta voce. Conf. Dionyſ. *Perieg.* ν. 457. ibique Jot. 1111. Suid in Βαλιαρεῖαι, & inf. v. Γυμνῆτες. Adde Sahn. *de Re Milit. Rom.* p. 175.

10. Βαλικιώτης.] Βαλιώτης forte, i. e. ἀλιεώτης. GUYET. Forte Ἀλιεῶτης. SOPING. Vid. Salmaſ. *in Inſcript.* p. 47. [82.] SCHR. Scil. β eſt pro digamm. Æol. ut in multis aliis.

11. Βαλιῶται. ᾠδοποιοί.] *Prouti progenitorum.* MAUSSAC. An Βαλιωνῶται?

12. Βαλιωλιῶτ@.] Scrib. Βαλιωλιῶμ@. IS. VOSS. Vid. ſup. Βαλιῶται, & inf. in Κερβόλωτος. Plauto *Trin* IV. 2. 20. *ſeſſor zonarius* appellatur.

13. Βάλαεις.] L. Βάλαεμ. IDRM. Hinc Belg. *Klaveren* deducit ✝ *Vinus* ad oram libri tui.

14. Βάλαι.] Ad βαλὸς, βαλίδι. GUYET. Vid. ſup. in Βαλίη. Forte Βαλαὶ legend. conjicit *Sping.* Vid. mox Βαλίον. & Inf. v. Βαλ@. Hæc occaſione adſcribere liceat gloſſam Lexici Reg. MS. Βάλαι. πέδαι Γαλλικαίνε. κρὶ πόλιτες, Βαλαιῶ@.

15. Λέσβου.] L. Λέσβ@ SALM

16. Βαλλ' ἐς μακρείαν.] Zenob. [II. 61.] p. 42. SCHR. Vid. ibi Schott. & Schol. Ariſtoph. in *Equit.* ν. 1148. Caſaub. ibid. & Kuſt. ad Suid. Addo Timæi Lexicon Platonicum MS. in *Bibl. Criſtin.* p 478. Βάλ' ἐς μακρείαν, ἀντὶ τ@, βαλὸ οἰς ἐμὲ· ἴσον τοῖς λοιδοροῦσι Μακεδόνα ὑπ@καλεῖ· ἢ ὅτι ἡ Μακρεία θυγάτηρ ἦ✝ ✝ Ἡρακλέ@, ἐπεὶ ὑπὸ (l. ὑπὲρ) ✝ ✝ Ἡρακλειδῶν ᾠκίς ἀπέθαν. Prius tamen præſero. Reſpexit forte Timæus locum, quem *Perger.* notaverat, Platonis in *Hippia Majore*: Βάλ' ἐς μακρείαν ✝ ἀνθρώπ@ &c. Photius Lex. MS. Ἐς βάλιον. αἰς, οἷς μακρείαν. τὸ οἷς ἐβάλ@.

17. Βαλλόσμην.] Ex Ariſtoph. *Veſp.* ν. 222.

Ἦδη πρ✝ αὐτὸς τῶν λίθων βαλλόσμην.

18. Βαλλυτύς.] "Ιβες. Βαλλυτὸς. Vid Athen. l. IX. [p. 406.] SOPING. SALM. HEINS. Sic Meurſ. *Græc. fer.* & Caſtellan. in *Præfat. de Feſt. Græc.*

19. Βαλμὸς. τύθ@.] An ad βάλλειν, ſeu βαλλίζειν, *ſaltare?* GUYET. An ad Βαλὸς, ἀβὰς, i. e. βαλὸς? Βάκ, Βακχ@, Βάλτερ, &c. G. Hinc Χορβαλλαμὸς, infra. Βαλλὴς, τύθ@. Cyrill. IS. VOSS. In Cyrilli Lex. MS. Fabric. quo utor, clare extat: Βαλμοὶς. τύθ@. ut apud Suidam. Forte pro σκαλμὸς. Et Βαλμοὶς, pro *pulmone*, in Cangii *Gloſſ. Gr.*

20. Βαλλαιῶναι. Hom. *Il.* I. 570. πύργους βαλλαιῶναι.

21. Βαλλοτίτσιφον.] Forte Βαλαιτσιφον. v. Η. id eſt, ✝ Ἡφαιστον: quod *diſſertis* ſit *pedibus.* PERGER. Nimis argute; cujuſmodi eſt Vini Doctî Nota in Ἀγαμήτ@, &c. Vid. ſup. in Βάλαρις.

22. Βαλὸν. βέλτιον ὑγ.] Dorice pro βαλὸν. Pro *culo* uſurpatur apud Hom. *Il.* Λ. 519. [591.] KUST. Vid. inf. *Not.* in v. Βάλ@, Βαλὴς, & Βαλὸ, & ſup. in Ἀστὶ βαλῷ. Conf. Βάλαρις, & inf. in Βάλ@.

23. Καὶ βαλὸς.] Legend. videtur; ἢ Βαλὸς. Ita mox: Βάμα. —— βῆμα. Niſi deſint quædam. Βαλὸς conjicit quoque *Kuſter.* Forte tamen ſupplendum, ὑμιόλιος, q. d. Βαλὸς ὁμοίως eſt ὑδὸς, & ὑγιὴς. Ita ſæpius, mutato tantum caſu, ad diverſa loca reſpicit.

24. Βάλσαμον.] Βάλσαμον Nicandro, ad βάλσα, βάλσης, βάλσαι. GUYET. Vid. inf. in Βαλσάγυιον. SOPINGIUS. Conf. H. Steph. *Ind.*

25. Βάμα.] Dorice pro βῆμα. RUST. H. STEPH. *Ind.* Conf. v. Βαλὸν. Reſcribe autem Βᾶμα, cum circumflexo.

26. Βαμβαλον. ἱματίον.] Hic refert *Plutus*, ad oram libri ſui, vocem *Bambaſyn.* Non puto. Vid. v. præc.

27. Αἰδοῖον.] Vid. ſup. in Βάλαρις. SOPING.

28. Βαμβάλεια.] L. Βαμβάλεια, a quo βαμβάλια. SALMAS. Vid. Eraſm. Adag. *Bambalio*, p. 144. & 280. SCHR. An Βαμβάλειον legendum? Sed conf. v. Βαμβαλοζῆ.

ί. Βαμὼ

Βαμβαίνειν [1]. πρίειν τοῖς ποσὶν, ἢ τὰς ὀδόντας.
Βαμβακεύτειαι [2]. μαγγανεύτειαι οἱ δὲ Φαρμακίτειαι [3]. οἱ δὲ, λαλεῦσαι [4]. τὸ δὲ, Βαμβακίας [5] χέειν, Φαρμακίας χέειν.
Βαμβαλύζῃ [6]. πρίῃ. τὰς ὀδόντας συρικνᾷ. ῥηγᾷ [7] σφόδρα.
Βάμβα [8]. τὸ χεῶμα. ἢ μύρα τι μύρῳ [9]. καὶ τὸ ἔμβαμμα. Συναχίσαι.
Βάμβα Κυζικηνόν [10]. Κυζικηνοὶ [11], ἀφ' τὸ Ἴωνες εἶναι, ἐπωμωδήθη ὑπὸ μαλακίας. καὶ τὸ ἔμβαμμα. Συναγίσαι. καὶ μύρα τι μύρῳ, ἢ γέρῳ [12].
Βάμμα Σαρδιανόν [13]. τὸ φοινικοῦν. ἀφ' οὗ Σάρδεις βάμματα.
Βάνα [14], γυνὴ, ὑπὸ Βοιωτῶν.
Βαναυσίας. ἰδιωτίας ἢ ἀλογίας [15].
Βαναυσία [16]. πᾶσα τέχνη ἀφ' πυρὸς, χυλίας δι, ἢ περὶ τὰς καμίνους. καὶ πᾶς τεχνίτης χαλκεὺς, ἢ ξυσοχόος, Βάναυσος.
Βανῆκες [17]. γυναῖκες. Βοιωτοί.
Βαροί [18]. πέτραι.
Βαρὺν [19]. λεπτόν.
Βάνισος [20]. εἶδος ξυμάμαιλος.
Βανιόν [21]. μωρόν.
Βαβίοι [22]. τόποι.
Βάπας [23]. βασιλεὺς, ἀφ' Ἰταλιώτας. οἱ δι, μέ-

1. Βαμβαίνειν.] Hom. *Iliad.* K. 375. Schol. πρίειν. Ὁπερ μαθόντες οἱ τρεῖς. &c. Etymol. M. Βαμβαίνειν. πρίειν τοῖς ποσί, ὡς ὑπὸ τρέμου ἐχεῖ τὰς ὀδόντας. Unde supplendus Hesych. Conf. v. Σάπασιον, & Apollon. Lex. M. in *Bibl. Coislin.* p. 458. Vel adde συρίσσειν, ut inf. in Βαμβαλύζῃ.
2. Βαμβακεύτειαι.] Pro φαρμακίτειαι. SALM. Infra: Μάγειαι. φάρμακα. Vid. mox in Βαμβα. „ Hue spectat vox ἀβαμβάκευτα, quæ bis legitur apud Athen. l. IV. „ p. 143. Dicitur ibi autem de cibis villibus, & nullo artificio conditis: a verbo βαμβακεύειν, quod idem ac μαγγανεύειν, sive φαρμακεύειν. „ Verba sunt Cl. *Kusteri.* Conf. H. Steph. *Ind.* v. Ἀβαμβάκευτος, pro quo ipso Ἀβαμβάκευτον mavult.
3. Φαρμακίτειαι.] L. φαρμακεύτειαι. SOPINGIUS. φαρμακίσεαι. HEINS. KUST. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* Ed. Ald. & Flor. φαρμάκευσις.
4. Οἱ δὲ λαλεῦσαι.] Deest aliquid; forte vocabulum ἀνιᾶσθαι, aut simile.
5. Βαμβακίας.] L. Βαμβακιὰς. SALM. Βαμβακιὰς exhibet H. Steph *Ind.*
6. Βαμβαλύζῃ.] Infra: Παμφαλύζῃ. πρίει. GUYET. Vid. Scalig. *Conject.* in Varr. p. 139. SCHR. Scribendum potius Βαμβαλίζῃ. ut apud Eustath. H. STEPH. *Ind.* IS VOSS. Apud Eustath. in *Il.* λ. 375. p. 812. citatur illud verbum ex Lexico Rhetorico. Conf. Phavor.' An vero legend. Βαμβακεύζῃ ut in fenario apud Plutarch. *adv. Stoicos*, p. 1058. quo forte respexit Hesychius:

Δὶς χαλκὸν Ἰππώνακτι· κἀξῆς τὸ ῥιγῶ
Καὶ βαμβάκιζε. —— ——

Da pallium Hipponacti: nam rigeo gelu,
Tremorque membra quassat. — ——

Cl. Vitringa *Obs S* l. 9. §. 16. βαμβαλύζῃ accipit pro βαλλίζῃ, ut sit ipsissimum בלבל. Vide locum. Conf. sup. v. Βαμβαλεῖ, & Βαμβαίνειν.
7. Ῥηγᾷ.] Vir Doct. in *Cod West.* leg. ῥιγοῖ.
8. Βάμβα.] ω in α, pro Βάμμα. GUYET. SORBER. VALES. Eadem hæc verba habet Scholiastes Nicandri. Βάμβα dicitur pro βάμμα, si *colorem* significat, Idque ἀφ' τὸ βάπτειν, a *tingendo*. Inde βαμβάκιζειν, pro μαγγανεύειν, *vario artificio parare cibos*. FUNG. Vid. Casaub. in Athen. p. 270. Salmas. ad Tertullian. p. 71. [five 123. *de Pall.*] Martin. p. 111. SCHR. Sic Βαπτὸν pro μαπτὸν, Βαπὰξ pro μάπαξ, Βαμμακεῖς pro μαμμακεῖς posuit alibi Hesychius. Dialectus Dorica & Syracusana. VERWEY. Conf. inf. v. Φάρμακα. &c. & mox in Βάπτω Κυζ.
9. Μύρῳ.] l. cg. χρῷ. KUST. Simsliter in v. seq. ubi correctio adjecta est a Lectore non negligente. Vide ibi.
10. Βάμβα Κυζικηνόν.] L. Βάμμα Κυζικηνὸν. Vid. Apostolium. [V. 37.] SCHR. [five SORBER.] JUN. FLOR. VALES. HEINS IS. VOSS. Ita Etymol. & Suid. ad eumque Schott. *Proverb.* p. 380 Elt ex Aristoph. *Pace* ν. 1176. ubi Βάμμα Κυζικηνὸν, ut Palmer. hic legit, cujus Nota in Ed. Schr. loco mota. At Steph. in v. Κύζικος tradit: τὸ ἰδιωτικὸν Κυζικηνὸς —— λέγει) καὶ ἀδιωτικὸν Κυζικηνὸς. κεχρῆσθαι δὲ καὶ τοῖς Κυζικηνοῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐπίπλοις, οἷς τὸ Τυρρηνοὶ, ἀντὶ δὲ Τυρρηνοί. &c. Ad quem locum *L. Holstenius*, Hesychium laudans, pro Βάμβα Κυζικηνὸν (Ita tamen nulla Editio) corrigit b. l. Βάμμα Κυζικηνὸν, aut Κυζικηνὸν. Posterius etiam *Kusters* placuit. Conf. D. Heinf. *Orpund Sil.* p. 343.
11. Κυζικηνοί.] L. Κυζικηνοί. JUN. HEINS. Vid. *Not.* præred.
12. Καὶ τὸ ἔμβαμμα Σ. ᾧ μύρῳ τί μι, ἢ γ.] Delenda fine dubio, quia inanis repetitio. VERW. L. μύρῳ. SOPING. JUN. Ita rectius paullo ante. Postrema, ἢ χρῷ, aliquis ad marginem posuerat pro μύρῳ: quando utrumque postea, ut sæpius, in Textu remansit. In v. præc. simpliciter corrupta lectio exhibetur, μύρα τι μύρῳ, leg. χρῷ.
13. Βάμμα Σαρδιανικὸν.] Βάμμα Σαρδιανὸν Apostolius in *Paræmiis* [V. 38.] non a *Sardibus* Lydiæ, sed a *Sardinia* insula. SORBER. L. Βάμμα Σαρδηνικὸν. Apostolius non a Sardibus Lydiæ, sed a Sardinia insula. Sed perperam, ut *Salmas* [*Ex. Plin.* p. 244.] docet. SCHR. Distingue seorsim: † Βάμμα Σαρδιανόν. HEINS. Πεδὶ Βάμματος Κυζικηνικοῦ καὶ Σαρδιανοῦ vide Aristoph. Schol. *Edit. Genev* p. 710. & feqq. IDEM. Σαρδιανὸν apud Aristoph. SOPINGIUS A capite hæc scribe: † Βάμμα Σαρδιανικὸν. Aristoph. in *Ec-*

clesiaz. & Achariens. Suidas Βάμμα Σαρδιανικὸν a *Sardinia* insula sic dictum esse putat perperam, ut nemo non videt: cum a *Sardibus* sic dictum sit, ut recte Hesychius. Sardium *tinctio* est Σαρδιανικὸν, quod ὑπομαγειρικὸν Σαρδιανικὸν, *qui ad Sardianos pertinet.* Eustathius appellat Stephanus. Sic Τυρρηνικὸς gentile est: Τυρρηνικὸς τόπος, *qui ad Tyrrhenos pertinet.* Et fexcenta alia. Eleganter Attici usurpant gentilia pro ἐθνικοῖς; ut docet Steph. in Κυζικηνὸς. VALES. Et fupervm *Valefius*, & lex metri jambici, oftendunt tum in *Athen.* Comici, tum in Suidæ Scholiis corruptum esse Σαρδιανικὸν. Dictus, ad Arilloph. p. 376 & Schottus ad *Cent.* 2 Sardis, recte Σαρδιανικὸν. VERWEY. In Ed. Hag Σαρδιανὸν. *Jamus* Σαρδιανικὸν emendabat, ut est in ceteris ℣. *Vitrac* ad oram libri fui, Σαρδιανικὸν, respiciens procul dubio *ephem Sarranum*, l. e. Tyrium; de quo Virg *Georg.* II. 506. Conf. Juvenal. *Sat.* X 38. ibique Intt. Sed omnino legend. Σαρδιανικὸν, ut est in Lex. MS. *Biblioth. Cæsar.* p 607 Sic & *Kust.* Vid. Ælian. *H. Anim.* V. 46. p. 238. Aristoph. *Pace*, ν. 1174. & *Acharn.* ν. 112. ibique *Not.* Cl Kusteri. Conf. eund. ad Suid. h. v. ut & in Ἴον μὲ &c. & Σαρδὼ: item Ægid. Menag. ad D. Laërt. L. III. p 156 Ezech. Spanhem. *Numism. Tom.* I. p. 322. & Palmer. *Exercit.* p. 720. Diffentit Jo. *Paul. Nurra*, Vir Doctus, qui differtationem de varia lectione Adagii Βάμμα Σαρδιανικὸν (ut ille legi vult) *tinctura Sardinaca*, edidit Florent. A. 1708. 4°. Sed vide quæ contra Eum pro noftra, quam fequimur, fententia protulit Vir Erudit. ℣. *C. Biel* in *Bibliath. Bremens. Class.* II. *Fasc.* III. *diss.* 2. Similiter autem variat lectio inf. in v. Σκιμφαμον, ubi pro Σαρδιανὸν, alii Σαρδωνικὸν, alii alter.
14. Βάνα, γυνὴ &c.] An a βαν, βανὸν, βάνος, id est, ἐχθὸν. βατὸν? Snp. Βάτος τόπος. G. A βάνω eft βάνος, unde βανὴς, five βάνης, βανῆκες infra. GUYET. Comma apud Apollon in *lib. de Pronominibus*, quem laudat Salmas. l. I. *Epist.* 14. Μὶν ἔφασαν ἰόντα τὸν λογισμὸν, Μορῆνα μάσφαρα, ἤτοι Βάνα φῶτα ἴσα Πυθέαρος πὰτ' ἦρι. Hinc βανία, *inpostura, ganea* [Vid. inf.] PERGER. Βάνα legit *Is Voss.* Βαν, vel Βάνα, *Salmas.* l. c. Apollonii Alexandrini, five Dyscoli (de quo Kuster. ad Suid. T. I. p. 284.) locum citat & Colomef. *Observ.* c. XI. p. 26. & G. Cuper. *Obs* L. III. p 298 adjecto numero cap. 5. Paullo aliter in Voss. *Excerptis.* Salmas *de Helenism.* c. 3 *in fin.* ita fcribit: „ Βάνα, & Bœotice five Dorice Βαν, pro „ *mulcre* vel *fita*. Quod ex Hebraico eft נוח [*bonl*] cu„ jus plurale folum retinent נונות „ Confentit Bochart. *Geogr. S. P.* II. L. I. c. 17. p. 433. addens, τὸ נונות *bonoth* proprie *filias* fonare, fed & in genere *mulieres*. Conf. fup in Βαλαμύς, & inf. *Not.* in Γάνα. Lexic. Origen. Colbert. p. 251. *Ed. Martian.* Βαρ. Συγάτης ἑλληνὶς. Vid. inf in Βάρ.
15. Ἀλογίας.] Seneca: *Alogias excussa*. SALM. Locus Senecæ eft in *Apocolocyntbosi* Claud. Cæsaris, circa medium: *Ne tibi alogias excutiam.* Vid. fup. Ἀλογία, & inf. Ἰδιώτας, & omnino Sulcer. *Thes.* in Βαναυσία, ubi ἀλογίαν pro βαναυσίας ex Chryfoftomo adfert, pro *negligenter orantes, per alogias*.
16. Βαναυσία.] Ælian. *Var. H.* VI. 6. SCHR. Vid. ibi Perizon. Conf. Sophocl. *Ajac.* ν. 1142. (quem citat Etymol.) Suid. Bourdelot. ad Lucian. *Somn.* p. 2. Scber. ad Poiluc. l. 50.]. de Lact *Lexic. Vitruv.* v. *Banaufus*. In fine pro βαναυσὸν, quod Hag. & Schr. præferunt, repofui βαναυσῶν, ut Ald. & Flor. Vid. inf in Βανα. Lexicon MS. in Dionyf. Areop. Βαναυσῶν. πᾶς τεχνίτης, ἀφ' οὗ πῦρ ἐργαζόμενον.
17. Βανῆκες.] Ut Attici β in γ vertunt, βλίφαρα in γλίφες, fic Bœoti γ in β, pro γυναῖκες, βανῆκες. Vid Cunlii *Alphabet.* in Γ. HEINS. Vid. inf. Βαῖτλιες. IS. VOSS. Conf. v. Βάνα fupra, & in Βάλαγρος.
18. Βαροί.] L. Βάπτουσι. SOPING. SORBER. A βαρὸν. IS. VOSS.
19. Βαρὺν.] Pro μανὸν. IS. VOSS. Ceteroqui contulerim Βαρὺν fupra. Sed rectius *nantum* intelligas. Conf. *Not.* mox in v. Βανιόν.
20. Βάνισος.] Legend. fortaffe Βάνιστος, pro Βάνιστος, & βανὸν. Sed ἴσιχν. G.
21. Βανιόν.] Βανὸν, forte. G. Vid. inf. v. Βαῖτλιες, & Βανὸν. Et hinc forte Βανὸν, *nanum*, iegendum esse conjecerat *Anonymus*. Vid. *Not.* penult.
22. Βαβίοι.] L. Βανδοὶ, pro βάνδα. PERGER. Conf. v. Βανδόνια.
23. Βάπας.] Vid. fup. Βαπὰξ. SORBER. Vid. Meurf. Glof-

μέγιστον ἄχθος.
Βαπέται. αἱ λοῦσαι καὶ μὴ ἰδυτειῦσαι ὁδοί, παρὰ Ταραντίνοις. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Βάπατα.
Βαπέα [1]. τὰ λεπτὰ καὶ βάπτα, τὸ αὐτό.
Βάπτον [2]. κλάσμα. μικρὸν. καὶ τυφλόν.
Βαπτίσαι [3]. σκοτοδινιάσαι.
Βαπύς [4]. ὄρη Θεσσαλίας.
Βαπύσ[5]. μικρόν[,] σμικρόν[?].
Βάρις [6]. λάγυνος, φιάλη, κηδών.

Βά.

Gloss. p. 69. SCHR. Hoc est, quod ab Halicarnassensi notatur, ἀπὸ Fαπὸς scribi, unde βάπτα, quia idem B cum Æolico digamma, & βάπτα Siculorum. HEINS. Pro Ἰταλιώτας *Heinsius* etiam Σικελιώτας legit. Appositæ ad pilora. Sin minus, vide num *Bantates*, sive *Banos* Dalmaticos & Hungaricos intelligat. Vid. Leunclav. *Onomast. ad Hist. Turc.* p. 874 Cang. *Gloss.* Stephan. ad Saxonis *Hist. Dan.* p. 209. & sup. *Perger.* ad v. Ἀφρώνιον. Adde Reinef. *Var. Lect.* l. 14. p. 50. qui per *Italiotas* intelligit victimos Italis Illyricos, Slavones, Croatas, quorum idiomatis hæc vox sit. Vide locum; & inf. Βαρά. Ammonius: Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται διαφέρουσι. Ἰταλοὶ μὲν οἱ ἀρχῆθεν τὴν χώραν οἰκήσαντες· Ἰταλιῶται δὲ, ὕστερον ὑπὸ Ἑλλήνων ἐκπολιτευθέντες καὶ ἐθισθέντες. Τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν Συρακουσίων. Supra Βάγον etiam exponitur βασιλεύς, sed alia de caussa. His olim scriptis adjiciam Cl. *Kusteri* verba: „ *Heinsius* Italis in Græcis majore usitatum scribit, dedueitque a voce βάπτ, ex quo factum βάπτ, deinde βάπτα. Hæc *Menagius* ad marginem Hesychii sui adnotaverat. Cæterum huc forte pertinent *Bani* Croatiæ, & Dalmatiæ; de quibus vide Ducang. in *Gloss. Lat.* „

1. Βαπέα, τὰ λεπτὰ.] Leg. forte, τὰ παχέα. SOPING. Βαπτία, παχεῖα. quasi βαπτία. Idem quod κάμψαι. IS. VOSS. Vid. sup. in Βάπα. γραῦς. Ni sequens Βάπτασα obstaret, conjicerem, num Βαπέα corruptum sit ex Βαρέα, quod est βρεῖα, ut sup. Βαγίς, pro ἀγίς; Βαλιώτης, pro ἐλιώτης; Βάξη, pro ἄξη, &c. Conf. inf. v. Βάσιχον. ἄρτι. Item v. Βαρεῖον, sive Βαρέον, σεσῆσθαι.

2. Βάπτον.] Vid. sup. in Βάγον. SOPING. Conf. v. Βαγάπτ. Βαγὸν, & Βαπτεῖ. Βάπτον legit *Is. Voss.*

3. Βαπτίσαι.] L. Βαπτίσαι. IS. VOSS. Si Βαπτίσαι a βάπτον. pro βάπτον, sive βάπτον, derivari posset, non difficulter sensus ἢ σκοτοδινιάσαι inde elicereturr. Conf. sup. v. Βαπτία. Sed ampliandum.

4. Βαπύς. ὄρη, σῆ.] Idem quod βαπίς. IS. VOSS. Puto sine distinctione legendum, ὄρη Θεσσαλίας. KUST. Recte Ed. Hag. & Phavor. ut exhibui.

5. Βαπύσ.] Forte Βαπύς, vel Βαπύξ. Vid. sup. Βάπον, & Βαπὸν. *Kusterus* Βαπὺς conjicit, per duplex σ.

6. Βάρις.] A βάρος, λίγυν, supra. GUYET. Æschyl. p. 176. [*Agam.* ν. 10.] SCHR. Conf. *Supplic.* ν. 983. Eurip. *Med.* ν. 1376. *Oreft.* ν. 1560. Apollon. Rhod. l. 8. & Caper. *Obf.* III. 7. Pro φιὰν *Bruno* leg. φάμα, allato Lecapen. MS. & Sophocl. ubi exit: Σπάρη μαντεῖον βάξιν ἐς πάσαν πόλιν. quod exftat in *Electr.* ν. 642. Sed nihil muto. Nam præc. ν. 638. κακομορφίᾳ βάξιν legis, i. e. φατὴν, sive, ut Schol. ibi, λόγον. Etymol. & Suid. Βάξαι etiam per φήμην reddunt. Cyrilli Lex. MS. φατὴν & φήμην explicat. Glossæ: Βάξις. *Famen. Fama. de sermone.* Ita distinguit M. Apostol. Lex. MS.

7. Βάξον, καζέσαι.] Pro ἄξον, ab ἄζω, unde ἄζομαι, quod ab ἄζα, ἄζομαι, σέβομαι. GUYET. L. καζέσαιτο, *spectum.* PERGER. An Βάξον, (pro ἄξον) κατάξον, legendum? Ita dudum conjeceram. Idem *Kusterus* placuit: „ Forte (inquit) „ κατάξον, i. e. *frange*, a κατάγνυμι. Nam Βάξον dictum „ videtur pro ἄξον, redundante β, ut inferius Βασκαζέζω, „ pro ἀσκαιζέω; Βαδὲς, pro ἰκανὸς; Βυχὼ, pro ἴχνη, & „ alia. Conf. Suid. v. Διῤῥάγης, & Etymol. v. Ἔξαγε. „

8. Βαπαπὶ.] Inf. Βαβαπὶ. SOPING. Pro ἀπαπὶ. Vid. *Not.* præc. KUST. Dubito num quid majus hic lateat. Βαβαπὶ enim simpliciter καλὸν reddit; Βαπαπὶ vero, ὑπερκαλόν. Unde conjicere cœpi, num pro ὑπερκαλὸν legendum sit, πάχος, vel potius, πῆμα, i. e. πάχος καλόν: ut Βαπαπὶ sit pro Παπαπὶ, vel Παπαπαῖ, id est, ὑπερφυῶς πάνυ καλὸν, sive παχύτατον. Similiter infra: Παπαῖζουσι. ὑπερκαλοῦσι. ubi leg. πῆμα, i. e. πάχος καλόν, ut ex seq. Παπαῖζουσι & Παπαῖζοῦσι clarum est. Adeoque in Βαπαπὶ inf. π in π conversum erit, ut ἐαρίως; & in verbo καλὸν subintellexit, sunmote, illud quod *patrem* dicit, sc. πάππα, vel πάππα. Conser Latin. *Pappare*, sive *Papare*, & *Abare*, & inf. Μαμμᾶν, ibique Photii Lex. MS. Hæc dudum scripseram. Ut autem verum fatear, dubium me facit, tum forma verbi, tum ipse Hesych. supra, ubi Ἀπαπᾶν, καλὸν; & Ἀπαπὶ, καλὸν; Item, Ἀπαπᾶζω. καλίζω. Λάκωνες. In his enim ad ἄππα, pro πάππα, recurrere non suſim. Literam B in multis præponi constat. Neque tamen ſtorum locorum conſatio rem planam faeit. Aliud etiam eſt καλὸν, & ὑπερκαλὸν. Quare ulterius Inveſtigandum.

9. Βάρ. μικρὸν.] An reſpicit בר Chald.? Suid. Βάρ, ὡς τὸ, ὡς τὸ, Βαρ' ἰστὶ, Matth. XVI. 17. Conf. eund. in Βαργαδὼ, & Βάρυ, & Lat. *Par*, pro *puer*. Friſiis *Barn*. Vid. ſup. Βάλε. At M. Martin. *Etym.* in v. *Brevis* ita: „ Rectius Ilas ſcripſiſſet.

Βάξον [7]. κατάξιον. Λάκωνες.
Βαπαπὶ [8]. ὑπερκαλὸν.
Βάρ [9]. μικρόν.
Βαρδὰν [10]. ἀντλημόβιον. βαρδόν.
Βάρα [11]. ἐδωδιμά τι κεραμεικόν. ἢ ἐρεμματα. Λάκωνες.
Βάραθρον [12]. ὄρυγμα. βάθος. γῆς βάθρον.
Βαραχνῆσαι [13]. ἀκχίσαις. σκόλαψις.
Βαρέγχια [14]. τὰ βραγχία τῶν ἰχθύων.
Βάζακες [15]. οἱ ἀπαίδευτοι.

Βαρ-

„ Est enim Chald. בר *frustrum*, *mica*, μικρὸν τι, a verbo „ בר *dividere*: ſicut βαγὰς a פרך *frangere*. „ Inf. Βάξαι. τὰ μικρὰ. Κύπριοι. Sed nata videtur interpretatio ex male intellecto loco l. *Sam.* II. 18. 19. Vid. inf. *Not.* ad v. Ἐρεῖδ, ubi βαγ iterum per μικρὰ exponit.

10. Βαρδὰν. ἀντλ.] Ex Euripide adferunt: Βαρδὰν κάπτουσι πάγοι. *Fontem hauriendum ſituit.* Quo reſpexit Heſychius. Sequens βαρδὸν forte eſt ſine expoſitione caput articuli. Supra: Ἀσπὶς. — βαρδὸν. Vide num tale quid ſupplendum. De βαρδὸν vide Ez. Spanh. ad Comici *Plut.* ν. 530. Quæ in principio hujus *Notæ* ſcripſeram, confirmat Cl. *Kuſterus*. Sic Ille: „ Scribe Βαρδὰν, cum accentu in ultima. Sedes „ verbi eſt apud Eurip. *Hippol.* ν. 123. ubi ſic: Βαρδὰν κάπτ „ πηγὰν ἵππιον πάγων, i. e. *ſcaturientem aquam, quæ urnis hau-* „ *ritur.* Interpres Latinus ibi minus recte: *Fontem profluen-* „ *tem, in quo urnæ merguntur.* Βαρδὸν hic ſignificat, ἀντλημόβιον, i. e. *quæ hauritur*, ut recte Heſychius Interpretatur. Sic βάπτειν interdum ſignificat *haurire*. Callimach. *H. in Lavacr. Pall.* ν. 45. Σάμιαιγε ὑδροφόροι μὲ βάπτετε. „ i. e. *Hodie vos aquarias ne haurite aquam.* Vide ad eum „ locum Illuſtriſſ. Spanhem. „ Conf. Joſ. Barneſ. ad Eurip. *l. c.*

11. Βάρα.] Ad βάρον, forte. GUYET. Ut hic θρίμματα vocat, i. e. σεσῆσθαι infra; ita mox Βαρᾶν, σεσῆσθαι. *Is. Voſſ.* referri jubet ad βάρη, βαίρη, βαῖρα. Confer inf. v. Ἔρεμμα. Vid. Cl. Theod. Hafæi *Diſſert.* ad Suid. & Arrian. in *Bibl. Brem. Cluſſ.* VI. *Faſc.* I. *Diſſ.* VI. §. 9. 10.

12. Βάραθρον.] Vide Ariſtoph. Schol. [ad *Nub.* ν. 431.] p. 23. Meurſ. *Ait. Lect.* p. 48. Martin. p. 114. Harpocrat. p. 60. SCHR. Βάραθρον Heſychio in Λάκωνιν, eſt ἀφανίστρα. λήϊθρον, *latrina*. Eadem ſignificatione legitur in Gloſſis, ſed locus quærendus. Huc addas Horatii illud [L. I. *Epiſt.* XV. 31.] *Barathrumque macelli.* Et Martial. [L. 87. 4.]

Extremo ruſtus cum venis à barathro.

Item Horat. [L. II. *Sat.* III. 166.]

——— ——— *Quid enim refert* [*differt*] *barathrone Dores, quicquid babes, an rumpam ut are paratis?*

Vide infrà in dictione Μίγαρα. G. Vid. Eſai. XIV. 23. BIEL. Vid. Feſt. in *Barathrum*. Conf. H. Steph. *Ind.* Suicer. *Theſ.* & inf. v. Βίρραθρον.

13. Βαραχνῆσαι.] L. Βαραχλῶσαι. Sic Suid. recte: Βαραχλῶσαι. ἢ ἀκανθα. HILL. [ex H. Steph. *Ind.*] IS. VOSS. *Judic.* VIII. 7. & 16. Vid. J. Druſ. *Anim.* L. i. c. 22. SOPINGIUS. ברקנים. Vid. Druſ. in *Judic.* p. 226. BRUNO. Reſpexit locum ſine dubio *Jud.* VIII. 7. *Triturabo carnem veſtrum cum ſpinis deſerti, & cum tribulis.* hoc eſt, ברקנים. LXX. Seniores: σὺν τοῖς βαγλωσίοις. alii βαγλωσίοις. alii βαγανείοις. alii interpretantur, τριβόλοις καὶ ἀκάνθαις. Sunt enim ברקנים *tribuli*, HEINS. Ab Hebraico ברקנים, *barkanim*, quæ vox legitur *Judic.* VIII. 7. ubi LXX. Interpretes vocem Hebraicam retinentes, habeat βαγλωσίοις, ſecundum Cod. Rom. at βαγανείοις, ſecundum Cod. Alex & βαγανείοις, ſecundum Ald. Aquila vocem illam interpretatus erat, οἷς ἀκάνθαις, & Symmach. οἷς τριβόλοις, teſte Euſebio *de Locis Hebr.* v. Βαγανείοις. Idem tradit S. Hieronymus, Euſebii interpres: BORCONNI, *quod vertit Aquila*, in ſpinas, & *Symmachus*, in tribulos. Hinc patet, quænam ſit origo voeis βαγανείοις, vel, ut potius ſcribendum eſt, βαγαλωσίοις, ſecundum terminationem Græcam, & quare Heſych. eam interpretetur, ἀκάνθαις, & σκόλοψι. KUST. Conf. Sixt. Amama in *Jud.* VII. 21. Lexicon MS. Octateuchi: Βαγαλώσιος. (non Βαγλωσίοις, ut in Cel. Fabricii *Bibl Gr. Tom.* X. p. 63. editum eſt) ἀκάνθαις. σκόλοψιν. L. ἀκάνθαις. σκόλοψιν. Plane ut Heſych. Vide & Ill. Pearſon. *Præf.* ad LXX. qui βαγανείοις obſervat etiam in Steph. Gloſſ. MS. at veram lectionem ſtatuit Βαγαλώσιον, ex βαγλωσίοις. Conf. inf. Βαγαλὼν. Euſeb. *Onomaſt.* Βαγανείοις. Ἀκάνθαις σχίζαις ἀκάνθαις, Σύμμαχος τριβόλοις. Phavor. Βαγανείοις.

14. Βαραγχία.] L. Βαγγίχια. Vid. Etymol. in Βάγχος. IS. VOSS. KUST.

15. Βάζακες.] Vid. Meurſ. in Lycophr. ν. 850. p. 143. & Celeb. C. Vitringa *de Conſuf. Ling. cap.* IX §. 16 ubi minus recte Heſychium βάζακες per ἀπαίδευτον interpretari notat: quum Barbari ſapientiæ gloria non minus elaruerint quam Græci, teſte Clem. Alex. *Strom.* L. I. p. 223. Addit, *Barbarum* eſſe, cujus ego pronunciandi rationem non intelligo: Heſychii autem illam interpretationem inde ortam eſſe, quod Græci, exiſtimantes μόνους φιλοσοφίαν ἐπίστασθαι, omnes populos extra ſuam regionem appellatint βαζάκους;

Βαβαισμός [1]. Ψόγος ἀγροικικός.

Βάβιτος [2]. ὠδὸς κιθάρας, ἢ ὀργάνου μουσικοῦ. ἢ λύρα. ὅπου καὶ Βαρβίτου [3].

Βαβύς. μύστραν [4]. ὁ Θεσσαλοφωνιζόμενος [5].

Βάραξες [6]. τὰ περιφερόμενα ἐν μάζῃ. Ἀττικοὶ δέ, Βέλεκας [7]. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν πολύπλευρον [8].

Βάραχος [9]. ἰχθὺς ποιός.

Βάραυρον [10]. τὸ ἄγνευτον, καὶ βάσκανον.

Βάσκαξ [11]. ἱέραξ, παρὰ Λίβυσι. καὶ φύραμα [12] τετριγὸς, ἀφ' οὗ αἱ μάζαι γίνονται. καὶ ἱείων τοπολύπων [13].

Βάσκαρα [14]. ἀσωτίαι. ἄτακτα.

Βασκαφῶνες [15]. οἱ Ἠλεῖοι [16], καὶ οἱ Κᾶρες. οἱ τραχύφωνοι, καὶ ἀσαφῆ τὴν φωνὴν ἔχοντες.

Βαβαρίπλευ [17]. βαρίφωνε.

Βάραξ [18]. βάτραχος.

Βαραχίς [19]. γλαῦκινον ἰμάτιον.

Βαραχέαι. ἄγλαι [20] διφθέραι, παρὰ Κελτοῖς.

Βάσδιν [21]. βραδύπατον. καὶ ἀντίθετον τοῦ ὦ, ὡς Κρατι-

---

uti notum est. Sed reste se habet Hesychii glossa, vel ex ipsa illa Græcorum hypothesi. Similiter Apostolius ad *Rom.* I. 14. opposuit Ἕλλησι καὶ βαρβάροις, σοφοῖς καὶ ἀνοήτοις. ut Dionys. Halic. l. V. p. 280. ἀνοήτοις καὶ βαρβάροις conjunxit, eos opponens τοῖς φρονίμοις. Et Aristoph. *Nub.* v. 492. ἀμαθὴς καὶ βάρβαρος. Conf. sup. in Ἀνεξίφωνοι, & inf. Βάσκαξ, & Βαρβαρόφωνοι. Mox: Βάσκαυρον. τὸ ἄγνευτον, καὶ βάσκαξον.

1. Βαβαισμός.] Id Romani *rustice loqui* dicebant. Vid. A. Gell. XIII. 6. HEINS. Vid. inf. in Σολοικισμός. SOPING. Vid. Martin. [in *Barbarus*, & *Barbarismus*.] SCHR. Conf. Suid.

2. Βάβιτος. &c. ἢ ὀργάνου μουσικοῦ.] L. μουσικῆ. HEINS. FUNG. Vel ὀργάνου μουσικοῦ legendum, vel potius ὀργάνου μουσικῆ, supple ex præced. ὠδὸς. Atque ita *Tan.* Faber ad Anacreont. *Od.* I. p. 115. Suidas: Βάβιτος. ὠδὸς ὀργάνου μουσικῆ. Sic & Etym. M. Conf. *Not.* seq. in fine.

3. οὗτον καὶ Βαβίτου.] An βάβιτα, seu βαβίτου? GUYET. βαβιτοῦ. SALMAS. βάβιτον Æoles. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Scrib. τὸν καὶ βάβιτον, ut notet, ὠδικῶς idem quoque dicl. HEINS. ὡσὲ καὶ βάβιτος legit *Tan. Faber l. c.* addens: *Invenit scil. non modo reperiri* βάβιτον, *sed & βάβιτον. quod ex Anacreonte alibi patet.* Ita vero Neanthes Cyzicenus apud Athen. l. IV. p. 175. τὸ βάβιτον dicit ἄδημα esse Ἀναπαιστικόν. Conf. Polluc. IV. 59. & H. Steph. *Ind.* Glossæ: *Barbitum. ὠδὸν ὀργάνου.*

4. βαβύς. μύστραν.] Μύστρα est vasis genus. Poll. l. VI. c. 12. Ita Alexander in *Epist. ad Matrem.* [apud Polluc. VI. 87.] Glossar. *Barbatus.* [*Bardatus* legitur.] πάνυ, τὸ σπουδαῖον. Atque ita in Festo. Sed ex Hesych. videtur legendum *Barbus.* SOPING. Vid. Scalig. ad Fest. v. *Novum*, & Martin. *Etym.* in *Barbus.* Ridendus est Schrevelii stupor, qui male ledâ Sopingii manu, pro *Polluce* dederat *Fest.* VI. c. 12.

5. Ἐν Θεσμοφ.] Aristophanes scil. in *Thesmophoriaz. fecundis*: quem locum adde Pricæi *Indici.* Sic & inf. in v. Βοτρυδία. Sæpius Noster omittit nomen Auctoris, si drama notum sit. (ut solent Grammatici.) Ita in v. Ἐπαγωγὸν simpliciter *Cassandra* laudatur, omisso *Lycophr.* Sic Χαραλαία apud Thom. Mag. in v. Εἰσαγιλίζομαι, pro Heliodoro in *Charicles* & *Theagenis* Amoribus, *pag.* scil. 75. L. II. Pricæus ad Luc. *Evang.* III. 18. *Charicliden* habet. Novi *Charicliden*, qui Ἄλωσιν, sive *Catenam*, scripsit, apud Athen. l. VII. p. 325. Sed hunc non innuit, patet ex aliato exemplo. Fefellerat Pricæum Vascosani Editio, ubi Χαραλαΐδῃ. Phavorinus rectæ Χαραλαία, & Thomas MS. P. J. Nunnesii in Phrynich. p. 53. Vid. *Peric.* nostrum *Crit.* p. 16. & Viger. ad Euseb. *Præp. Evang.* p. 6. D.

6. Βαράκαι. τὰ περιφερόμενα ἐν μάζῃ.] L. Βάραγκες. τὰ περιφερόμενα ἐν μάζῃ. H. STEPH. (*Ind.*) SALMAS. (*Exerc. Plin.* p. 90.) CASAUB. (in Athen. IV. 7. p. 263.) SOPINGIUS. HEINS. FUNG. HILL. Forte μαράγκες, prn μάγκες. Infra: Βάρακες. μαράγκαι ἰχθύες, οἱ ὄπτοι, μαράγκες. &c. Vid. mox in Βάσκαξ, & inf. in Τελῖνα. Respicit Eratosthenis sententiam apud Athen. *l. c.* Consentit *Plutarchus*: „ Viri „ docti (inquit) ex Athenæo rectæ emendarunt, τὰ περιφερόμενα ἐν μάζῃ: & mox, πολίτου, pro τὸ πολίτου. Conf. inf. v. Βάρακες, & v. Τελῖνα, ubi rectæ, περιφερόμενα ἢ μαζῶν. Casaub. ad Athen. IV. 7. περιφέρεται ἐν μάζῃ rectæ „ interpretatur, *massam universam, quæ in maltris subacta* „ *est, antequam in plures mazas dividatur.* „

7. Βέλεκας.] *H. Steph.* Βάρακες. *Casaub.* Βάραγκες [*ll. cc.*] HILL. Inf. Βάρακες. Poliux VI. 77. Καὶ Βάρακες ὁ, μάζης εἶδοι μαραθρίδης. Noster infra: Τελῖνα. τὰ περιφερόμενα ἐν μάζαις, ἃ καὶ Βάρακας καλοῦσι. &c. Conf. *Not.* præc.

8. Τὴν πολύπλευρον.] L. πολίτου. STEPH. CASAUB. HEINS. IS. VOSS. HILL. RUST. Τὸν πολίτου. SALMAS. (*l. c.*) SOPINGIUS. Sic Etymol. M. in Βάρακες. Quod recepi. Vid. mox in Βάσκαξ, & conf. *Not.* penult.

9. Βάραξ. ἰχθ. π.] Mox βάτραχος exponitur.

10. Βάραυρον. τὸ ἄγνευ.] L. Βαραυρόν, *difficulter intelligens*, id est, *barbarus.* PERGER. Sup. Ἀβαρὶς, ἀσωτία. IS. VOSS. Etym. M. Βασκάζειν. τὸ βασκαίνειν. Εἰρηται δὲ ἀπὸ τῶν Βαρβάρων, οἱ εἰσὶ βάσκανοι. Ἢ ὅτι ὁ Κερβέρος, παρὰ τὸ ὑπερβάσκαμαι, Βασκάζειν, παρὰ Βαρκάζειν. Vid. ibi Sylburg. & inf. *Not.* in v. Ἐκαβόμβοιον. Conf. sup. *Not.* in v. Βάρκαρον.

11. Βάσκαξ. ἱέραξ.] L. Βάσκη. CASAUB. (*l. c.*) SOPINGIUS. FUNG. HILL. Infra: Βάσκαυρος. ἱέραξ. Vide ibi.

12. Καὶ φύραμα. &c.] „ Ex his verbis discimus, quid appellaverit περιφερόμενα μαζῶν Eratosthenes: universam „ summam massam quæ in maltra subacta est, priusquam in „ plures mazas dividatur. De *talypis* mazis, *libro prime* „ diximus, *cap.* 29. [immo L. III. c. 30. p. 221.] CASAUB.

---

in Ath. IV. 7. p. 263. Conf. *Not.* in v. Βάραγκες.

13. Καὶ ἱείων λάκκης.] L. ἱείων πολίτης. PALM. SALM. CASAUB. SCAL. JUN. HILL. FUNG. SOPINGIUS. HEINS. IS. VOSS. Ita sc. Lycophron apud Athen. IV. 7. ad quem Casaub. *l. c.* hæc scribit: „ Notanda vox ἱείων in „ Hes. glossa. Ostendit enim, Lycophronem, cum βάγκας exponeret πολίτας, non solum de mazis *talypis* scri„ sisse, verum etiam de lanarum glomis. „ Hactenus *Casaubonus.* Infra: Τελῖνα. —— καὶ ἀγκάδιον τριπόδιον, ἢ ῥάβδον. Sic Τελῖνα & Τελῖνδρον reddit: τὸ καθαπτόμενον ἐρίου. Conf. *Not.* in v. Βάραγκες.

14. Βάσκαρα.] A sono illo incondito βάσκαξ, ut *balbus* apud Latinos, & בלבל, *Babel* Orientalium. BERNARD. Vid. sup. *Not.* in v. Βάσκαρον.

15. Βασκαφῶνες.] Hom. *Il.* B. 867. [Cat. 374.]

Νάστες αὖ Καρῶν ἠγείρατο βαρβαροφώνων.

Vid. ibi Eustath. [p. 367.] SOPINGIUS. Schol. *l. c.* Βαρβαροφώνων. ἀγνωμόνων, ἢ παρὰ τὸ Ἑλλάδα φωνὴν ἠχηκότων, ὅτι τὰ μὲ ἀβέραιον διηνεκὲς ἔλεγον, τὸ δὲ διηνεκὲς ἀβρόπιον. Eclogæ MS Βαρβαροφώνων. ἀγνωμόνων. Leg. Βαρβάρων. Multis de eo disputat Strabo l. XIV. p. 661. & seq. ubi Μάσσης legit pro Νάστης. Conf. Thucyd. I. 3. ibique *Not.* Vox βαρβαροφώνων occurrit etiam in oraculo Bacidis apud Herodot. VIII. 20. & IX. 42. Conf. sup. in Ἀνεξίφωνοι.

16. Οἱ Ἠλεῖοι.] L. Ἠλιεῖς. SCAL. Sic & G. ἢ *Vossius* in Etymol. in v. *Barbarus.* Non accedo. Eustathius enim p. 279. differte scribit: Ἐκαμψάνετο οἱ Ἕρμαιοι ἐς πολὺ τῆς ῥ ὃ τοῖς ἁπλοῦσι χρώμενοι, διὸ καὶ αὐτοὶ, καθὰ καὶ Ἠλεῖοι, Βαρβαροφώνους ἐλαλοῦντο, ἀπὸ τοῦ Ῥησηνικοῦ ἤγετο Λιβικοῦ, ἀφ' οὗ πλεονασμὸν ἔσχ. οἱ ῥᾳστὶ Κᾶρες ἄλλως Βαρβαροφώνοι &c. Conf. Suid. & Phot. in Καρικὴ Μοῦσα.

17. Βαρβαρόπλευ.] L. Βαρβαρόφωνε. IS. VOSS. Malim Βαρβαρόπλευ, vel Βαρβάρου, quod παγκάλῳπον reddit Schol. Pind. *Pyth.* VI. 24. id est, βαρίφωνον. Vid. inf. Βαρβάρου, seu verius, —— βάρβα. Cl. *Kusterus* hæc adscripserat: „ Lego Βαρβαρόπλευ, ut sit compositum ex βάρβαρ-, & πλέω, „ vex, ad formam ἠπερόπευς. Vel, Βαρβαρόπλευ, βαρύφωνε, „ ut sit Genitiv. plur. a Nominat. βάρβαρεψ, ad formam ἠ „ μέρψ, unde plur. μέρπες, notissimum *hominum* epitheton „ apud Poëtas. „

18. Βάραξ.] Sup. Βάραγξ. ἰχθὺς ποιός. Ut hic Βάραξ pro βάτραχος ita mox, Βαραγικὸς pro βατραχικὸς. Sed conf. sup. Βαβακτὴ, infra Βάβακτος, Βερτακὸς, Βέρτακος, Βεργαχὸς, Βράκτος, Βρύκτος, & Βρέτακος. Tot nominibus gaudet Βάτραχος, pro varia gentium dialecto. Addo Βεβακχὸς, Βεμαχάνη, ut & Βλαχὸς, Βλίκος, Βλίμαξ, Βλίτακος, itidem rane nomina. Conf. in Βαβάκτη, & Βλίτακος.

19. Βαραχή.] A Βάραξ, Βάτραχος. GUYET. Sic & H. Steph. *Ind.* Conf. sup. Βάραυρος, poît Βάρακες, & infra Βατραχίς. Vid. & *Not.* seq. *Salmasii*, ubi γλαύκινα.

20. Βαραχέαι. ἄγλαι.] Legit *Moralamus*: Βερέαι. αἴγιαι &c. Erudite, &, fateor, ingeniose. Nihil tamen mutandum videtur; quum supra dixerat Hesychius: Βαραχὶς γλαῦκινον ἱμάτιον. quid ni mutandum & illud esset, & legendum Βερεκίς? Nam βαραχέαι pelles fuisse *sacras* apud Celtas existimandum est. SALMAS. Leg. Βερέαι. αἴγιαι διφθέραι. ut Leopard. *Emendat.* L. II. c. 2. SOPINGIUS. CASAUB. in Sueton. *Aug.* c. 82. L. αἴγιαι δ. id est, *pelles caprinæ.* PALMER. RUST. Βεραίαι emendat etiam *Jos. Scaliger.* Βεραίαι. αἴγιαι vel ἄγριαι δ. legit *Thom. Bruno.* Βερέαι. αἴγιαι διφθ. scite emendare doctissimum *Clevarnium* Divionensem, scribit Du Cangius in *Gloss. Gr.* Sic & Boxhorn. in Onc. *Gallic.* p. 33. Βερέαι, αἴγιαι δ. &c. exhibet Burton. *Antv. Vet. L. Pers.* p. 25. *Ed. Scalig.* quoa vide. Conf. Hesych. in Βέρεαι, Βερκὶς, & Ἀναβερεῖδι. Ab his differunt *Mosaï.* in *Gloss. Gr. Barb.* ad v. Βαραγκαίρης, putans vocem Hesychio non satis intelligtam fuisse. Vide locum. Denique Cl. Bochart. in *Geogr. S. P. II. L. I. c. 42. p. 675.* pro αἴγια quidem legit αἴγινα, retinet vero Βαραχέαι, i. e. *hircorum aut caprarum pelles*: quia sc. Chaldæis & Syria ברח *berach* vel ברחא est *hircus*; & a Talmudicis conjunctis vocibus ברחא קרחא *bircha-korcha* dicitur, i. e. ad verbum, *hircus calvus.* Hinc Gallos feciſſe *Baracenas.* Quæ more suo sequitur Boxhorn. *l. c.* Mihi quidem hoc longius petitum videtur; neque cum Meursio convenit. Simpliciter Βαραχέαι, pro Βερέαι, scribendum puto, & αἴγιαι vel αἴγινα, pro Βερέαι (*Hesiod.* αἴγινα) διφθέρα. Conf. Martin. in v. *Bracca*, & *Claud.* Dausquii *Orthogr.* p. 61. in v. *Bracca.*

21. Βάρδιτον.] Hom. *Il.* Φ. 310. & 530. Schol. βραδύπατον, quo-

Κραδία, ἡ καρδία.

Βαρδών [1]. τὸ βαίζειν γυναῖκας. Ἀμφικτύονας [2].

Βαρδί. ἀοιδὸ [3]; παρὰ Γαλάταις.

Βαρὶα χεὶρ [4]. ἡ μυαρά.

Βαρίγγιον [5]. πηδάλιον. οἷον ἀμφίδεξ.

Baquidem malim apud Suid. pro βαρδίνειν. Sic & sup. post v. Βαδὶς. Conf. Etym. M. Theocrit. *Idyll* XV. 104. Βαρδίνην μαιμῶσ' ἵππον φίλον. Mox pro ἀϋθάζει, mallem μαΐζει.

1. Βαρδῶν.] Lex. Reg. MS. & Suidas: Βαρβαντῶν. *ἢ τὰς γυναῖκας βαΐζειν. Hesych.* Pessius, Suidam citans, corrigit: Βαρδὸν, ἀναγνῶν. Conf. H Steph. *Ind.* Forte tamen Βαρδῶν est Infinit. Bœot. Conf. sup. v. Βαιδομὸν.

2. Ἀμφικτύονας.] Vid. in Δαλιαχῆν, & in Ἀκάμας.

3. Βαρδὶ. *ἢ ἀοιδὶ.*] Corrige ἀοιδὸ, id est, *Bardi*. G. Vel ἀοιδὶ, vel ἀοιδὸ. SALM. L. ἀοιδὸ. SCALIG. BRUNO. FRANC. JUN. H. STEPH. *Ind.* SORBER. Vid. Athen. p. 246. Strab. p. 197. Meurf. *Gloff.* p. 71. Martin. p. 118. & 172. Festus: BARDUS *Gallice* cantor *appellatur, qui virorum fortium laudes canit.* SCHR. Βαρδῶν, ᾠδὸν, leg. TURNEB. *Adverf.* XXV 42. L. *ἢ ᾠδὸν*, vel *ἢ ᾠδὸν*. Vid. Strab. & Athen. l. VI. SOPINGIUS. FLORENS. Τὰς ᾠδὰς Βαρδὰς dictas esse non memini. Scribo pro *ἢ ᾠδὶ*, mutatione facili, ἀοιδὶ. Athen. l. VI. [c. 12. p. 246.] Ποσειδώνιος *δέ φησιν ὁ Ἀπαμεὺς οὐ τὰ ποιητῶν μόνον τέρπειν ἢ ἔτερόν τι ἔχειν ἢ ἀκούειν τοὺς Κελτοὺς, ἀλλὰ καὶ μάχεσθαι μετὰ ἐμπειρίας πολλῆς, ὡς καλεῖσθαι Βάρδους τοὺς ποιητὰς τῶν τοιούτων ἐπαίνων· ὧν ἢ ἀκούοντες οὐ μόνον μὴ ἀπὸ τῶν ἐναντίων ἀποστῆναι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὰ ὅπλα μᾶλλον ἐκπηδᾶν· ἐπεὶ καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν στρατοπέδων μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων ἀναιρεῖν δυναμένους.* Conf. Lucan. [I. 449.] & Tacit. *de mor. Germ.* qui, ut notat ille, a Gallis oriundi, eantu in prælium ituri utuntur, qui *barditus* dicitur. Vide multa de eo *ibid.* [*fub init.*] HEINS. Solidurios vertunt ᾠδοπείρους alii, alii *ἀγχιπολεμίους*. Vid. Eustath. *Il.* X. p. 1383. [1278. 32. *Ed. Rom.*] SOPINGIUS. Corrupte in Ald. & Hagen. legitur: Βαρδὶ *ἢ ἀοιδὶ οἱ Γαλάται*. Omnino pro *ἢ ἀοιδὶ*, ἀοιδὰ scribendum, ut quoque Turnebo monitum, & ante eum Lilio Gyraldo *Dial.* I. *Hift. Poet.* Præteres apud Hef. est reponendum, ὁ δὲ Γαλάτης, &c. G. J. VOSS. *de Art. Poët.* l. 3. §. 12. p. 16. Nescio quid legerit Vir summus: nam ὁ δὲ habent omnes Editiones. Ceterum fallitur *Meurfius*, qui Βαρδὸν pro ᾠδὸν accepit, conferens vocem *Bardocucullus*. Certissime enim ἀοιδὸν legendum, ut præter supra allatos monent Selden. in *Marmor. Arund.* p. 81. J. M. Heinsius *Epist.* p. 131. Franc. Junius *Glossar. Goth.* p. 99. & J. Vlitius *Not.* ad ejusd. Gloss. *Dedicat.* p. 11. Du Cang. *Gloss. Gr.* Bochart. *Geogr. S.* P. II. l. 1. c. 42. p. 666. qui *Bardus* derivat ab Hebr. בחר (*parat*) mutatis homogeneis, l. c. *modulari*. Conf. eund. p. 675. & 1206. ut & M. Z. Boxhorn. *Orig. Gall.* p. 17. & 33. Steph. Jo. Stephan. ad Saxon. Grammat. p. 13. Camden. *Britann.* p. 14. El. Sched. *de Diis Germ.* c. 41. ibique J. Jarkii *Not.* & G. J. Voss. *Etym.* in v. *Bardocucullus*, ubi cum Turnebo legit *ᾠδὸν*. Posses etiam μαιμῶδὶ, pro *ἢ ᾠδὶ* Sed simplicius est ἀοιδὸ Gloss. Lat. MS. *Bardus, carminum conditor.* A priscis hisce *Bardis* nomen suum traxisse glomatur in Germania oppidulum *Bardewyck*. Vide Ernest. Casimiri Wasserbach elegantem dissertat. Historic. de origine vetustissimi Lippiensis agri monumenti *Hermansburgh*, & *Hermiensul*, veterum Saxonum Idoli, p. m. 3. & 35.

4. Βαρὶα χεὶρ.] Forte respexit ad *Job.* XXXIII. 7. ubi LXX. habent: *ἰδοὺ ἡ χεὶρ μου βαρεῖα ἔσται ἐπὶ σοι.* KUST. Sæpe apud Homer. Vid. *Il.* A. 89. 97. &c. ibique Schol. Conf. mox Βαρεῖαν, & Etym. M. Gloss.: Βαρεῖα ἡμέρα, *feriata dicta.*

5. Βαρίγγιον. *πηδάλιον οἷον ἀμφίδεξ.*] Forte: Βάρεγ. *πίγγιον. πηδάλιον.* SOPING. MAUSSAC. Hic locus asteriseo jure notatur: non enim habuit Saltare carmen spissiores tenebras Divinabam: Βάρεγ. *πίγγιον. πηδάλιον ἴσπερ ἀμφίδεξον.* Id est *Baris. turris, ponto, seu navis transmissoria ad jumenta transfretanda.* Hæ naves communi & notiore vocabulo dicebantur ἱππαγωγοί. Sed, ut jam supra monui, nofier Lexicographus fectatur semper voces insuetas, & quæ raro inveniuntur. Si hæc conjectura non placet, eccr, ruffus ariolabor. Leg. *Ἐγναῖον οἷον ἀμφίδεξ*, id est, *Mercurii facellum*, vel *acervus lapidum in honorem Mercurii aggestus* (nam utrumque significat vox ἐγναῖον) *circa limen*. De iis lapidum acervis vide Seldenum *de Dist Syr. Syntagm.* II. cap. 15. ubi omnia congessit, quæ de ea re apud Auctores inveniuntur. Ergo cum Βάρεγ significet *turrim* & *murum*, potuit & *acervus lapidum*, in turriculæ altitudinem aggestus, ita vocari. Hoc sunt, quæ super hoc loco potui. Tu forte melliora, Lector. PALMER. [cujus Notam mutilavere *Scbrevelius.*] Vera lectio est: Βάρεγ. *πύργον. πηδάλιον π. ἄ.* In *Ptolemaïs* sæpe occurrit hæc vox, ut *Pf* CXXI. [7.] πυργώματα. Origine Hebraica dicta: nam בירה *palatium, basilica.* Et sic *Sopingius.* FUNGER. [cujus Nota hic etiam placet.] Vid Petav. in Themist. p. 663. SCHR. Lege: Βάρεγ. *πύργον. πηδάλιον, πλοιάριόν τι* Βάρις enim Ægyptiis significat πλοῖον, ut testatur Ammonius; & præterea *μεγάλα πλοῖα*, id est, *πλοιάρια*, Οἶκοι enim *ἀμφίδεξοι* sunt, quæ circuiri possunt, quas *insulas* vocant. Hebræis בירות. Vid. Suid. & Etym. M. in

Βαρίας. 6. ἰσχυρὸς. βλαβερὸς.

Βαρναχίδα. 7. ἢ δένειν ἵππον.

Βαρδιγαῖοι [8]. ἰθαγενῆς.

Βαρεῖον [9]. πρόβατον. καὶ τὸ βαρὺ [10]. καὶ τὸ βραδὺ [11].

Βάρις, & iof. in Διάκαιρον, & Σαῖτις. IS. VOSS. Leg. Βαρὶ. *πύργε, βοπὶ ὑπὲρ ἀμφίδεξι*, PERGER Eadem vox [ארמון quam LXX. vertunt πύργος, πολις, (Efai XXIII. 13. & XXXIV. 13.) transferunt quoque alibi ἄμφοδα, [Jerem. XLIX. 26.] κώμας. [Amos. III. 9. &c.] αὐλὰς. [Efai. XXXII. 14.] Hefychius igitur vult, Βάρεις, quam nonnulli Interpretes accipiunt *οἷον πύργους*, alios accipere de *bivitis*. Itaque ad finem scripterino, inserta conjunctione, & præmisso punctо: *ἢ οἷον ἀμφίδεξι*. Sic Jerem. XVII. 27. ubi ארמנות יְרוּשָׁלִַם LXX. vertunt, *ἄμφοδα Ἱερουσαλὴμ*, Aquila & Symmach. Βάρεις. ut notat eruditus collector variarum verfionum in *Notis* ad LXX. in *Ed. Francof.* unde omnia lua hausit Drusius *Fragm. V. T.* VERW. Recte Viri docti distinguunt & legunt: Βάρεις. *πύργον. στρατιῶν.* Vid. H. Steph. *Thef. Gr. L.* v. Βάρις. [in *Ind.*] Pro seq. *οἷον ἀμφίδεξι*, *Palmer*, legit, *οἷον ἀμφιδέξιον*, idque interpretatur, *ad jumenta transfretanda*: infeliciter sane. Quis enim credat, Hefychium ad *jumenta* designanda adhibiturum fuisse vocem *ἀμφιδέξιος*, neglecta voce communi & obvia πανζύγια! Ego legerim Παμφύλων: ut Hefych. indicet, Βάρις esse vocem Pamphyliorum. Fateor esse conjecturam audaciorem: sed quid vetat de loco obscuro, & forte desperato, qualemcunque conjecturam suam proponere? Confer *Diatriben* noftram *Anti Gronov.* p. 24. ubi pariter in MS. Cod. Suidæ ἄμφοδον pro Πάμφυλα scriptum esse notamus. KUST. Nollem hanc *Kustero* excidisse: neque enim adeo desperatus est locus, ut audaciori conjectura fanari debeat. Similiter elegantissimus Juvenis *L. C. Valkenaer* in Olfert. *de Byrsa Phœnic.* c. 5. p. 53. scribebat: „Si quis audaciorem conjectu„ram probaverit, en, quæ Glossographum scripsisse arbi„trer: Βάρις. *πύργον. στρατιῶν καὶ λάγυνον.* Apud Æ„gyptios certe στρατιὰ talia Βάρεις fuisse nuncupata, in„ter eruditos constat. „ Sed idem postea in doctissimis ad Ammonium *Animadv.* I. to. p. 45. recte tenuit *πύργους*. Omnino enim (nisi magis placeat, *τὰ οἷον ἀμφίδεξι*. vid. *Versacji Not.* & conf. Hieron. T. III. p. 614. *Ed. Mart.*) legendum puto: Βάρεις. *πύργον. στρατιῶν. πλοίαρχον*, quomodo *Petavius* jam olim ad Themist. *Orat.* XIII. p. 663. (in 4°. five 389. *maj. Ed.*) Et fic plane *Il. Pessius* in *Nota* allata, & in *Var. Observ.* p. 252. Conf. Fuller. *Misc. S.* II. 7. In *ἀμφιδέξιον* fupple *σκάφος*: quod *Petav.* l. c. explicat, *ædes instar turritæ, omni ex parte conclusas, quas* insulas *vocant.* Idque ex Budæo quoque notant Lexica. Alias *ἀμφιδέξιον* legi posset, in Nominativo, (ut præc. *πύργον*) fupple *πλοῖον*. Hefych. Διάκαιρον. *οἶκοι μεγάλοι . . ἢ ὑ λαγυνῶδες ἀμφιδέξιον.* Finem *Notæ* longiusculæ faciat Scholiastes ad *Pfalm.* CXXI. 7. Βάρεις, *ἰσχυρώτατοι λόγοι*) *τοῦτ' ἔστιν Σύροις, οἱ μεγάλοι οἶκοι.* Eadem verba protulit Nob. Montfaucon. ad *Hexapla*, in Amos. I. 12. Cetedum de voce Βάρις mox plura congeremus; quæ vide.

6. Βαρίας.] Vid. in Βαρὶα χεὶρ, & iof. Βοιωτὸν, item in v. Βοιώτιος, ubi Βαρὶαν & ἰσχυρὰ conjunguntur; ut II. *Or.* X. to. Ἐπιτολὰς βαρείας καὶ ἰσχυρὰς. De quo J. C. Gubitius in *Thef. nov. Theol. Phil.* p. 888. T. II.

7. Βαρναχίδα.] L. Βάρδιν. *φρέαρ.* Vid. in Κάδιν λάκκο. IS. VOSS. Βαρυδαίνεν. BRUNO. Βάρεν ἄκρον. PERGER. Ingeniose *Mauffacus* Βάρεν Ἀχαιΐδα legit. Similiter *Petavius* ad Themist. *l. c.* p. 663. *Relle enim*, inquit, *Trojanum equum quifquis ille eft Author fic appellat, quafi ÆDIFICIUM ACHAICUM, feu TURRIM, aut INGENTEM DOMUM.* Equidem malim *navigii* fignificationem hic retinere: quod elegantiorem fundit fenfum. Sic *equum* illum *ligneum* vocat *Achaicum navim*, qua vecti funt intra mœnia Trojæ. Inf. Βάρεις. *πλοῖα*. Ejufmodi indolis eft interpretamentum oraculi Themistoclcum, quando *muros ligneos* pro *navibus* accepit. Jo. Mylela *Chronogr.* P. I. p. 143. Μὸ λαπτάζῃς ἐξ Διὸς, *νεῶν δὲ τειχέων ἐ δόμεν ἀχαιϊκὸν ξύλινος . . . διῤῥῆξ λάκκιλον ἄλκαρ σὺ τὸ Τίνδω.*

8. Βαρδιγαῖοι.] L. Βαρδιγαῖοι, pro βραδυγλῶσσοι. PERGER. Phavor. Βαρδιγαῖοι. An Βαρβιγαῖοι ἢ Βάρβ enim non tantum eft *novus*; verum etiam *ἀπὸ* & *συνεχὴς*, apud Stephan. Byzant. cujus verba damus ad v. Βάρβ. Supra: *Ἀδιάβηνοι. πάντες γυναῖ. Βαρβῆν.* Vide porro, cum hac pertinent virgines illæ fatidicæ, quæ Sense in infula Gallica habitabant, *Barrigenæ* dictæ, apud Melam III. 6.

9. Βαρεῖον.] Vid. sup. in Βάρις, & mox Βάρχυ. Infra: Ἰάρυν. *πρόβατον. Ἄθ.* Conf. sup. v. Βαιδὸν; item . Βαιδομὸν; & Ou Cangii *Gloss.* Gr. in v. Βάρεια, five Βαρεῖον, ut & *b. l.* feries poftulat. Βαρεῖον etiam Cyrill. Lex. MS. Brem. monente *Bloio.*

10. Βαρὺ.] Refer ad Βαρίαν, l. c. βαρὺς, a βαρὶα, *gravis*, KUST.

11. Βραδὺ.] Refer ad Βαρδὸν, quod dicitur pro βραδὺ: ut Βόρβορος, pro Βρόμβος. [Vid. sup. v. Βόρβορος.] Apparet igitur, Hefychium hic tres voces fimilis foni confudisse, Βαρδὸν, Βαρὺν, Βραδὺν. IOEM.

Βάεις. πλοῖον [1]. ἢ πῖχυς [2]. ἢ σαύ. ἢ πύξος [3].

Βαειοικῆ [4]. οἱ μὴ γεννῶντες.

Βάειρα [5]. ἄρνες.

Βάειρι [6]. πόλις Λιβύης.

Βαεκίων [7]. βοῦβις τις ὁ Αἰγύπτιος.

Βαεκαίοις ὄχοις [8]. Λιβυκοῖς. οὗτοι γὰρ ἐστράβωνται περὶ ἱστοσοφίαν. φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ ὁρᾶσθαι ἅμα ζεύγει δίδυμα χθόνιος ὑπὸ Ποσειδῶνος· τὸ δὲ ἡνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνᾶς. ὡς Μνασέας ὁ περὶ τοὺς περὶ Λιβύης.

Βαζ-

1. Βάεις. πλοῖον.] Æschyl. Schol. p. 151. [in *Pers.* ν. 353. coll. ν. 1080. Βαείδιον. ναῦς, παῦς λέγει ὁ Βάρκας σκαφὴ, ἥτις ἐστὶ πλοῖα περσικὰ. ἢ ὡς τινὲς αἱ τῶν Βαιζήνων.] Vid. Martin. [in *Barca*, & *Baris*. Conf. G. J. Voſſ. *Etym.*] SCHR. Βάεις, Belg. *Vaertuygh*.] VLIT. (*ad oram Hesych.*) Βάεις quid ſit, recte docuit Petavius ad Themiſt. [*l. c.*] & correxit Heſychium. Vide omnino Ammonium. Properſius de Cleopatra admodum proprie : [L. iii. 10. 44.] *Baridas & contis noſtra Liburna ſequi*. VALES. Vid. *Not.* in Βαρίδες, & Herodot. L. II. c. 41. & 96. quo poſtremo loco deſcribitur Βάεις. Gloſſ. Herod. Βάεις, πλοῖα. Conf. Plutarch. *de Vert. Mal.* in fine, five p. 263. C. & Nicolai Damaſc. fragment. apud Joſeph. *Ant. Jud.* I. 3. §. 6. ibique *Not.* Euſtp. *Ibig.* in *Aud.* ν. 297. βαεῖσθαι βάεσθαι dixit. M. Apoſtol. Lex. Gr. Lat. MS. Βαεῖα σανιδίνη. *ſcafa de juncis.* Βάεις, in barca. Male in Labbei Gloſſario ſcriptum: Βαεῖδια σκάφη. Ita vocatur etiam cymba Charontia, Antholog. L. III. c. 33. *Epigr.* 16. p. 420. Vid. Suid. & ſup. in Ἀδαμεῖς, & inf. Βυβάσιος. Conf. *Not.* ſeq. & Ammon. in v. Βάεις, ibique Doct. Valkenaer.

2. Τύχος.] πῖχυς. Tzetz. in Lycophr. p. 120. BRUNO. Locus eſt ν. 747. Αἰσυγγιάδαν βάριν. Vid. ibi ill. Potter. Schol. αἰσυγγιάδαν πλοῖον. Βάρις ὁ τὸ σ τὸν πλοῦν σημαίνει. Σημαίνει ὁ καὶ ὄχημα, πύργος, αὐλὸς, σκάφος, καὶ πῖχυς. pro quo Suid. & Etym. πύχυς, ut hic Heſ. & Cyrill. Lex MS Βάρις. πλοῖα, ἢ πύχυς. M. Apoſtolii Lex. Gr. Lat. MS. Βάρις. *domus.* Addit : Βάρος. πλοῖα, σκάφη (l. σκαί) αὐλοί. πύργοι, σκάφαι.

3. Πύξος.] [II. *Parat.* XXXVI. 19.] καὶ εὐθυτεῖς, ἃ εἶδεν Κυβέλη, καὶ κατέσκαψε τὸ πύξος Ἰσραὴλιτῶν, καὶ τὰς βάριας αὐτῆς εὐθυτεῖς ὡς πυξίς. Jerem. *Lam.* II. 5. Κατέσκαψε πᾶσας τὰς βάριας αὐτῆς. Hieronym. *ad Princip. Virgin. Interpret. Pſalmi* XLIV. [10. p. 689. T. II. *Ed. Mart.*] *Pro eo, quod nos tranſtulimus, DOMIBUS EBURNEIS, quia in Greco ſcriptum eſt, ἀπὸ βαρίων ἐλεφαντίνων, quidam Latinorum, ob verbi ambiguitatem, A GRAVIBUS interpretati ſunt : cum βάρις verbum ſit ἑβραϊκὸν Paleſtinæ, & uſque hodie domus ex omni parte concluſæ, & in modum ædificatæ turrium ac munitum publicarum, βάρεις appellentur.* Scribendum autem βάεις, & βάεων, & βάεις. Nyſſenus in *Pſalmos*, p. 333. Βάεις ὁ λίνος, τὰς τῶν αἰκαθημερινῶν οἰκήσεως τὸ τετράγωνον τῷ σχήματι. HEINS. [Conf. H. Steph. *Ind.*] Βάεις, a בירה, unde in *Pſalm.* πυργοκάρεις. SOPINGIUS. Vid. *Not.* in Βαρίσγοι. Steph. Byzant. in Βάρις· λίνος. Βάρις, ἡ πόλις, ὡς Ποσειδώνιος· ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, ὡς Ἕρμος. Vid. ibi Pinedo, & inf. in v. Βύρσα ; item Ammon. v. Βάεις, ubi οἱ ὑποτιθέμενοι ex Steph. Byzant. refcribendum, pro ὡς ἀπὸ Φιλώτου. Vid. Doct. Valken. ad enim loc. p. 44. Conf. Ezech. Spanh. ad Joſeph. *Ant. Jud.* X. 11. §. 7. & ad *Bell. Jud.* I. 3. §. 3. Coteler. ad Chryſoſt. in Daniel. p. 225. Druſ. in Amos. I. 12. Amama in *Eſther*. I. 2. & Cl. Lederlin. ad Briſſon. *R. Perſ.* L. I. p. 304. De vocabulo Βάρις, ejuſque ſignificationibus variis, adcurate etiam egit Eruditiſſ. Valkenaer in *Diſſ. de Byſſa Phœnic.* cap. 5. quam ſupra laudavi.

4. Βαειοικῆ.] Quidſi legeres Βαεῖδι), quibus χαλκοῖς eſſet τύπτει; Βαεῖ enim χαλκεῖον [infra] ſignificat; & facilis eſt mutatio ε, in ο. Sed ἰσίχιον. SALM. Leg. Βαέσιοί), id eſt, βαρεῖς Σύλλοι, *difficiles Lemnii*, pro iis *qui non gignunt*. Vid. Schol. Apollon. ad L. I. *Argonaut.* ν. 609. item Schol. ad Eurip. *Hecub.* p. 89. [*Ed. Baſ.* 1544. five ad ν. 887.] PERGER. Ed. Flor. Βαειοῖ). Quod *Pergerus* adfert, vid. apud Herodot. VI. 138. & Aſclepiad. in Τραγῳδούμενοι, quem citat Schol. Hom. *Il.* B. 467. Valde tamen dubito, num eo reſpexerit Heſ. Probabilior eſt *Salmaſii* ſententia. Supra: Ἀκεσσεῖαι. γυμνασιοπολῖται. καθαιρομένοις καθαρμοῖσιν. Κύπριοι. Et Βαζῖδι apud ArrRot. *H. Anim.* l. IV. eſt plicia genus, quod nec ovum parit, nec ſemen habet fœtificum. Neſcio tamen, an alterutrum hue pertineat. Quidſi legas Βαρυτῖδι) (ſi enim ante ῑ ſæpe in τ mutatum) pro βαρυτῖδι), a Σίγειον, quod in re Venerea proprium. Vid. ſup. in Ἀδαμεῖς. &c. Ut ita dicantur, οἱ βαρὺ (l. c. χαλκοῦ infra) Σίγειοι ἢ γονικοὶ, qui moleſte coëunt, quibus coëundi facultas fere negata eſt: quibus contrarium eſt vocabulum Hipponacteum Βαυκαλικῷ infra, i. e. ὁ Σῶσος εὐκαιτιᾶσθαι. Σ autem in ο Laconice converti notum eſt, ut Σίφ, pro Θίφ, infra; & Πόσος, pro πόθος; Σεσμὸς, pro Θεσμὸς; Πισάνα, pro πιθάνα; Σαμαὶς, pro Θαμαὶς, i. c. συκαῖς. &c. & quod propius accedit : Σίγυν. (vel potius, Σίγα, pro Σίγει) Σίγασαι. Ἀδαμεῖς. Tu forte, Lector, meliora. Ill. *Penſionius* conjicit: Βαρεσίδι). οἱ μὴ γεννῶντες. Cl. *Mauſſacus* nihil mutans explicat; *non gignentes, frigidi & ſpadones.*

5. Βάειρα.] Supra: Ἄεκρα. ἄμπν αὐτόθεν GUYET. Vid. ſup. Βαρίων, & Βάρις. Conf. Meurſ. *Gloſſ.* in Βαρμαίρα, & Martin. in *Berbix*, & *Brecnarius.*

6. Βάειρι.] Hinc Suid. Βαειρεῖον, βαβεῖον. IS. VOSS. Vid. Etym. M. & Cangii *Gloſſ.* Gr. in Βαρια, item Steph. in Βάειρα. Conf. Herodot. IV. 162. & *Not.* in v. Βαρκαῖος ὄχος. Gloſſ. Lat. MS. *Barcie. Barbori.* Similiter Iſidor. ubi vid. Cel. Græv.

7. Βαεκίων.] *Judic.* VIII. 16. PERG. Conf. ſup. v. Βαγαυῆς.

8. Βαεκαίοις ὄχοις.] Sophocl. *Electr.* [ν. 729.] Μίνωια σκοπαῖς Βαεκαίοις ὄχοις. VALES. SOPINGIUS. PERGER. Sumtum ex loco illo Sophoclis *Electr.* p. 114. *Ed H Steph.* Μίνωια &c. Ubi Schol. Βαεκαίοις. τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρις γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ τῶν Πελασγῶν καλεῖται· Id eſt: Βαεκαίοις. *Libycis. Barce enim, urbs Libyæ, quæ nunc Ptolemais appellatur.* Cæterum de urbe Βάρκη vid. Herodot. l. IV. KUST. Vid. *Not.* penult. & ſup. *Not.* in Βαιὸν, ante Βαΐ, item Steph. in Βάρκη, ibique Holſten. Conf. Etymol. Sud. h. l. & in v. Ὄχος, & If. Caſaub. in Ænese *Palmer.* p. 1739.

9 Βαρμίχαλλος. ὑπέρκαλλος.] An Βαρμίκαλλος, ὑπερκαλῶς? GUYET. Leg. Βαρμίκαλος. ὑπέρκαλος. vernice glutinatur. PERGER. Βαρμὸν. κάλλος. ὑπέρκαλλος. ab ἁρμὸς. IS. VOSS. Conf. v. Πηρόκαλλα.

10. Βάρβ.] Suid. Βάρβ. ὄνομα κύριον. Ἢ ὁ ἰφθὲς. Aliud agens ergo Vir Clar. *Obſ. S. L.* III. c. 25. p. 857. οἱ βάρβ hic explicari putabat ὄνομα κύριον, quaſi *auctoritatem*, vel *auctoritatis titulum* diceret: cum *proprium* hominis *nomen* indicet, ſc. *Varus*; de quo vid. Meurſ. *Att. Lect.* VI. 8. Sic Βάρβ. *Verus*, in Lex. Reg. MS. & Suid. Quomodo & in Gloſſ. Servii : *Berus.* ἀνδρὸς. Conf. O. O. Rezii *Belg. Græc.* p. 184. qui ὄνομα κύριον conjiciens, ipſe errorem agnovit p. 604.

11. Βαβῆ.] Inf. Ἐβῆ. λάλημαι. Conf. v. Ἐβῆ, λάλημα. & Γιγνησιμ. ἀκάλανα, ibique *Not.* Similiter *Kuſterus* : „ Βαβῆ, pro Βαβῆ, idque pro ἐβῆ, vel ἰβῆ, redundante ι, „ ut & in aliis vocibus. Vid. ſup. *Not.* ad v. Βαβῶ. ἴσως „ autem apud Græcos poni pro *pereo*, vel *in malam rem „ abire*, notum eſt. Hinc pro λάλεῖ hic apud Heſych. po„ tius ſcribendum eſt λάλεῖται, i. e. *peribit.* „

12. Βαβλαχῶν.] A βάσσω. Vel Βαβλαχῶν, ex βαμμῶν. IS. VOSS. Vid. Suid. & Phavor. in Βαρυχῶν, & Βαρβεχμῶν.

13. Βαρίσαρον.] An ex βαρὺ, & ἄρω? Vel ex βάω, pro ἄω, *valde*, & ἄρω, *apto, compingo*. Conf. Βάναρ. παχὺ. Cl. *Kuſterus* exiſtimat, nomen hoc eſſe ſpurium, & per corruptionem detortum ex Βεμασῆ, quod recte exponat ὑγρὸν. Idque magis nunc placet. Ipſe Heſych. infra: Βεμασῆ. ὑγρὸν. Sed & mox: Βαρὶ. - - - ὑγρὸν.

14. Βαρὶ.] L. Βαρύγα. IS. VOSS. Infra: Βαρὶς. πόλις. Conf. in Τύγα. An vero huc referemus Βαρυλίδα Mnemachi in *Hippotrophe* apud Athen. l. IX. p. 403.

Ὀσφὺς στρὶ μυστῖνος ἐνὸς λιβάδι μαυρᾷ,
Σμώρης, καλάμη, σίφαρ. ὑφ βαρυλίδι.

Niſi de *herba Sabina* cogitaverit, quæ Βρίθυ, vel Βρίθης, Dioſcoridi L. I. c. 105. Βρίθυς, inquit, ἴσως Βάεσθαι καλεῖ. mox Βαρίσγυλλα ibid. vocat, addeos: χρῶ δὲ τοῖς τὰ φύλλα ἐπὶ Σαμιακοῦ.

15. Ἀπαιδὲς.] An potius ἀσθὲς? Certe *Geneſ.* XLVIII. 17. pro βαρὺ, quod LXX. habent, Symmach. verterat, ἀσθὲς. KUST. Vid. inf. ih v. Βαρὺς. - - - ἀσθὲς.

16. Βαρυγάτας. - - - γίτας ὁ ὄπλας.] Ἴσως, ἴχνος. Niſi intelligat ipſos *Getas*, ita dictos populos. SOPINGIUS. Poſterius placet H. Steph. *Ind.* ut *difficiles Getas* innuat. Vid. inf. in Βαζᾶσις, & Etym. M. in ea voce, ubi ait de homine jactabundo & glorioſo dici: ὡδὶ ἀλαζὼν ὡς λίγη), ὁ καὶ Βαρυγάτας εἰρήκει.

17. Βαρυδέγμα.] Scr. Βαρυδεῖν. βαρυκλεῖς. [ex ſeq. verſu.] id eſt, *baſſo*, ſeu *voce profunda canentis*. PERGER. Immo Βαρυδέγμα, ut *Heinſ.* & *If. Voſſ.* Vid. Suid in Βαρύδεγμα. Eurip. *Bacch.* ν. 156. Βαρυδέγμων τῶν τυμπάνων. Conf. Phavor. in Βαρυδεγμῶν, & ſup. v. βαρβαρόφωνα.

18. Βαρὶς. πόλις. βαρυπὰ σὺ] L. Βαρὶς. πόλις. † Βαρυκῶν. βαρυθυμοῦσα, ἀλυσιτελοῦσα. IS. VOSS. Vide num ita reſtituendus ſit locus : Βαρὺς. πόλις. (conf. ſup. Βαρὶς

Βαρυδυσκοπίαι. ἀλγηρίσκαι.
Βαρύδων [1]. βαρυτόνως.
Βαρύζιγξ [2]. αὐλοποιός.
Βαρύζηλος [3]. ὑπὸ πραιτωρίου ὕδατος.
Βαρύκεις [4]. σφύραι.
Βάρκα [5]. αἰδοῖον, ὡς Ἀλεξανδρῖνος. καὶ σφῆν.
Βαρυκέδδει [7]. ἀσύντοις, μωρῷ.
Βαρὺν ἀγχάλαν [8]. δυσκίνητον.
Βαρίνων. ὀδυνᾶν. κωλύων.
Βαρυοδὼν. βαρυωδῶν. Αἰολικῶς.

Ba-

& inf. Βδυγῶ.) † Βαρύνων. σφ. . . i. e. σφίγγω: uti mox plene legitur, quodque scitima manus intempestive huc intruserat. Unde Phavor. recte tantum habet: Βαρύν. βδύσσω. Nondum sufficit: eum enim fuspius β & ρ confusa sint, ut in Βάσκα ⊃, pro Βάργα ⊃, id est Βάσκχ ⊃ 'Αφροδίτης, pro 'Αφρώδης, i. e. Ἀφρώδης ⊃ 'Αγνῶ ⊃, pro ἄγρῳ ⊃, sive ἄγναφ ⊃, i. e. ἄγναφ ⊃, Βαρά, apud Suid. pro Βασάν; Μασσαλιῶται, in Photii Lex. inedito, pro quo Hef. Μασσαλῆται, Suid. rectius Μασσηλῆται; Νεοχώρια, pro Νεογχώρια, in Gloss. Nomic. v. Σχοινίον, &c. ita hoc loco, & mox, Βαρύνων forte posuit pro Βάσσων, Laconica voce, quam (præeunte Plut.) fup. expofuit γόγγρος, quomodo pro σφόγγος tum legerim. Venia fit conjecturæ. Aliter Perger. in Not. præc. Kuſterus simpliciter: „ Hæc pertinent ad v. Βαρύνων, quæ „ inferius suo loco ponitur. „

1. Βαρυδωσκοπίαι. ἀλγηρίσκαι.] L. ἀγρίσκαι ⊃. 'Οργιλῶν pro ἀργίζων. PERGER. 'Οργιλῶν, ἀργίλιον, ἀργιλίσκαι & ἀργίζων novi, non item ἀργιλίσκω verbum, quod exemplo vellem probasset Vir Doctus: neque vel ita admittendum in homine Grammatico, qui simplicibus & confuetis utitur verbis, quibus obscuriora & rariora declaret. Quæ ratio a Viris Doctis neglecta sæpe alias errandi anfam dedit: ut exemplis prohari possit, si hoc agerem. *Is. Vossius* hæc præcedentibus adjunxit, pro Βαρυσὰν τὸ legens, Βαρυσῶν. Vide *Not.* præced. Absque illa mutatione posses præfigere Βαρύνων. Sed minus neceſſe. Βαρυδωσκοπίαι non tantum est, *graviter ferre, indignari*; sed &, *animum abjicere* & quasi despondere, Belg. *Zeldtermoedig zyn*: unde Plut. apud Budæum λύπῃ καὶ βαρυθυμίᾳ conjunxit. Qui vero ea est animi ægritudine, vix quidquam amplius *curare* solet: unde a consequenti (ut plura) recte exponitur 'Ολιγωρῶν. Sic 'Ολιγωρῶν ⊃ inferius reddit ἀδυνατῶν ⊃, inversa ratione. Vid. 'Εκλυόμενον, & *Not.* in v. Φλῶν. Lexicon Reg. MS. Βαρυθυμία, ὀλιγωρία. Cogitare enim non aufim, illud vocabulum corrupte positum esse pro βαθυμία, quomodo Gloſſæ MSS. in *Proverb.* exponunt τὸ 'Ολιγωρῶ.

2. Βαρύζιγξ.] Semel Hom. *Il.* Π. 519. . . . βαρὺβρι δὲ μοι ἄμφω ὦπα πάντα κατ' αὐτοῦ. Schol. βαρύπνοι.) Citat hunc locum Etymologus. Et Heſiod. Ἔργ. ϛ'. 215. Budæus Phavorino.

3. Βαρυζ. ζήλος.] Eſt Hebr. בְּרִי, בָּרִיא, *benedixit*. Sic בְּרָכָה (בָּרוּךְ אַתָּה) Codex Reg. *Libri Nom. Hebr.* p. 113. *Ed. Mart.* Βαρὺς. ὀλιγωρία. ὁ ὀλιγωρῶν. Forte poſtremo loco ὀλιγωρῶ ⊃ ſcribendum, ut Heſych. & Lexic. Origen. Colbert. p 253. vel potius ὀλιγωθεῖς, ut Cod. Reg. p. 170. & Lex. Orig. p. 197.

4. Βαρδολαμαῖς ⊃, &c.] Idem Cod. Reg. p. 115. & p. 195. ut & Gloſſæ MSS. *in Euang. Matth.* Βαρθολομαῖος, ὁ υἱὸς πρωϊμὸς τόκου. Alluditur in hac etymologica expoſitione ad Hebr. בַּר (*bar*) גֶּבֶת (*tibele*) σπαρμός, vel σπαρτὸς ⊃, & בַּר תְּמִים (*tamin*) τόκος. Hieronym. *BARTHOLOMÆUS, filius ſuſpendentis* (ut Heſ. σπαρτὸς ⊃) *aquas*. Conf. Dind. ad Matth X. 3. At Lexicon Origen. Colbert. p. 251. ὁ υἱὸς ὀλογαλῶ ⊃, ubi quædam deeſſe videntur.

5. Βάρκα.] Vid. *Not.* in Βαρύν, & Martin. *Etym.* in Γ *Brecarius*, ubi σφῆνες male exhibetur.

6. Βάρκα.] L. Βαρὶα. SALM. Βάρκα. Vid. inf. *Magnäus*, *Hemſterh.* &c. IS. VOSS. Ex ferie liter. ſcribendum foret Βάρκαν. KUST. Idem, credo, ſcripſerat *Salm.* Sup Βάρκα, & Βάκκαλον, *aibœum* Sed vide num Βαρὶα ſit pro *Marina*. Labiales enim literæ μ & β ſæpe permutantur. Sic inf. Βοῦβ ⊃, & Μοῦβ ⊃, pro *mulierbrium*. Vid. Salm. ad Tertull. *de Pall.* p. 123. & Photii Lex. in v. Σάννιβ ⊃, & Σαγμών. Jam vero Μαμμάζ eſt ἀναματτάζ, *pinſere*, *fubigere farinam*: & Μαμμάτης, ἀναμάκτης). Unde Μαμμα pro *virilibus*, ob rationes non ulteriua explicandas: ut Λοιπὸ eſt *pudenda muliebria*, teſte Phorio in Lex. Ined. a Λοιπάζ, i. e. σφυρηλατῶ infra. Ita *fubigere*, apud Sueton. *Jul* c XLIX. Notum eſt illud Catulli in Gellium, *carm.* LXXV. 2. . . . *patrui perdepſuit ipſam Uxorem*. Sic *batuit*, & *depſit*, in eudita Ciceronis ad Pætum *Epiſt.* IX. 22. Id ſi diſpliceat, neglecta literarum ferie Βάρκα cum Joanne Juvene *Lex. Tarent.* accepeiim pro *pudenda muliebri*. Βάρκα enim ſegulori ætate, at & hodie apud varias gentes, pro *navigii* genere, *cymba vel ſcapha*, accepum; & inde pro *mulebri parte* forſan, ut alias κάδον, & *cymba*, *navis*, &c. Huc pertinet Iuliæ dictum, quod nunquam alii plena *navi* vectores tollunt. Confer Ariſtippi ad Diogenem reſponſum apud Athen. l. XIII. p. 588. *fin.*

7. Βαρυκέδδει.] Ex *Pſalm.* IV. 3. ἕως πότε βαρυκάρδιοι; Βαρίκτυπτ ⊃. μεγαλόηχ ⊃, μεγαλάλαλ ⊃.
Βαρὺς. κακὸς. ἀειδὴς [9]. σκληρός.
Βαρύστρ ⊃ [10]. κακοδαίμων.
Βαρυσυμφορέται ⊃ [11]. βαρέως φέρων τὰς συμφορὰς.
Βαρὺ τὸ σπαρίον [12]. τοῦτο λέγει τὸ τῆς δυσαρεστωμένον.
Βαρυδαίλω [13]. βαρύδατ. † ναυπεδάτιον, ὁ ναυτὶ ἐλάτης.
Βάς. ὑπηδάς.
Βαζᾶ [14]. αἰσχύνη. ὅ ἐστι δρῦς.

Ba-

Quo reſpicitur in *Præfat.* Lexici MS. Photii: ἀβέρμηλλ ἐστὶ, ἐπὶ μὲν ἀλόγων λέγων ὁ πολὺς, ἀπὸ τοῦ τὸ βάθος, ἐπὶ δὲ ἀνθρώπου, Τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα μὴ τὸ βαρυσπλήνου; Certamina de hac verſione cum textu Pſalmi Hebraico conciliandi non tango: tum quod nota ſint: tum quod Heſychium nihil illuſtrent. Tantum adſcribo Chryſoſtomi ad *Pſ.* IV. verba: Βαρυκάρδια, ἀν ὁ παχὺν καρδίαν] συνιέντα, ἀπὸ τοῦ ἀσθενοῦς τὸ βαρύτατα τοιαῦτα φρονοῦντα. Conf. D Luc. *Euang.* XXIV. 25. Ὦ ἄνοητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ. &c. Meleager in Epigrammate Inedito: βαρύφρων Νεμέσις: alio tamen ſenſu. Ἀνάλωσε καὶ βαρυκάρδιος junguntur in Sylburgii *Saracenicis*, p. 65. 6. Male Βαρυκάρδιος in Hagen. Edit.

8. Βαρὺν ἀγχάλαν.] Scribe Βαρὺ ἀγχάλαν. ſine diſtinctione. KUST. Ita recte Phavorin.

9. 'Ανδὴς.] L. ἀνδὺς. IS. VOSS. KUST. Sup. 'Ανδὴς σύλλογος, λοιμῶδης. Sed & 'Ανδὴς, ἀηδὴς reddit. Conf. Βαρὺ. . . . χαλεπὸν, ἢ ἐχθρὸν, καὶ ἀηδὲς. Et: 'Ανιαρὸς σπλάγχνα, ut hic. Ex priori loco Cl. *Biel* ἀνιαρὸς & l. malit. Sed ibi contra ἀσθένεις correxit *Kuſter*. Conf. mox Βαρὺ τὸ σπ.

10. Βαρύστρ ⊃.] Philoſtratus fortaſſe hoc ſenſu βαρυστόνους vocat τοὺς Διονύσῳ ὑπηκόους, niſi Βαρυθύμους legend. καὶ ἐμὲ δὲ οὐ τοὺς βαρυστόνους ἢ Διονύσῳ ὑπηκόους ἡ τὸ μανικὸν χρέος ὑπουργοῦντας. Sed hoc ἐστὶ ἢ βαρυτόνους ex-Demoſth. eſt petendum, qui de Æſchine dicit ὡς τὰ πολλὰ ἐπιτρέπων. Ἀλλὰ μαθόντες σαφῶς τὰς βαρυτόνους ἐκείνους ἐπιστολὰς, οὐκ ἐπὶ τοῖς Σπιφάνου. Ἀλλὰ μαθόντες σαφῶς τὰς Σπιφάνου ἐπιστολὰς, οὐκ ἐπὶ τοῖς ὑπηκόοις Σπιφάνου ἐπὶ Σουσοῦσι ἐπεξήεσαν &c. HEINS. Locus eſt p. 350. B. ubi rectius Σπιφάν. Vid. Suid. & Phot. in v. Σπιφάν ⊃.

11. Βαρυσυμφορέται ⊃.] Herodnt. I. 45. Σαγγαναρίῳ ἀνδρὶ βαρέως τὴν - - - βασανιζομένῳ φέροντι. Simile eſt exemplum apud Suidam.

12. Βαρὺ τὸ σπαρίον.] L. σπαρῖνον. JUN. Proverbii hujus alii, quod ſciam, Patrumnographi non meminerunt. Forte eo alluditur ad conditionem inquilinorum, ſive μετοίκων, qui olim Athenis in ſolemnibus feſtis *ſcaphum* ferre cogebantur, inde σκαφηφόροι dicti. Vid. Heſych. inf. v. Σκαφηφόροι, & Suid. v. 'Αγεὶς, & Μέτοικοι. KUST.

13. Βαρυδαίλω, βαρύδατ.] Suſpectum videtur, quum non ſit ſua ſedes poſitum. H. STEPH. *Ind.* Forte: Βαρυδάτῳ, βαρέως &c SOPING. L. Βαρυτάλω, id eſt, βαρυτονῶ. IS. VOSS. Præfero Βαρύδατο, & Βαρέως, i. e. *qui conſendit vim Baccho, navim*; ναυπεδάτιον, qui ναυπάγος dicitur Sophocli in *ſrac.* Confer vocem χαλκᾶς, *per navem gradiens*.

14. Βαζᾶ. αἰσχύνη ὅ ἐστι δρῦς.] *Æſchylus* SCHR. Ab Hebr. בּוּשׁ [*factus*] SOPINGIUS. Scrib. Βασὰν, αἰσχύνη, ὅ ἐστι ἀλδὴς. Scriptum fuit, ὅ ἐστι δρῦς, extrita priore. Quanquam hac ſignificatione שְׁאוֹל legatur, & quidem ſemel. [Hoſ. X. 6.] HEINS. Βαζᾶ, pro ἄζᾳ, unde ἄζωστ, αἴζηι, αἰζυρὸν, IS. VOSS. Leg. αἰσχύνη ὑπηρέτης. PERGER. „ Explicari „ hic Hebraicum נְבָל & ſcribi debere Βασὰν, ceriſſimum eſt ex Origene, Suida, & iis quæ mox ſequuntur. Quorſum vero illa referes, ὅ ἐστι δρῦς? Dicam paucis: Grammatici locus magna ſui parte truncatus eſt. Addiderat ipſe ex Eſaja c. II 13. καὶ πᾶν ὄνδρυν βασὰν Βαζᾶ. His „ reſpondebant, ὅ ἐστι δρῦς. Sublatis Eſajæ verbis ab improba diligentiæ exſcriptoribus, locus ceteroqui pereptu „ facillimus, intricatior eſt factus. ὄνδρυν βασὰν eſſe *quercum* non infitatur Procopius in eum Eſajæ locum: Τὰς „ πύτυς, φησὶ, καὶ τὰ πεύκα σταφυλῆς δρῦν, ἢ ἃ μαρτὶς „ χαίρει τρώγειν, Ὅτου ὄνδρυς αἰσχύνης σύμφυτος, τὴν δὲ τὸ Βασὰν ἑρμηνεύειν. „ Hadtenus Cl. WESSELING, *Probabil.* c. XXXII. p. 283. Similiter Doct. *Harkenroht* in *Bibl Brem. Cl.* VIII. *Faſc.* II. p. 338. pro Βασὰν legit Βασὶν, ut mox; reſertque ad בּוּשׁ vel בּשׁ *pudore affici*. „ Deinde (addit *V. D.*) „ *quercus* in *Baſan* memorantur Jeſ. II. 13. „ Cl. *Reiſkius* eodem modo Codici ſuo adſcripſerat: „ בּוּשׁ. Lege „ Βασὶν, unde ὄνδρυς, *quercus Baſan*. „ In quibus facile adquieſco. Suſpicabar tamen aliquando, ſcripſiſſe Heſychium: Βαζᾶ. αἰσχύνη. (ut reſpexerit τὸ בּוּשׁת, quod eſt Mich. VII, 10. ubi LXX. αἰσχύνη.) Tum vero: Βαζᾶ. ἅ (ubi) ἴσι δρῦς. Vid. Zach. XI. 2. Jeſ. II. 13. Similia cogitaſſe video Cl. *Kuſterum*: „ Βασὶν (inquit) ab Hebraïe בּוּשׁת *buſab*, i. e. *pudor*: „ unde recte ab Heſych. exponitur, αἰσχύνη. Quarndo addit, ὅ ἐστι δρῦς, confundit *Baſan*, quod eſt nomen regionis, cum arbore, quæ in ea regione proveniebat. „ Nam *Baſan* erat tegio Paläſtinæ, quæ plurimas ferebat „ quercus: unde δρῦς Βασανίτιδος memorantur Zach. XI. „ 2.„ Hadtenus ille. Sed non urgeo. Utraque enim expoſitio, ſecundum Veteres, τὸ Βασὰν ſubjici potuit; ut mox: Βαζᾶν. αἰσχύνη. ubi vide. Egregie hanc gloſſam illuſtrat

Βασαγῆ [1]. ἀδιεχῶ.
Βασαΐ αἰχμή [2].
Βασαγιάρ [3]. ὁ θάσσων σωτηρίαζων. ὡς Ἰωπάναξ [4].
Βασανίζ [5]. διελέγχῃ. ἢ ἀβασκείνῃ. βασανίζεται.
Βασανιστὴς [6]. ὁ δημόκων. πολλάκις δὲ ὁ ἀβασιτανὸς, ἢ ὡς ἔτ ἀνδεκαπέδων ἢ ἀλήθειαν πιστωσάμενον.
Βασανιστὴς. λίθος ὅπερ λέγεται, Λυδικῆ [7] λίθῳ γένος καὶ λίθος [8] Βάσανος, ᾧ ὡβασανίζοντες τὸ χρυσίον ἐδοκίμαζον.
Βάσανος. δοκιμασία.
Βαθαΐας [9]. ποιητὰς. Κρῆτες.
Βασιλεῖ [10]. κρατεῖ, ἄρχει.
Βασιλῆς. οἱ δικασταί [11], παρὰ Ἡσιόδῳ, οἱ βασιλῆι παρόμοιοι ἐρίζοντες ἐναντίῳ.
Βασίλεια γένος ἰχθύων [12].
Βασίλειον ἄδος τυροῦ, καὶ μύρου [13].
Βασίλειος πρό. δύο [14] εἰσὶ Ἀθλείῳ Βασίλειοι φασὶ, ἥτε τῷ λεγομένῳ Βασιλέως Διὸς, καὶ ἡ τῆ Ἐλευθερίᾳ [15].
Βασιλεύζε [16]. βασιλέαι ὡξιολλόμενοι.
Βασιλεύς [17]. ἄρχων γῆς Ἀθλίμπου, Μυσηίων ἀρχῶν.
Βασιλὴ. ἢ βασιλεία [18]. Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ [19].
Βασιλίειος ὀφθαλμὸς [20]. ἐπίμπτατό πε ὑπὸ βασιλέως ὑπίσκοπος, ὃς ἐφωρᾶτο τὰ πρᾶγματα, ὧν τῷ Βασιλέως ὀφθαλμῷ ἐκάλυν.
Βασιλίδης. ὑπόδημα γυναικεῖον, καὶ αὐλητικὸν [21], ὡς Ἐρατοσθένης, ἀπὸ τῆ βασιλέως κλίβανος [22].

Bz-

Basilius M. in Esai. II. p. 87. C. sive 443. A *nov. Ed.* monente Cl. Wesseling deinde in *Misc. Obs.* IV. 1. p. 126. Meric. Casaubon. *de Ling. Saxon.* p. 178. Hesychianum Βάσα confert cum Anglico *Base*, quo vilitas & turpitudo rei indicatus cum abominatione; adferens etiam in eundem sensum, Erpenio duce, Arab. بيس *bisa*. Sed hoc remotius.

Conf. sup. in v. Ἄσις.

1. Βασαγῆ.] Ad βάω, βάζα, *garrio*, *loquor*. G.

2. Βασαΐ. αἰχμὴ.] Credo, velle ἐτυμολογητὸν τὸ ψῂ. C. Scripserat, credo, *Cuccejus*,]ש Βασαν. Pro αἰχμὴ, *Is. Voss.* leg. αἰχμᾶλε, quasi Βάσσαν effet Accusat. a Nominat. Βάσσα, pro ἄσσα. Vide ejus *Not.* in Βασσί. At procul dubio respicitur nomen proprium *Basan*, quod ex Philonis vel Origenis Lexico nominum Hebraicorum exponitur αἰχμὴ, a בזר *pudore suffundi*. In *Fragment.* I. ipsius Lexici p. 117, *Ed. Martian.* Βασσί. αἰχμὴ. Similiter Gloss. MSS. in *Psalm.* ut & Suidas, ob citationem *Psalmi* LXVIII. 23. quasi parum ad rem esset, frustra reprehensus ab H. Steph. *Ind.* Lexicon Reg. MS. Βασσί. αἰχμὴ. ἢ σαγὴ, ἴσως ὑποζυγιμαῖος, (מרגוע) *Pf.* XCV. 8.) ἢ ἴσως, πασσαλευτὴς. Lexicon Origen. p. 195. Βασσί. αἰχμὴ ἐφορείας (עבי) ἢ τοξοτηρίου. Et Cod. Colbert. p. 251. Βασσάτης. αἰχμαλώτους. Leg. Βασσάτης, ex Zach. XI. 2. Vid. Suid. & in v. Ἴαγ. Conf. sup. *Not.* in v. Βασά.

3. Βασαγιάρης.] Compositum videtur ex βάω, βαίνω, βατέω, & ἀέρης, *satietas*. GUYET. *Gujetus* compositum putat ex ἀέρης, *satietas*. Sed multo convenientius est statuere, nomini huic ineste vocem ἄρη, i. e. *virga*, sive *puella* KUST. L. Βασανιάρης. PERGER Sic & *Pricæus* in *Ind.* & Cl. *de Pauw* in Horapoll. p. 281. ubi βασανιζομένη, pro *explorata* femina.

4. Ἰωπάναξ.] L. Ἰαπάναξ. JUN. MAUSSAC. Vid. in Ἄσσις.

5. Βασανίζεται.] Vid Harpocrat. p. 60. SCHREV.

6. Βασανιστὴς.] Matth. XVII. 34. Vid. Nunoef. in Phrynich. p. 94. SCHR. Immo Matth. XVIII. 34. *Spingii* errorem sequutus est *Schrevelius*, non inspecto Euangelistæ loco. Vid. inf Διαιτητὴς. Conf. Suid. Thom. Mag. in Δρόμων, & sup. Ἀβασάνιστον. Artemidor. IV. 61. p. 236. Βασάνιζε, τυράννει, ἐπιμελῶς διακωλύων. Vide & Suicer. *Thes Eccl.*

7. Λυδικῆ.] L. Λυδία. GUYET. Vid. Harpocr. Suid. & Inf. Λυδίαν λίθον: ubi paullo post, Λυδίαν λίθον. Conf. Schott. ad *Proverb.* Suidæ in Βάσανος λίθος. IV. 19. & omnino Hesych. Inf. in Ἡρακλεία λίθος.

8. Καὶ λίθος.] Scribendum potius, ἢ λίθος. KUST.

9. Βαθαΐας.] L. Βασανίας. IS. VOSS.

10. Βασιλεῖ.] L. Βασανίζει. IS. VOSS.

11. Βασιλῆς. οἱ δικ. v. Ἡσιόδῳ.] *B. Brissonius.* L. I. *de Perfic. apparatu* [p. 90] legit: Βασιλῆες, vel Βασιλῆας δικαστὰς: ex Hesiodo. L. III. Sed vide num Ἡσιόδῳ fit legendum, pro Ἡσιόδου. Ita enim Eustath. ad *Odyss.* A. p. 67. ῥ. 38. SOPING. Locus est p. 1425. ῥ. 48. *Ed. Rom.* Καὶ Ἡσιόδῳ δὲ τοὺς δικαστὰς, Βασιλῆας λέγει, ὡς τὸ· —— αἶψα βασιλῆα ἐρίσω. Similiter ad *Iliad.* Σ. p. 1158. ῥ. 35. Ὅτι ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ δικασταὶ, δηλοῖ καὶ Ἡσιόδῳ ὡς τό· Ὴ αἶψα βασιλῆα ἐρίσω. Postremum Eustathii locum *Kusterus* etiam adduxerat, parite r Ἡσιόδῳ corrigens in Hesiodo. Locus Hesiodi est *Op. & Dier.* ῥ. 202 ubi, Νῶϊ δ' αἶψα &c. Addo Phavor. Βασιλῆας λέγει Ἡσιόδῳ τοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς ἄρχοντας. ὅτα δὲ αὐτοὺς ἐκάλουν οἱ παλαιοί, δῆλον Ὅμηρος· [*Odyss.* A. 394.] Ἀπ' αἶψα βασιλῆα Ἀχαιῶν εἶπεν καὶ ἄλλοι. Et sic aliquoties in S. S. Conf. Suidæ βασιλεῖς in v. Πυθαγόρας Ἐφ. & Cafub. ad *Hist. Aug.* T. I. p. 100. Adde Schol. Aristoph. in *Acharn.* ῥ. 61. Non tamen *Hesiodum* pro *Herodote* substituerim: neque enim nude Βασιλῆς, δικαστὴς explicat Hesych. sed talia addit, quæ aperte respiciunt Herodot. II. 14. & 31. unde & Βασιλικοὶ δικασταὶ legere malim cum *Musgrave*. Conf. Cl. Lederl ad *Brisson. R. P.* p. 188. Ejusmodi βασιλικὸς δικαστὴς ex Plutarcho etiam adfert H. Steph. *Thes.* T. I. p. 724.

12. Ἰχάδων.] Imo potius σκυλ. Vid. Athen. III. 4. p. 76. E. KUST. Athenæi locum respexit Eustath. p. 1694. 8. Βασιλικὸν σῦαν, ἐξ ἂν οἱ Βασιλῆς ἰχάδες.

13. Μύρ.] Clem. Alexandr. *Paedagog.* p. 76. *Ed. Syll. in fin.* conjungit βρίθινον, κῶν μαλάκιον, τὸν Βασίλειον, &c. ut varia *unguentorum* genera. Athen. I. XV. p. 690. E. Βασιλικὸν ὃ μάλιστ μισοῦσι Κυρῆτες εἰς Γόρτυν, &c. *Regale unguentum* vocat Plin. XIII. 2. Conf. inf in Ὥραιον. Eustath. p. 1425. 41. Καὶ τι μάλιστ ἥδυ, Ἐπιβασίλιον.

14. Βασίλειοι πρό. δύο.] Mire hic illudit librarius. Primum neque Jupiter cognomento Βασιλεὺς ab Athenienſibus colebatur; deinde neque ab eo porticus denominata, sed a magistratu. &c. Ergo restituenda Hesychii verba, male a librario trajecta, legendumque: Βασίλειος πρό. δύο εἰσὶ Ἀθήνῃσι πρός. ἥτε Βασίλειος λεγομένη, ἢ Βασιλικὴ. ἥτ δὲ ἡ Ἐλευθερίᾳ. Non dubitamus, quin Hesych ita scripserit. MEURS. [*Attic. Lect.* VI. 17. p. 343. & *Ceramic. Gemin.* c. IV. p. 12.] Vid. Pausan. *Attic.* p. 3 & 13. HEINS. L. ἥτε ἡ λεγομένη Ἐλευθερία Διὸς, κῶν ἡ Βασίλειος. Ita Suidas. vide reliqua. IS. VOSS. Suidas fua debet Harpocrationi, qui *tres* memorat porticus: ad quem vid. Mauſac. Ill. Grammicus tamen in *Hist. Deor. ex Xenoph.* p. 11. scribit: „ Delendum in Hes. „ illud Βασιλεῖοι, ut & in Phavorino exscriptore ejus: nec „ enim hinc conficl debere, ntranique porticum Βασίλειον „ potuiſſe dici, perſuaſerit mihi Mauſacus. „ Ut tamen verum fatear, non displicet quod *Ed. Bernardus* Codici suo adscripserat: „ Forte nihil mutandum. Alius Ζεὺς Βασιλεύς, „ sive *Deus maximus*; alius Ἐλευθέριος. Vid. Anſtoph. Schol. „ *Nub. Alt.* I. *Scen.* I. ῥ. 2. „ Certe quod Meurſius l. c. Jovem cognomento Βασιλέα ab Athenienſibus cultum fuiſſe negat, eoodum probavit: immo contra probat Praſtantiſſ. Grammius. Conf. III. Ezech. Spanhem. ad Ariſtoph. *Plut.* ῥ. 1096. Βασίλειον σῦαν memorat & Synes. *Epiſt.* 57. p. 195.

15. Καὶ ἡ ὃ Ἐλευθερία.] Forte legend. ἡ πλησίον ἡ ὃ Ἐλευθερία σῦαι. ex Eustath. in A. *Odyss.* p. 67. [five 1425. 43. *Ed. Rom.*] SOPINGIUS. Vid. *Not.* præc.

16. Βασιλικὸν.] An Βασιλειῶν? SCHR. Suidas: Βασιλικὸν κλοιὸν, ἐπιτροπὴν βασιλικὴν. Quod exemplum habit ex Joſeph. *B. J.* I. 4. *init.* Τὸν ὕστερον δὲ τῶν ἀλλῶν βασιλικὸν κλοιὸν. Idem IV. 9. §. 9. Βασιλικῆτ. Eustath. *Od.* A p. 1425. 41. Βασιλικὸν, τὸν διπλοσιλίζωδ, τὸ βασιλικὸν ὑπλοῦν. M. Apoſtol. Lex. MS. Gr. Lat. Βασιλικὸν, regnum appell. Conf. Phavorin.

17. Βασιλεύς.] Vid. Harpocrat. [In Βασιλικὸν λόγ. Ἐπιστολὴ, & Ὑπομνῆμ.] p. 61. & 118. Meurſ. *Eleuſin.* [cap XV] p. 420. Briſſon. *Regn. Perſ.* p. 126. SCHR. Conf. c. Βασιλῆς.

18. Ἡ βασιλεία.] Forte, ἡ βασίλεια. ABRESCH. Recte. Sic & Doct. *Valken.* ad Ammon. v. Βασιλεῖα τῶν Βασίλεια.

19. Σοφ. Ἰφιγ.] Hujus tragœdiæ deperditæ mentionem fecit Noſter in Ἀκρωχ., & Ἀταμάντῳ. Quæ loci, a *Pricæo* omiſſa, adde iis quæ dedit Cel. Fabricius *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 627. Sophoclis Ἰφιγένεια ἡ Αὐλίδι citatur quidem in Ἀσκληπιὸς; ſed Euripidis nomen ibi reſtituendum eſſe docuimus.

20. Βασιλίειος ὀφθαλμὸς.] *Oculus Regis*, ſc. Perſarum, qui καὶ ἐφορᾶν a Græcis dicebatur Βασιλεύς. De hiſce autem ſpeculatoribus, ſive exploratoribus, vide præter alios Xenoph. &c. KUST. Vid. Herodot. I. 114. ibique Th. Gale p. 763. Xenoph. Κύρ. παιδ. I. VIII. p. 209. D. Lucian *de Merc. cond.* p. 470. Schol. Ariſtoph. *Acharn.* ῥ 92. Conf. D. Moſen *Num.* X. 31. Stanlej. ad Æſchyl. *Perſ.* ῥ. 985. Toll. ad *Inſign. Itin. Ital.* p. 167. & inf. Ὀφθαλμὸς βασιλικὸς, ibique *Not.* Legitur ibi ἐπίσκοπος, pro quo hic ἐπίσκοπος, quod perinde: & ἐπισκοπὴ eſt in Comici Schol. ut ἐπίσκοπος inf. in Διόπτης, quod conf. in Etym. M.

21. Αὐλητικὸν.] *Palatinum* reddere queas ex Iſidori Gloſſario: *Baſilides*, inquit, *palatinus homo*, ἀπὸ τῆ Βασιλικοῦ, τὸ ἐστὶ, *de aula regia*.

22. Βασιλίδες. &c. πλινθίδες.] Pollux VII. 22. §. 85. Τετράπλευρον ὃ πλίνθος, Βασιλὶς, ἴφορὶ ὃ πέρινος ὁ βασιλικὸς Ἀλλιανός. Ubi *Jungerm.* pro πλινθίδος, legendum in Heſ. conjicit πλίνθ. *Kuhnius*, πλινθὶ ἴσως. refertur enim ad præced. τετράπλευρον. Poſterius malim. Niſi olim ſcriptum fuerit, ut in ſimilibus alibi: πλίνθος τετράπλευρος γυναικεῖον &c. πλινθίδος.

1. Ba-

Βασιλίνδα [1]. παιδιᾶς εἶδος, ἢ βασιλέας καὶ στεφανώτας ἀποκεκριμένους ἐχρῶντο. παρὰ Ταραντίνοις δὲ καὶ ἡ Ἀφροδίτη, Βασιλὶς [1].

Βάσιμα, ὀπίσθια.

Βάσιμον [2], ἐφικτόν, βέβαιον, ἀσφαλές. ἢ πορευτικόν.

Βάσις [3], ὁ ῥυθμός. διὰ καὶ ἡ πορεία, καὶ βῆμα. καὶ ὁδός.

Βάσις [4], στέλεχος. ἕδρα. ἔρεισις. ῥυθμός. πορεία. βῆμα. ὁδός.

Βάσκα [5]. μαχέλη [6]. βασκασία [7].

Βασκαίνῃ [8]. λυπεῖ. φθονεῖ. μέμφεται.

Βάσκαι [9], φθονεροί, ἀχάρεις [10]. συκοφάνται. Σοφοκλῆς δὲ ἰδίως τὸ Βάσκανον, ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, καὶ ὁ συκοφάντης, παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν [11].

Βασκαλεύειν [12]. σκαλίζειν. Κρῆτες.

Βάσκας [13], ὄρνεόν τι.

Βάσκε * πικρολία [14], πλησίον ἐξεθλάσε [15]. Αυδι-

1. Βασιλίνδα.] Vid. Meurs. *de Lud. Grac.* p. 10. SCHR. Adi Eustath. p. 1425. 41. Suid. in v. Κῦρος. Conf. Lil. Gyrald. & Joan. Juvenis *Lex. Tarent.*

2. Καὶ ἡ Ἀφροδίτη βασιλίς.] Nam & Βασιλίδες τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα ἐκάλουν οἱ Κυρηναῖοι. Vid. sup. in Ἀφροδίτη. FLORENS.

3. Βάσιμον.] Vid. inf. v. Βάσις.

4. Βάσις, ὁ ῥυθμός.] Aristoph. *Thesmoph.* v. 977. Δοίμου χορίοις ἀφρὸν ὦτα βάσιν. Pindar. *Pyth. Od.* I. v. 4. ubi Schol. Βάσιν, ἵνα τὸν ῥυθμὸν φασι, &c. Vide locum: quem adduxit etiam G. d'Arnaud *Leß. Gr.* p. 28. & jam olim Ill. Ezech. Spanhem. ad Aristoph. *Nub.* v. 638. quem lege. Addo Bacchii Senioris *Introd. Harmon.* p. 22. *Ed. M. Meibom.* Βάσιν δ' τό τε ἴχνος Σοφοκλῆς ποδῶν, ἢ ποδὸς καθ' ὅλον.

5. Βάσκα.] Vid. Fuller. *Miscell. S.* l. 15. & sup. v. Βάσκαμον, & Βάσκη.

6. Βάσκα.] Vid. Salmas. ad Tertull. *de Pall.* p. 70. [al. 123.] SCHR. Idem quod infra Μάσκα. B & μ errore librariorum fæpiffime confunduntur. Dubito tamen, utrum hæc fcriptura diverfitas ex errore librariorum, an vero ex dialecto aliqua orta fit. Vid. etiam *Not.* feq. KUST.

7. Μασκία.] Potius μάσκαια, vel μασκία, per duplex λ, id eft, *lige*. Infra Μάσκη exponitur δέσμα, i. e. *ligi bidens*. IDEM.

8. Βασκαίνει.] Ultimum βασκασία feorfim ab Hef. cum fua expofitione fcriptum fuiffe, fufpicatur *H. Steph.* in *Thef.* T. I. p. 1885. E. Infra tamen Βάσκων redditur etiam, κακολογῶν: ut mox Βασκαίνῃ, μέμφεται. Suot autem plures ejufmodi voces decuttatæ, ut Ἄσκη, pro ἄσκαζε, &c. Ita Βάσκα, pro βάσκη forfan.

9. Βάσκαι.] Vid. Harpocration. SCHR. Pherecrates: Ὁ λαγὸς γὰρ Βάσκαισί τ' ἀνθεῖ. apud Etymol. in Βάσκαμον, Vid. inf. in Βάσκων.

10. Βάσκαμον.] Hinc *fafcino* inditum nomen aiunt Grammatici. At τὸ βάσκανον tantundem illis atque τὸ φθονεῖν εἶναι. Sophocles *Alcipbone*: Δυσμὰς τῆς βάσκανον ἡ τῶν γυναικῶν ἰδιότης, φησὶ παροιμία. Turneb. [*Advers.* IX. 28.] notat ex Plutarcho, ἐφθαλμὸν quoque βάσκανον dici; ficut ex Stephano, eodemque Plutarcho, ὄνον βασκανίαν. Quin *Fafcinum* habuerunt Ethnici Deum, fafcini quippe depulforem, & ejufdem poteftatis Cuninam. Plinio fafcinus eft quoque leviduli medicus. FUNG. *Fungeri* Notam emendatius & plenius dedi. De *Alcipbone* Sophoclis dubito. Forte *Alcmæone* fcribere volult, ab Hefychio, & aliis, laudatum, Ceterum Gloffæ MSS. in Sirach (XIV. 3.) Βασκάνῳ. φθονερῷ. An mox τὸ Βάσκανον, vel τὸ Βάσκαμον legendum?

11. Ἀχάριστον.] *Amicus* quidam ἀγνώτος conjiciebat, quod fuo loco βάσκανον exponitur. Sed nihil muto: mox enim repetitur. Conf. Etymol.

12. Καὶ ὁ σκαλεὺς τῶν Ῥητόρων.] Vid. Harpocrat. & Etymol. h. v. KUST.

13. Βασκαλίζειν.] Pro ἀσκαλίζειν, redundante β, uti fupra Βελεμίστης, pro ἀλεμίστης, idque pro ἀλαμίστης: & infra Βίλα, pro ἴλαι Βαῖας, pro ἀκαῖος Βεάγριος, pro ἠέγριος, &c. Conf. v. Βασκαλίζει.

14. Βάσκαι.] Vide locum Ariftoph. [*Avib.* v. 886.] ubi βάσκαι habet: quem & *in Ibin* Callimachus defcripferat. HEINS. Βασκάδων meminit Athenæus. Sunt aves. VALES. Vid. Athen. l. IX. p. 394. & 395. ubi βασκάδας fcribit. Sic inf. Βασκάς. φασίανος. L. Βασκὰς φασκάς. Inf. Φασκάδες. ὄρνεις τινές.

15. Βάσκε * πικρολία.] An Βάσκανον πολλαί? Vid. inf. Βάσκανα πολλά. [fic Ed. Schrev.] SALMAS. L. Βασκαπολλία, ut inf. Βασζαπολλία. MAUSSAC. Ἴσως· Βασζανολία, ut paulo inferius eodem modo. SOPINGIUS. L. Βάσκ' ἐπιπολάζει, & infra, Βάσκ ἀκολάζει. Vid. Inf. Κεχλάζει. IS. VOSS. Forte *Salmaf.* correxerat: Βάσκ' ἐπὶ πολλά. Male faltem Schrevelius exhibuit Viri Summi verba; ad quæ *Is. Voffius* dixi.

Βάσκε. πρβίν. λέγε. ἀνάχθη.

Βάσκειν [17]. λέγειν. κακολογεῖν. ἢ ἀπίσασθαι.

Βασκθυταί. Φασηλίδες [18]. ἀχάλιναι.

Βάσκ' ἴθι [19]. ἐκ τῶν Ἑλλήνων [20] πρβίν.

Βάσκιοι [21]. διαμαὶ φρυγιάνων.

Βάσκιλλος. κίσσα [22].

Βάσκον. χῶρον [23].

Βάσκυ. πρβίν.

Βασμίς [24]. βαθμός.

Βασσίας [25]. τοὺς ἐν βίοις γεγονέναι. ἔλεγον δὲ Βίωσας, τοὺς κοίλους καὶ διυφρώδεις τόπους, ἀπὸ τοῦ βασσαρᾶν τοῦ ὄρους.

Βασσαρᾶν [26], χαπῶσι, ὡς ἐφόρου αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι.

Βασσαρεῖς. ἀλώπεκες. καὶ Βασσάρη [27]. παρὰ Κυρηναίοις.

Βασσάρια [28], τὰ ἀλωπέκια, οἱ Λίβυες [29] λέγουσι.

Βάσσος [30], ὑδατόρρους. ἡ βῶλος.

Βα-

adfcripferat: „ Βάσκε ἀκολούθει, vel Βάσκ', id eft, *bajule* „ *accede cito*. „ Idem difertius ad Catull. p. 26. „ i.e.g. Βάσκε ἐπὶ πολλά, quod contractum ex βάσκαι ἐπακολούθει, „ i. e. *Vos duo bajuli* (βάσκαι) *cito accedite*. Si vero unus „ advocandus effet bajulus, dicebant: βάσκε ἀκολούθει. Vid. „ Infra. „ Quamvis quid melius non fuccurrat, dubito tamen; nulla enim *bajulorum* mentio fit in expofitione; nec video qui conveniat ἐξάπτειν, in fing. num. Quum vero ex Κεχλάζει, quod infra redditur, πλησιάζει, Σάπιν, cunjecere forte hecat, Lydis olim κεχλία, vel κεχλίη, ufurparum fuiffe pro *cito*, vide num legi commode queat: Βάσκ' ἐπιπολάσει, vel ἐπὶ κεχλία. πλησίον ἐλθέτω, hoc eft, πλησίον ἔχει δυνέσιον. Quando infra Βασζαπολάσει ex hoc loco in Βασκ' ἐπὶ κεχλία pauliet relinquendum. Nifi nulis: Βάσκ' ἐπὶ κεχλία. *Veni huc cito*. Ἴσως enim Lydis eft δεῦρο. Vid. infra. Sed in ejufmodi tenebris palpamus faltem, donec aliunde clarior lux adfulgeat. Hæc fcripferam, cum infpicio *Pergeri* Notas, qui ita: „ Ex idiomate Lydorum hoc eft, quod cor„ ruptum utrumque ita emendo: Βάσκ' ἐπὶ κεχλίη. πλησίασον, ἐγγὺς ἔλθετον. Perinde autem eft acfi dicam, ἐλθὲ τῇ χρυσῇ, „ uno verbo κεχλίαζε. Κεχλία enim defcendit a κεχλάζειν, „ quo Lydi utuntur pro χρυσίζειν. Paulio infra fequitur, „ Βάσκε ἀκολούθει. ita enim fcribendum pro Βαλὶ ἀκόλαστε. „ Hactenus *Pergerus*. Vid. inf. v. Χρυσολαβεῖς. Conf. *Not.* feq.

16. Πλουτίου Κελάζει.] Infra v. Κεχλάζει rectius legitur, πλησιάζει Σάπιν. Confer etiam mox v. Βασζαπολάσει, poft v. Βασκάσει. KUST. Conf. *Not.* præced.

17. Βάσκειν. λέγειν. &c.] Puto illa pertinere ad Φάσκειν. ARCER. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* & *Martin.* in v. *Fafcinum*, infra etiam: Βάσκοι. λέγοι. pro quo inf. Λάσκοι. Pro ἀπίσασθαι, eft a βάσκ, βάσκω. Vid. inf. in Βάσκειν. Pro κακολογεῖν conf. fup. Βασκαίνῃ, & in v. Βάσκαι.

18. Βασκθυταί. Φασηλίδες.] Videtur effe Latinum, formatum ad Græcorum declinationem, a Nominat. *Fafcus*, ους. Lat. *Fafcis*, unde *Fafciculus*. SOPINGIUS. Ed. Flor. Βασκασταί. Vid. mox. v. Βάσκειν, & fup. Ἀλκαλίδης.

19. Βάσκ' ἴθι, &c.] Hom. *Iliad.* B. 8. Schol. παρδὲ, ἢ ἄπιθι. Ἔστι γὰρ οὐ προσκλητικὸν τὸ αὐτό.

20. Ἐκ τῶν Ἑλλήνων.] Significare vult Hefych. in phrafi illa, βάσκ' ἴθι, duo verba idem fignificantia, five fignificationis quafi parallelæ, junfta effe. KUST.

21. Βάσκιοι.] Ex Latino *Fafcis*. KUST. Vid. fup. in v. Βασκθυταί.

22. Βάσκιλλος. κίσσα.] *Pica*. H. STEPH. *Ind.* Vid. inf. v. Κίσσα. — ἔρνος.

23. Βάσκον. χῶρον.] Sup. Βάσκ', ἀνάχθη. Conf. v. Βάσκιον.

24. Βασμίς.] Vid. Nunnef. in Phrynich. p. 64. SCHR. Vid. fup. Ἀναβησόμενος.

25. Βασσίας.] Βασσαίνω malo, adfentiente ferie alphabetica. H. STEPH. *Ind.* Vel ex litt. ferie fcribendum eft Βασσαίνω. KUST. Vid. inf. Βάσσος, & Βίωσα. Conf. Etym. M. in Βάσσαι.

26. Βασσάρη.] Vid. Clem. Alexandr. p. 11. [five 6. *Ed. Sylb.* ubi ὄργια Διονύσου Βασσάρα.] & Heinf. *Ariftarch.* p. 16. SCHR. Pollux VII. 59. Αυδὸν ὁ Βασσάρης, χιτῶνες τινες. Vid. ibi Kühn. Conf. Etymol. in Βασσαρίδες, ibique Sylb. & Barnef. ad Anacreont. v. 920. & 1252.

27. Βασσαρεῖς. ἀλώπεκες. καὶ Βασσάρη.] Καὶ Βασσάρα leg. H. STEPH. *Ind.* (ubi plura.) G [. VOSS. Etym. in *Baffarides*. BOCHART. *Epift. ad Ifl. Voff.* p. 850. Scrib. ἢ Βασσάρες. MEURS. ad Lycophr. p. 342. v. 1393. quo refpexit Etymol. M. Vid. *Not.* feq.

28. Βασσάρια.] L. Βασσάρεια. HEINS. IS. VOSS. Ita Herodot. IV. 192. quando & ἀλωπέκια fcribend. At Suid. & Etymol. tradunt, quod Βασσαρὶς apud Cyrenæos fit ἀλώπηξ, fecundum Herodotum. Vid. *Not.* præced. & feq.

29. Οἱ Λίβυες.] *Libyas* vocat *Cyrenæus*. IS. VOSS. Vid. *Not.* præc.

30. Βάσσος.] Vid. Etym. M. in Βασσάρης, & fup. in Βασσαίνω.

Βαγαγή [1]. βάρβαρον.

Βαγά [2]. ὑποδήματα. Ἰταλιῶται.

Βάγας ἡ Χίος [3]. Δημοκρίτῳ ἐπόνημεν, χαθὰ ἡ Εὔπολις ὁ Βάπτας. ἔστι δὲ ἰχνευοτζάρος.

Βάγα Κάεσς [4]. δύο ταῦτα ὀνόματα. Ὑπογέγραπται δὲ ὅτι ἀναθήματός ἐστι Σάμῳ ὁ τοῦ Ἥρας ἱερῷ οὗτος· Βάγα Κάεσς [5] Σάμιος Ἥρῃ τιμὸν θήρειον ἀνέθηκε [6].

Βάγαρες [7]. τοὺς πλησίον καὶ θύγατρας.

Βα-

1. Βαγαγή] Fortsan pro *onere quod bajulatur*. H. STEPH. *Ind.* A βαγάζα. Vid. Meurs. *Glossar.* & Martin. *Etymol.* SCHR. Glossæ: Βαγαγί. *Devectio.* Vid. G. J. Voss. in *Bagaza*, & Ou Cangii *Gloss. Gr.* Joseph. *Ant. Jud.* p. 334 & 952. *Ed. Hav.* βάγαγος habet. Conf. Suid. in Βαγάζαι. Artemidor. II. 73. p. 155. *fin.* βαγαγῶσαι dixit. Hinc Βαγαγάριος apud Meletam *Part.* II. p. 178. Noſtrates ſimiliter dicunt, *een drager.*

2. Βαγά. ὑποδ. Ἰταλιῶται. Legendum cenſeo Βαττᾶ, id eſt, Βαττα, ocrea. MEURS. Gloſſarium: Βαγὰς, *calceus.* Miror homines doctos potuiſſe ſibi perſuadere, Ἰταλιῶται in illo Heſychii loco pro Latinis vel Romanis accipi; quum notum ſit, Ἰταλιῶται proprie dictos Græcos, qui eam partem Italiæ incolerent, quæ major Græcia nuncupata eſt. Multum enim diſtat inter Ἰταλὸν & Ἰταλιώτην. Hoc ſi cogitaſſent, non βαγὰς inter Græco-barbara vocabula poſuiſſent, nec in βαττᾶ mutaſſent. &c. SALMAS. *Hyl. Aug.* p. 189. ſive T. I. p. 845. conf. T. II. p. 842. Berkel. ad Steph. in Ἰταλία, Heſych. ſup. in Βάπτας, ibique *Not.* & Etym. M. in Βαπτιζόμενος, ubi: - - - Βαπτάρη, τὸ λεγόμενον ὑποδήμα.

3. Βάγας ἡ Χίος.] Forte ἀχίος. JUN. Βάγαρες dicuntur *divites*, infra; propterea quod lecticis & ſellis βαστάζονται. Hinc βαγαφορικὸς, *divitum & nobilium bajulus.* Ἀνεξοπάστῳ & παρόπαστῳ Herodian. *Epit.* IS. VOSS. Hoc ſcribens Vir præclarus admiſit *Jumianum* ἰχνίος, quod *Scbrevel.* in textum receperat. Sed poſtea ad *Junii* Notam amendaverat idem *Voſſius*: „ Βάγας. ὁ Χίος. Vide (inquit) Lucianum „ Et ſic *Pergerus*: „ Leg. ὁ Χίος, *Baſtas Chius.* Lucian. *Pſeu-* „ *dologiſt.* „ Idem olim viderat *Sopingius*, alieno eodem Luciani loco, qui eſt *Pſeudolog.* p. 434. *Ed. Amſt.* Καὶ ἄλλον ὁ μακρὸς ἔχεις ὧν αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Λεοφῶλος, ὥσπερ ὁ Σωσιάνικλος Μίδωνος, ὥσπερ ὁ Χοιρίνιος Βάγας, &c. Oe Myſthona & Chio Baſta ſolum Lucianum mentionem facere putabat Palmerius, qui nihil de iis ſe legiſſe meminerat. Adeſt ergo Heſychii locus; & plura dabit Celeb. *Hemſterhuſius* ibidem, qui pariter in Heſ. Βάγας ὁ Χίος legit, meque monuit, *Democritum* intelligi, non Philoſophum Abderitanum, ſed *Muſicum Chium*, cujus & Ologen. Laërt. meminit IX. 49. Neſcio an huc pertineat, quod Democritum Athenæus μαγειρώτατον cum Cynulco & Ulpiano colloquentem inducat l. XV. p. 669. D. Conf. J. A. Fabric. *Bibl. Gr. Vol* I. p. 811. ubi de *Democrito Epheſio*, qui de *Diana Epheſia Templo*, & de *Samo* ſcripſit, hunc Heſychii locum acciplcodum putat. Vid. v. ſeq.

4. Βαγαίσαρες.] Βαγάδαρος Apoſtolus [V. 39. ubi vid. Pantin.] SORBER. SCHR. Ex Heſychio ipſo videtur ſcribendum Βάγα κάεσς. VALES. Oividendam eſſe vocem, tum hic, tum in ſeqq., olim monui in *Peric. Chr.* Ipſe enim Heſych. *δύο* vocat *ἀνάμαῖα*. Recta Phavorin. Βάγα Κάεσς. Et ſic *Joſ Scalig. H. Steph.* in *Ind. Mauſſac.* ad Harpocrat. in Ἡφαιστίωνος, ot & in *Append.* poſt Plut. *de Flav.* p. 372. Βάγα Κάεσς legit Suidas. Vid. ibi Kuſt. & Schott. Conf. *Not.* ſeq.

5. Βαγαίσαρες πάμῳ, ἦρχ τιμὸν θήρειον ἔθηκε.] Scrib. Βάγα Κάεσς Σάμῳ τιμὸν Ἥρῃ Θῆρειον ἔθηκε. Vel: - - - Θῆρειον τιμὸν, Ἥρῃ ἀνέθηκε. Vel: - - - Θῆρ' ἀνέθηκε, Θῆρ, pro *leone*, maſculinum Homero; ſed apud Euripid, in *Andromeda*, ni fallor, pro qualibet *fera*. Integer eſt hexameter. Vatic. nus a Schotto editus: [l. 16.] Βάγα Κάεσς. ἐπὶ τῷ ναοῖον λέγει τὸν. Τινὲς δὲ ἐσήμηναν ὅτι ἔνεμα τῶν οἴκων, ἐν οἷς ἐχρήσατο τῇ ναοποιΐᾳ ἐπὶ τῷ ναοῖον. ἔφη ὁ ἡδὺς ὁ Κάεσς ὁ Βάγα, (Zenob. exemplar MS. Vatic. ὁ Βάγα. male.) ὡς εἰ τῷ Ἥρᾳ τοῦ Σαμίου ἀναγέγραπται. *ut in Junonis templo Sami inſcriptum eſt.* Hic enim ſenſus verborum, quæ homines doctos mirandum in modum exercuerunt. Ἡφαῖον ſummopere celebrat Herodot. [IX. 51. 60. IV. 90. &c] & Strabo. [XIV. p. 637.] Notum eſt Junonem Sami præcipue cultam. Virg. [Æn. I. 19.] *Quam Juno fertur terris magis omnibus unam Poſtabita coluiſſe Samo* VALES. Conf. ommno Schott. ad Suidæ *Proverb* IV. 20. Mauſſac. ad Harpocrat. in Ἡφαῖον νάϊον, & H. Valeſ. *in Not. Mauſſac.* ubi *Notarum* ſuarum *in Heſych.* etiam meminit. Ceterum hæc verba ſeparanda non crant enim ἀναγέγραπται] - - - ὡς τοῦ δ' Ἥρας ἱερῷ ἔτι, ſequitur ipſa inſcriptio:

Βάγα Κάεσς Σάμῳ τιμὸν Ἥρῃ Θῆρειον ἔθηκε,

quomodo & *Pergerus* legit; *propter verſum*, inquit. Alioqui, ſi verſus non fuerit, concinnius legi puto, τιμὸν Θήριον ἀνέθηκε, ut exhibui. Una ſeric hæc & præcedd. exhibet etiam Phavor. & Ed. Hagen. quam ſequutus ſim.

6 Ἥρῃ τιμὸν Θήριον ἔθηκε.] Lg Θηρίῳ ἀνέθηκε. SCAL. JUN. HEINS. IS. VOSS. Ἴζας· - - - Ἥρῃ τιμὸν Θῆρον ἔθηκε. SOPING. Forte *Θηρίον*. MAUSSAC. Vid. *Not.* præc.

7. Βάγαρες.] Vid. Etymol. & ſup. *If. Voſſ.* ad v. Βάγα ὁ Χίος.

8. Βαγιζαφέλια.] Ex ſerie liter. ſcribendum eſt, Βαγαφεφέλια. Conf. ſup. v. Βαγαπεφέλια, & inf. v. Κερκάζη. KUST. Βάγαζ ἀφέλια leg. *If. Voſſ.* ad Catull. p. 26 Vid. ſup. *Not.* in Βαγαπεφέλια.

9. Βαγεχαλίζει.] L. Βαγεχάζει. SALM. Credo, quia Bacotii τὰς τερχνὰς dixerunt βαγεχίζειν, ut mox: unde facile βαγεχαλίζειν. Nihil tamen muraverim: cum ex Cretenſium dialecto ſorſan explicari queat. Ita ſupra: Βαγαφεφέζειν. ταφεύειν. Κρῆτες Suidas: Βαγεχαλίζει. τερχνιάζει. Βάγεχα γὰρ (ſic & apud Heſ. conjungere poſſes) τὰς τερχνὰς λαγαζ. ſcil. οἱ Βοιωτοί; quod addit Etymol. qui Βαγεχαλίζει, ut Phavor. Lexicon Reg. MS. Βαγεχαλίζει, & Βαγεχεί, in ceteris cum Suida conveniens. At Βαγεχαλίζει in Vet. Lex. H. Stephani. Βαγεχαλίζειν *If. Voſſ.* derivat a *Βακή, baculus*, & τερχνιάζω. Τερχνιάσαι inter luctæ genera refert etiam Lucian *Lexiph.* p. 824. ubi vid. Bourdelot.

10. Βάτταλος.] A *βάτ, βατὸς*, βάτος, *βατάλη*. Inf. Βαῖτ. ὁ καθάφιρμ. Ταφεύτινι. Βαῖτα, Βαῖτλα, *βάτταλος*. GUYET. Clem. Alexandr. p. 166. [*Paedag.* III. 3 p. 97. *Ed. Sylb.* Μᾶλλον ὁ οἷον πάππας, Βαῖτλας ὁ τῶν Γαλλῶν καλῶν τίνος χρί. &c.] Vid. Eraſm. *Adag.* [I. 6. 12.] in *Batalus*. SCHR. Demoſth. αἷς Στεφάνῳ [p. 339.] Βάλῃ ἐμπόδιον ἢ, ὃ ἐν τοῖς λοιδορήμασι καὶ ἀλλοτρίοις καλοῦσι Βάτταλον &c. Æſchin. ὁ τῇ αὐλῇ Παφφασίων [p. 260. ab Harpocr. citatus: ὠνείδιζε (Demoſthenes) δὲ αὐχμηφίαν τινὰ ἐ κακοήθειαν, Βάτταλον.] & in *Timarch* [p. 188. ὧν ὁ φωνὴ, ἐπ' ὄζ ὧν ὁ τίνος (quod Demoſthanes p. 187. dixerat) Βάτταλον ἀφφαγωδὸν ἢ ἀκοσμίαν τινὸς ἢ κακοδοξίαν εἰσάγῃ τὸν ἀκφόαν. HEINS. Etym. M. Βαῖτλα, Et hinc Βαιτλεῖος Suidæ, & Ecl. Ant. MS. IS. VOSS. Vid. omnino H. Steph. *Ind.* G. Cognati *Adag. Cent.* II. 167. Plutarch. in *Demoſth.* p. 847. E. & Hef. in Ἀργύν. Vid. & Ill. Bentley, ad Ariſtoph. *Plut.* v. 1012. & Cl. Oicar *Oiſere* in Math. p. 173.

11. Βαῖτλα.] *Patina*. BRUNO. Pro πατῖνα. GUYET. Vid. Martin. p. 129. [in *Batiola.*] SCHR. Eubulus [in Καλλιανάκτῃ, apud Athen. IX. 12. p. 396.] καὶ σκεῦος Σικελικὸν πατῖνα σαφφάφιον. [Caſaub. l. πατάνιον.] SOPINGIUS. Βατάνιον melius eſt, ut πατῖνα. [pet o.] Sic apud Athen. IV. 20. [quem loc. omnino vide.] Sic Τίτινα Athenæus; non ut Heſych. Τίτια. VALES. Apud Pollux. p. 482. male πατίσιον, pro βατίσιον, Eum corrige loco inſigni. Vid. inf. Πατάνη. [ubique *Not.*] IS. VOSS. Inda Latina vox *patina*. Conf. Int. v. Πατάνη. KUST. Vid. Pollux. X. 108. ibique Interpp. ut & *Segm.* 106. coll. H. Steph. *ind.*

12. Βαιτεῖ.] Βατεῖ ſup. pro eodem. SALM. SOPING. Vid. Suid. in Ἐτεοκλῆ. IS. VOSS. Conf. ſup. v. Ἀκκώ, Ἀκκοῖ, & Βατεῖ. KUST. Vid. *Not.* in v. Βατεῖ.

13. Βαῖτες * πυκλὴ Μακεδόνες πυκλὴ Ἀθάμαντες.] Pro πυκλὴ, puto legend. πυγὴ, & pro ἀθάμαντες, Ἀθαμᾶνες. De hoc ultimo certiſſimum eſt: in altero eſt tantum veriſimilis conjectura, eo quod a nihil allud eſt quam γ inverſum. PALMER. Non intelligo. Reſert Plutarch. *Quaſt Grac.* Macedones β pro π ita ſolere, ut βατὸν pro πατὸν, Βερρίκη pro Φερρίκη, & ſimilia: quod notat & Euſtath. ad Dionyſ. & Etymol. in Βίρρα. Simile quid & hic forte latet. In fine forte πύγη. VALES. Macedones β pro φ utebantur; at Oelphi β pro π, ut βατὸν, βιαφὲν, pro πατὸν, πιαφὲν. idque docet Plutarchi locus p. 292. a *Valeſio* laudatus. Conf. Euſtath. ad Dionyſ. *Periog* v. 460. & 493. & Æm. Porti *Lex. Find.* Similiter βιτάνια, πιτάνια, & φιτάλια dixerunt, apud Athen. l. XIV. p. 649. Inſ. Βλίτα, & Πλίτα. Sup. Βαῖτλα, pro πατῖνα, &c. Locum tamen ipſum non extrico. Hariolabar ita: Βαῖτες. πυκλὴ, Μακεδόνες πύκλος, Ἀθαμᾶνες. pro πυκλὴ ſcil. quod eſt nomen ἄγνε, ut ſte Steph. Byzant. Sed videant ſagaciores. Conf. *Not.* ſeq.

14. * Πυκλὴ] An φύλλ? G. πυκλὴ. IS. VOSS. Vid. *Not.* præc.

15. Πυκλὴς.] L. πύγη. G. Ἴζας, πύλη. SOPING. An legendum eſt πύλη? Sed de loco hoc corruptiſſimo & valde obſcuro nihil certi ſtatui poteſt. KUST. Conf. *Not.* penult.

16. Βαῖτες.] Apud Theocrit. lege βάτης, pro βάτης. Vid. in Θάφ. SALM. Vid. Eraſm *Adag.* [IV. 2. 79.] in Βαλιάφους. SCHR. Vid. Joan. Juvenis *Lex. Turentin.* & Martin.

Ety-

Βατὴν αἰχμὴν ἐπορθύνετο. ἐδάϊζεν [1].

Βατὴς, βάτραχος. Βαδιστής.

Βατῆρες [2]. τὸ ἄκρον τοῦ σκάμματος. ἢ πυγέθλων, ἀφ' ὧν ἄλλονται) τὸ ὀρχεῖσθαι.

Βατηλείας [3], ῥᾳδίως. καὶ Βακτηλείας.

Βάτης. πύξινος. ἀναβάτης [4].

Βατία [5]. ὁ ἢ κελάδων χερσὶν. καλεῖται δὲ καὶ Ἄθμων, ἢ Μαρία [6].

Βατίδες [7]. εἴδος ἰχθύος πλατύ. ἢ Βατία. Διαφέ-

Etymol. in v. *Batus*. Conf. inf. in Ἔῤῥος, & Ἐπείσινες, & moa v. Βάτης.

1. Βατὴν αἰχμὴν ἐπ.] Lego: Βατὴν ἐπορθύνετο, ἀναλὺ ἐδάϊζεν. PERGER. Vid. sup. in Βατιάζων. Cyrilli Lex. MS. Βατὴν, ἐπορθύνετο, ἐπορθοῦτο. Immo Βατὴν, quod est dualc, pro ἐῶτην, apud Hom. *Il.* A. 327. ubi Schol. ἐῶτον, ἐπορθοῦτον Conf. ad *Il.* I. 182. ubi simul docet, pro plut. sæpe poni duale. Id si respexerit Hesychius, non convenit expositio in fin. ἐπορθύνετο, ἐδάϊζεν. pro quibus tamen facile ἐπορθύνετον, ἐδάϊζον, rescripseris: nam ἐπορθοῦτον, pro ἐπορθύνετο, non ausim. Sup. Ἀγχίτην. πέρας ἕκαστον. Nescio tamen an huc pertineat. Nisi voluerit, Βατὴν esse ejusdem formæ cum Ἀγχίτην, quomodo sæpius in hoc Lexico. Quando subjungere potuit: Βατὴν, ἐπορθύνετο, ἐδάϊζεν. Vel ita: Βατὴν, [ἀγαπᾶ.] Βατὴν, ἀντ. τοῦ Βατὸν, ἀπ. χαιρετᾷ. Nisi Βατὴν & Βατὴν confuderit. Sed amplandum censeo. Phavor. Βατὴν, ἀγαπᾷ, ἀπὸ Βάτου ἀδάϊζεν. τοῦ Βατὴν, τὸν γῆν, Μοσχοπ. Conf. Etym. M. Hæc olim. Cum prioribus convenit *Kusterus*: „ Lege (inquit) ἐπορθύνετο, i. „ ἐδάϊζεν, & refer ad Βατὴν, quod est 3. pers. dual. Aor. „ 2. Act. à βάω, vel βαίνω. Occurrit autem Βατὴν hoc sen- „ su plus semel apud Homer. ut *Il. A.* 327. &c. Quid au- „ tem αἰχμὴν hic sibi velit, nescio. „

2. Βατῆρες.] Vid. Etym. & Suid. in Βατὴς, ubi proverbium, quod Hesych. forte respexit:

Λίθοι πάμφυλοι ἢ βατῆρες ἢ λίγα.

Eadem habet Eustath. *Od. A.* p. 1404. *fub fin.* Conf. H. Steph. *Ind.* & inf. in Οἰδέω. Vide & in Βατῆρα.

3. Βατηλείας.] Apud Schol. Nicand. *Ther.* 448. Βάτης ὁ σκοπὸς καλούμενος. ex femlambis. SOPINGIUS. KUST. H. STEPH. *Thef.* I. 636. Locus eſt p. 20. ad *Theriac.* ℣. 377. Lil. fragmentum Anacreontis, in quo Barnef. ſupplet τύμβε, poſt Λίθε. ℣. 1170. Conf. Cl. de Pauw ad *Fragm.* 82.

4. Βάτης, πύξινος. &c.] Forte Πύξινος, *votes*: aut, quod rectius forſan, *natus*, *pathicus* confenſor mulierum. PERGER. Ven. & Flor. ſine diſtinct. πύξινος ἀνὴρ. Sed diſtinxit etiam Phavor. H. Steph. *Thef.* I. 636. exhibet: „ ἀναβάτης πύξινος.

5. Βατία. ὁ ἢ κελάδων &c.] Pindar. *Olymp. od.* VI. [℣. 90.] Ἀλλ' ἐπίσαυρον γὰρ χρὴ βαλεῖν ἐν εὐπετεῖ. Euſtath. p. 266. ℣. 25. in *Iliad.* [ſive p. 351. *fin.* Ed. Rom.] dicit, a Pindaro βατείας τερετίσεως dici pro βάτης. Pro κελάδων fort. leg. σκαμμὸν πηρὸς. SOPINGIUS. Illud κελάδων ſuſpectum erat H. Steph. *Ind.* II. Voſſius in *Epiſt. Barnab.* p. 312. legit: Βάτης, ὁ ἢ ἀκαίρως πηρὸς. τ. δ. ε. α. τὸν μῶρον. Schol. Pind. ad l. c. Βαῖνε οὖτε, τὸν βάτην. ὁ ἐπὶ ἀκαίρῳ σκοπῷ. Vide moa in Βάτης. Placet *Sopingii* σκαμμὸν. Sup. Ἀθμὼν, σκαμμὸν. Idem in Μάρα. Etymol. in Βάτης. λέγει] ὁ καὶ ὁ σκαμμὸν ὁ πηρὸς Ὀνομάκλειος τὸν Μάρα. Conf. Hef. in Συκοφάντης. H. Steph. L. II. p. 51. Παρίσιος. ὁ Ἄθμων ὁμοίως σκαμμὸν, ἢ καλεῖται ὅπου Μάρα. Σαλμασιος. ὁ τὸ αὐτὸ τοῦτο, Βάτια, &c. Paullo ante dixerat, Φασὶν ὁ Ἐτεοκλῆς. ἢ ἢ ἀναγὼν σκαμμὸν πηρὸν, Μάρα καλεῖ. Vid. ibi Caſaub. p. 105. & Salmaſ. *Exerc. Plin.* p. 931. *Kusterus* adſcripſerat: „ Vid. „ Athen. II. 12. ubi ſcribitur βάτια, proparoxytonos. Si- „ gnificat autem *mora ſyltreſtris*. Eadem Galeno appellantur „ βάτια. „

6. Μαρία.] Repenendum μάρα ex Athenæo. H. STEPH. *Ind.* Scribe μάρα, i. e. *mora*. KUST. Sic infra, ubi ſerica Μάρα poſcit, quomodo corrigit h. l. *Il. Poſſ.* Vid. *Not.* præc. 7. Βατίδες.] Athen. [VII. 9.] p. 286. SCHR. Vid. H. Steph. *Ind.* Gloſſa: Βατὶς, ἰχθὺς ἀδόκ. *Raia*. Vid. inf. v. Βατὸς, καὶ Βαῖς: & Ælian. *H. Anim.* XVI. 14.

8. Βάτιος.] Hom. *Il.* Β 813. (five *Catal.* ℣. 320.) Schol. Βάτιος, πόλις Τρωϊκὴ. τοῦτο ἢ ἀπὸ βάτου βατιον. Vid. Etym. M. & Steph. *de Urb.* ejuſque Int.

9. Βαΐης.] L. Βαΐης. SALM. VALES. Philemon in Χίρ: Σπουδάσω, ἵνα τοῦτο γένηται, βαΐαινα, ταπεινὸν. Athen. l. XI. Ariſtoc. ἀπὸ Θαμυρ. ἀνωμ. [Verba moa videbis.] SOPINGIUS. Athenæus in fragm. citans βάτιον, βαΐαινα & βατείαινα inter τετράγωνα numerat. Gloſſ. Iſidor. *Batioca. patera*. VALES. Βάτια & βαΐαινον, pocuiorum nomina apud Athen. Cui adde locum Ariſtot. de *Mirabil.* ubi eadem τετράγωνα, Βαΐαινα dicuntur. IS. VOSS. Βαΐαινα corrigit Cl. *Relandus* ad oram libri ſui, conſentit etiam jubens Athen. l. XI. in fragmento quod edidit Caſaubon. p. 784. Vid. Martin. & Voſſ. in v. *Batiola*, & Cl. Græv. ad Iſidor. Sed audi plenifſime de his vocibus diſſerentem Cl. *Henſterhuſium* in literis ad nos datis: „ Dum „ meas ad Iſidori Gloſſas obſervationes percurro, incidit „ explicatio cujuſdam apud Heſych. vocabuli, quam tecum „ communicare voto totidem verbis deſcriptam. BOTIO- „ TICA.] *Batiotica* poſcit ordo literarum: proplus ad ve-

Φῶκ δὲ τοῦ Βάτου ἰχθύος, ὡς Ἀριστοτέλης ποιεῖ Φανίας.

Βατίνα [8]. πόλις Τρωϊκή.

Βατίνη [9]. φιάλη. αἱ δὲ, εἶδος ποτηρίου.

Βατινῶν [10]. Ἐν. Νόμῳ Βατὴς, ἢ Αἰγυπτίου φυλῆς.

Βατῖρος. ἐξ ἰχθύος σφαιρώδους [11].

Βατὴν [12]. βάσιμον, ἐν ᾧ δύναταί τις ἐπιβαίνειν.

Ba-

rum lectionem Eac. Pith. *Batioca*, quod edidit etiam du Breuil. Scribendum *Batiola*. Sic Gloſſ. τετράγωνα. & plenius „ in Exc. Gloſſ. Bibl. Mon. S. Germ. p. 202 *Batiola*, te- „ tragona phialoidia. Cotruptius alibi *Baciola*, quod ſimiliter „ reperi in Gloſſ. Servii MSS. *Baciola*, *paterim ſaliaribus*. „ Cyrilli Gloſſ. *hæc Patiola*, τετράγωνα φιαλοειδῆ. Plaut. *Stich.* „ *A.* V. *Sc.* IV. 12. *Batiolis bibunt*. Ex ejuſdem *Colace Ba-* „ *tiolum aureum* profert Nonius p. 545. Apud Arnob. II. p. „ 59. editum eſt *batioca*. J. Meurſius in *App. Crit. Arn.* „ Regii Codicis lectionem adnotat *patioca*, indeque facit „ *batiola*. Quod ſi Græcos in hac cauſa conſulamus, non „ minus, quam *batiolum*, retinere licet *batiocam*: hæc enim „ apud eos uſitata vocabuli forma. Ariſtot. ἐπὶ Θ. A. p. „ 95. Ἐν τῇ Ἀκρῳ τετραγώνῳ βαΐαλείῳ (placet Sylburgius „ reponens βαΐαινος: nam vulgatum illud reſpuunt analo- „ giæ leges) οἶνος τίνος, quæ cx Indico ære confectæ niſi „ odore ſolo dignoſci nequeunt, utrum aureæ ſint an æ- „ reæ Probabile mihi fit, ex Alexandri, quæ ferebantur, „ Epiſtolis hæc eſſe deprompta, præſertim ſi conferamus „ Athenæum 10 iſtis Excerptis, quæ protulit Il. Caſaubonus „ *Anim.* XI. 4. in Βαΐαινον. ibi ecce βαΐαινα ἀγγεῖα ταπε- „ χρυσᾶ πᾶς, & hujuſmodi plura indidem extant petita. „ quod autem eo loco ſcriptum eſt ab initio, Βαΐαινον, „ λαβρωδῶς &c. Diphilo debetur, cujus verſus ipſos hales „ apud Athen. XI. p. 484. E. Sed in iis legitur βαΐαινον· „ mox Didymum notat dixiſſe, labronium eſſe ſimilem βαρ- „ βύλῳ ἢ βαΐαινῷ. unde jure ceilgas, figuram utriuſque „ non fuiſſe valde diſpatem. Hoc autem diminutivum Po- „ lemoni reſtituendum apud eundem Athen. p. 480. A. βα- „ τάϊνον vel βαΐαινον δέγνυσι. ſecus quam Caſaubonus „ qui βαΐινον volebat. Noſtram opinionem firmant illæ „ βαΐαινα δέγνυσθαι, quas modo vidimus. Idem p. 497. F. „ quum dixiſſet, Φιλόξενον βαΐαινα μυτίδια &c. mox βαΐαι- „ να ſequuntur in Comici verbis. Porro βαΐαινα manat a „ ſimpliciore nomine βαῖα vel βάτιον. Illud in Heſychio „ reperitur: Βαΐη. (Saluaſio ſic emendanti accedo) Φιάλη. „ οἱ ὁ πλεῖστος. Hoc in Alexandri literis apud Athe- „ naum: ἄλλα τετράγωνα μικρὰ σὺν (lege ſive) τοῖς βάτιοις. „ Jam ſi Latini ſuum in formando motum, ut ſine credi- „ bile eſt, ſunt ſecuti, oportet eos a *batia* finxiſſe *batio-* „ *lum*, non aliter ac *teſtiolum*, *ſitiolum*, *variolum* &c. quare „ *batiolum* alteri ſcripturæ, quam in Arnobio ſcpoſuerunt, „ prætulero. At Græcorum erat a βαῖα deducete βαΐα- „ κὸς, βαΐακον, βαΐακιον. Alia vox & originis diverſæ, „ quam ex uſu communi *patinæ* memorat Euſtath. ad *Il.* Σ. p. 1163. ℣. 31. τηγανόμβαις βαΐοις· τοῖς ἀμφοῖν ἐν λέ- „ γουσι &c. ὁ δηλαδὴ Βαΐανος οἱ κοινολεκτότατοι φασί. Quamvis tunc temporis vulgo tereretur, longe tamen aitioris ve- „ tuſtatis, qualia ſunt in hodierno quoque Græcorum ſer- „ mone non pauca, notas præfert. Tatentinis Heſychius „ adſcribit ſimili poteſtate: Βαῖνα, λάγυνος· ὁ ἄμυς. Ταραν- „ τῖνοι. ἴσως ταραντῖνον. Ortgo eſt a Βατὴς, Βάτης, Βάτις, Βάτος, & forma Dorica Βαῆς, ταραντῖνος Heſychio. mul- tum enim aberravit Guyetus, quando derivabat ab βᾶς, βάτις, βάτος. Sed de *batis* præter Caſaubonum plura dedit Salmaſ. ad Capitol. p. 253. & Voſſe. p. 408. quorum partem vindicare ſane jure poteſt inſignis ille Cujacius *Obſerv.* IX. c. 26. a Menagio quoque productus in *Diſt.* „ *Etym. L. Gall.* in v. *Bouteille*. Adde J. Meurſ. in *Gloſſ.* „ *Græco-Barb.* qui βάτιον ex Heſychio non prætermiſit. „ Hactenus. Couf. Monoſinii *Flor. Ling. Ital.* p. 5. Martin. *Etym.* in *Butina*,]. Gretſer. in Codin. *de Offic.* &c. p. 202. Caſ. & Salm. T. II. *H. A.* p. 52. 54. & 577. 578. & Amplifſ. Bynkershoek *Obſerv. Jur. Rom.* V. 9. p. 46. Adde Cl. Bochart. *Hieroz.* T. II. p. 878. cui βαΐανον dicta videtur a *cucurbita* forma & amplitudine, quæ Chald. *batinch* dicitur, et Arab. *botich*. Heſych. Ὀλκεῖον βαῖνον πρόχοιν.

10. Βαΐνιδος.] Mox pro Βατὴς, forte legcud. Βάτης. GUYET. Vel pro βαΐνιδος leg. Βατίδος. MEURS. *de Pop. Att.* PALMER. Vid. Menag. in Diog. Laërt. p. 264. SCHR. Potius Βατίδων. Nomen enim populi eſt Βατὴς. Vide Steph. Byzant. v. Βατὴ. KUST. Βατίδος legit quoque *V. D.* in *Cod. Weſſt.* allato Laërtio: ad quem l. X. §. 16. ſimiliter *Menagius*. Fallitur enim *Guyetus*.

11. Βατῖρος. ἐξ ἰχθύος, σφ.] Scribo: Βαλῆρος. Ἰχθὺς σφαιρώδης. digitus obſecenus, *extantior* ceteris. PERGER. Non probo. ἐξ ἰχθυ σφαιρώδους. (ut recte Hag. & Phavor. omiſſa diſtinctione) commodum ſenſum admittit: neque tamen video, ut τῆ Βατῖρος convenlat: niſi a βαῖνω, vel βαῖς, ſenſu τριπὸς, derivari queat. Forte reſpicit locum, obi Βάτις, vel τὰ βατίνης; quod explicare potuit, ἐξ ἰχθυος, vel ἀπὸ τῆ σκαμμαῖος. Vid. ſup. v. Βατῖρος. Sed non adſirmo.

12. Βατὴν.] Vid. inf. Βαῆς, & Οἱ βαῆν.

Βάτ@ [5]. αὐλός. Μεσσήνιοι.

Βάτ@ [6]. ἡ Βατὶς ἰχθύας, ἀλλοφέρουσιν ἀλλήλων, καὶ ἀκάνθης εἶδ@.

Βατὶς [3]. ἀμφιπερίσσιος τόπος. ἡ δὲ ἄκανθα, Βάτος.

Βαΐδις. πορφυρίσιν. ἢ ὁδοί [4].

Βαΐδεισαῖς. τοῖς βαΐδεύουσιν.

Βαΐων. πορθίων. πορεῖν.

Βαϊολογία [1]. ἀργολογία. ἀκαιρεολογία.

Βάτεχ [6]. βάδις βασιλίσσης.

Βάτεχ@ [7]. ἰχθύος εἶδ@.

Βατεχὶς. ἱματίου εἶδ@.

Βατεχὶς [8]. ἱματίου λεῖμμα, ὃ βάπτ@ ὑπὸ Βατεχίων πάσχ.

Βατεχίσκια. μίρ@ τι ἢ κυβάσεως.

Βαΐλεύειν [9]. ἁμοὶ μὲ δοκεῖ χρὴ μίμησιν ἢ φωνῆς πεποιῆσθ, ὡς τὸ Ποσειδεύειν. λέγουσι δέ τινες ἀπὸ Βάτου [10] τοῦ ἰχνοφώνου πεποιῆσθ, ᾧ καὶ ἡ Πυθία εἶπεν·

Βάτ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες [11].

ἔστι δὲ φθίσιν [12], ποιῶ, τεχνίζω.

Βατζεισμοῖς. φλυαρίαις.

Βάτλικες [13]. γυναῖκες. Βοιωτοί.

Βάτ@ [14]. βασιλεύς. τύραν@. λίθος. τεχνιλόφων@, ἰχνόφων@ [15].

Βάτου σίλφιον [16]. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς ὑπερβαλλούσας τιμὰς θεσπιζόντων. Μετώνυμος δὲ ἀπὸ τοῦ Κυρηναίου ἐστὶ τοῦ Βατταδῶν [17] μεδόντος ἐξαίρετον τὸ σίλφιον, ὃ ἐπιτιμῶν [18] παρ' αὐτοῖς, ὥστε καὶ ὁ τοῦ νομίσματι ὅπου μὲν Ἄμμωνα, ὅπου δὲ Σίλφιον ἐστεφανωμένον [19].

Βάτου σκοπιά [20]. χωρίον Λιβύης. ἀπὸ Βάτου.

Βαῦ [21]. εἶδ@ ἄνθους.

Βαυβᾶ [22]. χαμαίζηλ.

Bau-

1. Βάτ@.] Illud ϖ expungendum putabat *Is. Vossius*. Forte Βαῦς dicitur *tibia*, quia perforata est, adeoque instantis spiritui pervia. Βαῦς enim mox redditur Δίκτυον@ τετρῶ@. Etym. M. Βάτ@, τὸν γῦν. Μασσαλ. Quod huc non pertinet, nisi pro αὐλὸς ponatur αὐλητ. Phavor. post v. Βάτων scribit: Βάτ@ αὐλὸς. Μεσσήν@. quod nihili est.

2. Βάτ@ καὶ Βαΐς.] Vid. Aristot. *Animal.* L. I. §. 35. & L. II. §. 109. Athen. p. 286. Salm. ad Tertull. *Poll.* p. 117. SCHR. Apud Polluc. p. 282. [VI. 50.] male Σάτις, pro Βαΐς. IS. VOSS. Conf. sup. Βαΐδις, & Schol. Pind. ad v. Βαῖα: item Schol. Aristoph. in *Pac.* ϒ. 811. & omnino Cel. Grævium ad Hesiod. v. *Batis*, & *Batus*.

3. Βαΐδ.] Vid. Martin. [in *Batus*.] SCHR. Vid. sup. v. Βαΐων, & Βαΐδις, & modo v. Βάτ@. . . . ἀκάνθης εἶδ@.

4. Βαΐδις, πορφύρεια ἢ ὁδοί.] L. ἰδιῶς. PALM. HEINS. Caffiodorus dicit, canales in quibus purpura tinctam lanam alligant, dici *Batia*. forte putat *blattas*. SOPINGIUS. Legerim: πορφύρεια ἰδιῶς. KUST. An πορφύρεια pertinet ad Βατίνας, quod confuderit Hesych. cum Βαΐδις, sive Βαΐς, i. e. ἰδιῶς? Vel sic tamen Nominat. ἰδεῖ stare queat, ex more Hesychii.

5. Βαϊολογία.] Vid. Martin. SCHR. Βαυβλογία emendat *Hemsterh.* ad Matth. VI. 7. ubi vid. Cl. Wolfii *Cur. Philol.* Sed nunc τ, nunc π utuntur, & promiscue pouuot Lexicographi, maxime Snidas. Ita modo Βαβεκιαῖς, & inf. Βατζεΐσεσι. &c. Quare nolui immutare. Suid. Βαΐ. scribit; sed inter Βαΐς & Βαΐδ, suo more. Conf. H. Steph. *Ind.* in Βάτ@, p. 623. & A. Schott. in *Append. Vatic.* I. 27. Vide & *Not* seq.

6. Βάτεχ.] A βάω, βάτ@, & βάτεχ. A βάτ@, Βάτεχ@, quod sequitur. G. Vid. sup. Βάδεχ, & Etym. M. in ea voce. Ultima vox βασιλίσσης huc non pertinet. Forte ad præc. articulum referenda, si quidem olim scriptum fuerit: Βαϊολογία. ἴδε. ἐπὶ τοῦ Βάτου βασιλίσσης. Infra: Βάτ@. Βασιλεύς. Conf. in Βάτου σκοπιά, ubi pariter in fine: τοῦ Βάτου. Quod h. l. facile potuit excidere. *Kusterus* ita: „Βάτεχ, pro Βαδεχ: quod vide supra. Βασιλίσσης autem quo„modo huc irrepserit, ignoro. Est enim vox prorsus su„pervacanea & otiosa, & proinde delenda. „

7. Βατεχ@.] Athen. p. 286. SCHR. Vid. *Not.* præced. Pro ἰχνοφώνους *Pergerus* χρόνους legit, nec male forsan. Conf. mox v. Βατεχὶς. Cogitabam ἰχθύος, quod inf. piscis nomen: vel κιθάρας, ut mox in Βατεχίσκιον. Sed minus placet. Quid si reponas ἰχθύ@ ? Conf. sup. Βάρεχ@. (quod & pro βάτεχος ἰχθὺς ποιεῖ.

8. Βατεχὶς. ἱμ. χρ.] L. Βατεχὶς. FUNG. Hanc emendationem obelo notaverat *Is. Vossius*. Non dubito quin *Fungerus* eam hauserit ex Schol. Aristoph. in *Equit.* ϒ. 519. Ἔστι ὁ χρυσοῦς εἶδος τὸ Βατεχίσιον. ἀπὸ τούτου καὶ Βατεχὶς, ἱμάτιον. &c. ubi Kust. bene correxit βατεχικόν. Et sic Snidas, qui Scholiastæ verba exscripsit. Conicus *ibid.* ϒ. antepenult. βατεχικὸν dixit: ubi Schol. εἶδος ἰδῶτος ἀνθους. ὃ μοιον τῷ σιμικῷ ἰχθυϊ τὸ χρῶμα. Philostrat. *vit. Apollon.* II. 22. p. 73. βατεχικὸν χρυσάντον memoit. Vid. ibi Cel. Olear. Hesych. supra: Βατεχὶς. γλαυκοῦν ἱμάτιον. Conf. Etym. M. & Brodæi *Miscell.* VI. 7.

9. Βαϊλεύειν.] Vid. Diogenian. p. 204. Erasm. Adag. *Asinum cupido* &c. p. 357. & Adag. Βατϊλεύειν. p. 371. Barth. *Adversf.* p. 60. SCHR. Vid. Strab. l. XIV. p. 662. & P. Leopard. *Emendat.* XV. 21.

10. Βάτου.] Vid mox in Βάτ@.

11. Βάτ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες.] Oraculum exstat apud Herodot. IV. 155. & in Scholiis Pindar. *Pyth.* IV. 10.

Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες· ἄνωξ Ϙ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
Εἰς Λιβύην πίσυνα μαλεσσόμενον, οἰκιστῆρα.

12. Ἔστι ὁ φθίσιν.] Scrib. ἔτι ὁ μείων φθίσιν. HEINS. Suid. μείων λαλεῖν Etym. & Phav. μᾶλλ. λ. Hos confer.

13. Βάτλικες.] Vid. sup. in Βαϊλικες.

14. Βάτ@. βασιλεὺς, τύρ. Λίβυες.] L. τύραννος Λιβύης. HEINS. FUNGERUS. Phavorin. βασιλεὺς Λιβύης. *Scapingius* adscripserat: Ἴζως, τύραννος Λιβύων. Postea vero mutavit sententiam, adjiciens: *non bene. nam Libyes lingua* Battus *significat Regem, Tyrannum.* Recte. Error natus videtur ex Ed. Hag. qua usi sunt Viri Docti, quæ distinctionem inter τύραννος & Λίβυες omisit. Herodot. IV. 155. Λίβυες δὲ τὸν βασιλέα, Βάττον καλέοντες. &c. Schol. Pind. ad tit. *Ode* IV. *Pyth.* Herodotum citans scribit: Λίβυες γὰρ Βάττην, βασιλέα φασίν. οἱ δ', ὅτι ἰχνόφωνος ἦν. &c. Conf. Jos. Scalig. *Anim.* in Euseb. p. 73. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 85. & B. Stolberg. *de Battologia prisca*m, e. I.

15. Ἰχνοφώνους.] Herodot. IV. 155. χρόνῳ ὁ φθόγγος (ἀπ ἀρχῆθεν ἦν ἰχνοῖσι οἱ πᾶσι ἰχνόφωνος τὴν τετραύλιν, τῇ ὄνομα ἐστὶν Βάττος, &c. Conf. *Not.* præc. & sup. in v. Βατίζειν.

16. Βάττου σίλφιον.] De *Battiadarum laserpitio* vid. Schol. Aristoph. in *Plut.* ϒ. 926. Suid. h. v. & in Σιλφίον, coll. Lexic. *Bibl. Coislin.* p. 607. *Ed. Montf.* & Hesych. in Σιλφίον λαμπρὸν, ibidemque, ut & in Βατιζεῖσι, Vatican. Parœm. & *Not.* Schottl utroque loco. Lege plura apud Jos. Scal. five Yvon. Villiomar. *in Titii Lac. Controv.* VIII. 24. (quem juxta Anton. Augustin. *Dial.* I. laudaverat *H. Valesius.*) Addo G. J. Voss. *de Idol.* I. 32. Salmas. (qui Scaligero plura debet) *Exerc. Ptin.* p. 253. Bod. a Stapel ad Theophr. p. 597. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 93. & *de U. & P. Numism. Tom.* I. p. 293. Conf. T. Hemsterhuis ad Polluc. IX. 60. p. 1027. Βάττου σίλφιον respexit etiam Synesius, Cyrenes Episcopus, *Epist.* 133. *in fin.*

17. Ἐπὶ τοῦ Βαττιάδου.] Suid. Βάττου, quem Kust. et Hes. corrigit. Vatic. Append. I. 27. Βαττιάδου Parum refert. Lex. Coisl. *l. c.* simpliciter habet Βάττου. Errant qui ἐπὶ pro ἐπ' legerunt. Errat etiam A. Schott. in Vatic. Append. *l. c.* notans, male Hesychium κατὰ τὸ Κυρηναίου scribere, cum omnes Edd. habeant Κυρηναίς. Ex ead Append. *Διρτιάτου* apud Hes. pro *Δεσποτιάδου* legendum conjicit idem Schottus.

18. Ἐξαίρετον τὸ σίλφιον, ὃ ἐπιτίμων] παρ' αὐτοῖς, ὥστε &c.] Pro ἐπιτίμων] *Salmas. Bodæus & Spanhem. ll. cc.* τιμᾶται) legunt; damnante *Hemsterhusio l. c.* qui scribendum jubet, ἐξαίρετόν τι &c. tum post ἐπιτίμων] παρ' αὐτοῖς (quod retinet) supplendum putat: καὶ ὃ τιμῶν] παρ' αὐτοῖς, ὥστε &c. quæ simili præcedentium & sono & scriptura deceptus librarius omiserit. Agnosco sensum optimum. Pace tamen Viri Amicissimi dixerim, me non videre quam emphasin habeat ὃ ἐπιτίμων] &c. & ingratior auribus accidit carundem fere vocum repetitio, cum Hesychius passim soleat περιεργάζεσθαι. Quare unica tantum litera inserta legerim: ἐξαίρετόν τι (aut, si mavis, ἐξαιρέσιόν τι) σίλφιον, ὃ ἐπιτίμων] &c. *quod maxime in pretio, sive honore, habetur apud eos, adeo ut* ἐξ *in nummo quodam ab altera quidem parte Ammon, ab altera Laserpitium expressum sit.* Qui sensus per omnia sibi constat. Snidas etiam σίλφιον hic vocat σπάνιγμα, & inf. βάττου σπανιάκιον, addens: καὶ τὸ φύλλον ὃ αὐτῷ, καὶ ὁ καυλὸς, καὶ ὁ κλάδος, καὶ ὁ ὀπὸς, (Phavor. addit: καὶ ἄνηθος τὸ καὶ αὐτὸ) πάντα τιμᾶσθαι ἴσα ἀλλήλοις. *Kusterum* quoque ἐπιτίμων] legere, dui postea vidi.

19. Ἐξεσφράγιστο.] L. ἐξεσφράγιστο. FLORENS. Nummum ipsum, qui fuit in utanibus Antonii Pisonis Medici, exhibet Jos. Scaliger, five Yvo Villiomarus in Titii *Lac. Controv.* p. m. 160. & deinde alii. Vide laudatos ad initium hujus articuli.

20. Βάττου σκοπιὰ.] Refcripsi σκοπιὰ, cum accentu in ultima.

21. Βᾶυ.] Quæ sequuntur cum υ scribenda videntur: α & hic Βᾶ. quod & postulat ordo alphabeticus. GUYET. L. Βαῦ. PALMER. IS. VOSS. Male hoc & 4. seqq. vocabula Phavorinus Βαυ (per υ) suo loco exprefsit. Βαῦ legit etiam *H. Valef.* addens: *quem florem nullibi legi.*

22. Βαυβᾶ.] L. Βαυβᾶ. SALM. VALES. Sic & *Is. Voss.* allato Eustath. *Od.* ε. p. 546. five 1761. *Ed. Rom.* ubi Βαυβᾶν, pro καμαιζήλ, dici tradit. Conf. H. Steph. *Ind.* Male itaque omnes Edit. Βαυβᾶ. καμαιζῆ. pro quo *Sopingius* recte καμαιζήλ, i. e. *fopii*, emendat, post H. Steph. *Ind.* idque in Schrev.

Βαυζᾶν. καθεύδειν.

Βαυκυκίης [1]. πλεκτάνης.

Βαυκὰ [2]. πᾶλιν Δάμαζ⊛. σπρακτὴ δὲ καὶ καλλίαν, ὃς παῖ Ἐμπεδοκλεῖ.

Βαύζειν [3]. ὑλακτεῖν. ἀσαφῶς λέγει.

Βαυβεῖ [4]. μασᾶται.

Βαυβὼ [5]. ἥδια.

Βαυκαλᾶν [6]. κεκαπμένειν. πᾶλιν ἢ πολὺν μετ' αὐτὸν καμπτειν.

Βαυκανάσ) [8]. βοᾶν). βάσκ.

Βαυκαπήσται [9]. πλεονάσται.

Βαυκλίδες [10]. αἱ⊛ ὑπανθμαι⊛ γυναικείαι.

Βαυκίζ⊛. θρήνε⊛.

Βαυκόμωνι [12]. ψυχρῶν, καὶ ἀρτίως λεύ.

Βαυκίσματα. ψευθρίσματα.

Βαυκυμός [13]. Ἰωνικὴ ἔκχυσις, καὶ αἱ⊛ αἰδὼς κατὰ ἔχειν πυπανιδίου.

Βαὺν [14]. κλίνη⊛. ἢ χαμαιτύπη.

Βαύνα. χυτρόπους, καὶ κρᾶνα. ἔνια δὲ καὶ ἐφ' αἱ ἔλαιοβίζειν [15].

Βαῦν⊛. χυτρόπους [16].

Βάφα [17]. ζώμα. Λάκωνες.

Βάφιον [18]. ὀξύβαφον Ταραντῖνοι.

Βαχὰ [19]. πλεκτὴ σπάρτη⊛ [20], χρεία.

Βάχβη [21]. τέλμα βάλ⊛. ἢ βάλ⊛.

Βάψαι. βλῦσαι, πλύσαι. ἢ ἐ κλύσαι [22] βλύσαι.

Βδάλλ. ἀμέλγ [23].

Βδαλὸν. ῥαφίδος θαλάσσης. οἱ Φλιάσιοι κρόκοδειλον [24].

Βδέλη⊛ [25]. θηλάζητρα. ἢ ἀμέλγη⊛.

Βδάρει [26]. ἄρκος. λίνδρα.

Βδέλλα [27]. αἱ⊛ σκώληκ⊛. ἢ βδέλλιον [28].

Schrev. Ed. receptum erat. Inf. Βαυκαλᾶν, καπτειν, &c., σπάδια μὲν ἐκ τοῦ σπαίρειν. Mox tamen Βαυκᾶν exponitur κολάζειν. Ita enim pro Βαυκᾶν, quod est in Ven. Flor. & Hag., bene legitur in Ed. Schrev. prout correxerunt *H. Steph.* in *Ind.* & *Spring.* Conf. Etym. M. p. 192. in Βαυκίδες, ubi pro Βαῦ, Sylb. Βαυκαλίζειν, vel Βαυκᾶν, aut Βαυκαλᾶν, τὸ κολάζειν, scribendum recte censet.

1. Βαυκόμενοι.] L. Βαυβόμενοι. SOPINGIUS. GUYET. Vid. sup. in Βαύβακες, ante v. Βαύβυκα.

2. Βαυκὶ, τέλμα.] L. Βαυβὶ, τέλμα. H. STEPH. (*Ind.*) SCAL. MEURS. (*Attic. Lect.* VI 19. ubi plura.) BRUNO. MAUSSAC. (in *Append.* post Plutarch. *de Fluv.* p. 360. & ad Harpocrat. in Βαῦβυκ.) VALES. (in *Not. Mauff. ibid.*) IS. VOSS. Nam ex ϋ ita ῡ facilis est lapsus. FLORENS. Frequenter etiam μ pro β. VALES. Scrib. Βαυκὶ, τέλμα Δημ. ut liquet ex Arnobio, & verbibus illis Orphei, qui ab Arnobio vertuntur, a Clem. Alexandr. & Eusebio adducuntur. HEINS. VALES. SOPINGIUS. Eorum loca jam sup. notavi ad v. Ἀνατροφ. Conf. præter allatos, Katt. ad Suid. & Interpp. ad Cl. Alex. p. 17. *Ed. Putt.* Inspice etiam, si vis, D. Heinf. *Epist. contra Baffac.* p. 99. & quæ reposuit Cl. Salmas. *Epist. ad Menag.* p. 69. Ed. Schrev. Βαυκὶ, prioti parte tantum correcta.

3. Βαύζειν.] Terentio & Virgilio illud est, *muffare* & *muffari*. Grammatici id esse tantundem volunt atque dissimulandi causa tacere. unde *demuffata contumelia*, cum silentio transmissa, apud Apuleium [*Metam.* L. III. p. 607. *Ed. Pric.*] & *muffitandum injuriam adolescentium* dixit Terent. *Adelph.* [*Act.* II. *sc.* I. ℣. *penult.*] HUNGER. [cujus postea verba omiserat Schrev.] Latini *bauberi* dicunt. [Vid. Martin. & Voss. *Etym.*] SOPINGIUS. Theocrit. Schol. [ad *Idyll.* VI. 10.] Τὸ Βαύζειν, ἐπὶ τῶν σκυλάκων λεγόμενον, ἐπὶ τῶν τελείων κυνῶν τὸ Υλακτεῖν λέγουσι. Latinis *baubare*. VALES. Conf. H. Steph. *Ind.* & Pollux. V. 86 ibique Interr. Ad Hesychium proxime accedit Schol. Aristoph. *Thesmoph* ℣. 902. Βαύζειν, σημαίνει υλακτεῖν, καὶ ἀπαξῶς λέγειν. Conf ad ℣. 180. (quem deserpsit Suid.) Stanl. ad Æsch. *Prom* ℣. 13 & inf. Βάσκειν.

4. Βαυβεῖ, μασᾶται.] Forte a similitudine quadam soni βαῦ, ut in præc. v.

5. Βαυκὼ, ἥδια.] Βαυκὶς, τὸ ψυχτόν. Etym. in v. Βαύκαλον. Vid. inf. Βαυκίσματα. Conf. v Γαῦλος, & Γάυλος.

6. Βαυκαλᾶν.] Propriæ dicuntur nutrices, quæ infantes pannis & cantilenis in somnum inducunt. Hæ cantilenæ propriæ dicuntur κατάβασμα λογικὰ. Athen. l. XIV. VALES. Vid. Casaub. in Theophrast. [c. VI. ⟨περὶ Ἀπλότ.⟩, p. 200.] SCHR. Conf. inf. v. Καπτάνιλλος, & v. Νεννίσι. KUST. Vid. Suid & sup. in v. Βαυκᾶν.

7. Τιθεῖσι.] Mox: Βαυκαζέλλου. τιθασεύου.

8. Βαυκανήσ).] Ad τὸ βαυκαλᾶν, ut & seq. Βαυκαζέλλου. GUYET. Idem βαυκανήσ). IS. VOSS. Forsan a Βαυκάνη, quod idem significat ac βαυκὰς, buccina. H. STEPH. *Ind.* Vid. inf. Βρυκαστρεῦσαι. Utrumque pro Βαυκανήσαμεν, & — στας.

9. Βαυκαζέλλου.] Βαυκαζῶν idem quod βαυκαλᾶν. si tamen mendo caret scriptura. forsan enim scribend. Βαυκαλιζέλλου, a Βαυκαλίζω, i. e. βαυκαλᾶν. unde compos. voce apud Comicum: Καντάβαυκαλισεί μι. H. STEPH. *Ind.* Conf. in v. Βαυκαλᾶν.

10. Βαυκίδες.] Vid. Martin. in. [in Βαχμ.] SCHR. Vid. omnino Eustath. *Od.* ε. p. 1522. 10. & Pollux. VII. 94. Supra minus recte (consentiente *Kustero*) pro eodem Βαυκὶς. Vid. ibi *Not.* Conf. Διασάρειν.

11. Βαυκίζομεν.] Forsan ab oculis tribuit Alexidis *Tarentinus*, apud Athen. IV. 4. ubi vulgo: Καπτιζόμεν τὸ λάλιν &c. Vid. ibi Casaub. p. 252. & Gataker. *Adv. Misc.* c 26 p. 712. 713. Conf. Etym. & Suid. & adde Lexicis vocem ὑφαντικὴ. Etymol. Phavor. & H. Steph. *Ind.* legunt *deuicin.*

12. Βαυκόμενοι.] Vid. Meurf. *Orchestr.* SCHR. Vid Schol. Arist. *Equit.* ℣. 20. Pollux. IV. 100. ibique Jungerm. Adde scriptores modo laudatos.

13. Βαυκὸς.] Ad κύν, βαῦκε, βαύκη, βαῦκοι, βαύκε, &c. Βδελυρὸν autem pro βαύκαινον. GUYET. Suidas Βαῦκε, ut Etym. & mox Βαῦκα. Vid. inf. in Κεκλικὼς & Schol. Aristoph. *Acharn.* ℣. 88. Μοσθηρὸν. Λέγει τὸ τοῦ Βαύκαινον, ὅταν ὁ λῆρ πνεῦμ ὑπερφέρῃ. Conf. Gloss. MSS. *Bibl. Cauffin.* p. 479.

14. Βαῦκα. —— ἐφ' ὧν ἐστιλβόμ.] Id est, *falla flectorsa*. Obelo jugulat hanc Notam *Is. Vossius*, adscribens porro: „ Βαῦκ⊛ & ἐφ⊛ idem est. Morem vero hoſpitum „ in ἐφ⊛ fedendi vide apud Enit. ad Od *H.* p. 278. „ [five 1575.] & alibi; ubi Arcten Hom dicit καῦκὸς ἐπ' „ ἠιόνος. „ Vid. Eustath. p. 1511 13. *Ed. Rom.* & 1564. 34. Καὶ ὅτι ὁ ὀστρυγ⊛ ἐφ⊛, ἢ Βαῦκ⊛ λεγό· σύνεστι τῷ πυ, καὶ ἐν ὁ Βαύκαν⊛, quem locum observarat etiam *Scaliger*. Βαῦκα δὲ εἶπεν ἢ χρυσόστομ. KUST. Vid. v. præc.

15. Βαῦκ⊛, χυτρόπους.] Pollux I. X. *fect.* 100. Λέκα δὲ Βαῦκα δὲ εἶπεν ἢ χρυσόστομ. KUST. Vid. v. præc.

16. Βαῦκα.] A Βαύκη, βαύκιν. G. Quafi dicas *Tenella*. SOPINGIUS. Idem quod βάκκαρα, Æolice βάκκυα. hinc ταῦρα. IS. VOSS. Conf. Voſſ. Patris Etym. in ταῦρα.

17. Βάφιον.] Vid. inf. v. Ὀξύβαφον. Sed num Βάφιον idem fit quod βαφεῖον, ullis exemplis est judicandum. M. MEIBOM. *ad eram libri ſui.*

18. Βαχὶν.] Forte Βαυχὶν. SOPING. Βαχεῖα. IS. VOSS. Vid. sup. v. Βαυχεῖα.

19. Βαχεῖα⊛, χρεία.] Scrib. εὐχρη⊛ χρεία. Apud J. Pollux. l. IV. c. 14. [*Segm.* 101.] inter saltationes nominatur βακτηριακὴ. sed fort. leg. βακτηριακὴ. SOPINGIUS. Omiserat hoc *Schrevelius*. Apud Pollux. rectius πακτηριακὴ restituunt Viri Docti, π & β enim passim confunderunt. Vid. inf. in Μάκτρᾳ. Ceterum *Kusterus* eodem modo: „ An legendum σκευ⊛? ut sit saltatio, quæ fiebat in Orgiis „ Bacchi. „

20. Βαχεῖ.] L. Βάχῃ, idem fere quod Ἄχθε. IS. VOSS. Sic Βάγ⊛ pro Ἄγ⊛. &c.

21. Τὴν νεκτὶ βάλ⊛.] L. κάπλιν, SOPINGIUS, KUST, Βαβὶ in Theoph. acies instrumenti ferrei. M. ME BOM. Vid. Suid. ibique Cl. Kuster.

22. Βδάλλ. ἀμέλγ.] Βδαλλὶς, ἀμολγεῖον. MS. Schol. in Lucian. BRUNO. Cyrillus in Βδάλλα dicit, βδάλλα esse ἀπάλλαγον. IS. VOSS. Vid. sup. in Βαβλογεῖ. ἀπάλγ⊛, & Ἀδλεγον. Schol. Theocr. *Idyll.* XI. 35. Ἰσως, ὅτι τὸ Ἀρκαδικὸν κοινὸν, ἢ γὰρ βάλλα, τὸ ἀπαλγὲς, οὐ τόνον τὴν βάλλα, ἢ παραλλάξας τὴν σύνεσιν τὸ αἴσθ. Ἀττικὸς δ', βδάλλα τὸ αὐτό. Meurs Atticista: Βδάλλαν, Ἀττικῶς ἀμέλγειν, Ἐπιδαύριοι. Infra: Ἐπιδαυλάκαι, ἀπάγκαι. Βδάλλειν ℣, τὸ ἀμέλγειν. &c. Vid. mox v. Βδάλη⊛, & *Not.* in βδάλλα.

23. Βδαλοὶ. —— φῶκαι κυρτόδους.] Legend. κυρτόδους. SALMAS. L. Βδάλοι. IS. VOSS. Φῶκαι κυρτόδους emendat H. Steph. *Ind.* ex Galeni *Lex. Hippocr.* Utrumque dicitur, κυρτὸν & κυρτόδους. Infra: Κύρτοι. —— ἄκαι Κρητικαὶ, ubi male etiam κρυπτὸν, ut ß. *l.* κορυφῶδες. Quando vero βαφῶδες Σικελικὸν dicuntur, conf. mox Βδάκα, & inf. Βάκκα. Cl. *Kusterus* seqq. admotaverat: „ Vid. Galen. in *Lex. Hipp.* „ v. Βδάκα, ubi ab Hippocrate sic vocari scribit φλέβα κυρτὴν „ ἄκρη, i. e. venam varicosam; sive varices modo tumentem. Hinc „ ergo pro κυρτώδης hic reſcribendum ceaſerem κυρτόδους, „ nisi viderem infra ab Hesychio tradi, κυρτὸν ab Hesychio „ etiam dici κορυφὴν. „

24. Βδάλοι.] L. Βδάκαι. IS. VOSS. Cyrill. Lex. MS. Βδάκαι. ἀμέλγει. Sic & Suidas, addens Platonem in Πρωτεῖ dicere βδάκαι. Erotian. Βδάκαζε. ἀμέλγε. κύνε. ἀπὸ τῶν βδάκων. Vid. sup. Ἀπάλγειν, ut & *Not.* penult. & mox in Βδάκα.

25 Βδελυρὸ.] Supra: Βαυκὸς. Βδέλυρα.

26. Βδάκα. αἰδὼ τε.] Vid sup. in Βαύκη, & inf. in Βαύκοις. Schol. Theocr. *Id.* II. 56. Αἱ βδάκαι εἰ λάρναξ γίγνεται· ἀπὸ τῶ πάχους. στρογγυλότερα γ. τὰ αἰσχρὰ αἰδοῖα. Εἰρη δὲ βδάκα, ἀπὸ τὸ βδάλλειν, ὅ ἐστι, ἐμπλήγειν τὸ αἰσχ. Τὸ γὰρ ἀπάλγειν, Ἀττικοὶ βδάκαι λέγουσι. Vid. sup. in Βδάλλ, Βδάλλη⊛, & Βδαλοὶ, & Etym. M. in Βδάλειον. Conf. inf. in Βάκκα, & Εὐβδάκαδον.

27. Βδέλλαι.] Plautus *Curcul. Act.* I. *Sc.* 2. ℣. 7. [*Tu orci-*

Βδλιαζ [1], κολιολυτῶν.
Βδελυσμίας, δυσωδίας.
Βδελυσμίας [2]. ναυσίας.
Βδελυκτὸς [3]. μισητός. ἐξωδυνηρὸν, καὶ Βδελυσόν.
Βδελύζη [4]. βδελυρὰ. μίσους ἀξία.
Βδελυγεῖ [5]. μισητοὶ. κακοὶ. ἐξωδυνηρόν.
Βδελυρῶν. ὑφορωμένων. μισητῶν.
Βδελυσεται [6]. κενῶς † κοιλίαν.
Βδελυσσόμενοι. μισοῦντες.
Βδελύξεται. μισεῖ [7]. ὑφορᾶται.
Βδέλλιον [8]. πρῖμον. ἢ βδέον.
Βδύλλιον [9]. δεδέσθαι, πρῖμον. ἢ βδεῖν.
Βδηλαζ [10]. κενῶς, κοιλίας.
Βεζάσαι [11]. βεζικὸς εἶναι. σκεπάζει. παραληλύθασι.
Βεζδικεὶς [12]. παρὼν.
Βεζαίαν [13]. ἀσάλευτον, μὴ σαλεύουσαν.
Βέβαιον. ἀσάλευτον, ἀσφαλές, ἀμετάθετον.
Βεβαιῶ. κυρῶ.
Βεβαιόσασθαι Νίκη. ἐπὶ τῷ ἐσιναμβίῳ [14] τὸ μὴ πάντα ἀμφισβητούμενον.

Βεβακεν [15]. οἴχηται. ἀπέθανεν.
Βέβακ [16]. εἰρηται.
Βεβάμβω [17]. βεβηκέναι.
Βέβαρις. τὸ θλίβομαι [18].
Βεβαὶς [19]. βεβηκὼς. ἱσάμβῳ.
Βεβαῶσα. βεβηκυῖα. ἢ ἀκλινεῖσαν.
Βέβηκεν [20]. οἴχηται. πέπτωκεν).
Βέβηκε. ἴσαμεν.
Βεβῆκ [21]. ἐπορεύετο. ἤδεκτο, πεπαγίωτο.
Βεβηκὸς [22]. ἀσφαλές.
Βεβηκότας. βεβαίως ἑστηκότας.
Βέβηλον [23]. τὸ μὴ ἱερὸν. καὶ ἄθεον. καὶ Ἀσέβηλον [24].
Βέβηλ. ἀνίερ. ἀμύητ.
Βεβηλώτταμ. μιαίνομ). ἀμαστώσιζω.
Βεβίηκε [25]. βεβίασται.
Βεβίωκα. ἔζησα.
Βεβιωμένων [26]. ἃ ἐπράξαμεν.
Βεβλημένῳ. τετρωμένῳ.
Βεβλήκ [27]. ἅλαλε.
Βέβλεαζ. μέλλει [28]. Φεσπίζειν. ἢ Μέμβλεαζ.
Βέβλειν. μέλλειν [29].

---

nem & casia est, tu bdellium.] Pro unguento usurpatum videtur. Vid. Genes. II. 12. SCHR. Joseph. [Ant Jud. III. 1. § 6. p. 120. Ed. Hav.] Ὅμοιον τῇ ἀμωμήτου βδέλλῃ. [de Manna. ex Num. XI. 7.] Gen. II. 12. בדלח. HEINS. Vid. passim Interpp. & Cel. Græv. ad Isidor. v. Bdellium. Hic vero Hesychius velle videtur, τὸ βδέλλιον, æque ac βδέλλα, significare εἶδος σκώληκος. Glossæ Iatricæ MSS. βδέλλιον. τὸ ἢ δυνάμενον ἢ πλείονα τὰ ἔσωθεν ἐξελκῦσαι μαργαρίδια, i. e. parvulæ muscæ, Belg. Muggetjes.

1. Βδέλλαζ.] Ad βδέλα, βδέλυγμὸς. Inf. Βδελάσσαζ. κοπὴν τῆς κοιλίας. GUYET. L. Βδέλλαζ. [Sic Phavorin.] IS. VOSS. Vid. Suid. v. βδέλλαζ, & Noftrum v. βδέλλαζ, poft v. Βδέλλιον. KUST.

2. Βδελυσμίας. ναυσίας.] Ex Chryfoftomo hanc vocem adfert Suidas. Conf. Etym. M. Infra: Ναυσίζει. βδελυγμία.

3. Βδελυκτὸς.] Æfchyl. p. 272. [Eumen. v. 52. Βδελύσσεται. Schol. ὡς τις βδελύττων τὴ ὀσμὴν τοῦ μυσίου. συνέφυσεν.] SCHR. Conf. Βδελυγεῖ, & Suid. in ea voce. Æfchyli vox Βδελύσσεται non exftat in Lexicis; neque βδελυκτὸς, quæ ufus eft Epicharmus apud Euftath. Il. Σ. p. 1563. 15. de falpa pifce: ὃν Ἐπιχάρμῳ, Σκοθρόφαγον λίγει, τῷ βδελυκτόν, &c. Hauft ea ex Athen. l. VII. p. 321. ubi σκάλαν βδελυκτήν. Nec illud in Lexicis. Ceterum βδελυκτὸς & ἀπόπτυστος jungunt LXX. Prov. XVII. 15. ut ἐξωδυνηρὸς & βδελυκτὸς, Il. Macc. I. 27. Gloffæ MSS. in Sirach. [I. 24.] Βδελυσμὸς. παζύγειος. ἐξωδύνησις. Poftrema voce carent etiam Lexica. Et ἀμαστολαζ, quod l. c. legitur, omiffum in Concord. Gr. Tromm.

4. Βδελύζη.] An Βδελυρὴ?

5. Βδελυγεῖ.] Vid. Ariftoph. Nub. v. 445. ibique Schol. & fup. v. Βδελυκτὸς.

6. Βδελύσσεται.] Vid. Βδέλλαζ, & Βδύλλαζ. Gloff. MSS. in Pfalmos: Βδελύσσει). ὀσμηρίφ). Ex Pf. V. 7.

7. Μισεῖ.] Male Hagen. μισεῖ.

8. Βδέλλιον.] Vid. Cornarii Comm. ad Galen. X. Των. IX. p. 429. SCHR. Ἴσως, Βδέλλιον, ex Ariftoph. HEINS. KUST. Hinc βδέλ, quod Cyrill. interpretatur, δυσωδίαν ἢ λύγρα, ἢ πυρδὶ. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Conf. Not. feq.

9. Βδύλλιον.] Βδέλλιον f. GUYET. Immo Βδέλλιον. Ariftoph. enim Equit. v. 224. βδέλλ, & Lyfiftr. v. 354. βδελλιᾶν dixit. Conf. Schol. ad bina loca, quæ defcripfit Suidas. Lex. Reg. MS. Βδέλλ. φοβοῦμαι, πρίμ. Ὅτε τίνος βδέλλ λιάς. Sunt verba Comici loc. cit. Equit. Mœris Atticifta: Βδέλλον, Ἀττικῶς, βδέον, Ἑλληνικῶς. Conf. Not. præc.

10. Βδέλλαζ.] An Βδέλλαζ, ut fupra? a βδέλλ. GUYET. Lex. Reg MS. & Suid. Βδέλλαζ. quomodo hic emendare videtur Il. Voffius. Conf. Βδελλασσάζ, & H. Steph. Thef. T. I. p. 728. Gloffæ vett. Βδέλλ. Piſſa, pedo. Βδέλλομαι. Piſſium. (veeft, Belg.) Kuſterus ita: „ Ex lic. ferie ſcribendum fortet Βδέλλαζ. Suidas „ pro eodem habet Βδέλλαζ. „

11. Βεζάσαι.] Hom. Il. B. 134. & Schol.

12. Βεζδικεὶς.] A βαδίζω, GUYET. Repoſui Βεβαδικεὶς.

13. Βεβαίαν.] Rom. IV. 16. Hebr. VI. 19. BIEL. Conf. Hebr. 6. 14. II. Pet. I. 10. quo forte reſpexit. Docet H. Erndtius Obſ. Var. II. 7. partic. βε (nifi augmentum perfecti ſit) habere vim contradicendi & negandi. Sic βέβαιος, ἀ βαιὸς, parvus, & hac ratione imbecillis; addito βε, eſt non parvus, & hac ratione non imbecillis, id eſt, firmus. Ita ἀ βάλος, limen, eſſet βέβηλος, profanus, cui negatur limen, i. e. aditus. Addit, hæc negantia per α priv. iurſus quaſi corrigi. Sic ἀσθενὴς, infirmus: ἀσθενῶ, facer: adeo ut cum βε conveniat fere Lat. ve, in vecors, vegrandis, &c.

14. Βεβ. ἐπὶ τῷ ἐσιναμβίῳ τὸ &c.] Verto: ut fiduciaria ſit poſſeſſio FLORENS. Leg. ἐπὶ τῷ ἐσιναμβίῳ τὸ &c. Alia, quam intendunt, qui emerunt rem, de qua poſt controverſia oritur. SALMAS. de modo Uſur. p 728. ἐσιναμβίου (non ἐσιναμβίων, ut Scbrev. exhibet) jam ante correxerat Meurſius, Attic. Lect. VI. 20. Sic & Valef. Mauſſac. & Portus ad Suid. ubi perperam quoque ἐσιναμβίῳ legebatur, pro quo ἐσιναμβίου ex MSS. reſtituit Kuſterus, & olim H. Junius in Not. ineditis, immo & Phavor. ex Harpocr. quem vide, conf. Polluc. VIII. 34. & Not. ibi. Doct. Stanleius ad Æſchyl. Agamemn. v. 448. legit: ἴσει (pro ἰσὶ) ἢ ἐσιναμβίου &c.

15. Βέβακεν.] Vid. mox v. Βέσσεται.

16. Βέβακ.] A βάζω, βάξω, λέγω, ſupra. GUYET. Hom. Odyſſ. Θ. 408. quo ſpectant Apollonii Gloſſæ MSS. in Bibl. Coiſlin. p. 458. Vid. ſup. v. Βαζόμενος.

17. Βεβάμβω.] Hom. Iliad. P. 359 510. Mich. Apoſtol. Lex. Gr. Lat. MS. Βεβάμβω, pro βαίνειν, ἴτε.

18. Βέβαρις. τὸ θλίβομαι.] Ἐζώμβωσ f. GUYET. Leg. Δαζώμβωσ. Vid. Βέβαρις. IS. VOSS. Conf. & v. Βία.

19. Βεβαὶς.] Hom. Iliad. Z. 477.

20. Βέβηκεν.] Vid. ſup. v. Βέσσεται.

21. Βεβῆκ.] Vid. inf. v. Ἐβέβηκε.

22. Βεβηκὸς.] Vid. ſup. in Ἀσάλευτον, & H. Steph. Theſ. T. I. p. 634. Conf. præcedd. & v. ſeq.

23. Βέβηλον.] Lat. dicunt profanum. FUNGER. Vid. Suid. v. Ἀσέβηλα. & Meibom. in Jusjur. Hipp. p. 106. n. 13. SCHR. Conf. Schol. Sophocl. Oed. Col. v. 10. & ſup. Not. in v. Βεβαίαν. Procop. in I. Reg. XXI. p. 70. Ed. Meurſ. Τὸ ὃ Βέβηλον, σὺν ἰσὶ ἢ ἀκαθάρτῳ τόπῳ, ἀπ' ἐσὶ ἢ μὴ ἱερὸν. Vid. Polluc. I. 1. ſegm. 8. & 9. ibique Intt.

24. Καὶ ἀσέβηλον.] Proclive eſt emendare, τῷ μὴ ἀσέβηλον. Sed ſecutus fuiſſe videtur Grammaticus veteres Criticos, qui notarunt, τὸ βέβηλον diſtingui quidem, ſed non pugnare; quorum doctiſſimus: Ἀσέβηλα τῷ Βέβηλα ἀφορίζει, καθὰ ἐν ἀγιαῖς παρέκειτο βιβλίοις. Ἀσέβηλα δὲ ἐσὶ τὰ ἱερὰ, ὧν τὰ ἀγίασμα, ἐσὶ μὴ βάτημα. Βέβηλα δὲ, τὰ ἔξω μέν, ὄχ ἱερὰ δὲ, ἀλλ βάτημα ὄντα. &c. HEINS. Sunt verba Ammonii. ad quem vide Doct. Valkenarii Animadv. I. 1. p. 3. Poſterius hoc „ fine dubio per errorem additum. niſi α ſit ἐπιτατικὸν, „ ſed deeſt auctoritas, „ inquit Suicer. in Theſ Eccl. Malim tamen ſupplere: τῷ Ἀσέβηλον, κακῶς. Ita ſupra, & apud Suid. in Ἀσέβηλα. Niſi τῷ Ἀσέβηλον ſimpliciter, more Grammaticorum, adjectum ſit ſine explicatione, utpote facile ex prioribus ſupplenda. Non multum abit Kuſterus: „ Non „ eſt interpretationis (inquit) loco additum; ut putat Suicer. in Theſ. Eccl. v. Βέβηλον; ſed tanquam contrarium. „

25. Βεβίηκε.] Hom. Il. K. 145. —— πὰρ δ' αἶχμὴ βεβίηκε Ἀχαιοῦ. Schol. βεβίασται. ἐπιφέρεται. Citatus locus ab Etym. M. & Phavor. Kuſterus addit: „ Sed notandum eſt, „ τὸ Βεβίηκε apud Homer. ſignificatione activa poni pro eo „ intulit; non autem paſſiva pro βεβίασται, ut Heſych. hic „ interpretatur. „

26. Βεβιωμένων.] Phavor. Βεβιωμένα. Ex Demoſth. aſſert H. Steph. Theſ T. I. p. 738.

27. Βεβλημ.] Hom. Il. E. 73. BIEL.

28. Βέβλεαζ μέλλει.] Μέλλω f. GUYET. H. STEPH. Ind. Mox Βέβλειν, & inf. Βέβλειν, μέλλειν. Μέλλειν autem exponit βαίνειν. Et: Μέμβλεαζ. μέλλ. Φεσπίζει, &c. ubi Guyet. iterum legit, μέλλ. Quod fuadere videtur τὸ Φεσπίζει. Nam Μέλλειν, βαίνειν, aliud eſt. Conf. Βουλεύσ. Ἐφεσπίζει. In fine pro μεμβλεαζ, Ed Flor μέλλεαζ. Hæc olim. In diverſum abit Cl. Kuſterus; quem vide ad v. ſeq.

29. Βέλλειν. μέλλειν.] Μέλλω f. GUYET. Βέβλειν idem quod infra Βέλλειν: hoc autem idem quod μέλλειν, poſito β pro μ: quæ

Βεβλυχασιδίων [1]. μεμαλυσμένων.
Βέβηλον [2]. εἰκῶ Θεῦ.
Βέβληκεν [3]. ἠρμαι. φιλῶ.
Βεβολημένῳ [4]. βεβλαμμένῳ. βεβολθρωμένῳ, ἠπορημένῳ. πεπερασμένῳ, ἢ πεζομένῳ.
Βεβίλωται [5]. πέπρωται.
Βεβαπιδίᾳ. λαβεῖν.
Βεβικόλημαι [6]. πέπαυμαι. πεπλάσμαι.
Βέβεσθαι. ἀθαλεῖται [7].
Βεβράζαται [8]. σωτήμων κεκερμάτα. Λέγουσι γὰρ τὸ ἔνδον τῆς σαγήνης μέρος, Βέβρακας.
Βεβρεμιδίων [9]. αἱμαρμιδίων. πεπαρμιδίων [10].
Βέβρηκεν [11]. τὸ ἔνδον τῆς σαγήνης μέρος.
Βεβρυθύμιον [12]. ὠδὴ Ἰπποώναξι, ἐγκλώμιον.
Βεβελίβαζι [13]. βεβαπτιδίαι εἰσὶν. αἱ δὲ, πεπληρωμέναι. Βεῖβος γὰρ, τὸ βάρος, καὶ ἡ ἰσχύς.
Βέβελβε [14]. βεβάρηκε.
Βεβελβῶν [15]. βαρεῖν. ἰσχυρά.
Βεβελθὺς [16]. βαρυτιδίων.

Βε

Βεβρεμιδίῳ [17]. ὑπομιδίων.
Βέβεχε [18]. ἀγαθὸς, ἀρτιὸς, καλός.
Βεβεγὼς [19]. ψυχρὸς. πεπυρωμένος.
Βεβεττωμιδία [20]. αἱματωμένα. μεμαλυσμένα.
Βέβρυχε [21]. ἤχησε.
Βεβρυχότης [22]. βυμοφοῦντες.
Βεβρόθιος [23]. καταφάγης.
Βεβηκὼς [24]. πεπηδηκὼς. Θετταλὸς.
Βεβυλλῶσθαι [25]. βεβίωσθαι.
Βεβυσμένη [26]. πεπληρωμένη. πεφεγγυῖα.
Βεβυσμένον. πλῆρες.
Βεβῶτα [27]. βεβηκότα.
Βεβηκῶς [28]. ὁ Ἡσιόδου, ἀπὸ τῆς Ἐνετῶν.
Βυίλοπις [29]. ἱμάντες, οἷς ἀναδοῦσι Λακεδαιμόνιοι τὰς ὑποφόρους.
Βείκας [30]. μαχαίρι.
Βικκίδες [31]. λέμβοι ἐφαμάτων νέου ἐκείνου. Λάκωνες.
Βείκαπ [32]. εἶκοσι. Λάκωνες.
Βιζίκ [33]. ἀφαπὴ πῆς. Ἡσυχίου.

Βι

Quæ litera sæpissime inter se permutantur. Mais itaque Guyet. corrigit μῖλον. KUST. Ed. Flor. pro Βίζιον habet Βῖλον. Conf. Not. præc.

1. Βαλυχασιδίων.] An Βεβυσσαχιδίων, idque pro μεμυσαχιδίων? Infra: Μυσαχρία. μεμυσαγμένα. Sæpissime autem μ & β permutantur, tum quod ejusdem organi sint; tum quod ejusdem olim figuræ. Conf. Not. præc.

2. Βέβηλον.] Ex Hebraico בית, domus, & יהוה, Dominus. KUST. L. Βεβῆλ. Vid. sup. Not. in Βαιβῆλ, post v. Βαιΐν. Similiter ω adjicitur in v. Γαίδαρον, ante v. Γαιδάρῳ.

3. Βέβληκεν.] A βάλω, βλακτὸς, βλακτὸν, βλακτέον, &c. βάλλω, βίβλημαι, βλάβεται, &c. GUYET. Vid. Βλάπτει, Βεβλάπτειν, & Μεβλῆσθαι.

4. Βεβολημένῳ.] Ex Hom. Il. I. 9. & Schol. Est a βελία, pro βάλλω. Conf. sup. v. Βεβλημένῳ. Apollon. Lex. MS. Βεβολημένῳ. ἀντὶ τοῦ βαλὼν τὴν ψυχὴν πονηρίαν. Βεβολημένῳ.

5. Βεβίλωται.] L. Βεβίλωται, ex Iliad. I. 3. Vid. ibi Schol. & Etym. M. Similiter Kusterus. Addo Apollon. Lex. MS. Βεβίλωται. [Il. Β. 28.] Βεβλημένον οἶστον. —— χθαμαλὴ βεβλημένη ἔνθα καὶ ἔνθα. Leg. βεβλημένη. ex Od. Δ. 193.

6. Βεβικόλημαι.] Βεβικόλημαι Cyrill. IS. VOSS. Vid. inf. Βικολίασαι. &c.

7. Βέβεσθαι ἀθαλεῖται.] Ildem qui μεμιδῆσθαι, & βεβιδῆσθαι. IS. VOSS. Βέβεσθαι, ἀθαλεῖται, scribit H. Steph. Utrumque pifcis nomen eft; de quo idem plura in Ind. Cum H. Steph. facit Kufter. Conf. Etym. M. in Βεμβεῖς.

8. Βεβράζαται, σωθῆναι &c.] Βράζω, βεβράζω, redupl. item βεβρέζω. Supra: Βεβρέζων, πεπηγὼς σωθῆναι. Βρέζω eft πήγνυμι, ὑδατόομαι infra. GUYET. Vid. ibi Not. & pro σωθῆναι refcribe σωθῆναι, ut in l. c. Sic & Kufter. Ad fequentia conf. mox v. Βέβρακας.

9. Βεβρεμιδίων.] A μέρος, μοῖρα, μέρος, μεριδίων, βεβρεμιδίων, βέβρεμαι, βεβρεμιδῶ, l. c. ὑμαρμιδῶ. G. Lex. Βεβρεμιδίων. IS. VOSS. Conf. Inf. v. Ἐμπερμιδίων, Σεσημιδίων, & Ὑμιδίων). KUST.

10. Τετταρμιδίων.] Fort. leg. τετραμιδίων. SOPINGIUS.

11. Βέβρηκεν.] Supra: Βέβρεκται τὰ ἄνω τοῦ ἰξευτοῦ, οἱ δὲ σαγήνην &c. GUYET. Supra, Βάβρηκεν. SOPINGIUS. Vid. etiam v. Βαιβῆκες, & in Βεβρεξεσθαι.

12. Βεβρυθύμιον.] An Βεβρεσθυμίων: fed nihil mutandum videtur propter ἐγκλώμιον. Ita Cl. Hemfterh. ad Lucian. Dialog. p. 122. infra: Βρυθύζει. ἐγκλίζει. Vid. ibi Not.

13. Βεβελίβαζι, βεβαπτιδίαι εἰσὶν.] Scil. πήγνυσι. Refpicit enim Odyff. O. 333. citatum inf. in v. Σίν. Male ex Apollon. Lex. MS. 458. Bibl. Cuffin. edicum, βεβαπτιδίων, pro ——— μένων, ut eft in MS. Ad fequ. conf. v. Βεῖβος, Βείνασθαι, & mox Βεβρεξάμην.

14. Βέβελβε.] Hom. Iliad. Π. 384.

15. Βεβελβῶν.] Ἔχειν βεβελβῶν eft apud Hom. Il. Φ. 385. Schol. βαρεῖν, ἐνοχλεῖν. Forte itaque fcripferit Noftet: Βεβελβῶν, βαρεῖν, ἐνοχλεῖν. Sed nihil muto. Vid. in Βεβελβέναι, item Not. in Βαμένας.

16. Βεβελθὺς.] A βελθὺς. GUYET. A præt. Med. βέβελθα, l. c. βεβελθῶ, ὑγιὴς, ὑγιαίνω. H. STEPH. Ind.

17. Βεβρεμιδίῳ.] Ita κατεβρεμιδίῳ apud Lucian. Gallo, p. 165. quod Schol. expl. μεθύων. Refpicit autem Hefych. Eadem verfum: —— ἐγὼ διβρεμιδίῳ ἐπω &c. apud Athen. L. I. p. 23. B. qui addit: εἶπε δὲ καὶ τὸ βρίχειν, ἀφ' ἑαυτοῦ δ' εἶπεν, Latini veridum dicunt. Vid. P. Moll ad Longi Paftor. p. 61.

18. Βέβεχ.] Cujufmodi vocabulum, fit ignoro: nec varia Lectorem morabor conjecturis, ex literarum permutatione ductis; quia nulla fatis arridet. Vide tamen, num huc fiat Βεκκεῖ, πυκνοῖ, & conf. Βρεκλὶ, πυκνοῖ. poft Βρεῖ. Si enim ex Erafti fententia, ad v. Βοκάλαι prolata, particula le hic contradicendi vel negandi vim habeat, βέβεχ, vel βεβεχέ, aut βέβεχ, erit, non mahis, i. e. ἀγαθὸς, χρηστὸς, &c. Conf. Βείνειν. βαρύνειν, ἐφιέναι. Sed aliis inveftigandum relinquo.

19. Βεβεχὼς. Inf. Βεμβεχὶς fcribitur. SALM.

20. Βεβεττωμένα, αἷμα.] Apollon. Lex. MS. Bibl. Cuffin. p. 458. leg ἠματωμένα. addit: Βεβίττω· ἀφ' οὗ καὶ ὁ φίττος. Refpicit Hom. Od. Λ. 41.

21. Βεβρυχε.] L. Βέβρυχεν. GUYET. IS. VOSS. Recte: ν enim & ε fæpe confunduntur. Conf. in Ἀλαλυκτὶ, & mox in Βεβρυκὼς, inf. Ἐξεβρύχει. Βέβρυχεν Suid. & Phavor. Eft ex Il. P. 264. Conf. Ἀναβρυχᾶται. Vide tamen Βεχχάδι.

22. Βεβρυχότης.] Schol. Hom. Il. N. 393. Βεβρυχότες, ἀφυκτοῦντες, συστρέφοντες τὰς ἰδέας. Conf. Alt. Apoft. VII. 54. ἔβρυχον τὰς ἰδέας. ubi Pricæus h. l. eltans, pro βυθοφοροῦντες (quæ vox in nullis, quod fciam, Lexicis reperitur) legend. conjicit βυμοφορῶντες, i. e. agre ferentes, indignantes. Atque ita legendum cenfet Cl. Kufterus, qui etiam βυμοφοροῦντες, per ο, proponit. Sed nihil mutandum. Ut enim Herodes Alt. XII. 20 dicitur βυμοκαχῶν, ita βυμοφοροῦν recte dicitur, cui fi poteftas detur, tua Cupienter malit membra dilcerpat fuis: ut Accius ait apud Nonium p. m. 119. Ed. Plant.

23. Βεβρόθιος.] Hom. Il. Δ. 35.

24. Βεβηκὼς.] Scrib Βεβυκὼς. inflatum effe. PERGER. IS. VOSS. Vid. Not. in v. Βέβρυχε.

25. Βεβυλλῶσθαι.] Inf. Βυλλᾷ, βεβιῶσθαι.

26. Βεβυσμένη.] Vid. inf. v. Βύσσε. Mox Βεβυσμένον eft ex Od. Δ. 134.

27. Βεβῶτα.] Βεβῶτες eft apud Platonem in Timæo, p. 1068. fin. Sic ὦδε συναλλάσσει βεβῶτα, apud Hom. Od. T. 14. quem locum refpiciens Apollon. Lex. MS. reddit, ἀβεβαιοῦται, ἀβεβαίως. Thom. Mag. Βεβοῖ, Ἀττικοὶ λέγουσι, ὁ βεβαιῶ, ἀφ' οὗ βεβῶτα, ὁ βεβαιῶ. Conf. Polluc. II. 200. Ibique Jungerm.

28. Βεβηκὼς, &c.] Hæc vox non eft in fuo ordine, nec dubito de mendo. Si Polybium & Plinium fequimur, legendum eft Βεβήκω. Et cur non? PALMER. L. Βεβήκω. IS. VOSS. Forte Benacus. SORBER. Plin. N. Hift. III. 16. in fin. ex Metrodoro Scepfio ita fcribit de Pado: Ligurum quidem lingua amnem ipfum Bodincum vocari, quod fignificet fundo carentem; cui argumento adeft oppidum — Bodincomagum.

29. Βυίλοπις.] Suid. Βυίλωσιν. οἱ λόροι. Et Euft. Od. B. in fin. p. 108. [five 1453. ἀπὸ Λάκωνος τοῦ ἱμαντίου Βυίλωσιν ὀνόματος.] SOPINGIUS. Scrib Βυιλωσις. Vtd. Euft. ad fin. Ω. Od. & Suid. & Cyrill. IS. VOSS. Vid. Crag. Rep. Lac. p. 261. [five l. IV. c. 9. p. 444.] SCHR. Τὸ ἀναδεῖν hic eft ornare; ficut noftri dicunt: redimitus tempora lauro, i. e. ornatus. Suidas h. voce: Βυίλωσις. οἱ λόροι. fcil. vocem Latinam exprimere voluit. FUNGER. Lapfus memoriæ. Apud Suidam reperies τὸ Ἀναδεῖσθαι, ταινιοῦσθαι ἢ μασᾶσθαι. Sed Βυίλωσις, ὁ λόρος, ἀφ' οὗ καὶ Βυίλοπις. In Varino. VERWEY. Pamgerus (cujus Notam integram dedi) abfolvendus. Suidæ ordini alphabetico non adfuetus videtur Petrejus: reperiffet ceteroqui illud Βυίλωσις, &c. ante v. Βα. Cum Varino facit Lex. Reg. MS.

30. Βείκας.] Ἔκας, εἶκας, βείκας feu βεικὰς, μαχαίρ. Inf. Βικκὰς, μαχαίρι, & Βεκκὸς, μαχαίρι, GUYET. Vid. Salm. ad Inferipf. p. 82. (five 47.)

31. Βικκίδες.] An pro Πεκκίδες? ἀπείκασται, i. e. ἔμβολοι, πλοῖα, Belg. Plooten. Conf. v. Γάϊδαρ.

32. Βείκαπ.] Pro εἶκαπ, id eft, εἶκοσι. G. Vid. Salmaf. Inferipf. l. c. Infra: Ἴκαπ, ἢ εἶκαπ, εἴκοσι. Unde Lat. vicenti.

33. Βιζίκ. —— Ἰκζικάλ.] Nemo nefcit βιζίκα, loci nomen, ter quaterve in facris obvium effe, καὶ ὃ μὲν, ἄγων τὴν ἄνω, τὴν, ita dicti. Nunc cum Ezechielis addit nomen, vult hac voce eum effe ufum; cum tamen nufquam hic Propheta hac fignificatione ufus fit ipfa voce: quare ad Græcos fuos refpicit. Locus eft cap. I. verm. 14. Καὶ τὸ ζῶα ἔστηκεν, καὶ ἀπ-

Βακάλδων [1]. καὶ ὀλίγον παρεδέ.

Βαλαεμίσας [2]. βαλαέρας. Ταραντῖνοι.

Βάϊ [3]. ζήσις. βιάσεις. βιώσιμ. πορεύσ [4].

Βαϊομμ [5]. παρύσομμ. ζήσομμ.

Βαϊμδν [6]. πορθῶμδν. ζήσωμδν.

Βάϊραχες [7]. ὕφρακες.

Βαϊρέϊν [8]. ἡ ἀφπακτική.

Βαϊελξ [9]. ἔλαφ⊙.

Βαϊσὶ [10]. δικαί.

Βαϊκηλά [11]. ναχελῆ. ἀλθεῖα. Ἀκάνιος.

Βάϊνιν [12]. ⊙ὐχὶ Σόλων, τὸ βίᾳ σιάγνωζ [13]. τὸ δὲ χεῖ νόμιμ, σοστέϊν [14].

Βαιηπῶν [15]. τὸ παροχτιῶν. καὶ τὸ ἄρξιν ἐπὶ σοφιᾶν

ἀνθρωπῶν, ὡς οἱδ⊙ δ βαζίν. ubi animalia reverti dicit ad instar חצץ i. e. *fulguris*. LXX. reddiderunt: ἡμερεύσει ἀστραπή. Theodotio autem mira superstitione. Καὶ τὰ ζῶα &c. ὡς οἱδ⊙ βαζίν. Ad quæ Theodoretus: Τὴν δ᾽ ὁ Σύμμαχ⊙ ἑρμηνεύζν, ὡς οἱδ⊙ ἀκτὶν⊙ ἀστραπῆ. Ἀνθρώπων· Τὸ βαζίν, ἀστραπὴν σημαίνῃ. Et fortasse scripsit Hesych. ἀσγεδί, ἀλίς. Vox enim Hebraica etiam *dispersionem*, quod proprium est scintillæ, denotat, quamvis usitius dixisset, ἀπὸ ἀστραπῆς. Sane ברק non est ἀσγεδί τις, hoc est, *species fulguris*, sed *fulgur*. Nam quod a Græco οἱδ⊙ ἀκτῖνες dicitur, est *idiotismus*: est enim id quod alias ἀφζὶς ἀκτῖνος ab iisdem Græcis diceretur: sicut in eodem Prophetæ passim: ὡς ἀφζὶς ἀνέφα. ὡς ἀφζὶς ἐλάτης apud Theodoretum. Hieron. *quasi species Bezek*. Nihil enim minus intelligitur, quam quod apud Philosophos a genere includitur: quanquam hoc Hesychium decipere potuit. HEINS. „ Respicit Hebr. ברק Ezech. I. 14. ubi LXX. δ βαζὶν. Schol. „ τὸ βαζὶν, ἀστραπὴ σημαίνῃ. „ Sic olim in *Peric Crit.* Eundem locum, præter *Kuster.* & *Bielium*, notaverat *Sopingius*. Conf. Suid. Gloss. MSS. in Ezech. δ βαζὶν, ἀστραπή. Hinc nomen Regis Ἀδωνιβαζὶκ. *Jud* I. 5. Joseph. *Ant. Jud.* V. 5. Βαζανὶς ἢ ἐπὶ ἀστραπὴ, καθὸ τὸν Ἑβραίων γλῶσσαν. Confer Muhammedis *Alboraccum*

1. Βακάλδων.] Βακαλδῶν legit *Jf. Vossius*. An vero Βακαλζωνὶ vel potius Βακαλδὼν, pro κινεῖσθαι infra: Εἰκαδίσαμδν. Θ⊙ἰκαμονιῶνδν. Nam ad βαιὸν ἴεσσ, vel ἴκανσ, non aufim decurrere. Conf. v. Βαϊόμενσ.

2. Βαλαεμίσας.] L. Βαλαεμίσσας. IS. VOSS. Ab ἄλα, id est, ἁλὰ, βαλὰ, βαλαεμίσσας, &c. GUYET. Pro βαλάεσσι *Joannes Juvenis* in *Lex. Thren.* scribendum jubet βαλάγεσ, ut sint, qui *telis* & *armis* publicis curandis *præfecti* sunt. Ita vero & Βαλαεμίσσας scribendum foret, ut est in sola Ed. Schiev. Sed Βαλαεμίσσας, (quod recepi ex prioribus Edd.) vel Βαλαμωσὶς, & Βαλάεσσι vocat *gregi præfectos*, pro ἀλαγῶν. & ἐλάεσσι, id est, ἀγελάρχαις: ab ἄλη, vel Δω. Infra: Ἐλλασ. ἀγέλασ. β vero, ut in multis aliis, præponitur, pro digammate Æolico. Ita mox Βοίγαι, Βυαίς, &c. Vid. *Not.* in v. Βλῆμα, & Θ⊙ῶνσ. Conf. v. Βυάγγ, & Radulph. Forner. *Rer. Quotidian.* II. 6. Pro ἐλαέσσι. Cl. *Kuster.* ἐλάεσσι legit. Vide etiam sup. v. Ἀχιλλεύσ, & Ἀσχιλάν.

3 Βαϊ.] Βάϊ, *vives*, est *Il.* Π. 852. & Ω. 131. Inf. Βαϊὸν, πορεῖδν. ex *Il.* E. 113. ubi Schol. Βαϊὸν. βᾶδ. καὶ βαίφρονα, Βίον· ἐφ᾽ ἑαυτῷ ὑπισχνοῦ δ τ, Βαϊὸν. ὁ ἰδὶ, πορεῖδν. Conf. H. Steph. *Ind.* & sup. Βαῖδν. Vid. *Not.* seqq.

4. Πορεῖδν.] An πορεῖδν? Vid. *Not.* præc. *Kusterus* legit πορεύζν, vel πορεῖσθαι.

5. Βαϊομμ.] Hom. *Il.* X. 431. Schol. βιάζν, ἢ ἰδὶ, ζῆσαι, ζῆν, ἢ βίωσιν. Eundem locum citat infra: Τὸ ἐν βιόμμ. Vid. ibi *Not.* Supra: Βαϊόμμ, βιόσομμ. Et *Il.* O. 194. βιόμμ ubi Schol. βιώσομμ. Διαιτήσομ⊙ ν, ἀνασώσομμ, ἢ ζῶ, φησὶ. Οὕτως ἴσχε κῆρ ἐνὶ σοὶ· Οὐ γὰρ μοι δυνὸν βίῳ, ἢ σοφοῦζν καθὸ τὸ ζῆν πολὺν χρόνον. Conf. Etym. M. in Βιόμμ, & Βίος, & *Not.* in Βιῶ.

6. Βαϊομδν.] L. Βαίομδν. vel junge eum præced. IS VOSS. Hom. *Il.* K 97 καθεύδομδν, *descendamus*. Schol. κατιόντεσδν. Citatur ab Etymol. in Θεόπομπ⊙.

7. Βάϊραχες.] Ἴϊραξ, ἴφραξ, ἴϊφραξ, βάϊφραξ. GUYET. Ἴφρακες, pro ἴϊφρακες, unde Βίφρακες. SAI. M. Supra: Βάφραξ. ἴϊφραξ &c. SOPINGIUS. Inf. Ἴφραξ. ἴϊφραξ. Vid. *Not.* in v. Βοιλαφρακτεῖς.

8. Βαϊρέϊν.] Pro ἰαφέϊν, ut v. præc. Vid. Salm. *Inscripc.* p. 47. sive 82.

9. Βαϊελξ.] At ביעל est ἐλαύνω, non ἔλαφ⊙, quod sciam. HEINS. Conf. v. Βάϊκ⊙. ἔλαφ⊙, ἐπὶ Ἀκάνιον. Et: Βοιτδν. ἔλαφον. *Sopingius* adscripserat hic: „ Βαϊέρχε, „ *Kusterus* ita: „ Alludit quod infra legitur, Πέγασος, ἔλαφ⊙ ἱππος. „

10 Βαϊσὶ. δικαί.] Vid. infra Βαϊσὶν. ab ἴσημι [sive αἴσμαι, addito pro more β loco digammatis.] Hinc *Cirrus*. Vid. & Βάϊσξ. [sive Βαϊσὶς.] IS. VOSS. [Sic & ad Catull. p. 209.] Inf. Βαϊσὶν, & Βάϊσξ, i. e. *hirsutum*, *pilosum*, *setosum*. unde βαϊσσὸν, genus togæ apud Artemidor. L. II. *Oniocrit.* c. 3. PERGER. Conf. Suid. in Ἐφεσία: *Perger.* in Βαϊσὶν, H. Grot. ad M. Capell. p. 103 Martin. *Etym.* in *Birrus*; & Salm. ad *H. A. T.* i. p. 518.

11. Βαϊκηλά.] Ab σίκα, σίκη, σίκαλις, βικαλὶς. GUYET.

σίαν ἴχειν.

Βάϊα [16]. περιβῶ.

Βάϊαν [17]. καταπονῶν.

Βαϊκὴν [18]. τοὺς πίθους.

Βαϊκὰ [19]. μαχαίρ.

Βαϊκὴς [20]. ἄϊγ⊙. ἢ ἄϊκ⊙ [21]. Φρύγας.

Βαϊκᾶν [22]. μαχαίρων.

Βαϊκιτοέλιω⊙ [23]. σπλιωσπλαγ⊙.

Βαϊκὸς [24]. ἀτίν⊙.

Βάλα. [25]. ἄλ⊙, καὶ αἰφνὶ, ἐπὶ λα. κώνων.

Βαλὰς [26]. ἄραν, καὶ καταγελαστής.

Βαλαΐνα [27]. κώμη Λακωνικὴ.

Βε.

12. Βάϊνιν.] L. Βαΐνιν. PALMER. G. HEINS. Vid. Heinf. in Hesiod. p 120. SCHR. Βαϊνὶν præfert H. Steph. *Ind.* Et sic Suid. Conf. in Βάϊνον sup.

13. Τὸ βίᾳ σιάγνωζ.] L. μάγνωζ. SCHR. Sic in Ed. Schr. Sed μάγνωζ sine dubio voluit; ut *Kusterus* etiam legit. Phavor. βίᾳ μάγν. Lege μὴ βίᾳ, vel simpliciter, τὸ βίᾳ μάγνωζ, ut H. Steph. *Ind.*

14. Καὶ τὸ νόμιν σοστέϊν.] L. ἀστέϊν. PALM. Ἴσως ἀστέϊν. SOPINGIUS. HEINS. Idem volunt, credo, *Salmas.* licet ἀστέϊν etiam exhibeat Ed. Schr. Sed tum a Palmer. non erat diversum. *Fiorens* καὶ τὸ νόμιν ἀστέϊν legit. Quod maxime placet. Sic enim nulla litera perit: & νόμιν σὺν facile in νόμον σὺν. migravit. Inf. Ὄνομ. γαμβὸν. &c. Sic passim Hom. & alii. Pessime Phavor. σοστέϊνε.

15. Βαϊηπῶν.] L. Βαηπῶν. GUYET. Vid. inf. Παχῶν. Et nota sunt Menandri παιδοποιὸν βρόμιον, quæ Clemens Alex. Menandrum imitatus, σπερμοποιὸν ὑέτριον vocat. Vid. Cas. ad Athen. p. 251. & Aristoph. *Lysistr.* ν. 716.

16. Βαϊα.] Hoff. *H. Z.* 113. Vid. sup. in Βαΐ, & Βάϊομμ, & Etym. M. in Ἔπαιζε, & Θοίνησθ.

17. Βάϊαν.] Inf. rectius: Βάϊον. (pro Βαΐν) καθαιρεῖ, διαφθείρ. ex *Od.* Λ. 502. Vide ibi.

18. Βαϊκὴν.] Pro Βίκας. SALMAS. unde βαϊὸν. SOPINGIUS. Vid. inf. *Not.* in Βάϊκ⊙.

19 Βαϊκὰ.] Pro Ἐαϊκὰ. GUYET. Φαϊκὰ scribebant olim, SOPINGIUS. Vid. sup. in Βοιαφ. Conf. *Not.* in v. Θεόπομπ⊙.

20 Βαϊκὴς.] Βαϊκὰς Herodot. FLORENS. Sic & Suidas, ex Edit. Portti, & Kulleri, Ac βάϊκ⊙, per simplex κ, in principe Mediolanensi, Aldina, & Basileensi; item in MS. Cod. H. Stephani (vid. *Indic.* ejus) nec non in *MS. Bibl.* Leid. teste]. Gronovio ad Herodot. p. 258. qui & βαϊὰς ex MS. Mediceo edidit L. II. 2. qui locus huc pertinet. Perperam itaque Tho. Gale ad *l. c.* p. 766. de Saida pronunciat, eum fequi lectionem editam per κ duplex: ubi tamen simul βάϊκ⊙ ex Galeno [*de Differ. puls.* L. II. c. 3.] adfert: pro quo Apollonii & Artiphanis Scholia, mox citanda, Αἶκ, sine ⊙. Hipponax apud Strabon. l. VIII. p. 340. *fin.* Κυπρίους βάϊκ⊙ φάσγαζ, τὸν Ἀμαθούσιον πυρὸν Κύπρον εὐανὸν, *Amathusiumque triticum*. Citatur in Eustath. *Il.* B. p. 305. Conf. Hebr. 22 *ebus*. His dudum scriptis, incidi in *Misc. Obs.* III. 1. p. 144. ubi ex Artiful. T. III. p. 6. Βαϊκὰς adfertur per ϰ. Postea etiam complusculæ hac de re dedit Vir Rev. & Doct. P. Horreus, in *Opf. Crit.* p. 251. & seqq.

21. Ἀϊκ⊙.] L. ἀτὶκ⊙, ut paullo post. MAUSSAC. [*Diff. Crit.* ad Harpocrat. p. 358. sive 390.] Scrib. Βαϊκ⊙. ἢ Βάκ⊙. Φρύγας. HEINS. Pro ἄτικ⊙ leg. ἄϊκ⊙. Historiolam hue pertinentem vide apud Schol. Apollon. ad *Lib.* IV. v. 262. Aristoph. ad *Plut* p. 149. [immo *Nub.* v. 397.] PERGER. An scribendum est Αἴϊκαι? Vide mox Βαϊκὴς, quod exponitur ἀτικ⊙. Conf. Suid. v. Βοιαστίκαι. KUST. Cl. *Gothofred.* ad Tertullian. *ad Nation.* L. I. c. 2. p. 94. legit: ἢ ἄϊκας, ὡς Φρύγας. Huc facit ipse Hesych. infra: Ἄϊκας. - - - ἀστικτὶ⊙, ἀτικὶ⊙. Sed ἀτικ⊙ emendant etiam *Soping.* & *Jf. Voss.* Utcunque placeat, vide num forte rejiciendum sit illud ἢ ἀτικ⊙, post στιλβοπλαγ⊙ in seqq.

22. Βαϊκᾶν.] Pro ἰκᾶν. G. Vid. Βαϊκὴς, & Βαϊκὰ.

23. Βαϊκιτοέλιω⊙.] Scrib. Βαϊκιτιλιω⊙, vel Βαϊκιλιω⊙, ἢ βαϊκὶς, id est, ἀκιδ⊙. GUYET. Plut. de *Placit. Philof.* Ὅθεν λέγει βαϊκιτιλιωνὸν, καθὸ τὰς Καμπὰς. SOPINGIUS. Melius Βαϊκιτιλιω⊙. ex Aristoph. Nεφ. ubi multa Interpretes de βίοι, Phrygum lingua *panem* signante. VALES. HEINS. FUNG. Sic & *Gothofred. l. c.* Conf Suid.

24. Βάϊκ⊙.] L. Βαϊκ⊙. IS. VOSS. Apulejus *Apolog.* p. 90. *Macci & buccones.* Isidor. Gloss. BUCCO. *garrulus*, „ *rufticus*, *ftultus*. Vid. Pric. ad *l. c.* & sup. in Βάϊκις.

25. Βάλα. ἄλ⊙.] Vid. Salmas. in *Inscripc* p. 47. [sive 82. ubi ita citatur locus: Βάλα. ἄλα, αἰφνὶ οἰκία.] Selden. *de Dis Syris*, p. 126. [sive ii. 1. p. 216.] SCHR. Βάλα, pro ἰαν, vel ἄλα. Infra: Ἔλα. ἄλ⊙. αἰφνὶ. Vide etiam v. Ἔλα, & Ἔλαία. KUST. Inf. Ἔλα. ἢ τὸ ἄλὶ αἰφνὶ. Conf. in Ελαιόφυτον, Ἄκρα, Τέλεια, &c. & sup. Ἀβέλεια, ibique *Not.* Mox: Βαλαίνα⊙. ἀλαπάζ⊙.

26. Βαλὰς.] Ad γέλως refertur. SCHR. [sive G. potius.] Conf. in Τελ⊙, & Γέλως.

27. Βαλαΐνα.] L. Βαλέϊνα. PALM. MEURS. [*Miscell. Lac.*

Βελέα[illegible] [1]. ἡ τοῦ πυρὸς ἀστίς. Βαζυλάσια.
Βελεῖκη. βελόνη.
Βελγαί[illegible] [2]. ἀπὸ πόλεως Βίλγης.
Βίλεμα. βέλη, τόξα.
Βελέων βελῶν.
Βέλεε [3]. βέλη.
Βέλεκυς [4]. ὅσοσιόν τι, ἐμφερὲς λαβύρῳ [5], μέγεθος ἐρεβίνθου ἔχον.
Βελλάσι[illegible] [6]. ἡλιοθήσῃ.
Βέλλαγ [7]. ῥαφίδι βαλάσσιαι.
Βέλλευ. μέλλει [8].
Βέλλερ[illegible] [9]. ὑπὸ Βελλεροφόντη κτανθείς. ἢ ἡ Βελλεροφόντης.
Βέλλιν [10]. ἀτυχές. Κρῆτες.

Βέλ-

cum. IV. 4. p. 260.] IS. VOSS. Its & Steph. *de Urb.* VALES. Vitiis modis hoc nomen in libris reperiri, Βελεσία, Βιρσόβα, Βελιμάνα, Βαρραβία, Βλανία, Βελάνα, Βελμανάτη, Βαλεσόντιος, &c. L. Holstenius ad Steph. monet, post Meursium l. c. quem laudare negiexit, ut & Berkelius, & Kusterus ad Suid. Vid. inf. in Βερσίνα.

1. Βελέα[illegible]. ἀ ἴ πυρὸς ἀστίς.] Quis ille *ignis*? an Sol? Sed infra Δευκάρ est Veneris fidus. ubi vide. SOPINGIUS. *Schrevelius* hic & infra omisit *Not. Sopingii.* Conf. Σαλαμβώ, quod inf. Veneris etiam cognomen est apud Babylonios. An pro ἴ πυρὸς legend. ἡ Ἥρα? Inf. Βίλδεν. ἡ Ἥρα, ἡ Ἀφροδίτη. Vib. ibi *Not.*

2. Βελγαί[illegible]. λοιπὸν πόλεως Βελγών.] Locus est corruptus. Leg. Βεργαί[illegible], & Βεργαι, quod infra. Similiter Ἀβρεῖς & Ἄλλεις, Ægypti oppidum dicitur, πολὺ πρωϊαίτερον permutatis liquidis λ & ρ. Vid. sup. in Ἀδλεῖς. Sic infra Βελγί[illegible] post Βεργαί[illegible] sequitur.

3 Βέλεε.] *Il. Φ.* cum præcedd. jungit.

4 Βέλεκυς.] Βελεά[illegible] Suidas. Vid. Etym. in Βελέα[illegible]. IS. VOSS.

5. Λαβύρῳ.] Vid. infra. Conf. in Ἄσκυλος, Ὄχυρις, &c.

6. Βελλασι[illegible].] Sup. Βέλα. ἅλδ[illegible]. An Βελάσι[illegible]; G. Geminatum forsan metri causâ λ. H. STEPH. *Ind.* Infra: Ἐλλάτης ἑλλάτης. Vid. inf. Γέλεο. &c.

7 Βέλλαγ.] An Βέλαγ, Βέλη, βελάσιαι? GUYET. Βέλλαι, pro βέλαι. Supra Βαλδεῖ [immo Βέλεαι] vocantur. SALMAS. H. STEPH. *Ind.* Athen. l. VII. p. 319. Ῥαφίδας describens: Δικαίου ὁ τῆς ἀξίας ἰχθύων, Βελεάνα ῥαφίς, ὁ καλούμενος Ταφίδα.

8. Βέλλευ. μέλλουσι.] Vid. Salmas. ad Tertull. *de Pall.* p. 70 [five 123.] SCHR. Vid. sup. in Βίλλοξ, & Βεῦλον. An Βίλευ, οἴλευ? Sed utrumque scribere potuit Hesych. quare nihil muto.

9. Βέλλερ[illegible]. ὑπὸ Β. κ. ἡ Βελλεροφ.] Ita dictus Κορινθίου βασιλέως, quem interfecit Bellerophon, postea ab eo dictus Βελλεροφόντης. Eustath. Scripserat ergo Hes. Βελλερ[illegible] ἁπλ. ὑπὸ Βελλεροφόντη κτανθείς, aut simile. HEINS. Certe a Bellero tantum distat Bellerophontes, quantum Hipponus, vel interfector ab occiso. Nisi ergo bilis manus posteriora, ἡ ὁ Βελλεροφόντης, huc intuierit, cum aliquis forte ad margines pro lemmate scripserat Βελλεροφόντης, cujus mentio fiebat; compilatus Hesychium dedisse crediderim (quemadmodum ex Asclepiadis *Tragodumenis* brevium Scholiorum Auctor ad *Il.* Z. 155.) cujus quasi rudera & tenuia indicia superfint. Et hoc malim, quam levi, ut prius cogitabam, medicina fanare: ἀφ' ὁ Βελλεροφόντης, scil. nomen accepit. Vid. Etym. M.

10. Βίλλιν. ἀτυχές.] Non ausim huc revocare, quod Etymol. habet: Βίλλιος τὸ κακόν: pro quo inf. Σμίλιος. Confer potius v. Γελεόν, ἀτυχές.

11. Βίλλιν. δόλιόν τι.] Sup. Βαλλόν explicat etiam ταχύν, velocem, i. e. δόλιον.

12. Βελλάρ.] Il. *Cor.* VI. 15. Vid. Th. Bezam. SOPINGIUS. Ita est: ἀπὸ τοῦ Β Βελιὰλ Il. *Cor.* VI. 15. Βελίαρ legitur. Nihil autem commune habet eum *draconi*, nisi quatenus ὁ δράκων est Diabolus: ita enim usurpare vocem בליעל Novi Foederis scriptoribus proprium est; unde voci *Satanæ* Syrus Psaraphrastes utitur. Malim, ergo legere: ὁ δράκων. ita enim ea voce perpetuo *Apocalypseos* Auctor utitur. [c. XII. 9. &c.] ὁ δράκων, ut בעל־שטן. emphatice. Est dictio *μοιρίμη* in Novo Fœdere. H. STEPH. Βελίαρ est in aliis Codd. N. T. quam lectionem recepit Cl. Millius, utut olim pro corrupta haburam ab Hieronymo. Βελίαρ, & Βελιάρ, ita fæpius occurrit in *Testam.* XII. *Patriarch.* ut p. 146. 149. 155. 159. 172. 194. 195. 208. 226. 235. 244—249. ubi nusquam per λ in fine. Sic & Suid. Apostolum citans, & a Chrysostomo frustra tentatus. Cum Suida convenit Lex. Reg. MS. Ad de Lexicon Origen. p. 195. *Ed. Martian.* Βελίαρ, ἀκόλαστος. (Sic & *Exposit. MS. Nomin. Hebr.*) pro quo p. 155. male ἀσέβης. Cod. Colbert. p. 251. Βελιάρ, ἀσεβὴς[illegible]. Conf. ex iisdem Glossis p. 193 *fin.* Βελ. δείλαιον. pro quo Cod. Colb. p. 251. Βελὶ δειλαίαν. Cl. Drusius ad *Eph.* IV. 27. „ Etiam „ in Græco Βελίαλ [per λ] repositerunt homines audaces. „ Tantæ suasoriæ non fuit ego. Potius dixerim Βελίαρ, „ esse pro Βελιαλ, scribendi ratione olim tralatitia ex pro-

Βίλλιαρ [11]. δείλαιος.
Βελίαρ [12]. δεσμὸς.
Βίλλις [13]. βυρσαλία. Λάκωνες.
Βελφεγγὲς [14]. εἴδωλον.
Βελλύρης [15]. βλέφαρα. Λάκωνες.
Βελονοκυλίτης [16]. ὁ τῇ ῥαφίδι ὕφη ποιῶν καὶ ζωγραφῶν.
Βίλ[illegible] [17]. μάχαιρα. βαῦμα [18]. ἀκίς, καὶ πᾶν τὸ βαλλόμενον [19]. καὶ ἡ ἀλυσίδα, Βίλ[illegible] λέγει [20].
Βίλτη [21]. χαρὶς Φρυγικὸν.
Βίλτιον, βίλτιον, χρεῖσσον, ἄμεινον, κέλλιον.
Βελτιώτας [22]. τὰς βελτίους. Τελέσιλλα.

Βελ-

„ prietate linguæ Syriacæ, quæ mutat λ in ρ. &c. „ Vide ibi plura. Conf. eund. ad II. *Cor.* VI. 15. ubi Hesychium citans ita scribit: „ Innuit [Hesych.] Diabolum, qui Apo„ stolo *Beliar*, Prophetis autem *Draco* dicitur. Sane inter„ pres Syrus h. l. edidit: *cum Satana*. Sic vocatur καὶ ἄλλοις, ut ubi ὁ πονηρὸς, *impurus*. Nam *Belial*, nequam. „ Hachenus Vir eximius, cui ἐμπύρῳ Hemsius. Conf. Suicer. *Thes* Placet ὁ δράκων, cum articulo. Cyrilli Lex. MS. Voss. Ὁ Βελίαρ. ὁ ἀβύσσου. Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 38 p. 529. male confert nomen *Briareus*. Vide & Suid. v. Λακεδαίμων, δράκων. qui Olympiodoro est ὁ Σατανᾶς. Adi L. Bos *Anim.* ad l. c. p. 168. 169. Cyrillus *Catech.* IV. p. 101. fin. φεύγει ὁ πᾶς ὁ Διάβολος σύριγμα, καὶ μὴ πείθε τῇ ἀκοῇ τῇ ἀκαθάρτῳ, &c.

13. Βίλις.] Forte ἡ βίλ[illegible]. Pro πυρφόλις, Cl. *Kuster.* legit πυρφόλα, i. e. *galea*.

14. Βελφεγγὲς.] Vid. *Num.* XXV. [3. 5.] Deus πυρὸς, qui alias Deus ἀστρὸς. SOPINGIUS. Phavor. Βελφεγγές. Lexicon Origen. p. 195. Βελφεγγὲς οὐ Σίγμασιν. (conf. Philo *de Nom. mutat.* p. 1061.) at Cod. Colbert. p. 251. Βελίααρ Φέγγος. Cyrill. Lex. MS. Βελφεγγὲς, εἴδωλον ὁ Βαλ. Glossæ MSS. in *Psalmos*: Βελφεγγὲς. Βαλ, ὃ τοῦ νοτὸς Φοινίκων εἴδωλον. Similiter Etymol. M. Conf. Suid. h. v. & in v. Φεγγὲς. Eusseb. *Loc. Hebr.* Βαλφ. ἑρμηνεύεται δὲ ὑπὸ ἀφρισσόντος. Ἔστι γὰρ εἴδωλον Μωάβ, ὅ ἐστι Βαάλ, κατὰ τοὺς ἡμετέρους ὁμοῦ. Hicron. addit: *quem Latini* Priapum *vocant*. Conf. eund. *cum Jovinian.* I. 12. Hinc Ἀφρόδιτος nomen derivat Grot. ad *Deut.* XXII. 5. ubi aliunde. Vide cultum hujus idoli apud Selden. *Syn.* I. 5. Steph. Le Moyne *ad Var. S* p. 118. Sched. *de Diis Germ.* p. 121. *nov. Ed* &c. Glossæ MSS. *in Psalmos*: Βαάλ, Περσικὴ λέξις· Θεὸς, ὃν ὁ πολέμιος Ἄρης.

15. Βελλύρης.] Βλεφάρους exhibet *H. Steph.* in *Ind.* & *Rob. Constantin.* in *Lex.* Vid. inf. v. Τελέσκον, & Kust. ad Suid. in v. Ἀγαθοκλῆς.

16. Βελονοκυλίτης.] Vid. Salm. ad Vopisc. p. 510. [five 856. T. II. *H. A.* ubi multa ubi ὁ κυκλάδης.] SCHR.

17. Βίλ[illegible].] Omne, quod manu vel arcu mittitur, etiam Latini nomine *teli* accipiunt, ad imitationem Græcorum: sicut & Cajus annotavit *L. Si calvitur* [233.] *de Verb. Signif.* Quo pertinent illa Xenophontis: καὶ τὰ βέλη ἐφίεσαν, λόγχας, τοξεύματα, σφενδόνας, πλίνθους ὁ τὴν λίθον. Proprie enim Græcis τοξεύματα dicitur, quod mittitur arcu. De telo communi etiam locus est apud Lucan. L. III.

Jamque omni fusis undato militе telis,
Inventæ arma furor. FUNGER. (plenius ita.)

Vid. Eustath. p. 644. &c. Schol. ad *Il.* Δ. 465. Θ. 67. Conf. Thom. Mag.

18. Τραῦμα.] Hoc sensu βίλ[illegible] accipitur apud Hom *Il.* Ξ. 439. —— βελέ' ἐπ' ἴσχιον ἰδυῖαν. Ubi Schol. Βέλος, ὁ λίθ ἢ βολὴ ἰόντα. ἢ ὁ βαλλόμενος τόπος. i. e. Βέλος, *dolor a jactu, vel locus telo percussus*. KUST. Vide etiam Schol. *Il.* Θ. 513. Conf. Suid. Suicer. *Thes Eccl* & L. Bos *Animadv.* p. 146. Ex Euripide *Soph.* adscripserat: Ὀξύστομα βελὴ ἐκπτῆναι πλάσαντ' ἀκοντίσαι.

19. Καὶ πᾶν τὸ βαλλόμενον.] Apollon. Lex. MS. Βέλος, πᾶν τὸ βαλλόμενον, κἂν λίθος εἴη. Ὡς καὶ τὸν πάππον ὁ βαλὼν βέλος ἤγαγε τοῦ. Leg. Ὡς καὶ τὸν πάππον βαλὼν βέλος, ἤγαγε τοῦ. Hæc enim ex *Odyss.* I. 495.

20. Ἀλυσίδα, βέλος λέγει.] Scil Homerus, *Il. A.* 269. Z. 439. Vid. ibi Schol. & Thom. Mag. Confer superius aliata. Adscripserat *Kusterus*: „ Supple Ὅμηρος. Nam „ vox βέλος apud Poëtam illum pro *dolore parturientis* „ *mulieris* legitur *Iliad.* Θ. 513. „ Conf. iterum Sulcer. *Thes.*

21. Βίλτη.] L. Βίλτη. IS. VOSS. Memoratur etiam *Bilchem* locus, in historia *Judith.* VII. 3.

22. Βελτιώτας. τὰς &c.] An τὰς βελτίους? Βελτίωνος. Τελεσίλλα, Poëtria fuisse videtur. G. Poëtria nobilis & Heroina fuit apud Argivos *Telesilla*; de qua Plutarch. *de Virt. mul.* p. 245. Paufan. *Corinth.* p. 156. & Suid. Laudatur etiam ab Hephæst. *Enchir* p. 36. Athen. l. XI. p. 467. *fin.* & l. XIV. p. 619. B. Pollux. II. 23. Apollodor. L. III. p. 181. *Ed. Fab.* &c.

Βελτὸς [1]. ὁ βλητός.

Βέμβιξ [2]. ῥόμβος. φίλλα. δύη. ἡ συτοφὴ ἀνέμου.

Βέμβικος Νίκιλ. [3]. ῥόμβος τοῦπον. ὅθεν τῦ ἡ φθόγγος μὴ ἐπ' εὐθείας ἢ φυγὴν ποιεῖ, ἀλλ' εἰλεῖται.

Βεμεῖ. δοτεῖ [4].

Βεμβικίζ. ῥομβεῖ. ῥίφ. διάκ.

Βεμβύλ [5]. δυθύλ.

Βεμβίδιον [6]. ἰχθύδιον, λεπίον.

Βέμβλωκεν [7]. σύτυχήκ. ἔσπε. πάρεπ.

Βέμλατο [8]. ἐφεύπτ[ο].

Βεδεγοτῆλος [9]. ὁ δεκαπεφοιτηκέναι.

Βεμέφ [10]. πτυφωδῶς. πάρεῖ.

Βεμέεξ [11]. κάπος. συτοφὴ ἀνέμ. ῥόμβος. φίλλα. τεχνός.

Βεμβρεῖ [12]. βεμβρύλ. δυθύλ.

Βένδις [13]. ἡ Ἄρτεμις. Θρᾳκιστὶ παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδια.

Βένθεζ [14]. βάθεζ.

Βίρ-

1. Βελτὸς.] Per metathesin, pro βλακὸς, quod infra.

2. Βεμβὶξ. ῥόμβος.] Βεμβὶξ. MEURS. *Lud. Græc.* p. 61. Æschyl. Schol. p. 54. τρόμος apud Suid. SCHR. Æschyli Schol. [in *Prom.* ϒ. 886.] Βεμβὶξ παίζοντος, ὁ ἐκ τοῦ στρόμβου. Dicitur & ῥόμβος. Interpres Apollonii p. 55. Scholia in *Vespas* scribunt βόμβιξ, & βόμβις. p. 538. 539. Βόμβις ϑ, inquit, ὁ ξύλινος τρόμος. Ex quibus corrigenda Apollonii Scholia. VALES. Conf. H. Casaub. ad D. Laërt. p. 20. Rigalt. ad Artemidor. p. 24. & *Not.* ad Callimach. T. I. p. 181. Nihil in Hesych. mutandum. Βίμβις (ut Suid.) & Βόμβις (ut Etym.) dicitur, item τρόμβος, & ῥόμβος, ut in Scqq. Vid. Schol. Comici ad *Vesp.* ϒ. 1508. 1520. & *Aves*, ϒ. 1461. Inf. Στρόμβος. δῖνος. ῥομβεῖσθαι. συστρέφεσθαι ἀνέμου. Conf. mox in Βομβεῖξ, & inf. Βομβυλίζεται, & Κώνη. Quid sit Βομβὶξ. τὸ ζῶον, vid. in Schol. Nic. p. 45. ad *Ther.* p. 56.

3. Βόμβικος Νίκλου.] Vid. Erasm. Adag. *Trochi in morem*, p. 347. & *Turbine versatilior*, p. 355. SCHR.

4. Βεμεῖ. δοτεῖ.] L. Βόμβεῖ. δοτεῖ. SALM. Βομβεῖ legit *Martinius* in Etym. v. *Femen.* Βομβεῖ, δοτεῖ, *H. Steph.* in *Ind.* ut mox Βομβύλ, δυθύλ. Sed δοτεῖ non mutandum, quod inf. suo loco. Βομεῖ, est pro ἐμεῖ, Æol. digamm. in B mutato.

5. Βεμβύλ.] Mox βεμβρυλεῖ scribitur, in v. Βεμβρεῖ.

6. Βεμβύλιον.] L. Βομβύλιον, a Βόμβιξ. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Vid. Sylburg. in Etymol. *Ind.* v. Βομβύξ.

7. Βέμβλωκεν.] Τὸ βέμβλωκεν, ἐστὶν, ad βλάω, βέβλωκεν, i. e. ἔβλαβεν. forte referendum. GUYET. Pro Μέμβλωκεν, SALM. KUST. quod inf. vide. Conf. sup. v. Βεβλωκεν, item *Not.* in Ἀχάτωκεν, & inf. v. Βλάπτει.

8. Βέμλατο.] L. Βέμβλατο. SCHR. H. STEPH. *Ind.* Vid. sup. Βέβλαχε, & inf. Μέμβλατο. Conf. Sylb. *l. c.*

9. Βεδεγοτῆλος.] Scr. Βεμβεγοτῆλος, i. e. ἐμβεγοτῆλος. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἐμβεβεγοτηκέναι.

10. Βεμβεῖ.] Sup. Βυβεῖ scribitur. SCHR. H. STEPH. *Ind.*

11. Βεμέεξ.] Scribend. Βέμβεξ, pro Βόμβιξ. Nam sic legitur in vetustissimo exemplari Epigrammat. in illo Callimachi Epigrammate:

Οἱ δ' ἐξ ὑπὸ πλαγίου θοὸς εἵλιγμενος ἴχνιον.

Vulgo male scribitur. Sic & Βομβεῖ, & Βομβρεῖ, pro Βομβεῖ, & Βομβύλ, SALMAS. Βόμβις scrib. ut sup. SOPING. Βέμβεξ exhibet *H. Steph.* in *Ind.* Vid. Callim. *Fragm.* I. p. 181. & Suid. in Βόμβος.

12. Βεμβρεῖ.] Vid. *Not.* præced. & sup. Βεμεῖ, & Βεμβύλ, pro quo hic βεμβρύλ.

13. Βένδις. —— Βενδῖδα.] Orpheus p. 91. *Henr. Steph. Poëtæ Philosophi.* Πλατὼν τε, Εὐθύφρονος, Βένδις τε κρείττων. Vid. Platon. circa fin. L. I. *de Rep.* p. 354. *Steph. Ed.* & Proclum ad eund. HEINS. Strabo [l. X.] p. 470. & 471. Meurs. *Græc. fer.* p. 57. & 58. Turneb. *Adversf.* p. 425. SCHR. Addo Lucian. *Jov. Trag.* p. 132. ibique Schol. p. 8. & *Icaromen.* p. 205. Brod. *Misc.* I. 32. H. Jun. *Fast.* p. 73. Hes. sup. in Ἀλόαια κόρη, inf. in Διλοῦχον, Κοάνη, & Μυγάλη Θεός. Conf. G. J. Voss. *de Idol.* II. 57. qui rectius Βενδῖδα, Βενδῖδον meminit Synesius *Epist.* 4. & Xenoph. *Hist. Gr.* L. II. p. 472. D. Glossæ vett. Βενδῖδια. *Bacchanalia.* ubi Cod. Reg. Βενδίδια. An Βενδίδια? Proxime accedit M. Apostol. Lex. Gr. Lat. MS. Βενδῖδα. *Bacchanalia.*

14. Βένθεζ.] Hom. *Iliad.* N. 21. 32.

15. Βερζίνα.] Vid. Casaub. in Athen. p. 845. SOPING. Quando χθὼν τὸ Ἀρκαδικὸν memorat Hesychius, vide an huc faciat locus Pausan. *Arcad.* p. 671. Λέγουσι δὲ καὶ οἱ Ἀρκάδες, τὸν Βελλεροφόντην ὕστερον τοῦ δρόμου, λόγοις πιθανοῖς Ἀκαδημαϊκοῖς. *Narrant Arcades, Bellerophontem olim ad fines pertinentem, a Lacedæmoniis abfeffum.* Conf. sup. in Βελλένα.

16. Βιργαῖ.] Vid. Erasm. *Adag.* Βιργαῖζειν. p. 309. SCHR. Vid. sup. v. Βελγαῖος, & Steph. Byzant. in v. Βίργη.

17. Βίργος.] L. Βίργιος, ex serie literarum. IS. VOSS. RUST.

18. Βίρεθρον.] Strabo p. 389. Martin. *Etym.* [in *Barathrum.*] SCHR. Hom. *Il.* Φ. 14. βάθιστον βίρεθρον. Schol. βαθύτατον βάθος. Vid. sup. Βέρεθρον, & inf. Δίρεθρον, & Ζίρεθρον. Mox Βίρεθρον. Adde Suid. Etym. & Apollon. Lex. MS. Bibl. *Coislin.* p. 458. ubi Apion laudatur. Conf. *Not.* in v. Γίργεθα, & P. Pantoja de Ainla in *L. I. de Alienat.* p. 390. Jun. IV. *Theſ. Jur. Rom.*

19. Βερνικοῦδα. δ. ν. α. ρ.] Ill. Ezech. Spanhem. ad Callim. p. 299. legit: Βερνικοῦσαι, διώκουσες, οἱ Φρύγες. Sic inf. post Βρένθον. Hic tamen nihil mutarem, nisi forte Δρῦσαι pro ῥύσαι quis velit. Vide mox Βερνικοῦδα Δρῦσαι, & inf. Βρυκτοὶ.

20 Βερνίκαται. &c.] Vid. Steph. de Urb. in Βερενικοῦδα.

21. Λίλις Βερενικοῦδος.] Vid. Meurs. *Orchest.* p. 2. SCHR. Corrige hinc Lucretium: [IV. 550.]

Et vehemens rapidum Berecyntia barbara lumbum.

IS. VOSS. Vide eum ad Catull. p. 228. Multum differtit Hemsterh. ad Lucian. *Dial.* p. 233. 234. Λίλις Βερενικοῦδος memorat Strabo l. X. p. 471. Vid. & in v. Σίπυλος, post Ἔσπερος.

22. Βερενικοῦδα βαίνων.] Non dubito, quin Sophocles scripserit Βερενικοῦσα βαίνων: a Βερενικοῦδες, Dorice pro Βερενικοῦσες. Nam (ne quem Dorismus in Scriptore Attico offendat) sciendum est, Tragicos & Comicos Atticos in choris fere personas Dorice loquentes facere. Βερενικοῦδες autem Βερενικοῦδος dictum est pro Βερενικοῦσες, posito Gentili pro Possessivo, ut apud Æschyl. *init. Prometh.* Σκύθης ἀμοῦ, pro Σκυθικὸς Ἕκτωρ ἀρωγός, pro Ἑκτορικὸς: & apud Horat. *Epist. ad August.* [II. 1. 2.] *res Italas*, pro *Italicas*; aliaque plura hujus generis. KUST. Conf. *Not.* in Αἰγυπτίου ὄρους.

23. Σοφ. Ποιμ.] Vid. sup. in v. Ἀναλόσαν.

24. Βερενικοῦσαι.] Forsan quod spiret a *Berecyntis*; i. e. Phrygia. H. STEPH. *Ind.* Ita dicitur ὁ Ἀπολλὼν apud Sinopenses, teste Aristot. in *Fragm.* ὑπὸ Ἀνδρῶν δέκατος. p. 346. *Edit. Gr. Lat.* HEINS. Similiter Niceph. Blemmidas *Epitom. Physic.* cap. 27. p. 134. Ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας ἐπιθέτως, Ἀπολλώνιος, ὁ ἐν Σικελιώταις Ἐπικούριος καλούμενος, Καρνεάδης ὁ ἐν Φοίνιξι, καὶ ἐν τοῖς ἐν Πόντῳ, Βορεικοῦδες. SOPING. JUN. VALES. PRIC. KUST. Leg. Βερενικοῦδες πλόκαμοι. SORBER. Scrib. Βερενίκης πλόκαμος. De Berenices cæsarie Catullum vide, & divinum Scaligerum ad eundem. HEINS. IS. VOSS. Vid. Strab. p. 3. & Menrf. *de Insul. Græc.* p. 2. SCHR. De hac coma Beronices, astris inserta, poëma scripserat Callimachus, quod Catullus versibus Latinis reddidit. KUST. Phavorin. recte, πλόκαμος. Literæ μ & κ parum differunt in MSS. unde sæpius permutantur. Vid. sup. v. Ἀμέλγουσι, & inf. Βάκα. Conf. *Not.* in v. Γονάσσαι, post v. Τοίνυν. Sic διδάσκαμος, pro διδάσκαλος, apud Suid. Ed. Florent. & Ald. in v. Μόνυ. Βερενίκη, per σ, etiam alii. Vid. Munk. ad Hygin. *Poët. Astron.* II. 24. Præfecto per ϑ.

26. Κόνων.] Catullus *l. c.* ϒ. 7.

Idem me ille Conon cæleſti numine vidit
E Berenices vertice cæſariem,

Conf. J. A. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* II. p. 93.

27. Βερενίκη κόλπος.] Scrib. Βερενίκη, & mox Βερενικοῦδα. Vid. Steph. *de Urb.* HEINS. L. Βερενίκα. SORBER. Vid. *Not.* penult. & seq.

28. Βερενικοῦδα.] Βερενικοῦδος.] MEURS. *de Pop. Att.* p. 22. L. Βερενικοῦδος. SORBER. Βερενικοῦδα Steph. Byzant. Conf. *Not.* præc.

29. Βερενικοῦδα.] Procul dubio a Beronice regina. Sed &

Βε-

Βερσίκιον [1]. εἶδος βοτάνης.
Βίεγκος [2]. ἕλαφος, ὑπὸ Λακώνων.
Βρίκ) [3]. φυσήτης.
Βιεκνίς. ἀκελὶς.
Βιεμάμβα [4]. πληρισόμβα. Λάκωνες.
Βίῆρις [5]. δεξιότητις.
Βῆρδι [6]. δασύ.
Βερβάλ [7]. φραπτὸν.
Βερέεις [8]. πληρῶσαι.
Βερεντὼν * ἄλλα ἀντῶν [9].
Βίεσιεγε [10]. ἄρτοι, ὑπὸ Λακώνων.
Βιεύ [11]. εἶδος, καὶ ὁ τῆς ἰδίας ἔμπορος. Λάκωνες δὲ βεσικὸν τὸ * ἔσσον. [12].
Βέτιθεγε [13]. βάθος.
Βέτις [14]. τὸ λεπτότερον μέρος τῦ ἱεροῦ.

Βεῦ-

Βεγνιον, quod esse dicit genus herbæ, ab eadem denominatum fuisse verosimile est. H. STEPH. *Ind.*

1. Βεγνίεον.] Vid. *Not.* præc. & sup. in v. Ἀλεξάνδριος, Ἀντιγόνιον, &c. Conf. Bod. a Stapel ad Theophrast. *Hist. Plant.* L. III. p. 252. fin. & inf. v. Ἐλένιον, similiter ab Helena dictum.

2. Βιγειος.] Sup. Βιεγξ. Ἔλαφος. G. Inde *cervus* Latinorum. BERNARD. SOPINGIUS. Scr. Βίεμος. IS. VOSS. Phavor. Βιγιος.

3. Βρίκ)] L. Βίρκ). IS. VOSS. Secundum seriem lit. scribendum est Βιρκ). Conf. inf. v. Βοκίνη, & Βοκῖσιν. KUST. Phavor. Βίρκ).

4. Βερσάμβα] Vid. Casaubon. in Sueton. p. 912. [*Orbon.* c. 2.] SCHR. Nugæ, quas ad hoc *Jf. Casaub* ad Suet. comminiscitur, ubi explicat quid sit *fugatio*. SOPINGIUS. Mox: Βέρις. πληρώσας. An ad Φερν referendum? *s* enim & φ permutat Macedonica dialectus. Vid. Etym. in Βεγνα.

5. Β ῆρις.] Ad ἴερις. GUYET. Conf. Inf. Βοκῖρις, & Βρῆσις. Hic & in seqq. confusæ admodum nec sua sede locatæ erant Notæ in Ed. Schr.

6. Βέρρτ.] Sup. Βερρὶ, δασύ. G. Saltasi. in Vopisc. [*in Carino*, c. 21.] p. 515. [five 864. Hinc *Burra*, vestis villosa & hirsuta.] SCHR. Inf. Βίρρξ hoc sensu Macedonibus tribuitur. Secrevi hanc glossam a præced.

7. Βερβάλ] L. Βερβάλ. Etym. M. Βέρμ. ὁ δρεπάνου τὸν βοτανολόγ. ὁρμητικόν. Et Βέρδης, *Veratur*. MEURS. *Gloss.* p. 78.

8. Βερέεις.] Vid. sup. v. Βερεμάμβα.

9. Βερεντὼν. * ἄλλα ἀντῶν.] *Verumtamen*. Ἄλλωῦν. SOPINGIUS. L. Βέρεν, ἔτον. ἄλλως ἀντῶν. SCALIG. [In Vir Ill. in Cod. suo: quam *Notam* male exhibet Ed. Schr. & quidem voci Βιεύν subjectam.] L. Βερεντὸν, * ἄλλως ἀντῶν. pro πανοῦργον, *fabulatum*. PERGER. Lego: Βερεντῶν. Ἢ Ἐντῶν, vel: Βερεντ. πάλαι Ἢ Βοντῶν, aut Κυκρωπῶν. BERNARD. L. Βερεγέδου ἀντῶν. ex Aristoph. [*Equit.* v. 632.] Vid. & Suid. IS. VOSS Sic idem ad Catull. p. 228. ubi Βιέρεγέδων. Idem ad *Not. Sopingii*, pro Ἀλωῦν substituerat, ἀλωντὸν. Suidas: Βερέγετοι οἱ ἄνοητοι. κίνλασται ὁ λέγε. ὅτῶ Ἀσκληφιάδ. Clarisf. *Amicus* sequentes conjectuas mecum communicavit: „ Forte, Βερέντ Ἐντῶν, πάλαι Ἐντῶν. Nam & Βερέντ, ν & Φέρεντ a Græcia effertur. An pro ἀλλὰ forte reponendum, ἄλλως Ἀντῶν? Sed desino hariolari. „

10. Βιεσιεγε.] Vid. Casaub. in Athen. p. 260. SCHR.

11. Βιεύ, εἶδος] Βιεύ, pro ἴεύ, quod & pro ἴδος, ut infra Πόεν pro πάδος, Ἀόεντ. GUYET. Sic lege totum locum: Βιεύ, ἴδος &c. Ἀάκωνες ὃ Βιεύ, τὰν ἰδίαν. *Bestiam dicunt vestem*. Etymologici auctor: Βιεύ. τὸ ἐνδύτιον, παρ' Ἀακώνων. οἱ δ', Βεστίαν. Διογένης. MEURS. *Miscell. Lacon.* III. 6. p. 220 Forte Βίεσε, i. e. βίεσε. PERGER.

12. Τὸ Ν ἔσσον.] L. τὰν ἰδίαν. MEURS. *l. c.* IS. VOSS. Emenda: σαγίον πάδες, *vestigium*, *parsem pedis anteriorem*. PERGER. Vid. *Not.* præced.

13. Βέτιθεγε.] Supra Βιετθεγε. O. Pro quo & Βίθεγε, Crates & Euphorio apud Etym. M.

14. Βέτις.] Forte Βέτιθ, hoc est, בתית. HEINS. Βέτις, *secundum pars tenuis, penetrale*, ubi faces *ignis* custodiebatur. בתית PERGER. Referipsi Βέτις, per a, ut est in omnibus Edit. & Phavor. Glossæ: Βαΐτης. *Crupta*. Vid. Salm. *Exerc. Plin.* p. 1208.

15. Βιῦ)] L. Βιῦ), cujus meminit Jul. Pollux l. VII. [*segm.* 49.] & Callimach. apud Etymolog. SOPINGIUS. BRUNO. H. STEPH. *Ind.* VALES. IS. VOSS. KUST. L. BOS *Obs. Crit.* p. 159. Pollux Βιῦ). qui Sapphonem quidem laudat. Scribo Βιῦ). Callimachus: Ἐκ ὃ Πάρε πολὺ σάγλαϊ βλῦδι ἴγνεται. Vid Etym. [ubi πολὺ τὸ τῦ πόδος.] Parthenius in *Erotic*. [cap XI. p. 368. *Ed. Paris.*] cujus omnes vestus, quod miserime corrupti sint, præter morem fere nostrum, quem in hoc opere emendando secuti sumus, adducemus. Sunt autem hi:

Ἢ ὅτε δὴ ἐλαφῆ κασιγνήτην νέον ἴγνυε.
Βλῦδιν Ἀδωνίδος Σαμοσύνιον, ἧς τ' ἐπὶ βίσσης
Ζάκυνθος πάρα Φερσεφονείαν αἰδέζεται.
Καὶ μὲν καὶ ἐν ψυχῇσι Σαρωνίδ᾽ αὐτίκα μοῖραν

Βεῦδ) [15]. τέμνα τὶ, καὶ ἡμέτερα γυναικεῖον. καὶ πόλις. καὶ ἄγαλμα.
Βῆ. ἴδη, ἱστορίδη.
Βεῖσαι [16]. τὸ βιῶσαι, βιῶναι.
Βεῖλαι [17]. ἐσθῆτα.
Βεῖξ [18]. φωνὴ.
Βεῖ δ' ἄξ' [19]. ἀπορεῖδη.
Βεῖ δὲ [20]. ἐπορεῖδη δὲ.
Βέκχε. ἀναδενδράς.
Βεῖλ. βάδις. μίτης.
Βέμα [21]. ἐσθῆτα.
Βέκα [22]. χίμαιρα.
Βηκάπον [23]. εἶδος βοτάνης.
Βάλγ [24]. βλητέα. ἡ Διί.
Βέλκμα [25]. κάλυμα. Φερέσμα ἐν ποταμῷ. Λάκω-

Ἀψυρίδα δοιμὶ ἐκάτικεν, καὶ δ' ἐπ' ἰκνὶ κοίνᾳ
Βλῦδιν ἐκφύσαι Μιλησίδι ἱρήξαντα.

Quoa quidem versus ita vertit Interpres:

Atque ea, fratris ubi mentem cognovit iniquam,
Luxit, ut Adonides quondam luxere puellæ
Sicyonium ad claram fontis Persephones undam. &c.

Hic vero vide, Lector, quos errores, quas persuationes vox corrupta aut depravata inducere possit. Nihil in Parthenio tale est, quod videbimus, parva in una voce mutatione facta: ut omittamus, si hoc modo, quo nunc editum est, legatur, ne constare quidem versum. Scribe: Κλαῖεν Ἀδωνίδος Σικυωνίαν. Ita & mens apparebit, & ea quæ de *fonte Persephones* affert, hujus loci nulla ex parte esse, sed eruta vera lectione, & interpretationis rationem sibi perspicue constare. Porro hic ego, ut de reliquis nihil quæram, quis sit *puer* ille Thiacius, sive *Sithonius*, quem *Adonides luxerunt*? quod tam certum est nescivisse, quam me scire certum est erraise ipsum. Deinde, ubi in Parthenio sit, *ad Persephones undam*? HEINS. Βεῦδ) omnino feries flagitat. Apud Pollucem male scribi βεῦδ), pro βεῦδ), notavit L. Bos *l. c.* Sed *Jf. Vossius* ad Hesf. adscripserat: „ Βεῦδ), ὡς Σαπφώ, Κυκρωπικῶς. Ita Pollucis MS. pag. 337. „ Ceterum Parthenii locum notaverat etiam *Arcerius*. Vid. Gale *Not.* ad Parthen. p. 130. *Beudes* urbs memoratur a Livio XXXVIII. 15. Ut addit Noster: τῆς πόλεως.

16. Βεῖσαι.] L. Βεῖσαι. IS. VOSS.

17. Βεῖλαι.] Vid. Varron. L. II. *R. R.* c. I. PERGER. Locus est p. m. 59. ubi ait, ovea dici *belare*, a voce earum *bee*. Vid. mox. v. Βέκα, & Βλῦδιν. Conf. H. Steph. *Ind.* & *Not.* seq.

18. Βεῖξ. φωνὴ.] Pro βεῖξ. G. Vid. sup. Βεῖκκε. Nihil mihi in φωνῇ, ex more Hesychii, subintelligere *ἄν*, *διὸ*, quæ balantium ovium vox est. Conf. *Not.* præced. Ita vero βεῖξ est, *διὸ λέγει*. Sic inf. Βλητέα. φωνῇ, sc. βλῆ. Conf. Βελγγ, & Βλεμεῖ, & sup. *Not.* in Αἰαπὶ ἔφαν. Eodem modo ventos vocarunt *βοῦλαν*, a βεῖξαι, i. e. τὸ βῆ λέγειν: qualem sonum edunt venti mugientes.

19 Βεῖ δ' ἄξ'.] Scr. ἄφ', pro ἄφρ. Hom. *Il.* β. 16. 18. &c. Schol. ἱστορῶδη δὲ.

20. Βεῖ δὲ, ἐπ. δ'.] Schol. Hom. *Il.* A. 34.

21. Βέμα. σεῖσμα.] בתמא. HEINS. Βέκα. Steph. a βέκαν, τὸ G. Βέλα legit *Tan. Faber* L. II. *Epist.* 66. p. 301. unde Doric. βᾶλα, & Lat. *balare*: quod a nemioc unquam animadversum ait. Tu confer G.] Voss. *Etymol.* in *Balare*. Fabrum juvat vox Βελεμεῖ infra. Posses etiam βᾶλα pro μᾶλα suspicari. Βέκα tamen hic cum *H. Steph.* in *Ind.* & *Jf. Vossio* malim, tum ob seriem, tum ob Galeni *Gloss. Hippocr.* Βακλίς. σεῖσμα. Adeoque hic confusæ rursus sunt literæ μ & κ, ut sup. in Βεγνιον ἄλσι. Conf. Βεῖλαι, & Βεῖξ. & inf. in Μενάδδε.

22. Βέκα.] *capella*; sequentibus seculis *aga*. Juvencus L. I. 369.

——— ——— ——— *nec livor Dæmonis ater*
Cum terrore rapit mentem, nec defuit agno
Tentandi interea Cerbi. ———

Pro *agno* scribe *aga*, i. e. capræ. Satyri in forma Veteres depingebant Diabolum. PERGER.

23. Βακάπιον.] Vid. in Βηκάπον.

24. Βελγγ.] Forsan per syncopen, pro βελέγγ. H. STEPH. *Ind* Vid. sup. in Βεῖξ. & mox Βελεμεῖ.

25. Βέλκμα.] Ab ἕλκω, βέλκμα, Βέλκμα. GUYET. L. Βέλκμα. SALM. Ex serie lit. scribendum est Βέλκμα: sed quod ad etymologiæ rationem adtinet, rectius est Βέλκμα, vel Βοέλκμα. Videtur enim vox hæc deducenda esse ab ἕλκω, vel ἴλκω, quod signif. *constringere*, *coërcere*, *impedire*. Infra: Εἴλκυ. σέγγ, καλύπ. Hinc ergo est ἐλκμὸς, & præpolito β, Βοέλκμα: ut supra habuimus Βακκαλίζειν pro ἀνακαλίζειν: Βακίς, pro ἰκάς, aliaque hujus generis. KUST. Βέλκμα legit *Tan. Faber* L. II. *Epist.* 66. p. 301. Pro καλυμμα. perperam κάλκμα in Ed. Hag. Lexicon Orig. Cod. Colbert. p. 253. *Ed. Martian.* Βελκμάδι. κατηλ ἔχλο. quod

κωπης.
Βήλθης [1], ἡ Ἥρα. ἢ Ἀφροδίτη.
Βηλήσῃ [2]. βλητήσεται.
Βῆλος [3]. ὑραιός. καὶ Ζεὺς, Ποσειδῶνος υἱός.
Βηλὸς [4]. ὑδὸς οἶκου. ἀπὸ τοῦ βαίνω. ὁδὸς [5]. σταθμός.
Βηλῶ. σαθμῶ.
Βλησίμβη [6]. σκοποβῆναι.
Βηλῶ. βαθμῶ. βατῆρι. ὑδῷ.
Βῆμα [7]. πλείονα δὲ σημαίνει. καὶ ὅτι πρὸ οὗτος καὶ τὸ λογεῖον, ὥσπερ οἱ ἐκκλησίαι καὶ δικαστήρια. σημαίνει δὲ καὶ τὸ κυκλικὸν, γεφύρι) δὲ καὶ Ἐκκυκλῆσαι [8]. ἢν δὲ καὶ οἱ Ἄρειον πάγῳ.
Βῆ●. κιβωτός [9].
Βημαπίζῃ [10]. τὸ τοῖς ποσὶ μετρεῖν. ἔστι δέ τινες ἡ λέξις Μακεδονική.
Βησῶσι [11]. ἡ Φοινὶ τῷ τεσσάρων.
Βήξ [12]. βηχίαν.
Βήρ [13]. τὸ Φρέαρ. Σύροι.

Βήρ-

tamen ad Hebraicam originem pertinet, בעל forte, & יהוה.

1. Βήλθης.] Βῆλος Berosus apud Joseph. Vid. Selden. *de Dis Syris* p. 156. [sive II. 2. p. 245.] SCHR. בעלה Baalith, aut Belath, בעלת. BERNARD. Numen hoc, cui *Baalsir* & *Belsis* nomen, pluribus describunt G. J. Voss. *Idol.* II. 21. *in fin.* Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. II. c. 1. p. 708. Ousel. ad Minuc. Fel. p. 48. &c. Conf. sup. Βιλέαλ●.

2. Βηλήσει.] Conf. v. Βλητ.

3. Βῆλ●. ὑραιός &c.] Vox ista pro Urano vel Jove, est ex Hebr. בעל, unde Βὴλ. quemadmodum Βαρ, quod sequitur mox, a באר, ubi etiam א liquescit, ut in isto *p.* Sed cur *Jovem* hic dicit *Neptuni filium*? Vitium puto esse. Agathias *Tem.* II. [In *Ed. Reg.* L. II. p. 62.] Ἀλλὰ Βῆλον μὲν τὸν ἐκ Δέλε τοῦτο, Σαμόθρᾳ τε καὶ Ἡρακλείᾳ, καὶ Ἀνεῖτιδι τῇ Ἀφροδίτῃ τῇ ἐκείνου, ὡς τὰ Βαρώσου τε καὶ Βαβυλωνίων καὶ Ἀδιαβηνῶν καὶ Σιμωνίκης [l. Σεμιράμιδος] ἱστορεῖ. SOPINGIUS. [Omiserat hanc Notam *Schrev.*] Sana hæc sunt, si Hesych. more Veterum accentus omiserit: corrupta autem, si illos adscripserit; quo magis inclino. Scribe ergo, & lege mecum: Βηλὴς, ὑραιός, παρὰ Βῆλ●, Ζεύς &c. Vid. Hom. *Il.* A. 591. ibique breviora Scholia & Eustath. Conf. sup. in Αἰὲν. VERWEY. Διὸς Βηλου meminit Herodot. I. 181. Vid. Selden. *de Dis Syr.* II. 1. Adde Martian. ad Cod. Reg. p. 163. & 193. in v. Βὴλ. Lex. Origen. p. 197. Βὴλ. παλαιόνειος, ὃ ἐ Κύπριος. Gloss. Gr. Lat. Βηλὴς. *Proximentum. cælum.* In Apuleii fil. MS. *cælum.* Conf. H. Steph. *Ind.* v. Βηλαιὸς. Glossæ MSS. Βὴλ●. ὑραιός. quod corruptum videtur ex Βηλὴς, nisi forte alludatur ad *Apocal.* VI. 14. Jes. XXXIV. 4. Hoc obiter. Sed & Cyrilli. Lex. MS. Voss. Βὴλ●. ὁ ὑραιὸς. Βὴλ●. ὁ φαιὸς. Conf. omnino Etym. M. & sup. *Not.* ad v. Βηλὸν, & in Ἀπὸ βηλοῦ. Ceterum pro Ποσειδῶν●, referibendum Κρόνος: ut modo in Lex. Orig. Nisi forte *Proteus*, aut *Vertumnus*, alicubi Βῆλ●. dictus; quando ὁ post Ζεὺς ponendum.

4. Βηλὸς. ὁδὸς &c.] Æschyl. p. 250. SCHR. Vid. Schol. Æsch. in *Choëph.* ϑ'. 569. Conf. mox Βαλὸς, & *Not.* præced. ut & Steph. *de Urb.* in Βῆλ●.

5. Ὁδὸς.] Invenerate forte hæc notione alicubi? an potius legend. ὑδὸς? an ὁδὸς pro ὑδὸς? Vid. Eustath. ad *Il.* A. p. 118. 30. Postremum mihi tamen non fit probabile. ABRESCH. Lex. Reg. MS. Βὴλ●. (sic) ὁδὸς ὑψηλὸς. Infra: Ὀρθοβῆλ●. ὁδὸς ἰτραλιστὴς. Nihil itaque mutaverim.

6. Βλησίμβη.] Scribendum videtur Βλησιμβῆ, pro βαλεῖσθαι, ἐκβῆναι, aut *velo obvolutum esse.* PERGER. Scrib. Βλησιμβῆ. IS. VOSS.

7. Βῆμα.] Ælian. *Var. H.* IX. 18. SCHR. Vid. Suid. Etym. & Steph. le Moyne ad *Var. S.* p. 373. &c. Conf. inf. v. Λόγιον, & Phavor. v. Βῆμα.

8. Σαμαίνῃ ὃ καὶ τὸ κυκλικὸν, γεφύρι) ὃ καὶ κυκλικὸν.] L. εκκυκλικὸν. SCHR. Forte: Σαμαίνῃ ὃ καὶ μηχάνημά τι. Ἐκκύκλημα λεγόμενον. ὅθεν καὶ τὸ Εἰσκυκλῆσαι· γεφύρι) ὃ καὶ Ἐξκυκλῆσαι. De hac autem machina vide Pollux. [IV. 127. 128. ibique Interpp.] HEINS. Hæc ab otioso manu male huc inserta [insarta] sunt. Nihil enim faciunt ad v. Βῆμα. KUST. Ἐκκυκλῆσαι recepi, ne sensu careret locus. Conf v. Ἐκκυκλῆ.

9. Βῆ●. κιβωτός.] L. κιβωτὸς. G. SCAL. H. STEPH. *Ind.* Vid. Meurs. *Areopag.* p. 47. SCHR. Pessime Phavor. retinuit κιβ. per π.

10. Βημαπίζῃ. —— λέξις Μακεδ.] Unde Βαπον ille, qui scripsit ἑκάστοις ἐν Ἀλεξάνδρᾳ πορίαις, dicitur Alexandri *βηματισταί.* Athen. I. X. [c. 12.] Plin. VII. 2. *Baton itinerum ejus mensor.* Polyb. l. III. Τοῦτο βουβηκάτιον τὸν στοιχοῦντα τῷ ἐπὶ ἑκάτερα ἵππῳ. SOPINGIUS. Et hæc omiserat *Schrev.* vel. Conf. H. Steph. *Thes.* T. I. p. 635. & Is. Casaub. ad Strab. l. VII. p. 322.

Βήξη. κυδία μάνων●.
Βήσεξ [14]. μάζα μεγάλη.
Βησήθεμεν [15]. πάσχωσι●. οἱ δὲ, Τηρήθημεν λέγουσι.
Βήσκεσ. μάχαιραι ἐρβαί. οἱ δὲ, ἁπλῶς μαχαίρας. ἄλλοι, μάζας [16] ἄνωθεν κέρμα ἐχούσας.
Βηρίδης [17]. ἐπανδήματα, ἃ ἡμεῖς Ἐμβάδας λέγομεν.
Βῆ ῥ' ἴμβωμ [18]. ἄρμοσεν ἱέναι.
Βηρίχαλκον [19]. τὸ μέταλλον. Λάκωνες.
Βηρυσεύειν [20]. σπείρειν.
Βῆρυς. ἰχθύς [21].
Βηρυλλ●. [22]. λίθ●. ἢ βοτάνης εἶδ●.
Βῆσαμ. κλίμακες [23] καλαι. καὶ ὑψηλὰ τόπα. κρημνοί. καὶ τὰ βάσιμα ὄρη. καὶ πύλις [24], καὶ βάσιμοι τόποι [25] τῶν ὀρέων.
Βήσας. ὁμοίως.
Βήσατο [26]. ἐπέζη.
Βησίους [27]. τόπους βασίμους τῶν ὀρέων.

Βῆ-

11. Βλωῶσι.] An potius Βηῶσι? Nam sup. Βελεῖ, ἀφεῖσι. KUST. Conf. in v. Βεῖ, Βῆκα, & Βεῆναι.

12. Βεξ.] Vid. inf. v. Βεχίον.

13. Βήρ. τὸ φρέαρ.] Idem de Phœnicibus (quos Phavor. pro *Syris* substituit) tradit Steph. Byzant. in v. Βαρυβ, fcil. באר Hebræis est *puteus.* Conf. *Soping.* sup. in Βὴλ●, qui nostrum Born hinc deducit. Lexic. Origen. Colbert. p. 253. *Ed. Mart.* Βαήρ. (*Betri.*) φρέαρ. Euseb. *Onomast* Φρὰξ ἀραυρὼ —— νῦν καλεῖται Βαγρούβη, *Berjabee*, בר שבע. Vid. *Gen.* XXI. 31. Conf. *Num.* XXI. 16. 17. & inf. post Βῶλος. Hinc Βῆρα, una Nereidum, apud Pausan. III. 19. observante ibid. Cl. Kuhnio. Sequentia notaverat *Kusterus*: „ Βηρ. ab Hebr. באר, *beer*: pro quo Syri בר, *bir*, i. e. „ *puteus.* Steph. Byzantius v. Βαρυβ: Βηρ ἡ τὸ φρέαρ παρ „ αἰτοῖς, Σύροις nempe. „ At *puteus* Syris vocatur בירא *bire*; & apud Steph. Byz. non præcedit *Syrorum*, sed *Phœnicia* mentio.

14. Βεσσξ.] Vid. sup. Βάσσαι, & paullo post Βάζεξ, & mox in Βησσες.

15. Βησήθεμεν.] Pleonasmo forsan ὃ Β, pro ἐφυλάμεν. H. STEPH. *Ind.* Sic & *Il. Voss.* Conf. v. Ἠφυλάκησα, & Ἡφυλάμεσθα, quod explic. τὸ ἀνάμενον. An ergo mox pro Τηρήθημεν scribendum Γαφήθημεν, per digamma Æolicum? Sic videtur. Ut inf. Γίαρ, Ἰαρ. &c.

16. Βήσκες. —— μάζας.] Vid. sup. Βάσσαι, Βάζεξ, Βάσσξ, & inf. Τελέση, ubi Βάσκαι. Conf. Pollux. VI. 77. Eustath. p. 1414. 29. & H. Steph. *Ind.*

17. Βηρίδης.] Iidem qui Ἀρώδης Pollux. Hinc ἀβηρίδης. Vide an huc faciat Βῆμα in Etym. M. IS. VOSS. Vid. Turneb. *Advers.* p. 13. SCHR. Vid. inf. v. Ἐρώδης.

18. Βῆ ῥ' ἴμβωμ.] Hom. *Odyss.* B. 298. Θ. 287. ubi hodie Βῆ δ' ἴμβωμ. al. ἰσην. Ed. Schr. Βῆ ῥ' ἴσθμ. pro ῥ'.

19. Βηρίχαλκον.] Lego Ὀρείχαλκον. A Laconico vocabulo Latin. *Aurichalcum.* BERNARD. Pro μάταλλον, lego μάσταλον. *fustum Græcum.* PERGER.

20. Βηρυσεύειν.] Ed. Hagen. Βαρυσεύειν. *If. Vossius* Βαρυσεύειν legit, quod pro Ἀγρυσεύειν. Inf. Ἀγρεύειν, ἐγκρύπτειν. Conf. Ἠρύσ. Vide num huc pertineat.

21. Βῆρυς. ἰχθύς.] *Baerz*, nomen piscis. SOPINGIUS. Steph. Byzant. in v. Βαρυβὼ ex Histiæo notat, τὸ Βαρυ (ita rede Bochart. *Geogr. S.* p. 734. pro Βαρυβὼ) Phœnices nominare τὸ ὑγρὸ. Hinc. *Berkel.* ὑγρὸς h. l. pro ὑγρὸν, refcribit confidenter. Ecloga MS. Βῆρυς. φυτὸν. Sed pro eo cerscilne Γῆρυς legendum: ut mox Ibid. Γαρίσαι, pro Βαρίσαι, φυτεῦσαι, λαχανεῖσαι.

22. Βήρυλλ●.] Ezech. XXVIII. [20.] SOPING. Conf. H. Steph. *Ind.*

23. Βῆσαμ. κλίμακες.] L. κλίμακας. G. Nihil muto. Nisi conjungere malis, καλαι καὶ &c. Conf. sup. in v. Βασσίας, post Βασσαί. Per simplicem σ *If. Voss.* hic & in 2. seqq. scribit Βῆσ, & Βάσαι. Ita & nonnulli apud Phavorin. qui plura de hac varietate scriptione; addens, Herodianum per duplex sigma scribere.

24. Πύλις.] Vid. Strab. p. 426. [l. IX.] SCHR. Conf. Steph. Byz. & Phavor. Apollon. Lex. MS. Βῆσαι. ὕψωμα πόλεως ἢ Λακεδ●. Vide & Cl. Jac. Gronov. *Emend. in Suid.* p. 89.

25. Βάσιμοι τόποι.] Sehol. *Il.* P. 283. Βασσὰς, βασίμους τόπους. Sic & Apollon. Lex. MS. Conf. sup. Βασσίας, mox Βασσώνης, & inf. Οὔρεσ● ὡς βάσεις.

26. Βήσατο.] Hom. *Il.* E. 745. Βάσσεν: pro quo Barnes. leg. Βάσσατ', ut & h. l. correxerat *If. Voss.*

27. Βησίους.] Suspectum est. H. STEPH. *Ind.* Scribo: Βασσίους, τοῦ● Βάσσιος● τῶν ὀρέων. Quod ita intelligendum est, acsi scriptum esset: Βασσίους τόπ●, τόπ● βασίμ● &c. KUST. Immo lege: Βάσσεζε, τόπους βασίμους τῶν ὀρέων, ut *Od.* K. 210. 252. Vel Βάσσεζε, ut *Il.* A. 17. Οὔρεσ● ὡς βάσεις. pro quo *Il.* Γ. 34. Οὔρεσ● ὡς βάσσεν. ubi Schol. τοῖς τραχυτάτοις καὶ βασιμωτάτοις τόποις τῶν ὀρῶν. Confirmat Hesych. infra,

Βάσις 1. ὑπόθεσις.

Βασίον 2. ποτήριον.

Βάσκω 3. βοσκάσιμα εἰδῶ.

Βασσόμεθα 4. ὑποδιδάσκομθα, ἐμπεδούμεθα.

Βαστάζειτος 5. ἰσχυρὰ, οἱ ἀφ' ὑψηλῆς πόλεως ἰσχύοντες. ἀπὸ 6 τοῦ ἡσυχαίνειν βαίνειν.

Βαχέα 7. νόθα· οἱ λάρυγξ.

Βία. δύναμις. ἰσχύς. ἀνάγκη.

Βιάζει 8. βιαίως κεφαλιτᾷ.

Βίαιος. κωλυόμενος.

Βία πυρός. δύναμις πυρὸς, ἡ ἀνάγκη.

Βιάτως 9. κυάθων μικρῶν· ἤγουν κοχλιαρίων.

Βιάται. γυναῖκες βιάζουσαι.

Βιβάζει. ὀχθεῖ 10. ὑπὸ τῆς θαμμάτου. ὑπὸ τοῦ ζεῖ.

Βιβάς. βαίνων. ἵππος. ἀφ' ἑαυτοῦ.

Βίβασις 11. κοίτη. εἰδάς.

Βιβάσων 12. βίᾳ βαίνων.

Βιβλία. βυβλία. ὑπομνήματα 13.

Βιβλίῳ. ἀφ' ἑαυτοῦ 14.

Βίβλοι εἰδῶ κεφάλαια 15. Σοφοκλῆς Ἀλκμαίωνι.

[Βηθσαβεὲ 16. μήτηρ Σολομῶνος. καὶ τόν 17 ἐν τῇ ὀρεινῇ τῆ Παλαιστίνης.] ὡς Θεοδόντιος βίβλῳ 18 καὶ ξυναυλίαν. ἄλλως, βίβλῳ.

Βίβλαι 19. κάτω. εἰδάδες.

Βίβλου Ἡφαιστείου 20. ἀποφράσεως, † Ἡφαιστίου.

Βίη 1.

Infra, quando Ὑβρ. τὸ βίαιον explicat, τὸ πᾶν βιαίως τοῦτο ἔστιν. Conf. in v. Βιαίως.

1. Βάσις.] I. Βάσις. IS. VOSS. Sed βάσις est *Il.* A. 339 Schol. Χαυσοῦς.

2 Βασίον.] Βάσις, παντίων παρ' Ἀλεξανδρεῦσιν. Eustath. A. Odyss. p. 39. [five 1405 *Ed. R.*] IS. VOSS. Βασία est in fragmento Athenæi apud Casaub. *Anim.* p. 784. pro quo Hesych. inf. (post v. Λικμὸς) in v. Λάνου, ut & in v. Σοτηρίαμβον, habet βάσια: sed in eadem voce suo loco βασίῳ, ut hic. Vid. Suid. in Βαρύκωμος, Schol. Arist. *Acharn.* v. 1047. Salmas. *de Hyle Iatr.* c. I. *fin.* Cl. Hemsterh. ad Pollux. I. X. p. 1229. & Interpp. ad VI. 96. ubi Βασσαρεῖς. Cyrill. Lex. MS. Voss. Ἀλαβάστρου μορφὴ, βασίον ἔστιν ὑάλου &c.

3. Βασκω.] L. Βάσκω. BRUNO. L. Βασκία. Erotian. Βασκίω. βάσκω εἰδῶ, ὁ Βασίων, ἤγουν Βάσιον κωλυθῶ. HEINS. Idem obiervat *H. Steph.* in *Ind.* addenda: „ *Procul dubio* [Βασκία] „ eadem est atque τὸ Βασκω. „ Immo Βάσκω in Erotiano scribendum esse, conjicit Foes. *Oecon. Hipp.* v. Βᾷξ. Vid. mox, & sup. in Βᾷξ. Latinis *Tussiago*. Confer, si vis, v. Βηχὸς πον.

4. Βασσόμεθα.] Respexit forte ad *Iliad.* A. 144. - - - ὃν δ' αὖτε - - - Βασσάμεν. Schol. Ἀναβασσάμεν· ἀναβιβάσασθαι, ἐμπεδῶσαι. Idem cogitasse video Virum Doctum in *Misc. Obs. Nov.* & *Dec.* 1733. p. 327.

5. Βαστάζειτος.] Vid. Strab. p. 473. Apollon. Schol. p. 55. [L. I. c135.] SCHR. Hom. *Odyss.* Θ. 250. 383. Conf. Etym. M.

6. Ὀρχήθμοι ἀπὸ τοῦ &c.] Distingue, & lege: ἰσχύθμοι. ἀπὸ τοῦ &c. ut eadem etiam *H. Steph.* in *Ind.* Sic ἀπὸ (quod passim cum ἐπὶ confuderant. Vid. *Not.* in v. Βοῦς.) dicerta Schol. Hom. ad loca laudata; & Apollon. Lex. MS. Βαστάσαντες, ἰσχύσαντες. ἀπὸ τοῦ βαίνειν ἡσυχαίνειν.

7 Βαχέα.] Vid. sup. Βαχεῖα, & in Βᾷξ. Conf H. Steph. *Diction. Med.* p. 250. Cyrill. Lex. MS. Voss. Βαχέα. ἀφ' οὗ μὴ (leg. βὴ) χίνω.

8. Βιάζει.] Respexit forte ad Matth. XI. 12. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται. Ad quem locum plura in *Observ.*

9. Βιάτως.] L. Βιάτως. Vid. tamen Inf. Πιάτως. [ibique *Salmas.*] IS. VOSS.

10. Βιβάζει. ὀχθεῖ.] L. ὀχεῖ. Ita enim Leyis. XVIII. [23] ἐπὶ γῆν ἢ ἐπὶ κτῆνος πᾶς ὑπερβαίνων βιβασθήσῃ. Atque hinc βιβάζει est κοίτει. SOPINGIUS. GUYET. MÜNKER. HEINS. IS. VOSS. Distingue: Βιβάζει. ὀχεῖ, ἐπὶ τῆ θαμμάτου. ὑποζεῖ. Atque ita sane in Lege sacra τὸ βιβάζει ἐπὶ βλάβῃ ἢ πάρατυρ. Vid. *Levit.* XX. [16.] HEINS. Phavor. Βιβάζει. ὀχεῖ, συζεύγνυ. Suid. ὀχεῖ, συζεῖ. ubi συνωνύζει Ed. Bas. & Genev. nisi ex Phavor. malis συζεύγνυσι, vel συζυγεῖ. Conf. sup. in Βαίνει. Postremum ὑποζεῖ forte pertinet ad Βιάζει. Sed neque necesse est.

11. Βίβασις.] Meurs. *Orchestr.* p. 8. SCHR. Vid. Inf. Βᾶσις, cum eadem interpretatione. Conf. *Not.* præc. & sup. v. Βιβάζω.

12. Βιβάσων.] L. Βιβάσων. H. O. [676 & N. 809.] HEINS. Βιβάσων. BRUNO. Conf. Phavor. & Etym. M. in Βιβάω.

13. Βιβλία. - - - ὑπομνήματα.] Unde βιβλιαθήκη. [*Esth.* III. 13] pro γραμματοφύλακια, *briefdragers*. SOPINGIUS. I. *Macc.* I. 46. Ἀνέγνωσαν ἐν βιβλίοις βιβλία τὰ γραφέντα ἀλγίστως. BIEL. Conf. Æ. Porti *Lex. Ionic.* & Phavor.

14. Βιβλίῳ. ἀφ' ἑαυτοῦ.] Legend. videtur ἀφ' ἑαυτοῦ, vel ἀφ' ἑαυτοῦ. GUYET. Prius præferim; ut sup. Βιβάς. ἀβάσιμον. Sed corrige simul Βιβλίῳ, ex *Iliad.* Γ. 22. Conf. Phavor. & Casaub. ad Theophrast. *Char.* p. 135. Βιβλίῳ, ἀβλαβεῖ, correxerat quoque *Kuster*.

15. Βίβλοι. εἰδῶ κεφάλαια. &c.] Hic locus usque ad finem articuli, *Βίβλου*, turbatus est, in quo male inserta, quæ ad hunc locum nihil pertinent. scil. hæc, Βαρκαῖοι, μόρα Σολομῶνος, exulant a proprio loco: ubi reponenda sunt & corrigenda, ut facile est, legendo μόνος, pro μόρα. Et his subiatis legendum: βίβλοι. εἰδῶ κεφάλαια. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ· Ὡς ἐκτυφλώσειαν βίβλῳ τε νῷν ξυναυλίαν. Ἄλλως, Βίβλων. PALMER II. VALESIUS. [addens: *pro* οἱς ἐπὶ, forte, οἷς ἔτι.] MEURS. *Panathen. cap.* X. FUNGER. HEINS. Vid. *Not.* seqq.

16. Βηθσαβεὲ, μήτηρ Σολ.] γυνὴ forte. GUYET. Hæc, ni que ad Παλαιστίνην, addita ex Lexico Hebraico. IS. VOSS. Scrib. μήτηρ Σολ. SOPINGIUS. VALES. MAUSSAC. BEUNO. HEINS. *DRUS.* ad Amos V. 5. TAN. FABER. *Epist.* II. 67. p. 301. Conf. *Not.* præced. & seq. Scilicet μορὰ pro μητρὶ scriptum fuit: ὰ vero, ut sæpius, in ὐ mutatum; unde tandem μόρα prodiit. At *Bathsebe* fuit *mater Salomonis*, II. *Sam.* XI. 3. & XII. 24 ubi Βερσαβεὲ scribitur in Vatic. exemplari, & Edit. Complut. pro Βαθσ. Conf. *Bibl. Brem.* VIII. 2. 7. p. 339. & *Verm.* flatim; cui tamen in ceteris minime assurgo. *Guyeti* vero alienum ab historia sacra: quare *M. Meibom* adpinxerat· *unde hoc?* Verbo moneo, me gloſſam hanc sacrum, utpote inſititiam, parentheſeos ſignis coercuiſſe.

17. Καὶ τόν &c.] Ἰδιώτης confundit, qui epitomen Auctoris concinnavit, *Bathſabe* & *Berſabee*: quæ & ſunt diverſa, & originis diverſæ. Sed quid mirum, cum hæc toties apud Græcos? Legi olim: Βάτσαβεὲ, μήτηρ Σολομῶνος. HEINS. Omnes vulgo Codices poſt Chriſtum cpſi, ſive a Maſorethis, ſive aliis, matrem Salomonis appellant בַּת־שֶׁבַע quæ nunc *Bathſeba*. Symm. & Theod. Βαθσαβεὲ. Vulgatus vocat *Bethſabee*. Soli LXX. quotum antiquiſſima verſio, & auctoritas ſacroſancta univerſali Eccleſiæ primorum ſeculorum, conſtantet genitricem Regis ſapientiſſimi appellant Βερσαβεὲ. Cauſam quæris tantæ diſcrepantiæ? Errot natus ex affinitate literarum ד & ר. Priſca gens Hebræa legit בר, novitia, librariorum culpa, in בת mutavit. Druſius ad *tit. Pſalmi* LI. *Putarim ego Interpretes edidiſſe* Βαθσαβεὲ, *ex quo deinde vitio librariorum factum ſit* Βαθσαβεὲ. *Sed nihil affirmo.* Prudenter: ſicut enim Cl. Druſius timide damnat Illud Theodotionis *Bethſabeeth*: ita hauſtat in altero *Bethſabee*, quod ei, credo, ſuggeſſit corruptus hodie Codex Latin. Latinis enim priſcis lectam & dictam BERSABEN, locuples mihi teſtis venit Sulpicius Severus *Hiſt. Sac.* I. Græcos vero ſeniores edidiſſe ΒΗΡΣΑΒΕΕ, non modo Procopius ad III. *L. Reg.* p. 173. c74. *Edit. Meurſ.* ſed inſtar mille teſtium hoc loco eſt Heſychius, qui Alexandriæ omnes editiones & verſiones excuſſit diligentiſſime. Unde Phavor. tranſcripſit: Βερσαβεὲ, μόρα Σολ. &c. Sed in utroque lego: Βερσαβεὲ Οὐρίᾳ, μήτης Σολομῶνος· καὶ τόν &c. *Berſabe* fuit *Uria*, ſcil. uxor. Conf. II. *Reg.* XI. 3. & III. *Reg.* I. 11. Τὸ μορὰν, vel μορρὰ, depravatum ex vocibus Οὐρίᾳ & μήτης, quod utique poſtremum, cum primum iſtuc eos fugeret, pulcre viderunt *Funger.* & *Palmer.* VERWEY. Conf. ſup. *Not.* in Βᾳ. Adde *Not.* præced. ubi docui, Βερσαβεὲ etiam legi pro matre Salomonis. Lexicon Regium *Nomin. Hebr.* p. 197. Βερσαβεὲ. Συγάτηρ ὅρκου. ἢ Συγάτηρ πανληροῦσα. ubi Martianæus: „ Confundunt Græci ſuo more *Berſabee* „ cum *Bathſabee*, quod nomen interpretatur, *filia ſaturata*, „ aut *ſaturitatis*. „ A בת & שבע: ut ὅρκου ab השׂבי, שׂובי, referendum.

18 Ὡς ἐν. βίβλῳ] * καὶ ξυν.] Hæc luxata ſunt a ſuperioribus, & debent jungi ſtatim poſt vocem Ἀκρισίῳ, & videntur eſſe verba Sophoclis. Lege: Βίβλου τε νῷν ξυναυλίαν &c. Meurſ. *Panathen.* c. 10 conſentit; quem non videram. MAUSSAC. (*ad eram* lib. *ſui.*) Hæc verba refer ad vocem Βίβλου, quam οὐδὲ κρύπτω eſſe dixit: ut inepte reliqua Βίβλου, quam οὐδὲ κρύπτω. Σοφ. Ἀκρισίῳ. Ὡς ἐκτυφλώσειαν βίβλου. Καὶ ξυναυλίαν. Ἄλλως βίβλου. HEINS. [Sic & *Joſ. Scalig.* diſtinxit, ſed legit: τούτω νῷν &c.] Propter jambum lege: Ὡς ἐκτυφλώς βίβλου τε νῷν ξυναυλίαν. Huc referendi Ἰνδοὶ [infra] *Muſici, fidicines*, quos ex hac ipſa fabula, quam *Acriſius* inſcribitur, ut recte vidit *Florent Chriſtianus*, auguotat Heſychius. PERGER. Vide *Notas* ſuperiores, quibus nihil certius adjungere habeo. Quamvis autem v. βίβλου exponere potuerit per οὐδὲ κρύπτω, & per ξυναυλίαν, poſterius tamen potius ad ipſum Sophoclis fragmentum pertinere videtur, ſive ſcripſerit: Ὡς ἐκτυφλώσειαν βίβλου τε νῷν ξυναυλίαν: ſive pro ἐκτυφλώσειαν, fuerit ἐκτυφλώσω, aut ſimile, metri cauſſa. Nam ὡς τοῦ ψ. (quod ἐκτυφλῶ, aut ſimile, metri cauſſa. Nam ὡς τοῦ ψ. (quod magnus *Valeſius* conjiciebat) minus placet. Sic Pollux IV. 58 ὄργανα ἐκτυφλωτικὰ recenſet. cujus loci ſola auctoritate verbum hoc in Lexicis proſtat. Addi nunc poteſt verſus hic Sophoclis; & accedat II. *Macc.* I. 30. Οἱ δ' ὑπὸ ἐκτυφλωτὸν τοὺς ὄμμους.

19. Βίβλινα.] Vid. ſup. v. Βίβλου.

20. Βίβλου Ἡφαιστείου.] Hom. *Il.* E. 638. T. 98. Heſiod.

Βία [1]. δυνάμ. ἡ δύναμις.

Βίαμαι [2]. δύναμαι. βία. ὡς Πολέμων ὁ Ἐφεσοδίους Ἀποδημίᾳ.

Βίκας [3]. σφίγγας.

Βίκος [4]. σάμος· ὅπου ἴχνη.

Βιμβικίζει). θερμύνει) [5].

Βίμβλιν [6]. εἶδος οἴνου. καὶ γένος ἀμπέλου ὁ Ὀρείχιν, καὶ ὁ ἀπαλὸς οἶνος. Ἐπίχαρμος δὲ, ἡ ὑπὸ ἰωνῶν [7] Βιμβλίνον, ἔστι δὲ Θρᾴκιος.

Βιοῖο. τοῦ τόξου.

Βιόν. τόξον.

Βιός. τόξου. ὑπὸ ἡ χεὶ ἡ ἴσχιον βίας.

Βίος. ζωὴ [8]. οὐσία.

Βιότιος. ὁ ζωῆς.

Βιοτᾶιον [9]. τὰ ζῆν. Θουκυδίδης.

Βιοτῆς. ζωῆς.

Βιοτᾶων. συζῶν. συναναστρέφων.

Βιοῦν, καὶ Βιοτᾶιον [10]. Βιοῦν μὲν, τὸ ἐξάγειν τὸ ζῆν [11]· Βιοτᾶιον δὲ, τὸ ποιεῖσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον.

Βίοτος. τὸ ζῆν, ἡ ζωὴ. καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Βίοτον κεκτῆσθαι [12].

Βιοῤῥύς [13]. δυλεία.

Βίωτον [14] μεμαλαγδῆσθαι. ὑπὸ τοῦ θιάμματος βίου.

Βιώτη. βίου.

Βιώσασα [15]. τὰ ζῆν ἔδωκας, βιῶσαι ἐπιποίησας.

Βιῶναι) [16]. κεκτῆσθαι [17]. βιάζεσθαι).

Βιπλάζειν [18]. ὑπερβάλλειν.

Βίῤῥη. πυρέγεια. οἱ δὲ, φρέαρ [19].

Βίῤῥος [20]. δασύ. Μακεδόνες.

Βι-

Scut. ἡ. 52. Vid. ibi Cel. Grav. & inf. v. Ἰερὰ ἡ Τυλαμάχου. Conf. Ἰσχὺς μᾶλλον Ἀλκαίου, & Vechner. *Hellenol.* II. 8. p. 339.

1. Βίη.] Βίη. δυνάμει. Βίᾳ. δυνάμεως. HEINS. Sic est: nec tamen mutanda lectio, quia Hesychius accentuum passim rationem non habuit, conjungens Dativ. Βίῃ, cum Ionic. Nominat. Βίη, pro βία.

2. Βίαμαι.] Sic in Ed. Hack. pro Βιαμαι, quod priores adgnoscunt, & a nobis receptum. Ex *Il.* Φ. 367. unde malim, δυνάμει, βία.

3. Βίκας.] Vid. in Φίγγα, & Φίκα. G. Bœoti, ni fallor, pro σφίγγας dicebant βίκας, vel Φίκας. Confer inf. v. Φίκα. KUST. Vid. Ez. Spanh. *de P. & U. N.* p. 219.

4. Βίκος.] Xenoph. Ἀνάβ. δ. [p. 269.] Κῦρος ἔσχατα βικανας οὐκ ἐποιήσατο, Ἕως ὁ Φιλοξένου στρατιώτης καὶ Παφλαγὼν Πολυκράτιδας. [Vid. Caf. ad Athen. p. 784.] Ephippus [in Ἐφιζοντ. Vid. Athen. l. XIV. p. 642. E.] apud Athen. l. 23. p. 29. D. Φασηλίτης βίκος τις ἐστιν οἴνου). Callixenus Rhodius [apud Athen. l. V. p. 199. D. F.] Καὶ λιμὴ ὀργυιῶν δύο· ἐφ' ὃν ἕλκει βίκος ἀναστόμωτος. Et Herodot. p. 81. [*Ed. Wesseling.* five L. I. c. 194. Βίκος Φασηλίτης οἴνου πλένος.] VALES. Βίκος a hebræo Hebraico, Jerem. XIX. 1. ubi leges Græca, & Hieron. Comment. BERNARD. Vox ἡ Ἐνδημάνου, Jerem. XIX. 1. qua exprimunt vocem ἀναμολυσμηρίου ρ. 220. Βάλτιον, ἢ στενὸν βίκος πυκνοκρήπιδος ὀχυράνου. Et *Iliem.* 10. ἢ συντριβὴς ἡ βίκου. Vid. Euftath. ad *Odyff.* p. 96. 10. HEINS. SOPING. Βικὸς, Jet. XIX. 1. Sed nihil mutandum. MUNKER. Conf. fup. v. Βεκκὸς. KUST. Conf. H. Steph. *Ind.* Pollux etiam inter vafa vinaria numerat ἡ βίκου, l. VI. *fegm.* 14. & X. 73. Vid. ibi intt. Lucianus *Dial. Meretr.* p. 554. ἢ ἐμοὶ βίκου. Et apud O. Codin. *de Orig. CPolit.* p. 56. *Ed. G. Dauf.* titulus eft Capitis: ὁ ἐπὶ δὸς σαυτὸν ἡ ἀγκὼν, ἢ ὁ βικὸς ὁ ἔχων μόχθον. Schol. Tzetz. ad Heſiod. Ἔργ. ἡ. 744. Οἰνοχόη, ὁ βικὸς ὁ τύ, ὁ τὸ πυτίσκιον. In *Excerpt.* ex Moſchopul. MS. in Agapetum, apud Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* XII. p. 306. Βίκος, ἀδ. ἀνοχέα. καὶ ὁ λαγήνιος· ὑπολάβοιμι. Photius in Lex. MS. οἰνοβόλιον. τὸ ἀρχαῖον. Ξενοφῶν. Οἶκον ὃν βίκου Ἀθηναῖος. Conf. Heſych. in Οἰνοκοῶλαι, & Τέχνα. Suid. Βίκος. τὸ ἀγγεῖον. καὶ Βικίδιον, ἀφ' οὗ ὁ, ὁ ὑδροκόμ. Βικοφ. &c. Nefelo cur Portus (quem etiam ad Xenoph. l. c. vide) fuum *N. L.* adpinxerit. Ἀφ' οὗ inquit Suidas, propterea quod hi Βοϊκὸς (ut fup. in Hef. Βοικὸς, τοῖς πίθοις.) alii Βικὸς ſcriberent; quod in Paullo Ægineta reperitur VII. p. 296. 299. &c. ut me monuit Cl. Hemſterhuſius. Βιβλάζει autem quid ſit, neminem fugere poteſt, qui quidem Etymologum triverit; reſtituenda expeditur in Latina Kuſteri verſione: *Magiſtri ſcribendum eſſa præcipiunt.* Vid. Etymol. M. in Κιθάζει, Ἀοιδ. p. 263. 48. Θιάζει. p. 449. fin. Inf. in Σοῦς. τρώκ. &c. Hoc obiter. Gloſſæ: Βίκος. *Vicus.* Βικὶς. *vas vinarium* (*partum* addit Gloſſar. Gr. Lat. MS. M. Apoſtolii) *cyathus.* Βικεῖν, *Deliriam.* Ab hac voce Angel. Monoſilius *Flor. Ling. Ital.* p. 4. deducit ital. *Bicchiere* (poſt Cauinium) & *Boccia.* Conf. A. Mylii *Ling. Belg.* in *Addit* p. 205.

5. Βιμβικίζει). θέρμη.] Cyrill. Βεμβίζει). Suid. Θέρμη). IS. VOSS. Vid. ſup. Βιμβικίζει. Malim Θέρμη. (pro θέρμ.) ut Suid. & Phavor.

6. Βίμβλιν.] Βίβλιν legit *Jof. Barnef.* ad Eurip. *Ion.* ϛ. 1195. Vid. Suid. in Βύβλινον, Etymol. & Suid. in Βίβλον, & Steph. in Βύβλιν, ibique Interpp. maxime L. Holſten. Lectionem tamen non mutavi. Sequutus enim eſt Heſychius veteres, qui μ interſerebant, teſte Etymologo: . . . . ἐστὶ δὲ Νάξιον οἶνον ἀφ' οὗ ῥ, Βίμβλινον.

7. Ἐπίχαρμος ὁ ἐν τοῖς ἰωνικοῖς.] L. ἐρίων, & mox *ubi cl.* SALMAS. L. ἐρῶν. IS. VOSS. Sic Etym. M. & Athen. L. I. c. 24 p. 31. qui locus (a *Kuſtero* etiam notatus) Heſychium illuſtrat. Sic ibi: Ἐπίχαρμος ὁ ἐν τοῖς τῶν ἐρῶν Βίμβλινον φησὶ οὕτω (οἶον Βίβλινον ſcil.) ὀνομάζεσθαι. Ἀριστόβουλος δ' ἐν Θρᾴκῃ φησὶ οἶνον χίον τὸν Βίβλινον, &c. Ἂν ἐρίων Βιβλίνων legit etiam *Jof. Barnef.* l. c. citans præterea Æſch. *Prom.* ϛ. 819. ubi Βυβλίνων ἐρῶν λέγει. Conf. Suid. v. Βύβλινον. & *Not.* præc.

8. Βίος.] Vid. Meibom. in *Jurjur. Hippocr.* p. 80. n. 12, & ſeqq. SCHR. Vid. Schol. Eurip. in init. *Hecub.* IS. VOSS. Vid. inf. in Οὐσίαν, & v. Ζωὴ. de quorum differentia Ammonius. Βίος pro *genere humano* etiam apud Heliodorum, Euſebium, &c. teſt docuit Nob. Montfauc. *Præliminin.* in Euſeb. *Comm. in Pſalm.* c. X. p. 38. Conf. Caſaub. ad Athen. XV. 5. p. 954. & Hemſterh. ad Lucian. *Dialog.* p. 70.

9. Βιοτᾶιον. . . . Θουκυδίδης.] L. I. 11. & 130. & ſæpe apud Xenoph. Conf. Doct. Horr. *Obſ. Crit.* p. 472. & mox in v. Βιῶν. Sequens Βιοτῆς, ζωῆς, fecernit *Jf. Voſſ.* a præced. ut exhibui. Xenoph. *Κύρ. Παιδ.* VII. p. 183. *extr.* Βιοτᾶι bis dixit. Ceterum βιοτᾶιον & βιώσιμος eſt in Sirach. *Prolog.* quo pertinent Gloſſæ MSS. in Sirach. Βιώσιμος. ζωῆς. Βιοτᾶιον. ζῆν.

10. Βιῶν, καὶ Βιοτᾶιον.] Differentia, quam Heſych. inter Βιῶν & βιοτᾶιον conſtituit, hæc eſt; ut Βιῶν ſimpliciter ſignificet *vivere*, ſive vitam *traducere*; at Βιοτᾶιον, *victum ſibi quærere*, ſive *vivere ex aliqua re.* in verbis Heſychii eſt aliqua obſcuritas, quia mentem ſuam minus recte expreſſit. Nam ποιεῖσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, non ſignificat id quod vult, ſed *victum alteri præbere.* At ποιεῖσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, eſt, *victum ſibi quærere*, ſive *parare.* Vide libellum noſtrum *de verbis Med. Græcorum*, p. 44. ſeq. KUST. Conf. Ammon. v. Βιῶναι, ubi pariter ποιεῖσθαι. Ad quem locum Doct. Valkenarius Heſychium citatus, poſt Βιῶν ἀφ' ἑστ. in articuli capite jubet addere, ἀλφίστ.

11. Ἐξάγειν τὸ ζῆν.] *Agere vitam.* SOPINGIUS.

12. Βίοτον κεκτῆσθαι.] Eſt exemplum. Et, ni fallor, Βίβλος κεκτημένος ſcripſerat. Ita Hom. *Od.* Δ. 686 Ad phraſin conf. *Num.* XXII. 4. Apollon. Lex. MS. Βίβλος. ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ζωῆς. An & h. l. ὑ, pro ὁ ζωὴ Non muto tamen.

13. Βιῤῥύς.] Forte Βυῤῥυτός, *Servitus.* SOPINGIUS. Vid. Ἐρίων, & Ἴρινον, & Εἰρινεῦν. IS. VOSS. Alludit, quod legitur infra: Εἰρεσίη. δυλείαν. Nam Εἰρεσίη, & ἰτεσίη, idem. Ab ἰρινεῦν, per tranſpoſitionem fit ἰῤῥίνη, & præpoſito β, Βυῤῥίνη: uti ſupra habuimus Βωτιανεῖζον, pro ἀστιανεῖζον, & infra, Βωκίη, pro ἰκρίη; aliaque hujus generis. Cujus autem ſint originis voces βυῤῥίνη, & εἰρεσίη, inveſtigandum. KUST. Βιῤῥύς. δυλεία, ſcil. ἰδίως. pro Βιῤῥύς. Eucheria *lib.* VI. Epigramm. Veter.

Nobilis horribili jungatur purpura birro. PERGER.

Vid. Salmaſ. ad Tertull. *de Pall.* p. 83. & Læl. Biſciol. *Hor. ſubcef.* T. II. l. XVI. c. 8. Conf. mox Βίβλος, ibique *Not.* & ſup. Βωκίη. Heſych. Βίῤῥος. δασύτριχος. Βίῤῥις. δασεῖς. Vid. Artemidor. II. 3. p. 85. ibique Rigalt. & Suid. in Ἐφεσίᾳ, & Βίῤῥος. Infra: Βιῤῥοδόσιμος. ταπητοπώλης. Conf. & in Βλίσσειν.

14. Βίωτον, μεμαλαγδῆσθαι.] Leg. Βίον. SALMAS. Βίον μεμαλαγδῆσθαι habet Suid. in Βίος. An ſimiliter h. l. legendum? Tollenda ſaltem videtur diſtinctio poſt Βίωτον

15. Βιώσασα.] A βιόω, βιοποιῶ. GUYET. Apollon. Lex. MS. Βίωσασα. βιοῦσα ἐποίησας. Quum autem Apollonii Lexicon ad Homerum ſolum pertineat, videtur illud verbum alibi a Poëta uſurpatum, vel a nonnullis olim lectum fuiſſe: quamvis locus, non ſuccurrat. Sæpe tamen ejuſmodi Lexicis adſuta etiam verba aliena.

16. Βιῶναι).] Hom. *Odyff.* Δ. 502. Pro βιώναι), βιῶν), a Them. Βιώσομαι. Vid. ſup. Βιῶσα), & Βιώτην, inf. Βιωθῆναι.

17. Κεκτῆσθαι.] L. κεκτῆσθαι. KUST. Supra pejas: Βίοτον κεκτῆσθαι). Sed βιῶν) recte in Indicat. accipitur, non refragante Homeri loco.

18. Βιπλάζειν.] Pro βιπλάζειν. GUYET. SALMAS. Auctores Sophron & Epicharmus, qui ea voce uſi. [teſte Herodiano apud Etymol.] HEINS. Poſſet hæc vox videri ſuſpecta, niſi eam auctoritate ſua confirmaret Etymologus; quem vide v. Βιπλάζω. KUST. Infra: Βίπτειν. βιπλάζειν.

19. Βίῤῥη. — φρέαρ.] Conf. mox in v. Βύῤῥη.

20. Βίῤῥος.] Sup. Βιῤῥὸν. Forte δασὺν χιτῶνα intelligit, qui eſt lacerna, aut penula. Vid. in Μανδύη, quæ etiam Macedonica vox eſt. SOPINGIUS. Conf. ſup. v. Βιῤῥὸν, & Βοῤῥᾶς.

Βιβρώθησκ [3]. πεπεινᾶθησκ.

Βισάλαι [4]. δηλήσεις ἀμπελοτόμων. λέγουσι Μισάπιοι καὶ ἑσπέριοι Βισάλαι [5], ὧν ἐμεῖς Κλαδιντηείας λέγομεν.

Βίσαιαι. ἔνομα ὁ Ἰλίῳ πολεμιῶν.

Βίσκαες [6]. αὐδή. βοᾶσης.

Βίσσαξ [7]. ὁ βασιλεὺς, ἀφ' οὗ Πέρσαις.

Βιστίην. ἡ χερδία [8].

Βιστίς [9]. Θρᾳκίς.

Βίστρας [10]. Θρᾳκίων ὄνομα.

Βισταίειν [11]. τόπος, ὃν ᾧ τὰ χρήματα τίθενται, καὶ τὰ ἱμάτια τοῦ καιροῦ.

Βισύγαις [12]. ὄρος Θρᾴξ. Θεόπομπος δὲ, Χερσονησίτιν λέγει Βισύγαν.

Βοχίν [13]. ἰσχίν. σφόδρα ὀλίγον [14]. Λάκωνες.

Βωμιδῶν. βιαζομένων.

Βιῶ [15]. βίᾳ, παραβιάζ.

Βιώνης [16]. ὁ τὰ δημόσια ἀγορεύοντα.

Βιῶν [17]. τῷ τόξῳ. ἢ τῇ ζωῇ.

Βιῶναι. ζῆσαι.

Βιώτου [18]. ζῆτε.

Βίως [19]. ἵππος, χαδὸν. Λάκωνες.

Βλαυ-

Βλαυτή [18]. βλητή. Λάκωνες.

Βλάβεν [19]. ἐσφάλησαν. ἐστέρητο, ἐζημιώθησαν.

Βλάβεϊ). βλάπτῃ).

Βλάβη. λύμη, φθορά.

Βλάβος [20]. βλάβη.

Βλαβυολαι [21]. εἰκαιολογίαι.

Βλαβύστευν. βλάπτειν.

Βλαγίς [22], κηλίς. Λάκωνες.

Βλαδά [23]. ἄωρα. μωρά. ὠμά.

Βλαδάν [24]. ναθρᾶς.

Βλαδαρά [25]. ἄωρα. μωρά. ὠμά.

Βλαδαρόν. ἐπιλελησμένον [26]. χαῦνον.

Βλαδῆν [27], ἀδύνατον.

Βλαδῆς [28]. ἀδύνατος ἐξ ἀδυναπνοΐας.

Βλάζειν [29]. μωραίνειν.

Βλαζύρᾳ [30]. περίσσῃ).

Βλάθεσθ. φυτόν, πέρνιον [31] ἔμμον. ὅθεν ἔνιοι, Βλάχεσθ.

Βλαμμάζειν [32], ψηλαφᾶν. δεκμαίζειν, πειράζειν.

Βλάκχα. βλακεῖαν [33], καὶ ἡ ἄρτος, Ἀργεῖοι [34], Ἀθηναῖοι. ἔνια, παχυπαίδη [35].

Βλά-

εύς. KUST. Conf. *Not.* in Βιαῖος, & Ἐμβαίνων, & Du Cang. *Gloss.* in Βῆμα.

1. Βαίρωνα.] *In cilicio federe.* SOPINGIUS. Vid. *Not.* prax.

2. Βαΐσλαι.] Vid. sup. in Βῆμα.

3. Βαΐσλαιαι.] Βαΐσλαιαι exhibet *Meurs.* in *Græc. Fer.* p. 63. SCHR.

4 Βάκαρες.] *Baccaris.* IS. VOSS. Vid. sup. v. Βάκαρες.

5. Βίσκ. ὁ βασ. π. Πέρσ.] An & noſtro tempore? M. MEIBOM. Περσικὸν Svris, Βισκαῖον Poſidonio, teſte Athen. l. XIV. p. 649. ut *biſkat* Perſis, teſte Bocharto *Geogr. S.* P. II. L. I. c. I. p. 347. coll. c. X. p. 388. dicebatur nucis ſpecies, quæ Regum deliciæ & cibus vere regius apud *Perſas* Conf. Suid. & Menag. *Lex. Orig.* p. 821. in V. *Piſtacæ* Quare non inepte conjicit Cl. Ruhnd. *Diſſ.* VIII. *de Vit. Ling Perſ.* p. 147. Græculos, quum nuces illas *Regias* appellari audirent, putaſſe in vnce Βισκᾶκις latere nomen *Regis* Hinc Heſychii gloſſa. Vid. & H. Valeſ. ad Ammian. Marcell. l. XXIII. p. 369. ubi nomen *Vitazarum*, pro Regibus, hinc deriuat.

6 Βίσκ. ἡ κερδία.] L. ὁ Θρᾴκ. BERNARD. Conf. ſeqq.

7. Βισσία.] Schol. Apollon. Rhod. L. II. 706. Βισσία. Θρᾳκίων. Βίσσης γὰρ, ἴδιος Θρᾳκῶν. ἀπορραίνει δ' ἀπὸ Βίσσου, ὃς Βίσσους, οἷς Φιλοτέρους ἐσχεν. Βασσὰς, λίμνη Θρᾳκίων. Vid. Steph. in Βισσία, ibique Holſten. & Berkel. Conf. Etym. M. in Βισσία. Apollodor. L. II. *Bibl.* p. 119. meminit quoque Βίσσου, ἴδιος (inquit) Θρᾳκίων, οἳ μαχιμώτατοι.

8. Βίσσης.] Strabo hinc emendandus forte eſt, qui lib. VII. [p. 296.] φησὶ δ' εἶναι (inquit) τῶν Θρᾳκῶν, οἱ μὲν γεωργικὸς ζῶσιν, οἱ Κίκονες καλοῦνται, ἀπορρῶγες τὰ ὄρη τυγχάνουσι, ἢ μᾶλλον ἀνασταὶ ζῶσι. Nam vnde Κίκονες de Thracibus nuſquam mihi lecta eſt. Fortaſſean legitur Βίσσαι reponendum, donec aptius quid & verius reperiatur. Non nego interea, apud Euſtath. alibi, ubi hunc locum ex Strabone laudat, etiam ſcribi Κίκονας. Sed apud Joſephum l. XVIII. c. 2. ſic legitur de Piſcenis, eorumque victu: Eos eandem vivendi rationem ſequi, quam illi, qui apud *Dacos* PLISTI nominati. Fort. ſcr. apud *Thracas* Piſtli nominati. SOPING. (cujus *Not.* integram exhibeo.) Conf. *Not.* ad Joſeph. T. I. p. 872. *Ed. Hav.*

9 Βισσεῖον.] *Veſtiarium.* SOPINGIUS. FRANC. JUN. MAUSSAC. SORBER. Βισσεῖον ob ſericum corrigit *Il. Voſſ.* Sc. Βισσεῖον potius pro Βεσσάεον, i. e. *veſtiarium*, ut Moſchopulus, addens, ὡσεῖος ita dici, ὅτι ὁ τὰ βασιλικὰ σκεύη φυλάσσων φυλάσσει). Scil. a Βοεῖον, ἀφ' οὗ Ῥωμαῖος τὰ ἱμάτια. Gloſſæ Servii: *Beſtis.* σκεῦος. pro *veſtis:* ut plura ibidem. Conf. Doct. Chilmead ad Malel. P. II. p. 9. & Du Cangii *Gloſſar. Gr*

10 Βυζάντιον.] Idemne qui *Byzas*, a quo *Byzantium?* IS. VOSS.

11. Βυχίν.] Scrib. Γυχίν. SORBER. Sic ſuprà, Βασσαρίζειν, pro ἀσσαρίζειν: Βίκης, pro ἴκης. &c. In quibus vocibus τὸ β fungitur vice Digammatis Æolici. Sic infra in lit. Γ, Γίγνον, pro ἴγνον, Γάϊος, pro εἶπας &c. ubi itidem Γ poſitum eſt pro Digammate Æolico. KUST. Conf. *Not.* in v. Θάλασσα.

12. Σύριγξ ὀλίγον.] Vid. Μίτυλος. IS. VOSS.

13. Βοῶ. βόα.] MEBOM. Male pro Βοίν. KUST. Vid. ſup. v. Βοῖν, & v. Βοιωτία. Separavi gloſſam a præced.

14 Βυόσος.] Vid. Salmaſ. *de modo Uſur.* p. 829. & *ad Jus Att. & Rom.* p. 334. & Def. Herald. *de rer. judicat.* au-

ctorit. L. c. 25. §. 8. Conf. Suid. ibique Kuſt.

15. Βιῶ.] Pro ζωῇ, eſt Βίῳ. Accentuum enim rationem non habet Heſychius, brevitatis ſtudioſus. Conf. Etym. M. in Βιός.

16. Βιώτου.] Ex *Il.* Θ. 429. ubi Schol. ζωήτου: quod Heſychio reddendum videtur. Sic & Phavor. ac Suid.

17. Βίως.] Pro Βίωσε: ut Μᾶζα, μῶσα; Λογγα, λογγᾶ. &c. G. Βίως, βίζσε, βίζσι, ἴζσι. Litera ζ ex Laconum dialecto præponitur, uti & in aliis vocibus. Deinde σ in medio omittitur, ut in Μᾶζα pro quo Lacones dicebant Μάα. Denique vox finitur litera canina; quæ terminatio Lacombus, ut conſtat, erat propria. KUST.

18. Βλαυτῆ.] L. Βλαυτί. IS. VOSS.

19. Βλάβεν.] Hom. *Iliad* Υ. 545.

20. Βλάβος.] Herodnt. l. 9. Xenoph. *Exp. Cyr.* l. VII p. 421. &c. Thom. Mag. Βλάβος, ἐπὶ οὐσίας, δυκμάτων ἢ Βλάβος. Sed βλάβος tum apud Ariſtoph. *Veſp.* Υ. 1398. tum apud alios *Antiatticiſtas*, ex quibus utriuſque vocabuli uſum pluribus confirmavit H. Steph. *App. de Dial. Att.* p. 155. 156.

21. Βλαβυολαι.] Forte Βαβυλῶναι, a *babyrus*, βαβύρος. SOPING, Vid. Martin. p. 253. SCHR. Forte quod λαμπαὶ. IS. VOSS. Belg. *Babbelaery.* Conf. ſup. v. Βαβύζειν, & inf. Βλαυτῆ.

22. Βλαγὶς.] *Vlak*, Teuton. IS. VOSS.

23 Βλαδά.] Ad βλαύς. GUYET. Id eſt, *Viridia, cruda.* SCHR. Mox pro eodem rectius Βλαδαρά, KUST.

24 Βλαδῆν.] An pro Βλαδῆν, adverb. verbale? G. Βλαδὸν, ναθρᾷ, exhibet *H. Steph.* in *Ind.* Vid. mox, & inf. Βλαχερόν.

25. Βλαδαρά.] Vid. ſup. in v. Βλαδά.

26. Ἐκλελαθημένον.] L. ἐκλελησμένον. SALM. G. SOPING. HEINS. H. STEPH. *Ind.* Sic rectè Phavor.

27. Βλαδὸν.] Conf. inf. v. Βραδὺν. KUST. Vid. *Not.* ſeq.

28. Βλαδῆς.] Forte Βραδεῖς. SOPING. Conf. Θρᾴττ. Sic Βλαδὸν modo pro βραδὺν. Vide tamen præcedentia, & mox Βλαζύρᾳ.

29. Βλάζειν.] Id eſt, παίζειν. Vid. Martin. p. 253. SCHR. Vid. inf. in Βλαισῶν.

30. Βλαζύρᾳ.] L. Βλαζύρᾳ. IS. VOSS. Conf. v. ſeq.

31. Πτερόν ὁμοῖον.] L. πτερίδι, vel πτεριδὶ. PALM. SALM. H. STEPH. *Ind.* Leg. πτερίδι ὁμοίου. Athen. L. II. [c. 20. p. 62.] Πτερίδι, ὃ ἐστι Βλάχερον καλοῦσι. Atque ita Euſtath. [p. 1017. 19.] SOPINGIUS. Scrib. πτερίδι ὁμοίου, hoc eſt, πτεριδὶ. Infra Βλάχερον, ut accentu ſolo hæc differant. Niſi corruptum ſit illud Βλάχερον. HEINS. Lege πτεριδὶ, i. e. *filici.* Vid. inf. v. Βλῖχες. KUST. Phavor. πτερίδι.

32. Βλαμμάζειν.] Id eſt, βλαμμάζειν. Βλαμμάζειν ſcribendum ex ordine Alphabetico, pro quo βλαμμάζειν uſitatum eſt. GUYET. Pro Βλαμμάζειν. SALM. Vid inf. Βλαμμάζειν, Βλαμάζειν, ibique *Not.* & in Βλακεύζειν. Vide & Ariſtoph. *Lyſiſtr.* Υ. 1166.

33. Βλάκκα. Βλακεῖαν.] L. λὸ Ϝ Βλακεῖαν. HEINS. Adjiciendum ſuperiori gloſſæ poſt πακρίζειν. PERGER. Totus hic articulus ita legendus: Βλάκκα, ἀφ' Βλακεῖαν. Ϝ ἄρτος, Ἀθηναῖοι. ἔνια &c. Infra: Βλάξ. ἄρτος. Nimirum ex ἄρτος factum eſt ἀφ', per ſolennem & frequentiſſimam permutationem Ϝ Γ & Τ. Deinde Lector non indnctus, ἀφ' corruptum eſſe animadvertens, emendationem ἄρτος ad marginem Heſychii ſui adnotaverat. Inde per novam ἀδιανόητον factum eſt Ἀργεῖοι; quæ vox denique ab imperitis librariis in contextum tranſlata eſt. KUST.

34. Ἀργεῖοι Ἀθηναῖοι.] Diſtingue poſt Ἀργεῖοι, vel interſere τὸ, καὶ. HEINS. Vid. *Not.* prax.

35. Παχυπαίδη.] Conf. v. Βλάκκα.

Βλάκα. μωρέ.

Βλακείας [1]. ἰχθὺς ποιός.

Βλακεῖ [2]. ἀφτεῖ. ληρεῖ, μαραίνεται. ναθρᾶς π ποιεῖ. ῥαθυμεῖ. μαλακίζεται.

Βλακεία [3]. μαλακία.

Βλακεύει. μαραίνει. ἔρηται δὲ ὑπὸ ἰχθύος [4], τῆ χαλεπῆ Βλακός.

Βλακικώτερα. εὐηθικώτερα.

Βλάξ. μωρός. ὑπὸ πο [5] ἰχθύος δυσίδος. ἢ ὁ ἀφ' ναθείας ἁμαρτικὸς [6] ὡ τοῖς ναρδήλοις.

Βλάσκ [7]. λέγε. χαπίζει.

Βλασείας. ἰχθὺς ποιός [8].

Βλάστα [9]. βλασήματα. πλαταγάσια. Σπελά.

Βλαστάζων [10]. βλιμάζων. οἱ αὐτοί [11].

Βλάξ [12]. δεξιός. τυφλώδης [13]. μαλθακός.

Βλάτλω [14]. φυλώ. βλάσημα. βλασφ [15].

Βλαστείζωζα [16]. ὑπηρετοῦσα.

Βλάθρος [17]. τυφλώδης.

Βλάτ-

1. Βλακείας.] Βλακίας mavult *H. Steph.* in *Ind.* Vid. in Βλακάδων, Βλάξ, & Βλακείας.

2. Βλακεῖ.] Vid. inf. in Καζβλακάδων. Jo. Zonaras in Lex. MS. Βλακεῖ, μαλακίζει. Σοφῶν· (*Exp. Oyr.* l. II. p. 279. B.) Ἐ τις αὐτὸ δικὴν ἢ ὡς τὸν ταχέλφον βακκεῖον. Οὗτα γὰρ τὸ, ὑφοφγίσθω ἀν, Βλακώτατος ἴστω. Conf. Suid. & Etotian.

3. Βλακεία.] L. Βλακεία. quam equis tribuit Xenoph. Vid. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 29.

4. Ἐπὶ ἰχθ.] L. λὸ ἰχθ. KUST. Vid. *Not.* seq.

5. Βλάξ — ἐπὶ τιθ ἰχθ.] L. λὸ τιθ. STEPH. Ita Lexicon Rhetoricum apud Etymol. Conf. Suid. & *Not.* prac. Cetera vid. Βλακείας, & Βλακείας. Infra: Εὐῆθες. Βλάξ. Conf. in Βλίτυς, & Ez. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 325.

6. Ἁμαρτικός.] L. ἡμαρτικός. HEINS. PERGER. ἁμαρτικός. IS. VOSS. L. ἁμαρτικός. Sensus enim est, Βλάκα dici eum, qui per socordiam, vel stuporem, etiam in rebus manifestis *labatur*, sive *offendat*. KUST. Sic & G. d'Arnaud in *Lect. Gr.* p. 29. Vide tamen sup. Ἁμαρτίν. — ἁμαρτάνει.

7. Βλάσκ. λέγε.] Scrib. φλέγε, *adolet.* pro Βλάσκει. PERGER. Nisi Βλάσκ hoc sensu corruptum sit ex Βάσκ. Supra: Βάσκει. λέγει. Addit Hef. κατηζεῖ. Inf. Βλίσκει. καπίζει. Gemina video notata a Cl. *Kustero*;„ Βλάσκει (inquit) „ pro Βάσκει, quatenus exponitur per λέγει: at pro Βλίσκει, „ quatenus redditur καπίζει. Vide inf. v. Βλίσκει. „

8. Βλασείας. ἰχθὺς ποιός.] L. *ἰχθὺς* ποιός. FLORENS. KUST. Ita sup. in v. Βλασείας. Nisi explicet Accusativ. plur.

9. Βλάστα. — Σπελά.] Nicander, Siculus Poëta: Βλάστα φίτυ &c. SOPINGIUS. Forte: Βλάστη. (id est, βλάστη.) βλάστημα, τὸ πλαταγάσια. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 81. Vid. inf. id Βλασαείζωζα.

10. Βλαστάζων. βλιμάζων.] Ad βλάω, θλάω, φλάω, &c. θλάω, φλάω, βλίτω, βλιμάζω, &c. GUYET. Pessime pro Βασάζων notante etiam *Kustero*. Conf. v. Βλιμαδζων, & omnino *Not.* inf. in Βλιμάζων. —— βασάζων. & Βλιμαδζ. βασάσω.

11. Οἱ αὐτοί.] Si lectio sana est, referri debet ad id quod praecedit, Σπελά. Sed cum βλιμάζων, & βασάζων, sensu *explorandi*, & *tentandi*, sint verba Atticis propria; suspicor, pro οἱ αὐτοὶ hic legendum esse, οἱ Ἀττικοί. Sic αὐτὸς, pro Ἀττικὸς, hodie male legitur apud Schol. Aristoph. ad *Aves* [v. 696.] p. 574. *Ed. Genev.* ut observavimus ad Suid. v. Ἀνομ. KUST.

12. Βλάξ.] Gall. *floc.* MAUSSAC. Βλάσκξ. IS. VOSS. Male. Vid. sup. v. Βλάξ, & *Not.* in v. Βλάσκ. καὶ &c.

13. Τυφλώδης. &c.] L. τυφλώς. STEPH. Sic & *If. Voss.* hic, & mox in Βλάξ. Nec male. Paullo ante tamen: Βλάξ. μωρός. Etymologus etiam & Suid. ἀσκεῖν reddunt; cui respondet τυφλόδης. Conf. Βλιτύν. Ildem Lexicographi quoque μαλακὸν exponunt, ut hic μαλακός. Male apud Suid. & Phavor. Βάξ. μαλακός. Quamvis idem in Lex. Reg. MS. appareat. Sed ΒΑΑΞ & ΒΑΑΣ facile permutarunt. Quod non animadvertit Cl. Kusterus.

14. Βλάτλω.] Schol. Nicand. p. 30. ad *Ther.* p. 47. Βλάτη, ἡ βλάβη, ἤγουν ἡ νίλιχθ. &c. Vid. Suid. & H. Steph. *Thes.* T. I. p. 745

15. Βλασφ.] Vel βλασὶν lege, ut conveniat cum prioribus: vel est nova glossa, a praecedd. separanda, cujus interpretatio deest. Suidas enim & Phavorin. conjungunt: Βλάσκω. βλάστημα. Alloqui novus articulus constituatur: † Βλάσφημα. βλασφ.

16. Βλαστειζωζα.] Ὀνομαστικὴν videtur. GUYET. Conf. v. Βασκαείζων. Sup. Βλάστα. πλαταγάσια. Inf. Πλαβγεῖν. πρητὸν.

17. Βλάθρ. τυφλώδης.] L. Βλατὶς, pro φλατὶς, τυφλώς. IS. VOSS. Vid. sup. *Not.* in v. Βλάξ. δεξ. τυφ. quae hic addenda censet *Pergerus*. Βλατὶς vero idem est quod Βλατὶς infra, i. e. *hebetatus*. Hinc vero M. Martin. in *Cadmo*

Βλάπαται. χέρτ. ἢ λάχανα.

Βλατῆι [18]. παιδαριώτας.

Βλαύεα [19]. σανδάλια.

Βλαχᾶν [20]. ὁ βάτραχ.

Βλαχεῖν [21]. πία τις.

Βλαψάν [22]. Βλαψὸν Κίνεσια.

Βλαῦδες. ἐμβάδες [23]. χρηπῖδες. σανδάλια, ὑποδήμα [24]. οἱ δὲ, Βλαχεῖς [25].

Βλαύτη [26]. πίπ 'Αθηναῖοι.

Βλαυτῶν [27]. ὑποδῶν [28]. ἢ πλόκιον σανδαλίου. οἱ δὲ, ὑποδήματι [29].

Βλεέρ [30]. αἰκτέρι. Βοιωτοί.

Βλείσσ. βλεῦσσ. καὶ βλεῖο [31] ἔπ.

Βλεθρεύζω [32]. ἰχθύν.

Βλεκέμωβ [33]. βλακώδης. μυξώδης. εὐαπάτητος.

Βλεμαίνων [34]. γαυριῶν, ἐπαίρων. πεποίθησι. εὐθυμῶν. χαίρων. πιστεύων. ἀφειδῶν. ἐρίζεσθαι.

Βλέ-

fluo deducit German. *Blind*, Habraeis עין *sine sensu*. Postremum nihili est.

18. Βλατῆι.] Vid. Martin. p. 153. [in *Blatera.*] SCHR. Conf. Βλάζειν, & Βλαθρεύειν.

19. Βλαύεα.] L. Βλαῦδες. FLORENS. SORBER. PALM. Sic & *Petav.* ad Synes. p. 32. *J. Vitrius* ad Nemesian. v. 90. *Jungerm.* ad Polluc. X. 49. p. 1202. & *If. Voss.* ex Cyrillo. Conf. mox Βλαῦδες, & Βλαυτῶν, & Salm. ad Tertull. *de Pall.* p. 384. (five 415.) qui etiam Leonidae Epigramma exhibet, quod ineditum putabat Kust. ad Suid. Βλαῦσα tamen etiam Lex. Reg. MS. ut & Cyrill. Lex. MS. Brem. monente *Bielia*. Insia in Σανδάλια male βαῦλιὰ scriptum. Conf. Phavor. & inf. Βλαῦδες.

20. Βλαχᾶν.] A Βλάχα, βλαχᾶσθαι. ἰχθ. &c. GUYET. Inf. Βλάσκων. βάτραχον. καὶ Βλίχαν. Vid. sup in Βαγρᾶν.

21. Βλαχεῖν.] Athen. p. 61. Βλάχαν. Vid. sup. in Βλάτλω.

22. Βλαψάν.] An Βλαχάν? G.

23. Βλαῦδες. ἐμβάδες.] Vid. sup. in v. Βαῦλὸς. Adi *Not.* seq.

24. Βλαῦδες, —— σανδάλια ὑποδήμα.] Anonymus quidam de Ephesio Parrhasio dixit, βλαυτῶν ἀναγωγεῖς, i. e. καλάμους ἢ ὑποδήτων. Legend. fort. σανδάλια ὑποδήτων. Eustath. *Il.* E. [p. 295. 30.] SOPINGIUS. Βλαῦσα. — σανδάλια, ὑποδήματα, legit *Petav.* ad Synes. p. 32. *Salmas.* ad Tertull. *Pall* p. 355. (five 387.) exhibet: Βλαῦδες. — σανδάλια, ὑποδήματα. Sed p. 384. (five 415.) Βλαῦσα, ὑποδήτες, ἢ σανδάλια. *H. Steph.* retinere videtur Genit. ὑποδήματ (*fupplendo* οἴδ., aut simile) in *Ind.* explicans: *Genus quoddam* ὑποδήματ. At *Jungerm.* ad Polluc. VII. 87. ὑποδήματα praefert. Phavor. etiam: σανδάλια, ὑποδήματα, quorum differentiam docet Salm. l. c. Glossa: Βλαῦσα, ὑποδήματα. Vid. Athen. I XII. p. 543. *fin.* Aelian. *V. H.* IX. 11. & sup. in Βλαῦδες, & 'Αδλιαῦδ. Conf. Βαῦλὸς, & Σανδάλια, & Sylburg. ad Alexidis versus apud Clem. Alex. *Paedag* III. 2. Arcadius Grammaticus ineditus: Ἐρμῆν. δεῖ ὑποδήματ. Cf. Voss. Βλαῦτα corrigit.

25. Οἱ ὁ βλαυδίς.] Forte: οἱ ὁ, Βλαῦδες. An βλαῦς? vel Βλαῦτες? ὑπὸχν. G. Lego Βλαῦς. PERGER. Sepe δ & ς in hac vocum confusa sunt, ob similem fere scripturam in libris MSS.

26. Βλαῦτη.] Vid. Meurs. *Athen. Att.* [III. 7.] p. 160. SCHR. Leg. Βλαῦτα. unde Ἥρως Ἀθλιοῦς, ὁ ἐπὶ Βλαῦτη. Vid. Polluc. HEINS. Locus Pollucis est VII. 22. *Segm.* 87. Sed Βλαῦτα praestat. Vid. ibi Interpp.

27. Βλαυτῶν.] Menandri esse hoc vocabulum, Casub. putat ad Pers. *Sat.* V. p. 456. Idem suspicatur Jungerm. ad Polluc. *l. c.* conferens Terentii, *caput fandalio committigare*, i. e. Βλαυτῶν. *Eunuch.* V. 8. 4.

28. Ὑποδῶν.] Potius ὑποδῶν, i. e. *Nectam subligar pell.* Nam Βλαυτῶν est Infinitiv. à Βλαυτῶν. At interpretatio, ὑποδημά τι, pertinet ad Βλαυτῶν. KUST.

29. Ὑποδήματι.] Sic omnes Edit. Phavorinus ὑποδήματ legit. Mallem divisim, ὑποδήμα τι. Idem *Kustero* placuisse, liquet ex praeced. *Not.*

30. Βλαψέ.] *Fict.* Inde Lat. *flere*. MAUSSAC. An ad βλάω, βλαίω? ἴλιον, unde ἐλίφω, βλελία, βλιμφ, vel *fo* λιμφω, & per syncop. Βλιφω. GUYET.

31. Βλεῖο.] Vid. Suid. hic, & in Ἐμπελεμένο. Schol. *Il.* N. 288 Βλεῖο. βλεῦσσε. Conf. Phavor.

32. Βλεθρεύζω.] Forte Βλίτω. Vid. apud Lucret. L. II. p. 93. Memini Oppian. L. I. Ἁλιεύτ. [v. 109.] SOPINGIUS. L. Βαυβρεύζω. IS. VOSS. Forte: Βλίβρ. ἐπὶ, ἰλὺν. pro Σπέλεον. PERGER.

33. Βλεμέμωβ.] Vid. Βλίτυγξ. IS. VOSS.

34. Βλεμαίνων.] Ad βλάω, φλάω, φλύω, &c. GUYET. Alias significationes & alia etyma vide apud Eustat. ⊙. *Iliad.* p. 603. IS. VOSS. Vid. in primis p. 54. 15. & 892. 2. *Ed. Rom.* & inf. v. Ζαβλεμένον.

1. Βλέ-

Βλίνα [1]. μύξα. οἱ δὲ, ἀφ' οὗ τὸ π, Πλίνα. καὶ Πλένα, τὸ ἀδυὴν, καὶ δυσκίνητα.

Βλεννὸν [2]. νωθῆ. μωρὸν.

Βλέφαρον [3]. βάθρον. δεσμωτήριον.

Βλεφὸς [4]. ὠχρολιθικός.

Βλεπάζοντες. βλέποντες.

Βλεπεδαίμων [5]. ὁ ὑπὸ νόσου κατασκληκὸς [6], καὶ κακόχρως ὑπὸ δαιμόνων.

Βλεπιτζῆ. σκαρδαμυκτῆ. βλέπε.

Βλέπτις [7]. βλέψις.

Βλέτινον. βλαπτὸν [8].

Βλέτυγας [9]. φλυαρίαι. οἱ δὲ, Βλίκυγας.

Βλέτυας [10]. αἱ βλίλλαι.

Βλεφαρίδες [11]. αἱ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς τρίχες.

Βλῆ. βλίσκε [12]. ἀμέλγε [13]. βαδίζε [14].

Βλήδην. μὴ τῷ βάλλειν.

Βλήθα [15]. ἄστρον ὀπτιφρυμιδιῶν.

Βληθρίαι [16]. τεχνίαι. οἱ δὲ, ἀπαλίαι.

Βλημάζειν [17]. ὑποβλίζειν τοὺς μαστούς.

Βλήμβρον. πτωμάτιον.

Βλίῶαι [18]. ἀληθεῖς.

Βλής [19]. δίλεαρ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἄδημα. ὠχρὸ [20] Ἀλ-

1. Βλίνα.] Apud Plautum [*Curcul.* II. 3. 39.]

Os amarum habes, dentes biennes.

[Alii *plenas.*] SOPINGIUS. Conf. J. Wower. ad Sidon. Apollinar. III. 13. p. 425. Ad verbum convenit Etymol. M. nisi quod πλίνα. τὴν πλίνα &c. scribat. Vid. inf. Πλίνα, ut & Martin. & J. O. Voss. in v. *Biennes.* Conf. Foës. *GEcon. Hipp.* Jo. Picard. *de prisca Celtar.* p. 140. & A. Mylii *Addit.* ad *Ling. Belg.* p. 221.

2. Βλεννὸν.] Vid. Λιμφὸν, Φλῶδ, Πλίνα. Vide quoque Σιαλὶς, & Βυάρῳ. IS. VOSS. Vid. in Ἰδίνα, & sup. Βλεῦ. Conf. Artemidor. II. 14. *fin.* & Etym. M. in Βαίον, p. 192. *fin.*

3. Βλέφαρ.] Vid. Βλεῖφαρ, & Βυθός. IS. VOSS. Supra: Βλεφὶ. σκεπαρί. Βυσσός. Conf. v. Βαλανεῖον.

4. Βλεφὸς.] Id est, βλεπικὸς. GUYET. Vid. sup. Βλέμμα. MAUSSAC. Vid. Martin. [in *Blefus.*] SCHR. Suid. & Lex. Reg. MS. Βλεφὸς. Phot. Πλεφὸς. Vid. H. Steph. *Ind.* & inf. in Γονόεσσθαι, & Ἐμβλεπόντας.

5. Βλεπεδαίμων.] Id est, ὁ τὰς δαίμονας ἐκφεύγειν. GUYET. Vid. Polluc. p. 7. [L. I. 21. ibique Intt.] SCHR. Agathias *Tom.* II. SOPINGIUS. Βλεπεδαίμονες dicti Socratici. Vid. Eust. ad. B. *Il.* p. 156. [206. 27. *Ed. Rom.*] IS. VOSS.

6. Κατασκληκὸς.] Forte, τοὺς ὀφθαλμοὺς κατ. Grammatici enim Βλεπεδαίμονας esse notant ἢ διεστραμμένους τοὺς ὄψεις, καὶ οἷονεὶ ὑπὸ δαίμονος πεπληγότας. HEINS. Vid. Suid. Conf. sup. in Ἀπτερηλικὸς.

7. Βλέπτις. βλέψις.] Sic Etymol. M.

8. Βλέτινον. βλαπτὸν.] L. βλαπτὸν. SOPINGIUS.

9. Βλέτυγας.] Vid. Martin. [in *Blatera.*] SCHR. Conf. v. seq.

10. Βλέτυας.] Supra: Βλέτυγας. βλίλλαι.

11. Βλεφαρίδες.] Cilia recte dixeris. Atque pili usui sunt, ut spiritus viforii in rectiorem prospectum dirigantur. PUNGER. Leg. αἱ ὑπὸ τοῖς τῶ ὀφθαλμῶν βλεφάρους τρίχες. M. MEIBOM. Vid. Aristot. *Hist. Anim.* L. I. §. 72. Conf. Foës. *OEcon. Hipp.*

12. Βλῆ, βλίσκε.] Id est, πτλίσκε, seu πτλίσκε. G. Βλάω, βλάω, βλάω, βλάπτω, βλημάζω. Θλάω, Θλίβω, φλάω, &c. Βλάω, βλάπτω, βλημάζω. Βλάω, βλάπτω, βλαπτέω. &c. GUYET. Edit. Flor. πλάπτε. Vid. sup. in v. Βλάπτε.

13. Ἀμέλγε.] Vid. sup. in Βαδίλγοι.

14. Βαδίζε.] L. βάζε. ζοῖ. augatur, *fervet.* pro φλοῖ. PERGER. Conf. in v. Βλάπτε.

15. Βλῆθα.] Male Βλῆσθα apud Athen. p. 114. Vid. Casaub. p. 420. FUNGERUS.

16. Βληθρίαι.] Vid. inf. Βληχρὴν.

17. Βλημάζειν.] Pro Βλημάζειν. Vid. inf. SALM. Conf. sup. Βλημάζουσι, Βλημάζειν, &c. & inf. Ἐξλημάδην. Conf. paullo ante in v. Βλῆ.

18. Βλίῶαι, ἀληθεῖς.] Scrib. Βλίοι, ἀληθὲς. *plane.* PERGER. An pro Ἀλίωαι? Supra: Ἀλωὸς, ἀληθὴς. KUST.

19. Βλής.] Pro Βλίσας, Βίλεαρ dicunt Æolici. Hinc Βλὴρ. Vid. Etymm. qui necessario videndus. HEINS. Conf. H. Steph. *Ind.* Suid. Βλησρὸν. Vid. inf. *Not.* in v. Δελόντον.

20. Περὶ Ἀλκμαίωνι.] Sophocles scil. aut saltem Euripides: uterque enim Ἀλκμαίωνα scripsit. PRIC. in *Ind. Aud.* Alcmæonem Tragicum allegari, notavit *Meurs.* ad Chalcidium. Vid. Fabric. *Bibl. Gr. Vet.* XIII. p. 50. Pro ὠχρὸ Ἀλκμ. reſcripſi ὠχρὸ, ex Phavor. ut & *Soping.* correxerat, & *Anonym.* in *Cod. Burm.* Ex non intellecta forte enmpendii nota pro ὠχρὸ, quod eſt in Editt., *Schrevelius ini* ediderat. Idem erroi in v. Βαῖῆν.

Ἀλκμαίων ἢ λέξις.

Βλῆραι. αἱ κνίδαι. ἄλλαι, χόρτοι [11]. οἱ δὲ, τὴν ὀστρείαν ἢ χελώνιον.

Βλήσασιν. φυτὸν ὀχίνῳ ὅμοιον.

Βλήσας [12]. βάτρυν ἡμιτέτριμον.

Βλιαζ. βλαπτὴν [13]. τρωθῆναι.

Βλῆσαι. ὁ χρυσοῦς σκορπίος.

Βλησύεμος [14]. ὁ ἱππασιμὸς. καὶ * ἀλὺς.

Βλητοῖ. καταβαλεῖ. νικήσῃ.

Βλητύα [15]. καταβολή.

Βλῆτο. ἐβέβλητο.

Βλητὸς [16]. ὁ ἀπόπληκτος.

Βλητοὶ [17]. οἱ ἢ ἀμάξης τροχοὶ. σφῶτες. ἐμβλήματα. οἱ δὲ, γόμφοι, καὶ συμβολὰς ἀξόνων.

Βλιτρώσας. ἐμβαλών.

Βληχὴ [18]. φωνὴ προβάτων.

Βληχᾶται. φωνεῖ [19].

Βλῆχμα [20]. μορίον. προβατώδης [21].

Βληχμαῖα. βοαὶ προβατώδεις.

Βληχησαῖς. ὡς ὀρίβαται βοήσαι.

Βληχεμὴν. ἀδυεῖν.

Βλή-

21. Ἄλκαι χέρσῳ &c.] Cum *Pergero* referre malim ad seq. Βλίσασιν, post ὕσσιον.

22. Βλίσασιν.] Vid. sup. v. Βαίσασιν.

23. Βλῆζ. βλαπτὴν.] Pro βλαπτὴν scrib. βλαθῆναι. ex *Il.* Δ. 115. & Schol. Sic & Etymol. eundem loc. citans, & Phavor. Consentit *Kuster.*

24. Βλησύεμος. ὁ ἱππασμὸς καὶ * ἅλης.] Ἴσως· Βλησεγμὸς, ὁ σπασμὸς, παρ' ὑφήγησιν. Vocem usurpat Hippocrat. Ἐπιδημ. III. Καὶ τοσοῦτον καὶ πολὺς βλησεγμὸς. Sed ἁλὺς proba vox. Vid. supra. SOPINGIUS. L. Βλησεγμὸς. μίσεσμὸς, καὶ ἀλυσμός. Est enim Βλησεγμὸς vox antiqua, qua significatur, jactatio illa corporis, qua nim: utuntur ægri, quando cum morbo aliquo conflictantur. Occurrit pluries apud Hippocrat. atque inter cætera *De Morb.* L. I. in *Ægrota* II. Ἄκρον ψυχρὸν, πτελιδὲ, πολὺς βλησεγμὸς. *Extrema frigida; livida; multa agitatio.* Ubi vid. doctiss. Foës. Idem est, Ῥιπασμὸς, & Ἅλυσμὸς, sive Ἅλισις. Galen. in *Lex. Hipp.* Ἅλυσμὸν, ὅσῳ καὶ Ἅλυσίν τινες, καὶ ἅσπερ, οἱ δὲ, τὸ Ῥιπασμὸν καλοῦσι. Neque aliud est Ἅλυς. Et videri possit in Hesychio etiam ferendum; nisi alterum indicaret, aliter locum ab ipso Hesychio conceptum fuisse. MEURS. *Attic. Lect.* IV. 20. p. 208. Vox Ἅλυς alterum notatur: sed præcedentia non sunt saniora. Lege: Βλησεγμὸς, ῥιπασμὸς, καὶ ἄκλης. Βλησείζειν, & Βλησεγμὸς, sunt voces, quibus usus est Hippocrates, pro *jallare se*, & *jallatio*, *coporis* scil. PALMER. Leg. ὁ ῥιπασμὸς, καὶ Ἅλυς. SALMAS. Conf. H. Steph. *Ind.* in Βλησείζειν, & Βλησεγμὸς (ex vet. suo Lex.) & omnino Phavor. in Βλησεγμὸς, ubi Galenum & Pselium advocat. Similiter Lex. Reg. MS. Βλησεγμὸς. ὁ πόνος, ὡς ἐπὶ τῶ Γαλήνου. Quum vero Ἅλυς est πόνος, ut supra redditur, non inutaverim eam vocem: & pro ἴσως. non displicet ῥιπασμὸς, ob Galeni auctoritatem in *Lex. Hipp.*

25. Βλητάλια.] Βλητάλη legc. JUN. Phavorin. Βλητάλη.

26. Βλῆτ.] An Βλῆς? G. Recte Βλῆς corrigit *Guyet.* i. e. proprie *ictus*, *percussus*, *apoplecticus.* Sic Etymol. M. & *Kuster.* item *Ea. Spanhem.* ad Callim. p. 224. Vide sup. v. Βλῆς, & Reinef. *Var. Lect.* I. 8. Conf. in Βλῆτα, & Foës. *OEcon. Hipp.* v. Βλητοὶ. Βλῆτ. autem est herbæ genus.

27. Βλῆτοῖ.] Βλητοῖ leg. *Iliad.* O. 678. Κεκλῆσθαι βλήτροις, clavis ligneis, alii *luminis.* SOPING. HEINS. Schol minore ad h. l. c. Βλήτροις. τοῖς καθ' ἅρμονίαν γόμφοις, τοῖς ἐκτύποις. Quæ deſcripſit Etymologus, qui perperam πάμφο. Similiter Apollon. Lex. MS. qui Apionem laudat, & pro ἁρμονίας, legit στοιμαγωγίας. Suid. Βλῆτρον. τὸ σύμβλημα. Mallem σύμβλεμα. Hinc seq. v Βλητροῦσσι.

28. Βλαχὴ.] Schol. Æschyl. p. 86. [in *Sept. cont. Theb.* ℣. 354. Ἡ βλαχὴ, περίνεως ἐπὶ τῶ ἀσθένειαν σάγης.] SOPING. Hom. *Odyss.* M. 266.

Μυκηθμῷ τ' ἄκυλα βοῶν αἰολοφρόνων,
Οἵων τε βληχῆσι. —— ——

Schol. Μυκηθμῷ. ἢ τῶ βοῶν φωνῆ. Βληχῆ, ἢ τῶ προβάτων φωνῆ. Conf. Schol. *Il.* Δ. 435. & seqq. vocabula.

29. Βληχᾶται. φωνεῖ.] Scil. βλὰ, vel βληχῶ, ut ovis. Vid. Βληχήσασθ. Sup. Βυζῆ. φωνῆ. Conf. Schol. Theocrit. *Idyll.* E. 42. & inf. Βρίσκεται, & Βρηκανάβρους. Adde Jungermann. ad Polluc. V. 87. & P. Horrel *Obs. Crit.* p. 254.

30. Βλῆχμα.] Suspectum *H. Stephano* in *Thes.* Phavor. Βλῆχμῶν. *If. Vossius* Βληχήμων. Vid. *Not.* seq.

31. Προβατώδες.] Sup. Βλάκα. —— προβατώδη. An vero hic βοὴ subintelligendum, ut mox Βληχήματα, sunt βοαὶ προβατώδεις? Ita Βληχμὸν recte haberet. Confer Suidam v. Βληχὴ: qui etiam Βληχώδη & μακρὸν conjungit. Supra: Βληχὴ. φωνὴ προβάτων.

1. Βλῆ-

Βλίχρα [1]. πηρίς.
Βλιχρόν [2]. ἄοσμος. πηθής. ἀπαλόν. λειομερές.
Βλίχων [3]. γλίχων καὶ οὗτως λέγεται. ἴσα δὲ εἶδε βούζυγος καὶ τὸ ἐφίεσθαι [4].
Βλιαρόν [5]. ἀβλαβές.
Βλιβερόν. λαγαρόν [6].
Βλίδες [7]. ψαχάδες.
Βλίχειον [8]. βάραγγον. καὶ Βλίχιον.
Βλιχές [9]. σίκυος φύλλον.
Βλιχώδης [10]. βλιχώδης [11]. παρὰ Ἱπποκράτει, τὸ λελειπομένον, καὶ χαῦρον [12].
Βλιμάζειν. τὸ πιθηλάσειν [13]. οἱονεὶ θηλάζειν, ἢ βαστάζειν [14], καὶ τὸ τοὺς ὄρνιθας ἐκ τῆς γῆθεν πτερύζειν [15]. Αἰσχύλος Ὀρνιθίοις.

Βλί-

1. Βλίχρα.] Dicitur & Βλῖχρον, i. e. πηρίς. Nicand. *Ther* SOPINGIUS. Est *fitex*, herba. Eadem supra vocatur Βλῖτον KUST. Vide ibi, & mox in Βλιχρόν.

2 Βλιχρόν.] Suidas: Βλιχρόν. ἄδυτος, παρὰ Ὁμήρῳ καὶ Ἀλκαίῳ Πινδάρῳ. ἀπὸ τοῦ ἰχῶρ αὐτὸ λέγει. Imo ἈΔΥΤΟΝ Homerus, ut notarunt Vitt Docti. Conf. hic omnino Etymol. M. ut & Hef. in Ἀδλιχρῆ, & fup. v. Βλεθρίω. Adde Foës. *OEcon. Hipp.*

3. Βλίχων. — οἷόν βούζυγος.] Βλίχων, φησὶ Theophrafto L. I. *Cauſſ.* Vocis ratio eſt in Dioſcoride. M. MEIBOM. Vid. fup Βλίχρον. & Βλιχρόν, ut & in Βαίτων, & Ἀνακτωλικόν. Conf. Suid. h. v. & in Γλίχει, Iteio H. Steph. *Ind.* & Schol. in Comici *Acharn.* v. 861. Corinth. *de Dial. Att.* p. m. 47. Βλίχωνα, πλὴν τῆς β, ἃ πλὴν τῆς γ, σοφιστικὸν οἱ Ἀττικοί. &c.

4. Ἐφίεσθαι.] Intelligit: τῇ ὀσφύϊ, locum ubi primum pubes emergit. Vid. Ariſtoph. Schol. in *Lyſiſtrat* ad hæc Lampridis verba: τὸν βλιχῶ ἐξεστιλπνῆ. [p. 89.] PALMER. Vid. ibi Schol. & Suid. & [Hef. inf. io v. Κάτω.

5. Βλιαρόν.] A βλίον, id eſt, βλόον, *abundo*. G.

6. Βλιβερόν. λαγαρόν.] Etymol. M. Βλιβερόν. ἀπὸ τοῦ β, λαβερόν.

7. Βλίδες.] Pro Βλίδες, a βλίζω. IS. VOSS. Vid. Cl. Jac. Gronov. ad Maneth. l. V. v. 6. p. 285.

8. Βλίχειον.] Vid. Cyrill. & Ariſtarch. p. 44. & Etym. M. IS. VOSS. Vid. fup. Βλιχρόν. Inf. Βάτραχος. Suid. Βλιχαρόν, per ρ. Sic & Lex. Reg. MS. At Etymol. M. Βλίχωνα, ut Noſter.

9. Βλιχές.] Etym. M. Βλιχές. H. STEPH. *Ind.* HEINS. IS. VOSS. Cyrill. Lex. MS. Voſſ. Βλίχος. σημαίνει τὸ φύλλον τοῦ σικύου. Vid. Suid. in Βλίχ: cum quo facit Lex. Reg. MS. Conf. inf. v. Βλωχές.

10. Βλιχώδης.] An Βλιχώδης? SOPING. BRUNO. L. Βλιχώδες. IS. VOSS. KUST. Ita *Foëſius* etiam corrigit in *OEcon. Hipp* Sic & *H. Steph.* exhibet in *Ind* quod recepi. Paſſim enim ω & α permiſcentur. Conf. *Not.* ſeq.

11. Βλιχώδης.] "Ιζας· Βλιχώδη. Erotian. Βλιχώδη, ut ὃ, Γλιχώδη. Γλιχώδη repetitur [apud Hippocrat.] *de Vuln. Capitis*: quod forte mutandum in Βλιχώδη. Poſidippus apud Athen. l. IV. Πάντες βλιχώδεις εἰσὶ καὶ μετὰ λάπης. SOPINGIUS. Scribendum eſt: Βλιχώδης, ἡ Βλιχώδης. Poſteriorem lectionem agnoſcit Erotianus; qui tamen addit, quoſdam in loco illo Hippocratis ſcribere γλιχώδη. KUST Conf. omnino Foës. *OEcon. Hipp.* v. Βλιχώδη, quod recepi.

12. Τὸ λελειπομ. πρὸ καθαρ.] Epicles quidam [cite Erotiano] ſic exponit apud Hippocratem: τὸ λελειπομένον μὴ γλισχρὸν ἐγχρίσαι ἀκαθάρτῳ Ergo hic legendum fuerit: τὸ λελειπομένον ἀκάθαρτον. SOPINGIUS. Omiſerat hæc *Schrev.* Sed conf ſequentia Erotiani. *Bruno* ad oram Hef. eum *Sepinis* facit; & in *Adverſar. MSS.* legendum etiam monet: Βλιχώδη γλισχρώδη, παρ' Ἴωσι, τὸ λελειπομένον πρὸ ἀκαθάρτου, ut Erot. vel καθάρσιον. ut Euphorion nempe apud Erot. Similia notaverat *Kuſterus*: „ Epicles apud Erotianum vocem „ hanc Hippocraticam exponit, λελειπομένον μὴ γλισχρὸν ἐγχρίσαι ἀκαθάρτῳ. i. e. *lenta, pinguis, & ſordido quodam* „ *humore manans*. Unde *Foëſius* in *OEcon. Hipp.* v. Βλιχώδη, „ Lectorem conſideratæ jubet, an non forte apud Heſych. „ hic ſcribendum ſit, τὸ λελειπομένον, πρὸ μὴ καθαρόν. „

13. Βλιμάζειν. τὸ πιθηλάσειν.] L. πιτθηλάσειν. SALM Vid. Harpocrat. p. 62. & 172. SCHR. "Ιζας, πιθηλάσεις SOPINGIUS. Scrib. πιτθηλάσεις ſequitur paulo poſt: Βλιμάζει. ἀπὸ τοῦ πιτθίου &c. Vel, ſi hoc diſplicet, πιθηλάσεις. Eſt enim Βλιμάζειν, teſtibus Grammaticis, τὸ ὑπομιμνήσκειν τὸν τίτθον ἀπτασθαι, uſitatum illis qui aves emebant. HEINS. Vid. Suid. & Etymol. M. qui πιτθηλάσειν. Luclan. *Lexiph.* p. 851. & ſup Βλιμάζων, Βλιμαζόμενος, & Ἀβλιμάστου. Conf. Harpocrat. Phot. ac Said. in Ἐλιμάζει.

14. Βαστάζειν.] L. Βλιμάζειν. id eſt, θηλάζειν. GUYET. Verbum βαστάζειν apud Atticos ſignificat, *pendus alicujus rei manu explorare*; & inde latius extenſa ſignificatione, ſimpliciter interdum ponitur pro δοκιμάζειν, i. e. *explorare, examinare*. Vid. Suid v. Βασάνιζε, & Ἐβάσανζε: Item Eurip. Cyclop. v. 376. Recte igitur & elegunter Heſychius verbum

Βλιμάζει. ἢ τῆς πτηνῶν ἁλιεῖς [16].
Βλιμάζειν. βαστάζειν [17]. ἁπτεσθαι.
Βλίμα [18]. περιπλακισμός. ὕβρις.
Βλιμόν [19]. δελεάν.
Βλίξ. συνεχῶς.
Βλίσαι [20]. καπῆσαι μελίσσας, καὶ ἐξελέσθαι τῆς σμήνους." ὑπὸ τῶν μελιττῶν [21] ζωγρῆσαι.
Βλιτεῖον [22]. οἱ Βοιωτοὶ περιττὸν οὕτως ἐπαλοῦντο.
Βλίτας [23], καὶ Βλίτωνας, τοὺς εὐήθεις.
Βλιτάχα [24]. παρὰ Ἐπιχάρμῳ. οἱ μέν, τὸ λαχάνιζε· οἱ δὲ, τὰ ὑφ' ἡμῶν Σελάχα.
Βλίτραχος [25]. βάραγχος.
Βλίτθιν [26]. τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῆς κηρίου.

Βλί-

Βλιμάζειν hic Interpretatur per βαστάζειν. Nam βλιμάζειν proprie dicebatur de illis, qui gallinas, aliaſve aves emturi, earum pondus & pinguedinem manu contrectando explorabant. Conf. Suid. v. Βλιμάζειν. Non video ergo, quid *Guyetus* ſibi velit, qui βλιμάζειν (verbum nihil ſignificans) pro βαστάζειν hic reponendum cenſet. KUST. Conf. Suid. v. Βαμβαίνων, & Διαπτοεῖται. Vid. & ſup. in v. Βασάζων, & mox in Βλιμαζόμενος. Conf. io Βαμβάζων, & Syll. ad Etym. M v. Βλιμαζόμενος.

15. Πτερύζειν, &c.] Hoc loco eſt, πτύρειν καμηλίσκους. Vid. Heſych. in Πτερύσσει. VALES. Vid. in Βλιμάζειν. Locus autem Ariſtoph. eſt in *Avib.* v. 530. ubi vid. Schol.

16. Ἁλιεῖς.] Forte λάψις. SALM. vel Θήλυς. G. Leg. Θήλεις, vel Θηλείας. IS. VOSS. Omnino Θήλυς. Vid. Harpocrat. VALES. ἐκθῆλυν jam pridem legit *Florens* ad Comici *Lyſiſtr.* v. 1166. conſentiente *Kuſtro*. Supra: Βλιμάζειν. — Σπάνιον. Conf. Etym. M. in Βλίζω, & inf. *Not.* io v. Βλίττειν. Pro Βλιμαζόμενος, ut habent omnes Edit. mutato accentu reſcripſi, Βλιμαζομένης.

17. Βαστάζειν.] L. Βλιμάζειν GUYET. Peſſime Guyetus hic corrigit βαστάζειν. Vide quæ pſulo ante notavimus ad v. Βλιμάζειν, quod ob Heſych. itidem exponitur, βαστάζειν. KUST.

18. Βλίμα.] Prius habet Etymol. Ad poſterius ὕβρεις, confer ſup. v. Βοῦτις.

19. Βλιτόν. δελεάν.] Inf. Δολερὸν. μαλακὸν· ἰχθύς. Recte ergo Suid. ὀλίγον ἰχθύος. Lex. Reg. MS Βλιτόν, ὁ τυροῦ. Βλιτὸν ὄν, ὁ ἰχθύς, v. Idem: Βραυσ. οἱ βατταρικοί.

20. Βλίσαι.] Vid. Etym. M. Harpocrat. & Hef. in Βλιμάζειν, mox Βλίττειν, inf. Ἐκβλίζας, & ſup. in Βλάσαι, & Βλᾶι.

21. Σμήνων.] Male σταλῶν, in Ed. Hagen. pro quo σμηνῶν corrigebat Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 18. p. 442.

22. Τὸ μελίσσ. σφυζ.] Subſtata diſtinctione lege: ἐπὶ τῆς δὲ μελίσσ. σφυζ. i. e. *ad mel capiendum* KUST. Et ſic plane exhibet Phavorinus.

23 Βλίτους.] Ὅθεν τὸ Βλίτωνος. Etymol. M. Βλίτους. SALM. Subjicitur in Ed. Hack. „ *Leg* Βλίτθ. „ Quod forte ad ſeq. v Βλίτων pertinet. Sed inſuale.

24 Βλίτας.] *Blitea*. Vid. Scal. *Conject.* [in Varr.] p. 135. Eraſm. [ſive H. Jun.] *Adag* p. 287. in Βλιτομαγορᾶς Martin. [*Etym.* in v. *Blitum.*] p. 155. SCHR. Suidas Βλίτους expl. τοὺς ἀνοήτους γυναῖκας. uti *Diſtos* ex Hef. mavult Kuſter. At Hef. ſup. in Βοιῶς, Βλιτῶδη, & Βλιτῶνα, etiam ἀνοήτους ſcripſit. Lex. Reg. MS. ἀδίνους Vid. mox v. Βλίτων; & Plaut. *Trucul.* IV. 4. r. Plin. *N. Hiſt* XX. 23. fin. *BLITUM ineris videtur ac ſine ſapore, aut acrimonia ullo. Unde CONVICIUM FOEMINIS apud Menandrum factum* notat. Vide ibi Interpp. Eundem locum ab H. Steph. in *Ind* oblectum video, & hinc a Cl. *Kuſtera*, qui ad v. Βλίτον ſequentia ooraverat: „ Potius Βλιτῶδες, ut habet Suidas; qui „ tamen vocem hanc aliter interpretatur, nimirum ἀνοήτους γυναῖκας, *viles mulierculas*. Utraque interpretatio locum habere poteſt. Nam βλιτὸς & βλίτον dicta ſunt, à „ βλίττω, *hiatum*, quod erat nomen oleris *inſipidi*, & ex „ conſequenti *vilis*. Fatcor tamen mihi magis placere interpretationem ἀδίνου, i. e. *ſtultitiæ, fatuitas*: quamvis ipſe „ Heſych. ſupra Βλιτῶδες, & Βοιτώ (quas nonnihil diverſas „ lectiones eſſe puto ab Βλιτὸς & Βλίτου) exponat ἀνοίαν. „ Plin. *H. N.* XX. 22. *Blitum* &c. [Verba modo allata.] „ H. Steph. in *Theſ. Gr. L.* v. Βλίτος, recte ſuſpicatur, „ Plioium hic alludere ad nomen Βλιτῶδες, quo olim a„ pud Græcos *feminas fatuas* & *ſtultas* appellari ſolitas fuiſ„ ſe, admodum veriſimile eſt. „ Hactenus *Kuſterus*.

25. Βλίτραχος.] Forte: Βλίτου. σταλάγμα. SOPING. Vid. inf. Σελάχια, & Στελάχιον.

26. Βλίτθιν.] Vid. Βλίττειν. SCHR. Conf. ſup. in Βλιτεῖον.

27. Βλίττειν.] Id eſt, ἐκβλίζειν, *exprimere*. A Βλίω, βλίζω, βλίττω, βλίττω, id eſt, τὸ μέλι ἐκ τῶν κηρίων ἐκθλίβειν. Βλίσσω, βλίψω, id eſt, Θλίβω, βλιμάζω. φλάω, φλῶ, φλύω, φλίω, ὑ. φλῦω, φλύσσω. Θλίβω. Θλάω, Θλῶ, Θλύω. G. Apud Cyrill. male Βλίσσειν, pro βλίττειν. Vid. Pollux. p. 65. Vide quo-

Βλίτον [1]. λαχανον εἶδος.

Βλιτύειν [2]. Ἴδας [3], ἡ σκυλακίδιον [4], ἔχαιον ἢ μικτὸν, Σκιδίδζι [5]. τὸ δὲ Βλίτυει [6], χορδῆς μίμημα.

Βλοσυρὸν [7]. Φοβερὸν. κεκαπνισμένον.

Βλοσυρῶπις [8]. κεκαπνισμένους ὀφθαλμοὺς ἔχουσα.

Βλύσκω [9]. ὑγρὸν. ζέον. ἢ Σκάπτω, π [10].

Βλύζει [11]. βρύει, πηγάζει, ἀναβρύει ὕδατα.

Βλωθρὴ [12]. διαυξὴς [13]. ἡ ταχυκίνητος ἢ ἄνω θρώσκουσα [14].

Βλωμοὶ [15]. φραδοί.

Βλωμὸς [16]. ἰσχνόμορφος [17].

Βλωφὸς [18]. σύκη Φύλλοι.

Βλῶ-

quoque Schol. Aristoph. ad *Lysistr.* [ϒ. 476.] qui habet *βλιτύειν*, pag 10. IS. VOSS. Vid. Aristot. *Hist. Anim.* IX. 40. HEINS. Vid. Interpp. ad Polluc. l. 254. Schol. Arist. io *Equit.* ϒ. 791. Etym. M. in Βλίζω, ut & Hef. fup. in Βλίζω, iof. in Σκιδίζω.

1. Βλίτον.] Vid. Martin. [in *Blitum.*] SCHR. Etym. M. & Gloff. Vet. Βλίτον. Suid. Βλίτον in v. Βλιτύειν μόνον. quod præfert *Is. Voff.* Alii per υ, Βλύτον, & Βλύτιον. Conf. H. Steph. *Ind.* & Hod. a Stapel ad Theophraft. *Hift. Plant.* p. 745. Lex. Reg. MS. Βλίτον, εἶδος λαχάνου. τινὲς δὲ Βλίτιον γεγράφασι. Arcadius Grammaticus ineditus · Βλίτον, & Βοῦν. ν βαρύτονα. Vid. & inf. in Μελίτια, & Μανίαν.

2. Βλυτύειν.] *Schottus* ad Zenob. Vatican. corrigit: Βλίτυειν. Ἴδας σκυλακίδιον ἔχουσαν μικτὸν Σκιδίδζι. Sed nil opus. Quidni enim Βλιτύειν dicas? Βλίτυος apud Philofophos eft vox nihil fignificans. Vid. Simplic. in Ariftot. *Categor.* & Laërt. in *Zenone.* VALES. Videtur tamen Βλίτυος nude proponi. Quando narrat, quodnam difcrimen inter hoc & Σκιδίδζιον ftatuerit Juba, reprehenfus ab Etymologo. Et forte ultima fyllaba (ον) in Βλιτύειον indicat, olim fcriptum fuiffe: Βλιτύος χορὸν Σκιδίδζιον, vel — ὃς, ut eft apud Etymol. & in *Vatic. Append.* p. 260. Utramque vocem nihil fignificare docet Suidas, in quo νόει a Kuft. male in λέγει mutatur. Tum vero commode fequitur Jubæ fententia, qui has voces differre fcripferat, ut nempe Σκιδίδζιος fit organum Muficum, Βλίτυος autem, vox quæ fonum chordæ imitatur. (male *chordæ formam* vertit Schottus) Quam differentiam inverfo ordine tradit Phavor. in Βλίτυος. Conf. omnino Galen. *de differ. Puls* L. III. *fect.* 3. qui Archigeni has voces tribuit. Adde Suidam, qui gemina fere eum Hefychio tradit in v. Βλιτύειν. Confer quod. in v. Αἰγώλιος, Artemidor. IV. 3. p. 203. & Fabric. ad Sext. Empir. *adv. Math.* l. VIII. ſ. 133. p. 482. item Menag. ad D. Laërt. VII. 15. & 57.

3. Ἴδας.] *Jubas*, Rex Mauritaniæ, cujus *Hiſtorias* & Plutarchus advocat in *Romulo*, & in *Sylla*; & *Eupborbium* herbam celebraſſe auctor C. Plinius XXV. 7. & *Theatricam hiſtoriam* citat Athenæus: plura vero Suidas. SCHOTTUS ad *Proverb. Vatic.* p. 261. Conf. plura apud Mauſſac. ad Harpocrat. in Παῤῥάσιος, J. A. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* II. p. 601. & *Vol.* XIII. p. 304. & Cl. Sevin. *Differt. de Juba*, ibid laudatam. Pro Ἴδας, Phavor. in Βλίτυος ſcribit Οἰμάδας.

4. Σκυλακίδιον.] Vid. Ptolem. Hephaiſt. apud Phot. *Bibl. Cod.* CXC. p. 253. & inf. v. Κυνιδίοις. Mox ὃν, ante μικτὸν, omittunt Etymol. Suid. & Phavor.

5. Σκιδίδζι.] L. Σκιδίδζει. SCAL. SALM. IS. VOSS. Sic Etym. M. Suid. & Phavor. quod recepi.

6 Τὸ δὲ Βλίτυος &c.] Βλίτυος, ἡδυσμά τι διπλοῦ. Galen. III. *de diff. puls.* p. 35. l. 43. SCHR. Βλίτυος *Junius* hic repoſuit, procul dubio ex Etym. M. ubi tamen Βλίτυος ex Hef. mavult Sylb. ut poſtea Βλίτυος legitur. Conf. Suid. in Βλίτυος, & Βλίτυος.

7. Βλοσυρὸν.] Ælian. *Var. H.* XII. 21. Æſchyl. p. 277. [*Eumen.* ϒ. 157.] SCHR. Alia vid. in Schol. Apollon. *Argonaut.* II. 742.

8. Βλοσυρώπις.] Hom. *Il.* A. 36. Vid. Schol.

9. Βλύσκω. ὑγρὸν, ζέον.] Sic Cyrill. Conf. Suid. IS. VOSS. Βλύθειν Græci τὸ ζέμα dicunt, βλύ δ' ἀλύζειν. Hinc *bradium.* λ in ρ. Sic γλάμων, *grama*: unde *gramoſi* eculi apud Feſtum. SALM. ad Vopiſc. p. 412. ſive T. II. *H. A.* p. 589. Vid. *Not.* ſeq.

10. Σκάπτω π.] Pro Βλυσθεῖν. PALM. Videtur hic Haſych. confudiſſe duas voces, ſono non multum abſimiles, nimirum Βλύζω, & Βλυσθεῖν. Nam interpretationes, ὑγρὸν, & ζέον, refero ad Βλύζω; at σκάπτω τι, ad Βλυσθεῖν. KUST. Vid. fup. in Βλακδὴς, &c.

11. Βλύζει.] Pro 20 Plato VIII. *de Rep.* p. 500. uſurpat *βλύειν*. ABRESCH in *Mſc. Obſ.* V. 3. p. 81. Vid. fup. Ἀναβλύζει, & inf. Βρύει.

12. Βλωθρὴ.] Βλόα, βλάσκων, ut Βλωθρὴ, & Βλάζει, a Βλόα, βλάσκω, Βλάσκων. GUYET. Vid. Euſtath. *Od.* T. p. 1854. MAUSSAC. M. Apoſtol. Lex. Gr. MS. Βλωθρὸς. *excelſus, frondoſus. virens.*

13. Διαυξὴς.] Scrib. Διαυξὴς. SCAL. SALM. JUN. BRUNO. HEINS. MUNK. KUST. Sic Euſtath. *Il.* p. 912. cum vide. IS. VOSS. Suid. Διαυξὲς, ubi Διαυξὲς etiam racta corr.

Βλῶ-

Kuſter. Conf. H. Junii *Animadv.* p. 398. Schol. *Il.* N. 390. Πίτνε βλωθρὸν.] μακρὸν. πρὸς τὸ Βλάστανε, ὁ ἐστι, βαίνει. Διαυξὲς γάρ. Conf. Etym. Phavor. & Schol. Apollon. Rhod. I. 320. Infra: Ἐπαλὲν. Διαυξὲς.

14. Θρωσκοῦσα.] L. Σρώσκουσα. SCAL. JUN. (*l. c.*) HEINS. Vel Σοβοῦσα. Vid. Etym. M. Sed prius præfero. Sic & Docti *d'Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 29. Pro ὑ l. ἐ σφῦ.

15. Βλωμοὶ.] Ao Βλωμοὶ? G. Obelo jugulat hanc Notam *Is. Voſſius*, adſcripto Cyrillo ſuo. In Cyrill. Lex. MS. Fabric. Βλωμοὶ. σφαλεῖς. Et Cyrill. Lex. MS. Brem. teſte *Bielio*, Βλαυδοὶ. in quo ο & ω, ut & β & μ confuſa.

16. Βλωμὸς.] Bucca eſt tenuis. Inde βλωμώδεις ἄρθρα, qui inciſiones habent in parvas diviſi buccas. FUNG. Vid. Euſtath. *I. Od.* p. 363. Adde Cyrill. Etym. M. [Phavor.] & Suid. IS. VOSS. *Buccas parus* Sueton. in *Aug.* vocat, quos Græci βλωμοὺς unde βλωμώδεις ἄρθρα, *quadrati panes*, apud Athen. [III. 30.] Vulgo βλωμιδίου, manifeſto errore. &c. SALM. ad Vopiſc. *Tacit.* p. 614. Vid. *Not.* ſeq.

17. Ἰσχνόμορφος.] L. ἰσχνὸ ψωμὸς. SALM. IS. VOSS. ἰσχνὸ ψωμὸς. CASAUB. in Athen. p. 220. HEINS. Sic & *Cleric.* ad Heſiod. Ἔργ. ϒ. 442. Idque præfero, quia ψωμὸς eſt gen. maſc. Niſi una voce fuerit ἰσχνόμορφος, quod tamen minus placet. Conf. Martin. in *Buccellatum.* Apollonii Rhodii Schol. ad l. 320. Οἵτινες τοὺς ὁ ψωμὸς βλωμὸς, λιτὸν δ' βλώνους λέγει δ' λαμπρὸς, ὁ ἐστι, πανίσχνους. Similiter Apollon. Lex. MS.

18. Βλωφὸς.] Conf. fup. v. Βλακὸς. Arcadius Grammaticus ineditus: Βλωφὸς, ὁ ὑπόλευκος.

19. Βλῶζις.] A βλώσκω, vel βλόω: unde βλῶσκνον, & inſerto φ, Βλῶφλακτα, quod fup. fuo loco exponitur, τέφρα. Hue etiam pertinet illud Etymologi: Ἀζηχιάλη, ἀφὴ παρὰ, Valeat ergo conjectura Gaſeti, qui ad marginem Heſychii ſui adnotaverat: *Forte* ἀβλωνία, i. e. *peculium.* KUST. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Conf. *Not.* in v. Ἀζηχιάλη.

20. Βλῶσκνον, &c.] Vid. Βοῦλακτον, & Βόμβλακτον. Præſtantiſſ. G. *d'Arnaud* in ἔρεφ reſpici putat ad Nicand. *Ther.* ϒ. 451. quamvis ἔρεφος fumi etiam queat pro *ire*, *incedere*; ut βλώσκειν apud Lycophr. ϒ. 448. Vida ejus *Lect Gr.* p. 29.

21. Βοᾶ κεκραγέναι.] Nova gloſſa, a præcedd. diſtinguenda. Conf. Phavor. & inf. in v. Ἴολαι. Vide præterea, num Βοᾶν ſcripſerit, ex *Il.* B. 304. Quod placuiſſe poſtea vidi Viro Docto in *Miſcell. Obſerv. Nov. & Dec.* 1733. p. 327.

22. Βοάγρια. ἀσπίδι.] Scr. Βοάγρια. ἀσπίδια. Hom. [*Il. M.* 22.] βοάγρεα γὰρ περιφάλαια. Vid. ibi Schol. & Meurſ. ad Lycophr. p. 272. [ϒ. 854.] SCHR. Vid. Euſtath. M. *Il.* p. 844. IS. VOSS. L. Βοαγρεῶν, vel ἀσπίδια. Vid. Euſtath. p. 1803. *Ed. Rom.* Apollon. Lea. MS. Βοάγρια. οἱ ἀσπίδες, ὁ δ' Ἀσίων, τὰ ἐπὶ βοὸς ἐγκεφάλῳ, τυτθοὶ, ϒ μάχης τὰ λάφυρα.

23. Βοαδὲς.] An Βοαδδὲ?

24. Βοας. αὐσας, ξηρὰς βύβλους.] Αὐσας. SCHR. Olim ita emendavi in *Perſ. Crit.* p. 70. „ Pro αὐσας *Nota* „ referibendum volunt αὔας. Sed perperam. Ego locum „ integrum ſic conſtituo: Βοας αὐσας, ξηρὰς βύβλους. † Βοείας, „ βυβλους. Reſpexit locum Hom. *Il. M.* 137. - - - βίας αὔσας „ Υλέος ἀναιχμάων. - - - ſcuta arida in altum elevantes. Ubi „ Schol. βυβλους ξηρὰς, τουτ' ἔστι, ἀσπίδας. Unde hic ſtatim: „ Βοείας, ἀσπίδας. „ Idem præter *Is. Voſſ.* obſervavit Cl. *Heinſ.* qui tamen in fine, βοείους βύβλους, ſine diſtinctione retinet. At Suidas: Βοείας. βυβλους. & mox Heſych. Βοείας. βυβλους. Conf. *Il.* A. 842. P. 493 & inf. Βᾶν, ibique *Not.* Apollon. Lea. MS. Βοας αὐσας. τας ἀσπίδας λέγει, τραγικῶς, ἀπὸ δ' ἄλλο τὸ μάχης. Conf. v. Βύτι, & Βᾶν.

25. Βοοκαΐζει ἰσοῖζει βοείοις.] Reſtitui olim· Βοείοις ἰσοῖζει, ex *Il.* ϒ. 333. i. e. βοείοις. Conf. *Miſc. Obſ. Nov. & Dec.* 1733. p. 328.

26. Βοεῖο. βυβλους.] Sic *Il.* P. 389. & Σ. 582. - - - βοὸς μεγάλοιο βοείου. Conf. *Not.* in Βοας αὐσας.

27. Βοιδομανία.] Vid. Harpocrat. p. 63. SCHR. Βοιδρομῶν Cyrill. Βοιδρομῶν Suid. & poſtea Βοιδρ. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Conf. Rz. Spanh. ad Callim. p. 89. Eurip. *Heraclid.* ϒ. 122. & Cl. Jac. Gronov. *Emend.* in Suid. p. 93.

28. Βολὶ ἀγαθὸς.] Hom. ſæpe, ut *Il.* B. 408. &c. ubi vid. Schol.

Βοηθόον [1]. χτ\ ψ μάζαν ταχύν.
Βόθρ◎ [2]. ὄρυγμα γης.
Βολάων [3]. βαλῶν. ἢ πληγῶν.
Βόλ€ζα [4]. ἀφόδευμα βοός.
Βόλιωθον [5]. τὸ αὐτό.
Βολίδες [6]. ἀκόντια. λοξάρεια.
Βολὶς [7]. βέλ◎. λόγχη. ἀκόντιον.
Βολίσι. ζώσεσι, πλήναις.
Βολίτοις [8]. βολείτοις.
Βόλα [9]. βολδαί.
Βόλ◎. Θύρα [10]. πυλὶς [11]. βόλυ ὄνομα [12]. καὶ δίκτυον [13].
Βόμβαξ [14]. τοῦτο παρεμβολοειδές ἐστι. σημαίνῃ δὲ, ἀφ᾽ συρμόν.
Βομβαύλι◎ [15]. ὁ αὐλητής. ἀπὸ τοῦ Βομβεῖν.
Βομβῆσαι. ὡς θέσπεσε Φαῆσαι.
Βόμβηται [16]. ἐψόφησεν.

Βόμβυλία [17]. ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ.
Βόμ◎ [18]. ἦχ◎, ψόφ◎.
Βομίες [19]. ἦχος, ψόφος.
Βομβοία. ἡ χαλυμβὰς ἐλαία, ὡς Κυπρίοις.
Βομβοιλαδύνας [20]. σκαντῆς.
Βομβρίζων [21]. τονθορίζων. βοῶν.
Βομβρυαάζειν. βρενθύεσθαι.
Βομβυλία [22]. κρήνη ἐν Βοιωτίᾳ.
Βομβύλιον [23]. λίκνιθον.
Βόμβυκες. γέν◎ αὐλῶν. ἢ εἶδ◎ ζύθου [24] πίνατος, χτ\ σφῆκα.
Βομβυλίδας [25]. πομφόλυγας.
Βομβυλιός [26]. ποτηρίου γέν◎, χτ\ μικρὸν πότον [27] ζαξαί◎· ὅθεν ἀφ᾽ τ ἦχον ὅτι κεκλῆσθαι. ἢ ζῶον [28], ἦχον πιὰ ποιοῦν τοῦ γένους τῶν σφηκῶν. ἢ μέλισσα μεγάλη. ἢ μῆλα.

Βό-

1. Βοηθόον.] In *Peric. Crit.* p. 71. olim reſcripſi: Βοῆ θόον, ex *Il.* N. 477. Idem placuit Vlto Docto in *Miſc. Obſ. l. c.* Sed nunc nihil muto. Βοηθόον ἄχημα dixit Hom. *Il.* P. 481. ubi Schol. ὁ τελαμὼν τοῦ ἀσπίδος. Variat in utroque loco lectio; ut monet Barneſ. Sed Βοηθόον, una voce, repetit ſuo tempore Heſychius.

2. Βόθρ◎.] Vid. Schol. Apollon. p. 39. SCHR. Conf. Thom. Mag. & mox *Not.* in v. Βόλωσθον. Gloſſ. MS. in Sirach. (XXII. 11.) Βόθρ◎. ὄρυγμα, βάραθρον, βόθιον◎.

3. Βολάων.] Reſpicit locum Hom. *Odyſſ.* P. 283.

Οἱ γάρ τε πλαγίοις ἀλείφεται ἠδὲ βολάων,

Eundem locum *Euſterus* notaverat, mox pro *βόλων* corrigens, *βολᾶν*, a Nominat. *βολὶ*. quod recepi.

4. Βόλ€ζα.] Unde *imbubitare* dixit Lucilius. Dicitur & βόλιθρ◎. VALES. Ezech. IV. [12. 15.] βολέζαι ἀνθρωπίνῃ κόπρῳ. Vid. Thom. Mag. MUNKER. Βολέζαι· Cyrill. Vid. Suid. in Ἐμπτύζω. [Βόλιθ◎., inquit, κυρίως τὸ ὑπὸ τὸ λιπαντήριον.] IS. VOSS. Βόλεζαι, οἱ ἵπποι, Sophon. I. 17. בְּלֵלִים M. MEIBOM. Vid. Suid. in Βολίδι◎. Quod ibidem ex Ariſtoph. addit, etiam noſtro ſermone teritur. Mox: Βολίτοις. Βολείτοις. Conf. Foël. *OEcon. Hipp.*

5. Βόλωσθον, τὸ αὐτό.] An Βόλωσθον? SOPING. Βόλωσθον. SCHR. Vanæ correctiones. Βόλωσθ◎., quaſi βοὸς ὄλωσθ◎. M. MEIBOM. Vide num potius Βολαίου, vel Βολαίωνος, ut Suid. [& Harpocrat.] Fort. leg. Βόλεθον. IS. VOSS. Ex literarum ordine, quem ſedulo, niſi ubi corruptus eſt, obſervat Heſychius, puto legendum, Βόλιθ◎. Pollux: [V. 91. ubi vid. Interl.] Βοῦ ἴσως (intellige ἀφόδευμα) Κίσηρα φασί· βοὸς ὄ, Βόλιθρ◎. Quod Atticorum eſt pro βόλεθρ◎. Eſtque cauſa, cur conjungat Heſychius: nam recte Grammatici monent: Ἀττικοὶ ὅτων λίγνυζι χωρὶς τοῦ β, ὅτῳ ἐμοῦς Βολέζαι. [Suid.] HEINS. Superioi *Spingii* Nota quid velit, rogas. Vir ille Doctus ſupra Βόλωσθον ſcripſerat: *forte* Βόθωνον. Sed linea ducta indicat, ex ipſius tum ſententia hæc conjungenda eſſe cum præcedd. Βόθρ◎. ὄρυγμα γῆς. Βόθωνος, vel Βόθωσθ◎., τὸ αὐτό. Quod *Schrev.* non adtendit. Adſcripſerat præterea *Spingius* hæc verba: „ Apud Eſaiam cap. LI. 1. „ Ἐμβλέψατε . . . εἰς βόθωνα ᾧ λάκκου, ὃν ὀρύξατε. An ibi „ βόλωσθον legendum? Ego. Certe βόθωνος pro βόθρου me„ minit me legere apud Xenoph. in *OEconom.* [p. 864.] & „ Ciceto vertit *ſcrobes τὰς βοθύνους*, p. 569. „ Hactenus *Spingius*. Adde tria N. T. loca. Quæ ſententia non diſplicet. Simplicius tamen eſt Βόλιθρ. Phavor. Βολίθ◎., ᾧ Βολίζω. τὸ κέντρον. l. κέντρον. Vid. inf. v. Ὄσθον, & Ὀσθ◎., & mox v. Βολίτοις.

6. Βολίδες.] Vid. *Nehem.* IV. 17. VERV. Reſtius adduxiſſet *Pſalm.* LIV. 22. ubi Schol. ἀκόντια, λογχάρια. Similiter Gloſſæ MSS. in *OEtateuch.* & in *Pſalmos*. Addo Gloſſ. MSS. *in Cantica S.* Βολίδες. ἀκόντια. ἢ σαγίτ◎. Gloſſ. Gr. Lat. Βολίδες. *Cantica*. *Jacula.*

7. Βολὶς.] Zach. IX. 14. *Exod.* XIX. 13. BIEL.

8. Βολίτοις.] Vid. Eraſm. *Adag.* [II. 2. 13.] *Βοιὸν ραγῆναι*, p. 113. SCHR. Vid. Suid. & ſup. in Βολίζω. &c. Conf. Schol. Ariſtoph. in *Equit.* ν. 655. & *Acharn.* ν. 1025. Gloſſ. Gr. Lat. Βολίδες, ὄγκοι Βόλιθρ◎. κέντρα. *Fimus.* Corinthus *de Dial. Att* p. m. 59. Βόλιθρ◎, Ἀττικοὶ λίγνυζι, χωρὶς τοῦ β, ὅτῳ ἐμοῦς Βολίζω λέγομεν, ὄγκον τῶν κόπρων.

9. Βόλα.] Vid. Athen. p. 63. & 64. SCHR. Vid. Inſ. in Ἐκβολάδιον.

10. Βολ◎. Θύρα.] L. Θύρα. HEINS. Si lectio hæc recte ſe habet, videtur pertinere ad Βολὶς (i. e. proprie, *limen januæ*) quod Heſych hic cum Βολ◎ confudeiit. Vel legendum eſt Θύρα, i. e. *captura*, vel *præda*; quæ ſcilicet jactu retis piſcatorii capitur. Nam βολ◎ non ſolum ſignificat *jactum retis*, ſed etiam ipſos piſces, qui jactu retis capiuntur: unde phraſis illa, *βόλου ὠνεῖσθαι*, *bolum emere*. KUST. Conf. *Not.* ſeqq.

11. Πυλὶς.] L. *βυλὶς*. IS. VOSS. L. πυλὶς. PERG. Quid hæc interpretatio ſibi velit, ignoro. Videtur tamen haud abſurde dici poſſe, πυλὶς per corruptionem natum eſſe ex βυλὶς, quod Lector aliquis ad marginem Heſychii ſui adnotaverit, ut indicaret, Θύρα non pertinere ad Βολ◎, ſed Βυλὶς. [Vid. *Not.* præc.] KUST. L. *Βυλὶς*, *limen*. Niſi Heſych. hæc duo verba confuderit, Βολ◎ & Βόλ◎: quo in caſu Θύρα eſſet explicatio vocis Βόλ◎., at πυλὶς, vocabuli Βᾶλ◎. Præſtabit tamen prius, quod propoſui. d'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 30 Cyprius Βάλαν, ſunt *βαθμοί*, ut ſupra docuit Heſ. Sed vide num huc pertineat locus Ezech. XVII. 7. σὺν τῇ βόλῃ τ φυτείας αὐτῆς. & *com.* 10. σὺν τῇ βόλῃ τ ἀναπολῆς αὐτῆς. Alex. utroque loco βόλαν. In Hebr. eſt תַּעֲרָה *area*, *ſegetis*, ut Aquila *Cant.* V. 13. Gloſſæ MSS. in Ezech. Βόλαν. πέρυσιν. Infra vero Πρόμνοι, eſt τὸ ἀκρον◎., *puppis*, &c. Et: Πρόμνοι ἱστίαι, τ πρώιοι ὑφάλου◎.

12. Βόλυ ὄνομα.] Etym. M. in Βολυζία· . . Βόλ◎. . . ἀφ᾽ ὁ τ αὐξαι τὴν ἀγορέλαιον. Conf. Suid. in Βολ◎.

13. Δίκτυον.] Vid. Eurip. *Bacch.* ν. 846. ubi βόλ◎ pro reti capitur; quamvis in phraſi metaphorica. KUST. Herodot. I. 62. BIEL. Etym. M. l. c. Βολ◎., ὑπὸ Κρητῶν καὶ ὁ ἀφ᾽ πατρίου ἄγρα. Conf. Phavor. Moſchopul. & Prima Scaligerana, p. 31. Sic Lat. *FUNDA*, *genus retis eſt*, a *FUNDENDO*, i. e. *jaculum quod dicitur* βόλ◎. Serv. ad Virg. *Georg.* I. 141.

14. Βόμβαξ.] Suid. in Βομβάζειν. Vide quoque eundem in Ἔμπαιε. IS. VOSS. Deſumta gloſſa ex Schol. Ariſtoph. in *Theſmoph.* ν. 46. Conf. inſ. Πόπαξ, & Φύσαξ. Vid. & in Κόγξ, ut & Plaut. *Pſeudol.* I. 3. 131. ubi ipſum illud *Bombax*. Vid. Lambin.

15. Βομβαύλ◎.] Ariſtoph. *Acharn.* ν. 866. ubi omnino vid. Scholia, quæ deſcripſit Suidas. Conf. v. Βομβυλία, & Etotian. in Βομβυλία. Lex. Reg. MS. Βομβάζειον.

16. Βόμβηται.] Apollon. Lex. MS. Βόμβηται· ποιεῖ Νίκανδρος. Βομβάζω ὁ λίθ◎. ex *Odyſſ.* Θ. 190. Modo præceſſit: Βομβάζειν. οἱ ἀθέσπεσοι φασίζειν. M. Apoſtol. Lex. Gr. Lat. MS. Βομβεῖν. *Verbum a ſono culicis*, *dictum a culice.*

17. Βομβύλιον.] Infra idem verbum. An vero legend. Βομβύλιον? SOPING. Ex ſerie liter. legendum Βομβύλιον. KUST. An pro Ἀθηνᾶ legendum αὐλῷ, ut infra?

18. Βόμ◎.] L. Βομβ◎. & mox Βόμβες, pro Βομίες. SALM. G. Nam ſic ſeries ετυχείων poſtulat. VALES. Hæ duæ emendationes videntur rationem habere. In v. Παλαιναίδης ſcribo: *βόμβου ἐπαιοίζω.* pro *πυρδο*. M. MEIBOM.

19. Βομίες.] Vid. *Nat.* ſuperior.

20. Βομβοιλαδύνας. σκαντῆς.] L. Βομβοιλαδίνας. SALM. Pro σκαντῆς, leg. σκαλεύς, *foſſas anguſtas leniter ſtrepentis aquæ.* PERGER. L. Βομβοιλαπόνας. ἴσως αὐλῶν. IS. VOSS. Sic idem ad Catull. p. 227.

21. Βομβύζων.] Vid. inſ. in Γογγύζειν, Τονθορίζει, & Βοερεζεῖ.

22. Βομβυλία.] Vid. ſup. poſt v. Βόμβυζον. Ed. Hag. hic Βομβύλια.

23. Βομβύλιον.] Salm. ad Tertull. *Pall.* p. 188. [ſive 230. 232.] SCHR.

24. Ζύθ◎ &c.] Vide mox in v. Βομβυλιός.

25. Βομβυλίδας.] Eraſm. *Adag.* [II. 6. 71.] *Homo bombylius*. Salm. ad Tert. *l. c.* Athen. p. 485. SCHR. Pro πομφόλυγας, quod eſt in Editt., reſcripſi σομφ. ut Phavor. Sic Βομβύλιδες, τομφόλυξ, apud Etymol. in Βόμβ◎.

26 Βομβυλιός.] Vid. Athen. & Salm. [*l. c.*] Harpocrat. p. 63. Zenob. p. 48. [ibique Schott.] Martin. *Etymol.* [in *Bombylius.*] SCHR. Vid. Galen. *Lex. Hipp.* in Βομβύλιος & Apollon. Schol. p. 119. & 154. IS. VOSS. HEINS. Adde Etym. M. Suid. in Βομβύλιον, ibique Kuſt. Foël. *OEcon. Hipp.* Caſaub. in Athen. p. 456. & 784. & omnino Hemſterh. ad Pollux. p. 1229. *in fin.* Conf. ſup. Βομβαύλ◎, & ſeq. Βόμβυξ, item *Not.* in Γάλαμος.

27. Ποτηρ.] Athen. [in *Fragmento*, apud Caſaub. p. 784.] Οἱ δ᾽ ἐκ βαρυδουλίς καλῶ μικρὸν ζαξάλιν. Unde forte apud Heſ. τὸ πότον delendum ſit. Addit Athen. Θεμίστιον Ἐκβολάδα: unde ſiglinum fuiſſe patet. VALES.

28. Ἢ ζῶον.] Vid. Ariſtot. *Hiſt. Anim.* V. 19. HEINS. Vid.

Βόμβυς [1]. ἄμμος. Λάκωνες. ψαῖλα ἄιδος. ψῆζαι, ἀφ' ὧν τὰ βομβύκινα ὑφάσματα σωτιλῶνται. ἴσως δὲ βομβύλιον [2] ὅπερ λέγουσι· οἱ δὲ, μύλος. ἢ ἦχος [3] βομβυλιῶ.

Βομβύνας [4]. βυθίνας.

Βοῶντες. κραυγάζοντες.

Βομβυθυλθίματα [5]. τὰ μαγειρικὰ ὀρτύματα κατασκευάσματα. ἴσως, τὸ σιὼ τῇ ἄρδῃ [6] ὀρτύων.

Βοοπάπαι [7]. πρῶς βοῶν ἠρεσκοσύνην. ἢ ἀσοσίαν. ἀφ' ὧν Κυπρίοις δὲ, ἀσοσίαν.

Βοοσκεῖς [8]. τὸ ὀβελισθὲν τῇ ὀμικρῇ λέγεις χτ' τὸ ἁλίσκεσθαι. οἱ δὲ, τελῶ.

Βόσκει [9]. βιβρώσκει. ὀρεύόμενοι.

Βοοστάσι [10]. μάντεσι. καὶ βώτης [11].

Βορέ. Ζόφος. βρῶσις, σῖτος, τροφή [12].

Βορᾶς [13]. ἄνεμος. ψυχρὸς, καὶ παγώδης, καὶ σκληρὸς, τραχὺς καὶ ὀμβρόλος, ὁ πα-

Vid. Grot. ad Martian. Capell *pag. ult.* & fup. in v. Βόμβυκος.

1. Βομβυς.] L. Βόμβυξ. SALM. IS. VOSS. Adde H. Steph. *Ind* & Meibom. in Euclid. *Introd. Harmon.* p. 68. Laconicum tameo illud Βόμβυς, neque emendandum effe cenfet *Jungerm.* ad Polluc. l. IV. p. 388. Faveret Iſidori gloſſa: *Bamber. arena.* ut hic: Βόμβυς. ἄμμος. Sed vereor ut fana ſit. Ceterum vid. Etym. in Βομβύλιον. Plutarch. *Symp.* VII. 8. p. 713. A. Βόμβυξ ἦν στλογγυλίας.

2. Βομβύλιον.] [Sic Ven. & Flor.] L. Βομβύλιον. SALM. JUN. A βομβύλιος, Lat. *bilbrus.* Salm. *T.* II. 713. VERW. Vid. Caſaub. ad Athen. p. 457. & ad *Hiſt. Aug. i. c.*

3. Ἦχος.] ἦχον legit *M. Meibom.* loco laudato. Quod tamen neceſſe non eſt.

4. Βομβύνας.] Vid. Salm. ad Tert. *Pall.* p. 188.4 SCHR. Mœris Atticiſta: Βύθινος, Ἀττικοὶ· Βομβύνας, Ἕλληνες. An hinc explicandus locus Maleſæ *Chronogr.* T. I. p. 379. ubi virgines caſtimoniæ devotas deſcribit, colluctantes μὴ βορβοροκοίτου, *quod vocabulum penitus ſibi ignotum* fatetur Doct. Chilmeadus. Forte notat veſtes, five fubligacula, quæ βομβύνας, i. e. βυθίνους, five inguina tegant. Gloſſæ Vett. Βύλαν. *Pudibra cruris ad nates & inguen.* M. Apoſtol. MS. Βυλαν. — *five* inguen. Scribe Βυθὸν. Vid. Inf. v. Βυθοκοπιστήρ.

5. Βομβυλιθίματα. τὰ μαγειρικὰ &c.] Hefychii locum & mutilum & corruptum ita ſcribe: Βομβυλιθίματα. τὰ μαγειρικὰ ὀρτύματα ἀφεψῶν κατοπτα. CASAUB. ad Athen. p. 14. FUNGER MARTIN. in *Calm. Gr. Ph.* v. Ὀνθ. L. μαγειρικά. SCAL. SOPING. SALM. GUYET. HEINS. Βομβυλιθίματα recte legitur in omnibus Editt. Hefychii, excepta Schreveliana, quæ habet, Βομβυλιθίματα, ſyllaba in medio omiſſa, per incuriam typothetarum. Βομβυλιθίματα autem pertinet ad ἰσθυλεῖν, quod *condire* ſignificat; ut oſtendimus ad Sviđ. v. Ὀνθ. Vid. etiam Inf. v. Ὀνθυλεῖν. KUST. Vid. *Not.* ſeq.

6. Τῇ ὄνθῃ.] Βομβυλιθίσει interpretatur, σὺν τῇ ὀνθῃ ἡδύνων, neque aliud eſt quam ἰσθυλεῖσει, i. e. *cibis condire inmixta eadem.* Quid autem per ὄνθον intellexerit Grammaticus, vellem nos docuiſſet. Non enim id opinor, quod Homerus, cum Ἰλιάδ. υ. [775. 777. 781.] tum alibi. Verius cenſeo, originem dediſſe hulc vocí colorie aliquam ſimilitudinem inter condimentum ita vocatum, & veram ὄνθον CASAUB. (*l. c.* lo *Not.* prac.) Forte: τὸ ἄνθος. PERGER.

7. Βοωστασι.] Vid. Inf. Βοστησι. Ordo hic requireret Βοοπάπαι, per δ. Sequens, ὁ ἀσοσίων, infititium videtur. Idem enim diſertius ſequitur.

8. Βοοσκέεις.] L. Βοὸς κίεις. ex *Iliad.* Ω. 81. Vid. Schol. HEINS. Lege diviſim, Βοὸς κίεις, ut apud Hom. *Il.* Ω. 81.

Ἦτοι καὶ ἀγροῦλοιο βοὸς κίεις ἰφθίμοιο,

Loquitur ibi Poëta de funiculo piſcatorio, cui *cornu bubulum* aptatum erat. Addit mox Heſych. ex Schol. Homeri, οἱ δὲ, τελῶ: quibus verbis ſignificatur, κίεις in citato loco Homeri, ſecundum quoſdam interpretes, notare *pilum bovinum.* Sed hanc ſententiam refellit Plutarch. *de Solert. Animal.* p. 977. qui ex Ariſtotele adfirmat, κίεις in loco illo Homeri revera deſignare *cornu*, quoniam Veteres funiculis piſcatoris ante hamum, corneum quid aptare ſoliti fuerint. Adi ipſum Plutarchum, qui locum hunc Poëtæ egregie illuſtrat. KUST. Apollon. Lex. MS. Βοὸς κίεις. ἤτοι κεκαυμένον τῷ ἀγροῦ κέρας τινὸς (ſic) τὸ ἁλίσκεσθαι, ἵνα μὴ πάντῃ ὁ ἰχθὺς· ἴσως ὁ τῶν τόξων. Κίεις. Sic infra: Κίρος. —— Θελῶ. Conf. *Kuſt* ad Suid. & *Miſc. Obſ. Nov. & Dec.* 1733. p. 328.

9. Βοοσκει.] L. Βοοσκάλλει. GUYET. Βοοσκάλει. Suid. IS. VOSS. Vel forte Βοοσκίει. Vid. v. ſeq.

10. Βοοστάσι.] [Sic priores Editt.] L. Βοοστίοι. HEINS.

11. Καὶ βώτης.] L. ὁ βώτης. HEINS. Malim, ὁ βώτης· utrumque enim agitat boves. Sic Phavorin. exhibet, & H. Steph. *Ind.* Sed recte ſcribitur etiam· Βοοστίοι. μάντεις. ὁ βώτης, ſcil. ἵππος λέγει), i. e. *appellatur Boocides.* Vid. Inf. v. Βοῦ, Βοῦκα, Βοῦλα, & Βώτης, Βῶτις, Βώτις. &c. Brevitatis enim ſtudioſiſſimus eſt Hefychius. *Kuſterus* ita: „ Βώτης

ὡδὸς τὸ ἱερᾶς Ὑπαδήξεως.

Βόχορος [14]. ὀχυρὸς δυσάλωτος.

Βοχορυγή [15]. ποιὸς τις ἦχος, ὃν καὶ Κακκαβυγὴν καλοῦσιν.

Βοχοκίζει [16]. γογγύζει. μαλακά. Κύπριοι.

Βοχορωπὸν [17]. αἰσχρὸν, βορβόρου σώρεις [18].

Βοχύλα [19]. πῖμμα τροχίλου, ἀφ' ὧν μάκων, καὶ σησαμὶς [20]. ἢ ὅτι ὀμαλύνει ἄρτον.

Βορίας. σκαλεύν τι ὕπνος ἀδύλλων ἔλεγεν. καὶ ὁ ἄνεμος.

Βορεασμοί [21]. Ἀθλεύουσιν οἱ ἄρσενες τῷ Βορέᾳ ἑορταὶς καὶ Σοίναι, ἵνα ἄνεμοι [22] πνεύσωσιν. Σκαλοῦσιν δὲ Βορεασμοί.

Βορέλλω. ἢ φύσαν. γεφύρᾳ δὲ καὶ Βοΐῃ [23].

Βορεῦσι [24]. χαῖρε ἐκθυασιώτην πνεῦ.

Βορβαγορίσαι [25]. χαίρει χρέα. καὶ μικροῦ χαίρει, Βορβάκεα. Λάκωνες.

Βο-

[1] „ eſt *paſtor*, five *qui boves agitat & ſtimulat.* Sed rectius „ cum Phavorino legas βώτης, in caſu tertio, ut reſpondeat „ τῷ Βοοστίοι „

12. Βορέ —— τροφή.] Vid. ſup. in Αἰμαλόεσσα, & inf. v. Βορᾶς, ante Βορέη.

13. Βορᾶς. &c.] L. Βορέᾳ. Vid. Inf. Βορέᾳ. IS VOSS. Vide inferius ſuo loco. Hic enim ex liter. ſerie ſcribendum foret Βορέᾳ, cum uno ρ. KUST. Loeus, quem aliudit, extat *Proverb.* XXVII. 16. Βορέας σκληρὸς ἄνεμος, ὑγρὸν δὲ ἐπιδίδωσι πολίτην. Qui in Hebræo longe alter. HEINS. Sic idem in *Ariſtarch.* & p. 20. & Cl. *P. Weſſeling* in *Miſc. Obſ.* IV. 1. p. 126 In fine poſt ἐφέπῃ *Sapingius* diſtinctionem ponit: qui eundem Salomonis locum notarat. Conf. Diuſ. *Miſcell* I. 77. Infra pro τροφὴ τὸ ἐφέπῃ, legitur: τροφὴ τ' ἀνεῖσι. Vide num alterum ex altero corrigendum; & an ex eod. loco pro γεφυρικὸς καλεῖται legendum ſit, γεφυρολογεῖται. Doct. *Bielius* ita: „ Hæc (ὁ τροφὴ τὸ ἐφ. ἐν.) „ forte ex Βορέᾳ, quod mox ſequitur, hoc modo corrigen- „ da: ὁ τροφὴ τ' ἀνεῖσι; vel, ut Heinſ. in *Ariſt.* p. 20. ibi „ mavult, τροφὴ τ' ἀνεῖσι ἐπιδέξεται. „

14. Βόχορος.] Æſchyl. [*Eumen.* ϒ. 697.] p. 296 SCHR. Conjunxi, ὀχυρὸς ἐνοικῶν, ut Phavor. Βόχορος eſt *cænum*; κυλὸς, *intum*: ut Gloſſæ Veteres. De qua differentia vid. Hemſterh. ad Lucian. *Somn.* p. 24.

15. Βοχορυγή.] Vid Inf. v. Καρκαρυγή, & Suid. in Βοχορυσμός.

16 Βοχοκίζει.] Vid. ſup. v. Βομβύζουσι.

17. Βοχόρωπον.] Apud Euſtath. *Iliad.* A. p. 807. ϒ. 10. meretrix dicitur βορβορόρρυτος, ὡς καθυβρίζων· ὀχυρὸν γὰρ ὁ βόρβορος, κατὰ τοὺς ἀρχαίους. SOPING. Vid. Eraſm. Adag. *Cani agitator*, p. 311. SCHR. Vid. Suid. in v. Βορβόρωπα, & in Μυσάγρα. IS. VOSS.

18. Ἐγρωπὶς.] L. ἐμπρωπὶς. SCHR. Sic quidem Phavorin. Nihil tamen muto Notanda potius Heſychii orthographia.

19. Βιχύλα.] L. Βορχύλα, vel Βορχυλα. IS. VOSS. Ex ferie literarum ſcribendum eſt, Βορχύλα. KUST. Conf. v. Βυτυρα.

20. Σησαμὶς.] Forte, σησάμου. *Placenta papavere & ſeſamo ſparſa.* PERGER.

21. Βορεασμοί.] Ἀθλεύουσιν οἱ ἄρσενες τῷ Βορέᾳ ἑορταὶ ἢ Σοίναι, ἵνα οἱ Νότοι πνεύσωσι, ἐπαλλάττει Βορεασμοὶ *Athenis hæc* [*quæ*] *celebantur Boreæ feſta & epulæ, ut Noti ſpirarent, vocabantur Boreaſmi.* Ita locum hodie corruptiſſimum reſtituo. MEURS. *Attic. Lect.* II. r. p. 56 Athenienſes *Borean* coluiſſe, docet Ælian. *Var. Hiſt.* XII. 61. VALES. Vid. ibi Interpp. Conf. Herodot. VII. 178. in primis 189. & III. Ezech. Spanhem. ad Callim. p. 345.

22. Ἄνεμοι.] L. οἱ νῆες. MEURS. i. e. HEINS. in *Ariſt. S.* p. 20. Malim ἄνεμοι. CASAUB. lo Athen. 254. Alii leg. ἄνεμοι. G. Quinam alii? H. Steph. *Ind.* retinet ἄνεμοι, veritque: *ut eo* (borea) *propitio & ſecundo flerent auſtri in navigatione.* Noo hoc, credo, unquam perſuaſerit; quamvis eadem ad verbum legantur apud R. Conſtantinum. Si ἄνεμοι vera ſit lectio, notabit: *fine pluvia.* Quæ *If. Voſſii* mens fuit. Sed οἱ νῆες malim, vel ἄνεμοι ex Phavor. Vide autem num ita conſtituendus ſit locus: Βορεασμοὶ. Ἀθ. οἱ ἀγῶνες ν. δ. ἐ. ϛ. &c. Ἐπαλλάττει ὁ Βορεασμοί. ſcil. ipſa illa feſta & epulæ, quas memorat.

23. Βοΐη.] Scribe Βοΐδι, ut caſu reſpondeat voci præcedenti. KUST. Solet paſſim Heſychius diverſo caſu uti in gloſſa ejuſque expoſitione; ut ſæpe notavimus. Hoc autem loco nulla mutandi eſt neceſſitas.

24. Βορῦσι.] Phœnix Colophonius in *Jambis*: Τρίμορ οἷσι σφ' ὁ βορὸς πόδες. Athen. l. XI. [p. 495. E.] SOPING. Lege: Βορῦσι ἀστρᾳ. ἀ τὸν ἄρκτον πνέοντ. PERGER.

25. Βορβαγορίσαι.] L. Βορβαγορίσασα SCAL. Vid. Inf. in Ὀρθαγορίσκε, & Athen. lib. IV. & If. Caſaub. ad ipſum, *cap.* 8. SOPINGIUS. IS. VOSS. Vid. *Salmaſ.* in Solin. p. 238. qui legit Βορβαγορίσασα, & χαίρουσα, dein Βορβαγορίσαυ (pro Βορβάκιτο) addito ſcil. Laconium more digamma, pro ἐσβαγορίσαυσι, quod vide. Similiter *Voſſius F.* in *Etym.* v. Orthogoniſcus. Conf. omnino Meurſ. *Miſc. Lacon.* l. 13.

Βορά [1]. Βοτάνη πᾶσα.

Βορᾶς [2] Ἄνεμος ψυχρὸς, παχώδης, καὶ σκληρός, ὃς τερπολογώμενος, σκαιὸς καὶ σκληπτικός [3] λέγει), ὃς σημαίνει τὸ Δρόσολον. ἀεὶ δὲ τῆς ἀσιδῶν, ἐπιθέτως.

Βόρμαξ [4]. μύρμηξ.

Βόρμος. [5]. ὃν καὶ Βόμβον λέγουσι. ἔστι δὲ τερφὴ τετράπους τὸ πολλαχοῦ μὲ σπυρόμενον, οἱόν τε δὲ καὶ αὐτομάτως [6] φυόμενον.

Βοτὸς. αἷμα [7]. μολυσμός. Ἄμβροτοι θεοὶ, ἄναιμοι καὶ ἀμόλυντοι. Ἄμβροτα θεοὶ, ἀθάνατα, τῷ ἄμμασι εἶναι βοτὰ, τιτὶν, αἵματος, καὶ μολύσμαλος.

Βοτὴν [8]. βρωτὸν, καταβρόσιμον.

Βοτὴς. πλυφάγος, ἄπλης. καὶ οὐκ [9] ἐν τῇ σημφύλων ἐλεὶ ὁ ἰυσὶς ὁλκός. Ἀλκμᾶνες.

Βοτράζων [10]. ψοφῶν.

Βοτρὸς [11]. βράσσων. ἢ βορίας. Πλάτων.

Βοτὺν [12]. βρωτικόν.

Βοτρυῖ. τῷ βορίᾳ. ἤγε ἐλεὶ [13] Ἀειτωνύμῳ.

Βοτσὸν [14]. σαυσὸν. Ἡλεῖοι.

Βότρυχος [15]. βάτραχος. † Βοσμὸς [16]. ἔστιν δὲ, ἢ ἱππωνεὺς [17]. ἔστι δὲ, ἢ σπάδιξ πόσιν [18].

Βο-

Βορυσθένης [19]. ὁ Ἑλλήσποντος. ἔστι δὲ ποταμὸς [20].

Βόσις [21]. βόσκησις.

Βοσκημάτων. βρεμμάτων.

Βοσκόμενον. δαπανᾶν.

Βόσκων. τρέφων.

Βοσκὸς. φασιάνις [22]. Λίβυες.

Βοσκέων. ὁ τροφεύς.

Βοσκὴ. τροφὴ.

Βόσκομαι. τρέφομαι.

Βόσπορος [23]. ὁ μέσος ὁ Σκυθικὸς, ἀλλὰ καὶ Θρᾴκιος οὕτως ὀναλεῖτο.

Βοφυχιδῆ [24]. πολυκεμπῆ.

Βοφρύλια. ἑμφυλα.

Βοφρυχίζεται. κοσμεῖται.

Βόφρυσι [25]. πλόκαμα.

Βοφρυχώδες [26]. τὸ θάλπος, ἢ θάλπη.

Βοτὸ. [27]. βοσκήματα. καὶ πάντων δὲ, καὶ χερσαίων, καὶ πηνῶν, καὶ ὑδάτων, καὶ ἀγέλων ζώων. λέγει δὲ ὅτι [28] τῷ Βόσκειν.

Βοτᾶν. βόσκειν.

Βοτῆρες. ποιμένα.

Βοτὶς [29]. βόλτιον.

Βοτοῖσι [30]. βοσκήμασι.

Bo-

1. Βορά.] Num ab Hebr. בּרה *comedo*? M. MEIBOM. An pro Ὄρεια (i. e. proprie *montana*, subaudito βοῶν) præpositio ἀ, ut in multis aliis vocibus. An vero Idem, quod mox Βόρμος? KUST.

2. Βορᾶς.] Inde rectum est *borra* apud Prudent. Reines. *ad Daumium*, *Ep.* XVII. VERW. L. Βορέας. IS. VOSS. Auctor, ex quo Hesych. hæc excerpsit, respexit sine dubio ad *Proverb.* XXVII. 16. Βορέας, σκληρὸς ἄνεμος, ὑπερκαὶ ἐπιθέτως καλούνται. Confer etiam sup. post v. Βορᾶς. KUST. Locus ab aliis jam notatus. Vid. sup. *Not.* in Βορᾶς. Conf. mox v. Βορᾶς. In seqq. ὡς τερπ. pro ὃς, in Ven. Flor. & Hag. Sumta hæc omnia sunt ex Basilio in Esai. XIV. p. 267. C. D. sive p. 599. D. E. *nov. Ed.* ubi veriſſime σκαιὸς, καὶ κατσιμανὸς: monente etiam Cl. *Wesſelingio* in *Miſc. Obſ.* IV. 1. p. 126.

3. Ἀκόπιμος.] L. κατσίμανος. SCAL. JUN. Vid. sup. Ἀκατοπαιὸς. Vera lectio est κατσίμανος, quam recepi. Et sic *Kuster*. Vid. *Not.* præc.

4. Βόρμαξ.] Item βόρμηξ, unde ὄρμηξ. Hesych. Ὄρμιαμα. μύρμηκας. G. Vid. inf. Ὄρμιαμα. *formica*. SOPINGIUS. Inf. Βορμαμας. μύρμηκας. Hinc *Janus Vitius* ad oram Hes. derivat Belg. *Worm*, *Wurm*. Conf. Lat. *Vermis*. Hebr. רמש *reptile*. De β Æol. sæpius dixi, ut & de permutatione literarum β & μ.

5. Βορμὸς.] Vid. Etymol. M. & inf. v. Βόμβος. Conf. in Βόμβος.

6. Αὐτομάτως. (Sic Ald. & Fl.)] L. αὐτομάτους. SCAL. HEINS. Vid. *Not.* in v. Τοπαρὸν, post Γαύσιον.

7. Βοτὸς. αἷμα.] Ad βοῦν, βρῖν, id est, *ſcaturio*, *fluo*. GUYET. L. Βίστος, quod & μίστος dicebant. SALM. Ex serie lit, scribendum foret Βίστος. KUST. Arcadius Grammaticus ineditus: Βοστὸς. τὸ αἷμα. Vid. inf. suo loco. *Salmaſii* Notam confoderat *Jſ. Voſſius*: quod miror; quum Βοστὸς postulat series, cui passim alias inhæret. Et potuit hanc metathesin alibi reperiisse Hesychius, ut in pluribus ejusmodi. Conf. Βοσθὸς. & Μοσθὸς. Ad sequentia conf. sup. in v. Ἀκόπιμος.

8. Βοτὴν.] Vide mox post v. Βοτᾶν.

9. Καὶ οὐκ &c.] Pro οὐκ, scribend. videtur ὁ. G. Postrema non satis intelligo.

10. Βοτράζων.] A βοτρὺς. GUYET.

11. Βοτρὸς.] Vid. Etym. M. & Suid. item sup. v. Βοσπὸ, & Βοτρὺς, sive Βοτρῦς. Glossæ MSS. in *Job.* Βοτρὺς. βράσσα, ἤγουν βάρεια. Ubi alii Codd. rectius Βοσπὸς. ut exstat *Job.* IV. 11. IX. 26. XXXVIII. 39. Eædem Glossæ: Βοτρὺς. ἀναμὸν ψυχρὸν. Pfellus in *Cantic.* p. 126. *extr.* Βοτρὸν πνεῦμα. ψυχρὸν: ubi Meurs. Βοτρὺν. Phavorin. Βοτρὺς, ἄνεμος ψυχρὸς. Τινὲς δὲ ἢ ὑγρόφυσις. &c. Hoc loco *Jſ. Voſſ.* Βοτρὺς legit, ob seriem: cui tamen, mox Βοτρὺν pro Βορέα scribenti, non accedo.

12. Βοσὸν.] Arcadius Grammaticus ineditus: Βοσὸν. ὁ πολὺς ὀδίων. Vid. Foes. *Œcon. Hipp.*

13. Ἔστ' Ἄρης.] Sic Ed. Hag. & Schr. pro quo *Scal.* πως' emendat: cujus nomen non adposuit *Schrev.* Error ex compendii nota solita, quæ est in Ald. Similiter sup. in Βλῆς. Recte Flor. Ed. πως. Sic inf. in v. Φόσμαλα legitur: πρὸς Ἀειτώνυμον. Conf. mox in v. Βοῦν. Ceterum pro ἤγε, *Perger.* αὖτις emendat. Melius *Kusterus* pro ἤγε ἐλεὶ, legit: ἔστι δὲ πως' Ἄρης. ut sensus sit, vocem Βοτρὺν, pro βορὶν, legi apud Aristonymum.

14. Βοτσὸν.] Pro Ὄρνιο id est, ἐρίθιο, ab ἔρα, i. e. αἶρω. Inf. Ὀρνιθίης, pro ἐρεθίης. GUYET. Pro ἤγουν, i. e. ἤγ-

θιο ex dialecto Laconum, qui β præponere solebant vocibus à vocali incipientibus, & pro ϑ adhibere σ. Eleg autem vicini erant Laconibus. Στανοὺς vero hic significat *palum*, *ſtipitem*, vel ἐρίθιο ξύλον, i. e. *lignum rectum*: unde apparet, quare Eleï σανοὺς appellaverint βοτρύς. KUST. Optime Viri Docti. Sic infra: Βοσθὸν. ἐρίθια.

15. Βότρυχος.] Inf. Βότρακος (ut ibi legend. ex serie) & Βότρυαξ. Neo-Græci dicunt etiam Βοτρακὰς. Conf. Meurſii & Cangii *Glaſſaria*; & sup. *Not.* in v. Βοφρὸς, pro ταῦτα.

16. Βοσμὸς.] L. Βοσμὸν. Aliis dicitur βοσμὸν, ut in Epigrammate Juliani. SALMAS. Separat hanc, ceu novam, glossam *Bruno*, & *Jſ. Voſſ.* qui Βοσμὸν legit.

17. Ἱππωνεύς.] Forte ἱππαλεὺς. Æschyl. apud Strab. l. VII. [p. 301.]

Ἄλλ' ἱππαλὴς βροτῶν ἕνεκα Σαλμυδησσός.

SOPING. IS. VOSS. Mallim ἱππάκλου (ut *Kuster.* etiam conjecit) & ἱππάκας. Vid. inf. v. Ἱππάκη.

18. Σπάδιξ πόσιν.] i. e. *potionem ex frumento confectam*, quæ vulgo *zythus*, vel *cerevisia* appellatur. KUST.

19. Βορυσθένης.] Helleſpontum ante Hellen vocatum fuisse *Boryſthenem*, testatur etiam Steph. Byzant. v. Βορυσθένη. KUST. Vide ibi Interpp. & Hemsterh. ad Lucian. *Dial. Marin.* p. 312.

20. Ἔστι δὲ ποταμὸς.] Scribe: ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς. KUST. Et sic Phavor.

21. Βόσις.] Vid. inf. in Τιθαιδόσιον. Conf. Suid. Apollon. Lex. MS. Βόσις. βρῶσις. — βόσιν ὀρθόν. Exstat hoc *Il.* T. 268. ubi Schol. βορὸν, βρῶσιν. Infra: Βόσκεις τιθαιδόσιν.

22. Βοσκὰς. φασιάνις.] Sic male Ed. Schr. pro quo φασιὰς in ceteris. *Schrevelii* Nota explicat *faſcias*. Sed legend. φασιὰς, ejusque avis nomen. Vid. sup. in Βοσκὸς, & inf. Φασιανίδες.

23. Βόσπορος.] Vid. Steph. ejusque Interpp. & Etym. M. apud quem, pro Ἴδε ἡ Σιγάντη Κάλπη, legendum forte, Ἴσθμος, ut prudem conjecit Raphael Columbanius *Not.* ad Longi *Paſtoral.* p. 84. *Ed. Flor.*

24. Βοφυχιδῆ.] Ad Βόστρυς. G. Conf. Etym. M.

25. Βόστρυχοι.] Vid. Æschyl. p. 62. [*Pro.n. Vinct.* v. 1021.] & 234. [*Choëph.* v. 166.] SCHR. Conf. Suid. & *Cantic.* V. 2. 11.

26. Βοφυχώδες.] L. Βοστρυχώδες. JUN. Vel Βοτρυχῶδες. Conf. Βοφρυχίζεται. In τὸ θάλπος ἢ θάλπη, posterius prioris correctio videtur, ut inf. in v. Βόστρυς, & sup. in Ἀκόπιμος, post Ἀμείνων. &c. Est ergo, *cincinni ad inſtar ſtoreus*, *pilulanus*.

27. Βοτὸ. ἐστι.] Sic infra: Βότας. —— βοσκήματα.

28. Ἔστι δὲ βόσκειν.] L. ϑρέψαι. HEINS. Conf. *Not.* in Βοῦς. Sed mallim hic λύειν, ut Phavor. & Etym. M. quod sæpius cum ἔστι confusum vidimus: ut in Αἰγανέα, Αἰόλον, Ἀναπαλάς, Βαβάσματα, &c. Consentit *Kusterus*.

29. Βόλις.] Apud Athen. l. VII. p. 277. dicitur βόλις quidam pisces, non autem βόλιον. SOPING. Immo βόλος p. 286. Sophron dixit. Conf. sup. Βολίδες. Sed quid est βόλιον? *Jſ. Voſſ.* βόλον legit: quando de *pisce* cogitare non licet, sed de *fimo*, quo *pascuntur* animalcula quædam. Sup. Βόειν. βίσκειν. Si recte conjecerim, vide an infra pro Βοτὸν legi queat, Βόλιον. Præfero tamen quæ ibi notamus.

30. Βοτοῖσι. βοσκ.] Ex *Il.* Σ. 521. & Schol. Deest hæc vox in Seberi *Indic. Hom.* Conf. mox v. Βοτῶν.

1. Βο-

Βοζδαΐα [1]. *σκυτάλαι* [2] *ἐδ*. *αἱ δὲ, βότρυς* [3]. *ἢ Θεσμοφοριάζουσαι.*

Βοτρύδιον [4]. *χυτρίδιον.*

Βοτρυδὴν [5]. *ἑτέρα δ' ἑτέρας ἐχομένη, ὡς αἱ βότρυες ταῖς ῥάγαις* [6] *ἴσχουσι πυκνάς. καὶ χυτροφόρον. ἢ συμπλεκόμενον. ἁμοῦ.*

Βοτρυώδης. *πεπυκνωμένος.*

Βοτυάνεμος [7]. *προφυὲς ἀνθεμίοις παρίζουσα.*

Βοτύη [8]. *βοσκήματα.*

Βοτῶν. *Θρεμμάτων.*

Βοῦ [9]. *τὸ μέγα, καὶ πολὺ δηλοῖ. Λάκωνες.*

Βοῦα [10]. *ἀγέλη παίδων.*

Βυαγετόν, *ὑπὸ βοῶν εἱλκυσμένον ξύλον. Λάκωνες.*

Βυάγος [11]. *ἀγελάρχης, ἢ ὁ ἀγέλης ἄρχων παῖς, Λάκωνες.*

Βυ-

Βυάκραν [12]. *οἱ Φοίνικες, ὑπὸ Λακώνων.*

Βυβαλίς [13]. *οἱ βούβαλοι. ἢ ἀγρίαλα.*

Βυβάλιον [14]. *γυναικὸς μόριον* [15]. *καὶ ἄγγειόν σκευὸς* [16], *παρὰ Ἱπποκράτ.*

Βούβαλος [17]. *δορκάδιον. καὶ μέγα, καὶ παλύ* [18].

Βυβάρα, *μεγάλα.*

Βούβαρα. *μεγάλα.*

Βυβάρας [19]. *μεγαλοαύτης. παρὰ τὸ Βάρυς. καὶ μέγα βάρος ἄγων, καὶ αἰχάλα* [20]. *ἢ ὁ μέγας, καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος.*

Βυβάρτις [21]. *νεὼς ἄκρα, παρὰ Φιλίστῳ.*

Βύβελα [22]. *κρία βέλεα.*

Βυβίλιξ [23]. *σπαπορία.*

Βούβιγξ [24]. *πολυφαγία.*

Βυβλιοκολλητὴς [25]. *ὁ βυβλίων ἐπράδων.*

Βυβλίον [26]. *μεγάλως ἐφ' ἑαυτῷ γαυριῶντα, δηλοῖ δὲ*

1. Βοτρυδία.] L. Βοτρύλια. KUST.

2. Σκυτάλιον.] Non exstat in Lexicis. Sed legendum videtur, *σκύτιον.*

3. Οἱ δὲ βότρυς ἢ Θεσμοφοριάζουσαι.] Leg. forte: *Ἀριστοφάνης ὁ Θεσμοφοριάζουσαι.* Clem. Alex. [*Paedag.* L. II. p. 90. *Ed. Sylb.* five 245. *Ed. Par.*] Sed vide fis *lib.* I. *Lection. Hesych. cap.* VI. SOPINGIUS. Salmas. *Exerc. Plin.* p. 763. five 1148. simpliciter *Θεσμοφοριάζουσαι.* Intellige *Thesmophor. alteras* deperditas. Vid. præter Clementis locum, Pollux. V. 97. VII. 96. & utrimque Interpp. Male Phavor. *ἢ Θεσμοφοριάζουσα.* Scrib. *ὁ Θεσμοφοριάζουσαι*, fcil. *Ἀριστοφ.*

4. Βοτρύδιον.] Legendum est Βοτρυδίν. Eustath. ad Hom. p. 177. *Ἀτλὰς δὲ Βοτρυδὶν, συσχεδὸν πλῆθος τοὺς σημαίνει.* Vide etiam v. seq. KUST.

5. Βοτρυδὴν.] Semel usus est hac voce Poëta *Il.* B. 89. ubi de apibus: *Βοτρυδὸν δὲ πέτονται*, &c. *confertim*, & quasi *læti in morem.* Vid. ibi Schol. Cuatur a Dionys. Halic. *περὶ Συνθ.* p. 48. *Ed. Upton.* Sic & Virgil. *Georg.* IV. 558. de apibus: —— *& lentis uvam demittere ramis.* Ubi Servius Græcum *βοτρυδὸν* adfert. Conf. Juvenal. *Sat.* XIII. 68. ibique Grangæum.

6. Ῥάγας.] f. *ῥῶγας*, i. e. *αἶπας.* Vid. *Ῥωγὰς*, & *Ῥωγάς.* M. MEIBOM. Similiter in *Βάξ.* sed ex eodem vocabulo pasci, bene se habere illud *ῥάγας*, quod & Suid. exhibet, & Apollon. Lex. MS.

7. Βοτάνεμος.] L. Βοτάνεμος. IS. VOSS. Vid. inf. *Βοτάνεμος*, & suo loco *Βοτάνεμος.*

8. Βοτύη.] An Βοτύη? GUYET. Sic & *Sping.* Vid. sup. v. Βοτύη, ibique *Not.* Illud Βοτύη ex Βοτύη corruptum est. ut pssim *υ* & *ν* confuderunt.

9. Θυμοειδὲς, *βοῦ.* (sic Ald. & Flor.)] Distingue, ac seorsim pone: *ἢ βοῦ. τὸ μέγα, ἀφ. π. δ.* HEINS. ut recte Hag. & Schrev. Illud *βοῦ* in *Prim. Scaligeran.* p. 31. cum Lat. ve contenditur. Aliter alii. Vid. inf. in Βούβαλος, & *Not.* in v. Βοῦς, five Βούβαλ, ante v. Βούβαλις. Conf. Mabillon. *Iter Ital.* p. 37. Lomejer. *Diet. Genial.* P. II. p. 367. & Bod. a Stapel ad Theophrast. p. 189.

10. Βοῦα.] *Bua.* Vide apud Nonium [in *Buas*] & Scal. ad Fest. in *Butubatas.* SOPINGIUS. IS. VOSS. Vid. v. Βυάγος.

11. Βυάγος.] Vox Laconica, pro qua Cretenses dicunt *Ἀγελάρχης*, vel *Ἀγεληνόρ.* Vid. Heraclid. *de Polit.* [p. 508. *Ed. Crag.*] ex quo differs, maximum institutorum partem Spartanos a Cretensibus mutuatos esse. Vid. Inf. *Κατοχάγυτα*, ubi Βυάγοι plur. dicuntur, quasi a sing. *Βύαγος.* Strabo l. X. [p. 480.] *Τὰς δὲ παίδας εἰς τὰς ὑποφαινούσας Ἀγέλας καλοῦσι φωτῆρ· τὰς δὲ τελείας ὁ τῆς Συνωρίδος, ἃ καλοῦσι Ἀνθείας.* Ubi plura vide de *Ἀγέλαις*, VALES. Vid. Crag. *de Rep. Lac.* p. 90. & 188. SCHR. Vid. sup. in Βυλαμοῦται. Cragium compilaverat *Fungerus*, male Βυάγος ex eo scribens. Ita enim p. m. 152. exhibetur; sed Βυάγος p. 319. *Ἄγος* autem, five *Ἀγίς*, in hac compositione est pro *ἀγείς*, Laconice, i. e. *ἄρχων. ἡγεμών*; Βοῦς vero, *ἀγέλη παίδων.*

12. Βυάκρα. *οἱ Φοίνικες.*] Ex hoc fonte, credo, manavit nomen fœdissimæ lepræ apud Gallos; vocabant enim avi nostri *un Bouacre*, vel *Bouacre*, virum fœde leprosum. At notum est, Phœnicas & Judæos tali morbo vexari solere; & inde ad nos ea pestis advecta est, dum Hierosolymitanæ peregrinationes calebant. Eam igitur, credo, vocem a Græcis acceperunt stavi nostri Franci, dum Græciam sub Imperatoribus Balduino, Henrico, Roberto & Balduino secundo habitaverunt: & inde magna seges vocum Græcarum apud Gallos. PALMER. Sic Lacones *Phœnicize* vocarunt a gemino idoli *Zebub* & *Achor* nomine: veluti fi Ægyptios *Hor-Apollonist*, *Herm-Apimius*, *Serap-Ammonios* nuncupare velies. PERGER. Quia glossam non intelligo, nescio utrum *Phœnices* hic, an *palmæ* arbores intelligantur.

13. Βυβαλίς.] An Βυβαχή? G. Βυβαλίς, per λ, voluit Guyetus, ut plur. oum. servaret. Vid. mox v. Βύβαλος, & Eustath. *Od.* I. p. 1625. 44. Adde G. J. Voss. *Etym.* in v. *Bubalus*, qui pariter Βυβάλεως corrigit h. l. etsi Βυβάλεις exhibet Ed. Elzev.

14. Βυβάλιον.] Diphilus: *Βυβάλιον κηρτὸν πυρίνη φορυσσέτω.*

Legend. *φορίσσω.* Erant ornamenta brachialia. SOPINGIUS. Exstat versus apud Etymol. in Βυβάλιον. Conf. ibid. Sylb. & Clem. Alex. p. 90. *Ed. Sylb.* ut & Pollux. V. 99. Inf. Βυτυλίδιον. *φρυκτιλίδιον.* Sed huc non pertinet: partes enim mulieris obscœnas innuit, *γυναικὸς μόριον*, ob rationes non ulterius explicandas. Sup. Βύβαλος *αἰδοῖον.* ut & Βάβαλον. quod tamen alius est originis. Aliter autem Vir Summus in *Not.* seq.

15. Γυναικὸς μόριον.] *Μόριον* etiam usurpavit eleganter Themistius, ubi feminæ ornantur mundo suo: *Οἷα πολυτελὴς μόρος λιμένος ἢ* &c. *λιμενίσιον χρυσοῦ ἢ μορίου.* In *Actis* Pauli Constant. Epist. *Τὰς δὲ* (*μαθὰς τῶν γυναικῶν*) *οὐκ σπουδαιοφανεῖς τινὰς οὔτε* (fcil. *οὖσας*) *τῆς μορίνης ἐπιλήπτους κατέλαβον.* VALES. *Μόριον* (quod infra vide) fensu obscœno hic acceperim; ut sæpius. Vid. *Not.* præc. Atque ita Foesius in *Œcon. Hipp.*

16. Σκαιὸς.] Pro *σκαιὸς*, GUYET. Vid. Galen. *Gloss.* & Foës. *Œcon.* SCHR. Leg. *σκεῦος ἄγγειόν*, vel *σκαῦ ἀγγειόν*. Vid. Galen. *Onomast.* HEINS. IS. VOSS. Scrib. *σκεῦος.* Ita Galen. in Γλώσσαις. SOPINGIUS. H. STEPH. *Ind.* Variant Galeni Editiones. Scribo potius *σκαιὸς.* Ita *H. Junius*, & ipse Hes. suo loco, & in Σκεύασμα. Phavor. una voce, *τὸν ἀγγειοπωλῆ* scribit. Conf. v. Φιδύλιον, quod proxime accedit ad nostrum Βυβάλιον, & forte idem est.

17. Βούβαλος.] Βούβαλις Oppian. SCHR. Locus est *Halieut.* IV. 625. Vid. sup. v. Βυβαλίς. Conf. Bochart. *Hieroz.* P. I. L. II. p. 284. & 910. Salm. *Exerc. Plin.* p. 163.

18. Μέγα καὶ παλύ.] Sic & Etymol. v. Βούβαρος. Vid. sup. v. Βῦ, mna Βυβάρα, inf. v. Βύβαλοι, &c. Conf. v. Βυλλοῖς.

19. Βυβάρας.] Nam *βάρος* cymba est, teste Diodoro, Ægyptiis. [vid. sup.] De ipsa voce vid. Etymol. HEINS. Vid. Etym. & Eustath. ad *Il.* N. p. 944. [five 962.] IS. VOSS. Apud Herodot. IV. 203. laudatur *Βάρις, ἣ ἐν ποταμῷ ἑρπετὰ ἑρπετῶν* apud Persas. Conf. v. seq. & sup. Βαρυγίνας.

20. Καὶ αἰχάλα.] Scrib. *καὶ αἰχάλα.* HEINS. An *ἡμι καὶ χαλεπὸ*? Sic Etymologus. Vel *καὶ αἰχάλα*; aut simpliciter *αἰχάλα* supple *ἔχων*, quod præcedit; ut plene fit, *ἡμι μέγας αἰχάλα ἔχων*, nisi malis *μεγαλαυχίαν*; ut mox Βυγάλου expl. *μεγαλαυχου*, item *ἀναίσθητον.* ut h. l.

21. Βυβάρτις.] L. Βυβάρας, id est, *μεγάλη βάρις.* SALM. Forte legend. Βυβάρου. *Ἀριτιμῶ ἄνομα π. Φ.* Nam & Herodot. in *Euterpe*: Βυβάρη καὶ τὴν Ἐπειὼ γλῶσσαν ἴσα Ἀρτέμιδι. p. 73. [L. II. c. 138.] Uode nomen opidi in Ægypto est *Bubastis*. SOPINGIUS. *Sopingii* nomen hic & ad v. seq. omiserat Schrevelius. Infra Βύσσαβον corrupte etiam vocat *τὴν Ἄρτεμιν. Salmasii* tameo potius accesserim; cum quo facit omnino videndus Cl. *Hemsterhusius* ad Polluc. X. 42. p. 1191.

22. Βύβελα.] Id est, *bubula.* SOPINGIUS. MAUSSAC.

23. Βυβίλιξ.] Ab ἰλιγξ, vel ἰλυγξ. quando intellina fame crepant. IS. VOSS. Σπαπορία in Lexicis non exstat.

24. Βύβιγξ[ι.] Vid. sup. v. Βῦ, & v. Βύσσ.

25. Βυβλιοκολλητὴς.] *Qui verenda incantabat.* Unde Βυβλιοκόλλα Aristoph. *Lysistr.* p. 556. *Ed. Wech.* HEINS. Aristot. *Hist. Anim.* III. 78. SCHREV. Βυβλιοῦς, κίνδ. Etymol. M. IS. VOSS. Sentio, Etymologum commode exponi posse. Forte tamen interpretatione esset glossa, ad Hesychianam refingenda. Certe Hesychii explicatio, *ὁ διὰ ἐπῳδῶν*, minus convenit, si Etymologum sequamur. Vide num Etymologus respexerit locum Aristoph. *Ran. ϑ.* 1313. Βυβλιοκόλλα γὰρ τὰ πρῶτα τῶν ἡδέων. Conf. Suid. *H Steph.* in *Ind.* Βυβλιοκολλητὴς redd. „ *Qui bubones incantat*, h. e. qui bubones inflammatos „ infpiciens, carmine aliquo eos incantat, & mslum fe amo„ liturum eo pollicetur. „ Quid Βυβῶν fit, præter H. Steph. *l. c.* exponit Foes. *Œcon. Hipp.* Quum vero Aristot., loco *l. c.* exponit Foes. *Œcon. Hipp.* Quum vero Aristot., loco a *Schrev.* laudato, Βυβλιοκόλλα tantum facist mentionem, nihil confert ad Hesychii glossam. Conf. sup. in v. Βυβλιοῦσιν, & Joseph. *cont. Apion.* L. II. §. 2. p. 470. nov. *Ed.*

26. Βυγάλου.] A *γαῦρος, γαῦλος, γαῦρος, βυγάλου.* Inf. *Γαῦρος. χαίρων, γαυριῶν, σεμνυνόμενος.* G. Vid. Cyrill. Etym. M. & Eustath. ad N. *Il.* p. 944. IS. VOSS. Βυγάλη dixit Hom. *Il.* N. 824. & *Od.* Σ. 78. Vide utrimque Schol. Eo respicit Apollon. Lex. MS. Verba sunt: Βυγάλου.] *Ὅτι πέρυσι*

δὲ καὶ ἀναίσθητον, καὶ ἀλαζόνα, καὶ μεγάλαυχον, ἢ ἀγλαϊζόμενον.

Βύβρωσις [1]. μεγάλη πτῶσις. λύπη. ζοῦφον. μέγας λιμός. λύμη. φθορά. φθίνω.

Βυγενίων [2]. ΤΟῦ μελισσῶν. Καλλίμαχος.

"Ἀσμενα πὰρ Δαναοῦ γῆς ὑπὸ Βυγενίων.

καὶ ἡ μέλισσα Βυγενὶς [3], ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γεννᾶται.

Βύγλωσσον [4]. ἰχθὺς παιδός. καὶ βοείης εἰδος.

Βυδάκη [5]. ἡ βύστρησις.

Βυδιήϊον. τὸ βυσσινον.

Βύδιον [6]. πόλις.

Βύδις [7]. ὡς Δυσίππου, τὸ ὄνομα [8].

Κύων δέ τις ἰδὼν δαδιδὺς ὄοπις Βύδις.

Σίλθις ὑπνίδιζεν, ἄφρων, ἀνόητος.

Βυδίρα [9]. μοχλὸς, ᾧ βοῦς δίρεζεν. οἱ δὲ, ἀσκῷ.

Βυ-

Βυζύγης [10]. ἥρως Ἀτθίδος, ὁ πρῶτος βοῦς ὑπὸ ἄγγυρον ζεύξας. ἐπαινεῖται δὲ Ἐπιμενίδης [11]. χρήσασθαι δὲ πάντας αὐτοὺς καὶ ὁ τοὺς ἑπτὰ λέγοντες [12] Ὀπτηλᾶν Βυζύγης.

Βυθίρᾳ [13]. ὁ ᾧ βόες ζίρυς ὥρα νέμει. καὶ Βύθιγι [14], τὸ αὐτό.

Βυθάνης [15]. βύρσιλος.

Βύθυτον [16]. ὅ τινες, ἀμέμφετον. Ἀχαιοὶ [17] δὲ, ἰσόρροπον. Ἀεσχράνης. Λάκωνες.

Βυθὸς [18] θεσπροτᾶς. παρομία ἐπὶ τῶν βλιθῶν καὶ παχυφρόνων, ἀπὸ Βύθου τινὸς μαντευθέντος τοῦ Πυθίοις νικήσαντος, ὃν ἀναγεγράφῃ καὶ Λεσχίλης [19] γενικώτερον.

Βυϊσπᾶζεν [20]. βοῦν ἔθυεν.

Βυκεῖ [21], βυκόλος. οἱ δὲ, θρεπτής.

Βυκεῖν ἄπειρον [22]. ἢ τὸ ἀπὸ βοὸς. Κύπρια.

Βυκίπαι. ΤΟῦ βοῶν αἱ φάτναι.

Βυκόλας [23]. βοηλάτας.

Βύκιερας. τὸ σπέρμα τῆς τίλης [24].

Βυ-

τὴν τῇ λέξει ὁ Πανταν. ὡς Ἰλιάδι ἄπαξ ἐν Λέσβῳ, εἰ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ δ' Ἴρα. Βυγάϊον ὁ λογιζ. ἢ ἐργάτου βοῦ· καὶ ὁ δ' ἀποστέλλεσθαι τὸν ἐργαζόμενον, Βυγαῖον. ὡς δὲ Δωρεῖς τὸν ἀναλίσκοντα ἀποζῶντα ἢ Αἰολεῖς μὲ ὑπὸ ὁ Ἐκβέρος, ἢ δ' Ἴεσρ ὡρ' ἐπὶ ἢ μισσιζόμενον Βελλόν ὁ λαοδόκος, ἢ ἐφ' ἑαυτῶν (sic) μεγάλως γαυριώμενον. τὸ μὲ ἢ βῦ, ὅτου ἐπὶ ὁ μεγάλου, ὡς ἐπὶ ὁ Βύτιλος, καὶ Βυσσινος. Conf. sup. v. Βυσάρεις.

1. Βύβρωσις. μεγάλη πτῶσις.] πτῶσις leg. ut Eustath. Ω. Il. p. 1502. & Suid. IS. VOSS. FLORENS. ABRESCH. Vid. inf. Βύλιμος, Βύσσινον, Βύστις, Οὐρῆσις, & Martin. In Βυφρεστίν. Pro πτῶσις fort. leg. ἄπνια. Schol. Hom. Il. Ω. 532. Βύβρωσις, ἀναίσθητος μὲ, ἢ μέγας καὶ χαλεπὸς λιμὸς· ὃν ὁ δὲ ἢ μεγάλης ἀπίας καὶ λύσης κατὰ ἢ λέξιν. Confemit Etymolog.

2. Καλλίμ. Ἄσμενα πὰρ &c.] Etym. M. in Ἄσμενα [p. 142.] ita legit: Ἄσμενα ἢ Δαναοῦ γῆ ὑπὸ λαὸ βυγενίων. SOPING. Vid. Martin. p. 190. [in Βυγόνες] SCHR. Eadem ex Etymol. citat Ill. Scalig. (nisi quod βυγενὼς expreſſum ſit) Anim. ad Euſeb. p. 71. ſed omnia depravata, addit. Similiter Cl. Kuſterus, qui ex Etymol. fragmentum hoc ita exhibet: Ἄσμενα ἢ Δαναοῦ γῆ ὑπὸ λαὸ βυγενίων. „ubi (inquit) quædam melius; alia corruptius leguntur, quam apud Heſychium. „Sufficit ex hoc Fragmento dijudicaſſe, apte a Callimacho „appellatas fuiſſe Βυγενίς. Reliqua enim ſunt obſcura & „incerta. „ Vid. Bentleiana Callimachi Fragmenta, p. 394.

3. Μέλισσα βυγενὶς &c.] Vide copioſe de hac re Cl. Bochart. Hieroz. P. II. L. IV. c. 10. Hinc νυμφοστόκος dicitur Simmiæ Rhod. Syring. ϛ. 5. ubi vide Jo. Pediaſimi Scholia Gr. p. 223. Ed. Heinſ. & Suid. in Βύτινα, & Ἴππιοι, ubi laudat Nicand. Ther. ϛ. 741. p. 52. Conf. Anthol. L. I. p. 126. In Epigrammate Stratonis inedito βυσσοῖς dicitur μέλισσα.

4. Βύγλωσσον.] Vid. inf. in Τύτθα. SOPINGIUS. Vid. Athen. p. 288. & Martin. p. 200. [in Βυγλοσσον.] SCHR.

5. Βυδάκη.] Vid. Martin. in Βυφρεστίν. Conf. Βυστρίς, infra.

6. Βύδιον.] L. Βυίδιον. SALM. Schol. Il. I. p. 572. Βύδιον πόλις Θεσσαλίας. Idque requirit ſeries. Conf. Steph. Byzant. in Βύδνα, Euſtath. p. 1076. & Phavor. Idem obſervat Doct. Valken. in Miſc. Obſ. VIII. 1. p. 154.

7. Βύδις.] Herodoto Βύδιος genus eſt Medorum. [L. I. c. 101.] HEINS. Strab. p. 279. SCHR. Vid. ibi Not. & Etym. M. in Βύσσος, ubi pro Χαλκάνεα legend. Χαλκίδεα: quod non animadvertit Cl. Bochart. Geogr. S. P. I. L. I. c. 5. Cetera conf. v. Βυβλὶς.

8. Ὄνομα.] L. ὄνειμα. Poëtæ verſus: κύων δὲ τις &c. ὄνειρος βύβλος. i. e. tanquam fatuus. CASAUB. [ad Athen. III. 36. p. 238.] SALM. SOPING. HEINS. FLOR. FUNG. KUST.

9. Βυδίρα.] Diog. & Suid. Βυδίρα νόμος, de his qui ut boves excoriari jubentur voce ficta a Comicis. VALES. Vid. Diogenian. p. 204. Eraſm. Adag. [III. 2. 47.] Buiro more. SCHR.

10 Βυζύγης. (ſic Ald.)] L. Βυζύγους. HEINS. Hæc Intelliges ex loco Plutarchi de Præcept Conjug. p. 144. ubi de campo Rharlo, ejuſque annuis arationibus. Vid. inf. Ῥάριον: Etymol. in Βυζύγιος; & Zenob. Vatic. in Βυζύγους. ennia meminit Polizn. L. I. [c. 5.] VALES. Peſſime in Ed Schr. punctum poſt σχῆσθαι reperitur, ſublatum a Muſurio l. c. cujus Notam confer cum ſeqq.

11. Ἐπιμενίδης.] Auſonius in Epiſtolis: [XXII. in fin.]

Tripolemon olim, ſive MEDEM quem vocant,
Aut Tullianum Buzygen,
Tuo locabo poſt ferendos nomini.

Forte Medimen. Infra: Μεδίμνου. ἥρως. Plin. l. VII. c. 56. *Bovem & aratrum Buzyges Athenienſis, ut alii, Tripolemus invenit.* SOPING. Servius ad Georg. I. 19. *EPIMENIDES, qui poſtea BUZYGES dictus eſt ſecundum Ariſtotelem.* Conf. Schott. Obſero human. V. 19. Scheffer. de Re Vehic. I. 2. p. 82. & Spon. Miſc. Erud. Ant. ſect X. p. 320. Suid. Βυζύγης. ὁ Ἡρακλῆς. Lactant. I. 21. Hercuii aram poſitam eſſe refert, quam Βύζυγον, id eſt, *bovis jugum*, nominavit.

12. Ὁ τοὺς ἑπτὰ ἀέθλους] Intelligit tres *arationes ſacras*, quas Athenienſes diverſis in locis, in memoriam inventæ arationis, celebrabant. De iis vide Plutarch. in Præcept. Conjug. p. 144. KUST. Intelligo hæc de iis, qui ſacras boves in Eleuſine arantes alebant atque curabant, quique de Heroë illo cognomini itidem dicti fuerunt Βυζυγὲς. Interim non uni alicui illam provinciam fuiſſe demandatam, quod Heſychii verba indicare videntur, parheroque Vanc. Append. Proverb. I. 21. colligo ex Ariſtid. Orat in Minerv. p. 23. idemque docet Schol. Ariſtidis inediti ad Orat. pro Quatuorvir. p. 215. Βυζύγαι, αἱ, κεκλῆσθαι οἱ τὰς ἱερὰς βόας, τὰς ὑπὸ Ἐλευσῖνι ἀροτριώσας, πεφυκέναι. ABRESCH in Miſc. Obſ. V. 3. p. 81.

13 Βυθίρᾳ.] Reſpicit ad Sophocl. Trachin. ϛ. 191. Ἐν βυθίρᾳ κοπάνοις: *in prato quod a bobus depaſcitur.* ubi omnino vid. Schol. & Etym. M. Eundem locum obſervavit Doct. d'Arnaud in Lect. Gr. p. 30. & jam olim H. Steph. qui in Ind. conjicit, βυθίρᾳ, vel βυθίρῃ, ſcripſiſſe Heſychium mox pro βύθιγι. Kuſterus, allato eodem Soph. loco, addit: „Reſte ibi βυθίρᾳ, perſpomenos; uti etiam hic ſcribendum „eſt pro βυθίρῃ. „

14. Βύθιγι.] L. Βύθιγος. SALM. Vid. Not. præced.

15. Βυθάνης.] L. Βυθοίνης. IS. VOSS. KUST. Lego: Βυθοὺς. βύρσιλος. PERGER. Infra: Χαλκὶς ἀπὸ βοὸς, γνώμη. Ed. Flor. conjungit: Βυθάνης. βύρσιλος, &c. Placet: Βυθάνης. βύρσιλος, ſive βουκλῆς. Inf. Θοίνα, & Χαλκὶς, pro Χαλκὶς, eſt τροφὸς. Eſt Herculis epitheton, qui ob voracitatem eo cognomine inſignebatur Vid. Steph. Theſ. L. Gr. T. I. p. 773.

16. Βυθύτον.] Æſchyl. [Choëphor ϛ. 259] p. 238. SCHR. Βύθυτον νόθιον dixit Eurip. Ion. ϛ. 664. & ἀρίστου idem Hel. ϛ. 1490. ἰσόμορ βύθυτον Soph. Oed Col. ϛ. 1490. Laudat quoque H. Steph. in Theſ. L. Gr. βυθύτατος ἰσχάρας, quod eſt Ariſtoph. in Avib. ϛ. 1232. ABRESCH in Miſc. Obſ V. 3. p. 82. Vid. Not. in Δαίσκεος. Ariſtoph. Plut. ϛ. 820. βυθύτατοι. Vid. Schol. Corruptus eſt hic articulus.

17. Ἀχαιοὶ.] Lege Ἄκμων. KUST.

18. Βυθὸς θεσπροτᾶς.] L. Βύθος. SALM. [Βυθὸς] Zenob. p. 44. [& Suid.] Martin. p. 207. [& G. J. Voſſ. Etymol in Butrotum.] SCHR. Conf. ſup. Βύθος. . . ἄφρων, ἀνόητος.

19. Λεσχράνης.] Pene ſcripſeram, Ἐρεσχάνης. Vide in Ἐρεσχάνη. Plutarchus & alii referunt, Olympia ſcripſiſſe. Sed nil muto: cum *Ariſtoteles* Ὀλυμπιονικῶν & Πυθιονικῶν ſcripſerit, ex Laërtio [in ejus vita.] VALES.

20. Βυϊσπᾶζεν.] L. Βοῦ ἐσφάζεν. SALM. Ex Hom. Il H. 314. Unde patet, quo jure illud compoſitum receperint H. Steph. & R. Conſtantinus, ut plura alia, ex corrupto ſcil. Heſychio loco. Conf. Suid. in Βυθοῖ, & inf. v. Βοτάνη, & Βυβάζειν. Apollon. Lex. MS. Βύϊσπασεν. ἔθυσεν.

21. Βυκεῖ.] Vid. Etym. M. ubi Nicander laudatur, Ther. ϛ. 5. (vid. Schol.) & Theocritus, Id. X. 1. ubi vid. Caſaub. p. 263. & Heinſ. p. 350. Conf. Euſtath. ad Il. N. p. 962.

22. Βυκ. ἄπειρον ἢ.] ἀπειρίαν corrigit Cl. Reland. ad oram libri ſui.

23. Βυκόλας.] Vid. Eraſm. Adag. [I. 3. 46.] p. 329. Contra ſtimulum. SCHR. Vid. inf. in v. Βύπαρχος.

24. Τίλης.] L. τιλης. SALM. Vel τίλλω. JUN. [Animadv. p. 398.] Vel τιλλῶ. τιλῶ. Foës. Oëcon. BRUNO. Galen. Gloſſ. Βυκίερας. ἡ τίλις. Sic & Etym. M. Scribend. itaque, ἡ τιλλῶ, ſi Dioſcoridi credamus L. III. c. 93. aut τίλους. HEINS. Τίλης, vel τίλλω, legit Exech. Spanhem. ad Joſeph. Ant. II. p 241. τίλους Dioſcorid. II. 124. τιλῶ Bodæus ad Theophraſt. p. 952. b. qui τίλους ibid. ex Hip-

Βικέφαλ⊛. ἵππ⊛ ἐξηκοντ⊛ήμου · ἦγον τοῖς ἱππεῦσι βύκερων. καὶ ὁ Ἀλεξάνδρου ἵππ⊛, ἀφ' οὗ πάλιν οἱ Ἰνδοὶ κτίζουσι λέγουσι, Βικεφάλειαν.

Βικολητής. ἀπατεών.

Βικόλια [1]. ἀγέλη βοῶν.

Βικολία [2]. ἀγελαία βοῶν.

Βικολίη [3]. κακολογία.

Βικολίην. κίβδηλ⊛ [4]. τὸ ἔφαγεν.

Βικολιασμός [5]. μαλοπιάσας τινὸς εἰδ⊛, καὶ ἐρεσάσεως. ἀμφότερα δὲ ἀγεγραπται. καὶ Θεοκρίτῳ γέγραπται.

Βικολιαζ⊛ ἀρησαῖς ἐλπίζ⊛ [6].

Βικολίσομαι [7]. μεμιμήσομαι. ἀπατήσομαι.

Βικόλοι [8]. ὁ μόνοι οἱ τῶν βοῶν νομεῖς, ἀλλὰ καὶ ζωά τινα, οὕτω καλοῦνται.

Βικόλ⊛. βοτήρ⊛, βοσκός.

Βικολουμαι. ἀπατῶμαι.

Βικολυμβίας. ἀπατεμβίας. ὑπολιμβίας [9].

Βικολωπες, ἀπατῶντες.

Βικολῶν. ἀπατῶν. σοφιζόμεν⊛.

Βικολὸ [10]. Φαρσαλίας πόλις, ἡ Θρᾴκιος.

Βικόρι⊛ [11]. ἀναίδη⊛. ἀσύνε⊛.

Βίκτησις [12]. Φυσητική.

Βίλαια [13]. τὰ βιβυλθυιδία.

Βίλακα [14]. βίλιν ὄνομα.

Βίλη. βυλή [15].

Βυλεία [16]. ἡ τοῦ βυλθυτηρίου καὶ βυλθύειν χρεία.

Βίλιαιν [17]. βύλθυμα.

Βιλθίσαντι [18]. βουλθίσαντες, δώκῶς.

Βουλθύμαζε [19]. αἱ βουλαί.

Βουλθύσιος ἔβλημα [20]. τὸ ἐπὶ βιβουλθυτίνῳ θανάτῳ, οὕτως Ἀθηναίοις ἐλέγετο.

Βουλθύλιλι. τύπ⊛ τις Ἀθηναίοις ὁ τῷ Διάβῳ, ὅπου οἱ βουλθυτικοὶ καθήμενοι ἐθεώντο· καὶ οὐ οἱ εὔφημοι [21], Εὐφημικὸν ἐπαλεῖτο.

Βουλθυτικός. φοίνι⊛.

Βουλθυτές. ἀντὶ τοῦ, βουλθυτής.

Βουλεψίη [22]. ἡ λέξις ⊛ζ Ζάνθῳ. λέγ⊛ δὲ τὰς Ἀμαζόνας, ἱππιδᾶν τίνα⊛ ἄρξει, ἐξουσίαν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοκτείνα.

Βουλὴ [23]. γνώμη. θέλημα. ἡ τύπ⊛. ἄνδρας. σφάλμα βουλῆς.

Βουλῆς λαχεῖν. τὸ λαχεῖν βουλθυτὴν. καὶ δεχομὴν ἢ ἡμέρας λαβεῖν.

Βουληφόρ⊛ [24]. καὶ ὁλοθετικῶς δέ, αἱ ἐκκλησίαι· κυρίως δὲ, βασιλεῖς.

Βουληφόρ⊛ [25]. σύμβουλοι. οἱ δὲ, δικὸν βουλθύσαζ⊛. οἱ δὲ, βουλθυτήν.

Βύλιμ⊛ [26]. μέγας λιμός.

Βουλὶς [27]. γαστὴ, οὕτω κεκλουμένη.

Βου-

Hippiatricis Auctorihus adfert. Conf. sup. v. *Αἰγίπυρος*, ibique *Not.*

1. Ἐξηκοντ⊛ήμου.] L. *ἑξηκοντ⊛ήμου*. JUN. Vid. Etym. M. qui *ἑξαπυρήμου*, & *ἑξηκοντ⊛ήμου*.

2. Βικόλια.] L. Βικολία. IS. VOSS. Scrib. Βικολία. Vel: Βικόλια, *ἀγέλαι β.* Prius est femin. sing. posterius neutr. plur. ‖ Βικόλιον. KUST. L. Βικόλια. I. *Reg.* XIV. 32. Ἔλαβον ὁ λαὸς πρόβατα καὶ βικόλια. BIEL. Vid. H. Steph. *Thes.* T. I. p. 774. P.

3. Βικολίη.] Vid. Martin. p. 164. [in *Bovinor.*] & Heinf. in Theocrit. p. 324. SCHR.

4. Κίβδηλ⊛.] L. *κίβηλ⊛*. SALM. An *κίβηλ⊛*? JUN. L. *κίβηλ⊛*. IS. VOSS. MUNKER. *Append.* ad p. 75. Anton. Liber. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* & Junius ad oram lib. ful, cui illud *κίβηλ⊛* vitiose tribui videtur in Ed. Schrev. Saepissime ε in ι mutarunt, & contra. Vid. sup. *Not.* in *Ἀμοιλγ⊛*.

5. Βικολιασμός.] Athen. p. 618. 619. Ælian. *V. H.* X. 18. Heinf. in Theocrit. p. 316. Meurs. *Orchestr.* SCHR. Etym. M. Βικολιασμός.

6. Βικολίαζ χρειαῖς ἐπαρζ.] Deeſt aliquid. SCAL. Addas ἀτασθαλ⊛. HEINS. Deeſt interpretatio. Phavor. ſupplet, οἷς ἢ ἀπατᾷς. KUST. Ita ex Phavor. correxit *L. Bos* in Obſ. Crit. p. 159. coll. Heſ. in Βούκολημαι. Lucian. *Tragopod.* ℣. 29. Ἐλπίσι μαῖζαι βικολιάζουσι. Et *Dial. Mort.* (*Plut. & Merc.*) p. 345. *Ed. Hemſt.* Δημοκρατὴ αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτοῖς. ubi vid. Hemſterh. & Jenſ. *Lect. Lucian.* p. 107. Citatur hic locus a Thom. Mag. in Βικολία, & Ἐλπίζω. Conf. ſeqq. & ſup. v. *Ἀτασθαλ⊛*. Adde H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 775. & omnino Doct. Valken. *Animadv.* ad Ammon. I. 10. p. 45. ubi diſtinguit, & corrigit: Βικολιάζ. χρείαισιν ἐπαρζ. Quod tamen minus probaverim.

7. Βικολίσομαι.] Vid. Eraſm. Adag. *Servabit bovem.* p. 227. SCHR. Quod ibi de Heſychio adfertur, arror eſt, & pertinet ad ſeq. Adag. [III. 19. 81.] *Emborus ſum.*

8. Βουκόλοι. - - - - ζῶά τινα.] Adponite G. d'Arnaud in *Lect. Gr.* p. 30. citat Æſchyl. *Supplic.* ℣. 508. ubi Schol. Βικόλοι, *μοιμ⊛*. Cetera vid. Ez. Spanh. ad Ariſt. *Plut.* ℣. 821.

9. Βικολυμβίας. - - - - ὑπολυμβίας.] Æſchyl. p. 273. [Eumenid. ℣. 78. ubi Schol. Βικολύμβ⊛. ὀβελίσκοι.] Et leg. ὑπολυμβίας. SCHR. Scribe: ὑ πλωνυμβίας. HEINS.

10. Βικολὸ.] Vid. If. Voſſ. ad Catull. p. 195.

11. Βικόρι⊛.] Vid. Euſtath. *Il.* N. p. 944. & Suid. IS. VOSS. Lege omnino Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Dial. ſelect.* p. 28.

12. Βίκτησις. φυσητική.] Inf. Βυκῆσιν. φυσητῶν. Et: Βίκτησις. φύσις.

13. Βίλαια.] Potius Βιλαῖα, propetiſpomenos. KUST. Vide mox Βίλαιον. Et Βιλαῖ⊛. *conſiliarius*, Jovis eſt epitheton, apud Ulpian. *Enarr.* in Demoſth. p. 197. A. Conf. Jeſ. IX. 5. γρ'.

14. Βίλακα.] Vid. Cl. de Pauw *de Aëris Veter.* p. 138. 139. cui βῖ λακα, & βῖ λακα, eſt jactus, qui ob infelicitatem ſuum verum erat *ἀνάρριμμα* & *τρῶγμα*. Neque tamen ſatis in eo adquieſco: etſi nunc quidem nihil certius praſtare auſim.

15. Βίλη βυλή.] L. Βυλὶ. *βυλὶ*. Vid. inf. Χαμβυλείδι. [pro

Βυλεία [16]. ἡ τοῦ βυλθυτηρίου καὶ βυλθύειν χρεία.

Βύλιαιν [17]. βύλθυμα.

Βιλθίσαντι [18]. βουλθίσαντες, δώκῶς.

Βουλθύμαζε [19]. αἱ βουλαί.

Βουλθύσιος ἔβλημα [20]. τὸ ἐπὶ βιβουλθυτίνῳ θανάτῳ, οὕτως Ἀθηναίοις ἐλέγετο.

Βουλθύλιλι. τύπ⊛ τις Ἀθηναίοις ὁ τῷ Διάβῳ, ὅπου οἱ βουλθυτικοὶ καθήμενοι ἐθεώντο· καὶ οὐ οἱ εὔφημοι [21], Εὐφημικὸν ἐπαλεῖτο.

Βουλθυτικός. φοίνι⊛.

Βουλθυτές. ἀντὶ τοῦ, βουλθυτής.

Βουλεψίη [22]. ἡ λέξις ⊛ζ Ζάνθῳ. λέγ⊛ δὲ τὰς Ἀμαζόνας, ἱππιδᾶν τίνα⊛ ἄρξει, ἐξουσίαν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοκτείνα.

Βουλὴ [23]. γνώμη. θέλημα. ἡ τύπ⊛. ἄνδρας. σφάλμα βουλῆς.

Βουλῆς λαχεῖν. τὸ λαχεῖν βουλθυτὴν. καὶ δεχομὴν ἢ ἡμέρας λαβεῖν.

Βουληφόρ⊛ [24]. καὶ ὁλοθετικῶς δέ, αἱ ἐκκλησίαι· κυρίως δὲ, βασιλεῖς.

Βουληφόρ⊛ [25]. σύμβουλοι. οἱ δὲ, δικὸν βουλθύσαζ⊛. οἱ δὲ, βουλθυτήν.

Βύλιμ⊛ [26]. μέγας λιμός.

Βουλὶς [27]. γαστὴ, οὕτω κεκλουμένη.

Βου-

πυρεολείδι.] IS. VOSS. Plutarch *Quæſt. Rom.* p. 288. Τῆς Βυλῆς, τῶν λίθων Βυλῆς *φυτογραφέλθρων*. Conf. Etym. M. v. Βυλὴ, & inf. *Not.* in Ἐλέλυτρ.

16. Βύλαιον.] Vid. Etym. M. & Harpocrat.

17. Βίλαιον.] An Βαλαῖον, ut *If Voſſius*? Vid. Æm. Porti *Lex. Ionic.* Supra tamen: Βίλαιον. τὸ βιβουλθύμενον. Vide ibi.

18. Βιλθίσαντι.] Ex Hom. *Il. A.* 531. ibique Schol. Apollon. Lex. MS. Βουλθίσαντι. (L. Βυλ.) *βουλεύσαντες*, *βουλὴν συνθέντες*.

19. Βυλθύμαζε.] Hanc vocem in Suida ſupple ante Arriani exemplum in v. Βυλθύειν. Cetera vide Ez. Spanh. ad Ariſtoph. *Plut.* ℣. 493.

20. Βουλθύσιος ἔβλημα.] Vid. Harpocrat. Suid. & L. Bos *Animadv.* p. 153. Sed legendum videtur: Βουλθύσιος ἔβλημα. τὸ ἐπιβουλθυτίνῳ θανάτῳ ἅτινι &c. Conf. Ez. Spanh. ad Julian. *Or.* I. p. 185. Non abludit *Kuſterus*: „ Scribe: τὸ „ ἐπιβουλθυτίνῳ θανάτῳ τιν. Caeterum quid ſit Βουλθύσιος λ. „ ια, ſive ζ ἔβλημα, plenius & melius explicat Harpocratio, „ & ex eo Suidas. „ An vero tranſponendum *ſit*?

21. Βουλθύλιλι. - - - ἐφ' ᾗ οἱ εὔφημοι. Εὐφημικὸν ἐπ.] L. ἔφρουν, & Ἐφρικὸν. MEURS. *Attic. Lect.* [I. 24.] p. 47. SOPING. Vid. Schol. Ariſtoph. in *Aves* ℣. 795 ex quibus mox pro Βυλθύλιλι, corrig. Βυλθύειν, ut & ἔφρουν, Ἐφρικὸν, in quibuſdam Codd. etiamnum reſidet εὐφρῶν, pro ἔφρουν; ut alibi εὐφρεῖς. pro ἐφρεῖς. VALES. Conf. v. *Τεμπάκτιον*, ubi pariſi modo οἱ εὐφροι. pro οἱ ἔφρουν. Paſſim μ & β confunduntur in libris, ob ſimilem ſcripturam.

22. Βουλεψίη.] A λέγειν, τὸ εἶπεν. IS. VOSS. Videtur aliquid deeſſe.

23. Βουλὴ.] Hom. *Il. A.* 5. Vid. Didym. BERNARD. Scribe: Βουλὴ. γν. θέλ. ἢ τύπος, ἢ ἄνδρες, ἢ σφάλμα. Deinde: Βουλῆς λαχεῖν. Nam poſtrema vox [βουλῆς] male geminatur. Hoc autem vult: vocem βουλὴ ſignificare, & locum, ubi οἱ βουλευταὶ convenunt, & ἄνδρας, hoc eſt, ipſoa βουλεύτας, & σφάλμα, hoc eſt, rem ipſam. Ut eum βουλὴ (quod prius notaverat) ἀπὸ τοῦ γνώμης, aut θελήματος, exempli gratia, aut ſimili ſignificatione ponitur. HEINS. Vid. Etymol. M. Retinuerim vero σφάλμα βουλῆς.

24. Βουληφόρ⊛.] Apollon. Lex. MS. Βουληφόρ⊛. τινὰ ℳ, βασιλῆς. [Hom. *Il.* B. 24. 61.]

Οὐ χὴ πανύχιον εὕδειν βουληφόρ⊛ ἄνδρα.

τινὰ ὁ ἐπιβουλεύτας, αἱ ἐκκλησίαι, οἱ ἐν αἷς αἱ βουλαὶ ἐκαθέζοντο]. Conf. ſeqq.

25. Βουληφόρ⊛. - - - βουλευτὴν.] Schol. *Il. A.* 144. Vid. *Not.* præc.

26. Βίλιμος.] Hebr. בְּלִימוֹת *bolimas*. Vid. *Jonæ* p. 204. BRUNO. Sup. Βόρορος. Vid. Plutarch. *Sympoſ.* VI. 8. p. 693. & Buxtorf. *Lex. majus*, p. 311. Mich. Pfeilius *de Omniſſor. Deitr.* §. 156. p. 182. (in Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* V.) Βίλιμος λέγου. ἢ μέγας λιμὸς, ὅθεν Πυλιμὸς τις, τυπτόν, πολὺς λιμός. Male. Rectius Etymol. M. ⊛ῦ τὸ βῦ, ἐπιβατικὸν μόριον, ἀφ' τὸ Λιμός.

27. Βυλὶς. γαστὴ &c.] Hinc *Jamus Vitius*, ad oram Heſ. ſui, deducit Belg. *Buel*, ſeu *Boelije*, i. e. *amaſia*, vel *concubina*. Quod tamen rectius ab Hebr. בעלה derivat Cl. Druſius ad *Gen.* XX. 3.

1. Βυ-

Βελυτοῦ. ἢ βούλου [1] ἔφαν, ὃ ἢ τὸ ἄφθον λέγ) τῆς βοῶν.

Βεμιαῖες, καὶ Βέπαγον [2]. εἶδη βοταιῶν.

Βεμίσης. ὁ ἐπὶ θυσιῶν παιζόμενος, παρὰ Αἰτωλοῖς.

Βεμικαί [3]. Φωναὶ μυκηθμῶν.

Βοᾶναι [4]. αἰτίαι.

Βυνίς. γῆ [5]. Αἰσχύλος.

Βύνιον [6]. πόας εἶδος.

Βυνόμυον [7]. ἐλάδιος λέγουσι.

Βυπόμυον [8]. ὑπὸ βοῶν νεμόμενον.

Βυπός [9]. σιδὰς. Κύπριοι.

Βουσί. βωμοί.

Βύπαις [10]. νίος μέγας, ἀφιλιξ, μέγας παῖς. ἢ ἰχθύς [11].

Βουταλίδης [12]. θρασυκελίδης.

Βύπαλον. μέγα. καὶ ὄνομα [13].

Βύπτεναι [14]. μέγαι λιμαί.

Βύπλθυρον [15]. λαχανίαν εἶδος.

Βοῦφθαλμος [16]. βοταίη τις.

Βουπλήξ [17]. μάστιγξ. πλῆκτρον. Βύπιστος [18].

Βουπόλον. βουκόλαν.

Βουπόρους [19] ὁδελοὺς, μεγάλους ὁδελίσκους.

Βουτρέσιον. [20]. τόπος ἢ Ἥλιος, ἢ κώμη ὁ Ἥλιδι.

Βουτρήνες [21]. κρημνοὶ μεγάλαι, καὶ λόφοι.

Βουτρῆπις [22]. λαχάνου εἶδος.

Βύτραρον [23]. Θυσία τις ἐξ ἑκατὸν τετράπων καὶ βοῶν

1. Βυλυτοῦ. τοῦ βουλίου &c.] L. Βυλυτοῦ. SAI.M. GUYET. F. (i. e. FUNG.) SOPING. IS. VOSS. Et ex significatione patet, a *folvendis* scil. *bobus*. Ceterum vox βουλίου mihi nova est, & credo legendum βουλυτοῦ. PALMER. Scrib. Βαλυτοῦ. *Odyss.* I. p. 517. [ℌ. 58.] & τοῦ βουλυτοῦ ἄφορ. Sic Suidas Βαλυτὸς est ὁ ἀνλητὴς ἀγέλης. HEINS. L. Βαλυτὸν. Cyrill. Lex. MS. Brem. Βαλυτὸν, τυπίσιον ἢ ἄφορ, ὅταν τοὺς βόας οἱ ἐργαζόμενοι λύσωσι. BIEL. Idem vitium frequens. Sic βαλυτὸν legebatur, pro βυλυτὸν, apud Heliodor. L. II. p. 91. ubi vid. Bourdel. ut & Commelin. *Not.* p. 545. Similiter Βυλυτὸς & Βαλυτὸς (nisi posterius excideris) confudit M. Apostol. Lex. MS. Gr. Lat. Βυλυτὸς, *voluntarius*. *Bos vespertina, quando boves solvuntur.* Apollon. Lex. MS. Βαλυτὸν, ὁ βουλυτὸς, ὁ ἀγέλης, ὅτε οἱ βόες λύονται) ἢ ἔργων. Conf. Schol. Hom. *Il.* II. 779. Item H. Steph. *Thes.* T. I. p. 775. & Bourdelot. ad Lucian. *Catapl. sub init.* p. 422. Possis quoque legere βουλίου. Sed βούλου recepi, ut est in Ald. & Flor. & Schol. Hom. *l. c.*

2. Βύπαγον.] Forte Βύπαγον. SALM. Conf. Martin. in *Bumamma*, & *Bumaftus*. Forte Βυμαιοὺς bobus, ut Ἱπποφορβεῖς equis infantiam inferebat. Vid. H. Steph. *Ind.*

3. Βυμικαί.] Fortasse legend. Βύμονες. φωναὶ, μυκηθμοί. Caeterum εἶδει Βρομίου vide Aristot. *Problem. Sect.* 25. qui ostendit quosdam esse mugitus instar boum, qui paludosis locis audiuntur: quos vulgus causas ignarum a sacris & divinis tauris edi existimet. Quaeritque, διὰ τί ποτε ἐπὶ τῶν ἱερῶν τῶν εἰδει τοὺς ταύρους μύειν) οἱ καλούμενοι Βόμβυκες, ἃς μυθολογοῦσι ταυροὶ ἱερεῖς εἶναι τῷ Διί; p. 313. *Edit. Bas.* HEINS. Conf. H. Steph. *Thes.* T. I. p. 775.

4. Βοᾶναι.] Nos *causae*. Vid. inf. v. Βοῦνα, & Βοανία. SOPINGIUS. L. Βῦναι. IS. VOSS. Suidas: Βύνζαι. ἀναπαύσεις.

5. Βυνὶς γῆ.] Id est, *colles habent*. Forte a יגע *colliculus*. [omissa prima littera.] M. MEIBOM. SCHR. Leg. Βυνιὰς. IS. VOSS. Lege cum distinctione: Βυνὶς. γῆ. Aesch. *Suppl.* p. 312. L. BOS *Obs. Crit.* p. 159. SOPING. HEINS. STEPH. CLERIC. Βυνὶς γῆ, pro βυνώδης γῆ, *terra collibus frequens*, accepit etiam *H. Steph.* in *Ind.* cum tamen priores Editt. quibus ipse Steph. usus est, distinguant post βυνὶς. Etym. M. Βύνις, παρὰ Βυνίται. ἡ γῆ. &c. Sic Aeschyl. *Supplic.* ℣. 123. Ἰλλήνων δ' Ἄκτιον βύνιν. Schol. Βύνιν, τὴν γῆν, καθὸ βαθεῖάν ἐστι. ubi vid. Stanl. Conf. ℣. 134. Idem ℣. 783. Ἰαὶ γᾶ βυνῖτι. Schol. ὑψηλή.

6. Βύνιον.] Vid. Athen. p. 369. Martin. p. 199. [in *Bunias*.] SCHR. Columell. X. 422. PERG. Conf. H. Steph. *Ind.* cujus exemplis adde Galen. εἶδει Θερ. διαν. II. 62. *init.* Gloſſae Iatricae MSS. Βυνιὰδ, ὕφοιτα ἢ βάτος. *Napus* vocatus in Philoxeni Gloſſis.

7. Βυνόμυον.] Fort. leg. Βυνοὶ νόμυ ἰλ. λ. SOPINGIUS. Forte: ἐλαδίως λέγουσι νόμυα. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 82. An Βύνομυ, ex Aristoph. *Ran.* ℣. 1430. ubi vid. Schol. Ut in ἐλαδίως, ex more Hesychii, subaudiatur νόμυα, vel νομοί. Conf. Suid. in Βυνύγιον.

8 Βύπομυον.] Vid. Suid. & *Not.* superior.

9. Βυπὸς.] Vid. Nunnef. in Phrynich. p. 68. SCHR. Vid. inf. *Not.* in Βυπαῖς.

10. Βύπαις. νίος μέγας.] Apollon. Schol. p. 36. Martin. p. 190. [in *Bupaedes*.] SCHR. Vid. Turneb. VII. 24. MAUSAC. Ed. Ven. & Flor. conjungunt: νίος μέγας ἀφιλιξ. Hagen. distinguit: νίος, μέγας, ἀφ. Schrev. νίος μέγας, ἀφ. quod retinui: ut mox, μέγας παῖς. quomodo & Ammon. in v. Παῖς. [Suidas & Phavor. ὁ νίος, ἀφιλιξ. At Schol. Aristoph. *Vesp.* ℣. 1201. ὁ νίος ἀφιλιξ. Conf. Etym. M. in Βύπαγον. Infra: Λαπίναι, βύπαις. Et: Παλαιξ. βύπαις. De quibus Ammon. v. Γέρων. Vid. ibi Valken.

11. Ἰχθύς.] L. ἰχνεύς. Gloſſ. Vet. *Cantabrum*. βύπαις. MASVICIUS *ad oram libri sui*. Ita praiverat Cl. *Graevius* in *Lect. Hesiod.* c. 24. p. 122. „ Sed male, (inquit *Kusterus*) Locus „ enim vitio caret. „

12. Βουταλίδης.] Vid. Etym. in M. in Βούβαλον.

13. Βύπαλον. μέγα, καὶ ὄνομα.] L. ἐπὶ τ' ὄνου, ex Varino. Aristoph. enim [*Lysistr.* ℣. 361.] ita vocat, διὰ τὸ σφόδρα παλαιὰς τοῦ πλαγιαῖς. Vid. Geſner. SOPINGIUS. Imo legendum videtur: καὶ ὄνομα κόμου. ut in isto choliambo apud Rutinum *de metris Comicis*: Ἡ Κλαζομένιος, Βύπαλον κατιδόντα. Non enim puto hic designari *asinum*. Lucian. in *Pseudolog.* [p. 433.] Οὕτω σὺν παιδὸς ἀσκήσεως ὁ πάνυ βαλλερὸς, ὁ Ὀφρυόπολις, καὶ ὁ Ἀνεμόκλας, καὶ ὁ Βύπαλος, τῆς τοιαύτης ἰκμάδος. Archilochus igitur videtur Lycamben perstrinxisse, Simonides Orodoecidem, Hipponax Bupalum. IDEM. An legend. αὖθις καὶ ὁ ὑπὸ BRUNO. LIND. [De Bupalo] vide H. Junii *Animadv.* I. 16. SCHR. Corrig. ὄνου, vel fortasse, μέγα ὄνος. Aristoph. *Lysistr.* p. 720. & Hipponax. [Verba lege apud Suid.] HEINS. Leg. μέγας ἄνος, καὶ ὄνομα, ut *Bupalus* nomen &c. FLORENS. [Conf. cund. ad Aristoph *l. c.*] ἄνος Suidas. IS. VOSS. Pro μέγα καὶ, leg. μέγας. *Bupalus* non est convicium, ab Hipponacte excogitatum, ut falso suspicatur Flor. Christian. ad Aristoph. *Lysistr.* ℣. 363. sed nomen legitimum filii Anthermi Chii. Vid. Suid. Plin. XXXVI. 2. [5.] & Lucian. *Pseudologist.* [*l. c.*] PERGER. Equidem nihil mutaverim. Βύπαλος est μέγα, ut sup. in Βούβαλον, Βαλάγρος, & Βύπαις. Est & nomen viri, *Bupalus*. Hoc simpliciter voluit Lexicographus. Similis est locus in v. Ἀπομόνας. Lexicon tamen Reg. MS. Βύπαλος. ὄνος. Haec olim. Sequentia *Kusterus*: „ Suidas, ὄνος, ἄφορ. „ Dubium vero est, utrum Hesychius ex Suida, an vero „ Suidas ex Hesychio emendandus sit. Malim tamen sequi „ lectionem Hesychii: quia constat, *Bupalus* fuisse nomen „ proprium viri. Conf. Etymol. v. Βούβαλος. Caeterum ὄνος „ μέν, pro ὄνος, & vice versa, in veterum scriptis plus semel scripta occurrunt: ut alibi exemplis aliquot probavi. „ Vid. Kust. ad Suid. v. Μαγάμωνος, & sup. in v. Ἀμφάδιον. Conf. *Not.* inf. ad v. Γελοῖα. Sic Βούβαλος apud Lucian. *Pseudom.* p. 778. est nomen proprium.

14. Βύπτεναι.] Vid. Suid. & sup. in Βύφορος.

15. Βύπλθυρον.] Nicand. Schol. p. 28. ad *Ther.* p. 45. Βύπλαδον.] Δημοτικῶς, ὁ Χλωρὸς τῶν Βύπλαδον, διόπερ εἶπε φησὶν, ὅτι ἔστι δὲ, ἅπαν λάχανον, ὃ μνημονεύει Νικανδρος ἐν τῇ ἰσαγωγικῇ θεραπείᾳ Ἰχθύδος, καὶ Ἑκάτης ἐν τῇ τῶν Λαχάνων. Λατῖνοι δὲ ὅπου καὶ Λάκανα μαρτυροῦσι ὃ λαχάνοις. Verba integra dedi, ob allegata veterum testimonia.

16. Βοῦφθαλμος.] [De hoc & praeced. vid.] Martin. p. 198. SCHR. Leg. Βοῦφθαλμος. Inf. Βύφθαλμος, suo loco. IS. VOSS.

17. Βυπλήξ.] Apollon. Lex. MS. Βυπλῆγι. πτίλαι. οἱ δὲ, τῇ μάστιγι. Vid. Schol. *Il.* Z. 135. & Gloſſ. Rutgerſ. p. 24. ibique Strunali *Not.* coll. *Misc. Obs.* IX. 1. p. 117. Pro μαστιγξ, ſcribe μαίσιγξ. Conf. in v. Βύτι, & Cang. *Gloſſ.* v. Τύπλιγξ.

18. Βύπιστος.] L. Βύπιστος. SOPINGIUS. Suid. & Cyrill. Βύπιστος. IS. VOSS. Βύπιστος dicitur, διὸ ἔπαίδιαι τοὺς βόας, a *cadendis bubus*. Vid. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 31. Vid inf. v. Βύπτος.

19. Βυπόρους.] Vid. Q. Septim. Flor. *Not.* in Cyrip. Euripp. p. 34. SCHR. Leg. ὀβελοὺς. IS. VOSS. Xenoph. Ἀναβάσ. I. VII. [p. 426. C.] SOPING. Herodot. II. 135. Πυραμφίου ὀβελοὺς βυπόρους &c. unde Βυπόρους ὀβελοὺς conjunxi, omiſſa diſtinctione intermedia, quae eſt in Editt. Gloſſ. Hesiodot. Βυπόρους, ὀβελοὺς μεγάλους. ut hic, μεγάλους ὑπαίθρους. inf. Ὀβελοὺς, ὀβελίσκους. Conf. Polluc. IX. 77. & X. 95. ibique Interpp. & Suid. in Βυπόρους, & Βυβόρους. Addo *Muſgraei* verba ad oram Heſych. nunc demum lecta: „ Legendum (inquit) uno ductu: Βυπόρους ὀβελίσκους [ὀβελοὺς] „ ex Herodoto. Unde apud Suid. [in Βυπόρους] ita legendum: Βυπόρους, παρ' Ἡροδότῳ, μεγάλους ὀβελοὺς, Βυπόρους ὀβελοὺς, τυπίσι μεγάλους. Interpres Portus hoc vidit. „

20. Βυτρέσιον.] Vid. Strab. p. 340. SCHR. Hom. *Il.* B. 615. five Cas. ℣. 122. Conf. Etym. M.

21. Βυτρήνες.] L. Βυπτρῆνες. GUYET. Scribend. forſan: Βυπτρῶνες. H. STEPH. *Ind.* Leg. Βυπτρώσεις, vel potius Βυπτρώσεις, ἃ σημεῖ, *jugum montis*, five *promontorium*. [quod inf. vid.] KUST.

22. Βυπτρῆτις.] Vid. Martin. p. 200. SCHR. Galen. Βοτάνης. [Βύπτρητις] τὸ τὸ ζῶον &c. ὅτι δὲ καὶ λάχανόν ἐστιν, ἡ μάραθρος Διοσκορίδης &c. HEINS. Vid. Dioſcor. II. 66. & P. Petit. ad Aretaeum, p. 192. Conf. Etym. M. & ſup. in Βυδάλιον.

23. Βύτραρον.] Vid. Euſtath. in A. *Odyss.* p. 423. [five 1676. *Ed. R.*] qui dicit eſſe τριτόβοον (trium animalium θυσίαν) διὰ τὸ αὐτογενῆ αὐτὸν αὐτοῦ τοῦ σήμερον, ἤ βοῦν. SOPING. Vid. Caſaub. ad Athen. p. 10. SCHR. Conf. H. Steph. *Thes.* T. I. p. 776.

1. Βυ-

βοὸς ὀνός. εἰ δὲ, ἢ ἐδόκουν. ἢ βουάγχην. σημαίνει δὲ καὶ ἢ βουτροφοσύνην [1].

Βούτομος [2]. ἀδόκιμος.

Βούπλευρον. βουπόη, λαγωβόλη Τέλφυλλον.

Βοῦρα [3]. πόλις ἢ Ἀχαΐας.

Βουσκυπίσεως●. ἢ ἄμπελος●. Παγγαῖα.

Βούσοχος●. ἰχθὺς κητώδης.

Βαυρτ●. [4]. ποταμὸς μέγας ῥεῦμα ἔχων.

Βούσβαπον [5]. ἢ Ἄρτεμις. Θρᾷκες.

Βοὺς [6]. πόπαλον ἢ τῶν ξυλέων ὅπως οἱ ταῖς ἀγωνίταις Ἀθλίοις ξυόμενοι. ἢν δὲ βοὶ καζεπλησιον. κωλεὸς δὲ, βοὸς ἢ ἀσπὶς [7]. βάρος [8]. χρέος.

Βοὺς ἐπὶ γλαύκης [9]. παροιμία, ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παίγνιά ζειν. ἤτοι ἀφ' ἧς ἰχνὶ τῶ ζώου· ἢ ἀφ' οὗ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα [10] ἔχει βοῦν ἐγκεκαραγμένον, ὃν καθ ἑκάστους τοὺς πέντε [11] τοῦ Διὸς● παρηκολούθουν ἢ τῇ●.

Βοὺς οὐ αὐλίῳ [12]. παροιμία, ἐπὶ τῶ ἀχρήστου. Κεφαλίων● Δηλιάσιν [13].

Βοῦς

1. Βουτροφοσύνην.] Vid. Sophocl. apud Strab. l. X. p. 458. Conf. sup. v. Ἀνδρόγεως●, & Ἀδίκημα.

2. Βούτομος.] L. Βούτονος. SALMAS. Conf. sup. Βύβαστις.

3. Βοῦρα.] Vid. Strab. p. 59. SCHREV.

4. Βαῦρτ●. παν. μέγας &c.] Apud Theocritum Βύεσσα est nomen fontis; cujus ἀοιδὴν refert imaginem bovini nasi. Eustath. L. II. *Iliad.* [p. 309. Vid. Schol. Theocr. VII. 6.] SOPING. Scribo: μεγα ῥεῦμα ἔχων. HEINS. II. STEPH. *Ind.* SALMAS. Phavor. distinguit post μέγας. Præferrem tamen μέγα ῥεῦμα. Est enim Βάγρτ●, ex βᾶ, & ῥέω. Conf. v. Ῥοῦρ.

5. Βούσβαπον.] An corruptum ex Βύβασπον? Sic *Diana* dicta apud Herodot. II. 137. 156. Idem fere in mentem venisse video Cl. *D. Wilkins* in *Diff. de Ling. Cop.* p. 100. ubi Βύβασον corrigit. Vide ibi plura. Herodoti locum priorem adiuit quoque Duct. *Biol.* Conf. Etym. M. in Βούβαλις, & Βύβασος.

6. Βοῦς.] Vid. sup. in Ἀρτεμίσιος. Photius in Lex. MS. Σκόλια. πατοῦσι ὁμοίως τῇ ἀσπίδι. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Σουΐδας, καὶ Ἐτυμολόγος, καὶ Ἄρπαγ, καὶ Βοὸς παλάτιον. Conf. Hefych. in his infra; & Meurs. *de Regn. Att.* p. 43. Suid. in Βοὸς ὀνός●.

7. Βοὸς, ἢ ἀσπὶς, &c.] L. τὸ ζῶον, ἢ ἀσπὶς. HEINS. Leg. ἢ ἀσπίς. Βοῦς enim, proprie *bos*, apud Homerum interdum significat *clypeum* ex corio bovino factum. Conf. inf. v. Βοὸς, & Βῶς. KUST. Adde Etym. & sup. v. Βοείη, inf. v. Βοόν. Hæc etsi veriſſima sunt, nescio tamen qua ratione diceret Hesychius, quod *proprie*, ἀσπὶς, Βοὸς sit ἢ ἀσπὶς. Certe *proprie* est *bos*. Et hoc forte voluit; ut solet nuda vocis, quam explicat, repetitione interdum propriam significationem exponere. Vide quæ notavimus ad v. Ἄρπαξ●, & v. Ἀστεροπή●. Tum verò ἢ ἀσπὶς in ἡ non mutandum.

8. Βάρος.] An βαρὶς? Conf. v. Βυβάσιος. Sed nihil muto. Huc pertinet sequens paroimia, Βοὺς ἐπὶ γλαύκην, quam explicans Scholiastes Æschyli in *Agam.* ℣. 36. inter alia reddit: βάρος ἰσχὺς●.

9. Βοὺς ἐπὶ γλαύκης.] Vid. Zenob. p. 46. Diogenian. p. 202. Æschyl. Schol. p. 177. SCHR. Vid. Polluc. IX. 6. Utitur Synes. *Epist. anteperantt.* Βοὺς ἐπὶ γλαύκην βάδιζε. Theognis ℣. 813. Βοὺς μοι ἐπὶ γλαύκας &c. VALES. Conf. Suid. & Schol. ad *Il.* Φ. 79. Erasm. *Adag.* I. 6. 18. Schott. ad Zenob. II. 70. Stanl. ad Æsch. *Agam.* ℣. 36. & inf. Βοὺς λυθαυτί.

10. Νόμισμα &c.] Vid. inf. in Καπαδόκης. Conf. O. Sperling. *de Nummis non cusis*, c. XXII. & T. Hemsterh. ad Polluc. p. 1028.

11. Ὃν καθ' ἑκάστους τοὺς πέντε ἢ Διὸς●.] L. ●τῷ τὸ Διὸς. KUST. Parœmiographi: ἐπὶ τῶν πέντε ἐτῶν τοὺς πέντε &c. HEINS. IS. VOSS. πέντε pro ●τῷ corrigit etiam ex Zenobio Cl. *Hemsterh.* ad Lucian. *Nigrin.* p. 72. Vid. inf. v. Πέντε.

12. Βοὺς οὐ αὐλίῳ.] Vid. Athen. p. 349. Diogenian. p. 204. SCHR. Alii αὐλῇ, alii γύρῳ addunt. Vid. H. Steph. ad Erasm. *Adag.* II. 1. 39. & Moll. ad Long. *Pastor.* p. 106.

13. Κεφαλ. Δηλιάσιν.] Vid. sup. in v. Ἀδέρα.

14. Βοὺς οὐ πόλῃ χ.] Vid. Diogenian. p. 204. SCHR. Habes explicationem; sed deeſt parœmia. Zenob. Vatican. [p 263.] Βοὺς οὐ πόλῃ] ἐπὶ ἢ ●τῷ ἀδόκιμον πρὸ ἀναπαζομένου. Ἀναίσιος ἢ ἀνίκατος βοῦς οὐ ἀκροπόλῃ. VALES. Conf. Apostol. *Prov.* V. 85.

15. Βοὺς ἐπὶ διφρῳ.] L. Βοὺς ἐπὶ διφρῷ. SALM. SOPING. Vid. Erasm. Adag. *Canis in vinculo*, p. 373. & 396. SCHR. Conf. Drusii *Class.* I. L. II. *prov.* 29. 30. & inf. Κύων ἐπὶ διφρῷ.

16. Βοτὶ. δίλλο.] L. Βῶ. ὁ δίλλο. *quæ est a pellibus.* Argivorum idiomate a τοῦ, *per.* PERGER. Βοτὶ Medorum genus Herodoto, L. I. p. 48. HEINS. Sup. Ἀζῶν. τῶν δερμάτων. Ἀργεῖοι.

17. Βοὺς μάσγης.] L. μάσχ. HEINS. [Vid. sup. in Βοτὶ λέ, & inf. in Βυσάνη, & Βυβῶνι.] Plaut. *Ubi vivas homines mortui incurſant boves.* GUYET. HEINS. Locus est *Asin.* I. 1. 22. Conf. *Mostell.* IV. 2. 1. ubi *bucatæ* dicuntur, qui loris bubulis cæduntur. Vid. ibi Cl. J. F. Gronov. Conf. sup. in Ἀζῶν, & Βοοσσὼ, & Paganini Gaudentii *Additament. Criticum* ad Jurisdic. Exposit. *cap.* X. de *Taurea & Fiagra.*

18 Βοτὶα, ——— εἰς ἄρχ.] L. εἰς Βερενίκλα ἄρχ. vel Βερενίκλα ἄρχ. Postremæ hæc omisit Varinus. [Sic enim exhibet: Βοτὶα, γεφυλλὶ ἴμασι, Θετταλοὶ, βασιτάσσαι.] SOPINGIUS. L. εἰς Βερενίκλα. IS. VOSS. Post ἄρχ lacuna apparet in Editt. quæ si obesſet, ita forte conſituerem locum: Βοτὶα, γεφυλλὶ ἴμασι βασιτάσσαι εἰς Ἄρχ. Θετταλοὶ, quomodo sup. Βερενίκλα expon. πέμπτον τεφύλλου λέβ μάσχ● &c. Conf. Γεφυλλόνλα●. A similitudine porro ἄρτανα, ἐπὶ ἢ γυναικείου αἰδοίου.

19. Βοὺς Κύπρῳ●.] *Diogenian.* p. 202. SCHR. Memini alibi in ipso Hesychio legiſſe, Κύπρῳ●. [Vid. inf. post Κύπελλα.] Plinius tamen L. XXVIII. [*in fin.*] *boves in Cypro contra torminа hominum excrementis usi* memorat. Vide & Parœmiographos. Mox Genitivo Κυπρίων adde Βοὸς. VALES. Eadem Pontinus in Apostol. p. 302. Vid. inf. Κύπελλον Βῶς.

20. Εὐδόξῳ●.] Nomen proprium veteris Historici. SOPINGIUS. Vid. G. J. Voſſ. *de Hiſt. Gr.* I. 6 sub fin.

21. Βοὺς πτυελὸς. L. πτυελὸς. Ita *Casaub.* IX. 4. ad Athen. [p. 650.] SOPING. BRUNO. Vid. Scalig. *Conject.* [in Varr.] p. 43. SCHR. Leg. πτυελὸς. Est enim ὁ πτυὰς, non a πίπτω: nec est *bos vulturis*, sed *patalis*. Festus: *Patalem bovem Plautus appellat, cujus cornua diverſa ſunt, ac late pateant.* Meurſius in *Truculent* pro *patalem* legit *patulum*. sed perperam. *patalem* enim propius ad origiuem est. Et sic Scalig. legit. ANONYM. Vid. inf. Πεῖλαι, & Πιλάδου. Conf. Interpp. ad Plaut. *Truculent.* II. 2. 22.

22. Βοὺς ἐμβαίνει μι.] L. ἐμβαίνῃ. HEINS. VALES. KUST. *Diogenian.* p. 203. [Βοὺς ἐπίβα.] SCHR. Sic & in *Vatic. Append* p. 261. Conf. Polluc. IX. 61.

23. Στεφάνας.] Scr. Στεφάνῃ. Vid. *Μωσὰν λείαν* in Harpocrat. VALES. Laudatur & in v. Κάλχας. Erotianus item cum citat ἐν Κυπρίοις, p. 31. & ἐν Φοινίσσαις, p. 35. [*Ed. Steph.*] ANDNYM. in *Cod. Burm.*

24. Βοὺς ὑδρῳ●.] Vid. Diogenian. p. 202. SCHR. Conf. Suid. & Polluc. qui [VI. 76.] erudite *ilium* exponit *cornutum*. Schol. Thucyd. L. I. [c. 126. p. 81. *Ed. nov.*] Τῶν πίνακας εἰς ζῶον μορφὰς ποιουμένων ἴδιον. Ubi de Diaſtis. VALES. Exponitur fusius ab Eustath. *Il.* Σ. p. 1224. ℣. 27. SOPINGIUS. HEINS. Vid. inf. v. Ὕδρῳ●. Βῶς.

25 Μικρὸν. ἐν ἢ ἐνόμιον βοὸς.] Post τὸ βοὸς, desunt nonnulla. HEINS. Leg. Μικρὸν ἐν ἢ ἐνόμιον βοὸς Κλειδήμῳ● ἐν Ἀτθίδι (*i.*) φησὶ δὲ, ὅτι πέμπτῃ ἵστ τῶν ἐν ἢ Σελήνης ἱερῶν. PERGER.

26. Κλειδήμῳ● ἐν Ἀτθίδι.] L. Ἀτθίδι. SORBER. Scr. Κλειτοδήμῳ● ἐν Ἀτθίδι. SOPING. Legend. *Clidemus* [l. *Cletodemus*] vel potius *Cleidemus*, qui in τῇ Ἀτθίδι VI. Athenæi citatur. Forſan & sup. in Ἀγαμεμνόνια Φρίξῳ idem nomen restituendum, ubi vulgo Δάμῳ● legitur. PRICÆUS *Ind. Auct.* Non facile est dicere, an Clitodemus, qui pariter *res Atticas* confingnevit, a Pausan. ac Suida in Ἐπὶ Παλλαδίῳ, & Κλειτοδήμῳ● a Plut. *l. de glor. Athen.* nominatus, idem sit cum *Clidemo* [apud Suid. in Πόπυλ.] Videtur sane hujus nomen ex illo ejecta syllaba prodiſſe. REINES. *Var. Lect.* L. III. p. 371.

27. Βουτροφηδὸν.] Vid. Pausan. Πλειστὸν primum SOPINGIUS. Vid. Pausan. *Heliac.* I. p. 128 [420. *Ed. Kuhn.*] Harpocrat. in Ὃ κάτοθεν τέμνῃ. Is fere scribendi mos Hebræorum & Ægyptiorum, de quibus Herodotus, Mela, Plutarch. de literis ubi scribit. Alius scribendi mos, non

γον δὲ ἐπὶ τοῦ γεφύρου τοῦτο τοιοῦτο.

Βούσυκη [1]. τὰ μεγάλα σῦκα.

Βυσάινη. [2]. βοοσασία, ἡ τῶν βοῶν σάπις. ἢ μάστιξ, καὶ πληγή.

Βουπαΐδαι [3]. γένος Ἀθήνησιν, ἀπὸ τοῦ Βούτου γεγονός.

Βοῦτυα [4]. βουκόλια, νομεῖς, βοτῆρες.

Βουτύπη. μέρος τι τῆς μαχαίρας πᾶσα. ἢ μάπτις [5]. ἢ παίσις ὁ τῆς βοείας. μέρος δὲ τῆς πύας, περὶ ὃ τὸ πηδάλιον δησμεύεται. διλοῖ δὲ καὶ μάχιμα, ἀηδίαν.

Βούταρος [6]. ὁ παχὺς, ἢ ὁ παχύς.

Βούτας [8]. βουκόλους. βοσκήματα.

Βουτιλέων [9]. Ζεύς.

Βούτις [10]. ὀρίγανος, ὑπὸ Κυδωνιατῶν. καὶ βουκόλος. καὶ παροιμία [11], ἐπὶ τῆς ῥᾳδίως σωπτολουμένων. καὶ ὁ τοῖς Διιπολίοις [12] τὸ βουφόνια [13] ἄρῶν.

Βουπάνιον [14]. τετρῶν ἀνθράκων παρίχνια.

Βούπαμα. βώνητα. ἀστὴρ Ἀλφεσίβοια.

Βουτά [15]. τύπτει παρ' Αἰγυπτίοις, ὡς οὓς οἱ πλθτῶνες τίθενται.

Βούτομον [16]. φυτὸν βουσὶ διδύμων τετρῶν [17], ὃν χέρτον.

Βούτορον. ψάχαστον [18], * πρὸ ἐτοῦ. βουβῶνα. καὶ Βούτυρος, τὸ αὐτό.

Βούτορυν [19]. ὀδόν, ἀτραπόν.

Βούτραπτον [20]. ἄροτον.

Βούτυπον. πυθμὴν [21] Ἀθήνησιν ἐπαλεῖτο, ἐπὶ τῶν Θαυλωνιδῶν [22] γένους καθεστάμενος.

Βούτυπος [23]. ὁ βοῦν καταβάλλων. ἢ εἶδος ζώου, καλουμένου Ἐμπίς [24].

Βούτυρος [25]. βοτάνης εἶδος. Διονύσιος [26].

Βου-

quidem Ille usitatus, ut opinor, sed Poëtis tam usurpatus fuit. Βυσσοφυῆν quoque exstimo Ἔκδυτον dictum. Sic enim Pæanem Hermiæ scriptum esse, ait Laërtius [l. V. *sub init.*] VALES. Vid. Harpocrat. v. Ὁ κάτωθεν νόμος, ubi testatur, leges Solonis βυσσοφυῆν scriptas fuisse; versibus scilicet alternatim à sinistra ad dextram, & rursus a dextra ad sinistram ductis, fulcrum in modum. KUST. Conf. inf. in v. Τοῖν: Suid. in Ὁ κάτωθεν νόμος: Valef. ad Harpocr. in eod. Voff. *Grammat.* l. 34. Meurf. *Attic. Lect.* l. 22. Petit. *ad LL. Att.* p. 104. Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 20. p. 453. Interpp. Pauſan. l. V. p. 420. Montfauc. *Pal. Gr.* p. 118. Chishull. ad *Inſcr. Sig.* H. Muhl. *de Orig. Ling.* p. 72. 73. J. A. Fabric. *Bibl. Gr.* L. I. c. 27. & quæ ibid. ex Theodoſii Grammatici ad Dionyſium Thracem Scholiis inceditis proferuntur, *Vol.* I. p. 160.

1. Βύτινα.] Martin. p. 206. SCHR. Vid. *Not.* in v. Βυγάλιν.

2. Βυσάινη.] L. Βυζίνη, ut paulo poſt. Attamen nec ſic ſuo loco. ordo enim exigit Βυζάλη. Vid. Χειροβ. IS. VOSS. Pollux l. 249. βύτακις, quod habet Æſchyl. *Prom.* v. 654. ABRESCH. Vid. II. Steph. *Ind.* & inf. in Βυζίνη. Iſidor. Gloſſ. *Boſtar. locus, ubi ſtant boves.* Vid. ibi Cel. Græv.

3. Βυσσαΐδαι.] Vid. Harpocrat. p. 64. & 465. SCHR. Vid. Pauſan. *Attic.* p. 62. *ſub fin.* Conf. Etym. M. & inf. v. Ἐτεοβούτης. Adde Nicephor. Schol. ad Synef. p. 400.

4. Βῦτυα.] Vid. Etym. M. & ſup. in Βοωτίην, HOC v. Βότας, & Βότυα. Conf. Schol. Æſch. *Prom.* v. 571.

5. Βυτύπη. —— μάστιξ.] Vid. ſup. in Βοωτίην, Βῦς, & Βυτύπιον. Conf. v. Ἀργάτην. ἰρκὸς. Vide num mediæ literæ (τυ) ex ea voce tollendæ ſint, ut cum noſtra conveniat fere.

6. Ἂν τάπις.] Ἢ ἂν βύρις fortaſſe legend. G. Leg. ἀνατάπις. PERGER. Τατίνη in navibus quid ſint, vide Theophraſt. IS. VOSS. τάπις exhibet H. Steph. *Ind.* Conf. v. Ἐρυθροχίτων.

7. Βυτυρῶν. &c.] Poſterius παχὺς correctio videtur Βαχύς, ut ſæpius. Conf. in Βοερροίδης. Certe παχὺς malim: ut Βύταρος ſit ex βῦς, & ἄρα, aptè, vel τοῦρα. Conf. Βαρύαρχος, & inf. Φρίνος. Hæc olim. Similiter Cl. *Kuſterus* adſcripſerat: „ ὁ παχὺς, ἢ ὁ παχύς, non ſunt duæ diverſæ „ interpretationes, ſed una vox eſt alterius emendatio, ad „ marginem prius adnotata, & inde tandem in contextum „ tranſlata. De hoc interpolationis genere jam admoniu- „ mus Lectorem ſup. ad v. Ἀμοιπαίμονα, poſt v. Ἀμοιπαῖος. „

8. Βότας. —— βοτάνας.] Supra: Βοῦς. βοτάνας.

9. Βουτιλέων. Ζεύς.] Supplc Βῶν, quod latebat in v. Βουτιλέων. Supra plenius: Βοηδρόμιον βῶν ἱδίων. Conf. in v. Βούτυρον.

10. Βύτις.] Adjective adhibuit Euſip. *Hippol.* v. 537. ubi βύτιος φόνος legimus. Quod Euſtath. hunc ipſum credo Tragici locum reſpiciens, ad *Il.* A. p. 36. *extr.* explicat, ἀκατέργαστος. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 82. Vid. ſup. in v. Ἄζαρι.

11. Καὶ παροιμία.] Adde, Θᾶττον ἢ Βύτις. HEINS. Locum mutilum ſic ſupple: καὶ παροιμία, Θᾶττον ἢ Βύτις, ἐπὶ τῶν &c. Vid. inf. v. Θᾶττον ἢ Βύτις. KUST.

12. Διιπολίοις.] L. Διιπολείοις. SCHR. Nil muta: eam teſte Heſychio dicitur & Διπόλια, & Διιπόλια. VALES. Διπολίης, per ſimplex iota, Edd. Ald. & Flor. Διπολίης Hag. & Hack. Vid. inf. in v. Διπόλια.

13. Τὰ Βυφόνια.] Immo *Dipolia* & *Buphonia*, idem feſtum. Vid. Harpocrat. Meurſ. *Græc. fer.* L. II. p. 64. & 95. & *Attic. Lect.* [VI. 22.] SCHR. Sic & *H. Valeſius*, allatis, poſt Meurſium, Pauſan. *Attic.* [p. 57. & 70.] Ariſtoph. *Pace* [v. 418] & Ælian. *V. H.* VIII. 3. ubi conf. interpp. & inf. v. Βυφόνια. Vid. Suid. h. v. & in Θαύλων.

14. Βυλάνιον.] An Βολάνιον? SCHR. Sic *H. Steph.* opinatur in *Ind.* & inf. ſuo loco Heſych. exhibet; ut ſup. Βοτάνιον. Sed nihil muto. Ita modo Βύτας reddit βοτανιστὰς, pro quo ſup. Βοτᾶς.

15. Βυτά.] Gloſſar. Vet. Βυτὰς. *tumulus*, *collis*. Vide Etymol. M. in Βῦτα, ubi neſcio cur doceat, Latinos *ſcintillas* vocare βῦτα. Forte inde noſtrum *Buette*. MAUSSAC. Vid. Martin. p. 206. [in *Buteo*] SCHR. Vid. Etym. M. & Martin. in Βῦτα, *Buſtu*; & *Miſcell. Obſerv. Jul. & Aug.* 1733. p. 34. ubi Vir Doctus notat, BH in lingua Coptica *ſepulchrum* dici; unde Βῶτι Ægyptiis, pro *locis*, ubi defunctorum cadavera deponebantur. Conf. Cl. D. Wilkins *Diſſ. de Ling. Copt.* p. 101. & Mauſſac. ad Plutarch. *de Flumin. in Araxem*, p. 62. Hac occaſione ex Arcadio Grammatico inedito adſcribere liceat: Βοτίδ. ἀδῶ. ἰρκὸς τοῦ Λίγυπτίους.

16. Οὐτόμων.] *Longum gramen*. M. MEIBOM. Vid. Martin. p. 206 SCHR. Vid. *Job.* VIII. 11. SOPING. & XL. 21. [16.] MUNK. BIEL. Conf. Theocrit. XIII. 35. & Schol. ad Antit. *Aves*, v. 663.

17. Τετρῶν.] Lego τοῖς τετρῶσι. KUST.

18. Βοτρυν. ψάκαστον * πρὸ ἐτοῦ, τοῦτ' ἐστὶν βωβῶνα τὸν &c.] Scrib. Βότρυν. ψακὰς οἱ δὲ, πρὸ ἐτοῦ, τοῦτ' Βουβῶνα τὸν Βότρυν, τὸ αὐτό. SALMAS. Varinus. Βότρυν. ψάκαστον, ἤτοι, ἄτρακτον. Sed non intellexit. Forte ſcrib. Βότρυν ψακάδα, τουτέστι, πρὸ ἐτοῦ. Nam ψάκαστον nuſquam legitur. In Varino autem ψακὰς, πρὸς. Porro leg. Βότρυν τὸν Βότρυν, τὸ αὐτό. SOPINGIUS. L. ψάκαστον. dein Βῦτμα, BRUNO. Scrib. Βότρυν. βωβῶνα, τὸν Βότρυν, τὸ αὐτό. Reliqua inſerta ſunt. HEINS. L. Βότρυν. ψάκαστον, πρὸς ἐτοῦ. Βωβῶνα τὸν Βότρυν τὸ αὐτό. Ψάκαστον eſt aſpergillum. Πρὸς ἐτοῦ recte ſe habet: eſt enim *minuta pluvia*: πρὸς quippe de *minuta gutta* accipitur. IS. VOSS. Forte ſic reſtitui queat locus: Βότρυν. (*valde penetrans.*) Ψάκαστον. (*ſtillatitium.*) πρὸς ἐτοῦ. Inſ. Πρὸς ἐτοῦς. τοιοῦτος. Addit aliam ſignificationem: Βότρυν, τὸν Βουβῶνα, τὸ αὐτό. Conf. ſup. Βουβῶνα, & Βυτύρους, & Suid. in Βοῦτυρος. Niſi malis: Βώτρυν. &c. *Βωβῶνα.* in Accuſativo. ut ſequatur tantum: ἢ Βότρυν. τὸ αὐτό. i. e. *idem quod* Βότρυν. Ut plura vocabula per α & ο efferuntur, quomodo Βάρρων & βάρρων, apud Dioſcor. I. 151. (in Ald. Ed.) Βολάνιον modo, pro βάν, &c. Miſere *Scaligeri* Notam deturpaverat *Schrevelius*, omiſſo ejus nomine ſic ſcribens: „ *Apollon. lib.* II. ψακάδα τοῦτεν „ πρὸς ἐτοῦ. „ Scil. non videtur præcedentia, quæ dedimus, Viri verba: & Apollonii locum, ad v. Βότρυν adſcriptum, ſtupide hue rerulit; qui tamen lineola a verbis ψακάδα &c. ſecretus erat. Ceterum *Kuſterus* verba, ψάκαστον πρὸς ἐτοῦ· ἐστὶν, *ab aliena manu intempeſtive inſerta* eſſe putat. *Quid enim ad* Βότρυν *faciant, non video*, inquit. Deinde legit, cum *Saumaſio*: Βυτύπιος, τὸν Βούτροπον, τὸ αὐτό.

19. Βούτορυν. ὁδὸν.] Id eſt, τὸν βοῶν τετραπλοῦν. ἢ τετραφύλλου. G. Malim Βούτορον accipere, pro *valde tritum*. Ut paſſim ἁδὸν in compoſitis.

20. Βούτραπτον.] L. Βούτραπτον. IS. VOSS. Ita exhibet *H. Steph.* in *Ind.* addens: *Forſan quia bubus comedendus apponitur.*

21. Βούτυπον. πυθμὴν &c.] Scrib. Βύτιον. MEURS. *Græc. fer.* L. II. p. 95 L. Βυτυπὸν, pro πυθμὴν. Vid. Suid. IS. VOSS. Leg. Βούτυπον. βυτύτης. Vid. Suid. b. v. KUST. Vid. Porphyr. *de Abſtin.* L. II. p. 178. *Ed. Fogerell.* & mox v. Βούτυπον. Conf. Ezech. Spanh. ad Callim. p. 563. & *Not.* in v. Βυτελίου. Inſ. Διόρτυπον. τὸ βυτύτης.

22. Θαυλωνιδῶν.] Forte Ταμιωνιδῶν. VALES. Sed vid. inf. v. Θαυλωνίδης.

23. Βούτυπος.] Vid. Apollon. L. II. 91. ubi Schol. Βούτυπον δὲ ἰχθὺν, ὁ τοὺς φυσητῆρας βοῦς τοῦ πολλοῦ τύπτου καὶ τοῦ μύκου. &c. Huc reſpicit Etym. M. Conf. Suid. & ſup. *Not.* in Βούτορον. ψακ. & Βούτυπον. & Βύτιον.

24. Ἔμπις.] Vid. infra. Conf. H. Steph. *Ind.* in Ἔμπις, ubi ait, quod potius ſit ὄιστρος. Similiter Cl. *Alberti*: „ Verius ὄιστρος. Oppian. *Hal.* II. 529. in quo pariterque Euſtath. *Il.* v. 1452. *extr.* ſcribitur βυτίνος. Contra Suid. & Etym. cum Heſ. faciunt. „

25. Βούτυρος.] Inſ. Ἔλος. βούτυρος. Κύπρια. Sed ibi potius *butyrum* notat.

26. Διονύσιος.] Intellige de *Dionyſio*, qui de re herbaria ſcripſit. Plin. XXV. 2. SCHR. Forte *Spingii* eſt Nota. Conf. ſup. in Ἀμολίνη, & Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* XIII. p. 143.

I. Βο-

Βουφάγος [1]. πολυφάγος.

Βούφαγος [2]. ἡ θέρετρον γῆς. Φάρος γδ, ἡ ἄροζις, καὶ ἐπίπεδος βοῦς.

Βύφθαλμον [3]. βοῦσίν τὶς, ὑφ' ἡμῶν ἐσθιομένη.

Βουφονία [4]. ἑορτὴ Ἀθήνησιν. ὃ γὰρ τοῖς Διιπολίοις Φασὶ βῶν καταφαγεῖν τὰ περικθασιδήνια πόπανα τῇ Ἑορτῇ, ὃν πλακοῦντα ἐξ ἄρτου.

Βουφάγος [5]. γυφυρᾶς.

Βουφορβός. βοὸς ζεφυρ.

Βουχαιδία. πολυχάρτα.

Βουχάνδα [6]. ἡ μέγαν λάκκον.

Βουλιμός τις [7]. ἰχνευές. ἢ ὁ * ξυνές.

Βύρσμα [8]. φρύγμα.

Βοῦτα [9]. ὁδός.

Βοῦτι [10]. τῷ πλατείᾳ, τῷ βοῶν. ἢ ἀσπίδων. καὶ φθεγγόμενον.

Βουίνας [11]. ἀγοραίας.

Βούινκα [12]. ἐπὶ δηῇ βοῶν διδίσκ.

Βουνία. αὔλιον [13]. Θύρα. Κρῆτες.

Βοῶ-

Βοῶπις [14]. μεγαλόφθαλμον, βύφθαλμον. μεγαλόφωνον. Εὔπολις δέ, ἢ Ἥρᾳ.

Βοώτης. ὁ Ὠρίων. αἰδέ, φύλαξ [15].

Βοωτῖν [16]. ἀρόσιμον, ὅτι ὁ Ὠρίων δύν. Λάκωνες.

Βεγκέα. ἄγγεῖα. † Βεγκεῖα. ἀγγεῖα [17].

Βεγκεῖον [18]. ὀπτήκιον, ἔσθιον, πυκτήριον. ἀμικὴ ἢ στάδιον [19].

Βεγκθίζ. ἀγκρίνῃ. ὑπτιφρίζοι. μισητοῦ διώκουσιν [20].

Βεγκθίπα [21]. μισητύπτα. μπυσάπα. ἰδυπόδων.

Βεγκθλτης. ἀγαλμάτης.

Βεγκυλον [22]. εἰδὸς φυτῶν χαλοῦ.

Βεγ [23] ἀδελφοί, υἱοὶ Ἡλείων.

Βεγκγός [24]. ὅλον.

Βραγχεῖα [25]. ἡ βελεμνάχαλον ἀλγηδών.

Βραγχάζεται [26]. πίνεται.

Βραγχίοι [27]. τῆς κεφάλης νεὼς τὸ κύτος.

Βράγχος [28]. νόσημά τι τῆς ὃ τῷ σώματι γιγνόμενον

---

1. Βυφάγος.] Occurrit in Epigramm. Græco, quod edidit Cl. Kuster. ad Suid. T. II. p. 73. Supra: Βαλανεῖα. πολυφαγία.

2. Βύφαγος.] τάν, γάμα, τάφον, σαῖρα, ἀνάρσιος, φάρα, βύφαγος. Φαῖβ inf. ἀσεργεῖν. ἄρμ, ἀσφ, ατι, σπατ. G. Vid. sup. v. Ἄφαρος, & inf. v. Φαφεῖν. Conf. *Not.* in v. Ἀφάρσιος.

3. Βυφθαλμον.] Vid. Martin. p. 199. [in *Buphthalmus.*] SCHR. Supra Βοῦφθαλμος, ante Βουλεύ.

4. Βυφονία.] Vid. Ælian. *V. H.* VIII. 3. Harpocrat. p. 65. Meurs. *Græc. fer.* p. 63. SCHR. Vid. Porphyr. *de Abstin.* L. II. c. 29. 30. & inf. v. Διπόλια. KUST. Conf. *Not.* in v. Βάτη.

5. Βυφάγος.] L. Βυφάγον. SALMAS. Ex ferie liter. Βυφάγοι. KUST.

6. Βυχάνδα.] Vereor, ne mendose pro Βαγκάνδα. H. STEPH. *Ind.* Leg. Βυκάνδη. Vid. Suid. IS. VOSS. Scripserim, Βυκάνδα, perspomenos, pro Βαγκάνδα. KUST. Conf. v. præc. & Kust. ad Suid. in v. Βυκάνδη, & in v. Ἐφεστιοῦχος.

7. Βυχούς τις ὁ ἢ ὁ ἢ ξυνές.] L. Βαχούτις. ὀγκώδης, ὁ ὁ ξυνές. BRODÆUS *Miscell.* l. IX. c. 24. Pro ὁ ἢ ξυνές leg. ἔξω ἢ, vel ἐξυνές. IS. VOSS. An Βυχούς τις, pro Βάρυσυς? quod eodem modo compositum fuerit ac πάρυσις, à φύσσειν, rubere. Βάρυσις autem proprie fuerit, *locus rubor habens:* unde recte exponitur, ὀγκώδης. KUST.

8. Βύρσμα, φρύγμα.] L. φράγμα. IS. VOSS. An Βύκσμα, pro κύκνωμα? i. e. κακόζηλα? quod recte interpretetis, φόσσμα. KUST. Vid. inf. Χῦμα, Χῦμᾶν, & Χύτος. conf. *Not.* in Βύσσμα. An vero legend. Βυχμμα? Infra: Χράσμα, φρασμὸς. ἀφιδ. Βρέχειν. Similiter v. Χρῆμα. Φρασμα vero, est ἔναρξις: ut Φράσις, μογιλοφορία.

9. Βοῦτα.] Vid. inf. v. Βουτία, & fup. v. Βοῦσμ. αὐλὴ, ante v. Βυτίς.

10. Βοῦτ.] Explicat primo fenfum vulgarem, *quadrupedum latum.* Dein per clypeos. Vid. fup. in Βῶς, & Suid. in Βῶν, ut & inf. v. Βῶν, & Βῶς. In poftrema fignificatione eft contr. ex Βοάων. At Βοῶν eft, ὁ ἢ βοῶν τάξις, ut Ἴωνων, ὁ ἢ Ἴωνων, teſte Phrynicho Arrabin in Montfauc. *Bibl. Coiſlin.* p. 466.

11. Βοίνας.] Demoſth. ſic vocat, qui victimas & ſacrificia emebunt. HEINS. Locus eſt *orat. cont. Mid.* p. 409. ubi vid. Ulpian. p. 192. quo ſpectat Harpocration. Sed huc minus pertinet. Infra: Βοινῶνας. . . . ἀγορίους.

12. Βούινκα.] Vid. Pauſan. *Locon.* c. XII. p. 235. & Meurſ. *de Regn Lac.* c. X. *in fin.* Conf. fup. Βοινῶνας, & in Βῶνος.

13. Βουνία. αὔλιον &c.] L. αὐλιον. GUYET. Vid. *Not.* in Βοῦνα. Conf. in v. Αὐλαία, & v. Αὐλία.

14. Βοῶπις.] Homerus paſſim: de quo Plut. *Quæſt. Rom.* p. 299. Sic Juno etiam dicitur *Il.* A. 551. 568. Vid. Euſtath p. 141. & inf. v. Ὠψ. & v. Ὀψ. ἰφθαλμός. ἢ φωνή. Apollon. Lex. MS. Βοῶπις, μεγαλόφθαλμον. ἢ μεγάλου ἱσταμένου. ἐπεὶ ἡμῖν ἢ Διὸς, Εὐρώπη λεγέ. Vide huc infra poſt v. Εὐρωπίδων.

15. Φύλαξ.] Ἴσως· ἀρεσθόλαξ. HEINS. Id eſt, ἀρεσθόλαξ. KUST. Ita Suid. & Phavor. Conf Heſ. in Ὠρίων, ſub fin. Lexici, & omnino Jan. Doufe F. *Not.* in Catull. LXVII. 94. p. 50.

16. Βοωτῖν.] Vid. Heinſ. in Heſiod. p. 70. SCHR. Conf. H. Steph. *Ind.* & Suid. in v. Βοωτῖν. Adde *Not.* in v. Βοωτία.

17. Βεγκέα. ἀγγεῖα. Βεγκεῖα. ἀγγεῖα.] A βεγέα, Βεγκεῖα, βεγκάδι. Id eſt, ὁ σκεῦος, σκάφη, a Βεγκ, σκαι. unde & Βεγκαν, βεγκεῖν. Heſych. Βεγκεῖν, σκάπτειν. βεγκεῖς, σκαφεῖς. G. Lege & diſtingue: Βεγκεῖα. ἀγγεῖα. † Βεγκεῖα. ἀγγεῖα. Nimirum Βεγκεῖα eſt Accuſativ. a Βεγκεῖς. Βεγκεῖα Nominat. fem. notatque *reconciliationem.* Eurip. *Phœniſſ.* v. 452. —— ἵνα κλύσω τὰ κοινὰ Βεγκείας. *Ut audiverim de communi reconciliatione.* ubi Schol. Βεγκείαν· διαλλαγήν. L. BOS *Obſ. Crit.* p. 160. Scribe: Βεγ. ἀγγεῖα. † Βεγκεῖα. ἀγγεῖα. Βεγκεῖα, cum acuto in penultima; ut βασιλεία, θάλασσα, & alia, quæ a verbis in —— εία derivantur. Corrigendus hic obiter Etymologus v. Βεγκεῖδι, ubi pro Βεγκεῖα, ἡ ἀγγεῖα, legendum eſt, Βεγκεῖον, ἡ ἀγγεῖα, a Nominat. ſing. Βεγκεῖα. Nam Βεγκεῖαι (unde plur. Βεγκεῖα) aliud ſignificat. Sylburgius ad locum illum Etymol. *Rectius forſan* Βεγκεῖαι, *fem. gen.* Sed malim abeſſet illud *forſan.* Nam certum eſt, ſcribendum ibi eſſe Βεγκεῖαι. Βεγκεῖαι autem pro Ἀγγεῖα videtur adhiberi ab Euripide *Phœniſſ.* v. 452. ut monuit etiam Clar. *L. Bor* in *Obſ. Crit.* p. 160. KUST. Cyrill. Lex. MS. etiam Βεγκεῖα. Ἀγγεῖα. Quod ſi ſtare poſſet, h. l. Βεγκεῖα, Ἀγγεῖα, legerem. Sed accedo potius Viris Clariſſimis. Mox: Βεγκάδης. Ἀγγειακός.

18. Βεγκεῖον. &c.] Vid. Martin. [in *Brabeum.*] SCHR. Suid. in v. Βεγκάδης· . . . τοῦ Βεγκεῖου, ἐστιν ἀγωνίου. Similiter Phavor. & Cyrill. Lex. MS. Atque ita forte ſtatim conjungendum, ἐπαθλον πυκτικὸν: ut πυκτήριον ἄθλημα, apud Platon. *de Leg.* Quod tamen non urgeo. Vid. *Gloſſ.* noſtrum ad 1 *Cor.* IX. 24. & Bourdelot. ad Heſiod. p. 78. Infra: Στάδιον. . . βεγκεῖον, ἐστιν ἄθλα.

19. Στάδιον.] Conf. *Not.* ſuperint.

20. Μισητοῦ διώκουσιν.] Diſtingue, & lege: μισητοῦ. διωκεῖ. Mox: Βεγκάδιον. μισητόδητον. Suid. & Phavor. Βεγκάδης διωκτής. Cyrill. Lex. MS. Βεγκάδι. ἐπιμελεῖ. Ἀγοραῖ. μισητοῦ. διωκεῖ. ὑποκριτῇ. Conſentit Erud. *Biel.*, allato Cyrill. Lex. MS. Brem. & loco Philonis *de Vit. Mſſ.* p. 427. Ἰδιῶται τὸν ἀγῶνα, βεγκάδιον· τὸν ἐπιμελούμενον ἢ Θεῶν.

21. Βεγκίδιτα.] Vid. Martin. in *Brabeuta*, qui mox pro *Ibunitha*, mavult *Ibunitra.* Ita Cyrill. Lex. MS. Reſpicitur ad *Coloſſ.* III. 15. ubi vid. *Obſerv.* & *Gloſſar.* noſtrum. Conf. L. Bos l. c. Heinſ. *Exerc. S.* p. 492. & Front. Duc. ad Baſil. T. III. p. 107.

22. Βεγκύλλον.] Apud Euſtath. *Odyſſ.* Ω. p. 630 *verſ* 27. [five 1963.34.] Βεγκύλια. vide ipſum. SOPINGIUS. L. Βεγκύλον. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Vid. Athen. p. 49. & 50. Martin. p. 167. [in *Brabyla.*] Heinſ. in Theocrit. [VII. 146.] p. 356. SCHR. Conf. Suid. ibique Kuſt. & H. Steph. *Ind.* Adde P. Petit. ad Aretæum, p. 249. *nov. Ed.* Peſſime *Scapingii* Nota, tacito nomine, ſubjecta erat voci Βεγ, in Ed. Schrev.

23. Βεγ.] L. Βεγίν. IS. VOSS. Eſt vox mutila; quæ quomodo ſupplenda ſit, quærendum eſt. KUST. Vide an huc faciat infra: Βεγκάδιν. . . κλῶν. poſt v. Βεγίνες.

24. Βεγγός.] Hinc Belgicum *Brak*, vel *Broek*, palus. A βρέχω: unde & βεγχμοειδὲ ἰκτυῶδες. IS. VOSS. Conf. inf. Βεγκίνες.

25. Βεγχεῖα.] Legend. Βεγχεῖαι, ut ordo & ſignificatus poſtulat. Nam Βεγχεῖαι ſint *fauces* in piſcibus & porcis; & Βεγχεῖν eſt *vomendo* in hominibus. PALMER. SALMAS. [De *porcis* quia auctor? M. MKIBOM.] Hinc Βεγχεῖα, vel Βεγχεῖαι. Vid. Etymol. M. in Βυγκεῖαι. IS. VOSS. Scribendum eſt Βεγχεῖα. KUST. Βεγχεῖαι eſt in Plor. Edit. Vid. ſup. Βαγγχεῖαι, & mox *Not.* in Βεγίνες.

26. Βεγχίζεται.] Vid. Etym. M. hac voce, & in Βάγχος. Semel apud LXX. *Pſalm.* LXVIII. 3. (five LXIX. 4.) Ἐβεγχίσθη ὁ λάρυγξ μου. Male *Pſ.* LXXXIV. ſcribitur in Tromm *Concord. Gr.*

27. Βραγχίοι.] Vid. H. Steph. *Ind.*

28. Βράγχος· . . . . ὁ περὶ τοῦτο. γιγνόμενον. ἢ σπάσμα &c.] Βράγχα Suidas. Vid. eund. in Διάβροσις. Βράγχοι veteres appellarunt Βράγχους. Vid. Etym. M. & inf. Βρόγχος. IS. VOSS. Pro σπάσμα, forte legend. κίρσωλ γιγνόμενον καῦσ ἢ βράγχος. G. Vel: λάγγος ὁ Βράγχος, &c. Meminit hujus morbi Ariſtot. *Hiſt. Animal.* Τῶν ὀνηταμένων οἱ ἢ ὑπ' ὀνηταμένου ἢ πάσχουσι πρῶτον, ἀν ἐν καλύπτῃ Βράγχους. FUNGER. Ita *Schrev.* ediderat: ſed codex *Fungeri* in extremis Philoſophi verbis

ωρίων ἢ τραχήλου, ὅταν ὗς [2] μάλιστα ἀλαφρύνηται.

Βρᾶχεῖον. βραχεῖς ἀλύσεις.

Βραχῶν. Φλεγμαίνων [2], ἢ πνευμόνων.

Βραδανίζει [3]. μαπίζει. τινάσσει.

Βραδίνος. μαλακτικός.

Βραίδιον [4]. μαίδιον. Αἰολεῖς.

Βράδων [5]. ἀδύναλος.

Βραζών [6]. τὸ ἰσυχῆ ὑδρεύζεσθαι.

Βραθῦ [7], πόα τις θεῖος θυμώδης.

Βράκελον [8]. βέπαλον.

Βράκεα [9]. τὰ ἄγεια λάχανα.

Βραχεῖν [10]. συνιέναι.

Βράκες [11]. ἀναξυρίδες.

Βράκετον [12]. δρίπανον. κλαδευτήριον. οἱ δὲ, πλῆθος.

Βρακείας [13]. βαραῖς τόποις.

Βρακείς [14]. συνείς.

Βρακός [15]. χείλαμυς. ἱμάτιον πολυτελές.

Βράζει [16]. συλλαβῶν. δακεῖν. καταπιεῖν.

Βρά-

perſpicue exhibet βορίχου, quomodo & omnes Editiones Ariſtot. *de Animal.* VIII. 26. ubi Scaliger exponit *anginam*: Theod. *raucedinem*, de porco minus recte. Unde conjicio, *Fungerum* in ſuperioribus ſcribere voluiſſe: λάγνῳ ϗ βορίχου. quamvis manus aperte præferat βορίχου. in quo aut mena aut manus hallucinata. Nam ὁ & τὸ βορίχου eſt morbus; βορίχου contra, eſt *pars corporis*, VERWEY. Leg. ϗ τὸ τράχηλα τῶν τοῦ βορίχου γιγνομένων, ᾗ ὗς &c. PRIC. in Apul. *Apolog.* p. 14. Conf. *Not.* ſeq. & in v. Βραβεῖς.

1. Τὸν βορίχου, ὅταν ὗς μ. ἀλαφρύνῃ.] Scrib. ὅταν ὗς μάλιστα ἢ βορίχου &c. SCALIG. Fort. leg. ἢ χαλαζῶν, ὅταν &c. SOPINGIUS. Leg. αἷς ἢ βορίχου, ᾗ ὗς &c. vel pro ὅταν ſcrib. ὅθ'ν. Vid. Ariſtot. l. VIII. [§. 241.] HEINS. L. ἃ ἷς &c. PRIC. *l. c.* Ἰ. ὅθ'ν - - ἀλαφρύνῃ. M. MEIBOM. Rectius ſcriberetur, ἃ ὗς, vel ᾗ γ' ἂν ὗς. Et deinde ἀλαφρύνῃ, pro - - - ῥᾳ. KUST. Integrum locum ſic ſcribo: βορίχου. τὸν τοῦ τράχηλα γιγνομένων καῦλ ἢ βορίχου. ὅτ'ν μάλιστα ἀλαφρύνῃ. Cl. *Dukerus* ad Thucyd. p. 631. ex antiquo Scholio legit: βορίχου. τὸν τοῦ - - αἷς ἢ βορίχου, ἃ τὰς ὗς μάλιστα ἀλαφρύνῃ.

2. Βραχῶν. φλεγμαίνων.] Legend. videtur, φλεβῶν. Plutarch. apud Bud. βραχίων πνεύμονος ἀναφύσιν, id eſt, φλεβῶν. Vide locum. G. Forte, φλεγμαίνων, ὁ πνεύμονιῶν. ut ſint Participia. ABRESCH. An φλεγμονῶν, ἢ πνεύμονιῶν, in Genit. plur.?

3. Βραδανίζει.] Forſan ex κραδαίνει. H. STEPH. *Ind.* An pro κραδαλίζει? quod fuerit à κραδαίνω. KUST. Immo potius pro Ῥαδαμίζει; unde præpoſito β ex Æoliſmo, βραδαμίζει: ut βαδύνω, pro ῥάδω; & mox Βράδιον, pro ῥάδιον, quomodo & Βρώδιος, pro ῥώδιος; & Βεβίνθοι, καῦλ διπλασίου ἢ ζ, pro ῥίζα: apud Etymol. v. Βεβίνθοι. Infra diſerte Noſter: Ῥαδαμίζει. τινάσσει. Sic Βραβίωνα, & Ῥαβίωνα, infra.

4. Βραίδιον. μαίδιον.] L. Βραίδιον. ῥάδιον. BERNARD. IS. VOSS. Ita ſup. Ἄδδων pro ᾠδῶν ſcripſus. Sappho apud Hephaeſt. *Enchir.* p. 34. *in fin.* βραδίονα pro ῥαδίονα dixit, ut hic Βραίδιον, pro ῥάδιον. Conf. *Not.* mox in Βερμίς.

5. Βραδῶν.] A βραδύς. Vid. Βραίδιον. IS. VOSS. Sup. Ἐλαδῶν. ἀδύνατον. Et: Ἐλαδής. ἀδύνατος &c.

6. Βραζών.] Urſitrum proprium. Pollux p. 247. [V. 88.] IS. VOSS. Vid. Etym. M. & v. ſup. Βαζύζουσι.

7. Βραθῦ.] Veteri Poëtæ apud Cl. Fabric. *Bibl. Gr.* III. 26. p. 636. dicitur βορὸν κυπάειρον. Hebræis autem ברוש, unde בְּרוֹשִׁים *Cantic.* 17. ubi LXX. κυπάρισσοι, Aquila βραθύινα. Plin. l. 18. *brutam* appellat *cupreſſo fuſæ ſimilem*. Plura ejus tam apud Græcos, quam alias gentes, nomina vide apud Poëtam laudatum, & Doſ. Rectorf. in *Not.* ad eund. ſp. 649. *Vol.* II.] BIRL. Dioſcorid. l. 105. Βραθύς, i. e. *herba Sabina*. Addit: ὅτινα Βάρβαροι καλοῦσι. Vid. Galen. *de ſimpl. Medic. facult.* l. VI. c. 83. Druſ. *Miſcell.* I. 51. Salmaſ. *Exerc. Plin.* p. 669. Bod. a Stapel ad Theophraſt. *Hiſt. Plant.* l. IV. p. 373. ſeq. & ſup. *Not.* in Βερμί. Gloſſæ Iatricæ MSS. Βραθύς. ἡ φλόγινος εἶρος τὸ ἄσβεστον. Occurrit etiam nomen Βραθύ in Deorum Phœnicum genealogia, quam ex Tauuti commentariis exhibet Euſebius *Præp. Euang.* I. 10. n. 34. additque, hoc, ut alia ibi memorata, monti adhæriſſe nomen. De quo mihi nondum liquet. Ingenioſe Θαῦις, vel Θαῦϊς, conjecit nuper Doſ. Juvenis, If. Touſſaint, in eleganti Diſſert. *de Divinis hominum nominibus*, p. 13. Componitur certe cum *Caſſio*, *Libano* & *Antilibano*, montibus notiſſimis.

8. Βράκελον.] Vid. inf. Ῥάκελον. IS. VOSS. Conf. & Ῥακτολία. *Guyeti* Notam rejecti ad v. Βράκες.

9. Βράκεα.] Uſus eſt Lucian. in *Lexiphan.* [p. 822. Vid. ibi Schol.] Vid. inf. in Διοσκόρεια. SOPINGIUS. Vid. Athen. p. 316 Caſaub. in Athen. p. 550. SCHR.

10. Βρακεῖν.] Vid. mox Βρακείς, & ſup. *Not.* in Βορίζει.

11. Βράκες.] *Braccæ*. SOPING. Pro βράκας. SALM. Plura-

Βράπιον [17]. ἐαδίεν. κρύπτειν, ἀφανίζειν. τῷ φθορᾷ ἕλκειν. ἢ πνίζειν.

Βράσσ [18]. ζέῃ. ἀναβάλλῃ.

Βρασμοῖς [19]. τοῖς σεισμοῖς.

Βρασσιβόχος [20]. κεραμικὸς ὁ μὴ ἐβραγώς.

Βράσκη [21]. κράμβη. Ἰβηλῖται.

Βράσσων. βραδύτερον. ἀσθενέστερον. ἢ ἐπερχλινὲς, ἐπὶ βοχοῦ [22]. ἔπαι, Βράσσωας, παπυροτόρας.

Βράσσων [23]. ἐλάσσων, ἢ ἄπακτος, ἀπὸ τοῦ Βρασμοῦ, ὁ ὑ γαθυρὲς'

—— βράσσων τι νέος [24] ——

οἷον ἀκαλλασατῶν, ἀσθενέστερος ὤν.

Βραζάνα [25]. πορίνῃ. Ἠλεῖοι.

Βραζίνῃ. βαΐζῃ ἀπὸ ῥίζης. Ἠλεῖοι.

Βραζόχους. βαβάχους.

Βράπιον πληθύνει [26]. βαρύνειν.

Βραυκαπάζ. ἐπὶ τῶν κλαιόντων παιδίων λέγῃ, ὡς μίμημα φωνῆς.

Βραύ-

le ſingularis βορίξ, non βορίχου. quod poſtea ſequitur. FUNGER. Ad βορίς, βορίδος. G. Quaſi pluralis hujus ſingulare eſſet βορίξ, non βορίχου. Sed id per metaplaſmum ex licentia Poëtica. Aut etiam forte ſcribendum, Βορίκου. Vid. Βορίχου. CASAUB. ad Sueton. *Aug.* c. 82. Martin. in *Bracca*. Salmaſ. ad *H. A. T.* I. p. 977. & ſup. notata ad v. Βακτρίαμμα.

12. Βρακεῖον.] L. Βρακεῖον. SALM. Sic quoque *H. Steph.* [*Ind.*] Sed videndum ultra. Vide Βρακεῖον. IS. VOSS.

13. Βρακαίνας.] L. Βρακαίνας. IS. VOSS. Forte pro Βραχίας, quæ Latinis *brevia*, i. e. loca vadoſa maris. KUST. Conf. *Not.* in v. Βραχεῖς. Vid. ſup. v. Βραγεῖς, & inf. Βραχώδης. τραχεῖς.

14. Βρακείς.] A βράκος. SCHR. L. Βρακείς. IS. VOSS. Vid. ſup. Βρακεῖον.

15. Βρακός.] L. Βρακός. IS. VOSS. Sappho de Andromeda apud Athenæum: Τὰς ϗ ἀγκωλένῳ Σειγὶ νὺν ἐπὶ σταμῖνι τὸ βρόκαν ἔλκειν ἐπὶ τ' ὀφυΐαι. Ita Βρόκα, ῥόκα, Æolice, Βρόκλοι, pro ῥόκλοι. SOPING. Βρόκα, pro ῥόκα. GUYET. Vid. Theocrit. in *Calo*: [XXVIII. 11.] —— καὶ γναπτὸς φορίοις' ἐλάτινα βρόκαν. FUNG. Forte a ῥόκος. SCHR. Vid. Caſaub. ad Sueton. *Aug.* c. 82. & Salmaſ. ad *Inſcript.* p. 46. 47. (8t. *Ed. Cren.*)

16. Βράζει.] Vid. inf. v. Βράζῃ, & Βράζῃ, & Ἐβράγην.

17. Βράπιον.] Refer ad Λάπιον. IS. VOSS. Conf. v. Βράζῃ, & Ἐβράγην, & Ἐβράπιν. &c.

18. Βράσσ.] Vid. Martin. p. 172. [in *Brechmaſia*.] SCHR. Conf. Etym. M. Suid. & inf. Ἐκβεβρασθεῖν. &c.

19. Βρασμοῖς.] Idem quod Βρασμαῖσιν. Vid. Suid. & tolle diviſionis notam. IS. VOSS. Vid. Caſaub. ad Strabon. l. IV. p. 182.

20. Βρασσιβόχος.] L. Βράσσει. ὁ τραχύς. SCALIG. Leg. Βράσσει. τραχὺς καῦλ. SOPINGIUS. L. Βράσσει. ὁ τραχὺς καῦλ. IS. VOSS. Divido, & lego: Βρασσι, vel Βρασσ. τραχὺς &c. Confer mox v. Βράσσων. KUST.

21. Βράσκη.] Pro *braſſica*. Vid. Martin. p. 170. SCHR. Leg. Βρασσίνη. ARCERIUS. SOPING. HEINS. quod poſtulat ordo. IS. VOSS. Inde Lat. *braſſica*. Ἰβηλῖται accipe non *Italos*, ſed *Græcos*, qui partem eam Italiæ incolebant, quæ major Græcia dicebatur. Ita & Heſychius ſupra *capiendus* in Βαιά. SALM. ad Vopiſci *Carin.* p. 842. *Tom.* II.

22. Βράσσων. - - - - ἐπὶ τραχὺ.] Vid. ſup. *Not.* in Βραχεῖς. An pro ἀγκύλτερον, paullo ante, legendum βραχύτερον? Conf. *Not.* ſeq. & inf. v. Βράσσων. βραχύτερον.

23. Βράσσων.] A βραχίων, βραχίων, Βράσσων. Vid. Euſtath. *Il.* p. 485. [630. *Ed. R.*] IS. VOSS. Vid. Etym. M. in Βράσσων, & in Γλαυκὸν (pro Γλαυκὸν) & ſup. v. Βρόδα. Apollon. Lex. MS. Βράσσων. οἱ μέν, ἐλάσσων· οἱ δ', ἀπὸ βορσμοῦ, ἄτακτος, τῷ μὴ καθηρῆς.

24. Βράσσων τι νέος.] Hom. *Il.* K. 226. SCHR. HEINS. Schol. ibid. expl. βραδύτερος, ἐλάσσων. ἀ τακτικώτερος, ἢ ἀκριβέστερον. μαθητικώς. Conf. Euſtath. p. 800. & Etym. M. Obiter nota vocem ἀκαλλασατῶν, in Lexicis neglectam.

25. Βραζάνα.] Inf. Ῥαζάνα. πορίνη. Conf. *Not.* in v. Βραδανίζει. Quare non accedo Florentii Chriſtiano, qui a Βράσσειν derivat hanc vocem, loco mox laudando.

26. Βραπίνει. πλεῖ βαρ.] Idem quod βράπιον. IS. VOSS. Videant acutiores, an ex hoc Plat. in *Soph.* p. 152. aliquid boni Heſychio fieri poſſit, ubi inter ſervilia vocabula recenſentur, διάτιν. τὸν ἀλφῖτα, τὸν Βραπίνει, τὸν ἀλφιτοπώλην. Pollux [VII. 24.] ſpecialius in piſtoris numerat. ABRESCH. in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 82. An legend. διάτινον, βραδίνου? LINDAN. Sic olim FLORENS in Comici *Pœtem*, p. 130. ſive ϗ. 1196. quod *Ancer. Saping.* & *Heinſ.* ex eodem monent. Vide tamen, num Βραπίνει cum Βαίθει vel Βαίζῃ confuderit Noſter. Infra Βαίθει, eſt χίμαιρ: Βαίθ', βαρυ-

Βερίκας [1]. ἀκρίδας.
Βερκύλα [2]. φθεῖς.
Βερκῦλον [3]. κοίλον.
Βερκῦνα. κύλη. κύστις. ὑστεροκήλη.
Βερκυνία. κοιλώματα ἡ γῆς.
Βερκυρών [4]. τύπος ἡ Ἄτθις.
Βερκυρωνίης [5]. ἡ Ἰλιάδα ᾠδὴ Ῥαψῳδοὶ τὸ Βραυρῶν ἡ Ἄτθις. ἡ Βραυρωνία ἑορτὴ, Ἀρτέμιδι Βραυρωνίᾳ ἀγομένη, ἡ Διὸς αἴξ.
Βραυρῶζα. κεκραγῦα.
Βράχελον [6]. ζεμιατισμόν.
Βράχεν [7]. ἐψόφησε.
Βραχεῖν [8]. ἠχῆσαι. ψοφῆσαι.
Βραχίονα. τὰ βάκελα.
Βραχεῖς [9]. ὀλίγοι.
Βράχεσιν. ὀλάκεσιν.
Βραχίων. βραχύπολις [10].
Βραχμᾶνες [11]. οἱ παρ' Ἰνδοῖς Γυμνοσοφισταὶ καλούμενοι.
Βραχὺ [12]. ἀντὶ τοῦ, ὀλίγον, μικρόν.
Βραχυπλεῖς. μικροὶ.
Βραχυλὸν. βραχυπλῆ [13]. μικρὸν.

Βρα-

Βραχμάζουσι [14]. ζεμιατίζουσι.
Βραχέα [15] ἄπια. ὀλίγα πιά.
Βραχώδης [16], ζακρός.
Βραῦσαι. συλλαβεῖν [17]. ἀναλῶσαι [18]. κρύψαι [19]. ἁρπάσαι [20].
Βρία [21]. Κρατῖν. μίμῃ] ἐ εἰς Βρίαν ἀποικίας. ἔστι δὲ πόλις Θρᾳκίας, εἰς ἣν Αἰλιανὸς ἀποικίαν ἐξέπεμψεν.
Βρίσμα [22]. τὸ μέσον ἡ κεφαλῆς.
Βρίσμα. ἡ βρεσμὸν [23].
Βρίκεσι. ἡ βρέκωσι. [24]. ἡ Βεῖγα. Βείγες γὰρ, οἱ Φρύγες
Βερεκυνδυᾶ [25]. δαίμονες. οἱ Φρύγες [26].
Βρίμῃ [27]. ἠχεῖ. Φασῖ. σίζῃ. παίζοντ. ἀπειλεῖ.
Βριμεάνων. ἰσχῶν.
Βρίμει. ἠχεῖ. ψοφεῖ. πεζοπορεῖ [28].
Βρίμοντι. ἰσχύοντι. ἀπειλοῦντι.
Βρίμῃ. ἔμβρυον.
Βριμόσας. ἰσχύσας.
Βρισαύτας [29]. διαχραίνῃ. πεζοπαίστας.
Βρίσδυν [30]. ἔλαφον.

Βρυ-

[1] Βερίκας] Sic Ed. Schrev. Βερίκας, Ald. Βερίκας, Bas. Βερίκας, Flor. Βερίκας, Vat. Βερίκας, Mosc. Βερίκας, Voss. Βερίκας, Harl. Βερίκας, Steph. Βερίκας, Ed. Pal. Βερίκας, Ed. Rom. Βερίκας, Ed. Ven. Βερίκας, Ed. Basil. Βερίκας, Ed. Flor. Βερίκας, Ed. Aldobr. Βερίκας, Ed. Lond. Βερίκας, Ed. Colon. Βερίκας, Ed. Amst. Βερίκας, Ed. Lugd. Βερίκας, Ed. Oxon. Βερίκας, Ed. Cant. Βερίκας, Ed. Lips. Βερίκας, Ed. Lond

Βρενθυὸς [1]. ἀνθινῶ.

Βρενθυὰ [2]. ἱζάδεια τινὰ, οἷς ἐρυθραίνουσι αἱ γυναῖκες τὰς παρειάς. οἱ δὲ, ἄλχυσιν. Οὕτω δὲ [3]. οἱ δὲ, φυκὸς θεσπεσίης κεδὴ Ἀφροδίτης [4].

Βρίνδιξ [5]. Σκιδακίην. Κίπριοι.

Βρένθων [6]. μύρον τι, ὡς Βάκχυλος [7]. οἱ δὲ, ἀνθινὸν μύρον. καὶ ὄρνεον Βρένθος [8], ὅτερ ἔνιοι Κόσυφον λέγουσι. Βρένθος, καὶ ὁ τύμβος [9] λέγει).

Βρενθύει [10]. μεγαλοφρονεῖ, ὑβριφανθίει), ἐπαίρεται.

Βρενθέας [11]. θυμώδης, ἐριζέας. ἀξιοπιστόθεας. δυσχεράνεας. ἐσσοπιτέας.

Βρενθύει [12]. ἀξιοπαθεῖ [13]. βαρύεται. σεμύνει).

Βρενθύόμενοι. ὀκαζομενόμενοι, τυφόμενοι.

Βρενός [14]. πυθμὴν. τύμβος [15]. καὶ ὄρνεον, ὃ καὶ Βρύνον [16].

Βρένθων [17]. ἔθνος τὸ Ἰταλίας.

Βρεντάγιος [18]. εἰκὼν, ἀμάιαμα.

Βρεντᾶι [19]. βεσπεσί.

Βρίτας [20]. ξόανον. εἴδωλον, ὁμοίωμά τι ὡξὺ τὸ βεστῷ ἐοικέναι. ὅταρ Φασὶν οἱ πάτριοι, Δαίκελα [21].

Βρίται. ἀπεικονισμαι.

Βρεταλία [22]. τὰ τοῦ ἡ ὠδὲ [23] ἢ ἀνανδρία.

Βρέτιανα. Φοβερὰ. ἀκεῖς μικρὰ, ὑπὸ Κρητῶν.

Βρεττία [24]. μέλαινα. ἢ βάσβαρος. ἀπὸ τῶ Βρεττανίων [25] ἔθνους.

Βρίκος [26]. ἡ μικρὰ ἀκεῖς.

Βρίφος [27]. ἔμβρυον. νήπιον, παῖς.

Βρυχμὸν [28]. τὸ κρημνὸν.

Βρυχμὲς [29]. βρίσμα. τὸ μέσον ἢ κεφαλῆς.

Βρῦς.

Βρενθυὸς] L. Βρενθύς. SALM. Βρενθυὸς. IS. VOSS. Βρενθυῆ Phavor. & ipsa Ed. Hagen. Quod recepi.

2. Βρενθυὰ. ἱζάδεια &c.] L. ἱζάδεια. IS. VOSS. Ita recte omnes Edit. præter Schrev.

3. Οἱ ὃ ἄλχυσιν ἔνιοι οἱ ὃ φυκὸς.] L. εἰσὶ τὸν. οἱ ὃ &c. SCAL. SALM. SOPING. GUYET. IS. VOSS. Scrib. ἴλχυσιν. & deinde, εἰσὶ τὸν, duobus vocabulis, nec deesse quicquam videbis. Etymol. Βρενθία. — οἱ δὲ φῦκος Ἴλχυσιν. εἰσὶ τὸν. Ita enim ibi legendum. HEINS. Utrumque scribitur. Vid. sup. v. Ἄλχυσα, Ἀλχυσίζειν, & inf. Ἴλχυσα. Conf. v. Ἄφυκα. Nicand. Ther. p. 60. ἀχέων θεσπεσίοιο &c. Vid. v. seq. Formula vero εἰσὶ τὸν sæpius apud Hesychium. Vid. in Σφακὶς. Ita καιὸς δὲ, in v. Ἀφροδισία ἄνευ.

4. Οἱ δὲ φυκὸς θεσπεσίης κεδὴ ἀφροδίτης.] L. φῦκος ἰμερόεις κεδὴν Ἀφροδίτης. PERGER. L. παρμμερόεις κεδὴ Ἀφροδίτης. IS. VOSS. Locum hunc corruptissimum ita restituerim: οἱ δὲ, φῦκος ἰμερόεις τῇ κεδῇ τῆ Ἀφροδίτης. Id est: *Alii fucum* (ita appellari statuunt) *similem unguento Veneris, quod κεδὸν dicitur.* Infra: Κεδὴ. τὸ τῆ Ἀφροδίτης μύρον. KUST. Conf. v. Κεδεῖ. τῇ μυρῇ τῇ Ἀφροδίτη. Adde If. Voss. ad Catull. p. 37. de eodem, & de h. l.

5. Βρίνδιξ.] Illa species *lactucæ*, quam Nicander *βρίνδιν* appellat. Et ad hanc fingitur ab apro interfectus Adonis, a Venere ob pulchritudinem adamatus. Pro Κυσηνὸς, scrib. Κυσηνὸς. FUNGER. Scrib. Βρίνδις. Athen. L. II. p. 69. SOPINGIUS. MEURS. *Cypro*, II. 25. p. 153. Etymol. M. in Βρίνδιον. —— Κύπριοι δὲ Βρινδικτίδα Σκίδακα λέγουσι. Leg. Βρίνδιν τὸν Σκ. ex Athenæo. [Aliter Sylburg.] IS. VOSS. Sic & *Meurs. l. c.* Infra; Βρίξ. Σκιδακίην.

6. Βρένθων.] Vid. Athen. l. XV. [p. 690.] & Eustath. *Il.* B. p. 962. ℓ. 31. SOPINGIUS. Scrib. Βρίνθιον. Vid. Etymol. Deinde Βάκχυλος. HEINS. Vid. Clem. Alex. *Pædag.* II. 8. BIEL. Βρεττίων Etym. in Βρενθεττη.

7. Βάκχυλος.] *Baccarin* ex h. l. in *Ind. Auctorum* retulerat *Pricetus*: quum sit *unguenti* nomen. Lepidum errorem, præter *If. Vossium*, notavit quoque Cl. Fabricius *Bibl. Gr. Vol.* IV. p. 557. Similiter Cl. Jens. *Lect. Lucian.* p. 200. feminæ nomen esse, perperam putabat: notatus etiam a Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Dial.* p. 54. (sive 868. *nov. Ed.*) quem vide, & sup. *Not.* in Βάκχυλος.

8. Ὄρνεον Βρένθος.] Aristot. l. IX. c. 1. *Hist. Animal.* HEINS. Conf. H. Steph. *Ind.* & omnino Cl. de Pauw ad Philen *de Anim. propr.* XXX. 40. p. 113. qui Βρένθος cum Βρένθῳ hic confusum docet, adeoque & Βρένθας cum Βρενθῇ, l. c. βρένθω, ὑπτιασμένῳ ita dicto. Vid. loc. & mox v. Βρενθύ. Conf. Κίσσυφος, & Κόσυφος, & in Τύρος. Adscribatur verba Scholiastæ Luciani T. I. p. 25. quod egregie convenit Hesychianis: Βρενθυόμενοι. ἀλαζονευόμενοι, &c. Βρένθων δὲ μύρον ἢ σκεῦος. οἱ δὲ, εὐδοκιμοῦν μύρον. Καλλίστη τῶν ὀρνέων τὸ Βρένθος, ὃ ἔνιοι Κοσσύφου καλοῦσι.

9. Τύμβος.] An Συμβὸς, pro τύμβος, l. c. ὀρνὶθ placet. Sic a βρίμω, βρίθος, βρυθὸν. G. Potius ὁ τυφὸς. nam Eustath. p. 695. τὸ Βρίθος ἐπὶ ὑπερφανείας accipi apud Comicum tradit. H. STEPH. *Ind.* Leg. ὁ τυφος. Athen. l. XIII. [p. 611.] *sub fin.* Διὸ ἢ Βρίσθος ὑπὸν κοίλον. Unde βρενθυκὸς. Vid. mox in Θρασὺς. SOPINGIUS. τυφὸς utroque loco corrigit etiam *If. Voss.* Sic & *L. Bariæus* ad Luciau. *Timon.* p. 236. item *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 200. Retinet τύμβος Cl. *Hemsterh.* ad Lucian. *Dial. Mort. l. c.* p. 368. qui βρένθος pro *fastu tumido* & *arrogantia contemtoria* poni ait Athen. l. XIII. p. 611. notat. Nec sibit *Kusterus*: „ Male (inquit) ut puto, illud „ τύμβος sollicitatur a *Gujeto*: nam interpretatio hæc paulo „ post repetitur in v. Βρενθύ. *H. Stephanus* suspicatur legendum hic esse τυφος, i. e. *fastus*, *arrogantia*. „

10. Βρενθύει.] Τὸ βρενθύω est a βρίω, βρίμα, *tremo*. Ab eodem βρίσω est βρίντω, unde Βριντὴ, βεργτὴ. G. Moschopul. Βρενθύει. ἀπὸ ἢ ἐπαίρει. ἀπὸ ἢ Βρένθος, τὸ μέσον. Οἱ ἢ ἀλαζονεύόμενοι μέγα φρονοῦντες κενῶς κόσμῳ. MUNKER. Hellad. *Chrestom.* p. 13. extr. *Ed. Meurs.* Βρενθύει) 5, ἀλαζονεύεται. γέγονε ὃ ἀπὸ τῆ Βρένθους, ὁ ἐστι μύρου. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι τῷ βρενθύεσθαι, μάγα κενῶς οἰοῦνται.

11. Βρενθέας.] Vid. sup. in Βομβρομάζειν, Βιβρυκάσθαι, & Βρεμετάται. Conf. de hoc verbo Etymol. M. Sund. & Cl. Hemsterhuis ad Lucian. *Dial. Select.* h. 54—57. sive *Dial. Mort.* p. 368. 369. *nov. Ed.* & inf. v. Γεφυρικὰ). Pro ἀξιοπιστόθεας, in v. seq. ἀξιοπαθεῖν. Neutrum habent Lexica.

12. Βρενθύει).] Suspectum est. Rectius scripseris Βρενθῇ. KUST.

13. Ἀξιοπαθεῖ, βαρύεται.] Malim ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρῃ). quanquam de posteriore non contendero. HEMSTERH. l. c. p. 369. Vid. *Not.* penult.

14. Βρενός.] L. Βρυτός. G. Cl. *Hemsterh. l. c.* leg. Βρυτός. p. 368.

15. Τύμβος.] Vid. sup. *Not.* in v. Βρίσθον.

16. Βρύνον.] Βρένθος legit Cl. *Hemsterh. l. c.* ut sup. in v. Βρίσθον. Et Βρίσθου *b. l.* mavult Cl. *Pauw* ad Philen p. 113. Βρύνον tamen retinere queas, subaudiendo παλαθον, vel λαγωὸς, ut passim.

17. Βρένθων.] *Brundusii*. Strabo Βρεντήσιος vocat: Polyb. Βρεντησινός. Infra Βρεττίων ἔθνος meminit, in v. Βρεττία. SOPINGIUS. Dionys. *Perieg.* ℓ. 362. Ἀδρίου ἢ Λάδωνος τρὶ Βρίθιοι &c. ubi Eustath. Schol. Βρεντίων, ἀφ' ἢ τ, ἢ Βρεττίων, ἀφ' ἢ δὶς τ. &c. Sic infra. Vid. Steph. Byzant. in Βρεντέσιον, & Βρέντιος, ibique Interpp. & H. Steph. *Ind.*

18. Βρεντάγιος.] Refer ad Βρέντιος. IS. VOSS. *Scrib. Βρέντας.* SOPINGIUS.

19. Βρεντᾶι.] Scrib. Βρίᾶ). Est autem Æolum, qui non modo ᾶ invertunt, sed & accentum retrahunt, ἄδυος, ὄδυος. HEINS. Aliter *Guyet.* ad v. Βρενθύει).

20. Βρίτας.] Vid. Apollon. Schol. p. 54. Etymol. M. in Βρίσθεον. —— Κύπριοι δὲ Βρινδικτίδα Σκίδακα λέγουσι. Περγαῖοι. p. 13. HEINS. Vid. inf. v. Πέρτινα. Conf. Etym. M.

21. Δαίκελα.] Forte ἀνδρίκελον. Hæc enim vox recentioribus Græcis in usu est, pro ἄγαλμα, vel ξόανον. KUST. Vid. sup. bis Ἀνδρίκελον, inf. Δαίκελα, & Δίκελον bis.

22. Βρεταλία.] L. Βρεττανία, *Britannia*. SALM. JUN. SOPING. HEINS. MAUSSAC. VALES. ARCER. *Lex. Reg.* MS. Βρεττανία.

23. Περὶ] L. ὠδῆς. HEINS. Περὶ habet Lex. Reg. MS. & Cyrill. Lex. MS.

24. Βρεττία.] Scr. Βρεττία. [ut Ed. Schr.] SORBER. Intelligit *Brutiam picem*; de qua Plin. l. XVI. c. XI. Vid. Etymol. SOPING. H. STEPH. *Ind.* Hic post μέλαινα desideratur τὸ, πίσσα. Etym. Βρεττία. μέλαινα πίσσα. ἀφ' ἧς βαρέως. διὸ ἢ Βρεττανίς ἔθνεσι. GUYET. KUST. Sic & *Buckart.* in *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 33. p. 596. Adi Interpp. ad Steph. *de Urb.* Gloss.: Βρεττίων. *Brutius.* Forte, Βρεττιος, vel *Brutii*, sive *Brutii*: de quibus passim. Vid. Leopard. *Emend.* IV. 12. Interpp. ad Sil. Ital. VI. 15. & alibi: ad Justin. XXIII. 1. ad A. Gell. X. 3. ad Fest. in *Brutiani*. &c. Quum vero Βρεττανὸν sit ἀκεῖς μικρὰ, ut & mox Βρεττ: vide num forte eo pertineat illud βάσβαρος, coll. v. Βρεττ. Sed obstat Etym M. in verbis modo allatis.

25. Βρεττανίων] L. Βρεττίων, vel Βρεττιανῶν. Vid. in Πλάτων. SOPINGIUS. L. Βρεττιανῶν. SORBER. Βρεττίων mavult *Tho. de Pinedo* ad Steph. & *Kust.* Sic & *Buckart.* loc. cit. Vid. *Not.* præced. & sup. in Βρεττία, item Strab. l. V. *fub. fin.* & l. VI. p. 253. 254.

26. Βρίκος.] L. Βρικὸς. SALM. Βρίκὸν pro βρίκος. Lege vero Βρίκᾶ). IS. VOSS. Scrib. Βρικὸς. ex βρίκος. PERGER. Vid. sup. in Βρικίνα. Conf. Βρίζα, Βρικὸς. & Βρίσινα. Male *Salmasii* Nota sub v. Βρίφος legebatur in Ed. Schrev.

27. Βρίφος.] Schol. Hom. *Il.* ℓ. 266. βρίφος. ὃ ἁπλῶς ἔμβρυον λεγόμενον, ἐν τῇ γαστρὶ ὄν. Vid. sup. v. Βρικὸς.

28. Βρυχμὸν.] Respicit *Il.* E. 586. —— ἐπὶ βρυχμὸν τι τῆ ὤμου. quem versum citat Schol. Æsch. *Eumenid.* ℓ. 45. & Apollon. Lex. MS. qui βρύχμα explicat. Vid. Schol. Hom. *l. c.* & sup. *Not.* in Βρίσμα.

22. Βρυχμὲς. βρίσμα.] Vid. *Not.* superior.

Βρῆσμα [1]. Ἀπόπλυσμα ἀπὸ θύρας Ⓖ, καθὼ Ἱπποκράτ.

Βρλωδύσσω [2]. Ἔλεγον βρόσσ, βροσ.

Βρόσσω, βρόσσω [3].

Βρονταῖος [4]. ὁ Διόνυσος Ⓖ.

Βρόσσω [5], βλῆχα [6]. Φασὶ τὰ τερέβινθα.

Βρυτὸς [6]. ἀλεκτρύων ὀνομάζουσι Ⓖ.

Βρυχασάρδια [7]. Φασιῆλις. ἢ χασμωδίαν.

Βρί [8]. Ὅτι τὸ μεγάλη, καὶ ἰσχυρὴ, καὶ χαλεπὸ πίνεται.

Βρυχήλιον [9]. Βάτραχον. Φωκᾶς.

Βρύλιχος [10]. Βρυαρὸς.

Βρυαρὸς. Βρύλιχας. Βρυδίων ἰαλεμίζοντας [11].

Βρίνη [12]. Ὑραιοῦ.

Βρίαν [13]. Τ' ἐπ' ἀγορῆς κάμειν.

Βρυάρεων [14]. Ἄνθρωπον ἑκατοντάχειρα.

Βρυαρὸν [15]. Βαρεῖαν, ἰσχυράν.

Βρυαρεῖ. βαρεῖς, ἰσχυεῖ.

Βρυαρὸν. χαταιὸν, ἰσχυρὸν. μέγαν. βαρύν. ἄγριον.

Βρυάρεω [16]. σπλαγ αἱ Ἡράκλεοι λεγόμεναι.

Βρίγας [17]. οἱ μὲν, Φρύγες· οἱ δὲ, βάρβαροι· οἱ δὲ, σαλακτικοί. Ἴδιόν δὲ ὑπὸ Λυδῶν φαίνεται [18].

Βρίγα λιγαῖ τ' ἰλλάδιον.

Βρίσκε [19]. τὸ μικρὸν. Κύπριοι.

Βρίσκ Ⓖ [20]. ἰχθῦς κατώδης.

Βρισκόμενον [21]. ὀσμιζόμενον. μυκώμενον.

Βρίζ [22]. ἰσθί. πίζ. καὶ καθίζ [23].

"Εστ' οὐκ ἂν βρίζοιμι ἥδιος [24].

Βρίζομάττις [25]. Συντρομάττις.

Βρίζα [26]. καθίζω.

Βρίζοντα [27]. τυχαίζοντα. καμόμενον.

Βρίπτιος [28]. μεγαλόφωνος Ⓖ. μέγας. δεινός.

Βρι-

1. Βρῆσμα.] Vid. Galen. *Glass.* HEINS. Galen. in *Lex. Hippocr.* Βρῆσμα. τὸ μὴ δυνὰς ἀποπλυνόμενον, [Hippocrati] ὃ τοῦ στόματος οἷον Νίτρον τοῦ ῥοΐζους, καὶ βρόσσον, τὸ μὴ δυνὰς ἀποπλύνειν. Ἔστιν δὲ ταῦτα χρεῖα ϝ γενόμενα. Id est: Βρῆσμα, quod tussiendo exspuitur, sive ejicitur: *in lib. I. de Morbis majore*. Ἐκ βρόσσου, *per tussim exspuere. Quidam tamen hæc sine* ϝ *scribunt.* Foëlius in *Œconom Hipp.* bene observavit, hodie apud Hippocratem legi βῆσμα, & βοσσ, sine ϝ: quæ sine dubio verior lectio est. Nam βόσσω pro *tussire* passim occurrit: βρόσσω autem eo sensu ausquam reperias. Unde conjicio, Galenum & Hesychium vitiosis exemplaribus Hippocratis usos esse: præsertim cum ipse Galenus fateatur, quosdam has voces sine ϝ scribere. Conf. etiam *Not.* seq. KUST. Adde Reines. *Var. Lect.* II. 10. p. 207.

2. Βρλωδύσσω. Ἔλεγον βρόσσ, βροσ.] Βρλωδύσσω, est a βρλὼ, ὠός, pro βρὼ. idem quod βρυκω, θύω, βρυχάω, βλύζω, &c. Vide num legend. sit: Βρλωδύσσω. Ἔλεγον. † Βρόσσ. βοσσ. Vid. Βρυχασάρδια, quod idem. IS. VOSS. Recte vocis originem indicat V. Cl. Conf. v. Βρίσκα, pro ἄγκυα, & v. Βεβρῶσι. In ceteris nondum persuasit. Βρλωδύσσω ex loco scriptoris antiqui haustæ, & sine explicatione, ut plura, posuit Hesychius. Tum monet, veteres dixisse βρόσσ, & βοσσ: ut Galenus in *Lex. Hipp.* docet, quosdam Βρῆσμα & Βρόσσον scribere, χωρὶς τοῦ ϝ. Ita & in v. seq. Vid. sup. v. Βλυζάσσω, & seqq. Aliam viam ingressus est Cl. *Kusterus.* Sic ille: „ Quid vox Βρλωδύσσω sibi vellet, aut quare in hunc „ locum incidisset, nescio. Quæ autem sequuntur, ἔλεγον „ Βρόσσ, βοσσ, ex margine in contextum irrepsisse puto. „ Non videntur enim esse a manu Hesychii, sed viri alicujus docti, qui hæc adnotatione significare voluerit, pro „ eo, quod proxime sequitur, βρῆσσον, βοσσον, scribendum „ esse, βρόσσ, βοσσ, i. e. *tussis.* Conf. *Not.* præced. ubi „ sententiam nostram de hac διήγησιν jam exposuimus. „ Hactenus. Forte tamen aliquid excidit: vel jungendum cum præced. articulo.

3. Βρόσσω, βοσσω.] Male pro Βρόσσ, βοσσ. Vid. *Not.* præc. KUST.

4. Βρονταῖος.] Forsitan quoniam τὰς βρόντας, ἤγουν τὰς βόσσας, amat. H. STEPH. *Ind.* L. Βουσαῖος. SOPINGIUS. L. Βοσσαῖος, unde *Brissæus.* SALM. Potius Βοσσαῖος, vel Βοσσαῖος. KUST. Etymol. M. utramque lectionem, per ὑ, & ῦ, tuetur: Βοσσαῖος, ὅτινες ὁ Διόνυσος. καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ βόσσ ὑ, ὡσεὶ τὸ βόζειν ἔχει, ὁ σημαίνει· οἱ δὲ ἀπὸ βοσσ ῦ, ἀπὸ τοῦ βοσσᾶν ἔστιν, ὃ μέμηκε. Ἀνδρόμιον, &c. Steph. Byzant. Βόσσα. ἄκρα Λυδίας, ἀφ' ἧς βόσσ Διόνυσος Βοσσαῖος. Conf. inf. v. Βόσσαν, Cl. Bochartо Bacchus ita dici videtur q. *mellis inventor*; a בוץ *brtz*, vel *bsts*, i. e. Chald. *fluxus mellis.* Vid. eum *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 18. p. 440. & *Hieroz.* P. II. L. IV. c. 18. p. 520.

5. Βρόσσω.] Male Βρόσσω in Ed. Schrev. Vid. sup. in Βαυζάσσω, & Βλυζάσσω, & mox Βρυχασάρδια. Pro φασὶ fictum φασιν exhibet H. Steph. *Ind.* Sed Attice verbum singul. cum neutro plur. junxit.

6. Βρυτὸς. ἀλ. ὀνομάζουσι.] Inf. Βρύτης. Ὕτας.

7. Βρυχασάρδια.] Vid. sup. in Βρλωδύσσω, & inf. Βρυκασάρδιον.

8. Βρί.] Imo αὐτὸ δ' Βρεμέτη, ἐξ Ἄιδου, ab Hesiodo. Strabo p. 851. [l. VIII. p. 364.] HEINS. Vid. *Not.* in v. Ῥαί Schol. Apollon. Rh. III. 860. Βρί. ἰσχύουσι ἐπὶ, ἀφ' τὸ Βρίσκειν, &c.

9. Βρυαχήλιον.] Vid. inf. v. Βρύαλχον, & sup. *Not.* in Βάτραχον. Lex. Reg. MS. Βρυα. οἱ βάτραχοι.

10. Βρυλίχας. βρυαρὸς.] L. Βρύλιχος. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Ed. Ven. & Flor. Βρυλίχας. Vid. *Not.* seq.

11. Βρυλίχας. Βρυδίων ἰαχάζοντας.] Sct. ἰαυχάζοντας. IS. VOSS. L. Βρίλιχος βρεμέτης ἰαυχάζοντα. H. STEPH. *Ind.* Perfime ac confuse hæc duo loca se habent. Scribe: Βρυλίχους. βρυαρὸς. † Βρίλιχος, ὁ βάκχη, ὁ βρεμέτης ἰαυχάζοντας. Sophocl. Ἔχω δὲ χορὸν ἄγνον βρίλιχον. Vid. Etymol. HEINS. inepte hic quædam repetuntur, quibus ut superfluis recisis, totus hic locus una cum præcedd. ex Etymologo ita constituendus & corrigendus est: Βρίλιχος. ὁ βρεμέτης ἰαυχάζοντας. KUST. Conf. v. Λόφωμάνδιχον.

12. Βρίνη.] L. Βριάν. SALM. Ex sensu & literarum serie scribendum est Βριάν: de qua voce vide Lexica. KUST. Phavor. Βριάν. παρ' Ἡσιόδῳ. [Ἔργ. ϋ. 5.] σκυτοτ. κορυτοῦ. Alioqua, serie neglecta, f. l. Βρίνη. Ὑραιοῦ. ut infra: Βρίαν. Σκυτίνη. Sed & ibi Βριάν mavult *Kuster.*

13. Βρίαν. — κάμειν.] At Stephanus Βρίαν, πάλαι significare ait. SALM. Vid. Steph. in Μυκηνοβρίη: —— Βρίαν τὸ πάλαι φασὶ Θρᾷκες. ὡς ἐν Ἐπιγράμμασι, ἐ δ' Σκύλαν πάλαι. Πολυγνώτῳ, ἐ Πολύτας πάλαι &c. G. Vid. Strab. p. 319. Martin. p. 174. [in *Bria.*] SCHR. Hinc scriptoribus semibarbaris *detrocare* est, extra castellum commorari. Luithprand. L. II. c. 3. PERGER. Vid. sup. in Βρίνη.

14. Βρυάρεων.] Respicit *Il. A.* 402. 403. Vid. mox Βρυάρεω.

15. Βρυαρὸν.] Male Βρυαρὸν in Gloss. Rutgerf. ubi vid. Strunz. & sup. Βαρεῖαν.

16. Βρυάρεω.] Vid. Ælian. *Var. Hist.* [V. 3. ibique Cl. Perizon.] SCHR. Citaverat *Sorberius.* Post τῶν distinguendum ceofet *Jf. Voss.*

17. Βρίγας.] Fortasse inde vocati sint Βίγωνες a Lycophrone [v. 516. &c.] FLORENS. Vid. Herodot. VII. 73. Strab. p. 550. Steph. ibique omnino Holsten. If. Voss. ad Catull. p. 228. & sup. in Βρίαν, inf. Βρυκασάρδια, & Etym. in Βρυάσσω. Plut. in *Brut.* p. 1005. Σὺν τοῖς ἐφεστάμασιν αὐτάναις, οὓς Βρίγας ὁ Βρὺξ ὠνόμαζεν. Vide & Cl. Wachteri *Præfat. Glossar. Germau.* §. 19. Similia *Kusterus* adfert: „ Strabo l. XII. p. 550. Βρίγων, τῶν Βρίγας, τῶν Φρυγῶν, ἀφ' „ οὗτοι. Steph. Byzant. v. Βρίγες teftatur, Φρύγας à Macedonibus dici Βρίγας. Recte. Nam teste Etymol. v. Ἀ„ φρυῖτα, Macedones pro φ adhibebant β, dicentes ex. „ gr. Βλάπτω, & Φλάπτω, Βελακεῖν, pro Φαλακεῖν, & „ Βρύγες, pro Φρύγες. Adde quæ notavimus inf. ad v. Βρυ„ κασ. — Βαρύκομος. ϋ. Conf. Plut. *Quæst. Græc.* p. 892. E.

18. Τίδας — φασὶ.] Id est, Λυδοὶ φασὶ. SCHR. Scrib. Τίδας. IS. VOSS. Λυδοὶ φασὶ) corrigit *Sorberius.* De *Juba* vid. *Not.* ad v. Ἐλατίσεων.

19. Βρίσκε.] Vid. in Βρίσκω, sive Βρίσκω, & Βρίσκ Ⓖ. Sup. Βάρ. μακρόν.

20. Βρίσκ Ⓖ.] Vid. sup. Ἀποβρέκειν. [post Ἀπὸν, ubi βρέκω Ⓖ scribitur.] SOPINGIUS. KUST. Vid. Casaub. ad Athen. p. 510. SCHR. Sup. Βαρκὼν, ἰχθὺς τις.

21. Βρισκόμενον. &c.] In ἀγριόμενον forte respicitur ad Βρυκασάρδιον. Inf. Βρυκασάρδιον. — ἀγριόμενον. Sed non ausim adfirmare. Ad μυκώμενον confer sup. Βρυχασάρδια.

22. Βρίζ. ἰσθί. — πίζ.] Æolice forte pro βίζ. Vid. Etym. M. in Βρίσκω, & sup. v. Βρυκασάρδιον. Inf. Ἴσζει, σχάνον. καυσοῦ, &c. pro quo hic πίζ. Sed alterum locum ex altero corrige. An Ἴσζει ibi pro Βρίζει?

23. Καθίζω.] Vid. Athen. l. VIII. [p. 335.] SOPING. Æschyl. p. 281. [*Eumen.* v. 680. Schol. Βρίζ. καμάτῳ.] SCHR. Vid. sup. in Ἄβρυτα, & Ἀποβρέκειν, & Etym. M. in Βρίζω. Conf. inf. v. Βρίζα, Βρίζοντα, & Βρίπτα.

24. Ἔστ' οὐκ ἂν &c.] Ex *Il. Δ.* 223. SCHR. PERGER. KUST. Refcripfi: Ἔστ' οὐκ ἂν &c. ex Hom. *l. c.* Vid. ibi Schol. & inf. v. Καμόζοντα. Conf. Etym. M. in Βρίζω.

25. Βριζοματτις.] Vid. Athen. l. VIII. p. 335. & Casaub. p. 583. SCHR. Vid. *Eusebii Spanhem.* ad Callim. p. 519. qui Βριζά, μαθὼν, divisim legit; adsentiente *Kustero.* Conf. Etym. M. v. Βριζά. Forte tamen una voce Βριζοματτις scripserat Hesych. quod ex etymo, respondet, voci ἐυστρεματτις. Sic enim accentus locandi in antepenult. Conf. Casaub. *l. c.*

26. Βρίζα. καθίζω.] Τὸ βρίθω, *gravor*, cognatum videtur. G. Pro καθίω, καθίδω olim in *Feric. Crit.* conject. Supra: Βρίζ. καθίδ'. Vide ibi. Idem H. *Stephano* in *Ind.* notatum video; item *D. Heinsio*, & *Kustero.* Conf. *Misc. Obs. Nov. & Dec.* 1733. p. 328. Gloss. Gr. Lat. Βρίζα. *post cibum dormio impetum facio.* At M. Apostolii MS. Βρίζα. *post cibum dormis impetum facis.* Vid. inf. v. Βρίσσω.

27. Βρίζοντα. τυχαίζοντα.] Sic & Apollon. Lex. MS. Vid. sup. in Βρίζ. Eustath. *Il. Δ.* p. 465. Βρίζον reddit, κάμνοντα.

28. Βρυτιοῦ.] Forte legend. Βρυτιοῦ, vel Βρυτιοῦ. SALM.

Βρυ-

Βεπεφ' [1]. μεγάλως κεχαεσμένον.
Βεῖθι [2]. Θαρρῆσαι. αὔξησον. ἢ θάῤῥησον. Ἀλκαῖος.
Βεῖθι [3]. βαρέως] χαλεπῶς.
Βείθειν. γήμειν.
Βείθεσθαι. βαρύνεσθαι.
Βειθοσύνη. βάρος.
Βείθυσαι. λάμπυσαι. βαρύσαι.
Βειθύ [4]. ἰσχυρόν. μέγα. βαρύ.
Βρίθων. γήμων. κομῶν [5] ἀπὸ [6] χαλεπῶν.
Βρίκελοι [7]. οἱ μέν, τοὺς ὑποδᾶς. ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τοῦ ξύλου. οἱ δέ, Βαξδάρους [8]. Δίδυμος δὲ, τὰ Τερατικὰ παραπόπια [9], φησὶν Κρατίνῳ, ὧν Βεστοίλελα, ὁ Σκίφος [10].
Βρικώη [11]. εἶδος βοτάνης.
Βρικίσματα [12]. ὄρχεις θρυαλικά.
Βρικοί [13]. ποτηροί.
Βρικών [14]. ὄνου, Κυρηναῖα. βάξδαγον [15].
Βριμάζει. ἰσχύει [16] εἰς συνουσίαν. Κύπριοι.
Βριμάζων [17]. τῇ τοῦ λέοντος χρώμενος φωνῇ.

Βρι-

Βρίμων [18]. ἀπειλῶν.
Βριμαίνῃ. Θυμαίνῃ, ὀργίζῃ.
Βρίμη [19]. ἀπειλή. καὶ γυναικεία ἀῤῥητοποιία.
Βρίμημα. ἐπίπληξις.
Βριμόσαζα. δυνὴ, χαλεπή.
Βριμός [20]. μέγας. χαλεπός.
Βριμεύζ. Θυμεύζ, ὀργίζεζ.
Βριμαί [21]. ἰσχυραί.
Βρινδίν [22]. Θυμοῦζ, ἐρεθίζειν.
Βρίνια [23]. τὰ ἄρνεια κρέα.
Βρίξαι [24]. ὑπνῶσαι, νυστάξαι.
Βρίλαι [25]. βαρίναι. ὀφιπίαι. καὶ Νύμφαι.
Βριδεῖς. ὑπνώσας.
Βρίσασθαι. ἰσχύσασθαι. βαρύνασθαι.
Βρίξ [26]. Θελυκίνη. καὶ εἶδος ἄνθους, οἱ δὲ, θελυτήριον.
Βρίτομαρτις [27]. ἔτος.
Βριτόμαρτις [28]. ὁ Κρήτη ἡ Ἄρτεμις.
Βρυτύ [29]. γλυκύ. Κρῆτες.

Βρυ-

Βρεῖνον, pro βρεῖτον, epitheton Martis. Sic Δρῖον. VALES. Leg. Βρεῖνον. GUYET. SOPING. HEINS. BRUNO. IS. VOSS. KUST. Idem volunt forte *Salmas.* Conf. Euſtath. & Etym. M. Apollonius in Lex. MS. Βρῖνον. μεγαλίφωνον. Occurrit apud Hom. *Il.* N. 521. Conf. Schol. Apoll. laudata ad v. Βρί.

1. Βεπεφ'.] Idem numirum, quod ἰείφ apud Homerum. Conf. Etymol. qui Βεπεφ' eodem modo exponit. KUST.

2. Βείθι. Θαρρῆσαι. - - - *dictum.*] L. *Dictum.* GUYET. Ita Suidas. Βείθι vero pro Βεῖθι poſitum cenſet *Kuſter.* Vid. ſup. v. Βείσι, ante Βείλον. Cl. *Abreſch* in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 82. pro Θαῤῥῆ. & Ἀλκαῖ. conjicit βαρύνει, & Ἀλκαίει, vel Ἀλκαίφη. Vid. inf. v. Βείσιμον, &c. Gloſſæ MSS. *Πιπαίνειν· Βείθι. βαρεῖ.* Ita ſcil. in *lib. Sapient.* IX. 15. ubi βαρύνει & βείθει permutantur. Conf. ſeqq. vocabula.

3. Βείθ'.] Vid. Schol. *Il.* Θ. 307. & mox v. Βείλον. Conf. ad h. v. & ſeqq. v. Βάξβιλλις, & Διαξείθ', & inf. in v. Ἐκτίμενα, Pherecratis fragmentum. Adde v. Κατεύνιδε. τῇ βείθει ἀντὶ τοῦ καθαρίσει ἀμπέλου.

4. Βειθύ.] Æſchyl. p. 182. SCHR. Vid. ſup. v. Βεπεφ', &c. & inf. Διαζειθής. Locus Æſch. eſt in *Agam.* ν. 208. ubi Schol. Βειθύνεται. ἐκκρίνεται. Quod huc parum facit.

5. Κομῶν.] Legerim πάμων, i. e. *laborans pondere fructuum.* KUST. Vid. *Not.* ſeq.

6. Ἀπὸ κακῶν.] Ἀπὸ leg. videtur. G. Apollon. Lex. MS. Βρεθὺ. βαρύ. ἀπὸ τούτου καὶ Καικιλίῳ βεθυκὼς τοῖνυν τὸ οἰκοφθόρος. *Il.* Θ. 307. Vid. ibi Schol. & ſup. v. Βείθ'. M. Apoſtol. Lex. MS. Gr. Lat. Βείθει. *onera. proprie de arboribus, quando fructibus gravantur.* Dein: Βρίθει. *babundo. proprie quando arbores ſunt onuſtæ.* Sed hoc potius de *fonte* dicitur proprie.

7. Βρίκελοι.] Vid. Etymol. in Βείκελον, & Euſtath. *Od.* A. p. 26. [1395. *Ed. R.*] IS. VOSS. KUST.

8. Βαξδάρους.] Vid. ſup. in v. Βείγης. Conf. in Βεκκὸς, & Βρίκελοι.

9. Τὰ τερατ. παραπόπια.] Euſtath. ad Hom. p. 1395. Βείκελα exponit, παραπόπια βαρηῆ πίκελα. Conf. etiam Etymol. KUST.

10. Ὁ Σκίφος.] L. Σκιφίος. PRIC. *Ind.* Vid. Pollux. VII. 69. X. 156. & utrimque Interpp. Conf. inf. in Γεφὺς ἱερόν.

11. Βρικώη.] Vid. inf. v. Βρυκόλιον. Phavor. Βρικώη. quam vocem alibi lectam non eſſe, notat Cl. Waſſe ad Thucyd. V. 4. p. 321.

12. Βρικίσματα. ἕρχ. Φρυγ.] Nam Βρίκος, Βρίγες, Βρίγης, &c. ſupra, Φρύγες. IS. VOSS. Conf. *Not.* in v. Βρικώη. - - βάρβαρα.

13. Βρικοί.] Inf. Βρυκοί. ποτηροί. Ita Friſiis *brick* eſt in vitio, notatque proprie luxatum, incurvatum, &c. *ſcheef.*

14. Βρικών. &c.] Vid. ſup. in Βρίκελοι, & inf. Βρυκὸς, & Βρυκών. Cl. Bochart. *Geogr. S. P.* I. l. IV. c. 26. *in fin.* poſt βάξδαγον ſuppiet, ὄνων. Ibidem docet, Βρικὸν pro *aſino*, vocem eſſe Africanam, quam e Lybibus acceperunt Cyrenæi: & ex eodem fonte hauſtum Hiſpanorum *borrico.* Vide & Reinef. ad Petron. p. 219. *Ed. Burm.* Sequentia deinde vidi notata a *Kuſtero*: „ Ab hoc fonte profluxiſſe „ videtur Hiſpanorum vox *borrico*, *aſinum* deſignans. In „ fine ſupple: οἱ δὲ, βάξδαγον. Eſt enim interpretario a prio„ re diverſa. Infra: Βρίκον. παρὰ τοῖς οἱ δὲ, βάξδαγον. Nimi„ rum Βεκκὸς, & Βρικὸν, pro *barbaro*, eſt eadem vox, di„ verſimode tantum ſcripta. Utrumque vero detortum eſt „ ex Βρίγες, vel Βρύγες, quod idem ac Βεῖξ, i. e. Φρύξ. „ Strabo l. XII. [p. 550.] Βρύγες, τὴν Βρίγες, τὴν Φρύγες, οἱ „ αὐτοί. Ubi legere malim, Βρίγες, τὴν Βρίγες, vel Βρύγες, „ τὴν Βρύγες. Heſych. ſupra: Βρίγες. οἱ δὲ, Φρύγες· οἱ δὲ, „ βάξδαγοι. Nempe *Barbarum* dici pro Phryge, & Barba„ riam pro Phrygia, pluribus probat Turneb. *Adverſ.* l. IX. „ c. 18. Hinc ergo patet, falli Sam. Bochartum, qui in „ *Phaleg*, ſive *Geogr. S. Part.* I. l. IV. c. 26. *in fin.* exi„ ſtimat, in loco hoc Heſychii, poſt βάξδαγοι ſupplen„ dum eſſe ὄνομα: ut ſenſus ſit, Βρικὸν eſſe vocabulum bar„ barum; quod ſcil. Cyrenæi a vicinis barbaris in Africa „ ſumſerint. „ Haſtenus. Locum Strabonis jam emendaverat Holſten. ad Steph. v. Βρίγες. Idem Stephanus: Βρίκες, ἔθνος. Θρᾴκης. quos eoſdem eſſe, qui Βρίγες & Βρύγες, notat Holſten. Convenit hoc cum v. Βρικὸν, infra: quod vide. Conf. in v. Βρικίσματα.

15. Βάξδαγον.] Vid. *Not.* præced.

16. Ὀργᾷ.] Ἰσχύει· ὀφιπᾷ. Sed non muto. HEINS. Bene. Vid. inf. v. Ὀργᾷ.

17. Βριμάζει.] L. Βριμάζων. STEPH. Ita Suidas. Phavor. Βριμάζει. λίαν ὃς χρῆται φωνῇ.

18. Βρίμων.] Euſtath. A. *Od.* p. 26. [1395.] IS. VOSS. Vid. ſup. Βριμεῖ, &c. mox Βρίμη.

19. Βρίμη.] [Hinc *Brimo* dicta.] Vid. Clem. Alex. p. 11. a. [*Protrept.* p. 5.] SCHR. Vid. Apoll. Schol. p. 293. IS. VOSS. Conf. Βριμάζει, & Etym. M. in Βριμαίνω, & Βρίμα.

20. Βριμὸς.] Pleonaſt. Ὄβριμος. G. Vid. *Not.* ſeq. & inf. v. Ὄβριμος, & Ὀβριμᾶν.

21. Βριμαί.] An pro Ὀβριμαι, omiſſa prima ſyllaba? Certe haud paucæ aliæ voces capite ſuo ſimiliter uncato apud Noſtros in ſerie ſua leguntur; ut alibi pluribus exemplis demonſtravimus. KUST. Vid. Kuſt. *Anti-Gronov.* p. 50. Ita nimirum Δόρκας, pro Ὀδόρκας; Λαφρίδιν, pro Ὀλιφρίδιν, &c.

22. Βριμδῖν.] Vid. v. Βρυτόνδε, & Βρυκόλιον. Ibique *Not.* Conf. ſup. v. Βεμφόδε.

23. Βρίνια. τὰ ἄρνεια κρέα.] L. ἄρνεια. SALM. Βρίνια, pro ῥίνια, ut ſup. Βρυνδίμαι. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ῥινὸς. & v. Ῥινίον. Recte Phavor. ἄρνεια; ut repoſui.

24. Βρίξαι.] Id eſt, *gravari ſomno*, τῷ ὕπνῳ βαρύνεσθαι. G. Vid. Etym. M. & ſup. in Βρίζει, & mox Βριδεῖς, & inf. v. Ἐξέρξαι. Conf. If. Voſſ. ad Catull. p. 79. & *Siping.* ſup. in v. Ἀμοιξ.

25. Βρίλαι.] An ſcribend. Βρίζαι, βαρίναι. &c. an Βρίναι pro βρίζουσι? G. Scrib. Βρίζαι. Ita conveniet utrique. HEINS. Etym. M. Βρίζει. Vid. cund. in Βριθυμαφίς, & ſup. Βριτομάρτις, & Βρίσασθαι. IS. VOSS. Βρίλαι, pro Βρίζαι, à βρίθω. Conf. inf. v. Ἐξέρξαι (pro Ἐξέρσαι) & Ἐπιδέρξαι. In fine intelligit *Nymphas*, quas Βρίζαι dicebantur. Vid. Etymol. v. Βρίζαι, & Sam. Bochart. *Hieroz. Part.* II. l. IV. c. 12. p. 520. *in fin.* KUST. Ad ὀφιπίαι conf. Gloſſ. Gr. Lat. Βρίζει. *poſt cibum denuo impetum facit.* Vid. ſup. in v. Βρίζει. Infra: Λίπαι. λιπαραί. (L. Λίπαι· ὀφιπίαι· βρίζαι. Adſcripſerat *Scbrevel.* locum Ariſtot. *Hiſt. Anim.* l. IV *cap.* 186. ſive potius c. 4. §. 186. (*capita* paſſim male *Schrev.* vocat minora tmemata Editionis Mauſſaci.) Sed nihil ille locus huc facit. Mentio enim fit echinorum, τῶν καλουμένων Βρίλων. pro quo Βρίσεων, vel Βρύσεων, legendum eſſe notabitur infra ad v. Βρύσεις.

26. Βρίξ.] Vid. ſup. v. Βριτόμαρτις.

27. Βρίτομαρτις.] Vid. ſup. v. Βρυτύς.

28. Βριτόμαρτις.] Solinus *cap.* XVII. interpretatur *virginum dulcem.* Quod convenit cum Heſ. qui mox Βρυτὸ interpretatur γλυκὺ, ut & Gloſſaria Græca præ ſe ferunt. FUNGER. SOPING. Vid. Scalig. ad *Cataleft.* p. 70. Martin p. 175. Callimach. *in Dian.* ν. 190. & ibi Vulcan. SCHR. Vid. omnino Salmaſ. ad Solin. p. 121. Meurſ. *Cret.* II. 5. p. 86. & IV. 3. p. 201. L. Holſten. ad Steph. Byz. p 79. in v. Γάζα; Spanhem. ad Callim. p. 258. 270. Munker. ad Anton. Liber. *cap.* 40. Conf. Etym. M. & ſup. in Ἀφαία, item *Not.* ſeq.

29. Βρυτὸ. γλυκύ.] Hinc Diana à Cretenſibus dicta eſt *Britomartis*, id eſt, Solino interprete, *dulcis virgo.* Solini ver-

Βεβηχ. [1]. Βάβαχ.
Βεβηχάζ. καταπί [1].
Βεδία [1]. Αἰολεῖς, ῥόδα.
Βεδίχ. ῥόφημα [4]. ὁ λάρυγξ. ὁ καταπότης.
Βείκια [1]. ἀπίλεα. ἀχρίδες.
Βεκκός [6]. μωρός. Ἕλλην.
Βεμίαν [2]. Χόμων.
Βεμιάζιν [8]. ἠχᾶσι.
Βεμιόν. Φυσικόν. ψαφητόν.
Βέμμ. ἐκ Τηλεκλείδη, ὁ Σάτυρ [9], ἢ ὁ Διάνυσ.
Βέμμ [10]. βοᾶσιν ὁμοία σίτῳ, μὴ ἔχουσα γόνατα.
Βεμμ [11]. ἰδίωμα ἦχυ. ἦχ. καὶ ὁ τύπ, εἰς ὃν ἐλαφρὰ ὑγρὸν καὶ ἀφωνίσεις. καὶ σπέρμα λεπτῆς κριθῆς. καὶ ὁσμή [12]. καὶ χέβ [13].
Βεγβάζειν. βεγτῶν.
Βεήτημα [14]. ὁ ἐμβεήτης.
Βεῆμαι [15]. ῥοφῆσαι.
Βείκιον [16]. ἀμαθὴς, ἀπαίδευτ, οὗτον βάσκημα [17].

verba hæc sunt: *Cretes Dianam religiosissime venerantur. BRITOMARTIN generaliter nominantes, quod fermone nostro sonat VIRGINEM DULCEM.* KUST. Vid. *Not.* præc.

1. Βεμιχ.] Pro Βοτρυχ. SALMAS. Vid. Inf. v. Βιτεχ, & sup. Βεμιχαῖον.

2. Βεμιχάζ. καπνίσαι.] Supra: Βεμιχάζ. σπογγίζ. Unde h. l. aliquando conjiciebam καπνίσαι. Conf. v. Βιβέ, & Βεμιχ. Sed nihil nunc muto. Obstat etiam sequens v. Βεμιχ. - ὁ καπνίσας.

3. Βεμία,] Ita sup. Βεμίδιον, *faldon*. O. Vid. Etym. M. Conf. *Not.* ibi v. Βεμδαυζί, & Salm. ad *Inscript.* p. 46. sive 81. *Ed. Cren.* Apollonius Dyscolus in Grammatica inedita: Μα γὰρ ἄπαντα οἱ Αἰολεῖς σοβᾶδες) τὸ δ τῷ τ, οἷ μα τὸ δ ἀνθρώπων καὶ τὸ ἰδὶς σανδαλὶς, ὁ τὸ σπόγγος ζ. ὁ τὸ συγγενικὸν τ. Ἀπαξ γὰρ δ ἐπιτρεπόμενον ὁ ἀσύνετος ἐγίνετο. Διὸ τοῦτο Βεμίδιον φασὶν, ἀπὸ Βεμίζω, ἀφ Ἐρετριῶν, ἐ μου τὸ Ῥόδα ἐπὶ Βρόδα φασὶν, ἐδὶ ἄλλα τὸ τ πάντων.

4. Βεμχ. ῥόφημα, &c.] Leg. *ῥόφημα*. i. e. *forbitio*; & refer ad Βεμχ, quod est ἀ *βεχω*, *forbeo*. Infra: Βεμδ. *ῥοφῆσαι*. KUST. Sic olim correxerat *Gotsk.* ad Antonin. *de Reb. suis*, L. I. §. 7. p. 6. Conf. P. Aren. ad Phædr. L. I. *Fab.* 26. p. 112. Infra: Βεμδ. *ῥοφῆσ*. Et: Ῥοφῶ. καπνίσω. Conf. v. Βεμδ, & Βεμζ, καπνίσω, & v. Ἀποβεμχίζει, v. Ῥοχδί, &c. Infra: Βεμζ. τραγικῶς. Βεμζ. Conf. in v. *Φάρυγξ*. Adde v. Βεμζαυζί, & Etym. M. in Βεμχ, & Βεχ.

5. Βεμκα.] *Brumbi*. IS. VOSS. Pro Βρύκα, i. e. *brumbi*. KUST. Vid. inf. v. Βρυκ. Βρυκ, &c. sup. Βρύκ. Gloss. Βρύκ. *brucus*. Conf. Salm. ad Tertull. *de Pall.* p. 312. & Voss. *Etym. L. L.* in v. *Brucus*.

6. Βεκκός, μωρός, ἰδιώτ.] Τὸ Ἕλλην hic *Gentilis*, *paganus*. GUYET. Legend. videtur, οὐχ Ἕλλην. MARTIN. (in v. *Brutus*) Leg. ἴδιος. Vid. Βεβαιος, & Βρυλὶς, Βρύκ, Βρύκ, &c. Nota, in his, & aliis passim apud Græcos, *fratres* fultos dici. Sed & Martial. *Præconem facies*, vel *architectum*. IS. VOSS. Ἕλλην pertinet ad Βεμικὸς, pro Γεμικ. Vid. Inf. v. Γεμίκ, v. Ῥαΐκ, & v. Ῥαχίς. KUST.

7. Βεμιόν] Βεμιὸν rectius putat *H. Steph.* in *Ind.* Inf. Βεμ. - - ἰσχυρὸ. Conf. *Misc. Obs.* IX. 1. p. 132

8. Βεμιάζ.] Hom. *Iliad.* Π. 642. Vid. mox in v. Βεμ.

9. Βέμμος. &c. ὁ σάτυρος] Nota, eundem esse *Satyrum* cum *Baccho*; Saturnalia esse Bacchanalia. A σάτυρος enim σατύρειος, & per Syncop. Σάτυρος, *Saturnus*, id est, *Bacchus*. Saturnalia, Bacchi festa. G.

10. Βέμμος.] Gaza vertit *avena*. Vid. Basil. *Hexaëmer.* HEINS. Gloss. Gr. Lat. Βεμμώδης. *avena*. pro quo Leunclav. *Notator.* L. II. p. 1510. (T. III. *Thes. Jur. Rom.*) legit: Βεμμὰ. ἔδη. pro αἴδη. Eædem Glossæ: Βέμμος. ὁ κακῶς. *Halvena*. pro *Avena*. Vid. sup. v. Βεμμος, mox in v. Βέμμος, & Salm. *Exerc. Plin.* p. 255.

11. Βέμμος.] Vid. sup. in Ἀξιαμπέλιχος. Proprie dicitur de sono, quem ignis edit: Βέμμος, ὁ τὸ πυρὸς ἦχος, secundum Schol. *Il.* A. 354. Δ. 425. &c. Similiter Cyrill. Etym. M. & Suid. Idem *Kuster.* notaverat, adducto Schol. Hom. ad *Il.* Ξ. 396. & Schol. Apollon. Rh. L. III. 860.

12. Ὀσμή.] Βέμμος pro *malo odore* accipitur apud LXX. Interpr. *Job.* VI. 7. Joël. II. 20. *Sapient.* XI. 18. ubi vid. Grot. BIEL. KUST. Adde L. Bos *Prolegom.* ad *Job.* VI. 7. G.]. Voss. in v. *Bromosa*, & Reinef. *Var. Lect.* L. III. p. 536. qui *bromosum*, i. e. Βεμμῶδες, ex Garlopono Medico adfert. Conf. sup. v. Βεμμίον, Inf. v. Βρυδὸς, & Arcæi *Indic.* item Cel. Græv. ad Isidor. v. *Bromosa*, & Abrefch in *Misc. Obs.* V. 3. p. 82.

13. Χεβ.] Conf. sup. v. Βέμμος: item quæ de βέβμος, vel, ut quidam ferebant, βέμμος, notavit Bodæus à Stapel ad Theophrast. l. VIII. p. 957. KUST.

14. Βεήτημα.] Hesychium e scena detulisse facetum illud Βεήτημα, pro ἐμβεήτης, censet Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Dial.* p. 94. Vid. inf. Ἐμβεήτημος. Ita vulgus nostrum utitur voce *dander*.

15. Βεῆμι] A βέβηκα: unde compos. ἀναβεῆκα, & καταβεῆκα. KUST. Vid. *Not.* in v. Βεμχαι. Conf. v. Ῥοχδί.

16. Βείκιον] Sup. Βεμκὶς. μωρὸς. GUYET. Leg. Βέμκιον, ex serie. IS. VOSS.

17. Οἷον βύσσημα.] *Psalm.* XXXI. 9. Μὴ γίνεσθε ὡς ἵππος ἢ ἡμίονος, οἷς οὐκ ἔστ σύνεσις.

18. Βεγτηκὸς.] Dicitur & Βεβεκὸς. H. STEPH. *Ind.* Male pro Βεβεκὸς, i. e. βεγχιστὸς: a βέβεκα [supra] quod idem ac βεγκίνω, & βεγχιστὸς. KUST.

19. Βότεγκα.] Βεγτεγκὰ postulat ordo alphabeticus. G. Βεγτεγκὰ lege, ex Etym. M. [qui ionibus hanc vocem tribuit.] Puto dictum ἀπὸ τῆ τὸ εἰ βεγτ ἐχὼν. Nam βεγῶ etiam notat χτυπῶμαι, ut habet Etym. M. Vid. Βεγτ, & Βεβγκὸς, & Βεβγκὸν, & Καικῶδες, &c. IS. VOSS. Plura vid. sup. ad v. Βεβγκὸς, & Βεβγκὸς. Galenus etiam Βεγκὰ meminit in *Gloss. Hipp.* pro βεγκὸν.

20. Βεγτίνα.] Forte ob oculos habuit Hom. *H. in Vener.* ϒ. 47. ubi βεγτίνι δίῃ. Vid. sup. v. Ἀδωδὸν.

21. Βεγτίνα] Rectius, Βεγτεκα, vel Βεγτα. KUST. Forte Βεγτεκα. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 82. Conf. v. Βεγτακα.

22. Βιγτεκὸς.] A βεγῶ, *sanguis*. Βεγτικὸν Suid. IS. VOSS. Vid. Schol. *Il.* Z. 480. & sup. v. Βιβεγτεκῶμι, inf. in v. Βεγτεκ, & Βεγτὶς Apollon. Lex. MS. Βεγτικὸς, αἱμοδιψῶν.

23. Ἀμπεκ.] Sic & Etymol. v. Βεγτα. Conf. sup. in Ἀμπεγτίς.

24. Βεβῆ. ἰμαθλοι.] Vid. Ez. Spanh. *de Præst. & Usu Num.* p. 249.

25. Βεβδικαγῆ. ἀνδρόπτ φθορᾷ.] Hom. *Il.* A. 295. l. eg. ἀνδρακα φθορᾷ. SCHR. ἀνδροκτοφθορᾷ uno voce habet Ed. Ilugen. Schol. *Il.* E. 31. Βεβδλακγῆ. ἀνδροκτοφθορᾷ. Sic & Etym. M. Alterutrum certe scripsit Hesych. Sed deest utrumque in Lexicis Apollon. Lex. MS. Βεβδλακγὶς ὁ Ἄρης. ὁ ἀφ ᾗ φονέων ἢ ἄλλων ἐπιφέρων. Βεβγκ ᾗ, ὁ φόνος. ὁ ὁ τῶν βεγτὶς ἐλαφρόνων.

26. Βεγτικὸν.] Vid. sup. v. Βεγβακα.

27. Βεγμ.] Βεγμα, ατος, τὸ, ταυρόβυτον. Cyrill. Arcad. Hinc *blect.* Eustath. μελανεῖν interpretatur, Z. *Il.* p. 522. IS. VOSS. Vid. Schol *Il.* B. 248. Z. 480. H. 425. &c. Sequens, Βεγτα, τὸ αἷμα, ex postremo loco, vel simili (ubi Accusativ.) hausitum, & forte ex allo Lexico, vel Scholio. Posset alloqui commode abesse: quamvis mallem distinguere, tanquam novi articuli caput. Conf. sup. post v. Βεγμος, & in Βεβγκὸν. Ceterum Belg. *Bloedt*, Germ. *Blut*, est potius a βλύειν: ut *vloedt*, a φλύειν.

28. Λύβρ] *Crumen*. Hom. *Il.* Z. 268. Λίβαδ τῷ λύβρ &c. Vid. Schol. *Il.* Υ. ϒ. *ult.* & Inf. v. Λύβρ.

29. Βεβῆς.] Vid. Martin. [in *Brutus*.] p. 181. SCHR. Conf. Schol. *Il.* B. 248. Apollon. Lex. MS. Βεβῆς. ἀπὸ τοῦ ἀναπαλαιοῦ τῷ Βεβγ, τυπίνω, τῷ φίνω. Vid. *Not.* penult. Et sic LXX. in libro *Job*, idque 12. in locis: unde Glossæ MSS in *Jobum*: Βεβῆς. ἄπορος.

30. Βρᾶκος.] Vid. ad Ἀπίλεος. Theophrast. οἷς ϒ ἀδύτα φυσικῶν ζώων. Χαλεπώτερον ὁ οἱ Ἀπίλεοι, καὶ τῶν μικρῶν ὃς καλοῦσι Βεμβικτας. ubi leg. puto, Βρᾶκας. SOPINGIUS. IS. VOSS. Vid. Martin. p. 178. [in *Brutus*.] Heinf. *Exerc. S.* p. 21. SCHR. Conf. Bochart. *Hieroz.* P. II. L. IV. C. 2. p. 448. Fuller. *Misc. S.* V. 9. Cl. Dausq. *Orthogr.* p. 63. in v. *Brucus*, & Jo. Juvenis *Lexic. Torent.* Conf. sup. in Βεβῆκας, & Βεβκας.

31. Ἀρτεμίδι μαύλ.] An βοὸς Glossæ: Ἀρτεμὶς μόσ. [Sorex.

Βρουτ@ [2], ὀνὸς, ἡ μαιόμενο@.
Βρύζ [3]. βάχελο@. βόσκ@.
Βρυλὸς [3]. πυτιγὸς.
Βροῦς [4] πῶν.
Βρούτ@ [5]. ὃν κριθῶν πόμα.
Βρόχέ@. βάσαυρ@ [6]. βάτραχον δὲ, Κύπριοι.
Βρουχαλ [7]. θηρεύς.
Βρυχέως [8]. ἢ Βεχχέως. σαφῶς. συντόμως. Αἰολικῶς.
Βρυχμώδης. ἢ νυκτερὶς, καὶ ἀπαλή [9]. Δημόκριτο@.
Βρυχμὸν [10]. τὸ βρίσμα.

Βρύ-

Βρύχει. ἄμμαθα [11].
Βρύχ@ [12]. ἀσύλλη. Δημόκριτο@. [13]. ἀσχόνη. δυσμός.
Βρύα [14]. ἀ γίνη ἅ ὅτι πετρῶν. λέγη δὲ καὶ Σκιάφ@, ἢ Σκιφὶς [15], ἐπιθέτο δὲ ἀγνισμὸν χάειν.
Βρυάζῃ. θάλλῃ. πυφᾷ.
Βρυάζειν [16]. γαυριᾶν. ὕβριζ.
Βρυαζύζης λεαίης [17]. ὁ Ἀθάμαντ [18]. ἀκμαζόντ@. ἢ ἐσκύμνο@.
Βρύαθον. βρυασμόν.
Βρυαλισμὸν. ψόφον [19], ἦχον.
Βρυαλίζων [20]. ἀφῤῥόντων.

Βρυα-

Βυβο.] scribendum puto: Ἀγορᾶ@ μῦς. Sed nil muta. Suid. Ἀγορᾶς μαῖδες ἐπὶ τῶν ἀσχημόνων. Ἔστ ὁ ἀκρὸς ὀνυχισμὸς, ὃν ἐκτέμνουσιν αἱ μαῖαι τῶν παιδίων, χλωρᾷ καλαμίδι Μάτης, ὡς τινες ἐσοίκισαν τοῖς παιδίοις μαστεύειν. VALES. Sup. Ἀγορᾶς. οἱ καὶ ἀγοραῖοι μῦες. Inf. Μάτης. ἢ οὐ τοῖς κάτω βάτραχ@. τὸν αἰδ@. ἀκρίδ@. Conf. in Γεφύς ἔγερ@, & Καλαμαία.

1. Βρῦν@.] Forte Βρύα@. Vid. Βεβρ@, & Βρυχάς. IS. VOSS. Infra: Βρυχὴ. μαῖη.

2. Βρύξ.] A βρύχ@, pro quo βεβίχ@, a ſtrepitu. G. Forte Βεβ. SOPINGIUS. Vide Βεχχεμφ@. IS. VOSS. Conf. ſup. in v. Βεβίχειν, inf. v. Βρυχὸς, &c.

3. Βρυλὸς. πυτιγὸς.] Sup. Βεμεὶ. πυτιγὸν.

4. Βρῦς πῶν.] Scrib. Βρῦνν. πίνει. Nam quod Heſych. Βρῦττα, alii Βρυττὰ vocant. Euſtath. Βρύττα. ἃ πελίτνου οἶνος, ἢ ὃν τινὲς βρῦν γινόμενον. Eidem πίνος, eſt ἃ πελίτνου οἶνος, παρὰ τὸ γλύκαινον. HEINS. Loca ſunt p. 871. 57. *Ed. Rom.* Ὃς δὲ πελίτνου οἶνος, Πίνος μὲ ναῶν τινες, Βρυνὸς ὃ καὶ ἕτερος ἐκάλεσεν. Sic & p. 1270. 11. Nota, in prioribus Edit. hæc omnia conjungi a v Βρυλὸς uſque ad Βρύχ@. *Schrev.* ante v. Βρῦνν ſignum ponit gloſſæ novæ. *If. Voſſius* Βρυλὸς, πετυγὸς, pro peculiari habet gloſſa; conjungens porro: Βρῦς πῶν. Βρῦνν &c. *Joſ. Scaliger* in libro ſuo, verba Βρῦς πῶν. Βρῦνν &c. præcedd. tum a ſeqq. diſtinguit. *Brunck* legend. conjicit, Βρῦν, pro Βρῦς. Sic inf. Βρύλαι. πῶν. &c. Equidem non dubito, quin Βρυλὸς, πυτιγὸς, ſit peculiaris gloſſa, a ſeqq. ſejungenda, quæ ſic conſtituo: Βρῦνν πίνει. Βρῦτται, ὃν πελίτνου πόμα. quod infra Βρύτιον dicitur. Scilicet proponit phraſin Βρῦνν πίνει, quam alibi legerat (Vid. mox *Scaping.* Not.) & explicat quid ſit Βρῦττα. Utrumque autem pro Βρόμνο, & Βρυτνὸς, ut ſæpius σ & τ permutantur. Sic Βρῦσαι, & Βρύαι, pro ἀπήλιον. &c. Si quis tamen cum *Hemſio* malit, Βρῦττα, πίνει, non valde obſto. Malim tamen quod dixi, ob minoram mutationem. Βρῦττα in Βρῦς converſum videtur ex ſcribendi compendio, quo ττ ſimile paſſim in MSS. venit. Hæc olim. Subjicio nunc Cl. *Kuſteri* ſententiam: „ Potius (inquit) legerim Βρῦν, vel Βρῦν. Nimirum βρῦν erat vox infantum, potum poſcentium; ut diſcimus ex loco hoc Ariſtoph. in *Nub.* v. 1385.

„ Εἰ μὲν γὰρ ΒΡΤΝ εἶπας, ἐγὼ γνοὺς ἂν ΠΙΕΙΝ ἐκέλευον.

„ Id eſt: *Et ſi quidem* BRTN *diceres, ego intelligens quid velles,* POTUM *tibi præbebam.* Alloquitur ibi pater filium, „ eique in memoriam revocat beneficia, jam á prima infantia ipſi exhibita. Sed mirum eſt infantibus balbutientibus adſignari vocalem βρῦν, cui ineſt litera ρ, quam „ balbutiens infantium lingua minime exprimere nequit. „ Quare facile concedo in ſententiam H. Stephani [*Theſ. Gr. L. T.* III. p. 33. 34.] & Biſeti [ad Comici l. c.] qui „ ſtatuunt, apud Ariſtophanem pro βρῦν legendum eſſe, „ βῦν, ejecta literâ caninâ. Hoc autem diminutum forer ex „ πίνον, ioutato π in β, & iota in ῦ ψιλὸν. Ad βῦν alludit „ bu, & bus, quo vocum ſono infantes apud Latinos potum petere ſolebant; ut diſcimus ex Nonio in v. *Buas*, „ & Feſto in v. *Imbutum.* „ Eadem fere, ut & Comici locum, notaverat *Soping.* Inf. ad v. Βρυκάδαι. Adde inf. v. Βακάδες, & ibi H. Steph. *Ind.*

5. Βρῦττ@.] Vid. inf. Βρύτιον, & Βρυτὸν. Athen. l. X. p. 447. Τὸ πελίτνου οἶνον τὴν Βρυττὸν τινὲς καλοῦσι. SCHR. Leg. Βρυττὸν πῶν, & Βρύττ@ Sophocles [apud Athen. *l. c.*] in *Tripteleno*: Βρόμνο ὃ τὸ χαρμάνιον ἢ βύνν. Leg. ἢ πῶν. Vocat autem χαρμάνιον, quod fit ex hordeo. Uti Oppian. *Φορβὰν χαρμάνιον* dicit, & opponit marinis edulibus. Il. Caſaub. ad Athen. X. 14. legit, *ἄδιπτα χαμαὶ*. Sed neque meam conjecturam ideo reſpuo. Cogitavi etiam, *ἢ δὴν ἔρα*. SOPINGIUS.

6. Βάσαυρ@.] An Βάρσαυρ@, vel Βάσσαυρ@? Vid. ſup. in Βάσσαυρ@, Βαρσαυ@, Βεβαζειν, &c. Conf. in v. Βρυκὸς.

7. Βρῦχαλ.] A βρύζω, βρύχαλος, Æolice βρύχαλος, unde Βρυχαλὸς, ut legendum videtur. IS. VOSS.

8. Βρυχέως.] L. Βρυχίως. SALMAS. L. Βεχχίως, pro Βεχχέως. IS. VOSS. Æolice ſcil. Βεχχὼς dicitur, pro Βεχχὸς. Vid. If. Voſſ. ad Catull. p. 114. & Toll. ad Longin. p. 78. Sed omnino moncndum, in prioribus Edite. legi: Βρυχίως, ἢ Βρυχίως, πυφῶς. &c. Illud ἢ Βρυχίως omiſerat *Schrev.*

Βρυχὸς. ἄμμαθος.] Sic omnes Edd. & Phavor. Mutato ſpiritu referipſi ἄμμαθα, ab ἄμμο. Mox: Βεχχὸς - - θηρεύς.

12. Βεχχὸς. ἀσύλλη.] An huc pertinet gloſſa Lexici Reg. MS. Βρύακος. (ſic) ἢ ἀσύλλης, ἢ ὃ βοῦς ἀσύλλ@ Sed nihil muto. Conf. *Not.* ſeq.

13. Δημόκριτος.] Expungendum. Vel forte legend. ἀσύλλη ὑποκρινάμενος. Vid. inf. Ὑστελ@. SOPINGIUS. Voa hæc nullum hic locum habet. Eſt enim ex præced. articulo Βεχμώδης inepte repetita. Vel legendum eſt ὑποκρινάμενος. Vid. inf. v. Ὑστελ@. KUST. Cyrill. Lex. MS. Βεχὸς. χοιρὸς ἀέχνης. Sic & Suid. in Βεχὸς. Conf. Etym. M. & inf. v. Βρυχὸς. Gloſſæ Mſſ. in *Pſalmos*: Βρύχ@. ὁ πάρσ. An Βεχὸς? Niſi pertinent ad Pſ. CIV. 34.

14. Βρύα. ἃ γίνη) &c.] Adi Martio. in v. *Bria*, qui perperam ἃ conjiciebat. Vid. *Not.* ſeq. & Cel. Græv. ad Iſidor. v. *Broia.*

15. Σκιάφ@, ἢ σκιφὶς.] Forte ſcribend. σφύρα, ἢ σφυρὶς. G. Recte *Guyet.* Niſi malis Φακὸς, aut Φῶκος, & Φωκὶς. Non raro enim Σ & Σφ in initio vocum permutantur. Unde infra Σφαιρωτὴ, & Φαιρωτὴ. &c. Vide quæ notavimus ad *Gloſſ. N. T.* p. 23. & conf. Salm. ad *H. A.* T. I. p. 691. Græv. *Lect. Heſiod.* p. 121. J. Mill. ad Marc. XI. 1. & II. *Cor.* XI. 10. Ceterum ad *h. l.* facit Heſych. inf. in v. Σφακὸς - - - οἱ δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιχυθέν, ἢ καὶ βραγχὸν ὑπ. οἰκίσεως ἢ Φακὸς λέγει). Idem: Φακὸς. ἄρσεν, τὸ ἐν τῇ λίμνῃ &c. Et: Φωκὶς. Θαλαττία βρύα. Vid Ariſtot. *Hiſt. Anim.* VIII. 5. §. 41. Conf. in v. Φωκὶς, & v. Πορίζω, quod explicat, *τὰ βρύα, τὴν τὰ Φωκία*. Adi quoque Bod. a Stapel ad Theophraſt. p. 411. Non diſſimilia notaverat *Euſtatius*: „ Lego (inquit) Φῶκος, ἢ Φωκὶς. Etymol. v. Φωκὶς; „ Λέγει δὲ καὶ τὰ Βρύα, Φωκία, καὶ Φωκίς. Heſych. infra: „ Φωκία. Θαλάσσια βρύα. Scio quidem, Φῶκος, ſive Φωκὸς, „ & βρῦον, ra ipſa eſſe diverſa (nam βρῦον eſt muſcus; at „ Φῶκος, alga) ſed Grammatici hæc interdum confundunt. „

16. Βρυαζῆσι.] Vid. Martin. p. 174. [v. *Bria.*] SCHR. Hinc eſt compoſitum ἀνθρυάζων, apud Ariſtoph. *Equit.* v. 599. KUST. Conf. Suid. & inf. v. Ἐξρυάζω. &c. & mox v. Βρυασμὸν.

17. Βρυαζύζης, λεαίνης ὁ &c.] Legend. & diſtinguendum videtur: Βρυαζύζης λεαίνης. ὁ &c. G. FLOR. SOPING. Forte λεαίνου. SALM. JUN.

18. Ἐκ Ἀθάμαντ.] Puto legend. λεαίνης, & deeſſe nomen Poëtæ, qui *Athamanta* fabulam dedit, puta Æſchyli aut *Amphitis*. FLORENS. H. Steph. *ex Athamante.* [in Ind.] Male. Nam leg. Σοφοκλῆς ὁ Ἀθάμαντ. SOPINGIUS. JUN. Videtur hic excidiſſe nomen *Sophoclis*. Ejus enim erat fabula *Athamas*, cujus Heſych. plus ſemel mentionem facit. KUST. Non raro apud Grammaticos omittitur Auctoris nomen, expreſſo tantum dramatis nomine. Vide tantum Inf. v. Βρυάζῃ, & v. Βυρσίνης.

19. Ψόφον.] L. ψόφον. G. Infra: Λέγεται, ὑψοφλοῦ, ὑχλεῖν. Et: Ψόφος. ἦχος. κτύπος. Ita & h. l. *ſcorrivus* conjungit ψόφος, ἦχος: ut exhibet quoque H. Steph. *Ind.* Quare in textum admittere non dubitavi; quamvis ψόφον retinuerit Phavor.

20. Βρυαλίζων.] L. Βρυαλίζων. SALM. IS. VOSS. Recte Βρυαλίζων corrigunt; unde præced. v. Βρυαλίσαι, conjunxit ψόφος, ἦχος: ut exhibet quoque H. Steph. *Ind.* Quare in textum admittere non dubitavi; quamvis ψόφον retinuerit Phavor.

Βρυαλίζ) [1], πολεμικοί. ὀρχησταί. Ἡ * αὐλῆτρα "Ἴωνες ἐν Στησιχόρῳ.

Βρυαίων [2]. μετεωρολόγος. ἐν κορυθῖν.

Βρυάσομαι [3]. ἀναβακχεύσομαι μετὰ πηδήσεως κινήσεως.

Βρυμός. κατάκλασις. καὶ νόσος [4]. ἀπὸ τῆ Βρύχειν, ὃ ὅτι, τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα [5] ψῆφον ἀποτελεῖ, ὡς ὁ ῥίγος συμβαίνει. ἢ ἀκόσητος μύλων. ἢ τεσμὸς ὀδόντων.

Βρυχιός [6]. ἄφωνος. νεκρός.

Βρύκωτα [7]. διάκλασα. μετελθόντα.

Βρυλής [8]. βοσκός.

Βρύλ [9]. ῥέμ, παιζέτ, ἀπαλιζέτ [10]. πηδᾷ. ἀνθεῖ. ἀνήνυσ. αὔξεῖ.

Βρύλλαχες [11]. οἱ χηπῆνες βομβύκινοι. ἢ γύνος ἰδαγενῶν [12].

Βρύχη. αἱ ἱερεῖ [13]. Ἀπὸ Δωρίων.

Βρυχιόστομος. βοόστομος [14].

Βρυχεδανὸς [15]. πολυφάγος. οἱ δὲ, μακρὸς [16].

Βρύκειν [17], λαύρως ἐσθίειν [18]. ἀπὸ τῆ πρίζειν [19] τοὺς ὀδόντας. οἱ δὲ, μασσᾶσθαι.

Βρυκετός. ταυτὸν τῷ Βρυμῷ. καὶ Βρυκηθμὸς [20], ὁμοίως, Δωρικῶς.

Βρύχος. κήρυξ [21]. οἱ δὲ, βάτραχος [22]. οἱ δὲ, ἀπέλεκος [23].

Βρυκτάλια [24]. εἰδος βοτάνης.

Βρύκειν [25]. συμπεῖσαι τοὺς ὀδόντας μὲ ψόφου.

Βρυδαλίχα [26], ἀκόλαστον γυναικεῖον. ἀπὸ τὸ γάλοιν καὶ αἰσχρὸν, ὅρα τίθεται [27]. ὁ Ῥιανὸν, ἢ ἐσχάτρας [28] καὶ γυναικεῖα ἱμάτια σὺν δυσ[29]. Inf. Βρυχάτε, σάλπιγξ κερατίνη.

[15]. Βρυκτώδης.] Etym. M. *l. c.* pergit: ἀπὸ τοῦ βάλλω, βάλακτος, ἀφ' οὗ βάλακτος, ἀπὸ τοῦ βρύκω, [βρυκτὸς] βρυκτώδης, ὁ πολυφάγος, ὁ μακρός. Referendi itaque βρυκτώδης, cum accentu in ultima.

16 Οἱ δὲ μακρὸς.] Refer ad Μακελώνης, vel Μακελώνιος, quod nescio quomodo Hesych. cum Βρυκεδανὸς confuderit. [Infra: Μακελὼν. μακρὸς. Et: Μακελώνιος, μακρὸς.] KUST. L. μάγγανον, vel κακὸς, ut hoc ad *dentium fricatorem*, illud ad veracitatem fere referat. PAUW ad Phalar. p. 134.

17. Βρύκειν.] Diphthus: Τὸ κακῶσαι βρυκὸ γὰρ κακόν. Vid. inf. in Σκαλῆς. SOPING. Vid. Casaub. *de Satyr.* [l. 6. *fub. fin.*] p. 226. SCHR. Conf. *Not.* in βρύκωλα, & inf. Βρύτιον. Vid. & *Mifc. Obf.* VI 2. p. 462.

18. Λαύρως ἐσθίειν.] L. λαύρως. SALMAS. H. STEPH. *Ind.* FULLER. *Mifc. S.* V. 9. BARNES. ad Eurip. *Cyclop.* v. 371. PAUW *l. c.* Sic Etym. M. p. 215. Eodem modo inf. Λαυρῶσαι, λαυρως ἐδεῖ. ubi *Guyet.* λαύρως. Conf. *Mifcell* noftra *Critic. in Gloff. Nomic.* p. 232. & fup. *Not.* in v. Αἰγίζειν, p. 139. *finit.*

19. Τρῦζειν.] Etym. M. in Βρυκεῖν p. 215. τρύζειν. Malim τρίζειν, ut *Sopingius*. Sic τρίζειν, apud Thom. Mag. in v. Βρύχειν, pro τρύζειν, repoſuit Doct. Valken. ad Ammon. v. Βρύκειν, ubi plura vide. Conf. fup. in Βρυμός, Βρυκτὸς, &c. & Etym. p. 216. ubi τρυγᾶς ὀδόντων. Conf. Suid. in v. Ἐπιῤῥύζω, Hefych. in Ἐπιτρῦσι, ibique *Not.* & Suicer. *Theſ.* in Βρυμός.

20. Βρυκηθμὸς.] L. Βρυκεθμὸς. G. SALM. H. STEPH. *Ind.* Vid. inf. v. Βρυχητὸ, & Βρυκεθμὸς.

21. Βρύχος, κῆρυξ.] Vid. inf. v. Βρύκειν, & Βρυχὸς.

22. Βάτραχος.] Forte: οἱ δὲ ἀμφὶ, vel potius ἀτάραχος, de quo fup. in Ἀτίλεκος. SOPINGIUS. *Steph.* βάτραχος. Vide num βάδακος, i. e. στῖλβ. Vid. fupra. Conf in Βοφὰς, Βόβαν, Βρύας, &c. IS. VOSS. Illud βάδακος olim etiam conjeceram. Conf. Βυσσὸς, & in Βρύχειν, quæque plura dedi ad v. Βρυάσσε. Sed recte βάτραχος exhibet H. Steph. *Ind.* Et ſic primæ Edit. Ven. & Flor. item Phavor. Nam βάδακος male Hag & Hack. Per βατράχειον vero Phrygem intelligit. Supra: Βρύγες. οἱ δὲ Φρύγες· οἱ δὲ, βάτραχοι. Et: Βρυαν. — βατράχειον. ubi omnino vide Kuſter. coll. L. Holſten. in Steph. Byzant. v. Βρύγες, & v. Βρύαγε.

23. Ἀτίλεκος.] Ad Βρύκος: quod vide. Præcedens βάτραχος jam ſupra illuſtravimus ad v. Βρυκὸς. KUST.

24. Βρυκτάλια.] Conf. v. Βρυάσσε.

25 Βρύκειν.] Vid. in Βρυμός, Βρυκτὸς, & Βρύκειν.

26 Βρυδαλίχα.] Verba omnia ſunt confuſa & perturbata. VALES. Non ſuo loco ponuntur. Ut ordo ſibi conſtet, lege Βρυκαδίχα, vel Βρυκαχίδι. Vid. Βρυαλίζ), & Βρυκεχοτοί, & Βυκάχη. IS. VOSS. Ordo alphabeticus ſcribendum innuit Βρυκάχη, nam mox ſubjungit, Βρυκαχοτοί &c. Paulo inf. ſine *p.* II. STEPH. *Ind.* SOPING. FRANC. JUN. An Βρυδακχα, vel Βρυδακίαν (in Accuſativo.) id eſt, χυδὸν κιτῶνα? Inf. Βρυσίδια, pro Βρυδία (i. e. γύδια, Æol.) quod exponit κυδία. Sup. Ἀκάκα. κλαυσίδια. Et: Ἀκάξ. κιτὼν κλαυσίδιος &c.

27. Παρὰ τὸ γάλοιν ἐπὶ αἰσχρὸν, ὅρα τίθεται.] Locus & mutilus, & corruptiſſimus, ita emendari debet: Βρ. σπ. γ. ὃ ἀπὸ τῆς Λακαίνης γαλόης, ἐπὶ αἰσχροῦ, ἐσχάτρα τίθ). ὁ Ῥόδιος τὰ ἐσχατόγερω, ἐπὶ γυναικῶν ἰμάτια εἶδε). &c. Βρ. *perſona muliebris: apud Laconas villicula & ſerta ſaltatio ponitur. Rhodius locum ſaltandi & veſtes mulierbres exponit: unde* &c. MEURS. *Orcheſtr.* p. 9. Pro ὅρα forte leg. ἐπὶ ἀνδρῶν VALES. L. ἐπὶ αἰσχρὸν ἀγωνίαν τίθεται. IS. VOSS. L. ἐπὶ αἰσχρὸν ἐσχάτρα. SOPINGIUS. Alia dabit *Perger.* ad v. Βρυκαχοτοί, ubi & de *Rhinthone*. Vide tamen, num ita reſingi queat locus, ut poſt ὁ Ῥόδιος excideric ſcriptoris, ſive Grammatici alicujus nomen, & legatur hoc modo: ὁ Ῥόδιος ..... τὸ γαλόης ἐπὶ αἰσχροῦ ἐσχάτρα εἶδε). Quod enim olim ſuſpirabar, illud ὅρα eſſe a feſtiva librarii manu, ὁ Τίθεται ſcribere volentis, nunc diſplicet. Phavor. ita: ὁ Ῥόδιος τὸ γαλ. ἐπὶ αἰσχροῦ. τίθ). ὁ Τίθεται τὸν ἐσχατόγερω. ubi ſequentia mutila ſunt in Edit. qua utor, Baſilienſi: ſequitur enim, Αἴγες καλοῦσι, quod ſuppolendum ex Hefychio.

28. Ὀρλιτρεῖν.] L. ἐσχατόγερω. SOPING. JUN. [teſte *Schrev.*]

δυταμ. ὕθεν καὶ πὸς μαχλάδας, Βρυδαλίχας ¹ καλοῦσι Λάκωνες.

Βρυδαλίζειν ². Ἐκτείνειν.

Βρυλλοχταί ³. οἱ αἰσχρὰ πεποιηκότες ἀξιοπαθήσαι γυναικεῖα, καὶ ὕμνες ἀφόρητοι.

Βρύλλειν ⁴. ὑποπίνειν.

Βρύλλαι ⁵. πῶν.

Βρίμαλξ ⁶, μυρίμαλξ.

Βρυμβαλλὸν ⁷. βρύσμα.

Βρυμχόν ⁸. κιθάραν. Θρᾷκες.

Βρύξαι ⁹. δακεῖν. καταπεῖν.

Βρύγγος ¹⁰. κίρυκα.

Βρυόδλιν ¹¹. χύδλιν.

Βρύσια ¹². πόλις.

Βρύσαι. κρημνοί. καὶ πόλις κρημνώδης.

Βρύτανα ¹³. κοιλίαν.

Βρυτιγοί ¹⁴. χιτῶνες.

Βρυτίαι. τὰ λείψανα ¹⁵.

Βρυτία ¹⁶. φάμφυλα. ἔνιοι, εἶδος σκορόδου.

Βρύτιον ¹⁷. ἐδάδιον.

Βρύτιον ¹⁸. πῶμα ἐκ κεδρῶν.

Βρύτιος ¹⁹. εἶδος εἰχάνος πελαγίου, ὡς Φησὶ Ἀλεξοτέλης. οἱ δὲ, ἰχθύν. οἱ δὲ τετραπλάσιος, Βρυσχήνιον. λάζας ποιεῖ.

Βρύχιον ²⁰. Ὑποβρύχιον. Βυθιζόμενον.

Βρυχαία ²¹. σάλπιγξ καμπύλη.

Βρυ-

Βρυ-

VALES. Sic Phavor. Sed ἐχρήσατο *Junius* ad oram lib. ful. Eodem modo *Kusterus*: „ Forte (inquit) legendum eſt: „ ὁ Ῥόδιος τῶν ἐχόντων, καὶ ἡ γυναικεία ἰράτια ἐσθῆτι φέρει, „ ſcil. ἔτος καλεῖ. Conf. mox v. Βρυκοχιτῶνες. „ Addo ex Gloſſ. MSS. in *Proverb. Maſſaui*, οἱ ἐν χιτῶσι γυναικῶν στάσεις (ſcl. εἰς) γυναῖκας ἀνατίθης. Conf. *Not.* præced. & mox in v. Βρυκοχιτῶνες, ubi *Perger.* etiam ἐχόντων. Adde *Pergeri Not.* ad v. Βυθιζόμενον.

1. Βρυδαλίχας.] An Βρυμαλιχας? SOPING. Leg. Βρυλαλίχας, vel Βρυμαχλάδας. ut in præcedd. Vid. Βυθιζόμ. IS. VOSS. Vid. *Not.* penult. Infra: Μαχλάδας. κίρκους.

2. Βρυδαιζειν.] Conf. ſup. in Βυθιζόμ. *If. Voſſius* legit Βρυλαχιζειν.

3. Βρυλλοχταί.] L. Βρυδαλιχταί. SALM. MEURS. *Obſerv.* p. 9. Potius Βρυμαιχταί. Vide in Βρυδαλίχας. H. STEPH. *Ind.* Forte Βρυμαλξ). οἱ ἐχόντες, οἱ &c. Vid. ſup. in Βρυμαλξ), & inf. Βυθιζόμ. SOPINGIUS. KUST. L. Βρυμαχταί. IS. VOSS. Pone καὶ ante γυναικεῖα. HEINS. Scrib. Βρυμαιχταί. *Saltatores hymnos & epyllia canentes:* quos inter vel præcipuus erat *Rhinthon.* Sub finem ergo adjice: ἀφῦσι δὲ (ita emendo pro ἄφ. τίθεται) ὁ Ῥόδιος τῶν ἐχόντων, καὶ γυναικεῖα ἰράτια σοδίᾳ). *Tres* interim *Rhinthones* celebrantur. *Primus* Comicus; cujus arbitror fabulam *Amphitruonem* eſſe Athenæo laudatam, & ſenarium adductum Ciceroni l. *ad Attic.* 17. itemque dicterium, quod laudatur Varroni L. III. *de R. R.* c. 3. & Columellæ VIII. 16. Hunc quoque Donatus *alterum* vocat, & ob ſolertiam *in orcheſtra* laudat hic Noſter. *Secundus* eſt Philoſophus, itidem Tarentinus, Heſychio memoratus in Ἄγκυλος. [Ἀγκυλ⊖.] *Tertius* Syracuſanus: qui Florilegio ex Veteribus Tragicis concinnato nomen qualifcunque Poëtæ meruit; ut indicat Epitaphium, quod ipſi poſuit Noſſis Poëtria. PERGER. Conf. Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 588. & 689. Io Gloſſis Scaligeranis ad Hippocratis *Jusjurand.* occurrit Ῥόδιος ὁ τῆ ἀδὲ ἀπὸ Ἀτλικῆς συνηθείας. Malim Ῥόδιος, vel Κύρνθος: quamvis operis ejus mentio mihi alibi, quod ſciam, non occurrerit.

4. Βρυλλᾶν.] Lege, mutato acceotu, Βρύλλειν. Eſt ex Ariſtoph. *Equit.* p. 342. Ἥδιστα βρύλλων. ubi Schol. ἐξαπατῶ-μ⊖, ὑποπίνων καὶ μεθύων, L. BOS *Animadv.* p. 124. Idem prorſus notaverat *Heinſius.* Locus eſt ℣. 1123. ubi Scholia ſic pergunt: Σύμμαχ⊖ δὲ, ὑποπίνων. ὡς μαρτύρησι ἡ τῶ παιδὸς φωνή. Conf. Suid. & H. Steph. *Ind.* Item v. ſeq.

5. Βρῦλαι. πᾶν βρίμαλξ, μυρ.] Scrib. Βρυλλᾶναι. πᾶν βρύσμαλξ. IS. VOSS. Poſt πᾶν in Ven. & Flor. eſt major diſtinctio: quam gloſſam a ſequente ſeparat *Joſ. Scaliger*, præuote etiam Phavorino. H. Steph. *Ind.* Βρῦλαι exhibet. Conf. Βρύλλειν. & ſup. *Not.* in v. Βρῦς πᾶν. In v. ſeq. eſt Βρύσμα. At *Soping.* pro βρίμαλξ *b. l.* conjicit βρίμαλξ, allato Nicandro *Theriac.*

Ἔνθα καὶ ἀτειρέων αἷμ' ἀσκηθέα βρίμαλξ' ἵκοι
Ἀτλαντίδαο —— h. e. δύσμαλξ.

Conf. H. Steph. *Ind.* in v. Βρύσμα, & Βρυγμοί.

6. Βρίμαλξ, μυρίμαλξ.] An legendum μυκάλμαλξ? KUST. Videtur eſſe nova gloſſa. Vid. *Not.* præc.

7. Βρυμβαλλὸν, βρύσμα.] L. Βρῦν. *Salmas.* Vid. Euſtath. *Il.* p. 1142. & Ariſtoph. 124. Hinc Βρύσμον. IS. VOSS. Ariſtoph. in *Nubib.* [℣. 1385.]

Εἰ βρῦ γε βρῦν οἶσθ', ἐγὼ γνώσει ὃν πάλαι ἐπίσης,

H. Steph. *de Dial. Attica* [p. 224.] mavult legere βῦν. unde *bua* apud Varronem in *Catone*, vel *de liberis educandis.* [V. Non. p. 109.] Pueri enim, inquit, non poſſunt pronuntiare ρ poſt β, quod vix Demoſthenes & Alcibiades viri potuerunt. V. Βρύσμον, & Βρύσιον. SOPINGIUS. Infra: Βόλαλον. βόρημα. poſt v. Βύτη. Similiter, Βρύσλαι & Βυζλαι. Βρύτιον & Βύτιον, &c. omiſſo ρ. Conf. *Not.* ad v. præc. & omnino *Kuſt.* ſup. ad v. Βρῦς: qui infra ad v. Βόλαλον exhibet Βρύσλαλον.

8. Βρυμχόν κιθάραν.] Vid. Βρυχαία. An κίρναι? Vid. ſup. Βρυκ⊖, inf. Βρύσχα, & Βρυχαί. Sed nihil mutaverim.

9. Βρύξαι.] Pro κατέπιεν nfurpavit Eurip. *Cyclop.* ℣. 352. & 371. conf. Barnef. Similiter Soph. *Trachin.* ℣. 996. ubi veteres Criticí explicant, ἐδίδου εἰς ἀναλωτά. l. εἰς ἄναλ. ſeu quod malim, κατανάλισκεν. Reſtituendum idem videtur huic Tragico in *Philoct.* ℣. 742. —— βρύχοιμι, τέκνον, l. βρύσοιμι. Nam τὸ βρύχομαι iſta virtute uſitatum dubito, quum Grammatici ad unum omnes tantum βρύκειν edendi ſenſu agnoſcant. Præterea Etymol. Βρῦχ⊖ deducat a βρύκειν, id non factutus, opinor, ſi eadem notione βρύχειν noviſſet, unde nullius literæ mutatione formari poterat. Add. idem v. Βρυσμός. Vide ſis & Schol. ad *l. c.* Tollo hac occaſione levem mendum ex Etym. M. v. Βρύκειν, quod exponit, συμπόδων τὸς ὀδόντας ἐφ' ὅδε. l. ὑφ' ὧν. ABRESCH in *Mſc. Obſ.* V. 3. p. 83. Ita correxerat ediderateque Sylburgius. Vid. ſup. v. Γρῦψι, Βρίζει, Βρυχμάζει, Βρύσκεται, Βρυτίου, &c.

10. Βρυοχον.] Sup. Βρυκ⊖. παρὰ. Vel leg. Βρύκειν. G. Vid. & Βρυχής. Conf. Βυκάνη, & Βρυκτ⊖, Ἠνυτα, &c.

11. Βρυόδλιν. χύδλιν.] Idem quod βρύλλειν, & βρύδλειν. Sed ordo petit Βρυόδλιν. IS. VOSS. Inf. Ῥυδὸν, ἢ Ῥόδλιν, χύδλιν, ἀ-ψίλως, &c. quod contuleram ante quam *Voſſium* legiſſem. Sepe enim B Æolice præponi vidimus. Conf. Ῥόδλιν, & inf. Βύζλον. Convenit etiam *Kuſterus*, his verbis: „ Βρῦ-„ δλιν, pro βρύλλειν, præpoſito β, ut, Βρῦδυν, pro βρύδειν, Βρῦ-„ κ⊖, pro βρυκ⊖, &c. „

12. Βρύσια.] Βρυσιαὶ Homero, *Il.* B 583. ſive *Catal* ℣. 90. Conf. Steph. v. Βρυσιαί, ubique Berkel. & Hulſten. Similiter *Kuſterus*: „ Scribe Βρυσιαί, vel Βρυσιαὶ: quod eſt no-„ men oppidi Laconici, cujus mentio eſt apud Hom. *Il.* B. „ 583. „ Ao huc pertinet ſeq. Βρύσιαι. —— πόλις &c.]

13. Βρύτανα.] Infra vide Βύτανα. SCHR.

14. Βρυτιγοί.] Sup. Βρύδακες. Vel leg. Βρύλλαι. Vid. inf. SALMAS.

15. Βρυτίαι. τὰ λείψανα.] An ſupplendum, τὰ λείψανα τῶ σαφηλίου, l. e. *folliculi uvarum expreſſarum?* ut Βρυτίαι idem ſit, quod proxime ſequens Βρυτία. An vero Βρυτίαι ble ſcriptum pro Βυτιαὶ (poſito ῡ pro ὐ) quod idem *fuerit* ac Βῦτα, quomodo Latinis appellati τὸ ἐκ σταφῖς λείψανα, i. e. *rugi reliquiæ*, tradit Etymologus: intelligens nimirum vocem Latinam *buſa*, à ſing. *buſtum.* KUST.

16. Βρυτία.] Male. Scribend. Βρύτια. Et ita apud Etym. & alios ſcribitur ex Hippocrate. HEINS. L. Βρυτίνα. Etym. & Suid. Βρύτια. IS. VOSS. Vid. Athen. L. II. p. 56. & Euſtath. p. 1963. qui Βρύτεα ſcribuor. Sed Βρύτια Galen. *de Alim. fac.* L. II. c. 9. Conf. *Not.* præc.

17. Βρύτιον.] Vid. Βρίζει, & Ἀσφυτ⊖, &c. ut & ſup. v. Βρυκτ⊖.

18. Βρύτιος.] Βρύτ⊖. Vid. Caſaub. in Athen. [X. 14.] p. 742. & [III. 12.] 175. Βορίτιος leg. Barth. *Adverſ.* p. 577. Vid. Martin. p. 176. SCHR. Ἴσως Βρῦτις. SOPINGIUS. BOXHORN. *Epiſt.* p. 220. Thracibus βείζα, quod puto dictum Galeno *ſal.* 50. *lib.* II. *de alimens. facultat.* Poloni etiamnum *brecksza.* Βρύτια τὰ ἐκ σταφυλῆς ἐφθὰ μόρια. Galen. f. 55. b. *de alim. facult.* & βρυτίου λιθάργυρος τέφρα vocant ipſi Græci. BERNARD. Vid. inf. Βρυτῖν, & ſup. Βρυτ⊖, item *Not.* 10 v. Βρυτίλα. Conf. H. Steph. *Ind.* in Βρύτιον, Beverog. in Can. *Apoſt.* III. p. 461. & Cang. *Gloſſ. Gr.* Cl. *Kuſterus* confert etiam v. Ζεύτ⊖, infra.

19. Βρύτ⊖. —— οἱ δὲ τέφρα, βρυτίγυδλον, —— λάχνη ποιεῖ.] Lege: οἱ δὲ τετραπλάσιος Ἀμβρυτίνου, ὃς Καπιλάνος ἐκα-λεῖτο. Dicit, nomen iſtius piſcis biſariam pronunciari: Βρυτ⊖ animirum, Βυτιλάνος, uti Ariſtoteles l. IV. *de natura Animal.* c. 5. vel Ἀμβρυτ⊖, τετραπλάσιος, ut Callimachus fecit lib. περὶ Μιθυπραστίας *piſcium*, cujus memiolit Athenæus l. VII. [p. 329.] Veram eſſe hanc ſcripturam, docet alibi Heſychius, ubi ita: Ἀμβρυτ⊖. εἶδ⊖ ἰχθύων Σαλαμῖνι. Ἀφροτίλης αὐτὸς δὲ Βρυτίης καλεῖ. SOPING. In loco Ariſtotelis l. IV. c. 4. §. 186 (de quo ſup. ad v. Βρίγκα) quem Heſych. utroque loco in mente habuit, male βρίγκιον, pro βρύκιον vel βρύτιον, legitur; ut poſt Ill. Bochart. *Hieroz.* P. I. L. II. c. 45 p. 488. monuit etiam Cl. de Pauw ad Philen p. 326. quem vide. Phavorinus omiſit illud λάχνη ποιεῖ, definens in βρυτίγυδλον, pro quo βρυτίγυδλα emendant *If. Voſſ.* & Pauw, de ceteris olhil monentes. Conf. ſup. v. Ἀμ-ζρυτίνα, & Ἀσφυτ⊖, & inf. in Βρύτιον. Adde Caſaub. in Athen. III. 12. p. 175. qui Βρυτίγυδλον exhibet.

20. Βρύχιον.] Æſchyl. p. 143. [*Perſ.* ℣. 397.] SCHR. Male *If. Voſſ.* Βρυχαῖον. Mox redit Βρυχίου.

21. Βρυχαία.] Forte eadem cum βυκάνη, *buccina.* SOPINGIUS. Sic & *Guyet.* cujus *Nota* perperam ſequenti voci ſubjecta erat: & ante hos H. Steph. *Ind.* quem vide. Supra: Βρυοχον. κιθάραν. Θρᾷκες. Conf. v. Βρυκοκίτωνες. Inf. Βυθίζόμ. σαλπίζειν.

3. Βρυ-

Βρυχασί [1]. πυρετόν.
Βρυχηθμός [2]. στεναγμός. αἰμαγή.
Βρυχές. κλῆμα.
Βρυχμοί. ψόφοι.
Βρυχόωλος. ὁ λέων.
Βρύχων [3]. βυθιζόμενον.
Βρύχ⊙. ποταμὸς περὶ Παλλήνην.
Βρυτίναι [4]. γίν⊙ ὠδῆς. Ἀθηναίοις.
Βρυτίνη. ὁ Μαλθακὸς [5].

Ἀμοιβὸν ἔνδον βρυτίνων ὑφῶν πικά.

Ἔπαιξε παῖς τὸ πλύσιμα τὸ βρύτινον. ἔτι δὲ καὶ ζῶον Βρύτον [6], ὅμοιον καθάρῳ· καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ, Βρύτινον πλύσιμα, ἤγουν σὸν βεμβύλινον [7] λέγει.
Βρυτίνου. βυσσίνου.
Βρυτίς [8]. πᾶν τὸ ἐκ τριφῆς ποτόν.
Βρυτονία [9]. ἵζα τις, οὕτως καλυμένη.
Βρύτριχοι [10]. βάτραχοι μικροὶ, ἔχοντες ἐρεῖς.
Βρύχ⊙. μαίνη.

Βρυ-

1. Βρυχασί.] Παρὰ τὸ βρύχειν. G. Forsan quoniam in horrore seu rigore febrili βρυχᾶς τοὺς ὀδόντας. Vid. Βρυχμούς. H. STEPH. *Ind.* Conf. Βρυκόλος. Etym. M. Βρύχειν, ὅτιπερ οἱ Ἀθηναῖοι τὰς τριετηρίδας ἔλεγον, παρὰ τὸ βρόχθοι, ὃ ἐστι ὁ τραχηλός. &c. An & hic Βρυχόλος, vel potius Βρυχόλος, pro Βρυχασί? Confirmat me *Kusterus*: „ Potius (inquit) Βρυχόλος. „

2. Βρυχηθμός.] Arcadius Grammaticus ineditus: Βρυχή. ὁ κόνδ⊙. Supra: Βρυκόλος. - - - καὶ Βρυκηθμός &c.

3. Βρύχων.] Vid. sup. eand. vocem, & conf. Suid.

4. Βρυτίναι.] Leg. Βρυτιάδαι, ex Demosthene. MEURS. *Attic. Lect.* VI. 26. p. 358. Suid. Βρυτίδαι. ἔνιοι γράφουσι Ἀτιδαί. ubi pariter Βρυλιάδη corrigunt Viri Docti. Conf. sup. v. Βρύλαιος.

5. Ὁ Μαλθακός.] Scribend. videtur Μαλακαί. PRICÆUS *Indic.* L. Κρατῖν⊙ ὁ Μαλθακός. JUN. SOPING. Cratinum intelligit, qui Μαλακαὶς docuerat. VALES. H. STEPH. *Ind.* Supple: Κρατῖν⊙ ὁ Μαλθακός. Nam fabula Cratini, Μαλακαὶ dicta, laudatur ab Athenæo, Polluce, Suida, & Etymologo. Sequens Ἀμοιβὸν &c. est versus Jambicus, sumtus ex ea fabula Cratini. KUST. Salmas. ad Tertull. *de Pall.* p. 197. sive 240. ita exhibet: *Cratinus ὁ Μαλθακός.*

Ἀμοιβὸν ἔνδον ἀρυλλίδο νίφ πικά &c.

Addit: *De Scarabeo rugas blattis: nam bombyx, quæ bombycinum filat, nihil habet simile cum Scarabeo. Eadem errore Pausanias* &c. Vide locum, & conf. ejusd. *Exerc. Plin.* p. 792. ubi Βρυτί. per τί, in his omnibus scribit, Hesychiumque falli in hac glossa docet. Conf. Cl. de Pauw ad Philen p. 326. 327. qui plura, Ceterum nescio, cur Μαλακαὶς scribendum putet *Pricæus*. Ita quidem legebatur apud Polluc. VII. 171. (& Phavor. v. πλό⊙) sed ubi consensu unanimi restituunt Viri Docti Μαλακαὶς, ut idem Poll. VI. 106. & X. 50. Atque ita Phot. Lex. MS. & Suid. v. Κυλλᾶ σάρκα; Athenæus sex locis; Etymol. M. v. Κάνδαυλ⊙, & Constantin. Porphyrog. *de Admin. Imp.* c. 23. quod vertit & emendatius dedit A. Berkel. in *Fragmentis* Stephani, in 8°. 1674. Sepius autem scriptoris nomen omitti, laudato tantum ejus opere, notius est quam ut moneam. Vide sup. in v. Βρυκόλειον.

6. Βρύτον. ὕφ. κατά.] Illud *Salmas.* in Tertull. *de Pall.* p. 240. conjungit cum præcedd. verbis: Ἔστι δὲ καὶ ζῶον Βρύτον ὁμοιον καθ. &c. SCHR. In Ven. Flor. & Hag. hæc novæ glossæ constituunt initium. Perperam. Recte *Schrevelius*, sublato distinctionis signo, continua serie ediderat: ἔστι δ' καὶ ζῶον Βρύτον, &c. Atque ita legit *Kusterus*.

7. Βεμβύλινον.] Supm: Βρέμασις. οἱ Βετῶνες βεμβάσινον.

8. Βρυτίς. v. v. ι. στρυφνὸν π.] Vid. sup. v. Βρύτ⊙. Lege autem pro στρυφνὸν, τρυφὴν, vel ἁρυλλίδ. SCHR. Leg. Βρυλλίδ. & τριφῆς IS. VOSS. Pro στρυφνὸν leg. ἁρυλλίδ. KUST. Supra: Βρύτιον, πόμα ἐκ ἁρυλλίδ. Et: Βρύτ⊙. ἐκ ἁρυλλίδ πόμα.

9. Βρυτονία.] Βρονία forte. SALM. Vid. Casaub. ad Athen. p. 805. SCHR. Vid. sup. v. Ἀκρόμωνα, & H. Steph. *Ind.* in Βρωσία. Conf. Reinef. *Var. Lect.* II. 10. p. 207.

10. Βρύτριχοι.] Inf. Βάτραχ⊙. & sup. Βάτραχ⊙. &c. Vid. *Not.* in Βάτραχος.

11. Βρυτὶς.] Sup. Βρυλίς. quod vide. SOPING. Conf. sup. Βρύαις; & Βρύτριον. KUST.

12. Βρυῶδες.] Conf. sup. v. Βεῤῥυος. —— ἐστιν.

13. Βρωμαλέῳ.] Vid. Suid. & mox Βρωμαλέῳ. Adde Thom. Mag. & ibi L. Bos.

14. Βρώμιον.] Vid. Eustath. *Il.* p. 185. IS. VOSS. Vid. inf. in Ἐλεφαντόδ⊙.

15. Βρωῦς.] Job. XXXIII. 20. Πᾶν δὲ βρωῦν σῖτον &c. καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆ βρῶσιν ἐπιθυμοῦσι. Eumdem locum notaverat Cl. *Bid.* M. Apostolius in Lex. Gr. Lat. MS. Βρωῦν. comestibile. Conf. *Not.* seq.

Βρυχὸς [11]. κήρυξ.
Βρυώδης [12]. δυσῶδες.
Βρωμαλέῳ [13]. ὀλιγαλέῳ.
Βρώμιον [14]. βρῶσιν.
Βρωμερμόβιν. ὀδυσμόν.
Βρωτὸν [15]. βρώσιμον.
Βρωτὸν [16]. βρῶσιν. τροφὴν.
Βρωτοῦ [17]. βοῦσιμόν αὐτὸ.
Βαβαί [18]. ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου πάσχ⊙.
Βαλία [19]. βιβλία.
Βυγὴ [20]. πυγή.
Βύβλιοι. οἱ τῆς πάφου φύλακες, ὥς φησι Κυπρίους. καὶ πόλις Φοινίκης [21], Βίβλ⊙.
Βυβλί. οἱ μυστικοί. ἢ χρεῶμά τι. Σοφοκλῆς Κρησίν [22].
Βύβλ. χαμαιπίτ [23]. Φρύγιον τὸ ὄπτον.
Βύζαντες [24]. πλήθοντες.
Βυζαντία. εἶδ⊙ ὁρμιᾶς.
Βυζάντι⊙. Κωνσταντινοπολίτης.
Βύζη [25]. ἰκανῶς. ἀφθόνως. πολιτικῶς. ἐπ' ἀλλήλων [26]. ἢ πλήρως [27].

Βύ-

16. Βρωτὸν.] Suid. Βρωῦν, & τροφὴν. IS. VOSS. Sed τροφὴν recte ibi edidit Kusterus. Conf. Belg. *Broedt*, & sup. in Ἀτομοίκαλ. Vid. A. Mylii *Ling. Belg.* p. 36. & 48.

17. Βρωτοῦ. βοῦ. αὐτο.] Ex liter. serie scribendum est Βοῦσ⊙, quæ vox formata videtur à verbo βοάω, ut φυγὼν, à φυγεῖν, aliaque hujus generis. Βοάω autem forte in usu fuisse apud Veteres, pro βίω, non solum ea hoc loco colligo, sed etiam ex eo, quod legitur infra: Βυόσιν. πλησμόν, &c. Nam βυόσιν videtur esse à θυάω: ut βυόσιν, à βοάω, aliaque hujus generis. Quid autem sibi velit vocula sequens αὐτο, haud divino. KUST. L. Βοῦσ⊙ βοῦ. ὅτιπερ. IS. VOSS. Pro αὐτο leg. ἀυτῇ, scil. ὅτιπερ, *implexa clamore aures*. PERGER. Sup. Ἄντα. ἀντὶ. Τραγῳδοῦσι. Inf. Βοῦ.—φησὶν τὸ ὅτιπερ. Et: Βοῦσ⊙. βεβοημένον. Conf. v. Βίων τὰ ὅτα, & v. Βυόσιν, ibique *Not.* Accedo itaque *Is. Vossio*, quamdiu nihil probabilius occurrat.

18. Βαβαί.] L. Βοῦ. Vid. Etym. M. in Βάϋδης. IS. VOSS. Βοῦ ex Etymol. (ubi tamen Βοῦς conjicit) legit etiam Cl. *Hemsterh.* ad Lucian. *Timon.* p. 135. Similiter *Kusterus*: „ Leg. Βοῦ, ex literarum serie. Etymol. v. Βοῦπις: Τὸ γὰρ „ Βοῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο, φησὶ Σοφοκλῆς, Βοῦ, ἀνὴρ ἅλς, μεγ. „ τοῦ ——— ἐφη μεγάλα. „ Hactenus *Kuster*. Vide tamen, num forte excidetis vocabulum synonymum: nam in plurimis sequitur: ταῦτα &c. Ut scripserit: Βοῦ, ἐφη Βαβαί; vel, Βαβαὶ ἢ Βοῦ; vel, Βοῦ ἢ Βοῦ; (vid. mox Βοῦς. —— μέγα.) aut simile. Ita supra: Βοῦ. τὸ μέγα &c. Conf. v. Ἄ ἄ. ἐπί τοῦ μεγάλου. Βαβαί sup. est Θαυμαστικὸν φωνῆ.

19. Βαλία. βιβλία.] Prius ad ἀγγεῖον, posterius ad ἀγγεῖον βιβλίων referri Etymol. M. concinnius Lexico Reg. MS.

20. Βυγὴ. πυγή.] Ἀ Φοιν. ψῆφος, βλῆσις, φλοῖσβος, βοὴ. βόγκος, ἀγγὴ ὁ πυγή. G. Pro Βυγὴ scrib. Βυῦς. IS. VOSS. Scr. πυγὴ, pro πυγή. PERGER. Phavorin. πυγὴ: quæ lectio verior. Nimirum Delphenses pro π adhibebant β, dicentes ex gr. βανὸν pro πανὸν, βλεκὸς pro πλεκὸς, &c. Vid. Plutarch. *Quæst. Gr.* IX. KUST. Sic πάμφυλοι καὶ βάμφυλοι, Inf. in v. Βάβυκες. Ita sup. Ἀχὲ πυγὴ, pro quo alii Ἀγεπυγή. Inf. Βυσσ. πλέκει. quod tamen huc trahere non ausim.

22. Πάλιν Φοιν.] Vid. Æschyl. p. 49. [*Prom. Vinct.* v. 810.] SCHR. Conf. Etym. M. & Steph. *de Urb.*

21. Βυβλί. —— Σοφ. Κρησίν.] An Ἀκρισίῳ? F. [l. e. FUNGER.] Ita sup. Βύβλ⊙. εἶδ⊙ ἀμύγδαλ⊙. Σοφ. Ἀκρισίῳ. Conf. *Not.* in v. Γάλεως. Sed Κρησὶν retinet *Pricæus* in *Ind.* Atque ita apud Polluc. VI. 12. *segm.* 83. pro χρεῶ corrige. quod non displicet. Athen. l. XV. p. 687. C. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρησὶ τῇ δράματι.

23. Χαμαιπί.] L. καμαπτ. GUYET. KUST. Nam βύω idem quod μύω. IS. VOSS. Vid. Etymol. v. Βούτιον. Idem vitium in Thoma Mag. v. Βίων. Vid. Cl. Bos *Not.* & Cl. Hemsterh. ad Poll. X. 172. p. 1360. & ad Lucian. *Dial. Select.* p. 104. Ad seqq. conf. inf. Βίων τὰ ὅτα, & sup. *Not.* in Βοῦσ⊙. Adde Phavor.

24. Βυζάντες.] Metaph perperam pro Βύζαντες. H. STEPH. *Ind.* Potius Βυζάντες, à βυζὸν, cujus verbi meminit Etymol. v. Βυλλοὶ, & Noster paulo post. KUST. Βυσσᾶλλε corrigit *Sopingius*. Sic infra: Βυσσ. πλέκει. Et hoc malim, quam cum *Pergero* scribere: Βυζάντες. Λιῶνες ἔδ⊙. ex Etym. M. Præfero tamen Βιζάλλες.

25. Βύζη.] Galen. *Gloss.* Βύζη, ἀφθόνως, πυκνῶς. Thucyd. Βύζην πλῆθος ἡμαλισμὸν. ex *Ed. Wech.* p. 235. L. III. HEINS. Locus est IV 8. p. 242. *nov. Edit.* Adde Joseph. *B. J.* III. 7. p. 242. ibique *Not.* Vid. Etym. & Suid. & mox v. Βυζὴν.

26. Ἐπ' ἀλλήλων.] Suidas restitus ἰκανῶς. KUST. Similiter Phavor.

27. Πλήρως.] L. πλατῶς. G. ἐπ' ἀπείρου ὁ πλήρης conjungit *Is. Voss.* & *Guyeti* πλατῶς obelo confodit.

Βύζειν. τὸ πεπιεσμένως [1] μαίζειν.

Βυζόν. πυκνόν [2]. συετόν. γαῦρον [3] δὲ, καὶ μέγα.

Βυθίζων. ποντίζων ἐν βυθῷ. Σκύθαι [4].

Βυθμὸς [5]. ἄρσις. πτῶσιν, καὶ βυθμὸν [6].

Βυκιστὰς [7]. εἰκαστάς.

Βυκίνης [8]. ὑπηλός.

Βυκὸς. διαμορφῶ.

Βυκτά [9]. ἀχάτια; δίλοια.

Βυκτάων [10]. πτηνῶν, Φυσητῶν.

Βύκτις [11]. ὁ ἐν βυθῷ παφλάζων. Φυσᾶν.

Βυλλά [12]. βλυσμένα.

Βυλλίχαι [13]. χοεῖ τινες ὀχμαζῶν, ὡδὲ Λάκωνες.

Βυλλιχὸς. χορδότης

Βυλλιχίδης [14]. ἁλιχίδης.

Βύμη [15]. θαλάμη. πύκνη.

Βύ-

Βύβαλον [16]. βύσμα.

Βύζ [17]. βυθός.

Βυνθὶς [18]. σκθλασμάτιον [19] κρίθινον.

Βυνὸν [20]. τὸ ὸν τῷ τόμαλι κατέχειν τί.

Βυπλεῖν [21]. βαπτίζειν.

Βύρθαχ [22]. βάραχ.

Βυρεκύμβῳ [23]. πυγόμει. τραχηλοβύμβῳ.

Βυελίθει [24]. οἴκαθεν.

Βύεμα [25]. οἴκημα.

Βύσμακας [26]. μύρμηκας.

Βυσμὸς [27]. ταθμός.

Βυσσάτου [28]. τύμπανον.

Βυσσίνης. μυσσίνης. ἢν δὲ αὕτη γοὴ Ἰωπίᾳ [29] Τυρσηνῶν. ὸ τοὺς Ἰωπεῦσι [30].

Βυσσὶς [31]. δίεμα.

Βυσσὸς. κάνθαρ. Τυῤῥηνοί [32].

Βυσσαίτου [33]. Ἀεσυφάντης, ὰπὸ ὃ βύσσος, καὶ τοῦ

---

1. Πεπιεσμένως.] An πεπιεσμένως, vel —— ῥῆσιν? Vid. Luc. *Evang.* VI. 38. *μέτρον πεπιεσμένον* &c. Mox pro *μαίζειν*, *Kuster.* legit *κατέχειν.*

2. Πυκνόν.] Videri poſſet legendum eſſe *πυκνὸν*, ob ſequens *συετόν*. Sed utrumque dicitur eo ſenſu. Infra: *Πυκνὸν. συετόν.* Et: *Πυκνὰ . . συετῶ.* Quomodo & Hebr. חכם *ſapiens*, *in firma ſolidaque & denſa compactione* propriam ſedem habet: ut liquido demonſtrat Magnus A. Schultens *de Defectib. hod. L. Hebr.* p. 204. &c. Hic tamen *πυκνὸν* & *συετὸν* potius dum diverſæ ſunt interpretationes, propria nim. & impropria: ut mox addit, *μέγα.* Alioquin & *συετὸν* eſt a *σωίομαι*, ex *σίω*, & *ὄμμι*, q. d. *committo.*

3. Γαῦρον ὃ τὸν μέγα.] Malim *γαῦρον.* Infra: *Γαῦρον. μεγάλην.* Conf. v. *Βρυζᾶν γαυρῶν.*

4. Σκύθαι.] Inepte. Nam *Βυίζειν* non eſt vox Scythica, ſed bene Græca. Videtur autem vox *Σκύθαι* nata eſſe ex ea, quæ proxime præcedit, *βυθοί.* KUST. Illud *Σκύθαι* (ſive potius *Σκύθαι*, ut reſcripſi) omiſit etiam Phavorin.

5. Βυθμὸς.] Vid. If. Voſſ. ad Catull. p. 212. & inf. v. *Βυσσὶς.* Conf. *Not.* in v. *Βυγά.*

6. Πτῶσιν καὶ βυθμὸν.] Vid. *Not.* ad v. *Βυγά.*

7. Βυκιστὰς.] Euſtath. *Il.* p. 1442. [1321. *Ed. R.*] *Ab Hygino*, *Poëta Lyrico*, *videtur a technicis corruptum* τὸ Βυκιτίζειν. SOPINGIUS.

8. Βυκίνης.] L. *Βύκινος.* IS. VOSS.

9 Βυκτὰ.] Vid. ſup. v. *Ἀκάθαιον.*

10. Βυκτάων.] Hom. *Odyſſ.* K. 29. *Βυκτάων ἀνίων.* Schol. *ἐν βορέᾳ πνεόντων*, *ἐκφυσωμένων*, *πληρούντων τὰ ἱστία.* Apollon. Lex. MS. *φυσώντων.* Citatur locus in Schol. ad Lycophr. ℣. 738. Conf. eund. ad ℣. 184. Euſtath. p. 1646. & Etym. M. in *Ἀφροδίτη.* Homerum imitati ſunt Apollon. Rhod. III. 1327. (ubi vid. Hœlzlin.) & Nonnus in Joan. VI. 43. ℣. 183. M Apoſtol. Lex. MS. Gr. Lat. *Βυκτάων ἀνίων, valde reſonantium ventorum.* Et: *Βύκτης, funis nauticus.* Vide & H. Steph. *Ind.* & ſup. *Not.* in v. *Βυζί.*

11. Βύκτις.] Vid. Martin. p. 184. [in *Bucca.*] SCHR. Sup. *Βύκτεις φυσῶντα.* Conf. *Not.* præc.

12. Βυλλά.] Vid. ſup. v. *Βυλλαλοῦς*, & *Βυλλί*; inf. v. *Ἐβύλλων.*

13. Βυλλίχαι, &c.] Vid. v. ſeq. & *Not.* ad v. *Βρυαλίζῃ*, *Βρυδαλίζει*, & *Βρυμοχίσῃ.* Adde v. *Βυλαχίδης.*

14. Βυλλιχίδης. ἁλιχίδης.] *Pergerus* ἰχθυοειδὴς emendat. Vid. ſup. in *Βυλλιχὸς.*

15. Βύμη. Θαλάμη.] Cyrill. *Βυμὴ, ἡ Θάλασσα, ἡ ὁπὴ τοῦ Θώς.* Vid. Etym. M in *Βυίσι*, & in *Λεβήμιδα*, & *Annotata* ad Lucretium. IS. VOSS. Pro *Θαλάσσα* hic, & apud Etymol. *Σάλασσα* legendum eſſe, monuit etiam *cl. Berkel.* ad Antonin. Liberal. p 266. *Edit. poſt.* Vid. Schol. ad Lycophron. ℣. 107. & 757. coll. Etymol. in v. *Βυσὶς*, & v. *Γνοι.*

16. Βύβαλον.] Vid. Martin. p. 209. [in *Bubo.*] SCHR. Vid. ſup. v. *Βουβάλαιον*, & hic lege *Βουβάλεον*, vel *Βοῦν, Θάμνον.* IS. VOSS. Supra pro eodem habea *Βρυβάλεον.* KUST.

17. Βύζ.] Vid. *Scping. Not.* ad v. *Ἄμυξ.*

18. Βυνθὶς.] Vid. Martin. [in *Byne.*] SCHR. Noſtrum *mnut* potius dixeris *Βυνθὸν*, ut appellat Actius l. X. [c. 29.] Cereviſia. *Βύνον*, unde *byrrum.* SOPINGIUS. Eadem fere H. Steph. *Ind Not.* in v. *Βύη*, & in *Βρύλον.* &c. Adde Bevereg. *Annot. in Canon. Apoſt.* III. 461.

19. Σκθλασμάτιον.] Lege, *σκθλασμὰ τι.* KUST.

20. Βυνὸν.] Vid. *Πυνὸν.* IS. VOSS. Inf. ut & apud Suid. *Ἐζύνων.* Vid. ibi *Not.* & Fior. Chriſt. ad Ariſtoph. *Pac* ℣. 644.

21. Βυπλεῖν.] Malim *Βύπλον*, Æol. pro *βάπλον*, α in υ mutato, ut inf. *Πεσυρὶς*, pro *πίσαρις*; *Συφὶζ*, pro *σαφὲς*, &c. Supra etiam *Βυπλεῖσθαι.*

22. Βύρθαχ.] Vid. ſup. *Βρύτιχα*, *Βίρβαχ*, &c. Plura in *Βάραχ.*

23 Βυρεκύμβῳ.] Vid. ſup. in v. *Βρυκὲ.*

24. Βυελίθει.] Leg *Βυελίθου*, SOPINGIUS. Sed vide *Not.* ſeq. & H. Steph. *Ind.*

25. Βύεμα, οἴκημα.] Ad *τύεμα*, *τύζει*, *τύφις*, *turris.* An ad *ὄεμα*? GUYET. Alii a *βύω*, *πρίω.* Inf. *Βύσσω. πρίσσω.* G. Etymol. M. ex Euphorione *Βύεμα* adiert, pro *οἴκημα*, & *Βύεμα* ex *βαύεμα* derivat. Vide locum. Sic *Βέεν* eſt *οἰκία*, & *συνοικία*, apud Poſidippum & Ephorum, teſte Stephano Byzant. Conf. ſup. v. *Βάεις*, & *Βαεμβῶν*, item *Ἀβέε.* Adde v. præc. *Βυελίθου*, ubi a *Kuſtero* quoque notatum video: „ A *βύεμα*, quod mox exponitur *οἴκημα.* „ Conf. Etym. v. *Εὐύζεσθαι.* „

26. Βύσμακας.] *Formicas.* SOPING. Vid. Salmaſ. ad Tertull. *Pall.* p. 70. [123.] Martin. p. 203. [in *Burrio*] SCHR. Vid. ſup. v. *Βίσμακες.* Sæpe β & μ inter ſe permutantur. Ita mox: *Βυσσίνης. μυσσίνης.* Conf. ſup. in *Ἀμφιβύσσια.* Idem paſſim in propriis obtinet nominibus. Vid. Steph. Byzant. in *Ἀσσωΐς.* Quin etiam Arabibus & Chaldæis B & M eſſe literas promiſcuas, docet Cl. Bochart. *Geogr. S. P.* i. L. ii. c. 17. p. 101. Quomodo LXX. non raro M pro ב & B pro מ. Vid. Doct. L. C. Valkenaer *Diſſ. de Byſſa*, p. 44.

27. Βυσμὸς.] Æolicum pro *ὁρμὸς.* IS. VOSS. Recte. Extat in Anthologia inedita Palatina hoc Antipatri Epigramma:

> Χαμαιλεὼν ὑφῆλε· σέοι θεὸς ἐγκύκλιον ἅρμα·
> Δῶμα πέλον τοῦ νεμέτα ἁρπάλιμος (*al. ἁρπάλιμος*) οὐκ ἀν' ὁμοιτὸς
> Γαίης, ἀλλ' αὐτὸν πέργον ἔδην τάφου.

Guyetus ibi *βυσμὸν* correxerat, aliato hoc Heſ. loco, & v. *Βύεμα.* Τὸ *πέργον* hic locum (inquit) non habet. Sed fallitur Vir Doctus, qui neutram quam ennfert vocem perſpexerit. Immo *βυσμὸς* hic locum non habet. *πέργον* tuetur præcedens *ἔρμα* [*ἔρμα*].

28. Βυσσάτου.] L. *Βυσσάτινον.* Euripid. *Βυσσίνου κάλυμμα.* IS. VOSS. Leg. *Βυσσάτινον*, Euripid. *Bacch.* (℣. 123.) *Βυσσάτινον κάλυμμα τῶν Μυσοκομπίων νυμφῶν.* PERGER. Coteler. *ad Monum. Eccleſ. Græc.* T. II. p. 665. legit: *Βυσσάτινα. τύμπανον.* Sed alterum illud malim, vel potius integram phraſin, *Βυσσάτινον κάλυμμα.* Conf. H. Steph. *Ind.* Nec abit *Kuſterus*, his verbis: „ Lego *Βυσσάτινον*: quod eodem modo compoſitum fuerit ac *χαλκοῦν ὅπλον*, apud Jamblich. *de „ Vit. Pyth. Num.* 118. Et ſane Eurip. *Bacch.* ℣. 124. tym. „ *panum* vocat *βυσσίνου κάλυμμα*: ad quem locum Heſych. „ reſpexiſſe videtur. „ Ceterum *Βυσσάτου* eſt in proximus Edit. *Βυσσάτινον. Ἢ τυμπάνου* Phavor. in ſola Schrev. Ed. *Βύσσα, τύμ.*

29. Γνοὶ Ἰωπεῖ.] Paſſitatis coargui poteſt ex Ariſtophanis Scholiaſta, ad *Equit.* ℣. 447. Mater quippe fuit [Myrrina] Hippiæ & Hipparchi: at uxor Piſiſtrati. PERGER. Sed vid. *Not.* ſeq. Cetera conf. Schol. ad *Equit.* ℣. 59. & Suid. in *Παγγυμμαλοσμός.*

30. Ἐν τοῖς Ἰωπεῦσι.] Intelligit fabulam Ariſtophanis, *Equites*, Locus eſt *pag.* 314. Hipplas, Piſiſtrati filius, uxorem habuit filiam Callia, neptem Hyperochidæ, cui nomen *Μυρρίνη*, ut patet ex ara, quæ tyrannorum *ἀδικία* in Acropoli dedicata fuit, teſte Thucydid. l. VI. p. 448. [ſive c. 54. & 55. p. 412. *nov. Ed.*] VALES. Adde, *Ἀφυσσόμενα.* Reſpexit enim ad locum illum Comici in *Equit.* ℣ 447. . . ℣ *Βυσσίνης ἐ Ἰωπεῖ.* KUST. Vid ibi Schol. & *Not.* præc. Adde Hemſterh. ad Lucian. *Judic. Vocal.* p. 95. & ſup. *Not.* in v. *Βρυαλίζῃς.*

31. Βυσσὶς.] Diminutivum ex *βύσσα*, H. STEPH. *Ind.* Vid. inf. in v. *Μάλα.*

32. Βυσσὸς. κάνθαρ. Τυῤῥηνοί.] Id eſt, *σκάφη.* Scrib. f. *Τυῤῥηνοί.* GUYET. Scr. *Βυσσὸς.* IS. VOSS. Scr. *Τυῤῥηνοί.* SCALIO. VALES. Vid. Martin. in *Burrus.* Phavor. diſtinguit poſt *κάνθαρ*. Ego *Τυῤῥηνοὶ* recepi cum Viris Magnis. Idem ſenſit *H. Steph.* in *Ind.* ſcribens: „ *Βυσσὸς, Tyrrhenus eſt ναῦ-* „ *σπορος.* „

33. Βυσσαίτου. Ἀεσυφ. ὰπὸ ὃ βύσσος, καὶ τοῦ ἀφράζω &c.] Credo ſcribend. ὰπὸ ὃ *Βύσσης*, καὶ ὃ *Αἰνέω.* Aquita enim eſt *ζῶον ἀφυκλωτὸν*, FUNGER. Ita Phavor. & Suid. ex Schol. Comi-

τοῦ ἁρπάζω, ἢ Κλείνα εἶπε.
Βύζας [1]. Ἢ πόλιν Ἀθίωνος Ἀλεξοφάνης ὁ Δεκέμβριος [2] παῖζων ἔφη.
Βυρσιμάλους [3]. Βυρσοδιψίμους.
Βυρσοδίψης [4]. σκυτοδέψης [5], βυρσεύς.
Βυρσόχαπτον [6], ἢ Κλείνα.
Βύσζας [7]. κρύπτας.
Βῦσαι [8]. Ἀθήνησι. Φορτᾶσαι. κρύψαι.
Βύζας 9. πλήξας. Φοξᾶς.
Βύστη [10]. λύσις.
Βυσαύχην [11]. ὁ σαύλιππος ἢ τραχήλου, ἢ ἢ αὐχένα μικρὸν ποιῶν, ἢ τοὺς ὤμους ἀνέλκων.
Βύσαλλα. βύθισι.
Βύσινον. πορφυροῦν [12].
Βυσαλβόλῳ [13]. τῷ βυθῷ ἐφικνουμένῳ.
Βυσοδομῆ [14]. μεγάλα. ἀπὸ τῶν καταφερομένων εἰς βυθὸν ἀφ' τὰ βάρη.

Βυσ-

Comici ad *Equit.* ϒ. 197. quem locum spectat Hesychius. Sed idem Schol. ad ϒ. 203. habet: πρὸς τὸν Βύζαν, ἢ τὸ Ἀρπάζων. Prius itaque ad etymon, posterius ad rem ipsam pertinet; quod Hesych. exhibet. Comici locum notaverat etiam *Kusterus*, cetera non tangens. De *Cleone* vide & inf. v. Βυρσίνεον.

1. Βύζας.] Vid. Etym. M. & C. J. Voss. *de Permut. Liter.* G. 3. b. Conf. Scal. ad Fest. in v. *Sufes*, item *Miscell. Observ. Nov. & Dec.* 1732. p. 306—308. & omnino Doct. L. C. Valkenaer *Diatrib. de Byrsa Phœnicia.*

2. Ἐν Δεκεμβρίῳ.] L. Δεκεμβρί. CASAUB. (ad Athen. p. 528.) SOPING. FLOR. (ad *Pacem*. ϒ. 647.) PALMER. G. SCAL. VALES. HEINS. JUN. PRIC. lo *Ind.* Scil. Δ in Α mutatum, ut faepius. Vid. omnino Cafaub. *l. c.* & Kuster. ad Schol. Aristoph. in *Ran.* ϒ. 809.

3. Βυρσιμάλους.] L. Βυρσιμόλους. IS. VOSS.

4. Βυρσοδίψης. &c.] Totum hunc locum hoc modo lego: Βυρσοδίψης, ᾧ in ψ mutato. & deinde σκυτοδέψης, &c. Utrumque ex Etymologo probare est: Βυρσοδέψης. πρὸς τὸ Δυτῆς, ὁ ἐστι, δυσκόλως, ὁ αὐτὸς ὃ καὶ Σκυτοδέψης καλούμενος. HEINS. Βυρσοδίφης male habet Ed. Hagen. Cetera — ψιλ. Vid. *Not.* seq.

5. Σκυτοδέψης.] L. σκυτοδέψου. SOPING. ARCER. VALES. Σκυτοδέψης. SCHR. Posterius nihili est. Recte Vitl Dodd. Vid. Thom. Mag. & Suid. in Βυρσαίῳ. Conf. Aristoph. *Nub.* ϒ. 581. *Equit.* ϒ. 44. & *Not.* praec. Adde v. Γραῦς.

6. Βυρσοκαπτον.] Sic *Cleonem* exagitabant Comici, quod coriarius esset, & literam Κ, quasi magni cujusdam mali omen, nominis haberet Initio. Nota sunt proverbia, *duplex kappa*, & *tria kappa pessima*. PERGER. Coof. v. Βυρσαίῳ.

7. Βύζας.] L. Βύζαν. IS. VOSS. Sed vide Etym. M. & sup. Βύσ. Conf. v. Βυσζῆς.

8. Βῦσαι.] L. Βύζαι. IS. VOSS. KUST. Pro ἐνθάδε, refcripsi ἐνθάδαι, ex Ven. & Flor. Sic & Phavor. Vid. inf. Βυσαῖζε. An vero legend. Βύσαι ἐνθάδαι? faltem hic Hefychii locus in mente fuisse videtur Cl. Hemsterhusio ad Pollux. p. 1360. n. 16.

9. Βύζας.] Æneas *Poliorcet.* c. 31. Βύσσας τὸν λίνοτον. M. MEIBOM. Vid. fup. v. Βύσσινος, & Βύζαιος, & inf. v. Ἐκτύσασταζαν.

10. Βύστη.] L. Βυτάνη. IS. VOSS. Forte: Βύζη. λῆψις. Vel: Βύστη. ὄλισις. Vel denique: Βύζη. λῆψη. Auson.

Burras, quisquilias, ineptiasque.

Supra: Βαζύρρας. ὁ πεζόμαχος. PERGER. Coofer noftrum *Hinkelwordt.*

11. Βυσαύχην.] Latinc, cui eft *obliqua cervix*. Vid. Cafaub. ad Sucron. *Tiber.* c. 68. KUST. Vid. Eraſm. [five Junii] *Adag.* [*Cent.* VI. 33.] in Βυσαυχῆσαι, [*Incurvicervicus.*] p. 353. SCHR. Scrib. Βυσαυχῶν. Et ita dicitur, teſte Ælio Dionyſio, ὁ τὰς ὤμους ἀνειλκυσὶ ἐπὶ τὴν τραχήλου; vel ut Pauſanias videbatur, ὁ τὴν αὐχένα συνέχων, καὶ τὰς ὤμους ἀνέλκων. Vid. Euſtath. *Il.* B. 207. HEINS. Vid. Euſtath. in *Il.* Α. p. 773. & Β. p. 156. ubi Βυσαυχῶν. SOPINGIUS. IS. VOSS. Suid. etiam Βυσαυχῶν, & Phavor. & Pollux II 135. Opponitur ἰσαυχῶν, de quo inf. ut & Euſtath. p. 838.

12. Βύσινον. πορφυροῦν.] Quod tamen diverſum a purpura. Lucas [*Evang.* XVI. 19.] ὁ πλούσιος ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσινον. Neque coloris eſt, ſed lini delicatiſſimi. Plin. *l.* XIX. c. 1. SOPING. H. STEPH. *Ind.* Sic dicitor a ſtoic byſſi vel lini, qui purpurei coloris eſt. Sed lanam nemo unquam byſſum appellavit. &c. SALM. ad Tertull. *Pall.* p. 274. five 219. Lege πορφυρᾶν. G. KUST. Infra etiam: Βύσσινα. πορφυρᾶ. Et: Βυσσὸς . . . καὶ χλαῖναι &c. Vide ibi notanda. Conf. Polluc. l. VII. c. 17. ubi Βυσσίνου, Suid. in Βύσσινος, Etym. M. in Βύσσος, J. C. Scalig. *Exercit.* CCCXXV. 12. & omnino J. Croji *Obſ. in N. T.* c. 15. p. 115.

13. Βυσαλβόλῳ.] Vid. Cl. Strunzium ad Rutgers. *Cloſſar.*

Βυσοδομεύῃ [15]. σὺν μοιχᾶται. μαχαίρᾳ. ἀποκεκρυμμένως βωλεύῃ), καὶ ἐπ. βάθους.
Βυσοδομεύων [16]. σὺν μοιχεύῃ. ἢ βυθοῦ δομῆ [17], ἤγουν εἰσοδομῆ.
Βύσσα [18]. πορφυρᾶ.
Βυσσός [19]. βυθός. ἄγξω. τυμπάνου. καὶ λεξᾶμα [20], ἀντὶ δ' Ἴσως ἀπαλαμβανόμενον.
Βυσσοφαρεῖ [21]. μεγαλοφαρεῖ.
Βυσσύφραν [22]. κάπηλον ἐπ. σπαλάχνων βωλεύόμενον. καὶ ἐπ. βυθοῦ φερομένων.
Βυσσῶζει [23]. Φερέπαιζε.
Βυσταίνα [24]. πάγανα.
Βυσίχοις. τοῖς ὁ Σαλάσσης βρόχοις [25].
Βύστραι [26]. αἱ τῶν λαχάνων ἀθέσεις. ἵνα δὲ, τοὺς ἐπ. τῶν λαχάνων ὀψαμίδιος.
Βύτθαν. ἢ ψάρα [27].
Βυτῦν [28]. πλῆθος.

Βύ-

Graec. p. 25. ubi Βύσσινον. ἢ βυσσὸν. Mox pro τῇ βυσσῇ, Cl. *Kuster.* legit, τῇ εἰς βυσσὸν ἴσῃ.

14. Βυσσοδομῆ.] Vid. inf. v. Βυσσοφαρῆ.

15. Βυσσοδομεύῃ.] Vox non ſemel obvia in Hom. *Odyſſ.* ut Θ. 273. &c. Vid. Euſtath. p. 1513. Apollon. Lex. MS. Βυσσοδομέων. (Od. Δ. 676.) ἐν βυθῷ ἢ λήθοντας κρυπτῶς συνιόντας. Βυσσοδομέουσι ὃ λέγουσι καὶ τὸν αὐτὸν ἕνεκα, ἤγουν συλλέγουσι ἐπὶ βουλῇ, ἃ καὶ ὁ ἐν τῷ βυθῷ ἢ Σαλάσσης εἰσοδημοῦντι τι, τυτέστι, κρυπτῶς συλλέγθαι, καὶ ἀ φασιν. Hesiod. *Scut.* ϒ. 30. . . . δῖλοι φρεσὶ βυσσοδόμοισι. quem locum citat Etymologus. Addo locum, ab aliis non obſervatum, ex Heliodor. *Æthiop.* l. VII. p. 322. ἀλλ' ἢ βυσσοδομεύσαντες ὑπὸ ἢ Κυβέλης ἀπόπλους. nihil eorum quae Cybele *molebatur, ſuſpicant.*

16. Βυσσοδομέων.] Vid. Eraſm. Adag. [IV. 2. 4.] p. 395. & Suid. in Ἀτασθ. SCHR.

17. Δομῆ.] An potius δημῆ, vel δῆμον? Vid. infra. Et ſic Etym. M. Conf. Suid.

18. Βύσσα. πορφ.] Vid. ſup. *Not.* in v. Βύσσινον.

19. Βυσσός βυθός.] Ita Oppian. L. II. *Cyneget.* Βυσσὸν accipit, ἀντὶ βυθοῦ. Vid. & Varin. in Ἄσσυρον. SOPINGIUS. Vid. Ulyſſ. Aldrovand. L. III. *de Teſt.* p. 292. C. Turneb. *Adverſ.* p. 612. & Suid. in v. Ἄσσυρ. SCHR. Gloſſa Herodot. Βυσσός. βυθός. Vid. Herodoti locum L. III. c. 23. & II. 28. Conf. Suid. & ſup. in Βυσσαλβόλῳ, & Hom. *Il.* Ω. 80. item ſup. v. Βυθμός.

20. Καὶ χρῶμα &c.] In *Excerptis* ex Moſchopulo MS. in Agapetum, apud Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* XII. p. 306. Βύσσος. τὸ κάλλιστον βάμμα &c. Vid. inf. v. Ἴσγνιν, & ſup. ad v. Βύσσινον. Conf. in Βρυτάλλ, & Steph. in Βυσὶς, ibique Berkel. & Bochart. *Hieroz.* T. I. p. 990.

21. Βυσσοφαρεῖ.] Il. Steph. [*Ind.*] pro βύσσινον φάρος. ἐνδυμάτῳ accepit. Sed leg. Βυσσοβαφῆ. ut ante. SOPING. Male pro Βυσσοβαφῆ, μεγαλοφαρεῖ. Vide paulo ante v. Βυσσοζῶ. KUST. Confer vernaculum *topsmoer.*

22. Βυσσύφραν.] Occurrit apud Æſchyl. *Choëph.* ϒ. 650. ut obſervavit G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 31. ubi male 657. expreſſum.

23. Βυσσῶζει.] Forte Βύσσωζι, a Βύσσ, metri gratia geminatum ϒ habeas. H. STEPH. *Ind.* Vid. ſup. Βύσσῃ, Βυΐ, & mox Βῦσσ.

24. Βυσταίνα.] Pro μύγανα. quod puto eſſe Æolicum. Sed haec alias. SALM. Vid. Salm. ad Tertull. *de Pall.* p. 70. [five 123. & ſup. in v. Βάμμα.] SCHR. Βύσταξ. & μύσταξ. *muſtaceus.* G. Μύσανα forte. SOPING. Fortaſſe Βύσανα ſcripſerat. Lege Lacedaemonlorum cauſam erat, ne cui ſus eſſet ϒ μύσανα τρέφειν. Auctor Plutarch. in *Agid.* & *de ſer. Num. vind.* Mihi tamen ſuſpecta haec Heſychii interpretatio. CASAUB. ad Athen. p. 269. Forſan ſcribend. Βύσανα, ut idem ſit quod μύσανα. Antiphanes ſane apud Athen. l. IV. [c. 9.] Βύσανα dicit pro μύσανα. H. STEPH. *Ind.* HEINS. Ego Βύσανα Æolice pro μύσανα, idque pro πάγανα, reſte hic poni ſentio, ut ſit pars proloto; & boc quidem, ut videtur, ex lonum uſu. Infra: Μύτζακες. . . Ἴωνες πάγανα.

25. Βυΐχοις.] Vid. ſup. in Βρυχίς.

26. Βύστραι.] Βύστρα a βύσταξ non differt. Proprie vero *opercula* noo recte dicas βύστρας & βύσταξ, ſed materiam quandam contortam e ſoliis aut ſimili re, vel etiam quodvis lignculum, quod foraminibus vel aperturis doliorum inſeritur. Ita Cl. *Hemſterh.* ad Polluc. Σ. 172. p. 1360. ubi plura. Conf. H. Steph. *Ind.*

27. Βύτθαν. ἢ ψάρα.] Vid. inf. Φάρα, & Ψῆμι. Item: Ψῆμα, ψῆς, τὸ ἔρεον, *fluvius*. Cogitavi aliquando, num ſcripſiſſet: Βύτζαν. ἢ Ψῆνα. ut eadem deſignet, Graecis recentioribus βούτζα dictum. Moſchopul. ad Σχιδ. p. 141. Μίσυψ, ὁ κάνναβις, καὶ ὁ κοσκῖνος Βύτζα. ſive vero quid ſit, infra vide, & apud Ariſtot. *H. Anim.* l. V. §. 303. ubi & olim pro Ψῆνα legebatur Ψίσρα.

28. Βυτῦν.] Vid. Martin. p. 199. [in Βυτῦνα.] SCHR. Vid. inf. Βυσζῆς. Supra: Βύζας. πλῆθος.

I. Βύ-

Βύτινα [1]. κοιλίαι. οἱ δὲ, Βρύτανα.
Βυτίνη [2]. λάγυνος, ἢ ἀμίς. Ταραντῖνοι. ἤγουν ζαμείαν.
Βύτιος [3]. γυναικὸς αἰδοῖον.
Βύων τὰ ὦτα [4]. ὀπτροχάτιον.
Βυώσης [5]. πληρώσης. καλυπίψωσης. κωφωθείσης.
Βυστλώ. ✝ ἄρσω [6].
Βᾶ. ὀπτῶ.
Βαβὶς [7]. πηγή.
Βαβύς. χαλᾶς.
Βαβίζειν [8]. σαλπίζειν.
Βαμὼ [9]. ὕπνος ἡ Μάκρις ὠνομάζετο.
Βάδιον [10]. βοίδιον.
Βαθεῖν [11]. ὁμιλεῖν. βοηθεῖν.
Βαθίοντες [12]. βοηθοῦντες.
Βαθίζειν [13]. βοᾶν. * Ψόφησιν [14].
Βαικχεθωνιν [15]. Βακχὸς [16]. πτερυγὲς χιτῶν.
Βάκχρον [17]. πόλεμος ἐν Σαλαμῖνι, ὅτε τὸ Ἀχέμαν-

μαντον ὄρος Φερόμβρον.
Βαλάκιον. χοῖνιξ βάλιος ἔχων.
Βάλαξ. σῶλος [18]. γῆ.
Βαλία [19]. βωλὶς. μάζης [20] εἶδός τι ἐν ταῖς θυσίαις.
Βαλίνας. χαλιάς. ἢ πλινθίνας [21] οἰκίας.
Βαλένας. οἱ μὲν, καλίνας· οἱ δὲ, τὸ Κίλλαιον ἀκίνειον, ἀφ' οὗ ἀνακεχῶλε, φησὶ Σοφοκλῆς.
Βᾶλος [22]. γῆ.
Βαλώρυχα [23]. ✝ σῦν. Λάκωνες.
Βαμαλκίμαζε. βωμολοχεύμαζε. φλυαρεῖς, παιγνίμαζε, κολακεύτικος.
Βάμαξ [24]. βωμαλόχος. καὶ ὁ μικρὸς βωμὸς, ὑποκοριστικῶς.
Βάμβυσις [25]. βαμβὶ ὕφυσμα.
Βάμμενον [26]. ὤμοσα.
Βάμβυνι [27]. οἱ ἐπὶ τοὺς βωμοὺς, λόφους καλουμένους, κατοικοῦντες.

Βά-

1. Βύτινα.] Vid. sup. v. Βρύτινα.
2. Βυτίνη.] Vid. Martin. p. 206. [in Butina.] SCHR. Vid. inf. in Ὑμεναγέτην. Gloss. Dega, βύτιον. Dogarius, βυτιοποιός. Item: Vagna, seu Cuppa, βύτις μεγάλη, ὡς τινες Γαλλοὶ καλοῦσι. Cæterum Vopiscus usurpavit vocem Dogarii. [Vid. in Aurelian. c. 48. ibique Not.] In fragmento cujusdam Instrumenti fecuritatis, quod vetus est, legitur: Butte minore valente situlas duas semis aureas &c. Recitatur a Brissonio de Formul. p. 582 SOPINGIUS. Βύτινα, vocabulum Tarentinoorum est, & matellam, aut lagenam, & urceolum significat. Apud hunc [Hes.] post legere est: Βοῦνα. σκαφεῖον. Βυτζα vel Βυτία apud recentiores Græcos etiam pro buttis, cadis. Apud Nicetam Βυτζία, οἷον δοχεῖα ὑγρῶν. Glossæ Βύτιν dogam interpretantur. VALES. (ut videtur.) Conf. G. J. Voss. de Vitiis Serm. li. 3. in fin. Rcinef. Var. Lect. L. III. p. 379. Du Cang. Gloss. Gr. in Βύτινα, & sup. Not. in Βατιῆς. Vid. & inf. v. Πούνη, pro quo in Lib. Judith. X. 5. ἀσκοσύνην.
3 Βυτίου.] Schol. Aristoph. [ad Pac. ✝. 965.] βυστὸς, pro quo Suid. in Κεφὴ habet μυρὸν. SOPING. H. STEPH. Ind. An Βυτίου pro βυσσὸς, i. e. βύσσου? Vid. inf. Μυτίος. An a densitate, ut μύτρον, νύττω, νάττω? O. Vid. Salmas. ad Tertull. Pall. p. 70. [five 123.] SCHR. Conf. inf. Μύττον. & Σάττιδα, quod cum Phot. explicat, τὸ γυναικεῖον. Gothicum Fud, pro vulva, a βυτίου derivat F. Jun. ad Willeram. p. 260. Vid. & G. O. Reiz. Belg. Græcizf. I. 8. p. 192. Scholia Comici laudata minus probat Cl. Kuster. ad Suid. in v. Κεφή. Nec tamen damnaverim: illud enim βυσσὸς, vel idem est cum nostro Βυτῖς, vel cum Βοῦς, pro quo sup. Βοσσὸς. Conf. Βύττω, infra. Nisi νυσσὸν scripserit Scholiasta, de quo infra, Mareus Argentarius in Anthologia inedita: —— βυσσῷ τύτε (sc. πῦρ, quod ostendebat feminæ) φλογιστόπεδον. Integrum Epigramma describere vetat pudor.
4. Βύων τὰ ὦτα.] Psalm. LVII. 4. Ὅτοι ἀπώλοντο κωφοὶ, ὡς βύοντα τὰ ὦτα αὐτῶν. Vid. sup. in Βεΐ, & Βυσσῶσι, item in Βυσσῶ.
5. Βυώσης.] Ad βυῶν. G. Malim Βυώσης, ex Psalmo allato. Glossæ MSS. in Psalmos: Βυώσης. φραττούσης, καλαπίψωσης, στεγασθώσης. Et huc pertinet κωφωθείσης, i. e. βυώσης τὰ ὦτα. Atque ita Cyrill. Lex. MS. & Etym. M. Mecum facit Cl. Bieh. allato Cyrill. MS. Brem. Conf. Misc. Obs. V. 3. p. 83. Vide & v. Βαδυκρῶν, Βυτῖν, Βύσζων, &c. item Not. in v. Βυσσῶ.
6. Βυστλώ. τὸ ἄρζω.] An ἄρσω? Suid. Βυστῖν. κρῖν. Λάκωνες. pro quo Nostcr supra: Βυστῖν. ἀσιτεμεῖν —— Λάκωνες. Adde sup. v. Βαιδυρῶν. ἀσιτεμεῖν. Βυσσῶ. Sed ampliandum censeo.
7. Βαβὶς.] Vid. inf. in v. Δᾶβ.
8. Βαβίζειν.] Per reduplicat. pro βύζειν. SCHR. Conf. sup. v. Βρυχώμε, & mox Βαβύζειν.
9. Βαμώ.] L. Βαῶ. IS. VOSS. Μάκρις, quod sequitur, est Εὐβοῖς. Vid. inf. item Steph. Byzant. in Εὔβοια. Sup. Ἀδωνὶς, Εὐβοῖς. Hic Βαῶ, pro Εὐβοια. Βαμὼ retinet Cl. Bochart. Geogr. S. P. II. L. I. c. 13. quem vide. Sic & Kusterus: „ Ἡ Μάκρις, est insula Eubœa. Forte Βαμὼ a figura altaris. „
10. Βαδίον.] Per synæresin pro Βοΐδιον. H. STEPH. Ind.
11. Βαθεῖν.] Pro Βοηθεῖν. Eustath. K. Il. p. 735. IS. VOSS. Vid. Ed. Rom. p. 812. fin. Καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ Βοηθεῖν, ἤγουν παρὰ Ἡσιόδου τὸ Βαθεῖν. idque καθὼ κρίνει ὁ τὴν ῳ, prn βοηθῶν. Conf. p. 1161. & 1717. & inf. v. Βοηθεῖν. Lex Reg. MS. & Suidas: Βῶσον βοήθησον. Κρατῖνος. Ubi Kuster. βοῆσον emendat, pro βοήθησον. Et sic Nostcr infra. Meleager in Epigrammate inedito:

Ὦθρωπε, βαθίοντι ἢ ἐκ πελάγους ἐπὶ γαῖαν
Ἀρῆι μὴ πεφύλαχε, ἀγὼν ἐμοὶ ἔμπεδος ἔστω
Ἑλλησι τῆδε ὁ βαπτὸς ἔρως &c.

Conf. v. seq. Βαθίοντες, sive, ut Kuster. scribit, Βοηθοῦντες, addens: „ ω hic contrahitur in ο, ut in Βῶσον, pro βόησον, „ Νῶσον, pro νόησον, &c. „
12. Βαθίοντες.] Vid. Not. superior.
13. Βαθίζειν.] Βοᾶν. Ψόφον, SCHR. Incertum quid velit Schrev. an ita legendum putet pro βοᾶσι, Ψόφησιν? an vero simpliciter sic interpretetur τὸ Βαθίζειν, pro quo priores Edit. Bas. per ϖ. Sl prius, conf. Suid. in Βαθυκρῆ, & sup. Βαιβαδζειν. Sed nihil muto. Sophianus confert sup. Βαιζειν, pro quo & Βάζειν, ut sit ἀσαφῶς λέγειν, βοᾶν, &c. Lex. Reg. MS. Βαθίοντων. ὁμιλούντων. Conf. inf. v. Θωκάζω. Ψοφοῦσι ὁμοῦ. Et: Θωκάζουσι. βοῶσι, μάλιστα, παρέσται. Ψοφοῦσι ὁμοῦ. Vid. Not. seq.
14. * Ψόφησιν.] Scr. Ψοφήσουσι. SALMAS. H. STEPH. Ind. HEINS. Vid. Not. præc.
15. Βακκάθωνιν.] Βακκάθωνιν. H. STEPH. Ind. Scrib. Βάκκα, Ψόφησι. SALM. IS. VOSS. Hoc verum non puto. Βακῆ Attice dicitur, & est parvus pisciculus, qui magnos habet oculos, unde & nomen accepit, quasi βάκκος. Athen. l. VII. [c. 9. p. 286. 287. & 322.] quod thynno minime convenit. Ieaque legend. ἰχθῦν. VALES. Vid. inf. in Βάκ, & H. Steph. Ind. v. Βάκκος.
16. Βακκὶς.] Discernit If. Voss. ut sit nova glossa. Recte, ut puto.
17. Βάκκρον.] Strabo l. IX. p. 394. ubi vid. Palmer. Conf. Etymol. M. H. Steph. Ind. Meurs. Cypr. l. 30. p. 80. item p. 62. & 73. Mentio ejus est apud Lycophr. ✝. 451. monente Kustero.
18. Βώλαξ. βῶλον. γῆ] Job. VII. βάλαμος γῆς λεπτὸς ἐχόμενος ἵππου. SOPING. Posset legi, βῶλον γῆς, pro βῶλον, γῆ. Job. VII. 5. MUNKER. Sic idem ad Antonin. Liberal. p. 49. merito refutatus a Berkelio ad eund. Auctorem p. 287. Lil. gyll. quamvis & Glossæ: Βώλαξ. testa, gleba. Βῶλον γῆς. gleba. Ibidem tamen & Βῶλον, pro gleba. Etym. M. Βῶλον γῆς. —— ἐξ αὐτῆς Βώλαξ, οἱ λίθοι, λῶλαξ. Hom. Odyss. Σ. 373. —— οὐκέτι δ' ἔστι βῶλον ἀρότρῳ. Vide mox.
19. Βωλία.] Vid. Casaub. in Athen. p. 218. Martin. p. 345. SCHR.
20. Μάζη, βῶν &c.] [Sic priores Edit.] Forte μάζης βῶν. Sed retine potius μάζη. [cum Phavor.] Intelligit enim massam. Ita in Gloss. Massa, μάζα. Aristot. ἐπὶ Ἀκαρν. Σαυρ. βωλία χρύσια dicit, h. e. massa. Vid. inf. ad Μαζῶν. &c. Teste enim Prisciano Latini exprimebant ζ per ss, ut παιπάλλα, pastilla Siracb. XXII. 18 βῶν σάλης. SOPINGIUS. Sensus tamen commodior est, si μάζης βῶν scribas, ut est in Ed. Schrev. & apud H. Steph. in Ind. qui a βώλου aliqua similitudine sic dictam conjicit.
21. Πλινθίνας.] l. πλινθίνου. SALMAS. Leg. πλίνα. vel πλινθίδας. IS. VOSS. πλινθίνου Phavor. & H. Steph. Ind. quod recepi.
22. Βῶλος.] L. Βῶλον. Nicand. Theriac. SOPING. HEINS. Conf. Phavor. At Βῶλου priores Edit. quod retinui. Glebæ, pro terra. Βῶλου Schrev. perperam edidit. Vid. sup. in Βώλαξ.
23 Βαλώρυχα.] Παρὰ τὸ τὰς βώλους, ἤτοι τὴν γῆν, ὀρύσσειν. H. STEPH. Ind. Sic Γαβάγας inf. vocatur σκαλεύς, simili fere modo: & Βαλαβίωνα μαγειρικὰ, in Antholog. L. I. p. 47. Ed. Steph. Pro σῦν Cl. Relandius ὗν correxerat. quod tamen non est necesse.
24. Βάμαξ.] Utitur Agathias Tom. II. Ὅτι τὸ ὅλον ἡ βασιλεὺς ὁ βάμαξ &c. SOPINGIUS. Vid. Etymol. M. & Suid.
25. Βάμβυσις.] L. Βάμβαξ. IS. VOSS. Malc.
26 Βάμμενον.] A βαμμένω. G. Forsan Æolicum habet pleonasmum ἐμ ἐβ, pro ὤμοσα, a them. ὀμνυμι, facto ex ὀμω. H. STEPH. Ind. A βωμὸς dictum videtur; ideo minirum, quod veteres ad aram jurare solerent. KUST. Infra: Βωμὸν ὀμόσασθε.
27. Βάμβυνι. οἱ ἐπὶ τοὺς βωμοὺς, λόφους &c.] Amos VII. 9. Καὶ ἁφανισθήσονται βαμοὶ ✝ ὑψηλοὶ. In Hebr. נתשׁ, quod originem dedit Græco fortasse. Certe βαμοὶ non tantum *arae* significant, sed *excelsa*, ubi falsi Dii colebantur. Et apud

Βάμβ[illegible] [1]. βωμός.
Βαμίδας [2]. ἀναβάσεις.
Βαμίσκια. σχήματ [3] ἄπτου.
Βαμμός. βαθμός.
Βαμοῖσι [4]. βάσεσι.
Βαμοί [5]. ἕμβολοι πυθ, ὅπερ λεγόμενοι.
Βαμολοχία. γάν[illegible] κολακεία Φοινικῶν, καὶ γελωτοποιῶν.
Βωμός [6]. ἱερόν. τύμβ[illegible].
Βωμολόχ[illegible] [7]. σκώπτης. ἱερόσυλ[illegible]. [illegible]ὺ τὸ Λοχεῖν [8] εἰς τοὺς βωμούς, ὅ ἐστι, συνεθίειν. πανοῦργ[illegible]. ἀστεῖος. ἀπατεών.
Βᾶν [9]. βᾶσσ. ἅπλοον [10].
Βανίτας [11]. τοὺς σὺ ἀχεῖς. οἱ δὲ, βεκίλους, ἢ ἀγγείκους.
Βώπμ[illegible] [12]. εἴρημα. Λάκωνες.
Βαρβία [13]. ὀρθία.
Βᾶσμα [14]. Ἰρλῶσσ. Ὅτι Βάσμα [15] τυμφαλήτης Μακεδονικοῦ.

Βᾶσσ [16]. ὀφθαλμοί.
Βᾶρ[illegible] [17]. ὄνομα κύνος.
Βάς [18]. ἀσπὶς. πέλτη. βίκος. καὶ πούς ἰχθύος [19].
Βάσσομαι. βοήσομαι, ὀπτικλίσομαι.
Βᾶσσον [20]. χείλεσσι, βήσσον.
Βάσσαι [21]. βοήσσαι.
Βαστῆρες [22]. νομεῖς.
Βαστεῖν [23]. βοᾶν. χαλεῖν. ὀπτικλεῖσθ.
Βασσόμεθα. μαρτυράμεθα [24]. ὀπτικλεισάμεθα.
Βασσοῦσι [25]. βομβοῦσιν, ἠχοῦσι.
Βαστάζειν [26]. βάλλειν.
Βαστάσειμ [27]. τοὺς ἄνδρας περίφυλα.
Βαττίον [28]. ταμεῖον.
Βάττορες [29]. βαττῆρες. νομεῖς. ποιμένες.
Βάχ [30]. βοτάνης εἶδ[illegible].
Βαωμὸν [31]. ἐμόσαμεν.

Γ.

apud Græcos Ἀκρῶν. Vid. supra. SOPING. I. Βάρμανα. Accipe de *Bamis*, Æolim monte. IS. VOSS. Stephan. Byzant. Βαμοί. λόφοι Αἰτωλίας. οἱ πανταχοῦθεν. Βαμοῖς. —— Τὸ πανταὸν, Βάμβ[illegible], ὡς παρὰ Φιλητᾶ καὶ Βαμοῖ[illegible]. Vel ergo Vossianam emendationem amplectere; vel scribe, Βαμοῖς. Atque ita *Kusterum* (cujus esse video:, Lege (inquit) Βάμοι, „ vel Βαμοῖς Vid. Steph. Byz. v. Βαμοί. „

1. Βάλβ[illegible].] A βαμὸς, βαμὸν, βωμὸς, βωμὸν. & metapl. βώμβ[illegible]. GUYET. An Βαμοιτ[illegible]. βάμοιτ[illegible]. Vid. Steph. Byzant. in *Not* præc. Nisi Βάμβ[illegible] sit ejusdem formæ verbum, ut νίμβ[illegible], & similia.

2. Βαμώνας.] L. Βαμῶνας. SOPING. Optime! Sic Herodot. II. 125. Ἐκαίετο δὲ αὐτὴ ἡ πυρκαὶ ἀνακαυθεῖσα τοιῶνδε, οἱ μὲν Βαμῶνα ὀνομάζουσι. Locum observaverat etiam *H. Valesius*. Conf. v. Βαμώνιον.

3. Βαμώνιαι. ἀριθμοὶ ἄρτιοι.] Pro ἀριθμοὶ leg. βαθμοί. SCALIG. Perperam *Scaliger*. Refer ad problema Delianum de duplicatione cubi. Vid. MSS. num. 532. ubi in glossis *Bamises* explicantur *numeri multiplicati*. Et Heronis *Geom.* IS. VOSS. Βαμώνιοι sunt *numeri impares*, veluti *arulæ* quædam. Vide *Βαμώνιαι* veteris Poëtæ Doliadæ, & Salmasium in cos. MAUSSAC. Male *Scaliger* pro ἀριθμοὶ corrigit, βαθμοί. Vid. Theon. Smyrn. *Mathem.* I. I. c. 29. ubi exponi, qualis numeri species appellata fuerit Βαμώνιον. KUST.

4. Βαμοῖσι, βάσεσι.] Apollon. Lex. MS. Βαμοῖς· ποτὲ δὲ, συνοδίας ὑμῶν. (Hom. *Il.* A. 440.) Τὼ δ' ἕστην' ἐπὶ βαμοὶ ἄγων —— ποτὲ δὲ, τὰς βάσεις, οἷον ἐρειδὰς πλατείας ἢ βαστικὰς. (*Il.* Θ. 441.) Ἄρματα δ' ἀμβαθμοῖσι τίθει, καθ' λίθα πεζίτιν. Conf. v. Βαμοῖσι, sive Βαμοῖσιν.

5. Βαμοί.] Vid. Eclog. Att. MS. IS. VOSS.

6. Βωμός.] Suid. Βωμοὶ, ταφικὰ λάκκοι. Leg. τυμβεῖα, ut idem postea in Βωμοί. ubi pro βάσσαι, leg. ἐρηβάσσαι. IS. VOSS. Prius etiam Kusterus observavit. Conf. sup. Βανὶς, & Βανοί, & Ἀναβάδες. Cætera vide Ammon. v. Βωμός, Berkel. ad Steph. in Βωμοί, & G. Cuper. *Observ.* L. I. p. 97.

7. Βωμολοχ[illegible].] Vid. Harpocrat. p. 65. Erasm. *Adag.* p. 307. [III. 7. 65.] Martin. p. 160. SCHR. Vid. Suid. ibique Kust. & Interpp. ad *Ephes.* V. 4. Conf. Suid. in Κοβαλία, & sup. v. Βωμακοθραύστης, Βώμαξ, & Βωμολοχεῖα. inf. in Θεολόγ[illegible], item Schol. in Greg. Naz. *Stelit.* II. p. 94.

8. Λοχεῖν.] Scrib λοχᾶν. HEINS. Vid. inf. Λοχᾷ, Λοχίζῃ, & Λοχιδιεῖς, ενεδρεύουσι. An itaque legend. Λοχεύειν, vel Λοχιᾶν?

9. Βᾶν.] Hom. *Il.* H. 238. Οἵη ἐπὶ δίφρῳ, οἵη ἐπ' ἀρίστῃ ἡνιόχῳ βᾶν' Ἀζαλίῃ. Schol. Βᾶν. δρομικῶς, τὸν ἀπὸ βᾶ. ἀπὸ τοῦ βαίνειν ἐπὶ δεξιόν. Adfertur idem in Schol. ad *Il.* M. 105. Suid. Βᾶν. ἀπὸ τὸ Ἀργεῖον. ἀπὸ δὲ βᾶν, ἵνα βάξεται. Conf. Suid. & mox Hesych. in Βᾶς, & sup. in Βάσι, Βασία, Βᾶσι, Βάν, &c. Apollon. Lex. MS. Βᾶν· τὸν ἀκοντίσαντα. Οἵη ἐπὶ δίφρῳ. Respicit versum modo allatum. Conf. *Not.* seq.

10. Ὅπλον.] i. e. *clypeum*. Homerus enim *Il.* M. 105. *clypeum*, βᾶν ἀζαλίῃ, vocat: quo respexit Hesych. KUST. Vid. *Not* præc.

11. Βανίτας.] Vid. Etym. M. v. Βανίτης, qui ex Callimacho Βανιτζᾶν adfert: pro quo, abjecto Doriismo, Suidas: Βανιτῆν. (vel Βανιτζᾶν.) τοὺς βανίλους, τοὺς βανλίτας. (Male Ed. Kust. sola, βανλίτους.) Pro Βασίας, ἀγγειώσας. Conf. Suid. in Βανίζει.

12. Βώπμα. &c.] Id est, φώνημα. GUYET. An pro εἴρημα legend ἴρημα, id est, *locus editus*? G. Tum vero Βώπμα esset q. Βώπμα, pro Βανίς. Conf. sup. Βώπμα. Inf. etiam: Ὄρημβ[illegible]. βωμός. At fæpius β pro φ usurparunt etiam, Macedones faltem, fefte Plut. *Quæft. Gr.* p. 292. E. & Etymol. v. Ἀφροδίτη. Similiter Siculi. Conf. Canin. *Hellen.* p. 18. Ita vero Βώπμα esset pro φώπμα. Et forte idem apud Lacones in quibufdam vocibus obtioult.

13. Βαρβία.] L. Βαρβία. SALM. Conf. fup. *Not.* in v. Βαρβίν. Inf. Ὀρθὸν, βαρβίν. pro quo & Ὀρθὸς, & Ὄρημβ[illegible].

14. Βᾶσμα.] L. Βάσμα. SCALIG. Vid. Polluc. I. IV. c. 7. c. 207. & Luiffinum *Præfæt.* L. I. c. 24. Scribitur apud Athen. Βᾶσμα, qui hujus hymni rationem reddit. HEINS. Βάσμα appellat Athen. I. XIV. c. 3. p. 619. KUST. Scrion Βάσμα. Vid. omnino Polluc. IV. 7. Sed in alio Hefychii loco, & apud Athen. I. XIV. [p. 619. extr.] dicitur corrupte Βᾶρμ[illegible], pro Βᾶσμ[illegible]. [ut ad marg. corrigitur] nam μ & σ viciffim permutari animadverti: ut in Hefych. Πέρσμα, pro Πέρσιμα. VALES. Vid. Seber. & Jungerm. ad Poll. IV. 54. & Caſaub. ad Athen. *l. c.* p. 893. Alter ille Hefychii locus fuerit forfan v. Βᾶσσ mox: ubi vide. Conf. *Not.* in v. Βερσίου πλοῦ.

15. Βάσμα τυμφ. Μαριανδικὰ.] Alii per ῦ. Μαριανδυνῶν: ut *Cafaub.* loco laudato in *Not.* fuperiori, quam vide.

16. Βᾶσσ.] An ab ὀφθ? G. Conf. Suid.

17. Βᾶρμ.] L. Βᾶσμα. Jul. Pollux l. IV. c. 7. [§. 55.] Ὁ δὲ Εὐριπίδης, ἐν Ἴωσι τῶν Μαριανδυνῶν ἀδελφῶν, Οἵτινα βασιλέως πομπὴ, τοῦς ἐν Ἅιδου, ἀρὰ Ἅιδαι πένθεσιν. Unde carmen lugubre roſticorum Mariandenorum dicitur Βαρμός. SOPINGIUS. Vid. *Not.* ad v. Βᾶσμα. Suidas tamen etiam: Βᾶσμα ὕμνων εἶδος. Idque retinco. Refpicit ad *Borum*, Perierisilium. *Il.* II. 177. Conf *Il.* E. 44.

18. Βάς.] Vid. fup. in Βάσ, Βαῖν, & Βᾶν.

19. Ἰχθύος.] Pertinet ad Βᾶξ. Vid. Athen. VII 9. p. 286. & v. Βᾶσσα fupra. Lex. Reg. MS. Βᾶξ· ἡ βάστρυχος. ἢ πόδες ἰχθύος, ὡς ἱστορίται ἴχνος φωλεῦ. &c. Conf. Etym. M.

20. Βᾶσσον.] Ex Cratino adfert Suidas. Vid. *Not.* feq. & fup. in v. Βαῖν, &c. Conf. v. Ἐξωλεῖν, & Ἀξῶ.

21. Βάσσαι βοήσσαι.] Malim: Βοήσσαι. βοήσσαι. ex *Iliad.* M. 337. ubi fimiliter Scholia. Sic βοήσσαις, pro βασσοῦσι, apud Herodot. *init.* I V. Conf H. Steph. *voces Herodot.* & fup. Ἀφροδίσσαι, & *Not.* in Ἀμφρύσσαι, & in Βαθύσσ.

22. Βαστῆρες.] Βαττῆρες potius dicuntur. H. STEPH. *Ind.* KUST. Vid. Inf. v. Βάττορες.

23. Βαστεῖν.] Hom. *Odyff.* M. 124. Vid. fup. ad v. Βαθεῖν. Apollon. Lex. MS. Βαστεῖν. φωνεῖν, ἐπικαλεῖσθαι.

24. Μαρτυράμεθα.] Suid. μαρτυράμεθα, & καλεσάμεθ. Phrynor. ἐπικαλεσάμεθα. Poſterius præſtat. Vid. in Βασσόμεθα, & Ἐπιβασσόμεθ.

25. Βασσοῦσι.] An τῷ πλαδιάσαντες cognatum? G. Conf. H. Steph. *Ind.*

26. Βαστάζειν.] Pro βαστιάζειν. SALMAS. Vid. Salm. in Vopiſc. p. 408. SCHR.

27. Βαστάσειμεν.] Vid. Scalig. *Conjectan* in Varr. 1to. SCHR. Vid. fupra poſt Βαστρικὸς, & v. Βαῖσπερ. Apollon. Lex. MS. Βαῖσπερ. ἄνδρες βασταίνῃ, στρέβλῃ. Ubi Βαῖσπερ fcribendum: eſt enim ultima vox in lit. B. poſt Βᾶν, defumta ex *Il.* A. 155.

28. Βαττίον.] *Ern hoc*, five *hoc*, Frifii vocant. SOPINGIUS. Ab ῆς, ῶς, forte Βαττῖον. Id eſt, ὀλίγον. GUYET. Conf. v. Βίκος. Reſtius tamen Dorice, pro βάτιον. Gloſſæ: Βάττιον, Capella. Βαττὶς, cupa. Βαττὶς μεγάλη, ἣν τινες Ταῦλον καλοῦσιν. *Vagna ſeu Cupa*. Vid. fup. v. Βαῖτις, & omnino *Not.* ad v. Βανιτῆν, five Βαῖτῆν, & Salm. T. II. *H. A.* p. 578. Alias Βάτιον eſt locus circa Ilium. Vid. Suid. & Etym. M.

29. Βάττορες. βαστῆρες.] Vid. fup. Βαστῆρες, & inf. Ἐπιβάττορες. Suid. Βάττορες. βαστῆρες. Etymol. βαστακτῆρες. Hom. *Il.* M. 302. Βάττορες αἰόλοι. Schol. βαστακτῆρες. Quem locum citat Apollon. Lex. MS. explicans, νομεῖς.

30. Βαχ. βοτάνης εἶδ[illegible].] Virgil. *Culic.* v. 405. ubi florum plantarumque mentio: *Et Baccheus, Libyæ Regis honor.* Idem videtur effe Hefychii Βαχ, & a cognomine Mauritaniæ Rege nomen traxiſſe: cujuſmodi plura nota ſunt, ut Ἀλεξανδρ[illegible], Ἑλένιον, Ἀντωνιάκ[illegible], &c. in hoc ipſo Lexico. Vid. Jac. Mofant. Brioſi *Epiſt* p. 256. & Salm. *Exerc. Plin.* p. 699.

31. Βωμὸν.] Sup. Βωμὸν. ὤμοσ'. In fine pro ὁμόσαμεν (ut Schr.) peiores Edd. ὁμόσωμεν.

Γ.

Γάαθον. ἦσον [1].

Γαβαλά [2]. ἐξυφαλον, ἢ κεφαλή.

Γαβαθόν [3]. πτυελίον.

Γάβαια [4]. ἐξύλαφα, ἤτοι πτυελία.

Γαβεγός [5]. ἔργα μιαδωτός. Λάκωνες.

Γαγγαλιᾶν. γαγγαλίζειν [6]. ἡδύνειν.

Γαγγαλίδες [7]. γελασινοί.

Γάγγαλ☉ν [8]. ὁ θυμαπάθετ☉ν, καὶ θεῖπτ☉ν τῇ γνώμῃ, καὶ θυμαπέολ☉ν.

Γαγγαλθᾶς [9]. ἀλιθὺς, ὁ τῇ γαγάμῃ ἐργαζόμεν☉ν.

Γαγάμη [10]. σαγλείη, ἢ δίκτυον ἁλιθυτικόν. καὶ σκεῦ☉ν γωργικόν, ὅμοιον τῇ κρεάγρᾳ.

Γάγαμον [11]. δίκτυον. καὶ τὸ περὶ τὸ ὀμφαλὸν [12] τὸ ἔντερον.

Γαγαμηλοί [13]. σαγλευταί.

Γαγάτιον [14]. τὸ μὴ γλαῦκ☉ν περονταίνειν. Γαγατιεῖδιον [15]. γαγατίου ἐοικότα. Γαγάτιον [16] δὲ, τὸν συσκοφή.

Γαγάτης [17], ἢ Γαγατίας. οἱ μὲν, γελασινόν· οἱ δὲ, ἢ τὸ ἐείον [18] συσκοφιῶ. ἄλλα, ἔντονζιθμον [19].

Γάγης [20]. Φασιὼν ποταμός.

Γάγγραινα [21]. φαγέδαινα. οἱ δὲ, κεφαλ☉ν, πολυδάκτυλον ἐν τῷ σώματι πάθ☉ς.

Γαδδᾶν [22]. χαίρειν.

Γαδεῖν. χαίσαι.

Γαδιὼ [23]. χαρᾷ.

Γάδδαξ [24]. ἡδύς.

Γάδεται. ἥδεται.

Γάδειρα. τῆσ☉ν, ἔξω τῆς Ἡρακλείου στήλης [25].

Γάδειρα [26]. τὰ περιφερίσματα. Φοίνικες.

Γα-

1. Γάαθον. ἦσον.] L. Γάασον, Dorice, cum Digammate Æolico, ut Γάστης, venter. HEINS. L. ἦσον. IS. VOSS. Scrib. ἦσσον, eadem. PERGER. Illud ἦσον ab ἧσσον. Inf. Ἥσυ. ἥδυ. Sic enim pro ἥδυ legend. ex Etymol. Γάασον ergo confer cum Ἄδη, vel potius cum Γάδεια, & Γάσα, Γάσσα, Γάλα, Γάασον, Γαγάτιον, post Γαιόν, &c. Infra; quorum alia ad ἥδυς pertinent, alia ad γλυκύς.

2. Γαβαλά.] Forte κεφαλόν. VOSS. BRUNO. Ad τὸ caput. GUYET. L. Γαβαλόν. IS. VOSS. Inf. Κεβαλή. κεφαλή. Confer noſtrum gevel. Neque enim adſentior Doct. Valkenario, qui de urbe Galilææ intelligendum Heſychium conjiciebat, Γάβαλα, ſive Γάβαλα dicta. Vid. ejus Gloſſas S. ex Heſ. p. 7. & Not. ad v. ſeq.

3. Γαβαθόν.] Acetabulum. Conf. Γάβινα. SOPINGIUS. Vel Γαβαθὸν puto idem eſſe quod Paphiia Ζαβαθόν. nam Z & Γ confunduntur. Sic γάϊσαξ, & ζάϊσαξ. SALM. Infra: Ζαλιφάτιον. πτυελίον, pro ξαμάτιον, ζωδάτιον, ζαβαθὸν, γαβαθὸν, vel —— Sic. μ & β enim paſſim permutantur. Et: Γάμβινον. πτυελίον. Conf. Not. in v. Ζάβαλ☉ν, Voſſ. Etym. in v. Gabata, & Du Cang. in utroque Gloſſario. Aliter Doctiſſ. Valken. l. c. „ Si cui ſummi Salmaſii Nota minus „ placuerit (inquit) Γαβαθὸν cenſeri poſſet oppidi Paleſtinæ nomen, (quadam enim oppida Gabathon dicta extiterunt in Paleſtina, docente elegantiſſimo Reiando) cujus nominis πτυελίον haberi poſſet expoſitio. γ'22 enim Hebræis πτυελίον ſignificat, & a LXX. μεχμασ reddituri, „ Jer. XXXV. 5. Rectius nomen a גבת altus, excelſus fuit, „ deduci poſſet. Hinc in Lex. Orig. p. 197. Ed. Mart. „ legas: Γαβαθὸν. ὑψηλὸ. quibus adde Γαβεῖ, p. 199. „ Conf. Not. præc.

4. Γάβαια.] Vid. voc. præced. & Not.

5. Γαβεγός.] Conſer vocem ἰεγγαλέ☉ν, ſup. poſt v. Ἀσχάνη.

6. Γαγγαλιᾶν.] L. γαγγαλίζειν. SCAL. Obelo confodit hanc emendationem Iſ. Voſſius, quem vide ad v. Γαγάτιον. Verbum Γαγγαλίζω vide apud Etymol. & Phavor. Quod tamen pro γαγγαλ poſitum eſſe nemo neget. Sic inf. Γαγγαγρικὸς, γαγγαλισμός, &c. Conf. Γαλίζειν, & Ἐπιγαλάζειν.

7. Γαγγαλίδες. γελ.] Gadarenſi, Gargafenſi. Sidonius Epiſt. I. Lib. VI. vocat Gergeſenos. Sed vide inf. in Γαγάτιον. Ita ſcil. dentes priores dicti, a riſu. SOPINGIUS. Notam integram dedi: quamvis priora, antiquiore manu ſcripta, ſint ἀκεφαλόγλυφα. Priores Edit. hic γιλωλοὶ, per ι, ut & mox in v. Γαγάτιον.

8. Γάγγαλ☉ν.] Meeris Atticiſta: Γάγγαλ☉ν, Ἀτ. Γαγγαλισμὸς, Ἑλ. Poſtremum infra vide.

9. Γαγγαλθᾶς.] Γαγγαθᾶς ſcribend. SALMAS. IS. VOSS. Sic Etym. M. & H. Steph. in Ind. quem vide, ut & mox v. Γαγγαμαλκοί.

10. Γαγγάμη.] A γάω, γαγῶ, γάμω, γαγάμαι, γαγῶμαι, & γαγάμων. G. Vid. Curt. p. 50. [Iſ. 18. GANGABAS Perſæ vocant lunneris onera portantes.] SCHR. Vid. v. præc. & ſeq. & inf. Γαγάμη. Lex. Reg. MS. Γαγγάμη. ὁ σαγλεὺς, τὸ δίκτυον.

11. Γάγαμον.] Æſchyl. in Agamemn. [ϛ. 369.] Γάγαμον ἄτης πανοπλίαν. J. Pollux l. X. c. 30. Γάγαμον, unde, inquit, Æſchylus vocat τὸ δίκτυον, ἢ ἀνεπλίκτῳ κακῶν, Γαγάμῃσι τ' ἐπανοπλίαν. Corrupta illa ſunt [pro γάγαμον ἄτης] quod non vidit H. Steph. Sed lſ. Caſaub. ad Strab. [l. VII. p. 307.] antevertit. Sic Æſch. in Prom. Vinct. [ϛ. 1077.] ἀκτιφόρῳ δίκτυον ἄτης dicit. SOPINGIUS. Vid. Æſch. Agam. p. 188. qui locus vitioſe a Polluce citatur. Oppian. Halieut. p. 58. Γάγαμά τ' ἰδ' ὑπόγαια πέσσοντες, ἰδὲ σαγήνας. Etymol. Γαγάμιον. Vid. Poll. col. 125. HEINS. Locus Oppiani eſt Hal. III. 80. ubi al. Γαγγάμας. Vid v. præc. Γαγάμιον etiam H. Stephani Lex. Vet. & Lex. MS. Bibl. Coiſlin. p 232. Ed. Monfauc. Infra vero: Μάγαμα. Δίκτυα. Cetera vid. Leopard. Emend. XVI. 21. Staqi. ad Æſch. l. c. & Interpp. ad Polluc. X. 132.

12. Περὶ τὸ ὀμφαλὸν.] Vid. Polluc. II. 169.

13. Γαγγαμηλοί.] Sic Etymol. (cum quo facit Lex Reg. MS.) & Lex. MS. Bibl. Coiſlin. p. 232. addens: Γαγγάμη ἡ, σαγλεύς ὁ σαγλεύς. Vid. ſup. v. Γαγγαλθᾶς, & ſeqq. ibi.

14. Γαγάτιον.] Cachimus. HEINS. L. Γαγγαλίζειν, vel Γαγγαλίζειν. Cyrill. Γαγγαλίζει. οἱ γελᾶν ἄγυ. vid. Etymol. M. IS. VOSS. Vid. ſup. in Γαγγαλθᾶς, & Ἀναγαγγαλίζω. Confer noſtra grinniken, grenniken, & ginnegabben.

15. Γαγγαλιεῖδιον.] Scrib. Γαγγλιεῖδιον, & mox Γαγγλίου. IS. VOSS. RUL.ÆUS.

16 Γαγγάλιον.] Potius Γαγγλίον. Vid. Foël. in OEcon. Hipp. v. Γαγγλίου, & H. Steph. Theſ. Gr. L. [Ind.] v. Γαγγάλιον. KUST. Conf. Not. in v. Γαγγίας. —— ἐοικὸν συσκοφῇ: & Not. præc.

17. Γαγγίας.] L. Γαγγλίας. IS. VOSS. Conf. Not. præc. Supra: Γαγγαλιᾶν. γελασινοῦ. ubi, ut & h. l. per ῦ ſcriptum erat.

18. Ἐεῖον] L. ἐοίμον. BRUNO. IS. VOSS. Lego, ἐοίμον συσκοφῇ, & refero ad Γαγγάλιον, vel potius Γαγγλίου; de qua voce diximus, in Not præc. KUST. Vide in v. Γαγγαλιεῖδιον. Sic Galen. Ægin. & Actuar. Γαγγλίου dicunt, ἐοίμου συσκοφῇ. Vid. H. Steph. Diction. Medic. p. 256. 257.

19. Ἔντονζιθμον.] Infra: Γαγγαζίς. γαγγαλισμὸς, ἐντονζίθμου.

20. Γάγης. Φασιὼν π.] Adi Plutarch. de Flumin. MAUSSAC. Ex Hieronymi ac Joſephi ſententia: cum alii Nilum eſſe velint. HEINS. Inf. Φασιὼν. —— φᾶσι δ' Ἔλληνες, Γάγην. Vid. ibi Not. & Druſ. ad Strach. XXIV. 30. coll. Huet. de Sit. Paradi. lerr. c. 7. &c. & Not. ad Joſeph. Ant. Jud. I. §. 3. Pro Φασιὼν, Ed. Flor. Φασὶν, ut Euſeb. Loc. Hebr. codem errore; ubi alli Φασὶ. Cl. Kuſterus adſcripſerat: „ Phiſonem, fluvium Paradiſi, cujus mentio Gen. II. 11. fuiſſe Gangem, vulgata erat inter Chriſtianos opinio. Euſeb. de Loc. Hebr. v. Βισὼν: — χάρᾳ „ σοῦς ἀκριβεῖς, ὃν τὸν Παραδείσου Φασὶν ποταμὸν, ὃ παρ' Ἕλλησι Γάγην. &c. Quod S. Hieronymus vertit: Eſt autem „ regio ad Orientem vergens, quam circumit de Paradiſo Phiſon egredient, quem noſtri, mutato nomine, Gangen vocant. „ Addo Coſm. Indicopleuſt. L. II. p. 140. Ed. Montf. Φασὶ —— ὃν καλοῦσι τινὲς Ἰνδὸν, ἢ Γάγγην. &c. Vide etiam Not. inf. ad v. Γαιδὶν.

21. Γάγγραινα.] Vid. Interpp. ad II. Tim II. 17. & Not. noſtr. ad Gloſſar. N. T. p. 164. coll. Suid. & H. Steph. Ind. item Foël. OEcon. Hipp. & Suicer. Theſ. Eccl.

22. Γαδδᾶν.] Conſer ſeqq. Hinc gaudere. MAUSSAC. Vid. G. J. Voſſ. Etym. in v. Gaudeo.

23. Γαδιὼ.] Gaudium. MAUSSAC. Ἀδὼ, γαδὼ, Γαδιὼ. ſicut Γαδὴ ab ἀδὴ, pro ᾠδὴ, præpoſita litera Æolica. HEINS. L. Γαδιὼ. IS. VOSS. Ad hoc & ſeqq. conf. ſup. v. Βάδημαι, & v. Ἄδω, & inf. v. Γάδη. Vid. & Not. in v. Γλυφυεῖν. Fruſtra M. Meibom. confert Hebr. שוד latari: quum Digamma Æol. in his obtineat; ut recte Heinſ. Conf. Not. ſeq.

24. Γάδδαξ.] Verbum eſt ἥδομαι, cui præponitur Γ, loco Digammatis Æolici. Sic infra, Γάδη, pro ἥδη, i. e. ἤδη): Γαγίη, pro ἀγὴ: Γᾶ☉ν, pro ἄ☉ν: Γρία, pro ἡρία, &c. KUST. Vid. Not. præc.

25. Γάδειρα. —— στήλαι.] Male στῆλαι in Ed. Hag. Vid. Nonn. Synag. Hyſt. in Gregor. Naz. cap. penult. ἀφ' ἑτέρων Ἡρακλείων, Strabo L. III. p. 168. Ἔξω δὲ στηλῶν (Ἡρακλείων) τὸ Γάδειρα. Conf. p. 172. & 140. ſibique Caſaub. & Rittershuſ. in Porphyr. Nupt. 48. p. 74. Ed. Euſt. Vid. Suid. & inf. in Κοτίων, & mox in Γαδείρων.

26. Γάδειρα.] Extra locum hæc; & forſan ab Heſych. relata fuere ad Γάδη. Vid. Etym. M. qui γάδη aliter interpretatur. [v. Γάδειρα.] Vide eundem in Γάδωνα. IS. VOSS. A גדר vel femin. גדרה macerie, ſive ſepes, ut Hieron. Vid. O. J. Voſſ. de Idolol. I. 22. p. 166. Bochart. Geogr. & P. II. L. I. c. 34. p. 608. & L. II. c. 9. p. 734. Hinc ad Dionyſ. Periteg. ϛ. 456. & Reland. Paleſt. p. 777. Sequentia Kuſterus notaverat: „ Phœnices Gadir appellaſſe ſeptum, „ plures ieſtantur ſcriptores. Feſtus Avienus in Deſcriptione maritima:

„ Nam Punicorum lingua conſeptum locum
„ Gadir vocabat ——

„ Idem in Metaphraſi Dionyſii Periegetæ:

„ Pœnus namque locum Gadir vocat undique ſeptum.

„ Idem

Γαδιειακὸν πάσχω [1]. τὸ ἀπὸ Γαδίρων κομιζόμενον. ἐκεῖθεν γὰρ ἐκομίζετο.

Γαδὴ [2]. κύστις.

Γαδίρων [3]. χάσκειν ὄνομα.

Γάδιξ [4]. ὁμολογία.

Γάδιν[ος]. ἀλφεσίνου.

Γάδο[ς]. * γάλα [5]. ἄλλως ὄξος.

Γάδυα. ἴδιον [6].

Γάζα. πόλις [7]. ὡς δὲ Πέρσαις, βασίλειον [8]. ἢ οἱ ἐν τῇ πολλῶν [9] Φερσῶν φόροι, ἢ τὸ τίμιον.

Γάζαν [10]. πλοῦτον.

Γάζας. ἵππος πιὸς γάζης κεκορασμέν[ος] [11].

Γαζοφυλάκιον [12]. θησαυροφυλάκιον. βαλάντιον. σκηνοφυλάκιον.

Γᾶθύδιν [13]. ἐκ γῆς ῥίον.

Γαθία [14]. ἀλλαντία.

Γα-

Γαθύλλ[ις] [illegible] χρῆσθαι [illegible] γάτε. [illegible] των, καὶ τὸ-

Γαῖα. ἡ γῆ [illegible]

Γαιάας. ὁ [illegible] γαλα-

Γαιάζ[ει]. [illegible] οἱ γά-

Γαια. γῆ. [illegible]

Γαιᾶται. [illegible]

Γαῖαν [15]. χῶρα. [illegible]

Γαιήιον. ὑγρόν.

Γαιήϊδα. τὸ Φοίβειον [16]. [illegible] Γα-

Γαιήιον [17]. ἡ γῆς ὕφη, ὑπαι[illegible]

Γαῖαι [18]. ἡ γη. τὸ χῶμα. Sed

Γαιάνε[ι]. ἡ γῆ σαίρει, [illegible] λα-

μβά[ν]ει. ἢ ὁ σταυὸς. [illegible]

ξυσὶ χαίρει [19]. λάκκος.

Γαλιλαία. χοιροκυλιστὴ [20].

„ Idem docent Plinius, Solinus, alii. Vid. Bochart. *de Cal. Phæn.* l. I. c. 34. „

1. Γαδειρικὸν πάσχ. - - - ἐκεῖθεν γὰρ ἐκομ.] Sed non solum inde: etiam e Ponto, & forsan ex aliis locis adportabantur in Græciam. M. MEIBOM. Vid. Rhodigin. VII. 27. PERGER. Vid. Pollux. VI. 49. Steph. Byzant. in v. *Γάδειρα*, & Athen. l. VII. p. 315. ubi plura piscium, Gadibus olim fale conditorum, genera memorat.

2. Γαδὴ.] A γάω, *capio*, γάδω, Γαδῆ. Inf. Γάνδιν. κύστιν. G. Vid. Inf. Γάνδιν. SOPING.

3. Γαδίρων.] L. Γαδείρων. IS. VOSS. Vid. Steph. Byzant. v. Γάδειρα, & v. Γάδειρα. Conf. *Bibl. Brem.* VIII. 2. 7. p. 339. & *Gloss. N. T.* p. 6.

4. Γάδιξ.] L. Γάδιξις, pro Ἄλιξις. quod vide. SALMAS.

5. Γάδ[ος]. * γάλα.] L. γάρ[ος], pro γάλα. SCALIG. Scrib γάλα. HEINS. L. *ὠφέλιμον, bellaria*, a γάδειν, *obstare*. PERGER, Athen. p. 315. [Ὄνομ. ὁ παλαιὸς τύπος Γάδις.] SCHR. H. STEPH. *Ind.* Locum hunc corruptum & obscurum ita legendum puto: Γάδ[ος], ἅπαξ εἴρ[ηται]. Nimirum Γάδ[ος], dictum ex pro εἴδ[ος], i. e. εἶδ[ος], præposito Γ. ut, pauln ante Γάδειξ, pro ἄδειξ: ubi vide quæ notavimus. Ἀλ[ος] autem, & εἶδ[ος], dicebatur *acetum*, ut Hesych. locis suis tradit. Athen. L. II. c. 26. p. 67. testatur, *acetum* ab Atticis dictum fuisse εἶδ[ος]: sed ubi εἶδ[ος] referiendum esse nullus dubito. Vide ibi Casaub. qui tamen inter εἶδ[ος] & εἶδ[ος] fluctuat. KUST. Γάδ[ος], pro Ἄλ[ος], vel Ἠδ[ος]. Vide [hæc suis locis, & inf.] Γάνδ[ος]. IS. VOSS. Conf. Salm. ad *Inscript.* p. 48. five 83. qui exhibet: Γάδ[ος]. πλυτικοῖ. ἅπαξ εἴρ[ηται]. ut sup. in v. Ἄλ[ος]. Et literis Cl. *Hemsterhusii* hæc habe: „ Merito *Vossius* idem esse censuit quod Ἄλ[ος], vel Ἠδ[ος]. Debet autem legi: Γάδ[ος], γάλα, &c. Nescio an apud Nostrum litidem commode reponi queat supra: Ἀδὶ, μέλι, ἅδ[ος]. nam in Ἀδέσματα Græca forma non apparet. „ Addo, in Cyrilli Lex. MS. Brem. (teste Cl. *Bidlio*) legi: Γάδ[ος]. γάλα. Conf. inf. v. Γαλακτ. τὸ γάλα, καὶ τὸ γαλακ.

6. Γάδυα. ἴδιον.] Forte ἰδίως. SOPING. Vel ἴδιον. G. An Γάδ. *idile*. PERGER. Vid. *Not.* in Γάαδυ, & inf. Γάδιον, ἴδιον. Conf. v. Γαυλός, & Γαυρίσκος.

7. Γάζα. πόλις.] Ἡ Ἐσθὼν, addit Eusseb in *Lec. Hebr.* Vid. Curt. IV. 5. & Steph. *de Urb.* ibique Interpp. & passim alios, Reland. *Palæst.* p. 789. &c.

8. Βασίλειον.] Vid Curt p 50 Brisson. *de Regn. Pers.* p. 120. [253. *Ed. Lederl.*] SCHR. Id est, Curtio interprete, *pecunia regia*. L. III. [c. 13.] Melæ pariter *erarium*, L. I. c. 11. Gaza Persarum lingua *census* & *divitiæ* notat; inquit Servius ad L. I. *Æneid.* [v. 123.] Sane *nny* nomen Punicum, aut Chaldaicum, non Persicum est, non a Cambyse in Palæstina relictum, quod Pomponius voluit. Vide Sacra Bibl. BERNARD. Vid. Cl. Reland. *Diss.* VIII. *de Vet. L. Pers.* p. 184. & Burton. *Addl. Vet L. Pers.* p. 39. ibique Seclen. & Buxhorn. *de Persic. Curtii Vocab.* p. 123. sqq.

9. πολλῶν.] Videtur legend. πόλεων. VALES.

10. Γάζαν πλοῦτον.] A τῶ SOPINGIUS. Vid. Brissoni. *de Regn. Pers.* p. 120. Curt. p. 50. SCHR. Vid. *Not.* præced. & Suicer. *Thes.*

11. Γάζας ἵππος.] Priores Editiones distinguunt post γάζας, hoc modo: γάζ. ποὺς γάζας, κτλ. Locum non intellectum omisit Phavor & H. Steph. *Ind.* Quid enim est ἵππος γάζας κεκορασμέν[ος]? Si recte se habeat glossa, ut plerisque aliquis nomine γάζων infinitus fuerit, cogitandum tamen de postremis. An *pisces aliquis Gazæ* indicatur, ut distinctio post Γάζας manent? An pro κεκορασμέν[ος] legend. κεκαρφ[ισ]μέν[ος], ut aliquis adjecerit Hebraicam interpretationem vocis ῥῆ, quæ καῦμα notat? An vero Γάζων dici potuerit etiam homo prædives, & quasi γάζης κεκορασμέν[ος]? Sed hariolari desino.

12. Γαζοφυλάκιον.] Glossf. MSS. Cod. Coisslin. CXCV. Γαζοφ. τὸ ὡς συνήθως σκηνοφυλάκιον καλούμενον. Vid. Etym. M. & D. Joan. *Evang.* VIII. 20. &c.

13. Γᾶθύδιν.] L. Γᾶθι ἴδιν. Infra Γάσθιν [illegible] PING. Γάδιδιν forte, a δίδω. GUYET.

14. Γαθία.] Idem quod Γαῦλος, ἢ a γαῦλος [illegible] λω. IS. VOSS. Pro ἀλλαντία forte ἀλλαντοπ[ω]λεῖα. PERGER. Vid. Inf. v. Γάλλος.

15. Γαῖδδαν.] Quærendum unde hauserit Hesychius.

16. Γαῖϊ. - - - ἢ γᾶ.] Infra: Γφιν. - - - γᾶ.

17. Γαιήιον. &c.] Γαῖφα, Cæta. G. Pro Γαιῆ[ος] [illegible] μαῖ[ος]. SCALIG. IS. VOSS. Ill. Gab Cæterum, [illegible] libri ful, hue referebat, quod Eustath. notat ad [illegible] 188. Γαῖ[ος] Italiotis & Tarentinis significare, ὁ μάϊος &c. De qua infra.

18. Γαῖαι[ος]. ἀναμάτου.] Vid. Hesych. & Phavor. in Γαίσθης, & inf. in Γαφ.

19. Καῖφειν.] L. καῖφειν. SCAL. SOPING. PALMER. G. HEINS. IS. VOSS. Vel καῖφιον, ex Schol. *Il.* Σ. 318. quo respexit Hesych. Sic & Suidas, & V. D. in Cod. Weist. item *Sorber.* Conf. *Miss. Obs. Nov. & Dec.* 1733. p. 328.

20. Γαῖον.] Vid. Etym. M. & sup. v. Βαγάϊον.

21. Φοῖβον.] L. φοῖβον. Γαιῆϊδα est epitheton comæ: a γαῖον. IS. VOSS. Perperam. Per Φοῖβον enim intelligenda est *Phœbe*, Cœi qui Latonam genuit sinor, Cœli Terræque filia: ideo Γαιῆϊδα dixit Antimachus, Poëta ut obscurus, sic eruditus; quemadmodum Homero Γαίης ἐξ Τιτυὸς. Hoc me monuit Cl. *Hemsterhusius*.

22. Γαῖϊον.] Γαῖϊον γὰρ scribend. videtur. ex *Odyss.* H. G. Hom. *Od. H.* 324. Tityum appellat γαιήοχον ὑὸν, i. e. *terræ filium*: ad quem locum Notæ hæc Hesychii referenda est. KUST. Apollon. Lex. MS. in *Bibl. Coisslin.* p. 458. Γαιῆος, γῆς ὑός. - - - Τιτυὸς, γαιήοχος ὑὸς. Nihil addidcrim Hesychio, qui sæpius ita solet citare Conf. Schol. Hom. *Il.* c. Statius *Theb.* γ. 700. *terrigenum Tityon* dixit. Adde Schol. Apollon. I. 761. & inf. v. Τυφωεύς.

23. Γαῖον.] Scrib. Γαῖον. IS VOSS.

24. Γαιήοχος. - - - ὁ ἐπὶ. ὁ ἐπὶ τῇ ὀχραμένῃ ἀρδομένῃ χαίρων.] Scrib. ὁ ἐπὶ ἐπτώσις, ὁ ἐπὶ τῇ ὀχραμένῃ γαίῃ, ἀδὲ καὶ Ταραντῖνοι. τὸ δ' Γαῖον, χαίρων, λάκκος. De Neptuno autem Ταραντῖνοι vid. Paufan. *Eliac.* [c. 20. p. 504. 505.] HEINS. L. ὁ ἐπὶ τῇ ὀχραμένῃ ὁ ἀρδομένῃ χαίρων. PERGER. L. ὁ ἐπὶ τῇ ὀχραμένῃ γαίῃ, ὁ ἀρδομένῃ χαίρων. IS. VOSS. Γαιήοχοι, notissimum Neptuni epitheton apud Homerum. In seqq. post ὀχραμένῃ, locus hiat. Forte excidit caput articuli: Γαιήοχ[ος] ἀρδομένῃ χ. &c. quod fuerit ὁ γαίῃ, vel γαίαις, pro γαίῃ, i. e. γαίῃ, *gaudeo*. Vide paulo ante v. Γαίων, & Γαίοντο. KUST. Etym. M. Γαιήοχος. - - - ὁ ἐπὶ χαίρων τῇ ἀρδομένῃ· ἔστιν γὰρ ὁ Ζεύς. Γαίων γὰρ, τὸ χαίρειν &c. Conf. Schol. *Il.* N. 43. & 125. unde hæc desumta; & Eustath. p. 1392. Adde Apollon. Lex. MS. *Bibl. Coisslin.* p. 458. & max Γαιήοχον, Inf. Γάϊος.

25. Γαλιλαία, παραγωλίαι.] Propter diversitatem terminorum concursum, seu, Hebræorum more, *convolutionem*, hoc est, גלילה. HEINS. Ab Hebr. גלל, *galal*, quod significat ἀναλίζειν, *volvere*, *provolvit*. KUST. Alieno loco insertum ex Christianis Lexicis. IS. VOSS. Vide quæ dixi ad *Gloss. N. T.* p. 54. 55. Ut autem verum fatear, nunc minus placet Cl. Martianæi emendatio vocis κλιναφύλα (sic) in ἀκανθολίς, in Lex Grigen. p. 199. Aperte enim Lex. Reg. MS. Γαλιλαία. παραγωλίαν ἑρμηνεύει τὴν Ἑλλάδ[α] γλῶσσ[αν]. Διὸ καὶ Γαλιγία, ὁ τοχὸς ἀναμάξ[ει]. ἢ ἀνακυλισμός, ἢ διαπορία. Sic differte, cum necesse in antepenult. ut reliquitur ad Hebr. גלל, *volutavit*, *convolvit*. Idem Lex. Reg. MS. Γαλγία, ὁ τοχὸς ἀναμάξ[ει], καὶ ἀνακυλισμὸς, καὶ ἀπορία. Tolg Γαλ, Γαλ (lic.) λογεῖ. Sed Γαλαὰδ in eod. Lexico redditur κλιναφύλαξ: quod confusum videtur cum Γαλιλαία, κλίναμφα. facili errore. Quæ primo loco ex Lex. Reg. MS. protuli, totidem verbis habet Phavor. v. Γαλιλαία, sed corruptius. Scribit enim: παλιναγλιστὶ λέγει. — Γαλγία ἀνακυλισμός. — Conf. Suid in Γαλιλαία, ubi Γᾶλ dicit esse τοχικὸν. Vide quæ ind. in Γαλγία. Confidera num ibi scri-

Γ.

Γάαθον. ἦσον [1].
Γαζαλάν [2]. ἐξίφαλον, ἢ κεφαλή.
Γαζαβόν [3]. τυφλόν.
Γάζεια [4]. ἐξύδατα, ἤτοι τυφλία.
Γαζεγρός [5]. ἔγγυ μαθητός. Λάκωνες.
Γαγγαλιᾶν. γαγγαλίζειν [6]. ἥδιον.
Γαγγαλίδης [7]. γέλασινοι.
Γάγγαλ☉ [8]. ὁ θύμεταθετ☉, καὶ θύεπιτ☉ τῇ γνώμῃ, καὶ θύμετάβολ☉.
Γαγγαλιδής [9]. ἁλιβδις, ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμεν☉.
Γαγγάμη [10]. σαγήνη, ἢ δίκτυον ἁλιβλητικόν. καὶ σκεῦ☉ γωγικὸν, ὅμοιον τῇ κρεάγρᾳ.
Γάγγαμον [11]. δίκτυον. καὶ τὸ ἐπὶ τ ὀμφαλὸν [12] τ ἔπο-

1. Γάαθον. ἦσον.] L. Γάασον, Dorice, cum Digammate Æolico, ut Γόνυς, venter. HEINS. L. ἦδον. IS. VOSS. Scrib. ἔασον, cladem. PERGER. Illud ἔασον ab ἰάομαι. Inf. Ἠφ. ἰᾶδ. Sic enim pro ἰᾶν legend. ex Etymol. Γάασον ergo confer cum Ἄδη, vel potius cum Γάαθον, & Γάασα, Γάασι, Γάλα, Γάασον, Γαγγίνῃ, poſt Γαιοὶ, &c. infra; quorum alia ad ἰᾶδες pertinent, alia ad γλασσός.

2. Γαζαλάν.] Forte κεφαλάν. VOSS. BRUNO. Ad τὸ caput. GUYET. L. Γαυλάν. IS. VOSS. Inf. Κεβαλὴ. κεφαλὴ. Confer noſtrum gevel. Neque enim adſentior Doct. Valkenario, qui de urbe Galliæ intelligendum Heſychium conjiciebat, Γάμαλα, ſive Γάβαλα dicta. Vid. ejus Gloſſas S. ex Heſ. p. 7. & Not. ad v. ſeq.

3. Γαζαβόν.] Accentuandum. Conf. Γάζεια. SOPINGIUS. Vel Γαζαῶν puto idem eſſe quod Paphiia Ζαζαῶν, nam Z & Γ confunduntur. Sic γάζωσαι, & ζάζωσαι. SALM. Infra: Ζαμφάτων. πτύελον, pro ζαμάτων, ζαμάτων, ζαζαῶν, γαζαγόν, vel —— δὲν. μ & β enim paſſim permutantur. Et: Γάμβεμα. πτύελον. Conf. Not. in v. Ζάζωλ☉. Voſſ. Etym. in v. Gabata, & Du Cang. in utroque Gloſſario. Aliter Doctiſſ. Valken. l. c. „ Si cui ſummi Salmaſii Nota minus „ placuerit (inquit) Γαζαβὸν cenſeri poſſet oppidi Paleſtinæ nomen, (quædam enim oppida Gabaθὸν dicta extiterunt in Paleſtina, docente elegantiſſimo Relando) cujus nominis πτύελον haberi poſſet expoſitio. גבע Hebraïs πτύελον ſignificat, & a LXX. ἀκρώμιον redditur, Jer. XXXV. 5. Rectius nomen a גבת altus, excelſus fuit, deduci poſſet. Hinc in Lex. Orig. p. 197. Ed. Mart. legas: Γαζαβὸν. ὑψηλὸ. quibus adde Γαῦλ, p. 199. „ Conf. Not. præc.

4. Γάζεια.] Vid. voc. præced. & Not.

5. Γαζεγρός.] Conſer vocem ἐγγυαλί☉. ſup. poſt v. Ἀγκώνι.

6. Γαγγαλιζεῖν.] L. γαργαλίζειν. SCAL. Obelo confodit hanc emendationem Iſ. Voſſius, quem vide ad v. Γαγγάνιον. Verbum Γαγγαλίζω vide apud Etymol. & Phavor. Quod tamen pro γαργαλ poſitum eſſe nemo neget. Sic inf. Γαγγαμησὶς, γαγγλισμὸς, &c. Conf. Γιγίζειν, & Ἐπιγαλάζουσι.

7. Γαγγλίδης, γτλ.] Gadareni, Gargueſci. Sidonius Epiſt. I. Lib. VI. vocat Gerraenos. Sed vide inf. in Γαγγίνῃ. Ita ſcil. dentes priores dicti, a riſu. SOPINGIUS. Notum integram dedi: quamvis priora, antiquiore manu ſcripta, ſint ἀνεφοδιάσω. Priores Edit. hic γλασσοὶ, per σ, ut & mox in v. Γαγγίνῃ.

8. Γάγγαλ☉.] Mœris Atticiſta: Γάργαλ☉, Ἀττ. Γαργαλισμὸς, Ἕλλ. Poſtremum infra vide.

9. Γαγγαλιδής.] Γαγγαμὶδὶ ſcribend. SALMAS. IS. VOSS. Sic Etym. M. & H. Steph. in Ind. quem vide. ut & mox v. Γαγγαμησὶς.

10. Γαγγάμη.] A γάω, χαρῶ, γάμα, γαγγάμα, γαγγάμη, & γαγγάμιον. O. Vid. Curt. p. 50. [III. 18. GANGABAS Perſæ vocant humeris onera portantes.] SCHR. Vid. v. præc. & ſeq. & inf. Γαγγάμον. Lex. Reg. MS. Γαγγάμη. ὁ σαγήνη, τὸ δίκτυον.

11. Γάγγαμον.] Æſchyl. in Agamemn. [v. 369.] Γάγγαμον ἄτης πανοπλίαν. J. Pollux l. X c. 30. Γάγγαμον, unde, inquit, Æſchylus vocat τὸ δίκτυον, ἢ ἀνεπλεκτὸν κακῶν, Γαγγάμου ἢ πανοπλίαν. Corrupta iſta ſunt [pro γάγγαμον ἄτης] quod non vidit H. Steph. Sed If. Caſaub. ad Strab. [l. VII. p. 307.] antevertit. Sic Æſch. in Prom. Vinct. [v. 1077.] ἀκτῖνοβόλ☉ δίκτυον ἄτης dicit. SOPINGIUS. Vid. Æſch. Agam. p. 188. qui locus vitioſe a Polluce citatur. Oppian. Halieut. p. 58. Γάγγαμά τ' ἐὴ ὑπηχῆ ἐβεγείσε, ἰδὲ σαγήνη. Etymol. Γαγγάμιον. Vid. Poll. col. 125. HEINS. Locus Oppiani eſt Hal. III. 80. ubi al. Γαγγάμῃσι. Vid v. præc. Γαγγάμιον etiam H. Stephani Lex. Vet. & Lex. MS. Bibl. Coiſlin. p. 232. Ed. Monfauc. Infra vero: Μάγγανα. δίκτυα. Cetera vid. Leopard. Emend. XVI. 21. Stapl. ad Æſch. l. c. & Interpp. ad Polluc. X. 132.

12. Περὶ τ ὀμφαλὸν.] Vid Polluc. II. 169.

13. Γαγγαμησὶς.] Sic Etymol. (cum quo facit Lex. Reg. MS.) & Lex. MS. Bibl. Coiſlin. p. 232. addens: Γαγγάμιον τὸ, σαγήνη ὁ σαγήνη. Vid. ſup. v. Γαγγλιδὴς, & ſeqq. ibi.

ἐπογχηδείων.
Γαγγαμηλκοί [13]. σαγηνευταί.
Γαγγάνιον [14]. τὸ μὴ γηλαίω☉ πεζοπαλίζειν.
Γαγγαλισιδῶν [15]. γαγγαλίσας ἑαυτόν. Γαγγάλιον [16] δὲ, νήριν συστροφὴ.
Γαγγίας [17], ἢ Γαγγαλίας. οἱ μὲ, γλασσὸν· οἱ δὲ, ἢ τ ἐείαν [18] συστροφὴν. ἄλλα, ὑποτίθεται [19].
Γάγγης [20]. Φασιὼν ποτάμιός.
Γάγγαινα [21]. Φαγέδαινα. οἱ δὲ, χρεῶν☉, πολυδιάχρων ἐν τῷ σώματι πάθ☉.
Γαδδᾶν [22]. χαίρειν.
Γαδῖν. χαίσασθ.
Γαδιὸ [23]. χαρᾷ.
Γάδιαδ [24]. ἥδιαδ.
Γάδιτα. ἥδιται.
Γάδιτα. τὸν☉, ἔζω τῆ Ἡρακλεῶν πηλῶν [25],
Γάδιτα [26]. τὰ ἀδελφεάσματα. Φοίνικες.

Γα-

14. Γαγγάνιον.] Cachinnus. HEINS. L. Γαγγαλίζειν, vel Γαγγλίζειν. Cyrill. Γαγγαλίζω, εἰς γηλῶν ἄγω. vid. Etymol. M. IS. VOSS. Vid. ſup. in Γαγγλιῶν, & Ἀναγαγαπαίζω. Confer noſtra ginniken, grennen, & grinnegabben.

15. Γαγγλισιδῶν.] Scrib. Γαγγλισιδῶν, & mox Γαγγλίσ. IS. VOSS. RULÆUS.

16. Γαγγάλιον] Potius Γαγγλίον. Vid. Foëſ. in OEcon. Hipp. v. Γαγγλίον, & H. Steph. Theſ. Gr. L. [Ind.] v. Γαγγλίων KUST. Conf. Not. in v. Γαγγίνῃ. —— ἐείαν συστροφὴν: & Not præc.

17. Γαγγίας.] L. Γαγγλίας. IS. VOSS. Conf. Not. præc. Supra: Γαγγλιδὴς, γλασσοὶ. ubi, ut & h. l. per σ ſcriptum erat.

18. Ἐείαν] L. τέιρον. BRUNO. IS. VOSS. Lego, τέιρον συστροφὴν, & refero ad Γαγγάνιον, vel potius Γαγγλίον; de qua voce diximus, in Not. præc. KUST. Vide in v. Γαγγαλισιδῶν. Sic Galen. Ægin. & Aëtius. Γαγγλίον dicunt, τέιρον συστροφὴν. Vid. H. Steph. Diction. Medic. p. 256. 257.

19. Ὑποτίθεται.] Infra: Γάγγαγε. γαγγαλίσε, ὑποτίθεμαι.

20. Γάγγης. Φασιὼν π.] Adi Plutarch. de Fluviis. MAUSSAC. Ex Hieronymi ac Joſephi ſententia: cum alii Nilum eſſe velint. HEINS. Inf. Φασιὼν. —— Φᾶσι δ' Ἔλληνες, Γάγγην. Vid. ibi Not. & Druſ. ad Strach. XXIV. 30. coll. Huet. de Sit. Paradi. terr. c. 7. &c. & Not. ad Joſeph. Ant. Jud. I. §. 3. Pro Φασιὼ, Ed. Flor. Φασὼν, ut Euſeb. Lac. Hebr. eodem errore; ubi alii Φασὶ. Cl. Kuſterus adſcripſerat: „ Phiſonem, fluvium Paradiſi, cujus mentio Gen. II. 11. fuiſſe Gangem, vulgata erat inter Chriſtianos opinio. Euſeb. de Loc. Hebr. v. Ἐυιλὰτ: — χωρὶς „ ἀσὶν ἀπανθρώπων, ἰὼ ὧν Παραδείσου Φασὼν κυκλοῖ, ἢ παρ' Ἕλλησι Γάγγην, &c. Quod S. Hieronymus vertit: Eſt autem „ regio ad Orientem vergens, quam circumit de Paradiſo Phiſon egrediens, quem noſtri, mutato nomine, Gangem vocant. „ Addo Coſm. Indicopleuſt. L. II. p. 149. Ed. Montf. Φασὼν —— ἢ κυλίουσι τοὺς ἴδιους, ἢ Γάγγαν &c. Vide etiam Not. inf. ad v. Γιαιοὶ.

21. Γάγγαινα.] Vid. Interpp. ad II. Tim. II. 17. & Not. noſtr. ad Gloſſar. N. T. p. 164. coll. Suid. & H. Steph. Ind. item Foëſ. OEcon. Hipp. & Suicer. Theſ. Eccl.

22. Γαδδᾶν.] Conſer ſeqq. Hinc gaudere. MAUSSAC. Vid. G. J. Voſſ. Etym. in v. Gaudeo.

23. Γαδιὸ.] Gaudium. MAUSSAC. Ἄδιὸ, γαδιὸ, Γαδιὸ. ſicut Γαῖδ☉ ab ἄῖδ☉, pro ᾄδ☉, præpoſita litera Æolica. HEINS. L. Γαδιὸς IS. VOSS. Ad hoc & ſeqq. conf. ſup. v. Βάδιμος, & v. Ἄδε, & inf. v. Γάδιτα. Vid. & Not. in v. Γλαφυρὸν. Fruſtra M. Meibom. confert Hebr. שמח lætari: quum Digamma Æol. in his obtineat; ut recte Heinſ. Conf. Not. ſeq.

24. Γάδιαδ.] Verbum eſt ἄδιαδ, cui præponitur Γ, loco Digammatis Æolici. Sic infra, Γάδιτ☉, pro ἄδιτ☉, i. e. ᾄδιτ☉: Γεγὶς, pro ἰγὶς: Γεῦδ☉, pro οἶδ☉: Γεσία, pro ἰσία, &c. KUST. Vid. Not. præc.

25. Γάδιτ☉. —— πηλῶν.] Male σπηλῶν in Ed. Hag. Vid. Nonn. Synag. Hiſt. in Gregor. Naz. cap. penult. ἀφὶ σπηλαῖο Ἡρακλείου. Strabo l. III. p. 168. Ἔξω δὲ σπηλαίου (Ἡρακλείου) τὰ Γάδειρα. Conf. p. 172. & 140. ibique Caſaub. & Rittershuſ. in Porphyr. Nymp. 48. p. 74. Ed. Kuſt. Vid. Suid. & inf. in Κοιλωτὰ. & mox in Γαδήρων.

26. Γάδιτα.] Extra locum hæc; & forſan ab Heſych. relata fuere ad Γάδη. Vid. Etym. M. qui γάδη aliter interpretatur. [v. Γάδηρος.] Vide eundem in Γάλαπος. IS. VOSS. A גדר ſemin. גדרה macerie, five ſepes, ut Hieron. Vid. G. J. Voſſ. de Idolol. l. 22. p. 166. Bochart. Geogr. S. P. II. L. I c. 34. p. 608. & L. II. c. 9. p. 734. Hill ad Dionyſ. Perieg. v. 456. & Reland. Paleſt. p. 777. Sequentia Kuſterus notaverat: „ Phœnices Gadir appellaſſe ſeptum, „ plures teſtantur ſcriptores. Feſtus Avienus in Deſcriptione oræ maritimæ:

„ *Nam Punicorum lingua* conſeptum *locum*
„ Gadir vocabat ——

„ Idem in Metaphraſi Dionyſii Periegetæ:

„ *Pœnus nanque locum* Gadir *vocat* undique ſeptum.

„ Idem

Γαδιεχὼν πάσχω. [1]. τὸ ἀπὸ Γαδίρων κομιζόμενον. ἐνταῦθα γὰρ ἐκομίζετο.

Γαδὴ [2]. κλωστός.

Γαδίρων [3]. χάρακος ὄνομα.

Γάδιξ [4]. ὁμολογία.

Γάδιον. θίρσκινον.

Γάδος. * γάλοι [5]. ἄλλη ὄξος.

Γάδυα. ἴδιον [6].

Γάζα. πόλις [7]. ἀφ' ἧς δὲ Πέρσαις, βασίλειον [8]. ἢ οἱ ἐν τῇ πόλει [9] Φερσίμωι φόρον, ἢ τὸ τίμιον.

Γάζω [10]. πλοῦτον.

Γάζας. ἰχθὺς ποιὸς γάζης κεκορεσμένος [11].

Γαζοφυλάκιον [12]. Ἐνταμιευτήριον. βαλάντιον. σκληροφυλάκιον.

Γάθδον [13]. ἐπὶ γῆς ῥέον.

Γαθία [14]. ἀλλαντία.

Γα-

„ Idem docent Plinius, Solinus, alii. Vid. Bochart. *de Ch. Phen.* L. I. c. 34. „

1. Γαδιρικὸν πάσχω. - - - ἐκείθεν γὰρ ἐκομίζετο.] Sed non solum Inde: etiam e Ponto, & forsan ex aliis locis adportabantur in Græciam. M. MEIBOM. Vid. Rhodigin. VII. 47. PERGER. Vid. Pollux. VI. 49. Steph. Byzant. in v. *Γάδειρα*, & Athen. l. VII. p. 315. ubi plura piscium, Gadibus olim fale conditorum, genera memorat.

2. Γαδὴ.] A γάω, *capio*, γάδη, Γαδὴ. Inf. Γάνδιν. *adj.* G. Vid. Iof. Γάνδιν. SOPING.

3. Γαδίρων.] L. Γάδειρον. IS. VOSS. Vid. Steph. Byzant. v. Γάδειρα, & v. Γάδειρα. Conf. *Bibl. Brem.* VIII. 2. 7. p. 339. & *Gloſſar. N. T.* p. 6.

4. Γάδιξ.] L. Γάδιξις. pro Ἄλιξις. quod vide. SALMAS.

5. Γάδος. * γάλοι.] L. γάρος, pro γάλοι. SCALIG. Scilb. γάλα. HEINS. L. γάγγλοι, *bellaria*, a γάδιξ, *oblitus*. PERGER. Athen. p. 315. [Ὅτι δὲ, ὁ παλαιὸς τύπος Γάδος.] SCHR. H. STEPH. *Ind.* Locum hunc corruptum & obſcurum ita legendum puto: Γάδος, ἄκρα ἀδος, ὄξος. Nimirum Γάδος, dictum eſt pro ἄδος, i. e. ἦδος, præpoſito Γ, ut paulo ante Γάδιξ, pro ἄδιξ: ubi vide quæ notavimus. Ἄλδος autem, & ἄδος, dicebatur acetum, ut Heſych. locis ſuis tradit. Athen. L. II. c. 26. p. 67. teſtatur, acetum ab Atticis dictum fuiſſe ὄξος: ſed ubi ἄδος referendum eſſe nullus dubito. Vide ibi Caſaub. qui tamen inter ἄδος & ὄξος fluctuat. KUST. Γάδος, pro Ἄλδος, vel Ἤδος. Vide [hæc ſuis locis, & inf.] Γάνδος. IS. VOSS. Conf. Salm. ad *Inſcript* p. 48. ſive 83. qui exhibet: Γάδος. πλυντικὸν, ἄκρα ὄξος. ut ſup in v. Ἄλδος. Ex literis Cl. *Hemſterhuſii* hæc habe: „ Merito *Voſſius* idem eſſe ecen„ ſuit quod Ἄλδος, vel Ἤδος. Debet autem legi: Γάδος, „ γάλα. &c. Neſcio an apud Noſtrum ităidem commode reponi queat ſupra: Ἄλδ. *malo*, ὄξος. nam in Ἀλδήνιον „ Græca forma non apparet. „ Addo, in Cyrilli Lex. MS. Brem. (telle Cl. *Bellio*) legi: Γάδος. γάλα. Conf. inf. v. Γάνδιν. τὸ γάλα, καὶ τὸν χυλόν.

6. Γάδυα. ἴδιον.] Porte ἴδιον. SOPING. Vel ἰδίνε. G. An Γάδη. ἀδία. PERGER. Vid. *Not.* in Γάδιον, & inf. Γάδιον. ἴδιον. Conf. v. Γαυκάλη, & Γαυνίδιον.

7. Γάζα. πόλις.] Ἡ Ἐσδρὰ. addit Euſeb in *Loc. Hebr.* Vid. Curt. IV. 5. & Steph. *de Urb.* ibique Interpp. & paſſim alios, Reland. *Paleſt.* p. 789. &c.

8. Βασίλειον.] Vid. Curt. p. 50. Briſſon. *de Regn. Perſ.* p. 120. [353. *Ed. Lederl.*] SCHR. Id eſt, Curtio interprete, *pecunia regis*. L. III. [c. 13.] Melæ pariter *erarium*, L. I. c. 11. *Gaza* Perſarum lingua *cenſus* & *divitiæ* notat; inquit Servius ad L. I. *Æneid.* [v. 123.] Sane nec nomen Punicum, nec Chaldaicum, non Perſicum eſt, non a Cambyſe in Paleſtina relictum, quod Pomponius voluit. Vide Sacra Biblia. BERNARD. Vid. Cl. Reland. *Diſſ.* VIII. *de Vet. L. Perſ.* p. 184. & Burton. *Anſ. Vet. L. Perſ.* p. 39. ibique Sectien. & Boahorn. *de Perſic. Curtii Vocab.* p. 123. ſqq.

9. Πολεῖ.] Videtur legend. πόλιν. VALES.

10. Γάζω. πλοῦτον.] A nil SOPINGIUS. Vid. Briſſon. *de Regn. Perſ.* p. 120. Curt. p. 50. SCHR. Vid. *Not.* præced. & Sulcer. *Thef.*

11. Γάζης ποιὸς.] Priores Editiones diſtinguunt poſt γάζαι, hoc modo: ἰχθ. ποιὸς γάζης, κτλ. Locum non intelligebam omiſit Phavor & H. Steph. *Ind.* Quid enim eſt ἰχθὺς γάζης κεκορεσμένος? Si recte ſe habeat gloſſa, ut piſcis aliquis nomine γάζης inſignitus fuerit, cogitandum tamen de poſtremis. An *piſcis aliquis Gazæ* indicatur, ut diſtinctio poſt γάζης maneat? An pro κεκορεσμένος legend. κεκορεσθὸς, ut aliquis adjecerit Hebraicam interpretationem vocis נז. quæ κόπρος notat? An vero γάζης dici potuerit etiam homo prædives, & quaſi γάζης κεκορεσμένος? Sed hariolari deſino.

12. Γαζοφυλάκιον.] Gloſſ. MSS. Cod. Coiſlin. CXCV. Γαζοφ. τὸ ἐν συνήθειᾳ σκευοφυλάκιον καλούμενον. Vid. Etym. Bl. & D. Joan. *Etymg.* VIII. 20. &c.

13. Γάθδον.] L. Γάτι ἐδὸν. Infra Γάφθον ſcribitur. SOPING. Γάθδον forte, a δέω. GUYET.

14. Γαθία.] Idem quod Γαῦα, ſeu γαῦλα [infra.] Vid. Ἀλλᾶς. IS. VOSS. Pro ἀλλαντία forte *allantia*, *allantis*, *allantidis*. PERGER. Vid. inf. v. Γάλλα.

15. Γαθιδὲς.] Quærendum unde hauſerit Heſychius.

16. Γαῖα. - - - ἡ γῆ.] Infra: Γεμὼν. - - - γῆ.

17. Γαιάδης. &c.] Γαῖος, *Cujus*. G. Pro δῆμος leg. δῖος. SCALIG. IS. VOSS. Ill. *Glob. Cuperus*, ad oram libri ſui, huc referebat, quod Euſtath. notat ad *Il.* B. p. 188. Γαῖος Italiotis & Tarentinis ſigoificare, *a μάζα*. &c. De quo infra.

18. Γαιάλεχα. ἀναφαίνει.] Vid. Heſych. & Phavor. in Γαιάδης, & inf. in Γαφὶ.

19. Καῖμενῆς.] L. καῖμενῆ. SCAL. SOPING. PALMER. G. HEINS. IS. VOSS. Vel καῖμαται, ex Schol. *Il.* Z. 282. quo reſpexit Heſych. Sic & Suidas, & V. D. in Cod. Weſtſ. item *Sorber. Conf. Miſc. Obſ. Nov. & Dec.* 1733. p. 328.

20. Γαῖον.] Vid. Etym. M. & ſup. v. Βυγάλιον.

21. Φοίβιον.] L. φοίβιον. Γαιάδης eſt epitheton comæ: a γαῖον. IS. VOSS. Perperam. Pro Φοίβιον enim intelligenda eſt *Phœbe*, Cœli qui Latonam genuit ſoror, Cœli Terræque filia: ideo Γαιάδης dixit Antimachus, Poëta ut obſcurus, ſic eruditus; quemadmodum Homero Γαῖος ὑὸς Titytus. Hoc me monuit Cl. *Hemſterhuſius*.

22. Γαῖον.] Γαῖον ὄρη ſcribend. videtur, ex *Odyſſ.* H. G. Hom. *Od.* IV. 324. Tityum appellat γαιήιον υἱὸν, i. e. *terræ filium*; ad quem locum Nœa hæc Heſychii referenda eſt. KUST. Apollon. Lex. MS. in *Bibl. Coiſlin.* p. 458. Γαῖος. γῆς υἱὸς. - - - Τιτυὸν, γαιήιον υἱὸν. Nihil addidtim Heſychio, qui ſæpius ita ſolet citare. Conf. Schol. Hom. *l. c.* Statius *Theb.* V. 700. *terrigenam Tityon* dixit. Adde Schol. Apollon. I. 761. & inf. v. Τιτυὸς.

23. Γαῖον.] Scrib. Γαῖον. IS VOSS.

24. Γαιήοχε. - - - ὁ ἐπτ. ὁ ἐπὶ τοῖς ὑγροῖς ἄρχων ἀέρος χαίρων.] Scrib. ὁ ἐ. ἐπτυπὸς, ὁ ἐπὶ τοῖς ὑγροῖς γαίων, ἀέρος χαίρων. Ταυρόπουτος, τὸ δ Γαῖον, χαίρων, Λάκωνες. De Neptuno autem Ταυρόπουτος vid. Paſſon. *Eliac.* [c. 20. p. 504. 505.] HEINS. L. ὁ ἐπὶ τοῖς ὑγροῖς ἄρχων ἢ ὑγροῖς χαίρων PERGER. L. ὁ ἐπὶ τοῖς ὑγροῖς γαίων, ὁ ἀγαθὸς χαίρων. IS. VOSS. Γαιήοχος, notiſſimum Neptuni epitheton apud Homerum. In ſeqq. poſt ἀρχόμενος, locus hic. Forte excidit caput articuli: Γαιήοχος, ἀρχόμενος χ. &c. quod fuerit à γαῖα, vel γαίαω, pro γαίω, i. e. χαίρω, *gaudeo*. Vide paulo ante v. Γαῖον, & Γαίοπον. KUST. Etym. M. Γαιήοχος. - - - ὁ χαίρων τοῖς ὑγροῖς ἵππους ἢ ὁ θεός. Γαῖος γὰρ, τὸ χαίρειν &c. Conf. Schol. *Il.* N. 43. & 125. unde hæc deſumta; & Euſtath. p. 1392. Adde Apollon. Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 458. & mox Γαιοῦχος, inf. Γαίοχος.

25. Γαλαιὰν. καθαιρεῖται.] Propter diverſorum terminorum concurſum, (eu, Hebræorum more, *cumulationem*, hoc eſt, גלגל. HEINS. Ab Hebr. גלל, *galal*, quod ſignificat ἐκκυλίειν, *volvere*, *provolvi*. KUST. Alieno loco inſertum ex Chriſtianis Lexicis. IS. VOSS. Vide quæ dixi ad *Gloſſ. N. T.* p. 54. 55. Ut autem verum fatear, nunc minus placet Cl. Martianæi emendatio vocis λαπάρους (ſic) in ἀκαπάλους. in Lex. Origen. p. 199. Aperte enim Lex. Reg. MS. Γαλαιὰν. καθαίρεται ἐμφράσεις τῇ Ἑλλὰ γλώσσῃ. διὸ τὴ Γαλλίᾳ, ὁ τόχος σκορπίζει. ἢ ἀκαπάλους, ἢ ἀπέμφυτα. Sic differte, cum accentu in antepenult. ut reſpiciatur ad Hebr. גלל, *volutavit*, *convolvit*. Idem Lex. Reg. MS. Γαλγὶλ, ὁ τόχος σκορπίζει, καὶ ἀκαπάλους, καὶ ἀπέμφυτα. Τοῦτο δὲ ἐπὶ Γαλ (ſic) λίνου. Sed Γαλαιὰν in cod. Lexico reddit λαπάλους: quod confuſum videtur cum Γαλλαία, λαπάλους. facili errore. Quæ primo loco ex Lex. Reg. MS. protuli, totidem verbis habet Phavor. v. Γαλαιὰν, ſed corruptius. Scribit enim: καθαιρεῖται οὕτω. — Γαλγὶλ οὐκ ἀκαπάλους. — Conf. Suid in Γαλαιὰν, ubi Γὰλ dicit eſſe τοῦτο. Vide eund. in Γαλγίλ. Conſidera num ibi ſcribendum.

Γάλλιμον. κεκεκμηκός. ἤγουν κεῖθι κεῖθι [1].

Γαυήχῃ [1]. τῷ ἢ γῆν ἐχούσῃ, καὶ σπείρεται.

Γαίη Θισπρωτῶν [3]. ἢ Ἤπειρος μέρος ἐστὶ τέσσαρες, Θεσπρωτοὺς, Χάονας, Μολοσσοὺς, Κασσωπαίους [4].

Γαίης [5]. ἀνύ[illegible].

Γαῖσα [6]. σπλάγχνα.

Γαυβαλάδη [7]. ἀμπελόκαρδα.

Γαυγεάφοι [8]. τὰ ὀ τῇ γῇ γεάφοντες.

Γαῖος. ὁ ἐργάτης βοῦς [9]. καὶ ὁ σπέρμα ἄνθρωπος [10].

Γαίσα. ὑποφορεῖσα.

Γαισός [11]. ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον. καὶ ὕσσα πολεμικοῦ [12]. οἱ δὲ, μισθοί [13]. ἢ ὅπλα ἀμυντήρια.

Γαῖται [14]. γναφεῖς.

Γαίων. γαυλῶν.

Γαιὸς [15]. μαχητὴς [16]. ἢ κοπτὸς λαμπάρων.

*Γάιρα [17]. ἡδίως.

Γαιδι-

bendum: Γὰι. (caput articuli) Γὶι ὁ τς. ὁ. Favet series; & Lex. MS. modo laudatum: nisi in eo malis Γαιγὶι, pro repetito Γὶι, Γὶι.

1. Γαῖα. κεκμηκὸς. ἤγουν κεῖθι κεῖθι.] [Pro κεῖθι, quod omittit Phavor.] leg. κεῖσε. SCAL. An leg. ἤμουν? G. Scrib. κεκμὼ κεκμηκότος. HEINS. Leg. κεκμηκότος, ἤγουν πρὸς ἀχεῖσε. IS. VOSS. Forte, κεῖσε ἐκεῖσε. PERGER. Peſſime a librariis hæc habita ſunt, nec unquam, niſi Baſilius ſuccurrat, ſanitatem recuperattua: quod enim in editis omnibus eſt, XV. 8. nunc obvium eſt, τὸ ἔρεμα ἢ Μακεδόνιθεν ἢ Ἀγαπίῳ, pro eo Baſilius Γαπίῳ legebat. τὸ ἔρεμα, ait p. 606. B. vers. Ed. ἢ Μακεδόνιθεν Γαπίῳ ἀνάπαυμα, ἤτοι ἡμερασίη) κεκμηκότος, ἀπάνωσιν τοῦ ὑγροποιοῦ ζόφου καὶ ὀρχιτῆ. Unde non injuria colligas, fuiſſe olim in Grammatico Γαπίῳ, quod deinceps eſſi, Græce originis eſſe opineti, Græca quoque veſte induerunt; tum præterea, ἤγουν κεῖθι ἐκπόμπου. Recteue vero Baſilius Γαπίῳ verterit, dubitare cœpi, quum nunquam ee vox, uti neque Ἀγαπίῳ, Hebraïe κεῖθι edſignificet. Hieronymus *Elim*, quod eodem in verſu eſt, *dominices arietes* genti eſſe Hebræe, in Eſai. cap. XV. docet. Viderint ergo doctiores, peccaritne Heſychius in confundendis vocibus *Elim* & *Gallim*. Equidem non ambigam ejus, τὸ ἐκεῖσε ἐρεμάδες), mendoſum & in ἐρασίη mutendum pronuntiare, ob ea quæ Rev. B. Montefalconius *Prælimnar. in Hexapla Origen. cap.* X. 2. 3. diſputavit. WESSELING in *Miſc. Obſ.* IV. t. p. 126. Sine dubio pertinet gloſſa ad locum Jeſ. XV. 8. ubi אגלים *Egiaim*, LXX. Ἀγαπίῳ, ſive Ἀγαπείμ, & אלעים Αἰλείμ (al. Ἐλείμ) memoratur. Idem eſt Ἀγαπίῳ, & omiſſo Λ, Γαπίῳ (גלים Γαλλείμ Jeſ. X. 30) cui Græcanica terminatio ον acceſſit, unde Γάπιμον h. l. at ſup. Βάθρον (ante Βάθρων) pro Βάθρα. Hæc difficultate minus laborant, quam ſeqq. κεκμηκότος, ἤγουν κεῖθι κεῖθι. Doctiſſ. *Valkenarius* in *Gloſſ. S. ex Heſ.* p. 7. illud κεῖθι, quod feſtinantis calemo effluxerat, delendum cenſebat; Baſilii autem & Heſychii expoſitiones, pro more ſcilicet veterum gloſſatorum, ita accipiendas eſſe, ut reſpexerint vocem אגלים, quæ olim, confuſis literis ר & ג *agalim* & *agalim* efferri potuit. Quomodo ed literarum ſonum tantum adiendens Origenes in Cod. Colbert. p. 255. *Ed. Mart.* Ἐπ ἀγαπίῳ reddit, ἐφαλμὸς ἁμαρτίου; Ἐπ, ἐγγ, *oculus*; ἀγαπίῳ, quaſi עגלים, *vituli*. Non diffimilia mecum communicavit varia literarum doctrina ornatiſſimus *Jo. Jac. Reiskius*: ſuſpicans, Ἀγλαΐῳ. ut eſt in Hebræo, olim ſcripſiſſe Eſaïæ commentatorem, quod in Γάπιμον mutatum fuerit ex confuſione littererum edinium, maxime ſi cheracterem entiquum mejorem, ſive uncialem (quibus gloſſas explicendas proponebant) cogites. Porro legebet Vir Doctus: κεκμηκότος, ἤγουν κεῖθι κεῖθι. Ita eudtor barberam & efficiam u ſe vocem κεκμηκότος volocrit emollire, addens κεῖθι κεῖθι. Quæ permutatio facilis eſt, & a voce dueli ſive plureli Ἀγλαΐῳ requiritur. Denique non ed confuſum אילים cum אגלים recurrendnm eſſe; verum olim ר & ג parıter dixiſſe Hebræos, ut etiamnum ايل & اجل Arabes, eedem ſignificatione, pro *cervo* ſcil. & *capro*, maxime montano. His pro coronide ſubjiciebat Vir modo leudetus, Duelem Hebræorum non ſemper *duas* tantum res, aut perſonas, ſed *multitudinem* quoque ex elia quadam ſimili produetam notare: ut שמים non *duas cælos*, ſed *cælos cælorum* notat; unde ſæpius שמי שמים *cæli cælorum*. eodem plane modo quo אגלים κεκμηκότος, q. d. *caprati*, ſive potius κεῖθι κεῖθι. Hactenus ille. Erudita ſunt, fateor, & ulteriori cogitatione digna. Malim tamen quod ad ipſam gloſſam Γάπιμον in ſupre dictis adquieſcere: neque enim Græci interpp. Ἀγλαΐῳ ſcripſerant. Addita vero terminatio ον, peperit in expiicatione Accuſativum κεκμηκότος. Recte autem in Plurali κεκμηκότος corrigitur. Neque in ceteris κεῖθι Duale urſerim; ſed potius κεῖθι κεῖθι admiſerim, vel ſimpliciter κεῖθι, aut κεῖθι tantum. Sive porro duplex Radix olim obtinuerit, אל & אול, ſive permutatas ponamus litetas Palatinee ו & ג, res eodem fere recidet. Sæpe autem hæ literæ commutetæ ſunt in variis linguis. Vid. Cl. Schultens *Ctav. Diel.* p. 201. & 248. Sic infra: Ἀπόγαιδε, ἢ Ἀπόγαιμβε. Sic *abjicere*, pro *abigere*, &c. Vid. Reinef. *Var. Lect.* L. III. p. 586. Ne de Gallis, Belgis, &c. dicam, in literis ϳ & g. De ἀγλαὸ & αἰὰν confuſis vid. Schol. Æſch. *Agam.* ν. 1157. & Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Deor. Dial.* p. 287.

2. Γαπίμον.] Hom. *Il.* τ. 183. γαπίμον. quod hic reſtituendum putat Vir doctus. Sed nihil muto. Conf. Γαπίμ-χος, & Γαπχος.

3. Γαῖοῖς. πρῶτον ἢ ἤπειρος &c.] L. Γαῖη Θισπρωτῶν. ἢ &c. SCAL. G. HEINS. MAUSSAC. L. Γαῖης Θισπρώτης. IS. VOSS. Scrib. & diſting. Γαῖη Θισπρωτία. ἢ Ἤπειρος &c. Hom. *Odyſſ.* ξ. 315. Γαῖη Θισπρωτῶν πίλαζον μάγα νῶϊν πολῆος, Ad hunc locum Heſych. reſpexit. KUST.

4. Κασσωπούς.] L. Κασσωπαίους. SCAL. PALMER. Horum regio Κασσωπία dicitur. Harpocrat. in Παλαιὸν. Unde ſcribendum videtur, Κασσωπαίους. Plinio *Caſſopei* dicuntur, *lust. l.* IV. VALES. Repone cum *Hemſio*, Κασσωπαίους, leviſſima mutatione. Adpoſite Strabo l. VII. p. 323. ἢ δὲ Ἠπειρωτικὴ ἅπα φασὶν εἶναι Θεσπρωτοὺς τετραμοιρικῶς. Τέτταρα δ' ἐνέχεται, Χάονες καὶ Μολοσσοὶ, &c Deinde p. 324 Χάονες μὲν οὖν, καὶ Θεσπρωτοὶ, καὶ μὴν τούτοις ὁμόρους Κασσωπαίους. Conf. ſup. v. Γαιδλοχος. Quando itaque τετραχῇ ſcribit Heſychius, *quatuor* has fuiſſe nobiliſſimes *Epiri* gentes indicat. Atque ita intelligendus Stephanus Byzant. v. Ἤπειρος, quando generali orbis diviſioni, in duas vel tres partes, ſubiicit: αἱ δ' εἰς τετραχῇ διαιρέσεις, quod in ſpecie ed *Epirum* pertinet. Non animadvertit hoc Berkelius, fidem propterea Stephano denegans. Forſan tamen plura ad iſtum articulum ſcripſerat Ethnicographus, quæ exciderunt.

5. Γαίης.] Id eſt, αἴνυ. G. Ἄνω, ἄνωθεν, αἴνω, γαῖαν, γαίοσιν. GUYET. Pro ἀνύ. IS. VOSS. Sup. Ἀνῦ. ἀνύ. An & hic pro ἀνύ ſcribend. ἀνύ]!

6. Γαῖσα.] Infra Γαῖσ. pro eodem. SALMAS. H.STEPH. *Ind.* L. Γαῖσ. SOPING. HEINS.

7. Γαυβαλάδη.] Γαβαλάδη. Vid. in Γάβαι. SALMAS. [Conf. H. Steph. *Ind.*] Γαυβαλάδη poſtulat ordo, quaſi γαυλὸς ἀλάδης. Idem enim γαυλὸς & Σκαλάδης, ob crebra involucra. Vid. Οὐλαδὸς, & Θώμις [& Θυμίδης.] IS. VOSS. In omnibus Edd. & Phavor. Γαυβαλάδη, quod retinui, ob num. plural. Sola Schrev. - - - δης.

8. Γαυγεάφοι. τὰ &c.] L. οἱ τὰ &c. HEINS. Sic Phavor.

9. Γαῖος. ὁ ἐργάτης, βοῦς, &c.] Leg. Γαῖε. ὁ ἐργάτα. (i. e. *Gajus.*) Γαῖος βοῦς, καὶ &c. Vid. Euſtath. in *Il.* p. 142. γ. 40. SOPING. Edit. Schrev. Γαῖος. ὁ ἐργάτης, βοῦς. Recte priores: Γαῖε. ὁ ἐργάτα βοῦ. ut Etymol. *M.* Γαῖος. ὁ ἐργάτης βοῦς. Vid eund. in v. Βογάδιος, & Euſtath. *Il.* B. p. 188. qui Γαῖος.

to Ἀπόγαιος ἄνομος.] *Een afſtandige windt.* SOPINGIUS. Etymol. & Phavor. ἀπόγαιος. quod præfert *Kuſter.* Euſtath. *l. c.* ettam λέγεται.

11. Γαισὸς.] *Gaſius*, ſeu *gaſum*. Virg. [Æn. VII. 664.] SCHR. *Jaculab.* IX. 7. MUNKER. H. STEPH. *Ind.* Vid. Vlit. ad Gratii *Cynoget.* p. 141. PERGER. Vid. *Jaſ.* VIII. 18. Ibique *Not.* & Pollux, VII. 156. ibique Interpp. Euſtath. *Il.* B. p. 344. Γαῖος, ὁ Γαῖος, ἤγουν ἀκοντίδιον, ὃ καὶ Παυσανίας. ὁ Ἐρυθραῖος (l. — λιος) ἰλλυρίδιον. Conf. mox Γαῖσ. & Suid. in Γαῖσ. Arcadius Grammat. inedit. Γαῖσα δὲ ὁ ἀκοντίδιον. Lexicon Origen. p. 199. Γαισὸς, ἔγχειρον πολεμικὸν, Vid. ibi Martian. Bochart. *Geogr. S P.* II. L. I. c. 62. p. 668. 669. Boxhorn. *Orig. Gall.* p. 23. Hodium *de Text. Orig.* &c. p. 178. 196. Iſidor. Voſſ. & Martin. in v. *Gæſum*. Conf. *Not.* in v. Γαῖσα. - - μέλη, ſive βέλη.

12. Ὅσσα πολεμικοῦ.] Refer ad Γαισὸς, vel Γαῖος, quod Heſych. hic cum Γαίσης male confundit. Γαισὸς autem, ſira Γαῖος, vel Γαῖδ, erat fluvtue Paradiſi, cujus mentio *Geneſ.* II. 13. Conf. mox v. Γαιδὸς: item Suid v. Γαιδὸς, & Γαῖ. KUST.

13. Μισθοὶ.] Vid. Etym. M. qui γαῖος, non γαῖος, interpretatur μισθὸν. IS. VOSS. Secundum Etymol. Italiam & Tarentini *mercedem* appellabant Γαῖος, non Γαῦρος. Vide eum v. Γαῖς. KUST. Euſtath. *Il.* B. p. 188. Γαῖος, ὁ Ἡλιόνιος καὶ Ταραντῖνος, ὁ μίσθιος. Hinc Polyb. L. II. p. 153. & Plutarch. *Marcell.* p. 299. B. Γαισάτους Gallorum dictos putant, ἀφ' τὸ μισθὸ στρατεύειν. Vid. G. J. Voſſ. *de Vit. Serm.* L. I. c. 6. p. 11. Euſtath. *l. l.* ἀφ' Γαῖσος, παρὰ τὸν γαῖσον, οἱ Γαλάται &c.

14. Γαῖται.] Vid. *Not.* in v. Γναπτῆρας, & infra v. Γάϊτε.

15. Γαιὸς.] L. Γαῖος. IS. VOSS. An Γαῖσος, ut ſupra? Conf. *Not.* ſeq.

16. Μαχητὴς.] Μαχόμενος novi: ſed huc non pertinet. An Μαχητὴς legendum? Deeſt utrumque in Lexicis. Forte huc faciuns Gloſſæ MSS. epud Du Cang. in v. Κοπίδιον: Γαισὸς. τὸ κοπίδιον. Vid. *Not* præc. Infra: Κόπτας. δίκην. An itaque mox eriam pro κοπτὸς, mutato accentu, ſcribendum κοπτὴς?

17. * Γάιρα.] Ἤτοι· Γάιρα. SOPING. IS. VOSS Fortaſſe Γαῖα, a γαῖς, pro quo ῶν, unde ὦα, ſeu ὦα, infra. G. Γάιρα melim: frequens enim eſt confuſio literarum ι & υ: de quo ſup. In v. Ἀμαλίχας. Vid. mox Γαγῶν, Γάνυ, & ſeqq. & ſup. in Γάλδο. An huc pertinet, quod ſup. Βοῦν reddat Γάνι? quandoquidem Γ & Β in pluribus ex Æolifmo permutentur. Sed non urgeo.

1. Γαῖδ.

Γαιάν. πεδιάς. παρ' Ἕλλησι, Νεῖλος [1].
Γαιάνη [2]. γλυκεῖα.
Γάϊσα [3]. σταφυλὴ γῆς.
Γαϊσίαι [4]. ἑορταί.
Γάϊτ [5]. ὑδία. γλυκύς. [6]
Γαϊτάλφ. [6]. ὑδίσματα.
Γαϊτᾶται. ὑδυπνοῆς [7].
Γαϊτός [8]. κλάσμα.
Γαλαβηΐν [9]. ὑποτίτθιον. νέον.
Γάλα [10]. ὑδύ.
Γαλακτοπόμος [11]. πτηνόν.

Γα-

Γαλαχτώδης. οἰδὲς πᾶς.
Γαλαχτῶντες [12]. γαλακτος μυσί.
Γαλαχτοφάγων [13] ἀξίων. γάλα ἰσθίοντων, καὶ τόξα [14] μὴ ἐχόντων.
Γαλαξία [15]. ἐστὶ, ὃ ἢ ὕψωσι γαλαξίαν. ἢ ἐπὶ πολὺς χρῶνται ὁ γάλακτι.
Γαλαρίας [16]. ἰχθὺς ὁ ὑποὺς [17].
Γάλας, γῆ [18], ὡς Εὐκλίτῳ [19].
Γαλάσιον [20]. σύνεδρον.
Γαλαάδ. [21]. παλαιᾶν ὄνομα. ἢ μέτοχος.

Γα-

1. Γαιάν. - - - Νεῖλος.] γιῦν *Genes.* II. [13.] Γαιάν [ut Suid. sive Γαιάν.] Vid. J. Druf. *Observ.* l. IX. c. 17. SOPINGIUS. Γαιάν, quem *ol Ἐδδομηκοῦ* vocarunt Γιών, sive Γιών, cum aspiratione, quam in medio non ignorabant prisci, pro Γιχών. Γαιάν autem, quod Oraculorum more, qui ad linguam fuam fine ratione cuncta trahunt, putarint esse quasi ἀπὸ γῆς. HEINS. Ita LXX. [*Gen.* II. 13. Γιών, pro *Sichor*, i. e. *Nilus*. Conf. Sirach. XXIV. 27. al. 32. & *Not.* fup. in v. Γαιῶν. - - ὄνομα ποταμοῦ. Lexicon Ogen. Colbert. p. 253. Γιών, Νεῖλος. Cod. Reg. Γιών. Euſeb. *Loc. Hebr.* Γαιάν, ὁ παρ' Αἰγυπτίοις Νεῖλος. Joſeph. *Ant. Jud.* l. 2. § 3. Γιών, ἄλλῳ δ' Αἰγυπτία φίσι, - - - ὃν ὁ Νεῖλον Ἕλληνες ὀνομαζουσιν. Atque ita veteres Chriſtiani paſſim. Sic in Coſmæ Indicopleuſtæ *Chriſt. Topogr.* L. II p. 133. *Ed. Montf.* Νεῖλα τοῦτον, φασίν, ὃ Γιών. Confer Figuram ære deſcriptam, qua ſyſtema Univerſi ex mente veterum Chriſtianorum exhibetur a Cel. Fabricio *Bibl. Gr. Vet.* II. p. 613. & Nob. Montfaue. in Coſmæ l. IV. p. 188. Sed vide Ill. Huet. *de ſitu Parad. terr.* c. 12. Cl. *Ruſſerus* ſequentia adſcripſerat: „ Ex ſententia nimirum quorundam interpretum, quibus *Geon*, fluvius Paradiſi, erat *Nilus*. „ Euſeb. *de Loc. Hebr.* Γιών, ὁ παρ' Αἰγυπτίοις Νεῖλος, ὃν „ Παυσανίας τὸ αὐτὸ, καλεῖ ὁ πλέον τῶν Αἰθιόπων. Sic „ *Phiſon*, alter fluvius Paradiſi, ab iiſdem habebatur pro „ *Gange*. Vide Noſtrum ſup. v. Γάγγης. „

2. Γαγγάν. γλαυκῶν.] L. Γαυκῶν. SALMAS. Γαυκῶν. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Γαῦκα, & mox Γαῦν. Aliter Octav. Cajetanus *Iſag. in Hiſt. Sicul.* p. 45. Sed liber non eſt ad manus.

3. Γάϊσσα.] L. Γαυνία. SALMAS. Id eſt, γῆς νέος. Inf. Κυνὶ, κάνθῳ. *Scorpio*. G. Leg. Γαῦσα. SOPINGIUS. Ἴσως Γαῦν [ut Etymol. [& Phavor.] Vel Γαυνία, aut Γαυῖνα. Euſtath. Γαυῖνα. [p 890 & 1490.] HEINS. [Mox Γαυνῖνα.] L. Γάϊσσα. Cyrill. Γάϊσ. σταφυλὴ. Vid. quoque Euſtath. M. *Il.* p. 845. & Etym. M. IS. VOSS.

4. Γαϊσίαι.] Vid. *Not.* ſuperior.

5. Γάϊτ, ὑδύ.] Γαΐτις, γαυλὸς, γαυλὸ. Redde Diog. Laërtio in *Polemone*. [ſub fin.] Οἱ γαυλοὶ, ἀλλ' ὑπὸ χηνῶν, ἀπὸ σχήματος. IS. VOSS. Vid. v. ſeq. & ſup. in Γαῦκα, Γαγγάν, & Γάϊα, inf. Γαῦκες in fine pro γαῦκις, lege γαῦκα. Vel ſupple, cum *Kuſtero* : † Γαῦκις, γαυλός.

6. Γαϊτάλφ.] Pro γαυκάλφ, vel γαυλάλφ. Vid. Inf. v. Γάϊσσα. & ſeqq. & ſup v. Γάϊσα.

7. Γαϊτυπνοῆς. ὑδυπνόου τοῦ.] L. ὑδυπόνου τοῦ. Videtur enim nomen eſſe proprium. PERGER. Hæc & præced. vox *vel de peregrinum ſonant*, inquit H. Steph. *Ind.* Ut autem v. Γαϊτάλφ modo illuſtravimus, ita Γαϊτυπνοῆς detivare conabar ex γαῦς, i. e. γαυλὸς, & ἄγων, quod ſupra p. 38. expoſuit, πόνον. Ut forſan gloſſa fuerit Γαυλάγων, aut ſimile. Cogita, Lector, & voce ὑδυπλοῆς auge Lexica.

8. Γαΐτ.] Scrib. Γαστὸς. IS. VOSS. Pro ἀπὸ, ab ἀ. γυρα, *frango*. KUST. Digamma Æolicum.

9. Γαλαβηΐν.] Scr. Γαλαβηΐν. SALM. BRUNO. IS. VOSS. Cyrill. Γαλαβηΐν. IS. VOSS. Recte *Sein.* Γαλαβηΐν. I. *Reg.* VII. 9. ἔλαβε Σαμουὴλ ἀρνα γαλαβηΐν ἕνα. BIRL. Vid. Chryſoſt. p 4. T. I. ex Amos. [VI. 4.] VERW. Gloſſ. MSS. *Bibl. Coiſlin.* p. 232. Γαλαβηΐν. τὸ ὑποπρόβατον, ἢ γαλαβηΐνις ἡ ἰς. Conf. Etym. M. Suid. & inf. in v. Γαλαβή. Herodot. l. 183. γαλαβῆνα σφάξας. Long. *Paſtoral.* l. IV. ζῶον γαλαβηνοῦ. Adde Athen. l. IX. p. 396. & l. IV. p. 139. Ceterom, ut *b. l.* Γαλαβηνὸν, pro — ἔθνος, ſic eodem vitio Gloſſ. MSS in Sirrach. Γαλαβηνὸς, Ἑλληζοῦσι. ubi malim, Γαλαβηνῦ, Ἑλληζοῦσι: ex Sirach. XLVI. 16. (al. 19.) ἤρνας γαλαβηΐν.

10. Γάλα ὑδύ.] Ita junctim efferunt priores Edit. Sequor Hagen. diſtinguendo poſt Γάλα, quod explicat, ὑδύ. ſive ad *lac* reſpiciatur, (de quo vid. Pric. ad Apul. *Mileſ.* l. p. 50.) ſive potius, conſulone Ϝ Α & Δ, ſit pro Γάϊα, i. e. Ἄδη, cum Digamm. Æol. vel pro Ἀΐδ, Dor. pro ὑδύ. Supra: Γάϊσα. ὑδύ. Conf. *Not.* in Βαλβίδ, poſt Βάϊσμα, & inf. v. Γάλας, pro ὑδύς.

11. Γαλακτοπόμος.] *Paſtor* dicitur γαλακτοπότης ab Eurip. in *Rhеſ.* ϝ. 169. d'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 31.

12. Γάλακτ. γαλακτῶν. μ.] Genit. γάλακτ videri poſſit oſtendere, ex Hebr. חלב derivatum eſſe. M. MEIBOM. Inf. Γαλακτῶντες.

13. Γαλακτοφάγων.] Homerus vocat *Il.* N. [6.] Thracas & Myſos γαλακτοφάγους, qui etiam audiunt ἱππομολγοὶ, ideoque ἀμαιτήλαι ϝ ἀνήριστοι. FUNOER. L. Γαλακτοφάγων ἀξίων τε. Utrumque caponit. Male igitur diſtinctum eſt. [in Edit. Hag.] Vid. Homer. HEINS. Ea Hom. *Il.* N. 6. Sed ubi legitur, Γαλακτοφάγων, metri gratiâ. KUST. Ex Hom *l. l.* mallem: Γαλακτοφάγων, ἀσίων τε. Vid. Etym. M. in Γαλακτοφάγος.

14. Τόξα.] Quoniam βιὸς, νέρθ. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Ἀσίων, & Nicol. Damaſcen. *de Mor. Gent.* p. 548. *Ed. Crag.*

15. Γαλαξία.] Puto fuiſſe Apollinia Ϝ Γαλαξία. cujus mentio apud Proclum in *Chreſtomathia.* [p. 348. *fin.* ad calcem Apollon. Alex. *de Syntaxi*, ex *Edit. Sylb.*] MEURS. *Græc. Fer.* p. 68.

16. Γαλαρίας.] Vid. Ariſtot. *Hiſt. Anim* III. 133. Athen. p. 312. & 315. SCHR. Vid. H. Steph. *Ind.* v. Γαλαρίας, & *Theſ. Gr. L.* T. II. p. 1337. E. F. Conf. Inf. v. Χαλαγ. - - - ἰχθὺς ποταμ.

17. Ὑποὺς.] Ἴσως, ὑποὺς, ex Athenæo. SOPING. VALES. JUN. Vid. hujus *Animadv.* p. 398. & inf. v. Γαλίαι.

18. Γάλας, γῆ.] Legend. forte: Γάλαι γῆ. A γαῖα, γάϊα, γαῖα, γαῖα, & γάϊα infra, χαμαὶ, γῆ. A γάϊα, γαῖα, & γάϊαι, unde *ganea*, & *ganeum*. G. Conf. v. Γηγαλία. Non accedo *Pergero*, γαλᾶ legenti, pro γῆ. Infra: Γάϊ. γῆ.

19. Εὐκλίτῳ.] Vereor ut corrupte. PRIC. *Ind.* An Εὐκλεῖ? SALMAS. Vid. inf. in Κασίῳ, & Κάπαδ. *Pergerus* Ἐκαβήῳ legit: cujus nomen in Εὐσβίῳ quoque mutatum notat G. J. Voſſ. *de Hiſt. Gr.* L. III. p. 864.

20. Γαλάσιον. σύνεδρον &c.] Hæc & ſeqq. diſtingue & lege ita: Γαλαάδ. παλαιᾶν ἑρμαίου ὄνομα ὁ Πελασγός. ϝ Γάλγαλα, τόπος μυθικὸς, ϝ ὄνομ. PERGER. Vid. *Not.* ſeq.

21. Γαλαάδ. παλαιᾶν &c.] Forte παλαιὸν ὄνομα. SOPINGIUS. Scrib. Γαλαάδ. χωρὶς Γαλααῖτιν ὄνομα. HEINS. Ex Gloſſ. MS. *Prophet.* lege: Γαλαάδ. πόλεως ὄνομα. Reſpicitur ad Hoſ. VI. 8. Γαλαάδ πόλις, ἐργαζομένη μάταια. Ex qua verſione & Euſebius & Hieronym. in *Onomaſt.* trudunt, civitatem quamdam ejuſdem cum monte *Galaad* nominis fuiſſe; de qua tamen alii non immerito dubitant BIEL. Leg. πόλεως ὄνομα. Eſt enim nomen urbis apud Euſeb. *de Loc. Hebr.* KUST. Fuit hoc nomine filius Machir, cumque hic innui putem: quod vero explicationis cauſſa additur, id mieus recte ſe habet. Heſychius *comment. in Pſalm.* CVII. ſicuti ex *Catena* Corderiana liquet, Γαλαάδ idem eſſe ac μαθητῶν cenſebat. Quare μάντεως hic referendum videtur, præeunte Origene: Γαλαάδ. μάντεως μαρτυρίαν, cujus tamen prima vox ad Heſychianam eſt conformanda. P. WESSELING. *Probabil* c 32. p. 283. Notavit in calce libri, quo uſus fuit Vir ſummus, *Jac. Rhenferdius*: „ Hic OEdipo opus „ erit, ad divinandum ſenſum interpretationis. Sed quid ſi „ faltem pro poſtremo legas μαρτυρῶ? quid ſi πόλεως ὄνο„ μα? „ Optime ἡμεῖς κρατῆ conjecit. Non enim toto cœlo ΠΟΛΕΩΣ quia dixerit diſſare a vitioſa in Editis lectione, ΠΑΛΑΙΩΝ, proque ΜΕΤΟΧΟΣ reſtituendum potius MAPTYΣ, ſi quid judico. Γαλαάδ urba memoratur Euſebio in tractu montano Libani, quam Galaad, filius Machir, nepos Menaſſeh, ab Emoræo captam tenuit. Hieronymo citatur XXII. Jerem. 6. Γαλαάδ σὺ μοι δοκεῖ Ϝ λιβάνου. De quo diſtinctius ad Euſebium differam. Subiit animum meum conjectura, Heſychium reſpexiſſe Hoſ. XII. 11. ubi גלעד LXX. Γαλαάδ, & ſtatim ſit mentio *Galgalis*; ut hic apud Heſychium. IS. EIL. HARKENROTH in *Bibl. Brem.* VIII. 2. 7. § 10. Plurimum *aberrat Perger*, in *Not.* præc. Neque Phavorinum probo, qui παλαιὸν ὄνομα. Placet lectio: Γαλαάδ. πόλεως ὄνομα. ὁ μάντις. Fateor, μάντις ſenſum non valde alienum eſſe: Γαλαάδ enim μαντεῖα redditus in Lexic. Origen. p. 141. & 199. *Ed. Martian.* ut עד eſt *teſtis*, עדה *teſtimonium*. Sed minor eſt mutatio in μάντις. Gloſſarium meum MS. Ϝ προφητὴν exhibet etiam: Γαλαάδ. πόλεως ὄνομα. Dein Lexic. Origen. Colbert. p. 253. Γαλαάδ. μάντεως μαρτυρίαν. ubi ΓΑΛΑΑΔ in ΓΑΛΑΑΔ mutatum. *Mantes* arceſſe ex Hebr. גלה *migravit*, *abduxit fuit*. quod cum עד ſive עדה cuniunxit Gloſſator facer. Sic & Philo L. II. *Leg. Allegor.* p. 64. B. Γαλαάδ, ἐρμηνεύεται, μεθυσθεὶς μαρτυρίαν. Pro notione μεθύειν, a גלה, facit etiam *Gloſſarium N.* Ϝ ad Joan. *Euang.* p. 54. ubi Γαλιλαία (de quo ſupra) exponitur, μεθύσκουσα. Euſeb. *in Cantic.* p. 11. *Ed. Montf.* Γαλαάδ. μάντεων μαρτυρίαν. ὁ ἐναπόκειται ὑγιαίνει, & p. 41. καταπαύει μαρτυρίαν. Gloſſæ MSS. in *Pſalmos*: Γαλαάδ. κατηχεῖται μαρτυρεῖται, ϝ ἔστι, τοῦτ. Confer illud μαρτυρεῖται ἰδιοποιεῖται in Lex. Origen. p. 199. pro quo μαρτυρεῖται σαφῶς correxit Cl. Clericus *Quæſt. Hieronym.* XI. p. 405. Lex. Reg. MS. Γαλαάδ. ὑποκλίνεται ἐρμηνεύεται. A גלה, *revelavit*.

Γαλαλέ [1]. πόλις [ἐν Θρᾴκῃ] ἔθνων.

Γαλατμώ [2]. λάφυρον ἄγγεος.

Γαλεάν [3]. γαλεῶν. ἰλαφ. θῆδιν.

Γαλεοί [4]. μάντεις. ὅτοι κτλ. † Σικελίαν ἄφικται. καὶ γένος τι, ὡς φησι Φαβίδιμος, καὶ Ῥίπθων Ταξιαρτίνα [5].

Γαλιάστης [6]. ὁ ἀσκαλαβώτης. καὶ ἰχθύς [8]. καὶ ζῶον χερσαῖον.

Γάλη [9]. ἐξέδρας ἄδος. καὶ ὃ ἢ γαλαία [10] τὸ ζῶον.

Γαλλεύη [11]. τὸ ἐπιπολάζον ἐν τῇ μεζαλλείᾳ τῶν ἀργύρου χωνευομένων.

Γαλλεών. πανοῦργον. ἰλαφ. θῆδιν.

Γαλεχής [12]. τὸ αὐτό, καὶ Γαλεγής.

Γαλῆ [13] Ταρτησίς. ἡ Ταρτησὸς [14] ἔξω τῶν Ἡρ-

1. Γαλαλέ. πόλις ἔθνων.] L. Γάλγαλα. πόλις ἐν ᾗ ἔθνων. Vide Oseæ IV. & IX & XII. *cap.* SOPING. Scrib. πόλις. ἔθνῶν. ARCER. Leg. πόλις ἔθνῶν. BRUNO. PRIC. ad Matth. IV. 15. Forte ἔθνῶν. nisi nomen gentis intelligat. VALES. Leg. πόλις, ἣ ἔθνῶν. HEINS. Emendes cum *Sopingio*: Γάλγ. τ. ἐν ᾗ ἔθνων. Legitur Hus. XII. 12. ἐν Γαλγαλίοις: (juxta MS. Cod. Barberini & Edit. Ald.) ἀγροῖς ἢ βουσὶ θύουσι. De hac autem versione nihil addam. In Hebræo legitur: *In Galgal boves immolarunt.* HARKENROTH *loc. cit.* Hesychium scripsisse puto: Γαλγάλα, sive Γάλγαλα, πόλις ἔθνῶν ἔθνων. Quomodo fere supra: Ἀσδώδ. τέτρ. ἔθνῶν ἔθνων. Totidem verbis legitur in Glossar. meo MS. ad *Prophetas*, modo laudato. Similiter ex Gloss suo *Proph.* Cl. *Bielius* legit: Γάλγαλα. πόλις ἔθνῶν ἔθνων. Videtur autem excidisse ἔθνῶν, ob similitudinem literarum vocis sequentis ἔθνων, ut ἔκπλυς. Post ἔθνων al. MS. ejusdem Glossarii addit, πρὸς Δαίμονα. Conf. Eusseb. *Onomast.* & I. *Sam.* XI. 15. XV. 21. Amos. IV. 4. Lea. Reg. MS. Γάλγαλα, πόλις, ἣν Γαλγαλάδις, ὅτοι Ἰάσωνος. Longe aliter *Perger.* in *Not.* penult.

2. Γαλατμώ] Forte Γαλάτιον, *lactuca silvestris*. PERGER. Leg. Γαλάνιον, aliter *galium*, & *galerium*. IS. VOSS.

3. Γαλεάν.] Vid. Eustath. [p. 1539.] & Etymol. M. IS. VOSS. Inf. Γαλεᾶν, τὸ αὐτὸ τῷ Γαλεῷ. Conf. v. Γελεᾶν. γαλῆν λέγουσι.

4. Γαλεοί] Cicero L. I. *de Divinat.* [c. 20.] *Huic*, inquit, *interpretes portentorum, qui* Galeotæ *tum in Sicilia nominabantur, respondebunt.* SOPING. Vid. Ælian. *Var.* XII. 46. [ubique Interpp.] FR. JUN. Archippus in *Piscibus*, apud Steph. in Γαλεώτης:

Γαλεοὶ γὰρ πάντα μάντιν εὑρήσαμεν.

Vid. ibi Interpp. & Cl. Bochart. *Geogr. S.* P. II. c. 28. L. I. p. 538. qui recte videtur derivare a גלה revelavit. Infra: Γάλατος. μαντεῖα. Idem fcil. qui Γαλεοί, vel Γαλεώται: ab *Hybla* Siciliæ. quod *Guyetus* ibi non percepit. Vid. Steph. Byzant. in v. Τέλμ.

5. Γαῖ. τις.] Ἐχθυοτ commode addit *Tho. de Pinedo* ad Steph. in Γαλεώτης. Conf. in v. seq. & Glossarium ibi laudatum.

6. Ταρτησίνα.] Forte Ταρτησῖτ: ut referatur ad *Pindar.* Eum enim Tarentinum fuisse constat. KUST. Vid. sup. in v. Ἀστακός. Sic etiam corrigit *Anonym.* in Cod. Burmanni. & jam olim *Tho. de Pinedo* ad Steph. *l. c.* Ceterum, *de Phocaicensi* (in Fabric. *Bibl. Gr.* omisso) vide G. J. Voss. *de Histor. Gr.* L. III. p. 399 ubi plura Veterum testimonia: quibus adde Hariocrat. in Γαμηλία, & Χαλκίδα; Phot. Lex. MS. & Suid. in Παρθένοι, & Τελβοάνιος; Eustath. ad *Il.* Z. p. 648. 38. & Hesych. *h. l.* & in v. Ἀχαΐνας, & Ταῦρ.

7. Γαλεώτης. ὁ ἰχθύς.] Vide Steph. *de Urb* in Γαλεῶται. SOPING. Arist. *Hist. Anim.* I. 35. Strabo p. 24. Athen. p. 286. Turneb. *Advers.* p. 367. SCHR. Vid. summos viros, Saumas. *Exerc. Plin.* p. 532. Bochart. *Hieroz.* P. I. I. IV. c. 7. & sup. *Not.* in Ἀστακός. Conf. mox Γαλεώτης. Gloss. Gr. Lat. Γαλεώτης. *Felis. Stellio.*

8 Καὶ ἰχθύς.] Ἐχθυς rasciipsi hic, ut & alibi, pro ἰχθύς. Ceterum vid. Cl. Grav. in Lucian. T. I. p. 990. Suid. (cum quo facit Lex. Reg. MS.) in Γαλέη, & sup. *Not.* in Γαλεοί, inf. in Γάλεος. Gloss. Γαλεὸς, ἰχθύς. *Catella.* Ubi, ut supina, S in C mutatum. Legendam enim *stella*. Vide quæ notavi in *Gloss. N. T.* p. 251. & Cl. Cleric. *Art. Crit.* T. II. p. m. 109. 110. Athen. l. VIII. p. 356. C. ὁ Γαλεὸς κρίνων, ὁ Ἀσκάλων λεγόμενος. Et l. VII. p. 294. D. ex Hicesio tradit, τὸν Γαλεὸν βαπτίσαντα οἶνῳ —— τοὺς Ἀσκάλωνα καταφρόνους. Ad quem locum If. Casaub. p. 522. Gloffarium eltans, erroiem, quem calligavimus, non animadvertit.

9 Γάλη.] Unde *galera*, seu *galia*, ut Venetiani enuntiant. A γάλη est γαλία. Etymol. in Κελαινίζει· —— καὶ ἐπικυρτωμένος· ἴσως δὲ αὐτὸ παρὰ τὸ κεκρᾶσθαι, ὅ ἐστι Γαλίζειν. [In Etym. est ἐπικεῖσθαι. & ἴσως.] G. Vid. Athen. p. 616. [ubi cavea ab his animalibus dicitur γαλεάγρα, de qua Suid.] SCHR.

10. Καὶ ὃ ἢ γαλαία.] L. γαλῆα. JUN. Γάλη, Γαλῆα, Cyrillus. Γάλη, γαλία, γαλαία, & γαλαῖα, & item ἰλαφία Suidæ. nam γαλαῖα & ἰλαφία idem. Vid. sup. Γαλεάν. Pro τὸ ζῶον ἢ, leg. καὶ ἔστι. IS. VOSS. L. ἐξαίτερος ἄδων. καὶ ἡ ἄλλ. *excetra ſpecies*. Uode quoque descendit γαλεώτης. *ſtellio*.

ρᾳκλῶν, ἧς Ἀγαρθάνης [15] ἐκατοίλθουσι. ἔστι δὲ ἡ πόλις αὕτη πρὸς τῷ Ὠκεανῷ, μεγάλη λίαν· ὡς ὑπ' ἐκείνῃ μεγάλων γενομένων γαλῶν αὕτη [16].

Γαληβός [17]. πτίζει ἡ Εὐβοία, ὡς δὲ τὸ λαμπάνειν ἔστι δὲ καὶ πόλις. καὶ βοτανικὸς ὄδος.

Γάλι [18]. ἰχνεύσ.

Γαλιαζικὸν [19]. ὁ † βραχέως ἐλάττονα ἔχων.

Γαλίες [20]. οἱ σύσκην. . .

Γαλίη [21]. ὄνομα κύνειον ἑταίρας.

Γαληδία [22]. Κεφαῖος. λέγει δὲ ὡς † ὕπνῳ. καὶ ὡς γαλὸν παῖδα Γαληδία.

Γάληθοι [23]. ἐρέσσουσι. οἱ δὲ Γίλ.

Γαλιός [24]. σφόδρα ἰσχυρός.

Γάλις. γαλιός [25].

Γα-

11. Γαλλεύη.] Vid. Plin. l. XXXIII. c. 6. de *Galena*, quam venam plumbi, aut plumbum nigrum vocare videtur. SOPING. Conf. Plin. XXXIV. 16 18. Forte a γαλᾶν, *ſplendere*, ut G. J. Voſſ. *Etym.* Adde Schol. Æſchyl. *Prometh. Vinct.* ϕ 90. & Inf. v. Γαλήνη.

12. Γαλεχής.] Vid. ſup. v. Γαλεγής, & *Not. Pauſ.* in Γάλη.

13. Γαλῆ, ταρτησὶς.] Vid. Scalig. *Auſon. Lect.* II. 30. PERGER. Vid. Diogenian. [III. 71.] p. 204. Eraſm. Adag. p. 372. SCHR. Vid. ſup. in Γάλη. Conf. Suid. ibique Kuſt. & Caſaub. ad Theophraſt. *Charact.* p. 290. qui etiam de Artemidori loco. Adde Thom. Munker. ad Anton. Liberal. *fab.* 29. p. 234. & in primis Cl. Perizon. ad Ælian. *V. H.* XIV 4. ubi Ταρτησίας mentio, quam *muſtelam*, ut Gloſſ. non *felem* ſignificare, pluribus docet V. Cl. a Kuſtero ideo laudatus. Quod tamen olim evicerat Jacob. Geuſius *Exercit. Philol.* (Franek. 1665. 4°.) P. II. p. 51——64. Fallitur *If. Voſſ.* quando hanc gloſſam *extra ordinem* poſitam notat. Conjungenduin enim Γαλῆ Ταρτησὶς, ſublato commate intermedio, quod eſt in Edit. Et ſic *Kuſterus*, qui videre jubet Schol. Ariſtoph. ad *Ran.* ϕ. 478. ubi explicat illud Comici, Ταρτησὶς μισητὸν. Conſule etiam Bochart. *de Colon. Phœn.* L. I. c. 34. p. 607.

14. Ταρτησὸς.] Τάρτησσος πόλις. G. Vid. inf. v. Ταρτησὶς, & Bochart. *l. c.* p. 605. 606. De ᾰ ſimplici & duplici vid. Sylburg. ad Pauſan. p. 923.

15. Ἀγαρθάνης.] Herodot. l. 163. Ἀστακίδαι δὲ οἱ ἀπὸ Ταρτησσοῦ, στρατιήν ἐγείραντι τῷ βασιλεῖ Ἀρταπάνῃ, τῷ ὄνομα ἦν Ἀγαρθάνης. Conf. Lucian. *Macrob.* p. 468. Valer. Max. VIII. 13. *Ext.* 4. ibique *Not.* Male Suidas Ἀγαθάνης, ut notarunt Viri Docti.

16. Ὡς δὲ ὀστᾶ μ. γ. γ. εἶσι.] Scil. auctor proverbii. Vid. Paroem. Vatic. I. 35. p. 265. ubi pro οἶσι eſt, λέγει, e *emendat.*

17. Γαληβός.] Vid. Harpocrat. SCHR. Male Suid. Γαλήβη, notante etiam Kuſtero. Conf. inf. v. Γαμήλια, & Interpp. ad Harpocr.

18. Γάλι. ἰχνεύσ.] Ab ἄλις, ἄλι. Γάλι. G. Γάλι. JUN. Scribe feorſim capitali litera: Γάλι. *ſumens*, h. e. ἄλις. HEINS. VALES. † Γάλι, *ſumens*, omolno pro ἄλις. Sed huic ſignificationi contrarium videtur Γαλεῶται, itaque potius hoc vocabulum derivare a Gallis, i. e. κολοῦσι. IS. VOSS. Diſtingue: ἀδῶ. † Γάλι. *ſumens*. Γάλι enim dictum videtur pro Γάλις, i. e. ἄλις, *abunde. ſatis.* KUST.

19. Γαλιαζικὸν.] Hippocrat. L. II. περὶ Ἀφόρ. Forte, Galenus ad eund. loc. ait, λείπει ἢ σαφὲς τὸν γάλως ἐρωτᾶν. SOPINGIUS. Vox hæc legitur apud Plutarch. περὶ Πλατωνικῶν ζητημάτων, p. 520. C. & in *lib. de Iſid. & Oſir.* p. 539. ubi vid. Xylandr. KUST. Gloſſæ reddunt: *Habens brachia ſigura.* Vid. Pollux. II. 140. ibique Jungerm. Item Galen. *Lex. Hipp.* Etym. M. & Foël. *Œcon. Hipp.* v. Γαλιάκωσις. Conf. *If. Voſſ. Not.* in Γάλι.

20. Γαλίες.] Vid. Etymologi in Κελαινίζει. SCHR. Conf. *Not.* in Γάλι, & ſup. v. Γαλεάν.

21. Γαλίη.] Conf. Ælian. *H. Anim.* XV. 21. & Ant. Liberal. *fab.* 29. & vide num hue pertineat.

22. Γαληδία.] L. Γαλιδία. Ordo poſtulat Γαληδία ϕη. IS. VOSS. Idem poſt Κεφαῖος punctum ponit, & in hoc pro γαληδία corrigit γαλιδία, addens: „ an Γαλιδία, *ullis inſtar* „ *mancipii Phrygii*? „ Conf. in Γάλαμβος, & H. Steph. *Inſ.* in Γαλιδεία.

23. Γάληθοι. —— οἱ δὲ γάλι.] Pro γάλι lege Γιλιοῦσι, quod infra. Sic & : Γίγυσθαι. ἐρέσσεσθαι. Leg. ἐρέσσουσι. Ita ſcripſeram in *Perie. Crit.* Nunc *If. Voſſium* ſimiliter emendaſſe video. Immo & *Kuſterus*: „ Eſt locus mutilus (inquit) quem ſic ſup- „ plendum & legendum puto: οἱ δὲ γίγυσθοι. Vid. inf. v. Γίγυσθοι. „

24. Γαλιός.] Vid. Ἀλλᾶς, & inf. Γάλως, & Γάλος. IS. VOSS. Conf. Ἄλος. Forte pro Γάλος, i. e. ἄλως, præpoſito γ, ut & in multis aliis vocibus. Supra: Ἀλασσεῖς. παραθλάσεις. Ubi *Salm.* legit; Ἄλσεις. οἱ παραθλάσεις. Vide tamen quæ ibi notavimus. Confer etiam v. Γάλος. KUST.

25. Γαλιός.] Eſt nomen piſcis apud Ariſtot. & Athen. *Muſtellum* Latine vocant. KUST. Conf. ſup. *Not.* in v. Γαλεοί, & Γαλεώτης.

Γαλιόσυς [1]. ἀχολαγαπήσας.
Γάλλαρος [2]. Φρυγικὸν ὄνομα. παρὰ Λάκασι [3].
Γάλλια [4], ἴστιον.
Γάλλοι [5]. ἅλοι.
Γαλλιῶται [6]. ἀσκαλαβῶται. Λάκωνες.
Γάλλος [7]. ὁ ἀπόκοπος, ἤτοι ὁ θλῖψις.
Γάλως [8]. ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή.
Γαλυσὶς [9]. χρῶμα ἵππων τὸ ἰσοσιδές.
Γαλὶς [10]. ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴ, καθάπερ Καπάρδεκα τῇ Ἀνδρομάχῃ.
Γαμάλη [11]. κάμηλος, παρὰ Χαλδαίοις.
Γάμβιον [12]. τριβλίον.
Γαμβεῖα [13]. δῶρα, ἢ δίκτυα γαμβροῦ.
Γαμβρὸς [14]. ὁ ἀνὴρ ἢ συγαστός.
Γαμέω [15]. εἰς γάμου ἄγω.
Γαμέλια. Φέρει εἰς γάμου [16] ὀψικιδίου, καὶ δεῖπνον, ἢ τοῖς φρήτορσιν ἐπεί ὁ γαμῶν.
Γαμήλιος. ὁ εἰς τοὺς γάμους ποσούμενος [17] πλακοῦς.
Γαμηλίων [18]. ὁ τῆς μιλιῶν ἑορτὴ Ἥρας ἱερός.
Γαμηστέων [19] γαμηλικὸς ἔχων. καὶ Γαμήτης ἡ ἡ γυνή· Γαμεῖ δὲ ὁ ἀνήρ.
Γάμμεσι [20]. ἀμέτοχοι. ἐστερημένοι.
Γάμος. ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς γάμων. ἡ δὲ δευτέρα, Παλία [21].
Γαμοστλεῖν. γάμους ἐπιτελεῖν.
Γάμους [22]. οἱ περὶ τὴν τοκογλυφίαν. ἢ μᾶζαι εἰληχότες ἢ γῆς. ἢ οἱ ἀπὸ τῆς ἐγλείου τιμαλφίαν τοῦ κοινοῦ διέποντες.
Γαμῦλλαι [23], γνάθοι, σιαγόνες.
Γαμφαὶ [24]. αἱ γνάθαι. γνάθοι. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ ἀλόγων.
Γαμφηλῶν [25]. σιαγόνων.

Γάμο-

1. Γαλιόσυς.] Supra Γάλαμοι (ante Γαισύρα) de *capris*. Quo tamen recurrere hic non auſim. Vide *Kuſt.* ad v. ſeq.
2. Γάλλαρος.] *Gallus*. IS. VOSS. Vid. ſup. in Γαλλεῖα. *Spanheius* Γάλλος legend. conjicit. Infra: Γάλαρος. ἀδελφὸς γυνὸς, Φρύγιοι. Id hoc loco vult *Φρυγικὸν ὄνομα*.
3. Παρὰ Λάκωσι.] Non pertinet ad hunc locum, ſed aliunde irrepſit. Forte referendum eſt ad articulum præcedentem, & ponendum poſt ἀκολαγαπήσας. KUST.
4. Γάλλια.] Ad ἀκάτας refer. GUYET. Sup. Γαβία. ἀκάτιον. G.
5. Γάλλοι. ἅλοι.] Γάλλοι Forte, pro ἅλοι, i. e. ἅλοι. [cum digamm. Æol.] GUYET. HEINS.
6. Γαλλιῶται.] L. Γαλλώται. IS. VOSS. Pro Γαλιῶται. Vid. ſup. in Γαλλώται.
7. Γάλλος.] Vid. Suid. in Ἀγύρτης. Mauſſie. ad Harpocrat. p. 115. SCHR. Moſchop. Γάλλος, ὁ ἀπόκοπος. Artemidor. II. 74. p. 157. *Καὶ γάλλος, ὁ ἀπόκοπος τῶν ἀνδρείων.* Vid. Thom. Mag. Phrynich. p. 46 & Heſych. in Βάκχοι, Κίλλος, &c. Addi quoant Id. Voſſ. ad Catull. p. 163. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 300. T. Faber ad Phædr. III. 20. &c.
8. Γάλως.] L. Γάλω. IS. VOSS. Gloſſæ: Γάλως, ἡ τοῦ Πλούτου. *Glos.* Vid. mox Γαλὶς. Conf. v. Γάλαρος.
9. Γαλυσὶς.] L. Γαλυσὶς. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. Etymol. M. Γάλυσις, *color gilvus*. HEINS. Sic & Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. II. c. 14. p. 750. Phavor. Γάλυσις. Vid. inf. v. Γίλυσις.
10. Γαλὶς.] L. Γάλις SCAL. IS. VOSS. Hom. Γαλίοις, & Γάλοις, quod a γαλαίνω, unde γαλαοῦν apud Suid. Γάλως, *glos.* Infra: Γάλαρος. ἀδελφὸς γυνὸς, Φρύγιοι. G. Scrib. Γάλως, ex ſerie literarum: vel Γαλαὶς. KUST. Γαλαὶς correxit *H. Steph.* in *Ind.* Conf. Etym. in Γαλὸν, & ſup. Γάλως. Schol. *Il.* Γ. 522. Γαλὸν, γαλῶ. Γάλως δὲ ἡ ἐρα, ἀνδρὸς ἀδελφὴ. Conf. ad *Il.* Z. 378. & *l.* 4. § ff. *de grad. & affin.* (l. XXXVIII. *tit.* 10.) *Baſilic.* XLV. 3. 4. Item Heliad. *Chreſtom.* p. 4. cujus verba damus ad v. Δάσπερ. Mox pro Καναύδην forte quis malit Καιαν per duplex ſigma: ut infra. Sed utroque modo ſcribitur. Plura collegit Sylburg. ad Panſan. p. 921.
11. Γαμάλη.] Vid. Martin. [in *Chaldæo*] p. 299. SCHR. Hinc *Gangamela* Perſis καμήλα ἀλφ. Strabo l. XV. Plutarch. in vit. *Alex. M.* BERNARD. Ab Hebr. גמל, *gamal*. KUST. Supra Ἀκάμηλα, cum א emphatico, a גמל. Conf. *Not.* in Ἄδης. De *Gangamela*, præter Bochart. *Phal.* IV. 19. & Hyde *Stabilud.* p. 92. vid. Reland. *de vet. L. Perſ.* p. 181. ſeqq.
12. Γάμβριον.] L. Γάμβριον. Vid. Γάβαθον. IS. VOSS.
13. Γαμβεῖα.] Vid. Briſſon. *de Regn. Perſ.* p. 97. Helmſ. *Exerc.* p. 4. SCHR. Potius Γαμβρεῖα, vel Γαμβρία, paroxytones. KUST. Vid. Suid. in Γάμβρου τολὴ, & Athen. I. 23. p. 30.
14. Γαμβρὸς.] Vid. Schol. *Il.* Ε. 474. & Barnef. ad Eurip. *Rhef.* ν. 260.
15. Γαμέω.] L. Γαμίω. Differentiam inter γαμῶσα & γαμοῦσα vide apud Euſtath. I. *Il.* p. 661. IS. VOSS. Apollon. Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 458. Γαμίω, ὁ εἰς γάμου ἄγω. Sic *Il.* I. 394. ubi Schol. ἀφ' οὗ γάμος λέγεται. Euſtath. p. 758. 32. Γαμῶσα δὲ, ἀφ' οὗ τὸ, τὸ εἰς γάμους ἐλθεῖν, ἴσως γυναῖκα λαβεῖν· Γαμοῦσα δὲ, ἀφ' οὗ τὸ, τὸ γυναῖκα δοῦναι. Conf. Phavor.
16. Γαμέλια. Φέρειν γάμου, ὀψικιδίου.] L. Φέρει εἰς γάμου, ὀψικιδίου &c. SCAL. Φέρει εἰς γάμου. HEINS. Immo φέρει εἰς γάμου ὀψικιδίου. MEURS. (*Attic. Lect.* III. 1. *Graec ſer.* v. Ἀναπίσαι, L. I. p. 40.) PETIT. (*ad LL. Att.* p. 151. *extr.*) φέρει εἰς γάμου τῷ ὀψικιδίῳ δεῖπνον. KUHN. ad Pollux. III. 42. n. 27. Vid Harpocrat. SCHR. Unice placet *Meurſii* emendatio, utpote ſimpliciſſima: quæ & *H. Veſſ.* habet. Similiter *Kuſterus*, poſtquam *Kuhnii* emendationem propoſuiſſet, ſcribit: „Poſſis etiam legere minore mutatione: φέρει εἰς γάμου ὀψικιδίου, τῷ δείπνῳ, &c. „Addit porro: „Cæterum pro Γαμέλια, Harpocrat. & Suid. „rectius ſcribunt Γαμηλία, paroxytones, ut ſit fœmin. ſingularis num. „ Conf. Meurſ. *ll. cc.* & ad Lycophr. ν. 323.

Interpp. ad Poll. 42. VIII. 107. Etym. Suid. & Inf. ad v. Γάμου ὀψ. Denique monendum, in Ed. Schrev. *Petite* adſcribi aliam emendationem, ſcil. φέρει, εἰς γάμου ὀψικιδίῳ, &c. Ita revera legitur apud Petit. ad *LL. Att.* p. 152. ſed p. 151. φέρει εἰς γάμου ὀψικιδίῳ. Alterutrum itaque diverſo tempore chartis ſuis, ut fit, alleviſſe videtur, ſui oblitus, Vir Doctiſſimus.
17. Γαμηλίος. —— ποσούμενος.] Etymol. πλακούντιον. Vid. Caſaub. in Athen. p. 501. Meurſ. *Graec. ſer.* p. 240. SCHR.
18. Γαμηλίων.] L. Γαμηλιὼν. SCAL. Non mirum hunc menſem Junoni ſacrum, cum & γαμηλίαν Θεὸν vocemus Jupiter & Juno, quorum ſub Apollinis perſona meminit in *Eumen.* Æ chylus; etſi Plutarch. [p. 264. T. II.] his Venerem, Pitho & Dianam annumeret. JUNGER. Pro μοῦσαι, leg. μυσταῖον. HEINS. Conf. *Not.* in v. Ζύγιος.
19. Γαμηστέων.] Vid. Etym. M. in Γαμηστία, Phot. & Suid. in Πελαμωνίων, Thom. Mag. in Γαμεῖ, & Γάμος. Conf. Inf. v. Γάμος, & Ammon. in eodem, de hac differentia. Suidas: Γαμηστέων. Ἀττικὰ φασι. Adde ſup. v. Γαμέω.
20. Γάμμεσι.] Id eſt, ἀμέτοχοι. GUYET. Suid. Γάμβρος. Vid. ibi Kuſt.
21. Παλία.] A πάλαι, πάλη, πάλιν, unde παλία. Hæc dies Latinis *repetia* dicitur, ab iteranda potione, διὰ τὸ πάλιν πίνειν. G. CASAUB. ad Athen. p. 182. Παλὶς, quaſi παλιφάμενος. BRUNO. L. ἀπαυλία. MEURS. *Græc. ſer.* L. I. p 45. Legend. puto ἀπαυλία, vel ἰπαυλία. Vid. ſup. & inf. in utroque. SOPING. Scrib. omnino ἰπαυλία. Vid. infra. Vel ἀπαυλία. Dies poſtridie ἡ γάμου, Latinis *repotia*. VALES. L. ἰπαυλία, & junge cum ſeq. IS. VOSS. Ἀπαυλία fuiſſe videtur, cujus primam literam elliſit vocis præcedentis ultima, ut ſæpe accidit.
22. Γάμους.] Æſchyl. p 328. & ponitur Doricc pro γήμαις. Vid. in Ἐρυσίπτη, ubi ex Poëta quoptam Pluto γάμορ dicitur. SOPING. Æſchyl. *Supplic.* p. 328. Τὸ μὲν βασίλειον τοῦτο γαμφὸν &c. HEINS. Locus eſt ν. 621. allatus etiam ab Æmil. Porto ad Herodot. VII. 155. Vid. *Lex. Ionic* coll. III. Spanhem. ad Callim. p. 32. Conf. inf. v. Γαμψίρρ, & Etym. M. in Γαμψίρρ, ibique Sylburg. *Not.* qui de varia pro accentu ſignificatione.
23. Γαμφαὶ.] Rectius ſcribas Γαμφαλαί, oxytones. KUST. Vid. *Not.* ſeqq.
23. Γαμφαὶ.] Adjimpoc, γόμφοι ἰδίως. Γάω, γάμφω, γαμφὸς, γαμφάω, γαμφόω, γαμφολὶς. Γοῦς, γόμφος, γομφὸς. Κίων, κιόνιον, κιονὶς, κιὼν &c. κίμπλα, κιμπλὸς. κίμπλοις ἰδίως, &c. An a γνάω, unde γναφεὺς, γναθὸς, &c. γναφὸς, γάμφω, γαμφὶ, γαμφολὶς? Sic Etymologo placuiſſe videtur. [in Γαμφολὶς.] GUYET. L. Γαμφολὶς, ut Cyrill. vel Γαμφηλαί, ut Ariſtoph. IS. VOSS. Scribendum eſt Γαμφαλαί, cum ex ſenſu, tum ſerie literarum. Nam vocem Γαμφαὶ apud Homerum nuſquam reperias. KUST. Vid. *Not.* præc. & ſeq. Sæpius voces in medio truncatæ. Conf. *Not.* in v. Ἀναλίσκω. &c.
25. Γαμφηλῶν. συαγ.] Apollon. Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 458. Γαμφηλῶν. addit: οἱονεὶ Καμφήλαι, διὰ δ' ἀπὸ τοῦ ζῴου ἰσταμένου. Leg. ἰσταμένων, vel potius ἰσταμένοις. Γαμφηλῶν eſt apud Ariſtoph *Equit.* ν. 198. quem citans Athen. I. XI. p 460. habet γαμφολαῖν. Ad hunc Comici locum *procul dubio* reſpexiſſe Heſychium, ſtatuit ibi Cl. Kuſterus. Verius tamen, ut puto, ad Homerum, quem paullo ante laudat Noſter, quemque enarravit Apollonius. Sic *Il.* N. 200. Γαμφηλῶν. Schol. Γαμφηλῶν. γαμφαῖς, σιαγόσι. διὰ τὸ πεπῆχθαι. Iterum *Il.* Π. 489. ὑπὸ γαμφηλῶν λίνοιο. & T. 394. unde patet, Poëtam ἐπὶ ἀλόγων hanc vocem uſurpaſſe. Conf. inf. v. Τὸ γαμφόλιον, & Τοῦ γαμφολῶν. Quare in præc. v. pro Γαμφαὶ omnino Γαμφαλαὶ ſcribendum: hoc enim, non illud, apud Hom. occurrit. Niſi malis cum ſuperioribus jungere, ut γαμφαὶ ſit ipſa explicatio vocis Γαμφηλῶν, quemadmodum in Scholiis allatis: quando ultimum Γαμφηλῶν eſt exemplum Homeri, quem in partes vocaverat.

1. Γαμ-

Γάμψηλα [1]. πόλις Μακεδονίας.
Γαμψόν. ποικίλον. καμπύλον. ὑπηκμπές.
Γαμψόλα [2]. κάμπτ. οἱ δὲ, ἄκρον. ἢ φέρεια.
Γαμψώνυχας [3]. ὑπηκμπεῖς ὄνυχας ἔχοντας.
Γάμων ὕδη [4]. τὰ περιτόνεα, ἢ ἀπαρχαί. ἢ τελεχῶν ἀφαιρέσεις [5] τῇ θεῷ περὶ [6] μιᾶς τῶν γάμων ἢ παρθένου.
Γάνα [7]. ἄγγειον, σκύφῳ ὁμοιότατον.
Γάνα [8]. χέρσος. γῆ [9].
Γάνας. περιπύρεας.
Γανάσται. σμήχεται, ἡδύνει. Γανάσσας [10], κηλῶς
Γαναγίας [11]. πλείους ἐν τῷ ἱερῷ.

Γαν-

1. Γαμψηλαί.] Forte per transpositionem pro Γαλαμψίς, i. e. Γαλαψίς: de qua urbe vide Stephan. Byzant. & Etymol. quibus adde Harpocrat. & Suidam. KUST. Vid. sup. v. Γαλαψίς.

2. Γαμψόλα.] Lex. Reg. MS. & Suid. Γαμψωλά. ἡ ἐπικαμπής.

3. Γαμψώνυχας.] Aristot. *Hist. Animal.* l. §. 13. Æschyl. p. 33.] *Prom. Vinct.* v. 487.] SCHR. Vid. Suid.

4. Γάμων ὕδη.] Vid. Meurs. *Græc. fer.* p. 238. SCHR. Γάμων ὕδη, *nuptiarum carimonia*. Virgines autem tribuebant Dianæ *capillos*, vel ex Hesych. notum in Καρύτης. Statius *Theb.* [L. II. v. 254.]

——— *thalamis, ubi casta adoleverat ætas,*
Virgineas libare comas, primæque solebant
Excusare toros. ——— ———

Quod faciebant die, qui pridie nuptiarum est, tunc cum in tribum inducebantur, quæ γαμηλία dicta est, Ulpiano teste, in Demosth. *Pronunt. contra Eubulid.* [p. 544. *in fin.*] ubi rectius γαμικὰ leges ex Suida & Harpocr. In Harpocr. autem pro ἐπιγάμους, divisim scribe ἐπὶ γάμοις. Vide illum in Γαμηλία, [ibique Valef. *Not.*] Adde Paufan. *Attic.* in fin. Poll. p. 158. [III. 42.] Ἡ ὑ ἐπὶ γάμῳ θυσία. ὡ παῖς φησίν[ος], Γαμηλία. τὸ τὸ ἔργον, γαμηλίαν κίνησιν. VALES. Vid. sup. ad v. Γαμηλία, & Suid. in Περιλουσαι.

5. Τεχῶν ἀφαιρέσεις.] Vid. Ezech. Spanhem. ad Callim. *Hymn. in Del.* v. 297.

6. Περὶ μιᾶς.] Ed. Flor. περὶ μιᾶς. Quod ex antiqua scribendi ratione natum, unde sæpius περὶ & πῆ, i. e. περὶς, permutarunt.

7. Γάνα. ἀγγεῖον.] Forte Γάνα. VALES.

8. Γάνα.] *Incultum & desertum solum, connetum.* Errat hic *Sapingius.* [Vid. *Not.* seq.] PERGER. A γάνα, est *ganea, ganetum, ganea*, &c. GUYET. Vid. sup. in Γάνας. An a ג five נגג *hortus*, ut inf. Γαῖον.]

9. γῆ.] Forte γυῖα, ex Suida: quæ & dicitur Βάνα. SOPINGIUS. Nescio quem Suidæ locum in mente habuerit. Γάνα παρὰ ab eo in v. Θαλάττα adfertur, ex Dionis *Excerpt. Legat. fragm.* 49. *Ed. Ursin.* Conf. Dionis I LXVII. p. 761. Keyster. *Antiq. Septentr.* p. 480. & sup. Βάνα. Nihil tamen muto, ob præc. χέρσος.

10. Γανάσσας, κηλῶς.] Leg. † Γανώσας, κηλίζας. IS. VOSS. Sed κηλίζας est insolens vocabulum. *H. Steph.* in *Ind.* conjungit, Γανώσας κηλῶς, tanquam exemplum in quo usurpetur verbum Γανόω, quod procul dubio esse a γανάζω, pro γανόω, statuit, i. e. *splendidum & nitidum reddo, deterge.* &c. Favet certe huic lectioni Phavorinus. Conf. inf. v. Γανίζω. Sed vide, num forte Γανώσας corruptum sit ex Γανώσσω. Vid. inf. v. Γανίσσ[ῃ], Γάνῃ], i. e. καμπτικῇ], ὑδατι, & Γάνασα. Hæc olim. Ita vero Cl. *Kusterus*: „ Phavorinus plenius: ὡς τὸ Γανώσας κηλῶς. Nimirum verba „ postrema ex Auctore aliquo exempli loco adducta esse „ existimat. Sed ego loco huic aliter consulendum puto. „ Scripserim enim, lofertâ voce, & inserpositio signo distinctionis; † Γανώσας. σμήχας κηλῶς. „

11. Γαναγίας.] Forte pro Πανηγίας, posito Γ pro Π. KUST. Infra: Γάνος. . . . αὐγή.

12. Γανᾶν, ἢ Γανᾷν. λάμπειν.] Vid. Inf. v. Γανίσσῃς.

13. Γανδάνειν.] Pro ἀνδάνειν, per Digamma Æol.

14. Γάνδαρος. ὁ πανοῦργός παρ' Ἰνδοῖς.] Scilb. πανοῦργος animal *taurino capite.* PERGER. *Gandarus* puto notat *Rhinocerotem*, quem *Indi* vocant *Ganda.* Hinc *Gandaridæ.* IS. VOSS. *Cl. Salmaf.* in Solin. p. 698 legit, πανοῦργος. „ Non capio (inquit Ill. Bochartus *Hieroz. T.* I. p. „ 287. *fub fin.*) cur *Salmafius* contigi velit πανοῦργος. „ Vult, *Gandaros, Indiæ* populos circa Gangem, a *taurinis* „ viribus Indorum lingua fic appellari. „ *Il. Voſſius* ad Melam l. 2. p. 11. „ Nescio (inquit) quare Gandaros *cornutos* „ facias *Salmafius.* Gandaros tanquam fortiſſimam gentem „ describunt veteres. An hoc vocabulum olim *taurum* fi„ gnificarit nescio: noſtro ſeculo *gandi* Indis eſt *Rhinoceros.* „ Et hoc vero ſimillius, ſi ab animali ipſis nomen acceſſe„ rit, a Rhinocerotum multitudine ſic dictos. „ Cl. Reland. *Diſſ.* VI. *de Vet. Ling. Ind.* p. 221. notat, hodie Perſis *Candavar*, eſſe hominem fortem & in pugna exercitatum; nat & *Condvara*, luctatorem peritum, robuſtum & validum hominem: hinc vocem Γάνδαρος natam eſſe. Sed hæc incerta ſunt. Placet maxime Bocharti opinio. Πανοῦργος autem vox eſt in Lexicis non obvia. Infra: Πανοῦργος. ὁ ἀνὴρ. Vid. ibi *Not.* Apud Steph. Γάνδαρος, & Γάνδης, ſunt Ἰνδῶν ἔθνη. Conf. Heſych. v. Σανδάρας. ζῶον (inquit) ὅμοιον βοΐ, χρώματι καθὼ τὸ Ἀνδικὸν πυρρόν.

15. Γάνδαν.] Vid. ſup. Γάδη. SOPING.

16. Γανδυμα.] Scr. Γάνδημα. IS. VOSS.

17. Γανδύμιον.] Suſpectum eſt. An Γανδήμιον? Quærendum.

18. Γάνδος.] Vid. Γάδος. IS. VOSS. Infra Γάζος, pro eodem.

19. Γάνος. κόπος.] L. Γάσος. κόπος. SALMAS. ad Spartian. p. 45. ſive *Tom.* I. *H. A.* p. 156. Recte. Sic Πανσιρίν exponunt Gloſſæ ſacræ, πάσαι θρῆνοι: ex יגון *luctus*, in pl. conſtr. & נ׳׳ג Vid. ſup. Γάσα, & mox Γάσος.

20. Γανύει.] Etym. M. in Γηγανυμβρος. . . . Γανύει, λάσκει. Vid. inf. v. Γανύσσῃς, Γηγανυμβρία, &c. & ſup. v. Γανδᾶν.

21. Γανῶσι.] Forte Γανοῦσι, a γάνυμαι unde *ganeones*. H. STEPH. *Theſ.* T. I. p. 816. & *Præfat. Theſ.* p. 14. Potius Γανῶσι: à γάνος. Latine *ganeones* dicuntur. Caterum in *Notis* Variorum Lector hic remittitur ad Harpocrationem & Æſchylum: apud quos tamen vocem γανύσι fruſtra quærat. Nimirum Schrevelius, qui Notas illas per ſummam negligentiam compilavit, ſæpe Lectori ſic illudit. KUST. Vid. Martin. in *Ganeum*; & Salmaſ. *l. c.* ad v. Γάνεα. *Schrevelii* autem Nota, perperam huic voci ſubjecta, pertinet ad v. ſeq. Γάνος. Cujuſmodi paroramata paſſim offendimus.

22. Γάνος.] Vid. Harpocrat. & Æſchyl. p. 154. [*Perſ.* v. 617.] & 194. [*Agam.* v. 588.] SCHR. Sine dubio hoc Hebræum ג׳ PALMER. Γάνος. ὑπόξανθος. Ridicule. Quod Hebræi ג׳ (id autem eſt *hortus ſeptus*, vel *claufus*, a גנן *texit*, vel *claufit*) Græci Interpretes voce itidem Hebræa, ſed quæ Græca conſuetudine donata eſt, ὃ ὑπόξανθος exponunt. Γάνος ergo, quod ad primam quæ notatur hic ſignificationem attinet, vox Hebræa, quæ præter terminationem nihil Græci habet. Nam a Γάω, Γάνος fecit ſive Epitomator, ſive neſcio quis Græculus, quem hic ſecutus eſt Heſychius. Reliqua autem ſignificationes vocis ſunt omnino Græcæ, vocis dico Γάνος, qua potiſſimum Poëtæ, atque inter eos Tragici utuntur. Cooſdera illud Æſchyli *Perſis*: — ἐμοὶ Κρίσσαῖον γάνος. p. 148. *Steph. Edit.* [v. 483.] HEINS. Vide mox. Etymol. M. in Γηγανυμβρος. . . . παρὰ Γάνος. ὕδωρ, χάρμα, φῶς, — αὐγή, λάσκ. λαμπ. ὑπὸ Ἐκαταίου, ὑπόξανθος. Poſterius citat Cl. Reland. *Diſſ. Tom.* II. p. 211. Sed errante manu *Heſych.* pro Etymologo ſcripſit. Vid. ſup. v. Γάσα, ubique *Not.*

23. Χάρμα.] Thom. Mag. Γάνος. ὁ χαρά. &c. Lycophron *Alexandr.* v. 247. Κρίσσαῖον γάνος. Schol. ὃν τὸ ὕδωρ. ἐπεχώ τὸ γάλα, παρὰ τὸ χαίρω. Conf. Æſchyl. in *Not.* præc.

24. Αὐγή. Vid. ſup. v. Γανυγίαι, & Etymol. v. Γηγανυμβρος.

25. Λάσκειν.] Vid. ſup. v. Γανῦσι, & infra *Not.* in v. Γαγμαῖον. λάσκειν, καμπτικὸν.

26. Ἡδύνει.] Sic & Cyrill. Lex. MS. Euripid. *Supplic.* v. 1150. Πῶ μοι λίγ[ει] γάνος, & *Bacch.* v. 261. & 384. ὑγρὸν γάνος, ἡνίκα *delicias* Ariſtoph. *Ran.* v. 1355. Οἰνάνθας, γάνος ἁμπέλου, ὑγρὸν ὕδωρ πανεύτονον, quem locum deſcripſerat Suidas in v. Γάνος, ſed excidit prior verſus: quod ſupplevit Cl. Kuſterus in *Notis.* Sic ἁμπέλου γάνος in Æſchyl. *Perſ.* v. 617. Adde Eurip. in *Andromeda*, apud Athen. l. XI. p. 477. A. ubi ἁμπέλου γάνος. Vide cetera v. Γάνος, Γάσαι, &c. & confer *Ganymedis* nomen. Poſſet in vino etiam alludi ad Hebr. יין. *Paradiſus* enim *hortus Eden* dicitur. Nec tamen adfirmo.

27. Ἡ ὕαινα.] Hyæna Γάνος, non Γάνος appellatur ab Ariſtotele *Hiſt. Anim.* l. VIII. c. 5. Salmaſius quidem ad Solin. p. 238. *Ed. Ultr.* Ariſtotelem ex Heſychio emendandum eſſe cenſet; ſed adſertionis ſuæ nullas adfert rationes. Ego potius Heſychium ex Ariſtotele emendandum eſſe puto. Nam per graviſſimam hallucinationem voces ſimilis ſoni tam ſæpe confundere ſolet, ut auctoritas ejus in re du-

θυμῶν [1].
Γαϊόεντος [2]. λειλαμψυσμένου. λάμποντος.
Γάνυμμ [3]. χαίρω.
Γανύμ@. χαίρων.
Γανύσηι. λιπαίνῃ. ἡδύ. ἱλαρῇ.
Γανύσσεται. χρίεται.
Γανύσσ [4]. χαίρησ. ἀλοιφηθῇς [5]. αἰχθήσῃ. ἀφρεχθήσῃ.
Γάνυ [6]. χαίρε. ἀφρεῖτε. λαμπρύνῃ. καὶ γαλᾶ. ἥδηται.
Γανυτλεῖν. γανοποιεῖν [7]. ἡδύσματα ποιῶν.
Γανυθεῖς. λαμπρυνθείς.
Γανῶσι [8]. λαμπρύνω.
Γάπιδι [9]. ἄγγειον, καὶ οἰκεῖα [10].
Γαπιλεῖν [11]. ἁμαλεῖν.
Γάπ@ [12]. ὄγκωμα. Τυρρηνοί.
Γάργαλ@ [13]. ἑλουγών.
Γάργα. αἴγωρ@.
Γαργαίρων. λάμπων [14]. πληθύνω [15]. κνηδᾷ [16]. σπαίρων.
Γάργαλα [17]. πλῆθ@. πολλά.
Γαργαλισμός. κίνησις σώμαλ@.

Γαρ-

dubia levissimi apud me fit ponderis. KUST. Γλίσ@, sive Γλισίς (ut alii) pro ὕαινα, ex Aristot. *H. Anim.* VIII. 5. passim citant Lexica. Verba sunt: Ὁ δ᾽ καλούμενος οἱ δὲ Γλίσ@ . οἱ δ᾽, Ὕαινα. In *Ed. Mauss.* l. VIII. c. 9. §. 102. ubi J. C. Scalig. γλίσσ fuspicatur. Conf. inf. v. Γλισσ.

1. Βοῶνων.] Leg. Βοώνδη. PALM. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. Recte. Ita Ἀσιωνὺς & Βοίωνὰς conjungit Phrynichus in Βάκχ@. [p. 46.] MUNKER. Phavor. pessime, Βοθνῶν.

2. Γαϊόεντος.] Poëtæ dicunt Ionica dialysi pro γαΐεντος, a them. neutrali γαΐεσ· ut ἐρμῖνος, pro ἐρμῖνθος, ab ἐρίσ. H. STEPH. *Ind.* L. Γαϊόεντος, ex Cyrill. Lex. MS. Brem. BIEL. Γαϊόεντος est apud Hom. *Il.* N. 265. ubi Schol. λαμπρυνόμενος, γλαύσσοντος. Vid. sup. v. Γανύσσ, & Γανῶσι, item v. Γανύσσεται, & Γανύ, Γανύσσ, &c.

3. Γάνυμμ.] Æschyl. p. 305. [*Eumen.* v. 973.] SCHR. Vid. v. Γάνυ.

4. Γανύσσ.] Hom *Il.* Σ. 504. γανύσσῃ. Schol. ἡδῇ, χαρῇ.

5. Διαχρόσσῃ.] Conf. inf. Τεγήλωσας. - - - Δῃμιώσῃς.

6. Γάνυ.] Hom. *Il.* N. 493. Vid. Γάνυμμ, Γανύσσ, Γανύσσεται, Ἐγάνυσσε, &c. & Etym. M. to Γανύσ.

7. Γανοτεῖν.] Forte γανοτοῦν. SOPING. HEINS. H. STEPH. *Ind.* Leg. γανοστεῖν. IS. VOSS.

8. Γανῶσι.] Vid. Casaub. in Athen. l. 6. p. 21. & sup. Γανύσσω, & Γανύσσεται. Aristoph. *Acharn.* v. 7. ὑγιανέθλω. ubi vid. Schol. & inf. Διαγανεῖ. Hinc Γανώσα: de quo Suicer. in *Thef.*

9. Γάπιδα.] Dor. pro Γάστδα, quod infra.

10. Ἄγγειον, καὶ οἰκεῖα.] Scr. ἀκεῖα. G. Immo ἄγγειον καὶ οἰκεῖα. SALM. IS. VOSS. Recte *Salmaf.* emendat, ἄγγειον καὶ οἰκεῖα. Emendatio hæc in memoriam mihi revocat locum fimiliter corruptum apud Plutarch. *de Fort. Rom* p. 321. ubi pro βοτῆρες καὶ καλύβαι, legendum eft, βοτανῆρ καλιάδες, i. e. *paftorales cafæ*. Henr. Steph. & Rob. Conftant in Lexicis fuis ex loco illo Plutarchi βοτῆρες adferunt pro *cafæ paftorum*: fphalma tamtum librarii pro vera voce Lectori propinantes. KUST.

11. Γαπιλεῖν.] Pro Γαμιλεῖν, γρ. GUYET. Ut *Ἀνιλεῖν*. IS. VOSS. Leg. Γαπιλεῖν, ἁμιλεῖν, *concinari* in ἁμιλλᾶσθ. PERGER. Peffime *Perg.* Vide quæ dixi ad v. Ἀσαλεῖν, ἁμιλεῖν.

12. Γάπ@.] Ἄνθ@, ὄγκοι. G. Κάπ@, κανοῦν. IS VOSS.

13. Γάργ@.] Pro Ἄργ@, ἄργιλον. GUYET. Ad Ἄργ@. G. Γάργ@, per Digamm. Æol. pro Ἄργ@: ut modo Γάπ@, pro Ἄπ@. &c.

14. Λάμπων.] Referendum videtur ad Μαρμαίρων: ut bene vidit *Kufterus*. Infra: Μαρμαίρῃ. λαμπρῇ. Conf. H. Steph. *Ind.*

15. Πλαθύνω.] Potius πλαθύνον, vel πλάθυν, i. e. *plenum effe*. Hæc enim fignificatione verbum γαργαίρειν accipi, conftat ex Schol. Ariftoph. ad *Acharn.* v. 3. & Suida v. Θαμμακοτοιγάργαρα. KUST. Similiter H. Steph. *Ind.* Infra: Ἐκάρπωσεν, ἐπλήθυν. Conf. v. Γάργαλα.

16. Κνηδᾷ.] Videtur hic Hefych. Γαργαίρων confundere cum Καρμαίρων. Nam poſterius verbum veteres Grammatici pro κνηδᾷ accipiunt apud Hom. *Il.* Υ. 157. ubi Poëta inquit: - - - καρμαίρῃ ὃ γαῖα πίδηται. Schol. ad illum locum: Καρμαίρῃ. ἐκνέφῃ. ἀφῇ. Vide etiam Suid. v. Θαμμακοτοιγάργαρα. KUST. Vid. inf. v. Καρμαίρῃ, & v. Καρμαίρῃ. Præluxit iterum H. Steph. *Ind.* Mox: Γαργαλισμός. κίνησις σώματ@. Conf. Etym. M. v. Γαργαλίζει, unde: & inf. v. Γαργαρίσ.

17. Γάργαλα.] Idem quod Γάργαρα. Ariftoph Θαμμακοτοιγάργαρα. [*Acharn.* v. 3.] GUYET. Male pro Γάργαρα Vide Not ad Suid. v. Θαμμακοτοιγάργαρα. KUST. Vid.

Γαργαλίζ [18]. ἐρεθίζ.
Γαργασισμός. γαργαλισμός. ἡδυπάθειά τις. τὰ δὲ αὐτὸ καὶ Γάργαλ@, καὶ Γαργάλη [19].
Γαγαρῆς [20]. Θήρ@.
Γαγαρίων [21]. κισσὸς, ἢ καὶ Σταφυλίς.
Γάγαρα [22]. ἀκρωτήρια ὄρους Ἴδης. καὶ πόλις Τρωϊκὴ πλησίον Ἀνδίνδης.
Γάγαζις. γαγαλίη Σποφάλμη [23].
Γαγάς [24]. λίθοι αἱπτροειδεῖς.
Γάιλαν [25]. χαίρ@ καὶ ἵλαων.
Γαγνηΐδες [26]. δῆμ@ Ἀθηνήσι τῆς Αἰγηΐδ@ φυλῆς, ὅτι δυκεῖ κεῖσθαι τὸ σῶμα Εὐρυδίκης.
Γαεσμαίνας [27]. τοὺς Βαζάρας. οἱ δὲ, Ἰθ@ Λιβυκόν.
Γάζκαν [28]. ῥάβδον Μακεδόνες.
Γαεμαφὼν [29]. λθυκίτης. λαμπηδών.
Γαγνὸν [30]. τὸ ἴσον ἢ πλήμμης σιδήρου, ἢ ἓξ ἄξονα βίζ.
Γάῤῥα [31]. ῥάβδ@.
Γάῤῥης [32]. ἄγκης.

Γαῤ-

Suid. & Hefych. inf. in Τέγγων, & Ταμμακοτοιγάργαρα. Conf. *Not.* penult.

18. Γαργαλίζ.] Γαργαλίζει Cyrill. & Etym. M. Vide Schedas Baſilicas p. 74. ib. VOSS. Vid. fup. v. Γαϊόεντος, & Γάγγαλ@. Conf. v. ſeq. & inf. in Γαλίζειν, & Καταγαλίζεσθ. Uſitur & Maximus in verſione Neo-Græca II. *Tim.* III. 17. Lexicon MS. S. Dioſcyſli: Γαργαλίζουσιν, ἤγουν τὸ ἰδίων παίζουσιν ὀφθαλμῶν.

19. Γάργαλα.] Γαργάλη ſcribit Erotian. in v. Γαργαλισμὸς, Ariſtophanem & Diphilum laudans. Atque ita corrigit hic *P. Munnef.* in Phrynich. p. 15. Similiter *Kufterus*.

20. Γάγαρα.] Γαγαρεῖς forte G. IS. VOSS. Arcadius Grammaticus inceditus: Γαγαρεῖς (ſic) τὰ ταφήια. Et: Καρκορυγὴ, ὁ Θήρ@. Conf. v. Γαγαρίων. — κισσὸς. & inf. v. Καγαρυγὴ, & Καγαρεῖ, ſup. v. Βαζάγαρις. Supra: Γαγάλ@, ὁ ἀμπελίδ@. &c.

21. Γαγαρίων.] Cyrillo, ὁ καλαθίσκος σταφυλῆ, ἢ ὁ λάρυγξ. IS. VOSS. Κισσὸς, ἢ ὁ Σταφυλὴ legit, *Theo Bruno* in *Adverſaritis MSS.* Et ſic Etymol. M. & Erotianus, quem vide. Schol. ad Hom. *Il.* Θ. 48. Γάγαγρα. — ὁ κλῶν μιλάκων ἢ οὐ τοὺς σώμαζον ἱμάντ Γαγγραινῶν@, ἢ λαγαρὸν Σταφυλὴ. καὶ ἡ σταφυλὴ καὶ σκαφ@ οὐς λεγόν@ ἢ ἴδρ λαγύ. Hefych. infra: Κισσὸν. σταφυλὴν. Conf. in v. Περίλεγ@, & Σταφύλη. Gloſſæ: Γαγγαλεών. *Uva. Gurgulio.* Vid. Foël. *OEcon. Hipp.*

22. Γάγγαρα.] Conf. v. Κάῤῥ@. BIEL. Sebol. Hom. *Il.* Θ. 48. Γάγγαρα. τὰ ἀκροτήρια τ Ἴδης. Similiter ad *Il.* O. 152. laudatum ſupra in v. Ἀνὰ Γαγγαρ ἄκρα. Conf. Lucian. *Deor. Dial.* p. 289. *Ed Amſt.* & Etym M. v. Γάγγαρ@, cum quo facit Lex. Reg MS. Adde Mauſſac. ad Plut. de *Fluviis*, p. 66. ad *Scamandrum*; Caſaub. ad Strabon. l. XIII. p. 583. Interpp. ad Stephan. Hemſterh. ad Lucian. *Dialog. Deor.* p. 209 nov. *Edit.* qui p. 252. plura, & locum hunc mutilatum eſſe ſuſpicatur. In Ed. Schrev. male punctum erat ante Ἀνδίνδην. Ἀνδινδ@ autem, eſt πόλις ὑπὸ τῷ Ἴδῃ, teſte Steph. Byzant.

23. Γαγγάλη.] Vid. ſup. v. Γαγάζις, ubi eadem interpretatio. KUST.

24. Γαγγάς.] L. Γαγγάτης. IS. VOSS.

25. Γάιλαν.] Ex γάιρ & ἵλαν, id eſt, ἵλαων. GUYET. Forte Γαίλαιων.] Pollux l. VI. c. 10. [*ſegm* 65.] ea Sophocle: ταχυκαρῆ γάιρ. SOPING. Conf. H. Steph. *Ind.* ubi γάιρ@ καὶ ἵλαιος, *garrum deo miſtum*, exhibetur.

26. Γαγνηΐδες.] Steph. Byzant. Γαγνηΐδες, δῆμος τῆς Δημ@ Λεόντ@ &c.

27. Γαεσμαίνας.] L. Γαεσμαίνας. Vide Γίγγρας. IS. VOSS. Γαεσμαίνας legit etiam *M. Meibom.* in Ariſtid. Quinctilian. p. 289. Vide ibi. Conſentit *Kufterus*. Ita Steph. Byz. Γαεσμαῖοι, ἔθν Λιβύης. &c.

28. Γάζκαν.] Vid. mox Γάῤῥα. Conf. v. Ῥαπτρία.

29. Γαεμαφὼν.] l. Γάεμα. φῶν. pro χάεμα. Vide Γάῤῥ@, & Κάρμα. IS. VOSS. PERGER. Lego, & diſtinguo: Γάεμα φωνὶ. Scilicet Γάεμα, quatenus exponitur φωνὴ, ſcriptum puto pro Γάγγαμα, i. e. γάγγαμα, à γάγγω, quod Grammatici interpretantur φωνῶ. Duas autem ſequentes interpretationes refero ad Γάγγαμα, à verbo γάπτω. Γάπτω autem idem ac γάῤῥ@, quod ſupra itidem exponitur, λάβπτω, & λαμπάδα. KUST.

30. Γαγνὸν.] Γάγνον Etymol. [& Phavor.] SCHR. Etymol. Γάγνον. Pollux Γάγνον. [*ſegm.* 145.] Τὸ δ᾽ εἶδος τ πλίνθου σιδήρου, ὁ τρόχὸς τ ἄξονος, Γάγνον, ὁ Γάγνον, ἢ Δίσκον. HEINS. Vid. Scheffer. *de re Vehic.* l. 6. p. 62.

31. Γάῤῥα.] Vid. ſup. v. Γάγγαμα.

32. Γάῤῥης.] An pro Γάγγης, *antiſtes*? An ex ἄγγης, tre-

Γαρίαι [1]. γάμοι.
Γαριάμβα [2]. λοιδορήματα.
Γάρσανα [3]. Φρύγανα. Κρῆτες.
Γᾶς [4]. χθονός, γῆς.
Γάσται [5]. ἡδυπν.
Γάζ(ω [6]. ὁ ἄπιστος. ὁ πολλὰ εἰδὼς, καὶ πανοῦργος.
Γαστέρες οἶον [7]. βοσκῆς μόνης ἐπιμελούμενοι. ὡς Ἡσίοδος [8] ἐν τῇ Θεογονίᾳ.
Γαστρόχειρες [9]. οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶντες.
Γαστέι μάγη. τῇ γαστεμάχῃ [10].
Γαστεῖς [11]. γαμηλίς. ἢ κοιμᾶν.
Γασταὶ [12]. τὰ ὀπίσθια τοῦ μηροῦ.
Γαστέαι [13]. φρέαρ. ἢ λάβυσσαι [14].
Γάστιδες [15]. οἱ τὰς ἕλμινθας [16] ἔχοντες. γίνον] δὲ ὁ παῖς καλίαις αὐταῖς, ὅσπερ τὰ θηρία.
Γασφίζω] [17]. λακάζειν ῥῆγμα ὑπὸ ψύχους, ἢ ἀχείας, ἤγουν γαστεμαργίας.

Γα-

jectione γάρις? placet posterius. G. Ao ἄειρα, pro ἄγειρα? Vid. sup. Ἀγέλαοι. ἄγεσαι. IS. VOSS.

1. Γαμήλια, γάμοι.] Conf. sup. Ἀγαμῆν. ἀχαιεῖ.

2. Γαμιάμβαι.] Id est, γαμοκλαῦται. Vid. Ἀγέλαοι. IS. VOSS. An ex Latino garrio? KUST. Conf. sup. Ἀγαλλαζεῖ. λοιδορῆται.

3. Γάρσανα.] Confer nostrum garden, pro virgis.

4. Γᾶς] Sappho. IS. VOSS.

5. Γάσται.] A γάδημι IDEM. Vid. sup. v. Γάσται, ibique Not. Coof. Γάδῃ, Γασάσται, &c. & sup. Ἀγάδοντι.

6. Γάζ(ω. ὁ ἀεὶ &c.] Vid. sup. v. Γαὶ(ω, pro eodem; & inf. v. Γαυάδαι.

7. Γαστέρες οἶον. v. μόνας &c.] Leg. οἷον. & μόνοι. In fine adde: ὡς Ἡσίοδ(ω οὐ Θεογ. Vid. Θεογ. ῥ. 26. Male id ponitur in γάζ(ω. SCHR. Leg. γαστέρες οἷον, i. e. ventres solum: ex Hesiod. Theogon. ῥ. 26. KUST. Vid. Joan. Tzetzen ad l. c. & Observ. nostras ad Tit. I. 12. ibique Pricæum. Idem versus legitur in Timonis Philosii Silles apud Euseb. Præpar. Evang XIV. 18. sub fin. Vid. Etym. M. in Γαστροχειρία, & Suicer. Thes. in v. Γαστὴρ.

8. Ὡς Ἡσιόδ(ω οὐ τῇ Θεογ.] Nusquam Hesiodus in Theogonia hac voce [γάζ(ω] usus est. Manifeste ergo vitio librarii hæc verba a voce sequenti huc translata sunt. Scribe: Γαστέρες οἶον. τοιοῦτοι μόνοι ἐπιμελούμενοι, ὡς Ἡσιόδ(ω οὐ Θεογονίᾳ. quæ verba ibi exstant [ῥ. 26.]

Παυδῆν ἄγουσαι, καὶ ἱλάσκεσθαι, γαστέρα οἶον. HEINS.

SOPINGIUS. Hæc pertineot fine dubio ad articulum, Γαστέρες οἶον. &c. monente etiam *Kustero*. Quase hæc verba fuo tandem loco reftituenda curavi, quæ olim eraot ſub v. Γάζ(ω.

9. Γαστερόχειρες.] Strabo [l. VIII.] p. 373. SCHR. Pro ὄνῳ. reſcripſi ex Etymol. & Phavor. Ἐξαγγέλλουσιν; quod infra vide, ibique *Not.* Sic & *Kuſter*.

10. Τῇ γαστεμάχῃ.] Ἴζος· γαστεμαργίᾳ. ex loco *Odyſſ.* Σ. [ῥ. 2.] Πλοῦτόν τ' ἄδαης, ἀλλ' [μ'] ἀεὶ ἴκτοροι γαστὴρ μάχῃ. Didymus: γαστεμαργίᾳ μανικῇ. HEINS. Ex Hom. Od. Σ. 2. & Schol. unde ſcribo, & ſuppleo: Γαστέρα μάχῃ. τῇ γαστεμαργίᾳ μανικῇ. KUST. Conf. Barnef. *ibid.* & *Miſc. Obſ. Nov. & Dec.* 1733. p. 328. Vid. inf. v. Γαστεμαργοι.

11. Γαστεῖς.] Infra Γαστρὶ dicitur. [poſt v. Γαστέρας.] Apod Athenæum l. IX. *init.* [p. 369.] γαστῆρι dicuntur. Vide ibi. SCHOLIUS. Vid. Athen. l. IX. c. 2. p. 369. ubi teſtatur, Γαστέρες à Lacedæmoniis appellatas fuiſſe γυναῖκας; à Bœotis vero κοιλίδας. KUST. Conf. v. Γάτα. γαστυλίδι.

12. Γάστραι.] Γαστρομηρία. G. Sup. in Ἀφδοίνη, eſt γάστρα: ſed diverſo ſenſu.

13. Γαστέαν.] Vid. in v. Ὄστεων; & inf. v. Γάστεια, poſt Γαῦλον

14. Διώστεαν.] Cl. *Kuſter*. Διῶστραν legit.

15. Γάστιδες.] Ariſtoph *Theſmoph.* p. 503. *Ed. Wech.* [ῥ. 823.] Καὶ σοὶ τότ' ἐστὶν γαστέρας ἰρὰν Ὀνῖος μᾶλλον. HEINS. Ibi pro *hircombus*; ut iterum in *Avib.* ῥ. 1603. & Ælian. *V. H.* l. 28. Vid. inf. v. Γάστεια. Nihil enim ad hunc locum ea pertinent. Vide potius Suld. in Γάστεις, & Etymol. M. in Γαστρόχειρες, qui Γαστέλλη rectius, ut & Phavor.

16. Ἕλμινθας.] L. ἕλμινθας. SCAL. IS. VOSS. Sic Etymol. M. & Phavor.

17. Γασφίζ(ω.] Vid. Euſtath. *Odyſſ.* p. 720. [1837. *Ed. Rom.*] IS. VOSS. Conf. mox v. Γασφίζω; & olim allata in *Obſerv.* ad Marc. XII. 4. p. 175. Adde Menag. in D. Laërt. VII. 172. Etymol. pro λακάζειν, habet λακαζόντων.

18. Γασφίζειν.] Vid. ſup. in Γαστέρες μάγη, & Etym. M.

19. Γάστεια. πίμπλη ζ σαμιδῆς.] Leg. πίμπλη τι σαμιδῆς. Haganoënſis Editio habet, πίμπλη τι ταμιδῆς. non melius.

Γασφίλαγξι [18]. τῇ κοιλίᾳ μαινόμενοι. ἀκρατεῖς, ἄπληστοι. πλυφάγοι.
Γάστιον. πέμμα σησαμοῦδες [19], ὡς(ὸ Ἀλεξίου [20].
Γάστις [21]. ὁ πλυφάγ(ω, ἢ ἀκρατὴς ὡς ἡ γαστέρα.
Γασφίζαι [22]. εἰς τὰ ῥήγια πλῆξαι. ἢ χειμάζειν.
Γασφοιδὴς [23]. πεφυλάχως. καὶ γασφοπιῶν [24].
Γασφίπης [25]. σκεῦός τι μαγειρικόν.
Γασφαία [26]. ἡ γαμηλίς. Λάκωνες.
Γαζέλαι [27]. ὕλαι.
Γάστρια [28]. τὰ σπαρθέντα περὶ τὸ λιφθέτιμον. οἱ δὲ, κύαμοι, ἢ ῥάφανοι. οἷς αὐτὶ κύαμος λέγει], ὅπου καὶ αὐχηθέντα λιφθέτιν.
Γαῦλ(ω [29]. ὁ ἐξ ἀλλοτρίων ζῶν. ἢ κλέπ(ω, ὁ ἢ τὰ πλοῖα ἀτιλεῖται
Γαῦλοι [30]. τὰ πεπλωκότα τοῦ γαλακτ(ω ἀφῆκα. καὶ τὰ Φοινικικὰ [31] πλοῖα. Γαῦλα γελᾶν] καὶ

PALMER. SALMAS. SCALIG. L. πίμπλη τι σαμιδῆς. CASAUB. (ad Athen. XIV. 15. p. 922.) SOPING. HEINS. MEURS. (Creta, p. 257.) IS. VOSS. KUST. Poſterius eſt lo Etymol. M. & Phavor. Prius præfero, omiſſo τι. Edit. Flor. π. σαμιδῆς, pro σαν.

20. Παρὰ Ἀλεξανῖν.] Puto eſſe nomen fabulæ Sophocleæ. FLORENS. Puto excidiſſe h. l., & in Γλαχί(ω, nomen Sophoclis, vel alterius Poëtæ, cujus fabulam laudat. Similiter in v. Δορίλαι(ω, Ὀμφαλ(ω, &c. G. CUPER. *ad calcem lib. ſui.* Forte Ἀσκιῷ. Sed *Iſ. Caſaub.* ad Athen. [l. l.] verius ſic totum emendavit: πίμπλη τι σαμιδῆς παρὰ Κρεοφ. Vide locum [ubi ex Chryſippi Tynei Ἀθλιακῷ adfertur: οὐ Κρεσφ πλακοῦντος ποιῆσαι, ὅτῳ σησαμίζεται Γάστειον.] SOPINGIUS. Lege Κρεσῖ, ex Auctore Etymologici. MEURS. (*loc. cit.*) IS. VOSS. VALES. Lege Κρεσῖ, vel Χρυσίππ. Vid. Athen. XIV. 15. BRUNO. Sequor Etymologum, & lego, παρὰ Κρεσῖ. Scilicet ῖ finale præcedentis particulæ παρὰ perperam, ut ſæpius, adhæſit vocabulo ſequenti, in quo præterea τ & ῖ (ut in v. præc.) permutata ſunt, item ῆ & ῦ. Sic Κρεσῖς mutatum in κρεσῦς, κρεσῦν, ἐκρεσῦν. Ita Κρεσῖν referibendum videtur ſoſ in Γλαχῶνι, ubi eandem *Notam* habet *Florens*, quam hic in initio vides. Sed tum οὐ Ἀκρεσῖν potius ſcripſiſſet Noſter, qui paſſim Σοφοκ. Ἀκρεσῖν. Conf. *Not.* in v. Βυβοί. Vide tamen, num hoc in loco *Acriſius* Medicus laudetur: agitur enim de τίμπλῃ σησαμοῖδι. Sed præfero quod dixi. Cl. *Kuſterus* ex Etymologo etiam corrigit: πίμπλη τι σησαμοῖδι παρὰ Κρεσῖ. Addit: „ *Sopingius* pro Ἀκρεσῖν legendum ſuſpicibatur: Ἀκτῖν: ſed infeliciter. „ Scilicet nudam vocem Ἀκτὶς *Schreivelius* in Nota Sopingiana propoſuerat, omiſſis peſſime ceteris, quæ nos ex autographo Viri optimi revocavimus.

21. Γάστεις.] Ariſtoph. Ὄρν. p. 614. [ῥ. 1603] Πάσας τὰς γάστερας οἱ. HEINS. Vid. ſup. *Not.* in Γαστέρες.

22. Γασφίζαι.] Vid. v. Γασφίζω.

23. Γασφοιδὴς.] Poſſet etiam legi Γασσοιδὴς. Sed neque Γασφοιδὴς improbem. G. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 31. Γασφοιδὴς legit *Iſ. Voſſ.* Et ſic Euſtath. p. 1684.

24. Γασφοπιῶν.] Legend. videtur, γασφοπίων. G. Repone γασφοπίων. HEINS.

25. Γασφίπης.] L. Γασφίπης. Etym. M. γάσφη vocat ταυτὸν. [in v. Γασῆς.] IS. VOSS. L. Γασφίδιος, ut apud Pollucem Γασφιδίοις ϛ, inquit, οἱ τῶν Δημοσθένους κίσσοι], *col.* 537. HEINS. Locus eſt l. X. 105. ubi *ſingem.* putat Γασφίδιος corrigit: adſentiente *Kuſtero*.

26. Γασφαία.] Supra Γασφὶς dicitur. SOPING. Leg. Γασφία. IS. VOSS. Edit. Ald. Γασσαία, repugnante ſere literarum. Conf. ſup. v. Γασφὶς. KUST. An Γασφὰ? ita ſenices jubet, & a *Kuſtero* exhibetur ad v. Γάτα. γαμηλίς.

27. Γαζέλαι.] Pro Γαυελαί, i. e. ἀγελαί, quod idem ac ἴλαι. Galen. in *Lex. Hipp.* Ὑγελαί. ἢ μᾶλλον τὰς ἴλας, ἐπὶ τῶν ἵππων, ἴλαι, &c. Pro quo Dorice, cum Digamm. Æol. Γαυελαί.

28. Γάστεια. τὰ σπαρθέντα περὶ τὸ &c.] L. Γάστεια. IS. VOSS. σπαρθὰ forte, & περὶ *F.* G. Vid. inf. v. Ὄστεων, & ſup. v. Γαζέλαι.

29. Γαῦλ(ω. ὁ ἐξ ἀλλ. ζ.] Sic quoque Cyrill. & Suld. Euſtath. M. *Odyſſ.* p. 498. Γαῦλ(ω. ἀντλῶ. IS. VOSS.

30. Γαῦλοι.] Alii Γαυλοὶ ſcribunt, oxytones. Vid. *Suid.* KUST. Vid. Salmaſ. in Capitolin. p. 253. [T. II. *H. A.* p. 53.] Meurſ. *Spicileg.* in Theocrit. p. 33. SCHR. Apollon. Lex. MS. Γαυλοὶ· τὰ πεπλωκότα ἀφ' ἑ. γάλακτ(ω. Vide *Not.* ſeq. & ſoſ. in Γάστειόν. Long. *Paſtor.* L. I p. 18. ibique Moll. Alciphr. III. 16. &c. Gloſſæ: *Vagus*, ſeu *Cupa*. Θύτης μεγάλα, ὧν τινες Γαῦλοι καλοῦσι. Vide & Antiphanis verſum apud Athen. l. XI. p. 500.

31. Φοινικὰ πλοῖα.] Intelligit ex palma confecta navigia, ſicuti ναῦς βύβλου dicuntur caniſtra ex eadem materia facta. Ni-

καὶ γαυλικὰ χρήματα [1], τὰ δὲ πρὸς πλοῖον. τινὲς δὲ καὶ τὰς χύτρας [2] Γαῦλους καλοῦσι.

Γαίρηξ [3]. ὁ γαμετὸν.

Γαῖρος. ὁ σεμνοπρεπὴς. χαίρων.

Γαυλιᾷ [4]. σεμνοῖ. χαίρει.

Γαυλίαμα [5]. καύχημα. ἄσμα. ᾠδή. Φρύαγμα.

Γαυλιᾶν [6]. χαίρειν. ἀγαλλόμενον. ἐπαυχοῦντα. ἀλαζονευόμενον.

Γαῦρος [7]. αὐθάδης. σκαιός. μεγαλοφρενὴς. ἢ μετέωρος. Εὐελπίδης φιλοκτήτης.

Γαῦρος [8]. μεγάλως. ἀκαταπλήκτως.

Γαυσάδας [9]. ψευδής.

Γαυσπλίτης. [10]. ἄγνοια, οὐχὶ Ἰουδαϊκὸς.

Γαυσὸν [11]. σκαμμόν, φρεατόν.

Γαυσῶσαι. σεσηπλάσαι. κεκμῆναι.

Γαφάζε [12]. σκάλαξ. ὃν ἡμεῖς γῆς ἔντερον λέγομεν. Συνεκτέον [13].

Γάφυτον. γηγενές.

Γά-

Γάφυτον [14]. ὃν ἐκ γῆς ἔφυ.

Γδύπουν [15]. ἐβόμβησεν.

Γέαρ [16]. ἔαρ.

Γέβυς [17]. ζυγὸν.

Γεάγα [18]. κυρίαλλια [19].

Γεγάασι [20]. γεγεννήθησαν εἰσὶν. ὑπάρχουσι.

Γέβυτον [21]. ψύφον.

Γεγάκω [22]. γεγεννημένος ὦ.

Γεγάλημαι. γεγαλύσμαι. ἀβρύνομαι [23].

Γεγαυρωμένη [24]. λελαμπρυσμένη.

Γεγαῦα. γεγεννήθην.

Γεγαῦας. γεγονὼς, ὑπάρχων.

Γεγαῦτα. γεγονότα, ὑπάρχοντα.

Γέγλη [25]. βρίχη.

Γέγηθεν. χαίρει. ἥδεται. γελᾷ.

Γεγηθότης. χαίροντες.

Γεγηθὼς. χαίρων.

Γεγιόπας [26]. τείγλας. οἱ δὲ, τρήγονα.

Γέ-

fi φλοῦν πλοῦν legendum fit. Vide in Λαμίσκος. SOPINGIUS. L. Φοινικικὰ. SALMAS. BRUNO. SORBER. KUST. Sic & Leunclavius ad Xenoph. *Exped.* l. V. p. 1056. *Not.* item *Martin.* in v. *Gaulus*, & *Bochart.* P. II. *Geogr. S.* L. II. c. XI. p. 738. quos vide. Conf. *Hift. Orit.* T. VIII. p. 21. & Sylburg. ad Etymol M. qui p. 221. in Γαυσὸν pariter habet Φοινικικὰ. Herodot. VIII. 97. de Xerxe: Γαυλοῖς τε (variant enim in accentu) Φοινικηΐοις σταθῆσι. Conf. VI. 17. Γαυλοῖς δὲ οὗτοι τοῖσι (præcellerat, ὡς Φοινίκων) καταδέονται &c. quem locum Suidas adfert, ut probet, Γαῦλον esse *Phœnicium* navigium, πλοῖον Φοινίκων Φοινικικὸν. Media enim, Γαυλὸς δὲ ἀγγεῖόν &c. obiter, ut fæpius adjecta, neque cum Herodoti loco jungenda funt. Conf. Schol. Ariftoph. *Avid.* v. 599. Cyrill. Lex. MS. Γαῦλος. ὁ ἐξ ἀκατείου. (addo ἐξὸν.) Λέγει δὲ καὶ τετράγωνα Γαῦλον. ἀλλὰ τὰ πλοῖα διχῶς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος τὸ τετράγωνον καὶ τὸ τετράγωνον. quæ ad verbum repetit Etymol. M. in Γαῦλος. Locus Herodoti aft L. III. c. 136. & 137. Gloffa Herodot. Γαῦλοι. πλοῖα Φοινίκων. καὶ φρίαλαι ἀστρόγγυλοι. (Vid. Herodot. VI. 119.) καὶ γαλαβάθρου σχῆμα. Poffes itaque & Φοινικικὰ legere apud Hefych. quamvis non ignorem, Φοινίκων & Φοινικικῶν diftingui. Vid. Steph. Byzant. in Φοινίκη.

1. Γαυλικὰ χρήματα.] Etymol. in Γαυσὸν fcribit: γαυλικὰ χρήματα, φησὶ Σιναρίων. fcil l. V. *Exp. Cyr.* p. 367. B. ubi Leunclavius pro γαυλικῶν χρημάτων, non inepte ex Hefychio reponit γαυλικῶν. Paffim interim *Arcerius*, pro χρήματα l. χήματα legendum conjiciens.

2. Χύτρας.] Legendum forte: καὶ τὰς χυτροπλαστικὰς, quod extat L. III. *Reg.* cap. 7. aliquoties. SOPINGIUS. Κεδρηνὸς habet Joſeph. *Ant. Jud.* VIII. 3. p. 425. *Ed. Hav.* Sed huc pertinere non credo. Apollon. Rhod. *Argon.* III. 757. —— ἠὲ λέβητα, τέτ' ἐν εὐ γαυλῷ &c. Schol. *ad loc.* Conf. Athen. l. XI. p. 500.

3. Γαίρηξ.] Pro γαιρὲξ, γαίρων. 2 γαίρων. Vel leg. Γαιρὲξ. Nam apud Diogenem in *Pittaco* [p. 55. *fin.*] leginus: Γαιρέτω δὲ, ὡς οἶδα γαμετῇ FUNGER. Vid. Cl. Menag. ad Laërt. l. 81. Ita fup Εἰρήνῃ, & Βίωνι.

4. Γαυλιᾷ] *Jud.* XXXIX. 23. Lex. MS. Cyrill. Brem. Γαυλιᾷ. σεμνοῖ. ἁπλῶς. BIEL.

5. Γαυλίαμα.] Vid fup. v. Ἀγαυλίαμα. Gloſſæ MSS. in Sirach. Γαυλίαμα. ἄσμα. καύχημα. Vid. Sirach. XLIII. 1. XLVII. 4. Conf. Jeram. XXXI. 2. qui locus deeſt in Tromm. *Concord. Gr.*

6. Γαυλιᾶν.] Λείπει meus MSS. ἡ Παναρίτη: Γαυλιάθμοι, (al. MS. Γαυλιάθμοι.) χαιρόντες, ἱλαινόμενοι. (al. MS. καυχώμενοι. ἀγαπαλιάθμοι.) Eadem in Cod. MS. Voſſ. Γαγναμῆθμοι. (leg. Γαγναμῆσθε, ex *Sapient.* VI. 2.) χαιρόντες, ἀγαλλιάθμοι, (l. ἀγαπαλιάθμοι) ἱλαινόμενοι. ſiene tamen ſe habet ſeq. ἀγαπαλιᾷ. Supra: Ἀγάλλει). γάνυται.

7. Γαῦρος.] Sup. Ἄγαυρος. Varba autem Euripidis in *Philoct.* hæc ſunt:

οὐδὲν γὰρ ἔστω γαυρὸς, ὡς ἀνὴρ ἴδοι.

Leguntur apud Schollaſten ad Ariſtoph. *Ranas*, v. 284. quem locum deſcripſit Suidas.

8. Γαυρὸς. — ἀκαταπλήκτως.] Suid. Γαῦρος. — ἀκαταπλήκτως. in ceteris ipſi cum Cyrillo fere convenit. Vid. ſup. in Ἄκρον.

9. Γαυσάδας.] A γαυσὸς. IS. VOSS. Conf. ſup. Γάσθ, & inf. Γαυσὸν. Vid & Fr. Jun. *Obſerv.* in Willeram. p. 278.

10. Γαυσπλίτης.] *Caſaubo* Perſis aft *pica*: unde forte γαυσπλίτου fecerunt Graci. Ita coujecit Cel. Reland. *Diſſ. VI. de* vet. *L. Ind.* p. 222. ubi plura.

11. Γαυσὸν.] Galen. *Lex. Hippocr.* Γαυσὸς, παρὰ οἷς τὸ ἦθος. Conf. Etym. M. HEINS. IS. VOSS. Erotian. v. Ῥαμφώδεις: Ῥαμφώδεις φησὶ, καὶ Γαυσὸν, τὸ σφηκῶδες λέγων. Vid. eund. v. Ῥαμφὼδες. Conf. etiam Foëſ. *Œcon. Hipp.* KUST. Vid. inf. v. Ἐξαυσὸν.

12. Γαφάζε.] L. Γαφάγνε. & ſic Etymol. M. An Γαβίνε, ut GUYET. Γαφάγνε. HEINS. Excidit Σ littera, ut ufu venire ſolet, cum proxime ſubſequatur altera: Τ autem facillime mutatur in Γ. R. BENTLEY *Epiſt. ad Mill.* p. 89. Reſtius apud Etymol Γαφάγνε. Vid. Bentl. [*l. c.*] KUST. *Talpam* intelligit *Sopingius*. Sed *lumbricum* malim. Ex γᾶ, pro γῆ, & φάγνω. Conf. ſup. in v. Βαλάρυχα, & *Not.* in Δίφυδα.

13. Ὅτι ἡμεῖς γ. λέγομεν Συρακ.] Hinc fequeretur *Syracuſium* fuiſſe Heſychium. Sed diſtinguendum ante Συρακούσιοι. IS. VOSS. Conf. Etymol. & Phavor.

14. Γαφύτον. ὃν γ. ἔ.] A φύω, φῦς, φύσις, *fons.* G. Scrib. Γαφῦν, *ex terra fluens*, ſiva hauſtile. PERGER. Sed forſan Γαχῦν ſcripſit, quod ſonat, *e terra effuſum.* H. STEPH. *Ind.* Vid. ſup. pro eodem, v. Γάπεδον, & inf. v. Γαφῦν.

15. Γδύπουν.] Pro Δύπτουν, quod infra. Plura Euſtath. ad *Od.* M. p. 1722. & alibi. Conf. mox v. Γεῦπον.

16. Γέαρ.] Pro ἔαρ, cum Digamm. Æol. unde *Fer*, *Ver.* Ita Fiat adpinxerat *Serberius*. Sed vide copioſe agentem hac de re Cl. Salmaſ. *ad Conject. Temp. in Ag. Her.* p. 44. - - - 50. & nuparrime Cl. Taylor *Lect. Lyſiæ.* p. 702. Conf. ſup. in Βωρεύσαμεν, & inf. in Γάμμι.

17. Γέβυς. ζυγόν.] An exprimete volait Hebr. מעך pro quo LXX. ζυγὸν. *Jud.* XXXIX. 10. *Pſ.* II. 3. Jer. V. 18. Graci enim γ in Γ mutant, ut in Γόμορρα, &c. Conferebam aliquando Argivam vocem Ἄσιλλα, τὸν δύλειον, & Βυτὶ, δίλα, quæ ſuis locis videnda notionem Β ζυγὸ facile admittunt. Sed ampliandum cenſeo. Vide & inf. v. Γεμεῖσμι. ζεύγνυμι. item v. Δεῖδε.

18. Γεάγα.] L. Γέλγα. SALMAS. ARCER. IS. VOSS. KUST. Vid inf. v. Γέλγαν, & Salmaſ. *Exerc. Plin.* p. 90. ſive 63. *Ed. nov.* & in Vopiſc. p. 535. T. II. *H. Aug.* Simile vitium inf. in Ἐκλίζω, & Ἐκκλίζω. A & Α fæpiſſime confunduntur.

19. Κυρίαλλια.] Vid. Κυρίαλλον. SCHR. Vid. *Not.* in Γέλγα, & Δανὸς.

20. Γεγάασι.] Homerus ſæpius.

21. Γέβυτον.] Vitioſa vocabula vitioſo inſerta loco: uti Γεάγα pro Γελγὰν, & Γεῦπον pro Γέβυτον, ponendum poſt Γδύπουν. IS. VOSS. Vid. inf. v. Δεῦτον, & Ἐξείβυτος, & modo v. Γδύπουν.

22. Γεγάκω.] Γᾶ, γέγα, γεγάω, γεγάκω. Vid. Etym. in Γεγάθει. IS. VOSS. Pindar. Olymp. VI. 83. ſive p. 51. *Edit. P. Steph.* Φοῖβε γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν. Locum notaverat *D. Heinſius*, & nuper G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 21. quin & olim *J. Toll.* ad Longin. p. 80. γεγάκειν legens.

23. Διακίχρημαι.] Pertinet forte ad vocem Γεγάνημαι. Supra: Γαυσὸν) —— λελαμπται).

24. Γεγαυρωμένη.] Vid. Euſtath. *Il.* T. p. 1258. [1188.] & Etym. M. IS. VOSS. Conf. Suid. Demetr. Phaler. *de Elocut.* §. 187. & ſup. v. Γαυσὸν. &c. Lexicon MS. *Bibl. Ceiſlin.* p. 470. Γεγαυρῶσθαι, per Τ. Ita ſup. Γαίνεται. —— λαμπρύνεται).

25. Γέγλη.] Ad τέγλη. GUYET. Τέγλη corrigit *Sopingius*: quod infra vide. Sic inf. Γέλαι, νέλαι, &c. Conf. v. Γίλγη, & v. Ἄγγαλα, item *Not.* in v. Ἄγγαλα. Lexicon Reg. MS. etiam: Τέγλη. *Βρίχη.*

26. Γεγιόπας.] Sic etiam Phavorin. ſed qui non obſervavit, Γεγιόπας peſſime hic ſcriptum eſſe pro Γοιπτας, i. e. *βλαυτας*, à *βλαυτὸν*, *barba*. Intelligit enim mullos *barbatos*. Athen. l. VII. c. 2. p. 325. Γοιπτὰς δ' ὑφ' ὧν τὸν Τέγλαν Σάφων, ἴσως οἱ τὸ μέσον ἰχθύος, τὸν ὀπίσω οἱοί τε ἦσαν Ψ ἔπαιρ, i. e. *Sophron* vero mullum dixit βλαῦτα (i. e *barbatum*) *quoniam illi, qui barbam habent, aliis ſuavitate ſunt.* Addit Heſychius: *οἱ δὲ τρήγονα.* Pertinet etiam hæc interpretatio ad Γοιπτὰν, vel Γοιπτῶν, quod Doricum eſt pro Γοιπτὸν, à βλαυτὸν, *barbatus*. *Hirci* enim ſunt *barbati*. Hinc γενναῖον τρήγονα in Epigrammate. KUST. Exemplum ex Epigrammate veteri habet H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 845. B. qui & Athenæi locum dederat in *Ind.* v. Γοιπτὸν. Sic Infra: Γοιπτὸν. (pro Γοιπτὸν.) γενναῖον. Optime hunc locum illuſtrat Kuſterus. Vida tamen, num ſcripſerit Γοιπτὰς, pro Γοιπτὰς; & *hircum* vocari βλαυτὸν. Res interim eodem recidit.

Γέγλαυ) [1]· κενόλαυ).
Γεγλίπαν) [2]· ἀντικλείσ).
Γεγεμιδμ. ἐξωτερικισμένα. ἢ ἐζωγεφριδμένα.
Γεγεμφός [3]. ὁ ταῖς χερσὶν ἀλοῶν [4].
Γεγμωκωμδμα. πέμματά τινα, ἂν γυνὴ ἥψατο, χαλεῖται ὕστ.
Γεγεκωμδμον [5]. κεκαυμδμον, ἠτοιμάστα [6] τῷ σώματι.
Γεγαναί. αἱ ἀμελίαι.
Γεγωνεῖν [7]. μεγαλοφωνεῖν. ἤδη δὲ, φθέγγεσθαι [8].
Γεγωνάμη [9]. ἡ μίγα κεκραγυῖα.
Γεγωνὸν [10]. τὸ ἐξάκουστον. μεγαλέφωνον.
Γεγωνός. μεγαλόφωνος.
Γεγωνέων. ἐξάκουστον βοῶν.
Γέγωνε δὲ κελῷ κελλίτῳ [11].
Γεγωνίσω. βάσω.
Γεγωνέρδω. ἐξάκουστον φανῶ.
Γεγωνίσκ [12]. λέγω.
Γεγωνός. κεκράξας.
Γεγωὼς [13]. κραυγάζων, βοῶν.
Γεγὼς [14]. γεγωνὼς, ὑπάρχων.

Γέη.

Γέη. τῇ γῇ.
Γεηπόν [15]. γεωργός.
Γεηγενῆ [16]. γαιοκτόνου.
Γεηαμδίη. ἐπίγαμδίη [17]. ἢ πατρὶς, ἀφ' ἧς ὑπάρχει.
Γεηαμδίοις [18]. γονεῦσι.
Γείνατο. ἐγέννησε.
Γεινᾶ. γαστρὶ [19].
Γείθεσι [20]. ἔνδυμα.
Γεῖσα [21]. τὸ ὑπὸ ταῖς οἰκίαις, ἢ τειχῶν ἐξέχον κυμάτιον. οἱ δὲ, παχὺς τοῖ [22] θυρῶν τέγασμα. καὶ ταὶς ὥαις τῶ ὠδύμα [23]. Γεῖσας [24] λέγουσιν.
Γεικάμων [25]. γεωργόν.
Γείσιος [26]. ἐξοχαὶς τοῦ εἰσοδημάτων.
Γεῖσα. ἐνδέματα.
Γειαπολίζειν [27]. τὸ περιβάλλειν [28] τὰ τείχη οἱ τοῖς τοίχοις.
Γεῖσον [29]. τυφάσιμα ἄκρα.
Γείσωσις. τὸ ἐν τέγει ἐξέχον.
Γείτη [30]. βάμματα ἐξ ἐλαίου.

Γε-

1. Γέγλαυ).] A γλάφω, id est, γλύπτω. IS. VOSS. A γλαῦξ, vel γλάφω. Infra: Γλαῦξ. κοιλαδή. Hinc Γλαφυρὸς, κοῖλος. KUST.

2. Γεγλίπαν).] Pessime pro Γεγλύφαμεν), idque pro Γεγεγλύφαμεν), ἀ γιγλυμῶ, quod est ἀ γιγλυφῶ, cardo januæ. Respexit enim Hesych. ad locum Hippocratis *lib. de Artic.* [p. 617.] ubi sic legitur: ὁ δὲ ἕτερος γεγιγλύφαται) ὡς ἐπὶ λαὶς οἱ σφόνδυλοι. i. e. *in articulis cardinis in modum inter se committuntur vertebræ.* Galenus τὸ Γεγιγλύφαται) in dicto loco Hippocratis exponit: ἀντιπεπόνθασι οἱ ἀγκῶνες, ὥστε ἅμα τὸν ἕτερον ὀρθοῦσθαι τὸν γιγλυμόν: i. e. *se invicem subeunt*, vel, *sibi invicem inserunt, ut in januis cardines.* Ubi τὸ ἀντιπεπόνθασιν respondet verbo ἀντιλαβεῖν), quo Hesych. idem verbum interpretatur. Conf. Foës. in Œcon. *Hipp.* [v. Γιγλυμὸς.] KUST. Veræ lectionis indicium servarunt priores Edit. Nam Ven. Flor. & Phavor. Γεγλάφαται), per α. Nota vocem ἀντιλαβὴν), in Lexicis omissam.

3. Γεγεμφὸς.] A γεμίζω, id est, γεμῶν. GUYET. Conf. v. Γεμφοῦς, & Γεμφίβολα. Vid. *Not.* seq.

4. Ἀλοῶν.] Scrib. Γιγεμφοῦς, & ἀλοιζῶν, *scribens manibus, fulces ducens.* PERGER. Porte ἀλοῶν, vel ἀλοιῶν, Γεμφοῦς infra etiam est ξύστρα, & ἀροτῆρας. Supra vero Ἀμάσσοντες reddit per τὰ ξύστρα τὰς σάρκας τῶν ἀνθρ.

5. Γεγεκωμδμον. κεκαυμδμον.] Leg. Γεγεκαμδμον. κεκαυμδμον. Vid. Etym. M. SALMAS. HEINS. IS. VOSS. Sæpius κακαυμδμον & κεκαυμδμ. permutarunt. Vid. inf. *Not.* in v. Δίχμια.

6. Ἠτοιμάστα.] Vid. sup. in v. Ἀπέκαμον.

7. Γεγωνεῖν.] Præter Xenoph. cujus locum laudat H. Steph. e prosæ scriptoribus usurpat Plato *Hipp. Maj.* p. 100. Οὐδὲν σοι μᾶλλον γεγωνεῖν δύναμαι &c. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 83. Vid. Hom. *Iliad* Μ. 337. Stanl. ad Æschyl. *Sept. cont. Theb.* ϑ. 449. & mox Γεγωνὸν, & Γεγωνέρδω. Conf. Moerin, & *Not.* in v. Γεγωνέτω. Plura de hac voce & seqq. notavit Cl. d'Orville in *Vann. Crit.* p. 150——152.

8. Ἤδη δὲ φθέγγεσθ.] Scrib. ἢ ἐξακούειν· λέγεσθαι. [Conf. Phavor.] HEINS. Pro ὥδη δὲ, leg. *οἱ δὲ.* KUST.

9. Γεγωνάμη.] Leg. Γεγωνώμην, pet ὦ, *quæ per vices clamatur*, vel *cui per vices inclamatur*, id est, scortum vile & publicum. PALMER. HEINS. KUST. Apud Eustath. *Odyss.* χ. p. 778. ϑ. 4. legitur γεγωνώμην, pro *meretrice.* SOPING. Vid. Suid. & Etym. M. & idem in v. Μαμμάνια. IS. VOSS. Vid. Eustath. *Il.* Μ. p. 909. Edit. Flor. hic habet: μίγα δὲ καλῷ κεκρ. Procul dubio ab errante manu intrusum est illud δὲ καλῷ ex seq. Γέγωνε &c.

10. Γεγωνὸν.] Γεγωνὸς scribendum putabam: ut μέλ· ἀμφὶ τε καὶ ἐμὲ γεγωνὸς, apud Ælian. *V. H.* II. 44. ubi male γε. γωνὸς editur. quemadmodum (notante Cl. d'Orvillio *l. c.*) Ἀμφὶ τε καὶ ἐμὲ γεγωνὸς conjunxit etiam Lucian. in *Gallo* p. 558. T. II. Sed obstat Eustath. *Il.* Μ. *l. c.* ubi γεγωνὸν φθέγμα. pro quo Philo γεγωνὸς λόγ· Glossæ: Γεγωνὸς, *audibilis*, Mich. Apostolii Glossar. MS. ἢ Γεγωνὸς, *audibilis.*

11. Γέγωνε δὲ καλῷ κελλίτῳ.] Conjunctim lege: Γεγωνέω καλῶ. κελλίτου ἐξάκουστον &c. Vid. Voss. *de Imitat. Poët.* c. 8. PERGER. Γέγωνε δὲ καλῷ. κελλίτου ἴσχ. Sic quidem Suidas, qui multa perperam. Sed vero ego credo Hesychium sic scripsisse: Γέγωνε δὲ καλῷ, κέλλιτα γέγωνε. IS. VOSS.

12. Γεγωνίσκ.] Æschyl. *Prometh.* [ϑ. 628.] HEINS. Et apud Thucyd. VII. 76. ubi vid. Interpp. & *Indic.* Conf. Eustath. p. 909. G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 82. H. Steph. *Ind.* & sup. *Not.* in v. Γεγωνὸν.

13. Γεγωὼς.] Γεγωνὼς supra. SCHR. Leg. Γεγωνὸς. HEINS. L. Γεγωνὸς. BIEL. Γεγωνὼν vel Γεγωνῶν legit Cl. *d'Orville l. c.* Vid. sup. in v. Γεγωνὸν.

14. Γεγὼς.] Euripid. *Heraclid.* ϑ. 987.

15. Γεηπόν.] Vid. in Ἀγρῶται, & mox v. Γεοπίμων.

16. Γεγενῆ.] L. Γεγενῆ. SOPINGIUS. Γεγενῆ. PALM. SALM. GUYET. At hoc contra ordinem litterarum. Lege Γεγηνῆ. IS. VOSS. Τ & Γ sæpius quidem miscentur in hoc Glossario. Vid sup. v. Γαμέται, &c. Infra Γεγενὲς, γαιόθεν. Et Phavor. habet Γεγενῆ. quod placet. Mecum sentire video *Kusterum*: „ Male (inquit) pro Γεγενῆ. Infra: Γεγενὲς, „ γαιόθεν. „ Conf. Moschop. *ubi* Σχοῖ. p. 205.

17. Ἐπιγαμδίη.] Vid. inf. in Ἐπιζήσασα. Mox ante ὑπάρχει *Heinf.* addit τις.

18. Γεγαμδίοις. γονεῦσι.] Mellitus apud Xenoph. *Apolog. pro Socr.* p. 704. *fin.* Ἐκείνης οὖσα, ἃς σὺ (Socrates) αἰσχυνεῖ τοὺς αὐτοῦ μᾶλλον, ἢ τοὺς γεγαμδίους, i. e. *parentibus.* Suidas tamen ex vet. epigr. Platonis Γεγαμδίοις passive adfert pro γονεῦσιν, *natis.* Nisi γεγαμδίοις ibi potius legendum: ut est in Anthologiæ Editionibus, III. 33. 26. Occurrit tamen apud Ælian. *de Anim.* XII. 32. *extr.* Οὗτοι οἱ ἐξ αὐτοῦ γεγαμδίοι γεγένηνται. Conf. *Præfat.* ejusdem operis, *statim in princip.* Τὰ εἰκότως παῖδα σωφρονισθέντα (ἀνθρώπου) τοῦ τὴν γαμδίαν ποιησαμένου τὰν σωτηρίαν ἐφεστῶτα. Quamvis ibi vulgata *parentum* notio satis se tueatur; quam sequitur altas idem Ælianus: ut l. XIV. 28. p. 851. σιωπᾶν τοὺς ἀδελφοὺς ἢ τοὺς γεγαμδίους. & passim alibi.

19. Γεγεᾶ. γαστρί.] Ionicam habet epenthesin Ε τ, pro Γ. τ. H. STEPH. *Ind.* Lege potius: Γείνομ. γόνοσιν. In Apollon. Lex. MS. Reſpicitur locus Hom. Od. τ. 202. ubi Schol. Γείνομ. γόνοσιν. Barnef. γόνοισιν legit.

20. Γέθεσι.] Pro ὕθεσι. G.

21. Γεῖσα.] Legend. videtur: Γεῖσα. τὸ ὑπὸ &c. An Γεῖσα, pro ὕπερα, τὰ, ut Γείθεσι pro ὕθεσι? Ab ὕπερ utrumque. G. Vid. Harpocrat. [in Γεισίπους.] SCHR. Γεῖσα legit etiam *Il. Vef.* Et sic Edit. Hagen. Nisi malis: Γεῖσον. τὸ &c. ut mox: & sic *Salmas.* T. II. *H. A.* p. 522. Similiter *Kusterus*: „ Γεῖσαν etiam Edit. princeps, sive Aldina. Sed scribendum est: Γεῖσον. τὸ Conf. inf. v. Γείσια, & v. Ἐξείσατο „ τον. „ Adde Steph. Byzant. v. Μοιρίγιον, Suid. in Γεῖσα, &c. & Etym. M. in Γεῖσα, ubi adfertur Lycophron. ϑ. 291. Conf. mox, v. Γείσια, & Γείσιος.

22. Οἱ δ' ὑφ' ὧν &c.] Legend. forte: Οἱ δ' τὸ ὑπὸ Ϝ &c. GUYET. ὑφ exhibet etiam *Salmas. l. c.*

23. Γεῖσα.] Etym. M. in Γεισίπους· —— Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ὦα ὠδὰ Ϝ ἰμαῖον, Γεῖσα ὦαι.

24. Γεισάμων.] Leg. Γεῖσα. Vid. Suid. IS. VOSS.

25. Γείσιος.] Vid. Francisc. Franc. p 85. SCHR. Scribo, transposita ultima in Γείσια litera, Γείσια. Aratus *Diosem.* ϑ. 239. ubi Theon: Γείσια, ἢ Ϝ αἰωρήσεται ἴσχει &c. G. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 22.

26. Γεῖσα. πυθίζειν.] Scrib. Γειτονεθίζειν. Vid. Pollux. [VII. 120.] & Etym. M. HEINS. Suidas rectius Γειτονεθίζειν. KUST. Γειτονεθίζειν Cyrill. Lex. MS. Brem. BIEL. Conf. Harpocration. & Phavor. qui Γειτονεθίζειν. Moschop. *ubi* Σχοῖ. p. 205. Γειτονεῖν.

27. Περιβάλλειν τὰ τείχη] Legend. fort. περιβάλλειν τὰ γῆτα &c. GUYET. περιβάλλειν. SALM. L. περιβάλλειν τὰ γῆτα, ex Cyrill. Lex. MS. Brem. BIEL.

28. Γεῖσον.] Γείσια Cyrill. Idem alibi Γείσια. [ut & inf.] Vid. Suid. Etym. & Moschop. *Sched.* p. 205. IS. VOSS. Dicitur & γῆσ·, Jer. LII. 22. Ezech. XLIII. 17. Conf. ad h. l. Schol. LXX. Intt. & Hieron. Γεῖσ· etiam scribitur inf. in Ἐξείσατον. BIEL. Joseph. *Ant. Jud.* VIII. 3. p. 487. *Ed. Hav.* Γύρωι δὲ καῖβ τὸν ἱσχυρὸν γλύπτας, ὃ μέσον δὲ αὐτῆς Ἔκτος λεγόμενον. Vid. ibi *Not.* & Euripid. ejusque Schol. Oreſt. ϑ. 1570. 1620. *Phœniſſ* ϑ. 1165. 1187. Conf. sup. in Γείσατον, inf. in Γείσατα, Ἐξείσατον, Θορίσγις, Κλείσις, &c. unde patet utrumque scribi, & γείσον, & γήσον.

29. Γείτα.] L. Γίλυν. SALM. Perperam. Γείτα & Γεῖτα eadem

Γειτία. πλησιασμός.
Γειτιάοντες. πλησιόχωρος.
Γειτῶν. ἐζήζων.
Γειτίων. γειτονίαν.
Γειτηᾶτ [1], γειτονῖν.
Γειτον. ἐζῆς, καὶ Γειτ@. γὰ αὐτό [2].
Γειτόνημα [1]. γειτόνιαμα.
Γέωρας [1]. γείτονας ἐξ ἄλλου γένους χαλκιδῆας [2] τῷ Ἡσιόδῳ [3], πανσπλύτους. ἢ τὰς οἷς ἢ γῆ ὁμοπαιδίους.
Γέζηλον [1]. ἥσυχον.
Γεκαθά [2]. ἐκεῖσε.

Γί-

eadem notant, *lunam* nempe *nigro colore tinctam*. Vid. Γάϊα & Γάϊ@, & Etymol. in Γοιώτης, & alibi. [ut in Γάϊος, Γάϊ@. &c.] IS. VOSS. An βάμματα ἐξ ἰσίνος Inf. Γίλγα. βάμματα. Vid. ibi *Not.*

1. Γειτηᾶν.] Vid. sup. v. Γειτονῖν.
2. Γὰς αὐτό.] L. τὸ αὐτό. KUST.
3. Γειτόνημα.] Γείτημα priores Edd. *Manuscr.* Γειτ, correxit, ut Ed. Schrev. Exempla vide apud Casaub. ad Athen. I. 9. p. 30. Arcteus p. 56. D. γειτόνιαμα dixit.
4. Γέωρας.] Quasi גֵּרִים *gerim*. Καὶ ἀσυνήθως ὁ γοιώτης ἀφὸ αὐτοῦ, ἤγουν ἀσυνήθως ἀφὸ τῶν ὁδῶν Ἰσραήλ. Justin. Mart. *Dial. ad Tryph.* [p. 351.] ubi γοιήσας scriptum est. SOPINGIUS. Euseb. *Hist. Eccles.* L. I. c. 7. [p. 23. Vid. ibi H. Valef.] SCHR. Vid. *Exod.* XII. 19. ARCER. Blandiuntur sibi Graeci in his talibus; unde commentum illud: ὁ τὰς ὁδοὺς τοῦ γῆν ἀλητεύοντος. quasi vox origine sit Graeca, ἀ γοιήσας, cum sit vox Syriaca, גֵּר *gôjes*, *gôjêsa*, idem significans quod גֵּר *peregrinari*, a גּוּר *peregrinari*. Euseb. ad Esaiam [XIV. 1.] Catena nondum edita: Ἀλλ' ὁ Γέωρας, οἱ λοιποὶ Ἑρμηνευταί, ὁ προσήλυτος ἑρμηνεύουσι. ὅτινες γὰρ οὐ προῆλθον αὐτοὺς ἐκ τῶν ἰδίων γῆς φυσικῶς ἀλλοεθνῶν ἀλλ' ἐκ τῶν ἀποστάντων ἀπὸ τῆς ἀληθείας καὶ ἐλθόντων πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ τὸν νομοθέτην κτλ. Idem: Γέωρος ὁ προσήλυτος προσηγορίζεται. ad locum *Exod.* XII. 19. Africanus: Τὸ μὴν αἷμα ἔχειν ἐν δυσοσμίᾳ συμβαίνει τὸ γῆϊ@ ἀνάγειν ἐπὶ τὰς πατρώδεις, ὁ προσήλυτος, τὰς τὸ καθαίρειν Γέωρας. apud Euseb. *Eccles. Hist.* p. 7. [*Edit. R. Steph.*] Errat Africanus: nam οἱ ἐπὶ πατρώδεις ἀναγόμενοι τὸ γῆϊ@, ἐγχώριοι *indigenae* erant, quos αὐτόχθονας LXX. Interpretes dicunt, ut *Levit.* XVI. 29 Alii גֵּרִים quorum rursus alii totam Israëlis Legem amplectebantur, quos vocitabant גֵּרֵי תוֹשָׁב προσήλυτος δικαιοσύνης, alii [septem tantum Noachica praecepta] admittebant, quos גֵּרֵי שַׁעַר προσήλυτος τῆς πύλης dicebant, HEINS. Lex. Cyrill. MS. Brem. Γεώρας. ὁ τὴν γῆν φυλάσσων. ᾗ ὁ ἐξ ἄλλου ἔθνους προσεπιλύδ@. ἢ προσεχῆ@. (MS. vitiose. ἀφὸ φοίβδ@.) BIEL. Potius Γεώρας, paroxytonos. *Exod.* XII. 18. ἵν' ὁ τῆ γοιήσας, ἢ αὐτόχθ@ ἢ γῆ. Ubi MS. Oxon. pro γοιήσας habet προσηλύτους, quae est vocis prioris explicatio. Esa. XIV. 1. Καὶ ὁ γοιώσας προσήλυτος) ἀφὸ αὐτοῦ. Ad quem locum Euseb. haec notat: Ἀλλ' ὁ Γεώρας, ἀ λοιποὶ ἑρμηνευταὶ ὁ Περσέλυδ@. ἑρμηνεύουσι. Pfellus in Glossis MSS. quae sunt in Biblioth. Reg. Γεώρας. ὁ ἀλλότρι@. Conf. etiam Inf. v. Γίωρις. KUST. Γεώρας, a recto γοιώρης, quod extat Esai. XIV. 1. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 83. Basil. T. I. p. 590. E. Γεώρας, ὁ ἀφὸ τὸν γῆν ἀλητεύ@. ὁ προσήλυ@. IDEM. Justinus Martyr *Dial. cum Tryph.* p. 350. ὁ γοιώρ, τὴν τὸν προσήλυτ. Lexicon MS. *Oblatuchi.* Γίωρις (scr. Γεώρας.) φύλακας, ἢ παροίκους. Lexicon Origen. p. 200. *Edit. Mart.* Γοιώρ. ὁ πάροικ@ quomodo & Suidas scribit, explicans, πάροικ@. ex Pfello Particr Lex. Reg. MS. & Cangius in v. Γῆϊ@. qui ex Pfelli *Gramm. MS.* adfert, Γεώρας, ὁ ἀλλότρι@: quamquam *Kuster.* supra Γεώρας inde citet. Vid. inf. Γίωρις, & Περσέλυδ@. Et hinc Περσεύειν Glossae Origenianae reddunt προσήλυτον: ἢ τὸ Proconn. ad Esai. XIV. 1. p. 221. *Ed. Paris.* Ἀλλ' ὁ Γεώρας, ἤτοι ὅπερ οἱ λοιποὶ, ὁ Περσέλυδ@. ἐκ ἀλλοῦ γ Περσέλυδ@ φασί τινες, ἀπ' ὁ τῆ γοιώσας (lta leg.) προσήλυδ@. Κυρίως δὲ ὁ ἐπὶ Γοιώρις δηλοῖ, ἤ παῖδα. ἢ αὐτόχθονα. Vide etiam Georg. Douf. *Iter. Constantinop.* p. 29. 34. & P. Colomef. *Obs. S.* p. 57. refutatum a Cl. Reland. *Differt.* IX. *de Perfecti Talmudis*, p. 298. Γεώρας eft ex Syro-Chald. גיורא. Vid. Druf. ad *Exod.* XII. 19. Crojum ad *N. T.* p. 250. C. Vitring. ad Jef. XIV. 1. p. 424. b. Cyrill. Lex. MS. Γεώρας. ὁ ἐξ ἄλλ ἔθνους προσεπιλύδ@. ἢ προσφιλῆ@. Conf. *Not.* feq.

5. Γοίτας. —— καλαμῶνας &c.] Rectius fortaſſe legeretur: γοίτας, ἢ ἐξ ἀ. γ. καλαμῶν@ τῆ Ἰσραήλ. προσήλυτος. Tangere videtur Grammaticus Jef. XIV. 1. Γεώρας προσήλυτος) ἀφὸ αὐτοῦ. Conf. ibi J. Druf. & Phavor. VALKEN. in *Glaff. S. ex Hof.* p. 9. Conf. *Not.* prae. in fine.
6. Τῆ Ἰσραήλ.] Ed. Hag. Ἰσραήλ. *Heinſius*, τὸν Ἴ Ἰσραήλ.
7. Γίλασον.] L. Γέλασον. Pindar. *Pythion. Od.* IV. [*v.* 322. Θοῦσ' γελανὶ Χάριτι ὕμνον &c. [Schol. Ψυχῇ προσηνῶτάγ. idem Olymp V. 5. Καρδίᾳ γελανεῖ. Schol. φαιδρῷ προσώπῳ.] SOPINGIUS. Γέλασε, id eſt, ἔκλαυσε, ἔκλαυσε. GUYET. SALMAS. IS. VOSS. Vid. Salmaſ. *Inſcript.* p. 48. (83.) & inf. v. Ἔκλαυ@. *Kusterus* ita: „ Γίζαλλε, pro Γεκαλύ, l. e.

Γέλας [1]. αὐγὴ ἡλίου.
Γέλασι [2]. εἰδ@. ὕπνου δυσχερῶς [3], καὶ εἰς πόλεμον ὁδὸς θάπτου.
Γελαφὶς [1]. γαλῆνη, λάκκους.
Γέλαφ@ [2]. ἀδελφὸ γυνὴ, φρυνὶ.
Γελασῶς [1]. ὁ γέλως.
Γέλας [1]. ναύτας.
Γέλγη [1]. βαπτίζει. λεσμανίζει.
Γέλη [1]. ὁ ῥάπ@. καὶ βάμμαβα [2]. ἄτεκτον καὶ κτένις.
Γελγοπωλεῖν [1]. ῥακοπωλεῖν [2]. παντοπωλεῖν [3].
Γέλγα. πίνη [1]. σπάθη. κυφέλια [2].

Γελ-

ἀκαλὸν, vel ἀκαλὸν.„
8. Γελαδὲ.] Ἔκαλε, ἔκλαυ. GUYET. Scrib. Γέκαλε. IS. VOSS. Et leg. ἐκάλεσα. [pro ἐκάλεσε.] SCHR. Illud Schrevelii peſſime repetitur ad v. Γέλασε in Ed. Hack.
9. Γέλασε.] Sup. Βέλα, ἔκλ@. κὴ αὐγὴ. G. Pro Ἴλλα. Vid. inf. v. Ἔλλα, Ἐλλάνη, Ἐλλία, Ἔλλη, &c. & Γελεῖν, Γελοδυνᾶν, &c. Similiter *Kusterus*; Γέλασε, pro Ἴλασε, vel ἴλλασε. Vid. inf. v. Ἔλλα, & Εἶλα.
10. Γίλασε.] Equi hi forte ſic dicti ſunt à *Gela*, urbe Siciliae. KUST. Conf. ſup. v. Γαλοιά, χρῶμα ἵππου &c.
11. Δυσχερῶς.] Ed. Hag. male δυσχεῖν. Vid. *Not.* in v. Ἀσαίθης, pro Ἄσια.
12. Γελαφὶς.] Ad γελάω. OUYET. Vid. inf. v. Γελεῖν, & mox *Not.* in Γίλασε. Conf. ſup. v. Γαλαφὶς, Γαλαφὶς, & Γαλλαφὶς.
13. Γελαφ@.] Id eſt, γέλως. G. Id tamen eſt ἀνὴρ ἀδελφὸς, (vid. ſup.) non ἀλλαφὶ γυνὴ. Confer potius v. Γάλαφ@. Φρυνιῶν ὄνομα &c.
14. Γελασῶς.] Corruptum videtur. An Γελαφὸς, vel Γέλαφ@? Vide etiam, num γέλασος, pro γέλως legendum.
15. Γέλας. ναύτας.] Pro γελάστας, ab Ἴλαι, ἴλλαι, forte. G. Vide num Γέλγαι. nam γέλγαι, βαπτίζουσι. Vide num huc pertineat σέλγη Theophraſti. IS. VOSS. Pro ναύτας, forte legendum eſt αὐγὰς. Vid. v. Γέλασε. KUST. Æſchyl. Schol. p. 10. SCHR. Locus Æſchyli eſt in *Prometh. v.* 99. ubi Schol. Κυμάτων γλίσασμα.] καλῶς εἶπε τὸ Γλίσασμα, χρῆμα. ὁπ μοῦσφορᾶς τ γελοίως, ἀφ' ἁλιεργάτου. &c. Conf. Schol. β'. & Euſtath. ad *Odyſſ.* H. p. 1574. ubi γέλας ἁλιεῖς, pro γελοίους. Sed hæc aliena videntur ab Heſychii loco.
16. Γέλγι.] Vid. v. ſeq. & ſup. v. Γῆϊ, & Ἄγναβ@.
17. Γέλγη.] Vid. Salmaſ. ad Vopiſc. p. 386. [T. II. *H. A.* p. 535.] SCHR. Euſtath. ad *Il. N.* p. 927. 53. Τέτ@ρῶνα, λεγόντ ἐφ' ἑστίας φοίβ@. ὡς ὁ Ἀλέ@ Διονύσ@ λέγει, ἐφ' ᾧ καὶ Γελγίλλα δὲ, φησὶν, αὐτὸν ἔλεγον οἱ παλαιοί. ἴδιον καὶ ὁ Ῥοδοκλῆς, ὅτι ἐφ' ὁ Γελγινᾶται. Conf. inf. Ῥοτᾶς, & Τίλγη, pro Γέλγη, poſito Τ pro Γ. Adde Pollux. VII. 8. & 198. & *Not.* inf. in v. Ἐξιστορῆσθαι. Mmris Atticiſta: Τίλγη, ἐφ' Γελγινᾶται, Ἀνδοκίδ@· ἐφ' ᾧ ἐφεστῶτας, Ἐλλάνικος. Conf. Meurſ. *Lect. Attic.* VI. 32. & R. Bentl. *Epiſt. ad J. Mill.* p. 55.
18. Βάμμαβα.] Scrib. βάμματα. Gloſſ. Labb. παῖδ@ γεφυραιῶν@ ἰρυόσπορος. *Inſtrumentum.* VALES. Γέλγη ſunt βάμματα: ut modo, Γέλγι, βαπτίζει, χρωματίζει. Vid. H. Steph. *Ind.* Supra: Γέλγα βάμματα ἐξ ἰσίνου. ubi βάμματα commode etiam legi poſſet. Nihil tamen mutaverim.
19. Γελγοπωλεῖν.] L. Γελγινοπωλεῖν. SAI.M. IS. VOSS. Γελγινοπωλῶν adfert ex Ἀρτεμιδώρῳ Hermippi.
20. Ῥοτᾶν.] L. ῥοτοπωλεῖν. H. STÉPH. *Ind.* FALM. SALM. G. IS. VOSS.
21. Παντοπωλεῖν.] Ita & παντοπῶλαι apud Zoſimum L. II. Gloſſae: Παντοπώλαι. ſeplaſiarius, ſalgamarius. Idem genus hominum dicuntur & *Dardanarii* in Gloſſis, a Dardania forte dicti. VALES. Conf. Iſidor. Gloſſ. in *Pantapola*, & Pollux. VII. 16.
22. Γέλγια. κύτη.] L. κύπη, & κυθη, τεία, *inſtrumenta texturia*. PERGER. Vid. Salmaſ. in Solin. p. 63 & 64 Vopiſc. p. 535. ubi recte κύπη corrigit. Conf. Jac. Moſant. Brioſii *Epiſt.* p. 98. inf. Πλέκος. ὕφασμα. Et: Πλάνα. ὑφάσματα, αἷς ὁ αὐλητὴς ὁ αὐλὸς. ut ſup. Γέλγη. ὑφάσματα, ἢ εἶδος.
23. Κελάσμα.] *Calaria.* SOPINGIUS. Leg. καγέλια, vel καγέλλια. Sunt autem καγέλλια, quae allo nomine κορασίσκια vocantur, pupae ſcil. & imaguncula, puellarum ludibria. SAI.M. Vid. Salm. ad *Hyſt. Aug.* p. 386. [five 535. T. II.] & *Plin. Exerc.* p. 90. Meurſ. *Gloſſ.* p. 275. SCHR. Scribe καγέλλια, quae aliter καγέλιαρια, id eſt, *ſcrota*. Sic apud Sidonium. Varro: [apud Nonium p. m 562.] *Suſpendit maribus* [*Laribus*] *marinas molles plas, reticula ac ſtrophia.* Ovid. I. X. [*Metam. v.* 259.]

—— —— —— *modo grata puellis*
Munera fert illi, conchae, teretesque [*tereſtesque*] *lapilli,*
Lilia, purpureique [*perpurreique*] *plas, & ab arbore lapſa*
Heliadum lacrimis. — — — — —

Perſius: —— *Veneri donata a virgine puppa.* [*Sat.* II. 70.] Vid. Heſych. in Γαίγια, ubi recte καγέλια ſcribitur. Qui-

Γελγίδες [1]. αἱ τῆς σκοῤῥόδου κεφαλαί.

Γελγηθίων [2]. ἀπατηλῶν.

Γέλεα. τέλεα [3].

Γελεῖν [4]. λάμπειν. ἀυθῖν [5].

Γέλεος [6]. ἀσφοδελός. κάχυος [7].

Γέλη. ὀφυμάν [8].

Γελαδεχῆ [9]. ψυχεῖν.

Γέλινδοι [9]. ἐρίσκινδοι.

Γελίζει [10]. γαγγαλίζει.

Γέλλαι [11]. τῖλαι.

Γελίκη [12]. ἕλιξ.

Γελ-

dam ibi Γέλγιν emendat: unde explicandum forte Γελά, quod cum pulcher juvenis moriebatur, dicebatur: ἐφίλησε κρατῆρα. ANONYM. Vid. v. prec. & Νία. ibi.

16. Γελαδῆται. ἡ λιαδυσία.*] L. Γελαδῆται. ἡ ἐλὰ λέγε. nam supra dixit, Γελαο esse *splendorem jubis*; ut & Γελᾶν, *splendere*. Alias legitur apud eundem Ἔλα, eodem sensu FUNGER. [SOPINGIUS totidem fere verbis.] Leg. ἰλαγδυσία, BRODÆUS *Tom* IV. *Thef Crit.* p. 77. MAUSSAC Lege ἰλιαδυσία. SCALIG. HEINS. Scrib. ἰλιαδυσία. reductum dicunt Latini. VALES. Γελαδυσία, ἡλιαδυσία, i. e. *ocyus fo lis*, recte legit *Jf. Voſſius*. Et sic *Kusterus*. Γέλα enim (ut ibidem monet) idem est quod ἴλα, sive εἴλη, i. e. *splendor jubis*. Conf. sup. v. Βίλα, & Γελαο, & inf. v. Ἔλεα, & Ἔλη. Perfume Phavor. ἰλιγγαδυσία: quod Vltis Dodin fraudi fuit. Aſtenſcum, poſt ἰ λιαδυσία, ſive ἰλιαδυσία, ſuſtuli. Correctio enim eſt certiſſima.

17. Γελαῖος.] Scrib. Γελοῖς. IS. VOSS. Lexicon MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 470. Γελοῖος. ὁ καταγελαστικὸς [l. καταγέλαστος] σοφιστικῶς· ἀξιόπιστος ϗ, ὁ γελοῖος. Etymol. M. Γελοῖος. ὁ καταγελαστικῶς. (l. καταγέλαστος, ut hic, cum Sylburg.) - - - ἐξ οὗ καὶ Γελοῖον. - - - Γέλιος λέγει), ὁ γέλως ἄξιος· Γελοῖος ϗ, ὁ γελοῖος. Aliter Phavor. Γελοῖος, παρὰ Γέλιος, Ἀττικῶς. Γελοῖος, ὁ καταγέλαστος. Γέλιος ϗ, ὁ γελοῖος. (Conſentit Thom. Mag.) Idem tamen paullo ante: Γελᾶν, ἀδιακρίτως (l. σοφιστικῶς) ἢ γελοίαστὸν λέγειν - - - Γέλιος ϗ, ἢ καταγέλαστος Sic & Ammonius. Philoponus apud Euſtath. *Il. M.* p. 906. 51. Γέλιος ϗ, ὁ καταγέλαστος, σοφιστικωτέρως· Γελοῖος ϗ, εὔτραπος, ὁ γελοῖος. Euſtath. *Il.* B. p. 205. *fin.* Οἱ ϗ γελοῖοι, Γελοῖα ϗ σοφιστικῶς, ἢ γελοῖαστὸν λέγειν, οἷον ἢ μίμοι (Phavor. μίμοι) Γέλοιοι ϗ, ἢ καταγέλαστοι, Δεσπὶ ϗ, φησί, (Dionyſius Ælius ſc.) ἢ σκηνικοὶ Ἀττικῶν οἴκῳ, σκώπτων τὸ πικρὸν, &c. quæ deſcripſit Varinus. Conf. Suid. & Phavor. in v. Γέλοιος. Μοιτὶς: Γέλοιος, Ἀττικῶς, βαρυτόνως. (MS. Voſſ. f. *Reg.* Ἀπὸ) Γελοῖος, ὡς δεκαπέμφορος, Ἐπινικῶς. Contra ſtatuit Suſtrid. ad Athenag. *Legat. pro Chriſt.* p. 3. *Ed. Oxon.*

18. Γελωμένῃ.] Athen. p. 246. [ex Ptolemæo, Agefarchi filio, adfert: ὑμνοῦσιν τῷ βασιλεῖ συνέχειᾳ ἐξ ἀσαῦ τ' εἰλαπίνης, ἃς ὀφειλομένας Γελωμένῃς.] SCHR. Divide a præced. interpoſita novi articuli nota. KUST. Idem monet C. *Hemſterh.* ad Poiluc. IX. 148. p. 1131. n. 78. Nec tamen dubio vacare videtur: quum forte indicare voluerit differentiam inter Γελοῖος, & Γέλιος, de qua in *Not.* prec. Supra: Βελόε. ὄφρα, καὶ καταγέλαστος. Vid. inf. v. Γέλοτον.

19. Ἄνες.] L. ἄνως. SCHR. L. ἄνθρωπος. HEINS. IS. VOSS. Sic & olim in *Peric Crit.* correxeram; idemque monuiſſe nunc video Cl. *Hemſterhuſium*, *l. c.* Scilicet ἄνες exhibent priores Editiones, pro quo ἄνθρωπος, ſine compendio, apud Phavorinum. Hoc jam pueri norunt: unde miror Schrevelii criſin, quæ vere eſt ἄνως, quamvis non ita abſurda videatur Viro Cl. in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 83. cum εἶνον & γελωτικῶν opponat Gregor. *Orat.* XLIII. p. 703. Sed obſtant quæ dixi. Sic ἄνες, pro ἀνθρώπους, bis in Scholiis Pindar. ad *Olymp.* ϛ'. 1. *Edit. P. Steph.* & paſſim alibi. Idem tamco compendium non ſuiſſe turbas dedit. Sic infra: Ἐπανίες. ἐπαίνῳ. pro Ἐπ' ἀνίᾳ. ἐπ' ἄνῳ, i. e. ἀνθρώπῳ, ut recte Cl. *Kuſter.* qui & *b. l.* ἄνθρωπος (per compendium ἄνς) legendum monet, Schrevelii ſimul errorem tangens. Ita φιλανθρωπίας, pro φιλανες, Cedreno reddidit Doſ. Chifnead ad Maleiam P. II. p. 225. & Cl. Kulterus ad Suidam v. Μαχηπόλος, pro λυκάνες, recte λυκανθρώπου repoſui. Eodem modo apud Phrynich. *Eclog.* p. 44. pro δδελφούς, P. Nunneſius p. 53. legit, δδελφὲ ἄνε, i. e. ἄνθρωπε. Quod tamen minus fatisfacere videtur. Ex eodem fonte verſionem ἢ *Num.* XXIV. 17. corrigendam probabili conjectura ſtatuit Cl. L. Bos, ubi ἀνθρώπους legitur pro שכם אנס, quod libraril eum ἄνες confuderint, quaſi ejuſdem virtutis compendium. Quomodo & ἀνθρώπῳ male pro ἄνε, Gal. IV. 26. legi in Cod. Colbert. teſtatur Nob. Montfauc. *Pal. Or.* I. V. p. 342. *in fine.* Conf. *Not.* in v. Ἀμφάδες, & Ἄνοι, obi ſimile ſcribendi compendium. Quin & ἄνοι in MSS. deprehendi pro ἀνθρώποις, ſive ἀνθρώπων. Ex gr. Cyrill. Lex. MS. Βερνίκιος. ἄνοι.

20. Γέλων. - - - - ἢ γέλοιον.] L. Γέλιον, & γελοῖ. Suid. IS. VOSS. Prius non eſt mutandum. Pro γέλιον Heſychius non incommode legit γελοῖον. quod & Cl. *Abreſchio* placuit. Illud γελοῖ, quod e Suida adfert *Voſſius*, omiſſum eſt in Edit. Kuſt.

1. Γε-

Γελλίζει [13]. συνελκύζει.

Γελὸ. εἴδελον Ἐμπούζης τὸ τῆς δάμνης [14] τῆς παρθένου.

Γελὼ [15]. δαίμων, ὃν γυναῖκες τὰ νεογνὰ παιδία Φασὶν ἁρπάζειν.

Γελωδυτία [16]. ἡλιωδυσία.

Γελοῖον. γέλιον, γέλωτος ἄξιον.

Γελοῖος [17]. ἱλαρὸς. γελαστὴς [18], καὶ ὁ καταγέλαστος ἄνθρωπος [19], καὶ λοίδορος.

Γέλων. γέλωτα. ἢ γέλιον [20].

Γε-

Γίλυζον [1]. ἴλυζον, ἤγουν λίπτυσον [2].
Γιλσόν [3]. ἀπυγές.
Γιλχάρ. ὁ Ζεύς, παρὰ Κελτοῖς [4].
Γιλωμαζαμ [5]. γαλοιάζω.
Γίλως Μεγαεικός [6]. ὁ σκωπτικός.
Γιλωτῶν [7]. χαταγέλαστον.
Γίμμαζα [8]. ἱμάτια.
Γιμεῖν [9]. κύειν.
Γιμπὸς [10]. καλός.
Γόμον [11]. γόμισμα, πλήρωμα.
Γομφόλυς [12]. τοὺς ἰχθῦς, τὰς πλαμίδας.
Γονάεχυε [13]. παῖζε.
Γονθλιον. γόημα [14].
Γονὰ [15]. Φυλὴ. Ὅτι ἀμφοτέραι χεῖραι [16], τὴν μὲν χαὶ αὐτὸ βεβαιοῖται.

Τῷ

1. Γίλυτον.] L. Γίλυτον, i. e. ἴλυτον, sicut πῦρ, Γὺρ, μῦ δίγαμμα. HEINS. Vox omnino Laconica est, aut Æolica: nam Æolica & Lacones α pro υ scribebant; συγάτηρ pro συγάτηρ Æoles; πάνυσι autem pro πάνυσι Lacones, & ἀαμὲς pro ἀμὲς, & ἀβῆρες pro γέφυρα, &c. SALMAS. *ad Conject. Temp. in Ag. Her.* p. 48. (84.)

2. Λίπτυσον.] L. λίπτυσον. JUN. SALMAS. *loc. cit.* Infra: Ἔλυτρον. - - - λίπτυσον.

3. Γιλσὸν.] Supra: Βάλλιον. ἀπυγές. Κρῆτες.

4. Γιλχάρ. - - - Δῖα περσῶν. L. Κερσικὸν. SORBER. Vide sup. in Γάεσον. SCHR. Leg. παρ' Ἀκραιφίῳ. Puto esse nomen Fabulæ Sophocleæ. FLORENS. Scrib. Ἀκεσίῳ. Vide sup. Γάεσον. VALES. SOPING. Scrib. Γιλχὼν. ὁ Ζεύς, παρὰ Κρησί. Telchines enim non solum Cretenses, verum etiam invidi, maligni & fascinantes Dæmones sunt. Vid. Etymol. in Τελχίν. [& inf. Τελχῖνες.] PERGER. Ἀκεσίῳ præfert Cl. *Relandus*. Sic & Ill. *Cuperus*. Non displicet, παρὰ Κρησί: ut corrigit etiam *Kusterus*. Vid. sup. *Not.* in v. Γάεσον, ubi plura.

5. Γελωμαζάμ.] Scrib. Γιλωτάζω. IS. VOSS. Γίλως μάλλον, γίνεσθε ῥίσιμοι, jocari. PERGER. Ridicule *Pergerus*. Magis placet *Is. Vossius*. Videtur enim Doricum vocabulum exponere, puta Γιλωτάζω, quod est pro γελοιάζω. Passim enim ξ pro σ ponebant: ut sup. Ἀλίξθαι, pro ἁλίζεσθαι, i. e. ἁθροῦναι. Vide plura quæ notavimus sup. ad v. Ἀλιξάμενοι, p. 242.

6. Γίλως, μαγαεικός.] L. Γίλως Μεγαεικός. SALM. G. JUN. FLOR. HEINS. IS. VOSS. KUST. Ita Suidas, & Diogenian. III. 88. Conf. Aristoph. *Vesp.* ν. 57. & Schol.

7. Γελωτῶν.] Vid. sup. in Γελᾶν, vel Γελωτεῖν.

8. Γίμμαζα.] Pro ἱμάτια, id est, ἱμᾶτα. G. sicut Γάλλη, pro ἄλλη, &c. Quod & Hebræi in aspiratis nonnunquam. D. Hieronymus: GAZA. *Fortitudo ejus. G littera, addita est, quandoquidem Hebræus per Ain scribitur.* [Conf. inf. *Not.* in v. Γομόρρα, ante Γόμφοις.] HEINS. Vid. Salmas. ad *Inscript.* p. 48. (84.) & Hesych. in Γίμμα, pro quo suo loco Ἔμμα, & sup. Ἄσμενα.

9. Γιμεῖν.] Scrib. Γεμμᾶν, *gemmare*. PERGER. Immo γίμειν, *plenum esse*, rectissime per κύειν, *gravidam esse*, reddit. Utrumque conjunxit Plaut. *Amphitr.* II. 2. 49. *Ex eam te* gravidam, *& eam pulchre* plenam *adspicio, gaudeo.* Ubi Douza καλὸν ἐστὶν, pro illa quæ uterum gestat, commode adfert ex Menandro apud Suidam. Sic *feminæ implere*, & *mares implere* dicuntur apud Plin. VIII. 44. Notum est illud Justini XII. 3. de Amazonum regina: *ut visa est uterum implesse*, &c.

10. Γιμπὸς.] Vid. inf. Γεμὲν. καλὸν. An καλὸς legend. pro καλεῖ? Vel scrib. καλῶν.

11. Γόμον.] Γόμον in usu est. SOPING. Vid. Salmas. ad Vopisc. p. 412. [T. II. *H. A.* p. 591.] SCHR. Æschyl. *Agam.* p. 214. ἐναέλιστον γόμον. STEPH. CLERIC.

12. Γομφόλυς.] Vid. inf. v. Ἐμπόλιμ, v. Θαίνων, & v. Πλαμίδ.

13. Γονάεχυε.] Sic & Lex. MS. *Bibl. Coislin.* p. 470. Suidas Γονάεχυε. Philo *in Flacc.* p. 755. five 975. μᾶλλον τὸν ἐν γονάεχυε τελευτὴν: *post patris mortem*. Quem locum ab Hesychio respici forte, putat Cl. L. Bos *Obs. Crit.* p. 160. Sed vid. H. Valef. ad Euseb. *Hist. Eccl.* II. 5. p. 27. Alias γονάεχυε est *generis auctor*, cujus synonyma plura dedit Pollux IV. 19. Callimachus apud Etymol. v. Διάνασσα· - - - Φασὶ τὸν τῶν Ζώων, Διόδωρον γονάεχυε: five, ut Hephæst. *Enchir.* p. 30. ἐστὶν γονάεχυος. Heliodor. *Æthiop.* l. IV. p. 175. Ὁ γονάεχυος υἱὸς, Ἡλιόδ. Sic Adam γονάεχυε dicitur apud Philen *de Animal. prop.* statim in initio. Conf. Joseph. *Ant. Jud.* I. 13. *fub fin.* & inf. Γονεῦσι. Cyrill. Lex. MS. Γονάεχυε. κατὰ δὲ γονάεχυος. Posterius ex Hesychio corrigendum: τῶν Γονάεχυ. ἢ πατρός. Lex. Reg. MS. Γονάεχυε πατρὸς, γονέως. Apollodor. L. II. *Bibl.* p. 77. ἐστὶν γονάεχυε. quo carent Lexica. Conf. Cang. *Gloss. Gr.*

14. Γονθλιον. γόημα.] L. γόητμα. Infra: Γονθλιον. τέκνον. Deinde: Γόητμα. παιδίον. Passim etiam γόημα, pro γόητμα, habet Cod. Alexandrinus (qualis & Hesych. fuit) tam in V. quam N. T. Similiter Sophocl. *Trach.* ν. 318. Conf. Front. Ducæl *Not.* ad Basil. T. III, p. 71. a.

15. Γονὰ φυλὴ.] Glosse: Γονὰ. *Progenies*, &c. *stirps*. Vid. Hom. *Il.* E. 268. & Φ. 191. citatum ab Etymologo. Similiter fere βᾶς pro *hominibus*. Vid. Casaub. ad Athen. XV. 5. & Hemsterh. ad Lucian. *Dialog.* p. 70.

16. Ἔστ' ἀμφ. χεῖραι &c.] L. χεῖρ. PALMER. Sic Etymol. M. Et hunc interpretationem loci Homerici, huc adferendi, præstare Criticorum explicationi vulgari censet Ill. Pearson. ad *Symb. Apost. Art.* I. p. m. 112. Sequentia ad *h. l.* notaverat *Kusterus*: „ χεῖρα corrigit *Palmer*. sed male. „ Nam χεῖρ apud inferioris ætatis Scriptores pro *anno* „ sæpe adhibetur. Sensus ergo est, vocem Γονὰ pro cer„ to *annorum* intervallo sumi: quod verum est. Verba au„ tem sequentia, ἢ μὴ καὶ αὐτὸ βεβαιοῖται, quorsum spe„ ctent nescio. „ Eadem tamen verba Etymologus habet. Sensus est, vocem Γονὰ usurpari pro *intervallo temporum*, sive *annorum*, *illorum hominum qui non uno eodemque tempore vixerunt*.

17. Τῷ δ' ἤδη &c.] Exstat *Iliad.* A. 250. de Nestore; citaturque ab Etymol. & Artemidor. *Oneirocrit.* II. 75. p. 157. quem descripsit Suidas; ut Pearsonius *l. c.* observat, & in Kusteri *Not.* ad Suid.

18. Οἱ δ' λ'.] Conf. Plutarch. *de Orac. defect.* p. 415. [E.] KUST. Hom. Schol. *Il.* A. 250. Ἴσμεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ τὴν ἡλικίαν διῃροῦντο εἰς ἔτη τεσσαράκοντα. Conf. Suid. & M. A. Muret. *Var. Lect.* X. 8. repetitum ab A. Manutio ad Cic. *Off.* I. II. *p. m.* 303. Clemens Alex. *Strom.* I. I. p. 145. Εἰς μὲν τὰ ἐναῦλα ἔτη, φησὶ Ἡσιόδειος γοῦν. Convenit Herodot. II. 142. Γενεὴ τρεῖς ἀνδρῶν, ἑκατὸν ἔτεσι ἴσα. adeoque quævis ἡλικία 33. annorum & 4. mensium. Idem L. I. 7. de Heraclidarum imperio scribit, duravisse hoc per 505. annos, quos 22. ἡλικίας vocat: quando ἡλικία foret 23. annorum spatium, deficiente anno uno. Tales enim 22. ἡλικίαι efficerent annos 506. Pro *decennio* accipitur in Jerem. *Epist.* com. 3 ubi captivitas Babyonica LXX. annorum, definitur, ἕως ἡλικίας ἑπτά. De varia ἡλικίας definitione vide etiam Interpp. ad Diog. Laërt. VIII. 45. præcipue Menag. p. 374. Græv. *Lect. Hesiod.* p. 24. Steph. Morin *de L. primæv.* p. 180. Bod. a Stapel ad Theophrast. p. 526. 527. Jens. *Fere. Liter.* p 7. & quos laudas Olear. ad Philostrat. p. 232. Adde *Myst. Obs.* X. 1. p. 74.

19. Γενεὶ, ἤλικι. &c.] Distinxi a præcedd. præeunte Ed. Hagen. De variis his significationibus, exemplo Homerico firmatis, vid. Apollon. Lex. MS. in *Bibliath. Coislin.* p. 458.

20. Γενῆ πρώτερον.] Exstat *Il.* O. 166, 182. Distinguit *Jos. Scaliger*. Sic & Phavor. Potest etiam pro exemplo haberi. Conf. Etymol. M. in Γενεὰ. ubi legend. — ἡλικίᾳ ἢ ὑπερτέροις &c. ex *Il.* A. 785. pro ὑπείροσιν. Vid. inf. v. Γενῆ ὑστέροις.

21. Γενήλιος.] Hom. *Il.* E. 270. Schol. ἡμέρα.

22. Γενήλιον.] Docet sane Servius in Virgil. [*Ecl.* III. 76.] natalitium diem licentia comessandi & Venere diffolutum fuisse. Sæpe apud Euripidem Θύειν ἡμέραν legis, quæ & ἡμέρα Herodoto dicuntur. FUNGER. Vid. Meurs. *Græc. fer.* p. 96. Nunnes. in Phrynich. p. 16. SCHR. Herodoti locus est I. IV. Conf. *Not.* mox in v. Γενίσια. Lexicon MS. *Bibl. Coislin.* p. 470. Γενήλιον, ἡ δὲ σύνοψις ἐπιγράφει δ' τεχθέντος ἐφ' ἡμῖν. Sic & Suid.

23. Γενήλιον, τέκνον.] Supra: Γενήλιον. ἡμέρα. An Γενήλιον? Sophocl. *Electr.* ν. 132. ὦ γενήλιε. Schol. ὦ παῖδες. Conf. Eurip. *Bach.* ν. 1180. ibique Jos. Barnes. Idem placere videtur Cl. *Kustero*, qui laudat Eurip. *Phœniss.* ν. 683. & *Androm.* ν. 1274. Conf. *Misc. Obs.* V. p. 383. Cyrill. Lex. MS. & Suidas; Γενήλια. γενεθλιακὰ.

24. Τελχὶς, ἡνίκες ἐλέγχ.] Distinxi: τελχὶς. † Γενικὸς. ἐπιλ.

25. Γενοίτης.] L. Γενοΐτης. SALMAS. Forte Γιπάτης, quod dicitur a ἥπειρος, extrita littera jota. Vid. in Γῆπος. Unde τελχῖνες Γενοΐτης. Vid. Eustath. *Il.* O. p. 1018. 40 SOPINGIUS. Conf. H. Steph. *Ind.* & sup. *Not.* in v. Γεγιάνες. Scilicet Γενοΐτης, ex confusione literarum ι & υ, pro Γενοΐτης, idque pro Γενοΐτες.

26. Γὶπ' ὕστερον.] Hom. *Iliad.* Γ. 215. Schol. πύστερον. Vid. sup. v. Γενῆ ὑστέροις.

1. Γε-

Γενὸς [1]. εἶδος. πολίτου. γενεολογία [2].

Γενέσια. ἑορτὴ πένθιμος [3] Ἀθηναίοις. οἱ δὲ, τὰ νεκύσια. ᾗ οἱ τῇ ἡμέρᾳ [4] τῇ γῇ θύουσι.

Γένεσιν. πατέρα. ἢ μητέρα [5].

Γένεσις Κύπρου. ἡ σποδὸς, ἀπὸ Κυπρείας. γανοσωγία.

Γενίται [6]. πατέρες. καὶ Γενέτιον.

Γενίτας [7]. ἔκγονον.

Γενετυλίς [8]. γυναικεία θεὸς, παταμηδὲν τῷ ὀνόματος παρὰ τὰς γενίσεις, ἐοικυῖα τῇ ἑορτῇ [9]. διὸ καὶ ταύτῃ κύνας [10] παρεσπένδησαν [11]. ἔστι δὲ ξεναὶ ἡ θεός, καὶ ἑορτὴ τῶν γυναικῶν.

Γε-

1. Γενὶς.] Male pro Γένος, vel Γενὸς. KUST. Vid. inf. v. Γενῖδα, Γένος, & Γενὶς

2. Γενεολογία.] L. γενεαλογία. VERWEY.

3. Γένεσια. ἑορτὴ πένθιμος &c.] L. πάνδημος. PALM. SALM. L. πένθιμος, vel πάνδημος. JUN. An πάνδημος? an πανδημοτικὸν verius. FLOR. HEINS. πένθιμος, vel πάντιμος. SCAL. SOPING. πάνδημος leg. VALES. IS. VOSS. πένθιμος, i. e. *lugubris*, legunt etiam *Nunnes.* in Phrynich. p. 16. *Caſtellan. de Feſt. Græc.* in Νεκύσια; *Meurſ. Græc. fer.* in Γένεσια, & *de Funere* c. 36. p. 155. *Jungerm.* ad Polluc. III. 102. n. 23. Quod itaque recepi. Nec diſplicet *Kuſtero*; quamvis addat, legi etiam poſſe πάνδημος. Ceterum de differentia τῶν Γενεσίων & Γενεθλίων, vid. Ammon. v. Γενέθλια, & Phrynich. v. Γενέσια, p. 18. Conf. *Obſerv.* noſtras ad Matth. XIV. 6. ubi Ἡρῴδου τὰ γενέσια pro *natalitiis*: quomodo Philo de *Mund. opific.* p. 20. ſeptimum diem ἡ κόσμου γένεσιν vocat, *mundi natales*. Adde Cl. Jenſ. *Ferc. Liter.* p. 23. Ex hac voce formatum גניטרין in *Avoda Zara* c. 1. §. 3. quod Gemarici Doctores ex ignorantia linguæ Græcæ cum גנוסיא confuderunt. Vid. Dionyſ. Voſſ. ad Maimonid. *de Idolol.* c. IX. §. 1. & Dav. Cohen de Lara *de convers. vor. Rabbin. cum Græcis*, p. 27.

4. Οἱ ϑ τὰ νεκύσια κρὶ τῇ ἡμέρᾳ &c.] Poſt νεκύσια punctum ponerem. Oicit, quoſdam cum νεκυσίοις confundere, & eadem die etiam Terræ ſacra ſolita fieri. JUNGERM. *loc. cit.* Pro τῇ γενέσει τῇ γῇ, leg. τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ. HEINS. L. ὡς ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ. KUST.

5. Γένεσιν πατέρα. ἢ μητ.] Scribe ſeorſim: Γένεσιν. πατέρα ἢ μητέρα. HEINS. IS. VOSS. JUNGERM. *l. c.* Separa, & ſcribe: Γένεσιν πατέρας. Pro ἢ μητ. *Faleſius* μᾶλλον ἡμέραν. [Vid. inf.] adſertque Feſtum in *Munalus pater*. VERWEY. At placet unice prior emendatio, quam olim quoque dederam in *Obſ. S.* ad Matth. XIV. 6. & in *Peric. Crit.* p. 74. In prioribus enim Editionibus pro πατέρα, ſolito compendio πρα, ut allos πτα pro πατέρας. unde contrarii ratione inf. in v. Ἔννιος, pro πάτρα exhibetur πατρὸς. Refpicit autem Heſych. ad Hom. *Il.* Ξ. 201. 302.

Ὠκεανὸν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.

Ubi Schol. Θεῶν πατέρα. Citatur verſus ab Enſebio *Præp. Euang.* III. 3. p. 89. & Athenagora *Legat. pro Chriſt.* p. 64. *Ed. Oxon.* qui p. 65. ex Orpheo adfert: Ὠκεανὸν, ὅνπερ γένεσιν πάντων τίνουσι. Vid. ibi Doct. Ed. Dechair. Eſt autem verſus ille ex Hom. *Il.* Ξ. 246. Eodem modo Nicand. *Theriac.* v. 741. ſive p. 52.

Ἴππους δ' ὀφρύσι χαίτας, ταῦρον δ' μετώποις.

quod Suid. in v. Βύπρας & Ἴππους exhibet, & Antholog. L. I. p. 126. Conf. Varron. *de Re Ruſt.* II. 5. & III. 16. & ſup. in v. Βυκόλιον. Ovid. *Metam.* XV. 368. —— *Equus crabronis ORIGO eſt.* Pro quo Ælian. *H. Anim.* I. 28. Ἵππου ἰδίωμα ὀφρῦσι χαίτας ἔχειν. Idem L. II. 22. Ταῖς ἀφύαις ὁ πρὸς χαίτας ἔρις. pro quo Phile de *Animal propr. carm.* 99. Μάχας ὁ πρὸς ἀλλ' ἐμὶ πυγὴ ταῖς ἀφύαις. Adpoſite ad hunc Heſychii locum. Similiter Plutarch. *Themiſt.* p. 121. ſcribit: τὸν παῖδα Θεμιστοκλέα ἵππῳ χαίτας ἐπὶ ὑποκαθίσαι. Pari ratione Pericles apud Thucydid. II. 41. p. 122. Athenas ἵππον Ἑλλάδος παιδεύσεως vocat, magiſterium pro *magiſtra*. Vid. ibi *Not.* Infra: Γαῖον. χαῖρε. πατέρα. &c.

6. Γενίται.] Vid. Meibom. *in Jusjur. Hippocrat.* p. 76. n. 3. & Gloſſas quas habet ante initium libri. LIND. Ibi ἵνα τὸν χαίτας explicatur, χαίτην. leg. γενέτην. Vid. inf. in Γενέτης. Suidas: Γενῖται. οἱ πατρίκιοι. Conf. inf. v. Γενέτης. Edit. Γενῖται πατρίκιοι ſine diſtinctione exhibent: quod conjunctim inveniſſe potuit, ut χαίτας πατρὸς apud Eurip. *Ion.* v. 135. cenſente Abreſchio *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 83. Sed diſtinguendum eſſe, docent alia.

7. Γενίτας.] Habet e Soph. *Oed. Tyr.* v. 477. ubi Διὸς χαίτας. ABRESCH in *Miſc.* V. 3. p. 84. Addo Eurip. *Ion.* v. 916. Ὃ δ' ἰμὸς χαίτας &c. pro *filio*. Vid. ibi Joſ. Barnef. & inf. v. Γενὶς.

8. Γενετυλίς.] L. Γενετυλλὶς. Ariſtoph. *Lyſiſtr.* [v. 2.] SALM. SORBER. MEURS. (*Græc. fer.* p. 72.) FASOLD. (*Dec. II. Feſt.* 7. §. 1.) Γενετυλὶς leg. [ut Phavor.] SOPINGIUS. Vid. Schol. ad *Lyſiſtrat.* p. 1. & Suid. & Mœridem. Sed tamen ordo exigit aut Γενετυλὶς, aut Γενετυλλὶς. IS. VOSS. Vid. Meurſ. *Piræeo* c. XI. p. 49. 50. & D. Mill. *Diſſ.* IV. p. 98. Conf. mox Γενετυλλίδας.

Γενέτης [11]. πατὴρ

Γενετυλλίδας [13]. δαίμονας.

Γένη. ἀφροδὴ [14]. ἢ γονὴ [15]. ἢ βλαστήματα.

Γενῖδα [16]. ἀξίνιον, πέλεκυν.

Γενὶς [17]. ἔκγονον.

Γενικαί. γονικὰ [18].

Γενικὸν [19]. τὸ χαθόλου θεωρητικόν.

Γενάδαι. ἀγενίστατοι, γενναιότατοι.

Γενάδας [20]. γενναῖος. ἀνδρεῖος. ἀγενής. συγγὴς. μέγας.

Γενεῖον. τὸ ἀγενές. καὶ τὸ ἧ γενείου ἀχρὶς. καὶ συγγενικὸν [21].

Γενεῖος [22]. ἀνδρεῖον. ἀγενῆς.

Γε-

9. Τῇ ἑορτῇ.] L. Ἐνάτῃ. IS. VOSS. Sic & *R. Bentleius* ad Horat. *Carm. Sec.* v. 16. p. 349. conſentiente *Kuſtero*. Scil. *Hecate* eadem eſt ac *Diana*; Dianam autem eandem fuiſſe ac Γενετυλλίδα, docte probat Vir Ill. l. d.

10. Κύνας.] L. κύσας. SCAL. IS. VOSS. KUST. Sic & *J. Fabric. l. c.* Recte itaque Ed. Hagen. Numirum *canes* Hecatæ adtribui ſolebant. Vid. ſup. v. Ἄγκλαρα Ἑκάτης (poſt Ἀγκλαρογγέλ) & inf. v. Ἑκάτης ἄγκλαρα.

11. Παρεσπένδησαν.] Ill. *Bentleius* loco laudato legit σπονδὰς σφι, i. e. *adponebantur*, ſive *adtribuebantur*. Quod probat *Kuſterus*. Ego recipere non dubitavi.

12. Γενῖται.] Vid. v. Γενίται, & ſup. Γενέτας.

13. Γενετυλλίδας. δαίμονας.] Id eſt, *genius*. SCHR. Ariſtoph. *Theſmoph.* v. 137. ὦ πάτερες Γενετυλλίδες. Schol. δαίμονες. Cetera Suidas deſcripſit. Si huc reſpexerit Heſychius, pariter in caſu refingendus erit. Pauſan. *Attic.* c. I. p. 5. Καλοῦσι δὲ ἐν ἀκροπόλει Ἀφροδίτης ἄγαλμα, ἐφ' ἑκατέρᾳ εἰσιόντι ξύλινα ἕδη· δυοῖν δὲ τοῖν ἑτέροιν τὸ μὲν Ἰοπίᾳ, θεὸς, ἃς καλοῦσι Γενετύλλιδα, εἶναι —— τὰς αὐτάς. Vid. ibi Siſhn. & ſup. v. Γενετυλλίς. Adde Ezech. Spanhem. ad Ariſtoph. *Nub.* v. 52.

14. Γένη. ἀφροδὴ.] Forte ἀφροδὴ: hoc ut dicat, varias hujus verbi eſſe ſignificationes; de quibus apud Etymol. ABRESCH. Minus placet, nec ſolet ita Heſychius. Scripſerat Ionſan ἀφροδὴ, reſpiciens ad *l. Cor.* XXII. 28 ἧν γλαυκὸς. ubi Gloſſ. ἐλαιτὸς ἀμπέλου. Conf. *Not.* ſeq. Sed ſtare etiam poterit ἀφροδὴ. *Diſcrimen* enim & *genera* linguarum parum diſtant.

15. Ἢ γονὴ.] L. γονὶ. Jota enim non debebat ſubſcribi, ſed adſcribi. KUST. PERGER. γονὶ eſt in Ed. Hag. Quod ſi placuerit, reſcribendum erit ad Γεν (cum accentu in ultima) qui eſt Nominat. ſing. pro γονὶ. Etymol. M. in v. Γενέθλιον· —— λέγει δ' γονὶ, Γενὶ, ὡς ἔπειτα, Ἀπολλ· αἰδὶ, Ἐλλὶ· οὗτ, Ὠκ. Καλλίμαχος· Τὰν ϑ γονὶ ὅτι πᾶν. Pindar. γόνον dixit, *Pyth.* IV. 178. Adde Æſch. *Prom.* v. 164. Eurip. *Phœniſſ.* v. 132. & inf. in v. Φύτλα. In Sybillæ *Sarcenic.* p. 41. 13. ἀνωνύμου γόνου. Conf. Cang. *Gloſſ* v. Γένος. M. Apoſtolius in Lex. Gr. Lat. MS. ἡ Γένος. *generatio ſerpentis.*

16 Γενῖδα.] Sophocl. *Antig.* p. 224. [v. 255.] —— ἐπὶ τὸν χθονὸς ἐν Πάγῳ, ἐν διπλόαις σκάλαις. HEINS. Locum notaverat etiam Cel. *P. Burmannus* ad oram libri ſui, & Doct. G. *d'Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 32. Vid. ſup. v. Γενὶς, inf. v. Γένος, & Γενὶς.

17. Γενὶς.] Vox ſuſpecta H. Stephano *Theſ.* T. I. p 835. Vid. ſup. Γενῖται. Conf. inf. Γενὶς, & Ἰανὶς. Non diſplicet *Kuſteri* obſervatio: „ Paulo ante habes Γενῖται, cum eadem „ interpretatione. Forte autem Heſychius, cum in aliquo „ ſcriptore reperiſſet, χθονὸς ὦ, vel ὦ χθονὸς ὦν (quod re„ cte exponas ἔκγονον, i. e. *genere aliquo ortus*) interpre„ tionem, quæ nonniſi toti phraſi convenit, parti ejus, „ χθονὸς (ſic enim legendum eſt pro Γενὶς) tribuit. Simi„ les hallucinationes non paucas & alibi apud Noſtrum ob„ ſervare licet. „

18. Γενικαί. γονικ.] Cum Cl. *Laur. Normanno* ad Theodori Monachi, ſive Tho. Magiſtri, *Laudat. Gregor. Naz.* p. 167. lego: Γενικαὶ. γονῆς. ut inf. Γενικὸς. ἐγγὺς, γνήσιος. quomodo & apud Suidam pro Γενικὸς legendum eſſe monet idem Normannus, poſt H. Steph. *Theſ. l. c.* Eccur itaque Γενικὸς retinuit Cl. Kuſterus?

19. Γενικὸν.] Jamblich. *de vit. Pythag.* p. 74. [*Ed. Arcer.* Τὸ γονικὸν τ' κίνου &c.] SOPINGIUS. Eadem Gloſſa in Cyrilli Lex. MS.

20. Γενάδας.] Utitur Lucian. *Tim.* p. 97. ὁ γενναῖος. Conf. v. ſeq. & inf. in Γενάδαι.

21. Γενεῖον. - - - τὸ συγγενικὸν.] Hom. *Il.* Ξ. 253.

Οὐ γάρ μοι γενεῖον ἀνοτυλίζοιτ' μάχαιρα.

Schol. ἵνα ἄχθος, ἢ ὁ γένυς παρειόμενον. Citatur hic verſus ab Apollonio in Lex. Ined. & a Scholiaſte Pindari *Pyth. Od.* VIII. v. 62. ad verba, Τὸ γενειᾶν τὸ πωγίζειν λέγει, quæ reddit (an recte ibi, nunc non diſputo) Τί συζῆν τὸ πωγίζειν ἀπαθέστερον. quomodo in *Pyth. Od.* X. v. 19. Τὸ συζῆν, Schol. τὸ καὶ χθὲς αὐτὸ ἐμφῦσαι. *ingenium* vocat Apuleius. Vid. Bon Vulcan. ad Ariſtot. *de Mundo* p. 5. & Salmaſ. *Obſ. ad Jus Att. & Rom.* p. 141. Adde v. præc. Γενικὸν. - - - συζῆν.

22. Γεναῖος.] Vid. Ulpian. *Enarr.* ad Demoſth. *Olynth.* III. p. 31. C.

1. Γε-

Γένας [1]. μητρὸς ἀδελφός.
Γέπημα [2]. παιδίον.
Γεπῆται [3]. οἱ τῷ αὐτῷ γένει μετέχοντες. καὶ ἄνωθεν ἀπ' ἀρχῆς ἑξῆτις κοινὰ ἱερά. οἱ δὲ, ὁμογαλακτίες, ἢ Φρήτορες. συγγενεῖς τῆς Γεπήτας [4].
Γεπομειρής [5]. δημομερής.
Γεπήτορες [6]. γονεῖς.
Γεπητὲς. γήσιος, ἰδίς.
Γεπήτορ. γονεῖς. δίκαιος.
Γέπτε [7]. Κύπριοι. ἡ λάβε. καὶ χάβιζε.
Γεύγης [8]. ὅτι τῷ Διῒ σύνοικος. ὁ γαμητικός.
Γευαί. οἱ Γυμνοσοφισταί.
Γευδόν [9]. ἀρχαῖον.
Γευόν [10]. καλόν.
Γευικᾶς [11]. ἰσχυρῶς. γενναίως.
Γευίσατο [12]. γέγονται.
Γέγιω [13]. σταλήσω.

Γέ-

1. Γένας.] Idem quod Νάνος. [Vid. inf.] IS. VOSS.

2. Γέπημα.] Vid. sup. v. Γαῖλλον, & inf. in Γίνομαι. Hinc Γαυβήματα apud Ælian. *H. Anim.* XV. 8. *extr.* Quæ vox in Lexicis non obvia.

3. Γεπῆται.] Erasm. *Chil.* [IV. 2. 71.] *Contribules fuisse ferunt ordinem* Græci: Γεπήτας δὲ τὴν τάξιν τῶν φρήτρων. Non leg. Γενητῶν. SOPINGIUS. Vid. Harpocrat. p. 67. & 143. SCHR. Vid. omnino Suid. h. v. & in v. Ὀργεῶνες; item Glossas Scaligeranas ad Hippocratis *Jusjurand.* a Meibomio editas; & Eustath. p. 239. 40. Conf. Etym. M. Harpocrat. Ibique Mauffac. & Salmas. *ad Jus. A. & R.* p. 142. qui simul Meerida citat, in quo post οἷς φῶλαι supplet, συμάκρας, ab Hudsono receptum: quomodo exhibet etiam MS. *Biblioth. Chiffin.* p. 485. & seqq. addens literam γ.

4. Συγγενὴς τῆς Γεπήτας.] Transpone & fac: Γεπήτας, τῆς συγγενοῦς. HEINS. Leg. ὁμογαλακτίας, Φρήτρας, καὶ συγγενὴς τῆς Γεπήτας, supple καλοῦσι. G. D'ARNAUD *Var. Conjectur.* II. 4. p. 247. ubi plura.

5. Γεπομειρής.] Γεωμεργὸς legit *Suicer.* p. 752. *Thes.* v. Γεωμῶν. Quod usitatius.

6. Γεπητῆτε.] Vid. sup. Γαίτας, & Γενετῆς, & mox v. Γενέτορα. Sic Γενετεία, pro *genitrice*, apud Achmet. *Oneirocr.* c. 235. p. 209. quod adde Lexicis.

7. Γέπτε.] Conf. mox v. Γέγε. KUST.

8. Γεύγης.] Plato: Νῦν ἐκ γενέσεως ἓν πᾶσιν αὐτὸν λεχθὲν τυγχάνομεν. HEINS. Locus est in *Philebo*, adductus ab Etym. M. & H. Steph. *Thes.* T. I. p. 835. Suid. Γευόμενα: ubi plures vocis hujus interpretationes adfert. Rectius autem & plenius (monente etiam *Kustero*) Etymologus: Γευόμενα. Ὅθεν καὶ Πλάτων ἐν Φιλήβῳ, ἐπεὶ γ' ἓν Διῒ σύνοικος, εἶον ὁ γαμητικός.

9. Γεύον.] Id est, ἐσθλόν, ἄνθρωπον. G. Infra: Ἔσται, οἱ πρωτεῖα ἀρχαίων. Conf. Etym. M. in Γέγονε. Suid. Γέγηθε βοᾷς, οἱ ἀρχαῖοι. Conf. inf. Γένομαι, & *Not.* in Γέγε.

10. Γεύον.] An pro καλόν? Vid. sup. Γεμάτις. IS. VOSS. Infra: Γεμάτους. καλοὺς. ἀγαθούς.

11. Γευικᾶς.] Male Suidas, Γευικᾶς. Vid. sup. *Not.* in v. Γευικῇ. Ita γενικᾶς, pro γενικῶς, Luciano reddit Cl. Græv. T. I. p. 966. *fin.* Conf. ibid. Cl. Jac. Gronov. p. 1016. Sæpius γένναν & γενικῶν (quæ distinguenda recte docuit H. Steph. *Thes.*) confuderunt librarii. Vid. Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Somn.* p. 9.

12. Γευσαν.] Hom. *Il.* B. 340. Schol. γένοντ. Vid. inf. v. Γευόμενα.

13. Γέγιω.] Vid. Euripid. *Hecub.* ϑ. 286. [ibique Schol.] Aristot. *Hist. Anim. lib.* I. [c. 9.] §. 95. SCHR. Verba Aristotelis sunt: Ἔνια συμίγνυσθαι δύο γένεσιν τὸ αὐτόθεν, Γεγιὸν δὲ ὁ ἐπίδηλον, Γεγε.

14. Γέγε. πίλεκυς.] Sophocl. *Philoct.* Ἡ γένυς, ἣ βιλίνοι τε καρπίζουσιν. SOPINGIUS. Hoc sensu accipitur apud Sophocl. *Philoct.* p. 425. *Ed. H. Steph.* ubi, γένυς περιτέμνουσι, quod Schol. interpretatur, πέλεκυν, ἢ ἀξίνην. Vide eund. *Electr.* ϑ. 488. ubi χαλκόστομον ἀμφήκη γένυν: i. e. *acutæ securis, sive bipennis.* Propriæ γένυς est *maxilla*, quâ mandimus: unde per metaphoram *acies ferri* sic appellatur. Conf. v. Ἀμφήκη. KUST. Conf. Sophocl. *Electr.* ϑ. 197. Ibique Schol. Supra: Ἀμφήκη. ἀξίνη. Adde Suid. & Strunz. ad Gloss. Rutgers. & sup. v. Γενεῖς, & Γενύδα, inf. v. Γένυ.

15. Γεπομειρίτ. συγγεὶς ἀρχόντων.] Immo Γεπομειρίτ, κἂν ἀρχόντων, ut notavit jam Jo. Druſius. HEINS. Unde κατεῖς ἀρχόντων? Hieron. *Gennesar. ortus, principium.* BRUNO. Vid. Druſ *ad Voces N. T. Comment. prior.* p. 70. & ad *Joh.* VIII. 16. Gloſſæ N. T. exponunt, κἂνει ἀρχόντων [q. בְּנֵי־שַׁר]. ubi vid. *Not.* noſtras p. 5. & Cl. Reland. *Paleſt.* p. 193. Supra: Γεπομ. κάνης. Si κατεῖς *h. l.* recte ſe habeat, ſatis conveniret Hieronymi *ortus principium*, i. e. *principium.* Sed *ortus* pro *horrus* (quomodo, poſt Druſium, Martianæus correxit) paſſim ſcripſerunt olim. Unde in Mich. Apoſtolii Lex. Gr. Lat. MS. Κάνη. *ortus.* Ut Gloſſ. Labb. Κάνη. *horrus. ortus. ortum.* Κατωφῆς. *ortulanus.* Conf. Cl. Heumann. *Not. Præfationi* ad Lactantium ſubjectam, p. 6. Similiter in

Γένυς. γένειον. πίλεκυς [14]. μάχαιρα.
Γεπομαρέτ. πατεῖς ἀρχόντων [15].
Γενέσει [16], ταῖς σαγήσι, ἢ γάλβοις. ἢ μπτίμες [17].
Γενύδλω [18]. γένυσιν. δίκαις.
Γένυζι [19]. σαγήσι.
Γέντο [20]. ἔλαβεν. ἀσίλαβεν.
Γέϑε. χρέα [21]. σπλάγχνα.
Γεπλιγαί [22]. οἱ ἐρχαζόμενοι, καὶ παίζοντες.
Γεπαπὴ [23], ῥίζα τις, ὅτι χαλεπὴ, χαρᾶσα εἰς τὰς ἀνϑρώπους.
Γέρπον εἰκεῖον [24].
Γέρπ@ [25]. ὕπν@.
Γέντις [26]. ἡ καλία.
Γένυξ [27]. πίλεκυς.
Γενύων τῆς παρειᾶς.
Γεῦχ@ [28]. ὁ τὸ γλῶ ἔχων.

Γέ-

rariſſimo libro vernaculo, qui Latine *Speculum humanæ Salvationis* inſcribitur (*Spiegel unzer Behoudenisſe*) a Laurentio Coſtero noſtro in primis artis Typographicæ incunabulis excuſo, (de quo vid. Hadr. Junii *Batav.* p. 254. *extr.*) obſervavi ſub *fig.* XI. ad *cap.* III. *Ortus conchylii, fons ſignatur.* Et ſub *fig.* XX. ad *cap.* V. *In orta.* Continet autem liber iſte capita XXIX. quorum ſingulis præmittuntur IV. figuræ, pro IV. cujuſque capitis columnis. Quod nefcio an alii monuerint, & hic in curioſorum gratiam adjicere volui.

16. Γενέσει.] L. Γενέσεσι. IS. VOSS. Sic Phavor. Vid, mox v. Γένυζι.

17. Ἢ μπτίμες.] Sequi debebat, μπτέρες. Sed caſus ſæpe variat in his Gloſſis. Niſi exciderit vox in Nominativo. Confudit forte Γενέσεσι cum Γενέσεις, aut ſimili. Inf. Γενύδλω. μπτέρας. Hæc olim. Similia *Kusterus*: „ Lego (inquit) „ μπτέρες, & refero ad Γενέσεσι, quod Heſych. cum Γενέσεσι facile confundere potuit.“

18. Γενύδλω.] Scribe Γενύδλω, quod à γλωχὶν. Plato in *Philebo* p. 80. *Ed. Lugd.* Σοφία δ' ἐν τοῖς ἄνω ψυχῆς εἶπε δή ποτε γλωχῖνα. Ad hunc locum Platonis Heſych. forte reſpexit. KUST.

19. Γένυζι.] Hom. *Il.* A. 416. Schol. σαγήνη. Conf. Suid.

20. Γέντο.] Hom. *Il.* Θ. 43. & alibi. Schol. ἔλαβεν. Sic & Etymol. M. Conf. Suid. Apollon. Rhod. IV. 225. Callimach. *H. in Cer.* ϑ. 45. ibique Ezech. Spanhem. p. 692.

21. Γέϑε.] Id eſt, ὄντες, ab εἰ, ἐντ@, ἐσσ@, ἐστερ@, ἐστερ@, ἐσσ@. Inf. Γέντερ. παλλ. Ἔντ@, ὄντερ@, ὄντες, τὸ, βαστερ@, βάντερ, venter, &c. Item a Γέν@, ἐσσ@, ἐσσι-τον, αἰώνιον, id eſt, οἱ ἐντ@ ὄντες, *domeſtici.* GUYET. Γέϑε, Θρᾷκες, τὰ κρέα. Vid. Euſtath. p. 918. [& 1854.] SALM. SOPINGIUS. MAUSSAC. Nicand. *Alexiph.* p. 168. Ἄλλαι τοι κρέα ἔσσα σιὰς &c. HEINS. H. STEPH. *Ind.* Γέϑε. κρέα. Theodoſius in *Epitome* Herodiani. IS. VOSS. Suid. Γέϑε. τὰ μέλη. adfert ex Callimacho: Γέϑε βοὸς μελάδους. Sup. Γαῖλλ@. σκολάζων. Arcad. Grammat. ineditus: Γένϑι. (l. Γέϑε.) τὰ κρέα.

22. Γεπλιγαί.] Vide num a Γαῖγα, Γέγα, Γέγαι, γαργαί, & a Λίζω, παίζω. IS. VOSS. Scribe per digamma, Γεπλιγαί, οἱ ἀεξίζοντες, ventilantes, aut *aërem facientes.* Martial. *Epigr.* III. 82. [ϑ. 10. *Et æſtuanti tenue ventilat frigus.*] PERGER. Nob. *Cangius* in Gloſſ. Gr. poſt ἱερ. καὶ παίζοντες ſupplet, *ſcil. ut Gentiles.* Eſſet ergo Γεπλιγαί ejuſdem formæ ut Ἐκλιγαί, &c. Ceterum pro οἱ ἐρχαζόμενοι, *Kuſterus* non incommode legendum conjiciebat, οἱ ἐρχίζοντες, vel οἱ ἐργαζόμενοι.

23. Γεπαπὴ.] A *Gentio*, Illyriorum Rege. Dioſcorid. III. 3. Plin. XXV. 7. Vid. Bod. a Stapel ad Theophraſt. p. 1044.

24. Γέρπον. εἰκεῖον.] *Gentiles.* MAUSSAC. Scribe Γεπλιγαί, οἱ Κῶοι. *Venetini, Cei.* PERGER. Vid. *Not.* in Γέϑε.

25. Γέρπ@. ὕπν@.] Vide num eo modo, quo *ſomnus* dicitur λυσιμελὴς. Infra: Λυσιμελὲς. ἐκλελυκὸς ἢ ὕπν@. ἀπὸ τῆς μείσης τῶ σώματ@ λύσει. &c. Suidas autem Γέϑε explicat, τὰ μέλη.

26. * Γέντις.] Pro βέντις. Sic Σέγλαφος, pro σέβλαφος, SALM. BRODÆUS. (*Tim.* IV. *Thes Crit.* p. 77.) MAUSSAC. Ἴσως, Γένυς, quod Latinis *Venter.* Vel γαστὴ, ὄντερ, &c. SOPINGIUS. Scrib. Γένεος. Eſt autem perpetuus error Heſychii, uti Γ pro Digamma Æolico. Sic Γέσα, ſup. pro Γέας: ſic Γέλντερ pro Γέλντερ: ſic Γάϑ@ pro Γάϑ@. Ita h. l. Γέντερ, unde Lat. *Venter.* HEINS. Scrib. Γένυς. *Venter.* SORBER. PERGER. Delendus eſt aſteriſcus. Locus enim vitio caret. Nam Γέντις hic eſt idem quod Γέντις, i. e. *venter.* Γ hic poſitum eſt pro Digammate Æolico, ut & in aliis vocibus. Vid. ſup. ad v. Γαῖλλ@. KUST. Vid. Salmaſ. ad *Inſcript.* p. 48. ſive 83. 84. *Ed Cren.* & nos in *Perſ. Crit.* p. 73. Adde Dionyſ. Halic. L. I. p. 16. de Digamm.

27. Γένυξ.] L.eg. Γένυς, ut Suid. Vid. Γενύς, & Γενύδα, IS. VOSS. Paulo ante rectius Γένυς: ubi vide quæ notavimus. KUST.

28. Γεῦχ@.] Vid. inf. Γεῦκ@, & ſup. Γαύκ@. Conf. Suid.

Γέρα [1]. τὰ τίμια.
Γέρα. τιμαί, τίμια.
Γερηιάς [2]. σύτιμος γυναῖκας, τὰς γήρᾳ τὴ ἰχνύσας.
Γέρανος [3]. αἰγιαλός.
Γέρας [4]. τιμή.
Γεραίρειν. τιμᾶν, σέβειν.
Γερανίαι [5]. γέροντες. ἢ ἀοζοῖ.
Γερασῆν. ἔντιμον. ἱλαρόν. μεγαλοφρενῆ.
Γεραίεσσης. τιμῶντες, εὐφημοῦντες.
Γεραιὸς. φρισσύτης.
Γεραιῶν [6]. γερόντων. σύτιμων. ἢ τιμῶν; ἢ σεβῶν.
Γερᾴζεται. τιμᾶται.
Γεραίρῃ [7]. τίρπῃ. τιμᾷ.
Γερκίθυες [8]. αἱ παλαιαὶ φρίες. καὶ τὰ παλαιὰ δίνδκα, Γερκίθρια.
Γεραυΐδας [9]. οἱ τὴ φακελὴν οἰκοῦντες.
Γερανὸν [10]. βοτάνης εἶδος.
Γεραρὰ [11]. ἱέρεια κοινῆς. ἰδίως δὲ, αἱ τῷ Διονύσῳ τὸν ὁ λίμνης τὸ ἱερὸ ἐλτπλεύσαι, τῷ ἀριθμῷ δεκατέσσαρες.

Γέ-

1. Γέρ. τὸ τίμιον.] Ex Γέρας, quod sequitur: a γέρος.
2. Γερηιάς] Scrib. † Γεραιαί. IS. VOSS. Harpocrat. p. 68. SCHR. Γερηνὸς habet Hom. Il. Z. 87. Schol. σεμνὸς γυναῖκας. Iterum ῥ. 270. 287. Apollon. Lex. MS. Γερηιάς, τὰς γήρᾳ τὴ ἰσχύσας γυναῖκας οἱ Ἴ, τὰς ἱερείας περιπλέοντας. (sic) an ὀφείλομεν ὅτως? Est itaque novus articulus, quem a præced. separavi. Vid. Suid. in Γερηιὰ, & inf. v. Γεραραί.
3. Γέρανος.] Inf. Χέρανος. ὁ μετ' ἐσχίων τὸν λίθον ὕλη. Conf. Χερὰς, Χερίδες, item Χαραδρὰς, Χαραδρία, & Χαραδρὸς. Vide suo loco GUYET.
4. Γέρας] Vid. inf. v. Γεραῖρ.
5. Γερανίαι.] Vid. inf. v. Γεραίλαι.
6. Γεραιῶν. &c.] In priori signif. est Gen. pl. a γεραιὸς; in altera, Particip. Γερόντων, pro γερόντων, unde γερασῆν apud Nicand. Alexiph. ῥ. 396. Schol. ἀσεμνύνθαι. Vid. H. Steph. Ind. Sic & Kuster. ad ultima, ἢ τιμῶν, &c. notaverat: „ Refer ad Γερόντων. „ Conf. v. Γερασῆν, & Γεροῦσ.
7. Γεραίρῃ.] Vid. Suid. D. Helmf. Aristarch. S. p. 290. (in 8°.) & inf. in Γεραρὰ, & Γέρας. Aliquoties occurrit apud Dionyf. Halicarn.
8. Γερκίθυες. &c.] A γέρος, τὸ γῆρας, γεγὼς & γεγηὼς. A γεγὼς, γέρος καὶ τὸ γέρος, ut μέλας, μέλαος. A γέρος & ἠῦς, G. Vid. Schol. Apollon. p. 54. Clem. Alex. p. 79. SCHR. Vid. Suid. & Schol. Apollon. p. 86. IS. VOSS. Conf. Etym. M. in Γερκίθρια. Schol. Apollon. I. 1128. Γερκίθρια. τὰ παλαιὰ ξύλα. Vid. Et. Spanh. ad Callim. p. 11.
9. Γεραυΐδας.] Vid. Harpocrat. Suid. Etym. in Γεραίνειν, & Steph. ciu'que Interpp.
10. Γερανὸν.] Vid. Athen. p. 61. 62. SCHR. Apud Euſtath. Il O. p. 1020. ὕδωρ, τὸ καὶ Γερανὸν καλοῦ τινες. SOPINGIUS. Athen. Γερανίον. Dioſcorid. III. 131. Γερανίον. Vide omnino Doct. Bod. a Stapel ad Theophraſt. p. 29. 31.
11. Γεραραί.] Etym. M. Γερᾶρα. Vid. Harpocrat. p. 68. Mauſſac. in Harpocr. p. 147. Caſaub. in Athen. p. 733. Meurſ. Athen. Att. [III. 4.] p. 150. SCHR. Demoſth. contra Neæram p. 181. fecunda Partit. jusjurandum iſtarum ita habet: Καὶ τὰ θύγεια καὶ τὰ ἱδρύματα γεγείρω. &c. Unde dictas eas poto. SOPINGIUS. Vid. Demoſth. p. 528. Suid. in v. Γερηιὰ, ſcribit Γεραιαί, ut in Harpocr. & Phavor. exhibetur. Sad vide omnino Polluc. VIII. 108. ibique Interpp. coll. A. van Dale Diſſ. II. ad Antiq. & Marmor. p. 208. & ſup. v. Γερασῆν, poſt Γέρας.
12. Γεραίς. ἤρως τι.] Inf. Γαῖς. [ante Γλαῦκ.] Et ſuperius: Γίγλαν. —— γιγαῖς. Vid. Suid. & Etym. qui rectius Γαῖ. cum accentu in antepen.
13. Ὀρχεῖται.] Lucian. περὶ Ὀρχήσεως [p. 799.] γέρανον ὀρχεῖσθαι dicit. Qualis autem hæc ſaltatio ſit, oſtendit J. Pollux l. IV. c. 14. [ſegm. 101.] SOPINGIUS. H. STEPH. Ind. Vid. Plutarch. Theſ. p. 9. & Menrſ. Orcheſt. SCHR. Plutarch. Theſ. ſub fin. & Pollux p. 197. Hinc ergo γερανικὸς dictus eſt. Hoc Latinis fuerat ducere. Horat. [Epiſt. I. 10. in fin.] VALES.
14. Ὄργανον &c.] Sic & Etymol. M. qui τὸ ἕλκειν, Γερανὸν inde dicta notat. Præterea Γέρανος, pro ſcenica machina, apud Pollux. IV. 130 ut & paſſim pro machina attollendis oneribus comparata: cujuſmodi grues figuram exhibet Cel Montfaucon Bibl. Coiſlin. p. 177. ex MS. Sec. X. de inſtrumentis bellicis.
15. Γερανικὸς.] Id eſt, ὁ ἐκ γερανοῦ ἕλκων, ὄγκον ἢ χαρᾶς. Sup. Γερανὸς, ὄρχησις. &c. G. Vid. H. Steph. Ind. & ſup. Νὸς in Γέρανος.
16. Γεραφόρος.] Æſchyl. p. 199. [Agam. ῥ. 731. Καὶ

Γέρανος [12]. ὄρνεόν τι. καὶ ὄργανον [21]. καὶ ὄργανον ξύλινον, ὃ ᾧ κόπτουσι οἱ ἀλφιτοπῶλαι τὰ ἄλφιτα.
Γερανηλὺς [15]. ὁ τῶν χορῶν τῶν ὁ Δήλῳ ἐξάρχων.
Γεραφόρος [16]. σύτιμοφόρος. φρισσύτης.
Γέρας. τιμὴ, σέβας. ἄθλον [17] ὀρετῆς. ἀμοιβὴ. θέαμα. δῶρα.
Γερασμιοῦ [18]. τίμιον.
Γερασφόρος. ὁ τὰς τιμὰς φέρων.
Γέραστος [19]. Αἰθίοπας.
Γέργαια [20]. ἐργαλεῖα.
Γέργανα [21]. πολλά.
Γεργίσμος [22]. ἐλάας εἶδος. τὸ ἡ ἐλάας ξύσον [23].
Γεργίσκος [24]. Ἀφρόλα.
Γέργυρος [11]. βόρυχος.
Γεργίλιψ [26]. ζῶον.
Γέργυθος [27]. πόλις.
Γεργῖνος. Ἀφροφόρος. Ἀφρόλας [28].
Γέργυπες. ρεκρεῖ [29].
Γέργυρα [30]. αὐλή. διαμετρίαν.
Γεργίθιος [31]. ὑφάντης.

Γέ-

γεραιοῖς ἐπίκλησιν] SCHR. Vid. ſup. v. Γεραφόρος. Γεραίσπορος eſt apud Hom. Il. Γ. 211.
17. Γέρας. —— ἄθλον] Alii male ἄλλον. SCHR. Edit. ſcil. Hagen. Vid. inf. in Γέρων.
18. Γερασμιοῦ.] Eurip. Phœniſſ. p. 345. HEINS. Hom. Hymn. in Mercur. ῥ. 122.
19. Γέραστος. Αἰθίοπας.] L. Γεραμάντου. Αἰθίοπες. IS. VOSS. Phavor. Γέραστος. Αἰθίοπας. Vid. ſup. Γεραμάντας, & inf. Νος. in Γυρᾶν.
20. Γέργανα.] L. Γέργανα, pro Ἔργανα, quod inf. vide.
21. Γέργανα.] L. Γέργανα, pro Γαργανα: at Βάρβαρος, pro Βάρραβος. SALM. Forte Γέργανα. Varro l. IV. de L. Lat. [p. 21.] Contra Gracili ab eo, quod gregatim eſt: ut quidam Greci Γέργανα. VALES. Scaliger in Conject. p. 35. ibi Γάργανα corrigit, & h. l. Heſychii laudat. Vid. ſup. v. Γάργαλα, & inf. v. Φαμμακοκογάργανα.
22. Γεργίσκος.] Adi. p. 56. Caſaub. in Athen. p. 114. SCHR. Vid. Suid. qui & Γεγίσκος in v. Ἔλαια. Conf. Euſtath. p. 664. & 1726. Gloſſæ: Γεργίσμος. Drupa. Et: Γεργίσκος. ἴλαια μέλαινα. Drupa. Ioſra Ἑσπίους, dicuntur οἰκάσματα ἐλαιῶν Conf. Νος. ſeq.
23. Ῥύσον.] Lego ἠῦσον, i. e. drupa, quam alii ἠύσσαν appellant. Gloſſ. Gr. Lat. Γεργίσμος, ἴλαια μέλαινα, drupa. Conf. Suid. v. Δρύπτα, & quæ ibi notavimus. KUST. Conf. Νος. præc. & Cang. Gloſſ. Gr. v. Δρυπάς.
24. Γεργίσκος.] Mox Γεργῖνος. quod vide.
25. Γέργυθος.] Id eſt, ὑφοῖδες. a γαργάρα, ſeu γαργαρεὼν, βέρεθρος, unde γαργαρεών. A γάρα, unde γαῖρα, γάρα, γαργάρα, γάργαρος, γαργαρὶς, quod ſupra Βαμβύθ, γαργαρεών, γαργαρεῖον, &c. G.
26 Γεργίλιψ.] Ser. Γεργίλιψ. IS. VOSS. Inf. Γαλίδης, γάλιξ, ὁ ἄγελος μῦς.
27. Γέργυθος.] Athen. VI. 16. p. 256. Γέργυθος. καὶ ἡ Γέργυθα. Vid. ibi Caſaub. & Steph. in Γέργυς, ibique L. Holſten. Conf. Suid. in Γέργυθις, eum quo convent Lex. Reg. MS.
28. Γεργῖνος. Ἀφρόφορος, Ἀφρόλας.] Forte poſterius eſt emendatio prioris, quod ſimul in textu remanſent. Sup. Γεργίσκος. Ἀφρόλας.
29. Γέργυπες. ρεκρεῖ.] Cogitabam: Γέργυπες. ρεκρεῖ, ſc. ἢ ὄπα. Sed vox ρεκρεῖ reſpicere videtur ad γέγυς, i. e. ἐπὶ σκαρφάγνα πρὸ ὑποφάγνα, infra. Ulterius tamen investigandum.
30. Γέργυρα.] Etymol. M. Γέγυρα. SCHR. Conf. idem in Γεργίθιος, & Γέργυθα, & Heſ. inf. in Γεργίθιος. Suid. Γέργυρα. (ita recte pro Γεγυὼν emendatum) διαμετρίαν οἰκήσεως. Similiter Gloſſæ Herodoteæ: occurrit enim vox apud Herodot. III. 145. notante etiam Harpocratione; unde loribus tribuitur a Polluce IX. 45. etſi Atticis quoque in uſu fuiſſe, ex eodem Harpocrat. liquet. Vid. Jungerm. & Hemſterh. ad Poll. l. c.
31. Γεγλὸς.] An ab ἴγδις, γίγδις, γίγθ, γίγλ. G. Hebræis גלגל. Buxtorf. Lex. Talm. [p. 471. & Cohen de Lara eund. voc. Rabb. cum Gr. p. 28.] Vid. Meurſ. Gloſſ. p. 104. SCHR. Gloſſar. vetus: Scapi cuiuscumque γεγλίωνα, ἢ χαρτὸν γίνεται. Καυδὶ eſt ξύλον, ἀφ' ὧ ἡ ὁ μοῦς. Lucilius apud Nonium uſus gerdili voce. SOPINGIUS. Pfelius in Gloſſ. MSS. Γίγδις. ὁ ἀφρόλας. Eſt autem vox recentioris Græcitatis. KUST. Ex Pfelli Grammat. MS. Cangius v. Γίγλ- adfert. Γιγλὸν. ὁ ὑφοῖδες Sic & Gloſſ. Gr. Lat. Similiter Cyrill. Lex. MS. Suid. & Etym. M. Γίγλον, cum accentu in antepen. Vid Du Cang. in utroque Gloſſario. Gloſſæ MSS. in Cantica S. Ἐγείρα. γεγλίας. Suid. & Lex. Reg. MS. in v. Γωὼν. . . . Γίγδις, ὁ ὑφοῖδες.

Γέρηϊ [1]. ἐτίμα.

Γερμιδής [2]. ἀκρωτήριον ☞ Εὐβοίας.

Γέρμιν. ἄνδμεν ☞. αἱ δὲ, γέρανος [3].

Γερόν ☞ [4]. ἄνδμ ☞. γέρων.

Γεροδάρης [5]. αἱ τῶν ἀείκτων ἀνδρῶν γυναῖκες.

Γεβυρεύς [6]. ἱλαρός.

Γέεννθοι. ἐρίεινθοι [7].

Γερητηεία [8]. ἀπάλεια.

Γερήτιον [9]. πάππον. Κρῆτες.

Γερμανικός [10]. ἴθ ☞.

Γέρων. προσύτερ ☞ [11].

Γερρτία [12]. πάππ ☞.

Γερυσία [13]. πρεσβυτήριον. πλῆθ ☞ γερόντων.

Γέρυττες [14]. ἄνδμαι.

Γερύσιον [15]. τὰ τοῖς σὺτίμοις χὴ γέρας διδόμενον.

Γερύα [16]. γερόντια. ἢ γὰ σύστημα γερόντων.

Γέρων. ὑπὸ ☞ τοῦ σὺτίμου.

Κί-

1. Γέρηϊ.] Scrib. Γέρηϝ, cum jota subscripto; pro ἐνίηϝ, a γεράω.

2. Γερμιδής.] Hom. *Odyss.* Γ. 177. ubi Schol. Γερμιὸς. λιμὴν Εὐβοίας. Vid. Steph. ibique Interpp. & Eustath. p. 1462.

3. Γερμῖν.] Vid. supra. Sic Eustath. ad *Il.* B. p. 231. 35. ex Ælio Dionysio docet, ὅτι Γέρμιν, ἡ θήλεια γέρανος.

4. Γερόν ☞.] Hom. *Il.* B. 336. de Nestore. Schol. Γερόν ☞. ἴθυν ☞. ἀπὸ τὸ γέρας. ὁ, ἢ ὁ Γερὼν κώμη τροφοῦ. Conf. Etym. & Suid. Ad posteriorem sententiam propendet Strabo l. VIII. p. 340. Conf. Steph. ejusque Interpp. & Eustath. p. 231. & v. præc. Γέρων.

5. Γεροδάρης.] Alii legunt: Γερυδάρης. [sic Ed. Hag.] SCHR. Forte: Γερυδάριος. a δορὶ *Il.* Γ. [180.] Δῶς ἰμὸν παῖδ. [inf. ex *Il.* Z. 344.] SOPING. Γερυσάρης malim, cum *Jo. Voss.* Ὄφρα inf. γυναῖκα reddit.

6. Γερβυρεύς.] An corruptum est ex Γερρεύς, quod supra etiam ἱλαρὸς reddidit?

7. Γέεννθοι. ἐρίεινθοι.] Ἔρα, ἰρία, ἐρίων, ἴρυλλον, τὸ ἔριον, erium, ἰρεῖον. ἰριτόν ☞. item ab ἴρα, ἰρία, ἰερίνη, ἰερινθ ☞. ἔρα, ἐρίνη, ἐπέρα, ἐπερῶ ☞, &c. ad ϕ τα. ὄρα, ὄρειος, orior, origo, ὀρθρος, ἐξ ὀρθρίης, ἐρωῆ, &c. GUYET. Supra Γέλασσα. SALM. Conf. Γέλασσα, & rescribe ἐρίεινθοι.

8. Γερητηεία, ἀπάλεια.] Scrib. Γερρητηρία, cum Digamm. Æol. Infra: Γέ ἄ. λάλαλα. pro quo suo loco: Ἔβρι. λάλαλον. & supra, Digamm in B mutato: Βαῤῥὶς, λάλη. pro Βρῖς. Conf. Lat. *Verro*, & *Perdo*: quæ tamen aliam admittunt etymologiam. Similiter *Kusterus*: „ Γερρτέειν, pro ἰρ„ ῥητέειν, ab ἴῤῥη. Vide mox v. Γερρὼ. „

9. Γερήτιον.] An Γερρῆτον? Mox: Γερρῆτα. πάππ ☞. Eustath. *Il.* Z. p. 971. 23. Τὸ αὐτὸ πατρὸς πάππου, ὃ καὶ Γερρῆτα ἰδίᾳ τινὲς Λακωνικὸν. Γερρῆτον conjicit quoque *Scapula*. Obstare tamen videtur, quod inf. Γερύττες pro γέρων occurrit. Sæpius autem σ & ῥ permutantur. Conf. in Ἰσοβάλας, ubi ait Sophoclem ☞ γένους Γερυδῶν, & Γερυῶς (forte Γερύττων, ut h. l.) λέγειν. Quare nihil muto.

10. Γερμανικός.] Vid. Suid.

11. Γέρων. πρεσβύτερ ☞.] *Odyss.* X. [184.] dicitur, γέρων πάππ ☞, id est, *vetus*, γεραιὸν. Sed femel ita locutus est. Æschylus: Λέγει γέρων γεράτων. Et Sophocles: Γέροντ' ἂν λέξαι. id est, δέοιτο. Eustath. [p. 1923 in fin.] Vid. mox Γερῆτ. [Conf. sup. Γερῆτον, & inf. Πάππ ☞.] SDPING. Lego Γέρ., *Il.* A. 26. & πρέσβυν, ex Didymo. BERNARD. Et sic flagitat series. Conf. v. Γερυσία.

12. Γερρτία.] Vid. inf. v. Γέρα, & Πάππ ☞, ut & *Not.* in v. Γέρων, & in Γερρέτου. Locus Eustathii, ibi allatus, clarissime docet, falso H. Stephanum, R. Constantinum, Scapulam, &c. ex Eustath. tradere, Γερρτία esse *patrium* apud Lacedæmonios; quum *avum*, vel *proavum* (πάππον, vel πατρὸς πάππου) notet. Vid. III. Gramm. *Lex. Xenoph.* p. 121.

13. Γερυσία.] *Exod.* III. 16. XII. 21. &c. BERNARD. Lex. MS. *Oxoniense*: Γερυσίαι τὸ ἄθροισμα ☞ γερόντων leg. ἄθροισμα, ut habet Cod. Voss. Male ☞ ἀθροισμὸς editum est in Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vet.* X. p. 63. Differte Cyrill. MS. Lex. Γερυσία. ἄθροισμα γερόντων, ἢ σχοινοτένισμα. Dionys. Hallicarn. L. II. p. 86. τῶν τὸ συνέδριον Ἕλληνες ἐκαλοῦσαν, Γερυσίαν φάσκων ὀλίγοι. Conf. Aristoph. *Lysistr.* ϒ. 979. cum Schol. & D. Luc. *Asin.* V. 21 ubi Glossæ: Γερουσιαστὴν. τὸ σχοινοτένισμα. Plura ad eum locum notavi in *Obs. S. & Glossar. N. T.* p. 67. Festus: *Gerusia, curia ab etatis vocabulo dicta.* Glossæ Servii: *Senaculum.* γερουσία.

14. Γέρυττες.] Schol. *Il.* B. 21. Γέρυττον, σύλλογον. σχοινοτένισμα. ut ex prioribus Editionibus recte Caotabrigiensis Edit. p. 741. divisim legit.

15. Γερύσιον.] Hom. γερήιον αἶσαν ἕλον. Ubi fallitur, qui, quod γεραὸς est, refert ad ἐλαχίστου. Nam, ut inquit Hesychius, Γερήιον, τὸ πᾶν σὺν. καὶ γέρας ἅπλ. HEINS. Locus est *Il.* Δ. 259. ubi Schol. Γέρ ἴσμον, καὶ τὸν τυχὸν διδόμενον γέρας. Conf. D. Heinf. *Crepund. Sil.* p. 352.

16. Γερύα. γερόντια.] Collegium senum, quod proprie Lacedæmoniis Γερυσία. At γέροντες, *Senatores*. FUNGER. Vid. Crag. *de Rep. Laced.* p. 65. [II. 3.] SCHR. Pro γερόντια *b. i. H. Steph.* in *Ind.* mavult γερέττεια. Alter *Kusterus*: „ Pro „ γερόντια puto scribendum γερυσία. Nam Γερρα, vel Γερσία, „ Laconice dictum pro γερυσία, ut Μᾶα, pro Μᾶζα. Conf. „ inf. v. Γερσεια. „ Adde Salmas. ad *Inscript.* p. 49 five 85. *Ed. Cren.* qui exhibet: „ Γερσια, Γερρῆα, Atticis γερυσία. „ Conf. inf. *Not.* in v. Γερσεία. γερόντια. Ita malim, quam γερόντια.

17. Κίκλησκεν &c.] Exstat *Il.* B 404.

18. Ὦ γέρον.] L. Ὦ γέρον. HEINS. F. ὦ γέρον. Conf. Eustath. ad *Il.* A. p. 126. 33. B. 182. 12. & A 813. *init.* ABRESCH. Recte. Apollonius Lex. MS. *Bibl. Coisl.* n. p. 458. Ὦ γέρον, ἡ μάλα δὴ τι τούτῳ. Ex *Il.* Θ. 102. Cetetum vid. Ammon. in v. Γέρον.

19 Γερῶ.] Apulejus *de Asino* L. I. *Vetus funis.* Vid. sup. in Γέρρ. SOPINGUS.

20. Γέρμα.] Harpocrat. p. 68. Strabo p. 197. [l. IV. νῆσος ἐν σταδίοις τριάκοντα γέρμασι.] SCHR. Vid. Eustath. *Odyss.* X. p. 780. *in fin.* Bon. Vulcan. ad Gloss. Vet. ita exhibet: πάππος ἦτοι ὑπόπους ὁ δερμάτινος σκ. SOPINGIUS. Vid. Schol. Lucian. in *Anacharsi.* T. II. p. 32. Etym. M. in Οἰνεάτα, Cl. Reland. *Diss.* VIII. *de Vet. L. Pers.* p. 186. præterque Auctores ibi laudatos, Æm. Port. *Lex. Ion.* Burton. Αὐλ. *Vet. L. Pers.* p. 41. & sup. in Ἀλφάδη. Conf. Suid. in Γέρρα, & Γέρρον. Glossæ: Γέρρον. ὑπόπ ☞ ἐπιτὸ ☞ Περγαῖοι. *Cretes.*

21. Γέρρα. - - - αἰθόν.] Scalig. ad Varr. p. 130. SCHR. Nonius [p. m. 147.] *Gerræ. nugæ, ineptiæ. Et sunt Gerræ fascini, qui fic in Naxo insula Veneris ab incolis appellantur.* Vid. Etym. M. Hinc in Zenob. Vatican. p. 266. lego, ὁ Σκελλὴς Νάξῳ, pro Μάξῳ. Γέρρα, inquit, Σκελλοὶ λέγουσι τὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν αἰδοῖα. Ἴσως δ' οὐ Σκελλοὶ Νάξῳ νῆσῳ ☞ ἐπιλεγόμενοι Ἀφροδίτης, ὃν ἡ μεγάλα αἰδοῖα ἀνίσχει. VALES. Vid. G. Cuper *Observ.* L. I. p. 127. & Suid. ac Fest.

22. Ἐργασίμων.] An σκευασίμων? Conf. v. antepenult. Γέρρα.

23. Γεῖρα.] Id est, ἴῤῥα, *vetus*. Ad ἴῤῥα, *Heinsianus*. [Hom. *Il.* Θ. 164.] Ἴῤῥα καὶ γλῶσσ. GUYET. Vid. quæ sup. diximus ad v. Γερυσία.

24. Γερύττων.] Vid. sup. *Not.* in v. Γερσύττων.

25. Γερσῆα.] L. Γερσέα. SALM. Γερσέα. IS. VOSS. Sciendum, Tribus Laconicas olim fuisse sex. Hæ in partes minores, nempe 30. fuerunt distributæ. Nam & orbiculum volebat Lycurgum ἐξῆς ἀῤῥᾶξαι, quod de aliis quibusdam partibus intelligit Plutarchus, in quas populus distributus fuit. Atque his partibus ceditur præfuisse γερσίαν. FUNGER. Ita Craginus de *Rep. Lac.* l. 6. p. 43. (al. 26.) Locum notaverat etiam *Schrev.* Quinam fuerint Γερσίαν), five Γερμᾶν), ex addito nomine ☞ δημάρχων intelligendum. De quibus infra vide in v. Δημαρχοι, & v. Ναύκλαρος, quo nomine primum infignes fuerunt qui tributa colligebant, & a debitoribus pignora capiebant. An itaque ἀπὸ γέρας, (sup. τιμὰ, ἀποινὰ, δωρὰ) & ἄγειν? An vero Γερσάγειν dicti fuerint, vel Γερσάγειν, q. d. ἱερσάγειν? Quærendum.

26. Γερσία.] L. Γερσέα. SALM. Pro Γερσία. Conf. sup. v. Γερσὰ. KUST. Vid. ibi *Not.* Conf. H Steph. *Ind.* Florent. Christ. ad Aristoph. *Lysistr.* ϒ. 979. & *Not* seq.

27. Γερρέα.] Si vox sana est, videtur idem significare, quod γερυσία, i. e. *Senatus*. Lexica tamen vocem hanc ignorant; neque ego usquam alibi eam me legisse memini, præterquam apud Stobæum in *Excerptis* ex Nic. Damasceno *de Moribus Gentium*, ubi de Lacedæmoniorum Republ. agit. Conf. etiam paulo superius v. Γερσὰ. KUST. Nice tur. Damasceni verba sunt p. 566. *Ed. Crag.* Κεῖνο δ' καὶ γε-

Κίκλησκεν [17] δὲ γέροντας ἀεικέας. ——

Γέρας γδ, ἡ τιμή. ὅπου δὲ ☞ ἡλικίας.

Ὦ γέρον [18].

Γερὼ [19], ἡ γερσία. ἱμάς.

Γέρρα [20]. τὰ σκεπάσματα πάντα, ἢ τὰ δερμάτινα σκεπάσματα.

Γέρρα. τὰς σκιυάς. καὶ τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα [21], Γέρρας.

Γερράλφα. φρυκτοίλφα.

Γέρρα. τὰ ἀπὸ κελάμων ἢ παπύρων ἐργασθέντα [22].

Γερρὼ [23], ἀπάλωλα.

Γέρσιμον. ἄκρον ἁλιθυτικοῦ κελάμου.

Γέρυς. γέρων.

Γερύτας [24]. γέρων.

Γερσάζ) [25]. οἱ δήμαρχοι, ☞ δὲ Λάκωνες.

Γερσία [26], γερστία [27], ☞ δὲ Λάκωνες, καὶ Λα-

ἐστ Il. Δ. 259. ubi Schol. Γερ ἴσμον, καὶ τὸν τυχὸν διδόμενον γέρας. Conf. D. Heinf. *Crepund. Sil.* p. 352.

16. Γέρα. γερόντια.] Collegium senum, quod proprie Lacedæmoniis Γερυσία. At γέροντες, *Senatores*. FUNGER. Vid. Crag. *de Rep. Laced.* p. 65. [II. 3.] SCHR. Pro γερόντια *b. i. H. Steph.* in *Ind.* mavult γερέττεια. Alter *Kusterus*: „ Pro „ γερόντια puto scribendum γερυσία. Nam Γερρα, vel Γερσία, „ Laconice dictum pro γερυσία, ut Μᾶα, pro Μᾶζα. Conf. „ inf. v. Γερσεια. „ Adde Salmas. ad *Inscript.* p. 49 five 85. *Ed. Cren.* qui exhibet: „ Γερσια, Γερρῆα, Atticis γερυσία. „ Conf. inf. *Not.* in v. Γερσεία. γερόντια. Ita malim, quam γερόντια.

17. Κίκλησκεν &c.] Exstat *Il.* B 404.

18. Ὦ γέρον.] L. Ὦ γέρον. HEINS. F. ὦ γέρον. Conf. Eustath. ad *Il.* A. p. 126. 33. B. 182. 12. & A 813. *init.* ABRESCH. Recte. Apollonius Lex. MS. *Bibl. Coisl.* n. p. 458. Ὦ γέρον, ἡ μάλα δὴ τι τούτῳ. Ex *Il.* Θ. 102. Cetetum vid. Ammon. in v. Γέρον.

19 Γερὼ.] Apulejus *de Asino* L. I. *Vetus funis.* Vid. sup. in Γέρρ. SOPINGUS.

20. Γέρρα.] Harpocrat. p. 68. Strabo p. 197. [l. IV. νῆσος ἐν σταδίοις τριάκοντα γέρμασι.] SCHR. Vid. Eustath. *Odyss.* X. p. 780. *in fin.* Bon. Vulcan. ad Gloss. Vet. ita exhibet: πάππος ἦτοι ὑπόπους ὁ δερμάτινος σκ. SOPINGIUS. Vid. Schol. Lucian. in *Anacharsi.* T. II. p. 32. Etym. M. in Οἰνεάτα, Cl. Reland. *Diss.* VIII. *de Vet. L. Pers.* p. 186. præterque Auctores ibi laudatos, Æm. Port. *Lex. Ion.* Burton. Αὐλ. *Vet. L. Pers.* p. 41. & sup. in Ἀλφάδη. Conf. Suid. in Γέρρα, & Γέρρον. Glossæ: Γέρρον. ὑπόπ ☞ ἐπιτὸ ☞ Περγαῖοι. *Cretes.*

21. Γέρρα. - - - αἰθόν.] Scalig. ad Varr. p. 130. SCHR. Nonius [p. m. 147.] *Gerræ. nugæ, ineptiæ. Et sunt Gerræ fascini, qui fic in Naxo insula Veneris ab incolis appellantur.* Vid. Etym. M. Hinc in Zenob. Vatican. p. 266. lego, ὁ Σκελλὴς Νάξῳ, pro Μάξῳ. Γέρρα, inquit, Σκελλοὶ λέγουσι τὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν αἰδοῖα. Ἴσως δ' οὐ Σκελλοὶ Νάξῳ νῆσῳ ☞ ἐπιλεγόμενοι Ἀφροδίτης, ὃν ἡ μεγάλα αἰδοῖα ἀνίσχει. VALES. Vid. G. Cuper *Observ.* L. I. p. 127. & Suid. ac Fest.

22. Ἐργασίμων.] An σκευασίμων? Conf. v. antepenult. Γέρρα.

23. Γεῖρα.] Id est, ἴῤῥα, *vetus*. Ad ἴῤῥα, *Heinsianus*. [Hom. *Il.* Θ. 164.] Ἴῤῥα καὶ γλῶσσ. GUYET. Vid. quæ sup. diximus ad v. Γερυσία.

24. Γερύττων.] Vid. sup. *Not.* in v. Γερσύττων.

25. Γερσάζ).] L. Γερσέα. SALM. Γερσέα. IS. VOSS. Sciendum, Tribus Laconicas olim fuisse sex. Hæ in partes minores, nempe 30. fuerunt distributæ. Nam & orbiculum volebat Lycurgum ἐξῆς ἀῤῥᾶξαι, quod de aliis quibusdam partibus intelligit Plutarchus, in quas populus distributus fuit. Atque his partibus ceditur præfuisse γερσίαν. FUNGER. Ita Craginus de *Rep. Lac.* l. 6. p. 43. (al. 26.) Locum notaverat etiam *Schrev.* Quinam fuerint Γερσίαν), five Γερμᾶν), ex addito nomine ☞ δημάρχων intelligendum. De quibus infra vide in v. Δημαρχοι, & v. Ναύκλαρος, quo nomine primum infignes fuerunt qui tributa colligebant, & a debitoribus pignora capiebant. An itaque ἀπὸ γέρας, (sup. τιμὰ, ἀποινὰ, δωρὰ) & ἄγειν? An vero Γερσάγειν dicti fuerint, vel Γερσάγειν, q. d. ἱερσάγειν? Quærendum.

26. Γερσία.] L. Γερσέα. SALM. Pro Γερσία. Conf. sup. v. Γερσὰ. KUST. Vid. ibi *Not.* Conf. H Steph. *Ind.* Florent. Christ. ad Aristoph. *Lysistr.* ϒ. 979. & *Not* seq.

27. Γερρέα.] Si vox sana est, videtur idem significare, quod γερυσία, i. e. *Senatus*. Lexica tamen vocem hanc ignorant; neque ego usquam alibi eam me legisse memini, præterquam apud Stobæum in *Excerptis* ex Nic. Damasceno *de Moribus Gentium*, ubi de Lacedæmoniorum Republ. agit. Conf. etiam paulo superius v. Γερσὰ. KUST. Nice tur. Damasceni verba sunt p. 566. *Ed. Crag.* Κεῖνο δ' καὶ γε-

Λακεδαιμονίους [1], καὶ Κρῆτας.

Γερόντιον. κοῖλον. κενόν [2].

Γέρως. τιμήματος, οἷον τιμῆς.

Γέσμα [3]. γεῦμα.

Γέστα [4]. γοητεῖς.

Γεστία [5]. ἔνδυσις. μίλη [6]. ἱμάτια.

Γέτεσ [7]. φλὴ.

Γέτις. ἰλαπὶς [8].

Γέτοσε. ἔτι [9].

Γέτος [10]. σεαυτός.

Γεῦμα [11]. γεῦσις. ἔδεσμα.

Γεῦνῶν [12]. γονάτων.

Γεῦ. γεῦόν τι [13] ἄρα.

Γεύσασθ [14]. πειρᾶσαι. ἅψασθ.

Γεύσ. ἀποπιεσίσ.

Γεύτρίλω [15]. γαῦλα.

Γεωλόφας [16], ἡ Γεωλόφα. ἔχθη. τοὺς δὲ, ὄρη γεώδη.

Γεώσμεθα ἀλλήλων [17]. πεῖραν λάβωμεν.

Γεφύρα. ἀφάβεθρα ὁδοῦ, πέρασμα, ἀφάβασις.

Γε-

Γεφύρας [18]. διοδὸς. τάξεως. ὑποβολαί. τὰ μίσα τῆ φάλαγγοσ.

Γεφυεὶς [19]. πόθεν τὸν θεὸν γεφύρας, ὡς Ἡρακλέαν, ἄλλα δὲ, ἡ γυναῖκα, ἀλλὰ ἄνδρα ἐπεὶ καθεζόμενον, τῶν οἱ Ἐλθουσῖνι μυστηρίων [20] συγκλυσθέντων ἐξ αὐτομάτου σκάμματα λέγειν εἰς τοὺς ἐνδύτας πολίτας.

Γεφυεισταί [21]. οἱ σκῶπτ. ἐπεὶ ἐν Ἐλθουσῖνι τὸν γεφύρας τοῖς μυστηρίοις [22] καθεζόμενοι ἐσκώπτον τοὺς παριόντας.

Γεφύρωσε [23]. ἀφεβατεῖ ἐποίησε τὴν ὁδόν.

Γεώγρης [24]. ὁ Ἡρακλῆς.

Γεώδες. πηλῶδες.

Γεωμέτρης. ὁ τὴν γῆν μετρῶν τὰ μέτρα.

Γεωμόρος [25]. γεωργός.

Γεωμόρων [26]. τὸ τῆς γῆς μέρος.

Γεώνα [27]. ἡ Θήλεια. Λάκωνες.

Γεωνόμοι [28]. οἱ ἐν ταῖς ἀγοραῖοις ἀρχιτάμενοι κληροῦχοι, καὶ νέμοντες τὴν γῆν.

Γεωπόνοι [29]. οἱ γῆς πεπαίοντες, καὶ ἐπιμέλεια.

Γεωργίτης [30]. γεωργός.

Γίο-

ἐργάται ἐπὶ τῷ τέρματι ἢ βίου ἀποτέλει), τοῦ τι οὐ ἢ καλῶς ζῶσι. *De iudicibus iudicium fit circa finem vitæ, quinam ex iis bene, qui sequitas vitam iuam traduxerint.* Nisi forte ibi legendum sit, τῶν γεωργίων. Supra: Γεωργίων. πάντων. Ubi vide, ut & in v. Γεώργιον. Veruntamen ἡ γεωργίων vocabulum, extra Nicolai Damasc. locum, bis etiam occurrit apud Xenoph. *de Laced. Rep.* p. 684. D. quod Lacedæmonis proprium fuisse videtur, pro γεωρία: qui similiter Γερονία, & Γερῶν, sive Γερουία, dixerunt. Nihil itaque mutaverim.

1. Παρὰ Λάκωσι τοὺς Λακεδαιμ.] Sed *Lacones*, & *Lacedæmonii*, sunt iidem. Ergo sine dubio corruptus locus, ac scribendum: παρὰ Λάκωσι, τοὺς Καρχηδονίους, τοὺς Κρῆτας. Nam trea illæ Respublicæ, uti eadem multa habebant, ita quoque hunc Senatum. Vid. Aristot. *Polit.* II. 9. MEURS. *Cret.* III. 9. p. 169. Passim quoque Λάκωνες scribere solet Hesychius, rarius Λακεδαιμόνιος. Vid. Sarrav. *Epist.* 207. p. 212. *Ed. Burm.* Ceterum *Meursii* sententiam notaverat quoque *Kusterus*, qui *verisimilitudinem* huic correctioni conciliatam fatetur ex Aristot. i. e. Tum subjicit: „ Vel, si hæc „ emendatio non placet, dici baud inepte potest, τὰ Λακεδαιμόνια esse scholion, sive interpretamentum τῶν Λάκωνες. „ Ci. quod ex margine in contextum irrepserit.„

2. Γερόντιον. κοῖλον κενόν.] Puto Γερόντιον, & esse idem quod Γράπεια. Vid. Γρυτάλια, & Γράπες. Post κοῖλον, pone comma. IS. VOSS. Distinctionem post κοῖλον. recepi ex Ed. Hag. Supra: Γενόν. κοῖλον. Conf. v. Γερμάς.

3. Γέσμα.] Γέω, γάω, γέσμα. An Γέσμα pro γεῦσμα? G. Vid. mox v. Γεῦμα.

4. Γέστα.] Conf. sup. v. Γαστρὶ, & Γαστρία. KUST.

5. Γεστία.] Rectius Γεσία, unde vestis. BERNARD. SORBER. Pro ἐδία, ab ἔδω, vestis KUST. Vid. inf. Γέμα, & Βεσ. ἐνδύματα. Conf. mox v. Γέτεσ.

6. Μίλη.] An legendum est βίλη, idque referendum ad Γεσία, vel Γαυσία, quod fuerit diminutivum à γαυσὶς, vel γαυσὸς, *gausum*, [de quo sup.] Sane β & μ frequentissime inter se permutari constat. KUST.

7. Γέτεσ.] Inf. Ἔσν. τίλη. Κύπριοι.

8. Γέτις. ἀλπὶς.] Suspectum est. An ἰμπὶς? Sed de ipsa glossa non constat.

9. Γέτοσε. ἔτι.] L. ἔτ. GUYET. Bene: nam Laconea ἔτης, pro ἔτοσ. IS. VOSS. Conf. v. seq.

10. Γέτος.] Hinc Γέτοσ. παλαιὸς. Etym. M. tamen Γέγαοσ videtur legisse. IS. VOSS. Scrib. Γέτοσ, pro ἔτοσ, & vid. *Not.* in Γαυσὸς. ἀρχαῖον. Similiter Cl. *Kusterus*: „ Potius ΓΕΤΟΣ, mutato accentu; quod est pro ἔτοσ. „ Conf. *Not.* præc. Nisi alicubi γ' ἔτοσ legerit Hesychius, & particulam inconsultissime frequenti vocabulo adglutinaverit, ut sæpius. Vid. Cl. Taylor *Lect. Lysiac.* p. 703.

11. Γεῦμα.] Vid. Athen. [IV. 7. 8.] p. 380. SCHR. Eustath. *Odyss. B.* Τὸ ἄκεφο ἐφ πασῶν, λογικῶμεν Γεῦμα. *AB.* X. 10. Ἥδιον γεῦσαι, i. e. *edere*. SOPINGIUS. Vid. Eustath. *B. Odyss.* p. 76. & Etym. M. in Γεῦσις. *Gustus* Martial. IS. VOSS. Conf. sup. Γεῦμα, Salm. T. II. *H. A.* p. 615. & Cl. Hemsterh. ad Polluc. p. 1240. Sæpius γεῦσις apud LXX. Locum *Num.* XI. 8. notavit Abresch in *Misc. Obs.* V. 3. p. 84.

12. Γεῦνῶν.] L. Γονῶν. SOPINGIUS. Immo Γεῦνῶν, pro Γονῶν, quod infra. Nam υ in ο mutatur, ex dialecto Dorica, Æolica, & Ionica. Unde Ἔρυθ, pro ἐρυθ, Εὖ, pro οἰ Ζεῦ. pro σῦ, Πανδίρμῶν, pro ἑπαφρῶν, &c. apud Hesych. suis locis. Conf. mox v. Γέλωφας.

13. Γεῦ. γεῦόν τι ἄρα.] L. γῦν τι. G. Γεῦν οὖ, τί ἄρα. IS. VOSS. Infra: Γεῦ. τοῦτον. Et: Γεῦν. τί πῖθι. Κρῆτες. Scripserit ne ergo: Γεῦ, πῶσον. τί ἄρα; Scilicet Γεῦ, pro γῦν. Vid. *Not.* præc. Γ vero & Τ, item υ & ο, passim permiscentur: unde Γοῦσον in γαῦσὸν facile mutatum.

14. Γέυσασθ.] Schol. Suphocl. *Trachin.* ν. 1108. Ἐγδεῖμῶν. ἐπιφθόνῶν, πείρᾳ ἔχον. Eurip. *Porphyr.* p. 19. Ἀφ πάσεμ γλυκάσθοσ. Aristoph. *Ran.* ν. 465. γεῦζῃ ἡ δίκης. Vid. ibi Kust. & Ezech. Spanhem. & mox, Γέσσασθε ἐπ. Similiter Petron. *Satyric.* c. 19. *libare limen* dixit: ubi Alii *literari*.

15. Γέτρίλω.] Vid. sup. v. Γαῦλα.

16. Γέλωφας.] Id est, γυλίφας. G. Aliter γύλοφος, ut Moschop. ἐκ Σχολ. p. 205. Infra: Γεῦ. γυλοφᾶν. Vid. Suid. in Γυλοφᾶν, & Etym. M. in Γαῦλος, item H. Steph. *Thes.* T. I. p. 803. *fin.* Pro ῥ, malim ὐ Γυλίφας, pro quo Γέλωφας ex dialecto: ut inf. Θόμωσία, & Θέλμια, pro Θυμωσία, & Θυέλλα. &c. Conf. *Not.* in v. Γέλως.

17. Γέσώμεθα ἀλλήλων.] Cyrill. Lex. MS. rectius: Γέσώμεθα ἀλλ. πείρᾳ λάβωμεν ἀλλήλων. Est enim ex *Iliad.* V. 258. Γέσώμεθ' ἀλλήλων &c. Schol. ἀντὶ τοῦ, ἀνδρίσωμεθα, ἤτοι, κατείρᾳ ληψώμεθα τ' ἀλλήλων δυνάμεων. ὅρα) ὃ μάθηματικὸν. Vid. sup. v. Γέσσασθ, & Ill. Potter. ad Lycophr. ν 383. Poëtæ locum notaverat quoque *Kusterus*, scribens inde & supplens: Γέσώμεθ' ἀλλήλων. ἀλλήλων πείρᾳ &c. Sed hoc minus placet. Ejusdem enim vocabuli repetitionem de industria vitare solet Hesychius, brevitatis studiosissimus.

18. Γεφύρας.] Homer. *Il.* Δ. 371. KUST. Conf. Etym. M. & Schol. *Il.* Ε. 88. & Θ. 549.

19. Γεφυεὶς.] Vid. Meurs. *Eleusin.* [cap. 27.] p. 83. SCHR. Conf. Suid. & mox *Not.* in v. Γεφυεισταί.

20. Τῶν οἱ Ἐλθουσῖνι μυστηρίων.] Videtur desiderari verbum ἀγομένων. vel simile quid: ut sensus sit: *tempore illo, quo mysteria Eleusine celebrantur.* Confer articulum seq. ubi eodem sensu dicitur: τῶν μυστηρίων, i. e. *tempore mysteriorum.* KUST.

21. Γεφυεισταί.] Vid. Meurs. *Attic. Lect.* [V. 31.] p. 316. & *Græc. Fer.* p. 73. [& *Eleus.* c. 27.] Casaub. in Strab. p. 373. [400.] SCHR. Vid. Suid. in Γεφυείζων, & in Ἀχαϊκὸ ἀγών. ibique Cl. Kuster. ut & ad Aristoph. *Acharn.* ν. 709. Adde Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 21. & Valken. ad Ammon. *Animadv.* III. 13. p. 209. Simili fere modo ἀγερώχῶν dicti sunt homines *viles*, & *pene forenses*, ut Hor. *A. P.* ν. 245. vocat.

22. Τοῖς μυστηρίοις.] Vid. *Not.* penult.

23. Γεφύρωσε.] Hom. *Il.* O. 357. & Schol. Citatur ab Etymol. M. in Γέφυρα. Conf. Æm. Poni *Lex. Ionic.* Semel LXX. γεφυρῶν, II. *Maccab.* XII. 13.

24. Γεώγρης.] L. Γωγρης, aut Γοίγρης. IS. VOSS. *Ed. Hag.* mox Ἡφαιδῆς, pro — κλῆς. Infra: Γεγῶν. (*five Γέγρων.*) — Αἰγυπτίοι Ἡφαιδῆς. Suid. Βυζάντης, ὁ Ἡφαιδῆς. ab *oriundo*. Nec abludit Hesychii Γαίγρης, si fana infra sit. Mox: Γωγρίτης. γεωργός.

25. Γεωμόρος.] Vid. sup. v. Γάμορος, Etym. M. in Γαίμορος, & Inf. in Γεγίνομ. Lege omnino Cel. Duker. *Not.* ad Thucyd. VIII. 21. p. 516. 517.

26. Γεωμόρων.] Vid. Suid. In fine pro μέρεσι Cyrill. Lex. MS. Brem. μοίρῶν, teste *Bielio*. Sed vide sup. in v. Γεωμόρος, ubi μοίρας.

27. Γεώνα.] Male, ut puto, pro Γρωνὰ. Vid. v. Γρωνίδι. KUST.

28. Γεωνόμοι.] Potius Γεωνίμοι. IDEM.

29. Γεωπόνοι.] Herodot. II. 6. VIII. 111. Gloss. Herodot. Γεωπόνοι. οἱ γῆν πονοῦντες, καὶ ἀκεῖοι. ubi Matth. Sladus correxerat, ἐπὶ γῆς, & ἀναπείθῶν, ad oram libri sui. Conf. Suid.

30. Γεωργίτης.] Forsan Γεωργίων. ex *Proverb.* VI. 7. BERNARD. Γεωργὸν est etiam *Prov.* XXIV. 6. Sed in *Concord. Gr.*

Γέωρες [1]. γεωφύλακες. μέτοικοι. πάροικοι.
Γεωφάνιον [2]. μέταλλον ἢ κερδιστήριον ἢ ἄλλης ἐργασίας.
Γηγενὶς [3]. ἄνδρες. γενάται.
Γηγενέται. γῆς αἱρεταί [4].
Γηγενέτας. γηγενίζει.
Γηγενὴς [5]. ὁ ἐκ τῆς γῆς τὴν γένεσιν ἐσχηκώς.
Γηγενῶν [6]. τῶν τὰ γήϊνα ἐργαζομένων, καὶ ἀμεθέκτων πόνων δὲ καὶ πάντες ἄνθρωποι γεωργοῦσι γηγενεῖς· καθὸ ἡ γεωπονία ἐκ γῆς ἔχει.
Γηδιλιξ [7]. γήλιγξ. ὁ ἄγκων μῦς.
Γηγενέθη [8]. γήϊνος. ὁ ἄγκων μῦς.
Γηγενέθη [9]. αἰκῶς.
Γήθεαν. χαίρειν.
Γήθεσεν. ἐχάρη.
Γηθήσαι. ἡδῆναι, χαρῆναι.
Γηθήσῃ [10]. χαρήσῃ.
Γηθόσυναι. χαίρουσαι.
Γηθία [11]. ἡδονή.

Γη-

Γηθόσυνος. χαίρων, εὐεκτικός.
Γηθόσυνον. χαίρουσα, ἱλαρόν, χαρωπόν.
Γηθοσύνη. χαρά, τέρψις, ἡδονή.
Γήθυος. χαρᾶς.
Γήθυα [11]. ἀμπελόφυλλα. οἱ δὲ, γηψυλλίδας [13]. οἱ δὲ, μεγάλα κόσμυα· ἄλλα, χλωρά.
Γήϊτης [14]. ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, γεωργός.
Γηλιχέες [15]. χαμαικοῖται.
Γηλιαζ [16]. κατήφεις.
Γηλιμόθυες [17]. συνειλημένοι.
Γηλιόμθυοι [18]. κεκτημένοι.
Γῆμα [19]. ἰμάτιον.
Γῆμαι [20]. συνοικῆσαι.
Γημαμένη. συνοικησαμένη.
Γήμαζ. γαμηθῆναι.
Γήπεια [21]. ὅσα ἐκ τῆς ἀφίλιμα.
Γήπεαζ [22]. κεκτῆσθαι.
Γηὔχος [23]. ὁ ἐν γῇ συνέχων.
Γήπεδα [24]. χρεῖα. κτήσεις.

Γη-

Gr. Tromm. in printi loco Γωίγεω, in posteriori Γωίγεω pro Nominat. habetur.

1. Γέωρες.] Aliter Γεώργοι, & Γίωρες. Vid. Urſin. *Arboret. Bibl.* c. 42. *init.* Suidas Γεῶρες. Lex. Reg. MS. Γεῶρες. *ἐντεταμένοι τόνοι.* Conf. ſup. v. Γεώργος, ibique *Not.*

2. Γεωφάνιον.] In Samo eſt hoc metallum, pro quo dixit Dinarchus orator. Vid. Jul. Pollux. l. VII. c. 23. [*ſegm.* 99.] SOPINGIUS. Vid. Harpocrat. p. 69. & Mauſſac. in eund. p. 150. [ut & H. Valeſ. *Not.* in Notas Mauſſaci.] Meurſ. *Attic. Lect.* [III. 12.] p. 129. SCHR. Scrib. Γεωφάνιον. Vid. Etym. & Said. in paroemia, Ἐπὶ τῶν Μακροβίων. Polluci Γεωφάνιον, vide eum *col.* 391. HEINS. Vox hæc legitur apud Suid. v. Ἐπὶ τῶν Μακροβ. KUST.

3. Γηγενὶς. ἄνδρες. γεν.] Scrib. ἄνδρες ἢ γυναῖκες. Reſpexit autem LXX. haud dubie ſeniores, qui τὸ זקנים γεγενῆς reddunt. Quis autem vox poſterior generalitatem, ut loquuntur Grammatici, ſexus denotat, eleganter Gloſſator ex antiquo interprete Græco τὸ Γεγενὲς, *ἄνδρες ἢ γυναῖκες* reddidit. Sic *Pſalm.* XLVIII. [2.] Πάντες οἱ καθεύδοντες τὸν *αἰῶνα τοῦτον, οἵ τε γεγενεῖς, οἵ τε ἐν τῇ ἀπορίᾳ.* HEINS. Vid. Apollon. Rhod. Schol. p. 46. 48. [I. 1. 943. 989.] Vulcan. in Callim. [*H. in Jov.* ν. 3.] p. 177. SCHR. Mox in v. Γεγενὲς: . . . καὶ πάντες ὁμοῦ οἱ ἐπὶ γῆς *ἄνθρωποι* &c. Locia modo allacis adde Jerem. XXXII. 20. Sed ex filio Hebræorum in iis locis indicantur homines contemtæ vilioriſque notæ. *Terræ filios* quoſnam vocarint Cicero, Terrullianus, Minucius, vide apud eorundem Interpp.

4. Γεγ. γῆς αἱρεταί.] Suidas: Γεγενεῖς. - - - οἱ τὰ γήϊνα *φυτεύοντες.* Et ſic Gloſſæ MSS. in *Pſalmos.* Idem forte voluit Heſychius. Niſi pro αἱρεταὶ legendum ſit, ἐργάται. Mox: Γεγενοὶ. ἢ τὰ γήϊνα ἐργαζόμενοι &c. Conf. v. Γεώργος. Cl. Abreſch in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 84. conjicit, γῆς τεγενεῖ, id eſt, *qui ex quo ſolo ſeſe ortos prædicabant, id ſemper* tenuiſſe *gloriabantur; αὐθόχθονες.* Non placet.

5. Γηγενὴς.] Apollon. Schol. p. 36. SCHR. Locus eſt L. I. 761. de Tityo, quem ſupra Γαῖον dici vidimus. Philo *de Mundi opif.* p. 15. *init.* γηγενὴς dixit, quod *ex terra ortum*; & p. 31. Adamum γηγενῆ. Conf. *lib. Sapient.* VII. 1. & Said. Heſiodus. VIII. 55. de Erechtheo utitur. Vid. & Schol. Apollon. l. IV. 151. Said. in v. Τενθρηδόνες. Salmaſ. ad *Aram primam* p. 136. five 199 Leopard. *Emend.* l. 4. *init* & Stanl. ad Æſch. *Prom.* ν. 351. Adde *Not.* ſeqq.

6. Γηγενῶν &c.] Puto ex *Proverb.* II. 28. ὧν ἐγὼ οὐκ ἔδωκα μετὰ ἢ γηγενῶν &c. Gloſſæ MSS. in *Proverb.* Γηγενοῦ. ἢ τὰ γήϊνα ἐργαζόμενον, ἢ τὸν ἀμαθῆ καὶ. Conf. *Notas* ſuperiores. Similiter Schol. Ariſtoph. *Nub.* ν. 851. Γηγενὴς reddit, ἀπὸ τῆς γεωμάχης, ἀφ' ἧς τοὺς γίγαντας. Unde Eurip. *Phœniſſ.* ν. 130. γίγαντ' γηγενῆτα σεισίπουν. Conf. Said. & LXX. *Proverb.* IX. 18. ὅτι γηγενὴς ἄνθρωπος. ubi Aq. & Symm. ὑπομένων. Theodot. γίγαντες. Addo ex Lex. Reg. MS. Γέγαντες. οἱ Ἀσεβεῖς.

7. Ἐπὶ γῆς] Corrigendum, ὑπὸ γῆν. HEINS. L. ἀπὸ γῆς. PRICÆUS, (*Annotat. poſter* ad *Pſalm.* XLVIII. 3. & LXXXVIII. 48.) Malim ἀπὸ. KUST. Moſchop. ὑπὸ Σχολ. p. 205. Γηγενὴς. οἱ ἀπὸ ἢ γῆς γεγονότες. Sic & p. 204. ad v. Γίγαντες. Supra: Γηγενὴς. ὁ ὑπὸ ἢ γῆς &c.

8. Γηγένεθ.] Intelligo *glirem*; ὄνυξ Nicandro, unde Lat. *ſorex*; uti ὗς, *ſus*. SOPINGIUS. L. Γεγενὲς. IS. VOSS. Sup. Γεγενὲς. ζῶον.

9. Γηγενέθη. αἰσχρῶς.] Corrupte forſan pro Γιγενέθη: ut reſpiciatur ad threnos in mortem Adonidis, quem Γίγεω vocant Phœnices, teſte Polluc. IV. 76. ubi docet etiam, Γίγεω inde dictam fuiſſe tibiam, lugubrem & flebilem ſonum fundentem, γοώδη καὶ θρηνώδη φωνὴν. Ita commode: Γηγενέθη. αἰσχρῶς. οἰκτρῶς enim, eſt θρηνῶς infra. Notum eſt, quid ſit *gingritus*, & *gingritor*. Conf. Interpp. ad Poll. *l. c.* & inf. v. Γίγρεα, Γιγρεῖν, & Γιγρεῖς, ibique *Not.* Supra: Ἀδωνιασμός. ὁ ἐπὶ τῷ Ἄδωνι θρῆνος.

10. Γηθήσῃ.] Hom. *Il.* Φ. 378. Conf. *Il.* A. 255. 330. &c.

11. Γηθία.] Forte Γήθεα, pro ἥδεα, id eſt, ἥδυ. ut infra: Ἥθεα. ἥδεα.

12. Γήθυα.] Vid. Athen. [IX. 3.] p. 371. & Caſaub. in Athen. [II. 27.] p. 143. SCHR. Arcadius Grammaticus inditus: Γήθυον. τὸ ἀμπελόφυλλον. Vid. Etym. M. in Γεγενὲς, Moſchop. p. 205. infra v. Γεγενὲς, H. Steph. *Ind.* & Voſſii *Etym.* in v. *Cepe.*

13. Γηψυλλίδας.] L. Γαθυλίδας. CASAUB. (*l. c.*) SALM. JUN. BRUNO. Male apud Moſchopul. (p. 205.) Γαμαλά. Conf. Cyrill. & Schol. Lucian. in *Lexiph.* IS. VOSS. Lucian. in *Lexiphan.* [p. 822.] Καὶ γαστρώδης τινὰς ἀπορίας. ὃ δὲ σκαμβὸν, καὶ βεβαιοῦν λαχανοκάμβῃ. Sed in Heſych. legend. Γαθυλίδας. Vid. Euſtath. *Il.* Σ p. 1211. [five 1155.] Dicuntur autem Γάθυα, ἀπὸ Σ γάθυ δύον, h. e. ἀπὸ τῆς ἀφυσώδη. SOPINGIUS. Conf. Suid. & Mœrid. Attic. in Γαθυλὴ, inf. in Καταιδεῖ. H. Junii *Animad.* p. 398. Bod. a Stapel ad Theophraſt. l. VII. p. 786. Kruchen. ad Samonic. c. 12. p. 133. five 185. Edit. Flor. peſſime, Γαθυα. Vid. ſup. v. Γαθυλίδης. *Bruno* mox pro οἱ ϑ, male etiam ὅτι.

14. Γεγενὲς.] Moſchop. ὡδὶ Σχολ. p. 205. Γίγας. (l. Γίγες, vel potius Γίγης) ὁ γεωργὸς. Γεγενὲς, τὸ αὐτό. Vide mox. Heſych. ſupra: Γεγενὲς. γεωργοῦ. Ceterum commate diſtinxi voces ἐργαζομένου γεωργὸς, in fine: ut recte Phavor.

15. Γηλιχέες.] Γηλιχίοι Etym. M. in Γηβάς. IS. VOSS. Sed ibi Γηλιχίοι potius reſtituendum monet Ill. Ez. Spanh. p. 497. ad Callim. *H. in Del.* ν. 286. ubi Schol. Γηλιχίης. τοῦ Ὁμήρου, χαμαικοίτης. Eſt vox ἐκ ἢ ἅπαξ λεγομένων, de qua etiam Cl. Jac. Gronov. ad Steph. *fragm. de Dodone*, §. 39.

16. Γηλιαζ.] Inf. Γήναζ. Mox iterum: Γηλιάμενοι. κατηφεῖς. Vide ibi.

17. Γηλιμόθυες.] Γηλιμθύες videtur, per Digamm. Æol. pro ἑλιμθύες, ab ἕλιξ, *clavo trajecto compingo.* Infra: Συνειλημμένοι. ἅμα, ὁμοῦ, &c. poſt Συνηλαγμένοι.

18. Γηλιόμθυοι.] Supra: Γηλιάζ. κατήφεις. An Γηλιόμθυοι, vel Γηλιμθύοι, ab ἕλιξ, ut modo notavimus? ut adeo pro Γηλιάζ pariter legendum ſit Γηλιάζ, vel Γηλιάζ. An vero in his recurrendum ad vocem ἑλίζειν, *congregandi* ſenſu, ab ἕλιξ? unde infra: Ἡλίζοντο. ἠθροίζοντο. Sed ἐσχήκασι.

19. Γῆμα.] An Γίμα, vel Γίμμα? G. Pro Γῆμα, i. e. ἕλμα. KUST. Vid. ſup. v. Γίμματα.

20. Γῆμαι.] Il. *Mace.* XIV. 25. BIEL. De hac voce, & ſeq. v. Γημαζ, vid. Ammon. ibique Elegantiſſ. Valkenar. *Anim.* I. 14. p. 59. Conf. ſup. v. Γαμοστίων.

21. Γήπεια.] An pro Γέπεια, i. e. ἔπεια, præpoſito Γ, ut & in aliis vocibus? Vid. inf. v. Ὄπεια, & Ὀπειᾶζ. Vel Γήπεια corrupte hic ſcriptum videtur pro Γῆς ὄπεια. KUST. Prius diſplicet. Nam ἢ γῆς notionem in ipſa gloſſa contineri, docet expoſitio. Unde Γέπεια, quaſi Γαῖπεια dictum olim ſuſpicatur.

22. Γήπεαζ.] Sup. Γηλιάζ. κατήφεις. An Γαιᾶζ, pro Ἡνιᾶζ, quod infra expl. σεισθῆναι? Conf. v. Σειπερμένοι. σεισμένοι.

23. Γηὔχος.] Vid. ſup. v. Γαιήοχος, Γαιήοχε, & Γαῦχος. Conf. Æ. Portii *Lex. Ion.* v. Γαιήοχος.

24. Γήπεδα.] Harpocrat. p. 69. SCHR. De ſignificatione vocis Γήπεδον, & quomodo differat ab αἰώνιον, vid. Steph. Byzant. v. Γῆ. KUST. Conf. Suid. Etym. M. Moſchopul. p. 205. & ſup. v. Γέπεδα.

Γηπόν⊙ [1]. γεωργός. γαμέρ⊙.
Γῆραϊ. τῷ γήρᾳ [2].
Γηγάλιον [3]. δεῖμα. μέλαν.
Γηράλ⊙. γέρων. γεγηθώς.
Γηράμων. γεῦζα [4].
Γηράναι. γηρᾶσαι.
Γηράνιον. γῆρας.
Γηρᾶς [5]. γηράσας. ἐν συζυγίᾳ.
Γηράσκ [6]. φθίν, λήγ.
Γηράσκοντα [7]. κομίζοντα. γεγκομῶντα.
Γῆρας [8]. ὄφρας δίεμα.
Γηρῶν * ποίοις [9].
Γηγεί. γαυλόχοι [10].
Γῆλα [11]. τὰ ἐφ' ἀκρίνης ἐξαβήματα, ἄτερ ἔνιοι Πάπτωσι λέγουσι.
Γηγοσκῶ [12]. γεστρεφῶ.
Γηρομέ⊙ [13]. γεστρέφ⊙.
Γηρυχῦται. ὑπὸ γήρως ὀχεῖται, ἢ γήρας ἐφ' ὀχῆς ἔχει [14].
Γηρύᾳ [15]. φθέγξᾳ. λέγω.
Γηρύοντες. φωνοῦντες, λέγοντες.
Γῆρυν. φωνήν.
Γῆρυς. φωνή [16]. ὅθεν καὶ Κήρυξ [17], τῷ κ ⟨ως⟩ γ συζυγίαν ἔχοντ⊙.
Γηρωτίζεται [18]. γεροντεύ⊙.
Γῆς ὀμφαλός [19]. ἡ Πάρ⊙. καὶ Δελφοί [20].
Γήπα [21]. κέμμυα, ἃ καὶ Γήθυα καλοῦσι.
Γηπεί. ⟨ἐν⟩ Ἀλεξάνδρᾳ Ἐπίκλειος [22], ποτήρια ὕπω καλήματα [23].
Γηφάγοι. πένητες, ἄποροι, οἱ τὰς ὀπ. γῆς βοτάνας σπίζᾳ τροφὴς ἀμαρώντας. Καλλίμαχ⊙ ⟨ἐν⟩ Ἐκάλῃ.
Γήχυτον [24]. τὸ ἀπαλὸν ⟨τῆς⟩ γῆς.
Γία [25]. ἄνθη.
Γίαγ [26]. ὀδύναι.
Γίαρες. ἔαρ [27].

Γι-

1. Γηπό⊙.] Hinc γηπεῖς in Eurip. *Rhes.* ν. 75. qua voce angeuntur Lexica. ABRESCH. in *Misc Obs.* V. 3. p. 84. Ex Eurip. tamen hoc verbum adtulerat Scapula. Eustath. *Hym & Hysm. Amor.* l. IV. p. 121. γηπεινοι ἀνθρ⊙.

2. Γήραϊ. τῷ γήραϊ.] Idem per idem. Pro ultimo γήρᾳ, Cl. *d'Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 32. reponit γήρᾳ, cum iota subscripto, non adscripto. Sic & Cl. *Kusterus*. Atque ita Phavor. & Schol. Hom. *Il.* E. 153. & K. 79. Conf. sup. v. Γήραϊ. Malim tamen, inverso ordine: Γήρᾳ. τῷ γήραϊ. ex *Odyss.* A. 135. & ν. 283.

3. Γηγάλεον.] Cyrill. Lex. MS. Brem. Γηγάλιον. μέλαν. καλαμῶν. Sic & pro Γηγάλ⊙, quod sequitur, legendum Γηγαλέ⊙. BIEL. ABRESCH. Conf. sup. v. Γηγάλιον, & Suid. v. Γηγαλία.

4. Γεῦζα.] An γεῦσις? G. Ita Suid. in v. Γηγαλία.

5. Γῆρας.] A γῆρ barytono, γῆρας participe, & a γήρα, γηρᾶ, γηρᾶσαι, &c. G. An Γηρᾶς? STEPH. HEINS. Scribendum est Γήρας, cum acuto in penultima. KUST. Vid. Eustath. p. *Il.* p. 1136. IS. VOSS. Est ex *Il.* P. 197. ubi Schol. Γηρᾶς. ἀντὶ τοῦ, γηρᾶσας. Conf. Etymol. M. v. Γηρᾶς; ubi exemplum, Γηρᾶσαι πολέμοιο, est ex Hesiod. *Ἔργ.* ν. 188.

6. Γηράσκ.] L. Γηράσκει, ut Ed. Flor. & Phavor. Ex Hom. *Odyss.* H. 120. Similiter correxit Cl. Abresch in *Misc. Obs.* V. 3. p. 84. allato Soph. *OEd. Col.* ν. 719. ubi, γιγνόμενος οὐκ⊙, sensu hoc metaphorico, Glossæ tamen: Γηγάσκει. *Annil.* ubi *Anet* corrugunt.

7. Γηγάσκοντα. &c.] Scrib. Γηγάσκουσι. γηρῶσι. † Γηγαμέουσι. γηγαμοῦσι. HEINS. Hom. *Il.* Π. 541. Γηγάσκουσι κομίζουσι. γηγαμοῦσι. Ubi Schol. ἐπιμελείας ἄξιοι. Eundem locum Hesychius hic interpretari voluit. Unde apparet, eum in autographo suo scripsisse, vel saltem scribere debuisse: Γηγάσκουσι κομίζουσι. γηγαμοῦσι. i. e. *senes curam gerunt*. Corruptio loci hujus librariis imputtis affignanda videtur. Illi enim cum κομίζω non pro parte phrasεos interpretandæ, sed pro interpretatione ipsa haberent, scribendum existimarunt κομίζουσι, ut verbo præcedenti casu respondereret. Ob eandem rationem (ut error errorem parere solet) sequens γεγκομῶ mutarunt in γηγαμοῦσι. Sic enim initio scriptum potius crediderim, quam (ut hodie legitur) γηγαμοῦσι. Verbum enim εὐγηγαμεῖν, non γηγαμᾶν, KUST. Erunt forte qui ab Hesych. scriptum autumabunt: Γηγάσκουσι κομίζουσι. γηγαμοῦσι. ex *Il.* Π. 541. Ego tamen, una tantum mutata literula, vulgatam retinuerim scrib. γηγαμοῦσι, seu ex Etymol. præcepto, γηγαμοῦσιν. Transitive enim usurpat Æsch. *Suppl.* ν. 901. ἃ γὰρ μ' ἔθρεψαν, τοῦτ' ἐγήραζαν τροφῇ. i. e. οἵ γήρᾳ ἔγηγαν, Schol. interprete. ABRESCH. Vid. Hom *Il.* B. 663. sive Cas. ν. 170. & Mosch. *Schol.* p. 204. *extr.*

8. Γῆρας.] Vid. inf. v. Σῆφας.

9. Γηρῶν * ποίοις.] Scr. Γήρων. Vid. Suid. HEINS. Forte Γηγενέ⊙, βᾶς, ut Suidas. [Mosch. p. 205. γηγενέ⊙.] Vide eundem in Γήρων. IS. VOSS. Leg. Γηρᾶς. Αἰδέσας, quin supra iidem Γηραῖς dicuntur, q. d. *senibus*, a Tithono Auroræ marito, cujus senectus in proverbium abiit, & a quo Æthiopes infra dicuntur Τιθωνίμοι Ἰθ⊙. PERGER. An Γήρων, τοῦ⊙? ita Suidas. Et sic legendum putat *Kusterus*. Quod & mihi simplicissimum videtur.

10. Γηγεί. γαυλόχοι.] L. γαυλόφοι. G. Γηγεί, pro ἤγει. vid. inf. & scrib. γαυλόφοι. IS. VOSS.

11. Γῆλα.] L. Γήρεα. Nicaod. *Ther.* SOPINGIUS. Scr. Γήρεα. Nicand. *Theriac.* p. 13. [ν. 390.] —— γήρεα καμψιγύοιο ἀνάσσης. Idem γήρεα κάκτα ipsos *pappos* dixit, *Alexipharm.* [ν. 126.]

Οἷά τε δὴ γήρεα νέον τυτρωθέα πάκτην
Ἧκε ἐπιπλάζοιο πλοιαίρεος ἀέλμασι. HEINS.

Alii rectius Γήρεα scribunt, per ε. KUST. Γήρεα corrigit etiam Doct. *G. D'Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 33. ullatis illidem Nicandri locis, & Arat. *Diosem.* ν. 189. qui locus est appositos:

Ἤδη καὶ πάππους λάβρος γήρεος ἀκμάσῃ,

ut γραίας ἀνάνδρους πάππ⊙, apud Sophocl. in Grotii *Excerpt.* p. 151. Denique addit Theocrit. *Idyll.* VI. 15. „ Ex omnibus his exemplis (inquit) liquet, γήρεα & πάππους, esse „ acanthi albi flores foliis asfu arefactos, & plumis aut „ leviffimis pilis fimiles, qui minima aura agitantur, & in„ sequentes fugiunt; recedentes vero sponte sua sequun„ tur. „ Conf. sup. v. Γηγενέας: & omnino inf. v. Πάππ⊙. Lex. Reg. MS. Γήρεα. τὰ ἐφ' ἁπαλοῦ ἄνθη.

12. Γηγοσκῶ.] Vid. Suid. & Mosch. *Schol.* p. 204. *extr.*

13. Γηρομέω⊙.] Vid. Etym. M. in Γηρομεῖ, Suid. in Γηρομοῦσιν, & sup. Γηγόσκω.

14. Γηρυχῦται. —— γήρας ἐφ' ὀχῆς ἔχει.] *Veterani jure gaudet.* MAUSSAC.

15. Γηρύᾳ. Φέ. λ.] Vocc media sic utitur Eurip. *Hippol.* ν. 213. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 84.

16. Γῆρυς. φωνή.] Item Γῆρυ, γῆ, Δημοσθ. Hesych in Ἀχαρν. Comp. ex γῆρυς, ἰσγήρυς. Hesych. Ἐγήρυε. ἐ γῆ, παρ' Ἀττικοῖς. G. Vide ibi: sed nihil hac ad locum præsentem. Ecloga MS. Βῆρυς. φωνή. Et: Βαρύβρις. φωνήεις, λάγνος. Leg. Γῆρυς, & Γηρύβρις. Vid. Moschop. i. c. p. 205.

17. Ὅθεν καὶ Κήρυξ.] Cl. C. Vitringa in Jesaj. XL. 3. ad Hebr. קרא recurrit.

18. Γηρωτίζεται.] An Γηρωτίζει vel Γηρωτίζῃ? Conf. v. Γηρύσαι.

19. Γῆς ὀμφαλός.] Vid. Pausan. p. 262. & Strabon. l. IX. ex Pindaro. VALES. Locus Pausaniæ est l. X. p. 835. Strabonis l. IX. p. 419. ubi vid. Casaub. & Tollii *Fortuit.* p. 303. Conf. Pindar. *Pyth.* IV. 131. Vl. 3. VIII. 85. XI. 17. *Nem.* VII. 49. Sophocl. *OEd. Tyr.* ν. 488. cum Schol. & ν. 908. Eurip. *Med.* ν. 668. *Ion* ν. 223. ibique Jos. Barnes. qui Veterum loca plura collegit. Adde Suid. v. Γῆς ὀμφ. Hesych. in *Μετωμφαλὶς*, & v. Τοῦ βασ.

20. Δελφοί.] Vid. Euripid. *Phœniss.* ν. 244. & *Ion.* ν. 223. KUST. Vid. *Not.* præc.

21. Γήπα.] Γήπαν, fine dubio cepæ illa, quam Plinius [XIX. 6.] vocat *gethyum*. nam & Hesych. Γήθυα habet. Alii volunt esse porrum sylvestre. FUNGER. Scrib. Γήπεα. Vid. MSS. Scholia in Lucianum. BRUNO. Vid. Casaub. in Athen. p. 643. SCHR. Mœris Atticilla: Γήπυ, Ἀττικῶς. ἀσύμφωνος, Ἑλληνικῶς. Suid. Γήπεια, ἀσύμφωνα. Pro utroque malim Γήπεα, vel Γήπεια, ut Suid. paullo post; pro quo sup. Γήθυα. Vid. ibi *Not.* ut & to Γαῖα, & in Βαῖαν, item in v. Κάπαν, & Ἠλύσια. Lex. Reg. MS. Γήπεια. τὰ χλωρὰ κρόμμυα (sic) παρὰ τὰ ἀμπελόφυλλα. —— λεγ⟨ό⟩μενα Γήθυα. &c. Conf. Moschop. *Schol.* p. 205. & Vulf. *Etym.* in v. *Cepe.*

22. Ἐπικλῆς.] L. ὁ Ἐπικλαῖς. Vid Il. Casaub. l. XIV. c. 22. [p. 938.] in Athenæum. SOPING. PALM. BRUNO. L' Ἐπικλαῖς. FLOR. MAUSSAC. Ἐπικλαῖς, vel ὁ παῖς Ἐπικλαῖς. HEINS. Vid. sup. in v. Ἀσφαλεῖ.

23. Καλήματα.] Scrib. καλάθια. BRUNO. MAUSSAC. KUST. PERG. Sic & *Meurs.* in *Menelfa* c. 27. Refertur enim ad στεφάνια. Nimirum α & ᾳ in fine fæpe confusa, ex ornatiore ductu ᾳ ᾱ. Conf. quæ dixi ad *Gloss. Nomic.* p. 234. Ridicule Phavor. Γήλαια στεφάνια. οἱ ὄζοι Ἀλεξάνδρᾳ ἐπίκλειος, ἤτοι καλάθρια.

24. Γηχυτον.] Vox Hippocratis. Galen. in *Glossis*: Γήχυτον, τὸ ἦθος μέρ⊙ τῆς γῆς, τὸ μαλακὸν, ἢ ἐστιν ἀδιόν⊙. HEINS. IS. VOSS.

25. Γία.] Id est, ἴα. SCHR. sed scribend. per diœresin Æol. Γίϊα, ut Γαΐ⊙, pro αὖ⊙. HEINS. Vid. inf. v. Ἴα, & Λία, post v. Λίθος. Conf. Salmas. *Inscript.* p. 48. sive 83.

26. Γίαγ.] Scrib. Γίαγ. ἀδίαγ. viæ, itinera, profectiones. PERG. Immo Γίαγ. pro ἰαγ. Inf. Ἴα, & Ἰά, φωνὴ, βοὴ, quæ frequens in ὠδαῖς.

27. Γίαρες. ἔαρ.] An Γίαρ⊙, ἔαρ⊙? GUYET. Salmasius

Γηαλία [1]. ἡ γῆ.

Γίγας [2]. δυνάστης. ἰσχυρός.

Γιγαντία. ἡ Ἀυτία [3], τὸ πεφύτευον, καὶ οἱ κατοικοῦντες, Γίγαντες.

Γίγαν[illegible] [4]. μεγάλου. ἰσχυροῦ, ὑπερφυοῦς.

Γιγαντιᾶν. ταφίς.

Γίγαρτον [5]. τὸ ταφυλῆς τὸ ὕδωρ.

Γιγλισιαμὸς [6]. γαργαλισμὸς ἀπὸ χειρῶν, γάλως. [7].

Γιγλισμαῖς. κιχλισμαῖς.

Γιγλίσαι. κέλυμμα κεφαλῆς ἐρωΐλες [8].

Γίγλ[illegible]. πάν[illegible] 9.

Γιγλυμὸς [10]. ὁ φριξιμὸς γόμος. ὅτι τὸ θυμῶν, καὶ ἐπὶ τῷ θώρακι οἱ τροῦς. καὶ φιλημελῶς ἄδων [11].

Γιγρασμὸς [12], ἦχος.

Γίγλε. ὑπόφαγμά τι [13] * ἐπὶ χυλῶν λεγόμενον. καὶ ἀδῶν αὐλῶν [14].

Γιγλίαι [15]. αὐλοὶ μικροὶ, οὐ ὡς τριττον μανθάνουσιν.

Γιγλὸς [16]. αὐλημά τι, ὕταρ ἵππι Γίγλοι [17], οἱ Ν, αὐλοῦ γλῶσ.

Γιγῶν [18]. οἱ Ν, Γιγῶν. Παταϊκὸς ὄπτατεικὸς

---

fius idem ex Guyeto, apud Sarravium in *Epist.* BERNARD. Scrib. *Γίαρ*, i. e. *Γίαρ*, quod idem ac *Ιαρ*. KUST. Sup. *Γίαρ. Ιαρ.* Placet *Guyetus*.

1. *Γηαλία.*] Sup. *Γάλαι.* γῆ &c. Conf. inf. v. *Γά - - ῆ γῆ.*

2. *Γίγας.*] Æschyl. *Agam.* p. 198. *Ζεφύρα γίγαντα αὔρα.* STEPH. CLERIC. Psaltum e LXX. Intt. versione putarim. Vid. *Genes.* X. 8. 9. & si plura velis, adi *Concord.* Kircher. aut Tromm. JO. CLERICO. *Genes.* X. 8. *ἤρξατο εἶναι γίγας ἐπὶ τῆς γῆς.* Respondet Hebr. גבור, pro quo & alias apud LXX. subinde legitur. BIEL. Vid. Druf. ad *Genes.* X. 8. & ad Sulpic. Sever. L. I. p. 38. Sulcer. *Thes.* & mox v. *Γίγαντες.* Lex. Reg. MS. *Γίγας. Πᾶς τὸ ὑπὸ γῆς ἴσως. Καὶ ὁ Δαυΐδ.* (*Ps.* XIX. 5.) *ὡς γίγας δραμεῖν. Λέγει ὁ Ἄλκαιος.* Conf. Barnch, III. 26.

3. *Γιγαντία. ἀλκαία.*] Etymologicum legit *ἡ Ἀυτία.* Sed forte melius *Κλειτία*, ob Typhœi cunabula. Sæpe unum pro altero ponitur, ut in voce *Ἄλκιμον.* PALMER. L. *ἡ Ἀυτία.* BARTH. ad Zachar. Mitylen. p. 276. Leg. *ἡ Αὐτία.* SCAL. MAUSSAC. VALES. SOPINGIUS. Vid. Eustath. ad *Il.* B. p. 603. BERNARD. Scribes: *Γιγαντία. ἀλκαία, καὶ οἱ τὸ αὐξάνειν καὶ. τὸν γῆν, Γίγ.* Elt autem *ἀλκαία, σώματος μέγεθος*, aut ut Philo *lib. de Gigantibus* loquitur, *ἡ τῶν σωμάτων ὑπερβολή.* Orpheus *ὁ τῆς εἴδους ἢ ἰσχὺς λόγος.*

Οὐδ' ἀκάλυφ[illegible] Γίγαντας, ἐκάπτομεν ὃν μακάρεσσι
Οὔνομα, γὰς ἐφέτερ' ἦεν αἴματος ἀμφίτεκε. HEINS.

Idem vero in *Exercit. S.* p 606. legit: *Γιγαντία. ἀλκαία ἢ αὐξάνειν.* (quasi vero de *statu*, vel *statura primævorum hominum* loqueretur Hesych.) *καὶ οἱ καὶ. γῆν, Γίγαντες.* Reprehensus ideo Vir optimos (at acerbe nimis) a Salmasio *Præfat.* ad Cebetis *Tabul.* p. 13. & Crojo *Obs. in N. T.* p. 279. legentibus, *ἡ Ἀυτία*, ex Etymologo: quomodo & *Sam. Sorbiere*, item *Kusterus*. Ut Hesych. docent, *Lycium* prius vocatam fuisse *Gigantium*. Laudator *Salmasii* emendatio Sarravio *Epist.* 92. p. 93. *Ed. Burm.* Sed prima laus (ut jam *Scaligerum* & *Sopingium* mittam, quorum Notæ erant ignotæ) tribuenda videtur *If. Vossio*, qui Heinsianum errorem castigaverat in Epistola ad Salmasium p. 331. in eadem Sylloge. Nec improbat hanc correctionem Ipse Heinsius in *Apolog. adv. J. Crojum* p. 200. Efique res certissima; neque ignota H. Stephano in *Ind* quum *Γιγαντίαν* ipsam *Lyciam* dictam esse probet ex Etym. & Hesych. Quare hanc lectionem admisi.

4. *Γίγαν[illegible].*] Æschyl. *Agamem.* [*p.* 701.] *Ζεφύρα γίγαντα αὔρα.* SOPINGIUS. Eſai. XLIX. 24. *Ὁ δὲ γίγας*, ubi Marchal. MS. *δυνατὸς.* Vid. sup. v. *Γίγας*, ibique *Not.*

5. *Γίγαρτον.*] A *γάω, γάρα, γεγάρα, γίγαρτον, τὸ*, id est, *βότρυος, βλάστημα. Γιγαρτὶς* idem. G. *Num.* VI. 4. *οἶνον ἐκ σταφυλῆς ἐκ γιγάρτου ἕ φαγεται.* BIEL. Vid. Suid. h. v. & in v. *Καθηγεμόνιον.* H. Steph. *Ind.* Rittershuf. ad Porphyr. p. 48. b. P. Petit. ad Aretæum, p. 253. & Hes. inf. in v. *Λάλος*, sup. in v. *Γαργαρίων.*

6. *Γιγλισμαῖς.*] Forte *Γιγλυμὸς.* Eustath. ad Hom. *Odyss.* p. 718. MUNK. IS. VOSS. Ita mox: *Γιγλυμαῖς. κιχλισμαῖς.* pro quo Suid. & Cyrill. Lex. MS. item Lex. Reg. MS. *Γιγλυμὸς* quomodo Hesychium citat Cl. L. Bos *Animadv.* p. 148. Vid. inf. v. *Κιχλισμὸς*, & sup. v. *Γαργαρεὼν*, & *Γαῦγις*, &c.

7. *Γαργαλισμὸς ἀπὸ χειρῶν, γάλως.*] An legendum *αἰγὸς γάλως* ut infra v. *Κιχλισμὸς*, quod idem ac h. l. *Γιγλισμαῖς.* Vel lege, *ἀχρὼς γάλως.* Vid. inf. v. *Ἀχρὼς*, & Suid. v. *Ἀχροχόλως.* KUST. Aut omnia me fallunt, aut pro *χειρῶν* legendum *χυλῶν.* D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 34. Lex. Reg. MS. *Γιγλισμὸς. κιχλισμὸς, ἀπὸ χειρῶν γάλως, ἢ γαργαλισμὸς.* Similiter plane Suidas; ubi Kusterus (ex conjectura Ill. Bentleji, a se consulti) legendum putabat *ἀχρὼς γάλως*, refutatus a Cl. L. Bos *Anim.* p. 147. qui Suidam ex Hesychio emendat, transpositis tantummodo vocibus, *γάλως*, & *γαργαλισμὸς*; quum *ἀχρὼς γάλως* nimium a vestigiis scripturæ veteris recedat, neque etiam vera sit interpretatio vocis *Γιγλισμὸς.*

8. *Ἐρωΐλες.*] L. *ἐρωῖν.* G. Forte, *ἐρωῖν τι.* SOPINGIUS. *ἐρωΐλες.* IS. VOSS. L. *ἐρωῖν τι, lanarum quoddam tegumentis capitis, ἠγρέλαια, infulam.* PERGER.

9. *Γίγλ[illegible] πάν[illegible].*] *Aliter tum compare ginno.* Juvenal. [immo Martial. VI. 77.] An scribend. *Γίννι*, pro *Γίγγι*? Sic enim Varinus [: *Γίγγε. πάνε.*] G. Vid. in *Γίννι.* Infra: *Ἴννι. παῖδιον.* Conf. *Not.* in v. *Γίννι.*

10. *Γιγλυμὸς.*] Vid. Aristot. *Hist. Animal.* l. IV. 158. Krasin.

Adag. *Versutilior cardine*, p. 355. [sive H. Jun. *Centur.* VIII. 79.] SCHR. Vid. Galen. *Gloss.* v. *Γιγλυμαῖς.* Aristot. *H. Anim.* l. IV. c. 4. ubi est, *οὐ περὶ γιγλυμοῖδι.* Vide necessatio Simplicium p. 85. *in vers. de Anima.* Etymolog. *Γίγλυμος.* [ut & Suid.] HEINS. Glosse. *Γίγλυμος. Lardo.* Pollux X. 22. *Γίγλυμοι.* Vid. ibi Cl. Hemsterh. & H. Steph. *Ind.* Conf. Foës. *OEcon. Hipp.* & sup. *Not.* in v. *Γιγλίσκος.* seq.

11. *Φιλήμελος ἄδων.*] *Γιγλυμὸς*, non *γιγλυμὸς, ἄδος φιλήμελος* vocat Eustath. Y. *Od.* p. 718. [1880. *Ed. R.*] Vid. & Etym. M. in *Γίγλυμος.* IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.*

12. *Γιγρασμὸς. ἦχος.*] *Gingretum* forte indicat, anserum clangorem. Vid. *Not.* ad seqq.

13. *Γίγλε. ὑπόφ. τι * ἐπὶ καῦ κάμων.*] Forte hic legend. fuerit: *ὑπόφ. ὃν τῶ ἐπὶ Ἀδώνιδι ᾠδικῶν, ὃ κάμων λεγόμενον.* Vid. sup. *Ἀδωνιασμὸς.* J. Pollux l. IV. c. 14. [§. 102.] *Ἦν δὲ Γίγλυμα, σκῶλ αὐλοῦ ἐρεπτὰ, ἐκάλουν δ' αὐλημάτιον.* Idem l. IV. c. 10. [§. 76.] *Οἱ δὲ Φοινικικὸν γλῶττα Γόγλυν τὸ Ἀδωνιν καλεῖ, ἐφ' οὗτος ὁ κῶλος ἐκαυλίσκετο.* Athen. l. IV. [23. p. 174. Idem docet: ubi vid. Casaub. p. 309.] Festus: *GINGRIRE, anserum vocis proprium est. Unde genus quoddam tibiarum exiguarum GINGRINÆ. GINGRINATOR, ibicen.* Recte exiguarum. nam Eustath. *Il.* Σ. p. 1214. [sive 1157. 40. ex Athen. p. 174.] dicit, fistham esse longas. Cœpit usurpari *ἀπὸ τοῦ περὶ Ἀδωνιν Σῦριον*, quem *Gingren* Phœnices dicunt. SOPINGIUS. Vel, *ἐκτεταμένα τι καῦλα χλωῦ* &c. SALMAS. (*Exerc. Plin.* p. 87.) Vel leg. *ὑπόφ. τι ἐπὶ καῦλα κάμων λεγ.* Brodæus *Tom.* IV. *Theſ. Crit.* p. 77. Vid. Athen. p. 174. SCHR. Leg. *ὑπόφ. τι ἐπὶ Ἀδώνιδι τῶν κάμων.* HEINS. Leg. *ἐπὶ καῦλα μανίαν*, ex Eustath. in Hom. p. 1880. 62. FRANC. JUNIUS. IS. VOSS. Vir summus *G. J. Vossius* etiam, *de Idolol.* L. II. c. p. 325. legendum putabat: *ὑπ. τι ἐπὶ τῷ Ἀδωνὶ λεγ.* ubi gemina adfert lis quæ *Sopingius* modo dedit, cujus *Notam* integrum descripsimus. „ Sed *Vossianæ* „ correctio nimis longe à vulgata scriptura recedit, „ inquit *Kusterus*; qui & ipse legendum conjicit, *ἐπὶ καύματι*, i. e. *ad irritamen*, vel *irridendi causſa*. Similiter G. d'*Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 34. Atque ita jam olim *H. Steph.* eahiberat in *Ind.* Quod & mihi simplicissimum semper visum. Totidem enim verbis Eustath. p. 1880. *exte* (ad v. *Γεγὼς* mox laudandus) ait: *Τὸ μὲν τοῦ Γιγλὸς ὑπόφαγμά τι ἐπὶ καύματι ἐστί.* Idque ex Lexico Rhetorico firmat, unde eadem fotte hausserat Hesychius. Aliter tamen V. Cl. *Sam. Sorbiere*: „ *Γίγλε. ὑπόφαγμά τι ἐπὶ καύματι λεγόμενον.* Vel, *ἐπὶ*, vel *καὶ τὰ* videtur delendum. Vid. Polluc. „ Deinde adjecerat: „ Vera lectio est: *Γίγλε. ὑπόφαγμά τι ἐπὶ, καῦλα κάμων λεγόμενον.* Sæpe enim *ἐπὶ* in *ἐπὶ* corrumpitur, & contra. „ Hactenus *Sorbierius*. Sed in superioribus adquiesco.

14. *Αὐλῶν.*] Vide *Not.* præc. ut & seqq.

15. *Γιγλίαι. αὐλοὶ μικροί.*] Forte *Γόγλαι.* HEINS. Vid. G. J. Voss. *de Idolol. l. d.* Idem vero *Inſtit. Poët.* L. III. §. 20. ita citat h. l. *Γιγλίαι. αὐλοὶ μικροί, tibiæ longæ, ὕταρ ἵππι Γόγλοι.* Posteriora ex seq. voc. trasstulit; quod necesse non est: *μικροὶ* vero non esse sollicitandum, ex superiori *Nota* liquebit, ubi Festus differte *exiguarum tibiarum* meminit.

16. *Γιγλὸς.*] Fuerunt autem *gingriæ*, vel *gingræ*, tibiæ funebres Phœnicum lingua, ut est apud Athen. l. IV. & Eustath. *Il.* Σ. Latitudinem illarum indicat Galen. L. III. *de Sympt. caus.* cum de fistibus loquitur, qui in ventre inferiore fieri solent. FUNGER. Vid. *Not.* præc. & seqq.

17. *Γόγλοι.*] L. *Γόγλαι.* Vid. Polluc. *cal.* 214. & alibi. HEINS. SORBER. CASAUB. (In Athen. p. 190.) Athenæus [XIV. 2.] p. 618. [habet *Γόγλους*.] Vid. Meurs. *Orchestr.* p. 10. SCHR. Vid. *Not.* præced. & *Bernard.* ad v. *Γεγὼς.*

18. *Γιγὼν, οἱ δὲ γιγὼν παῖδικὸς* &c.] Forte *Γίγων*, & *Γιγὼν.* G. Leg. *Γοῖρι*, vel *Γιγοῖ* FRANC. JUNIUS. „ Nobis quid *Gigon*, quid *Patæcus* hic fuerit, satis innotescere difficile est. „ Alibi Hesychius: *Εὐφρόνη. Παῖδωνα Ἑρμῆν, φαιδίζοντα.* Quid hic *Εὐφρόνη*, non intelligo. Sed ex hoc „ loco hariolandum esse æstimo, apud eum in *Γοῖρι, τὸ Βακχικὸν* a librariorum incuria irrepsisse, & *Παῖδωνα Ἑρμῆν* Hesychium ibi etiam scripsisse. *Patæcus autem Epistrapezius Hercules*, ni fallor, statua erat, quæ „ mecum apud Veteres Genius & Tutela, ut *Patæci* erant „ navium. Inde enim *titulus* ille in Papinii *Sylv.* IV. [6.] „ *Vindicis Herculis Epistrapezius.* „ SELDEN. (*de Dis Syr. Syn.* II. c. 14. *fin. & cap* 16. p. 359.) *Γιγὼν* puto a Chaldaico גיגון *à gargarizo*, unde *Ἐπιγλῶν* Hebr. *Jud.* c. XXI. גיגון *convivium* Arab. Et accedit Persarum *lyra*, seu

i. e.

χὸς [1]. ζαπίζω. οἱ δὲ, Αἰγύπτιοι Ἡρακλέα.
Γιγνώσκ. γινώσκ.
Γιλός [2]. ὑπερφάλμω.
Γιμάζω [3]. σαγήνης [3].
Γιμβάνη [4]. ζθήγανα.
Γίν [5]. σύ.
Γίς [6]. γέρκιος. Τυρρηνοί.
Γίνω. ὁ πατὴρ [7], ὕπω. ἡ δὲ μήτηρ, ὄνω νυθή.
Γίζαι [8]. χαρίζομαι.
Γίο [9]. αὐτοῦ.
Γίπον [10]. ὕπον.
Γίς [11]. ἡμᾶς. καὶ γῆ [12]. καὶ ἰσχάς [13].
Γισάμβωμα [14]. αἰδοῖα.
Γίζας [15]. φθίσεις.

Γι-

Γιογὸν [16]. ἴζον.
Γίσιον [17]. μικρὰν τεῖχον.
Γιστὰ. ἰσχάτη [18].
Γιστίαι [19]. ἱστορικοί.
Γιτὰ [20]. παύσομαι.
Γιχὺν [21]. ἰσχύν.
Γιτέα [22]. ἰτέα.
Γίτονας. τὰ δύο αἰδοῖα [23].
Γλαγέας [24]. γαλακτοπώλας.
Γλάζ [25]. ἀφυσᾷ. ἀντλεῖ.
Γλάγω [26]. γάλα.
Γλαμὶς [27]. μύζα.
Γλάμαζα. ἀστράγαλοι.
Γλαμυζῆ. ἀπαμβὶς [28]. ἔνυδρον. ὀστράκου.

Γλα-

1. a. γήϊα. [Conf. v. præced.] BERNARD. Leg. Γηΐων. ol ὃ Γηγαῖον. Vid. Eustath. Od. τ. p. 718. Etymol. [in Γηγενὲς. - - Γηγαῖα αὐτοῦλα ὁ Δώριος εἴρηται.] IS. VOSS. Ex ordine alphabetico leg. Γήϊον. At vero pro Παῖωνες ἐκτανέτωσαν τραπέζης, legend. Παῖωνὶς ἐκτραπεῖν. *Gingen*, vel *Gigen*, vocatus fuit *Hercules Ægyptius*, item, si Etymologo M. fidimus, Bacchus; a Gigone promontorio, quod ait inter Macedoniam & Pellenam. PERGER. Eustath. Od. Θ. p. 1599. *init.* Γιγήϊον. δώμασιν, ἀλλοκότως τῇ ἀφροδίτῃ μοιχείᾳ. & Od. τ. p. 1880. *fin.* Τὸ μὴν Γηγεῖ, ἀντιφράσει τινὶ καὶ παλιωνυμίᾳ, ὡς τὸ Γηγενικὸν πόντον Λεξικοὶ. ἢ ὡς ἐκ Γιγάδι, ἀφροδισιακῆς (φασι) δώμασιν, ὡς ἐκ δυσὶ λέξεσιν ἡθικῇ τῇ "Αρῃ ἡ μοιχείᾳ. Sed ipsum nostrum Γίγαι exhibet Cyrillus in Lex. MS. Γίγαι. δώμασι τῆς ἐξ τῶν Ἀφροδίτης ὁ ἱστορῶν. Conf. Cl. Wasse ad Thucyd. l. 6t. p. 41. Supra: Γιάργαι. ὁ Ἡφαιστος.

1. Ἐπιτραπέτωσαν πᾶν.] Scrib. ἐκτὸς Παῖωνὶς πραπέζης. Vid. Herodot. *Thal.* [c. 37.] & Hesych. v. Παῖωνες. HEINS. Scr. Παῖωνὶς ἐκτραπέζης. VALES. Recte *Selden.* (loco sup. laudato) censet, vocem ἐκτραπέζης esse irreptitiam, adcoque deiendam; scripsisseque Hesychium, Παῖωνὶς ἐκτραπέζῃ, ut in v. Εὐφρόδη: ubi vid. *Not.* Adsentitur etiam *Kusterus*.

2. Γιλός.] Ad ἰλὰς, ἰλάζω, ἱλασμὸς, GUYET. Scr. Γιλὸς, pro ἰλὰς, *strabo*. IS. VOSS. KUST.

3. Γιμάζω. * σαγήνης.] An Γιμάζω, pro ἁμάζω, *mactrabo*? Inf. ἁμάζω. μακτρῶ. Et mox: Γὶς ἡμᾶς. Idem *Pergero* in mentem venit. Non aufim enim reſcribere: Γίνης. αἱ σαγήνες. ut sup. Γίνζι. σαγήζι.

4. Γιμβάνη.] L. Γιμβάνη. Inf. Ἰμβηκας. ζάλασι. Θίσσαλοι. Vid. & Ἰμβηκ. IS. VOSS. Nota vocem ζθίγανα; niſi ζάγανα, vel ζείμακα fuerit. Supra: Γέσης. ζυγά.

5. Γὶ] Pro Τὰ, καὶ [quod inſ.] vel pro Ὑ; ut Ἐμοὶ [inſ. pro ἐμοί.] G. Γὶ, pro Γὶν, i. e. ὖ. Vid. in Γᾶ, & Γίν, &c.

6. Γίς.] Forte Γρῆς, *grus*. SOPING. An pro Γὶν, id eſt, ὖν, *senex*. γῆρις, γηΐς G. Leg. Γίνι, vel Γινὶς. IS. VOSS. Ex ſatie liter. legendum aſt Γινὶς. KUST. Priot pars *Notæ Guyetianæ* referenda videtur ad ſeq. Γίνω. Conf. ſup. in Γινὸν. γέροντα.

7. Γίνω. ὁ πατὴρ, ἴστω. &c.] Lego: ὃ ὁ πατὴρ ἴστω, ὁ ὃ μήτηρ ὄνω. *patrem*. *cui pater equus, & mater asina unitis sunt*, id eſt, coëuunt. PALMER. An ἀναμάδη, pro ἀναβάζω, ut Cl. *Bochart.* vult? *Salmaſius* legit: ὁ πατὴρ ἴστω, ὁ ὃ μήτηρ ὄνω, ὑπὸς. an νῦς? Etymolog. aliter in v. Ὄλιος. - - - - - ἐκ τὸ ἐγίνω, Γίνω. φησί, τὸν ὃ ἄγαμον [Plato Comicus] τὸ δὲ ἴστω μὲ πατρὶ, πατρὶ ὃ ὄν. GUYET. Idem eſt τὸ ἴστω, ſeu ἴσης, quod vida. Conf. Strab. p. 202. & ad eum Caſaub. Ariſtot. *Hiſt. Animal.* L. I. c. 63. SCHR. Scribe: Γίνω. ὁ ὁ πατὴρ ἴστω, ὁ ὃ μήτηρ ὄνω. *patrem*. Perpetuo in hoc libro ἄνομα, ἀλλ' ὃ ὄν ſcriptum. HEINS. ὄνω. ὑπὸς. VALES. L. ὁ πατὴρ ἴστω, [ἴστω. ſ.] ὁ ὃ μήτηρ ὄνω. ἀναμάδη. BRUNO. Cl. *Bochartus* legit: Γίνω. ὁ πατὴρ ἴστω. ; ὁ ὃ μ. ὄνω. ἀναμάδη. *Gimus* vocatur, *cujus* &c. Ita illa *Hieron.* T. I. L. II. c. 20. p. 233. ubi plura invenies. Conf. H. Steph. *Theſ.* T. III. p. 1155. Vid. etiam *Not.* ad v. Γὶς. Illud ἀναμάδη, pro νοῦς, fateor, male me habet. Inf. Νοτυφῆ. - - ὄνω. Vide num diſtinguendum poſt ὄνω. nt nova ſequatur interpretatio, hoc modo: Γίνω. ὁ πατὴρ (ſe. αὐτοῦ) ἴστω ὁ ὃ μήτηρ, ὄνω. *patrem*. Id eſt, Γίνω etiam eſt *patrem*: ut ſup. Γίγαν. ὁ πατὴρ. Conf. Suid. in v. Νάννω, & inf. v. Ἰππὸς, & Τίννω. Alioqui *Valeſii* ὄνω ſimpliciſſimum foret. Maxima tamen attridet *patrem*, quæ nova ſit explicatio, aiteri ſubjecta. Conf. ſup. v. Βλαννὸς. *patrem*, *mascula*. Hæc facit *Pſalm.* XXXI. 9. Μὴ γίνεσθε ὡς ἵππος ἢ ἡμίονος, οἷς οὐκ ἔστι σύνεσις. Ita paſſim ab animalibus denominantur homines, ob ingenii vel morum convenientiam. Ὄνομα autem pro ὄνω, ob ſimilem in MSS. ſcripturam, ſæpius poni notum eſt. Sic & inf. in v. Ὀναξίδας. Conf. *Kuſter.* ſup. ad v. Ἀνομάσας.

8. Γίζαι.] A γίνομαι, ἴσω, ἱκόμην, ἱκόμαν. GUYET. Immo potius Γίζω, pro ἵζω, ſiva οἴζω, ut mox Γίσιον, pro οἶσιν, ſive Ἴσιον. Heſych. Εἰκόσθω. ὑποχωρίσασθω. Sic & Gloſſæ ad *Galat.* II. 5.

9. Γίο.] Ἕο, ἑό, ὅ, Γιο. G. Vid. ſup. in v. Γὶ. & Schurzfleiſch. ad Sapphus *fragm.* p. 19. *Edit. Wolf.* ubi ax Heſychio Γὶ, pro ἕ, Cypriis dici notat, corrigique Foës.

10. Γίπον, ὕπον.] Pro ἴσον, vel Ἴσον (ſic enim pro ſequenti ὕπον ſcripſerim) l. a. *majoribus*. KUST. Conf. *Not.* in v. Γίζαι.

11. Γὶς.] Ἴδι, ἴσις, ἴσε, γλι, &c. Γὶς pro Γὶ, id eſt, νῦν, ἰσὶν. G. Γὶς, pro ὑ, quod alias Βὶς, unde Latin. *Vis*. SALM. ad *Inſcript.* p. 47. (ſiva 83. *Ed. Cren.*) KUST. *Anti-Gronov.* p. 35. Vid. ſup. Γιμάζω, Γάλαι, Γὶν, &c.

12. Γὶ.] An pertinet ad vocem Ἀλα, vel Γαῖα, pro quo Γὶα, vide? Vid. ſup. *Not.* in v. Γὶν, & Γίαι. item v. Γαμέλια. ὁ γάμος.

13. Ἰσχάς.] L. ἰσχὶς. SALM. (l. c.) GUYET. Inf. Ἴς. ἰσχὶς. Conf. v. Ἴσχις. ὀσφὺς. ante v. Ἰσχία.

14. Γισάμβωμα.] Pro ἰσάμβωμα. Inf. Ἴσαζε. ἁλαζ. Et: ἐλ ζων. ἡδύζων. Conf. v. Ἴζαν. Conf. v. Ἴζαν.

15. Γίζας.] Ao a ψῶν. φθίσι, γίν, Γίζαι? GUYET. An Γίζας, pro Βίζας, pro θείζας, i. e. φθίσεις, ſc. τὰ αἰδοῖα? Vel Γ cum Τ (quod in priſco alphabeto facile fieri potuit, nbi † pingebant) confudit; quando τίζαι legendum: ut infra Τίζις redditur ἀπάλαμνα.

16. Γιογὸν.] An Γίσιον Scribendum? placet. GUYET. Forta: Γίογον. ἴζον. pro ἴσιον, *equabant*. PERGER. Vide Ἰσγίαν. IS. VOSS. An Γίσιον, pro Ἴσιον, quod inf. pro ἴζον. Vel Γίσιον, pro ἴζον.

17. Γίσιον.] Id eſt, γείσιον, a γείζω. GUYET. Vid. ſup. v. Γείζω, & Γέζω, ſbique *Not.*

18. Γιστὰ, ἰσχατὰ.] L. ἰσχίον. IS. VOSS. Γεὶα [ſiva Γεῖα] pro ἴσια, quod Ionice idam ac ἰσία, i. e. ἰσχία. Hesych. infra: Ἰσία. ἰσχία. Eodem modo ἰσὶα exponitur à Suida, & aliis. Unde apparet, pro eo, quod ſequitur, ἰσχάνα, legendum eſſe ἰσχαρᾶ. Confer noſtram *Distr. Anti-Gronov.* p. 34. KUST. Γιστὰ, l. a. *Veſta*, ἰσχίον, legit etiam Doct. *Y. Tayler* in *Lect. Lyſiac.* p. 702. exr.

19. Γιστίαι.] Γιτίαι, pro Ἰστίαι. Inf. Ἰστία. ὁ ὀρμίζων γωνὶ.

20. Γιστὰ.] Ἰστὰ. ἰσάνω, *ſiſto*. ἱστῶ, γωνὶ. G. An πεφόνημαι, pro πεπόνημαι? Inf. Ἰστὰ. ἱστῶ. Ἰστὸν. πεφόντικε.

21. Γιχὺν.] Γίχων, vel Βίχων. [pro ἴχνων. Vid. ſup. v. Βιχνὶ.] G. SALM. ad *Inſcript.* p. 48. (83.) KUST *l. c.* p. 35. SORBER. Sic Γιαγέρι, & Γιαγέλων inferior ætas dixit, pro ἰαγερὶ, ἰαγέλων. Vid. Cang. *Gloſſ. Gr.*

22. Γιτέα.] Γιτία. ab ἴτυ, ἰτυξ, Γίτυξ, vitex. G. SORBER. Vid. inf. Ἰτέα, & H. Steph. *Ind.*

23. Γίτονας. τὰ δύο αἰδοῖα.] Id eſt, ὄρχεις. GUYET. Quæ Γόνωνες. SOPING. Similiter *didymi* vocantur, & inf. ὁ λίνος. Conf. in v. Οἶχις.

24. Γλαγέας.] Γλαγίας καὶ αἰόλως. Hom. GUYET. Locus eſt *Il.* Ν. 642. ubi legitur: —— ἀβληχαγίας καὶ πάσας, quo ſpectat Noſter infra: Πεμγλαγίας. γαγαλακτοπώλας. Scholia minora ibidem: Γλαγίας. γαλακτὶ ἀναπεφυρμένους. Vid. inf. v. Γαναάντης, & mox v. Γλάγω.

25. Γλάζ(.) Γλαγάζ(. ἀρύεται, ἀντλεῖται). Cyrill. IS. VOSS. Favet ordo; & quod plutis eſt, Cyrilli Lexicon MS. quo utor, a Voſſiano diverſum: Γλαγάζ(. (ſic) ἀντλεῖται). ἀλλαγὲς. plane ut Heſych. Illud autem Γλαγάζ per compendium ita pictum aſt in MSto, ut patum abſit a Γλαζ(. Hinc forte errot. Niſi malis Γλαζ(, pro ἀλαζ(. Inf. Κλαζόντες. κραυγάζοντες. Ut Γλαγάζ(. vel potius Γλαγαζ(, pro ἀλαγάζ(. Sic γλάγω mox, & κλάγω, *lac*. Vid. etiam Cl. Theod Hafæum in *Bibl. Bremenſ. Cl.* III. *Faſc.* III. p. 559. Leg. Reg. MS. Γλαγάζ(. κραζ(. ἀντλεῖται). Phavor. Γλαγάζ(. ἀντλεῖ. al.

26. Γλάγω.] Ex Hom. *Il.* B. 471. & Schol. Sic & Apollon. Lex. MS. Conf. Etym. M. & ſup. v. Γλαγίας. Infra: Κλαγίας. (an Κλάγω?) γάλα. Κρῆτες.

27. Γλαμὶς.] Vide oum Γλάμαζα. μύζα. Vid. Ἀναμὶς. Sic poſtulat literarum ordo. Vide potio, num ſcribend. Γλάγω. μύζα. nam μύζα γλαγόεσσα Oppiano. Vid. Euſtath. *Il.* p. 334. IS. VOSS. Vid. inf. in Γλαμύζω. Supra: Βλίττω. μύζω.

28. Γλαμυζῆ. ἀπαμβὶς.] An ἰλὰδες, ſeu potius γλαμὺδοι τὰ γλαμύδια placet. GUYET. A γλαφὺς, λάφνη, γλαφὺς, γλυ-

Γλαισμοί [1]. λόφοι.
Γλανοί [2]. τὰ λαμπρύσματα τῆς περικεφαλαίας, οἷον ἀστέρες [3].
Γλαυκόν. γαλαθηνόν.
Γλαυκῶντες [4]. μεσοὶ γάλακτος.
Γλαμῶπες. λημῶπες.
Γλαμῶν. λημῶν.
Γλαμῶν. λημῶν [5].
Γλαμία [6]. πόλις Κρήτης.
Γλαμυξιᾶν. γλαμᾶν [7].
Γλανὶς [8]. ἀσπὶς. καὶ εἶδος ἰχθύος. αἱ δὲ, Γλανίδες.
Γλανοί [9]. ἀχρεῖοι.
Γλαμυροί [10]. χαλινοὶ [11] ὑμάλοι.
Γλάμπευν [12]. πίνειν.
Γλαεῖς. ἔρος [13].
Γλαυκὴ. ἰσχυρά. Φθιερά [14]. λθυκή.
Γλαυκία, ἡ Γλαύκιον [15]. βοῦβις τις.
Γλαυκίειν. ἀμβλυωπεῖν.
Γλαυκίων [16]. κεφαλληνικὸν, ἔμπυον, καὶ φοβερὸν βλέπον.
Γλαυκὸς [17]. λθυκὸς
Γλαυκοφρίδιας. ἵππους ὑγιεστάτας.
Γλαυκῶπις. φθειρὰ οὐ τῷ [18] ὁρᾶν. λαμπρὸ φθαλμὸν. διόφθαλμον.
Γλαυξ. νυκτόβας [19]. πτηνὸν νυκτερινόν.
Γλαυξ. νόμισμα [20] Ἀθηνῶν τετράδραχμον. ἐλέγετο δὲ καὶ ὄρνεος [21] τις. καὶ ὄρνεον. καὶ φυτόν [22].
Γλαυσόν [23]. λαμπρὸν. θραῦν. ἰταμόν.
Γλαύσσ [24]. λάμπει, φαίνει φάσσε [25].
Γλαυσῆ [26]. σμυρίν.
Γλαυξ' Ἀθηναία [27]. παροιμία, ὅτι τῆς μαθεῖν τὶ περιττόν, ὅσπερ εἰ γλαῦκας Ἀθηναίαν ἄγοι. πλουσίοις γὰρ οἰκεῖοι γλαῦκες.
Γλαῦκες Λαυρεωτικαί [28]. Ἀργυρώματα Ὄρνεον. αἱ ὀξυτάτην [29]. οἱ Λαυρεῖον γὰρ τὰ μέταλλα τὰ ἀργυρᾶ. Γλαυξ δὲ [30], τὸ ἐπίχαραγμα τοῦ στατῆρος.
Γλαύκη τύχη [31]. παροιμία ὅτι τῆς ἐφέδρας [32] κρατησάσης. Διονυσόδωρος δὲ, ἢ ἀεὶ ἢ σίδηρον κόλλησιν. Γλαῦκες γὰρ Χῖοι σίδηρ κόλλησιν εὗρον.
Γλαυξ ἐν πόλει παροιμία, πρὸς ἀληθείας [33], ἀνέκειτο γὰρ ὑπὸ Φαίδρῳ [34] ἐν τῇ ἀκροπόλει.
Γλαυξ ἐστάτο [35]. ὡς τῆς μάχης ἐν Σαλαμῖν γλαῦκες φασὶ πτῆναι, τὴν νίκην

γλαυκῆς. G. Leg. ὀργυρᾶς. PERGER. Γλαυκῆς, ἢ Γλαυκὸς, ὀργυρᾶς, lege. Vid. Suid. in Γλαῦκον. IS. VOSS. Corrige ex Etymol. Γλαυκὸς. KUST. Conf. H. Steph. *Ind.* in Γλαυκίων.

1. Γλαισμοί.] L. Γλανοί. SALM.

2. Γλανοί.] Etym. M. Γλάνου. H. STEPH. *Ind.* HEINS. IS. VOSS. Conf. Etymol. v. Γλανίς. KUST. Infra: Γλαυκῶν. λαμπρὸν, &c. Et: Κλαυδιανὸν. λαμπρυνόμενον τοὺς ὤμους. Confer. v. Ἀγκαίζει, λαμπρύνει. Ἀγλαοί, λαμπροί, &c.

3. Οἷον ἀστέρες.] Quasi ἀγλαοὶ. IS. VOSS.

4. Γλαυκῶντες.] A γλαῦξ, γλαυκὸς, γλαυκὸν, γλάνα, λάνα, *luc.* G. Supra Γαλαθηνόν. Conf. v. Γλαγόν.

5. Γλαμῶν. λημῶν.] [Sic. Ven. & Flor. At Γλαμῶν, λημῶν, Hag. & Leid.] Γλαμῶν, pro Γλαμῶν, Dorice. *Φωσσῖν* apud Pindar. pro *φωσῖν*. GUYET. L. Γλαμῶν. λημῶν. SALM. HEINS. H. STEPH. *Ind.* MAUSSAC. Photius in Lex. MS. Λημῶν, ἀπὸ Γλαμῶν. τὸ λημᾶν οὐ τῶν ὀφθαλμῶν ἴσχυν. Conf. seq. v. Γλαμυξιᾶν.

6. Γλαμία.] Λάμπα, five Λάκτα, πόλις Κρήτης, ex Steph. Byz. & aliis, nota est; non item Γλαμία, cujus præter Hesychium nemo, quod sciam, meminit. Corruptelam suspicari nondum licet: quamvis aliquando luccurreret Λαπτία, inter urbes Cretæ maritimas laudata in *Mar. Aegæ.* XXVII. 8. nec aliunde nota; quod ibi nomen sine dubio corruptum statuit Meurfius *Cret.* c. XI. p. 42. merito ab aliis notatus. Ego de ignotis non judico, sed in recepta lectione adquiesco, donec aliunde clarior lux adfulgeat.

7. Γλαμυξιᾶν. &c.] Forte: Γλαμυν. μυᾶσι, λημᾶσι. [Vid. sup. v. Γλαμῶν.] SOPING. Alii leg. Γλαμᾶν. G. Scribo: Γλαμυσμὸν. γλαυκὸν, λαμπὸν. & afferiscum [qui est in prioribus Edit.] tollo: tria illa enim synonyma sunt, non nomina tamen, sed verba idem significantia. Etymolog Γλαμυξᾶν. τὸ γλαυκὸν, ὅτις ἐστὶ λαμπὸς. HEINS. BRODÆUS (*Thes. Crit.* T. IV. p. 77.) IX. 24. MAUSSAC. MUNKER. KUST. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* addens: „Quanquam ἐν „ γλαμυξᾶν dici potest pro γλάνα seu λημᾶν. „ At Lex. Reg. MS. etiam: Γλαμυξᾶν. τὸ λαμπρὸν. Quæ lectionem recepi.

8. Γλανὶς.] Athen. [l. VII.] p. 311. & 312. Ariſtot. *Hiſt. Animal.* L. I. §. 45. & L. II. §. 111. SCHR. Conf. Schol. ad Ariſtoph. *Equit.* ϒ. 1000. H. Steph. *Ind.* & ſup. *Nat.* in v. Γάβρος.

9. Γλανοί.] Vid. ſup. v. Ἀγλαοί, five Ἀγλαοὶ, & modo in Γλανὶς. Conf. v. Βλιτύν.

10. Γλαμυροί.] Ad γλάνα, pro γλάνα, id eſt, κάλλιστα. GUYET. L. Γλαμῶν. Vid. Γλαμυξιᾶν. IS. VOSS. Conf. inf. v. Γλαμυξιᾶν. KUST.

11. Χαλινοί] L. χαλινοὶ. SOPING. PALMER. SALM. IS. VOSS.

12. Γλάμπευν.] Ad λάπτω, *lambo*, &c. de canibus, leonibus, &c. G. Scrib. Γλάπτειν. IS. VOSS. Inf. Λάπτ. πιεῖ. Et paullo poſt, Λαμπτῆρα, eodem vitio. Soient autem lones paſſim, ut & Alexandrini, literam π̃ inſerere. Vid. *Not.* ad v. Ἀνδραλκυόνια.

13. Γλαεῖς. ἔρος.] Ἔρως· τέρος. Heſych. Τέρος. λείπος σκιῶδες. Et paullo poſt, ἐγκαλέσαι φοινιχοῦν eſſe vult. Scripſeris & ἔρυσμα. Vid. Etymol. HEINS. Vid. Etym. M. in Γλαφυρὰ. IS. VOSS.

14. Γλαυκὴ. — φοβ.] Hom. *Il.* Π. 34. Inf. Λαυκὴ. φοβερὸν. Vid. Etym. M. in Γλαυκῶπις. Conf. Gloſſ. Rutgerſ. ibique Fr. Strunz. & inf. Γλαυκὸς. *Kuſterus* etiam confert v. Δαῦκος. Adde mox: Γλαυκῶν. δερκὸν.

15. Γλαυκία, ἡ Γλαύκιον.] Sup. in Βαιρικὴ habet γλαύκιον ἰμάτιον. SOPINGIUS. Huc pertinent Gloſſæ meæ laticæ MSS. Γλαυκία. ὑμαὶ πρῖνι. (lic) Conf. inf. v. Γλαυκὸς, item v. Γλαυκῆ. —— φοῦν· ubi vide.

16. Γλαυκίων.] Hom. *Il.* Υ. 172. ubi vid. Schol.

17. Γλαυκὸς.] Vid. Euſtath. in *Il.* Π. p. 1088. 12. Theocrit. apud Athen. l. VII. —— ἰσχὺν, ἢν Αἴσων, ἢ Γλαῦκον, καλοῦσι. SOPINGIUS. Locus eſt p. 284. A. ubi ἢ Γλαῦκον non exſtat. Nec pertinet hoc ad Heſychium. Cyrill. Γλαυκὸς, λάδικος. ἢ μαλακὸς. Vid. ſup. v. Γλαυκὴ, & Ἀγλαοὶ.

18. Ἐν τῇ &c.] Scr. οὐ τῇ. JUN. HEINS. Conf. inf. in Γλαυκόχροις, & Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Deor. Dial.* p. 226.

19 Νυκτόβας.] Νυκτόβιον. SCALIG. Νυκτέρια, i. e. νυκτία, quod noctu *τοὺς τοὺς* clamet. Plaut. Unde inf. Τοτὸ vocatur. SOPINGIUS.

20. Νόμισμα.] Vide, præter alios, Schol. ad Ariſtoph. *Aves* ϒ. 1106. & mox in Γλαῦκες Λαυρ.

21. Ὄρνεος.] Vid. Athen. p. 629. Meurf. *Orcheſtra.* SCHR.

22. Φυτὸν.] Ita Γλαυξ apud Dioſcor. IV. 141. & Plin. XXVII. 9. *extr.* ubi tamen non inepte H. Steph. Γλαῦξ legendum conjiciebat: de quo Arcadius Grammat. Ineditus; Γλαῦξ, βοτάνη γαλακτώδης. Conf. Etym. M. & H. Steph. *Ind.* v. Γλαῦξ. Alioqui confer ſup. v. Γλαυκὴ. &c.

23. Γλαυσόν.] Vid. Martin. p. 466. SCHR. Vid. Etym. M. & ſup. v. Ἀγλαοτόκον. Inf. Δαῦκος. ὁ θρᾶσος. Conf. v. Γλαυκὴ.

24. Γλαύσσ.] Vid. Caſaub. in Theocrit. p. 281. SCHR. A γλάω, idem quod λάω, unde & λαμπρὸς, idem quod γλαυκὸς. IS. VOSS.

25. Φάσσε.] L. ἀς ἀσὶς. [ut ſup. in Γλαυκὴ.] SOPING. L. *Φώσσι*. IS. VOSS. L. *φωσσὶ*, ex Etymol. PERGER.

26. Γλαυσῆ.] Id eſt, γαῦσον. G. Conf. *Not.* in v. Γλαφυρὸν.

27. Γλαῦξ' Ἀθηναία.] Vid. Schol. ad Ariſtoph. *Aves* ϒ. 302. Diogenian. III. 57. & Zenob. III. 6. ibique Schott. & ad *Proverb.* e Suida, IV. 85. Conf. Cl. Reland. *Diſſ.* T. II. p. 215.

28. Γλαῦκες Λαυρεωτικαί. Ἀργυρ. &c.] In *Avib.* ϒ. 1106. ubi vid. Schol. coll. Suid. & Meurf. *de Fortuna Athen.* c. VII. Conf. v. Λαύρεια.

29 Ἀργυρωματώτεραι.] An ἀργυρᾶ καὶ. JUNGERM. ad Pollux. IX. 76. n. 94. Ibidem mox ὀργυρᾶν corrigit, pro ἀργυρεῖον. Vid. inf. in Λαύρειον.

30. Γλαυξ δ'] Vid. ſup. Γλαυξ. τύραννα &c. & inf. Καλλιχίλαν. & Παιπαλῶ. σφύνται.

31. Γλαύκη τύχη.] Zenob. [II. 91.] p. 51. Diogen. [IV. 8.] p. 208. SCHR. Utrimque Schottum vide, & Kuſt. ad Suid. poſt v. Γλαυξ.

32. Ἐφέδρας.] Diogenian. μὴ ἐφέδρου.

33. Παροιμία πρὸς ἀλήθειαν. ἀνέκειτο &c.] Forte: πρὸς Ἀθηναίων. SOPINO. Diſtingue, & ſcribe: παροιμία. πρὸς ἀληθείας· ὑπὸ Φαίδρῳ &c. Πρὸς ἀληθείας hic ſignificat *revera*, ut & ſæpe alibi. Unde apparet *Sopingium* male hic corrigere, πρὸς Ἀθηναίους. KUST. πρὸς ἀληθείας omittit Meurf. *Cecrop.* c. 20. An vero *Antiphon* ὁ πρὸς Ἀληθείαν ſcripſerit? Vid. *Not.* in v. Ἀθῆναι.

34. Φαίδρῳ.] L. *Φαιδία*. MEURS. *l. c.*

35. Γλαυξ ἐστήκει.] Zenob. II. 89. & Diogen. III. 72.

κατ᾽ ἀναστροφὴν ζῶσα.
Γλάφ. γλύφ. ὀρύσσ. καλάσ.
Γλάφω [1]. σπήλαιον. ἄντρον.
Γλαφυρὰ [2]. κοίλα. βαθέα.
Γλαφυρὰς. ἀνθηρὰς· ἄλλοι δὲ, κοίλης, ἢ βαθείας.
Γλαφυρ. περιττὸν [3]. κοῖλον. ἠδύ. βαθύ.
Γλαφυρ. ἀνθηρ. λαμπρ. περιττ. κοῖλον. ἡδὺ. βαθύ.
Γλάψαι [4]. καλάσαι. γλύψαι. ἐκζῆψαι. σκαλεῦσαι. βαθῦναι.
Γλαῦκιζας [5]. ἀπὸ τοῦ γλαύκης γενόμενον ἔκλυτον, καὶ παρειμένον ἀπὸ τοῦ οἴνου [6].
Γλεῖαν [7]. τὸ ἀπόπασμα ἢ ψαφλὸς, περὶ πατηθῆ.
Γλεῦξις. οὖν. ἕψημα [8].
Γλίσα [9]. ἄξιωμα συγκλήτου.
Γλίφαρα [10]. βλέφαρα. ὀφθαλμοί.

Γλή-

Γλιὴ ἐπῆλθ). Hic iterum IV. 93. Γλιὴ δὲ ἐπῆλθον. ex Aristoph. *Vesp.* v. 1081. ubi vid. Schol.

1. Γλάφω.] Hesiod. [*Ἔργ.* v. 533.] γλάφει πτερύγιον, quod Homer. [*Il.* Ξ. 88] αὐτὰρ γλαφυρὸν ἐποίησεν πτερύγεσσιν dicit. Vid. Eustath. *Il.* p. 1339. SOPINGIUS. Vid. Etym. M. in Γλαφυρὰ, & Γλαφυρὸν, & inf. Γλαφύου.

2. Γλαφυρὰ.] Hom. *Il.* Β. 516. sive *Cat.* v. 23. ibique Schol. Conf. seqq.

3. Γλαφυρὸν. περιττὸν.] Ad γλαυκὸν, id est, γαῦρον, γαυρωθὲν, id est, κρίμνον. Supra, Γλαυκὸν, σημεῖον, id est, γαῦρον, ἢ γάϊον, γάϊον, γηθὲν, γαῖον, γαυῖδν, γαυδὸν. GUYET. An γλαφυρὸν, περιττὸν, est a γλύω, unde γλυπὸν, γλύπτον, γλύμμα? placet. G. Conf. Suid. & Etym. M. & sup. v. Γλαυκὸν, mox v. Γλαφυρὸν.

4. Γλάψαι.] Vid. sup. v. Γίγλυμ), inf. v. Διαγλάψαι, Etym. M. in Γλαφυρὰ, & Γλαφυρὸν, Salmas. *Exerc. Plin.* p. 33.

5. Γλαῦκιζας.] L. Γλαυκίζας. SALM. SOPING. Γλαυκίζας. HEINS. Sic & *Heins.* in *Exerc. S.* ad *Ab.* II. 13. p. 269. monente *Scriverio*, qui & sequenti Heinsianæ emendationi adposuerat literam *S.* nescio quem designans.

6. Καὶ παρειμένον ἀπὸ τοῦ οἴνου.] l. Καὶ παρειμένον, ἐξ οἴνου. HEINS. Imo scribe, ut libri edunt. etiam Phavorini: ἐκ παρειμένον ἀπὸ τοῦ οἴνου. Grammatici enim volunt ita appellari non modo eum, qui speciatim hoc vini genere, sed & quovis alio sit solutus atque effeminatus. J. A. VAN DER LINDEN *Exercit.* ad *Ab.* II. 13. §. 252.

7. Γλεῖαν.] Vid. Barth. *Adversar.* p. 211. SCHR. Conf. Cl. Lindeni *Exerc.* laudatam, & Reland. *Diss.* T. II. p. 301. Cyrill. Lex. MS. Γλεῖον. τὸ ἀπόπασμα ἢ ψαφλὸς περὶ πατηθῆναι. Suid. πατηθῇ, ut Hes. sed ἀποπάλασμα habet pro ἀπόπασμα: quod idem est. Posteriùs etiam Etymol. M. & Glosse Iatricæ MSS. Infra: Πεῖσμα. τὸ ἀπόπασμα ἢ ψαφλὸς περὶ πατηθῇ. Item: Σίφνια. γλεῖον. Adde Athen. II. 7. p. 45. Τὸν καλούμενον Πεῖσσινον ἢ γλυκοὺ Λέσβιον, &c. Vide ibi plura.

8. Οὖν. ἕψημα.] Repono: οἶνον ἕψημα ἔχων, vel πολὺ ἕψημα ἔχων, ex Paulanio. H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 851. Vid. Eustath. p. 1385. 14. & Athen. L. I. p. 31. Β. ubi ἔχων etiam additur. Conf. inf. v. Γλεῦξις, & Linden. *l. c.* §. 62. Adde *Not.* in v. Ἔνφυμα. . . . ἔπει Γαλεώ.

9. Γλίσα.] Gleba. de qua vide libros Jurisconsultorum. In *leg.* 2. *Cod. de Prætor. & hon. præt.* [l. XII. *tit.* 2.] *Glebam* vel *follem*, VII. *solidorum functionem*, *sive quamlibet ejusmodi collationem* —— *fundatus jubemus abolerî.* De *folle* vid. Hotoman. l. IV. *Ant. Rom.* c. 32. SOPINGIUS. Pro κλεῖσα, id est, *clavus*, seu *latus clavus*. GUYET. Ordo postulat Γλίσα, vel Γλῖσα. IS. VOSS. Vid. Not. Cangium in utroque *Glossario.*

10. Γλίφαρα.] Attici β in γ vertunt, ut, Γλίχαρα, βλίχαρα, ita Γλίφαρα, βλίφαρα. HEINS. Vid. sup. Ἀγλίφαρα, & in Βακῶσαι, & Eustath. p. 1534.

11. Γλάϊνα, &c.] Leg. forte: Γλίσνα. οἱ δὲ, &c. ζυλὸς ἢ ἀγκάλαμος, &c. GUYET. Alii leg. Γλίσνα. ἐβόκλιοι. οἱ δὲ, &c. G. Forte: Γλίσνα. κόσμια. οἱ δὲ, &c. Et sic Etymol. HEINS. Sed Γλάϊνα. ἀξιοπίστα. Pro πανὶλ' ἄντα, leg. πανὶλαμπῆ. Et sic Etym. M. Vid. quoque Eustath. Ω. *Il.* p. 1475. IS. VOSS. VALES. Apollonii Lex. MS. Γλίσνα. κοσμήσιμα. (Vide hoc suo loco infra.) Subjicit: —— ἢ γλίσνα πολὺ σκχαδὲς. Ex Hom. *Il.* Ω. 192. ubi Schol. Γλίσνα. πολὺς ὕλης ὄχλος, κόσμια. ἢ χρήσιμα, καθὼς Ἡσίοδος. οἱ δὲ, ἀξιοπίστα. —— ἢ λίαν μύρας εἴρουσι, Γλίσνας φησὶ, κυρίως τὰς ἀρομένας λέγουσι. Cum quibus fere convenit Etymologus, qui ἀξιοπίστους: malim ἀξιοπίλητα. Conf. Schol. *Il.* Ν. 189. & inf. v. Τεύχλων. Hesychii verba omnia stare possunt, hoc modo: Γλίσνα. οἱ δὲ, πανὶλ' ἄντα (κατ᾽ Ἀλκαῖον, τὸ πανὶλαμπὲς) τὸ ξύλον, ἀγκάλαμον. Ἔνιοι δὲ κόσμια πολύσκιαστα. ἀξιοπίστα. Postrema vox efficit novam & a prioribus diversam explicationem, quam Suidas etiam exhibet, & Schol. ad Hom. *l. c.* In prioribus οἱ δὲ retineri potest, quamvis non

Γλίνεα. οἱ δὲ [1], πανὶλ' ἄντα. καὶ Γλιχὼν, τὸ πανὶλαμπὲς. καὶ ζύλον, ἀγκάλαμον. ἔτι καὶ κόσμια πλάσματα ἀξιοπίστα.
Γλῖν. φάγ.
Γλίνη [12]. κόμη ὀφθαλμοῦ. καὶ παίγνιον. οἱ δὲ, τὸ ὑδατῶδες ὄξος. καὶ τὴν ἀποπλασμένην κάλυκα ἀσβόλην, καὶ Γλίνας, τὰ κηλὰ τῆς μελισσῶν. ἢ ὕρη [13].
Γλιωσὸν [14]. ποτερόν.
Γληχωνιδὲς [15]. δίκταμον.
Γλίσι [16]. εὔτονον. ἰσχυρὸν.
Γλοῖα [17]. κόλλα.
Γλοιὸν. ῥύπον [18].
Γλῶχαι [19]. κέντρα.
Γλυκὺν. ἡδύλατον [20].
Γλίχρον [21]. φιδαλέος. σκηφὸς. λίαν ψυχρὸς [22], ἠηλαλὲς [23]. καλλάθης [24].
Γλίχρως. ὀλιοθρὰς.

Γλύ-

præcesserit ἀβ. Exempla sunt obvia. Si tamen malis, οἱ δὲ &c. non obito. Πανὶλ' ἄντα est pro πανὶλαμπὲς τοῦ. Vid. sup. v. Ἄντα. Eustath. p. 1344. *in fin.* τὸ πανὶλα scripsit. Nec tamen Etymologi πανὶλαμπὲς duplicet. Schol. ad Apollon. Rhod. IV. 429. Γλαυκὸς, πανὶλαμπὲς. ad quem locum vid. Hœlalin. *Not.* coll. H. Steph. *Ind.* Idem placebat Cl. *Bentleio.* Quæ supra monui, ex parte confirmat *Kusterus* his verbis: „ Hæc (κατ᾽ Ἀλκαῖον, τὸ πανὶλα) in parenthesi legenda „ sunt. Pro Γλίνεα autem scribi debet Γλίσνα, vel Γλῖσ„ νεα. „

12. Γλίνη.] Vid. Scalig. in Aristot. *H. Animal.* p. 66. SCHR. Vid. Gloss. Arati p. 42. MUNKER. Adde Schol. Hom. *Il.* Θ. 164. Β. 494. Eustath. p. 1344. *Ed. Rom.* Etym. M. in Γλίνη, & Γλίδιν, & notata in v. Γλίνεα, & Γλίνιον. Obiter addo, apud Herodot. l. 140. pro, περὶ αὐτὸν ὀφθαλμὸν ἢ κοινὸς ἰλυσθῇ, *If. Vossius* ad oram Herodoti sui conjecisse olim, ἢ γλοιὸς ἀφυσθῇ, ut sensus esset: *prius quam pupilla oculi extrahatur.* Vide locum; ad quem Teixeram *cap.* XI. de more isto conferre jubet V. Cl. cujus tamen emendatio inducta deinde.

13. Ὕρη.] Scrib. ὑρὴ. Vid. Suid. ibique Kuster. Etym. M. in Ἴσα ἐν ἐρήμοις, p. 478. ex Herodiano: Καὶ ἐν τῷ ὄρη, Ὄρη Ἀτλαντικὰ, ὕτω πίπτουσι, Πίνδαρος.

14. Γλιωσὸν.] Sup. Γλάϊνα. —— τὸ ὑδατῶδες ὄξος. Sic & Eustath. & Etymol. ubi καὶ ὑδατώδες ὄξος. Malim καὶ &c. Inf. Γλάϊνα. ὑδατώδες ὄξος. (post Γλαυκὸν ὑφαντικὸν.) Conf. v. Γλαυκὸν, & mox v. Γλοιὸν.

15. Γληχωνιδὲς, δίκταμον.] L. Γλεχωνιδὲς. SALM. G Vid. sub. Ἀναπτελαίαν, & Βακῶσαι, & inf. Διοφανιδὲς, ibique *Not.*

16. Γλίσι.] Γλισὶν forte. G. Etym. M. post Γλαῦκα. —— Γλίσι, τὸ ἰσχυρὸν. Γλία, ἡ κάπρα. Γλαῦκα, τὸ σκληρὸν. Tres, ut puto, glossæ, seorsim scribendæ. Conf. Eustath. p. 1560. 32. Lexicon Reg. MS. Γλί. τὸ ἰσχυρὸν. Ubi Γλίσι, ut h. l., scribendum: quod per compendium scribat; de quo plura inf. in v. Ἐφίσια γεγραμ. & sup. in v. Ἀλφεσίβοια.

17. Γλοῖα. κόλλα.] Γλία Etym. Suid. & *Excerpta* ex Moschop. MS. in Agapet. apud Cl. Fabric. *Bibl. Gr Vol.* XII. p. 307. Et im ex serie literarum hic quoque scribendum esse, monet *Kusterus.*

18. Γλοιὸν. ῥύπον.] L. Γλοῦ. SALM. IS. VOSS. Vid. omnino Eustath. Σ. *Odyss.* p. 259. Γλόη, ῥύπος. Etym. M. & Suid. IS. VOSS. Suid. in Γλόη. Γλόη ϛ, ἡ ῥύπος. ἀφ' οὗ τ. Arcadius, Grammaticus ineditus: Γλόη. ἡ ῥύπος. Unde cogitare posses, pro ῥύπος rectius forte βύσσος legi. Infra certe Γλοιὸς, est ῥυπαρὸς. Conf. v. Γλίχρον. Verum Eustath. substantive etiam accipi docet p. 1344. Ὡς ϛ καὶ ἀφ' οὗ τὸ, Γλόη, αὐχμηρὰ καὶ ῥυπαρὰ, ἢ ἀφ Γλοιὸς, &c. Et Schol. Aristoph. ad *Nub.* v. 448. Γλοιὸς λέγει, ἡ ῥυπὸς ἢ ἰλυώδ. inf. Γλυσὸν, γλοιὸν. Conf. in v. Διόφαντος, & Ἴλυσι. Addo Gloss. Iatric. MSS. Γλοῦς (sic) βυσσινὸν, ἢ ῥυπαρὸν ἢ λυσσῶ.

19. Γλῶχαι. κέντρα.] An Γλῶχαι. id est, *ternæ*, *gracilet*? G. IS. VOSS. Per κέντρα h. l. intelligo *tibias*, *sive radios rotarum.* [Vid. inf.] Conf. v. seq. KUST.

20. Γλυκὺν. ἡδύλατον.] Placet τὸ Dalec, *admodum dubiè.* PERGER. Infra: Λεπτὸν. ἡδύλατον. Apparet alterutrum vocem ex altera detortam esse. Ἡδύλατον autem hic idem significat, quod in v. præc. κτένια, nimirum *tibiam*, vel *radium rotæ.* KUST. Conf. *Not.* in v. Γλίχρον.

21. Γλίχρον.] Vid. Aristot. *H. Anim.* III. 128. SCHR. Vid. mox Γλῶχαι, & inf. Λιχρὸν.

22. Ψυχρὸς.] Vid. inf. in Γλοιὸν. Confer modo notata ad v. Γλοιὸν.

23. Ἠηλαλὲς.] An ὀλολυκτὸν? FUNG. Male *Fingerus* corrigit ὀλόλυκτος. Scribendum enim ὀλολυκτὸν, idque referendum ad nomen substantiv. Γλίχρον, vel Λιχρὸν. Vid. *Not.* in v. Γλίχρον. KUST.

24. Καλλάθης.] Vid. Suid. & Etymol. M. Plura H. Steph. in *Ind.*

1. Γλυ-

Γλίαστα [1]. πόλις.

Γλιάτης. παίζ [2]. ἀπατᾷ.

Γλιθὸν. γλαὸν [3].

Γλίχη. ἐπιθυμῶ.

Γλίχῃ [4]. παίζ. ἐπιθυμῶ. προθυμεῖται.

Γλιχόμενοι. ἐπιθυμοῦντες.

Γλιχόμενος. ἐπιθυμῶν.

Γλιχητὴς [5]. ἀτυχὴς. ἢ ἐπίπονος. ἢ ἰραϊκὸς.

Γλιχὸς [6]. φιλόκλος. ἢ Γλίχρος. οἱ δὲ, πολυπεπέσμων, πλέκτης.

Γλίδη χρώμη [7]. εἰς ὃς τύπτει χαπέχῃ τὸ ὀπὸ τῆ χάτη ἀφὸ τῆ κεντημάτων [8]. ἔσται δὲ πίλινοι. Σοφοκλῆς [9].

Γλοιὰς [10]. ἡ κακοήθης ἵππος. καὶ πολυδίκη [11], ὡφὸ Σοφοκλῆ. καὶ Γλοίης, τὸ αὐτό.

Γλοιάζειν [12]. τὸ κεκερασμένον εἰς ὕπνον καὶ [13] ἐπιμένειν τοῖς ὄμμασι, καὶ κατειλλωπᾶν [14]. ἢ δὲ, διυγιλεῖν [15].

Γλοιτὸς. [16] κακοήθη.

Γλοιὸς [17]. ῥυθμὸς. ἀοδυνὴς. ῥυπαρός.

Γλυ-

1. Γλίαστα.] L. Γλίαστα, ἄστυ πίλινον. SALM. Urbis hujus mentio est apud Homer. *Il.* B. 504. Quare vero *Salmas.* hic corrigat, Γλίαστα, ἄστυ πίλινον, nullam video rationem. Nam apud Hom. legitur Γλίαστα, in casu quarto: cujus rectus procul dubio est Γλίαστα. KUST. Miror Cl. *Kusterum* hanc ita simpliciter adferre, quasi nulla pro *Salmasio* staret ratio. Sequitur ille fuit Etymologum: Γλιαστὰς. (sic ille. Alii Γλιαστα, vel Γλιαστὰ, aut Γλιαστὰς.) ἄστυ πίλινον. πλὴν δὲ Γλιαστᾶδε. Vide ibi plura de vocis inflexione. Γλιαστὰς correxerat etiam *D. Heinsius.* Et sic Stephan. Byzant. cujus Interpp adi, coll. Eustath. *Il.* B. p. 269. qui Γλίαστα. In Homeri loco habetur: —— ἐὺ' ἐ Γλίαστα σ' εὐίαστ. Ita quædam Edit. Sed meliores exhibent, Γλίαστα' εὐίαστ. (al. Γιαστᾶ'.) *Gliffanta incolebant.* Strabo l. IX. p. 411. 412. Γλισᾶδε. Et Schol. Hom. l. c. differte: Γλίαστὰς. σημαίνουσι, ὡς γράφουσι. Non itaque culpandus *Salmas.* quamquam πίλινα in ἄστυ πίλινον non mutaverim: quod forte pro lemmate adjecerat tantum; ut fupius.

2. Γλίστης. παίζει.] Sic Lex. Reg. MS. Mox: Γλίχτης. παίζει. Apud Euftath. l. c. Γλίδᾶ, pro παίζειν. Etym. M. Γλίστης. Supra: Γλίδᾶν. —— παίγνιον.

3. Γλεῖον. γλαὸν.] Pro γλαὸν leg. γλίον. IS. VOSS. Perperam. Vid. Euftath. p. 1560. & fup. *Not.* in Γλαῦες, γίονες.

4. Γλίχῃ. παίζει.] Vid. fup. v. Γλίστης. Pro ἐπιθυμεῖ vid. Suid. & Porti *Lex. Ionic.* & inf. v. Ἐλελίχθω. Scil. γλίχῃ proprie eſt γλαφυρῶς ἐπιθυμεῖ, *mifere cupere, difcupere, geſtire:* ut monet A. Dounæus *Præleſt.* in Demoſth. p. 169. Lex. Reg. MS. etiam habet: Γλίχει. ἀντὶ τοῦ, λείχει. quomodo fup. Γλιχᾶται, pro λειχᾶται, &c.

5. Γλιχητὴς.] Sic & Etymologus. Suſpectam tamen terminationem habet. H. STEPH. *Ind.*

6. Γλιχὸς.] Etym. M. Γλιχὸ. Vid inf. in v. Λίχρος.

7. Γλίδη χρώμη.] Pro Λίδη. Vid. in Λίδης, & Ἡρακλείδης. SALM. L. Γλιχρώμη. IS. VOSS. Leg. Λίδου. χρώμη, &c. Vid. inf. Λιδᾶν χρώτι, & Λιδαίνεσθαι. Conf. v. Σκυτέως, Σκύτη, & Χρώτης. Similiter fere *Kusterus:* „ Male pro Λίου γάλα, χρώμα, τάτια, οἷς ὃς κατέχρωτο τὸ &c. Vid. inf. v. „ Λίδου, item elegantiſſimum Hemſterhuis. ad Polluc. l. X. „ c. 52. *ſect.* 190. „

8. Κατηρμάτων.] Pollux X. 189. σφυράμαλα vocat. Infra: Κατηρμάλα, ζυγαμάτια. Quod aliud eſt.

9. Σοφοκλῆς.] Reſpicit procul dubio verſum, quem ex Sophoclis *Captivis* ſervavit Pollux X. 190. Ἄστις μ' ὁ μιλιγόνης ἀς, πυκνὸς πατεῖ. ubi præ aliis vide Celeb. Hemſterhuſium Noſtrum.

10. Γλιὸς. Vid. mox v. Γλοιὰς.

11. Πολυδίκη.] Interpretor πολυδίκη, ἀπονὸς, δυσκίνητος. Tales vocamus Gallice *rebourſe.* Nam πολυδικὸς eſt, *plures litet movet, obſtinate contendo.* PALMER. Hæc interpretatio minis videtur coacta. Malim de *Polydice* muliere, quæ optime Γλοιὰς a Sophocle in deperdito dramate dici potuit, utpote quæ malignum ingenium & peſſimam indolem prodidit ſatis, quando Pterelam patrem, Thebarum Regem, Creonti prodidit, & occidi fuaſit, auctore Servio. Cl. *Kuſterus* ſequentia adfcripſerat: „ *Palmerius* vocem hanc male interpretari conatur. Quamvis enim neſciam, quid πολυδίκη „ ille ſibi velit, vel an ſit nomen proprium, an non: illud tamen perſuaſum habeo, Palmerii interpretationem alle„ nam eſſe. „

12. Γλοιάζειν.] Id eſt, *oculos viſco glutinatos habere.* G. Galenus *Gloſſ. Hippocr.* Γλοιάζειν. τὸ ὑπνώδεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ τὸ Γλοιαδὲς ἀνάλογον, ἀπὸ τῶν κυνηγετικῶν ἀλάγων. Conf. Etym. & Suid. Lege autem apud Heſych. ὡς κολλῶδ. οἷς ὕπνου ἐπιμ. v. a. ut notet, *oculos ſenſim occludere, ut illi faciunt, qui in ſomnum delabuntur.* quod recte monuit *T Hemſterh.* ad Polluc. IX. 148. p. 1131. ubi plura.

13. Καὶ ὑπνῳ.] Dele hanc particulam: eſt enim ſupervacanea. De verbo Γλοιάζειν vid. Cl. Hemſterh. ad Poll. [loco ſtudato.] KUST.

14. Καὶ κατειλλωπᾶν.] L. καλλωπίζειν. (ſic) SOPING. Addita literula corrige κατειλλωπίζειν, quod infra Grammaticus exponit, καλλωπιζόμενον. Vel ſcribe, καλλωπᾶν. [Inf. Κατειλλωπᾶν, καλλιᾶν.] HEINS. Καλλωπᾶν exhibet H. Steph. *Ind.* Vir Cl. *T. Hemſterhuſius* ad Poll. *l. c.* ita: „ *Scipingius* „ pro κατειλλωπᾶν non debebat reſtituere καλλωπίζειν. nam „ & ipſum illud apud Heſ. Ἀκαλλωπᾶν, unde hanc ſuam e„ mendationem hauſiſſe credo, vitio ſcriptum eſt pro Ἀκαλλώπιν, ut docetur ab Ariſtophanis Commentatore antiquo „ ad *Equit.* [ſ. ſc. 292.] ubi Ἀκαλλωπίζειν habet & Ἀκαλλώπιν. Et „ igitur etiam emacula Suidam in Ἀκαλλώπιν, niſi quis & „ hanc verbi formam rectam fibi perſuadeat, de quo tamen „ ego certus non ſum. „

15. Διυγιλεῖν.] L. Διγυγλᾶν, ex Etymologo. IS. VOSS. HEMSTERH. *l. c.*

16. Γλοιτὸς.] Properoxytonos Γλοιτὸς ſcribit Etym. in v. Γλοιὸς: ut ſit Accuſat. ſing a recto γλοιὸς. Atque ita *Kuſterus*; ut exhibuerat jam olim *H. Steph.* in *Ind.* Conf. v. Γλοιτὸς, & modo v. Γλοιὰς.

17. Γλοιὸς.] Supra Γλοιτὸς. Vid. Ariſtoph. Schol. p. 86. IS. VOSS. Vide quæ notavimus ad v. Γλοιτὸς, poſt Γλίσ, &c.

18. Γλυπὸς, τανυπλευρὸς.] L. τανυπλεκὴς. SALM. πλατυπλευρὸς. BRUNO. τανυπλευὸς. H. STEPH. *Ind.* SOPING. G. HEINS. Galen. *Gloſſ.* Γλυπὸν — ὅτοι τὴν Νεαπολιτικὴν ἔλαγον. Et ſic *Salmaſium* correxiſſe etiam puto. Vid. fup. in v. Γλοιζόντι. 19. Γλῦμα, χρύσιον, φρύγιον γλωφὶς χρυσῆ.] Sic diſtinguend. & legend. videtur: Γλῦμα, χρύσιον. Φρύγιον, γλωφὶς, χρυσῆ. GUYET. Cum Phavorino diſcernere malim has gloſſas: Γλῦμα, χρύσιον. Φρύγιον. † Γλωφὶς χρυσῆ. Vel conjungantur hoc ſenſu: Γλῦμα, *pro χρύσιον*, Φρύγες. Γλωφὶς enim *apud eos* aurum *dicitur.* Idem voluit, credo, *Guyetus.*

20. Γλωφὶς.] L. γλωφὶς. SOPING. SALM. BOCHART. *Geogr. S.* p. 1076.

21. Γλῦς.] Vid. Ariſtot. *Hiſt. Animal.* l. 116. SCHR. Hom. *Il.* E. 66. Βεβλῆσι γλῦσι κατὰ δέξιον. Schol. Γλῦς. τὸ αὖξι τῆς σφυράμαλος ἰχίου. ἡ κοτύλη, &c. Vid. v. Γλυβὶ, & Γλυβὲς. Cyrill. Lex. MS. Γλυτοῦ. τὸ ἀπὸ κοτύλης σφυράμαλος. Conf. Euſtath. p. 522. & 716. & inf. in Ἐπιγλὶς, Ἐφίδης, & Ἐφιδὴς τι.

22. Γλυκῶνα.] Ἐλεκτρυόνα, pro γλυκῶνα ῥίζα. G. Vid. Theophraſt. *Hiſt. Plant.* IX. 13. & Bod. a Stapel p. 1104. Galen. *Gloſſ.* in Γλυκύσιμος.

23. Γλυκὶ.] Conf. fup. v. Γλυκυὶς —— βοῦτυ τὶς.

24. Γλυκύσιμος.] Vid. Salmaſ. in Lamprid. p. 196. SCHR. Athen. XIV. 14. p. 645. Γλυκύσιμοι. ἐ ἀφ' γλυκὸ· τὴν ἰδικὴν πλοκὴν ἔχοντ. Κρατῖν. εἰς φησὶ Σιδόνα· οὐ Γλάυκιππος. Et ſic pro αὖν malim apud Heſych. Conf. inf. v. Κλαῖδες.

25. Γλυκερὸν δυσὶν.] L. Γλυκερῷ Σιδονίῳ. SCAL. SALM. FLORENS ad Ariſtoph. *Veſp.* ſ. 220. Bene Ed. Hag. & Phavor. Ampliſſ. *G. Cuperus* notaverat: „ Γλυκερῷ Διόνυσε, „ fabulæ nomen. „

26. Ἀγλωρὸ· παῖ.] Huc uſque ſenarios antiquos tranſcripſit Ariſtophanes *Ran.* ſ. 1256. ubi Scholiaſtes docet, eſſe initium *Phrygis poſteriorис* Euripidei, & reliquam hemiſtichii partem ſonare: ἴσον' ὡς Θέσεως πάθον. Vid. ibi Cl. Kuſter. & Flor. Chriſt. *l. c.*

27. Γλύκων.] Vid. fup. Γλυκίων, Γλάδια, Γλάνις, Ἀρουλὶς, &c.

28. Γλυκὺς.] *Eccleſ* V. 11. Γλυκὺς ὑπνὸ· ἢ ἥδιον, &c. BIEL. 29. Γλυκὸν.] Γλυκὸν exhibet Ed. Hag. & H. Steph. *Ind.* Atque ita corrigit *Is. Voſſius*, qui Γλάνα & Γλανὸν, (per ſimplex n) in prioribus. Supra: Γλάνα. ἡδύ. Vid. ibi *Not.* „ Ego legerim Γλανὸν, vel, ut proxime ante, Γλυκὺν, quod „ idem ac γλυκύ. „ Verba funt Cl. *Kuſteri.*

30. Τὸν χολῆ.] Locum hunc egregie illuſtrat Cœl. Aure-

Γλυκύ [1]. μελιχρόν.
Γλυκυδιχεῖς [2]. ἡδὺ ὸ τῷ ὑρᾶζ.
Γλυκυθυμία. ἡδονή.
Γλυκύθυμ@. ἀνειμέν@. ἡδύς. ἀπαλόψυχ@. ἥπι@. πραότερος. γλυκύς.
Γλυκυσίδη [3]. Φυτόν ποιόν, σωστελοῦν ἀπόσπασμά τι τ῀ γυναικῶν.
Γλυκύφαλον [5]. τὸ ἐρυθρόδενδρον [6]. Κρῆτες.
Γλυκύφρων. τὸ ὸ οἰκεῖ φρονοῦντες, καὶ ἔνδον μέλιτ@ ἔχοντες.
Γλύκων. ὁ βλίθης [7].
Γλύξις [8]. ἡ ἀνειμέν@ οἶν@, καὶ ἄγρ@ [9]. ὃν ἔνιοι βῶ, Ἀπαλύσομεν· οἱ δὲ, Γλεῦξιν.
Γλυφεῖον [10]. ἄντρον τι. καὶ ἅρ@.
Γλυφίδες. αἱ χαλαὶ [11] τοῦ βίλους, ἀπὸ τοῦ γεγλύφθαι, καὶ κεκοιλάνθαι, εἰς ἃς ἡ ὑδρὰ ἐντίθεται τοῦ τόξου. ἐνίοτε δὲ καὶ τὰς τ῀ χειλέων χαλὰς [12] λέγει Ὅμηρ@. καὶ αἱ θαλάμαι.
Γλύψαι. ξύσαι. χαράξαι.
Γλυκὺς ἀϊών [13]. παροιμία, ἣν φησιν [14] εἰρῆζ ἀπὸ τοῦ λεγομένου μαχροῦ ἀϊῶν@ ἐν τῷ Νείλῳ, κατ' ἀντίφρασιν. ἴσαι γὰρ δυσκόμιστοι ἀφ' ὧν τὸ ῥεῦμα, καὶ ἀηδῶ· ὅθεν λέγεζ ἡ παροιμία ἐπὶ τ῀ αἰσχρόν τι δυσμαζόντων, ἐπαινοῦντων δ' ὡς καλόν. ἢ τοῦ ἐναντίου σπουδαίου μ' ἀγωνιῶν, χλιαζόντων δ' ὡς φαῦλον. Κλέαρχ@ δ' φησι, τοὺς Αἰγυπτίους [15] ἐξευρεῖν εἰς τὰς τ῀ κατα-δυτέρων γυναῖκας καὶ παρθένους, καὶ τὸ χεῖσι, ἐν ᾧ πεῦτα ἔφερον, ὁρμαίσιν Γλυκὺν ἀϊῶνα.
Γλῶς [16]. ὄναμα Αἰγυπτίου τινός.
Γλωσαλγία [17]. Φλυαρία.
Γλῶσσαι. Φωναί. καὶ σημεῖα ἐπὶ τοῦ ἥπατ@ [18], ὡξὺ τοῖς θύταις.
Γλώσσας. πᾶς γλωσσίδας τ῀ αὐλῶν, καὶ τ῀ ὑπο-δημάτων. καὶ τὰς λαλιάς [19].
Γλωσσάγγαι [20]. σύμφυγοι. παχύγλωσσοι.
Γλωσσάκομον [21]. ἄηκτι. σκεῦς [22] ξυλίν῀ ἢ λεπιδώτον.
Γλωσσοφορεῖν [23]. θελαλεῖν, καὶ φωμίλλειν ζ.
Γλώσσ [24]. ὑδατὸς ἄζιον.
Γλωρεῖν. χεσμίζειν.
Γλωσῶν. νομῶν [25].
Γλωσσάκομον. ἐν ᾧ οἱ αὐλητραὶ ἀπετίθεσαν τὰς γλωσσίδας. καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον [26].
Γλωσσοπώλης [27]. ὁ πᾶς αὐλητικὰς γλωσσίδας πιπῶν.
Γλωχὶν [28]. ἡ χοιρὰς τοῦ βίλους. καὶ Τεγλάχινας οἱτούς [29]. καὶ γλῶσσαι. καὶ ἄκρον. κυείως

lian. *Chronic. Mord.* L. III. c. 1. ubi ait: *Multa enim contrariæ interpretationis vocabulum sumserunt; ut* seila, *quæ Græci* γλυκὺς *vocant, velut* dulcia, *cum sint amarissima.* Huc etiam pertinet illud Plinii l. XXVII. c. 10. Holofteon *sine dubitatione verba ex adverso appellata à Græcis, sicuti fel Dulce.* KUST. Utrumque locum adduxerat H. Steph. *Ind.* v. Γλυκὺς.

1. Γλυκύ.] Vid. inf. in v. Ἔψημα, & *Judic.* XIV. 14.

2. Γλυκυδιχεῖς.] Conf. v. Γαυσγίας, & Γλυκώπης. Simili compositione γλυκυμυθὸς (quam vocem Lexica ignorant) dixit Meleager in Epigrammate inedito:

Ὦ Χάριτες, ἢ καλὸν Ἀριστοφάνη ἐνὶ δόμῳ
Ἄνδρα σὺν εὐφρεσύνῃ ἐξαναδήσαθε χόρῳ.
Οὕνεκα τὴν μορφῇ βαλὼν φλόγα, τὴν γλυκυμυθῆ
Καίρια, τὴν σιγῶν ὄμματος ἐκφανὲς λαλεῖ.
Τηλόθι μοι πλάζεσθ' αἱ δ' ἐπλεόν μ' ἐς ἢ Ὀλυμπον
Ζεῦς, νέον εἰδὼς ὁ πᾶς μαχῆ κεχρυσωθέντα.

Ultima vox in Lexicis etiam fine exemplo proftat; quam tamen & incerti (forte Callimachi) Epigrammi ἀνάνδρῳ in eadem Anthologia exhibet: —— Ζεῦς ἐκεχρυσώθη.

3. Γλυκυσίδη.] Gloffa Iatrica MSS. Γλυκυσίδη. ἡ Παιωνία. Conf. Suid. & H. Steph. *Ind.* item ad Galen. *Gloff.* in Γλυκύρριζα. Hefych. infra: Πυξίφυλλον. ἡ γλυκυσίδη.

4. Ἀντίπαρδ τι.] Leopard. l. VII. c. 13. legendum conjicit, κἀντιπάρδ@. Sed Cafaub. ad Athen. III. 4. retinuit, & exponit mentem. SOPING. Vid. Athen. p. 76. & Cafaub. in Athen. p. 155. SCHR. Monendum ἀντιπάρδ@ citare Leopardum *l. c.* p. 185. quum tamen ἀντίπαρδ τι habeant Editt. & Phavor.

5. Γλυκύφλοιον.] Γλυκύδενδρον legit Illuftr. *Spanhem.* ad Callim. p. 684.

6. Ἐρυθρόδενδρον.] Theophraft. *Hift. Plant.* IX. 14. ἐρυθρόδενδρα, τυφία. Vid. ibi Bodæum p. 1113. Sic inf. Ἐρυθρὰ, & Ἐρυθρίνη, pro πυρρὸν ποιῶ. In pofteriori loco addit: ὅθεν καὶ Ἐρύθραια, ἡ ἄζα, ἡ λεγομένη Ἐρυθρόδενδρον. unde paullo poft, Ἐρυθροδενδρόφυλλα. Similiter: Μυρσινόφυλλ. οἱ τῇ ἐρυθρόδενδρῳ ἀνόμοιοφυλλοι.

7. Γλύκων, ὁ βίλθος.] An legend. ὁ βίλτος? MENAGIUS. Male. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Ariftoph. Ἔκκλησ. p. 463. *Ed. Wech.* —— ὁ Γλύκων. HEINS. Locus eft *Eccleſ.* ν. 977. ubi Tan. Faber: *Fuit hic infigni fatuitate nobilis; unde Hefychia dicitur.* Vid. ejus *Epiſt.* l. II. p. 274. Neſcio tamen an huc reſpexerit Hefychius, cui forte Γλύκων nihil aliud eſt, quam noſtrum *zoetert*: quomodo appellamus blando & familiari more juniores maxime γλυκυθύμους καὶ βίλθους.

8. Γλῦξις.] An Γλύπτρα? de quo Athen. L. I. SOPING. Locus eſt p. 31. ubi Cafaub. edidit Γλῦξις, quod eſt pro Γλῦπτις, quod ſup. vide. Conf. Salmaſ. *Exerc. Plin.* p. 261. Linden. *Exerc.* ad *Ath.* II. 13. §. 62. & Menag. ad D. Laërt. I. IV. p. 174.

9. Ἄγρ@.] L. ἄγν@. SALM. LIND. (locis citatis.) Probatur idem a *Kuſtero.*

10. Γλυφεῖον.] Etymol. M. Γλύφιον. Sed Γλυφεῖον præfert H. Steph. *Ind.* Vid. ſup. v. Γλύφ@, pro eodem.

11. Χαλαὶ.] L. χειλαί. STEPH. SOPING. SALM. G. HEINS. Inf. Χαλαμ. γλύφες. Vide & in v. Δίκελλαι. Γλυφίδες, præter Homerum loco citando, habet etiam Herodot. VIII. 128. Vid. *Not.* ſeq.

12. Χηλὰς λέγει Ὅμηρ@.] L. χειλάς. SOPING. SALM. G. HEINS. Etym. M. Γλυφὶς —— ἡ χηλὴ τ῀ ἀνίδ@· ἴσον ἡ ὀπωσοῦν τ῀ βίλους. unde forte χήμας, *biatus*, i. e. fiſſuras, retinere poſſes; ut Schol. Hom. (& ex eo Cyrill.) εὐθέως δ' βίλους explicat, ad *Il.* Δ. 122. quem locum ab Etymologo etiam allatum, reſpexit Hefychius. Præfero tamen χηλὰς, ut Suidas. Apollon. Lex. MS. Γλυφίδες. τὰς χηλὰς (ita pro χηλὰς, ut modo χῆλαι) τ῀ ἀνίδ@. ὡς τὸν τόξου ἐφαρμογὰς. οἱ μέντοι δὲ [τὸν δ'] γεγλύφθαι &c.

13. Γλυκὺς ἀϊών.] Lege fis de hoc adagio Euſtath. in *Il.* p. 1108. ν. 39. ex Athenæo XII. & Platone in *Phædre.* SOPINGIUS. Vid. Athen. [XII. 3.] p. 515. & 516. [ibique Cafaub.] & [XII. 10.] p. 540. Zenob. [II. 92.] p. 52. SCHR. Vid. ibi Schott. & Erafm. *Adag.* II. 1. 38. & Kuſt. ad Suid. ubi ὁ καὶ εἰπὼν ζῶ dictum ſtatuitur proverbium: ſecus ac alii, excepto M. Apoſtolio, *Cent.* VI. 33. Eſt autem gloſſa loco non ſuo.

14. Ἣν φασιν] Niſi certum Auctorem deſignare voluerit, ſcribendum in pl. n. ἣν φασιν. quamvis φασὶ etiam apud Zenob. *l. l.*

15. Αἰγυπτίους.] Athen. *l. c.* Lydos memorat. Laudatur ibi Καλλιχόρ@ ὸ τῇ τριάκοντι ὕδει Βίον.

16. Γλῶς.] Vid. Diodor. Sicul. ubi paulum depravatum id nomen. Monuit Cafaubon. ad Æneæ *Tactic.* Γλῶς ὁ Ταμὼν dicitur Xenophonti in *Cyr. exped.* [L. II. *fub init.*] VALES. Recte Cafaub. ad Æneæ *Poliorcet.* p. 1790. *Ed. Ÿ Grono*, noſtrum Γλῶς tuetur: quamvis Γλως (A pro Λ) ex Diodor. l. XV. prius legerit ad Polиæn. *Strateg.* VII. 20. ubi Γλὼς in *nov. Ed.*

17. Γλωσσαλγία.] Euripid. *Androm.* p. 715. HEINS SOPING. Vid. Cyrill. & Suid. in Γλωσσαλγία, qui aliter. IS. VOSS. Conf. mea v. Γλώσσαργον.

18. Ἥπατ@.] Forte leg. ἥπαλ@. SOPING. SCAL. CASAUB. (ad Capitol. *Pertinac.* p. 560.) HEINS. L. ἥπαλ@. Philoſtrat. l. VIII. [7. §. 15.] Ἐκ ἥπατι φασὶ τ῀ ἀετὸν μαλλὸν εἶναι τρίποδα οἱ ἔνδοθι ταύτου. VALES. L. δ' ἥπαλ@. Aruſpices enim non in aqua, ſed in *jecore*, alliſque inteſtino ſigna quædam obſervare ſolebant. KUST. Vid. in Πεῦμα. G. Conf. in Ἀκίδδω, Ἀίλιατος, Δεξὶς, Δισσὰ, Δίστερ, Διστόμου, Δυδὸς, Δῦλα τρίπεζα, Δοχὴ, Ἐξόχη, Ἐπιδὸρ, Ἐσία χῶρ@, Θύη, Κολόπης, Πεῦμα, Πύλαι, Τάφ@, &c.

19. Γλῶσσαι. —— λαλιαὶ.] Arcadius Grammaticus inditus: Γλωσσὴ, ὁ λόγ@. Deeſt hoc in Lexicis.

20. Γλωσσάγγυν.] Conf. ſup. v. Γλωσσαλγία.

21. Γλωσσόκομον.] Galen. περὶ Προγνώσεως· Ἔστι ἰσχὺς ἀσθενείας οἷς γλωσσόκομον ἐμβάλλομεν τὸν πλόν &c. SOPINGIUS. Vid inf. in Λαυκήσαι. & Hellad. *Chreſtom.* p. 11. *fin.*

22. Σκεῦς.] Scr. σκεῖς, Id eſt, arca; nam σκεῖς, ὁ, *arcam* ſignificat. FABER (ad Longin. p. 384. five 233. *Ed. Tol.*) JUNGERM. ad Polluc. X. 154. p. 1339. Vide, & conf. Suid.

23. Γλωσσοφορεῖν.] Vid. Etym. & Suid. in Γλωσσαγγεῖον, ex Ariſtoph. *Nub.* ν. 790.

24. Γλῶσσ.] L. Γλῶσ@, de quo ſupra. SOPING. Γλῶσ, Γλωρὸν, & Γλωρὸν, procul dubio poſita ſunt pro Γλῶσ, Γλωσὸν, & Γρωσὸν. IS. VOSS. Supra habes Γλῶσ, cum eadem interpretatione. KUST.

25. Γλωσῶν. νομῶν.] Scr. τομῶν, *paſcuum.* PERGER. Γλωσῶν itaque quaſi χλωσῶν, *viretum.* Conf. v. Γελασῶ.

26. Γεν. αἰδοῖου.] Sic Eubulus uſurpavit, teſte Etymologo, qui Γλωσσοκομεῖον.

27. Γλωσσοπώλης.] Vide in Παιξιωλημέν@. STEPH. Conf. Etym. M. & inf. in v. Ἐξωλημένον. Γλωσσοπώλου ſenſu obſcœno apud Ariſtoph. *Veſp.* ν. 1274. & alibi.

28. Γλωχὶν.] Hom. *Il.* Ω. 274. vid. Schol. & Spanhem. ad Callim. p. 459.

29. Τεγλάχινας οἴτους.] Forte ſcripſerat, τανυγλάχινας οἴτους,

εἶναι δὲ Γλωχῖνες, αἱ τῆς ἀκίδων ἐξοχαὶ, καὶ αἱ τοῦ ζυγοῦ γωνίαι.

Γλώσσας οὐκ ἐμπιζῇ [1]. οὐκ ἂν ἀμφάγοιτο, οὐκ ἂν γλύσοιτο.

Γλωσσοπίδας [2]. τοὺς τῇ γλώσσῃ ὅπλα λεαμένους, ὥσαρ ἀσπίδι [3]. μεταφορικῶς.

Γναθμοί [4]. γνάθοι. σιαγόνες.

Γναθμόν, τομώτατον [5], καὶ αἱρετικώτατον.

Γνάθους [6]. Ἡλιάσας, ἢ γυναῖκας.

Γναθοῦν [7]. τὸ εἰς γνάθους τύπτειν.

Γνάθων. παράσιτος.

Γναμπὰ. καμπύλα. πεκτά [8]. ὑγρά.

Γναμπῆσαι [9]. ἀνακυκλασμένως. ἐπικαμπῆσαι.

Γναμπὸν. ὕπτιον [10]. ἴσυγρον. ὑγγαμπὸν [11]. βιμετάβολον.

Γναρίσας. καθαίρουσα. ῥύπτα.

Γναπτοὺς [12]. χαλινούς.

Γνάμψαι [13]. κάμψαι, κλάσαι. πῆσαι.

Γνάμψαν [14]. ἔξεσαν. ἤμυξαν.

Γναπτὰς ἔλικας [15]. τὰ καμφθέντα ψιλλία.

Γνά-

Γναπτὴ, κάμπη.

Γναταί [16]. ἀκταί.

Γναφάδιον. γναφάλλιον [17]. βοτάνη.

Γνάφαλλον [18]. τύλη. λέγει δὲ καὶ Ἀλφὸ τοῦ Κ, Κνάφαλλον. καὶ ὁ γναφεὺς [19], Κναφεύς.

Γνάφαλος. πτηλός [20].

Γναφεύς [21]. εἷς ἰχθύς.

Γναφῆσαι [22]. κλασθῆναι. καμφθῆσαι.

Γνήσιος. ἀξιοπιστῶν [23]. ἴδιος, οἰκεῖος.

Γνῆσιν [24]. μάθωσιν.

Γνήσιν κεν [25]. αἰδὼς ἄρ.

Γνοιῆσαι. γνῶναι.

Γνίφειν [26]. μίλαν.

Γνίφος. σωτίφρια [27]. δῖνος. ἄπνους. ἀχλύς. σκοτομυῖα.

Γνόμων [28] δίδυμα. συμβολίδιμος.

Γνάθοι [29]. βίβραι. κοιλάμασ. σπήλαια. θαλάμαι. καὶ τὰ ἐν τῇ βαθίζει περσκίμματα. ὅπου Γνυθὸς [30].

Γνόων [31]. νωθρώπων.

Γνῦξ.

γνὺς, ex *Il.* Θ. 297. Attamen τερπικέραυνος ἄνηρ est *Il.* Β. 393. quo respicit Etym. in Γλαγὶν, & Hes. in Τερψιλόχαι. Conf. Suid. in Γλωχῖνα. Nihil autem mutandum esse suadet Apollon. Lex. MS. ubi pleniùs: ἀφ' Τερψιλόχου ἄνηρ, τὰ τερπάνης τὸ χρῆσθαι.

1. Γλώσσας οὐκ ἐμπ.] L. Γλῶσσαν. SCAL.

2. Γλωσσοπίδας.] Vid. Eraſm. *Adag.* [five potius J. A. Braſſican. *Proverb.* 7. in v. *Gloſſaſpides*] p. 280. SCHR. Similiter *Pſ.* CXXXIX (CXL.) 3. Ἐθείωσαν γλώσσας αὐτῶν ὡσεὶ ὄφεως. Conf. *D. Heinſ.* ſup. in v. Βαθύγλωσσοι, & A. Schott. ad Suidæ *Proverb.* IV. 90. in Γλῶσσ' ἐκλαμβάνει.

3. Ὥσαρ ἀσπίδι.] Legend. ἀσπὶς ἀσπίδι. BIEL. Nihil mutaverim. Etymol. M. Γλώσσαιναι, ὁ τῇ γλώσσῃ οἷον ἀσπίδι ἀφ' αὑτοῦ πεκτηνάμενος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς σκληρύνσεως.

4. Γναθμοὶ.] Scr. Γναθμοὶ, ex *Odyſſ.* Π. 175. ubi Schol. Γναθμοὶ, γνάθοι. Conf. Gloſſ. Rutgers. in Γναθμὸν, ubi Cl. Struzius recte Γναθμοὶ. Et ſic Cl. d'Orville in *Miſc. Obſ.* IX. 1. p. 132. Vid. Etym. M. & inf. Κάκαθμοι.

5. Τομώτατον &c.] Quomodo interpretatio hæc voci Γναθμὸν convenire poſſit, non video. Niſi forte ſtatuere velimus, Heſychium in loco aliquo ſcriptoris reperiſſe γναθμὸν σιδήρου, vel ξίφους, vel ſimile quid, quod ille exponere potuit τομώτατον τῷ ἀμφιθαλοῦντι, i. e. *valde acutum*, ſive *magnam ſecandi & dividendi vim habens*. Pro αἱρετικώτατον enim lego ἀμφιθαλοῦντι. Conjectura hæc à veriſimilitudine minime abhorret. Nam Heſych. non raro per ſummam negligentiam, partem tantum phraſeos explicandæ ponit, eique addit interpretationem, quæ nonnih integræ phraſi conveniat: ut ſupra v. Ἀμφιθαλὲς, & Ἀνίξενον, ubi videat Lector quæ notavimus. Deinde γναθμὸς proprie idem ſignificat quod γένυς, i. e. *mala*, vel *maxilla*. Γόμφος autem per metaphoram de *acie gladii*, vel alius cujuſque inſtrumenti acuti dicitur: unde Heſych. ſupra Γόμφος exponit, πλάκας, μάχαιραν: & Ἀμφιγόμφιον ἄξιον dicitur *bipennis*, ſive ſecuris utrinque aciem habens. Pari metaphorâ Hebræi *os gladii* dicunt, pro *acie gladii*. KUST.

6. Γνάθους.] Scribo Γνάθοι, id eſt, *gnatæ familiæ*. PERGER.

7. Γναθῶν.] Æſchyl. p. 9. SCHREV. Locus eſt in *Prometh.* ν. 64. ubi αἰόλῃ γνάθῳ, quod huc non pertinet. Γναθῶν eſt q. d. *maxillare*. Vid. inf. v. Γναθόνυ.

8. Πεκτὰ.] "Ἴσως· πλεκτὰ. Nam & ita non incommode in illo loco *Iliad.* Σ. [de quo mox.]. Πέκτα τε, γναμπτὰς δ' ἔπασσε, reddi poteſt. HEINS. Forte legendum eſt πλεκτὰ. KUST.

9. Γναμπῆσαι.] Hom. *Iliad.* Λ. 416. Schol. ἐπικαμπῆσαι. Apollon. Lex. MS. κυκλασμένως.

10. Γναμπὸν, ὕπτιον.] Ex *Il.* Ω. 41. ubi νέκυα γναμπτὰ. Schol. ἀνακεκλασμένα, ὕπτια. leg. ὕπτιον. Mox: Γναμπτὰ, κάμπη.

11. Ὑγγναμπὸν.] Ὑπαμπὸν legit *Kuſter.* ex Schol. Hom. l. c.

12. Γναμπτὰς.] Supra Γναμπὰ. SOPING.

13. Γνάμψαι.] Vid. *Not.* penult & inf. v. Ἔγναψαν.

14. Γνάμψαν.] Pro Γνάψαν, à γνάπτω. KUST. Hom. *Il.* Φ. 731. Ἐκ δὲ γένυ γνάμψαν. Quem locum ſi reſpexerit Heſych. non conveniunt interpretationes. Niſi Γνάψαν in principali alius Poëtæ loco fuerit vera lectio. Vid. *Miſc. Obſ.* IX. 1. p. 120.

15. Γναπτὰς, ἕλικας.] Hom. *Il.* Σ. 401. Πέρασε τε, γναμπτὰς δ' ἔπασσε. SCHR. Quare ſuſtuli diſtinctionem poſt Γναπτὰς. Eundem Poëtæ locum adhibuit Tatianus *orat. ad Græc.* §. 13. p. 32. ubi vid. *Not.* & inf. in Ἕλικας. Conf. ſup. in Γναμπτὰς. Apollon. Lex. MS. Γναμπτὰς ἕλικας, τὰς δηλαντοειδεῖς βαλίδας.

16. Γναταί.] Forte ſcribend. Γναταὶ, pro Ἀγναταί PERGER. Inf. Κνάφαι. ἄλιπα. Conf. Γναφεύς. An vero pro Γναμπταί? Ita conjicit *Kuſterus*. Audacius fuerit ſuſpicari, illud Γναταὶ forte corruptum eſſe ex Γαναὶ, quod per Digamm. Æol. alicubi pro Ἄκταὶ inveneric.

17. Γναφάδιον. γναφάλλιον.] Forte poſterius eſt correctio prioris. Cette pro Γναφάδιον legend. Γναφάλλιον, Δ & Λ permutatis. Dioſcorid. III. 132. Γναφάλιον, τοῦτο τοῖς φύλλοις τινὲς αὐτὸ γναφάλιον χρόες), λεπτὰς ἔχει τὰς γαλακτίδας.

18. Γνάφαλλον.] Alcæus: Μαλθακὸν ἀμφὶ γνάφαλλον. apud Athen. X. 8. p. 430. ubi Caſaub. ἀμφιπεφαλὸν legit, p. 725. Γναφάλλια, per λ, etiam in MS. Pollucis l. X. 42. ubi vide omnino Interpp. & inf. v. Κνάφαλον. Conf. Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Judic. Vocal.* p. 86. Infra: Κεφαλὴν, γνάφαλλα.

19. Γναφεὺς.] Vid. Harpocrat. SCHR. Conf. Suid. ibique Kuſt.

20. Γνάφαλος. πτηλὸς.] L. πτιλὸς. SALM. Salmaſio addſipulatur Cl. *Hemſterhuſius* ad Pollux. *l. c.* p. 1190. addens: „ Videndum tamen de lectione vulgata πτηλὸς, cum retineri „ poſſit, καὶ ἐν γνάφαλον, quod pedibus lutum conculcetur. „ Ego tamen prius malim, pro *culcetur*. Infra: Κνάφαλος. —— πλοῦ, ἢ σφενδαμνίου, ἢ τύλη. Sic & *H. Valeſius*. Modo: Γνάφαλον, τύλη. Conf. L. Bos *Animadv.* p. 148. ubi Suidam recte tuetur.

21. Γναφεὺς.] Conf. Ἐστιαφεὺς, & Κνάφη Βάλη. BIEL. Athen. VII. 13. p. 297. (a *Schrev.* etiam citatus) hunc piſcem refert ex Dorionis *libro de Piſcibus*, & Epæneti *Opſartyticis*. Ad quem locum Caſaub p. 524 *Hujus piſcis & Heſychius meminit: alius Veterum, opinor, nemo.*

22. Γναφῆσαι.] Pro γναφεῖσαι KUST.

23. Γνήσιος. ἀξιοπιστῶν.] Hinc Titus Paulo γνήσιον γνήσιον [*Tit* I. 3. conf. I. *Tim.* I. 2.] quia κοινὴ πίστις ἐμοὶ καὶ σοί. Illa quidem γνησιότης dilectionis cauſſa; cur Vulgatus reddit *filium dilectum*. VERWEY. Vid. inf. in Γόμφος. Vox ἐξιοπιστῶν non exſtat in Lexicis.

24. Γνῆσιν.] Ex Hom. *Il.* Σ. 125.

25. Γνήσιν κεν.] Scrib. Γνῆσις κεν. Hom. *Il.* Γ. 53. Γνῆσις χ' οὗ &c. Schol. μάθοις ἄν. Conf. Etym. M.

26. Γνίφειν.] Forte Γναφεῖσαν. vid. *Job.* X. *com. ult.* ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 84. Vid. inf. v. Δνοφίγ, &-Ζνόφου.

27. Γνίφος. σωτίφρια. δῖνος. ἄπνους.] Cyrill. Γνόφος· δνοῦς ἀπνοῦς. σκότος· βαθύ. Poſterius Suidas, & Gloſſ. MSS. *in Pſalmos*. Pro σωτίφρια ſcrib. σωτίφρια. Etym. σωτιφία, quem vide; ut & Heſ. in v. Κνίφος, Κνιφὸν, & Δνοφερὸν. Similiter Doct. *Vakenarius* in *Gloſſ. S. ex Heſ.* p. 9. „ L. σωτίφρια, δῖνος, &c. Etenim σωτιφὶς, σωτονία, *Job.* „ III. 5. ubi LXX. γνόφος, Symm. ἀχλὺς, Theod. σωτίφρια. male enim editum σωτίφ. „

28. Γνόμων δίδυμα.] Γνίμων. SALM. Γνώμων. HEINS. I *Cor.* VII. 25. γνώμην δίδωμι. [Similiter II. *Cor.* VIII. 10.] SCHR. Leg. Γνώμην δίδωμι, συμβουλεύω. i. e. *conſilium do*. Reſpexit ad I. *Cor.* VII. 25. ubi D. Paulus inquit: περὶ δὲ τῶν παρθένων γνώμην δίδωμι, &c. Hinc apparet, pro συμβολίδιμος ſcribendum eſſe συμβουλίδιον. Nam συμβολίδιμος non ſignificat *conſilium do*, ſed contra, *conſilium peto*, ſive *conſulo aliquem*. KUST. Conf. Leopard. *Emend.* IX. 5. Suidas: Συμβολεύω. γνώμην δίδωμι.

29. Γνάθοι.] Γνάθοι. SALM. Γνίφοι. IS. VOSS. Imo potius Γνάθοι. Vid. Lycophron. ν. 485. ABRESCH Sed quomodo tum conveniunt poſtrema, ὅπου Γνυθὸς? ubi vide *Not.* Quod itaque alii Γνάθοι dixerunt, ab aliis Γνάθοι, vel Γνάθαι, aut ſimili modo, appellatum videtur. Conf. v. Γνύσι.

30. Γνυθὸς.] L. Γνυφὸς. Vid. Γνυφὸς. IS. VOSS Forte Γναθὸς. Lycophron p. 84. [ν. 845.] —— διώκων κῦμ' ἀναπλάσσων γναθοῖς. Nec refert, quod præceſſerit Γνάθοι. huc enim Grammaticis uſitatum. HEINS. Γνάθοι retine, & ſubaudi λέγει, vel καλοῦσι, aut ſimile. Vid. *Not.* præc.

31. Γνόων.] L. Γνόον. IS. VOSS. Vid. mox Γνοιῆσαι, Γνωϊδὲ,

Γνύξ. ἐπὶ τὰ γόνατα.

Γνωστὴν [1]. ἀδοκίμ. μαλακίζεσθ.

Γνυπήσ. γονυπετήσ.

Γνυπόω [2]. κύφω. οἱ δὲ, ἕλκυστον.

Γνυπετεί [3]. ἐκπεπλεμμένοι. διηλά. ἄλλοι δὲ, κατηφεῖς. καὶ Καπιγνπᾶσθαι [4], μετεζυμώσθαι [5].

Γνύποδι [6]. ἀσθενῶδι.

Γνυπῶντες [7]. φυγοί. κατηφεῖς. ἄπολμοι. παρειμένοι. καὶ μαλακοί, ἀπὸ [8] τοῦ εἰς γόνυ πεπλωκέναι.

Γνυφαί [9]. πάπαι.

Γνώεμοι [10]. μαθηταί.

Γνωείμω [11]. γνωσκομένω. δύκαῖς.

Γνώεμ@. αἰκεί@. γνωσκόμεν@.

Γνωίσματα [12]. τὰ συνεκτιθέμενα τοῖς παισὶν ἄξια τῆς ἀδιδρᾶίας.

Γνωείζαι. φανερωπῆζαι.

Γνῶθι σαυτόν. ἐπίφθεγμα Χείλων@ [13] φασί.

Γνῶμα [14]. ἢ βαλλόμενον ἀδόκτ@, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐγνώκεζον τῆς πετραπόδων. καὶ ὁ κατηγτικὸς [15] ἥδη, Διπογνάμων [16]. λέγ@ δὲ καὶ γνῶζις [17].

Γνώμη [18]. τὰ ψηφίσματα.

Γνώμ@ [19]. ἀφάθεζις πιά πε. καὶ γνόμ@. καὶ Διάγνμ@.

Γνωμοτυπία [20]. γνωμολογία ἀκριβὴς. ἀπὸ τοῦ Γνῶναι. λέγ@ καὶ τὰ οἰ τῶς [21] ἱλιοτεχτίοις κέιτ@. καὶ τὸ φῶ [22] τῶς Ταυλικοῖς.

Γνάμων [23]. συνετός. Σοφοκλῆς.

Γνῶναι. κρῖναι. καὶ τὸ συνοπάζαι [24].

Γνωσιμαχῆ@αι [25]. πῶς ἔχ, τὸ γνῶναι ἑαυτοῦ ἀδύνατον, τίνι τε τῶν ὄντων ἰσχύ· ἄλλοι, τὰν γνῶζιν, ὅτι τοῖς κρείττοσι ἧττ@ αὐτοῦ μάχ@, ἡσυχάσαι, ἢ μεζενῆσαι [26].

Γνῶζις [27]. σύνεζις, εἴδησις, νόησις.

Γνωτή. ἀδελφή. ἢ ἑρμιδῆη.

Γνατοί. ἀδελφοί. γνωροί.

Γνωτόν. [28]. θνειπόγνωστον. ποτὶ δὲ, ἀδελφόν.

Γόναζα [29]. τὸ ἔδεμ. Φοίνικες.

Γο-

νῶδι, Γούνῶδι, &c. quo pertinere hoc Participium conjicit H. Steph. *Thes.* T. I. p. 1893. *sub fin.* Vide ibi.

1. Γνωστὴν.] Ex serie liter. scribendum est Γνωτὸν. KUST. Vid. mox v. Γνώτοδι.

2. Γνυπόω.] Etym. M. Γνύπτω. HEINS. IS. VOSS. KUST.

3. Γνυπετεί. ἐκπεπλεμμένοι διηλαί.] Scr. ἐκπεπλεγμένοι, διηλαί HEINS. Sic Ed. Hag. & Leid. & Etym. M. ubi Γνώτοδι. συγγενοί. ut Lex. Reg. MS. Conf. *Not.* in v. Γνητῶντες.

4. Καπιγνπᾶσθ.] Vid. inf. in v. Καπιγνπαρθένον.

5. Μετεζυμώσθαι.] L. μαῖ ἐζυμῶσθ. SOPING. Merito suspectum videtur Henr. Stephano. [*l. c.*] Ego legerim, μεδυγνυμώσθαι. KUST.

6. Γνώσοδι.] L. Γνοῶδι, à γνοῶν, vel γνοῶν. Vid. sup. v. Γνοτὸν, & Γνοτίζ. KUST.

7. Γνυπῶντες.] L. Γνυφῶντες. HEINS. Sed vid. v. Ἐγνυκώφησε, & Ἐγνύσω], & modo v. Γνύπτω. Adde v. Γρυπὸς, & Γρυπὸν, κατηφῆ, συγγνῶ.

8. Ἐπὶ] L. ἀπὸ. H. STEPH. *l. c.*

9. Γνυφαί.] A πνάω, *pungo*, γνυφαί, id est, *spinetæ*. G. Vid. sup. v. Γνατοί, & inf. v. Νάπαι.

10. Γνώεμοι.] Videntur οἱ γνώεμοι sniffe inter Pythagoræ discipulos illi, quibus οἱ καινῆ ἀτίμῳ χρῆ τὸ ἰκάνεις ἐκκέκριθ tradebantur. Huc Jamblichi illud traho *de vita Pythag.* p. 78. [*Ed. Arcer.* five p. 59. *Ed. Kuſt.*] Ἐς δὲ τὴν χρῆσιν τοῦτο τὸ ἐπὶ ἰκάνεις ἐκκέκριθ, τοιοῦτο ἦν αὐτοῖς, ἐκλογίζεσθαι τῶν ἀνθρώπων οἵους τῶν ἕκαστον, καὶ τίνας ἐκκαθῆναι τοὺς λόγους εἰσαγομένους τοῖς ἐν τελειότητι ὄντας. HEINS. Ælian. *V. H.* III. 17. *fin.* Καὶ Αὐζὶς ὁ γνώεμ@· ὁ Πολαγίης. Jamblichum citaverat quoque *Sopingius*. Coof. Suid. & Phavor.

11. Γνωείμω. γνωσκομένω.] Suſtuli jota ſubſcriptum. Eſt enim Duale, ut ipſe notat.

12. Γνωείσματ@.] Latini *monumenta*, vel *crepundia* vocant. KUST. Vid. Iſ. Caſaub. ad Theophraſt. *Charact.* p. 158. Salmaſ. T. II. *H. A.* p. 421. Jungerman. ad Longi *Paſtor.* p. 197. & Moll. ad eund. p. 6. & 108. Aliter inf. in v. Γνωσίσματ@. Adde Bourdelot. ad Heliodor. l. IV. p. 82—85.

13. Χείλων@.] Sic & Suid. Plin. VII. 32. & Hygin. *fab.* 221. Clemens Alex. *Strom.* l. i. p. 129. Γνῶθι σαυτὸν, οἱ δὲ Χίλων@ &c. Plura de auctore hujus apophthegmatis vide apud Interpp. ad loca allata, & ad Juvenal. XI. 27. Suid. in Θαλῆς, Erafm. *Adag.* l. 6. 95. Wower. ad Minuc. Fel. *Octav.* c. 5. & omnino Elegant. Æg. Menag. ad D. Laërt. *Thal.* I. 40.

14. Γνῶμα.] Γνώμαι Suidas. Et ſic legend. *b. l.* cenſet Æm. Portus ad Suid. in v. Ἀζολίτας, & *Theo. Bruno* : ut Pollux I. 182. & Etym. M. Γνώμαι. Sic & Xenoph. *de Re Equeſt.* p. 936. *ſub init.* Sed γνῶμα etiam probatur ab Euſtath. *Od.* A. p. 1404. *fin.* Unde *Kuſterus* recte: „ Γνῶμα, „ idem quod γνώμη. Vid. Jungerm. ad Polluc. L. I. *ſect.* „ 182. p. 115. „ Conf. H. Steph. *Ind.* & ſup. v. Ἀκτογιάμαι, inf. v. Ἀκτογνάμαι, & Αἰτογν. Male Edit. Hag. Γνῶμα, ut poſtea Γνῶζις & Γνοτὸ, pro Γι. Adde Pric. in Apul. *Mil.* VIII. p. 456. & *Not.* ſeq.

15. Κατηγτικὸς] An γνηγεμικὸς? JUNGERM. ad Poll. *l. c* Fefellit Virum Doctum corruptus Suidæ locus in v. Ἀζολίτας, ubi vid. Cl. Kuſt. & ſup. *Not.* in v. Ἀζολ@. Conf. Salmaſ. *Exerc. Pl.* p. 669. & inf. v. Κατηγτικὸς.

16. Διπογνάμων.] Scrib. Διπογνάμων. BRUNO. Utrumque infra.

17. Αἰγνῦ ὁ χρὴ γνῶζις.] Dubium videri queat, num velit, Γνῶζις etiam pro eodem dici, quod mox per Γνῶμα intelligi monuerat; num vero, Γνῶμα etiam uſurpari pro γνῶζι. Poſterius ſi placeat, confer ſequentia, & quæ ſequuntur in v. Θρόνεσθ γνώμα.

18. Γνῶμαι.] Sic Γνωμαι χαρίεσσαι apud Jamblich. *de vita Pythag.* p. 217. ϗ. 9 [*Ed. Arc.* five 210. *Ed. Kuſt.*] SOPINGIUS. Vid. Æm. Porti *Lex. Ionic.*

19. Γνώμ@.] Vid. Etym. & in primis Suid. & H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 1835—1840. Conf. Foël. *OEcon. Hipp.* & ſup. v. Ἀφ' ἑ γνωμοσύη. Qnando ſequitur, τὴν γνώμ@, vulgatam indicat ſignificationem, ipſi tamen gloſſi repreud. Vide *Not.* in v. Ἀκτογν@.

20. Γνωμοτυπία.] Vid. Diog. Laërt. p. 88. [*five int.* L. II.] SCHR.

21. Αἰγνῦ χρὴ τὰ οἰ τῶς &c.] Suſpecta ſunt *H. Stephano* in *Ind.* Non vidit, hæc pertinere ad vocem Γνώμαι: quod recte obſervat etiam *Kuſterus*. Et forte ſeq. voci ſubjecerat ea Heſychius, poſt Σαφηνῆς. Vide autem Suid. v. Γνώμαι, & v. Ἡλιοτεχτίοις, & Salmaſ. ad Solin. p. 487.

22. Πεφ] L. φθῶ. SCAL. SOPING.

23. Γνώμων.] Vid. Etym. M. & Suid. in Γνώμ. Conf. *Not.* penult.

24. Γνῶναι. - - - συνοπάζαι.] Vid. inf. v. Ἔγνω ὁμίλησε δὲ τῷ γυναῖκα. „ Cognoſcere feminam (inquit *Kuſterus*) pro, „ rem cum illa habere, phraſis Hebraïx uſitata, à quibus „ eam Græci mutuati videntur„ Paſſim occurrit apud Auctores Græcos, ut & Romanos. Exemplis in re notiſſima parco. Vid. H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 1829. & *Append* p. 198. J. Stephan. ad Saxon. Grammat. *Hiſt. Dan.* p. 119. Herald. ad Jamblich. c. 5. p. 154. Nunnef. ad Phrynich. p. 10. J. Gruter. *Suſpic.* II. 6. Barth. *Adverſ.* XXIII. 9. Pric. ad Luc. I. 34. Gataker. *de Stylo N. T.* c. XI. p. 74. Feſſel. *Adverſ. S.* II. 14. Suicer. *Theſ. Eccl.* v. Γνῶναι, n. 3. Davies. ad Cæſ. *B. G.* VI. 21. Kuſt. ad Jambl *Vit. Pyth.* p. 36. Elſner ad Matth. I. 25. & alios paſſim Hinc forte ſup. Ἀγνοίας καταφύγ@. Simplicius tamen Ἀγνοίᾳ ibi legeria: quomodo & *Suicer.* in *Theſ.* v. Ἀγνοία: ubi vide.

25. Γνωσιμαχῆ@.] Ita eleganter de feneſtute Euripid. *Hercol.* (ϗ. 706.)

Χρὴ γνωσιμαχῆσ τὸν ἡλικίαν,
Τὸ δ' ὁμίλημ' ἴᾳ. HEINS.

Eundem locum notavit G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 35. collato Etymologo M. Adde inf. in Ἐγνωσιμάχησε, & Suid. Thom. Magiſt. Gloſſ. Herodot. Porti *Lexic. Ionic.* & H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 1831. qui plura. Conf. Pric. ad Luc. XII. 31. & Suicer. *Theſ.*

26. Μαίνεσθ@.] Mœris Atticiſta: Γνωσιμαχῆσαι, Ἀκόλαστον ὡς Ἀριστοφάνης Ὀρνισι. μαίνεσθαι, Ἑλληνικῶς. Locus eſt ϗ. 556. ubi vid. Schol. Cyrillus Lex. MS. Γνωσιμαχήσαντες etiam per μανέντες reddit. De quo H. Steph. l. c. & Suicer. *Theſ.*

27. Γνῶζις.] Vid. Harpocrat. SCHR. Ed. Hag. vitioſe exhibet Γνῶσις, & mox Γνοτὸ. Vid. ſup. in v. Γνῶμα.

28. Γνωτὸν.] Hom. *Il.* H. 401. Schol. expl. γνώεμαι, φαίνομαι, ἴσα ϗ τῷ ἀδηλοῖ. Sæpius Hom. Nonnus, &c. Vid. Apollon. Rhod. II. 1164. ibique Schol. & Hœlzlin. *Not.* Sophocl. *OEdip. Tyr.* ϗ. 58. Coof. Suid. & ſup. in Ἀφ' ἑαυτοῦ, item Suicer. *Theſ.* & Ezech. Spanhem. ad Callim. *H. in Jov.* ϗ. 58. p. 24. Apollon. Lex. MS. Γνῶθι, ἀδελφοῦ, παρὰ πελασγιώτᾶς· (*Il.* O. 350.) Γνῶθι τὸ γνοτοὶ τε.

29. Γόναζα. τὸ ἔδεμ. Φοίνικες.] „ Sumpta voa ex *Exod.* XXI. „ 10. quo loco vir uxori tria jubetur præſtare, cibum, „ veſtitum, & עונתה *genata*. (Alii per G effero עֹנָתָהּ „ *nas*, ut in *Segor*, *Gaza*, *Gomorrha*, &c.) Ibi *Genata* He- „ brai referunt ad *legitimum conjugii uſum certo tempore & „ modo.* —— a עָנָה, *ſuit*, unde עוֹנָה *tempus ſtatutum &* „ *de-*

Γαλεία [1]. φασοί, λαμπῆρες.

Γάλη [2]. ἰχθύδ. εἶδ. καὶ ἡ γαλῆ δὲ καὶ ἡ ἀλαία ἐκφυλίς τὸ κάπα τῶν φλίσκων.

Γαλῆσαι [3]. τονθορύσαι. τὸ τὰς ὗς φωνεῖν [4], ὅταν ἅπαξ Γαλιλίζωσι [5]. τὸ αὐτὸ καὶ Γρυλίζειν [6] λέγει.

Γαλῆσαι. ὡς χοῖρ. φωνῆσαι.

Γαλῆμα [7]. ὄνειδος, ὃ Φάρυξ.

Γαλίζει. φθίζεται [8]. τονθορίζει [9].

Γαλίλον. φρυγίλον. σκληρόν.

Γαλιλεῖ [10]. συφρεῖν.

Γαλιλίσκη. [11]. φρυγίλον ἔχον ἢ οἶκον, ἢ τὸ σῶμα.

Γαλιλίμαζε. φρυγιλίμαζε.

Γαλιλαπά. φρυγίλα, εὐτονα. γοργά.

Γάλιον [12]. μωρόν.

Γάλλα. ἔτνος. Μακεδόνες.

Γαλλεῖν. κλαίειν. Κύπριοι.

Γάλλ. Ἅιδης [13].

Γαλλῦ [14]. γόητα.

Γαμφίς [15]. Ἡρωϊόδιζε, παιδικῶς.

Γάμη, μάγ., κλαξ, θέμεγ.

Γαγγυλῆ [16]. ἀπατᾷ. μαγικῇ. πιθῇ. Φαρμακεῖ, ἐξάδῃ [17].

Γαγγίδ. ᾠδός, ἀπατεών.

Γαγγιλόν. ἀπατηλόν. μαγικόν. τὸ δι' ἐπαοιδῶν ἐνθουσιάζον.

Γαιαυτά. Φάρυξ [18].

Γαῖδα. Οὐκ οἶδα [19].

Γαϊδίας [20]. ἰχυτῆρας.

Γαΐδιμα [21]. ὀλίσαμεν.

„ determinatum, quo fit quoque res: & עתות Chaldæis „ עתי genera. Proinde & Phœnicibus genata erat τὸ ἐ- „ εσν, i. e. terminus unicuique rei præscriptus, ut in tem- „ pore & modo fieret: quomodo τὸ ὥρων, & τὸ ὥρ. pas- „ sim fumantur. „ Ita Bochartus, à πάω, I. II. c. XI. P. II. Geogr. S. p. 740. Similia cogitasse videtur Ill. Grotius, ad Exod. locum hanc Hesychii glossam adponens. Longe aliter Sapmgius, ἐσσν per horreum explicans. Certe infra: Σιβύλλαισι, ἔρια. id est, horrea. Sed horreum γονεῖα dici, uescio unde constet. Apud Hebræos מגורה magura hoc sensu occurrit: quod nimis diffat. Melius forte cogitares de voce μ hortus, ita dictus, quod septo præcingi soleat: unde sup. Γάρ., περιβόλαιον. Tumque τὸ ἐσσν proprio sensu retinendum. Neque tamen hæc satis placent. Quodsi literarum ordini consulendum sit, Γάμα flare nequit; sed scribendum foret Γαῦλα, ut monet Kusterus. At vero legi etiam posset Γάλλα, quod facile deducitur a גבול terminus, LXX. ὅρια. Sic Ps. LXXIV. 17. גבולות ארץ, pro quo LXX. ὅρια τῆς γῆς. Lex. Reg. MS. Γάλλα, πόλις Παλαιστίνης. Γαλλαῖος, Ἰουδαῖος. Et forte ex Γαυλὰν, pro Γαῦλαν, fluxerit Γαυλῖτις. Vide, Lector, & cogita. Saltem litteræ β & υ sæpissime permutantur. Vid. sup. ad v. Αἰσβέτην. Quod etiam in vocibus ex Oriente petitis obtinet: unde λίγυβδος, pro Ἄσυβδος, supra: & Δάσβης, in Lexico Reg. Nom. Hebr. pa 202. Ed. Martian. pro quo Suid. Δαῦβης, ex Ps. V. 1. Conf. Not. seq.

2. Γάλλη.] Quid si vocem, a nemine tactam, derivem ab Hebr. גמל lumen? Hinc Θέσμιν dici potuerint φανοί, λαμπτῆρες. Pro ῦ, ut modo notavimus, ᾶ posito, fit Ὀ-ὕσμιν. Præposito denique Γ, ut in compluribus vocabulis sub hac litera vidimus, prodit Γαῦλαν infra: Θέσμια. φωτεινοὶ θεοί. Ex גמל, & יר. Meliora si quis adferat, lubens audiam.

3. Γαγρῆσαι. - - - - γογγύσαι.] Leg. ex Galeno γαγγράσαι. STEPH. & Γάγγρ. Vid. Theophrast. H. Plant. l. 13. HEINS. IS. VOSS. Vid. Athen. [l. VII.] p. 288. & 294. & Strab. [L. III.] p. 145. SCHR. Conf. Suid. & H. Steph. Ind. In Strabonis loco etiam γίγρα scripsum. Rectius per duplex γ. Vid. Bod. a Stapel ad Theophrast. H. Plant. l. 13. p. 43. & Misc. Obs. Nov. & Dec. 1733. p. 328. Lex. Reg. MS. Γάγγρ. εἶδ. ἰχθύ. &c. quæ dabit Etymologus.

3. Γαγρίζειν. τὸ θορυβεῖν.] L. πατραχίζειν. SOPINGIUS. JUN. FLOR. HEINS. FERGER. IS. VOSS. JENS. Lect. Lucian. p. 185. Conf. Cl. Pauw in Phryarch. p. 37. Idem error mox in v. Γαγρίζων. Proxime accedit Edit. Ald. & Flor. quæ, ἢ θορυβεῖν. Optime Phavorin. Γαγρίζειν. τορυβεῖν. Sic enim (favente serie) rectius quam Γαγγίζειν, ut mox Γαγγίζει. Utramque lectionem amplectitur Kusterus. Quamvis Etym. M. Γαγγίζω derivet a γαγγρὰ, γαγγρὸν, unde γαγγρίζω, & γαγγίζω: quod statim vide. Pricæus ad Apulej. Apolog. p. 14. πατραχίζειν legit: quod perinde. Vid. inf. Παγγραγγίζει, & Τυθογίζει, quod expl. γογγύζει, ψιθυρίζει, addens: ἀφὶ Τυθογίζει, τὸ αὐτό. Sic: Ἐδυθίσχυσε. ἐψιθύρισε.

4. Τὸ τὰς ὗς φωνεῖν.] L. καλῶς τὰς ὗς φωνεῖν. HEINS. Scrib. τὸ ὡς ὗς φωνεῖν. SOPINGIUS. Conf. in Γαγγρίζειν.

5. Γαλιλίζωσι.] Leg. Γαγγιλίζουσι. FLORENS ad Aristoph. Pac. p. 28. ARCER. SOPING. BRUNO. Vid. in Γρυλλίζειν.

6. Γρυλλίζειν.] Vid. inf. Γρυλλίζωδε, & seqq. per πᾶ. Thom. Mag. Γρυλίζων, Ἀνδικὰ δὲ ἰδίᾳ λ. Vid. Cl. Lederlin. ad Pollux. V. 87.

7. Γαλῆμα.] Hippocrat. Epidem. l. VI. [10. 3.] ubi vid. Galen. SOPINGIUS. Vid. H. Steph. Ind. & ad Galen. Gloss. in Γαγγρὼν. p. 160. Conf. Foës. Œcon. Hipp. (ubi male γαγγραίνει exhibetur) & inf. v. Γαγγρὼν, ut & mox v. Γαμφίς. Adde v. Οἰδήματα.

8. Γαλῆ. φθίζεται.] Scr. ψιθυρίζεται, submurmurare. HEINS. Inf. Γρυλλίζειν. φθίζεται.

9. Τὸ θορυβεῖν.] [Ald. & Flor. ἢ θορυβεῖν.] Leg. πατραχίζειν, vel ψιθυρίζειν. SOPING. Τυθογίζειν. NUNNES. (in Phryarch. p. 69.) JUN. IS. VOSS. JENS. XUST. L. πατραχίζειν ex Phavor. qui ita habet: Γαγγρίζειν ἀπὸ ἀφωνίας λέγεται. συ-

μαίνει ἢ τὸ Τυθογίζειν. BIEL. Vid. sup. Not. In v. Γαγγρίζειν, ubi idem vitium. Conf. v. Τυθογρίζει, & Ὑποθορυβεῖ, quæ γαγγρίζει reddit. Vid. & in Βομβορύζειν, & Βορυζεῖ.

10. Γαγγυλῆ.] Suid. & Etym. M. Γαγγυλίζων. Vid. Aristoph. Thesmoph. ℣. 61. 67. & Schol. ibid.

11. Γαγγυλοκυλλᾶ.] Vid. Casaub. in Athen. p. 165. SCHR. Vid. Etym. M. & inf. in Βανία. & Σαῦ.

12. Γάγγιον.] Ita sæpe in convitio audivi vocem gongel in remotioribus patriæ finibus. An huc pertinet ὑβαῦλ? Inf. Ὀλιγόρριζ. παχυγγ ὄνε. Sic Γάγγιον effet quasi asinus rudens. Conf. Not. in Γαγγίων. Nisi Γάγγιον forte sit pro Γαγγίζον. Aliud est, quod habet Lex. Reg. MS. Γάγγιν, τὴν Γαγγίδα. Ὀ-ὠρίαν, παχυγγ ὄνε.

13. Γάλλ.] Ad Ἅιδαῦ reduco. PERGER. Inf. Ὀλιγόρριζ. φερνία.

14. Γαλλῦ.] Ad κίλλω. PERGER. Confer Γάλ., Βρύλ., infra, & Friliacum Gaytæ, pro flere.

15. Γαμφίς. Ἡρω.] Forsan a גדר quod Ps. XCIII. 21. LXX. Θορυβεῖσθαι reddunt. Simile quid cogitasse videtur Theb. Bruno, posse Ἡρως adscribens: Χώρα. Nisi sit ab ἕδος, unde ἑδώνιος, Faciunt, pro ἑδρικὸς, inf. male Ὀδωνὶς. Tum vero pro Ἡρω legend. Ἡρῳ, ut Pergerus correxerat.

16. Γαλλ.] L. Γαλλ. Vid. Ὀλ. IS. VOSS.

17. Γαγγιλ.] Euripid. Hecub. p. 11. [℣. 84.] SCHR.

18. Γαγγίλ. — μαγικὴ, — φαρμακεῖ.] Differentiam horum indicant Nicephori Scholia ad Synesium p. 363. cujus verba exhibet etiam Cl. Kust. ad Suid. in Γαγγίων. Conf. Interpp. ad Il. Tim. III. 13.

19. Ἐξαδῆ.] L. ἐξαδῇ. excantat. SOPING. HEINS. Vel ἐφαδῇ. Inf. Ἐπιφδὴ. φαρμάκου. Mox: Γαλλεῖν. - - ἢ ἐπαοιδῶν ἐνθουσιαζόντων. Sic Ἐπαοιδὰς, φαρμακείας, γοητείας. Et: Ἐπαοιδὴ. φαρμακεῖ, γόητι. Adde v. Ὠιδαγέτης. Ob minimam tamen mutationem reſcribendum cuiavi ἐξαδῇ, ne sensu careret locus. Sapius autem jota subscriptum lateri adposuerunt in hoc Lexico; ut supra Αἰδῶν non semel pro ᾄδων.

20. Γαγγιλόν. Vid. Barth. Adversar. p. 246. Heinf. in Hesiod. p. 122. SCHR. Videtur scribendum Γαγγιφδόν, per ω. Tum pro φόδις, ἀπατεών, deleta distinctione commatica legerim, φδὸν ἀπατεῶν, i. e. cantor fallax. KUST. Conf. sup. Γαγγάδαι. ψεῦδαι.

21. Γαιαυτά. Φάρυξ.] Inf. Γαγγίον. φάρυγξ. Cl. Hemsterh. in Mifc. Obſ. X. 1. p. 81. legit: Γά. αὐλὼ, φάρυγξ. ut respiciatur ad Hebr. נ׳ג vallis. Favet certe Rev. Viro, quod LXX. passim pro נ׳ג, φάραγγα habeant non tantum, sed & semel αὐλαὶ, I. Sam. XVII. 3.

22. Γαῖδα. Οὐκ οἶδα.] Scr. οὐ οἶδα. Sicut οἶδ., Γαῖδ., Æol. digammate, ita Γαῖδα pro οἶδα. Sic Æschylus, quos vulgo Ἀΐδης, Γαΐδης dixit. HEINS. Delenda est particula negativa οὐκ. Nam Γαῖδα idem quod οἶδα, præpositio Γ, ut & in aliis multis vocibus. KUST. Cogitabam aliquando, num forte particula γ' (i. e. γε) cum verbo οἶδα coaluerit, ab imprudenti Hesychio ex quodam Postæ loco descriptum, & forte ex Hom. Od. Φ. 215. ubi hodie legitur: εἰ δ' ἐθέλω οἶδα &c. Metrum poscit ἀ' οἶδα, ut Barnef. edidit, vel γ' οἶδα, ut scriptum fuerat forsan. Quando οὐ οἶδα, ut Heinf. corrigit, admitti queat, si cogites illud ὦ in ὦ migraſſe, & hinc, ob seq. vocalem, in οὐκ. Observabatur etiam menti locus Odyſſ. P. 307. - - - τόδ' γ' ὦ σάφα οἶδα. quando negativa particula, οὐκ, locum tueri posset. Sed hæc subtilius cogitata minime urserim: quamvis ex γ' οἶδα procusum esse Γαῖδα super etiam suspicatus fuerit Præstantiss. T. Taylorius, in elegantissimis Lect. Lyſiacis p. 703. Conf. Hemf. inf. ad v. Γά. Præterlerim tamen Digamma Æolicum in hoc, ut in pluribus vocabulis. Γαῖδα, αἶδα, sine οὐκ, jam olim etiam Salmaſius legeodum docuerat ad Conſecr. Templ. in ag. Her. p 42. sive 83. Conf. mox v. Γαΐδιμα. ubi errat Pergerus ex hoc loco.

23. Γαΐδιος. ἐφτῆρες.] Gloſſam corruptiſſimam nemo tetigit. Forte capite truncata vox, quæ vere fuerit Ἀγαγγίδες, ἐφτῆρ. vel in pl. n. Ἀγαγγῆς. &c. Supra: Ἀγαγγίδ. ἰμάς. Infra: Ἐφτῆρ. ἱμὰς. Et: Ἐφτῆρα, ἱμάντας &c. Deletâ autem primâ litera, facile ex γαγγίς natum γαΐδιος.

24. Γαΐδιμα. ἐτίσαμεν.] Pro αἶδιμα, seu ἐγὼ αἶδιμα. H. STEPH.

Γοιδύλος [1]. λαλιός. οἱ δὲ, Γοιδύλος.
Γοίναχες [2]. βλαφοί.
Γοῖνος [3]. οἶνος.
Γοιναῖπις [4]. οἰνοχόη.
Γομεὺς [5]. κόφινος.
Γόος [6]. μέλας. πλατύ.
Γόπα [7]. ὀΐς.
Γοπαί [8]. κελθαί. γράπις.
Γόπτος [9]. ῥύπος. πάθος.
Γοπτόσυρτ [10]. ὁ Ἀπόλλωνα. Σκύθαι.
Γολοιά [11]. χλωρά. ἡ Γολοιά.
Γολοιδή [12]. βοτάνη.
Γολύεσσι [13]. κέλυφος οἰκεῖον [14], Ταραντῖνοι.
Γολμοί [15]. φλοιοί.
Γόλμις [16]. ψάρ, τὸ ὄρνεον.

Γό-

H. STEPH. *Ind.* οἰκοτάνιον. PERGER. Pro Γοίδυλος, i. e. οἴδυλος, *scil.* KUST. Vid. *Not.* in v. Γοῖδις.

1. Γοιδύλος.] Forte Γοίδαλος, vel Γοίδηλος, λάλος. HEMSTERH. Vid. inf. Ejusd. *Not.* in Γογγυτόν. Hesych. Κότυλος. —— *dele* λάλος. Conf. v. Δίναι. Ceterum λάλος, *loquax*, conjecerat etiam *Kusterus*.

2. Γοίναχες.] Pro αἶναχες, ab οἶνος: i. e. βλαφεροὶ ἐμπόλαι. KUST. Inf. Οἶνα τὰ ἐπ' ἀμπέλου φύλλα.

3. Γοῖνος.] Pro οἶνος per Digamma Æol. sive Γοῦνος, quod & *Sorbor.* adpinxerat. Vid. Salm. *l. c.* in v. Γοῦλα, & Kuil. *Anti-Gronov.* p. 35.

4. Γοιναῖπις.] Forte Γοίναστλις, quasi οἰναστλις. SOPINGIUS. Vid. Οἰνηρύξ.

5. Γομεὺς. κόφινος.] Inf. Οὐκέτ. ἦλθ' κόφινος. Et: Οὐκέτ, vel Οὐκές. οὐδὲ κόφινος.

6. Γόος. μέλας, πλατύ.] Forte: μέγας, πλατύς. PERGER. Sed vid. Etym. M. qui Γόητα (conf. in Γῆτος) expl. βόσκω, addens, οἱ δὲ, Τόητα. quod procul dubio mutandum in Τόεσσα, ut vidit etiam Sylburgius. Sic idem Etymologus: Τόεσσα, πλατύς) —— μελανός). Bene ergo se habet Hesychius: nisi Τόεσσα præferas. Conf. H. Steph. *Ind.* Nota idem vitium (Τόος pro Γόος) irrepsisse in R. Constantini Lexicon. Mox: Γόος. ῥύπος. πάθος.

7. Γόπα. ὀΐς.] Γῆτες scribend. videtur, ob αἶγες. G. Scribonius, *vitii fons*; aut ὄϊς. PERGER. Inf. Γοῖς. οὐ. Μακεδόνες. Unde scribendum videretur οἶς, pro ὀΐς. Sæpe enim α & ο permutantur. Minime tamen mutatione spiritus asperi in lenem conversa rescripseris οἶς, vel ὄϊς. Et sic infra Οἷς & Οἳς confudit Noster. Ad γόπα proxime accedit nostrum *geit*: quod *H. Pass.* notaveratt.

8. Γοπαί.] Ἀποῖς significat, de quo Eustath. *Il.* p. 524. 37. 45. unde ἀγοπίσαι apud Homerum. SOPINGIUS. Γοπαί, *hordea*, ob οἶτος, *exitium*: quia Cypriorum mos erat obsoletus, ut inter feminandum hordeum sale permistum quosdam diris devoverent. Vid. Ἀφρ. ἐπιπομπίαι. PERGER. Præfero *Spingii* opinionem. Supra: Ἀλφοῦ. κριθή, ὁ δὲ Κυπρίοις. Conf. Etym. M. in v. Ἀποῖσαι, ex *Il.* Z. 506. Infra: Κοπαί. κριθαί. post v. Κόπαι, & suo loco. Ultimum γενέσει est *gramen*, Belg. *gras*. Sic Attici pro Κρίνω, ut inf. docet Hesych.

9. Γόπτος.] An a γόος, βόπτος seu βίπτος, βαίτος, *vitium*? placet. Sic οἶα, *via*. G. Vid. sup. in Γόος, & Etym. in Ἀποῖσαι.

10. Γοῦσυρτ.] Orig. *contra Celsum* l. VI. ita mox infert, quod ab Herodoto forte acceperat, Apollinem Scythas *Gongosyron* affirmare, Neptunum Thagelmana, Venerem Argempasan (leg. Artimpasan) Vestam Tamiti. Hæc ita apud Herodot. in *Melpom.* legunter: Ἱεὸν μὲ Ταΰϊτι, Ἀπόλλωνα ϑ Οἰτόσυρδ-, ἰρκαῖα ϑ Ἀφροδίτη Ἀργίμπασα, Ποσειδέων ϑ Θαλασσοκράτεα. Addidit etiam, Jovem vocari apud eosdem Scythas Παπαῖον, & Terram Ἀπίαν. SOPINGIUS. Οἰτόσυρδ- Herodot. l. IV. [c. 59.] SORBER. KUST. Vid. sup. *Not.* in Ἀπίαν, & Ἀγίμπασαν. Ergo Γυρίσυρτ scripsit Hesych. pro Οἰτόσυρτ, ut passim in hac littera. Ita vero Apollo forte dictus ab οἶτος, i. e. ὄλεθρος, φθορά, νόσος, Σάνατος, infra: quemadmodum & ipsum *Apollinis* nomen ab λοιμώδει derivant. Conf. *Apocal.* IX. 11, & Clem. Alex. *Strom.* l. V. § 7. p. 242. De quo alias. Infra: Ὀλοῦς. ἡ λοιμός. Vid & sup. *Not.* in v. Ἀπίαν, p. 475.

11. Γολοιά.] L. Γολωιά, id est, χλοιάς. IS. VOSS. Vid Γλωφός.

12. Γολοιδή.] L. Γολωιδή, id est, χλοιάδη. IS. VOSS.

13. Γολύεσσι.] L. Γολώεσσι. IS. VOSS. Vid. Jo. Juvenis *Lexic. Tarent.*

14. Οἰκεῖον] L. σικυᾶ, *cortex cucurbitarum*. PERGER.

15. Γολμοί.] Vid. Γωλμὸ infra. SCHR. Leg. Γολμοὶ. IS. VOSS.

16. Γόλμις.] Herodian. *Epitome*: Τὸ ϑ Ἐγγολὶς, ἰρυδὶς, ἰδυλὶς, βαμβυλὶς (l. βομβ.) ὀρὶς ὀνὶς. Pro Ἐγγολὶς, forte Γολὶς, ut & hic legendum. IS. VOSS.

17. Γόλαμος.] Id est, ὄλαμος, ab ὀλέω, ὀλοῶν. G. Leg. Γόλαμος. IS. VOSS. Inf. Ὀλαί. σύοχλοι. οἱ Ὀλοβῶ. ὀρυκτοί. Sic & Ὀλαί.

18. Γόλασα.] L. Γόλωσα. IS. VOSS. An pro Γωλίη, i. e. ὀλίνη? Sed tunc pro ἀξύλη scribendum foret ἀξύλα. Infra: Ὠλίσσα. ἀξύλωσε. KUST. Vid. sup. Ἀλίκαβδὶς.

Γόλαμος [17]. διαγμός.
Γόλασα [18]. ἀξύλη. ἀπλακβδὶς.
Γόλησις [19]. κακοδαιμονία.
Γόλλαξ [20]. λάκκος.
Γόμος. ζωμός.
Γόμη [21]. ὀρείανον.
Γομφία, ἤγουν Γομφωτήρια [22]. ξύλα εἰς γόμφους.
Γομφιασμὸν [23]. συμβλασμὸν, ἢ συντεμμὸν, ἢ αἱμοῤῥαγίαν [24] ὀδόντων.
Γόμφοι. μῆλοι [25]. σφῆνες [26]. διαμαὶ [27]. ἄρθρα. σύνδεσμοι. καὶ ὀδόντες Γόμφιοι [28].
Γόμφος. ταῖς τῶν ξύλων ἁρμογαῖς.
Γόμφος. ὀδόντας. καὶ τὸς συνδέσμους τῶν ξύλων. ἢ μηλὸς [29].

Γομ-

19. Γόλησις.] L. Γόμωσις. IS. VOSS. Ab ὀλίσκω, per digamma Æol.

20. Γόλλακα.] L. Γόλκωσα. IS. VOSS. Cogitabam Γόλασα, pro ἀξύλωσα. Infra: Ὀλόεις. ἀξύλους. Ἀλλὰξ autem supra reddit, τὰ χόρτα ϑ κόσκινα, & ἀπόλλυσι. cum quo satis convenit expositio, λάκκοι, i. e. *fossa, fovea* (φρέαρ, inf. in v. Λακκοκατασ-) a λακίζειν, teste Etymol. Infra: Λάκκος. χάσμα γῆς, & χάσμα. Confer tamen v. Γολλὰς. κάλος, & v. Γαλλοὶ. ἀγέλαι. quod etiam in Γραῖδιαι.

21. Γόμη.] L. Γομοὶ. Vid. Γομὸς. IS. VOSS. Conf. sup. in v. Ἀόμενο.

22. Γομφωτήρια ξύλα.] L. γομφωτήρια. SALMAS. Ego γόμφοι e ligni. M. MEIBOM. Inf. Γομφωτήρια. ἄλοι. Quare distinctionem interposui. Conf. v. Γόμφος, & Γόμφιος.

23. Γομφιασμὸν. συμβλασμὸν &c.] Signat locum Prophetæ Amosi c. IV. Vid. Cornar. *Comment.* ad Galen. περὶ Συνθ. φαρμ. παῖδ. τόπος, VIII. p. 423. SOPING. Vox שדפון, Amos. IV. 6. Κόψω δώσω ὑμῖν γομφιασμὸν ὀδόντων &c. Ita redderunt τὸ שיניכם נקרון quod tamen est aliud. Quod illi γομφιασμὸν, Symmach. ad verbum καθαγμὸν reddit. [Sic & Theodot.] At Chaldæi γομφιασμὸν itidem ut Graeci redderunt. Vid. Drus. in Proph. Amos. p. 66. HEINS. Eadem notaveram in *Peric. Crit.* p. 75. allatis (præter Suidæ συβλασμὸν) ejusd. Drusii *Notis* ad J. Strach. XXX. 10. & Cl. Schultens *Animadv. Philol.* ad Esai. III. 26. Glosse MSS. in Strach. Γομφιασμὸς, συμπάθη τὰς ὀδόντας. Pertinet ad *l. c.* ubi γομφιάσεως. Compl. γομφιάσεις. Adde Ezech. XVIII. 2. οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἐγομφιάσθησαν.

24. Ἢ μηλασμὸν.] Leg. ἢ αἱμοῤῥαγίαν ὀδόντων, *fluxum dentium*. Suidas: Γομφιασμὸς. συμπλασμὸς. adde, ὀδόντων. Neque bene Gesnerus in συμπλασμὸς mutat. Utitur voce ista Dioscorides [II. 63.] qui cervi cornu crudum, in aceto fervefactum, παρηγορεῖ τὰς γομφιάσεις dicit. Interpretes non intelexerunt. Jesus Sirach c. XXX. 10. Γομφιάσεις τὰς ὀδόντας σου. SOPINGIUS. L. αἱμοῤῥαγίαν. quod & alios notasse memini. HEINS. STEPH. Olim cogitabam: ἡ μηλασμὸν ὀδ. ut *fridoreu dentium* denotaret, a μηλόω, unde μηλώσεις apud Hesiod. Ἔργ. ϑ. 528. (al. 530.) Qui sensus cum præcedd. vocabulis satis conveniret. Sed hoc nunc mitto, & vel ob raritatem vocis μηλασμὸς, præfero αἱμοῤῥαγίαν, vel ἢ αἱμοῤῥαγίαν: quando concursus ἢ & αἱ primam syllabam vocis αἱμοῤῥαγίαν elisit. Conf. sup. v. Λίμοθλιψ, ibique *Not.* Unum addo ad Suidæ locum, plane συμπλασμὸς ὀδόντων legi in Cyrilli Lex. MS. At Reg. Lex. MS. nude συμπλασμὸς. Glossæ MSS. in XII. *Prophetas*: Γομφιασμὸς. γλυκασμὸς ὀδόντων. ubi in al. MS. recens συμπλασμὸς, ut Suid.

25. Γόμφοι. μῆλοι.] L. μῶλοι. SALM. An ὀλωῖ? G. Hæc [quæ notarant Viri Docti] expungenda. Leg. ἄλοι. Scil. Γόμφοι sunt ἄλοι ξυλινοὶ ἀμφιτρῆτες, transeuntes per foramen pertranseuntes, ut duo ligna jungant; non, qui infigantur ad aliquam altitudinem, nisi in parietibus ad res inde suspendendas. M. MEIBOM. Ego quid sint μῶλοι, fateor: fed non, quid sint μῶλοι. Sunt autem μῶλοι, ignorare me Suida, οἱ ὀδόντες, ὡς Γομφίοις καλοῦσι. Quis legitur ita pecum legere dubitet? HEINS. Defendi forte posset ἄλοι (quomodo & *Guyetum* scripsisse puto) quod legitur inf. in Γομφωτήρια. Conf. v. Γομφίοις, & Δεσμοὶ. ἄλοι. Præfero tamen μῶλοι, ut aperte Cyrill. Suid. Etymolog & Hesmox in Γόμφος, ubi male μοιλοὶ. Cum dictis fere convenit *Kusteri* Nota: „ Repone μῶλοι, ex Suida, i. e. *dentes* „ *molares*. Vel legendum est ἄλοι, *clavi*. Vide mox v. „ Γομφωτήρια. Etymol. Γόμφοι. μῶλοι, &c. „ Hactenus. Vid. mox in Γόμφιοι, & inf. Σφῆνες.

26. Σφῆνες.] Inf. Ἔσφηξ. σφὰξ, ἁρπαλὸς, γύραψ, &c. Vid. mox in Γόμφιοι, & inf. Σφηνοβόλος.

27. Διαμαὶ.] An διαμοὶ? Inf. Πολυδέσμιον. πολυγόμφιον. Διαμοὶ ϑ τῶν ἀέρι οἱ γόμφοι. Et: Διάσμιος. ἀλῶν. Conf. mox in Γόμφιος. Nihil tamen mnto ob Suidæ & Etymologi auctoritatem.

28. Ὀδόντες γόμφιοι.] Vid. mox Γόμφος, & inf. Κόμμι. Artemidor. I. 33. p. 30. Οἱ μόλαι, ὃς Γομφίοις ἔσικε καλεῖσθαι. Infra: Μόλαπρα. γόμφιοι ὀδόντες.

29. Μυλὰς.] L. μόλας. BIEL. KUST. Vid. *Not.* in Γόμφοι. Cyrill. Lex. MS. eodem vitio: Γόμφοι. μοιλοὶ.

1. Γομ-

Γομφωτήκεια [1]. ἦλοι.
Γόμορρα [2]. μέτρον. σάτον.
Γόμφαζ [3]. σφῦραι.
Γομφιαγῶ [4]. συμπῆξαι.
Γομφώσει [5]. συμπήξει.
Γονάδες [6]. μητέρες.
Γονᾷ. κύῃ. γαμᾷ. φύῃ. καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον [7].
Γόναρ. μητέρα [8]. Λάκωνες.
Γονάς. τέκνα.
Γονοῦνις 9. ὃ ἢ γονὴ Φέρει) ἀκμαῖος.
Γονορρύα [10]. παθος· ἐξ ἧ ῥοὴ γονῆς.
Γόνος. υἱός. γέννημα. φυλή. καὶ ὁ ἀπόγονος, παρ' Ὁμήρῳ [11].
Γόνυς. τέκνοις.

Γόνυ

1. Γομφωτήκεια. φασι.] Vid. sup. in Γομφία, & Γόμφοι, ibique *Not.*

2. Γόμορρα. μέτρον. σάτον.] Est mensurae genus, Corus. De mensura vid. *Exod.* XVI. 16. עמר decimo pars Ephae. [*v.* 36.] Quod ad סאה, respexit in eo ad סרה *rebellis.* SOPINGIUS. Intelligit mensuram Hebraeorum quam LXX. Interpr. Γόμορ appellare solent. De ex vide Ed. Bernard. *de Mens. & Pond.* p. 42. KUST. Deficere credo vocabulum Γομορ, & principio fuisse: Γόμορ, μόρτρον. Γόμορρα, σάτον. Res ipsa requirit: nam Γόμορρα nunquam est mensurae nomen, neque ad eam explicandam τὸ μόρτρον adhiberur. Origenes: Γόμορρα. σάτον. Hieron. *Gomorra, populi timor, sive foditio.* Vicina vocum ejusdem paene soni alteram videtur exterminasse. WESSELING *Probab.* p. 283. Cyrill. Lex. MS. Γόμορ. μόρτρον. Suid. & Phavor. Γομόρ. εἶδος μέτρου Ἑβραικοῦ. (Sic & Lex. Reg. MS.) Γόμορρα. γόνος. ἢ Σοδόμων (scrib. ὕῃς ἢ Σ. cum Kust. vel οἷς &c.) Nec tamen in Hesychio quidquam mutandum esse, utpote qui gloſſam ex antiquioribus hauſerit, docet Basilius in *Esaj.* XIII. p. 588. D. πρβ. *Ed.* Γόμορρα ὅτι, μαλαμαῖσαν] οἷς μότρον, καὶ οἷς σάτον. Quem locum poſtea produxit ipſe V. Cl. in *Miſc Obſ. Jan. & Febr.* 1734. p. 127. Locus in *Edit. Pariſ.* 1638. exſtat T. II. p. 254. B. Idem Baſilius ad *Eſaj.* I. p. 35. B. Γόμορρα ἡ, σάτον &c. Similiter Procopius in *Eſaj.* I. p. 17. Γόμορρα ὁ, σάτον ἑβραϊκόν). & in cap. XIII. p. 217. Γόμορρα ἡ, μότρον, καὶ σάτος. Et vera videtur *Scapulae* ſententia, in σάτος reſpici ad סרה. Niſi forte עמרה pro עמר, & עמר (pro quo LXX. σάτος) cum עמר confuderint, ר, & ד, ut ſæpius. Item placuit Valkenario noſtro in *Gloſſ. ex Heſ.* p. 9. Vide tamen, num in eadem radice עמר hunc ſenſum viderint Veteres. Ita *Deuter.* XXI. 14. התעמר LXX. ἀτιμῶν. iterum c. XXIV. 7. vbi LXX. καθυβρίσας εἶδον. Denique notandus error Procopii in I. *Reg.* XXV. p. 77. *Ed. Meurſ.* Τὸ δὲ Γομόρ, ἴσον τῷ αἴρει, cum differte legatur *Exod.* XVI. 36. *Gomer* eſſe *decimam Ephae partem.* Lexic. Origen. p. 199. Γόμορ. κόρος ἑβ. Λ', ἤτοι δέκα, ἑξεῖ, 30. vel *catyle* 10. Vid. ibi Martian. (Γόμορρα *ibid.* τάφρωσις, ἢ σάφρωσις, redditur, ex confuſione cum Σάφρα, de quo infra.) Hieronym. *Gomor, menſura Atticorum trium chenicum.* Conf. Etymolog. inedit. apud Cl. Reland. *Diſſ.* T. II. p. 136. Quod autem γ molliori ſono eum Γ permutarint Graeci, novum non eſt: de quo, praeter alios, confer Berkel. ad Steph. v. Ἄσσα, & ſup. *Not.* in v. Γίδια.

3. Γόμφαζ. σφῦραι εἰσί.] L. Γόμφαζ. SALM. SOPING. KUST. σφῦραι οἱ ξύλα, *cum haute pen, nagel.* M. MEIBOM. Cyrill. Lex. MS. Γομφάριον. Leg Γόμφαζ, ἢ γόμφος. Confudit iterum ῶ & αζ. Eſt enim ex Hom. *Odyſſ.* Ε. 248. ubi Schol. Γόμφαζιν, οἷς ἀρμόζουσι τὰ ξύλα οἱονεὶ ἥλοις. ἢ πασσάλοις. ἢ πλατυσμὸς ἀκμῆς, ἢ τρύπανα.

4. Γομφιαγῶ.] Signat locum Comici *Ran. AB.* III. &. I. ϑ. 844. ubi chorus γομφιαγῶ ῥῆμα ἅβρὸν tribuit Æſchylo. Schol. ἀκριβάζω, καταπήγνυμι, &c. quae Suidas exſcripſit. Priori ſenſu conferri poſſet *Eccleſ.* XII. 11. ſed vide Cl. Bochart. *Hieroz.* T. I. p. 387. Supra: Ἀγόμφωσε. ἁρμόσαι.

5. Γομφώσει.] Vid. Pollux. VII. 144. Phavor. in Γομφίᾳ, & inf. in Στρέλλα ναυπηγ.

6. Γονάδες.] Vid. ſup. in Γονόεσσι, & mox Γόνιμα, & Γονάς.

7. Γονᾷ. —— γυναικ. αἰδ.] Poſtrema ſignificatio ad ſeq. Γόναρ referenda; vel potius, mutato accentu, tum ſcribendum Γονᾶι, pro γυνᾶι. Paſſim ejuſmodi exempla in Heſychio. Vid. ſup. Ἀγῶ, &c. inf. Ἀκαλλιᾶι. Ἐσῇ. &c. & Kuſt. ad Suid. in Ἠράτα. Idem *Kuſter.* ad h. l. „ Refer ad Γονᾶι, „ quod Doricum eſt pro γυνῇ. Conf. v. Γόναρ, & Γονάς. 8. Γόναρ. μητέρα.] Scrib. μότρον, i. e. uterus. Conf. inf. v. Γονάς. KUST.

9. Γονοῦνις.] 21. Vide votum illud Davidis: *Ne deficiat de domo ejus* 21. HEINS. Locus eſt II. *Sam.* III. 29. ubi LXX. γονορρυής. & ſic paſſim. Suidas & Lex. Reg. MS. Γονορρύης, & σαφήνεται. Cyrill. Lex. MS. plane ut Heſ. addens: καὶ ταρίχ. Poſtea: Γοὺ φέρει). ἀκμαῖος ὢν. Vid. ſup. v. Λύτρωσιν, & *Lexic.* XV. 3. ubi γόνος pro femine virili. Vide & inf. in Γονάς, & Γονοσθῆι, & Clem. Alex. *Strom.* L. II. p. 167.

10. Γονορρύα.] L. Γονορρύα. SOPING.

Γόνυ κάμψαι [12]. ἀναπαύεσθαι.
Γονὴ. γάνος. μητέρα [13]. καὶ τὸ σπέρμα [14].
Γονὶς. πάχιστος, τὸ φυτόν.
Γονὶμη ἡμέρα [15]. ἡ θέλουσα, καὶ μὴ ἄρτιος.
Γόνιμος [16]. γνήσιος, υἱὸς γεγονὼς, ὁ σὺν ἱερατικῷ πομπῷ.
Γόνιμον. ἔγκυον [17].
Γονίας [18]. ἐγγόνης. Αἰσχύλος· Ἀχαιμένιον.
Γονοειδὲς. γόνῳ ἐοικός.
Γονόεσσα [19]. πόλις.
Γοπασμὸν [20]. γοητείαν. τὸ πτιλωμένον τῷ γύρατι. Τύλας [21] ἢ λέγουσιν, ἃ ἡμεῖς Τυλώματα.
Γοπονία [22]. σαμίψυχος.
Γοῦκεττα. ἅττα βλακώδη. ἢ ὃς [23] τὰ γόνατα συσκρούει.

11. Παρ' Ὁμήρῳ.] *Il.* B. 635. Z. 191. N. 449. quem locum citat Etymologus. Similiter Apollon. Lex. MS. Γόνος, ποτὲ μὲ κλίσεως. &c.

12. Γόνυ κάμψαι.] Vid. Barth. *Adverſ.* p. 331. SCHR. Hom. *Il.* H. 118. γόνυ κάμψαι. Schol. ἀναπαύσεις. &c. Vid. Stanl. ad Æſch. *Prom.* ϑ. 32.

13. Μητέρα.] Forte μήτρα. Ita enim Pollux L. II. p. 139. SOPING. HEINS. Leg. μήτρα, i. e. uterum, ſive matricem. Pollux L. II. *fol.* 222. Ὑπερκαίρην δὲ ὁ Διδύμου μόνον, ἀπὸ τῆς τοῦ πάνυ μητρὸς καλῆ, ἐν ᾗ τὸ, τὸ ἱμάτιον συσπάσῃ, καὶ τρίφατα, καὶ τὸ ἱμάτιον αἷμα συμπλέξῃσθαι. Galen. *de Uteri diſſect.* ſub init. (*Tom.* I. p. 210. *lin.* 57. *Ed. Baſil.*) Γαλὴν δὲ λέγ' ὅτου τὸ ζῴου μόριον, ἢ αὐτὸν τὸν μήτρον. Γαλὴν vero appellat (Hippocrates) vel *partes genitales*, vel etiam ipſum vulvam. Plura vide apud Foës. in *OEcon. Hippocr.* v. Γαλὴ. KUST. Non diſplicet. Sic & Erotian. Γον. ὅτι ἢ τὸ σπέρμα δηλοῖ, ὅτι ὃ τῶν μέτρων. κεῖται δὲ καὶπὶ πάσης Ἰωνικῶς. Supra tamen Γάλα etiam μητέρα exponit. Conf. v. Γόνος, & ἰσοκλὴς γονὴ.

14. Σπέρμα.] Intellige *ſemen virile.* Erotian. in *Lex. Hippocrat.* Γον. ὅτι μὲ τὸ σπέρμα δηλοῖ, &c. KUST. Vid. *Not.* praec. & Herodot. III. 101. 109. Conf. ſup. in Γονόεσσι, & H. Steph. *Theſ.*

15. Γονίμη. ἡμέρα &c.] *Dies impar & non perfectus.* Diſtinctionem poſt ἡμέρα poſui, praeeunte Phavorino. Erotian. Γονίμου ἡμέρα. διὰ δ', ἀδεσπὶ ἐστὶ· καὶ οἱ ἀδεσπεῖς ἀριθμοὶ περιττοὶ καὶ τελείους τοὺς ἀριθμοὺς οὐκ ἐμπεριλαμβάνουσι. διὸ καὶ Γονίμου μᾶλλον, ἢ τελείου καλοῦσι. Vide compluſcula in Foës. *OEcon. Hipp.*

16. Γόνιμος.] Vid. ſup. v. Γνήσιος.

17. Γόνιμον. ἔγκυον.] Vid. *Not.* in Γονίμη ἡμ. & H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 843. Schol. Hom. *Il.* Γ. 34. πᾶς γυναικὸς τόκος ἢ ἀμὸν ἐκλύει. Conf. Etym. M. in Γαμψὰ ὄνυξ, & Heſ. inf.

18. Γονίας. ἐγγ. Αἰσχ. Ἀγαμ.] At vero *Choëphor.* p. 269. Τελεῖ· αὖ χεροῖν Πιθοὺς γονίας ἐνεκλύσ. Γονίας ἀντὶ τοῦ, inquit Schollaſtes, ὅταν ἐξ ἑνὸς καθῇ γαλακτὸς πτύελον. HEINS. Locus Æſchyli eſt in fine *Choëphor.* ſive ϑ. 1067. ubi Doct. Stanlejus, hunc Heſychii locum citans, notat, vocem Γονίας non occurrere in Æſchyli *Agamemnone.* Si vero locum modo allatum reſpexerit Heſychius, legendum eſſe ἐγχορῆς, pro ἐγχορίᾳ.

19. Γονοειδὲς. γόνῳ ἐοικός.] L. ἰσοκλὴς, ut Ven. Flor. & Phavor. Conf. Erotian. qui expl. τὸ ὅμοιον γόνῳ, σπέρμα, ἀσώματον. Vid. & in Γονοῤῥυὴς. Eſt vox Hippocratica, de qua vid. Foës. *OEcon. Hipp* v. Γονοειδὲς.

20. Γοπάσματα.] Hom *Il.* B. 573. ſive *Cat.* ϑ. 80. Γοήσασα, Schol. Γοήσασα, ἤτοι ὁ ἀκριτόμυθος Πολλούκης. Paſan. L. VII. p. 594. Δοιήσασα legit, refragante ibid. Sylburgio; quam tamen lectionem defendit Palmerius, *Exercit.* p. 415. Mox iterum poſt v. Γοητεύσῃ: Γοήσασα. τύλας Πλουτάρχου. Conf. Euſtath. ad *l. c.* p. 291. ſub fin. ibique Politi *Not.*

21. Γοπασμοὺς.] Sine dubio legendum eſt, Γαμψοὺς, poſito o pro μ, quae literae, prout in certis MSS. ſcribuntur, ita ſibi ſimiles ſunt, ut nonniſi ab attento lectore diſcerni poſſint. Γαμψοὺς autem (quam vocem Lexica ignorant) idem eſt quod ἀγκύλους ἢ γόνατα, *cubitus* quaſi *genu*: anteriora ſcil. pari genu, quae cubiti inſtar flectitur & exſtat. Idem ſignificat ſequens γονατίδα, quaſi dicas *gibbus* genu. KUST. Et vox γονατίδα Lexicis ignota. De confuſione autem literarum π & μ, vid. ſup. Βερμίων πλίνθων, pro — μων, & v. Βόρμαι, &c. Plura dedi ad *Gloſſ. N. T.* p. 142. 143. Sic infra, Ἐλλάμ, pro Ἔλλαι; Ἐμπλαύστρ pro Ἐπαυλιστήρ; Ἐπιλαμπόν, pro Ἐπιλήσιον. &c. Sic αὐσπάστους, pro — ῥώστους, in v. Βόρμαι. &c.

22. Τύλας.] Vid. inf. in v. Τύλας.

23. Γοητεύσῃ.] Ex liter. ferie ſcribendum foret Γοητεύσῃ, KUST. Contra inferius Γοητεύθην legitur, pro Γοητεύθη, Ven. Flor. & Phavor. Γοητεύει. Vid. inf. v. Σαμψύκτρ.

24. Γοῦκεττα, &c. ἢ ὃς τὰ γόνατα συσκρούει.] L. οἱ τὰ γόνατα συσκρούοντες. [ut Phavor.] Euſtath. *B. N.* p. 902. dicit, Ancreontem uſurpare. [Verba ſunt p. 932. init. Ed. Rom. Γοῦκεττα, οἱ βλακικοὶ. Ἀνακρέων ὃ πάππος] πρὸς τοὺς δειλούς.] SOPINGIUS. Vid. Ariſtot. *Hiſt. Anim.* I. IV. [§. 329. ubi γονυπετοῦντας.] Et *Phyſiognom.* p. 541. ubi in ſignis κεκυφὸν. HEINS. Eadem fere habent H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 1890. & Cl. d'Arnaud

κρεῖ. διὰλ[ογ]. 1. ἔχω γὰρ δίκης ἔσθ' ὅτι συλλογίσωμαι πρὸς γύναικα.

Γουπιττεῖ 2. ἀναπηδᾷ. ἅλλ. ἱκετεύει.

Γουέουσα 3. πόλις Πελοποννήσου.

Γόνγυρ 4. πρὸς ἄκρα καὶ ἔρημα πεδία. ἢ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν γερόντων, μαίνεται θεὶς δυναμένων τοῖς γόνασι.

Γόον. μέτον 5.

Γοώη 6. ὀργᾶται.

Γόος. θρῆνος.

Γόον. θρῆνον.

Γός. θρῆνος. ἢ θρηνητικὸς 7.

Γούσσα 8. θρηνῶσα.

Γογγάδων. ἀλιάδων 9. Δαιδάλῳ Σοφοκλῆς.

Γόγγυα 10. παρωτίδα.

Γογλίδες· αἱ ὠκυαλίδες 11.

Γογλίπες 12. αἰγίδες. οἱ δὲ πρὸς τῇ αἰγίδων πεφσωμαι *Leß. Gr.* p. 36. Pro ἃ f. l. οἷς. Vide *Dan.* V. 6. Supra: Βλακές. Θρασύλαος. Photius Lex. MS. Πλακές. ἢ ῥᾳδίως ἁλίσκεται. Βλακικὸς. ὁ γναφεύς. (l. γναφικός.) οἱ Ἴωνες, ὁ ἰχθυοπώλης. (leg. Ἐχθυοκηρύκων.)

1. Διάλ.] L. *dialect.* SALM. SOPING. ut Eustath. p. 902. IS. VOSS. Accedit etiam Physiognomicorum auctoritas, qui docent, γναμψότο esse ἀνδρόγυνον, κίναιδον, &c. Jam vero hoc hominum genere nihil est meticulosius. D'ARNAUD l. c. Saepius hæ voces permistæ sunt; ut statim in prima hujus Lexici glossa.

2. Γουπιττεῖ.] Conf. Γναζίζδω, & Γυιόομαι. BIEL. Arcadius Grammaticus inceditus: Γοώττω. (f. Γουττεύω.) ὁ χαίνω. Vid. Gloss. Gr. Lat.

3. Γοώουσα.] L. Γοώουσα.] IS. VOSS. Si quid mutandum, mallem Γοῶσα. Sed vide sup. v. Γοώουσα.

4. Γόνγυρ. &c.] Suspectum esse potest H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 1891. In fine post *Διὸς*, adde χρῶ. M. MEIBOM. Non placet *M. Meibomius.* Vel nihil addendum; vel legend. ἐν τοῖς γόνασι.

5. Γόον. μέτον.] Hinc Ἀχίλλων supra. IS. VOSS. Sed vide ibi *Not.*

6. Γοώη.] Supra: Γόμφ. ἐρίζω. [post Γόμφ.] SCHR.

7. ἢ θρηνώδης.] Forte: καὶ Γοτρὸς, θρηνώδους.

8. Γοώουσ(α.)] Hom. *Iliad.* Β. 413. & Schol. Infra contracte, Γοῶσα.

9. Γογγάδων. ἀλιάδων.] Ἀλιάδες hic eædem, quæ mox in v. Γογγίδες appellantur Ὠκεανίδες, i. e. *filiæ Oceani*, vel Nymphæ maris. KUST.

10. Γόγγυα.] Scrib. Γογγύα. G. Vide omnino Suid. v. Μορμολυκεῖα. KUST. Rectius puto apud Etymol. & Polluc. X. 167. exaratur Γογγῦα. ABRESCH. Conf. Suid. in v. Γόγγυα, & in Γογγύλοι. & inf. Γογγύλη.

11. Γογγίδες.] Vid. sup. v. Γογγάδων. Pro Ὠκεανίδες, malim Ὠκεανίτιδες.

12. Γογγίπες.] Id est, οἱ Θόρακες, seu οἱ ἀσπίδες. G. Vid. Athen. [l. V.] p. 221. SCHR. Conf. Etym. M. & Suid.

13. Γογγελίφας.] Legendum continuo fine nota separationis, usque ad εἶχε. Vid. Aristoph. in *Pace.* [ϑ. 560. τὸν λόφον καὶ τὰς γογγύλους.] PALMER. Vid. Etym. M. & Suid. IS. VOSS. Sic Aristoph. in *Acharn.* ϑ. 566. Lamachum vocat: ad quem locum Hesych. respexisse videtur. KUST. Conf. omnino H. Steph. *Ind.* p. 694. Lex. Reg. MS. Γογγύλοι· ὁ ἀντίπαλος.

14. Καὶ ἡ ἀσπίδ. † Γογγύλη, ὃν &c.] Deleto signo distinctionis, locus hic una serie ita legendus est: καὶ ἡ γογγύλη, ὃν ἐπὶ ἡ ἀσπὶς εἶχε ὁ Λάμαχος. Nam Lamachus non solum galeam habebat cristatam, sed etiam clypeum, in quo Gorgonis imago picta erat, ad terrorem incutiendum. Vid. Aristoph. *Acharn.* ϑ. 1123. ubi Lamacho γογγύλοι ἀσπίδες κύκλοι tribuit. KUST.

15. Γογγύλ.] Aristoph. in *Acharn.* [ϑ. 573.]

Τίς γογγὺς ἐξέτμησε τὼ Γ σάμματος;

Suidas legit, ut & hic Hes. videtur, τὼ ἡ ἀσπίδος: & Γογγύλοι reddit κοχλίδια. Aristoph. in *Pace* exagitat γογγύλους Lamachi. SOPINGIUS. Hæc male à superioribus divulsa sunt. Vid. *Not.* præc. KUST. Vid. Flor. Christian. ad *Pac.* ϑ. 540. & 560.

16. Ἐπ' αὐτῆς.] An ἐπ' ἀσπίδος? G. Sic *Florens* ad *Pac.* ϑ. 560. Conf. *Not.* penult.

17. Λάμαχον] Vid. Comici *Acharnens.* ϑ. 566. & 573. & *Not.* antepenult.

18. Γόγγλ(ον.)] Symmach. *Eccl.* X. 10. γογγλοκύκλων. Xenoph. *de Re Equestr.* p. 948. C. τὸν κεφαλὸν γογγύλον, agilitèr moveas. Mox: Γογγύλ. κυκλικῶς, ταχέως. Vid. ibi *Not.* Sic γογγὺς, pro velocitèr, in Cang. Gloss. Gr. Et Gloss. Gr. Lat. Γογγύλ. *Agilitas.* Γογγύλ. *Agilis.* Γογγύλος. *Agilitas.*

19. Γογγύλ.] Sic Κυλινδὸς καὶ γογγὺς λέγει, apud Hermog. notante Uptono ad Dionys. Halic. περὶ Συνθέσ. p. 158. Conf. H. Steph. *Ind.* Lex. MS. ined. Γογγύλ· ὁ ταχύς. οἱονεὶ γ' ὑπὸ τ' ἀγγὺς, ἀγγὺς, καὶ Γογγύλ. οἱ Αἰολεῖς ὃ Γογγὺς ἢ ἡ περιελικὸς καὶ κινητήριον (agilem) λέγουσι, ἀπὸ τ' φύσεως. Συνῳδὸν· Γογγύσσει· ἀφίησι, καὶ φθέγγεται ἡδέως. Locus est in *Symps.* p. 873. D. ubi γογγύσσειν τι & φωνήσειν vulgo male legitur.

20. Γογγυσίσδων. &c.] Leg. Γογγύσσ' ὕδωρ. SALM. Γογγύσσ' οὐδέν. JUN. [Conf. ejus *Anim.* p. 399.] Legend. forte: φοίτων οὐδὲν καὶ ὕδωρ. G. Sui las: Γογγύσσει ὕδωρ. φοιτᾷ καθύδωρ. Quæ lectio placet. Ceterum ὕδωρ breviter dictum. Dicere voluit, Γογγύσσει alias esse, φοιτᾷ τὸν ὕδωρ. Vide mox. Conf. v. Γογγύσσει.

21. Κρ. ὁ Πολυσίδης] Forte Πολίτης JUN. Male. Πολυσίδης enim est nomen fabulæ quam scripsit Cratinus. Citatur a Photio & Hesych. in Ζατταρὰ τάλαντα. Conf. Suid. in Λίνον, ibique Cl. Kusterum.

22. Λίμνη φασὶ] Scribend. forte: φασὶ &c. STEPH. G. FLOR. λίμνην leg. JUN. λίμνην construction postulat. Retinui φασὶ, in plur. num. Vero enim similius est, indicare Hesychium voluisse, quid veteres enarratores tradiderint; quam Cratinum (ad quem φασὶ referendum esset) ea scripsisse, quæ hic leguntur.

23. Γέργλα] L. Γεργύνα. STEPH. G. Γεργύ HEINS.

24. Γεργυπνοῦ.] Æschyl. p. 26. SCHR. Verba sunt in *Prometh. Vinct.* ϑ. 356.

Ἐξ ὑμεναίων δ' ἔστιν οὐ γεργυπνὸν εἶδος.

D. Heinf. post αὐτοῦ in fine, addit βλέπων. Sed & inf. Γεργύ. (ante v. Γεγ) συκῆς. αὐτοῦ. Conf. v. Γεργυπνοῦν.

25. Γαβελίζει.] L. Γεργελίζει. G. Illa delet *Palmerius*, quæ male hic inserta sunt. SCHR. Lege continua serie: συκῆς τὴν βλίτυν, αὐτοῦ: ejectis illis, καὶ Γαβελίζει. ἀλλαγῆς. Ea enim importune huc illata, alibi suo loco collocanda sunt. KUST. In his exstare mihi videtur specimen egregium ordinis conturbati, sententiæque totius in alienam sedem translatæ: hinc enim in modum si refuxeris, cuncta melius inter se congruent: Γεργυπνῶν. συκῆς τὴν βλίτυν. καὶ αὐτοῦ. † Γεργύ. γογγύσσει. κτλ. ἀπὸ τῆς ἄκρας Ποσειδῶν Ζωστὸ, Χρυσὸ. (atque ita forte legendum est ini. Χρυσὸ. διάφορον. non Χρυσοῦ.) † Γεργάθιον. συκῆς ἔλλυτρ. † Γεργοῖλον κεφαλὸν. ὃ τῶν Γεργόνων σκληρὸν &c. τὸν κεφαλὸν Γεργόνος. τὸν γὰρ αὐτὸν τῶν Δαναΐδων καὶ ἡ Περσὶς καὶ τὰς Γεργόνας Ὅμηρος οἶδε οἶδε. Posterius vocabulum est antiqui Grammatici Scholium ad *Odyss.* Λ. 633. Γαβελίζει, ἀδολεσχεῖ, præterquam quod corruptele suspicionem moveat (nam videtur esse cognatum vocabuli Γαύλιος, nisi verius sit Γαύλιος vel Γαύλαιος, λάλος) longius aberravit sua sede. T. HEMSTERHUIS *in litteris ad me datis.* Egregie, ut omnia! Conf. *Not.* seqq. Ego levissima tantum mutatione Textum adjuvi, καὶ Γαβελ. ἅλλα. parenthesi includens; dein pro ζωλοκρότου referebens, Ζωλὸ, Χρυσὸ: quod & *Heinf.* videratur.

26. Γεργύ.] Vid. Inf. post v. Γεῦσα.

27. Πείσανδρ. &c.] Scribendum videtur: Πείσανδρ δ' ἅμα τῆς ἄλλως Ποσείδ. &c. καὶ Ἡσιόδῳ. G. Sensus est mutilus, qui sic suppleri debet: πείσανδρ δὲ Ἡσιόδῳ, ἀπαρθ. καὶ τῆς ἄλλως Ποσειδ. Vide statim v. Γεργοῖλος, ubi *Heinsii* clare sit mentio. KUST.

28. Ζωλοκρότου.] Legend. forte: Ζωλὸ, Χρυσὸ. nomina a posterioribus Poëtis ficta Χρυσῶ Deam esse, infra docet Hesychius. HEINS. Locus non leviter corruptus, qui sic mihi corrigendus videtur: ὁ Ζεὺς χρυσὸς, i. e. *Jupiter aureus.* Nam sequitur statim: τὸν γὰρ αὐτὸν τῶν Δαναΐδων &c. Nimirum docere hic vult Hesychius, fabulas de Jove in aurum converso, qui Danaen compresserit, itemque de Perseo & Gorgonibus, post Homerum demum ab Hesiodo aliisque Poëtis inventas esse KUST. Leg. ξυλόκρυσ(ον. Dicit Auctor, Gorgonem non minus esse ens rationis quam ξυλόκρυσ(ον. PERGER. Mirum *Pergeri* acumen! Sed audi potius Cl. *Hemsterhusium* paullo superius, & conf. v. Γελώ, & inf. v. Ἐκάλη, & Etym. M. in Γοργώ. Sic Ἐρυθὼ apud Plutarch. *de Virt. Mul.* p. 260. extr. Ne plura ejusdem formæ nomina adferam.

Γεργαλίφας 13. ἀπὸ τῆς λόφου ἢ θεκιφαλαίας, καὶ ἡ ἀσπίδ. 14.

Γεργύνα 15. ἢ ἐπ' αὐτῆς 16 εἶχεν ὁ Λάμαχος· ἵνα ἡ Λάμαχος 17 εἴπῃ.

Γέργυσσον 18. τάχιον, σπεῦσον.

Γεργός 19. εὐκίνητος, ταχύς. σκληρός. λιτερός, εὐτεφάνης.

Γοργῶπιν. Φοβερόφθαλμον.

Γεργαπίνδεαι 20. Φοβεραί, καὶ χαθίδεαι. ἢ ὕλη.

Γοργώπις. Κεκτῖν. ὁ Πυλαία 21. λίμνην φασὶ 22 εἶναι ὁ Κοίλιθα· εἰλημένην δὲ τύπαμα, ἀφ' ὃ Γέργλα 23 ἐμπεσὼν εἰς αὐτὴν.

Γοργωπὸν 24. πικρὸν ἢ βλέψιν. [καὶ Γεβλίζειν 25, ἀδολεσχεῖν.] αὐχμηρὸν.

Γοργώ 26. γογγύσπις. πέπλασται δὲ 27, ὅστε τῆς ἄλλως Παντᾶς, ὡς Ζηλὼ, Χρυσὸ 28. καὶ γαῖ'

ἡ περιελικὸς καὶ κινητήριον (agilem) λέγουσι, ἀπὸ τ' φύσεως. Συνῳδὸν· Γογγύσσει· ἀφίησι, καὶ φθέγγεται ἡδέως. Locus est in *Symps.* p. 873. D. ubi γογγύσσειν τι & φωνήσειν vulgo male legitur.

20. Γογγυσίσδων. &c.] Leg. Γογγύσσ' ὕδωρ. SALM. Γογγύσσ' οὐδέν. JUN. [Conf. ejus *Anim.* p. 399.] Legend. forte: φοίτων οὐδὲν καὶ ὕδωρ. G. Sui las: Γογγύσσει ὕδωρ. φοιτᾷ καθύδωρ. Quæ lectio placet. Ceterum ὕδωρ breviter dictum. Dicere voluit, Γογγύσσει alias esse, φοιτᾷ τὸν ὕδωρ. Vide mox. Conf. v. Γογγύσσει.

21. Κρ. ὁ Πολυσίδης] Forte Πολίτης JUN. Male. Πολυσίδης enim est nomen fabulæ quam scripsit Cratinus. Citatur a Photio & Hesych. in Ζατταρὰ τάλαντα. Conf. Suid. in Λίνον, ibique Cl. Kusterum.

22. Λίμνη φασὶ] Scribend. forte: φασὶ &c. STEPH. G. FLOR. λίμνην leg. JUN. λίμνην construction postulat. Retinui φασὶ, in plur. num. Vero enim similius est, indicare Hesychium voluisse, quid veteres enarratores tradiderint; quam Cratinum (ad quem φασὶ referendum esset) ea scripsisse, quæ hic leguntur.

23. Γέργλα] L. Γεργύνα. STEPH. G. Γεργύ HEINS.

24. Γεργυπνοῦ.] Æschyl. p. 26. SCHR. Verba sunt in *Prometh. Vinct.* ϑ. 356.

Ἐξ ὑμεναίων δ' ἔστιν οὐ γεργυπνὸν εἶδος.

D. Heinf. post αὐτοῦ in fine, addit βλέπων. Sed & inf. Γεργύ. (ante v. Γεγ) συκῆς. αὐτοῦ. Conf. v. Γεργυπνοῦν.

25. Γαβελίζει.] L. Γεργελίζει. G. Illa delet *Palmerius*, quæ male hic inserta sunt. SCHR. Lege continua serie: συκῆς τὴν βλίτυν, αὐτοῦ: ejectis illis, καὶ Γαβελίζει. ἀλλαγῆς. Ea enim importune huc illata, alibi suo loco collocanda sunt. KUST. In his exstare mihi videtur specimen egregium ordinis conturbati, sententiæque totius in alienam sedem translatæ: hinc enim in modum si refuxeris, cuncta melius inter se congruent: Γεργυπνῶν. συκῆς τὴν βλίτυν. καὶ αὐτοῦ. † Γεργύ. γογγύσσει. κτλ. ἀπὸ τῆς ἄκρας Ποσειδῶν Ζωστὸ, Χρυσὸ. (atque ita forte legendum est ini. Χρυσὸ. διάφορον. non Χρυσοῦ.) † Γεργάθιον. συκῆς ἔλλυτρ. † Γεργοῖλον κεφαλὸν. ὃ τῶν Γεργόνων σκληρὸν &c. τὸν κεφαλὸν Γεργόνος. τὸν γὰρ αὐτὸν τῶν Δαναΐδων καὶ ἡ Περσὶς καὶ τὰς Γεργόνας Ὅμηρος οἶδε οἶδε. Posterius vocabulum est antiqui Grammatici Scholium ad *Odyss.* Λ. 633. Γαβελίζει, ἀδολεσχεῖ, præterquam quod corruptele suspicionem moveat (nam videtur esse cognatum vocabuli Γαύλιος, nisi verius sit Γαύλιος vel Γαύλαιος, λάλος) longius aberravit sua sede. T. HEMSTERHUIS *in litteris ad me datis.* Egregie, ut omnia! Conf. *Not.* seqq. Ego levissima tantum mutatione Textum adjuvi, καὶ Γαβελ. ἅλλα. parenthesi includens; dein pro ζωλοκρότου referebens, Ζωλὸ, Χρυσὸ: quod & *Heinf.* videratur.

26. Γεργύ.] Vid. Inf. post v. Γεῦσα.

27. Πείσανδρ. &c.] Scribendum videtur: Πείσανδρ δ' ἅμα τῆς ἄλλως Ποσείδ. &c. καὶ Ἡσιόδῳ. G. Sensus est mutilus, qui sic suppleri debet: πείσανδρ δὲ Ἡσιόδῳ, ἀπαρθ. καὶ τῆς ἄλλως Ποσειδ. Vide statim v. Γεργοῖλος, ubi *Heinsii* clare sit mentio. KUST.

28. Ζωλοκρότου.] Legend. forte: Ζωλὸ, Χρυσὸ. nomina a posterioribus Poëtis ficta Χρυσῶ Deam esse, infra docet Hesychius. HEINS. Locus non leviter corruptus, qui sic mihi corrigendus videtur: ὁ Ζεὺς χρυσὸς, i. e. *Jupiter aureus.* Nam sequitur statim: τὸν γὰρ αὐτὸν τῶν Δαναΐδων &c. Nimirum docere hic vult Hesychius, fabulas de Jove in aurum converso, qui Danaen compresserit, itemque de Perseo & Gorgonibus, post Homerum demum ab Hesiodo aliisque Poëtis inventas esse KUST. Leg. ξυλόκρυσ(ον. Dicit Auctor, Gorgonem non minus esse ens rationis quam ξυλόκρυσ(ον. PERGER. Mirum *Pergeri* acumen! Sed audi potius Cl. *Hemsterhusium* paullo superius, & conf. v. Γελώ, & inf. v. Ἐκάλη, & Etym. M. in Γοργώ. Sic Ἐρυθὼ apud Plutarch. *de Virt. Mul.* p. 260. extr. Ne plura ejusdem formæ nomina adferam.

γὰρ [1] ϖᾶϲι ϯ Δαιδάλου, καὶ ϯ Περσέα, καὶ τὰϲ Γοργόναϲ, Ὅμηροϲ οὐκ οἶδε.

Γοργόληϲτοϲ [2]. πυκνὸν ἔλαβε.

Γοργόλιθοϲ καφαλεὺϲ [3]. ὁ ϯ Γοργόνα ἐκλαπήϲαϲ, ἀλλὰ γοργότητι τοῦ ϖνεύματοϲ. Ἡϲίοδοϲ δὲ πλαπτὴϲ, ἀνίϲπλαζεν ἐν τύπῳ τὰ ϖερὶ τὸν Περσέα, ὑπ' ἀϲτέρα ϯ καφαλὴν Γοργόνοϲ.

Γοργοτάτου. γοργότατοι. διϊκνῶϲ.

Γοργύνει [6]. ϰαύνεμοϲ, δι' οὗ τὰ ὕδατα ὑπερβαίνει [7].

Γοργύπηϲ [8]. ῥάφανοϲ.

Γορτύνα [9]. πόλιϲ.

Γόρτυϛ [10]. ὄρτυξ.

Γόρωνοϲ [11]. μύϲ. βάτραχοϲ.

Γοῦϊν [12]. ὗϲ. Μακεδόνεϲ.

Γοῦϲ [13]. κωφόϲ.

Γουτὸϲ [14]. ϑήκη τόξου.

Γοῦν. τοίνυν.

Γοφάτε. ἀφνόν. οἱ δὲ, ϸαϲὶ [15].

Γπαζίδιλλα [16]. ἰλιγγιᾶϲα.

Γυ-

Γυϊόμεϑ. ἱκετεύομεν.

Γυϊώνοϲ. ἱκετεύων.

Γυναῖϲαι [17]. γυναῖκεϲ. τόκοι.

Γυπὸϲ ἀλωῆϲ [18]. ὁ τῷ γαμαιζήτῃ [19] ϲ ἀλωνίᾳ.

Γύραν. τὴν γναθὸν [20].

Γυρὰ [21]. γονίμῳ τόπῳ.

Γοῦϲα [22]. Ϩηνοῦϲα.

Γοργὼ [23]. ϰαϯάπληξιϲ. φόβοϲ. πτοία. αὐτοεία. ἡ Γοργὼ, διϊκνεῖ [24].

Γορ [25]. φάγε. Κύπριοι.

Γορβὰϲ [26]. σκαφίον. βόθρον.

Γορία [27]. πόλιϲ. γῆ. καὶ Δημήτηρ [28].

Γοριαϲ. χλιδῶνεϲ [29].

Γοριδία, ἡ Γοριτία [30]. παιήονεϲ. Ταραντῖνοι.

Γοριϲτί. Ἑλληνιϲτί.

Γορικόϲ [31]. Ἕλλην.

Γορίνων [32]. ἰδίων.

Γορμοπία [33]. γορία ἐμφρὴϲ.

Γορμολίαϲ [34]. ϖτηνοὺϲ, ἢ ἀληθείαϲ γορίαϲ.

Γόρμμαζα [35]. τὰ γογγρμμένα. καὶ συλλαβαὶ καὶ

---

1. Τὰ ϸ ϖ. τ. Δ. &c.] Vid. Cl. Hemsterh. *Not.* paullo superius.

2. Γοργόληϲτ.] Γοργὸ, γοργὸϲ, γοργόϑυμοϲ. G. Infra: Ἐγοργόπαιναν, ἀντὶ τοῦ ϑλαϑεν. Conf. v. Ἐγλογάδηϲτ, & ſup. v. Γοργυτιὸϲ.

3. Γοργόλιθ., καφαλεύ.] Hom. *Il.* Σ. 741. PERGER. Immo *Odyſſ.* Δ. 633. ut rectè notaverat etiam *Kuſter.* Vid. Euſtath. p. 1704. Mele diſtinguunt Editiones poſt Γοργόνοϲ. Conf. *Miſc. Obſ. Nov. & Dec.* 1733. p. 328.

4. Ἡϲίοδ.] *Theogon.* v. 280. Conf. ſup. *Kuſter.* Not. ad v. Γοργοὶ. - - - πίπλοιϲιν &c.

5. Γοργόνοϲ.] Hîs ſubjicit Cl. *Hemſterh.* verba ſuperiora, in v. Γοργώ: τὸ γὰρ ϖερὶ Δαιδάλου &c. Vid. ibi *Not.*

6. Γοργύνει.] Vid. Harpocrat. SCHR. Vid. Etym. M. in Γόργυρα, & Γοργυνεῖ, & Euſtath. de Labyrintho, & Lexic. Herodot. IS. VOSS. Apud Etym. in Γοργυνεῖ, pro *Δωρικὸν* omnino refcribendum *Δωροδόϲεοϲ*, ex Euſtath. p. 1688. *ſub fin.* Conf. ſup. in Λοξάλαϲ, & Γόργυρα.

7. Ὑπὲρβη.] L. *ὑπὲρβῃ.* G. & H. STEPH. *Ind. ὑπερβῇ* leg. KUHN. ad Polluc. IX. 45. Vel *ὑπερβῇ*, ει pro η, ut paſſim.

8. Γοργύπηϲ.] L. Γοργίπηϲ. IS. VOSS. Vid. inf. in Γοργίτα, poſt v. Γῦν. Confer vocem *Rapa*, & Cang. *Gloſſ. Gr.* in v. Ῥάπα, & Ῥάπανοϲ.

9. Γορτύνα.] Hom. *Il.* B. 646. ſive 653. *Cæt.* Vid. Suid. & Steph. Byzant. ejuſque Interpp.

10. Γόρτυξ.] Γόρτυξ, pro ὄρτυξ, per Digamm. Æol. ut paſſim in hac Litera.

11. Γόρωνοϲ.] Alias Γορὼν. G.

12. Γοῦϊν.] L. Γορμώνεϲ. Inſ. Ὀρμοβῖ. γρωμίζ. IS. VOSS. Conf. ſup. in v. Γοῦτα.

13. Γοῦϲ.] Γοῦϲ forte. SOPING. L. Γορὸϲ. IS. VOSS. Inſ. Γοφὸϲ. - - κωφὸν. &c. Cyrill. Lex. MS. Γοφὸϲ, ἐξωθεν, ὁ κωφὸϲ. Γόρ-, ὁ κώλ- ϲφυγλά-. Forte ῶ in ὁ mutatur, & in hoc ipſo MS. vix differunt. In eod. Lexico: Γόρ-. ϲκιόϲ. Et Lex. Reg. MS. Γοφὸϲ, ὁ κωφὸϲ.

14. Γουτὸϲ.] Vide Γορυτὸϲ. SOPING.

15. Γοφάτε. ἀφνὸν, οἱ ϑ ϸαϲὶ.] Forte: κάφνον. οἱ ϑ, ϸάναν. Vid. in Γόφανον. SOPING. Lege ex ordine literarum: Γοφ- τὸ ἰκλινὲϲ, οἱ ϑ ϸάναν. Vel potius: Γόπα, τὰ ὑφηλά. οἱ ϑ, τραχέα. Vid. Etymol. M. [In v. Γοῦϲ ἀλωῆϲ.] IS. VOSS. Leg. Γοφάτου. ϸάφανον, οἱ ϑ, ϸάνο. PERGER. Pro ϸανὸ forte legend. ϸάφανον. Vid. v. Γοφάτου, poſt v. Γοργύπη. KUST.

16. Γπαζίδιλλα.] L. Γπαζίδιλα. PALMER. HEINS. Virgilius extulit id *Æneid.* V. - - - *gemma amplexus, genubuſque volutans Herebat.* FUNGER. Immo III. 607. ubi vid. Serv. Γπαζίδιλλα eſt *Il.* A. 130. Conf. *Not.* in v. Γπαπία.

17. Γυῖδϰ. γυναῖϲ- τόκοι.] Locus editor, inſtar *genu* eminens. Scribendum ergo: Γυνὸϲ. ἰδ-, &c. PERGER. Lege: Γυνὸϲ. *ἰκετεύον.* ut in præcedd. Extat *Odyſſ.* K. 521. ubi Schol. Ὀδυϲϲεὺϲ. Porro lege: ϯ Γυνὸϲ. γυναῖϲ- τόκοι. Ita olim in *Perie. Cri.* ſcripſi p. 75. Eodem modo correxiſſe *D. Heinſium*, nunc lubens cerno. *Kuſterus* ita: „ Suppleo & diſtinguo: Γυνὸϲ. *ἰκετεύων.* ϯ Γυναῖϲ- τόκοι. „ Per poſtrema eutem verba videtur intelligendus locus „ corporis noſtri ubi eſt *genu.* „ Poſſet tamen Γυνὸϲ pro nude voce haberi, quæ interpretamento caret; cujuſmodi plurima ſunt apud Heſ. & Suid.

18. Γυπὸϲ ἀλωῆϲ.] Hom. *Iliad.* L. 530. ubi Schol. οἱ τῷ γαμαιζήτῃ τῷ παρέχοντι χωρὶϲ ϯ γῆϲ. Hebet & Etym. M. Poſſes hanc gloſſam cum præced. conjungere, ut ſit exemplum vocis Γυνὸϲ. Malim tamen ſubjicere ſeq. v. Γυπὸϲ. γυπίου τόπου. Herodot. IV. 99. γυπὸϲ Σκυθικὸϲ memorat. Conf. ſup. Ἀλὸϲ γυπὸϲ, & *Not.* in Γύπαιον.

19. Γαμαιζήτ.] [Sic Ven. Flor. & Hack. at Hag. γαμαιζήτῃ.] L. γαμαιζήτῃ. SALM.

20. Γυάϊναι, γναθαι.] L. Γυάϊναι, vel Γύαι. SOPINGIUS. Poſſime *Scirev.* hanc *Notam* exhibet: „ Γυάϊναι, γύαι, ναι. „ Bene tamen, quod ſimul *Sopingii* nomen omiſerit, cui *Notam* procul dubio fublegerat, non intelleetam Scribendum puto: Γύαι. ϯ γναθαι. Sic & *Pergerus.* Nam γναθαι nuſquam occurrit apud Hom. et γύαι ſæpiſſime, ut *Il.* A. 407. ubi Schol. totidem verbis: Γύαι. ϯ γναθαι. Quod recepi. Sic & Cyrill. Lex. MS. Conſentit etiam *Kuſterus.* Supra: Γλαῶν, γναθαι.

21. Γυρᾶ.] Vid. ſup. v. Γυπὸϲ ἀλωῆϲ. Apollon. Lex. MS. Γυρᾶ. Γαῖα (l. Γυνὴ) πολλοῖϲ τῶν γυναικῶν τόποιϲ. Conf. inf. v. Γῶνεϲ.

22. Γοῦϲα.] Vid. ſup. v. Γοίνϲα.

23. Γοργὼ.] Strabo p. 19. SCHR. Vid. ſup. Γοργὸ, ſun loco, & Γοργυνεῖ. Serius intrufe videtur gloſſa, iſque loco alieno.

24. Γοργὼ, διϊκνεῖ.] A Nominativo γοργὶϲ, notante etiam *Kuſtero.*

25. Γορ. φάγε.] A *γορέω, ἰδίως.* Vid. Etymol. M. in Γόρϲ γομφοι, in Γορέαν, & in Γορὸν. IS VOSS. Cl. *Reland* ad oram Cod. ſui contuleret Per'. خورا. Sed hoc alienum duco. Vid. inf. v. Γορέϲαι, ibique *Not.*

26. Γορβὰϲ.] Aliæ Editiones, Γορβὰν, id eſt, σκαφὰν. G. Ita ſola Hagen. Confer noſtrum *grauen*, i. e. fodere: unde *graf*, pro ligone; & *greif*, idem quod *βόθρον.*

27. Γορία.] Mentio hujus urbis apud Hom. *Il.* B. 498. [*Cæt. ſ.* 5.] KUST. VERW. Conf. Steph Byzant. in v. Ταλαγεῖ. & Cl. P. Weſſeling ed Antonin. *Itinerar.* p. 327.

28. Ἢ παρ' ἀμφοτέρϲ.] Conf. ſup. v. Ἀχαιΐα, & inf. v. Ἐγχέαι. KUST. Ad oram libri ſui Ampliſſ. *G. Cuperus* adſcripſerat: „ Γορία, *arca panaria*: unde nihil mirum, hanc „ vocem etiam *Cererem* denotare. „ Subſolet tamen, vocem γῆ pertinere ad Γαῖα, (l. e. ὁ γῆ, ſup.) quod cum Γορία confuderit, ut plura.

29. Γορίαν. παρέϑηκεν.] Hæc mele in Ed. Ven. & Flor. & in Phavor. conjuncta erant cum præcedd. & fine diſtinctione. Separat quidem Ed. Hag. ſed comma non interpoſuit. Ego poſt Γορίαν, ſive Γορίαν, quæ nove gloſſa eſt, diſtinxi; & pro παρέϑηκεν, reſcripſi παράϑετον. proparoxytonos, ut Phavor.

30. Γορδία. ἡ γορία.] Leg. ἡ γορία. KUST. Cyrill. Lex. MS. Γορία. πανήγυρις.

31. Γορικόϲ.] Græcus. G. Ariſtot. Μετεωρολογ. L. I. [c. 14.] Καὶ οἱ παλαιοὶ τότε ἢ Γερικοὶ, τὸν ϑ, Ἕλληνα. Ergo vox *Græcorum* eſt antiquior quam *Hellenum* nomen. Vide ibi Philoſophum. SOPING. Γερικοὶ in Ariſtotelis loco ſcribendum videtur. Vid. infra. IS VOSS. Callimach. Γερικοὶ τὸν τῆϲ ἱππάδοϲ ἀδελϕὸν, [apud Etym. M.] HEINS. Quamvis hoc nomen apud Homerum non occurret, ſatis tamen eſt antiquum. Utitur Cato apud Plutarch. *Apophthegm.* p. 199. Callimach. apud Strab. L. I. p. 46. Lycophron. v. 532. & alibi. Vid Ibi Schol. & (ne plura eddem) Berkel. ad Stephan. Du Cang. *Gloſſ. Gr.* Lxl. Biſciol. *Hor. ſubſec.* T. I. I. V. c. 16. p. 377. & inf. v. Ταϊκόν.

32. Γορίνων.] A *γορίνω* ϯ γαϊγορίνω, id eſt, ἰδ *ϕάγυϲα, ἰδίωϲα.* G. Vid. ſup v. Γορ. φάγε. Gelen. *Gloſſ. Pulmygeg.* σωλοφάγον. adfert Callimachi verſum, in quo Γορ, ὁτὲ ϸ, πατέϕαγε. Ideo apud Etymol. in Γορέω. Confer eund. in v. Γαϊγορίνω.

33. Γορμοπία.] qui *anili facie eſt.* H. STEPH. *Ind.* Scribe Γορμοπίδεϲ. IS. VOSS.

34. Γορμολίαϲ.] Scrib. Γορμολίδαϲ. IS. VOSS.

35. Γόρμμαζα.] Vid. Salmaſ. ad Spartian. p. 41. [*Hadrian.* p. 144.]

καὶ τὰ ζωγεγραφήματα. καὶ τὰ ὀ παῖς διχαιχαῖς ψῆφοις καὶ ὁ ἀπογεγραφώς.

Γεγραμμένη [1]. ὀ ἐν τῇ ἀρχῇ ἦλθε, ὡς ἡ χρεὼ ὀ τοῖχος ἴσχαδε [2].

Γραμματικὴ [3]. γραμματοῦς.

Γραμματίας. ἐξεπισταμένος [4].

Γραμματίων. γράφειν. ἀναγινώσκειν.

Γραμματιὺς [5]. ὁ ἀναγινώσκης. γράμματα εἰδὼς καλῶς.

Γραμματίδιον [6]. ἀπὸ β, τὸ παιχίδιον· ὅτε ἔμειον γλωσσοκόμῳ [7]. λέγῃ δὲ καὶ ὀλκάδιον.

Γραμματιστὴς [8]. γραμματοδιδάσκαλος.

Γραμμή [9]. ἡ ὀδὸς τοῦ δρόμου, ἧς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς.

Γραμμὴ μακρά [10]. εἰώθει ὁ διδάσκαλος [11] κατακλίνειν ὀ τῷ γραμματίῳ μακρὰν ἔλκων· ὁ δὲ ἀπόλλων, μικράν.

Γραμμαβάτα [12]. δραπέτα.

Γραμματικὸς [13]. πεπαιδευμένος. καὶ παιδευόμενος.

Γραυβέωνα [14]. γέρρα.

Γράμμα δίμιον [15]. ἡ ἀβάθικη.

Γραῦς [16]. γραῦς, γυνὴ γεραίτερα.

Γράπτα [17]. γύρας τέτιγος, ἢ ὄφεως [18], καὶ ἡ ἐνδυομένη [19]. καὶ εἰδος ὀρνέου [20]. καὶ μασόν [21]. ὅτι τοῦ γραμμὰς ἔχει τὰς ῥυτίδας. ἢ καὶ ἡ Γραῦς [22] ντυμαλόγη, ὡς τὸ εἰς γῦρέων.

Γραπτὴς [23]. ὀνος βαχίς.

Γραπτὸς [24]. τὰς ἀμυχὰς καὶ κατεξύσας τῶν ἀναθῶν.

Γράσος [25]. δυσοσμία.

Γράσων [26]. μαρί, ἀνίσατα.

p. 144.] SCHR. Vid. Ammon. v. Γεγράμμα, ibique Valken. *Anim.* p. 55. Suid. in Σαμίων ὁ δῆμος: Hemst. ad Lucian. *Judic. Vocal.* p. 93. & Schelhorn. in *Bibl. Brem.* IV. 5. 1. p. 779. Conf. Barnef. ad Eurip. *Ion.* ϒ. 1146. & H. Valef. *in Not. Mauff.* ad Harp. v. Ἀγυιάς.

1. Καὶ ὁ λόγος.] Forte ὀδελὸς. SOPINO. Scrib. καὶ οἱ λόγοι. HEINS. Forte: καὶ ὑπομνῆμα. MAUSSAC. Lege & fuppile: καὶ τὰ ὀ ταῖς δια. ψήφοις γεγράμμενα, καὶ ἀπ. FABER. (*Epift.* L. II. p. 283. five ad Ariftoph. *Eccleſ.* ϒ. 1042.) Mihi nihil deeſſe videtur, & ſimpliciter ſcribendum: ψήφοις, καὶ οἱ ἀπογεγραφώς. Vel, ſi aliquid ſupplendum, ſupplerim: καὶ οἱ ὀ ἀλλοις ἀπογεγραφώς: ut intelligantur cenſus, ſive deſcriptiones, quæ fiebant in tabulis cenſualibus; vel etiam ipſæ tabulæ cenſuales. RUST.

2. Γεγραμμ.] Vid. Meurſ. *de Lud. Græc.* p. 11. SCHR. Vid. inf. v. Διαγεγραμμένος.

3. Ὃς ἐ χίεν ὦ τοῖχο ἴσαδ.] *Ut tello linea ſtarent.* M. MEIBOM.

4. Γεγραμματῆα.] Eſt vox ſuſpecta, cujus emendatio potius, quam interpretatio videtur eſſe ſequens γεγραμματιδίῳ. RUST.

5. Γεγραμμένος. ἀδιαπαιδεύτος.] *Pſalm.* LXX. 15. Ὅτι εἰσὶν ἔγνωσαν γεγραμμένοι. *literaturæ.* An igitur hic legend. ἀδιαπαιδεύτος· ὃς τὰ γεγραμμένα? ut ſit nomen in recto, γεγραμμένος. Vel potius legendum ſuſpicor, πεπαιδευμένος, *Pſ.* LXXXIX. 12. & Γεγραμμένοι. [Vid. inf. v. Γεγραμματικὸς.] SOPING. Vix dubito quin legendum ſit, ἀδιαγεγράβους, i. e. *literis compoſitos*: quos Græci appellare potuerunt γεγραμμένους, uti Latini *literatos*. [Piaut. *Caſ.* II. 6. 49.] Γεγραμμένος autem eodem modo formatum fuerit à γεγράμμα, quo στίμματος à στίμμα. KUST.

6. Γεγραμμάτις.] Vid. Harpocration. ibique Valef. & Petit. in *Leg. Att.* p. 257. Aliter in N. T. Adferibere liceat, etſi huc non pertinentia, ex Lex. Reg. MS. Γεγραμματὸς· ὁ κεφαλαιώδης τῶν ἐγκυκλίων ἐπιστημῶν· ἀπὸ τοῦ γράμματος· Ῥάδιον γάρ τινος ἐπὶ τὰ τέκνα πτερύγια ἢ γεῖσον· ἔνιοι δὲ ἔχειν, ἐξ αὐτῆς ἢ γίγνεσθαι καλλιδέμβιον, ὃ ἐν χρεὼ εἶναχρο εἶναι, ἢ παιδεῖαν ἔνιοι. Ἐπιτίθεται ὁ ναῦται, αὐτὸ ἱστρόπιον τῆς ἀνδρώπους τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐπιγιγνόμενα, ἵνα μηδὲν ἄλλῃ δόξῃ ἢ ἀναγκαῖον. Φυλάττεις ὁ κρὶ ἐχεῖν βασιλικοὺς, καὶ ποτηρίων, καὶ ἢ ἄλλου σκεύου ἢ ἱματισίας, καὶ τάπητα αἷς διδυμητικὰ, οἷς γεγραμμένοι τινα ἐπιφάνια ὀρνιγέρων, καὶ οἷς ἐστὶν ὅτου φαῖ σεφιτικὸν αἰσυγάμμα, ἢ. Γεγραμματὸς, καὶ ὁ λόγ ἢ ἐπιμένει ἀναγκαίως ἢ γεγραῖ δυσανεχὲς γνώσεις αὐτῷ ἀνθέλῃ. Poſtremum hoc etiam Phavorinus habet, rectius legens ἐναιῷ, pro αὐτῷ. Conf. Matth. XXIII. 5. 25. & XIII. 52. Plura de *Scribis* nuper dedit Doct. Trotzius in *Notis* ad Hugon. *de prima ſcribendi orig.* &c. p. 417–513.

7. Γεγραμμάτιον.] Athen. p. 527. Junius *Nomencl.* p. 2. SCHR. Vid. Caſanb. ad Athen. p. 501. & inf. in v. Δίπτυχα. v. Ἐρατώτης, & in v. Δέλτιον, poſt Δελτ. Conf. Doct. Röver. ad *Gloſſ. Nom.* p. 49.

8. Ὁτὶ (male ὅτε Hag.) ἔμειον γλωσσοκόμῳ.] L. γλωσσοκόμῳ. PALMER. SALM. MEURS. [Conf. *Miſc. Obſ.* III. 25.] Vid. ſup. Γλωσσόκομον. MAUSSAC. Arbitror legendum: ὅτι ὁ χρεῖαν ἔμειον γλωσσοκόμῳ. FABER. (*Epiſt.* L. II. p. 283. five ad Ariſtoph. *Eccleſ.* ϒ. 1042.) Scd conjectura hæc [Faberi] parum verifimilitudinis habet. Lego: ὅτι ὁ ἔμοιτι τι γλωσσοκόμῳ. KUST.

9. Γεγραμμάτικος.] Plato aliquoties pro διδασκάλῳ γραμμάτων καὶ ἀναγνώσεως. Gellius *literatores* dicit. SOPINGIUS. Vid. C. Rittershuſ. in Porphyr. p. 75. *Ed. Kuſt.*

10. Γραμμὴ.] Hoc ſenſu γράμμα accipitur ab Ariſtoph. *Achar.* ϒ. 482. ubi vid. Schol. KUST. Conf. ſup. v. Ἀφ' ἑσπ.

11. Γεγραμμὴ μακρή.] Vid. inf. in Μακρή. SCHR. SORBER. Vid. Schol. Ariſtoph. ad *Veſp.* ϒ. 606. 607. & 546. KUST. Conf. Interpp. ad Pollux. IX. 104.

12. Ὁ διδάσκαλος.] L. διωκὸς. VALES. Sic & Radulph. Fornerius *Rer. quotid.* VI. 21.

13. Γεγραμματίζω.] L. Γεγραμμάτευε. JUN. SOPING. Leg. Γεγραμματίζε. ab ἴστωρ, vide, *ſcule.* PERGER.

14. Δερτίνα. γεγραμμένα. &c.] Sic etiam Edit. princeps, ſive Aldina. At Edit. Hagen. itemque Phavorin. hæc ſeparant à præcedd., & τῆ Γεγραμμένῃ novi articuli notam præponunt: quod neſcio an ſequendum ſit. KUST. Mihi omnino ſeparanda videntur. Vid. Sqing. in v. Γεγραμμένον. Γεγραμμένης eſt *literatus & elementarius.*

15. Γεγρίδιον.] Belg. *ouden graubert* SOPINGIUS. L. Γερδίδιον, id eſt, γεγρίδιον, vel γεγρίλλιον. IS. VOSS. Forte Γερδάμιον, *grandævum.* PERGER. Conf. v. Γραδάνα.

16. Γεγίμμα δίμιον.] L. Γεγραμμάδιον, vel Γεγίμμα δημόσιον, *contractus publicus.* MAUSSAC.

17. Γεγές.] Scripſerim Γεγές, pro γηγὲς, vel γήϊος, quod idem ac γεγηὸς. KUST.

18. Γεγίτι.] Vid. Etymol. M. in Γεγὴς.

19. Ὄφεως.] Vid. inf. in Γυμνότιφ. Λεπιδῶ.

20. Τὸν ἐνδυομένην.] L. τὸ ἐνδυόμενον. HEINS. Videtur aliquid deeſſe. Suppleverim, καὶ ἡ ἄλλου ἐνδυομένου τὸ γῆρας, ut legitur infra v. Γυμνότιφ. Λεπιδῶ. Sic ſenſus erit, Γεγίτι dici *exuvium*, non ſolum *cicadæ & ſerpentis*, ſed etiam *aliorum animalium, quæ pellem ponunt*, vel *ſenium exuunt.* KUST. Similiter plane H. Steph. in *Ind.* nihil tamen ſuppleno. Nec opus eſt.

21. Εἶδος ὀρνέου.] Forte Θρυαλὶς, *carduelis.* Vid. Ariſtot. *H. Anim.* VIII. 3. SOPINGIUS.

22. Καὶ ἡ γραῦς.] Conf. Etymol. v. Γρῆνυς. KUST.

23. Ὅτου καὶ ἡ γραῦς. &c.] Hæc non cohærent cum ſuperioribus. KUST. Vid. Etym. M. v. Γρῆς.

24. Γραπτὸς.] Scrib. Γραπτὴς, pro Τραπτὸν. PERGER. Inf. Τραπτὸς. ὁ αὐ. Scd Γραπτὸν cum eadem expoſitione legitur apud Etymologum in v. Γεγραῖς.

25. Γραυλὸς.] Scr. Γραυλὸς. ex *Odyſſ.* Ω. 229. ubi ſimiliter Schol. Apollon. Lex. MS. Γραυλὸς· τὸν ἀπὸ ὄρους, ἢ κατατρέχοντα. &c. Vid. inf. v. Γρήνη, & Γραῦς Lex. Reg. MS. Γραυλὸς. (ſic) λαμπὰς κατηγορία, ἢ κατέρχεται ἐπὶ τὸ Γεγίφω, ὁ σημαίνει, τὸ ἔνι.

26 Γεγίων.] Vulcanius ad *Gloſſas* [p. 41.] notat, in antiquo Lexico MS. legi: Γεγὲς. ἡ ἢ μακάλου δυνάμει. Sed vitiofum eſt hoc, legendumque Γεγίων, uti hic legitur. SOPING. Alii leg. Γεγίδ. STEPH. L. Γεγίων, vel Γεγίδ. IS. VOSS., Immo Γεγίδ., quæ & κίναιρο dicitur, ὡσὶν ὁ ἐν ταῖς μαχάραις δυνάμει. HEINS. L. Γεγίδ. Adhibetur hæc vox de hircorum axillarumque ſœtore, item de lana fordibus. Priorum exempla habes apud Gatak. ad Antonin. l. VIII. ſ. 37. Adde Euſtath. ad *Od.* τ. p. 362. Γεγίνης· παρατριμμὰς δυσῶδες, ἀπὸ γεγίου, ἢ δηλονότι τοῦ ἢ ἐπιγὰν ἰδρῶτος - - - l. γεγίου. [ut *Ed. Rom.* p. 1634. 21.] Poſtremo ſenſu exſtat in Syneſ. *Epiſt.* 121. Μὴ Γ' ἀκούσῃς ὑγιεῖ ἀνδρὸς γήϊος κόμη τριφαλῆς. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 84. Ita Snid. & Etym. M. in Γεγίων. Lex. Reg. MS. Γεγὲς. ἡ ἢ μακάλου δυνάμει. Λέγει δὲ καὶ ἡ Γεγίδ. Conf. Polluc. II. 77. Gataker. ad Antonin. l. V. ſ. 28. & *Not.* ſeq.

27. Γεγίσων. μαρί.] Etym. M. Γεγίσ. Cum Heſ. ad ſpicem convenit Cyrill. Lex. MS. Idem alio loco: Γεγίσων, μακές, ἀνίσ. Λέγει δὲ καὶ νεῦρα Γεγίσ., ὁ ἐν τῇ Γ ασπάσει ἐξίσου συναγόμενον ἰγνίῳ. Eadem Etymol. & Lex. Reg. MS. At Suidæ Γεγίσ. eſt, ἡ δυσωδία ἢ γέγονε. ἀφ' Γεγὸς ἀνθρώπου, ὁ δύσωμος. Idem repetit in v. Γεγίσ. Gloſſæ: Γεγίσ. *hircus*, Γεγίσων. *hircoſus.* Conf. Leopard. *Emend.* I. 3. 9. & Reinef. *Var. Lect.* II. 14. p. 243. Unde liquet, quando vox *hircum olentem*, tum *ſtultum* denotat, idem olim convitium fuiſſe ac vernaculum *bok*. Eodem modo in Cyrilli Lex. MS. Γρὺλ exponitur μωρὸς. At infra Γρυλὸς, & Γρυλίων, eſt ὁ χοιρὸς, a γρύλλω, i. e. ὑὸν φωνῶ. adeoque convenit illud convitium cum eo quod dicimus, *ein dom Varken*. Soient enim ab ejuſdem indolis animalibus convitia in homines peti. Conf. ſup. Γίγιον, μωρὸς, ibique *Not.* Ad noſtrum Γεγίσων proxime etiam accedit Γεγρὼν, quod inf. expon. ὀ.

Γραικλ[illegible] [1]. ὄρνις τροφός [1].

Γρεῦς [2]. τὸ συναγόμενον καὶ διατηρούμενον ἐπὶ πολύ, ὅταν γάλα ᾖ ἢ τὶ τοιοῦτον ὑγρόν. καὶ ἡ ὁ τοῖς χείλεσι τῶν πυθμένων γεγραμμένος. καὶ βόλος. τὶς ἀστραγάλων.

Γρεῦς Ἕλενος [3]. Ἀπολλόδωρος [4] φησὶ, ὅτι ἔστι τὶς παροιμιώδης λαγοβόλος Ἑλένη? γρεῦς εἶναι δὶ αὐτὴν οὕτω Γραῦν ἕλενον [5], ἢ ὁ παθεῖν καταγνραικῶν. εἰ δὲ, ἀπὸ τῆ ἀκειδος· ἢ γὰρ ἀμαρτίαν ἀκείδα. ὡσπὸ τινων Μάντιν [6] λεγουσῶν.

Γράφη. ἀντιγράφη. ἡ κατηγορῆ.

Γραφὶς [10]. ζωγράφος.

Γραφὴ. κατηγορία.

Γραφὴ [11]. ἡ δημοσία δίκη, ὡς ὅταν ἡ ψηφισμαλος, ἢ ἡ νόμου τὶς κατηγορῆ. καὶ ἡ ὅτι δίκην κλῆσις. καὶ ἡ ἀνάγραφος γραφὴ. καὶ ἔγκλημα, κατηγορία, καὶ ἔλλειμα.

Γράψας [12]. ξύσας, χαράξας, ἀμύξας.

Γρῆ κεμαὶ [13]. ἐπὶ ὕλακα αἱ χάσκε· ἀφ' τὸ παντοδαπὸς ἀνθρώπου ὁμιλῆν.

Γρῆον. παλαιόν [14].

Γρῆυ [15]. ἄκρη σύμμικτα.

Γρῆυς [16]. ποταμός.

Γρῆυτις [17]. βυσσινός.

Γεῖον [18]. δέγμα.

Γειπίζ [19]. ἀλιεύς.

Γειπὸς [20]. ὁ ῥάπτων τὰ ἁλιευτικὰ λίνα. καὶ ὁ ἁλιεύων.

Γειπυρία. συνελεύμενα. καὶ σπατεδῶς [21] συμπα-

---

1. Γραικλ[illegible].] An Latinorum *graculus*? KUST. Vid. inf. v. Τυφρῆ. Si enim sequentia sana sint, notabit *autem* ciconiæ *celeris*. Sed vid. *Not.* seq.

2. Τυφρῆς.] Leg. ἀφρῆς, & refer ad vocem sequentem. Nam Γρεῦς Suidæ, aliisque exponitur, ὁ ἀναλος ἀφρῆς, ὁ ὡς τῆ &c. KUST.

3. Γρεῦς. τὸ συμπ. &c.] Vid. in Ἐσίνεον. SOPING. Aristoph. *Plut.* v. 1207. vid. ibi Schol. & Ezech. Spanhem. *Not.* nec non Suid. & ad eum Kust. Conf. sup. in v. Γρεῦσι, Inf. v. Ζεὺς, & Foël. *Œcon. Hipp.* v. Γρεῦς. De *lacte* Athenæus utitur, ut observat H. Steph. *Ind.* T. I. p. 849. Conf Etym. M. & H Steph. *Ind.* v. Γρεῦς. Hinc autem commode transfertur ad silicantem in littoribus & ripis *limum*, ex aquæ spuma natam. Id enim mox est ὁ ὡς τῆς χείλεσι τῆ πυθμένος γεγραμμ. Denique inter *pisces* etiam γρεῦς recenseturr ab Artemidor. II. 14. p 103.

4. Βολος.] Mœurf. *de Lud. Græc.* p. 8. SCHR.

5. Γρεῦς. ἕλενος.] L. Σίελος. Suidas: Σιελος· γρεῦς. ὁ ὡς παρίσης γινομένης. καὶ μεταφορῆς ἐπ' ἀνθρώπων ἀκειδος, ὡ καλῶσι Γρεῦν Σιελίαν [Σιελίαν Suid.] τὴν Μάντιν. GUYET. ARCER. HEINS. (in Theocrit. p. 351.) SOPING. LEOPARD. *Emendat.* V. 21. Forte utrumque recte, ἕλενος & σίελος. Sic Cratinus fabulam dedit Ἑλένη, seu Ἑλένης, quæ & Pollucі Σιελίνη. Vid. Hesych. in Κερκὼ, & Βέλεμνον. [ibique *Not.*] VALES. Phavor. Zenob. II. 94. & Vatican. Append. I. 39. ἕλενος. Quod ideo retinui in Textu. Sed vide A. Schottum ad ea loca, in primis P. Leopard. *l. c.* Nec dubito, quin litterarum Σ in ἕλενος, initialem elisserit præcedentis vocis γρεῦς postrema, ut fæpius: ad ἕλενος autem sequens ἱερεία & ἱερεῖον conformatum est Vid. sup. *Not.* in v. Σίνασσεν. —— κύων δρόμ. (pro quo ὑγρὸς legend.) Item in v. Αἰθρῆν, ubi eodem errore Κερκὼν ἱερεῖον legitur, pro Σιελίνη.

6. Ἀπολλόδωρος.] Forte in *Etymologicorum* opere: de quo Cl. J. A. Fabric. *Bibl. Gr.* Tom. II. p. 667.

7. Ἑλένη.] L. Σιελίη. SOPING. HEINS. *l. c.* Σιελίη, & mox σιελον, exhibet etiam *A. Schottus* in Zenob. *l. c.* Vid. *Not* penult.

8. Ἕλενον.] L Σίελον. HEINS. *l. c.*

9. * Μάντιν λεγομένη.] L. μαντὶν. SOPINGIUS. PORTUS. (ad Suid.) SCHOTT. (ad Suidæ *Prov* p. 394.) IS. VOSS. L. μαντὶν λεγομένην. SCAL. JUN. [conf Epist. *Anim.* p. 309.] Μάντιν λεγομένην, ὅτου καλοῦς. BRUNO. L. ἀκείδα οἶνος, τὸν ὑπὸ τινων Μάντιν λεγομένην. HEINS. [Sic idem ad Theocrit. p. 351.] L. Μάντιν λεγομένην. Vid. inf. Μάντις. Theocrit. *Id.* X. Μάντις καλλιμανὴς. SCHR. (ex *Sorberii* Cod.) Locus Theocr. est *Id* X. 18. ubi vid. Schol. Conf. sup. in v. Βρῦσαι. Plenius Zenob. II. 94. τὸν γὰρ βρ. ἀκείδα, ὑπό τινων Μάντιν λεγομένην, καθὰ Σιελίνην Γρεῦν Σίελον καλοῦσι, ἢ Γρεῦν Σαείδαν. Quæ forte Hesych. dederat. Nisi malis e Vaticano simpliciter post ἀκείδα supplere, φασὶ. Ego, atticifco remoto, recepi Μάντιν λεγομένην. Posterius vocabulum per compendium scriptum faisse videtur, λεγομεῖ, unde, sublatâ notâ & accentu mutato, natum λέγομεν.

10. Γραφὶς.] Vid. Harpocration. SCHR. Vid. sup. in Γραμματὶς, & inf. v. Γραφεῖς.

11. Γραφὴ.] Vid. Harpocrat. SCHR. Cyrill. Lex. MS. Γραφὴ, κατηγορίαν ὕβρεως. Conf. Suid. & Ulpian. in Demosth. p. 156. Supra: Γράφει. . . κατηγορῆ. Γραφὴ, κατηγορία. ut mox. Conf. v. Ἐπίλημμα, μήνυσις, ἢ ἔλλειμμα.

12. Γράψας.] Schol. Theocrit. VI. 28. Γράψας· τὸ ξύσας, οἱ παλαιοὶ λέγον. &c. Vid. sup. v. Γραφεῖς. Ita Latin. *scribere*.

13. Γρηκέμενοι.] L. Γρῆ καμεναὶ. SALM. Γρῆ καμεναὶ. SCAL. IS. VOSS. Qui sunt Γρηκέμενοι? Nec scio ego, nec, si viveret ipse, fat scio, Grammaticus. Scribo, Γρῆ καμεναὶ, duobus vocabulis, ex *Odyss.* Σ. Deest autem ipsa vocabuli interpretatio; quod mendum hoc fovit & aliut hactenus. Nam quod ait Grammaticus, ἐπὶ ὕλακα αἱ γρῆες &c. pertinent non ad vocis interpretationem, sed totius loci Homerici. Dicit enim ille: ἐπιτρεχάδην ἀγορᾶι, Γρῆ καμεναὶ ἔνθ. Atque ita patet, & quomodo legendum, & quomodo intelligendum sit. HEINS. Γρῆ καμεναὶ, Hom. *Odyss.* Σ. 27. PERGER. Male, ut puto, pro Γρηκέμενοι *scribes*, i. e. *aviles fabulæ*. Γρῆκα pro γρῆες, ἃ γρῆυς, quod idem ac γρεῦς. KUST. Mihi maxime placet Γρῆ καμεναὶ, ex Hom. *l. c.* ut infra recte scribitur in v. Καμεναὶ. Solere autem Hesychium totus loci Homerici interpretationem uni alterive vocabulo, quod proponit, subjicere, jam sæpe notavimus. Vide cantum *Not.* in v. Ἀλλήμενοι.

14. Παλιὸν.] An παλαιὸν? G. SALM. L. παλαιὸν. Vid. Etymolog. qui confirmat. HEINS. VALES. παλαιὸν forte. SOPING. L. παλαιὸν, *contra.* PERGER. Corrige ex Etymol. Γρῦον, παλαιὸν. KUST. Sic & Phavor. Placuit idem *H. Stephano* in *Ind.*

15. Γρῆυς. ἄκρη συμμ.] Sic & Etymol. M.

16. Γρῆυς.] *Grauicis* dicitur Latinis: ut Cuttio *de reb. gest. Alex. M.* KUST. Vid. Hom. *Iliad.* M. 21. & Etym. M. cum quo fere convenit Cyrill. Lex. MS.

17. Γρῆυτις.] Suid. Γρῦτις. ὁ βυσσὸς. Pro Γρῆυτις leg. Γρεῦτις, a γρεῦς, βύσσος. Eustathio tamen est γεωδὲς, *Od.* X. p. 785. [1926. *Ed. Rom.*] Etymol. M. ἀγροῖκος interpretatur, in Γεῖον. [scribens: Γεῖόν, ὁ ἀγροῖκος.] IS. VOSS. Ed. Hag. Γρεῦτις, at exhibet etiam H. Steph. *Ind.* In Suidæ Ed. kust. est Γρῦτις, per ῦ. Lex. Reg. MS. Γρυτὸς. Idem: Γρῦτος. ὁ ὕδρωψ. Phavor. etiam Γρῦτος. Originem debere videtur vocі Γρὺς, quam inf. reddit. βύσσος, δέρμα. Conf. icqq. Hæc dudum. Conjecturæ noſtræ favet *Kusterus*: „ Nescio (inquit) annon corrupte pro Γρωδὲτις, i. e. γεωδὲτις, ἀ γεωδὲς. Phavor. etiam Γρῦτος. Originem debere videtur vocі Γρὺς, quam inf. reddit. βύσσος, δέρμα. Conf. icqq. Hæc dudum. Conjecturæ noſtræ favet *Kusterus*: „ Nescio (inquit) annon corrupte pro Γρωδὲτις, i. e. γεωδὲτις, ἀ γεωδὲς, i. e. βυσσὸς, pellis, *corium*. „ Vid. *Not.* seq. „

18. Γεῖον.] Pro γεῖα. G. Vid. Atiſtarch. p. 55. Etym. M. & Euſtath. *l. c.* IS. VOSS. Vid. sup. v. Ἀγρῶται, & in Ἀγρῶνι. Lex. Reg. MS. Γεῖον. τὸ δέγμα. *Kusterus* ad *h. l.* sequentis notaverat: „ Potius Γειὸς, oxytonos Est enim idem quod γῆς, præposito Γ, ut supra habuimus Γῆγαι, pro ἦγαι, Γαῖον, pro αἶον, & alia. „ Vid. *Not.* præced.

19. Γειπίζ.] L. Γρειπίζ. G. [Forte Γρειπὶζ voluit.] Vide super hac voce H. Casaub. in Athen. l. XV. c. 7. [p. 961.] SOPING. Γρειπίζων, κυβεύοντα, Πλατωνικὸν ῥῆμα. Libanius in *Epist. ad Basil.* & Basilius in *Epist. ad Liban.* 155. M. MEIBOM. BRUNO. Vide præter Casaub. *l. c.* & H. Steph. *Thes.* T. I. p. 878. plura de hac voce, & Epistolis laudatis, apud Meric. Casaub. *de Ling Saxon.* p. 210--215. Retinuerim tamen Γρειπίζων. Nicet. Chon. *Annal. Man. Comnen.* L. I. p. m. 64 Κυβεύειν ὃν οἱ ἄκροι, καὶ γνῶθι, καὶ ἀνεμμένοι. *Homo parcissimus, & tenacissimus*, vertit Hieron. Wolf, cujus *Not.* vide. Conf. Cang. *Gloss. Gr.* in Γειπίζων, ῥᾳδιουργῶν, pro ἰσχνὸν, Γειπὸν, pro αἰσὸν, & alia. Vid. *Not.* præced.

19. Γειπίζ.] L. Γρειπίζ. G. [Forte Γρειπὶζ voluit.] Vide super hac voce H. Casaub. in Athen. l. XV. c. 7. [p. 961.] SOPING. Γρειπίζων, κυβεύοντα, Πλατωνικὸν ῥῆμα. Libanius in *Epist. ad Basil.* & Basilius in *Epist. ad Liban.* 155. M. MEIBOM. BRUNO. Vide præter Casaub. *l. c.* & H. Steph. *Thes.* T. I. p. 878. plura de hac voce, & Epistolis laudatis, apud Meric. Casaub. *de Ling Saxon.* p. 210--215. Retinuerim tamen Γρειπίζων. Nicet. Chon. *Annal. Man. Comnen.* L. I. p. m. 64 Κυβεύειν ὃν οἱ ἄκροι, καὶ γνῶθι, καὶ ἀνεμμένοι. *Homo parcissimus, & tenacissimus*, vertit Hieron. Wolf, cujus *Not.* vide. Conf. Cang. *Gloss. Gr.* in Γειπίζων, ῥᾳδιουργῶν, pro ἰσχνὸν, Γειπὸν, pro αἰσὸν, & alia. Vid. *Not.* præced.

20. Γειπὸς.] Theocrit. p. 17. SCHR. Locus est *Idyll.* A. 39 ubi Schol. Γειπὸς. ὁ ἁλιεὺς· παρὰ Γρῆκι, τὸ δίκτυον. ἐοικὸς τὸ τῶν ἰχθύων ἀγρεῖον. Conf. Etym. M. Suid. Kuſtath. p. 1926. & 633. Adde Cl. Wolf. ad Sapph. p. 243. & *Not.* præc.

21. Γειτυρία. - - σπατεδῶς - - ἰξιζόμενα.] L. συναγωγὴ. G. SALM. Et ita Etym. M. HEINS IS VOSS. L. συναθοῖσαι, & συμπανῶσι, pro συμπασαι. BRUNO. Cum hac Nota conferenda est ea, quæ paulo post sequitur: Γειτυρία. γεφύρωμα, &c. Utrobique enim designatur & explicatur locus Hippocratis in *Prorrhet.* I. II. ubi hodie fic legitur: τὰ χόανα ἀλγήσαντα σφῶν ὑποχόνδρων γειτόνων. Galenus ad illum locum (*Tom.* V. p. 202. *Ed. Basil.*) testatur, pro γειτόνων quosdam olim legisse γεφύρων, per π, quasi à γέφυρα, quod est *tere piscatorum*. Quid autem hic significet γεφύρωμα, vel γεφυρῶσι, jam olim dubium fuit Grammaticis, quorum varias interpretationes videre licet apud Galenum loco laudato; item apud Foëſium in *Œcon. Hipp.* v. Γεφύρωμα Equidem (ut & meam de loco hoc sententiam exposuam) mihi voz γεφύρωμα, vel γεφύρωμα, prorsus suspecta est; pro qua olim scriptum fuisse puto χειλώμα, vel χειλώσῃ, i. e. *accidentia*, vel *se insinuanta*. Ad hanc certe lectionem alludit interpretatio Bacchii (quam refert Foël. ex Scholio MS.) συνιζάνοντα ἢ συναθοῦσαι; itemque ea, quam Hesych. hoc ipso loco adfert, ἰξιζόμενα. Nam χείλωσις, vel, ut interdum scribitur, χειλωτὸς, significare idem quod ἰξιζόμενον, notum est Γείλωσις autem, vel χείλωσις (etiamsi concederem vocem esse fanam) quia unquam hac significatione

παθοῦσα. οἱ δὲ, ἐλιζομένη [1].

Γειοῦν [2]. ὃς. Ἀεσχράμης [3] δὲ, ὄνομα δεσμίου, νεικικοῦ· ὁ Ὀλυμπίᾳ τρέχων.

Γειρᾶδ [4]. χέφαν. οἱ δὲ, ξύειν, καὶ ἀμύσσειν. Ἀθηναῖοι.

Γειφθεῖν. αἰσχύνεσθαι.

Γείφη [5]. τὸ δὲ τοῖς πότοις βαλλόμενα ζητήματα.

Γειφοειδὴς. δυσάρεστον [6].

Γείφος [7]. τὸ δίκτυον. καὶ συμπλοκὴ ζήτησις [8] αἰνιγματώδης. καὶ παρόσον τῷ μὴ λύσαντι τὸ γείφος, ἐκπεσὸν τὸ συγκείμενον, ἤτοι ἄκρατον, ἢ ὕδωρ, τυτθὶ, κάδον ὕδατος [9].

Γείφης [10]. ζητήματος.

Γειφόμενα [11]. γεγειφόμενα. ἢ ἐπαπειλούμενα.

Γεμμφὰς [12]. ὗς παλαιὰ, σκύφα. ὁμοίως καὶ ἡ Γρομφίς.

Γεμφὶν [13]. ἀναφώνησις, ἢν σφόδρα μανθάνουσιν αὐλοῦντες καὶ κιθαρίζοντες.

Γενθωδὴ [14]. θυμῶται.

Γεξαιων [15]. πάρεδρον.

Γερμὸς [16]. τραχύλος.

Γρόατ [17]. μυρία, ἄγαν ἐκτείνεται.

Γρομφὰς [18]. οἱ ζωγράφοι.

Γρῦ [19]. ὁ ὑπὸ τῷ ὄνυχι ῥύπος. ἔδη δὲ καὶ τὸ ἰλλόχιον [20]. καὶ ἡ γρύτη [21]. καὶ τὸ βραχύ.

Γρυσὸς. γρῖλος [22].

Γρύζειν [23]. φθέγγεσθαι, λέγειν.

Γρύλλος [24]. μοσμύλος [25] σμυός.

Γρυλλίων [26], ὁ χοῖρος.

Γρυλλίζοντες. γρύζοντες.

Γρυλλάζειν [27]. γογγύζειν.

---

[1] Ἐλιζόμενος.] Pertinere videtur ad Χεφῶδμα, sive Χεμῶδμα. Infra: Χειμωνὶδ. ἰλιγγιᾷ. Χειμωνίδιον. ἰλιγγίον. Et: Ἐλειόλεστα. ἰλιγγιᾷ. Vid. *Not.* præced.

[2] Γειοῦν. ὗς.] Aristarch. p. 55. Γείονι. χοίρῳ. IS. VOSS. Atque ita Lex. Reg. MS. nec non Etym. M. in v. Γείφος, Conf. *Not.* sup. in v. Γείονι. Vide cetera in *Not.* seq.

[3] Ἀεσχρ. δὲ, ὄνομα δεσμίου &c.] Credo Hesychium male legisse apud Aristophanem, cujus locus ille non exstat. Nullus enim Olympionica ejus nominis inventur. Sed legendum erat Κείονι, nam Κείονι Ἰμηνῷ celeberrimus cursor fuit, & vicit stadium Olympiæ, Olympiadibus 83. 84. & 85. Quod autem ad significatum ὗς, procul dubio aliunde huc irrepsit, & refertur ad γρύζω, *grunnio*, quod proprium est porcorum. Et reponenda hæc sunt suo loco. PALMER. Κείονι emendat *Meurs. de Archont.* II. 21. SCHR. Quatenus vox Γειοῦν refertur ad ὗς, scribendum est Γρύζων, i. e *grunnientem*. Suca enim χοῖροι, sive γογγύζουσι, i. e. *grunnire* dicuntur. At quatenus notat nomen cursoris, legendum est Κείονι. Vid. Platon. in *Protag.* p. 203. qui Citisonis hujus cursoris mentionem facit. Cæterum pro Ἀεσχράμης, [quod Etymol. etiam habet] forte legendum est, Ἀεσυτίδης. Eum enim de *Olympionicis* scripsisse ex Laërtio & Plutarcho constat. KUST. Γείονι (sive Γρύζων) & Κείονι permiscuit suo more Hesychius, diversa vocabula aut nomina, quorum sonus adhuc est, sub una forma proponens. Exempla sunt innumera. Obiter emenda Etymol. M. qui δεσμίου ὄνομα. Sylb. δεσμοῦ ὄνομα conjicit. Lege, δεσμίου ὄνομα, ex Hesych. quod per compendium scriptum fuit. Sic ὀνο πώεσιν hoc ipso tempore lego apud Cyrill. Lex. MS. in v. Γρίνειξ. id est, ὄνομα πώεσιν. Quum autem ὄνο pro ὄνομα scripserint, hinc error. Conf. sup. *Not.* in v. Ἀμφίδιον, Ἀνεμώνια, & Βύτταλος. Ceterum *Aristophanes* hic laudari videtur Grammaticus, non Comicus: ut sæpe in hoc Lexico.

[4] Γειρᾶδ.] Vid. Eustath. p. 1926. & sup. v. Γρύψη, inf. v. Γειφόμενα.

[5] Γείφη.] L. Γείφαι, vel Γείφοι, FUNGER. Γείφαι etiam *Mousiacus*. Sed vid. mox v. Γείφος, & Etym. in Γείφος. Cyrill. Lex. MS. Γρύφος. πολλὰς ζητήσεις. Rectius deinde: Γείφος. ἐντεχνεῖζιν αἴνιγμα, ἢ ἄπορια, ἢ ζήτημα, &c. Ita mox Noster in v. Γείφος, & Γείφαι. Conf. Athen. X. 16. p. 448. ibique omnino Is. Casaub.

[6] Δυσάρεστον.] Lege δυσείρητον, i. e. *inventu difficile*. Nam γείφαι, i. e. *griphi*, sive quæstiones ænigmaticæ, solent esse obscuræ & intellectu difficiles. KUST.

[7] Γείφος, τὸ δίκτυον.] Oppian. *Hal.* L. III. [v. 80.] p. 249. SOPINGIUS. Vid. Scalig. *Conject.* in Varr. p. 60. SCHR. Adde Yvon. Villiomar. in Rob. Tit. *L. C. L.* I. c. 24. Rittershus. ad. Opp. *l. c.* Arcer. in Jambl. *Pyth.* p. 29. & *Not.* sup. in v. Γεσσάς.

[8] Ζήτησις.] Vid. *Not.* in v. Γείφη.

[9] Τυτθὸν, κάδον ὕδατος.] Hæc glossema redoleot; quasi vecors ὀκτώνιος ὕδωρ non satis clarum esset.

[10] Γείφης.] Neutro genere. SCHR. Ita sup. Γείφη. Convenit nostrum *grieve*.

[11] Γειφόμενα.] L. Γεμφόμενα. Γεμφόμενον, ἀκράτως γεγεμμένον. De altera significatione vide *Onomast.* Galeni. IS. VOSS. Mallem, favente ferie, Γεμφόμενα, per σ, ut H Steph. *Ind.* exhibet, consentiente *Kustero*. Supra: Γεμφὰς. γεμίσεων. In Galen. *Glass.* tamen etiam Γεμφόμενα, ἐπιπεπλεγμένα, scripcum. Conf. sup. v. Γεγεμφώς, & Γεπεμφία, ibique omnino *Not.*

[12] Γεμμφὰς. &c.] Leg. & distingue: Γεμμφὰς ὑς. ὁ παλαιὸς σκύφος. Suid. Sud. HEINS. Glossa Vet. *Scrofa. γεμμφὰς, ὑς ὁ θυλεῖος.* SOPING. Conf. inf. v. Γρομφὰς, ut & v. Γρομφίον. Suid. Γεμμφὶς. Lex. Reg. MS Γείμφος. ὁ Γεμμφὶς, ὁ παλαιὸς σκύφος. Ubi fort. leg. Γείμφος, vel Γεμμφὶς. ὁ Γεμμφὶς. Cyrill. Lex. MS. Voss. Γεμμφὶς. ὁ παλ. σκ. Male Γείμφος in MS. Fabric. Est vox Hipponactea. Eustath. p. 1752. 13. Ἱππωνακτ δὲ, Γείμφου λέγει· ἀπὸ καθόδου πάσου τοῦ δηλοῦ, οἷον τοῦ παλαιοῦ τῆ ἐλαίᾳ.

[13] Γεφθεῖν.] Pollux [IV. 83.] Τὰ δὲ σφόδρα ἐπιτηδεῖα μαθεῖν, πάθος, καὶ γεφθεῖν. HEINS. Herodian. *Epim.* Γεφθεῖς. τὸ ἐπὶ τῷ αὐλεῖσθαι. IS. VOSS. Cum Herodiano ad verbum convenit Arcad. Grammat. inedit. Conflabat in justa manuum & digitorum ad instrumenta vel naturæ formina applicatione: quæ rudimenta etiamnum fiunt. Inf. Πεφμὰ. γεφθὸν, ὅταν τὸ συρίσκιδος τὸ θυλίον. Conf. v. Ποείλος, & Πεῖ: & Leopard. *Emend.* IX. 21. p. 249.

[14] Γενθωδὴς.] L. Γεφθωδὴς. IS. VOSS. Conf. sup. v. Βριθυδεῖς. Θυμῶται.

[15] Γεξαιων.] Arcadius Grammaticus inedituſ: Γεξαιὼ, τὸ παρεδρον. Conf. *Not.* in V. Γαγγαμὶ. Sed hæc altera sunt. Subjicior illud Γεξαιων scriptum esse pro Γαγγαιων, sive Γάγγαιων, i. e. ἄγγαιων, ἀb ἄγω, ἄγγω, unde ἀγώγιμα, *concita*. Infra: Ὀρώρεῖ. τεθόρυβηται. Conf. v. Ὀρτολοπύγη. — ταραχὴ.) &c.

[16] Γερμὸς.] An hinc pertinet Latinorum *grumus*? de cujus significatione vide Festum, & alios. KUST. Latius vero *grumus* est θρόμβος. H. STEPH. *Ind.*

[17] Γρόατ.] μυρ.] Infra: Μαγγαμῆρι. ἐπτοημένῳ.

[18] Γερμφὰς.] A γείφω, γείφω, γέμφω, γεμφὼ, Γεμμφὰς. G. L. Γεμφὶς. IS. VOSS. Corrupte pro Γεμφὶς. Supra: Γεμφὰς. ζωγράφος.

[19] Γρῦ.] Glosf. Gr. Lat. Γρῦ. *Mutum.* id est, *mu*: unde *mutire*; ut χοιρίζει, ἀ χοῦ, & μοιζει, ἀ μῦ. Vid. Schol. Aristoph. in *Plut.* v. 17. & Zenob. V. 54. in Οὐδὲ τὸ δίωνος χοῦ. Adde *Not.* seq. Lucian. *Lexiph.* p. 835. τὸ χοῦ καὶ τὸ φοῦ hoc sensu conjunxit. Conf. ejusd. Schol. inf. ad v. Γρυμαίνει.

[20] Τὸ ἰλλόχιον.] Hinc proverb. οὐδὲ χοῦ, *ne gry quidem*. Conf. Zenob. *Adag.* Οὐδὲ τὸ Δίωνος χοῦ: & Suid. v. Τὸ Διωνος χοῦ. KUST. Vid. *Not.* præc.

[21] Ἡ χρυτὴ.] Potius τὴν χρύτα, i. e. *ferulam*, seu vilia quæque. Vel saltem ἡ χρύτα, paroxytonus. Vid. inf. v. Γρύτη. KUST. Vid. Salmas. ad *Hist. Aug.* T. II. p. 535. & inf. in v. Γρυτεῖαι.

[22] Γρύσος. χρῖλ.] An χρῖλ? G. Γρῦσι, pro Γρυσὶς. Vid. inf. v. Γρυσὶν. Deinde pro χρῖλ, scribe χρῦν (ut recte scribitur infra in v. Γρυσὶν) & intellige eum, qui aduncum habet nasum: vel etiam avem grypha, sive gryphum. KUST. Infra: Γρῦν. ὁ χρῦν. Sic literæ ξ & ψ iterum confunduntur mox in Γρύψη (post Γρῖλ) pro Γρῆλ.

[23] Γρύζειν.] Vid. sup. v. Γαγγίζειν, & inf. v. Οἰκ ἴγρυζε. Forte in λέγειν subauditur, γρῦ. ut indicet *gry dicere*, vel *grunnire*. Vid. v. Γρυμαίζειν, &c. & sup. v. Γαγγίζει, & Γαγγίζειν. Gloss. Gr. Lat. Γρύζει. *Mutitis*, *mutis*. Conf. v. Γρῦ.

[24] Γρύλλος. &c.] Forte: Γρύλλιος, vel Γρύλλος, φασὶ οἱ. Vid. Γρύλλιον. Dicitur etiam γρυλλισμὸς & γρυσμὸς apud Eustath. *Iliad.* p. 681. SOPINGIUS. Γρυλλὸς, ἀ γρῦς, i. e. ὗς, & ὑλαῖος, quemadmodum γρυλλοὶ sunt τῶν ὑλαίων, i. e. καπρόδοντες. Vid. Suid. in Γρυμοὶ. κερμοὶ ἀφίσιν &c. IS. VOSS.

[25] Μοσμύλος.] L. μοσμιλὸς. PALM. IS. VOSS.

[26] Γρυλλίων.] Etym. M. Γίλλων. χοῖρος, ἢ λευκὸς. Vid. inf. v. Γρύλλος, & sup. *Not.* in v. Γρύσιον.

[27] Γρυλλάζειν. γογγύζειν.] L. Γρυλλίζειν. STEPH. Legendum plane videtur: Γρυλλίζειν. τὸ γρύζειν. nam ν & γ, præsertim si majuscula scribantur, confunduntur plerumque. &c. NUNNES. in Phrynich. p. 16. Conf. *Not.* in v. Ἀδιστεῖν. Hesych. supra: Γεγρίζειν. —— ἀπὸ τοῦ Γεγλίζειν, τὸ αὐτὸ τῷ Γρυλίζειν λέγῃ. An & hic pro γεγλίζειν legendum γογγύζειν,

Γρίλλη. ὗῶν φωνή.

Γρίλλος [1], χοῖρος.

Γρίμη. ἄπηξ [2].

Γρμαία [3]. ἰόδης. καὶ ἀξυγίου, σκιοθήκη [4], εἰς ἣν ἡ χρύτη [5]. ἴδη καὶ τὰ λεπίδ [6] σκιάδεια, ἃ καὶ Γρύτλα λέγουσιν.

Γρμπάνιον [7], γρυτίδες, συγκεμπλέον [8].

Γρυᾶς [9]. ὁ γρύψ.

Γρύζ. ὁ τόπος [10] τῦ ὄνυχος.

Γρύζαι. ἀρίμαι [11] κεφάλαι, ἢ ἄρμα φθίγξασθαι, ἢ ὑλακτῆσαι [12].

Γρυταί [13], αἱ ποιοτικαὶ τῶν γυπῶν. οἱ δὲ, Γυταί.

Γρυτάλιον. χαράκιον, ἢ Γρμπάνιον [14].

Γρύτις [15], μέρος τῦ ἡ νεὸς σκιάδιον, καὶ ἄξυγμα. καὶ ἀδος. ζύλα πλαγιᾶ, ἃ καλοῦσι Γύπον * ἐμέσην [16].

Γρυπόν [17]. σαγηνόν, κεκτηφός.

Γρυ-

Γρυπός [18]. τὸ ἔξω τῦ σιμοῦ κεκμπυλόμμα [19], ὁ ἀπεκμπὶ ἢ ῥῖνα ἔχων.

Γρυπός, γρύψ [20]. κεκτηφώς, σαγηνός [21].

Γρύττειν [22], γρυτίζειν, συγκεμπίζειν.

Γρύτας [23]. σκιάδιον.

Γρυτάζεται. κεκμπυλάζεται.

Γρυφάτη [24]. σαπρὰ γραῦς, οἱ δὲ, ἢ παλαιὰ ἄνεν.

Γρυφίλα, γαλαί [25], σπήλαια.

Γρυπάδης [26]. ἰχθὺς σῦς.

Γρύπης. τὺς ἀκούοντας, καὶ τὺς μὴ λαλῦντας. καὶ παλαιὸν ἀξυγίου [27]. σκύπινον. καὶ τὸ κατὰ τὸν ἶσχιον [28], ὃν λέγουσι κύπτειν. ἄλλοι δὲ, ἢ ἀντὶ τῦ ἢ πέτρας [29], δι' ἧς τὰ ὑγρὰ πρὸς ἢ τῶν φάσιν ἀσφαλίζονται.

Γύαι. ὁδοί [30], πλίνθοι.

Γύαια. ὀπήγματα [31], χωρία τὰ θρυμμάτια, πεδίγματα

λεῖον, five γογγυλεῖον an potius γογγύλειον Conf. in v. Γρύζαι. Vide & Cl. Psaw in Phrynich. p. 37. qui Γρυπάζειν retinet. Quod tamen suspectum erat H. Stephano *Thes.* T. I. p. 879. Sequentia notaverat *Kusterus*: „ An potius γογγύλον [pro γογγύλειον] quod vide supra; uti & v. Γογγύλειον. „ Γρύζειν enim & γογγύζειν de voce *suum* dicitur; uti & γογλίζειν: pro quo hic minus recte scriptum est Γρυπάζειν. „ Hactenus ille.

1. Γρίλλος.] Vid. v. Γρυλλός.

2. Γρίμη. ἄπηξ.] Infra sequitur: Γρμαία. ἀπηξ. SOPING.

3. Γρμαία.] Scrib. Γρμαῖαι, vel Γρμαῖα, vel Γρίμαια, unde γραμματοκλὰς apud Lucian. [*Lexiph.* p. 822.] ubi vid. *Not.*] G. Leg. Γρμαία, (sive Γρμαία. nam utroque modo scribitur) ἰόδης, σκιοθήκη, ἀξυγίου, εἰς ὃ ἡ γρύτη. CASAUB. in Athen. VII. 11. p. 521. Γρμαῖαι leg. ita Pollux: Καὶ Γρμαῖαι δὲ ἐγράφη τὰ τῆς λοπάδος, ὃ ἴσως πάσχει τοιοῦτος. HEINS. IS. VOSS. Locus Pollucis est l. X. 160. ubi vid. Jungerm et Hemsterh. & hunc ad VII. 196. Γρμαία *Kuster.* Sic Petav. ad Themist. *orat.* I. p. 527. *Ed. pr.* & Phrynich. p. 38. ad quem Nunnes. p. 46. ita: *Hesych.* Γρμαία. *Phavor. nisi mendum sit*, Γρμαία. *nisi fortasse melius* Γρμαῖα. &c. Nota, Γρμαία in Edit. Flor. legi qua usus fuit Nunnesius, Γρμαία scribens ob seriem. Cyrill. Lex. MS. Γρμαία. (sic) ὃ οἱ πολλοὶ Γρύτλα καλοῦσι. Schol. in Lucian. *Lexiph.* p. 38. Γρμματοκλὰς, ὁ τὰ ἀνωφελῆ συνάγων πολλὰ. Σοφὸν τὸ Γρῦ. ἄτοπον δὲ Ἀδαμάντιος ἢ μᾶλλον φασὶ ἢ σύηχον. Conf. suid. p. 37. *sub fin.* & inf. v. Γρῦται, & Γρῦξ.

4. Σκιοθήκη.] Snid. Γρμαῖα. σκιοθήκη. Photius p. 572. [ἢ. 22. *Ed. prim.*] Γρμαῖα ἴσως σκιοθήκαιον βιβλίων. HEINS. Eundem locum observarat Ill. Pearson. ad Suid.

5. Γρύτη.] L. γρύτα. HEINS. KUST. Vid. sup. in v. Γρῦ, & *Not.* penult. Ita statim γρύτλα scripsit Nostes in hoc ipso articulo.

6. Λεπὶς σκιάδεια &c.] Jurisconsulti & Seneca vocant in suppellactile, *frivola*. FUNGER. Ita H. Casaub. *l. c.* Vid. inf. v. Γρύτας.

7. Γρμπάνιον.] L. Γραμματεῖον. SALM. Malim Γρμπάνιον. Ita Suid. Conf. Etymol. in Γρυπαίζων, & Γρυπᾶς, & Harpocrat. in Γρυπάνιον. Similiter *Kusterus* Γρυπάνιον ex Etymol. adduxerat.

8. Συγκάμπλιον.] L. συγκάμπλιον. SOPING. KUST. Vid. inf. in v. Γρύττειν.

9. Γρυᾶς.] Alio sensu Arcadius Grammaticus ineditus: Γρυᾶς, ὁ βίβλος ἢ ξύλον ὁ ξυρῷ τὸν σωχῶν. Lycophron ἢ. 86. Γρυᾶν dixit: ubi al. γρυῶν, al. γρυῶν. Vid. ibid. Schol. coll. Etym. M. in Γρυᾶς, Suid. in Γρυᾶς, & Hes. in Γρυᾶν, & Γρυᾶς. Simitha *Kusterus*: „ Si vox sana (inquit) significabit idem quod γρυτός. Vid. sup. v. Γρυᾶς, & inf. Γρυᾶν. Aliter tamen hanc vocem exponitur ab Etymologo & Suida.

10. Γρύζ. ὁ τόπος &c.] Scrib. ὁ ῥόπος. Vid. sup. in Γρῦ G. HEINS. SOPING. H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 879. Vid. Lucian. Schol. sup. ad v. Γρυμαία. Aliud est γρυζ in v. Γρύζαι.

11. Γρύζαι. ἀρίμαι κεφάλαι.] L. Γρύζαι. ἄρμα κε. PALM. G. SALM. BOCHARD. HEINS. SOPING. BRUNO. Sic Cyrill. & Schol. ad Aristoph. *Lysistr.* [ἢ. 657.] p. 14. Vid. Suid. in Γρύζαι, & Γρυᾶν. IS. VOSS. Vid. sup. v. Γρύζειν, & Cl. Bochart. *Hieroz.* P. I. L. II. c. 55. p. 668. Recepi ἄρμα, ut mox repetitur; item Γρύζη, pro Γρύγη. Sic ξ & ψ supra confunduntur in v. Γρυόν.

12. Ὑλακτῆσαι.] ita fumitur πᾶ ὑ, ut *Exod.* XI. 7. Οὐ γρύξει κύων. HEINS. BERNARD. ARCER. Sic & *Judith.* XI. [19.] SOPING. Vid. plura apud Cl. Bochart. *l. c.*

13. Γρυταί. &c.] Vid. inf. v. Γῦπες, & v. Γύπες, & H. Steph. *Ind.*

14. Γρυτάλιον. —— ἢ γρυτάνιον.] Vid. Harpocrat. [in Γρυτάνιον.] SOPING Γρυζάλιον, & Γρμάνιον, & Γρυσιον idem; accipitur etiam pro *specu* & *cavitate*. Vid. sup. Γαμάνιον, & Etym. M. in Γρμνί, & Γρυπᾶς, & Suid. in Γρυτάνιον &

15. Γρύτις.] Vid. Plin. X. 49. SCHR. Conf. H. Steph. *Ind.* ubi pro *anchoris* forsan usurpari dicitur, quod adunco rostro fint, ut gryphes. Pro ἄξυρον autem scribit, ἄξυρον. Phavor. ἄξυραν, ut supra: quod recepi.

16. Γύπα * ἐμέσην.] An legend. Γυναικεῖα? SALM. γύπα ἐμεσίζειν. JUN. [*Anim.* p. 399.] Λέγεται, ἔνια. SOPING. vel GUYET. Vid. inf. v. Γρυτάλιον, sup. v. Γρῦξαι. γρύζ. Postremam vocem *ἐμέσην* plane omisit Phavor.

17. Γρυτάνιον.] Conf. sup. v. Γυτάρης, & Γυτάλη: item inf. v. Ἐγκατακρίνει, & Ἔγγυτα]. KUST. Vide mox v. Γυτάνιον, 18. Γρυτός.] Clem. Alexandr. p. 15. SCHR. Vid. H. Steph. *Ind.*

19. Κεκαμπυλόμμα.] L. κεκαμπυλόμμα. SCAL. SOPING. H. STEPH. *Ind.* κεκαμπυλόμμα Suidas. Phavor. Γρυτὸν. κεκαμπυλόμμα, ἐξόμμα. Vid. Etym. M. & Berneccer. ad Justin. XXXIX. 1. Chilmead ad Maleiæ *Chronogr.* P. I. p. 233. (ubi γρυτόμματος) coll. *Append ad Not.*

20. Γρύψ.] Imo γρυπὸς, in Accusativo, ut casu respondeat glossæ præcedenti, nec non sequentibus interpretationibus. Per γρύπα autem hic intelligo avem fabulosam *gryphum*, quæ etiam γρυτὰς videtur appellata. Conf. sup. v. Γρυᾶς. KUST. Vide & in v. Γρῦ. Sed casus aliquando differt.

21. Κατηφῆ, σαγήνιον.] Vide paulo ante v. Γρυπός. KUST.

22. Γρύττειν.] Melanthius ἐν δεκάτῃ ἢ Ἀνθῶν. Σπορὰς μέγας γίγνει, πρὶν ὑγροὺς ὁ νῦς. Harpocration. SOPINGIUS. In fine συγκάμπλιξ habent Vat. Flor. Hag. & Phavor. ut sup. in Γρμματεῖον, quod vide. *Soping.* & *Heins.* συγκάμπλιξ emendant, ut est in Ed. Leid. Quod placet.

23. Γρῦται.] Γρῦτα, *forsan*; ut γογγύλα, *scrib.* Vid. in Ἐγγρύτλωσε. SOPING. Vid. sup. in Γρμαία, & in Γρῦ, ubi Nominativ. sing. ὁ γρύτα occurrit. Vide & Nunnes. in Phrynich. p. 46. Γρυτάρεια Zanob. V. 54. Conf. v. seq. & inf. Ἐκγυρτάζειν.

24. Γρυφάτη.] Eustath. *Il.* Z. p. 633. ἢ. 47. Γρύπη. πίτυρα, ἢ ἄχυρα διαπεφυρμένα γόμῳ. Similiter ad *Il.* A. p. 852. ἢ. 9. Conf. sup. v. Γραυσίνια, & mox in v. Γρύπης, & H. Steph. *Ind.*

25. Γαλαί.] Forte φασὶ SOPING. Male. Γαλαὶ, a γάω, γῶ, & οἰλαὶ, παῖδες. IS. VOSS. Vid. inf. v. Γαλαί, *sub* loco. Γαλᾶλαι veto, λεῖ ἢ γρύπα τὰ ὦλα. (Vid. sup. v. Γρῦ.) ut Τράγλαι, λεῖ ἢ τράγοι.

26. Γρυπάδης.] Supra: Γῆπος. ἰχθὺς θάλασσα. Ἀδάμαντος. Conf. v. Γερμαδᾶς.

27. Καὶ παλαιὸν ἀφ'. &c.] Hæc & seqq. pertinere videntur ad vocem Γρύπη, de qua vid. H. Steph. *Ind.* Conf. sup. in v. Γραῦσιν. Mox pro σκύπινον, Ed. Hag. male σκύπινον.

28. Τὸ κατὰ τὸν ἶσχιον.] Hanc. & sequentem interpretationem alii referunt ad vocem Γρύπη. KUST. Vid. Eustath. *Il.* ἢ. p. 1307. 23. & sup. v. Γρύπιον, coll. *Not.* in Γρυπάλιον, ut & *Not.* seq.

29. Τὸ ἀντὶ ἢ πέτρας.] Lycophron ἢ. 20. Γρύπιον. Schol. σκόλοψ πέτρας. Vid. Eustath. *l. c.* Suid. Etym. M. & inf. in v. Δακτύλιος. Conf. *Not.* præcedd.

30. Γύαι ὁδοί.] A Roman. *Vet.*: ut *Virrg*, *venter*. BRUNO in *Adversar. MSS.* Pro Γύαι Æoles dicebant Βύα, unde videtur orta Latina vox *via*. KUST. Sic & *Serbrius* Codici suo adscripserat: „ Γύαι, *Via*. „ Aliter *Guyet.* sup. in v. Γοῦν. Vid. inf. v. Γύη. Plato *Epist.* I. p. 1268. Γύαις ἀγωνιᾷ γίγνομαι γῆμ. ex Poëta quodam. Conf. in Γύπας, & Ἀγυιά: unde forte decurrata est vox, omissa littera A, ut sæpe, quando redditur *ἰόδης*.

31. Ὀπήγματα.] Forte λοίγματα. H. STEPH. *Thes.* T. I. p. 880. L. λοίγματα. JUN. G. Leg. λοίγματα, ut recte inf. in v. Διακτύλιος. KUST. Sæpius permutarunt ει, αι & ῃ, in vocibus Ἀπόγματα, & Ἐπόγματα. Vid. Interpp. ad Polluc. X. 134. & Kuft. ad Suid. v. Ἐστόγματα. Vide & inf. in v. Ἐπεγόνατα, & in v. Πρμνόσια. Pessime Phavor. hæc & seqq. connectit cum v. Γύαι. Malim etiam, sublata distinctione post λοίγματα, legere, λοίγματα χωσία, τὰ &c. ut & in v. Πρμνόσια.

1. Πε-

για [1]. ποτήρια [2]. πύχαι.
Γύαλα [3]. ῥηγματα. παμφαῆ [4]. κοιλία.
Γυαλὸν. κοῖλον [5]. ἄλλως, σφαῖρον [6]. ἄλλοι, τὸ κύτος τοῦ θώρηκος. πθέας δὲ καὶ ὅτι τοῦ κοιλώματός. καὶ διλοῦται, ἀφ' ἑαυτοῦ φράσεως [7], ὁ πᾶς θώρηξ.
Γυβᾷ. καλυμβᾷ [8].
Γυγᾶ [10]. Ἀθηνᾶ ἐν Ἰηρᾷ.
Γυγαῖ. πάμπαν [11].
Γύας [12]. γῆς.
Γυγαίη [13]. λιμνὴ ἐν Λυδίᾳ.
Γυγαίη [14]. νὺξ, ἡ σκοτεινή. γῆ.
Γυλὲς. μὺς [15].

Γυ-

1. Πεφίγμα.] L. πτερύγια. SOPING. Its Etym. M. in Γύαλα, p. 243. Nisi (ut modo) sit pro πέφυγμα: quod infra vide. At *Kusterus* ἐπίγνωμι conjicit. Vid. Suid. in ea voce.

2. Ποτήρια.] Pertinet ad Γύαλα. Vid. Etym. M. l. c. & inf. v. Γυάλες, pro quo Etymol. Γυάλιον. Conf. Casaub. in Athen. p. 787. Similiter fere *Kusterus*: „ Duas has inter„ pret. ποτήρια, & πτυχαί, referendis puto ad vocem Γύα„ λα, vel Γυάλης. Vid. Athen. l. X. p. 467. ubi scribit, à „ Megarensibus ποτήριον, sive poculo, appellata fuisse γυά„ λια. Vide etiam Etymol. v. Γυάλια. „ Reinef. *Var. Lect.* p. 684. Γύαλον derivat ab Hebr. גלל, *phiala*. Conf. *Not.* in v. Γύαλος.

3. Γύαλα. Θωυαγεῖ.] Vid. Paufan. X. 26. p. 863. BIEL. Sic & Cyrill. Lex. MS. Utitur hac fignificatione Eurip. *Androm.* ϕ. 1093. - - - ἐς λιθοστέγων δὲ χρυσῷ γόμφοις γύαλα, θησαυρὰς ἄγρων. Locum notavit etiam Cl. Abrefch in *Mifc. Obf.* V. 3. p. 85. Conf. *Not.* in Εὐβαλίς. His addo Cl. *Kufteri* verba: „ Θησαυροί, i. e. *loca ubi thefauri aſſer„ vantur*. Nimirum Græci quemvis locum muro ſeptum & „ conclufum, γύαλον vocant: qualia ſolent eſſe loca, ubi „ thefauri reconduntur. „

4. Ταμιὰ. κοιλία.] L. ταμεῖα. SOPING. Scribe: ταμεῖα κοῖλα. HEINS. Vide ſeqq. Male Phavorin. ταμιεῖα.

5. Γύαλον. κοῖλον.] Sic & Suid. & inf. in v. Ἐξγυαλίζειν. Separatur hæc gloſſa a præcedd. in Ed. Hag. quam ſequutus ſum. Ratio patet.

6. Περιβόλιον.] Vid. Kuſt. ad v. Γύαλα. Θωυαγεῖ. & ad Ariſtoph. *Theſmoph.* ϕ. 115.

7. Ἄλλοι τὸ αὐτὸ &c.] Sic Apollon. Lex. MS. Γύαλον, τὸ αὐτὸ τῷ θώρακι. (Hom. *Il.* N. 507.) Ῥῆξε δὲ θώρακος γύαλα - - - Τίθεται δὲ τινες τὸν λίθον καὶ ἐπὶ τῶν ἀσπιδωτῶν, ὡς Ἡσίοδος· - - - γύαλοις ἐπὶ Παχυμοῦς. *Theog.* fc. ϕ. 499. ubi vid. Cel. Græv. Conf. *Not.* ſeq.

8. Διὰ τοῦτο. ὁ πᾶς θώρηξ.] Per ſe tamen τὸ Γύαλον, τοῦτ' ἔστιν θώρηξ esſe non poteſt: ſed alludit Grammaticus iocum Homeri, de quo multis infra nos, nempe θώρηξ γύαλον, quod poſt καλυμβᾷ deeſſe hic puto. HEINS. Vid. Hom. *Il.* E. 99. & Euſtath. p. 944. Etym. M. Γύαλον, τὸ κοίλωμα, οἷον, Θώρηξ γύαλον - - - διὸ δὲ τὸ καλῶς κεῖσθαι ὁ θώρηξ. Conſer Heſychii verba præcedd. & inf. v. Θώρηξ γύαλον, & omnino Cl. Kuſter. ad Ariſtoph. *Theſmopher.* ϕ. 115.

9. Γυβᾶ. καλυμβᾶ.] An pro Κυβᾶ, περιβαλλᾶ? An pro Κυβᾶ, vel Κυβᾶ, καλυμβᾶ? Inf. Κυβιστᾶν. τυμβοῦν, θορυβᾶν, κυπᾶ. Et: Κυβάζειν. καβαστάζειν. Item: Καλυμβᾶ. Σοφοκλῆς. Sed ἐπίσκοπος. An vero Γυβᾶ, ex duplici Æoliſmo, pro Γᾶ, unde Ἴαμα, βάτος, infra? Vide.

10. Γυγᾶ.] L. Γυγαῖα. SOPING. Delet hanc emendationem *If. Voſſius*, nihil ſubſtituens. Ἀθηνᾶ Γυγαῖα tamen memorat Euſtath. ad *Il.* B. p. 866. *init.* Vid. *Not.* mox in v. Γυγαία. λιμνη. &c. Sic & *Kusterus*: „ Scribe Γυγαία. Minet„ væ hujus *Gygææ* meminit Schol. Hom. ad *Il.* B. 865. De eadem vid. Euſtath. ad Hom. „ Infra: Κράμβη. ἡ Ἀθηνᾶ. Sed allud eſt.

11. Γυγαῖ. πάμπαν.] Forte, παμπαίπλεον. SOPING. L. πάντως, ἀεί, πάγυρος. PERGER. L. παμπαλαιοῦ. Et Γυγαῖ pro Ἀγγαῖ. IS. VOSS. L. παλαιοῦ. Vid. inf. v. Ὀγγυγίη.

12. Γύας.] Vid. in v. Ἀμφιγυήεσσι, & mox in Γύης, & Etym. M. in Γῆ. Conf. *Not.* in v. Γυγαία. νὺξ, &c. & in v. Γύην. Adpoſite Heſych. lu v. Ἰάμενος γύας· - - γεγῶσι δὲ καὶ Γυαῖς, ὁ δὲ Καλλίμαχος, Γύη, αὐτὴ δ', γῆ. &c. Arcadius Grammat. inedit. Γύης. (Ut Voſſ. corraxerat, Γύας.) ὁ γῆ. καὶ μέρος ἀρότου.

13. Γυγαίη. λιμνὴ &c.] Nomen habens a *Gyge*, rege Lydiæ; quemadmodum argentum & aurum, Delphico Apollini dono miſſum, Γυγάδας dicitur. Herodot. p. 3. & ex eo Pollux L. III. cap. 11. [§. 87. & VII. 98.] Vide de *Gygea* Minerva Euſtath. in B. *Iliad.* p. 277. ϕ. 6. ubi & λίμνη legitur, pro eo quod hic eſt λιμνὴ. Hom. enim ibidem: Γυγαίη τέκε λίμνη. SOPING. Locus eſt *Iliad.* B. 865. ſive 372 Cat. ubi Schol. Γυγαίη. λίμνη Λυδίας, ἀπὸ τοῦ Γυγαίου Λίδιώς ἐφερε. Conf. ad *Il.* Υ. 391. Herodot. I. 14. & 93. Recte itaque λίμνη correctum a *Soping. Brun.* & *If. Voſſ.* quod cum λίμνῃ ſæplus permutatum. Conf. ſup. in v. Ἀφνειῶ. & Edw. Simſon. *Chronic.* p. 313. *nov. Ed.* qui & λίμνα corrigit. Quod de *Gygea* Minerva adfert *Soping.* pertinet proprie ad v. Γυγᾶ ſupra.

Γυλίων [16]. κόλπος.
Γύητες [17]. χαλὸς.
Γύη [18]. μέρος πλέθρου.
Γύης [19]. τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱστοῦ ὁ τῷ ἀεράρῃ. Αὐτόθυον [20] δὲ, τὸ μὲν σίδηρον, ἀλλ' ἐπὸς ἐξ [21] ξύλου. διλοῦ δὲ καὶ μέτρον γῆς [22]. - δίγυον, καὶ πεντηκοντόγυον [23]. καὶ αὐτὴν γῆν [24]. ἔτι δὲ καὶ ἡ τῆς ἀεσγγάλου σύνθεσις.
Γύης. Διονύσιος [25] αὐτὸν Γύπα εἴρηκε.
Γυθίασων [26]. διορύσσων.
Γῦα [27]. μέλη. χεῖρές τε καὶ πόδες, καὶ τὰ λαπτά.

Γυά-

14. Γυγαίη. νυξ, &c.] Videtur corruptum eſſe ex Δυγαία, quod eſt ἀπὸ δύγης, i. e. σκοτεινὸν, *tenebroſum*. Apollon. Rhod. L. III. 862. Δυγαίῃ οἰκ ποιῇ. i. e. *obſcura in nebr.* Vide etiam v. Δυγαίη, & Ἀμφιλύκη. In fine autem vocabulum γῆ deiendum videtur. KUST. Facile Γ & Δ permutari potuerunt, in primis ſi cogites literam Γ olim proniori ductu (Λ) incurvatam fuiſſe. Forte autem poſt σκοτεινὴ diſtinguendum, ſcribendumque: † Γύη. γῆ. Vide modo v. Γύης, ubi & quæ ibi notavi.

15. Γυλὲς. μὺς] L. Γύγ. IS. VOSS. Scrib. μέσ, *medius*. PERGER.

16. Γυλίων.] L. Γύαλον. SOPING. Γύπιον. IS. VOSS. Conf. v. Γύαλα, & Γύαλον.

17. Γύητες.] L. Γύης. IS. VOSS. Inf. Γύη. χαλὸς.

18. Γύη.] L. Τύλη. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Γύης. Etym. M. in Γύης. & v. ſeq. An vero pro μέτρον πλέθρου legend. & diſtinguend. μέτρον, πλέθρου? Infra: Πλέθρον. μέτρον γῆς. Supra: Ἀπλέθρου. ἀμέτρητον. Πλέθρον γὰρ, ἀπὸ μέτρου.

19. Γύης.] Id eſt, *buris*, ſive *burs*, cui dentale aptatur: ut docuit Celeb. Græv ius ad Heſiod. Ἔργ. ſ. 427. p. 54. Gloſſæ tamen: Γύης, ὁ τῆ ἀεράρῃ. *Dens aratri, dentale*. Et: Γύης ὀδοὺς. *Dentale*. Vid. inf. in Τυφώνιος, & Poll. I. 252. item Schol. Apollon. IV. 232. Conf. Suid. & Erafm. *Adag.* III. 10. 92. *Non ineſt illi dentale*. Cum Etymologo conſentit Lex. Reg. MS. Formam *dentalis* ejuſmodi exhibet Nob. Montfauc. *Palaogr. Gr.* p. 9.

20. Αὐτόθυον.] Vid. ſup. poſt v. Αὐτόμυτ. Hagen. Ed. Αὐτόγυον.

21. Ἐξὸς ἐξ] Præſtiterit forte: ἐξ ἑνὸς ξύλου.

22. Μέτρον γῆς.] Vid. Joſ. Barnef. ad Eurip. *Heraclid.* ϕ. 639. & *Not.* in v. Γύη. Conf. *Not.* ſeq.

23. Πεντηκοντόγυον.] Senſus eſt, vocem Γύη, ſeu verius Γύον, ſignificare etiam *mέτρον γῆς*, ut in compoſitis Δίγυον, & Πεντηκοντόγυον. Vid. Etym. M. & inf. ſuo loco v. Πεντηκοντόγυον, ubi male - - - γυον.

24. Τὴν γῆν.] Sed *terra* eſt Γύη. Alterum Γύης, ἡ ἀεσγγάλου σύνθεσις. HEINS. Confudit voces Γύη, & Γύης, notante ipſo *Heinſio*, ad calcem libri ſui. Vid. ſup. v. Γύης, ibique *Not.*

25. Γύης. Διονύσιος &c.] L. Διονύσιος αὐτὸν Γύγης εἴρηκε. SALMAS. Forte leg. Διονύσιος αὐτὸν Γύα τὸ εἴρηκε. Intelligit Bacchum. SOPING. Γύης, pro Ἴακχος. Vid. Υἱός, & Ἰακχεύς. Bacchi nempe epitheta, a *clamore*. Locum vero ſic emendes: Γύης. Διονύσιος. αὐτὸν γάρ τις εἴρηκε. IS. VOSS. Scribe Δίονυσος, i. e. *Bacchus*. Γύης hic idem quod Ἴακχος, redundante νῦ Γ, uti ſupra habemus Γυγαῖ, pro ἀγγαῖ, Γύης, pro οἶνος, &c. Bacchum autem ſpellatum fuiſſe Ἴακχον, clare teſtantur Suidas & Etymologus v. Ἴακχος: item Plutarch. *lib. de Iſide & Oſir.* p. 364. ubi ſit: Καὶ τὸ Ἔπαφος καλῶν ὁ Διονύσου Ἴακχον, ὡς κύριον ἡ ὑγρᾶς φύσεως. Significare nimirum vult, Bacchum dictum fuiſſe Ἴακχον, διὸ ὑγρὸς ὢν, ἢ *fluendo*: quod etiam diſſerte tradunt Etymol. & Suidas. Quæ vero hic ſequuntur, αὐτὸν γάρ τις εἴρηκε, & corrupta ſunt, & mutila, quorum reſtitutionem alii tentent. Credebam aliquando, iocum hunc ſic reſtituendum eſſe: ἡ αὐτὸν γὰρ Γυγαῖον τις εἴρηκε. Nimirum Bacchum Τυγαῖον dictum fuiſſe (quaſi *fanitatis præſidem*) teſtatur Athen. L. II. c. 1. p. 36. Sed cum diviuatio hæc ſit valde incerta, nolo eam Lectori obtrudere. KUST. Quidſt ſimpliciter legamus: Ἔστι δὲ καὶ ἡ ἀεσγγάλου σύνθεσις, Γύης. Διονύσιος αὐτὸ (ſcil. σύνθεσιν,) Γύπιον εἶρηκε. Ut intelligatur *Dionyſus* Medicus, ſupra laudatus in v. Ἀμφιλόπης, & Βότυρος. Plures ejuſdem nominis recenſet Meurſ. ad Hellad. *Chreſtom. ſub* init. Ceterum ex parte mecum facit *Pergerus* his verbis: „ Extra„ de furcam, & τῆ Γύπι in Γύλω mutato, *Salmaſii & Soping.* „ gli errorem ipſe deprehendes. „ Conf. Phavorin. qui ſimiliter eodem hæc articulo complexus ſcribit: Γύης. - - - καὶ ἡ ἀεσγγάλου σύνθεσις, τὸ αὐτὸν δὲ γύλω Διονύσιος, Γύπιον εἶρηκε. Hæc ſi minus Lectori placeant, ulterius cogitandi tamen materiam ceteris conjecturis adderc non nolui.

26. Γυθίασων.] Pro Γυθίζων. Inf. Γύη. ὀρύσσει.

27. Γῦα.] Schol. ad Nicand. *Theriac.* p. 56 Γῦα ἢ, ἃ τὰς πίδας. Schol. Hom. ad *Il.* Γ. 34. Γῦα. γόνατα, μέλη. Vide & ad *Il.* A. 607. Apollon. Lex. MS. Γῦα. σφύρα, πόδες ἢ χῆρες. Ipſe Hom. *Il.* Φ. 627. γῦα memorans, quid per eperegeſin addit, πόδες ἠὲ χεῖρες. Conf. Etym. M. & inf. in Ἐξγυαλίζει, Ἐξίζει, Ἀμφιγύεσι, Καμπυγίγρα, &c.

Hœlalin.

Γμάσσω [1]. χαλάσω. ἐκλύζω. χαλὸς ποιῶ, πηρόω.
Γη [2]. ἔρυξ. ἰσχνά. χαλή. ἀσθενής.
Γμὶς χαλὸς ποσσὶν. πηρὸς.
Γυλλίσκω [3] ἰχθύες ποιεῖ.
Γύλλις [4]. ὁ Ἡρακλῆς. καὶ ἁβρῶν ἐδωδίσκελον εἰς ἀνδρείαν τῆς ἀναβολαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ πρατιῶται
Γύλλιν [5]. ἁβρῶν πλεκτόν.
Γυλλὰς [6]. εἶδος ποτηρίου, ὡς Μακεδόνων.
Γύλλια. ἱρίσματα. γυῖα [7].
Γυλλὸς [8]. κίδος, ἢ πεζάζων λίθος.
Γυλλοὶ φαλμοί [9].
Γυμτάζει). ἀσκεῖται.
Γυμασια [10]. ἄσκησις. μελέτη
Γυμασιάρχας. ἄρχων τοῦ ξυστοῦ. ἢ βάλος [11] ὕφασμα.
Γυμνάσιον. τόπος, ὁ ᾧ ἀγωνίζονται.
Γυμὴ. ἄσπις [12].
Γυμνῆλαι [13]. οἱ ἀκτήμονες, καὶ πένητες.
Γυμνῆτες [14]. οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα. οἱ δὲ τοὺς σφενδονήτας. οἱ δὲ τοὺς γυμνοὺς μαχομένους
Γυμνὸν [15]. ἀνυπόδητον. ἢ ἀπεσυβισμένον [16], ὡς Ἀγχίλοχος.
Γυμνοπαιδία [17]. ἔτιοι δέ ἐστιν ὅτε Σπαρτιάδιον, ἐν ᾗ τοὺς ἐφήβους κύκλῳ θεῖναι τὴ ἐν Ἀμυκλαίῳ βωμὸν τύπτοντας ἀλλήλων τὰ γύαια. ταῦτα δέ ἐστι ψεῦδος. ἐν γὰ ἀγορᾷ ἐσχίζουσι πληγαὶ δὲ ἐ γίνονται), ἀλλὰ πεσοῦσι χερσὶ γυμνασμένοις.
Γυμνότης Λεδηλίδ [18]. Ἀελιοφάνης φησὶ, Τυφλότης Λεδηλίδ. ἔστι δὲ Λεδηλις, τὸ τοῦ ὄφεως [19] γῆρας, ἀφ' τὸ λεπίδι εἶναι. καιὸν δὲ πάλιν ὅτι τοῦτο καὶ τυφλὸν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῆς ὀφθαλμῶν. τά δὲ ἄλλα ὅτι τέτηγε, καὶ συνέλκει ὅτι τὴ ἐπιδυομένην τὸ γῆρας. Τεχνὴ δὲ ἀναγεφύσι τὴ παχυμίαν. καὶ οἱ μὲ, Τυφλότης Λεδηλίδ· οἱ δὲ, Κυάτης [20]· οἱ δὲ, Γυμνότης.
Γυμνῷ Φυλακὴν [21] ὀπίσθιον παροιμία ἐπὶ τῶ [μὴ] δεομένῳ [22] παρασκευῆς, ἀφ' τὸ ἀναλκαίους καὶ χαλεῖς ὁπλισθῆναι τοῦτο πράττειν. Φερεκράτης Τυραννίδι [23].
Γυναικεῖα. τὰ ἔμμηνα. καὶ οἱ γυναῖκειοι ἵππου [24].
Γυναικίσκιον [25]. παιδίσκιον.
Γυναικωνίτις [26]. οἶκος γυναικῶν.

Γύ-

Hœlzlin. ad Apollon. I. 1008. & Cl. Strunz. ad Gloss. Rutgerl. in Γάω. Vid. & Ulpian. *Enarr.* in Demosth. p. 162. B.

1 Γμάσσε.] Hom. *Il.* Φ 402. Schol. χαλάσε. leg. χαλάσε, ut Apollon. Lex. MS Vid. Suid. in Γμᾶ, & sup. Ἀπεγγμάσσε. Conf. inf. Γυμάζω Similis formæ vocabulum est Γνάσσω, quod supra; & Κερμαδίων, in D. Mare. *Evang.* XI. 4. Unde if. Casaubono feutentia ad illum locum firmari potfet. De quo alias.

2. Γμᾶ.] Vid. v. Γάδεται, & Τετηγότα.

3. Γυμνοῦσι.] Vid. Casaub. in Athen. p. 514. SCHR. Scrib. Γυλλίσκει. IS. VOSS.

4 Γύλλις.] Tam pro *Hercule*, quam pro *vase*, per simplex λ scribunt Suid. Etym. M. & Harpocrat. idque præfetunt *H. Valef.* & *If. Voſſ.* Conf. Ariſtoph. *Acharn.* ϒ. 1096. & 1136. & *Pac.* ϒ. 526. Ibique Schol. & Florentis *Not.* & Suid. in Σφυρίδιον. Derivat hanc vorem Druſius ab Hebr. גלל *lenticulo*, Zech. IV. 2 probante *D. Heinſio*. Mallim ὁ γυλλὸς, quia *rotum*. Conf. *Not.* in v. Γύλιον. — ποτηρια.

5. Γύλλιον.] Ab aliis vocatur γυλλὸς, vel γύλιος KUST. Cyrill. Lex. MS. Γύλλιον, ἀίγδα μικρὸν πλεκτὸν, πανέρινον ἀπὸ φοινίκων. Leg Γύλιον, vel Γυλλοὺς. Lex. Reg. MS. Γύλλιον ἀίγ πλεκτὸν ἀπὸ φοινίκων. Simili modo Etymol. Γύλιον expl. χαῖνον, pro quo Noſter ſup. Γρυλλὸν & Γρυλλὸς. Conf. v. præced & inf. v. Γυργαθος.

6. Γυλλὰς.] Etym. M. Γυλλὰς. Vid. ſup. in Γύλλις, & mox Γύλλος. Λ & Δ iterum permutata. Similiter *Kuſterus*: „ Etymol. [& Phavor.] Γυλλὰς, εἶδος ποτηρίου ὡς Μακε„ δόσι. Lectio Etymologi confirmatur ab Athen. l. X. p. „ 467. qui tamen vocabulum γυλλὸς Megarenſibus, non „ Macedonibus affignat. „ Vid. ibi Caſaub p. 787.

7. Ἐρίσματα γυῖα.] Γύλλα forte. G. Γύαια. SALM. Vid. ſup v. Γύλλις, & Γύλλα, & inf. v. Ἐπεὶ καὶ ζω. Phavorinus diſtinguit & legit: Γύαια, ἱρίσματα, γυῖα.

8 Γυλλὸς.] Etymol. M. Γυλλὸς, ut modo in Γυλλὰς. Vid. Cl. Hyde *Hiſt. Nerdiſtad.* p. 17. Male autem πυλὸς in omnibus Edd. pro πυλὸς, ut recte Phavor. Vid. inf. v. Κύλλος.

9 Γυλλοὶ φαλμοὶ.] Supra legitur: Γαλμοὶ, φαλμοὶ. Itaque & hic legend. Γαλμοὶ. SALM. Etym. M. & Phavor. Γαλμὸς . . φαλμὸς.

10. Γυμνασία.] I. *Timoth.* IV. 8. BIEL. Vid. Gloſſ. Gr. Lat.

11. Βόλος.] Vid Meurſ. *de Lud. Græc.* p. 36. SCHR.

12. Γυμνὴ ἀσπὶς.] Adde: οἱ δὲ, ἄζωστοι καὶ ἀσκεύαστοι βίου, quod infra ad v. Γύαια, ejuſque interpretationem additur. Eſt autem ἀσκευαγωγία, ut ſupra interpretatur, ὁπλισμοὺ γυμνοῦ HEINS. Supra male: Γρυμνὴ ἀσπὶς.

13. Γυμνῆλαι.] Conf. Etymol. M. & ſup. in v. Ἀπόζωστοι. . . Ἀπόρροι, πένητες.

14. Γυμνῆτες.] Vid. Suid. Ibique Kuſt. Herodot. IX. 62. ὡσεὶ γὰ ἀτελεῖς ἐόντες γυμνῆτες &c. Schol. ad Euripid. *Phœniſſ.* ϒ. 1154. Γυμνῆτες, οἱ σφενδόνας, καὶ οἱ πέλτας De quo plura Borrel. ad Eurip. *Rieſ.* ϒ 31. G. Cuper. *Obſerv* I. I. p 39 Cl. Salmaſ. *Exerc. Plin.* p 109. & *de Re Milit. Rom.* c. 16. p. 175. Sixt. Arcer. ad Æneo. *Tactic.* p. 106. 110. Conf ſup. in Βελοπέλτης.

15. Γυμνὸν. ἄνυπ.] Suid. Γυμνοπαίδης.

16. Ἀπεσυβισμένον.] An legendum ἀπεσκαμμένον? Vid. ſup. v. Ἀπεσκαμμένος, & Suid. v. Ἀπεσκαμμένον. KUST. Conf. v. Ἀπεσύβισεν.

17. Γυμνοπαιδία.] Pauſan. *Lacon.* p. 93. [233. *Ed. nov.*] HEINS. Xenoph. l. VI. Ἐπόιησε γυμνοπαιδίαν μιμησάμενος. Lucian. ὡς Ὀρχησ. [p 791.] Καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι αὐτῇ (Lacedæmonii) ἐμοὶς ἔρχεσθε ἴσα. Leg igitur hic, Γυμνοπαιδία. Dio Πασῶν γυμνοπαιδίαν dicit. Gloſſæ: *Nudipedalia.* γυμνοπαιδία. SOPINGIUS. Γυμνοπαιδίαν Scalig. *Anim.* in Eureb. p. 80. 81 An Γυμνοπαιδίαι Lucian. T. I. p. 917. VERWEY. Γυμνοπαιδίην contra in Luciani loco legendum docuit ſummus Grævius p. 994. Atque ita Suidam correxit Cl. Kuſter. Γυμνοπαιδὰς eſt etiam apud Herodot. VI. 67. quo ſpectant Gloſſæ Herodot. Γυμνοπαιδία. ἑορτὴ οὐ Σπάρτῃ, ἐν ᾗ γυμνοὶ χορὸς ἴστασι. Conf. Etym. M. & Meurſ in *Orcheſtra.*

18. Γυμνότης Λεδ.] Zenob. p. 53. Diogenian. p. 204. SCHR. Vid Schott. ad Zenob. II. 95. & Suid

19. Ὄφεως γῆρας.] L. ὄφεων. SCAL. SALM. Quid aliud innuit quam σῶμα, & *angius exuviæ?* Ipſi vidimus, & miràti ſumus. Oculos enim, & caput, & cetera membra Lebetis exacte & graphice refetebat. VALES. Recte ὄφεως in Hag. & Leid. Vid. ſup. v. Γῆρυς, & Γῆρυν, inf. v. Λεπὶς εἶδος. & Σώφας.

20. Κυάτης.] κυνάτης. SCAL. κυνάτης. JUN. [*Animadv.* p. 399.] Zenob. κυάτης. L. κυνάτης. Vid. Suid. HEINS. L. κυάτης, ex Athen. l. VIII. & Zenob. Vatican. VALES. Immo κυνάτης, per υ, (ex communi Grammaticorum ſanctione) ut Suidas. Sed κυάτης, per ᾱ. Athen. *l. c.* p. 362. B. ut σκάλλω φασὶν Ἀττικοὶ, per ᾱ, Pollux dixit, *Strateg.* II. 31. idque in tribus exemplaribus MS. ut monet Sylburg. in Clenard. p. 435. Quare κυνάτης recepi: nam κυάτης nihil eſt.

21. Γυμνοφυλακῶν, ἐπὶ &c.] Scrib. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπίθετον. JUN. [*Anim.* l. c.] SALM. HEINS. Ita recte Zenob. Diogenian. & Suid. quos vide.

22. Ἐπὶ τῷ διαφέρει.] L. μὴ διαφέρει. SCHR. Videtur ſcribendum, τῷ μὴ διαφέρει, additâ negatione. KUST. Zenob. II. 98 ἐπὶ τῷ μὴ διαφέρει τὰ σφενδονήτα πλησίον, Suid. ἐπὶ τῷ ἀδιαφόρου ἔχοντος τὰ σφενδονήτα πλησίον.

23. Φησ Τυραννίδι.] L. Τυραννίδ. FLOR. Ut apud Athen. l. XI. p. 460. C. & 481. C. Harpocrat. in v. Βαρυλοχεῖδαι, & Suid. in v. Ἀσχύν.

24 Γυναικεῖα, —— ἵππου.] Γυναικεῖα, μενſtrua, ut *Gen.* XVIII. 11. PERGRR. BIEL. Unde γυναικεῖον dicitur. SOPING. Pro ἵππου leg. τόκου. G ARCER. Τόκου, & γυναικεῖα τόκου, Medicis ſunt τὰ αἵματα. Arriſtot. *Hiſt Animi.* l. VI. Ὅσαι φῶσι τὸν ἐχίνον ἐρυσίβη εἶναι ἢ τόκου ἐοῦ. HEINS. Sic rea apud Lucret Cell. Plin &c. pro *utero*. Nihil tamen mutandum cenſet *If. Voſſ.* quia inf. v. Ἵππου exponit, τὸ μορίον, ὅθι τὸ ἔ γυναικὸς ἐμβ ἔ ἄνδρος. Sed ita non loquuntur Grammatici in ſimplici enarratione. Vid. ſup. in v. Ἀδηφάγου.

25 Γυναικίσκιον.] L. Γυναικάριον, SCAL. JUN. IS. VOSS n'ARNAUD *Lect Gr.* p. 36 Γυναικίσκια SOPING. [Phavor. Γυναικάριον.] Puto legendum: Γυναικήριον, ὡς Παιδάριον, ut ſenſus ſit, nomen Γυναικήριον eodem modo formatum eſſe quo παιδήριον. KUST Sic infra: Ἔρως, ὁ Θερμός. Suidas: Καθαρὸς, . . ὁ Τερπνός. Conf. *Not.* inf. ad v. Ὀφθίστης, ubi ſimiliter, omiſſo ὁ, ſubjicit ejuſdem formæ voces, πλουτοκίδης, βραυσίδης.

26. Γυναικωνίτης.] L. Γυναικωνίτις. PALMER. Cyrill. Lex. MS. Brem. Γυναικωνίτις, οἶκος ἐ γυναικὸς αὐλίζεται. BIEL. Immo Γυναικωνίτης, per α, ut corrigit etiam *Kuſter*. Et ſic Suid. Phavor. & Schol. Ariſtoph. in *Thesmoph.* ϒ. 421. pro

Γύναιξ. γύναι [1].
Γύναιον. γυνή.
Γυναιμανές [2]. γυναικομανείς. Ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνὼς, ἢ τὰς γυναῖκας ἐπαινῶν, ἢ ἐπὶ γυναιξὶ μανόμενος, ἢ γυναῖκας εἰς μανίας ἄγων ἀφ' ἑαυτοῦ καλῶν.
Γυναίοι [3]. γυναικεῖοι.
Γυναῖον εἶπεν ἀδίκημα [4]. ἀφ' γυναικῶν δωροδοκίας.
Γυναῖκες εἰλίποδες [5]. ἀφ' ἧς δίζυξ τῆς σκελῶν, καὶ πλοκὴν ἢ χιτὼν ἢ συνοχίας. καὶ Ἀναχρέων·

Πλίξαντες [6] μεσίζι ἀδὺ μηρύς.

Γυνή [7]. ἡλικία τις ἀφ' ἧς Πυθαγόρας. ἢ ἄνθρωπος. Γυῖνις [8], διλὸς, ἀνανδρος, γυναικώδης. Ἀνεπο-

quo male γυναικωνίτης, (ut h. l.) Schol. minor. ad *Il.* Β. 514. sive 21. *Catal.* Γυναικωνῖτιν tamen exhibet Ed. Barnef.

1. Γύναι.] L. *γυνὴ. G.*

2. Γυναιμανεῖς.] L. Γυναιμανεῖς. γυναικομανεῖς. HEINS. Nihil mutaverim. Respicit *Iliad.* Γ. 39. ubi Paris ita compellatur. Schol. Γυναιμανεῖς, ὅτι, ἐπὶ γυναιξὶ μανόμενε· ἢ, γυναῖκας εἰς μανίαν φέρων ἀφ' ἑαυτοῦ κάλλος. Conf. Etym. M. & Suid. Simile eſt Ἱππομανὲς infra. Quis putet vocem Γυναιμανὲς excidiſſe ante ἐπὶ γυν. μεμηνὼς, &c. Quamquam & aliibi in expoſitionibus caſum mutaverit Nolier.

3. Γυναῖοι γυναικεῖοι.] Scribe feorſim: † Γυναῖοι. γυναικεῖοι. HEINS. In Ald. & Flor. adhætet præcedd.

4. Γυναῖον εἶπεν ἀδίκημα.] Exſtat *Odyſſ.* Α. 520. ubi Schol. conſulc. Apollon. Lex. MS. Γυναῖον εἶπεν ἀδίκημα. ἀφ' ἧς δωροδοκίας. Σωκράτης γὰρ Εὐρυπύλῳ Πηλάσῃ, λαβόντες ἀμαλθεῖαν χρυσῆν ἢ γυναῖκας. Οὐ λέγει ὁ Ὅμηρος. Καὶ Ἐφορος φησὶ Ἀμφίονος ἔσπεσε ἔργοις χρυσῆν λαβόντα. (Od. Α. 326.) Ἡ χρυσὸν φίλον ἀνδρὶ ἑῷ ἐπέβη τιμήσαι.

5. Γυναῖκες, εἰλίποδες.] Pauſanias [apud Euſtath. *Od.* Α. p. 1394. 39. *Ed. Rom.*] ἀφ' οὗ ἐνύζυξε ἢ μηρῶν Malè viri docti acciſpunt, mulieres εἰλίποδες dictas, propter uſum ἐφεστριδῶν, quas geſtabant. Epiphan. εἰλίποδες γυναῖκες, vocat. SALMAS. Eſt Eupolidis. Sic enim apud Euſt. O. dyſſ. Ε. p. 222. Καὶ ἄλλοι οἱ λαγὼ, καθὸ Εὔπολις, οἷον βατίνη, ἢ λαγὼ, τὰς γυναῖκας, εἰλίποδας. Extant apud Athen. *lib.* VII. *pag.* 286. Integri verſus de Callia, quem iſte Comicus traducit. SOPING. Salmaſ. ad Lamprid. pag. 222. [in *Sever.* p. 975.] SCHR. Diſtinctionem poſt Γυναῖκες ſuſtuli, & majorem poſui poſt γυναῖκας. Vid. inf. v. *Εἰλίποδες.* &c. & Suid. in v. *Μυσαχτὴν.*

6. Πλίξαντες.] *Contorhare pedes* vocat Plautus. [*Caſ.* II. 8. 25.] *Agitare veſtigia*, Propert. in *Cynthiam* L. II. 12.

Barbarus exceſſis agitat veſtigia lumbis. SCHR.

"ἴζους, πλέξαντες, hoc eſt, ἀμφότερα τὰ σκέλη, teſte Pollucе; cui πλοκάδες ſunt, τὰ μεταξὺ ποδοῖν καὶ ὀχέα καὶ μηρῶν. Vid. Poll. L. II. [§. 172. 173. ibique Interpp.] HEINS. Πλέξαντες, ſenſu eodem, legit *Barnef.* ad Anacreont. *Fragment.* p. 295. Euſtath. ad *Odyſſ.* Ζ. 315. p. 1564. 44. Τὸ δὲ Πλέξαντο, λείπε μὲν ἐχει ἴσως. - - - ἀγλαὸ δ, τὸ βαδίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλη· τοῦτο σκέλη. ἴδιον καὶ πλέξ, τὸ ἄκρον· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ πλέξαι· καὶ πλέξας, ὁ βαδίζας. &c. καὶ "ἵστασαν — πλέξαι λέγει, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ἀφεστηκὸς· ἴδιον καὶ Διονυσιακὸν, τὸ ἀβρύνεσθαι τοὺς πόδας. Quæ deſcripſit Phavorinus. An legend. - - μηρὸς Παρακλιζομένης μεσίζι? Cl. *Pauw* ad Anacreont. p. 297. mavult tamen: παρακλίσεως μεσίζι μηρὸς. Vid. inf. v. Διαπλέκεται.

7. Γυνὴ, ἡλικία &c.] Pythagoras de nuptiarum ætate agens, qua jungenda viro eſſet virgo, voce γυναικὸς utebatur. Sic Plato, Heſiodus, &c. qui virginis ætatem annis 14. definit, ut 15. nubant. Vid. Heinſ. *Exercit. S.* p. 449. ubi plura.

8. Ἡ ἄνθρωπος γυῖνις, διλὸς, &c.] Diſtingue: ἡ ἄνθρωπος. † Γυῖνις. διλὸς, &c. Sic Comicus Γυῖνις dixit in *Theſmoph.* p. 773. πόθεν ὁ γυῖνις; L. BOS *Obſ. Crit.* p. 160. Conf. Suid. h. v. & in v. Ἄρρεν, & ſup. v. Βάναυσος. Clem. Alexandr. *Pædag* III. 3. p. 97. Μόνων δὲ οὐκ ἀνδρῶν, βαδίζειν δὲ τὸ γυναῖκα καλὸν τοῦτο χρὴ. Euſeb. *de laud. Conſtant.* p. 625. C. Γυναῖκα ἀνδρὸς, οὐκ ἀνδρὸς, &c. Thom. Mag. Ἀνδρόγυνος· ἀρσὴς, ἢ Γυνὴς. Ita l. pro γυνὸς. At γυνὸς apud Athen. l. X. p. 435. A Forte tamen nihil mutandum: Γυνὴ enim commode redditur, ἄνδρος γυνὸς, ut *mulier* & *femina* apud Latinos, pro effeminato: Vel tranſponendum γυναικὸς, poſt ἄνδρος. Simili fere modo Tydidem alloquitur Hector apud Hom. loco mox citando. Hæc olim. Nunc vero, repetitis calculis, Cl. *Boſſio* ſubſcribo. Ita eſſam ſentit Cl. *Kuſterus*; qui præterea in fine ſuæ articuli diſtinxit poſt Ἀρτεμίδωρος. ut nova gloſſa ſit: † Γυναῖκας, μαλακὰς. Alteri tamen conjecturæ meæ accedit Cl. *Abreſch.* allato Æſchyl. *Choëph.* ν. 302. ubi δυὸς γυναικῶν. Schol. Δίχωλος ἢ Κλυταιμνήστρα. Addo, ſimiliter Dionyſium parafitum

ειτοφάγης Γυῖνδις, μαλακὸς.
Γυναικὸς ἄρ' ἀντετύχθη [9]. ἀντὶ γυναικὸς ἄρχ. γέγονε.
Γύπης. ὄρνεα σαρκοφάγα καὶ νεκροφάγα.
Γύπας [10], καλύβας, καὶ θαλάμας. οἱ δὲ, γυπῶν νεοσιάς. ἄλλοι, ὁδὰς εἰς ὁδούς [11]. οἱ δὲ, τὰς χθ' ὑπὸ γῆν οἰκήσεις. οἱ δὲ, σπήλαια. καὶ Γυπάεια [12], τὰ αὐτά. οἱ δὲ, ἀζώστους [13] μαστευομένους.
Γύπη [14]. κοίλωμα γῆς. θαλάμη. χοῖνις.
Γυπὸν. μαχερὸν [15].
Γυπὸς σκιὰ [16]. παροιμία, ἐπὶ τῆς μηδὲν ἄχθος φόβου παρεχόντων.
Γύρων. ὄρος ὁ Τήνου.
Γύγαθον [17]. σκεῦος πλεκτὸν, ὃ ἢ βάλλουσι ἢ ἄγουσι οἱ ἀγροῦται.

Γυ-

compellari a Juliano imp. *Epiſt.* 59. p. 444. init. (*Ed. Ez. Spanh.*) γυῖνι. Ubi primus Epiſtolæ ejus Editor N. Rigaltius, ad calcem *Funeris Paraſtici*, p. 12. notat: „Homines nem nequam & mollem, quaſi *mulierem* interpellat.„ Verum ſimplicior eſt ſententia, qua ſeparantur hi articuli, ut Γυῖνι pro *ætate quadam*, & pro *homine* accipiatur: porro Γυῖνις ſit caput articuli (non autem expoſitio vocis Γυνὴ) deſumtum ex Ariſtoph. *Theſmoph.* ν. 143. ubi vid. Bourdin. & Biſet. Unde ſequitur, poſt Ἀρτεμίδωρος ponendum eſſe punctum. Ariſtophanes enim l. c. ipſum illud Γυῖνις habet, non γυναῖκας, quæ nova gloſſa eſt, a ſuperioribus diſtinguenda: etſi commode interpretari poſſes, *Ariſtophanes Γυναῖκας vocat μαλακὰς.*

9. Γυναικὸς ἄρ' ἀντετύχθη.] Exſtat *Iliad.* Θ. 163. ubi Schol, ἀντὶ γυναικὸς ἐφθεῖρε. ἐτύχθη γυναικὸς ἐτυπώθη.

10. Γύπας.] Vid. Scalig. *Conject.* in Varr. p. 142. SCHR. Hinc apud Æſchyl. *Prometh.* Δεσμ. p. 44. ubi nunc legitur: - - ἀλλ' ἐλείπους γύπιδας χείμαπλῆξι μηχανὴν ὑφαίνειν. legendum videtur: ἐλείπους γύπας χείμαπλῆξι, μηχανὴν τ' ὑφ' ὑπ. χθ. HEINS. Locus eſt in *Prometh.* ν. 711. ubi vid. Schol. Conf. ſup. v. Γυπιαί, & inf. v. Κύπλα.

11. Ὁδοὺς εἰς ὁδούς.] Forte [pro ὁδὸς] εἰς ὁδούς. SOPINGIUS. L. εἰς ὁδὸς. SCAL. εἰς τὰς οἰκίδας. HEINS. L. ἄλλοι ἀφ' εἰς οἰκίδας. PERGER. Ὁδοὺς forte pro εἰς legendum, i. e. angiſtas ſemitas. Vid. Etym. M. [in Ὁδὸς] & inf. in Διαπλέκεται. IS. VOSS. Forte: γύπας οἰκίδας. Vid. Ariſtoph. Schol. p. 234. [in *Equit.* ν. 790.] & Suid. in Γυπαιάν. Vel, διανοεῖ ὁδοὺς. IDEM. Phavor. εἰς ὁδοὺς εἰς ὁδοὺς. Simpliciter legend. puto, ὁδὸς, οἰκίδας, vel ὁδὸς, οἰκίδας. Sup. Γύπ. ὁδοὶ. Conf. mox v. Γύπα. Cl. *Kuſterus* γύπες οἰκίδας legit; ut modo *Iſ. Voſſius.*

12. Ἐς πάεια.] Forte γυπάεια. Vid. in Γυπάλιν. SOPING. Heſychius hoc in loco duo vocabula una occaſione eleganter reddit, quorum alterum ita corruptum eſt, ut non putem quenquam eſſe, qui quid velit Grammaticus ſcire poſſit. Scribe Γυπάεια, ex Ariſtoph. *Equit.* p. 335. [ν. 790.]

- - - αἰαῖ! ὁ ταῖς πιτύαισιν,
Καὶ γυπαείοις, ὦν πυγιδίοις. - - - -

Γυπάεια igitur quod γύπες. Atque hæc mens Heſychii. Ἐρέτας δὲ φησὶν, ut docent Grammatici, ὅτι πᾶσαι σχεδὸν ταῖς ὁδοῖς τοῦτο διαφαίνει. HEINS. Γυπάεια, ex eodem Comici loco, emendarunt quoque *Iſ. Voſſ.* & *L. Bos* in *Animadv.* p. 124. Similiter *Kuſterus*: „Leg. γυπάεια. Vid. Suid. v. „Γυπαείοις. Phavorinus „ Phavorinus, præſtime accedens, ἀπάεια. Conf. Biſet. Schol. Gr. ad l. c.

13. Οἱ δὲ ἀζώστους ἀναστρεφομένους.] L. ἀζώνους. SOPING. Hæc verba pellunt huc tranſlata, & forteſſe referenda ad v. Γυμνὸν, ut ſupra diximus. HEINS. Quidſi reuneamus, legendo: ἀζώνους, ἀναστρεφομένους, ut exhibet H. Steph. *Ind.* p. 702. Ἀναστρεφόμενον enim, ut ſup. docoit, eſt mulier quæ ſubinde velte pudenda oſtentat, quæ μαλθακὴ, ἀνάνδρα, &c. dicuntur; eodemque modo Γύπα, quod inde ipſi meretrici forte tributum nomen a ſcriviore Poëta. Cl. *Kuſterus* ita: „Forte, ἀναζώστους, ἢ ἀναστρεφομένους.„

14. Γύπη.] Ad γύη, *caput*, unde γύη, & γύη. Inferius Κύπη, τὸ γύη, ad κύη, *curvus*, unde κύπη, κύπελλον, &c. G. Γύπη, id eſt, ὀπή. Hinc γυπάνον, pro quo Etym. M. non recte Γυπώνιον. IS. VOSS. Conf. H. Steph. *Ind.* & ſup. v. Γύαλα. Supra: Γυάλα. (ſive Γυάλη, ex ſerie) Κοίλωματα γῆς. Θαλάμαι, &c. Similiter: Βόθυνοι, κοιλώματα ἢ γῆς.

15. Γυπὸν, μαχερὸν.] Supra: Γύπη, ὄρυγμα παρακάθιον &c. Quodſi huc pertineat, conferri poſſet ſimilis gloſſa. Βρυσὸν· κοιλόφυτον, ἢ δὶ, μαχερὸν.

16. Γυπὸς σκιά.] Scrib. Γυπὸς σκιά. Vid. Diogenian. Suid. cæteros patœmiographos, qui ἐπὶ τῆς μηδὲν ὄφελος λέγειν interpretantur. HEINS. SCAL. SALM. FLOR. Recte Phavorin. Γυπὸς σκιὰ, ἐπὶ τῆς μηδὲν λεγε ἄξιου ὑπὸ φόβου παρεθέντων. Concurſus earundem literarum alteram eliſit.

17. Γύγαθον.] In antiquo D. Germani Lexico: *Reticulum. γύγαθος τὴν ἀσκιφοῦν.* Turneb. L. III. c. 23. Vid. in Κυρ-

Γυῆσι πέτηνοι [1]. ὅτου κελεύει) Γυρὰ πέτηα ἐν τῇ Ἰκελίᾳ πλαγῇ, πρὸς Μυκόνῳ [2] τῇ ἠσῳ.

Γυελὰ [3]. πάλη. καὶ φαλίς.

Γυείτας [4]. αὐτοπήρους ἄρτους.

Γυεχὶ [5]. κεβαλοκιλμβῶν. κυρτόν. στρογγύλον. κυκλοειδῆ.

Γύεινον [6]. τὸ ἐν τῷ βατραχῳ παιδίον [7].

Γυητόν [8]. σκυφόν.

Γύεσι [9]. βάθεσι.

Γυητὰς. ἀναπεπόφωκε [10].

Γυητώη [11]. πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ.

Γυρώσαι [12]. πληρῶσαι.

Γῇ [13]. ἑαυτῷ. ἰδίῳ. καὶ σῷ.

Γωγώη [14]. φάρυγξ.

Γαῖ-

γυμνάζει. SOPINO. Glossæ, *Reticulum.* γύγγαλος. *Reticulum panis* vocant Horat. [*Sat.* l. 1. 47.] & Juvenal. [XII. 60.] VALES. Vid. Erasm. *Adag.* Γύγγαλον φυτεῖν, p. 334. [*Chil.* IV. 2. 9.] & ibi H. Steph. *Anim.* Cafaub. in Theophrast. p. 215. [al. 297.] SCHR. Lucian. *Dial. Meretric.* p. 450. καὶ ἄρτους ἐκτὸς πυλάσιος ἐν γυγγάλῳ ἐψητούς. Telæ genus, in quam ova pariunt aranearum, appellatur γύγγαλος ab Aristot. *Hist. Anim.* l. V. §. 269. & Schol. Nicand. ad *Ther.* ν. 716. ubi male γαγγάλοις in Ed. Aid. pro γυγγάλοις, ut est in loco Aristot. quem ipse citat Scholiastes. Ita G. d'Armaud *Lect. Gr.* p. 36. Conf. Kust. ad Suid. & H. Steph. *Ind. Æg.* Menag. ad D. Laërt. VII. 15. Aristanet. II. 20. ibique Jos. Mercer. *Not.* & Ind. in Καμπύλη.

1. Γυῆς, πέτηνοι. ὅτου κελεύει). † Γυρὰ πέτηα &c.] Scrib. ὅτου κελεῖ) Γυρὰ πέτηα. fine diftinctione. HEINS. IS. VOSS. Vid Scalig. *comm.* in *Cultc.* p. 34. SCHR. Edit. Hag. ὅτου κελεῖ) Γυρὰ τὸ &c. omisso πέτηα. Mallem simpliciter: Γυρ. πέτηνοι. ὅτου (scil. Γυρὰ) κελεῖ) πέτηα τὸ &c. Nisi magis placeat: Γυρὰ. πέτηα ὅτου κελεύῃ (vel, ὅτου κελεῖ) πέτηα) τὸ πρ' Ἰκαρ. πολ. πρὸς Μυκόνῳ (vel Μυκόνῳ) ἧῳ νήσῳ. Quando subjungitur: Γυῆς πέτηνοι. Quod tamen etiam præmittere potuit: ut fæpius. Exemplum eft ex Homero, qui plene ita fcripfit *Odyff.* Δ. 500.

Γυῆσι δ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνέπασσε
Πίσσῃ μακρόλῃσι - - - - - - -

ubi Schol. Γυῆσι] πέτηαι πλαγίοι Μυκόνου ἧῳ νήσῳ, ὅτου κελεύσθαι· ἐκεῖ γὰρ ἐπὶ πέτρῃς. Lycophron *Caffand.* ν. 390. Γυρεῖς δ' ἐν πέτῃς. &c. ubi vid. Schol. Conf Euftath. p. 1507. *Imit.* Hæc olim. Cl. *Kufterus* ex Schol. Hom *l. c.* fuppliet: Γυρ. πέτηνοι. πέτηα πλαγίοι Μυκόνῳ ἧῳ νήσῳ ὅτου κελεῖ). Sequentia non tangit. Sed fuperiora nondum diffpicere & omnia fana funt, ejecta voce Γυρεῖ.

2. Μυκόνῳ.] L. Μυκίνῳ. G Vid. *Not.* præced.

3. Γυελά.] Idem quod γυελή. IS. VOSS. Vid. *Not.* feq.

4. Γυείτας] Γύειος. GUYET. Forfan ille Auctor [ex quo Hefych. hauft] fcripferat πυείνους. M. MEIBOM. Glofle tamen: Γύειος. pallen. Γυείτης ἀλθὴς. pallinaceus. Et hoc forte volunt *Guyetus*, indicare etymon effe Γύειος. (Nifi ad v. præc. adfcripferit *Notam*) Conf. H. Steph. *Ind.* Sic & *Kufterus*: „ Γυείνους, ex γύειος. quod *pallitiem*, five *ftrenuam* farinæ fignificat. „ Conf Gen. XL. 16. ubi LXX. χονδρῖται. (vid. inf.) Aquil. γύρους.

5. Γυχὶ.] Sirach. c. XXIV. 5. Γύρῳ ἀρχῆς ὑπολαμβάνω μέτρα. Vid. in Γυρᾶν. SOPING. HEINS. Eſai. XL. 22. MUNKER. Pro καβαλοκιλμβῶν leg. καβαλοκυλμβῶν, & κυκλοειδῆς, pro κυκλοειδῆ. HEINS. Vid. Suid in Γυρᾷ. Lex. Reg. MS. Γυρεῖν. Conf. mox v. Γυρᾶν. Supra: Γυρᾷ. κυρτῷ. Infra: Τέλειος, ἢ κυρτὸ, καμπύλον, γυρῷ. &c

6. Γύεινον.] In Nicand. *Alexiph.* Γυρώσαι λαιψηρὰς ἀκαιδάκων πυόνι. SOPINGIUS. Aratus. [*Διοσημ.* ν. 215. ubi vid. Schol. coll. Suid. v. Γυρῶσι.] HEINS. Vid. Erafm. Adag. *Rana Cyrina* [II. 1. 34.] p. 398 SCHR. Cyrill. Lex. MS. Γυρινῶν. ἐπὶ τῶ βατράχων τῶ μικρῶν, κἄλλως καὶ ἰχθύων. Conf. *Not.* in v. Γυρῖνα (poft τῶν) & Euftath. *Od.* T. p. 1864 *init.* Et forte ad γύρινον pertinet Suidæ explicatio in v. Φρύνῃ, quam dicit: ἀδιάτυπος ἀβατράχῳ. l. e. rana *informis*, inarticulata, necdum in artus fuos digefta. Adpofite Schol. Nicand. p. 29. ad *Ther.* p. 44. Γερμανικ. ἤγουν τὰ γλωμώδη τῶ βατράχου, ἤτοι οἱ μικροὶ τῆς κεφαλῆς καὶ βάτραχοι. Conf. Steph. Byzant. v. Βάκτιος.

7. Παιδίον] Nota παιδίον de ranis dici. Ifidor. *filios* de ovibus: & Syneſ. quoque παιδία ita vocavit. SALMAS. SOPING. Sic Θυγατέρες τρυβλίου, Eſai. XL.iii. 20 MUNKER. Addo, Chæremonem Tragicum apud Athen. l. XIII. p 608 E. florea vocaffe τέκνα ἴων &c. & λαμπάδων. Similiter Ariftophanea ranas vocat λιμναῖα κράκιν τέκνα, in *Ran. Act.* i. *Sc.* V. ν. 213 ut apud Phædrum L. I. *fab.* VI. 6. rana *ſtagni incola* dicitur. Oppian. *Cyneg.* III. 460. τέκνα λαγνων. Eodem loquendi genere Pindarus cæleſtes aquas, παῖδας ὑφάνας appellat, *Olymp* X ν. 1315. Phile etiam *de Animal. carm.* LXV. (al. LXXII.) 25. loquitur de τῶ τοκίῳ delphinis. Conf. Schol. Sophocl. *OEdip. Tyr.* ν. 180. Horat. L. i. *Od.* XIV. 12. &c. Plura ejufmodi (ne actum agam) vide apud C. Rittershus. ad Oppian. *Halieut.* l. 735. (ubi τέκνα canis marini.) Taubman. ad Plaut. *Amphitr.* l. 1. ν. 274. Gatak. de *Stylo N. T.* p. 101—103. Stanl. ad Æſchyl. *Agam.* ν. 503. &c. Simili metaphora *mater* teritur. Vid. Cl. Schultens *Comm.* in *Job.* p. 229.

8. Γυρῦν, σκυφίδιον.] L. Γυρῦν. κυφὸν. An vero Γυρῦν pro γύρινν? IS. VOSS. Pro Κυρῦν. κυφὸν: i. e. *incurvum*, *gibbum*. KUST. Inf. Κυφὸν. —— κυρῦν. ut fup. Γυρῦν. κυρῦν. ubi vid. *Not.*

9. Γύεσι, βάθεσι.] An βάτραχοι M. MEIBOM. Conf. v. Γύρινον. Neque tamen muto. Gloſſa: Γύρῳ ἀμπέλῳ. Strabo. l. Strab. Conf. Nunnef. ad Phrynich. p. 80. Euftath. *Od.* T. p. 1864. *init.* Οἱ ὁ παλαιοὶ φασι, ὅτι Γυρὸν λέγεσθαι, ᾧ ὁ τὸ φῶς ἐκπέμπεις. Etym. M. Γυρόσαι. —— βάθεσι ὀρύξαι, ὡς ὁ τὸ φῶς ἐκπέμπων). Hinc olim notata illuſtrat *Kuſterus*: „ Pro Γυρῷ alii hoc fenſu ſcribunt γυρῷ, oxyto„ nos. Hinc γυρόσαι, *circumfodere*, *paſtinare*. Caſſianus „ Baſſus Geopon. l. V. c. 20. Γυρωσάμενοι δ, τουτέστι σκαπανίσαν„ τες, διττὸν γὰρ ἐστὶ τὸ γυρῶσαι: *paſtinabimus*, *id eſt*, *circumfodiemus* „ (vites) *autem arborum*. Apud Aratum [ν. 9.] φῶς γὰρ „ γύρωσε, Scholiaſt. interpretatur, φωτίσαι, ἢ βάθεσι ὀρύξαι, „ ἢ σκαπανῆσαι. „ Citatur ab Etym. v. Γυρόσαι.

10. Γυρτὰς, ἀναπεπόφωκε.] Scribend. ἀναβεβίρῳ. SALMAS. Non affentior. Leg. ἀναγεγράφῳ, qui *bubo* maxillas *extentes* ut *afinus*. PERGER. L. ἀναγεβόρῳ. Vid. Ἀσπερμῶν. Qui enim *capite ferunt* onera, illi *incurvantur*. An Γυρτὰς pro *gurdos*? IS. VOSS.

11. Γυρτώη] Hom. *Il.* B. 738. five 745 *Cat.*

12. Γυρῶσαι. πληρῶσαι.] Arat. p. 2. VERW. Vid. Etym. M. & Suid. IS. VOSS. An corrigendum, Γυρῶσαι, συρῆσαι? Supra: Γυρόσαι. κυρῶσαι. KUST.

13. Γῇ.] Ad pronomina refer, γεῦ, ἐγὼ, γὶ, γῦν. G. Ridicule. Inveolt Noſter, γῇ γ' ἐν. aut ſimile, ubi illud γ' ἀφωνίδεσ. In autem, ἐωνεῖ, ἐδω, τὸν σὸ ſignificabat. Qualia hic ſunt infinita. Ac tale eſt quod infra legitur, Δαεγὼ, cum inveniſſet ἐδω ἐγὼ. HEINS. Γῇ, pro ῥ, *ſibi*, vel *ſuo*. Τὸ Γ præpoſitum eſt, oti in Γαῦρ, Γαχὺς. &c. KUST. Conf. ſup. v. Γὶν, & Γὶν. Aliud eſt verbum τῆ, de quo vid. Etymol.

14. Γωγώη.] L. Γωγάη IS. VOSS. Vid. ſup. v. Γωνιτὰ, & Γωγάρα.

15. Γωγάμη.] Vid. ſup. v. Γαγάμη.

16 Γωλιοί.] Ad φωλεὸς. GUYET. Γωλιὰ ſcribend. ex Lycophrone p. 67. [ν. 376. ubi Schol. οἱ ἀπὸ τῶν Θεσσαλῶν παῖδόντες.] Nicandro Γωλιοί. [*Theriac.* p. 8. ν. 125.]

Φωλιὰ λοχάδην τὰ γωλιὰ δίχα ἰσάζ.

Interpres: οἱ παῖδόντες, οἷ ἐν τῇ κάτω τάξει γινόμενοι, ὅτα καλῶ). Idem Nicand. [*Ther.* p. 24. ν. 351.] Γωλιοῦσιν ἰδὼ ἄλλαμα δίχα. HEINS. Eadem in *Lect. Gr.* p. 37. citat *G. d'Armand*, legens Γωλειοὶ, pro Γωλιοὶ. Lex. Reg. MS. Γωλιὸς. Φωλιὸν σπήλαιον. Conf H. Steph. *Ind.* & *Not.* in Γρύλλον. Supra: Γρυλλοὶ. γωλιοὶ, σπήλαια. Vide etiam v. Κοιλιοὶ.

17. Γωναρμὸς. —— Ἀρτεμ. Βαρ.] Locus eſt in *Ran.* ν. 987. citatus ab Harpocratione & Suida.

18. Γωνίσματα. ναυάγια.] *Lacorum ſinus*. MAUSSAC. Ita & Cyrill. Lex. MS. Conf. ſup. ſuo loco, ubi aliter.

19 Γῶν. &c.] Hanc ſuſpicione mendi non carent. H. STEPH. *Ind.*

20. Παιδιὰ νυμ.] Mnæf. de *Laud. Græc.* p. 11. SCHR. Conf. in v. Σκάνις.

21. Γώνυμ. φησ.] Pro κώνυμ, quod pro ἐκώνυμ. Sic πίλημα, pro ἐπίλωμα, & ſimilia. SALMAS. Pro ὄνυμ, ab ὄνομα. G. Eadem gloſſa in Cyrilli Lex. MS. & Suida. Non incommoda videtur *Salmaſii* ſententia. Paſſim enim Γ, ſive Π, & Γ permutarunt librarii: ut notum eſt, etiam in Sacris. Hinc Πώνυμ (pro ἐκώνυμ) migrare facile potuit in Γώνυμ. Supra tamen legitur Ἀγώνυμ. Φιρώνυμ. Nifi & illud ex ἐκώνυμ corruptum ſit: ut α & ε, in inſtitutione vocis, non raro ante ν confunderunt. Sic ἐκδικάζειν recte pro ἀκδικάζειν Luciano reddidit Cl. Hemſterh. ad *Nereid.* p. 62. ut ἐνί & λύϊ ſæpiſſime confunduntur in hoc Lexico.

22. Γῶν.] Inf. Κῶν. —— σάγηνον.

23. Γῶνα.] Pro σκάνα. IS. VOSS. Vid. inf v. Σκάνις.

24. Γυρῖνα.] Cafaub. in Athen p. 918. SCHR.

Γωρυτός [1]. τοξεύειν. βέλος. οἱ δὲ, Χωρυτός.

Δ.

Δάαν [2]. δύεται. ὅσον εἰς ἡμέραν τὴν σίτου μεσζόμενον κεκάπηται.

Δαβεῖ [3]. κάθη. Λάκωνες.

Δάβελος [4]. δοῦλος. Λάκωνες.

Δαβελή [5]. ἄρκτος. Χαλδαῖοι.

Δάβων [6]. οἰκέτης. πάππος. ἱλιεύς.

Δάβολον [7]. δρέπανον.

Δαβόν [8]. πανοῦ.

Δαβρόμων. ἱππαρχίδιον [9].

Δᾷδα [10]. λαμπάδα.

Δᾴδας. λαμπάδας.

Δᾴδες. λαμπαδηφόροι [11].

Δαδάσσειν [12]. ἀντίζειν. ἀτενίζειν. μεμφᾶν. φθονεῖν. ἀδικεῖν [13].

Δα-

1. Γωρυτός.] A χόω, χώσω, χόσω, χωσέω, Χωρυτός. A γόος, γωρύω, Γωρυτός. Κόω, κόρα, κορύσσω, Κόρυθος, &c. G. Agathias *Tom.* III. Γωρυτὸς βελῶν. Supra pro τὸ μωρόν, Γωρυτόν. Et Sidonius etiam corruptit in *Epithalamio* [Ruricio & Iberiæ dicto, *carm.* XI. v. 56.] de Cupidine: *Cujus fax, arcus, choritus pendebat.* —— Sed leg. *corytus.* SOPINGIUS. Hom. *Odyss.* Φ. 54. Δόσε γωρυτόν. Schol. τὴν θήκην ἢ τόξα. Vid. Suid. & Etym. M. in Γῶ: & inf. in v. Θύλακος. Apollon. Lex. MS. Γωρυτός, ὁ τοξότης· οἱονεὶ Χωρυτός, παρὰ τὸ τόξον χωρεῖν. Συρίοις δὲ τὸ γ τοῦ χ εἰς χόρτασμα ἢ τόξα. Τὸν αὐτὸν ἑρμηνεύουσι. Glossi. Gr. Lat. Γωρυτός. (i. Γωρυτός.) *Vagina arcus.* Hinc Latinum *Corytus.*

2. Δάαν. δύεται.] Leg. δύεται, *dividere.* PERGER. Vid. inf. v. Δαίμων.

3. Δαβεῖ. κάθη.] Ἔω, οὖω, δάω, δάομαι, δίω, δύω, δύσκω, δάμι, δαίσσω. A δίω, δύω, δύσω, δύσω, δύσει. G. Legendum existimo: Δαβεῖ. *μαθητή.* A δύω, pro δύσις, *scientia, peritus*, aut *discens*; ut ἄδης, pro ἀϊδής. Unde Δάοφρ, *μαθοφρ*, & Ἀδάης, *imperitus.* PERGER. Δαβεῖ, pro Σαβεῖ, a Σάω. Vid. inf. *Not.* in v. Θαῦμον.

4. Δάβελος.] Pro δαλός. Nam δυελὸς & δυελὸς dicebant Græci. Et ita apud Sophronem δυελὸς, inde *δυηλὸς.* SALMAS. Rectius Δαῦηλός. Δαῦηλος citat Canin. *Hellenism.* p. 20. *Ed. Oxon.* Digamma Æol. transit in β, ut sæpius vidimus. Conf. Salm. ad *Inscript.* p. 45. (81.) & inf. v. Θαῦμον, ubique *Not.*

5. Δαβελή. ἄρκτος.] Forte Ἀλδεή. Nam דוב Hebraice, דובה Chaldaice, & *Aldub*, est *ursus.* SOPING. Quid opus ita vocem invertere? זב Hebræis; Chaldæis potuit composita vox דבוא *veterem & grandem ursum* significare. M. MEIBOM. Vitio vel Hesychii, vel Epitomatoris, pessime tranf. posita sunt vocabuli elementa. scribendum enim erat: Δαῦβα, ἡ ἄρκτος. Hebræis *ursus* est זב. Chaldæis אזל. HEINS. L. Δαβελή. רבובא. Forte Arab. دبول [*Daubal.*] BERNARD. Etymol. M. p. 248. *in fin.* Δαυηλή. ἄρκτος. l. ἄρκος. forte a δαυεῖ. Sed boc nihil ad Chald. vocem. Cl. Bochart. *Hieroz.* T. I. L. III. c. 9. p. 807. Δαῦηλή Astronomicum vocabulum esse statuit, corruptum ex Chald. דוב עילאה *dob illa*; vel דוב עלי *dob illi*, id est, *ursa superior*, sive *cœlestis.* Vide ibi plura.

6. Δάβων.] L. Δάγ. πένης, οἰκτρός. Ex Hebr. דך *afflictus, pauper.* PERGER. Δαγβῶν legend. id est, Δαβεννῆς, vel Δαβῶνις. Vid. inf. Δάβονον. Nempe a δάω fit δᾶνος, δᾶπος, seu δᾶκος, unde δαπρὸν. IS. VOSS.

7. Δάβολον.] Alibi Ζαῦλον dicitur. SOPINGIUS. An pro ζαῦλον, unde Ζαῦλος, quod vide. G. H. STEPH. *Ind.* Δαῦλον, pro ζαῦλον: ut δζόφος pro ζόφος, in Epigram. Græco. SALMAS. Pro Ζαῦλον, sive ζαῦλον, i. e. *falx.* Vide Etymol. Ζαῦλος, & Nostrum inf. v. Ζαῦλον. KUST. Conf. *Not.* in v. Δαβλόν.

8. Πανοῦ.] Vid. inf. Δαγοῦ. πλοκῆς. IS. VOSS. Leg. πάνιον. PERGER. Inf. Δαυτὸ. πανοῦ. Sed utroque loco πάνιον præstare videtur. Inf. Δαῦς. πάνη.

9. Ἐφίππιον.] Leg. ἐφίππιον, *ornatum.* PERGER.

10. Δᾷδα.] Aristoph. p. 45. SCHR. in *Pace* v. 959. δᾳδίον. Vid. Kust. ad Suid. in v. Δαλόν, & inf. v. Δαῖον.

11. Δᾴδες. λαμπαδηφόροι.] Δαμπάδες leg. SOPING. Sic Etym. M. Suid. Phavor. & Lexica MSS. *Bibl. Coisl.* p. 232. & 470. Cyrillus Lex. MS. Δάδδας, & Δάδας, *λαμπάδας.* Utrumque male pro Δᾴδας. Vid. Δαΐδης. Δαΐτης, & omnino Δάς, ubi scribitur: ὁ λαμπάδας, & λαμπαγεῖς. ubi prius posteriorsis est correctio; utrumque vero in Textu remanfit, ut sæpius: cujusmodi sunt in v. Ἀμπελάδες, Ἀμυντοείδαι, &c.

12. Δαδαίνειν.] Vid. inf. in Δαυδαίνειν. SOPING. H. STEPH. *Ind.* Vid. quoque Ἐκδαυδαίνῃ. IS. VOSS. Conf. v. Δαυδάνῃ, & Ἐκδαυδαίνῃ. KUST.

13. Ἀδίειν.] L. Ἀθυσῶν. PALMER. BRUNO. Δαδαίνῃ,

Δαδῶν [14]. ἀμφιβῶσι. ἐναγχοῦσι [15].

Δαδεχεῖ. λάμπει, φέγγει. φωτίζει. φαείνει [16].

Δαδιχία. λαμπαδηφορία. λυχναψία. φωτισμοῦ [17].

Δαδιχὸν [18]. λυχνάπτης. λαμπαδηφόρος.

Δαδοχοῦν. φαίνου.

Δαδοχῶν. ἀμφλάμπων. φωτίζων.

Δαδοῦσαι [19]. ἕλκουσι. σπαράσσουσι.

Δαεγώ [20]. οἶδα, ἐπίσταμαι.

Δαείς [21]. μαθών.

Δάειν [22]. κεκτῆσθαι.

Δάειρε [23]. Δάειρε γῆ, ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴ δηλοῖ. ἡ Δαΐμων [24], ἔμπειρος.

Δαῆσαι [25]. χρεπίσαι σιτίον.

Δάης. ἀνδραδελφε.

Δαήιον [26]. μαθόν.

Δᾶες ἰμὸν κυνὸς [27]. τοῦ ἀνδρός μου ἀδελφοῦ ἢ [28] ἀναιδοῦς.

Δαευόν. κλαύσιμον [29].

Δα-

Ἀδίειν. HEINS. Leg. ἀλθῆναι; aut *lathῶν*; vel *αὐθῶν*, ab *αὐσω*, *audeo.* IS. VOSS. Leg. ἄδειαν, *curam gerere.* PERGER. Quid si legamus ἀθρόων? Hoc certe satis convenit cum adjuncto ἀναιτίων. D'ARNAUD. *Lect. Gr.* p. 37.

14. Δαδῶν.] Pro Δαπῶν. nisi forte id ipsum ab Hesychio editum fuerit. D'ARNAUD *l. c.* Idem olim notaverat. Vid. inf. v. Δαπόντα, Δαπανίζ, Δαπάρμοι, &c. Conf. v. Δαπτιδίου, &c. ibique *Not.*

15. Ἐϊαγχοῦν.] In hac significatione Δαδῶν est pro Δαπῶν, sive Δαπτῶν. M. MEIBUM. Vid. inf. v. Δάσσων, Δαπτμώνες, &c.

16. Φαείς.] Lexica MSS. *Bibl. Coisl.* p. 232. & 470. & Suid. *Φαεῖς.* Phavor. *Φαεινὸ.* Alterutrum præferrem lectioni vulgatæ.

17. Φωτισμοῦ.] Ita recte priores Edd. Male φωτισμὸς in Schrev. Respicere enim videtur ad Il. *Mscr.* IV. 62. ἢ δαδοῦχος ἡ βοὸς &c.

18. Δαδιχὸν.] Vid. Scalig. *Conject.* in Varr. p. 90. Meurs. *Elect.* p. 39. 40. 41. SCHR. Vid. inf. v. Δαδίοχος.

19. Δαδοῦσαι.] Conf. v. Δαδιδοῦσαι. KUST. Vocem sibi ignotam esse ait Doct. G. *d'Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 37. quam tamen corruptam prouuntiare non ausit: infra enim Δαδιδοῦσαι scribitur. Alioqui mallet Δαπτοῦσαι, ut Δαπτοῦ inf. expouitur, ταφοῦσαι, λακτίζει, pro quo mallet etiam, σπαράσσει, λακτίζῃ. Conf. *Misc. Obs.* II. 3. p. 362. Ego vero non mutaverim vocem, quam Suidas & Etymologus agnoscunt, quando Δαδίσσων interpretantur ταφρίζω, in v. Δαδίζ. quod & *Is. Voss* notavit. Conf. inf. v. Δαπάσσει, λαφύσσω. Cyrill. Lex. MS. Δαδίσσω. σπαράσσω.

20. Δαεγώ. οἶδα.] Imo οἶδα ἐγώ. HEINS. Δαεγὼ forsan pro δαὼ, seu δαῶ ἐγώ. H. STEPH. *Ind.* Vid. *Hesych.* sup. in v. Γῶ. Cl. *Oudendorp.* Δαείν mallet, ex *Il.* K. 425. quod infra vide.

21. Δαείς.] Vid. mox v. Δαείσιν, & sup. in Δαῆσι. Conf. omnino v. Δαείσων, δηλήσω, & *Not.* in v. Θάνῃς, δηλήσωσιν.

22. Δάειν.] Unde δάεις, δάεσθε, δαῆσθε, &c. G. Conf. v. Δαείσιν, sive Δαοῖσιν. Vide etiam v. Δάαμ, & Δαῆσι. *Kusterus:* „ Δάειν pro Δαοῖσιν, quod infra vide. „

23. Δάειρε. δάειρε ἢ &c.] Scrib. Δάειρε. ἡ Περσεφόνη. Δάειρε δ', ἢ ἢ ἀνδρὸς ἀδελφόν. Vid. Etymol. Sic fac more Nostro differentiam inter τὸ Δάειρε & Δάειρε ostendit. Δάειρον autem Apollonius & alii vocant Proserpinam. HEINS. De voce Δάειρε multa & varia Eustath. ad *Iliad.* Z. p. 512. [648. *Ed. R.*] SOPING. Δάειρον Oceani filium fuisse ait Pausan. *Attic.* [p. 93.] De hac multa Schol. Apollonii. VALES. Locus videtur mutilus, quem sic suppleverim, & legerim: Δάειρε. ἡ Περσεφόνη. Δάειρε δ', ἢ ἢ ἀνδρὸς &c. Proserpinam vero appellatam fuisse Δάειρα, testatur Schol. Apoll. Rhod. L. III. p. 846. KUST. Posterius habet Hom. *Il.* Σ. 156. Schol. ἀνδρὸς ἀδελφόν. Glossæ: Δάειρε. (l. Δαεῖ.) ὁ ἀνδράδελφος. *Lexic.* Unde Ipsum est Δαεῖ, ut *lacrima* a Δάκρυ, *Ulysses* ab Ὀδυσσεύς, &c. Vid. Fest. in *Dacrima.* Helladius *Chrestom.* p. 4. *Ed. Meurs.* Ὅτι ἢ ἀνδρὸς ἢ ἀδελφὸς οἱ γυναῖκες Δάειρα καλοῦσι· τὸν δὲ ἀδελφὸν αὐτὸν Δάειρον, ἀπὸ τοῦ λαὸν, κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν φωτ. scil. *Il.* Γ. 122. Vid. mox seqq. & inf. Δαείρα. Conf. Schol. ad Lycophr. v. 710.

24. Καὶ Δαίμων.] Forte huc revocandum ex seqq. Δαείματοῦν. ἢ Δαίμων, ἔμπειρος. Quod bis infra redit.

25. Δαῆσαι.] Leg. Δαῆσαι. IS. VOSS. Pro Δαῆσαι.

26. Δαήιον. μαθόν.] Legerim Δαείιον. μαθὸν. ex Schol. Hom. ad *Il.* K. 425. KUST. Conf. *Not.* in v. Δαεγώ.

27. Δᾶες ἰμὸν κυνός.] Legitur *Il.* Z. 344. & citatur l. 4. §. 4. *Dig. de grad. & aff.* (*lib.* XXXVIII. *tit.* 10.) Sed debebant hæc potius conjungi cum præcedd. Δᾶες. ἀνδράδελφοι. Utrumque autem video ab *Is. Voss.* referri post Δάειρε.

28. Τὸς ἀναιδοῦς.] Leg. ἢ, sc. ἀνδρὸς, i. e. *viri mei turpis & inhonesti* MAUSSAC. Sed vide contextum Poëtæ.

28. Δάειτον. πλανώμενον.] Vid. sup. Δαγῶν. IS. VOSS. L.

Δάελον [1]. Δῆλον.

Δαιζῆν [2]. μέλαν. καὶ τὸ καιόμενον.

Δαίμον. τῶν ἀνδρῶν ἀδελφῶν.

Δαΐλης [3]. ἱερὸς Ἀρτέμιδος.

Δαΐλιμμαι [4]. ἔμπειρος γυναῖκας.

Δαίμων [5]. ἔμπειρος τεχνίτης.

Δαίμων. ἔμπειρον τεχνίτου.

Δαίμων. εἰδήμων [6], ἐπιστήμων, ἔμπειρος.

Δαΐνας. μαθών.

Δαιξόν. θυμὸν, καμματηρόν [7]. λαμπρὸν, περιφανές.

Δάϊς. μάχη [8]. μεγάλης.

Δάϊτας [9]. καίτας.

Δάϊθα [10]. ἄρτοι. Φρύγια. Ταραντῖνοι.

Δαίδυλα. κατασκευάσματα πολλά.

Δαιδμὸν [11]. ἐμπορικόν.

Δαΐα [12]. μεγάλη. ἔμπειρος. σοφὴ, φοβερά.

Δαΐαν. ἢ χειμέριον [13]. σοφόν.

Δαιδζω [14]. ἀναλῶ. φαίνω.

Δαιδυλήν [15]. πολίτην.

Δαιδύλια [16]. Ἀλεξάνδρεις τὸν ἀπὸ Δαιδύλου κατα-

L. καίσομεν, ut inf. in Δάϊον. PERGER. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 37. Atque ita exhibet *H. Steph.* in *Ind.* qui in priori voce ultimam recte acuit. Conf. & in v. Δαΐς, infra. Similiter *Kusterus*: „ L. καίσομεν. Nam Δάσσω, vel „ potius Δαΐσσω, oxytonus, est à δαΐω, καίω. Infra pro eo„ dem habes Δαΐσω, ubi recte legitur καίσομεν. „

1. Δάελον.] Forfan ionica Δῆλον, pro Δᾶλον. H. STEPH. *Ind.* inf. Δίελον, Δῆλον, φανερὸν, & Διᾶλον.

2. Δαιζόν.] Vid. Martin. p. 89. SCHR. Mox rectius Δαιζῆν, per v. KUST.

3. Δαΐλης.] Δαίσιον esse Ἀρτέμιδος facerdotem, nonnullos tradere ait Euſtath. *l. c.* in ea voce. SOPINGIUS. Vid. inf. in Δαπτά.

4. Δαιλίμμαι, ἔμπειρος γυναικός.] Innuit eſſe Particip. fœm. gen. a verbo Δάϊμμαι, idem quod Δαΐω. H. STEPH. *Ind.*

5. Δαίμων.] Vide mox, & ſup. in Δάϊμον. Conf. ſup. v. Δείμονα, ἐπιστήμονα, ἔμπειρον. Item v. Ἀδαίμονος. Forte autem hic & in v. ſeq. diſtinguendum, ἔμπειρος, τεχνίτης, & ἐμπείρου, τεχνίτου. Mox Δαίμων ſimpliciter ἔμπειρος redditur, & ἐπιστήμων: infra vero Τέχνη, ἐπιστήμη.

6. Εἰδήμων.] Vide inf. *Not.* ad v. Δαιδήμονος.

7. Καμματηρόν.] L. καματηρόν. ut Etymol. M. [& Phavor.] IS. VOSS. KUST. D'ARNAUD *l. c.*

8. Δάϊς. μάχη μεγάλης.] Diſtingue: μάχη. μεγάλης. Poſterior interpretatio referenda eſt ad Δαΐς, quod Doricum eſt pro Δαΐτης, à δαίω. Paulo poſt: Δαΐς. μεγάλη. &c. KUST. Diſtingue poſt μάχη. Δαΐς idem eſt quod Δαΐη, id eſt, μεγάλη infra, ut Δαΐον exponit μάχιμον. D'ARNAUD *l. c.* Conf. v. Δαΐ, & Δαΐς.

9. Δάϊτας.] Pro Δαΐτης, vel Δαΐς. KUST.

10 Δάϊθα ἄρτοι Φρύγιοι.] L. Φρυγίων. SAI.MAS. L. ἄσσα, carmina montium. PERGER. Vid. inf. v. Φρυγίοισα.

11. Δαιδμὸν.] L. Δαιδμὸς, vel Δαιδμὸς. IS. VOSS.

12. Δαΐα.] L. Δαΐη, & ſic in ceteris. IS. VOSS. Ea hypotheſi alphabetica. Sed nihil mutandum: dummodo pro ἔμπορος legas ἔμπειρος. Conf. Suid. & ſup. v. Δαιδήμων, &c. & Δάϊος. Similiter à *Kuſtero* correctum video. „ L. ἔμπορος. „ Eſt enim à δαΐω, diſco. Conf. Suid. v. Δαΐων.

13. Δαΐων. νῦν ἡσυχίαν παρεῖλε.] L. ἡσυχίδιον. PERGER. Duas iterum voces interpretatur, ſine ſcripturæ mutatione. Itaque diſtinguendum poſt ἡσυχίαν, i. e. ἡσυχίδιον, ſc. γλῶ, vel πρόσωπον, quando Δαΐων pro ἄϊων poſuit, forte ea loco quodam in quo οἱ' ἄϊων reperit, quod conjunxit, ut ſapius. At Δαΐων eſt σιωπῶν, ut modo in Δαΐη.

14. Δαιδζω.] Forſan pro Αἰάζω. H. STEPH. *Ind.* Male pro Αἰάζω. Τὸ Δ aliunde adhæſit. Vid. ſup. v. Αἰάζω, & Ἀδαΐζω, ubi eaſdem habes interpretationes. KUST. Vid. Kuſt. *Diatr. Anti-Gronov.* p. 33.

15. Δαιδαλῆν.] Hom *Iliad.* Σ. 611.

16. Δαιδύλεια.] Ποιήματα addit Zenobius [III. 7.] Non dubium eſt quin deſint quædam. Concepit autem hoc aut ſimili modo Grammaticus: ἡ λέξις Δ. π. ἀνδριάντων, ἄγαλμα καλοῦσιν. ὅτι καὶ Ἱμερίδιος λέγει, κρὶν ἂς Δαΐδ τὸ μὴ λίπεῖ δέος. Vide Didymum & Tarrhæum [*l. c.*] HEINS. Vid. *Lellion.* noſtras *Heſychianas* L. III. c. 2. SOPINGIUS. Deeſt ποιήματα, & expoſitio, τοιοῦτόν τι, ut patet ex Zenobio. Dein ſcribe: Ἀφορ. φωτὶ ἡ &c. ἂς Δαΐδ τὸ μὴ &c. Negationem addidit Zenobius. VERWEY. Tradidit nimirum credula Antiquitas, Dædalum feciſſe ſtatuas ambulantes, &, niſi ligatas eſſent, aufugientes. Plato in *Menone*, p. 23. Τῶ Δαιδάλου ἀγαλμάτων, ἐὰν μὴ δεδεμένα ᾖ, δρασμίους καὶ φυγόντας ἄξιόν ἐστι κτᾶσθαι: *Dædali ſtatuæ, niſi vinctæ ſint, curſu ſe ſubducunt, & aufugiunt.* Plura hac de materia legere licet apud Franc. Junium in accurato Catalogo Artificum veterum, ſub voce *Dædalus* KUST. Perinde eſt in Heſychio, ſi adtendas, ſive

παιδιαδῶν ἀνδριάντα, ὡς ἀφ' τὸ ἀπὸ δρόμου δεδεμένον.

Δαιδυλίοισιν [17]. οἷς παπυκιλμένοις.

Δαιδύλλειν. ποικίλον. ὑποκρίνεσθαι.

Δαιδύλλων. ποικίλλων.

Δαὶ δαί [18]. τί δή.

Δαΐδες. λαμπάδες, λύχνοι.

Δαΐδων [19]. λαμπάδων.

Δαΐδυλον [20]. πύημα. καὶ τὸ κοσμούμενον λίθοις πλάσμασιν ξύλον [21].

Δαιδύσσω [22]. βασανίζω.

Δαιδύσσω [23]. ἕλκω.

Δαδίχας [24]. λυχνία.

Δαΐε. δημιεργέω. ἔκαιον.

Δαίειν. καίειν, φλέγειν.

Δαιμᾶν [25]. δαιμόνιον.

Δαίεσι. ἀφομοιοῦσι.

Δαΐζ' [26]. ἀφομοιοῦται. καίεται. αἰχμῇ [27]. δικάζεται [28].

Δαιδλιξ [29]. τοῖς πεπυρακτωμένοις ξύλοις, ἢ τὸ ἀκραῖον, μὴ περιβολῆς πυρὸν [30], ἀφ' ὧν Ἀς-

negatio illa adſit, ſive deſit. Cetera vid. mox in Δαιδάλεια, & Toll. ad Palæphat. p. 205.

17. Δαιδαλίοισιν.] Hom. *Il.* N. 331. Mox οἷ omiſit Ed. Hagen.

18. Δαὶ δαί.] L. Δαί δὲ IS. VOSS. Vid. inf. v. Δαὶ (ante Δαΐς) & v. Δὶ δὴ. *Kuſterus* ita: „ Scribe & diſtinguе: „ Δαὶ. δὴ. τί δαί. Significare enim vult Heſych. Δαὶ idem „ interdum notare quod δή: præſertim in interrogatione il„ la, τί δαί. Conf. inf. v. Δὶ δ', poſt v. Δεδιαγμένον. „

19. Δαΐδων.] L. Δαΐδων. SALM. HEINS. ut recte Hag. Vid. v. præc. & ſup. v. Δᾶδες, &c.

20. Δαΐδυλον. πύημα &c.] L. Δαίδυλον πύημα, τὸ κοσμούμενον &c. HEINS. Inficetus librarius, cum υ & ῡ non diſtinxerit, confudit quoque res diverſas, earumque notiones. Videtur ea Harpocratione legendum: Δαιδάλου πύημα, quod caret capoſitione, ut multa in Heſychio. Moa a capite orſus ſcribe: Δαιδάλου. τὸ κοσμούμενον. &c. De ceteris vid. Valeſ. VERWEY. Nefcio, an poſt Δαίδυλον, vel Δαιδάλου πύημα, ſcribendum ſit quod ſup. in v. Δαιδάλεια legitur: Λεπτόφ. ἢ ὑπὸ Δαιδάλου &c. Certe non male hæc conjungi vides. Vid. Palæphat. *cap.* 22 ibique Interpp. Addе Kuſter. ad Suid. in Δαιδάλου πύημα: Apollon. Rhod. III. 43. & *Not.* ſeq.

21. Τοιοῦτόν τι ξύλον.] Valde fallor, aut ſcripſerat Heſychius: Δαίδυλον πύημα. ἀφ' τὸ κατασκεύασμα ὑπὸ Πλαταιῶν ξύλον. Apud Platæenſes enim colebatur Dædalus, & feſtum illi, Δαιδάλεια, nuncupatum, teſte Menandro Rhetore. Eo feſto Platæenſes lignum fabre exornatum repræſentabant, idque a Dædalo Δαίδαλον appellabant. Hoc doctiſſimus Grammaticorum dicere voluiſſe videtur MEURS. *de Popul. Att* p 26. in v. Δαιδαλίδης. & *Græc. fer* p. 75. [ubi Δαίδυλον, non Δαιδάλεια, feſtum illud dictum fuiſſe ſtatuit, priors corrigens.] CASTELLAN. *de Feſt. Græc.* in Δαιδάλεια. Scribe: ὑπὸ Πλαταιῶν. Hoc enim nomine [Δαιδάλεια] feſtum anno quoque ſeptimo Platæenſes, teſte in *Bœotiis* [*cap.* 3.] Panſania, agunt, & imaginem ipſam, ſive τὸ ξόανον, inquit, Δαίδυλον καλοῦσι. Qua autem ratione fiat illud Δαίδυλον, idem eleganter ibidem docet, qui videndus p. 284. HEINS. VALES. [qui videſi jubet inf. in v. Πλάσμασι. Cetera, quæ addit, omnia leguntur in Meurſ. *Græc. fer.*] Aut lege, ὑπὸ πλαταιῶν ξύλου, & de platano Xerxis intellige. Niſi legend. fit, ὑπὸ πλατεροῦ, vel potius, ὑπὸ πλατανίου, i. e. *tectiſſatum.* IS. VOSS. Mihi placet, ὑπὸ Πλαταιῶν. Vid. inf. v. Δαιδαλφῶν.

22. Δαιδύσσω.] L. Δαιδύσσω. IS. VOSS.

23. Δαιδύσσω.] Vid. ſup. v. Δαιδύσσω, cum eadem interpretatione.

24. Δαδίχας.] Id eſt, δαδίχος. ab ἄχω, ut ἀλαχία, &c. GUYET. Communiter dicitur δαδοῦχος. SOPINGIUS. L. Δαδάχας, pro δαδούχος. IS. VOSS. Potius Δαδάχας, quod Laconicum eſt pro δαδοῦχος. Lacones enim diphthongum a mutabant in α, & pro terminatione ις dicebant ας, ut conſtat. KUST.

25. Δαιμᾶν.] Forte Δαιμόνιον. SOPING. Inf. Δαίμων, δαίμων. Conf. in Δαίμονες. *Sopingii* tamen Notam confoderat *Jf. Voſſius*, ob feriem procul dubio.

26. Δαΐζ'.] Vid. inf. v. Δαιόμενον, & in Δαΐλιξ.

27. Αἰχμῇ.] Peſſime: pertinet enim ad Αἰδῶτα, cum quo Heſych. hic Δαΐζ' per ſummam hallucinationem confundit. KUST.

28. Δαιδίζ'.] Sup. Ἀΐσσω. — δικάζω. Vid. ibi. Conf. v. Δαιμοσύ.

29. Δαιδλιξ. ἃ πῦς &c.] L. Δαίλιξ. πῦς &c. SCALIO. KUST. Et ſic recte Phavor.

30. Μὴ περιβολῆς π.] Legerim: ἐπὶ περιβολῇ πυρᾶν,

Ἀσγίλιος.

Δαιζόμενος [1]. κατακοπόμενος. κατακαιόμενος.

Δαίζων [2]. κατακόπτων.

Δαιμμός [3]. Ἀφαίρεσις, μερισμός.

Δαίνυσι [4]. διδάσκει.

Δαῖμα [5]. σπιθαμήν. ἢ τὸ ἕλκυσμα [6] τοῦ χοινίκος. σημαίνει δὲ, Ταραντῖνοι.

Δαιμονᾶ [7]. ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι.

Δαιμεῖ [8]. οἱ καταδικαζόντες τὰς ἰσίας εἰς βασιλέως [9].

Δαιμόνιον [10]. θεῖον. μέρισμα.

Δαίμονες [11]. οἱ θεοί, δαίμονές τινες ὄντες, οἷον ἔμπειροι, ἢ ὅτι πάντα μεμέρισται· ἀπὸ τοῦ δάσασθαι [12].

Δαιμόνε [13]. μαχαῖρα. κακόδαιμον.

Δαιμονίζειν. † δαίμονα ἐγκεῖσθαι, καὶ ὑπερθυμαίνεσθαι [14].

Δαιμονίλιον. ἄκρον [15]. θεοσέβιον.

Δαιμονίη. μαχαῖρα.

Δαιμονῆς. δαιμονίζεσθαι [16]. Κρῆτες.

Δαίμων [17]. δαίμων. θεμιόφρων. ἢ θεός.

Δαι-

Δαιμοδία [18]. ἡ τῶν ἀείσων ἐλπίς.

Δαίνυ. ἑστίαν [19], διαγωγίαν ἀξιοπρεπίζεσθαι.

Δαί [20]. μάχη. ὡς Γεγεῦς, γεγεῖ· καὶ Δεῖς, δεῖ.

Δαΐλιον. μάχαιρα. νίκην. λαμπάδα.

Δαΐνόν [21]. πικρόν. καύσιμον.

Δαίνυντο [22]. διαγωγοῦντο.

Δαίνυσ. διαγωγίας. ζέφυρος.

Δαιομδῶν. μεμερισμένων.

Δαϊζόμενον. μεμερισμένον. † γνάμπτω ἀφαιρούμενον.

Δαΐξας. [23]. καθαπτόμενος.

Δάϊξε. κατέκοψε.

Δαΐζομεν [24]. διπλεύσομεν.

Δάϊον τέρας [25]. τὸ πολεμικὸν σημεῖον.

Δαϊόωντο [26]. καιόμενον. μεμερίσθαι.

Δαίμονα δώζει [27]. λύπῃ, κακόν. ἵνα [†] καλὸν δαίμονα δώζει.

Δαϊκταλιόωντο [28]. ὁ πολέμῳ ἀναιρεῖσθαι.

Δαΐζῃ. ἀφαιρῇ. τέμνῃ. χίζῃ. θάπῃ [29]. περθῇ. σκυλεύῃ.

Δαί-

i. e. *ad tollenda signa per ignem.* KUST. Pessime Ed. Flor. † ἐστὶ.

1. Δαιζόμενον. &c.] Oppian. *Hal.* II. 310. ubi Schol. Δαιζόμενον. καιόμενον, κοπτόμενον. unde partim fua habet Hefychius. Ultima explicatio refpicit locum, ubi Δαίζειν volebant deduci ab Δαΐς. *tus*, nam non audeo καθαιμαγμένον. alioquin καθαπτόμενος & καθαιόμενος fæpe loco fe pellunt. D'ORVILLE in *Misc. Obf.* II. 3. p. 361. ubi plura. Vid. Inf. v. Δαιζόμενον, Δαΐξας. Δαΐξε, & Δαΐζῃ. Confudit Noftet Δαιζόμενον, & Δαιόμενον: cujufmodi funt innumera. Similiter *Kufterus*: „ καθαιμαγμένον refer ad Δαιόμενον, à δαίω, com„ buro.„

2. Δαίζων. καίων.] Sic Lex. MS. *Bibl. Coiflin.* p. 232. Suid. & Etym. Ἀφαιρῶν. Conf. *Not.* in v. Δαιζόμενον.

3. Δαιμμός.] Supra: Δαΐσις. Ἀφαιρεῖσις. q. a. δαίω. Conf. v. Διαχρῆσαι. ante v. Δαΐα.

4. Δαίνυσι.] Vid. fup. *Not.* in v. Δαιτός.

5. Δαῖμα.] Vid. fup. v. Δασσάμενον. Videtur effe a δαίω. Vide etiam Jo. Juvenis *Lex. Tarent.* ubi per σπιθαμὴν *palmum magnum* intelligit, i. e. menfuram, quæ fit a pollice ad minimum digitum manu extenfa, menfura duodenûm digitorum. Legere etiam jubet adagium, Σπιθαμὴ ὁ βίος, apud Diogenian.

6. Ἕλκυσμα.] L. ἕλκωσμα, notius laxus. PERGER. Non exftat in Lexicis. *Involucrum* reddit Jo. Juvenis.

7. Δαιμονᾶ.] Æfchyl. *Choeph.* [v. 564.] Ἐπεὶ δαιμονᾷ δόμος· κακῶς SOPINGIUS. Conf. Suid. & mox in v. Δαιμονίλιον, & Barnef. ad Euripi. *Phœniff.* v. 895.

8. Δαιμεῖ.] Δαιόντων forte, vel Δαμοῖ. SOPINGIUS. Vid. fup. v. Δαΐζῃ. - - - διαδίζῃ.

9. Εἰς βασιλέως.] An εἰς βασιλέα? Vel fupple τέκνα, ut εἰς ἄθλα. aut χάσκειν. *confifquer au profit du Roy.* MAUSSAC.

10. Δαιμόνιον.] Vid. Cel. C. Vitringa *Obf. S.* VI. 9. §. 1. Ulpian. *Enarr.* in Demofth. *Olynth.* II. p. 20. B. Οὕτω δὲ ἀφορίσῃ τὸ Δαιμόνιον ἢ Θεόν, ὥσπερ καὶ Ἕκτορ, ἀπὸ τοῦ πεπρωμένου τὸ κύριον.

11. Δαίμονες. - - δαίμονες &c.] Ita Schol. *Il.* A. 222. quem vide. Ill. Grotius ad Matth. IV. 24. vocem δαίμονα ex Arabia arceffit, a ديمن *perennis.* Sed alterum fimplicius eft. Nullius etiam habenda etymologia τοῦ τὸ δημόσιον, quam habet Euſeb. *Præp. Evang.* IV. 5.

12. Δάσασθαι.] Forte διάσασθαι, vel δασασθαι. FUNG. Poftremum habet Apollon. Lex. MS. *in Bibl. Coiſl.* p. 458. & Hef. inf.

13. Δαιμόνε.] Vid. Schol. Hom. *Il.* Z. v. 407.

14. Ἀνθυπερθυμαίνεσθαι.] L. ἀνθυπασσαίνεσθαι, *inter Deos referre.* SOPING. PERGER. Ita Phavor. *Kufterus* ἀνθυπερθυμαίνεσθαι forte legendum ftatuit. ἀνθυπασσαίνεσθαι exhibet *H. Steph.* in *Ind.* Conf. fup. v. Ἀναθυμιαγόρευσεν.

15. Ἄκρον.] Forte μακάριον. Ita mox. Defendi tamen poteft ἄκρον. *Divinum* enim refte dicitur *fummum.* Nec urgeo tamen.

16. Δαιμονίζει.] Lego δαιμονίζῃ, i. e. *à dæmone agitatur.* KUST. Vid. fup. v. Δαιμονᾷ.

17. Δαίμων. - - - Θεμιόφρων.] Vid. fup. in Δαιμόνιον. Pro Θεμιόφρων f. l. Θείφρων. Niſi reſpexerit ad Δαίνυσι, *nitet.* Vox non eſt obvia. Θείφρων conjicit etiam Cl. *Biel.*

18. Δαιμοδία.] L. Δαιμοσία, IS. VOSS. Δαιμονία legit Columbus in *Not. ad Anonym. de Ulixi erroribus*, p. 65.

19. Δαίνυ, ἑστίαν.] L. ἑστία: ut fit Imperativ. ab ἑστίαω, Hom. *Il.* I. 70. Δαῖτα δαίτα γίγνεται. i. e. ἑστία, *five convivium præbe feriantibus.* KUST. Lego ἑστία, ab ἑστίαω: aut, quod fere malim, deleo virgulam, quæ Δαίνυ & ἑστίαν feparat. Δαίνυ ἑστίαν dictum puto, ut apud Homer. δαῖτα τέφρο. [*Od.* Γ. 306. Schol. κατακαίωσι.] G. d'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 38. Δαίνυ ἑστίαν conjunxit etiam *Il. Voſſius.* Sed forte nihil mutandum. Δαίνυ explicat, ἑστίαν five ἑστίασιν ἀξιοπρεπίζει. ἑστίαν enim & ἑστίασιν hic fynonyma junxit cum ἀξιοπρεπίζει. Sed, ala, hoc Δαίνυ fignificare nequit. Verum fæpius ita fuiſſet Noſter nudam ponere vocem, & in explicatione integram Poëtæ phrafin ſpectare. Nullus enim dubito, quin in mente habuerit locum *Il.* I. 70. ubi plene legitur: Δαῖτα δαίτα γίγνεται, quod adfert Suidas, explicans, δαίνυσι. Schol. ἵνα ἑστίαν καλῇ τοὺς εὐθύμους. Illud Δαῖτα δαίτα eſt, ἀξιοπρεπίζει ἑστίαν ἢ δίαιταν. At ſuo more hic δαῖτα retinuit, ſupplendum in expoſitione. Vide quæ ſup. notavimus in v. Ἀλίαιον, Ἀμοῦσες, Ἀμφιτρυτον, Ἀμφιτρίτη, Ἀπὸ βαλεῖ, &c. Conf. in v. Γρῦ παμπᾶ, Λελάγχει, &c. quin & mox in Δαιζόμενον.

20. Δαΐ.] Vid. Suid. & ſup. v. Δάϊος. Conf. Etym. M. in Δαΐζων, & v. ſeq.

21. Δαΐνον.] A δάω, unde δάΐος, δαΐος, δαΐς, δαΐνος. id eſt, συκῆς. GUYET. L. Δαίμον. Vid. tamen *inf.* Δαΐνα. IS. VOSS. L. πεύκινον, *piceum*: pro συκῆν. PERGER. Vid. Martin. p. 576. SCHR. Vid. inf. in Δαΐς, & ſup. v. Δαγτον: ubi eadem interpretatio. Conf. Florent. *Not.* ad Comici *Pacem* v. 1134. *Veſſii* Δαίμων conjectum eſt ob ſeriem, quam tamen ſervaſſet, eo quo dicam modo.

22. Δαίνυντο.] Hic & in v. ſeq. ſcribend. Δαν. per ſimplex ν. pro quo inf. Δάνυντο. Conf. Hom. *Il.* A. 468. *H.* 320. & alibi, ubique Schol. & inf. ante v. Δάϊος, & Δαΐς. Δαίνυντο &c. per ſimplex ν, eſt etiam in Cyrill. Lex. MS. Brem. teſte *Bielio.*

23. Δαιζόμενον.] Reſpicit locum Hom. *Il.* Σ. 20. - - - διαζόμενον καὶ δυσὶν διχθὰ δ'. - - - ubi Schol. ἢγὰ μεμερισμένον τῷ σκάμματι ἢ λογισμῷ. &c. Adeoque perperam *Il. Voſſ.* corrigit, Δαϊζόμενον. Conf. modo dicta ad v. Δαίνυ.

24. Δαΐζομεν. καίσω.] Cyrill. κόψωμεν. IS. VOSS. Vid. Suid. & ſup. v. Δαιζόμενον, inf. Ἐδαΐζον, & Ἐδαΐξ. Conf. in Διαγεγλυμμένον.

25. Δαΐζομεν.] L. Δαΐξομεν. IS. VOSS. Forte pro Ἐδάϊξεν poſitum eſſe conjiciebam: ut ſup. Δαιδάξε, pro Δάϊξε. Sed magis placet Cl. *Kufterus*: „ Ex fere liter. (inquit) le„ gend. Δαΐξομεν. Id autem maie hic ſcripſum eſt pro Δαί„ ξομεν, à δαιδάσσω. Hom. *Il.* I. 61. Ἐξοίτω, ᾧ κεν δάϊος „ μῦς. Ubi Schol. Δαΐξομεν itidem exponit, διαλύσομεν.„ Conf. inf. v. Δαιδάξε. διξελόσθαι, &c.

26. Δαΐον τέρας.] Edit. Ald. interpungit; idque H. Steph. adeo fraudi fuit, ut citaret hinc Δάϊον pro ἄγριον πολέμου, & iterum pro notione ἢ τέρας. Sed copulanda hæc eſſe liquet ex Euſip. *Phœniff.* v. 1030. ubi de ſphinge · Μάστακ' ἔχουσ' ἀΐδιον τέρας. Explicant Scholia: φοινικοῦν τέρας. ABRESCH in *Mifc. Obf.* V. 3. p. 85 Suid. Δαΐον τέρας. rectius Δαΐον, per diæreſin, monente Kuſterio ex *h. l.*

27. Δαΐζῃσιν.] Vid. fup. v. Δαΐζῃ, & inf. poſt Δαΐσθαι.

28. Δαΐονται δάζει.] Mirifice hic confufus ordo. IS. VOSS. Deſumſit ex Hom. *Il.* Θ. 166. ubi Schol. σφοδρῶς τὸ καιόν, ὃ ἢ, καιόν δαίεται ἢ καιόν αἰμαχθήσεται δηΐῳ. Unde liquet, pro ὧν apud Heſ. etiam reponendum, ὧς i. Conf. Euſtath. *Il.* p. 705. 17.

29. Δαΐζῃσιν.] Diviſim poſtus ſcribend. Δαΐ ἐζῃσιν. Legitur tamen apud Suid. quoque in MS. Cod. Δαΐζῃσιν. ἀναιρῶσιν. H. STEPH. *Ind.* Similiter Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 232. Δαιόμενοι. ἀπὸ δ', καίσουσιβοῦσιν, ἀναιρήσουσι.

30. Θάπτῃ.] L. θάπῃ. G. Niſi forte Δαΐζῃ hoc ſenſu poſitum fuerit pro Δαΐ, i. e. καΐ. Atqui ſup. Θάπῃ reddi-

Δαίλιε μῶθε [1]. Δῆλε. σαφήνισον.
Δαίπνυ] [2]. ἴσθι]. Σημαίνει].
Δάϊον [3]. ἰσχυρόν. ἀγαθόν.
Δαΐεσι [4]. ἢ αὐτὴ τῇ Δαΐρᾳ.
Δαΐεσι [5]. Θάσιοι.
Δαί [6]. σύνδεσμος. ἴσως δὲ συμπλεκτικός, ὡς καὶ τῷ Ποιητῇ.
Δαὶς [7]. πόπιν. λαμπάς. ὠφέλεια. ἢ μάχη. ἢ σάφρων [8].
Δαὶς. Σοφοκλῆς [9].

Ἦλθε δὲ δαὶς θάλεια [10] φρισίῃσι [11] θεῶν.

ἢ δ' ἐσθίων ὠφέλεια. ἴσως δὲ, τὰς Μούσας [12]. Τερπολάμῳ [13].
Δαῖτα. ὠφελίας.
Δαίσιμον [14]. ἐδέσμιον.
Δαιζαλέος [15]. ὁ ὑπὲρ τὰ δίκαια πεφυσιωμένος. δαιτυμών.
Δαιτεῖ [16]. λαμπάδες.
Δαισαπές. δημοθὺς ἐστι, ὑπὲρ βεβρυτῶσι καὶ πείρᾳ κεκαυδιδμένος.
Δαίτας [17]. μεριστάς.
Δαίτιζε [18]. ὠφελίας.

Δαῖτ [19]. ὠφελία. ὠφέρεσία.
Δαιτὸς ἀκαμάτοιο [20]. ὁ εὐκοπίας πηγὴς ἀξιούσθαι, ἢ οἱ φῶτοι καλεῖσθαι.
Δαιζόϊ [21]. μεριστῇ.
Δαιτὸς ἴδ' ἴσης [22]. ἢ ἐξίσου μεριζούσης εὐκοπίας, ἤτοι τροφῆς.
Δαιζόμενοι [23]. ἀλφιτεῦν, ἀλφιτόμενοι.
Δαιζόν [24]. μεμιγμένον, ἀπὸ μέρους τὸ ἀλφιτῶν, μεριστόν. οἱ δὲ, μάγειρον.
Δαιζὸς [25]. μάγειρος, ἀλφιτῶν τὰ κρέα, ἢ ὁ τὸ τραπέζιον κόπτων τὰ μέρη. Δαὶς γὰρ, ἡ εὐκοπία.
Δαιζοπὸν [26]. σιτοπόν. σιτοποιόν.
Δαιτυμόνες [27]. σύνδειπνοι. ἑστιηταί. εὐκοπούμενοι. ἢ μάγειροι.
Δαίφρων [28]. συνετὸν ἐν βουλῇ ἢ πόλεμον.
Δαίφρων [29]. συνετός. πολεμικός, πολεμικὴ φρένα ἔχων. Δαὶς γὰρ [30], μάχη, εὐκοπία. καὶ σάφρων [31].
Δαίω [32]. μάθω.
Δαίων. χαίων.
Δαίω. καὶ ἐξάπτω [33].
Δάκε [34]. ἐλύπησε.

---

dit per παίζω, io v. Ἀλαπάζω. Sed non urgeo. τάχ' ἂν conjicit *Kuster.*

1. Δαίλιε μῶθε.] Pro Δῆλε. Vid. inf. v. Διαιθῆς, & Cl. Bos *Obj. Crit.* p. 25. 26.

2. Δαίπνυ.] Scr. Δαίνυ. IS. VOSS. Vid. supra v. Δαίπνυτο, & inf. v. Ἐδαίνυτο. Gloss. Rutgerf. in Opplan. *Hal.* l. 137. Δαινυμένῳ. Ἐδίδου.

3. Δάϊον. ἢ ἀγαθόν.] A Δάω, Δάϊος, Δᾶλαι, Δάϊμεν, G. Vide ne referendum fit ad Χαῖος, vel Χάος. Vide Noltium infra v. Χαῖε, & Χαίει, item Suid. v. Χαῖε, & quæ ibi notavimus. KUST. Alloqui conf. v. Ἀγαθὸν, & Δάϊον νίκης.

4. Δαΐεσι.] Apollon. L. III. p. 154. Δαΐεσσι μυκηθμοῖσι, ἀπὸ δ' Δαΐεσσα, Persephonen dixit. Vid. ibi Schol. HEINS. IS. VOSS. Δαΐεσσι est *Proserpinæ*, quæ & Δαΐεσσα. Vid. Schol. Apoll. Rh. ad L. III. 846. & Etym. v. Δαΐεσσα. KUST. Conf. fup. in v. Δαΐεσσα. Fruitra rameo Jof. Scalig. ad Varr. p. 175. a Δαΐεσσα, terra, *terrea*, deducit, notatus a O. J. Voffio in v. *Terra.*

5. Δαΐεσι Θάσιοι.] Αἰόλεα *Thafus* dicta. IS. VOSS.

6. Δαί.] Doct *Valkenarius* ad Ammon. p. 39. legit: Δαὶ συνδέσμου. ἴζω. καὶ Δι συμπλοκῆς &c. Vid. fup. v. Δαὶ δὲ: & Barnef. ad Euſtp *Helen.* v. 1262.

7. Δαὶς.] Vid. Etym. M. & fup. v. Δαΐ, Δαΐλε, Δαΐνυ, & Δαίνυτο. Suid. Δαΐς. ἡ μαχή. Et: Δαὶς, ἡ ὠφελία. Conf. Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 232. & inf. in v. Δαίφρων.

8. Καὶ σάφρων.] Tum legendum Δαΐ, διανοίᾳ. Vid. in Δαίφρων. SOPING. L. καὶ Δαίφρων, σάφρων. FI.OR. Sic *idem* ad Ariſtoph. *Veſp.* v. 1363. Forte ex Etym. M. p. 245. Similiter *Kuſterus*: „ Hæc interpretatio male huc tranſlata „ eſt ex v. Δαίφρων: ubi vide quæ notamus „.

9. Σοφοκλῆς. . . . Τερπολάμῳ.] Hæc male divulſa ſunt. Lege junctim: Σοφοκλῆς Τερπολάμῳ. FI.ORENS. JUN. VALES. PRICÆUS *Ind.* Quamvis exempla non deſint apud Grammaticos, in quibus nomen Auctoris præmittitur, & poſt allatum teſtimonium &c. ſubjicitur ipſum opus quo reſpiciunt.

10. Ἦλθε γὰρ δαὶς θάλεια &c.] Scribe, Ἦλθεν. cum ν in fine, ne metrum claudicet. Eſt enim verſus jambicus. Deinde pro θάλεια lege Θάλεια. Hoc enim epithetum Homerus, Heſiodus, aliique Poëtæ, ut notum eſt, δαιτὶ, ſive *convivio*, tribuere ſolent. KUST. Conf. Suid. in v. Δαὶς (poſt v. Δαίφρων) ubi δαίτῃ θαλείῃσι. ex Hom. *Il* H. 475. &c.

11. Πρισσίῃσι θεῶν.] L. πρισσῇσιν. JUN.

12. Ἔπειτα γὰρ τὰς Μούσας.] Quomodo τὰς Μούσας? aut quid illis commune τῷ δαιτὶ? At procul dubio Critici in Sophoclis verſu legebant: Ἤτοι δὲ Θάλεια, ὀρχεῖτο θεῶν Μῦſam *Thaliam* itaque intelligit. Lege: ἦσαν γὰρ τὰ Μοῦσαι. Ambiguitas eſt in voce θάλεια, quæ & eſt λέξις ἐπιθετικὴ τῆς δαιτός, & *Muſam* denotat. HEINS

13. Τερπολάμῳ.] Junge nomini Σοφοκλῆς, quod præcedit. Scripſerat enim Sophocles fabulam *Triptolemum*, quæ hic ab Heſych. citatur. KUST. Vid *Not.* paullo ante.

14. Δαίσιμον.] Δαισίου Etym. M. IS. VOSS. Sic & Vet. Lex. H. Stephani, qui addit: *ſed fine exemplo.*

15. Δαιζαλέος.] Vid. Etym. M. & Suid.

16. Δαιτεῖ.] Euſtath. *Il.* P. p. 1122. *init.* Δαῖδι, λαμπάδι. IS. VOSS. Iaſia pro eodem tectius habes Δαιτεῖ. KUST.

17. Δαίτας.] Δαιτὰς, ἑστίους. H. STEPH. *Ind.* Vid. inf. v. Δαιτρεῦ.

18. Δαίτιζε.] Hom. *Iliad.* κ. 217.

19. Δαῖτ.] Alias δαὶς, & δαίτη. H STEPH. *Ind.* Lex. MS. Cyrill. Brem. Δαῖτα. *Convivia.* Unde hic etiam pro Δαῖτ legendum videtur Δαῖτα. BIEL. Δαῖτα, *Convivia*, ὠφελείαν, legere queas. Niſi malis: Δαῖτ, *Convivia*, ὠφελείαν, ut ſit Genitiv. a δαὶς. Idem *Kuſterus* in mentem venit; qui præterea conjecit Δαιτὸς: unde Genitiv. δαιτὸς legitur apud Hom. *Il* X 469.

20. Δαιτὸς ἀκαμάτοιο.] Hom. *Iliad.* Δ. 343. SCHR. Vid. ibi Schol.

21. Δαιτεῖ.] Vid. Meurſ. *Græc. Fer.* p. 95. SCHR. Vid. Athen. L. I. c. 10. p. 12. KUST. Adde Plutarch. *Sympoſ.* L. II. *fin.* p. 644 & ſup. v. Δαίτας.

22. Δαιτὸς ἴδ' ἴσης.] Senſum phraſeos hujus Homericæ pulchre ponitur Athen. loco laudato. KUST. Hom. *Il.* A 468. Δ. 48. & alibi. Vid. Athen. L. I. p. 12. Suid. in Δαιτὸς. & Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 470.

23. Δαιτεῖσθαι.] Δαιτεῖζε τι, ἢ ἑστίζει, ἢ οἰκοκύρει. [Hom. *Od.* o. 322.] an coquere cibos? aut dividere antequam coquantur? M. MEIBOM. Δαιτεῖσθαι eſt *Il* A. 704.

24. Δαιτεῦσι.] Hom. *Il.* Δ. 262. Δαιτεῦσι φῶτας. Schol. μαγειρεύουσι, ἀλφιτοῦσι, &c. Eo reſpexit. Conf. ſup. v. Ἀδαιτεῦσι.

25. Δαιτεῦσε.] Vid. Suid. & Lex. MS. *Bibl. Coiſl.* l. c. & inf. v. Δαιτεῖς Conf. Porphyr. *de Abſtin. anim.* L. II. p. 178.

26. Δαιτεφαγοῦ.] Voa alibi non obvia. Cogitabam: Δαιτεφαγεῖν, vel Δαιτεφαγεῖς, ἑστιοῦς. omiſſo priori ἑστιοῦ: ut ſæpius παῖδες & παιδὶς permiſcentur. Vid. inf. v. Μεμαφαῶτι. Sed conjicio tantum: non ſtatuo.

27. Δαιτυμόνες.] Athen p 382. [D.] SCHR. Vid. Plutarch. *l. c.* in v. Δαιτρεῦ: & inf. v. Ἑστιήτορ.

28. Δαίφρονι.] Hom. *Il* B. 23. VERW. Schol. ibid. πολεμικὴν φρόνησιν ἔχοντι. Conf. v. ſeq.

29. Δαίφρων.] *Prudens*, a δαὶς, *divido*, & φρὴν, *mens*: quod ſapiens *animum nunc huc nunc illuc dividat illuc, inque partes varias rapiat*, ut canit Maro. Hac ratione crebro Ulyſſi tributum epithetum illud ab Homero FUNG.

30. Δαὶς γὰρ &c.] Vid. ſup. in v. Δαΐς. & *Not.* ſeq.

31. Καὶ σάφρων.] Interpretatio hæc referenda eſt ad Δαίφρων. Nam verba illa proxime præcedentia, Δαὶς γὰρ, μάχη, εὐκοπία, in parentheſi legenda ſunt. Hoc non obſervaſſe videtur imperitus homo, qui, ut Heſychium ex ipſo Heſychio locupleteret, ſupra ſub v. Δαΐς, vocem σάφρων ex hoc loco repetiit, exiſtimans ſcilicet, eam juxta cum duabus præcedentibus vocibus, μάχη, & εὐκοπία, ad Δαὶς referendam eſſe. Vid. Etymol. v. Δαΐς, ubi σάφρων exponit σώφρων, & Δαίφρονα, σώφρονα ἢ συνετόν. KUST.

32. Δαίω.] Vid. inf. *Not.* in v. Θάσσω, & ſup. v. Δαίσιμον.

33. Καὶ ἐξάπτω.] Lege & diſtingue: καίω, ἐξάπτω. KUST. Niſi alia interpretatio ante καὶ excideric.

34. Δάκε.] Lege, ut ferias jubet, Δάκε, ea *Il.* E. 493. Mox: Δάκνει. πατεῖ. Conf. v. ſeq. & ſup. in Ἀπαρδάκε. inf. v. Δάξασθαι, & Διάδακε Δάκνει correxerant etiam *Soping* & *Jf. Voſſ.* Scil. ε & α ſæpius confunderunt. Vid. ſup. in v. Ἀμαλλοδετῆρ. Conſentit *Kuſterus*: „ Vel ferias liter. (inquit) „ fuadet ut legatur Δάκε, quod idem eſt ac Ἔδακε, à Δάκω, *mordeo.* Hom *Il.* E. 493. . . . Δάκε δ' Φρύγιον Ἔνετον μάστιξ. Ubi Δάκε eſt ἔπαισε. Neque dubito, quin ad locum hunc Heſych. reſpexerit. Alior mendum tam manifeſtum (quod ſine dubio negligentia typothetarum Aldinorum nobis peperit) non obſtiſſe Phavorinum; qui „ τὸ Δάκε, ut vocem ſanam, ſed quam alieno loco apud „ Heſych. poſitam credebat, in ſerie ſua exhibet poſt v.

„ Δά-

Δακθύμων [1]. λυπῶν ἢ ψυχήν.

Δακετόν. θηρίον.

Δάκη [2]. θηρία. καὶ Δάκων, ἑρπετόν.

Δάκια [3]. τὰ ἄγεια ὀρνιθάρεια.

Δάκιή [4]. λυπεῖ.

Δακνίς [5]. ὀρνέου εἶδος.

Δακόσαι [6]. πορῦσαι.

Δακρυόεσσα. κλαυστά.

Δακρυόεσσαι. δακρύων ποιῶσαι.

Δακρυοίσης [7]. δακρύων φορτίου.

Δακρυπλόου [8]. πλημμυρίου τοῖς δάκρυσι.

Δακρυρροῶν [9]. δάκρυα ῥέων.

Δακρυώπαιτον [10]. ἀτυχέστατον.

Δακτύλια. οἱ τετραμμένοι [11] λίθοι, ἐξ ὧν τὰ ὀπόγεια σχοινία ἐξάπτει), καὶ ἡ θύρα τὸ ὑλιόπαχρον [12].

Δακτύλιος. Ἀπιθᾶς διέσπλων [13], καὶ ἡ μὲ ἁπλῶν Δακτυλίδιον ἐκάλουν· τὸ δὲ γλυφὶν ἔχον, Σφραγίδιον. καὶ τὸ παδαλὶν τὸ ἄκρον, Δάκτυλος [14].

Δακτύλιος [15]. Φαρμακίτης, ὃν οἱ Φαρμακοπῶλαι

„ Δάζω. Uti autem Heſych. Δάκει hic exponit λάπτζ, ita „ Δάκνει paulo poſt interpretatur λύπει. „

r. Δακθύμων.] Vid. Anacreon. *Carm.* VIII. ℣. 9. Barneſ. ad Eurip. *Rhef.* ℣. 596. Kuſter. ad Ariſtoph. *Acharn.* ℣. 1. Inf. Δάκια φρενα, & Θυμοδάκτης, & Θυμὸν ἔδων. Æſch. *Agam.* ℣. 752. Δθύμων. Conf. Eurip. *Alceſt.* ℣. 1100. ibique Barneſ.

2. Δάκη.] Apud Æſchyl. in *Prometh.* p. 38. Ποικίλοις δάκεσι. de piſcibus. SOPINGIUS. Suid. in v. Δάκης. - - Δάκεσι, τοῖς ἰχθύσι. Ἰσχὺν ἰχθύων ἐρεσσέ. τοῖς Δακέτοις, ὁμοίως. Conf. Etym. M. in Δακέτων, & Δακῶν, ubi laudat Pindar. *Pyth.* ii. 97. Adde Eurip. *Troad.* ℣. 284. ibique Barneſ. & Ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 184.

3. Δάκια.] Vide mox v. Δακτύλ.

4. Δάκιή.] Vid. ſup. v. Δάκη, & Δακθύμων. Conf. omnino Gaſt. ad Antonin. l. XI. §. 18. p. 333. & Ill. Ez. Spanh. ad Ariſtoph. *Nub.* ℣. 12.

5. Δακνίς.] Feſto *Dacnades.* [ſive *Dagnades.*] Vid. Turneb. *Adverſ.* XXVIII. 20. [p. 1002. SCHR.] VALES. SOPING.

6. Δακόσαι.] Ed. Flor. Δακίσαι. An pro Δακῶσαι, quod Doricum fuerit pro Δήξασθαι? Ita conjecit *Kuſterus.* Infra: Δμήσασθαι. καθεσθίειν, &c. Conf. ſup. Δακίζει. —— σεσθαί. poſt Δακτυλοδάκτων.

7. Δακρυόεσσαι.] Hom. *Il.* N. 765. ut Δακρυόεσσαν, *Il.* Z. 455. & Δακρυοντα, *Il.* E. 737.

8. Δακρυπλόου.] Hom. *Od.* T. 122. ubi al. δάκρυ πλώον. Schol. δάκρυσιν πλεόντων. Conf. Euſtath. p. 1857. 35.

9. Δακρυῤῥοῶν.] Ex Herodiano & Philone adfert H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 906. Addo Eurip. *Phœniſſ.* ℣. 373. Δακρυοχία ſimili compoſitione dixit Meleager in Epigrammate inedito, quod integrum adſcribam, quum vox in Lexicis etiam non exſtet:

Ἥδη μὲ γλυκὺς ὕπνος, ὁ δὴ καὶ ἀσθένειαν ἄυπνον
Δάκρυσι λύπης σχέσι συνέρυσε τὸ λειφθὲν ἔτι.
Σχέσλιε Ἡφαιστεῖν ἰδών, ἴσα τῷ σὸν αὐγάς (αὐγὰν Guyet. conjecerat)
Ὀφθαλμῶν βλαδεὶς κηρὸς ἰς ἀπόγειον.
Ἀπὸ μοι ἴγρου, Δάκρυ δυσάμμορε· κἀνὸς ἴρωΘ·
ἜλκΘ ἴχων, ἰσὶ σοὶ δάκρυζ ἀνθρυχίον.

Conf. omnino Joſ. Barneſ. ad Eurip. *Troad.* ℣. 38. ubi Δακρυχίζω.

10. Δακρυόεσσ.] Δακρύεσσ corrigit *Joſ. Barneſ.* ad Eurip. *Electr.* ℣. 1187. ubi: Δακρύσ' ἄγαν —— *Deploranda ſunt haec vehementer.*

11. Τετραμμένοι.] L. τετραμμένοι λίθοι, uti Pollux l. X. *cap.* 10. *in fin.* SOPING. FLOR. SCAL. HEINS. IS. VOSS. Sic Etymol. M. & Phavor. item *Fungerus.* ad Poll. l. c. Conf. ſup. in v. Τρύπης.

12. Καὶ ἡ Θύρα τὸ ὑπ.] In finem gloſſa ſequentis rejicere ſuadet Etymologus in v. Δακτύλιος. Conf. ibi, & ſup. in v. Ἀτίλιος. Male ἢ ἰσίων. in Ed. Schr.

13. Διέσπλων.] *Diſtinguebant.* M. MEIBOM. Vid. Heinſ. *Exerc. S.* p. 180. Pro Ἀτίλιοι ſ. l. Ἀτίλιοι.

14. Δάκτυλος.] L. δακτύλιος. HEINS. IS. VOSS. Vid. *Not.* penult.

15. Δακτύλιος. Φαρμ.] Ariſtoph. p. 88. SCHR. Vid. Ariſtoph. in *Plut.* ℣. 885. ibique Schol. & Cl. Kuſt. Conf. Schol. ℣. 1038. & Ill. Spanhem. ad Callim. p. 329

16. Δάκτυλος.] Vid. Athen. [l. XIV.] p. 629. Meurſ. *Orcheſtr.* p. 15. Martin. p. 577. SCHR. Vid. Ariſtoph. *Nub.* ℣. 652 ibique Schol. & Ez. Spanh. *Not.* Conf. Suid. in Καὶ δάκτυλα, ibique Kuſt. qui ad Heſych. locum porro adſcripſerat Plutarch. *de Muſica*, p. 1133. F. ubi ait: χρονάβῃ τῷ καὶ δάκτυλον εἶδε. „ Ex quibus locis diſcimus

λαι εἶδόν τινες πιπράσκειν ἐπὶ Φαρμάκοις.

Δάκτυλος [16]. ἔστι χαλεπὸς ῥυθμὸς οὗτος καὶ κρίμαλος. λέγονται δὲ αὐτὸν οἱ μάλιστα [17] αὐλητοί [18].

Δακτυλόδικτον [19]. δακτυλικὸν ἔκπωμα. ὅπου, τὸ κρέας [20]. ἄμεινον δὲ τὸ Ζωσιμᾶς [21] λεγόμενον. ἢ ἀφ' τὸ ὅτι ἔχειν ἔξωθεν, καὶ δύναζ τοῖς δακτύλοις κρατεῖαζ. οἱ δάκτυλοι σπείρουσι [22].

Δάλα [23]. ἄμπελος.

Δάλιος Φρένα [24]. λυπήσω ἢ ἀφήσω.

Δαλάζων [25]. θάλασσα.

Δάλας [26]. λύμης.

Δάλεμες [27]. κινδύνους.

Δάλεσσι [28]. ὄνοι. Κρῆτες.

Δαλῆ [29]. χαλκῷ.

Δαλήσαζ [30]. λυμήναζ, ἀδικῆσαι.

Δαλίδας [31]. τοὺς μεμνησθυμίας.

Δάλιον [32]. δαλόν. ὁ τοῖς ἱερουπίαις [33]. εἴδεσι ἢ δαλὸν ἐμβάλλειν εἰς ἢ χέρνιβα, καὶ θεῖρα τὸν ἢ βωμόν.

Δα-

„ (pergit *Kuſt.*) hoc genus rhythmi non fuiſſe appellatum „ ſimpliciter δάκτυλον, ſed καθ' ὁ δάκτυλος. „ Adde Cl. L. Bos *Anim.* p. 160. ubi idem Plutarchi locus.

17. Οἱ μάλιστα.] Scribe tranſpoſitis vocibus, μάλιστα οἱ. KUST.

18. Αὐλητοί.] L. αὐλητοί. VALES. L. BOS *Obſ. Crit.* p. 160. ex Schol. Ariſtoph. l. c. Conſentit *Kuſterus.*

19. Δακτυλόδικτον. δακτυλωτὸν ἔκπωμα.] L. ἔκπωμα. JUN. Vid. Athen. p. 468. SCHR. Aliter Dionyſ. Halicarn. ἐν Τέχνῃ [p. 42. med.] de Athletis: Καὶ θεῖρκόμα ἢ γόνυ) ἅπαντα τάνω ἐξωμοιοῦ τῷ δακτυλοδικτίᾳ. Lucian. in *Anacharſ.* vocat, δακτύλῳ τῷ δικίλῳ. P. Faber in *Agoniſt.* leg. δακτυλοδικτίᾳ. SOPINGIUS. Vid. Æſchyl. p. 217. [*Agam.* ℣. 1341. ubi δακτυλοδικτίων &c.] SCHR. Vel legend. δακτυλοδικτίᾳ, ut ſeqq. congruant; vel δακτυλίδικτον, ut notet eum, *qui digito monſtratur*, ut Perſ. & Horat. (IV. 3. 22.) loquuntur: quo faciunt allata 2 *Sopingio.* Inf. Ἐλαιόδικτα. ἐλαιοδικτύδια. Tum vero Δακτυλίδικτον, . . . eſſet ſine explicatione, ut plura in Heſychio; quando reliqui diverſam conſtituunt gloſſam: Δακτυλωτὸν, ἔκπωμα. &c. Favet Athen. l. XI. p. 468. Δακτυλωτὸν, ἔκπωμα, ὅτου κελεύσθου πασῶ Ἕλλησιν Ἀγαμέμνων. &c. Vide locum. Conjecturam dudum propoſitam confirmari video a Cl. *Kuſtero*: „ Scribe „ (inquit) & diſtingue: Δακτυλόδικτον. † Δακτυλωτὸν &c. „ Prima vox interpretatione caret; quales & non pauca „ aliæ apud Heſych. occurrunt. Significat autem eum, *qui digitis demonſtratur*: uti δακτυλοδικτῶν eſt, *digito demonſtra-* „ re. „ Ceterum ἔκπωμα, per ō, & ἔκπωμα, per ω, ſcribunt, ut Athen. l. l. ſepius. Vid. inf. ſuis locis.

20. Κρέας.] L. αἴγας. HEINS. VALES. M. MEIBOM. KUST. Ita Athen. *loc. cit.* Recte. Intelligitur enim poculum *cornutum.*

21. Ζωσιμᾶς.] In Lexicis non occurrit. Forte leg. Ζωσιμᾶν. Vid. inf. v. Ἐπεζωλισμένον.

22. Οἱ δάκτυλοι σπείρουσι.] Excidit aliquid. Forte ſcribend. ἢ ὅτι οἱ δακ. σπ. ut reſpondeat præcedenti ἢ ἀφ' &c. Vid. inf. v. Ἔσπρακα. Athen. l. c. οἷς ὁ σῖτος τε τοῦ δακτύλου λήμμα. Caſaub. *διέρρει, inferere*, p. 788.

23. Δάλα.] Id cit, Ἅλα. G. Vid. ſimiliter in Δαλέγχου. Conf. *Not.* io v. Δαλὼ. ὑπορρίλῃ.

24. Δάλιος Φρένα.] Vid. ſup. v. Δακθύμων.

25. Δαλάζων.] An potius Δάλασσαν, vel Δάλασσα? Pro quo inferius corrupte: Δάζα. Σάλασσα. Vid. ibi *Not.* Inſuper olim conjiciebam, conflatum forte eſſe ex δ' αἰὲν ἀχνὺς, *Il.* Δ. 426. ſimili errore quo Inf. Δελεῦνα, ex ι δ' ἐλεῦνα. Sed hoc minus nunc placet. An Δάλαχνα, pro Ζάλαχνα, ut ſup. Δαλέλαι, pro Ζαλ/α. Conf. v. Ζαλοῖσι. —— Ζαλασσα.

26. Δάλας.] Dorice pro δηλὰς, i. e. δῆλος. Mox: Δαλάσασζ, λυμήναζ. pro quo inf. Δαλησασζ. Conf. v. Δάλα. μ. Δηλήσων, &c.

27. Δάλεμες.] A δάλα, δῆλημα, vola, cura, G. Male hæc *Nota* ſub Δαλαίγχαν legebatur. Conf. v. Δαλαζ, Δαλω, &c.

28. Δάλεσσι.] Refer ad ὄνος. ἄγριος. IS. VOSS.

29. Δαλῆ.] Vid. Δαλαῖ, & Ἀδάλαν, &c. & Ἀδαλῆ. IS. VOSS. Δαλῆ. καπνῷ. Δαλεῖ, pro δηλῇ, ἢ δήλῳ. Vid. inf. v. Δαλῆς, Δαλήσων, & Δαλήσαζ, & mox v Δάδαλ. KUST.

30. Δαλήσαζ.] Dorice pro δηλήσαζ, ut legitur infra ſuo loco. KUST.

31. Δαλίδας.] Quas alii Ταλίδας. SALMAS. Vid. inf. v. Τάλης, & mox *Not.* in Δαλιχὴν, & Δαλὰ.

32. Δάλιον.] Suid. Δαλίον Vid. ibi Cl. Kuſter. eundemque ad Ariſtoph. *Lyſiſtr.* ℣. 1131. & mox v. Δαλὸν, ut & Inf. v. Ὀρνεδάλιον.

33. Ἐν τοῖς ἱερουπίαις.] Vid. Ariſtoph. *Lyſiſtr.* ℣. 1131. ſeq. & Athen. l. IX. p. 409. KUST.

Δαλιογεῖν. τὸ παιδὶ συιπίνειν. Ἀμπεχιάτας [1], πτίς δὲ, τὸ μειχθέν.

Δαλιγός [2]. μαγός.

Δαλίς [3]. μαγίς.

Δάλλη [4]. κεκιμενῆ.

Δαλλὰς [5], ἡ παπλακίδ. οἱ δὲ, ἢ ἔξωση παρθένον, ἢ γυναῖκα, καὶ σφιγδυτέρα, ὅταν συμπαίζη ταῖς παρθένοις. ὑπερλιξ [6].

Δαλόν. ζύλον [7]. ἢ λαμπάδα. ἢ ξύλον κεκαυμένον [8]. δαλὸν [9] ἡμίφλεκτον.

Δαλὸς. μελάνερ. ἰχθύς. ἢ λαμπὰς, ἢ ξύλον κεκαυμένον [10], τὸ ἐξημμένον ξύλον. ᾠδή τὸ Δαΐζ, ἦγον καΐζ.

Δαλμάσαι [11]. εἰκάσαι.

Δαλῶν [12]. συώτομον.

Δαλὼ. ὑπερλιξ [13]. πόπαιον [14].

Δάλχιον [15]. πτύελον. εἶον γεμματίδιον.

Δαμᾷ [16]. δαμάζῃ.

Δα-

Δαμᾷ. δαμάζων [17]. δαμάζῃ, ὑποπαίσῃ.

Δάμαλις. μόσχος. καὶ χὴ παιτὸς γένους.

Δαμαλᾶ [18]. τ ἐρωτᾷ. ἤτοι τ δαμάζοντα. ἢ ἀγλαρυζον.

Δαμαλίστες [19]. δαρδάπτοντες.

Δάμαρ. γυνὴ [20] ἔχουσα ἄνδρα.

Δαμάρης [21]. ὀχετός.

Δάμαρ ἱππίου [22]. εἶδος ἰοχάδων. Εὔπολις.

Δαμαρούμ [23]. ὀχετός. δημόσιον.

Δάμαρι [24]. γυναικὶ γαμετῇ.

Δάμαρτος. τ γαμετῆς.

Δάμασον [25]. ἀπῆλεν.

Δαμάσσετο [26]. ἐδάμασε.

Δαμάσσῃ [27]. ὑπολείπῃ.

Δαμασταὶδιλον [28]. Εὔπολις, ὡς ἄν τ Δαμασίστρατον, ἤτοι Χίον παλαιστὴν, οὗτος λέγῃ.

Δαμασκὸς [29]. αἷμα σάκκου.

Δα-

1. Ἀμπεχιάτας.] Vid. sup. in v. Βαρδὸν.

2. Δαλιογὰς.] Inf. Δάσχ. H. STEPH. *Ind.* BRUNO. SOPING. IS. VOSS. Prætulerim vero Δαλιοχὸς, quia modo Δαλιοχὸν pro μαγείρου. Ex δᾶλις, pro τέλαι, forte (vid. sup. v. Δαλίσκος.) & ἰχὼν. Vid. inf. v. Ὀχνὸς, & Τάλας. Conf. mox in v. Δαλκὸ

3. Δαλὶς.] Composita voce φρενοδαλὶς, pro *amentia*, usus est Æschyl. *Eumen.* ν. 331. Schol. φρενοσύλη τ φρενῶν. Adde vocem illam Lexicis.

4. Δάλλη.] L. Δάλη. G. Male pro Δαλῆ, i. e. Δηλῆ. Vide paulo ante v. Δαλᾶ. KUST. Confer præterea v. Δάσυ, κακυγεῖν, & v. Δαλῆ, ——— κακυγεῖ. post v. Δάλα. Ed. Schr. h. l. κακυγῆ, typothetæ vitio.

5. Δαλλὰς.] Vid. sup. in Δαίλαν, & Eustath. alibi. SOPINGIUS.

6. Ὑπερλιξ.] Vid. inf. v. Δαλὼ, ibique *Not.* Distingue post παρθένοις, cum Phavor.

7. Δαλὸν. ζύλον.] In hac significatione Δᾶλον potius scribendum erit, properispomenon, quam Δαλὸν. Δᾶλον, pro ζᾶλον, i. e. ζύλον, Dorice. Z hic transit in Δ: ut sup. in v. Δαΐλαλον, pro ζαΐλαλον, sive ζαΐλιον, *fulix*; & inf. in Δανὶν, pro ζανὶν, i. e. ζανὸν. Sic contra Æoles Z mutare solent in Δ, dicentes ex. gr. Σαβάδαιον, pro Δαβάδαιον, Σαφλαγὼν, pro Δλαφλαγὼν, &c. KUST. Pro ζᾶλον *V. D. in Cod. Weiff.* δᾶλον legit. *Biel* ξύλον. Sed recte Cl. *Kusterus*. Conf. ejusd. *Not.* in v. Ἀλεκτρύων.

8. Ξύλον κεκ.] Et hæc ligna Veteribus erant vicem candelarum, quas ex funibus vel papyris circumdatis cera deinde fiebant. SOPINGIUS. Vid. Menrf. *Specil.* in Theocr. p. 141. SCHR. Conf. Flor. Christ. ad Comici *Vesp.* ν. 1352. & 1363. & Hemsterh. ad Lucian. *Tim.* p. 100. Respicit autem Hesych. ad Hom. *Il.* N. 320. Ἐμπέλιοι αἰθυρῆμα δαλοῦ. Schol. Δαλοῦ, κεκαυμένου ξύλου. Vid. sup. v. Δάλον, inf. v. Δαΐλου, & Δαοὶ, & mox v. Δαλὸς, sup. Δαΐλεος. Conf. inf. in v. Θυμαλωΐ, & sup. v. Βλιοὶν.

9. Δαλὸν ἡμίφλεκτον.] Distingue, & supple: † Δαλὸν, ἡμίφλεκτον ξύλον. Conf. inf. v. Δαλὸν. KUST. Novam glossam facit etiam Ed. Hag. & ex ea H. Steph. *Ind.* Dubito num recte. Ita Suid. & Etym. M. Δαλὸν explicant, ξύλα πλείονα, ἢ δᾳδὸν ἡμίφλεκτον. Scil. ex similitudine literarum Λ & Δ has voces permutantur, δαλὸν & δᾳδὸν. Sensus idem est. Suidas: Δαλὸν, ἅπαξ οἱ Κωμικοὶ μὴ ἐν Δ. ——— οἱ δὲ Δᾳδὸν γεγράφᾳσι. Vid. ibi Cl. Kust. & inf. v. Δαΐλαν. Ibique *Not.* Ceterum δαλὸν h. l. corrigit etiam Doct. *Biel.*

10. Ἢ ξύλον κεκαυμένον.] Quamvis nihil temere mutatum velim, suspicatus sum tamen, vel ex superiore articulo hæc verba repetita esse, vel ab erudito forsan lectore ad margnem scripta, ad interpretationem obscurioris vocabuli ἐξημμένον. ut scripserit simpliciter Hesychius: ἢ τὸ ἐξημμένον ξύλον.

11. Δαλμάσαι.] L. Δαλτῶσαι. IS. VOSS. An ab εἴδωλα, ἐδώλασα, pro quo ἰδώλασα, ἰδωλάσαι seu ἰδωλοποιῆσαι, & λιτανεῦσαι, Διλιτάσαι. G.

12. Δαλῶν.] Conf. sup. v. Δάλλαι, inf. v. Δᾶλον.

13. Δαλὼ. ὑπερλιξ.] Δαλὼ, ab ἐλιξ. G. Vid. sup. v. Δαλὸν. & scrib. ὑπερδαλὶξ. Δαλὸν, vel Δαλὼ, a δᾶλον, idem quod Δᾶλον, Δηλῖον. Sed & τάλαν &c. omnia ejusdem originis: unde δᾶλος & τᾶλος idem. Vid. Ὁμηδαλίοι. IS. VOSS. Sic Δηλὰ Ὀδυσσ. τ. 69. ubi al. Δαλὰ. Conf. *Not.* in v. Δάλα.

14. Πόπαιον.] Imo contra σφενδόνιφον, vel σφενδονίφεν. Vid. v. Δοπὼ. KUST. Sed vid. *Not.* prec. Et forte scripserat Nofter: ὑπερδαλὶξ. ἢ πόπαιον. Quibus contrariam significationem docet, quarum alteram e δᾶλον, alteram e Δάλων quis revocet. ᾖ vero, ut in MSS. per compendium scribitur, facile in ει mutatum, quod deinde voci ὑπερλιξ adhæsit.

15. Δάλχιον.] Scr. Δαλτίον. IS. VOSS. Malim Δαλτίον, pro Διλτίον, ut inf. Δαιδαλτίδι, pro quo postea Δαιδ. inf. Δίλτ. πτυελτίον. Pollux X. 57. conjunxit γραμματεῖδιον, δίλτους, διλτία. Infra: Σαλμακίδ. πίναξ &c. Sed hoc remotius: etsi Dores & Æoles sæpe Z & Δ permutant. Priscinam meam conjecturam firmari video a Cl. *Kustero*: „ An a pro Δαλτίον (inquit) i. e. διλτίον, à δίλτος. „

16. Δαμᾷ.] Hom. *Il.* Δ. 61. Schol. δαμάζῃ. Locum adfert Etymologus. Conf. v. Δαμοῖ. &c.

17. Δαμᾷ, δαμάζων δαμάζῃ, ὑποπαίσῃ δάμασις μίσχος.] Scrib. Δαμοῖ, δαμάζων. † Δαμάζῃ. ὑποπαίσῃ. † Δάμασις. μόσχος. καὶ &c. HEINS. Posterius, Δάμασις, &c. fecreverat *Il. Voff.* & *Antuym.* in Cod. Burn. Sic Edit. Hagen. In prioribus *D. Heinfio* accedo. Nisi forte pluta desint. Suspicionem movet Etymologus. Alioquin ejicere malem illud δαμαζὸν, & conjungere Δαμᾷ, δαμάζῃ, ὑποπ. Poffet etiam legi: Δαμοῖ. δαμαζὸν. † Δαμᾷ. δαμάζῃ, ὑποπ.

18. Δαμαλᾶ.] Pro Δαμαλᾶ. Sic a Σαλὸς. σφυδὸς, Σάλα, quod vide infra. Sed Δαμάλα refcribendum videtur σβυδὸς. Quid fi Δαμᾶς pro Δαμαλᾶ? ἐσίχω. O. Δαμαλ. . . . . pinxit *Il. Voff.* vocem mutilatam inquens. *Scaliger* Δαμαλᾶν, *Barnef.* ad Anacreont. p. 265. Δαμαλᾶν legit, ad illa Lyrici verba: ἢ δαμαλᾶς Ἔρως: pro quibus temere notiorem vocem σανδαμάσας fubstituit; recte reprehenfus a Cl. *de Pauw* ad Anacr. p. 270. qui Δαμαλᾶ in Hefych. corrigit. Cui adfentior. Peffime Ed. Schrev. τὰ, pro τ ἰρωᾶ, ut babent priores Edit.

19. Δαμαλίστες. δαρδάπτοντες.] Inf. Δαρδάπτει. λαίφος ἐδίου. Et: Δαρδανίστες. ἐδίοντο. Confer itaque inf. v. Μαλαλοῖδες. ἐδόντες. Et: Μαλλαστὴς. ἀτάλη ὑφάσματος. Δα pro Ζα, i. e. σαλὶ, in compofitis.

20. Δάμαρ.] Nomen videtur trahere ᾠδὴ τὸ δαμάζειν, ficut *Dominus*, & *Domina*, a dominio, vel dominando. Alii a δέμνιον derivare malint. Videntur Graeci hoc nomine fignificaffe *matronas*: ut Sophocles in *Antig.* nomitat Κλεοδίκην τὴν δάμαρτα Κρέοντος. FUNG. Apollon. Lex. MS. in *Bibl. Coiflin.* p. 451. Δάμαρ. ἀνδρὸς γυνὴ, ἀπὸ τ δάμαρτος τ ἀνδρὸς. Schol. Hom. *Il.* Γ. 122. Δάμαρτ. γυναικὶ. ᾠδὴ τὸ δέμνιον, τὴν συνευνάχην τῷ ἀνδρὶ. Conf. inf. v. Δαμάσσῃ, fup. v. Ἀνδρόγυνος, & *Il.* Σ. 503. Inf. Δαμοσίῃ, γυνὴ.

21. Δάμαρις. ὀχετὸς.] Ita mox: Δαμαρούσιον. ὀχετός. Δημόσιον. nifi ὀχετὸς illuc ex h. l. irrepferit. Vox interim omnibus intacta. Putem Δάμαρις coaluiffe ex ἡ ἄμαρις, ut Iuplus. Vid. inf. v. Δάμαρα, Δαλλίνου, &c. Porro ferib. ἰχετῶ. Nofter fupra: Ἀμαρὶς, ὀχετὸς ἰχνεύς. ubi Ἀμαρὶς reftitui ex Hom. *Il.* Φ. 259. & ἐφηρύσω, ἰχνεῦ. Fallitur itaque & Ill. Huet. ad Antholog. *Not.* p. 22. ubi Δάμαρις exbibet. *Kufterus* ita: „ Male pro Ἄμαρα, vel Ἀμαρὶς: „ quæ vide fupra fuis locis. „

22. Δάμαρ ἱππίου.] An legendum Δαμασταὶδιλον, ut genus illud ficuum aridarum dictum fuerit à quodam Damaffippo? Sed hæc conjectura prorfus incerta eft. KUST. Forte Eupolis ita ludens carticas vocavit, quod equitum comites fere fuerint individuas.

23. Δαμαρούσιον.] Vid. *Not.* in v. Δάμαρις. Phavor. Δάμαρις. ὀχετὸς, fine diftinctione.

24. Δάμαρι.] Æfchyl. p. 36. [*Prom. Vinct.* ν. 562.] SCHR. Conf. fup. in Δάμαρ, & inf. v. Δαμοῖς.

25. Δάμασσον. ἀπῆλεν.] Ab Hebr. דמם *fanguit*. HEINS. Exflat apud Hom. *Il.* Σ. 106. ut fequens Δαμάσσῃ, ν. 138. Conf v. Δαμοῖς, & Δαμάσσῃ, & Etym. M. in Δάμασις. Supra: Ἀδαμάσιν. τὸ ἀδιαπόνητα φονεῦσιν. Adde *Not.* feq.

26. Δαμάσσετο.] L. Δαμάσσαν. ex Hom. *Il.* Σ. 278. ubi Schol. ἐδάμασε, ἀπῆλε. Sic & *Kufter.*

27. Δαμάσσῃ.] Hom. *Il.* Σ. 138. & alibi. KUST. Vid. *Not.* ad v. Δάμασσον.

28. Δαμαστὰδιλον.] Ita per locum Eupolis Damaffiftratum luctatorem vocavit, ὡς ἄν τ κυβίδιλα, τὴν δάμαρτ.

29. Δαμασκὸς. ἄμμος σάκκος.] Quafi ἄμμος ἀσκοῦ. Sed legend. puto, αἷμα σάκκου, vel αἱμοῦ σάκκου. Hieron. in Amos. & alibi. SOPING. Scrib. αἷμα σάκκου, דם שק ad verbum. Σάκκος enim ex ufu Prophetarum eft habitus lugentium. Operæ autem eft videre, quid de origine Damasci Græci nugentur. Num & Damasum quemdam, cujus fama

Δαμαγὴς. οὗτος ὁ Περκρούστης [1] ἐπαλεῖτο.
Δαμαγεῖον. τὸ συνάγειν ἢ Δημητριακὸν [2] καρπόν. Κύπριοι.
Δαμάτειον. ἄνθος ὅμοιον ναρκίσσῳ [3].
Δάμεια [4]. ἐστὶ πόλις Ταραντίνων.
Δαμεὶς [5]. δαμασθείς. ὁ πολέμῳ ἀναιρεθείς.
Δαμῆσα. δαμασθῆσα.
Δαμεῦσαι [6]. αἰσχυνθῆναι. κοινοποιῆσαι.
Δαμήτης [7]. δαμασθῆναι, ὅτοι γυναικὸς· ἀναιρεθῆναι, ὅτοι ἀνδρός.
Δαμιάδημα. ἐσοταχθεῖσα.
Δαμιεργοί [8]. οἱ πόται.
Δάμνα [9]. ἐδάμαζε.
Δαμναίμαν. δαμνάζεσθαι.
Δαναὴ [10]. Συγάτηρ Ἀκρισίου.
Δαμνάμενοι. δαμαζόμενοι. βιαζόμενοι.
Δαμνᾷ [11]. ἕλκει. βιάζει. φθείρει.
Δαμνεῖ. δαμνάζει [12].
Δαμνίος. δαμάσιος.

Δα-

Δάμνῃ. δαμάζῃς.
Δαμνάμβαν. δαμαζόμβαν.
Δαμνὺν [13]. δυνὸν.
Δάμνᾳ [14]. ὕπνῳ. Τυρρηνοί.
Δαμνῆτις. δαμάζουσα. τιμωρός.
Δάμνα [15]. ζύμαζα, σφόλα.
Δαμοσθνᾷ [16]. εἰδὸς βοτάνης.
Δαμῶναι [17]. οἱ ἐπὶ Μελαντίᾳ [18] πεμπόμενοι. Λάκωνες.
Δαμῦχοι [19]. οἱ ἢ δῆμον ἔχοντες. ἴσως δὲ καὶ κατὰ πᾶσας πόλεις δεχαὶ [20] ἀποδιδυμέναι δημίαι.
Δαμοφαὴς [21]. τὸ ἱμάτιον. οἱ Λάκωνες.
Δαμπὶν [22]. ὁ πυείπφθον Λάκωνες. Κρῆτες.
Δαμώσικτον [23]. διδυτιμασμένον. Λάκωνες.
Δαμάμαζα [24]. κονίαμαζα, δημοσίαμαζα.
Δαμάμενος. ἀγαλλόμενος. οἱ δὲ, παίζων.
Δαμώσιος [25]. δημόσ. ἢ οἱ σύντελεῖς [26], φῶλ Λάκωσι.
Δάν [27]. μαχῶς, ἢ πολλῷ χρόνῳ. Ἡλεῖοι [28], καὶ

hic fuerit, unde Δαμασὰς, & Ἄσιος gigantem, excogitarunt. Vid. Etym. M. Drus. ad Amos. [III. 12.] p. 294. & Steph. de Urb. [ibique Interpp.] HEINS. Forte αἷμα σάκκος. Videtur enim caliginasse Hesychius, vel quisquis alius, ex quo haec excerpsit, Δαμασὰς compositum esse ex Hebr. דם, sanguis, & שׂק, saccus. KUST. L. αἷμα σάκκου, ex Philon. de ea quis rer. div. haeres, p. 332. BIEL. αἷμα σάκκου legunt etiam Tho. Brunn, Is. Voss. & P. Wesseling in Probab. p. 284. Ita Philo p. 488. in fin. Ex דם sanguis, & שׂק saccus. Alii αἱματῶδες φλῆγμα explicant. Sic Euseb. in Cantic. p. 11. Ed. Meurs. Cod. Colb. Lexici Origen. p. 255. Ed. Martian. & Cod. MS. Basil. a Cardinali Jo. de Raguso illuc, tempore Concilii ibi habiti, delatus, ad Genes. XV. 2. Idque ex דם, sanguis, & נשק, osculatus est. Elegans locus est Hieronymi Tom III. p. 687. (Ed. Mart.) in Ezech. XXVII. 18. Sin autem DAMASCUS interpretatur, sanguinem bibens, [ex דם, & נשׁק] & Hebraeorum vero traditia est, campum in quo interfectus est Abel a parricida Cain, fuisse in Damasco, unde & locus hoc insignitur vocabulo, &c. —— Illud autem quod DAMASCUS interpretatur, sanguis cilicii [שׂק דם] & sanguis osculi [נשׁק דם] praesenti non convenit loco. Frequenter enim Hebraea nomina pro diversitate accentuum, & mutatione literarum vocalitumque, vel maxime quae apud illos habent proprietates suas, varie interpretantur. Ceterum ad idem דם referenda videtur Suidae glossa: Ἤπαρ. ὄνομα τόπου. Ἐξηγοῦνται ὑ λεγῶ αἷμα. Lex. Reg. MS. Ἤπαρ. ὄνομα τόπου. Ἐξηγοῦνται δέ τινες αἷμα [דם] ἢ σὺν [תיאן] ἐρυθρόδες. οἷς τόπος ἐν ᾧ Ἰουδαῖοι ὁ Ἰησοῦς πᾶσιν &c. Conf. Ff. LXXIII. 15. σαφῶς ἔδειξε. Adde Exposit. MS. Nomin. Hebr. Ἔλιμ. αἱματώσεις. ἢ στροφή. ubi αἱματώσεις etiam ad דם pertinet. In eadem vero Exposit. MS. legitur: Δαμασκός. ἀναίσθησις συντριβῆς. Forte a דמם, siluit, & נסק, adscendit.

1. Περκρούστης.] L. Περκρούστης. SALM. HEINS. IS. VOSS. L. Περκρυφεύς, quod est cognomen latronis famosi, a Theseo occisi, ut testatur Pausan. in Attic. cap. 38. [p. 92. extr.] KUST. Respexisse videtur Hesych. locum Plutarchi Thes. p. 5. B. Καὶ μακρὸν ἐφεύρασι, Δαμάστην δὲ Ἐφείδνα ἢ Περιφήτην (ἄνδρα) ἀναιρῶντα αὐτὸν ἀπάντων πλαττίζειν, ἄνωθεν τοὺς ἐλάττους ὑπάγοντα. Cogebat scil. latro ille hospites super lectum adscendere, quo si longiores forte essent, pars supereminens amputabatur; si breviores, distendebantur. Hinc Περκρούειν dictum putant; ut φαγεδαίνειν, procudere, proprie de fabris ferariis dicitur, qui ferrum cudendo malleis extendunt. Ovid. Metam. VII. 438. de Theseo:

Vidit & immitem Cephisias ora Procrusten.

Eidem novus audit Procrustes, in Heroid. Epist. II. 99.

2. Δημητριακὸν.] Sic Ed. Schrev. ceterae Δημητριακόν. L. Δημητρειακόν, ut Phavor. & H. Steph. Ind. Conf. Etym. M. in Διαπτρεῖον. Δημητρείζειν est a Δημήτρειον, quod sequitur; & hoc a Δημήτηρ, Dor. pro Δήμητηρ, Ceres.

3. Ναρκίσσῳ.] L. ναρκίσσῳ. SALM. ut recte Ed. Hag. Sic ῳ & ῥ confusa sunt in v. Ἄναρ. Ὦγρ, &c.

4. Δάμεια.] Forte Δαμάτειον. SOPINGIUS. Δάμεια legit Meurs. in Graec. fer. p. 80. tanquam Δάμια, quia pro populo sacrificia faciebant. Dorica enim Tarentinorum erat dialectus. Vide ibi plura. Conf. Joan. Juvenis Lexic. Tarentin. ubi fortasse Cereris festum fuisse conjicitur. Δαμάτηρ enim. Dorice pro Δήμητηρ, Ceres. Conf. Herodot. V. 82. 83. de Damia & Auxesia simulacris. Adde Pausan. Corinth. (II. 32.) p. 166. ubi Λάμια vocatur, & festum Λυδόλεια.

5. Δαμεὶς.] Hom. Β. Γ. 429. Vid. Barnef. ad Eurip. Iphig. in Taur. ῥ. 199. & mox v. Δαμῶναι.

6. Δαμεῦσαι.] Vid. inf. v. Δαμάσαι, & seqq. Conf. v. Δάμιον, πανὶν, & mox v. Δαμιεργοί.

7. Δαμήτης.] Vid. sup. in Δάμαρ, Δαμάσσαι, Δαμεὶς, &c.

8. Δαμιεργοί.] L. Δαμιεργοὶ. IS. VOSS. Sic priores Edit.

& Phavor. Dorice pro Δημιεργοί. Ita joco vocantur meretrices a Comicis, notante H. Steph. in Ind. Infra: Δάμιον. πόρνον. Κύπριοι. Conf. v. Δημιόπρατος πόλεως, Δημιεργοί, Δημόσιον &c. Δημιὰ, &c.

9. Δάμνα. Id.] Hom. Il. π. 103. & Schol. qui Δαμῇ, Il. Σ. 199. reddit, δαμάζῃς.

10. Δαναὴ.] Vid. Suid. Phavor. &c. Allenam, sedem occupat glossa.

11. Δαμνᾷσιν.] Aeschyl. p. 15. [Prometh. ῥ. 164.] SCHR. Ibi Δάμνᾳ, ut & Hom. Od. Σ. 488. quam lectionem praefero, cum Kustero.

12. Δαμνεῖ, δαμνάζει.] An Δάμνᾳ, δαμνάζῃ ut mox: Δάμνᾳ, δαμνάζῃς). Phavorin. etiam δαμνάζῃ, ut & Cyrill. Lex. MS. Brem. ootante Bekkero. Aliter Kusterus: „ Scribo (inquit) Δαμνᾷ, δαμνᾶζες. ex Hom. Il. Σ. 199 „

13. Δαμνὺν.] Hinc Epidamnus. Vid. Δάμνος, ὁ λιμὴν. IS. VOSS.

14. Δάμνᾳ.] Mamertus, apud Horat. [Carm. III. 27. 7.] SOPINGIUS.

15. Δάμνα.] A δάω, καίω. O. Coaluit forte δ' ἄμνα, ut sup. in Δαμάσσης, quod vide. A Nicandro tamen & Theodorida Δάμνιον ἀσωδίνων fuisse lectum, πῦρ τὸ δὶ μικρὰ τὸ σφαζόμενον ζῶον, Od. Γ. p. 1476. 40. tradit Kustorius.

16. Δαμοσνιᾷ.] Aliis Δαμασώνιον. IS. VOSS. Vid. H. Steph. Ind. v. Δαμασώνιον.

17. Δαμῶναι.] Immo Δαμώνια: ut sup. Ἀχῖνι, pro Ἀχείᾳ. OT pro OT. Conf. v. Δαμοτελίαν, Δαμώνα autem pro Δαμώνια. Vide mox in v. Δαμώσιος.

18. Μελαντίᾳ.] Supplendum videtur, στόμα. Infra: Μελαντίᾳ ἔρχ. τὰς μαλακὰς συστολὰς. Et: Μολαντίᾳ. χωρὶς ἢ χειρόνες, ἴγνυ συστολαί. Item: Χειρόνι. οἱ ἰξαίφνης πόδες. Conf. Il. Voss. ad Scylac. p. 130. Ed. Gron.

19. Δαμῦχοι.] Exstat in Soph. OEd. Col. ῥ. 1080. & δαμῦχει, ῥ. 1343. notante Aloysio in Misc. Obs. V. 3 p. 85.

20. Δεχαί.] L. δεκαὶ. PALMER. BRUNO. Idem olim conjecerat Scipgius: quod omissum a Scioreotis.

21. Δαμοφανὲς.] Id est, ὁ χροιᾶς οὐκ ἔχει φαιδρὸν τῷ δέρματι. G. Vide in Δαφοιδέον. SOPINGIUS.

22. Δαμπὶν.] A δάω, unde, δάσπω, δάμπω, Δαμπὶς, GUYET. An scribend. Δαμπὶν. τὸ πυείφθον γένος Λάκωνος. G. Vid. inf. v. Πυεμφθὸν, & v. Πυείφθα. D. Heinsius mox post Λάκωνες interseriit, καὶ. ut Lacones & Cretenses Δαμπὶν dixerint pro πυείφθον. Eadem mens Kustero fuisse videtur, pro ἢ legenti τὸ. Forte tamen sensus Hesychii est, Cretenses Δαμπὶν (an Λάμπιν?) dicere quod Lacones πυείφθον vocant.

23. Δαμωσικτὸν.] L. Δαμοιζόμενον, a ζέω. [Inf. Ζέστ. ζεστὸ.] IS. VOSS. Infra: Δίαμμα. ἰδιώτισμα. An vero Δαμωσικτὸν, pro διωσίκτωτ ὁ pro σ, ut mox. Confer illud D. Lucae, Act. II. 22. ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδεδειγμένον &c.

24. Δαμάμαζα.] Aristoph. Pace [ῥ. 798.] · · χὠ Χαιρέκου δαμάμαζ' ἀκκιώμενος. SOPING. KUST. Idem adfert Suidas.

25. Δαμώσιος.] L. Δαμοσίους. MEURS. Miscell. Laconn. L. II. c. 7. in fin. Δαμόσιος [retinet] Cragius de Rep. Laced. [L. II. c. 1. fub fin.] p. 50. SCHR. Δαμόσιος corrigit If. Voss. quod cum Laconica dialecto convenit quidem, sed obstat compositum Νοσοκομώσιον, quod inf. vide. Subscribo itaque Meursianae emendationi, vel potius H. Stephani, qui in Ind. monuerat: „ nisi fallor, Δαμωσίους scribendum est. „ Conf. sup. v. Δαμῶναι.

26. Ἐντελεῖς.] Ἐντελὴς exhibet H. Steph. Ind. Sed dubito. Conf. v. Δαλάμαι.

27. Δαμὰν μαχῇ.] L. Δαὶ. μαχῇ. Nam δὰν Dorice idem est, quod δὴν, diu. PALMER. HARKENROTH in Bibl. Brem. Cl. VIII. Fasc. 2. diff. 7. p. 339. An Δὰν, μαχῇ. Inf. Δάλ. ἐπὶ πολὺν χρόνον. &c. G. H. STEPH. (Ind.) SCALIG. VALES. BERNARD. HEINS. IS. VOSS. Sirberus legit: Δὰν. μαχῇς. Conf. v. Δαὴν. μαχῇ χρόνῳ, &c.

28. Ἠλεῖοι.] Harkenroth (l. c.) fidenter refitutendum censuit,

καὶ χάος ᾽ θεὶ Δαμασὸν καὶ Σιδῶνα.

Δαρὰ [1]. ξηρὰ, καύσιμα ξύλα.

Δαυὰ [2]. ἢ δή, ὡς δή.

Δαυεῖ. οἱ Ἕλληνες.

Δαυάκη [4]. τομωτάτην τὴν βαρβαρικὴν, δυνάμενον πλέον ἕλκειν ὀλίγῳ τινί. ἐλέγετο δὲ καὶ ἡ τῶν τιτρῶν [5] διδόμενον ὄκελλε.

Δάϊνας. μερίδας. Καρύστιοι [6].

Δαϊδαλίδης [7]. χέχρυς. χρῆαι. ἢ οἵτ῾ πυρ-γμόν᾽.

Δαΐδαλ᾽. ὁ ἐρβαλὲς, τὸ ἔρεισον.

Δαϊδαρίχη [8]. οἱ βαλβῖται.

Δαϊδαίνειν [9]. ἀπαίζειν. φεφτίζειν, μειμᾶσθαι.

Δαναΐδαι [10]. αἱ δοῦλαι. Ταραντῖνοι.

Δα-

Δαναΐστην [11]. καὶ ἡ δικαιάμενον.

Δανὶς [12]. ἀληθὶς. ἢ δῶρον. ἢ μερίδα [14]. ἢ ἰσχὺν [13], γέρας. ἢ δάνειον.

Δανίλεβα [15]. μαχαιτοφόρα, ἐκπεπαμένος ἔχοντα τοὺς λέφους. ἢ ὑψηλοτοφόρα, μιτάφρας ἔχοντα τοὺς λέφους. ἢ πίονας.

Δαπλὶ [16]. κείσις Θεῶν, ἐμπλοκὴ) δὴ ἡ Δὰν, χρῆσις.

Δαπῆν [17]. κακοεργῶν· οἱ δὲ, δανείζειν [18].

Δαπίζ[ειν [19]. μεταδιδόναι τοῖς ἐνδέουσι. κυρίως.

Δάπιον [20]. ὄφλημα, ἀφεί᾽. δῶρον [21].

Δάπις [22]. ξυρόν.

Δάπτα [23]. ζυγά.

Δάπυτο [24]. ὠνηχώντο.

Δαπῶν [25]. κακοποιῶν. κτείνων [26]. Μακεδόνες.

Δά-

suit, ἢ λόιν, id est, ἐμπλὸν, infra. *Ed. Bernard.* & *G. Cuper* Ἠλεῖοι. Et sic omnes Editiones, præter Schrev. quæ errori ansam dedit.

1. Καὶ χάος] ℸ. BERN. Intelligit sine dubio regionem Tribûs *Dan.* KUST. Ea SS. Literis illud *Dan* satis notum: de quo consule Geographos Sacros.

2. Δαυά.] Vid. Suid. Eustath. Θ. *Odyss.* p. 320. & Etym. M. [in Δαυὰ, Δαυάων, &c.] IS. VOSS. Vid. inf. v. Δεῦν, & sup. v. Δαίνω.

3. Δαυεῖ.] L. Δα νέ. IS. VOSS.

4. Δαυάκη] L. Δαυάκα. Vid. Suid. in Δαυάκα, & in Ἀχαρνέα. G. H. STEPH. (*Ind.*) SALM. PRIC. (in Apol. *Miscell.* p. 313.) MARTIN. [in v. *Danace*] VALES. SOPING. JUN. BRUNO. KUST. Ἴωνες Δαυάκην, ut apud Veteres Grammaticos. Nam ipsi illi Grammatici, qui monent Δαυάκα esse τὸ τῆς δαναὸς διαλεκτικὸν, sic scribunt. Sunt autem *danaæ*, *ol ξηροὶ*, *sicci* & *aridi*, ac per consequens *ol πενεοὶ*. De hoc numino ego *Exerc.* 8 *lib.* IV.

Nevata cum mæsto Danaen ferus extulit ære,
Horret, & æggesta funera condit humo. HEINS.

L. Δαυάκην, & corrige Pollucem p. 436. [loco mox citando, ubi Δαυακὴ,] IS. VOSS. David Cohen de Lara p. 31. conferr Rabbin. קנה. Perficum fuisse numisma recte notavit Pollux X. 82. ubi omnino consule interpretes, & Salmas. *de Usuris*, p. 426. 427. H. Reland. *Diss.* VIII. p. 170. qui plures laudat. Adde E Bernard. ad Josephum. *T.* I. p. 159. *col.* 1. Rost. ad Suid. *l. c.* Hemsterh. ad Lucian. *Dial. Mort* p. 422. & Inf. v. Ἡρώδωνάκιον.

5. Τῶν πενσῶν &c.] Vid. Casaub. ad Theocrit. p. 250. Meurs. *de Fasces.* c. 5. p. 21. Jac. Guther. *de jure Manium* L. 1. c. 17. *sub fin* Dan. Clasen. *Theol. Gentil.* II. 2. &c. & Ios. v. Ναῦλον. Conf. Seclen. *Add.* ad Burton. p. 103.

6. Δάϊνας, μ. Καρύστιοι] L. Καρύσιοι. SALM. VALES. SOPING. BER. Vid. inf. v. Ἱερὸν δεῖπ᾽. & mox v. Δαυὶς. —— μερίδα.

7. Δαιδαλίδης.] Conf. inf. v. Δαιδαλίδαι. Pollux l. VI. *sect.* 77. scribit, Δαιδαλίδαι fuisse μαίζοσι παραπλήσιον κρέδιον, i. e. mazas *ex hordeo tosto.* KUST. H. STEPH. *Ind.*

8. Δαιδαρίχη. οἱ βαλβῖται.] L. βαλβῖται. VALES. Δαιδαλικοὶ οἱ βαλβῖται a Δαιδάλειον. IS. VOSS. Forte: Δαιδαλέϊνον, δίτελοι σ᾽ id est, *denarius Doricus*, *obuli* CCC. PERGER. Ao legendum βαλβῖναι? RUST.

9. Δαιδαίνειν.] A Δαΐω, *feio*. unde Δαΐ᾽, *confilium*, Δαίνω, Δαιδαίνων. Vid. sup. in Δαιδαίνων. G. Leg. Δαιδαίνειν, sup. Δαιδαίνων. aut junge cum superiori. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἐκδαιδαίνει.

10. Δαναΐδαι] L. Δαναΐδης. IS. VOSS. Infra Δαναΐδες sunt *calceamentorum* genus. An hinc ad *servas* translata vox Δαναΐδαι, parum inflexa? Certe ad ὑποδημάτων ministerium servi olim adhibebantur: quo pertinent loca *Ps* CVIII. 10 & Matth. III. 11. Aliter *Kusterus*: „ Ea ferie literarum (inquit) „ legendum est Δαιδάλιδαι, mutato Α in Δ. „

11. Δαναϊστὴν, ἡ &c.] Sensus hujus loci est, Δαναϊστὴν non solum significare, eum *qui mutuum dat*, vel *fenerat*; sed etiam eum, *qui fœnore accipit*. Posteriori significatio, haud facile obvia, confirmatur etiam ab Etymol. v. Δαναΐζόμενον. KUST. *Salmas. de Usur.* p. 21. exhibet: Δαναϊστὴν, ἡ Δανειστὴν, κρὶ ἡ Δανειστήριον. Quod non difficet. Conf. v. Δανὸν.

12. Δανὶς. &c.] Cum significat Δάνειον, scrib. erit Δάϊ᾽, sicuti exstat in *Sapientia* Sirach. c. XXIX. 4. Et ita hic etiam leg. SOPING. Legendum mihi videtur: Δανὶς, ἀληθὶς, ἢ ξηρὸς, ἢ μερίδα, ἢ ἰσχὺν γεγαλόνων. *Spingii* emendatio admodum levis & frivola est, quæ vel ex ferie literarum facile evertitur. PERGER. Δανὶς postulat ordo. Etym. M. Δάϊ᾽. Vide locum Δάνειον. IS. VOSS. Δάϊ᾽, δῶρ. Etym. M. in Ἀνατίθεσθ᾽ BRUNO. Mox: Δάνειον. —— δάνειον. Schol ad Lycophr *Cassand* ℣ 269. Δάϊ᾽ ἐστὶ, τὸ δάνειον. Non merebatur itaque *Spingius* crisin *Pergeri*, qui ipse secat & urit. Solet Hesych. sub una forma varias proponere notiones. Conf. sup. v. Δάνειον. & Salmas. de *Usuris* p. 17. ut & H. Steph. *Ind.* Optime *Kusterus*: „ Supra: Ἀλληθὶς. „ ἀλήθεια. Utrumque corrupte pro Ἀλήνις. quod est Dorice cum pro ᾱ ἦτα, ἀ Δάϊ᾽, *consilium*, *dolus*. Proprie enim „ Ἀλήνις est, *consilii* vel *doli expers*: unde Ἀδάλεια supra ab Hesych. exponitur, ἀδόλως, ἀπλῶς, *sine dolo*, *simpliciter*. „ Nimirum omni mendacio dolus inest: unde homines simplices & doli expertes soient esse veraces; secundum vulgare proverbium, quo stulti & infantes verum dicere perhibentur. Sequentes interpretationes pertinent ad Δαΐ᾽. quod Hesych. hic cum Δανὶς pessime confundit. Etymologus· Δάνειον. δῶρον· τὸ δάϊ᾽. ἢ σημαίνει τὸ δῶρον. Εὐφορίων· —— τὰ μὲν οἱ δαΐ᾽ ἀπέλυσε Ἔκτορ. A Δαΐ᾽ est antiquum verbum Latinum, *dare*, quo Plautus pro *do* simpliciter utitur. Apud eum enim plurimus in locis legas *dorsint*, pro *dent*; item *dare*, pro *da*; *danit*, pro *dat*; *donam*, pro *dabo*. Conf. mox v. Δανῶν. „

13. Μιελέα.] Conf. sup. v. Δάνεια. RUST.

14. Ἰσχὺν.] Hujus significationis etiam mentionem facit Etymologus v. Δάνειον. IDEM.

15. Δανίλεβα. — τὰς λόφας.] L. τὰς λόβας. aut Δανλεφα, pro Δανλεβα. Sed illud malo. SALM. L. Δανίλεφα. SOPINGIUS IS. VOSS. Potius Δανλεφα, ut suadere videntur ea, quæ sequuntur. KUST. Δανλεφα exhibet H. Steph. *Ind.*

16. Δανὸλ. κείσις Θεῶν.] Græci vocarent cum Θεσμοῖς. BERNARD. Ita Joseph. *Ant. Jud.* I. 19. p. 53. Scil. ἡ (δεῖ) est κείσις, & ὑη (ὰλ) Θεὸς, propr. *Deus fortis*. Posterius hoc nemo ignorat. Prius tetatur continuo Hesych. ἱερὸν. ἢ Δὰν, κείσις, præeunte Philone *de Agricult.* p. 201. & Origene in *Fragm.* I. Lexici, p. 111. *Ed. Mart.* Et hinc ديوان *Divan*, apud Turcos. Similiter *Hedinus* in Hispaniæ provinciis est magistratus nomen; quod ad eandem originem refert Reinef. *Var. Lect.* p. 313 Integra glossa, Δανὰλ, κείσις Θεῖ, est in Lexic. Origen. p. 201. & 253. Sed in Cod. Reg. p. 201. κείσις ἐρωτῆ redditur; & in *Fragment.* I. p. 113. κείσις αὐτὸ ἐρωτῆ. ὑη enim est ἐρωτᾶ. Lex. Reg. MS. Δάνεσζις interpretatur.

17. Δαπῆν, καπ.] *Salmas. de Usur.* p. 18. scribit: Δαπῶν, ἀγαπεργέτης. Addit, τὸ κακοεργῶν (suppositum esse ab illis, qui ex temporis sui usu δανείζειν idem esse putarunt quod *fœnare*: quum notet, *mutuum sine usura dare*; adeoque *benefacere*. Sed audaciter videtur critis. Quare putem, Hesychium, more suo, duo diversa indicare sub eadem forma. Δαπῶν, pro δανείζων, vel δανείσιον, facile intelligitur. In κακοεργὸν respicitur ad Δαπῶν, ut mox Δαπῶν, sive Δαπῆν, κακοποιῶν. Sup. Δάπτει. κακοεργῶν. Confer lepidam historiam apud Phot. & Suid. in v. Θαλῆ, quæ ea hac Hesychii glossa forsan illustrande. His olim notatis addo Cl. *Kustert* verba: „ Pro Δαπῶν leg. Δαπῆν. Pro sequenti autem κακοεργὸν *Salmas.* male legendum censet ἀγαπεργέτην. Vide „ mox v. Δαπῶν. „

18. Δανείσιον.] Forte δανείσιον. Δανεῖν enim futur. est Attic. verbi δανίζω, quo utuntur Græci Bibliorum Interpretes *Deuter* XV. 10. Δάνειον δανεῖσαι. l. Δανεῖς. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 85. In loco laudato (quem frustra quæras in *Concord. Gr. Tromm.*) alii legunt δανίσεις.

19. Δανείζ[ει.] *Communicat indigentibus*. *Psalm* XXXVI. 26. [Ἕλλη γὰρ δανείζ[ει.] PERGER. Conf. *Prov.* XIX. 17. *Ps* CXI. 5. ubi κεχρη, & inf. v. Κεχρηκέ. Male *Il. Voss.* Δανείζ[ει.

20. Δάπιον.] L. Δάπιον. IS. VOSS. Vid. Etym. M. & sup. lo v. Δαπὶς

21. Δῶρ.] Refer ad Δάϊ᾽. Vide quæ notavimus supra ad v. Δανὶς. RUST.

23. Δάπτα.] Scrib. Δαπὶς. Vid. sup. v. Δανὶς, & Suid. in Δαπίστας. *Kusterus*: „ Videndum annon Δάπια corruptum sit „ ex Δαΐπα, posito τ pro π, quæ littera frequentissime inter se permutantur. Δαΐπα autem deductum foret à Δαΐω, „ quod idem ac καίω. Vide sup. v. Ἄδδωνα, item quæ nonnus infertus ad v Δαπτανᾶς. „

22. Δαΐπ᾽.] An pro Ταΐπ᾽, à τείνω, τάνω, ταπῶ? IS. VOSS. Supra: Γίδος. ζυγὰ.

24. Δάπυτον. L. Δάπυτον. IS. VOSS. Male pro Δαίπυτον. Vid. Hom. *Il.* Η. 477. RUST Sup Δαίπυτον. per duplex τ.

25. Δαπῶν] L. Δαῶν. IS. VOSS. Scribe Δαπῶν, vel ex liter. ferie. Supra: Δαπῆν κακοεργὸν. Egregie hue facit, quod scribit Plutarch. *de Aud. Poët* p. 22. Δαΐ᾽ à Macedonibus appellatam fuisse mortem. Hinc non mirum, Δαπῶν ab Hesych. hic exponi κτείνων, ea Macedonum dialecto. KUST.

26. Κτείνων. Μακεδόνες.] Huc pertinet illud Etymologi in

Δάξα [1]. Θάλασσα Ἡπειῶται.

Δαϊ νίζω. Ὑπερκρατεῖ [2] νίζω.

Δαΐ [3]. πολυλόγιον.

Δάογ@ [4]. μαχός.

Δά@. φῶς, ἡδὺ [5]. πῦρ, φλὸξ, φέγγ@, αὐγή. καὶ ξύλον Φρυγῶν, λίκ@ [6].

Δά@ [7]. ἀζηλέ@. δῆλυ ὄνομά τι, οἱ καὶ ἐλεύθερ@. καὶ εἰς κωμῳδίαν [8] εἰσαγόμεν@.

Δάεπαχες [9]. Θαυμαλόπης [10].

Δαπανά. ἀναλωτικὸς, ἢ τὰ δαπανήματα.

Δαπάνη [11]. τροφή.

Δαπέδοις. οἴκοις, ἐρειπίοις.

Δαπέδου [12]. ἴδιαρ@, γῆ. δεματόψυχ@ [13]. ἢ οἶκ@ ἐρείπι@ [14].

Δάπης [15]. πάπης.

Δάρτευ [16]. ἐδίευ.

Δαίπιδες [17]. παιᾶνα ὑφάσματα. ταπήτας.

Δάσπης [18]. δενδς.

Δάσπλ(ι)ν [19]. ἐδίευ(ν.

Δάσπλευμι. Δι-σπερ-σόρευμι. κατα-διόρευμι. πρόχρευμι.

Δάσπλων. κατα-δίων.

Δ' ἄρ. δή.

Δ' ἄρα [20]. ὡς δή. Εὐριπίδης Ἰνοῖ.

Δαρδανὶη χάρα [21].

Δάρευ. Ζεύπω [22].

Δάρδα [23]. μᾶλινα.

Δάρδαν@ [24]. ἀπὸ. ὁ πατὴρ τοῦ Δαρδάνου.

Δαρ-

---

v. Δαυίδης. —— Δαυιὰ, αἱ γυναῖ, γυναῖκες, ξυναῖ. Δαυὶ φῦλ, τὸ ξυφ. Hinc Macedones *δαυὸν*, pro *δεύτερον*, dixerunt. Adposite Plutarch. *de stud. Poët.* p. 22. *in med.* Ὑπερθαυ, καπεδόνιοῦς ἔτυ· Δαυὶ γῦ, Μακεδόνες τ Σάμοθ καλέσι. Quem locum videret etiam *Is. Voss.* & *Kuster.* in *Not.* præc.

1. Δάξα.] L. Δάλασσα, vel Δάλαξα. Vid. Δαλάζομαι. SALMAS.

2. Δαϊ νίσω. ὑ πυρφόλῳ.] L. ἐπιπεφόλῳ. PERGER. KUST. Scr. Δαϊ νίσω. ἐπιπεφόλῳ νίσω. IS. VOSS. Ald. & Flor. ἐπιπεφόλῳ. Schrev. ὑ πυρφορῷ. Hag. recte ἐπιπεφόλῳ, ex correctione Editorum, ut sæpe alias.

3. Δαΐ. πολυχρ.] Forte Δαυὶς, pro Δίως. Inf. Δίωνιν. πολυχρόνιον. Conf. sup. v. Δάν, & mox *Not.* in v. Δά@.

4. Δάογ@.] Δαλογὶς supra idem significabat. SALMAS. SOPING. BRUNO. H. STEPH. *Ind.* Δάογ@ etiam Cyrill. in Lex. MS. Efique proditoris cujusdam nomen apud Harpocrat. & Suid.

5. Δά@. φῶς, ἡδὺ πῦρ, &c.] A Δάν, Δά@, Δάι@, Δώ@, Δαΐς, Δαὶ ὀογχῇ [*Il.* N. 286.] pro ὀπίθ. Sic a Δάω, Δαΐς. Sup. Δαὶ νίσω. &c. G. L. Δά@. φῶς, ἡδὺ. † Δά@. πῦρ, φλὸξ, &c. Poëta [*Il* Π. 647.] —— Δά@ μὲ χερσὶ ἔχοντας. Vid. Etymol. HEINS. Pro ἡδὺ, leg. Δάς, in Nominativo. IS. VOSS. KUST. Quod opus non est, si *Heinsium* audias. In loco Homer. enim est Accusativus.

6. Λάκ@.] Apud LXX. femel דֶּרֶב i. e. *tarus* (conf. sup. v. Δαύκαλ) redditur λίκ@, *Prov.* XXVIII. 15. quæ vox alias respondet Hebræo זאב, *lupus*. Chaldæi autem & Syri ד passim in ר mutant; ut דהב, *aurum*, pro זהב. &c. Vid. Cl. Schultens *Clav Dialect.* p. 223. & conf. *Not.* in v. Δυξῖν, ante v. Δυωκόκκῃ. Ita Chald. דיבא *deba*, pro זאב *zëeb*, i. e *lupus*. A quo non omnino alienum videtur Phrygium Δά@, sive ΔάF@, vel Δά@. Hæc conferens evolvo Sam. Bocharti *Hieroz.* qui T. I. L. III. c. 10. *init.*, p. 821. opportune hariolanti succurrit. Monet ibi Vir Summus, ex Hebr. זאב deducta esse Chald. דיבא, Syr. ܕܒܐ (*deba*, vel *dība*) & Arab. ذيب *dib*. Forte (addit) etiam *Davus*, Græce Δά@, allato hoc Hesychii loco. Inde commode illustrat Sibyllæ oraculum, apud Tzetz. *Chil.* IX. *Hist.* 288. ubi *Turci* vocantur λύκοι, quod oriundi sint a *Dais* circa Oxum, i. e. a *lupis*, Phrygum lingua, Quomodo Assyriæ amnis, Δύκ@ Græcis dictus Ammiano, *Diabas*, & *Adiabas* audit, a דיבא.

7. Δά@. ὑγί. &c.] *Davus*. Vid. sup. Ἀζηλ@, & inf. Τρώπιος. SOPINGIUS. Hinc procul dubio *Davus* Terentianus dictus est. H. STEPH. *Ind.* Vid. Steph. Byzant. in Δαύλ. BIEL. Conf. Salmas. *Ex. Plin.* p. 559. & *Not.* ad Strab. p. 466. *Ed. Almel.* Palmer. ad Lucian. *de Saltat.* p. 797. & Cl. Græv. *ibid.* p. 996. *D. Heinf.* legit: Δά@. ἀζηλέ@. δῆλυ (hæc olim conjuncta erant) ὄνομά τιν@ &c. Vid. Schol. ad Arist. *Acharn.* ὑ. 242. Leon. Allat. ad *Epist. Socratic.* XIV. p. 179. deque fervorum apud Veteres nominibus plura commentantem Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Tim.* p. 133.

8 Καὶ εἰς κωμῳδίαν &c.] Δά@., i. e. *Davus*, notissimum servi nomen in Comœdiis Veterum; uti *Drom* & *Tibius*. Vid. Adr. Jun. *Adag. Cent.* VIII. 36. KUST.

9. Δαπεπαχες.] Leg. Δάπαχες. SALM. Δάπαχες postulat ordo, ab eadem forte origine unde Δαπάνη, nempe a Δάπλω. Infra tamen sunt Δαπάνης. Itaque Δάπανες malim pro Δαπάνης. IS. VOSS. Ex serie liter. scribendum est Δάπανες; pro quo Infra habes Δαπάνης, post v. Δανύσσω, quæ verior mihi lectio videtur. Nam Δαπὰξ est à Δαπὸν, quod idem ac Δάπη, i. e. πάπη. Etymol. Δαπὸν. τὸ πᾶν. Hinc Δαπανηλὸς infra exponitur ἀδικοφαγίδης, & Δαπλὸς idem quod ὄλλυς, i. e. *stolo*, vel *territ.* Conf. sup. v. Ἀδδανον. KUST. Conf. v. Δάπης.

10. Θαυμαλόπης.] An Θυμάλοπης? SOPING. G. Utrumque rectum. IS. VOSS. Inferius in v. Δαπανες, etiam Θαυμαλόπης scribitur. Etym. M. Θαυμαλόπης. Noster suo loco, Θυμαλόπης, ubi *Guyet.* etiam Θυμάλοπης.

11. Δαπάνη.] Athen. [l. VIII.] p. 363. SCHR. Vide in Παμφάγ@.

12. Δάπιδου.] Ex δὲ & πίδου, ut Δάφων@, ex δὲ & φησὶ. GUYET. Æschyl. [*Prometh.* ὑ. 828.] p. 50. SCHR. Δάπιδου ex duobus idem significantibus compositum vocabulis, ex δὲ nempe, i. e. *terra*, Dorice, & πίδου. quemadmodum & δεμνιόψυχ@ [mox] ex δέμνια. quod idem est quod τὸ ψύχ@, ut infra testatus. Vid. Eustath. de hoc vocabulo ad Δ. *Il.* p. 332. IS. VOSS. Conf. Etym. M & Phavor. & sup. in v. Ἀκαδανίη; & inf. Ἄτ. in v. Ἐχεπύλη.

13. Ἰδ. δεμνιόψυχ@.] Scrib. γῆ σὺν πνεύμα@, τὸν@. Ita Ἴδαρ@ exponitur in navi κὸν@. *Odyss.* E. [ὑ. 249.] HEINS. Monstrum vocis, δεμνιόψυχ@, quod nescio quomodo huc irrepserit. Nihil enim facit ad v. Δάπιδου. Saltem divisim scribendum erat, δέμνια, vel δέμνι, τὸ ψυχὸς, idque suo loco collocandum. Infra: Δέμνια. ψυχ@. KUST. Vid. *Not.* præc.

14. Οἰκ@ ἐρείπι@.] Scr. οἶκον ἐρείπιον. IS. VOSS. Forte οἰκ@, ἐρείπιον: si fana sit superior glossa, ubi Δαπέδοις, οἴκοις, ἐρειπίοις. Alioquin & ibi οἶκον legendum. Nam adjectiv. ἐρείπι@ mihi non succurrit.

15. Δάπης.] Potius Δάπις. Vide mox v. Δάπλω. KUST.

16. Δάρτευ.] Vid. Athen. p. 363. SCHR. Conf. Suid.

17. Δαίπιδες.] Hermippus apud Athen. l. XIV. Καιγοὶ δ' Δάπιδας. SOPING. Pone post Δάπης. IS. VOSS. Δαίπιδες Pollux. [X. 38.] Atiliophanes vero Nostro accedit: Καὶ τὰ ὑπερθύρια καὶ δαπίδων ὑπωρόφια, p. 459. *Ed. Wech.* Ἔκκλησ. [ὑ. 835. ubi Schol. Δαπίδων. ἢ ταπήτων.] Nicand. *Theriac.* p. 13. [ὑ. 323.] ὑάκινθ@ Δαπίδ@ λασίου. HEINS. Vid. Etym. M. & sup. v. Δάπης. Conf. Ez. Spanh. ad Comici *Plut* ὑ. 528. Kust. *ibid.* & ad Suid. & Interpp. ad Pollux. X. 38. Inf. Τάπιδες. τάπητες.

18. Δάσπλης. δενδς.] Δάσπλης, δενδς ἰδίως. Lycophr. [ὑ. 1403.] Δάσπλης τιτυσκων αἰσυπόκνφ(ι φῶτα. ubi δενδς exponunt, μῆλα. HEINS. Forte addendum est φαγᾶν, ut fit vorax. Δάσπλης enim est *vorare*. KUST. A Δάσπλω, *lanare*, Δάσπλης dici potest δενδς, eodem modo, ut sup. Δαμὼ explicuit δενδς, a δάμνημι, i. e. δαμάζειν. Vel ex regula nostra in δενδς supple δάσπλων, i. e. ἰδίων.

19 Δάσπλ(ν.] Hom. *Il.* Π. 159 Schol. ταχυφορίζ. Vid. inf. v. Δαρδανίδης ζυγ. Conf. v. Ἰάσπλων.

20. Δ' ἄρα. ὡς δὴ Σάφαν. Ἰνοῖ.] Forte jungendum cum antecedd. ut continua fetie legatur: Δ' ἄρ' δὴ. ὡς δ' ἄρα δὴ ὡς Εὐρ. Ἰνοῖ. Nec tamen urgeo. Inf. Δὴ μὰ ἄρα δή, alb. Et: Δὴ μὰ δὴ. ὡς δή. quod proxime accedit ad h. l. Euripidis *Ino* celebratur ab Auctoribus, quos laudant Meurfius in *Euripi.* & Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 650. Conf. Jungerm. ad Polluc. VII. 178.

21. Δαρδανὶη χάρα.] Loco alieno. Forte lemma olim adscriptum ad v. Δαρδάνιον, in qua Δαρδανίου χάρα legis, vidit librarius & huc intrusit. Vel distingue: Δαρδανὶη χάρα. ut est in Hag. Ed. Vel cum scqq. conjunge, hoc modo: Δαρδανὶη χάρα. ἀπὸ τ πατρὸ τ Δαρδάνου, ἀφ' ὁ Δαρδανὶς γαῖα. Eustath. p. 352. fin. —— Δαρδανὶς, ἀφ' ὁ ἡ Δαρδανὶς &c. Steph. *de Urb.* in Δαρδανὸν· —— καὶ πολὺ ἀπώτ Δαρδάν@, καὶ Δαρδανίου τοῦ χάρου ὀνομάζ(ν, &c. Conf. Phavor. in Δαρδανία, & Schol. Hom. *Il.* ν. 215.

22. Δάρευ. Ζεύπω.] Forte: Δάρευξ. Ζευπολὶς Sup. Δάρευκα. Ζυμαλίτης. Sed inf. Δάπαται. Ζεύς. SOPING. L. Δάρευ. Ζεύπω. idem quod Δάρη. IS. VOSS. L. Ζυμάλα. Δάρευ, ατα. PERGER. Δάρευ. ῶ@ &c. Vid. Etym. M. in Δάρευ. HEINS.

23. Δάρδα.] An a Δαρδάνη, idem quod Δαρδάνιον? Est autem hoc a Δάω, Δαδάω, Δαδάλλω, & epenthesi τ ῥ, Δαρδάλλω, unde mox Δαρδαλίζω. sic enim videtur legendum, non Δαρδάζω. IS. VOSS.

24. Δάρδαν@. ἀπὸ ὁ &c.] Puto ab epitomatore corruptum esse hunc locum, qui apud Poëtam *Iliad.* B. [701 Cat 208.] —— ὃ δ' ἔκτανε Δάρδαν@ ἀνὴρ. Ubi Critici disputant, quis fit ille Δάρδαν@ ἀνὴρ. Alii enim ab Æneæ, alii ab Euphorbo, alii ab Hectore, alii ab Achate interfectum volucrunt. [c. Protesilaum. Vid. Schol. ad *l. c.*] Eustath. [p. 353.] Porphyrium adducit, cui Δάρδαν@ ἀνὴρ inter alia est, κατὰ γλῶ@ ὁ ἐκ τ Δαρδάνου. Scripserat ergo Hesych. ut ego arbitror: Δάρδαν@ ἀνὴρ. ὃς ἀπὸ τ Δαρδάνου. HEINS. Δάρδαν@ ἀνὴρ conjungendum esse, docet Homeri locus, a *Schrev.*

Δαιδαίη [1]. μολύβη.

Δαιδάλεια [2] πύλαι. αἱ τῆ Ἰλίῳ, ἥτις ἀπὸ Δαιδάλου κληθεῖσα [3]. Νῦν ἐπὶ τῆ Δαιδαλείας χάρακι ἔφερεν. τὰς δὲ αὐτὰς καὶ Σκιὰς Ὅμηρος [4] καλεῖ.

Δαιδάλεως. λαύρας [5] ἰδίως. σπαράσσων.

Δαιδάλιζε [6]. ἰδίωσον. σπαράσσων. μὴ ταραγμοῦ [7] χειροῦσον. κυλίει δὲ ἐπὶ θηρίοις [8]. λέγει δὲ Ὅμηρος καὶ ἐπ' ἄλλων.

Χρήματα διαδάλλουσι [9] ——

ἀλλοποῦντες ἀναλίσκουσι.

Δαιδάσαι [10]. ῥῆξαι. σπαράξαι. παρέξαι [11].

Δαρεῖος. ὑπὸ Περσῶν. ὁ Φρύγιος [12] ὑπὸ δὲ Φρυγῶν, ἔκπιος [13]. καὶ ἀστραγάλων δὲ τῶν βόλος [14] οὕτως ἐκαλεῖτο.

Δαρεικοί. οἱ λεγόμενοι [15] σατῆρες. ἐκλήθησαν [16] δὲ, ὡς τινες φασὶ, ἀπὸ Δαρείου, τοῦ τῆς Περσῶν βασιλέως.

Δάρις [17]. τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν ἄλφημα.

Δάσιν. σπιθαμήν. Ἀρχιλόχου.

Δάρνις [18]. δίσημα.

Δαρὴ [19]. μακρὸν ξέσνον, καὶ ὄκτωπλοῦν. καὶ ἐσχάτην [20]. καὶ ἄρτι [21] τινὸς, τὸν ἄζυμον.

Δάσσω [22]. τὸ βυτύπιον.

Δάσπη [23]. σαργάνη. κόφινος.

Δάρδαν [24]. Μακεδονικὸς δεῖπνον, ὃ ὑπὸ τῆς νεότητος εὕρηκε.

Δάστυον. πέπλον. λινοῦ [25].

Δαρύλλιος. ὁ ἀγρὸς, ὑπὸ Μακεδόνων.

Δαρχμαῖς [26]. δραχμαῖς.

Δάς [27]. ἐπὶ τοῦ πολλοῦ, καὶ μεγάλου. ἢ λαμπάδιον. ἢ λαμπηδός [28].

Δάσ-

Sebrev. etiam notatus. In ceteris nihil muto. Vid. *sup. Not.* in v. *Δαιδαίη χάρις.*

1. *Δαιδαίη.*] Vid. *sup.* v. *Ἀνδρόμαχον.*

2. *Δαιδάλεια, πύλαι αἱ τῆ* &c.] Eas Euripides vocat *Δαιδάλεας*, in *Troad.* SALMAS. Scil. *p.* 818. sed vid. ibi Barnes. *Δαιδάλεια πύλη*, sublata distinctione media conjunxi. Vid. Hom *Il. Ε.* 789.

3. *Διότι.*] Scrib. *ἡ διότι.* VERWEY. Ne sensus hiet, supplendum est, *ὅτου διότι* &c. KUST.

4. *Σκιὰς Ὅμηρος καλεῖ.*] *Iliad. Γ.* 145. Vid. inf. *Σκιαῖς πύλῃσι*, & *Διὸς σκιαῖσιν.*

5. *Δαυρᾷ. λαύρας.*] *λαύρας* scrib. G. Sic & *Jf. Voss.* ex Cyrillo. Vid. *sup.* in *Δαιδάλεως.* Nota est permutatio *ῦ β* & *υ.* Vid. *Miscell. Crit.* nostra *p.* 232.

6 *Ἐδίωξε.*] L. *λαίφος ἐδίωξε.* PRIC. ad Apul. *Milef.* VI. p. 323. ad illa verba: *Prandio raptim tubercinato.* quod est *διαβιαίτως.*

7. *Ταραγμοῦ.*] Scr. *σαθροῦ.* HEINS. PRIC. l. c. Vid. Suid. in *Δαίδα*, & Inf. v. *Δαίνυ.* Apollon. Lex. MS *Δαίδῳ ἐπὶ τῆ Θεσσαλικῶν, ὁμοίως τὸ Δαιδάλεως, ὁ ἐστι, καθαρεύειν μὴ σαθροῦσθαι.* &c. ubi *ταραγμοῦ* edidit Nob Montfauc. in *Bibl Coisl.* p. 458. Idem Apollonius: *Δαιδάλλουσι. κατεδίωξε, ὡς φασὶ τὸ μὴ ἀλφιτοφορεῖ.* (sic) *ἐδίωκε, ἢ ἀναμάσσεται πυκνότερον ὁ λέβης.* Conf. mox in v. *Δαιδάλεως.*

8. *Ἐπὶ θηρίοις.*] Vid. Athen. [l. VIII.] *p.* 363. SCHR.

9. *Χρήματα διαδάλλουσιν.*] Ex Hom. *Odyss. Π.* 315.

10 *Δαιδάσαι.*] A *δάω*, *δαίω*, *δαΐδω*, *δαΐζω.* G. Leg. *Δαιδάλλω.* IS. VOSS. Vid. *Not.* in v. *Δαίδα.* Infra: *Δάζω ῥήξω.*

11. *Παρέξαι.*] Forte adjectum est, quia *sup.* in v. *Δαιδάλλω* etiam *παραγμοῦ* legebatur. Nisi contra putes, eam lectionem ex h. l. firmari. Vel potius, *σπαρῆξαι* est correctio vocis *παραγμοῦ*: utrumque delinde in Textu remansit.

12. *Δαρεῖος. ὁ Περσῶν.*] Id ex hodierno sermone Persico se firmare posse negat Cl. Reland. *Diff.* VIII. p. 273. *fin.* Elegans est Cl. Vitringa commentatio *Obf. S.* T. I. p. 105. vocem *Δαρεῖος* exponentis ex Hebr. דרה *inquirere*; nude quærere notaret hominem qui res omnes diligentissime perscrutatur & inquirit, qui revera *φρόνιμος* est. Conf. Cl. Seelen. ad Burton. *Addv. Vet. L. Perf. p.* 37-38.

13. *Ἔκπιος.*] *Darius*, *Δαρεῖος*, Phryges vocant *ἔκπιος*, id est, *πανοῦργος.* Vide & explica Suidam in *Καισαρεῖς.* Vid. Inf. *Δάρις.* Idem, ut puto, quod *Θεοφιλὴς.* IS. VOSS. *Δαρεῖος. . . Ἔκπιος.*] Recte igitur Herodotus [VI. 98.] interpretatur *Darius* ex Perfico, *ἐχέφιλος*, quasi *ἐσπρᾶς.* Imo ἔλιλ apud Perfas fignificat *τὸ κερτόμιον, αἰσχρολογίαν*, *tenentem* ac *potentem.* BERNARD. Conf. inf. *Ἐκ ἐχέφιλος* & Æm. Poni *Lex. Ionic* Druf *Obferv.* XII. 17. Bochart. *Phaleg.* l. 15. p. 61. & compluícula apud Reland. *l. c.* & *Orat. inaug pro Ling. Perf. p.* 19. Jac. Upton. ad Dionyf. Halic. *περὶ Συνθέσ. p.* 22. *Ed Lond.* &c. *Tho. Gale* ad Herodot. *l. c. p.* 782. *b.* pro *Ἔκπιος* legend. conjecit *ἄρπαξ.* Quod neceffe non eft. *ἔσπρᾶς* enim eft quafi *ἐχέπους*, a *ἐχέπλευρος.* Conf. *Not.* in v. *Ἐσπρᾶς.* Ex dictis non abfurde *Δαρεῖος* apud Suid. In v. *Καισαρεῖς* accipias pro *palti*, five, ut vulgo dicimus, *paliffaden.* Ceterum ad *Bernardi & Relandi* Notam facit Glof. in Nomica: *Δάι, ἴσως μεγάλῃ δίκῃ καὶ Περσικὸς* &c. ubi *Δαὶ* egregie corrigit Weffelingius Noffer, *Obferv.* II. 22. p. 245. Addo vocem *Dephter-dar, Derdar*, & *Serdar*, pro fupremo duce, &c. Vid Leunclav. *Onomaft. ott.* ad *Hift. Muſulm. Turc. p.* 880. & 893.

14 *Βόλος.*] Vid. Meurf. *de Lud. Grac. p.* 8. SCHR.

15. *Δαρεικοὶ, οἱ χρύσοι σταί.*] Pro *χρύσοι* leg. *χρυσοῦν.* SCALIG. Forte *χρύσεοι.* Vid. *Σιγλοῦ.* Atque ita Briffon. *de Perfico principatu.* SOPING. L. *χρυσοῦς Briffon. (Regn. Perf.* L. II. *p.* 277. five 611. *Ed. Lederl.*) MAUSSAC. PALMER. SALMAS. BRUND. HEINS. Vid. Ælian. *Var. H.* l. 22. *Δαρεικὸν χρυσοῦν* memmit Plutarch. *de Fluvius.* [*p.* 1152.] in *Paſſalo.* Suidas: *Δαρεικὸς, τύπωμα τι ἐν χρυσῷ, ἅπερ Δαρεῖος ἐκόπτων.* FUNGER. Totidem verbis Etymol. M. Recte *χρυσᾶ* emendant. Ita etiam *Tho. Gale* ad Herodot. p. 778. 2. Suid. in *Δαρεικὸς· οἱονεὶ ἢ χρυσᾶ σατῆρες οἱ Δαρεικοί.* &c. Conf. Schol. ad Comici *Eccleſ. ν.* 598 Ulpian. *Enarr. p.* 238. Sic & Harpocrat. (ad quem vid. Interpp.) & Pollux VII. 102. IX. 59. De *Dario* vid. Marsham. *Can. Chron. p.* 604. Cl. Perizon. ad Ælian. *l. c.* & *Mifc. Obſ. Maſ. & Jun.* 1734. *p.* 361. præter ſcriptores rei Numariæ. Rabbinis דריכון dicitur. Vid. D. Cohen de Lara *p.* 33. & Cl. Raland. *Diff.* T. II. *p.* 287. qui *χρυσοῦς* correxerat ad oram libri ſui: ut *χρύσεοι* Steph. Morin. *Exercit. H. de Ling. e. p. p.* 299. Conf. Cl. Raphel. *Addenda.* ad *Annot in N. T. ex Xenoph. p.* 360. ſeqq. ubi אדרכנים, I. *Paral.* XXIX. 27. cum Daricis confert.

16. *Ἐκλήθησαν* &c.] [Ita priores Edd.] L. *ἐκλήθησαν.* FUNG. Harpocration. *ἐκλήθησαν ὑ Δαρεικοί, ἤγουν οἱ σταθμὸν ταμιεύοντες, ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου βασιλέως.* Similiter Schol. Ariſtoph. ad *Eccleſ. ν.* 598 & Suidas. Sed a Dario Hyſtaſpide *Daricos* primum percuſſos & nominatos eſſe, ex Herodot. IV. 166. oſtendit Cl. Weſſeling. *Obſ.* L. II. 22.

17. *Δάρις.*] Ad *δαΐζω, δρύπτω*, id eſt, *ραπίζω.* Mox: *Δάεσσι. κατάρασι*, *Ἀρκάδες* GUYET. *Δάρις, δάεσι* & *δάσσω*, ejuſdem originis videntur. G. *Δάρις* Laconicum, pro *Δαεῖς.* IS. VOSS.

18. *Δάρνις.*] Ad *δάω, δίω, ligo.* G. Vid. *Δαρεῖος*, & illic annotata. IS. VOSS.

19. *Δαρὴ.*] Euripides: *Δαρῆ σὺ Τρῳὰς χέρνιβ' ἁλιβρύτοις.* Sophocles: *Πελοπ, πολλῷ δαρῆ τε δὴ κατείχετε χέρνιβι.* Euſtath. in *Λ. Β.* p. 190. Alias dicitur, ſine *χέρνιβι*, ſimpliciter *Δαρῆ.* ſed ad iſta adipiſcitur Hefychium, non eſt dubium. Legend. igitur: *Δαρῆ χέρνιβι. μακρῷ.* SOPINGIUS. Mirum, quid Sopingio in mentem veneriſ hæc ſollicitare, quum centies *δαρῆ* abſolute, & per ellipſin accuſat. *χέρνιβι*, occurrat. Eurip. *Hecub. ν.* 184. *Androm. ν.* 118 Sophocl. *Electr. ν.* 1069. *Trachin. ν.* 65. Lycophr. *Caſſ. ν.* 188. & Homer. ſæpius. Conf. & Suid. in v. *Δαρῆ.* ABRESCH in *Mifc. Obſ.* V. 3. p. 85. Æſchyl. p. 57. SCHR. Verba ſunt *Prometh. ν.* 939. *κερτόμει τοίνυν ἢ δέσμιον χέρνιβι Ὅπως δίδῃ· δαρῆ γὰρ οὐκ ἄρξῃ δυσὶ..*Schol. *ἐπὶ πολὺ σοι ἄρξῃ* &c. Vid. inf. v. *Δαρεῖ*, & *Δάι*, &c. & *ſup. Δαΐν*, & *Δαῦ.* Purip. *Herc. Fur. ν.* 702. *Χέρνιβ' ἢ τὸν δαρῆς*, &c.

20. *Ἐσχάτην.*] Neſcio an dicam Macedonum fuiſſe, apud quos erat Genius quidam *Δαΐσιος* appellatus; cui pro *ἐσχάτῃ* ſorta nuncupabant. Vide mox. MEURS. *Graec. Fer. p.* 80.

21. *Ἄρτι* &c.] Apud Arhen. L. III. *Δάρτῳ* vocatur, ex Nicandro in *Gloſſis.* SOPINGIUS. H. STEPH. *Ind*

22. *Δάσσω.*] An pro *Δάζω, excoriatio?* quæ Herophili vox eſt (a *δέρω*) apud Galen. *de Anatom. administr* L. III. *Sect.* 2. Lexicon Reg. MS. *Δάσσω. κόπτω. Σοφοὶ τὸ δέρω, τὸ ἐκδέρω. ἰαμβεῖς δὲ ψ.* Idem: *Δαίσσω. τὸ τύπτω. Δέρω, τὸ ἐκδέρω*, &c.

23. *Δάσπη.*] Idem quod *Τάσπη.* IS. VOSS.

24. *Δάρδαν.*] Vid. *ſup. Not.* in v. *Δαρεῖος.*

25. *Δάστυ. πέπλου, λινοῦ.*] L. *πέπλου λινοῦ.* HEINS. *πέπλου λεπτοῦ, peplum tenue.* PERGER. Forte legendum eſt, *πεπλου λινοῦ*, ſine diſtinctione commatica. KUST.

26. *Δαρχμαῖς. δραχμαῖς.*] Eodem modo *Ἀφαρῆς* pro *Ἀφαιρῆς*, &c. Ad ſcriptionem Orientalem hujus vocis magis accedere *τὸ Δαεχμαῖς*, notat Cl. Reland. *Diff.* VIII. p. 176 poſt N. Fuller. *Miſcell S.* VI. 20.

27. *Δάς.*] *Δᾶς* eſt particula intenſiva, non vero *Δάς.* Vid. Etymol. v. *Δάκτυλος.* KUST. Conf. v. *Ζᾶ.* Etymol. v. *Δαυλίστης. . . Δᾶδες τὰ Δᾶ, ἢ μεγάλως* &c.

28. *Λαμπάδιον, ἢ λαμπηδός.*] Poſterius abeſſe malim. Vid. *Not.* ad v. *Δαΐδιν. λαμπτῆρ.* unde huc forſan tranſlatum. Pro *Δᾶς* ſcrib. *Δᾶδι*, hoc ſenſu. *Kuſterus*: „ Refer ad *Δᾶ-*„ *δι*, à recto *Δᾶς.*„

Δάσαντο [1]. ἐμερίσαντο.
Δάσασθαι. μερίσασθαι.
Δασάμενοι. μεθοσταμένοι [2].
Δασάσκετο [3]. ἐμερίζετο.
Δασέως. πυκνῶς.
Δασθῆναι [4]. ἀφιρεθῆναι, μεταδιδῶναι.
Δασκάζῃ [5]. ἐτοφθύγγ.
Δάσκιον [6]. μεγάλως σκιάζον, διὰ τὸ σύνδενδρον, ἢ δασύ.
Δασκίῃ [7]. δασεῖ.
Δάσμαζε [8]. ἀφαιρεῖσθαι.
Δάσμιθυσι [9]. ἀφαίρεσις.
Δασμολογῆ. ἐπιμερίζῃ.
Δασμολόγοι. Φορολόγοι. μεσιταί.
Δασμολογῦσι [10]. Φορολογῦσι.
Δασμόν. μερισμόν. τέλος.
Δασμός [11]. Φόρος. μερισμός.
Δασμὸς, μερισμὸς. Φόρος.
Δάσον. βράσον [12]. μερίσῃ.
Δασμοφόρα [13]. μεριστά.

Δά-

1. Δάσαντο. &c.] L. Δάσαντο, ex Hom. *Il.* Α. 368. ubi Schol. ἐμερίσαντο. Δάσαντο ex liter. serie corrigit *Kuster.* & *Is. Voss.* qui pariter per simplex σ mox legit Δάσασθαι, & Δασάμενοι. Sic Etymol. Sed Δάσασθαι est Od. Υ. 216. & Δασσάμενοι, Od. Γ. 66. & alibi: ubi Schol. μεμερισμένοι: quod forte reponendum pro μεθοσταμένοι. Et hoc *Kustero* placuisse video.

2. Μεθοσταμένοι.] Vid. *Not.* praeced.

3. Δασάσκετο.] Respicit Hom. *Il.* Ι. 333. Δεξάμενος δὲ πατὴρ δασάσκετο. Vid. inf. post Δάσσατο.

4. Δασθῆναι.] Vid. inf. v. Δασσῆται, & Δάσασθαι.

5. Δασκάζῃ.] Inf. Δασκάζων. πρόσινον. Utrumque corruptum ex Δασκάζει, quod inf. expon. πρόσεισι, ὑπολείβεται. ut Δασμοὶ, φόροι. Conf. L. Kuster. *Diatr. Anti-Gronov.* p. 34. & H. Steph. *Ind.* Eodem modo inf. Διάσκιον. φύλλον. pro Διάσειον.

6 Δάσκιον.] Æschyl. [*Pers.* ν. 316.] p. 139. & [*Supplic.* ν. 98.] p. 311. Scalig. *Conject.* [In *Varr.* a δάσκιος, *tesca* deducit.] p. 106. SCHR. Hom. *Odyss.* Ε. 470. Schol. δασύφυλλον. Mox pro σύνδενδρον, quod est in Ald. Flor. & Leid. repositi σύνδενδρον, ut Hag & inf. in v. Δάσκιον.

7. Δασκίῃ. δασεῖ.] Utut defendi forte posset, collata glossa proxime antecedente, scribendum potius Δάσκιον, quod inf. est δασύ. Sæpissime enim Δ, Λ & Α in hoc Lexico confunduntur. Suid. Δάσκιον. ὁ δασύς. ubi Δάσκιον etiam corrigit Cl. Kuster. Addo hac occasione glossam Lexici Reg. MS Δασκίδης, ὁ δασύς.

8. Δάσμαζε.] Vid. sup. v. Ἀπεδασσάμεθα, ibique *Not.*

9. Δάσμιθυσις.] Verbum hoc nulla adhuc auctoritate fultum in Steph. *Thes.* L. Gr. tribuo Xenoph. VII. *Anab.* p. 233. ὡς ἐπὶ δασμολόγιον ἰόντες. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 85.

10. Δασμολογῦσι.] Æschyl. Schol. p. 153. [*Pers.* ν. 581. ubi δασμοφορῦσι.] SCHR.

11. Δασμὸς.] Semel occurrit apud Hom. *Il.* Α. 166. Conf. Suid. & sup. v. Ἄδασμον, & Ἀπεδασάμεθα.

12. Δάσον. βράσον.] Hom. *Od.* Ρ. 80 . . . πανδαισία πάντα δάσσω. KUST. Pro βράσον leg. βράσσω. G. STEPH. IS. VOSS. Δαμάσσω legit *Spingius*. Sed βράσσω vera est lectio: quod quidem Δάσσω per se non notat; sed more suo Hesych. respexit ad sensum loci Homerici *Il.* Χ. 354. ubi de *canibus* & *olitibus* dicitur, qui *cadaver discerpent*, & quasi intes se *dividerent*, h. e. *devorarent*. (conf. simile exemplum inf. in v. Δατεῖσθαι.) Quo pertinet etiam Suidæ glossa: Δάσσω. λυμαίνομαι, καὶ μὴ μόνον φαγεῖν, ἀλλὰ μηδὲ μιμεῖσθαι. Conf. Etym. M. v. Δάσσατο, & inf. v. Δασσάσκετο, & Δατεῖσθαι.

13. Δασμοφόρα.] L. Δασμοφόρον. Conf. v. Δασμολόγοι.

14. Δαί. II. *Reg.* XVIII. 9. ὑπὸ τὸ δαίδιον ἢ δρυὸς ἢ μεγάλου. MUNK. BIEL. ABRESCH. Conf. sup. v. Δάσκιον, & inf. v. Δρυμοί.

15. Δαπίτηλον.] Pollux τὸ δ' σιλφὶν φάσκων, Δάπιλον vocari notat cel. 322. HEINS. H. STEPH. *Ind.* Locus est I. VI. 67. ubi πάπιλον restituerunt Viri Docti. Conf. inf. v. Μάπιλον. Sed hæc sunt aliena. Δᾶς, enim sive potius Δᾶ, ἐπὶ δ' ποιεῖ ᾱ μεγάλα, supra dixit; Πίπιλλα inf. est φίπιλλα. Hinc Δαπίτηλα sive Δαπίτηλον, pro ζαπίτηλον, est πολύφυλλον. Conf. *Not.* seq. Aliter *H. Steph.* qui pro δασύφυλλον per syncopen positum esse notat in *Ind. Thes.*

16 Δαπλῆτις.] A δᾶς, δᾶτος, δᾶπλα, βλάπλα, δαπλὸς, ὗτος, Δαπλᾶτις. G. Vid. Casaub. in Athen. p. 278. SCHR. Fallitur *Guyetus*, quem melior docuisset Etymologus M. & Schol. Theocrit. ad *Idyll.* II. 14. Δᾶς enim, sive Δᾶ, ἐπὶ δ' ποιεῖ πὰ μεγάλα, ut modo notavi. Conf. H. Steph. *Ind.* v. Δαπλᾶς, & Schol. Lycophr. ν. 1452. Pro μεγάλων, quod erat in Veneta, recte Ed. Flor. & Hag. μεγ. per τ. eadem ratione vitia ineficio cur retinuerit Schrev. ut & sup. in v.

Δάσος [14]. σύνδενδρος τόπος, ὑλώδης, δασύτης.
Δασπίταλον [15]. πολύφυλλες.
Δασπλῆτις [16]. μεγάλων χαλκῶν ἀσπιδοπλαισίων, πολλοὺς πλήσασα, οἱ δὲ, ἄπλης τόπος, παρὰ τὴν χαλεπὴν, ἐπὶ τὸ Ἐρυσίβη [17].
Δάσπληξα [18]. πολυμιγῆ. καὶ τολμηρὴ.
Δασπλῆτις. διαχρὶς τοῖς περιπολάρχοις. διαφοροπόλας τόπος. πολλοὺς μισοῦσα, ἢ μετώπου. τολμηρὰ, θρασεῖα.
Δάσσα [19]. λάχανα.
Δασσάσκετο [20]. διειλίματο. ἔτρωγεν, ἔφαγε.
Δασύ. τραχὺ [21]. πυκνὸν, συνεχές.
Δασὺς [22]. παρέλκων τόπος.
Δασύπους [23]. λαγωός.
Δασῦται [24]. νεμεῖ. ἀφαιρήσῃ.
Δατεῖσθαι [25] μερίζεσθαι.
Δατὶν [26]. ζητῆν.
Δατιδάλε * [27].
Δατῆντο [28]. ἐπορθοῦντο.

—— Τον-

Δάσκιον, ubi σκιώδη pro σκιώδη.

17. Ἐρυσίβη.] Hom. *Odyss.* Ο. 234. δασπλῆτις Ἐρυσίβη Schol. δυσφορωτάτη, καὶ μεγάλως ἐμπιλαζουσα, ὄγκως ἢ ἀπορτικῶς. Conf. Etymol. Suid. & v. seqq.

18. Δάσπληξα.] Simonides apud Stobæum ὡς τῇ αὐτῇ θεῷ τῷ. [*Serm.* 117. p. 599.]

Παῖδε δ' ἐκ μέσου ἑαυτὴν λαπάδνα χάριδι,

Ubi legend. fine dubio, δάσπληξα. SOPING. L. Δασπλῆς. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 86. Mox pro πολυμιγῆ, quod erat in Hag. & Hack., reſcripſi πολυμιγῆ, per γ, ut recte Ed. Ven. Flor. & Phavor. Vitio etiam typographico τολμηρὸν, pro τολμηρὸς, Ed. Flor.

19. Δάσσα.] Παρὰ τὸ δασύ. G. Iosta Δάσκια. SOPING.

20. Δασάσκετο.] L. Δασάσκετο. IS. VOSS. Ex liter. serie scribendum est Δασσάσκετο, cum duplici σ. Conf. sup. v. Δασάσκετο, & Δάσασθαι. KUST. Adde v. Δάσσα].

21. Τραχὺ.] *Asperum pilis.* An τραχὺ scribendum? G. Vid. *Not.* seq.

22. Δασὺς. Παρέλκων.] L. Δασὺς, & paullo ante Δασὶ, IS. VOSS. Hoc comma veluti ſtolonem e caudice, ſic e ſequenti membro, quod eſt Δασύπους, λαγωὸς, enatum, & propterea exſtirpandum cenſeo. Poſſet tamen ſcribendum videri alicui: Δασὺς, τραχυτέγαν. PERGER.

23. Δασύπους.] L. Δασύπους. IS. VOSS. Plin. X. 63. [*Defyades omni mense pariunt, & superfetant, ferus leporis.* Iterum in *fin.*] SCHR. Δασύπους & λαγωὸς idem ſunt, ſecundum Cl. Bochart. *Hieroz.* P. I. L. III. c. 32. p. 997. ſeqq. Lege, ſis.

24. Δασῦται.] L. Δασῦνται, & pone poſt Δασάσκετο. IS. VOSS. Dorice pro Δάσ'). Dores enim Futura Verborum circumflectere ſolent. Hinc patet, pro ſequenti νεμεῖ, ſcribendum quoque eſſe νεμεῖ: ut oempe Futurum reſpondeat. KUST. Δατοῦνται corrigit *Jungerm.* ad Polluc. l. VIII. p. 908. n. 21. & *Abreſch* in *Misc. Obs.* V. 3. p. 86. Vid. mox v. Δάτεζε, & Δατεῖσθαι. Sup. tamen etiam: Δαΐδεται, ἀμφιβάλλονται. Conf. v. Ἀδασῦ, poſt Ἀδελές.

25. Δατεῖσθαι.] Δατίσσ forte. G. VALES. Sic & *Jungerman.* l. c. Vel ſcrib. Δατεῖσθαι. Ita Cl. *Abreſch* l. c. Harpocrat. Δατεῖσθαι, τὸ μερίζεσθαι. Utrumque eſt apud Phavor. Δατίσσ', Δατεῖσθ', ἐπὶ μερίζειν, ὃθεν ποιεῖ πάντα. Conf. ſup. v. Δαΐδιν), inf. Διατεδασμένη, & Διατέδαστο, & Etym. M. ſo Δατῦ.

26. Δατὶν.] Δάω, δῶ, id eſt, δάσσω, δώσ, δατὸς, δατεῖν, δατῖν. Ζάω, ζῶς, ζατὸν, ζατεῖν. G. Vid. Brodæum *Tom.* IV. *Theſ. Crit.* p. 77. SCHR. Phavor Δατῖν. ζωὴν. Inf. Ζατῦ. ζωῦ. Scil. Δατῖν, pro δατεῖν, ſive δατῦ, & hoc pro ζωεῖν, Bœotice; ut Δᾶς inf. pro ζᾶς. Similiter *Kuſterus*: „ Δατῖν, pro ζωὴν, quod Doricum eſt pro „ ζωεῖν. Z hic tranſit in Δ, ut ſupra in Δᾶλον, pro ζᾶλον, „ λος, & in Δᾶλον, pro ζᾶλον, i. e. ζῆλον. Conſer quæ no- „ tavimus ſupra ad v. Δαλὸν. „

27. Δατιδάλε *.] Scrib. Δατεῖ. βάλε. SCAL. VALES. L. Δατεῖ. βάλε. *datatim ſudet*, aut *jocet*. Vid. Brodæum *Misc.* IX. 24. MAUSSAC. L. Δάτιδι. βάλε. Eſt enim Δατεῖσθ', μερίζεσθ', βάλλουσ. Et ut δίζεσθ' πὴν λαζεσθ', ſic Δατεῖσθ' πὴν λαζεσθ' recte opponuntur. HEINS. Forte: Δατεῖ. ἄγεις, πὴν λαζεσθ' recte opponuntur. HEINS. Forte: Δατεῖ. ἄγεις, πὴν λαζεσθ' recte opponuntur accipe. PERG. L. Δάτιδι. λάζε. Vid. inf. Ἐνδατυλῆν IS. VOSS. Scribend. Δατεῖ. λάζε. Doric. pro Δατεῖ, i. e. *divifim accipe*. Quod jam olim me monuerat Cl. *Tib Hemſterhuſius*, quam fruſtra Δατεῖσθε ex Hom. *Il.* Υ. 394. huc arceſſerem in *Pers. Crit.*

28. Δατῆντο, ἐπορθοῦντο.] Sic priores Edit. quæ cum ſuperiori gloſſa etiam hæc conjungunt. Recte ſecrevit Hag. & Schr. reddentes ἐπορθοῦντο. Illud ποιεῖ Δατῆντο eſt exemplum Homericum, ex *Il.* Υ. 181. —— τὴ δ' ἔχεια ποιεῖ Δα-

—— —— ποσὶ δατεῦντο [1].

Δάτησις [2]. διαίρεσις, μερισμός.

Δάτις [3]. σχετικὸς Πειθοῦς.

Δάτ(ε)ω [4]. ὁ πευσητός. ἢ πόλεως ὄνομα, ἐπὶ Λακεδαιμονίων [5].

Δατύμβυοι [6], μερίζοβοι.

Δατύλλει [7] ἡμέρᾳ. ἐπὶ Παυλίδου φησι [8].

Δα-

δατεῦντο. ut notaverat quoque *Spingius*. Ergo Hesychius sensum illius loci potius quam verbum respexit, ut sup. in v. Δάτας). &c. Δατεῦντο enim (quod occurrit nativo sensu *Od.* Λ. 112.) non est ἐπεμέριζον, sed integra phrasis, Ποσὶ δατεῦντο, est ἐμερίζοντο διαβαίνοντα, i. e. ἐπορεύοντο, μερισμὸν γὰρ τῶν ὁμοίων γίγνει) καὶ τῆς πορείας, ut optime Schol. Sic ad *Il.* Β. 158. —— ἀμφὶ πόδας δατέονται. Schol. διαμερίζονται τοὺς πόδας. Τρόπον. ἐπορεύοντο οἷς τὰ κλιμακῖδα. Phavorin. Δατεῦσθαι, τυπτεῖσθαι, δαίνυσθαι, ἐμπίπτειν. &c. Et: Δατεῖδαι χάσκουσι, οἱ καὶ δίπτυλοι βαδίζοντες, καὶ οἷς οἱ μεγαρικοὶ, τοὺς μὲν τῷδε, τοὺς δ' ἐτέρωσε διαίνουσι. &c. Conf. Etymol. v. Δατεῖ, & *Not.* seq.

1. Ποσὶ δατεῦντο.] Est phrasis Homerica, pro *ibant*. Proprie, *pedibus dividebant*; in passus scilicet. Simili fere sensu Latini dicunt, *pedibus emetiri terram aliquam*, pro peragrare. KUST. Vid. *Not* prec.

2. Δάτησις.] Vid. Harpocrat. SCHR. A Δατεῖδαι. Conf. Suid. v. Δατεῖδαι. KUST.

3. Δάτις.] *Datis*, de quo hic Hesychius, est ille, a quo dictus est Δατισμός. Eum eleganter Comicus in *Ειρήνῃ* notat, egregie ἡ Δατισμὸν, hoc est, barbarismum ridens illo versu: Ὡς ἥδιον, ἢν νέφεσιν, ἢ χάρισιν. Ita enim barbarus dixerat pro χάριν. Quod quidem Aristophanes Δάτιδ' μὲν vocat. Vid. Aristoph. *Edit. Genev.* p. 641 642. & ibi Scholia. [*Pac.* ν. 288.] HEINS. Locum notarat etiam *Pergerus*. Conf. Suid. Herodot. VI. 94——98. 118. Corn. Nep. *Militiad* c. 4. ibique interpp. & H. Steph. *Ind.*

4. Δάτ(ε)ω. —— πόλ. &c.] Herodot. l. IX. 74. Σπάνιον τοῦτο Πίνδαρος εἰς Δάτον, de Sophane Atheniensi. SOPING. Vid. Zenob. p. 57. [III. 11. ibique Schott.] SCHR. Conf. Harpocrat. Suid. ibique Kust. (refutatum a L. Bos *Animadv.* p. 150.) & Schott. ad Suid. *Adag.* p. 397.

5. Λακεδαιμονίων.] L. *Macedonum*. MEURS. *Attic. Lect.* VI. 31. p. 364.

6. Δατύμβυοι.] Vid. Harpocrat. SCHR. Vid. v. Δατεῦσαι, Δατεῖδαι, &c.

7. Δατύλλει ἡμέρᾳ.] In Suida legitur: Δατύλλει ἡμέρᾳ. Sed Δατύλ(ε)ῳ ἡμέρᾳ proverbialiter usurpat Alcæus. Et in Epigramm. SOPING. L. Δατύλλει. SALM. Δατύλλει ἡμέρᾳ etiam Zenobius; nisi quod per unicum λ habet Δατύλει, qui ἐπὶ τῶ διαμαρτόντος explicat, & deductum ait a Datylo quodam, heroë Athenienſium, qui ab ipſis cultus ſit ſummis honoribus. Ceteri Paræmiographi Δατύλει ἡμέρᾳ præferunt. Gravius errant, qui hic Δατύλ(ε)ῳ ἡμέρᾳ reſcribunt: quæ ſunt diverſa, neque confundenda. Quid enim? ſi Δατύλ(ε)ῳ ἡμέρᾳ recte dicitur, quia viri eſt unius digiti ſpatium, an ideo Δατύλει ἡμέρᾳ rejicietur? eum utrumque diverſo ſenſu dicitur. VALES. Leg. Δάκτυλ(ε)ῳ ἡμέρᾳ. Vid. Caſaub. ad Athen. p. 800. BRUNO. Ex depravata lectione ordinem haud dubie turbavit ſuo more Epitomator. Atque hinc Zenobii commentum, ὅτι Δάτυλός τις ἀνὴρ γέγονε Ἀθήνησι, μεγίστου μακρὸν τεμεῖν. Quæ Græcorum ſunt nænia: nam eadem de Datylo tum Suidas [in Δάκτυλοι] tum Diogenian. [IV. 13.] Corrumpendo autem loco, ut jam Caſaubon. [l. c.] & ante eum H. Stephanus notavit, anſam primo omnium dederunt, qui Δακτύλου ἡμέρᾳ legerunt: qua lectione nihil ne excogitari quidem ineptius poteſt. Ante quidem impudentius: cum quod ſuaviſſime ab Alcæo dictum fuerat, ὁ δ' ἐμὸς θρασύτας τὸν ὑπὲρ μέτρον χρόνον τοτίδεμ verbis ac eodem ſenſu Δάκτυλ(ε)ῳ τῆς ἡμέρας dixerit. [Conf. A Schott. ad Zenob. III. 10.] Simillimum eſt illud Hebræorum apud Poëtam Regium: מספרת נתתה ימי [*Pſ.* XXXIX. 6.] *palmas dediſti dies meas*, i. e. dediſti mihi dies breves. Chaldæus eleganter קליל׳ *leves*, & qui elto tranſeunt. מנין ימי *dies palmus*, ut Δάκτυλ(ε)ῳ ἡμέρᾳ. HEINS. Senſus loci hujus eſt mutilus, qui ſuppleri poteſt ex Zenob. *Cent.* III. 10. & Suid. v. Δάκτυλος. KUST. Vid. H. Steph. ad Anacr. p. 78. & *Schediaſm.* 30. *Hb.* III. Conf. Keinef. *Vor. Lect.* I. 24. p. 105. & *Obſerv.* noſtras ad Matth. VI. 27.

9. Ἐπὶ Παυλίδου φησι.] Unde illud, ἐπὶ Π. φησι. Vel, ſi mavis, φασὶ? Quippe hoc, quod ſciam, nemo diſcuſſit. Inter omnia Græcorum feſta nullum erat feſtum Anthiſteriis feſtivius, cujus dies primus, ut vel puerî jam ſciunt, Πιθοιγία, [vid. Inſ.] quo nimirum vaſa reſerare, ac ſic quaſi pituitare Athenienſes conſuêrunt. Unde & haut ſummerito Ἀγαθὸ διάβασι(ν), quod & ſæpe jam notatum, ea dies, dicebatus. Hanc ſubſequebantur Χύτροι, longe meliores dies, quo, ut apud Ælianum eſt, [*V. H.* II. 41.] τοῖ παῖσι πᾶσιν ἄδεια ἐφέρετο, ἐς ἃ βούλονται βιβλίσαι, *premium propenebatur*, &, ut principes elegantiarum ait Ariſtophanes [*Acharn.* ν. 1000.] τοῖς παῖσιν ἐν(ε)ῳ, *ad rubam*, bibebant. Hunc diem primus omnium, ut Critici ad *Acharnenſ.* [ν. 960.] notant, Pandion inſtituit, ad quem alii Ἀνθεστήρια in genere referre ſolent. De hoc die primum id uſurpatum notaverat Heſychius, Διόνυσ(ε)ῳ ἡμέρᾳ, præcipue a ſervis, qui hoc die ſe

Δατὺς [9]. κεφάλαιον [10]. νύμφη λᾳκώνη(ε)ῳ [11].

Δατύσεται [12]. λαφύσσει, ἐσθίει.

Δαῦνος. ζωμός.

Δαύακες [13]. Θρυαλλῶπες.

Δαύειν [14] κυμβάζ.

Δαυὶς [15]. μέλαινα. καὶ πυκνή.

Δαῦχ(ε)ῳ [16]. ὁ θεμιστὸς. καὶ βοτάνη τὶς Κρητική [17].

Δαυλίαν [18] χορίαν, ἀντὶ τοῦ ἀηδίνα [19]. οὕτως δὲ

potiſſimum ingurgitabant (nam qui ſequebatur, Χύτροι, ſacris maxima ex parte deſtinatus erat) quibus feſto jam exacto illud heri occinebant: Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια. Quo illi jambo nulla alia ſecletiora audiebant. Cum autem addit, φασι, ſuo more notat eſſe *ſero* ſcriptoris alicujus, quam exponit. Quanquam φασὶ malim, ὅτι ἔτ' ἐν παροιμίᾳ λεγομένῳ, ut noteat inſuper, id eo die uſurpatum, atque hinc originem traxiſſe. HEINS.

9. Δατύς.] Alias Δαγύς. Sed hæc Heſychiana ſcriptura melior. H. STEPH. *Ind.* (v. Δαγύς, & Δαγύς) Porro indicat τὸ Δαγύς, de quo Schol. Theocrit. SOPING. Ab alia Δαγὶς ſcribitur, per γ, ut apud Theocrit. *Idyll.* II. 110.

Ἀπ' ἐσπέρας δαγῖδι καλὸν χρὼς πάντοθεν ἶσα.

Sed abrigui pulchro undique corpore inſtar Δαγῖδ(ε)ῳ. Schol. ad illum locum: Δαγὶς δὲ ἐστι παχυσμικὸν τι, καλοῦσι δ' αὐτὸ οἱ μὲν Νύμφιον, οἱ δὲ Πλαγόνα, [Vid. Inſ.] ἀπὸ δ' ὑποπτώσεως οὐκ ἔχει. Hinc diſcimus, quid Heſych. per νύμφη λᾳκώνη(ε)ῳ (ſic enim ſcribendum eſt) hic intelligat, nimirum *pupulum ex cera alba factum*, puellarum ludicrum. KUST. Vid. *Not.* ſeqq.

10. Κεφάλαιον.] Potius κεφάλαιον. Vid. ſup. v. Γάλγια, & Γίλγια. KUST. κεφάλαιον exhibet H. Steph. *Ind.*

11. Νύμφη λᾳκώνη(ε)ῳ.] An λᾳκύνη(ε)ῳ? G. λᾳκάνη(ε)ῳ exhibet *H. Steph.* in *Ind.* ut ſit, *puppa e cera alba*. Sic & *Kuſter.* In *Not.* penult. Λᾳκάνης enim, quod inf. λᾳκανίφ(ε)ῳ redditur, minus congruit.

12. Δατύσεται.] Vid. ſup. v. Δατῦσαι, & Δατίσασθαι, & Δαΐσασθαι. Conf. v. Λατύσαι, Λατρῦσαι, Λαφῦσαι, & Λαφύσσει.

13. Δάυακες. Θρυαλ.] L. Θρυαλ. Sup. Διαγραμμ. SOPING. Leg. Διαγραμμ. SALM. A δάω, δάνω, δανῶ, & Θρυαλλάνω, id eſt, Θρυαλλάτω. G. Δάυακες, κατάγραμμα ἔμβλ. Vid Δαΐσ. Sed hic leg. Διαγραμμ. Vid. ſup. Διάγραμμ. IS. VOSS. Male pro Διαγραμμ, ut vel ex liter. ferie patet. Conſer ſup. *Not.* ad v. Διαγραμμ: ubi etiam Θαυμαλάνω, ut h. l., male pro Θρυαλλάνω. KUST.

14. Δάυειν.] L. Δαΐειν. SALM. IS. VOSS. KUST. H. STEPH. *Ind.* Conf. Etym. M. in Δαΐω, & inf. v. Ἔλαυσεν, Ἰαύῃ, Ὑαΐῃ, & *Not.* in v. Ἐφαῦσεν.

15. Δαυὶς.] L. Δαυνὶς, i. e *ſita* a Δαΐω, i. e. Δαΐω. IS. VOSS. L. Δαυνὶς, ex inter. ſerie. Δαυὶς à Δαΐω, quod idem ac καίω. Unde exponitur μέλαινα: quia omnia σποδιᾷ ſolent eſſe nigra. KUST. Si Δαυὶς, per ῦ, rectum eſſet, conſirrem ſup. v. Δαΐω, & inf. v. Δίαυσιν, ad utramque expoſitionem, μέλαινα, καὶ πυκνή. Nunc non auſim. Vide potius v. Δαῦλον, ibique *Not.* & v. Δαυχμόν. Utrumque apud Etymol. qui Δαῦσαι, pro δαῖαι, i. e. καῖαι, ex Simonide adfert. Supra Δαλὶς etiam eſt μελαίνη(ε)ῳ.

16. Δαῦχ(ε)ῳ. ὁ θεμιστὸς.] L. ὁ δαυὸς. GUYET. IS VOSS. Inf. Δαῦλον. Δαυὸς. Et: Δαῦχ(ε)ῳ. Δαυὸς. Vid. ibi *Not.* Lege etiam G. J. Voſſ. *Etymol.* in v. *Audeo* Supra: Γλαυκὸν. — Θεμιστὸ. poſt v. Γλαυξ. Similiter: Καπυδόκης. Θεμιστὸς. Hue tendit Cl. *Kuſterus*, qui ſequentia notaverat: „ ὁ Θεμιστὸς, „ an referendum ad Λαυκὸς, i. e. Γλαυκὸς? Sane infra in ſe„ rie ſua Λαυκὸς poſitum eſt pro Γλαυκὸς, ut vel ex interpre„ tatione patet. Ex Λαυκὸς autem facile fieri potuit Δαῦχ(ε)ῳ, „ mutato tantum Λ in Δ. Cæterum vox Δαῦχ(ε)ῳ recte ſe „ habet, quatenus exponitur per βοτάνη Κρητική. Nam *herbam* „ quandam *Creticam* ſic dictam fuiſſe, vel ex Dioſcoride „ (III. 83.) diſcere licet. Conf. Meurſ. in *Creta*, L. II. „ c. II. „

17. Βοτάνη τις Κρητική.] Meminit Δαῦλου Nicand *Ther.* ν. 94. p. 7. ubi Schol. τὸ Δαῦλον, καὶ Δαῦχον γράφουσι. ἐπὶ τοὺς ὄφεις ἐστὶ γλαυκὸν, ἔστι δὲ ῥίζωμα παχύφυλλον. Ἀνδρόμαχος δὲ λέγει, Δαῦχον ἡμῖν ἀνθὲν πυκνὸν ἔπιον. —— ἐστὶ δὲ γένος τῶν Δαύκων· ὁ δὲ Κρητικὸς ὁ Δαυλιακός. &c. Vid. Erotian. & qui plures adfert H. Steph. in *Ind.* Conf. *Kuſt.* in *Not.* prec. & omoino Bod. a Stapel ad Theophraſt. *H. Plant.* p. 1121. ubi *Dauci Cretenſis* icon exhibetur.

18. Δαυλίαν, κορίαν.] Id eſt, *avem*. SCHR. Δαυλίαν κορώνην, ſine diſtinctione, conjunxi. *Schrevelii* Nota inde nata videtur, quod *Soping.* ad v. κορώνη ſcripſerat: „ *Forte legend.* „ ἔρυν, ſi ita dicatur pro ἐρωδιόν.„ Sed nihil mutandum docent Suidas v. Δαυλὸς, & Zenob III. 14. Vid. *Not.* ſeq.

19. Ἀηδίνα.] L. ἀηδόνα. SALM. ἀηδόνα. SCAL. SOPING. VALES. HEINS. PALM. G. BRUNO. IS. VOSS. Ita Zenob. *l. c.* Δαυλίαν κορώνην. ἀντὶ δ', ἀηδόνα. Δαυλία ἡ ἀηδὼν, λέγ' τὸ τὰ ἀδὶ ἡ Τηρία ὁ Δαυλὶς ἡ Φιλόμηλ(ε)ος ὀρνίθων. ἀ δ', ὅτι ἀδοὶ τὰ Δαυλίου παλλακιδοποιήσαι οἱ ἀδοὶ τὸν Πρόκνην, μετέβαλον οἱ ἔρωτες ἐπὶ τὸν ἀηδόνα ἐκείνου. Δαυλοὶ γὰρ ἦσι, τὸ ἄστυ. &c. Ad quem locum *A. Schottus* ἀηδόνα reſcribit Heſychio. Vid. Thucyd. II. 29. ibique Interpp. & inf. v. Ἐπίδαυλος. Etymol. M. v. Δαυλὸς· ἐν Δαυλίᾳ κορώνῃ, ἀντὶ δ', ἀηδόνα, Λεσβιακῶς ἀηδὼν ἡ μέλος, ἐπεὶ, τὸν Δαυλίαν, Conf. H. Steph. *Ind.* v. Δαῦλον, in fine.

1. Δαῦ-

δὲ ἀηδὼν ἐλέχθη.

Δαΐλις [1]. ἐοστὴ οὐ Ἄρεϊ, μίμημα ἐ Περίτου περὶ Ἀκεσίαν μάχης.

Δαΐλας [2]. πόλις.

Δαΐλον [3]. δασύ. ἡμίφλικτον ξύλον [4].

Δαμαΐζαι [5]. ἐπιχεῦζαι.

Δαῖτα [6]. λάχανα. οἱ δὲ, χλωρά.

Δαωχμὸν [7]. ἴσχανον ξύλον διάφης.

Δαῦγ [8]. δασύς.

Δαφνίτης [9]. Ἀπόλλων, ὥς Συρακουσίοις.

Δαφνοί. λίαν φοίνικες [10].

Δαφνοῦν. μέλαν. δυσὸν, ποικίλον. ἐρυθρὸν, πυρρόν [11].

Δαφνοφόλιον [12]. ἢ Ἀπόλλωνα λέγουσι, ὡς Ἀλεξάνδρου.

Δάϊμαι. σπαράξαι, κατασφαγῆναι μὲ σπαραγμοῦ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Δαιδάϊμαι [13]. καὶ Δαϊκτήμαι. καὶ ῥῆξαι.

Δαιμιλέσται [14]. πολύς. λέγει δὲ καὶ ἐπὶ ἡδυσμάτων,

1. Δαΐλις, ἐφορεύ &c.] Eurip. *Supplic.* p. 40. κἀκεῖθωλείζουσι. STEPH. CLERIC. Vid. Brod. ad Eurip. *Supplic.* p. 10. VERW. Conf. *ibid.* Barnef. ad ϟ. 717. Δαΐλιοι legit Cl. *Hemsterhuis.* Vid. inf. *Not.* in v. Θαυλία.

2. Δαΐλας, πόλις.] Zenob. p. 57. Paufan. SCHR. De hac urbe vid. Pauſan. in *Phoc.* c. 4. KUST. Scrib. Δαυλὶς, πόλις, Φωκίδος ſcil. Vid. Hom. *Il.* B. 520. ſive *Cat.* ϟ. 27. ibique Schol. & Etym. M. Thucyd. II. 29. Paufan. l. X. p. 807. Strab. l. IX. p. 423. Steph. Byzant. eorumdemque interpp. Zenob. III. 14. & Palmer. *Græc. antiq.* VI. 12. Conf. Hierocl. *Synecdem.* p. 643. *Ed. Weſſeling.*

3. Δαῖλον, δασύ.] Vid. Pauſan. in *Phocic.* p. 319. 40. [807.] & Etym. M. HEINS. SOPING. Strab. p. 423. Pauſan. in *Phoc.* p. 615. SCHR. Scribendum erat: Δαῦλον. δασὺ. Δαῦλον. ἡμίφλ. ξύλον. A δάω, δαύω. Vide [mox] Δαΐγειν. δασύν. A δάω, δαύω. G. Zenob. *Cent.* III. 14. ubi quid ſit Δαυλία παροιμία explicat: Δαυλὸν γὰρ, inquit, ἐκεῖ τὸ δασύ. Pauſanias quoque in *Phocicis* c. 4. teſtatur, Δαῦλα antiquos appellaſſe δασέα, & Æſchylum barbam Glauci appellaſſe δαῦλον, i. e. *denſam.* Conf. Etymol. v. Δαυλὶς. KUST. Dicebant olim δάω, δαίω, δαύω, ut αὔω, αἴω, αὔω. Ut vero a δάω ſit δαλὸς, ſic etiam a δαύω ortum eſt δαῦλος. Hinc vero Δαῦλον *h. l.* exponitur, ἡμίφλικτον ξύλον, notante G. d'Arnaud *Leſb. Gr.* p. 38. ubi ad priorem ſignificationem (δασὺ) adfert Æſchyl. *Supplic.* ϟ. 98. Δαυλοὶ γὰρ πυρσοῦσιν δάσκιοί τε τοῖσδε νῶτοι. Idem citaverat Iſ. Caſaub. ad Strab. p. 423. & *Steph. Clericus*, ad oram libri. Malim itaque Δαυλὸν, δασὺ, pro quo inf. Ἐνδαυλον. Vid. Euſtath. p. 274. & 1654. & ſup. *Not.* in v. Δαῦλος. Quando addit, ἡμίφλ. ξύλον, vid. ſup. v. Δαλὸς, & Δαλὸς, & *Not.* in v. Δάφναις. Conf. v. Δάϊσιον, Δαΐλιν, Δαυὰ, Δαΐαις, ibique *Not.* & mox Δαυμάζαι, Δαυχμὸν, Δεδαυμένον. &c.

4. Ἡμίφλικτον ξύλον.] Hæc ſignificatione Δαῦλος, vel Δαυλὸς, idem quod δαλός. KUST. Vid. *Not.* præc.

5. Δαυχμάζαι.] L. Δαυχμᾶζαι. [ut mox Δαυχμὸν.] SALMAS. Melius legas, Δαυλίζαι, & conjungas cum ſuperiori, ut literæ ſatisfiat. IS. VOSS.

6 Δαῖτα.] Supta pro eodem habes Δάϊτα. IS. VOSS. KUST.

7. Δ. ἴσχανον ξύλον διάφης.] L. ἴσχανον ξύλον, ἀς διάφης. Vid. Etymol. [qui διάφης omittit.] HEINS. Etymol. ὄγκανον. A. BRESCH.

8. Δαῦγε. δασύς.] Legendum videtur: Δαῦγες. δασύς. Et hoc Alphabeti ordo poſtulat. Sic a ψαῦα, λαιὸν, λαῖγξ, lauras, id eſt, διάφης, λάφης, ut infra. Δαῦλον, δασὺ, ſupra. G. Imo ordo poſtulat Δαῦχες, pro quo Suid. Δαυλὸς. Ideum nempe Δαῦλος, Δαῦγες, & Δαῦχς. IS. VOSS. Scribo: Δαῦχες. δασεῖς. pro Δαῦγες, *indices.* PERGER. Series liter. poſtulat Δαῦχες, per χ. Hoc autem male hic poſitum eſt pro Δαῦλες, per frequentem permutationem ϟ λ cum χ. KUST. Vid. ſup. *Not.* in Δαῦγες, & Δαῦλον.

9. Δαφνίτης.] Δαφνίτου. Etym. M. IS. VOSS. Malim Δαφνίτην, per ν. Mox Apollo Δαφνοκάλαμος audit; alias Δαφνεὺς, Δαφνογενὴς, Δαφνηφόρος, &c. De Apolline *Daphneo*, Syracuſis culto, vid. Octav. Cajetan. *Ifagog. in Hiſt. Sacr.* cap. XXIX. §. 7.

10. Δαφνοὶ λίαν φοίνικες.] L. φοινὶ, vel φοίνες. Schol. Hom. *Il.* A. 474. Δαφνοὶ. φοίνικες, ἢ πυρροί. Idem ad *Il.* B. 308. Δαφνοὶς πυρροῖς, ἢ ὁ ἄγαν φοίνιξ. Schol. Lycophr. ad ϟ. 181. Δαφνοὶς φοινικοῖς. Apollon. Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 458. Δαφνοὶς, ὁ μεγάλως φοινὸς, ἐρυθρός. Ἔστιν ὁ Δαφνὼν, ἢ μεγάλως φοίνιξ. Utrumque adgnoſcit Etymolog. M. Conf. Suid. & Gloſſ. Rutgerſ. cum *Not.* Strunzii. Vide tamen inf. v. Φοίνιξ, Φοίνιον, &c. Sed hoc Poëtæ potius quam Grammatico convenit. Δαφνοῖς αἵμασι dicitur apud Æſchyl. *Prom.* ϟ. 1021. Conf. H. Steph. *Ind.*

πων, καὶ μεγαλοψυχόντων.

Δαψιλὴ [15]. πολλὴ.

Δαψιλῶς. ἀφθόνως.

Δάωμαι [16]. μάθωμαι.

Δέα [17]. Ῥέα, ὑπὸ Τυῤῥηνῶν. καὶ δίνασα, φόβου.

Δέαι [18]. φαίνῃ, δοκεῖ.

Δεάμην [19]. ἐδοκίμαζον. ἐδόξαζον.

Δέαμ [20]. δέως. Σοφοκλῆς Κηδαλίοις [21].

Δείμβω [22]. περισδιχάμβω, περιστρέφω.

Δεῖμαι [23]. ἐδέη.

Δεῖμαι [24]. χρέος.

Δέδαεν [25]. ἐδίδαξεν. ἐπίστα. Φαίνῃ.

Δεδάηκεν [26]. ἔμαθεν, ἔγνως.

Δεδάηκεν. ἔμαθεν, μεμαθήκει, ἔγνω.

Δέδαλε [27]. περισμαχῶνες.

Δεδάλας [28]. δισμάς.

Δεδάμωβ. ἐπιτήδευ.

Δέδαν [29]. ἔδιδαξαν. ἐδίδαξαν.

Δεδαίδαφε [30]. κατέσκεψε.

Δε-

11. Δαφνοῦν. - - - συσκ.] Æſchyl. p. 62. SCHR. L. πυρρὸν. PALMER. Hom. *Il.* B. 308. Ἐπὶ ἱρῶν μέγα σῆμα, δρυὸς ἢ ἀπὸ πεύκης ἀκροκόμου. Ubi Schol. πυρρὸς καὶ ὑπὸ πυρὸς, ἢ ἄγαν φοινὸς. Malim φοινὸς. Vid. Δαφνοῦν modo ante. Sub ejuſcemodi Draconis ſymbolo Diabolus Joanni repræſentatus eſt, *Apocal.* XII. 3. Δράκων πυρρὸς ibi dictus. BIEL. Vid. inf. v. Φοινὸν, &c. & *Not.* ibi.

12. Δαφνοφόλιον.] Vid. ſup. v. Δαφνίτης, & *Not.* ibi.

13. Τὸ ὁ αὐτὸ καὶ Δαιδάϊμαι.] Hæc verba in parentheſi legenda ſunt. KUST. Vid. ſup. in v. Δαφνοφόλιον. Conf. Apollon. Lex. MS. ubi perperam παρεμφερὲς editum in Montfauc. *Bibl. Coiſl.* p. 458. pro σπαρ. ut eſt in MS. & apud Heſych.

14. Δαψιλέσται.] Vid. Suid. ad verbum, niſi quod πολυτελέσται, pro πολὺς. Conf. inf. v. Ἐνδαψιλεύεται. ibique *Not.*

15. Δαψιλὴ.] A δάλλω, δαλῶ, δαψιλὴς, & δαψιλὲς. G. Malliem Δαψιλὲς. Vid. H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 911. & G. d'Arnaud *Animadv. Crit.* p. 55.

16. Δάωμαι.] Scrib. Δαώμαι: ex Hom. *Il.* B. 299. Schol. μάθωμαι. Vid. ſup. v. Δαεὶς, Δαῦναι, &c. & omnino *Not.* in v. Θάνῃ.

17. Δέα. Ῥέα - - δίνασα.] Δέα pro Θέα, cum acciptur pro *Rhea.* Sed cum δίνασα ootat, eſt plurale pro δίνᾳ. [ut πρέα. pro πρέμνα.] IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* Sic infra: Δέᾳ. φόβῳ. & Δεάς. Conf. mox v. Δείᾳ.

18. Δέαι.] A δέω, ſeu δέαω, δέημι, δέομαι, σῇ, τῷ. G. Vid. H. Steph. [*Ind.*] qui hoc & ſeq. vocabulum ducit a them. δέω, cum ſit a δείω. Corrige quoque Etymol. in Δέᾳ. Itaque Δέαι, pro Δείῃ. Vid. Δείδια, & Δεισὸν infra, & ea quæ alibi de multiplici acceptione vocis Δέω, Δεῖν, Δεῖσθαι, &c. notamus. IS. VOSS. Alludit ad κλῆ. Conf. inf. v. Δέομαι, item v. Δείσθαι, poſt v. Δέῃ, & quæ ibi nonnimus. KUST. Conf. ſup. Δείδιε. ἐ δεῖ. Infra: Δέομαι. δεῦμ. Vid. *Not.* ſeq.

19. Δεάμην.] Junge cum ſuperiori. IS. VOSS. Ἐδόξαζον exhibet H. Steph. *Ind.* Vid. ſup. v. Δεμόσιον, & inf. v. Διαβουλῆται. Δεδοκιμασμένοι. Conf. *Not.* præc.

20. Δείδ.] A δίος, δῖος, τό. SCHR. Vid. H. Steph. [*Ind.*] IS. VOSS.

21. Κηδαλίοις.] L. Καδαλίοις. Suid. in Ὅτι σκώλ. SOPINGIUS. PALMER. Fuit enim drama Sophocli. CASAUB. Vid. Caſaub. ad Athen. l. VII. p. 288. Conf. ſup. in v. Λίτταβος, & Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 627. Καδαλίοις habent Phot. Lex. MS. & Suid. in Ὅτι σκώλ. & Λάκαι σαθραὶ.

22. Δείμβω.] Vid. inf. v. Δείκβω, & mox v. Δείσβω.

23. Δεῖμαι.] Id eſt, ἔφορε νία. G. Vid. inf. v. Δέμαι, ſive Δέμαι, item Δέομαι, & Δεῖμαι.

24. Δεῖμαι.] Id eſt, ὁ πάλαι καταλαμβάνω. G. Vid. inf. Δέμαι, cum eadem interpretatione.

25. Δέδαεν. - - - φαίνῃ.] Vid. ſup. v. Δαῆ, & mox v. Δέδαεν.

26. Δεδάηκεν.] Hom. *Odyſſ.* Θ. 146. & ϟ. 134. Δεδάασι. Conf. v. præc. & inf. *Not.* in v. Θάνῃ.

27. Δέδαλται.] A δέω, δάλω, δέδαλ. G.

28. Δεδάλας.] Vid. Δάλλω, Δέμω, Δέμας, & Δίσκος. IS. VOSS. An pro Ἐπαλδὰς, vel Ἰπαλδὰς, tranſpoſitis tantum literis, & πὶ Δ mutato in Λ. Nimirum Ἴπαλος, & Ἴλλος, eſt κατάκομος, exponente ipſo Heſychio infra: unde Ἰπαλὸς, & Ἰπαὸς. Vid. inf. v. Ἰπαλὸς. KUST.

29. Δέδαεν.] A δαίω, quod interdum ſignificat δάσσω. Vid. Æmil. Port. in *Lex. Dor.* v. Δαεὶς. KUST. Vid. ſup. v. Δέδαεν.

30. Δεδαίδαφε.] A δαιδάλλω. G. Conf. in v. Δαίδαλα.

1. Δι-

Δείδεγμαι [1]. δήρη), μεμίσγω.
Δειδέμεγμαι [2]. ὑποτίπτω).
Δειδεμνιόν [3]. περίπορπημα.
Δὶ δὲ [4]. τί δι.
Δείδια [5]. Φοβοῦ.
Δειδισθιῶ [6]. ἀλγεκομιδιῶ. ἐπιτιμῆσαι. ἐνδιχόμενῶ [7].
Δίδιη). ὁ χρεὶς καὶ ὁ σιδήρ γεγένη).
Δειδίσσομαι. δειμαίνω. ἐδιδίλεω.
Δειδίσσομαι [8]. σπεύδομαι, ἐπείγομαι.
Δείδιτμα. δειλία.
Δειδίτ(α. Φοβέτρα.
Δειδίεις [9]. φίλαεδίας, Φοβίας.
Δειδιτίμενῶ [10]. ἐκφοβῶν.
Δείδιχα. ἐδίχθα.
Δειδιχαται [11]. κατάδακον. ἐλύπησαν.
Δειδὸς [12]. Φοβούμενῶ.
Δειδυᾶς [13]. δείσας.
Δείδξο. ὑπόμεινον.

Δε-

1. Δείδεγμαι.] Hom. *Il.* A. 125. Vid. Schol. & sup. v. *Δειδέμεν*, &c.

2. Δειδέμεγμαι.] Pone suo loco. Vid. *Δειμαίνω*. IS. VOSS. Conf. v. *Δειμῆς*, *Δειμαίνω*, *Δείδιμεν*, *Δειδίσσομαι*, & Suid. in *Δειδιόμενος*.

3. Δειδεμνιόν.] A *δεῖδω*, quod idem ac *δέδω*, i. c. *vincio*. Vide quæ notavimus sup. ad v. *Δέπτυμι*. KUST. Vid. *Met.* In v. *Δεσμός*, & *Δεσμόν*.

4. Δὶ δὲ.] Scribere debuit Hesych. sed alio loco: *Δεὶ δὲ. τί δὲ.* Vide sup. *Δεὶ δεὶ. τί δι.* (post v. *Δειδίσσομαι*) & quæ notavimus ibi. KUST.

5. Δείδια.] L. *Δεῖδι*, pro *Δίδι*. IS. VOSS. L. *Δίδι*. Vid. Etym. M. in *Δίζω*, Suid. in *Δειδία*, & inf. *Δίδιε*, & *Δεῖδιε*. *Δειδίδι*. prn quo & *Δείδιθι*. Conf. mox *Δείδιτε*. Convenit *Kusterus*: „ Rectius (inquit) *Δείδι*, à *δίζω*. vel, ut infra legunt, *Δείδιε*. „

6. Δειδισθιῶ.] Hom. *Il.* A. 107. ubi Schol. pariter: *ἐπιτιμῆσαι*, *ἐπιπλῆξαι*. Conf. ad *Il.* Θ. 296. & inf. v. *Δεδοικυῖ*, ut & mox v. *Δειδίσσομαι* Sed unde illud *Ἀλγεκομιδιῶ*? Arcerius *Ἀλγεκομιδῶ*, vel *Ἀλγεδιδιῶ* legendum conjiciebat. *Is. Vossius* inf. *Δειδίζω* conferri jubet. Sed recte Cl. *Kuster.* in *Anti-Gronov.* p. 37. observat. *Δειδισθιῶ* hic confundi esse cum *Δειδιῶ*, id est: *Ἀλγεκομιδιῶ*, sive ut Suid. *ἀκηδιῶ*. Vid. sup. v. *Δείδω*. Addo *Kusteri* Notam ad *h. l.* „ *Δακκαπομιδιῶ* pertinet ad *Δειδισθιῶ*, „ quod Hesych. hic cum *Δειδιῶ* perperam confundit. Vid. „ sup. v. *Δείζω*, & *Δείδω*. Legitur autem *δειδισθιῶ* a- „ pud Hom. *Il.* T. 310. „ Similiter *Valkenarius* in *Misc. Obs.* VIII. 1. p. 154. „ Verbum *Ἀλγεκομιδιῶ* non potest „ nisi ad *Δειδισθιῶ* referri, quod posteriori ætatis ho- „ mines, *ει* & *ι* confundentes, *Δειδίζω* pronuntiaverunt. „ Recte repositeris: *Δειδισθιῶ*. (quod apud Homer. non „ est infrequens. Vide modo *Il.* T. 211, 203, 283.) *Ἀλγε-* „ *κομιδιῶ*. † *Δειδίζω*. *i. i.* „

7. Ἐνδιχόμενῶ.] Conf. v. *Δείδισθιῶ*, & *Δειδίζω*. KUST.

8. Δείδισσομαι. ἐσπεύδω. ἐπείγομαι. *Δείδισσομαι δίομαι. i. δείδω.* † *Δειδίσσομαι. σπεύδω.* Priora, *Δείδισσομαι*, &c. pertinere olim putabam ad declarandam originem & formam præced. vocabuli *Δειδ*). Sed potius Perfect. illud exponit per Præs. & Aor. 1. Conf. v. *Δίομαι*, & *Ἔδω*. Porro *Δειδίσσομαι*, &c. (pessime *δείδεγμαι* in Ven. Flor. & Hack.) est nova glossa, defuncta ex Hom. *Il.* E. 238. (male 28. in Seberi *Ind.* etiam in Politi *Ed.*)

Τὸν δ' ἐγὼ ἐνόησα δείδεγμαι ἐξὺ θυμῷ.

Schol. *ὑποδέχομαι. ἐκπαγίζω.* At Apollon. Lex. MS. *Δείδεγμαι ὑποδέχομαι.* ut Hesych. Suidas: *Δείδεγμαι. ὑποδέχομαι. ὑπόμένω. ἐνδέχομαι. περὶ ἐκπαγίου.* Conf. modo v. *Δειδίσσομαι*, & inf. v. *Δείδεγμαι*, *Δοιάζει*, *Δίεται*, *Δοιάσιν*, &c.

9. Δείδιεις.] L. *Δειδίεις*. IS. VOSS. Conf. v. *Δειδίζομαι*, *Δειδίσσομαι*, &c.

10. Δειδιτίμενῶ.] L. *Δειδιτῶ*. IS. VOSS. Male. Conf. Suid & inf. v. *Δειδίζομαι*, *Δειδιαίνω*, *Δειδίσσομαι*, *Δειδίζω*, *Δείδιεις*) &c.

11. Δειδίχαται.] L. *Δειδίχασι*. Lex. Reg. MS. Snid. & Phavor. *Δειδίχασι. βεβλαπται.* (Vid. v. præc.) *Δείδιχασι δ, δεινῶς ἐπάθασι.* &c. Idem observarat *Is. Vossius*. Sic & *Kusterus*: „ *Δειδίχασι* male pro *Δειδίχασι*, „ ab inusitato *δίκω* (pro quo hodie dicitur *δίκνυω*) unde *δί-* „ *κη*, & *δίδικα*. Uti autem hic *Δειδίχασι* (quod proprie si- „ gnif. *mansuefecerunt*) exponitur *ἐδίνησαν*; ita sup. *Δάσκη*. est „ *ἀνοικὴ*; & *Δάκα*, *δίκνυε*. „ Hactenus. Conf. inf. v. *Δείχαμαι*, & sup. v. *Δακάδομαι*.

12. Δειδὸς.] L. *Δειδιὸς*. IS. VOSS. Vid. sup. v. *Δείδια*.

Δειδέχαμαι [14]. δέχομαι.
Δειδῆ [15]. ἐφλέγη.
Δείδηε. ἐνλάμπει [16].
Δειδήτ) [17]. δίδωτ).
Δειδήδε. δεδιμένοι εἰσὶ.
Δειδῆ [18]. ἐξεγήγερτο. διεκίνητο.
Δειδήη). πεπτώθη) [19].
Δειδήκαζ [20]. ἐκκεχεσμένοι, ἐκδύκαζ ἐκχύσεις.
Δειδηλιῶ [21]. βεβλημένῶ. Ταραττόμενος.
Δειδήματο [22]. δεδαμασμένοι. κατακεκλασμένοι.
Δειδηκόντα [23]. Δώδεκα. δυκόντα.
Δειδαλμένοι [24]. κεκοσμημένοι. Ἀλεκτρυόνων.
Δειδέκελαι [25]. ἀεὶ Φοβούμενοι, δειλοί.
Δειδίη). εἴλη).
Δειδίζαζ [26]. ἐκφοβοῦσαι τὰ παιδία ἀπὸ φρίατος [27] εἰς δέος ἄξων. δάζαι.
Δειδίσκετο [28]. δίδωσι ἐκφοβεῖ.

Δε-

13. Δειδυᾶς.] L. *Δειδυιὸς*. JUN. L. *Δειδοιὸς*. Vid. *Δειδίσκεσθαι*. IS. VOSS Conf. v. *Δείδιεις*, *Δειδίσκεσθαι*, *Δειδίσσομαι*, &c.

14. Δειδέχαμαι.] Vide sup. post v. *Δειδέμεν*. Phavorin. *Δειδέχ). αὐλὸ δ' δίζ), περιζώνη οἱ ἵσσης, ὃ διαπεπλεγμένος ἱμὰς τὰ ὀρχηστικὰ δὴ συμβάλλει.*

15. Δειδῆ.] Hom. *Il.* B. 93. & alibi. KUST. Vide mox.

16. Δείδηε. ἐκλάμπει.] Imo *ἐξαμφὶς*. KUST. L. *ἐκλάμπει*. ut Sublas. Phavor. *φλογί*. Exit et apud Hom. *Il.* P. 253. ubi Schol. *ἐξῆ). διογένης).* Conf. v. *Δαδῆ*, infra. Vide etiam v. *Δαιμῆ*. - - - *λαμπτῆρ*.

17. Δειδήτ).] L. *Δειδητ)*, quod est paulo post Futur. à *δίω*, *δίμι*, *vincio*. KUST. IS. VOSS. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 86.

18. Δειδῆ.] L. *Δειδήτ*. Vel pone sup ante *Δείδηε*. Vid. H. Steph. [*Thes.* T. 1 p. 903.] IS. VOSS. Schol. Hom. *Il.* B. 93. *Δειδῆ. ἔξεγε, διεγήγερτο.* Sic & in M. 35. & P. 253. Conf. Etym. M. & sup. v. *Δείδη*, & *Δείδηε*. Infra: *Ἐλέδη*. *ἐξεπτοᾶτο*.

19. Δειδήη). πεπτώθη).] Scribe *πεπτῶθη)*, à *πεπτῶ*, *vastare*. Conf. inf. v. *Δημοπτώθη*. KUST. *Πεπτῶθη)* perperam Ald. Flor. & Hag. Recte tamen *πεπτῶθη)*, per η, ediderat Schr. & Phavor. Infra: *Δημῶν. πεπτῶν*.

20. Δειδήκαζ.] L. *Δειδηκάζ*. IS. VOSS. Conf. v. *Δέπαγεν*. *ἐπεκχεσμένοι*.

21. Δειδηλιῶ.] L. *Δειδηλιῶ*. IS. VOSS. An pro *Δειδηλιῶ*? à *δίλλω*, *jacio*. Vid. Hom. v. *Δίπετες*, & *Δειπετὲς*. KUST. Conf. v. *Ἀνδίλλει*, *Ἔδλασε*, & *Δείδλεται*.

22. Δείδηματο.] Ionice pro *δεδμαμένοι ἦσαν*, à *δμηδῶ*, pro *δαμηδῶ*. H. STEPH. *Ind.* Male, ni fallor, pro *Δεδμῆσθαι*: quod vide infra. KUST. Apollon. Lex. MS. *Δεδμῆσθαι δεδμαμένοι ἦσαν*, *ἢ κατατεθραμμένοι*.

23. Δειδηκόντα.] De hoc duplici augmento vid. Sylburg. *in Clenard. & Antefign.* p. 453. & Meursia Atticift.

24. Δειδαλμένοι.] An *Δειδαλλαμένοι*? G. Male pro *Δείδηλλαμένοι*, à *δείδλημι*. KUST. Conf. v. *Δειδάλεται*.

25. Δειδέκελαι.] L. *Δειδίκελαι*, vel *Δειδίκεται*, IS. VOSS. Vid. sup. v. *Δείδια*. & *Δειδιεὶς*.

26. Δειδίζαζ.] Pro *Δειδίζαι*, ut legitur apud Hom. *Il.* Σ. 164. notante etiam *Kusterο*. Et sic Etymol. M. Supra: *Δειδὶ δείδω*. (ante *Δείδηε*) *σημαίνει*. Schol. Hom. *Il.* M. 810. *Δειδίσσομαι, ἀπὸ δίδω ἄγειν, ὑποδύειν.* Conf. Pollux. l. 151. & IV. 29. & Suid. v. *Δείδιεν* &c.

27. Τὰ παιδία ἀπὸ φρίατος &c.] L. *ἀπὸ φρ. Exterrere pueros usque ad paterem, ita metum transfere ovile, perfequi.* PIERGER. Leg. *ἀπὸ παιδίων*. vel *παιδία, ἀπὸ φρίατος δὲ εἰς δέος ἄξων*. Interpretatur enim hic Hesych. verbum *Δειδίζαζ*, quo utitur Hom. *Il.* Υ. 201. ubi Æneas, virtutis & virium suarum fiducia elatus, Achilli minitabundo respondet:

Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπιειμένη περ ἐοῦσαν ὡς
Ἔλπεο δειδίζειν. - - - - - - - -

Id est: *Pelides*, sive *Achilles*, *ne spera*, *te verbis mihi*, *ut puero*, *terrorem injecturum esse*. Schol. ibi *τὸ δειδίζειν* eadem interpretatur, *ὡς δίδω ἄξων*; quod facile cuivis perfuadebit. Hesychium de eodem loco Homeri cogitasse, & pro *φρίατος* hic legendum esse *φρυάγματος*. Quem enim sensum *ἀπὸ φρίατος* hic habere possit, manime perspicio. Apparet hinc etiam, Hesychium hic *Δειδίζαζ* cum *Δειδίκαζ* male confundere. Nisi dicere velimus, post *ὑποδύειν* excidisse caput articuli, *Δειδίζαζ*. locumque hunc ita legendum & supplendum esse: *ὑποδύειν. † Δειδίζαζ. ὡς παιδία ἀπὸ φρυάγματος ὡς δίδω ἄξων*, &c. Vel etiam sic: *ὑποδύειν τὰ παιδία. † Δειδίζαζ. ἀπὸ φρυάγματος ὡς δίδω ἄξων*. KUST. Quæ olim hatlobabar, seq. *Nota* dabit.

28. Δειδίσκετο.] *Δίδωζι ἐπὶ φόβῳ.*) *ὑποδύει* conjungit *Is. Voss.* ut est in Hagen. & Phavor. *H. Steph.* in *Ind.* legit *ὑποδύει*, vel potius *ἐμφοβεῖ*. ut *Δειδίσκετο* exponitur apud Eustath. p.

Δεδίσκῃ [1]. ἔρπῃ.

Δεδιστὰς. βλαβὰς. φοβεῖς.

Δείδῃ [2], βλαβεῖ. φοβεῖ.

Δεδμέων. κριὸς ἡγεμών [3].

Δεδμὰς. κρατοῦς.

Δεδμᾶτα [4]. ὑποπεπλεγμένα εἰσί.

Δεδμημένῃσι [5]. δεδικασμένοι. δεδαμασμένοι [6]. οἰκοδομημένοι.

Δεδμήμεσθα [7]. δεδομημένοι ἐσμέν.

Δεδμὰς, κρατὴρ [8]. οἰκοδομεῖς. ὑποπτάχθαι.

Δέδυκεν [9]. ἐφοβήθη.

Δεδοκημένῳ [10], ἕλκτηρῶν.

Δεδόκητο. ἐπεβούλ. προσεδόκα. ἐσκοπεῖτο.

Δέδοκ᾽ [11]. ἐφάνη. ἐμηφίσατο [12]. διέγνωσο.

Δέδηεκε [13]. βλέπει.

Δεδηχότες. ἱρῶντες, ἰδόντες.

Δεδηκυῖα [14]. βλέπουσα, ἐοῦσα.

Δέδυκα. τέθνηκεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν πολέμῳ.

Δεδυκότῳ [15]. τεθνηκότῳ. πεπωκότῳ.

Δε-

782. *in fin.* Porro δέδοκ᾽ sensu diverso accipit, pro *benevolo animo porrigit*; aliato Homero. Distinguendum ita post δέδοκ᾽. Si tamen mei ICti arbitrii foret, forte concinnius hæc & præcedd. sic legerentur: Δεδέκασ᾽, ἐφοβήθη, διέγνω, ut Phavorin. & Suid. (unde Δεδίασ᾽, Paffivum, inf. φόβηνται.) Porro: † Δεδέκασ᾽ (per τ) εἰς δῶ· ἔδωκε τὰ παιδία. (utrumque in Fut. ex *Il.* Υ. 201. . . . παντὶ τῷ ὃς Δεδέξασ᾽. (Schol. εἰς δῶ· δέξει.) Tum: † Δεδίσκετο. (ita icg. pro Δεδίσκετο) εἰς δῶ· ἴσχε καὶ φοβεῖ. ut Schol. ad *Iliad.* Μ. 52. ubi legitur: . . . λέγ᾽ ὁ Δεδίσκετο τάφρῳ· Σέρβι . . . *abstertebat enim fossa lata.* Et huc spectat Hesych. in λὸ φριαῖ·, quod forte ex Poëtæ verbis (quæ adferipferit Lexicographus) corruptum. Quodfi posterior emendatio audacior videatur; statuendum, τὸ Δεδίσκετο, & Δεδίσκετο, confusum esse: quorum prius per. δέδοκ᾽ reddit, ea ratione quam Steph. exhibet; posterius, ἐφοβεῖτο, vel ἐβρόβει, notat. (nam δέδοκ᾽ ἐφοβεῖτο, vel εἰς φόβον, non placet.) Addidit exemplum ex *Il. l. c.* hoc modo: . . λὸ [ὁ Δεδίσκετο τάφρῳ· ἔρρῃ'. l. e.] φριαῖ· [ἔρρῃτε ἔβροβεῖ.] Et hæc dudum conjeceram. Conf. Cl. *Kuster.* in *Not.* præc. *Idem* vero hic notaverat: „ Δεδίσκετο, male, ni fallor, pro Δεδίσκετο, vel potius, si sequentis interpretationis ratio habenda est, pro Δεδίσκ᾽, „ ἀ δίδοκεμαι, *terreo.* Deinde lego, λεδίδοκ᾽ ἐφοβεῖτο, i. e. „ *reddit timidum.*„ Ampliff. *G. Cuper.* correxerat: Δεδίσκετο. . . . ἐφοβεῖτο. Sic Infra: Δέδιεκτ᾽. φοβεῖ.

1. Δεδίσκεσθ᾽.] L. Δεδίεσθ᾽. IS. VOSS. PERGER. d'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 38. Male pro Δεδίεκτ᾽, vel Δεδίσκεσθ᾽, ἀ δίσκος, vel δισκεῖν, *discum jacitor.* KUST. Vid. inf. v. Διεκτίζομ, & Δίεκτον, & mox Δισκῶν, pro quo inf. Δίεκτον. Conf. *Not.* in v. Δεδίσκεσθ᾽.

2. Δείδῃ.] Inf. Δείδῃ. Vid. fup. v. Δίδῃς.

3. Δεδμ. κριὸς ἡγεμών.] Sic omnes Edit. Diftinguit Phavorinus. Confer Iliud Poëtæ: *Duxgregis ipse caper.*

4. Δεδμᾶτα.] Hom. *Il.* Γ. 183. Vid. ibi Schol. & fup. v. Δεδμημένῃσι.

5. Δεδμημένῃσι, δεδμημασμένοι, δεδαμασμένοι.] L. δεδομημένοι, δεδαμασμένοι. PERGER. Schol. Hom. *Il.* Ζ. 245. Δεδμημένοι. οἰκοδομημένοι. Σημαίνει ὃ καὶ δεδαμασμένοι. ubi δεδαμασμένοι ex Ald. & Augent Ed. recte reftituit Cantabrigienfis Editor, quem fequitur Barnef. Sic & Suidas. Conf. Inf. v. Δομεῖν, & fegq. Δεδμασμένοι corrigit etiam *Il. Viff.* δεδαμασμένοι tamen retinuerim. Conf. in v. Δεσμόν. Similia *Kufterus*: „ Cum fignificat οἰκοδομημένοι, (inquit) eft à δέμω, *extruo*, *ædifico*; unde δεδόμηται, & per Syncop. δέδμηται. „ Hoc fenfu δεδομημένοι accipitur apud Hom. *Il.* Ζ. 245. „ At cum notat δεδαμασμένοι (fic enim hic fcribendum eft „ pro δεδαμημένοι) i. e. *domiti*, eft à δμάω, vel δαμάω. Poftertore fenfu verbum hoc ufurpatur apud Hom. *Il.* Κ. „ 2. ubi . . . μαλερὸν δεδμημένοι ὕπνῳ. Quod aurem adtinet „ ad interpretationem δεδμημασμένοι; ea videtur pertinere „ ad verbum Δαμάω. Vid. fup. v. Διάμενον.„

6. Δεδμημένοι.] Legendum eft Δεδμασμένοι. Vid. *Not.* præc. Idem mendum eft apud Schol. Homeri ad *Il.* Ζ. 245. faltem in ea, qua nunc utor, Edit. Basil. Ao. 1551. KUST.

7. Δεδμήμεθα.] An Διδομεσθα, ex *Il.* Ε. 878. pro δεδαίμεθα? Sic & *Kufterus*: „ Leg. Διδομήμεθα, id enim Gram„ matice idem eft cum δεδομημένοι ἐσμέν.„

8. Δεδμὰς. *ap.*] Scrib. κρατῆρας. Vide paulo ante v. Δεδμᾶτα. KUST. Vid inf. v. Δαιτρῶν, κρατῆρα, &c.

9. Δέδυκεν.] Hom *Iliad.* Φ. 198. Δείδοικα. Infra bis Δίδοικα, five Δείδ. Conf. Etym. M. in Δείδοικα.

10. Δεδοκημένῳ. *bis.*] Hom. *Il.* Ο. 730. & Schol. Conf. Suid. & fup. v. Δεδήριῶν, & Δεδέξομαι.

Δεδήοκμεν [16]. ἐλέξομεν.

Δέδραχας. ἐπείσας.

Δεδρομώς [17]. δεδυκώς.

Δεδυκυῖᾶν [18]. κεκαλυμμένην.

Δέδυκεν [19]. ὑπεσπάλθε.

Δεῖ, φέξω. χρείᾳ.

Δεῖ [20]. χρῄζεις.

Δέεν [21]. χρείαν ἔχων.

Δέεις [22]. ἀπέχεις.

Δέελον [23]. δῆλον, φανερόν.

Δέελος [24]. δεσμός. ἅμμα.

Δεήλαδες [25]. φύλακες.

Δέημα [26]. ἱμάτημα. ἀπὸ τοῦ Δῶς.

Δέημος [27]. νόμος. ἢ δεσμός.

Δείησις [28]. ἐπίκλησις. ἢ χρεία.

Δεθέντα. δεσμηθέντα.

Δεῖ [29]. σφίγγ. χρή. χρεία ἐστίν. δεσμεῖ.

Δεία [30]. ἔνδεια.

Δείαδαν [31]. ἰδόντων.

Δεῖσμα [32]. τόπος ἐν Ἀθήναις, ὅπου καλύμβη.

Δε-

11. Δέδοκ᾽.] Jamblich. *Vit. Pythag.* p. 198. ϗ. 3. SOPINGIUS. In *Ed. Kuft.* p. 190. ϗ. 3. ubi male Δείδοκ᾽ legebatur. Conf. Polluc. V. 166. ibique Scher.

12. Ἐμφίσατο.] Scribe ἐμφρίσσετο, vel potius ἐμφρίσσετο, at respondeat capiti articuli, Δέδοκ᾽. Ob eandem rationem pro feq. διέγνωσο, fcribendum erit διέγνωσο. Δέδοκ᾽ autem fignificat: *vifum eft*, *decretum eft*, vel *ftatutum eft*; eufque verbi ufus frequens erat & foicnnis in decretis Senatuum & plebicitis apud veteres. KUST. Æfchyl. Suppl. ϗ. 609.

Δέμνι᾽ ἐδίδου] παντὶ ψηφίσματι.

Et ϗ. 613. Ἔδοξε Ἀργείοις &c. Infra: Ἔδοξε. ἐνόησε. Ἐμφίσατο *b. l.* reftoui: quia forte invenit locum, ubi δέδοκ᾽ *abrid* legebatur, quod eft ἐδόκησεν.

13. Δέδηεκε.] Hom. *Il.* Χ. 95. Vid. Schol.

14. Δεδηκυῖα.] Hom. *Od.* Τ. 446.

15. Δεδυκότῳ.] Hom. *Il.* ϗ. 679 Schol. ὁ πολέμιος πεδηκότῳ. Sic Ariftarchus, teſte Apollon. Lex. MS. inf. ad v. Δεσμεῖν. Conf. Apollon. Rhod. l. 1304. Item Suid. & v. præc.

16. Δεδήοκμεν. ῥίξομεν.] L. Δεδρόκαμεν, ἰρίξομεν. IS. VOSS.

17. Δεδρομώς. δεδυκώς.[An Δεδρακώς, vel Δεδρακώς, δάκτυλος?

18. Δεδυκυῖᾶν.] L. Δεδυκυίαν. G. Leg. Δεδυκυῖαν, ἀ δύω, quod vide infra. KUST. ῦ & ῡ fæpius confunduntur. Vid. *Not.* in v. Ἀμοιβαῖος.

19. Δέδυκεν ὑπεσπάλθε.] Ex Hom. *Il.* Ε. 811. & Schol. Conf. v. Δύβδος, v. Ἔδυ, &c.

20. Δεῖ᾽.] L. Δεῖ. IS. VOSS.

21. Δέεν.] Vid. v. Δεῖᾷ.

22. Δέεις. ἀπέχεις.] Frequentius hoc fenfu ufurpatur compofitum κατέεις. KUST. Vid. *Not.* ad v. Δεῖ.

23. Δέελον.] Hom. *Il.* Κ. 466. Schol. expl. δῆλον, τὸγνωστὸν, φανερόν. Pro quo fup. Δέελον, inf. Δείελον, & Δῆλον.

24. Δέελος.] Vid. fup. v. Δεέλαντο, ibique *Not.* item v. Δέμνι᾽ ἐδίδου, & mox v. Δέμονα.

25. Δεήλαδες.] Id eft, φρουροὶ, a δηλέω, γαῖ, unde quoque Inf. Δείλεις. IS. VOSS. An pro Ἀνάλεις ab δάλω. Supra: Ἄλλη. φύλακες. Item: Ἀλάλεις. φυλάκους. KUST.

26. Δέημα.] Ariftoph. *Acharn.* ϗ. 1058. Conf. Suid.

27. Δέημος.] Infra pro eodem habes Δεόμενος. KUST. Suid. Δέημος. Conf. v. Δέεσθ᾽.

28. Δείησις. - - - χρεία.] Harpocration: Δέησις. ἀπὸ τοῦ, εὐδίκως. Ἀνδοκίδης Ἀλκιβίαδης στρατηγὸς. Eadem Suid.

29. Δεῖ. - - - χρή.] Vid. fup. v. Ἀνάδεις᾽α. Inf. Δεῖ. χρή. &c. ubi fort. leg. Δεῖ. faltem quod ad primam ſtam fignificationem. Conf. v. Ἔδεισ᾽ μὴ. Schol. Gr. in Gregor. Nazianz. Orat. *Stelit.* I. p. 44. *Ed. Montac.* Τὸ ΔΕΙ. σημαίνει ἴσχι τὸ σημαινόμενον. Δεῖ ὃ, ἀπὸ τοῦ δέω, χρή· ἐν Δεῖ, ἀπὸ τοῦ δέω, χρεία ἐστὶν. - - - ἐν Δεῖ, ἀπὸ τοῦ δέομαι. ἐν Δεῖ, ὁ δεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ δέω, ἀνάγκη.

30. Δεία.] A δέω. GUYET. Inf. Δεῖᾷ. ἐνδεᾷ.

31. Δείαδαν.] L. Δείαδον. SALM. L. Δείαδον. Vid. Δίᾳ. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* Series liter. requirit Δείαδον: pro quo ſcribendum eft Δείδω, ut fit 3. perf. Dual. ad formam ἴδ᾽ ἰσάδην. Δείδον autem eſt à verbo δίομαι, quod ſignificat δέδω. Vid. fup. v. Δείρομαι, & Δίᾳ. KUST. Niſi obſtaret v. Δίᾳ), conjici poſſet, ex confuſione literarum ο & Δ, ſcriptum eſſe Δοείδδω, pro Οἰδδω, ſive Οἰδδῶ. Infra: Οἰδέσω. δοξω. Ὄψει, & Οἶδεν. εὑρήσειν. Οἴδασιν. ἴδωσιν. &c. Sed nunc *Kuſterο* adſentior.

32. Δεῖσμα.] Theophraſt. in *Charact. Eth.* p. 40. Vid. ad illum I. Caſaub. Videtur fuiſſe locus iſte in Piræeo. Xenoph.

Δειδίζατο [1]. ἐδέξιοῦτο, ἐφιλοφρονοῦτο.

Δειδιμάων [2]. δεξιούμενος.

Δειδίσκετο [3]. ἐδέξιοῦτο. Ἀφ' Φιλίας ἐστπέζετο καὶ λόγων.

Δειδίσκω [4]. ἵστημι. Ἀφ' ἑδίζω.

Δειδήμονες [5]. φοβεροί. αἰσχυντηροί. εὐλαβεῖς. δειλοί.

Δείδια [6]. φοβοῦ. δειλαίνω.

Δείδοικα [7]. φοβοῦμαι.

Δειδοικάζω. φοβέομαι.

Δειδιότα [8]. εὐλαβοῦ. φοβοῦ.

Δειδιοτάζω [9]. εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι. φείγειν.

Δείδοικε [10]. φοβοῦμαι.

Δείδω. φοβοῦμαι.

Δειδίοστο [11]. ἐδέξιοῦτο.

Δειελίσσας [12]. Ὑ δειλινὸν ὅρκον ἀφαιτελίας. ἢ τὸ δειλινὸν ἥμερωμα [13] λαβών. εἶτα δειπνήσας.

Δειελιάζω. πληροῦσθαι τοῦ δειλινοῦ.

Δείελος ἐφ' ἑσπέρῳ [14]. ὁ ἑσπέρας ἀρχῆς. ἀπὸ τοῦ ὑστερεῖν ἡ δείελος αὐτὸν τοῦ ἡλίου, ἀπολειπόμενον εἰς τὴν δύσιν. οὕτω γὰρ ἡ ἑσπέρα. Δειλινὴ ἡ Δείλη ὀψέ μάλα.

Δείεμα [15]. βρῶμα.

Δείλαια [16]. μάταια. ἄθλια.

Δειλέων [17]. ῥύζις ἐρεμβιέζ. ἵστ δὲ τόπος, ἔνθα ἴδρυται ἱερὸν Μακεδόνων.

Δειλιαζάζ [18]. δεξιούζ.

Δειλιῶ [19]. ἀφοβῶ. ῥίγω.

Δείλιον [20]. Φάσμα. ἀμείωμα.

Δειλὸς [21]. λαμπρὸς. φαιδρός. ἡ [Δείλαια,] τὰ πακίλα ὑφάσματα, ἡ φοβερὰ [22] ἰχνος, ἡ τὰ ταχύποτα.

Δει-

noph. in Ἐπιδ. l. V. SOPINGIUS. Vid. Harpocrat. p. 74. Cas. ad Theophr. *Char.* p. 262 SCHR. Conf. Schol. Aristoph *Equit.* 7. 975. Etym. M. Suid. ibique Kust. Meurs. *Piraeo* c. 10. p. 25. Jungerm. ad Polluc. IX. 34. & *Misc. Obs.* X. 1. p. 76.

1. Δειδίζατο.] *Δειδίζατο* leg. & junge cum seq. *Δειδιζόμενοι*. 18. VOSS. Scrib. *Δειδίζατο*. *Il.* Δ. 4. *Δειδίζατ' ἄκαιρα* Omnia hæc irruerunt in locum alienum. *Δειδίζατο* scribendum post *Δειδιζόμενοι*. *Δειδιζόμενοι* refer ad *Διὸς ἀγγελίῃ*, quod supra. VERWEY. Ex serie liter. *Δειδίζατο*: uti etiam legitur apud Hom. *Il.* Δ. 4. KUST. *Δειδίζατο* corrigit etiam Ill. *R. Bentleius* ad Callim. *Fragm.* p. 372. & V. D. in *Misc. Obs.* III. 3. p. 328. Conf. Sūld. & inf. v. *Δειδιότατο*, & *Δειδιζόμενοι*.

2. Δειδίζόμενος.] L. *Δειδιζόμενοι*. IS. VOSS. Conf. *Misc. Obs.* l. c.

3. Δείδιστο.] Hom. *Il.* I. 224. Vid. inf. *Δειδίσσετο*, *Δείδιστο*, & sup. *Δειδίσσετο*. Lex. Reg. MS. *Δείδιστο. ἐδέξιοῦτο. ἐφοβήθη δὲ τ. Δαναοὺς Ἀχιλλεύς.*

4. Δείδικε.] Hom. *Odyss.* H. 72. ubi Schol *Δείδικε*, *δέδοικε*, *ἀπαντᾷ*. Vid. sup. v. *Δείδιχεν*. Eundem locum *Kuster.* notaverat: „ Mirum est (inquit) verbum hoc ab Hesych. fin- „ gulariter exponi, cum sit plur. numeri apud Hom. *Od.* „ H. 72. ubi Schol. *δέδοι*, *ἀπαντᾷ*. Videtur nimirum He- „ sych. confundere *Δείδικε* cum *Δείδω*. „

5. Δειδημονες.] Hom. *Il.* Γ. 56. Conf. v. *Δειλήμονες*.

6. Δείδια.] L. *Δείδω*, pro *δείδω*. Præt. Imperat. Med. Vid. sup. *Νοτ.* in v. *Δείδω* (post *Δι*) & mox v. *Δείδω*. Conf. v. *Εἶδον*. Similiter *Kusterus*: „ L. *Δείδω*: quæ est vox Ho- „ merica *Il.* Σ. 34. & alibi. Conf. sup. v. *Δείδοα*. „

7. Δείδοικα.] Immediate conjunge: *Δείδια. δείδοικα, φοβοῦμαι.* † *Δείδω. δέδιεσα, φοβῶ, δείδοικα.* PERGER. Quid si scriptum fuerit: *Δείδια. ἐ πρ, ἡ φοβῶ ἐμαυτόν* † *Δείδοικα. δείδοικα, φοβ.* ABRESCH. Glossam hanc *Jf. Voss.* jungit cum præcedd. ejecto termino, Sed variant Tempora: dein ordo hic, & paullo post, flagitat *Δείδοικα*, ut solet Hom. *Il.* A. 555. &c. pro quo suo loco *Δείδοικεν*, quod vide.

8. Δείδιτα.] Vid sup. v. *Δείδη*. & inf. v. *Δείληθι*. Conf. H. Steph. *Ind.* & Sylburg. ad Etym. M. p. 260.

9. Δειδιοτάζ.] Hom. *Iliad.* B. 190. Vid. sup. v. *Δειδίσκαζ*, ibique *Not.* & inf. v *Δείδιστο*.

10. Δείδοικε.] L. *Δείδοικα*. IS. VOSS. Vid. paullo superius.

11. Δείδιστο.] Supra pro eodem reflus habes *Δείδιχεν*. Conf. inf. v. *Δείδισσετο*. KUST. L. *Δείδισσετο*. Similiter est inf. *Δείδιστο, ἐκπλάγη*. Hom. *Od.* T. 197. & Apollon. Rhod. I. I. *v.* 558. d'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 38. Vid. sup. in *Δείδιστο*, *Δείδιστε*, &c.

12. Δειλιάζας.] Hom. *Odyss.* P. 599. ubi Schol. *ἀφ' ἧς τὴν δειλινὴν ἄγαν ἀφροντιδῶ., ναυτίᾳ, τὴν μεσημβρίαν, ἢ τὴν ἑσπερινὴν λέγουσιν. Ἔνιοι δέ, τὴν δειλινὴν τροφὴν αὐτῶν.* &c. Apollon. Lex. MS. *Δειλιάζας. ἢ δείλας ἐφοβούμενος.* Vid. Eustath. p. 1832. & H. Steph. *Ind.* Conf. inf. v. *Δειλίζας*, & v. *Οὐ δειλίζω*, ante v. *Οὐκ ἀγανῶ*, & Suid. in *Δειλιάζας*. Mox *δειλινὸν* male in Ven. & Flor. pro *δεῖλ.*

13. Ἔμερωμα.] L. *ἐμέρωμα*. SALM Schol. *Il.* B. 381. *Δῶσιν.* - - - *τὸ αὐτὸ ἐμέρωμα*. Conf. *Not.* præc. & mox v. *Δείμεν*.

14. Δείελος ἐφ' ἑσπέρ.] Sunt verba Homeri *Il.* Φ. 232. ubi Schol. *ἡ ἑῴα καθέζεται ἢ εἰλὶ, παρ' Ἀτθίσι Δείλῃ λεγομένη.* Vid. inf. v. *Ἑσπέρῳ*, & sup. v. *Λύκῳ*, ibique omnino Kusteri *Not.* Cetera conf. Etymol. M.

15. Δείεμα.] *Δείεμα* vel *Δίεμα*, Idem quod *δίζω*, *cibus mercatur aut madefactus*: a *δίεμαι*, idem quod *Δέομαι*. IS. VOSS. Intelligi videtur *βρῶμα διλινὸν*, de qua modo in v. *Δειλιάζας*. Vide ergo, an *Δειλία*, sive *Δείλαια*, pro *Δείεμα* scribendum. Cl. *Kusterus* conjicit, male forsan pro *Δίεμαι*, i. e. *Ἵεσθαι*, positum esse.

16. Δείλαια.] Vid. inf. v *Δείλαιος*.

17. Δειλέων. *ῥύζις - μακάστατ.*] Scrib. *Δειλέων*. Mentio est *Num.* XXXII. [3. 34.] *Jf.* XIII [17.] Sed quid *ῥύζις* SOPING. An a אשר vel potius מן pro מי? COCC. „ Loco „ *Numer.* a *Sopingio* hic citato, non *Δειλέων*. sed *Δειλέων* legitur, ut & *Num.* XXI. 30. *Jf.* XIII. 17. *Jer.* XLVIII. 18, *Δειλέων* vero effertur *Esa.* XV. 2. Eusebio *Δειλέα*, *Δειλέν*, & *Δειλέω* scribitur. Hebraice est דיבון, a Rad. דוב apud Chaldæos & Arabes usitata, quæ idem sonat ac מן *fluere*. Vid. Cl. Clerici *Quæst. Hieronym.* p. 149. Ob aquas vero tacite ille *fluentes* oppidum ita appellatum esse, Hieronymus ad Jes. XV. docet. BIEL. „ Transcripta vox est ex Esaiæ *cap.* „ XV. ubi varie scribitur, *Δίμων*, *Διμῶν*, *Δείμων*, &c. quod „ posterius, quia literarum ordini, quem observare He- „ brei solent, accuratissime convenit, fortasse recipiendum „ est; quanquam & *Δειμών*, certe in Procopii codice, i- „ bidem invocatum fuit. „ Ita Cl. *Wesseling Probab.* p. 284. Confer Eund. p. 214. & 288. Intelligitur Icil. דיבו *Dibon*, Jes. XV. 2. pro quo *com.* 9. דימון *Dimon*. Nescio an aliud nomen plures subierit mutationes, scil. *Δίδων*, *Διδῶν*, *Διμιδῶν*, sive *Δειμιδῶν*, *Διμιαν*, *Δειμιαν*, *Γιδῶν*, *Γειμιαν* sive *Γείμιαν*, *Διμῶν*, *Δειμῶν*, *Διδῶς*, *Διδῶδ*, *Δειδῶδ*, *Διδῶν*, *Δειδῶν*, & hic *Δειδῶν*, pro quo infra corruptius, *Λειδῶν*, & *Λειδῶν*. Vid. ibi *Not.* & Dosk. Viros I. E. Harkenroth & Jac. Tamnav in *Bibl. Bremens.* VIII. 2. 7. p. 327. *jeqq.* & VIII. 4. 8. p. 662. *jeqq.* qui *ἐκ τοῦ Μακεδόνων*, recte etiam corrigunt, pro *μακαστῶν*. Reticetur omnino in his verbis ad Jes. XV. 2. *Διδῶν*, *ἢ ὁ δαμὸς αὐτῶν*. Vid. Hieron. ad Jes. XV. *Tom.* III. p. 179. *Ed. Mart.* cum hujus *Comment.* in *Lib. de Nom. Hebr.* T. II. p. 370. Selden. *de Dit Syr.* II. 12. &c. Verba denique moneo, *Sopingii* Notam me dedisse correctionem ex ipsius autographo, ob Schrevelii incuriam a Tamnavio *l. c.* notatam, qui simul *nescire* se dicit, *ubi occurrat Διδῶν*. Atqui occurrit apud Procop. ad Esai. p. 227. in fin. *Ed. Curter.* Sive autem *Διδῶν*, sive *Δειμιδῶν* scripseris, (de quo vid. Hieron. l. l.) sive retinueris *Διδῶν*, in tam variantis lectionis voce parum refert: neutra enim lectio literarum ordini respondet, inter *Δείλαιος* scil. & *Δειμαιάζ*. Quare nihil muto. Bene etiam observat Cl. *Cocceius*, in Interpretatione, *ῥύζις*, rupici ad מן *fluxus*, Chald. זיר Unde infra: *Ζωδάλων ῥύζις* &c. Vide ibi *Not.* Apposite Basilius M. ad Esai XV. p. 270. *Δειδῶν, ἤτοι ὁ τοῦ ὕδατος ῥεῦσμος . . Ἑρμωνύμως* 5 *Δειδῶν*, ΠΙΣΙΣ *αὐτῶν*. (*αὐτὸν* addit, ob terminat. plur. יו, ōn) quod deip adplicat ad dogmata *ῥέοντα καὶ ἀβέβαια*, subjiciens: *τὸ ὑγρὸν ἔστιν ἢ ῥεῦσις, ἢ ὑδάτων, ἢ ὑγρὰ οὐσία.* Paullo post repetit: *ὃ Δειδῶν, ὁ ὁ βαμὸς ὑποδηλοῖ.* Similia habet Procop. p. 223. 224. Uterque etiam tuetur Hesychianam lectionem, *Δειδῶν*.

18. Δειμαιάζ.] Vid. Etym. M. in *Ἀμαθυνθῶ*, & *Δειμαίνειν*, & inf. v. *Δειμαίνειν* Conf. v. *Δειμαίνειν*, *Δειμαίνω*, *Δείδιμεν*, *Δειδίσσετο*, *Ἐδείμαινεν*, *Ἐδείμαινον*, &c.

19. Δειμῶν.] Male pro *Δειμὼ*, vel *Δίεμαι*. Vid. inf. v. *Δίεμαι*. KUST. Forte *Δείμων*. pro *Δίεμαι*. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 86 Inf. *Δίεμαι*, quod rectius, & *Δίεμαι*. Conf. sup. v. *Ἄνδρας*, & *Δείδιτα*). & Etym. M. in *Δείεμα*.

20. Δείελιον.] Infra: *Δείελον. φάσμα*. &c. Conf. mox v. *Δείλαια*, & *Δείελα*.

21. Δειλὸς.] Inf *Δειλός*. Conf. Etym. M. p. 260. ubi utrumque probat. Inf. *Δειδῆ. λαμπρῶν*. &c. quod tamen aliud est.

22. Καὶ τὰ ποικ. *ὑφάσματα καὶ φοβερὰ* &c.] Forte *φοβερὰ ἴχνη*, vel *φοβερῆς*. Vid. Meurs. MAUSSAC. Pro *ὑφάσματα καὶ*, *Jf. Voss.* *ὑφάσματά* legit. Ego plura restituenda puto. Scribe: *καὶ Δειλαίνω, τὰ ποικ. ὑφάσματα, καὶ φοβερὰ ἴχνη. καὶ τ. ας.* Vel, *καὶ τὰ αὐτόματα φοβερὰ ἴχνη*. Vide inf. v. *Φοβερὰ*, & v. *φοβεῖσθαι*. Posses etiam refingere ad illa Etymologi: *Δείλαινα. τὰ ποικίλα ὑφάσματα καὶ μαφόρια ἴχνη. καὶ ἢ τὰ αὐτόματα, Δείλαινα, καὶ Δείλαια.* Commode itaque hæc glossa nostræ pars adjiceretur inf. ad Voc. *Δείλαια*. Inf. *Δείλαινα. ποικίλα ἴχνη*. Egregie convenit *Kusterus*, cujus verba adscribam: „ Locus non solum corruptus, sed „ etiam mutilus & consutus, qui sic restituendus est: Δ. „ λ *αἴθρῃ, καὶ ὁμοιο.* † *Δείλαινα. τὰ ποικίλα ὑφάσματα, καὶ μαφόρια ἴχνη. καὶ τὰ αὐτόματα.* Nimirum *Δειλὴ* significare præter alia *ὁμοιο*, vel ex Etymologo discera licet. „ Deinde excidit caput articuli; quod nos recte restituisse.

Δεικανάομαι [1], ἐδεξιώσατο.
Δείκηλα [2], εἰκόνες [2] ὁμοιώματα. ἢ καὶ εἴδωλα ὁμοια τοῖς περίμασι, καὶ περιστοπία.
Δεικηλισμός, μιμητὰς [3], ἢ ἐξ Λάκωνος.
Δείκηλα [4], τὰ ὁμοιώματα.
Δεικτύμβου [5], δεξιύμβου.
Δεικτύζει, δεικνύει, σημαίνει. δεξιοῦ.
Δεικτύμβου [6], φωτῆ ἀσπαζόμενον. ἢ δορύμβου. καὶ ἐλπιδικτύμβου. καὶ δεξιύμβου.
Δείλαιον [7], μάταιον, ἀλιτήριον. δειλὸν, ἄταλαιπές.
Δειλάκρα [8], δειλαία.
Δειλαχείαν [9], ἐλεεινὸς, παλαίπαρου.
Δειλασθείς [10], κλιφθείς. ἀπατηθείς.
Δειλάζεται [11], δειλιᾷ ζεται.
Δειλιᾶν [12], φοβύμενου.
Δείληθι [13], φοβοῦ.
Δειλήμενος, εἰδήμενος [14]. θιλαβεῖς, ἢ δειλεί, καὶ ἄτολμος.
Δείλη ὀψία [15], ἡ περὶ δύζιν ἡλίου.
Δειλίαω. δειλότητα.
Δείλη πρωία [16]. ἡ μετ' ἄεσπερ ὄρθρος.

Δει-

„ non solum sensus & series liter. sed etiam Etymol. v. „ Δείκηλα, Lectori facile persuadebit. Conser etiam infra „ v. Δίκαια. „

1. Δεικανάομαι.] Hom. *Il.* O. 86. Conf. inf. v. Ἐδεικανόωντο, & Ἐδεικανόωντο. KUST. Vid. sup. v. Δεικανάᾳ.

2. Δείκηλα.] Vid. Polluc. I. 7. ibique Interpp. coll. Kust. ad Suid. & sup. v. Βρίτας, Δείκηλον, Δεικὴς, inf. v. Δίκηλον.

3. Δεικηλισμός. μιμητὰς v. Λάκ.] L. μιμητὰς. Vid. Etym. M. Comicos ita vocant Lacones. Vid. Eustath. *A. Il.* p. 836. [884. *Ed. R.*] Δείκηλον est *imitor*. Ut vero a Δήκηλος, Δεικηλιστὴς, sic ab *imitor*, vel *ictor*, uti est in Glossis, fiunt *Ictriones*. Vid. Mœridem Atticistam in Ἰστρικόν. IS. VOSS. Plutarch. in *Lacon. Apophthegm.* [p. 212. in *fin.*] Οἱ τὸ ἴσον Καλλισπίδης ὁ δεικηλίσας; [rogat Agesilaus. Plutarchus addit:] Οὗτος γὰρ Ἀπελλοκόπιδι τοὺς μίμους καλεῖς. Vid. Eustath. ad *Odyss.* p. 628. 4. SOPINGIUS. Melius Δεικηλιστὴς. Vid. Plut. *A. popioth.* Agesilai de Callippide quodam; & Eustath. *Il.* Δ. VALES. L. Δεικηλιστὴς. μιμητὴς &c. Ita omnes Editiones Leidenſi antiquiores; ita & Etymologus, qui ut probat τὸ δήκηλον & δηκηλοῦ, ita & rectum Δεικηλιστὴς, & Δεικηλισμός, de quo vid. Eustath. p. 836. *Ed. Bas.* Sunt autem mimi, Comici, vel ridicularii. Temere Hefychio Δεικηλίζει affingit Pantinus ad Apoſtol. p. 338. VERWEY. Etiam δηκηλισμὸς dicunrur. Vid. inf. in v. Δίκηλον. Conf. v. Δάκκαλίζει, item Athen. l. XIV. p. 621. Meurſ. *Laconic.* III. 6. p. 220. *ſeqq.* & H. Steph. *Ind.*

4. Δείκηλα.] Vid. v. Δείκηλον, Δείκηλα, & Δίκηλον.

5. Δεικτύμβου.] Eſt vox Homerica *Il.* I. 196. ubi à Schol. itidem exponitur, δεξιύμβου, φιλοφρονήμβου. Conf. Etymol. h. v. KUST. Vid. mox, & ſup. in Δεικανάᾳ.

6. Δεικτύμβου.] Vid. *Not.* præc. KUST.

7. Δείλαιον.] Vid. Martin. p. 559. SCHR. Vid. ſup. v. Δείλαιον (poſt Δείλαιος) mox v. Δειλὸν, & inf. v. Δίκλαν. — ἀχρεῖον. Pro ὠκαιὸς (in fine) ſup. Ἀκαλὸς ſcriptum. Carent Lexica.

8. Δειλάκρα.] Ariſtoph. in *Pace*, & in *Pluto*. SCHR. Peſſime *Schrev.* confudit duas *Sepingii* Notas. Voci enim Δειλάκρα adſcripſerat: „ Ariſtoph. in *Pluto*: ἐγὼ δ' ἀμφὶ „ σπυρὶ δειλάκρᾳ. „ Exſtant verba ℣. 974. ubi vid. Ezech. Spanh. qui neſcire ſe ait, an alibi vox iſta legatur. Conf. Suid. Porro *Sepingius* ſequenti voci Δειλαχείαν adpinxerat: „ Ariſtoph in *Pace*. „ nimirum ℣. 192. Quæ loca diverſa eſſe non animadvertit Editor.

9. Δειλαχείαν.] Legitur apud Ariſtoph. in *Pace* ℣. 192. nbi vid. Schol. KUST. Idem notaverat *Sping.* ut modo monuimus. Conf. Ariſtoph. in *Avib.* ℣. 143. & Schol. ibi, coll. Ez. Spanh. ad *Plut.* ℣. 974. Adde Etymol. Suid. & inf. v. Δηλαιὸς.

10. Δειλασθείς.] Hinc Δειλεῖται, *fures*, veluti ἁρπαγεῖται. Vide Δικαζεῖν, & Δειλάσθω, & Δειλᾶτε. IS. VOSS Vid. inf. v. Δειλεῖται, ante Δειλᾶ. & v. Δειλάτης, ante Διλεχεῖ. item v. Δειλήσασι. . . . αἰτίᾳσι. Conf. v. Δειλοκοπήσας.

11. Δειλάζεται.] Suſpectum eſt H. Stephano *Theſ.* T. I. p. 923. Quia tamen præcedit Δειλασθείς, & ſequitur Δείλασθε, vide num pariter Δειλάω & Δειλάω, Δειλαίνω & Δειλαίνω diximus, item Δειλάζω & Δειλάζω.

12. Δειλιᾶν.] L. Δειλᾶν. IS. VOSS. Male,

13. Δείληθι.] Suſpectum pariter H. Steph. *l. c.* Δείλιθι emendat *Il. Veſſus* Reſcribendum forte Δειδιθι, quod ſupra. Nam Λ & Δ facile permutantur (vid. ſeq. v.) ut & ῦ & ῖ. Et hoc magis placet quam Δειλάθι. Conf. *Not.* ad v. Δειλάζεται.

14. Δειλήμενος, εἰδήμενος.] Εἰδήμενος videtur referendum ad Δαιμένος. Supra: Δαιμένον. εἰδόμενον. Vel pro εἰδήμενος legendum eſt αἰδήμενος, i. e. *verecundi*, vel *pudibundi*. Nam *pudor* eſt ſpecies δειλίας. KUST. Pro Δειλήμενος, ſupra rectius legitur: Δειδήμενος. - - δέλαβεῖς, δειλοί. Adeoque Δ & Λ hic iterum confuſa ſunt. Neque Cl. *Kuſtero* adſentior in voce αἰδήμενος. Hæc enim non expoſitio vocis Δειλήμενος, ſed ejuſdem correctio videtur, quæ (majuſcula litera Δ in initio gloſſæ remanente, ntpote in antiquis libris paullum ſeparata a ceteris elementis) ſupra reliquam vocis partem, αἰδήμενος, poſita fuerit, & hinc in textum admiſſa.

15. Δείλη ὀψία.] Vid. inf. poſt v. Δίλαξ.

16. Δείλη, πρωία.] Scrib. ſine diſtinct. Δείλη πρωία. Vid. Euſtath. *Od.* p. 285. & Suid. [in Δείλη ὀψία] & nota locum Xenophontis [*ibid.*] ὑπὲκ δείλην ὀψίαν. de tempore πρὸ τοῦ ἕσπερου, quemadmodum in S. Literis τὸ δειλινὸν IS. VOSS. Mœrli Atticiſta: Δείλης πρωΐας. τὸ μὲν ἕωθεν ὄψιον· δείλης ὀψίας, περὶ ἑσπέραν. &c. Photius in Lex. MS. Πρωΐαν, ἢ πρωΐ ἐγένετο καθ' ὑπνον, ἀπ' οὐ συνέβη, Δείλην ὀψίαν, τὸ σχεδὸν ἑσπέρας μέρος, καὶ Δείλην ὀψίαν, τὸ περὶ ἡλίου δύσιν, Vid. Schol. Theocrit. X. 5. H. Steph. *Theſ.* I. 1181. & Porti *Lex. Ionic.* Conf. ſup. v. Δείελον, & Δείλη ὀψία.

17. Δειλακοπήσας.] Ed. Flor. Δικκολοπήσας. Suid. & Phavor. Δειλοκοπήσας, quod præfert *H. Steph.* in *Ind.* ut ſit, ὁ πὶς ἑαυτῷ κόπτος θελάσσας, *ſua jactantia metum inuſitum, ſuſpicionem.* Vid. inf. v. Δικλακοπήσας. Lex. Reg. MS. Δικλακοπήσας. (ſic) ἐξαπατήσας. ubi male ἔ pro ι. Pro ἐξαπατήσας Hermippus, teſte Suida, uſus fuit. Conf. ſup. v. Δειλασθείς.

18. Δειλὸν. - - ἀσθενῆ.] Ita Schol. Hom. *Il.* Λ. 293. Pro ἀνάλγητον Doct. *Reſtitur* conjicit, ἀσκαλῆ, ἢ τὸ ἀδ. Conf. ſup. v. Δείλαιον.

19. Δειλοί.] Hom. *Il.* E. 574. ubi Schol. Δειλοὶ] δειλαίοι, δυστυχεῖς, ἀδύνατοι ἀλλως.

20. Δεῖμα, δέος.] Hom. *Il.* Z. 682. Male Cyrill. in Lex. MS. δεῖς pro δέος. Vid. Suid. & inf. v. Δείμαζε, Δείματο, Δεῖμα, &c. & in v. Δεῖος. Δεῖμα pro φόβητρο occurrit in Soph. *Electr.* ℣. 417. notante *Abreſchio* in *Mſſ.* Obſ. V. 3. p. 86. Conf. v. Δία. - - - δείματα, φόβοι.

21. Δεῖμαν.] Vid. inf. ad v. Ἔδειμαν.

22. Δειμαλέᾳ.] L. Δειμαλίᾳ. Cum *mortuum* notat, eſt veluti ὁ τὸ δέμας ἰλυῶν· cum vero *macerantem*, quaſi ὁ τὸ δημὸν ἰλυῶν. Huc facit quod infra, & apud Suid. legitur: Δειμαλέᾳ. ἰλυσιᾷ. IS. VOSS. Inde itaque ſcribendum videretur, Δειμαλίᾳ. Faveret huic ſententiæ, quod inf. legatur: Ἑλληνικὸν λεπτόν. Pace tamen Viri ſummi criſimaverim, aliud eſſe huic vulneri remedium adhibendum, & legendum: Δειμαλέα. τὰ λεπτὰ &c. Infra: Δειμαλέα. ῥυπὸν, λεπτὸν. pro quo ſuperius Λειμαλέαν, & Λείμαλλα. Egregium exemplum permutationis literarum Α, Δ & Λ Quod autem ταφὴ notet, commode derivari poteſt ex Hefychii gloſſa allata: Θνοὺν enim & λεπτὸν eſt quaſi mortui imago. Conf. inf. v. Θνοῦσαν, & Suid. in v. Θνοῦ. Similiter Σάφας inf. ξηρὸν· οἱ δὲ νεκρὸν. Corinthus de *Dialect. Dor* in fin teſtatur, Dores ἀθρόον ὄνομα vocare τὸν σκορπὸν. Quod neſcio an huc pertineat. Plura de eo ll. Cafaub. *Lect. Theocrit.* p. 271. Apud Polluc. IV. 104. inter ſaltationes Laconicas cenſetur Δειμαλία. ubi vid. Interpp.

23. Δειμαλίου.] Vid. inf. v. Ὁ δειμαλίου.

24. Δείμαλος.] Semel apud LXX. *Sapient.* XVII. 8. Δείματα γὰρ ταραχῆς. Quem locum forte reſpexit.

25. Δειμαντόνυμ.] Vid. Suid. in v. Δειμάντου, & inf. v. Ἐδειμαντόωντο. Herodot. ſemel VI. 3. ἐδειμάντου τοὺς Ἴωνας.

26. Δεῖμβρ. φοβ.] Anonym. p. 88. Æſchyl. Schol. p. 70. SCHR. Locus eſt ad *Sept. cont. Theb.* ℣. 46. Φοβῶ γὰρ Δεῖμβρ. Συρίττουσι Ἄρεως, inquit Scholiaſtes. Hinc Suidas illuſtratur, cui Δεῖμβρ. γὰρ φοβῶ. γὰρ Κυβιρνᾶν, ὑπηρετεῖ δ' Ἄρεϊ. dicuntur. Quod miror neglectum a Cl. Kuſte-

Δαμάτιον. φόβον.
Δαίμοσιν [1]. οἰκοδομήσομεν.
Δᾶν. δαυλόν. ἢ Δία [2], ἢ Δήνην. καὶ τὸ πᾶν [3].
Φέρει [4]. θέλει καὶ [5], καὶ τρέφει [6]. Κύπριοι.
Δᾶν [7]. χρῆ. ἀναβαίνω [8]. πρίπω, ἢ τορεύω.
Δαιτά. καθαπληκτικά, φόβερά.
Δᾶτας 9. αἱ τῶν ὑδάτων συροφαί.
Δαίτας. συροφᾶς.
Δαίας [10]. κυήσεις. τὰ καυλώματα τῶν ὑδάτων.
Δαιδίξ. κυκλόθι.
Δαιδίων [11]. βυκλόθεν καχεῖ.
Δαίη [12]. συροφή.
Δαιὰ Ν [13]. φόβερὰ Ν.
Δαίπυρα. [14]. θεσπεσιφόβητα. φόβερά [15].
Δᾶν [16]. τὸ θεσπεσιφόβητον.
Δαίπους [17]. κύησις. συροφεῖ.
Δαιπάδες [18]. ὑποδημάτων εἶδος ἀνδρεῖον.
Δαιοί. σπυδαῖοι θεοὶ τὸ πεζῆσιμα.

Δαί-

Δαίοις [19]. κυήσεσι.
Δαιοπαθεῖ. δειλὸς ἐχὶ χαλεπῶς ἔχει, ἢ καὶ πάσχει [20] χαλεπῶς.
Δαῖος [21]. δείησις. εἶδος Νυὸς [22], φόβερός [23]. καὶ εἶδος ἐκπώματος [24]. καὶ ἔσχατος [25]. ἢ Νὺς ἄξιος [26].
Δαιός [27]. κακός. φόβερός [28]. ἀφαμιδός. δυνατός. πανοῦργος. ἰκανός. ἀκαλάκθιος.
Δαιότατος. πάνυ φόβερος.
Δαιοῖσι [29]. φόβεροῖσι.
Δαιὸν Ν αἰ [30]. δεινοὶ δὲ αὐτῷ.
Δαῖν ὤμιλλεν [31]. ἀναβαίνων ἐλογισάμην, δέον εἶπεν ὑπέλαβεν.
Δαιπικοί [32]. δημαπάδης. φόβεροί.
Δαιῶς. πάνυ. [Δείωσις.] σκίτωσις. δειότης [33].
Δάϊσσον [34]. δίναμαι. δειότητα. συροφεῖν.
Δαιωτὴν [35]. ποπαικλμένην ὡς κύκλῳ, ἢ πεπορνευμένην, ἢ ἢ ἱμᾶσι διαλημμένην. λέγεται γὰρ Ὁμη-

Kuſtero, qui Scholia ad Hom. *Il.* Δ. 440. laudat (a Schrev. hic ſub Δαῖος. nomine indicata) ubi Δαῖος ὁ ἀπὸ Φιλοῦ expl. Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης παῖδες. Addit Vir Cl. Attemidor. L. II. c. 4. ubi *Martis* dicantur *filii*. Sed hoc legitur *cap.* 35. p. 224. & c. 44. p. 139. Conf. Pric. ad Apul. *Milet.* X. p. 646. ubi, *praeſtantis Deae comites armigeri, Terror & Metus.*

1. Δαίμοσιν. οἰκοδομήσομεν.] L. Δαίμοσιν. οἰκοδομήσωμεν. ex Hom. *Iliad.* H. 337. & Schol.

2. Καὶ δῖον καὶ δᾶν.] Hæc verba, utpote ab hoc loco aliena, delenda ſunt. KUST. Inf. Δᾶν χρῆν. ἀναβαίνειν ἐλογισάμην, δέον εἶπεν ὑπέλαβεν. Conf. Suid. ut & v. ſeq.

3. Καὶ τὸ πᾶν.] Referendum eſt ad Ἄιον, vel Ἀᾶν, ab ἄω, vel ἀῶ, *flo, ſpiro.* Impoſuit hic Heſychio, ut & ſæpe alibi, ſimilitudo literarum Α & Δ. KUST. Supra: Ἄιον. πνεῦν.

4. Φέρει.] An ad Ἄγειν, vel Αἴρειν, referendum?

5. Ἐθέλουσιν.] Pertinet ad Δόσιν, à δίω, *invenio.* ut recte etiam *Kuſter.* Infra: Δαῆ. Δῴστ. Et: Δόσις. Δῴστις. Item: Ἔδωκεν. εὗρεν. Conf. Etym. M. v. Δίστη, v. Δαῶ, & v. Δᾶ-δῶ. - - ὁ Δῴστης παρ' αὐτοῖς. Ὅθεν τὸ Δίω, τὸ Δίζεσθαι. Sed addit: ἢ ὅτι αὐτὸν ἐφ' τὸ Δίω, τὸ ζητεῖν τὸ Δίζεσθαι. Addit exemplum Alcæi: Ἐγὼ μὲν αὖ' ἃ δῶ ταῦτα μαστιγοῦσθαι. Ita vero Δῶ pro Δίζεσθαι recte adtuliſſet Heſychius.

6. Σκύφον.] Refero ad Δυσῶ, i. e. Δυσῶ, à δύσις. Vide mox v. Δᾶσις, & Δύσασις, &c. KUST.

7. Δᾶν. χρῆ.] Male pro Δᾶ. KUST. Vid. ſup. v. Δᾶ.

8. Ἀναβαίνειν, &c.] Hæc & ſeqq. interpretationes pertinent ad Δίστ. KUST. Conf. v. Δᾶν. - - ἢ Δίστ.

9. Δᾶτας.] Pro Δᾶσις. Talia & in ſequentibus. SCHR. HEINS. Vid. Δαίτας, & Δάσα. &c.

10. Δαίας. - - καὶ τὰ ὑδάτων.] Confer noſtrum *deining*, ſive *dyning*, de fluctibus.

11. Δαιδίων.] Pro Δαιδίων, ut puto: à δαίδω, *confluam.* KUST. Vid. Inf. v. Δάσσω, & Δαίδω.

12. Δαίη.] Pro Δάσ. Sic & paulo ante Δᾶσις, pro Δᾶσις. KUST.

13. Δαιὰ δὲ.] L. Δαιὰ δὲ. IS. VOSS. Sed vide mox in v. ſeq.

14. Δαιπύρα.] Pro Δαιδύρα, à δίνη, *vortex.* KUST.

15 Φόβερά.] Peſſime. Hæc enim interpretatio pertinet ad vocem Δαιὰ, non Δαιπύρα, ſive Δαιδύρα. IDEM.

16 Δᾶν.] Pro Δᾶν: ut in ſeq. Δαίνυσι, pro Δίνυσι. IDEM. Conf. inf. v. Δαῖος, loco ſuo. Hic autem ſuperiori articulo vocem hanc ſubjiciendam cenſet *Is. Voſſ.* deleto ſigno diſtinctionis, ob ordinem ſcilicet.

17. Δαίνυσι.] Pro Δίνυσι. Vid. *Not.* præc. & ſup. v. Δαίνυμι, & Δαίτας, & mox Δαίνυς, & Δαίνυται.

18. Δαιπάδες.] Scrib. Δαιπάδες. Pollux *cod.* 388. [VII. 89.] HEINS. JUN. KUST. Forte Δαιπεζάδες, genus calceamenti virilis, laxi, in quibus pedes quaſi natant. PERGER. Suid. Δαιπεζάδες, ſive Δαιπεμβάδες, *Δαιπεμβάδες.* Eum vide, uti quoque H. Steph. [*Ind.*] in Δαιπία, & ſup. v. Ἀνδρῶδες. IS. VOSS. Δαιπάδες recte corrigit etiam *Jungerm* ad Poll. *l. c.* Vid. *Not.* ſup. in v. Δαιπαίδης. Suidæ locus in Δαιπεζάδες, *vel.* non pertinet ad Δαιπάδης noſtrum, ut Pollucem inſpicienti patet. Etymol. p. 74. in Ἀλαιά, ſcribit Δαιπεζάδες. Optime Cl. Kuſter. Φαιπεζάδες corrigit: quod infra vide.

19. Δαίοις.] Pro Δάσει, à δίω. Sic paulo ante Δαῖος, pro Δῖος. KUST.

20. Πᾶσχει.] L. *πάσχει.* PALM. Suid. Δαιοπαθεῖ. - - - χαλεπῶς πάσχει. Quæ vera lectio.

21. Δαῖος. δείησις.] Pro Δῖος. *δίνησις.* KUST. Vid. ſup. poſt v. Δαιπεζάδες, & Harpocrat. v. Δαῖος.

22. Εἶδος δίνης, φόβερός, &c.] L. εἶδος δίνης, *ſudor* quem *motus* elicit. PERGER. Tranſpone & ſcribe: Δαῖος. δίνησις φόβερός, εἶδος δίνης, παρὰ δὲ Δαιπαλῷ, παρ' ἔσχατα. VERWEY. Legend. potius φόβερός, ut in v. ſeq. quod tum ponatur poſt ἔσχατα. Ut adeo, more ſuo, confuderit Δαῖος ſubſtant. cum Δαιὸς adject. id eſt, φόβερός, ἢ δίνης ἄξιος.

Paulſo aliter mox *Verwijus.* Conſentientem tamen habeo Cl. *Kuſterum*: „ Pro εἶδος δίνης (inquit) ſcribe, ἄξιος δίνης, ut recte paulo poſt. Hæc autem interpretatio pertinet ad Δαιὸς. Huc refer etiam ſeq. φόβερός, pro quo ſcrib. „ φόβερός. „

23. Φόβερός.] L. φόβερός, ut mox. Vid. *Not.* præc.

24. Ἔκπωμα, &c.] L. ἐκπώματος. [JUN. Vid. Athen. [l. XI.] p. 467. & Meurſ. *Orcheſt.* SCHR. Vid. inf. v. Ἔκπωμα, & Ἐκπώματα. Utroque enim enim modo ſcribitur. Cyrillo, Etymol. & Suidæ eſt ὑγρόν. quod inf. vide. Conf. Polluc. VI. 99.

25. Ἔσχατος.] Δᾶσι. Erotiano atiam eſt εἶδος ἰχνύσεως.

26. Ἢ δίνης ἄξιος.] Has voces hinc avulſas ſubnectit gloſſis nominis adjectivi Δαιός, hoc modo: Δαιὸς, ἀπὸς, — ἀπαλὸς κάτω, ἢ δίνης ἄξιος. VERWEY. Immo potius ſunt correctio præcedentis, εἶδος δίνης. ubi vide notata. Conf. H. Steph. *Ind.*

27. Δαιός.] De quibus vox Δαιὸς proprie uſurpari ſoleat, apparet ex illo Ariſtotelis *Problemate, ſect.* 18. Διὰ τί ἔστιν ὃ, τῶν χρωμάτων λεγομένων Δαιὸς, πάλλευκος ὢν τῷ ὑποκειμένῳ ὑπὸ λίγνυος; Vide reſponſ. *pag.* 299. *Ed. Baſil.* Ἢ ὅτι τῶν μάλιστα οὐ τῷ πάλλευκόν ἐστι. HEINS. Conf. H. Steph. *Theſ. T.* I. p. 924. Etym. M. Suid. & ſup. v. Δαιοί. Adde Cl. Perizon. in *Ælian. V. H.* I. 1.

28. Φόβερός.] Vide *Not.* ad v. præc. ubi male *φόβερός.*

29 Δαιοῖσι. φόβεροῖσι.] Scribo· Δαιοῖσι. Φόβεροῖσι. ex Schol. Hom. ad *Il.* K 254. KUST. Sæpe ι & ει confundi, pluribus docui ad *Gieſſ. N. T.* p. 319.

30. Δαιὸν δὲ οἱ.] Ex Hom. *Il.* Δ. 200. & Schol.

31. Δᾶν ὤμιλλεν.] Phalaris *Epiſt.* CXVIII. Πρὸς ὑμᾶς αἰσχύνη δεῖν ἦν, ἐπεὶ μὴ συμπαίζειν οἷς τὰ παιγνία. PERGER. Idem habent Etymol. & Suid. Vid. ſup. v. Δᾶν. —— ἀναγκαῖον.

32. Δαιπικοί.] Vid. Suid. IS. VOSS.

33. Δαιῶς. πάνυ. σκίτωσις, δειότης.] Illud σκίτωσις, δειότης, ſeparandum ab adverb. Δαιῶς, ejuſque interpretamento, & collocandum poſt Δαιόταδος. ordine inverſo: Δαιότατος. σκίτωσις. Huc quoque transfer ex ſeqq. Δαιότητα. συροφεῖν. VERWEY. Ad Δαιῶς, conf. ſup. Δαῖος. Sequentia, σκίτωσις, δειότης, *Pergetus ὀτιοτρεφρίμης* ſubjungit ſeqq. ita: Δαίπυρον. δαίδαμον. † Δαιότης. σκίτωσις. i. e. vertigo. ut ſequatur: † Δαιότητα. συρ. Ego autem ſimpliciter ſcribo: Δαιῶς. πάνυ. † Δαίπυρος. σκίτωσις. δειότης. Favet Suidas: Δαίπυρος. δειότης. σκίτωσις. Scilicet, Δαίπυρος eſt δειότης, unde mox Δαίπυρον explicat δειότης. Δαίπυρος autem pro δίνυσις, eſt σκίτωσις. unde infra: Σκοτοδινῶ. σκοτίζω. Conf. v. ſeq. Sic unica voce, Δαίπυρος, interpolita, nullam cetera mutationem ſubeunt. Alioquin cogitabam, num Δαῖος confuderit Noſter cum Δαῖος, quod & ſup. pro Δῖος. Etotiano Δῖος eſt σκίτωσις. Vide eum. Hæc ante plures annos ſcripſeram. Nunc ſimillter video reſtituiſſe h. l. *Kuſterum*: „ Lo„ cum (ait) mutilum ſic ſupplebis: † Δαιότητα σκίτωσις, „ δειότης. Excidit hic enim caput articuli. Vid. Suid. v. „ Δαιότητι, qui vocem hanc itidem interpretatur, δειότης, „ σκίτωσις. Notandum eſt autem, & Heſychium & Suidam „ duo verba, ejuſdem quidem ſoni, ſed originis diverſæ, „ confundere. Nam Δαιότης, pro δειότης, eſt à δαίω, id„ que à δαός; at pro σκίτωσις, à δαίω, vel potius δίνη, „ à δῖος, *turbo.* Nimirum σκίτωσις hic deſignat *vertiginem*, „ quæ etiam σκοτοδινία dicitur, ut ex Lexicis conſtat. „ Hactenus ille. Adde tantum ſuperioribus, vocem Δαίπυρον per compendium quoque (ut paſſim in MSS.) ſcribi potuiſſe ita, ut dum literæ poſtremæ (ν) ſuperincumberent præced. literæ ρ, hoc modo, Δαίπῡ. Atque ita ſub una gloſſa varias exhibuit ſignificationes.

34. Δαίσσον.] Suid. Δαιότητα. Ἢ λέγω δαίμαρα. At pro συροφεῖν ſcrib. Δάσσον. Vid. *Not.* præced. Supra: Δάσσον. (pro Δίσσον.) κίνησιν, συσχεῖν.

35. Δαιωτὴν.] Inepte & ἰδιωτικῶς. non enim Δαιωτεῖν, ſed Δι-

Ὅμηρος· Ἐλθὲ δ' καὶ τὸν Τηλεμάχου.
Δωσοῦς [1], κυκλοτερῆσι. πεπυκνωμένοις.
Δεῖξαι. [2]. δηλῶσαι, φανερῶσαι.
Δειομένη. δεισομένη.
Δειπάτορος [3]. Διὸς, ὡς δ' Στυμφαίοις [4].
Δειπνήσαι. δυνηθῆναι. ὑ δυνάμενα φέρειν ἡμᾶς [5].
Δειπνηταί [6]. ἢ τῷ δίπνῳ ὄντες.
Δειπνολογία. οἱ περὶ δίπνου λόγοι.
Δεῖπνον [7]. τὸ καθ' ἡμᾶς ἄριστον. ἢ τροφὴ ἐσπερινή.
Δεῖπνον ἔλοντο [8]. ἐδειπνησαν.
Δειπνοφόροι. ὡς δ' Ἀθηναίοις καθίσταται ὁ τῇ Ἑ Ὀκτοφοίτων ἑορτῇ οἱ Δειπνοφόροι [9].
Δείρει [10]. δέρματα. τεχνικῶς [11]. ἀφαίρεσις.
Δειράδας [12]. ἐξοχὰς, κορυφάς.
Δειράζειν. κλέπτειν [13].
Δειράδες. αὐχένες τετραπόδων τῆς ὀρῶν. καὶ ἐξοχαὶ μερῶν. ἢ τὰς πάπας. ἢ τὰς φάραγγας.
Δειρὰς [14]. κορυφὴ.
Δείρωντες. ἐνδιέρωντες.
Δείρων [15]. ἐνδέρων.

Δεί-

Δείρη [16]. τραχηλῶν, αὐχὴν.
Δειρὴν. αὐχένα, τράχηλον.
Δειρῆν [17]. λοιδορίαν. Λάκωνες.
Δειρὴν [18]. λοίδορον, οἱ αὐτοί.
Δειρὴς [19]. λόφων. καὶ ἀνάντης τόπος.
Δειροτομῆσαι. Δημοσθένης [20], Δημοπρᾶσαι.
Δεῖσαι. θηλαζῆσαι, φοβῆσαι [21]. Δέος γὰρ, ὁ φόβος.
Δεισιλός. δειλός.
Δεισιδαίμων [22]. ἢ μᾶλλον. οἱ δὴ, δεισιδαίμονες.
Δεισιδαίμων [23]. ὁ περὶ εἴδωλα σέβων, εἰδωλολάτρης. ὁ θεοσεβὴς, καὶ δειλὸς περὶ θεούς [24].
Δεισιδαιμονία [25]. Φοβοθεία.
Δεῖται. δέεται, χρῄζει.
Δειφόσιος [26]. φιλαφόσιος.
Δειφύδιμος [27]. ψιλαφήσας.
Δειφῶν. ζητῶν δίκην τῶ κατηγόρου [28].
Δεκάδα [29]. πάξιν πατά.
Δεκάδιον [30]. ἀριθμὸς ποσός. καὶ σταθμὸς πολύς, ἐφ' ᾧ τετύπωτο βοῦς. ἤτοι δὴ, δηλόν ἢ [31] βοῦν νόμισμα εἶναι φασί.
Δεκαδάρχαι [32]. οἱ τῶν δεκάδων ἡγεμόνες. ὃς καὶ Δε-

Δωσοῦ dixit Homerus. Est præterea duplex μετοχικὸν ἀπὸ μέλλοντος in illis verbis: ἐπὶ δ' αὖτις Τηλεμάχῳ. Non enim ἐλθὲ πάλιν, sed πάλιν loquitur; tum de Penelope, non Telemacho. Locus est Odyss. T. [ν. 56.] Τῇ δ' ἔπι δῖα θεὰ πρῶτα νόον πάντεσσι &c. Δωσοῦ ἰδίφωνον τὸν δοτέον. HEINS. Δωσοῦ iterum Hes. pro Δωσεῖ scripsit, quod infra, & apud Hom. Il. N. 407. ubi Schol. οὐ σχεδιαστικῶς, ἀλλ' ἀναλογικῶς Conf. v. seq. Quia vero Odyss. T. in præcedd. Telemachi & ithacensi mentio, hinc memoria ipsius Δωσοῦ, ἐπὶ δ' αὖτις Τηλεμάχῳ ab Homero usurpatum scribit Noster.

1. Δωσοῦς.] Vid. Ios. v. Δωσοῦσι λίχνοι. ex Hom. Il. Γ. 391.

2. Δεῖξαι.] Apocal. l. 1. Hom. Il. Γ. 452. Vide de hac voce Cl. Hemsterh. ad Lucian. Somn. p. 11.

3 Δειπάτορος. Διός] L. Διὸς, id est, ὁ πατὴς πατρὸς Διὸς, patruus. PERGER.

4. Στυμφαίοις.] L. Τυμφαίοις. SALM. PERGER. KUST. Sic & Salmas. ad Stephan Byzant. in v. Τύμφη, & L. Holstenius ad eundem, exhibens Δειπάτορος. Vid. inf. v. Τυμφαῖοι Διός. Et Τυμφαῖα memorantur Straboni l. VII. p. 326. 327. Idem vero p. 325. Στόμφεα ὄρη memînit: ubi vid. Palmer. Not. Facile admitto Τυμφαίους. Conf. tamen infra: Στυμφ. ὁ Καλλ. Sæpius autem σ & φ in vocum similium initiis permutarunt.

5. Δειπνῆσ. —— ὁ δυν. φέρειν ἡμᾶς.] L. ὃ δυνάμενα τὰ φέρειν ἡμ. HEINS. IS. VOSS. Forte: τὰ δυν. τρέφειν ἡμ. quæ sunt de pane lucrando. PERGER. Phavorin. etiam, ὑ δυνάμενα τρέφειν ἡμᾶς. &c. sed male. Legendum enim, ὃ δυνάμενα τρέφειν ἡμᾶς. KUST. Vel pro ὑ, lege ὃ, vel ὃ.

6 Δειπνηταί.] Δειπνεῖν apud Homer. & Etymol. authorem. SALMAS. Lex Reg. MS. & Suid. Δειπνοῦς. ὁ καὶ ἡμᾶς δεῖπνα ποιοῦς. Alii Δείπνους, hoc sensu. Hom. Od. P. 170. Δειπνοῖς, pro quo Δειπνοῖς legit Etymologus, etiam Δειπνεῖς exhibens. Conf. sup. v. Δεῖπνον, Eustath. p. 1814. & inf. v. Δείπνοφόρος.

7. Δεῖπνον.] Vid. Schol. Hom. Il. B. 381. ibique Eustath. p. 242. (quem locum neglexit Devarius in Ind. Eust.) & in aliis locis. Conf. Suid. & Etymol. & sup. in Ἄερσον. Plutarch. Sympos. VIII. 6. p. 726. Τὸ δὲ δεῖπνον φασὶ Κάτων &c. Romani scil. Plura alii, in primis J. G. Stuckius Antiq. Conviv. L. I. c. 7. 8. & 9. & Suicer. Thes. Eccles.

8. Δεῖπνον ἔλοντ.] Hom. Il. B. 399. Θ. 53. Vid. inf. v. Δείπνου λάβωσι.

9. Οἱ Δειπνοφ.] Scrib. οἱ Δειπνοφόροι, teste Plutarch. in Thes. [p. 10.] & Harpocrat. VALES. MEURS. Gr. Fr. p. 220. in v. Ὀκτοφοίτων.

10. Δείρει. δέρματα.] Vide Δειτάδα. IS. VOSS. Supra: Δειροτομῆσαι. Δέρματα. (ut mox h. l.) μοχθηρά.

11. Τεχνικῶς.] Vid. v. Δείρω, Δερῶν, Δέρη, Δέρας, & Δέρα. Conf. Salmas. ad Achill. Tat. p. 635. Scribe vero Δειρὴ hoc sensu, ut inf. in v. Πολυδευκίων.

12. Δειράδας.] Vid. inf. v. Δειρὰδες, Δειρὰς, Δέρη, Δερῶν, Δειρῆνες, Πολυδευκίων, & Suid. in v. Δειρὴ. Conf. inf. v. Νάπας.

13. Δειράζειν. κλέπτειν.] Vid. Δηλιακοὶ, κλεφτὴς. Vel potius pro κλέπτειν scrib. ἁλίσκειν. IS. VOSS. Posterius verum est. Vid. mox v. Δείρειν, & inf. v. Ἐκλέψαι. Conf. v. Ἀστὴρ, τύπτων, &: Ἀσκίζω, ἐκδέρω.

14. Δειρὰς. κορυφὴ.] L. Δερῶν. κορυφὴ. Vel est Laconicum pro Δειρὰς, sed non suo loco. IS. VOSS. L. Δερὰς. ABRESCH in Misc. Obs. V. 3. p. 86.

15. Δείρων.] Vid. inf. v. Ἐκδέρω), & Not. in v. Δάερον.

16. Δείρη.] Suid. Δειρὴ. Vid. sup. v. Δείρω.

17. Δειρῆν.] An pro Δειρὴν? G. Inf. Δειρὴν. λοιδορίαν. IS. VOSS. Hinc infra: Δειρὴν. λοιδορίαν. Conf. v. Θερσίτου. post v. Θούτιδος, quod ad Δειρῆν satis clare alludit, & itidem exponitur λοιδορῶν. KUST. Conf. Lat. dirus, & quæ scripsit Cel. Vitringa ad Jes. LXVI. 24. p. 957. b.

18. Δειρὴν.] Δειρὸν Aid. Flor. & Hag. quod recepi. Nisi malis Δείρειν, ut If. Voss. Vid. Not. præc.

19. Δειρὴς.] Ad τὸν Δείρη refer. G. Vid. sup.

20. Δειροτομῆσαι. Δημοσθένης.] Supple διριλὼ, ex regula nostra. Phavor. Δειροδομῆσαι. ἢ τοιχῶσαι Δημοσθένης. Vid. sup. v. Ἀποδειροδομῶν.

21. Φοβηθῆναι.] Omissum est in Ed. Hagen.

22. Δεισιδαίμων.] Vid. sup. Δείσας. IS. VOSS.

23. Δεισιδαίμων.] Vid. inf. v. Δεισιδεῖ, post v. Δίεθρα.

24. Περὶ θεούς.] Leg. περὶ θεῶν. KUST. Ita correxerat Suicer. in Thes. Eccl. T. I. p. 828. quod probo. D. Heinsius similiter: ὁ περὶ θεοὺς δεισιδαίμων, ἢ δειλὸς περὶ τοὺς θεούς. Lex. Reg. MS. Δεισιδαίμων. ὁ δεισοῦς. Παῦλος· (Act. XVII. 22.) οἱ δεισιδαιμονέστερους ὑμᾶς θεωρῶ. Δίογε] ὡς ὁ ἀμφιλῶν· ὡς τὸ πίον, ἢ ὁ δειλὸς τοὺς θεμένους. Conf. Suid. & Etym. M.

25. Δεισιδαιμονία. Φοβοθεία.] Vana illa superstitio est, & metus Deorum superfluus, imo delirus. Eam in libello contra Epicurum Plutarchus describit. [T. II. p. 164.] FUNGER. Δεισιδαιμονία Moschopulo dicitur ὁ ἄλογος φόβος θεῶν. Cyrillo in Lexico MS. φοβοθεία: pro quo rectius Noster, φοβοθεία. quæ vox notanda, nec alibi mihi, neque in Lexicis obvia: quare Phavor. φόβος θεῶν Analoga vox φιλοθεία apud Cyrillum, indice Cl. Suicero Thes. T. II. p. 1632.

26. Δειφόσιος.] An idem quod Δεφόσιος, a δέφω G. Coof. seqq.

27. Δειφύδιμος.] Suspectam habet scripturam. H. STEPH. Ind. Leg. Δειφόδιμος. SALM.

28. Δειφῶν. ζητῶν δ. τ. κατηγόρου.] Præsens infin. pœnæ, vel causam & actionem. MAUSSAC. Scribend. ψιλαφῶν. G. Respexit locum Hom. Il. Π. 747. —— τίσιν δφῶν Schol. ζητῶν, ἐρευνῶν. Omisit Severus, in Indice Hom. Infra: Δεφῶν. ζητῶν, ψιλαφῶν, ἐρευνῶν. Conf. v. Δεφῶσα.

29. Δεκάδα.] Vid. inf. v. Δεκάνα.

30. Δεκαδίου. —— ἤτοι ὁ δηλαδὴ βοῦν. &c.] L. ἤτοι ὁ δηλαδὴ ἢ βοῦν νόμισμα &c. SALMAS. Pro δηλαδὴ leg. ἢ Δηλίων. SCAL. PALMER. Vid. Plutarch. Thes. p. 11. SCHR. Miseret me profecto Phavorini, qui aut tam imprudens fuit, ut quæ non intelligeret in Lexicon suum transferret: aut tam temerarius, ut dum intelligeret exspectare nollet. Corruptum enim Hesychii locum ille totidem verbis transcripsit. Atqui oportet, aut ille me doceat quid sit τὸ δηλαδὴ, aut quid esse debeat a nobis audiat. Scribo: ἤτοι ὁ Δηλίων ἢ βοῦν &c. Deliorum ingoam, qui hoc numismate usi sunt. Audi doctum Grammaticum Pollucem: τὸ ὁ πελαὸ τὸν ἢ Ἀθηναῖος νόμισμα, ἀπὸ τοῦ πελάσαι βοῦς, ὅτε βοῦν εἶχε κοινωφελῶς. Σιβύννη ὁ αὐτὸ τὸν Ὅμηρον παραζωσαι οὐκτῶς· ἐκαβόπεδ' ἑκατόμβοιον. Καὶ ἔτι τὸν ὡς τὸν Δερκυλίδη νόμισμα ἐστὶ, Λακεδαίμονι ἀπὸ τοῦ Δηλίων, ἀπ' οὗ καὶ Ἀθηναῖοι ἴδιον εἶναι νόμισμα ἢ βοῦν παρέχον. Hæc ille. HEINS. Corrige Pollucem p. 431. IS. VOSS. Δηλαδὴ —— ὁ Δηλίων ἢ βοῦν, legendum esse idem monuit Heinsius ad Silium ital. l. XV. p. 493. adjudicante Jungermanno ad Poluc. IX. 61. p. 1029. Sic & Meursius emendat in Theseo c. XIX. p. 72. & Kuster. ad h. l. Conf. Mai. Hist. Anim. II. 2. p. 250. & inf. v. Ἐκαβόμοιος, & Ἐκατόμοιος, Δωδεκαδίου, &c. ubi pariter Δωδεκαδίου rescribendum.

31. Δηλαδὴ βοῦν.] Vid. Not. præced.

32. Δεκαδάρχαι.] L. Δεκαδάρχαν MAUSSAC. G. BRUNO. Vid. Harpocrat. v. Δεκαδάρχαι. ibique H. Valef. & H. Steph. Ind. Suidas Δεκαρχίαν, ferius Δεκαδαρχίαν postulat, ut est in MS. Paris. Harpocr. & Etym. M. quod nescio cur non placuerit Cl. Kustero præ altera lectione: quamvis vox illa satis etiam proba. At recte ad Hesych. scripsit: „ Scribendum

Δωδεκάεχνος ἔλεγον. ἦσαν γὰρ σὺν τῷ δεκάεχνῳ δύδεκα.

Δεκάδαρχ⊙. οἱ ἅ, ἀπὸ τῆ Δεκαδαρχεῖν. οἱ δὲ, ἀπὸ τὸ Δεκάζω, ὅταρ ἐσί, τὰς δικαζὰς πίθοι δύσεις ἦν δὲ καὶ ὕπατα. καὶ ὁ πλώνης [1].

Δεκάδες. οἱ [2] ἐν ἑ τάξεως τῆ δέκα τετραπλασιασμῶς.

Δεκάδεσμοι [3]. οἱ δέκα ἐσ τοῖς ἀνδρείοις ἐχκυβίστησι [4], ὑπὸ Κρητῶν.

Δεκάζειν. διαφθείρειν χρήματα [5] ἢ δῶρα.

Δεκάζελος. δωροδοκεῖλος.

Δεκάζων [6]. ὁ εἰς δίκατον χρόνον ἥκων. ἔλεγον δὲ οὕτω, καὶ τὸ, χρὴ δίκα ἀμφοῖν ἢ διακρῖν, ἢ τοὺς κρεῖσσ· καὶ ἁπλῶς, τὸ ἀμφοῖν διακρῖν.

Δεκαετᾶς [7]. ἀσπάζεται.

Δεκάπηχυς τοῖχος [8]. οἱ ὑπὲ δύπνου κληθέντες, τοὺς ἄρας ὕπνου ἐξιλάμβανον, ὡς ἐ σκιὰν ἀναμενόντες.

Δεκαδικὸς, δωροδοκικὸς. ἐπιπονθὸς [9]. συνταπὸς.

Δεκάτη [10]. τάξις. ἄθροισμα. καὶ ἡ τῆ ἐκτὸ ἀρμάτων τάξις.

Δεκατθῶν [11]. πλωτῆν, δεκάτλω ἐισπεφόρηκε. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ χρεῖθειν [12]. Δεκαθῶειν. ἐπεὶ ἅπερ σοτον αὐτὸ αἱ παρθένοι ἀβὶ ἐ δικαιτῆ χρόνου ὦσαν.

Δεκατθυταί [13]. πλῶναι, οἱ ἐ δικάδα, ἢ δικάτην, ἐκλέγοντες. ὡς τὸ δεκάζειν, Δεκατθύειν.

Δεκάτη. τὸ δίκατον μέρ⊙ ἐ ὑσίας.

Δεκατηλόγοι [14]. πλῶναι.

Δεκάτῃ δύομεν [15]. τῇ δικάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὑόματα τῆς βρίσεως ἀπέθεσαν. ὁ δὲ Ἀεσχύλης [16] τῇ ἑβδόμῃ φησί.

Δεκάτη τετράς [17]. ἡ τοῦ εἰκάδ⊙· ὡς Ὑσίρα, ἡ μετ' εἰκάδα.

Δέκα τῶν βόλε [18]. ὑδυὸς ἀξίου. βέλπον δὲ εἰς μικρότητα πᾶσαζ αὐτό.

Δεκαδύρῳ ἀμαξῃ [19]. ἧς ἡ ἀξμεσ⊙ τῆ τροχῶν δεκάδυρ⊙. ἄδρον δὲ, ὡς ἰών πες, ἡ παλαιὰ. ὡς δὲ ἕτερα, ὅταν τὸν πέναρας δεκτύλως συρέψας ἐγείρῃ ἐ ἀντίχειρα, ὡς Πλούταρχ⊙.

Δικαφυία [20]. δικαπλασία. Διφυία δὲ, διπλασία.

Δεκάχυλοι [21]. τοῦς ἀπδίχυλ· ὀπτιδίων.

Δικάχυλαι [22]. δικακυχίλια.

Δεκάχοια [23], δικαπλᾶ.

Δε-

[1] dum esse Δικαδάρχῃ, res ipsa loquitur. Conf. Harpocrat. v. Δικαδάρχαι, & Suid. v. Δικαρχία. „ Conf. omnino inf. v. Δωδεκάδαρχοι, ut & v. seq. Δικαδάρχ⊙.

[1] Καὶ ὁ πλώνης.] Non videtur pertinere ad Δικαδάρχ⊙, sed Δικατάρτης, quo nomine appellabantur πλῶνες, qui decimas exigebant. Vid. v. Δικατάλογοι, & Δικατηλόγοι. KUST.

[2] Οἱ ἐν ἑ τάξεως] Videtur locus esse mutilus, quem sic suppleverim: οἱ λεχοι ὧν τ' ἐ τ. Vid. Suid. v. Λόχ⊙. IDEM.

[3] Δικαδέσμοι.] Vid. in Δικάγιδ⊙, & Δικάδεσμοι, & cap. 32. lib. I. *Lectionum* noſtratum. SOPINGIUS. Pro δίκα ὁ τοῖς ἀνδρείοι ἐχ. *Ill. Voſſ.* correxerat, δικατοὶς ἀνδράσιν ἐχ. sed indixerat poſtea. An vero legend. οἱ δίκα ὁ τοῖς ἀνδρείοι ἐχκυβίστες? ſcil. δρόμοι: quod poſt δίκα ſupplendum ex regula noſtra; utpote latens in voce Δικαδέσμοι. Sic olim conjiciebam. Paullo aliter Elegantiſſ. *Valkenarius in Ammon* ad Ammon. L. I. c. 13. p. 54. οἱ δίκα ἔτη τ. τ. α. ἐκκυβίστες. Sed non diſpliceret Cl. *Kuſteri* ſententia, quam dabit *Meta* ſeq.

[4] Οἱ δίκα ὁ τοῖς ἀνδρ. ἐχκυστιν.] Locus obſcurus, & ſine dubio mutilus, qui ſic forte ſupplendus eſt: οἱ δίκα δρόμοι ὁ τοῖς ἀνδράσι μονομάχοις. i. e. *qui decies ad curſus publicos virorum admiſſi ſunt.* Ad correctionem hanc mihi viam quaſi monſtravit Ammonius, qui v. Γίγας ſcribit, ephebos apud Cretenſes dictos fuiſſe Ἀνδρόμους, ἀφ' τὸ μοδίσι ἢ κοινοὶ δρόμοι τρέχειν. i. e. *quod unadum ad curſus communes admitterentur.* Unde colligo, in Creta olim inſtitutos fuiſſe curſus publicos, ad quos non niſi viri, lique non omnes, ſed certo tantum numero, certiſque vicibus, admitterentur. Hos ergo curſus qui decies peregiſſent, videntur poſtea illic abſtinuiſſe: unde nomen Δικάδρομοι. KUST. Conf. *Not.* præc.

[5] Χρημάτα ἀ δῶρα.] An χρηματα ἀ δῶρα? G. Sic Etymol. M. & Suid. probante etiam *Kuſtero*. Conf. ſup. in v. Δικαδάρχ⊙, Ἀδίκαστα, Ἀδικγιαὶ⊙, inſ. Δικαδόκης, Δικατάλογοι, Δίκαι, & Zenob. p. 113. in Δίκαι δικάς. Vid. & Laugbæn. in Longin. p. 238. *Ed. Toll.*

[6] Δικάζων.] Vid. Harpocrat. & Meurſ. *Areopag.* p. 114. [mp. XI. ſub fin.] SCHR.

[7] Δικαιῶται.] Vid. ſup. Δικαιωτᾶζ, & Δικαιωτήν. G.

[8] Δικαπηχυσι, χρίοι.] Lego Δικάπηχυ τοιχῶι, i. e. *ambrolegli decempedalis.* Pollux l. VI. c. 8. [in fin.] Hæc emendatio ex ſignificatu patet. PALMER. SALMAS. SCAL. JUN. SOPING. BRUNO. FLOR. Corrigunt Δικάπυς σκιὰ, perperam, nam ad τοιχῶν ferreum metiebantur pedibus umbram. Vid. Suid. in Δικάπυς σκιὰ [& Δικάπυρ σκιὰ] ubi legend. Δικάπυν τοιχῶι, ut oſtendit verſus Ariſtophanis ab eodem citatus. SALM. Vid. & Brodæum *Miſcell.* l. IX. c. 24. SCHR. Leg. Δικάπυν τοιχῶν. idem quod Suidæ Δικάπυς σκιὰ. Vid. Caſtalb. ad Achen. [VI. 10.] VALES. IS. VOSS. Ridiculum eſt illud plane Δικαπυσσι, χρίοι. Scrib. Δικάπυν τοιχῶν. Hoc eſt quod Ariſtophanes alias δυάπυρα σκιὰ dixit; δυάπυρα autem τοιχῶν in hoc loco:

Ὅταν ἡ δυάπυρα τὸ τοιχῶν, λιπαρὰς χρηπὶς ἐπὶ δύπνοι.

In Ἐκκλησιαζ. p. 744. [ſ. 648.] Audi locum elegantem Pollucis [VI. 44.] Τῇ σκιᾷ δ' ὑπερμαίρῃ ἢ καιρὸ ἡ ἐπὶ τὸ δίπνου ἰόν, ὃ ἐγὼ Στοιχεῖον καλῶ, τὸν ἴδι σκίδιον [σκιδίου recte *Kuſterus*] οἱ δυάπυρ τὸ τοιχῖο οἴν. Quid plauius aut manifeſtius? Ceterum plura de hoc Veterum more tum apud alios fortaſſe, tum apud Suid. non pauca habes. Erat ligni τοιχῖον, ἢ σκιὰ qua illi utebantur. Dicebant autem & Δικάπυσσ⊙, Δικαπλᾶς, pro δικάπυσσ⊙ τοιχῶι ἐπ⊙, ad quod horas dirigebant. HEINS. Sumtum ex Ariſtoph. *Eccleſ.* ſ. 648. ubi Comicus inquit:

Ὅταν ἡ δυάπυρ τὸ τοιχῖο, &c.

Vide omnino Caſaub. ad Athen. VI. 10. KUST. Vid. inf. v. Δικάπυσσ⊙, & Ἐκβῆναι σκιᾶ. Conf. præter allatos in ſuperioribus, Salmaſ. ad Solin p. 446. & 455. & quæ oppoſuit D. Petavius *Diſſ. Var. ad Auctor. Op. de Doctr. Temp.* VII ſ. 8. Adde Kuſt. ad Suid. nec non ad Ariſtoph. *Eccleſ.* ſ. 648. ibique Tan. Fab. & ſup. *Perger.* in v. Ἀμφίπυρος.

[9] Δικαπόθεν, ——— ἐπιπονθοῖς.] L. ἐπιπονθείς. JUN IS. VOSS. Sic recte Ed. Hag. Binas poſteriores ſignificationes refer ad Δικαπόθεν. Ad priorem conf. ſup. v. Δικαζῶν.

[10] Δικάτα.] Vid. ſup. v. Δικαδα, & Δικάδες.

[11] Δικατθῶν.] Vid. Harpocrat. [ibique Mauſſac.] & Meurſ. *Græc. fer.* p. 68. SCHR. Vid. Suid & inf. v. Ἐνδικάτλοια, & Flor. Chriſt. ad Ariſtoph. *Pac.* ſ. 874. Conf. Etym. M. v. Δικατάτομον, & Pollux. VIII. 132. ſibique Interpp.

[12] Ἀρεσθῶν, δικατθῶειν.] Vid. Suid. v. Ἀρι⊙, & Ἀρεῖῶν. KUST. Conf. ſup. v. Ἀρῶειν.

[13] Δικατθυταί.] Vid. Harpocrat. SCHR. Conf. ſup. in Δικαδάρχ⊙. ——— ὁ πλώνης.

[14] Δικατηλόγοι.] Vid. Harpocrat. SCHR. Vid. v. præc. Editt. diſtinguunt poſt Δικάτα. Peſſime etiam Hag. ὁ μὲν ὡς. pro ὁ. Recte Ed. Schrev. ut exhibui.

[15] Δικάτῃ δύομεν τὰ ὑόματα τῆς βρίσεως ἀπέθεσαν.] Ἐκβῆναι σκιᾶ. Conf. præter allatos in ſuperioribus, Salmaſ. ad Solin p. 446. & 455. & quæ oppoſuit D. Petavius *Diſſ. Var. ad Auctor. Op. de Doctr. Temp.* VII ſ. 8. Adde Kuſt. ad Suid. nec non ad Ariſtoph. *Eccleſ.* ſ. 648. ibique Tan. Fab. & ſup. *Perger.* in v. Ἀμφίπυρος.

[16] Ἀεσχύλης.] Vid. ſup. v. Ἀμφιδάκτυλος. Male priores Editt. diſtinguunt poſt Δικάτα. Peſſime etiam Hag. ὁ μὲν ὡς. pro ὁ. Recte Ed. Schrev. ut exhibui.

[17] Δικάτη τετράς.] Vid. ſup. v. Ἀμφιδάκτυλος. Male priores Editt. diſtinguunt poſt Δικάτα. Peſſime etiam Hag. ὁ μὲν ὡς. pro ὁ. Recte Ed. Schrev. ut exhibui.

[18] Δικάτα βόλα ὀβολὸς ἀξία.] *Paritimus* ex Apoſtolio p. 306. corrigit: Δίκα ἢ ἑβδὰ, ἐπὶ ὀβολὸς ἀξία *Decem uno obolo.* Niſi quis malit ἀξίαι. Sic & *Valeſius.* VERWEY.

[19] Δικαδύρῳ ἁμάξῃ.] Heſiod. Ἔργ. L. II. [ſ. 424. al. 426.] SOPINGIUS. Hæc, & ſup. Δικάτη Δώμῳ, alieno loco inſerta. IS. VOSS. Vid. inf. v. Δῶρα.

[20] Δικάφυια.] L. Δικαπλασία. SCAL. SALM. PALM. SOPING. HEINS. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* Leg. Δικαπλασία. διωκτάκτυλα & δυφία, διπλάσια, mutato accentu. Eſt enim Neutr. plur. Vid. Etymol. KUST. Conf. mox ad vocem Δικάχοια.

[21] Δικάχυλοι, ——— τοῦς &c.] Sonat tamen potius, *Decem habens labra.* H. STEPH. *Ind.* Hariolabar, Δικάχυλοι, ex ſeq. v. natum, hic delendum eſſe; & interpretationem, τοῦς ἀπδίχ. inſ. pertinere ad v. Δικ⊙ inf. uti etiam Διατρυς expl. διπδοχῶν. Non auſim tamen adfirmare.

[22] Δικάχυλοι.] L. Δικάχιλοι. IS. VOSS. KUST. Sic Ἐνδικάχιλοι infra, pro εἰκοσιχίλιοι. SALMAS. Hom. *B.* B. 860. utraque uſus voce.

[23] Δικάχοια, δικαπλᾶ.] Forte Δικαχοῖ. Sic Μυριαχοῖς, & Δικαχοῖς. SOPING. Suid. Δικάχοια, δικαπλάσια. Merito voeem hanc ſuſpectam habet ibi Cl. *Kuſterus*; qui ad Heſych. ſcripſit. „ Potius Δικάχοια, ἃ δικάχ⊙, vel δικάχοι; quæ „ vox eodem modo compoſita eſt, ut πολύχοι, ſignificana

„ mul-

Δεκετές [1]. δεκαετές.
Δεκέτης. δεκαετής.
Δεκτή [2]. χαλκᾶ, χλανίς.
Δεκτῆρες, ὑποδυχεῖς [3].
Δέκτης [4]. πῶλος, ἐπαίτης. ἀπὸ τοῦ Δέχεσθαι.
Δεκτὸν [5], θέατρον δεκτικόν.
Δεκτός [6]. δεκτός.
Δεκών [7]. ὁ δεκαζύμβωμος.
Δελεάζῃ [8]. ἐξαπατᾷ.
Δελεαζύμβωμος. παγιδευόμβωμος.
Δέλεαρ [9]. ἀπάτη, δόλος.
Δελεαδεῖς. ἀπατηθείς.
Δελεδώνη [10]. ἡ μυλαῖος ἰχθύς.
Δέλεσθαι. βατίδες [11].
Δέλετραι [12]. φασὶ, ὃν οἱ πυκτεβόωντες Φαίνυζι.
Δελίφατ [13]. ὁ ἢ Ἀφροδίτης ἀστὴρ, παρὰ Χαλδαίοις.

Δέ-

„ multiplex. Pro διπλοῦ vern, lege διπλᾶ. „ Hactenus. Aliquando tamen vocem corruptam suspicabar ex Δικαιοσύνῃ, quod paullo superius. Sed jam olim recte *H. Steph.* monuerat in *Ind.* (ubi etiam διπλᾶ exhibet) in hac significatione scribendum forsan Δεκέχυν, ut intelligantur, *quæ decuplo auctum refundunt quod acceperunt.*

1. Δεκετής.] Vid. Thom. Mag. & Moerid. Atticist. in Δεκέτης. Ita accentu in penult. scribend. monuit *Abreſch* in *Misc. Obſ.* V. 3. p. 86. Mox pro Δεκέτης Phavor. Δεκετές.

2. Δεκτή.] Pro Δεκτὴ, ut Αἰφνὴ pro Αἰφνὴς, & Λίσκος, λίσκη. SALMAS. Male δίσκος, χίσκη, erat in Ed. Schr. Vide autem hæc tria suis inferius locis. Conf in v. Δεκτὸν *Not.*

3. Ὑποδυχεῖς.] L. ὑποδυχεῖς. VORST. Sic Suidas. IS. VOSS.

4. Δέκτης.] Hom. Ἄλλῳ δ' αὖτέ φασι καλεσσάμενον θέσθαι Δέκτη. ubi tamen aliqui nomen proprium esse volunt. HEINS. Locus est *Odyss.* Δ. 248. ubi Schol. Δέκτης, ἐπαίτης. λέγει δὲ Δέκτην. Sic & Apollon. Lex. MS. Conf. Eustath. p. 1494. *in fin.*

5. Δεκτὸν.] An respexit ad D. Luc. *Euang.* IV. 19 Καρδίᾳ σύνεσιν ἔκρεια δεκτὸν. Vid. sup. *Not.* in v. Δεκάχρισμον.

6. Δεκτὸς.] Luc. *Euang.* IV. 24. *Act.* X. 35.

7. Δεκὼν.] Scrib. Δεκὸν. IS. VOSS. H. STEPH. in *Ind.* Vid. sup. in Δεκαδεχθῶ, & seqq.

8. Δελεαζῇ.] Vid. Erasm. Adag. [II. 5. 73.] *Inescare hominem*, p. 396. SCHR. Vid. *Observ.* nostras *Philol.* ad II. Petr. II. 14.

9. Δέλεαρ.] Erasm. Adag. *Escam bamo circumponere.* p. 345. SCHR. Immo H. Jun. *Cent* VII 47.

10. Δελεδώνη ὁ μυλαῖος ἰχθύς.] Scriptum oportuit: Ἐλεδόνη, ἰσοκλὴς ἰχθύς. Pisces est de polypodum genere; quem memorant Aristoteles, Athenæus, alii. Vid. inf. in Ὀστρεόλαμ. [& Ἐλεδόνη.] Videor autem mihi videre, quid errationis ansam Hesychio dederit. Nimirum in autore suo scriptum erat: ὁ δ' ἐλεδόνη, vel μακρῷ δ' ἐλεδόνη, vel simile quippiam. Ille miser, cum sua ætate libri carerent signis accentus, ἐλεδόνη piscem effinxit, qualem neque Nereus, neque Neptunus, nec ipse pater Oceanus agnoverit. BENTLEJUS *Epiſt. ad Cl. J. Mill.* p. 35. adsentiente *Kuſtero.* Nihil verius. Pro ὁ μυλαῖος *Pergerus* μυχαῖος ἰχθὺς legebat.

11. Δέλεσθαι, βατίδες.] L. Δελεάστρα, παγίδες ex Pollue. l. X. [*ſegm.* 156.] JUNIUS. VORST. IS. VOSS. Δελεάστρα etiam leg. Cl. *Hemſterh.* ad *l. c.* nec non *Conſtantin.* in *Lex.* Suidas: Δελεαστρὸν, παγίδα. unde & Hesych. emendandum censet Cl. *Kuſter.* Sed utrumque dixerunt.

12. Δέλετραι.] Athen. l. XV. c. 17. p. 699. Τιμοκλῆς ὁ Ῥοδίος, Δέλετρον τὸ φωνὴν καλοῦσι, οἱον, φασὶν, οἱ πυκτεβόλοι βροτοὶ τὸ νῦν ἐκαλοῦ, ἐς ἅπερ Ἕλληνες καλοῦσι. Vid. ibi Casaub. p. 990. Locum, præunte H. Steph. in *Ind.* notaverat etiam *Scping.* Vid. Eustath. p. 1571. *init.* totidem fere verbis. Conf. Florentis Christ. *Not.* ad Arist. *Pacem* v. 841. & inf. v. Ἔλεν.

13. Δελίφατ.] Est corruptum, ut puto, ab Ἀστρ. Nam Veneria lidus Hebræis כוכב נוגה dicitur, a *ſplendore.* SCALIGNIUS. Sane Rabbinis נגה dicitur. Hic דלפת, a דלפה, Rabbinis *conjunctio, copulatio:* quod est Veneris. Sed videndum. HEINS. Δελίφατ est mihi מלפחה *i. e.* נגהה. Nam דלפה *plurimæ ſtellæ.* BERNARD. *Sapingii Notam* obſervat *Schrev.* Vid. sup. in v. Βελλεῖ. Ad *Hemſii* & *Bernardi* opinionem proximus est Cl. Selden. *de Dis Syr.* II. 4. p. 284. דלפה enim (inquit) *Venereos amplexus* denotare, sive *concubitum*, lingua Babylonica potest. nisi (addit) mavelis a דלפה id est, *guttæ*, seu *ſtillæ*, ea dictam Venerem, uti apud Græcos Ἀφρογένεια & Ἀφρὼ, καὶ ἡ ἀφρὸς, quæ Cl. *G. Rodwellii* erat sententia. Conf. Cl. Braunii *Selecta S.* p. 413.

14. Δίλαξ.] Pro δίλακα, a δίλαξ, indeque Δελάτιον pro δίλατιον, teste Etymologo. Ita F. Sylburg. in *Clenard. Gr.*

Δέλχη [14]. δέλεαρ.
Δελήτιον [15]. βελτίον.
Δελία [16]. δάφνη.
Δέλιχες. τὰ ἡμίχρεα [17].
Δέλλ. καλεῖ [18].
Δέλλυβες [19]. σφῆκες. ἢ ζῶον ὅμοιον μελίσσῃ.
Δελλίθια. δυθεῖσα [20]. οἱ δὲ, κυεία.
Δέλτος [21]. λίμνη ἰχθυοφόρος πρὸς ἢ Θράκιον.
Δελφάκιον [22]. χοιρίδιον. οὕτως Ἕλληνες καὶ τὸ γυναικεῖον.
Δελφακεῦας [23]. πλουτοῦας τὰς ὗς.
Δελφὶς [24]. εἶδος βοός.
Δελφικὸν τρίποδα [25], ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Δελφοῖς.
Δελφικὴ [26] μάχαιρα. ἀπὸ καλλιστεῖων, λαμβάνουσα ἔμπροσθεν μέρος σιδήρου, ὡς Ἀριστοτέλης.

Δελ-

Antef. p. 439. ubi plura. Conf. *Not.* seq. & inf. v. Δοτὴ.

15. Δελήτιον, βελτίον.] A δίλακα, δίλης, διλήσω, Δίλητον, G. Vix est dubium, quin Hesych. scripserit Δίλιτ, βίλιτ, Δελήτιον, βέλτιον, Sophocl. ἔχει τὸ βέλτιον. Vid. Eustath. & Etymol. Est enim βέλτιον βελήτιον. His rebus adducta fic olim posteriora correxi verba: nunc & in prioribus mendum tollo, & scribo: Δελλῶν, βελίκη. HEINS. Βέλτιον, ὡς Λακώνιον. Vid. Eustath. *Odyſſ.* M. p. 486 Neque a δίλαι fit δίλης & Δελήτιον, ut a λέσχη Λεσχήτιον. IS. VOSS. Fortaſſis: Δέλλων, βέλλων. Ajunt enim Cretenses τὸ σχολὴ, Διὸς σκολῆ. Photius *Cod* CXC. [p. 251.] ex Ptolemæi Hephæstionis *lib.* V. Sed ordo literarum repugnat. Quare legendum: Δελήτιον, βελήτιον. quis supra inventior: δίλης, δίλητος PERGER. „ An Æolice, ut ἔβλη pro ἔβολη; non putem. Qua e„ nim analogia a δίλη fiet διλήτιον, & a δίλη, διλήτιος „ Puto Hesychium scripsisse: Δελήτιον, λόγιον. non quod „ Δελήτιον unquam significaverit λόγιον, sed tantum id „ formam indicandam, ut in v. Μάσσα & Ὀβολίσκοι, quæ „ loca omnino sunt videnda. &c. „ Ita recte Erudit. G. *d'Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 39. allato præterea eodem Eustathii loco, quem *If. Voſſius*, idem sentiens, dedit. Verba sunt: Καὶ ὡς τὸ Λέσχιον, ἀπὸ τῆς Δελήτου. Conf. sup. *Not.* in v. Ἀγλωσσόν.

16. Δελία.] L. Δελία. SALM. Sic δίλη pro δίλη. IS. VOSS. Ut sup. Δέλεαρ. δόλος. Infra: Δουρία, ἡ ἐν τοῖς τριακοῖς δάφνη, τὸ ὃ αὐτὸ ᾧ Δελία. ubi posteriorem vocem sustra follicitat *Guyetus.*

17. Ἡμίχρεα.] L. ἡμίχρεα. JUN. ἡμίχρεα *Junius* corrigit, q. d. *ſemicolora.* Dubito an satis Philosophice. Sed si hæc particula in mendo cubaret, maliem διλιχρὲς τομαίχρεα, i. e. διλίνῳ ἢ χρῶμα. Atqui τὰ ἡμίχρεα sunt species sacrificii, quibus opponitur τὰ ὁλόχρεα, quod adsuit sup. in Βάτταν. Fuerint ergo Δίλιχρες, vel potius Διλίχρεα ἱερὰ, διλίνῳ χρῶμα. PERGER. *H. Jun.* in Cod. suo. - - - χρὴ in margine correxerat: quod ad ipsam glossam forte referendum.

18. Δέλλ. καλεῖ.] Legend. forte: καλῶ, διλίζῃ. G. Sic *Schrev.* exhibet, subjiciens: „ ut καλεῖ „ ita scio pro καλῶ correxisse videtur *Guyetus.* Καλῶ, est διλίζῃ, sive διλῶ, ut infra. Neque melius quid succurrit. Non audio enim conjicere καλεῖγε, quomodo supra exposuit verbum Δαλεῖ.

19. Δέλλυβες.] Ed. Hag. Δίλλυβις, quam sequitur H. Steph. *Ind.* Suidas & Lex. Reg. MS. Δίλυβες. Maneat ergo δ. Conf. v. seq. Arcadius Grammaticus meditus: Δέλλυβες τὸ μικρὸν σφηκίον. Hinc forte pulex, inquit *If. Voſſius.*

20. Δελλίθια.] L. ἀνθείσα. SCAL. An πεπληθία, id est, *fœta?* PALM. SALM. H. STEPH. *Ind.* διεθρίσα scripsit in v. Ἀνθρὼν, ubi sequitur Ἀνθρίσαι: idque volunt *Scal.* Conf. v. Τυθρόνιον, & sup. in v. Ἀνθρὼν.

21. Δέλτος.] Euthydemus apud Athen. L. III. Δίλεσσα φορὸν ἰχθὺν ἰσοπλατῆ, ὃν ἢ Δίλεσσα ὁ τοῦσο. SOPINGIUS. Athen. [III. 33.] p. 118. B. & Casaub. in Athen. p. 227. SCHR.

22. Δελφάκιον.] Athen. [l. IX.] p. 374. & 375. Casaub. in Ath. p. 647. SCHR. Locum notaverat iterum *Sping.* addena, fc. Casaubonum non recte ἀλλᾶται apud Athen. mutasse in ἐλλᾶται, quum scriptum sit pro ἐλλᾶται Vid. sup. v. Ἀπαλὸν Θῆλυ.

23. Δελφακεῦας.] A δίλφαξ, quod *porcum adultum*, τοῦσον, notat apud Anaxilam, teste Athenæo *l. c* Conf. Etym. M. Suid. Schol. Aristoph. ad *Acharn.* v. 786. & Eustath. p. 1752.

24. Δελφὶς.] L. Δελφὶν. Vid. Dioscor. III. 84. & Bod. a Stapel ad Theophrast. *H. Pl.* l. VI. p. 514.

25. Δελφικὸν τρίποδα.] Victor Tunnuneni. p. 36. SCHR. Etym. M. Δέλφικα. τὰ τρίποδα Τυρρηνοί. ubi vid. Sylburg & Salmas. in *H. A. T.* l. p. 659.

26. Δελφικὴ μάχη.] Conjunge Δελφικὴ μάχαιρα Vid. Pollux. L. l. c. 1. ubi perperam quidam tantum μάχαιραν, omissa voce Δελφικὴν, legunt. Paullo post leg. τὸ ὑποκείμενον. HEINS.

Δελφῖνες [1]. πλεμυσήνιον μηχάνημα ὃ ναυμαχίας καὶ ἦν ἴσχυσε αὐτὸ, Δελφιφόρος καὶ ὃς [2]· οἱ δὲ, διὰ τὰ κραιπούμενα βάρη, δελφῖνα σχῆμα ἔχοντα [3], ἃ παῖς λυτρεχεὶς ναυσὶν ἐμβάλλεται.

Δελφύς [4], μήτρα. καὶ ὁ ὃ Δελφῶν δεῖπνον [5].

Δελφίων [6]. γαστήρων.

Δίλτ@ [7]. πυακίδιον. ἢ πλάκες.

Δίμας [8]. σχοινίον.

Δίμας. σῶμα. μορφὴ ἰδία. τέρπ@ [9]. σῶμα [10].

Δίμας πυρὸς αἰθυσσόμενος [11]. τέρπων πυρὸς κεκαυμένου.

Δίμοι [12]. οἰκοδομαί.

Δίμῳ [13]. ὀδῷ.

Διμοδεῖς. βιβλία.

Δίμπα. φράματα. κοῖτα.

Διμώιος [14]. κοίταις. φραγαῖς.

Δε-

HEINS. Apud Polluc. l. 1. fol. 149. est μαίακιρ Κιλικ. ubi Cod. MS. Βελίκια, recendese. Vid. Kuhn

1. Δελφῖνες, τοὺ μοχλ. &c.] Sunt & piscatui accommoda instrumenta plumbea. Oppian. l. IV. *Halieut.* [ϒ. 81.]

Διμῶδ@ μολύβδινα μὲν εἴρια δίχτυ τίνυσι.

Et L. III. propius describit [ϒ. 290.]

—— —— τοίχοι οἱ τὸ ὑπὸ σῶμα δύσι μόλυβδοι, Διμῶδ' ἐν πολίοιο. —— ——

Apud Aristoph. *Equit.* [ϒ. 759.] Τὰς διμῶδας μιτιωμένους. SOPING. Vid. omnino Schol. ad Comici *l. c.* ibique Casaub. ac Kuster. Adde Ruttershus. ad Oppian *ll. cc.* Eustath. p. 1221. Suid. Mœrid. Attic. & Thom. Mag. v. Διμοί.

2. Διμορφοδ@ ναῦς.] Exstat apud Thucydid. [VII. 41. p. 471. *nov. Edit.*] Vid. Polluc. L. I. c. 9. [*segm.* 85.] SOPINGIUS. Vid. ibi Jungerm. & Kühn & H. Steph. *Ind.*

3. Ἔχοντα.] L. ἴχνη. PALM. SAL.M. KUHN. *l. c.*

4. Δελφύς.] Vid. Suid. & Etym. M. & sup. in v. Ἀ, & Ἀδελφίς. Inf. Δελφύς. Conf. mox in v. Δελφῶν.

5. Καὶ ὁ ὃ Δ. δεῖπνον.] Tum scrib. Δελφῶν, de quo vid. Schol. Apollon. L. II. p. 100. & 101. [ad ϒ. 708.] & Tertullian. alicubi. Δελφῖδ@ Etymologo dicitur Apollo. VALES. H. STEPH. *Ind.* Sed hic δελφύς, vel δελφίς, dictus fuisse legitur, non δελφύς. KUST. Conf. Ill. Spanhem. ad Callim. p. 209. qui Δελφῶν legit in versu Apollonii.

6. Δελφίων.] Vid. Athen. [l. IX.] p. 375. Aristot. *Hist. Anim.* III. §. 22. SCHR. Vid. sup. v. Δελφύς.

7. Δίλτ@.] Sup. Δίλτιον. (ante v. Δαμᾶ.) πυάκιον. Inf. Δελτ@. γραμματεῖον. (post Διφθέρ@.) Et: Πλάκες. Δίλτος.

8. Δίμας, σχοινίον.] L. Δίμπα. HEINS. IS. VOSS. Apollon. Schol. p. 152. monet, per s scribi, Δίμπα. Vid. Δίμῳ, Δίλτ@, & Διδάλιμι. IS. VOSS. Supra: Αὐτοσχεδ. δίμπα. Conf. sup. v. Διμῖπα. - - - τὸ ὕφ. ἕ χοινὶκ. & inf. v. Δινῷ@.

9. Δίμπα. - - - τέρπ@.] Vid. v. seq. KUST.

10. Στρῶμα.] Σ-ῷ@ τὸ δίπτ. GUYET. Minime hic locum sutum tueri potuit στρῶμα. Putem olim scriptum fuisse πίμπα. Huc facit quod Hesych. suo in loco habeat: Σπίμπα. στῶμα, στρῶμα d'ARNAUD *Lett. Gr.* p. 39. Nec tamen immutaverim. Reperit forte Hesychius alicubi Δίμπα hoc sensu, ut mox Δίπτυα explicat στρώματα, & inf. Δινῷ@, ἀναπαύω. quod jure confero, quia hæc ab eadem pendent origine: unde & Διφρὸς inf. est, σῶμα, μορφὴ, εἶδ@, ut *h. l.* Δίμπα. Similiter fere Cl. *Kusterus*: „στρῶμα videtur referendum ad Δίμπτυα. Vide mox v. Δίμπτυα. „ Et Cl. *Abresch*: „ Explicatio hæc forte reperenda ex cadente Græcitate, qua δίμπα ἴδια dicebatur *finita materies, impedimenta victorum*, teste Eustath. ad *Od. E.* p. 236. *fin.* Nisi inveneras alicubi Hesych. pro δίμπτυα, te posita Artice pro „ loco. „ Ceterum de voce Δίμπα vid. Jos. Barnes. ad Eurip. *Androm.* ϒ. 1154. & J. Scheapezeel. ad Hom. *Il.* A. 115.

11. Δίμπας πυρὸς αἰθυσσόμενο.] Exstat apud Hom *Iliad.* A. 595. & N. 673. Vid. ibi Schol. & Suid. Modo: Δίμπας. — τέρπ@.

12. Δίμοὶ.] Vid. sup. in v. Βουκολιασταί.

13. Δίμῳ. ὀδῷ.] Δίμοι legend. videtur. Inf. Δίμοὶ ὀδοὶ, item Δίμοι. ὁδοὶ. G. IS. VOSS. Vid. & Δίγμιον. ὁδὸν. SCHR. Forte legend. Δίμοὶ. ὁδ@. Exstat autem apud Hes. cap. XXXVII. 10. Ubi LXX. ἐν τῷ ὁδῷ ἕ ἑπορεύ. [ὁδῷ pro Hebr. דרך Δίμοὶ] SOPING. An Δίμοι, ὁδοὶ ἢ Nam דומה [*Duma*] est *silentium*; *Ps.* XCIV. 17. & דומו יעדו *descendentes in silentium*; *Ps.* CXV. 17. ἀφὶ ἅδου, *ad genetum Ceresis*, ut Poëta loquitur, cujus subditos Claudian. I *in Rufin. paulum silentium* nancupat. [& Virg. *Æn.* VI. 432.] PERGER. Conf. *Not.* in v. Βεβίων, & Ἔπιμος.

14. Διμώιος.] Taoquum a Nomm. sing. Διμώιο. Sed forsan scribend. Δημώιος. H. STEPH. *Ind.* Malim Δημόσιος, à Δῆμος. KUST. Ita Lycophron ϒ. 171. Vid. inf. v. Ἐπὶ δημοσίου

Δεμνοτήρη. ἕκαστον. τὰ δίμνα τηροῦντα.

Δεμνοτῆρη πόνον [1]. Αἰσχύλ@ Ἀγαμέμνον. κεκθόσιν οἱ τοιοῦτοι ἐπὶ τοιαύτοι εἰσιν, ὡς τὰ δίμνα τηρεῖν καὶ κατέχειν, μᾶλλον πόνῳ δὲ δύναμαι· Πόνον δὲ, τὰ ὠφελ ἢ τερφθν αὐτῶν.

Δεμών [16]. χόν@.

Δενάζων [17]. λουόμενον.

Δενδρέῳ [18]. τῷ δένδρῳ.

Δενδαλίδας [19]. οἱ μὲ, ἄλλ@ τί· ἄλλα, τὰς λθικὰς κάλχους. οἱ δὲ, τὰς ὀπτικαμίας [20] κεκλᾶς τοῦ Φρυγίου. οἱ δὲ, τὰς ἐπ κεκλᾶς μάζας ποιούσας.

Δενδίλλ. σκαρδαμύσῃ. λάσκιός. σκαιός. ἀπαμβλῦ. σκέπῃ.

Δενδίλλαν [21]. τοὺς ὀφθαλμοὺς λάσκιους.

Δενέμας [22]. γῆ τις πεδιάδης, εὐθυτπ@ [23], πα-

15. Δεμνοτήρη, πόνον, Αἰσχ. Ἀγαμ.] Æschyl. p. 178. & 221. SCHR. Locus est *Agam.* ϒ. 53. Δεμνοτήρη πόνον ἱστηλίκιον ἐπιτιθεὶς. unde liquet, tollendam esse distinctionem post Δεμνοτήρη, ut præter *Soping.* & *Heins.* monet ibid. *Stanlejus*, qui de *vulturnus*, quam *pullis nidum fervantibus*, interpretari mavult. Conf. ibid. Schol. Locus alter, a *Schrev.* indicatus, est ϒ. 1458.

16. Δεμών.] Sup. Δίμμιον. χόν@. G.

17. Δενάζων.] Sophocl. *Ajac.* ϒ. 243. Καὶν δενάζων ῥεύματος. Schol. βλυσθρεύων, λοὶ δ' δενὶς, δενάζω τὸν Δενάζω, ὡς φασὶ τινες, φασίν. Conf. Suid. & inf. v. Ἔβλυσεν, Ἔλουσεν, Νασάζει, & mox Δίπτυα. Vid. Jos. Barnes. ad Eurip. *Rhes.* ϒ. 925. coll ϒ. 951.

18. Δενδρέῳ.] Δένδρον Suid. IS. VOSS. Hom. *Iliad.* Γ. 152. Δενδρέῳ ὑφοζύγιος. Huc respexit Nonn. Sic & Herodot. IV. 23. bis. Conf. Phavor.

19. Δενδαλίδας, — ἄλλα τὰς λθικὰς, κάλχους * σοι ϑ &c.] L. τοὺς λθικοὺς καλχοὺς· οἱ ϑ &c. GUYET. τοὺς λθικοὺς κάλχους, οἱ ϑ &c. SCAL. PALM. SALMAS. BRUNO. H. STEPH. *Ind.* Scrib. τοὺς λθικοὺς κάλχους οἱ ϑ &c. Quid sint κάλχοι, optime docet Castellanus ex Suida. VALES. L. κάλχοι. οἱ ϑ &c. sine asterisco. FLORENS. Meo periculo repone: ἄλλα τὰς λθικὰς κάλχους. οἱ ϑ &c. JUN. [*Animadv.* p. 399.] Ἴσως· κάλχους, sive κάλχους. οἱ ϑ &c. Ex Eratosthene fumptum est. SOPINGIUS. λθικὰς κάλχους scrib. ERODÆUS *Tom* IV. *Thes. Crit.* p. 77. Lego: ἄλλα τὰς λθικὰς καγχρίς. Καγχρὶς enim reddunt, τὰς διαλευκάνσεις κριθῆς. Vide autem, ex quam levi causa præfixus sit ille asteriscus, qui tot homines in errorem induxit. Scriptum fuit: τὰς λθικὰς καγχρὶ σοι. Imperiti inficiverunt conjungendum & legendum: τὰς λθικὰς καγχρὶ. οἱ ϑ &c. Vid. Scholiast. Apollonii. HEINS. Recte Phavor. τὰς λθικὰς καχρὶς· οἱ ϑ. &c. Supra: Δενδαλίδας, κάχρυσι, κριθαῖ, ἃ σῖτ@ παρηγγελθ@. Δενδαλίδας scribit etiam Pollux VI 77. Conf. Inf. v. Καχρυδίων. Eratosthenis (a *Soping.* & *Valef.* post *H. Steph.* in *Ind.* laudati) verba exhibet Scholiastes Apollonii *Argonaut.* L. I. ϒ. 972.

Ἡ χριθὴ ἴσταθ@ ἰφ' ὑψηλῆ τυλίων@
Δενδαλίδας τε ἴσχεται καλὰς (Il. Steph. καλὰς) ϑαλὸς ἰδίλυς.

Vide Ill. Ezech. Spanhem. ad Callim. p. 649. Δενδαλίδας ex Nicocharis *Chirurgiis* affert Athen. L. XIV. p. 645.

20. Τὰς ὀπτικαμίας κριθὰς &c.] L. ἰσθιοκαμίας. SCAL. PALM. JUN. [*loc. cit.*] GUYET. ἰσθιοκάμους. Phavor. BRUNO. Leg. οἱ ϑ τὰς λιπαντικὰς &c. H STEPH. *Ind.* HEINS. Vel λιπαντικὰς leg. vel ἰσθιοκάμους. & melius. Vid. inf. in Ἀπτῆς. SAL.M. πιπαντικὰς conjiciebam. Sed omnino leg. ἰσθιοκάμους. Vide Ἀνάμακ, & Ἀφύσσω, ubi ἰσθιοκάμους, unde supra: Ἀπτῆσιν. ἄκοσιν. SOPINGIUS. Scrib. ὀφθαλμοὺς κριθὰς. Potest & legi ἰσταμένους. quo utitur hoc sensu Herodot. l. IV. [c. 2.] VALES. Placet unice, ἰσθιοκάμους *Sorberies* legit: λθικὰς κάχρυσι· οἱ ϑ τὰς ἰσταμένας κριθάς.

21. Δενδίλλαν.] Ionibus est *fulgurare*, & *natu oculorum ferridere*, deducto verbo λαὶ ἢ ἰλάω, ἐμὶ ἕ κλαίω, unde & σίλλω. Nam *Sillorum* opus Timonem illum *maledicum* scripsisse, testis est Diog. Laërt. [l. IX. p. 707.] FUNGER. De his plura Hemsterhusius Noster ad Poll. p. 1132. Δενδίλλων est in Hom *Il.* I 180. Schol. τῶν ὀμμάτων. Δ. &c. Apollon. Lex. MS. Δενδίλλων· σαλευόντων@. Adde Apollon. Rhod. III. 281. ibique Scholia, quæ desripsit H. Steph. *Ind.* Conf. Suid. & Etym. M. & inf. in v. Ἔστιν@.

22. Δενέμας.] L. Δένδρεμας, pro Δενδρέῳ. Post Δένδρεμας, τῷ δένδρῳ, deest apud Suidam vox. Vide an illa fit Δενέμας, an potius Δενδρέῳ, vel Δενδρεμῶ. IS. VOSS. Aftamψίχοι versum oneirocriticum ibidem a Suida proponi, recte notavit Kusterus. Nec deest vox. Δένδρεμας, quasi δένδρεμ@, legit etiam *ff. Vossius* ad Catull. p. 204. Phavorm. Δενδρεμῶ. pessime.

23. Εὐθυτπ@.] Leg. καὶ εὐθυτπ@, inserta vocula καί, KUST. Male Ed. Hag. εὐτυπ@, per v. Ceterum parti-

ωξ' ᾽ Λάκωσιν.

Δειναῖον. κεκλεγίλασται. λελοιδορήμεθα μᾶλλον καθεγέλασται.

Δειδεύτης. κροκόδιλος ᾽.

Δειδεύζειν ᾽. πανταχοῦ ὑπὸ τὰς δένδρους ὠφελεῖσθαι. περιφέρεται σκέπης.

Δίδυς ᾽. αἰνος. Λάκωνες.

Δεινόν. κεκολόγηται.

Δειτή. δίλεαρ ᾽.

Δεξαμβυαί ᾽. ὑδάτων δοχεῖα. καὶ ὁ τῶ σώματι Φλεβες. Δημοκρίτου ᾽. καὶ ᾽Ιπποκράτους ᾽.

Δέξαλλ. λαβεῖν. ὠξ' τῷ Παντῆ ᾽.

Δεξιάδλευ ᾽᾽. οἱ μὲν. ὄνομα κύριον· οἱ δὲ, δεξιοῦ παῖδα. οἱ δὲ, ᾽Αλληγορικῶς, ἐπὶ δεξιῶν ᾽᾽, δεξιῶς. ἐπεὶ ἐνδεξίων ᾽᾽ Ἑλλήνων βέλτιον ἐπὶ δεξιμόλλω.

Δεξιάς ᾽᾽. συνθήκας.

Δεξιαί. αἱ γνώμαι χεῖρ' συνθήκας ἐταφαὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, εἰς σύμβολον τοῦ βέβαια ἴσεσθαι, καὶ διὰ * μὲν ᾽᾽ τὰ συναθέμενα.

Δεξιμόλλω ᾽᾽. ἐππαίοις καὶ ἱλαροῖς θεοῖς· ἀπὸ τοῦ

Δέρκεσθαι τὰ θυόμενα Μῆλα. καὶ Δεξιμόλοι ἐφάμαι ᾽.

Δεξιός ᾽᾽. συνετός. ἀγαθὸς, καλός. ἐπιδέξιος. εὔτεχνος.

Δεξιοῦται ᾽᾽. προσάγεται.

Δεξιοτοῦχοι ᾽᾽. ἱέρεια, οἱ χεῖρ' τὸ δεξιὸν μέρος. τίνες δὲ καὶ ὑπὲρ χορδῶν.

Δεξιύτερον ᾽᾽. δεξιόν.

Δεξίς ᾽᾽. χεῖρ' ὁ τῶ ἵππου μερῶν ὠξ' τοῖς θέλουσι καλυμένη δορᾷ.

Δεξιόσασθ. ἰδίσασθαι γυναικί ᾽᾽.

Δεξιός. ἰσχυρός ᾽᾽ * μέρος ᾽᾽.

Δεξὸν ᾽᾽ ὁ Κερκιδᾶς ἀνομοτοπήσει. ἀπὸ τοῦ Δέρκεσθαι δόξει.

Δεξιοσάμενοι δέξαμενοι

Δέομαι. δεισιδαίμων.

Δέομαι. ᾽᾽. δοκῶ.

Δεδέμθαι. ἀρχόντων. δεσμοῦντες.

Δαιδέμθαι ᾽᾽. καιόμενον.

Δεσμάων. ἀρχόντων.

Δέσμιον ᾽᾽. νόμον. δεσμός.

culam κῶ in similibus promiscue vel addit, vel subaudiendam relinquit Noster, & passim Grammatici.

c. Πεφ.] L. πεφῆ. G. SCAL. IS. VOSS. SORBER. Sic & G. *J. Vossius de Art. Poët. Cap.* III. §. 12. & Phavor.

2. Δειδεύτης. κροκόδιλος.] *Crocodilus* terrestria, qui inter arbores vivit. IS. VOSS. Ex hoc loco patet, non omnes fluviatiles seu e Nilo crocodilos esse, quamvis ob eos in Indo fluvio repertos continuo Nili fontes in illo terrarum tractu, sed irrito labore, sibi investigandos crederet Alexander, uti narrat Arrianus. P. MASVICIUS *ad eram libri sui.* Vide Ezech. Spanhem. *de Numism. Diff.* III. p. 149. unde verba superiora describerat *Mafeic.* Exhibetur ibi crocodilus talis in Nummo, ad palmam arborem religatus. Cujusmodi nummos Augustus in memoriam subactæ Ægypti cudi voluit. Qua de re omnino vid. Bochart. *Hieroz. P.* II. *L.* V c. 16. p. 775. & P. I. *L.* IV. c. 1. Dictus autem δενδέτης videtur, quod sub arboribus suum habeat latibulum. *Levit.* XI. 30. vocatur ῥῦ. Arabibus ﻭﺑﻮ *dhab.*

3. Δειδεύζειν.] Δειδεύζειν apud Eustath. *Il.* Γ. p. 300. [369. *Ed. R.*] quem vide. SOPINGIUS. IS. VOSS. L. Δειδεύζειν. Vid. Etymol. Quod sequitur, σκεπάζειν σκέπην, corripe ε, & scribe: ὡς ἔχει σκέπη. HEINS. Vid. inf Δρωάσιν. IS. VOSS. Etymol. Δειδεύζειν. quem confer. KUST. Vid. & v. Ὑπαδενδρεάζειν, infra.

4. Δίδυς. αἶν.] Hujus vini meminit Athen. L. I. [p. 31.] dictumque ait ὑπὸ Δωριέων, ἱρίμαθ. τοῖς in Laconica. VALES. H. STEPH. *Ind.* Conf. If. Casaub. ad Athen. I. 24. p. 71.

5. Δίτη. δίλεαρ.] A δίλεαρ, διλεῖν. δίλεν. Sup. Δίλαι, διλεῖν. A δίλεῖ autem δίλεται, per syncop, δίλται, & τρυτῆ, Δίτη. G. Vid. sup. v. Δίλεται.

6 Δεξαμβυαί.] Herodot. iii. 9 VI. 119. Vid. Suid. Alia dabit H. Steph. *Thef.* I. 955. A. Conf. Isidor. & Cangium in v. *Exceptoria.*

7. Δημοκρίτου.] Ἴσως· Δημοκρίτου. nisi τινα quædam in corpore a *Democrito* nominentur. ANONYM *in Cod. Burm.* Δημοκρίτου corrigit *D. Heinf.* Et sic Phavorinus. Sed malim Δημοκρίτου, scil. καλοῦσιν, vel simile quid. Quod & *Kuſtero* placuit. Alioquin Δημοκρίτου notabit more Grammaticorum, *Democriti*, scil. vox est eo sensu.

8. Ἐπιπόνοις.] L. ἔδιν SCALIG.

9. Ποινῆς.] Homero scil. *Il.* A. 112. Schol. Δίξασθ. λαβεῖν. Conf. Suid.

10. Διξιάδλευ.] Respicit locum Hom. *Il.* H. 15. quem citat Etymologus. Scholia minora explicant, Δεξιᾶ ἡνί· (*Dexiadem.*) ἢ, ὡς δεξιόν.

11. Ἐνδεξίοις.] Scrib. ἐν δεξιῶν. STEPH. HEINS. Sic Etymol. & Schol. ad *l. c.* Vitiose Hag. ἐνδεξίων.

12. Ἐπεὶ ἐνδεξίοις θεῶν βέλτιον &c.] Scrib. ἐν δεξιᾷ, STEPH. & δεμοὶ, pro βοεῖ. PERGER. Verba hæc referenda sunt ad v. Δεξιμόλλω. HEINS. Unde δεξιᾷ vocetur, eleganter & philosophice tradit Jamblich. in *Protrept.* p. 148. 30. [*Ed. Arc.* Conf. Etym. M.] SOPINGIUS. Theon ad Arat. p. 12. VERW. Hæc verba non solum ab hoc loco aliena sunt, sed etiam sensu carent. Quare per me deleantur licet. KUST.

13 Δεξιάς.] Vid. Schol. Hom. *Il.* B. 341. & Suid.

14 Καὶ διὰ * μὲν τὰ συναθέμενα.] Pro διὰ μὲν lege, ἱμερόεντα. PALMER. An ἱμερτὰ? C. [L. e. COCC.] Hæc defenda sunt: vel repone, τὰ μὲν μειλιχιόεντα, aut simile. JUNIUS *Animadv.* p. 399. Illæ voces, διὰ διὰ * μὲν, *Junius* delet. Ego legerim, διὰ ἀκίνητα HEINS. Locus bene se habet. Sensus est: *Et hæc erat pofi pacta conventa.* nempe poſtquam inter ipsos convenisset, tum demum dextræ conjungebantur in confirmationem pactorum. IS. VOSS. Pro διὰ μὲν, legerim ἱμερτὰ. KUST. Forte ἱμερτὰ τὰ &c. seu, ut *Palmer.* conjiciebat, ἱμερτά. ita enim eum correxisse puto, non ut perperam hic editum ἱμερόεντα. Possit forte & legi, ἱμερτόεντα, quod vid. suo loco. ABRESCH in *Mifc. Oif.* V. 3. p. 86. Conjiciebam olim in *Peric. Crit.* τὰ συναθέμενα. Ill. *Jof. Scaliger* nihil mutat, *If. Voſſio* ἱμερόεντα. Sed omnino conjungenda videntur verba, εἰς σύμβ. ἵ βέβαια ἴσεσθ τὰ συναθέμενα, quidquid etiam pro τῷ διὰ * μὲν substituas. Quorsum enim referes βέβαια? ellipsin enim non placet. Ex ceteris conjecturis ἱμερτὰ prætulerim. Vid. Eustath. p. 1373. ad *Il.* Ω. 672. Male δεξιὸν *Sibr.* in præcedd.

15. Δεξιόσασθ.] Supple θεοῖς. Vid. Suid. & Etym. JUN. Adde θεοῖς. sicut sequitur, δεξιόσαλο ἰχώρη. Eump. *Phœniſſ.* p. 321. [v. 635.] —— θεῶν τε δεξιόσαλ' ἀγάλματα. HEINS. Eundem locum notavit G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 39 non pro ἱκεσίῳ legens ἱκετῶν. Sed inf. ἵκτωρ exponitur ἱκέτης: quare nihil muto. Θεοῖς post ἱκεσίῳ exciderat in Ed. Hag. In fine, post Δεξιόσαλο ἰχώρη, *Heinſius* ex fupraſcriptis adjicit: ἐπεὶ τὰ δεξιὰ θεῶν βέλτιον ἐπὶ δεξιμόλλω. Vid. Eurip. *Andromach.* v. 1138. Locum notavit quoque Cl. Abresch, quem vide *l. c.* Conf. Ccl. Jac. Gronov. *Emend. in Sand.* p. 102 & *Not.* ſeq.

16. Δεξιόσαλο, ἰχώρη.] Eurip. *Androm.* v. 1138. Βωμὸν ἐφίσας δεξιόσαλον ἰκέσιον. Idem in *Phœniſſ.* v. 635. —— θεῶν τε δεξιόσαλ' ἀγάλματα. KUST. Vid. *Not.* ſuperiores.

17. Δεξιός.] Vid. Schol. Sophocl. ad *Ajac.* v. 183 unde fua hauſit Suidas in v. Δεξιά. Conf. cund. in v. Δεξιός, & Δεξιός.

18 Δεξιότης.] Certum eſt, Heſychium reſpexiſſe illum ejus verbi uſum, quo dicimus, δεξιὰς δοῦναι. quod vitiatus ejus citus ſcriptor. CASAUB. ad Diog. Laërt. p. 30. Vid. Suid.

19. Δεξιοπίχοι.] Vid. inf. v. Τοῖχος.

20. Δεξιήτερον.] Scrib. Δεξιώτερον, per ω. Hom. *Il.* E. 393. Δεξιήτερος. Quem locum citans Ariſtot. *de Poëtic.* c. 21. p. 49. explicat, ἀπὸ δ' δεξιοῦ. Et ſic Schol.

21. Δεξιὸ.] L. Δεξιὸς. qua voce propria ſua notione utitur Eurip. *Iphig. in Aul.* v. 1182. Δεξιοῦσθαι δέξαι, ὦ σε δεξιᾷ χειρὶ. ABRESCH *loc. cit.* Vid. in Δεξιὸν. Ante ὠξ' τῷ &c. Ald. exhibet ε. *Jof. Scal.* legit ὑ. Et ſic Phavorin. Sed in Ald. Ed. litera ε ex ſuperiori gloſſa typothetæ vitio delapſa tantum.

22. Γυναικί.] Dele hic vocem γυναικί, & repone paulo poſt in v. Δεξιᾷ· Δεξιὰ, ὁ Κερκιδᾶς ἐπὶ γυναικὶ ἀναφέρετ' ἀπὸ. Δεξιὸν, ut Ἀπτὸν. de fœmina, quæ nihil reſcuſaret. Ill. INS Not diſplicet. Forte tamen Heſ. more ſuo enarrat locum liquem, ubi de *muliere* firmo erat. Et optime Δεξιοῦσθαι co ſenſu adhiberi potuit. Eſt enim, *dextra prehenſam amplexari comiterque excipere.* Similiter Cl. *Abreſch:* „ Δεξιοῦσθαι per ſe adjunctam explic. haud admitti; ſed more „ ſuo retinuit γυναικί. Sic Θοὰς δεξιώσατ' Αἰσχ. in *Agam.* „ v. 861. & ἐπιδεξιοῦσθαι, quod præterniſit H. Steph. habet „ Diog. Laërt. L. II. *Epiſt.* Anaxim ad Pyth. „

23. Δεξιὸν, οἷόν * μέρος.] Forte μέλος. Sic in v. Χειρὶ, pro μέρος χωρίου ſcrib. μέλος χωρίου. VALES. IS. VOSS. Leg. Δεξιὸν οἷόν, δεξιὸν μέρος. HEINS. Forte μέρος, unguentí, quo manus ungebant Ægyptiaci. PERGER. Conf. v. Δεξιὸν.

24. Δεξιᾷ.] Occurrit inf. in Ἐμπλεῖ. Vid. ibi *Not.* & ſup. *Heinſ.* in Δεξιόσασθ.

25. Δέομαι. δεισιδ.] Vid. ſup. v. Δεισιδαίμων, & Δείσας.

26. Δεσμόσθαι.] L. Δεσμᾶσθαι, pro Δεσμᾶσθαι. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Δεσμᾶσθαι.

27. Δεσμῶν.] L. Δέσμον. Vid. ſup. Δέσμον, Δέσμα, Δεσμᾶσθαι, &c. IS. VOSS. Supra: Δέσμον. νόμον, KUST. Suid. Δέσμον. νόμον, ὁ δεσμός.

Δε-

Δίονς [1]. δῆπο. δῖον. οὕτω Πεκελία Φασὶ λογιζόμενον Εἰς τὸ δῖον περιγεγράφειν, ὃ σημαίνῃ, εἰς περιβόλαια δεδομένον ἕρμα. πρίπον, ἀναλκῶν.

Δίουζα [2]. λείζουζα. λείπουζα. πρίπουζα.

Δίοντο [3]. ἐδιαμεύοντο.

Δίπτων [4]. διαμεύσασαν.

Δίρτως. περσκούτως.

Δίβ [5]. φίβ, ἢ Ζηΐς.

Δίασσι. διαμεθίασιν. ἀπέχυσι.

Δίπας [6]. πατέρων. ἀφ' τὸ Δίχεσθαι τὸ πόμα.

Δεπίδουσι [7]. ποτηρίοις.

Δέρκ. ὑπερβολὴ ὄρους. οἱ δὲ, τὰ σμᾶ [8] τῆς ὀρέων.

Δεραί [9], αἱ συμφάσκαι. Λάκωνες.

Δέρμα [10]. πέτερχάλια. παίγνια. τὸ αὐτὸ καὶ Διερμί

Δίρις [11]. δέρμα περβάτη.

Δίρμα [12]. ὀφθαλμός. ὕραπος.

Δέρμαζα. ἔμμαζα.

Δερμάτων. ὅλων, ὁμμάτων. καὶ Δερμῶν.

Δίρθρον [13]. λίμνη ἀκαχήρσιν ἔχουσα.

Δέ-

1. Δίονς. δῖονς. δῖον.] L. *Δίον τὸν δνσνς. τὸν δῖον.* Notissimum est id Periclis dictum, *Εἰς τὸ δῖον ἀναλῶσα*, ex Aristoph. in *Nub.* [v. 857.] & Plutarch. in *Pericle* [p. 164. E.] PALMER. IS. VOSS. Scrib. *Διονς. δῖονς.* f *Δίον* &c. SCAL. Deleta voce *δῖονς*, lege: *Δίον Εἰς δῖον. τὸν Περικλέα* &c. Vid. Suid. v. *Δίον*, & *Εἰς τὸ δῖον*. KUST. Conf. Kust. ad Suid. & inf. v. *Εἰς δῖον*, ibique *Not.*

2. Δίουζα. —— *λείπουζα. πρίπουζα.*] Vid. sup. v. *Ἀποδίασα*, & v. *Δῶ*. Ulpian. in Demosth. *Olynth.* I. p. 13. *Δίουζα καλεῖσθαι, ἃ τὰ συμφέροντα ρύπου, ἀλλὰ μὴ τὰ πρόσωθεν.* Vid. Demosth. *Olynth.* I. p. 3. C. Adde M. Solanum ad Lucian. *Somn.* p. 15. & v. præc. in fin.

3. Δίοντο.] Hom. *Il.* Σ. 553. Vid. inf. v. *Ἐν ἰαιδ. Ἥσιν.*

4. Δίπτων.] Ex Hom. *Odyss. M.* 54. Schol. *διίπτασαν.*

5. Δίβ. φίβ. ἢ Ζηΐς.] An huc pertinet illud Petronii: *Primus in orbe DEOS fecit TIMOR?* Quid Δίβ & φίβ differant, Ammonius tradit. Conf. sup. in v. *Δῖσσι*. In posteriori significatione scrib. *Δείς*, cum accentu in ultima, unde Lat. *Deus*. In vet. Inscript. est *Deana*, i. e. *Δίανα*, pro *Deo* apud Cl. Montfauc. *Diar. Ital.* p. 223. Vid. sup. v. *Δία* Conf. Cl. Reland. *Diss. T.* II. p. 231. & *Not* nostras ad *Gloss. N. T* p. 60 Vide & inf. *Δάνα*, & *θίβ*, item *Δάη*, pro *Ζάη*, Permutantur autem literæ ᾰ & ε, ut in *Θεόκριτος*, *Θάλπια* &c. pro *Θεοῦ*, *Θοῦ*.

6 *Δίπας.*] Athen. [I. XI.] p. 468. & 482. Theocrit. [*Id.* A. 55.] p. 14. SCHR. Varro I. IV. [p. 31.] *Apud antiquos scriptores Græcas invenî appellari pocula genus Δίπτυχον.* Corrig. *δίπτυχον*. VALES. Sed ibi *δίπτυχα* rectius corrigit Jos. Scaliger, adstipulente Jungerm. ad Poll. p. 1239. Vid. Il. Voss. ad Catull. p. 274. & H Steph. *Ind.*

7. *Δεπίδουσι.*] Plutarch. *Sympof* L. I. *cap.* 2. SCHR. Locus est p. 617. A. ex Hom. *Il.* Θ. 162 Conf. *Il* A. 471. *ἐκεχείρησαν δεπάσασθαι.* de quo Excellentiss. J. F. Gronovium Obs. I. 4.

8. *Δέρκ. —— σμᾶ*] L. *σμᾶ*. STEPH. SOPING. PALM. ita Phavor. Vid. sup. v. *Δερκάδι*. Et hinc pro *Δέρκ*, potius *Δερκί*, vel *Δερκῆς* scribendum, monente *Kustero*.

9. *Δέρα. αἱ συμφύσκαι.*] L. *συμφύσεις*. Nota est γραμματικὴ & λεξικογραφικὴ Laconum, quo vox præsens, *ἀπὸ τοῦ Δέρειν*, a *cædendo*, dicta, pertinet. PERGER.

10. *Δέρμα.*] Non absludit ab utraque expositione locus Tragici in *Ion.* v. 1431. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 87. Vid. Inf. v. *Περιδέρματα*.

11. *Δίρις.*] Inf. *Δίρθρον*.

12. *Δίρμα.*] L. *Δίρμα*. STEPH. JUN. SCAL. HEINS. Vid. feqq. & Etym. M.

13. *Δίρθρον.*] Idem quod *Σίρθρον*, *Βίρθρον*, *Βόρθρον*, &c. IS. VOSS.

14. *Δίρη.*] Eurip. *Hercul.* v. 549. SCHR. Vox hæc Poëtis fere propria: licet tamen ea & usus sit Xenoph. L. I. *Cyrop.* p. 51. L. V. p. 68. & alibi. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 87. Sup. *Δαίρη*, Inf. *Δάειρα*, & *Δαίρη*. Vid. Salmas. ad Achill. Tat. p. 635. *Δίρη* & *αἰψὰ* quid differant, Proleemæus Afcalonita, in Fabric. *Bibl. Gr.* l. IV. c. 33. p. 515. docet: nempe *Αἰψὰ*, est τὸ ἐπὶπὸν ἢ τραχύλον· *Δίρη* δ, τὸ ἦθος τοῦτο, καθ' ὃ ἔστι τὸ φάσγανον. Vid. Etym. M.

15. *Δίερα.*] L. *Δίρτα*. IS. VOSS. Columella de anfractibus loquens, dicit *Δίερα* etiam esse intybi genus. FUNG.

16. *Διείαι λαοὶ.*] Sup. *Δαιρῶν. λαοδικεῖς. Λάκωνες.* Vid. ibi *Not.* ut & inf. ad v. *Δαρίσσω*.

17. *Δαρίσσω.*] L. *Δίσσεσθαι*, idem quod *δίεσθαι*. Accipitur quoque de *certice*: unde sup. *Δαρίζειν. ὑπόκρισιν.* IS. VOSS. Conjiciebam, *Δαίσσω* ex *Λίσσω* forte corruptum esse. Inf. *Λιτὸ. λίσσει, φλαύει.* Sed nihil adfirmo, nisi quod a voce *δίρω* repetendum putem.

Δίρη [14]. *τερχνὸν. αὐχήν.*

Δέρς [15]. *τερχνὸν.*

Διείαι [16]. *λαοδοίαι.*

Διείπτων [17]. *φλαύη.*

Δίρκων. βλέπων, ὁρᾶν.

Δίρκεσθαι [18]. *ἐρέσθαι.*

Διερκομένη [19]. *ὁρώμενη.*

Διερκομένῳ [20]. *ὁρῶντι, βλέποντι.*

Διερμίλλειν [21]. *αἱμασσεῖν. ἄλλοι, Διερμίλλειν*, ἀφ' τοῦ μ.

Δίρκων. βλέπων, ὁρᾶν.

Δίρμα. πέρκη. καὶ δίσμη.

Δίρμα. δορά [22].

Δίρμη. ἰδὲς [23].

Δίρμα Λιβυκὸν [24]. *ὡς κέλλιξον.*

Δίρμπτις οἱ ἐξ ἰφίκλου [25] *φέρουσι.*

Διερμὴς [26]. *ὁ σκάληξ, ἢ ὁ * σκὼς* [27], *ἢ τὰ δίρματα ἐσθίων. Λείπεχθον, ὄφις* [28].

Δίρξιον. ὄψιον.

Δίρθρον. δίρμα [29].

Διερμιλλῆ. αἱμασσοῦ. οἱ δὲ, ἑκταλῆ [30].

Δίρ-

18. *Δίρκεσθαι.*] Semel apud Hom. *Il.* P. 675. Schol. *ὁρᾶν, βλέπειν.* Pro eitore passiur apud Poëtas teri, pluribus docet Jos. Barnes. ad Eurip. *Suppl. v.* 78.

19. *Διερκομένη.*] Hom. *Il.* Ξ. 141. ut *Διερκομένοιο*, *Il.* A. 88. ubi Schol. *ὁρωμένου. ὁ ὁρώμενος.*

20. *Διερκομένῳ.*] Hom. *Il.* Ψ. 815.

21. *Διερμίλλειν. αἱμασσεῖν.*] *Sanguinem potare*, Scythæ est: at creci, verum lectionem ignorate, quæ erat *ἀναπίνειν, emetere*. PERGER. Non credo. Suidas enim: *Διερμίλλησεν. αἱμασσεύσῃ. ἢ ἐκδαρῇ.* Conf. Etymol. M. & mox v. *Διερμιλλῆ. αἱμασσοῦ.* Vid. Schol. ad Comici *Equit.* v. 198. & Celeb. P. Burmann. ad Gratium v. 106.

22. *Δίρμα.*] L. *δορᾶ*. SOPING. Hinc *δῦναι ἐπὶ δίρμα*. VERW. Inf. *Δορᾷ. δίρμα.*

23. *Δίρμη ἰδές.*] An *ἴδιος*, *informis*? PERGER. Ne muta. Vid. sup. v. *Δείρμα*, & *Δίερα*, & Inf. v. *Διερμὴς*. Conf. v. *Ἐείρμα*, & *Ἔρμα*. Suid. *Δίρμα. σκῦλα*, ubi forte pro *Δίρξιν*, Vid. Steph. *de Urb.* & mox in *Δίρμητις*. Lex. Reg. MS. *Δίρμα, ἐφ' Δίρξιν, ἐκφαλῆ πίλιον.*

24 *Δίρμα. Λιβυκὸν ὡς κάπιτον.*] Vid. Turneb. *Adverf.* p. 1001. SCHR. Conjunge *Δίρμα Λιβυκὸν*, IS. VOSS. Sic in Ed. Hag. *Libycum* fcil. *corium*, pro *optimo*. Et forte ponendum post *Δίρμα*, *δορᾷ*. Vid. omnino Cl. Reinef. *de Ling. Panic.* c. XI. 9. & *Var. Lect.* V. 6.

25. *Οἱ ἐξ ἰφ' ᾧ πρῶτ' ἔβοσκε.*] L. *ἐξ ἰφίκλου*. SCAL. JUNIUS. (*Hadr. & Franc.*) VALES. HEINS. IS. VOSS. Scribo: *Διερμάσσης. οἱ ἐξ ἰφίκλου σαρκὸς.* Admirescentes *αἱμορῥοΐς*, qui anno superiore exestiterunt ex ephebis. PERGER. Lego, & distinguo: *οἱ ἐξ ἰφίκλου. Πέρσαι. Οἱ ἐξ ἰφίκλου* iidem qui *ἐξέφυσαν*. Vid. Inf. v. *Δελτογλαῦκος*. Glossa autem Persicas non paucas ab Hesychio exponi nemo nescit. KUST. Sape fcil. β & μ permutarunt: ut modo notavi ad v. *Δίρμα*.

26. *Διερμὴς.*] Suidæ *Διερμὸς*. Etymol. *Διερμὸς*, ut Hesych. Forte *Διερμὸς*· air enim dici ita *ἀφ' τὸ ἰδίου τὰ δίρματα* HEINS. Inf. Nostet *Διερμὸς* scripsit in v. *Σκωληδρμὸς*. Vide locum. Sic & Harpocrat. quamvis *Διερμὸς* ediderit Blancardus: quomodo & Lex. Reg. MS. Per ῑ legit etiam *Valesius*.

27. *Ἢ ὁ * σκὼς*] Forte scribend. *ἢ ὅτις ὁ τὰ δίρματα ἐσθίων.* Vid. Harpocratinn. SOPING. Ex Harpocr. & Etymol. scribe: *ἢ ὅτις τὰ δίρματα ἐσθίῃ.* VALES. Vel legend. *σὺς*, vel *σκί*. PALMER. L. *σκί*. [quod Inf. vide.] SCALIG. Leg. *σὺς*. FLOR. FRANC. JUN. BRUNO. *ὄφις* ex Etym. vel forte *ὄμοιον*. [V. Phavor. & Inf. *Ὄμοιος*.] H. JUN. Scrib. *ἢ ὁ σκίς*, vel *σὺς*. quod idem est. prius autem magis accedit. HEINS. Legebam: *Διερμὸς. ὁ σκάληξ ὁ τὰ δίρματα ἐσθίων. ἢ ὁ ἶχν. Λείπεχθον ὄφιν.* Sed non duplicet *σὺς*, quod mf. vide. *Sam. Sorberius* etiam, *ὁ σὺς*, i. e. *vermis*. Sic & *Kuster*.

28. *Ὄφις ὄφιν.*] Hanc duo vocabula allo pectant, ut mox [ad v. *Δίρξιν*.] videbimus PERGER. Referipfit: *Λείπεχθος ὄφιν*. Sic prioret Edrt. Harpocr. Suid. Etym. Phavor. Illud *ὄφις* in Ed. Schrev. inrepfit procul dubio ex v. feq. *Δίρξιον. ὄψιον.*

29 *Δίρμα. δίρματα.*] Adde *ὄφεως* ex superiori glossa, ubi *ὄφεις* legitur. Id est· *exuvium serpentis*; nec quidem hujus foliun, fed etiam allorum animantium, v. gr. pardalis. Sophocles *Ajace Locro*· —— *καὶμοῖλὶν ὅσσοι πτόλεις Καὶ βόσκε, παρδαλοῦχον δίρμα.* Sic citat Scholiastes Aristoph. ad *Aves*, non abfique menda tamen: quippe pro *Καὶ βόσκε*, scribend. *Λιβύσσε*, ut reddi queat: —— *maculosumque exuvium cavit Libystidit, decepta pellis pardali.* PERGER. Vid. ibi Cl. Kuft. ad v. 934. & Etym. M. ut & fup. v. *Δίερα*, inf. v. *Δίρμα*. Cetera vid. *Not.* præc.

30. *Διερμιλλῆ. —— ἑκταλῆ.*] *Ἀπὸ δ' δίρμα* puto, & *μιλλᾶσθαι* vel *μολλᾶσθαι*, FLOR. *ἑκταλῆ* hic est, *masturbat*, *σκάπτει*.

Δείρης [1]. τὸ παχὺ ὕφασμα, ᾧ εἰς ὠξυπέτασμα ἐχρῶντο. Ἵλως δὲ ἡ διφθέρινος ἐχρήσαντο πρὸς τὰς αὐλούς.

Δειρόδιγνομφοι [2]. πύλαι δείρεως ἔχουσαι ὠξυπετάσματα.

Δείρις [3]. δέρμα. βύρσα.

Δερρίστης [4]. ἀκοντιστὴς ἵππου.

Δερριστὴς [5]. κυνάγχης θεραπαινίδιον.

Δέρριον. τεῖχος σακκίου.

Δίκτεγα. τύμπανα.

Δίκτεγα [6]. δέρμα. ὑμὴν. λαπάρα. ἧπαρ [7]. ὑπογάστριον. Ἄμεινον δὲ τὸ θελτίονος ἀκούειν. ἢ ὑμένα, ὑπόπλεον.

Δισαύχενες [8]. ἀσκοί. ἀφ' οὗ τὸ ἐν τῷ αὐχένι Διδύμους.

Δεσμοτὴν [9]. δεῖπνον.

Δεσμά [10]. πέδαι.

Δέσματα. ὑπόδεσμα.

Δέσμην [11]. ἀμάλλιν.

Δεσμεῖν. τὰς δεσμὰς τῶν ταχέων [12].

Δεσμή [13]. ὀδύς.

Δεσμοί. ἥλοι.

Δεσμοὶ Τυρρηνικοί [14]. οἷς ἐχρήσαντο Ἀθηναῖοι.

Δεσμίης [15]. μάστιγας ἄξιός ἐστι δεσμῶν.

Δεσμόν [16]. ὑδατῖνον Ἀττικοί. καὶ σημεῖον [17] τοῖς ζώοις.

Δεσμὸς [18]. σῶμα. μερὴ. ἥλου [19]. εἶδος.

Δεσπίνας [20]. γυναῖκας. Θεσσαλοί.

Δεσπότου κεκαρμένου [21]. ἔνοι βοῦ ἵππου κυρίᾳ εἶδος εἶναι φασιν. ἐναλλὰξ δὲ ἀπὸ τοῦ Καίρου τὰς αὐχένας, ἐπειδὰν ὁ δεσπότης τοῦ ἵππου τελευτήσῃ. βέλτιον δέ, δεσπότου πεπωκότος ἵππου.

Δε-

Nam Παίω est δέρω, infra quoque. Hinc πάϊος & πάϊς, & παιπάλη. IS. VOSS. Pro αἰμοστυγῆ Pergerus hic frustra ἀμφελυσσώδη. Vid. sup. ad v. Δερμάδιον, & Schol. ad Aristoph. *Nub.* ν. 732. In fine pro ἐκπυῆ, *Kuster.* legit ἐκδύῃ: ut Suid. & Etymol.

1. Δείρεα.] Jerem. IV. 20. Zach. XIII. 4. [& passim apud LXX.] MUNKER. Vid. mox, & conf. Fuller. *Misc. S.* IV. 7. *sub fin.*

2. Παρὰ] L. ὑπὸ. M. MEIBOM. Legerim: ἀπὸ τῶν αὐλαιῶν, i. e. *pro aulæis.* KUST.

3. Δειρόδιγνομφοι. πύλαι &c.] Conjungit Phavorinus. Sidon. Apollinar. *Epist.* IV. 24. *Cilicum vela foribus aptenda.* Etym. M. Δείρις. —— τεῖχος ὠξυπέτασμα, ἐκ τῆς δείρεως τῶν αὐλαίων βασιλικῶν. Strabo L. III. p. 168. de Metello: Δείρεις ἔτνους ἕνεκε τῶν καθεψημάτων, σκεπάσαι φῶτ' ἂν τὰς σφυρόδονας. Vid. Amicitt. Abr. Gronov. ad illum locum, in *Variis Geogr.* p. 171. *exit.*

4. Δέρρις.] Vid. Etym. M. v. Δείρω, p. 262. *fin.* & sup. v. Δίρρις, & Δέρρις.

5. Δερριστὴς.] Vid. Etym. M. v. Δερίστης, & inf. *Not.* in v. Ἐρεστής. Ita supra Δέρμα, pro quo infra Ἔρμα.

6. Δίκτεγα. κυνάγχη &c.] Forte κυνῆγαι, *tunnella.* PERGER. Male. Vid. inf. v. Κυνάγχη. Nisi malis κυνάγχη. Cyrill. Lex. MS. Δισσεγῆ. σκυάγχη οἷον τὸ πεφυκὸς.

7. Δίκτεγα.] Ex Hom. *Odyss.* Λ. 578. citat. ab Etymol. Conf. Scholia minora *l. c.* Suid. & omnino Eustath. p. 1700. *sub init.* Inf. Δίτεγα. Apollon. Lex. MS. Δίκτεγα. οἱ μὲν, τὸ ἐπίπλουν· οἱ δὲ, τὸ δέρμα. ὅθεν καὶ δοχεῖ, κἂν ᾖ, τὸ σῶμα ἢ γυνὴ. Δίκτεγα ἴζω δυοῖν τε. Adde Foës. in OEcon. *Hipp.* h. v. & inf. *Not.* in v. Ἐπίπλουν.

8. Ἧπαρ.] Male ὕπαρ Schol. *l. c.* & ἧπαρ Etymol. Conf tamen v. Ἴπεῖν.

9. Δισαυχένες.] Eudem habet Etymologus: nisi quod cum accentu in antepenult. Δισαυχενες, ut recte pro Δισ. correxit Sylburg. Vid. inf. in v. Μισηνίκης, & Μισαύχενες.

10. Δεσμοτὴν.] L. Δισσοῖσιν. IS. VOSS. Ex ordine lego Δισσοτὴν, id est, *duobus apertis, epulis cibum.* PERGER. Neutrum placet. Conjectura mea est, coaluisse hic, ut sæpius, quæ separanda erant (vide tantum sup. v. Δελτάων) & repexisse Hesychium ad locum Hom. *Il.* E. 205. Ἴρηϊς δ' ἐς βροτὸν ὦρτο - - - *Vos autem ad cibum surgetis* &c. Schol. Βροτὸν. βρῶσιν. ut supra Noster, addens τερφθεὶς. Ex illis vocabulis δ' ἐς βροτὸν natum videtur monstrum hoc Δισσοτὸν, ut series requirit, quod porro corruptum in Δίσσοτον, vitiato etiam ordine. Recte autem *Δίσσοιν* exponitur: ut apud Hom. *l. c.* ν. 208. sequitur, Τελεσσι μέγα δόρυν.

11. Δέσματα.] Metaplasmo Poët. pro Δεσμοί: ut δάκτυλα, pro δάκτυλοι. Utuntur tamen eo & prosæ scriptores: ut videbit Thef. T. I. p. 962. *fin.* H. STEPH. *Ind.* ubi & de v. seq. Δέσμαθα. Conf. mox v. Δεσμόν.

12. Δέσμεῖν.] *Evol.* XII. 12. BIEL.

13. Τὰς δεσμὰς τῶν ταχ.] Suppie δῶν, vel δῆσιν. Nam Δεσμεῖν non significat ipsas δεσμούς.

14. Δεσμοὶ.] Vid. sup. v. Δέρμα, & Δέμα, & *Not.* in v. Ἔρμα, post v. Ἔσσαντα.

15. Δεσμοὶ, τυρρηνικοί.] L. Δεσμοὶ Τυρρηνοί. Et videtur deesse in fine: οἷς τοὺς τῶν δεσμωτῶν κακοῦχας, aut simile. Vide Suidam. HEINS. Infra: Τυρρηνοὶ δεσμοὶ. οἱ ληστικοὶ καὶ χαλκοῖ. G. Lege: Δεσμοὶ Τυρρηνοί, vel Τυρρηνικοί. οἷς ἐχρήσαντο οἱ Τυρρηνοί. Vid. Suid. v. Δεσμοὶ Τυρρηνοί, & Noftrum inf. v. Τυρρηνοὶ δεσμοί. KUST.

16. Δεσμίης μάστιγας ἄξιός ἐστι &c.] L. Δέσμιος. μαστιγίας, &c. &c. PALMER. G. STEPH. Leg. μαστιγίας. JUN. SOPING. VALES. L. Δέσμιος μαστιγίας, ἄξιος δεσμοῦ. HEINS. Sic *mastigia* apud Comicos, Plaut. *Rud.* IV. 3. 83. Terent. *Adelph.* V. 2. 6. Vitiose μάγγανα Ed. Hag. Confer v. Γεγραμμένοι. Cl. *Kusterus* ita: „ Forte legendum: Δεσμίοις. ἄξιος Μαστιγίας, ἀντὶ τοῦ ἄξιος δεσμοῦ. Nam δεσμίοις eodem modo formatum videtur ut μαστιγίας. „ *Vir Doctus* aliquis conjiciebat: μάστιγος ἄξιος ἐμὸς δεσμοῦ.

17. Δεσμοὶ. ὑδατῖνον &c.] Vid. sup. v. Δεσμόν.

18. Σημεῖον.] Vid. sup. in v. Γλωσσαι.

19. Δεσμὸς. σῶμα, μοῖρα, ἥλου, εἶδος.] Ad δῆσις, δέσις, δέσμελος, δύσμα. GUYET. An τὸ Δέρμα legendum? G. Harres interpretationes [σῶμα, μοῖρα, . . εἶδος] pertinent ad nomen Δέρμα, quod Hesych. hic cum Δεσμοὶ perperam confundit. Supra: Δέρμα. σῶμα, μοῖρα, εἶδος. KUST. Voces σῶμα, μοῖρα, εἶδος, non Δεσμὸς, sed Δέρμα exponunt. Vid. Δέρμις supra. Post ἥλου autem, quo Δεσμὸς explicatur, ex sequenti Δεσπίνας addendum videtur βελόνιον, & pro eo βελόντιον legendum, hoc modo: Δεσμὸς ἥλου. βελόνιον. Posteriori notione vox legitur Gen. XLII. 35. Hagg. I. & Καὶ ὁ τὰς μοῦσας σοφίσας, συναγεῖρε εἰς δεσμὸν τετραπλοῦν. Eadem significatione ἔνδεσμος occurrit *Prov.* VII. 20. ἔνδεσμον ἀργυρέου λαβὼν &c. ubi Scholiast. ἔνδεσμον interpretatur, βαλάντιον. Ratio autem, cur *crumena* δεσμὸς dicta sit, a *cingendo*, *ligare*, hæc est: quod zona seu cingulum cavum fuerit, cui argentum illigarunt. Vid. Matth. X. 9. & ad h. l. Auctores Cel. Wolfio laudatos p. 178. Respondet Hebr. צרר, quod est a Rad. צרר, *ligavit*, *colligavit*. Hinc & phrasis Sirach. XXVIII. 27. Τὸ ἀργύριόν σου τὸ χρυσίον σου κατάκλεισον, *argentum & aurum tuum colliga*, h. e. loculo immitte BIEL.

20. Ἥλου.] Vid. sup. in v. Γύμφοι, Δέμας, sive Δέμα, Δεσμοί, & inf. in v. Πολυδέσμια. Conf. *Not.* præc.

21. Δεσπότου. γαμ.] Vid. Epictet. *Enchir.* c. LXII. Plutarch. *Lycurg.* p. 47. *sub fin.* & omnino G. Forner. *Select.* L. I. c. XI. Conf. C. Barth. *Not.* ad *Pornoboscodidasc.* p. 334. & Æg. Menag. *Amœn. J. C.* c. 25.

22. Δεσπότου κ. ἀμαρφοῦ.] An κεκαρμένου? G. Lege & distingue: † Δεσπότου κεκαρμένου. SCAL. SALM. IS. VOSS. Legendum est: Δεσπότου κεκαρμένου, i. e. *ob dominum* (mortuum) *tonsi*: equi scilicet. Vide in fine hujus articuli. KUST. Leg. κεκαρμένου. Est enim testimonium alicujus Poëtæ. Apud Suidam habes: Δεσπότου κεκαρμένου, i. e. πενθοῦντος. FLOR. Distingue hoc ab altero, & scribe: Δεσπότου κεκαρμένου. Olim conjectabaro: Δεσπότου κεκαρμένου. quia Suidas habet: Δεσπότου κεκαρμένου. πενθοῦντος. HEINS. Hæc ad Δεσπότου non pertinent; sed a capite confidenter scribes: Δεσπότου κεκαρμένου. Metaphorice sic Poëta quidam Tragicus dixit equos dominum πενθοῦντας. Nisi forte quis Δεσποτικαρμένος verbum puter, quod Comicus ludens cuderat. De equorum tonsura in funere vid. Herodot. in *Call.* [IX 24.] Plutarch. in *Aristid.* [p. 327.] & *Pelopid.* [p. 296.] VALES. Vid. Ælian. *Var. H.* VII. 8. ibique Interpp. VERW. Forte: Δεσπότου πενθοῦντος κεκαρμένου. Hæc omnia postea vidi correcta ita a *Floreute Christiano* ad *Eirenam* Aristophanis, p. 24. SOPINGIUS. MAUSSAC. *Florentis* verba ad *Pac.* ν. 870. sonant: „ Corrigo, Δεσπότου κεκαρμένου. & majuscule lite„ ra Δεσπότου scribo, ut sit principium vocis exponendæ. „ Deinde pro glossa lege: ἔνοι βοῦ &c. nam explicat dictum „ illud alicujus Poëtæ, Δεσπότου κεκαρμένου. „ Hactenus. Conf. Jac. Gronov. *Emend. in Suid.* p. 102. De equorum tonsura vid. Euripid. *Alcest.* ν. 429. ibique Barnes. Vide etiam *Not.* seq.

23. Βελόντιον *] L. Βόλλον. SCAL. SALM. BRUNO. FLOR. Vox illa βελόντιον, quæ asterisco notatur, forte proba est. Fuit enim, ut conjicere licet, nomen proprium viri, qui legebatur; & sunt ipsa verba auctoris, ex quo probat Hesychius, equos tonderi solere in luctu post mortem dominorum: unde id genus tonsuræ in equis vocabatur δεσπότης. PALMER. Quæ *Palmerius* hic de βελόντιον notat, mera sunt somnia. Scribendum enim βόλλον: ut præter alios hic jam pridem legendum esse vidit *Flor. Christ.* ad Aristoph. *Pac.* ν. 870. KUST. Supra in Δέσποτον est etiam βελόντιον. sed legend. forte, βόλλον ϛ &c. Ita & Q. Sept. Florens Christianus. SOPINGIUS. L. Βόλλον ϛ &c. Ait, *melius* esse explicare πενθοῦντος. &c. Sic apud Suidam: Δεσπότου κεκαρμένου. i. e. πενθοῦντος. & apud Euripid. Oreſt.

Κεκαρμένου δυγατερὸς πενθερὸν κεκαρμένον.

FLORENS. (*loc. cit.*) MAUSSAC. Scrib. βόλλον ϛ &c. id est: *præstat illud* Δεσπότου κεκαρμένου, interpretari, Δεσπότου πενθοῦντος. HEINS. Ser. Βόλλον. Sic loqui soler, ubi sensum suum aperit. VALES. Hæc ita legenda videntur: Δεσποτικαρμένος. γυναῖκας. Θεσσαλοί, † Δεσπότου κεκαρμένου, ἔνοι βοῦ - - τελευτήσῃ. Ἰ.

ται-

ἐπιδὴ καὶ τοὺς ἵππους ἀπέκτεινεν [1] ὑπὸ τοῖς θανάτοις τῶν ξενοκτόνων.

Δεξίος [2]. μάγειρος.

Δίπυς. παλάθη.

Δισταί [3]. λαμπάδες. καὶ αἱ πέδαι. καὶ τὰ δράγματα· παρὰ τὸ συδᾶν.

Δίζυξ [4]. δίεμα τῷ ὑπολ. ἢ ἀλλήλους ἀλλοφυεῖς [5].

Δλυάδαι [6]. οἱ Σάτυροι, παρὰ Ἰλλυεῖσι.

Δῶες [7]. τοὺς ἀχαιοὺς Ἰωνες, Μάγοι.

Δῶλαξ. γνάθαλξ.

Δῶλος [8]. μαλάθιον. τύπλιον.

Δῶλ. μίσγε. βρίχε. Φρύγ. σὺδὶ [9].

Δῶλαξ. βρίχαξ. ἐπιδιαξ.

Δῶλ(ῃ). βρίχ(ῃ).

Δῶλίσκε. βεχρίσκε.

Δῶκαλίδαι [10]. οἱ Σάτυροι.

Δωὺ [11]. Φρυγιζῇ.

Δῶκός [12]. λαμπρόν. ὅμοιον.

Δῶλὸν [13]. πονηρόν. ἀλλοῖον.

Δῶοιατα. ὑπόδυτα.

Δῶοιατο [14]. ὑπόδεις γάνυται.

Δῶόμφα. δεύμφα.

Δῶοιβύη. δευμβύη.

Δῶόμβ⊙. δεύμβ⊙. βρεχόμβ⊙ [1]. λεπίζων.

Δεύατο. εἴδυτο. ἢ λεπίζον. εὐρίσκετο.

Δεῦος [16]. σὺδάδι ἰλθε, εἰς τύτον ἢ τόπον. ἢ ὑπὸ τοῦ παρόλ⊙; ἢ νῦν. ἢ ⊙ξυκελθυπὰς·

Δεῦος νωὶ βίπο⊙ τοδεδόμεθα [17].

Δεύρω. δεῦρο.

Δεὺς [18]. Ζεύς.

Δεῦζαι. βρέξαι. βάψαι. μαλάξαι [19].

Δδυσσπεὺς [20]. τὸ ἴμμενον, καὶ μὴ ἐπιπωλούμενον βάμμα. οἱ δὲ, τὸ γησίως βεβαμμένον, ἤτοι πεφυκὸς, ἢ ἄλλό τι.

Δείσσω. βρίξω.

Δδυσσπεὺς [21]. βαφεύς.

Δεῦτ' ἄγετε [22]. δεῦτε φέρετε.

Δεύτ⊙. ὕτ⊙. ἔχ⊙. μεῦ ὃν [23] σὺκ ἔστιν ἑτερ⊙.

Δεύτερα ἄλφιτα. τὰ δθτερῖα, καὶ εὐπελῆ [24].

Δδυτερεύσαντες [25]. δευτερ⊙ ἀξυζάμεν⊙.

Δδυτέρα φθινοῦ⊙. ἐπὶ [26] ἢ δεκάτῃ⊙.

Δθυτερία [27]. χάλιστ⊙ οἷν⊙ εὐτελές.

Δθ-

ἢ δυοῖν ἐντὸς πυθοῖν (fcil. φασὶν) ἐνεῖν &c. Sic enim verba, ἐνὸς ἢ, & ἐνας ϛ, fibi reſpondent, Et βαλάνους, vel βαλάνῖνα [Vid. *Not.* in v. Δισμοί. · · ἀλ⊙.] hic inferi potuit pro ἐνας: quod Δισμοὶ cum vocibus, per quas exponuntur, margini apud Heſych. ab aliquo fuerit adſcriptum, & indoctus librarius βαλάνῖνα e regione linearum, in qua ἐνας legit, deprehendens, hoc per illud emendatum putaverit. Ceterum, quomodo Perſæ ob Maſiſtii cædem præ luctu & ſe ipſos, & equos & jumenta totonderint, vide apud Briſſon. *de Regn. Perſ.* L. II. §. 206. BIEL. Reſcripſi δίκτυον, cum Viris Doctis. Res clara eſt.

1. Τὰς ἵππους ἀπέκτεινεν &c.] Hinc Admetus apud Eurip. *Alceſt.* v. 429. mortuâ Alceſtide conjuge, *equos* etiam in luctûs ſignum *tonderi* jubet. Pinta de hoc more notavit Kirchm. *de Funer. Roman.* L. II. c. 14. KUST. Conf. *Not.* penult.

2. Δεξίος. μάγειρος⊙ δίκτυ καλάθου.] L. Δεξίος. μάγειρος⊙. ‖ Δίπυς. παλάθη. [JUN. [*Animadv.* p. 399.] IS. VOSS. Δεξίος pro Δεξιός. G. H. STEPH. *Ind.* Cyrill. Lex. MS. Brem. Δίπυς⊙. μάγειρος⊙. Δισμοί etiam apud Noſtrum ab initio ſcripturn fuiſſe, alphab. ſeries innuere videtur. Atque adeo hæc vox pariter illis accenſenda, quæ corrupte Heſychio inſerta ſunt. Non enim Δισμοί, ſed Δεξιός eſt μάγειρος⊙. BIEL. Infra: Κρεάδεια. ὁ διατρέχ.

3. Δισταί.] Vid. Galen. *Lex. Hipp.* in Διάτειδες, & Euſtath. *Il.* A. p. 806. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Δεισταί, & omnino H. Steph. in Galen. *Obſſ.* p. 124. Infra: Ἕλλην. λαμπὰς δπτή. Conf. ſup. in v. Δαλοί, & *Not.* in v. Δίπυρα.

4. Δίζυξ.] Supra pro eodem rectius Δίχηρ. KUST. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.*

5. Διαφανὲς.] Male: pertinet enim ad Δίαυγες, uti & præcedens Δίχηρος. Vid. inf. v. Δίαυγες, poſt v. Διαῦλ⊙. KUST.

6 Δλυάδαι. οἱ σάτυροι.] Mox Δδυναλίδη. Conf. Δδίμ. μύτγ. infra Σανδίδη, & Σαΐδη, pro *Silenis*, apud Macedones, teſte Ameria.

7. Δῶες. τοὺς ἀκαιοὺς Ἴωνες &c.] Sic omnes Editt. & Phavor. At H. Steph. *Ind.* & Cl. Reland. *Diſſ.* VIII. *de Vet. L. Perſ.* p. 175. exhident ἀκαίους Ἴωνας, id eſt, Δισκούρους, *Geminos*, *Caſtorem & Pollucem*. Nomen Δῶες Relandus *l. c.* & *Diſſ.* V. *de Diis Cabiris*, p. 196. derivat a ⲍⲱ *Deus*, quod Perſis *duos*, *geminos* notat; unde addita terminatione Græca ες, fit Δῶες. Vide ibi plura. Idem placuit nuper Cl. Hutchinſono ad Xenoph. *Cyropæd.* L. III. ubi Dioſcuri inter Perſarum Numina recenſentur. Videre jubet Caſtellii *Lex. Perſ.* in V. ⲍⲱ & ⲱⲍⲱ, ſimulque ἀκαίους, vel ἄκακους Ἴωνας recte corrigit Vir Doctus. Ipſe enim Heſychius: Ἄκακοι. τοὺς Διοσκόρους. Et: Ἀκάκου. τοῦ Διοσκόρου. Niſi *Deos averruncos* dixerit ἀκάκους.

8 Δῶλος.] An Δίφυιος nam οἱ δίφυιτοι, i. e. μαλάθιοντες, id eſt, puellas *perdefpentes*. G. Infra: Δηβελῶν. μαλθάκων. Sed & Δηβῆν. μαλάξαι. Conf. in v. Ὀφείλων, & Ὀργιλῶν. Quare nihil mutandum. *Irrigua* enim *mollfuntur*. Ceterum *Guyeti Notam* ſequenti vocabulo Δάξ male ſubjecerat *Scbrev.* ut ſua ſponte liquet. Id tamen inpoſuit Cl. Abreſchio in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 87. ſic commentanti. „Fruſtra eſt *Scaliger* [*Guyet.* volut] cum ſuo Δίφυιος: nec voluiſſe id ſibi Heſych. per μύτγ, quod opinatur ille, colligo ex „Platon. I VI. *de Leg.* p. 626. Δέομαι σὖν ὑμῶν Διὸς „ξένου, τέλεως ἢ καὶ μετὰ παιτὸς δυδρώπου. „

9. Δῶλ. · · · σὺδὶ.] Vid. v. Δῶλ, Δῶλαξ, Δῶλόμβ⊙. Δῶλὸν, &c. Adde Etym. M. & Schol. Hom. *Il.* A. 134. Conf. v. Ἔλδεται, & ſeqq. infra, ut & *Not.* in v. Ἐτδάλεις, ut *Iſ. Voſſ.* legit.

10. Δῶκαλίδαι.] Vid. Caſaub. *de Satyra* p. 45. [36. *Ed. Cren.*] Heinſ. in Theocrit. p. 368 SCHR. Conf. Tollii *Fortuit.* p. 170 & ſup. v. Δλυάδαι. Vid. & in v. Δακεδαίμων.

11. Δῶλιχ.] Hinc Ἐνδυσεύς. IS. VOSS. Infra: Ἐνδυσεύς. φιλοφρόνως, ἡσυχαίως. Et: Ἐνδυσῆς. · · ἡσυχαῖος.

12 Δῶκός.] Sup. Δυσκός. Utrumque enim dicitur, teſte Etymologo, quem vid. in v. Δυσκός, & Δύσκο. Conf. inf. v. Ἐνδυκίας, Ἐνδύκης, & Ἐνδύκων. · · ἐνδυχρῆ, i. e. ἡσυχον.

13. Δῶλον.] A δῦλος, i. e. φῦλος. IS. VOSS. Pro Δωλὸν, quod habes ſupra cum eadem interpretatione. KUST. Conf. v. Δύλαιον, Δουλὸς, & Δυλόπους.

14. Δῶοιατο.] Poſterlori loco ſcripturam mutabis in Δδύοντο. PERGER. In unum conflandas forte voluit has gloſſas *Pergerus*. Sed minus eſt neceſſe: nam eadem vox ſæpe repetitur cum ſimili fere, ſed aliunde hauſta, interpretatione. Schol. Hom. *Il.* B. 128. & E. 202. expl. εὐδοὺς χρόνον. Vid. Etym. M.

15. Δδαφῶ⊙. · · ἀρυχόλ⊙.] L. ἀρυχόλ⊙. PALM. Ita Suid. Altera explicatio pertinet ad Hom. *Il.* X. 492.

16. Δεῦος εὐδοὶ ἰλθί. &c.] Diſtingue εὐδοὶ. Pro hic eſt apud Dion. Prof. *Orat.* XLI. p. 501. A. Τοὺ τ' πόλεως δεῦος ἐκίμφθητε · · δεῦος εἰσσώσητε. forte εἰσσώσητε. Adde Euſtath. ad *Il.* Γ. p. 301. *extr.* ABRESCH. Gloſſæ Nomicæ *Bibl. Caſſin.* p. 489. Δεῦος.] σωσοὶ ᾗ ἐπὶ χρόνου τάσεως· τὸ Δεῦος· οἱ Ἴωνες ϛ ἐπὶ τόπου λέγ. Vid. Ariſtoph. *Eccleſ.* v. 954. ibique Cl. Kuſter. Conf. Suid. & Etymol. & H Steph. *Ind.*

17. Δεῦος νωὶ &c.] Scrib. Δεῦος νωὶ ὁ τρίπο⊙ τοδεδόμεθον. ex *Il.* Υ. HEINS. Locus eſt apud Hom. *Il.* Υ. 485. notante etiam *Scbrev.* Ubi τοδεδόμεθα quoque legit MS. Barocc. Oxon. teſte Barnejio. Schol. τοὺς τρίπο⊙ τοδεδόμεθα συντεθράμμεθα. Et infra Heſych. poſt v. Πέρδικας: Παρδόμενα, συνήκω ⲍⲱⲍⲱⲙⲡⲏ. Deim ſuo loco: Παρδόμενα. συνδέμενα.

18. Δεὺς.] Dorice pro Ζεύς. Vid. ſup. in v. Δῖος, Suid. in Ὦδὶς Ἄρη, & Etym. M in Ζεύς. Conf. Phurnut. *de Nat. D.* c. 2. Nob. Montfauc. *Palæogr. Gr.* p. 127. & Martin. *Etymol.* in v. *Deus*.

19. Μαλάξαι.] Vid. ſup. v. Δῶλον, & *Not.*

20. Δδυσσπεὺς.] Vid. Harpocrat [Suid.] & Scalig. *Conjeſt.* in Varr. p. 127. SCHR. Vide Baſilium Δηλήσιον ad Δῆρον εβ. Etymol. M. & Mœrida Attic. IS. VOSS.

21. Δδυσσπεὺς.] Scrib. Δδυσσπεὺς. IS. VOSS.

22. Δεῦτ' ἄγετε.] Hom. *Iliad.* H. 350.

23. Δδυτερ⊙. · · μεῦ ὃν &c.] Scrib. μεῦ ὃ &c. G. HEINS. Hom. *Il.* T. 51. Vid. Etym. & Phavor. & inf. v. Δυτος.

24. Δδύτερα. · · δίτταλ.] Conf. mox in v. Δδυτερῖα. Δδύτερα ἄλφιτα conjunxi, ejecto commate medio: ut Ed. Hag. & Phavor.

25. Δδυτερευσαντες.] Vid. Turneb. *Adverſ.* p. 9. SCHR. Vid. H. Steph. *Theſ* T. I. p. 104. Chilmead ad Maiel. P. I. p. 417. & Joſ. Barnef. *de Tragod.* §. 8. p. XI.I.

26. Ἀπὸ τ' τρίτου.] Legendum videtur, ἐ ἀφ' τ' τριτομβ. *qua eſt ante trigeſimam diem*, i. e. viceſima nona. KUST. Vel legendum, ἀ ἀφ' τ' ᾳ. ut littera ᾱ ſit nota numeralis, notetque *unam* diem *ante trigeſimam*, i. e. viceſima nona: quæ Cl. *Hemſterhuſii* noſtri ſententia eſt. Vel, ſi nihil retineas, dicendum, notam numeralem ᾱ eliſam eſſe per concurſum ejuſdem literæ in ptincipio vocis ſequentis, ut ſæpe: quando ſcripſerit ἀ λὸ τ' ᾳ. Prius tamen præfere.

27. Δδυτερῖα κάκιστος οἶνος ἐστ.] L. Δδυτερεῖος τὴν λύπ, &c. LINDANUS. Pollux I VI. c. 2. [*frgm.* 17.] Ὁ ϛ φαῦλος οἶνος, Δδυτερεῖος · · ᾗ Τραγῳδίαις ὀναίμην. SOPINGIUS.

Δδυτεύαρ [1]. ὁ μὲν τὸ ὕδωρ ἐπιχυθησόμενος [2] εἰς τὰ ἡμφυλα εἴσω.

Δδυτεύλα [3]. ὁ ἐξ ἐφήβων Ἀθηναίων.

Δδυτεύπατμ [4]. ὁ ὑπό τινων Ὑστερότατος. οὕτω δὲ ἔλεγον, ὁπόταν τινὶ ὡς τεθνεῶτι τὰ νομιζόμενα ἐγίνετο, καὶ ὕστερον ἀνεφάνη ζῶν. οἱ δὲ πολέμιοι [5] καὶ ἀπειρηδ τοῖς ταύτης εἰσίασιν εἰς τὸ ἱερὸν τῆδ σωτῆρ φασὶ [6] θεῶν. ἢ [7] ὁ Φημοδεὶς ἐπὶ ξέρης [8] τετελευτηκὼς, ἔπειτα ἐπανελθών. ἢ [9] ὁ δεύτερος ἀφ' γυναικείου κόλπου ἀφεθείς· ὡς ἔθος ἦν παρὰ Ἀθηναίοις ὄν. δεύτερος γενέαδ.

Δδυτέρων ἀμεινόνων [10]. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμεινόνων ὄν. δεύτερος, ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερα ἱερὰ μὴ καλὰ ἐφθῇ [11], καὶ ἐπὶ δεύτερα βαπτῶνται, λέγοντες· Δδυτέρων ἀμεινόνων. Μνημονεύει Πλάτων [12].

Δέ-

Δέχεαδ. λαμβάνειν. ἀποδέχεαδ [13].

Δέξια [14]. νόμισμα.

Δέχθαι [15]. λαβεῖν.

Δέχμεν [16]. παρασχεθέμεν.

Δίχομαι. ὁμολογῶ.

Δεψῆσαι [17]. μαλάξαι.

Δῆ. οὖν [18]. σύνδεσμος.

Δῆ γῆ [19]. καὶ σωτῆρ [20].

Δῆα. τάχα [21]. καὶ φθορὰ δένδρων.

Δήοιαι [22]. κιθαρῳδοί.

Δὴ γάρ [23]. ἤδη γάρ.

Δηγῆρες [24]. φρυδοί.

Δηγοὶ [25]. πλοκοί.

Δῆϊμα [26]. παρεσκευασμένα. καὶ σπάσμα ὕδατος.

Δηϊ [27]. εὑρήσεις.

Δηϊε [28]. πολεμεῖν. φονεύειν.

Δήϊος. εὑρέσιος [29]. ὕφ. μαθήσῃ.

Δη-

Lindano Δδυτερίας τὸν λῶτ ad palatum est. Sed frustratur. Nihil enim præter accentum mutandum, ut κλείτος, q. d. *pulcripes*, fit vinum tenue, a quo non metuendum est ut titubes, pedesque in officio non retineas. PERGER. Δδυτερίας τὸν λῶτ emendat *Thom. Bruno.* De *Lindano* non liquet. Saltem ad *Act. Apost.* II. 13. §. 198. nihil mutat, veruntque Hesychii verba: *Deuteria. residuum vinum, vile*, unde (addit) & Pimius XIV. 10. inscripsit, *De deuteriis & secundariis.* Dioscorid. V. 13. Ὁ ὁ καλαμίτης Δδυτερίας, ὃν ἴσιν Πόντιοι (*lorum*) καλοῦσι. Adde Galen. περὶ τροφ. δυν. II. 9. in fin. Confoderat illud τὸν λῶτ *Is. Vossius.* Vid. & *Not.* seq. Addo Cl. *Kusteri* verba: „ Scribendum videtur: Δδυτερίας κάλλιος, οἵους δύν. Iosa: Κάλλιος, οἵους. Ex glossa „ nimirum. Δδυτερίας autem οἵους Latine *lora* dicitur. Conf. „ inf. v. Ἐστρυφωτόν, & v. Λωτοῦς. „

1. Δδυτερόπαρ. ὁ μὲν &c.] Id est, *vinum secundarium*, ὁ δδυτερίας οἶνος. Ex δδυτερίας Laconice δδυτερίαρ. G. Leg. Δδυτερίας. SCAL. HEINS. VALES. [allato Plin. XIV. 10. & Turneb. I. XXVIII.] Vid. Turneb. *Adverf.* p. 1001. SCHR. Δδυτερίας ἀ καῦ &c. legit *Meurs.* ad Caton. [*de Re Rust.*] n. 25. Sed oftendit Cafaub. ad Athen. VIII. 11. probum esse Δδυτερίαρ, atque usurpatum Spartania, qui caninam literam plurimum adamabant & frequentabant; quemadmodum & Dores. Si vacat adire reperies id genus magno numero. [p. 615.] LINDAN. *loc. cit.* Δδυτερίας Pollux in *Not.* præc. laudatus. Sed nihil muto. Conf. Ez. Spanh. ad Ariftoph. *Plut.* v. 1087. & *Not.* præc.

2. Ἐπιχυθησόμενος] L. ἐπιχυθέντος. SCALIG.

3. Δδυτερίλας.] L. Δδυτερίλαος. BRUNO. IS. VOSS. Ex ierie liter. Scribendum eft, Δδυτερίλαος. Deinde lego & diftinguo: *οἱ ἐξ ἐφήβων. Ἀθηναῖοι*, vel ὑπὸ *Ἀθηναίων*. Ut fenfus fit, pubem, five turbam puberum ab Athenienfibus dici δδυτερίλαον, q. d. *populum fecundarium*: quod nempe viri fint *populus primarius*, five populus καῦ ἐξοχήν. KUST. Vid. fup. v. Δίμαστις, & *Not.* ibi. Quid fi nihil mutarem, fubaudita tantum voce λαός, in articulo ἀ, hoc fenfu: Δδυτερίλας, eft *populus conftans ex pube Athenienfium.* Infra: Ἔφηβοι, πανύροι.

4. Δδυτερόπατμος.] Vid. Plutarch. *Quæft. Rom.* V. *quæft.* [p. 265. A.] & inf. Ὑστερότατος. SOPING.

5. Οἱ ὁ πολέμιοι] L. Ὁ ὁ Πολέμιος - - φασὶ &c. MEURS. *Att. Leg.* V. 32. p. 309. Εἰ ὁ πολεμικὸς. PETIT. *ad Leges Att.* p. 15. Poftrema nihil eft, judice *A. M. Salvinio* in *Mfc. Obf.* III. 3. p. 444. Prius correxerat quoque *Is. Voffius*; fimiliter *Kufterus*, cujus hæc funt verba: „ Non dubito, quin legendum fit: ὁ ὁ Πολίμων - - φασὶ, *Polemon*, „ Auctor notus, qui multa de ritibus & antiquitatibus Attticis fcripferat. Sam. Petit. *ad Leg. Att.* p. 15. corrigit, πολιορκεῖ· fed infeliciter. „

6. φασὶ] L. φασὶ. MEURS. *l. c.* Τῶν σωτῆρ, φασὶ, θεῶν. Ita fcrib. BRUNO. Vid. *Not.* præc.

7. Ἢ] Mirare *Sebrevelii* inperitiam, qui hic, & ftatim, τὸ corrigere *Petitum* monet pro ἢ, quod antiquo more expreffum in libro Petiti ne legere quidem recte potuit. Eodem nempe ductu hodiedum ὦ fcribimus pro ω: cujus characteris imitium, i. e. ᾧ, non multum differt a ᾗ, i. e. τι. Hinc error *Sebrevelii*, negleto verborum fenfu.

8. Ἐπὶ ξέρης] Subauditur γῆς, ufitata phrafi. Vid. fup. *Not.* in v. Ἀγαθὸς. Quod autem hic dicit Hefychius, in memoriam revocat locum Luc. XV. 24. de filio prodigo, qui peregre profectus erat, dein rediens: ἔτης ὁ μὲς πατὴρ ὤν, (inquit pater) τὸν υἱόν μου· τὸν ἀπολωλότα ἦν, τὸν εὑρέθη. Hic ita dici potuit δδυτερότατος.

9. Ἢ ὁ δεύτερος &c. ἀφ' ἕος ἦν ὤν. Al. &c.] De vocula ἢ vid. *Not.* penult. De ipfo ritu vid. *Soping.* ad initium hujus articuli, & Cl. Elfner. ad Joan. *Euang.* III. 4. qui locum confert Diodori Sicul. L. III. p. 244. ubi Hercules a Junone tandem placata adoptatus dicitur eodem ritu.

10. Δδυτέρων ἀμ.] Zenob. [III. 15.] p. 58. Diogenian. [IV. 15.] p. 208. Turneb. *Adverf.* p. 1001. SCHR. Turn. cal. 1062. VERW.

11. Μὴ καλὰ ἐφθῇ.] Zenob. & Diog. μὴ καλῇ quod fenfum magis delmit. Res eadem.

12. Πλάτων.] *Lab. de Legibus.* VALES.

13. Δεχεαδ. - - ἀποδέχεαδ.] Chryfoft. T. I. p. 574. Ἐκ δυὸ τρόπων ἀδύνατον Σαβινιανὸν πεῖσαι γένη· σοφία, ὅτι τὸ ὠφέλιμον ἀποδέχεαδ μᾶλλον. hoc eft, ἀποδέχεαδ, μᾶλ ἐθνικὸς καὶ ἀπίστου. VERW. Exemplum ἀποδέχεαδ. In genere notat, *humaniter excipere*, unde ad varia transfertur, & ad ἀποδέχομαι. Conf. fup. v. Δεκασπάσιος, & Δεκάδαρχος.

14. Δέξια.] L. Δέξιμα. SOPING. Δέξιμα poftulat fenfus, ut exhibet H. Steph. *Ind.*

15. Δέχθαι.] Hom. *Iliad.* A. 23.

16. Δεχεμεν.] Sic & *Nanfius* legit. [*Not.* ad Nonn. *Paraphr.* Joan. VI. 50.] Forte pro Δεχεμεν. [ita H. Steph. in *Ind.*] Sed arridet Δεχμεν. pro διαδέχομαι. VERWEY. Minus recte pro Δέχομαι. KUST. Ita Nonnus l. c. & fup. Hefych. fuo loco: ubi pro feq. ἀποκλαυσιγέλωτα, legitur ἀποδεκτικὰ γέλωτα; quod hic mavult Cl. *Biel.*

17. Δεψῆσαι.] Vid. Salmaf. ad Tertull. *de Pall* p. 257. [297.] SCHR. Ex Hom. *Odyff.* M. 48. ubi vid. Schol. & Suid. Citat Nonius p. 127. in v. *Depfere.* Conf. fup. v. Δεῖ-ζαι, & *Not.* in v. Δεῖσαι. Gloffæ: Δεψῶν. Δεψῆν.

18. Δὴ οὖν.] Scrib. Δεῖ. οὖν. IS. VOSS. Vid. inf. Δεῖ οὖν.

19. Δηγῆ.] L. Δὴ γῆ. &c. SOPING. IS. VOSS. KUST. Sic Δημοσθης, q. γῆ μοσθης. Æfchyl. *Prometh.* v. 570. ἐ δὲ Schol. ἀπὸ γῆς, ἐ γὰρ, οἱ γὴ Δωρικῶς, τὴν γῆν, Δῶρ φασὶ, γῆ ἡ γοφος, Διόφαν. Vid. inf. in v. Διοφαγῆ.

20. Καὶ σωτῆρ.] An σώσια? Sic infra, Ἔθια, Ἴγια, Ῥέγια, & Σώσια, exponitur σώσια. Duæ mediæ voces, Ἴγια & Ῥέγια, proxime videntur accedere ad noftrum Δηγῆ. Conf. fup. v. Ἀγαθῆ, quod expon. σωτῆ, ut h. l. & Cyprius tribuitur; quemadmodum & v. Ἴγια. Eorundem forte & Δηγῆ fuerit, fi hoc fenfu lectio fit bona.

21. Δεᾶ ταχέα.] Forte: Δεᾶ. τάχα. SOPINGIUS. Scr. Δεᾶ. τάχα. IS. VOSS. Scribere Hefychius debuit, fed alio loco: Δεᾶ. τάχα. vel, Δεᾶ. ἀνοχῆς. Vid. inf. v. Δεᾶ. KUST.

22. Δεῶολαι.] An Δεῶοδαί? Vid. fup. Ἀναδεῶδε. Laconicum pro Δωοδαί. IS. VOSS. L. Δεῶόλαι. κιθαρῳδοί. pro Δεῶόλαι, i. e. δίχα βύλαι, q. d. *meditatenfes bacilli, Centauri.* PERGER. Corruptum ex Ἀδωδαί, Æol. pro ἀοιδαί. Ita Cl. *Hemfterh.*

23. Δὴ γάρ.] Vid. Salmaf. ad Simmiæ Opum p. 168. [242. *Ed. Cren.*] SCHR. Δὴ δὲ τὸ Suidas. IS. VOSS. Vid. Hom. *Od.* Ξ. 282. fup. v. Ἀάς δ', & Erudit. Stud. ad Æfchyl. *Prometh.* v. 13.

24. Δηγῆρες.] Alibi Δηγῆρες dicuntur. SALMAS. Δήγρες. Suidas. IS. VOSS. Infra Δήγμης, Δίγνης, & Δρῆς, pro eodem.

25. Δηγοί.] Vitiofa fcriptio, pro Τηγοί, i. e. *fenne rigæ, complet.* PERGER. Vid. Δηγῆρ. IS. VOSS. *Pergerum* juvat Hefych. qui inf. Τήγνυσι, πλέκει.

26. Δῆϊμα.] Pro Δᾶϊμα. SALM. Ita legitur in *Ed. Schrev.* Sed Δᾶϊμα *Salmafium* fcripfiffe credo; quod confudit Hef. cum Δᾶϊμα, more fuo. Hoc diverfæ interpretationes innuunt. Priori fenfu refpexiffe Hefych. ad Mich. V. 5. conjicit Cl. Abrefch in *Mifc. Obf.* V. 3. p. 87. Verba funt: ἐπιτηρήσουσι] ἐν αὐτῷ ἐν τῷ πειρᾶσθαι, τὴν ἐπὶ δεῖπνα παρασκευήν. ubi al. σπάσματα. Pofterius fimpliciter habet Cyrill. Lex. MS. Δᾶϊμα. σπάσμα, μᾶλλον ἐδώδιμον. Quæ modo dixi, confirmat *Kufterus*: „ Confundit hic Hefych. (ait) more fuo Δᾶϊμα „ cum Δᾶϊμα. Nam interpretatio prior pertinet ad Δᾶϊμα. „ pofterior ad Δᾶϊμα. „

27. Δηϊ. εὑρήσεις] Mallem: Δήϊστ. εὑρέστω. ex Hom. *Iliad.* I. 418. & 681. & Schol. ibid. Sic Suidas, & Etym. M.

28. Δηϊε.] Rectius, Δηΐε, ἀ δήϊε. KUST. Vid. inf. v. Δημοβόρος, Δήμστης, Δημόσυλος, &c. & mox v. Δηΐος, &c.

29. Δήϊος. εὑρέσιος.] Aratus de Auriga, cujus orienti caput inventurum te docet proxime finiftrum Geminorum, p. 23. *Ed.* Oxon.

Δη-

Δηθά [1]. πολιὰ χρόνον. συνεχῶς.

Δηθαγόρην. ἐπιπολὺ λέγουσαν.

Δηθαιώνας [2]. μακροαίωνας. μακροβίους.

Δηθάκι [3]. πυκνῶς, πολλάκις.

Δηθὰ ματεύσαμεν. ἐπιπολὺ ζητήσαμεν.

Δηθά τε καὶ δόλιχον [4]. ἐπιπολὺ, καὶ μακρὸν χρόνον.

Δῆθεν. ὡς δή [5]. ἢ φησίν. ἢ οὐτιδῆθεν.

Δῆθες [6]. ὡς μάλιστα. ὡς δῆλον. ἐξεπίτηδες.

Δηθυνέειν [7]. ἐσχηνίζειν.

Δηθυνίσκω [8]. χρηνίζοντα, βεβαδίσκω.

Δηθυνεῖ [9]. χολάζων, ἀμφίζεται.

Δημάλωτοι [10]. αἰχμάλωτοι.

Δῆια. πολέμια.

Δήιον [11]. χαυτικοῦ. πολεμικοῦ. φθαρτικοῦ.

Δηιοτής [12]. πολεμικὴ ἀμφίβασις. μάχη. παρὰ τὸ Δήιον.

Δηιοτῆτας. μάχας.

Δηίοις. τοῖς πολεμίοις.

Δηίων [13]. ἐμάχοντο. ἐπορθοῦντο.

Δηϊοῦσι. πολεμοῦσι.

Δηϊόω [14]. διάξομαι.

Δηιοῦντων. αἰχιζόντων.

Δηΐων [15]. ἀμαχόβιον.

Δηΐσας. χαλεπήνας.

Δηλεδή [16]. Φανερῶν ὄντων. ἢ δηλονότι.

Δηλαίνει. παίζει [17].

Δηλαιομάθην. βλαπτομάθην.

Δη-

Λεῦσ᾽ ἐμὲ μοι ἄκοιτα μέγαν θιάσοιο λεπὶ λαοῦ
Κεκλομένων ἄνεις - - - VERWEY.

Λάος exstat apud Hom. *Il.* N. 260. Vid. Schol. ibid. & ad *Il.* I. 681. Conf. Suid. & Apollon. Lex. MS. ut & sup. in v. Δῆν. Mox pro ἐΐνῃ, Ed. Hag. ἔνῃ Perinde.

1. Δηθά.] Vid. Schol. ad Hom. *Il.* B. 435. & E. 104. & Etym. M.

2. Δηθαιώνας.] Rectius Δηθαίωνας, cum accentu in antepenultima. KUST. Cyrill. Lex. MS. Δηθαιωνᾶς, μακροὺς αἰῶνας, (sic) μακροβίους.

3. Δηθάκι.] Δηθάκις Suidas. IS. VOSS.

4. Δηθά τε καὶ δόλιχον.] Ex Hom. *Il.* K. 52. Citat Etymologus in v. Δολιχὸν.

5. Δῆθεν. ὡς δή. ἢ φησίν.] L. ὡς δὴ φησί, ut Suidas. Δῆθον παρὰνω apud Apollon. Schol. p. 202. IS. VOSS. Cogitabam: Δῆθεν, ὡς Δα. ut utrumque duplici modo explicet: ἢ φησίν. ἢ ἐστιόθεν. infra: Ἤ. - - Ἤτοι τοῦ Δη, τοῦ - - Ἕζεν τοῦ Ἔρρω. Sed obstat Suidas. Conf. *Not.* seq.

6. Δῆθες. ὡς μάλιστα.] Etym. M. p. 264. in fine: Δῆθεν. ὡς δὲ μάλιστα, &c.

7. Δηθυνέειν.] Hom. *Il.* P. 278. Conf. v. Δηθυνῖν.

8. Δηθυνίσκω.] Hom. *Il.* A. 27. & Schol.

9. Δηθυνεῖ.] Idem τὸ Δηθυνεῖν, supra. G. Sed haud scio an mendo careant exemplaria. H. STEPH. *Ind.* An pro Δηθύνουσι? IS. VOSS. Corruptum puto ex Δηθύνειν; quod praecedit.

10. Δημάλωτοι.] Reperitur in Eurip. *Androm.* ϑ. 105 monente Abrefchio in *Mifc. Obf.* V. 3. p. 87.

11. Δήϊον.] Ex Hom. *Il.* Β. 415. Vid. ibi Schol. & H. Steph. *Annot.* qui Δήϊον malluit. Conf. ejufd. *Annot.* ad *Il.* M. 425. & mox v. Δηΐοιο, fup. v. Δηΐῳ.

12. Δηιοτής.] Vid. Schol. Hom. *Il.* Γ. 20. & *Excerpta* ex Mofchop. MS. in Agapetum apud Cel. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* XII. p. 306.

13. Δηΐων.] Ex Hom. *Il.* M. 425. ubi Δήϊον. Vid. *Not.* in v. Δηΐοιο.

14. Δηϊόω.] L. Δάϊξ, ut infra. Idem viderat Cl. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 39.

15. Δηΐων.] Ita & Suidas. IS. VOSS.

16. Δηλεδή.] *Cantic. trium pueror.* ϑ. 1. BIEL.

17. Παίζει.] L. παίζει. IS. VOSS. παίζει eft Ed. Hag. Conf. v. feq.

18. Δηλαιοῖ, Ἰά.] Ita Suidas. IS. VOSS. Ezech. V. 15. Ἕξῃ γενεαὶ τῷ δηλαιοῖ. MUNRER. BIEL. Vox Theodotionis: Καὶ ἔξῃ γενεαὶ τῷ δηλαιοῖ. Ezech. V. [15.] D. Hieronym. [ad eum loc.] „ Et de Theodotione additum eft, ἐξ δεν „ λαιοῖ cujus verbi notitiam non habemus. Pro quo tres alii „ Interpretes, Blafphemiam tranftulerunt, quia in Hebraico „ dicitur חרפה. „ Item: „ Δηλαιοῖ, vel δηλαίων, quidam infe„ liciter & mifcram; alii perfpicuam & expofitam ad mi„ ferias intelligi volunt. „ Et fane in quibufdam: καὶ ἔξῃ βλασφημίᾳ γενεαὶ, τῷ δέλα ἕως. In aliis aliter legitur. At quin Theodotio fcripferit δηλαιοῖ, mihi quidem dubitandum non videtur. HEINS. Idem adfert Cl. Wefleling *Prob.* p. 284. Locus Hieronymi eft *Tom.* III. p. 729. *Ed. Mart.* ubi δηλαιοῖ, per s. Conf. inf. v. Δημαλεῦσθαι, & v. Ἐλαιοῖς.

19. Δηλήτωρ.] *Delator.* SALM. MAUSSAC. SOPING. FR. JUN. Sic & Gloffæ Nomicæ. Vid. Meurfii & Du Cangii *Gloffaria.*

20. Δηλοτυγῶν.] Vid. inf. v. Τηλυγῶν, & H. Steph. *Ind.*

21. Δηλυδῆ.] Vid. Cafaub. in Theocrit. p. 258. SCHR. Vid. v. Δήλομαι. & Ἐδημόσιον, infra ante Ἔδημον, & Guil. Canter. *Nov. Lect.* II. 11. Conf. v. Δάλημον.

22. Δηλογραφῶν.] *delegans.* SCHR. Doct. Chilmead ad Mitel. *Chronogr.* P. II. p. 4. reddit, *Qui caufa determinandi præeft.* Subftantivum Δηλογραφῶν eft apud Suidam. Conf. Du Cang. *Gloff. Gr.* & Gloff. Nomic. v. Δηλογ.

23. Δηλοῦσαν.] Conf. v. Δάλημον, Δῆλα, &c.

24. Δηλημονεῖ.] Vid. fup. v. Δάλαν, Δαλᾶ, Δάμαι, &c. mox Δάλαζε, &c. & Δηλησάμενος, πλησθείς.

25. Καμὸν, Δέσποτ.] An conjungendum, & legendum, καμὸν Δέσποτ. ut in v. præc.? An vero fcribend. καμὸν, Δέσποτ.? Prius præferendum videtur.

26. Δηλόσασ᾽.] Hom. *Il.* Δ. 67. 72. Vid. fup v. Δηλήσασθ᾽, & inf. in v. Διοδέλλῃς. Ab hoc verbo Latinum *delere* deducit *Mauffac.* ad oram libri fui.

27. Δηλόσαν.] Hom. *Odyff.* X. 278. Vid. inf. v. Ἐδηλήσαντο.

28. Δηλήσεις. χάσεις.] Id eft, *fruetuofus.* IS. VOSS. Immo potius λὶν ὃ δηλησικὸς ita dicuntur *feditiones.* Vide & inf. v. Δημοῖα.

29. Δηλήσεις.] Vid. Melhom. *in Jufjur. Hippocr.* p. 117. n. 18. SCHR. Conf. Æm. Porti *Lex. Ionic.* & fup. v. Δάλαν.

30. Δηλήσω.] Ἐῶσιν.] Eo fenfu, quo Hom. *Il.* Γ, 107. - - ἔρια δηλήσῃ. Schol. βλάψῃ. Quo pertinet fup. v. Δηλήσω. Phavor. Δηλήσασθ᾽ ἔρια. ψιλῶς.

31. Δηλητήριον.] Vid. Melhom. *in Jufjur. Hippocr.* p. 121. n. 7. SCHR. Conf. Pollux. V. 132. & inf. v. Δηλητήριον, ut ferics poftularet ibi. Jofeph. *B. J.* I. 13. 10. p. 86. *Ed. Hav.* δηλητηρίου φαρμάκου etiam meminit. Itaque Δηλητήριον φάρμακον, ejecto commate medio, coojungendum potius, ut apud Herodian. I. 17. §. 17. & I. IV. faepius.

32. Δηλησαμένῃ.] Vid. Athen. p. 234. [*fub fin.*] Harpocrat. p. 78. Burdelot in Hellador p. 33. SCHR. Conf. Suid. & Eacell. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 320. in primis p. 515. Conf. *Not.* in v. Θεωρικὰ, & Θεωρεῖ.

33. Δηλίοις.] Imo illi non Δηλιοι, fed Ἀδηλοι, [Ἄδηλοι] vel Ἄϊλιοι, Ἀΐλιοι. Huic fimilis Suidæ ftupor, qui Δηλιοι funt σοφισταὶ, pro Ἄϊλιοι. IS. VOSS. KUST. HEMST. Vid. fup. v. Ἄϊλοι, & Ἀΐλιοι, ubi idem jam notaveram.

34. Δῆλον.] Vid. v. Ἀφίδηλον. At quando *fanum Apollinis* denotat, fcribendum Δηλον. Vid. Steph. *de Urb.* v. Δηλος. Idem *Kuſter.* obfervat.

35. Δήλεται.] Apud Theocrit. Ὀλυμπ. ϑ. 27. *Idyll.* V. — δῆλα' ἀρίλεγον. Alii βάλλ' leguut. HEINS. Schol. ibidi

Δίλων. ὀφείσων. σύνταξιν [1].
Δίλως. ἀπεικαλύπτως.
Δηλῶσαι. Φράσαι. δῆξαι. σημῆναι.
Δήλη χρεὼς βοωμὸς [3]. τὸ ὠφελοῦν κύκλῳ ἢ οὐ Δίλῳ βοωμὸν, ἢ τύπλεθρα [4]. Ἔφατο τύτε Θησεὺς, διχαιοπρέπεια ἢ ἀπὸ τῦ Λαβυρίνθυ φυγῆς.
Δημαγωγῆι. φρατηγῆι.
Δημαγωγίας. ἰσχλοποιήσεις.
Δημαγωγὸς. ἄρχων. ἐν τῇ ἢ Δῆμον, Ἄγειν, ἢ δικάζειν. δημόσιον.
Δημαγωγῦν. φρατηγῦν.
Δημαρέτιον [5]. νόμισμα οὐ Σπελίᾳ, ὑπὸ Γίλωνος κοπὲν, ἐπιδόσις αὐτῷ Δημαρέτης ἢ γυναικὸς εἰς αὐτὸ ἢ κόσμον.
Δημαρχία. ὅτε δῆμος ἄρχῃ.
Δήμαρχοι [6]. οἱ τεσσαρες χαλκόμφαλοι Ναύκρασοι. ἄρχοντες δὲ ἦσαν, ἢ ἰσχύραζον ὅπως τὰς ὀφειλομένας.

Δή-

ibid. Δίλιστα. Δωρικῶς, ἀντὶ ἢ βέλιστα, καθὼ τινες. Vid. ibi Cafaub. p. 258. & fup. v. Δίλιος, & Δηλά.

1. Δίλων. ὀφείσων, σύνταξιν,] *Deuteron.* XXXIII. [8.] Δίτι Λεὺι δήλως αὐτῦ, τὴν ἀλήθειαν &c. *Urim & Thummim.* Sirach. XXXIII. 3. Ὡς ἱρώτημα δήλων. Ita vertunt LXX. Interpretes Hebraicum אורים *Urim.* Adi fis ad *Notas* Druſii. SOPINGIUS. Unde aut quæ vox illa? Sane ex Sacris. *Samuelis* enim L. I. c. XXVIII. [6.] Καὶ ἐπηρώτησε Σαὰλ ἐν Κυρίῳ, καὶ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ Κύριος· οὔτε ἐν τοῖς ἐνυπνίοις, οὔτε ἐν τοῖς δήλοις, οὔτε ἐν τοῖς προφήταις. Qua voce & Hoſeas [III. 4.] utitur: ſed aliter pro *Theraphim* ſeu idolis uſus eſt. Vide quæ de his erudite inprimis annotavit J. Seldenus *Synt. de Diis Syris.* [I. 2. p. 102.] Δίλως autem mira ratione *ol* Ἑβδομήκοντα dixerunt Hebræorum אורים *Urim*, quod eum *Thummim* jungitur: quemadmodum alibi *Urim* δήλωσις, *Thummim* ἀλήθεια dicitur. *Exod.* XXVIII. [26. al. 30.] Quod autem additur ἐνυπνίων, Græcæ nugacitatis eſt, quia in Græco textu ὀφείσει τῷ ἐνύπνια junguntur. Sirachidæ c. XXXIII. [3.] ubi vulgo legitur, ὡς ἱρώτημα δικαίων, in aliis ſcribitur δήλων, hoc eſt, אורים. [Vid. ibi L. Bos.] Et c. XLV. [10. al. 12.] dicitur Deus λογείῳ κρίσεως, δήλῳ ἀληθείας donaſſe Aaronem. ubi lege, δήλως τῆς ἀληθείας, h. e. *Urim & Thummim.* HEINS. Vid. ibi Druſ. *com.* 17. qui δήλως, ἀληθείως legit ad *cap.* XXXIII. 3. Conf. Suid. & Inſ. in v. Ἔφριδ. Sic in Eſdr. Apocrypb. V. 40. ἠρώτησάν σε ἐνδελεχῶς τὴν δήλωσιν τῆς ἀληθείας. Pro quo Sirach. XLV. 10. δήλως ἀληθείας. Plura lege in Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 608. Joſeph. *Ant. Jud.* III. 8. p. 164. ibique Bernard. & Spencer. c. III. *Diſſ.* 7. *de Urim & Thummim.* Cui tamen per omnia non adſurgo. Sed hæc ſunt alius loci. Addam Cl. *Kuſteri* verba: „ Græci Bibliorum Interpretes Of. c. II „ 4. Οὐκ ἐνῆν βασιλίως, —— νὺν ἰσχυρὸς, νὺν δήλων. Ad „ hunc locum reſpiciens Heſychius, Δήλων interpretatur, „ ὀφείσων, & σύνταξιν. In Hebraico eſt תורים, *Therephim.* „ Alloqui Interpretes illi Hebraicum אורים, *Urim*, inter„ pretari ſolent δήλως, & δήλωσις. Vide etiam *Not.* ſeq. „ 2. Ἔνυπνίων.] Noſelo an recte. Nam apud LXX. Interpr. I. *Reg.* XXVIII. 6. δήλα & ἐνύπνια diſtinguuntur. Sic enim ibi: Καὶ οὐκ ἐπηρώτησεν αὐτὸ Κύριος· οὔτε ἐν τοῖς ἐνυπνίοις, οὔτε ἐν τοῖς δήλοις. Quale autem oraculi genus fuerit, quod Hebræi vocant *Urim*, & LXX. Interpr. δήλα, vel δήλωσις, non ſatis certum eſt. Conſulat ea de re Lectos curioſus recentiores Bibliorum Interpretes. KUST.

3. Δήλου πανὸς βωμός.] Vid. Meurſ. *Orcheſtr.* p. 10. [in v. Γίγας.] SCHR. Vid Plutarch. *Theſ.* p. 9. Polluc. IV. 101. ibique interpp. & Ill. Spanhem. ad Callim. p. 520. Addatur ſerius hanc gloſſam cenſet *Il. Voſſius.*

4. Τυπλεθ.] Scholiaſt. Callimachi *H. in Del.* ℣. 321. τὸ δὲ τύπλεθρον ſcribit, notante etiam *H. Valeſio.* Verba ſunt: Ἐν Δήλῳ ἐστὶ τὸ βωμὸν ἢ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν τρίγωνον καὶ τεσσάρων ἢ βωμῶν ἢ Ἀπόλλωνος μάκρης &c. Ubi vid. Interpp.

5. Δημαρίτιον.] Δημαρίτιον ſcribe. Ita Pollux. Sed Diodor. Sicul. L. XI. paulo aliter enarrat, Damareten, Gelonis uxorem, coronatam centum talentis a Carthag. legatis, qui pacem petebant, numiſma petiiſſe Δημαρίτιον, quod Siciliotæ vocarunt συρακουσίαν, valore decem drachmarum Atticarum. VALES. Vide & corrige Pollucem p 437. Vide quoque Scholia Pindari p. 16. & 19 [*Ed. P. Steph.*] IS. VOSS. Locus eſt *Olymp. Od.* II. *ſub init.* Conſer, præter alios, Interpp. ad Polluc. IX. 85. *Kuſterus* adſcripſerat: „ Scribe Δημαρίτιον, retracto accentu. Vide Nos ad Suid. „ v. Δαρεῖκα, & Rich. Bentlej. in eundem *Diſſert. de Phal.* „ *Ier. Epiſt.* p. 458. „

6. Δήμαρχοι. —— ἰσχύραζον &c.] Ἠσυχίου Harpocration, qui laudat Ariſtoph. in Σκηνὰς καταλαμβανούσαις. VALES. Vid. ibi Mauſſac. *Not.* & inf. v. Ναύκλαρος, & Δημιουργοί. Supra: Γερμὸς. *ol δημαρχοι*, ὄζῳ Λάκωνι. Conſer omnino Schol. Ariſtoph. ad *Nub.* p. ϰ. 37. ibique, & ad ϰ. 35. Ezech.

Δήμαρχον. ϰ ὀνειραστὴν [7].
Δημαρχόλαος [8]. ἐπιπολὺ ὑποβολεύς [9].
Δημεῖται. οἱ τῷ Δήμων συγάσεως [10].
Δημελέντῳ [11]. ἐλεεινῷ.
Δημεῦσαι [12]. τὸ ὑσίαν πιὸς δημοσίαν [13]. ἢ τὸ οἰκοδομεῖν. ἔνιοι τὸ ἐνδημαγωγεῖν λέγουσι.
Δημεύσεις. ἀρπάσεις.
Δημεύσας [14]. δημοσιώσας.
Δημεχθηλὸς. μισόλυπος ὑπὸ τῦ Δήμυ.
Δημηγορῆσαι. ἐν δήμῳ λαλῆσαι.
Δημηγορῶν [15]. εἰς ἢ δήμου λέγων.
Δήμηδα. ϰ σῖτον. γλαῦκον [16].
Δημητειὰς [17]. κελῦθ ἑξάπχος.
Δημήτειος [18]. τεφγῳδὸν ὑποκειτὴν. ἢ ἵνος ὑπικείθη ὁ Ἀγαμέμνων ὑπὸ Θήβαπον, πλείᾳ [19] χῖ πολλὲς γενόμθνον.
Δήμια. δημόσια. ἢ δημόπρατα [20].
Δημιάσι πύλαις κανᾶις. ἐπεὶ περιεῖκασι ἐν ταῖς πύλαις αἱ πέρκαι. ὁ δὲ Ἀντίμαχος [21], τὸ

Spanhem. *Not.* Vide etiam Suid apud quem ἰσχυρίζεται legebatur, pro quo Kuſt. ἰσχυρίζεται repoſuit, uti & olim emendarat H. Junius in *Not. MS.* præeunte Phavorino. Reſcribe ἰσχυρίζεται ex Harpocr. quod idem eſt cum ἰσχύραζον hoc loco. Vide *Not.* ſeq.

7. Ἐπιχωρολὼ.] Cyrill. ἐπιχωριαστὴ. IS. VOSS. Sic & Phavor. Sed nihil mutandum. Vid. *Not.* præc. Conf. ſup. v. Δεβόπαλ. ἐπιχωρίασαι, &c. Mox pro Ναύκρατοι. infra ſcribitur Ναύκλαροι.

8 Δημαρχόλαος.] An Δημαρχόλαος, id eſt, *Demotis mos cunctari?* Nota eſt hiſtoria ex Plutarcho. G.

9. Ἐπιβολεύς.] Sic habet Edit. Ald. pro quo ὑποβολεύς reſcribere jubet *Salmaſ.* ad marg. Heſychii ſui. KUST. Similiter *Scbrev.* notaverat: „ Pro ἐπιβολεύς, leg. ὑποβολεύς. „ Quæ litera *S.* hic & alibi (ut ex *Kuſteri Not.* liquet) *Salmaſium* deſignat: interdum tamen *Sopingius* ſub ea latet, aut *Sorberius.* Ceterum ὑποβολεύς recepi ex Ed. Hagen. & Phavor.

10. Συσίους.] Supra: Δυλίους. σύσους.

11. Δημελ. ἐλεινῷ.] Sonat tamen potius, *Cujus populus miſertum eſt*, aut *miſeret.* H. STEPH. *Ind* Vid. ſup. v. Δημοκλῆς. IS. VOSS. Conf. Suid. & ſup. v. Δλωτοί.

12. Δημεῦσαι.] *Publicare.* MAUSSAC. Interpretatus locum Demoſth. οὐ τῇ αἰρεῖ ἢ οὐ χείροτον, ubi vocem δημεῦσαι uſurpat. [p. 43. A.] VALES. Chryſoſt. *T.* VII. p. 98. inter ſictiones plorum recenſet, πάντα ἀλαπάδ ἢ δημεῦσαι. VERW. Conf. H. Steph. *Theſ.* T. I. 977. & ſup. v. Δαιδίσαι, mox v. Δημεύσας, & inſ. v. Δημιεργῶν. Adde *Not.* ſeq.

13. Δημοσιῶσαι.] I. δημοσιῶσαι. M. MEIBOM. Etym. M. etiam δημοσιῶσαι. Phavor. δημοσιῶσαν, & Pollux IX. 30. ut mox in v. Δημεύσας, quod eſt apud Herodian. *Ill.* Τὰς τι ἐτίας αὐτῶν δημεύσας. Thucyd. V. 60. *fin.* ἐδημεύσατο. Schol. δημόσια ἐποίησεν. Mox pro εἰσαγωγῶν, Etymol. δημαγωγῶν.

14. Δημεύσας.] Vid. ſup. *Not.* in v. Δημεῦσαι.

15. Δημηγ. εἰς ἢ δῆμον λ.] Suid. ἐκ ἢ δῆμυ. IS. VOSS. Modo præceſſit, ὁ δῆμος. Res eadem. Vid. inf v. Ἐκκλησιαζούσῃ. Ipſa gloſſa Δημηγορῶν occurrit *Proc* XXX 31.

16. Γλαῦκον.] An legendum Γλαυκίαν, ut ſit nomen Auctoris, cujus mentio fit in v. Πίπης, & Χαμαῖπε. KUST. In v. Πίπης legitur γλαυκίας, quod in γαλαπῶ mutat Tan. Faber. Præcæus autem in *Ind. Auct.* Γλαυκίου legit, qui *Medicus* dicitur in v. Σαυλὸν; & commentarios ſcripſit in Hippocratem, Galeno teſte. Num hic lateat idem, incertum. Conjunxi aliquando ἢ σῖτον γλαῦκον. Poſſet etiam *Glaucus*, vel *Glaucon* Medicus intelligi: cujus tamen nominis plures fuerunt. Sic Γλαύκων ὁ παῖς Γλαύκωνος laudatur ab Athen. I. XI. p. 480. F. Quem ſi hic intelligamus, minor erit mutatio quam ſi Γλαυκίας legamus.

17. Δημητειὰς.] Vid in *Βίτειλ.* SOPINGIUS. Conf. v. præc. & ſup. v. Δαμητρείζειν, inf. v. Δημήτρῳ ἄλω.

18. Δήμητειος. τεφγῳδὸν ὑποκ.] Male Etymolog. Δημήτειος, ὁ πύλος. [Conf. emnd. in v. Μόλων.] quæ huc pertinere exiſtimo. SALM. Scrib. Δημήτριος πίτυρος. Τεφγῳδὸν ὑποκειτὴν ὁ Δημήτριος, νῦν ἰσχὺς &c. HEINS. Τεφγῳδὸν exhibet etiam Cel. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* X. 400. addens, *Δημητρίου* dictum eſſe hunc Demetrium Acroni ad Horat. *Sat* I. 10. *fin.* ubi: *Demetri, teque Tigelli*, &c. Conf. elegantiſſ. Æg. Menag. ad D. Laërt. V. 85. p. 225. *fin.*

19. Πλείᾳ —— χρωμῷ.] L. πλείᾳ, & χρώμῳ. SALM. SCAL. JUN. HEINS. Vid. Meurſ. *Græc fer.* p. 85 Scalig. *Conject.* in Varr. p. 147. SCHR. Communius eſt εἰσὶ, ἀ πόλεις. Deinde pro χρωμῷ, lege χρώμῳ, ut referatur ad Θήβαι. KUST.

20 Δημόπρατα.] L. δημοπρατῆ. II. STEPH. (in *Ind*) SALM. ut ſtatim. Nihil tamen muto.

21. Ἀντίμαχος.] Idem videtur eſſe, cujus multa proſtant Epigrammata in Anthologia Græca, tam edita, quam inedita.

τὸ γυναικεῖον μέλος, Δημόσιον ἔφη. οἱ δὲ, τὰς Κεκροπικὰς πύλας· τοὺς γὰρ αὐτὰς Φασὶν ἐξαίρως τὰς πέρας μόνον [3] ὧν ἀπὸ τῆς, Διομῶσι [4] πύλαις, Δημόσιον εἶπον, λέγ. ‡ ὑγιὲς τὸ ἐπιμετον.

Δήμια. κοινὰ. δημόσια. πολιτικὰ.

Δημίη. πεζὴ [1]. Κύπρι.

Δημιέργεια [6]. τὰ δημοθίνια [7] κτήματα, ἃ ἐκ τοῦ δήμου πιπρασκόμενα.

Δήμιος [8]. ὁ τὰς καταγνωσθέντας ἀναιρῶν, ἢ ὁ ὑπηρέτης τῆς βασάνου.

Δημιουργοὶ [9]. τὰ μὴ ὄντα ποιοῦ.

Δημιουργεῖον. χαλκεῖον. ἐργαστήριον.

Δημιουργὸς [12]. χειροτέχνης. κατασκευαστής.

Δημιουργὸς. ὁ ἁπλῶς· ὅτι πάντα πάντες ἐκ ἱερεῖ [12].

Δημιουργὸς. ὅθεν ἡ τῆς ἀνδρῶν, τὸ ἄνδρος [12] ἐκλιθη· ὅτι χειροτέχναι ἦσαν ἐν βάναυσοι. καὶ ὡς οἱ τοῖς Δωριεῦσιν, οἱ ἄρχοντες [13], τὰ δημόσια πραττόντες [14], ὥσπερ Ἀθήνησιν οἱ Δήμαρχοι λέγονται), καὶ οἱ Τεχνῖται, καταχρηστικώτερον. λέγεται δὲ καὶ γυνὴ Δημιουργὸς [15], ἡ ἐν τοῖς γάμοις πέμματα πέμπουσα.

Δημιὸν. ‡ δῆμον δικαίου.

Δημοαλῆ [16]. ἐξελίττων.

Δημοβόρος [17]. ὁ τὰ κοινὰ τῶ δήμω καταδίων, ἢ ὁ τὰ δημόσια.

Δημογέροντες [18]. οἱ τῶ δήμω ἐντιμότεροι.

Δημοδιδῶν. δημῳδὲς, ὑχλικῶς.

Δημόπρατος ἀκτή [19]. τὸ ἀκρότατον καὶ ἐξοχώτατον τῆς Δημητειακῆς χερσῶν, τῆς πυρὸν μεταφερούσης, ἀπὸ τῆς ἀκρωτηρίου καὶ τῆς ἐξοχώτατον τόπου τ ὠνομάσθαι· ἢ ἄλλως.

Δημοσίου * ση [20]. ἰδιωτ.

Δημοσιεῖς. Ἰουδαῖ.

Δημοσιεῖα [21]. ἡ τῶ δήμω ὠφελία.

Δημόσυνα [22]. ἡ τῶ δήμω θυσία.

Δημοχάλκιας [23]. τοὺς τοῖς τὰ δημόσια ἀναφέροντας.

Δημόχοινα [24]. δημόσια.

Δημόκοινος [25]. δημόσιος. βασανιστὴς. πόρνος καὶ δήμιος.

Δημοκόμητος [26]. δημηγόρος. δήμῳ ἐπαοιδόμενος.

Δη-

dita. Varil etiam fuerunt ejusdem notnials: ex quibus ille hic intelligendus, qui simpliciter passim nonime Ἀλκαίου occurrit, delinctus ab Antipatro Sidonio, Macedone, & Thessalio; quique obscœna etiam composuit Epigrammata, ex quibus glossam hausit Hesychius. Ita vero Cypril meretrices vocarunt Δημίας, ut sequitur statim.

1. Κεκροπικὰς] L. Κεκροπικὰς. M. Meurf. *Ceramic. genin.* c. 18.

2. Περὶ ἃ αὐτὰς] L. αὐταῖ. M. MEIBOM. Mox pro ἐξαίρως, repositi ἐξαίρως.

3. Μόνον] Meurf. *Athen. Att.* III. 12. hunc locum citans vertit: *An non* &c. interrogative. Malim simpliciter, *forte*: quo sensu passim apud Hesych. & alios Grammaticos occurrit. Vid. Inf. in v. Σοφίαν, & v. Παρασία, Harpocr. in v. Διομῶται, Etymol. M. in v. Μάλωψ, Suid. in v. Κορυλαφόβου, Schol. Theocrit. ad *Id.* III. 13. & *Observ.* nostras ad Matth. XXV. 9. Eodem sensu accipiendum videtur in Mnasalci Epigrammate inedito:

Ἄρτεμι, μόνοις φίλα χαιρε σὺν ἄδμοις βαλίζ
Δοίδας ὑπὲρ ἐμοῦ πλοκάδα δυφήσας,
Μόνος ὑπ' αὐλείοιαι ——.

Adscripserat ibi Guyetus in margine exemplaris, quo usus sul: „ Forte: Ἄρτεμι ἐκοὶ τοι &c. Est autem ἐπικλησις, „ pro Ἄρτεμι, ἐκοὶ τοι φίλα χαιρε σὺν ἄδμοις βαλίζ, φε„ ρόμενος τὴν πλοκάδα, Μόνος &c. Τὸ μόνος hic locum habe„ re non videtur. ἐκοὶ τοι est quæsitam, *quandoquidem*. „ Hæc ille. At si μόνος reddas, *forte*, lensus sibi constat.

4. Διομῶται] Vid. Δημοῖς. SORBER.

5. Δημόν. περ. Κ.] Sic Antipater membrum mulichre vocavit Δημόσιον. Vid. in v. Δημόσιος. Supra: Δημιουργοὶ οἱ πόρνοι. ante v. Δήμιος.

6. Δημιεργία.] Aristoph. *Vesp.* v. 657. & *Equit.* v. 303. quem locum adfert Suidas. Ad utrumque vid. Schol. Conf. sup. in v. Δήμιος, ut & Intt. ad Polluc. X. 96.

7. Δημοθίνια] Vid. sup. *Not.* in v. Δημόσιον.

8. Δήμιος.] Vid. Athen. [I. XIV.] p. 616. [B.] SCHR. Vid. sup. v. Ἄγχω, Ἀνδρόβ. (post Ἀνδροκλῆς.) Ἀρτεμιδῶρος, & inf. v. Δημόνομος, Καρυάτης, &c. Sic *publicus* apud Latinos. Vid. Theod Marcil. *Interp. XII. Tab.* c 8t.

9. Δημιουργοὶ. τὰ μὴ ὄντα &c.) Quasi respexisset locum Clem. Alex. *Protrept.* p. 19. (55. *Ed. Pott.*) ubi de Deo dicit: Ὕλην τοῦ βάλειν δημιουργεῖ, &c. Vide locum; & conf *Rom.* IV. 17.

10. Δημιουργοὶ.] Vid. Athen. [I. IV.] p. 172. Verba sunt in *principio* statim: Τὸν ὁ τὰ τέχνας ἀσκοῦντα τοὺς πλουσίους, οἱ ἀρίστους Δημιουργοὺς ἐκάλουν. Conf. v. seqq.

11. Πάντα πάντες ἐκ ἱερεῖ.] An ἐμοεῖ, pro ἱερεῖ? C. (i. e. COCC.) Leg. πάντα πάντες ἐκοὶ τοι ἱερεῖ. Vide paulo post. SOPINGIUS. Pro ἱερεῖ, Cl. *Hemsterhusius* legit ἔφρει. Infra: Φέρε. Ἐφρασά.

12. Δημιουργὸς. ἐκὶ τῆ ἀνδρῶν τὸ ἄνδρ.] Cur ἄνδρ. dicitur, vide sup. in Ἀγχόνην; nam ibi χθ. Et forte hic legend. ἢ Ἀθήνησιν, pro ἢ ἀνδρῶν. SOPINGIUS.

13. Οἱ ἄρχοντες.] Vid. Turneb. *Adverf.* [XIV. 11.] p. 425. SCHR. Apud Thucydid. L. I. Ἐπιδαυρίων ἄρχοντες Magistratus Corinthiorum, ut annotat Schol. Sed τὸ ἐκὶ in hoc verbo superfluum est. [ut Asclepius monet in Schol. ad I. c.] SOPINGIUS. Hinc emendamus infra vocem barbaram, Μακεδωνάρχαι: ubi restituimus, Μακεδωναρχοὶ, MAUSSAC. Dorlensium Magistratus fuisse τοὺς Δωριαρχοὺς, docet Thucyd. L. I. p. 38. & ibi Scholiast. Græcus. Δωριαρχοὶ Ἀχαιῶν Polyb. *de Legat.* p. 47 Thucyd. I. V. Mantinensium Magistratus Δημιουργοὶ dixit. VALES. Loca Thucyd. sunt L. I. c. 56. p. 39. & I. V. c. 47. p. 347. *Ed. nov.* ubi vide Schol. & *Notas.*

14. Περάτων] L. περάτων. SAI M. Recte Hagen. ut edidi.

15. Γυνὴ δημιουργὸς &c.) Vid. Athen. [IV. 21.] p. 172. Casiub. in Athen. p. 305. [ubi plura.] Martin. [in v. *Demiurgus.*] p. 391. [Ita disperla locis suis reddo.] SCHR. Vid. Eustath *Od.* τ. p. 687. [1858, *fin.*] & Etym. M. & Schol. Aristoph. p. 226. IS. VOSS. Vid. Schol. Aristoph. ad *Equit.* v. 647. coll Suid. & Eustath. p. 1825. *fub init.* Apud Maxim. Tyr. *Diff.* V. *p.* m. 48. *Ed Lugd.* ubi Δημιουργὸς ἀγαλμάτων dixerat, addit: χρυσοῦ γὰρ ἐδικὸς δημιουργὸς, ἀγαλμάτων. i. e. κατασκευάσας, ut modo Hesych. in v. Δημιουργοὶ. Vide ibi, ut & v. seq. cur Sol Δημιουργὸς dictus.

16. Δημοαλῆ.] Δημολλῶν. Ita legend. puto. Inde inf. Δημολλάδων. [Δημοσιῶν. ante v. Δημοσιεῖα.] SALMAS. *Salmasio* ferius iterarum repugnat. Scribe, Δημοαχῆ, *celebrem inter populos.* PERGER. IS. VOSS. HEMST. Dorice pro Δημοσιᾶ. Sæpius enim α & χ confusi sunt. Vid. sup. in v. Δαῦχον, Ἐξαχεῖν, Ἀθάνας, ubi χαρμ, pro λαρμ, &c. Δημοαχῆ (quo carent Lexica) compositionis analogiam habet, ut αλοιχη, πολοιχὴ, &c.

17. Δημοβόρος.] Hom. *Il.* A. 231. & Schol. Conf. Polluc. I. 42. & Suid. Sic dicti possent *Ilicem*, ὄγλα, id est, q. d. *abforbens populum.*

18. Δημογερόντες] Barth. *Adverf.* p. 2068. SCHR. Vid. Hom. *Il.* Γ. 149. ubi Schol. οἱ ἐν δήμω τίμιοι. Suid. εὐδοκιμοῦντες.

19. Δημόπρατος ἀκτὴ] Male hic argutatur Hesychius: nam ἀπὸ ab ἄγω, quod cil *frango*, deducitur; & nihil aliud est quam *tritlcum fractum molit*, seu, *farina*, ἄλευρον, ut ipse explicat. PALMER. Additum alieno loco, ut pleraque passenus & longiores expositiones. IS. VOSS. Vid. sup. v. Δημητρος, Δημητριάς, & Δημητρείου.

20. Δημοσίου * σι, ἰδιωτ.] Forte: Δημοσίᾳ. ἰδιωτ. SOPING. Δημοσίωσις. IS. VOSS. Δημοσίου] PERGER. Conf. *Not.* in v. Ἔκπωμ.

21. Δημοσιεῖα.] Δημοσίωσις Cyrill. IS. VOSS Sed recte—Δια—Etymol. M. & Suid. Arillienet. L. I. *Epist.* 5. *init.* Παυσησόμεθα —— πολέμοις τελεσθῆναι, τὴν δημοσίωσιν ἀφέντες, Χαλκίνῳ δὲ ἐπιχεῖν σπουδαίτερον &c.

22. Δημόσυνα.] An Δημοσίωσις? Ita suadet explicatio. Cyrill Lex. MS Δημοσίωσις. (i. Δημοσίωσις. vel—Σωσις) ἡ ἐν δήμω θυσία, ἑορτὴ.

23. Δημοχάλκιας.] Δημοπάλκιας posset legi. Sed ordini & sensui melius convenit, si legatur Δημοκάχκιας. IS. VOSS. L. Δημοκλάκιας· cujus ratio sponte patet: quanquam κακκιαστὴς forte Δημοκλάκιας, a κλάζ, vel κλάζω, unde κλαυσφαγὸς apud Aristoph. *Acharn.* v. 872. HEMST. Conjeceram Δημοκλάκιας, a κλάω, Inf. Κλάνιον. ἰδιωτικὸν. Et: Δημοσφάγιον. ἐν δήμω ἀπεγόμενον.

24. Δημόκοινον. Δημόσιον.] Scholia ad Dion. Chrysoft. Orat. XXXI. p. 348. ad illa verba, Πολ' οὖν τοῦτ' ἐστὶ ἡ δημοσία μισθοῦσι τὰ πόλει, notant: ἡ δημοσία, ἡ δημόκοινος. HEINS Conf. *Not.* seq. & Mauffac. ad Harpocrat. ubi idem locus citatur

25. Δημόκοινος.] Antiphon *Orat.* I. p. 23. Harpocrat. p. 79. SCHR. Conf. Suid Etymol. Eustath. p. 1833. & 1858. Pollux. IX. 10. ibique Interpp. & sup. v. Δημόσιος, & Βασανιστὴς, inf. in Ζυγὸς; item Hellud. *Chreftom.* p. 18. *Ed. Meurf.* Adde Thom. Mag. Ammon. & Phrynich. p. 92. ibique Nunnef. p. 94. qui difficultatem harum vocum tradunt. Etiam πόρνος ab Hef. exponitur: de quo Mauffac. mox laudatus. Conf. v. Δήμιος, & sup. v. Δημόσιον. πορνεῖον.

26. Δημοκόμητος.] L. Δημοκόσμητος. SOPING. Vix hoc videtur. Δημοκοσμία Plutarcho in *Dione* p. 1790. Τὸ σκευάζε-

Δημόν. λῖπ@· [1]. ἡ ὄχλος.

Δημοκόπτ@· [2]. ἀβρεῖπτ@·. ἀνελείμων.

Δημοκόπτερον [3]. ἀσχημοσύτερον. Ἀφ' τὸ ἐν ἄψῃ πάντων γινόμενον.

Δημός. ὁ Ζεὺς πλεις τῆ ἱερεὺς, ἀπὸ τῆ εὔκρατ@· εἶναι, Δαιμόσις [4] ὀνομασιθῆ@·. ἡ τὸ λῖπ@· [5]. περιεπεποιθώς δέ, τι πολιτικὸν σύστημα.

Δῆμον ἰόντα. ἐξυτόνως, δημότιν [6], καὶ ἴνα τ πολλῶν.

Δῆμον Ἐρεχθῆ@· [7]. τὰς Ἀθηνᾶς, ἀδελφεχπικᾶς.

Δημοκλεῖδι. οἱ ξένοι καὶ μοιχοί. Ἀπὸ Δημοκλείδου [8], τουτέστ ὄρτ@· καθάπερ καὶ τὸς ἑταιρικότας [9], Τιμάρχου; [10] ἔλεγον· τὸς δὲ πορνικὸς, Εὐρυδάτης [11]· Κιλλίκωνας [12] δέ, τὸς πορνοβότας.

Δημοσίοι@· [13] χαλκός. Δύο εἰσὶ πρὸς τῷ Βυζαντίῳ μυῶν@· ἴξιλεῖ δημοσικὸν, ἑταιρικὸς οἶκος, τοιχικὸ@· εἶν ἑλκτὸν. Herachides erat δημοσικὸ@·, homo factiosus. M. MEIBOM. (ad *Not. Soping.*) Δημοσικὸ@· & —— κόμου@· differepant. IS. VOSS. Utramque vocem enarrat Suidas, quem vide, coll. H. Steph. *Thef.* T. I. p. 969. Nihil mutandum cenſeo; nam interpretatio, δῆμον ἑταιρικόν@·, retinendum ſuadet Δημοκόμου@·. Ceterum Δημοσικὸ@· etiam emendaſſe *Salmaſium* (niſi perperam pro *Sopingio* ſcriptum ſit) monet Cl. *Kuſterus*; cujus hæc eſt *Nota*: „ *Salmaſius* „ legendum cenſet Δημοσίου@·: recte, ſi uſum vulgarem „ linguæ Græcæ ſpectes. Vid. Suid. v. Δημοσιακοῦ. At ego „ ſuſpicor, vocem hanc ſumtam eſſe ex Comico quodam, „ qui δημοκόμου@· dixerit per alluſionem ad δημοσίου@·. „ Suidet interpretatio ſequens, δῆμον ἑταιρικόν@·, utpote „ quæ ad Δημοκόμου@· neceſſario referenda eſt. „

1. Λεῖπ@·.] Scrib. λιπ@·. STEPH. JUN. SOPING. ARCER. HEINS. BRUNG. Sic Arcadius. Vid. Euſtath. ⊙. *Il.* p. 596. Cyrillus: Δῆμ@·. τὸ πλῆθ@·. Δημὸς ὁ, τὸ λεῖ@·. IS. VOSS. Idem habet Ammonius; ubi vid. Doct. Valken. Conf. Suid. & mox in v. Δημός.

2. Δημοκόπτ@·.] Leg. Δημοκόπ@·. SALMAS. Ordo & ſenſus poſtulat: Δημὸν ἀκόπ@·. IS. VOSS. „ Ad verum „ acceſſit *Piſſius*: Poëtæ veteris eſſe verba crede, Δῆμ@· ἀκόπ@·, quorum poſterius tantummodo Heſychius interpretatur. Duplicem ac diverſam, an unam expoſitionem addiderit, parum liquet: nam ἀσχόλ@· utrumque notat, & τ δρῶπ@·, & τ μὴ δηλόμ@·. „ Ita quondam ad me perſcripſerat Cl. *Hemſterhuſius*; quo nunc Collega frui quod liceat conjunctiſſimo, non Batavorum Lyceo tantum, ſed Heſychio & mihi quam maxime gratulor.

3. Δημοτερον.] Suid. & Etymol. Δημοδέστερ@· hoc ſenſu. Atque ita Δημοδέστερος legi in Cyrilli. Lex. MS. Brem. monet Rev. *Bitl.* Sic & Cl. *Hemſterh.* legit.

4. Δαιμόσις.] L. δῆμ@· νός. IS. VOSS.

5. Λῖπ@·.] Pone diſtinctionem, & conf. v. Δίκελλα δημίου, & *Not.* in v. Δημόν. An mox τὸ, pro τι?

6. Δημὸν ἰόντ@·. —— δημότην.] L. δημότιν. SALM. IS. VOSS. Vid. in v. Δῆμος τ' ἄνδρ@·. Idem vero vitium inferius non ſemel. Δῆμον ἰόντ@· (ut reſcripſit pro Δημὸν, quod erat in prioribus Edd.) habet Hom. *Il.* M. 213. ubi Schol. Δῆμον] τὸν, τ δημότην. Laudatur a Stephano *de Urb.* v. Δῆμ@·. Vid. Etym. M. & Salmaſ. *ad Jus Att. & Rom.* p. 99.

7. Δῆμον Ἐρεχθῆ@·.] Scrib. Ἐρεχθ@·. SCHR. Ita *Sorberius*, & *Kuſt.* Exſtat apud Hom. *Il.* B. 547. ſive *Cat.* γ. 54. Vid. Inſ. v. Δῆμε. πόλιος, ibique *Not.*

8. Δημοκλείδι.] Leg. Δημοκλέος ex Suida. IS. VOSS.

9. Καὶ τὰς τὸς ἑταιρικότας Τιμάρχου ἔλεγον.] Additum hoc. IS. VOSS. L. ἑταιρικότας. Vid. ſup. in Ἀρεσόδημ@·, ubi & Τιμοκόπτ@·, pro quo hic Τίμαρχ@·. SOPING HEINS. Scrib. ἑταιρικότας qui error ſæpius occurrit. Impudici autem *Timarchi* meminit Suid. in Κόπτ@·. Ita olim. Sed nunc ſanum puto ἑταιρικότας. nam utrumque dicitur, ἑταιρίζω & ἑταιρῶ teſte Heſychio. VALES. Vid. inſ. Ἑταῖρος παρὰ Δ@·. VERW. Omnino legend. ἑταιρικότας, ut ſup. in v. Ἀρεσόδημ@·, ubi *Not.* adl. Conf. v. Φρυνώνδας. Et ipſum illud Ἑταῖρος, infra, refingendum in Ἑταιρίας, ut recte legitur ſuo loco. Paſſim in hac voce ω & ο confuderunt. Plura exempla collegi *Obſ.* ad Jacob. IV. 12. & ad *Gloſſar. N. T.* p. 113

10. Τιμάρχου.] A *Timarcho* nimirum illo, quem Æſchines impudicitiæ arguit, *oratione contra eum* conſcripta, quæ hodie adhuc exſtat. Conf. Suid. v. Τίμαρχ@·. KUST. Vid. *Not.* præc.

11. Εὐρυδάτης.] L. Εὐρυδάτας. MAUSSAC. Dicitur Εὐρυδᾶς@·, & Εὐρυδάτης. Vid. inſ. v. Εὐρυδάτης, & Suid. v. Εὐρυπᾶς@·. Conf. *Not.* ad v. Ἀρεσόδημ@·, ſupra. & Δωδεκάκις, ante Δίκαιος.

12 Κιλλίκωνας.] Vid. inſ. v. Κιλλικὸν, & Suid. in ead. v.

13. Δημοσιοι@·, χαλκὸς, δύο εἰσὶ &c.] [Ita diſtinxit Ed. Schr.] L. Δημοσίου@·. SALM. & mox Δημοσίῳ. VERW. Ita diſtingue: Δημοσίου@· χαλκὸς δύο εἰσὶ &c. [ut. recte Phavor.] Vid. Steph. *de Urb.* Porro & ex hoc loco apparet, quomodo legendum ſit apud Polluc. V. 5. [*Segm.* 39.] Οἱ Ἥφαιστ@· ἐν χαλκῆ Μουσεῖα χαλκοτύπ@·. Reſtitue, χαλκῆ Δημοσίᾳ, maxime cum in MSS. ita legatur. VALES Scribe Δημοσίου@·, per unum τ. Nam Inſulæ nomen eſt Δημοσ@·. Ceterum *erit* hujus *Demoneſii* præter Heſychium noſtrum meminit Ariſtot. *lib. de Mirabilibus*, [p. 877.] & Pollux l. V. c. 5. *ſect.* 39. ubi vid. *Not.* Jungerm. KUST. Conf. Interpp. ad Steph. Byzant. v Πεφυνθ@· & v. Χαλκητ.

14. Χαλκῆτ.] L. χαλκῖτ. JUN. SORBER. Sic & Jungerm. ad Polluc. l. c. & Interpp. ad Steph. ubi idem vitium.

15. Δημόσιος.] L. Δημόσ@·. SALM. Per contractionem pro Δημοσίου@·, a σίου. H. STEPH. *Ind.* Diverſam interpretationem inluſtrat Heſych. v. Σίτης. . . . δήμιος, σίτης.

16. Δημοσίου. τὸ δὲ, ὑπηρετῶν.] L. Δημοσίου. τὰ δημόσια ὑπηρετῶν. SALM. L. Δημοσιεύου. [Conf. ſup. v Δημοσιῶ@·.] Vid. Suid. in Δημῶδες. Vel potius, Δημοσίου, ex Etym. M. & Suid. in Δημοσιεύω. IS. VOSS. Peſſime ὑπηρετῶν in omnibus remanſit Editt. ὑπηρετῶν recte Phavor. qui tamen vitioſus, Διηκονέου. Proxime accederet Δημοτέου. Sed hoc aliud eſt Vid. inſ. v. Δημοσίωσ. Optime Δημοσιεύου conjecit *Peſſius*. Etym. M. totidem verbis in Δημόσιος· Δημοσιεύου. τὸ τὰ δημόσια ὑπηρετῶν ἐπὶ μισθῷ, Idem a *Mauſſaco* notatum videor: „ Legé (inquit) Δημοσιεύου, „ ex Etymologo. Et ordo alphabeticus hoc evincit. „

17. Δημοσιεύθη.] L. Δημοσιεύθ@·. Male apud Polluc. [III. 56.] p. 142. Δημοσιευτεῖ Vid. Suid. IS. VOSS. L. Δημοσιεῖ@·. de quo Demoſth. in *Orat. cont. Neær.* Vid Harpocrat. HEINS. Scribendum eſſe Δημοσιῶ@·, ſequentia ſuadent. KUST. Immo nihil mutandum. Invenerat alicubi Δημοσιοῦν, quod proponit: explicat autem, quid ſit Δημοσιῶ@·. Ita ſæpiſſime variat caſus gloſſæ & expoſitiones. Ut ſupra: Ἀφῖκ@·. ὁ βοῦς ἐδίου. Ubi plura exempla contuli.

18. Δῆμ@· καλὸς, &c. † Δῆμ@· ὄνομα κύριον τῆ &c.] Additum ut omnia prolixiora, quæ paſſim turbant ordinem. Sed tollenda diviſionis nota. IS. VOSS. Ita interpungendum cenſeo: Δῆμ@· καλὸς. Π. ὁ. ὃν ἐρῶ. Δικ@·, ὄνομα κάλλιστον τῶν παρὰ κάλλι@·. *Demos nomen pulcherrimum, ſive ætatis pulcherrimæ.* Reſpexit ad locum illum Ariſtophanis in *Veſpis*:

Καὶ νὴ Δί', ὃν ἴδῃ γέ σε γνησιώτατον
Τῶν Πυκνιτῶν ἐν δήμῳ Δῆμον καλόν.

Ubi Scholiaſtes: Τὸν Πυκνιτῶν] Μίμνε] νῦν οὐ ἐν Πειραιεῖ ἐστιν· Εὔπολις·

Καὶ τὸ Πυκνιτῶν Δῆμον ἄνθρ πυθέλο
Ἔστιν —— —— ——

Ἦν ὁ ὑμνῳδ@· ὁ Δῆμ@·. MEURS. *Attic. Leſt.* IV. 5. p. 174. ubi plura. Locus Comici exſtat *Veſp.* ſ. 97. 98. citatus etiam a *Sopingio*, *Valeſio* & *Pergero*. Conf. Athen IX. 12. p. 397. ibique Caſaub. p. 680. Mauſſac. ad Harpocrat. in v. Πυκνιτῶν, & Valeſ. *in Not. Mauſſ* ad eum loc. Kuſt. ad Suid. in v. Καλὸς, T. II. p. 235. & in v. Τιμησίου, ubi de more, quem ſtatim refert Noſter· Ἔστ@· ὁ τὸ &c. Forte ita ordinanda ſunt verba: Δῆμ@·. ὄνομα κύριον. Πυκνιτ. ἦν ὁ ὕτ@·. † Δῆμ@· καλὸς. τῶν παρὰ κάλλι@·. ὃ ἐρῶ@· ὁ &c. Sic omnia recte ſequuntur. Sed adverte obiter ſtuporem *Scrivelii*, qui ſub *Sopingii* nomine adſcripſit: „ *Vide in* Στωμύλ. „ Id autem pertinet ad vocem ε regione poſitam Δωδέκατος. Idem error ſup. in Ἀναίσθης, Ἀναπεπλάσθη, Ἀσὶη, &c. Hic autem magis etiam miror *Scriverium*, quum locum *Pſalmi* ad v. Δωδεκαπλῆ recte adſcripſerit, quem tamen eodem modo ex adverſo pagina notaverat *Sopingius*. Ceterum hic eſt ille *Demus*, quem inter plures Σκληρίας recenſet Liban. T. II. p. 500 C. ut monuit me Cl. *Hemſterh.* conjungens tantum hunc & præc. articulum (δὲ ὕτ@· Δημ@·) & mox pro παιδὸν legens παιδικὸν.

19. Δῆμ@·.] Vid. *Not.* ſuperior.

20. Δημολάλη@·.] Et hoc quoque additum; niſi legas: Δη-

Δημοτελῆ [1]. ἱερά. καὶ Δημοτελῆ Ἅ, εἰς ἃ θύματα δίδωσιν ἡ πόλις· Δημοσιακὰ [2] δὲ, εἰς ἃ οἱ δῆμοι.

Δημοτέλεια [3]. τὸ μετέχειν δήμου καὶ πολιτείας καὶ νόμων.

Δημότης [4]. ὁ ἐκ τοῦ δήμου. δηλοῖ δὲ καὶ ἰδιώτην.

Δημοτικά [5]. τὰ τοῖς πολλοῖς ἁρμόττοντα.

Δήμου ἄνδρα [6]. δημότου ἄνδρα.

Δημοῦσθαι [7]. εὐφραίνεσθαι, εὐθυμεῖσθαι. δημοσίᾳ παίζειν.

Δημοῦται. παίζει. Ἰωνικῶς.

Δήμου τ' ἄνδρα [8]. δημότου ἀνδρὸς πάντα.

Δήμου. πόλεως [9].

Δήμου χέρτου [10]. δημότας χέρσους. δηλοῖ.

Δημοφάλιον [11]. ἑτεροῖον, ἀλλοῖον.

Δημόφαντον [12]. δημόσιον.

Δημόφθης [13]. παιδόφθης.

Δήμου [14], δημοσίου.

Δημώματα [15]. παίγνια.

Δημωφελῶν [16]. δήμου ὠφελοῦντα.

Δία [17]. ἐπὶ πολὺ χρόνον.

Δίαιαλον [18]. πολυχρόνιον, χρονιῶν.

Δίαιαμα. ἀχρῆια [19], καὶ ἄφορα δένδρα.

Δη-

Δημόσιος ⊕. δημοπρᾶτος, δημοῦ. IS. VOSS. Vid. sup. v. Δημοπρᾶτ.

1. Δημοτελῆ, ἱερά.] Supple: Δημοτελῆ ἐστὶ Δημοπρᾶτα ἱερά. Vid. Harpocrat. & Suid. KUST. Sic etiam *Kuſt.* ad Suid. qui ita ex Harpocr. *Petitus* ad *LL. Att.* L. I. *tit.* I. p. 9. ita e seqq. supplendum censet: Δημοτελῆ· ἱερά· ἐστὶ Δημοπρᾶτα. Δημοτελῆ δὲ &c. Quod eodem fere recidit. Pollux IX. 10. δημοτελεῖς ἑορταί. Vid. ibi *Not.* Ita Philo *de Mundi opific.* p. 27. B. δημοτελεστάτας ἑορτὰς dixit. Ceterum si quis in Hesych. l. l. nihil supplendum putet, non valde obsto. Commode enim Δημοτελῆ primo solum proponere potuit, & explicare, ἱερά: deinde addens, quid differant a Δημοπρᾶτοις. Sensum sine ulla mutatione planum & plenum esse sentiet, qui cogitet.

2. Δημοπρᾶτα.] L. Δημοσιακά. ut mox, & *b l.* priores Editt. quomodo præter Harpocr. & Suid. exhibent etiam *Kuſt.* & *Hemſterh. l. c.* Idem vitium mox in v. Δημόσιος, & Δημοσίων, & sup. in v. Δημόσια δίδωσι. Recte vero Ed. Schrev. in Δημοῦ τ' ἄνδρα, & Δήμου ἀρίστου, habet ō.

3. Δημοτελείας.] Vid. Harpocrat. in v. Δημοτελῆ, & Suid. Adde Salmas. ad *Jus Att. & Rom.* p. 87.

4. Δημότης.] L. Δημοτικός. SALM. IS. VOSS. Sic Ed. Hag & Suid. Conf. modo notata in v. Δημοτελῆ. . . Δημόται δ, &c. Occurrit ita semel apud LXX. in *Lib. Sapient.* XVIII. 11.

5. Δημοτικά.] Eadem quæ δημότικα. Arat. 16. 17. VERW. Vid. Suid. ibique *Not.*

6. Δήμου ἄνδρα, δημότου.] Scr. δημότου. Vid. paullo ante v. Δήμοτος, & mox v. Δήμου τ' ἄνδρα.

7. Δημοῦσθαι.] Vid. Etym. M. & Meeridem. [qui Δημοσίῳ Attice poni scribit pro γελοίῳ.] IS. VOSS. Conf. Suid. & mox v. Δημαρχεῖ.

8. Δήμου τ' ἄνδρα.] Ex Hom. *Il.* B. 198. Schol. δημοκλυτόν. Male hic priores Edd. δημότου. Vide paullo superius.

9. Δήμου. πόλεως.] Hom. *Catal. v.* 54. ubi errat Anonym. [Scholiaſtes] δῆμον reddens ἄγλαον. *Verſu* enim 335. δῆμον Ἀθηναίων ipſe reddit. πόλιν Ἀθηναίων. VERWEY. Ut πόλις, pro *Athenis*: itaque Δῆμος absolute pro δῆμος Ἐρεχθέως. [quod sup. vid.] Conf. Suid. in Δῆμος. IS. VOSS. Vid. & Hom. *Il.* Γ. 201. & Schol.

10. Δήμου χέρτου.] Ex Hom. *Il.* A. 328. ubi Schol. etiam, δημότας ἀρίστους. M. 447. Sed in his locis planius legitur: . . . ἀνὴρ δῆμον ἄριστον. ut sit eadem phrasis quæ supra, Δήμου ἄνδρα. Mutila ergo est glossa. Δήμου enim, vel Δήμου, non significat δημότας per se; sed ἀνὴρ (duale ab ἀνήρ) δῆμον conjunctum, sunt δημότης. Quod tamen non animadvertit Cl. *Kuſterus*, quamvis eadem Poëtæ locum ob oculos haberet. Sic enim scripsit: „ Leg. Δήμου ἀρίστου, i. e. *civis, satis præstantissimi.* Hom. *Il.* A. 328. . . . ἀνὴρ δῆμον ἄριστον: quod Schol. itidem interpretatur, δημότας ἀρίστους. „ Non nego tamen, Δήμου ἀρίστου dici posse δημότου ἀρίστου: sed restringo meam sententiam ad locum Poëtæ.

11. Δημοφάλιον.] Scr. Δημοφῶν. IS. VOSS. Quid si legas: Δημόφωνον, ἑτεροῖον, φωνικόν. Lubricum hoc est, nec ipse nego. PERGER. Phavor. ἑτεροῖον. recte. Sed quid Δημοφάλιον? Corruptum suspicor ex Δημοφάλιον, quod infra itidem redditur ἀλλοῖον. Mecum sentire video Cl. *Kuſterum*, qui pariter ἑτεροῖον corrigit.

12. Δημόφαντον.] Scrib. Δημόφωτον. IS. VOSS.

13. Δημόφθης.] Vid. Suid. in Δημοθήρᾳ ⊕. IS. VOSS. Conf. sup. v. Δημοτικά.

14. Δήμου.] Scrib. Δημοῦ. SCAL. IS. VOSS. Videtur id omnibus scortis attributum vocabulum. Eustathio [p. 1088.] est Δῆμος, ut & Suidæ in v. Μυσάγρα. IS. VOSS. In Suidæ loco legitur Δῆμος: pro quo Kuſt. Δῆμος, *publica.* Conf. sup. in v. Δημαγρεῖ (ante v. Δήμου) & v. Δημοῦ πόλεως, Δημόσιον ⊕, &c. & Suid. in v. Δημοῦ. Quid si simpliciter addito iota subscripto ponam: Δήμῳ. δημοσίᾳ. i. e. *ut δήμῳ, coram populo, in publicum.* ut in v. Δημοῦσθαι.

15. Δημωφελῆ.] Vid. sup. v. Δημῶδες, &c.

16. Δημωφελῶν.] Δημοφιλῆ Suidas. IS. VOSS.

17. Δία.] Vid. sup. v. Δάν. & inf. v. Ἐπὶ δία.

18. Δίαιαλον.] Vid. Suid. IS. VOSS. Lycophron v. 876. 1139. Hom. *Il.* E. 407. citatur ab Etymol. in Δίαιαλος. Plura dabunt Illustr. Spanhem. ad Callim. *H. in Jov.* v. 60. & Erudit. G. d'Arnaud *Animadv.* p. 59. 60. Conf. H. Steph. *Ind.* Sup. Δαῖα. πολυχρόνια. Conf. *Not.* in v. Διωδεκάς.

19. Δίαιαμα. ἀχρεῖα.] An ἀχρεῖα? O. Vid. sup. dicta in v. Δαῖνα, Δάϊα, & Δάϊος.

20. Δίαιαλον.] Vid. Meurſ. *Gloſſ.* p. 120. & Martin. *Etym.* p. 575. SCHR. Conf. Du Cangii *Gloſſ.* Fuller. *Miſc. S.* VI. 20. alios paſſim, & Suid.

21. Δίαιαν. διηλθόν, διῆλθες.] Prior expositio pertinere videtur ad vocem Διάιαν; altera ad vocem Διάϊον. Utrumque corruptum in Δίαιαν. Infra: Διάϊον. διῆλθον. Conf. v. Διείρομι. διελθόντα. Idem sentit Cl. *Kuſterus*, conferri præterea jubens infra v. Διατρύξ, ubi Δρύπτον significat idem quod Δρύπτειν.

22. Δία δ' ἄπαν.] L. ἄπιν. SALM. ARCER. SCAL. JUN. SOPING. HEINS. Ed. Hag. ἄπιν. Edit ex Hom. *Il.* I. 30. Δία δ' ἄπιν. Schol. Δία.] πολὺ χρόνον, ἐπὶ πολύ, Ἄπιν.] ἄφορον, ἰσχνόν. Citatur ab Etymol. in v. Δία. Conf. sup. v. Ἄπιν, & *Not.* meas ad *Gloſſ. N. T.* p. 70.

23. Δίαιαν. βυλλίσματα.] Δία Ⓑ. β.] Jungit *Is. Voſſius.* Edit ex Hom. *Iliad.* Δ. 361. quem locum citat Etymol. Schol. ibi, βυλλίσματα. Conf. sup. v. Ἀδίαινε, Ἀδίαινα, Ἀδίαινεν, Δαιδίαιν, &c. & Heslzlin. ad Apollon. Rhod. III. 661.

24. Δία ἴτω.] Ex Hom. *Iliad.* A. 512.

25. Δίκτυον.] Vid. sup. v. Δάϊτι. &c.

26. Δίῳ. βοῦν.] Αὐ φιῶ-] placet. Δῶ-, pro Δί- [quod sup. expl. φίω-.] G. Ed. Flor. Βοῦνα. *Is. Voſſius*, Δωμῶ. Certe ω & ō sæpe permutantur, ut sup. in v. Βωτῶ, & Βωῶ. quod hic tamen minus videtur necesse. Præstaret *Guyeti* sententia: quæ legitur etiam in ejusdem *Excerpt.* in Lucan. VII. 744. *Ed. Oudend.* Verum nihil muto. Βοῦνα sup. est πυρὸς & Βωῦς, χωλός. Mutilum ejusmodi Crotenses Δῖον dixerunt, a Δῖος, sive Διός. Supra: Δωσεῖδον, αἰολοῦδον. Rt: Δαῖον. Δρακόντιον. Suid. in Δαῖον· Δαῖος, δρακοντῖνος, ἑτεροῖονος. Conf. mox v. Δηϊόεις, & sup. v. Δαδῆν), Δρῶν, &c. Vide tamen Suid. in v. Βωῦς καὶ Δωῦ, & cogita, num ista nomina hic ab Hesychio respiciantur.

27. Δὴ ὦν.] Leg. Δῆ ὦν. Vid. sup. v. Δῆ. Sic & Cl. *Kuſter.* Alter sup. Δὴ. ὦν. συνδεσμ⊕.

28. Ἀτλαῖον.] L. ἀτλάϊον. SALM. IS. VOSS. Recte Hagen. Ed.

29. Δέτον.] Semel occurrit apud Hom. *Il.* Ω. 736.

30. Δετοῦσι.] Vid. Suid.

31. Δευμᾶτ⊕.] *Deportatus.* SGPING. Vid. Meurſ. *Gloſſ.* p. 120. SCHR. Conf. Du Cang. v. Δευμᾶτ. Sequens vox ἐξευτιμᾶτ⊕ insolentior videtur: pro qua malim ἐξευτ⊕, vel ἐξευτιμᾶ⊕.

32. Δα βέ.] Vide mox, & sup. v. Δ' ἔβη.

Δηεξάδις [1]. *Βυτύ.*
Δὴ μὰ Δί. *ὡς Ν.*
Δ' ἠεγάνεια [2]. *ἡ Ν ἡμέρα.*
Δήρη [3]. *μάχη.*
Δίρη [4]. *τρέχω.*
Δηρήσασθ [5]. *μαχήσασθ.*
Δηρίεσθαι. *ἐρίζειν.*
Δηρίτης [6]. † *Δηρής. ἐπὶ πολὺν χρόνον.*
Δηρότη [7]. *χρονικία.*
Δῆσαι. *ῥίψαι* [8].
Δῆσαι [9] *τοὺς ἄνδρ.* Ἀθηναῖος [10]. *βασανίσαι ὡς τῷ δεσμωτηρίῳ.*
Δησάιτον [11]. *δησαίτωσαν.*
Δήσασπι. *ὁμοίως.*
Δῆτα. *οὕτως* [12]. *ἢ τοίνυν.*

Δη-

Δητὲς [13]. *ὕστερον.*
Δητίαι [14]. *αἱ ἐπισαμβίαι κεῖναι.*
Δὴ τότε [15]. *ἐν τότε. τότε δή.*
Δηφίσσας [16]. *ἐκδικῶν.*
Δηώ [17]. *Δημήτης.*
Δηωθέντων [18]. *ἀκαιρεθέντων. καυθέντων.*
Δήωσαν. *κατέκοψαν.* *ἔσφησαν* [19]. *ἰφίσαν* [20].
Δηώσαντες. *φραιδεύσαντες* [21]. *πεθήσαντες. καταπαλεμήσαντες.*
Δήωσε. *κατέκοψεν. ἐφόνευσε.*
Δηώσουσι [22]. *καταλήψωσι. φονεύσωσι. καταπαλεμήσουσι.*
Δία [23]. † *Δία. ἢ θύγατερ. ἢ τοξότις. ὀλίζηπάτη, καὶ ἀγαθή.*

Διά.

1. Δηεξάδις.] Δυερέδις, alias. G. Vide supra.

2. Δ' ἠεγάνεια.] Ex Hom. *Iliad.* A. 477. ubi Schol. plenius: *ἢ τὸ ἕτερον χρώτερα ἀπὸ τοῦ ἢ ἀπὸ δὲ ἕτερα χρωτέρα.* Nihilominus Δ' ἠεγ. corrigit *Is. Voss.* ob feriem.

3. Δήρη. *μάχη.*] Panyasis p. 244.

Ἐκ δὲ τῶ δ' ἀλλὰ ἰοχέαι μὶν ἀγλαὸν τε,
Ἐν ᾧ χρεστικὸν, οὐ δ' ἱμερτὸν φιλότητι.
Ἐν δὲ γε τῷ δήρει, τῷ ἀνεφορένω ἀλαγεινῶ. HEINS.

L. Δῆρις. Vid. inf. Ἐκ δήρι. M. MEIBOM. Male pro Δῆρις. KUST. Conf. Suid. Etym. M. & mox v. Δηρίτατ. Addo Theodoridæ Epigramma ineditum:

Δηρίσαο κλαῖε Τιμοθέη, τίνα Μαλκωῖ,
Εἶπον ἐοὶ ξείνῳ Κεκροπὶς φίλημα.

Ubi *δηρίσαῖο* seponit Guyetus, id est, *in prælio occisum.* Sed idem notare potest *δηρίσαγον.*

4. Δήρη. *τρέχω.*] Pro Δίρη. G. Male pro Δηρί. KUST. Vid. sup. ut & *Nic.* io v. Δίεσο. Et fic *H. Steph.* in *Ind.* Male *Guyeti Notam* præcedenti voci subjecerat *Sebrev.*

5. Δηρίσασθ.] L. Δηρίσασθ. SAL.M. Δηρίσασθ *H. Steph.* [*Thef.* I. 947. B.] HEINS. Ex Hom. *Il.* P. 734. obi pro *δηρίσασθ*, alii *δηρίσασθ*, *ἢ δηρίσασθ.* Conf. fup. v. *Ἀδήρξα*, *ἀδήρξεν*, &c. & mox v. Δηρίτατον.

6. Δηρίτης. *ἐπὶ πολὺν χρόνον.*] Δηρὸς fine interpretatione pofitum: vel potius tollendum puto: quippe quod inrepfit ex fequ. verfit, ubi Δηρότη. Vide ibi. Exponit itaque fimpliciter, quid fit Δηρὸς. Quod miror H. Stephano *Ind.* in mentem non venifle, quum hæreret in *h. l.* Conf. Schol. Hom. *Il.* B. 435. E. 104. & fup. v. Δαὴν; item v. Δῖον, & Δία.

7. Δηρότη.] Δηρότης. An Δηρότης? G. L. Δηρότης. IS. VOSS. Male, ut puto, pro Δηλότης: à δηλὸς, quod fupra exponitur, *καιρὸς, πρόφ.* KUST. Δηρότης huc revocandum ex verfu fuperiori: ut dixi. Conf. fup. v. Δηρῶσι, Δηλήμασι. Et: Δηρῶσι. *λοιδοροῦσι.* Et: Δηρίσι. *λοιδορίαι.* Ao Laconcs fimilitter Δηρότης dixerint, non liquet. Δηλότης non difplicet. Pofies tamen æque Δηλότης legere: ut fup. Δηνὸς expon. *καιρὸς*, —— *πανοῦργ*.

8. Δῆσαι. *ῥίψαι.*] Forte fcribendum erit *ῥίψαι.* G. D'ARNAUD. *Lect.* Gr. p. 39. Conf. *Not.* ieq. Sup. Δαιδύσαι. *ῥίψαι.*

9 Δῆσαι. *τοὺς ἄνδρ.*] Quia *δεσμωτήρια* in *locis inacceffis.* Toile punctum poft Δῆσαι. IS. VOSS. Scrib. Δῆσαι. *ῥίψαι τοὺς ἄνδρ*, Ἀθηναῖος. *Convafare, abitus parare.* † Δῆσαι. *βασανίσαι* &c. PERGER. Δῆσαι *τοὺς ἄνδρ*, fine diftinctione legendum. BIEL.

10. Ἀθηναῖος.] Delendum forte hoc loco, & fubjiciendum gloffæ fequenti. Vide ibi.

11. Δησαίτων.] Ex Hom. *Odyff.* M. 50. Schol. *διεκόπτων.* Ἀθηναῖος. Atque ita *h. l.* fcribendum videtur, ut Ἀθηναῖος retrahatur ex articulo fuperiori.

12. Δῆτα. *οὕτως.*] L. *ὄντως.* G. *ἄντως* Phavor. & Suid. *ἄντω* Etym. M. Conf. Schol. Hom. *Il.* E. 104.

13. Δητὲς.] A *δῆτ*. IS. VOSS. Male, ut videtur, pro Δάϊ. *παῖ*. KUST. Supra: Δάϊτα, *ἴσχαῖ*, *ἴσχαῖ*. Minori mutatione antiquum Δάϊτ*ε* reftitueretur, unde Δάϊτερ, &c. Forte tamen Δητὲς eft a *δῖος, relinquo, deficio, abfum.* Supra: Δῖος. *ἀπίσχης.* Δίοντο. Λοιπὸν. Δίοντο. *ἀπίσχεσθε.* &c. Pro quo Poët. *ἔδιον*, unde *διότερ*. & *διότατ*. Vid. Etym. M. Ita vero Δεῦς commode notabit *ὕστερ*, eodem modo ac Δύσης.

14. Δητίαι.] Idem quod Δαιτηΐ. IS. VOSS. Vid. *Not.* in v. Δαιτῆα, & Δαιτῆος.

15. Δὴ τότε.] Hom. *Il.* A. 476. Schol. *τότε δή*

16. Δηΐφονας.] *Defenfor.* SOPING. *Defenfores* intelligit, qui in civitatibus creabantur ad piebem tuendam, ad potentiorum injurias & rapacitates coërcendas. VALES. Vid. Meurf. *Gloff.* p 121. SCHR. Hef. inf. Διΐφονος. Suid. Δηΐφονος. Gloffæ Baſilicæ, Δηΐφονος. Conf. Cang *Gloff.* Gr. & Suicer. *Thef Eccl.*

17. Δηώ.] *Ceteris* hoc nomen non eft: deo nfrequens. Sic κατὰ Δηὼ, *Θεσμοφ.* χ, d xit Ariſtoph *Plut.* ϕ. 515. ut I vid. Car. Girard. Δηὼ *Θεσμοφόρος*, *ἐπεὶ ἡ Ceres* eſt apud Eurip. *Helen.* ϕ. 1359. vid. ibi Barnef. Utrumque locum jam notaſſe video Cl. Relandum *Diſſ.* VIII. p. 102. Conf. Nicand. *Alexiph.* ϕ. 130. Eurip. *Suppl.* ϕ. 290. Oppian. *Halieut.* II. 19. Apollon. Rhod. III. 413. & Cl. Wefſeling *Probab.* p. 205. Non femel Δηὼς mentio eſt apud Clem. Alex. *Protrept.* p. 5. *Ed. Sylb.* Euſeb. *Prep. Evang.* l. V. c. 6 7. &c. Theodoret. *Therapeut.* p. 53. 60. *Ed. Sylb.* Hinc *Deæ Proſerpina*, apud Auſonium, filia Cereris dicitur, quam *Deoida divum* vocat Ovidius. Vide Cl. Potter. ad Lycophron. ϕ. 621. & 698. & epigrammata apud Suid. in v. Ἀμφιφῶν, Ἡρόα, Δικραιὰν, &c. & Suid. in Κόρη, item in Δηὼ ἡ Δωὼ, ut recte legit Kuſt. Adde Etym. M in Δηὼ, & Δήοτ. coll. Schol. Hom. *Il.* I. 681. & H. Steph *Ind.* Adſcribam hac occaſione ex Anthologia Palatina inedita ſequens Antiphili Epigramma:

Βυκολίου ἀκεραίδωρον. τακερῶπιον ἄτλου δόρυ,
Καὶ παλαιοχρόου χρῶτα δίφρα δρέπανα.
Καὶ σφετὸς ποδιαῖος ὁ γαυρωπὸς ἄντυξ Δηοῦς
Παχμὶς, ἀκαρπὸν πανοκάμπτου καρπόνυμ.

In Codice MS. Guyeti ſic legitur auctius & emendatius:

Βυκολίου ἀκεραίδωρον, ἀπαλωτέρῳ μόσχῳ,
Καὶ τοῦ μόσχου μόσχα στυπτίνου σπορέμου,
Γαμψὸν τε δρέπανον ταχυκάμπτου ἰτέλαι δόρυς,
Καὶ παλαιόχροα χρῶτα δίφρα δρέπανα.

Παλαιοχρόου eſt *ex paliuri virgultis* textum. Pro χρῶτα δίφρα Guyetus emendabat *φλεγμάτια.* q. d. *ἐκ τῆς ἀδίφρα φλοιοῦ*, i. e. *οἷς ἡ ἄδιφρα ἐξυφαινομένη.* His dudum ſcriptis, cum eodem me deduceret ad v. Θέμις, vidi Cl. Kuſterum ad Suid. in ea voce ejuſdem Epigrammatis meminiſſe. Confer eum p. 207. T. II. Ceterum Δηοῦ, & Δηοῦς ἄρτα, exhibet Antipatri Epigramma in eadem Anthologia MS. quod edidit Cl. Salmaſ. ad *H. A.* T. I. 857. Vide & Zonæ Epigramma, quod edidit Kuſter. ad Suid. v. Δημῆς, p. 474. T. II. Titulus eſt: Ἀνάθημα τῆ Δηοῦ παρ' Ἡρώνδου.

18. Δηωθέντων.] Hom. *Il.* Δ. 417. Schol. *φυτεύθεν.* Altera ſignificatio, *πανταῦθεν*, ſpectat *τὸ δηὸν* ut ſupra: Δηὸν *καιρὸν.* Simili modo intelligenda ſequens gloſſa: Δήοντο. —— *ἐ σπεύδοντο.* Conf. Etym. M. in v. Δηώσας.

19. Ἔσφησαν.] Vid. *Not.* præced.

20. Ἠφάνισαν.] Ed. Hag. *ἐφάνισαν.* Scrib. *ἐφάνισαν*, ab *ἀφανίζειν.* Vid. inf. v. Ἐξαίνισεν, *ἐτέρπεσ' κατέκοψεν.*

21. Περιδιαδαίτης.] Vid. inf. v. Καταδηδαίτης, & fup. in v. Ἀπρομήστης. Reſpicit Hom. *Il.* Π. 158.

22. Δηώσουσι.] L. Δηώσουσι. SAL.M. IS. VGSS. Ita Hagen. & Phavor. Ex Hom. *Il.* Δ. 416. (ut recte etiam obſervat V. D. in *Mſc. Obſ.* III. 3. p. 328.) ubi Schol. (*Ed. Cant.*) & Phavor. male *φονεύσωσι*, per *o* in prima Syllaba.

23. Διαΐδι δὴ ἐ *Δία.* *τὸν ἀστέτως* εὐθὺ.] Mihi videtur rabatus hic locus & mutilus. Sic igitur lego: Διὸ. † Δία. *κὴ Δὶν*, *ἀστέτως. κὴν Δία*, *δύσμη*, *εὐθὺ. κὴν ἀγ.* PALMER. L. Δία. † Δίη, Δῖα vero eſt *εὐθύρριζα.* SOPING. SCAL. Δῖα Διάων. [*Il.* E. 381.] G. Quid eſt illud Διάδι Scribe: Διὸ. † Δία. *ἡ δύσμη. κὴν ἀστέτως*, &c. Ego † Διαΐδι, *κεκτῆσθαι* eſſe ſcio; (Vid. inf. ſuo loco) ſed & illud hic locum non habere ſcio. HEINS. L. Δία. † Διὸ. *ἡ δύσμη. ἀστέτως* vero eſt ut in Δῖα *γαῖαν.* IS. VOSS. Nefcio qua rattione *Voſſius* (qui *Notas* editas indurerat) ſtatuit, *ἀστέτως* eſſe, ut in Δῖα *γαῖαν.* Nec ibi eſt *ἀστέτως*: nec Heſych. hoc voluit; cujus mentem rede adſequamus erat *Palmerius.* Si *ἀνιστέτως* dixiſſet, ad *ſuperlativum* gradum indicandum, ſe tueri potuiſſet verbis Scholiaſtæ, mox deſcribendis. Suidas: Διὸ. † Δία. Δῖα ϗ, *εὐθύρριζ*. Vid. inf. v. Δῖον. Tertium addit Heſych. Διὸ eſſe *præpoſitionem.* Nulla tamen ex ejus verbis mutatione opus eſt, dummodo ſcribas: Διὸ. † Δία. *ἡ δύσμη. κὴν ἀστέτως*, pro varia nempe accentuum poſitione. Poſtrema, *εὐδοξοῦντα κὴν ἀγαθὴ*, iterum pertinent ad Δῖα, & forte ad omiſſam Poëtæ *ῥίζαν* . . . Δῖα *γαιαῖαν*, *Il.* B. 714. (221. Cat.) & alibi paſſim. Schol. ibi: Δῖα *γαιαῖαν*, ἀντὶ τοῦ *ὑποπίπτειν*, Διοῦσα· ὅ ἐστι, *Σαμοθρᾴκη κὴν Λῆμνον ἐξ ἀρχῆς τὰς γαιαῖας.* Καλύπτει Δῖα, *ἡ δὲ εὐδοξοῦσα*, *ἡ δὲ εὐφρονοῦσα.* Ecloga Didymi MS. Δῖα. *ἐ ἐξέστη.* Recte

Διζάθεος [1]. ὁ δὶς θεοποιηθείς. γνησιώτατος.
Διαζάλλ. καταγιάσαι. ὑβρίζει [2]. σβέσαντες [3]. σβεννύοντες.
Διάβα [4]. πομπὴ. γάφυρα [5]. πέρασμα.
Διαβάστης [6]. ἔρεισμα ἢ πτερύγιον.
Διαβατικός. ἀφάσιμος [7].
Διαβαίνω. ἀφίημι.
Διαβεβαιοῦται [8]. ἐβέβ. ἀντὶ τοῦ, ἀσύμφωνος.
Διαβήματα [9]. περίπατος. ἐκπατήματα.
Διὰ βίου [10]. ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀεί.
Διαβιῶναι [11]. ζῆσαι.
Διαβίη [12]. ἐπὶ καλῷ φήμην ἔχων, ἢ κακῷ.
Διαβολὴ [13], λοιδορία, ἢ Διαβολὴ, ὑπόθεσις ἢ ὑπόληψις.
Διαβολίαι. ἀβδολίαι.
Διάβολα. διπλᾶ. δίδυμα.
Διαβολία. ἀμφιβολία. εἰδωλόπλαξ [14], ἀφελιγμοί.
Διαβολλὰς [15]. ὁ ὁ τῶν ἰχθύων πρόβολος. Λάκωνες.
Διαβυσὸν [16]. τὸ ὁ τῶν πόντων τεῖχος, μεταξὺ ἠϊόνων [17].
Διαβεβὼς [18]. βαρὺν [19].
Διαβεβοὺς [18]. ἰσχυρὸς.
Διαβόχους [19]. βεβρεμένους.
Διαβίοσι. ἀφαλμίοσι [20].

Δια-

Cl. *Kusterus* Hesychii locum accepit: „Distingue: *δία. ἢ Δία.* i. e. *Jovem.* Deinde quæ sequuntur interpretationes, pertinent ad *Δῶ*, à *δίδω*, & præpositi. *Δια.*„

1. Διαζάθεος.] Nævius apud Varron. l. VI. *de L. L.* [p. 75.] *Drabatrus in pedibus habebat, & erat amictus operaco.* Suggillabat scil. mollitiem hominis effeminati. Διαζάθεος enim sunt calceamenta mulierum; & *operacum* est vestis florida, ac proinde mulebris, & *περιπ.* Hesych. Ἐπίκροκον explicat, ἐπιποθῆν. Glossæ: *Epicrocum, τελεστὸν.* Rursus: *Epicrocum, ὑδατόδ. ἐδῶδ.* VALES. Διαζάθεος, cum accentu in antepenult. scribendum; ut recte etiam monuit *Jungerm.* ad Poll. X. 49. Διαζάθεος enim aliud est. Pollux VII. 90. Διαζάθεος ϛ, κοινὸς ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς. unde erroris accusat Hesychium Jungermannus. Eustath. tamen in *Od.* Σ. p. 1522. ϒ. 9. Διαζάθεον etiam γυναικεῖον φάρμα dicit. Faveat quæ adtulit magnus *Valesius* Conf. H. Steph. *Thes.* T. I. p. 643. II. & sup. in v. Γύφος.

2 Ὑβρίζει.] Sic Διαζάσσουσι apud Thucyd. l. VIII. c. 81. significat *ὑφίζουσι*, secundum interpretationem Scholiastæ. KUST.

3. Σβεσσιατῶ.] L. σβεστατῶ PALMER. σβεστατῶ. SCAL. ARCER. M. MEIBOM. ANONYM. *in Cod. Burm.* L. σεσιατῶ, aut potius, σβεσιάτω, ἀστατῶ. Vid. inf. in Παφλάζει, &c. & Aristoph. Schol. p. 429. Vel σεσιῶ, ἀσιατῶ. nam Διαζάσσω est σεσιῶ. Vid. Suid. IS. VOSS. Forte σβεστατῶ, aut φυσιατῶ. Nam quod *Palmerius* repetit σεσιατῶ, non placet, quia nulla composita ex *διᾶσθαι*, verbo barbaro, fed *φασὶν.* VERW. Muto fententiam, & ſcribo Διατιῶ. Suidas: Διαζάσσειν τὸ πίνειν δ. Διατιῶν. quod confirmat exemplis Thucyd. Cratetis & Ariani. Sic & Schol. Paris. in Demoſth. p. 270. b. Vid. inf. Διαζύσαι; quod ipſum & apud Poëtas eſt verbum proprium itineris maritimi. Ruſtath. ad Γ. Π. p. 283. *Ed. Bas.* Κοιλίας δια σφοδρὸν, ἐπὶ διαλύσεως τὸ λεγόμενον, ὡς πεπαγὼς φασὶν, τοῦ ϛ καθαρτικοῦ φύσιν· διὸ καὶ σφοδρὸν πίνειν. Vix me teneo, quin adſcribam Joannis noſtri [Chryſoſtomi] parabolam inſignem ἐπὶ τῆ Νεφέλη, p. 4. T. I. hortatur enim ad officium pietatis ſaluberrimum, a quo natura noſtra abhorret: Καθάπερ τὰ ὕδατα τὰ πικρὸν ἔχοντα τὸ πολὺ ἀφιεμένα, τὸ ϛ γλυκὺ πᾶ φύσιν ἔχοντα καθαρὸν ἀπέρχεται γῆν· οὕτως ἡ τῶν πολλῶν πονηρία ἐγκατοικοῦσα τ λογισμὸν ἀφανιζόμενη μὲν διαλύει τὸ πικρὸν δ παχύνει δὲ ἀφίησι, ἢ τοῦτο ἄφωνο &c. Longo poſt tempore vidi, *Munckerum* etiam in margine ſui libri ſcripſiſſe: „*Leg.* Διατιῶ, vel ἐξατατῶ. *Vel* σβεσιάτω, *quod* τὸ *eſt* Διατιῶ. „ IDEM. Forte ἐξατατῶ, quod in σβεστατῶ corrumpi potuit, cum librarius ἀναίσθητον hanc vocem deſcribens, ſequentem σβεσιατῶ ſimul in mente habuit. Ita autem & Suidas: Διαζάσσειν. τὸ ἐξατατᾶν, ἢ σβεσιατολογεῖσθαι. Et Schol. Ariſtoph. *Avib.* p. 429 [v. 1647.] Τῷ Διαζάσσειν χρῶ] ἀντὶ τοῦ ἐξατατᾶν. ὡς ἡ Ἀρχιππ. ἐν Πλούτῳ . . . Τὸ δὲ πίνειν Διαζάσσειν τίνασσε. BIEL. Sic & ipſe olim conjeceram, conferens Suid. & Porti *Lex. Ionic. Eurip. Hippol.* ϒ. 932. τὰ μὲν Διαζάλλει ἕξι: i. e. διάδηλα, Attice. Adde quæ poſt Cl. Bos obſervavimus ad *Epheſ.* VI. 11. & inf. ad v. Διάλλει. Cl. *Kuſter.* pro σβεστατῶ, ſimpliciter legit ἀστατῶ. *decipit: ut Voſſ.*

4. Γέφυρα.] Omiſſum in Ed. Hag. Vid. Jer. LI. 32. Ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου αὐτοῦ Supra: Ἐκβάσεις. ſcrib. Γέφυρα.) Διαζάσσω ἰδίως. πέρασμα. Διαζύξις. Conf. v. Διάσπασμα.

5. Διαζύσαι.] Διαζύσαι corrigit *Meibom.* ad Nicom. p. 46. & *Bruno.* Sed Διαζύσεις, praeter Pollux. II. 200. (ubi Jungerm. vide) habet etiam Etymol. eſſque pro Διαζύσεις, *circuitus*, ut Suidas. Adpoſite Phavor. Διαζύσεις. (l. Διαζύσεις) ἐγγαλίσαι πεδαὶς ὑχρασιο πέρασις, ἢ Α εφυρὶς περασις. Τοῦτο τὸ ἐν εὐθύτητι μόρῳ. ἢ τὸ ἐτεινὸν ἐξαίφνης, ἢ χαλεπὸν τὸ ἀπονόμιμον, Ἴσον τηρεῖ Διάσπασμα ἢ πολὺ ἐν ἢ πίστει. Quæ deſumſit ex Schol. Ariſtoph. in *Nub.* ϒ. 178. Conf. Suid. item Heſ. in v. Ποσαγόγιον, & v. Στραβλὰ, & ſup. *Not* in Δῶμ· πολὺ. Inf. in Στάδιον, Διάσπασμα legitur, & Διάσπασ· apud Symmach. Jer. XXVIII. 17.

6. Διαβάστης. Διάστασις.] Pro Διάστασις forte leg. Διάστης MUNKER. An Διάβασις, ut exciderit διαστῆ; ? Sic olim. Proxime accedit Cl. *Kuſterus*: „ Legerim Διάσπασιν, vel διαστῆμ· Διάσπασιν. „

7. Διαβατικὸς. ἐπὶ ἀπὸ &c.] L. Διαβατικὸν ἐπὶ, ἀπὸ &c. SCAL. HEINS. JUN. IS. VOSS. Sic Phavor.

8. Διαβεβαιοῦται.] *Pſalm.* LXXXIV. 14. Καὶ θήσῃ εἰς ὁδὸν τὰ διαβήματα αὐτοῦ. SOPING. *Prov.* XV. 29. [Τὸν δὲ δικαίου τὰ διαβήματα αὐτοῦ.] BERNARD. Notandus eſt poſterior locus, quia neque illud διαβαίνω, neque Διάσπασμα in Tromm. *Concord. Gr.* inde adſcriptum. Addo *Pſalm.* XVII. 5. ubi bis.

9. Διὰ βίου.] Vid. Gaulmin. ad Euſtath *de Iſm. & Iſmen. amor.* p. 27. & inf. in v. Διάπαις. Conf. Caſaub. & Salm. ad *Hiſt. Aug.* T. I. p. 68. & inf. v. Ποιδάμων.

10. Διαβιῶναι.] Male Διαζύσαι in Ed. Hag. Cl. *Bernard.* adſcripſerat *Exod.* XXI. 22. (ar.) Verba ſunt: Ἐὰν ϛ Διαζῶσι ἄνδρες μέτα &c. Quo vocabulo prorſus carent *Concord. Gr. Tromm.* Cyrill. Lex. MS. Διαζύσαι. Διαζῶσι. Locum *Exodi* notaverat etiam Cl. *Bos.*

11. Διαβίβιο· ἐπὶ καλῷ φ. l. ἢ κακῷ.] Ita *famoſus* quibuſdam. M. MEIBOM. Vid. Cl. Duker. ad Thucyd. VI. 16. p. 387.

12. Διαβολὴ.] *Prov.* VI. 24. BERNARD. Mox tolle.

13. Διαβολίαι. ἀμφιβολίαι. εἰδωλόπλαξ. Διάλογισμοί] L. εἰδωλοπλᾶς. PALMER. SALM. SOPING. BRUNO. Scribo: Διαβόλαια ἀμφιβολίαι, εἰδωλόπλαξ, Διάλογισμοί. Interpretatur enim vocem ϒ ἑ, Διαβόλιον. Sic *Pſ.* X. [2.] Συναρπάσουσι ὁ Διαβόλιοι, οἷς Διαλογίζοντ). Eleganter ὁ Διαβόλιοι, pro πονηροὶ. Eſt enim notio Chaldæis propria. Διάβολοι ſæpe LXX. Sed recte Διάβολοι, quia eſt μιᾶς λαῖς, quia talis ipſa vox originis non. Quanquam vide & Etymol. HEINS. Polyb. L. II. Ἐκ ϛ τοὺς τὸ σκοῦδε ϛ Διαβόλου διτίλιν. Frequens loſtius vocis uſus in LXX. Bibliorum Interpp. SPONGHUS. L. εἰδωλοπλᾶς, vel εἰδώλοπλα. IS. VOSS. Falluur line dubio *Voſſius.* Contrarium *Heinſio* viam inſtituit *Pricæus*, legens Διαλογιζόμεις, & εἰδώλοπλᾶς, ut in Gloſſ. Ἐπίνοιαζ. cogitatio. Sic ille in *Annot. poſter.* ad *Pſalm.* V. 11. ubi: Ἀναπαράσσω ἀπὸ ϒ Διάβολοι αὐτῶν. Gloſſ. MSS. in *Pſalm.* ενθύμιον. Sed legendum: Διαβόλια, ἀμφιβόλια, ϛ Διαβόλια, εἰδωλόπλαστα, Διαλογισμοί. ut etiam obſervat Cl. *Biel*, allato Ezech. XI. 5. Iſof. IV. 9 Vel potius nihil interſerendum: mutato tantum accentu, in mente Lectoris, Διαβολὴ (Nom. ſing. f. g.) eſt ἀμφίβολος: ut modo Διάβολοι, Πόνοι. Διαβόλια vero, (Nom. pl. n. g.) ſunt εἰδωλόπλαστα, Διαλογισμοί. Sic infra: Τὰ Διάβολα. τοὺς Διαλογισμούς. Leg. Τὰ Διάβολια, ex Iſof. IV. 9 Polyb. l. VI. p. 687. ὁ τοῦ Διάβολιου. paullo poſt: τὸ Διάβολον. Idem ſæpius, & alii. Similiter *Prov.* I. 31. Symmach. & Theodot. Διάβολιοι, Aquila βουλόμενον. Gloſſæ MSS. in Sirach. Διαβολίας. (l. Διάβολ.) συμβόλιας, εἰδωλοπλᾶς, quod pertinet ad locum c. XLIV. 4. ubi alii Διάβολίαις. Suidas: Διάβολιον. ὁ Διαλογισμός. ubi adfert locum *Pſ.* X. 2. Conf. du Cang. & ſup. *Not.* in v. Γοιᾶ, ubi ſimiliter pro varia accentus poſitione variat ſignificatio. Adde Doct. Valken. *Gloſſ. S. ex Heſ.* p. 11.

14 Διαβολίαι.] L. Διαβόλιον. Διαβόλια Herodoto L. II. Vid. Περίπολοι. IS. VOSS. Scrib. Διαβόλιοις, Laconice pro Διαβόλοις, *antennis*, ſeu lignum per tranſverſum in malo poſitum, cui velum alligatur, a Διαβάλλω, *expandere*, dictum. PERGER. Phavor. Διαβόλοις. Pro *Herodoto* Voſſius *Herodianum* forte cogitavit, L. II. 13. 8. Τὰς τε Διαβόλιον ἐς τὸ ὄφεος ἐπιτείνον.

15. Διαβολλὰς.] Διαβόλιος, τὸ ὁ τῶν ἰχθύων τεῖχισμα, ἢ *poſt. lib.* legit *Brodæus*, *Tom.* IV. *Theſ. Crit.* p. 77. [Ita Phavor.] SCHR. l. c. Διαβόλιον, a radice ſeu *ραβ*, dicto *βάπτω*; unde de *βυσσῷ* ὁ Dioſcoridi, οἷον Δῆ *βυσσὸ*. IS. VOSS.

16. Ἐβέβηκε.] L. ἐβεβηκὸς SALM. Syllaba finalis σ, per compendium exarata, ſæpe perlit, vel in hoc ipſo Lexico: ut pluribus docebo inf. ad v. Ἐφιστὰ γράμματα. Conf. ſup. *Not.* in v. Ἀσαγόβολα.

17. Διαβεβὼς βαρύς.] L. Βαρύν. PALM. SDPING. ARCER. IS. VOSS. Sic Phavor. & H. Steph. *Ind.* Supra: Βεβέτρα. Βαρύτητα.

18. Διαβεβὼς. ἰσχ.] Vid. v Βεβὼ, & Βεβρεθὼς. —— ἰσχυρὸς.

19. Διαβόχους.] Suid. Διάβοχος. εἰσφρῶν.

20. Διαβίοσι. Διαμαίοσι] Scrib. Διαμαίοσι, *interſirat.* De vento uſurpatur. PERGER. L. Διαμαίοσι. Vid. Κάμμ. & Καμάδοσι. Διαβοσι vero recte ſe habere docet literarum ordo. Sed vide an apud Herodotum recte legatur, Διάβοσι ἐστί. IS. VOSS. Locus Herodoti eſt l. IV. 71. Conf. ibi Cl. Jac. Gronov. p. 886. Cogitabam: Διαμαίοσι. καθαίοσι, ut ſupra: Ἀπεῖν. καθαίρειν. β & φ enim ſæpe confunduntur. Sed ἐστίχε. Hæc dudum. Sequentia nunc notata video a Cl. *Kuſtero*: „ Pro Διαμαίοσι legendum vi-

Διαγέγραπται [1]. Δεδιάτυπται.
Διάγευ [2]. παρέλκειν. ἐξαπατᾶν.
Διαζήλῳ. ἀπαζήλῳ. Δεδέρμει [3].
Διαζήλλω. ἀπαζήλλω, διέξειμι τῷ λόγῳ.
Διάγλ [4]. Δρτεῖδι.
Διαγνής [5]. θύγατερ.
Διάγλαφε [6]. διαίφαλον.
Διαγλαίνειν [7]. διαλυμαίνεσθ.
Διαγλάψας [8]. διαγλύψας. διασκαλθίσας.
Διάγμαθε [9]. διασκυθάσματα.
Διαγνὺς. διακείνας. δίκαιον αἰσθόμενον. ὀπτηγνὺς, σωφρὼν, νήφων.
Διαγνῶναι [10]. ὀπαγνῶναι.
Διάγνωθι. νόησον. † Διάγνωσις [11].
Διαδέρας. Διόδωρος, ὁ Ταρσεὺς, ἀναγινώσκει ἀθέσπεσα, Δι' ἀρρεῖς [12], διὰ τὸ τὰς μύσας Βακχεύειν, τετύσθαι, ᾄδειν τ' Ἴακχον δι' ἀγρῶν

„ detur, Δεδιάτυπται: quod habuerim pro diversa lectione „ vocis præcedentis, non vero pro ejus interpretatione. „ Videtur enim significare velle Hesychius, in certo loco „ Scriptoris veteris pro Δεδέρμει quoddam olim legisse Δε„μέπει; quod minime mirum propter solennem & fre„quentem confusionem δ & β. Hinc & apud Schol. „ Aristoph. ad *Vesp.* v. 249. & 250. σαρμάτων, & σαρδάτων promiscue usurpantur: uti apud Pollux. L. II. *sect.* 72. „ σαρμάτη & σαρδάτη; ubi vide Kuhnium. Apud Hero„nem quoque in *Spiritalibus*, p. 187. *Ed. Paris.* ubi ho„die legitur, λόχνον ἐκαῖε σαρμάτου (quod Interpres „ nullo sensu reddit, *lucernam se ipsam consumentem*) pro „ σαρμάτου legendum est σβέσαντα, i. e. *oliychnium* „ *promoventem*, vel *protrudentem*. Docere enim ibi vult „ Hero, quomodo faciendæ sit lucernæ, quæ ipsa oliychni„um suum promoveat, nemine ad hoc manus commo„dante. Ut autem ad Hesychium redeam; Διάδεσις signi„ficat, *oliychnium per nares lucernæ protrudere*; quod ipsum „ etiam σβέσαντα notat. „ Hactenus *Kusterus*. Similiter in„fra Πεζάλῳ & Πεζάμαθ junguntur, suis locis; quorum alterum alterius est correctio, vel lectio diversa.

1. Διαγέγραπται.] Videtur respexisse ad locum Aristoph. *Nub.* v. 772. Ὅτι κατεγέλασθ' διαγέγραπται μοι δίκη. Ubi διαγέγραπται est, *expuncta*, sive *delata est*, actio scilicet. Vid. Suid. & inf. v. Διαγεγρᾶθ δίκη. Conf. Etym. in v. Διαπίπτειν, & Διαγράψη. Comici locum notaverat etiam Cl. *Kuster*.

2. Διάγευ. παρ. ἐξαπατᾶν.] Eadem habet Etymol. Ea exempla dedit G. D'Arnaud *Animadv. Crit.* p. 172. Sic *ducere* apud Latinos, pro *fallere*: ut apud Ter. *Phorm.* III. 2. 15. *pbaleratis dictis DUCERE*. Conf. Nic. Heinf. ad Ovid. *Met.* VIII. 122. & moa v. Διάγε.

3. Διαγίνεται. —— διαδέρμει.] Simili prorsus significatione, nisi potius eadem, usurpatum invenio Platoni in *Tim.* p. 529. Λύγδ· ὑφ' αὐτοῦ φησὶν δεῖσθ φθόνῳ τῷ ἐχθίστῳ, ὅταν μὲν περὶ τὸ παιδεῦσθ γίγνηται, καὶ ὁ δ' Σατύρου κινδδ· ἀρθεὶς ἰὼν εἰς πᾶσαν αὐτὸ τὴν ψυχὴν ΔΙΑΓΓΕΛΛΗ, δίδηι τῷ πίστει γίγνεσθ βέβαιον τῷ ἀληθεῖ. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 87. Vide Ammon v. Ἄγλωσ, ibique Valkenarii *Not.*

4. Διάγλ. διαρτεῖδι.] Conf. Salmas. ad Spartian. *Adrian.* c. 15.

5. Διαγνὺς.] Inf. Διαγλὺς. quod rectius.

6. Διάγλαφε.] Forte leg. Δίπλαφε. διπλάσιον. SOPING. Sic Ill. *Scaliger* in suo codice: pro quo *Schrev.* perfime Δίπλαφε exhibet, in sua Edit. *Il. Vossius* Διάγλαφε legit, i. e. διαπλάφε. quod non displicet.

7. Διαγλαίνειν.] Supra: Ἀγλαΐδ. βλαβίδ. quam vocem contulit etiam *Il. Vossius*: „ utrumque enim (inquit) pro „ eodem accipitur, ἀγλαίνειν & ἀγλαΐνειν, pro ἀλγαίνειν, & „ ἀλγύνειν, seu ἀλγύνειν.

8. Διαγλάψας.] Hom. Odyss. Δ. 438. Εὖτε δ' ὁ ψαμάθοιο διαγλάψαι ἀλέγοιτο, ubi al. διαγλάψαι. Schol. διακολάπτειν. Delcripsit Etymologus in v. Γλάφυρα, quamvis male διαγλάψαι ibi legatur.

9. Διάγμαθε.] An mutila vox est, pro Διατάγμαθε? Sic infra: Διαβλάθε, διατάξαντ, &c. ubi pro Διαβλάθε legendum, Διατραβλάθε. Ponitur enim inter v. Διατάκτ, & v. Διατασίσεται. Sequens διαπλάσματα non caftat in Lexicis

10. Διάγνωναι.] Ea Hom. *Il.* B. 324. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristoph. *Plut.* v. 91.

11. Διάγνωσις.] Distingue: † Διάγνωσις . . . . . Moeris Atticista: Διάγνωσις, ἰατικῶς, τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ διαλαμβάνειν, IS. VOSS. Correal olim in *Peric. Crit.* † Διάγνωσις διάγνωσις. Est vox Thucydidi peculiaris, ut notat Suidas ex Schol. Thucyd. ad L. I. 87. *fin.* quem locum Kuft. jam indicavit. Conf. L. III. 42. *init.* & 64. *fin.*

12. Διαγίνεσθ διδδ· —— διαγεσθ &c.] L. Δι' Ἀγοῦσ [ultimo loco.] SALM. Vid. Etym. *Adag.* [III. 4. 72.] *Diagoras Melius*, p. 307. Meurf. *Eleuf.* p. 78. SCHR. Demosth. *contra Midiam*: Καὶ πάλιν Ἴακχον ἄγοντες ἀφ' ἑστίας ταῖς πομπαῖς. Vide *Adversaria* noftra p. 891. SO-

ῶν βαδίζοντας.
Διαγρεθῆ. θεσπίζῃ. διαζήλῃ.
Διάγγεμμα [13]. Δράτυπμα. ψήφισμα.
Διαγεγμμισμός [14]. παιδιά τις ἐξικνεῖτο ψήφων λευκῶν καὶ μελανῶν· ὁ γὰρ ἀριθμὸς ἐνικοιδῶν [15], τὰ δ' αὐτὸ καὶ Γεμμαὶ ἐκάλουν.
Διάγεσθε δίκη [16]. ἥτις ἐξεσμένη ἐλήγετο.
Διαγεφαί [17]. αἱ σωθεῖσαι.
Διαγεφεῖν [18]. διαξύειν. ἀπαλείφειν. ἀκεῖσθαι.
Διαγεφῆ. ἐπὶ ζωγραφικῆ πίνακ ἄμφ.
Διαγεφάεσθ [19]. ὁ ἀπαιτῶν δημόσια.
Διαγεφόν [20]. Σπιδυκιάζω.
Διαγωγάν [21]. διαίρεσιν. διαιρεῖσθαι, διέλθοιμι.
Διαγωγή [22]. ἀναγεφή.
Δι' ἃ δή [23]. δι' ἅπερ διαδήχ).
Διάδηλοι [24]. φανεροί.
Διάδημα [25]. τέμμα βασιλέως, κεφαλῆς [26] κόσμ.

PINGIUS. Intelligit locum Comici Ratorsk. p. 227. VALES. Quis intelligit hæc vulgo? aut quid magis erit, si διαγίνεσθε legam, quam σβεσαμένου διαγεσθ; Illustrandus utrinque & emendandus est mihi Grammaticus. Alludit igitur locum hunc in *Ranis*, qui p. 243. [v. 323.]

Ἄιδλε δ' ὦ Ἴακχε, ὅστις ἐνθάδε διαγίνει.

Comme, inquit, *Iacchum, quem Diagoras*. Ut fit ἔκφυσις ἀδέσμου. Sed quid vult Hefychius, cum circumflexe legi ait a nonnullis? Scribo dumbus vocabulis, δι' ἀγυιᾶς, hoc eft, *in foro*. Critici enim antiqui in illo Ariftophanis loco δι' ἀγυιᾶς legebant: Iacchum enim myftæ in foro canebant. Addit enim Hefychius: Δῆλ· τὸ τὰς μύτας βακχεύειν, (quod Æfchylus ἰακχάζειν) τυστίειν, ἀφὸν τ' Ἴακχον δι' ἀγυιᾶς. Hic confirmata eft noftra emendatio: nam quod modo ἐνθάδε dixit, δι' ἀγυιᾶς, idem nunc πλατωνικῶς dicit, δι' ἀγυιᾶς. Quid? quod Ariftophanis Interpres verbis totidem & fyllabis legit, quot a me emendatum eft. Sic enim ille: ὁ γὰρ δι' ἀγυιᾶς ἐβόων. In eo autem diffentit ab Hefychio noftro, quod ab ipfo *Apollodoro* quidem ὁ Ταρσεὺς citetur, a Grammatico noftro *Diodorus* ὁ Ταρσεύς. Sed infolens non eft diffentire Grammaticos, nec e reipublicæ falute eft, utrum *Diodorus*, an vero *Apollodorus* Tarsæus ille fuerit. HEINS. Recte *Heinfius*. Eccur vero *Salmafius* Notæ *M. Meibomius* adfcripferit, „ male „ non video. Infra: Διαγείνει, διαγεγρᾶζι. μαίνεται. Vide ibi *Not.* & confidera, num δ. l. mox pro βακχάζειν, legendum fit Ἰακχάζειν: explicat enim, ἀφὸν τ' Ἴακχον. Conf. inf. fuo loco.

13. Διάγγεμμα.] Vid. Harpocrat. [& Suid.] SCHR.

14. Διαγεγμμισμός.] Vid. Meurf. *de Lud. Græc.* p. 11. Salm. in Vopifc. p. 460. [five 738. *vit. Fracul.* ubi διαγεγμμισμὸν diftinguit a iudo πάλων, five latruncurorum] Jun. *Animadv.* p. 24. SCHR. Conf. Pollux. IX. 104. & Cl. Hyde *Hiftor. Domitiani* p. 193. Moeris Atticifta: Πεττεῖσθαι, Ἀττικῶς· Διαγεγραμμίζεσθαι, Ἑλληνικῶς.

15. Ἐν χώσῃ ἐλικοιδῶν.] L. ἐν χώσῃ διακοιδῶν. HEINS. Sed vide in v. Γεμμαὶ παιζοῦ.

16. Διάγεσθε δίκη.] *Interfita lis*, & *imlita emfo*. MAUSSAC. Vid. fequ. & fup. in v. Διαγίνεται.

17. Διαγεφαί.] Vide in Παραγεγόνη. SOPING. Vid. Harpocrat. SCHR. Conf. Etym. M.

18. Διαγεγφεῖν.] Vide Scholia ad *Lyfiftrat.* p. 15. [v. 677.] Sic accipiendum apud Proicm. in definitione Geographiæ. nifi malis ibi legere, Δῆλ· χαρᾷ. IS. VOSS. Philoftrat. *vit. Sophift.* L. II. 625. διαγεγφεῖν τοῦτο ἢ διαμέμηνε Moeris Attic. Διαγεγφεῖν, τὸ ἐξαλεῖφαι. Πλάτων Πολιτ. γ'. Conf. moa v. Διαγεγφόν, & inf. v. Διέχαφε.

19. Διαγεγφάεσθ.] Vid. Meurf. *Gloff.* Salmaf. in Vopifc. p. 375. [five 503. T. II. *H. A.*] SCHR. Vide Ducangium in *Gloff. Gr.* v. Διαχαφή. KUST.

20. Διαγεγφόν.] Ariftoph. *Lyfiftr.* p. 545. HEINS. Vid. fup. in v. Διαγεγφοῦσ. Conf. Suid. v. Διάχαφμα, & v. Διαχαφάδια.

21. Διαγωγάν.] Pro Διαγωγάί. Vid. inf. v. Διάϊσιν. Sic Κρατῖνοσ, pro κρατῖσι, infra, &c.

22. Διαγωγή.] Vid. Suicer. *Thef. Eccl.* & fup. v. Ἀγωγή. Conf. in v. Διάϊσις.

23. Δι' ἃ δή.] Phavorinus Δι' ἃ δή. Ita fupra: Δι' ἣν. χή δή, &c. pro Διὰ ἥν. quando moa οὐδιχῇ), aut fimile, præftaret, Nifi forte ultima voa διαδήχῃ) fit nova gloffa, fiue interpretatione, & huic articulo, ea ferie, præponenda. Quod ramen non urgeo. Cl. *Kufterus* hanc vocem ut fupervacaneam delendam cenfet.

24. Διάδηλοι.] *Gen.* XLI. 20. BIEL. Philo *de Somniis* p. 595. C. ΔΙΑ' σταθμοῦ ἐπὶ ἑπτὰ μεγάλαι γενέσθαι, ἀφ' ὧν ἐπιδήλου τὴν διάτασιν, τὸ μεγάλου ἐπίτασιν, ἔτι ἐπιμήκη ἰσχύ.

25. Διάδημα.] Vid. Paſchal. *de Coronis* p. 573. SCHR.

26. Κεφαλῆσ] L. κεφαλῆς. HEINS. Non cantum capitis, ſed totius corporis ornamentum interpretatur Ariftoph. Schol. p. 31. Vid. Suid. IS. VOSS. Nihil mutandum. Senſus ſibi conſtat.

1. Διά-

κόσμ@, ἤγουν σέφαν@· ἡ βασιλέως σύμβολον.

Διαδιδράσκ. Ἀφ. φθύγγ. Ἀφ. διδράσκ) [1].

Διαδικαστ@. Φασιρῶς Σποφόρκλ.

Διαδικασία [2]. ἡ ἐπίκρισις τοῦ ἐπιτηδείου πρὸς λειτουργίαν καὶ πρὸς τὰ ἄλλα. ἡ ἀμφισβήτησις. κρίσις.

Διάδικ@. τὸ εἰς δίκην κρίνεσθαι [3]. Ἀττικοί.

Διαδικάζω [4]. ἐρημοῦσθαι ἀκρημόνος. Ἀφ. δίκ@ [5].

Διαδοχή [6]. εἰ ἡ, ὑπόθεμα τῆς δικῆς, πλάγιον ὑπόθεμα [7], ἡ τὰς ἄλλας δικὰς ἀναδεχομένη· εἰ δὲ, δικῆς πλάγιον ὑπόθεμα.

Διαδύλλειν [8]. Ἀφ. σπάω.

Διάδρα [9]. δίφρυγα.

Διαδίκασις δίκης. τὸ τοῖς ἀδικηθεῖσι ἀποδοῦναι τὸ δίκαιον ὑπὸ τῆς ἀδικούσης.

Διὰ δυοῖν [10]. Ἀφ' τοῦ ζύλω, καὶ δίγαλ@ [11].

Διαδρομὴ [12]. Θεάσασθαι.

Διαδρομὴ. Ἀφ. φυγεῖν.

Διὰ δρυμά [13]. δι' ὕλης.

Διαδύμ. Ἀφ. φθείρ).

Διαδύνειν. Ἀφ. φυγεῖν.

Διὰ

1. Διαδιδράσκ).] Forte est nova glossa, interpretatione carens.

2. Διαδικασία. . . . ἡ ἀμφισβήτησις, κρίσις.] Xenoph. in *Polit. Athen.* SOPINGIUS. Διαδικασίαν & ἀμφισβήτησιν junxit Plato l. XI. de *Leg.* sub fin. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 87. Conf. Ulpian. *Enarr.* in Demosth. p. 227. A. Saepe in Isaei *Orat.* τίνες ἦσαν πόλις κλῆρ. Vid. Hemsterh. ad Polluc. VIII. 31. Etym. M & Suid. Mox ἀκριβῶς. ἡ κρίσις, inserta conjunctione, legit *Heinsius.* Ezech. XLVII. 19 Ἕως ὕδατος Μαριβώθ ubi Aquila. Ἀμφισβητοῦ, Symmach. ἀντιλογίας, ieftibus Eufeb. & Hieron. in Μαριβώθ

3. Διάδικ@. τὸ εἰς δίκην καλεῖν.] Deeſt verbum. Vel leg. ὁ . . καλεῖν. Similitor *Kuſterus*: „ Videtur legendum, Διαδικεῖν. Vel: Διάδικ@. ὁ εἰς δίκην καλῶν. „

4. Διαδικάζ@.] L. Διαδικάζειν. SALM. Vid. inf. v. Διαδικάζειν. Sic enim legend. pro Διαδίκειν.

5. Ἀφ' ἑαυτοῦ Δίκ@.] Forte: Ἀφ' ἑαυτ@. SALM. SOPING. Scrib. & conjunge: † Διάδικ@. ἡ Διαδικὴ. οἱ ἅ &c. IS. VOSS. Scribend. forte: † Διάδικ@. διάδοχ@. ut α & χ ſæpius permutantur. Alter Cl. *Kuſterus*: „ Diſtinguo (inquit:) ἑαυτοῦ. Διάδοχ@. Poſtremam vocem accipio pro nomine proprio Gloſſographi, apud quem Heſych. verbum Διαδιδυλλίζει repererit. „ Sed vellem diſtinctius indicaſſet Vir Cl. quis ille *Diadochus*, quem h. l. laudari cenſet. Vide interim Cl Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* VIII. p. 349.

6. Διαδοχὴ. εἰ ἡ ὑπόθ. &c.] Manifeſte bis idem dicit, eademque oberrat chorda. Forte ſcribendum: Διαδοχὴ. εἰ ἡ, πλαγία δικῆς, ἡ τὰς ἄλλας δικὰς ἀναδεχομένη· εἰ δ', δικῆς πλάγιον ὑπόθεμα. HEINS. Poſt ἀναδεχομένη, adde quod deeſt ſubſtantivum Ἀρθρ@, *lignum tranſverſarium, quod ceteras trabes ſuſtinet.* PERGER.

7. Πλάγιον ὑπόθεμα.] Haec verba ſuperflua ſunt. KUST.

8. Διαδύλλειν.] Ordo exigit Διαδύλλειν. Inf. Δύλ@. σπασμ@. IS. VOSS. Similiter H. Steph. *Ind.*

9. Διάδρα.] L. Διάδρα. IS. VOSS. Loco ſuo mota eſt vox, quam infra vide. Ita mox Διάζυγα, ubi ſeries Διάζυγα requirit.

10. Διὰ δυοῖν.] Hinc Διαδυοῖζ@ apud Suid. IS. VOSS. Infra: Διαγρ. δίγαμα. Διαγρ. δίγαμμα. Διαρθ. . . πᾶν ξύλον, Διαφ. . . ξύλα, &c.

11. Δίγαλ@.] Intelligit *διαγώνιον.* M. MEIBOM. Conf. *Not.* prae.

12. Διαδρόμος.] Ex Hom. *Iliad.* Σ. 344.

13. Διὰ δρυμά.] Hom. *Il.* Λ. 118 KUST.

14. Διὰ δύοιν@.] Hom. *Od.* Δ. 24. & *Il.* Λ. 600. ubi Schol. Ἀφ' ἑαυτ. Saepe enim Ἀφ', per, cum Accuſat. etiam conſtruitur. Vid. *Obſerv.* noſtras ad Joan. VI 57.

15. Διαείσ@.] Hom. *Il.* Φ. 535. quem locum adfert inf. in v. Ὕδ. Vid. ibi Schol. Peſſime Flor. Ed. Διαφείσ@. Vid. Etym. M. & mox v. Διαείδ@.

16. Διαπεραῖ@.] Hom. *Odyſſ.* Δ. 215.

17. Διάζυξις Ἀζυγίας.] L. Ἀζυγίας. Theophyl. *Epiſt.* 35. Οὐκ ἐπὶ πολὺ τῶν ὑμῶν ἐμὲ ὁ χειμὼν, παρεμβὰν τὴν Ἀζυξίαν, ἀναπλάσαι πᾶσι τὸν ὑπ@. ABRESCH. Ita Suidas: Διαζυγία. ἡ Ἀζυγία.

18. Διαείσ@.] L. Διαείσ@. ἀ διάρρα. Vel Διαί, ex Hom. *Od.* Ε. 478. ut *Valken.* in *Misc. Obſ.* VIII. 1. p. 154. Sed Διαεῖσ@, ἀ διάρρα pro διάρρα. eſt Διαειμένη. Vid. Suid. & H. Steph. *Ind.*

19. Διαείδ@. *ſubſ.*] Nec ordo, nec ratio conſtat. Quoddi legas Διείδ@, vel Διαείν pro Διαί@, ne ſic quidem litterae ſatisfiat. IS. VOSS. Ubi tuum acumen, Voſſi? Nec melius *Pergerus*, qui ut *adſpergendi* notionem retineret, Διαείδ@ legit, vel Διαείν pro Διαί@ Porte quis conferret Διαδύ@, Διαδύζ@. Infra. Sed dubio procul legendum φασ@: ut recte etiam ocant *Heinſius* & *Kuſterus*. Reſpicit Noſter locum Hom. *Il.* N. 277. . . . ἔνθα μάλιστ' ἔριτο Ἀμφίδοκος ἀντιθέοιο. Schol. διάνυσ@. φασ@. Suid. & Phavor. exponunt: γνωσ@, φασ@. Cyrill. Lex. MS. Διαείδ@. φασ@ Conf. ſup. v. Διαείσ@. Aretaeus Cappad. *de Cauſ. & Sign. Morb.* L. I. in *Proem* p. 27. ad Homeri *l. c.* alludens dicit: ἐπὶ δὲ ἔριτο Ἀμφίδος ἀνδρὸς ἐστῶ.

20. Διάζυγ.] L. Διάζυξ. Suidas: Διάζυγα ἡ σάρισσα. Et ſic quoque Pollux. IS. VOSS. HEINS Allatam glſſa in Suida ſuo, ut ſapius, omiſit Kuſterus. De voce Ἀζύγιος vide Polluc. VII. 32. 33. ibique Jungerm. & omnino H. Steph. *Ind* in v. Διάζυγα, Διάζυξ (conf. ſup. in v. Ἄτυγα) & Ἔνδυξ@. Supra: Διάζυξ. . . . ζυγή. Unde aliquando conjiciebam, corruptum eſſe Διάζυγ ex Διάζυγ. Sed malim Διάζυγ, ob ſeriem. Ita ſupra v. Ἀπήνη (ante Ἀπήλη) explicat, Ἀζύγιος σῶμα. Infra: Ὑποστύλ. Ἀζύγιον ἱστίον. Conf. v. Ἐπαζύγιος item in v. Ἀρμάτ. Vide & v. Διάδρα, ex ſerie.

21. Διάζυξις. . . . λύσις@.] Vid. Polluc. p. 181. Περὶ δὲ παλαίου ἡ σύνοψ. HEINS. Locus eſt L. III. 124. Conf. Harpocrat. (ubique Mauſac.) & Suid. v. Διάζυξ, & v. Διαδύζ, ut & mox v. Διάζυξις. Ulpian. *Enarr.* in Demoſth. p. 234 B. Διάζυξ. παλαίουσι Ἡ λῆξις τῆς πρὸς ἑτέραν ἐπιχειρήσεως τοῦ πυγμαχεῖν, ὅταν λίγη τὰ Ἀζύγια.

22. Διαζύγνυσθαι. Ἀζυγνύναι.] L. Ἀζυγνύναι. ARCER. Sic Ed. Flor. Vel leg. Διαζύξ, ut *Il. Voſſ.* & Phavor. Vid. Suid. in v. Διαδύνειν. *Kuſterus* legit: Διαζύξαι. Ἀζυγνύναι. Conf.

23. Δία θεάων.] Ex Hom. *Iliad.* Ε. 381. Conf. ſup. *Not.* in v. Διά, ſive Δία. . . . ἀνδρῶν, &c.

24. Διαῖτες.] Legerim, Διαῖται. KUST.

25. Διαβλαμβ.] L. Διαβλάμβ, SOPING. PALMER. L. Διαβλαμβ, vel potius Διαβλαμβ. ARCER. Aut Διαβλαμβ ponitur pro Διαβλαμβ, aut additum alieno loco, ut omnes longioret expoſitiones, ſi verum ſit τὸ Διαβλάμβ. IS. VOSS. Süd. Διαβλάπτει, συνδύτης. ἢ διαβλᾶ, αἰτιᾶται. Tria poſtrema verba perperam, ut alia quamplurima, noviſſima Editio omiſit. Cum Accuſat. junctum reperies apud Herocl. p. 120. Διαβλῆσι γλυκὺς αὐτὸς τὸν &c. ABRESCH in *Miſc. Obſ* V. 3. p. 87. Διαβλάμβ exhibet H. Steph. *ind.* & Abreſch *l. c.*

26. Ἄβλ@. . . . τὸ ἀναβλεῖν.] L. ἀναβλεῖν. IS. VOSS. Sic Phavor. Noſter etiam ſupra: Ἄβλον. ἀγώνισμα, ἔργον. ἀναβλεῖν. Vid. *Gloſſ. N. T* p. 181. Retinere tamen poſſes τὸ ἀναβλεῖν. Infinitiv. pro ſubſtantivo.

27. Σωφροσύνη. Scrib. σωφροσύνα, ut Inf. ſuo loco. Vid. H. Steph. *Theſ.* II. 1299.

28. Ἐνιαύ@ &c.] Singulariter dicitur Ἀβάκα, non Ἀβάκαι. Et tamen *extrema judicia* dicunt Latini: ut in vita Horatii. Sed de *jurejurando* loquitur Heſych. MAUSSAC.

29. Διεθ(.] Διαθῆ, & περῆ, apud Phavor. Vid. *Not.* ſeq. Inf. Διέθαν. ἐτηρησαν.

30. Περῆ.] Referendum eſt ad Διαθεσ, à Nominat. Ἀβάθεια. Nam περῆ eſt Dativus, à Recto περῆς. Harpocration, & ex eo Suidas: Διάθεια. περῆς. KUST. Vid. ſupra Διαθῆς. . . . διάθεμα.

31. Διαθέσιμον. Conf. Inf. v. Διαστάδιον. KUST.

32. Διαθοῦ, &c.] L. Διαθρῶ. Aoriſt. 2 Partic. MEIBOM. Phavorinus locum hunc interpretivâ correctione corrupit, in Lexico ſuo ſic ſcribens: Διαθρῶν. Ἀβάτως ἔσω, &c. Nimirum non obſervavit, locum hunc ita diſtin-

guen-

Διαθρυλλῶ. διαμυλῶ [1], διαψιθυρίζω.

Διαθρύλλους [2]. συγκόλλους.

Διαίνῃ [3]. βρίχῃ. διαχρίῃ.

Διαίνας [4].

Διαιολάν. ἐξαπατῶν. ποικίλλων.

Διαιρῶν [5]. διαχείνων. ἐξαχεύων. διαμυζίζων.

Διαιρῶσα [6]. διαιρῶσα.

Διαίρεσις [7]. τομή, μερισμός.

Δίαιτα [8]. βιασμός. διαγωγὴ τροφῆς, ἢ καθημερινὴ τροφή.

Διαίτια τῷ ἐχεμύθ [9]. τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν.

Διαιτηταί [10]. Ἀθλοθέται ἕτεροί τινες τῶν δικαστῶν, οἷς ἐπέτρεπον οἱ ἀμφισβητοῦντες τὰ ἐγκλήματα, ἢ αὐτοὶ διήτων· οἱ δὲ μὴ [11], ἀπέπεμπον ἐπὶ τοὺς δικαστάς. οἱ δὲ καὶ ἐξήκαζε [12] ἔτη γεγονότες

guendum esse: Διαθρύλλ. † Διαθρίσσω. διθύλλ. Vox prima interpretatione carat, quales & non paucæ aliæ apud Hesych. occurrunt. Conf. *Not.* seq. KUST. Conjiciebam olim, Διαθρῶλλ. Δξηπατῶλλ, &c.

1. Διαμυλῶ.] Carent hoc compositio Lexica. Interim simplicia hæc similiter junxit Noster infra: Θρασμοὶ, ψιθυρισμοὶ, ἁρπαλίγ.

2. Διαθρύλλους.] Ex *Levit.* II. 6. Καὶ διελοῖς αὐτὰ λεπτὰ λεπτά.

3. Διαίνῃ.] Vid. Apollon. Schol. [I. 184.] p. 10. Æschyl. Schol. p. 138. [*Pers.* v. 258. Διαίνειν. διαχρίειν.] SCHR. Locum hunc notaverat etiam *Hemsius.* Vid. Inf. post v. Διάτεγε, & quæ ibid. notamus. Conf. v. Διάνω, Διαιτίζῃ, &c. & inf. v. Ἔδιγεν, ut sup. v. Ἀδίανθε. Vid. & v. Διαιρῶ.

4. Διαίνας. Δξαπατῶν, ἐξαπατῶν, &c.] Hic locus fraudi fuit Joan. Mercero ad Horspoll. II. 73. ubi vulgo legitur: Ἄνθρωπον Δξαπατῶντα τὸν ἴδιον ἐχθρὸν, λέγει δ' Δξαίνειν, inquit Vir Doctus, *quod verbum interdum* ἐξαπατᾶν, decipere & circumvenire *notat.* respiciens procul dubio hunc Hesychii locum; ut bene monet novissimus Editor, qui Mercerii expositionem deferens, p. 287. non nimes *fraudes* in genere a Grammatico designari censet, sed eas *dolosas, quæ humectando fiunt*; adeoque *dicoxlίας* mavult. Quæ emendatio non displicet; cetera vero minus se commendant: quid enim sunt *fraudes quæ humectando fiunt?* Nihil manifestius, si quis animum paullisper advertat, quam ad hunc modum in Hesychio legendum esse: Διαίνῃς, ... † Διαιολάν. ἐξαπατᾶν, &c. Prius verbum interpretamento caret, cujusmodi sexcenta sunt in hoc Lexico. Vide mox v. Διαιολάν, Διαπαιδεύῃς, Διαπαίζῃ, Διαπάσῃς, Διαπάσῃς, &c. & quæ congessi in *Miscell. Obs. Jan. & Febr.* 1733. p. 127. Idque hoc loco etiam obtinere, primus me monuit Cl. *Hemsterhusius* in litteris, addens: „ Si libet supplere, revoca Δξαίνειν. A similitudine verbi sequentis obiteratum esse, non improbabile videri potest: jam succedit Διαιολᾶν, interpretatione concinna declaratum. Vide Ἀπαιδὰ, Ἀπαιλᾶν, &c. „ Hactenus. In eandem cogitationem incidit *Is. Vossius*, hæc adscribens: „ Sic omnino lege: Διαίνῃς. Δξαίνῃν. † Διαιολᾶν. ἐξαπατᾶν. ἐξαπατᾶν. &c. „ Utrum horum elegeris, non errabis; dummodo ratineas Διαιολᾶν, per simplex Α, ut sup. Ἀπαιολᾶν. Conf. *Misc. Obs.* V. 1. p. 99. Posset etiam addi, ὁμαίνω, ut solet interdum Hesychius. Vid. v. Διατείνομαι, &c. Quando sensus est: Διαίνῃ *notat* βρίχῃ. &c. *Similiter* Διαίνεις, est βρίχεις: ut Suidas. His dudum scriptis subjicio nunc Cl. *Kusteri* verba, quibus firmantur superiora: „ Distingue: Διαίνῃς. † Διαιολᾶν. ἐξαπατᾶν, &c. Vid. sup. „ v. Αἰολᾶ, & Ἀπαιολᾶν. Prima autem vox Διαίνῃς est mutilus, & interpretatione carat: quales etiam est vox Διαθρύλλους. de qua in *Not.* præced. „

5. Διαιρῶν.] Vid. Sched. Basilic. p. 66. IS. VOSS. Conf. v. Δαίνω, & Δαίνει μύθον, ante Διαίνῃς. Omnino autem vide Cl. L. Bos *Obs. Crit.* p. 24—27.

6. Διαιρῶσα.] Dorice pro Δξαιρῶσα. KUST.

7. Διαίρεσις.] Secrevi a præcedd. præeunte Hagen. Ed. Conf. sup. in v. Δαίνω, & Διαγωγάν. Gloss. MSS. in Strach. (XIV. 15.) Διαίρεσις. Δξαπεσμὸν.

8. Δίαιτα.] Conf. Suid. & H. Steph. *Thes.* item Foës. *Oecon. Hipp.* & B. Stolberg. de voce Ἐπιφορὰ, c. 3. §. 19.

9. Διαίτια, ἔ ἐχεμύθ.] Tolle comma post Διαίτια. SCAL. An ἔ ἐχεμύθ placet. GUYET. ἐχεμύθ, quia etiam accipitur de vita *occulti.* IS. VOSS. Mendum haud dubio natum ex contractione. Scrib. Διαίτια ἔ ἀδηφάγου. Scriptum fuit ἔ ἄγου, ut fere solet in MSS. HEINS. Sublata virgula lego: διαίτια ἔ Τοξίνου. KUST. Non displicet *Heinsius.* Forte scriptum fuit per compendium, αὐτ, i. e. ἀνθρώπου. Vid. sup. *Not.* in v. Γελαίῳ. Id autem in ἐχεμύθ mutari facile potuit, ex confusione ἔ αὐτ, i. e. ἐχεμύθ, cum αὐ. Frequens est vox Διαίτια in Græca *Jobi* versione. Glossæ MSS. in *Jobum*: Διαίτια, ἡ ὑγεία, ἢ οὐσία. τὸ φαγεῖν καὶ πιεῖν. Unde particula καὶ forsan reddenda Hesychio.

10. Διαιτηταί.] Harpocrat. p. 81. & 235. SCHR. Vid. ibi Valef. & conf. Suid. Adde Petit. ad *LL. Att.* p. 344. & *seqq.* & Meerm Attic. v. Δίαιτα, ibique *Not.*

11. Εἰ δὲ μὴ &c.] Ex Harpocrat. supplendum videtur: Καὶ εἰ μὲν ἅπαντα τὰς ἐπιδίκους, τέλος ἦγεν ἡ δίκη· εἰ δὲ μὴ, &c. Idem placuit Magno *Valesio.*

12. Πλεῖ ἐξήκαζε.] Suid. ἐκεῖς πεντήκοντα. IS. VOSS.

13. Διαιτῶν.] Διαιτῶν, fort. vel Διαίτων. G. Nisi fit Διαθεῖν. STEPH. Sup. Διαθεῖ. Δξαιτεῖ. Inf. Δίθιν. διῶκε. Sed & : Διαίτιζον. Δξαιτίζει. Conf. v. Διαιτᾶν, & Διαίτια. Alterum tamen præfert *Kusterus*: „ Male pro Διαίνων inquit. Cyrill. Lex. MS. Διαθεῖ. διαβάζει, διαιτᾷ. Διαθεῖ. ἐμπαίζω. An & hic pro Διαίνων scribend. διαγωγῶν, ut sup. Διαθεῖσθαι exponit? Sed non muto.

14. Διαιτητάς.] L. Διαιτητὰς. PALMER. GUYET. SOPING. ARCER. Ita Phavor. & Noster modo, ut & sup. in v. Βασανιστὴς. Conf. Suid. Etym. & sup. in v. Ἀστυάγην. Vide etiam mox v. Διαίτης.

15. Διαιτητὴς, ὁ μὴ κατὰ κλ. δ.] Id est, *non ordinarius judex.* M. MEIBOM. L. Διαιτητὴς. SOPING. KUST. *Vid. Not.* præc. & seq.

16. Διαίτης.] L. Διαίτης. G. SALM. ARCER. IS. VOSS. KUST. Διαιτητὴς ᾗ. ut ante. SOPING. Διαίτης exhibet H. Steph. *Ind.* addens: „ Pro quo putarem reponendum Διαιτητὴς, vel εἰαιτῶν, nisi illorum ipsorum ante hoc mentionem fecisset. „ Διαίτης minima mutatione admisi ob fercm. Conf. præcedd.

17. Δίαιθεν.] Ex Δῖ', & αἴθειν, διαίθω. G. Supra male: Δίτεγε. —— Δῖγγειν. διαγαίειν.

18. Δίατεγε.] L. Διαίθεγε. IS. VOSS.

19. Διαίθ.] L. Διαίθ. IDEM. Vid. supra v. Διαίθ. Vulgo post Etymol. hanc vocem accipiunt q. d. ὁπ Διὸς ἀρχικὸς, a Διῦ, pro Διὸς. Vide tamen, num fit potius ex Δῖ', quod auget significationem, & ἰώνιος. Inf. Ἰώνιος. διαχρίος. ut h. l. Διαίθ' etiam expl. διαχρίου. male enim hoc divulsum erat in prioribus Edit. ut viderat quoque *Is. Vossius.* Obstare tamen huic etymologiæ forte videbitur vox διαίης.

20. † Διαχρίου. &c.] Tollenda est nota distinctionis, & continua serie legendum: ὑγρόνειον, διαχρίου, &c. Est enim διαχρίου interpretatio vocis Διαίσιον. KUST. *Vid. Not.* præc.

21. Διακαλαμάσαρες.] Vid. Scalig. in *Conject.* [ad Varr. p. 129. SCHR. Exhibetur ibi, Διακαλαμοσαρες. Reflina Διακαλαμοσαρες apud Meurs. *Rhod.* L. I. c. 21. *extr.* Quamvis apud eund. L. II. c. 3. *extr.* per α etiam scriptum sit, ut *b. l.*

22. Οὗτος εἴρωτον. τὸ πέμπ. τινὲς οἱ τὸ κλ. &c.] Distingue: οὗτος εἴρωτον· τὸ πέμπ. τινὲς, οἱ τὸ κλ. &c. Docere enim vult Hesychius, nomen διακαλαμάσαρες occurrere in *Lege quadam Rhodiorum*, dicique de *hædis, stipulam frugum depascentibus.* KUST. Cum *Kusterо* plane convenit *Meursius* loco allato, tollens etiam punctum post vocem εἴρωτον, quod retinuerat Phavorinus. Ita vero sensus est apertus. Neque alienum, ut contra hœdos illos, fatorum culmos depascentes, Lege quadam cautum fuerit apud Rhodios. Memorandæ tamen Phavorini lectio, qui pro πέμπ. l. c. *lege*, mutato accentu scripsit πεμπ'. Nempe vero, enim accenta is ultra, notat *terræ tractum*, sive *ditionem*, *fedem*, &c. ut & *pascuum*, infra apud Hesych. Ita sensus esset, nomen Διακαλαμάσαρες apud Rhodios hœdis illis tribui *in quadam terræ tractu*, sive tosulæ ejus *plaga.* Sed non urgeo.

23. Διάσιον.] An pro Ἀδίασιον, omisso per incuriam τὸ Α? Confer inf. v. Διασιόνου [post v. Διασαμενίδης.] ubi eadem interpretatio. KUST. Potuit etiam pro Ἀδίασιον poni ex confusione frequenti literarum Α, Δ, & Λ, quarum altera alteram extruserit. Ita fup. Λίρας, τερχνὸν, pro Δίρας. Vel potius ex antiquo mora prior litera majuscula & ornatior paullum ramota erat a sequenti glossæ corpore; ni forte etiamnum spatium ei vacuum relictum fuerit in Codice quo usus fuit Noster, vel librarius minus adtentus. Inde enim plurea ejusmodi errores.

24. Διακαυκανίσαι.] In Etymologico legitur Διακαυκίσαι. SOPING. Scrib. Διακαυκάσαι. SALM. JUN. Scrib. una syllaba minus, Διακαυκᾶσαι, vel Διακαυκῆσαι, ut Etym. Alterum differte ille Aristophanis versus probat *Eip.* p. 459. *Ed. Weeb.*

Ἡ διακαυκᾶσαι, πέτρας κλαυσίμοιο μέλαν. [sic] *Vid.*

ὑότης δίητων.

Διαιτᾶν [13]. διατρέχειν. διαιτᾶν.

Διαιτητὴς [14]. κριτὴς. βασανιστὴς.

Διαιτητὴς [15]. ὁ μὴ κατὰ κλῆρον δικαστὴς.

Διαιτησιδίη. τριφωδίη.

Διαιτὸς [16]. κριτὸς.

Δίαιθεν [17]. διαφανὲς. καθαρὸν. λυγερὸν.

Δίαιτον [18]. διάθεσιν, διαφανὲς.

Διαίνῃ [19]. βρίχεται, ὑγραίνῃ. διαχύται [20], κατὰ ὄμβρον βρίχῃ.

Διακαλαμάσαρες [21]. τοῦτ' Ῥοδίοις ἔστιν οὗτος εἴρωτον τὸ πέμπ τινὲς [22], οἱ δὲ καλάμῳ ἢ σπερμάτων ἐπιβλασκημίῳ.

Διάκιον [23]. δυσκίνητον. Κρῆτες.

Διακαυκανίσαι [24]. διακληρώσαι. Καυκὶς ἡ, ἡ κλη-

κλήρ@.

Διὰ κενῆς [1]. ματαίως.

Διακάνω [2]. κοπτω.

Διακαιομεθύων. Δεφκιμεθύων.

Διακακελμένη [3]. Δεφκιχρεσμένη.

Διακακελῶν. ἀφελεῖδαι.

Διακάς ας [4]. Δεφκόψας. ἀφελκύσας.

Διακαχειριάζ. πεθιάζ.

Διακαχλιδές [5]. Δεφθέριον ὑπὸ ζυγῆς.

Διακλάσεις [6]. διάσις. Κίνλ@ δὲ, ὅρκον, ἢ συσπουγίς [7].

Διακλιμακίζας διαπλαίζας. Κλίμακες γὰ, καὶ Κλιμακισμοὶ [8], παλαίσμαλ@ εἴδ@.

Διακλὼν [9]. Σρίπδων.

Διακλῶν. διασνέων. δενῶν.

Διακναύμων [10]. διαπώμων. φθερεύμων.

Διακνᾶζ [11]. διαφθερῶν.

Διακοσιόντα [12]. βασιλικῶς ἐπεχεύμων, ἢ ἀς καί-

Vid. ibi Interpretem. HEINS. Recte. Legitur in *Pace*, ϑ. 1081. ubi Schol. Διακοσιοστὴν, διακοσιοστὴς . . . . Κακῶν γὰ, ἢ πάλαι φασι. Vide plura. Quem locum adnotavit etiam Cl. L. Bos *Anim.* p. 124. & Cl. Kust. ad Suid. ubi pro Διακοσιόντας mavult Διακοσιάσας, quod & Sylburgio placuit in *Indice* Etymologici, hanc lectionem Hesychio tribuenti, ut fecerat H. Steph. *Ind. Thes.* allato eadem Comici loco; quamvis Διακοσιόντων in vet. Lex. suo proxime accedere putet ad Καίσ@, quod infra vide.

1. Διὰ κενῆς. ματαίως.] L. ματαίως. SALM. Scrib. Διὰ κενὸς, ματαίως. Vox est ϒ, qua exprimunt το ϩϙϡ, *Psalm.* XXIV. 3. Λέγουσιν οἱ ἑπτὰ διὰ κενῆς ἢ ματαίως ἢ τὸ ἐπιδυμοῦντα παῖδα, ut ϩϙϡ, & similia. HEINS. Διὰ κενῆς, una voce corrigit etiam *Th. Munk.* ad Anton. Liber. *Met.* p. 49. Ita *Jon.* XXII. 6. Alexis apud Athen. p. 170. C. & Suidas, adjuto *Ps. cit.* ματαίως exhibet Ed. Hag. Utrumque recte Phavor. & Cyrill. Lex. MS. Accentus certe in ματαῖ@ ostendit veram scripturam, ματαίως: alioquin enim ματαῖ@ sufficet, cum accentu in antepenult. Quamvis *Is. Voss.* malit: Διὰ κενῆς. ματαῖ@. Conf. H. Steph. *Ind.* Sed hoc minime probo. Διὰ κενῆς retinui: sic enim proprie scribendum, subaudita voce σχήκεις. De similibus vocibus, divisim aut conjunctim scriptis, Cl. Wasse apud Cl. Ouket. *Praefat.* ad Thucyd. Conf. in v. Διαβήκας.

2. Διακάνω.] Ob oculos furte habuit locum *Num.* XXI. 5. Ἐσ τὸ ἄρτο τὸ διακάνο τοῦτο.

3. Διακακελμένη.] Hom. *Od.* ϛ. 220. Vid. Suid.

4. Διακάς ας.] Hom. *B.* ω. 8. Vid. Schol. & inf. v. Κίρνα.

5. Διακαχλιδές.] L. Διακηχλιδές. SALM. IS. VOSS. Scrib. Διακηχλιδὲς: quo Participio usus est Plutarch. initio *Vitae Alcibiad.* Vide etiam Infra post v. Διακρέζ. KUST. Vid. inf. v. Κεχλίκοτα, & Διακεχλιδῆσθαι, ante Διακίχλα: ubi pariter Διακηχλιδῆσθαι, per η, ut *b. l.*

6 Διακλάσεις. &c.] Forsan ex *Amphiaraο* Aristophanis sumsit hanc vocem. citat locum Aelianus *Hist. Anim.* XII. 9. ubi agit de Cincio avi: Μισεῖ ϑ καὶ ϑ ὀρκιδ@ τοῦτ. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Ἀμφιαράῳ λέγων·

Οὐ γὰ ἀ' ἦ ἄκρατ διακλάσεις, ὑὸς αἴγειο
Αὐδῆς ἀγιόντο· τυλεῖ ἀ' ἀγαθὸ ἰτατικόν.

L. BOS. *Obs. Crit.* p. 169. laudatus a Cl. *Kustero*. Vid. inf. v. Κιγκλίζειν.

7. Ἢ συσπουγίς.] L. i. M. MEIBOM. Etymol. & Phavor. ἢ ἡ συσπουγὶς notaeilla. Belg. een quikstaert. Vid. inf. v. Κίγκλ@. Parum refert, utrum ἢ an ὁ legas. Sed nihil muto.

8. Κλιμακισμοὶ.] L. Κλιμακισμοὶ. JUN. Sic & *Annymus* in *Cod. Burmann.* Confoderat hanc lectionem *Il. Vossius*. At *Junius* eam hausit ex Hesychii loco infra: Κλιμακισμὸς, παλαισμὸς τινὸς. Conf. in v. Κλίμαξ, & Ἐκ κλίμακ@. Hoc tamen in loco Ἀπιανισμοὶ defendunt Etymol. Suid. Phavor. & Lex. Reg. MS. & exhibet H. Steph. *Ind.* ea Lex. suo vet. Immo putem, ἀπιανίσεων natum esse ex confusione literarum α & μ, ut supius. Exempla dedi ad *Gloss. N. T.* p. 142. 143.

9. Διακλὼν. Sp.] Eadem Suidas. Sumtum extitimo ex versione Graeca *Tirem.* IV. 4. Νοτια ἔγερσιν ἔρτο, ὁ διακλὼν σὺν ἴφν αὐτῆ. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 88. Deest locus in Trommii *Concord. Gr.*

10. Διακναύμων.] Eurip. *Alcest.* ϑ. 108. Τῶν ἀγαθῶν διακναύμων. Schol. φθειρόμων· Κυρίως γὰ, ὁ μάγειρο. Locus a Lexicographis passim citatus, quem tamen Euripidis esse ignorarunt, etiam H. Steph. in *Thes.* II. 276. Conf. Eurip. *Electr.* ϑ. 130. & Aeschyl. *Agam.* ϑ. 65. Plura etiam notata video ab Ill. Ez. Spanhem. ad Aristoph. *Nub* ϑ. 120.

11. Διακνᾶζ.] Schol. Comici *Pace* ϑ. 250. Διαπαιόντες, Δεφθείροντες. Erodian. Διακναύειν. Δεφθαρῆν. Conf. Suid. & sup. v. Ἀτενισίας, & Ἀτενισάτω μοι, ut & inf. v. Διακνᾶν. Adde *Not.* praec.

12. Διακοσιόντας.] Hom. *Iliad.* Δ. 230. - - - πολλὸν Δεκεκοσιόντ. Vel divisim, Δὲ κοσιόντ. Schol. Δεβδομήκοντα, ἐπεχόμενον. Plenius Nolter. Infra: Κακοσιόντων. - - πολλὸν βασιλικῶς.

13. Καίσ@ν.] L. κοίσων. PALM. SOPING. JUN. BRUNO. Phavor. κοίσωνα.

14. Διακοσμοῦσι.] L. Διακορυθοῦσι. PALM. IS. VOSS. Ita Phavor. Suidas: Διακορυθοῦσι. διυλῶσι. Vid. *Not.* seq. Infra: Κορυζῶσι, βατάζουσι. &c.

15 Διακορυθόμενον.] Vox interpretatione carena, ut supra Διακνᾶζ, &c. An vero legend. Διακορηθόμενον. ex Hom. *Il.* E. 126. quod Phavor. ὡς ἢ Κορυθαιόλῳ, καὶ ὑπλισμένῳ, ef. se notat (ut inf. Διακορύσσει) & a Schol. exponitur, Δεταχθέντα, ut inf Διαβῆθι. Δεκοσμοῦ. Sic Διακορυθ@ ποιμὴν & μαχὴς inter Democriti opera recenseatur a O. Laërt. l. IX. p 659. Literarum ordo officere non debet: mox enim Διακιχλίζουσι post Διακορυθ@. & Διακορ. reperitur, longius certe extra fericm. Et sic ratio dari posfit, qua superior vox corrupta fit in Διακορυθοῦσι, ut haec contra in Διακορυθόμενον, permutata nempe utriusque vocis, simul oculo fese obferentis, parte media.

16. Διακόνων. ὁ διυλίσαν Κρῆτες.] Vel Διακόνου, ut habet Haganöenfis. Dele διυλίσαν Κρῆτες, quae verba repetita sunt a voce Διάκονον supra, & male hic insarta, ubi occupavit locum significatus, qui deeft. PALMER. Hoc cum Suidae convenit, qui ἐμφατικὴ exponit: quare nihil mutandum. Sed pro Κρῆτες forte κρητὴς refingendum. Suid. ὁ πλακοῦς κρητὸς, quem adi. Et sic scripsit Auctor. HEINS. Forte: διυλίσαντο ἄκρη, seu *acui agre pervium*. PERGER. Ad Suidam conf. Kust. *Not.* & vacillabit *Heinsii* expositio. Corrupta haec videtur gloffa ex superioti Διάκονον, ut recte *Palmerius* vidit. Quare integram per me liceat inducas: nam Διακόνου infra explicat. Nisi placeat *Is. Vossii* conjectura: Διακόμενον. διυτνῶν, Κρῆτες, ut idem fit Διακόμενον & Διάκονον. Vercor autem ut & tila vox satis sana fit. Vide quae supra notavimus ad v. Διάκονος, ante Διακονεῖν.

17. Διακοσμῆσαι.] Haec usque ad Διακονεῖν@ pone infra suo loco post Διακοσῆς. IS. VOSS.

18. Διακονεῖ.] *Prov.* VI. 15. & [*Job.*] XXVIII. 4. BERNARD. Hoc eodem sensu adhibitum invenias *Judic.* XXI. 15. & II. *Reg.* VI. 8. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 88. Vid. inf. v. Διαφθαῆ.

19. Διακοίσεσιν.] L. Διακοίσῃ. SALM. Διακόσεσιν. IS. VOSS. Διακρίσεσιν. PERGER Conf. v. praec. Nisi malis cum *Kustero* pro seq. Δεταχθοῦσι) refcribere, Δεταπεφυκόσι), ut Praetetti forma conveniat. Infra: Διακεχλιδῆσθαι. φθείρεσθαι.

20. Διακονῶσι. &c.] Forte legend. Διακίνησι. SOPING. SALMAS. Διακινῆσι leg. a κονίω, *pulverem excuto*. IS. VOSS. Vel Διακονῆσι. Sed ptius (Διακονῆσι) malim. Pro Δεταπεφυκόσι leg. Δεταπεφυκὸς. Sup. Ἀνακινῆσι. ἀνάσεισι. Conf. inf. Διακινῆς. διεσείς, διασάλλς. *Kusterus* ita: „ Forsan „ male pro Διακίνησι, Δεσείσι. Sequens autem ποιῆσι videtur referendum ad Διακίνησι. „

21. Διακαίσῃ. - - πλιδίσῃ, &c.] Ad κακὸν, [εἰς@] φὼ@. GUYET. Fruftra. eft enim a κόνις, *pulvis*: deductum ab iis qui in pulvere certant & antagonistas vincunt. Illi proprie dicuntur Διακαίσῃ. quomodo hic legendum. Inf. Κακὸν, ἀγωνιστὴν. [conf. v. Κατοφγάσασθαι.] & Comic. *Concionatr.* p. 759. [ϑ. 1168] Κακῶσαι, quod Schol. exponit γυμνάσαι. L. BOS *Animadv.* p. 135. Conf. v. Κακίζειν. - - φθορικὸς, & Eustath. p. 1113. ϑ. 64. item *Not.* in v. Ἐπικακῶσαι. Alitet Cl. *Kusterus*: „ Videtur (inquit) olim in usu „ fuisse verbum κοκεω, idem significans ac φθείρω. „ Vide inf. v. Κέκοικε. - - - περιέβαλεν. ubi series requirit Καπνὸν. An Διακαίσῃ simul reflexit? Vid. v. Διακαίσας.

22. Διακάνων.] Vid. Meurf. *Graec. fer.* p. 243. SCHR. Vid. Suid. Eustath. p. 1114. ϑ. 1. If. Voff. ad Melam I. 15. p. 78. Ex Pherecrate adfert Athen. l. XIV. p. 644. fin.

23. Ἀναμάλη.] L. ἀναμάκη. SCAL. FRANC. JUN. Μαλ-

Κονίων. καὶ ἄνθρωπος ὁ μὴ πυκνός.

Διακονίς. διακόσμησις.

Διακοσμησαμβώω. διακοσμησάμενοι. δυϊκῶς.

Διακοσίζειν [1]. βλέπειν, ἀτενίσαι.

Διακοχλιδίναι [2]. Θρύπτεσθαι.

Διακωχή [3]. ὁ μεταξὺ χοίνος, καὶ διάστημα χοίνου.

Διακεκδιάσιωντο. κινοῦντο. Κεκδιάσειν γάρ, τὸ κινεῖν.

Διακρεῖς [4]. οἱ μόνον Εὐβοέων τινὲς, ἀλλὰ καὶ Ἀθῆναι, καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς· καὶ ἡ χώρα, Διακελεία, ἡ ἀπὸ Πάρνηθος εἰς Βραυρῶνα [5].

Δι' ἄκρειας [6]. ἀντὶ τοῦ ἀκρωρείας.

Διακριβοῦν [7]. ἀκριβῶς σαφηνίζειν.

Διακριδόν. τὸ διακεῖσθαι ἄεισον [8].

Διακριδὸν διαχαίνει. χωλαίνει [9].

Διακριθέντες. χωλωθέντες [10].

Διακρινθῆτε [11]. διακριθείητε, διαλυθείητε.

Διακρινθήμεναι [12]. διακριθῆναι, χωλωθῆναι.

Διακρῖναι [13]. διαχωρίσαι [14].

Διακρουμβῶν. διακριτόμβοι. δυϊκῶς.

Διακριτομβῶσιν. μαχομένων.

Διακρίνουσιν. διαχωρίζουσιν. μεσιτεύουσι [15].

Διάκρισις. διαίρεσις. Φθορά. διάλυσις [16].

Διακρότους [17]. σκληρὰς. Ὑποκρότους.

Διακρύεται [18]. ἐξωθεῖν. ἢ Ὑποτρίβεται, καὶ ἄλλοτι ἄλλως διασαλεύεται.

Διακρυόμβοι. διαφθόγγοις.

Διακρούσασθαι. Ὑπορρίψαι.

Διὰ κτῆσιν διατίνεται [19]. ἢ ὑσίαν διαμένει.

Διάκτορος. ἄγγελος. Ἀπὸ τοῦ Διάγειν τὰς ἀγγελίας· ἢ ὅτι Διακτόρους [20] καὶ σαφῶς διαλεγόμενος

λέγει, τὸ ἄεισον. Sed quid ἀείρασθαι? Malim ἀειράλεν, per simplex λ, & α: quamvis sup. Ἀείραλον etiam, per ε.

1. Διακοσίζειν.] Διακοσζειν Etymol. Διακοσζειν Suid. Vide utrosque. IS. VOSS.

2. Διακοχλιδίναι.] L. Διακοχλιδίνην. PALMER. SALMAS. Διακοχλιδίναι ordo postulat. Vide tamen num additicium: neque enim in ulla dialecto Διακοχλιδίνω dicitur pro Διακοχλιδῶ. Vid. sup. Διακοχλιδοῖς. IS. VOSS. Vide Διακοχλιδεῖς supra suo loco. KUST. Ibi pariter Edd. priores Διακοχλιδοῖς, per ῖ.

3. Διακωχὴ.] Διακώχη, id est, tortuose, non video quomodo ad tempus referatur. An Διακωχῇ, id est, διὰ μέλι; sed rectius Διακοίλῳ, ut ad superiorem pertineat pageliam. IS. VOSS. Scrib. Διακωχλί. PERGER. Hic mirum in modum intricatus tenetur Vossius. Repone Διακωχῇ, vocem Atticam, cujus usus est apud Thucyd. [III. 87.] Vid. Thom. Mag. HEMSTERH. in literis ad me datis: Eandem vocem exhibet hic Cyrill. Lex. MS. Conf. Suid. & Phavor. Immo & Hesych. Inf. post v. Διπύους. Διακωχῇ, inquit, Δίφασις χοίνικος τινος. Conf. v. Ἀνακωχῇ, & Ἀνακωχὴ, & inf. v. Διανύσαι, post Διαίνῃ, & Suid. ante Διολισθαίνω.

4. Διακρεῖς. - - Ἀθῆναι - - χώρα. † Διακρεῖς. &c.] Tolle hic notam divisionis, quae male posita est post χώρα, & sic lege uno tenore: Διακρεῖς. (malicm Διάκρεων.) οἱ μόνον Εὐβοέων τινες, ἀλλὰ καὶ Ἀθῆναι. καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἡ χώρα Διάκρεια, ἡ ἀπὸ Πάρνηθος εἰς Βραυρῶνα, non Βαυβλίνα, ut male legitur. PALMER. Ab ἄκρος Ἀκρεῖς, Ἀκρεῖς, Ἀκρεῖς, id est, οἱ ἐν τοῖς ἄκροις οἰκοῦντες. G. Pro Ἀθῆναι leg. Ἀθήνησιν. Athenienses quosdam ita dictos refert Plutarch. [Vit. Solon. p. 85. A. 94. E. & Resp. ger. Praecep. p. 805. D.] & Διακρεῖς appellat Pollux VIII. 9. [fegm. 109.] sub Cranao quatuor tribus dicit fuisse, quae, mutato nomine veteri, dicebantur Κραναΐς, Ἀτθίς, Μεσογαία, & Διακρεῖς. Ita dictam puto, quod Ἀκρεῖς ἢ ἄκραι, in promontoriis Atticae, habitaret. Secundum vero leges Solonis tres erant τάξεις, Πεδιέων scil. Πεδίαιοι, & Διακρεῖοι, ut docet Schol. Comici ad Vesp. p. 518. [v. 1218.] apud quem & terra Διακρεία, ut apud Hesych. Herodot. L. I. [59.] p. 22. narrat, cum Athenis essent duae factiones, altera ἢ Πεδιέων, altera ἢ οἱ ἢ Πεδίᾳ, Pisistratum tertiam ἢ Ὑπερακρίων adjunxisse. VALES. Cum Διακρεῖς & Διακρεῖσι diversa declinatione abundant: quidni etiam Διακρῆς & Διάκρεσι? VERWEY. Διακρεῖς, montanos reddit Cl. Kühn. ad Poll. l. c. secus ac Casaub. ad Diog. Laërt. Solon. quando p. 18. ita dictos putat, non qui in montibus extra urbem habitarent; sed qui in superioribus Attici agri locis, h. e. in arce, degerent. &c. Conf. Interpp. ad Steph. Byzant. in primis Berkel. qui cum Guyeto facit, & Διακρεῖς contra Palmerium tuetur. Διακρεῖς Etymol. Cl. Kusterus sequentia notaverat. Ad v. Διακρεῖς.] „ Vid. Berkel. ad Steph. Byzant. v. Διακρεῖς. „ Porro ad v. Διακρεῖς.] „ Palmerius recte monuit, haec cum superiori„ bus connectenda, & continua serie sic legenda esse: καὶ „ ἡ χώρα Διακρεία, ἡ ἀπὸ &c. Idem mox pro Βαυβλίνα recte „ correxit, Βραυρῶνα. „

5. Βαυβλίνα.] Scribend. puto Βαυρῶνα. Est enim Πάρνης, ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Vid. in Διάκρεσι. Et Βαυρώ, seu Βραυρώ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. ut notum est. VALES. Βραυρῶνα (de quo sup. vid.) corrigunt etiam Meurs. in Reliq. Att. c. 9. p. 41. Palmer. in Exerc. p. 6. Berkel. ad Steph. & Is. Voss. Sic & Kuster. Vid. Not. praec.

6. Δι' ἀκρειάν.] L. Δι' ἄκρειαν. Hom. Od. I. 400. Ita V. D. in Misc. Obs. III. 3. p. 328. Recte. Sic etiam Od. κ. 291. & Od. ξ. 2. ubi Schol. Δι' ἄκρειαν.] κατὰ τὰς ἀκρωρείας. Plane ut b. l. Hesych. qui supra: Ἄκρειαι. ἄκραι, ἀκρωρίαι.

7. Διακριβοῦν.] II. Maccab. II. 28. BIEL.

8. Διακριδὸν. τὸ δ' ἄεισον.] L. ἄεισεν. PERGER. Male nam Hom. Il. O. 108. Ἀλλοτε μὲν τ' ἄεισε Il. M. 103. Ἄλλοτε - δὲ ἄεισεν. Alterutrum locum respexit: adeoque ἄε ρ, vel ἄεισεν reponendum, pro ἄεισεν. Prius habet Cyrill. Lex. MS. Conf. Huet. Not. ad Autholog. p. 21. Haec ante Serenium scripta confirmari video a Cl. Kustero, ex iisdem Homeri locis. En verba: „ Scrib. ἄεισεν, & refer ad locum „ Ilium Homeri Il. M. 103.

„ Οἱ γὰρ τ' ἐσσαν Ἀχαιοῖσιν ὄπι ἄεισεν.

„ Vel, li scribas ἄεισεν, Hesych. respexerit ad alium lo„ cum Poëtae Il. O. 108.

„ Κάρτεϊ τε βίῃ τε Ἀχαιοῖσι ὄπι ἄεισεν. „

9. Χωλαίνει.] L. χωλοῖται. GUYET. IS. VOSS Scribo: Ἀχωλαίνει, χωλοῖται. KUST. Inf. Διακίζει χωλίζει. Conf. v. Δίχα. διχωλίδα. & fcqq. ibi: item, Δίχας, χωλίζει. &c. Conf. mox v. Διακωλυφθῆναι. & Pro Διακριδὸν δίκας. in capite hujus articuli, Ed. Hag. distinguit post Διακριδὸν: ut Δίχασθαι, sive Δίχαισθαι, sit expositio, non pars glossae.

10. Διακριθέντες. χωλωθέντες.] L. χωλωθέντες. GUYET. IS. VOSS. An Διακρεθέντες, ut in v. seq.? Διακρεθέντα est apud Hom. Il. T. 141. Sic apud Apollon. Argon. I. 856. pro Ἀχωλαίνετο restituit etiam Hœlzlin.

11. Διακριθῆτε.] L. Διακρεθῆτε. IS. VOSS. Immo Διακρεθῆτε, ex Hom. Il. Γ. 102. & Od. Π. 531. ubi al. Ἀχωλαίνετε, ut hic Ed. Flor. Vid. Phavor.

12. Διακριθήμεναι.] L. Διακρεθήμεναι. Poëtice pro Διακριθῆναι. ex Hom. Il. Γ. 98. Sic & V. D. in Misc Obs. III 3. p. 328. ut & Cl. Biel, qui ex Cyrill. Lex. MS. Bicm. adfert· Διακρεθήμεναι. Ἀχωλωθῆναι.

13. Διακρῖναι.] Pf. L. 4. Παρατηρῆσαι· ἢ δηοῦν ἄλλο, ἀ τὸ γῶν, Ἀχωλαίνω ἢ λαὸν αὐτὸ. Cyprianus de Comm. Patient. f. 16 hunc locum citans, Ἀχωλαίνω vertit, ne separet. quod cum Ἀχωλαίνω apud Nostrum convenit BIEL.

14. Διακρῖναι.] L. Ἀχωλοῖται. GUYET. IS. VOSS. BIEL. Vide mox v. Διακεκρίσθαι. Sic inf. Διακρίνουσιν, pro Διακωλύουσιν.

15. Μεσιτεύουσι.] L. μεσιτεύοῦσι, per ῦ, ut Phavor. Sic etiam Kust & Biel.

16. Διάκρισις.] L. Ἀχωλοῖται, id est, διάκρισις, ἢ Ἀχωλαίνω, & Ἀχωλοῖται. IS. VOSS. Scribo: Ἀχωλοῖται, Ἀχωλοῖται. PERGER. L. Διάκωλις. Vid. inf. Διακωλύω. M. MEIBOM. Utrumque Cl. Hemsterhusio quoque in mentem venerat, sic scribenti: „ Διακρεθῆναι absurdum est: probabiliter „ scribi poterat, διάκωλις. Vide Διακωλύω, ubi legendum „ διακρεῖσι pro διακτῆσι, & Διακριθῆναι. Sed fi compares „ Διάκωλις, [infra] quin ea vox restitui debeat, non du„ bitabis. „ Similiter Cl. Kusterus: „ Διάκωλις omnes Edit. „ sed male. Legendum enim διάκωλις, ex emendatione „ Phavorini. Vid. inf. v. Διάκωλις, quod expresse expo„ nitur, διάκρεσις, φθορά. „ Haetenus. Hinc vero simul liquet, φθορὰ non esse mutandum: quod exhibet etiam Phavorin.

17. Διακρότους.] Vid. sup. v. Ἀκτύποῦς.

18. Διακρύεται. &c.] Eadem Suidas. Nota compositum διακρυόμβοι.

19. Διὰ κτῆσιν διατίνεται. τοῦτ' ἔστιν διαμένει.] Leg. Διὰ κτῆσιν διατίνεται. τοῦτ' ἔστιν ὑπομένει. SALMAS. HEINS. IS. VOSS. Sic & V. D. in Cod. Vratisl. Recte. Est hemistich. Hom. Il. Σ. 158. quod & Schrev. notavit. Schol ibi: διαμένει τοῦτ' ἔστιν. Saepius Θ & Ο confuderunt, ut in v. Ἀκωτίον, immo & has ipsas voces non raro. Vid. C. Kust. ad Aristoph. Schol. in Equit. v. 103. & Intt. ad Poll. VI. 177. & sup. in v. Ἀτρομοδάμαν. Adde Viger. ad Euseb. Praep. Euang. IV. 12. p. 149. fin.

20. Ἢ οἱον διακτῆρας &c.] L. διακτῆρα. HEINS. Sic & Kuster. ad Suid. in v. Διάκτορος, & ante hos H. Steph. in Thes. L. Gr. T. I. p. 72. Schol. Hom. Il. Β. 103. Διακτῆρα, διαγγέλους τῆς βουλῆς τοῦ Διός· ἢ διαῦτον τὴν σωτηρίαν καὶ τὸ λύειν. &c. Nescio itaque, quanam Editione usus Cl. Kust. l. c. emendet Scholia, quasi itidem male διακτῆρας ibi legeretur.

μῦθος ἄγγελος, ὁ Ζεὺς ὁ γενέτης.

Διακτόρως [2]. ἑρμητικῶς.

Διάκτορε [3]. ἀγγελίου, βασιλεῦσιν.

Διάκτορος, διάκτορος, ἢ ἄγγελος ἀπαγγέλλων.

Διακυβιῶσαι [4]. διαχειρίσαι.

Διακυκῶν. διαταράττων.

Διακυπτομίζεται [5]. διυποβλέπεται. διαβλῆ. ἢ ἀκαιρῶς ἀνθίσταται.

Διακυρίττας [6]. ἀπημάξας. κυείου δὲ κειῶν.

Διακωδώνισις [7]. δεκμηρίωσις.

Διακωδωνιστής. ἀξιοφιμωθήτης. ὡς ὁ ὑποπλεῖον δὲ ὅτι τῶν ἀξιοπαζομένων ἡ χλευαζομένων λαμβάνῃ.

Διακωμῳδῶ [8]. ἀξιοχαρῶ.

Διακωνίσαι. διακλαῦσαι [9]. ἀπὸ τῦ Κωνίσαι [10], ὅταν ἐπὶ, πίσῃ χείσαι.

Διάλ [11]. ἡ ἔλαφος, Χαλδαῖα.

Δια-

Διαλαβεῖν. παλαιστικόν τι [12].

Διαλαβών. διαγνώσκων [13].

Διαλαγή [14]. φιλία.

Διαλεχείσας [15]. δεξάμενος.

Διὸς [16]. ἀγαθὸς. ἔνδοξος.

Διαλλακτής. φιλωτής. μεσίτης [17]. διαλθών.

Διαλάμπῃ. ἀφαίζεται [18].

Δι' ἄλα. ἀφ' ἁλὸς θαλάσσης.

Δι' ἄλα πορφυρεῦσι [19]. διὰ τῆς μελαίνης θαλάσσης.

Διάλας [20]. παῖς δύλας, ἢ φαιρεύς.

Διάλαφος [21]. αἰκία μεγάλη, παντοίοθεν λαίφασι διειλημμένη, ἡ λεγομένη Πελεμάφορος.

Διαλεγδόν. διαφεύγοντας.

Διαλίγειν. ἀναχαλάσαι. οἱ δὲν [22] ἀπόσαι, ἢ ἐκπλεῖν· ἀπὸ δὲ τῆς ποσῶν ἡ διαφορᾶς [23].

Δια-

retur. Idem repetit tamen in *Notis MSS.* ad *h. l.* pro διακῦραι (sic ibi exhibet) apud Schol. Hom. *l. d.* scribendum jubens, διακῦραι. Atqui ita legitur in omnibus mels Editt. Homeri, nisi aliter forte habeat Ed. Schrev. quæ ad manus non est, a Kustero ad Suidam usurpata. Interim ex lisdem Scholis corrigo Etymol. M. in v. Διάκτορος, ubi, allato Poëtæ loco, scribitur: ἄγγελος τῶν θεῶν τοῦ Διός —— ὁ διακῦραι καὶ σωθῆναι κ. τ. λ. Vide ibi plura, & confer mox v. Διακῦραι. Vide & Phavor. & statim v. Διάλιγ.

1. Ὁ Διός] Mercurius nempe apud Hom. *l. c.* & *Il.* Φ. 497. &c. Conf. Phurnut. *de Nat. Deor.* c. 16. *fub init.*

2. Διακτόρως, εἰρμικῶς.] Hinc forte quis defenderit superius διακτόρων. At tum male σωθῆς accederet: nisi duo volueris diversa. Τορῶ vero, est σωβιεῖν. Schol modo laudatus *Il.* B. 103. Ἀργειφόντην. ἀργοὶ γὰρ καλοῦσι φασὶ· Κίρκιον. κεῖ γὰρ ὁ Διός. Cyrill. Lex. MS. Διάκτορος. εἰρμικῶς.

3. Διάκτορε.] Ven. & Flor. *Διάκτορον.* & Cyrill. Lex. MS.

4. Διακυβιῶσαι.] Id est, Διαχειρίσαι. IS. VOSS.

5. Διακυπτομίζεται.] Eustath. *Il.* I p. 756. *fin.* hoc verbum ex Ælio Dionysio expl. τὸ κυπτάζειν καὶ ὑφορᾶσθαι ἀκαίρως. Infra: Καταφθονίζεται. ἀκαίρως ἐφίσταται. Notum est ex Poëta, quid sit κυνὸς ὀμματα ἔχειν.

6. Διακυρίττας.] Synef. *Calvit. Encom.* p. 77. *Ed. Paris.* Πρὸς αὐτῶν ἀνεζευγμένων παρόντας], καὶ διακυρίττοντα διδαγμάτων αὐτοῖς. Et translate idem *Epist.* 57. p. 198. Ὁ κάτω τυλμῶν ἐστῶς —— ἀγόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ διακυρίττων τὰ θεῖα. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3-p. 88. Inl. Καλλίστρατος, διαφαυσκαζῆς, ἀπὸ τῆς Κελτικῆς τῆς τέχνης. Ἔστιν ἡ τὸ Κυρίσσειν. Confer Latin. *atietare*, & Belg *ramuncken.*

7. Διακωδώνισις.] Vid. Ἀκωδώνιτος, Ἐκκωδώνιζε, Κικωδωνισμένη, Κικωδώνισις, Κωδωνίσαι, &c. Conf. Said. Etym. M. & Suicer *Thef. Eccl.* In Ven. & Flor. peffime diffinctionis nota apparet poft v. Διακωδωνιστής.

8. Διακωμῳδῶ.] Vid. inf. in v. Διακωμῶν.

9. Διακωνίσαι, διχαλάσαι.] L. Διακωνίσαι, ἀπὸ τῦ πωνῶσι. Et mox Διχαλάσῃ, [fic] pro Διχαλάσαι. SAI.M. Forfan fcribend. Διακωνῶσι, διακώσαι. —— ut fit, *pice oblitum accendere*, vel *deurere*. H. STEPH *Ind.* Forte διακώσαι. [ut Phavor.] SOPINGIUS. L. Διακωνίσαι, διακώσαι IS. VOSS. L. Διακωνίσαι. διλιώσαι. *agile corpus per circuitum vexare.* PERGER. Vel fcribe liter. argnit, fcribendum eſſe Διακωνίσαι, per ω. Deinde legend. διακώσαι, ἀπὸ τῦ Κωνίσαι, ουῦ &c. Nimirum confundunt Grammatici, κωνίσαι, quod eſt ἀπὸ κωνίδος, i. e. σφῖρα, *vertere*; & κωνίσαι, quod eſt ἀπὸ κωνίζω, *pice ungere.* A poſteriore verbo eſt Præter. Perf. Paſſ. κεκωνίσαι, quod infra apud Heſych. in ferie ſua occurrit, & recte exponitur, πεπίσθαι, κεκλῆσθαι. Confer etiam v. Κωνίσαι. KUST. Διακλάσαι Salm. etiam correxerat, ut puto; pro quo διακλάσαι exhibet Ed. Schr. Cetera confer quæ olim ſcripſeram in *Not.* ſeq. & inf. v. Διπεζῆ. —— διακλεῖ.

10. Κωνίσαι —— πίσῃ χείσαι.] L. κωνῆσαι. IS. VOSS. κωνῆσαι Phavor. Inf. Κωνίσαι, πωτοκωνίσαι. malim: Κωνίσαι, πωτοκωνῶσι, ut diſtinguatur a Κωνίσαι, quod eſt κάκλῳ σφεῖρῶν. Atque ita etiam Διακωνίσαι ſcribendum, & Κωνίσαι, h. l. Conf. inf. v. Ποτοκωνίσαι, pro quo pariter Ποτοκωνίσαι legendum; & contra in ſeqq. Ibidem: Κωνίσαι δὲ, ἐπὶ σφεῖρῶν. pro κωνίσαι. Sic omnia diſtinctius ſe habent, cum ſaplus in his hæreant Lexicographi. Quid autem permutatione literarum τ & σ familiarius? Idem Suidæ & Etymologo in v. Κωνίσαι lucem adfert. Dicta confirmat Heſych. quando v. Κικωνίσαι reddit, κεκλῆσθαι, &c. Idem: Ποτοκωνίσαι. —— ἀφ' τὸ κυβεύειν τῶν κειῶν. In quibus litera τ dubio caret. Conf. *Kuſteri Not.* præced.

11. Διάλ.] Suſpicor Διάλ ſcribend. facili tranſitu ab Δ in Δ. Ψη *Deut.* XIV. 5. SOPING. BRUNO. Διάλ ineptiſſime legitur, & tranſpoſitis literis. לאי Hebræis *cervus*: emphatice Chaldæis אילתא, ſed Grammaticis aliquis Græcus in Chaldæorum libris ſcriptum invenit דאילא, aut אילתא *Cantic.* II. 9. quod Babylonice eſſet דאילא unde illud Διάλ. Eſt enim τὸ ד nota Genitivi. Ergo δύπλαλ, aut δίπλαλ, eſſet, δι' ἐλάφου. HEINS. Acute *Heinſius.* Prius autem placuit etiam Cl. *Bochart* Hieroz. *P.* I. *L.* III. 17. *fub init.* p. 880. Et ſic *Kuſterus*: „ Διάλ (inquit) male pro Αἴλ, „ ab Hebraico ילא, *ajal*, i. e. *cervus.* Similitudo literarum Δ & Λ, uti paſſim alibi, ita & hic Heſychium in „ errorem induxit. „ Conf. Druſ. *Cenſur. in Nomenclat. Elia Germ.* p. 80. & B. Montfauc. *Præfim. in Hexap. Orig.* p. 44. ubi de Δ in Λ.

12. Παλαιστικόν τι.] Scrib. παλαιστικὸν τι. PAI MER. Videlicet διῶσαι, vel βῶσαι, *verbum quo paleſtrite utebantur.* M. MEIBOM.

13. Διαλαβών. διαγνώσκων.] Adde [ex ſeqq.] διαχειρίσας, διξάμενος, & quod paulo longius exulat, διωλύσ. PERGER.

14. Διαλαγή.] Διαλαγὴ, & mox Διαλαγῆς, ſcribit *Is. Voſſ.* ex hypotheſi alphabetaria. Vid. Suid. & Phavor. qui part modo ſimplex & duplex λ hic permiſcent. uti ſæpius in Lexicis antiquis.

15. Διαχειρίσας. δέξ.] Διὸς, γαῖος, ὑπὸ.] Videntur infinitia. Poſſis tamen ſic refingere: Διαπαγέσας, διαχερέσας, διξάμενος. ἢ Διαλαλῆσ. ἀγαθὸς, ἐνδοξος. IS. VOSS. Malim ſimpliciter Διαχειρίσας, quod loco ſuo migravit (conf. inf. in v. Διαχείρη, &c. poſt Διαχειρίσαι) aut reponendum poſt Διαλαβών, διαγνώσκων, ut *Pergerus* conjicit, ſimul huc revocans διωλύσ in fine v. Διαλαλῆς. Sed tantum non aufim. *Kuſterus* etiam: „ Scribe Διαχειρίσας, per τ, & infra ſuo „ loco pone. Hic enim ab ordine ſuo aberrat. „ Quod ad ſequentia, a *Voſſio* ex parte correcta, vide ibi *Not.*

16. Διὸς, γαῖος. &c.] Hoc membrum non ſolum luxatum, ſed diſcerptum eſt & corruptum, & longe exulat a ſuo loco, ut & vox Διαχειρίσας. Hinc ergo tollenda ſunt, & legend. Διῶ. ἀγαθὸς. PALMER. G. SALM. BRUNO. Forte Διαγαῖος. SOPING ſed vide Διῶ. SCHR. Nova divulſio verborum, quæ depravatiſſime etiam leguntur. Nam pro Διὸς, γαῖος, ὑπὸς, legendum, διφόρως δξάς, quod porro ponendum poſt ſeq. Διαλαλῆς. φιλ. μεσίτης. διλθὼν enim pertinet ad v. Διαλαλῆς. PERGER. Nimis uric & fecat *Pergerus.* Nec perſuadet *Voſſius.* Simpliciſſimum (etſi a fede ſua remotus) eſt, ſi tranſpoſitis literis pro Διὸς ſcribas, Διῶ. & pro γαῖος, ἀγαθὸς: ut bene monuerunt Viri Docti. Supra: Διὸς, —— ἐνδοξότατος, ἢ ἀγαθὸς. Infra: Διόπ. μεγάλου, ἢ ἐνδόξου. Διῶ. —— ἀγαθὸν. Διὸς τοῦ σωτῆρος, τοῦ ἀγαθοῦ. &c.

17. Διαλλακτής. —— μεσίτης.] Quinam proprie dicantur, vide Defid. Herald. *de Rit. judicat. auctorit.* L. II. c. 4. §. 4. De ſeq. v. διαλθὼν vide *Not.* præcedd.

18. Ὁ ἀφίζεται.] L. ἀφιζῶται. SAI.M. SOPING.

19. Δι' ἄλα πορφυρεῦσι.] Hemitilchil cauda. An ex Homeri loco *Iliad* II. 391. Ἐξ ἁλὸς φορεῦσι. An aliunde potius?

20. Διάλας.] Inf. Δίαλον. φωτερῦν. SCHR. II STEPH. *Ind.* Supra: Δίαλον. ἔγλον, φωτερῦν. Et: Διάλαι. λῃστάλαι.

21. Διάλαφος. αἰκία μεγ. &c.] Diſtingue: Διάλαφος. αἰκία, μεγάλη, παντοίοθεν &c. Latine *infulam* dixeris. KUST. Vid. Euſtath. *Od.* X. p. 1921. *f.* 57. inf. v. Λαφος, &c. & ſup. *Not.* in v. Βαλαφορᾶ, ubi vox Φελεμάφορος. Vide & Fullet. *Miſc.* S II. t. Perinde vero fuerit, utrum αἰκία cum Διάλαφος jungas, nec ne. Sexcenta ejuſmodi in Heſych. ſunt exempla, ubi ſubſtantivum ſequitur in expoſitione, quamvis pertineat vere ad ipſum gloſſam.

22. Οἱ δὲν &c.] L. οἱ δὲν. IS. VOSS. οἱ δ' ἂν. &c. PERGER. Forte: οἱ δ', ἀνιὼν &c. Quomodo autem interpretatio hæc vocl Διαλίγειν convenire poſſit, non video. KUST. Διαλίγειν. διακαθαίρειν, ὅτι δὲν ἀντὶ τοῦ ἐκπλεῖν. ἀπὸ δ' τῆς ποσῶν ἢ διαφορᾶς. Sic illa ſunt legenda. hoc ſenſu: Διαλίγειν, *rationes purgare* (ut διακαθαίρειν de quo monui Arnaldum, cujus *Add.* vide ad *Var. Conject.* p 417) *quod facere ſolent, quum peregre eſt abeundum, aut maritimum ſtet ſuſcipiendum: tranſlatio ducta a teſſeris.* HEMST.

23. Ἀπὸ τῆς ποσῶν ἢ διαφορᾶς.] Inf. in Διαλαλῆς [ante Διαμαρτ.] Ἄλλοι δ παιδιᾶς αἰδῶ, ὃ ἡ διαλογῆς τῆς ψήφου. SALM. Lego, μεταφορᾶ. Conf. inf. v. Διαλαῆς, poſt v. Διαλογάσαιν. KUST. Sic & Cl. *Heinſterh in Lex.* præc.

Διαλίγαζ 1. Ἐπὶ τῷ σωφρονίζειν.

Διαλεκμᾶζ 2. Ἀφορίσειν. διαμωκᾶζ.

Διαλεκτικός. πολύλαλ@.

Διάλεκτ@ 3. ὁμιλία. λαλιά.

Διαλαχόντα. κληροσάμενα.

Διάλλαστ 4. Ἀφῆλιν.

Διαλελημμένων 5. διαδεδεμένων. ἢ διακεκαυτριμένων ἐκπέρυθρον.

Διαλελίπαζιν. ἐπαύσαντο.

Διάληψιν 6. σύνθεσιν. ἢ γνῶσιν.

Διάλειμμα 7. διάστημα.

Διαλείμμαί@ 8. τῷ διαχρεισμῷ.

Διαλημμένη 9. ἁλιμένη, κεχλεισμένη.

Διαλίξας 10. διορύξας.

Διαλίξεις 11. διαιρέσεις κλήρου.

Διάλεξις 12. ὁμιλία.

Διαλλαγή. μεταβολή. ἡ Διαλέξεως, Λάκωνες Ἐπὶ τὸ ἔχθρος.

Διαλλαγῶ 13. διαχειρισθῶ.

Δι' ἀλλήλων.

Διάλ-

1. Διαλίγαζ. ἐπὶ τῷ σωφρ.] Sic & J. Pollux l. V. cap. 15. Vid. ad Ἀμαιν, & Δρομάδες. SOPINGIUS. Vid. Aristoph. *Plut.* ϒ. 1083. ibique Kust. Conf. *Eccles.* ϒ. 885. & *Lysistr.* ϒ. 721. Moeris Attic. Διαλίγαζ, τὸ τὰ πανουργήματα τῶν γυναικῶν, ὡς Ἀριστοφάνης. Vid. Suid. in v. Διαλίγαζ, & Διαλογισμὸς γυναικῶν, Polluc. V. 93. & Gatak. *de Stylo N. T. cap.* XI. p. 78.

2. Διαλεκμᾶζ.] Λέγεται. τὸ εἰπεῖν. Sed Διαλεγμᾶζ inde, faltem linguæ genio non auftim præfiare. Mallem Διαλεκμᾶζ, quod ex Ælio Dionyfio pro διαμωκᾶζ, ἐφ' διατείζων, adfert Eustath. *Il.* ϒ. p. 1208. ϒ. 41. notante etiam H. Stepb. in *Ind.*

3. Διάλεκτ@. ὁμιλία.] Διάλεκτ@ & Διάλεξις pro eodem accipit. Suidas tamen diftinguit in Διάλεξις. IS. VOSS. Διάλεκτ@ & ὁμιλία junxit Plato in *Sympof.* p. 327. G. immerito H. Steph. fufpectum habente locum. Pollux II. 122. Ἀφήλιξις, Ἀφήλεγ@·, Ἀφήλιπ@·, tanquam fynonyma recenfet; minus tamen bene cepit Interpres: adeoque & in Baſil. T. I. p. 23. D. σοφῶς γὰρ ἐστίχνος τὸ χάρμα τῶν ἐ διαλέκτ@ παρείλαπται, verterem potius, *colloquendi forma*, quam fimplicliter *loquendi*. Unde fimul palam eſt, non perpetuam eſſe differentiam, quam Ἀφήλιξ inter & Ἀφήλεγ@ ſtatuit Schol. Comici ad *Nub.* ϒ. 317. ABRESCH. Infra: Διάλεξις. ὁμιλία.

4. Διάλλαστ. διάλυ.] Jeb. V. 12. διαλλαστὰς βυλὰς πανύργων. Hanc & ſuperiorem gloſſam pro inſcitiis habet *If. Voſſius*, quia ſc. ordini non reſpondent. Inf. Διαλλαγή. —— ἢ Διαλέξεις, Λάκωνες ἐπὶ τὸ ἔχθρος. Conf. v. Διαλλαγῶ.

5. Διαλελημμένων.] Scrib. Διαλελεγμένων, a Θαλεγμᾶνα. IS. VOSS. Forte Διαλελημμένων ſcripſerat Noſter, reſpiciens ad Ariſtoph. *Eccleſ.* ϒ. 1082. —— βινῶ δὲ μὴ διαλελημμένην. Schol. μάλιστα εἰλημμένην. Vid. ibi Tan. Fab. Suidas in v. Εὐπυχίδαι, hunc verſum citans, διαλελεμμένην exhibet. Sed terminationem plur. —— αν mutare in Hef. opus non eſt. Phavor. Διαλελεμμένων. & ſic omnes Edd. ante Schrev. quod recepi.

6. Διάληψιν.] Intelligitur *diſtincta cogitatio, plena, perfecta bene.* M. MEIBOM. Polyb. l. IV. ἔχων τὰ τέλειον διάληψιν. SOPINGIUS. Vid. Suid.

7. Διάλειμμα.] Scrib. Διάλημμα: ut Suid. Sic & *If. Voſſ.* & *Kuſt.* Conf. Etym. M.

8. Διαλείμμαί@. διὰ δ' χωρισμῷ.] Repone: Διαλείμματ@. ϒ διαχωρισμῷ. ut Suid. Vid. inf. in v. Διάλειζα. Conſentit *Kuſter*.

9. Διαλελημμένη.] L. Διαλελεμμένη. IS. VOSS.

10. Διαλίξας.] Vid. Suid. in Διαλίγαζαν. IDEM. Vid. Suid. v. Διαλίγαζαν, & Ariſtoph. *Lyſiſtr.* ϒ. 721. KUST.

11. Διαλίξεις.] Immo Διαλῆξις, per η. Vid. Harpocrat. & Suid. Sic etiam *Valeſ. If. Voſſ.* & *Kuſt.* Conf. ſup. v. Διαλιχοῦν. & inf. v. Λαβηδὲ, Λάχε, Λαχνίᾳ, & ſeqq. Λᾶξε, Λᾶχμον. &c.

12. Διάλεξις.] Vid. ſup. v. Διάλεξ@, ibique *Not.* & Suid. in v. Διαλογή. Mox ἐπὶ τὸ ἔχθρος Laconibus uſurpari ait, per metonymiam ſcil.

13. Διαλλαγῶ.] Vid. ſup. v. Διάλλαστ, ut & v. præc.

14. Διάλυσ@.] L. Δίασ@. SALM. L. Διασ@. IS. VOSS. Porte Διασσῶ. ει & υ enim ſæpius permutantur. Infra Διάλυσις ſcribitur, cum eadem explicatione; ubi pariter Διασῶ malim, confuſis AA & M, ut in v. Ἐπτάμυστ, pro Ἐπτάμαστ, &c.

15. Διαλογισμοί.] Vid Cl. Snicer. *Theſ. Eccl.*

16. Διάλογ@.] *Sermo* Horatio. HEINS.

17. Διάλιθος.] Vid. ſup. v. Διάλιτος.

18. Διαλυφῶν.] L. Διολυφῶν. SALM. KUST. Vid. inf. v. Διολυφῶν, & Ὀλυφῶν; & ſup. v. Ἀπολοίφειν, Λιστελῶν, ubi Ἀπολυφῶν, & Λιστόλυσιν, legendum docuimus. Vid. *Not.* ſeq.

Διάλλυ@ 14. ὁ ἀπὸ ἄλλυ διακονῶν.

Διαλογισμοί 15. ἀδιλεχίαι.

Διάλογ@ 16. λόγ@. πόημα.

Δίαλον 17. φανερόν.

Διολυφῶν 18. διαπίλλων. Ὀλυφῶν 19 ϕ' ὑ Ἀθηνᾶ, τὸ πίλλειν. εἰ δὲ 20, τὸ ἐπιλέγειν τῷ ὑποσήμειον ἢ πόαν.

Διαλύγισμα. διαπλοκή.

Διάλυσις 21. διάκρισις. φθορά. διαχρησμός.

Διαλυγίσανίες 22. κεκμηκότες. ἀδυνάτους.

Διαλαὸς 23. οἱ ϕ, ὑπὸ μυλίδιον δαίμονι· ἄλλοι δὲ, παιδιᾶς 24 ἕνε@, ὁ ἢ διαλέγειν τὰς ψήφους. βούλῃ δὲ λέγειν ὁ Κερκῖν@ ἐ ἴχνατα τῷ πόνων 25.

Διαμαρτάνῃ. διατυχήσῃ 26.

Διαμαρτυρία 27. δίκη πὸς, ὁμοία τῇ Παραγραφῇ 28. ταύτῃ δὲ ὑναντία ἡ Εὐθυδικία.

Διαμαρτὼν. ἀποτυχὼν, ἢ διασφαλείς.

Διάμας@ 29. Θεός. ϕ Διάμαλ@ 30.

Διαμάτιμι 31. διαφυρᾷν· τὰ ἄλφιτα ποιῇ τὴ πτη-

19. Ὀλύφων.] Aut Διολύφων ſcribendum paullo ante: aut potius ὀλυφῶν, ut convenire poſſit cum præc. Διολυφῶ, H. STEPH. *Append.* p. 225. Διολυφων, & hic διλύφη, legit Cl. *Bentley.* ad Ariſtoph. *Nub.* ϒ. 809.

20. Εἰ δ'] L. εἰ Δ. JUN. SCAL. HEINS. Ita Phavor. Conf. ſup. in v. Διαλογισμοί.

21. Διάλυσις.] Vid. ſup. v. Διάσεμις, ibique *Not.* Adpoſite Maximus Tyr. *Diſſ.* XXX. p. 296. ὡσ τὸ ϕ τὸν ἀφ. λυζον, φθορὸν καλοῦ.

22. Διαλυγίσανίες.] L. Διαλογίσασιν. SOPING. Ita exhibet H. Steph. *Ind.* Conf. v. Διαλόγισμα, & inf. v. Ἀργιζῆ, &c. Τ pro Γ, ut inf. Λαβῶσι, pro Λαγ. &c.

23. Διαλαὸς.] L. Διαλεῶ. IS. VOSS. Ex ſerie liter. ſcribendum foret Διάλυ@, per υ. KUST. Mutilus eſt fine dubio hic locus, magnaque parte truncatus. Ut Διάλυ@ ab Heſychio veniſſe non credam, ordo literarum facit, qui poſtulare potius videatur Διάλυ@ eaque vox utrique ſignificationi ſubjectæ aptari non difficulter poterat: certe διαλύειν ψῆφον æque dicatur ac διαλέγειν, *calculos intricatos expedire.* [Oc quo fup. vid. ad v. Διαλέγειν.] HEMSTERH.

24. Παιδιᾶς.] Vid. Meurſ. *de Lud. Gr.* p. 11. SCHR. Scribendum eſt παιδιὰς, i. e. *ludis*, vel *ludi.* KUST. HEMST. Ita exhibet *Meurſ. l. c.* Vid. ſup. *Not.* in v. Διαλέγειν.

25. Τὸν ἴχνῶν ἢ πόνων.] Inpuitorum hominum ac nequiſſimum deſignaverit itaque Cratinus vocabulo Διάλυ@. Hoc autem corruptum eſſe docent *Note* ſuperiores. Διάλυ@, quod a ſerie non alienum propoſuit Vir Cl, non plane videtur ſatisfacere; ut nec τῷ τῶν ſatisfecit. Succurrebat mihi aliquando v. Λαίγν@·, λάκκῳ@, infra, coll. v. Λαβῶ@. - - πέρ@·, & Λαίσᾶ@, &c. Quia & poſtremo illo ſenſu (nam cereræ ſignificationes aliud verbum reſpiciunt) cogitabam forte explicari vocem Μάχλ@·, i. e. ἀκρατὴς, πέρ@·, infra: ut ΜΑΧΑΟΣ ſenſim corruptum fit in ΔΙΑΛΑΟΣ, per literarum ſimilitudinem. Sed nihil potius ſtatuerim. Potuit etiam Cratinus ſingulare cujuſdam hominis inpuri nomen proprium reſpicere, quod ad ſimiles deinde tranſiit; ut ſup. in v. Δημαλίδης, &c. putet. Sed, ut dixi, ampliandum cenſeo, ulterius cogitandi materiam & occaſionem ſolummodo præbena.

26. Διαντυχήσῃ.] L. διαντυχήσῃ. Idem ſenſit *If. Voſſ.* Conf. Suid. Ita mox Διαμαρτὼν, διαντυχὼν. Etymologus in Ἀμαρτῶ - - - ἐκ Ἀριστοτέλους, τὸ ἀτυχεῖν. leg. διαντυχεῖν. ut Schol. Eurip. *Alceſt.* ϒ. 879. Ἀμαρτὼν, διαντυχὼν, Sic & Suid. & Schol. Hom. *Il.* ϒ. 865. Philo *de Mundi opif.* p. 4. διαμαρτὼν ἢ σωτῆς. Conf. *Obſerv.* meas ad I. Joan. III. 4. & Cl. Vanema *Notas* ad *Rom.* V. 12. quas ſubjecit *Pamphofi* Braſilianæ.

27. Διαμαρτυρία.] Vid. Harpocrat. p. 83. SCHR. Vid. Suid. h. v. Item v. Δίκης ἀνάκλησις: cui adde Harpocrat. v. Διαμαρτυρία, v. Ἀνάκλησις, & v. Ἀντιγραφὴ. KUST.

28. Παραγραφῇ.] L. παραγραφῶ. SCAL. Sic *Manuſſac.* ad oram lib. ſui, & *Jungerm.* ad Polluc. VIII. 57. Harpocrat. & Suid. παραγρ@· τὸ ἐ ὑ Διαμαρτυρία παραγράφ@. Ita οἱ & ὁ mox literam confundentes in v. Ἀπόφασις. Vid. H. Valeſ. ad Harpocr.

29. Διάμας@. Θεὸς, πὸς Δήμητρ@.] Διάμας@ Θεὸς, ῥητὸ, eſt *Diana Epheſia.* IS. VOSS. Ea certe vulgo πολυμαστὸς, *multimammia*, vocata eſt; ut notum. Sed ulterius inveſtigandum. Conferri interim queant Μάζα, & Μάσα, μαζάλας, & Μαζὶς, μάγας. &c.

30. Διάμαλ@.] Scrib. Διάμαζ@. Vide ſequens. [Διαμάττων. - - ὡσὶ τὸ ποιζῶν μαζᾶς.] IS. VOSS. Non eſt vocis Διάμας@ interpretatio, ſed diverſa ejus lectio. KUST.

31. Διαμάτιμι.] Vid. Μαζῶδε. Hinc quoque cerum eſt, veterum ἄλφιτα in farinam fuiſſe redacta. M. MEIBOM. Vide in v. Μαγάζῳ.

1. Δια-

πᾶσαν μάζας.
Διαμάχη [1]. μάχη.
Διαμαξαιβύη [2]. Ἀφασμηλαιβύη. Ἀφαψαμαβύη.
Διαμαλεί. οἰκέτας [3].
Διαμέλλ. ἀναβολῆ χρῆται.
Διαμεμιζημένην [4] ἡμέραν. ὅτι τῆς μεγάλων δικῶν τὴ ἡμέραν ἡμέλεγον οἱ Ἀφασμαῖοι.
Διάμεζα. οὕτως ἐλέγοντο οἱ [5] Ἀθηναῖοι, οἱ μέζονα τῆς πλησίον καὶ πόντων.
Διαμέζων [6]. ἀλαζόνα. ἐξαλλάττειν.
Διάμεσ@ [7]. ὄργανον γναμψικόν. καὶ τὸ διδύμων εἰς δύσεις λύσιν [8] τοὺς τοὺς σιλικοὺς χρεπτοὺς μεζοῦσιν.
Διαμεσητά [9]. Ἀφασμεσημένα.
Διαμέσσας [10]. ἀλαζόνας.

Δια-

Διαμῆζαι. Ἀφαθελίζαι. Ἀφαλίψαι, Ἀφατμῆν [11].
Διάμμες [12]. δίκοφα, δίπτυα. διθίεζα.
Διαμέτης [13]. ψεύστης, ἀπατεών.
Διαμηλίζαι [14]. τοῦτο καὶ ἐπὶ παίδων ἀρρένων, καὶ δηλῶν ἔλεγον.
Διάμι@ [15]. ὁ ἀπ' ἄλλου Ἀφαιρῶν.
Διαμιγάσαι [16]. Ἀφαμελίζαι.
Διαμιγρομένα [17]. Ἀφαιρῆζα, καὶ Ἀφαμελίζα.
Διαμπάξ. δίλυα, χαβίλυα. διλυικῶς [18]. ἐξαπατίας.
Διαμπέρες [19]. Ἀφαπατήζας.
Διαμπερές. δίλυα. @ξηγήσεις [19]. σαφῶς. πλέιας. Ἀφαπάξ.
Διαμπερίως. σαφῶς. πλέιας.

Δια-

1. Διαμάχη.] M. Tyrius *Lego* XXXIX. ὅσπερ ὁ τῶν τῇ πυθίᾳ ἀγώνων οἱ μὲν τῇ ἀγεφγάλεον Διαμαχὴν τὴν βοῦσιν. Vide in Συμμαλίδη. SOPING. Postremum omittat *Schrev.* qui M. Tyrii locum, qui est p. 383. pessime editit [XXX. IX.] deceptus inde, quod *Soping.* integrum numerum ob imminentem textum eodem versu exprimere non valens, τὸ IX. reparatim scripserat. Et hoc bonus *Schrev.* pro minori ejuidem XXX. λόγῳ sectione arripuit. Talia monco, ut adgnoscas, quam parum sæpe confidere liceat ejusmodi Editoribus, magnum & ingratum inquirendi laborem passim parientibus. Vide & in v. Δῆμι non dissimilem ilurorem. Sed de his alias.

2. Διαμαξαιβύη.] Vox mihi suspecta. An Διαμασσαιβύη, vel Διαμαξαβύη? Conf. v. Διαμάσσει, & Μασσᾶζ, καβύρα. Μάσσυ. καθεζέσθω. Et: Σφυΐζ. καβύρισι. — — σφυΐζ. His scriptis, Cl. *Heinsium* etiam correxisse video Διαμαξαμβύη. Sic & Cl. *Kusterus*: „ Leg. Διαμαξαμβύη, à „ Ἀμμάσσω. „ Neque amplius dubitare fas est.

3. Διαμαλεί. οἰκέτας.] An legend. Διαμολεῖ, οἰάτης, i. e. *supplices*: ut fit compositum ex Δῆ, & μολεῖ@, i. e. *blandior*. Supplices enim blandis verbis uti solent. Sane infra Μαλαχῇ exponitur ἱκετείᾳ. Ἱκάτης autem & οἰκέτης sæpe invicem permutari solent: ut inf. v. Ἱκάτης. KUST. Vide quæ supra notavi ad v. Λιλεῖ@, & adde Barnes. ad Eurip. *Alcest.* ϑ. 437.

4. Διαμεμισημένην ἡμ.] Vid. Harpocrat. SCHR. ibique Maussac. & Valef. *in Ejusd. Not.* Conf. Suid. & ad illum omnino Cl. Kuster. qui ipsam vocem ex duobus locis Demosthenis p. 215. C. & 725. B. adfert. Vide & Inf. v. Ἐφ' ᾧδε.

5. Παρὰ Ἀθ.] L. @ῆβ. STEPH. SCAL. ANON. *in Cod. Burm.* L. παρ' Ἀθ. HEINS. @ῆβ. Ἀθ. Phavor.

6. Διαμέζων.] Huc refer Διαμέζειας, & Διαμεῖτης. SCHR. Διαμείτης, Διαμέζειας, & Διαμαῖος, ut [infra] legendum videtur, omnia sunt a Δῆμος, idem quod Δῆμιος. Idem nempe quod Ἀμαθαντὸς supra. Vide quoque Ἀμαθαῖος λόγος. IS. VOSS. Διαμεῖτης, Διαμέζειας, Διαμεῖτις, idem vocabulum, quod genuinum diversi casus probant; Doribus Æolibusque ptoptium forma ostendit; fontem monstrat ἐξαπάτης. Est enim ab ἀπάλη, quod ut origine, sic potestate convenit cum ἀμαθὲς. Vide Notium in Ἀμαθαντὸς, Παχυμοῖρος, Ποχαμοῖζα, &c. Itaque Δῆμαθαντὸς nihil aliud quam Δῆμαθὲς, ἐξαπάτης, Δῆμαθίας. Hinc facile patet, quo flexu ad significandum ἀλαζόνα, ψεύδη, ἀπατεῶνα, pervenerit. Primum Διαμείτης, ab ἀμεῖν· alterum Διαμέζειος, ab ἀμαῖος· tertium Διαμεῖτις (sic enim potius scribo) Æolico more pro Διαμείτης, ab ἀμεῖτις, unde ἀπατεῖτις natum. Notandum vero, in explicanda voce Καλλιέτης perinde jungi, ἐξαπάτης, ἀλαζών. HEMSTERH. Ἐξαλλάττειν est, qui alterum ex altero quasi format, sive variatam rei formam (spectantium oculis objicit; *præstigiator*; Belg. *een goeleaar*: unde pro *veterator*, &c. Augeantur hoc composito Lexica. Ad rem vero ejusmodi ἐξαπάτην describas verbis Platonis *de Rep.* L. II. p. 606. B. εἶδε ἄρα γόητα, οἷον δὴ ἐξ ἐπῳδῶν φανταζόμενα ἄνθρωπον εἰδέναι ἰδίων . . . τὴν ἀνθρώπου τὸ αὐτὸ αὖθ@ εἰς πολλὰ μεταβάλλοντα, ποτὲ δ' ἐμοὶ φαίνεται, καὶ ποιεῖν αὐτὸ ταῦτα δοκῶν, &c.

7. Διάμετ@. ἴσως γναμψτικὸν.] Suid. γναμψικὸν, cum vide. IS. VOSS. Sed γναμψτικὸν ex MSS. revocavit Kust. ad eum loc.

8. Εἰς ἀπυσίαν λόγου] *ait de meat nec est text.* M. MEIBOM. Sic *Dametrium* accipe *leg. ult.* Cod. Theod. *de Navic. Asiæ dammum*, [Gall.] *perte*. Glosse *interstimentum*. Intellige, cum cumulum (*auctarium* Festo) dabant, nec rupio æquabant. Διάμετρον Plutarch. in *Demetr.* (p. 908. C.) pro *dimensio* seu *annona* militari usurpat. Filio enim indignanti tot milites incassum interfici in obsidione Thebarum, respondisse ait Demetrium: σὺ δ' οὐ νομίζεις ἡ Δήμητρον ἀφεῖναι τῷ λιθοτριβεῖ; VALES. ad Harpocrat. in v. Διάμετρον. Ἀπυσία hic est, *detrimentum*; ut optime exponitur in Glossis antiquis. Vid. Vales. [*l. c.*] KUST. Conf. Suid. & sup. v. Ἀπυσία.

9. Διαμετρητά.] Hom. *Il.* Γ. 344. & Schol.

10. Διαμέζειας.] Sup. Ἀμαθαντὸς. ἀμαθὲς. Conf. *Not.* in v. Διαμέζειον. & mox v. Διαμείτης.

11. Διαμῆζαι. - - Ἀφατμῆν.] Scribo, Ἀφατμῶν. Conf. v. seq. KUST. Imo vero Ἀφατμοῦν, ut fratrum: Διάμηζι, δίπυλα, δίπτυχα, διθίεζα. G. d'ARNAUD *Lett. Gr.* p. 39. Sic & Cl. *Hemsterh.* sup. ad v. Διάμηζις. Conf. inf. v. Διαμπερὲς. - - Ἀφατμῆν. Ἀφαιψῆν.

12. Διάμμες.] Hom. *Il.* Γ. 359 Schol. expl. δίπυλα, διπλᾶ, δίπτυχα. Sup. Ἀμάσσαι. Συρίσσαι, λατρεύειν. Conf. v. prec.

13. Διαμείτης.] L. Διαμαῖτης. IS. VOSS. Immo Διαμείτης, Æol. pro Διαμέτης, ab ἀμεῖται, i. e. ἀμεῖται, ut docuit Vir summus sup. ad v. Διαμέζειον. Conf. v. Διαμόδιος. Sic infra Παχυμοῖρος, @ξηπάτης, legitur: quod est pro Παχυμοῖτις, sive - - μοῖρος.

14. Διαμηλίζαι.] λὶπ τῆ μηρῶν. SOPING. Vid. Heinf. in Antiarch. p. 13. SCHR. Id est, συναίζειν. Aristoph. Schol. p. 273. & 394. Vid. Suid. in Διαμηρίζειν. IS. VOSS. Plutarch. L. III. *Sympof. Probl.* V. p. 1667. Διαμηρισμὸν τὸ σφιγγεσθαι τοῖς. Ita scribend. (pro Διαμηγε. Locus est *Quæst.* VI. p. 653. E. *Ed. Franc.*] M. MEIBOM. *Dividere* Latini vocant, sensu obsceno. KUST. Hoc tum de *masculis*, tum de *puellis* dicebant. De *masculis* Cleanthes: Σὺ δ' ἐν τοῖς Διαμηρισμοῖς ἦσθ, μειράκιον. Laertius *in ejus vita* [L. VII. p. 205. sive 544. *Ed. Casaub.*] De *famellis* Philetærus apud Athenæum, in *Anib.* p. 599. [ϑ. 1254] - - - Διαμηρᾶ τὸν ἕτερον αὐτῶν. PERG. Postremum locum adfert Suid. in v. Διαμηρίζειν, ut & cetera duo ex eodem dramate ϑ. 707. & 670. Conf. Sext. Empir. *Pyrrh. Hypoth.* L. III. p. 161. A. [Ed. Steph.] Menag. ad D. Laërt. VII. 172. & H. Steph. *ind.* Mox pro Θηλυκὸν f. l. Θηλικὸν.

15. Διάμι@.] Scrib. Διαμεῖ@. Vid. sup. v. Διάμε@, ibique *Not.* Aliter Cl. *Maussacus*: „ I. eg. Διάμμι@ (inquit) „ i. e. *alternis vicibus serviens, alternatim*. Vide v. Διάμε@, „ *pro alio munifrans*. „ *Kusterus* tantum adscripsit: „ Supra „ habes Διάμε@, cum eadem interpretatione. „

16. Διαμιγάσαι.] H. Steph. in *Thes. L. Gr.* Medii tantum usum offendit ex Hom. & Apollon. Concilcemus & Activo auctoritatem ex Eurip. *Hecub.* ϑ. 1076 & *Hippol.* ϑ. 1376. ALBRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 88. Vid. inf. v. Διαμορμύρων. Conf. v. seq.

17. Διαμιγρομένα.] Donec nimirum pro communi Διαμορμύρω, a Διαμορμύρω. KUST. Suidas & Phavor. Διαμορμύρω.

18. Διαμπάξ. - - † Διαπλᾶς ἴζει] Hæc omnia conjungit *Is. Voss.* subiata divisionis nota, quod probo. Similiter Cl. *Abresch.* Sic inf. Διαπλᾶς, & Διαπλοῦς, expon. δὶ ἄλλ, ut hic Διαμπάξ. Ultimum ἴζεται non mutandum: notat *ultimque*; quo sensu Lucianus, ab H. Steph. in *Ind.* laudatus, dixit: Διαλαμὼν Ἀμφιτρύων ἔχει τὸν τοῦ πυγὸς. Etym. M. Διαμπάξ, δίλυα, Ἀφαπαῖς, δίπλαις, ἴζπαξ. Conf. inf. v. Διὰ παῦ &c. Gemina notata videlo a Cl. *Kusterio*: „ Sublato (inquit) signo distinctionis, continua scric lege: πα„ θεῖν, δίπλαις, &c. Pro πάθειν tamen legere malim, δὶ ἄ„ λα, ut recte infra v. Διὰ παῦ. Confer tamen v. Διαπαῦ. „ Hactenus *Kusterus*: cujus postrema non intelligo: quæ nempe postea adscripserat, obiitus se versari in ipsa voce Διαπαῦ. Καθεῖν autem non mutandum esse in Δ' ἄλ (quod cum præc. Δίλυν inepte jungeretur) liquet ex Schol. Hom. *Il.* E. 100. τὸν Διαπαῦ, δίπλαι, καθεῖλε, Δῆ παῦδι, - - - Ἀφαπαῖς, διαπεραίως. Conf. mox seqq.

19. Διαμπέρες.] Vid. sup. v. Ἀμπέρες, & Inf. v. Διαπέρασον, ut & mox in v. Διαμπερὲς.

20. Παρηγόρηκε.] An παῦ Ὁμήρῳ, qui passim utitur πᾶ Διαμπερές? An vero legend. ἀξηγήσει, ut inf. Παρηγορίδας. ἀξηγητὰς. Sic olim Alla video apud *Kusterum*, cujus verba hæc sunt: „ Est vox corruptissima, pro qua legerim „ διαῖξεις. Quomodocunque se habeat illud σαφῶς, certum „ est, τέρας facillime mutari potuisse in γέρας. Nam τ sæpissime occupat locum ϑ γ, & τ ϑ τ, ut Criticis notum „ est. Recte autem διαῖξεις jungas cum σαφῶς: siquidem „ παῖς idem quod σαφὲς, evidenter Suidâ. „ Addo, fu-

Διαμίδησις. ῥᾴδιλογισμός.
Διαμυλλαίνει [1]. χλιθάζει. ἐπὶ τοῦ τὰ χείλη ἀφαιρέμενα. ἀφαμοκάζει.
Διαμπερισμός [2]. ἀφαίρεσις. διατμῆσις. ἀφαίμωξις.
Διαμπερὲς ἐκ [3]. ἀφαπεφθῆναι.
Διαμφάδιον. ἀλλῶν.
Διαμφίδιον μέλ◎ [4]. ἀλλῶν; ἀφαπτὸς κεχωρισμένον. Ἀμφὶς γὰ, χωρίς. Αἰσχύλ◎ Προμηθεῖ Δεσμώτῃ.
Διαμφίλυκα [5]. διϊσάπτης.

pra διαῤῥῆν ἐς σαφῆς apud Hesych. in v. Διάῤῥη◎ conjungi. Παρηγόρως autem, ignotum Lexicis adverbium, retinet J. Anton. Van der Linden in *Medic. Physiol.* p. 649. & interpretatur, *circulariter*. Minus accurate: ut monebit Cl. Hemsterh. ad Aristoph. *Plut.* ℣. 1038.

1. Διαμυλλαίνει.] Redde Pollucl. [II. 90. ubi pessime Διαμαλλάττει, ut jam monuerunt, Interpp.] Vid. Suid. & Etym. M. [citantes Aristoph. *Vesp.* ℣. 1306.] IS. VOSS. Vid. inf. v. Διαμύλλανεν, & *Not.* in v. Ἐμμύλλανεν.

2. Διαμπερισμός.] L. Διαπερισμός. SALM. L. Διαμπερισμός. G. IS. VOSS. Scribend. fort. Διαμπερισμός, a διαμπερισθῶ, metri causa inserto μ, pro διαπερισθῶ. Vel a διαμπερισθῶ, pro διαπερισθῶ. H. STEPH. *Thes.* T. III. p. 162. D. Praetulerim Διαπερισμός, favente serie. Conf. *Not.* seq. Inf. Ἐμπερισμός. διατμῆσις. quod confert etiam *Kusterus*, addens: „ Διαμπερισμός forte pro Διαμπερισμός. „ Ego vero praeterea conjecerim, illud vocabulum hic ab Hesychio cunfusum esse cum διαμμός, vel potius, binas illas glossas coaluisse. Eo enim pertinere videntur duae sequentes interpretationes, διατμῆσις, διαιμώξ. Supra enim: Διαμφίζει. διαιθρίαι, διατμῆσι. Et: Διάμμοι. διάνοιγε, λύτρωσε. Quae vide.

3. Διαπερὲς ἐκ. † Διαπεπτεῖς. φρενολοῖς.] Conjunge: διαπερὲς ἐκ, διαπεπτεῖς, &c. SALM. IS. VOSS. Recte *Salmasius* signum distinctionis hinc tollit, & continuā serie haec legi jubet. KUST. Egregie huc facit Hesych. infra: Πέπαμμαι. δι' ὅλου (l. ὅλης) πατήσεως, πεπτήσεως, καθάπερ. Et: Πεπαμμένον. ἀντ. πεπτεσμένον, καθαλλόμενον, . . . διαπεπτεσμένον. Quae perperam quoque disjuncta erant. Ita infra etiam: Ἐμπεπαμμένον. ἐμπεπτεσμένον, ἐνηλλόμενον. Et mox: Διαπεπαμμένον. τοῖς ὅλοις πεπτῆσιν. Item: Διαπεπτεσμένης. διαπεπτεσμένης. ut paullo ante: Διαμπερισμός. διαπεπτεῖς.

4. Διαμπερισθῶ.] Male pro Διαπερισθῶ. KUST. Sic Hom. *Il.* H. 32. διαπερήσειν, quod inf. vide. Conf. v. Διαπερήσας, ut & v. Διαπέρησεν.

5. Διαμφίδιον, μέλ◎. —— Αἰσχ. Προμ. Δισμ.] Versus hic est:

—— τὸ διαμφίδιον δὲ μοι μέλ◎
Περιστᾷ τινί', εἰσίσπερ ὄ, τ' ἀμφὶ λειτρεῖ. &c.

SOPING. HEINS. Locus est ℣. 557. SCHR. Inde distinctionem ante μέλ◎. sustulit. Schol. ibid. τὸ διαὶ μέλ◎. —— Ἄλλως· τὸ Διαμφίδιον, διὰ παθῆς κεχωρισμένον, εἰσάπαξ τοῖς πολλοῖς. Conf. sup. v. Διαμφάλιον.

6. Διαμπάξαι.] Thucydid. IV. 26 quem allegat Suidas. Utrimque vid. interpp. Haec olim breviter. Sed fusius de hoc loco, & glossa sequenti, differentem audi summum *Hemsterhusium*: „ Διαμπάξαι.] Pertinet ad Thucydid. IV. „ 26. quem imitatus est Arrian. *Exp. Alex.* VI. 23. χαλεπῶς διαμπάξαι ἢ κάχλικα. & Applan. p. 21. D. [*Ed. H. Steph.* 1592.] διαμπάξ◎ τὸν ῥάμμον. Saepe depravatum abiit in διαμπάξ◎, quod perperam apud Suidam „ ordine suo legitur: Διαμπάξ◎. ἁρδαῖον. Eum lege in Διαμπάξ◎. Hesiodor. II. p. 69. ὁ Κνίμων πίδακα τινα διαμπάξ◎, *scaturiginem quandam repurgans*, inquit Interpres; „ non multo melius quam Petavius, hoc errore non animadverso, in Themist. *Orat.* XXI. p. 250. B. παραπέτρας τὰ διαφανῆ τε καὶ καθαρὰ ἀναχεόμενα τε καὶ διαπεπάμενα, *lapides* „ *detersa*. Longe deteriori Dionis Interpreti secunda „ fortuna commodiorem versionem suggessit *Orat.* XXXII. „ p. 379. D. quum Latine redderet, ἄκρους διαῤῥήδην διαπεπαμένους χθονὸς, *summis digitis scindentes terram*. Ibi vero legendum esse διαμπάξ, clarius ex eo liquet, quod versum Euripidis expresserit in *Bacch.* 708.

„ Ἄκρους διαῤῥήδην διαμπάξ χθόνα.

„ Unde sumtum tu crederes Hesychii Διαμπάξαι, si modo „ explicatio satis bene quadraret. Strabo L. III. p. 220. A. „ τὸν ὄγκον τῆς γυναικὸς διαμπάξαι κλαίουσι. Menda minus perspicua, & inventu paulo difficiliora, in Antig. „ Caryst. *Hist. Mirab.* c. 173. ἀναμενοῦσιν ἐν ἀέρᾳ ἕως γῆς ἅλις διῳκήσατο. Xylander: *exhausta terra*. Quod alibi „ sane tolerari, sed hoc in loco non potest: nam res ipsa „ repoti postulat ἀναμενοῦσιν, ut ἀναπαλαίειν, ἀναρρίπτειν „ usurpantur; vel certe, quod magis probo, ἀπαμενοῦσιν, „ cui contrarium est ἀναπαύσ◎ γόν. „ Hactenus Cl. *Hemsterhusius* Nolter. Conf *Not.* seq.

7. Διαμπάξαι.] Deseripsit manif tu ex Euripi. *Bacch.* ℣. 708.

Διαμῶσαι [7]. ζητῆσαι.
Δίαν. μεγάλην, ἢ ἐνδοξον [8]. ἢ ἔρημον [9], Πίρσαι. καὶ ἡ τῶν κελεμίων Νάξος [10].
Διάνυα [11]. σμῆγμα. πλύσμα.
Διαπάνησις * [12]. ἀφανάπαυσις. οἷον ὁ μεταξὺ χρόν◎.
Διάπειχα [13]. ἀφαφεύγοντος. χωρὶς. ἢ διχῶς.
Διαπαύσει [14]. ἀφαπλύσει.
Διαπᾶς [15]. πολυχρόν◎. Κρῆτες.
Διαπείμαι [16], ἀφᾶδίνω.
Διαπειρὲς [17]. διαπαντός.

Ἄκρους διαῤῥήδην διαμπάξ χθόνα.

Vertit Interpres nimium obscure: *summis digitis dividens terram*. Redderem potius: *summis digitis scrutantes*. Et ita intellexit Hesych. Adde Suid. Et sic διαμπάξ (ita enim pro vitioso διαπεράσῃ corrigo) apud Themist. *Orat.* XXI. p. 250. 13. Παραπέτρα τὰ διαφανῆ καὶ καθαρὰ ἀναχεόμενα τε καὶ διαπεπάμενα. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 88.

8. Δίαν. μεγ. ἢ ἐνδ.] Scrib. Δῖαν. Conf sup. v. Δία, & Inf. Δῖον. KUST. Conf. *Not.* in v. Διῆς, inter Διαῆναι & Διαλάμπει exfulans. In seqq. confudit Δῖαν, & Δία: pari modo ut supra in v. Δία. Sed vide ibi.

9. Δίαν. —— ἢ ἔρημον, Π.] Cuius Perfice ita dici arbitraretur quispiam qui haec Hesychii legit, fed quas ut plerasque, (fere scripseram, omnis) corruptissima sunt. Ita haec legenda sunt meo judicio: Δίαν. μεγάλην, ἢ ἔνδοξον. ἢ τὴν τῶν καλαμήλων Νάξον. conflat enim, insulam Naxum ante *Diam* esse appellatam. Dein, novo titulo, lege: Δία. ἢ ἔρημον. Πέρσαι. Testis est Herodot. L. I. cap. 31. [immo 131.] Οἱ ϗ περίοικοι Δί μ, ἐπὶ τὰ ὑψηλότατα ἢ ὄρεα ἀπαναστάντες, ἐνοικέουσι ἔρεσι, ἢ κυκλεῦ πάντα ἢ ἔρημα ἀΐα πελάγεος. Et Origenes l. V. in *Celsum*. RELAND. *Diff.* VIII. *de Vet. Ling. Pers.* p. 175. Haec non pertinent ad vocem Δίαν, sed Δία, i. e. *Jovem*, à Ζεύς. Nam Herodotus auctor est L. I. c. 131. Persas totum cœli ambitum (κυκλεῦ πάντα ἢ ἔρημα) appellasse Δία. Nun dubito quin ad hunc locum Herodoti (quem observavit etiam Cl. Reland. in *Persicis*) Hesychius respexerit. Vide etiam Origen. *contra Cels* l. V. p. 259. *Ed. Spenc* ubi Celsus hunc ipsum locum Herodoti citat. KUST. Recte Viri Docti. Neque tamen opus est novo titulo. Diversa enim sub uno vocabulo proponere solet Hesych. ut passim vidimus.

10. Νάξος.] Glossae: *Dia. λέγει. τῶ◎. Διονύσ.* Callimach. [apud Schol. Apollon.]

Ἐν Δίᾳ· τὸ ϗ ἴσως παλαίτερον ὄνομα Νάξου.

Ovid. *de Art. amand.*

Quo brevis aspexit Dia feritur aqua. VALES.

Naxus insula Δῖα appellatur ab Hom. *Od.* A. 325. ubi vid. Schol. Confer enim Steph. Byzant. v. Δῖα, & quae ibi notavit Berkel. KUST. Inf. Νάξ◎. ἰαμβ. Διόνυσ. Conf. Etymol. M. in v. Δία, & Eustath. p. 1688. ℣. 41. Schol. Theocrit. II. 45.

11. Διάνυα.] A διαίνω. G. Conf. v. Διανίζῃ, & Διανίψῃ.

12. Διαπάνησον *] L. Διανιπτὸν. ab Ἀναπάνω, ἀναχέω. [supra.] IS. VOSS. Scrib. Διαπανίσῃσον, interstitium temporis, quod pellibus incubando, cibi, somnive capiendi gratia, transigitur. PERGER. Vide num corruptum sit ex διαπαγῶ, pro quo sup. etiam Διαπάγλω depravate legitur. Eandem vocem huc conlatam video a *Kustero*, qui ita: „ Nihil habeo, quo vocem hanc, fine dubio corruptam, illustrem, nisi quod supra vox Διαπαγῶ itidem exponitur, „ ὁ μεταξὺ χρόν◎. „ Hactenus Ille. Rectius vero me monuit deinde amicissimus *Hemsterhusius*, corruptum esse vocabulum ex Διαπαπαῖον, quod interpretatione sua caret. Ut nova glossa sit: † Διαπαπαῖος. &c.

13. Διάπειχα.] Vid. Ill. Ez. Spanhem. ad Callim. *H in Jov.* ℣. 61. p. 27.

14. Διαπαύσει.] Forte Διαπαῦσαι. [conf. Διλόσαι.] G. Leg. Διαπαύσαι, ut Suidas, Ilium quoque vide in Διαπαύμβρ. Nempe a πάω, πάσω, nato. IS. VOSS. Male, ut puto, pro Διαπαύσαι, à διαπαίω, l. e. *transfuata*. Numerum πάω, nato, in Futuro facit, πάσω, ut πλέω, πλεύσω. KUST. Confer cund. ad Suid. h. v. Similiter autem Cl. *Hemsterh.* ad Lucian. *Dial. Marin.* p. 306. Infra: Νεύσης. πλεύσης. Conf. v. Ἐπλεύσατο.

15. Διαπᾶς.] Διαπᾶς postulat ordo. idem quod διλαπᾶς, ab ἅπας. IS VOSS. Vid. inf. v. Ἅπας, Ἅπλας, Ἁπ◎. &c. Si nihil obstaret, mallem Διαπτᾶς. An vero Διαπᾶς corruptum ex Διαπίης? Supra Διλαπᾶς explicat etiam, πολυχρόνιος, βραχέως. a Διλῶ, ἐγὼ πολὺν χρόνον. Postremum hoc nihil unice placet.

16. Διαπείμαι.] Vid. mox. v. Διαπειρῆς. Glossa: Διαπίμαι *pasceto*. Quod hic διαδύνω, Lucretio est *dideri*. L. II 1124. —— *in venas cibus omnis dilitur* —— Iterum Glossae: *Dide. διδ◎, μέσσον.* ut mox Hesych. Διαπίναι. μεσίζειν. Inf. Διάνυμα. διαπίσεσθαι.

17. Διαπειρὲς.] Id est, διλαπαῖς, G. Mœris Atticista: Διαπαῖ

Διαιόμαι. μερίζεται.
Διαιρεμῆν [1]. διαδοῦν.
Διαιτᾷ. τρίφει [2]. κινεῖ.
Διαιτήματα διαιτήματος. δώρων.
Διαιτοξάμενα. διακονομένους. διαπεφασμένους.
Διαιτῶ. κρινῶ. διακλύω [3]. πλύνω.
Διαιτῶσι [4]. πάσχουσι. χαίρουσι.
Διάκιον [5]. κοπία. διανυκτέρευε.
Διακαθεῖς [6]. μεταμελεῖς. ἐσθυμηθείς.
Διακοσμεῖ. λογίζομαι.
Διαντλεῖσθαι [7]. τελευτᾶσθαι.
Διανυκτερεύοντες [8]. ἀγρυπνοῦντες πᾶσαν τὴν νύκτα.
Διανυσθῆναι. τελευτῆσαι.
Διαξιφίσασθαι [9]. ξίφεσι διαχρήσασθαι, ἢ μαχέσασθαι.
Διὰ πάντων κεντεῖν [10]. Βοηθὸς [11] φησι ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος, ὅτι ὁ Νομοθέτης ἐπέλθοι τοῖς κεῖσθαι γεγράφθαι τὰ κεφάλαια ἔχουσι.

Δια-

νεῖν λέγει, Πλάτωνι (MSS. Voss. ἐς Πλάτωνα) Ἱππίᾳ, Ἀθηναίῳ, Διδυμεῖ, Ἐπιδαυρίῳ.

1. Διαιρεμῆν.] L. Διαιρεμεῖν per dupl. ε, alterum cum jota subscripto. Ex *Act. Apost.* IV. 17. Vid. *Observ.* nostras ad II. *Tim.* II. 17. & *Not.* penult.

2. Διαιτᾷ. τρίφει.] L. Διαιτεῖ. τρίφει. IS. VOSS. L. *τρίφει, teritit, rotat.* PERGER. BIEL. *τρίφει* corrigit etiam *Colonesius* ad Clement. *Epist.* I. *ad Corinth.* p. 64. sive p. 164. *Tom.* II. *Patr. Apost. Coteler. ex Edit. Cler.* & sic exhibet H. Steph. *Ind.* τὸ διαιτᾶσθαι hoc sensu duobus Diodori locis illustratis: quam tamen scripturam minus probat. Vix dubito, quin διαιτᾶσθαι corruptum sit ex διαθεῖ. Inf. Δίπτω ἴστρφον. Διαίτων, διαστρέφων. Δίστρα, στρίφια. Suid. Διαδοῦν. στρῖφαι. Si quis διαιτεῖ tueri mallet, conferre posset v. Νύττει. κλίνει. Νύσσει. ἐπίκλινει. Δια in compositis auget significationem. Et tamen prius praefero, quod & *Kusterо* placuit: „ Male „ (inquit) pro διαθεῖ. στρέφει. i. e. *versat.* Vid. sup. v. „ διαθεῖ, & inf. v. Διάθων. „ Atque ita Cel. *Hemsterhusius* Noster.

3. Διακλύω.] Aliquando pertinere putabam hanc interpretationem ad Διακονῶ. Vid. sup. v. Διακονῶν, διακλύων. Sed & infra: Νίζει. κλύζει. Quare nihil tentandum.

4. Διαιῶνται.] Apud Athen. L. III. τὸ διαιῶσι λοιπὸν. H. STEPH. *Ind.* A δίω, διῶ, διῶν, &c. διαίνω. G. A νίζω, νίπτω, derivat *Il. Voss.* Inf. Νίζει. πλύζει, πλύνει, πλύζει, σμήχει. Conf. v. Διαιτεῖ, & 'Ανοιξεῖ, & Suid. in v. Διαιτῶσιν. Sup. Διαίνω etiam reddidi, σμήχω, πλύνω, quod est a διαίνω. Scilicet, ut νίζω & νίπτω, sic διαιῶσι & διαιτῶσι, idem notant. Conf. *Not.* in v. Διαίνῃ, post Διαίτησον.

5. Διάκιον.] A διάκω. IS. VOSS. Leg. Διάκιον. [ut exhibet Ed. Flor.] Διάκιμα, Διανύκιον. HEINS. Forte corrupte pro Τετάνυσται, a τέτακα, quod idem notat. Aut legend. νοεῖ, *intelligentia*, a νοέω. sequitur enim, Διανυκτέρευε. PER-GER.

6. Διακαθεῖς.] *Genes.* VIII. 21. BIEL.

7. Διαντλεῖσθαι.] Videtur enunciatum cum seq. Διανυκτέρευε. Vel potius cum Cl. *Hemsterhusio* hoc loco scribe, Διανυκτέρευσε, ut ordo literarum jubet. Dicitur enim ὕπνος & ὕπνωσις, ὑπνῶν & ὑπνοῦν. Cl. *Kusterus* ita: „ Male pro Διανυκτέρευε. „ Supra: Διανύκτερεύσας σπουδάσον. Vel lege Διανυκτέρευσον, ut „ ilium poll. „

8. Διανυκτερεύοντες.] Luc. VI. 12. Διανυκτερεύων. Item *Job.* II. 9. in addimento Graeco. Herodian. VIII. 1. §. 11. Διανυκτερεύσαντες.

9. Διαξιφίσασθαι.] Sic Διαξιφῆξαι apud Suid. Vid. Etym. & Eustath. p. 1604 *fub fin.* Conf. sup. v. 'Απεκρίζετο, & inf. Διξίφιτα.

10. Διὰ πάντων κεντεῖν &c.] L. κεντῶν. SALM. Vid. Petit. *in LL. Att.* p. 329. qui ex Hesychii verbis male intellectis, & sine dubio magna parte truncatis, legem Atticam nobis concinnavit. Quod me monuit *Hemsterh.* Sensus enim Hesychii hic est: Boëthum ubi de Platone agit narrare, Legislatorem illum (nempe Platonem ipsum, sic dictum ex opere, quod de *Republica* & *de Legibus*, scripsit, ubi leges suas ponit) praecepisse judicibus, ut singula actionis controversiae capita adnotarent, quo melius & adcuratius redii posset judicium. Adeoque hoc non proprie Lex Attica fuit.

10. Βοηθὸς &c.] De hoc Scriptore vid. Cel. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* II. p. 54. & *Vol.* IV. p. 582.

11. Διαπαρθενεύει.] Graeci Græcissima dicebant monetam, quae pro delibata virginitate donabant. Sicut & Maro: [*Æn.* XII. 878.]

——— *nec fallunt jussa superba*
Magnanimi Jovis hoc pro virginitate repoti. [sic] FUNG.

Nota quae habet Suid. in Διαπαρθενῶσαι, & Διαπαρθενοῦσθαι. IS. VOSS. Glossae Servii: *Delinquator. Διαπράστης.* Leg. *Delirginator*, sive *Devirginator. Διαπαρθενώτης.* ut in Glossis Labbaei. Eadem Glossae: Διαπαρθενεῖ. *devirginat.* Vid. Herodot. IV. 168. & sup. v. Διαπαρθένος, (post Διαπορεῖ)

Διαπαρθενῶ [12]. Φθείρω κόρας.
Διαπαστεῖσαι [13]. σείσλιχισμοῖ, σείσλιχισαι.
Διαπαταλαθθείσην [14]. τετρυμένην βύρσην διατθείσην παπάλοις.
Διαπεπαικώς [15]. τοῖς ἅλοις πεπτικῶς.
Διαπεφασμένος [16]. διακεκοσμημένος.
Διαπέπλυκε [17]. διαβέβηκε. Πλίσμαθα γὰρ, βήματα.
Διαπεπληχώς [18]. διεφθαρμένος. κεχωμένος.
Διαπεφασμένα [19]. πλεκόμενα.
Διὰ πάσιδων. διὰ κύκλου.
Διαπεπίθων [20]. μεταφέρων. Μετὰ δὲ τὸ Πειθῶν.
Διαπεπλεγμένος. πεπλεγμένος πεπαιγμένος [21]. ἴδε δὲ ἐν τῷ συμπλέκειν.
Διαπεφθίσαι [22]. διαλαλῆσαι. καὶ διαφυγεῖν.
Διαπεπλίχθαι [23]. διπλάχθαι τὰ σκέλη, καὶ ἀνοίξαι.

Δια-

inf. v. Διαπέρσε, & Περσῆξαι. Conf. sup. in v. 'Αθέμις. De l.ct. voce *devirginare* vid. Interpp. ad Petron. c. 25. Munker. ad Hygin. *fab.* 23. & alios passim.

13. Διαπαστεῖσαι.] Extat hoc vox I. *Tim.* VI. 5. sed vulgo ibi legitur διαπαρατριβαί. D Beza annotat, in antiquis codicibus se reperisse διαπαστρεβαί. SOPING. Si ex literarum serie hic judicare licet, Διαπαστεῖσαι potius legendum est; quam lectionem & omnes fere antiquos Codd. habere I. *Tim.* VI. 5. testatur Cl. Millius. Sic etiam Suid. & Cyrill. Lex. MS. Brem. illi vero Διαπαστρεβαί sunt σεισλίχισαι; huic autem σείσλιχισμοῖ, σύρμοις. Unde & apud Nostrum pro σείσλιχισμοῖ legend. σείσλιχισμα. BIEL. Διαπαστρεβαί rescripsi ex Lex. Reg. MS. & Suida, ut ordo postulat. Sic corrigere *Il. Voss.* & *L. Bos* in *Exercit.* p. 223. Conf. J. Mill. *Prolegom. ad N. T.* §. 1040. & Wolf. *Curr. Philol.* ad *l. c.* Ἡ διαπαστεῖσα legitur quidem in Aristaen. L. I. *Ep.* 3. sed ἡ πάνυ ἀλγεινὴ ex Platone restituit Merc cerus.

14. Διαπαταλαθείσην, τ. β. ἀλγεινὴν σ.] L. Διαπαταλαθθεῖσαν, & ἀλγεινὴν. Vid. Etymol. loco gemino, & Suid. IS. VOSS. VALES. PERGER. Aristoph. *Equit.* p. 309. ut monet Schottus ad Suid. VALES. PERG. Locus est ꝑ. 370. ubi vulgo Διαπαταλαθεῖσα legitur: quomodo forte etiam, transpositis diphthongis, scripserat Hesych. Vid. Schol. ad *l. c.* Addere nunc licet Cl. *Kusteri* verba: „ Vox „ πατταλάθειν (Attice pro . . . Suet.) l. c. *clavis distendere, mare coriis bubuli.* Hinc etiam apparet, pro sequenti ἀλγεινὴν scribendum esse ἀλγεινὸν, à ἀλγεινὸς, id Gemina notaverat Cl. *Hemsterh.*

15. Διαπεπαικώς.] Vid. inf. v. Πίπαιμαι, Παιπρῶν, & 'Εμπεπαιγμένον.

16. Διαπεφασμένος.] Vid. sup. v. Διαπεπλεγμένος. Suid. Διαπεφασμένος hoc sensu exhibet. Conf. sup. in v. Διαπεφασμένα —— Διαπεπλεγμένος. &c.

17. Διαπέπλυκε, &c.] Perperam per π scriptum esse Διαπέπλυκε, itidemque mox πλύσματα, & Διαπεπλυκώς, pro Διαπεπλυκε, πλύσματα, Διαπεπλυκώς, ex ipso Hesych. patet in serie ΠΠ, v. Πλύμα, Πλύνειν, &c. Conf. Schol. Aristoph. in *Athara.* ꝑ. 217. Quod jam olim notaverat *H. Steph.* in *Ind.* v Διαπλύνω, Eustathium laudans, qui Διαπεπλύσθαι esse dicit, τὸ ἀφεψῆσαι τὰς πίδας. Locum adduximus sup. ad v. Γυναῖκας ἐλαιόδους. Conf. omnino Poet. *Oecon. Hipp.* ubi de scriptione per ε vel ι, & ι. Eandem vero lectionem adferuit Doct. *G. d'Arnaud* in *Lett. Gr.* p. 40 Adde ejusdem *Animadv.* p. 68. & Cl. L. Bos *Animadv.* p. 132. sup. v. 'Αμεθυστῖναι, & mox v. Διαπεπλύσθαι, Διαπλύσαντες. &c. & inf. in v. Παραπεπλυμένα, &c. Hinc etiam corrige Galen. *Gloss.* v. Διαπεπλυμένα. Haec olim: Sequentia notaverat Cl. *Kusterus*: „ An potius Διαπεπλυκε, „ per ι, à Διαπλύνειν? Vid. inf. v. Πλύμα, item Foës. in „ *Oecon. Hippocr.* v. Διαπεπλυμένα. „ Adde *Not.* in v. Διαπεπλυκώς, infra.

18. Διαπεπληχώς.] Vid. *Not.* praeced. KUST.

19. Διαπεφασμένα.] Vid. Suid. & sup. 'Απεφάσατο.

20. Διαπεπίθων.] Conf. v. Πειθῶν, ut Πειθοῖ, & sup. v. 'Ανεθῆ.

21. Διαπεπλεγμένος πεπαιγμένος.] L. πεπλεγμένος. PALM. VALES. Sic Phavor. exhibet, & H. Steph. *Ind.* Verbum hoc in Lexicis e Basilio tantum adfertur.

22. Διαπεφθίσαι.] Vid. inf. v. 'Εκπεφθίσαι, Suid. in v. Διαπεφθίσαι, & sup. *Not.* in v. Απεπεφθίσθαι. Ex priori loco mox pro Διαλαλῆσαι, malim διαλῦσαι. Etymol. tamen etiam διαλαλῆσαι. Sed confirmavit me Cl. *Hemsterhusius*, ita ad me scribens: „ διαλαλῆσαι sane longe abhorret. Scri„ bendum est διαλῦσαι, quod verbum egregie denotat „ perdicum vastitiem, a Comici Schol. narratam ad *Aver*, „ ꝑ. 769. Eadem mendu Etymologum obsedit. Vid. Nostr. „ in v. Ἐκπεφθίσθαι. „

23. Διαπεπλίχθαι.] Vid. Pollux. voce πλαγιάζει. [πλαγιάζειν.

Διαπιδίσας [1]. θελογικός.
Διαπίφλοισθν [2]. λβκεχ'].
Διαπερφύρη] βίω [3]. Λιφύλω Φρυξίν. οἷον ἡ λὰ τοῦ βίου φθορὰ [4] συντείλεται· ἢ διελήλυθεν ὁ χρόνος.
Διαπίφρυδεν. ἐγείρ [5]. διακέχ'] [6].
Διαπερμικέαι. διεσκέφθαι [7]. καὶ καθωσκεκάναι.
Διαπεπτίσαι [8]. διακεφαλαιῶσαι [9]. Πηγὴν γὰρ, γάρ. θελεφαλαίας. οἱ δὲ, τὸ ἀπατῆσαι. ἀπὸ τῆς Πηγῆς.
Διαπεφοίνικμεθν [10]. ἀπολόμεθα.
Διαπιδύῃ [11]. διαπηδᾷ.
Διαπίνειν. πεζπίνειν. Πεελγίης [12].
Διαπλητίζονται [13]. διαμάχονται, φλασκούζι.
Διαπλήσσειν [14]. δέλκειν. διαπλάσσειν.
Διαπλήσσοντες [15]. διαχίζοντες.

Δια-

II. 172. ibique Interpp.] HEINS. Scrib. Διαπλίξαι. IS. VOSS. An Διαπιπλίξαι? Vid. sup. v. Διαπίπλιξε, ibique *Not.* Similiter *Kusterus*: „ An potius Διαπιπλίξαι, per ττ „ Conf. inf. v. Πεφαπλίχθαι, & v. Πλίχαι, & paulo ante „ v. Διαπίπλιγε. „ Gemina mecum communicavit Cl. *Hemsterhusius*: „ Litera mutata corrigendum, Διαπτελί„ χαι: ut paulo ante, Διαπίπλιγε, — Πλίχαι, Διαπτελί„ χαί, inf. Διαπλίσσειν, Διαπλίσσεις, & fæpe apud Noitruu. „ Archilochus, adductus a Dione Chryfoft. Orat. XXXIII. p. 399. Οἱ φίλιν μέγαν σφετερίζειν, ἀλλ' διαπτελίχθαι. Prave „ vulgatur, διαπτελίχθαι. pejus vertitur, *ſtupido animo præ„ ditum.* D. Heinf. *Lect. Theocrit.* c. VIII. [p. 323.] ex Ga„ len. *Comm.* III. ad Hippocrat. ἐξέι "Αρθρον, deteriorem „ lectionem adfcivit, διαπτελίχθαι: ut multis alibi doceo. „ Idem vitium in Galen. *Gloſſ. Hippocr.* „

1. Διαπίζησας. θέλεγ.] Conjiciebam corruptum eſſe ex Διαφθείσας, & porro legend. θελεγχησάντων. Sed audi Cl. *Hemſterhuſium*: „ Ordo literarum veram ſcripturam aperit, „ Διαπίζησας. Vox Dorica; quaſi *exploratorem, interrogato„ rem acutum* dicas; qualis Socrates. λεπτὸν ἢ διαπέπλεκται, vel „ διαπεπλεκτικὸς. „ Περιλογισικὴ tamen non eſt in Lexicis.

2. Διαπίφλοισθν. Vid. inf. v. Διάφλοισθαι, Πίφλοισθαι, Πιφλοίσθαι, Φλοιδίφλοισθαι. &c. Mox: Διαπίφρυδεν. - - διακέχ'. ubi vide.

3. Διαπερφύρη] βίω.] Sic etiam citatur a Stanlejo in Æſch. *Fragm.* p. 864. Si analogia faveret, conjicerem Διαπερφύδη], per δ, quod eſt ρ inverſum. Sic Ῥάδμη, in Gloſſ. Nomic. pro Ῥάρμη: τὸ ἄρσιν, i. e. *rarum.* Neutra quidem vox in Lexicis repetitur; ut multa deſunt. Favet tamen expoſitio ſequens, διελήλυθεν ὁ χρόνος. Schol. Διαπερφύδη] βίω notat, *evanuit vita*, ſive *vitæ tempus elapſum eſt.* Infra: Φθορὰ βίου. - - οἱ], ἰδιωτεύει (*Bern.* ἀπελαυνεῖ) - - ἀφανεῖ. Adpoſite Ariſtoph. *Acharn.* v. 207.

Ἐκπέφυγ', οἴχετ'
Φθορὰ βίου. οἴμοι τάλας,
Τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.

Fugit, evanuit, tranſiit: væ mihi! o meos hos dies! Conf. *Nub.* v. 716. ſeqq. Hæc ſi admitti poſſent, ſequens φθορὰ (quod infra expon. ἰδιώτευσις) non eſſet ſollicitandum. Sed uigere conjecturam non auſim. Nec a φθορὰ βίου commode videtur nasci διαφυδία. Si itaque retinearmus Διαπερφύρη] βίω, notabit, *vigilia vitæ evacta eſt.* Elegantei hoc ab Æſchylo dici potuit in *Phrygibus*, quando quidem in iſto dramate Φρυγὸς introducti ſint a Tragico, ut ſentiunt Viri docti. Tum vero mox eciſſime Φρυγὸς legendum: ejiciendum vero illud βίου, quod eſt ante τῷ βίῳ, forte a feſtinante librario adjectum, cui ſequens διελήλυθε in oculis erat. Niſi admitti queat, *vigilia per totam vitam acta, finita jam eſt.*

4. Φθορὰ] L. Φρυγὸς. SCAL. SALM. BRUNO. Vid. *Not* præc.

5. Διαπίφρυδεν. ἐγείρ.] L. Διαπίφλυσε. BRUNO. An referendum ad Διαπίφλοισθαι, à διαφοίνισσθαι Sane Φοίνισσ infra exponitur, διαγείρ]: &, Φοίνισσ πάντα, τὰς πτῆσας δ' ὑπὸ πτερῶν ἐγείρει. KUST.

6. Διακέχ'.] Forte referendum ad Διαπίφρυσεν, à φύρω: pro quo hic vitioſe ſcriptum fuerit Διαπίφρυδεν. Sane Φύρω (quod eſt à Futuro Æolico φύρσω. pro φυρῶ) Euſtath. exponit, σύγχυσις: & Φύρδην Noſter infra Interpretatur, συγκεχυμένως. KUST. Conf. v. Φορυδ. σύχει. &, Φορύδην, Φορύδοντες, &c. Supra: Διαπίφοιδυ, διακέχ'.

7. Διαπίφρυσεν. διεσκέφθαι.] L. διεπείφθαι. FERGER. L. Διαπίφρασεν. διεπείφθαι. BRUNO. Vix dubito, quin legendum ſit: Διαπίφρασεν. διεπείφθαι: à φρήν, quod ſignificat, *diligenter aliquid quærere, inveſtigare*, vel *inſpicere.* Vid. inf. v. Πεφρυμένα, ubi: Φρενίζει γὰρ, τὸ διάνοιαν. Et Suidas Φρενίζει exponit, σῴρα, διορίζει, ἐρευνᾷ. Atqui καθωσκάναι, quam eſt interpretatio hujus loci, idem valet quod διάνοιαν, & Σύνεσιν. Διεπείφθαι autem eſt à διεπίπτειν, quod eſt verbum ejuſdem ſignificationis. KUST. Διεπείφθαι probo. Pro Διαπίφρασεν non diſpliceret quidem *Kuſteri* Διαπίφρασσεν: minori tamen mutatione Διαπίφρασεν legi queat, à διαφρίζει. Infra: Φρενίζουσι. διαπεπλεγμένοι οἷς ζωλοῖ. Item: Φρενίζει. σκάπτει). Et: Φρενίζει. σκάπτει. Et in his adgnieſcere malim, quam ad retinendum τὸ διεπείφθαι (per α) conjicere Διαπίφρασθαι, quod eum Διαπίφρασεν, aut ſimili verbo, confuderit Noſter. Alterum enim, quod dixi, eſt ſimplicius.

8. Διαπλησσίζας.] L. Διαπλησσίζας ut Etymol. VALES. Διαπλησσίζας leg. & Πλαίσια, & ἀπὸ τῆς Πλαισίας, ἣ ἐστι πόλις παρὰ, ἀπὸ τῆς Φοινίκης. Cratinus [apud Etymol.] eleganter: Τὸν δ' ἀκριβῆ διεπλησσίζας λόγον. Atque ſic eſſe ſcribendum, infra docet ipſe Grammaticus, cum ait, Πλησσίζειν eſſe ἀναγκάζειν. quomodo & Πεπλησμένον exponit, φρονιμώτερον. Τὸ Θεσπεφαλαίου, de qua loquitur, memento eſſe τὸν ἐπὶ πᾶσιν. Vid. Euſtath. p. 1422. [*inſt.*] HEINS. Conf. v. Πλησσω, ut & Φασσαλίζει, Πυρίσσειν, Φύσσ, &c. Suidas tamen ττ retinet, Διαπτελίζας, & πτυαλίσαι ſcribeas. Utrumque forte olim ſcriptum fuit. Ita mox Διαπτελί, & Διαπλεί.

9. Διακεφαλαιῶσαι.] Sic etiam verbum Διαπτελίζω exponit Euſtathius: quo ſenſu, non ſatis certum. KUST. Deeſt hoc compoſitum in Lexicis. *Kuſterus* olim conjecerat, περιεφαλαιῶσαι, *galeam capiti circumdare.* Sed deleverat hoc: eſſi juvari videtur a ſequentibus. Verum obſtat maxime formationis analogia.

10. Διαπεφοίνικμεθν.] Vid. Suid. in Διαπεφόνικα, & Διαπτῶν. IS. VOSS. Poſterius huc non pertinet. Ad priua vide Cl. Kuſt. Reſpicit Heſ. ad Ezech. XXXVII. 11. Ἀπόλλυμι ἢ ἰδιῶς ὁμῶς, λέγεται φθείρω. Lat. *conſumtum eſt.* Conf. Bochart. *Hieroz.* P. II. L. IV. 30. p. 646. Locum Ezechielis notaverat etiam Cl. *Biel.* Sequentia *Kuſterus* monet: „ Ezech. XXXVII. 11. Ἀπόλλυμι ἢ ἰδιῶς ὁμῶς, λέγεται φθείρω. Hunc locum interpretari voluit Heſychius. „ In Hebraico eſt, נִגְזָרְנוּ, quod Vulgatus Interpres ver„ tit, *abſciſſi ſumus.* Caterum ſignificatio hæc vocis διαφθείρω, quamvis mira videatur & inſolita, confirmatur ta„ men à Suida, qui Διαπεφόνικα interpretatur, ἀπόλωλα. „ Et apud Photium *Cod.* CCL. *cap* 43. [p. 743.] ἡ μὲν διαπεφόνικεν ὠδίς, non ſignificat, *mentas tamen haud te„ xant*, ut exponit Rhodomanus; ſed, *nemo tamen perit*, „ vel *mortuus eſt.* Huc etiam pertinere videtur locus Exo„ di [XXIV. 11.] quem citat Heſychius inf. v. Καὶ ἐπὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς. „ Hactenus *Kuſter.* cum quo confer Bochart. ubi ſupra, *l. c.* Ultima autem verba, Καὶ ἡ διφυὴς], infra Heſychius deſumſiſſe potius videtur ex I. *Sam.* XXX. 19. Vid. *Not.* ad illum locum. Sed ante quam manum de tabula, ſubjicienda ſunt, quæ non ita pridem mecum communicare voluit *Hemſterhuſius* Noſter: „ Διαπεφόνικεν ſumtum e „ Græcis interpretibus Ezech. XXXVII. 11. qui locus aſ„ fertur in *Conſtit. Apoſt.* V. 7. ubi Heſychii Suidæque „ verba Cotelerius adnotavit. Διαφθείρω eſt, *pro loſcuiuus „ vecisque minus contentione ad incitas eſſe redactum*; tum „ etiam, *animum agere*, & *efflare*: qua virtute Apſyrto fre„ quens in *Hippiatr.* p. 11. 12. &c. Hierocles eo verbo „ ſemper, ſi bene memini, abſtinuit. Vegetius aliquando „ reddit, *mari proximum eſſe*, Sext. Empiric. p. 273. § 167. „ [*Ed. Fabric.*] Ἐλθοῦσις . . . διαφθείρω. Agatharch. apud „ Phot. p. 743. ϟ. 21. ἀεὶ ἀγωνίᾳ ἢ ἰδιῶς ἡ ψυχὴ διαπεφόνικεν ὠδῖσι. *Judith.* X. 13. ἐξ ἡ διαφθεῖσα &c. Heſych. „ Ἐλλοπεῖ, διαφθείρει. vitio ſcriptum auguror pro Ἐλλοπεῖ· „ niſi ſit pro Ἐλλοπεῖ, vel Ἐλλοπεῖ, quæ poteſtas Græcis „ Interpr. non ignota. Reſtituendum puto Erotian. Lex. „ *Hipp.* Πεφαπλοφθείλων. ἐφθαρμένων, [vulgo, σφαπλοφθείλων.] διαφθείρει quidem eo ſenſu nunquam reperi. „ Vid. Noſtr. in Καὶ ἡ διφυὴς]. „ Hactenus Vir Summus. Addo, in Erotiani loco σφαπλοφθείλων, vel σφαπλοφθείλον corrigere Foëſium in *Œcon. Hippocr.* v. Ἀπολλύω. Poſteriori autem ratione emendaverat jam ante Barthol. Euſtachius in *Not.* ad Latinam Erotiani verſionem *fol.* 87. a. *Ed. Ven.* 1566.

11. Διαπιδύῃ.] L. διαπιδύῃ. IS. VOSS. Utrumque ſcribitur, cujuſmodi paullo ante vidimus. Inf. Πιδύει. σκάζει, &c. Conf. v. Πίδαξ, & ſeqq.

12. Πεζπίνειν.] Videtur eſſe nomen Auctoris, quamvis parum noti. KUST. Citatur hic *Perigenes* Medicus, laudatus etiam a Galeno *Tom.* XII. *Ed. Paris.* p. 478. 482. Conf Cel. J. A. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* XII. p. 707. in *Not.* & *Vol* XIII. p. 360. Erotian. in v. "Αρσιν, p. 18. *Ed. H. Steph* Πεζπίνει ἢ Ὀργυσσία, ἐν τρίτῳ Μαγικοῦ. Schol. Apollon. Rhod. ad L. III. 1377. Πεζπίνειν ἐν τῷ ἀδὶ ἢ Χαλκιδὶς (Χαλκιδὶς conjecit Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* II. p. 540.) ἢ Μαδυμναῖαι &c. Ceterum verbum διαπίνω occurrit in Hedyli, vetuſti Poëtæ, epigrammate, apud Athen. l. XI. c. 11. p. 486. B. ubi ἀτρενια potatrix Calliſtium dicitur ἀνδρὶ διαπινομένῳ, i. e. *viris præbibens*, ex mente Heſychii. Iſ. Caſaub. ad eum loc. p. 808. interpretatur, *certare cum viris ad potandum.*

13. Διαπλητίζονται.] Lucian. *de Gymn.* p. 730. σκαμβὴν ἢ διαπλητίζουσαν ἀνδρὸς - - - ἢ συσπειρώμενος ὑπ' ἀλλήλων. Hinc Διαπλητισμὸς apud B. Baſilium in *Epiſt.* ad *D. Gregor. Nazianz.* Οἱ ἀδὲ τὰς γάτους διαπλησσόντες, ἢ ὡς τὰ διαπτελίζοντες σκορπισμοί. G. d'ARNAUD *Lett. Gr.* p. 40. Addo *Etym.* II. 13. ubi Moſes vidit δὶς ἀνδρὸς Ἔδρ. διαπτελίζοντος. quem locum Abreſch in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 88. quoque notat. Vid. inf. v. Διαπλίζουσι.

14. Διαπλήσσειν.] Pertinet hæc ſignificatio ad vocem Διαπλάσσειν. Vid. ſup. *Not.* in v. Διαπλάσσειν.

15. Διαπλήσσοντες.] Hom. *Iliad.* ϟ. 120. - - - τὰς δ' ἔτυψε διαπ-

Διαποδίζων [1]. βασανίζων, ἐπιμελῶς ἐξεζ-
ζων.

Διαποδισμός [2]. ὁ ἀχρήστως, ἢ ἀλυσ.

Διαποδίζ[ει] [3]. διαπεδύλιται, διαπαρίπτε-
ται.

Διαπονηθείς [4]. λυπηθείς.

Διαπόρησις [5]. ἀμφιβολία, ἀπορία.

Διαπορήσασα. ταραδοῦσα [6]. διαπεφόβα.

Διαπορμεύων. διακομίζων.

Διαπόρουσιν [7]. κατεναντίον διελθεῖν. καὶ πάσειν.
ἢ σπεύδειν.

Διαπεπαίκασα [8]. διὰ τοῦ Πέρπαν, ἡ λα-
βίς, τὸ διεπέρασ ἢ χάσκω.

Διαπερθῆναι [9]. ἐκπερθῆναι.

Δι' ἀπορήσεων [10]. δι' ἀμφιβολιῶν.

Διαπρίπτω. διαφέρω. περιπίπτω.

Διαπρατής. ἐμπλέ, ἐπίσημος.

Διαπρέψας [11]. λαμπρὸς φανείς.

Δια-

Διαπρήσσουσα [12]. διατέμνουσα, διαχίζουσα.

Διαπρίζ[ει] [13], διαπερᾷ.

Διαπρίζ[ει]. διαγοράζ[ει] [14]. μαίνῃ.

Διαπρησ[ει] [15]. πιόσ[ει]. ἀνατᾷ, ψεύδεται. διαπε-
περᾷ.

Διαπρήσαντες [16]. διατέμνοντες. καὶ διαπερᾶν-
τες.

Διὰ τοῦ [17]. δι' ὅλου, διαμπάξ, ὁμοιῶς.

Διὰ τοῦ. διαμπάξ. δι' εὐστείας.

Διὰ τοῦ δέ. διαμπάξ, δι' ὅλου.

Διὰ τοῦ δὲ ἔσωτο καὶ ἡ [18]. δῆλόν δὲ καὶ δι'
αὐτῆς.

Διαρρύσιον [19]. διαπορεύσιμον. μάκρον. διὰ πλά-
των διεξίον. ἐξάκωτον. μέγαν. διάτονον.

Διαπαίν[ω] [20]. πεζεύ[ω].

Διαπαίσας [21]. σφαλήναι.

Διαπλεῖν [22]. ὁμαλόν.

Διαπτύσας [23]. διαπτῦσαι. ἀνθρῦσαι. δια-

Διανλίσαντες Ἀχαιοί. Schol. *Διαιλύοντες.* Sed alii in hoc Poëtæ loco *Διαβύσσοντες* legunt. Infra: *Διαπτύσσω. Διατμύζω, διαχίζω.* Et: *Διαβύσσω.* - - *χίσκω. Kusterus* ad v. *Διαπλύσαντες* h. l. adscripserat: „ Male, ut videtur, pro „ *Διαπτύσαντες.* Vide inf. v. *Διαπτύσσω*, & *Διαπτύσαντες.„* Addo ounc, in Edit. Barnes. adferri idem illud *Διαπτύσσον-τες* inter varias lectiones, ex Schol. Excerpt. MSS. In eadem Edit. plenius exhibentur Scholia: *Διαλύοντες. Διαβύσσοντες, ὅσον τὸ συμφορεῖσθαι. Διαχίζοντες. ἢ τὸ Διαπτύσσον-τες, τὸ νοεῖ Διαίσσον.* Nihil tamen in Hesychio mutaverim; qui sæpe varias exhibet lectiones, vel eam, quam in suo eodice invenit

1. *Διαπεδίζων.*] Sic & Etym. M. Supra Noster: *Ἀναπεδί-ζων. τὸ διεξόδως ἐξετάζων,* &c.

2. *Διαποδισμός.*] Vid. Meurs. *Orchestr.* SCHR.

3. *Διαπεδιζ[ει].*] A *πεδιαίζω*, id est, *πεδαίζων.* [quod inf.] IS. VOSS.

4. *Διαπονθείς.*] L. *Διαπονηθείς.* PALM. BRUNO.

5. *Διαπορῆσαι.*] Conf. sup. v. *Ἀπορήσας. ἀπορία.* Inf. *Δι' ἀπορήσεων. δι' ἀμφιβολιῶν.* Utrumque rectius pro simplex ?.

6 *Παραδοῦσαι.*] Scrib. *παραδείσαι.* SALM. *παραδῶσαι.* PALM. IS. VOSS. Male *Salmas.* corrigit *παραδοῦσαι.* Nam *παραδί-δωμι* recte se habet, quamvis pertineat ad verbum *Διαπερ-ᾶσαι*, quod nescio quomodo Hesych. cum *Διαπορεύεσθαι* hic confudit. Vid. inf v. *Ἐάσαι*, ubi *περαιώσαντες* & *περάσαντες* tanquam synonyma coniunguntur. KUST. Con-fusa, *Διαπορῆσαι, παραδῶσαι. Διαπορεύεσθαι, Διαπερᾶσαι.* HEMSTERH. Vid. inf. v. *Διαπερᾶσαι.* Cetcrum, ut *περᾶν* apud Hesych. inf. in v. *Διελθεῖν*, & v. *Λύσω* (post *Λύ-σω*) ita verbum *περαιοῦσθαι* in v. *Διαπεραιοῦσθαι. Διήσασαν, Καθοδήσασαν*, &c. ubi etiam *περᾶσαντες* & *περαίσασαν* junguntur.

7. *Διαπόρουσιν.*] *διαπόρουσι ἐπὶ θαλάσσης, νὶ Διαπλεῖν.* Eu-stath. Γ. *Il.* p. 283. Sed non est suo loco, cum infra oc-currat. Vide num legend. *Διαπορεύδουν, Διαπόρουσιν* &c. & conjungendum cum præcedenti. IS. VOSS. Infra: *Διαπόρουσιν. διαπερῶσιν, διανοῦσιν, διανύουσι.* Mox: *Διαπορεύσ.* - - - *νάσσ*, pro *Διαπορεύσ.*

8. *Διαπεπαίκασα. ἤ. ν. πέρπαν ἡ λαβὶς τὸ* &c.] *H. Steph* in *Ind.* exhibet: *Διαπεπαίζω. Δῆλ ἢ πέρπαν, ὅπου ἡ λαβὶς, τὸ* &c. Certe *περπᾶ* est *ἡ λαβὶς* iofra. quare *ἡ λα-βὶς* glossema redolet ab alia manu adscriptum. utrimque i-deo diffinctione fecevi. Sequentia *Kusterus*: „ *Διαπεπα-„ πάσας*, pro *Διαπεπαίκασα.* Ad hujus verbi expositionem „ pertinet, quod legitur apud Virgil. *Æn.* II. 671. - - *cly-„ peoque finistram Insertabam aptare.* „

9. *Διαπεθῆναι.*] Vid. Etym. M. & Schol. *Iliad.* H. 32. Supra *Διαπεπαίσας. Διαπεθῆναι.* Infra: *Διαπεθῆλθε. ἐκπερ-σαλθ.*

10. *Δι' ἀπορήσεων*] Vid. sup. v. *Ἀπορήσας*, ibique *Not.* ut & ad v. *Διαπορῆσαι.*

11. *Διαπρέψας.*] *Esth.* XIII. 3. *ἐ σωθησόμεθ παῤ ἐμοὶ Δια-πρέψαι.* BIEL.

12. *Διαπρήσσουσα.*] Hom. *Il.* Δ. 483. KUST. Ita male ha-betur in Sebeti *Ind.* Nam locus est *Il.* Δ. 483. Conf. sup. v. *Διαπλύσαντες*, & *Not.* Vide & mox v. *Διαπτύσσοντες.*

13 *Διαπρίζ[ει].*] L. *Διαπρίσει.* Vid. Eustath. I. *Il.* p. 655. IS VOSS. Male pro *Διαπρίσει*, quod vide mox. KUST. *Διαπρῖζαι, Διαπερᾶν*, exhibet etiam Cyrill. Lex. MS. Sed vid. mox v. *Διαπρίσει.* - - *Διαπερᾶσαι.* Item: *Διαπρᾶσαι.* - - *Διαπερᾶν.*

14. *Διαγοράζ[ει.]* Quid est *ἀγορᾷ*? Lege *ἀγοράζ[ει], μαίνῃ. Ἀγοράζων* enim, *ἐριζόντ, ὀργίζ*, aut *ira efferari.* HEINS. [*Exerc. S.* p. 282.] Conf. sup. v. *Ἀγορᾶσαν.* Cl. *Heinsius* ad oram libri sui, *Ἀγοραζεῖ* corrigit. Cum Heinsio facit *Sui-cer.* in *Thes.* & *Hammondus* ad *Act. Apost.* V. 33. addens, *Διαπρίζ[ει] pertinere partes ad Διαπρίζ[ω]*, *unde patuit, propter vocum similitudinem, nasci mendam.* Quæ conjectura minime spernenda videtur. Sæpe enim Hesychius duo adfinia voca-bula explicat, quorum altcrum tantum proponit. Sic

Διαπρίσ[ει], per *ῑ*, est *μαίνῃ*). conf. v. *Διαπρίσσει* infra. *Διαπτίσ[ει]* vero, per *ᾱ*, recte *Διαγοράζ[ει]* expositur: ut inf. *Πεμπάζ[ει]. ἀγοράζ[ει]. Πεμπάσσ. ἀγοράσσει. Πεμπάσ. ἀγοράζου.* &c. Quid ? Ipsum tamen illud *Διαπρίζ[ει]* non incommode redditur *Διαγοράζ[ει]* a *Διαπρίσσω*: ut *ῑ*, ab *ισμι*. Suidas: *Πείσμα. ἀγοράζ.* ita *Διαπρίζ[ει]* hæc diversa figuliabit, prout ad *Διαπρίσσω*, vel ad *Διαπρίω*, referas; adeoque *Διαγοράζ[ει]* non mutandum. Quin & eadem vox poterit esse synonyma *τῇ μαίνῃ*, si *Διαγοράζων* accipias pro *discurrente per forum*, ad instar bacchantium. Coof. omnino sup. v. *Διαγόρας*, & *Not.* ibi. Hæc quondam hariolabar. Sed minus nunc pla-cent. Rectius *Kusterus*: „ Leg. *διαπρίζ[ει]*, i. e. *dentibus fren-„ det.* Vid. Inf. v. *Διαπρίσσω. Hemsius* pessime hic *διαγοράζ[ει]* „ corrigendum censet. „

15. *Διαπρήσ[ει].*] Vid. sup. v. *Διαπρήσσει* (post *Διαπορεύσιν*) & inf. *Not.* in v. *Ἐπιβᾶς.* Coof. paullo ante v. *Δια-πρίζ[ει].*

16. *Διαπρήσαντες.*] Conf. *Not.* præc. & sup. v. *Διαπλύσ-αντες.* An vero *Διαπρήσαντες* & *Διαπρήσσοντες* hic confundun-tur? Vide etiam v. *Διαπρήσσουσα.*

17. *Διὰ τοῦ.*] *Διατοῦ* Dionys. Periieg. IS. VOSS. Hic & in tribus seqq. *Διατοῦ* conjunctim scribit etiam Ill. *Scalger.* Sæpissime in ejusmodi compositis separandis vel con-jungendis variant Auctores. Vide omnino Cl. Wasse in Cl. Dukeri *Præfat.* ad Thucyd. ubi longa similium series. Vid. sup. v. *Διαπερᾶσαι.*

18. *Διὰ τοῦ ὃ οὗτος ἡ τοῦ* &c.] Ex Hom. *Il.* Δ. 138. ubi Schol. *δῆλόν ὃ τοῦ διὰ τοῦτο.* Repetitur *Il.* Θ. 538.

19. *Διαπρύσιον. - - - δῆλον - - μέγαν.*] Scrib. *Διαπρύσιον.* Præter Homerum Nazianz. p. 230. [*Ed. Hervag.* five *Orat.* XXXVIII. p. 618. ubi *διαπρύσιον κήρυκας.*] HEINS. At *διαπρύσιον* nequaquam signif. *dextrum*, sed *penetrans, pervadens.* Lege itaque *διᾶρον*, quod Participium est verbi *διῆρμι.* L. BOS *Animadv.* p. 125. *Διαπρύσιον* male pro *Διαπρύσιον.* Pro *δῆλον* vero lege *διᾶρον*, i. e *transiens*, vel *penetrans.* KUST. Sic & *V. D.* in *Cod. West & Sutcer.* in *Thes.* Sui-das etiam: *Διαπρύσιον. διὰ παντὸς δῆλον.* ubi Cl. Kust. recte *διᾶρον* eorrigit (quod exhibet C. Rittersh. ad Oppian. *Oneg.* IV. 177. & Suicer. *Thes.* correxerat.) idemque in Hes. re-scribendum ibi monet. Tatian. *Orat. ad Græc.* §. 41. p. 88. *Διαπρύσιον αὐθεντικῶς τοῦ.* ubi Doct. *Worthus* partes *διᾶρον* e-mendat in Suida & Hesych. itidemque pro *μάγων*, legi ju-bet *μάγα*, ex Schol. Hom. *Il.* P. 247. Res certa. Pro *δῆλον* Phavor. *διᾶρον.* Pro *μαγων* Cyrill. Lex. MS. *μεγαλίφω-νον. μάγα* vero exhibent Suid. Etymol. Schol. Oppian. ad *Halieut.* l. V. 300. & Schol. Hom. *Il.* Φ. 227. quem de ipfa voce *Διαπρύσιον* porro consule ad *Il.* N. 149. Lex. Reg. MS. *Διαπρύσιον. μέγας, διαπρύσ, διαπτυκτ, διάτα-μον, τελειον.* Posteriora tamen peculiarem constituere vi-dentur glossam. Vid. sup. v. *Διαπρύσιος*, cum lisdem inter-pretationibus. Similiter autem *διαπρύσιος* cum *ἀναμφιδίῳ* jungitur in Sylburgii *Saracenicis* p. 66 6. quo adverbio ca-rent Lexica. Conf. Gloss. Rutgers. Ibique Cl. Struuz. & mox v. *Διαπρύσιον.* Infra: *Περάσαι. μάγα.*

20. *Διαπαίσιον.*] Respicit ad *Sapient.* V. 11. *ἀς ἀφὶν Δια-παίσιον ἄεσε.* &c. ubi Vatic. *διᾶσιν.* Conf. v. *Πταῖρε.*

21. *Διαπαῖσαι.* σφαλ.] Male pro *Διαπτῆσαι*: quam lectio-nem non solum sensus, sed etiam series literarum requirit. *Πταῖσαι* autem, vel *διαπτῶσαι*, significare idem quod *σφάλλω*, notum est. KUST. HEMSTERH. BIEL.

22. *Διαπλεῖν. ὁμαλόν.*] Male pro *Διαῖλον. ὁμαῖο.* quod infra vide. Sic etiam *Kusl.* & *Hemsterh.* Fruftra quis cogitet *Διαπλεῖν.*

23. *Διαπλύσαι. διαπλυσῶσαι* &c.] Pro *Διαπλύσαι* forte leg. *Διαπλῦναι.* ABRESCH. *Cf. Vossius* ita distinguit & legit: *Διαπλῦν. ὁμαῖο. διαπλῦναι* ? *Διαπτυκτῶσαι. ἀνθρῦσαι. διαπτῦσαι.*

ῆσαι [1].

Διάπλυε [2]. Διάπλυθι.

Διαπυλῶν [3]. πύλῳ τι παρ' Ἀθηναίοις ὅπως ἐκπαλεῖτο.

Διαπυθάνῃ. ἐρωτᾷς.

Διαπυελονίτης. διαχολίτης.

Διαπύρῳ [4]. μίγας. Διαβόλῳ.

Διάπυρ. Ἐκμές.

Διαρθρῶν. ὁμολογῶν.

Διαρθρώθητι. ἀκριβώθητι.

Διαρθρῶν [5]. Διαδηλῶν.

Διαελθμωμένῳ. Διαλογιζομένῳ.

Διαεπαῖζ [6]. ἐπὶ σχήματος ἐχούσης πίθης. ὑπὸ δὲ ἐλαῖᾳ τῷ συντεχύθαι.

Διάειτον [7]. τὸ σίτηρα.

Διαεπίζαζ [8]. Διακοπίζαζ.

Διαχεῖς. Ἐκείσας μὲ [9] δυνάμενα.

Διαχῦσαι. βαρῦναι. † Διαχεῖς [10].

Διαχῆ. ὠφελῆσαι. ἢ ἐξαρκῆσαι.

Διαχίζεται. πλήρεις. ἀνενδεεῖς.

Διαχῶς. ἀσφαλῶς. δι' ὅλου. Ἐκείνως. διαφυλῶς. ἰσχνῶς.

Δίαε-

Δίαεμα. κήφισμα.

Δι' Ἀεμαῖ [11]. τόπῳ ὁν Πάρνηθι ὄρει Ἀττικῆς.

Διάεργχας [12]. τὸ μεταξὺ τῆς ὑπηδόνος ἀσχήμονος.

Διαεσθῆτα [13]. Διαστεῖτα.

Διαϊρεῖσ. Διάφορεῖ [14].

Διαϊρεαδίῳ Διαφθαρείῳ.

Διαϊρᾶσαι [15] Διαφθεῖραι.

Διαϊρᾶζ. διαφθάρθαι.

Διαϊρέων [16]. Διαπορεῖν.

Διαϊρεῖν. διεχίζαι [17].

Διαϊρίσθης. χαῖνε, ἢ διελεύμενε.

Διαϊρίνσα. τεμοῦσα.

Διαϊρίνσαι [18]. Διαφθείρουσαι.

Διαϊρόλων. φαυλῶς, σαφῶς.

Διαϊρόπλας. ὑπόβλητος.

Διαϊρόξας [19]. σωτείλας. χίσας.

Διαϊρόξωμεν [20]. Διορύξωμεν.

Διαϊρύλιον [21]. Διαφθαρῆναι.

Διαϊρύτες. διυτλημένες.

Διαστᾶν. Διαστέων. ἢ ἀπαστᾶν [22].

Διερ-

tamen *H. Stephano* T. III. p. 595. B. Haec olim. Sequentia deinde mecum communicavit Cel. *Hemsterhusius*: „ Herfrehii locum sic emendat *J. Antonid. van der Linden* in „ *Medic. Physiol.* p. 241. *Διαπλίσσω, διαλύσω, διελεῖν, διαχέω, exfluere, dilatare, separare.* Et mox: *Διαπλίσσω, διαλύω.* Ita enim, inquit, uterque locus mihi videtur accipiendus legendusque: quo me ipse ducit in v. „ *Πτερὸς*, quod exponit *ἐξαίρει, educit.* Haec partim bene dicti, partim secus. Illud rectum, quod *Διαπλήσσω* de„ bito sibi loco reddiderit: sed *διαπλέω, exfluere*, nihili „ est. Lege *διαπλῆξαι* & mox *Διαπλῆξ, διαπλοῦ.* Quod „ jam optime congruit cum adjectis, *ἀκριβῶσαι, διελεῖν.* „ Nempe τ & ξ innumeris vicibus in nostro permutata; ut: „ *Διερύσσας, διερχίσας.* pro *Διορύξας.* vid. *Ἐρυσίβῃ, Ἐρύσαι*, &c. „ Haecenus Cl. *Hemsterhuis.* Alta vide in *Not.* seq.

1. *Διαπῆσαι.*] Forte legendum *διαπῆσαι* (à *διαπάω, eribro cernere*) idque referendum ad *Διαπῆσαι*, à *διαπᾶν.* Infra: *Διαπᾶν, διαπῆσαι.* Et sic Etymol. Credibile nimirum est, *Διαπλῆσαι* hic positum esse pro *Διαπῆσαι*, uti proxime ante, *διαπῶσι*, pro *διαπῆσι.* Caeterum Etymologus, omisso verbo *Διαπλῆσαι*, articulum hunc incipit à voce *Διαπλήσαι*, cui *ἀκριβῶσαι*, & *διαχέω* pro interpretationibus subjungit. Non repugno, quo minus *διαχέω* intactum relinquatur, si dispositionem hanc Etymologi sequamur. Sin minus, correctionis nostrae nos minime poenitet. KUST. Vid. *Not.* superior.

2. *Διάπλυε, διαπλύθι.*] *Διαπλῆσι, διαπλῦθι*, legit *Lindan. l. c.* Pro quo *Διαπλῆσι, διαπλῶσι*, T. *Hemsterh.* Vid. *Not.* penult. Phavorinus: *Διάπλυε, διάπλυσαι.*

3. *Διαπυλῶν.*] Vectigalis quoddam genus, fortasse quod persolvebatur, quum aliquid *portis* efferretur, aut per eas inferretur. H. STEPH. *Thes.* III. 612. C. *Διαπύλιον, portorium*, Veteres Gloss. Et ita hic legend. SALM. SCAL. VALES. Aristot. I. II. *Oeconom. Τὸν γεωλατῶν εἶ τις τελέσειεν, Διαπύλιον ἐκάλει δεκάτην ἢ ἑκατοστήν.* SOPING. Locus, ab H. Steph. & R Constant. etiam allatus, exstat T. II. *Ed. Cujacii* p. 385. B. ubi male *διαπύλιον.* Phavorin. *διὰ πυλῶν*, divisim. Quod praestat. Verior tamen lectio est, *Διαπύλιον.*

4. *Διαπύρῳ.*] An pro *Διαπύρῳ*? G. SALM. Scrib. *Διαπυρῷ*. Sophocl. *OEdip. postr. Διαπύρῳ ὀδελῷ*. SOPINGIUS. Locum Sophoclis, qui est p. 1474. adfert Suidas in v. *Ἀμφίκλ*), & v. *Ὀπτῶσι.* Vid. sup. v. *Διαπύρων.*

5. *Διαρθρῶν διαδηλῶν.*] Aristot. III *Hist. Anim.* XIV. Scalig. ad text 212. SCHR. Sed ibi dicitur *διαρθρώσει τὸ σῶμα*, quod *dearticulare* reddit J. C Scaliger: at huc non pertinet. Conf praecedd. & sup. v. *Ἀδιάρθρωτον*, inf. v. *Διαρθρώθητι.* ut & Suid. in eodem. Supra: *Ἀρθρώθρου, τορεύματος.* Suid. *Διαρθρώσει, διατυπώσει.* Hinc corrige Erotianum; *Διαρθῶν.* (l. *Διαρθρῶν*) *διατυπῶ.* ut est in Edit. B. Eustath.

6. *Διαεπαῖζ.*] Vid. Meurs. *Orchestr.* p. 76. SCHR. Crates [*Trephonio*:] *εἰθιζέτω, τὸν παῖδ', ὅπως διαείσει.* Vid. Etymol. [ubi *Διαῖζ.*] HEINS. Vid. inf. v. *Πιπίζ*, & *Διαεπαῖσον.*

7 *Διάειτον.*] Forsan, quoniam sua acrimonia nares vellicat & prorsdet H STEPH *Ind* SOPINGIUS Sic *διαείνω* vocabant *nasturtium*, quod nasum torquere; de quo nos alibi. SALMAS.

8 *Διακοπίζαζ.*] Id est. *jaculando cernere.* Hoc sensu verbum illud scriptor apud Xenoph. *Cyrop* I. 1. p. 14. & apud Theophrast. in *Charact cap penult.* quidem a Lexicographis observatum non fuit. KUST.

9. *Διαχεῖς. ἀντὶ τοῦ δυνατὰ*] Delenda est regatio *μὲ.* KUST.

HEINS. IS. VOSS. Servari tamen posset illud, *μὲ*, ut interpretatio pertineat ad *Ἀδιαχεῖς*: quomodo supra vidimus *Διάεσσι, δυνατόν*, ubi vide quae notamus. Vel forte legerat aliquibi, *ἐ διαχεῖς*, quando Glossator voci *διαχεῖς* subjecerit suam interpretationem; quam transcripsit Noster, omissa particula negandi *οὐ*

10. *Διαχέσας βαρῦναι διαχεῖς.*] Erotian. *Διαχεῖς.* Postremum *διαχεῖς* omisit Phavor. nec stare potest, nisi in nova vox interpretamento carens: † *Διαχεῖς. . . . . .*

11. *Διάεμαῖ.* v. *ὁν Πάρνηθι* &c.] Lege disjunctim: *Δι' ἀεμαῖ.* Nullus enim locus in Attica *Διάεμαῖ* vocatus fuit: sed *Ἄεμα* fuit in Parnetho monte, unde proverbium, *Ἀεμάτῃ δι' ἄεμαῖ*, ad quod respicit PALMER. Scribo: *Δι' ἀεμαῖ. Ἄεμα, τόπῳ ὁν Πάρνηθι* &c. Respicit autem paroemiam, *Δι' ἀεμαῖ ἀεμάτῃ*, quam forsitan integram hic exposuit. HEINS. Vid. Strabo p. 404. SCHR. Idem quod sup. *δι' ἀεμαῖ ἀεμάτῃ*, ut ipsemet est ex loco Plutarch. ab Etymo m *Adag.* laudato. Adde *Proverb. Metrica*, † 1153. ita enim ibi legendum, non ut pessime editur, *Δῖ' ἀεμαῖ*, quodque Interpres ridiculo plane & plusquam puerili errore vertit: *Quadrigae sunt Jovis.* ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 89. Vid. sup. v. *Ἄεμα*, & *Ἀεμάτῃ* sive *Ἀεμάτῃ δι' ἀεμαῖ*, item in v. *Διαχεῖς.*

12. *Διάεργχας.* v. *μ.* v. *ἰσθίειον δ'.*] L. *Ἰσθίειον.* SCHR. [Its *Sorber.*] Scribe *Διαεργχάς.* & vid. Erotian. HEINS. Leg. *Διαεργχάς*, vel *Διαῤῥηγάς*, & *Ἰσθίειον ῥῆτίον quod est inter fascias*; sive *ῥῆτον quod fascia intermittit* BRUNO *in Adversor. MSS.* Forte pro *Διαῤῥῆγας*, à *διαῤῥηγνύμι.* Conf. inf. v. *Διαῤῥηγάς. διαχάσκει.* KUST. Follitur qui *Ἰσθίειον* restituit. *Ἐντόνους* & *Ἰσθίειον* Chirurgorum intelligi debent. Erotianum p. 22. sic emenda: *Διαεργχάς.* [pro *Διαεργχῆς*] *τὰς ὑπὸ ἐντόνων δυσπνοίας, καὶ τὰ μεταξὺ τούτων διαῤῥηγάς. Ῥίγος*] *ὃ ὅταν τὸ Τραχὺ* [pro *Ῥάχις*] *πᾶν ἐσω οἷόν τε ἀναπνεῖν. Ῥεγχὰ, ῥογχῶ, ronchus, a ῥέγκειν*, vel *ῥόγχειν.* ERGO *διαῤῥήγνυμι, interfringo*, quae Belgae dicimus *luciugaten.* Nihil in his vidit Poët. OEcon. Fuit autem in Hippo ratis loco diversa lectio, *διαῤῥηγνύμι*, vel *διαῤῥωγάς*; ad quam referenda Notitiae glossa, *διαῤῥωγμοὶ.* HEMSTERH. Conf. B. Eustach. ad Erotian.

13. *Διαεσθῆτα.*] Dorice pro *Διαστεῖτα.* KUST. Conf. v. *Ἐσθῆτα*, & *Στεῖτ*.

14. *Διαϊρ. διαῤῥοεῖ.*] L. *Διαῤῥεῖ.* ut Schol. Hom. *B.* v. 78. & *Od* B. 49. Vide mox, ut & sup. v. *Ἀνῤῥοεῖ*, & v. *Ἀνοίσιον*, ibique *Not.* unde & sequentibus lux. Similiter *Kusterus*: „ Lege *διαῤῥεῖ*, ut interpretatio respon„ deat glossae. „ Alioqui *διαῤῥεῖ* legendum esset.

15. *Διαϊρᾶσαι διαφθεῖραι.*] Ex Hom. *B.* v. 473.

16. *Διαϊρέων.*] L. *Διαῤῥέων.* STEPH. *Thes. T.* III. p. 687. D.

17. *Διαϊρεῖν. διχάζ.*] *διαχίζαι* Cyrill. IS. VOSS. Sic & Suid. Infra: *Ῥεῖ. —— χίσσω.*

18. *Διαϊρίνσα.*] L. *Διαῤῥήσσω.* STEPH. [*l. c.*] SALM. Obelo hanc *Notam* frustra jugulat *Is. Vossius.* Vid. sup. v. *Διαῤῥήσσω*, ut & Suid. & Etym. in eodem.

19. *Διαϊρόλων.*] Marc. XIV. 63 BIEL.

20. *Διαϊρόξωμεν.*] Ex *Psalm.* II. 3. *Διαῤῥήξωμεν τὰς δεσμὰς αὐτῶν, καὶ ἀποῤῥίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν.*

21. *Διαϊρύλιον.*] Ex II. *Maccab.* X. 20. *Εἰσὶ καὶ τινες διαῤῥῆναι.*

22. *Διαστᾶν. —— ἀπαστᾶν.*] *Num.* [XXIII. 19.] *Οὐχ ὡς ἄνθρωπος ὁ Θεὸς διαστῆσαι.* SOPINGIUS. L. *ἀπαστῆσαι.* Vid. Suid. in *Διαστᾶν*, & seq. IS. VOSS. Leg. *ἀπαστᾶν.* Vid. Suid. v. *Διαστᾶν*, & *Διαστήσαι*. Verbo *διαστῆσαι*, pro *der pl*, uti fuit LXX. Interpr. *Num* XXIII. 19. KUST.

Non

Διαρτᾶ. κρημνᾷ διαγεῖ [1].
Διαρταμᾶσαι [1]. διελεῖν, κατακόψαι.
Διάρταιον. Δῆφιλλον.
Διαρτίζει [1]. δέρει καὶ σιαπτὸ φθείρει.
Διαρτίσαι. ἁπλόσαι.
Διαρτμύσαι [1]. κατατιζαμύσαι.
Διαρυπᾶν [1]. ἁπατλᾶν.
Δίαρχος [1]. οἱ Ἕλλαδάται.
Διὰ ῥαπτὰ πικιά [1]. Δῆφ' χρεῖαι, ὁ ὃς ῥᾶπτες φίον] πολλοί. οἱ δ' Ῥᾶπτες, διὸ Φυτῷ ἰμαπόδες. Δῆφ' τῷ συμφύτοι τόποι.
Διαρχμίας [1]. διαῤῥύσεις.
Διαπαλακόησον [1]. ἀντὶ τῦ, διαπαλακόηθσον [12], οἷον πυφερᾶς βάδισον. τὺς γὰ Ἰφυπαμῦνις, Σαλάκωνας ἔλεγον. ἴσως ἀπὸ τῦ Σαυλᾶδος [13], ἤτοι Ὕβρι, Ὑβρίδας. Σαλάκωνα [14] δέ φασι, τὸ ὃ μὴ δεῖ διαπαίζειν.
Διαπαίτης [1]. διαπαίζων. Λάκωνες.
Διαπαλακόησον. Δῆφίνουσι [15], ἀπὸ τῦ ἱππικῦ [1] ἢ Σαλάκωνα.
Διαπαχύομαι [16]. ἀσυλγὶς π χῆμα.
Διαπαχυόσας [17]. τὸ παχυπωπῶς γελάσας. τὸ δ' αὐτὸ καὶ Σαχυόσας [18].
Διαπαυλέμενοι [19]. διακυόμενοι, καὶ ἀναζωνύμενοι, ἢ διασείμενοι.
Διαπαφεῖ. διαπαφλιζῖ. ἐξηλλ.
Διάπαμ. λαμπρόταλ [20].
Διάπαν [1]. ἰσχὺ Λβλίψοι. καὶ σκυβρωπὸς ἀπὸ ἢ ἰσχ-

Non displicet illud ἀναγῶν. Cogitabam olim ἀναγῶν. Supra: Ἀγῶνες ἀναγῶνες. Et: Ἀγῶ. ἀναγῶ. Sed nihil forta mutandum. Supra: Ἀπογνώμη. ἀγνωμοσύνη.

1. Διαγῶ. κρημνὸ, διαγεῖ.] l. ἀγνωμοσῶ, διαγῶ. Vid. Etymol. in Ἀγνωμῶ. IS. VOSS. Forte διαιρῶ legend pro διαγῶ. Similiter Etymol. in Ἀγνωμῶ: Διαῤῥῆσαι, ὁ δεῖ, μοχθῆσαι. BIEL. Videtur scribendum διαγτῶ (mutato Γ in Τ) idque non pro interpretatione, sed pro diversa lectione verbi διαγτᾶ habendum. Verisimile enim est, Hesychium hic significare velle, pro διαγτᾶ in loco certi Scriptoris quodam Codd. habere ἀναγτῶ. Nam fuisse interdum Grammaticus noster diversas vocis alicujus lectiones adnotare; ut v. Γνάθο (post v. Γνοφῶ) v. Γρετῆ, v. Διατελεῖν. (post v. Διάτιτος) v. Ἔγκυφα, v. Τοῦ &c. KUST. Ald. & Flor. διαγωγῶ Quæ lectio, *dirimendi* notionem habens, cum διαγτῶ fatis convenit. Sic & Phavor. qui κρουῶ. Suid. in v. Διαγτήσαντ' ——— ὃ διαγτᾶ, τὸ κρημνῶ. Sic & in v. Διαγτῶσι. Supra: Ἀγτῶ. ἀρυσῶ. Ἀγτίζει. ἀρυσᾶν.

2. Διαγτῆσαι.] Æschyl *Prometh. Vinct.* p. 61. [v. 1022.] Διαγτήσασ' σκοπὸν μογερὸν βίου. [Schol. ἀκανθῶν.] Et Philo *de Legat. ad Cajum* p. 695. HEINS. VERW. BIEL. l. Διαγτίσαι. IS. VOSS. Nihil mutandum. Supra: Ἀγναμῶν κατακοπῆναι. Ἀγναμῶσαι. κρουῶσαι. Vid. Etym. M. in v. Ἀγναμῶν.

3. Διαγτίζει.] Conf. Suid. v. Ἀγτίζουσι. KUST.

4. Διαγτισμῶν.] Sic & Suid. in v. Διαγτίσαι, ubi Διαγτιζμῶν corrigit Cl. Kust. quod & hic malim. Conf. sup. in v. Διαγτᾶ. Aliter *Kusterus* ad *h. l.* „ Διαγτισμῶν, male pro Διαγτεῖα, à διαγτία, quod significat *para, instrue, adorna.* Vide sup. v. Ἀγτίσαι], & Portum in *Lex. Ion.* v. Παραγτίον. „

5. Διαγτίσιν. διανθῖν.] Leg. ἀνανθῖν. SOPING. Leg. Διαγτίνου. ἀνθῖν. Vid. Etym. M. HEINS. IS. VOSS. SYLBURG. (ad Etym. M.) Corrige: Διαγτίου. ἀνθῖν, l. c. *haurire.* Etymol. Διαγτίου. διαρυσῶ, διαντλῶ, ἀπὸ Ἀγτίου, τὸ ἀνθῖν. Conf. etiam Suid. v. Ἀγτίου. KUST.

6. Διέγκει.] Vid. Inf. v. Ἐκλιαδίνας.

7. Διὰ ῥαπτὰ πικιά.] Διαγτίσια Suid. & Interpretatur ῥαπτὰ IS. VOSS. Hom. *Il.* N. 199. KUST. Sed legitur ibi, διὰ ῥαπτὰ πικιά. Quare potius expleat hemistichium *Il.* Ψ. 122. ubi Δῆφ' ῥαπτὰ πικιά. Schol. Δῆφ' ἢ δαπανᾷ πρὸ Σκαμάνδρου πόνων. Eodem respexit Suid. apud quem itaque divisim διὰ ῥαπτὰ scribendum: ut jam monuit Ill. Pearsonius. Ubimam, Δῆφ' ἢ σπορᾷ. πόνων, sunt ejusdem hemistichii explicatio. Per parenthesin enim expositi, quid sint Ῥᾶπτες: ut fecerat Noster. Schol. Hom. ad *Il.* N. 199. Ῥαπτὰ, οἱ τόποι, ὃ ὃς ῥᾶπτες φασί]. Ῥᾶπτες ἢ, πεπονθότα πρὸ ὑπονοίᾳ φυᾷ ἀρότου. Vid. inf. Ῥαπὰς, Ῥᾶπτι, Ῥαπτὰ, & Ἐπιτετίχισται.

8. Διαγτιμίας.] Id est, διαῤῥήσεις. G. Intellige διγτόμους ἢ διαῤῥηγνυτον, quæ a se invicem disrupta hiscunt. H. STEPH. *Ind.* Vid. sup. v. Διάγγυκτα, & Δῆς ibi.

9. Διαπαλακόησον.] Scrib. Διαπαλακόησον. SALM. VALES. HEINS. KUST. Vid. inf. Σαλακόησον, quod exponit Διαπαλακόῆσαι IS. VOSS. Διαπαλακόησον (quod recepi) adgnoscunt Suid. Etym. & mox ipse Hesych. Desumtum ex Aristoph. *Vesp.* v. 1164. ubi omnino vid. Schol. & Florent. *Not.* coll. H. Steph. *Ind* Inf. Σαλακόησον. σαλακόησον, &c.

10. Ἀπὸ δ', διαπαλακόησεν.] Est correctio præcedentis Διαπαλακόησι nisi quod male hic scriptum sit - - τόσον, pro - - τησεν. KUST. Vid. *Not.* præc.

11. Σαυλᾶδος.] Vid inf. suo loco, & mox v. Διαπαλάμενον.

12. Σαλακόησα δὲ &c.] Inf. in v. Σαλακόησον - - - ὁ Θησέως Σαλακόησα ζῶσι αὐτῷ, ἢ διαπαίζειν ἀπὸ μὰ Δῆ.

13. Διαπάτης.] Vid. Casaub. *de Satyra* p. 53. [44. *Ed Cren.*] SCHR. Leg. Διαγτίσης. διανθῖν. Vide Σαῦ. IS. VOSS. Διαγτιζῆδδο commode *D. Heinf.* legit *de Satyr Horat.* p. 18. Vide & *Not.* seq. *Kusteri.*

14. Διαπαλακ. Δῆφίνουσι &c.] Porta leg. διαπαίζουσι. ἀπὸ ἢ ἱππικῦ ἢ Σαλ. SOPING. De hoc loco amplius videndum est. Interim consule Aristoph. *Vesp.* p. 514. *Gen. Ed.* Forte scrib. Δῆφίλλουσι, laxa, *dissolvit.* HEINS. Quid hoc Δῆφίνουσι ad Διαπαλακόησον? Ego existimo scribendum esse Διαπίνουσι, eamque vocem hue irrepsisse ex articulo præcedente, ubi initio scriptum fuerit, διαπαίζουσι Διὸνῦσον, l. c. *ludere Bacchum*, sive ludendo Bacchum repræsentare. Nam in verbo Διαπάτης videtur latere nomen Σάτυρος, quo nomine *Bacchum* etiam appellatum fuisse præter alios testatur Hesychius noster sup. v. Βρόμιος. KUST. An Δῆφίνουσι nequiori sensu idem quod σαίρει, *perfice, patra?* Videtur alii. Nec displicet *Scaligeri* emendatio: cui favet Comici Scholiastes, paullo ante laudatus, Σαλακόησαν explicans, ἢ σφαλῶ αὐχμὸς ποιῶν, *versare nubilem vatem*, ut Tibullus, aut quis alius fuerit Epigrammatis Priapeji auctor. Conf. v. seq & mox in v. Διαπαλάμενον. Aliquando tamen majorem lacunam suspicabar, ut integram Comici *fere* descripserit Hesychius incipientem a voce Ἄνυσον &c.

15. Ἀπὸ ἢ ἱππικῦ ἢ Σαλάκωνα.] Lege: ἀπὸ ἢ ἱππικῦ ἢ Σαλάκωνα. Quorum verborum sensus est, verbo Διαπαλακόησον *inesse* nomen Salaconis, sive verbum illud compositum esse ex Δῆφ & Σαλάκων. Nimirum Grammatici hoc sensu verbum ἐπαίζειν usurpare solent, ut Suidas v. Κωβάλλ. & Κυλλαδᾶ, & Etymologus v. Κάτταλ. quos vide. KUST. Forte ἱμαπόδες, *inclusum esse*, eodem sensu usurpaverit. Alioquin ἱμαπόδες cogitabam. *inique* tamen.

16. Διαπαχύομαι.] An Διαπαλακόησομαι. ἀσυλγὶς τι χῆμα, quo sensu modo Comici Schol. τὸ Σαλακόησον explicuit. *Portus* ad Suid. in v. Διαπαχῆσαι. legit Διαπαχῦναι. Vid. seqq.

17. Διαπαχυόσας.] Forte, Διαπαχύνας & mox, Σαχύνασα. SALM. PORT. *l. c.* Literarum ordo docet, nihil hic esse mutandum. Variis modis dicitur Σαχαίνᾶ, Σαχανᾶγέλως, item Σαχάνη, & Σαχάνα. sed & Σαχαίζειν pro eodem, & Σαχάζειν, tanquam a *Sardibus* aut *Sardis* dictum. IS. VOSS. *Salmasius* corrigit, Διαπαχύνειν, non male. Possis etiam, Διαπαχῦναι. Vid. Etymol. v. Διαχαίνουσι. Cæterum de *risu Sardonio* multa Erasmus in *Adagiis*, aliique notarunt. KUST. Vid. inf. v. Διαπαχάζει, Σαχάνᾶ γέλως, Σαρδάζει, &c. quæ tamen minus diffimxit *Is Voss.* Adde H. Steph. *Ind.* & sup. v. Βάρμα Σαρδιανόν.

18. Σαχανόσας.] Vid. *Not.* præced.

19. Διαπαλάμενον.] Etymol. M. ex Aristoph. adfert hunc versum:

Ὁρᾷ δ' ὡς ὄμφακα λῳστικὴν μέλαν.

quo respexisse Noftrum conjecit etiam H. Steph. *Ind.* Perperam vero illa verba apud Etymol. adhærent voci Διαπαλακόησον, quam ad seq. v. Διαπαλάμενον pertinent. Conf. Suid. & sup. *Not.* in v. Διαπαλακόησον.

20. Διάπαμ. λαμπρόταλ.] Scripserat forte: Διάπαμ, ὁ λαμπρὸς τῦ Διὸς πατήρ. λαμπρόταλ. Ita Suid. cui postremam vocem redde ex Hesych. nisi ὁμοίως, aut simila, supplendum, ut sæpius.

21. Διάπαν.] Διάπαν lege. Thucyd. L. I [c. 126.] Ἔτι δὲ καὶ Διάσιοις διάσιον, ἃ κελεύουσι Διὶ ἱερὰ Μειλιχίῳ μηνὶ ἄγειν, ἔξω ἢ πόλεως, ὃς ἢ πανδήμοι ἔσυσι πάντα. SOPING. Dictum hoc festum ἀπὸ ἢ Διὸς, id est, a *Jove*. Convenire videtur cum iis, quæ Διάτολα sunt dicta, quippe instituta in honorem Διὸς Πολιῶ, qui & Ζεὺς Πολιάς, & Διαπολιεὺς Aristophani est dictus, ab eadem *causa*. [Vid. *Nub.* v. 980. ibique Schol.] Etsi Aristot. de *Mundo* [p. 282. *Ed Fabr.*] ὁσὸ ἢ πόλεως vocatum velit. Sunt etiam, qui hunc eundem esse velint cum eo Jove, qui alias nominatur *Arcius*, vel *Arcurius*, ὃς ἀπὸ ἕρκῦ, *ab aula septa*, quod barbari nunquam ratifice. FUNGER. Vid. Meurf. *Græc. fer* p. 93. SCHR. Lucian. *Timon.* Ἐκφεύγειν τὰ Διάσια. [p. 71. ubi vid. Interpp.] ARCER. Vid. Schol. Arift. p. 150. [*Nub.* v. 407. conf. Suid. Etym. & Ez. Spanh. ad *l. c.*] MUNKER. „ Apud Schol. Aristoph. erat Apollonius Acharnensis, qui Διάσια a festo Jovis Μειλιχίῳ distinguit: ut liquet „ ex Thucyd. [*l. c.*] ubi μηνὶ dicitur ob reddítum Cyloni oraculum, quod Græcus Interpres ignoravit. „ Ita Gilb. Gaulmin. ad Eustath. *Erotic.* p. 2. ubi κατὰ Διάσια. Conf Cl. Duker. ad Thuc. *l. c.* Hemfterh. ad Lucian. Schol. in *Timon.* p. 113. *nov. Ed.* (ubi mutilum esse locum noftrum recte notat) & P. Caftellan. *de Fest. Gr.* in v. Διάσια cujus festi meminit etiam Schol. Eurip. ad *Oreft* v. 89. Vid. inf. v. Διάτολα.

ἑορτῆς εἶναι ' ἐπιτέλων, μετά τινος συγγύτητος θύσιες.

Διασλεῦν. διασύρειν.

Διασμῶσι [1]. διακωμῳδῶσι.

Διὰ σκαιῶν [2]. ἀφ' τῆς ἀριστερᾶς, ἢ τῆς πύλης τῆς οὔσης χαλκιδικῆς.

Διασπαδικίσης [3]. διωκτικῆς. ἢ ἀπὸ τοῦ Εὐριπίδου μάντις σπίδικας ὑπέρεσται. Σπάνδικες δέ εἰσιν ὑδρίαι ἀγγεῖα λαχάνων.

Διασπαειφῆσαι [4]. ὅτι ὀρύσσειν, τῆς τοῖς ὄνυξι σκαλβόντων ἢ γλῶ, κυσὶν λέγει.

Διασπεδᾶσι [6]. διασκορπίσῃ.

Διασπελίδα. σπυρίδα, ἢ ἔστι Διασκάλων [7].

Διασπίπτει. διαλογίζεται.

Διασπιθάζῃ [8]. κατασπιθάζῃ.

Διάσπεψις. λογισμός.

Διασπιλώσῃ [9]. διαφθεῖραι. διασπῖραι. Διεσπερίφθη δὲ [10], διεσπαρτίσθη.

Διασπίνα. διασκορπίζεται.

Διασπαθᾷ [11]. ἀσωλῶς ἀναλίσκει.

Διασπίχων διαζέων [12].

Διασπαράξῃ. διασπᾷ. διαιρεῖ, διαμελίζῃ.

Διασπάσαι. διαιρῶν. διασπαράξαι. διαχίσαι.

Διασπᾶζ. ὁμοίως.

Διὰ ἀσπιδος πεδίου [13]. ἤτοι τοῦ μεγάλου πεδίου ἢ τοῦ Θεσπρωτικοῦ, τοῦ Θηβαϊκοῦ ἀσπὶς δὲ ὁ ὃν πολλαὶ μαχαιρίδων ἀσπίδες κατατίλλουσι. λέγει * κλίνοντες.

Διατειλώτα [14] *, ἄχαλα λέγοντες.

Διαχαδὸν. κεχωρισμένως. πόρρω, μακρὰν.

Διαχαθμῆσαι. διελεῖν.

Διαχαλάσουσ [15]. ἀφεσιδόσουσ.

Διαχάντης [16]. διέτησαν ἐχασίδησαι.

Διαχίλλει [17]. διαμερίζεται. ἀφορίζει.

Διαχῆσαι [18]. δίχα χωρισθῆσαι. καὶ χαρῆναι.

Διαχωμῳδῶν διαχωρίσαιτες. δύικως.

Διαχῶτῶν [19]. διέχῃ ἢ δύικος.

Διαχρείχει. διαπορεύεται, διελθεῖν.

Διαχρίχει. διαπορύσσει.

Δι' ὑχικοῦ. διαχωσαῖ.

Διαχρίχων [20]. διαπορθούμενος.

Διαχρίχω. διαπορθοῦμαι, διεχρυμῶ.

Διαχρίχωσι. διαπορεύονται.

Διαχρισχούμενος [21]. διαπαξάμενος. ἀκολούθως διαπρεπόμενος. διαιρῶν. διασπαράξαι. διαχίσαι.

Διασπᾶζ. ὁμοίως.

Δι' ἀσπιδος πεδίου [13]. ἤτοι τοῦ μεγάλου πεδίου ἢ τοῦ Θεσπρωτικοῦ, τοῦ Θηβαϊκοῦ ἀσπὶς δὲ ὁ ὃν πολλαὶ μαχαιρίδων ἀσπίδες κατατίλλουσι. λέγει * κλίνοντες.

Διατειλώτα [14] *, ἄχαλα λέγοντες.

Διαχαδὸν. κεχωρισμένως. πόρρω, μακρὰν.

Διαχαθμῆσαι. διελεῖν.

Διαχαλάσουσ [15]. ἀφεσιδόσουσ.

Διαχάντης [16]. διέτησαν ἐχασίδησαι.

Διαχίλλει [17]. διαμερίζεται. ἀφορίζει.

Διαχῆσαι [18]. δίχα χωρισθῆσαι. καὶ χαρῆναι.

Διαχωμῳδῶν διαχωρίσαιτες. δύικως.

Διαχῶτῶν [19]. διέχῃ ἢ δύικος.

Διαχρείχει. διαπορεύεται, διελθεῖν.

Διαχρίχει. διαπορύσσει.

Δι' ὑχικοῦ. διαχωσαῖ.

Διαχρίχων [20]. διαπορθούμενος.

Διαχρίχω. διαπορθοῦμαι, διεχρυμῶ.

Διαχρίχωσι. διαπορεύονται.

Διαχρισχούμενος [21]. διαπαξάμενος. ἀκολούθως διαπρεπόμενος.

1. Καὶ συκοφαντικὸς λόγ' ἢ ἑορτῆς ἄνευ &c.] Distinguo & lego: καὶ συκοφαντικὸς, (sc. ὕτω φασὶν) λόγ' ἢ ἑορτῆς ὃν ἢ ἐπιτέλων, &c. ut sensus sit, *Διάσια* non solum esse nomen festi, sed etiam ita appellatos homines tristes & torvos, quod in festo Diasiorum torvo & tristi vultu sacra facere solerent. KUST.

2. Διασιώσι. διακωμῳδῶσι.] L. Διασιῶσι. διαμωκῶσι). SALM. Vid. sup. in Διαμωκῶνται. MAUSSAC. Nihil mutandum: nisi quod præstet *διακωμῳδῶσι*, ut *Kuster.* legit. Inf. Σιωῶσι μωμῶσι): adeoque σιωῶσι, idem cum σιωῶσι. Hinc *διασιωῶν*, *male distorto irridere.* Supra vero Διακωμῳδῶ, est *διασκώπτω.* Idem notasse video Cl. Hemsterhusium ad Polluc. IX. 148. p. 1132. *sub fin.* ubi multa egregia. Conf. in v. μωκᾶσθαι.

3. Διὰ σκαιῶν. —— ἢ πυλῶν &c.] Hom. *Il.* Γ. 263.

Τεῖχος δ' διὰ σκαιὰων πυλέων ἴεν ἀσπὶς ἕκαστος.

Huc respexit Hesychius. Cæterum portarum urbis Trojæ, quæ Σκαιαὶ dicebantur, Hometus non solum loco citato, sed etiam altibi plus semel meminit. KUST. Vid. sup. in v. Διαβάδην, & inf. v. Σκαιῶσι σίλησιν.

4. Διασκανδικίζῃ. διδασκαλίᾳ.] L. Διασκανδίζῃ, a *διασκανδίζειν*, quod apud Aristoph. legitur. G. Respicere videtur ad locum, qui est in Aristoph. *Equit.* [℣. 19.]

Μὴ μοι γε, μὴ μοι, μὴ διασκανδίσῃς.

Legendum itaque esse omnino arbitror: Διασκανδικίσῃς. διδασκαλίσῃς. Ita enim explicabat ab Interprete: Διασκανδικίσῃς. διδασκαλίσῃς. ὁ γὰρ μετὰ Σίμωνίδου σκανδικὰς ὑπέρεσται, &c. Male autem & apud Suid. legitur Διασκανδίκασις. HEINS. VALES. PERGER. Leg. Διασκανδικίσῃς. διδασκαλίσῃς. Prior vox sumta est ex Aristoph. *Equit.* ℣. 19. ubi vid. Schol. Confer etiam Suid. & Etymol. ead. v KUST. Ita recte exhibet H. Steph. *Ind.* Conf. Kust. ad Suid. in voce, & in Ἐδεσσαῖοι. p. 906. ut & ad Comic. *l. c.* & inf. v. Σκάνδιξ. Etym. M Διασκανδικίσῃς. τὸ διδασκαλίσαι. Vid. & sup. v. Ἀρχεῖα θύσι. Verbum *διδασκαλίζειν* fictum est & conformatum ad glossam propositam: ut solent Grammatici. Confer mox in v. Διασκελίσῃς.

5. Διασκαφῶσι.] Vid. inf. v. Σκαφῶσι, & Harpocrat. ac Suid. in v Διασκαφισθῆναι.

6. Διασπάδεις.] Ffaj. XLIV. 25. Τὰ ὑπερβ. διασπαδᾶσθαι σημαίνει διαμερισθῆναι &c. Ubi Alex. *διασπάδιζε.* Vid. inf. v. Διασπάδιζον.

7. Διασπάλων.] L. Διασκάλων. IS. VOSS. Διασπελίδα, & *διασκάλων.* male, ut puto, pro Διασκελίδα —— *διασκάλων.* Infra: Διασκίμα. σπυρίς. Nimirum διασκίμα idem quod Latinorum *fiscella.* Glossæ veteres: *Fiscella*, σπυρίς. KUST. Conferebam olim, quod infra legitur: Σκαλμὸν. κυλίσιον μικρὸν &c. Nec obstat, quod Διασκελίδα *h. l. σπυρίδα* dicat. Eodem modo Κίφωνα, *corbis*, mensura genus erat in liquidis: de quo suo loco. Sed magis placet *Kusterus.*

8. Διασπαθᾷ.] Vid. Hirpocrat. [& Suid.] SCHR. Διασπαθίζειν, & *διασπᾶν*, olim dicebatur de fabulis, nova lima perpolitis, & sic iterum exhibitis. De quo, post alios, Kuster. ad Suid. v. Αὐδοὶ Μαγν. *Tom.* II. p. 466. & p. 437. ad v. Ἀναίρων. Supra: Διάσπασις. *διασκόπησις.*

9. Διασπιλώσῃ.] An Διασπιλώσῃ? Vid. inf. v. Ἐπιπιλῶν, & sup v. Ἀποσπιλῶν, ibique *Not*

10. Διασπιλώθη ϛ, διεσπω.] Forte Διασπιλώθη, ἀ *διασπιλίζω*, idque à σπιλῶ, quod Hippocrati usitatum est pro *corpore.* Noster etiam infra, Σπιλῶ interpretatur σῶμα. KUST. *H. Junius* hæc separat. quod nolim: vetat enim particula ϛ, indicans hanc vocem ex præcedenti in memoriam sibi esse revocatam. Ita sæpius: & passim Suidas. Vid. sup. Αἴκ. in v. Ἀποχῆ. Malim, *Διασπιλώθη.* Vox autem *διασπιλῶν*, in Lexicis non obvia, analogice conficta est a Grammatico, ut mentem suam exponeret. Conf. sup. in v. Διασπιλώσῃς.

11. Διασπαθᾷ.] L. Διασπαθᾷ. IS. VOSS. Ita Suid. & Phavor. Jubet ordo. Vid. v. Σπαθᾷ.

12. Διασπίχων. διαζέων.] Male Suid. διαχέων. Vid. Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 352. *nov Ed.*

13. Διὰ ἀσπιδος πεδίου.] Hom. *Iliad.* Δ. 753 Vid. ibi Schol. coll. Suid. & Etymol. M. Frustra Διασπιδῶ, una voce, scribit *Il. Vass.* Vid. sup. v. Ἀσπὶς, & inf. v. Σπιδῶ.

14. Κατείλιζον λέγου * πλέοντες, † Διατειλώτα *, ἄκλα λέγοντες.] Post *κατείλιζον* ponendum punctum. Sic autem legendus totus locus ex *Iliad.* Λ. [℣. 753.]

—— ἐπὶ μακρὸν δ' ἀσπιδος πεδίον,
Κτείνοντες σ' αὐτοὺς, ἀνὰ τ' ἴππους καλὰ λέγοντας.

nam versus hic Homericus intercidit; atque ita superiori adjungendus. SOPINGIUS. Et pro λέγοντας, *Brodæus l.* IX. *Miscell. cap.* 24. leg. λέγων. SCHR. Locum totum pristino nitori hoc modo restituendum existimo: ἀσπιδος κατὰ τὸν, *Iliad.* Λ. —— ἐπὶ μακρὸν δ' ἀσπιδος πεδίον Κτείνοντες σ' αὐτοὺς, ἀνὰ τ' ἴππους καλὰ λέγοντας. Versus Homerici exstincti erant, & perperam superioribus adhærerant. F. [FUNGER. forte.] Ex duobus illis vocabulis, λέγων & πλέοντες, locus mihi de insigni aliqua & immensa lacuna suspectus fuit. Hesychius igitur, ut sententiam suam, & interpretationem, quam ultimo adtulit, ex eodem Homeri loco probaret, versum, qui proxime sequitur, adduxit: Κτείνοντες σ' αὐτοὺς ἀνὰ τ' ἴππους καλὰ λέγοντας. unde una vox remansit. Neque illud λέγων sine mendo: scriptum enim fuit, λεγε ϛ, vel, ὡς Ὅμηρος λέγων· Κτείνοντές σ' αὐτοὺς &c. Locus exstat *Il.* Λ. Nihil verius. Cum igitur Hesych. ἀσπιδος πεδίου Homero dicit esse *campum, in quo multa interfectorum scutis*, id est, *clypei, jacebant*, probat hoc versu proxime sequenti ejusdem Poëtæ, quo confirmatur illa interpretatio. Nam Homerus cum dixit:

Τίφθε δ' ὃ ἰσόμεδα δι' ἀσπιδος πεδίου,

id est,

Tantisper enim sequebamur per campum clypeis refertum,

subjungit:

Κτείνοντές σ' αὐτοὺς, ἀνὰ τ' ἴππους καλὰ λέγοντας. i. e.

Occidentes ipsos, & arma ipsorum, quæ nempe in campo jacebant, *tollentes.* HEINS.

Conf. Etymol. M. in h. v. p. 271. ubi complusculæ leges.

15. Διασκαλόουσ.] Est vox LXX Interpr. *Genes* XXV. 23. Δύο ἔθνη ἐν τῇ κοιλίᾳ σου ἐν διασκαλόουσι. KUST. PERGER. BIEL. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 8. 3. p. 89. Conf. L. Bos *Proleg.* ad LXX.

16. [Διασπάδες. διαχ.] Forte: Διασπάδες. . . . . [διάσεις &c.

17. Διασχίλλει.] Vid. in v. Διαχέλλεται, & sup. v. Διασκίλλει.

18. Διασχῆσαι. δίχα χωρισθῆναι &c.] Vid. Harpocrat. [& Suid.] SCHR. L. Διασχῆσαι. δίχα. ἢ χωρὶς σῆσαι. KUST. Διασῆσαι, διαχωρίσαι, i. e. *separare*, *discernere*, *dispescere*, legit Cl. *Van der Linden* c. VI. *Medicin. Physiolog.* p. 241. „ Sed in Hesychio nihil mutandum (verbis utor Cl. Hem„ *sterhusii*) præter δίχα χωρισθῆναι, quod forte vitium Edi„ tionis, in διχαχωρίσαι. nisi confusa sint, Διασῆσαι, δίχα „ χωρισθῆναι, & Διασῆσαι, χωρίσαι. „ An Διαχωρίσαι? Vid. seq. item sup. v. Διαφεῖσι ἄνεμ. & inf. v. Δίεται, & seqq.

19. Διαχῶτῶν.] Hom. *Iliad.* A. 6. Vid. Etym. M.

20. Διασχίχων.] Eurip. *Androm.* ℣. 1092

21. Διασχισχαμένος.] Vid. inf. v. Διαχρίζειν.

1. Διασ-

διαβίμεν⊙.
Διαγελᾶ [1]. Δι᾽ ἐγκέπτεται, Δι᾽ ἐμβλέπει.
Διὰ γραπτοῦ [2]. ἀλυσιδωτῦ. ἐκ συνεφαμμένων πτηνῶν γεγνότ⊙ ὑφάντου.
Διαγερσιδίη. Δι᾽ ἀπερθυμιδίη.
Διαγύρκαι [3]. οἱ ἢ ἓξ κόρη ἢ ἕλκη μέλανα ἔχοντες, ἢ δι᾽ ἓξ ἐπιχρῶν.
Διασυκάζει [4]. διασκεδάζει. Ταραττῖνοι.
Διασύρῃ. διαπίζῃ, χλιδάζῃ.
Διασύρτης. χλιδάζοντες, παίζοντες.
Διασφάγες [5]. αἱ διαῤῥῶζαι πᾶσαι τῆν ὁρᾶν.
Διασφίγγει [6]. τρεμῶν.
Διασφωδῶζαι [7]. αὐξῆζαι. Ἀπὸ τοῦ Σφύζειν.
Διὰ σφῶν [8]. Δι᾽ ἑαυτοῦ. Φρῦν᾽ Ἰωπικρατῖ.
Διάχιοσις [9]. οὗτω λέγεται πε [10] ὁ Μυσιῆ, ὡς τὸ Διάσημα [11]. Σέλευκ⊙ [12] δὲ, κρῦσσμα [13] μυσικόν.
Διαχῶ [14].
Διαχῶν. διαῤῥῆζας.
Διαξέξαλθαι. διαβέβηκα. διϊκᾶς.
Διαξέξειν. διακόπειν.
Διαξῄῆ διακοσμεῖ. χαθηγῆται.
Διαξέχυς [15]. συντόμως.

Διατίθειται. εἰς συνήθειαν ἤγαγε.
Διατιθόη [16]. διακρόεσθαι.
Διατίτραι. διαῤῥήδην λέγειν. λοιδορεῖζ.
Διατίπτ⊙ζ. διαβεβαιῶζ. φιλονεικεῖζ.
Διατίπ⊙ [17]. ἁπλογῆται. ἁμέσως.
Διατίπτμχ. ἁμέσως.
Διαταμαίρ [18]. διαφαλίζ⊙. σημειῶται.
Διατεμαίεσνται. σημειοῦται.
Διατεκμαίεσμαι. φροίζεσμαι.
Διὰ τέλους [19]. διαπαντός.
Διατέμνται. διασκᾶται. διακόπτεται.
Διατεσσαίνοντες. διαξηραίνοντες.
Διατέ⊙νται [20]. μιεῖζονται.
Διατείοντο [21]. ἐμεῖζοντο.
Διατυβάλε⊙ [22]. διαπυρ⊙.
Διά τ δόκησις. ὑπόνοια.
Διαδμᾶται [23].
Διατειχίζεται. διατείχισμα.
Διατειχίζει. ὅταν πόλιν ἄλλ⊙ συμπολεμῶσι, τὰς ῥύμας διατειχίζουσι [24], ἵνα μὴ εἰκαῖζλγῆται ὦσιν.
Διατλάς. ὑπομείνας. χρατηρῆσας. κακοπαθήσας.
Διατμήξας. λεπύνας. ἀφαιρέσας. διελών. διασπάσας [25]. διακόψας.

Διάυγε : . . . κἀδὶς δὲ τέλος ἐδέμνιοῦ. Vid. Vorst. de *Hebraism. N. T.* c. 40. p. 256.

20. Διατέ⊙νται.] Nota, pro Διατέονται. IS. VOSS. Ea similitudo est δ & δ in libris calamo notatis, ut haud facile fit dignoscere. Inde est quod mendosa ea [Διατέδνται], & mox Διατέδνντ] posuerit pro Διατέονται & Διατέοντ, quæ legas apud Homer. [*Il.* Σ. 264. & Υ. 394.] BENTL. *Epist. ad Mill.* p. 35. Male pro Διατέονται, quod Doricum est pro Διτέται. Sic mox Διατέοντ male scriptum est pro Διτέοντο. KUST. Scribenda hæc fine τ potius, Διατέονται & Διατέοντο, jam olim notaverat H. Steph. *Ind.* Vid. sup. v. Διδῶ⊙. & Διτέοντ, & Διδῶζι. Apud Hom. *Il.* Σ. 158. Διαδυτέοντο legitur per υμῶζν.

21. Διατέοντο.] Male pro Διατέοντο. Vid. *Not.* prac. KUST.

22. Διὰ τυβάλε⊙ᵉ, διὰ πυρός.] L. Διαβάλλ⊙ᵉ. Διπυρ⊙. Aristoph. *Vesp.* . . ἢ μὰ κεκμηκ᾽ Διαβολὴν ἀτίζ⊙ τοιαύτ᾽ [ν. 328.] Inf. Τυβαλὶν πυρί. Διάπυρα. SOPING. G. SALMAS. SCAL. BRUNO. IS. VOSS. Scribo, Διαβάλλε⊙, Διάπυρ⊙, unico vocabulo; & tollo efflericum. Est autem Διαβάλλ⊙ ἀπ᾽ Ἀεσχυρίνῃ, Διφοῖς five Διάπυρ⊙. quod cum eon confideranint Viri docti ita effe legendum, & non intellexerint quomodo διὰ τυβάλε⊙ poffit effe διὰ πυρός, quum τυβάλε⊙ nequaquam σὺ ſit, ſed Διάπυρ⊙, afterifcum præfixerunt. HEINS. Vid. Nicand. *Alexipharm.* RULÆUS. Sic ante hos correxerat *Flor. Chriſtian.* ad Ariſtoph. *Veſp.* p. 452. Schol. Gr ibid. exponit, διαπυρ πυρί. BERNARD. Immo & *H. Steph. in Ind.* Conf. Τυβάλιον, διάπυρον. Sic enim legendum pro Τυφλιον. Phavor. Διαβάλλε, διαβέμεν, παρ᾽ Ἀεσχυρίνῃ. Ceterum pro διὰ πυρός, quod eſt in prioribus Edit. recte Διάπυρ⊙ fcd. Schrev. Ego Διαβάλλε⊙, una voce pariter admiſſ, ſublato afterifco.

23. Διαδμᾶται. διατειχίζει, διατείχισμα.] Emendandum arbitror ita, ut evadat Διαδμᾶται, *ſignis, velut interjectis muris, ſeparatur.* PERGER. Leg. Διαδμᾶται διαμᾶται. vid. Suid. Tum: † Διατειχίζει, διατείχισμα, διατειχίζει, ὅταν &c. IS. VOSS. Corruptiſſima hunc in modum reſtituere conabar: Διαδμᾶται. διαμαίζει. Et hoc quidem duce Suida. Tum: Διατείχισμα διατειχίζει, ὅταν &c. Æſch. *S. C. Theb.* ν. 1055. τὰ τεῖχ᾽ ἁ διατέμνει Ἄρης. Cadente Græcitate uſurpatum videtur pro *æſtimare pretium rerum venalium:* unde διαδμητὴς dicti ei rei præfecti in *Novell.* Vid. Du Cangii *Gloſſar.* ABRESCH. Scrib. Διαδμᾶται. . . . . fine explicatione, ut ſup. v. Διαπίζ, &c. Similiter forte Διατειχίζει, & Διατείχισμα, ſcribendum. Vel in Διατείχισμα, ex regula Heſychiana, ſupple τειχίζ. Nec tamen obſto, quo minus tres voces, Διατειχίζει, Διατείχισμα, & Διατειχίζει, ſimul exponet, ὅταν &c. Phavor. duo priora vocabuli omiſit. Hæc olim: nec diſplicet etiam nunc. Priorem meam conjecturam firmat Cl. *Kuſterus* his verbis: „ Diſtinguc: Διαδμᾶται. † Διατειχίζει, † Διατείχισμα. Sunt e„ nim tres voces interpretationibus ſuis carentes. „

24. Διατειχίζ⊙ζι.] L. διατειχίζ⊙ζι. IS. VOSS. Ita Phavor.

25. Διατμήξας. . . διελών. † Διασπάζας. διακόψας.] Scrib. διελών, διασπάζας, διακόψας. continua ſerie. quod miror hic non animadverſum ab *If. Voſſio*, paſſim ordinem litterarum, etiam ubi minime convenit, urgente. Conf. v. Διασπάζας. διαχῆν. Et: Διατμήξαι. διελεῖν, διελὼν quæ rem certam reddunt. Supia etiam: Διατέμνει. διακόπτει, διαιρεῖ). Phavor. Διατμᾶξαι. διατμῆσαι, διαιρεῖν. Idem ſentire poſtea vidi Cl. *Abreſchium* in *Mſc. Obſ.* V. 3. p. 89. Sic

1. Διαγελᾶ.] *Rem.* III. 22. Sic ſibidem Gloſſæ. Conf. Suid.

2. Διατριβῶν.] Diviſim leg. Διὰ τριβῶν, (ut ſup. Δι᾽ ἀπιδῶ⊙) ex Hom. *Iliad.* E. 113. . . Διὰ τριβῶν χιτῶν⊙, i. e. *per tunicam conſertam hamis*, vel *annulis*. Sic & *Kuſterus*. Conf. in v. Σφιγῶν, ut & in v. Ἀλυσιδῶ⊙, & v. Φαρετρίζ⊙.

3. Διαφίγγει.] Vid. Petit. *de Amazon.* p. 298.

4. Διασυκάζει.] Forte Διασυκάζει, per υ: ἀ συκῆ, *ſtabulum*. KUST.

5. Διασφάγες.] Inf. Σχολιὸν Δι᾽ ὀφθαλμῶν, τὸ ἢ γυναικεῖ. G. Lycophr. p. 165. [ν. 1062.] Κρυβῶζ᾽ ἐκλοιὸν ὡς μοχλῶ διασφάγ⊙. HEINS. Sic & apud eund. ν. 317. Conf. Suid. & Etymol. qui Herodotum citat. Loca dabit Æm. Porti *Lex. Ionic.* Gloſſæ Herodot. Διασφάγες, (ſic) αἱ διεξόδ⊙ πύρῃ. Vid. elegantiſſ Menag. ad Laërt. VIII. 60. Pro διασφάγες, *Etr.* IV. 7. legitur διασφαγεῖ, quam vocem adde *Concord. Gr. Troum.* Oppian. *Halieut.* I. 744. ὑπασφάγιν dixit; Schol. χάσκουσι Conf. Euſtath. p. 134. 21. & 897. 60.

6. Διασφίγγει.] Male pro Διάσφιγγον. Hæc enim voce *ſtrabum* deſignari notum eſt. Sic apud Eurip. *Herc. Fur.* ν. 868. διάσφαρον κάρα, ſunt *oculi diſſorti*. KUST.

7. Διασφωδῶζαι.] Vid. inf. v. Σφοδῶν, & in v. Σφοιγῶ.

8. Διὰ σφῶν.] L. Διὰ σφῶν. SCAL. Διὰ σφῶν. SOPING. IS. VOSS. Vel ex ſerie litter. ſcribendum eſt, Διὰ σφῶν, vel Διὰ σφίων. KUST. Et pro ἑαυτοῦ leg. ἑαυτῶν. Vid. v. Σφῶν.

9. Διάχιοσις.] Diſtingue e præcedd. IS. VOSS. M. MEIBOM.

10 Λέγεταί τε] Mallem, λέγει τίν⊙ τις &c. forte quod alias *διάχισμα*, dimidium *διέσεως*. Vide Muſicos veteres, & Glarean. *Dodecachord.* L. I. p. 27. 28. & inf. in v. Διάζα.

11. Ὡς τὸ διάσημα.] L. ὡς τι, pro τό. M. MEIBOM.

12. Σελεύκ⊙.] L. Σελεύκειον. IDEM. Ego utramque lectionem retinuerim.

13. Κρῦσμα] L. ῥῦσμα. KUST.

14 Διαχῶ. διαγὼ.] L. Διαχεῖν. διλέγω. ut Suid. Vel: Διαχεῖ. διαγίζει. Vid. Euſtath. *Il.* E. p. 399. IS. VOSS. Poſterius maſim. Sic inf. Διάχει. διίζει. Cl. *Bleſius* monet, in Cyrill. Lex. MS. Brem. legi: Διαγεῖ. διαγίζει. unde apud Noſtrum Διαχῶ delendum cenſet.

15. Διαῤῥῆζ.] Suſpectius eſt. H. STEPH. *Ind.* L. Διατάχης. ut Suid. IS. VOSS. Scrib. Διὰ τάχης. ut paulo poſt, Διὰ τέλους. Exſtat *Pſalm.* VI 10. PERGER. M MEIBOM. Διαῤῥῆζ adgnoſcit Etymol. & ſic corrigit *Munker.* ed Anton. Liber. p. 49. nimis acriter reprehenſus e *Berkelio* ad eund. p. 287. *Ed. ult.* qui Διαῤῥῆζαι omnino reſcribendum exiſtimat; quia inf. Σαῤῥῆσαι exponitur διὰ θαρρύν. Ego tamen præfero Διὰ τάχης. Conf *Not.* in v. Διατάχης. *Kuſterus* ita: „ Apud Etymol. rectius Διαῤῥῆζαι. Vel „ lezi etiam poteſt, Διαῤῥῆζεν. „

16. Διατιθόη.] A θάω⊙, *ſedeo*: unde θοάνη, *ſedeo*. Vid. inf. v. Φοάζ⊙. KUST. Diſtinxi a præcedd. præunte Hagen. & Suida.

17. Διατίπ⊙.] Diſtinxi pariter: nt *Scal.* & *If. Voſſ.*

18. Διατεκμαίρ.] Vid. ſup. v. Ἀσεχῆς τεκμαίρ.

19. Διὰ τέλους.] *Semper.* Euripid. *Supplic.*

. . . . . πᾶς ἥδ᾽ ὁ βροτῶν
Οἶκ ἐσ᾽ οἶδε διὰ τέλους εὐδαιμονῶν.

Mortalibus haud eſt perpetua felicitas. PERGER. Eurip.

Διάτοιχοι. αἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον [1].

Διατονία [2]. κρίκος.

Διάτονον [3]. ἔξύτονον.

Διάτονος [4]. ἐξάκτινος. καὶ τόξαξ.

Διαβάμις [5]. διερμηνεὺς ἢ τερμών, ἢ ἀπὸ ὀχείας ἐπὶ τὰ ἰσχία πόπος. Τερμὶς γὰρ, τὰ ἰσχία. καὶ Φωνὴ δέ τις οὕτω κληθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωνάσκων.

Διαβαπτίζειν. σαφηνίζειν.

Διαβρίζει. ἀφήγηται, παρίληφε ἐπὶ πολὺν χρόνον. ἀφιστόρησεν [6].

Διατελεύσας [7]. ἀπολίζας.

Διαβίβρωται. παίζοντα παρ' Ὁμήρῳ δὲ Διαβίβρωσι [8], ἐμπεδίζειν. παρίλκειν. ἐξηκριβάζας.

Διαβορᾶς [9]. βρόμαξα.

Διαβοχάδες [10]. εἶδος ποιημάτων· ὡς ἱστορεῖ Πεξιφάνης.

Διαβύσσου [11]. βυθίσμου, ἔλκεσθαι, δι' αὐτοῦ ἢ βύσσῃ ἔχειν. πῶς δὲ, ὁ ἀφ' μέσων ἀμπέλων καπνοκαμίνου [12] τόπου. οἱ δὲ, τόπον ἀγεγῦ ἤδη πεπίρατι φαρυλῶν· αἱ δὲ, ἀρθούσα.

Δια-

Διαζυφῆ [13]. κλαδεῖν, ἀπατεμεῖν.

Διαθῆκαι [14]. ἀφοσιῶσαι.

Διάθλου [15]. ἐρεμῶν.

Διάθλου σθένος. ἐρεμῶν ἀφ' διτάμεως.

Διατελείαι [16]. τὸ ἀπόκτιτον, οὗ Σάφων. πρὸς δὲ γεγράφασι, Διαγελίαν.

Διατιθείσαι [17]. ἀφοδεύσαι.

Διάτιος [18]. ὁ ἀληθεύτιος. τὸ κόσκινον.

Διατίλλων [19]. βαδίζων.

Διατίλλων [20]. ζίζων [10].

Διάτιλλον [21]. ἀφαίρεσιν.

Διατιλλῶν ζίζων [22]. ἐρεμίσαιον ἀδύ.

Διατινάσσεται. ἀφαπτίζει). ἀφαπλάτη).

Διατύλαι. ἀφὲ τενὸ διελθεῖν.

Διαυγάσαι. φωτίσαι.

Διαυγιάζ [23]. διφάζ.

Διαυγές. λαμπρὸν φωτεινόν.

Διαυλία [24], ὅταν δύο ἄδωσι.

Διαύλιον [25]. ὁπόταν οἱ τοῖς μέλεσι μεταξὺ παρεμβάλλῃ μέλος τι ὁ παιητὴς, οὗ συναπτόμενον τοῦ χοροῦ. οὗ δὲ τὸς Μυσικὸς τὰ τοιαῦτα, Μισαύλια.

Δίαν-

& Cl. *Kusterus*: „ Tolle signum distinctionis, & continuā „ serie lege: διλαὲ, διαπαίζων, διαπίνων. „

1. Διάτοιχοι. οἱ ἀ. τ. ἀπὸ τοίχου.] Deest Particip. ἡλάμενοι, vel simile. Suidas Διαβοχάδες esse dicit, ὁ τῷ πλοίῳ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον ἅλλειν. Phrynichus (p 26. 82.) notat, Atticos non ἀπόκτιτον, sed διαβεβῶτα dicere, quod etiam exstat apud Polluc. p. 13. col. 1. HEINS. H. STEPH. *Thes. T.* III. p. 1582. Vid. Suid. in v. Διατοιχοῖ. IS. VOSS. Vid. Cl. Kühn. ad Poll. I. 114. & sup. v. Διαβοχάδες.

2. Διαπασα.] *Etod.* XXXV. 11. Τὰ καρκαλιμματα, ἢ τὰ διάπασα. HEINS. *Exod* XXXV. Καὶ τὰ διάπασα, καὶ τὰς μοχλοὺς, καὶ τὰς στύλας. Reponendum hoc omnino censeo apud Athen. l. V. [p. 205. *in fin.*] ubi vulgo legitur: ὅτε τῇ ἢ ἐπὶ ἴσῳ, διαπασία [male *Schr.* διαπασῶν edidit] ὃ πεμπτὸν διὰ πέντε τινὸς συντεταγμένη διαπασῶν. Nam scrib. erit: ὅτε τῇ ἢ ἐπὶ ἴσῳ, διαπασῶν ὃ πεμπτὸν ἀ. π. &c. Non significat *funes arcuatos*, sed illud ipsum quod hic Hesychius notat. SOPING. Lex. Cyrill. MS. Brem. Τὰ διάπασα· τὰς κρεμάστρας. BIEL. Vid. Harpocr. & Casaub. in Athen. p. 359. SCHR. At Harpocration non Διάπασα, sed Διακρεμάστρα explicat.

3. Διάτονοι. ἐξύτονοι.] An Διάπονοι? Suid. Διάπονος. ἐξάκτινος, ἐξύτονος, μεγαλόφωνος. Etym. M. p. 269. ℘. 29. Διάπονος. ἐξύτονος, ἰσχνὸς, σαφὴς. λέγει δὲ καὶ τὸ τοξικόν. ut mox Hes. Non auſim tamen mutare τὸ Διάτονον. Notum est quid apud Musicos signet. Jamblich. *vit. Pythag.* c. XV. p. 50. *Ed. Kust. μάλιστ διαπασῶν* meminit. quam vocem adde Lexicis.

4. Διάτονος.] Æschyl. p. 16. SCHR. Locus est *Prometh.* ℘. 181. ubi διάτονος φάσις. Schol. ὁ διαπόνου διαπαρὰ τὸν τοξότην. *If. Vossius* laudat Eustath. M. *Il.* p. 868. *Ed. Bas.* Adde Etymol. in *Not* præc.

5. Διατερμών.] Διατερμὼν, τὸν διαπίνοντα Strattis vocavit. Vid. Poll. *cat.* 129. HEINS. Vid Polluc. p. 114. [L. II. 184.] IS. VOSS. Vid. inf. v. Τερμών.

6. Διατρίβει. · · παρέλκει. ἐπὶ π. χρόνου διατρίβειν.] Scrib. παρέλκει ἐπὶ π. χρ. fine interpunctione post παρέλκει. BIEL. Lego & distinguo: παρέλκει ἐπὶ πολὺν χρόνον. † Διατρίβειν. Nimirum ultima vox, significans *perforabis*, interpretatione caret, ut paulo ante Διαδιδάσκει, & Διατορίζει), & plures aliæ apud Hesychium. KUST. Conjicieham olim, excidisse forte: † Διατρίβει. vel confudisse Hesychium duas voces, ut sæpius, ob adnexam fonum. Sed non urgeo.

7. Διατετέλεσμαι.] Ed. Flor. Διατέτηκα.

8. Παρ' Ὁμ. ὃ διατρίβουσι &c.] Notabilis locus, unde colligitur, significationes verborum mutationi obnoxias esse M. MEIBOM. Vid. Schol. Hom. *Il.* Δ. 42. T. 150. & Etym. M.

9. Διατορᾶς.] I. *Tim* VI. 8. Ἔχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα. SOPINGIUS. Miror hunc locum non succurrisse H Stephano in *Ind.* eandemque vocem in Lexicis præstare διαφόρως.

10. Διατοχαλίδι.] Vide num conferri queat cum hoc Poëmatis genere Hebræorum שגיון *schiggajon*, quod vulgo *canticum erraticum* reddunt. *Pf* VII. 1. Habac. III. 1. *Prædictiones* autem, quem hic laudat Hesychius, videtur esse qui scripsit diatribam *de Poëtis*, in qua Platonem & Isocratem colloquentes induxit, teste D. Laërt. III. 8. Conf. J. A. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* II. p. 309

11. Διατρύγων.] Est vox μοιῆρος Homero. *Odyss.* Ω. [311.] · · διατρύγων ὃ ἔπος ἐλέγετο. SOPINGIUS. PERG R. KUST. Varie hæc vox a Grammaticis exponitur. Vid. Etym. M. & Eustath. p. 1964. ℘. 24. ut & *Not* seq.

12. Ἀμπέλων καπνοκαμίνου.] Inferenda est vox τόπῳ post ἀμπέλων, ut sensus sit: Διατρύγων dici de *loco*, qua *vites ordines vitium frumento consitus sit*. Τρύγη enim est *frumentum*. Vide inf. v. Τρυγὴ, & sup. v. Ἀντιγοδάτα, nec non Etymol. v. Διατρύγων. KUST. Immo τρυγὴ ex fensu fuppleudum, more Hefychii. L.tet enim in Διατρύγων. In fequ. fubauditur λευγὴ, vel καλὴ, a quo verbo pendet Accusat. τοπον, & ἀπέρατα.

13. Διαυγάζει.] Ex Hom. *Iliad.* Γ. 363. Schol. διαλάμπει, ut h. l. κλαδεῖν. Male κλαδὶ Ed. Hag.

14. Διαθῆκαι.] Hinc supra Διαθῆ. M. MEIBOM. Verbo huic ἀδιαθέτῳ lo Steph. *Thes.* tribuo auctorem Platon. loco citato in v. Βορέτιον. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 89. Vid. Etym. M. Suid. & Polluc. VI. 91.

15. Διάθλου.] Aristocles a Græci verbum id usurpant de inflammationibus cœlestibus, tonitribus; sicut & Latini quidam reddentes voce *dissilendi*, *dissultandi*, &c. Nam Propert. canit L. II. [13. 50.] *Fuminaque æthera dissiluisse domo.* [ubi vid. Broukhuf.] *Dissultare crepitus* Virgil. [*Æn.* XII. 923.] dixit. HUNGER. Vid. omnino Nicoph. Bicninid *Epitom. Physic.* c. 12. p 102 seq. Bon. Vulcan. ad Aristot. *de Mundo*. p. 124. G. Gaulmin. ad Pfell. *de Op. Dæm.* p. m. 136. Etym. M. in h. v. & Suid. in v. Διαστρωτὴρ Conf. mox v. Διάπλεξις, & sup. v. Διαπίνει (pro διαπίνων) & Διαπτοῖ, ut & v. Ἀπὶ, Ἀπίστις, Ἀπίλλει, & Ἀλίαν, Ἀπίθων. Διαπίνει de canibus venaticis usurpat Xenoph. *de Venat* p. 986. B. Vide & *Not.* in v. Ἀπίων.

16. Διατελείαν.] Scrib. διατέλειαν. IS. VOSS. Vide sup. Διάπλεξις. διατρίβειν. Ec: Διαγλίσχ. διαλαμπὶ. Addit enim, quotdam scribere Διαγγελίαν. Conf. v. Ἀπίλλει, & Ἀνατίγνει, μαίμακτηριὼν, & vocem Δίκτυα apud Etymol. & considera, num hinc extundere queas ἢ ἀπάλλει, pro τὸ ἀφαλεῖν. Sed ἀτύχον. Ita olim scripserant. Nunc simplicius mihi videtur, Διατέλειαν, quomodo Sophron scripserit, ἀτέλειαν vocans τὸ ἀφαλεῖν. Ad variam lectionem, Διαγγελίαν, nota, similiter apud Herodot. I. 54. pro ἀγγελίαν, Jac. Gronovium p. 811. restituere ἀτελείαν.

17. Διατρίβειν.] Vide Ἀπαλλέγειν. IS. VOSS.

18. Διάτιος.] Vid. sup v. Διαπτοῖ. & v. Αἰθρὴ.

19. Διατίλλων, βαδίζων.] I. Διάτιλλον. βαδίζων. A verbo διάτιλλω. Vide mox Διατίλλει. KUST. Vide mox.

20. Διατίλλων, πίζων.] Delenda hæc sunt. Statim enim repetuntur, additâ interpretatione, quæ hic deest. IDEM. Vide mox, quæ olim notaveram.

21. Διατί. διατρίχ.] Lex. Reg. MS. Διατρίχουσι, οἱ διὰ τινος ὑγρᾶς, οἱ λεπτομερῶς ζέοντες. Conf. Suid. & sup. v. Διάπλεον, ut & vocem penultimam.

22. Διατίλλει πίζων. ἐρεμ. ἀφ.] Præcessit: Διατίλλων πίζων. & : Διατίλλων. βαδίζων. Rectius: Διάτιλλον. βαδίζων. quando alterum illud, Διατίλλων, πίζων, efficerem, quod h. l. redit cum circumflexo in ultima; at Phavor. Διατίλλει πίζει. ἐρεμ. ἀφ. quod præfero, ob I uturum. Sup. Διάτιλλον. ἐρεμῶν. Conf. Ὑφὲ διατίλ. εἰς ὑφὲ ἐρεμῶ. Hæc dudum scripseram. Gemina modo exhibui a Cl. *Kusterо* allata, qui ad h. l. sequentia notavit: „ Lego, Διάτιλλον [sic] πίζων. qua phrasi Poëta quidam Comicus, vel Tragicus (est enim finis versus Jambici) videtur usus fuisse pro *proficiscî, ire, iter fa-* „ *cere.* „

23. Διαυγιάζ.] Vid. Suid. [io v. Διαύγασμα.] IS. VOSS. addit ur: Διαυλοῦσα ὃ, (per α) χωρὶς, ἅτις ἐστὶ καὶ ἑτέρα.

25. Διαύλιον. &c.] Paullo aliter Suidas v. Διαύλιον, ex Schol. Aristoph. *ad Ran.* ℘. 1282. Vide & M. Meibom. *Præfat. ad Antiq. Music. Aud* p. 18.

Δίαν-

Δίαυλ@ [1]. μέτρον πηχῶν.

Διαύλιος [2]. ποιὸς τόπος. ὁδὸς [3].

Δίαυρ@ [4]. διαλύς. Δῆπυρ@.

Διαυχὴν [5]. διάξιον.

Διαφαίνῃ. Δῆλοῖ δίκην ζῇ.

Διαφανὴς. ὑπόφαντος. ὑπόσημ@.

Διαφανὶς. λαμπρὸν. Δῆφανον.

Διαφανίζει [6]. Δῆφανίσει.

Διαφάσται [7]. Δῆφοπλαίσιον.

Διαφέρει [8]. ἀνάγκῃ [9]. ταχύτῃ, ὑφέρει, βέλτιόν ἐστι.

Διαφέρ@ μάχομ@.

Διαφέρεται. βασάζειν. ἀμφιβάλλειν.

Διαφερόντως. ἐξαιρέτως.

Διαφθίσ@. Δῆφθειρ@ [10].

Διαφορᾶς [11]. ἔχθρας. βλάβεις.

Διάφλασις πλάκος ξύλου.

Διαφόρημα. παίγνιον [12].

Διάφορον. ἀμφίλεκτον. καὶ ἀπίλημα, Διάφορον [13].

Διαφορμὶς [14]. ὑπὸ Λακώνων, ἐπὶ πᾶζη ἡμέρᾳ ὃ τῆς Φιδυτίου [15] στιτώσεως.

Διαφορόπορον [16]. χρῆσιμον. ὠφελήσιμον.

Διαφορτὸς σε [17]. παίζοντός σε.

Διαφορᾶγων [18]. ἀλλόκοτον, καὶ Δῆφορον.

Διάψαλμα [19]. μουσικὸν μέλος ἢ ῥυθμοῦ τοιοῦτος γνώμης, ἢ διανοίας καὶ δυνάμεως λόγου ἀναλλαγή.

1. Δίαυλ@. μέτρον πηχῶν.] Adde ὁ ex Suida. ARCER. Adde Δίαυλον, i. e. *ducentorum* cubitorum spatium, vel mensura. In Cod. Hesychii erat sine dubio ᾱ, quod designat 200. at librarii non desinpere: hinc igitur decii. Tu repone; & confer *Catechef.* Theodori Studitæ, ubi legitur in interpretatione: *Qui in stadio currit, nequaquam cursibus aut tritus stadii decursis victor fertur, sed totis denique BIAULIS confectis*: hoc est, *spatio ducentorum cubitorum.* In Cod. Studitæ in margine hæc legebantur: *Δίαυλος, μέτρον πηχῶν Δ΄ρακόσιον.* Vid. *Bibliath. Patrum*, T. II. p. 750. MAUSSAC. *ad oram Cod sui* Deest litteris numeralis. Lego, πηχῶν ᾱ [i. e. *cubitorum* 200.] Et fic repone apud Suidam, ubi male legitur: Δίαυλ@. . . . . *μέτρον πηχέων ᾱ* Ipse enim Suidas *stadium* definit *pedum fexcentorum*: τὸ Στάδιον ἔχει ποδῶν [male *Schr.* edidit ποδίας] χ΄. Cum igitur δίαυλ@ fit ftadium duplicatum, erit *diaulus* pedum mille & ducentorum: fed, cum cubitus menfura fit unius pedis & femis, mille & ducenti pedes erunt cubiti octingenti. PALMER. Δίαυλ@. *μέτρον πηχῶν Δ΄ρακόσιον.* Cyrill. Vid. Suid. apud quem pro πηχῶν ᾱ΄, repone ἑξακοσίων σ΄. IS. VOSS. Δίαυλ@ eft locus, ftadii tantum longitudine, fed duas habens vias, ita ut redeundo non per eandem viam currere opus effet. M. MEIBOM. Cyrill. Lex. MS. Δίαυλ@. *δρόμ@ μακρὸς, ὃν καμπτῆρ ἔχει, ἢ ὁπλὴ, μικρῶ πλέον τ΄.* Similiter *πηχῶν Δ΄ρακόσιον*, i. e. σ΄, habent etiam Lex. Reg. MS. Phrynr. & Schol. Ariftoph. ad *Aves*. ϑ. 293. Conf. Schol. Hom. *Il* P. 297. Regiit. ad Artemid p. 27. & plura ad h. l. facientia apud Ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 553. 554. Placet *Palmerius*; cujus integram *Notam*, fuppreffo nomine, defcripfit Cl. Kuffer. ad Suid. Confenfit J. F fold. *Dec.* I. *Eft.* I. §. 23. Vid. & Barnef. ad Eunap. *Excerpt.* ϑ. 825.

2. Διαύλιος. ποιὸς τόπος.] Hinc Kuripl. *Troad.* ϑ. 435. fuetum Siculum ποὶν Δίαυλον vocat. ABRESCH in *Mifc. Obf.* V. 3. p. 89. Locum jam adduxerat Ez. Spanhem. ad Callim. p. 552.

3. Ὁδὸς.] Vide fup. *Not.* in v. Ποῖος, ut & modo laudatos interpretes.

4. Δίαυρ@.] Δαυρὸς forte. G. Forte pro Δαῦρ@, Idque pro Δαλὸς, vel Δαυλὸς, quod idem ac Δαλὸς. Vid. fup. v. Δαῦλος. Porro fine diftinctione legendum videtur, Δαλὸς Δαυρ@. KUST. Quamvis prona non difpliceat, in poftrioti tamen Cl. *Kuflero* non acceffimus. Diverfæ funt expnfit ones, Δαλὸς, & Δαῦρ@. Et pofterior quidem ad Δαῦρ@ pertinet, quando utrumque vocabulum compofitum ingreditur Prapofitio Δῆ. Forte etiam Δίαυρ@ dici queat Δαυλὸς: ex Δια, & αὖω, quod fupra Σεμαίνω explicuit, ut Δῆφ@. Φαίνω. Ita nihil quidem mutandum. Δίαυρ@ vero pro Δαυρ@, erit *pellucidus*: ab αὖρα. ut mox: Διαφαίει. - - - Διαυγὴς.

5 Διαυχὴν.] L. Διαυχῆν. Hinc Διαυχενίζει apud Suid. IS. VOSS. An Διαυχὴν vel Δι' αὐχὴν? Supra: Αὐχὴν. αὐχένα. Ενθεῦν vero eft ὀγκῶνα, Δῆρεῖα, Infra. Conf. v. Διαύχενες. Διαυχῆς.

6. Διαφαίνει.] L. Διαφαίνῃ. JUN. Leg. Διαφαινῶν. Vide in Φαεὶς [& Φαινὶ.] SALM. Lugerim: Διαφαίνει. Δῆφαίνει, & Δῆφανεῖ, vel - - - εσν. Nam Φαεὶς eft idem quod λαμπρὸς & Φαιὸς, λαμπρὸς; exponente Hefychio infra. Pharotinus legit: Διαφαίνον. Δῆφαίνον.

7. Διαφάσται.] Vox alibi non obvia, & Lexicis ignota ex Δία. & ἀφάσσω Supra 'Αφάσσω. ψηλαφῶ. ὅθεν καὶ 'Αφάς. Infra vero Σταμίνια. expl. τὰ Δῆφορητὰ &c.

8 Διαφέρει.] Vid. Heinf. *Exerc.* ad *Gal.* II. 6. coll. Sulcer *Thef. Eccl.* in *h. v.*

9. 'Ανάγκ.] Id eft, *pertinet*, vel *adhinet*: quo fenfu dicitur: ἔδιν μοι τῶν Δῆφορῆ, i. e. *hoc mihi ad me pertinet*, vel, mihi meum *intereft*. KUST.

10. Διαφθίσ@.] L. Δῆφθειρ@. Nam Διαφθίσ@ eft Futur Æol. pro Δῆφθερῶ, apud Hom. *Il.* N 625 KUST. Schol. ftud. Διαφθερεῖ διαφθερῇ, Χπιλεῖ.

11. Διαφθορᾶς. - - Βλάβ.] L. Διαφορᾶς SALM. KUST. *Sulcer.* l c. etiam legit: Διαφορᾶς. βλάβεις. Suid. Διαφορᾶ. ἔχθρα. Vulgo: *Een different*. Thomas Mag. Διαφορὰ, πάντα λυγρὰ· Διαφορᾶγων δ, πλάνον μᾶλλον ἢ ἀναιτιῶδ. (p. 209. *Ed. Parif.*) Idem refert Moeris Atticifta, addens: παῤ ἄλλοις δὲ

Διαφορὰ. Exftat tamen etiam apud Ælian. *V. H.* II. 21. ubi τὴν διαφορᾶγα dixit, quod prius Διαφορὰν. Quo refpexit Suidas: . διαφόρημα. ἢ διαφορὰ, παῤ Αἰλιανῷ. Cæterum βδιλεμία, per unum λ (quod *Kuffer.* quoque conjecerat) eft in Edit. Florent. Vid. inf. *Not.* ad v. Διαφρύγω.

12. Διαφόρημα. παίγνιον.] Id eft, *ludibrium*. Proprie, *quod diftrahitur, differtur*, vel *diffipatur*: quo fenfu ex. gr. paleam, vel ftramen, quod à vento diffipatur, appellare poffis Διαφόρημα, vel παίγνιον ἀνέμου, i. e. *ludibrium ventt*. Eft autem διαφόρημα vox LXX interpr. Jerem. XXXVII. 16. Vide mox v. Διαφόρησις. KUST. Jeremiæ verba fonant: Καὶ ἔσται οἱ διαφορήσεις σε εἰς διαφόρημα. c. XXX. 16. in vulgatis Edit. Quorfum refpexiffe Noftrum hic, & inf. in v. Διαφορήσεις, notaverat etiam Rev. *Burt*, in Schedis ad Kufterum miffis.

13 Καὶ ἀπίλημα διάφορον.] Jefus Sirach. *cap* VII. 19 Μὴ ἀπαίρῃς φίλον ἔνεκα διαφορᾶς· ita enim lego pro ἀδελφὸν. Lucian. περὶ Λίψου. Εἰ χρυσίον κτᾶσθαι σε προαιρῇσι, μυρίοις ἐπιτίθεσθαι διάφοροις. STOPING. Διάφορον, *feruia*, *fumtus*, *pectinm*. M. MEIBOM. Senfus eft, Διάφορον etiam fignificare id quod impendatur, five *fumtum*, vel *pectinem*: quid verum eft. Vide quæ de hac fignificatione notarunt Viri doctiffimi, Cafaubonus & Dupontus ad Theophraft. *Char.* c. X. περὶ Μικροψυχίας. KUST. Luciani locus (quem & *Heinfius* obfervarat) a *Schrev.* omiffus, exftat in *Hermotim.* p. 566. *jub fin.* ubi διάφορον ἀεὶ ἢ ἀνάπτυ. Ad locum Sirach. vid. Druf. & Grot. Conf. Cafaub. ad Theophr. *Charact. cap.* X. p. 229. (al. 262.) Martin. *Cadm.* ubi plura; item Ez. Spanhem. ad Julian. *Orat.* I. p. 134. & M. Meibom. *Not.* ad Epictet. p. 17. *Ed. Rel.* Sæpiffime διάφορον pro *pecunia*, *pretio*, &c. occurrit apud Dion. Halicarn. ut obfervat quoque Cl. Kuft. ad Suid. In v. Παιδ' ἐμοὶ, ubi τὸ διάφορον ἢ μίσθιος, eodem fenfu: quod peffime *diverfantem conturbare* reddiderant Portus & Schottus in *Prov* Suidæ, p. 512. Conf. Suid. in v. Διάφορος, ibique Kuft. Polyb. *Hift.* I. VI. p. 681. Τὸ, τι διάφορον ἐκτίθεμαι) παῤ αὐτῶ ἐπὶ ποδὸν &c. *Et pecunias apud hos adeo fit magni &c.*

14. Διαφορμὶς.] L. Διαφορμὶς. HEINS. Scr. Διαφορμὶς, id eft, διατριβὴν. *dies conefflationis*. Vide Φιδυτίου, IS VOSS.

15. Φιδυτίου.] L. Φιδυΐου. SCAL. Φιδυΐου. BRUNO. MEURS. *Mifc. Laron.* I. 9 & 10 p. 42. & 49. quem vide. Conf. inf. v. Φιδυτια, & fup. v. Ἀφιδῶ.

16. Διαφορόπορον.] *Hebr.* I. 4. ubi fic *Gloff. N. T.* p. 168. *meæ Edit.* ad verbum.

17. Διαφορτὸς σε.] L. Διαφορτεῖς σε. SALM. IS. VOSS. KUST. BIEL. Recte Διαφορᾶται, ut vel ex ferie liter. patet. Defumtus enim locus eft ex Jerem. XXXVII. 16. *Ed. Patric.* (al. XXX. 16.) quod & *Munkerum* notaffe video. Verba funt: Καὶ ἔσται οἱ διαφορήσεις σε (al. διαφορτεῖς σε) εἰς διαφόρημα ubi in Textu Hebr. נדח שמתי למשסה vitri quibus *direptionis* notio continetur, a נשס *diripuit*. Hefychius tamen, Vetres Interpretes fequutus, fenfu per fe non incommodo explicat, παίζοντός σε. ut fup. Διαφόρημα, παίγνιον. quod & Suidas exhibet *If. Voffius* confert Lat. *differvire*. Conf fup *Kuft.* ad v. Διαφόρημα

18. Διαφρύγων.] L. Διαφόρων, vel Διαφέρων. IS VOSS. Vide num huc pertineat 'Αναφέρω, & 'Αναφορὰ. fupra. Pro Δῆφορον, Phavor. Δῆφόρων, ex confufione literarum β & ρ, quæ frequens occurrit, etiam in Jerem. *l. c.* Vid. Cl. Bos *Prolog.* ad LXX.

19. Διάψαλμα.] Hebr. סלה *Selah*. In *Pfalmis* & Habac. III. tantum reperitur. LXX. femper verterunt, Δῆψαλμα. Symmachus & Theodot. fequuti. SOPINGIUS. Intelligit vocem סלה quam Aquila fervavit, LXX Theodot. & Symm διάψαλμα reddiderunt, infelici, li quid judicare poffum, fucceffu: nam cum ea vox fit ψεῦδος, & a l cquentia in Pfalmo referatur, quid fi τ, cum in fine Pfalmi repertur? Nam ut διάψευμα non poteft effe in fine loci, ita διάψαλμα non poteft effe in fine Pfalmi. Quod & obfervaffe S. Hieronymus videtur, cujus de hac voce difputationem vide in *Epift.* ad *Marcellam*, cujus eft initium: *Quæ acceperis, redienda funt cum fenore*. [T. II. p. 706 *Ed. Mart.*] Noftri, ut alii plerique, vel ad *mutationem Muficæ*, vel *fenfus*, hic refert. Sed de ufu vocis *Selah*, qua & Iu-

Διαφερέτω διανοείσθω. καὶ ὁ σὺ διαφορᾷ πρὸ γογγύσω [1].

Διαφρυξίαι [2]. Καθάρσιοι ὑγιεῖ.

Διαφυπαί [3]. διακοπαί. διάλυσαι.

Διάφυρμα [4]. πλῆθος. κύαμος. ὁ δὲ κύαμος ὥσπερ Ἀθήναιός, Φρυνίχου. ἐλάμβανον δέ οἱ διαλέγοντες τοῦτον ἀντὶ ψήφου.

Διαφυτεῖν. πᾶς ἐλπίδα σαθροῦ.

Διαφύω. Φασκίς [5].

Διαφύω. διελεῖν.

Διαφόνων. Δῃωτλεῖν. καὶ χειρίζειν.

Διαφωνεῖν [6]. μὴ συμφωνεῖν.

Διαχαράττω [7]. ξύω.

Διαχεῖν. Δῃμιλίζειν [8].

Διαχεῖν. Δῃοχλεῖν [9].

Διαχειρίζει διοικεῖ

Διαχειμεῖ [10]. ἤδομαι. χαίρω.

Διὰ χειρὸς ἔχειν. τὸ φυλάττειν.

Δια-

Διαχειροτονία [11]. ἡ τῶν χειροτονίας ἀφαίρεσις ὡς πλῆθος χειροῦσης.

Διαχείται. διαδέχεται [12]. χάρις.

Διαχειρίζεται [13]. Φοιβίς.

Διαχεῦαι [14]. διαχέαι.

Διαχεῦ. διαχέαι.

Διαχέων [15]. χιλιασμός.

Διὰ χεύνων [16]. διὰ πασῶν.

Διαχρησάζ. καταχρῆσαι.

Διαχρώμενοι [17]. ἀναιρούντες.

Διαχύσαι. ἁπλῶσαι.

Διαχύσις. ἔκτασις [18] ὕδατος. χαρὰ σύγχυσις [19].

Διαχύτλαζε [20]. διακίνει. πλάτυνε. ἢ διάχυσι. ἢ διαχέθαιρε. ἢ διάκενε. οἱ δὲ πολλοὶ, διύγκαινε.

Διαχρήσασται [21], διαχρήσαντες. διχῶς.

Διαψαβάλλειν [22]. διαπλέκειν τοῖς ἴχθυσι.

Δια-

dæos notum est Epiriphia concludere, alias fortasse. Definitionem Δῃψάλματος, & prolixam de eo disputationem, vide apud Nyssen. *in Psalmos* cap. X. p 319. HEINS. Διάψαλμα. πλὴν Vid. Suid. & Philon. *mutatio cantus*, Druf. in *Psalmos* p 870. Videtur ergo *Selah* idem fuisse Hebræa, quod *Εὐουαε* modernis nostris Musicis, quod vocabulum in Romanis Antiphonariis nihil aliud est quam collectæ vocales vocum, *ſEcUlOrUm AmEn*. Quod *Meibodius* mihi insinuavit, & omnibus librum Musicum qui primus hoc dexerit. BRUNO *in Adversar. MSS.* Glossa loco suo mota est; ut Sacræ passim in hoc Lexico. Ad verbum conveniunt Glossæ MSS. *in Psalmos*. Cyrill. Lex. MS. Διάψαλμα. μουσικὸν μέλος τοῦτο, ἢ Δῃσεῖς. idem: Διάψαλμα. ἢ εἶχον Δῃδικῶς. καλοῦσι ὃ παρ' Ἑβραίοις, Σελὰ· ἢ καθ' ὑπόκρισιν, ἴσα, καθ' ὑπνους ὄν, Σιώπα, ἡσυχάσατε), ἢ διάστασις ἀσυφωνίας, ἀναπαύσεως ἀσυφωνίας, ἢ κατὰ τὸν κανόνα φύσεως ἐπιτήδειον διάστασις ἢ Περιόδου· συμπαθὴς ἢ ἀκολουθία μὴ πάνυ συνήθως τῶν ὠδῶν ἀκουόντων ἔστιν ἄσυχος, ἢ τὸ ἐ Δαΐδ. Lege omnino *Præfat. MS. in Psalmos*, quam ex Bibl. Gothana edi fit Cl. Cyprianus in *Catalog Codd. MSS.* p. 28. 29 Lex. Origen p. 203 *Ed. Mart.* Διάψαλμα. ἀνὶ, ἢ μέλος ἔστω πολὺ φῶς ἢ εὐφωνία (*pausa*) ὁ καιρὸς. Plura vide in H. Steph. *Thes. T.* IV. p 696. Suicer. *Thes. Eccl.* & Cangii *Gloss. variis* Conf *Scaligerana*, p. 223. & Buxtorf. *Lexic. min.* in פלה. De voce *Euouae* idem (quod sup.) legi in Nicol. Wollii Barroducensis *Enchir. Music.* l. III. c. 4. *Paris.* 1512.

1. Καὶ ὁ σὺ Δῃαφορᾷ &c.] Vid. *Not.* seq.

2. Διαφρυξίαι. Ὑπεφλασμοὶ ὑγιεῖ, ἢ ὁ σὺ Δῃαφορᾷ τοῦ γογγύσω.] Legend. Διαφρυξίαι. Ὑπεφλασμοὶ ὑγιεῖ, ἢ Διαφορίαι. Δῃαφορᾷ, ἢ ὁ σὺ Δῃφ. τ. γ. PERGER. Non dubito, quin pro Ὑπεφλασμοὶ ὑγιεῖ legendum sit, Ὑπεφλαγισμοὶ πυρῶν, i. e. *tostiones frugum*, sive *frumentorum*. Nam fruges olim ante molarum usum torreri solitas fuisse, vel conflat ex loco hoc Maronis l. I. *Æneid.* [v. 183.] . . *frugesque receptas. Et torrere parans flammis, & frangere saxo.* Vide ibi Servium. Hinc quidam *fruges* dictas censent κατὰ τὸ φρύγειν, i. e. *à torrendo*. Confer Nostrum infra v. Εὔεργε, ubi verbum Δῃφλογιζᾶν de simili spicarum tostione usurpat. Quod ad verba seqq. Καὶ ὁ σὺ Δῃφορᾷ τοῦ γογγύσω: hæc transposita sunt. Pertinent enim ad præcedens Διαφορίαι. Nimirum, ut Δῃφορᾶν significat, *sine* vel *voce discrepare*; ita *διαφορᾶν, animo*, vel *mente dissidere*, sive *inimicum esse*. Ita enim intelligunda sunt verba hæc, ὁ διαφορᾷ τοῦ γογγύσω. Paulo ante: Διαφορᾷς. ἔχθρας. Sic enim pro διαφορᾷς ibi legendum esse vel ex Suida constat. KUST. Posteriora, quæ non intellexit amputare.

3. Διαφυπαί.] Forte, Διαφυαί. Longus *Bucolic.* L. I. [p. 9 ℣. 18. *Ed. Moll.*] de calamis: Καὶ πρῶται τῶν ἢ γονάτων διαφυαὶ. *Perforatis internodiorum intervallis*. SOPING. Vide mox Διαφύσεις, & Φυσῶν. IS. VOSS. Xenoph. *Exp. Cyr.* l. V. p. 354. A. κάμνε . . εἰς ἔχοντα διαφυγάς (l. διαφυάς) ἐδήμησε. Sed nihil mitto. Confer, quod ad utramque significationem, inf. Διφυᾶν, *διτυχᾶν* &c. Φυσῶν. *ἀδιαστῶν*. item: Πυκνὸς. λογῇ quo sensu etiam Τακὸς, infra. Unde patet, pro διαλογαῖς, quod Edd. habent, mox legendum esse *διαλόγοις*.

4 Διαφυσῶ.] Id est, *fabis tostis*. Nam Judices Græcorum olim fabis tostis pro calculis uti solebant. Vid. Etym. M. & Suid v. Διαφυσῶν. Hesych. v. Κυαμοστάσεις, & seqq. & v. Φρυκτὸς, &c. Conf. Polluc. VIII. 18. & Interpp.

5 Φασκίς.] L. Φασγὶς. SCAL. vel *φάσγανον*. SALM. Forte intelligit *vexillum* SOPINGIUS. An Διαφύσεις, Φάσγανον? Vid. inf v. Φασγὶς.

6 Διαφωνῆν.] I. *Reg.* XXX. 19. TH. MUNKER. Sed in eo loco nihil minus sonat quam *non consonare*. Nimirum τὸ Διαφωνῆν cum ibi, tum alibi perinde valet atque ἀλλάττειν. Ezech. XXXVII. 11. ἀλλάλοις ἢ ἀλλοῖς ὀστοῖς, ἢ διαστάσεσι ἀλλ. Vide quæ mox ad if. Voss. *de LXX Interpr.* c. V. VERWEY. Conf. *Not* ad v. Διαστῆναι παμβῆ. Διαφωνῆν est in quo *dicta discrepant*, i. e. *sono* vel *tuce differre are*. Cicilius *Perfic. sub init.* ἐστὶ πᾶσα γλῶσσα ἐν οἷον διαγανῆ. l. e. *dissentis*. Ita h. l. Cyrillus in Lex. MS. Διαφωνῆ. διαλύσιμος. Sensu multum diverso.

7. Διαχαράττω.] Legendum esse Διαχαράξω, non solum suadet series literarum, sed etiam interpretatio subjuncta. KUST. L. Διαχαράττω. IS. VOSS. ita *H. Steph.* exhibetur *Ind.* 8. Διαχεῖν. Δῃμιλίζει.] Au potius Δῃμιλίζει? infra Διαχέων. Δῃμοχλεῖν. Eustathius tamen ad Hom. Διαχεῖν scribit esse idem quod μαλάζειν τὸ πρᾶν. Vide etiam v. Διαχύσαι. KUST. Vid. inf. *Not.* ad v. Διαχέαι.

9 Διαχεῖ. διαχοῦ.] L. Διαχεῖ. διαχοῦ. Nimirum Διαχεῖ est à διαχέω, idque à Themate διχω, quod præter alia etiam significat διαχέω. Noster infra: Διαχ. διαχέω. Vide etiam Eustath. ad Hom. p. 527. 3. KUST.

10. Διαχείμεναι.] Vid. sup. in v. Αὖε.

11. Διαχειροτονία.] Vid. Harpocration. p. 85. SCHR.

12. Διαδέχεται.] L. διαχεῖ. Vid. Suid. IS. VOSS. KUST. Forte scripserat Hesych. διαδέχει), inquit Dodtf. G. *Animad* in *Lect. Gr.* p. 41. At præstat *Vossiana* sententia. Sic inf. Διαχεῖν. διαχεῦν. Quidfi vero hanc & seq. glossam ita refingamus: Διαχεῖται. χαίρει. (Vid. Διαχρώμενοι.) Tum: Διαχρήζει. διαδέχει. *Gaudet*. Conf. sup. Διαχρίζει. διχρίζει. (post Διαλαῦσαι.) & *Not.* ad Thucyd. p. 64

13. Διαχειρίζει.] Φοι.] *Alt.* V. 30. *Οἱ ὑμεῖς διαχειρίζεσθε ἀφροσύνας*. SOPING.

14. Διαχεῦαι.] Vid. inf. v. Διίχλαι, & sup. v. Διαχέω, cum *Not.*

15. Διαχεῖν.] Peffime pro Διαχεῖ, posito Δ pro Λ, quæ literæ & alibi à Nostro simplissime confunduntur. Infra: Διαχεῖν. χλιαίζειν. KUST.

16. Διὰ χεύνων.] Aristoph. *Pac.* ℣. 709. quod Suid. expl. *διὰ πολὺν χρόνον*.

17. Διαχειρίζονται.] Chryfoft. T. I. p. 577. Ἂν ἢ τύχῃ τοῦτο, ὁ Θεὸς ἀναιρῶν ἐστι, ἀλλὰ ἢ φύσει διαχειρίζονται. VERWEY. Διαχειρίζονται sed latus pinxerat *M. Meibomius*; quod pro explicatione admitto: si vero ita legendum censuerit V. D. eundem errat eriorem cum Scheffero ad Ælian. *V. H.* III. 45. quem refutatum vide a Cl. Kühnio. Exempla plura dabunt Æm. Portus *Lex.* Ionic. L. Bos ad Thom. Mag. in v. Διαχέαται, & T. Hemsterh. ad Polluc. IX. 153. Addo Theocrit. *Id.* XV. 54. διαχειρίσῃ. Schol. Διαφθείρῃ. Heliodor. L. II p. 92. Διαχειρίσαι. Joseph. *B. J.* II. 18. p. 199. *nov. Ed.* ubi σκηνὴ διαχειρίσαι in mss. Et I. IV. *B. J.* c. 9. § 9. διαχειρίσαι ἑαυτὸν. ubi διαχρ. non est admittendum. Artemidor. *Oner.* I. V. § 63 p. 263. ἑαυτὸν τὸ διαχειρίσαι. Conf. sup. v. Ἀπίλαν, Ἀνχίζωσι, & Ἀσχηρίσαντο.

18. Ἔκτασις.] L. Ἐκβάσις, i. e. *extensio*. HUST.

19. Χαρὰ σύγχυσις.] L. σύγχυσις. SCAL. Immo χαρὰ, σύγχυσις. ut bene vidit *Soping.* item *C. Vitringa* in *Comm. poſt.* ad Zachar. p. 169. Et sic recte Ed. Schr. Supra: Διχόνοια, ἀθυμία, χαῖρε. Suid. & Lex. Reg. MS. Διαχέω. χαρὰ, γέγηθα. Conf. Phavor. & H. Steph. *Thes. IV.* 498.

20. Διαχύτλαζε.] Vid. inf. v. Χυτλάζω, & Χύτλαζε.

21. Διαχρήσασται. Διαχρησάντες. &c.] Scribe utrumque per iota: Διαχρήσασται. Διαχρήσαντες. Sic *a* pro *ε* sæpius in hoc vocabulo reliquum. Supra: Διαχρῆσι. Διαχρήζει. pro Διαχρεῖζει. Conf ibid. præcedd.

22. Διαψαβάλλειν.] Scrib. Διαψαλάττειν. SALMAS. Erat Vir magnus: neque enim fertea eiusmentorum, neque ratio suadet istam correctionem. Ψαλάσσω enim, vel ψαλάττω, literarum metathesi est idem verbum quod ψαλάττω. Quod ut credas, accipe fis auctoritatem Eustathii & Hesychii. Λέγει ὁ ἢ Ἀλκαῖος Διονύσῳ, οἱ ἢ μὲν ἐπὶ κόκκῳ, ἀπ' ἰοῦ χαίτῃ μυστικὸν ὄπλῃ, ἢ τὸ ψαλάσσει, ἢ τὸ ψαλάττει, ὅθεν ἢ ψαλαφᾶν ἢ μαλάττειν. τὰ δ' αὐτὰ καὶ ψάλλειν ἐστὶ. ἀπὸ ἢ τοῦ ψαλάσσω. ὁ ἀναψηλᾶν. ἢ ψάλλω. ad *Odyss.* p. 767. *Ed. Bas* [1912. a 1. *Ed. R.*] Hinc infra Hesych. non modo scripsit Ἐψάλασσεν, p sito λ in t rtia syllaba, sed etiam Ἐψαλάσσατο, τῷ ἢ præter ute ente λ. Ceterum quia ψάσσω, ψηλάσσω, & ψαλάττω, vel ψαλάσσω, sunt synonyma, ut supra

Διαψαίρειν διαχαθαίρειν.

Διαψάιρει [1]. διαπτύει. καὶ Ψαίρει λέγεται τὸ ἱστίον, ὅταν ἐλαφρῶς [2] διατίνηται.

Διαψαλμάτιας [3]. τὸ ἀπὸ ὕμνων διατελῶν ᾠδῆς.

Διαψηφίζας [4]. τὸ ψηφοφορίαν εἰσφέρειν.

Διαψήφισις [5]. ἡ ἐξέτασις τῶν πολιτῶν ἢ κατ' δήμους [6] γινομένη

Διαψοφεῖν. τὸ θορυβεῖν.

Διαβάλαινα [7]. κέρκος. Πουπκέ.

Διάβαλον [8]. μέλι. καὶ μελίκρατον.

Δίβαν [9]. ἔθνη. Κρῆτες.

Δίβολον [10]. φάρμακον διπλοῦν.

Διβόλιος [11] χαλκοῦς. οἱ μέν, δημόσιος [12]· οἱ δέ, διπλοῦς.

Δίγαμμα. στοιχεῖόν τι.

Δίγηρις [13]. φρυκτός.

Δίγλωσσος [14]. διχόθυμος.

Δίγονον. θεότοκος.

Δίγονον [15] μαίδλης. ὁ διπλοῦς. ἢ δυσὶ χρώμασι κεχρωσμένον [16].

Δι-

Διδεκχμοι [16]. τὸ πίταρον ἢ ὑγιές.

Διδασκαλία σοφίσεως, ἠθικὴ.

Διδάσκαλος [17]. πᾶς ὁ σοφῶν τι περὶ δεσμοτῶν καὶ τῶν κυκλίων χορῶν [18] σοφισταί.

Διδεκτικὸν. διδεκτέον.

Διδάσκαν. διδάξαι.

Διδίασον. διαμεῖναι.

Διδῖ [19]. διαμεῖναι.

Διδῖεν. ἔδωκεν [20].

Δίδυμα. διαμένω.

Διδεῖναι. δοῦναι

Διδίσκετο. [21]ἐπαίζετο.

Διδύκτων. διαμενόντων.

Διδόσκ [22]. φοβεῖ.

Διδύμοις [23]. διπλοῖς. ἔθλοις.

Διδυμάονες [24]. οἱ δίδυμοι. Ἀδελφοὶ δέ, οἱ κεχρεωμένοι τῆς σώματος σὺν μιᾷ γαστρὶ γεγενημένοι· οἱ δὲ συμφυεῖς, Δίδυμα λέγονται.

Διδρέσκων [25]. φάγων.

Διδυμία ῥίζα [26]. βοτάνης εἶδος. ἣ ὁ ὄφ-

supra partim ea Eustathii præceptione, infra partim ex Hesychii schollis dictimus, hunc quoque Διαψάλματα & Διαψαλτήριον perinde valuisse ac διαψάλματα, & vice versa. Hinc & in eadem tribu τὸ ψάλμα & ψάλτριον, Διὰ ψάλτρια & διαψάλτρια. Quæ quidem comparatio fiscem nonnullam allucet confideranti illud LXX. Interpretum ἀψάλτων, quo reddunt Hebraicum מלך פלא, vel פליאה. Aquila vertit, *semper*; Targum לעלם, junio vertente, *summe, vehementissime, maxime.* Jam autem ψάλμαθα & ψαλάτρια fuit ψαλτρικὰ, docente Hesychio; ψαλτρὰ, Eustathio magistro ἢ p. 813. *Ed. Bas.* σημεῖον τὸ ψαλτρὸν ἐναφορίου χρεῖαν. Porro διψάλτριον, διαψαλτήριον, plus eR quam ντψάλτριον, ντψαλτήριον. Ex hac caussa ἀβρόψαλτον fecundum Suidam fiet *mutatis mutandis, consentus mutatis*, cum scil. Musico præeunte τὸ סלה, pulsatio fidium & vox canentium æqualiter intendebatur, σὺν τῷ διαψαλτικῷ, h. e. N stro explicante, τὸ εἰς ἴσον διατείνειν, quia illo διαψάλματα Ecclesia jubetur intendere diligentius animum rebus, quas canit, perpetuo scrutandis, utpote summis, sempiternis, supra omnem mediocritatem positis, & propterea omnis studii vehementioris contentione dignissimis. Vide ergo, quam pulchæ omnes interpretationes, immmo quantum omnium judicio aut diffidentes aut obscuræ, in eodem quasi centro congruant & pellucent. VERWEY. Διαψαλτικὸν Polluci est σαντηριάζον. Vide & corrige locum p. 111. [L. II. §. 178] Vide quoque Suidam in Διαψαλτικὸς IS. VOSS. Mox Διαψαλτικὸς, cum eadem explicatione, conciuente Suida Nec audim tamen hoc loco integram glossam eiicere. Vid. inf. v. Διαψάλλω. Eodem fere modo *Kusterus:* „ Mox pro eodem habes Διαψαλτικὸς Forte rectius. Nam τὸ ταὐτὸν „ aliter ab ipso Hesychio exponitur. Vid. inf. v. Διαψάλλω, v. Ἐψάλλετο, & Ταὐτὸν. „

3. Διαψαλμάτιας.] Aristoph. *Avib.* [v. 1714.]

Αὖραι διαψιθυρίζετε παπαῖ πάπαι.
Spiracula aurea fumi perflant circulos.

PERGER. HEINS RUST. Vid ibi Schol (qui ltidem: κὰν ψαίρειν τὸ ἱστίον λέγωμεν) coll. Suid. & Etym. M. (cum quo facit Lex. Reg. MS.) & inf. v. Ψαίρειν. Διαψαίρειν Oppianus etiam *Halieut.* II. 115. ubi vid. Schol.

2. Ἐλαφρῶς.] Ἵστιον γὰρ ψαίρειν λέγομεν, ὅταν τὸ ἱστίον ἐλαφρῶς διατείνῃ. Ψαίρειν enim non τὸ ἱστίον dicitur, sed ἄνεμος, ad quem referendum. HEINS. L. ἐλαφρῶς. KUST. L. ἐλαφρῶς. *Distrahendi* notione est apud Oppian *Hal.* II. 115. ad quem Schol. Ψαίρειν, ἐπὶ τῆς ἀραιώσεως. l. ἀραιώσεως. Conf. Etymol. ABRESCH. De φ & φρ vid. ad v. Ἀγαστρέ.

3. Διαψαλμάτιας.] L. Διαψαλτήριος. SALMAS IS. VOSS. Suidas per unicum λ scribit Διαψαλάτιος. KUST. Vid. sup. v. Διαψάλλειν.

4. Διαψηφίζας.] Xenoph. L. I. Ἑλλην. habet τὸ διαψηφίσαι, & τὸν διαψηφίζα, notante *Sapingio.* Loca obtervavit etiam *H. Valef.* ad Harpocrat quem vide; ut & Salmas. *de modo Usur.* p. 752. 753. Conf. Suid. ibique Rust. & Polluc. l. VIII. *segm.* 19. ibique Interpp. ut & Inf. in v. Διὸς Σάκκι.

5. Καὶ ἡ δημοψηφία.] L. δήμου. SOPING. Sic & *Hemsterh.* ad Poll. *l. c.* qui in fine pro γινομένη refcripsit ψηφιζομένη *Valesius* γινομένη quod recepi; ut & καὶ δήμου, ex Suida.

6 Διαβάλαινα.] Διὸς βάλανος alias vocantur SALM. Leg. Διαβάλανος. SCAL.. L. Διάβαλανος IS. VOSS. Ex serie literarum scribendum esse Διάβαλανος. Conf v. Διὸς βάλανος. [& *Not.*] KUST.

7. Διάβαλον.] L. Διάβαλος. IS VOSS. Ex serie liter. scribendum foret Διάβαλον. Id autem est ab Hebraico, vel Chaldaico דבש, *debash*, vel *dibash*, quod *mel*, significat. KUST.

8 Δίβαν.] Ea vox Syra. תיבא enim [Ἐσθ] est ἔθνη, ἔθνεα, ut & Euseb. *Præpar.* L. III. [II. p. 62.] Vid. J. Drus. ad *Voces N T.* c. IV. SOPINGIUS. Alludit ad תיבא, *bream*, quomo lo Chaldaice vel Syriace *ferpentes* dicuntur. RUST. Vid. inf. v. Δίφυον, & sup. v. Ἄσπις, ibique *Not.*

9. Δίβολον.] Id est, Δίτολον. G. Scrib. Διτόλου. SCAL. SALM. IS. VOSS. Vel ex liter. serie scribendum est Διτόλου. Vide seq. Διτόλιος. KUST.

10. Δίβολος χαλκοῦς] De his Pollux VII. 47. Conf. inf. v. Διπλοῦς.

11 Διβόλιος.] Beig van *tweedraads.* M. MEIBOM.

12. Δημόσιος.] Inf Δρῖος, στρατιώτης, Μακεδόνες. SALM. Δημόσιος Suidæ, etiam in MS. H. Stephani Cod. pro quo sup. Δημόσιον, inf. Δημοσίου. Conf. Athen. l. IX. p. 392. A. ubi ex Nicandri Colophonii Γλαυκῷ L. III. refert, τὰς στρατιὰς ab Eleis dici Δημόσιον. Quod tamen aliud est.

13. Δίγλωσσον. διχόθυμον.] L. διχοστόμου, IS. VOSS. Nihil muto. Reipexiffe videtur locum Sirach. XXVIII. 14. Τὸ θυμῷ τὸ δίγλωσσον κατάρασαι. Infra: Διχοθυμῶ· ἀβέβαιος· Glossæ MSS. in *Sirach.* Δίγλωσσον· διπλοῦν· Vid. Inf. v. Διφυὲς, Martin. v. *Bilinguis*, & *Hyfl. Crit.* T. VIII. p. 50.

14. Δίγονον, μαίδλης ὁ δ.] Scrib. Δίγονον· μαίδλης. ὁ διπλοῦς. &c. Vid. Etym M. qui citat Sophocl. *Andromed.* Τὸν δ' φοινὸν μαίδλης δίγονον. Δίγονον enim est ἁπλοῦν tantum. Quid fit Μαίδλα ἢ Μαίδλαι, docet infra Grammaticus. HEINS. SOPING. IS. VOSS. Vid. Palmer. *Exerc.* p. 6.

15. Κεχρωσμένον.] Legendum est κεχρωσμένον, ἢ χρυσοῦν. KUST. Κεχρωσμένον exhibet etiam *H. Steph.* in *Thef.* T. I. p. 841. C. addens, Hesychium secundum hanc expositionem posteriorem videri legisse Δίχρουν.

16. Διθρυγκιον.] Vid. J. Drus. ad *Gen.* XX. 16. & Steph. Morin. *de Prim. Ling.* p. 273. Conf. Rust. ad Suid.

17. Διδάσκαλον. πᾶς &c.) Vid Harpocrat SCHR. Διδάσκαλοι a Græcis appellabantur Poëtæ Comici, Tragici & Dithyrambici; quod ipsum Hesychius, quamvis obscure, hic docet. Conf. Suid. v. Διδάσκαλοι, & Casaub. ad Athen. l. VI. c. 7. KUST. Adde & Reinef. *Var. Lect.* III. 7. p. 475. Illud πᾶς utpote superfluum, neque ad rem faciens, quomodo irrepserit, plane se non videre scribit A. van Dale *Diff.* VIII. *de Antiq. & Marmor.* p. 685. Mihi molestiam non creat. Obiter adde ex Lex. Reg. MS. Διδάσκαλοι λογεῖ ὁ Σόλων, ἃ ποιηταὶ, ἀεὶ ὑποκρινόμενοι. Hinc lux Etymologo.

18. Τῶν κυκλίων χορῶν] Chori Cyclii Dithyrambicorum Poëtarum proprii erant: unde Poëtæ illi dicebantur κυκλοδιδάσκαλοι. Vid. Suid. v. Κυκλίου. KUST.

19. Διδῖ.] Διδῖ *Il.* Δ. 105. HEINS. Vid. Etym. M. in Διδῖ. IS VOSS.

20. Διδῖεν. ἔδωκεν.] L. ἴδωκεν, i. e. *ligaverunt.* KUST. Videtur legendum esse, διῆκεν. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 41. Vid. Pauw ad Phalen, p. 209. & ποιᾷ. Διδῖεν, δῆκεν.

21. Διδίσκετο.] Scrib Διδίσκετο. pro Διδίσκετο. [quod sup. vide.] IS. VOSS. Hom. *Od.* Σ. 120. sed ubi rectius legitur Διδίσκετο, per σ. RUST.

22. Διδῶσκ.] Scr Διδῶσ. IS. VOSS. Rectius scribas Διδῶσκ, per σ. RUST. Vid. sup. v. Διδῶσκε, & Διδόσκετο, &c.

23. Διδύμοισι.] Pro Διδύμοσι. KUST.

24. Διδυμάονες. &c.] Vid. Hom. & Schol. *Il.* Ε. 548. & mox in v. Δίδυμοι.

25. Διδύσκων.] An Διδύσκων? GUYET. An potius Διδράσκων? G. FLOR. IS. VOSS. Male pro Διδράσκων. RUST. Sic & Cl. *Reland.* ad oram libri sui Vid sup. v. Διαδιδράσκει. Conf. v. Διαπράξῃ, & Διαπράξεις.

26. Διδυμία ῥίζα. &c.] Galen. *Gloss.* Διδύμη· ῥίζα ἐ βοτά-

ἔρχις· δι' οὗτος λέγω).

Δίδυμοι [1]. ἀφ' οὗ τοῦ Ποιητῆ, Διδύμους ἀκούουσι, τοὺς δίφυιος. Διδυμάονας δὲ, οὓς ἡμεῖς, Διδύμους· δύλοι δὲ καὶ δύο [2].

Δοίδυξ [4]. τὸ βιβλίδιον τοῦ ἀλθίου.

Δίε. ἐφοβεῖτο [5]. ἐδεδοίκει.

Διεβάλοντο ἐξηπάτησαν.

Διέβη, παρῆλθεν. ἐπέρασε.

Διεβλήθη [6]. ἐξηπατήθη.

Διέβην [7]. ἀφ' ὅτου. δι' ἑαυτοῦ [8].

Διεβοήθη [9]. ἐσιφασίθη.

Διεγείρω. ἐξυπνίζω.

Διεγήγοις [10]. ἡ γνωμθὴν ἐξήγοις τῷ εἰς τὸ διαμωμητήριον ἀπεγραμθέαν.

Διέγνωκα. κέκρικα. δέδογμαι.

Διεγκεπασάμθαι [11]. ἀφικέσθαι.

Διέγνωφα [12]. διέξυε.

Διέδην [13]. ἀφ' ὅτου.

Διεδιδύκει [14]. διέτρεφε [15] ἡ χεῖρα τοξεύλην.

Διεδίκα [16]. πόπαιον, ἀφ' Συρακουσίας, πῆμελιὸν ὠῶν [17], δι' οὗ ἐστὶ Ἀφροδίτη.

Διείδεα [18]. ἀπίδεα. καθίδεα.

Δίεδγε [19]. Ἀφφαὼς, ἡ λαμπρὰ καθίδεα.

Διέζυξε [20]. κεχώρισται.

Διέβυε [21]. διέτρεχε.

Διέθηκεν [22]. ἐπημφίασατο.

Διεθρύβη [23]. ἐκλάσθη. διεῤῥάγη.

Διειδὴς [24]. λαμπρὸς, διαυγὴς. εὔδηλος.

Διείεται [25]. διυλίζεται.

Διείκα [26]. διαπέμπομαι.

Διεκδύσαι [27]. ἐκδρᾶσαι.

Διηκτιδῶτο [28]. φθαίνετο. καὶ χαλάδα. ἐξηζίζετο.

Διϊκνέμθη [29]. διεχώμθη. διαδύμθη.

Διελλεῖ [30]. ἐμέμφετο.

Διεληφότες [31]. ἀντὶ τοῦ, νομίσαντες.

Δίεμμι διέχομαι.

Διείρει [32]. ἐρώτα.

Διεπετῆ [33]. χειμάῤῥω, πλησσῦμθα διὰ τῶν Διὸς ὄμβρων.

Διείπε [34]. διέπει.

ται, ὅτις ἡ Ὄρχις (l. Ὄρχις) ἰσοπαίζεται. Atque ita Heſychium refingendum cenſent *Bruno*, & *Munker*. Vid. *Not.* ſeq.

1. Ὁ ἔρχις.] L. ἔρχει. SCAL. Scrib. *ol ἔρχεις ϗ οὗτος λέγω*. Nimirum *teſticuli* à Græcis dicuntur *δίδυμοι*. Vid. inf. v. Ὄρχις. KUST. Ὁ ἔρχι habet Phavor. & Etymol. in v. *Διδύμους*. Quod admiſi. Conf. *Not.* præc. & ſup. v. *Γίννος*, ut & inf. *Οἶχα*, poſt v. *Οἴσυλφ*.

2. *Δίδυμοι.*] Vid. ſup. v. *Διδυμάονες*, & Etym. M. in *Αἰολεῖς*. Conf. Suid. v. *Δίδυμοι*, ubique Kuſt. An mox *Διδύμους αὐλοὺς* (pro *αὐλοὺς*) legend. ex Hom. *Od.* T. 227. & *συρφετὸς*, ſc. *καλῶ*, vel *τοὺς συμφοιτᾶς*, ut ibi Scholi.

3. *Καὶ δύο.*] Ita Schol. Hom. *Il.* Φ. 641.

4. *Δοίδυξ. τὸ τριβεῖον ἢ ἔλαιον.*] Hæc vox male locata eſt, & interpretatio mendoſa. Leg. *τριβεῖον ἢ ἐλαιεῖον, piſtillum mortarii.* PALMER. Vel *τὸ τριβεῖδιον ἢ ἔλαιον*. SALM. *ἢ ἔλαιον* FLOR. Forte *ἐλαίῳ*, vel *ἔλαιον*, vel *ἐλαίῳ*. Gloſſarium: *Καρχήσιον. Orcium*, *amphora*. Siculi vocant *τριβεῖον*. Vide infra. SOPINGIUS. Vocabulum *Δοίδυξ* artem, credo, ſaltatoriam exercuit, & coloniam mutavit. Pro *ἐλαίῳ* leg. *ἐλαιεῖον*. HEINS. Leg. *Δίδυξ*, & *ἐλαιεῖον*. IS. VOSS. Quidſi *τριβεῖδιον*, pro *τριβεῖδαι*? M. MEIBOM. Vid. inf. *Δοίδυξ ἀλαστρίσιον*. Scil. *ει* diphthongus & jota confudit ſimillis fere pronunciatio: ut ſæpius. Vide ad *Gloſſ. N. T.* p. 67. & p. 249.

5. *Διεφοῖτο. ἐδεδί.*] Scrib. *Δεδίωτο. διεφοῖτο.* pro *Δεδίεττο*. IS. VOSS. Immo: *Δια. ἐφοῖτο, ἐδεδί.* ut: - - *ὣς δ' ἐν νυκτὶ Ἀχαιοὶ*. HEINS. Locus eſt apud Hom. *Il.* I. 433. Schol. *Δία. ἐφοῖτο.* Quod recepi, ſuadente feria. Conf. Hom. *Il.* B. 569. quod citatur ab Etymologo.

6. *Διεβλήθη.*] Vid. Galen. *Gloſſ.* Erotian. v. *Διεβλήθησαν*, Euſtath. ad *Od.* A. p. 1406. & Gale ad Herodot. p. 788. *ſub fin.* Conf. Suid. & ſup. v. *Διαβάλλει*. Sic infra: *Συβαλλόμην*. (Æol. pro *διαβάλλομαι*) *ἠπατώμαν*.

7. *Διέβαν. δὰ τάλαι.*] *Διέβαλε* poſtulat ordo. Inf. *Διέβαν*. IS. VOSS. Mox habes *Διέβαν*, cum eadem interpretatione. KUST.

8. *Δι' ἑαυτοῦ.*] Pertinet ad *δι' ὅτου*, quod neſcio quomodo Heſychius hic cum *Διέβαν* confudit. KUST. Infra: *Ἔδυ. - - ἑαυτῷ, ἢ ἑαυτῷ*. Sæpius in hoc Lexico literæ *β*, *δ*. *ϑ*. *ρ*, *φ*, &c. ob ſimilitudinem ſunt confuſæ; ut ſuis locis monuimus.

9 *Διεβοήθη.*] Reſpicit locum *Geneſ.* XLV. 16. ubi de Joſepho: *Καὶ διεβοήθη ἡ φωνὴ οἴκῳ τοῦ Φαραώ*.

10. *Διεγήγοις.*] Vid. Harpocrat. [& Suid.] SCHR.

11. *Διεγκεκασάμθαι.*] Inf. *Διεκπεπασάμθαι*, quod vide. An & hic *Διεγκεκασάμενος* leg. per *ει*?

12. *Διεγγφὼς.*] Supra: *Διαγγέφων. Διέχιον*.

13. *Διεδίκα.*] Vid. ſup. *Διεδίκα*. Hoc poſtremum videtur eſſe a *δίκαι*. IS. VOSS. Superius pro eodem legitur *Διέδικα*, ſed vitioſe. *Διέδικα* autem ejuſdem eſt originis, & formæ, atque *ἐπέδικα*, de quo vide ſupra ſuo loco. KUST. Infra: *Διοίς. ἀπίς*.

14. *Διεδιδύκει.*] Forte *Διεδεδυκέζει*. Vide *Διαδεδυκέζει*. SOPING. Leg. *Διεδυκέζει*. Vid. Etymol. *Διαδεδυκέζει* Oratoribus eſt, *κάμπλην τὴν χύτρα, ἀφαγγείῳ τῇ χειρὶ. manum intercurere inter ſcribendum, inſtar δοίδυκος*. HEINS. *Διαδεδυκέναι* Etym. M pro *Διεδεδυκέζει*. eſt enim a *δοίδυξ*. Vel, *Διεδεδύκεζε*. Notat *ſaltam inſtigere*. Vid. Suid. IS. VOSS. Suidas, & Etymolog *Διεδεδυκέζει*. quod recte ſe habet, dummodo pro - - - *κεζει*. ſcribas - - - *κε*. Etymologus autem verbum hoc exponit, *διέγγφα τῇ χειρὶ, τοξεύλῳ αὐτὸ ποιοῦσι, ὡς δοίδυκα. ἢ διέτρεγφα*. Ubi poſtremum illud *διέτρεγφα*, non tam eſt nova interpretatio, quam correctio præcedentis *διέγγφα*. Pariter apud Suidam pro *διέγγφα* legendum eſt *διέτρεγφα*. KUST. *Διεδεδυκέζει*, a Theon. in *ἐζω*, Etymologo reſtituerat Sylburg. in *Not.* addens, ita diſcrte apud Heſychium exſtare.

15. *Διέτρεφε* &c.] Eſt interpretatio corrupta & mutila, ſic emendanda & ſuppienda: *διέτρεφε, τὸν χύτρα τοξεύλῳ ποιοῦσι, ὡς δοίδυκα*. i. e. *aliquid contrivit, manum rurſum faciens*, (vel in pugnum contrahens) inſtar *pyſtilli*. Confer *Not.* præced. KUST.

16. *Διέδικα.*] Scribend. juxta feriem literar. *Διέφρικα*. SALM. IS. VOSS. Certe *Ἀφ'* præpoſitionem ingredi hanc gloſſam, docet ſequens *Ἀφροδίτη*, i. e. *Ἀφρώνη*.

17. *Τετραφῶν.*] L. *τετραφῶν*. BRUNO.

18. *Διείδεα.*] Vid. Ariſtot. *Hiſt. Anim.* l. IX. c. 2. [§ 8.] HEINS. Vid. ſup. ante *Διαδέκα*. Conf. Thom. Mag. & ſup. v. *Ἀείδω*, & *Διαδέκα*. In expoſitione, & pro Verbo, & pro Subſtantivo, fumitur *Διείδεα*. Conf. v. ſeq.

19. *Διείδγε.*] Vid. Euſtath. p. 882. SCHR. Idem quod paulo ante *Διείφα*. KUST. Galen. *Gloſſ. Διείδγε. Ἀφφαὼς* apud Hippocrat. *ὡς διέτρεφε ἀδὶ Νικῶν*. HEINS. IS. VOSS. *Διείδγε* legendum ibi conjicit H. Steph. p. 160. Malem cum *M. Stade* (Ibid. ad marginem) *Διοφὶς* reponere. Sed forte nihil opus eſt immutare: niſi ſimul ſtatuamus, Heſychium *Διοφὶς* (quod inf.) & *Διείδγε* confudiſſe, quorum prius eſt *Ἀφροφὼς*, alterum *λαμπρὸν καθίδα*. H. Steph. *Ἀφροφὼς ἡ λαμπρὰ* conjungit, ut utrumque ad *καθίδα* referatur, in *Theſ.* T. I. p. 1083. Vid. Suid. in v. *Διείφα*.

20. *Διεζύκει.*] Vid. ſup. v. *Διαζύκλη*.

21 *Διέβη.*] *Διέβη* Suidas. IS. VOSS. Conf. v. *Διεβῆ*.

22. *Διέθηκεν.*] Vid. *Ἔθηκα*. IS. VOSS. Sep. *Διεθ(ε. νομφίου*), *κελεύει*.

23. *Διεθρύβη.* Sirach. XLIII. [27.] *Διεῤῥάγη τὰ χαλάζης*. HEINS. Hauſtum eſt ex Græcis Bibliis *Habac* III. 6. *Διεῤῥάγη τὰ ὄρη βίᾳ*. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 89. Auge his iocis Trommii *Concord. Græc.*

24. *Διειδὴς.*] Vid. ſup. v. *Διαὶς*, & inf. v. *Διαιπεδὴς*. Conf Suid.

25. *Διείεται.*] L. *Διείς*. a *δίημι*, *δίω*, *δίομαι*. Niſi fit *Διεῖται*, pro *Διεῖς*. IS. VOSS. L. *Διεῖς*. PERGER. Male pro *Διεῖς*, id eſt, *Διΐς*, *tranſmittitur*, per *colum* ſcilicet. Nam *διυλίζω* ſignificat, *percolatur*. Sic paulo inferius, *Διεῖς, Κυστέρι* emendationem, quam *Voſſius* etiam propoſuerat, ut certiſſimam recepi. Conf. v. ſeq. Peſſime autem *διυλίζω*, per *υ*, exhibet Ed. Schrev. Vid. inf. v. *Διαΐσσει*, & Ez. Spanhem. ad Callim. *H. in Del.* ϒ. 191. p. 443. ubi & hunc locum tangit, fruſtra tamen eundem tuitus.

26. *Διείκα.*] L. *Διΐκα*, vel potius *Διπτύκα*. IS. VOSS. Vid. Suid. in v. *Διΐκα*, & ſeqq. & Heſych. inf. in v. *Διΐς*, *Διΐναι*, & *Διΐσα*.

27. *Διεκδύσαι.*] Vid. Snid. in *Διεκδύζω*. Ordo requirit *Διεκδύζαι*. IS. VOSS.

28. *Διεκτιδῶτο.*] Scrib. *Διεκτιδῶτο*, & mox *Διεκτιδῶ*. IDEM. Conf. Suid. in utroque.

29. *Διϊκνέμθη.*] Vid. inf. ſuo loco, & *Not.* præc.

30. *Διέλλει.*] *Geneſ.* XXXII. 7. PERGER. Vid. v. *Διελλᾶ*, & in *Διέζευκται*.

31. *Διεληφότες.*] Vid. v. *Ἐπιλάμβανον*.

32. *Διείεμαι.*] Mox redit ſuo loco.

33. *Διειπετῆ.* &c.] *M. Meibomius* pro *χειμαῤῥῳ*, legit *χειμαῤῥῳ*, & pro *ὁμόσῃ*, *ὁμῦσι*. Poſterius facile concedo, & exhibet Phavor. quamvis *Ἀφ' ὁμόσῃ* defendi queat. Prius non muto: ſed pro *πλησσῦμθα*, lego *πλησσῦμθαι*, ut Schol. Hom. *Il.* P. 263. *Διειπετῆ· σκληρὰ. - - ἢ ὑπὸ Διὸς πλησσόμενα, οἷον χειμαῤῥῳ*. Conf. Suid. in v. *Διειπετῆ*, & Heſych. v. *Διειπετῆ*, & *Διειπετὲς*. Sic olim. Similiter *Kuſterus*: „Recius infra *Διειπετῆ*, quod vide. Porro ſcribe: *πλησσόμενα ὑπὸ Διὸς ὄμβρων*. Conſer infra. „

34. *Διεῖπε. διέπει.*] Pro *διέπει* leg. *διέπεϊ*. IS. VOSS. Ita Sy-

Διῆπτ. ᾠδιέχθη [1]. ᾠδιῆπτ. μετέσχετο.
Διήρια. διαιτητάς.
Διήσχατ. καλύπτει.
Διήτησ [2]. ἐρώτα.
Διήτη [3]. διέξαλ[3].
Διής. ἀνής. καὶ διηθῆς [4]. ἀφανέμψας. ἀφεὶς. ἁπλώσας [5].
Δίιπτ. ᾠδιέχθη[3]. διέχθη[3].
Διιλοκομπάζας [6]. σκιᾷ καὶ κόμπῳ ἐξαπατήσας.
Δίιξις [7]. ἀφάτησις.
Διιπτῶν. διηγούμενος. Δραλιχθῆναι [8].
Διιρῆσαι. Δφαιρεῖσθαι. διελκύσας.
Διισόμεθα. Δφαιρησόμεθα. Δφαγησόμεθα.
Διιχαίνει [9]. διασχίζει, διασείθλιζε.
Διικάδων [10]. διέξεχε[3]. πεμφθῆναι.
Διίκδυσιν. ὑπόδεγμα.
Διικθίσεσιν [11]. ἀκκεδάσεσιν.
Δι' ὃν Θυρῶν [12]. τοὺς πλευρὰς οὕτω φασὶν ἐδεσίζας, ἔξω τοὺς πόδας ἔχοντας πρὸς τὰς αὐλίους [13] θύρας.
Διικλήθη [14]. ἀπέλετο.
Διικημάσατο [15]. διέφθειρε.
Διικομισπάτιλε. δυϊκῶς. διακάμασαν.
Διικόρης [16]. διέφθειρε κόρην, διαπεδόπλιζε.

Διικ-

Διικπέσαντες [17]. διεκβάσαντες [18].
Διίκεσθαι [19]. διεκελθεῖν [20]. ἀπελθόντας. ἐλευσάμενοι.
Διικρίθη [21]. ἐμερίσθη. ἐδίσταζεν. διλαβήθη.
Διικρατίλε. διέκρινας. διακώς.
Διικρινάμην. διέκρισα, διεχώρισα. ἐδοκίμασα.
Διικρυσάμεθα. ἐξεβάλομεν.
Διικτλίσεσιν [22]. ἀκριβέσεσιν.
Διλίζεσ[3]. αἰσχύνου[3]. μεμφοιδήν.
Διελίχμιδ [23]. εἰς ἔλεγξιν ἀλλήλων ἔλθωμεν.
Διελεῖ [24]. μερίζῃ. Θηκρίνῃ.
Διέλιπεν. ἐπαύσατο.
Διλίξατο [25]. διλίγετο.
Διλίαζ σκῦλα [26]. διαμερίζαζ πεζῇδιν [27].
Διλίτλω. διῖλεν. διϊκῶς.
Διελθσόμεθα. παρεγχόμεθα.
Διελίσπας [28]. † δίλιγ διεξαγαγόν. διπτήσας.
Διελίτλω [29]. δόλιον, κακοῦργον, καὶ παθεχοῦ διεγχόμενον.
Διίλθατε [30]. κυκλήσατε.
Διίλθη [31]. διαπερᾷ.
Διίλθομδν [32]. διαπερόσομδν.
Διίλθυεις [33]. διάμφοδ[3].
Διελκυσίνδα [34]. παιδιά τις οὕτω καλεῖται ὑπὸ τῶν παίδων ἐν τῇ παλαίστρᾳ.

Διε-

Suidas, nisi quod in poster. Editt. rectius διῆπτ, cum iota subscripto. Inf. Διίκτ. διακῶ.

1. Θιεσέχεν.] Rectius apud Suidam, ᾠδιέχετο, i. e. occupatus erat circa aliquid, tractabat, administrabat. Sequens autem interpretatio, συνέχετο, i. e. persequebatur, vel ultiscebatur, potius convenire videtur verbo ὠρίετο. Nisi tamen δίωνο intendum accipiatur pro ὠρίωνο. KUST.

2. Διήρια. ἐρ.] Hom. *Il.* Λ. 550. & fup poft Δίωμαι. Cl. *Oudendorp.* conjiciebat h. l. Διήρετ. ἐρώτα. ne bis idem poneretur.

3. Διεδίζατο.] Id eft, *qui percalnit.* Vide quæ paulo fuperius notavimus ad v. Διεδίζ. KUST.

4. Διής. ἀπολέσας.] *Deut.* XXXII. [11.] de aquila: Διεῖς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ, ἐδέξατ αὐτοὺς. [conf. Suid.] Sotades in Ἐλεγειοβάτῃ· [apud Athen. l. VII. p. 293. D.] Θεσσαλὸν τινα τὸν ἵππον ἐλαύνειν διεῖς. Sed hoc vertunt, *rigatam oleo.* SOPINGIUS. Cyrill. Lex. MS. Biem. Διεῖς. λελειῶς. Eft e *Deut.* XXXII. 11. Διεῖς τὰς πτέρυγας &c. BIEL.

5. Διελωπορπάζατο.] Sic dicit, quod magnifice benevolentiam fuam jactaret. ab Ἕλλη, ἵππος, unde & Ζεὺς ἑλλατῶν. Supra tamen Διελωπορπάζατο. IS. VOSS. An fcribendum Διελαπορπάζατο, vel Διελακωπάζατο, à δίκελλα, vel δίκελον, quod fignificat *fimulacrum, fpectrum* · ut verbum hoc fignificet, *tanæ rei ftrepitu aliquem terrere*, vel *decipere.* KUST. Supra: Διελωπορπάζατο. ἠρωτεύζατο. ἀπροΐζατο. Vide ibi *Not.*

6. Διίκης.] Forte pro Διΐζας, à δίκμα. Suidas fane Διΐζει interpretatur Δλαζονεύεται. KUST.

7. Διιλιχθῆναι.] Scribe, Δραλιχθῆναι. IDEM. Sic & Phavorin.

8. Διικάνζε.] Scrib. Διικάπτει. Eurip. in *Cyclop.* p. 440.

Μὰν ἢ λάμψῃ διικάπτει τι καλῶς; HEINS.

Sic etiam legit *H. Stepb.* ad Euripi. *l. c.* five ϛ. 157. Vide Barnef. omnino. Eundem verfum *Pergerus* notaverat, διικάπτει fcribens, & vertit: *Num guttura probe gargarifavit tua?* Inf. Κακκάζει. παρήκμε. *If. Voffius* Διικάμψζε legit, conferens v. Καμάκτην. Adde Καμάζω. σπάζω. &: Ἐκάμπτο. ἐτανύζε. Prius tamen præfero. Conf. v. Ἐβάπτιζον infra, & G. d'Arnaud *Leß. Gr.* p. 41. Supra: Διακεκόπτο. Δλαγόνιζε. ὀλίγῳ &c. Vide ibi. Aliter vero Cl. *Kuſterus*: „ Διικάπτζε „ (inquit) male, ut puto, pro Διακόπτζε.„

9. Διικχάδων.] Leg. Διικχλάδ'. Jer. XII. 12. Obadj. ϛ. 14. Zach. IX. 10. MUNK. Sic idem ad Anton. Liber. p. 49.

10. Διικάπτ.] Scrib. Διικπαῖ. KUST.

11. Διικθίσεσιν.] L. Διικκλάσεσιν. Infra Διικτλίσεσιν. IS. VOSS. Infra habes Διικτλίσεσιν, cum eadem interpretatione. KUST.

12. Δι' ὃν Θυρῶν.] Vid. Caſaub. ad Perſ. [p. 307.] SOPING. Vid. fup. in Ἀνὰ σφίσιν.

13. Αὐλίους Θύρας.] Alias αὐλείους θύρας, vel αὐλίους. Vid. fup. v. Θυρεῖν, & *Not.* ad v. Αὐλαία, & Αὐλίη. Conf. Cl. Taylor ad Lyfiam, p. 11.

14. Διικλήθη.] L. Διικαλείθη. HEINS. Verbum corruptum, pro quo infra habes Διελιῶν. Vide quæ ibi notamus. KUST. An Διικκιδῆν, vel Διικείδεν? Vid. *Not.* ſeq.

15. Διικημάσατ.] L. Διικισατ, vel Διικάσατ. IS. VOSS. Vid. fup. Διικπῶζ. Δραφαιρῶν ibique *Not.* Sed legend. hoc loco: Διικκημάσατ. quomodo & *Kuſter.* conjecit. Vid. inf. v. Κκημάζει, & Κκημάδων, item v. Ἐξκκημάθη, ibique *Not.*

16. Διικόρης.] Vid. inf. in Ἐκκορῶζ.

17. Διικπίσαντες.] L. Διικπαίσαντες. HEINS. Idem recte monet Cl. *Kuſter.* ad Jamblich. *Vit. Pyth.* p. 200. & ad Ariſtoph. *Plut.* ϛ. 805. fimul Suidam corrigens in eodem. Vid. inf. v. Ἐϊκπαιπάτες. Ceterum *Kuſterus* ad *h. l.* „ Sulpitius: Διικπίσαντες. διακτυπήσαντες, διαδραμόντες. Sed pro „ Διικπίσαντες utrobique ſcribendum eſt, Διικπαίσαντες, à „ διικπαίω, *erumpo per aliquos, evado per vim*, vel *cum impetu.* Videnda omnino quæ de verbo hoc notavimus ad „ Ariſtoph. *Plut.* ϛ. 805. „

18. Διικπεσόντι.] L. Διικβάσαντι. Conf. *Not.* præc. KUST.

19. Διίκεσθαι.] Hom. *Iliad.* P. 531. Vid. *Not.* ſeq.

20. Διικελθεῖν, &c.] Diſtinguo: Διίκεσθαι. . . . . † Διικελθεῖν. ἀπελθόντας, &c. Vox prima ſumta videtur ex Hom. *Il.* P. 531. ubi à Scholiaſte exponitur, διεκβάζειν. Vix dubito quin & ab Heſychio expoſita fuerit; ſed quod interpretatio illa hodie deſideretur, negligentiâ librariorum acciderit videtur. KUST.

21. Διικρίθη.] Conf. v. Οὐ διικρίθη. Ea *Rom.* IV. 20. quo reſpexit ſequens ἐδίσταζεν, &c. Vid. Suicer. *Theſ. Eccl.* v. Διικρίνομαι.

22. Διικτλίσεσιν.] Supra pro eodem male Διικθίσεσιν.

23. Διελίζκμιδ.] Διελιχθῶμεν *Coteterius* emendat in S. Clementis *ad Corinth. Epiſt.* I. p. 153. *Ed. Cler.* Ita legitur Jeſ. I. 18. quo reſpexit Heſychius.

24. Διελεῖ.] *Dan.* XI. 39. BIEL. An μεμέλῃ, & ἐτιμησεῖ, in Futuro?

25. Διελίξατ.] Diſtinxi a ſuperiori gloſſa. Eſt ex Hom. *Il.* Λ. 407. & alibi.

26. Διελίζ σκῦλα.] *Pſalm.* LXVII. 13. PERGER. Scrib. σκῦλα, pro σκύλα. Ex *Pſ.* LXVIII. 22. & Cyrill. Lex. MS. Biem. BIEL.

27. Πεζῇδιν.] *Prædam.* SOPING. Vid. in v. Αἶσα ἐλάσσει.

28. Διελίσπας.] L. Διελύσας. IS. VOSS. Vid. fup. v. Διελυσίζας, & mox v. Δίλῶ. Similiter *Kuſterus*: „ Scrib. „ Διελίπας, ut legitur rectè ſupra ſuo loco. Hic enim „ ab ordine ſuo aberrat. Eſt autem von Homerica Od. „ P. 599. „

29. Διελίτλω.] L. Διελύτλω. Vid. fup. Διελυσθείς. IS. VOSS. Series lter. requirit Διελύτω. Conf. inf. v. Διελύτην, & Διλύτης. KUST.

30. Διίλθατε.] L. Διίλθατε. IS. VOSS. Sic priores Edd. ut reſtituit.

31. Διίλθη.] Scribe Διίλθῃ, cum iota ſubſcripto. Sæpius apud LXX.

32. Διίλθομδν.] L. Διίλθομδν. IS. VOSS. Immo Διίλθωμδν, per ω: ut Luc. II. 15. de quo loco cogitaſſe Heſychium putat *Heinſ.* ad eum locum. Potuit etiam reſpicere ad *Gen.* IV. 8. quo carent Hebraei Codd.

33. Διελθυεῖς.] L. Διικθυεῖς. SCAL. An pro Διιλθυζε? Vid. fup.

34. Διελκυσίνδα.] Vid. Meurſ. *de Lud. Græc.* p. 10. SCHR. Conf. Interpp. ad Polluc. IX. 112.

Διηλάφυξας [1]. διαφόρησας. ἀπήλασας. Λαφυσσὸς [2] γὰρ, ἡ διαφόρησις, ἢ διαπέρασις.
Διηλοιδῶν. ἐπικρίνων. διαχωρισμὸν ποιῶν.
Δίηλ. [3]. δίλλη ὑφία.
Διηλόν. διαμερίζας. διανέμας.
Διημερήσαντο. διημερίσαντο.
Διημύλαινε [4]. τὰ χείλη διεκίνει καὶ δίεφθε μυσαπόδως.
Διήμπλητο [5]. ὑφόρμητο.
Δίην [6]. δίπτης.
Διηντίας [7]. ἔχθρας.
Διήνεμε. διεμέριζε.
Διηπιάτιν. διωκίμαντο. διϊκῶς.
Διὶ ἴνδιαν φρονῶν. διὰ μωρίαν.
Διηπλόκα. χρείττονα φαντάζα, ἢ διαφέρονθα.
Διηνεγάσαμεν [8]. ἐνεχειρισάμεθα.
Διηνιοχίς. ὑφήνιον.
Διηπτοχ. ἀλαφρὴ. ὡχελλάτη.
Διηπτοχτον. ἀλαφρύνθαι.
Διηπξατο. ἐξέφυγε.
Δίης [9]. διώκων.
Δι' ὑπτύξεως [10]. ἀφ' ὡχελίσεως.
Διηχαγάγη. διεξεύξη.

Διξ-

1. Διλάφυξας.] Scr. Διπαφύξας. IS. VOSS. Vid. inf. v. Λαφύξη, & sup. v. Διαφόρησας, & Διαφορίσαντο.
2. Λαφυσσὸς.] F. l. Λαφυσσὸς. Vid. Schol. Ariſtoph. ad *Nub.* ψ. 52. ibique Ez. Spanh
3. Δίηλ.] L. Δίλλ. Herodian. *Epit.* Δίλλ. τὸ διαλυτόν. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Διηλόν, & Δίηλ. Arcadius Grammaticus incditus : Δίηλ. ἀνάλυσιν. Quod ſcries hic etiam requirit.
4. Διημύλαινε.] Vid. ſup. v. Διαμυκάομαι, & inf. in Ἐμυκάλαινε, item v. Ἀπομύλαινε.
5. Διήμπλητο. ὑφορμήσατο.] *Sibi ingerebant.* A διαπίμπλημι, ſive διαπίμπλαμαι, aut διαπίμπλημι : *impleo , differcio.* H. STEPH. *Ind.*
6. Δίην.] *Biennis.* Διὴν. G. Leg. Δίπν. IS. VOSS. Sic Ed. Flor. Theophraſt. *Hiſt. Plant.* VII. 1. *ſub fin.* Δίπα ἀνίσημα dixit ; citante H. Stephano in *Ind.* Vid. inf. v. Ἐπτάπυον.
7. Διηντίας.] Hag. Διπαντίας , Mallim Δι' ἐναντίας , divinſim.
8. Διηνεγάσαμεν. ἐνεχειρισάμεθα.] L. Διηνεκάσαμεν. Inf. Κοιάζει. ἐνεχειρίζει. IS. VOSS. Διηγενάσαμεν. PERGER. Male , ut puto , pro Διηγενήσαμεν , ἐνεχειρίσαμεν , i. e. *in manus tradidimus.* Ἔγνων enim ſignificat ἐχειρίζων. Vel pro ἐνεχειρήσαμεν legendum eſt , ἐνεχειρήσαμεν , i. e. *aggreſſi ſumus* , vel *ſagaris loco tradidimus* : quæ ſignificatio & ipſa verbo ἔγνων non male convenit. KUST.
9. Δίης.] An Διὴς? non videtur. A Δία, Δίην, Δίηνα, Δίη. Inf. Δίᾳ. Διὴς. G. Exſtat apud Hom. *Il.* Υ. 475. Vid. Euſt. p. 1312. *init.* & inf. v. Ἐνδίεσαν.
10. Δι' ὑπτύξεως.] Reſpicit forſan ad l. *Tim.* IV. 5. Ἀλλ' ἐκεῖνο σὺ νῆφε ἐν πᾶσιν.
11. Ἀνξίψας.] L. Διξίψας. IS. VOSS. Vid. Etym. M.
12. Διξερωᾷς. διαρτᾷς.] L. Διξερώδη. διαρτᾶται. i. e. *interrogaris.* Eſt verbum Homericum *Il.* K. 432 ubi a Schol. exponitur , ἐρωτᾶτι. Phavorinus & H. Stephanus in Lexicis ſuis vltiorem lectionem Heſychii ſecuti ſunt ; qui proinde hinc corrigi poſſunt. KUST.
13. Διξεῖς.] L. Διξῖς. IS. VOSS.
14. Διξίζα.] Vox ſumta ex loco illo Ariſtoph. *Equit.* ψ. 778. Σὶ, ψῆ, ὃς Μάδοις διξίζων ἐξεῖ χώρας ἐν Μακεδόσι. KUST. Vid. Suid. ead. v. & ſup. v. Διπξίσασα.
15. Διξίδες.] Matth. XXII. 9. διξίδες ἐπὶ τὰς. SOPING. Scribe: Διξίδας ἐπὶ τὰς τὰ ἔσω τῆς ὁδοῦ. Reſpicit enim ſuo more locum ἐπὶ ὁ', *Pſalm.* I. 3. ἐπὶ τὰς διξίδας ἐπὶ τὰ ἔσω מלי מים. HEINS. Huc ſpectant Gloſſæ MSS. in *Pſalm.* Διξίδας ἔσωθεν. διὰ μέσου. ἐξωτέρω. Vid. Suid. ibique *Not.* & conf. *Judic.* V. 17. Vide & Viger. ad Euſeb. *Prap. Euang.* p. 706 five *Not.* p. 68.
16. Διξελικτὸν.] Plut. in *Fabio* dicit διξελικτὸν ἐσοῦσαν, in quibus ſcil. omnia ordine & copioſe ſingillatim narrantur. Apud Euſtath. *Il.* Γ. SOPING. Vid. Suid. v. Διξελικτὸς, & Διξελικτὴ. Porphyr. *de vit. Pythag.* §. 36. p. 39. *Ed. Kuſt.* Ὅσα γε μὴ τοῖς ἀστείοις διλέγειν , ἢ διξελικτὸς , ἢ παραλλαττούσας παρχὰς.
17. Διξίλωνι. * διαπίζαι , &c.] Fort. legend. διαπίζαι, διϊξίζαι. SOPING. Ordo nec verba conſtant. Vide num ſic refingenda hæc & ſequentia: Διπαιδὸς. διϊξασθῶν. † Διπαλέσαν, διπτυξάτω. † Διπαιζα. διαπίζαι. Vid. Ἐπάλλαπτα , & Παλάιστον, & Παλάιστα. IS. VOSS. Vid. Brodæi *Miſcell.* IX. 24. SCHR. L. Διπαλάιστον. PERGER. Rede poſtrema a *Sopingio* inſtaurata eſſe opiner : in vitio adhuc obhaeret verbum , quod Grammaticus interpretatur.

Διξάζω. ἐδιγῶ.
Διξίμψας [11]. διεξελθεῖν. ἀλαφθῆναι.
Διξερίζᾷς [12]. διερωτᾷς.
Διξεῦς [13]. διεξίεχε.
Διξιρίζω [14]. διεμαχίζω.
Διξιόν. λίχνον, διηνεκῶς.
Διξόδους [15]. ὁδοὺς ἐκπορίου.
Διξοδικῶς [16]. πλατέως.
Διέπλωνεν [17]. * διηνύχαζε. διερράπιδε.
Διεπαχάσατο [18]. διεπερᾶξατο.
Δίεπε [19]. διώπε. διΐζανε. διεξῆλθε. ἔπτα [20].
Διέπῃ. διακεῖ [21]. ὑβρίζατο, ἀλαζόνι.
Διεπέμφεκτο [22]. διέφθαρτο.
Διέπτες [23]. ἐπόρθησας.
Διεπερᾶσθε. ἠνύετο.
Διέπτες [24]. ἀπέθανε.
Διεπέρασθν [25]. ἐκέλλατο. διεπέμπη.
Διεπληκτίζετο [26]. διεμάχετο, ἐφιλονείκη.
Διεπέρθμευε. διὰ σκαφιδίου ἔπλεε.
Διέπυ. ἐπεχεῦτο. κατορθοῦτο. διαπονοῦτο.
Διέπρησον [27]. διαπορθοῦντο. δήπουθεν. διεπίπτη.
Διεπερθμεῦσι [28]. ἐπορθμεύθησαν.
Διεπείοντο [29]. ἐθυμοῦντο. ἔτειζον τοὺς ἰδίους.

Διέ-

Fuiſſe videtur Διεπάλαιον, ex Eurip. *Phœniſſ.* ψ. 1166.

Ζεῦπὶ ὃ κρέπτα ΔΙΕΠΑΛΑΤΝΕ, κἠν ἰσφὶ Ἐβρίξῃ ὕσων. - - - - - - - - -

P. WESSELING *Probab.* p. 40. Conf. *Miſc. Obſ.* V 3. p. 89. Schol. ad Eurip. l. c. Διεπάλαιον. διαλύσιμον, ἢ κατὰ δίκην. Si διϊξαπίδου non accederet , facile admitterem Διπαιζα. διαπίζαι. Nunc placet magis: Διεπάλαιον. διαπίδαζε. ut ſimilitudo ϝ Α & Δ priorem literam eliferit. Favet euam ſeries. Infra vero: Διηκάσαι. δίκεσθαι, &c. Et: Σὺ χώνη. σοφίσμη, συκοφάντη. Vide tamen, an ſimul τὸ Διπλοῦν reſpexerit in ultima expoſitione. πλοῦτο certe apud Veteres pro ἁπλοῦσο poſitum fuit ; ut infra videbimus. Hinc facilis tranſitus a caſtigatione, quæ verbis , ad eam quæ verberibus fit.
18. Διεπαχάσατο.] L. Διπαλάσατο. IS. VOSS. Διεπαμύνατο. PERGER. An pro Διεπαλάσατο , ἢ Διεπάλατο Vel an pro Διεπαμύνατο? Sanc χ & λ facile & ſæpe confunduntur KUST. Vide inf. v. Παλαμῆζαι, & ſeqq.
19. Δίεπε.] Hom. *Il.* Β. 207. ubi Schol. διώκει, διῴκει. Conf. v. ſeq. & inf. v. Διέπτες.
20. Ἔϊπε.] Leg. εἶπε, in Imperativo. Vid. Hom. *Il.* Κ. 425. KUST. Schol. ibi : Δίεπε μοι, ἀκριβῶς ἀφήγησαι, εἰπέ.
21. Διέπῃ. διακεῖ.] Vid. *Not.* penult. Conf. Suid. & Port. *Lex. Ionic.* Gloſſæ MSS. in *Lib. Sapient.* Διέπ. σφαῖρα, φεγγάζη. Vid. *Sap.* IX. 3. XII. 15.
22. Διεπέμφεκτο. διέφθαρτο.] Corrupte , ut puto , pro Διεπτέφθαρτο , (ἀπὸ διαφθορᾶς.) διέφθαρτο. KUST. Nimia videtur mutatio ; quamvis per metathefin ſapius ſyllabæ aut literæ vicinæ locum mutarint in hoc Lexico. Mallem, cum Ill. *Voſſio* (favente etiam ſerie) Διεπέφθαρτο : ἀλλ' ἀφθαρτὰ , *perima* Unde apud Eurip. *Helen.* ψ. 869. ἀλλ' ἀφθαρτὰ *perima eſt de nobis.* Quomodo Heſych. ſupra ex LXX. Διεπτέφθαρμένη. ἀκαλλώπιστος. Confer omnino *Not.* inf. ad v. Διέφθαρται.
23. Διεπίζαι.] L. Διέπτεζαι. IS. VOSS. Male pro Διεπτέζαι, ἢ πτέζω, quod idem ac πτέσσω. Vel ſi Διεπτέζαι recte ſe habet , pro ἐπέζαι ſcribendum erit ἐπέζαι. Sic ſupra Διεπορθμεῦσι, exponitur Διεπτέζαι. Prior tamen emendatio , ut mollior, mihi magis placet. KUST. Recepi Διέπτεζαι, ex Cyrilli Lex. MS.
24. Διέπτες. ἀπέθανε.] L. Διέπτης, ut Suid. IS. VOSS. Potuit reſpexiſſe ad *Deuter.* II. 14. ἕως ἐξέπτη πᾶσα γενεὰ ἀνδρῶν. Ubi διέπτης eſt ἀπέθανε, vel ἀπέλιπε. KUST. Pro *intercidere* & *evaneſcere* adhibent Graeci Interp. Drus. Il. 18. Adde Bud. *Comm. L. Gr.* p. 536. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 89.
25. Διεπέρασθν.] Vid. Ἐπέρασαν. IS. VOSS. Eſt vox Homerica *Il.* Σ. 9. ubi Schol. διεπέρασε. Conf. v. Πέρασθν, &c. Pro ἐπέλλατο malim ἐπετέλλατο, quod infra recidit ἐπελλάσαντο. Apollon. Lex. MS. Διεπέρασθν. ἐπετάθησαν. Idem conjecerat Cl. *Kuſter.*
26. Διεπληκτίζετο.] Vid. ſup. v. Διεπαλλάζετο.
27. Διέπρησον.] Hom. *Il.* Β 785. [five Cat ψ. 293.] PERG. Vid. mox v. Διέπρασε.
28. Διεπερθμεῦσι.] Hom. *Il.* Α. 367. & Schol. Vid. v. Διεπεράσθην, & Ἐξεπερθμεύθη.
29. Διεπείοντο.] *Alt.* VII. 54. SCHR. Conf. Gatak. *Adv. Miſc. cap.* 47. & Suicer. *Theſ. Eccl.* Adde noſtrum *Gloſſar. N. T.* ad *Act.* V. 33. p. 67. cum quo convenit Cyrill. *Lex.* MS. Διεπείσατο. πικρῶς ἐχαλέπαινον, Vid. ſup. v. Διεπτέζαι.

1. Διὶ

Διέφησα [1]. διεπέφηκα.
Διεχέ [2]. ὑγρά. ἢ σκεπάτα.
Διέχρασε [3]. φθόνησον.
Διεχράθη. διελύσθη [4].
Διεψίσας [5]. διαχίσας.
Διεψίσασθαι [6]. διασπάσας. διαχίζωσας [7]. διαῤῥήξας.
Διεψιθύρισε [8]. διαπαντὸς κακολογοῦσε.
Διεψιδίμβρα [9]. σκελύδρια τῶν ὀδόντας.
Διεψικτοῦντο [10]. ἐκλάμβοντο. ἡ γὰρ Ῥικινὸς κεμπούλτης ἔξω. διὸ καὶ τὸ γῆρας Ῥικινὸν [11] λέγεται. οἱ δὲ, ἐπίνον τὰς ἰσφῦς [12] ἀσχημόνως ἐχούσας.
Διεῤῥάπισε. διασκέδασε. ὡς ἔφη ὁ Ῥικῖνος· ἤτοι ὁ ἄνεμος ἔλαβε.
Δίεσσε [13], ἔδεσε.
Διεσμυθίζων. σαφηνίζων.
Διεσπευμένα [14]. ἀναζητεῖ.
Διεσὼν [15]. ὑγρὸν. χλωρὸν. ζῶον ἔναιμον. ὑγρὸς γὰρ ὁ ζῶν· ὁ δὲ νεκρὸς ἁλίβας [16].

Δι-

1. Διέφησε.] L. Διέφησεν. IS. VOSS. Vid. vs Διέφησεν, Διαφήσει, &c. & *Not.* in v. Διαβάλλει.

2. Διεχέ.] Vid. Schol. Apollon. p. 10. [*Argon.* I. 184.] SCHR.

3. Διέχρασε.] Eurip. *Hippol.* ϕ. 613. τὸν φίλας διεχράσας; *perdes tuos amicos?* Idem *Hecub.* ϕ. 369. διέχρασ' ἐμὲ θανὼν, *necato me ducens.* pro quo ϕ. 515. ἐμπέφανε, quod infra. Vid. Suid. Item Munker. ad Anton. Liber. p. 177. Hemsterh. ad Poll. p. 1137. & Ez. Spanhem. ad Aristoph. *Plut.* ϕ. 486. ubi Διέφησεν, &c. hoc sensu probat pluribus. Confer quæ paullo ante notavimus ad v. Διεπίφησεν.

4. Διεχρ. Διελύσθη.] L. Διελύσην. SALM. Ita recte Phavor.

5. Διεψίσας.] Διεῤῥάξας legendum. Vid. Inf. v. Διέσσεν, ibique *Not.* Sic Inf. Ἐξέπ. ψῖξι· Ἐξεκάβη. ψιξόβροκις. Ἐβρυκάβη. ἐβρυκόβρωξ. &c. Nisi malis Διεῤῥάξε, ut Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* V. 3. p. 90. Ita mox: Διεῤῥαγότας. — Διεῤῥάγησαν. quæ vox occurrit in Eurip. *Troad.* ϕ. 1258. Conf. V. D. *loc. cit.* Sed malim Διεῤῥάξε. ϖ enim & ξ sæpe permutantur. Vid. sup. *Not.* In v. Διαπίρρξαι, ubi Διαπίσσαι, pro - - πτῆξαι. Sequentia notaverat Cl. *Kusterus*: „ Διεῤῥάγη, non est à διεῤῥάδω, sed διεῤῥάγην. Infra: „ Ἐρείπει. (post v. Ἐρμάς) ψῆξι, γαγγρ. Ἐξ- Ἐμαρμόβ- γιγόμενον. Vide etiam v. Κατεγκεῖν, & Κατερείπειν „ Ἐκ- cur veto cum Διεῤῥάξε non correxerit Vir Cl. ignoro.

6. Διεῤῥαγότας. Διεῤῥάγησαν.] Scholium hoc pertinet ad locum illum Euripidis *Troad.* ϕ. 1256. seqq.

> - - - Τέκνις Ἰλιάδων ταῖς δ' ἐν πυρφορίᾳ
> Λίθινον φλογέως δαλοῖσι χέρας
> Διεῤῥαγότας· - - - - - - l. c.

Quinam sunt, quæ in Iliacis hic versibus videre flammantes Terribus manus agitantes, vel concutientes? KUST.

7. Διαχίζωσας.] Hæc interpretatio non videtur pertinere ad verbum Διεῤῥαγότας, sed Διεῤῥάγησαν. Vide quæ proxime ante notavimus ad verbum Διεῤῥάγη. IOEM.

8. Διεψιθύρισε.] Belg. *Doorreciien.* Suidas uno verbo explicat, Διαπαπαταιτάζε.

9. Διεψιδ. ϲαφ. v. ἰδόντας.] Vel legend. est, τὰ ὀδόντα, vel metum est glossema. Nam vox Διεψιδύμασα, quæ hic exponitur, Euripidis est in *Hecub.* p. 10. Et Suid. & Phavor. exponunt: Διεψιδύμασα. ἐτρόμαξα. SCHR. Διεψίδυσε aut ἐτρόμαξε τοὺς ὀδόντας, est *infigere dentes.* IS. VOSS. Quæ hic notat *Schrev.* ex Eurip. *Hec.* ϕ. 66. sunt ἀκριβέστερον. Ibi enim Διεψιδύμασα Dorice pro Διεψιδύμησα, ut rursus in *Troad* ϕ 150. Cogitabam aliquando, pro ὀδόντας fortasse haud male legi posse ὀδόντας, sive ὀδόντας. Posset tamen & vulgata defendi hoc Polybii l. V. c. 84. ubi de elephantis ita loquitur historicus: ἐκφοβοῦνται τοὺς ὀδόντας αὐτῶν τῇ βίᾳ διεψιδυμᾶσι πρὸς ἕτερα χάσματα. Quem locum forte ante oculos habuit Grammaticus, hanc glossam cum daret. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 90. Eadem loca notaverat Cl. Kusterus: „ Videtur scribendum (inquit) Διεψιδυμᾶσι, ἐκφοβοῦσι, ἐκφο. ut Hesychius respexerit ad Eurip. *Hecub.* ϕ. 66. „ Κάγὼ (Hecuba loquitur) σκυλεῖ σκύμνους διεψιδυμᾶσα: vel „ ad *Troad.* ϕ. 150. ubi iisdem Hecuba inquit: Σκύμνον „ Πελίδων διεψιδυμᾶσα. Quid autem τοὺς ὀδόντας hic sibi velit, „ non video. „ Hactenus ille. Vide autem, num τοὺς ὀδόντας ex superiori Διεχέασε huc retraxerit errans Librarii oculus. Ita suspicor. Et plura sunt exempla.

10. Διεψικτοῦντο.] Vid. sup. v. Διεψικτοῦς, & Suid. in cod. v.

11. Ῥικινὸς] L. Ῥικίνης JUN. Vid. Inf. v. Ῥικινὸν, &c.

12. Οἱ δ' ἔπινον τὰς ἰσφῦς] L. ἔπινεν τὰς ἰσφῦς. Sic apud Arrian. ἐκκρίνει τὰς ἰσφῦς, pro ἐκτρῖς. SALMAS. Distingue, & scribe: οἱ δ', ἔπινον τὰς ἰσφῦς &c. l. 8. *Alii vero*

Διεχὲς [17]. λαμπρὸς. ζῶν. φαεφανὴς.
Διεχὲς. δίχρως.
Διεχῆ. διέχρα).
Διέχρωδεν. διεχρωδὲ. διίκτας.
Διεχῶ) [18]. ἀναγιώσκω.
Διεχρίμφω [19]. φαιεχρόμφω, φαιόχρων.
Διεχρονῶτα [20]. διεχρισμένα.
Διεχρὰ ποδί [21]. ὑγρῷ ἐπ' ἀπὸ τ' βάσιος ποδί. οἱ δὲ, ζώντως, εὐεργῶς.
Διεχρυμβώσατο [22]. διαφθάρσατο.
Διεσαφήσησε [23]. διέσυρε. κατηγόρησεν. οἱ δὲ, διέχασε.
Διεσάφησας [24]. ἐξεπέθεσας.
Διέσεισεν [25]. διήγειρε. διεσάλθησε.
Διέσῃς [26]. διάκεισαι. βέχεσι, παρθένος. βέπεσῃς. ζητεῖν, ἀρθένα [27].
Διεσπεμμένε [28]. διαχλιάσας.
Διέσσω [29]. διαχωρισμούς.
Δίσσος [30]. ὡξὺς τοῖς μουσικοῖς καλεῖται μέρος τι τόνου.

Δι-

(Διεχρὸν Interpretantur) *Movebans lumbos inhoneste.* Nimirum pro ὀφρῦς hic legendum esse ὀσφῦς, vel discere licet ex Suida v. Ῥικινὸς, & Etymologo v. Διεψίσασθαι. KUST. Nimirum ϕ. σφ, & φρ, ex antiqua scribendi ratione sæpe miscentur. Conf. Salm. ad *H. A.* T. I. p. 691. & nos ad *Gloss. N. T.* p. 23.

13. Δίεσσε.] L. Διέρρεε. IS. VOSS. Ita sup. Διέδρεσε, ubi feries Διεῤῥ. postulat.

14. Διεσπευμ.] L. Διεσφῆ. IS. VOSS.

15. Διεσὼν.] Æschyl. p. 281. [*Etymol.* ϕ. 263.] SCHR. Vid. v. Διεχρ. & Διεῤῥ πρὸ, ibique *Not.*

16. Ἅλιβας.] Vide supra suo loco.

17. Διεχὲς.] Vid. v. Διίκτ@.

18. Διεχῶ) ἄναγ.] Hom. *Il.* Γ. 198 Sic *percurrere*, & *transire*, apud Lat. & *duriusculo* apud nostrates, pro *legere*, *cursim* nempe. Vid. J. Croji *Obs. in N. T.* p. 32.

19. Διεχρίμφω.] Hom. *Iliad.* z. 392.

20. Διεῤῥογότα.] Scr. Διεῤῥαγότα. IS. VOSS. Sed vide Suid. & l. *Reg.* (sive *Sam.*) IV. 12. & II. *Reg.* I. 2, ubi τὰ ἱμάτια διεῤῥαγότα. Alex. Cod. utrimque, διεῤῥηγότα.

21. Διεχρὰ ποδί. - - - - ζώντως, εὐεργ.] Refinge: ζωὴ, ἐνεργ. Locum hunc alludit *Odyss.* l. p. 98. [v. 43.]

> Ἐσθ' ὅτου ἢ ἐγὼ διεῤῥὰ ποδὶ φαεσίμβρῳ ἰφθίμῃ
> Ἠοίγοιμι, - - - - - -

ubi Didymus, Διεῤῥὰ ποδὶ] μεθοφορικῶς, τῷ ταῦ. οἱ δ', Διεῤῥ, τῷ ἀξέι, τῷ ταχεῖ, οἱ δ', τῷ ζωῇ· ἴσως ἐμφῆ οἱ Διόδωροι, &c. HEINS. Vid. Etym. M. in v. Διεφῆς, & sup. v. Διεχρ.

22. Διεχρυμβώσατο.] Carent Lexica. Vide simplex Ῥυμβοῦμαι, Διαστρέφεται, infra; & v. Ῥομβῶ@. Conf. v. Αἰλίσ@ῥομβῶ@, ut ibi legendum. Sed omnino vid. Suid. v. Ἐκρομβώσω, i. e. *disperavit*; quod ex Æliano hausit, monstrante etiam Eustathio ad Dionys. *Perieg.* ϕ. 1131. qui rectius, ἐξῆρθρωσε: ut post Cl. Perizon. ad Ælian. p. 951. docuit Kusterus ad Suidam, inde pariter Διεῤῥομβώσατο Hesychio reddens.

23. Διεσαφήσησε.] L. Διεσαφήσε. SALM. Διεσαφέσησε Etym. M. HEINS. IS. VOSS. Suid. Διεσαφέσησε. pro quo Kust. Διεσαφήσησε, quod & hic malim. Vid. sup. v. Διεσαφησμένα, ibique *Not.*

24. Διεσάφησας.] Matth. XVIII. 31. διεσάφησαν. SOPINGIUS. Vid. ibi *Observ.* nostras. Ed. Flor. Διεσαφήσαι. Malim: Διεσάφησαν. ἐφαλάλησαν ut Phavorin. Forte ex Matth. l. c. vel II. *Macc.* I. 20. Conf v. Διεσάλαντ.

25. Διέσεισεν.] Forte ex *Job.* IV. 14. fecundum Cod. Vatic. ubi al. σαίσεσ'ε.

26. Διέσ@.] Vid. Etym. M. & sup. v. Διέσ@, Διέ), &c. Conf. v. Διέ), & Διέ).

27. Ζητεῖν ἀρθένα.] Hæ duæ interpretationes pertinent ad verbum Διέσ@, quod Hesych. hic cum Διέ@ confundit. Vid. inf. v. Διέσῃς. KUST. Conf. *Not* in v. Διέσθην.

28. Διεσπευμ.] Omnino scribend. Διεσέσπευ., a Διεσπαλ. nam Σπαλεῖν est χαλᾶσαι. SALMAS. Conf. v. Διασπαλῶν, & Διεσπεῖς. Nata autem confusio ex similitudine literarum π & Μ, & adsini sono β γ & ϰ. Nisi alibi Διεσπασμένοι hoc sensu invenerit, pro *digito aliquem designare ridiculo.*

29. Διέσσ@.] L. Διέσσω. SCAL. KUST. vel Διεσσεῖς. G. Διόβ. διακωσεσμῶν, Suid. IS. VOSS. Διέσσω. SUICER. *Thes.* h. v. quem omnino vide.

30. Δίσσος.] Macrob. I. II c. 1. [in *Somn. Scip.*] *Hoc semitonum Pythagorici veteres* Diesin *nominabant.* SOPING. Vid. Ilm. Bulliald. ad Theon. Smyrn. p. 258. seq. & Upton. p. 77. ad Dionys. Halic. περὶ Συνθέσ. Conf. Suid. & sup. v. Διάστασις.

Διεσκεδάπτω. διασκεδάζω.
Διεσκέδασαν [1]. ἀπέρριψαν.
Διεσκεδασμένως [2]. διατετυπωμένως.
Διεσθασιεύθει [3]. ἠτιμασμένοι. ἔνοπλοι ξιφήρεις εἰς πόλεμον.
Διεσκθασμένων [4]. διατετυπωμένων.
Διεσμιλθυμένων [5]. λεπολογηθέντων.
Διεσμιλθυμένος. ἠκεδωμένος.
Διεσόντο [6]. διήχθητε.
Διεσπάρησαν [7]. διεσκορπίσθησαν.
Διεσπάδησαν [8]. διεχύθησαν.
Διεστδιέτο [9]. διήχετο.
Διεσπεκωμένη [10]. διερβαρμένη.
Διεσπεδυμένη [11]. Δβσκεκρυσμένη [12].
Διεσπεδύσατο [13]. διέστιον, διεπάξε.
Διεσταλμένα [14]. κατασκευασμένα.
Διεσφείλατο. διεσαφήσατο [15].
Διέσχ [16]. διεχωείδη.
Διεσχίκασιν. διεχωείδησαν. ἐμαίκρυναν πέρρω.
Διέσχκε. Δβσκεχέεσθαι.
Διεσχίσατο [17]. διεχώεσιν.
Διέσυτο [18]. διεπορθέτο.
Διεσ῎ωπα. κεχωεσμένα [19], πόρρω ὄβτα.
Διεσχιζέτε [20]. διετίθετο ὁ τοίχω καὶ ταῖξ διμῇ [21]. ἀπὸ τῆδ εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ πώμια, καὶ Δβσκευότων ὅτ. ὃ νομὸς ἐκέ-

σω τὰ ἴδια.
Διεσμαλίζετε [22]. ἐλοιδόρησε, κακῶς εἶπεν.
Διεσφαμένον [23]. Δβσδιδόμενον τῷ κόβῳ, ἀπὸ τῦ σφαγιάζω, ἢ κζ' τὰ μέσον ἄκρα σφάξ. τὸ γὰ κόβζον ἐπεῖ ἔχνσι.
Διέχε [24]. διῆλθε.
Διέχε [25]. διέχνσι. διέλευσι. διεξῆλθε.
Διεχατησμένοι [26]. διεσκορπισμένοι.
Διέ῎ [27]. διάκ῎
*Διεῖχεν [28]. διέβιβε, διῆγεν.
Διεῖχξάδην [29]. διεξέχαττο. διϊκῶς.
Διεῖχείσεται [30]. γναίκες, αἱ τετραμμέναι πρὸς τὰς ἑταίρας ὑπὸ συνουσίας, ὡς οἱ ἄνδρες ἀπὸ τελετάδις.
Διετατάτω. διέτεινε. διϊκῶς.
Διετελέσω [31]. διέμεινας.
Διετετρήτατο [32]. ἐμοιχάτσατο.
Διετμόμαν. διέκοψα. διεῖλον.
Διέτμαγεν [33]. ἐχωείδησαν. διϊκῶς. ᾗ τὸ Διέτμαγον.
Διέτης [34]. δ' ἄλλ τῦ ἔτες.
Διέβεσαν [35]. διέφυγον. κυλαβήθησαν.
Διέτεμβεν. κατέσχε.
Διθυθύνῃ. κυβερνᾶται θύθιος, κελῦς.
Διθυκενεῖ. σαφηνίζῃ. λθικότερον ἢ βαιότερον [36] διζάνουσι.

Διθ-

1. Διεσκέδασαν.] *Pf* CXVIII. 126. ubi Aquil. ἐκόρασαν. I. *Maccab.* II. 31. Vid. in v. Διαῤῥάζω.

2 Διεσκεδασμένως. Δβστετυπωμένως.] Suid. Διεσκεδασμένον. Δβστετυπωμένον. ubi Portus pro Δβστετον. legit Διεσκευασμένον. At recte Διεσκεδασμένον ibi restituit Kust. & Διεσκδασμένος hoc loco. Sic etiam *Kust.* & *Biel.* ad *h. l.* Confer mox v. Διεσκδασμένοι, pro quo Ed. Hag. . . μένα.

3. Διεσκδασμένοι.] *Jes.* IV. 12. BIEL.

4. Διεσκδασμένοι.] Vide paullo ante v. Διεσκεδασμένος, & *Not.*

5 Διεσμιλθυμένων.] Vid. Etym. M. Cyrill. & Suid. IS. VOSS. Conf. v. Ἐσμιλθυμένῳ.

6. Διεσόντ.] Mox Διεσδίετ. Utrumque pro Διώντ, quod est infra, & apud Hom. *Iliad.* B. 450. ubi Schol. διήκετε. Διοῦν Doricum videtur. Conf. v. Σεῦδε, Σεῦο, Σεῦτε, ἰσχ. Ἐσσεῦαι, &c. Sequentia notaverat Cl. *Biel.* „ Forte „ Διώντ, ex Cyrill. Lex. MS. Brem. ubi Διόντ. δέῃ, „ διήκετε. Vide & Hesych. post Διστάσατ. „

7. Διεσπάρησαν.] Apud LXX. *Gen.* IX. 19. X. 18. 32. *Jes.* XXXII. 3. &c.

8. Διεσπάδησαν.] Jer. IV. 20. & X. 20.

9 Διεστδιέτ.] Vid. v. Ἐστδιᾶντ, & seqq. & v. Διέντ. Conf. v. Διεστῦν.

10. Διεσπεκωμένη.] Utitur Aristoph. in *Pluto* p. 104. VALES. PERGER. Διεσπλεῖν, pro quo & Δβσπλεῖν Aristoph. *implicari amplexu*, συμπλέκεσθαι. IS. VOSS. Scrib. Διεσπεκλωμένη, διεβλημένη. Est vox obscena, ex Aristoph. *Plut.* ℣. 1083. Conf. ibi Schol. & Ez. Spanh. *Not.* Adde Suid. h. v. & in v. Πλεκῶν. Nisi malis Διεσπεκλωμένη. nam Σπλακῶν inf. est πλακίζεσθαι, συμπλέκεσθαι, συμπίνειν. Plura de Comici loco dixi in *Miscell. Crit.* (*Glossario N. T.* subjectis) p. 285. & ostendi, illud διαπεκλωμένη τὸν μαγείρ ἐνόν, perfime reddi vulgo, *a decies ter mille annis subagitata*, pro AMATORIBUS: quum illud ἐνῶν non sit ab ἐνῶ, *annus*, sed ab ἔνης, *familiaris*, *amicus*, *amator*; ut inf. Ἕτερ. ἑταῖρ. &c. ubi vide.

11. Διεσπεδυμένη.] Distinguendum a superioribus: quod & Perger. monet. Ita Phavorinus. Conf. v. seq. Nihil monet *Kuster.* qui non distinxisse hæc videtur ex *Not.* seq.

12. Διακεκαμμένην.] L. Δβκαμψομένην, à Δβκάμπω, quod hic obscœno sensu sumitur pro *fubigere*, vel *permolere*; uti Δβκαμπτῶν apud Eurip. *Cyclop.* ℣. 179. KUST.

13. Διεσπάδησεν.] Conf. v. præc. & Etym. M. in v. Διεσπάδησαν.

14. Διεσταλμένα.] Sumta vox ex Jerem. XXII. 14. ubi secundum τοὺς LXX. Ἁρπάσωμαι σεαυτῇ οἶκον εὐρύχωρον, ὑπερῷα μετέωρα διεσταλμένα ὑπερίξ. Hic διεσταλμένα significat *distincta*, vel *instructa*. KUST. II. *Macc.* XIV. 28. eadem vox occurrit, sensu tamen diverso. Pro κατασκευασμένα rescripsi κατεσκευασμένα, per τ.

15. Διεσ. διεσαφήσατ.] Forte: ᾗ διεσαφ. Suidas ex *Pf.* CV. 33. Διέτμαγεν. ἀπὸ τῦ, ὅτε ἀναμφιβόλως ἐχρήσατο τῇ λέξει. ut præiverat, monente Cl. Kustero, Theodoretus. Nihil tamen mutaverim: quum hæc pertinere videatur tritum illud: *Qui bene distinguit, bene docet.* Ita Δβσπίλας non semel apud Ezech. III. 18—21. pro *monere*. Conf. v. Διδυσκαλίζει. σαφηνίζει. Addo præterea *Gen.* XXX. 28. Διάσ-

λου ἢ μισθὸν σου. ubi Aq. ἐπαίμαξόν. Symm. ὁρίζου. An vero respexit ad *Pf.* LXVI. (al. LXV.) 14. . . . τοῦ ἀχῆ μου, ὃς διέστειλε τὰ χείλη μου, καὶ ἐλάλησε τὸ στόμα μου &c. Non displicet.

16. Διέσ.] Vid. v. Διασώσης. Opportune *Hesychius* adscripserat *Exod.* XV. 8. Διέσ τὸ ὕδωρ. pro quo Symm. Aq. & Theod. ἐσωρεύθη. Conf. v. Διέστασε. &c.

17. Διεσχίσατ.] II. *Macc.* VIII. 10.

18 Διέσυντ.] Paulo ante Διασέσυ, sed neutrum suo loco. IS. VOSS. Conf. sup. v. Διασῦν, & H. Steph. *Ind.*

19. Διεσῶτα. κεχωεσμένα.] An Δβκεχωεσμένα? Conf. præcedd. Sed vide inf. Διεσώ. χωείζω.

20. Διεσχίζετ.] Ex Æschyl. *Prometh.* ℣. 230. Conf. v. Διασκεκλιμένοι. KUST.

21. Διμῇ.] Pro διχῇ. IS. VOSS.

22. Διεσμαλίζετ.] Vox rarior, & Lexicis ignota. An Διεσμυκλίζετ? Conf. v. Σταμλῶ. &c.

23. Διεσφαμένον.] Exstat apud Comic. *Vesp.* ℣. 1067. ubi vid. Scholia, & Suid. Conf. *Not.* in v. Ἐσφαμένον.

24. Διέχε.] Hom. *Il.* E. 100. Schol. ἔδδε. Vid. Suid. & sup. v. Διοχῶ, ut & v. seq. statim, & inf. v. Διέχνσι.

25. Διέχε. διέχνσι.] Vid. sup. *Not.* in v. Διοχῆ.

26. Διεχατησμένοι.] Vid. sup. v. Ἀπεχατησμένῳ.

27. Διέ῎.] Vid. sup. v. Διώ῎, & Διώκ.

28. *Διεῖκεν.] L. Διεγεῖρε. BRODÆUS *Thef. Crit.* p. 77. Forte Διεγέρμενον (pro Διεγέρμενος.) *Exod.* XVI. [21.] Ἦκεν ὁ διεγερμένος ὁ ἥλιος, ἐτάκετ. SOPINGIUS. Διῆκεν recte est: nam διεικεν est διατεινε, ἀναλίσκε. Infra male: Ἔξῆκε. διέτεινεν. IS. VOSS. L. Διῆξεν: à διαπίπτω. Vid. inf. v. Ἔξῆκε. [& *Not.* ibi.] KUST.

29. Διεξεδόλν.] Scrib. Διεξεδίδν. IS. VOSS. PERGER. Διεξεδόλν legitur in omnibus Editt. quamvis vitiose. Non scribendum esse Διεξεδόλν, vel literarum series ostendit. KUST. Similiter supra Διέγμαλε muttilatum videtur, pro Διεξέγμαλε.

30. Διεῖσεσεται.] Scribend. forsan, Διεμείσεται. licet & alterum ferri possit ut Poëticum. H. STEPH. *Ind.* Infra: Ἐμείσεσεμ. τσβαλῶ.

31. Διετελέσω. διέμεινας.] L. Διετέλεσε. IS. VOSS KUST. Vel potius: Διετελίζει. διέμενες. ut Phavor. Ut sit 2. pers. Aor. 1. Med. διετελέσω, διετελίζω.

32. Διετετρήτατ.] Vid. inf. v. Τετρῆτατ.

33. Διέτμαγεν.] Hom. *Il.* H. 302. & Schol. Conf. *Il.* A. 531. ubi variat lectio, . . γεν, &. . . γεν. quod notat Hesych.

34. Διέτης.] Matth. II. 16. ἀπὸ δίετῦς, a *biennio*. [Vid. ibi Hombergk.] SOPING. Lego: Δι' ἔτος. δ' ἄλλ ἔ ἔτος, per *annum integrum*, sive, ut Phavor. habet, δ' ὅλν ἔ χρόν. Ita δι' ὁμοίας, toto *die*. BERNARD. Idem forte volat *Jo. Voss.* qui Διῶ primum correxerat, dein v supra o posuerat. Δι' ἔτος legit etiam *Kuster.*

35. Διέβεσαν.] Hom. *Il.* A. 481. 486. Vid. inf. v. Τραπέντων.

36. Σαφηνίζει κλαίτερον &c.] Puto excidisse hic caput articuli, locumque ita olim ab Hesychio distinctum & scriptum fuisse: Διδυσκενεῖ. σαφηνίζῃ. | Διδυσκίνῃ. κλαίτερον ἢ τροχοτέρως διτεχίνῃ. KUST. Conf. sup. v. Διατεχῖν.

1. Διδυ-

Διδυκεσπαίδμα. Δίκεσαν [1].
Διδυκεύησας [2]. σαφηνίσας.
Διδυλαζοῦντο [3], ἐριζοῦντο.
Δι' δύφεως. Ἀφ' ἧ νυκτός.
Διέφερε. Διῆγεν.
Διεφέροντο [4]. διεμάχοντο.
Διέφθειρε [5]. διῆγεν. Εὐριπίδης Αὔγῃ.
Διέφθορε [6]. διέφθαρκεν.
Διεφόρησεν. διασκέψασθαι.
Διεφύλαττον. διέφυγον.
Διεφύλαξας. διετήρησας. ἐσκέψασθαι.
Διέφυλλε [7], διέπλλει. διέπεμψε.
Διέχει [8]. διεζεύχθη. διελιμβάνει [9].
Διέχθεσι [10]. διέκειται. διῆλθον, διαμέσασθαι.
Διεχαίτο [11]. διεχέετο.
Διέχει. ΦΩΣΚΛΗΠ. διέλκει.
Διεχθε. διμερῆς.
Διεχώλθον [12]. διώδευσαν.
Διεψάβαλλε [13]. διέρβαινε.
Διεψύθησαν. διαφθάρη. διεσφάλη.
Διεψύσατο. διεκριβώσατο [14]. διεψώμισε [15].
Δίζα [16]. αἶξ. Λάκωνες.
Δίζειν. Φεντίζειν, ἐρίνυᾶς, ζητεῖν [17].
Δίζετο. ἐπεζήτει.
Διζημένη [18]. ζητοῦσα.
Διζησόμεθα [19]. ζητήσομεν.

Διη-

Διηγανές [20]. λαμπρόν.
Διήγημα [21]. ἱστορία.
Διηκυκλίζ [22]. τὰ οἰήρια τοὺς δακτύλους τῇ ἀσκάλλῃ τοῦ ἀκοντίου. τίθησι δὲ καὶ ὅλη τοῦ ἕτοιμον εἶναι.
Διηγορθιμένος [23]. ΦΩΣΚΗΛΘΙΣΙ.
Διήθῃ [24]. διήλιζεν.
Διηθείτο. διηλίζετο.
Διηθύσας. σιμώσας [25]. ἐκτείνας.
Διηθῶ. ἐκβλίζω.
Διήκει [26]. διέρχεται.
Διήκειν. φθάνειν.
Διηκόπτας [27]. διήκεις; χωρεῖ ἀφ' πάντοθεν, ἀφ' ἁπλοεσπῆ [28].
Διηκύμεν. ἀφ-δόμεν. εἰσερχόμεν.
Διῆκον. διῆλθον.
Διήκουσα, διαχειρίδη, διελθοῦσα.
Διήλασεν [29]. διῆλθε, διατέρασεν.
Διηλάσα. διηγήσω. διῆλθες.
Διηλασίην [30]. δίοδον,
Διηλίδη [31]. διεφθάρη, διῆλθε [32], δίδη, διατέρασε.
Διηλίτης [33]. κακοῦργον. ἁπατεών.
Διηλκύσαθον. διεξίφασθε. διϊκᾶς,
Διήλυσις [34]. δίοδον. χρησμός. ἐνδεσμή,
Διημερεύοντες [35]. πᾶσαι ποιοῦσαι ἡμέρας.

Διή-

1. Διδικεσπαίδμα. δίκεσαν.] "Ισως· διαφέρουσι. ac tum ad intactum relinquit. Vel: Διάφερ. διαδιαφέρουσι. Διὸ ἢ ἐν διαφέρῃ. Confirmat Etymologus, qui sic habet. HEINS. Cyrill. Lex. MS. Διδιεπασπάδμα. διαφέρουσι. Sic & in MS. Brem. Vid. Suid. in v. Διδιεπασπάδμα, & sup. v. Διεξεσπασπάδμα. Conf. omnino H. Steph. *Ind.*

2 Διδιαφ. σαφ.] Vid. sup. v. Διεσήκατ, ibique *Not.* & Suid. in v. Διδιεσπα.

3. Διδιδυζόντ.] Ex *Job.* VI. 16. Οἵτινές μοι διδιαδύζουσι, τῶν διεσπεδικασεί μου &c. Vid. & H. Steph. *Ind.*

4 Διεφορντ.] Vid. Cl. Wasse ad Thucyd. I. 11. p. 11, & sup. v. Διαφέρειν], & Διαφορᾶς, Inf. v. Διεσχέθ.

5. Διέφθορε. διέφθ.] L. Διέφθ. διέφθ. quod præcessit. scil. prius est emendatio posteriorisve, ex margine, ut videtur, in contextum recepta. Ita *Kuster.* in *Distr. Anti-Gronov.* p. 87. & ad *h. l.*

6 Διέφθορε.] Thom. Mag. Διέφθορεν. ἀπὸ δὲ διαφθάρω. - - - ἄπαξ ὃ ἀπὸ δὲ ἑτέρου. MUNKER. Fusius de hoc verbo Cel. Grævius ad Lucian. *Solœcist.* [p. 49. five 733. *Opp.* T. II.] VERW. Mœris Atticitæ: Διέφθορεν. (leg. Διέφθορεν.) Ἀττικῶς. Διεφθαρκεν, Ἑλληνικῶς.

7. Διέφυλλε.] Vid. Διελυφᾶν. IS. VOSS. Conf. sup v. Διαφυτικά. Cogitabam quoque, in Διέτριβε, de voce Διαφυλλίζει, ut Ἀποτριφύλλειν in v. Ἀποτριφύλλειν. Sed non urgeo.

8 Διέχειν.] Vid. Thom. Mag. qui levi aut nulla ratione διαμφότερον censet τὸ διέχειν, quam ἀείχειν. Utriusque exempla infinita apud solum Arrianum. Vid. *Observ.* meas ad D. Luc. *Evang.* XXIV. 13.

9. Διελιμβάνει.] Ne vitium hic latere putes, confer sup. v. Διέχει. KUST. Schol. Hom. ad *Il. Δ.* 253, Διέχει. ἀναλείπει.

10. Διέχθεσι. διαμισεῖσθαι.] Exstat apud Apollon. Rhod. III. 320. ubi hunc Hesychii locum citans Ilgenius, exhibet διαμισεῖσθαι. Ita sup. Διεχθεῖν. ἀλλοτριοῦσθαι. Sed nihil mutandum. Respexit Noster locum Hom. *Il.* H. 316. ubi Schol. Διέχθεσι] διέχειν. ἀναλέσθαι, διαμισεῖσθαι, ἢ καὶ ἀπὸ μέρη διῆλθον. &c. Sup. Διαχθῆν ἀλλοτριωθῆναι. Conf. v. Ἐοίχθην, & in v. Διεπλάνησεν, item v. Διεχθῆ.

11. Διεχαίτο. διεχέετο.] Suid. Διεκχύτου. ἀλλοχεῖ. Vid. sup. in eod v. Illud διεχέετο occurrit apud LXX. in *Cant. cantuum puer.* com. 23. al. 18.

12. Διεχώλθον.] L. Διεχέρσω. IS. VOSS.

13. Διεψάβαλλε.] L. Διαβάλλειν. IDEM. Sic & *Jungerm.* ad Poll. II. 174. *Pergerem* ita: „ Series poscit Διαβάλλειν, „ quod est *diamodiare*; *dilapidare*; *consumere*. „ Similiter *Kusterus*. Vid. sup. v. Διαβάλλειν, ibique *Not.*

14. Διεκρίβωσ.] Rectius διωθέτησε, vel διπλάσιος.

15. Διεψώμισ.] Male. Pertinet enim ad verbum Διεψύσατο, vel Διεψύω, à verbo ψύω, vel ψύω, quod idem ac ψωμίζω. Vid. v. Ἐψύξι, Ἐμψυχίζει, Ἐσπνίζει, Ψύζει, & Ψύζη. KUST.

16. Δίζα.] πρὸς τὸ δίζειν, id est, ζητεῖν, ἐρευνᾶν. G. Atqui est vox pure Chaldæa (חקר *capere*) quæ Hebr. 'חר. HEINS. Vid. Bochart. *Hieroz. P.* I. p. 970.

17. Ζητεῖν.] Conf. sup. in v. Δίζεσθ, pro Διζεσθ.

18. Διζημένη. ζητ.] Hom. *Il.* Δ. 28. & Schol. Conf. Herodot. V, 54. & 92. ζ. 4. Suid. in v. Ἐξιδίζει, & elegant. Menag. ad D. Laërt. IX. 5. Adde Cl. d'Orville *Crit. Vann.* p. 65. Hinc ἐπιδίζησαι apud Herodot. V. 106.

19 Διζησόμεθα. ζητ.] Hour. *Od.* II. 239. & Schol.

20. Διηγανές.] Infra scribitur Διηθανές, quamvis cum alia interpretatione. KUST. Conf. sup. Γανόν, ἢ Γανῶν. λαμπρόν. Et: Γανόζει. λαμπρύνει

21. Διήγημα.] Ezech. XVII. 2. Διήγησαι διήγημα, [Aquinate] τὴν αἰνιγμα ἐν ἁπλότητι. BIEL. Quid differant διήγημα & διηγήσις, vide apud Thom. Mag. & Ammon.

22. Διηγκυκλίζ.] Vid. Suid. in Διηγκυκλήσω. IS. VOSS.

23. Διηγορθιμένος.] Ex LXX. III. *Esdr.* V. 49. al. 73. ἠκολούθησε τοῖς οἰκ τῇ Μωσέως βίβλῳ . . διηγορθιμένοις.

24. Διηθῇ. &c.] Vid. Suid. & sup. v. Διαθῇ], & Διαίθ. Conf. Reinef. *Var. Lect.* L. III. p. 443. ubi recte *Budæus* olim, Theophrasti explicat, διαλεχθήναι, *vina saccata, colata*; ridicule *moralia* alii.

25. Διηθ. σιμώσας.] L. σιμώσιον. PERGER. Vid. H. Steph. *Ind.* in v. Σιμόω. Conf. inf. *Not.* ad v. Διαπλίβει.

26. Διήκει.] Conf. in v. seq. Διεκπίπτω.

27. Διηκόπτας.] *Il. Fabr.* hic & in v. seq. scribit Διεκπ. Vid. sup. in seric Διήκει & Inf. Διεκπίπτω. quod est *Hebr.* IV. 12. ubi Glossæ pariter: Διεκπ. ἀφικν. ut Hesych.

28. Διαπλ, χωρεῖ ἀφ' πάντοθεν. ἀφ' ἁπλοεσπῆ.] Forte pertinent ad v. prac. Διαπλ, ut scripserit: Διαπλ διήκει], διαπέτα. quod exemplo illustret. Aperte falrem verba hæc defuncta sunt ex *Lib. Sapient.* VII. 24. Πάντων δ' κινητικωτέρα σοφία, διαπλ ὃ διὰ χωρεῖ ἀφ' πάντων ἀφ' τὸ καθαρώτατον.

29 Διέλασεν.] Hom. *Il.* K. 564. KUST. Conf. *Il.* M. 120. & apud LXX. *Judic.* V. 26. bis, in quibusdam Codd. Sed alii διήλασεν ibi legunt. Et *Judic.* IV. 26. διῆλθεν οὐ τῇ γῇ. ubi alii, διήλασεν. Confer mox v. Διελάσθη.

30. Διηλασίην.] Conf. v. Διήλυσις.

31. Διηλίδη.] L. Διηλίδη. M. MEIBOM. Infra habes Διωλίδη, cum eadem interpretatione. Utrumque autem vitiose scriptum puto pro Διαλίδη, à διαλίζω, quod proprie significat *percolo* Et quoniam quæ *percolantur*, etiam *transeunt*; hinc Hesychius τὰ διαλίδη exponit, διαφθάρη. Nam διαφθείρεσθαι hic significat *transire*, vel *pervadere*; quo sensu verbum hoc accipitur etiam supra in v. Διεξέφθαρ, & Διαδύ. Sic ἀνεφθείρατ, *intrare*; διαφθείρεσθαι, *abire*. *facessere*, &c. Vide etiam quæ notavimus ad v. Διωλίδη. KUST. Conf. sup Διαλωθῆ. ἀπόλεσε.

32. Διῆλθε, &c.] Existimo hæc à superioribus distinguenda esse, posito novi articuli signo ante Διῆλθ. Legitur autem διῆλθ apud Hom. *Il.* Ψ. 876. unde vocem eam sumsisse videtur Hesychius. KUST. Supra· Διέλασζ. διῆλθ, διαπερᾶζ.

33. Διηλίτης.] Pro eo Διηλάτης, supra post v. Διλιτεῖσθαι. Vid. Phavorin. in ea voce. Conf. v. Δέλλη, Δωλᾶν, Δαλᾶ, &c. supra.

34. Διήλυσις.] Vid. Suid. & sup. v. Διηλασίην, & Διέρυσθ.

35. Διημερεύοντες. π. ποιοῦντες τ. ἡμ.] Marc. II. 1. δι' ἡμερῶν. De voce ποιῶ, *facere*, pro transigere, vide Nonnum ad Nonni cap. I. ϕ. 155. Jacob. IV. 13. ἐμπορευσόμεθα εἰς τὴνδε τὴν πόλιν, *transigemus* Ita accipio, quod Matth. XX: 12. ὅτι οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν. non enim significat *operati*

Διάπλεκε. διάνυσας. διέτρεψας.
Διαπρεπὲς [1]. δι' ὅλου. σκληρὸν [1].
Διαπρεπέστη [2]. ἐντεθραμένοις. μεγάλοις.
Διαπρεπῶς. ἀεί, ἀξιοπαντὸς, πάντοτε. διόλου. ἀξιοβίως [3].
Διαπρέχθη [4]. ἐμαχέσατο.
Διάρτητο [5]. ἀξιοῦτο ἴσον.
Διάσυλλαν [6]. δίπλοον.
Διᾶρες [7]. ὑποδρῶν. ἢ κλίμαξ.
Διάρρεζα [8]. διενήξαντο.
Διάρρεζα χερσὶ [9]. ταῖς χερσὶν ὡς κώπαις ἐληξαμεν. διενηξάμεν.
Διάρρη. διπλᾶ τὰ ἐπαμητρόμενα ζωγρᾶ ὄζιν, οἷον τὰ δι' ὅλου τοῦ σώματος ἡμισυόμενα, ἀναλόγως τῷ πεδίῳ.
Διάρρης ναῦς [10]. ἣν καὶ Δίκεστον καλοῦσιν.
Διαφθαισθῶν. ἀνατεθραμμένον.
Διάφορον [11]. διηγοῦντο. ἐρίγνωτο.
Διάφορον [12]. ἀντίφορον.
Διάφορτζαν [13]. δίδοσαν.
Διαφορὰν [14]. ἐνδιάθηκον.

Διᾶσαν [17]. διήρησαν.
Δίαυ [18]. διάξη. ἢ παρδίη.
Διαζανὶς [19]. λιτόν. ἀξιοτεθραμένον.
Διαπία [20]. ἡμιμεδίμνιον.
Διαυλίδων [21]. διεφθάρη.
Διαύλητας [22]. ἠλειώσατο. λέγεται δὲ καὶ Ἐξαύλητας, ἀπὸ τῆς γλωσσίδος τῆς ἐν τοῖς αὐλοῖς.
Διάφυσιν [23]. ἐξωλίθησε.
Διαχίτας [24]. ἀξιοτεθραμένος.
Διδυμία [25]. διχοστασία.
Διδύξεις. διπλοῦχοι.
Δίδυξιν [26]. γεγραμμένοιν διπλοῦχον.
Δίεῖ [27]. διάξοχ.
Δίεις. διέκειμας [28].
Διεῖβε [29]. ἀξιοπίστως.
Διεβωμόθησαν. διακόψαντες, κιβωτίσαντες.
Διεβώτης [30]. διωκτὴν. ἰδιωτὴν.
Διεγκαδία [31]. ἐπὶ ὁμοίων καὶ ἀσυλλάπτων ἐτίθετο τοῦτο.
Διεκπέμπεσθαι [32]. διεκχέμεσθαι.

Διῆ-

Δι-

---

enti sunt, aut *opus fecerunt*; sed *transfegerunt unam horum*. SOPING. Ad Matth. *l. c.* vid. Eraſm. Schmid. Dionyſ. Halicarn. l. VI. p. 344. ℣. 29. *καὶ τολὺν ἀξιοῦσι ποιεῖν χρόνον*. Conf. Raphel. & Elſner. ad *Act* XV. 33. Ceterum pro *πεμπόντες* apud Heſ. *πεμφθέντες* legit *Bruno*.

1. Διαπρεπὲς.] Vid. v. Αἰζανεῖς, Διαμοιᾶξ, Διαπρεπὴς, & mox Διαπρεπέστ.

2. Σκληρὸν.] L. *ἀλλήλων*. G. *σκληρὸν* retineri queat ob ſeq. gloſſam, ubi *ἐντεθράφθαι*.

3. Διαπρεπῶς.] Hom. *Il.* M. 297. de virgis.

4. Διεπρ. ἀξιοδιαν.] Forte: *δι' ὅλου ἢ διὰ*. ARCER. Male. Supra enim: *Διαμοιᾶξ. δίδυμ, καθόλου, διαπαῖς*. Et: *Διαπρεπὲς ἀξιοπαντὸς*. Conf. v. *Διαμοιᾶς*, & Schol. Hom. *Il.* Δ. 481. Dum recte *ἀξιοδιὰ διὰ* exponitur. Supra: *Διὰ διὰ. ἀξιοπαντὸς, ἀεί*. profus ut hic præceſſit. Conf. *Obſerv.* noſtras ad *Hebr.* VII. 3. ubi *Ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκὲς* ut apud Gruter. *Inſcript.* p. CCCXIII. n. 10. *Ἀρχιερεὺς ἀξιοδιὰ βίου*. Conf. Gaulmin. ad Euſtath. *Hyſm. & Hyſm. Amor.* p. 28. & Ill. Pearſon. *Op. Poſth.* p. 260.

5. Διαπίχθη.] Ex II. *Macc.* III. 4. *Διαπίχθη τοῦ ἀρχιερέως περὶ* &c. Vid. ſup. v. *Διαφθισθῆ*, & *Διαφθορὰν*.

6. Διαυλοῦν. διὰς ἰσόν.] Referendum videtur ad *αὐλὸν*, quod inter inſtrumenta *ἱστοπηκὰ*, ſive textoria, recenſet Pollux l. VII. c. 10. in fin. *Licitatorium* vulgo vertunt, ſive lignum teres, quo textores licium intendunt. Vel legendum hic eſt *Διαύλου*, ἃ *ἀξιόδιαυα*. Supra: *Αὐλοὺς. ἀξιόδιαυ σίφωνα*. KUST. Conf. v. *Διαζυγὲν* (ante *Διαβὶς*) ibique *Not.*

7. Διάνυσσαν. διόλου.] II. *Macc.* XII 17. *Διανύσαν εἰς ἓν χύμενον*. BIEL. Ita paſſim apud Polybium. Vid. Cl. Raphel. ad Matth. X. 23. ubi *τελεῖν τὰς πόλεις*. Photius in Lex. MS. *Ἐνίκησε, κατέπιε, Θεσσαλῶν· Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσεν*. Conf. ſup. *Not.* in v. *Διανύσας*.

8. Διάρρεζα.] J. Pollux l. IV. c. 19. *Διατγὶς, διῶρες διμοίρων*. SOPINGIUS. Peſſime exhibuerat *Scbrev.* [*cap.* 19. *l. διεαγὶς, διῶρες, διμο.*] quum *capitis* numerum Græce *σ* ſcripſerat *Soping.* quod non percepit bonus ille Editor, verba Græca etiam corrumpens. Locus Polluceis eſt l. IV. *ſegm.* 129. ubi Euripidis *Phœniſſæ* (ab *Henrico* quoque & *Steph. Clerico* ac *Kuſtero* laudatæ) citantur. Verba ſunt ℣. 90. - - *μολόντων δ' ἐς δόρυ ἡμᾶν*. Schol. *οἱ τὸ ἑφεῆς ὑπερῶν*. Et: *Διῶρες*. (Batneſ. *Διῶρυ* mavult, cum jota ſubſcripto, *διῶρυ τὸ διαυρον*, quum potius ſit ab *ἄρω*.) *τὸ διεγγυᾶν ὑπερῶν, ὡς μίσσω, Μενέλεως· ἔνω, Διῶρις*, &c. Conf. Etym. M. & mox v. *Διόρ*. Mœris Attic. *Δῖρις, Ἀττικῶς· ὑπερῶον, κοινῶς. Ill. Voſſius* laudat præterea ſuam *Eclog. Attic. MS.* Vide omnino Jungerm. ad Poll. I. 81. Cl. Salmaſ. *Obſ. ad Jus Att. & Rom.* p. 663—667. & inf. v. *Διατνωθῆν*.

9. Διάρρεζα.] Vid. v. ſeq.

10. Διάρρεζα χερσί.] Reſpexit locum Hom. *Odyſſ.* M. 444. - - *διάρρεζα χερσὶ ἑμῇσι*. ubi vid. Schol. & Etym. M.

11. Διάρρ. πάς.] Vid. Suid. binis locis, Etym. M. & Pollux. I. 82. ibique Interpp. Conf inf. v. *Διαφόρ*, & Salmaſ. *l. c.* qui hanc vocem de *navibus* uſurpatam commode refert ad antiquum *ἔρω*, *remigo*; ut ad *ἄρω*, *conjungo*, quando ardum *tabulatis* adplicatur.

12. Διαφθαισθῆν.] Vid. Suid. & ſup. v. *Διαφθίσθαι*.

13. Διαφορὰν.] A *διφορὰ*. KUST. Redde Lexicographo *Διαφορὰν*. Habet in ſeqq. *Ἐρετμοῖσιν*. *σκαφοκρηπῖδι*. [*ubi ex.*] d'ARNAUD *Lect. Gr* p. 41. Sed legitur etiam *Ἐρετμοῖσιν*. *σκαφοκρηπῖδι*, coof. v. *Ἐρεσσε* (pro quo Suid. *Ἐρεσσε*) & v. *Κατηρεφῆ*. Præſtat tamen per diphthongum. Sic inf. *Ἐρεσσ. σκάφ. - - γογγυ*. Sup *Διφρίζων*, vel *Διφρίσσων*. *Διφρίζων*. Vide ibi.

14. Διάφορον.] Conf. Suid. & ſup v. *Ἀντίφορον*.

15. Διάφορτζαν.] Suid. *Διαφορτζ. ἐξοπλίζειν, ἐπλίσσειν*. IS. VOSS. Leg. *Διαφίζαν*. *Jeb.* XXXIII. [6] *Ἐς πολὺ διαφίζαν*

σὺ ὡς τὸ ἰγνύ, *ὃν δ' αὖτὸ διαφίσσοντα*. ubi in Hebr. eſt רגל HEINS. Eadem ſcripſit *Abreſch* in *Miſc. Obſ* V. 3 p. 90. Nihil muto. Supra: *Ἀφαίζαν. δίζαν. ἀναφίζαν*. Conf. v. *Ἀφαίτων*. *Ἀναφίζαν, Διαφίζαν*, & inf. v. *Ἤφιζε*.

16. Διεγκλῶν.] A *διεγεν*. Et ſcribitur etiam per diphth. a. H. STEPH. *Ind.* Pro *Διαίσσων*, ἃ *διαγεν* KUST. Sup. *Διαίσσων. καλῶν*. Conf. inf. *Ἤρωσε, ἐκώλυσε*; & v. *Ἤρκεν, Ἤρυκακε*, &c. & *Ἔρυκον, κατέχω, κωλύω*. Vide tam hoc pertinet Suidæ *Διόθυνον, ἐκώλυσε*. fort. leg *Διάρυκον*.

17. Διᾶσαν.] Vel ex ſerie litterarum ſcribendum eſt *Διᾶζαν*: quod eſt à *διαίρω*, unde Futur. *Æol. Διάρρεζα*, & Aor. 1. *διάρρεζα*. KUST. Aliud eſſe *Διᾶζαν*, patet ex Galen. *Gloſſ.*

18. Δίαυ.] Hom. *Il.* H. 197. Schol. *διᾷ* Sic & Cyrill. Lex. MS. Conf. ſup. v. *Διᾷ*, & *Διᾶυ*. At *Διᾷ* propr. eſt *παρδίη*. Vid. Inf. v. *Διᾶυ*. Similiter conjunat has expoſitiones ſup. in v. *Διᾶζ*.

19. Διαζανὶς.] Conf. ſup. v. *Διαγωνὶς*. KUST.

20. Διαπία.] An corrupte pro *Διάπλωτ* quod vide infra. IDEM.

21. Διαυλίδων. διεφθάρη.] Supra habes *Διαύλου*, cum eadem interpretatione: ubi vide quæ notavimus. Hic tantum addimus, *τὸ διεφθάρη* non inepte & hic & ſupra ſecundum vulgarem ſignificationem etiam exponi poſſe, *corruptum eſſ*, vel *attenuatum eſt*. Nam liquores percolati tenuiores fiunt, & plerumque de viribus ſuis multum amittunt. Hinc Plinia *caſtrare vina*, & *ſacco vires frangere*, nihil aliud eſt, quam *percolare*. Huc etiam pertinet quod ſupra *Διαφόρως* (i. e. *διαλύσεως*) exponatur *ἀσθενῶς*, i. e. *attenuationis*. Vide etiam Plutarch. *Sympoſ.* l. VI. c. 7. Uti autem hic *διαυλίδων* ſcriptum eſt pro *Διαυλίδων*: ita infra habes *Ἐκσωσθῆν*, pro *Ἐκλυτρῶσθαι*. KUST.

22. Διαύλη.] *Ἐξαύλη*.] Vid. inf. v. *Ἐξαυλισμὸν*.

23. Διάφορτα.] Hom. *Odyſſ.* T. 450. ubi vid. Schol. coll. Suid. Etym. M. & inf. v. *Ἤφιζεν*. Apollon. Lex. MS. *Διάφορτα*. (l. *Διάφ.*) *ἰδιόκτητα. διάνυσμα*.

24. Διαχίτας.] *Διαχίτας* lego. Euripid. in *Phœniſſ. διαχὶ δ' ἡμᾶς εἶσιν, ſervitiis meis dixi, ut apponerent ſatis frumentaceos, τοῖς διαχίτας, & puros*. Vid. Erotian. [*in διαχίτας ὁ γεωργὸς καὶ ναύκληρος*. ubi illud Euripidis adfertur.] BRUNO *in Adverſar. minor.* Conf. *Not.* in v. *Διαχιτῶνα*.

25. Διδυμία.] A *δίδυμος*, quod legimus *Proverb.* XXVI. 20. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 90. Deeſt locus in Trommii *Concord. Gr.* Sed habetur in v. *Ὀξυμωδ*: quomodo legunt Alex. & Ald.

26. Δίδυγον. γεγραμμένοιν διπλ.] Ita diſtinguit Cl. *Hemſterhuſius* ad Polluc. X. 57. p. 1215. *Δίδυγον γεγραμμένον διπλοῦν*. Perinde eſt: ut ſæpius vidimus. Præceſſit *Διδυμος. διπλοῦχος*. Conf. Infra in v. *Θυεῖς*, & ſup. v. *Γεγραμμένον*. Adde Salmaſ. *de Modo Uſur.* p. 421. & Cl. Hemſterh. in *Miſc. Obſ Vol.* V. T. I. p. 18. 19. Certiſſime reſpexit Heſ. ad Menand. *Miſogun.* ubi *γεγραμμένοιν δίδυγον* citatur ab Harpocrat. & Suid. in v. *Παρίσαζε*. Conf. Cl. Duker. in *Miſc. Obſ.* V. 2. p. 174.

27. Δίεῖ.] Suidas male *Δίῃ*. Conf. v. *Διάζει, Διάξη, Διάτας*, &c.

28. Δίεις. διέκ.] L. *ἀξιοπίστως*. IS. VOSS. Legerim: *Διεῖς. ἀξιοπίστως*. Conf. ſup. v. *Διεῖς*. KUST. Ita Pluvor. & Suid. Conf. v. ſeq. Servaſſ tamen poſſet vulgata lectio, ut ſit 2. ſing. Imperfect. *ἦσθ*, *ἦς*, pro *ἦσθα*. *ἦς*.

29. Διεῖβε.] Conf. Suid. & ſup. v. *Διεῖβε*, ex ſerie.

30. Διεβώτην.] Suid. *Διβώτης*, etiam in H. Stephani v. t. cod. Præſtero tamen cum Kuſtero (ad Suid.) noſtram lectionem.

31. Διεγκαδία.] L. *ἐμασία*. IS. VOSS.

32. Διεκπέμπεσθαι.] *Hebr* IV. 12. Vid. ſup. v. *Διεκπέμπει*, & *Διεκ πέμ*, ſecundum ſeriem.

1. Δι-

Διὸς πτῶ [1]. ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρωθέν.

Διόπτ@. δῆλ ἢ τῆ ἄλλων πόλεμῶν, ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρωθέντων χειμάῤῥων· δῆλ δὲ τοῦ Νείλου [2], ἀφυγῶς, ἀφθαρτῶς [3], ἢ ἀφθαπτῶς ἐμένω.

Διόπολις [4]. ἱερὸν Ἀθλώσιον, ὑπὸ τοῦ Παλλεῖ Διὶ Θέου Ἀθλωσίου, εἰς μνήμην τοῦ πελάτη καὶ τοῦ βοός.

Διόρθ@. ἀφανιζόντ@.

Διόρθ [5]. χαρίζων.

Διός [6]. ἀφανιζόμενος.

Διὶ Συνεσίῳ. @ξυπετπόλη [7], @ξὺ τὸ συνοφαντῶν.

Διὶ φίλε [8]. φιλοσοφώτατε.

Διϰεζόμην [9]. δικαιῶν. δικάζων.

Δίϰαια. ἔνομα.

Δικαιαρχία [10]. ἀρχὴ δικαία.

Δίϰαιον [11]. εὔλογον. ἴσον [12], ὅμοιον, @ξὺ Ἱπποκράτ [13].

Δικαιοπραγῶν [14]. δίκαια πράττων.

Δικαιόταλ@. Κυζίκηνοι [15]. ἀπὸ τοῦ, ὁ ὃ τῶν Κυζίκου δίκαι@.

Δικαιτήριον [16]. κριτήριον.

Δικαστόπλ@. [17]. δικασὶς. βασιλεύς.

Δι-

1. Διόπτ@. ὑπὸ τ. Δ πληρωθέν.] Vid. sup. v. Διοπτεύθ@, ubi male πληρῶθ@. Conf. *Not.* seq.

2. Διόπτ@. . . . τοῦ Νείλου.] Immo & de *Xantho* dicitur. Vid. Strab. L. I. p. 36. Artilld. *Orat.* T. I. p. 15. Hom. Schol. *Il.* Π. 174. P. 263. Etym. M. bis, Suid. &c. Plura dabunt Ill. Huet. *de Situ Paradi. terr.* c. 12. §. 4. & Cl. Dav. Mill. *Diss.* I. p. 19. Conf. sup. v. Διοπτεύθ@, & inf. v. Διοπτεύει. Simili orthographia Διόπτης Παλαιῶν dixit Apollodor. L. III. p. 223.

3. Διόπτ. ἀφθ.] Eurip. *Rhes.* p. 234. Διόπτη σταθμά. Et Διοπτεύθ@., *Bacch.* p. 424. STEPH. CLERIC. Erotian. Διφύπνος (lic) ὁ γὰρ@.] ἀπὸ τ, Δίφυγα τὴν καλουμ. ὡς τὴν Ευφράτδα τὸν Φοινίκ, (l. . . . κ) λέγων· Δραῖος δ' ἱστίζω πίλαν αἰ &c. Quod fragmentum, corruptum etiam, omisit Jos. Barnef. Cyrill. Lex. MS. Διόπτης. ὑπὸ τ Διὸς πατρίφθ@. ὁ Δίφυγος, παρασίτης@. Conf. Schol. Hom. *Il.* P. 263. ubi Διόπτεύθ@. . . . ὁ Δίφθων, καὶ ἐπεὶ Δίφυγος γράφει.

4. Διόπολίται.] Scrib. Διόπολις. Porphyr. ἀπὸ Ἐμφ. Ἀποχῆς L. II. [p. 178.] Ἐν τοῖς Διοπολίοις Ἀθλώσι τὸ ἀκροθίνιον Ita sacrificiani: Θύοντες γὰρ ἔτι ἐν χαλκῷ τραπέζῃ πίλανον τῷ ψαιστῷ, ἀξιολογίζ τὰς καθημαθίσεις βοῦς, ὧν ἡ γλαφύρθαισία. unde illi, *qui jugulant & feriunt*, Βύοντες dicuntur, & βύ@ βύοντων a Sopstro: qui vero *circumagunt*, ἀξιολογίζ, Χειροτονίαν, qui denique *mactant*, Δαιτρῆς. SOPING. L. Διόπολις. PALMER Vid. Harpocrat. p. 87. Ælian. *Var. H.* VIII. 3. Meurf. *Græc. fer.* p. 94. Et Gyrald. *Syntagm. Deor.* p. 100. pro πελάνι legit, τ πελάνῳ. SCHR. Vid. Etym. M. in v. Διόπολις. Suid. in v. Διόπολις, apud quem in MS. Cod. Διόπολιν, scilic H. Steph. *Ind.* Cyrill. Lex. MS. Διόπολις. ἱερὸν τῆς Ἀθλωσίας. Conf. sup. in v. Βυθοῦσι, & Βύοντ, ibique *Not.* ut & in v. Διόπολις, & Plot. ad Comici *Fac.* p. 419. Interim ex varia hæc scriptura videtur, in hac glossa ι & ο simul inrepsisse, quum alterum alterius correctio esset, superne primum ab aliqua adjecta. Ego Διόπολιν recepi. quod ipse Nostet firmat in v. Διόπολις.

5. Διόρθ. χαρ.] Suid. ἀφανιζόμην. Nostet supra: Διόρθ. διαφθείρω. Et sic porro ibidem: ut & δ. ἰ. ante & post. Sæpius etiam Hesych. in expositione non repetit præpositionem glossæ. Vid. *Not.* in v. Ἀναίδεια, Ἀτιθῶ, &c. Neque tamen plane id necesse hoc loco. Ita & supra: Διοσθενεῖ. κεχαρισμένῳ.

6. Παυσανιεύ.] L. @ξυπετπόλη. VALES.

7. Διὶ φίλε. σοφιλίσατε.] Vid. Hom. Schol. *Il.* A. 74. 86. &c. Sic Moses ἀφιλ@ τῷ Θεῷ, Act. VII. 20. i. e. ἀστεῖ@. Nec tamen hæc plane conveniunt, ut docent Homeri loca inspecta. Conf. inf. v. Φίλε. . . τὸν σοφιλοσόφον.

8. Διϰεζόμην.] Hom. *Il.* Δ. 542.

9. Δικαιαρχία.] Suid. explicat, ὁ δικαίως ἄρχειν.

10. Δίκαιον.] Vid. Barth. *Adverf.* p. 2680. SCHR.

11. Ἴσον.] *Coloff.* IV. 1. τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἰσότητα. Vid. Etym. M. & inf. v. Ἐδικαιώθη. De phrasi δίκαιός ἐμι, vid. Barnef ad Eurip. *Suppl.* v. 186. & *Ion.* v. 1574.

12. Ἴσον ἐμένη.] Forte Ἰσονομένη. MAUSSAC. Fallitur Vir Doctus. Differte enim Erotianus hunc fenfum ex Hippocrate probat: Δίκαιον, ἐνδελὴ τ, εὔλογον· ὡ γ καὶ ἐδὲ Ἀρχύτ, τὸ ὅμοιον. ἴσον φῆ &c. Deinde: ἐπὶ γ τ ἴσ. &c. Vide locum; & confer omnino Foës. *OEcon. Hipp.* v. Δίκαιον.

13. Δικαιοπραγῶν.] Vid. Suid. & H. Steph. *Thef. Gr. Ling. T.* I. p. 1015.

14. Δικαιόταλ@. Κυζίκηνοι.] Extat *Il.* A. 831. ubi plenius Schol. τὸ ὑπερθέλιον οὕτως ἀπὸ λόφου, ἢ Θέλκη· ἔ ἐστι, ὁ μέ@ ὡς Κυζικηνὸς δίκαι@. &c. Vid. & Euftath. p. 886. ℘. 53.

15. Δικαιοπραγῶν.] Scrib. Δικαιοπραγοῦν. IS. VOSS. Vide mox v. Δικαιοπραγία.

16. Δικαιτήρ@.] Vid. mox v. Δικαιτήριον.

17. Δικαστόπ.] Vid. Suid. ibique Kuft. & mox v. Δικαιοῦμ. Huc pertinet Siculorum illud ἰδικαιώθεζαν (ut legendum eft pro ἰδικαιώθεζαν) i. e. *fupplicio affecti, ac necati funt*: apud Cicer. *in Verr. Act.* V. c. 57. *in fin.* Conf. Suid. v. Ἐδικαιώθεζαν. Complufcula de hoc vocis ufu notavit P. Leopard. *Emend.* V. 9. Adde Sylburg. in Clenard. p. 543. & Elfner. ad Matth. XI. 19.

18. Δικαιόζων.] L. Δικαιόζειν. IS. VOSS.

19 Δικ. ὁ χοίνιξ.] Vide fymbolum illud Pythagoræ· Ἐπὶ χοίνικ μὴ καθέζ. [Vid. interpp. ad Porphyr. & Jamblich.] SOPING. Pro χοίνιξ fort. leg. φοίνιξ, e *Pfalmo*. BRUNO. Nempe *Pf.* XCI. 12. Δίκαι@ ὡς φοῖνιξ ἀνθίζ. Sed quæftius hoc. & illud μοναυλὸς de Pythagora jubet cogitare.

20. Δικαιοῦται.] L. Δικαιοῦσθ.

21. Δικαιίζ.] Vid. Harpocrat. [v. Δικαιίζει.] SCHR. Vide fup. v. Δικαιῶ, & *Not.* ibi.

22. Δικαιωτήριον.] Suid. expl. δικαστήριον. Adhibnit hanc fignificationem Plato in *Phædro* p. 345. ἡ ἄκρα (ψυχὴ) . . πτερῶζ . . ἐπὶ ἢ εἰς τὸ τοῦ γῆς Δικαιωτήριον ἐλθοῦσ δίκην ἐπέχ. ABRESCH in *Mifc. Obf.* V. 3. p. 91. Vide fupra, poft v. Δικαιοπραγῶν, & Pollux. VIII. 25. ubi Δικαιωτήριον pro *Jurgatorio* pariter emendat *Jf. Voffius*.

23. Δίκαιον.] Pro Δίκαιον, a δίκαιος, unde δίκαιλα. IS. VOSS. Vid. fup. in v. Δικαίς.

24. Δικαιοῦσι.] L. Δικαιοῦνται. IS. VOSS. Hom. *Il.* O. 86. & alibi. Cæterum ex literarum ferie hic fcribendum foret Δικαιοῦσι). KUST. Vid. fup. v. Δικαιω. fuo loco.

25. Δικαστόλαις.] Vid. fup. v. Δικαστόλ@, ante v. Δικαιῶ, & Ill. Ez. Spanhem. ad Callim. *H. in Jov.* ℘. 3. p. 5.

26. Δίκαιος.] Laconicum eft, pro Δίκαιος, i. e. Δίκης, δ. G. Recte prius. Alterum minus placet.

27. Δικαιοπολίαι.] Δικαιοπολίας, vel Δικαιοπόλας, *virum duorum regum, converfionum*. Vid. inf. v. Κασνίας. MAUSSAC. Conf. v. Τεγεάτας.

28. Δικαιοσύνα. &c.] Vid. Meurf. *Areopagit.* p. 65. SCHR. Recenfet hic Hefychius judicia Φοινίκ, five in quibus olim Athenis de cæde jus dicebatur. De his judiciis plura vide apud Demoſth. *Orat. adverf. Ariſtocratem*; Pollux. l. VIII. c. 10. & Sam. Petit. *de Leg. Att.* l. VII. *tit.* 1. Confer etiam Harpocrat. v. Ἐφέται. KUST Vide Hefych. in v. Ἄρειος πάγ@. Ἐπὶ Δελφινίῳ, Ἐπὶ Παλλαδίῳ, Ἐπὶ Φρεάτ, Πρυτανεῖον, &c. Confer Palæographos.

29. Καὶ τὰ ὁ Πρυτανείῳ.] Cætera defunt. Quæ autem defiderantur, hunc fenfum effecerunt: Καὶ τὰ ὁ Πρυτανείῳ ἰδικάζον ὑπὸ τ λοιπογενέτων, καὶ ὀλίγ ἀφανῆς. HEINS.

30. Δικαιτήριον.] Vid. Meurf. *Areopagit.* p. 108. SCHR. Vid. Schol. Ariſtoph. ad *Veſp.* ℘. 299. 682. 688. & omnino Jungem. ad Pollux. VIII. 25. p. 863 Conf. *Not.* ſeq. Vid. Suid. in v. Διώδεκα, & Inf. v. Ὄξεσι. Pro τελώνιον alii rectius τελώνας, per ω. quod recepi.

31. Τελώνιον.] Vid. Ariſtoph *Veſp.* ℘. 682. & 688. ubi itidem *tribuli* judicialis mentio fit. Conf. Schol. Ariſtoph. ad *Ran.* ℘. 140. qui teſtatur, judicibus Athenienſibus primo duos obolos, & dein tres in mercedem datos fuiſſe: ex

Φησιν εἶναι· ὁ μὲν τὰ ἔσχατα, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως εἰδέναι.

Δίκεσσι. βάλλειν. μίτταν. Ὅθεν καὶ Δίκεσσι, καὶ Δίκεσσιν, καὶ Δίκελλαν.

Δικεράδες· ξύλον δύο κλάδους ἔχον.

Δικέτηρον, βάλον τὸ ἀστραγάλων οὕτως ἐκαλεῖτο.

Δίκη. ὁ τέρμων. μητρίαν.

Δικαίως. ἡ τροφία.

Δίκελλαν. ἐντύπωμα, ὁμοίωμα, εἴδωλον. ἀνδριάς. ζάδικον. ὃ δὲ Λάκωνες.

Δίκελλον. Φάσμα, ὄψις. εἴδωλον. μίμημα. Ὅθεν καὶ ὁ μιμολόγος ὃ δὲ Λάκωσι, Δικελίτας.

Δίκην. καθάπερ, ὥσπερ, ὁμοίως.

Δίκην ζοχεῖ.

Δίκελλαν. ἄγαλμα ἀνδριάς.

Δί-

quòd confirmatur, quod Hesych. hic ait, mercedem illam judicialem non fuisse fixam, sed alio tempore aliam. KUST.

1. Δίκεσσι. . . . βάλλειν.] L. jactare. Tibull. *jactare videntem.* G. Frequens est Euripidi. Vid. *Orest.* ν. 994. 1472. *Phœniss.* ν. 644. 669. alibi sæpius. Hinc λακτίζειν, quod pretermisit H. Steph. apud eundem *Herc. fur.* ν. 1204. usi sunt eo & alii; Lycophron aliquoties, & Aristænet. L. II. *Epist.* I. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 91. Supra: Δεικανόν. . . βάλλειν. Vid. Schol. Euripid. ad *Phœniss.* ν. 643. ibique Barnes. & *Bacch.* ν. 600. Conf. Etym. M. in v. Δίκελλα; Hes. sup. in v. Δαίδικας), & v. Ἄνδικα, item v. Δίκαν, Δίκαιος, Ἔδικαν. ibique *Not.*

2. Δίκαν.] Quid hoc? Forte legendum est Δίκτυον. Nam δίκτυον appellatum esse κατὰ τὸ δίκειν, testatur Etymologus. KUST.

3. Δικρίδες· ξύλα &c.] L. Δικλάδες. SALMAS. Pro ξύλα, leg. ξύλα, ut sit *nodus* arboris in *duas regiones*, seu *ramos*, diffusus. PERGER. Δικρίδες (quamvis sit extra seriem) eum H. Steph. *Ind.* textuco: a κρίδα, quod est *ramus ficulneus.* Infra: Κρίδα· σκάλ, κλάδος. Et: Κρίδαλος. κλάδος σκαλὸς.

4. Διπήτρων.] Vid. Meurs. *de Lud. Græc.* p. 8. SCHR.

5. Δίκη. ὁ τέρ· μο.] L. ὁ τέρμων. Delende autoritatem ex *Od.* Σ. 274. Μυστρων ἐχ ὧν δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο. SCHR. Scribe: Δίκη μυστρων. τέρμων μυστρων. Locus est *Odyss.* Σ. 274. ubi δίκη μυστ. est τέρμων μυστ. Secundum Didym. & Eustath. [p. 1846. ν. 45.] HEINS. *Notam* suam *Brunoni* sublegerat *Schrevelius*, qui ita in suo codice: „ L. „ τέρμων. Deinde auctoritas Homeri: Μυστρων &c. δίκη. „ Sæpius autem τόπων & τέρμων confunduntur. Vid. inf. *Not.* ad v. Ἥπειρ. Et Schol. Hom. *l.* c. explicat: ἐχ ὅτου ὁ τέρμων. Non autem concesserim *Heinsio* repetitionem vocis μυστρων. Solet enim Hesych. in expositione demum illud ponere, quod additum erat in loco scriptoris, quem explicat. Vid. sup. *Not.* ad v. Ἀχρίων.

6. Δικαίως. ὁ σῶστα.] Continuanda hæc sunt præcedentibus, & ita legenda: Δίκη. ὁ τ. μυστρων δικαιοσύνη. σῶστα. Nam Δίκη interdum pro δικαιοσύνη. Vid. Suid. v. Δίκη. KUST. Male Hag. Ed. σῶστα. Ceterum conf. Phavor. in v. Δικᾶν. An vero scripserat: Δίκη. δικαίως. (ut Schol. Hom. *Il.* Υ. 542.) ὁ σῶστα.

7. Δίκαλον.] A δίκη, id est, δίκαν. G. Vid. Schol. Apollon. I. 746. p. 35. SCHR. Idem *Sopingi*. notaverat. Vid. sup. v. Δείκελον, Δείκελα, Δείκελα, & Suid. in iisdem. Conf. v. seq., ut & paullo post.

8. Δικελίτας. Corrige Δικελικίας. nam & δικελικίζω leg. apud Plut. in *Lacon.* à δικελίζω, seu δικελίστω. G. An Δικελικίας? SCAL. SALM. Δικελικίας leg. *Meurs.* in *Miscell. Lacon.* L. III. c. 6. [p. 221. quem vide.] Δικελιστὰς Athen. p. 621. SCHR. Hi Comici vocantur δικελισταί, δικελιστής, δικελιστοί, & δικελιστοί. VERWEY. Vide & sup. v. Δικελιστοί, & Δικελιστῶν. Forte Laconice Δικελιστὲς *h. l.* scribendum. Alioquin Δικελιστὴς placet, vel Δικελιστής. Est enim ὁ μιμολόγος singul. num. Lege huc facientia, quæ ex Sosibio Lacone habet Athen. l. XIV. c. 4. p. 621. & inde Suidas ac Phavor. v. Δικελιστάν.

9. Δίκλον τροχόν.] Lege & distingue: Δίκλον. τρόχον. i. e. *mare*, *instar*. Veluti cum dicitur, δίκλον πυρός, *mare ignis*. KUST. Ita præiverat Suidas. Nec obsto. Posset aliquin, sublata divisionis nota, præcedenti articulo adjungi, ut δίκλον τροχὸν sit exemplum, cujusmodi illud, δίκλον πυρός, &c.

10. Δίκημον.] Vide hic paullo ante; ubi simpliciter ἀνδριάς. Nec placet certe ἄγαλμα ἀνδριάς· Optime Cyrill. Lex. MS. Δίκημον. ἄγαλμα, ἀνδριὰς· ἀνὴρ. Ultimam vocem redde Hesychio.

11. Δίκα. τροχῷ φυγαδεῖ.] *Ff. Voss.* distinguit post τροχῷ. An Δικατροχῷ, φυγαδεῖ? Ita Suidas. Ita fuisse indicat etiam circumflexus qui super ῶ remansit. Hæc olim scripta format *Kusterus*: „ Pessime Δίκα τροχῷ, pro Δι„ κατροχῷ, φυγαδεῖ, ut recte habet Suidas. „ Quare le-

Δίκη τροχάδικος. ἡ τοῦ τροχοῦ ἀχθοφορία εἰς δίκην ὁμολογουμένη.

Δικαζοπεῖ. Φυγαδεύῃ.

Δίκης. ζέστης. ὁμοίωσις. ἢ κρίσις.

Δικλίδες. αἱ Θῦραι.

Δίκλιδος. δίθυρος.

Δίκηρος. διπέφαλος.

Δικρίνεσι. τὰς ζιζύδες. Δεῖ δὲ τοῖν Δικρίνεσι, τὰς ἀπὸ μιᾶς ἀχχῆς ἐπὶ δύο ἐνηθίζας, εἰς δύο τίλη ἐχούσας.

Δίκερα. ἄψις. ἢ διπλῆ. Αἰσχύλος Τοῖς φως.

Δίκερατον. νόμισμα. ἢ Δίκερατον.

Δικέρα. ξύλα, ἁμάξιος διχοῦ.

Δικαίγισι. Κρηπιαῖς.

Δικαιμοιδές. γλίχον τινές. Οὐκ. ἴσῃ γὰρ βαθεῖ δίκαιμος.

Δι-

ctionem hanc recepi.

12. Δίκης. τρόπου ὁμο.] An Δίκας. τρόπου. † Δίκη. ὁμ. ἢ ος. Vel: Δίκη. τρόπος. (vid. sup.) ὁμοιώσις. &c. Postremum *Kusterus* etiam notaverat: „ Notam hanc ita (inquit) lege„ rim: Δίκη. τρόπος. ὁμοίωσις. ἢ κρίσις. „ Neque tamen alterum displicet. Cyrillus etiam in Lex. MS. tantum habet: Δίκης. τρόπου.

13. Δικλίδες. αἱ Θῦραι.] *Fores bipatentes* dicunt Poëtæ. FUNG. Pro αἱ Θῦραι, videtur scribend. Θύραι, ut mox. VALES. Sic & *Postius* in *OEcon. Hippocr.* Vid. Salmas. *Exerc. Plin.* p. 651. H. Steph. *Thes. T.* II. p. 234. & Etym. M.

14. Δίκλιδος. Θύρας.] L. Δίκλιδος. Galen. Ommaſ. *de simplic.* ὁμωνύμ. ὡς δίκλιδ' ἕδατα μίγειν καλοῦσιν οἱ ἰατρικοὶ ἀνάλογ. HEINS. Conf. Erotian. p. 22. *fin.* & Not. præced. Forte legend. Δικλίδος. Θύρας. Theocrit. *Id.* XIV. 42. . . . δ' ἀμφίθυρον οἶκ ἀνεῴγετο Δικλίδος. ubi Schol. Θύρα. Suid. Δικλίς. Θύραι. Schol. Hom. *Il.* Μ. 455. Δικλίδας Θύρας, quomodo & hic legi posset. Δικλιδ·, Θύρας, mallet eum *Kusterus*. Et sic *Postius* olim in *OEcon. Hipp.* v. Δίκλιδα Θύρας.

15 Δίκηρος.] Idem quod Δίκορος. G. Forte Διπέφαλος. SOPING. Leg. Διπερος. Suid. Δικρίς. διπέφαλον, & postea Δίκερως. IS. VOSS. Vid. Arist. *Hist. Anim.* I. 68. [ubi διπέφαλος.] SCHR. Forsan male pro Δίκορος, vel Δικρός. [Vid. Foës. *OEcon.* v Δίκορος.] KUST. Leg. Δικερ·. Similiter Cyrill. Lex. MS. Brem. Δικερ·. διπέφαλον. Conf. & Hesych. in v. Κίρκος. BIEL. Sic & Cyrillus meus.

16 Δικρίνεσι. τὰς τελίδας.] Legend. videtur, Δίδυμ. H. STEPH. *Thes. T.* II. p. 70. G. Conf. Suid. & mox in v. Δικρέα.

17. Δίκερα. ὄψις.] L. Δικρὸ ὄψις. SALMAS. Pro ὁ leg. ἁ δικ. JUN. Lege & distingue: Δικρὸ ὄψις. ἡ διπλῆ. KUST. Vid. H. Steph. *Ind.* p. 758. B.

18. Αἰχ. Τροφοῖς.] Citatur a Photio in Lex. MS. v. Ἐψιλῶς. Vid. Stanlej. ad Æschyl. p. 712.

19. Δίκερατον.] Vid. H. Steph. *Ind.*

20. Δικρέα.] Etym. M. Δίκερα, καὶ Δίκερον. τὸ δίκερων ξύλον. Vid. Erotian. v. Δίκερων; Galen. *Gloss.* v. Δίκερ; Suid. v. Δίκερων, Δίκερῶν, & Δικρῶν; Hesych. v. Στιβάγια, & sup. v. Διάρρυτα τάφη. Conf. omnino H. Steph. *Ind.*

21. Δικλίσκας.] Vid. Apollon. Schol. p. 55. [ad L. I. 1130.] SCHR. Conf. Etym. M. & Phavor. & H. Steph. *Ind.* v. Διάξωμα, p. 758. E.

22. Διαξωμοιδές. γλίχων τινές· ἀπὸ ἴσῃ ἡ &c.] Forte γλιχωμοιδές. Vide vocem in suo ordine. SOPING. Vel lege: Διάξωμον. αἰδ· γλίχων·, τινές. &c. Tradit enim Dioscorid. L. III. c. 36. Γλίχωνα ἀγρίαν herbam esse, quæ aliis Διάξωμον appelletur. FUNGER. Ælian. *Var.* I. 10. [Διάξωμον meminit.] SCHR. Totum hunc articulum sic legendum & distinguendum puto: Διάξωμον. αἰδ· γλίχωνα τὴν ἴσῃ ἡ μοῖρα διάξωμον. Sane particula negativa hinc ejicienda videtur. KUST. Non accedo Cl. *Kustero.* Διαξωμοιδὴς est caput articuli. Similiter supra: Γλιχωμοιδὲς διάξωμον. invertis tantum vocabulis. Utrumque commode itare potest, sine ulla mutatione. *Diptamnum* enim solita *pulegio* (γλίχωνι) adeo similia fert, ut inde γλίχων ἀγρία a quibusdam veteribus, apud Dioscorid. L. III. c. 37. dictum sit, & a recentioribus γλιχωμοιδὴς. Conf. Bod. a Stapel ad Theophrast. *Hist. Plant.* IX. 16. p. 1132—1135. Atque ita *pulegium* contra Διαξωμοιδὲς adpellatum fuerit. Vel dici etiam potest, Hesychium hic, ut in aliis sæpius, recurrere ſtatim ad originem hujus compositi, & explicare quid sit Διάξωμον: unde facile ſchi possit, quid Διαξωμοιδὲς. Quod non infrequens apud Grammaticos. Ita Noster sæpissime etiam nomen proponit ethnicum, & mox explicat nomen urbis, &c. Vid. sup. *Not.* ad v. Ἀβρωνία. Res fere eadem est. Quando per parenthesin scribi posset: Διαξωμοιδὲς. [Διάξωμον] γλίχων τινές. Hic distinguendum, neque opus est, ut αἰδ· γλίχων· reſcribatur: quia brevis esse solet Hesychius. Sequitur porro: σὺν ἴσῃ &c. Ubi particula negativa minime est.

Δικ[illegible]πας [1]. ὁ διπλασίας ἢ ἀσχὴν ἔχων.

Δίκτυον. τοῦ κοσκίνου τὸ μέσον, ὃ φ" τὰ λεπτὰ πήματα. καὶ τὸ ἀλιευτικὸν λίνον, ἢ σαγήνη.

Δικτυωτή. καγκελλωτή [2].

Δίκτυς [3]. ὁ ἰκτῖ⊛, ὑπὸ Λακώνων.

Δικτυωτὸν [4]. ὑφάδιον, τὸ πολλὰς ψυχὰς ἔχον.

Δίκων [5]. βάλλων.

Δίλαξ. ἡ ἀρία, τὸ φυτὸν [6]. Λάκωνες.

Δείλην ὀψίαν [7]. ὑπὸ μεσημβρίας μέχρι δύσεως.

Δηλητέριον [8]. βλαβερόν.

Δηλίτης [9]. κακοῦργο⊛. ἀπατεών. δόλι⊛.

Δολιχοδρόμων [10]. μακροβαλάνων.

Δίλοχον. ἢ Βάνδν [11] ὅπου Κρατῖν⊛ ὁ Θρᾴττας ἐπάλεσεν, ἤτοι ὅτι δύο πηὰς ἐπλήρωσατο, ψευσίαν τε καὶ χθαῖαν· (Δόλχας [12] γὰρ ἐπάλην, τοὺς κλήρους.) ἢ ὅτι δύο λόχας φέρῃ, κυνηγαλκὴ ὄζα. οἱ δὲ, ὅτι δύο φάτνα ἔχει, τὸ ἴδιον, καὶ τοῦ ἁλίου. ἢ γὰρ σιλήνη, Βάνδν [13] καὶ Ἄρτεμιν νομίζουσιν.

Διμάχαι οἱ λεγόμενοι Ἄμπυκι [14], οἵτινες ὀπίσθε ἔχουσι πέζαν, ὅτι δὶς ἐφ' ἵππου μάχονται.

Δίη [15]. συνεφὴ ὑδάτων.

Διμέδιμνοι [16]. μέτρα χωρῶν δύο μεδίμνων.

Διμερεῖς [17]. δίμερα⊛.

Δίνιτο [18]. ὑφῆφαι. ἀνεῤῥάφητο.

Διπλοῖ⊛ [19]. τοῦ συμπροφὰς τὴν ῥαμμάτων ἔχοῖ⊛.

Διπτὴν [20]. φορίδιον, καὶ σκέπασμα.

Δισσὰς [21]. φάψας. κυνίσας.

Διστοῖζ λίχαι [22]. φορίδιαι. ὑπὸ τὴν πλευρὰν κλινοπόδων [23] σκέπασμα.

Διυδυμίην [24]. μίτης θείου. ὑπὸ Διυδύμων ὀρῶν τῆς Φρυγίας.

Διξὸς [25]. διστός.

Διὸ. ἀφ' οὗτο.

Διογενὲς [26]. θυγάτερ.

Διογενὴς. ἀγαθὸς. θυγατρᾶ⊛.

Διογενίδη. γίν⊛ Ἀθήνᾳ ἰθαγενῶν.

Διόδυσιν. πέρασιν.

Δι' αὐτοῦ [27]. δι' ὅλου, οἰκείως.

Δυοῖν θάτερον [28]. ἓν ἐκ τῶν δύο.

Διοιχνίστης. ἀναίρωντος.

Διοίκησις [29]. ἡ ἀνάλωσις τῶν χρημάτων.

Διοῖξας. ἀνοίξας.

Διοῖσ[illegible]. ἀλλάξῃ. ἢ κάλλιπ ἴσαν, ἢ συμφέρον. ἢ ἀφέλῃ.

Διοίσεται. ἀφελήσεται. ἢ ἀφέξει, καὶ βιάσεται.

---

ejicienda mihi videtur: sed distinguendum post οὐκ· vel addendum τό. hoc sensu: „ *Dictamnum* quidem *pulegium* „ (*silvestre* nempe, ex Dioscor. l. c.) dicunt. οὐκ. i. e. „ non est. vel, οὐκ τό. i. e. *perperam*, *male* ita vocant. Est „ enim &c.„ Quomodo saepius judicium suum interponit Hesychius, vel ille, unde haec descripserat: ut superius monui, & exemplis offendi, quamvis docus nunc non succurrat. Atque ita melius etiam respondet sequens ratio, sive particulu γάρ: ὅτι γὰρ &c. Geminus locus cit Infra: Παλιμβόλου. κίρκου. τοὺς τὰ εἰωθότα βαλλόντων, οὐκ ἐγγυώμενα γὰρ βαλεῖ. Ubi eodem modo distinguendum: τοὺς τ. εἰ. βαλλομένους, οὐκ. vel οὐκ τό. (l. e. *male* ita explicant.) ἀγγυώμενα γὰρ βαλεῖ. Inf. in v. Διαπεπαγῶς. pro eo scripsit, ἀμαρτάνοντας. Sed nimius fum in re exigua. Ceterum vide H. Steph. *Ind.* in v. Γλάχων, & Δίκλωσε, & Claud. Dausquii *Orthograph. Vol.* II. p. 109. in v. *Dictamnum*, *Dictamnus*.

1. Δικ[illegible]πας. &c.] Vid. Meurf. [& Du Cang.] *Gloff.* & Martin. *Etym.* SCHR. Totidem verbis Suidas, Cyrill. Lex. MS. item Lex. MS. Reg. & Gloffae Nomicae, ubi pro ἢ ἀσχὼν, reftitui τὴν ἀσχὸν, in *Mifc. Crit.* p. 237. quae vide. Graeculos autem in expositione fua falli notum eft. Et hinc forte Cl. *Heinfius* Δικρύνης legendum conjecit. quam tamen non admitto lectionem.

2. Τὸ] L. γ. G. HEINS. Vid. Hom. *Odyff.* X. 386.

3. Κεκλασμένη] *Cancellata*. MAUSSAC. Vid. Meurf. *Gloff.* p. 198. SCHR. Vid. inf. in v. Κιγκλίδες. Suid. καγκελωτὸ. ut Schol. Ariftoph ad *Veſp.* γ. 124. ut Cyrill. in Lex. MS. convenit cum Hefych. per κ. Ceterum Διστυωτὸν eft apud LXX. *Judic.* V. 28. *Ezech.* XLI. 16.

4. Δίκτυς] Vid. *Not.* in v. Δίλαν.

5. Διστυῶν. ὑφαίνων.] Conjunge. Significat, *dat vestc haute lurken, of vonsters beeft.* M. MEIBOM. [V. *Reg.* I. 2. Καὶ ἐπὶ ὁ Ὀχεῖας λαβὼν ἢ διστυωτὸν ἢ ὃ τὸ ὑπερῷον αὐτοῦ τοῦ ὃ Σαμαρείᾳ. Procop. [p. 269. *Ed. Meurf.*] Καὶ τὸ διστυῶν ὑφαίνων.] Οἷον⊛ ὁ ἐν διφθέρᾳ, σαπὸς ἔχων φωσφορικὰ διστυοειδῆ κατασκευάσματα. ἃς Διοσκόρους ὀνομάζουσι οἱ πολλοί. Et notandum, Procopium legisse, ut Hefych νὶς τὸ διστυωτὸν ὑπερῷον. In Hebraeo eft: חלון בעד השבכה *per cancellos in cenaculum*. HEINS. MUNK. Διστυῶν apud LXX. pro ipfis *cancellis*, vel *fenestra cenaculi* reperitur. IV. *Reg.* I. 2. BIEL. Conf. fup. v. Διάρες, & Salm. T. II. *H. A.* p. 800. Cyrill. Lex. MS. Διστυῶν ὑπερῷον σαπὸν ψυχὰς ἔχον, καγκελωτόν.

6. Δίλαν.] Τὸν, ὦν, ἴλαν, ἄμπι, ὑλᾶν, Δάλα. unde Δίλαν, ἰστὶν⊛, & Δίλανον. Item u ἴλαν, ἴλανα, ἴλαν⊛, l. c. *jactum*, τὸ βαλτὸν, quod jacitur. G. Vid. Salmaf. ad Simmiae Ouom p. 169. [five 242. *Ed. Oxon.*] SCHR. Vid. fup. v. Δίλανον. &c.

7. Δίλαξ. ἡ ἀρία. τὸ φυτὸν. Λάκωνες.] Diftinguae: ἡ ἀρία τὸ φυτὸν. Λάκωνες. De planta autem *Aria* vide Bodaeum ad Theophraft. p. 134. KUST. Vid. fup. poft v. Ἀρίας⊛.

8. Δείλαν εἰλίαν.] Vid. fup. fuo loco, ut & v. Δίλα⊛.

9. Δηλητέριον.] L. Δηλητήριον. IS. VOSS. Vid. fup. v. Δηλητήριον, fuo loco: & confer omnino Doct. Valkenar. *Animadv.* ad Ammon. L. III. c. 16. p. 202. 223.

10. Δηλίτης.] L. Δηλίτης. IS. VOSS. Ex literarum ferie ſcribendum fotet, Δηλίτης. Confer fupra v. Δηλᾶται, & Δηλίτου. KUST.

11. Δολιχοδρόμων.] Δολιχοδρόμων ſcriptum, pro Δολιχοδ. SALM. Vid. infra fuo loco. Hom. *Il.* B. 460. Δολιχοδρόμων. Schol. μακροτραχήλων.

12. Βάνδν.] L. Βάνδιον. SORBER. Vel βάνδν. quod eft nomen Dianae. PALMER. Sic & *Tellias* ad Palaephat. p. 231. Vid. fup. v. Βανδὶς, ibique *Not.* Quare hic, & ſtatim, Βανδὸν, per ὸ, refcripſi.

13. Λάϊχας.] Potius in plurali, Λάϊχαι, ut monet *Kuſter.* Vid. inf. v. Λαΐχη, & *Not.* in v. Ἐδιαΐχειν.

14. Βανδὸν] Scrib. Βανδὸ. Vid. *Not.* penult.

15. Διμάχαι. ἄμπυκα.] Scrib. ἄμφιπυκα. SALMAS. Immo Ἄμπυκα. Vid. fup. v. Ἄμπυκα, & quae ibi notavimus. Conf. Kuft ad Suid. v. Ἄμπυκα.

16. Δίη.] Vid. Hom. Schol. *Il.* B. 877. (*Cat.* γ. 384.) Δ. 541. E. 479. Conf. Suid. & fup. v. Δίπη, & ſeqq.

17. Διμέδιμνοι.] Nota, *μέδιμνον* hic interpretari *medium*. H. STEPH. *Ind.* Cyrill. Lex. MS. Διμεδίμνου. δύο μέτρα.

18. Διμερεῖς.] *Rutgerſ.* in *Var.* p. 538. legit Διμελεῖς. VORST. Διμερεῖτες Suidas. vide cum. & Schol. Lucian. *Dial.* Κρόνου⊛ καὶ Διὸς⊛. IS. VOSS. Scrib. Διμελεῖς. de quibus Arrian. in *vit. Alex.* & Lucian. in *Cronofolone*, [p. 616.] Veius Gloſſ. *Duplicarii.* διμοιρίται. VALES. Conf. H. Steph. *Theſ.* T. II. p. 848. Cyrill. Lex. MS. Διμερῖται. (l. Διμεριτὴς.) ὁ τὸν ἴσον μισθὸν δύο ἔχων.

19. Δίπλοι.] Hom. *Odyff.* I. 384. Schol. ὑφαντὰ. Conf. v. Διπλοΐδ. Mox ante ἀπερῥωγὸν deeſt forte gloſſa: † Διπλοῦν. ἄπερρ. Sic infra: Ἐλίπτον. πέπλεγμένον.

20. Διπτοῖ⊛.] Ultima vox apud Hom. *Il.* B. Vide ibi Schol.

21. Διπτυχὲς.] Hom. Od. T. 56. BIEL. Vid. fup. Διπτυχὲς.

22. Διστοῖζ.] Hom. *Il.* Ψ. 840. Vid. fup. v. Δίπτυα.

23. Διπλοῦς. λέχους.] Conjunge. HEINS. Ex Hom. *Il.* Γ. 391. . . . διπλοῦς λέχεσσι· Vid. Schol. & Etym. M. Conf. *Mifc. Obſ.* III. 3. p. 328.

24. Κλινοπόδων.] L. κλινοπόδων. SALM. HEINS. Sic Etym. M. neque aliter cateri Grammatici. HEINS. IS. VOSS. Pro πεφυρμένων Ed. Flor. πεφυρμένα.

25. Διυδυμάων.] L. Διυδυμῶν. SCAL. SALM. BRUNO. MEURS. *Denar. Pyth.* c. 10. SORBER. Vid. Strab. [l. XII.] p. 567. & 574. Apollon. Schol. p. 48. & 54. [ad L. I. 985. & 1125.] SCHR. Conf. Steph. Byz. ejuſque Interpp.

26. Δεξὲς.] Vid. Æm. Port. *Lex. Ionic.*

27. Δι' ὅλου.] Vid. fup. v. Διοῖσον.

28. Δυοῖν θάτερον. δὶ ὅλου, οἰκείως.] L. Δι' οὗτον. δὶ ὅλου, οἰκείως. SALM. Phavor. Δι' ὅλου οἰκείως. δὶ ὅλου. Infra: Οἰκεῖ⊛. - - ὅλῳ⊛.

29. Δυοῖν θάτερον.] Scr. Δυοῖν θάτερ. IS. VOSS. Vid. inf. fuo loco, Δυοῖν θάτερ.

30. Διοίκησις] in Marmore antiquo *Inſcript.* Smetii *fol.* XXXV. 2. Εἰ μὲ ἐχέτω ἔχοντας ὁ Φρύγιος⊛, ἢ οἱ Καλλολόγοι, ἢ Φοινίκων, ἢ οἱ Διοικηταὶ, ἢ ἄνω⊛ τῆς ἐ Φρυγείας ἢ Λυκίας. SOPING. Demoſth. *Orat.* I. *adv. Steph.* p. 612. χωρὶς ἐ καὶ ἐκείνοις διοικήσεων. Ubi Interpres recte: *praeter quotidianas impenſas*. Ariſtot. *OEcon.* L. II. c. 21. de Mendaris: Τὰ δὲ λοιπὰ ἀσυνωρεζόμενα ἐχώντ᾽ εἰς διοίκησιν ἐ πόλεως. i. e. *impendebant ad ufum urbis*. Sic διοικεῖν, pro *impendere*, vel *impendere*. Machon Comicus apud Athen. p. 341. C. - - - τὰ δοθέντα] σῖτον. l. e. *jam pridem omnia abſumta ſunt*. Interpres ibi male. Huc pertinet, quod ὁ ἐπὶ ἐ διοικήσεως dicebatur παρὰ, five ille, cui commiſſa erat pecuniae ad varios uſus impendenda. Lacrt. in *Zenone*.

στεται [1]. ἢ Δῃλειλέξεται.
Διοίσουσι. Δῃφέρουσι.
Διακωχή [2]. Δῃφίσεις χρόνου τινός.
Δι' ὀλίγου. Δῃτὶ τοῦ, μικρὸν ὀλίγου.
Διαλλάξ [3]. ὁ ἀπὸ Λεχαίου ἕως Κεγχρεῶν τόπος.
Διαλύῃ. ἀφανίζῃ, φθείρῃ, Δῃαπολλύῃ.
Διαλυφθῆ [4]. Δῃαπίπλευσε. ἢ Δῃασυλλαίνοι [5]. οἱ δὲ κακοσχόλως [6].
Διαλύσων [7]. ἐξηχῶν Θηπολύ.
Διαμανεῖς. ἐπὶ τοῦ Διὸς μανιόμενος· ἢ τῷ Διῒ βεβλόμενος μάχεσθαι Δῃὰ μανίαν [8].
Διαμῆς [9]. δῆμος Ἀθήνησιν. ἀπὸ τοῦ Διόμου, τοῦ Κολύττου [10] παιδός.
Διαμιδιᾶν ἀνάγκη [11]. παρομία. Κλέαρχος μέν φησι, Διομήδους θυγατέρας γαμεῖσθαι πάνυ μοχθηρὰς, αἷς ἀναγκάζειν [12] πληγὰς πολλὰς, καὶ οὕτως αὐτοὺς φονεύειν. Ὁ δὲ ἢ μᾶλλον Ἰλιάδα [13] [γράψας] φησὶ, θεὸν ἢ τοῦ Παλλαδίου [14] κλοπὴν γενέσθαι.
Διάμυσον. τὰ ἀπόμυσσε.
Δῖον [15]. εὐδιόχθην. μέγα, ἢ πολύ. Θέων. ἢ τὸν ἐπ. Διὸς γενόμενον, ἀγαθῶν.
Διονύσῳ [16]. ὁ γυναικίας, καὶ ἀφρόδιτος.
Δίου. διάκου.
Δίοντο. ἀπεπορεύοντο.
Διονύσια [17], ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἢ Διονύσῳ ἦγετο τὰ μὲν καθ' ἀγρούς, μικρὸς Ποσειδῶν· τὰ δὲ κατὰ πόλιν, μικρὸς Ἀπατούριος· τὰ δὲ εἰς ἄστυ, Ἐλαφηβολιῶνος.
Διονυσιάδης, ὁ Σπάρτῃ παθόντα, οἱ τῶν Διονυσίοις θεόμενοι ἀγωνίσματα.
Διονύσου γάμος. ἢ τοῦ βασιλέως γυναικὸς καὶ Διὸς γάμος.

Δι-

Sect. 18. Τὸ δ' ἀνάλημμα τὸ εἰς τὰς τέλας γεώφυμα μοιζεῖν ἢ ἐπὶ ἢ διωκόντων. Vide etiam Polluc. l. VIII. *Sect.* 113. & ibi Interpr. KUST.

1. Διώξει). . . λήξει τὸν βιόν.] Ita Soph. *Ajac.* ν. 512. Τοῦδε στρεβλὸς σε ΔΙΩΞΕΤΑΙ μόνος. Exponit Enarrator parili ratione, λήξει τὸν βιόν. Et eodem modo Activum διώξῃ usurpat Eurip. *Rhes.* ν. 600. . . . διώξῃ πάλιν τὸν ἐς ἀέρων. Et ν. 982.

Ἄτας διώξῃ, σ' ὁ πικρὸν δάψῃ τέκνα.

ABRESCH in *Mise. Obs.* V. 3. p. 91. Conf. Suid. qui prius exemplum adduxit, cum simili interpretatione. Postremus Tragici locus altam & contrariam *moriendi* significationem admittit; quomodo *Genes.* XV. 2. יהוה עירי LXX. ἀπόλυσον ἄτεκνον. Vide, si tanti fit, *Observ.* nostras ad Matth. XXVI. 24.

2. Διακωχή.] L. Διακωχή. IS. VOSS. Recte *Vossius*: ut vel series ostendit. Suidas eodem modo refingendus. Sup. Ἀναωχή, & Ἀποωχή, per ω, & per ο, quorum differentiam indicat Ammonius. Sic inf. Καθωχή, & Μεθωχή. Conf. Iup. v. Διαπέλαυ. Equidem Διακωχὴ Hesychio h. l. restituere non dubitavi; præsertim, quum vocis antiquæ probitatem egregie nuper demonstraverit Eruditiss. Valkenarius in luculentissimis ac tersis ad Ammon. *Animadv.* L. I. c. 5. quas adi.

3. Διαλλάξ.] Vid. Cas. ub. ad Strab. p. 166. [p. 380.] SCHR. Xenoph. l. IV. Ἐκλιπὼν. [p. 522. A.] Ἐς τὰ καῖστα τοῦ ἐπὶ Λεχαίου τείχα. Et deinde: [p. 525. D.] Ἀσχάμων δὲ τὸ ἄστυ καθὶ τὸν ἐπὶ Κεγχρεὰς ἰόντα, SOPINGIUS. Vid. Suid. in Διαβάσεως, & Διαβασμός, & in Ἰθμός. IS. VOSS. Conf. If. Voff. ad Melam II. 3. p. 153. five 202. & H. Steph. *Ind.*

4. Διαλυφθῆ.] Vid. sup. v. Διαλυφθῶν.

5. Διασυλλαίνοι.] L. Δῃασυλαίνοι. SALM. H. STEPH. *Ind.* [conf. *Not.* in Ἀπασυλλᾶν.] Immo Δῃαφθαίνοιεν. Vid. sup. Διέφθαρται. IS. VOSS.

6. Κακοσχόλως.] L. κακοσχολῶν. HEINS. Sensus est, alios verbum hoc sensu obsceno accipere. Κακοσχολῶν enim apud Nostrum *obscenum* significat, & κακοσχόλως, *obscene*. Vid. v. Βατύς, Ἰστιοπλοΐδης, Κολιαγῶν, & Ὀρχιπαιδίζων. KUST.

7. Διαλύσων, ἐξηχῶν &c.] Legend. forte: Διαλύσων, ἐξηχῶν ἐπὶ πολύ. Vid. Varin. in Διαλύσων, [live Διαλύσων σεσῖσμένα.] G. Scrib. Διαλύσων. IS. VOSS. Vide hanc vocem suo loco. [ubi Διαλύσων, ἐχῶ &c.] SCHR. Διαλύσων legit etiam Cl. *Jac. Wasse*, in literis. Ita fenes postulat *b. l.* quamvis Διαλύσων, per α, ut infra, tectius fit. Vide ibi *Notas*. Addo Cyrill. Lex. MS. Διαλύσων, Δῃὸ πανθὸς διάσων. l. διάσων.

8. Μανίαν.] Scrib. μανῖσιν, ut Hagen. SALM. HEINS. IS VOSS. Hor. L. I. *carm.* 3. ν. 38. *Catum ipsum petimus fluctibus.*

9. Διαμῆς.] L. Διαμανεῖς. MEURS. *de Pop. Att.* p. 28. Vid. in Δημαιεῖς. SORBER. Athen. [l. XIV. ὁ Διαμῆς ἀ Ἡγεμάχῳ.] p. 614. SCHR. Interpretatur Harpocration in v. Ἐν Διαμῆς Ἡγεμάχου. Sic dicti sunt a *Diomo* quodam, qui Herculi facificavit. Vid Hesych. in Κωνίσαγρος, quod Pausan. In *Attic.* dictum putat ἀπὸ κοινῆς ἑορτῆς. VALES. Vid. Suid. in Διάμωνα. IS. VOSS. Steph. Byzant. Διάμωνα, . . δῆμος ἀ Αἰγεῖδος φυλῆς, ἀ δημότης, Διαμωνεύς. Hinc probatur *Meursii* Διαμοιεῖς. Conf. cund. in v. Κωνίσαγρος, Etym. M. in Διόμου, & Schol. ad Ariftoph. *Ran.* ν. 664. ibique Spanhem.

10. Κολύττου] *Meurs.* l. c. Κολυττοῦ legit. Sic & *H. Steph. l.* c. & Edit. Ald. ac Flor. ut & Phavor. Infra: Κολυττεῖ. ὄνομα δήμου.

11. Διαμιδιᾶν· ἀνάγκη.] Vid. Zenob. [III. 8.] p. 56 SCHR. Conf. Schol. ad Ariftoph. *Ecclesiaz.* ν. 1021. & Suid.

12. Ἀς ἀναγκάζειν] L. ἀς αὐτὰς ἀν. JUN. *Junius*: ἀς αὐτὰς ἀναγκάζειν, *ut cogerent eum iis rem habere*. Nisi ex Suida malis: ἀς αὐτὰς ἀναγκάζῃ, & postea, ἐφονεύων. VERWEY. In supplementum sententiæ addendum est, διαμιδιᾶν. KUST.

Nihil mutaverim: quamvis sensus verborum per Hesychianam ἀσχολογίαν obscurior evaserit. In ὡς ἀναγκάζων, ex præcedd. subauditur φασὶ. Cujusmodi plura sunt in hoc Lexico. Idem supplet *H. Valesius*. Conf. sup. in v. Δημαιεῖς. Plenius scribendum esset: ὡς (συγγραφεῖς) ἀναγκάζειν [Διομήδην φασὶ Καλυδῶνος) τυραννεύοντα τινὰς. i. e. *cum quibus* (Diomedis filiabus) *rem habere quosdam cogeffe* (Diomedem, earum patrem nempe) refert idem Clearchus.

13. Ὁ ἢ τὰ μικρὰ Ἰλιάδα] Adde γεγόνασι. MAUSSAC. PRIC. (in *Indic. Auctor.* sub tit. *Anonym.*) SCHUT. (ad Suid. *Prov.* p. 404.) Adde ποιοῦσιν. JUN. HILL. Vd ποιεῖν. FLORENS. Adde ποιῆσαι. HEINS. Vel γεγόνασι, vel ποιῆσαι. ARCKR. Adde γεγόνασι. Similia multa in hac Epitome supplenda. Memmit & Ariftot. *de Poëtic.* cap. 22. [23.] Anonymi, qui *Cypria* & *Iliadem minorem* scripsere; ut antiquum esse Poëma appareat. Pausanias sæpe Auctorem *Cyprioram* vocat. *Homero* tribuit Herodotus in vita Hom. [c. 16.] Aliter Photius, quem vide. [*Cod.* CCXXXIX. p. 982.] Aliter Herodot. L. II. [c. 117.] VALES. Excidetat participium, γεγόνασι, quod in Varino, excerptore Hesychii, exstat. Auctor vero *parvæ Iliadis* fuit *Lesches* Lesbius. Sed cum & altera sit *minor Ilias*, cujus auctorem Herodotus prædicat *Homerum* in vita ejus, hanc alio nomine dixerunt *Cypria carmina*. de quorum auctore multa disputat ὁ πάνυ Salmas. *Plin. Exerc.* p. 598 599. *Quinctus* hunc fuisse qui credunt, frustra fimx. Cum Poëmatis memiterit Aristoteles, antiquum esse conflat. Τὸ ποιημάτιον Κύπρια sæpe meminit Pausanias, monente *Valesio*; item Ælian. *Var. Hist.* IX. 15. VERWEY. Vid. ibi Cl. Perizon. & Cl. Hemsterh. ad Poll. p. 1255. Plura collegit Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 282. Pei parenthesin inferui verbum γεγόνασι: quamquam σοφοὶς eodem sensu occurrat inf. in v. Διονυσοκλεῖς, in fine.

14. Ἐπὶ τοῦ Παλλ.] Historiam exponit Zenobius. HEINS. Plenius & clarius rem explicat Suidas h. v. quem confer. KUST.

15. Δῖον. εὐδιόχθην.] Nunquam probabis. Accentum muta, & concedam. Hom. *Il.* X.

Τεὶς θεοὶ ἄνδρα μέγα Περάμου δῖον, ὀλίγῳ πᾶν ἔπλω Μέσῃ ἐπιχρέμψαι. . . . . HEINS.

Idem olim observavam in *Peric. Crit.* his verbis: „ Occurrit *Il.* X. 251. (ubi Schol. Δῖον. ἐδιόχθη, εὐπαθήσαι, ἐφυγον.) tumque scribendum Δῖον, cum acuto. Quando vero circumflectitur penultima, notat μέγα, ἢ πολύ, Θεῖον, ἢ ἐπ Διὸς γεγονὸς, ἀγαθόν. Ita enim hæc legenda censeo, pro ἢ ἐπ Διὸς γινομένων ἀγαθῶν. Vid. sup. v. Δῖα, & Δῖος, & inf. Δῖος, & Δῖν. Quodfi postrema manent, supplendum Δῖον. Quæ dixi confirmat *Kusterus*: „ Confundit hic Hesychius tres voces diversas, Δῖος, Δῖον, & Δῖον. Primum verbum, est Imperfect. à Δίω, significans ἐδιόχθην, vel ἔφυγον, apud Hom. *Il.* X. 251. Secundum, est Accusativ. à Δῖος, ad quod pertinent interpretationes, μέγα, πολὺ, Θεῖον. Vid. sup. v. Δῖα, &c. Tertium, est Genitiv. Plur. ad quod reliquæ interpretationes referendæ sunt. „

16. Διονύσῳ.] Pro ΣΦΘΕΛΟΣ apud Etymol. τὸν τάδιον. SALM. IS. VOSS. Διονύσῳ Varin. & Διομήδους, e Διόνυσος decisum videtur. [Vid. Etym. M. in Ἀσφὴς.] G. Eustath. ad Z. *Il.* p. 484. [629. 42. *Ed. R.*] Οἱ μὲν Ὅμηρον διὰ τὴν Διόνυσον παιδιὰν τὴν θηλυκωτέραν, ἀπὸ τῆς Διονύσου, ὃ γυναικεῖα τὴν θῆλυν ἐδέξω. Male Etymol. Διομήδης. IS. VOSS KUST. Διονῦς apud Etymol. exhibet Ed. Syb. Conf. H. Steph. *Ind.* p. 762. in fin. & H. Grot. *Not.* in Stobæi *Eclog.*

17. Διονύσια.] Thucydid. l. V. p. 125. [c. 20. p. 331. *nov. Ed.*] Τελεσταὶ δ' ἐγένοντο ἅμα ἦρι, τὰ Διονύσια δεύτερα τῇ ἀγιάδι. Ergo in vete celebrata Dionysia. SOPINGIUS. Vid. Petav. in Themist. p. 647. [in 4°.] SCHR.

18. Τὰ ὀ, ἀδεῖα μενὸς Λυκαίου.] L. τὸ γυμνάσιον. SCAL. Forte Ἀμυκλαίου. JUN. L. Ἀφιδῶν. Vid. Λυκαίου. [& *Not.* ibi.] SALM. SOPING. IS. VOSS. L. τὸν ὀ νέον &c. *Sed nomen famamque for-*

Διονυσοκισσοπυράμην [1]. Κρατῖν. ἐν Στειφίαις [2].

Λίσχρη Ἀνδρομέδα Διονυσοκισσοπύραμη.

Εἰσὶν, ἃ φασὶ, καὶ τῷ αὐτῷ πίνειν καμωδίαν [3], Λίσχρη, Ἀνδρομέδα, Διονύσιον, Κύκνη, Πυράμη, ἀμαρτάνοντες· ὑβρίζει γὰρ Ἀθηναίων ἀναγεγραφὼς, Κύκνῳ. Δεῖ οὖν γεγράφειν, Διονυσοκισσοπύραμην· ἡ γὰρ Διόνυσον, κυρία οὖσα, καμωδεῖν· κυρίως δὲ ἦν πρὸς πάππον [4], ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀθηναΐδας συθεὶς [5].

Διονυσοφίλη [6]. ἀχρὶ πεῖ ὁ Συρακούσιος.

Διοξίας [7]. ἀφ' ὧν τοὺς Πυθαγορικοὺς λέγει. ἔτι δὲ ἐκάλουν τοὺς συνημένους [8].

Διόπαν [9]. αἰδῶ ἐναντίων· πρὸς δὲ, ἐπαινημάτων.

Διοπετὴς, ἐξ οὐρανοῦ ἐρχόμενον.

Διοπετὴς [10]. ἐπὶ τοῦ Διὸς πληρώματος.

Διοπεύειν [11]. ἐπιμελεῖσθαι πάνυ.

Διοπλήκτην [12]. ἰσχυροπλήκτην.

Διόπτα [13]. ἐπιμελητά.

Διόπτρα [14]. ἐπίσκοπον. ἄρχον. ταμίαχον. ἐπιτρέπης. διάπης.

Διοπομπεῖς [15]. καθαίρει. ἰδίως δὲ, τὸ καθαίροντας τὰ περιττώματα Διΐα.

Διοπτεύειν. κατασκοπεῖν.

Διοπτεύων [16]. κατασκοπεύοντα.

Διοπτῆρα [17]. κατάσκοπον.

Διόπτης [18]. ὁ κατόπτης. τὸ μηχανικὸν ὄργανον [19].

Διόπτρα [20]. γεωμετρικὸν ὄργανον [21], καὶ σημεῖον [22] ἐν ὑγιαίνῃ.

Διεργασίαστος [23]. καθαπτός.

Διεξίζειν [24], ὃ καὶ Ἐξεξίζειν λέγουσι. τὸ φυγαδεύειν.

Διεῖαι [25], περιφερείαι· ἐὰν δὲ ἀφ' οὗ [ἂν] μεγάλαι [26], καιρὸν σημαίνῃ.

Διο-

fortitur & ἀνεφὶ & mense Lenaeone. PETIT. (*ad LL. Att.* p. 44. conf. p. 42.) Ἴσως· Λυκίοις. quæ mense Λυκαιῶνος celebrabantur. Etymol. [in 2. Λυκίοις.] οἱ ὁ Λυκαῖον φασὶν, ἐπειδὴ Διονύσῳ ἱερὸν ἵνιδιν ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ. Id ipsum & Hesych. habet in 2. Λυκαῖα. quanquam ita differentiæ Hesychium necesse erit ab iis, qui τὰ καθ' ἑορὰς Λύκαια dicant. Διονύσια καθ' ἑορὰς, sive Λύκαια, celebrata Pisidonæ; Διονύσια τὰ ἐν ἄστει, Elaphebolione; Διονύσια Ἀνθεστήρια, sive ἐν χύτροις, siue τὰ ἐν Λίμναις, Anthesterione. Vidi postea 2 Scaligero in *lib. de Emend. Temp.* [p. 29.] siue ex manu scripto, sive ex alio codice, pro τῶν ἑλαίων, citari τὰ ἐπ. ἀστ. HEINS. Pro τὰ δ ἑλαῖα μηνὶ Λυκαιῶνος, lego τὰ δ' ἐν χύτροις, μηνὶ Ἀνθεστηριῶνος. In eo, quod ait Hesych. ea celebrari solita μηνὶ Λυκαιῶνος, falsus est. Nam & ex Thucydide, Demosthene, & aliis discimus, ἐν χύτροις Διονύσια celebrari solita Anthesteriouis duodecimo; qui quidem mensis nunquam dictus est Λυκαιών, sed Λυκαίων, sed eo nomine vocabatur mensis Ποσειδεών, eo quod in eo celebrabantur Λύκαια, seu τὰ καθ' ἑορὰς Διονύσια. Sed de eo argumento tractavimus fusius in nostris Criticis *Exercit.* [p. 619.] ad Theophrast. *Charact.* cap. *de Garrulitate.* PALMER. Vid. ibi eiam Du Port. p. 244. & Selden. ad *Marmor. Arundell.* p. 37. Conf. Schol. ad Aristoph. *Acharn.* ν. 503. *Nub.* ν. 310. Ibique Ez. Spanhem. Cl. *Stanleius* in *Adversar. MSS.* paritet legit: . . . Ποσειδεών, ἔστι δὲ ἑλαῖος καθαρὸς Λυκαιών. Aliter Cl. *Kusterus*, cujus hæc sunt verba: „ Est „ locus corruptissimus, quem sic corrigendum censeo: τὰ „ δ ἐν χύτροις Λυκαία. Nimirum Διονύσια τὰ καθ' ἑορὰς, „ & Λύκαια, eadem erant *Liberalia.* Vox autem μηνὸς transposita est, & ruserri debet ad sequens Ἐλαφηβολιών. „ Transpositio hujus vocis librario præbuit occasionem mutandi Λυκαία, in Λυκαιών. Cætrum de variis *Liberalibus* præter alios vide Ezech. Spanhem. in princip. *Notarum* ad *Ranas* Aristophanis. „

1. Διονυσοπυρ.] Scrib. Διονυσοκισσ. SALM. IS. VOSS. SORBER. Ita in seqq. ut & apud Phavorin. sine γ. Res clara.

2. Κρατ. ἐν Στειφ.] Vid. *Not.* in v. Αἴθρη.

3 Ποσειμαμφάνεις] Sic priores Edit. uno acrbo. Rescripsi, ποσὶ καμφάνεις, ut Phavor. qui posi singula vocabula sequentia distinctionem quoque posuit.

4. Πάππον] Barba inferior labri πώγων vocatur, superior vero μύστας. MAUSSAC. Vide πάππος. IS. VOSS.

5. Ὁ τὰς Ἀθηλ. συθ.] Vid. Casaub. in Athen. p. 567. SCHR.

6. Διονυσοφίλη.] L. Διονυσοφίων. IS. VOSS.

7. Διοξίας.] At aero Paremiographi inter paræmias ponunt: Δι' ἄξιας δηγοῦν, ἐπὶ τῶν ἀμφιδοξούντων. [Vid. Suid.] & Δι' ἄξιας interpretantur, Δι' ἀκριβ. HEINS. Vid. Zenob. p. 57. & Diogen. p. 209. SCHR. In *Notis* Variorum remittitur Lector ad Zenobium & Diogenianum, apud quos legitur quidem διοξίαις, vel δι' ἄξιας, sed sensu plane diverso, & ad locum hunc minime pertinente. Magis ad rem facit, quod legitur apud Aristidem Quintilianum L. 1. *de Music.* p. 17. Παρὰ τοῖς συνήθεσι τὸ Δι' ἴσου ἐπάλλον, Διοξίαν. Nimirum διοξίαν, aci potius διοξίας, erat vox Musicæ, quæ etiam legitur apud Nicomachum in *Enchirid. Harmon.* p. 16. ubi vide Meibomium. KUST. Scrib. Δι' ἄξιος: ut Δι' ἐναίσιμον, Δι' ἴσου. Imperiti librarii conjunctim id scripserunt, ut in Latinis *diateſſaron*, *diapaſon*, quamquam ut ἄνευ, allaque hujusmodi, tolerari possit. MEIBOM. ad Nicomach. p. 51.

8. Συνημένους.] Quorumnam? Obscurum hoc. M. MEIBOM.

9. Διόπαν.] Vid. Aristoph. *Thesmoph.* & *Lysistr.* nostras L. I. c. 8. SOPINGIUS. Videtur corrupte hoc scriptum esse pro Διόπτων: ut διόπτα idem sit quod εἰνάτα, i. e. *inauris.* KUST. Vid. *Not.* in v. Ἐνώτιον. Aliter H. Steph. *Ind.*

10. Διοπέτης.] Porius Διοπετεῖς, oxytonos. KUST. Vid. sup. 2. Διοπετὴς, & Διοπτὴς, & Barnef. ad Eurip. *Iphig. in Taur.* ν. 88.

11. Διοπτεύειν.] Vid. Harpocrat. [2. Διοπτεύων.] & Meurſ. *Attic. Lect.* [III. 12.] p. 130. SCHR. Vid. Galen. *Gloſſ.* 2. Διοπτῆρ, & mox 2. Διόπτρα. &c. ut & sup. 3. Ἀθλιον. Suid. in Διόπτρα. . . . τὴν Δίοπτραν, οἱ βασιλεῖς. ὥσπερ τὸ Διοπτὴν, ὃ Διοπτέλεσον.

12 Διοπλήκτ.] L. Διοπλῆκ. HEINS. Διοπλῆξ Phavor. Διοπλακίας edidit *Scheo.* quod retinui. Sapientissime autem α & ε confunduntur. Ita supra, Δᾶες, pro Δάης: infra, Ἐπίεκτον, pro Ἔπηκτον. Conf. *Not.* ad 2. Ἀμοιλγῶν. &c.

13. Διόπτα.] L. Δίοπτ. SCAL. HEINS.

14. Διόπτρ.] A Διοπτ. Vid. Meurſ. *Attic. Lect.* p. 131. SCHR. Æſchyl. *Perſ.* [ν. 44.] p. 127. βασιλῆς δίοπτα, *Reges praſecti.* Schol. οἱ δίοπτοι, ἐπίσκοποι, vel ὑποτεταγμένοι αὐτῷ. Vid. Stanlejum. BERNARD. HEINS. Vid. Etym. M. & Erotian. in 2. Διοπτ, ſeu potius Διοπτρ. *Heſiqhius* pro Διοπτῶν, legit Διόπτ. allato Hippocrat. Ἐπιδημ. V. p. 362. Τῷ τὰ ἐν μεγάλοι αἰσὶ διόπτρ, quo respexiſſe aiebat Etolianus. Sed διόπτρ sine dubio scripserat Hippocrates. Conf. Foës OEcon. 2. Διοπτῆρ, & sup. *Not.* in v. Διοπέλεια. Adde Eustath. p. 99 ν. 1. & 203. ν. 2. & inf. v. Διόψ, & v. Ὁ δίοπτρ.

15. Διοπομπεῖς.] Vid. Eustath. X. *Od.* p. 797. [1935. *Ed R.*] IS. VOSS. Vid. Suid. & sup. v. Ἀναθιομορμίζεσθαι, inf. 2. Παλαμναῖος, & Προσεξέτασον.

16. Διοπτεύειν, κατασκοπεῖν.] An Διοπτεύειν, κατασκοπεῖν? Suidas: Διοπτεύειν, διελεγχεῖν, κατασκοπεῖν. Exstat apud Hom. *Il.* K. 451. ubi Schol. κατασκοπεύειν. Conf. Salmaſ. ad Spartian. *Adr.* T. I. p. 106. ſeq.

17. Διοπτῆρα. καὶ.] Ex Hom. *Il.* K. 562. & Schol. Vid. inf. posi v. Διὸς μάτηρ.

18. Διόπτης. ὁ καὶ.] Ariſtoph. *Acharn.* ν. 434. Ὦ ζῶ διόπτα πῇ καθῶμαι πανοῦργ. quod citat Suidas.

19. Τὸ μηχαν. ὄργ.] Lege τὸν τὸ μηχ. ὄργ. KUST. Atqui hoc eſt Διοπτῆρ, vel Διοπτρ. Vid. Suid. 2. Διοπτῆρ, & mox v. Διοπτρ, ac Suid. in eod.

20. Διόπτρ.] Pisides: Ταῦτα σοὶ πολλὰ τῇ διόπτρᾳ τε βλέποντι. [apud Suid.] SOPINGIUS. Διόπτρᾳ, *perſpicillum.* Alcæus in *comment.* II. Tzetz. in Lycophron. p. 43. [ad ν. 212.] Οἷόν τι διόπτρῳ δοκέοις. Si quis mores hominis cognoſcere penitus velit, vino impleat. M. MEIBOM.

21. Γεωμετρικὸν ὄργανον.] Vid. v. præc. & *Not.*

22. Καὶ σημεῖον &c.] Vid. sup. *Not.* in 2. Γλῶσσ.

23. Διεργασίαστος.] Adſcrt Budæus ex Philopono in Proclum, p. 48. Sic διεργασίαστος eſt apud Rhasin *de Paſſ.* p. 243. quo verbo carent Lexica.

24. Διεξίζειν.] *exterminare.* Eurip. *Helen.* [ν. 401.]

Στρέφεσθαι αὖθις διεξίζει Τρῶας ἐπί. PERG.

Vid. ibi Joſ. Barnef. & ad *Iph.* ν. 46. item od *Med.* ν. 434. Gloſſæ: Διεξίζει. *dyſenteria.* &c. Conf. mox v. Διεξίζει.

25. Διεῖαι.] Διεῖαι, per ει, pro ειστηρίαι, proſus damnat Phrynich. p. 8. sive p. 10. *Ed. Patav.* quem vide. Conf. Suid. v. Διεῖαι. & Διεῖαι, ibique Kuſt. Discrimen utriusque vocabuli patet ex etymo. Διεῖαι enim eſt ab ἰέναι; Διεῖαι, ab ἄειν.

26. Ἀπὸ οὗ μεγάλαι] Scrib. Δι' ἃ μεγάλαι. SCAL. SOPING. IS. VOSS. KUST. Nempe Διεῖαι, hoc eſt, *duarum horarum ſpatium.* In *Novell.* Juſtiniau. legitur pro *biberis.* Sic *triberium* Auſon. SALM. Recte ὁ interſerit Suid. & Phavor. Conf. inf. 2. Διεῖαι. Διεχειρεῖαι. Unde *Valeſius* legendum cenſet: Δι' ἃ μεγάλαι, χειμῶνα σημαίνῃ Sed obſtat Suidas. Et infra Ὥρα, eſt καιρὸς. unde ſup. Ἄωρος. ἀκαίρος. Conf. *Not.* in 2. Ἄωρα. Mox autem Διεῖαι, per ε, explicat, χειμῶνα. Vid *Not.* præc.

Διορίζῃ [1]. Ἀφορίσῃ.
Διωρίζετο [2]. Διεκεκαυτο, διῄρχυρίζετο.
Διοσεμοῦ [3]. χωσιμοῦ. μεσομοῦ.
Διορισέων. Ἀφοριστέων.
Δίοεργ [4]. Ἀφοράτιλω.
Διόφρα. Δίπτερα.
Διορύθῃ. σκάφῃ.
Διῶ. ὡς ἀπὸ Διὸς τὸ γόνῳ ἔλκων.

—— Διῶ Ἀχιλλῆς [5].

καταχρηστικῶς δὲ, ὁ ἀγαθός.
Διὸς ἀμφί. ἐκατέρωθεν τῷ Διός.
Διοσημεῖον [6]. περάσιον σημεῖον.
Διὸς ἄνθῳ [7]. τοῦτο ἡ λάχανον, ἀλλὰ Φυτὸν ἀκανθῶδες φασὶν εἶναι οἱ περὶ Θεόφραστον [8].
Διὸς ἄξηλοι, ἠδὲ καὶ ἀνδφῶν [9]. ἄξηλοι, ὧν τὸ γόνῳ καὶ [Διὶ] ἴδιον [10] καὶ ἀνδρεῖζι.
Διὸς αἰγάς. ἡ ἡμέρας [11] τὸ φῶς. ἡ αἰθέρα.
Διὸς βάλανοι [12]. Ἐμπαστῷ φορμοφόρος [13].

Τὰς [δὲ] Διὸς βαλάνους, καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα.

τὰ κεχαράκα. τινὲς δὲ, Παντικὰ λίγουσι, [ἢ] Ἡρακλεωτικά.
Διὸς βοῦς. ὁ τῷ Διΐ ἄπῳ [14] βοῦς, ὁ ἱερός. ἔστι δὲ ἐφετὴ Μιλησίων.
Διοσδότους [15]. Τοῦ Διὸς δεδομένους.
Διὸς θάκοι [16], καὶ πεσσοί. τινὲς γεφύρας, ὕφας. φασὶ δὲ, ὅτι τῇ πόλ Ἀθηναῖοι ἀφιδρύσαντο [17], ὅτε ἠμφισβήτει Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν, ἡ Ἀθηνᾶν Διὸς δεηθέντος ὑπὲρ αὐτῆς ὕφαρ ὀπλίσαι, καὶ ὑποσχέσθαι ἀντὶ πάντα τὸ τῶν Πολιέως ἱερῶν [18] πρῶτον ἥδεσθαι ὑπὸ βωμῶν.
Διΐσχειν [19]. Ἀφεδλέπειν, συνεχῶς ἢ ὄρεξιν μεταβάλλοντα. τιθῆ δὲ καὶ [20] ἐπὶ τῶν Ἀφορμᾶς τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ. καὶ τὸ Ἀφαπλίζειν [21], καὶ τὸ Ἀφθίρειν.
Διὸς ἐξέραλῳ [22]. παροιμία, ἣν Κλέαρχῳ φησὶν εἰρῆσθαι, οἷον ἐπὶ τῆς ἄγαν θείας.
Διὸς Κόσμῳ [23]. παροιμία ἐπὶ τῶν αὐτὰ λεγόντων καὶ περαίνόντων, ὡς ὁ Πίνδαρῳ [24] φησίν.

1. Διορίζῃ. Ἀφορίσῃ.] Infra: Ὁρίζῃ. - - ἴσον δίδωσι, καίτι, - - ἀφορίζῃ. Conf. v. Διορίζειν. Forte autem respexit ad Jos. XV. 47. Καὶ ἡ Θάλασσα ὁ μεγάλα διορίζῃ. IS. VOSS. An Διωρίζον, ab ἰρίζειν? Simili plane modo Jos. V. 6. ubi in textu Hebr. est נצב, LXX. διώρυξε, alii διόρυξε, live potius διόρυξε quo carent Lexica. Sed stare potest Διωρίζετο, quod certissima affirmationis, sive adseverationis sensu gaudet nonnunquam. Ita Dionys. Halicarn. in Ijocrat. T. II. p. 102. ℔. 13. διορίζῃ usurpat; pro qua temere H. Wolfius διόρυξε conjecit.

2. Διωρίζετο.] infra: Διωρίζον. - - Διορύσσειν. An & h. l. ita pro χωσιμοῦ scribendum? Conf. v. seq. Solet enim Hesychius glossis compositæ Præpositionem brevitatis caussa omittere in expositione. Quod tamen h. l. non urserim. Conf. sup. Διώρυξ. χωρίζων.

3. Διοσεμοῦ.] Sic vocabant lapidem seu terminum in ἱροδεσιαῖ, de quo vide inf. in v. Ἐφιδρίζειν. Conf. v. Διωρυσσῆς.

4. Δίοεργ.] infra: Διοεργόν. - - Δίοεργον. An & h. l. Διὸς ἄπῳ scribendum? Conf. v. seq. Solet enim Hesychius glossis compositæ Præpositionem brevitatis caussa omittere in expositione. Quod tamen h. l. non urserim. Conf. sup. Διώρυξ. χωρίζων.

5. Διῶ Ἀχιλλῆς.] Male separatum erat in Ven. & Flor. cum sit exemplum vocis Διῶ, ut Heinf. & Anonym. In Cod. Burm. etiam notarant. Recte Hag. & Leid. Vid. Hom. Il. A. 7. & Schol. Conf. Etym. M. & inf. v. Δίῳ; sup. v. Δῖα, Δῖον, & Διῶ, [ante Διακαυ.] & Hoelzlin. ad Apollon. I. 38. item Barnes. ad Eurip. Ion. ℔. 1144.

6. Διοσημεῖον.] Vid. Etym. M. v. [Διοσημεία.] IS. VOSS. Conf. Suid.

7. Διὸς ἄνθῳ.] Vid. Suid. IS. VOSS.

8. Οἱ περὶ Θεόφραστον.] Forsan, ex usu linguæ, ipse Theophrastus designatur. PRIC. (Ind. Aucl. sub tit.) ANONYM. Sic & alter Anonymus in Cod. Burm. conferenda sup. in v. Ἀφραστόκτονον. Phrasis est notissima. Ipsum autem Theophrastum designari, ex re patet. Διὸς ἄνθῳ enim describitur apud Theophrast. Hist. Plant. VI. 6. ubi vid. Bod. a Stapel p. 667. Conf. Menag. ad D. Laërt. V. 46. ubi plura de φυλικῆς Theophrasti.

9. Διὸς ἄξηλοι &c.] Ex Hom. Il. A. 334. ubi vid. Schol. & Il. H. 274.

10. Καὶ ἴδιον.] Scr. καὶ ξυλῆ ἴδιον. HEINS. Vir Doctus in Cod. Weissen. hunc locum ita refingit: ὧν τὸ γόνος ἀξύλοιον καὶ Διὶ καὶ ἀνδρεῖζι, vel: ὧν τὸ χθῖ ἀξύλοιον καὶ Διὶ καὶ ἴδιον. Malim: ἄξηλοι, ὧν τὸ χθῖ καὶ Διὶ ἴδιον, καὶ ἀνδρεῖζι. Similiter Kusterus; qui tamen vocem ἄξηλοι ejicit, quam commode, loco mutata, servaverit. Ne sensus hiaret, vocabulum Διὶ per parenthesin inserui.

11. Δ. ἀ. ἡ ἡμέρας τὸ φῶς ἢ ἀ.] L. τὰς ἡμέρας, τὸ φῶς, ἢ αἰθ. ex Etym. M. IS. VOSS. Infra: Ὅσπερ ὁ ἡμέρας ἢ Διὸς, ὡς ἀστραπή.

12. Διὸς βάλανοι.] Vid. Pollux. I. 233. Bod. a Stapel ad Theophrast. p. 172. & 227. Keuchen. ad Samonic. p. 293. ℔. 1064. & sup. v. Διὸς βάλανος.

13. Ἐμπ. φορμοφόρος.] Refcrib. Φορμοφόρος. SCAL. SOPING. HEINS. BRUNO. SALM. FLOR. CASAUB. BOD. a STAPEL. l. c. Vid. Athen. l. XV. c. 20. J. Pollux alibi [VIII. 89.] Μορφοφόρος, alibi [IX. 71.] Ὀσμοφόρος citat corrupte, pro Φορμοφόρος. SOPING. Scrib. Ἐμπαστῷ Φορμοφόρος.

Τὰς ἡ Διὸς βαλάνους, καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα.

Τὰ κεχαράκα. Τινὲς ἡ Παντικὰ λίγουσι, ἢ Ἡρακλεωτικά. SALM. Sic legendum censet in Plin. Exerc. p. 601. [424. Ed. Tray.] Vid. Athen. [L. II.] p. 53. & Casaub. in Athen. p. 995. SCHR. Scribendum puto: Τὰς τε Διὸς βαλ. &c. ut sit integer versus. Hermippi versus laudantur ab Athen. L. I. c. 21. inter quos & hic: Τὰς ἡ Διὸς βαλ. &c. [p. 28. init.] Porro in Collectaneis Casiani Bassi de Re Rust. L. II. & X. recte scribitur, castaneæ hic etiam esse dictas. Vid. Poluc. L. I. c. 12. Macrob. Saturn. L. II. c. 18. Cloatii locum adducit, jugiandem Latine dici quasi diglandem, sive Jovis glandem, Διὸς βάλανον. VALES. Integrum locum Hermippi, ex quo fragmentum hoc decerptum est, exhibet Athen. L. I. c. 20. p. 27. seq. KUST.

14. Διΐ ἄπῳ &c.] Vid. sup. Not. in v. Ἀφῶ. Nam ἄπῳ hic idem est quod ἀρῶ.

15. Διοσδότους.] Vocem διοσδῶ sola Hesychii auctoritate in Indicem retulit H. Steph. Sed occurrit apud Pindar. Pyth. VIII. 137. Conf. v. Θεοσδῶ. Et hinc nomen proprium Διόδωρος, Diodorus, Theodotus; quomodo rex Bithynorum dictus. De qua vid. Erudit. Bayerum, Academiæ Petropolitanæ lumen, in Hist. Regni Grac. Bactriani, ℔. V. p. 45. unde hæc verba transcribo: „ Est quoque Διοσδῶ, „ apud Hesych. cujus exemplum nominis in priscis monumentis nondum obfervavi. „

16. Διὸς θάκοι.] Cratinus ὁ Ἀρχιλόχοις

Ἔνθα Διὸς μεγάλου θᾶκος πεσσοί τε καλοί.

Suidas [in v. Διὸς ὕφαρ.] SOPINGIUS. Suidæ Edd. καλοί. Conf. inf. v. Θᾶκος, & Πεσσός.

17. Διαψηφίζῃ] Ἀφψηφίζῃ corrigit Cl. Kuſt. ad Suid. l. c. At fic præiverat Varin. & Ed. Hagen.

18. Ἱερῶν] L. ἱερῶν. KUST. l. c.

19. Διΐσχειν.] Pro Διΐσχειν. Inf. Ὄσσαις, βλέπειν, ὁρᾶν. Vide ibi feqq. Idem monet Kuſter.

20. Τίθῃ] ὁ τῇ &c.] Hæc interpretatio videtur pertinere ad v. Διώκειν, i. e. διτάζειν, dubitare. Vid. Ammon. v. Διώκειν, & inf. v. Διοίζειν. KUST. Conf. v. Διάζῃ, ubi male Διάζῃ, item v. Ἐνδιάζῃ, pro quo perperam Ἐνδιάζῃ, & corruptius Ἐνδιάζῃ. Lege omnino elegantiſſ. Valkenar Animadv. ad Ammon. L. I. c. 16.

21. Καὶ τὸ Ἀφαπλίζειν, &c.] Hæc referenda videntur ad verbum Poëticum Δηϊόειν, quod dictum videtur pro δῆϊν: ut Τιτύειν, pro τιτεῖν; Ἀμύσσειν, pro ἀμύλλειν; βοᾶσαι, pro βόαι, &c. Δηΐν autem ſignificare perdere, vaſtare, &c. notum eſt. Vide ſup. v. Δηϊοσσῖς, Δηϊοῦσι, &c. Forte reſpexit ad verbum Δηΐζειν, vel Δηΐζω, Δηΐσσειν & Δηΐζειν, aut Δηΐζω.

22. Διὸς ἐξεράλου.] Διὸς ἐξεράλου τοῦ βασιλέως Κλέαρχος, id eſt, Jovis cerebrum & regis cerebrum, proverbium de admodum divinis, ut hic habet Heſychius. Alii de admodum opiparo intelligunt cibo. ideo Suidas: Διὸς ἐξεράλου. τὸ πολυτελὲς βρῶμα. &c. id eſt, delicatiſſimus cibus. FUNG. Vid. Athen. p. 514. [E.] Zenob. p. 64. Diogenian. p. 209. Suiſon. de Regn. Perſ. p. 64. SCHR. Ennius: Quid ſerum praterii, CEREBRUM JOVIS pene ſupremi. VALES. Abeno locu infertum. [Ordo enim poſtulat, Διὸς κέφαλον.] IS. VOSS.

23. Διὸς Κόσμῳ. Vid. Zenob. p. 59. SCHR. Uſus quoque eo adagio Philoſtrat. & Platn in Euthydem. [p. 303.] VALES. SOPING. Vid. Schol. Ariſtoph. in Ran. ℔. 442. & Suid. Conf. Eraſm. Adag. II. 1. 50. Schott. ad Zenob. & Cl. Olear. ad Philoſtr. p. 610.

24. Πίνδαρος] Nem. Εἰδ. Z. [℔. ult.] SOPINGIUS. VALES. Vid. ibi Schol.

σίν. Ἀλλ᾽ἴσως [1] γὰρ φησι [2] φθόγγοις κατελθεῖν βυλόμενον εἰς Κίεσυβον, καὶ βυκόλου τινὸς ἀπαντήσαντος αἴτησι τυρόν. ὁ δὲ εἶπεν, τυρὸν ἓξ σὺν ὄγκῳ· ἄρασα δὲ βῶλον, δοῦναι αὐτῷ, ὡς τῷ Διὸς ὄντι. ὁ δὲ εἶπεν· —— Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλύπης [3].

Διόσκωρ. οἱ Ἑλένης ἀδελφοί. Ζῆθος καὶ Ἀμφίων [4], Λιθικόπαλαι [5] καλούμενοι. καὶ ἀστέρες [6], οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φανόμενοι. καὶ σημεῖα ἐν ὑετικῇ [7].

Διὸς κώδιον [8]. οὕτως ἔλεγον, οὗ τὸ [9] ἱμάτιον ἐτίθετο, ἐφ᾽ οὗ οἱ καθεζόμενοι ἐφίσταντο τῷ χρηστηρίῳ περί. τινὲς δέ, τὸ μέγα καὶ τέλειον. ὁ δὲ Πολέμων, τὸ ὅτι τῷ Διΐ πυθμένα ἱμάτιον [10].

Διὸς μάτηρ [11]. τῇ κεραυνῷ.

Διοπίης [12]. κελεύσαντος.

Διοσήμεια. οἱ οὐ βασιλέα πθεραπεύοντες.

Διοσημίαν [13]. ὅτι τῷ Διὸς ἐλάττων τὸ γένος.

Διοσκλῆ. ὀνομαστῇ.

Διοσκλίζ [14]. ἀκακίου.

Διοῦς [15]. οἰκεῖόν.

Διόφθιτα. κατασκοπῶν. ἢ δι᾽ ἄλλου ὕψους γεωμέτρου, ἢ διαύγειαν.

Διπάνας [16]. τοὺς διδύμους γεγεννημένους.

Δίπλακα [17]. διπλῆν, μεγάλην διπλοΐδα, ἥτις διπλῆ ἐξέπλεξε.

Δίπλακα δημίου [18]. διπλοῦν λίτρον.

Διπλᾶ πάζει [19]. διπλᾶ ποιεῖ.

Δι-

1. Ἀλλ᾽ἴσως &c.] Hæc verba ex alia paremia sunt: Δικὴ πρὸ βῶλου ἥλατο. [quod legitur in fine hujus glossæ.] HEINS. Eandem commemorat *historiam* Scholiastes omnino vtdendus ad Pindar. l. c. verum *parum*, *aut nihil positus*, ut *eqnidem arbitror*, *ad Proverbii hujus explicationem pertinentem*, recte inquit A. Schottus ad Suidæ *Prov.* p. 405. Commode Zenobius III. 21. Διὸς Κωμῳδ.] παρ. ἐπὶ τῶν π. δ. λεγ. ἡ σημ. Tum n. 22. licet extra seriem: Δικὴ πρὸ βῶλου ἥλατο] ἐπὶ τῶν πάνυ σφοδρὰ τὸ κρεῖττον ἐπιζητούντων. ἄλατον γὰρ φασὶ &c. quæ cum Hesychio ad verbum fere consonant. Conf. ibi Schott. p. 60.

2. Φησί] Malim φασι, ut Zenob. l. c. ne ad Pindarum referatur, quasi is paremiæ auctor esset.

3. Ἀλύπης.] Videtur allusi ad vocem ἄλυπος, qua Græci *vagum* & *errorem* designant. Hujus *Aletæ* meminit Pausan. [II. 4. p. 120] & Vellejus [L. I.] qui male *Haletes*, cum aspiratione. VALES.

4. Διόσκ. οἱ Ἑλ. ἀδελφοὶ Ζῆθ. καὶ Ἀμφίων.] Vid. Diog. Laërt. p. 123 [*Ed. Cas.*] Nunnef. in Phrynich. p. 47. SCHR Pro Ζῆθ. καὶ Ἀμφίων, repone Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. [ut Suid.] Incognanter certe hæc scripsit Hesychius. PALMER. Conf. Brod. ad Euripid. p. 99. VERW. Legend. Διόσκωρ. οἱ Ἑλ. ἀδελφοί. καὶ ὁ Ζ. καὶ Ἀμφ. SALM. Omnes Jovis filii dici possunt Διόσκωροι. Cicero III. *de Nat. Deor.* multis modis nominari dicit, primos scil. secundos & tertios; sed *Zethum* & *Amphionem* non nominat, qui tamen Jovis filii fuerunt ex Antiopa, Asopi filia, teste Homero. [*Od. A.* 259—261.] quanquam alii Antiopam faciant Nyctei filiam. Cum ergo *Zethus* & *Amphion* dicuntur *fratres Helenæ*, apparet esse mendum, scribendumque *Castor* & *Pollux*. Etymol. in Διόσκωρ habet, ὁ Ζῆθ. sed difficultatem non tollit. VALES. Ecce autem! *Zethus* & *Amphion* sunt ὁ Ἑλένης ἀδελφοί, Διόσκωρες posse dici non negamus, nec ὁμωνύμως esse τ᾽ Ἑλένης. Quis enim adeo in mythologicis hospes, *Zethum* qui nesciat & *Amphionem* τ᾽ Ἀντιόπης υἱοὺς Διόσκωρας qui sint, Græci infantes sciunt, nempe quibus τὸ Ἀνάκειον sacrum est, *Castor* & *Pollux*. Docuit nos Igitur aliquid Grammaticus, cum *Zethum* & *Amphionem* Διόσκωρους absolute appellari ait, quod *Castoris* & *Pollucis* est καὶ ἴδιον. At quomodo posteriora cum *Zetho* & *Amphione* conveniunt, cum Λιθικοπάλας eos vocat? deinde, cum ἀστέρες nuncupat? Prius enim tribui Polluci & Castori, nemo fere ignorat. Pindar. *Pyth. Ειδ.* A. [ϑ. 127.] Λιθικοπάλου Ταιναρίδαο θαιδίοις γενέσθαι. Flor. L. I. c. 11. *Ea demum atrocitas fuit prælii, ut interfuisse spectaculo Deos fama tradiderit, duos in candidis equis, Castorem & Pollucem nemo dubitavit.* Λιθικοπάλαι igitur sunt: ita enim scribendum, [non ἀδιάπτωτοι, ut Hagen.] Favorinus quoque non negat τ᾽ ἀστὰς esse. Deinde ἀστέρες eosdem esse, trivialis non ignorat. Lege igitur hoc modo: Διόσκωρ. Ζῆθ. καὶ Ἀμφίων, οἱ Ἑλένης ἀδελφοί, Λιθικοπάλαι καλούμενοι. καὶ ἀστέρες &c. Hæc vidisse debebat Favorinus: transpolita enim sæpe vocabula sunt. HEINS. Leg. Διόσκωρ. Ζῆθ. καὶ Ἀμφίων, οἱ οἱ Ἑλένης ἀδελφοὶ Λιθικοπάλαι καλούμενοι &c. IS VOSS. Cum *Salmasio* facit Cl. *L Bos* in *Animadv.* p. 125. opportune addens, respexisse forsan Hesychium ad Euripidis locum in *Herc. Fur.* ϑ. 29. 30.

Τὸ λιπαρὸν πρὸς τυγατρὸς χθονὸς
Ἀμφίων', ἰδὶ Ζῆθος, ὀκτυπεῖ δόμους.

Prinsjonm terræ dominarentur in equis albis equitantes Amphion & Zethus, filii Jovis. Ad quem locum (a Cl. *Stanleio* etiam notatum in *Adverf. MSS*) vid. Doct *Barnef.* qui, rejecta *Palmerii* sententia, *Salmasio* itidem subscribit: „ nescio, quid aliud (inquit) *in Hesych. desiderabatur*, quam oscula „ ἐς, ante Ζῆθ. &c. *Quod & de Phavorino dicendum.* „ Accedit etiam Cl. *Kusterus*, ita scribens: „ Recte *Salmasius* „ locum hunc sic supplet & distinguit: δ. οἱ Ἑλένης ἀδελ„ φοί· ἐς Ζῆθ. ἐς Ἀμφίων. Docere enim hic voluit Hesy„ chius, non solum fratres Helenæ, Castorem & Pollu„ cem, nomine & re fuisse Διοσκώρους (i. e. *filios Jovis*) „ sed etiam Zethum & Amphionem. Sane Euripid. *Herc. Fur.* ϑ. 30. Zethum & Amphionem Διὸς σαγῆν (*Jove natos*) appellat. Conf. ibi Barnef. Fallitur ergo *Palmerius*, qui pro Ζῆθ. ἐς Ἀμφίων, *Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης* hic substituendum centebat. „ Hactenus *Kusterus*. Perinde est, sive *Heinsium* ac *Vossium*, sive *Salmasium* cique ὁμοιοτέλευτον sequamur: utraque enim sententia dittinxit diversos, interposito καί. Porro de *Zetho* & *Amphione* ex Antiopa (Nycteï, vel Asopi, filia) Jovis filiis, vid. Hygin. *Fab.* VII. & quos ibi laudat Munker. Conf. *Fab.* VIII. IX. CLV. & Eurip. *Phœniff.* ϑ. 147. ubi μοῦσα ἐ Ζήθου memoratur. Τὸν ἐξ Ἀντιόπης γεγονότων Διοσκώρων, Ἀμφίονά τε καὶ Ζῆθον, memnit etiam]. Malela *Chronogr.* P. I. p. 302. ut Hor. *Epiff.* I. 18. 41. *fratrum geminorum*, *Amphionis atque Zethi*. Conf. Alex. Aphrodiſ. *Metaphyſ.* p. 184. *Ed. Lat. Parif.* 1536. *fol.* Etymol. M. v. Ἐκυμαδὸν, & Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Deor. Dial.* p. 282—287. Ceterum Xenophontis ex Philesia filios, Gryllum & Diodorum, Διοσκώρους quoque dictos fuisse, tradit D. Laërt. L. II. p. 123. & ex eo Suidas v. Ξενοφῶν Γρύλλ.

5. Λιθικόπαλαι.] Hoc epitheto Zethus & Amphion insigniuntur ab Euripide *Herc. Fur.* ϑ. 29. KUST. Vid. *Not.* præc. Male Edit. Hag. Λιθικόπαλοι. Δ pro Α, ut mox in v. Διοσκώλιον.

6. Καὶ ἀστέρες &c.] Notiſſimus hanc in rem locus Horatii: *Et fratres Helenæ, lucida ſidera.* KUST. Locus eſt *Carm.* I. 3. 2. Conf. *Obſervat.* noſtras ad *Alt. Apoſt.* XXVIII. 21. ut & II. Voſſ. ad Catull. p. 289.

7. Σαφῶν τὸ ὑγρόν.] Vid. ſup. *Not.* in v. Γαλήνας.

8. Διοσκώλιον. ὅτους ἔλεγον ὑπὸ. ἱερεῖα &c.] Forte legend. Διὸς κώλιον. de quo vid. Suid. & Meurſ. *Eleuſ.* p. 18. SCHR. IS. VOSS. L. Διὸς κώλιον: quod quid ſit, clarius & melius explicat Suidas. KUST. Antiqui cum Jovi victimam ſacrificarent, præſertim Μηλιχίῳ & Κτησίῳ, corium dereptum ſervabant, & Διὸς κώλιον appellabant, utpote quod a Jovis victima ſervatum eſſet. Poſtquam autem aliam victimam ſortiri eſſent, eamque offerrent, lævo pede, qui ſacris præfecti erant, id premebant. Unde totum locum Grammatici, qui non uno modo eſt corruptus, integritati ſuæ reſtituo: Διὸς κώλιον ὅτους ἔλεγον, ὅ τὸ ἱερεῖον Διὶ ἔτιθεν, &c. HEINS. Leg. Διὸς κώλιον. Vid. Suid. ex quo ſcribi poſſit: ὃ τὸ ἱερεῖον ἐπὶ Διὶ τίθη). [Sic & Apoſtolius VII. 70.] ſed hoc violentum eſt. Malim: ὅτου τὸ ἱερεῖον ἐτίθετο. ὃ pro ὅτου IIII notarii compendioſe ſcribebant, ut alibi notavimus. VALES. L. Διὸς κώλιον. ὅτους ἔλεγον ἢ τὸ ἱερεῖον τίθη), aut ἐτίθετο. PANTIN. in Apoſtolium p. 307. Leviſſima certe mutatione cum *Heinſio* ſcribas: Διὸς κώλιον. - - - ὃ τὸ ἱερεῖον ἐτίθετο. Et ſic *A. Schottus* ad Suidæ *Prov.* p. 405.

9. Οὗπερ] Recepi, ὃ τὸ &c. Vid. *Not.* præc. Optime Phavorin. ὃ τὸ &c. ὃ ἱερ᾽ ἦ &c.

10. Τὸ ὃν ἦ Δ. ν. ἱερεῖον.] Scrib. ἱερεῖα. VALES.

11. Διὸς μάτηρ.] Hom. *Il.* M. 37. & N. 812. ubi Schol. τῇ Διὸς πληγῇ, τῷ κεραυνῷ. Conf. Oppian. *Halieut.* I. V. 282. unde Gloſſ. Rutgerſ. Μάτηρ. κεραυνός. Vid. ibi Struxe.

12. Διοπίης] Vid. ſup. ſuo loco. Itaque hic lege Διοπίης, ἢ διίσων, idem quod διΐσθιν. IS. VOSS. Conf. v. Διΐσθ, & Διΐσθιν.

13. Διοσημίαν.] Hom. *Il.* A. 176. VERW. Vid. ibi Schol.

14. Διοσκλίζ.] Idem quod Διωσκλίζ: ut ἰχλὸς idem quod ψοχλός. Vid. Inf. v. Μοχλός. KUST.

15. Διοῦς.] Id eſt, Διὸς, a Διεύς. G. Vide num idem quod Διεσίης, οἰκουμενῶν, ut Cyrill. IS. VOSS.

16. Διπάνας.] Quid hoc? An Δίπλακας? vel Δυπαίθους? ſed ἰσίχε. An Δυπάνας corruptum invenit ex Διδυμάονας? Conf. ſup. v. Διδυμάονες. οἱ δίδυμοι. &c. Poſtea Cl. *Abreſch* Δίπαπας etiam conjecit, adferens Æſch. *Choëph.* ϑ. 332. ubi Δίπαις Ὀρέστης, notat ὃ ἐκ διῶν παίδων τελείρων; & in *Suppl.* ϑ. 323. ubi Βύκτ vocat δίπαιδα, quod duorum fuerit filiorum pater, Ægypti & Danai.

17. Δίπλακα.] Hom. *Il.* Γ. 126. ubi vid. Schol. & Etym. M. & mox v. Διπλοῦν. & Διπλοΐδα.

18. Δίπλακα δήμιον.] Scrib. Δίπλακα δημίου. ex Hom. *Il.* ϑ. 253. SCHR. BRUNO. IS. VOSS. PERG. Vid. ſup. v. Δημόν, & G. d'Arnaud *Leſt. Gr.* p. 41.

19 Διπλᾶ πάζει.] Legend. Διπλασιάζει. Hagan. Ed. SALM. HEINS. Scrib. Διπλᾶ παίζει. διπλᾶς παίζει. Διπλᾶ, ſcil. μάστιγι, παίζει, *duplici flagro percutere*, dicitur (perinde ut apud Sophocl. Οἰδ. Τύρ. διπλοῖ πάτερ(ς) pro διπλοῦς πατήρ.

Διπλασιασμός [1]. ἡ ἐν πυκτικοῖς οὕτως ἐνόπλιος χίνησις.

Διπλασμός [2]. ἡ διπλῆ εἰς πόνον.

Διπλῆ [3], διπλασίωσα [4]. ἡ μεγάλη.

Διπλοΐδια [5]. διπλωμένην χλανίδα ἐν τῷ φορεῖσθαι.

Διπλοΐζειν [6]. διπλασιάζειν.

Διπλῆ [7]. ὀρχήσεως εἶδος, ἡ χρήμαλος.

Διπλοῦς ἄρθρος. τὰ δισύλλαβα ἀνδρῶν [8] ὀνόματα. οἱ δὲ, παλιμβύλα [9].

Διπλοΐδια. διπλοΐδα [10].

Δίπτοια βαύματα [11]. εἰς κενὰ βαύματα.

Διποδία [12]. ὀρχήσεως εἶδος. οἱ δὲ, Διποδισμός.

Διπόλια [13]. ἑορτὴ Ἀθήνησιν. οἱ δὲ, Διϊπόλια, ὡς προδιδόλωται. καὶ εἶδος λακωνικῆς ὀρχήσεως [14].

Δίπολοι [15]. διπλαῖ. Αἰσχύλος Πεντηκοντοῖς.

Δίπλινον [16]. Κύπελα, μέτρον. οἱ δὲ, τὸ ἡμιμέδιμνον.

Διπλόζειν [17]. δίπλαζον.

Δίπλυκα [18]. δύο ὀβολὰς ἔχοντα, ἢ διπλᾶν [19], ὅτε τοῦ μ ὑπερῴδησε τὸ ἐπίπλεον, τῷ δὲ ἐπιδιελκύσθαι.

Δίπυλον [20]. ὑποδῆμα.

Δίπυρος [21]. ἄρτος. οἱ ἐκ δευτέρου ἐξόμμα.

Δειράδες [22]. αἱ τῶν ὀρέων ἐχναί.

Δίρηγας [23]. φρεῶοι.

Δίρκης [24]. πηγῆς.

Δίσαλα [25]. ἀκαθαρσία.

Δι-

πεῖζαι, fell. πληγὰς, plagas duplicare. Nam hoc substant. subintelligitur, v. gr. apud Theocr. *Adoniazusis* [XV. 95.]

- - - Οἷσι ἀλίγα, μὴ μοι κατὰ δύναμιν δύναιτο.

Non metuo, ne tantum, vel, ut nostri gladiatores appellant, *siccum illum inferas*. Xenarchus citatus Athenæo: [l. VI. p. 225. D.] - - - καιρὸν δ' εἰλαφρὰ δίξει καθαιρεῖ. *Ille vero lethalem accepisse plagam visus corruit*. D. Lucas c. XII. 47. διρὰς] πεπαῖς. ϛ'. 48. διρὰς] ἐλάγας. PERGER. Vid. ibi Pric. & Suid. in v. Πολλὰς ἐστρέβλ. Conf. H. Steph. *Thes.* III. p. 479. F. & L. Bos *Ellipf.* In v. πλαγὴ qui p. 187. χοίνικα supplendum docet in Theocrit. *l. c.* quamvis πλαγὴν etiam subaudiat H. Ernft. *Var. Obf.* L. II. c. 14. Conf. fup. v. Ἀποτραπέζης. Sed non pertinent hæc ad Hefych. qui fine dubio fcripfit Διπλασιάζειν, ut eft in Ed. Hag. Conf. mox v. Διπλοΐζειν. Aliter tamen nupet vifum eft Cl. *Abrefchio*, qui ad *Pergeri* fententiam accedit, in *Mifc. Obf.* V. 3. p. 91. „ Facili equidem opera (inquit) fubtiltni poffe „ fateor Διπλασιάζειν, prout exhibet quoque Ed. Hagen. „ quam laudant in *Not.* Verum ita fcripfiffe Hefychium „ mihi non perfuadeo; cui fuam fcripturam reddi puto u„ nica literula addito, pro πεῖζαι exarando πεῖζαι, unde „ dicendi genus enafcetur elegans, & ut videtur de re Mu„ fica petitum, non tam trita vox, & quam vix interpre„ tamento dignari voluiffe credo Grammaticum. Atiftid. „ *contra Procl.* *Myfter* p. 689. Κορυφοῦ τινὸς οἵας, ἢν δι„ πλᾶ κρίνῃς. Soph. *Electr.* ϛ'. 1537. [1416.] Παίζων, οἱ σθέ„ νος, διπλᾶν. Et *OEd. Col.* ϛ'. 535. Παπαῖ δέδοιχα ὅπως „ ζῶν ἐπὶ τέρμ' ἥξεις. Quo in loco nota, δέδοιχα adhiberi „ pro δείδω, ut contra hoc illius vicem obit in Pind. „ *Nem. Od.* V. *extr.* ubi Schol. Διπλᾶν, ἀντὶ τοῦ δέδοιχα. l. „ δέδοιχα. „

1. Διπλασιασμός.] Huc refpexerunt LXX. Ezech. c. XLIII. *fimm.* 2. Καὶ φωνὴ ἐπαφιεμένου, ὡς φωνὴ διπλασιαζόντων πολλῶν. Hieron. *geminantium multorum*. *Geminare* enim eft διπλασιάζειν, hoc eft, δεύτερον. Sed in textu Hebr. eft מים רבים *aquarum multarum*. HEINS. Vid. Suid. in v. Διπλασιάζειν. Poft ὕσης fupple, ἀκούειν.

2. Διπλασμός.] L. Διπλάσιον. IS. VOSS. Ariftoph. *Acib.* ϛ'. 55. διπλάσιον ὑφῆν. Διπλάσιον πόνον ἔχειν, dixit Thucyd. II. 76. ϛ'. 95.

3. Διπλῆ.] Hom. *Il.* K. 134. χλαῖναν διπλῆν, εὐῤῥεῖαν. Schol. τὴν μεγάλην &c. Conf. Etym. M. & fup. v. Δίπλακα, ut & Polluc. VII. 47.

4. Διπλασίωσα] L. διπλασίαν. KUST.

5. Διπλοΐδια.] Hom. *Od.* T. [ϛ'. 226.] nominat χλαῖναν διπλῆν, item δίπλακα. nam ait [ϛ'. 241.] - - - δίπλακα δῖαν Καλὴν παρθυρίῃ, τὴν περιποίησε χεραιή. Euripides de veſte Polymneſtoris loquens, vocat δίπλοκον φίλευμα. FUNG. Vid. Salmaſ. ad Tertull. *Pall.* p. 365. [five 397.] SCHR. Ex fenfu ϝ σ', & illius loci: Περιεκαλύψατο ὡς διπλοΐδα τὸν αἰχμητὴν αὐτῶν. [*Pſ.* CVIII. 29.] ubi διπλοῖς, veſtis eſt *talaris*, qualis Romanorum *toga*, quæ totum involvit hominem. Hebr. עטה. HEINS. Baruch. V. 2. περίβαλε τὴν διπλοΐδα &c. MUNKER. *Pſ.* CIX. 29. καὶ περιβαλοῦται ὡς διπλοΐδα αἰχμ. αὐτ. HIEL. Locus ille omiſſus in Tromm. *Concord. Græc.* Confer mox v. Διπλοΐδια. Opponuntur Ἀσκαλιῶται fup. & Ἀσκάλων. Vide fup. v. Διΐσλας χλαῖναι, & Jungerm. ad Polluc. VII. 47.

6. Διπλοΐζειν.] Vid. fup. *Not.* in v. Διπλῆ πεῖζαι.

7. Διπλῆ.] Vid. Meurf. *Orcheſtr.* SCHR. Vid. Ariſtoph. *Thefmoph.* ϛ'. 991. ibique Kuſt. & Jungerm. ad Polluc. IV. 105.

8. Διπλοῦς ἀνήρ. - - - ἀνδρῶν] Sic & Zenob. p. III. 23. p. 60. notante etiam *Scliver.* ubi Scbottus ἀνδρηΐδων conjicit.

9. Παλιμβύλια.] L. παλιμβύλους. Gloſſ. Gr. Lat. *Veterator.* παλιμβόλου. VALES. Eandem *Valeſii* emendationem memorat *Kuſterus*. Vid. inf. v. Παλιμβόλου, & Suid. in v. Διπλῆ.

10. Διπλοΐδα. διπλοΐδα.] An Διπλοΐδια, διπλοΐδιον? Conf. Polluc. VII. 49. Forte autem poſterius eſt correctio prioris, & utrumque tollendum. Vide paullo ante v. Διπλοΐδια.

11. Δίπτοια. ταραράματα &c.] L. Δίπτυα. HEINS. Bis lege τάραμα. Vid. Galen. *Lex. Hippocr.* in Δίπτης. IS. VOSS. Galen. in *Lex. Hipp.* Δίπτυα τυμπανῖα. ϝ εἰς τὰ πολὺ ἐστραμμένα, ἢ οἷον καῖδε δύο τράματα ἀπαντήσαντα. Hinc Hefychium emendabis & fupplebis. KUST. BRUNO. Conf. Foët. OEcon. *Hipp.* v. Δίπτυον τράματα, q. *biſpira foramina*: ubi poſt Galeni & Hefychii verba monet etiam, apud Hefych. & Varin. ἢ καιὸς vitiofe legi, pro εἰς καιὸς, & Δίπτυα fortaſſe pro Δίπτυον. Ego καιὸς recepi, reliqua intacta inquens, ut non æque certa.

12. Διποδία.] J. Pollux. IV. 14. [§. 101.] dicit eſſe Laconicum ὄρχημα. & Euſtath. *Il.* I. p. 680. [772. ϝ. *Ed. R.*] SOPINGIUS. Vid. Meurf. *Orcheſtr.* p. 16. SCHR. Hinc Laco apud Ariſtoph. *Lyſiſtr.* διπλαῖον. HEINS. Locus eſt ϝ. 1245. ubi vid. Florent. *Not.* coll. Suid. & *Not.* ad v. ſeq.

13. Διπόλια. &c.] Vid. Meurf. *Orcheſtr.* p. 18. SCHR. Vid. fup. in v. Βάκχη, & v. Διπόλια.

14. Ὀρχήσεως.] Vide v. prec. Διπολία, quo pertinet hæc expoſitio. Confudit Δ & Α.

15. Δίπολοι. Αἰσχ. διπλαῖ στιχηραί.] L. Δίπολοι, διπλαῖ. Αἰσχ. Πεντηκοντοῖς. SOPING. MEURS. (in *Æſchyle*) VALES. Πεντηκοντοῖς eſt nomen fabulæ, idem quod Ὑποφήτης apud Polluc. [X. 10.] Sed fabula Πεντηκοντοὶ diſtinguitur etiam a Ὑποφήτῃ. [ab Anonymo ſcil. in *Catalogo* fabularum Æſchyll.] VALES. Conf. Stanl. ad Æſchyl. p. 861. Certiſſima autem eſt vocum tranſpoſitio, quas ſua ſede reponi.

16. Δίπλινον. - - ἡμιμέδ.] Supra: Διπλῆ, ἡμιμέδιμνον. Nempe πίνος menſuræ genus erat: ut alibi, ni fallor, Galenus.

17. Διπλόζειν.] L. Διπλόϊζον. IS. VOSS. Forte Δίπλοϊζον. KUST.

18. Δίπλυκα.] Vid. Jun. *Nomencl.* p. 3. SCHR. Apollon. Lex. MS. Δίπλυκα κοσμήματα δύο ὀβολοὺς ἔχοντα. Ex Hom. *Il.* A. 461. Suid. Διπλοῦχα. δύο ὀβολοὺς ἔχοντα, οἱ τὸ ἓν ὑπερῴδησε, τὸ δὲ ἕτερον ὑπεδιελκύσθη. Verum Suidam ex Hefych. emendat Kuſt. Vid. fup. v. Δίπτυον, inf. v. Πεδιάλυκα, & Salm. *de Modo Uſur.* p. 404. & 421.

19. Ἢ διπλᾶν] L. ἢ διπλᾶν ἐκάλουν, quarum vocum una omiſſa eſt a Scribis propter τὸ ὁμοιοτέλευτον. Reſpexit haud dubie *Il.* B. [424.] - - - καὶ τι κρύπτ' ἐπάλληλα δίπλακα κοσμήσασα. Ad quæ Etymologus: Διπλοῦχα κοσμήσασα, διπλασιάσασα τὸ κόσμιον· ἀπὸ τῆς διχῇ τὴν ἐσθῆτα. BOCHART. *Hieroz. P.* I. L. II. c. 45. p. 503. Reſte Vir ſummus. Malim tamen τὴν ἐσθῆτα ex ſeqq. ſimpliciter revocare, tanquam loco motum. Favet Suidas, modo allatus. Homeri verba eadem occurrunt *Il.* A. 461. &c. ubi vid. Scholia, ab Etymol. deſcripta.

20. Δίπυλον.] Exſtat in Soph. *Philoct.* ϛ'. 948. ſed illa notione, quam ei potius convenire judicabat H. Steph. in *Thef. L. Gr.* [*Indic.*] ABRESCH in *Mifc. Obſ.* V. 3. p. 92.

21. Δίπυρον ἄρτου.] *Bis coctus* intelligit *pones*. Vid. Suid. & Lipſ. I. V. *de Milit. Rom. Dial.* XI. SOPING. Vid. Athen. [L. III.] p. 110. [A.] SCHR. Conf. H. Steph. *Ind.* & Vincent. Contaren. *Var. Lect.* c. 19. p. 86.

22. Δειράδες.] L. Διρήδες. IS. VOSS. Vid. fup. ſuo loco.

23. Δίρηγας.] Sup. Δίργης. SALM. Conf. v. Δργῆς, & Δρῆς.

24. Δίρκης.] Vid. Suid. v. Δίρκη, & quæ ibi notavimus. KUST.

25. Δίσαλα.] L. Δῖσα. ἀκαθαρσία. SALM Διτσαλὶς. MARTIN. [in *Cadm.* v. Διτσαλία.] Διτσαλία. IS. VOSS. Διτσαλὶς legit etiam Cl. *L. Bos* in *Proleg.* ad LXX. *Jeſ.* XXVIII. 13. Conf. Cl. Weſſeling *Probab.* p. 285. Suidas: Διτσαλία. κοπρίδες. Δῖσα γὰρ, ὁ κόπρος. Hinc mox: Διτσαλίοις ῥυπαροῖς pro quo inf. Δυσκολίοις. Non abludit Cl. *Kuſterus*: „ Legendum eſt (ait) Διτσαλὶς, ut alii jam monue„ runt. Voce hac uſus eſt Theodotion Eſ. XXVIII. 13. „ ubi pro Σαῖρις ἐπὶ σαῖρι, ut LXX. Int. habent, vertit, „ διτσαλὶς ἐπὶ διτσαλίδι. Conf. Suid. v. Δῖσα, & Διτσαλία: item I.. Eos in *Prolegom* ad LXX. Int. „

Διπελίσ[illegible] [1]. ἡμιαγής.
Δίσδυμος [2]. ζητῶ.
Δισσῶ [3]. δισσολείμων.
Διστάζ[illegible] [4]. ἀμφιβάλλω.
Δίσκελλα [5]. σπυρίς.
Δισκολῆ. δισκοβολῶ.
Δισκῶζαι [6]. δίσκον ῥίψαι, ἅπαξ λιβάζαι.
Δισκεῖν. δίσκον ῥίπτειν. Σοφοκλῆς.
Δίσκος [7]. τοῖς δίσκοις, λίθοις στρογγύλοις.
Δίσκους [8]. ζῶον ὃν βάλλει [9] δίσκῳ.
Δισκύεια [10]. ὅζον ἂν τις βάλλοι δισκεύων.
Διστά. διττά.
Διστῶς. δύο τρόπους ἔχων, διπλῶς.
Διστάζει [11]. διχοτεῖ, ἀπορεῖ, ἀμφιβάλλει.
Διστάσιον. τὸ ποσὸν διπλῶν ἐστιν ἑνὸς [12] ἢ πλειόνων ἀγουσῶν, ἢ ἀγνοεῖν. ὡς Ἰσοστάσιον, τὸ ποσὸν ἴσων.
Διστέγη. τῇ ἡλικίᾳ. Ἀρχίλοχος.
Δίστομος. οὕτως ἡ Ἐπίδαυρος ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ ἀμφιστόμους λιμένα ἐκέκτητο. συγγραφὴ [13].
Διτρίμηνον. τριήμηνον. Κρῆτες.
Διτροχῶς. διχῶς.
Δίτυχος [14]. ἀναλωθής.
Διυλίζοντες [15]. διηθοῦντες, διηθοῦντες.

Δι-

1. Διπελίσ.] Suidas: Διπελία. κοπρίαι. Δεῖται ῥ, ὁ πλ. Confer etiam *Not.* praeced. item inf. v. Διπελίσιον. KUST.

2. Δίσδυμος.] Dorice pro Δίδυμος. G.

3. Δισσῶ.] Scrib. Διστῶ. IS. VOSS. Vid. sup. v. Διστοπόμπιον.

4. Διστάζ[illegible]] An pro Διστάζει? Inf. Διστάζι. - - - ἀμφιβάλλει. Sup. Διστρεπτ. ἀμφιβάλλεσθαι. Infra tamen: Διάζει ἀμφιβάλλει, διστάζει. Διλάζει Sed placet *Kusterus*: „ Διστάζει „ (inquit) oiale pro Διστάζει, i. e. *litigat*, *judicio dijcepta*. „

5. Δισκέλλα.] Sine dubio pro φίσκελλα, *fiscella*. SALM. Δισκελλα, *fiscella*. In v. Κανοῦν dicitur Διτκάριον. SUPING. Vid. sup. v. Διστοπόμπιον στοιχεῖα, &c. ibique *Not.*

6. Διστῶζαι.] Vid. sup. v. Διβίστασθαι, & Suid. v. Διστάζειν.

7. Δίσκος, δίσκῳ τύπτω.] L. Διστάζω. δίσκον, τυπτόμενον. Διστάζει apud Pindarum legitur. [*Olym.* II. 51.] SALM. IS. VOSS. Phavor. Δίσκειν, ἢ δίσκοι, τυπτόμενοι. Vid. sup. v. Δίσκον. Hom. *Od* Θ. 188. Ἐδίσκευε Vid. Eustath. p. 1591. 26. Cl. *Kusterus* legit: Διστῶν. δίσκον βάλλων.

8. Δίσκους.] Hom. *Il.* Β. 774. five *Cat.* ῥ. 281. ubi vid. Schol. Conf. Suid. Etym. M. & inf. v. Σκίπων, ut & Meurs. ad Lycophr. ῥ. 400.

9. Δίσκῳ.] Vid. inf. in Ὅσσα δισκεύσῃ. IS. VOSS. Exstat apud Hom. *Il.* ψ. 523. ut observaverat etiam *Kuster*. Sequentia dedit *Valkenarius* ooster in *Misc. Obs.* VIII. t. p. 154. „ Aldus edidit: Δ. σ. π. λαὸν δίσκῳ. In „ Glossis Homericis repererat Hesychius: Δίσκῳ ὄφρ. ἐ „ σῳ ὡς βάλοι τις δίσκῳ. † Δίσκευσε. π. τ. λ. Prius ex *Iliad.* „ ψ. 431.

„ Ὅσσα ἢ δίσκευ δῆρ κατοπιτέλλιον εἶλεν), &c.

„ unde olter Hesychii locus corrigendus est in Ὅσσα δι. „ σκεύσῃ. Posterius ex ejusdem *Iliad.* ψ. 523. desumse. „ rat:

„ . . . τὰ πρῶτα τῇ ἐκ δίσκευς λίθευτο. „

10. Δίσκυε.] L. βάλοι. G. Ita mox βάλοι. Et Apollon. Lex. MS. Δίσκευσε, δίσκου ἔρμα. (fic) ὅζον ἂν τις βάλοι δίσκῳ. Vid. sup. *Not.* in v. Ἀλίζει (de permutatione horum verborum) ut & *Not.* praec.

11. Διστάζει.] Vid. *Not.* praeced.

12. Διτοῦς.] Vid. v. Διστάζει, & v. Διχοπεῖ.

13. Ἐπίδαυρος.] L. ἐπάμφοτ. SCHR. Vel ἐπαμφιτ. Vid. inf. v. Ἐπιγαστρ.

14. Σύγγραφ.] Videtur ex vocis Διφτέρης interpretatione huc translatum, de quo infra. HEINS. Quid vox haec sibi velit, aut unde huc irrepserit, haud perspicio. KUSTER. Adsentior *Heinsio*. Vid. *Not.* ad v. Διφτέρης.

15. Διτυχ.] L. Διτύχ. IS. VOSS. Leg. Διτύχ. homo saleo pinguis factus, ut *duplici* circa praecordia *pactione* munitus videatur. PERGER. Suidas: Δια τοῦτο. ἀναδίπτυχα. KUST.

16. Διυλίζοντες.] Matth. XXIII. 24. Vid. Barth. *Adversar.* p. 2336. SCHR. Conf. J. Ant. van der Linden ad *Ab.* II. 33. §. 219. *seqq.* & sup. Διυλῆ, & Διυλῶν.

17. Διφᾶ.] Vid. sup. v. Ἀνεβίστασαν, Διφᾶν, inf. v. Διφᾶζε, & utrimque *Not.* Occurrit etiam vox apud Basil. & Gregor. monente Cl. Hemsterhusio ad Polluc. IX. 124. ubi σφυγδιφᾶται. Conf. Etym. M.

18. Διφᾶν.] A διφάω, τὸ ἱδρόω, unde Διφαδέων in seqq. GUYET. An Διφᾶν, ὁ γυμνός? Supra Γυμνάται, σκαλιπέδιλοι. G. Supra: Δίσσον. ἄρυ. Κρῆτες. Itaque hic legend. potius Δίφυον. SALM. Ita & *Meurs.* in *Creta* IV. 15. p. 258. Δίφυον ex ordine scribit *Is. Vossius* Δίφυα memoratur Artemidoro II. 13. p. 102. & Δυάνες, leg. Διάνες, quod Ionia.

19. Διφανία.] Vid. Suid. & Potti *Lex. Ionic.*

20. Δίφαν.] Vid. sup. *Guyet.* in v. Διφᾶν, & Martin. *Etym.* in v. *Bifarius.*

21. Διφαδέως.] Vid. sup. *Not.* in v. Διφᾶν.

22. Διφτέρας.] Vid. sup. v. Διφτέρας, ibique *Not.*

23. Διφτέρη.] Legendum: Διφτέρη. ἔνρμα, βυρσα, βίβλος, γραμματεῖον. Vides vocare βίβλον, & γραμματεῖον, id est, *codicem*, quam βύβλον vocavit Herodot. [V. 58.] quia διφτέρη eundem usum Ionibus praestaret, quem aliis βίβλος & βύβλος, dum ex *pellibus* & *codices* conficerent, & *volumina*. SALMAS. *de Modo Usurar.* p. 413. Vid. Jun. *Nomencl.* p. 6. SCHR. Cootinuanda: Διφτέρη. δ. β. δ. γρ. συγγραφή, quam ultimam vocem hic addendam puto, cum sup. in v. Δίφυος abundet. HEINS. Διφτέρη & seqq. usque ad γραμματεῖον, five γραμματεῖα, (ut Etym.) conjungit etiam *Is. Voss.* Optime *Heins.* Sic inf. Συνβάλλειν. - - συγγραφή. - - γραμματεῖα. Pollux X. 57. conjungit βιβλία, - - διφτέρας, γραμματεῖα - - βίλινος, &c. ubi vid. *Not.* & inf. v. Δυάνες. Conf. Poll. VII. 211. & Bon. Vulcan. ad Agath. p. 7. Adde H. Steph. *Ind.* Casaub. ad Theophr. *Char* p. 147. Hemsterh. ad Lucian. *Timon.* p. 110. Γραμματεῖα vero & γραμματεῖον quid differant, vid. *Misc. Obs. Vol.* V. T. I. p. 17.

24. Διφτεριλιπῶν.] Vid. sup. in v. Ἀλιπόμενοι, & Cl. Hemsterh. ad Polluc. X. 57. p. 1214.

25. Δίφρους.] Vid. Plutarch. in *Iscrat.* [p. 839. ubi male Δίφρον.] H. VALES. Plutarch. *Vit. Isocrat.* p. 846. *Edit. Wolf.* post scripta Isocratis. BIEL.

26. Διφῦσι.] Δᾶ, γᾶ, supra. IS. VOSS. Dorice sc. γ in δ mutatur; Æoles autem & Lacones π pro φ scribebant. Hinc διφῦσι pro γίφυσι. Vid. Canin. *Hellenica* p. 25. & Salm. ad *Inscript.* p. 84. *Ed. Oxon.* Conf. v. Βαθύλλιος.

27. Διφύγιον.] Forte & haec vox Persica est. At quum olibi eam non legerim, *incerta*. RELAND. *Diss.* VIII. p. 176 Διφελαίγη conjiciebam. Sed non statuo. Est tamen Graeca terminatio. Allud autem fonat mox Διφτέρη.

28. Ταγαί.] Vid. inf. v. Ταγαῖς.

29. Διφτέρη.] Vid. Suid. in Διφείοις. Glossis: Διφτέρη. *Solar.* [ubi al. *Solior*, vel *Soliuus*.] IS. VOSS. Vocem hanc ex Hesychio tantum adferunt Lexica. Sed habet etiam Theocrit. *Id.* XIV. 41. qui locus adpositus est:

Ἀπαντίον μαλακᾶς ἐπὶ διφτέρᾳ ἵδρυτο πάλης.

Schol. *Ibid.* ἐπεὶ λατῖνοι τὰ διφτέρα, ἤγουν τὰ καθίσματα, ὄχυρα. Μαλακᾶς δ', παρ' οἷς γυμνάσιον μαλακὴν κάθιν] καθίσματος, ὡς ἐν Σοφοκλέους. Vid. inf. v. Δεῖφαδος.

30. Διφτέρης.] *Epist.* Jerem. ῥ. 31. Διφτέρης, ubi olii aliter. Deest in Tromm *Concord. Græc.*

31. Διφείοις.] Rectius Διφτέρας, ut Suid. Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. VI. p. 158. A. Ἐπὶ δ' Τριπόδι - - διφτέρας. & p. 152. C. Τριπόδι διφτέρου, quam mox ἀμφικτιονικὸν vocat.

32. Διφτές.] An pro Δίφρος? Quod idem fuerit ac ἐπιδίφριος. KUST.

33. Δίφρον.] Vid. Athen. p. 192. & 514. Meurs. *Panathen.*

Διφορέσει [1]. αἳ ταῖς χαιτοφόρεις ἵππους, δίφρους ἐπιφερόμεναι.

Διφορφορμιδύες. τοὺς φορεῖας [2] Φερομιδύας.

Διφυᾶ. δίφυη, δύο φύσεις ἔχουσα.

Δίφυιν [3] γυκτός. τὰ δύο μέρη, τὸ δίμοιρον.

Διφώτες [4]. δηγλώσσες.

Διφῶσα [5]. ζητοῦσα. ψηλαφῶσα.

Δίχα. χωρίς, ἐκτός, ἄνευ.

Δίχα λαλῆσαι [6]. ἀκαταλλήλα λαλῆσαι.

Δίχαλον ζυγόν. ἢ [7] ἑκατέρωθεν κεκοιλασμένον. Χηλαὶ γάρ, καὶ τὰ κύματα [8]. ἔνθεν καὶ ἡ κλεπτὸς [9], ὡς δὴ τῷ Ποιητῇ [10].

Δίχαπον. κεχωρισμένον.

Δίχα νυκτός. τὸ μεσονύκτιον.

Διχῆ. διχῶς, διττῶς.

Διχηλοῦν [11]. δύο ὁπλὰς ἔχειν.

Διχθαδίας [12]. διττὰς, διπλᾶς.

Διχθεν. ἐκ δύο μερῶν.

Διχόθυμος [13]. ἀμφίβολος.

Δίχολα. ἀμφορεῖς. Ἀχαιὸς. καταπίπρας [14]. Δίχολοι

λαι γνῶμαι [15], παρὰ τὸ δίχα· ἢ δίτεχνα [16] τὰ μεταλήψει· Χόλος γάρ, ἡ ὀργή, καὶ βλάπτος [17]. Βακχυλίδης·

Ὀργαὶ δὲ ἀνθρώπων ἀμηχανεμιδίαι μοῖραι.

Διχομηνία [18]. τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, ἢ σελήνης, ἐπὶ πλησιφαὲς [19] ὅτε. Διχομηνίαια [20], ὅτι πεντεκαιδεκαβία.

Διχόνδις [21]. ἀπύγων.

Διχόνοια [22]. ἐπιζητικωμοτύπη, διχοστασία.

Διχορεῖν [23]. διχάζειν.

Διχοτελεῖν. εἰς δύο χορεῖς ἄδειν.

Διχοτατεῖ [24]. μαχεῖ, πολεμεῖ.

Διχοτομία. ἀναίρεσις [25].

Διχοτομάτα [26]. τμήματα.

Διχάκαιον [27]. παλαίπωον.

Δίψαι [28]. βλάψαι.

Διψάρα [29]. δίλιθοι, οἱ δὲ, διφθέρα.

Διψᾶς [30]. ἄχθος [31]. ὕδρας. καὶ σημεῖον ὀδυτικῆ ἐπὶ τοῦ ἵππαλος [32].

Δι-

[cap. 23.] SCHR. Vid. Suid. in Δίφορος. & Eustath. ad Γ. *Il.* p. 313. & plura apud eund. Δ. *Od.* p. 195. IS. VOSS. Schol. Ariſtoph. in *Eccleſ.* ν. 729. Διφορφορ. ἀ τὸ στιλβόν, ἢ τὸ καθυγρον, βατάζουσα. Vide mox, ut & inf. v. Δείφω. Conf. Callim. *H.* in *Jov.* ν. 67. ibique Ez. Spanhem. p. 28.

1. Διφορέρεις.] Vid. Ælian. *Var. H.* IV. 22. SCHR. Idem citatur a Cl. Kuſt. ad Suid. Conf. Etym. M. ad verbum, & Schol. ad Comici *Aves* ν. 1551. item *Not.* præc.

2. Διφορφορ. τοὺς φορεῖας φορ.] Pro φορεῖας, *Amicus* quidam conjiciebat δίφρους. Sed nihil mutandum. Etymol. M. in Διφορέρεις· - - - Ἡρωδιανὸς τοὺς Πίσσας φορείους φασγάνους, διφορφορμιδύας, ſc. καλεῖ. ubi pro Ἡρωδιανὸς leg. Ἡσύχιος. qui hac voce utitur de Perſis L. III. c. 146. *fin.* Gloſſ. Herodot. Διφορφορμιδύας. φορείους φασγάνους. Idem confirmat Suidas.

3. Δίφυιν νυκτὸς τὰ ἥ. μ.] Scrib. Δίφυον νυκτὸς. τὸ ἥ. μ. Ita enim Varinus, SOPING. SALM. Vid. Biodaei *Miſcell.* IX. 24. *Tom.* IV. *Theſ. Crit.* p. 77. SCHR. Vid. ſup. v. Διπαφρία.

4. Διφώτες.] Vid. ſup. v. Δίγλωσσον, & mox v. Διχόθυμος. Gloſſæ MSS. in Sirach. Δίγλωσσος. Δίφωτες. φλυαρεῖς.

5. Διφῶσα.] Heſiod. Ἔργ. ν. 374. - - τιὸν διφῶσα καλεῦσι. Vid. *Not.* in v. Διφῶν.

6. Δίχα λαλῆσαι.] Vid. ſup. v. Διφασία.

7. Τὸ ἐκατέρ. &c.] Ita omnes Editt. Reſcripſi ἢ, ut habet Phavor.

8. Καὶ τὰ κύματα.] Hic aliquid deeſſe videtur. Vid. Suid. v. Χηλαί. KUST. Fort. leg. ἐκ τὰ καλάμαια, vel ſimile quid. Vide in Γλωφίδι. SOPING. Leg. ἐκ τὰ καλάμαια. SALM. HEINS.

9. Ἔνθεν καὶ ἡ κλεπτὸς ὡς δὴ &c.] Leg. ἔνθεν καὶ Χελὶς ἡ καὶ. π. &c. SOPING. Supple: ἡ κλεπτὸς Χελὶς ὡς δὴ &c. Vid. v. Χελίς. KUST.

10. Ποιητῇ τῷ Ποιητῇ.] Homero ſcil. *Odyſſ.* Φ. 51. - - ἔνθα ὁ χαλκὸς ἔεσσαν. Infra: Χελὶς κίονος.

11. Διχηλοῦν. δύο ὁπλὰς ἔχειν.] *Levit.* XI. [3.] Πᾶν κτῆνος διχηλοῦν ὁπλὰς. Ergo hic legend. δύο ὁπλὰς ἔχον. SOPINGIUS. HEINS. MUNK. PERGER. δύο ὁπλὰς ἔχω Cyrill. Lex MS. & Phavorin. quod præfigio. Inf. Χηλαὶ. ὁπλαὶ. Eurip. *Bacch.* ν. 739. δίχηλον ἴχνος ἔσω.

12. Διχθαδίας.] Ex Hom. *Il.* I. 411.

13. Διχόθυμος.] Vid. Martin. [in v. *Bilingues.*] p. 148. SCHR. Vid. v. Δίγλωσσον, & Διπλῆς ἀνδρὸς, & Διφώτες.

14. Ἀχαιὸς καπούριον δίχολος &c.] L. Ἀχαιὸς ὁ τῆ Ποσείδη. quod Pricæum non obſervaſſe miror. [Laudatur & in v. Ἀμφιφαῆ πόδα.] PERGER. Corrigendum puto: Ἀχαιὸς καθάπερ οἱ δίχολοι γνῶμαι. Conf. Diogenian. in *Adag.* Δίχολοι γνῶμαι. KUST. Utraque ſententia ingenioſe prolata eſt. Si Pergerus placeat, malim hunc articulum finiri in Ἀχαιὸς ὁ τῆ Ποσείδη, ut ſeqq. ἢ Δίχολοι γνῶμαι, &c. novam conſtituant gloſſam; ut eſt in Parœmiographis. Simpliciter tamen videtur *Kuſteri* emendatio: quando verba, καθάπερ οἱ Δίχολοι &c. ad eundem pertinent articulum.

15. Δίχολοι γνῶμαι.] Scrib. γνῶμαι, ut omnes Parœmiographi. VALES. SOPING. HEINS. KUST. Vid. Zenob. p. 60. [ibique Schott.] Diogen. p. 210. SCHR.

16. Ἢ δίτεχνοι.] Zenob. ἰδίτεχνοι. Diogenian. εἰσὶ δίτεχνοι. recte. VALES. In Mich. Apoſtolii *Prov. Cent.* VII. 81. ſimiliter: Δίχολοι γνῶμαι, εἰσὶ δίτεχνοι. &c.

17. Χόλος γὰρ ἡ ὀργὴ ὡς τοξότης.] Hanc omnia apud Zenob. ex quo Heſych. ſua ſumſit. VALES. Zenob. *Cent.* III. 25. Χόλος γάρ, ἡ ὀργή· Ὀργὰ δὲ, (quod hic deeſt) τοξότης. Βακχυλίδης·

Ὀργαὶ δὲ ἀνθρώπων ἀμηχανεμιδίαι μοῖραι.

(non ἀμηχανεμιδ.) *Mores quidem hominum diſcreti*, vertit Inf. Ὀργαὶ. τοξότης. Hinc illuſtratur Heſychius. Eodem modo correxerat Cl. *Kuſterus*, non laudato tamen Zenobio. Verba ejus hæc ſunt: „ Locum mutilum ſic ſupplebo: Χόλος γάρ, ἡ ὀργὴ· ὡς Ὀργὰ, ἡ τοξότης. Nimirum ſignificare „ hic vult Heſych. Δίχολος per metalepſin idem denotare „ quod δίτεχνος: quia χόλος ponatur pro ὀργὴ; ὀργὴ autem interdum uſurpetur pro τοξότης. Conf. inf. v. Ὀργὰ δὲ. „

18. Διχομηνία.] Sirach. XXXIX. 15. (al. 12.) Καὶ ὡς ἡ διχομηνία ἐπληρώθη, Gloſſæ MSS. in Sirach. Διχομηνία. πανσελήνιος. Vid. *Not.* ſeq.

19. Πλησιφαὲς.] Vox ignota Lexicographis. Lat. *Plenilunium.* Cyrill. Lex. MS. Διχομηνία. τὸ ἥμισυ τοῦ μηνὸς, ἤτοι ἡ σελήνης, ὅτε πλησιφαὲς ἔσω. Deinde idem Διχομηνία. πλησιφαὲς, πανσεληνιακῶς ἡ σελήνη, ἡ μηνὸς.

20. Ἔστι διχομηνία.] Suid. & ex eo Phavor. ἡ διχομηνία, πανσεληνιακῶς ἢ μηνὸς, ἢ σελήνη. Atque ita corrigunt *Heinſius*, & *Biel.* Similiter *Kuſterus*: „ Diſtinguo, „ & lege: ἐστὶ διχομηνία δὲ πανσεληνιακῶς. Vid. Suid. v. „ Διχομηνία. „ Hactenus ille. Ed. Flor. hic iterum Διχομηνία.

21. Διχόνδις. ἀπύγων.] Ἀπὸ τῆ ὀφρῦς εἰς κεφαλὴν proceedo lege ἀπύγων, *inberbis*, ἐ ὧν ὄψα ὀπὸν, nulla reſtitua *lanugine*. Scribitur hoc loco per δ. PERGER. Διχ. ἀπύγων, id eſt, ὄψα συγῆς. Vid. Κικκιλίδης, & λοπὸς. IS. VOSS. Inf. Κονδ. ἀ πώγων, ἢ ὀπὸν. ἀ χίνη. Sup. Ἀναδδ., ἄχνην.

22. Διχονία.] L. Διχόνοια. G. SALMAS. Sic ante eos *H. Steph.* in *Theſ. Gr. L.* T. II. p. 1066. Eodem modo ſupra: Διαπίων. - - Διχοστασίαν. ubi Διάπιον habet Ed. Flor. Adpoſite Cyrill. Lex. MS. Διχόνοια. ἐπιζητικωμοτύπη, διχοστασία, ἀνδροκτασία. Et: Διχονοεῖν. διχάζειν.

23. Διχορεῖν.] Vide in v. Διπλάζει, ut & *Not.* præc.

24. Διχοτατεῖ.] Hic eſſit de Ἀποτατεῖ, quod non eſt in hoc compendio. Vide Ἀποτατεῖ. IS. VOSS.

25. Διχοτ. ἀναίρεσις.] An Δίχαιρεσις legendum? G. Sed cauſſam non eſſe, cur hoc ſubſtituamus, recte monet Cl. *Oiſanus* ad Matth. XXIV. 51. p. 713. Vid. ibi Interpp. in primis Elſner. & Wolf. Conſer omnino *Hiſt. Suſanna*, com. 55. Adſcripſerat *Scipingius* loca *Exod* XXIX. 17. Τὸν κριὸν διχοτόμησον, & Luc. XII. 46. διχοτομεῖ αὐτὸν.

26. Διχοδομαμάτα.] Tryphonem, Origenis auditorem, ἀπὸ τῆ διχοδομαμάτων, quorum mentio *Gen.* XV. fit, ſcripſiſſe docet in *Catalogo Scriptor. Eccleſiaſt.* S. Hieronymus [c. 57.] ubi Sophronius ἀπὸ τῆ διχοδομάτων vertit. HEINS. Vid. *Exod.* XXIX. [17.] Ezech. XXIV. [4.] SOPINGIUS. Eſt vox LXX. Interpr. *Gen.* XV. 11. & *Exod.* XXIX. 17. XUST. Adde *Levit.* I. 8. & Incert. Jer. XXXIV. 19. BIEL.

27. Διχάκαιον.] A δίκη, *mecro*. IS. VOSS.

28. Δίψαι.] Idem quod δίπτω. [Vid. inf.] G. Pro Διψᾶς, a διψῶ & ἰσῶ. IS. VOSS. Vid. mox in v. Δίψαν. & Etym. M.

29. Διψάρα.] Vid. ſup. v. Διφθέρα.

30. Διψᾶς.] Similiter a δίκη, *mecro*. IS. VOSS. Vid. Schol. Apollon. [l. 1147.] p. 56. SCHR. Conf. Artemidor. II. 13 p. 102. & ſup. v. Διφῶν, & omnino Suid.

31. Ἄχθος.] Vel ἴχνιον. Tzetz. in Lycophr. p. 171. Διψᾶσαν ὀλυτὰς. [ν. 1114. ubi Schol. ἀντὶ τῆ δ, ἢ ἰχνῶν.] BRUNO.

32. Ἵππαλος.] L. ἵππος. G. SALMAS. BRUNO. Ita Phavor. Vid. ſup. *Not.* in v. Γλαῦσσα.

1. Δι-

Διψία [1] κόνις. ξηρά.

Δίψιον. βλαπτικόν.

Δίψιον Ἄρεως [2]. Ἡσιόδ῾ῳ μὲ, τὸ ἄνυδρον· Ἀείσαχ῾ῳ δὲ, τὸ πολυπίθητον. Διψᾷν γὴ, τὸ ὑπὸ Διὸς βεβλαμμένον. Ἴψαι [3] γᾶς, τὸ βλάψαι.

Δίψην. δίψαν.

Διψυχία [4]. δόκησις.

Δίω [5]. τῷ σύντομ. τῷ ἀγαθῷ. τῷ θύτικωτάτῳ.

Δίωγμα [6]. Θυσία τις Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ σκόρδοτον πλακοῦν ὑπὸ τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς Θεσμοφόρους [7]. τὸ αὐτὸ γὰ Ἀποδίωγμα ὕστερον ἐκλήθη.

Διώδη [8]. ἐφλίγμαινε.

Διωθάταν [9]. ἀνατρέπειν. ἀνατρέπει.

Διωθᾶτε. ἀπεκρίνετο. ἀπερίπιπτε. ἀπέρριπτε.

Διωκηθῆναι [10]. διώκειν.

Δίοκε [11]. ζῆλος. ἐπιτήθευε.

Διώκειν. κελαμεύειν φθόγγοις. ἢ καταπίνειν ἐν κλίμακι. ἢ φθόγγον μεθ' ἑρμῆς [12].

Διωκέτλιος [13]. ἐδίωκον. διῆκας. ἢ διώκεσι.

Διωκισμένοι. κεχωρισμένοι.

Διωκόμενον. κατηγορούμενον.

Διωλιωθρόσι. πεσοῦσι.

Διω-

1. Διψία κόνις ξηρά.] Sci. Διψία κόνις. ξηρά Soph. *Antig.* . . διψίαν φορεῖ πόνον. HEINS. Locus est γ. 439. coll. γ. 252. Schol. utrumque, ξηρόν. Eundem locum observavit Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Nigrin.* p. 56. & Abresch in *Misc. Observ. Vol.* V. T. III. p. 92.

2. Δίψιον Ἄρεως.] Vid. Athen. [l. X. p. 433.] Æschyl. p. 235. SCHR. Locus est in *Choëphor.* γ. 183 ubi Schol. Δίψιον. στόμα ἔγκατον. εἰς δίψιον Ἄρεως, τὸ σφαγεῖον. Vid. Inf. v. Παλαιδίψιον, quomodo Ἄρεως dicitur ab Hom. *Il.* Δ. 171. ubi vid. Schol. & Eustath. p. 561. *init.* Et forte eum Poëtæ locum respexit Hesychius, omittens πολύ.

3. Ἴψαι &c.] Δίψαι legend. videtur. G. Ita paullo superius; ubi vide *Not.* Nec tamen τὸ ἴψαι mutarim. vide inf. v. Ἴψαι, & in v. Παλαιδίψιον. Dubito etiam, num forte subtilius volueritὁ ἀτομολογῶν, quasi Δίψιον notaret, ὧν Διὸς βεβλαμμένον, ex δίψαι, & ᾰ præfixo, quæ prima est litera in Διός· quum alias πολυπιθῆ significet, ἃ δίψᾶν, τὸ ἀνυδρεῖν. (de quo sid. Observ. nostras ad Matth. V. 6. & Gutak. *de N Instr. Sr.* c. 20.) Certe non absimili ratione τὸ Διόπιον apud Etymol. p. 266. *fin.* dicitur propie notare, τὸ ὦν Διὸς βρίζον. Cetera cons. Schol. Apollon. Rhod. IV. 14.

4. Διψυχία.] Jacob. I. 8. ἄνθρ. δίψυχ῾ος. SOPINGIUS. Conf. v. Διτυαίη, & Διχόνοια.

5. Δίω.] Vid. sup. v. Δί῾ω. Ibique *Not.*

6. Διώγμα.] Vid. Meurs. *Grac. Fer.* [in v. Θεσμοφόρια] p. 163 & *Attic. Lect.* [IV. 21.] p. 220. SCHR. Sequens λουλάς non deest in Lexicis.

7. Θεσμοφόρους.] Scrib. Θεσμοφορίους. Suidas tamen habet Θεσμοφορίους, in Καλλιδίου διώγμα. VALES. Scribendum potius Θεσμοφορίοις. KUST.

8. Διψᾷ.] A διψάω. G. Vid. Suid. v. Διψᾶσθένα.

9. Διωθάταν.] Vid. Suid. & sup. v. Ἀνώσατο.

10. Διωκήθη.] Plato *Euthyphr.* p. 11. D.

11. Δίοκε.] I. *Tim* VI. 11. Eustp. *Ion.* γ. 440. Plura notavi in *Observ.* ad I. *Cor.* XII. 31. Conf. Suid. & inf. v. Ζῆλος. Obiter compositum σπαθαῖος Lexicis eddendum moneo ex Apollodor. *Bibl.* L. I. p. 23. & L. II. p. 87. *Ed. Fab.*

12. Διώκειν. . . . μεθ' ἑρμῆς φλέγειν.] De hoc verbi usu compiuscula dederunt G. d'Arnaud *Animadv. Crit.* c. VII. p. 37. 38. & F. L. Abresch in *Misc. Observ. Vol.* V. T. III. p. 92—95. quos vide.

13. Διωκέτλιος.] L. Διόκετ῾ος. ex Hom. *Il.* κ. 364. (male 34. in *Indic.* Seberl.) Vid. ibi Schol. Sic & Etym. M. & Cyrill. Lex. MS.

14. Διωλύγιον. ἐχθὲς, ἐπὶ πολύ.] Vid. Harpocrat. p. 88. Zenob. p. 62. Erasm. *Adag.* in *Diutygum malum* [II. 6. 79.] p. 376. SCHR. Etiam Διωλύγιον supra. Vid. Etymol. IS. VOSS. Adde Suid. Ibique Kust Uterque Lexicographus pro ἐχθὲς (sup. Nostr ἐξεχθὲς) habet ἐπὶ πολὺ δῆωρ. Sic & Zenob. III. 34. ubi Schottum vide. Hinc δῆωρ ἐπὶ πολὺ constigit & *h. l. Hemsius.* Favet Schol. Apollon. Rhod. IV. 1258. Διωλυγίοις. - - ἀπὸ τῆ διωλύγος. Idem voluisse videtur Hesychius: ut adeo ἐχθὲς male positum sit pro ἔτει, idque pro composito δῆωρ, ne Præpositio in Glossa latens repetereetur. Sed retinerl etiam queat ἐχθὲς, ex sensu loci quem respexit forte Hesychius. Ita apud Aristænet. L. I. *Epist.* 13 p. 68 (92. *Ed. nov.*) ὁ Παυσανίᾶ῾ διωλύγιον (interitus) κατεῖδεν. Conf. *Misc. Obs.* V. 3. p. 95 Tum vero conjungendum, ἐχθὲς ἐπὶ πολὺ, sublata distinctione. ut sup. ἔξεχθὲς ἐπὶ πολὺ Posses etiam ἐπὶ πολὺ ἀξιοτιμήτου conjungere.

15. Ἔχθὲς, ἐπὶ πολὺ μέγα καὶ σφοδρὸν ἀξιοτιμήτου.] Distingue & lege· ἐχθὲς ἐπὶ πολὺ, μέγα, σφοδρὸν, ἢ ἀξιοτιμήτου. KUST. Infra: Ἐπαγγέλον. μακρὸν, ὄγκιον, μεγάλον. Belg. *Intdelkunde.* Quod in specie de voce alta, lutenta, & acri, sonum longissime proferente. Vid. *Not.* præc.

16. Διωμοσία, ἡ ἀνθρωσία.] Vid. Harpocrat. SCHR. Scrib. ἀντωμοσία [ut Suid.] Distingult hæc duo Aristoph. Schol. p. 349. IS. VOSS. Rectius scribitur ἀντωμοσία, per ω. KUST. Vid. sup. v. Ἀντωμοσία, ibique *Not.* & Etym. M. v. Διάπειστα, & v. Διωμοσία

17. Δίω.] Hom. *Il.* P. 210. Schol. διάτεξα. ἀπὸ τῆ Δίφρος. Conf. Etym. M.

18. Διωμοῦ. πῶ῾ πολέμ.] L. Διωρέα. πῶ῾, πόλεμ῾. Vel: Διωρέων. πῶ῾, πόλεμ῾. SALMAS. Leg. Διωμοῦ IS. VOSS. Recte *Salmasius* corrigere videtur: Διωρέα. πῶ῾, πόλεμ῾. Vide mox v. Διωρέων, & inf. v. Σίνασθαι. KUST.

19. Διωρισμῆρ.] A διορίω, pro διορίζω. Et hinc nomen proprium Διωρῆς, ᾶ pro ῖ. PAUW ad Phrynich. p. 11. Leg. Διωρίσμῆρ, ἐ διορίζω, *distermino.* Nam ῖ & ῦ sæpe confunduntur. Διορίω autem Græcum non est, nec analogiam servat. Vid. sup. v. Διορίζει. & seqq.

20. Διωρέων.] Vid. Suid. & sup. v. Διωρέων, per ῶ: quomodo hic & in seq. v. proprie scribendum, ex sensu. Vid. *Not.* ad v. Διωρέων. ut & ad v. seq.

21. Διώρυχ.] Διώρ῾ῳ & Διωρέα, sunt ab ὀρύσσω, συνόρ῾ῳ, ἔωρ῾ῳ, ὄρ῾ῳ: ut συνόρ῾ῳ, ξυνῳ῾ῳ, ξυνωρέω, σύνορ῾ῳ, &c. Gu *Guyetus* perperam hic de ἀξιόρκῳ cogitat. Et sic apparet, quo jure Kusterus ad Suid. Phrynichum tentat, & pro Διωρέων ἐὰν scribit Διορέα. PAUW *l. l.*

22. Διώρυχ.] Sirach. XXIV. 30. 31. al. 35. 37. Vid. ibi Drus. Jes. XIX. 6. αἱ διώρυχες ἢ σταμοῦ. Qui locus omissus est in Tromm. *Concord. Gr.* Iterum c. XXXIII. 21. Utrumque Cod. Alex. διώρυγμ. quod luprobat Phrynichus, notans priscos per χ enuntiasse. Vid. ibi Numes. & Hunschel. Conf. Suid. & omnino Thom. Mag. Addo Schol. Gr. ad Greg. Nazianz. *Stelitevt.* I. p. 54. *Ed. Montacut.* Διώρυχ ἔστι αὐτὸ ὁ τορέως· Διώρυχα δ, αὐτὸ τὸ διορυσσεν, ἢ διώρυξ ἢ τορέως. Λεγεῖ γὰρ ταυτὰ ἔχειν τὸ Δίφρεφ῾ος, ὁ διορυκτὸς ἀφὸ τῆ Διώρυγα, ὃ ἴχῃ ὁ ἐλλιθίφ῾ος ἀφὸ τῆ ἐλλιθίφ῾ου. κἀκεῖ φ῾ ὁ ἐλλιθίφ῾ος ἀφὸ τῆ ἐλλιθίφ῾ου ὁδὸς ἐστι.

23. Διώζει.] Respicit Hom. *Il.* Φ. 244.

24. Διωκάμῃσι.] Vid. inf. v. Οὐ διωκάμπτει, & sup. v. Διωδύσῃ.

25. Διωκῆζ῾ει.] Vid. LXX. & Suid. Conf. Bernardini Baldi *Schol.* ad Heron. Ctesib. *Belop.* p. 47. ubi διώκειν explicat.

26. Διώκ῾ου.] Videtur scribend. potius Διώκου. H. STEPH. *Ind.* Pro Διωκῶμι. SALM. Imo pro Διώκω. IS VOSS.

27. Διωρίσαιτο.] L. διορίσαιτο, per ῖ. Sic & *Kuster.* Verbum autem Διωρίσασι, si sanum sit, mihi non perspectum: Διαλλοιο vero nimis remotum.

28. Διώχ῾.] L. Διόχ῾ῳ. Etym. M. Διόχω. SALM. Etymol. Διώκειν. διῆρ῾ῳ· ἀρκεῖν, ἐ δὲς ἀλὶς τὸ ἔχειν. nisi potius scribend. ἐχθὲς. H. STEPH. *Ind* Sed ἔχειν bene convenit cum Hesychii χορῶν. Pollux VII. 116. Δίφρος διωκὴ, (sic enim MSS. notante etiam *ff. Valsta*) ὁ δὲς φέρων διωκάμενος. Vid. ibi interpp.

29. Διωκίζει.] Sic & Cyrill. Lex MS. An Διωκίζει. δια-μαχόνται. ex Hom. *Il.* Δ. 99. & Schol. ita Suidas.

30. Διωκίζει. διωκάζει.] L. Διωκίζει. διμαχάζει. SOPING. SALM. IS. VOSS. L. Διωκίζει. διμαχίζει. HEINS Ita Suid. & Schol. Hom. ad *Il.* P. 476. Διωκίζει. κατέχουσι. Ex quo loco idem observaverat *Valken.* in *Misc. Obs.*

Διωλύγιον [14]. ἐχθὲς ἐπὶ πολύ. μέγα, ἢ σφοδρὸν, ἀξιοτιμήτου [15].

Διώμυγ῾ι ὁμοῦ.

Διωμοσία. ἡ ἀντωμοσία [16]. ἐκάτερος γὰρ ὄμνυσι· ἡ μὲ, ἐξαλεῖν δικαίως· ὁ δὲ, ἐξαλεῖζ᾽ ἀδίκως.

Δίων [17]. δίδξων.

Διώνυμ῾ον. σκελετόν῾, ὀστεμαῖον.

Διωρεῖται [18]. νεῖκ῾ῳ πολέμου.

Διωρίσαιμεν [19]. διεζεύξαιμεν, διαστήσαιμεν.

Διωρίων [20]. ἀξιοζυγίας, ἀξιοχρεσμῶν.

Δίωσιν [21]. ἀσύμφωνον. οἱ δὲ, ἀνύμνων, ἀξιόφωνον.

Διώρυξ [22]. πάρ῾ῳ῾ον.

Δίῶσι [23], κατίσαλε.

Διωσιμένη [24], ἀπαθησαλέμαι, ἐκβαλόντης.

Διωσῆσιν [25]. ἀπαρορῶσιν.

Διώτας [26]. ἱερομάκτας.

Διωφέλεσ. διορίσοσιν [27].

Δίωχ῾ῳ [28]. δίρρ῾ῳ, δυκάμῃ῾ῳ δὶς χορῶν.

Δμαπία. δμωσία.

Δμωδὴν [29]. δαμαδίτη.

Δμῶσις [30]. δάμασις.

Δμή-

14. Διωλύγιον.] Vid. Suid. & sup. v. Διωλύγιον.

15. Ἐξαιτιμήτου.] Leg. ἀξιοτιμήτου. SALMAS. Leg. Διωρεῖται IS. VOSS. Recte *Salmasius* corrigere videtur: Διωρέα. πῶ῾, πόλεμ῾. Vel: Διωρέων. πῶ῾, πόλεμ῾. SALMAS. Leg. Διωρεῖται IS. VOSS. Recte *Salmasius* corrigere videtur: Διωρέα. πῶ῾, πόλεμ῾. Vide mox v. Διωρέων, & inf. v. Σίνασθαι. KUST.

16. Διωμοσία.] Vid. Harpocrat. SCHR. Scrib. ἀντωμοσία [ut Suid.] Distingult hæc duo Aristoph. Schol. p. 349. IS. VOSS. Rectius scribitur ἀντωμοσία, per ω. KUST. Vid. sup. v. Ἀντωμοσία, ibique *Not.* & Etym. M. v. Διάπειστα, & v. Διωμοσία

17. Δίων.] Hom. *Il.* P. 210. Schol. διάτεξα. ἀπὸ τῆ Δίφρος. Conf. Etym. M.

18. Διωρεῖται. πῶ῾ πολέμ.] L. Διωρέα. πῶ῾, πόλεμ῾. Vel: Διωρέων. πῶ῾, πόλεμ῾. SALMAS. Leg. Διωρεῖται IS. VOSS. Recte *Salmasius* corrigere videtur: Διωρέα. πῶ῾, πόλεμ῾. Vide mox v. Διωρέων, & inf. v. Σίνασθαι. KUST.

19. Διωρίσαιμεν.] A διορίω, pro διορίζω. Et hinc nomen proprium Διωρῆς, ᾶ pro ῖ. PAUW ad Phrynich. p. 11. Leg. Διωρίσμῆρ, ἐ διορίζω, *distermino.* Nam ῆ & ῦ sæpe confunduntur. Διορίω autem Græcum non est, nec analogiam servat. Vid. sup. v. Διορίζει. & seqq.

20. Διωρέων.] Vid. Suid. & sup. v. Διωρέων, per ῶ: quomodo hic & in seq. v. proprie scribendum, ex sensu. Vid. *Not.* ad v. Διωρέων. ut & ad v. seq.

21. Δίωσιν.] Διώρ῾ῳ & Διωρέα, sunt ab ὀρύσσω, συνόρ῾ῳ, ἔωρ῾ῳ, ὄρ῾ῳ: ut συνόρ῾ῳ, ξυνῳ῾ῳ, ξυνωρέω, σύνορ῾ῳ, &c. Gu *Guyetus* perperam hic de ἀξιόρκῳ cogitat. Et sic apparet, quo jure Kusterus ad Suid. Phrynichum tentat, & pro Διωρέων ἐὰν scribit Διορέα. PAUW *l. l.*

22. Διώρυχ.] Sirach. XXIV. 30. 31. al. 35. 37. Vid. ibi Drus. Jes. XIX. 6. αἱ διώρυχες ἢ σταμοῦ. Qui locus omissus est in Tromm. *Concord. Gr.* Iterum c. XXXIII. 21. Utrumque Cod. Alex. διώρυγμ. quod luprobat Phrynichus, notans priscos per χ enuntiasse. Vid. ibi Numes. & Hunschel. Conf. Suid. & omnino Thom. Mag. Addo Schol. Gr. ad Greg. Nazianz. *Stelitevt.* I. p. 54. *Ed. Montacut.* Διώρυχ ἔστι αὐτὸ ὁ τορέως· Διώρυχα δ, αὐτὸ τὸ διορυσσεν, ἢ διώρυξ ἢ τορέως. Λεγεῖ γὰρ ταυτὰ ἔχειν τὸ Δίφρεφ῾ος, ὁ διορυκτὸς ἀφὸ τῆ Διώρυγα, ὃ ἴχῃ ὁ ἐλλιθίφ῾ος ἀφὸ τῆ ἐλλιθίφ῾ου. κἀκεῖ φ῾ ὁ ἐλλιθίφ῾ος ἀφὸ τῆ ἐλλιθίφ῾ου ὁδὸς ἐστι.

23. Διώζει.] Respicit Hom. *Il.* Φ. 244.

24. Διωκάμῃσι.] Vid. inf. v. Οὐ διωκάμπτει, & sup. v. Διωδύσῃ.

25. Διωκῆζ῾ει.] Vid. LXX. & Suid. Conf. Bernardini Baldi *Schol.* ad Heron. Ctesib. *Belop.* p. 47. ubi διώκειν explicat.

26. Διώκ῾ου.] Videtur scribend. potius Διώκου. H. STEPH. *Ind.* Pro Διωκῶμι. SALM. Imo pro Διώκω. IS VOSS.

27. Διωρίσαιτο.] L. διορίσαιτο, per ῖ. Sic & *Kuster.* Verbum autem Διωρίσασι, si sanum sit, mihi non perspectum: Διαλλοιο vero nimis remotum.

28. Διώχ῾.] L. Διόχ῾ῳ. Etym. M. Διόχω. SALM. Etymol. Διώκειν. διῆρ῾ῳ· ἀρκεῖν, ἐ δὲς ἀλὶς τὸ ἔχειν. nisi potius scribend. ἐχθὲς. H. STEPH. *Ind* Sed ἔχειν bene convenit cum Hesychii χορῶν. Pollux VII. 116. Δίφρος διωκὴ, (sic enim MSS. notante etiam *ff. Valsta*) ὁ δὲς φέρων διωκάμενος. Vid. ibi interpp.

29. Διωκίζει.] Sic & Cyrill. Lex MS. An Διωκίζει. δια-μαχόνται. ex Hom. *Il.* Δ. 99. & Schol. ita Suidas.

30. Διωκίζει. διωκάζει.] L. Διωκίζει. διμαχάζει. SOPING. SALM. IS. VOSS. L. Διωκίζει. διμαχίζει. HEINS Ita Suid. & Schol. Hom. ad *Il.* P. 476. Διωκίζει. κατέχουσι. Ex quo loco idem observaverat *Valken.* in *Misc. Obs.*

Δμήτειρα [1]. δαμαστικὴ γῆ γαστέρα [2].
Δμήτερα [3]. δαμάστερα.
Δμηθῆναι [4]. κεκτῆσθαι. Αἰγαιλίεῖς. Ἐπονται· γῆναι.
Δμῆσαι. δαμάσαι. κεκτῆσαι.
Δμητὸν. βοητὸν [5]. ἀναλήκητον. οἰκοδομητὸν.
Δμεῖα [6]. Ἡλειακῶν Συγάτης καὶ Δάμιος.
Δμῶες. δοῦλοι.
Δμωΐζει [7]. δούλους.
Δμωΐς. Θεραπαινα, δούλη. Ἀπὸ τοῦ Δεσπόζω.
Δμῶες ἀναγκαῖοι [8]. οἱ κτᾶσθαι ἀνάγκην δουλεύοντες, καὶ ὑ κτᾶσθαι περαίρεσθαι.
Δμών [9]. γυνὴ μεγάλη.
Δμώς [10]. δοῦλος, Θεράπων.
Δνοπαλίξειν [11]. Ἀφὸ τῆς χειρὸς εἰδικῆ, καὶ ἐπὶπλ, ἀναμοιρ [12]. Δίς [13] κέχρηται τῇ λέξει ὁ Ποιητής.
Δνοπαλίξεις [14]. οἷον δυσὶ ταῖς χερσὶ, καὶ ἐπιπλάζεις. αἱ γὰρ πορεῖ Ἑπτερύγεσι τὰ ῥάκη [15]. ἢ Ἀφὸ χειρῶν ἕξεις.
Δνόσων. ὁ κακοπαθῶν.
Δνόωσι [16]. Ἀφανίψωσι [17]. κακοπαθήσωσι.

Δνο-

Δνοφέη [18]. σκοτεινῇ.
Δνοφερὸν. σκοτεινὸν. μέλαν. Ἀπὸ τοῦ δύφω. Λέγεται γὰρ τοῖς Αἰολεῦσι, Δύφος [19]. Ἀπὸ τοῦ Δυσεία, τὰ Νίφη [20].
Δνόψ, χιτὼν εἰδος. βάθος [21].
Δοξάζει [22]. ἀμφιδιξεῖ. διχάζει. διχίζει [23].
Δοάσατο [24]. διανόθη. ἐβουλεύσατο. ἔδοξε.
Δοάσατο [25]. δοξάζει. κρίνει. συμφέρει καθαίρει.
Δοάσατο. ἔδοξεν.
Δοιά. δύο.
Δοιαὶ. δύο, δισσαί.
Δοιαὶ δίχα. βουλαὶ δύο.
Δοιαὶ [26] γὰρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων. ἢ ἔκασιν τῆς ὀνείρων Ὁμηρος μεθρηκὼς εἴπεν.
Δόγματα [27]. ζητήματα. πρεσβεύματα.
Δοιδυῆς [28]. Ἀφανεῖς.
Δοῖες. ἐφέλκοιεν.
Δοιάσιν [29]. δισταζουσι. βουλεύονται.
Δοῖδος [30]. σπάδων.
Δοιοῖς [31]. δυσὶν.
Δοίδυξ [32]. ἀλιτερίσεως.

Δοί-

VIII. 1. p. 154. Prius, vero placuit *Viro Docto* in *Cod. Weſſen.*

1. Δμήτειρα.] Etym. M. in v. Δμοῖτα· . . . καὶ Δμήτειρα, δαμάστερα, ἤ ἐστι, ἄρχουσα.

2. Γῆ γαστέρα.] Refer ad Δμήτερα. KUST. Vid. *Not.* præc.

3. Δμήτερα. δαμάστερα.] Per ſyncopen pro Δμήτειρα. H. STEPH. *Ind.* An δαμάστερα legendum, pro δαμάστρα? Conf. *Not.* penult. Utraque illa voce carent Lexica.

4. Δμηθῆναι.] Vid. ſup. v. Δαμῆναι, & ſeqq.

5. Βοητὸν.] Legerim, βωτὸν. KUST. Supra: Δαμητὸν. . . βωτόν.

6. Δμεῖα.] Scrib. Δμῶα, vel Δμῶα. IS. VOSS.

7. Δμωΐζει.] Alias Δμωΐζω, paſſim apud Homer. Sed vid. ſeq. v. Δμωΐς.

8. Δμῶες ἀναγκαῖοι.] Hom. *Odyſſ.* Ω. 209. SCHR.

9. Δμών.] Δμωὶ, γυναῖκες μεγάλαι. Cyrill. IS. VOSS. Cyrill. Lex. MS. Brem. Δμωὴ, γυναικὶ δούλῃ. BIEL.

10. Δμῶς.] Hom. *Odyſſ.* Ω. 256. Schol. ἢ δοῦλος. Vid. Suid. & Langb. in Longin. p. 159.

11. Δνοπαλίξειν.] Ex δνοπαλίζω, δνοπαλίξω. Ex δύο, & πάλλω, πάλλω τὸ δοῦναι, καὶ τὸ πάσσω. Sic inf. Στεφανηδὸν οἱ ἐστι ἐκ στέφω, & ἀνὸν. G. Rectius Δνοπαλίζω, ut præter *G. d'Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 42. & *Virum Doct.* in *Cod. Weſſ.* corrigit etiam Cl. *Heinſius*. Δνοπάλιζεν autem, pro Ἐδνοπάλιζον, quod infra. Sequentia *Kuſterus* adſcripſerat: „ Interpretatio addita convenit Imperfecto ἐδνοπάλιζε, quo „ uſus eſt Homer. *Il.* Δ. 472. Conf. v. Ἐδνοπάλιζε, & quod „ ſequitur Δνοπαλίξεις. „ Adde *Notas* ſeqq.

12. Ἀναμοιρ δὲ &c.] Scrib. ἀνῆρ. Δὶς &c. Vid. Etymol. qui ἀνῆρ. ubi viciſſim ex Heſych. corrige, ερεμβινθὶς οἱ &c. pro τερμὶς ἐδίνθη. VERW. Conf. *Not.* ſeq.

13. Δὶς] Scil. *Il.* Δ. 472. ubi ἐδνοπάλιζον. Schol. ἀνῆρ, ἐφέλκων. & *Od.* Σ. 512. ubi δνοπαλίξει, quod ſequitur. Vide ibi *Not.* Utrumque locum indicat etiam Etymolog. quem vide, & H. Steph. *Ind.* Conf. G. d'Arnaud *l. c.* qui præterea δνοπαλίζω adfert ex Oppian. *Halieut.* L. II. ϒ. 295. ubi vid. Schol.

14. Δνοπαλίξεις.] Hom. *Od.* Σ. 512. SOPING. KUST. Conf. Suid. & Euſtath. Apollon. Lex. MS. Δνοπαλίξεις. σείσεις. . . τὰ τὰ ῥάκια δνοπαλίξεις. (*Od.* Σ. 512.) Διὰ τὸ τῇ λέξει κέχρηται. (Homerus ſcil.) ἔτερος τὸ Ὀδυσσέως· (*l. c.*) ᾧ ἀπαξ τὸ Ἰλιάδι. . . . ἅπαξ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιξεν. *Il.* Δ. 472. ubi nunc ἐδνοπάλιζον.

15. Τὰ ῥάκια.] Sic & infra ſno loco Τάκια ſcriptum, per duplex κ. ut & Ταλκὰ. Reſcripſi ῥάκια, ut infra etiam proſtat, per ſimplex ῥ.

16. Δνόωσι.] L. Δνόωσζ. [ut in v. præc.] SALMAS.

17. Δνοώσωσι.] Forte pertinet ad Δνόωσζ, quod Heſychius hic eum Δνόωσι confuderit. Supra: Δνοώσωσζ. κακοπάθησωσζ. Vide etiam Suidam v. Δνῶν. KUST.

18. Δνοφέη.] An Δνοφερῇ? vel Δνοφερῇ, ex Hom. *Od.* N. 269. ubi Schol. μέλαινα, σκοτεινή. Conf. *Miſc. Obſ.* III. 3. p. 382. Sed & ſupra: Γνόφεια. μέλαινα. Conſ. v. Ζόφεια.

19. Τῆς Αἰολεῖς δνοφ., λοὶ δ' &c.] Vid. Æſchyl. [*Choëph.* ϒ. 50.] p. 230. & Schol. Æſchyl. [in *Prometh.* ϒ. 570.] p. 37. SCHR. Imo ὅτι οἱ Δωριεῖς ἀεὶ δ' ζ, ὃ τίθεσζ. HEINS. Supplc: Δνοφ. ὁ γνοφ., λοὶ δ' &c. KUST. Schol. Æſch. *l. c.* Οἱ δ' Δωριεῖς πάν γὰρ, Δῶν φασι, καὶ τ' γνόφον, Δνόφον. Vid. ſup. *Not.* in v. Δῦ. γῆ. Ceterum δνοφερῇ ex Hom. pro ἀχνῇ adfert Athen. L. II. p. 41.

20. Νίφ.] Similiter Schol. Apollon. ad l. IV. 14. Ὡς

καὶ τὸ Δνοφερὸν . . . ἀπὸ τοῦ Νίφος πεποίηκεν.

21. Δνόψ, χιτὼν εἶδος, βάθος.] An χιτὼν εἶδος βαθὺ, vel βαθὸς? G.

22. Δοξάζει.] L. Δοιξεῖ, ut Suid. & Apollon. Schol. p. 214. IS. VOSS. Vel ſeries literarum offendit, excidiſſe hic caput articuli. Scribendum enim: Δοιάζει. διχίζει, &c. Vid. Amnion. v. Δοάσατο. KUST. Corrige Δοιάζει [ut H. Steph. *Ind.*] ſerie literarum id indicante. Habet Δοίζω Apoll. Rhod. L. III. ϒ. 954. . . . ἐφέπετο δίπτυχα ἦτορ ἢ πάλιν ἢ ἀπίμοιον ἀμφιταλαίπωρον ἐνώσας. Græcus Enarrator: Ἔλλιν αὐτὸν ἀμφιδιχόμενον. Τὸ δ' Δοιάζειν τὸ δίχα Δοιάζειν. συμαίνει δ', τὸ πολλάκις. G. d'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 42. Ioxta Ammon. v. Δοάσατο, ſcribendum foret Δοιάζει. Sed differentiam, quam ibi ſtatuit Ammonius, nullam eſſe, adparet mox ex ſeq. Δοιάζειν, & Euſtath. ad *Od.* K. p. 388. & *Il.* Υ. p. 916. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 95. Vide omnino Elegantiſſ. Valkenar. *Animadv.* ad Ammon. L. I. c. 16. ubi docte de hac voce, deque Heſychii gloſſis. Confer mox v. Δοάσατο, δοξάζει, &c. & inf. v. Δοιάζω, διοίζω. &c. Vide & ſup. *Not.* in v. Διόωσιν.

23. Δοιάζει.] Inf. Δοξάσαι. διακρῖναι. Conf. Etym. M. v. Δοιάσασθαι, & mox v. Δοάσατο.

24. Δοάσατο.] Paſſim Homerus; ut & Apollon. Rhod. III. 769. Conf. Etym. M. Neſcio cur Δοάσατο corrigat *Jl. Voſſius*. Vid. inf. v. Δοιάσατο, & Schol. Apollon. IV. 14.

25. Δοάσατο.] Ex Hom. *Il.* Υ. 339. ubi Schol. δίχα. Vid. *Not.* ad v. Δοάζει, quod penultimo loco habetur: quo forte pertinere expoſitiones ſequentes conjiciebam aliquando.

26. Δοιαὶ γάρ &c.] Verſus Homeri *Odyſſ.* T. 562. ubi plura Scholiaſtes. Brevius Apollon. Lex. MS. Δοιαὶ &c. ἀνείρων. ἤγουν, τὰ μεθυόντες. σημαίνει δ' ἐκφαίνει δ', τὰ ὑ μέσον. περῶσιν δ', τὰν νύκτα. Δῆλ γὰρ δ' ποιεῖ) τὰ σχήματα τ ὀνείρου. Τινὲς δ ἐκ τ ἐδίσσων καὶ τ ἐφιαλτοῦ ἐπᾶλτο. βάλλων δ τὸ σῶμα.

27. Δόγματα.] L. Δοιάσματα. IS. VOSS. Hoc eſt τὰ ἐπιπλῆξζ δικάζειν. Quod Δόγματα ſint σοφίσματα, notum ex LXX. & *Act.* XVII. 7. Conf. Interpp. ad Luc. II. 1. Pro ζητήματα etiam adhibetur: ut Cicero *Acad. Queſt.* IV 9. Philoſophorum placita, ſive decreta, docet vocari Δόγματα: quo ſenſu *Act.* XXVI. 3. & alibi, ζητήματα dicuntur. Conf. inf. v. Δοίσματα. . . γνώμαι.

28. Δοιδυῆς.] Alii male leg. Δοιοδυῆς. SCHR. Ita ſcil. Ed. Hagen. quod ob ſeriem literarum præfert *Jl. Vſſ.* Sed ι & υ ſæpius ex corrupta pronunciatione confunduntur librarii. Vid. ſup. v. Δοιοδύη), (poſt v. Δοαζζ) & Δοιδυ. *Kuſterus* etiam notaverat: „ Ex ſerie liter. ſcribendum foret „ Δοιοδυῆς, ſed quod vitioſum eſt. „

29. Δοιάζω.] Vid. ſup. v. Δοάζει, & *Not.*

30. Δοῖδος.] Cunctі tacent. Tu producto utroque literæ prioris latere veram lectionem adipiſceris: Δοῖδος, σπάδων. Vide Δοιδυῆ, & Δοιδυῆς. HEMSTERH. *in literis ad me datis.* Idem emendat *Bruno*, conjeceratque *Pergerus* ſup. in v. Δοιδυῆς. Neque fugerat *Kuſterum*, ita ſcribentem: „ ſic„ petit ex Heſych. Phavorinus, non obſervans, Δοῖδος „ turpiſſimo errore hic ſcriptum eſſe pro Δοιδυῆς, quod ſu„ pra exponitur, δύνχος, σπάδων. Vide quæ ibi notavi„ mus. „

31. Δοιοῖς.] Hom. *Il.* Φ. 194. Vid. Suid.

32. Δοίδυξ.] Vid. Ælian. *Var. H.* XII. 43. Zenob. [III. 40.] p. 64. Diogen. [IV. 23.] p. 209. SCHR. Adde Schol. ad Ariſtoph. *Equit.* ϒ. 980. coll. Suid. in h. v. & in Ἀλιτηρίαι.

Δαίσατο [1]. ἐξειλίσατο.
Δαίτημι [2]. δάτημι.
Δαΐης. δάοντες.
Δαίμασον [3]. ἐπαφάσου, γνώμας.
Δαμᾶς. δύο.
Δοίτερη [4]. πέλτη. σπάρη.
Δοκάζει [5]. μᾶλλ. ὀπτηρεῖ. δοκῶ. προσδοκᾷ.
Δοκέλια. χηλά, ἄεισα, ἀγαθά.
Δόκημ. σύνδημα, προβατήριον.
Δοκήνη [6]. ῥάκος.
Δοκεῖν. ἰσχύειν.
Δοκέλαι [7]. αἱ φάλαικες, αἷς ἵστᾳ τὰ λίνα, ἢ κάλαμοι.
Δοκεῖ. οἴεῖ, νομίζῃ.
Δοκάδεις [8]. τηρεῖν, φυλάσσειν, ὀπτηρεῖν, προσδοκᾶν.
Δοκάδων. ἐνδιαχρόνιον.
Δοκήσει. ὑποπτεύσει. νομίσῃ. προσδοκήσει. δοκιμάζοι 9. φαίνοιτ᾽).
Δόκιν [10]. δόκιμον. δοχήν.
Δόκησις [11]. τὸ μὴ ὂν νομιζόμενον, οἷον Φαντασία.
Δοκησίσοφος [12]. ὁ οἰηματίας ὅλῃ σοφίᾳ.
Δόκησις [13]. σκοπὴ. ἀπάντησις. ὑποδοχή.

Δο-

Δοκίδες. οἱ ἴσα [14] καὶ ἴσοι ἀριθμοὶ πλειόνων.
Δοκίδων [15]. δοκῶν.
Δοκῶν [16]. ὑποδαμβάνων.
Δοκικῶ [17]. ἀντὶ τοῦ, δοκῶ. ἔπαιξε δὲ Ἕρμιππος [18] ἐν Ἀρτοπάλαις.
Δοκιμάσιον). δοκιμάζων.
Δοκιμάσας. κρίνας, ἐξελέσας.
Δοκιμασία [19]. ἡ ἐξέτασις τῆς ἀρχῆς τοῦ.
Δόκιμον [20]. χρήσιμον. τέλειον.
Δοκιμῶν. δοκιμάζων.
Δοκιμῶμεν. δοκῶ, καὶ οἴομαι.
Δοκὸν. ἢ ἀρχήν.
Δοκός [21]. σκοπή. προσδοκία. καὶ τὸ ἐν οἰκοδομῇ ξύλον.
Δοκιμεῖόβιος. δοκιμαζομβίους.
Δοκοῦντες [22]. οἱ ἔνδοξοι.
Δοκοί [23]. εἶδος ἀστέρων ὀπισημασίαν τινὰ περιέχοντων θεωρικὴν.
Δοκῶμεν. νομιζόμεθα.
Δόκωσις [24]. σῆψις.
Δόλας [25]. ἀντὶ τοῦ δόλιε.
Δολάσι [26]. μαχροπὸς.
Δολερῶς. ὑπούλως, δολίως.

Δο-

[1] πρόθεσιν. Poline. VI. 90. Hellad. *Chrestom.* p. 14. *Ed. Meurs.* & sup. v. *Διδᾷ*, & v. *Ἀναδιδάξεται.*

1. *Δαίσατο.*] Vid. sup. v. *Δαίσασθαι.*

2. *Δαίτημι.*] Reſcripſi *Δαίτημι*, ut priores Editt. omnes. Cyrill. Lex. MS. *Δαίτημι δάτημι.*

3. *Δαίμασον.*] Male forſan pro *Δοκίμαζε*, à *δοκέω*; unde etiam cit *Δοκάζει.* KUST. Conf. v. *Δόξασθε*, poſt *Δοκῇ.*

4. *Δοίτερη.*] Pro *Δοίτερα*, vel *Δοίτερα* ut *Δρίτος*, *Δρίπακ.* Vid. *Δρύτερα*, & Stanl. ad Æſchyl. *Choëph.* v. 999. ejuſdem *Eumen.* v. 636. & Schol. HEMSTERH. Infra habes *Δρυτὸν*, & *Δρύτερα*, cum eadem interpretatione. KUST.

5. *Δοκάζει.*] Vid. inf. v. *Ἐδόκαζεν*, ibique *Not.* mox v. *Δοκάσσαι*, & *Not.* ad *Gloſſ. N. T.* in *Lib.* III. 5. p. 64. Conf v. *Δοκεῖ*, *Δόκος*, & *Ἐπ δοκοι*, item *Not.* in v. *Διοξόμενοι.*

6 *Δοκάνην.*] Plutarch. *de Fratern. Amor.* [p. 478. *init.*] *Τὰ παλαιὰ τῶν Διονυσίων ἀφιδρώματα οἱ Σικελικὴν* ΔΟΚΑΝΑ *καλοῦσιν. Ἔστι δὲ δύο ξύλα περόνης τρόπον, ἀνὰ πλάγιον ἐπιζεύγνυμένα.* HEINS. Vid. Etymol. M in *Δόκανα*, & Euſtath. p. 1170. [1125. 60. *Ed. R.*] IS. VOSS. Conf. H. Steph. *Ind.* & Kuſt. ad Suid. in v. *Δόκανα*, & mox v. *Δοκάνῃ*, infra: *Θύραν, παρὰ τὸ Ετ: Θύρα, Θύρα, τύρῶ.* Vide ibi.

7. *Δοκέλαι.*] Id eſt, *Δοκοὶ. G. Septuagint.* Suidæ. Eum vide in *Δόκανα.* IS. VOSS.

8. *Δοκάδων.*] An *Δοκιτεύων?* STEPH. Paulo ante habes *Δοκάζων*, cum iiſdem interpretationibus. KUST. L. *Δοκιδεσι.* ARCER. IS. VOSS Inf. *Δοκαζῇ. προσδοκᾷ.* At *Δοκιδεσι* Etymol. Phivor. & Suid. ut mox *Δοκίδων.* quod & ſeries poſtulat. Male Ed. Schrev. *ἐπιτηρῶν*, pro *ἐπὶ.* ut exhibet Ed. Hagen. & H. Steph. *Ind.* His olim ſcriptis conſentire video Doct. *Valkenarium* in *Miſc. Obſ.* VIII. 1. p. 155. „ Miror equidem (inquit) *H. Stephanum Δοκιτεύων* legendum conjeciaſſe, ubi ſequens gloſſa veram ſcripturam aperte monſtrat. Redde igitur Heſychio *Δοκιδεσι*, quod „ verbum in Scholiis ad *Il.* ψ. 325. & 340. exponitur *ἐπιζήλῶσι*, *ἐπιτηρῶσι.* Poſtremam vocem ab Heſychiaci copdicis deſcriptoribus in *ἐπιτηρῶν* mutatam ſubſicabar ex litterarum ΣΤ & Π ſimilitudine. Infra in v. *Πεπτικὸ* Schrev. „ edidit, *ἐφ᾽ ἁλωβῶν*, pro *ἐπὶ γῆλ.* & in v. *Ἐπιτηρῶλον*, „ *ἐπιτερεοφθόνως, ἐφθόνως*, ὁ *μὴ ἐπιτηρῶν.* &c. quum ſcribi deberet: *ἐπιτερεοφθόνως, ἐφθόνῶς*, ὁ *μὴ ἐπιτηρῶν.* &c. Sed abſolvit veteres librarios Editio Hagenoënſis: ſi enim ultimum *ἐπιτηρῶν* exceperis, omnia emendate ſcripta iniibi deprehendes. „ Hactenus. Vide hæc ſuis locis. Addo Apollon. Lex. MS. *Δοκάζει. ἐπὶ τῷ χωρίῳ.* (ſic) Leg. *ἐπιτηρεῖ.*

9. *Δοκιμάζῃ.*] *Δοκιμάζῃ* corrigit *Schrev.* Et ſic *Suſbertius*; ut ſi esput novi articuli. Malim: *δοκιμάζῃ, σοφίᾳ*), ut & *Kuſter.* Conf. inf. v. *Δοκιμάζεται.* & v. *Δοκιμάσῃ.*

10. *Δόκιν.*] Ut a *σθένω*, *σθένει*, ita a *δόκω*, *δοκεῖ*, ὁ *ὑπόνοια.* Theod. *Epiſt.* Herodiani. IS. VOSS. Eurip. *Iphig. in Taur.* p. 213. *Τί σ᾽ ἔχει κακὸν τὸ δόκος.* ubi forte legend. *δόκιμος*, niſi a *δοκῶ* deducamus, quod Heſych. exponit *σοφόν.* STEPH. CLERIC. Vid. v. *Ἐς δόκιμ.* Arcadius Grammaticus ineditus: *Δόκος, δόκιμ. ὁ ὑπόνοια.* An *δόκιμ* ibi eſt correctio *δ᾽ δόκος?* Cetetum *δόκιν* (ſive *δόκος*, hoc ſenſu) in fine reddit, per *δόχιν*, ut *δόκιμ*, pro *δόχιμ*, vel *δόχιμος.* Sunt itaque duæ diverſæ expoſitiones.

11. *Δόκησις.*] Cyrill. Lex. MS. *Δόκησις. ὑπόληψις, ὑπόνοια, τὸ μὴ ὂν νομιζόμενον, οἷον Φαντασία. παρὰ σκοπὸν, παρὰ δόκος.* Conf. Suid. & mox v. *Δόκησις.* ut & ſup. v. *Δικὼ τι δόκησις.* Photius *Epiſt.* 122. *Μέγα κακὸν ὁ δόκησις.* Vid. ibi Montacut.

12. *Δοκησίσοφος. οἰ οἴκημα.*] Scrib. *ὁ οἰηματίας.* Vid. Ptolem. in *Tetrabibl.* IS. VOSS. Eſt vox Ariſtoph. in *Pace* v. 44. ubi *Νικοτίας δοκησίσοφος.* ut poſt Suidam & *Sapng.* monet Doct. d' Arnaud *Lect Gr.* p. 42. Occurrit etiam apud Cl. Alex. *Strom.* L. I. c. 18. *bis.* pro quo c. 17 *fin.* diviſim *δοκῆσις σοφίας* dixit. Ita Philoſophos *δεκαπαιγνίφους* vocat Hegeſander Delphus in *Epigr.* apud Athen. l. IV. p. 162. B.

13. *Δόκησις.*] Vid. ſup. v. *Δόκιν*, *Δόκησις*, &c. inf. v. *Δοκεῖ.*

14. *Δοκίδες. οἱ ἴσα* &c.] L. *ἰσάκις.* SCAL. Vid. Theon. Smyrn. *Mathem.* c. 29. KUST. Vid. inf. in v. *Δοκοί.*

15. *Δοκίδων.*] Gloſſæ: *Δοκίδες, οἱ ἰσοπλάσιοι. Aſſeres. Suculæ.*

16. *Δοκῶν. ὑπολ.*] Forte locum mutavit, reſtituendum infra poſt v. *Δοκεῖν.*

17. *Δοκικῶ.*] Ald. & Flor. *Δοκιμῶ.*

18. *Ἕρμιππος ὁ Ἀρτ.*] L. *Ἕρμιππος.* JUN. STEPH. SOP. FLOR. PRIC. *Ind.* Athen. L III. [p. 119. C] laudat *Ἕρμιππον ἐν Ἀρβύλαις.* VALES. Similiter Schol. Euripid. in *Med.* v. 1027. & alii.

19. *Δοκιμασία.*] Vid. Harpocrat. p. 7. & 88. SCHR. Hinc *Δοκιμασῆρες* apud Suid IS. VOSS. Vid. Suid. v. *Δοκιμασθείς*, & Sam. Petit. *de Leg. Att.* p. 237. *ſeq.* KUST. Vid. Flor. ad Arift. *Veſp.* p. 576. Kuſt. ad Suid. & Hemſt. ad Poll. VIII. 44.

20. *Δόκιμον. - - - τέλειον.*] Huc facit locus Pind. *Nem. Od.* III. v. 18. ubi *δόκιμον ὕμνον*, quod Scholia exponunt, *κάλλιστον.* Xenoph. L. *Cyropæd.* p. 16. *Ἐκείνου - - ἃ καὶ ἐστάλθη - - ὡς ἐκεῖνο τὸν πρὸ πολλοῦ ἀνδρὶ ἔργον, οἷ τις δύναιτ᾽ ἀποπλεῖσθαι, ὅσων αὐτὸς τι πολλὰ πρὸ αὐτοῦ δοκίμων χρῆται.* Qua voce augeantur Lexica. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 96.

21. *Δοκός.*] L. *Δόκος. σκοπὸ, προσδοκία.* At *Δοκὸς* eſt *ὁ οἰκοδομῇ ξύλον.* SALM. *Δοκὸς*, pro *δόκος*, apud Callim. Vid. Euſtath. I. *Odyſſ.* p. 352. & p. 546. IS. VOSS. Vid. in v. *Μίλητος*, & v. *Ἐς δοκόν.* Conf. *Not.* in v. *Δόκιον*, *Δοκάζει*, &c. Xenophanes Colophonius apud Sext. Emp. *Pyrrh. Hyp.* L. II. c. 4. ſub init. - - *δοκὸς οἷ ἐπὶ πᾶσι τέτυκται.* Vid. ibi Fabric.

22. *Δοκοῦντες.*] *Gal.* II. 6. SCHR. Vid. Barnef. ad Eurip. *Heracl.* v. 897

23. *Δοκοί.*] Meminit Plin. II. 26. *fin. Δοκίδες* vocantur a Suida, & Cyrill. Lex. MS. Vid. ſup. v. *Δοκίδες.* In Sylburgii *Saracenic.* p. 73. 5. *ἔβαιν καὶ μεσουρανίσκου ἄστρ, ὁ λεγόμενος Δοκίνος.* Et p. 101. 14. *Καὶ ἔβαινε σημεῖα ὁ τοῦ ἀετοῦ καὶ μεσουρανίσκου, ἃ λεγόμενοι Δοκίνοι.* Mox poſt *ἐπισημασίαν τινὰ* ſupple tacite vel expreſſe, *δικῆ.* Quid autem Aſtronomis ſit *ἐπισημασία*, vid. Petav. *Var. Diſſ.* II. 10. p. 101. ad *Auctar. Op de Doctr. Temp.*

24. *Δόκησις, σῆψις.*] Vid. Cyrill. IS. VOSS. Hauſit ex Græcis Interpp. *Eccleſ* X 18. *Ἐν ἀνοκλίσει τεκτονικῇ ἡ δόκησις, ἤγουν ὁ ὄροφος χαμηλὸν ἐκλῖναι ἐκείνου.* Ubi alii male *δίκησιν.* Conf. *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 96 Vid. inf. *Ἡ δόκησις.*

25. *Δόλιον.* &c.] Vid. *Ἀδλιος.* IS. VOSS. Male forſan pro *Δόλιος*, *ἀπὸ τοῦ δόλου.* Conf. ſup. v. *Δόλιος*, & *Δόλιον.* KUST.

26. *Δολάσι.*] Infra *Δολερῶς* pro eodem. SCHR. Fortaſſe. *Δολόεις.* PERG. Conf. inf. v. *Δολερῶς*, & *Δόλοπα.*

Δολίων [1]. ὁ δόθιν.

Δολίχαυλ@ [2]. μακρὸν ἢ αὐλὸν ἔχων. Αὐλὸς δὲ λέγεται, τοῦ σιδηρίου τὸ κοῖλον, ὃ [3] ὑμεναίῳ τὸ ἐξῦ τοῦ δόρατ@.

Δόλι@ [4]. παιγνίγ@.

Δολομῆτα [5]. δολιόγνωμα.

Δολιχοί [6]. ὀστρέϊα εἰδ@.

Δολιχός. μακρός.

Δολιχός. μακρός.

Δολιχοβώλ@ [7]. πεδιοβώλ@.

Δολιχόρετμ@. μακρόκωπ@ [8]. διὰ δὲ τοὺς ναυτικούς.

Δολιχόν [9]. κύκλ@ μακρόν.

Δολιχοδείρα [10]. μακροτραχήλ@.

Δολιχός. μακρός. ἢ μέτρ@ γῆς.

Δολιχόσκι@ [11]. μακρὰν ἔχων σκιάν, μακρόσκι@, ἐξ οὗ τὸ μέσα διλύται· ἢ μακρὰν ἱέναι δυνάμενον.

Δόλια. οἱ πρὸ λογισμοί. καὶ πρατηγήματα.

Δολᾶ [12]. φθείρ@. κακουργεῖ.

Δολιόφρων. ἀπατεόφρων.

Δολιχπά [13]. μακρά.

Δολίσκ@. δόλων [14]. πρὸ ξιφίς.

Δολίφων. πέπαικ@, πρὸ τοῦ Δολοφονίς.

Δολομάν [15]. μαστρόπ@. Λάκων@.

Δολομῆτα [16]. δολίβουλε, κακότεχν@. Μήτις γαῖ@, ἡ βουλή.

Δόλοπες [17]. ἔθν@. οἱ τὰ ἔσχατα μέρη τ Θεσσαλίας οἰκοῦντες.

Δό-

1. Δολίων. ὁ δόθιν.] Vid. Suid. in Δοθίων, & Δοθίον. Apud Polluc. male Δοῦν. [IV. 190. ubi vid. Interpp.] IS. VOSS. Vide Ὀλοφυδῶν. SOPING. Pro Δολίον scribend. Δοθίον, ut Suid. ubi vid. Cl. Kust. qui & ad h. l. Δοθίον corrigit. Supra: Ἀμφόρεις. δοθίους. Ἠλείοι. Conf. Not. in v. Ἀπαυτερίμεθα.

2. Δολιχαυλ@.] Vid. Etym. M. & Eustath. B. Il. p. 193. IS. VOSS. Vid. Hom. Schol. Od. I. 156. & sup. Not. in v. Αὐλόν.

3. Ὃ] Scrib. οἷς ὁ ἱμεναίῳ &c. M. MEIBOM. Vid. inf. in v. Κωνεῖς.

4. Δόλι@.] Ptolem. V. [6.] Apud Aristoph. Plut. Mercurio illud epitheton tribuitur. ARCER. Locus est p. 1158. ubi vid. Spanh. & sup. in v. Δολίτης.

5. Δολομῆτα.] Ex Hom. Il. A. 540. Vid. inf. suo loco. Sequens δολιόγνωμα, a δολιόγνωμ@ (ut δίγνωμ@) non est in Lexicis.

6. Δολιχοί.] Suid. Δόλιχ@.

7. Δολιχοβώλ@.] Suid. Δολιχόβωλ@.

8. Δολιχορέτμων, μακρόκωπος.] L. μακρόκωπα. SOPING. SALM. IS. VOSS. Sic Apollon. Lex. MS. & Etym. M. in v. Δολιχαύλης. Vid. Hom. Odyss. Θ. 191. ubi Schol. Δολιχόρετμον. μακρῶν κώπαις χρώμενον. ὁ ἐστι, ναυτικόν. Conf. Phavor.

9. Δολιχόν.] Vid. Etymol. M. & sup. v. Δηθά τε καὶ δολιχόν.

10. Δολιχοδείρων.] Hom. Il. B. 460. KUST. Vid. sup. ante v. Δόλιχον.

11. Δολιχόσκιον.] Vid. Suid. & Etymol. qui descripsit Scholia Homeri in Il. Γ. 346. Male comma post μακρόν, in Ed. Schr. ut & τετυγμένον in v. seq. pro τεύχ.

12. Δολᾶ.] Δολίον. An Δολᾶ? SCHR. Forte est Guyeti Nota. Omnino legend. Δολᾶ, cum Cl. J. Millio in Var. Lect. ad l. Cor. V. 6. ubi hodie ζυμοῖ, sed alii Codd. δολᾶ, quam lectionem fervavit etiam Nolter. Vid. ibi Mill. & ejusd. Prolog. §. 457. & 1040. Conf. sup. v. Ἀλόλις, Δάπης, Δόλιζις, &c. & mox v. Διολίζει. Sequentia Kusterus notaverat: „ Lege Δολᾶ, à δόλος, adulterio, corrumpo. Vel „ refer ad Δηλᾶ, à δηλέω. Conf. sup. v. Δηλᾶ, & Δᾶπις „

13. Δολιχπά.] L. Δολιχπά. SALMAS.

14. Δόλων.] Dalk. Vid. Παγχρυσεία. M. MEIBOM. Vid. Inf. v. Δόλωπες, & v. Παγχρυσίς. Conf. H. Steph. Ind.

15. Δολομάν.] Supra, Δολόπη, & paulo infra, Δόλοπα, μακρηγόρ. SALM. Δολομᾶν, ut Ἀλαμᾶν & δολομᾶσθαι. G.

16. Δολομῆτα.] Vide supra post v. Δολι@.

17. Δόλοπες.] Apollon. Schol. p. 4 [1. 68.] SCHR. Vid. Steph. Byzant. ibique Holsten. & sup. in v. Δόλιος, & mox v. Διολίζεται. Lex. Reg. MS. Δόλοψ. καθέστηκ@. Δόλοπες, ἔθν@ Θετταλικόν.

18. Δόλοπα.] Cyrill. Δόλοψ. καθέστηκ@. IS. VOSS. Vid. sup. Δολομᾶν, & Δολόπη, & inf. v. Δόλιος. Conf. Not. præc.

19. Δόλ@.] Etiam pro Φερεκλ. Apollon. Schol. p. 153. IS. VOSS. Vid. sup. v. Δολόεσσαν, ex Odine.

Δόλοπα [18]. καθάσκοπον. μαστρόπ@.

Δολομήτεω. δόλια βουλεύομ@.

Δολοπεύ. ἐπιβουλεύ, ἐπεξεύ.

Δόλ@ [19]. πάσσαλ@.

Δόλυ τεχνίζα [20]. ὑπὸ τοῦ ἥπαλ@ σημῶν ὁ Θυλακῆ.

Δολοπλοκίας. τὰς τῆς λόγων [21] πλοκάς.

Δόλυα [22]. καθάσκοπα.

Δόλαστρα [23]. χέρας γλουὸν ἔχων, ᾧ ἁμαξὺς [24] χρῶν) εἰς τ ἄξονα.

Δολόπεσσιν [25] ἔστι δὲ ὄνομα ἔθνους Θετταλίας.

Δολοφρενίζα [26]. δόλια φρονοῦσα, ἀπατῶσα.

Δολᾶ [27]. Θύματα. οἱ δὲ, μικρὰ [28] πλακούντια.

Δόλπαι [29]. πλακούντια μικρά. Κῶν.

Δολφός [30]. ἡ μήτρα.

Δόλωνες [31]. οἱ μικροὶ ἱστοὶ τῶν πλοίων. ἢ ξυφίζας τὸ ξύλινον ὑποκεκρυμμένα.

Δολάσιος. ἀπατηλός.

Δόμα [32]. πυκνόν.

Δόμβαι. δοῦπαι, πρὸ ξυκχοῦ.

Δομέσται [33]. οἰκοδομοῦντι.

Δόμοι [34] καὶ οἶκοι.

Δομεύς [35]. οἰκόπεδα. Θεμελίους.

Δομή [36]. πυκν@. εἰδ@, μορφὴ, σχῆμα. σύνθεσις. σῶμα [37]. οἰκοδομή. τεῖχος κατασκευή [38].

Δο-

20. Δόλυ τεχνίζ. - - - σημῶν] Vid. sup. Not. in v. Γλεκίζει, & Cl. Bochart. Hieroz. P. I. L. II. c. 45. p. 502.

21. Λόγων] Lege δόλων. KUST. Non obsto. Vide tamen supra: Δόλιοι. πρὸ λογισμοί.

22. Δόλυα.] Vid. sup. v. Δόλαστρα.

23. Δόλαστρον.] L. Δίλαστρον. Vid. Δίφρῳ. IS. VOSS. Pro eodem infra habes Δίφρῳ. KUST. Idem confert H. Steph. Ind. Δίφρος scribens.

24. Ἁμάξυς] L. ἅμαξα. HEINS. Legerim: ᾧ ἁμαξὴ χρῶν), i. e. quo currus ungunter, ea parte, ubi est axis. Sensus utique hanc lectionem flagitat. KUST. ἁμαξολύτης legebat Amicus quidam: & recte. Simplicius tamen est, quod recepi, ἁμαξὺς. Infra enim in v. Δίφρῳ memoratur οἱ ζάγγλαστες. Supra vero: Ἁμαξόν. ζάγγλαστες.

25. Δολόπεσσιν.] Hom. Il. I. 480. Vid. sup. v. Δόλιος.

26. Δολοφρενίζα.] Hom. Il. Γ. 405. Vide ibi Schol & sup. v. Δολοφρόνι. in fine pro ἀπατῶσα, rescripsi ἀπατίζει: ut exhibet Cyrill. Lex. MS.

27. Δολᾶσι.] Pro ὄλοις, & mox Δόλαις, pro ὄλοις, id est, ὄλεσι. O. Vel lege: Δόλαις, & mox: οἱ δὲ, μικρὰ πλακ. SALM.

28. Μικρὰ] μικροὶ forte. GUYET. Immo μικροὶ. [ut in v. seq.] HEINS. SALM. KUST.

29. Δόλαιν.] Vid. v. præc. & Not.

30. Δολφός.] Pro Δελφός. KUST.

31. Δόλωνες.] Ita & Pollux minimum in navi velum δόλωνα vocat, ut majus ἀκάτιον, maximum ἱστίφυγον. FUNG. Locus est L. I. 91. ubi vid. Kühn. Conf. omnino de hac voce Suid. & Du Cang. Gloss. Gr. Adde Artemidor. II 14. p. 102. init. Reinef. Var. Lect. p. 640. coll. H. Steph. Ind. & sup. in v. Δολίτης.

32. Δόμα. πυκνόν.] Maximum. Hieron. Ep. ad Suniam & Fret. [p. 654. T. II. Ed. Mart.] In Ægypto, inquit, vel Palæstina, ubi vel scripti sunt divini libri, vel interpretati, non habent in tectis culmina, sed DOMATA, quæ Romæ Solaria vel Mœniana vocantur. HEINS. Vid. inf. Not. in v. Δωμάτια.

33. Δομέσται.] Vid. sup. in v. Δωτοδομέσται.

34. Δόμοι] L. Δομείζει. IS. VOSS.

35. Δομεύς.] L. Δόμος, vel Δομαίος. Δόμαιον apud Apollon. sunt Θησαῖα. SALMAS.

36. Δόμα.] Scribendum est Δόμα; quod Hesychius hic cum Δόμος confundit. Nam ad Δόμα pertinent interpretationes, πύκν@, οἰκοδομὴ, καθέστηκε: ut reliqua ad Δόμος; quod vide supra. KUST.

37. Εἶδ@, μορφὴ, σύνθεσις, σῶμα.] Ad Δόμα referendum. G. Refer ad Δόμος. Conf. Not. præc. KUST Orpse uti σκῦβ@ dicitur (de quo plura, post alios, notavi ad Il. Cor. V. 2.) sic & δομὸς. Ita enim ferihendum, cum accentu in ultima. Apollon. Rhod. III. 1394. - - κάτωθεν ἀνάλκιδος ἰδέσθαι. Schol. Δομὸς] τὸ δ' σύμπλ@ σύστεμα, τὸ κρῆμα.

38. Τεῖχος κατασκευή.] Lege & distingue: τεῖχ@. (vel τεῖχον) κατασκευή. Pollucis interpretatio pertinet ad Δομὸς (conf.

Δόμαρης [1]. γυνή.

Δόμ@. οἰκία. Ἀπὸ τοῦ Δεδμημένος.

Δόμ@. ἡμιτελής [2]. ὁ ἀτελὴς οἰκ@. Ἡμιτελὴς [3]. ἡμίγαμ@. Τέλ@ [4] γάρ ἐστι, ὁ γάμ@. καὶ Ἥρα τελεία, καὶ Ζεὺς τέλι@, ὅτι γαμίλια εἰσίν.

Δομάφορ [5]. Ἀπὸ τῶν δόμων ἐφορυόντα.

Δόναξ [6]. κάλαμος. Κρῆτες. ἀφ' οὗ τὸ Δονᾶκος. καὶ ῥάδαλον.

Δόναξ Ἀπολύσιον [7]. πάλαι γὰρ παῖς λύσιος κάλαμ@ ἀπὸ κέρν@ ὑπενήνοτο.

Δόναξις [8]. κάλαμος [ὁ τόπος] ἑλώδ@ [9]. ἢ πέλεια.

Δοναῦα [10]. ἡ ἀφίουσα καλαμῶνα [11].

Δοναχήμαξ. ἀναλήμμαξ. καὶ ἀνάμμαξ [12].

Δοναῦαι [13]. ἡ Ἀπόλλωνα. Θεόπομπ@.

Δονάκιον [14]. καλάμιον. ἢ αὐλῶν.

Δόνακ. κάλαμ@ ὁ ἀληθινός.

Δοντὶ [15], κινῶ, παρίστ, σαλεύ.

Δόξα. Φήμη. πιθ.

Δοξαν ἐλεῖν. δόξαν λαβεῖν.

Δοξαρέως [16]. βυτελίζ δύγμαζιν, ὑφ' οἷσιν ἐστοκαστικῶς.

Δόξας. δυκίους [17].

Δοξαταί [18]. διαταί.

Δόξεια [19]. Ἀπολλόδω.

Δόξη. Φαῦη [20]. ἢ δυκίος.

Δόξης [21]. δυκίους.

Δοξουλ@ [22]. κατοπτεύ@. Φαυλίζ@.

Δορά [23]. δέρμα.

Δόρασ@. λοξγκάζ.

Δορατοξόμυσι. δόραξι μαχόμενοι.

Δόρατον [24]. κέρας, ὃ ὦ ἐγλοιὸν Φέρουσι οἱ ζθλιπλάται Ἀπὸ τῆ ἀμάξη

Δορυάλητον [25]. δορύληπτον.

Δορυάλω@ [26]. αἰχμάλω@, Ἀπὸ δόρ@ ληφθείς.

Δόρη [27], ἡ Δορῶν. ἀντὶ [28] τῦ, δόρασι, ἡ δορᾶτον.

(conf. *Not.* penult.) prior ad *Δίμας*. Nam & supra *Δίμας* exponitur *τοῖχ@*: & *Δίμας ανεῳ καιομένω*, apud Poëtam, eſt idem quod, *τοῖχο ανεῳ καιομένο*, (i. e. *inſtar*, vel *more ignis ardentis*) ut ipſe Heſych. ſupra interpretatur. KUST.

1. *Δομήσῃς.*] Pro *Δάμασῃς*. Apud Suidam *Δόμος*, Spartanum procul dubio, pro *δῶμ@*. IS. VOSS. Illud *Δόμος* more ſuo a Suida ejecit *Kuſterus*. Ad Heſychium vero notat: „ Si voa [*Δομησῃς*] mendo caret, eſt idem quod *Δά-„ μας*. Vide ſupra. „

2. *Δόμ@ ἡμιτελεῖ.*] Exponit locum Hom. *Il.* B. 701. [*Cat* ℣. 208.] ARCER. PERG. Vide Ioterpp. ad Hom. [*l. c.*] & Turneb. *Adverſ.* l. XXI. c. 17. VALES. Conf. Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* XIK. p. 410. *Ed nov.*

3. *Ἡμιτελὴς. ἡμίγαμ@.* &c.] Hæc inepte huc inculcata ſunt, infra ſub voce *Ἡμιτελὴς* & *Τέλ@* collocanda. KUST. Non auſim adſentiri Cl. *Kuſtero*. Vid. Schol. Hom. *l. c.* Vox autem *ἡμίγαμ@* nova eſt, & Lexicis ignota.

4. *Τέλ@.*] Vid. inf. in v. *Πρηξίδαια*.

5. *Δομάφορ.*] Scribend. *Δορυάφορ*. SALMAS. ANON. *in Cod. Burm.* Idem ſuadet capoſitio.

6. *Δόναξ. - - - ράδαλον.*] Id eſt, *κεχίδαλον*, a *κεχίδιον*. G. Puto ſcripſiſſe hoc modo: *Δόναξ. κάλαμος. ὅθεν τὸ Δονᾶκες. Κρῆτες ράδαλον.* Illud dubio, quaſi *κεχίδαλον*; eadem ratione qua *δοιαξ*, κἀκ *δ' Δονᾶκες*. Infra, *Ῥαδάλαι*, exponitur *ἀλέξανδρον*, ubi *ἀλέξανδρον* legendum notavimus. HEINS. Conf. v. *Κεχίδαλον*. *Munkerus* pro *ῥαδάλιν*, in fine, conjiciebat *μαγίζειν*, de quo vid. Schol. Euripid. *Oreſt.* ℣. 146. *Bod. a Stapel* ad Theophraſt. *H. Pl.* l. IV. p. 478. b. Ita legendum conjicit. *Δόναξ. κάλαμος Κύπριος.* coll. Plin. XXIV. 11. & Dioſcor. l. 115. „ An (addit) quaſi a Cretenſibus etymon „ iovemus?„ Non putem. Eſt enim in Schol. Hom ad *Il.* K. 467. *Δόναξες. καλάμους, ἀπὸ τῆ Δονᾶκος*. Quare diſtinxi poſt v *Κρῆτες*: quod rejiciendum tamen potius ad aliam in ſequentibus gloſſam minus notam. Et hoc maxima nunc arridet; de quo Cl. *Hemſterhuſius* noſter ſententiam rogatus ita reſpondit: „*Cretenſes* incommode hic poſiti. & lo-„ co non ſuo. Quis ſanæ mentis *Cretenſium* eſſe dicat *Δό-„ ναξ*, quum pro *καλάμῳ* ſumitur? Deinde copulanda ſunt: *ῥάδαλα δύναξ. ἢ ἀλέξουσαι καλάμους*. quæ paulo inferius leguntur. Hæc eſt Zenodoti lectio in Hom. *Il.* Σ. 576. ut Etymologus oſtendit p. 701. ℣. 51. cujus etiam memini Euſtath. p. 1165. Porro in v. *Δόναξ*, poſt *ἢ πέλεια* (ſic eoim legendum) opportune jam *Κρῆτες* ſubjicientur: hoc enim eſt vere *γλωσσηματικόν*, *ultimo* vocari „ *Δονᾶκας*. „

7. *Δόναξ Ἀπολύσιον.*] Tolle comma, & vid. Ariſtoph. *Ran* ℣. 235. (quo reſpicitur) ibique Schol. & omnino Cl. Kuſt. *Not.* coll. Jungerm. ad Poſſuc. IV. 62.

8. *Δόναξις.*] Athen. p. 90. [8.] SCHR. Leg. *Δονάκιον*, & *καλάμους*. IS. VOSS.

9. *ἑλώδ@* &c.] Scrib. *ἑλώδεις τὸν τοῖς πλοίοις*, *calami cum ulmis confuſurrantes*. PERGER. In prioribus Edd. eſt lacuna poſt *καλαμοι*. Ita enim exhibetur, ſpatio aliquo interjecto: *καλαμοι ἑλώδ@* &c. quod indicio eſt, ut in aliis etiam locis, aliquid h. l. excidiſſe. Leviſſima opera ſupplendum: *οἱ τόποι*. Arundines enim juxta flumina & paludes ut plurimum naſci conſtat. Noo opus eſt itaque, ut cum *Iſ. Voſſio* legamus: *Δονάκιον. καλάμους ἑλώδ@*. etſi ſenſum fundit commodum. Supplementum noſtrum probat Schol. Euſip. modo laudatus ad *Oreſt.* ℣. 146. *Δονᾷ. καλαμῶ λοιπὸς τὸ τοῖς ἑλεῖ φοίνικ@*. Idem placuit Cl. *Hemſterhuſio*, qui *φοίνικας τὸ τόπον* ſupplet. Ultimum, *ἢ πλοίοις*, nova eſt & inſuſtatior expoſitio vocis *Δόναξ*, adeoque *πλοίοις* reponere non dubitavi, poſtquam ita conjicientem me munîverit *ἢ καὶν* auctoritas. Vide Ejus *Not.* ad v. *Δόναξ. κάλαμοι.* &c.

10. *Δοναῦα.*] A *δύναξ*, *δύναξ@*, *δυναξίς*. Hom. *Il.* Σ. 576. - - - *ἐδεῖ ῥοδωὶν δυναῦα*. G. Male *Schrev.* exhibet, *πεζομαῖο Περιῤῥοδίην δυναῦ@*. Schol. Ibid. *Ῥοδωὶν. Δελφίνων.* &c. quomodo & hic malim pro *Δέλφινον*, conſentiente Etymologo. Jungendum autem eſſe cum *ῥάδαλον*, in v. *Δόναξ*, ibi notatum.

11. *Καλαμῶνα.*] Scrib. *καλαμοῦδα*. Vid. Etym. M. [v. *Δόναξ.*] VERW. Cyrill. Lex. MS. *Δοναῦσα.* (ſic) *καλαμοῦδ@*. Nihil muto. Vid. *Not.* in v. *Δόναξ*.

12. *Ἀναλημμαξ ἢ ἀνάμμαξ.*] Non dubito, quin alterum ſit alterius emendatio. Et quidem, ſi poſterius *ἀνάμμαξ* recte ſe habet, putem *Δοναχήμαξ* corrupte ſcriptum eſſe pro *Ἀναναύμαξ*. Nam *Ἀναναίειν* eſt *ἀναίθειν*, i. e. *accendere*, ipſo Heſychio interprete. KUST. *Δοναύμαξ* interpretor, *tecta arundinea*, *in altum edufta*; quæ ſunt apud nos caſarum ruſticarum. Eo pertinent *ἀναλημμαξ* (nam *ἀνάμμαξ*, ut rejiculum, ſic & rejiciendum puto) quæ *ὑψώματα* declarantur ab Heſych. & Suida. Herodus apud Joſeph. *in Apion.* l. p. 451. [*nov. Ed.*] & Eufeb. *Chron.* l. p. 49. *οἱ ἢ τῶν βασιλείων τοίχοι ἀναλημμαξὶ ὑψηλὰ λίθοις ἀποκαθημένοις.* Dionyſ. Halic. *A. R.* III p. 192. ℣. 38. *ἀναλήμμασι ὑψηλοῖς κυκλοῦσθαι πέτραις.* Vid. H. Steph. *Theſ.* Si quis *ἀναμμαξ* retinere mordicus velit, tribuere licet *τῇ δυναμμαξ*, analogia non repugnante, alterum ſignificationem *cremiorum arundineorum*, quæ *ſuccendantur*. HEMSTERH. *in litteris*.

13. *Δοναῦαι.*] Videtur ſcribend. *Δονάξιν*. SALM. *Δοναῦδι* legit *Joſ. Barnef.* ad Anacreont. ℣. 991. p. 219.

14. *Δονάκιον.*] Æſchyl. p. 37. SCHR. Locus eſt *Prom. Vinct.* ℣. 576. Conf. Etym. M.

15. *Δοντί.*] Sup *Ἐμοὶ δοντί*. Et: *Δυναλεῖν. ἀλγύνειν, δοῦναι.*

16. *Δοξαρέως. δύτ. δύγμ.*] Sic plane Cyrill. Lex. MS. Conf. Suid.

17. *Δόξας. δοκίους.*] Cyrill. Lex. MS, *δυκίους*. Sed & infra: *Δόξης. δοκίους.*

18. *Δοξαταί. διαταί.*] Ita ſup. *Δοξάζῃ*. - - - *δυκάζῃ*. poſt v. *Δοίγ*.

19. *Δόξειε.*] Scribe *Δόξεια*. KUST.

20. *Δοξαῦαι.*] Ita *Schr.* edidit. Priores, *Δόξα φαῦ*. An *Δόξη. φάμη*, &c. Vid. v. *Δόξα*. Sic & Cl. *Kuſter*. Vel refingendum ita: *Δόξη. φαῦη. ἢ δυκίζ*. Ita Cl. *Hemſterh.* Quando alterum eſt 3. perſ. *δόξε*, *ει*, *ει* alterum Dativ. a *δόξα*.

21. *Δόξης. δυκίους.*] Ex Hom. *Il.* K. 324. & Schol. Sic & Apollon. Lex. MS. Conf. v. *Δόξας*.

22. *Δοξοῦλ.*] Vid. Herodot. VIII. 124. IX. 47. & inf. v. *Ἐλεξάτο*.

23. *Δορά.*] Vid. ſup. in v. *Δέρμα*, & Etym. M.

24. *Δορατζέλ. λοξκάζ.*] L. *Δορυκτζέλ*. Etym. M. *Δορίζ. κελαλίζ*. IS. VOSS. Male, ut puto, pro *Δορυκτζέλ*. Vid. v. ſeq. KUST.

25. *Δόρυβδ.*] Supra *Δίλυστρον*, poſt *Δίλυ*, pro eodem. SCHR. Scrib. *Δόρυβδ*, vel *Δόρυβδι*. IS. VOSS. Vid. *Not.* ad v. *Δίλυστρον*, ante v. *Δολόστατον*.

26. *Δορυάλωβ.*] Male pro *Δορύλοβδ*: [ut ſtatim] vel, quod propius ad ſerum litterarum accedit, *Δορυάλοβδ*. KUST. *Δορυάλοβδ* Il. *Mace.* V. 11. ubi Alex. *Δορυάλοβδ*, ut c. X. 24.

27. *Δορυάλω@.*] L. *Δορυαλοῖ@*, ea litterarum ferie. KUST. Utrumque dicitur. Vide H. Steph. *Theſ.* l. 949. 950. & inf. v. *Δορυάλης*.

28. *Δόρα.*] Leg. fort. *Δόρ*: ut *ἔστρ*, & ſimilia. KUST. Minor illud *Δόρ* Viros Doctos adeo ſollicitans babuiſſe. *H. Stephanus* etiam in *Ind.* ſcribit: „ *Δόρα*, Heſych. pro *δόρατα* „ dici tradit. „ Eximat ergo ſcrupulum Euripides, in *Rhæſo*, ℣. 274.

Μάχας ἀπὸ χηρῶν τῶν ΔΟΥΡΙ βαστάζοντα.

i. e. *In manibus gerunus prælia & haſtas*. Ubi *δόρι* pro *δόρε*, ex *δορατα*. pro *δόρατα*, a *δόρι*.

29. *Ἀπὸ δόρ.*] Sic & Ed. Hæ. At Ald. Flor. & Phavorio. *ἀπὸ δ'*. quud recepi.

Δορείδης [1]. μάχαιραι μαγειρικαί, εἰς τὸ ἐκδῖραι τὰ ζῴματα ἐπιτήδειαι.

Δορίκτητος [2]. αἰχμαλώτους, πολέμῳ κτηθείς [3].

Δορίληπτον [4]. κατηργυρώμενον.

Δορίς [5]. σκεῦος μαγειρικόν.

Δόρκα [6]. δόρκα.

Δορκάζων [7]. ἀφελλόπους.

Δορκεῖ. κύνδις [8].

Δόρκων [9]. ἀκεκλῶς. Κρῆτες.

Δορεῖ [10]. θύλακες δερμάτινοι, κάρυκες, δίφθερα.

Δόρπα [11]. δεῖπνα.

Δορπᾶσαι. δειπνῆσαι.

Δόρτεια [12]. ἡ τῶν Ἀπατούρων τρίτη ἡμέρα οὕτω καλεῖται.

Δορπάζω. δειπνῶ.

Δείπτιος [13]. ὥρα τοῦ δείπνου.

Δόρπον. δεῖπνον.

Δόρπου ἑλόμενα [14]. ἐδεσματοπαύσεται.

Δόρπος. βορά. δεῖπνος [15].

Δόρπωσι. δόρπιος [16]. δείπνοις.

Δόρυ. ὅπλον. λόγχη. ἀκόντιον, καὶ πᾶν ξύλον [17], ἢ δοκός.

Δορυαλλὸς [18]. τὸ τῆς γυναικῶν μέσον. ἀπὸ τοῦ Δόρεως· ἢ ἐφ' ὕβρει τοῦ βαγαυδοπιοῦ Δορύλλου [19], οὗ μέμνηται ὁ Ἀνμώνιος [20].

Δορυδόκη [21]. δορυφόρος.

Δόρυ καὶ κηρύκιον [22]. παρομία, ἣν ἔνιοι Παθανίαν λέγουσιν εἰρηνῆ δὲ ἐστὶ [23] τῆς ἅμα σχαλήνης καὶ ἀπιλήντου· ἀπὸ τοῦ Δόρυ κατίχειν καὶ Κηρύκιον.

Δορύκιον [24]. εἶδος βοτάνης.

Δορυμήτορας [25]. τοὺς ἐμπείρους τῆς πολέμου [26].

Δορυμολπὸς. ὁ περιχορεύμενος τῶν θυμάτων βοῦς τῷ Διΐ.

1. Δορείδης. μάχαιραι &c.] Eustath. ad *Il.* Β. p. 243. 6. Δορείδης, παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ, μαγειρικαὶ τροπικῶς. Sed μάχαιραι est etiam apud Etym. M. Vid. D. Heinf. *Aristarch.* p. 484. (five 935. *Ed. maj.*) & mox v. Δορίς.

2. Δορίκτητος. . . . περὶ κυδωνίας.] Eurip. *Hecub.* ϑ. 478. SCHR. Vid. inf. v. Δορίληπτον, & Δορίαλος, & fup. v. Δορύαλλος. Dicitur & Δορίκτητος. ut paffim ῑ & ῠ in compofitis a δόρυ ; romifcue ufurpari folent.

3. Κτηθείς.] L. κτυθείς. SCHR. [vel SALM.] Leg. κτυθείς: a κάω, καίω. KUST.

4. Δορίληπτον.] Vide paullo fuperius v. Δορυάλληπτον.

5. Δορίς.] Vide paullo ante v. Δορείδης.

6. Δόρκα.] L. Δόρκαν. SALMAS. An Δόρκων, vel Δορκίς (quod infra) pro Δορκάς, quod hic alieno loco fit? Sed ἐπίτηρον. Forte autem fequens δόρκα (fi recte fe habeat: nam fup. in v. Δόρκα, legitur δόρκη, pro δορκή) eft tantum correctio gloffæ. Sed ordo Δορ. poftulat, περὶ ϑ. Unde nec δόρκη δόκων Sophoclis hic inferta fufpicari aufim.

7. Δορκάζων.] Inf. Δορκάζει. ἀφελλόπους. (ante v. Δορκεῖ.) Et: Δορκάζουσι. ἐμπαίπτουσι.

8. Δορκεῖ. κυνίδι.] Euftath. *Il.* π. [p. 368. 9.] ad Φθιῶτιν ἠδὲ [ϑ. 868. five *Cat.* 375.] annotat, Pauſaniam in fuo Lexico fcribere: Δόρκα. αἱ φθίνοι. Ad quæ adfpexiffe Hefychium nullus dubito, nam κυνίδι hoc loco funt *lendes, pediculi*, quos Belgæ *neeten* vocant. Et tamen num Δορκεῖ an Δόρκει legendum fit, quis dicat? SOPINGIUS. Cl. *Hemfterhufius*, vocem Κρῆτες ex feq. articulo retrahens, ita legit: Δορκεῖ. κυνίδι. Κρῆτες. quia Etymologus Δορκὶς Cretenfibus effe δοκὸν monet. Ingenioſe, ut omnia. Conjiciebam allquando, fcriptum fuiſſe, favente ſerie, Δορκαλίδι, cujus expofitio defit, petenda ex Schol. in Gregor. Nazianz. *Stelitent.* II. p. 111. *Ed. Montac.* ubi dicitur, eſſe ὄργανον αὐλητικὸν, aut μάσγανα, τὰς διὰ ὑφάσεως δορκάδι. Vide locum; & conf. Suid.

9. Δόρκων.] A δέρκω. G. Idem notat *H. Steph.* in *Ind.* ut ſit, *intentis oculis.* Conf. v. Ἀμφιδεκαιὰς, poſt Ἀμφορεύσασα; item Euſeb. in *Cantic.* p. 27. *Ed. Meurſ.* de voce δορκάς. Ultimam vocem Κρῆτες præcedenti gloſſæ ſubjicit Cl. *Hemſterh.*

10. Δορεῖ.] Vid. Salmaſ. ad Voſſ. p. 502. [T. II. *H. A.* p. 840.] SCHR. Dubitavi ante, num γυρεῖ ſcribendum pro αἴρουσι. Vide ſupra. Sed nil muta. VALES. Etym. M. Δόρυς. καρῦναι, δέρματα. Heſych. Ἄδορυς, ἄπυρος, κάρυνα, Σύλλαια. Nihil ergo tentandum. Conf. inf. v. Κάρυδ. Schol. Hom. *Od.* Β. 354. & Euſtath. p. 1450.

11. Δόρπα. δεῖπνα.] Similiter in v. Δεῖπνα, & v. Ἐδίεντο. Vid. *Not* ibid. & mox in v. Δόρπον, & ſeqq.

12. Δορτεῖα.] Vid. Meurſ. *Græc. Fer.* in Ἀπατούρια. SCHR. Vid. ſup. in ea voce. Referipſi Δόρτεια. Conf. Suid. v. Δόρπια. & Pollux. VI. 102. ubi male etiam Δορτία.

13. Δείπτιος. ὥρα τοῦ δείπνου.] Quid ſi legas, ὥρα τοῦ δόρπου. [at Etym. M.] Alii βοὸς τοῦ δείπνου. Sed ex Euſtathio conſtat, aliud fuiſſe δόρπον, aliud δεῖπνον, etſi Hefychius confundat. Nam matutinum cibum Græcos ἀκρατίσματα dixiſſe ſcribit, & ἀκρατίσματος ſequentem epulationem ἄρτου καὶ ὄψου τοῦ ἐπὶ τοῖς βρώμασι καὶ μυττωθεῖσιν· deinde cos habuiſſe δεῖπνον· denique tempore veſpertino τὸ δόρπον. FUNGER. Apud Ariſtoph. Σφ. [ϑ. 103.] p. 304. & Interpretem, ſcribitur δορπισείς. Apud Suidam tamen, ut hoc loco, δόρπιος. HEINS. Alii ſcribunt Δορπεῖς, per ν, & oxytonos. Sed fallor, an pro utroque ſcribendum eſt, Δορπαῖς, quod formatum fuerit à δορπᾶν, ut Δειπνεῖς à δειπνῶν. Vid. fup. v. Δειπνεῖν. KUST. Δείπνου male apud Polluc. [VI. 102.] p. 295. Sic tamen Etym. M. Δόρπον etiam dicta. Vid. Suid. in Δείπτιος. IS. VOSS. Xenoph. L. I. Ἀνάβ. [p. 271. D.] Ἀθηναῖοι ἀμφὶ δείπνου ἴσι τὰς σπονδάς. SOPINGIUS. Eundem locum (poſt H. Steph. *Thef.*) notarunt Interpp. ad Poll. *l. c.* Vid. Schol. Hom. ad *Il.* Β. 381. Ω. 124. Euſtath. ad *Od.* π. ιγϛ'. p. 1791. & Foëſ. *Oecon.* v. Δείπνιος, aut Δειπνεῖς. Nolter ſup. Δειπνεῖν explicat, τὸ δ' δείπνου ὄψον. Lex. Reg. MS. Δειπνεῖς. δόπνα ὄψα τῷ Δείπνῳ. Idem: Δορπεῖν. ν ἐσπερινὸν τροφὴν, τῷ ὁ δόπνος. Conf. mox in v. Δορπεῖν.

14. Δόρπον ἑλόμενα.] Ex Hom. *Il.* Α. 729. ubi ἐλόμενα. Conf. ſup. v. Δεῖπνον ἕλοντ.

15. Δόρπος. . . . δόπνος.] L. δεῖπνον. KUST. Vid. ſup. v. Δόρπα. Cyrill. Lex. MS. Δόρπον. τὸ ὀψῶν δόπνα. Conf. Lex. Reg. MS. in *Not.* penult. unde δόπνος retinui.

16. Δόρπωσι. δόρπιος.] Repone: Δόρπωσι. δόρπια, δόπνοις. Ita ſup. Δείπνοις. τοῖς δόπνοις.

17. Πᾶν ξύλον, ἢ δοκός.] *Omne lignum longum & teres* M. MEIB. Adpoſitus in rem præſentem Euſip. *Hel.* ϑ. 1612. Idem alibi ſæpe ponit pro *navi*. Vid. Barnef. ad Cycl. ϑ. 15. & 19. Adde ſis ejuſdem *Helen.* ϑ. 1626 item Pind. *Pyth. Od.* IV. ϑ. 47. & 68. ABRESCH in *Mifc. Obſ.* V. 3. p. 96. Conf. Etym. M. in v. Δορύ, & inf. v. Δόρυ.

18. Δορυαλλὸς.] Scrib. Δορίαλος, vel Δόρυαλος. SALM. Δόρυλλος Suidæ. SCHR. Fortaſſis prima bella propter feminas ſuſcepta ſunt. [conf. Heſiodot. L. I. *init.* & Hor. *Sat.* I. 3. 107.] Hinc Δορυαλὶς, quaſi δορίκτητος, dicta fuit femina, vel feminarum pars illa, qua feminæ ſunt. Tamen δόρεσιν legendum puto, i. e. μικροῖς δεσμοῖς. mus & pars illa dicitur πυνδοκεύς. Apud Suidam habes Δόρπιος recte. Δορυαλὶς verum eſt tamen, quo utitur Ariſtophanes. Vid. comment in *Ran.* p. 151. FLORENS. Scrib. Δορίαλος. HEINS. ANONYM. (*in Cod. Burm.*) Suidas ſcribit Δορυαλὸς, ubi vide quæ notavimus. KUST. Etym. M. Δορίαλος, τῷ Δόρυλλος. *Perche fi piglia con la lancia.* Gloſſæ: *Verpus. ἀρίλλος.* Et aliæ Gloſſæ: Δορυλλος. *varus. trull.* IS. VOSS. An obſcœnior ſenſus vocis δόρυ huc pertineat, non dixerim. Conf. Kuſt. ad Ariſtoph. *Lyſiſtr.* ϑ. 50. Lex. Reg. MS. Δόρυλλος. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Schol. Comici ad *Ran.* ϑ. 519. Δορύλλια.

19. Δορύλλου.] L. Δορύλου. JUN. FLOR. Scrib. Δορίλλου. Is enim Trigiceus ille fuit. HEINS. VALES. Leg. Δορύλου, vel ſecundum Etymol. [& Suid.] Δορύλλια. ANONYM. in *Cod. Burm.*

20. Ἐν Ἀμφίοντι.] *Ariſtophanes* ſcil. ARCER. SOPING. Eum enim fabulam *Lemnias* nomine ſcripſiſſe conſtat. KUST. Sophocles Ἀμφίοντι citatur v. Ἀξιμάλλου, & Ἀνάκτων ὄρος. Sed hic *Ariſtophanis* Ἀμφίοντι innuuntur, at conſtat ex Etymol. v. Δορύλλιος, ubi Ἀμφιόντιος citatur, non addito dramatis nomine. ANON. *in Cod Burm.* Drama illud Ariſtophani Comico a pluribus tribui notum eſt. Vid. Cel. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 713. Adde & Schol Ariſtoph & *Indic.* Lexici Photiani, quem ſubjecimus Gloſſ. *N T.*

21. Δορυδόκη.] Scrib. Δορυδόκος. IS. VOSS. Conf. v. Δορυφόρον.

22. Δόρυ καὶ κηρύκιον.] L. κηρύκειον. JUN. vel κηρύκιον. ARCER. SOPING. Κηρύκιον eſt in ſeqq. & inf. fito loco. Recte Ed. Hag. & Zenob. III. 26. p. 61. ad quem vide Schott. & Kuſt. ad Suid. ubi Δόρυ κηρύκιον. Conf. Bentley. *Anim.* ad Polyb. p. 79.

23. Ἀπὸ τοῦ ἐφελκομένου.] Referipſi ἐπὶ, ut Suid. Zenob. & Euſtath. ad *Il.* Γ. p. 408.

24. Δορύκιον.] L. Δορίκιον. SALM. ARCER. In Nicand. *Alexiph.* eſt Δορύκνιον. At ſcribitur etiam Δορύκνιον. Vid. Etymol. [& Suid.] SOPINGIUS. Scrib. Δορίκνιον. Vid. Nicand. Dioſcor. [VI. 6.] Etym. M Plin. [non uno loco] alios. HEINS. Δορύκνιον Plin. *H. N.* XXI. 31. BIEL. Vid. Nicand. *Alexipharm* p. 155. ubi Schol. p. 65. Δορύκνιον, ἢ τὴν Μελαμπόδιον καλουμένην ἄγριαν ἐλλέβορον &c. Vide quæ Demophon ibi & Lyſimachus Hippocraticus etymo'ogice habent: & confer ad eum loc. Gorræi Scholia p. 189 ejuſdemque *Definit. Medic.* v. Δορύκνιον. Quam lectionem Heſychio reſtituimus, apud quem ſaplus a & ρ confunduntur. Vid. *Not.* in v. Γαυλιάν.

25. Δορυμήτορας.] Vid. Cyrill. [& Suid.] IS. VOSS. Mattem Δορυμήτορας vocat Euſip. *Andromach.* ϑ. 1015. notante etiam Abreſchio in *Mifc. Obſ.* V. 3. p. 96.

26. Πολέμου.] Cyrill. Lex MS Item. πολεμικῶν. BIEL.

Δαρίξειν [1]. ὅπερ τὰ δέρεθρα ξύειν.

Δαρυξίνης [2]. οὓς ἐμπεδοῦντες τὰς ὁμολογίας φίλους ἐποιοῦντο· καὶ παροιμιάζεσθαι Δαρυξίνης, ἀφ' ἧς οἰκειότητος ἡ γινομένη περίξεσις. Δηλοῖ καὶ τὴ ἀγριζούσα φάσις [3], καὶ παῖξαι.

Δάρυσα [4]. ὕπνος ἐκαλεῖτο ἡ Σάμος.

Δαρυσσίου [5]. ἀνδρείαν. δαρυόμενον, ἢ δέρατι φοβοῦντα, καὶ σεσωῦσα.

Δαρυφία [6]. χαιροφία ἀγαθή.

Δαρυφόνων· ἢ δολοφονοῦντα. Ἀλεξάνδρου Δαιδάλῳ. ὅτι δὲ Φιλίστιος [7] τῇ λέξει ἐχρήσατο ὁμοίως, δηλοῖ Τηλεκλείδης ὁ Ἀμφικτύων [8]. δηλοῖ δὲ ἡ δολοφονοῦσα.

Δορυφόρος· ὁπλοφόρος, ὑποσπιστής. ἢ φύλαξ ἢ τυραννικὸν, καὶ παράσπονδος [9].

Δορυφορούντες [10]. παρδαλίζοντες. ἔοικεν.

Δορυφόρους. ἅτινα βαστάζουσι τὰ ὅπλα [11].

Δόρων [12]. τῶν δορκάδων.

Δορχηλαί [13]. ἀκραιγλαι.

Δόσαν [14]. παρίσχον, ἐδόξαν.

Δρ-

1. Δαρίξειν.] Locus, officina. Compolita vox e re & actione. M. MEIBOM. Vid. Etym. M. v. Δαρυξίνη.

2. Δαρυξίνης.] Multa de hac voce Eultath. *Il.* Γ. p. 307. [10 *Ed. R.*] ex veteribus Grammaticis. SDPING. Vid. Æfchyl p. 263 [*Choëph.* ν. 914.] SCHR. Vid. Schol Eurip. *Med.* ν. 687. Schol. Sophocl. *Electr.* ν. 45 Suid. ibique Kuft. Confer omnino Plutarch. *Quæft. Gr.* p. 295. C. & Ulpian. *Enare* in Demoftli. p. 197 *fin.* &c

3. Ἀγριζοῦσα φάσις] An legendum, ἀγριζοῦσα τινα φάσι, i. e. *qui aliquem à placido cædis purgat.* Sed quomodo hæc interpretatio voci Δαρυξίνης conuenire queat, non video. KUST. Ἀγριζων φάσις eſt, *qui cædem explat*, ab aliquo factum; adeoque homicidam ipfum purgat. Nihil itaque muto. Subaudiendam autem eſſe vocem Δαρύξεως in δολοῦ &c. quiſque videt.

4. Δάρυσα.] L. Δρυΐζα. STEPH. Ita enim Heraclid. *de Polit.* p. 518 *Ed Crag.* & infra Hefychius. Conf. Steph. Byzant. in v. Σαμος, ubi Δρυσσα ſcribitur.

5. Δαρυσσίου.] Vid. Æſchyl. p. 74. & Schol. SCHR. Vid. Hefiod. *Scut.* ν. 54. & Etym. M. qui Δαρυσσίου, & mox σεσωῦσα Schol. Æſch. *Sept. contr. Theb* ν. 127. Δαρυσσίους φασγάν. τοὺς λεῖ ἢ δορατου εὐρέσεως παροιμίαν, &c. Et alter Schol. Δαρυσσὸς παροιμία, ἐ ὁ τῷ δορὶ τῷ ὁ τὸ σκιάμα τοῦ λῃστοῦ λαμβάνων &c. Cetcrum δαρυσσμα ignoiant Lexica. Phavor. δορυσσ . . . σεσωῦσα.

6. Δαρυφία.] Ad *Ἰδην*. G. Legend. puto Δαρυφορία, Vid. Inf. v. Δαιδαλος VERW. Conf. v. Δορυφορήσαι

7. Φιλιστίου.] Leg Φιλίξου. HEMSTERH. Conf. Iof. in v. Δάλεια.

8. Ἀμφικτύων.] Photius in Lex. MS. v. Ἀκαδάλῃ, & Suid. v. Ἀμφικτύονες. Ita & Schol. Arift. ad *Vefp.* ν. 832. Pollux VII. 135. Athenæus non femel.

9. Δορυφόρος, . . . τὸν σφυσωτον.] Id eſt, *perſona Comica.* Nec diſſimile eſt παφὸν σφυσωτον. Vid. Ariſtoph. Diomed. Gramm. *I.* II. Iulian. in *Cæſar.* p. 4. de Claudio Imp. [ſive p. 310 C. *Ed. Spanh.*] ἐστ γὰ ταυτὸν λέγειν, ταῦ ἢ τραγῳδίας τὸ δορυφορικὸν. Notavit multa Cafaub. ad Suet. [*Claud.* c. 29.] p. 263 VALES. Scrib. σφυσωτον παφον. HEINS. Παράσιτος hic eſt, *perſona muta.* Satellites enim perſonati Regibus luis in Scena ſimpliciter tantum apparere ſolebant, nullam ipſi vocem mittentes. Vide Ez. Spanhem. ad Ariſtoph. *Ran.* ν. 944. KUST. Vid. Etym. M. & Schol. Lucian. in *Icaromenipp.* [p. 21.] IS. VOSS. Locus ipſe eſt p. 192. quem illuſtrat Cl. L. Bos *Obſ. Crit.* p. 67. 68. ubi vide. Ceterum pro τὸν σφυσωτον Ill. *Buberius* legebat, καὶ σφυσωτον. Ref. Illt forte Virum doctiſſimum, quod poſt τραγικὸν in pluribus Edit. deſit diſtinctio, quam Etym. & Phavor. habent. Ad priora confer inf. v. Ὑπαπαντή.

10 Δορυφορούντες.] Thmiſt. *Orat.* VI. p. 153. *Ed. Pet.* Δορυφορία dicitur Philoſophia ubi Petav. δορυφορίζα corrigit, p. 572. Vid. inf. v. Δορυφορήσαι.

11. Ὅσπλα.] כלים Hebr. eodem ſenſu & uſu. M. MEIBOM. Vid. ſup. v. Δόρυ.

12. Δόρων.] Ἁ δορὶ, δορὶς, δόρυ G. Mallim Δορὸν, quod Attice contractum eſt ex δορέων Ionum, pro communi δορῶν. Ita ſup. Δορὰ, τὸν Δορὸν, ἀπὸ δορᾶτος, τῷ δορατου. Vide ibi.

13 Δορχηλαί.] Vid. Cl. Hyde *Hiſt. Talor.* p. 136.

14. Δόξαν.] Hom. *Il.* A. 162. 276. &c. & Schol.

15 Δορύανος.] Forte ſignificat, *Vir peregrinationis*, vel *pura magnus* Utrumque enim notat verbum דור, & אגור SOPINGIUS Difficile eſt indicæ appellationis cauſſam addueere. Caeteroquin vicinum eſt Chald דרא *dares*, i. e. *calcare*, *premere*, *incidere* In præcipua Hercules laude poſtebatur, quod tyrannos calcaret, & oppreſſerit. Etiam Agathia, ex Herodo, Athenocle, & Synnacho, teſtante L. II. Peſſis Σάνδη dcebatur. Quod poſterioribus ſyllabis

Δεσπάσης [11]. ὁ Ἡρακλῆς, παρ' Ἰνδοῖς.

Δεσπίειν. δυτικῶς ἴσχειν.

Δέσις [16]. ἡ δωρεά.

Δέσκον [17]. ἰδιδυν.

Δοτῆρα. δάτλιν.

Δοτὴς [18]. ὁ διδύς.

Δύλιον ἦμαρ [19]. ἢ ἡ αἰχμαλωσίας ἡμέρας.

Δυλίχιον [20]. πόλις Κεφαλληνίας.

Δοῦλ· ἡ αἰκία [21], ἢ [22] ἢ ὅτι τὸ αὐτὸ συλλαβεῖν τῶν γυναικῶν.

Δυλωσάμενοι. ἁλόντες ἐξανδραποδίσαντες.

Δύλων πόλις [23]. Εὐπολις ὁ Μαρικᾷ. κἄμοι γὰρ λέγῃ, Δύλων πόλιν. ἔστι δὲ ὁ Κρήτη, καὶ Λιβύῃ.

Δύξ [24]. ἡμιόλιον. ἄρχων.

Δυπίσαν [25]. ψοφοῦσαν. ἢ ὀπίσθιον ἀποθανεῖν.

Δύλαια, τὸν μυσικὸν Φιλίξου· ἐπειδὴ δοῦλος ἐγένετο ὁ Φιλίξου [26]. ἦν δὲ τὸ γένος Κυθήριος.

Δύ-

multum accedit ad δορύανον. . . . . Sed Δορύανος Indicum, Σανδὰς Perſicum. G. J. VOSSIUS *de Hiſtor.* I. 22. p. 168. Indis hodie *Roſtam* eſt Hercules. REI.AND. *de vet. ling. Ind.* p. 221. Leg. Δοτάνης. SALM. Δοτάρης, vel Δοτάρης. Vid. Herodot. BERNARD. Δασάρης, vel Δοτάρης. Vid. Δοτάριον. IS. VOSS. Vid. Selden. *de Dus Syr.* p. 96. [187. al.] SCHR. Si Δοτάνης verum ſit, quod ordo fuadet, recurrendum forte ad דור *peregrinatio*. Similia de Phœnicio Hercule *D-fanos* adfert Vir Summus G. J. Voſſius *l. c*, Non auſim enim huc referre vocem לוֹ (*Dora*) quæ *Dominum* Perſice notat, unde *Dorii* nomen explicat Cl. Reland. *Diſſ.* VIII p. 172. & Gloſſis Nomicas comtoude reſtituit Cl. Weſſeling *Obſerv.* II. 22. p. 245. Sed vid. Inf. Δασάριον. ἢ Δαίσιον. &c. quem & *b. l.* indicari, maxime mihi probabile videtur: ut adeo Δασάριον forte ſcriptum fuerit.

16. Δέσις.] Jacob. I. 14. Vid. inf. v Δῶς, & Δοῦναι. Conf. omnino Ritterſh. ad Salvian. p. 432. & Suid. in v. Δωρὰ, ubi tradit, τὰ δῶρα eſſe genus, ſub quo δωρὰ tanquam ſpecies continetur. Æſch. *Perſ.* ν. 1046. Δέξαι παῦσι καιὸν καιοῖς.

17. Δόσκον, ἰδίδυν.] Sic & Etymol. M. qui prius ἴδυν explicat. Locus quem adfert, a Noſtro etiam ſpectatus, eſt apud Hom. *Il.* I. 331. ubi Schol. ἰδίδυν. quod malim: licet ἰδίδυν etiam dicatur. Et fic Lex. Reg. MS. Quare nihil muto. Eſt Imperf. Poët. Δίσκον.

18. Δοτὴρ.] Πικάτης, ישר, de Deo. M. MEIBOM. Conf. v. Δοτῆρες, & Δοτίειρα.

19. Δύλιον ἦμαρ.] Eurip *Hercub* Δύλιον ἦμαρ ἄδω. PERGER. Vid. Suid. & Hem. *Il* Z 463 Euripid. *Androm.* ν. 99 qui δύλιον ἦμαρ in *Troad.* ν. 1332. notante Abrefchio in *Mifc. Obſ.* V. 3. p. 96 Vid. magnum J. F. Gronov. *Obſ.* I. 2. p. 24. Adde e Lex. Reg. MS. Δύλιον ἦμαρ. ἢ ἡ αἰχμαλωσίας ἡμέρα. Δύλιον δὲ ζυγὸς, &c. Conf. ſup. *Not.* p. 143. ad v. Δέγκιον ἔρυμα.

20 Δυλίχιον. πόλις.] νῆσος dicitur a Suida & Steph. Byzant. Schol. Hom. ad *Il.* B. 625. five *Cat.* ν. 132. Ἔστι δὲ νῆσος καὶ ἡ Κεφαλληνία. &c.

21. Δοῦλ·. ἡ αἰκία.] Forte αἰκίαν. Quæ autem ſequuntur, aliis emendanda vel illuſtranda relinquo. KUST Proverbium haud dubio, *ſervire dictum*, ubi feminæ clam viris conveniunt. HEINS. Vid. Δουλοσύνη·, & Δουλοφοσία, & Χειμαδούλιμ. IS. VOSS.

22. Ἢ τὸ αὐτὸ &c.] L. εἰς αὐτὸ &c. *domus ad mulierum conventum.* MAUSSAC.

23. Δύλων πόλις. Εὖσε. ὁ Μαρικᾷ. κἀμοὶ γὰρ λέγῃ. † Δύλ. πόλιν.] Manifeſte continuanda hoc modo: Εὐπολις ὁ Μαρικᾷ κἀμοὶ οὖν λέγῃ Δύλων πόλιν. &c, HEINS. Puto ſine diſtinctione hæc ita legenda eſſe, & connectenda cum præcedentibus: ὁ Μαρικᾷ κἀμοὶ λέγῃ Δύλων πόλιν, ἔστι δὲ &c. KUST. *L. Hulſten.* & *Berkel.* ad Steph. etiam conjungunt verba, ſed ita, ut γὰρ intercat: Δ. π. Εὖσε. ὁ Μαρικᾷ· κἀμοὶ γὰρ λέγῃ Δύλων πόλιν. Conf. Suid. & Vulc. Proverb. Append. III. 94. & utrimque Schottum. Eupolidis *Maricas* laudatur etiam a Plutarch. in *Nicia*, p. 525. E Plures adfert teſtes Cel. Fabricius *Bibl Gr. Vol.* I. p. 762. Laudatur præterea in Apollonii Dyſculi *Grammat.* inedita, & Photii Lex. MS. bis.

24. Δύξ.] Latiois *dux*. SOPING. FR JUN. MAUSSAC. Vid. Meurſ. Du Cang. & Suicer.

25. Δυπίσαν &c.] Hom. *Il.* N. 426. Apollon Lex. MS. Δυπίσαν. ψοφοῦσαν. οὕτω ὁ ἐ ὀπισθοβαρῶν·, διὸ καὶ ὁ πεζὸς ὁ πολέμιος· ὅταν ἢ ἐ διδυσκῶν· ὀπίσθιος. (*Il.* ν. 679.) ἀνεῖ ὁ Ἀρίσταρχος·, ὁ πελέμιος ἀπορρίπτει. Vid. Etym. M. in v. Δίπτω·, ſup. v. Δυδυσκῶν·, & mox v. Δύπων. . . . Σάνδη.

26. Φιλίξου·.] De hoc Pollux [IV. 65.] qui *Sophiſtam*

Δέπτζειν [1]. ἐψύφησεν.
Δοῦπον ἀκόντων [2]. ἡ μάχη.
Δοῦπος [3]. ψόφος. θάνατος. φόβος.
Δοῦραι. δᾶδες [4]. κόπαι. καὶ ξύλα.
Δουρήτειον [5]. ξύλινον.
Δυρηγενὲς [6]. ὅσον δόρυ ἐκπίνει), ἢ ἐφ' ὅσον ἂν ἐνεχθεὶν βληθεὶς, διηνεκῶς.
Δοῦρι [7]. δόρατι.
Δυελμικὲς [8]. δόρατι μάχης.
Δυελ. δόρατι.
Δυελάλης [9]. αἰχμαλωτὸς.
Δυελκυτὸς. ὁ χεῖ μάχην ἐνδεῖ. ἀπὸ μέρους, τοῦ δόρατι.
Δυελίκτητον [10]. δορίκτητον, αἰχμάλωτον.
Δυεσθόκη [11]. δόρατι θήκη.
Δύελ ἵππα [12]. Ἀθήνησιν οἱ ἀκροπόλαι, χαλκοῦς ἐστιν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκκυλίνδει [13] δόρατα.
Δουρὸς ἑρμὴ [14]. ἡ σὺν δόρατι ὁρμή.

Δύς.

Δύς. καθηκόν.
Δυσάρμη [15]. ἡ Διόνυσον. Καβαιτεῖοι [16]. ὡς φησὶ Ἰσίδωρος [17].
Δύς. δυσμενεῖς.
Δυΐζει [18]. δυσμενίζει.
Δοχαὰν [19]. δοχὴ. σημαίνει οὐ βιβλιῇ.
Δοχὰν [20]. ἄριστον.
Δοχμαλὸν. χαμαίζηλον. ταπεινόν.
Δοχμὴ [21]. σπῖραμα. παλαιστή.
Δοχμῆσι [22]. τὸ ὑπηρέσιον. τὸ δοχμίον. τὸ πορεύοντες.
Δόχμια [23]. πλάγια, λοξὰ, κεκαμμένα [24].
Δοχμὸν [25]. πλάγιον πεδίον.
Δοχμοχέρσου [26]. οἱ πλαγιοχαῖται.
Δοχμολόφοι [27]. οἱ ἐν πλαγίοις τοῖς λόφοις ἔχοντες.
Δοχὼς [28]. δοχεῖα. λυτῆρες.
Δεσμα [29]. ὅσον ἐλαμβάνῃ τῇ δεξιᾷ χειρὶ ὁ πλείων.

Δεσ-

facit. VALES. Τῶ Κυπελίῳ Φιλοξίνου meminit Athen. L. I. p. 5. *in fin.* & Suid. v. Φιλοξ., Schl. Κυπελ. Vid. Plutarch. *de vitd Poët.* ſtatim in princ. & *de vit. aer. al.* p. 831. *fin. & de Muſic.* p. 1142. *init.* G. Cuper. *Obſ.* III. 15. p. 323. in primis Jac. Perizon. ad Ælian. *V. H.* X. 9. & quos præterea laudat J. A. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p 686. Conf. Heſych. in v. *Μεταύχενες*, & ſup. *Not.* in v. *Δορυφόρου.*

1. Δύπτζειν] Vid. ſup. v. Γλάπτζειν.

2. Δοῦπον ἀκόντων.] Hom. *Il.* Λ. 364.

3. Δοῦπος, &c.] Vid. ſup. v. Γόμβος, & omnino *Not.* in v. Ἡδύσπαστα, ut & in v. Δυπίζειν.

4. Δοῦραι.] An *δορὰ*? G. Forte *δόρατα*. KUST. Leg. *δόρατα*, ex Cyrill. Lex. MS. Brem. BIEL. Schol. Hom. *Il.* B. 135. *δοῦραι. δόρατα. ξύλα.* quæ deſcripſit Etymologus. Vid. Chilm. ad Malel. T. I. p. 143. & ſup. v. *Δόρυ.*

5. Δυρήτειον.] Nota, *δορὶ* non ſolum accipi pro *arbore*, vel *telo militari*; ſed nonnunquam etiam pro *ligno*; ut obſervavit Euſtathius multis in locis, apud Homerum. Unde, cum Maro dixit: *Aut hoc incluſi ligno* &c. *Δυεῖ* vel *δόρατι* dicere voluit. Unde *Duratеus* vel *Duteius* equus ille Trojanus. Vid. Eraſm. *Adag.* [ſive H. Jun. *Cent.* III. 77.] *Durei equi*, p. 352. FUNG. Hom. *Od.* Θ. 512. *Δυρήτειον μέγαν ἵππον.* Schol. ad v. 493. *Δυρήτειον. ξύλινον ἵππον.* Apollon. Lex. MS. *Δόρυ. . . . ἐστὶ δὲ ξύλον. . . . ἀφ' οὗ καὶ Δυρήτειον ἵππον. . ὁ ξύλινος.* &c. Conf. Suid. & mox v. *Δόρειον ἵππον. Kuſterus: „Δυρήτειον*, idem quod *δύρειον*, i. e. *lignеum.* „ Unde *δύρειος ἵππος.*

6. Δυρήνιε.] L. *Δυρηνιὲ.* JUN. SALM. Sic Etym. M. ex Hom. *Il.* K. 357. ubi Schol. *δορυφόρε θεὸν*, & *δορυφόρῳ*, ut mox in v. *Δυρηνιὲς.* Ed. Hag. *Δυρηνιὲς*, ut Apollon. Lex MS. & Suid. ubi Kuſt. *Δυρηνιὲς* corrigit.

7. Δῦρι. *δόρατι.*] *δυικῶς*, ut Schol. Hom. *Il.* Γ. 18.

8. Δυελμικὲς.] Vid. ſup. v. *Δυρηνιὲς.*

9. Δυελάλης.] Vid. ſup. v. *Δορυάλωτος*, & mox v. *Δυείκτητον.*

10. Δυείκτητον.] Vid. ſup. v. *Δυρήνιε.*

11. Δυεσθόκη.] Vid. ſup. v. *Δυρήνιε.* Schol. Hom. *Od.* Α. 128. *Δυεσθόκος. δορυθήκην.* Vid. Interpp. ad Polluc. X. 143.

12. Δύελ ἵππα.] Vid. Meurſ. *Cecrop.* p. 26. Eraſm. *Adag.* p. 396. SCHR. Pauſan. *Attic.* I. 23. p. 55. *Καὶ ἄλλα τε ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει διατάξαντι οἰδα. . . . ἵππον δὲ ὁ καλούμενος Δυρὸς, ἀνάκειται) χαλκοῦς.* &c. Vide præterea Ariſtoph. *Aves*, v. 1128. Eurip. *Troad.* v. 14. ibique Barnef. & Schol. ad *Hecub.* v. 923. Anthology. II. 23. &c. Conf. Heſ. in v. *Βελεμνιὰν, Κύλιξ λέξον*, & *Κεῖσι ἀσυγ.* & omnino E. Simſon. *Chronic.* p. 328. *not. Ed.* Adde ſup. *Not.* in v. *Δυρήτειον.*

13. Ἐκκυλίνδει.] L. *ἐκκυλίνδῃ.* ARCER. VALES. Ἐκκυλίνδει, i. e. *prominet*, minime mutandum in *ἐκκυλίνδῃ*, utpote quod commodum ſenſum h. l. non parit.

14. Δύελ ἑρμὴ.] Scrib. *Δυρὸς ἑρμὴ.* ex Hom. *Il* Ο. 358.

15. Δυσάρμη.] Supra vid. *Δορυάρμη.* SCHR. IS. VOSS. Euſeb. in *Chronicis*: [a. CCCCXCVIII.] *Hercules cognomento Deſanous.* Scaliger nihil de hac voce ſibi conſtare ait. Niſi *Δορυάρμη* legendum. SOPINGIUS. De hoc *Deſanoo* lege G. J. Voſſ. *Idolol.* I. 22 p. 168. Ad noſtrum *Δυσάρμη* confer Steph. Byz. in v. *Δυσάρη*; Tertull. *Apolog.* c. 24. ibique Intt. Addc Voſſ. *Idol.* II. 8. p. 348. Fuller. *Miſcell.* IV. 10. Selden *de Dis Syr.* II. 4. p. 293. H. Valeſ. ad Euſeb. *H. Eccl.* p. 283. Vitring. in Jeſ. LVII. 6. p. 752. *Not.* & omnino Bochart. *Geogr. S P.* I. L. II. c. 19. p. 111. edit. E. Pocock. *Specim. Hiſt. Arab.* p. 103—105. Conf. ſup. *Not.* ad v. *Δυσάρης*, ut ordo ibi poſtulat.

16. Καβαιτεῖοι] L. *Καβαῖοι.* Selden. *de Diis Syr. Synt.* II. c. 4. SCHR. Ita *Sorberus* correxerat, ad oram libri ſui; ut paſſim allati Auctores, & inter eos primus *Frane. Junius* ad Tertullian. *l. c.* additpulante *H. Valeſio*, modo laudato.

17. Ἰσίδωρος.] Hic Iſidorus Geographica ſcripſit: quod teſtantur Strabo, Plinius, Gellius. VALES. Vid. Cel. Fabric. *Bibl. Gr.* I. IV. c. 2. §. 8. p. 34. *Vol.* III.

18. Δυΐζει. *δυσμ.*] Quemadmodum *Δυΐζω, τὸ δορυάλωτον* dixit Dinatchus. Vid. Polluc. col 438. [VIII. 72.] HEINS. *Δυΐζει*, pro *δύεζι, ligant*, vix reperitur apud Atticos, quin diſſyllabi in *ω* vix circumflectuntur in t. perf. ſing Præſ. & Imperf. neque in prima aut ultima plur. Vide Gramm. *Gall. Græc.* p. 215. ubi locus hic Heſychii. SORBER.

19. Δοχαὰν. *δοχὴ σημαίνει οὐ βιβλιῇ.*] Vix admitti poſſe autumem *Δοχὰν*, pro quo ſaltem *Δοχὸν* retingi debeat. Malim tamen legere *Δοχῶν*. Verbum *δοχᾶ* de facinoris ulciſcatur in Eurip. *Electr.* v. 328. Conf. ſup. *Δᾶι.* ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 96. *Δοχαὰν*, cum accentu in ultima, habent omnes Edit. Quamvis *Δοχῶν* non diſplicerat. Vid. inf. in v. *Δοχᾶς.* Pro *σημαίνει* autem leg. *σημαίνε.* Vid. *Not.* in v. Γλάσσης. Nifi *σημαίνε* hic idem ſit quod *σημαίνει ἐνὶ* At *σημαίνει* corrigit etiam *Kuſterus*, conferens v. *Δᾶι.* Adde Phavorin. *Δοχῶν. δοχὴ. σημαίνει οὐ βιβλιῇ.*

20. Δοχὰν.] Luc. *Euang.* V. 29. SOPING. HEINS. Et XIV. 13. SCHR. Apud Ignat. [*Ep. ad Smyrn.*] *δοχὴν ἐκκλησίαν*, eſt *miſſam celebrare.* Hic *cenam* delignat. Vid. Luc. V. ubi *δοχὴ convivium*, ſic dictum, quod ibi invitati recipiantur. MAUSSAC. Adde *Eſth.* I. 3. & paſſim in eo libro. Conf. Suicer. *Theſ.*

21. Δοχμὸς.] Πικρὸς τὸ Δόχμος. G. Vid. Cyrill. *in Δεῖπνοι*, Euſtath. *M. Il.* p. 853. & Etym. M. [in *Δοχμὸς*.] IS. VOSS. Photius in Lex. MS. *Σκίθραι. τὸ λίαν ἢ μεγάλα δοκοὺς ἐπὶ τὸ μικρὸν. Τὸ δὲ λίαν λιχνὸν, λιχνὸς. Τὸν δὲ σκληρὸν, τὸν ἐν ΔΟΧΜΗΝ καλίζοντα. Οὕτως Κρατῖνος.* Cyrill. Lex. MS. *Δοχμοὶ. σκληροὶ.* Conf. Suid. & H. Steph. *Ind.*

22. Δοχμῆσι. &c.] Locus hic ita ſolus conſtituendus eſt: *Δοχμῆσι. σκληραῖς. † Δόχμιον. ἐπικάρσιον. σκόλιον.* KUST.

23. Δοχμία.] Vid. Æſchyl. Schol. p. 74. & Hippocr. *II. Morb. mul.* 36. I. SCHR. Lege *Δόχμια*, cum accentu in antepenultima. KUST. Erotian. & Suid. *Δόχμιον, πλάγιον.* Vid. inf. v. *Ἐπικάρσια*, & modo in v. *Δοχμοῖς*, ut & v. *Ἀσυνδιαμέτρους.* Reſpicit autem ad Hom. *Il.* Ψ. 116.

Πολλὰ δ' ἄκοντα, κάτωθε, πάροιθέ τε, δόχμιά τ' ἴλλου.

Schol. *Δόχμια. πλάγια.* Vid. H. Steph. *Ind.* & Foës. *OE con. Hipp.* ubi & locus ſupra laudatus.

24. Κεκαμμένα.] Forte *κεκλιμένα.* SOPING. Leg. *κεκαμμένα*, i. e. *incurvata*, KUST. HEMSTERH. Conjecturam *κεκαμμένα* Quam conjecturam cum communicarem cum amicitſimo *Fenſio*, is ſibi vulgatam lectionem non ſollicitandam videri ſignificabat, quia intelligi poſſit de ligni vi *flamme inflexis*, *& ad carinas ſeu navium latera ada tatas.* Acute ſane & ingenioſe: ABRESCH in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 97. Supra *Δικλὶς* explic. *ξύλον κεκαμμένον.* Quod aliud eſt. Simpliciter *κεκαμμένα* reſcripſi h. l. quod & *Il. Voſſio* placuit. Cetera nimis ſunt acuta. Conf. v. *Ἐγκύρσιος* infra in v. *Κέρμασι*, pariter *ἐπικεκαμμένα* legitur: pro quo *Salmaſ. ἐπικεκαμμένα.* Eodem vitio Lex. Reg. MS. *Λοξὸν ἐπικεκαμμένον.* pro quo Noſter recte, *ἐπικεκαμμένον.* Conf. *Not.* in v. *Γεγγενημένον.*

25. Δοχμὸν.] Vid. H. Steph. *Ind.* v. *Δοχμὸς.*

26. Δοχμουσέρσιοι.] *Qui comas ſuas obliqua, ſeu tortuoſa: ad* differentiam *ἐν ὀρθοκόμαις.* H. STEPH. *Ind.*

27. Δοχμολόφοι.] Æſchyl. p. 74. HEINS. Explicat locum Æſchyli in *Sept. ad Theb.* v. 117. ubi *Δοχμολόφοι ἀνδρὸς.* Multa ibi Scholiaſtes: quem, lis, omnino vi.e. d AR-NAUD *Lect. Gr.* p. 42.

28. Δοχὼς.] Vid. Salmaſ. in Vopiſ. p. 408. [T. II. *H A.* p. 578.] SCHR. Conf. ſup. *Not.* in v. *Δοχαὰν.*

29. Δεσμα] Hoſ. VIII. 7. MUNK. Vid. Hom. Sch ol.

ß.

Δεσμάναις. ταῖς οἰκέτις τοῦ ἱεροφάλου καλόπους.

Δεσμαῖα [1]. δέσμαι. καὶ ὅπως ἡ χεὶρ δεχθῇ.

Δεσπάζω [2]. κρύπτω.

Δεσπαλακτᾶν [3]. βεμοῦσθαι.

Δεσματολόγος. ὁ τὰ δεσμᾶται συνάγων.

Δεσπὶς [4]. παῖς. δύναται, ἰσχύς. οἰκογεν. κυλίς. γυμάζει.

Δεσπίνης [5]. δεσπόσας ἔχεις.

Δευώμη [6]. ἀφίλημα.

Δευών [7]. μαχεῖν [8]. πυλεῖν [9].

Δεφθεῖν [10]. κοιμηθῆναι.

Δράκαινα. ♀ μάτηρ. ♀ ὑστριχίδα [11]. ὁ Ἀριστοφάνης.

Δρακεῖν [12]. οἰκογενῆ, φράσαι.

Δρακάπαν. ὄρος Καρίας [13].

Δράκαυλος. ἰδία [14] τὸ συναυλίζεσθαι. Λάκωνες. ἐπειδὴ δοκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ παρ' αὐτοῖς αὐλίσαι [15] ♀ *δράκοντα* Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς. ἢ ὅτι συνίσχνα σκορπίος. ἢ ὅτι εἰς *δράκοντα* [16] μεταμορφώθη.

Δρα-

Il. Σ. 550. & inf. v. *Δρεῖ*. Cum Hesychio consentit Cyrill. Lex MS. in v. *Δρεῖμα*. Conf. inf. v. *Δρεῖμαῖα*, ut & v. *Δρεῖπα*, & v. *Δρεῖμοι*. Differt autem Medicorum *δραχμὴ*, i. e. *pugillus*, sive *quantum tribus digitis comprehenditur*. De quo vid Foës. OEcon

1. *Δρεῖμαῖα. δέσμαι*] Scrib. *δεσμαί*. MUNKER. Vid. *Pſalm.* CXXIX. 7. *Gen.* XXXVII. 7. BIEL. Conf. ſup. v. *Δέσμαι. δέσμα*. Nec mutandus accentus.

2. *Δρεῖπάζων.*] Pro *Δρεπτάζει*, ut ſup. corrupte *Δεσπάζει*. Vid ibi *Not.*

3. *Δρεῖπαλακτᾶν.*] *Ira infremere*. Leg. *Δρεῖμαλακτᾶν*, id eſt, *πικρῶς ὑλακτᾶν, ἀντὶ τοῦ βαρέως κλονεῖσθαι, nimium intento clamore bernenſium ſvadere*. PERGER. Forte, *Βρεμπαλακτᾶν*. An *Δρεῖπαλακτᾶν*, vel - - - *ατῶν*? Sup. *Ἀλακτεῖ. ὑλακτεῖ. Κρῆτες*. Conf. v. *Ἀλακτίζει*, & v. *Βεμοῦν*.

4. *Δρεπὶς.*] Vid. v. ſeq. & inf. v. *Δρεπὶν*, ibique *Not.*

5. *Δρεπίνης.*] Ex Hom. *Il.* K. 96. Vid. v. prec. & Euſtath. p. 792. 27. Supra: *Ἀδρεῖνον ἄπρακτον*.

6. *Δρεπώμη. ἀφίλημα.*] L. *ἀνάφλεμα*. Eſt enim *Δρεπώμη*, pro *ὑφαίρημα*. PERGER.

7. *Δρεῖων*] Vid. *Δεῖνεῖ*. IS. VOSS.

8. *Μαχεῖν.*] Pertinet forte ad *Δαχεῖν* (vid. ſup.) quod hic confuderit Noſter cum *Δρεῖν*. Conjecturam meam probabat Cl *Hemſterhuſius*, addens, exinde pro *πυλεῖν* legeendum videri, *πακεῖν*. Nam *πᾶκτλον*, quod adferunt alii, adverſari linguæ analogiam, quæ *Δεῖνεῖν* ita capere vetat.

9. *Πυλεῖν.*] L. *πυλεῖν*. SALMAS. Conf. v. *Δοῦναι*, & *Δεῖνεῖ*. unde diſcimus, pro *πυλεῖν* hic ſcribendum eſſe *πυλεῖν*. KUST. Sed vide *Not.* præc.

10. *Δρεῖθεῖν.*] Vide Etymol. M.

11. *Τὰδ' ὑστριχίδα*] Infra: *Τετριχί. μάκρῳ πτεπλεξμένῳ ἐξ ὑάκινθου τετριχῶν*. Conf. Suid. v. *Δορκαλίδη*.

12. *Δρακεῖν.*] Phavor. *Δρακεῖ*. Videtur potius corruptum eſſe ex *Δραίνῃ*. Supra: *Δρακίνῃ. ποιῇ. - - - οἰκογενῆ*. Idem placuit Cl. *Kuſtero*. Niſi malis, *Δρᾷ*, quod cum particula *κεν* allcubi junctum legerit.

13. *Δρακάπαν. ὄρος Καρίας.*] L. *Ἰκαρίας*. Steph. Strabo. SCHR. *Ἴδιος Δράκαινα*. Steph. *Δράκαινα. ὄρος πόλις ἡ Ἰκαρίας πλησίον*. Vid. Theocrit. *Id.* XXVI. [33.] HEINS. Theocrit. - - τὸ *Δρακάπῳ πεδίῳ*. SOPINGIUS. *Ἰκαρίᾳ* reponit etiam *L. Holſten.* ad Steph. v. *Δράκαινα*, pro quo *Δράκαινα* refingit Berkel. confirmante Holſtenio ex Euphorionis Epigr. inedito. Ita certe Strabo l. XIV. p. 639. ubi Palmerius notat, verum nomen eſſe *Δράκαινα*, pro quo Dores, π in ñ, & ὰ in ᾱ mutatis, *Δράκαινα* efferunt, ut in Theocr. *l. c.* quem idem explicat in *Exercit.* p. 813.

14. *Δράκαυλος. ἰδία τὸ*] Scrib. *ἡ Δῆλος τὸ* &c. SALMAS. L. *Δῆλος τὸ* &c. Etym. M. habet *Δρακαυλος*. VALES. Sed *Δράκαυλος* correxit ibi Sylburg. *V. l. ibi.* Conf. *Not.* ſeq.

15. *Αὐλίζειν*] L. *αὐλίζειν*. [ut Suid. & Etymol.] SALM. VALES. Cuivis videre eſt, Heſychium hoc loco non *ὡς ἔθος ἦν αὐλεῖν*, ſed *αὐλίζειν*, agere, præſertim cum præcedat: *ἰδία τὸ συναυλίζεσθαι Λάκωνες*. Deinde, quid erit, quod ait: *τὸν Ἀθηνᾶν παρ' αὐτοῖς αὐλίζειν ♀ δράκοντα*. Scribe igitur, *αὐλίζειν*. Sed quid erit & illud? Deeſſe igitur puto, quod addunt reliqui Grammatici, *καὶ Κίκεννα συγκαταζῆν*. Illi hoc modo ſcribunt: *Ἔστι δὲ Ἀθῆνᾶ δοκεῖ παρ' αὐτοῖς αὐλίζειν ♀ δράκοντα καὶ Κίκεννα συγκαταζῆν*. Qui volet igitur, hoc loteligat, vel ab Heſychio additum putet. Sed *αὐλίζειν* tamen legendum meminerit. HEINS. Vid. Suid. & Etymol. h. v. Item Meurſ. *Cecrop.* c. 20. KUST.

16. *Δράκαινα.*] Hæc pertinent ad vocem *Δρακαυλίδης*. VALES.

17. *Ἀφεσφ.*] Scil. *λόγι*. nempe in *Vſp.* ν. 436.

Δραχαττίδης. ♀ *Κίκεννα Ἀριστοφάνης* [17]. *ἐπειδὴ τὰ κάτω δράκοντος* εἶχεν.

Δραχεῖν. ἰδίως, βλέψαι.

Δραχὶς [18]. ♀ *παλαμὴ* ♀ *χειρός.*

Δράλαινα. λάμια [19]. *Κάπη.*

Δράμαῖα. πεῖραμα [20]. *πρᾶξις. ἢ λόγος, πεῖρα καὶ παίδευσις πᾶσα.*

Δραματεγχεῖν [21]. *παιγνιᾶν. συλλαβεῖν. πράττειν.*

Δραματεγχθέντων. πραχθέντων.

Δραματόγραμα. σύνθημα.

Δρᾶν. πρᾶσσειν. Ἰδίως [22].

Δράπας [23]. *πώπας.* ♀ *Φυγεῖν.*

Δραπὶς [24]. *δραπτοί. ὅθεν καὶ Ἀδραπὶς.*

Δρασός. ἔργον. *πρᾶξις. ἔργασον. ἄγαλμα. κτῆσις. σκεύασμα. δύναμις.*

Δράκοντα. τὸ κηρίκιον [25]. *Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ* [26].

Δράξ, δράκος. καὶ *ξίφει τὸ τέταρτον* [27].

Δράξαι. κρατῆσαι.

Δράξασθε παιδίας [28]. *Ἐπιλάβεσθε παιδίας, καὶ Ὑπίσχνησις.*

Δρά-

Ἐπ Κίκεννῃ ἔγωε ἄπαξ, τὸ ποὸς πεδίον *Δρακαυλίδη.*

Vid. ibi Schol. Alius locus eſt ν. 157. quem, juxta cum Scholiis, Suidas adſpexit Conf. *Not.* præced.

18. *Δραχὶς.*] Accentu ſignandum hoc vocabulum in penultima, *Δράκος*, *δράκος*. Hinc plur. *δράκοι πόσωσιν*, *Maccab.* III. Sequntur paullo poſt in Heſych. *Δράξ. δράκα*, eadem ſignificatione. M. MEIBOM. Male. nam ſequens, *ἡ παλάμη*, ſatis indicat, *Δραχὶς* hic eſſe Genit. a *δράξ*. *Soping.* & *Perger.* adſcripſere locum *Eccleſ* IV. 6. *Ἄγαθὸν πλήρωμα δράκος ἀναπαύσεως ἢ πλήρωμα δύο δρακῶν μετὰ* &c. Ita ſeptua apud LXX Ef XL. 12. *Levit.* II. 2. V. 2. & VI. 15. notante Abreſchio in *Miſc. Obſ.* V. 3. p. 97. Ceterum locus a *Meibomio* adductus exſtat III. *Maccab* V. 2. omiſſus in *Concord. Græc.* Kircheri & Trommii; quippe qui totegrum illum librum neglexerunt, ni fallor, quia Wechelianam Edit. ſequuti ſunt, in qua totus ille *lib.* III. ſine capitum & commatum diſtinctione apparet, adeoque commode citari non potuit. Quod *ὡς παρόδῳ* monendum.

19. *Λάμια.*] *lamina*. SOPINGIUS. *Λο λάμια?*

20. *Δράμαῖα πειράματα.*] Propter ſequentia ſcribendum videtur: *Δράμα. πεῖραμα*. KUST. Nihil hic mutaverim. Sed excidiſſe videtur novi articuli caput, ut in ſeqq. legatur: ♀ *Δράμα. πρᾶξις. ἢ λόγος* &c. Conf. *Not.* ſeq.

21. *Δραματεγχεῖν.*] Vett. Gloſſæ: *Δράμα, ἀπὸ ἀνατροπῆς. Facinus. Δράμα, ἀπὸ συμφορᾶς. hæc Fabula. Δραματεγχεῖ. Facinoroſi.* Infra: *Ἐδραματεγχθη ἐφοίβῳ*. Conf. v. ſeqq. & inf. v. *Δραπετάται*, & *Δραχμαῖα*. Mox *συλλάβειν* malim.

22. *Δρᾶν. - - Ἰδίως.*] Sic *ῥίζαι, ἰερὰ ῥίζων*. G. Vid. Athen. L XIV. p. 660. & inf. v. *Δράζεσι*.

23. *Δράπας.*] L. *Δράπα*. IS. VOSS.

24. *Δραπὶς.*] Vid. ſup. v. *Δραπίς*, & v. *Δραπόσι*.

25. *Κηρίκιον*] L. *κηρύκειον*. JUN. Hæc gloſſa extra locum ſuum. IS. VOSS. Vid. ſup. v. *Δίφρ κηρ κηρύκειον*. Conf. v. *Δρακοντα*.

26. *Σοφ. Φιλοκτ.*] Nuſquam in ea *Philoctete*, quam integram habemus, hæc reperiuntur. Credo fuiſſe in Sophoclis *Φιλοκτήτῃ* ἢ *Τρωΐ*, quam Heſych. in *Ζελᾶ* citat. WESSELING *Obſerv.* II. 6. p. 162. Conf. v. *Δρυτραγῆ*.

27. *Δράξ δράκα.* † *Δράξαι. ἐφατίζω. καὶ ξίφει τὸ τέταρτον.*] Leg. *Δραξ. δράκα. καὶ ξίφει τὸ τέταρτον.* † *Δράξαι. ἐφατίζω.* Qualia exempla confuſionis alias etiam apud Heſych. obſervavimus. BIEL. Poſtremum, *καὶ ξίφει τὸ τέταρτον* videtur pertiocre ad vocem *Δραξ*. KUSTER. Columella *de Re Ruſt.* VII. 12. *Veſtigiorum articulis & unguibus ampliſſimis, qui Græce δρακαὶ appellantur*. id eſt, pro *δράκες*. vocem illam *δρακαὶ* alibi fruſtra quæras: ut J. Vlitius monuit ad Gretium, *p.* 276. *Munkerus* adſcripſeret locum Ezech. X. 2. ubi *δράκες*. Deeſt in Tromm. *Concord. Gr.* Vid. ſup. v. *Δραπὶς*. & *Δράξαι*, ibique *Not.* Ex ſeq. gloſſa hæc retrahe verba: *ἢ ξίφει τὸ τέταρτον*. Quod olim a me notatum confirmari video a Doctis Viris, adcoque tuto reſtitui in contextu. Sic in Cod. MS. N. T. Coiſlin. CXCV. apparet gloſſa: *Ἡ Δραξ. ἄζει δυσπνοῆ τις ἡφαιστῷ τῇ χηλῇ. Ἔχει δὲ ξίφει τὸ τέταρτον.*

28 *Δράξασθε παιδίας.*] [Hog. *παιδίαι.*] Ex *Pſalm.* II. 12. SOPING. KUST. Fruſtra eſt, qui in Græco ſcriptore hoc quærat. Quod eſt apud Hebræos (*l. c.*) נשקו בר h. e. *καταφιλήσατε τὸν υἱόν*, illud LXX. reddiderunt, *Δράξασθε παιδίας*: alii [Aquil.] *καταφιλήσατε υἱὸν τοῦ θεοῦ*: alii [Symmach.] *συγχωρήσατε πάθημι* tranſtuleruntque: omnes manifeſta vocis בר diſſimulatione, quæ Chaldaice eo loco, non Hebraice a Propheta uſurpatur. Quemadmodum Elias Levita notavit, nomen Hebr. בר per בר Chaldaice reddi, qui ſemel

Δράξων [1]. ὁ Σικελίᾳ ἱερεύς, εἰς ὃ οἱ γεωγροὶ θύχας ἔπεμπον· ὅθεν καὶ Δράξοντις ἐκλήθησαν.

Δρακοντίδης [2], εἰδ. ἀγκύλου.

Δρακόντιος. Φυγάς.

Δρακοντίνδα [3]. δρακοντικῶς.

Δράξας. ποιήσας. κρατήσας [4]. πράξας.

Δράσιν. ὕβριν [5], καὶ θυσίας. Αἰολεῖς.

Δρασίοντες [6]. ἐνεργητικῶς ἔχοντες.

Δρασκάζειν [7]. κρύπτειν. ἐπιδιδράσκειν.

Δράσπας [8]. δρασμός.

Δρασσίων. δραστικῶς ἔχων.

Δράσπασις [9]. ἡ ἀφαίρεσις. ἢ δραπέτευσις.

Δράστας. δραπέτης.

Δρασυμάτων. πανουργημάτων.

Δρασμός. Φυγή.

Δραπετεύειν [10]. δρασμὸν φυγῶν.

Δρασυόμβοι [11]. κρατοῦντες.

Δρατείρας [12]. τὰς θεραπαίνας, καὶ ἀφηκόνους.

Δράτην. κόφινον.

Δρατηρά [13]. δραστικά.

Δρατῆρας [14], τοὺς ὑφορπαῖους, μαγείρους.

Δρατήριον. πρακτικήν.

Δρά-

in *Proverb.* [XXXI. 2.] τὸ τῷ hoc fenfu exftare notat, fed & hoc ipfo loco ita ex fententia reddi; quem vide. Et tamen οἱ ὁ Chaldæum pro fe habent Paraphraften. HEINS. παιδία, pro παιδίαις, fcripfiffe τὰς ἑ, non inepte coojicit L. Cappellus. Gloffæ MSS. in *Pfalm.* Δράξασθε παιδίας. (Voff. Cod. παιδείας.) ἐπιλάβεσθε ἢ ἐπιτήρησον. Hic Hefychii fundus.

1. Δράξων.] Vid Etymol. M. ubi alia.

2. Δρακοντίδης.] *Falcidea* Latinis verti poffent. SALM. Δρακωνίδη legit Gefner. *Hift. Anim. Vol.* III. p. 541. Vid. inf. v. Δρυτανεῖ.

3. Δρακοντίνδα.] Vid. Etymol. M. IS. VOSS.

4. Δράξας. - - πράτας.] Vid. v. Δράξῃ, & v. Δρασιόμβρος.

5. Δράξιν. Ὕβριν, &c.] An fcribend. Δράζειν, Ὕβριν. τὴν Δράζιν· ἢ Δράξεις, Ὕβρεις. KUST. Poffet etiam legi: Δράζεις. Ὕβζις. ἢ Ὕβρεις. Αἰολ. ut Futurum verbi, & Plurale nominis fubftantivi fimul refpexerit.

6. Δρασίοντες.] Vid. Suid. & mox v. Δρασσίων. Similis formæ eft fup. v. Δεσσίοντα. Conf. inf. v. Ὀρνίοντες.

7. Δρασκάζειν.] Unde proverbium: Ἐν ἄλλῳ δρασκάζεις, αὐτὸ ᾧ, ὡς ἄλλο κρύπτῃ. Vid. Zenob. [III. 74.] alios. HEINS. Supra corrupte, Δασκάζειν, & Δρασκάζων. Lyfias Orat. IX. *cont. Theomneft.* p. 129. τὸ δὲ Δρασκάζειν, ὃ τὸν ἐπιδιδράσκοντα ἰοσμαζόμην. Conf. inf. poft v. Δρατῆρας.

8. Δράσπας.] Similiter Phavorinus. Corruptum videtur ex voce Δράσκαζε, quæ fequitur, per compendium fcripta, Δράσκαδ. Ita etiam cogitaffe videtur H. Steph. *Ind.* ex Hefychio conjunctim citans: Δράσπαζε. φαυρίσε, ἀξιόφλεσε, δραπέτισε.

9. Δράσπασις.] Vid. v. præc. Δράσπας, & feq. Δρασμός.

10. Δραπετεύειν.] Diftinxi a prioribus, præcunte Hagen. Sed gloffa loco fuo mota eft, juogenda forte cum fuperiori v. Δρασπάζειν.

11. Δρασυόμβοι. κρατ.] Supra: Δράζας. - - κρατήσας.

12. Δρατείρας.] L. Δρασείρας. IS. VOSS. Sic & *Valken.* in *Mifc. Obf.* VIII. 1. p. 155. Vid. Etym. M. in Δρύτερμα, mox Δρυτέρμα, & fup. Λεπτέρνα, inf. Κραῦνα. Convenit Cl. *Kufteri* Nota: „ Δρασείας, male, ut puto, pro Δραστείρας, „ à δράσειρα; quod idem ac δήτειρα. Etymologus: Δράστειρα. „ παρ. ἀφήκοντα, Ὑπάκουσα. Confer quæ notavimus fup. ad „ v. Ἀσεπτήρια. „ Hactenus ille. Sed & H. Steph. *Ind.* Δρασείρας exhibet; quod recepi.

13. Δρατηρά.] An Δρατήρια? Conf. v. Δρατήριον.

14. Δρατῆρας.] Sicuti δρομεῦσιν [fupra] ufurpatur pro eodem fere. SOPINGIUS. Vid. Etym. M. p. 286. *in fin.* & mox v. Δρατῆρας.

15. Δράτης. - - τομεύς, καὶ ἐπιτομίδιον.] Etymol. *l.* c. & Phavor. τομίδιος καὶ ἐπιτομίδιον. Quod præftat; nifi quod ἐπιτομίδιον malim. Vid. inf. v. Δάτης. Conf. v. Δρεπανατεργόν.

16. Δρακιά. φύλλα.] Scrib. φυλλὰ, *numuli minuti*; multitudo ftipis aut parvæ pecuniæ, quantum æris πρὸ φιαλῆ, *pugno*, comprehendi poteft. PERGER.

17. Δρακτηγοί.] Vid. fup. in v. Δράκτης.

18. Δραῖα.] Hom. *Il.* τ. 169. δραῖα σύμπαντα. SOPING. Schol. ibid. ἐπιδεξιὰ. Adeoque Ὑγιαῖα ad integram ῥᾳστώνην pertinet; pro more Hefychii. Conf. Etym. M. & Euftath.

19. Δράκματα. συνδέσματα.] Conf. v. Δραπανεργόν.

20. Δραχμαί. - - κέρατα ιε.] L. κεράτια III. [in peffime Ed. Schrev. pro ια] *decem & octo filiquæ*. SALMAS. Vid. inf. v. Δραχμὴ χρυσῆ, & fup. v. Δικεραῖς. Conf. Jof. Scalig. *de Re Num.* p. 43. 55. & inf poft v. Δράχμιον.

21. Δραχμὴ, χαλαζῶσα.] Vid. Zenob. p. 61. Meurf. *Atrebont.* p. 134. Cafaub. ad Theophraft. p. 167. SCHR. Zenob. III. 27. Δραχμὴ χαλαζῶσα.) Ἐπὶ διαφόρου τὸ διαφέρον ἐχόντων δραχμή. Ἐπεὶ δὲ ἐπιζῇ χάλαζα τοτε καὶ ὃ ἀηδὲς, καλαζῶσι αὐτὰ ἐπεκτείνουσιν. Quæ verba ipfa, vel fimilia, deeffe putat *D. Heinfius*. Vide ibi Schottum, & Suid. in v. Δραῖα χαλ. Conf. *Kufter.* ad finem hujus articuli.

22. Θησαύριον.) *Het geldt, het welk men gaf om fpelen te zien, als komedien, tragedien.* M. MEIBOM. An Θησαυρὸς? G. STEPH. Rectius Θησαυρὸν. Vid. inf. v. Θησαυρὸς, & Θησαυρά; item Harpocr. & Suid. KUST. L. Θησαυρὸς, & vide Photium in Θησαυρά. BERNARD. Photius convenit cum Suida in ea voce. Conf. Harpocrat. & Zenob. *l.* c. qui & Θησαυρὸν.

23. Ἐβδόντ' δραχμὰ.] Hic defunt aliqua, quæ ex Harpocratione, vel Zenobio fuppleri poffunt. Non exponitur enim, quare *drachma* illa *theorica* dicta fuerit χαλαζῶσα, i. e. *grandinans*: quod tamen omnino fieri debuit. KUST. Similiter *Heinfius*. Vide *Not.* penult.

24. Δραχμὴ. τὸ ὅλ. ἢ ἀΐγ.] Huc refer, quæ plenius alieno loco infra poft v. Δράχμιον leguntur.

25. Διδράχμων ἑ.] L. δραχμῶν ἑ. J. F. GRONOV. Δίδραχμον noftri temporis argenteæ monetæ, Germanicæ, **ein orths thaler**; Hollandicæ, 2. *febellingen*. Decem δίδραχμα, 120. ftuf. funt, 6. floreni, valor auri ducati, ut vocamus. Unde λίγ. χρυσᾶ αὐτὸς ἀργύρεα, ἰωνικὰ, Græcis, aut Romanis, quando hic valor fcriptus. Hoc noftro feculo eft *innadiwaerdien*. Quare lectio διδράχμων ἑ retinenda: alioqui ratio auri ad argentum fuiffet illo antiquo ævo διωβολιαίου. M. MEIBOM. Scribendum eft δραχμῶν ἑ. Nam proportionem auri ad argentum, flavente Græcia, fuiffe decuplam, invictis argumentis demonftrat Jo. Frid. Gronov. *de Pecun. Vet.* L. II. c. 8. Conf. inf. v. Χρυσῆς. KUST. Suid. Δραχμὴ ϗ. ἀλλὰ νομίσματος. οἷς ἀργυρᾶ δραχμὴ ἑ. Vid. ibi Kuft. Conf. Gronov. *de Pec. vet.* III. 3. p. 168. ut & fup. v. Δραχμὴ, inf. in v. Σίγλοι, Druf. ad *Gen.* XX. 16. & qui de re numaria fcripferunt, Jof. Scalig. p. 12. &c. Stanifl. Grfepf. p. 84. qui addit, „ hanc Hefychii verba, ut apparet, ex fcriptore quodam Eccleftaftico annotata effe, ficut & alia pleraque multa. „

26. Δρ. οἱ περσοί.] Pro περσοί, *venet*, H. Steph. *Ind* exhibet πέρσοι, *binnali*. quem fequitur, more fuo, R. Conftantinus.

27. Δρίμματα. πλίμματα.] A δρίπτω, δρίμματα. G. Stc & Jf. *Voff.* & *H. Steph.* in *Ind* qui pro πλύσματα conjicit δρύσματα *Amicus* quidam, Ῥύμματα: quia fequitur πλύσματα, & inf. Κλύσματα expl. Ῥυσμοὶ πλοῖα. Sed οἱ δὲ, diverfam innuit notionem: & πλύσματα, *furtum*, bene fe habet. Inf Δρυμβοὶ. λαμβάνοντες, &c. Et: Δρυψῆ. ἁφτλῶν. Et: Δρεψαμένη. ἀφελὼν χειρὶ, ἢ λαβὼν.

28. Δρύπτων. ἄφῃ. v. M. πρῶτος χρ.] Vid. Briffon. L. III. de *Perfico apparatu* [§. 40.] p. 311. SOPING Recte ita docet Vir Inluftris, falli Hefychium, quum *falcatis* ἁρπαξὶ jam ante Macedonas uti fuerint Cyrus, Semiramis, Artexeixes, &c. Conf. Scheffer. *de Re Vehic.* II. 15. p. 190. Interpp. ad Curt. IV. 9. & Suid. h. v. Ceterum refpexiffe videtur Hefych. ad LXX. Interpp. qui femel II. *Mac.* XIII. 2. memorant ἅρπαξι δρεπανηφόρους.

29. Δρεπανηφόρους.] Vid. Suid. & inf. v. Σπάθη.

30. Δρεπανὶς.] Vid. Ariftot. *Hift. Anim.* L. III. c. 12. SCHR. Sed nihil ibi ad rem. Defignare autem voluiffe vide-

Δρέπων. βυγᾶν.
Δρέπτ(). βυγᾶ.
Δρεπόμβια. λαμβάνοντες. ἁπλαίωντες. βυγῶντες [1].
Δρεπάδες. βυγηταί.
Δρεπάδν [2]. εἰδ(). φιλήμελ(). ὡς Τηλεκλείδης.
Δρεφθίναι. βυγῶσθαι.
Δρέψαι [3]. ἀφελεῖν. βυγῶσαι. ἀποκάψαι· ὅθεν καὶ Δρέπανον.
Δρέψας ἀναλώσας. βυγώσας. θερίσας.
Δρέψαζ. βυγίσασζ. ἀφελὼν τῇ χειρί; ἢ λαβών.
Δρῆς [4]. φρυοί. Μακεδόνες.
Δρηλοῖ [5]. φοβεῖται.
Δρησμοσύνη [6]. θεραπεία.
Δρῆται [7]. δραπέται. ἢ δυνατοί.
Δρητῆρας [8]. τρέκτορας θεραπόντας.
Δρητῆρες. ὑπηρέται, λυτικοὶ, ἀξένοι, θεράποντες.
Δρητῆρσι 9. ἀξένοι, θεράπουσι.
Δρία [10]. τόποι, σύνδενδροι τόποι, καὶ χλοώδεις.
Δριαλῶν [11]. ποιῶν.
Δριάσ(ζ [12]. χλωράς.

Δρά-

videtur locum L. I. §. 12. ubi inter alias aviculas recenseantur χελιδὼν καὶ ἀριστικὴ, quam riparian ex Plinio vertit J. C. Scaliger, hirundinis speciem. Unde pro κλίζ() malim κελεῖν. Infra: Κελεῖ. ἀρεῖται ἀνθ(). Similiter in v. Κεκρυπ. Conf. sup. v. Δερμανδίς, cum eadem interpretatione.

1. Τρυγῶντες.] L. πρυγόντες. G. Infra etiam Τρυγῆ, a πρυγίω. Sed rectius πρυγόντες, a πρυγὶ, quod pro λίπαλέσιν occurrere probavit Budæus.

2. Δρεπ().] Vid. Etym M. & Cl. Pauw ad Anacr. p. 234.

3. Δρέψαι.] Inf. Δρύψαι. Vide & in v. Ἐπρυπλήχθη, & Φρυλλήχθη, & sup. v. Δριμυρια Conf v. Δρέπω.

4. Δρῆς.] A δρέω, δρῶ, δρῆς, δρῆι, id est, δραπὸς, ἀστες passeres; seu potius δρῆις, χθιζιναὶ G. Δρηξ. ερυθρὸς. Cyrill. Vide Διρηγες, & Δίγαρις, & Δεμναῖ, quod nempe εἰς δρῆις verterunt. IS. VOSS. Conf. sup. v. Δικγῆρε. KUST.

5. Δρηλοῖ.] Refer ad δρῆμι. IS. VOSS. An pro Δικλοῖ, ἢ δικλεῖ? KUST.

6. Δρησμοσύνη.] An Δρησσύνη, Θεραπεία, cum jota subscripto? Hom. *Od.* Ο. 320.

Δρησσύνη δ' οὐκ ἐν μοι ἐελσέτω ἀρχὸς ἀπ().

Schol. τῇ εὐ τῇ Δξενικῇ ἐπιγραφῇ. Et hanc lectionem, quam Suidas etiam exhibet, placere video Viro Docto in *Miscell. Obs.* II. 1. p. 15. Sed commode ibidem, laudato Barnesio, monet Cl. Editor, variare lectionem ejus loci, & Hesychium Δρησμοσύνη invenisse. Quæ vox etiam legitur in *Hymno* Homeri in *Cererem* apud Pausan. L. II. c. 14. p. 343. ubi, Δρησμοσύνῃ ἰερᾶς &c. Certe respexit eo Etymologus: Δρησμοσύνη. θεραπεία, ὑπηρεσία. Quare nihil mutato, sed ῆ subscriptum recipio. Apollonius tamen in Lex. MS. Δρησσύνη. (l. Δρησ.) Δξενικῶς.

7. Δρῆται. &c.] Supra: Δρῆτα δραπέτης. Pro δυνατὸι *H. Valsi.* con iciebat δυνεταί, qui & χρεται. nihil tamen mutat. *H. Steph* in *Ind.* supplet σφάλλω. malim δρῆι, vel δρᾶζω, ex regula nostra, de qua sæpius. Sed vid. v. Δρῆσσ. Simpliciter autem dixerim, δρῆτες, δρῶτα, & δρᾶται idem esse, ut & δραπετὴς, quod supra reddit, δυνατὸς.

8. Δρητῆρας.] Vid. v. Δρητῆρες, & inf. v. Ἐρεσσε.

9. Δρητῆρσι.] Merito suspectum erat H. Stephano in *Ind.* Optime Magnus *Bentleius* in *Ep. ad Mill.* p. 37. restituit Δρησσῆρσι, pro Δρησσῆρα, quod Etymol. habet, ex Hom. *Od.* Κ. 349. Τ. 345. Vid. sup v. Δρησσύνη, & v. Δρησσέμεν. Δρησσῆρα corrigunt etiam *Kust.* & *Biel*, qui monet in Cyrill. Lex. MS. Brem. Δρησσῆρα habetu.

10. Δρυόδενδρα. σκιᾷ. τόποι &c.] Hom. *Odyss.* Ξ. 353. . . . δρυὸς ἢ πολυάνθε() ὕλης [al. δρυσ().] G. Leg. Δρυὰ. τόποι σύνδενδροι, καὶ τόποι χλοώδεις. Nisi quis malit, alterum τόποι irrepsisse, cui ego non repugnabo. Hesiod. . . . ἀπὸ δρυὸς δασυκόμοιο Vid. Etymol. HEINS. L. Δρία. τόποι σύνδενδροι καὶ χλοώδεις SOPINGIUS. IS. VOSS. Distingue: Δρία. τόποι σύνδενδροι καὶ χλ. Nimirum posterius τόποι, ut supervacuum, delendum est. KUST. Ita exhibet H. Steph. *Ind.* & fine dubio ea Hesiodo illo hemistichio, ἀπὸ δρυὸς δασυκόμοιο, d. sumtum censet glossam Conf. mox v. Δρύοι, binis locis. Retinui tamen Δρία, τόποι, &c. ut jam ediderat Schrev.

11. Δριαλῶν ποιῶν.] Forte: Δριάων. Θάμνων. ut mox: Δριάζων. Θάμνζων. SOPING. A δρὶα, δριάων. Vel a δρία, δρίω, δρυὰν, δριάλων, δριαλάων, &c. G. Leg.

Δριάσαν. θάλλουσαν.
Δρικαί [1]. ὄρνεα τινά.
Δρίλαχας [2]. βδέλλαι. Ἡλεῖοι.
Δεύμην [3]. ψύχ().
Δριμὺα μάχη [4]. ἀνθεμ(). ἢ σπερμὸς.
Δριμύ. ὀξύ [5]. σφοδρὸν. δεινὸν. ταχύ.
Δριμύς. ὀξύς. τραχύς.
Δεῖον [6]. ὕλη. ὄρ(). χέρ(). δρυμός.
Δεκχμή [7]. τὸ ὕδωρ ἔστιν ἡ ὑγίας ὁ γαλκῷ ἢ σιδήρῳ· ὁ δὲ λευκῷ ἢ κεγχρῳ, ἀδύνατόν ἐστιν ὑγίας. οὗτοι γὰρ θέρεσκον] οἱ εἴκοσι ὀβολοὶ Διδράχμων, ὁ τῷ Λιβυκῷ.
Δεῖσι [8]. σύμφυ() τάπ(), καὶ σύνδενδρ(), καὶ χλοώδης. ἢ ὄρ(). ἢ χέρ(). ἢ δρυμὸς, ὕλη.
Δεῖς [9]. δύναμις.
Δειραχίη [10]. κράδελ().
Δίρφυν [11]. τ' δίφρον. Δωρεὰς, καὶ Εὐρύχ() [12].
Διαιδ'ης [13]. θεοὶ, ὡς() Λακεδαιμόνιοι πάμπαν.
Δεσηγίλ() [14]. χαρὶν Θράκιον.
Δεσίη [15], κελὴν. Κρῆτες.
Δεσίτη [16]. πύελ(). σκάφη. καὶ εἶδ() ὀχήσεως.

Δρο-

Δεσίων, ποιῶν. IS. VOSS.

12. Δεσιωῦ.] Forte Δεσιῶν. MARTIN. *Etym.* in v. *Novalis.* Nisi Δρυσιῶν scripsit. [quod inf.] H. STEPH. *Ind.* Ao Δεσίων? ut mox, Δεσίζων. Favet etiam series.

13. Δεσιωῦ.] Vide Δρύοι. IS. VOSS. Placet Δείσων, quia Τελαχ(), ὡσαύτως. PERGER. Conf. v. Δίγαρις, & Δίργυς. Forte autem Δεσιωῦ, pro Δισιωῦ, aut simili.

14. Δεσίλαιος.] Δεσίλ() ex Epigramm. adfertur pro *lumbrico.* H. STEPH. *Ind.*

15. Δεσίων.] Suspectum. H. STEPH. *Ind.* L. Δρύοι. GUYET. Δρίων. ψυχ(), παγῆν. Cyrill. IS. VOSS. Confer vocem δρυσθύχ(), sup. in v. Δάτνδν.

16. Δρυσὶς μάχη.] Hom. *Il.* Ο. 696 Schol. ἔρις, Ἐριδί.

17. Δρυσο. ἄξ.] Salmas. *Exerc. Plin.* p. 906. notat, τὸ ἄξ aliud quid esse quam δρυσὶ. Conf. B. Martin. *Var. Lect.* L. I. c. 11.

18. Δρύοι.] Gloss. Rutgersi. Δρύ(). τὸ ὄρ(). conf. Suid. & mox v. Δρῦν.

19. Δρυχικὸ.] Quam alieno hoc loco additum ex Lexico Judaico! IS. VOSS. Vid. sup. v. Δρυχμὸ. Postrema versio hujus articuli petita sunt ex *Levit.* XXII. 25. ubi dicitur: σίκλῳ ὀλκὴ ἔστω τὸ διδραχμον. Adeoque Δδάτνμι leg. pro Δδῦτ.

20. Δρύοι.] Oppian. l. IV. *Cyneg.* v. 169. Οἷσι ἐπιστομεγεῖ δρὺς ἄπασθε Non bene Brodæus δρυσὶ voluit scribere. SOPING. Vid. sup. v. Δρίον, & v. Δρία.

21. Δρύς.] Vid. Δρυσὶν, & Δρυῖν. IS. VOSS. Conf. v. Δρυσδενὸς. Inf. Ἴις. ἔρις, δυσμὸς. ex quo per dialectum Δρὶς, ut sup. Βυρὶς, & Γὶς, & Γυρὶς.

22. Δρύφακ().] Forte Δρίφακ(), Dorice, ut mox Δρίφω pro Δίφρον corrigunt Viri Docti. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 97. Δρίφακ() postulat ordo, itaque corrigit *H. Voss.* & *Perger.* quod admisi, ob seriem, ut in v. seq. Quid si legas: Δρίφακ(). κριθόσπερμα. pro Δίφρακ(), quod ex Theocrito adtuli sup. in v. Δίφρακ. Conf. *Not.* in v. Δοῦτερ, pro Δεῦτερ. Pallim enim literæ caninæ transpositionem exempla occurrunt in hoc Lexico: ut Δρυβ(), pro Δυβ(). &c.

23. Δίφρον.] Legend. Δρίφον SAL. M. HAOR. & FRANC. JUN. IS. VOSS. PERG. Conf. *Not.* præc. Δρίφω ex Theod. Gaza adferunt Meurs. & Du Cang. in *Gloss. Gr. Bazb.* Idque recepi, ob seriem non tantum; sed ne idem per idem exponeret Noster.

24. Εὐτοχιὸς.] Ita Schr. Ed. At ceteræ Εὐτύχ(), ut rescripsi: unde *Eustochium* auctorem laudat H Steph. *Ind.* Cogitabam de Eustochio Alexandrino, Medico, Plotini discipulo, quem Porphyrius in hujus vita laudat. At *Pergerus* legit: ἢν Σοφανδρίου. quod forte non reflciendum. Etymologus enim vocem Δρίφ() *Syracusanis* tribuit.

25. Δρυόδενδρα.] Id est, *valentes, potentes, acres,* &c. Ex δρυσθένης. vel a δρὺς. vide supra. Inf. Χλωρὸς ἀνθὼν. Vide & Ἐνδρυῶσι. IS. VOSS. Ad Guyeti expositionem facit, quod supra Δρὶς redditur δύναμις. Vide ibi. Qui sensus si admitti posset, conferrem, quod supra habetur: Ἀλκαίδη. Σικὶ τόπε. Δρυὶ Λακεδαιμονίοις. a robore pariter ita dicti; ut nomen *Sthadaï* apud Hebr.

26 Δρυγίλ().] Suid. Δρυγίλων. Harpocr. Δεσγίλων: ubi vid. Maussac. & L. Holstan. ad Steph Byzant.

27. Δεσίη.] Inf. Δεσίη. ἐχυσὸν. Ἀργεῖοι. G.

28. Δρύτο.] Ἀσσύρ. χ. Λίγυσ. Ἀγκων. Vide sis Eustath. p. 494. γ. 8. in *Odyss.* M. [p. 1726 11. *Ed. Rom.*] Scribitur & Δρύτα, & Δρύτο, pro δρυότρα. Apud cund. Æschyl. in

Δρομάδιον. μῆ δεσμόν.

Δρομαλός. λαγωός, ὁ ἐν δρόμοις ἁλισκόμενος. Εὐναῖος δὲ, ὁ ἐν κοίτῃ.

Δρομάς [1]. ἡ ἑταίρα.

Δρομίαιον [2]. βέχαιρ.

Δρόμων [3]. ἡ μικρὸς χαρακτὴρ.

Δρομοκάμφιον [4] ἦμαρ. ἀμφιδρόμια. ἔτι δὲ ἡμέραν ἑπτὰ ἀπὸ ἧς γεννήσειας, ἐν ᾗ τὸ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι.

Δρομοκήρυξ [6]. ὁ ὅτε σπουδῆς πομπεύοντος τὰς ἐπικηρυκίας ποιησάμενος, ἡμερδρόμος.

Δρόμος [7]. ἡ ὀχήστρα τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου, ὡς Ταραντῖνοι.

Δρούη [8]. ἰσχυρὸν. Ἀχαιοί.

Δροπὰ. δρεπάνη. Σοφοκλῆς Παλαμήδῃ.

Δρόπις [9]. ζυγητός.

Δροπίσκος [10]. χάλαβος.

Δροσερόν. δροσοβόλημα. καὶ ὄνομα πηγῆς [11].

Δρόσος. ψεκάδες.

Δρόσος [12]. ἀλγεινός. Κύπριοι.

Δρυ-

Δρῦπα [13]. ἡ ὀχχὴ, παρὰ Τυρρηνοῖς.

Δρυάζειν [14]. φλυαρεῖν.

Δρύακες [15]. τοὺς ξύλων τοὺς βαστάζοντας ἢ τόπον τοῦ πλοίου.

Δρυάζει [16]. κατακολυμβᾷ.

Δρυατικαί [17]. ἄδινοι. ψθόγοι.

Δρυαχαγενῆ [18]. ἡ δρῦινε Ἀχαγενῆ, καὶ ἀπαίδευτε δοκεῖς γὰρ οἱ Ἀχαγενεῖς [19] σκληροὶ καὶ γάμων ἄγαν καὶ ἀπήκοοι.

Δρύες οἰνοχίτωνες [20]. αἱ ἄμπελοι· ἀφ' οὗ ἡ οἶνον ἔχει [21]. καὶ ἡ Χιτὼν δὲ, ὡσεὶ τὸ ἀχιτὼ ὠνόμασται [22].

Δρύη [23]. κρούπη.

Δρύϊν. ξύλινον.

Δρυΐτης [24]. βοτάνη.

Δρυμὰ [25]. δρυμώδεις καὶ σύνδενδροι τόποι, καὶ ὕλαι.

Δρυμάζειν. κωφὸν ἦ, σπαράττειν· ἀχθῆ δὲ καὶ ὅτε τοῦ συνέζευ, καὶ παρεπομένως [26].

Δρυμαὸς [27]. καὶ Δρυμάξαι, τὰ τύφλα ξύλα·

Choëphor. [ϒ. 999.] *δρύτης καθαιρόμενα.* SOPING. Vid. Æschyl. [*Eumen.* ϒ. 636.] p. 294. SCHR. *Δρύτη* Arcad. & Cyrill. & Etym. M. IS. VOSS. Scr. *Δρύτε*, ut ordo literarum postulat, & veteres docent. Vid. Etym. & Eustath. Nicander: *Ἄκμονι δ' ἐν δρύτῃ κεραὸν ἐμπάλιν σφῦρα.* [in *Alexiph.* p. 160.] Usus est & Æschyl. Etiam *δρύτη* legitur. Vid. Eustath. HEINS. Vel ex serie liter. scribendum est *Δρυντη*, vel *Δρυτέη*. Conf. Etymol. v. *Δρυτέη*, item sup. v. *Δαΐτεον*. KUST. Arcadius Grammaticus ineditus: *Δρυτέη, ἡ πύελος.* Quam lectionem recepi. Conf. *Not.* in v. *Δρυπὸν*, & H. Steph. *Ind.* Addo Lycophr. *Cassandr.* ϒ. 1108. *Ἐγὼ δὲ δρύτης ἄγχι κίσσωμα πίδα.* ubi Schol. *Δρύτη. κυρίως, ἡ ξύλινος πύελος.* (quod deest in Lexicis) *ἢ ποιμενικὸν σκάφος· οὕτω δὲ ἡ πύελος, ἡ δεξαμένη.* Atque ita Schol. ad Nicand. *Alexiph. l.* c. p. 69. *Ἐν δρύτῃ. ἐν πύελῳ, ἤγουν ἐν σκάφῃ.*

1. *Δερμάς.* ἡ ἑταίρα.] Glosse: *Δερμὰς currax.* Theognis ϒ. 581. *Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα ἀβέλτερον, ἥτις τε μάργον,* &c. Conf. *Proverb.* VII. 11. ubi Salomon de fenrto: *Ἐν αἰσχρῷ δὲ ἔχ ἀνακάζεσθαι οἱ πόδη αὐτῆς. Χείρων γάρ τινα ἔξω γίμασθαι,* &c. Contra *ἀγνὸς* & *αἰσχρὸς* conjunxit Apollonius *ad Tit.* II. 5. Vid. Hesych. in v. *Σωφρόνως*, & Sixt. Amama *Antibarb. Bibl.* L. III. p. 594. Ceterum pro *ἑταίρα*, male Phavor. *ἑτάρα*: quæ duo vocabula sæpissime permutata sunt. Exempla dedi in *Observ.* ad Jacob. IV. 12. & in *Not.* ad *Gloss. N. T.* p. 113.

2. *Δερμιάσειν.*] Vid. inf. in *Δρομιάσαι.* SOPING. Conf. inf. v. *Δρομιάσαι*. KUST.

3. *Δερμων.*] Sic Plin. [XXXII. 11.] Sed tamen ordo postulat *Δερμὼν* IS. VOSS. Vid. Martin. p. 623. [in v. *Dromo.*] SCHR.

4. *Δερμοκάφιον ἦμαρ.*] Vid. Mauffac. ed Harpocr. [v. *Ἀμφιδρόμια*, & H. Valef. *in Not. Mauff.*] SCHR. L. *Δερμοκάμφιον.* HEINS. *Phil. Mauffac.* eadem forma, quæ *δοῦλον ἦμαρ*, putat factum *Δερμοκάμφιον ἦμαρ* apud Hesych. Sic enim scribendum, non *Δερμοκάφιον*, primum me monuit *Salmasius.* Eit prorsus idem, quod *ἀμφιδρόμιον*, nisi quod illud tranfpolitione literarum, Poëtis & dialectis quibufdam recepta, exftitit. Ut *λεξίθεος, Θεοκλίξης*, apud Hefych. &c. . . . Differunt autem *Δερμοκάφιον ἦμαρ* & *δοῦλον ἦμαρ.* &c. J. F. GRONOV. *Observ.* I. 2. p. 25. ubi plura.

5. *Ἡμιῶν ἰωῦ.*] L. *πίμπλη.* MEURS. *Gr. Fr.* L. I. p. 20. Lego, *ἡμέρᾳ ὀδόντα:* quamvis non ignorem, Suidam *quintum* a nativitate diem Amphidromiis affignare. Nam Scriptores veteres in ejufmodi rebus non raro diffentiunt. KUST. Vid. fup. v. *Ἀμφιδρόμια.*

6. *Δερμοκηρυξ.*] Vid. Harpocrat. p. 90. SCHR. Vid. ibi Mauffac. & H. Valef. omnino *in Mauff. Not.* Conf. Suid. Poll. III. 148. ejufque Interpp. Lexicon Reg. MS. *Δερμοκήρυκες. οἱ ἀγγελιοφόροι. ὅτου δίκαι, οἱ ἐπαινέται περιπόμπιμοι, ἢ ἀμφοδρόμοι.*

7. *Δρόμος.*] Vid. Strabon. [l. XVII.] p. 805. SCHR. Conf. Suid. v. *Δρόμος.* Adde Jo. Juvenis *Lexic. Tarentin.* ubi *Δρομὸς* exhiberur, a themate inufitato *δρέμω, fugio.* Nefcio quo jure. *Dionyfiacum* appellari theatrum ait, ubi recitabantur verfus dithyrambici in honorem Bacchi, qui & *Dithyrambus* cognominabatur.

8. *Δροῦν.*] L. *Δερμὼν.* SALM. Perperam. Vid. *Δερμὼν*, & *Δρύη.* IS. VOSS.

9. *Δρόπις. πυγαῖος.*] De eo cogitandum cenfet *Cafaub.* in Athen. p. 304. At *H. Steph.* in *Ind.* inde denivat, quod in vindemia *οἱ παρεῖναι ἢ δίνθων δρόπες.* Conf. fup. v. *Δρέπανον. πυγὼν.* ut & plurima ibidem fequentia.

10. *Δροπίσκος. πέλαβος.*] Forlan, quia in eum *δρόπες*) *οἱ παρεῖναι*, feu *decerpti imponuntur.* H. STEPH. *Ind.*

11. *Πυγὸς.*] Forte *πυγὼν*, pro *πίγνη.* SOPING. ANONYM. *in Cod. Burm.* L. *πίνης.* IS. VOSS. Adjective de *fonte* habes in Eurip. *Hippol.* ϒ. 207. *δροσερὰς νὰς πηγάς.* Conf. *Mifc. Obf.* V. 3. p. 97. Quare *πυγὼν* aan diphtong. Nam *υ* & *γ*, amputata cauda inferiori, facile confundantur. Conf. v. *Ἀναρρῶ*, *Δαμάσειεν*, *Ὄγυ*, &c

12. *Δρόσος.*] Vid. Æfchyl. Schol. p. 181. SCHR. Locus eft in *Agamemn.* ϒ. 145. citatus ab Etymologo in v. *Ἐσέρ*, ad quam dictionem infra notata confer. Vide & Stanl. ad l. l.

13. *Δρῦπα.*] Conf. v. *Δρυγάζεσθαι*: de quo, poft Guil. Forner. *Selection.* L. II. c. 1. plura Du Cangius.

14. *Δρυάζειν.*] Pro eo infra habes *Δυάζειν*, ubi vide quæ notamus. KUST. Corruptum ex *φλυαζειν.* Vid *Not* in v. *Δυαζεῖ* & *Δυάϊ*, pro quo & *Δυάζῃ*, infra. Conf. *Not.* in v. *Δρυατικαί.*

15. *Δρύακες.*] Non putem reperiri *Δρύακες*, fed pro eo fcrib. *Δρύοκα.* [Vid. inf.] M. MEIBOM. Conf. H. Steph. *Ind.*

16. *Δρυάζει.*] A *δρῦς*, *δρῦν*, *δρυάν*. G. Idem quod *Δυδρυάζειν.* [Vid. fup.] IS. VOSS.

17. *Δρυατικαί. ἄδινοι, ψόγοι.*] A *δρυάζειν* forte, i. e. *φλυαρεῖν*, quando notat *ψόγους*; quoniam *οἱ φλυαροῦντες* folent *ψοδᾶσθαι.* At pro *ἄδινοι* eft a *δρυάζῃς*, i. e. *καταλυμβᾷς*: quia non fitiunt quæ aquis merguntur. H. STEPH. *Ind.* L. *Δρυατικαί.* IS. VOSS. Leg. *ἄδινοι πίνοι*, pro *ψόγοι.* Syllaba *ψὸ* ex antecedente *ψυ* nata eft. Sunt autem *δῦται, urinatores*, quos temerarios aufus fæpe adigit ad bibendum, etiam cum minime fitiant. PERGER. Lego: *Δρυατικαί. ἄδινοι, ψόγοι. Δρυατικαί* eft a verbo *δρυάζειν*, quod proxime ab Hefych. exponitur, *φλυαροῦσι*, i. e. *ungunt. Naugatores* autem plerumque etiam folent effe mendaces, & ex confequenti *ἄδινοι.* KUST.

18. *Δρυαχαγενῆ.*] Scrib. *Δρυαχαγενῆ.* Male etiam Suidas, *Δρυαχαγενῆ.* MEURS. *Pop. Att.* (in v. *Ἀχαγενῆ*) p. 19. VALES. Scrib. *Δρυαχαγενῆ. δρῦϊν Ἀχ.* &c. Vid. Etymol. HEINS.

19. *Ἀκαδεῖς γὰρ οἱ Ἀχαγενεῖς* &c.] Confirmantur hæc ab Ariftophane in *Acharnenf.* ϒ. 179. fq. ubi Acharnenfes vocantur, *ἐναῖοι γεγενεῖς, σχῖνοι, ἀντιγόμφιοι, & σφενδάμνοι*, quæ quidem epitheta omnia hominibus duris & rigidis conveniunt. Conf. Suid v. *Δρυαχαγενῆ.* KUST.

20. *Δρύες, οἰνοχίτωνες αἱ ἄμπελοι.*] L. *Δρύες οἰνοχίτωνες. αἱ ἄμπελοι.* IS. VOSS. Id eft, *vites arbuftivæ* Proprie, *quercus vitibus veftitæ.* Solebant enim olim, uti & hodie, vites applicari arboribus, ut per earum ramos ferperent. KUST. *Δρῦς οἰνοχίτωνες* conjunxit, ut eft in Ed. Hag. & Phavor. Inf. *Οἰνοχίτωνες. ἱλατοι.*

21. *Διὰ τὸ ἢ οἶνον ἔχειν.*] Scribere Hefychius debuit, *Διὰ τὸ τὰς δρῦς ἀμπέχειν*, i. e. *quia quercus veftiunt*; vites fcilicet. Conf. *Not* præced. KUST.

22. *Ὡσεὶ χιτὼ.*] Leg. *ἀπὸ μασ.* IDEM. Recepi hoc ex Phavor.

23. *Δρύοπα.*] Infra rectius *Δύοπα*, cum eadem interpretatione.

24. *Δρυΐτης.*] *Δρυΐτης* exhibet H Steph. *Ind.* & herbam illam a *fimilitudine* aliqua *quercus* dictam conjicit. Eodem modo infra: *Δρυόλιγος, βαῖον ἐμφερὲς πύρῳ, filici fimile.*

25. *Δρυμὰ.*] Vid. Hom. *Il. Λ.* 118. & Schol.

26. *Δρυμάζειν. . . . σκυφαμαλίζειν.*] *σκυφαμαλίζ* exhibet H. Steph. *Ind. Δρυμάζειν* de re Venerea a Comicis ufurpari, teftatur Pollux V. 93. Hinc fupra: *Ἀδρυμάζῃ. καθαίρῃ.*

27. *Δρυμαὸς.*] L. *Δρυμάσσειν.* HEINS. Lege *Δρυμάσσειν*, propter fequentia. KUST. Sic Ed. Flor. & H. Steph *Ind.* Vid. inf. v. *Ἐδρύμαξεν.* Nihil tamen mutavi: poft *Δρυμάσσειν* enim excidit, aut fupplenda faltem eft interpretatio, quam addit Phavorinus: *Δρυμάσσειν. σκυφίζειν. καὶ Δρυμάζειν, τὸ &c.* Conf. inf. v. *Ἐδρύμαξεν*, & mox v. *Δρυφάζειν.*

† Τύ-

λεις· καὶ τὸ ῥῖχαν [1].

Δρυμίνη [2]. τὴν χῦτ ἐ χόρτου κεκτημένην.

Δρυφάξαι [3]. δακεῖν.

Δρυμός. δάσος [4]. σύμφυλον τύπον, αὐτοφυὲς καὶ σύνδενδρον. καὶ χωρίον ἐν Ἀττικῇ [5]. καὶ Φρούριον.

Δρυόεσσα [6]. δρυώδη.

Δρυόκαφα [7] ἱμάτια. τὰ ὑπὸ τῶν κελύφων τοῦ δρυὸς βεβαμμένα.

Δρυοτραγῆ [8] γόλον. ἐ πάσαλον [9]. Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ [10].

Δρυὸς ὑψικόμοιο [11]. τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον.

Δρυοτόμος [12]. ὑλοτόμος. δενδροτόμος.

Δρυόῤῥα [13]. ἡ Σάμος τὸ παλαιόν.

Δρύοχα [14]. τρῖς σιδηρᾶν πιλήσεων αἱ ὀπαὶ, εἰς ἃς τὸ φελλὸν ἐνείρῃ.

Δρύπη, ἔρυπε π, ἀλλοίωσιν τοῦ δρυσκολάπτου [15].

Δρύπτειν καταξύειν.

Δρυπτεῖς [16]. ἀπὸ δένδρα πεπληκύας. ἀμαὶς [17].

Δρύπτῃ [18]. ξύσῃ· ὅπως τις ἑαυτὸν καταπτύλλῃ ἕλκη θρύπτῃ.

Δρύπτειν. σκαλεύειν.

Δρῦς [19]. πᾶν ξύλον, καὶ δένδρον.

Δρύπτης [20]. ἁλιεύς.

Δρυτόμος [21]. ὑλοτόμος.

Δρυπτοὶ [22]. παλαιπρεῖ. ἀμελητῇ, σβεπολλῇ ἔρῃ.

Δρυπτεῖς [23]. βοσκῇ τὶς, ἐμφερὴς πίερῃ.

Δρυφάδες. ὄνυχες [24]. καταξύσματα.

Δρυφάδες [25]. λύπαι, ὀδυναι. ἢ τὰ ἀπὸ πληγῶν πελιώματα [26].

Δρύφακτοι [27]. αἱ τοῦ δικαστηρίου θύραι. ἢ κήρυκες [28]. ἢ τὰ ἀγγεῖα [29]. ἢ τὰ θεσπισίσματα.

Δρυφαίνης [30]. τὸ ὑ μέγαν. Ἡλεῖοι.

Δρύφειν. περιφέρειν.

Δρυφή. ἀμυχή, καταξυσμή [31].

Δρ φοί [32]. ξίσματα.

Δρυφόμενοι. Φθειρόμενοι.

Δρύψ· ἀπὸ μιᾶσιν [33]. ἀφεῖλεν, ἀπέξεσεν ἀπὸ τῆς μυῶν τῆς ἐν τῷ σώματι, ἵνα βεχλόνων, ἢ χαρακτηρίων.

Δρύψαι [34]. ἀφειλεῖν, καταξύσαι.

Δρύψαλα. μέταλλα [35] δρυόδη.

Δρύ-

1. Τρίχαν] L. τρίχαι. G. Tune scribitur Δρυμάσαι. Vid. supra. SOPINGIUS. IS. VOSS. Viderat hic Hesych. confundere Δρυμάσαι cum Δρυμάσαι. Nam supra Δρυμάσαι exponitur τρίχαι. KUST. Conf. v. Δρυμάσαι.

2. Δρυμίνη.] Id est, ναὶ ὁ δρυμὸς λασιόκομος. G. Forsan ob succiliones querceum seu arborum. H. STEPH. Ind. Conf. sup. v. Δενδρίτης.

3. Δρυφάξαι.] L. Δρυμάξαι. Vide tamen Δρυφάδες. & seqq. IS. VOSS. Conf. sup. v. Δρυμάσαι.

4. Δρυμὸς δάσος. &c.] Scrib. Δρυμὸς, δασὺς καὶ σύμφυλον &c. HEINS. Leg. δάσος. Vel, δασὺς καὶ σύμφυλον &c. KUST. Pro δάσος olim quoque ἄλσος conjeceram in Peric. Crit. Certe ΔΑΣΟΣ & ΑΛΣΟΣ facile permutari possent. Sed nihil nunc muto: δάσος enim est σύνδενδρον τόπος. Vide supra. Conf. Hom. Schol. Il. A. 118. & Suid.

5. Καὶ χωρίον ἐν Ἀττ.] Vid. Harpocrat. p. 90. & Meurs. Gr Fer. p. 153. SCHR.

6. Δρυόεσσα.] Conf. sup. Nax. in v. Δρυμός.

7. Δρυόκαφα.] Apud Polluc. male legitur, ὑλοδοσί. SALM. Δρυοκαφὰ ἱμάτια, tectius scribit Phavor. Locus Pollucis est VII. 56. Ἱδρωτικὰ ἱματίων, ἃ ὑπὸ τοξευμάτων πελιδνοῖ. ubi ὑγρὰ. ex MSS. adferunt Interpp. quorum nemo de hoc Hesychii loco cogitavit. Et sane utriusque Lexicographi explicatio diversa suadet. Noster enim ἐ ὑγρὸς mentionem facit; Pollucis vero ὑποχρώματος tuetur lectionem MStorum allatam.

8. Δρυοτραγῆ γόλον.] Vid. Eustath. p. 495 ἐ. 12. in Odyss. [M. p. 1726 15. Ed. Rom.] SOPINGIUS.

9. Τὸν πασσάλου.] Mira interpretatio phraseon præcedentis, quæ potius significat *classem navium ex ligno compactam*, vel *fabricatam*. KUST. Sic & *H. Steph.* in *Ind.* Nisi Δρυοτραγῆ fit epitheton, & γόλον, & πασσάλου, passive & active.

10. Σοφ. Φιλοκτ.] In Sophoclis *Philoctete*, quæ hodie exstant, nusquam reperias δρυοτραγῆ γόλον. Quare vestimile est, phrasin illam lectam fuisse in altera fabula, quam Sophocles de *Philoctete* ad eo Troja scripsisse memoratur. Nam quæ hodie exstat Philoctetes Sophoclis, agit de *Philoctete Lemnio* KUST. In Sophoclis Φιλοκτήτῃ εἰ Τροίᾳ hæc fuisse, credit etiam Cl. *Wesseling* Il. 6. *Observ.* p. 162. Similiter sup. in v. Δεξιοκέρω, ante v. Δορίξ.

11. Δρυὸς ὑψικόμοιο.] Hom. *Odyss.* M. 357. & alibi.

12. Δρυοτόμος.] Mox Δρυδρόμος. Vid. Epiphan. *Physiol.* c. 24. ubi de pico, qui δενδροκολάπτης. Conf. in v. Δρυοκ.

13. Δρυόῤῥα &c.] Herael. *de Polit.* p. 443. SCHR Idem tetigerat Steph. Byzant. v. Σαμός. Conf. sup. v. Δρυόεσσα. KUST.

14. Δρύοχα.] Vid. Schol. Apollon. p. 33. SCHR. Locus est *Argonaut.* I. 723. ubi Scholiastes adfert Hom. *Od.* T. 574. vid. ibi Schol. & Eustath. p. 1878. *fin.* Conf. Etym. M. Suid. Schol. in Aristoph. *Thesmoph.* ἐ. 57. & sup. v. Δρυόκαφα. Adde Salm. *de Annis Climact.* p. 763 Alia vide in *Misc. Obs.* V. 3. p. 97. Apollon. Lex. MS. Δρ. ἢ σὺν, ἢ ἀφ' ἑνὸς, ἢ τὰ ξύλα σὺν ἀλλήλοις συνάγειν. ἢ τὰ ξύλα, ἀφ' ἑνὸς ἁρμόζειν, συνάγειν.

15. Δρυοκολάπτου.] Vocatur δρυοκολάπτης apud Comic. *Avib.* ἐ. 480. & in Scholiis, δρυοκολαπτὴς. Sic Δρυόκοπος, & Δρυοτύπος, Δρυοῤῥάφος, & Δρυοσκάφος. &c. Et ipsum hoc δρυοκολάπτα habet Strabo l. V. p. 240. Conf. in v. Ἴυγξ, Καλαπτιστὴς, Κοκκυγες, &c.

16. Δρυοπτεῖς.] Cujusmodi sint δρυοπτεῖς ἱλαῖαι. HEINS. Vid. Polluc. VI. 45. & Interpp. Cyrill. Lex. MS. Δρυοπτεῖς, ὁ πτέρυξι καίρας τὸ δένδρον. Conf. Suid. h. v. ibique Kust. Mœris Attic. Δρυοπτεῖς, Ἀθηναῖοι πτερυγίσι, Ἑλληνικῶς. Conf. Eustath. & Schol. ad Aristoph. *Lysistr.* ἐ. 564. Adde Claud. Dausquii *Orthogr.* p. 114. in v. *Drupax.*

17. Ἁμαὶς.] Imo contra μὴ ἁμαὶς, sive πτερύγεσι, i. e. *naturæ*. Conf. Suid. v. Δρυοπτεῖς, & quæ ibi notavimus. KUST. μὴ ἁμαὶς legit Cl. *Mattaire* in Arctæi *Indice* quum δρυοπτεῖς ἱλαῖαι, μὴ ἁμαὶς, habeat auctor p. 75. 35. nisi potius ἁμαὶς sint glossema, ut Ednon visum cit *Not. in Var. Lect.* p. 499. Prius tamen malim.

18. Δρυπτῇ.] Eurip. *Hecub.* ἐ. 655. SCHR Verba sunt: . . . δρυπτεταί τε σαρκὸς, δίκαιον ὄντα Τιθεμένου σοφοῖς. Cyrill. Lex. MS. posteriora Hes. verba, ἵνα &c. etiam adscripsit. Conf. v. Ἀμφιδρυφεῖς, Δρυφάδες, & Ἐδρυφθην.

19. Δρῦς. πᾶν ξ. καὶ δ.] Conf. v. Δρύπτης. BIEL. Idem tradunt Schol. Hom. *Il. A.* 86 Schol. Comici in *Equit.* ἐ. 672. in *Aves* ἐ. 480 Schol. Nicand. ad *Theriac.* p. 7. & Hes. inf. in v. Τροφωνίου. Conf. *Not.* in v. Ἀκροδρύα.

20. Δρύπτης.] Δρυτὸν exigit ordo litterarum. Vid. Etym. M. in Δρύπτα. Sed conf. inf. Δρύπτα. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.*

21. Δρυτόμος.] Hom. *Il.* A. 87 & Schol. Supra, Δρυοτόμος. Sed vid. *Not.* in v. Δρυοκ. - - δρυοκολ.

22. Δρυοπτεῖ.] Vid. Erasm *Adag.* [II. r. 90.] *Per tenebras quæ apud quercum.* p. 378. [de ingenti ac fatali calamitate.] SCHR. Alter Suid. & Eustath. Vid. H Steph. *Ind.* Conf. inf. v. Δρυόγηρος, item v. Δρυόκαμπτα - - - ἔλαιον. & v. Δρῦς. - - - τελεσιτυρεῖα. Unde γ forte ejiciendum, quando pro τελεσιτυρῷ sumitur.

23. Δρυπτεῖς.] Dioscorid. IV. 189. Δρυοπτεῖς Plin. XXVII. 9. *dryopteris.* Conf. *Not.* in v. Δρύπτη, & Δρυτός.

24. Ὄνυχες, καθάρσιμα.] An potius ὄνυχα καθάρσιμα? KUST.

25. Δρυφάδες] Vid. v. Δρύπτῃ, & Δρυφάξαι, ante Δρυμός.

26. Πελιώματα.] Vox rarior. Alias πελιάσματα, *livores*, Sic inf. Πελιοὶ: ut πέλιον in v. Πελιδνοῖ. Dioscorid. III. 25. sub fin. τὰ πελιώματα καὶ τυπώσεις junxit. *Livida* Plinius vocat, XXVII. 4.

27. Δρυφακτοὶ.] Heraclid. *de Polit.* p. 431. [502 *Ed. Crag.* ἢ δρυφάκτου ὑπερτείνοντος] SCHR. Male δρυφρακτοὶ legitur apud Artemidor. II 10. p. 94. ut patet ex Suid. in v. Τέγεσιν. Vid. Schol. Aristoph. *Equit* ἐ 672. Pollux, & Interpp. VIII. 17. Mœris: Δρυφακτοὶ· (MSS. Δυρακτοὶ.) ἢ θύραι ἢ δικαστηρίου, Ἀττικῶς. Conf. Etym. M. Suid. Hesych. in v. Ἀδρυφακτοὶ, & Τριφακτοὶ, & Sulcer. *Thes. Eccl.*

28. Κήρυκες] *Cancelli.* Vid. Martin. *Etym.* p. 333. SCHR. Vid. Etym. M. dubius locis, & quæ copiose adferunt Meurs. Du Cang. & Sulcer. in v. Κήρυκες, & Κάγκελλοι. Conf. omnino Interpp. ad Polluc. VIII. 124. p. 948.

29. Διαφραγίσματα.] ita Etym. & Suid. Schol. Lycophron. ad ἐ. 239. τὰ εἰς ὕψος πεφραγμένα.

30. Δρυφαίνης.] L. Δρυφάνεος. ἐ μέγας. ejecta negandi particula. IS. VOSS. Ex ferie divinabis, Δρυφάνεος, *impraecrum.* PERGER.

31. Καταξύσματα.] Vox ignota Lexicis. De simplici ξυσμὴ vid. Foël *Œcon. Hipp.* p. 441. *extr.*

32. Δρυφοί.] Suid. Δρυφὲ, tanquam a τὸ δρύφω. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS.

33. Δρύψ· ἀπὸ μυώδους ἀφ.] Scrib. Δρύψ' ἀπὸ μυόνων [i. e. ἀφεῖλεν. &c.] Et est principium Homerici versus *Iliad* II 324. SCHR. Scribe & distingue: Δρυὸ' ἀπὸ μυόνων, ἀφεῖλεν, ἀπέξεσεν, &c. Vid. Hom. *Il* II. 324. KUST. Schol. ibi: ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τῶν μυῶν. Vid. inf. v. Ἐξορμίσκη: item v. Μυοὶ, & Μυῶνες.

34. Δρύψαι.] Conf. sup. v. Δρύπτη.

35. Δρύψαλα. μέταλλα δρ.] [Ed. Hag. μεταλλᾶ] L. Δρύψαλα

Δρύψω [1]. Ὀπίζηστῶ.

Δρυψόπαιδα [2]. Ἢ λαμυρόν [3]. εἰ δὲ, ἀπαλόπαιδα. ἢ ἠλεινόν [4].

Δρυψογέντας. τοὺς ἀτόκους ὁρισθύτας, καὶ εἰσ. εἰ ἀπίμους.

Δεσκάζεις [5]. Φελελίπεις.

Δρομᾶ. ζίχῃ.

Δρομάων. ὁραπομάων.

Δράιμμα [6], ὁραπόμμα παύζεγος.

Δρομίσσζα [7]. ζίχεσζα.

Δρῶντις [8]. πιῶντις, ἐσαζόμμοι.

Δρυσζάζεω [9]. ἐμβλέπειν.

Δρόσιμμ [10]. ὑπηρετοῦσι.

Δρόπλειν. Δξκόπλειν [11]. ἢ Δξκοπεῖν [12]. Λίσχύλ☉ Ψυχαγωγοῖς [13].

Δρόπης [14]. πλανήτης. πλοχές.

Δρᾶζζ [15]. ὁράπλωζιν.

Δράκ [16]. ἄνθρωπ☉.

Δράωζι [17]. Δξκοπεῦζιν, ὑπηρετοῦσι.

Δξ. ἔδν, αἰσθάνω

Δυάζζ [18], φλυαρῶ.

Δυα-

Δυαεῖ [19]. φλυαρῶ. ἀλογῶ.

Δύαλ☉ [20]. ὁ Διόνυσ☉, ὡξὺ Παίωσι.

Δύασ. κρίνεω.

Δυαρεία, ἡ ἐν τοῖς Τίμπεσι δάρη. τὸ δὲ αὐτὸ ἡ Δηλεία [21].

Δῦ δὲ μιν Ἄρης [22]. Ὀπιθυμία αὐτὸν ἐνεῖν τῷ πολεμεῖν.

Δυεφὸς. Ὀπίπσ☉. πολμηφός.

Δύῃ [23]. δύῃ. κρύπλῃ.

Δύη [24]. δυσχέα. ἢ ἐνδεια. πόθ☉. πλαπτεία. ἢ Δυπαθία.

Δῦθι [25]. ἔνδυσαι.

Δυβίλαι. Ἁλάμμι. καταδύσεις.

Δυθμέσι [26]. δύσεσι. καταφροφεῖς.

Δύεθμαι. δύναι ὑπεκπλθειν.

Δύμεν [27], ἐν Σπάρτῃ φυλὴ, καὶ τίν☉.

Δῦναι. καπλθειν.

Δωίαμεν ἀείσω. τὴν δωίαμεν ἄεισε. δύκαῶς.

Δωίαζ [28], θέλειν.

Δωίαμις. ἰσχύς.

Δυω-

[1] Δρύψεω. Ὀπίζηστῶ.] Si τὸ Δρύψεω recte se habet, existimem hic scribendum esse, ἐπίξεω, vel ἐπίξζω. Vid. v. Δρύψω. Alioqui crediderim, τὸ ἐπιζεῖν referendum esse ad Δύψεω, à δύεθαι, quod dicitur de urinatoribus, qui aquam subeunt aliquid quærendi causâ. KUST. Aliena est Hesychii explicatio. Legendum forte, λπίζεσθαι. Nam & Suidas Δρύψω interpretatur λπίζω. In Cyrill. Lex. MS. Brem. autem Δρύψεω exponitur, ποθήξεσι. BIEL. Forte leg. ἐπίξεω. HEMSTERH.

[2] Δρυψόπαιδα.] Vide Aristarchi *Cannones* p. 147. A. IS. VOSS.

[3] Λαμυρόν.] Refcripfi, mutato accentu, λαμυρὸν: quoniodo & H. Steph. *Ind.* exhibet. Omnes tamen Editt. & Phavor. λαμύρων.

[4] Ἠλεινόν.] Conf. fup. v. Δρυπολῆ. παλαιστρῆ. ut & v. feq. Δρυψογέντας.

[5] Δεσκάζεις.] L. Δρυπάζεις. Infra Δρυπάζεσι pro eodem. SALM. H. STEPH. *Ind.* Sup. Δεφκάζω. Φελελίπεις. Lex. Reg. MS. Δεσβὶ οἱ ἐβλακμοὶ, ὥζτε τὸ Δρῦ, τὸ βλίτον. Putes esse corruptum ex Ὀσφῖ, aut potius Ὀσφτί, vel Ὀσφῖσι: unde & Ὀρὺ legend. in seqq. pro Δρὺ. Sed obstat Etymol. v. Δρῦ.

[6] Δράιμμα. π. παυ.] Vid. fup. v. Δεφπαπεγτῶν.

[7] Δρομίσσζα.] Vid. fup. v. Δεφπαίσσω. KUST.

[8] Δρῶντες.] Semel apud LXX. *Sapient.* XV. 6. οἱ δρῶντες. Gloffæ meæ MSS. Ἢ πλωφιτα ad l. c. Δρῶντα. πτῶντες, ἐσαζόμμοι. (Plane ut Hefych. & Cyrill. Lex. MS.) At in MS. Voff tantum exponitur πεφίπτοντες.

[9] Δρυσζάζειν.] Vide fup. v. Δρυπάζεις.

[10] Δρόσιμμ.] Hom. *Odyff.* O. 316. Et ὑπορθίειν. Attice pro ὑπηρετῶμεν.

[11] Δικκόπλειν.] Videtur pertinere ad Δρόπλειν. KUST.

[12] Δικκοπεῖν.] L. Δξκοπεῖσι. PERGER.

[13] Λίσχ. Ψυχαγ.] Vid. Stanl. ad Æfchyl. p. 713.

[14] Δρόπλης.] Hinc ἀφιπλανεῖν, id eft, *aliptius*, five *alipitorius*, qui aliarum pilos vellit. Vid. Senec. *Epift.* 56. & Nunnef. in Phrynich. p. 78. SCHR. Δρόπος Suidas. Vid. Suid. in Δρυπαπάζω, & Δρόπαξ. & fup. Δρυπτῶν. IS. VOSS. Vid. v. Δρύπτω. KUST. Confer. Conf. ouninio Etym. M. in v. Δρυ, (ubi δρυπάλαια rectius legitur, pro quo *l. l.* δρυπᾶς) & H. Steph. *Ind.* ut & fup. v. Δρυπαλῆ. παλαιστρῆ. Apollon. Lex MS. Δρ. καπαπάλαια. (Hom. *Od.* ε. 215.) . . . ἢ τοῦ μὴ δὲν ἔχει πῶμα, ἢ ἐν Λιπάρᾳ, κάπαζις δὲν ἢ πίσσινα τὰ καπά. Schol. Hom. ad *l. c.* Δρ. καπαπάλαια, ἤγουν ἡ ἐξ ὕδατος δρυπαξία. Conf. fup. v. Δεδρυφθῶν, & *Not.* in v. Δπανάζω.

[15] Δρᾶζζ ἔδν.] Sic & Suidas. Ex Hom. *Il.* Π. 64. ubi Schol. ἐσθύει.

[16] Δράκ.] Sic & Suidas. Mox Δρακῶ. fup. Δρυάζειν. Nihil in his vidit H. Steph. Egregie Cl. *Kufterus* in *Diatr. Anti-Cromov.* p. 49. docuit, „ omnes has gloffas esse fpurias, & ex verbo Φλυάζω (quod idem ac Φλυαρέω) detortas & corruptas. Nam ex Φλυάζω (pro quo apud Hefych. legitur Φλυάζω) omiffa littera prima, factum eft Δυάζω. (Hefych ipfe fuo loco: Δυάζζ. Φλυαρῶ.) ex Δυάζω, mutato Λ in Δ (quæ literæ frequentiffime permutari „ folent) ortum eft Δυάζω: ex Δυάζω denique, addito ρ, „ Δρυάζω, & detracto ζ, Δυάω. Et ne quis miretur, ex „ Φλυάζω, omiffa litera principe, fieri potuiffe Δυάζω, id„ que ab Hefych. in ferie fua poni; fcire licet, plura alia „ vocabula, capite fuo fimiliter truncata, apud Hefych. „ occurrere: ut, Δίρκζ, pro Ὀδορκζ, &c.„ Vide ibi plura. Adponam quæ *Kufterus* in *Notis* MSS. ad h. l. deinde dederit, parum diverfa: „ Δυάζζ.] Infra pro eodem Δυάζζ, „ quod dicturus eft ex Φλυάζζ, omiffa per errorem litera primâ. Hujufmodi voces truncatæ & alibi apud Hefychium occurrunt, ut Δίρκζ, pro ἐδίρκζ: Πλάω, pro ἐπλαμα: Πίχεσθαι, pro ἐπίχεσθαι, Λαζζεῖ, pro ἀναζζεῖ, & „ multæ aliæ. Ex Δυάζζ igitur per notum errorem fiftam „ eft Δυάζζ, pofito Δ pro Λ, quarum literarum confufio, „ propter figuræ, fimilitudinem, apud Hefych. eft frequentiffima. Et ne quis dubitet, tam craffum negligentiam „ in Hefychum cadere potuiffe, fciendum eft, & alias vo„ ces fimili modo deformatas & corruptas apud eum occurrere: ut Αἴσσ, pro Ἄϊσσ: Λιξαιῶν, pro Ἀϊξαιῶν: „ Ἄοσρ, pro Δοσρ, Λοσρ, pro Διρί: Δαίδ☉, pro Ἀιδ☉. „ δος. &c. Cæterum cum hoc Δυάζζ conferendum eft fequens Δυαῶ, & quod fupra legitur, Δρυάζειν. „ Hactenus V. Cl. Ceterum M. Martin. in *Medit. Schediaft Pfalm* II. p. 316. confert Ungarorum *dühös*, id eft, *furiofus*, & Belgicum *dwaes*, i. e. *ftultus*, q. d. plenus δύης, vel δυάης. Sed incertiffima funt talia; immo, ut ex dictis patet, nullius momenti lufus.

[17] Δραωζι.] Pro Δυαρεῖ, idque pro Δυαρῶ, & hoc pro Φλυαρῶ Vid. *Not.* præc. KUST.

[18] Δυαῶ☉.] Supra pro eodem habes Δίαλλ. IDEM. Vide ibi *Not.* qua utrumque illud vocabulum ex Λυάζ☉ corruptum effe conjicit *Kufterus*: cujus nomen, nefcio quo fato, ibi omiffum. Quod candide monco, ut fuum cuique tribuam.

[19] Δυαεῖ.] Forte Δυλεία. G. Vel δυλὶς. SALM. Vel δυαλὼν. Sup. Δτάλα. δυφνᾶ. IS. VOSS. Supra: Δυλὶς δάφνη. Sed utcubique forte fcribendum eft Δρυλὶς: ut *laurus* nomen hoc fortita fit, ab Apolline Delio. KUST.

[20] Δῦ δὲ μιν Ἄρης.] Ex Hom. *Il* P. 210. Schol. ἐσίδη δὲ αὐτὸν πολέμια ἐπιτηδεῖα ἐχη ἐμαι.

[21] Δυᾶ.] Supra male Δρύ.

[22] Δεσ . . . ἐχη δυσπαθία.] Arcad. Δῦν, ἡ καπάδυσις. Conf. Suid. in Δύη, & Δυσπαθὴς, & cund. ut & Etym. M. in Δᾶλ☉. IS. VOSS. Ab illo δῦν fit Lat. *bua*, tumor crurum ex labore viæ collectus. Vid Salm. in Solin. p. 61. a. VERW. Pro *dolare* occurrit, præter auctores in Lexicis citatos, in Soph *Ajac* ϛ. 956. & pro *infortunio* in emiffum *Antig.* ϛ. 1422. ABRESCH in *Æfch. Obf* V. 3. p. 98. Addo Æfchyl. *Sept. cont. Theb.* ϛ. 234. & Apollinar. in *Pfalm* IX. ϛ 17. Conf. ouninio Etym. M. in v. Δυσ, (ubi δυσπάλαια rectius legitur, pro quo *l. l. δυπαπᾶς*) & H. Steph. *Ind.* ut & fup. v. Δρυπαλῆ. παλαιστρῆ. Apollon. Lex MS. Δυσ. καπαπάλαια. (Hom. *Od.* ε. 215.) . . . ἢ τοῦ μὴ δὲν ἔχει πῶμα, ἢ ἐν Λιπάρᾳ, κάπαζις δὲν ἢ πίσσινα τὰ καπά. Schol. Hom. ad *l. c.* Δυσ. καπαπάλαια, ἤγουν ἡ ἐξ ὕδατος δυσπαθία. Conf. fup. v. Δεδρυφθῶν, & *Not.* in v. Δπανάζω.

[23] Δῦ δὲ μιν ἔδν.] Sic & Suidas. Ex Hom. *Il.* Π. 64. ubi Schol. ἐσθύει.

[24] Δύη.] Ambiguum reponendumne Δυῆ, an Δυᾶ? H. STEPH. *Ind* Vid. Ill. Ez. Spanhem. ad Callim. *H in Cer.* ϛ. 10. p. 663. ubi δυῆσι Ocrice, pro δυσὶ, δύσει.

[25] Δῦμεν.] Strabo [l. VIII.] p. 341. SCHR. Vid. Etym. M. p. 291. Steph. Byzant. & ejufdem Fragment. in *Bibliob. Caffin.* p. 281. *Ed. Montf.* Lycophr. ϛ. 591. ibique Schol. & *Not* Similiter Δυμεν pro Δείμεν Herodoto reftituerunt Viri Docti, L. I. 145. Et fic Il. Voff. ad oram Herodoti fui; cujus novam editionem ab Eruditiff. Geinoaio avide exfpectamus.

[26] Δυθμέσι.] Refcripfi: Δυσμὰς δύσεσι. (quæ duo commutantur. Vid. *Obferv.* noftras ad D. Matt. VI. 5. & Cl. d'Arnaud *Animadv.* p. 168.) Tum: ἢ Δυσμεσι. ὀρῦ. Ad prius notaverat etiam Cl. *Kufterus*: „ Sic in„ fra: Ἔδυσεν, ἐδύνατ. Conf. Suid. v. Ἔδυσεν, & οἱ Σοβ„ (3.

Δύαπος [1]. δύναμις.

Δυαρχία [2]. δύναμις.

Δύασαι σωπᾷν. σιγᾶν φασὶ Φαικίδην Μεγαρέα, Κωμικὸν ποιητήν, οὐ ἄσχι διδάσκοντα, ὑποσκώψαι τὴν σωπηλὴν ὁμολογίαν ἐπὶ τῇ Δηλιάδι Ἀντιγόνῃ [3] καὶ Πύρρῳ βουλόμενον, εἰπεῖν τινὰ αὐλητρίδι οὕτως· Δύασαι σωπᾷν· ὥστε τὰς Δηλιάδας συνθεμένας κεκραγέναι δεινῶς. Ἄλλοι δέ φασι, περιμενόντας εἰπεῖν τὴν Ἀντιγόνην καὶ Πύρρον, τὴν βασιλέα, τὴν τὰς ὁμολογίας ὑπερβάντα πολεμίων οὔτως, ὥστε μηδὲ τοὺς γεγραμμένους πεῖσαι.

Δυνατῶς. ἰσχυρῶς. γενναίως. ἀσφαλῶς.

Δυνδεκάτη [4]. ἡμέρᾳ δωδεκάτῃ.

Δῦσε [5]. ἐνεδύσατο.

Δύο. οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο.

Δυοῖν. τοῖν δύο. τοῖς δυσί [6].

Δυοῖν Σάτυροιν [7]. ἢ ὃν τοῖν δύο.

Δυοῖς [8]. τοῖς δύο.

Δυοχεῖ [9]. πομπεύει, ἐξῆλθε δημοσίᾳ· ἦγον πομπεύοι, σκευάζει.

Δυοχόσαι. πομπεύσαι.

Δύσαν. ἐπορεύοντο.

Δύσβιος [12]. κολυμβητής. δύτης.

Δυσβίωτος [11]. κολυμβῶντες.

Δί-

Δίρυζ [12]. τύφλυζ.

Δύρυζ [13]. ἰδύριζε. κλαίει, ὀδύρεται.

Δύς. χακῶς. ὑπόρημα.

Δυσάγωγα. δυσκόλως φερόμενα.

Δυσάγωγος [14]. δυσχερής.

Δυσαί@ [15]. χαλεπῶς πνέοντος.

Δυσαίατο [16]. ἐξεχέατο, ἐσείοντο.

Δυσαίητι [17]. δυσπαθοῦντι.

Δυσαὴ [18]. δύσπνοια. χειμέσιον. νοτώδη. εἰ δὲ, ἄπνοιαν δύσπνοιαν ἐπιφέρων. ἄλλοι, ψυχρόν, ἢ ἀπὸ τῆς δύσεως πνέοντα· ἀπὸ τοῦ ζεφύρου.

Δυσαί@ [19]. δυσπνοῖ. δύσπνοια.

Δυσαλγής [20]. δυσπαθὴς. ἀσυμπαθής.

Δυσαλί@ [21]. δυσπαθοῦσι.

Δυσαλθέα [22]. ἀθεράπευτα.

Δυσάλυκτον [23]. μὴ ἐκφεύγειν.

Δυσάλωτον. δυσχερῶς κεκτῆσθαι.

Δυσάμωρο@ [24]. κακόμοιρος. δύστηνος, δυσμενής.

Δυσαίνειν. τὸ δυσχέρειαν [25] ἐξάγειν. δυσαίρεσιν. τὸ δὲ ἐναντίον, Ἀσώπιος λέγουσιν. ἔξαιρ@ δὲ ἡ Ἀνὰ [26] τὴν λέξιν.

Δυσαναχετεῖ [27]. ἀχρείωτος. βαρίως φέρει. δυσκόλως ἔχει. δύσκριτος.

Δυσαπορεσκῶς [28]. δυσκόλως ἀναφερόμενος.

Δύ-

„ Cp. Nimirum quia aliquis interdum τοῦτ, quia ποτε[ῖ]; hinc alterum pro altero nonnunquam ponitur. „ Addo infra: Θέλουσι δύεσθαι. Plura dixi ad *l. c.* Marci; quem tamen alio modo accipit Cl. Oleariius p. 422. ad Matth. XIII. 58 Sed hæc non sunt hujus loci.

1. Δυσὶ[ν].] Vocem hanc nullo exemplo confirmat H. Steph. in *Thes.* Legitur autem apud Eurip. *Herc. Fur* ℣. 776. & *Ion.* ℣. 1012. KUST. Unus Eurip. *Iphig. in Aul* ℣. 1090. & *Ion.* ℣. 1012. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3 p. 98. Conf. Jos. Barnef. ad Eurip. *Herc. Fur. l. c.* ubi, præter locum ex *Ione*, citat Hefych. & dictionem esse monet Euripideam. Eandem tamen habet Sophocles *Antig.* ℣. 1068 notante Cl d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 43.

2. Δυναστέα.] Ed Flor. Δυναστία.

3. Ἀντίγονον] Intelligit *Antigonum Gonatam*, Demetrii filium, qui cum Pyrrho, Epirotarum Rege, de regno Macedoniæ armis certavit. KUST.

4. Δωδεκάτη, ἡμέρᾳ δωδ.] Scrib. Δωδεκάτῃ ἡμέρᾳ. Δωδ. IS VOSS. Male pro Δωδέκατος. KUST. Vid. Suid. v. Δυσκαιδεκάτη.

5. Δῦσε.] L. Δύε. IS. VOSS. Δῦσε Hom. *Il.* O. 219. & alibi.

6. Τοῖς δυσί.] Pertinere videtur ad seq. Δυοῖν, ut pro τοῖν δυο correxerit aliquis, τοῖς δυσί, quod huc male intrusum. Conf. Suid.

7. Δυοῖν Σάτυροιν.] Idem supra apparet ante v. Διονύσους. Etiam Δύειν Attice dicitur pro δυοῖν: ut apud Eurip. *Electr.* ℣. 95 & 526.

8. Δυοῖς.] Sic δυοῖν apud Herodot. i. 32. *sub fin.* & Aretæum *de Caus & Sign. Morb. acut.* in princip. Conf. *Not.* penult.

9. Δυοχεῖ.] Scrib. Δυοχεῖ, & mox Δυοχέζει. IS. VOSS. Sequens σκευάζει deest in Lexicis.

10. Δυσῖν.] Lycophron {℣. 73} Δύσῖν Κίλιξ@, ἢ, τοῖ οὐ βαιῆ κυτέ &c. SOPING. HEINS. Iterum ℣. 387. & 752. Conf. Etymol. M. & Schol. Apollon. Rhod. ad *L.* I. 1008. ubi ex Callimacho & Antimacho adfertur.

11. Δυσβίοντες.] Apollon. *l. c.* Δύσβιοτος αἰφνίδιος τοῦ τέλου &c. Ad quem locum respexisse Hesychium conjicit Rutgers. *Var. Lect.* II. 20. p. 191. Vid. ibi Schol. Conf. Lycophr. ℣. 715. Δυσβίωτος &c. Ibique Schol.

12. Δίρυζ.] L. Δίρυζ. SALM. Sic Ed. Flor. Sed nihil pernis mutaverim: glossam autem loco alieno positam censeo, & forte occasione frequentia glossæ adjectam. Etymol. M. p. 256. 50. Δίρυ. . . . τὸ τυφλὸν, & p. 257. 30. Δίρυον (Hesych. sup. τύφλωσιν reddit) derivat ἀπὸ τοῦ Δίρυον, τὸ ἔστι, κρύον

13. Δύρυζ.] Sic & Etym. M. pro ἰδύριζε. Conf. & Etymol. p. 192. 43 ubi Δυρυζ, ἀφυρίζει pro ἰδύριζε adfert. Plura alia vocabula, capite suo similiter truncata, ex Hesychio collegit Cl. Kust. *Diatr. Anti-Gron.* p. 50. Conf. sup. *Not.* in v. Δυδζῇ

14. Δυσάγωγος.] Suid. Δυσαώγωγος. IS. VOSS. Male. Vid. Suicer. *Thes.* & inf. in v. Δυσίνιος. Conf. v. Εὐάγωγος.

15. Δυσαί@.] Hom. *Il.* Σ. 865. . . . ἀύτμενον δυσαί@ ἐφυλάσσε Schol. χαλεπῶς πνέοντ@, Δυσαίου. Huc respexit Etymologus. Apollon. Lex MS. Δυσαε@. Δυσαίου Gloss. Rutgers. Δυσαε@. Δυσαίοιτ@, τοῦ βορεοπνεῖν. pro quo βορεοπνεῖν legendum. Respicitur enim ad Oppian. *Halieut.* V. 211. & 287. Ἄσβλω πνεόμενοι Δυσαί@. ut recte notat Cl. d'Orvillius Nostr in *Misc. Obs.* IX. 1. p. 132. Conf. ibi p. 126. & m ex v. Δυσαὴ, & Δυσαε@, pro quo perperam Δυσαλέ@, paullo post. Adde Suid. v. Δυσαὴς ἄνεμος.

16. Δυσαίατ@.] Hom. *Il.* Σ. 376.

17. Δυσαίητι.] Leg. Δυσαίνει. IS. VOSS. Vid. inf. v. Δυσαίνειν. &c. item v. Διαπεφυῶτι.

18. Δυσαὴ.] Vid. Ill. Ez. Spanh. ad Callim. p. 215. & fup. v. Δυσαί@.

19. Δυσαί@.] Vide paullo ante v. Δυσαλί@, & *Not.*

20. Δυσαλγὴς, δυσπαθὴς@, ἀσυμπ.] Prior explicatio est vocabuli Δυσαλθὲς, utitur eo Nicand. *Ther.* ℣. 467. d ARNAUD. *Lect. Gr* p. 43. Similiter Cl. *Heinsius* correxerat Δυσαλθὲς. Etym. M. Δυσαλθὲς, τὸ δυσλαβὲς, ὀδυνηρὸς. Τὸ ἀφυσικὸν Δυσαλθὲς, ὡς ὃ Δύς, ἢ τὸ Ἄλθω, τὸ θεραπεύω. Suid. Δυσαλθὲς, δυσλαβὲς. Et: Δυσάλγη@. ἀπαραίτητ@. De quo Suicer. *Thes.* Conf. mox v. Δυσάλθεια, & fup v. Ἄλθειν, & Ἀλθαίη.

21. Δυσαλέ@.] L. Δυσαε@. SOPING G. Num ex Cyrill. Lex MS. Btem. Δυσάλγη@, Δύσκη@, legendum? BtEL. Male pro Δυσαί@, quod vide paulo ante. KUST. Non obito. An veto Δυσαλέ@ fuerat? Sic inf. Εὐαλέ. εὔπνοι. Et: Εὐαλὲς, εὔπνοον. εἰ ὃ, Εὐαε. quod vide. Certe Α & Δ paffim confunduntur.

22. Δυσάλθεα.] Haud scio, an perperam pro Δυσαλθέα. H. STEPH. *Ind.* Δυσάλθεα, pei 2. priores Edite & Cyrill. Lex. MS. Rectius per ε, Δυσαλθέα, e Edit *Schrev.* quod recepi. Atque ita pro Δυσαλθῆ scribendum esse in Dioscor. L. I. 184. ἐξὸν Σίνων, circa med. adnotaverat *M. Meibom.* qui porro pro Δυσηρεδὲς, legit Δυσηρεδὲς, ut in v. Δυσηρεφὲς Sed neutrum crisin admitto. Similiter Suidas: Δυσίεδον. Δυσηρεδὲς. Iterum: Δυσαλὲς. Δυσάλθ. Nonnus in Joan. V. 6. Δυσαλθέα νοῦσα dixit. Vide & v. Δυσδιρεπὲς. Δυσαλθέστερος.

23. Δυσάλυκτον, μὴ ἐκφεύγειν.] L. Δυσάλυκτον. μὴ ἐκφεύγον. IS. VOSS. Certa emendatio Respicitur ad *Sapient.* XVII. 17. τὸν δυσάλυκτον ἀναγκάσαι. ubi Gloss. MSS. Δυσφόβητον. Supra: Ἄλυκτον. ἰδίφυγον. An tamen pro μὴ ἐκφεύγειν h. l. legendum μὴ ἐκφόβητον, vel ἐκφοβεῖν? Mecum facit Cl. Valken. in *Gloss. S. ex Hes.* p. 12. Ceterum Δυσάλυκτος, δύσφυκτος, ex Cyrill. Lex MS. Brem. adfert etiam Cl. *Biel*, similiter corrigens Hefychium Conf. v. Δυσξέκαστος, & inf. *Not.* ad v. Δυσξιφόκαστος.

24. Δυσάμωρο@. κακ. † Δύσμορ@. &c.] L. Δυσάμωρο@. SALMAS Conjunge seqq. δύσλιβ@. δύσκη@. IS. VOSS. Vid. Etym. M & Phavor. in v. Δυσάμωρο@. ex Hom. *Il.* X. 428. Conjunxi seqq. ad *Pollu* præceptum. Conf. inf. v. Δύσμορ@. . . . δύσκης. vid. ibi *Not.* ut & v. Σύμμορο@.

25. Δυσαίνειν τὸ δυχέρειαν ἐξ.] L. δυχέρεια. SALMAS Vid. Harpocrat. p. 94. SCHR. Male apud Suid. Δυσαίν@ Eum vide. IS. VOSS. Usus est ea voce Antiphon. Male apud Suid. Δυσαίν@. Porro scribe: τὸ ἐξ@ ἐπὶ δυχέρειαν χράφων. Vel hoc modo: τὸ δυχέρειαν χράφων. Opponitur ὁ δυσαίν@ τῇ εὐδίᾳ, in *Physiognomicis* Aristotelis HEINS. Vid Galen. *Gloss.* v. Δυσαινὶ (live Δυσάν@, ut legit Fcef. *OEcon Hipp*) & v. Δυσκ@, & inf. v. Δυσάνια, Sup. v. Ἀνάν@. Contrarium est Εὐάν@ infra.

26. Ἀνὰ.] L. Ἀπὸ. HEINS Vid. *Not* in v. Δυσχέρεια

27. Δυσαναχετεῖ.] Vid. Suid. & Inf. v. Δυσαχετῆ. Ælian. *Hist. Anim.* XVI. 28. p. 946. voce usus est.

28. Δυσαπορεσκῶς.] Δυσαναφορικῶς malim: ut exhibet H. Steph. *Ind.*

Δύσανλα [1]. καταλθόλα.
Δυσαίτια [2]. φιλερά.
Δυσαίτιος [3]. τεχνία. χαλεπή. δυσαπάντητος.
Δυσαίτητον. δυσχερὲς ἀπαντᾶν.
Δυσαρεσκόμβροι. μὴ ἀρέσκοντες.
Δυσαρεσκομβρίαν. ἀπαρεσκομβρίαν.
Δυσαρεῖ [4]. δυσφορεῖ τίνα.
Δυσχερὴς [5]. δυσάρεστος.
Δυσαεισπότακτα [6]. ἐπὶ χαλεῦ ἄεισον πικοῦσα. ἢ ἐπὶ δ' ἀεισείαν δύσπνοον [7].
Δυσαύλητος. δυσπεκλήμων [8].
Δύσαυλος. δυσαύλιστος. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρᾳ. [9].
Δυσαχθὲς [10]. βαρύ.
Δυσαχθὴς. πάνυ ἀηδιζόμενος.
Δύσβατον. δυσχερὲς. ἄβατον, δύσπορον [11]. χαλεπόν.
Δυσβάσακτον [12]. βαρύ.
Δύσπορον [13]. χαλεπὸν.
Δυσφορὲς [14]. δύσακτον [15]. ἀφόρητον.
Δυσχερὴς [16]. δύσβατον. δυσχερές.

Δυσ-

1. Δύσανλα.] Vid. sup. Δῦσαι. IS. VOSS.

2. Δυσαίτια.] Neutrum plurale, à δυσαίτιος, quod idem ac δυσαίτητος. KUST.

3. Δυσαίτιος.] Vid. sup. v. Δυσαίτια, post Δυσαίμων, & inf. v. Δυσαλγής. Conf. v. seq. & inf. v. Εὐαίτητος. Conf. v. seq. & inf. v. Εὐαίτητος.

4. Δυσαρεῖ. δυσφορεῖ τίνα.] L. δυσαχεῖ. PERGER. Legerim: Δυσαχεῖ. δυσφορεῖ τίνα. KUST.

5. Δυσχερὴς.] L. Δυσάρεστος. Δυσάρεστος. IS. VOSS. Nisi fuerit, inversis vocibus: Δυσάρεστος. Δυσχερὴς. Vid. inf. v. Εὐάρεστος. Et hoc placuisse video Cl. *Kustero*: „Vel scries (inquit) literarum ostendit, inverso ordine hic scribendum esse: Δυσάρεστος. Δυσχερὴς.„ Sic & Cl. *Abresch.*

6. Δυσαεισπότακτα.] Ex Hom. *Il.* Σ. 54. Schol. ἐπὶ καλῷ ἄεισον πίθαριν, quæ descripsit Etymol. Conf. Suid. eique pro πικοῦσα, redde πικίζα, in Nominat. Vid. Eustath. p. 1130. 20. & *Obs. Miscell.* II. 1. p. 20. Apollon. Lex. MS. Δυσαεισπότακτα. ἐπὶ τοῦ καλῷ ἄεισον πικοῦσα. οἱ δὲ μεθερμηνεύοντες. δύσκολα ἄεισον πικίζα.

7. Ἢ ἐπὶ δ' ἀεισείαν δύσπνοον.] Pessime. Hæc enim interpretatio pertinet ad nomen Δυσάεισον, non vero ad Δυσαεισπότακτα. KUST.

8. Δυσπεκλήμων.] Deest in Lexicis; perinde ac ipsa glossa Δυσαύλητος, quæ suspecta videtur.

9. Σοφ. Ἀλεξ.] Vid. Kutgerf. *Var. Lect.* [II. 1.] p. 84. SCHR. Δυσαύλου πάγου meminit idem Tragicus in *Antig.* v. 367. Vid. *Misc. Obs.* V. 3. p. 98.

10. Δυσαχθὲς. . . † Δυσζηρὲς.] Luxata ita jungere atque reponere tentabam, recisis superfluis: Δυσαχθὲς. βαρὺ, δυσβάσακτον, δυσφορὲς, δύσακτον, ἀφόρητον. † Δυσαχὲς. πάνυ ἀηδιζόμενος. † Δύσβατον. δυσχερὲς, ἔβατον, δύσπορον, χαλεπὸν, Æschyl. *Eumen.* v. 145. δυσαχὴς πάθος. Adde Suid. Et δύσβατος ἀμαχανίᾳ, Piodar. *Nem. Od.* VIII. 142. Adde Æschyl. *Pers.* v. 1074. & 1078. ABRESCH. Vide *Notas* seqq. In paucis dissentio: neque iotegra verba, tanquam supervacanea, ejicere ausim; quum similia, vel & eadem, Noster sæpe ex diversis propofuerit fontibus. Vid. *Not.* ad Imitium hujus Lexici.

11. Ἄβατον. † Δύσπορον. χαλ.] Conjungenda sunt cum superioribus: Δύσβατον. δυσχερὲς, ἄβατον, δύσπορον, χαλεπὸν. IS. VOSS. KUST. PERGER. ABRESCH. Infra: Δύσπορον. δύσβατον. χαλεπὸν. Confer inox.

12. Δυσβάσακτον.] V. gr. ἄμαχον. *Prov.* XXVII. 3. PERG. *Prov.* XXVII. 3. Βαρὺ λίθος, καὶ δυσβάσακτον ἄμμος. BIEL. Addo Matth. XXIII. 4. Luc. XI. 46. Infra: Δυσβαστάκτου. δυσβάστακτον. Vid. *Not.* seq.

13. Δύσπορον. χαλ. † Δυσφορὲς. &c.] Hæc iterum conjunge eum præcedd. Δυσβάσακτον. βαρὺ, δύσπορον, χαλεπὸν, δυσφορὲς, &c. IS. VOSS. Idem notaverat *Perger.* qui præterea pro δύσπορον *b. l.* corrigit δύσφορον. Quod non displicet. Infra: Δυσφορὲς. δυσβάσακτον. Δύσφορον. χαλεπὸν. Conf. *Not.* seq. ubi paullo aliter. Quare nihil hic mutavi.

14. Δυσφορὲς. &c.] Tolle notam distinctionis, & continua serie lege: Δυσβάσακτον. βαρὺ, δυσφορὲς, δύσακτον. &c. KUST. De medius, Δύσπορον. χαλεπὸν, filet *Kusterus.*

15. Δύσακτον.] L. δύσβατον. PERG.

16. Δυσζηρὲς.] Etymol. Δυσέρως, paroxytonos. KUST. Apud Etymol. & in Lexico meo veteri rectius, Δυσέρως, ὁ δυσκολος, per syncopen pro δυσέραστος. H STEPH. *Ind.* L. Δύσζηρος. Vid. Etym. M. HEINS. Suidas: Δυσέρως. οἱ δύσκολοι τρόποι. ubi haud necesse videtur cum Cl. Kustero quidquam in terminatione, quæ Ionica, Poëtica, & Dorica esse potest, aut accentu immutari. Vid. Etymol. M. ejusque ac Suidæ auctoritate vide num apud Hesych. non potius corrigendum sit Δυσέρως. Saltem ita videtur, modo procedat Etymologi derivatio. ABRESCH.

Δυσβυλία. κακοβυλία. ἀφροσύνη.
Δυσβράκανον [17]. δυσχερές. Βράκανα γὰρ, τὰ ἄγαν λάχανα· ἴσα δὲ δύσπλυτα. Λέγει οὖν ὁ Κρατῖνος δυσκαθάρτου, οἱονεὶ δυσπλύτου.
Δυσγάργαλος [18]. δυσφαίωλος. ἰσχνὸς ὑπὸ κακοσώματος. δυσπερίσπαστος. ὅτι δὲ Δυσγαργάλιος.
Δυσγένειαν. ἀγένειαν.
Δυσγενὴς [19]. ἰχθυῆς.
Δύσγω. ὑπόδυω.
Δυσδιλίδες. κακοῦντες. Δηλίσασθαι γὰρ, τὸ κακῶσαι.
Δυσδιπίας [20]. δύσπνους, κακὴ βουλευομένους.
Δυσεξακόμιστον [21]. δυσβάσακτον.
Δυσεξάκτη [21]. δυσθρεμπτε.
Δυσεξαφύλακτον [23]. δυσχερὲς [24] λαθάσα.
Δυσδιήλυσε [25]. δυσδιόδευτα.
Δυσδιόδευτα. δυσχερῶς διαβύσμενος, μὴ διαβύσμενος.
Δύσια [26]. τοῦ τείχου τὰ πίελξ. Κύπριοι.
Δύσιον [27]. ἀπαλαίους.
Δυσιδὴς. κακὸν εἶδος ἔχον.

Δυσ-

17. Δυσβράκανον.] A δέρω, βέρκα, ἔρκανα. Hesych. βρακάν, σπείρη. βερκάς, σπεῖς. G. Δυσκάρκανα, & βέρκανα, habet Etym. M. Mox leg. δυσβρακάνου, οἱονεὶ δύσπλυτος. IS. VOSS. Δυσβράκανον, & βέρκανα, adgnoscit Suidas; ad quem Δυσβάκανον adfert Kuster. ex Piccli *Synagm* inedita, verbibus politicia scripta; quod Glossarium MS. adservatur in Biblioth. Reg. & Δυσκάρκανον interpretatur, ὁ δύσπλυτος. Idem repetit *Kusterus* in *Not.* ad *h. l.* Etymologus quoque Δυσβάκανον exhibet; quamvis aliter citet *Is. Vossius.* Frequens autem est ejusmodi literarum metathesis, quando ρ intercedit. Conf. sup. v. Βρέκανα. In seqq. δυσκαθάρτου non mutaverim, quod exhibent etiam Etym. & Suid. Additamentum tamen, οἱονεὶ δυσπλύτου, forte vino non caret; & videtur aliquid excidisse. Conf. inf. Δύσπλυτος. δυσκαθάρτου.

18. Δυσγάργαλος.] I. e. qui sese titillari & contrectari manibus ægre finit; ut *equus*; qui non nisi difficulter finit se fricari manibus, vel destringi strigile; qui gravate fert strigilem, vel contactum manuum. H. STEPH. *Ind.* Scribend. Δυσγάργαλος. SALMAS. Ita Suid. & Etym. M. Pollux Δυσγαργαλίστος, (ut mox) I. 197. ubi vide Interpp. Xenophon. *de Re Equestr.* p. 937. B. Δυσγάργαλος, ubi ad marg. δυσγαργάλιστος. Conf. v. Δυσίνια, quod proprie etiam de *equis*, frenum detrectantibus.

19. Δυσγενὴς.] L. Δυσγόνης. F. [i. e. FUNGER.] Sed procul dubio antiqua scriptura est, Δυσβλώνης. Mox enim: Δυσβλώνης. κακὸς βουλευόμενος. VALKEN. *Gloss. S. ex Hes.* p. 19. Conf. ad v. Θρῖσσα. Mihi tamen non displicet, corruptum esse pro Δυσγόνης, quod infra ἰχθυῆς. Sæpe enim β & γ confunduntur. Vide mox *Not.* in v. Δυσγόνης.

20. Δυσδιπίας.] A δῦω, βαλὶ. G. Leg. Δυσδιπίας. VALKEN. *l. c.*

21. Δυσεξακόμιστον.] Vid. Suicer. *Thes. Eccl.* & sup. v. Δυσβάσακτον.

22. Δυσεξάκτη.] L. Δυσπαίκτη. SOPING. SALMAS. Leg. Δυσεξακάκτη, ex Suida: quamvis idem paullo post habeat, Δυσπαίκτη. Vid. Δυσεξακάκη. IS. VOSS. Δυσπαίκτη etiam legit Cl. *Kuster.* ut Δυσπαίκτου apud Suid. mavult, pro Δυσεξακάκτου. Sup. Αἰάζει. Σφαῖρ. Conf. Phavor. Ut dubio res careat, notandum, respexisse Hesychium ad locum III. *Marcab.* VI. 31. αὐτὸ πισσὸ τὸν δυσαιάνου μέρος &c. Qui locus omissus in *Concord. Gr. Tremm.* Vide quæ dixi ad v. Ἄχαιοι.

23. Δυσεξαφύλακτον. Δυσέχθρες &c.] Forte ex Suida legendum: Δυσεξαφύλακτον. δυσχερὲς λαθάσα. Ita & in Cyrill. Lex. MS. Brem. nisi quod Δυσεξαφυλὸν ibi legatur. BIEL. Cyrillus meus MS. Δυσχερὲς. λαθάνον. Ubi excidit ipsa glossa, legendumque: Δυσεξαφαίλ. δυσχερὲς λαθάνον. Jovat interim lectionem δυσχερὲς, quæ & mox occurret, & hic a me recepta est. Schol. Soph. *OEd. Tyr.* v. 110. Ἐκφόρτιλαθάνει. &c.

24. Δυσεδεχίμας] L. δυσχερῶς. KUST. Ita H. Steph. *Ind.* exhibet. Vide *Not.* præc.

25. Δυσεδιήλυσε.] An Δυσεδιήλυσε? G. IS. VOSS. Recepi Δυσεδιήλυσε, per ι, ut exhibet etiam H. Steph. *Ind.* Et sic Phavorinus. Supra: Διαλυσίς. διόδος.

26. Δύσια.] Παρὰ τὸ δύομαι, ἤγουν ὑποδύεσθαι τοὺς αὐχένας τὸν τοίχου. G. Suspicor esse pro Τεῖλα, sive Τείσια. Vid. sup. v. Τειλαί, & seqq. ibid. ut & v. Τείσια.

27. Δυσίου.] Scribe Δύσιον, quod est 2. perf. Fut. Sing. à δύομαι, unde δύσομαι, δύσιμι, &c. Vide mox v. Δύσια. KUST. Est ex Hom. *Iliad.* I. 231. ubi Schol. Δύσιον ἀπολεῖ.] ἀπολέσῃς τὴν δύσιμον &c. quæ descripsit Etymol. p. 290. *init.* Conf. mox. v. Δύσιον ἀπολεῖ.

1. Δυ-

Δυσείμων [1]. ἀκτήμων.
Δυσίκλυτα. δυσχερῶς λυόμενα.
Δυσίκλυτος. δυσιάτρευτος [2].
Δυσίμβολος. ἀτελὴς [3], ἀπάτητος, τραχύς.
Δυσίμβολος [4]. δυσπαίρητος.
Δυσξέλλακτος [5]. δυσέκφλικτος.
Δυσξύστητα [6]. δυσκόλως ἐξαδυόμενα. ἢ δυσθεράπευτα [7].
Δυσξύστων [8]. δυσεμέθυστον. ἢ δυσεκόμιστον.
Δύσο δ' ἀλκὴν [9]. δῦθι, ἀνάλαβε ἀλκήν, τύπηθι, ἢ δύνασαι· αἰεν, ἰσχυροποίησον σαυτόν.
Δύσερι [10]. Φιλόνεικον. ἀφ' οὗ τὸ Δύς, καὶ Ἔρις.
Δυσερμία [11], κακὴ θύτυχία [11].
Δύστο [13]. κατέλθε.
Δυσίφικτον. δυσκαζάληπτον.
Δυσιλιγὼν [14]. δύσατος, χαλεπός. ἢ δυσλεχὴς, ἤγουν κακεκμάτης.
Δυσιλεχὴς [15]. κακόπαθον. χαλεπόν.
Δυσκὴ [16]. δύσαλη, δύσατον.
Δυσπέλλων [17]. δυσάντητον.
Δυσπέμων [18]. δυσάεχον. τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον.
Δυσπνοι [19]. ἀπιθεῖς, δυσάγωγοι. ὀλίγοι πολὺ σκυθρωποί ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ἐχθαίροντες. ἀνυπόπτωτοι.
Δυσπύστος [20]. δυσκατέβατος. καὶ Δυσήνυστος [21].
Δυσίρεσσι [22]. δυσέρεσι, Φιλόνεικοι. ἢ ἀμφίβολοι.
Δυσύτοσσε. δυσόμμα.
Δυσηχὲς. κακοὺς ἤχους ἔχοντες.
Δυσηχὲος [23]. κακοφάτου. καὶ ὁ ἦχον ὀπιθέοντος, ἀφ' ἁρμονίας καὶ ὄρνιθος.
Δυσδαλὴς [24]. δυσαυξὴς. Κρητῖνος.
Δυσδαλπὲς [25]. κακοβάλπους, κακοῦ εἰς τὸ θάλπειν. ψυχροῦ.
Δυσδερίας. δυσαλθήτης [26].
Δυσθέρατος. δυσρεβίνητος [27].
Δυσθυμεῖ. ἀθυμεῖ.
Δυσκάθεκτα, δυσιράπτητα· δυσκίλλως ἐπιχέμενα.
Δύσκαπτος [28]. ὁ φοῖνιξ. ὑπὸ Θεοφράστου.
Δυσκίτοπος [29]. δυσθεώρητος.
Δυσκέλαδος [30]. δύσφωνος, κακὸν ἦχον ἀποτελῶν.
Δυσκιδία [31]. δυσφύλακτον. χαλεπόν.
Δύσκιμον [32]. ἄφρεαρ. δυσνιφὲς.

Δύ-

1. Δυσείμων ἀκόμων.] Male interpretatur: nam multi δυσείμονες, male vestiti, sunt πολυτετριμμένοι & divites: contra vero sæpe videmus viros splendide vestitos, qui sunt ἀκτήμονες, & nihil habent in bonis præter vestes. PALMER. Suid. Δυσείμων. ὁ ἀχίτων. IS. VOSS. *Palmerii* crisis nulla est. De pannosis enim facilius præsumas eos esse ἀκτήμονας, *inopes*, quam divites. Ut autem Δυσείμων, h. l. censetur ἄκτημων; sic contra apud Matth. XI. 8 οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες dicuntur quærendi ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων. Quod etiam non ita intelligendum, quasi pari semper passu hæc ambularent; sed ex communi opinione, & experientia.

2. Δυσίκλυτος. δυσδιάβατος.] Ita λίμνη, ὕπνος, χρησμὸς &c. recte dicitur, qui *difficulter solvi*, sive cujus sensus vix inveniri potest: idem quod δυσλύτος.

3. Δυσίμβολος. ἀτραβὴς ἀπάτητος, &c.] Phavor. ἄτριβος, ἀπάτητος. Lego & distinguo: ἀτραβὴς, ἀπατητός. ut exhibet H. Steph. *Ind.*

4. Δυσιμβόλου. δυσπαίρητος.] Suidam vide. IS. VOSS.

5. Δυσξέλλακτος. δυσεκφλικτος.] Scribendum potius, Δυσξέλκτος. H. STEPH. *Ind.* Conf. *Not* in v. Δυσξυστήτα, ut & in v. Δυσέλκτου, sive Δυσέλκτου.

6. Δυσξύστητα.] Conf. Suid. v. Δυξέστη.

7. Δυσξυστήτα.] Male. Pertinet enim ad Δυσκίνητος. KUST. Ita fupra: Δυσκάθεκτα, ἀδιεξόδευτα. (ubi δυσιάτρευτα interfert H. Steph. *Ind.*) Et: Δυσκαμπὲς. δυσκάμπτον. Conf. v. Δυσκαμπὲς.

8. Δυσξύστων. δυσεμέθυστον. ἢ δυσεκόμιστον.] Posteriorem tantum significationem exhibet Suidas. Prioris exempla sunt apud Cyrill. Alex. qui L. I. *adv. Julian.* p. 19. τὸ δυσεκφοίτητον καὶ δυσξύστου, & p. 20. δυσξύστοις οἷς δυσκιφέστοις. SUICER. *Thef. Eccl.*

9. Δύσο νῦ' ἀλκὴν.] Hom. *Iliad.* T. 36. Vid. fup. v. Δύσεται, & *Not.* ibi.

10. Δύσερις.] Vid. Suid & Phavor. & inf. v. Δυσήρεσσι.

11. Δυσερμία, κακὴ θύτυχία.] Scrib κακὴ συνοχὴ SALMAS. Ab Ἔρμῆς. G. Suidas: Δυσερμίη, κακὴ λύσιτυχία. Εὐριγίων φ', τὴν ἐπιτυχίαν κακῶς. Et poftea: Δυσερμὲς. ὁ δύσκολος. IS. VOSS Recte ibi μ pro γ reftituit Cl. Kufter. quem vide. Etymol. M. Δυσερμία, ἡ δυσοχία, ἡ κακὴ ἐπιτυχία. (quod malim, quam Δυσοχία, vel potius) Εὐριγίων φ', τὴν ἐπιτυχίαν κακῶς. καὶ Ὅ τ' Ἐριβοῖ οἱ τόκος ὀλοὴν κακὴν διαφθεῖρε. Vid Suid. & Hefych. in v. Ἐκέρμον. δύτοχία. &c. Conf. *Not.* feq.

12. Εὐτυχία.] *Salmaf.* συντυχία. Cui cave obedias. Si quid mutandum eſſet, legi poſſet εὐτυχία. Sed vulgatam tuetur ſatis adjunctum κακὴ. oc nunc dicam, δύτυχον per ſe medio ſenſu adhiberi poſſe videri, quum τῇ δύτυχίᾳ ea veterum Grammaticorum mente Æſchylus in *S. C. Theb.* v. 369. utatur pro κακῇ. ABRESCH. Conf. *Not.* prec.

13. Δύστο.] Vid. fup. v. Δῦσαι, & Δύσεται.

14. Δυσιλιγὼν.] Hom. *Il.* Υ. 154. · · δυσλιγίης πολέμοιο. Schol. Δυσιλιγίης.] διὰ τὸ, χαλεπὸν, δυσκίνητον, Ἄρεως· Δυσιλιγὲς.] κακοπαθοῦντα. &c. ut mox Hefych. Atque τὰ δύσατα, χαλεπὰ, in cafu Genit. pro δυσάτου, χαλεποῦ, & hic requirit *Heinſius*. Similiter *Kuſterus*. Sed variat ſæpe caſus in expoſitione Hefychiana, ut paſſim videmus. Conf *Not.* in v. Ἀλεκτάδης, Ἀρίφρων, &c. Itaque propoſita gloſſa Homericâ, exponit quid ſit ipſa vox Δυσιλιγὼν. deinde pergit in caſu fecundo. Ceterum Δυσιλιγίου λύκ διγιοῦ, eſt apud Heſiod. Θεογον. v. 652. Vid. Etym. Euſtath. & Phavor. Apollon. Lex. MS. Δυσιλιγίης. ὡς τῇ Χ' ὁ Ὀδυσ. (v. 325. ubi Δυσιλιγίαι.) ὁ Λεξιφάνης· ὅταν μὲ λέγῃ ὁ Σάκαδος, τοῦτο σημαίνει μακρομυθίαν· ὅταν δὲ ἄπαυς καθαιρῇ τις τοῦδε, τὸ κακοπαθῶ. ὁ δυσιλιγίης, παρὰ λίγα ἐπιφέρειν. Conf. v. Δυσοχίης. & inf. v. Ταπεινίγης.

15. Δυσιλεχὴς.] L. Δυσιλιγίης. IS. VOSS. Vid. v. prec.

16. Δυσκὴ. &c.] Vid. fup. v. Δυσάλθαι, & *Not.* in v. Δυσιλιγὼν.

17. Δυσπέλλων. δυσάντητον.] Male ſe habet locus. An legend Δυσπτέλλων? ut notet locum, aditu difficilem, i. e. δυσπάτητον. quam vocem Lexicis adde.

18. Δύσπεμπον. &c.] Eadem Suidas. Ufuipavit iſto ſenſu Soph. *Antig.* v. 598. ubi de Thracio vento. Schol. πλὴν ἐπὶ ἀνέμου παρχαίτατον. ABRESCH in *Mifc. Obſ.* V. 3. p. 98.

19. Δυσπνοι. ἀπιθεῖς. &c.] Hippocrat. *Epidem* L. III. Vid. Gal. in. Erotian. & alios SOPING. Atque Δυσπνοος Gafeno in *Gloſſis*, ὁ μὴ ἄκαιρον ἀναπήνοις HEINS. Addit Galenus: ἔστι δὲ καὶ δυσκολώτερος, &c. Scil. ab οἷος, tetle Suida & Etymologo: in altera ſignificatione eſt ab ἄνεμος, quo tendunt ſequentia Hefychii. Vid. Harpocration. & Erotian. Ibique omnino H. Steph. p. 122. 123. Conf. fup. v Δυσπνοος. & Ἀνάπνοος. & inf. v. Εὔπνους, & Εὐάπνοος. Adde Foëſ. *Œcon.* v. Δυσπνοος.

20. Δυσπύστου.] Vid. Suicer. *Theſ.* & inf. v. Εὐπύστου.

21. Δυσήνυστος.] Euripid. ἔστιν δυσήνυστος dixit. Vid. Euſtath. *Il.* Γ. (p. 384. *mar.*) SOPING. Suid. Δυσήνυστος. ὁ μὴ καθαρῶς. pro quo breviter, ſuo more, Hefychius: ἡ δυσκολωτέρα, ſcil. ἔρεσις. Kuſterus Δυσήνυστος in Suida malluit. An Δυσήνυστος?

22. Δυσίρεσσι.] Vid. fup. v. Δύσερις. Mœris Attic. Δυσίρεσσι, τὴν Δυσερίαν, Ἀττικῶς. τὴν Πλάτωνος Νόμων ϛ'. Δύσερις, Ἑλληνικῶς.

23. Δυσηχὲς.] Hom. *Il.* Β. 686 ſive *Cat.* v. 193. ubi vid. Schol. & Etym. conf. Suid & mox v. Δυσπλαλὲς. Apollon Lex. MS. Δυσηχὲς. ἐπὶ δὲ κακὸν ἦχον ἐπιφερομένου, ἀφ' ἁρμονίας (ſic) Σάκαδος, ἀφ' ἧς γινόμενος αἰσχρὸς ὀνόματος· ὁ δὲ κακὸς ἦχος ὀδυτικός.

24. Δυσδαλὴς. δυσαυξὴς.] A δύς, & θάλλω Scribendum autem δυσαυξὴς, oxytones. Contrarium eſt ἀσαυξὴς, quod legitur v. Βλωθρὸς, & Εὐαλὴς. KUST.

25. Δυσδαλπὲς.] Semel occurrit apud Hom. *Il.* P. 549. Schol. δυσχειμάντου, ψυχροῦ. Apollon. Lex. MS. παρὰ τὸ τὸ θάλπος.

26. Δυσαλθήτης.] Vid. fup. v. Δυσάλθαι.

27. Δυσρεβίνητος.] Lux Reg. MS. & Suid. δυσεδίητος. Sic infra: Θέσμια. ἱερμὰ. Et: Θερμὸν, ζωτικὸν. *Lexic.* Unde patet, utramque ſignificationem valere; adeoque nihil eſſe mutandum.

28. Δύσκαπτος. ὁ φοῖνιξ, ὑπὸ Θεοφρ.] L. V. *cap* xii. *Hiſt. Plant.* [circa med. ubi δύσκαπτος dicitur φοῖνιξ, & δυσκατέβατος.] SOPING. Eo quod non facile ligni ſolliditate incendatur & in fimum abeat. JUNIUS. Ab Æſchylo δύσκαπτα δώματα vocantur pauperum lares. *Agamem.* p. 200 [v. 783. ubi Schol. δυσκατέργαστα, τυγχανοῦ τῇ ἀνέσει.] HEINS.

29. Δυσκόπτου.] Vid. Suicer. *Theſ. Eccl.*

30. Δυσκέλαδος.] Vid Schol. Hom. *Il* Π. 357. quo reſpexit Suidas. Conf. Gloſſ. Rutgerſ. v. Ἠχήεσσι, ibique Cl. Struuz.

31. Δυσκιδία.] Hom. *Odyſſ.* Ε. 466.

32. Δύσκιμον.] A κυμὸς, χαλεπὸς. IS. VOSS. Male, ut puto, pro Δυσόκμου, poſito κ pro χ, quæ literæ ſecundum

Δύσκαν [1]. ἔδυνεν, ὑπεισέρχετο.
Δυσκλία [2]. ἄδοξα. κακόδοξα.
Δυσκλεῖς. ἄδοξον, τὰ μὴ ἔχον κλέος [3].
Δύσκλειαν. κακοδοξίαν.
Δύσκλυ@. ἄδοξος, ἄπμος.
Δυσκολαίνῃ. δυσφορεῖ.
Δύσκολος. ἄγγελος, δυσχερής.
Δυσκρασίᾳ [4]. αὐχμηρόν.
Δύσληπτα [5]. ἀκαταίσχητα.
Δύσλοφον [6]. δύσκολον. ἰσχ' ἀεμίζον τοῦ λόφου. εἰ δὲ, τὸ χαλεπῶς φερόμενον. ἀπὸ τῶν Λόφων [7], εἴ τις, βάχνια.
Δυσλόφων. δυσχερῶν.
Δύσμενεμ [8]. αἱ ὁ Σπάρτη χειλπδις [9] Βάκχαι.
Δυσμῆτι. πολεμίῳ, ἐχθρῷ.
Δυσμηνῖς. ἐχθρὸν, πολέμιον.
Δυσμήνεια. ἔχθρα, μῖσος.
Δυσμηνίᾳ. διεχθρολῇ, πολεμῇ.
Δυσμαῖς βίοι [10]. τῷ τέλει ἡ ζωῆς.

Δυσ-

Δυσιλιμαίνων. ἐχθρεύων.
Δυσιμῆς [11]. ἐχθρὸς, πολέμιος, ἀντίπαλος.
Δυσιμῆναι. πολέμιον [12], ἐχθρὸν, ἀντίπαλον.
Δυσμὴν [13]. ἐχθρός.
Δύσμηνις. βαρύθυμος, ὀργίλος, ἐχθρός.
Δυσμήτης [14]. κακόπεχνος.
Δύσμορος, κακοδάναλος, ἄβλιος. ἢ κακῆς φορᾶς [15].
Δύσμορος. ἄμοιρος, ἄσχημος. δυστυχής [16].
Δυσνοίας. κακοβουλίας.
Δύσνιος. ἐχθρός.
Δυσξύμβολας [17]. δυσεπίγνωστος.
Δυσξύνετος. ἀσύνετος.
Δύσοδον [18]. φαυλὴν ὁδὸν, κακήν.
Δυσοίζῃ [19]. δυσχεραῖ. Ἀττικοῖ. Λάκωνες.
Δυσοίζειν [20]. φοβεῖσθαι. Ἀττικοπθέως.
Δυσοίζω [21]. ἀωνιζομαι, καὶ ἄχαι Ἀττικοπθέως.
Δύσοιο [22]. φοβοῦ.
Δύσιμος [23]. ἐπὶ κακῷ ἥκουσα. ἢ δύστος.
Δύσοιστος [24]. δυσθρήνητος.

Δύσ-

certum scribendi modum in quibusdam MSS. tantam inter se similitudinem habent, ut aegre discerni possint. Δύστερον autem ex Macedonum dialecto dictum est pro Δύσφορον, Macedones enim τῷ β utebantur pro φ, dicentes ex. gr. Βίλιππον pro Φίλιππον, Βαλακρὸν pro Φαλακρὸν, &c. ut testatur Plutarch. in *Quæst. Græc.* p. 292. E. Latere autem in hac glossa nomen Δύσορμος pro Δύσφορος, vel patet ex adjuncta interpretatione δυσπόρως. KUST.

1. Δύσκαν.] Hom. *Il.* Θ. 271. Schol. ἐτέθυντ, ὑπεισῆλ. Conf. v. Ἔλυ.

2. Δυσκλία.] Videtur esse ex contracto δυσκλεῖς, ut Ἠχλείς. H. STEPH. *Ind.* Sic Inf. Εὐκλία. ἔνδοξα.

3. Δυσκλεῖς. . . . μ. ι. τέλος.] Pro τέλος scrib. κλέος. HEINS. ABRESCH. Ita Phavor. in v. Δυσκλία. quod recepi.

4. Δυσκρασίᾳ.] Male pro Δυσχερῆς, ἢ χρώμ. Uti enim ἀκρατὴς est *impolitus*, *à sordibus purus*; ita δυσκρασὴς, *sordidus*, *squalidus*. Noster infra in v. Δυσχερῆς: . . . δυσκρασὴς, αὐχμηρός. KUST. Forte Δυσκερῆ. Vid. Oppian. II. *Hal.* ϒ. 517. ubi βιτὸν δυσκρῆ Schol. explicat κακοπαθῆ, κακοτελῆ. Infra ramen iterum Δυσχερῆς, & Δυσκρασὴς. Itaque ἐπίχρ. ABRESCH. Placet *Kusterus*. Facillime enim κ & χ permutantur.

5. Δύσληπτα.] Facilior videbatur, quam ut illustratione indigeret. Itaque in mentem veniebat, esse fortean explicationes vocis Δύσσεμα. licet sæpius vocabula etiam trita tractentur. ABRESCH. Conf. v. Ἀμιδοχίσεται.

6. Δύσλοφα. δύσκ. . . . τὸ χαλ. φ.] Huc pertinet δυσλόφοις φέρειν apud Eurip. *Troad.* ϒ. 303. cui contrarium εὐλόφοις φέρειν apud Soph. quodque restituo Eurip. *Fragm.* ex *Antig.* ϒ. 33. ubi minus recte εὐλόγως φέρειν legi videtur. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 98. Vid. Suid. & inf. v. Εὐλοφος, ibique *Not.* Conf. *Not.* seq.

7. Φερόμενον. ἀπὸ τῶν λόφων] An sublato puncto legendum est, φερόμενον ἐπὶ τῶ λόφου? Cæterum huc spectat phrasis illa, quæ legitur apud Eurip. *Troad.* ϒ. 303. δυσλόφοις φέρειν κακά. KUST. Sed punctum post φερόμενον in nulla apparet Editione. Nefario itaque, unde *Kusterus* tollendum illud jubeat. Ego contra ibidem punctum admisi. Sic Suidas & Phavorin. Δύσλοφα. χαλεπῶς φερόμενα. Atque ita non opus est κἀπὸ in ἐπὶ mutare. Sensus est, defecodere hoc vocabulum a voce Λόφος, quæ & infra redditur per πάχνη.

8. Δύσμενεμ.] Vid. Turneb. *Advers.* p. 675. SCHR. Videtur vox formata à μαίνομαι. KUST.

9. Χωρίτης.] Id est, *rusticæ*. KUST. Infra: Χωρίτης, ἀγρότης, ἄγριος. Nota est *ruftica Musa* Maronis. Eadem phrasis.

10. Δυσμαῖς βίοι.] Sic & Suidas. Est phrasis Empedoclis, docente Aristotele *Poët.* c. XXI. *Ed. Heinf.* p. 47. *fin.* Ὅμοιον ἐχεῖ ἐπεῖπε αὐτὸ ἀμείρειν, τὴν γῆρας αὐτὸς βίου. ἐρεῖ πάντα τὰν ἐπεῖρον, Γῆρας ἀμείρας· ἐκεῖ τὸ γῆρας. Ἐπεῖρον βίοι, ἢ ὄψεις Ἐμπεδοκλῆς, ΔΥΣΜΑΣ ΒΙΟΥ. Eadem ratio est vesperæ *ad* diem, *quæ* fenestris *ad* vitam. *Vocabit igitur* vesperam, Senectutem dici, & fenestutem, vesperam, *sive, ut Empedocles*, OCCASUM VITÆ. Locum quoque adnotaverat Cl. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 43. Ἐπὶ δυσμαῖς βίου, ex Hyperide etiam adfert Pollux II. 15. ubi Jungerm. idem ex Platone notat. Sext. Empir. *adv. Math.* I. IX. §. 90. ἐνὸ τὴν αὐτὴν ταῖς ἐπὶ δύσμαις. Epicharmus apud Ælian. *V. H.* II. 34. ἐπὶ δυσμαῖς ἡσυχῆ. Adde Basil. M. T. II. p. 144. C. & Clem. Alex. *Protrept.* p. 30. Sic Apulejus *Apol.* p. 97. *Occidua senectute*: ut OCCASUS pro *morte* apud Prudent. *Cathemer.* IX. 103. Vid. Pric. ad Apul. *l. c.* Cogitavi aliquando, num ita intelligi posset, ἐπὶ τὸ τέρμα ἢ δύσιν, in D. Clementis *ad Corinth. Epist.* I. p. 8. *Ed. Petric.* Jun. quia sequitur martyrii mentio. Sed pono, non statuo.

11. Δυσμῆς.] Sup. male Δυσμῆς. Sic ⟨illegible⟩ est *hostis*, apud Arab. & Pers. notante Cl. *Reland* ad eram libri sui. Confer mox v. Δύσμον.

12. Δυσμῆναι. πολέμιον.] F. πολεμεῖν. SCHR. [Nisi per *F.* notetur *Fungerus*.] Immo Δυσμῆναι. πολεμεῖ, ita sup. Δυσμῆνις. ἐχθρὸς, πολέμιος. Conf. v. Δυσμῆς. Sæpe habet Homerus. Vid. Gloss. Rutgers. ibique Cl. Struv. Aliquam legere posses: Δυσμῆναι. πολεμεῖν (ut paullo ante: Δυσμῆνις. . . . πολεμεῖ.) Deinde: † Δυσμῆναι. ἐχθεῖν, &c. ut excideric ea glossa, vel duo vocabula sint confusa.

13. Δυσμὴν.] Male pro Δυσμῆς, quod vide paullo ante. KUST. Alioquin cogitaveram Δύσμον, quod sequitur, similiter per ἐχθρὸς expositum; idem quod βαρύμον. Adfertur ex Epigramm. vet. Confer mox v. Δύσμος.

14. Δυσμήτης.] Suid. Δύσμητα. ἡ κακόπεχνα. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS.

15. Δύσμορος. . . . . κακόμοιρος.] Legend. κακόμορος. SALMAS. BRUNO. Concinne, si postremum illud hic pertineret. Sed referendum est ad vocem Δυσμορος. Vel potius, crediderim hanc glossam cum proxime sequenti commissam esse. Ut verbo absolvam, sic omnia restituenda: Δύσμορος, κακοδάναλος, ἄβλιος, δύστυχης. † Δύσμορος. ἀμορος, ἢ κακόμορος, ἀσύμφορον. Ita enim, quam ἄχαρις, malim. Supra Ἄσχημον explicuit, ἄμορφον, Suid. Δυσμορος. δύστυχὴς, κακοδάναλος, quæ nostram emendationem confirmant. Conf. v. Δύσστορος infra.

16. Ἄσχημος, δυστυχὴς.] Pro ἄσχημος (quod veteri Lexica sine ulla auctoritate exhibent) leg. ἀσύμφορος. Et δύστυχὴς ad Δύσμορος pertinet. Vid. *Not.* prac.

17. Δυσξύμβολας.] Reddo hoc verbum Aristaneto I. I. *Epist.* 28. Εἰ δὲ τῷ τὸ αὐτὸ αὐτοῖς λόγῳ δυξύμβολος ἴζω, &c. Vulgo δυξύμβολον, quod non admittit loci sensus. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 99. Sic & Cl. Pauw ad Aristæn. p. 185. Suidas: Δυσξύμβολα, δυσνίκη. Conf. *Observ.* nostras ad Luc. II. 19. Eurip. *Danäe* ϒ. 10 δυξυμβόλως dixit. Conf. sup. v. Ἀξυμβόλου, & inf. v. Συμβόλου.

18. Δύσοδον.] Δύσοδος, ἡ Δυσοδὴ ὁδὸς, Suidas. IS. VOSS. Vide mox v. Δύσιμος. Conf. inf. v. Εὐοδος.

19. Δυσοίζῃ.] Ab αἴω, αὔσω, αἴζω, αἴσομαι. GUYET. Pro δυσχερῆ, leg. δυσχεραῖ. Vid. Inf. v. Ἐλύσσεται, & *Not.* ibi Conf. seqq.

20. Δυσοίζειν.] Eurip. *Rhes.* p. 270. Τί λέγεις; Δυσοίζω &c. [ϒ. 724.] Et p. 274. [ϒ. 805.] Male δυσοίζῃ &c. Clemens initio *Epist. ad Corinth.* quam nuper Vir Cl. Particularis dedit: Διὰ ζηλοτυπίαν ἡμᾶς συνέχοιεν τοὺς ἀδικοῦντας, ἀδελφοί, δυσοίζοιμι ἐπιγραφῶν τοιούτων. HEINS. Vid. Ibi Patricii *Not.* & Barnef. ad Eurip. loc. priorem, quem adscripserat etiam *Steph. Clericus*. Utrumque Tragici locum adnotaverat *Kusterus*.

21. Δυσοίζω. αἰωνιζομαι, &c.] Vereor ut hæc fana sint, & non excidernt quædam. Quare expendendum relinquo peritioribus, an ex hoc Eurip. in *Rhes.* ϒ. 805. medicina fieri possit loco male adfecto:

Μαῖον δυσοίζω πολεμίοις δορίζων σάλον.

Leviori opera fanes, quod habetur infra: Ἐλύσσεται. συνίζει. forte Ἐλύσσεται. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 99. Vid. Inf. *Not.* ad *l. c.*

22. Δύσοιο.] Forte Δυσοίζου, a δυσοίζομαι. GUYET. IS. VOSS.

23. Δύσιμος.] Æschyl. p. 265. HEINS. SCHR. Locus est in *Choëphor.* ϒ. 945. Δυσίμῳ τύχᾳ. Schol. Δυσμενῆ τύχη. Suidas: Δύσιμος. δύσοδος, οἷον, ἐπὶ κακῷ ἥκουσα Conf. sup. v. Δύσοδον.

24. Δύσιστος.] Suidas: Δυσπάντητος. δυσθρήνητος. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS.

Δύσ-

Δύσκοτος [1]. δυσπορώτατος.

Δυσόμιλοι [2]. ἀνόμιλοι.

Δύσοπτ᾽ ἀγῶνα [3]. ἱστολθύσοπ᾽) εἰς ἀεὶ τόπον.

Δύσοπτος [4]. δύσφημος. δυσέγκριτος.

Δυσόρατος [5]. ἀσαφὴς. ἀφανὴς.

Δυσπαίοντα [6]. δυσχεῦντα, κακῶς ἔχοντα.

Δύσοργ᾽ [7]. κακοοργός.

Δυσίφρασ [8]. μέλαινα. ἀφανῆ.

Δύσοσμον. δυσῶδες.

Δύσοφον. δυσφύλακτον.

Δυσπαθία [9]. κακοπαθία.

Δυσπαθεῖ. κακοπαθεῖ. δυσιάπτως ἔχει.

Δυσπαθῶν [10]. πάσχων κακῶς.

Δυσπαίπαλον [11]. δύσβατον. σκολιὸν. δυσπεράτωτον.

Δυσπάλαιστος [12]. ἀκαταχώνιστ᾽.

Δυσπάλαμον [13]. δυσχερὲς. κακότεχνον.

Δυσπαλεῖς [14]. δυσχερεῖς. δυσιχεῖς. σκληρὸν. δύσαιστος.

Δυσπάμφαλ᾽ [15]. δυσάρεκτος, δυσκίνητ᾽.

Δύσπαεις. ὑπὸ κακῶ Πάεις κληθείς [16].

Δύσπαε᾽ [17]. δυσκίνητε, δύσπνε, Πάει ἐπὶ κακῷ ὁμοιασμένε. Τοὺς δὲ τ Πάεα εἶπον ὁμοίας ἐπὶ τοῦ ὁ Πήρα ἐκπίπτειν. Ἄλλοι δὲ, ὑπὸ τοῦ Πηρᾶν τῶ κάλλει τοὺς ὁρῶντας αὐτόν.

Δυσπέμφελ᾽ [18]. ἐπὶ μὲ τ θαλάσσης, ἡ δυσχείμαρρ᾽ [18], καὶ χαλεπὴ, καὶ ταραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ, δυσάρεστος.

Δυσπῆλ᾽ [19]. ὑφαρπᾶλ᾽. φοβεῖται᾽.

Δυσπίμφελον [20]. δυσάρεστον.

Δυσπνεῖ [21]. δυσαναχτεῖ. ἀσθμαίνει.

Δυσπνημάτων [22]. ὑποτυχημάτων.

Δυσπνιγὴς [23]. δυσχερὴς.

Δυσπνιγόεις. δυσκολώτερος. δυσεπιθυμητότερος [24].

Δύσπιτος [25]. δυσιδιάλυτον. δυσεξὴς [26]. ὁ δυσκόλως πεπύων, καὶ ἀδέξιος, καὶ ἄπιστος μᾶλλον.

Δυσπόριστον. δυσεύρετον.

Δύσπορος [27]. δύσβατον. χαλεπὸν.

Δύσποτμος [28]. δυσδάιατος. δυσυχὴς.

Δυσφορία [29]. ὅτε κακῶς ἐξάγῃ τὶς τ ἑαυτοῦ βίον.

Δυσφραπεῖ. ἀφρικτεῖ. δυσμήχανον.

Δυσφρόσυνον [30]. ἀ δυσκόλως τὶς προσέχῃ.

Δυσυσξὴς [31]. ἀσυξὴς.

---

1. Δύσκοτ᾽.] Extat in Soph. *Philoct.* ϒ. 512. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 99. Schol. ibi: Δυσκόλως ἀφορίτου, δυσπροσώπου. Plura ex Soph. & Cyrill. adfert Suicer. *Thes. Eccl.*

2 Δυσόμιλοι.] L. Δυσώμιλοι. SOPING. IS. VOSS. Ita Suidas ex Strattide. Quod, favente etiam ferie, recipere non dubitavi.

3. Δύσοπτ᾽ ἀγῶνα.] Ex Hom. *Il.* Η. 298. . . . δῶκε δύσοπ᾽ ἀγῶνα quod & Inf. poft v. Θεὸς ὄπαρ᾽.

4. Δύσοπτον.] L. Δυσωπτον. G. Errore ipfius Hefychii Δύσοπτον hic fcriptum videtur pro Δύσοπτον. Huic enim voci optime conveniunt interpretationes fequentes, δύσφημον, δυσέγκριτον; item δυσόφραστον, ἀσαφὲς, ἀσκεπὲς. Nam, quod notandum, hæc omnia referenda funt ad v. Δύσοπτον, vel potius Δύσοπτον, fublato ligno diftinctionis, quod ponitur ante δυσέγκριτον. KUST. Ao vero Δύσοπτον fegerit alibi pro δύσφημον, ab ὄψ, ὄπὸς, vox? quod confuderit cum Δύσοπτον, i. e. δυσέγκριτον, ἀσαφὲς, ἀσκεπὲς & cum Δύσοπτον, five potius Δύσοπτον, i. e. δυσσκόπτον. Cogita, Lector.

5 Δυσόφραστον, &c.] Conjunge eum præc. gloffa. IS. VOSS. KUST Vid. *Not.* præced.

6. Δυσπαίοντα.] Leg. f. Δυσσείοντα. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. Forfan male pro Δυσσείοντα, à δυσσείω. Conf. Inf. v. Δυσσεῖ, & Δυσσείοντ᾽. Vel pro Δυσπαίοντα. KUST. Vid. inf. v. Δυσπαῖν.

7. Δύσοργ᾽. κακοοργός.] Ab ἔργω, verbo inufitato, pro ἐργάζομαι. H. STEPH. *Thef.* T. II. p. 1426. Δύσεργος pro κακοεργος accipitur, ut puto. FLOR. L. κακοεργος. Vid. Suid. IS. VOSS. L. Δύσεργος. ANONYM. (*in Cod. Burm.*) Δύσεργος, male pro Δύσεργος, fi fequens interpretatio recte fe habet. KUST. Quid fi vulgari quidem notione pro *iracundo* pofitum a Grammatico dicamus, verum ideo fcite admodum ac fignificanter per κακοέργος expofitum, quod, qui *iracundi*, fint & *malefici* & *nocui*. Ufus ceterum eft illa notione aliquoties Sophocl. *Ajac.* ϒ. 1037. *Trachin* ϒ. 1126 & *Philoct.* ϒ. 376. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 99. Conf. ad v. Εὐεργὸς. Infra: Ὑπουργὸς. ὑπεργος.

8. Δυσίφρασ.] L. Δυσίφραστα, ut Suid. IS. VOSS. Scrib. Δυσίφραστα. Vox fumta ex Euripid. *Phœniff.* ϒ. 329. KUST. ABRESCH in *Misc. Obs.* V. 3. p. 100. Conf. inf. v. Ὀφραίνει, & feqq.

9. Δυσπαθία. κακοπαθία.] Malim : Δυσπάθεια. κακοπάθεια. Vid. fup. v. Ἀλυσπατεῖν.

10. Δυσπαθῶν.] Coof. fup. v. Δυσκαλῶν, & *Not.*

11. Δυσπαίπαλον.] An *aitum, acceffu difficile?* Alibi: . . . σκοπιὰν εἰς ναυτιλίαν ἀνιθεῖ. [Hom. Od K. 97.] id eft, ὑψηλὸν. [Vid. Inf.] Vide τὸ Παιπαλὸν, ἀβατον. G. Δυσπάπαλον, Διόβολον. Hæc prima notio, fi fides Etymolog. ab ὄπτος. Hinc deinceps in genere notat *afperum*, τραχὺ, ut exponit Suid. & qua virtute fapius adhibuit Oppian. Vid. *Cyneg.* II. 370. 381. 527. L. III. 140. & *Hal.* II. 369. ABRESCH.

12. Δυσπάλαιστος.] Æfchyl. p. 323. SCHR. Locus eft in *Supplic.* ϒ. 477. Δυσπάλαιστα πεφύκασι. ubi Schol. Δυσμαχώτερα. Δυσπάλαιστα νῦκα præterea ex Euripid. adfulit H. Steph. *Thef.* T. III. p. 26. quod huc pertinet, & a Suida eftatur.

13. Δυσπάλαμον. . . . κακότεχνον.] Quo fenfu eft apud Æfchyl. in *Eumen.* ϒ. 849. ABRESCH.

14. Δυσπαλεῖ.] Pindar. *Pyth.* IV. 486. dixit, & Olymp. VIII. 33. Vid. Suid. Etym. M. & inf. v. Εὐπαλὴς; ubi male Εὐπαλὸ. Conf. *Not.* in v. Εὐπαλὴς.

15. Δυσπάμφαλος.] Idem quod Δυσπέμφελος. GUYET. L. Δυσπίμφελος. SOPING. IS. VOSS. Vid. infra.

16. Πᾶεσπαλεῖς.] Scrib. Πάεις κλυδὶς. HEINS. KUST. Ita oialim, quam Πάεις, ut Kuft. ad Suid. Nam Δύσπαεις eft Nominat.

17. Δύσπαε.] Hom. *Il.* Γ. 39. Schol. Ἐπὶ κακῷ ὁμοιασμένε Πάεις. Sic & Suidas. Adde Πάεις apud Etym. M. Vid. Euftath. p. 1863. 26. & Banef. ad Eurip. *Med.* ϒ. 618.

18. Δυσπνεμφελὲς. . . . δυσχείμαρρον. &c.] Id eft, δυσθάλασσον. GUYET. Forte δυσχείμαστον, feu potius δυσχείμαρρος. Δυσπέμφελος refer ad τὸ πνεμφὲ. id eft, πνεμφώδης. G. L. δυσχείμαρρος. HEINS. Hom. *Il.* Π. 748. ubi Schol. Δυσπέμφελος.] Δυσάρεστος, δυσκίνητος. ἢ, ὡς Ἡσύχιός φησι, δυσχείμαρρος. Vid. Etymol. M. & fup. v. Δυσπάμφαλος, mox v. Δυσπέμφελον, & inf. v. Πίμφελα. Apollon. Lex. MS. Δυσπέμφελον, ὁ δυσάρεστος.

19. Δυσπῆλ᾽.] Pro Δυσσπῆλ᾽. Vid. infra. SALMAS. L. Δυσσπῆλ᾽. Vid. Δύσσπαι, & Δυσσπῆλ᾽. IS. VOSS.

20. Δυσπίμφελον.] L. Δυσπέμφελον. GUYET. HEINS. IS. VOSS. Ita Suidas. Vide fupra.

21. Δυσπνεῖ.] Reponendum Δυσσπῆλ᾽. ut Latini *non conquaere* dicunt, pro *ferre non poff.* Ita Cicero, Livius [iV. 15.] &c. H. STEPH. *Thef.* T. III. p. 229. A. Supra: Ἀποδυσπνεῖ. ἀποδύρεται. Vel ibi, ut & feqq. Quare nihil muto. Δυσπνεῖν enim eft etiam, *egre & impatientes aliquid ferre :* quomodo Budæus ex Cyrillo adtolit, *ὁ γογγύζων καὶ δυσπνεῖν.* Confer ipfum H. Steph. *Thef.* T. III. p. 324. B. Rem extra omne dubium ponit Hefychius, qui fupra: Δυσανασχετῶ. δυσφορῶ, βαρέως φέρω, &c. Δυσπνεῖ. Conf. v. Ἀχαλᾶν.

22. Δυσπνευμάτων.] Δυσπίνυμα eft δυσίχνια, &c. Hefych. Δυσπνευμάτων, λεῖ. quod fi mendo caret, erit itidem Δυσπίνυμα, δυσπίχνια. H. STEPH. *Thef.* III. 324. B. Rectius Δυσπνημάτων. Eft enim à Δυσπνεῖν. KUST. Scrib. Δυσπνημάτων, ex II. *Maccab.* V. 20. ubi de templo Hierofolymitano : *ὁ τόπος μεμφόμενος τῇ ὑπ᾽ ἔτους δυσπνημάτων χθονίων.* [ubi mox ἀκηπτημάτων opponitur.] Unde & in Cyrill. Lex. MS. Brem. Δυσπνημάτων. συμφορῶν, θλίψεων, BIEL.

23. Δυσπνιγὴς.] Conf. v. feq. & Inf. v. Εὐπνιγὴς. Vid. Schol. Sophocl. in *Ajac.* ϒ. 1066. p. 32. *Ed. Cant.*

24. Δυσπνιγόεστερος.] Carent Lexica hoc compofito.

25. Δύσπιτος.] Apud Athen. I. VII. p. 297. Hedylus poëta.

Τῇ νύμφῃ δυσπίτῳ ἀδίχματ᾽. . . . .

SOPING. Non *Hedylus* Poëta ibi laudatur; quod ex If. Cafauboni commentario obiter infpecto (ubi *Hedyli* fcriptum) quis putaret; fed mater eius *Hedyle*, Mofchines Athenienfis, jamborum itidem Poëtriæ, filia. Omifit hanc Poëtriam Hedylen adeuratiffimus J. A. Fabricius in *Bibl. Gr.*

26. Δυσπίτου.] Supra: Δυσεδαίμων. . . . ὁ δύσβατος. Vide ibi. Coof. *Not.* in v. Θρῆνυς.

27. Δύσπορος.] Vid fup. v. Δύσβατον. & *Not.* ibid.

28. Δύσποτμος.] Æfchyl. p. 12. [*Prometh.* ϒ. 119.] SCHR. Conf. v. Εὐπότμους. Eurip. *Phœniff.* ϒ. 1357. Δυσποτμώτερος. Schol. Δυσμοιρότερος.

29. Δυσφορία.] Vid. Inf. v. Εὐφορία, & G. d'Arnaud *Animadv.* p. 190.

30. Δυσφρόσυνον.] II. *Maccab.* XII. 21. Δυσφιλὲς χωρίον. BIEL. Conf. fup. v. Ἀσύνθετος, & *Mifc. Obs.* V. 1. p. 106.

31. Δυσυσξὴς.] II. *Maccab.* III. 11. BIEL. Vid. fup. in v.

Δύστειγον. δυσχερῶς στέμβον.
Δύσακτον [1], κακοδιάκυτον.
Δύσακτον [2]. κακόπακτον.
Δυσαλί☉ [3]. ῥυπαρός.
Δυσκαμαρτότερον. δυσκιβδηλότερον.
Δυσέκμακτον [4]. δυσχερὲς τὸ ☉ ἔχει, ἢ μὴ ἔχει τὸ ☉.
Δυσπία. μοχθηρία.
Δύσερον. * δυσξήλατον [5],
Δύσπνον. μοχθηρόν. παλαίπτερον.
Δυσήνεον. ὁμοίως. καὶ, ἀβλίαν, δυσιχῶν [6], κακοδαιμόνων.
Δυσκία [7]. ἐπὶ κακῷ τῆς καθαρᾶς πετοκῆς.
Δυσπαίζοντες. δυσχερῶς ὑπονοήσαντες.
Δυσήπας☉ [8]. δυσκαβάληπ☉, δυσπονόηλ☉, δυσίκας☉.
Δυφαπελία [9]. κακοτερπία, κακοήθεια.
Δυφάπελ☉. δυσπεῖθέλ☉.
Δύφ☉ [10]. ὑπὸ Μακεδόνων μόν.
Δύσφαλτον [11]. δύσμαχον.
Δυσφημίας [12]. κακοφημίας.

Δυ-

Δύστις☉. Hinc δυστῶμα, quod sine auctoritate profert in Lexicis. Legitur II. *Macc.* XII. 3. & in Apollodor. *Bibliothec.* L. III. p. 205.

1. Δύσακτ☉.] A σάξα. IS. VOSS. Sic & H. Steph. *Ind.* Adeoque propr. scribend. Δύσαξ☉. Vid. sup. v. Ἄγαστον, post Ἀγάδλα. Sic δυσάκρ☉ apud Meleagrum in Epigramm. Inedito: quo verbo carent Lexica.

2. Δύσακτον.] L. Δυσακλεῖν. IS. VOSS. L. Δυσάκλαστον. κοπάτερτον. cocto tinctum. PERGER. Nugas dedit vitiosa lectio in Schrev. Ed. quam vel ipse accentus in prima prodit. Reſcripſi Δύσακτον. κακόπακτον. ut omnes Edd. priores. Phavor. una ferie exhibet: Δύσακτον, κακοδιάκυτον, κακόπακτον.

3. Δυσάλιον, ῥυπαρόν. L. Δυσαλί☉, idem quod Δυσαλί☉ vel Δυσαλί☉. [vid. sup.] IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* Δυσάλιος omnes Edit. præter Schrev. quæ Δυσάλιον, per γ. Phavor. Δυσάλιον, ῥυπαρόν. Reſcripſi Δυσαλί☉, ut exhibet H. Steph. *Ind.* Infra: Μαλιχυον δυσάλιον. Conf. sup. v. Δίσαλε, & *Not.* ibi. Addam Cl. *Kusteri* verba: „ Δυσαλίως] An pro Δυσαλί☉, posito Δ pro Α, errore solen„ ni? Vid. sup. Αἰσαλί☉, quod exponitur αἰσχυρῶς, spua„ tidus. Quamvis autem hæc correctio sit valde probabi„ lis, exiſtimem tamen potius, Δυσαλ☉ vitiose hic scri„ ptum esse pro Δυσαλί☉, vel Δυσαλί☉. Supra: Δυσα„ λί☉. ῥυπαρῶς. Et: Δύσαλα. ἀκαθαρσία. ubi vide quæ no„ tavimus. „

4. Δυσέκμαρτον. - - - - τίλ☉. † Δυσῶνία. μο. † Δύστερον. * δυσξήλατον.] L. Δυσέκμαστον. ἀλ. τ. ἕ. ἢ μὴ ἔ. τίλ☉. δυσκατέργαστον, δυσζήτητον. Δυσῶνία. μοχθ. &c. BRODÆUS *Miscell.* IX. 24. (*Tom.* IV. *Thes. Crit.* p. 77.) Lege: Δυσέκμαστον. ἀλ. τ. ἕ. ἢ μ. ἔ. τίλ☉, δυσδίρετον, δυσξύσιτον. † Δυσῶνία. μοχθ. IS. VOSS. Recte Δύστερον, &c. conjungitur cum hac glossa, & Δυσῶνία, &c. postponitur. Vide *Not.* seq. Facem præfert Suidas: Δυσέκμαστον. δυσκατέργαστον, δυσζήτητον, δυσδίρετον, δυσκαβάληπτον. adfert locum, qui est Sophoclis in OEd. *Tyr.* ϛ. 108. ubi ἰχν☉ δυσέκμαστος αἰτίαν. Schol. δυσκατέργαστος, δυσδίρετος, δυσκαβάληπτον. &c. Quem locum forte & Noſter adſpexit. Conf. Phavorin. Addo Æſchyl. *Prometh.* ϛ. 496. ubi δυσέκμαστον τέχνῳ. ut Clem. Alex. *Strom.* I. VI. p. 277. σὺν ἔχει δυσέκμαστον τὸ μέλλον.

5. Δύστερον. * δυσξήλατον.] Forte: Δυσέκρετον. δυσθέλατον. Aut: Δύσκλον. δυσλάστον. Vid. in Δύστοτον☉. SOPING. Pro δυσξήλατον leg. δυσζήτητον. PERGER. Refer ad v. Δυσέκμαστον, & ſublata diviſionis nota lege: δυσδίρετον, δυσζήτητον. Vide *Not.* præc.

6. Δυσλύων. - - δυσιχῶν.] Ex Hom. *Il.* Z. 125. & Schol. Supra poſt v. Δυσάμενος: Δυσλύων. δυσιχές. Vid. Suid. & *Perger.* in *Not* ſeq.

7. Δυσκία. ἐπὶ καιῷ Ϝ καθαρᾶν τίλ.] Forte: Δυσκία. ἐπὶ Δύσκας, ἐπὶ &c. Ut duo ponat, alterum, ut ſolet nonnunquam, interpretetur. Niſi malis: Δυσκία. χαλεπὸς τόκος. Deinde: Δύσκας. ἐπὶ καιῷ Ϝ ἄντερ, hoc eſt, Ϝ ἄλλον, ταυτόν. qualis erat Hecuba. HEINS. Pro Ϝ καθαρᾶν leg. τ καθαρῶ. IS. VOSS. Pro Ϝ καθαρᾶν leg. Ϝ καθαρέταν, & adde in fine ſuperioris gloſſæ; quod hic perperam interjectum. PERGER. Scribe Δυσκία. ἐπὶ καιῷ τετοκῶ. deletis illis, Ϝ καθαρᾶν, quæ neſcio quomodo huc irrepſerint. Δυσκία autem (quod reddere poſſis, *mater infelix*) compoſitum eſt ex δύς, & τόκος, quod eodem modo formatum eſt à τοκέω, ut βασίλεια, *regina*, à βασιλέω. Voce hac uſus eſt Homerus in compoſito Δυσαγητοκεια, quod vide ſupra ſuo loco. KUST.

8. Δυσήπασ.] Vid. Eurip. *Troad.* ϛ. 885. ibique Barnef.

Δυσφορεῖν. βαρυέλ☉. πικραίν☉.
Δυσφρητον [13]. δυσβάσακτον.
Δύσφερες [14]. χαλεπόν.
Δύσφυσιν. κακὴν φύσιν.
Δυσχαλία [15]. ἄκρατον. κακὸν λιαν.
Δυσχαλίες [16]. βλάσφημοι. χαλεποί.
Δυσχερέσ☉. ἀχαέλεσ☉.
Δυσχερείη [17]. μισῆ. ἀπειθῆ. ὑβριφαῆ. καὶ δύσαρεστος ὄβι.
Δυσχερῶν. μισητῶν. λυπηρῶν. ἀπειθῶν.
Δυσχιδώτερον [18]. κακοτερπέστερον. Ταραττόν.
Δυσχεαίς. δυσχερής.
Δυσχεαίς [19]. αὐχμηρός.
Δύσχρης☉ [20]. κακός, εἰς ὑδὲν χρήσιμ☉.
Δυχαεια [21]. πενιχρεία.
Δυχώται [22]. δυχωρῆ. Ἀφικαλύπ☉.
Δυσώδης [23]. κακόοσμ☉ [24]. ἀχαθαρ☉.
Δυσώνυμ☉ κακώνυμ☉. χαλεπός.
Δυσωπειαζ [25]. ὑφορᾶζ. Φοβεῖζ.
Δυσωρήσουζ [26]. δυσφυλαχτήσω, καὶν πάλε Ἀφιγάγω. Φυλάσσοντες· Ἄφ☉ γ, ἀ φυλακή.

Δυ-

9. Δυσφημίαν.] Vid. Plutarch. *de Orac. Def.* p. 419. A. coll. vit. *Æmyl.* p. 255. D. Conf. v. Συγχαλία.

10. Δύσερ☉. - - - μῆν.] *Februarius*, ut volunt, vel *Martius*. SOPINGIUS, Antholog. L. II. [c. 8.] 18. Εἰς Βαλαν. Δωδεκάτην Δύσερ μῆνος &c. Euſeb. *Hiſt. Eccleſ.* lib II. [*Ed. R. Steph.*] Δύσερ μῆν· λέγουσι δ' οἱ ὑπὲς Μαρσὸς καὶ Ἀπριλλίου. HEINS. Locus eſt l. VIII. c. 2. ubi vid. H. Vales. Joſeph. *Ant. Jud.* XI. 6. 13. p. 576. nov *Ed.* Ὃς καὶ ἐν Ξάνθικῳ Ἄδαρ καλεῖται, κατὰ Μακεδόνας, Δύσερ. Iterum XII. 10. 5. Suid. Δύσερ. ὁ Μάρτιος μήν, παρὰ Μακεδόσι. Alii aliter. *Kusterus*: „ Reſpondet fere menſi *Februario*. „ Vide Uſſer. *de Maced. & Aſian. Anno Sol.* p. 111.

11. Δύσφαλτον.] Ex σφάλλω, G. Pro Δυσάλωτον. id eſt, δυσπάλαιστον. IS. VOSS.

12. Δυσφημίας.] II. *Cor.* VI. 8. Δι' δυσφημίας καὶ εὐφημίας.

13. Δυσφόρητον.] Eurip. *Cyclop.* ϛ. 341. quo reſpiciſſe Heſychium ſtatuit Joſ. Barnef. Vid. ſup. v. Δυσφόρητον. &c.

14. Δύσφορες.] Conf. ſup. v. Δύστορες. - - - χαλεπόν.

15. Δυσχαλία.] Procul dubio a χαλῶ H. STLPH. *Ind.* Vid. Χαλᾶς, & Χαλιερόν. IS. VOSS. Vide quæ notamus infra ad v. Ἐχμαδίς. KUST.

16. Δυσχαλίες.] Ad τὸ χαλεπόν. G.

17. Δυσχερείη.] Hinc Δυσχέρωμα apud Suid. IS. VOSS. Vid. Schol. in Greg. Naz. Steph. I. p. 75.

18. Δυσχιδώτερον.] L. Δυσχιτώτερον, a χίτ. IS. VOSS. Series flagitat Δυσχιτώτερον. PERGER. Δυσχιδώτερον. per i, habent omnes Edd. & Phavor. item Jo. Juvens in *Lex. Tarent.* Sola Ed. Schrev. Δυσχί. per τ. Recepi Δυσχιδώτερον, ut fuit olim. An legend. Δυσχιώτερον, pro Δυσχιότερον, a δυσχίοτος?

19. Δυσχεαίς.] Diſtinguendum videtur a prioribus. Vid. ſup. v. Ἀχεαίς. Similiter *Kusterus*: „ Interpoſito ſigno diſ„ tinctionis, hæc ita dividenda eſſe arbitror: Δυσχεαί, δυ„ χερῆ. † Δυσχερῶν. αἰσχυρῶς. Conf. ſup. v. Δυσχερῆ. „

20. Δυσχρὴς.] Hinc δυσχρεώφρων Suidæ, & Polyb. p. 18. [I. 18.] IS. VOSS. Occurrit etiam Jeſ. III. 9. & in *Lib. Sapient.* II. 12. Alias ἄχρηστος. Vid. Bud. *Comm. L. Gr.* p. m. 358 & mſ. v. Εὔχρηστος.

21. Δυχαεία.] Vid. H. Steph. *Ind.* & Suicer. *Theſ. Eccl.*

22. Δυχῶται.] L. Δυχωρῆται. IS. VOSS. Forte eandem habet originem cum voce χῶρα, i. e. ὕλωμα γῆ, quod uſum habet ἐν τοῖ δυχωριοῖ ἐν Ἀμφιπόλει. Sed non urgeo.

23. Δυσώδη.] Conf. ſup. v. Δύσοσμον.

24. Κακόοσμ☉.] L. κάκοσμ☉. SALMAS. H STEPH. *Theſ. T.* II. p. 1195.

25. Δυσωπειαζ.] Vid. Harpocrat. p. 91. SCHR. Paſſive *metui, formidari.* Belg. *met een boos oog aengezien worden.* M. MEIBOM. Chryſoſt. T. VI. p. 825. Λύτοι δὲ μᾶλλον ἐ κολιεῖς δυσωπῆζαι βούλ☉. quanquam ibi poſſit exponi, *flectere, perſuadere.* VERW. Mœris Attic. Δυσωπεῖσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, Ἀτθικῶς· ἀντὶ τοῦ Πλάτων ἐν Φαίδωνι. χρῆ) ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀεὶ μέσως. Vid. Suid. Etym. M. Plutarch. ἐν Δυσωπίαις, p. 528. & Budæi *Comm. L. Gr.* p. m. 357. 358. Supra Δυσωπεῖζ.

26. Δυσωρήσουζ.] Ex Hom. *Il.* K. 183. ubi Schol. Δυσφυλαχτήσω(ι.) (ut Suid. & Etymol. quod & hic malim pro δυσφυλαχτήσω(ι.) καιὸν φυλακὴν ἐν τοῖ Ἀμφιπόλει. Etymol. Ἀμφίπολοι. quod præſtat. Niſi malis, Δυσωρήσω(ι): quæ de reliqua bene ſe habent. Vid. Barnef. ad *l. l.* Apollon. Lex. MS. legit: Δυσωρήσω(ι. δυσφυλαχτήσω(ι, ἐν καιῷ ἐπὶ Ἀμφιπόλει. Verbum autem Δυσφυλαχτεῖν in Lexicis non profitat.

Δυσοχεῖν [1]. διοχετεύειν.
Δύω. δύο.
Δύων. δύο. Δωρεῖς.
Δυωδικάδιον [2]. δάδια βοῶν ἄξια.
Δῶ [3]. δῶμα, οἴκημα, στέλεσμα.
Δωαί [4]. δικαίως, ὁσίως.
Δωδικάδυχοι, καὶ Δίκαρχοι [5]. αὐτοί εἰσι οἱ τῆς δωδεκάδος καὶ δικάδων ἡγεμόνες δύο πεντηκοντάρχαι.
Δωδικάδης [6]. θυσία ἐκ δώδεκα ζώων· ὡς Τερεντίνη [7], ἐκ χοίρων.
Δωδικάκρηνο [8]. Ἀθήνησι κρήνη, ἣν ὕστερον Ἐννεάκρουνον ἔφασαν· ἄλλοι δὲ Καλλιρρόην καλοῦσιν.
Δωδεκαμήχανο [9]. πᾶσα τὶς ἐλέγετο, ἀφ' τὸ τοσοῦτον σχήματα πολλῶν συνουσίας.
Δωδεκάπηδο [10]. οὕτως ἔλεγον ἐλληνιστὶ, φοινικοῦς, ἢ σκιαδᾶς. οὕτω γὰρ συνετίθεντο ὅτι δίπηχυ ἦχεν τοῦ φοινικοῦς ὄζο δωδεκάπηδο, ὡς νῦν τοὺς ὥρας φασί.
Δωδεκάτη [11]. ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν Χόας ἔλεγον.
Δωδεκεύς. χοεύς [12].
Δωδεκηΐδι [13]. θυσίαι ἢ ἐκ δώδεκα ἱερείων. οἱ δὲ, ἢ ἀπὸ τῆς δώδεκα μοῖρ [14].
Δωδεκής. τέλειο θυσία, ὁμοίως.
Δωδωναῖε [15]. ἐπίθετον Διός. ἀπὸ Δωδώνης· ἀφ' τὸ ἐν τῇ πεδιάδι ἢ ὄρει.
Δωδωνίς. Ζεύς. ὁ αὐτὸς καὶ Δῖο [16].
Δωΐα [17]. ὁμοία.
Δῶλα. ὦπα. Κρῆτες.
Δωλέπτ[illegible]. ὑποδέχ[illegible] [18].
Δωλοδρμῆς [19]. οἰκογενῆς.
Δώματα [20]. οἴκο. οἰκήματα· ταμεῖα. οἰκοδομήματα.
Δωμάπα [21]. τὰ αὐτά; ὑποκορεστικῶς.
Δώμησις. οἰκοδομή.
Δωμήσιμα. οἰκοδομήσιμα.
Δωματύς. κατασκευή.
Δῶν. δισμύριοι.
Δώμβω [22]. ὑποδῶμβω.
Δῶξα [23]. ξένια.
Δωρεάς [24]. χαίρετας.
Δωρητοί. δῶρις πυθόμενοι.
Δωρεώς [25]. δωρεάς.
Δωσίζ[illegible]. ὡς οἱ Δωσιῆς ᾄδ[illegible].
Δωσιπή [26]. ὕπλισίς τις οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ κατασκευή. καὶ Δάε[illegible].
Δώσιον [27]. πόλις ἐν Πόντῳ.
Δώσκα [28]. δυρύμβια. καὶ ἐπὶ μίζυ, Παλαιστή [29].
Δώρας. σπλὴν, ὑπὸ Μακεδόνων.
Δωσιάζειν [30]. γυμνάζ[illegible]. ἀπὸ τῆς ὀ Πελοποννήσου παιδίων, αἵτινες χορεύουσαι ἱματίδιον πε[illegible] ἐπίσ-

1. Δυσοχεῖν.] Ab eadem procul dubio origine, a qua *Διοχετεύειν*. H. STEPH. *Ind.* Cooturium *τὴ Διοχεῖν*. Vid. *Not.* in v. *Ἐξοχεῖν*.

2. Δυωδικάδιον.] Scrib. *Δυωδεκάδιον*, ex Hom. *Il.* Ψ. 703. KUST. Vid. sup. v. *Δεκάδιον*, & *Δύω*. ibi.

3. Δῶ.] Vid. Strab. [l. VIII.] p. 364. SCHR. Passim Hom per apocopen Æolicam. Vid. Schol. *Il.* A. 426. & Suid. Apollon. Lex. MS. *Δῶ· καὶ σύλεσμα, δῶμα.* Sic Lucilius apud Nonium, *p.* m. 516. *guberna*, pro *gubernacula*.

4. Δωαί, δικαίως.] Forte sic recte emendatio: *Δωαὶ δίκαιαι, δικαίως, ὁσίως, utroque jure*, divino sc. & humano, *juste, sancte.* [Conf. sup. v. *Δωαὶ δίκαι*.] PERGER. Vide *Δώια*. IS. VOSS.

5. Δίκαρχοι.] Potius *Δικαίαρχοι*. Vid. sup. v. *Δικαιάρχης*, & *Δικαίαρχο*. KUST.

6. Δωδεκάδης.] Suidas *Δωδεκάδη*. Confer Noſtrum v. *Δωδικάδη*. KUST.

7. Τερεντίνη.] Potius *Τερεντίνα*. Vid. Suid. v. *Τερεντίνη*. KUST. Sed infra: *Τερέντινος, ἡ Τερεντῖνα. Θυσία* &c. Conf. v. *Τερεντία*, & *Not.* ad v. *Δωδεκάδη*.

8. Δωδεκάκρηνο.] Vid. Iof. v. *Ἐννεάκρηνο*, ibique *Not.* & v. *Καλλιρρόη*. Conf. Interpp. ad Thucyd. II. 15. p. 108. Suid. h. v. & in v. *Ἀφιδναί*, & *Ἀντεμβρίο*. Obiter noto, Cratini verſus, a Suida adductos ex Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* ν. 523. ab Ill. *Il. Valeſio* ſic corrigi:

. . . . . *δωδεκάκρουνον σίφωνα,*
Ἵλιννός θ' Φάρμηνος τὸ δ' ἐν ἄστεσιν·
Εἰ μὴ ἐπιδεῖξ[illegible] τοι ἐμαυτὸ (vulgo *αὐτὸ*) *νέφος,*
Καβαλλ[illegible] λέγουσι . . . . .

deleto *τοῖς*, quod erat ante *λέγουσι*.

9. Δωδεκαμήχανο.] Vide in *Κυκλίῳ*. SOPING. Vid. Ariſtoph. *Ran.* ν. 1363. & Schol. Conf. Suid. h. v. & in v. *Σφυρίδες*, ut & ſup. v. *Ἀφυόπωλαι*. Paxamus ſcripſerat *Δωδεκατεύχου*, ſive librum de XII. ſchemis Venereis, eodem ceſte in v. *Πάξαμο*. vide ibi Cl. Kuſter.

10. Δωδεκάπηδο.] Vid Caſaub. in Athen. [VI. 10.] p. 426. SCHR. KUST. Menandri locum *ὃν ἡ Ὀργὴ* reſpicit, ut notavit *ὁ πάνυ l. c.* qui omnino legendus. Conf. Salmaſ. ad Solin p. 446. & 455. & ſup. v. *Διπλάσιον ενοχεῖν*, inf. v. *Ἐκβῆναι σκιᾶ*, & utrimque *Not.*

11. Δωδεκάτη. . . ἡ χόαι ἔλεγον. Vid. Meurſ. *Græc. Fer.* in *Ἀνθεστ.* SCHR. Vid. Schol. Ariſtoph. ad Acharn. ν. 960. & 1075.

12. Δωδεκεύς. χοεύς.] *congius*; quonium videlicet capit XII. cotylas Atticas. H. STEPH. *Ind.*

13. Δωδεκαΐδι.] Vid. Euſtath. *A. Od.* p. 14. [1386. 48. *Ed. R.*] ubi *δωδεκάδι*, & *δωδεκάδα*. IS. VOSS. Apud eund. ad *Od.* A. p. 1676. 40. *δωδεκαὶς θυσία*: pro quo mox Heſych. *Δωδεκάς*. Conf. ſup. v. *Δωδεκάδη*.

14. Μοῖρ.] Leg. *μοῦσ*. Sapius illa verba commutantur. Vid. Harpocr. [& Heſ.] in *Ἀθηναῖς* ob quem locum Perizonio in *Ælian. ad Nup. Not.* p. 32. jure vapulavit Jac. Gronovius; oeque tamen eo minus ipſe caſtigator in errorem aque gravem incidit. HEMSTERH. *in literis ad me datis*. Confer Eundem planius in *Miſc. Obſ.* VII. 3. p. 326—328.

15. Δωδωναῖε.] Hom. *Il.* Π. 233. KUST. Multa de hoc nomine Viri Docti. Vid. præter Stephani Byzant. Interpp. Jac. Gronov. *Exercit.* Trigland. *Cauſeſt.* Jo. Sibmoda *Diſſert. Philol. de Orac. Dodon.* quæ rariſſima eſt, Franeq. 1695. item Reland. *Diſſ.* VIII. p. 175. &c.

16. Δῖο.] L. *Δωδωναῖο*, ex contracta ſcriptura. HEINS. Vid. v. præc.

17. Δωΐα.] Vid. ſup. *Δωαί*. IS. VOSS.

18. Δωλέπτ[illegible]. ὑποδέχ[illegible].] L. *ὑποδεχ[illegible]*. SALM. L. *Δωλεπτῆρο*. *ὑποδεχῆρο*. *Δῶλο* & *δῶλο* idem. Supra *δώλια*, lo *Δῶλο*. IS. VOSS. Forte *ὦτακουσ[illegible]*, *aures percuſſas*, ſeu *perforatas* aut *feneſtratas* habens. [*Δῶλα* enim ſunt *ὦτα*.] PERGER. *Δωλιοῦ* (Dorice pro *Δωλ.*) eſt ex *δῶλο* & *οἴκημα*, i. e. *ἰμβάτιον* ſupra. Unde *ὑποδεχ[illegible]* recte reddi-tur. Vid. v. *Ἐνεῖς*.

19 Δωλοδρμῆς. *οἰκογ.*] Dorice pro *Δωλοδρμῆς*. Supra: *Δῶλο*, *ὁ οἶκος*.

20. Δώματα. *οἴκο. οἰκήματα.*] *Δώματα* quid ſint, optime docet Hieron. *Epiſt. ad Sun. & Fr.* [p. 654.] *Aut enim* ſignare *tectum*, Orientaleſque populos non habere in locis culmine, ſed *DOMATA*, quæ Romæ vel *Solaria* vel *Mœniana* appellantur, plana tecta, quæ tranſverſis trabibus ſuſtentantur. Gallicismus *le dome*, lo templiſque uſurpamus, VALES. Conf. ſup. *Νώ*. ad v. *Δῶμα*, & Salm. ad *H. A. T.* I. p. 676. Ceterum *οἴκο* ſi retineas, (ut eſt in omnibus Edit.) *Δώματα* de una *domo* erit, ut Lat. *ædes*. Ita Cl. *Brunck*, conferens Æſchyl. *Agam.* ν. 616 *Eumen.* ν. 743. & Ariſtænet. L. I. *Epiſt.* 10 *extr.* Nec obſto. Ceteroquin ſcribe, *οἶκοι*. Niſi magis placet: *Δώμα. οἶκο.* † *Δώματα οἰκήματα*. &c. Apollon. Lex. MS *Δώματα. τὰ οἰκήματα. καὶ ὁ Διδυμάρχης*.

21. Δωμάπα.] Ammonius: *Δῶμα, τὸ δωμάτιον, ὑποκορ. Δῶμα. ἐν τῷ κοινῷ, τὸ οἰκοδόμημα· τὸ δωμάτιον δὲ, ὑπόκωμα*.

22. Δώμβω.] Hom. *Il.* Η. 299. 351. Conf. v. *Δώω*.

23. Δῶξα.] Differunt *δῶμα*. Vid. Philon. L. II. *Leg. Allegor.* p. 97. C Vid. inf. v. *Δώρεῖα*. poſt *Δώξαν*.

24. Δωρεάς.] Vide nos ad *Gloſſ. Nomic* v. *Δωρεάς*, in *Miſc. Crit.* p. 238. Conf. Suid. & mox v. *Δωρεάν*, & poſt v. *Δωροφόρημα*.

25. Δωρεώς.] Suſpectum eſt. Conf. v. *Δωρεάς*, ut & ſup. (poſt *Δωρεά*) v. *Δώρεα*, pro quo forſan legend. *Δῶρια*, a *Δῶρις*, ος, τό, pro *Δῶρις*: ut *Δίκλημα*, l. c. *Δικλῆς*, a *Δικλέ*, ος, τό, pro *Δίκλημα*.

26. Δωσιπή.] Vid. Turneb. *Adv.* p. 503. Clem. Alex. p. 223. SCHR. Conf. Eurip. *Electr.* ν. 819 836. ibique Barnef. Pro *ὕπλισις* autem reſcripſi *ὕπλιξις*, & deleto commate poſt τις, diſtinxi poſt *ἐκαλεῖτο*, & poſt *καὶ σκευή*. ut ultima, *καὶ Δώσιος*, ſeparatim legantur. Vid. Suid.

27. Δώσιον.] Hom. *Il.* B. 594. Vid. Steph. *de Urb.*

28. Δώσκα. *δυρύμβια*.] Scr. *Δῶσκ. τὰ δυρύμβια*. SALM. IS. VOSS. Suid. in v. *Δῶσκ*: . . . *Δῶσκ ἢ, τὰ ἐκ δυρροδοὺς ἐλλύβια*. &c. Niſi malis *Δωσκῶ, ὁ δῶσκ, ασος, τό*.

29 Παλαιστή.] Vide ſuo loco, ut & mox in v. *Δῶσκ*, bis, & inf. in v. *Σπιθαμιαῖος*.

30. Δωσιάζειν.] Anacreon apud Schol. Euripid. [*Hecub.* ν. 933.] *Ἐπιδεῖξ[illegible] τ' χιτῶνα Δωσιάζειν*. Et vide ſis Euſtath. *Il.* Σ [p. 975.] SOPING. Vid. Meurſ. *Spicileg* in Theocr. p. 74. Salm. in Tertull. *de Pall.* p. 59. Eraſm. *Adag* p. 318.

εἰπέρπτον ἀμφιέσειν); παραφαίνεται τὸ πολὺ τοῦ σώματος.

Δωροδωτεῖν. δίδωσι δῶρα.

Δωροδωτεῖν. δῶρα λαμβάνειν.

Δωροδωτία [1]. τὸ λαβεῖν, ἢ δοῦναι δῶρα.

Δῶρον [2]. παλαιστὴ. ἔστι τετρακδάκτυλον. ἢ τὰ σύνηθες ἡμῖν [3]. Ἑκκαιδεκάδωρα δὲ, ἑκκαίδεκα παλαιστῶν.

Δωρεῖται. χαρίζεται.

Δωροδόκος [4]. δεχόμενος δῶρα.

Δῶρον. παλαιστὴς [5], μέτρον.

Δωροξενία [6]. τὸ δεῖ ξενίαν κελεύσαι ἀποφυγεῖν δῶρα δόντα.

Δωροφορεῖ. δῶρα προσφέρει.

Δωροφορικὴ [7] ὁδὸς. οὕτω λέγεται, ἣν βασιλεὺς Περσῶν δωρεῖται.

Δωροφόρους [8]. τοὺς οἰκέτας. Μακεδονοὶ [9].

Δωρεαὶ [10]. γεφυραί.

Δωρεῖ [11]. συκοπετῶλε, παραδεῖται τοῦτο ἐπὶ τῶν χρείαν ποιημάτων.

Δω-

318. *Dorice incedere.* [Jun. *Adag.* I. 47.] SCHR. Conf. Suid. Etym. M. & sup. v. Δωροφορεῖν.

1. Δωροδοκία.] Vid. Etym. M. & sup. v. Δωροδοκεῖ. Conf. Eleganttff. Röveri *Emend. ad Gloss. Namic.* p. 55.

2. Δῶρον.] Vide mox, & sup. in v. Δῶρα (post Δώρων) & v. Δωκεῖσθαι, inf. v. Ἐκκαιδεκάδωρα, ut & Etymol. M. Suid. & Schol. Hom. *Il.* Δ. 109. Sic *Psalm* XXXIX. 6. (XXXVIII. 5.) pro παλαιστὰς (male enim legitur παλαιὰς) Paulus Dolscius in Paraphrasi Poëtica, δῶρα habet.

3. Ἡμῖν.] Forsan additum fuit, δοκεῖ. M. MEIBOM. Errat Vir Doctus. His enim verbis, οἷον τὸ συνήθες ἡμῖν, indicare tantum voluit Hesychius consuetam significationem vocis Δῶρον, i. e. *donum.* Ita sæpius: ut supra notavi ad v. Ἀποστῆσαι. SCHR.

4. Δωροδόκος.] L. Δωροδοκεῖ. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Δωροδόκος proprie ex etymo scribendum foret. Sed χ in κ mutatur Ionicè. Vid. A. Dounæi *Prælect.* in Demosth. p. 16.

5. Δῶρον. παλαιστὴ μέτρον.] Longe aliud sane est παλαιστὴ, ὁ ἀνδριαντικὸς. Quin ὁ παλαιστὴ, est *mensura* illud τετράμετρον διαστήμων, quod & παλάμη & δῶρον dictum, ut monet noster Grammaticus. HEINS. Comma post παλαιστὴς addidit Schrev. quod si retineas, scribendum videretur παλαιστὴ, ut Scalig. & Suidas. Conf. sup. in v. Δῶρον, & v. Δῶρα. Alias παλαιστὴς μέτρον legend. ut sit Genit. a παλαιστὴ. Sed potius nihil mutaverim. Non enim tantum ὁ παλαιστὴ dicitur, sed & ὁ παλαιστὴς, δρομικὸς, teste Polluce L. II. 157. ubi vide Interpp. coll. H. Steph. *Ind.* v. Παλαιστὴ. Similiter in Apollonii Lex. MS. Δῶρον. ὁ παλαιστὸς. Subjicitur autem μέτρον, ut inf. in v. Πέγχεσθαι.

6. Δωροξενία.] Vid. Harpocrat. p. 91. SCHR.

7. Δωροφορικὴ ὁδὸς.] Sic refert Ælianus, datam a Persis vectem legatis, quæ dicitur δωροφορικὴ. Ejus generis fuit γάμοις ὁδοὶ, inter reliqua munera Themistocli dono data. FUNG. Sublegit hæc Casaubono ad Athen. p. 69. Locus Æliani, a *Suping. Hemst. Valef.* & *Schrev.* notatus, est L. I. *Var. H.* c. 22. ubi vid. Interpp. & Curt. III. 3.

8. Δωροφ. τοὺς οἰκέτας.] L. Δωροφόρους. τοὺς οἰκέτους. MAUSSAC.

9. Μακεδονοὶ.] Phavorin. Μακεδόνες: L. Μακεδόνας: pro quo sæpius perperam Μακεδόναι, per ᾱ, reperitur in libris; ut in Monumento Smyrnensi apud Constantin. Porphyrog. L. I. Them. 3. p. 7. (*Ed. Meurs.*) & Them. 6. p. 27. & 28. Strabo tamen passim per ᾰ, Μακεδόνες, ut rescripsi. Conf. Steph. v. Μακεδονία, & ibi Pined. ac Berkel. *Not.* Hos δωροφόρους vocaverat Euphorion, teste Athen. L. VI. p. 263. D. Conf. Pollux. III. 83. & Interpp.

10. Δωρεαὶ. γεφυραί.] Vid. Suid. in Δῶρα τῶν Δωρεαί. Sed nihil huc facit. Vide num Δωρεαὶ. γεφυραί. Nam Δωρεὰ, παράδεισος. Cyrillo. Vide mox Δωτὶ. IS. VOSS. Male pro Δῶρον γεφυρὶ. Vid. Harpocrat. KUST. Eone sensu Δωρεαὶ, γεφυραὶ, quo Δῖζις dicitur συμβόλαιον γεφυρίδιον apud Harpocrat. ad quem vid. *Not.* Mauffic. & Valef. An quo Δῶρον γεφυραὶ apud eundem Grammaticum? ABRESCH. Δωρεαὶ erant vel ἀναθήματα, vel γεφυραὶ, i. e. publicia tabulis consignata. De his loquitur Hesych.

11. Δῶρεῖ, συκοπέτηλε.] L. Δωρεῖ. SCAL. Δῶρει. BRUNO. L. Δωρὶ συκοπέτηλε. pro δωρὶ vel δωρεῖ· nempe hasta, cui σύριγξ esset ficuleus. Sed omnino vide Suid. in Ἀφίλητα, & vide num ex Athenæo possint illustrari. IS. VOSS. L. Δωρεῖ συκοπέτηλε. [pro τοῦ, quod est in Hag.] Quod autem ait: παραδεῖται τοῦτο &c. verum est: Auctorem vero dissimulavit Hesychius. Is est Cratinus: Aristophanes est ὁ παραδεὶς, Ἱππεῖς. [v. 526.]

Ἄλλα δ' οὐκ ἔχρηστόν, πάλαι Δωρεῖ συκοπέτηλε.

Videtur autem δωροδόκος τινὰ σημαίνειν, ut recte sentit Interpres. HEINS. Scribendum: Δωρεῖ συκοφ. Est enim Vocativus à Nominativo Δωρεύς. Cæterum obscurissima hæc sunt, nisi sciat Lector, ad quem locum vereris Scriptoris Hesychius respexerit. Respexit autem ad Aristoph. *Equit.* v. 526. ubi Comicus ait: Ἄλλα δ' οὐκ ἔχρηστόν, πάλαι Δωρεῖ συκοπέτηλε: i. e. *Nam aliud erat quod caneret* (Cratinus) *præter hoc: ὁ Dora ficulneos calceos habens.* Scholiastes ad Ilium locum testatur, Δωρεῖ συκοπέτηλε fuisse initium cantici, à Cratino compositi; cujus Comicus mentionem fecerit, ut Cratinum oblique perstringeret tanquam δωρόδοκον & συκοφάντην. KUST.

12. Δωροφορῆται.] Legend. Δωροφορεῖται. STEPH. Vid. sup. v. Δωροφόρα, & Δωροφόρους. Themist. Or. VI. p. 161. *Ed. Pet.* ὡς ἔχ ὁ γὰρ αὐτοῖς ἐδωροφορ. Petav. legit, ἐδωροφ. ut Phavor. h. l. Δωροφορεῖται.

13. Δῶς.] Vid. Martin. [& Voss. *Etym.* in v. Dis.] SCHR. Vid. Etym. M. Suid. & mox in v. Δώτη.

14. Δωτὶ. παράδεισε.] Cyrill. Δωρεὰ. παράδεισε. Sup. Δωτεῖ. IS. VOSS. Supra Δωτεῖ pro eodem. H. STEPH. *Ind.* Δωτὸ male pro Δωτεῖ, omissa integra syllaba. Supra: Δωτεῖτε. (l. e. Δωτεῖτε) - - τόρνοις. Etymologus: Δωτὸν - - παράδεισον. i. e. *tornatile.* Quare mox pro παράδεισε, scribe τορνάδεσι. KUSTER. Conf. *Not.* in v. Ἀπαλὸν. Ceterum de differentia vocum, παράδεισος, *cultus*, παράδεισος, *tornus*, &c. earumque confusione in libris, pluribus egit Salmas. in Solin. p. 735—738. Quamvis παράδεισος non profiet (quod miror) in Lexicis.

15. Δῶζε.] Hom. *Il.* Α. 96. Schol. Δῶσεις.

16. Δεῖ.] Leg. Δεῦ, & statim παρῆκε. KUST. Sup. Δεῦτε Δεῦρο ἔμοιγε. Conf. Etymol. M.

17. Δῶζι, &c.] Ut in illo: Δῶκε πάτι Ζεὺς δῶρ' ἀνάλιβ' ἔργα γυναῖς. [Od. Α. 379. Β. 144.] Scribendum videtur: Δῶζι, ὅταν μ' ἐνιαυτὸς ᾖ, ἄφρ, εἰσορᾷ ἐν τῷ ἔτει· ὅταν δὲ πληθυνίκως, εἶτα ἀνὰ τοῦ ἔτους. tum enim regulariter ἐν ἔτει poscit. HEINS. Sensus est: Δῶζι, cum sit sing. num. idem significans quod ἄφρ, scribi cum jota subscripto: sin pluralis numeri; sine jota subscripto. Hinc autem patet, particulam ϙ post δὲ delendam esse. KUST. Apollon. Lex. MS. Δῶζι. ὅταν ὁ χρόνος, οἷον ἐν τῷ ἔτει· ὅταν δὲ πληθυνίκως, εἶτα ἀνὰ τοῦ ἔτους. - - ex Hom. *Il.* Α. 129. Conf. Etym. & Phavor.

18. Δοτῆρες.] L. Δωτῆρες. SALM. Δοτῆρα. IS. VOSS. Forte posterius δοτῆρες est correctio ex Δοτῆρα. Vid. sup. v. Δοτῆρα, Δοτῆς, & mox v. Δωτῆρες. Sed ordo postulat Δωτῆρα, per ω, quod expl. δοτῆρες. Idque malim, ut respexerit ad Hom. *Odyss.* Θ. 325. - - - Θεοὶ δοτῆρες ἐάων. Schol. ἀγαθοὶ δοτῆρες. Conf. Etym. M. & Phavor. Mox pro δοτὴ, recto accentu, scripsi δοτῆ, ut in seqq.

19. Δότειλα.] L. Δώτειλα, ut *ex Vossii* Ita Hesiod. Ἔργ. ν. 355.

Δώτη μὲν τις ἔδωκεν, ἀδώτη δ' ἄτης ἔδωκε.

Quem versum citat Etymol. in v. Δώτη.

20. Δοτῆρας.] L. Δωτῆρας, per ω. IS. VOSS. KUST. Vide modo in v. Δοτῆρες.

21. Δωλίσσω.] L. Δωλίσσω, ex Hom. *Il.* I. 155. Schol. δωρεῖται. Conf. Varin. & mox v. Δωλίσσω, & Δωτίσσω.

22. Δῶτις.] L. Δῶτις. SCHR.

23. Δωτόρεσι.] L.eg. δώτεσι, φέρεσι. *Dat.* dativi. SCAL. STEPH. SOPING. HEINS. BRUNO. IS. VOSS. SOBER. Sic & *G. & Voss. Etym.* in v. *Dos.* Conf sup. v. Δοτῆρα, & v. Δωλίσσω.] Hom. *Odyss.* I. 268. Schol. δωρεῖ. Vid. v. seq. & sup. v. Δωλίσσω.

25. Δωλιάζων.] Ἐδωλίαζεν est apud Herodot. II. 180.

26. Δωλόδης.] Fuit quidam *Dolabella*, de quo Lucianus [scil. in fine *Lexiphan.* p. 839.] Ὁ Δωτεινὸς βωμὸς, ἢ Δωλοπρόσωπος Ἀλεξανδρεύς. Lucian. *Amor.* [p. 875. extr.] Τὸν δὲ τοῦ δ' ἦλθε τῇ Ἀναιμίᾳ συγγενῆ &c. SOPINOIUS. Pro Δάτε Pherecr. habet Δώρα.

27. Δωχεῖον.] Pro Δοχεῖον, quod sup. in v. Δοχεῖ.

28. Δωῶ.] Scribe Δώω, retracto accentu. KUST. Δῶ, pleonastico Poëtico pro Δῶ. Et in plur. Δώωσι, pro Δῶσι. Hom. *Il.* Α. [137.] Εἰ δὲ κε μὴ δώωσι &c. H. STEPH. *Ind.* Conf. Phavorin. qui male: Δῶ. δώζω. ubi series Δώω postulat. Supra: Δώσιμ. δώσωμεν.

Ε.

Ε' Δασυνόμενον ᾖ, καὶ ἰδιωτεύμενον, δηλοῖ ἀπλῶς· ὁπωσοῦν ζῆτε πεφυκότες, πάσσως αἰτιατικῆς, αὐτόν· ἐξοτουμένων δὲ πάλιν ζῆτε ᾽ δηλοῖ, ἑαυτόν.

Ε. Δασέως ἐξοτουμένων, ἑαυτὸν, ἢ αὐτὸν, ἢ αὐτό.

Εα. ψιλούμενον, καὶ παρεκτεινόμενον, ἦσαν, ἢ ὑπῆρχον· δασυνόμενον δὲ, καὶ ἐξωτούμενον, τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἴαλλα, καὶ τὰ ἑαυτῶν, δηλοῖ.

"Εα. ἄφες. ἢ ἦν, ἢ ὑπῆρχον [1].

Ἐαγῇ. κλασθῇ, κατα γῇ, σφαυδῇ, συρῥιφῇ.

Ἐάγη. καπάγη. χῦ τὰ αὐτά [2].

"Εαδι [3]. ἥρεσεν. ἴδοξεν. ἦρεν. ἀφεῖλεν.

"Εα δή [4]. ἄγε δή.

Ἐαδότα [5]. σφίσκοντα. ἀγαθά.

Ἐαδ(ζιν. σφίσκουζι. ζίλουζι.

Ἑαίς [6]. ἰδίαις.

"Εακεν. ἀλγεῖ.

Ἐακίπες [7]. ἀλγοῦντες.

Ἑακώς [8]. κακῶς ἔχων, παρημῴνως, ἀπαπεπαυμένως. ἀλγῶν.

Ἐα-

1. Ἔ, &c.] Sensus eo redit, Ἔ esse *αὐτὸ*, *ipsum*: Ἓ autem, *ἑαυτὸν*, *se*. Quod tamen non semper observatur. Conf. v. seq. & inf. v. Ἑῖ. Adde Apollon. Lex. MS. (in *Bibl. Coisl.* p. 459.) qui adfert Hom. *Il.* Δ. 534. & Φ. 203. Eadem Etymologus. Vide & inf. v. Εὑ, & in Ἐτυ.

2. Τοῦτο] Supple *σῴζονται*. RUST.

3. Ἔα. - - - ἐσήκεν.] *Vir Doctus* in *Misc. Obs.* III. 3. p. 328. corrigit, ἐσήκει. Sic paulo ante. Vid. Hom. *Il.* Δ. 321. &c.

4. Ἐάγη. - - καὶ τὰ αὐτά.] Scrib. *ἐφ' ταυτὸν*. HEINS. Vel *ἐφ' τὰ αὐτὰ*, quæ fi. modo funt aliata. Conf. v. Ἀφῇ, & Ἔαξεν.

5. Ἐαδό.] Recitus "Εαδο, pro ἦν, ot fæpius Herodotus. Conf. v. Ἐαδέο. & fup. v. Ἀῆ. Ultima, ἦρεν, ἀφεῖλε, ὁ-λιο pertinent. An ad Ἔαρη, pto ἦρεν?

6. Ἔα δε.] *Job.* XXV. 6. Ἔα δὲ forte δὴ. MUNKER.

7. Ἐακίντα.] Hom. *Il.* I. 173. Conf. Etym. & Suid.

8. Ἑακ.] Cyrill. Lex. MS. Brem. Ἑάκη. *ἢ ἀωτῶν, ὀδύνῃ.* BIEL.

9. Ἐακίπες.] An pro *Αἰακίντες*, ab *αἰάζω*? placet. G. Vid. Cyrill. & Suid. IS. VOSS. Lexicon MS. *Bibl. Coisl.* p. 212. Ἐακίπες. *ὀδυνώμενοι, λυπούμενοι.* Sed alterum p. 504 *παιγνιώδεις* (ut Suid.) *ἀπ.* Et alterum p. 471. *ἀσχημόνως, λυπούμενοις* leg. *λυπουμένοις*, vel *ἀπαπεπαυμένοις*. Vid. v. seq. Meric. Casaub. *de Ling. Angl. vet.* p. 246. ab *ἀχθος*, *dolor*, derivat, ut ta *ake* pro *dolere* apud Anglos. Vide eum. Infra: Εἰακόν, *ἀδυνῶν*.

10. Ἑακώς.] Reſcripſi Ἐακώς. At *Heinſius*: Ἑακὼς ἔχων. *κακῶς ἔχων.* Male; ut patet ex ult. *ἀλγεῖ*, coll. gloſſa ſuperiori.

11. Ἔακίες.] Idem quod Ἀακίες. Vid. ſup. v. Ἀακίες, & Ἀακίντων. KUST.

12. Ἔάκη.] Hom. *Il.* N. 408. Υ. 168. 278. Poſteriorem locum citat Etymol. M. Conf. Suid.

13. Ἔακης. *τῳγεστρῴβ.*] Scribere Heſych. debuit, ſed alio loco: Ἔαγεται. *τῳγεστρέφει.* Conf. ſup. v. Ἐαγῇ. KUST. Phavor. Ἔακηϊ. Unde lego: Ἔαγεῖ. *τῳγεστρέφει.*

14. Ἔάλιν. *ὑπ. ἰλίζῃσι.*] Jer. LI. [In Compl. XXVIII.] 41. Πῶς *ἑάλω* &c. Ezech. XXXIII. 21. Ἔάλω *ἡ πόλις.* BIEL. Pro *ἰλίζῃ* fortaſſe ſcrib. *ἰλιφθῇ*. Infra enim: Ἥλω. *ἰλιφθῇ, ὑφηγήθη.* Idem ſuadent ſequentia: Ἐαλωκέναι. *ληφθῆναι.* Et: Ἐάλωζαν. *ἰλίφθησαν.* Vid. Jer. LI. 56. Ezech. XXXIII. 21. Ἔάλω *ἡ πόλις.* Atticam vocem adhibuit Interpres. Thomas Mag. Ἐάλωσαν. *οἱ Ἀττικοί, ἐκ Ἥλωσαν ἐκ Ἥλω. τὸ δὲ Ἐάλησαν, ἀσυντόνως.* Eadem leguntur apud Phavorinum. VALKEN. in *Gloſſ. S. ex Heſych.* p. 12. Ita & Suidas: Ἐάλω, *ἥλω, ὑφηγήθη. - - ἰλίφθη.* Conf. eund. v. Ἥλω, & Ἁλίσκεται: ut & Heſych. v. Ἀλῷ, Ἀλίσκεται, Ἀλῶ, Ἀλώσιμος, Ἀλῶναι, & Ἁλίσκεται. Mœris Atticiſta: Ἥλω, *ἐπὶ* Ἐάλω, Ἀττικῶς· *ἰλίσθη*, Ἑλληνικῶς. Retinui tamen *ἰλίσκῃ* *h. l.* Nam *ἁλίσκω* apud Græcos eſt *conſilia cadere in judicio*: quod fit ob rationes prolatas coram judice. Hinc pro *argui*, *convinci*, *damnari*; quando quis *tenetur*, & *manifeſtus* eſt criminis alicujus. Vid. H. Steph. *Theſ.* v. Ἀλίσκω, T. I. p. 329. C. Unde patet, Ἐάλω commode hic reddi per *ἰλίσκῃ*. Conf. inf. v. Ἐπίλασθ. *καθάφασις*, &c. ibique *Not.* Adde inf. v. Καθάφασις. (poſt Καθάφας) *ἐλεγξιν*, &c. ut *Φωραθῆναι* expl. *ἁλῷναι*. de eo nempe, qui *deprehenſus* in ipſo furti crimine, adeoque re apſe *convictus* eſt & *manifeſtus*: uti ſæpius LXX. de fure etiam: *ἐὰν ἁλῷ* &c. *Deut.* XXIV. 7. *Prov.* VI. 31. Jer. II. 26.

15. Ἐάλωζαν.] Jer. VIII. 9 LI. 56. BIEL. Conf. *Not.* in v. Ἐάλω.

16. Ἔασιν.] Conf. v. Ἔλασθ, & Ἔασον. RUSTERUS. Vid. Polluc. III. 37. & VII. 51. item Phavor. & v. ſeq.

17. Ἔασις. - - - - *ἡ κάτοικος* &c.] Vid. Hom. *Il.* Κ. 734. & Φ. 385. Σ. 178. ibique Schol. *Il.* Π. 9. Suid. in v. Πέλλ. Moſchop. *οἱ ἐγγὺς.* p. 172. & inf. v. Βαμοῦ, & Εἰσοῦ. Conf. Phavor. & Schol. ad *Il.* Γ. 419. & v. præc. Ed. Hag. omiſſa præced. gloſſa, habet: Ἔασιν. *λ. ἰμ. καὶ ἐσῇ.* &c. Reſcripſi Ἔασις, &c. cum adſpirationc.

18. Ἔασῦ δὲ κασσίεροιο.] Ex Hom. *Il.* Σ. 612. Schol. *λαμπρῷ, ἀξίνῃ.* &c. Conf. Lexica MSS. in *Bibl. Coiſl.* p. 232. & 459. Hom. Schol. *Il.* Σ. 178. & ſup. in v. Βαθύζωνοι, inf. v. Εἰασῦ.

19. Ἔασφ' ἅλ, *λίτα ἀβλαβῆ*.] Scrib. *λιτῇ ἀβλ.* M. MEIBOM. Immo *ἰασφ' ἅλ λιτὶ ἀβλ.* Ex Hom. *Il.* Σ. 352. ubi vid. Schol. & Suid.

20. Περιβλῆ. *λιτῷ* ᾗ &c.] Scrib. *ἀβλαβῆ λιτῇ, ἢ λιτ.ῇ. ἰφ.* KUST. Non obſto. Commode tamen retineri poteſt, ut diſtinxi, *λιτῷ ᾗ λιτῇ ἰφ.* Vid. *Not.* ſeq.

21. Ἢ λιτῇ *ἀβλαβείᾳ*.] An *λιτῷ*? Apollon. Lex. MS. (in *Bibl. Coiſl.* p. 459.) Ἔασφ' *λιτῷ*. (L. λιτί.) *ἐπιεικείᾳ λιτῷ.* &c.

22. Ἔασῦ.] Ab *ἔαμαι*, *ἰάομαι*. G. Vid. v. Λιάσιν, ibique *Not.* & v. Εἰασῦ, Εἴασι, &c.

23. Ἔασι.] Conf. inf. v. Εἴασι. RUST.

24. Ἔασοῦ *δώδῃ*, &c.] Hom. *Il.* Γ. 385. *σωθεῖσα ἰασῦ.* Schol. Νικάνδρ.] *διόρθρ.* Scrib. Ἔασῦ.] *κασσίτερ ἰαμένῳ.*

25. Ἔασῦ *ἀγασθῶ*.] Forte Ἔαται. G. Interpretatio hæc pertinet ad Εἴασι, quod Heſych. hic cum Ἔασῦ confundit. RUST. Idem olim notaveram, conferens inf. v. Ἔαται, ſive Ἔᾶσι.

26. Ἔαχεν.] Ab *ἄγω*, *ἴξω*, *ἔαξα*. G. Ex Hom. *Od.* Ε. 385. Conf. v. Ἔαγῇ.

27. Ἔαρ. *αἷμα.*] Oppian. L. II. *Hal.* [V. 618.] *Θηρσὶν ἔαρ.* obi vid. Schol. & Etym. M. laudantem Callimachum. SÖPING. Vide quoque Etymol. in Ἐρυθίης, & in Κέρ, ubi neſcio an recte *σπόρμα*. IS. VOSS. Moſchop. *Παρὰ τοῖς Ποιηταῖς ἡ τὸ ἦρ. διὰ δὲ τοῦ ᾱ λέγε παρ' αὐτοῖς ἡ τὸ αἷμα.* MUNKER. Vid. Schol. Nicandri *Alexiph.* p. 47. & 55. item inf. v. Ἐλεγχαίνει, & Ἰαχαίνει. KUST. Conf. Suid. Euſtath. *Od.* Σ. p. 1851. ſ. 43. & inf. v. Ἔαϊς, Ἔαϱ, Ἴαϱ, &c. Vide etiam Ill. Bentl. in Callim. *Fragm.* p. 398. & Cel. Heinſeeb. ad Lucian. *Dial. Deor.* p. 240. 241. ubi Euphorionis verſus apud Schol. Theocrit. ad *Id.* X. 28. explicantur, in quibus hæc poteſtas ejus vocis Virot ſummos Caſaubonum & Salmaſium fugerat.

28. Ἔαϱ.] Vid. Salmaſ. *Exerc. Plin.* p. 906. & Etym. M. cum quo convenit Lex. MS. in *Bibl. Coiſl.* p. 500.

Ἐαῤῥάλη [1]. ἐπλησίαζεν.
Ἐαεῖδας [2]. τὰς καθαείδας.
Ἐάεσιν [3]. τὸ ῥόδον.
Ἐαρόν. λυπηρὸν, ἢ σοβαρόν.
Ἐαστερεά [4]. ἑαυτά. λεπτά. ἀπαλά. πυκνά. λεβόντα.
Ἐαστῆρ [5]. τοῦ ἑαυτοῦ. ἢ ἐκείνου.
Ἑάσαντες. καταλείψαντες.
Ἔαται. πέλονται, εἰσὶ, τυγχάνουσι.
Ἔασαν [6]. κεκμηκότες.
Ἔασαν [7]. ἠυλίσθησαν.
Ἔαθεν [8]. ἐχάρησαν.
Ἔασεν [9]. ἦφιεν.
Ἐασφόρ. ἑωσφόρ.
Ἔαῳ [10]. καθίζεις, ἦ.
Ἑαυτούς [11]. ἀλλήλους.
Ἐάφθη [12]. ἐπάμφθη. ἐβλάβη.
Ἑαῶν [13]. ἀγαθῶν. τῶν ἑαυτῶν.
Ἔβα. ἐπῆλθε, καὶ ἦλθε [14].
Ἑβαδίασεν [15]. μελανίδεσχεν.
Ἔβαζεν [16]. ἔλεγε. καὶ ἐνακολύγει.
Ἐβάθη [17]. ἐγεννήθη.

Ἐβαί-

1. Ἐαῤῥάλη.] Sup. Ἀρξα. μολυσμός. SOPING. Conf. v. Ἀρδιλᾶ.

2. Ἑαεῖδας. τ. πανθ.] Forsitan quoniam verno tempore præcipue reperiuntur. H. STEPH. *Ind.* Conf. v. Ἡσυχαλίγους.

3. Ἐάεσιν.] Apud Athen. l. XIII. p. 608. E. Charemon Tragicus flores vocat τὰ ἔαρ. Locum notaverat Schrev.

4. Ἑαστερεά.] Scrlb. Ἐάστερα. Vid. *Not.* seq.

5. Ἑαστῆρ. ὁ αὐτὸς ἑαυτοῦ.] Ab ἑας. An Ἑαστῆρ, per syncop. pro Ἑαεστῆρ, ὁ ἑαυτοῦ, ἢ ἑαυτοῦ. G. Leg. Ἑαστέρα. ὁ ἑαυτοῦ, ἢ ἑαυτῶν. Locua quem interpretatur, Nicandri est in *Theriac.* p. 27. Περὶδὲ μὴν τύπλεγ ἑαστέρα. HEINS.

6. Ἔασ(αν.] Vid. sup. in Ἀίζω. SCHR. Male pro Ἀίζω, quod vide supra; item v. Ἀσπαρῆ. Ἀίσκουσι, & Αἰσκουσι. KUST.

7. Ἔασ(αν.] Male pro Ἀισαν. Hesychius supra: Αἰσκουσι. κλίνουσι. Vide etiam *Not.* præc. KUST.

8. Ἔαθεν.] Infra: Εἴασεν. συνεχῶς.

9. Ἔασ(εν.] Cyrill. Lex. MS. Brem. Ἔασεν. ἦφιεν. BIEL. Ex Hom. *Il.* x. 398. ubi ἴασ(ιν. al. ἴασεν. Conf. Phavor. v. Ἔασεν, & Hesych. v. Εἴασ(εν, & Εἴασεν. Vide & v. Ἐασ(αν.

10. Ἔαῳ.] Vid. Suid. & sup. v. Ἔαος.

11. Ἑαυτούς, ἀλλ.] Eustath. in *Odyss.* p. 240. ῥ. 48. [1547. 28. *Ed. R.*] Μένανδρ. δὲ φασὶ ἀμφοῖν λέγει· Οὐκ ἐρασταὶ ἐσμὲν ἑαυτῶν, ἐχθροὶ δ' ἀλλήλοις ἐσμέν. SOPING. Conf. III. 16. BIEL. Sophocl. *Antig.* ῥ. 153. καθ' αὑτὸν. Schol. ἀπὸ τοῦ καθ' ἑαυτὸν. Lexic. MS. *Bibl. Coisl.* p. 233. Ἑαυτούς. ἀντὶ τοῦ καθ' ἑαυτοὺς, οἱ Ἀτθίδες λέγουσι. *Ibid.* p. 500. ex alio Lex. MS. Ἑαυτούς. ἀντὶ ἀλλήλους, καθὰ Ἀτθίδες. Et: Ἑαυτοὺς. ἀντὶ ἀλλήλους. οὕτως οἱ Ἀτθίδες λέγουσι. Similiter in alio MS. p. 600. Conf. *Observ.* nostras ad I. *Thess.* V. 13. & sup. in v. Λύτοι, ut & Kust. ad Suid. in v. Εἰσίφρησε. Vid. etiam Suid. in v. Ἐγεῖσατο, & *Indic. Græc.* in Justin. Mart. Item A. Dounæi *Prælect.* in Demosth. p. 150. & *Misc. Obs.* X. 2. p. 209.

12. Ἐάφθη.] Hom. *Il.* Σ. 419. Confer Etym. M. & Suid.

13. Ἔαν.] An pro Ἔασιν, ab ἴω, ἰᾶ, ἴαν, & ἴασιν, ut ἀ Μοῦσα, Μοῦσαι, & Μουσάων. G. Leg. Ἐαῶν. SOPING. IS. VOSS. Hom. Od. Θ. 325. 335. *Il.* Ω. 528. Hesiod. Θεογ. ῥ. 46. SCHR Scrib. Ἔαν. Sic infra Ἐᾶ utrumque, & ἀγαθῇ, & ἑαυτᾶ, esse docet. HEINS. Ἔᾶν, idem quod ἴασιν apud Homer. ut Θεοὶ δυνάμις ἴασιν, *Dii largitores bonorum.* Posterior vero interpretatio, ἑαυτῶν, pertinet ad Ἔᾶν, cum spiritu aspero scriptum, ab ἵημι, *fundo.* KUST. Vid. *Not.* in v. Ἐᾶ, & sup. v. Ἐασᾶν.

14. Ἔβα. . . . ἦλθ.] Ald. & Flor. ἦλεν. ut Schrev. ediderat.

15. Ἐβαδίασ(εν.] L. Ἐβαδίασθ. *strumento perfusum.* PERGER. Ex ἴσω, vel ἴσσω, i. e. ἴω, & ἰλάσσω. IS. VOSS. Legendum saltem Ἐβαδίασθ, ut interpretatio glossæ respondeat. Δισσὸν enim est βρίχιον. Cujus autem originis sit ἴσσω, pro μίλαξ, prorsus ignoro. Nisi ἴσσω sit mutilatum ex ἰτέσσω, pro ἀλείφω, quod Hesych. suo loco exponit μίλακα. KUST.

16. Ἔβαζεν.] Hom. *Odyss.* Δ. 510. Vide mox v. Ἐβαύκησε, & Ἔβαξεν.

17. Ἐβάθη.] An a βάλω, unde βαθὺς. [sup. βίβ.] IS. VOSS. Pro ἐβλαβίθη scrlb. ἐβλαπτη, *frustratus est.* PERGER.

18. Ἐβαίνομεν.] Pro Ἐφαίνομεν, idem quod ἀπομένομεν. IS. VOSS. Forte Ἐβαπτόμεν, id est, ὁ τοῖς βαίτας ἐπιμαίνεται, *in pellibus cubabamus.* PERGER. Mala, ut videtur, pro Ἐσαξόμεθ. KUST.

19. Ἐβάμβαινεν.] Conf. sup. v. Βαμβαλίει, Βαμβαίνω, & Βαμβαλίζει.

20. Ἐβάμεσ(εν. ἐπῆλθ.] Forte ἐπελθὼν. Pro Ἐπαίρασ(εν, *aptæ in morem nutricatæ fuit.* PERGER.

21. Ἔβαπτ.] Scil. ἐβαφ, aut simile. Respicit locum scriptoris. Phavor. Ἔβαπτεν. ἔβρεχεν. Quæ lectio si vera esset, non *adspergendi*, sed *percutiendi*, sive *vulnerandi*, & *perdendi*, (injecto saxo, &c.) obtineret sensus. Sed & infra. Τοξεύουσ. ἐπαλλάσσουσ. an ἐβαπτίσαντες? Sic convenit noster locus. Suspicabar aliquando: Ἔβαπτεν. ἔβρεχεν. ut respicistur ad illud Homeri, βαπτίσας ἐγχείῃ ἔϊσαδον, *Il.* Λ. 536. Υ. 501. Φ. 502. vel ad Hom. *Il.* Α. 314. . . . ἐγὼ εἰς ἅλα λευκὴ ἔβαπτε. de lustratione.

22. Ἔβαπτ(εν.] Vid. sup. v. Ἔβαψεν.

23. Ἐβαμμένοσ(ιν.] *Num.* XVI. 15. III. *Reg.* XI. 22. al. 25.

24. Ἐβαμμένοσ(ιν.] *Gen.* XLVIII. [10.] de Jacobo: οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ βεβαμμένοσ λιὰ γῆρας. SOPING. Conf. L. Bos *Prolegom.* ad LXX.

25. Ἔβαπτεν.] ῥ inseritur. G. Ἔβαπτεν, pro Ἔβαπτ(εν. Vid. Suid. Etym. M. & Pind. Schol. ad IV. *Pyth.* IS. VOSS. Conf. Suid. h. v. & quæ ibi notavimus. KUST. Scil. ῥ inserto, ut in pluribus fieri amat. Vid. Schol. Pind. ad *Pyth. Od.* IV. 249. Etymol. in h. v. & Eustath. ad *Od.* Δ. p. 15. ABRESCH. Syracusios & Lacones ita loquutos esse refert Etymologus. Conf. Suid. in v. Δαζόντες, Salmas. ad *Inscript.* p. 81. Ezech. Spanhem. ad Callim. p. 561. & 600. & sup. *Not.* in v. Ἀκροβαδεῖς, iof. in v. Θαλασσα.

26. Ἐβάπτισ(εν.] *Thren.* II. 2. Malach. II. 11. BIEL. Glossæ MSS. in *Psalm.* Ἐβαπτίσθησ(αν. ἐμόλυνσαν.

27. Ἐβάπτιχθ(ην. ἐμόλυσ(εν.] Conjunguntur hæc duo *Psalm.* CXVIII. 163.

28. Ἐβάπ. ἐπεσφάδιον.] L. ἐπεσφάδων. Recte Phavor. ἐπεσφάδων. Similiter autem supra legitur: Ἐπτοπλήν. ἐπεσφάδον. ubi vid. *Not.* Hom. *Il.* Σ. 495. Κάππεσε, al. Κάπτεσε, quod sup. expl. ἐπεσφάδον.

29. Ἐβάσσησε. ἐπ. πᾶς.] Apollon. Lex. MS. (in *Bibl. Coisl.* p. 459.) Ἐβάσσησε. ἐπῆλθε. Malim Ἐβάσσησε, ex Hom. *Odyss.* M. 242. ubi Schol. ἔχει ἐπιθῆ. scil. leonis. Vid. sup. v. Βρασσαμένη, & Βάσσησεν. (ubi Βάσσησε postulat series) & mox v. Ἔβρασσεν. Confer tamen v. Βεβρασσῶν, & Ἔβρασσεν. *Kusterus* nihili etiam mutat, adscribena tantum: „Hom. *Od* M. 242. „ ubi hodie legitur ἐβάσσησε.„

30. Ἐβάσκ(ε.] Vid. sup. in v. Ἀλαστῶσι. An pro Ἐπόσκε, aut simili, q. d. *injectorium* Conf. v. Ἐπόσκε . . . ἐπόσκω, ἐπιτίθω χύτραν. quamvis hoc diversum. Sed quærendum.

31. Καππέσ.] Pessime. Legendum enim, ἐβάπτισε, ὃ dicta. KUST.

32. Ἐβάπτισσεν. ἀντέμολξε. &c.] Lege per simplex λ. Ἐβόλλισσεν. [Male ἐσόλ. bis dederunt operæ] Supra: Βλίσσεται. Θηλάζεται. G. D'ARNAUD *Lett. Gr.* p. 44. Leg ἀντέμολξε.

33. Βδίλλεται.] Hinc πεδιλάδων. Nicand. *Ther.* ῥ. 706. Πεδιλάδων ὑγάλα. D'ARNAUD *l. c.* Sup. Βδιλλὲ ἀμόλγει. Βδιλλῷ. ἀμόλγῃ.

34. Βδίλλα.] Quid animalculum fuerit, abunde docet ideus Nicand. *Alexiph.* ῥ. 498. & Theocrit. *Id* II. ῥ. 56. ubi vid. Schol, cujus postrema verba (Νικανδρ. ἐν τοῖς βδίλλαις τὸν γαλέον. ut est apud ipsum Nicand. *Alexiph.* ῥ. 253. Cetenum βδίλλα Lat.

Ἐβδομὴ [1]. τομή. ἢ ἑβδόμη ἡμέρα· ἀπὸ γενέσεως παιδίου ἐοχάζεται.

Ἑβδομοι ἡμιβλαστον. τὰ ἐξ ἡμίσεια [2] · πλαστὰ.

Ἑβδομ[illegible] βοῦς [3]. εἰδ[illegible] πεμμάτ[illegible], κέρατα ἐ-χοντ[illegible].

Ἔβη. ἦλθεν, ἀπῆλθεν, ἐπορεύθη.

Ἑβηνοι [4]. ἀλαπεκίδες.

Ἔβησεν. ἐπίβη.

Ἐβίτευε [5]. ἐβησεν. διϊκᾶτ.

Ἐβίωσατο [6]. ἐβιάσατο.

Ἐβιώσατο. ἀπεῖρησεν.

Ἐβίωσας [7]. ἐσώσας. τὸ ζῆν ἐξεπόνησας, ἢ ἔ-δωκας.

Ἑβίωσα. ἔζησα. δίαξα.

Ἑβλ-

Ἑβλάστησε [8]. ἐξέφυ.

Ἑβλημώθη. ἐμαλάχθη [9].

Ἔβλιθεν [10]. ἀπεπήδησεν [11].

Ἔβλυεν [12]. ἀείρυσε, ἀντλεῖ [13] μὴ πιεῖν ψέφω.

Ἑβλύν. ἀκόπλητον.

Ἔβλω [14]. ἔβαλε. διέσπασεν. ἐφάνη [15]. ἔχετο, ἔ-σχη [16].

Ἐβόα [17]. ἐκέλευ.

Ἐβόλοντο [18]. ἐβούλοντό, ἐβουλεύσαντο.

Ἐβόμεσεν. ἐστέτησεν [19].

Ἐβομμένον [20]. ἐμαρμένον.

Ἔβορπεν. ἐκρυπτεν [21]. ἐσφυξεν [22].

Ἐβρασεν. ἀπέπνευσεν. ἐξέλιπεν [23].

Ἐβρεβέγκοσι [24]. ἐψόφησεν.

Ἐβρε-

Lat. est *hirsute*. Belgæ & Galli a natura ipsius desumtum animalculo nomen dederunt: hi vocant *fangjuf*, illi *bloedsuiger*. D'ARNAUD *l. c.* Vid. sup. v. *Ἔβλωπα*.

1. *Ἑβδόμη, τομή, ἡ ἕβδ.*] *Circumcisio*. quæ tamen *octavo* die fiebat. SOPINGIUS. Vid. Harpocrat. p. 92. Meurs. *Græc. Fer.* p 98. in *Ἀμφιδρόμια*. [Vid. sup. v. *Ἀμφιδ.* & *Δεκάτη*.] Etym. M. & Suid. in v. *Ἑβδομαδρόμια*.] SCHRE.V. Scrib. *ἑβδόμη*. Nonnus [in Joan.] c. VII. [22.] *Ἑβδομάτως ὅτι φύλῳ* &c. *Ἀρχαῖοι λοχίᾳ ἐκτίνυσι* &c. Quod tamen falsum: octavo enim die fiebat. Sed permittebatur τῇ ἑβδόμῃ, ἤγουν בשבת, cum in eam ἡ ἕβδομ incideret. Mox pro ἡ ἕβδ. leg. ἢ ὅτι ἑβδόμη &c. HEINS. Vid. Casaub. in Theophrast. *Char.* p. 181. 188. & 189. MAUSSAC. Locus hic ita forsan legendus & distinguendus est: *Ἑβδόμη, ἡ ἢ ἕβδ* (i. e. *ἑκάστη*) *οἱ δὲ εἰδόμην προτερ* &c. Vide omnino Suid. v. *Δεκατεύειν*, & v. *Ἐπιβδομάρτυρα*. KUST.

2. *Ἡμίσεια*] Τὰ ἐξ ἡμίζυ, vel ἐξ ἡμιζυ τάλ. legit Cl. *Hemsterh.* ad Polluc IX. 55. p. 1019. n. 78. limul monens, jespexisse Hesychium ad Herodotum *Clione* [I. 50.] ubi *ἑβδόμων ἡμιτάλαντα*, & *τετραχῇ ἡμιτάλαντα*, pro sex talentis & semisi, ac tribus cum semisi occurrit. Quare distinctionem post *Ἑβδόμων*, quæ erat in Edit. suffuli. Cl. *Kusterus* *ἡμίζυ* etiam legit, laudato eodem Pollucis loco, una cum *Not.* Hemsterh.

3. *Βοῦς*[illegible] *βοῦ.*] Vid. Suid. v. *ἐξὴ ἑβδομ*[illegible]. qui clarius & plenius rem hanc explicat. KUST. Conf. sup. v. *Βοῦς ἑβδ.*

4. *Ἔβηνοι.*] An ab *ἄβη*, *ἴβαι*, *ἴβη*, *ἴβιδι*, *ἴβλαι*, *Ἐτεοβ*. G. Conf. sup. v. *Ἀβήνιον*, sive *Ἀεβήνιον*, ut Remef. legit. Verum *Ἀλωπεκίδες* sup. est *εἶδ*[illegible] *πανοῦ*.

5. *Ἐβίτευε.*] Hom. *Il.* Z. 40.

6. *Ἐβίωσατ.*] Hom. *Il.* A. 557. Forte sequens signum divisionis, & v. *Ἐνίσσατ*, tollenda, favente serie. Vide inf. v. *Ἔζεσχε*, ubi limile exemplum.

7. *Ἐβίωσας. ἐσώσας. τὸ ζῆν ἐξεπόνησας*, &c.] Scribendum est, *Ἐσώσας*, ex Hom. *Odyss.* Θ 463. ubi Poëta inquit. . . . *τὸ γάρ μ' ἐσάωσαν*, *κτμ.* Scholiastes ad illum locum τὸ *Ἐσάωσαν* itidem interpretatur, *ἐσῶσας*, & *τὸ ζῆν ἐξεπονήσαντο*: quod satis arguit, Hesychium ad locum illum Homeri respexisse, & proinde pro *ἐβίωσας* hic feribendum esse *Ἐσάωσας*, ut diximus. KUST. Idem jam olim ex eodem Poëtæ loco notaverat: quamvis Phavorin. *Ἐβίωσας. ἐσῶσας. ἐζέσας.* ubi posterius videtur prioris esse corrector. Conf. v. leq. Apollonius in Lex. MS. (in *Bibl. Coisl.* p. 459.) *Ἐβίωσας. τὸ ζῆν ἐξεπονήσας.* Ita olim in Hom. *l. c.* lectum fuisse videtur. Quod firmat Hesychius supra: *Ἐσώσατο. τὸ ζῆν ἔσωσε, βιῶσαι ἐποίησε.* Sic & Apollon. Lex. MS. ut ibi notavi; quamvis locus hic Homeri, qui in v. *Βιώσατο* (male pro *Ἐβίωσατο*, vel *Ἐβίωσε*) sine dubio respicitur, tunc temporis quidem non succurreret. Inde autem simul nunc patet, ultimum *ἔδωκε* non esse follicitandum, in quo fcil. præcedens τὸ ζῆν repetendum *καὶ κατὰ*. Peffime vero *Schrev.* b. l. ediderat, *ἐζέσας, τὸ ζῆν ἐξεπονήσας*, pro quo repofui, *ἐσώσας, τὸ ζῆν ἐξεπονήσας*, ut eft in prioribus Editt.

8. *Ἐβλάστησε.*] *Num.* XVII. 8. Jac. V. 18. BIEL.

9. *Ἐβλημώθη. ἐμαλ.*] L. *ἐμαλάχθη*. Vid. *Ἐλαμάλαξεν*. SCHR. IS. VOSS. Scrib. *Ἔβλητο. ἐμαλάχθη*. Galen. in *Gloss.* Hippocr. *Epidem* [l. V. p. 334. 47. *Ed. Froben.*] *Τῶν ἐλαιωδῶν ἐγκρίτων νῦν χυλὸς σὺν ὄξυμ.* HEINS. Galenus in *Exegesi*, five *Lex. Hippocrat.* *Ἐλαιώδεα. ἐμαλάχθη.* Locum Hippocratis, ad quem Galen. & Hefych. respexerunt, indicat Foël. in *Œcon. Hippocr.* [v. *Ἐλαιώδεα.*] Confer etiam sup. v. *Βλωποζίζων, Ἐλαιοζέει*, & *Βλωμάζει*. KUST. Conf. v. *Ἀδλιμασεῖ*.

10 *Ἔβλιθεν*] A *ψάω*, *βλάω*, *βλάμμα*, *βλαμμα*, *βλαμάζω*, *βλάπτω*, *Ἔβλαπτε*. G. Leg. *Ἔβλιπτε*. SOPINGIUS. IS. VOSS. Pro *Ἔβλιπτε*. Vide v. *Βλίπτω*. KUST. Conf. v. *Ἀποβλίζω*. & *Not.* ibi.

11. *Ἀπεπήδησε.*] Malim *ἀπεπήδα*, per ᾱ: quamvis *πηδάω* & *πιδάω* interdum permutentur. Phavor. *Ἔβλιπτε, ἐπήδα*.

12. *Ἔβλυε.*] An *Ἔβλυον* feribendum? A *βλύω*, *βλύον*, *φλύω*, *φλῶ*, *flo*, *fluo*, &c. GUYET. L. *Ἔβλυον*, a *φλύω*, *φλύζω*, unde *φλυαρία*. IS. VOSS. Male pro *Ἔβλυον*. Conf. v. *Ἔφλυον*. KUST. Referipti *Ἔβλυον*. Apollon. Lex. MS. *Ἔβλυε. Τὸ πατταρίσον ἢ λαξε.* Sic Hefych. in v. *Ἀποβλύζει*, &

v. *Ἔφλυον. ἀπέπνευσαν* &c. Conf. *Not.* in v. *Ἀπόφλυε*.

13. *Ἀντλεῖ*] L. *ἀπτλεῖ*. PERGER. Cogitabam *ἀπτλεῖ*, quod supra reddit *ἀπῄρχει*. Sed dubio procul legendum *ἀπτλεῖ*, ut Phavor. non tantum, fed & priores Edit. habent. Mitot autem, præced. vocabulum *ἀπόφλε* (ita Phavor. & omnes Edit.) præternifum effe ab interpretibus; pro quo faltem *ἀπόφλυε*, in 3. perf. & retracto accentu, legendum, ut refcripti minima mutatione. Nifi malis *ἀπόπλυε*. Supra: *Ἀπόφλυε. ἀπόπλυνε, ἀπόζει, ἀπόπαπτε, ἀπόφε, ἀπόλλυ.* Et: *Βορέᾳ. ζεῖ. ἀπόπλυνε*.

14. *Ἔβλω. ἔβαλε*, . . . *ἔβλε*, &c.] Infra *Ἔβλω*. SALMAS. Variæ illæ expofitiones non conveniunt voci *Ἔβλω*. Sic diftinguendum videtur: *Ἔβλω, ἔβαλε, ἢ ἐφ. ἀπ. διε.* † *ἔβλε, ἐκόλλ.* Poftrema peculiarem conftituunt gloffam. quomodo fup. in v. *Ἐλαίωσε. ἐκκαίνει, ἔχει, βοᾷ. κραυγάζει*, poftertora etiam fepiranda diximus. Præterea notandum, quando *Ἔβλω* reddit *ἔβαλε, διέσπασε*, cum refpicere vocem *Ἔβρω* (a *βράσω*) quam infernus fimiliter explicat, *ἔφυσε, ἔθλασε, διέσπασε*. Quando porro *Ἔβλω* interpretatur *ἐφάνη*, *ἔχετο, ἔσχη*, fpectavit το *βλάω*, pro *βλάπτω*, quod eft *nocio*, *adfendo*, *crefco*, aut fimile. Nifi potius pro *ἐφάνη* legendum fit *ἔφυγε*, ut inf. in *Ἔβρω*, quorfum tum pertineret. Ita olim fcripferam in *Peric. Crit.* p. 80. Simili fere modo, in paucis tamen diverfo, adnotaverat Cl. *Kufterus*: „ Confundit Hefych. *Ἔβλω* cum *Ἔβρω*. Nam interpretationes *ἔθλασε*, *διέσπασε*, *ἐφάνη* (pro quo legendum puto *ἔφυγε*) pertinent ad *Ἔβρω*: at reliquæ interpretationes ad *Ἔβλε*, „ quod eft à *βλάπτω*. Vide inf. v. *Ἔβρω*. „ Hactenus *Kufterus*. Confer eum in *Notis* feqq.

15. *Ἐφάνη.*] Forte *ἔφυγε*. Vid. *Not.* præced. KUST.

16. *Ἔσχη.*] Forte *κάμοτε*, *ἀπέβη*. Vide quæ notavimus fup. ad v. *Βλῶβις*. IDEM.

17. *Ἐβόα. ἐκάλει.*] Sic *Βλόσυρὸ* fupra exponitur, *βοᾷ, κραυγάζει*. IDEM. Ego hanc peculiarem effe cenfeo gloffam, adeoque diftinguendam a præcedd. Similiter in loco allato. Vide ibi, ut & *Not.* antepenult.

18. *Ἐβόλοντο.*] A *βόλω*, *volo*, *βούλω*, *volco*, *volui*, *volere* Italicum. G. An pro *Ἐβούλοντ*? STEPH. „ Refpicit *Act.* „ XXVII. 39. ubi Hefychio *ἐβούλοντ* (quod in MS. cor„ rupte *ἐβόλοντ*) lectum fuit in D. Lucæ textu, quomodo „ & in noftris probatoribus: *ἐβούλοντο* autem, quod „ jam in excuffis, ab ipfo habitum fuit pro interpretamento to *Ϝ*, *ἐβούλοντ*, lectionis genuinæ. „ ita Cl. *J. Millius* in *Prolog. in N. T.* §. 1040. Olim certe ō pro *ω* in hac voce, ut & in aliis non raro fcripferunt. Sic *βολομήμας*, in *Marmore Hieraptyn & Prianfor.* v. 74. *Ed. Pric.* pro *βουλομήμας*. Conf. fup. v. *Βόλι* (poft *Ἐβλαπε*) & inf. *Not.* in v. *Ἐπιβόλαδε*. Nifi refpexerit Hefych. ad Hom. *Odyff.* A. 234. ubi vid. Schol.

19. *Ἐβόμεσεν. ἐστέτησεν.*] A *βωμ*, *βωμὸς*. G. Pro *ἐστέτησεν* leg. *ἐστήτισεν*. SALM.

20. *Ἐβόμμενον.*] A *μοιρηφόρια*, *ἐμοιρηφόρια*, *ἐ. ἐκεχειρία*, *Ἐβόμμενον*. G. Pro *μοιρηφόρια* vel *ἐμοιρηφόρια*. Conf. v. *Ἐκεχειρίαν*, *Ἐπιβόμμενα*, & *Ἐφόμμενα*. KUST.

21. *Ἐβρυκόλει.*] L. *ἐκκαλῖν*. PERGER. Male. Supra enim: *Βορέλιον. . . . κρυπτόν, κρυπτὸν*. Et: *Βορέψη. . . . κρυβῇ*. Et mox: *Ἐβόρυνεν. ἐκρυπτεν*.

22. *Ἐσφυξεν.*] Phavorin. *ἔσφιξε*. An *ἔσχεγλεν*? An vero *ἔσφυξε*, (a *σφύζω*) pertinet ad feq. v. *Ἔζωκλε*, vel ad v. *Ἐζωγάγησε*? *Σφύζει* enim de arteriæ pulfu, vel cordis palpitatione dici folet. Nec tamen placet.

23. *Ἔξιμεν.*] Forte legend. *ἐξέλιπεν*, ab *ἐκλείπω* Vid. fup. v. *Βορέᾳ. ζεῖ*, &c. KUST. Infra: *Ἐκλειψιοῖς. ἐσβέσεις. Ἔβρεσε*. Conf. *Not.* ad v. *Ἔζλιν*, five *Ἔζλεν*, . . . *ἀπέβη* &c. At uteri tamen fefe poteft illud *ἐξέκνει*. Supra: *Βορέᾳ. . . ἀπόπλυνε*.

24. *Ἐβρεβέγκοσι.*] Idem origine cum *πλεβγία*, & *πλεβγία*. Hinc *βρεβγία*. Theocrit. [III. 29.] *Οὐδὲ τὰ πλεβγίδια πόμματ' ἐμὰν ἀμφὶ πλαδαρὰν*. [Edit: *πομματὰν τὰ πλαδαρά*.] G. Forte. *Ἐβρεγκόλεν*. Vide apud Suid. *Ἐβρεγκόλεν*. IS. VOSS. Sufpicabar olim: *Ἐβρεγκο ἐκκλίγκλιν*. ὑψ. ut intercideritit media. Confer mox v. *Ἐβρεγκο*. Supra: *Βαββαγῶν. ἐχῶν*. Sed *Ἐβρεβέγκλιν* omnino pro *Ἐβδαδόγλιν* pofitum. Supra *Ἀρραταγλιν. ὑψιφλιν*. Conf. inf. v. *Ἐβδαδαγί*, & v. *Ῥαδαγδ*. . . *ψόφδ*. Nempe pro *βαδαγίαν*, præpofito ᾱ Æolico, dicitur *Ἀραδαγίαν*: ut fup. *Βαβία*, pro *βάβα*. Vid. ibi *Not.* ut & ad v. *Βορβοκίζει*, *Ἐρρίβου*, &c. Hinc autem

Ἐξεμέσαι [1]. ἔκρυψεν. ἔπιεν, κατέφαγεν.
Ἐξεμέσαν [2]. ἤχρεσεν. ἐβόησεν. († Ἐβόησεν [3].) ἐψόφησεν.
Ἐξεμεσε [4]. ἐφώνει.
Ἐξέρπειν [5]. ἐξαίρησιν.
Ἐξέσχαν [6]. ἐκαυμάθησαν.
Ἐξεῖ [7]. Ἐξεῖ Θ. καὶ ὁ Ἐξεῖ Θ, περίττις.
Ἐξεῖσαι [8]. ᾠρμησαι. ἐξάρωσαι. ἐπερρύθησαν. ἐπέθεντο [9].
Ἐξῆ Θ [10]. τοῖχος. βάτις. καὶ ποταμὸς [11] Θρᾴκης.
Ἐξῆζειν [12]. ἠνωχῆτο.
Ἐξηύζοντο [13]. ἀΦεξείποντο.
Ἐξῆρεν [14]. ἐπλήθυεν. ἤνθη.
Ἐξηύσθη. ἔπτεζεν [15].
Ἐξηχεν [16]. εἰψόφησεν, ἤχησεν.
Ἐξήμησεν. βράσσως ἐδιδη. Βραμίσαλ̣ γρ. τὸ βράσσως καὶ βράμης δηθῆναι.

Ἔξρω

Ἐξεπάϊγλιο, pro ἐξεπάϊγλιο, sive ἐξεπαϊάγλιο. Quin & sine Æolismo dici posset, Ἐξεπάϊγλιο pro ἐξεπαϊάγλιο scriptum esse, confusis (ut sæpe) literis β & ρ. Sed Æolismum præfero.

1. Ἐξεμέσαν. ἔκρυψεν. ἔπιεν. καὶ.] Sup. Βεβίαται. ἐδίδου. κρύπτειν. Et: Βεβίηκε. κατανάλωσε. ἔκαυσεν, κατέφαγεν. Conf. sup. v. Ἐξεμέσαι.

2. Ἐξέσχαν.] Hom. *Il.* Ε. 859. Mox deleto signo divisionis una cum voce Ἐξέσχαν, malim una ferie: Ἐξέσχαν. ἤχρεσεν. ἐβόησεν. ἐψόφησεν. Sic infra: Ἐξέσχεν. ἐψόφησεν, ἤχησεν. Supra: Βεβίηκε. ἐψόφησε. Et: Βεβιηκὼς. ἠχήσας. ψοφήσας. Conf. v. Ἐπέσχασι, & *Not.* ibi. Idem obiicivat Cl. *Kuster.* his verbis: „ Sublato signo distinctionis, & deleto altero ἐπέσχε, continuā ferie lege: ἤχησε, ἐβόησε, ἐψόφησε. Conf. „ v. Ἐξέσχεν. „ Similiter Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 269. Ideo vocem hanc († Ἐβόησε) ut supervacaneam, parenthesi includi.

3. Ἤχρεσεν. † Ἐβόησεν, &c.] Vid. *Not.* præced.

4. Ἐξέμησε. ἐφώνει.] Ita supra: Βρυχᾶται. - - - φωνεῖ. &c.

5. Ἐξέρπειν.] L. Ἐξέρπεσε. SALM. Conf. v. Βελθῆ. Βεῖσαι. Βεῖσκαι, &c. & mox v. Ἐξέρπεσε. - - - ἐξάρωσε.

6. Ἐξέσχαν.] Eurip. *Rhes.* ν. 825. Οὐκ' ἀκούσατ', ἦ' ἔξεσχε. Conf. ν. 730. ibique Barnes. & sup. v. Ἀνέσχεθε.

7. Ἐξεῖ. &c.] Repetit locum *Gen.* XIV. 13. Ἀλέξῃ τῷ σπείρῃ. ubi Schol. Τὸν τοῦ τῷ Ἐξεκίᾳ κείμενον ὑπερ Ἐξεῖ. Et Acacius: Ἀλλ' ὅ, Ἀλέξῃ τῷ Ἐξεκίᾳ, Ἀλέξῃ τῷ σπείρῃ. Ἐξεῖ Θ· ὅ, περίττις ἐρμηνεύει). Et fortasse scripsit Hesych. Ἐξεῖ. Ἐξεκίᾳ. ut sit ejus loci, quem adduxi, glossa. quanquam nihil immutem. HEINS. Ἐξεῖ Θ. περίττις. quasi יתר. Vid. Hieron. ad *Jon.* I 9. SOPINGIUS. Rectius Georgius Hamartolus in *Excerptis Chronicis.* (Maleīæ *Chronico* præmissis) p. 12. ad Heberum recurrit. Confer quæ notavimus ad v. Ἀλέξῃ. (post v. Ἀλεξμένες.) Alteram explicationem exhibet etiam Lexicon Origen. p. 203. *Ed. Martian.* Ἐξεῖ Θ. περίττις, ἢ ἀλλοτριοχρὰς. f. l. ἀλλοτριοχρὰς. Et *Fragm.* III. secundum Cod. Reg. p. 133. Ἐξεῖ. ἀλλοτρίως. ἢ ἀλλοῖως. Similiter *Excepit. MS. Nom. Heir.* Ἐξεῖ. Ἐξεκίᾳ. ἢ γνώμη. ἢ ἀλλοτρίᾳ. ἢ ἀλλοίᾳ.

8. Ἐξεῖσαι.] Ex Hom. *Il.* M. 346. Schol. Ἐπεῤῥάγησαν. Conf. sup. v. Ἐξεῖσε, & Βεβίσαι.

9. Ἐπεθεντο.] Vid. inf. *Not.* in v. Ἐπιβήσαντο.

10. Ἐξῆ Θ.] Ab ἰω, ἴσω, ἴσμι, Ἐξῆ Θ. G. Pro βάτις l. ἐπεῤῥάγης. SCHR. [vel GUYET.] BRUNO. Vid. sup. v. Βαῖς, & Βάτις.

11. Καὶ ποτ̣μὸς Θρᾴκης.] Strabo l. XIII. p. 590. referens, multa nomina Thracibus cum Trolbus esse communia, meminit etiam Arisbi Thraciæ fluvii, qui incidit εἰς ἢ Ἔβρον. Sic Ἔβρος ποταμὸς mentio apud eund. l. VII. p. 322. *sub fin.* & p. 329. Adde Hom. *Epigr.* 33. *in Hospites*: - - - ἀνδρῶν Ἔβρου κλειτὸν ῥόον Θ - - pro quo *Epigr.* 34. Ἔβρου. Conf. inf. v. Ἔρυθρ Θ. Plin. IV. 11. de Thracia agens, etiam *Hebrum amnem* recenset; & XXXIII. 4. *init.* de *Hebro Thraciæ* loquitur. Sæpius Maro: ut *Georg.* IV. 462. ubi Servius: *Hebrus, fluvius Thraciæ getidissimus.*

12. Ἐξῆζειν.] Fortasse alludit ad illud Archilochi: Ἡ Θρὴξ ἤσπαζε, κἀλάλαζε' ἐπ' αὐτῷ. De quo vid. cap. 23. L. III. *Lectionem* nostrarum. Nisi etiam ἤσπαζε, quod præcedit, aliquis malit. SOPINGIUS. Exstat illud Archilochi apud Athen. l. X. p. 447. C. quem locum notaverat etiam *Schrev.* male rejectum ad v. Ἐξῆ Θ. Conf. *Not.* in v. Ἐξοίδα. *Kusterus* pro Ἐξήιζε legit, Ἐξῆιζε, in conveniat cum ἠνωχῆτο. Quod recepi. Phavorinus hanc & seq. glossam ita conjungit: Ἐξῆιζεν. ἀΦεξείποντο. ἠνωχῆτο.

13. Ἐξηύζοντο.] Βρυάζειν est ὠδᾶν, *frui.* G. Vid. Cyrill, & Suid. IS. VOSS. Vid. *Not.* præc.

14. Ἐξῆρεν. ἐπλήθ.] Inf. Ἔρπειν. - - πολλὸν. Adi locum & *Not.* Conf. v. Ἐξῆμεν.

15. Ἐξηύσθη. ἔπτεζεν.] L. Ἐξηυξήθη. *citabat.* SCHR. [vel GUYET.] Male forsan pro Ἐξοίδει, ἴζεν. KUST.

16. Ἐξήχεν.] Vid. sup. v. Ἐξέσχαν, & Ἐξήχησε.

17. Ἔξρω.] Callim. *H. in Jov.* ν. 49. - - ἐπὶ δὲ γόνῳ κρείον ἔσρᾳ; PERGER. Vid. sup. in v. Ἔξλιν, & *Not.* in v. Ἐπεῤῥᾴβη.

18. Ἐξόμησι.] Βυσσῆς. ἢ φύκι. βύσσ, βύσσα, βυσσὸν, βυσσὶν, bullio. G.

19. Ἐξοίδει.] Sic & Suidas. Pro Ἐξοῖσι, quod est in loco, quem spectarunt, Comici *Pac.* ν. 644. Vid. sup. v. Βασσᾶν.

20. Ἐξοῖσι.] Vid. sup. v. Βεῖσι, & inf. v. Ἐπιδέσμην.

21. Ἐξοῖδ'. - - τὸν Ὠιδόν.] Vide in Ὠιδόν. SOPINGIUS. Ἐξοῖδ' & Ὠιδὸν scribendum est: quamquam posterius tantum obvium *Num.* XXI. 10. & XXXIII. 43. ut recte monet Cel. *Wesseling* in *Prabab.* p. 285. Euseb. Ὠιδὸν φησὶν ἡ τῶν Ἑβραίων ἐν τῇ ἐρήμῳ. Itaque (Ὠιδὸν) in utroque loco scribere mallet Cl. *Harkenroth* in *Bibl. Brem. Cl.* VIII. p. 342.

22. Ἔγασι.] A γάω, γεγαὼς, γᾶσι, Ἔγασι. GUYET. Pro Ἔγασι, idque pro γέγασι, ab inusitato verbo γάω. Vide mox v. Ἐγεγαῶτα. KUST. Conf. v. Γεγάᾶσι, Γεγασὶν, & seqq. item v. Γεγεὶς, γεγυὶς, ὑπάρχων.

23. Ἐγαῶτας.] Vid. sup. v. Γασῶν], & seqq.

24. Ἐγαγγάλιζεν. ὑποτρόμασεν.] L. ὑπέτρεμεν, ut optime Phavorinus. Ita apud Suidam: Γαγγαλίζει. αντὶ. ὑπετρόμαζε, ἀστράτιζε. ἱππίζει. Ubi Etymol. & Phavor. etiam rectius ὑπεσείει. Conf. sup. v. Γαγγαλίζει.

25. Ἐγγάλιν.] Pro ἐγγάλαιεν, ut γαλαγὸν pro γαλακτικὸν. H. STEPH. *Thes.* I. 812. B.

26. Ἐγαμίζει.] Ἐγαμίζειν quid sit, docet Eustath. *Il.* I. p. 661. IS. VOSS. Phavorin. Ἐγαμοῦσι λέγουσι, τὸ ἐπὶ ἀποτελείᾳ οἴκοις εἰσαγωγὴν.

27. Ἐγαυάτην.] An scribend. Ἐκγυάτην, i. e. in terram versus est. G. Vid. Suid. in Ἐβλάστησεν. IS. VOSS.

28. Ἐγγεγεμάχαιρεν.] Ita Hipponax ὁ παροιμιακὸς, ad formam vocis Ἐγγεγεμισθ Θ, adpellavit quemdam Hippomedontem, vorantem ὁ καὶ πάντα πάσχοντα. Vid. Joach. Camerar. *Urr. L. Comm.* p. 350.

29. Ἐγγεγεμισθ Θ.] Vid. Leon. Allat. *de Engastrim.* c. 1. & 2. Le Moyne ad *Var. S.* p. 993. &c. Gyrald. *de Dii*, p. 228. Van Dale *de Divinat.* p. 648. seqq. Deyling *Obs. S. P.* II. *Obs.* 18. §. 12. &c. Hef. in v. Ἐγγαστρίμυθος, Ἐνγαστρίμυθος, & Στερεόμαντις. Conf. Suid. & Galen. *Gloss.*

30. Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ] Locus est p. 176. E. ubi Ἐμφυλία adpellat. Quo respicit etiam Suidas.

31. Τῶτων ἡμεῖς πάντων ἦσαν κάλλιστ.] Dreft aliquid. MAUSSAC. Difficile est fupplere quod verum sit. Facile forte legere πανταῖον. sed quare Ἐγγεγεμισθ Θ erat dicturus (nam id significare ea vox videretur) nullam video rationem. Sed quid si quis legeret Πιθόνα, cujus fœmininum foret Πιθόνασα, de qua in S. Scripturis. PALMER. Forte Πιθοίνιον, vel Πίθονα. Sic alibi: Πιθὼν, ὁ ἐγγαστρίμυθος. &c. SALMAS. Vid. Clem. Alex. p. 9. Sine dubio legendum: Τῶτων ἡμεῖς Πίθωνα κάλλιστ. SCHR. Leg. Τῶτων ἡμεῖς Πιθωνίλλα κάλλιστ. Vid. Πιθὰς, & Πιθώνιον. IS. VOSS. Leg. Τῶτων ἡμεῖς πάντων ἴξιωλάλλιστ. *hos omnes*, inquit, *nos in crimen jactitumque vocantus*, vel *accusamus*. Loquitur Hesych. ut Custilianus. KUHN. (ad Polluc. VII. 188. p. 827. n. 63.) Scrib. Τῶτων ἡμεῖς Πιθόνα κάλλιστ. Nam plane corruptum est. Appellabant autem antiqui Ἐγγαστρίμυθον, & Sophocl. Στερεόμαντιν, quem Πιθόνα nos & posteriores Graeci appellant. Infra Hef. Στερεόμαντις. ὁ ἐγγαστρίμυθ Θ. Πιθὼν. HEINS. Recte! adstipulante Ez. Spanhemio ad Callim. p. 383. Rem planam facit Plutarch. *de Orac. def.* p. 414. E. ab aliis laudatus, & Suid. v. Ἐγγαστ. ὃν τινες Πιθόνα. Conf. *Rich. Montacut.* ad Photii *Epist.* 151. p. 207. ubi corrigit hunc locum: τῶτον ἡμεῖς Πιθόνα τὸν κάλλιστον. Sic & *Hammond. ad Act. Ap.* XVI. 16.

"Εβαυεν. ιστιεν. ὑγές. ἄωεν. καθόφατον. ἐπλεμμένον. ἔπκμον [1].

"Εβαυσον [2]. ὕσταμβα.

Ἑβδιάλ⊛. πανήρ⊛.

Ἑβεγάδασι [3]. εἰσί. γεγάασιν.

Ἑβεγαῶτας [4]. γεγαπυῖα.

Ἑβεγενές [5]. βοῦζα.

Ἑβελαῶζα [6]. κεβεγελαῶζα.

Ἑβεγήνε. οὗτος τοῦ γένους.

"Εβεινον. ῥοῦλαν [7].

Ἑβεινον [8]. ἐβεννήσαμεν.

Ἑβήμαλα [9]. ὑπογεγάμμαται.

Ἑβήμυς [10]. ἡ γῆ, ὡς Ἀθηναῖοι.

Ἑβλαυκᾶσαι [11]. ἐμβλέψαι.

Ἑβλύσατ [12]. ἐβλυκάζ.

Ἑβλυβλύμβα [13]. ἔπαχεα. ἄχεα.

Ἑβνωσεῖ [14]. ὑπεγεῖν. σπεύδειν.

"Εβνα [15]. τὰ ὀ τῇ γῇ.

"Εβνεν. ἐβύτεσθ.

Ἑβυῶν [16]. γενῶσιν.

"Εβυνα [17]. τὰ τέκνα τῆ τέκνοι.

"Εβγοσ⊛ [18]. γὸς γοῦ.

Ἑβέγων [19]. Φοβερᾶς βλέψας.

Ἑβεγαψάτο [20]. γαγὸν καὶ Φοβερὸν ἔβλεψεν.

Ἑβγεσμός. παρξυσμός.

Ἑβγεμᾶζ. εἰσαγίσαι τοῖς πιτυλβυτικίσιν [21].

Ἑβγιάζων [22]. ἀντφωνᾶν.

Ἑβγίαι [23]. αἱ ἀναδοχαί.

Ἑβγιαλίζαι [24]. ἐβχεσθαι, δοῦναι εἰς χεῖρας· ἐπιδὴ τὰ κύλικα [25], Γύαλα λέγε. ἃ δὲ λαμβάνων ἢ κύλιξ, τῇ χειρὶ πῶτα [26] λαμβάνῃ. καλοῦν δὲ Γύα, αἱ χεῖρες.

Ἑβγιαλίζω. παρίχω. χειζίσμοι.

Ἑβγίαν. ὑφανίαν. Δάκωνες.

Ἑβγίδιον. ἔβγιον [27], πλησίον. παρατῆκον.

Ἑβγίη [28]. γάμω ὑπογεγάφη. καὶ σημεῖο [29] ὁ βυτικῆ.

Ἑβγόβιν. ἐβγύς.

Ἑβγιώσατ. συμπλακήσῃ. εἰσαλιοθήσε.

"Εβγ⊛ [30]. ἀνάδοχ⊛.

"Εβγιον. ἐβγιητὴν. ἡ ἀσφαλές. ἐβύτητα [31]. ἀκήσας δὲ ὡς ἐμοῦ εἶεν οἱ πολέμιοι.

Ἑβγιῶ. ἐκδίδαμι.

Ἐκγαβ⊛. ἔχαιρε.

Ἐκγάνεν [32]. ἐσήμαινε.

Ἐκάπατο. ἐγέπησσ.

Ἐκγαῖ [33]. ἀναφίσῃ.

Ἐκίλα [34]. χαλινοί.

Ἐκί-

1. "Εβγασγ. - - - ἔπκμον.] L. ἔπκμον. Inf. "Εκλυφ. χλαφὸν, ὀύγγρ, ἡ τοτιφὶ. ἐπκμον, ὑγρὸ. Quæ voces omnino conferenda: utra autem lectio præstet, considerandum. Varia confudisse videtur Hesychius adinis soni vocabula, & in σεσφωλὸν forte respexit ad "Εκπαγρ: in ἐκλελοιπὸν ad "Ελλυβο (vel Γαῖρρ) & pro ἄωεν (quod supra ἀφίλαεν, & ἄπκμον explicuit, quæ notiones male quadrant, forsan scripserat ἄωρὸ, quod sup. est ὑγρὸ, χλαφὸ. Sed ulterius cogita. *Kusterus* pro ἄπκμον tantum correxit eilam ἴπκμον, i. e. *humidum*. Silet in ceteris.

2. "Εβγασζον. ὑπταμβόν.] Supra: Γασσὸν. σταμβὸν, ερεθιστὸν. Vide ibi.

3. Ἑβγεγάδασι.] Hom. *Il.* Υ. 236. Conf. sup. v. "Εγασι, & *Not.* ibi. Conf. H. Steph. *Ind.*

4. Ἑβγεγαῶτας.] Pro Ἐκγεγαῶτα G. Vid. inf. v. Ἐκγίγαβρ.

5. Ἑβγεγενές.] Vid. sup. v. Γεγενές, & Γεγαὸς, & *Not.* in v. Ἐγγενὲς, &c.

6. Ἑβγελαῶζα.] Vid. inf. v. Ἐκγελαώσαμα.

7. Ἑβγινον. ῥοῦλαν.] Vitiose apud Phavor. "Εβγασι. ῥοῦγα. Scrib. "Εβγασ. ἄλλα.

8. Ἐκγίνασ.] Hom. *Il.* Υ. 236. Vid. ibi Schol. & Suid. Frustra ergo *Il. Vossius* Ἐκγόνν corrigit. Pro ἐβγιωσζοῖο, leg. ἐβγιο. pro duplex γ, ut Schol. *l.* c. & H. Steph. *Ind.* Infra: Ἐκγενίασ. ἐκγίασζοῖο. Vide & mox v. Ἐβγοῦς, & Ἐγγίασμ.

9. Ἑβγήμαλα.] Videtur scribend. Ἐβγεάλεβα, *genas incrustatas* seu *fuco* aut *cerussa obtectas* habentes. PERGER. An scribend. Ἐβγαλαλείφοι? a γλάω, pro *oculo*, & ἀλείφω. Favet subjecta expositio. Nam infra: Ἐπογεγράμμαται. σημαίνεται ἢ ἐφαλμῶν. &: Ἐπογεγραμμένοι ἐξεχεαίνοι.

10. Ἑβγῆμυς.] Vid. in Ἄχαμα. SOPING Compos. ex ὁ & γῆμυς, id est, γῆ. Vid. Hesych. in Ἀχαμαί. A γάω, γάσω, γαῖα, γία, γίη, γῆ, γάμυ, γαμία, γάμυς, Ἐβγῆμυς. G.

11. Ἑβγλαυκᾶσ.] Vid. inf. v. "Εκγλαυζεν.

12. Ἑβγλύσατ, ἐβγλυσ.] Herodot. *Euterp.* [L. II. c. 92.] Καὶ ἐβγλυσατ ἰσχυρὸς ὁ ἐφ' ὑγρῶν, μαγαβ⊛ καὶ μέλας. Agit de radice loti apud Ægyptios. SOPING. Conf. Goldast. ad Dosith. five Hadr. *Reſp.* §. 17. n. 151. & H. Steph. *Ind.* qui ad hunc Herodoti locum respexisse procul dubio ait Hesychium.

13. Ἑβγλυβλύμβα.] L. Ἐβγλυβλύμβα. IS. VOSS.

14. Ἑβγνωσεῖ.] Est *inire*. Lamprid. *Heling. Poſtea ter cum uxore perfecit*. Vid. ibi Salmas. VALES. Ἐβγνωσὶ recte ita accipitur, & expon. σπεύγειν, quod ad rem Veneream pertinet. Ita Lycæenium apud Longum *Paſtor*. I. III. p. 84. animadvertebat Daphnidem σπεύγειν διαιάβρου καὶ σφεγγοῦς, *ad patrandum fortem esse & libidine turgere*. Sic ψακτέμεν σπεύγειν, apud Alciphron. Vid. Salm. *T. II. H. A.* p. 18. Conf. v. Ἀπέτρωσι, & Θυμῶν. In seq. *ex dubio* respicitur ad Ἐβγνωσὶ. Nisi malis, cum Cl. *Kusterο*, utramque significationem eo referre; ut Ἐβγνωσὶ male pro Ἐβγνωσὶ sit positum. Certe infra: Ἐβγνωσὶ. ἀπόβοσις. ἀπεγγύησις.

15. Ἑβγνα.] Pro Ἐβγνεα. Vid. Nunnes. in Phrynich. p. 58. SCHR. Vid. Etym. M. in v. Ἐβγνα. IS. VOSS. Ἐβγνα legunt *Syllburg.* & *Jungerm.* ad Pollux. VIII. 141. p. 965. Lea. MS. *Bibl. Coiſl.* p. 472. Ἐβγνα. ανῆζη ἐπὶ γῆς. Vid. Suid. in v. Ἐβγνεα. Conf. Salmas. *de Modo Uſur.* p. 81—92. & inf. in v. Ἔπνεια.

16. Ἑβγυῶν.] L. Ἐβγνᾶν. IS. VOSS. Vid. sup. v. Ἐκγόνοι. An hinc corruptum? Aliter *Kusterus*: „ Male forsan (inquit) pro Ἐκγόν, γόνων): ab insolito verbo „ γάω. „ Conf. *Not.* in v. Ἔγασι, ut & v. Ἐβγνεσάνα.

17. Ἐβγνα.] Vid. inf. v. Ἔκγνα. Quæ duo infinitis in locis permutantur, & a nonnullis corrumpuntur Vid. Eurip. *Hippol.* Υ. 450. &c. & *Not.* Seq. Ita LXX. *Job.* XXI. 24. Ald. & Symm. XXXI. 8. habent ὄγνα. utrumque est apud Clem. Alex. *Strom.* L. II. p. 477. *Ed. Pott.* Ἐβγνοθ etiam est in Comici *Equit.* Υ. 783.

18. Ἐβγνο⊛.] Pro Ἐκγνο⊛, quod rectum videtur. SCHR. Conf. v. Ἀμάσασι, Ἀπέγνο⊛, Θυγατερᾶϊ, &c. Hom. *Il. in Ven.* Υ. 285. - - - Βαλτασεῖ⊛ ὑγνοι εἶσι. Vid. Casaub. ad Aristoph. *Equit.* Υ. 783. Interpp. ad Pollux. V. 15. & *Misc. Obſ.* VII. 1. p. 53.

19. Ἐβγέγασι.] Legere malim, Ἐβγεγὸς, quasi ab ἐβγεγία. KUST.

20. Ἐγεγαψάτο.] Haud scio an perperam pro Ἐβγεγράψατο. H. STEPH. *Ind.* L. Ἐβγεγράψατ. IS. VOSS. Series liter. requirit, Ἐβγεγράψατ. KUST. Vid. sup. v. Γεγαψάτ, inf. v. Ἐγεγγαίασται.

21. Τελετικίζοι.] Sic omnes Edd. & Phavor. Refcripſi τετιλβύτ.

22. Ἐβγιάζων.] L. Ἐβγνάζων. *expromittens*. PERGER. Ex ferie liter. ſcribendum eſt Ἐβγνάζων, quod hic poſitum videtur pro Ἐβγοῦν, vel potius Ἐβγνοῦβ⊛, ab ἐβγνᾶζ. Colligo ex ſequente interpretatione ἀνθρωπῶν, quod ex uſu recentiorum Græcorum ſignificat *ſpondens*, vel *fide jubens*: eadem nimirum ratione, quâ in lingua Gallica *répondre* ponitur pro *spondere*. Nam ἀνθρωπὸς proprie ſignificat *reſpondere*. Vide Du Cang. *Gloſſ. Gr.* v. Ἀνάβασις. Suidas: Ἐβγνόματα. ἀνθρωπήματ. i. e. *ſpondemus*. KUST.

23. Ἐβγίαι.] Hom. *Odyſſ.* Θ. 351. Vid. Etym. M. & inf. v. Ἔβγια, & Ἐβγο⊛.

24. Ἐβγιαλίβαι.] Hom. *Il.* Α. 353. & Schol. Conf. v. Ἀπεγγυαλίζοντ.

25. Κύλικ] L. κύλικ.]UN. κύλικ. HEINS. Vel γύαλ. *G.* Vid. Cyrill. & Euſtath. ad *Il.* Β. p. 190. IS. VOSS. κύλικ malim. Vid. ſup. v. Γύαλα, ubi legitur ι - - - Γυαλαν, καὶλαν. Conf. Phavor. v. Ἐβγιαλίζ. &c.

26. Τῶτα λαμβᾶ.] L. ναῦτλον. HEINS.

27. Ἔβγιον.] Scrib. ὄγνιον, i. e. *propius*: quod ſup. vide. Conf. Suid. v. Ἐβγιον. Infra: Ἐβγίδιον. ὄγνιον. Similiter *Kuſterus*. Conf. mea in v. Ἔβγιον.

28. Ἐβγίη.] Vid. Ælian. *Var.* VI. 4. & Harpocrat. p. 92. SCHR.

29. Σημεῖο ὁ Βυτ.] Vid. ſup. *Not.* in v. Γλάσσης.

30. Ἐβγ⊛.] Vid. ſup. v. Ἔγγυς, & Lea. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 477.

31. Ἐβγιον. - - ἰβγύτητα ἀσφάλ. &c.] Scrib. † Ἐβγύτ. ἀσφ. Ἀκούσας δὲ ὡς ἐβγύς, ἦγεν ὁρμὴ, εἰσι οἱ πολέμιοι. Ut ea ipſa verba ſint *furis*, quæ citatur ea Auctore. HEINS. Diſſimulaerat etiam *Il. Voſſ.* poſt ἀσφαλὲς. Videntur autem plura deeſſe. Phavor. Ἐβγιον. τὸ ἀσφαλὲς. Ἐβγιον δὲ, τὸ ὀγγινεφὲς. ἴσως. Conf. Salmaſ. *de Modo Uſur.* p. 78.

32. Ἐγεγάασι, ἐκγάασιν.] L. Ἐγεγάασι. ἐκγάασιν. ut Hom. *Od.* Γ. 161. & Schol.

33. Ἐγγρᾶ.] L. Ἐγγρᾶ. IS. VOSS. Immo Ἐγγρᾶ. forte ex *Il. Or.* IV. 14. vel Jacob. V. 15.

34. Ἐγίλα. χαλινοί.] L. χαλινοί. Ἐγίλα pro σίλα, vel σί. λα. [quod inf. χαλινοί.] IS. VOSS. Ἐγίλα per corruptionem detorum eſt ex σίλα, vel ἴσλα, unde primo factum eſt ἴγλα, & deinde ἐγίλα. Conf. inf v. Ἐλλα, quod itidem exponitur χαλινοί. KUST. Fortaſſis: Ἐγίλα. ἐγκαλεῖται. *Ridebat, ſerenitatem præ ſe ferebat.* Lucret. L. I. Υ. 8. - - tibi

'Εγίλωτα[1]. ἀσίρες.
"Εγιντο[2]. ἴλαθεν. ἐγένετο.
'Εγείρω. ἐγίζησι, ἀναζῆθι.
'Εγεγχεῖ[3]. ζηγορεῖ.
'Εγείλασαν[4]. συνήλασαν.
"Εγλιζε[5]. τὰ ἑτέρων ἑτίσεις ἰδίδε.
"Εγρεγας[6]. ἐρθόπησεν.
'Εγηγα. ἐγήγερσα.
'Εγείνεο[7]. ἐγέννησας.
'Εγήαγ|Θ. 'Οπίαγ|Θ. 'Οπίαχσις[8].
'Εγκαβελεῖν. κατβαλεῖν.
'Εγκαθεμγμὸ|Θ. ἐγκαζαχελισμὸ|Θ.
'Εγκάβε|Θ[9]. δίλι|Θ.
'Εγκαθεγγύρτες. ἀπκλείοντες.
'Εγκακοῦμεν[10]. ὑβρίζομεν.
'Εγκαλεῖν. αἰτιᾶζ|Θ. ῥεγκαλεῖζ|Θ.
'Εγκαλινδούμε|Θ. ἐγκυλίομε|Θ.
'Εγκαλινδῆται. ἐναπφρέχ|Θ. ὀλίζ|ρίζ|ει.
'Εγκαλοσκελεῖς. οἱ μὴ κλειδίοντες τὰ λχεῖα, ὁ κάλως[11] ἐδομεῖοντο τοὺς πέδας.
'Εγκαλύπτεσθαι[12]. ἀμφιβέπεσθαι. αἰχνίσσθαι.

'Εγκαλύπτε|Θ. συγκρύπτε|Θ.
'Εγκάναξον[13]. ἔσχε. ἔκπαι[14].
'Εγκαυθὶς. σαὶξ[15] ὁ ὀφθαλμῷ αὐξηθῖσα τὸ πάθο|Θ ποιεῖ.
'Εγκαρπὴ[16]. 'Οπιαρπία.
'Εγκάπῃ. ἐκπαῖ[17].
"Εγκαρ|Θ[18]. αἴσιμ|Θ.
"Εγκρ|Θ[19] μοῖρα. σύθασίμ|Θ μοῖρα.
'Εγκαρπαδίζας. ἐγκριθίζας. σύντρέχας.
'Εγκάρσιον[20]. πλάγιον.
"Εγκαρζα[21], τοὺς κεκυρτωμένους τοίχους. ἀλλὰ καὶ "Εγκαρπα, Φρύγιχ|Θ Δαναΐσιν[22].
"Εγκαρσιν[23]. σύντροις, σπλάγχνοις.
'Εγκαταθεμὼν. ἐγκαταθέμενος. δυνάς.
'Εγκαταλέξῃ. ἀναεθμήσῃ.
'Εγκαΐα[24]. χθ' γνώμην, χθ' νοῦν.
'Εγκατιλεσθῶ|Θ. ἐγκαταλειφθῶ|Θ.
'Εγκατιλημμῆν. ληφθῆναι, κατεχπιθῆν.
'Εγκατίσκηψαν[25]. ἐφώρμησαν.
'Εγκατίχει[26]. ἀνέχου.

'Εγ-

vident æquora ponti &c. PERGER. Dum quid certius ab aliis allatum videro, pro γελοῖοι scribendum suspicor, γελᾶν, aut γελάσαι, ἰγελᾶσία, sive quoque ἰγελᾶσιν. Omnium paratissimum foret reponere γελᾶσι: sed dubito an intransitive notet. Mare nempe, itemque alia inanimata Poëtis frequenter dicuntur γελᾶν, pro γελᾶσθαι. Vid. Apollon. Rhod. IV. 1171. Eustath. ad *Il.* A p. 120. 30. Rittersh. ad Oppian. *Hal.* IV. 334. & *Obs. Misc. Vol.* IV. *Tom.* II. p. 212. seqq. ABRESCH. Nugas peperit vitium typographicum Ed. Hackianæ: nam ceteræ omnes, χαλεοὶ, pro χ. Ad ea quæ Viri Docti de ipsa glossa, 'Εγίλα, monent, confer mox v. 'Εγειλαζων.

1. 'Εγίλωθα.] Pro 'Αγελωθεῖ, id est, πουσὶ. Vid. Εἶλαι, & 'Εγείλαζων. IS. VOSS. An ab אילת *Ps.* XXII. 1 de quo R. D Kimchi in *lib. Radicum* scribit: הוא כוכב הנקר *notat stellam matutinam* PERG.

2. 'Εγίντο.] Sup. Γίνω. ἴλαθεν, &c. ubi vid. *Not.* Scilicet ab ἴλαι, ἴλατ, per Syncop. ἴλντ, factum esse Dorice ἶντ (ut ἰλάτε, ἶτε) & cum γ pleonast. (rectius Æolico) Γεντ, docet Etymol. & Eustath. Dubitat tamen Ill. Ez. Spanh. ad Callim. p. 692. an in voce ista non alius forte lateat usus antiquus & obsoletus.

3. 'Εγηγερεῖ.] Pro ἐγηγερεῖ. Vid. inf. v. 'Εγγίγερον, & seqq.

4. 'Εγείλασαν. συνήλασαν.] L. συνείλασαν. PERG. Vid. sup. v. 'Εγειλα, & *Not.* ibid.

5. 'Εγλιζε.] L. 'Εγλιζε. IS. VOSS. Scr. 'Εβλιζε. PERG.

6. 'Εγρίγορας.] L. "Εγγρε φ, idem quod Μίγγρε, a μαγίρω, illud a μὰ ἐγείρω. IS. VOSS. An pro 'Εμέγγρε? an vero corruptum est ex 'Εμέγγρο, quod infra similiter ἐφθονῶν redditur, perinde ac inf. v. Μεγγρο.

7. 'Εγείνεο.] Hom. *Il.* E. 880. & Schol. Conf. v. Γείνατ, & v. 'Εγείνατ.

8. 'Εγήαγ|Θ. ἰσίχασε;] An ἴσχασε? Ita Suidas. Phavorinus: 'Εγγαγ|Θ, τὸ 'Εγγαγε|Θ. ὁ ἴσχασε.

9. 'Εγκ. βαλ|Θ.] *Jab.* XXXI. 9 & XIX. 12. PERG. Luc. XX. 20. HEINS. Vid. Phrynich. p. 58. Heinf. *Exerc. S.* p. 34. & 189 & omnino Piic. ad *l. c.* & *Annot. prior.* ad *Ps.* IX. 29. Salmas. *Præfat. de L. Hellen.* p. 44. seqq. Suicer. *Thes. Eccl.* & inf. v. 'Εκβάλ|Θ. Cyrill. & Suid. addunt, κακόσχολ|Θ. H. Steph. *Thes.* I. 1667. & alii ab ἰξισθήκω derivant. Possit etiam deduci ab ἐν, & σάλευμι, ut Lat. *Insidiator*, ab *insidenda*, quod clanculum insidere soleant loca occulta.

10. 'Εγκ. ὑβρίζ|Θ.] Falsissima lectio. Leg. 'Εγκακοῦζ|Θ. ὑβρίζ|Θ. *in cucubo coquimus.* PERG. Vid. Martin. *Cadm.* qui ὑβρίζ|Θ hic putat esse pro κυρίζ|Θ, *elevamus.* In D. Clementis *Epist.* II. ad *Corinth.* §. 2. Μὴ, ὡς οἱ ἀδίκως, ἐγκακοῦζ|Θ, *non clamose vociferemur*, cum Wendelino verto P. Colomesius, a Cotelerii sententia alienus. Forte ἐγκαλοῦζ|Θ ibi scribendum. An vero apud Hesych. *b. l.* fuerit 'Εκκακοῦζ|Θ, (ut inf.) ἀνεβρίζ|Θ, non delirio.

11. 'Εκαλοσκελὴς. . . ἰξισθάλως &c.] Scrib. ὁ κάλως. *Qui crura habent inclusa ligni*, seu *nummis*. H. STEPH. *Ind.* SCAL. CASAUB. ad Athen. p. 612. MEURS. *Them. Attic.* II. 3. p. 67. Admisi hanc lectionem. At tamen ὁ καλὸς emendat Cl. *le Moyne* ad Polycarpi *Epist.* p. 505. Infra: Καλὸ|Θ. τὸ δυσωπητικὸν, παρ' ἕλλοι δ' ἰδίωτ. Glosse: σύνδετον, *nervus*. qui sc. ferreus, aut igneus erat. Vid. Theod. Marcilii *Interpretam. Leg.* XII. *Tab.* c. 18. in *Thes. Jur. Rom.* T. IV. p. 219.

12. 'Εγκαλύπτ. . . . αἰχ.] Chrysost. T. I. p. 579. Οὐκ αἰχνιεῖτε, οὐδ' ἐγκαλύψετε πονηρὰ λογισμὸν συνθέσεως. Et p. 1. Αἰχνιεῖτε Ἕλληνες, ἐγκαλυπτόμενοι Ἰουδαῖοι. VERWEY.

13. 'Εκάναξον. ἔσχε, ἴσυσε.] Aristoph. in *Equit.* SOPING. VALES. Vid. Eustath. A. *Odyss.* p. 35. IS. VOSS. Eadem loca notavit Cl. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 45. Conf Suid. & Etymol. M. Confudit Noster iterum duo vocabula, sc. ἰξισθάνειν, quod est ἴσχειν, & ἐκκακίσσειν, i. e. ἐκσεῖν. Vid. Kust. ad Comici *Equit.* v. 105. & *Not.* seqq. item Jungerm. & Hemsterh. ad Polluc. X. 85. Conf. inf. v. 'Εκκακίσσω, (ibique *Not.*) 'Εκκαμάθης, Κακάθας, & sup. v. Δακαμὸ|Θ. Adde H. Steph. *Ind.* & Barnes. ad Eurip. Cyclop. v. 157.

14. 'Εκπαῖ.] Male. Pertinet enim ad 'Εκκακίσσω, ab ἐκκακίσσειν, quod significat *ebitere* Ælian. *Epist.* IV. Τρεῖς οἱ ὄφεις ἰξεκκάκησε κόλικος: *tres capaces exhausit calices.* Vox 'Εκκακίσσω sumta ex Aristoph. *Equit.* v. 105. ubi vide quæ notavimus. KUST. Vid. *Not.* præc.

15. 'Εξὶ σαὶξ ὁ ὀφ.] Scrib. σαὶξ ὁ ὁ τῇ ὀφ Auctor *Definitionum Medic.* 'Εκκαυθὶς ἐστι τύφωσις σαρκὸς ὁ τῇ μαγάλῃ κανθῇ. 'Εξκαυθίσθαι nempe, ἐφ' ἑαυτοῦθίσθαι, ipsas ἐφ' ἑαυτοῦ radices dici notant; quas a lacrimandi officio *fontes* quoque dici volunt. HEINS. Vid. H. Steph. *Vocab. Med. exposit.* p. 287. & Foës. *Œcon. Hipp.*

16. 'Εκπαρπὴ.] L. 'Εκπαρπὴ SALM. Ordo postulat 'Εκπαῖ, i. e. ἀκροτελεύτιον, ἐπιπαροῦσα: ab ἰξίσταμαι. IS. VOSS.

17. 'Εκπαῖ| σαπῆ.] Suid 'Εκπαῖ. ἐρυθρόν. Quid si hic σαπῆ, pro σαπεῖ? BERNARD. Conciliare has fludet expositiones Aufterus; sed pro σαπῆ & ἐξιδιῶζ, malet ἰσπεῖ, vel σαπεῖ, & ἰσαθῶζ, vel σεσαθῶζ. Verum si non alia labe inquinata fiet, hanc nulla est. Multa enim compolita, cum οι & ω, sive οῖς, promiscue in certis loquendi modis adhiberi invenias. Sic qui ἐξαπῆ, simul σαπεῖ, & contra. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. t. p. 269. Conf. Flor. ad Aristoph. *Pac.* v. 5. Scil. 'Εξαπῆ positum pro 'Εκπαπῆ, ut fæpius in hac litera. Conf. v. Καπῶ|Θ, πώρας & Κατσοῦσι, quod expl. σαπείσι; & v. 'Εκπάπῃ, &c.

18. 'Εκαρ|Θ. αἴσιμ|Θ.] Donec forfan pro 'Εκρ|Θ. H. STEPH. *Ind.* Scrib. 'Εκ μοῖρ αἶσα. Suidæ|Θ. Init Homericum. SOPING. Leg. ex Hom. *Il.* I. 378. 'Εκ μοῖρ αἶσ, ὁ μοῖρ μοῖρα, ὁ Διὸ μοῖρα μοῖρ. SALM. Vid. inf. v. 'Εκ μοῖρ αἶσ, ubique *Not.* quod paullo post (ante v. 'Εκ μοῖρ) exponitur: ὁ μοῖρ μοῖρα. male enim hæc separata sunt. Conf. *Not.* seq.

19. 'Εκρ|Θ &c.] Scrib. 'Εκαρ|Θ. IS. VOSS. Deleto signo distinctionis, junge hæc præcedentibus, & scribe: ὁ μοῖρ μοῖρα, ὁ Διὸ μοῖρα μοῖρ. Conf. inf. v. 'Εκ μοῖρ αἶσ KUST. Inf. 'Εκμοῖρ. Διὸς. post v. 'Εξίκεσθαι.

20. 'Εκάρσιον. πλάγιον.] Philo *de Vita Mosis*, p. 427. BIEL. Sic & Lex. MS. *Bibl. Coislin.* p. 471. Etym. M. & Suid. apud quem male, 'Εξκαρσιον. Accusatius Galen. *de Sanit. tuend.* L. II. 5. Conf. H. Steph. *Ind.* ubi & verba Philonis. Infra: Κάρσιον. πλάγιον.

21. 'Εγκαρζα.] Vid. Turneb. *Adverf.* p. 321. Martin. *Etym.* p. 663. SCHR.

22 Δαναΐσι.] L. Δαναΐδαι. FLORENS.

23. 'Εγκαρσιν.] Ab ἔγκαρσιος, ut κάρσιος. Dele σπλάγχνοις, nam σπλάγχνα sunt σπλάγχνα. vid. Iof. 'Εξαυλοι, & Σπλάγχνα. 'Εστιν sunt *intestina* M. MEIBOM. Ex Hom. *Il.* A. 438. Schol. ἐστίαφοι. Sic & Suid. Conf. Etym. M. duobus locis, & H. Steph. *Ind.*

24. 'Εγκαΐα.] Inf. Καΐνω. καῦ νῦν.

25. 'Εγκατίσκηψαν.] L. 'Εξκατίσκηψαν. SALM. IS. VOSS. Ita Suidas, cum quo facit Lex. Reg. MS. item Cyrill. & Lex. MS. *Bibl. Conft.* p. 471. Conf. Polluc. IX. 41. & inf. v. 'Εκκαταπτάζων.

26 'Εγκατίχει.] Leg. 'Εξκατίχει, i. e. *infundebat.* KUST. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 269. Phavor. 'Εξκατέχει.

2. 'Εγ-

Ἐξαπλῶψαι [1]. ὀξυβαμυτπείζαι.
Ἔξαφ. ἐξάψαι ἐλάχιστον [2].
Ἐξεκρύλης. ὁ τοὺς Φρυγίους [3] αὐλῶν. ἔχει γὰρ ὁ δεξιὸς παρακείμενον κέρας.
Ἐξελίσσειν [4]. αὐλῶν ζαι τὸ αὐτό. Περσεκμιδίου γὰρ κέρατι τῷ αὐλῷ ἤδετ. ἔθος καὶ ὁ Ἐξεκρύλης [5].
Ἔξεσι [6]. Θέλεις.
Ἐξεύδω. πυθέσθω.
Ἐξεκαρῶται. ἐξαβολέσθαι.
Ἐξέκλι. ἐπίρασαι.
Ἐξέκλι [7]. ἔξεσι. ἐπίρασαι.
Ἐξακρωρομιδίη [8]. Ἀφὸ Κειόρας, ἡ Μεγαλίνος μητέρα, τοῦ Ἀλκμαιώνος. ἔστι δὲ ὀνείλη μάνη, καὶ κακοδαιμονίη, καὶ ἐξακαλυμμένη, καὶ στρυνομένη τῷ γένει.
Ἐξακόμβαι [9]. ὀνείλη.

Ἐξ-

1. Ἐξαπλῶψαι.] Æschyl. *Eumen.* p. 275. Ὀρρίζω, ὑμᾶς ἐξαπλώψω μέγα. Ad quem locum respiciens, forte scripserat: Ἐξαπλώψω, ἐξαμμωτπείζαι. HEINS. Legitur apud Æschyl. *Eumen.* v. 113. KUST. Vid. sup. in v. Γλαύξιν, inf. v. Καλπασίη, Ὑπαυλία, & Ἐκπλώσιος, Ἔκπωμα, &c. Item in v. Κικαμπαζίζειν.

2. Ἐξαφ. ἐξάψαι ἐλάχιστον.] Quis non videt mutilum esse hunc locum? Grammaticus noster, ut alias sæpe, etymologiam hujus vocis tradidit. Itaque scripsisse suspicor: Ἐξαφ. τὸ μὲ ἀρχὸν ἐξάψαι, ἐλάχιστον. Hæc communia Grammaticorum opinio, quam secutum hoc loco scio Nostrum. Vid. Etym. M. apud quem male ἐξαύω, & ἔξαψον. HEINS Vid. Eustath. Δ. *Odyss.* p. 147. & inf. Ἥφαιστος. IS. VOSS. Forte legendum & distinguendum: ἔστο ἐξαπλῶψαι, ἐλάχιστον, i. e. *tantillum quod buccam implet*, sive *buccella*. KUST. Olim in *Peric. Crit.* simpliciter legebam: Ἐξ ἀφ. ἐλάχιστον. Ἀφὸ τὸ Ἐξάψω. Suidas: Ἐξαφ. τὸ ἐλάχιστον, . . Ἀφὸ τὸ Ἐξάπλω. &c. Conf. Flor. Chilth. ad Aristoph. *Pac.* p. 5.

3. Ὁ τῆς Φρύνης. &c.] Vid. in Κικρόπιον. SOPING. Forte leg. *Φρυνῆς*. SALMAS. Forte: *ὁ ἐν τῇς Φρυξίοις* &c. SORBER. I. *Φρυγίης*. FRANC. JUNIUS. BRUNO PALMER. SALMAS. *Exerc. Plin.* p. 123. (87. *Ed. Ultr.*) *ὁ τῆς Φρυγίης αὐλὸν* exhibet etiam *Carolus Neapolis* ad *Fest.* IV. 181. Conf. in v. Βερεκύντη βέβμον.

4. Ἐξέλισσειν. &c.] I. Ἐξεκρυλίζω, τὸ αὐτό. σε. γ. Ἔ. τῆς αὐλοῦ γένο, ἔθεν καὶ ὁ Ἐξεκρύλης. SALM. *l. c.* I. Ἐξεκρυσ SORBER. Leg. Ἐξείρειν. SOPING. Sic & *Jf. Voss.* qui hoc & præced. vocab. infra suo loco collocari jubet. *Vossius*, Pater, *Instit. Poët.* L. III. p. 59. Ἐξείρειν exhibet, legitque commode, Ἐξείρειν. Vide ibi plura.

5. Ἐξεκρύλης.] I. Ἐξεκρύλης. PALM. G. SALM. SORBER. VOSS. *l. c.* ita paullo ante.

6. Ἔξεσι.] Vid. inf. in v. Ἔνξεί, item in v. Ἐξέλιττεν.

7. Ἐξέκλι.] Repetit Hom. *Il.* Z. 78. Schol. *ἐπίρασαι*, *i. πείρασαι, ἴσως*. &c. Antecedenti glossa facile carebo.

8. Ἐξακρωρομιδίη. Ἀφὸ κειόρας &c.] Leg. Ἐξακρωτρομίδη. [& Κειόρας.] Repetit locum Aristoph. in *Nub.* [v. 48.] ubi ea voce usus est. Κειόρας, nomen est fœminæ proprium. Ejus nominis tres in eadem familia memorantur. PALMER. HEINS. IS. VUSS. Pessime pro Ἐξακρωρομίδη, ut *Palmer.* jam monuit. Conf. Suid. v. Ἐξακρωρομίδιον. Pro Κειόρας autem lege Κοιόρας. KUST. [Conf. Kuh. ad Aristoph. *l. c.*] Μενίου deleo ex Aristoph. *Nub.* ejusque Schol. ubi hodie legitur, Ἐξακρωρομίδιον. in qua voce adi [Suid.] & Etymol. Vide quoque Mentf. *Pisistr.* [c. IV.] An forte confusi sunt *b l.* tria: Ἐξακρωμερίδη, Ἐξακρωτρομίδη, & Ἐξακροβλακίδη. Excute diligentius. VALES. Lego ex Aristoph. *Nub. Al.* I. *Sc.* I v. 10. Ἐξακροβλακίδου. ὀνείλημμένου. ἐξακαλυμμένου. BERNARD. Ita forte sibi conflabit locus: Ἐξακρωρομένη. Ἀφὸ Κοιόρας τῆς Μεγαλίνος τῆς Ἀλκμαιωνίδα μητέρος. (Cujus enim fuit uxor Alcmæonis, & mater *Mopsopis*, qui inde *Alcmaonides* dictus. Conf. præter Etym & Comici Schol. etiam Suid. *b. l.* & in v. Κοιόρας, & utrimque Kust. *Not.*) Tum sequatur: ἐξ ἐξακρωρομένη v. γ. Nisi hæc, omisso ἐξ, subjungere statim malis voci Ἐξακκωτρομένη vel hoc modo: Ἐξακκωτ. ἐξακρωρομένη. Ἀφὸ Κοιόρας, τῆς Μεγ. Ἦ Ἀλκ. μετ. τοῦ ἐξέλ. Media, ἔτι δὲ ἐκ. ἐξ ἐκκοπῆ. ἐξ ἐξακαλ. alius generis sunt, & pertinent ad vocem, quam explicat, Κακοβλακίδου, sive Ἐξακροβλακίδου, hinc (quod dicere voluit) diversam. Scribe: Ἐσι δ' Ἐξακκωβλακίδου, ὀνείλημμένου (l. ὀνειλημένου. per simplex ἕω) καὶ ἐξακαλυμμένου. Similia cogitasse videtur *Bernardus*. Conf. inf. v. Ἐκκοβλάζω, & Κακοκρωτίη, Suid. & Etym. M. in v. Ἐξακροβλακίδου, & Schol. ac Kuh. ad illum Comici locum. His dudum scriptis, inspicere licuit Cl. *Hemsterhusii Notas* ad Lucian. *Timon.* qui p. 134. *nov. Ed.* ita: „ Ἐξακκωτρομένη [in Comici *l. c.*] intelligo, *longa Cassyrorum* „ *seria superbum*. Hesychius e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto conflitiendus: Ἐξακκωτρομένη. Ἀφὸ „ Κοιόρας τῆς Μεγαλίνος μητέρος ἦ Ἀλκμαιωνίδα. ἔστι δὲ, „ στρυνομένη τῷ γένει. † Ἐξακκοβλακίδη. ὀνειλημένη καὶ ἐξακαλυμμένη. Plura sine dubio plenius adnotarat, quæ nesatia manus, ut alia in eo infinita, truncavit. „

9. Ἐξακόμβαι.] Ex Epicharmo adduxit Photius *Epist.* 156. ubi plura. Conf. inf. v. Ἐξαμβοῦσαι, &c.

10. Ἐξάλαδ.] Vid. Etymol. M.

11. Ἐξέστεγεν. πάντεγεν ἁπλοῦν &c.] I. Ἐξέστεγεν. πάντεγεν. Κίττεγεν δὲ ὕμνων ἐστὶ μονοτις. HEINS. Postrema verba, ὕμνων ἐστὶ μονοτις, transposita sunt, & referri debent ad artic. seq. polt πάντεγεν. KUST.

12. Ἐξάντεγεν, οἱ ἴσπαι πάντ] I. Ἐξάντεγεν. ἦ οἱ ἴσπαι κατρέζειν. VALES. Scribo: Ἐξέστεγεν. καὶ οἱ ἴσπαι α. HEINS. Cl. *Hemsterh.* ad Pollux. X. 54. p. 1209. *fin.* simpliciter οἱ in οἷς mutat. Cl. *Kusterus* ita: „ Sine dubio Hesych. scripserat: Ἐξέστεγεν. οἷς οἱ ἴσπαι &c. „ Eodem plane modo H. Steph. *Thes T.* II p. 122. Ἐξέστεγεν scribit esse apud Hesych. *calcaria*, οἷς οἱ ἵππ. πάντ. item *μύωπες*. Conf. *Not.* prec.

13. Ἐξαυτρωβίστης.] Similiter Suidas: Ἐξαυτρεβίς, ἀσφαλοδὸς. *Rom.* XI. 17. ἐξαυτρεβώθη. Photius *Epist.* 2. p. 49. *μετοκαυτρεβίζεσθαι* qua voce carent Lexica.

14. Ἐξάφαλ. φθειρᾶ.] I. Φθειρίζεις. HEINS. Forte legend. Ἐξαφάλαι φθειρίζεις. νὴ Δ. KUST. Vid. Athen. p. 65. 66. Salmas. in Spartian. p. 150 SCHR. Conf. in v. Καφῆς. Ex compendio φθειρίζεις in φθειρᾶ mutatum videtur.

15. Ἐξ. δὲ πας' αὐλὸν αὐλῆ.] Hom. *Il.* P. [297.] In quo loco αὐλὸν, *valium* interpretatur, quem alii αἰμαδ. ἐπιστήμιον exponunt. HEINS. Vid. Barnef. in Eurip. *Troad.* v. 1176. & sup. *Not.* in v. Αὐλὸν.

16. Τοῦ αὐτοκρᾶ ἦ αἰμαδ.] I. αὐτοκρᾶ. HEINS. I. Ἦ αὐτοκαδ. pro Ἦ αἰμαδ. PALMER. Male hoc. Vid. Schol. ad Hom. *l. c* & Salmas. ad Spartian. *Pescenn.* p. 660. PERGER. Favet Ald. & Flor. quæ per χ, Ἐκκρεκα. ex vetero & ὦ sæpe permutari, quis nescit? Et præstat adjectivum λευκὸν, cum accentu in ultima.

17. Ἐκκεκρεμάμενα. λέπρας.] Scr. Ἐκκεχεκλασμένα. λευκά. PERGER. Favet Ald. & Flor. quæ per χ, Ἐκκρεκα. ex vetero & ὦ sæpe permutari, quis nescit? Et præstat adjectivum λευκὸν, cum accentu in ultima.

18. Ἐκκεκρεμάμενα.] I. Ἐκκεκρεμένα. SOPING. Inf. Κίχεκαι. . . . ἐκκαπάζω.

19. Ἐξαίχεκαι.] Inf. Κίχεκαι. ἐξαίχεκαι, . . . ἐξκαπάζω. Conf. v. Ἐκίχεκαι.

20. Ἔκκρεκα.] Diffingue a præcedd. et Phavor. Vid. sup. v. Ἐξαυτρ. μοῖρα.

21. Ἐξέκρεκα. ἐκέρκα.] Scrib. Ἐξέκρεκα, ἐξέκερκα, Eustathio & aliis HEINS. IS. VUSS. PERGER. An legendum ἐκέρκα, *miscebat*. KUST. Hæc quid sibi velint, alius exticiet. Forte dederat Lexicographus: Ἐξέκρεκα. κέρκα. A κρᾶ per reduplicationem fit κακρᾶ, quod in Imperat. habet κέκρατι, & κέκρα. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 45. I. Ἔκκρεκα, ἐξέκρεκα. Vid. Eustath. *Il.* B. p. 177. 48. unde, quæ de hac voce scripsit H. Steph. haufit. ABRESCH Reſpexiſſe videtur Hesychius ad illud Sophronis ἐν Θωμαλοῖ, quod servavit Etymologus in v. Ἔκκα, p. 423. 24. Ἔκκρεκα, ὡς ὦκα, *i. e. misisse*, sive *infunde*, *ut aheam*. Quod exemplum, tacito Sophronis nomine, adfert quoque Eustath. ad *Il.* B. p. 234. *Ed. Rom.* sub fin. & explicat; κέρκα, ὡς ὦκα. Sed idem Etymologus in v. Ἀκέρκη, p. 121. 30. laudato Rerum Sophrone, paullo aliter citat: Ἐκέρκα, ὡς ὦκα. Explicationem potius ibi, quam ipsum Auctoris verbum dedit, quod ad scopum ejus non adhæret. Interim ex his conlatis patet legendum esse apud Hesychium: Ἐξέκρεκα. κέρκα, vel ἐξέκρκα. Quod series etiam suadet.

22. Ἐξιπτικίζ.] Pherecrates: Ἀεὶ σοῦ ἰρῶν ἰξιπτικίζων οἱ θεοί, id est, *ucupabant*. [Vid. Etym. M.] SOPING. HEINS. Hic [post οἱ Κίλικες] adde: ὅθεν λέγ. ὁμ ὁ Καλλιδ. ἄλεβρ. quod infra extra locum suum est. [in v. Ἐξεσκον] SOPING. BRUNO. VALES. IS. VOSS. Ita Surd. & Phavorin. statim subjiciunt: ὁποῖόν λέγ. ὁμ &c. Vid. inf. v. Κελαιζῶ, & Suid. in v. Καλλιδ. τραγ. Verba autem, Λέγ. ὁμ ὁ Καλλιδ. ἄλεβρ. a voce Ἐξεσκον abstracta huc repoſui. Res enim certa eſt. Conf. ibi *Not.* & vid. inf. v. Καλλιδ. ἄλεβρ. & v. Κίλικ. λεμβ.

'Εβίλλαφον [1]. ὑρά.
"Εβυλλον [2]. ὑράς.
'Εβίβη [3]. εἰς χεῖρα κικάθαι.
'Εβιωτθλί) [4]. ἐμφυ(). πλέκε().
'Εβιωτσπούζιν [5]. θλιβυμίσουζιν.
'Εβελεφίς [6]. θλιβυμητικόν.
'Εβελεπτίς [7]. θλιβυμία.
'Εβελίφωρ [8]. ἐρεθιτής. διαφθαρμόν.
"Εβελημα [9]. πλάσμα. μίμημα.
"Εβελησγ. θλίκλησγ. πλύσαι, σῦσαι.
"Εβελητον [10]. Ψ σύσδυ, ωζείτζιν.
'Εβιοαχίζαμ [11]. ἐξέαι λάθεχ.
"Εβιν [12]. ἐξαφαμέη γυή.
'Εβιολέσαιτο. εἰς τὸν κολεὸν κατίβετο τὸ ξίφ.
'Εβομβωβείς [13]. δεδείς.
"Εβομμα. ωζόσομμα.
'Εβούσοπις [14]. σπεύδοντες. ἐπεγοῦντες. ἐπεγόμενα.
'Εβύπως, ταχέως, ἐσπευσμένως [15].
'Εβοπίν [16]. ἐνιδεῖν. ἐμπάδιον.
"Εβοπι [17]. δυχερές.

"Εβοωρ [18]. ἡ μὴ δυναμένη κύειν χύες.
'Εβοτθ [19]. ἀνακόθη.
'Εβοχδιλόσαμ [20]. ἐκείλησαν.
'Εβοσμώσαμ. ὁ τάξ τίθε().
'Εβοσμογενεῖς [21]. τοὺς ἅμα τῇ κόσμῳ ἰδιεθέντας.
'Εβούτημα [22]. ἀργή. μανία.
'Εβούτως [23]. ὀργίλως
'Εβυράδις [24]. τὰ ὀπίσθια τῆς ἅμαξ· καὶ οἱ ἐν ταῖς ὀσφαῖς γεγραμμένοι τροχοὶ τῆς ἁμάξης. ἔστι γὰρ Κυρὰς, ἡ κορυφὴ, καὶ ἡ γενετὸς πύλη· Ἐβυρὰς δὲ [25], γεγεμμέν. Λέγει Μυρσίλος, (εἰ μὴ ἄρα [26] ἰσοδύναμα τῇ Κύπρ. καὶ Ἐπεκότην, ὡς Σοφαλαί.)
'Εβράτμα. ἄσκησις.
"Εβραμμαπῶν [27]. βοᾶν.
'Εβρασίχολα [28]. εἰδ ἰχθύων.
'Εβρατησαμ. καρτερῆσαι.
'Εβρατῶς. καρτερικῶς. ὑπομενετικῶς [29].
'Εβρείκα [30]. κοιλῶ καὶ κενῶ.
'Εβρελίδες. πέμμα ἐλαίῳ ἐψόμενον καὶ μελιτούμενον, ἅπερ δέ, 'Αμμίτας [31].

'Εβ-

1. 'Εβίλλαφον. ὑρά.] Legi fatius videtur: "Εβιλλον. λέγουσι. currus & cillas habentia. PERGER. Sed & mox: "Εβιλλον. ὑράς. Conf. v. Εἰλαρ. συσσωγή.
2. "Εβιλλον. ὑράς. λέγει κατὰ Κελτικὸν ἴλιαρ.] Hæc [Λέγει κατὰ &c.] suo loco reddenda sunt, & collocanda sub v. 'Εβιλλιάζ(), post verba illa, ἐπὶ συναρμάτων οἱ Κέλται. Conf. Suid. v. Ἐβιλλιάζ(). KUST. Vid. Not. penult.
3. 'Εβίβη.] Vide "Εβιλλον. SCHR. Leg. "Εβιλλον. HEINS. Vid. Suid. v. 'Εβιλλον, quod pro ἵππου, apud Callimach. Conf. eund. v. Ἐκ χρυσ, & Ἐκ χρυσ κατηρεφ., & Hesych. inf. v. Ἐκχρυσ, & Ἐκ χρυσ κατηρ. An itaque leg. Ἐβιλλ. ἵππου, εἰς χρύσα κατάγοντα. Archilochus apud Etymol. Ἐβιλλ κατηρεφ. dixit. Gloss. MS. Gr. Lat. Σκάφιον. genus tonsure usque ad cutem, quæ dicitur ὁ χρυσ. Vid infr. Not. ad v. Ἐκ χρυσ κατηρ. Hæc olim. Cl. Kusterus autem seqq. notat: „ Ἐβίβη male pro Ἐβίλλον, quod idem ac ἵππον, i. e. in cute: de qua voce videatur Etymologus. „
4. 'Εβιωτθλί)] Hippocrat. περὶ Ὀφθαλμῶν. [p. 62. init.] Ἐς τὸ ὑπλοῦν μᾶλλον ἐμπεσεῖν. HEINS. H. STEPH. Ind. Neque dubium est, quin hunc Hippocr. locum subindicet Hesych. FOES. Œcon. Hipp.
5. 'Εβιωτσπούζιν.] Ex Gen. XXX. [38.] SOPING. H. STEPH. Ind. KUST. Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἐβιωσσπούζιν. ἐκκλίζει, συκλόσσει. BIEL. Conf. Suid. & inf. v. Ἐσύσπεζιν, & v. Κίσσα. Male Ἐβιστόπζιν in MS. Lex. Bibl. Coisl. p. 471. Lex. Reg. MS. Ἐβίστουζιν. ὁ ἐκκλίζει. ἀ σύλληψιν. Lege potius Ἐβίωπζιν.
6. 'Εβελεφίς.] L. Ἐβελεπτίς. IS. VOSS. Conf. v. seq.
7. 'Εβελεπτίς.] L. Ἐβελοτής. SALM. H. Stephano nescio quare hæc sint suspecta [in Ind.] cum Κλόσσω & Κλώθλιξ infra quoque exponat, διτίθημι. IS. VOSS.
8. 'Εβελίφωρ.] Pro Ἐβελεφίς, i. e. ὁ ἐβελάζων τῇ φωνῇ. IS. VOSS.
9. "Εβελημα.] Vid. inf. in v. Ἐβέλημα.
10. "Εβελητον. τὸν σύνδυ, σαφ.] Ἐπεύσδυν Cyrill. Vid. Suid. IS. VOSS. Inf. Ἐκκλησία, συναγ. Sed videtur b. l. scribendum: Ἐκκλ. τὸν σύνδυ σαφ. aut ἐπὶ συνόδου ὠνομάζειν, ut Phavor. & Cotsler. ed Eccl. Gr. Monum. T. II. p. 683. Suidas: Ἐκκλησίν. τὸν ἐπὶ συνόδῳ ὠνομάζειν. Kusterus ita: „ Pro Ἐβελητον alii rectius scribunt Ἐκκλησίν, quod Suidas interpretatur: τὸν ἐπὶ συνόδῳ ὠνομάζειν. Eadem vox in Glossis „ Juris exponitur, ἐπὶ τῶν συνόδων ὠνομάζειν. Obscure. Clarius Ἐκκλησία exponas, evocatio causæ ad alium judicem, „ sive provocatio ad alium judicem. Vide omnino Harpocrat. & Suid. v. Ἔφεσις. „
11. 'Εβοαχίζαμ.] Sic Belgice dicimus, inquakken.
12. "Εβιν.] L. Ἔβιον. Vid. Κ . ον, & Κωτφίρ. IS. VOSS. Vox ab ordine aberrat, quæ infelius suo loco ponenda est. KUST. Vid. Inf. v. Ἔβινα, & Ἔβιν.
13. 'Εβομβωβείς.] Infra: Κομύσσαζ. σαλεύαζ. G. Vid. Martin. p. 665. SCHR. Cyrill. Ἐκκωμύσσαζ. σαλεύζ. Suidas ex prava scriptura, Ἐκκομπάσαζ. σαλεύζ. Vid. Etym. M. in Ἐκίνησα. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἐκομβωβείς, & Ἐκομβώσαζ, item in v. Κοσσύφη. Conf. sup. v. Ἐβακόφω). & H. Steph. Ind.
14. 'Εβούσοπις.] Vid. Eurip. Schol. p. 46. SCHR. Vid. Gloss. Rutgers. v. Ἀβούσοπις, ibique Cl. Strunz. collatis quæ sup. ad v. Ἀβούσ notavimus, & ad Gloss. N. T. p. 36. Adde Suid. in v. Ἐβοσσάζω, & seqq. & sup. v. Ἐβοσσόν. item Ez. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 255.
15. ἐσπευσμένως.] Rescripsi ἐκπεσόντως. Deest in Lexicis.
16. 'Εβοπίν.] I. Cor. IX. 12. Conf. Suid. & Cl. Alex. Strom. I. IV. §. 15. Infra, Ἐβοπεῖ.
17. "Εβοπι.] Vox Ψ Ο, Eccles. I. 8. Πάντες οἱ λόγοι ἔβοπι.

18. "Εβοωρ.] Conf. D. Luc. XIII. 8.
19. 'Εβοτθ.] Vid. Observ. nostras ad Gal. V. 7. & inf. v. Ἐκκοπῆναι. Forsan autem h. l. pro Ἀβοτθ.
20. 'Εβοχδιλόσαμ.] Vid. sup. v. Ἐβοσσμοφθε, ibique Not.
21. 'Εβοσμογενεῖς.] Ἐβοσμοσβοῦς ἀγαθὸς dixit Synes. p. 339. C. notante Abrefchio l. c.
22. 'Εβούτημα.] Jerem. XLVIII. 39. MUNKER. BIEL. Huc retrahenda sunt verba οἱ μὴ ἄρα &c. quæ sub v. Ἐβοσκηδής leguntur in fine. Vide ibi Not.
23. 'Εβούτως.] Vid. Suid. & Porti Lex. Ion. unde patebit, errare H. Stephanum in Recens. voc. Herodot. quum ἴσως in duobus tantum locis Herodoti legi putabat.
24. 'Εβυράδις.] Vid. in Κυρὰς. SOPING. Salmas. in Vopisc. p. 392. [T. II. p. 548.] SCHR. Conf. Meric. Casaub. de Ling. Saxon. p. 268. & II. Steph. Ind.
25. Ἐβυράς δὲ ὁ γεγρ.] Videtur Ἐβυρᾶς potius scribendum: nisi sit primæ simplicium declinationis. H. STEPH. Ind. Scribe & supple: Ἐβυρᾶς δὲ, ὁ γεγραμμένος τροχός. KUST.
26. Εἰ μὴ ἄρα &c.] Hæc nihil ad superiora. Lacuna est, & locus omnino mutilus. Suppleo autem & emendo hoc modo: Ἐβοσβοῦς. ἀργιλῶν. εἰ μὴ &c. ᾗ Ἐβοσσὸν σ. Σφ. [sed πάσσιτον male legitur in Ed. Hag. qua usus est Henr.] Vel certe censendum, verba esse quæ ex superioris, ut passim, vocabuli interpretatione inepte huc translata sint. Scribes ergo: Ἐβούτημα ἀργή, μανία. εἰ μὴ ἄρα ἐτοῦτον v. s. ἀφ' Ἐβοσσὸν σ. Σ. † Ἔβοστος. ἀργίλως. † Ἐβοσχδὴς, &c HEINS. Hæc alieno loco posita sunt, & pertinent ad v. Ἐβόσταμα. Forte etiam Ἔβοστον omissum, quo illa Sophoclis spectabant. VALES. Superius collocanda. Sed deest aliquid. IS. VOSS. Hæc a loco suo exsulant, & collocari debent superius sub v. Ἐβόσταμα, vel Ἔβόστος. KUST. Polterora hæc verba pertinere videntur ad v. Ἐβόστομα. BIEL. Refer ad Ἐβόστομα. PERGER. Hæc fede sua mota sunt, referenda ad Ἐβόστομα, quod extat Jerem. XXXI. [Ed. Vat. al. LXVIII.] 39 ABRESCH l. c.
27. 'Εβεφραγάνων.] Suid. Ἐβεφρηγάνων, ἐμφύτων. IS. VOSS. An pro Ἐβεφρηγάνων? Vide Suid. h. v. & Noftrum sup. v. Ἀπαφρηγάνων KUST.
28. 'Εβρασίχολα.] Philofophus lib. VI. Hist. de Anim. c. 14. ab Apuls esse scribit: Ἐκ δὲ μικῶν ἀφρῶν, ὧν ἐν τῷ Ἀδριατικῷ κόλπῳ, οἱ Ἐβρασχόλοι καλοῦμεν. Vid. Scalig. comment. in lib. cit. §. CLXXIII. LINDAN. Vid. Athen. l. VII. [p. 285. & 300.] Eustath. in Il. Σ. p. 1204. SOPING. Conf. Etym. M. Casaub. in Ath. p. 527. & Schol. Arist. Equit. v. 642.
29. Ὑπομενετικῶς.] An ἀπιθανευτικῶς? Sed non muto. Neutra vero vox in Lexicis obvia.
30. 'Εβρείκα.] L. Ἐβρέγκω. BROD. Misc. IX. 24. Ἐβρέκω, idem quod alterum: nam κρίκω & κρέκω idem notat. IS. VOSS.
31. 'Εβρελίδες. - - - - ἀμμίτας.] Stefichorus apud Athen.

Φέρωτε δὴ πυρίτην δυσὶς ἀναμίδας,
Χυδαῖόν τε τρίμμα, τῷ μέλι χλωρόν.

Forte & ἀναμίδας hic apud Hesych emendandum pro ἀμμίτας, nisi

Ἐξεικαδία [1]. συναφὴ χωρῶν εἰς τὸ πίσω.
Ἐξείκασμα. ξύλα κεκαμμένα [2].
Ἔξεις. γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρές [3].
Ἐξεῖ⊙. ἐκλείψει⊙. ἐξλείψει⊙ [4].
Ἔξεστι. τὸ αὐτό.
Ἐξηρυθρίασ [5]. ἄρτι εἶδ⊙, ὁ ὑπ᾽ ὀπωρᾷ γινόμε⊙, τῷ [6] μὴ εἶναι κλίβανον.
Ἐξηρυθ⊙ [7]. πύμμελ⊙ εἶδ⊙.
Ἐξηρυφαμένον. ἐξηρυψάμενον. διὰκῶς.
Ἔξτισις [8], εἰς χρῶτα κεκαῖσθαι.
Ἔξυλα. ἔξυλον.

Ἐξ-

Ἔξυ⊙ 9. χυτή.
Ἔξευδο [10]. ὑδρόξυρον.
Ἐξευκλα. τὰ ἀξευκλύμενα τῷ βίῳ, καὶ συνήθη.
Ἐξευκλύνου [11]. ἐξαλύψω.
Ἐξεύκλια [12] μαθήματα. τὰ ἔξω.
Ἐξεύκλιον. τὸ παίζειν κυκλῷ [13]. ἢ Ζεὺς, παρ᾽ Ἀθηναίοις.
Ἐξεύμενα [14]. ἔξυλα.
Ἐξευσίχαλ⊙ [15]. ἄνυδρον ἀπὸ τοῦ νίτρου χαλεῖ.
Ἔξευλον [16]. ἴσκατον. Δάκωνες.
Ἐξεφαμάζῃ, ἐπαινῇ, καλῶς λέγῃ.

Ἐξ-

nisi utrobique legend. συναπίτης. SOPINGIUS. Pro ἀμπέλους f. l. συναμίτας. ARCER. Forte Ἀμφίτους. BIEL. Ἀτταλίνου legit *Bruno*. de quibus Athen. l. XIV. p. 645. c. nihil paullo post eadem habet quæ Hesych. & illa Scholiasta ex parte, quæ plenius a *Suping*. allata leguntur l. IV. p. 172. B. Conf. *Not.* in v. Σεσαμὶς, ubi *Guyet*. eosdem versus profert ex Ibyco apud Athen. loco fcil. citato. Unde patet, verba (*Ibycus apud Athen*.) a *Schrev*. sub v. Ἐξεσίνου male posita, huc pertinere. Vid. inf. v. Σησαμὶς, & H. Steph. *Ind.* Conf. v. Ἀμφίτους, & v. Ἄμπελος, item v. Ἐξ πεδὰς, & Ἀμφίτους, Ἀμφίτους, Γλαύκου. &c. *Anonymus* ita: „ Sumtum ex l. XIV. Athenæi; ea quo hic lege ἄμυλος, „ vel potius ἀτταλίνου. Et forte est κακόγραμμα μετρικὸν Hesychii dicentis de *meribus*, quod dicitur de epecbyto. „ Suidas tamen dicit, ἀμφιτάτας significare *fungar*, τὰς μυκήσεις. Hesych. Ἀτταλίνου. τυγχάνου. „

1. Ἐξεμαδία.] Forsan, quum manus annulo ferreo infertæ a tergo vinciuntur. H. STEPH. *Ind.* Immo ludi genus respicit, de quo plurimus in v. Ἐφεδρίζειν agetur.

2 Ἔξις. ξ κακοσχήμα.] L. κακοχρήμα, i. e. *incurvata*. IS. VOSS. RUST Vid. sup. v. Δίκραν, & *Not.*

3. Ἔξεις. γλυκὺς ἐξ ἐλαίου ὑδαρὴς.] Suid Ἔξεις γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρές. SOPING. Leg. γλυκὺς ἐ. ἐλ. ὑδαρὲς. nisi quis putet legendum γλύκασμα ὑδαρὲς, ut apud Suid. quod non puto. nam a γλυκὺς, εἰδ⊙, γλυκάδης, &c. SALM. ad Vopisc. p. 416. sive T. II. *H. A* p. 603. Lege cum Suida: γλύκασμα ἐξ ἐλ. ὑδαρὲς. Sed ne quid dissimulem, videtur mihi aliquid absurdi habere ea interpretatio. nam ex oleo non fit quid ὑδαρὲς, sed λιπαρὲς, quæ sunt opposita. ὑδαρὲς *aquosum* significat: λιπαρὲς *unctuosum*: quod proprium est olei. Non video, quomodo hæc concilientur. PALMER. Vid. Athen. p 110. SCHR. Cyrill. γλύκασμα ὑδαρὲς. Vid. Eust. Σ. *Il.* p. 1188. Forte pro ὑδαρὲς leg. ἐλαιῶδες. IS. VOSS. L. γλύκασμα. Vid. Suid. *Exod.* XVI. 31. *To bi yôpa avtô ὡς ἐγκρὶς τὸ μελίτι.* Ἔξεις, נקדים, Aquil. ἄρτος ἐξ ἐλαίου, Symm. ἄρτος τὸ μελίτι. HEINS. Conf. ejusd. *Exerc. Sacr.* p. 20. ubi vertit: *dulce bellarium ex oleo & aqua*. Dppofuit fe *Jo. Crojus* p. 274. *Obs. in N. T.* „ Doce nos, Heinsi, (inquit) quomodo *bellarium* hoc *ex oleo & aqua* fiat? Ἔγκρις „ est σεμιδάλιον. at quomodo hujusmodi bellarium ex aqua „ & oleo enqui potest? „ Porro ex Athen. (l. XIV. p. 645. D.) referibendum ftatuit apud Hef. & Suid. τὸ ἐλαίου, pro ἐξ ἐλαίου. Ita certe (quod addo) *Exod.* XXIX. 2. ἄρτους ἀζύμους τὸ ἐλαίῳ, & λάγανα ἀζυμίτους τῷ ἐλαίῳ. Tandem, post aliqua interjecta, fic finit: „ ὑδαρὲς autem hoc „ bellarium ab Hef. & Suida dici credimus, non quod a- „ qua fubigeretur, cum panes aqua fubigantur, neque tamen ὑδαρὲς dici poffint: fed quod paulo effet *liquidius* „ cæteris bellariis. „ Sed vide quæ refpondet *Henfius* in *Aprlog. adv. Crojum* p. 181—185. Neque ἐξ ἐλαίου mutaverim, quod præter Suid. adgnofcit Lex. MS. *Bibl. Coiſl* p. 471. & Lexicon *Oftateuchi*. Quod autem da voce ὑδαρὲς addit Doct. Crojus, non difplicet. Similia & mihi olim in mentem venerant (prius quam Crojum legiſſem) in *Perſic. Cruc.* p. 81. „ Exiſtimem, ita poſſe intelligi, ut ἐξ ἐλαίου fit „ propric opus dulciarium ex fimila & oleo mixtum, quod- „ que ita ex admifto oleo fit ὑδαρὲς, quomodo laxiori fenſu vocat Hef. quia *humidum* & *liquidum* eſt, *non ficcum*. „ Ita ὑγρὸν ἔλαιον æque dicitur ac ὑγρὸν ὕδωρ. & *Num* XI. 8. *oleo* adſcribitur τῆς *humor*, ubi LXX. ἔλαιος. Duo genera γλυκασμάτων diftinxit. „ Addo nunc Schol. Æſchyl. in *Agamem.* v. 807. Ὑδερὰ.] *ραιδίαβρα, καὶ ὑ ταῦτρὰ ἐξ ἀνεσιν. Prima Scaligeran* p. 117 OLIVUM *Homerus* vocat ὑγρὸν, *propter lavorem cum humore* &c. Conf. Hef. in v. *Μεθύοντα ἄλειφον*: item in v. Πλαμὸν. . . . ἐξ ὕδατος τὸ δὲ γλυκὺ ἐπιχεόμενον. Subjicium quæ *M. Meibomius* ad oram Hefychii fui notaverat: „ Leg. γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρὲς. *T.* „ *ἄρτος ἔλαιον* ad placentas coquendas neceſſarium: primum, „ ne placentæ crufta amburatur: deinde, ne coquendo i- „ gnis in lætiginem adſcendat, & comburat placentam; præ- „ fertim, quod admixtum mel, ut ficcans, *aquoſum*, quod „ mazam pervadat, & coctionem juvet, requiratur. ὑδαρὲς „ ἔλαιον, puro olen aquâ mixto. Mirum, tam parvæ difficultatis ſolutionem non vidiſſe *Palmeritum*. „ Hactenus ille. Vid. ſup. v. Ἐξείδου. Cyrill. Lex. MS. Ἔξεις. γλύκασμα, ἔλαιον, ἢ ἄμυλον⊙. Leg. γλύκασμα ἐλαίῳ, vel ἐξ ἐλαίου. ὁ ἄμυλο⊙. In eodem Lexico: Ἔξερίτα. (leg. Ἐξεῖς.) γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρέος. in Cyrilli Lex. MS. Brem. (monente Rev. *Bici*) ita legitur: Ἔξεις. γλύκασμα ἐξ ἐλαίῳ ὑ ἄμυλον. Item: Ἔξεις. γλύκασμα ἐξ ἐλαίῳ ὕδατ (l. ἐλαίῳ ὑδαρὲς.) ὃ ἀμύλιον. Conf. v. Λάγανα, & Ταγλιόνι, & Athen. l. XIV. p. 646. D. F. Cum Suida convenit Lex. Reg. MS.

4. Ἔ ρ. . . . ἐξλείψ⊙.] An ἐξαλείφ⊙? JUNGERM. ad Poll. l. 176. Vid. inf. v. Ἐκκαθῖν. Cyrill. Lex. MS. Ἐξαλεῖν. ἐξαλείφειν. Conf. Ruhn. ad D. Laërt. VIII. 47.

5. Ἐξηρύθρια.] Quid fit, docet & Erotian. in *Lex.* [v. Ἄρτου ἐξηρυθρια. p. 19. *Ed. H. Steph.* de quo Hicton. Mercurial. *Var. Lect.* II. 5.] Reperitur & in Græcis Interpretibus, tum alibi, tum *Num* XI. [8.] quo loco *tortulas panis* reddunt Vulgata Biblia. Sed & Erotianus ait: ὃν ἔνιοι Τάρτας καλοῦσι. Aliud eſt *tralla*. de quo Scalig. ad Tibull. Tralla in plurali Gloſſæ exponunt, λάγανα. Videntur *placentæ* Latinis dicti. λάγανα genus panis leviſſimi. Athen. L. III. [p. 110. B.] & Ariſtoph. Ἐκκλησιαζ. Quod LXX. λάγανον reddunt, Schol. κανοῦν, *truſtulum*, *Exod.* XXIX. 2. Apud Zenonem Veron. *Serm.* VI. *ad Neophytos*, *cacabarius panis* τῷ ἐξηρυθρίᾳ opponitur. Sed ibi *cacabarius panis*, qui ſaporem malum tetinet ex aqua in cacabo cocta, fermento levatus, ut ait Zeno. VALES. Vid. Cl. Bochart. *Hieroz.* P. I. l. II. c. 33. p. 327. Cyrill. Lex. MS. Ἐξηρυθρία. ἐ ὡ ἀπὸ ὀπώρᾳ γινόμε⊙ ἀρτ⊙. Sic & Phavor ubi γινόμε⊙. Lexicon Drugen. p. 203. *Ed. Montf.* Ἐξηρυθρία. ἄρτος ὑπὸ ὀπώρᾳ ὢν τῇ ἀπόχρωσιν. Cod. MS. Baſileenſ. in *Geneſ.* XVIII. 6. Ἐξηρυθρίαν. ἄρτος ἐφτὸ τῇ ἀπὸ ὀπώρᾳ χρωνύμε⊙, ὃ ἐνίκλιβ⊙. Infra: Μελιτόε⊙. ἐξηρυθρίαν. Conf. Ill. Potter. *Not.* ad Clem. Alex. *Ped.* L. III. 7. p. 277.

6. Γινόμε⊙ τῷ μὴ &c.] L. ὃ . . . χνίσθαι, vel ὃ . . . χνισθῆναι. Vid. Hof. VII. 8. & Ili. *Reg.* XVII. 13. MUNKER. Pro τῷ, ſcrib. ὀφὲ τὸ &c. BRUNO. BOCHART. *l. c.* Pro τῷ legendum videtur, ὃ τῷ. BIEL.

7. Ἐξηρυθ⊙. Idem procul dubio quod Ἐξηρυφ⊙. H. STEPH. *Ind.* Vid. Martin. p. 666. SCHR. Ἐξηρυφ⊙ legit *If. Voſſius*. Sed nihil mutandum. Inf. Ἐκμελίτης. ἀξίω⊙ ἐξηρυθ⊙.

8. Ἄτλζ. &c.] L. Ἐξεσθ ὡς χρῶτα καιάζ. ἐξεσθ καιαμ⊙. Archilochus. SALMAS. L. Ἐξεστζ, ut alibi Ἐξεσθ, ὡς χρώ, pro quo ſup. Ἐξεις, corrupta prius voce, ac in alium locum tranſlata. Vid. ſup Ἐξεσθαι. ἔχειν. HEINS. Scr. Ἐξεσθ καιάζ. ὡς χρῶτα καιαμ. Archilochus: Χαίτην δὲ κῶμα ἐξεσθ καιαμ⊙. IDEM. Excidit, credo, vox una vel altera. Unde ſic repoſuerim: Ἐξεστζ. καΐζ. κἄζ. Et tum iliod: Ἐξεσθ, ὡς χρωτ &c. Hebr. נתן ut Jerem. XXXII. 21. καΐζ, *emiſi*, vertitur; ita *Leu.* XXV. 16. ἐξεστζ. imo καΐζ. II. *Paral.* XIV. 15. VERWEY. Ἐξ ἄλζ male pro Ἐξεσθ. RUST. Vid. Etym. M. v. Ἐξεσθ, & ſup *Not.* in v. Ἐξεις.

9. Ἔξυσ. χυτὴ.] Conjungit *If. Voſſ.* Ἔξυλα, ἔξυον, Ἔξυος χυτὸν. Supra plenius poſt v. Ἐξεύμενα: Ἔξυσ. (ubi *Voſſ.* Ἔξυος, ex ordina) ὑγρόμενον χυτὸν. Atque inde loeum noſtrum ſupplendum cenſet *Kuſter*.

10. Ἐξεύδο.] Sup. Ἄνυδρον. ἀδρόξυρ. ubi male Ἄυυδρο.

11. Ἐξευκλύνου.] Clem. Alex. *Pratrept.* §. 2. p. 4. five 11. *Ed. Patt. Τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας ἀξευκλύνου διαβολάς.* ubi Cl. Potter. mavult ἐκκλύζου. Conf Kuil. ad Suid. in v. Ἐξεκλύθη, & Inf. *Not.* in v. Ἐκκλύθη.

12. Ἐξευκλία παιδ.] Vid. Meibom. in *Jusjur. Hippocr* p. 96. n. 9. Victor. Tunn. p. 22. Clem. Alex. p. 208. [*Strom.* L. I. p. 333. *Ed. Patt.* quem vide.] SCHR. Vid. Salmaſ. ad Simplic. p. 241. Gatak. ad M. Antonin. §. 28. & Wower. *de Polymath.* c. 24. Legi etiam meretur Cl. Chriſtian. Schotanus in *Præfat. libelli de Literatione Græc.* & Franc. Patricius *Diſcuſſ. Peripat.* T. I. L. 5. p. 70. Supra: Ἀσκλίου. ἀτακτοδίδακτ. Conf. J. A. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* II. p. 103 in *Not.* & p. 188. & Dounat *Prolegom.* in Demoſth. p. 84. 85. ubi plura, ut paſſim, egregia.

13. Τὸ παιζειν κυκλῷ.] Forte Ἔξευκλον. SOPING. L. κυκλίῳ. SALMAS. BOCHART. SORBER. SUICER. *Theſ.* L. κύκλιον. MEURS. *Athen Att.* II. 13. L. κυκλίῳ. JUN. Vel ex Suida lege: τὸ κυκλοχὲ κυκλικὸν. Ælian. *V. H.* VII. 9. [ἐξευκλὶν memiuit, vellimenti mulichus. Vid. ibi. *Not.*] SCHR. Forte κυκλικὸν pro quo apud Etymol. legitur: ὁ παιδοχὲ καθολικὸν, HEINS. Cum Etym. & Suida facit Cyrill. & Lex. MS. *Bibl. Coiſl* p. 471. Vel κύκλιον, vel κυκλῷ placet. Conf. Rob. Balforel *Annot.* in Gelaſii Cyzic. *Act. Conc. Nic.* p. 281.

14. Ἐξεύμενα.] Vid. v. Ἀκέρμενα, & Ἔμμενα, & modo v. Ἔξυμα.

15. Ἐξευσίχαλα.] Vid. Etym. M. & Suid.

16. Ἔξευλον.] L. Ἔξυλον. IS. VOSS. Ex literarum ferie

Ἐξώμην [1]. ὑδρωμεν. Κῶμοι γ', τὰ τοῦ ὄγμου συγήματα.

Ἐξωπή [2]. ἐμπόδιον.

Ἔοικας [3]. ὑπόμνημα.

Ἐπιλαιψον. ἐσκάλθιζεν.

Ἐπιλιξάμην [4]. ἐπεθύμησα. Ἀπὸ τοῦ Γλίχεσθαι.

Ἑπταπλεγάφορες [5]. οἱ ἀπὸ τοῦ λέγειν βιοθεώντες.

Ἔργμα. ὀχύρωμα. φύλαξ.

Ἑκμαγίον [6]. ἐκτύπωμα.

Ἔρμαθα [7]. τύποι [8].

Ἔρμῦν [9]. ἔχειν.

Ἐρπάμφθη [10]. ἐκάμφθη. Ἑλλάδη.

Ἔρπαψεν [11]. ἔπεισεν. ἔκαμψεν.

Ἐρπετοπωλῶν [12]. παλαίπωρον. κατηφές.

Ἐρπύπτας [13]. ῥυφᾷ. καὶ τὸ ἐναντίον.

*Ἔρπωδός [14]. σὺν θεῷ.

Ἔρπω [15]. ὁμίλησεν ἀνὴρ πρὸς γυναῖκα.

Ἐρπωσμάχησεν [16]. ἑαυτοῦ κατέτυχε, μὴ δυναμένου μάχεσθαι πρὸς τοὺς ἀντιπάλους.

Ἐρρεγχίασκεν [17]. ἀτενὲς ἔβλεπεν.

Ἐρρι-

Ἐρριμάχας. ἐλεεσιμάχας.

Ἔρρεο. ἀπόχασο.

Ἔρρετο. ἐλίμπετο.

Ἐρρήγορεν. ἀγρυπνεῖ.

Ἐρρηγορῆε [18]. γρηγορεῖτε.

Ἐρρήγορῶν [19]. ἀγρήγορῶν.

Ἔρριψ᾽. ῥῆξιν᾽.

Ἐρρήσατο. μαθοῦσα.

Ἐρρήσοντες. ἐγρηγορήσοντες.

Ἐρρήσων. ἐγρηγορώς [20]. Φυσῶν [21]. ἀγρυπνῶν.

Ἔρρητα [22]. ὠξυκαβόλιν [23], ἢ δίκας, ἢ χρέως.

Ἐρρόας [24]. ῥόμβῳ. ἢ πόρω.

Ἐρρόμβωσι [25]. συλλογόμβωσι.

Ἔρρυπτεν [26]. ἀγρυπνεῖ.

Ἐρύμνασμαι [27]. ἐχυμώτευσα.

Ἐρύρωσε [28]. ἐξετύλιξεν παίτοθεν.

Ἐρχαδὲς [29]. νέον [30] ἄκεστον.

Ἐρχέδιον [31]. ἔρυον.

Ἐρχύλης [32]. Ἀφ᾽ τοῦ ῡ, εἰδῶ ἰχθύς.

Ἐρχαλεῖν [33]. καθαχασμᾶσθαι. Λάκωνες [34].

Ἐς.

---

scribendum est Ἐξώμην. KUST. PERGER. Ἐξώμην legendum esse, alphabetica series declarat. Laconibus notat σπεύδοντας, quod videlicet est ὁ τῇ αὐτῇ ἢ σώμασιν. H. STEPH. *Ind.* Male *Heinsius* Ἐξώμοσεν legit, allato Comici loco ex *Lysistr.* (v. 113.) quem habet Suid. in ea voce. Sed alia res est.

1. Ἐξώμην.] Hesiod. [Ἔργ. v. 341.] in quo perperam legitur vulgo, ἰζόμενοι, quod est Glossatori ἐπιβάντες. [Vid. ibi Cel. Græv.] SOPINGIUS. Vid. Martin. p. 665. SCHR. Vid. Suid. Conf. Ez. Spanh. ad Julian. *Or.* I. p. 5. Steph. Byzant. in v. Κώμη. In fine Ed. Hag. male συγκοπῆς.

2. Ἐξωπή.] Pro Ἔοικεν. SALM. Vid. sup. v. Ἐξοικεῖ.

3. Ἔοικας.] Corruptum est ex Ἐτλαζας. Infra: Ἔτλαν, ὑπέμειναν. Sic Γ & Τ sæpius permutantur. Vid. *Not.* in v. Λάστιγοι, & inf. v. Ἐγώγεον, Εἶα, Λαῖφος, Ἠγήτωρ, &c. Similiter Cl. *Kusterus*: „ Ἔοικας, pessime pro Ἐτλαζας, „ posito γ pro τ. Vid. inf. v. Ἔστλης, & sup. v. Διαπλῶ πλάξ. „ Ed. Hag. Ἐξαλαζας habet.

4. Ἐγλιξάμην.] Sic Plato, teste Suida. Vid. sup. v. Γλίχει. &c.

5. Ἑπταπλεγάφορες.] L. Ἑπτὰ πλεγάφορες, per π. Ex Aristoph. *Av.* v. 1694. ubi Schol. Ὀφθῶν τινα ἰχνηγετούντων (vid. inf.) κύνας. Conf. Suid. & Etym.

6. Ἑκμαγίον.] Repetitur infra suo loco. KUST.

7. Ἔρμαθα.] L. Ἑρμαγία. SOPING. An pro Εἰμαθα? ab εἴματα. (sic) G. Infra: Εἵματα. . . τύποι. quo forsan nos ablegare voluit Guyetus.

8. Τύποι.] An potius σύλαι? Vide v. Ἔρμα. KUST.

9. Ἔρμῦν.] An per syncop. [Ionic.] pro Ἐχέμεν, ἔχειν, ἔχεμῦν, τροπῇ ϗ κ in γ. G. & H. STEPH. *Ind.*

10. Ἐρπάμφθη. &c.] Vid. inf. v. Ἐπίκαμψαν. ibique *Not.* & in v. Ἀναγκάμφθη.

11. Ἔρπαψεν.] Potius Ἔρπαμψεν, à γνάμπτω. KUST. Ἔρπαμψεν scribendum foret, nisi licentia omittendæ literæ μ hoc vindicaret. Vide v. Γνάμψαι. Ita Cl. *d'Orville* in *Mise. Obs.* IX. 1. p. 120. ubi plura. Phavor. Ἔρπαμψεν.

12. Ἑρπετοπώλιον.] Vid. sup. v. Γυναῖκα, Γυναῖκας, & Γραῦν. Mutato accentu, ἑρπετοπώλιον dedi. Vid. v. seq.

13. Ἐρπύπτας.] Scribe Ἐρπύζας. Vid. voc. præced. KUST.

14. *Ἔρπωδός σὺν Θεῷ.] Forte: Ἔρπω Θεός, *repscat Deus*, vel *novit Deus*. Gall. *Dieu aydant*. MAUSSAC. Forte: Ἔρπω ὁ Θεός. σὺν Θεῷ. Tale est illud Theocrit: ἔρπει Θεὸς ἵδικα, πάτερ &c. HEINS. L. Ἔρπωσόδε. id est, Γοῦ. IS. VOSS. Asterisco deleto pone: Ἔρπωδός. σὺν Θεῷ. In ignita materia, cum sulphure. PERGER. *Reiskius* Ἔρ τοῦ Δεὸς legit. An Ἔρπω Δεῦς?

15. Ἔρπω.] *Confuevit vir cum muliere. Gen.* IV. 1. PERG. Menander apud Hermogen. p. 199. [*de Invent.* IV. 11. *p.* m. 223.] Heraclid. in *Rep. Cephalen.* [*p.* m. 534.] Ovid. l. IX. *Metam.* & Lamprid. in *Heliog.* p. 704. T. I. *Cujus mater Caracallæ ſtupri cognita.* VALES. Innumera sunt exempla. Vid. sup. *Not.* ad v. Γύναιον.

16. Ἐρπωσμάχησεν.] Vid. sup. v. Γυναικομαχῆσαι.

17. Ἐρρεγχίασκεν.] Vid. sup. v. Ῥεγχιάων. & Ἐγρεγχιῶντ, post v. Ἐγρήγορεν.

18. Ἐρρηγορᾶε.*] Ἐγρηγορᾶσιν. Nullum ibi mendum. Vid. Brod T. IV. *Theſ. Crit.* p. 77. SCHR. Ἐγρηγορῶσιν. MAUSSAC. SORBER. Nihil tentandum. Respexit enim ad locum Hom. *Il.* H. 371. - - - νῦν ἐγρήγορθε ἕκαστοι. ubi Schol. similiter expl. γρηγορεῖτε. Quare asteriscum fustuli. Idem viderant *Heinſ.* & *Kuſt.* Conf. Etym. M. p. 312. v. 26. 40. & sup. v. Ἐγρηγορέναι. Cyrill. Lex. MS. Brem. teste *Bielio*: Ἐγρήγορθαι. ἐγρηγορέναι.

19. Ἐρρήγορῶν.] Jerem. *Thren.* IV. 14. Aq. & Symm. Dan. IV. 10. Conf. Suid. & inf. v. Ἠεμ. Cyrill. Lex. MS. Ἐγρήγορεν. ἀγρυπνοῦντες. νῦν ἀγρύπνει.

20. Ἐγρήσων. ἐγρηγόρως.] Scrib. ἐγρηγορώς. G. Vid. inf. v. Ἐκείσατο, ibique *Not.* & v. Ἐφεγγήσατο, ut & sup. v. Ἀγρήσει. ἀγρυπνεῖ.

21. Φυσῶν.] Pertinet ad Πρήσων. Conf. inf. v. Ἐκφυσῶ. KUST. Vid. inf. v. Πρῆξαι, & Πρῆξιν. Doct. *Reiskius* φυσῶντα conjicit.

22. Ἔρρητα. &c.] Verbum judiciale *cauſæ aut judicii* (ἕνεκα ὁ πρόσωπος) *cautionem* aut *ſponſionem* denotans. MAUSSAC.

23. Πικροκαβόλιον &c.] Quid sit ὀξυκαβόλιον ἔπος, imple explicat Suidas h. v. Quid autem in Ἐγρήτα, aut quomodo significare possit ὀξυκαβόλιον ἔπος, ignoare me fateor. KUST.

24. Ἔρχεσθαι.] Pro Ἐκεῖσε forte. GUYET. SALM. Inf. Ἐκεῖσε. ἐκεῖνε.

25. Ἐρρόμβωσι.] Male pro Ἀγεμβῶσι, quod idem ac ἀγκεμβῶσι, i. e. συλλεγόμβωσι. Vid. sup. v. Ἀγεμβῶσιν. KUST. Sæpissime ε & ι in initio vocabulorum, ante ῥ, ex compendio scribendi permutata sunt. Conf. sup. *Not.* in v. Ἀβρόνες, & Ἀβρονίλη, & mox v. Ἐβρίθει, Ἔβρεξε, &c.

26. Ἔρρυπτεν.] Pro Ἀγρυπνεῖ, forte eadem de causa, quam modo ad v. Ἐγρήγορεν, pro Ἀγρήγορεν, adtulimus. Unde sequens ἀγρυπνεῖ correctio potius quam expositio videri queat.

27. Ἐρύμνασμαι.] Pro Γεγύμνασμαι. Vid. Cl. Kust. ad Aristoph. *Equit.* v. 351.

28. Ἐρύρωσε.] Sirach. XLIII. 14. Job. XXVI. 10. quem locum adde *Concordant.* Gr. *Trommii.* Eundem a Cl. *Kustero* allatum video, cujus hæc erat *Nota*: „ Ῥέζειν, est *gyrare, ambire*: „ unde γυρέζω, *in circuitu unnio*; item *circumfodio*. De po„ steriore significatione vide quæ notavimus sup. ad v. Γύ„ ρη. Legitur autem ἐγύρωσε apud LXX. Interpr. Job. XXVI. „ 10. unde nescio an Hesych. sumserit. „

29. Ἔρχαδὲς.] Ad εἶγος. G. Scrib. Ἔρχαδές, *quæ non ita pridem deferbuit*. PERGER. L. Ἔρχαλες, vel potius Ἐρχαλᾶς. εἶδος ἄκεστρου. Vid. Χάλις. IS. VOSS. Referri debere ad vocem χάλις, ex Interpretatione adjuncta haud obscure colligitur. Nam Grammatici χάλις, vel χάλιξ, communi consensu εἶδος ἄκεστρου exponunt. Nostrum infra: Χάλις ὁ ἄκεστρος αὖος. Schol. Apollon. Rhod. ad L. I. 473. Ἀθάνατος δὲ ἡ ἄκεστρος, Χάλιν λέγουσι. Eandem significationem voci huic tribuunt Etymologus, Suidas & Eustath. itemque Noster v. Ἀκεστρίδες. Eodem alludit, quod Noster supra tradit: Δικρανὲς. ἄκεστρον. Ex omnibus autem locis hisce haud obscure colligas, Ἐρχαδὲς male hic scriptum esse pro Ἔρχαλες, posito λ pro δ, quarum literarum permutatione nihil frequentius. KUST.

30. Νέον ἄκεστρ.] Scrib. αὖον. Vid. *Not.* præc. KUST. Sic & *Il. Vaſſ.* At Hag. Ed. & Phavor. distinguunt, νέον. ἄκεστρον. quando αὖον subandiendum esset.

31. Ἐρχέδιον.] Supra restitus Ἐρχέδιον. quod vide. Nisi Ἐρχέδιον, sit pro Ἀρχέδιον. Conf. Not. in v. Ἐγρήμενα. *Kusterus* Ἐρχίδιον corrigit.

32. Ἐρχύλης.] L. Ἐρχύλης. Nam & scribi per ιοτα, Ἐρχύλις, notum est ex Athen. l. VII. SOPING. SALM. Vid. Athen. p. 299. Schol. ad Aristoph. *Acharn.* v. 889. Ἀνθρακᾶς, Ἐρχύλων Βοιωτοῖς, Ἐρχίλια. quæ descripsit Suidas. Conf. Eustath. p. 1240. v. 15. & Hemsterhus. ad Horapoll. *Hierogl.* II. 103. p. 229. *nov. Ed.*

33. Ἐρχαλεῖν.] A χάω, χάσω, χαλῶ, ἐχάλα. ad ἴζω. G. Forte leg. Ἐρχασσεῖν. Aristoph. *Vesp.* p. 502. [v. 1001.] FLORENS *ibid.* L. Ἐρχάσσεις. Vid. Suid. JS. VOSS. *Flor. Christ.* ad Aristoph. *Vesp.* v. 1001. legit Ἐρχασσεῖν: quæ emendatio vera est. Conf. Suid. v. Ἐρχασσεῖν, & Nostrum statim v. Ἐρχάσσειν. KUST.

34. Λάκωνες.] Videtur loco suo motum, & transferendum

Ἑξαλίδες. Δίφ-πιπαρισθίοι ἅλαι.
Ἑξάσκευ. κεκαγκλᾶν.
Ἕξαρα. δόρατα.
Ἕξαϊ. δόρατα.
Ἑξάκας. δόρατα, λόγχαι.
Ἑξαίδω. πηγαὶ ὕδατων.
Ἑξαίη. δόρατα.
Ἑξαίηζι. δόρατα.
Ἑξαίειας. ἀδίας. ἢ ὀπτερήματα.
Ἑξαιελίδιον. ξιφίδιον μικρόν. ἢ τμηλοῖον ἔγχανον.
Ἑξαιείλξ. σκύλη, καὶ ὅργανα σκυλᾶν. ἤγουν δόρατα. καὶ τὰ ὁ χιεί.
Ἑξαιείζω.
Ἑξάϊελις.
Ἑξάϊρημα. τόλμημα. ὀπτήδυμα.
Ἑξαιρεῦντας. τολμῶντας.
Ἑξαιρηζάτορες. οἱ ἀπὸ τῆϝ χαιρῶν καιρίζεσθαι, καὶ τῇ καιρὶ πείζαντες. λέγω δὲ καὶ Γαιρόχαιρες.
Ἕξαιο. Ἀφροδίτη. Κύπελλον.
Ἕξαιον. ἄπαξ εἰρ. θεοῖς.
Ἑξαισίμαργος. ἕξις μειονεξίαϝος.
Ἑξαίσμασεν. τὰϝὶ τὰ δόρατα μεμαρμαρίσθαι, τυτῖσι, πεπονημένα.

Ἑξ-

ad voc. seq. Nam Ἐξαιοῦν pro χαιρᾶζ, vel καίζω-αιρᾶζ. est vox Attica & communis, non vero Laconibus propria. Quod autem sequitur, Ἐξαλίδες, multo magis habet specieam glossæ, quam Ἐξάϊελις. KUST.

1. Ἐξ. ἀ. Ἅλαι.] An non ἅλαι? SCHR. Sic Phavor.

2. Ἐξάκασεν.] Idem quod ἐξαιοῦν: hoc autem apud Atticos ponitur pro καίζω-λᾶν, irridere. Schol. Aristoph. ad *Vesp.* ϝ. 1001. Ἐὰν ἐξαιοῦσιν, εἰς ἐγγελᾶζ σε. Confer paulo ante v. Ἐξαλίδες. KUST. Vide & v. Ἐξαιοῦσθαι.

3. Ἔξαρα.] Æschyl. p. 137. [*Pers.* ϝ. 240.] SCHR. Vid. v. Ἐξάϊ.

4. Ἐξάκας. GUYET. Legerim Ἐξάϊας, ex Hom. *Il.* Γ. 345. adeoque λόγχαι, pro λόγχᾳ.

5. Ἐξαΐδω.] Vox suspecta. An Ἐξαιείδω, vel Ἐξαοιδᾶ, aut simile? Infra: Χρόα. ᾄδοια.

6. Ἐξαίη.] L. Ἐξάϊη, & mox Ἐξάϊηζι. G. SALM. SOPING. IBBINS. IS. VOSS. Ita exhibet H. Steph. *Ind.* ex Homero. Eodem vitio mox Ἐξαίημα est in Ed. Hag. pro Ἐξάϊ.

7. Ἐξαίηζ.] Sic etiam Edit. Ald. Sed legendum esse Ἐξαΐηζι manifestum est. KUST. Conf. *Not.* præc. & in v. Ἐξάϊ.

8. Ἀδίας.] Retulerim ad Ἐπιχειρίαι. Vide inf. v. Θίρμαι, ubi ἄδοια, & ἐπιχειρία conjunguntur. KUST.

9. Ἐξαιελίδιον.] Vid. Martin. p. 665. SCHR. Jcrem. *Epist.* ϝ. 15. Vide & Jcr. *Proph.* L. 42. MUNKER. Conf. Suid. & inf. v. Ἐξάϊ. Cyrill. Lex. MS. Ἐξαιελίδιον. ξιφίδιον.

10. Ἐξαιείζω.] Vide sup. in v. Αἰντρχειρῶ. Hæc & seq. vox interpretatione caret. Quare eas seiparavi.

11. Ἐξάϊρημα.] Vid. inf. v. Ἐπιχείρημα. Conf. v. Ἐξαιείς.

12. Ἐξαιρεγγάτορες. . . . . γαιεχειρεῖν.] An Γαιεχείρεις? STKPH. Vide hoc suo loco, & inf. v. Χαιρόγλωσσος. Conf. Eustath. p. 286. 21. item p. 1622. 53. & Suid. ac Hesych. in v. Ἐξαιοτθηγάτορες.

13. Ἔξαιο.] L. Ἔξαϊο. IS. VOSS. Inf. Ἐξαϊ. ἢ Σαμίαι. SCHR. Sic dicta videtur Venus ab ἴξις, *basta*. Vid. Voss. *Idol.* II. 27.

14. Ἔξαιον.] Fort. leg. Ἔξαιον: ut fit Aor. 1. imperativ. Medii. Schol. Hom. ad *Il.* Γ. 296. Ἔξαιον. . . ἔκτεινον. Vide hoc infra. Vel legi posset: Ἐξαΐω. ἐκτείνω ξιφῖ, ut in Joan. Zonaræ Lex. inedito. Ἐξαΐω. ἐξαιρῶ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπαίρω.

15. Ἐξαισίμαργον.] Vid. Etym. M. h. v. & in Ἐξαισμαργῶ.

16. Ἐξαιτίμασεν.] L. Ἐξαιτίμασεν. JUN. Id est, ἐξαιτίμαργεν. G. Ἐξάϊ. correxit etiam *V. D.* in *Misc. Obs.* III. 3. p. 328. Est ex Hom. *Il.* Η. 134. & caput novæ glossæ. Schol. Hom. *Il.* Ε. 692. sive *Cat.* ϝ. 199. Ἐξαιτίμασεν. τὸν ἀπὸ τοῦ Ἴξιον μαιμάκτασε, ἤγουν ἐγκαλέσθαι. πολεμικῶς. Conf. v. seq.

17. Μεμαρμαρίσθαι.] L. μαμαρμαρίσθαι. VERWEY. Apollon. Lex. MS. Ἐξαιτίμασεν. οἱ ἀπὸ τοῦ ἴξις μαμαρμαρίσθαι, ὅτερ ἐστὶν, πεπονημένοι, ἤτοι δι, ἀπὸ τοῦ ἴξις ὃ μίερ ἴξιστις. ἢ ἐπιφορτὶς ὃ μίερ. Eustath. *Il.* Β. p. 322. 38. Ἐξαιτίμασεν δέ, οἱ ἀπὸ τοῦ ἴξις μαμαρμαρίσαι, ἤ ἴσι, κακοπαθῆσαι, ὑφιέντος ἴ εἰς ἔ μίερ, ὡς ἐκ τοῦ ἐπὶ ἴ Ἐπίμασεν γίνεσθαι. Vid. inf. in Ἐπίμασεν, Μεμαρμάνω, & Ἐπαπίμασεν, ubi μαμαρμάνω per ᾱ scribitur etiam, & expon. πονοποιῶν. Conf. Etym. M. v. Ἐπαπίμασεν. Scholia minora Hom. ad *Il.* l. c. habent μεμαρμένος, ut μῆρος. ad *Cat.* ϝ. 347. Inf. Μῆδος est πονῶν, & Μεμῆσι, . . πεπονημένοι.

Ἑξαπίμασεν. 18. πολεμικὸς.
Ἑξαπίαλλοι 19. οἱ τὰ δόρατα πάλλοντες. πολεμιστοί.
Ἕξαρ ἀμφηγύοις 20. Γύον 21, πῶς· ἐξ ἑκατέρου δὲ μέρους κατεπίστευτο τὰ δόρατα.
Ἑξάπαλος 22. πολεμικός. δορύπαλος.
Ἕξαλος. Ὑπίδυσις ἰαπυξίς.
Ἑξαμώμησε 23. ἐξαίσιον τι.
Ἑξαρπάλξ 24. ὀπτήδυμα.
Ἑξαλίαμα. μαῦρον 25 ὄνομα.
Ἑξαλίξ 26. σύσυρμα.
Ἑξαλαλάξ 27. ἰμάτιον.
Ἑξάϊλξ 28. ἀβρὸν.
Ἕξαος 29. ἐξαιρεῖδιον. δόρυ.
Ἕξαυλα. ῥίζα τις, παῤ ἧς ἐρυθρόχυσον 30 αἱ γυναῖκες.
Ἑξοῦν. τὸ σάπιον 31. Λάκωνες.
Ἕξος 32. λόγχη. ἀπὸ τοῦ ὁ τῇ χειρὶ ἔχων.
Ἕξος 33 ἓξ ἐνδεκάπηχυ. τὸ πλῆρες Ἑπτάζυγον· ὅθεν ὁν δύο συμβέλημδον 34, Δυοχειροτοίπηχυ.
Ἑξελέ 35. τύπῃ. ἐξεπλῆξε.
Ἑξρίπλων 36. περιπλάσαι.
Ἑξρίπλξ. ἐγίγξ. ἀμπίπλ.

Ἐξ-

18. Ἐξαπίμασεν.] Suid. per ᾱ, Ἐξαπίμασεν. ubi ᾱ restituit Kust. Conf. *Not.* penult.

19. Ἐξαπίαλλοι.] An Ἐξαπίασαλλοι? STEPH. Prius regularius, licet rarius, cenfetur ab eodem *Thes. T.* I. p. 1373. Ἐξαπίασαλοι exftat apud Hom. *Il.* Β. 131. ubi Schol. οἱ τὰ ἔγχη πάλλοντες, ἤγουν (f. ὁ) κινοῦντες τὰ δόρατα. πολεμικοί. Ἔστιν δὲ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἀφίασιν, μετοπὶ ἄφ' ἁπλῶς ἀπαλλάττω. Vide mox, & conf Phavor.

20. Ἔξαρ. ἀμφ. γύοις &c.] Hom. *Odyss.* Ω. 526. SCHR. Mutilus locus. Vide autem quæ Grammatici notant, qui opponunt apud Poëtam τὸ ἀμφίγυον, ᾧ τὸ καῖρ ἔτρωσε χαλκὸν ἀμείνονα δόρυ. Mox pro τὰ δόρατ᾽ f. l. τοῦτο τὸ σ᾽. HEINS. Ex Hom. *Il.* Ν. 147. ubi Schol. ἐκαίρησεν ἐκνευρίσας, ἤγουν τὰ γνῖα βλαβέντος δυσκίνητος. Hinc fuppleri poterit Hefychius. Vid. fup. poft. v. Ἀφηγύιδ᾽, & v. Ἀμφιγυήζω. Simile notaverat *Kuſterus*: „ Hom. *Il.* Ν. 147. ubi à Scholiaſte „ exponitur, ἐκνευρίσας ἐκνωμώσας, *ſtringe acutes*. Secun„ dum Hefych. vero ἴξιον ἀμφίγυον ſunt, *quæ ſtringe de„ figi & in terra ſtaui poſſint*: quaſi *ſtringe pedes habentia*. Conf. fup. v. Ἀμφιγυήζω. „

21. Γύον] Id eſt, ἄκρον, σκέλος. Ἀμφίγυον, i. e. δίκωλον, διπέρωλον. G. Vid. fup. Γύῳ. &c. Pro Γύον h, l. malim Γύου, vel Γύῳ.

22. Ἐξάπαλος.] Vid. fup. v. Ἐξαπίαλλοι.

23. Ἐξαμώμησε.] A χάω, χάσω, χαμήσω. [Inf. χάμα. χάσμα.] G. An pro Ἐξαπάμησε? ab ἰξάπιον. [Conf. v. Ἐξαλᾶν, five . . . πίω.] KUST.

24. Ἐξαρπάλξ.] Ἐξαμφιλαίνω conjiciebat elegantiſſ. *Reiskius*.

25. Ἐξαλ. μαῦρον ὄν.] Scr. ἀμαυρὸν ὄνομα, *obſcurum aut deſitum nomen*. PERGER. Forſan, μαῦρα ὄνομα, *nomen unguenti*. KUST.

26. Ἐξαλίξ.] Æſchyl. *Iudic.* [p. 337. ϝ. 920.] Κάρδοπον, ξανθὸν ἐξαλὶς ἄγαν. *Carbone, cur in Graecos es injurius?* SOPINGIUS. PERGER. Conf. v. Χαλί, & Χαλᾶζ, &c.

27. Ἐξαλαλάξ.] L. Ἐξαλαλάζ. Vid. Etotian. In Ἐξαλαλήσω. IS. VOSS. Series liter. requirit Ἐξαλαλάζ, per ζ KUST. Atque ita Phavor.

28 Ἐξάϊλξ.] Infra: Χάος. τὸ ἀκρῶν. Conf. v. Χάος. . . ἀκρῶν.

29. Ἔξαος.] Ἔνθις, ab ἴγξις. G. Ἔξαος, ὁ μόνον τὸ δόρυ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἱδρῶν. Euſt. B. *Il.* p. 459 IS. VOSS. Diſtinxi ante voccm δόρυ. Vid ſup. v. Ἐξαιρεῖδιον.

30. Ἔξαυλα. . . . ἰρυθρόχυσον.] Ἔξαυλα male apud Polluc. p. 250. pro ἐκχύσεως. IS. VOSS. L. ἐρυθρόχυσον. G. Ita ſup. in Βρυόνια. Conf. v. Ἀγκύλα. Etym. M. v. Ἔξαυλα, Interpp. ad Polluc. V. 101. & Plin. XXII. 21. *init.* Vid. *Not.* ad v. Ἐγκάμβαλα.

31. Ἐξοῦν. σάπιον.] Ita Leid. At Ven. Flor. & Phavor. Ἐξοῦν. τὸ σάπιον. Hug. Ἐξοῦν. τὸ σάπιον. *Il. Voſſius*: Ἐξαν. τὸ σάπιον. Sequutus ſum Ed. Hag. quæ & *Kuſterus* placuit.

32. Ἔξος.] Sup. Ἀγκύλον . . . δόρυ. Apollon. Lex. MS. Ἔξος. δόρυ. ὅτι δὲ ὁ χεῖρι ἔπιπ. Λέγει δὲ καὶ Θεόκριτος, Ἐξόνῳ.

33. Ἔξος ἓξ ἐνδ.] Ex Hom. *Il.* Θ 494. Conf. Suid.

34. Συμβέλημδον] L. συμβελλαμένον. VALES.

35. Ἐξελέ. τύπῃ.] Belg. *afſmeeren*. Vid. inf. v. Ἐπιχελῶν, & Ἐπιλέσαντ᾽; item v. Κίχανεν, & Ἔχελε, ubique *Not.*

36. Ἐξρίπλων.] Scrib. Ἐξρίπλωσιν, & mox Ἐξρίπλωσ᾽). Hoc enim poſtulat literarum ſeries, ut patet ex ſeqq. & ſuo exemplo confirmat Herodot. p. 649. *Ed. H. Steph.*

Ἐγχεμφθείς [1]. ἐμπλαδεὶς, ἐγγὺς γενόμενος.
Ἐγχεμφθῆναι. ὀφιομαδῆναι. περιπλαδῆναι.
Ἐγχεμφθῆτε [2]. ἐμπλαδῆτε.
Ἐγχείψας [3]. πλησιάσας. ψαῦσας. ἐγγίσας.
Ἐγχέω [4]. εἰς ἐχῶτα.
Ἔγχεων. περίσκαρος.
Ἐγχώσας. χρίσας.
Ἐγχύμαζε [5]. πλακούντων εἶδος.
Ἐγχυτεμὶς [6]. ἀποκτηνεῖς. Μετονόμασε δὲ ἀπὸ τῆς ὁ ταῖς χύτρεσι ἐκπυρεμένων παίδων.
Ἐγχυτίζειν. ἐκπύρειν βρέφος ὁ χύτρᾳ.
Ἐγχώριον [7]. τάχος. δαίμων.
Ἐγὼ [8]. ἡ Σεμέλη οὔτως ἐκάλεῖτο.
Ἐγὼ δὲ κε [9]. ἐγὼ δὲ ἄν.
Ἐγώγων [10]. ἐχθρῶν.
Ἐγῶμαι [11]. ἐγὼ αἶμαι, νομίζω.
Ἐγών [12]. αὐτὸς ἐγώ.
Ἐγώνη. ἐγώ [13]. Λάκωνες.
Ἐγώ σε ὀναίμην [14]. ἐγώ σε ὠφελαίην.
Ἔδακες [15]. ἔδηξας. ἔμαθες.
Ἐδάλευ [16]. ἔμαθον.
Ἐδάλευ. ἔμαθον. ἔγνων, συνῆκα, σύνισα.
Ἐδάης. ἔμαθες.
Ἔδης [17]. ἐκάης.

Ἐδα-

Ἐδαίζετο [18]. κρατικάπετο. ἐμερίζετο.
Ἐδαίνυντο [19]. ἤσθιον, ἐλωχῶντο.
Ἐδάϊαια [20]. ἐρημία.
Ἐδαΐζε [21]. κατέκοψεν.
Ἔδαισεν [22]. ἐλώχησεν.
Ἐδακτύλιζεν [23]. ἐδακτυλεδίκτησ.
Ἐδαλάχθη [24]. ἐδήχθη. ἀπέλετο.
Ἐδάμη. ἐδαμάσθη.
Ἐδάμνα. ἐδάμαζεν. ἄλλως.
Ἐδάμην. ἐδαμάσθη.
Ἔδαμνεν. ἐδάμαζεν.
Ἐδανά. ἐδώδιμα, βρώσιμα.
Ἐδανοῖς [25]. βρωσίμοις. Αἰσχύλος.
Ἐδάπη [26]. εἶδος ἀμπέλου.
Ἐδανὸν [27]. ἐδώδιμον. ἡδὺ. λιτόν.
Ἔδαπτον [28]. ἤσθιον.
Ἔδαπτεν. ὁμοίως.
Ἔδαρε. βρῶμα.
Ἐδάρθη [29]. ἐκοιμήθη.
Ἐδάσθη. ἐμερίσθη. ἀπεκρίθη.
Ἐδάσαντο [30]. ἐμερίσαντο.
Ἔδαυσεν [31]. ἐκαυμάθη.
Ἐδάφισεν [32]. κατέβαλεν.
Ἐδαφιοῦσι [33]. περισκεύουσι τῇ γῇ.
Ἐδαφίσθησαν. εἰς ἔδαφος ἀνῃρέθησαν.
Ἔδαφος. γῆ. ἢ ἔλαφος [34].

Ἔδα-

Ἐχεμαθὴ γυναικὶ &c. [in vita *Hom.* c. 30.] VERWEY. Sic & *Amicus* quidam. Bene, & ad seriem literarum. Ita bia apud Eustathium. Sed utroque modo scripsum reperirur. Sine ῥ etiam Suid. & Etym. M. ut ἰχεύσας apud Philen *de Animal.* XXXIX. 16. ubi vid. Cl. Pauw. Conf. mox v. Ἐγχείψας. Gloss. Rutgerf. Ἀχεύσθων. πλησιάζων. male pro ἀχρ. ex scribendi compendio. Vid. ibi Cl. Strunz. & sup. *Not.* in v. Ἀδύσας, & in Ἐγεγώνει. Adde Bochart. *Hieroz.* II. p. 639. *fin.* & *Misc. Obs.* IX. 1. p. 136.

1. Ἐχεμφθείς.] Hom. *Il.* N. 146. & Schol. emendata in *Ed. Cant.* ad *Il.* H. 272.

2. Ἐχεμφθητε.] Hom. *Il.* Φ. 338. PERGER. Apollon. Lex. MS. fimiliter explicat, aliaus Homeri verbis ex *l. c.*

3. Ἐχείψας.] Hom. *Il.* Χ. 334. Ἰχείωσας. quomodo tamen refingere opus non eft. Gloff. Herodot. Ἐχείψαν. ἐμαιεύθη. περιπαλάζω Idem habet Suid. in v. Ἐγχεμφθείς, fed ubi pro περιπαλάζω, legend. περιπαλάζας. quod miror non animadverfiffe Cl. Kufterum. Conf. *Not.* inf. in v. Ἐχεμφθεν. Herodot. IX. 97. Ἰχείωσε. ubi Ἐχείψας conjiciebat Portus, ut l. II. 60. fed vid. fup. *Not.* in v. Ἐχείωσεν. Infra Ἀχείωσας, per ῥ.

4. Ἐγχέω.] L. Ἐχρῶ, id eft, ὁ χρί. PALMER. Per apocopen, pro ὁ χρῶτι. Scribitur enim & ὁ χρί, ut doctus monet Etymologus. [p. 313. fin.] HEINS. L. Ἐχρῶ. IS. VOSS. Vid. inf. *Not.* ad v. Ἐν χρὶ κυρῇ, & fup. in Ἐλίκι, & Ἐλίκτι.

5. Ἐγχύμαζε.] L. Ἐγχύθη. SOPING. Gloffa: *Scribilita. Ἐγχύθη*, πλακοῦς. In iifdem quoque alibi: fed corruptus eft locus. Notier in Κρατὶς meminit ἐγχύτου πλακοῦντος. Habet & Athen. [l. XIV. p. 644. C.] VALES. Vid. Polluc. VI. 77. ibique Interpp & *Not.* in v. Κρατίς.

6. Ἐγχυτεμὶς.] Ex Ariftoph. *Vesp.* Ψ. 228. ubi Schol. Ἐγχυτεμὶς, αὐτὸ δ', φησίζεται· ὁ δ' παροιμιάζων. Conf. Ibid. Florent. *Not.* & Schol. Comici ad *Ran.* Ψ. 1221. ibique Ez. Spanhem. item Kuft. ad Suid v. Ἐγχυτρίσκος. Adde Etym. M. & inf. v. Χυτεμισμὸς. Conf. v. Ἀκρόκυτζον, & Mœrida Attic. v. Ἐγχυτεμισμὸς.

7. Ἐγχώριον.] *Fœnus creditum.* MAUSSAC. Videtur idem eſſe, quod Ἐγκώριον τόκος, cui opponitur ναυτικὸς τόκος. Vid. Salmaſ. *de Modo Uſur.* variis in locis. KUST.

8. Ἐγώ.] An ab Ἰχῶ? G. Supra: Ἐγχώριον. Ἀφροδίτη. Κύπριοι.

9. Ἐγὼ δὲ κε.] Hom. *Il.* A. 137. Schol. Ἐγὼ δ' ἄν.

10. Ἐγώγων.] Ἴζως· Ἐγεγώνει. MAUSSAC. HEINS. IS. VOSS. Sudas legit Ἀγώγων, ut requirit ordo, & interpretatur, Ὀργίων. PALMER. GUYET. An ab ἐγὼ, *amus*, *tempus*. G. Ἀγώγων peffime pro Ἐγώγων, (confuſis γ & τ, ut fup. in Ἐγλωζε) quod corruptum eft ex Ὀγύγιος, ut Kuft. ad Suid. etiam obſervat, & ad *h. l.* repetit. Lex. Reg. MS. Ἐγώγιος, ἢ Ὠγύγιος. τὸ χθόνιον. Vid. inf. v. Ὠγύγια, & Ὠγυγίη. Cyrill. Lex. MS. Ἐγώγιος. χθόνιος.

11. Ἐγῶμαι.] Per craſin: ut apud Polyb. l. VI. p. 694. & alibi; Ariſtænet. I. 15 &c. Vid. Etym. M. & Suid. quos conf. in v. Ἐγχῶ, & Barnef. ad Eurip. *Electr.* Ψ. 961. Ita Soph. Ἀ χρὴ, pro ἃ ἰχῶ, apud Suid. quamvis hoc diverſum. Conf. ſup. v. Δικγεῖ.

12. Ἐγών.] Dorice. Vid. Etym. M. Ceterum de voce ἐγὼ multa diſputat Galen. *de Hippocr. & Plat. dogm.* I. II. *ſub init.*

13. Ἐγώνη. γε.] Scrib. ἐγὼ. SALM. Ita omnes Edd. præter Ald. quæ γε. Peſſime *Scineu.* ἐχὼ tribuit *Salmaſio.* Conf. Etym. M. in Ἀγώγων.

14. Ἐγώ σε ὀναίμην.] Eadem Suidas, & Cyrill. Lex. MS. Reſpexerunt ad D. Pauli *Epiſt. ad Philem* cap. 20. ubi vide Priczeum, qui λόγος legit ex Gloſſis Medicis.

15. Ἔδακες.] Conf. v. Δάϊσον. ἔδηξαν. ἐδίδαξε. & v. Ἐδίτμασεν, pro quo f. l. Ἐδάϊσεν.

16. Ἐδάλευ.] Hom. *Il.* Γ. 208. & Schol. Conf. v. ſeq. & inf. v. Ἐδάϊσσεν, ſup. v. Δαίσω, &c.

17. Ἔδης. ἐκάης.] L. Ἐδάης. IS. VOSS. Scrib. Ἐδάης: ἢ διὰν, quod præter alia ſignificat idem quod καίω. KUST. Cortexeram olim, ad ſeriem: Ἐδάης. ἔκαυσας. Vel: Ἐδάης. ἔκαυσε, ex Hom. *Il.* Σ. 227. Præferrem tamen: Ἔδαυσας. ἔκαυσε. Vid. v. Δαῦε, Δαίσει, & Δαῦσαι.

18. Ἐδαΐζετο.] Hom. *Il.* I. 8.

19. Ἐδαίνυντο.] L. Ἐδαίνυντ. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Δαίνυσθ', & Δαίνυντ.

20. Ἐδάϊαιαν.] L. Ἐδαΐξια. IS. VOSS. Quorſum hæc pertineant, ignoio. Videndum interim, an loco huic obicuo lux aliqua affulgere poſſit ex eo, quod legitur infra: Ἐνδάϊσεν. ἐμέρισε. KUST.

21. Ἐδάϊζε.] L. Ἐδάϊξε. IS. VOSS. Ex Hom. *Il.* Φ. 147. ubi variat lectio, per ζ vel ξ. Vid. ſup. v. Δαΐζω, &c.

22. Ἐδάϊσεν.] Potius Ἐδαΐσθη, ſine punctis diæreſeos, à δαΐς, *convivio excipio*, *epulum præbeo*. KUST. Ita reſcripſi: quamvis & Phavor. Ἐδάϊζε.

23. Ἐδακτυλίζεν.] Secrevi a præcedd. præeunte Phavor. Symmachus *Prov.* VI. 13. διακτυλοδεικτεῖ. Vid. ſup. v. Διακτυλοδεικτεῖν.

24. Ἐδαλάχθη.] A δάλω, δήλω, δηλῶ, δηλήσω, δηλητήριον φάρμακον, δηλώσω, δηλώσω, δηλόομαι, &c. G.

25. Ἐδανοῖς. βρ. Αἰσχ.] *Edulitis.* MAUSSAC. Seorſum ſcribendum. Æſchyl. *Agam.* p. 220. [Ψ. 1417.]

Τί καιὸς, ὦ γύναι, χθονιτρόφοις
Ἐδανοῖς ἢ ποτοῖς παρασπασμοῖς; . . . . HEINS. SCHR.

Gloſſam hanc a præced. recte diviſerat Hag. Ed.

26. Ἐδάπη.] Nicander. SCHR.

27. Ἐδανὸν.] Ab ἔδω. G. Conf. ſup. v. Ἐσμὸ. KUST. Vid. Etymol. & Suid.

28. Ἔδαπτον.] Leg. Ἐδάπτων, & mox Ἐδάπτεν SALMAS. L. Ἔδαπτον, & Ἐδάπτον. IS VOSS. Malim Ἔδαπτον, & mox Ἔδαπτον. Phavor. Ἔδαπτον, ὦσιν. ἢ Ἔδαπτον, ὁμοίως.

29 Ἐδάρθη.] Vid. inf. v. Ἐδρήθη.

30. Ἐδάσαντο.] Hom. *Odyſſ.* Σ. 208. & Suid.

31. Ἔδαυσεν.] Conf. ſup. v. Δαῦσεν, & Ἀδαυσὲς. KUST.

32. Ἐδάφισεν.] L. Ἐδάφισσεν. Vid. Druſ. ad Hof. [XIII. 16.] Conf. Heinſ. *Exerc. S.* p. 114. Sic & Cl. *Kuſter.* & *Abreſch* in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 270. præeunte Vulpio. Hof. X. 15. ἐδαφίσθησαν. & Ezech. XXXI. 12. Recepi Ἐδάφισε, ab ἐδαφίζω. Conf. v. ſeq.

33. Ἐδαφιοῦσι.] *Pſalm.* CXXXVI. 9. . . . ἐδαφιῶ τὰ τέκνα σου πρὸς τὰ σπήγη. SOPING. Rectius adſcripſiſſet Nah III. 10. καὶ τὰ νήπια αὐτῆς ἐδαφίζουν &c Conf. Luc. XIX. 44. Καὶ ἐδαφιοῦσί σε, καὶ τὰ τέκνα σου &c.

34. Ἔδαφος. . . ἢ ἔλαφος.] Peſſime. Eſt enim corruptio vocis

"Εδαψεν [1]. διέκοψεν. διέλυεν.
'Εδείμεθα [2]. ἐδειξάμεθα, προσδεικνύμεθα.
'Εδεδίειν. ἐφοβούμεθα.
'Εδέατ' [3]. προγεύσης βασιλέως. Ὑπομενητὴς δίπτυα.
'Εδεδήη [4]. διάκ. ἰάκ. ἢ ἐχειάκευτο.
'Εδέτμαν [5]. ἐδέκτυον.
'Εδέτμετο [6]. ᾠκοδομεῖτο.
"Εδεθλα [7]. ἐδάφεις.
'Εδείζετο [8]. ἐπαλαμᾶτο.
'Εδέικτί μι [9]. χρείαν μοι ἔχει.
"Εδη [10]. ἔχοιμι, εἴοιμεν.
"Εδῃ [11]. πάθαι, ἢ ἐδάϊ.
'Εδείμαπεν [12]. ἐδημοσίωσεν.
'Εδείδιεδε [13]. ἐφοβούμεθα.
'Εδεικνύοντε [14]. ἐπαίζοντο.
'Εδελόμαι [15]. ἐβουλόμην.
"Εδμαεν [16]. ᾠκοδόμησαν, ἔκτισαν.
"Εδμεθεν. ἐμείας.

"Εδυν.

"Εδυν. ἐδύσεν· πρὸς τοὺς ἐδόντας [17].
'Εδύνεζε [18]. δυσὶ ἔφερεν.
'Εδυπολογεῖτο. δυσὶ λόγοις ἔλεγεν.
"Εδυζεν [19]. ἐφορᾶθη.
"Εδυσεμι [20]. ἐξέδυσεμι, ἐξεδημαίτσαν [21].
'Εδύτο [22]. ἐλέγχε, λρείαν ἔχων, ἐδίετο.
'Εδελάπη [23]. ἄπθ.
'Εδέμ [24]. βυφή.
'Εδίπασαν [25]. ἐχαλίασαν, ὕβεσαν.
'Εδιξιῶτο. ἐξεκαλύπτοντο.
'Εδιθ [26]. Θεσσαλικὸς δεύτ.
'Εδεῖς. ἱερεῖς.
"Εδιοδον. ἔφαγον.
'Εδίοπ [27]. ἱμάτιον.
"Εδισμα. βρῶμα.
'Εδίσματα. Φάγα [28]. βρώματα.
'Εδισμδιαίδδιω, ἐδίσμδυσαν. δύικᾶς.
'Εδιστατ. ὁ Ἡρακλῆς ὁ Ἐδίοτ.
'Εδιστή. βρωτή.

'Εδω-

vocis 'εδωδ. Sic & alibi Hefych. ejusdem vocis lectionem finxeram & pravam eodem articulo non raro jungere solet: ut Ταλάρ. μέγα. πτλάτ. Adde quæ notavimus supra ad v. 'Αμαλαθ., post v. 'Αμάτινα, & ad v. 'Αναθ., post v. "Ανακτ. KUST. Errore, ut videtur, nato ex similitudine literarum Δ & Λ. ABRESCH *l. c.* Similia notaveram cum Ruftero. Adde v. 'Αναβόδδις, Λαγ., Βαγχείδη, Βύταρ., Σαμῶα &c. & Kuft. ad Suid. in v. Κατατρῶσ. & Ἐρικζί. Infra: 'ιδδ. ἰδαρ., γῆ.

1. 'Εδωλεν.] Refer ad Homer. *Il.* ε 655. fed ubi legitur, ἀμ' · · ἴδωλον, per tmefin: · · ἀμ' δὲ χεῖρα καλὸν ἴδωλον. Schol. ibi: 'ἐδωλον, δόλιν. διάκριν, ἔτυμον. KUST.

2. 'εδώγλω.] L. 'εδώγμω. GUYET. KUST. Ex Hom. *Odyff.* I. 513. Vid. v. Δίγλ.

3. 'εδώσ.] An leg. 'εδώσ, i. e. *coquas*? Inf. 'Ελάτ. ἢ διατυπώτης. Apud Athen. l. IV. [p. 171.] legitur, 'ελάτερ, idemque tradit, fuo tempore 'ελάτερ vocari totius epuli adminiſtrandi ſeu apparandi præfectum. Etymol. 'ελάτ., λέγει ὁ μάγειρ., ἀφ' οὗ τὰς 'ελάς, ἃ νῦν μαγειρεῖα τρέπεζ. G. Vid. Euſtath. *Il.* I. p. 662. IS. VOSS. Suidas etiam 'ελάτερ, ubi omnino vid. Cl. Kuſter. Feſtus: *Edentur. qui præſunt regiis epulis, dicti κὰπ' ἐξοχὴν ἐδώτορες.* ubi Ill. Scalig. *Edentur*; Chriſt. Colerus *Parerg.* c. 18. *Edentri* vel *Edentre* corrigit, addudo Heſychii loco. In Heſych. nihil tamen mutandum eſſe docet Cl. Valken. *Animad.* ad Ammon. p. 74.

4. 'εδηδή.] Confundit hic Heſych. 'εδηδή cum 'εδηδή. Nam interpretatio δήμ. (pro quo legendum eſt δώσ, ſine jota ſubſcripto, à δώσω) pertinet ad 'εδηδή, quod eſt à δίω, *perſequor*: at ἐξέκαυσ., ad 'εδηδή, à δαίω, ὕω, *incendo*. KUST. Conf. ſup. v. Διδηδ. · · διαίκαυσ. &: Διαδηδώς. · · διάδηδ. At ἰσμ. alio pertinet: & forte præcedena δήμ. hujus eſt correctio quod cum jota ſubſcripto retinui, quia δώσ Præſens, a δώσω, cum cetcris vocabulis ratione Temporum minus convenit quam δήμ, a δώσιμι. Quo tamen reſpexerit in hac ſignificatione, non adæquor. Interim confer v. Δεδήσασθαι, δήσασθ.

5. 'εδήτρασσ.] 'εδήτρασσ legit Doct. *Reiskius*. Sic τ pro τ in v. 'Εζήτρασσ. Vide tamen v. 'εδασς.

6. 'εδήτρασσ.] An 'εδήτρασσ? Eſt ex Hom. *Il.* N. 663. D'ARNAUD *Lect Gr.* p. 45. Et ſic Etymol. M

7. 'εδλη.] Hom. *Il.* Ω. 129. Schol. ἀναλύσῃς, φάγῃς. Vide mox v. 'εδλ.

8. 'εδλίζτ.] Secrevi a præcedd. Vid. ſup. v. Δαῖ. &c. & v. 'εδμ Ζαν.

9 'εδλι σί μι.] L. 'εδίσσί μι. SALM. Sic Phavor. & Hagen. Vid. inf. v. 'εδλίζω, & ſup. v. Δίσσι, Δαῖ, & mox v. 'εδλτρ.

10. 'εδλ.] D. Luc. *Euang.* XI. 42 & XXIV. 26. ubi vid. Pric.

11. 'εδλ · · ιδῶ.] Hom. *Il.* O. 636. & Schol. Conf. v. 'εδλη.

12. 'εδλγμάτιζω.] Paul. *Cal.* II. 15. Vid. in Στιλπτίζω. SOPING.

13. 'εδοιδιῆρ.] Hom. *Iliad.* Z. 99.

14. 'εδλωσσεν.] L. 'εδλωσσυσεν, per υ in ſyllaba penultima; ut Apollon. Rhod. *Argon.* I. 884. Vid. ſup. v. Δισσυσεν, & inf. v. 'εδλωσσυσεν. Simpliciter *Kuſt.* & *Vir Doctus* in *Miſc. Obſ.* II. 1. p. 15.

15. 'εδλωσσ.] A 'εδλωξ, quod eſt, βδλωξ SALM. L. 'Εδλώσσων. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Δελωξ, & Δίλωσσ. KUST.

16. 'εδμησεν.] Hom *Il.* H. 436. conf. *Il.* I. 349. Sic ἰδμησσ apud Herodot. l. 179. bis. & II. 124. Unde perperam in vulg. Lex. Δομῶν (teſte H. Steph. *Ind.*) ex Herodoto adfertur pro οἰκοδομεῖν. Supra: Δόμησσ οἰκοδομῆσ.

17. 'εδόντας.] Quæſt ἰδώσας, unde Latinorum *Dentes*. SOPING. Conf. Plutarch. *Sympoſ.* VIII. 6. *extr.* p. 727. in πρὸς (niſi legend. ſit πως ὁ) τοὺς ἰδόντας, ſupple λόγους. Senſus enim eſt, Græcos *dentes* adpellare ἰδόντας, ab ἔδω, *edere*, q. d. *edentes*. Plenius autem Etymologus in v. 'Οδόντες, p. 615. · · · πρὸς τὸ ἔδω, τὸ ἐδῶ, γόηθ. 'Οδὼς &c. Et Phavorin. 'εδων. ἐδώσ. · · · · πρὸ οἱ 'Οδόντες λέγ τὸ τοῦ στόμ.), οἷον 'εδοντες τινες ὄντες.

18. 'εδόπεζ.] Il. *Maccab.* IV. 35. XIII. 25.

19. 'εδυζ.] Hom. paſſim ἴδεῖ. ut *Il.* A. 93. &c. ob metrum. Sic & Cyrill. Lex. MS. Conf. v. 'Αδεῖ, & Etym. M.

20. 'εδυσσ.] Matth. XXI 35. Marc. XII. 7. BIEL. Hom. *Il.* A. 459 Vid. ſup. v. 'Αδυσσ.

21. 'εξεδημάτζω.] Leg. ἐξεδημάτζω, ab ἐκδημαῖζω: ut *Kuſt.* niſi malis ἐξεδημάτσω. Inf. 'εκδήμ). ἐκδηματτῶ. Vox in Lexicis non obvia. Ita & ſupra: 'λόγ. ἀπεδημάτσ. pro Δόγ. ἀπεδημάτσ.

22. 'εδύτ.] Vid. ſup. v. 'εδυσί μι.

23. 'εδλάτ. ἄπθ.] Vide 'εδλάτα IS. VOSS. Pro ἄπθ, forte ἔχθ., vel ἀπίαι leg. PERGER.

24. 'εδήμ. φυφ.] Forte 'εδίν. ſup. SCHR. 'εδήμ retinendum. Ita LXX. *Gen.* II. 8. 10. IV. 15. ubi tamen al. 'εδίν. Sed 'εδήμ cum eadem expoſitione habet Philo *de Cherub.* p. 110. A. Euſeb. *de Loc. Hebr.* 'εδήμ, ὁ ὃ δεῖν παραδίζεται τὸν ὀφθαλμὸν ἰμιλλώμ.) δι, φησί. Sic & Lexicon Origen. p. 203. *Ed. Mart.* coll. 167. ubi male Αἴδημ. Similiter Lea. Reg. MS. & Suid. *h. v.* & in v. Παραδείζ., ubi male τρέφ priores Edit. monente Kuſt. & alite cum *Septuag.*, & Pearſon. *Pref. paran. ad* LXX. Addo, Lexicon Reg. MS. (quod integrum Suidæ articulum habet) etiam τροφ. per υ, recte exhibere. Idem vero error ſæpius in his vocibus; ut inoa in v. 'εδνίς. Conf. Chryſoſt. in Dan. ibique Cotelet. p. 217. Theophil. *ad Autol.* II. 33. (ubi male τροφ legebatur, pro φυφ) ibique J. C. Wolfium. *Expoſit. MS. Nom. Hebr.* habet: 'εδων. αἰρόντος (a 07 Vid. ſup. *Not.* in v. Δαμασκυς.) ὁ φυφ.

25. 'εδίπαζω.] Auctor *Rhet*, p. 281. · · · ὃς ὑμῶν πολλ' ἐδίπαζεν τεχνῶν. HEINS. Eſt ϟ. 925. ubi vid. Barnef. Inf. male 'ελίπαζεν. Conf. ſup. v. Διπαζεν, ibique *Not.*

26. 'εδνθ. Θ. Θεόδ.] Secrevi a præcedd præcunte Hagen. & Phavor Sed meliem: 'εδνθ. Θεσσαλονικ Θεόδ. vel: 'εδθ. &c. quod inf. Θεόδ. Similis fere *Kuſterus*: „ An „ potius 'εδθ., retracto accentu, & cum ſpiritu aſpero? „ ut ſit Genitiv. ab ἴδ., τό Vide mox v. 'εδων. Sed rurſus „ pro Θεσσαλονικ Θεόδ. ſcribendum foret, Θεσσαλονικῆ „ Θεόδ. „ Sed nihil forte mutandum. Sæpe enim Heſychius gloſſam in Genitivo proponit, ſubjecta expoſitione per Nominativum. Vid. ſup. v. 'Αλοσύδνις, 'Αρύτ., Δυσλογίθ., &c. Cetera vide omnino Foël. *OEcon. Hipp.* v. 'εδθ Θεσσαλικόν.

27. 'εδίζω. ἱμάζω.] Sic & Cyrill. Lex MS Male ἱμάζω in Ed Hag. Præſtaret ἱσσάζω, vel ἱσσῶ. Suid. 'εδίζω. ἱμάτ. ἀπὸ τοῦ ἕννυμι. Et: 'εδν. τὸ ἱμάτ. Sic Noſter infra. Item: 'εδθ. ἱσσῶ. Sed præceſſit: 'εδνι. ἱμάτ. quam lectionem tuetur Cyrill. Lex. Voſſian. Itaque ſpiritum lenem cum aſpero tantum commutavi.

28. Βρώματ. ἐδίσματ φαγέν.] Forte ſcribend. Περσφάγμ. SALM. Secrevi quæ male cohærebant cum præcedd. In Ald. & Flor. 'εδίσματ habet Auctor *Batrachom.* ϟ. 55. & Antiphanes apud Athen. l. III. *fin.* p. 127. quem locum adpinxerat *Schrev.* Conf. LXX. *Pſ.* LIV. 14. Alia dabit H. Steph. *Theſ. T.* l. p. 1077. Sic olim in *Biblioth. Brem.* VIII. 1. p. 121. commentabar: „ Vide an non rectius di„ ſtinguas, & legas: † 'εδίσματ. φαγεῖν, βρώματ Apud „ Apulej. *Apolog.* c. 60. (p. 48. *Ed. Caſ.*) Q. Emilius *edes* „ *Plagitica*, five *Edeſplagitica* (ut alii legunt) verſibus „ ſcripſiſſe dicitur. Ubi Caſaubonus (p. 151.) *Edeſtis aut* „ *Phagicis* ſcribendum arbitratur; ſic ut poëmati illi titu„ lus fuerit: *Edeſtis vel Phagica*, hoc eſt, 'εδνὶς ὁ φαγικός. „ (Alii aliter.) Quia vero ἰδνὶς & ἰδίσματ parum differ„ runt, recte 'εδίσματ dicuntur φαγεῖν, *eſculenta*. Conf. „ Heſ. in 'εδνὶς, quod explicat, ἀφ' οὗ ἐσθίομεν τὰ τρ„ φή. An τροφῆ? „ Hactenus olim. Minima tamen mutatione pro φαγέν, reſcripſi φάγεν. retracto accentu; quod idem

'Εδεστὸς. βρῶσις, ἔδεσμα καὶ τροφὴ [2].
"Εδη. εἶδες.
"Εδιτος [3]. ἔλιπες.
'Εδίμεν [4], ὀδὰς ἐγένετο. ὠόλιπεν. ἤγλιζεν [5].
'Εδίνετο [6]. ἐκορέννυτο [6]. ἐπαύετο. ἠυφραίνετο. ἐ-
ρέγετο [7]. ὀδὰς ἦν, ἤγλιζεν.
'Εδίων [8]. οἰκιῶν. καθεδρῶν.
"Εδη. καθέδραι. τὰ ἕδη [9]. ἢ τὰ ἐδάφη.
'Εδνδὼ [10]. φαγέδαινα.
'Εδνδὼς. καταβιβρωκώς.
"Εδνεν [11], εὗρεν.
'Εδνλίσατο [12]. ἔλειψεν, διέφθειρεν.
'Εδνλώσατο. ἠκαλλώπισεν [13].
'Εδνμηρήσε. τῷ πλήθει εἶπεν, ἐλάλησεν.
'Εδνλήσω. ἐκακοπάθησας, ἔλειψας.
"Εδνσεν. ὠόδησεν.
'Εδντεν [14], διεῖλεν, διῆρε.
'Εδντὸς. βράστης, ζωφὸς. ἀπὸ τοῦ 'Εδῦν.
'Εδντύς. ζωφὴ, βρῶσις.
'Εδήσαντ [15]. ἐπολέμησαν.

'Εδίμ-

idem ac ἀσφάλεια, moneote *Kuſterus*. Etym. M. πίδαξ. ἴδεσμα, τροφὴ, &c. Conf. Suid. cad. voc. Schol. Hom. *Il.* B. 155. 'ἐδίσματα γὰρ ἀσφαλεῖς τοῖς ποσίν.

1. 'εδνεν. - - τρυφῇ.] Leg. τροφῇ. KUST. ABRESCH in *Mſc. Obſ.* VI. 1. p. 270. Idem conjeceram in *Not.* præc. Sic inf. in v. 'εδωνάν, & 'εδωδὴ. Schol. Sophocl. in *Antig.* v. 211. 'εδνεν, βρῶσιν. ut præceſſit.

2. 'εδάσε.] Non ſatisfacit; nec facile hoc obviam uſquam apud Poëtas. Sed 'εδάσε lego: nam locum hunc Homeri reſpicere *Il.* P. mihi certum: ἐκδὲ σὺν ἄορε, μάχην ἄορ πεπὸν ἐδάσε. HEINS. Eſt ϟ. 142. ubi Schol. 'ἐδάσε. νῦν, ἀκμάσεν. Conf. ſeqq. & ſup. v. Δίπτε, & 'Ακόνησας.

3. 'εδνσε.] Hom. *Odyſſ.* ε. 483. 540. ubi vid. Schol. Sup. Δάϊε. - - εὐδὰ. Et: Δάσσατ. ἐκτείνης χίτωνα. Conf. Etym. M. & ſup. v. 'εδίσε, Inf. v. 'εδίσεν, 'εσιδίσατ. &c. Adde nunc *Not.* ſeq.

4. 'Ηγνσε.] Edit. Schrev. ἤγνσε, per ſimplex γ. At priores omnes ἴγνσε, per duplex γ. Conf. Inf. v. 'πδνσε, ἀγνσε. Sed quomodo hæc interpretatio conveniat gloſſæ? Rect exitne τὸ δῦναι, i. e. ὑποστελλόντ? Non ita. Rectius Cl. *Kuſterus*: „'εδάσε, Poëtice pro 'εδίσε. Hom. *Odyſſ.* „ι. 483.

„ Τόθι ἰδάσσε δ' ἠέλιος ἀκτὰς ἰκέσθαι.

„ Id eſt: *Parum aberat quin ad gubernaculum extremum perveniret.* Scholiaſtes ibi 'εδάσε interpretatur, ἐδίωξε, „ ὠώλυσεν. Quod vero adtinet ad interpretationem ἤγνσε, „ quam Heſych. hic addit; ex referenda eſt, non ad ſolam vocem ἐδάσε, ſed ad integram illam phraſin, τοῦ „ δὲ ἐδάσε ἰκέσθαι, *parum aberat quin perveniret.* Hoc enim „ idem eſt ac ſi dicas, *appropinquavit.* Nimirum Heſych. „ non raro interpretationem integræ phraſi convenientem, „ tribuere ſolet uni voci ex phraſi illa decerptæ; quod „ ſupinæ negligentiæ indicium eſt. Sic infra Θάμαζε exponit, ἠγνσε ἰκνεῖσθαι, reſpiciens ad Hom. *Odyſſ.* ι. 485. „ ubi legitur: - - - Θάμβησε δὲ χερσὶν ἰδέσθαι; quod Schol. „ exponit, ἠγνσε ἰκνεῖσθαι τῇ γῇ. Conferat etiam Lector „ quæ notavimus ſupra ad v. 'Αλίβηλον, & v. 'Λωτὸς; item quæ ſtatim notabimus ad v. 'εδίσετ. „

5. 'ἐδάσετ.] L. 'ἐδίσετ. IS. VOSS. Sic Etym. M. Suid. Phavor. & Hagen. favente ſerie. Eſt apud Hom. *Il.* A. 466. ubi Schol. ὠώλυσεν ἤν. Conf. v. 'ἀδίσετ.

6. 'εμπίνων, ἐπαίνων, ἐκορέννυτο.] Interpretationea hæſce à verbo 'εδίσετ (quod Poëtice idem ſignificat ac ἰδίνετ, i. e. *indigebat*) alieniſſimas eſſe, quivis facile videt. Quid igitur? Exiſtimo Heſychium hic idem peccatum admiſiſſe, quod proxime ante in v. 'εδάσε. Nimirum Homerus diverſis in locis de epulantibus inquit: ἀεὶ ὅτε θυμὸς ἐδίσετ δαιτὸς ἔπης: *neque amplius animus illorum indigebat convivio æquali.* Hoc eſt, ſi ſenſum ſpectes, ὠπόπνων, *ſatiabatur.* vel ὑπερέπνων, *epulis ſe obiectabat.* Hanc integram phraſin hic ob oculos habuiſſe videtur Heſychius. Conferenda ſunt quæ proxime ante notavimus ad v. 'εδάσε. KUST. Non obſto huic expoſitioni. Ceteroquin cognati poſſet, num forte 'εδίσετ (i. e. ὑφίσετ. vid. *Not.* ſeq.) eas interpretationes admitteret per ellipſin vocis alicujus, ex. gr. σῖτ, aut ſimilia. Conf. v. πιδεργαδὸν, Δαιτὸς). &c. Sed non urgeo.

7. 'ὑφίσετ.] Ad 'εδίσετ, quod eſt à ἔδω, rigo. KUST. Vid. ſup. v. Δάϊε, Δάσσατ. &c.

8. 'ἔδων.] Vid. inf. v. 'ἐξ ἰδίων. Conf. ſup. v. 'ἔλθ.

9. Τὰ ἕδη.] Conf. ſup. *Not.* in v. 'ἐδίζε.

10. 'ἐδνδὼ.] Ut λαμπηδὼ. SOPING.

11. 'ἔδνεν.] A δύω. Vid. ſup. v. Δυζ, & Δύσε, Item *Not.* in v. Δύσ. - - - Δύσεσθαι.

12. 'ἐδμήσατ.] Scrib. 'ἐδλίσατ. SALM. IS. VOSS. Ita Cyrill. Lex. MS. Quod tecepi. An νε ο legend. 'ἐδλιάσατ, 'ἔλειψαν, διέφθειρεν. ut Suid. & Phavor. ex Hom. *Il.* A. 156. & Schol. Conf. ſup. v. Δηλεῖσε. 'ἔλειψε, διέφθειρε. &c. Cyrill. Lex. MS. Brem. teſte *Bekk.*: 'ἐδλίσατο. 'ἔλειψαν. & ſic Apollon. Lex. MS.

13. 'ἐδλιάσατ. ἠκαλλώπισεν.] Locus eſt ſuſpectus; de quo certi nihil ſtatuere auſim.

14. 'ἐδίντεν.] Ad διντὸς. Conf. v. Δάντε. KUST.

15. 'ἐδήσαντ.] Vid. v. Δήσαντες, & v. 'ἐδάσετ.

16. 'ἐδίμεν.] Hom. *Il.* Χ. 495. his.

17. 'ἐμολνσε.] Pertinet ad 'ἐμόλησε, à μολέω, *veniam.* KUST.

18. 'ἐδίδνσε.] Ad δύσε, quod ſignificat *mutilum*, δῆλ. Conf. v. Δύσις, Δαῦσαι, Διδύσεσι. IDEM

19. 'ἐδίζησε ἑμωυτὸν. ἐζήτησε ἑμωυτὸν.] Scrib. 'ἐδίζησ ἑμωυτῷ. ἐζήτησε ἑμωυτὸν. [ut Phavor.] SALM. Erat dictum Heracliti: 'ἐδιζησάμην ἑμωυτὸν, *quæſivi me ipſe* Plutarch. ἐν τῷ περὶ Κολώτου, p. 1118. C. Ὁ δὲ Ἡρακλείδης, ὡς μέγα τι καὶ σεμνὸν ἀγαπησαγγέλῳ, ΕΔΙΖΗΣΑΜΗΝ, φησὶ, ΕΜΕΩΥΤΟΝ. Vide etiam Menag. ad Laërt. in *Heraclito*, Num. 5. Mox pro ἐζήτησε ἑμωυτὸν, leg. ἐζήτησε [ut Ed. Hag.] ἑμωυτὸν. KUST. *Salmaſ.* 'ἐδίζησε ἑμ. [Sic in Ed. Schr.] Malim: 'ἐδιζησάμην ἑμ. Nam procul dubio hic exponuntur verba Heracliti, de quo Plutarch. *adv. Col.* p. 1118. Ὁ δὲ Ἡρακλείδης, ὡς μέγα τι καὶ σεμνὸν ἀγαπησαγγελῶν· 'ΕΔΙΖΗΣΑΜΗΝ, φησὶν, ἐμαυτόν· καὶ τὸ διαβὰς γεγραφότων ἕκαστον ἐδιζησάμην τὰ, Γνῶθι σαυτὸν. Conf. Cuſaub. ad Laërt. p. 109. *Ed. Col. Allobr.* ubi ἑαυτὸν διζησάμ apud Laërtium bene interpretatur, quod Heraclitus *operam dederit, ut ſe ipſum naſceret.* Cui explicationi & Heſychius favet, cum 'ἐδιζησάμην ἑμωυτὸν, interpretatur, ἐζήτησα ἑμαυτὸν, *inquiſivi memet ipſum.* Imo illa etiam ideo ſe commendat, quod Heraclitus, teſte Suida, fuerit Hippaſi Pythagorei diſcipulus, atque adeo juſta placita ſectæ ſuæ, *inquirere & naſſe ſemet ipſum, veluti portam quamque ad Philoſophiam haberet.* Conf. Scheffer. *de Nat. & conſt. Philoſ. Ital.* c. 9. p. 67. BIEL.

20. 'πδιεκισάθη.] Scribend. ex Hippocrate: 'ἐδιεμισάθη. Erorian. [p. 25.] 'ἐδιεμισάθη, ἐς δύο διχάθη. HEINS. Idem: Διέμισε, τὸ ὑγρὸν εἰς δύο. Retinuerim tamen 'ἐδιεκισάθη. Sup. Δίκισεν expl. ἔσεν. Conf. Etym. M. in v. Δικισὸν, φ. δίχα δὸν· ἢ φ δίκα (inquit) τὰ δύο μέρη διέσεις. Infra Noſter: 'ἐς μέσον, τὸ δίκαιον. Lege Ariſtot. *Ethic.* l. V. 4 p. m. 249. Δίκαιον ἑτερορέζ, ὅτι δίχα ἴσον &c. Et §. 7. p. 266. ἴσον & δίκαιον permutantur. Hæc dudum. 'ἐδιεμισάθη tamen & *Kuſtero* placuit, poſt Foëſium in Œcon. Hipp. v. 'ἐδιεμισάθη. Conf. Corinth. *de Dial. ion.* in fin. ubi 'ἐδιχάθη: quod & apud Foël. i. c. Neque propterea 'ἐδιεκισάθη mutaverim: quin potius id pro 'ἐδιεμισάθη, reddiderim Erotiano. Huic enim voci non conſtat analogia. 'ἐδιχάθη autem vox proba quoque.

21. 'πδιεκισάντ.] Sic & Suid. ubi Portus & Kuſt. monent, 'ἐδίκασαν. eſſe veram lectionem. Vid. ſup. v. 'ἐδιεκισάντ.

22. 'ἐδιλφ. ἐλαῦν.] L. 'ἔλαυν. G. Optime! ſæpe enim ι & α ο librariis confunduntur, ut in v. 'Ακαρνὰδ, &c. Vid. *Not.* ad *Gloſſar. N. T.* p. 142. Sed præterea pro ἐλαῦν leg. ἐσιᾶν, quæ itidem permutantur paſſim. Vid. in v. 'Αλλᾶσε, Δίσεται, 'ἔζελε, &c. Rem confici ipſe Heſych. Δίσεσι. βάθεσι, ῥεύμασι. Vid. ibi *Not.* Similiter *Kuſterus*: „Corrige ἐσιᾶν. Nam Δίσαι ſignificat διάβασιν. „

23. 'ἐδίκασαν.] An pro 'ἐφίκασι?

24. 'ἐδίδασκε.] Hom. *Odyſſ.* Δ. 19. & Schol. Conf. Suid

25. 'ἔδνσε.] Hom *Il.* Σ. 494. 'ἐδύνετο.

26. 'ἔδνσ. &c.] Vid. ſup. v. 'Ανάδνσε, & inf. v. Μάτε. Conf. Suid. Etym. M. & H. Steph. *Ind.*

27. 'ἐδνώς.] L. 'ἐδνὸς. ἰδιότις, ὁ καὶ ϟ ἴδιος. SALM.

28. 'ἐδόδνσε.] Pro quo 'πδάζεσ legitur in Eurip. *Hel.* ſ. 930.

Ἐδιπάλιζεν [1]. ἀνίφ. ἀνίζανεν. ἰφίνδω. ἰσκύλθην. ἐκλακοπόϊ ἐτίπασεν. εἴλυσ.

Ἐδιωτίν. εἴγαμισὶ νυμφίω.

Ἐδίκαζεν [2]. ἀπεδίχτα.

Ἐδαμίθησεν. ἀκεδαμίθησεν.

Ἔδων [3]. ἔδοσα [4].

Ἔδων [5]. Φάγων.

Ἔδων τὰ μέλη. Φάγων τὰς σάρκας [6].

Ἔδεξεν [7]. σκομίδη.

Ἐδεξοπόϊ. ἁγαλματοπόϊ.

Ἐδαξάθη [8]. ἰδοξάδη.

Ἐδεγώπευσεν [9]. ἴσφαξεν. ἢ ἐπίφασεν.

Ἐδίφπσαν. ἰδίιπησαν. Δόρπ@ [10] γ', ὁ δίπν@.

Ἐδ@ [11], ἔδαφ@, γῆ [12]. ἰεχὶ [13]. ἄγαλμα. Θεὸ@ [14]. λόγ@ [15]. φόρτισμα, ὄφος [16].

Ἔασις [17]. βρέτας. βάθεσ. τίμν@ [18]. ἀσφάλισμα. ἔδεσμα. χαθίδεσ.

Ἐδιόπησαν [19]. εὐδόφησαν.

Ἔδυσεν. εἰδίυσεν.

Ἔδεσ [20]. βάσις. χαθίδεσ. ἢ συνίδεσ. καὶ χαπαχή [21].

Ἐδεσθὴ [22]. κατακαμίθη.

Ἔδεσι [23]. ἔδεσι βυλῆς, αἳ ἐγίνοντο χῦ πεντα-

ϗ. 939. nisi ibi potius scribend. ἰδιόσπασ, quod ex *Epigram.* laudat H. Steph. ABRESCH in *Misc. Obs.* Vl. 1. p. 270.

1. ἔδιπάλιζεν.] Hom. *Il.* Δ. 472. & Schol. Vid. sup. v. Διαπαλίζειν, & seqq.

2. ἔδίκαζεν. ἀπεδ.] Sup. Διαπαλίζ. ἀφεδιαξ. Vid. ibi *Not.* & Prie. ad D. Luc. *Euang.* VIII. 40. ubi legitur: Ἀπεδέξατο αὐτὸν ὁ ὄχλ@· ἦσαν γὰρ ἀφεδοκῶντες αὐτόν.

3. ἔδων.] L. ἔδεν. IS. VOSS. Sic Hesiod. *Theogon.* ϗ. 30. Et hoc placet. Sed tum pro ἴδοξα, reſcribe ἴδεξαν. Est Boeotis. Vid. Inf. v. Ἔα δ' ἴλεοι, posit v. Ἐκδύνη.

4. ἔδοσα.] L. ἴδωκα. KUST. Vid. *Not.* præced. Nisi ἴδωκα glossis redolcat Graecias recentioris.

5. ἔδων. Φάγων.] L. ἔδεν. Φάτεζι. e Lex. Cyrill. MS. Brem. B[EL.

6. ἔδων. τὰ μέλη Φάγων] τὰς σάρκας ἴδεξεν, &c.] [Sic Ed. Ald.] Leg. & distingue: ἔδων] τὰ μέλη. φ. τ. σ. † ἔδεξεν, scrip. HEINS. L. ἔδεν] τὰ μέλη. φαγεῖ] &c. IS. VOSS. Lege & distingue ita: ἔδεν] τὰ μέλη. Φάγων] τὰς σάρκας. BIEL. Placet lectio Phavorini: ἔδεν] τὰς σάρκας. Φάγων]. Vix enim dubito, quin defuncta sint hæc verba ex Jerem. XIX. 9. Καὶ ἔδων] τὰς σάρκας ἕ ἀὸν αὐτῶν, &c. quæ capiat, τὰ μέλη Φάγων]. Est autem ἴδομαι & Φαγέσομαι Fut. 2. Med. Attic. pro ἴδομαι, & Φαγήσομαι ut notum. Sequentia, quæ olim adhærebant huic articulo, ἔδεξεν. scrip. redde jam fecreverat Hag. Leid. & Phavor.

7. ἔδεξεν.] Æschyl. *Suppl.* ϗ. 613. ἔδεκτο Ἀργείοισι &c. Conf. *Act. Ap.* XV. 25. ἔδοξε γὰρ &c. & sup. v. Δίδομ].

8. ἐδάξάθη.] Respexit forte locum Herodoti l. VIII. 124. ubi de Themistocle: ἰδοξάθη εἶναι ἀυτῷ· · · σοφώτατ@· &c. Vid. sup. v. Δεξάζ.

9. ἐδεγώπευσεν.] Vox corrupta, de qua certi nihil statuere ausim. Conferebant tamen v. ἐδηώκεεν, ἴσφαξεν, & Δρύφων, στρέφων. Dod. *Reiskius* ἐδ. ἐφδέξ[ν conjiciebat, & ἐπίφασεν.

10. Δόρπ@.] Vide supra suo loco.

11. ἔδ@. &c. ἄγαλμα.] Quod ἔδ@ aliquando significet ἄγαλμα, testatur etiam Pollux *init.* l. IV. [Immo l. I. *segm.* 7.] & Plutarch. in *Aristid.* de Minerva loquens. FUNGER. Vid. Turneb. *Adv.* p. 2. 3. SCHR. Ἔδ@ scribend. cum spiritu aspero. Vid. Schol. Hom. *Il* Δ. 406. Schefter. ad Jul. Obseq. *de Prodig.* c. 116. p. 167. *Ed. Oud.* Kust. ad Suid. Etym. M. Erotian. p. 25. *Ed. H. Steph.* & sup. v. Ἕδη. Cyrill. Lex. MS. ἔδεσ@. ἴδωρ@. ἢ τὸ καθίσμα, ἢ τὸ ἀγαλμα. ἢ στόμα. Quæ postrema habet etiam Schol. Hom. Od. 2. 42.

12. ἔδ.] Vid. sup. v. Ἔδαφ@.

13. ἰεχί.] Sup. Ἔδη. τὰ ἰεχί. Non ergo ἰεχὶ ἄγαλμα conjungendum est.

14. Θεὸ@.] Vid. sup. v. Ἔδ@.

15. Λογ@. &c.] Non pertinet ad Ἔδ@, sed Ἔκτ@. Infra: Ἔκτ@. λόγ@. KUST. Nisi λόγ@ scriptum sit pro λογεῖον, i. e. φορεῖον, infra: quando expositio hæc convelaret cum seqq. φόρτισμα, ὄφος. Conf. *Not.* seq.

16. Φόρτισμα. ὄφος.] Referipſi ὄφος, per spiritum lenem; de quo infra suo loco, ubi φορεῖν exponitur. In hac autem interpretatione vocis ἔδ@ respexit ad Hom. *Il.* ϗ. 205. Οὐχ ἔδ@. &c. i. e. *non est fedendi*, sive *morandi*, aut *deliberandi, tempus.* Unde Hesych. infra: Οὐχ ἔδ@. ὁ καιρὸ ἕ καθέζασ. ὁ καθίσμα φορεῖν. Apollon. Lex. MS. ἔδ@. ἴδωρ.

παίμεσσι [24].

Ἔδεσται [25]. ταθησοὶ, ἀσαλθῆται.

Ἔδεσθον. βάσιμον. ταρὸν.

Ἔδεσκεν. εἶδεν.

Ἔδεσίκις [26]. ἀλιτάκις.

Ἔδεσκον [27]. ἴδευν.

Ἐδεσματεγγίθη. ἐπεχάχθη.

Ἔδεσκον. διφερῆ, καθίδεσν.

Ἔδεσσεν. ἐπάθισεν. ἐπόσμησεν [28].

Ἐδεύσατο. * βαθοσπεὺς ἦγεν [29].

Ἐδραοτίτλω. ἔδρασεν. δυπῶς.

Ἐδραδῆναι [30]. παγῆναι. καὶ τὰ ἴμασ.

Ἐδρασμὸν [31]. βεβαιωθεῖσα.

Ἐδρίδατο. ἰθίεσεν.

Ἕδρη [32]. σεσοπρία. καὶ σεσωδεία.

Ἐδήσω. καθῆσον.

Ἐδεσάζ [33]. καθίζαζ.

Ἐδεσάζ. καθαζ.

Ἐδείας. ἀεὶ πίων.

Ἔδεσα. συνίδεσα.

Ἐδρόντα [34]. βίβασα.

Ἐδεύοντο [35]. ἐκαθίζοντο.

Ἐδεύς. ἐδραῖ@.

Ἔδρυν. ἔσφαῖον. ἐπετίλεν.

Ἐδελίμαξεν [36], ἔθρωσεν. ἔσφαξεν.

Ἔδρ-

(Hom. *Od.* 2. 42.) · · Θεῶν ἕδ@ ἀσφαλὲς · · Περὶ δὲ ἐκφέρεται. ἀπὸ τ῀, ἵδρυσι. (leg. ἱδρυται.) Tum subjicit Homeri *l. c.* Οὐχ ἕδ@· ἀντὶ τ῀ &c.

17. Ἔασις. &c.] L. Ἔσθ@. βρέτας &c. ut supra. SALM. An Ἔδρασις? G. Conjunge cum præcedd. IS. VOSS. Pessime hæc corrupta & divulsa sunt. Legendum enim continuâ serie: ἴδρα, βάζις, βρέτας, &c. quæ omnia sunt interpretationes vocis Ἔδ@. Recte autem hic ἴδρα & βάζις junguntur, uti & mox in v. Ἔδρα, quod capountur βαζις, καθίδρα, &c. KUST. Favet Cyrilli Lex. MS. modo laudatum, qui Ἔδ@ etiam reddit, τὸ καθίδρυμα. ἢ ἵδρυσις; ut h. l. Hesychius. Forte tamen Ἔδ@ bis expofuit.

18. Τιν@.] L. τίμν@. SOPING. ut Ven. & Flor.

19. Ἐδιόπησαν.] Vid. Hom. *Il.* Δ. 45. & Inf. v. Ἐκδιόπευσαν. & Ἐλιόπευσι, ut & sup. v. Γιδιόπευσι.

20. Ἔδρα. &c.] Confer *Not.* antepenult.

21. Καταχή.] An καθόχη. vel καθοκωχή Infra: Καθοκωχή. καθόχη. Confer illud, ἰχ ἕδ@, de quo paullo ante.

22. Ἐδρόθη.] Pro Ἐδρόθη, per metathesin: quod supra vide.

23. Ἔδρα.] Xenoph. *OEconom.* p. 515. [five 828. E.] Ἔδρας σώφρους γεφυρῶ. SOPINGIUS. Ut mox ἕδρᾳ βαλὼν, sic *Psalm.* CXXI. 5. Ἔδρας εἰς κρίσιν.

24. Καὶ ἐν σπείρασιν.] Referibendum existimo, καὶ ἐν ἐσχάρασιν. Non enim quinto quoque die Senatus habebatur, sed quotidie, nisi dies esset ἀφέδ@. SAM. PETIT. *in Leg. Att.* p. 190.

25. Ἐδρᾶται. καθορῶ. &c.] Ita Cyrill. Lex. MS. & Glossæ N. T. ad 1. *Cor.* XV. 58. (quo respexit Nosler) ubi καθορῶ. Sed utroque modo scriptum reperitur.

26. Ἐδρᾶσις.] Supra: Ἀφᾶσις. ἀλιγάσις. Vid. ibi *Not.* & in v. Ἀδράσις, quod itidem exponitur ἀπιγάσις. Conf. v. Παυφάσις. Sæpius autem ᾶ & ῆ in initio vocum permutata sunt in hoc Lexico. Vid. *Not.* in v. Ἀγεφάσασι.

27. Ἔδρασκον.] Hom. *Odyss.* K. 197.

28. Ἐδρόσσεν. ἐκαθίζεν. ὁπόσσεν.] Prior expositio pertinet ad Ἐδρόσσεν, ab ἵδρυμι, altera ad Ἐδρύσσεν, a ἕδρᾱω. Similiter Suidas: Ἐδρόσσεν. ἐκαθίζεν. ἐκάθιζεν. ubi vid. Cl. Kust. Conf. inf. v. Ἐκδρόσσεν.

29. Ἐδρ. * βαθόσπευσε ἦγεν.] Scr. φόσπευσε ἦγεν, *carbasa fustilit, fugit.* PERGER. An ἐνεπίπτων, ἔβλε, vel ἔπιπτε, ut infra: Ἐπόρθεν. · · ἔπιπτε. Vide Suidæ verba allata. Phavorinus mediam vocem omisit.

30. Ἐδρασθῆναι.] *Proverb.* VIII. 25. BIEL.

31. Ἐδρασμὸν.] Ita ex mendofo procul dubio Codice, pro Ἐδρασμὸν. quod legitur Sirach XXII. 18. IDEM. Est ibi *com.* 17. *Ed. Vat.* καρδία ἐδραστὴν, pro quo *com. praec.* καρδία ἐνεδρεύουσα. Infra: Ἐδρασμὸν. · · ἐνέδρα.

32. Ἕδρα.] Scrib. Ἔδρη, cum iota subscripto: ex Hom. *Il.* Θ. 162. ubi Schol. σεμνεῖον, καθέδρα. Unde σεμνὴν h l. vera lectio videtur, & correctio præcedentis σεμνεῖον. Male autem σεμνὴν in Ed. Hag. Conf. Cl. Wasse ad Thucyd. V. 7. p. 321. & inf. v. Ἐξ ἕδρας. Phavor. Ἔκδρο. τὸν σεσεῖον &c.

33. Ἐδρασάζ.] Malim Ἐδρασσάζ. ex Hom. *Il.* Δ. 645. Schol. καθεζάζ. Ita, favente serie, discernitur a seq. v. Ἐδρασάζ.

34. Ἐδρόντα.] L. Ἐδρύσσ@. IS. VOSS.

35. Ἐδρύοντο.] Hom. *Il.* K. 198. Vid. Suid. & Etym. in v. Ἐδρύεται.

36. Ἐδρίμαξεν.] L. Ἐδρίμαξεν. SALM. Vid. sup. v. Δριμάξεις, & Δριμάσσ. Conf. v. Ἐδριμάζειν.

I. Ἐ-

Ἐβρύθοντο [1]. καπισπαράσσοντο.
Ἐβρύκατο. κατημύξατο [2].
Ἔβυ [3]. εἰσῆλθε, κατῆλθε, κατέδυ.
Ἐβύετο [4]. σύδην ἤν.
Ἔβυν. ἴδυαν, κατῆλθον.
Ἔβυσαν [5]. ἐνεδύσατο.
Ἐβύσσου [6]. ἤγνισεν. ἐνδὺς ἐγίνετο.
Ἔβυτο. ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο.
Ἐβύτο [7]. ἐνεδύετο.
Ἐβύσσξα [8]. ὑπενόησα.
Ἐβύτλυ. κατῆλθον. ἢ ἀπέβαινον [9].
Ἐβύωσα [10]. ὀψὲ δύνουσα.
Ἐβωχαβή [11]. ἡ ζοφή.
Ἐβωδή [12]. ζοφή.
Ἐβωδή. βρῶμα.
Ἐβωδίμ@. ζώντης [13]. βρώσιμ@.
Ἐβωδίμων. ζοφῶν, βρωσίμων.
Ἔβωκα πολλά. παρ' Ὁμήρῳ ὑδὶς θιγεγτήσας μέμηκ), πλὴν ἐ Ναυσικάας [14]. καὶ αὐτὴ δὲ ὡς ἄκακ@ παθών@ αὐτὸ ποιεῖ.
Ἔβωκα. ᾠκειοποίησα.
Ἐβώλια [15]. τὰ ἐ νεὼς ζυγὰ, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες καθέζον). μεταφορικῶς καὶ τὰ ἐ οἰκίας ἕδρα [16].
Ἐβώλι@ [17]. ὀρνέου εἶδ@.
Ἐβωλός [18]. λόχ@. Λακεδαιμονίων οὕτως ἐκαλεῖτο.

Ἔβων.

1. Ἐβρύσθοντο.] Xenoph. K. Π. III. p. 38. οἱ γυναῖκες ἀποσπάσασαι ἐβρύσθοντο. Et p. 51. ἀπέκτεινον - ἐμασῶντο. ABRESCH in Misc. Obs. VI. 1. p. 270. Vid. sup. v. Δρύπτω, & seqq.

2. Κατημύξατο.] Leg. κατημύξατο, à κατημύσσω. KUST. L. κατημύξατο. Inf. Κατέμασσε. κατέβρε, κατεπέφαγεν. ubi litidem legendum videtur. Κατέμασσε. ABRESCH l. c. Vid. Not. in Ἀμύξω.

3. Ἔβυ.] Jon. II. 5. [6.] Lexicon Cyrilli. MS. Brem. Ἔβυ. ὑπεκύλιδε. BIEL. Eo pertinent Glossæ MSS. in Cantica S. Ἔβυ. κατέδυν. pro quo alius Cod. MS. Ἔβυ. ὑπέκυλιδε, κατέδυν, ἐδύσθην. Hom. Il. Γ, 36. ubi Schol. Ἔβυ. ὑπεκύλιδε. Μάχεσθαι, καὶ ἐ ὡς τοὺς φυλακὴ καθιδρύσασα ἐφύτευσε. Conf. sup. v. Δῦ, & Δύσαι.

4. Ἐβύετο.] L. ἐβύετο, pro ἐβύετο. Vid. ἐβύνζω. IS. VOSS. Vid. sup. v. ἐβύετο, & Ἐβύνζω.

5. Ἔβυσαν.] Sup. Δῦσε. ἐνέδυσαν. Conf. mox v. Ἔδυσαν, & inf. v. Ἐνέδυσε.

6. Ἐβύσσου. ἤγνιζεν.] L. ἤγνιζεν, eguit. PERGER. Miret Decepit Virum Doctum, quod sup. in v. Ἐβύνζω (l. e. ἐβύνζω) mnie ἤγνιζεν exhibeat Schrev. Vid. ibi Not.

7. Ἐβύτο.] L. ἐβύετο. IS. VOSS. Aut ἐβύσατ, vel ἐβύστ, ut sæpius apud Hom. Vid. inf. v. Ἐνέδυσε.

8. Ἐβύσσξα.] L. ἐβύσσξα, l. e. ἐβυσσόξα. IS. VOSS. Suum morem si retinuisset Vossius, fieri non poterat, quin ad veri vestigia perveniret. Repone Ἐβυσσόξα. Supra: Δυσοίζει. δυσχεραίνει, ὑποπτεύει. Λάκωνες. &c. Idem est Δυσοχθεῖν, δυσχεραίνειν. Hinc emenda: Ἐνεδυσοχθεῖν. ἐπιτυπάζειν. Origo verbi & ratio majoris est operæ. HEMSTERH. (In literis ad me datis.) Pro Ἐβύσσξα, à δυσοίζω. Vid. sup. v. Δυσοίζει, & Δυσοίζειν. KUST. Vide ibi Not.

9. Ἐβύτλυ. - - ἀπέβαινον.] Respicit iotegram phrasin Homeri Il. Z. 19. - - τὸ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτλα. Conf. Il. A. 263. - - ἔδυ δόμον Ἄϊδ@ δυσν.

10. Ἐβύωσα.] Pessime pro Ὀψὲ δύνζω, omissis duabus prioribus literis. Infra: Ὀψὲ δύων. ὀψὲ καδύνων@. Non raro autem Hesych. voces & phrases mutilatas in serie sux ponere solet. Vid. inf. v. Νύσσει. KUST. Conf. Not. in v. Θαζούμ@.

11. Ἐβωχαβή.] An corruptum ex Ἐβωδή, ἀγαθὴ Conf. v. seq.

12. Ἐβωδή.] Vid. sup. in v. Ἐβυσσόξ.

13. Τρώκτης.] Mallem πτωκτῆς.

14. Πλὴν ἐ Ναυσικάας.] Observatio curiosa. M. MEIBOM. Respexit ad Odyss. Θ. 462. ubi Nausicaa ad Ulyssem inquit: - - σὺ μοι σχεδὸν ζωάγρι φίλησαι. Ceterum observatio hæc satis est frigida. KUST.

15. Ἐβώλια.] Scribis inde derivatur. Vid. Harpocr. MAUSSAC Forte ab ἐβ@, βρῶ@, & βῶμα, ut Ἡμεραλίας. M. MEIBOM. Alii scribunt Ἐβώλια, cum spiritu aspero. KUST. Glossæ Herodot. Ἐβωλίζει. ὑποχωρεῖ τοῖς πολεμίοις. Bis usus Herodot. I. 24. Conf. Suid. Etym. M. & Hom. Schol. Il. Θ. 729. Harpocration ἐβώλια scribit in v. Ἐβωλιάζειν. Vide mox v. Ἐβώλι@, & inf. v. Φειδώλιον. Æschyl. Choëph. v. 69. Νυμφικῶν ἐβωλίων metaphorice dixit. Schol. τὸ γαμικοῦ κλίνου κλῖνον λέγει.

16. Ἕδρα.] L. ἴδρυσα. Vid. ἴδρυσα. M. MEIBOM. Lege ἵδρυσα. [quod supra vide.] KUST.

17. Ἐβώλι@.] Schol. Comici ad Aves v. 884. ὡς ἐβώλια, εἰδώλι@.

18. Ἐβωλός.] Schol. ad Aristoph. Lysistr. v. 454. Ἐβωλ@. Cod. Thom. Gale Not. ad Herodot. p. 788. & Longin. in Longin. Sect. XV. p. 112.

19. Ἐβώσα. ζυγά. καθέζωμα πλοίου.] Scrib. καθέζωμά πλοίου. An κάθεμα, quod vocabulum sequioris æculi est. Hesych. Κάθεμα. ἄφεσμα. ἀπόζυξις. vulgo scribitur, καθοζυξις. G. Leg. καθέζωμα πλοίου. SALM. L. καθέσμα πλοίου. Glossæ Herodot. ὑποχωρήσαι πλοίῳ. Callixenus apud Athen. l. V. καθεζωμένῳ ἐ ἐλαφίσκοι ἐώθουν. VALES. Locus Athenæi est p. 204. A. ubi paullo post καθέσμα memoratur, quod infra vide. Phavor. καθέζωμα exhibet, quod Salmasio placuit. M. Meibom. καθέζωμα legit. Kusterus: „Leg. καθεζωμένῳ, vel „ potius καθεζωμένῳ. Vid. Schol. Aristoph. ad Equit. v. „ 279. „ Porterius maxime placet; unde Hesych. infra: Ζαμαζώμαθα. καθέζωμαθα. &c. Ceterum pro Ἐβώσα malim ἐβώλια, ut supra, confusis AI & N. Vid. Hom. Schol. Il. O. 729. ubi & ἐ καταρραίστου ἐ πλοίου mentio. Plura dabit Scheffer. de Milit. Nav. c. 4. p. 48. & c. 5. p. 130. 131. conf. Bayf. de Re Naval. p. 114. 115. 123.

20. Ἐβώσι δέ.] Hom. Il. T. 171. & Schol. Adferibam verba Apollonii in Lex. MS. unde varians olim Homeri lectio innotescet: Ἐπὶ καὶ ἐπιπλῆξαι ἐ ἦ, αὐτὸ ἐ αὐτὸ· - - ἢ δ' ἔβοχα πάντου Ἀθανάτου μαχολῆξαι. - - - Ex Hom. Il. Ω. 113. ubi bodie legitur: ἰρὶ δ' ἔβοχα &c. Pergit Apollon. τὸν αὐτὸ ἐ αὐτὸ· Καὶ ἐ κακὰ &c. ἐλαύνει. ex Il. Ω. 532.

21. Ἐβωδῖ. πυθμέν.] L. πυθμεῖ G. SALMAS. [ubi Schol. σεσηπόδητι.] Nec dubito, quin scripserit: Ἐβώσαι. πυθμεῖ. πυθμεῖ. nam agit de gemino ex HEINS. H. STEPH. Ind. Similiter Vir Doctus in Misc. Obs. III. 3. p. 329. & Cl. D'Arnaud p. 45. Lect. Gr. quamvis ibi Ἐβώσι dederint typi. Etym. M. Ἐβώσαι. πυθμεῖς. πυθμεῖ. Conf. Suid. v. Ἐπ ἔδυσαν, & sup. v. Ἐβώσαι. Hinc rescripsi: Ἐβώσαι. πυθμεῖ. &c.

22. Ἐνεδύκβ@.] Conf. sup. v. ἐβώκβ@.

23. Ἐυκεκορυσμ@.] Hom. Odyss. I. 322. Vid. inf. v. Ἐυκόσμητο, & Etym. M.

24. Ὁμοιῶ.] Scrib. ὁμοιῶσι, vel ὁμοίω). Vid. v. Ἐίσκω.

25. Ἐυκοσσάξοιον.] Hom. Odyss. X. 57. Vid. inf. v. Ἐυκοσσόοιτο.

26. Ἐυκοσσόδδω.] Hom. Il. O. 544. Schol. ὦ, ἰσόδδω, ὦν ὁμοῖον. Intra: ἐίσκον. - - - ὁσόδδω. ante v. Ἐίσκω.

27. Ἐυίσκον.] Vid. inf. v. ἐίσκω, & Not. in v. ἐίσκω. - - - ἢ ἐικασίαθης.

28. ἐίσκουσι.] L. ἐοίκασι. IS. VOSS. ἐίσκουσι. Homer. Od. Δ. 148. Vid. inf. v. Ἐίσκω.

29. Ἐυίσκω.] Hom. Il. I. 641. ubi alii διίσκω.

30. Ἐυκλείδω.] Hom. Iliad. Π. 494.

31. Ἐυλάδ).] Conf. inf. v. Ἐλάδ), & v. Ἠλάδ).

32. Ἐυλδομένοις.] Hom Il. H. 7.

33. Ἐύλδῃ.] Vid. Hom. Schol. Il. A. 41. & Suid.

34. Ἐυλιμένι.] Hom. Il. M. 38. Conf. Etym. M. h. v. & inf. v. Ἐυλιμένι, & Ἠλιμένι.

35. Ἐυλιπαλφ.] An Ἐυλιπαλῶ, ex Hom. Il. Θ. 296. ubi Schol. ἐλαπινώμενοι αὖ.

1. Ἐυ-

Ἐίνδυτο [1]. ἐνδύσατο.
Ἑίργ [2]. κωλύ, κατέχ.
Ἐεργαθεῖν [3]. ἐχάεζ(ε) [4]. ἢ φαῆσιν [5]. ἢ ὁμωδῶσαι. δέξαι. κωλύσαι. γνῶναι.
Ἐίργετο. συνέχετο.
Ἔεργεν. ἄεργεν. ἐκώλυζεν.
Ἐεργόμενοι [6]. κωλυόμενοι.
Ἐίεργεν [7]. κωλύεν. χωρίζειν.
Ἐιεσάης [8]. χελής.
Ἔειλῶ [9]. ἀφορίζειν.
Ἐεργασίᾳ. ἐξακκισμάρια.
Ἐεργασίᾳ [10]. πυρεγμάρια, ἰσφαλισμάρια.
Ἔειζ [11]. δέσου. ψηκίδι.
Ἐισσάης [12]. καλός. δεσσάδης. ἡ λέξις ἀπὸ τῆς δεδεσσαμένων ἀνθῶν· ταῦτα γὰρ καλλίστα φαίνεται.
Ἐίεσσε. δέσου.
Ἔιεττο [13]. ἐνήμνα.
Ἐίσατο [14]. ἐνδύσατο. ἐξεβάλλετο.

Ἐέ-

1. Ἐίνδυτο.] Inf. Ἔνδυτο, sup. Ἔδυτο.
2. Ἐίεργ.] Vid. inf. v. Ἔεργ, & Ἔέργω.
3. Ἐίεργαθεῖν.] Hom. *Il.* Ε. 147. Vid. inf. v. Ἐίεργαθε, & Ἔεργαθε, Ἔεργ, &c.
4. Ἐχάεζ(ε).] Leg. ἰχάεζ(ε), à χαεῖζε. Vid mox v. Ἐίεργεν. KUST.
5. Ἢ φαῆσιν, &c.] Excidit verbum, quod interpretatur, forte ἐείξῃ, aut simile. Inf. Ἐέξαι. κωλῦσαι. In ceteris respexisse videtur ad Ἔεργε, vel Ἐείργειν. Infra: Ἐίεργε. δέξαι. ἐρύκαι. Ἐίεργε. ἔδεσαι, ἐφύλαττε. Item: Ἐέργει. . . σωρεύει, ἢ χώννυσι, ἢ ἐπιγράφει. Quas Interpretationes & in hoc articulo conjunctas vides. Aspoſite Apollon. Lex. MS. Ἐείργειν· τὸν ἐπὶ ἢ ἀμοιβῇ· (Hom. *Il.* Β 791.) εἴργει ὁ φείδεται ἀπὸ Πελοποννήσου. Ἐπὶ δ' ἢ φαῆσιν· (*Il.* Β 215.) Ἀλλ' ὅτε δὴ σίτου (sic, pro σίτῳ) τελέσαι Ἀργείοις ἐμέμηλε . . Ἐπὶ δ' ἢ μαχέσῃ, ἀπὸ τοῦ κάσσυμαι· (*Il.* Θ. 532.) Εἴργου αἰεὶ μὴ ἐ Τυδείδη &c. Cetcrum *Kusterus* quoque notaverat: „ Videtur hic excidiſſe caput articuli Nam φαῆσιν, & quæ ſequuntur, aliena ſunt a verbo Ἐείργειν. „ Hactenus.
6. Ἐεργόμενοι.] Hom. *Iliad.* N. 525.
7. Ἐίεργεν.] Hom. *Il.* Μ. 201. 219. Conf. v. Ἐίεργαθε, & *Not.* ut & mox in v. Ἐεσάν.
8. Ἐ Ἐιεσσάης.] Nullum mendum. Βοιάεως *Tim.* IV. *Theſ. Crit.* p. 77. SCHR. Occurrit apud Hom. *Il.* Ω 419 ut monetur etiam in *Miſc. Obſ.* III. 3. p. 329. Schol. κάτωγρον. καλόν. Vide mox eandem vocem, & inf. v. Ἐεσσαι, coll. Suid. & Etym. M. Similiter *Kusterus*: „ Dele (inquit) „ alterum. Nullum enim hic mendum. Vide mox v. „ Ἐεσσαι, poſt v. Ἐείζω. Eſt autem Ἐείσιος vox Homerica *Il.* Ω. 419. „ Hactenus ille. Peſſime autem *b. l.* intruſa videtur ea gloſſa, forſan a ſcſtinante librario, locum mox ſequentem arripiente, ut ſæpius.
9. Ἔειλῶ.] L. εἴεργαν. & adde poſt χωρίζειν, in v. Ἐίεργαν. IS. VOSS. Ex ſeſe itcr ſcribendum eſt Ἐεργαν. KUST. Apollon Lex MS. Ἐείργειν· ἀφορίζειν, χωρίζειν. Quod Voſſianam ſententiam juvat.
10. Ἐεργασίᾳ.] Vid. Apollon. Schol. p. 153. IS. VOSS. Exſtat apud Hom. *Il.* κ. 89. Schol. ἀξιοπρεπῶς. ἀσφαλισμοῦ.
11. Ἔειζ.] Hom. *Il.* Ε. 351. Vid. Inf. v. Ἐείζω. Supra. Ἀμείνω. τὸν ἐρύξω. Κύπρι.
12. Ἐισσάης.] Vide paullo ante; & inf. v. Ἐεσσάης, & Ἐεσσάμενος, καλὸν, &c.
13. Ἔιετο.] Hom *Odyſſ.* Ο. 459. Conf. v. Ἐεσ), Ἔεσσε, Ἔιεσσε, Ἔιεσ', Ἔιεσε, Ἔιεσ), &c. Sic olim. Sequentia notaverat Cl. *Kusterus*: „ Ἔιεσσε male pro Ἔεσσε, idque pro „ Ἄεσσε. Vid. ſup. v. Ἄεσσε, & inf. v. Ἔεσσε, & Ἔεσσε. Item 2. Ἔιεσσε. Scio quidem, Ἔιεσσε occurrere apud Hom. „ *Odyſſ.* Ο. 459. ſed ibi Euſtath. rectius legit Ἔεσσε, ab „ εἴεσθαι, pro εἴεσθαι. „ Conf. H. Steph. *Ind.*
14. Ἐίσατο.] Hom. *Il.* Κ. 23. 177. Vid. v. Ἐίεσατο, Ἐεσάμενος, &c. Item v. Θίσατο, & Θίσασθε.
15. Ἐἰλῶ. ἐπαγάγῃτο.] Locus ſine dubio corruptus, etſi a nemine tentatus. Quid enim eſt Ἐἰλῶ & quomodo conveniet expoſitio in 3. perſona? Ut dicam quod ſuſpicor, legendum videtur Ἐίσῃτο, Poëtico pleonaſmo ἐ ἴ (ut in ſuperioribus multis) pro Ἔσῃτο, idque pro ἐπάγῃται. Sic infra: Ἔσθω. ἐπίθου. ut Schol Hom binis locis, ibi laudatis. Cum vero Ἔσθω autem expoſitionem ἐπαγάγῃτο componi poſſe, infra docemur, ubi ἐπαγάγῃσθε Noſter explicat, ἐπίθησθε.
16. Ἔιετο.] Lege, mutato ſpiritu, Ἔιετο. ex Hom. *Il.* Μ. 464. ut & Ἐίδα, pro Ἴδα.
17. Ἔεσσι.] Forſan Poëticum eſt, pro Ἔντεσι, ſeu ἀφίνει, ab ἵημι, ut ſit *liberi*, & *remiſſa* ſeu *laxata frena*. H. STEPH.

Ἐίεσθαι [15]. ἐμαχέσθη.
Ἐίεσθω. ἡμφιέσθω. καὶ Ἔεσο [16]. ἐνδέδυτο.
Ἐετᾶς [17]. ὑγρᾶς. ὑγνήτας.
Ἐεχμένη [18]. συνεχομένη.
Ἐώεγε [19]. εἰργάσατο, πεπτώκει.
Ἐζάνη [20]. ἐξηράνθη.
Ἐζάλκεν [21]. ἐμαχέσεται.
Ἐζαπατάμην [22]. διενόθην.
Ἐζαπάνη [23]. ἤθετο.
Ἐζελιν, ἔβαλεν, ἔλαβεν [24].
Ἔζεο [25]. καθίζου.
Ἔζεαζ [26]. καθίζεαζ.
Ἐζεκίας [27]. κράτησις Θεοῦ.
Ἐζέσθαι [28]. ἐπαθίσθησαι. δίκαι.
Ἔζεσ). καθίζεσ).
Ἔζετο, ἐκαθίζετο.
Ἐζήλωσεν [29]. ἐφθόνησεν.
Ἐζηῶν [30]. νέων, καὶ ἀκμαίων.
Ἔζων [31]. ἐπισείνων.

Ἐζό-

Ind. Ἔσσῃς etiam Suidas. Sed videndum an non mutile hic ſcriptum ſit pro κίσσῃς, quod infra ſidem exponitur ἐξαγῇς. KUST.
18. Ἐεχμένη.] Id eſt, ἰχμένη. IS. VOSS Habet primum pleonaſmum ἐ ἴ, deinde tynecopen, pro ἰχμένη. H. STEPH. *Ind.*
19. Ἐώεγε.] L. Ἐίεγε, ἐίεργε, εἰργάσατο, &c. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἐείεγε, & Ἔεγεν & loco mota.
20. Ἐζάνη.] Cyrill. Ἐξάνη Leg Ἐζάνη ἐξηράνθη. propriemente ſiccari, a ζάειν. Sed vide Ἐζάνη Is. VOSS. Sup. Ἀζάνη, inf. Ἐζάνη. Vid. *Not.* in v. Ἀνεζάνασαν. &c. Eadem notaverat Cl *Kuſterus*: „ Male (ait) pro Ἀζάνη, vel „ Ἐζάνη, ab ἀζάειν. Supra: Ἀζάνη. ἐξηράνθη. Vide etiam „ inf. v. Ἐζάνθη. „
21. Ἐζάλκεν. μαχέσεται.] Scr. Ἐξάλκεν. PERGER. L. Ἐξάλκεν, l. c. ἐξαλκεῖν. Inf. Ζαλῶ. μαχέσῃ. IS. VOSS. Scribendum eſt, Ἐζάλκεν (Dorice pro ἐξαλκεῖν) ἐμαχέσεται. Infra: Ζαλῶ. μαχέσῃ. Nimirum λ hic tranſit in χ, ut & ſæpe alibi, propter iſtarum affinitatem. KUST. Emendatio certiſſima. Infra: Ζαλῶ. (pro ζάλῃ,) μαχῇ Sic Ἐζάλκεν, pro ἐξάλκεν, quod paullo poſt legitur. Literas autem λ & χ ſæpius confundi, notabitur in v. ἐξαλαίς. Pro μαχέσεται Phavor. recte ἐμαχέσεται, ut reſcripſi.
22. Ἐζαπατάμην.] Inf. Ζαπάτᾳς. - - - ἠπατήθης. Conf. v. Ζαπάτᾳς.
23. Ἐζαπάνη.] Vid. Ζαπάνᾳ. IS. VOSS. Vide ibi *Not.* & ad v. præc.
24. Ἔζελιν, ἔβαλεν, ἔλαβεν.] A Ζέλλειν, βάλλειν, Infra. IS. VOSS. Idem Ill. *Bentleius* notat in *Epiſt. ad Mill.* p. 33. & ejeciendum eſſe verbum poſterius, ἔλαβεν, recte monet. Similiter Cl. *Kuſter.* ad Suid. in v. Καλπάζουσι: „ Cum (inquit) doctus aliquis librarius vidiſſet legendum eſſe ἔβαλεν, pro ἔλαβεν, emendationem illam ad marginem notavit, quæ poſtea in textum irrepſit, manente itidem le„ ctione vitioſa. „ Sic ibi Vir Cl. Quæ deinde ad *h. l.* ita repetit: „ Elt lectio [ἔλαβεν] corrupta, cujus emendatio eſt „ præcedens ἔβαλεν, ad marginem prius adnotata, & dein„ de in contextum recepta. Vide quæ de hoc interpola„ tionis genere diximus ſupra ad v. Ἀραιλοῦσθαι, poſt v. „ Ἀμείνω. Τί ἔβαλεν vero eſſe ſinceram lectionem, diſci„ mus ex ipſo Heſychio infra, ubi Ζέλλειν interpretatur, „ βάλλειν, quem ſignificationem confirmat etiam Etymol. v. „ Ζέλλειν. Sed hæc jam ante me obſervaverat eruditiſſimus „ *Bentleius* in *Epiſt. ad Mill.* Joanni Malalæ ſubjuncta, p. „ 33. „ Hactenus. Exempla ejuſmodi plura & ipſe collegeram in *Miſcell Crit.* (*Gaſſaria N. T.* ſubjectis) p. 318 Sæpiſſime autem voces ἔβαλεν & ἔλαβεν confundi, conſtat. Vid. ſup. in v. Ἔβλητο.
25. Ἔζεο.] Hom. *Il.* Ζ. 354. Vid. inf. v. Ἐζεῖο, Ἰζέο, Ἴζεο, & mox Ἔζεσ.
26. Ἐζεαζ.] Vid. Inf. in v. Σωζέσθαι.
27. Ἐζεκίας. κρ. Θ.] Ex pun & πν. Lexicon Origen. Colbert p. 255. *Ed. Martian.* expl. κράτησις Θεοῦ Cod. Reg. p. 203. tantum κράτος. Et p. 259. Ἡζεκιὰς κράτος Θεοῦ. a pun & πν. *Expoſitio MS. Nom Hebr.* Ἀχαζ. κρατοῦσα Κυρίου. L. Ἀχαζ. Vid. ſup. v. Ἀχάζ.
28. Ἐζέσθαι.] Hom. *Il.* Η. 59. &c.
29. Ἐζήλωσεν.] Vide paullo ante v. Ἐζέσθαι.
30. Ἐζῶν.] Pro Ἀζῶν. SALM. Vid. H. Steph. *Ind.* & ſup. v. Ἀζῶν.
31. Ἔζων.] Inf. Ἐζῶν ἐπισείνων. | ἐπισείνων. Et: Ζεύκτῃ. σείνοντι. Sup. Ἀσείνει] ἐπισείνει. Vide *Notas* ad ea locca. Contuliſſe eadem video Cl. *Kuſterum*. „ Infra: Ζεύκ-

Ἐζόμβοι. καθεζόμβοι.
Ἔζω. καθέζω, κάθημαι.
Ἐζώγρουν [1]. ζῶντας συνελάμβανον.
Ἑζωμένοι [2]. παρόντες. ἕτοιμοι.
Ἐζωσμένον [3]. τῇ ἰδίᾳ ἐζωσμένον ζώνῃ.
Ἠῆ. ὑπάρχη.
Ἠῆς. ἰδίας.
Ἤηκεν 4. ἐπαφῆκε, προέηκατο.
Ἠλαχεν [5]. ἐλήφθη.
Ἤλυ. ὑπῆρχεν. ἦ ἰδίας [6].
Ἑῆ [7]. ἑαυτοῦ. ἀγαθοῦ. παῖς προσηνοῦς [8].
Ἑῇ. τῇ ἑαυτοῦ.
Ἤησον 9. ἔασον.
Ἠητὴς [10]. ἀγαθότης.
Ἤθα [11]. πάλιν.

Ἤθαγεν [12]. ἠπάτα.
Ἠθάδας [13]. ἐθίμους, συνήθεις.
Ἠθάδων. ἐθίμων.
Ἠθαγενὴς [14]. ἐγχώριος, αὐτόπτης.
Ἤθαλπον. ἐθέρμαινον.
Ἠθάμβη. ἐξεπλάγη, ἐθαμβήθη.
Ἠθάμβησεν. ἐθαυμάσθη, ἐξεπλάγη.
Ἠθάμβεν [15]. ἐπτόηνται.
Ἠθάς [16]. ἠθισμὸς.
Ἠθάσατο [17]. ἐμίσησατο. ἐκακίζετο.
Ἤθειρ [18]. ἔζεχεν. ἄθη [19].
Ἠθέλ. Φθείρ [20]. ἐφθείρ. βέχε [21].
Ἤθεσε [22]. κόμη τηλωλεμένη.
Ἠθείρῃ [23]. ὀθμελείας ἀξιώσῃ
Ἠθείρῃσι [24]. δεξιῇ τῆς ὀθμελείας ἀξιωμάτως.

Ἐΐλιν.

„ μὴ. σύμμαθε. quasi à ξείμαι. Alibi tamen: ἐξεί. ὄσσαιτο. „ [sic] quasi à ξείω. Alibi: Ἀτεξίμεν. ἀπούσαιμι. quasi à ξυ- „ νημι. In hac lectionum diversitate, quamnam sit vera, difficile dictu est.., Hactenus ille.

1. Ἐζώγρουν.] Vid. inf. v. Ζάγρεῖ, & Ζωγρεῖ, ubi etiam ζῶντας.

2. Ἐζωμένοι.] Lege ἐζωσμένοι, quod idem ac ἐζωσμένοι, i. e. proprie cincti. Vel ferles literarum hanc lectionem flagitat. KUST. Conf. voc. & Not. seq. Quamvis παρόντες forte referri posset ad ἐζωμένοι.

3. Ἐζωσμένον.] L. ἐζωσμένον (cum spir. leni) ab antiquo ζώω. Nisi ἐζωσμένον malis. Lex. Reg. MS. ἐζωσμένοι. τὰ ἄνω δ', ἀναδούμενοι. Similiter Suid. ubi male ἀναδ. Sed vid. Not. præc. τῇ ἰδίᾳ autem referendum ad seq. articulum, & pertinet ad ἑῇ. Conf. v. ἴδιον.

4. Ἤηκεν.] L. Ἔηκεν. Vid. Cyrill. IS. VOSS. Ἔηκεν (ab ἵημι) correxeram olim in Perie. Crit. ex Hom. Iliad. A. 48. ut Schol. ἀφῆκεν, ἐνιαυτὸν. Conf. Etym. M. Atque ita Kusterus.

5. Ἤλαχεν, ἐλήφθην.] Pro Ἤλαχεν, ut inf. Ἤλασεν, pro Ἤλασεν. Dein pro ἐλήφθην, scrib. ἐλήφθη, ut Suid. & Phavor. qui addit, ὑφηγητὴν. Sup. Ἤλλαν. ἐφεγγίτην. ἐλίζεσθαι. Kusterus ltidem notaverat, Ἐλλαν esse pro Ἤλλαχεν, & ἐλήφθη in 3. perf. scribendum esse.

6. Ἤλυ. ὑπ. ἦ ἰδίας.] Cogita compilatorem Hesychii brevitatis caussa ubique fere voces, iisdem elementis constantes, diversis autem accentibus & spiritibus notandas, semel tantum scripsisse; unde iacunæ relictæ, ut δ. l. ubi manifeste τοῦ omittum est, quod suppleta orations sic repetendum: Ἤλυ. ὑπῆρχεν. ἦ τοῦ, ἰδίας. VERWEY. Tum vero rectius: ἦ τοῦ. ἰδί. Sed opus non est, quum ubique brevitatem amet Noster, nec aliter foicat. Ita mox, ἑῆ. & ἑῇ. Vid. ibi Not. ut & in v. Ἐξεμβῆναι. Breviter Kusterus: „ ἴδιαν refer ad ἑῆ, ab ἴδιος, suus.

7. Ἑῆ. ἑαυτοῦ. ἀγ.] Vid. sup. v. Ἐᾶσιν, ubique Not. & inf. v. ἑᾷ. Conf. Not. seq.

8. Παῖς προσηνοῦς.] Quare tamen hoc addit Grammaticus? Dicit quid. Tu fipple mecum & lege: ἑῆ. ἑαυτοῦ, ἀγαθοῦ. Παιδὸς ἑῆ., παιδὶ ἀγαθῷ, σφοδρῶς. Ita enim aliqui locum illum Hom. qui A. Il. est, exponunt: oce dubito, quin vera sit nostra emendatio. Suid. ἑοῦ ὁ ἀγαθὸς. Παιδὸς ἑῆ. ἦ ἑοῦ ἀγαθοῦ. &c. HEINS. Veteres Græcorum Magistri distinxerunt inter ἑῆ & ἑῇ, ita ut τὸ ἑῆ, eum spiritu aspero, ipsis idem esset quod ἑαυτοῦ: τὸ ἑῇ autem, cum spiritu leni, idem ac τὸ ἀγαθοῦ. Quæ duo Hesychius aut confudit, aut secutus Magistros illos distincte scripsit: ἑῆ. ἑαυτοῦ. ἢ μᾶλλον ἑῆ. ἀγαθοῦ. Locum enim mutilum esse, pulcre vidit Vir Cclcb. Dan. Heinsius, qui postremam ejus partem præclare, ut omnia, emendavit & supplevit. Si quis a me rationem exigat, cur priorem hujus loci partem suspectam habeam, & duo vocabula distinguam, eoginabit, infra simile Hesychium diserimen notasse inter ἐῦ γλύφειν, & εὖ διατυποῦσθαι. Et differe rationem de Eustathio poterit, ad Il. Σ. [71.] . . . πάρα λάθε σταθὴς ἑοῦ. ἢ μᾶλλον ἑῆ. ἔγνω ἑῆ., ὁ ἐστιν, ἀγαθοῦ. ἀπ λαὸ ἦ ἑῆν, ἑῆ., καθ' μᾶλλον ἑῆ. ἢ τὸν ἑῆν. ἀπ τὸν ἑαυτὸν) ἀγαθὸν. Ea quidem ex re accidisse credo, ut Suidas seorsum interpretatus sit τὸ ἑῆ. τὸ ἴδιον. τοῦ τὸ ἑῆς. Ἐστὶ, inquit, ὁ ἀγαθός. Παιδὸς ἑῆ., αὐτὸ ἦ ἀγαθὸ. τοῦ, Θεὸς δυτέρη ἐῶν, ἀντὶ ἦ, ἀγαθὸν. Vid. Hesiod. Interpret. ad Theogon. Ut igitur ἑοῦ & ἐῶν cognatas habent notiones, sic & eandem spiritum: quare errant qui legunt ἐῶν, tanquam ab ἑός. At ἐῆς, inquiunt, unde vis deducere ἐῶν, dubitari potest an sit vox proba, nec ne. Scrupulum hunc animis eorum eximet Herodianus: Λέγει γὰρ, ὅτι ὅταν τὸ ἐᾶ γάμῳ ἐᾷς, ὁ ἀγωνίς. τὸ ἐνικὸν, ἐᾷ. τοῦ τὸ ἦ ἐοῦ, ἑοῦ. Videsis Etymol. Sane hæc est simplicissima ratio & origo vocis: ita ut ἑῆ., cum analogiæ vocis adversetur, merum figmentum sit Græciorum Magistrorum, qui instar Protei in omnes sese formas hic vertunt. Ne quid dissimulem, fateor mihi nescio quomodo displicere illud ἑαυτοῦ. Quid si scribas: ἑῆ. σταυτοῦ. Auctor brevium Schollorum ad ϕ. 393. Il. A. ἑοῦ· ἀντὶ ἦ, ἦ σοῦ. ubi ex Suida ἑῆ. legendum esse docuimus.

Παιδὸς ἑῆ. idem, quod παιδὸς φίλου. unde merum, tuum & suum significat filium, pro diverso orationis habitu. VERWEY. Ante has Notas vitas, ita scripseram in Perie Crit. p. 81. „ Quando pro ἑαυτοῦ sumitur, scrib. ἑοῦ, cum ad „ spirationc. Sed quid illud τοῦτο ! Putabam legendum, „ ἴδιον, ut ἑῆς reddidit, ἰδίας, & ἑῷ, ἴδιον. Sed nihil mo- „ to. Refpexit locum Hom. Il. A. 393 ubi παιδὸς ἑοῦ, „ quod hic videtur excidisse e textu. Hoc jam explicat; „ παιδὶ σφοδρῶς. Schol. Ibid. ἑῆ., inter alia reddunt ἀ- „ γαθῷ, & σφοδρῶς. „ Sic olim. Conf. omnino Etym. M. & vide quæ notavi sup. ad v. Ἀρτεμὲς, quamvis non plane eadem res sit h. l.

9. Ἤησον.] Ionice forsan: ab ἴημι. H. STEPH. Ind.

10. Ἠητὴς.] Forsan ex Genit. ἑῆτος. H. STEPH. Ind. Ἠητὸς leg. G.

11. Ἤθα.] An pro Ἔτθα, vel ἔθεν?

12. Ἤλαχεν ?] An pro Ἐλήλαχε? [Vid. infra.] IS. VOSS. An a Σάγη, pro Σάγη, ἐκκλίς, quod fraude interdum fit, & ad decipiendum. Sic Ἐξαγὴ, pro Ἐξαγὴς, δόλῳ ἀκτικὸν, i. e. fefellit. ut Hom. Il. Φ. 276. ψεύδεσι θυμὸν ἔθελγε. Schol. ἐξαπάτα. unde moa Noster: Ἐξελγὲς. ἐπάτα. Inf Θάγμα. Σαυμασμὸν. ψεῦδος. Et: Θαῦλα. Σαυμαστὰ. ψεύδεα ἁμοῦ. Sed vide, num Γ & Π, ut sæpius, confusis, legendum sit, Ἐθαλεν, pro Ἔθαγεν. Inf. Θαυμ. ψεῦδος. Et: Θαῦλα. ἐξαπατῶν. Unde, Θαυτὸν. ἀπατεῶν. pro quo & Θαγὸν, a Θάω. Sed cogitandum uiterius. Similia tamen adulit Cl. Kusterus: „ An corrupte pro Ἔθηκεν? Vid. inf. v. Θατὸν, Vel pro Ἐ- „ θίσχω. tdque pro Ἐθελχθὸ [A pro Λ] quod inferius itidem exponitur ἐπάτα. „

13. Ἠθάδας.] Vid. Suid. & inf. v. Ἠθάδες. conf. v. Ἔτη, & mox v. Ἐθὰς. Cyrill. Lex. MS. Ἐθάδες. φίλας. συνήθεις.

14. Ἠθαγενὴς.] Sic & Suid. pro quo inf. Ἠθαγὲς.

15. Ἤθαμβεν.] Hom. Od. Θ. 451. Vid. inf. v. Θαμβήσας. &c.

16. Ἠθὰς.] Philo in Flacc. p. 663. Cyrill. Lex. MS. Brem. Ἐθὰς. φιλόξ. συνήθης. BIEL. Vid. sup. v. Ἐθάδας. & v. Ἔθειν.

17. Ἠθάσατο. Vid. inf. v. Θάσει, & Θάσαιν.

18. Ἤθειρ.] Hom. Il. A. 483. Schol. ἐλαῖ. πᾶν δὲ, ἔσχεν. Vid. Inf. v. Οἶον, & Ἔθειρε.

19. Ἄθη.] L. ἄθ. SALM. An ἔχεν, vel ἔλαι, ut Schol. Hom. l. c. ἴθι tamen commodius videtur.

20. Ἠθέλ. Φθείρ.] Sic infra: Ἐθέλ. φθείρων. ubi vide quæ notamus. KUST.

21. Τρέχε.] Hom. Od. Μ. 407. Ἴθι δ' ἴθι &c. Schol. ἔφερε. Sic & Suid.

22. Ἤθεσε.] Æschyl. p. 235. [Choëph. v. 173.] Theocrit. p. 11. SCHR. Locus est Il. A. 32. Schol. inter alia: Ἤθεσε, ἐ Σελὲ, ἀ ἐξ ἴσου τεταμένοι. Schol. Hom. Iliad. T. 382. Ἤθεσεν. ἀφ ἐξ ἴσου κεκτημένην κόμην. Vid. inf. v. Ἤθειρ, (post v. Ἐθέλ.) & Suid. v. Ἤθεσε, & fqq. Conf. mox v. Ἠθείρῃσι, inf. v. Ἠθείρῃ, & sup. v. Αἰνόθεσεν. Strato in Epigramm. inedito:

Ἤδη μοι κολιὴ μὲ ἐπὶ κορδάξατο θύρρᾳ,
Καὶ σὺ δ' ἐν μυρίῃ δέρτῃ κοιμήσαι μ'),
Ὄρχησι δ' ἀπαρθὲν, χαλεπὸν δὲ μοι γόνυ λαβεῖ.
Οἶμαι, συγγίγνει σὰν, ἐμὲ δ' ἀνίσχειν.

Versionem pudor vetat.

23. Ἠθείρῃ.] Puto Il. Φ. [347.] Ἠθείρῃ, non Ἠθείρῃ scriptum fuisse, cum legitur: - - - χαίρε δὲ μοι ὄνομ Ἠθείρῃ. HEINS. Vox Homerica Il. Φ. 347. ubi à Scholiaste exponitur, ἦ ἴδιος ἐπιμελοῦς. Vide mox v. Ἠθειρήσασθαι. KUST. Confer Scholia emendata, in Ed. Cant. Suidas: Ἠθείρῃ. ἦ ἴδιος ἐπιμελείας.

24. Ἠθειρήσι.] L. Ἠθείρῃσι, ὃ &c. PALMER. An Ἠθειρήσι G. Prius verum est, (vel Ἠθείρῃσι, ut Ill. Voss.) ex Hom. Il. Θ. 42. Schol. Ἠθείρῃσι. κόμαις, τοῖς ἐξ ἴσου ἐυπλοκίαις ἀξιώσαις δεξιῶ. quæ de eru sit Etymol. Consentit Kusterus: „ Lege „ (inquit) Ἠθειρῇσι. Vid. Etymol. h. v. „ Conf. Il. N. 24. I. ἐξ

Ἐθῖν. ἐξ ἔθος ἥκοντας [1].
Ἐθιοῦμαι [2]. κοσμοῦμαι. ἀγαλλόμαι.
Ἐθλάς [3]. Ἐπιθυμεῖ.
Ἔθλαγεν [4], πτάπτε. κρατητικῶς.
Ἔθλεν [5], ἐδίωκε.
Ἐθλημοί [6]. παρθυμία.
Ἔθλήμως. παρθύμως.
Ἔθλιξεν [7]. εἰς μεζόνων ἦγαγε.
Ἐθλοθρησκείαν. ἐθελοσέβειαν.
Ἐθλοκάκων [8]. τῶν κακὰ θελόντων
Ἐθλοκακῶν [9]. ἐθελόντως κοπτόντων.
Ἐθλοντάς [10]. τοὺς βυλομένους [11] χορηγεῖν.
Ἐθλοντῆρες. ἐθελουσίως [12], θέλοντας.
Ἐθλοντής [13]. ἑκουσίως, αὐτοδιδάκτους.
Ἐθλοπαρξίαι [14]. ἐκὼν παρέχειν.
Ἐθλεγγός [15]. ἔτυμος. ὁ κατὰ θέλησιν ἐγαζόμενος.
Ἐθλουσίως. ἑκουσίως. παρὰ τὸ θέλειν.
Ἐθίλω [16], βούλομαι.
Ἔθιν. ἑκάς [17]. αὐτοῦ, αὐτῆς. ἄνωθεν.
Ἐθίμιζεν. πολίτιζεν. ἐποίκους [18].
Ἔθιν [19]. ἐξελαύνοντα ἢ, αὐτοῦ, αὐτῆς· ἀφιστάμενον ἀλλήλων δὲ, ἑαυτῶν, καὶ ἑαυτῆς.
Ἔθιστε. ἐποίκους.
Ἔθιον. ἔζευγον.
Ἐθισμένη [20]. ἐσωθέσθη.
Ἐθισμὸν [21]. ἐθισμαύόμην.
Ἐθίσπιζεν. πειρᾶτε.
Ἔθίζαν [22]. ἐποίκους.
Αἴθε [23]. κείς. σκοτεῖ. πειρᾶται.
Ἔθετο. ἐποίκους.
Ἔθη [24]. ἀγαθά.
Ἐθηλάμβα [25]. ἐθισοζύλθη.
Ἔθηζαν [26]. ἐποίκους.
Ἔθήσατε [27]. ἐθίλαζεν.
Ἐθήσαιτο [28]. ἐθεισαντο.
Ἔθηκεν. ἐποίκους.
Ἐθάμων. ἔθων [29], ἢ ἔμπειρος. παρθυμος. συνήθης.
Ἐθημοσύνη. συνήθεια.
Ἔθηζαν [30]. ἔθωζεν. ἐθήτυσεν.
Ἔθειραι [31]. βίκες κεκοσμημέναι.
Ἐθίζω. ἔθος ποιῶ.
Ἐθιζοντας [32].

Ἔθλα-

1. Ἔθῖν.] L. ἔρχεσθ. G. Forsan ex Suida reponendum: ἐθίσῃ. ἐξ ἔθος ἐσομένου. IS. VOSS. Nihil muto. Ἔθον est, ἐξ ἔθος καθιστάμενον, i. e. ἐρχόμενον. Hom. Schol. *Il.* ι. 536. Ἔθων. ἐξ ἔθος καθιστάμενον, καὶ βαδίζων. Eadem Etymol. Vid. infra in h. v. ubi ἔθιζοντας.

2. Ἐθιοῦμαι.] Vid. sup. v. ἐθείρῃ, & *Not.*

3. Ἔθλαι.] An ἔθελαί), vel ἐθελαί)? Ab ἔθίλω, ἐθέλαω, ἐθέλημαι, ἐθέλησις, ἐθελεία, &c. G. Legerim: ἐθέλετο. ἐπεθυμήτει. KUST.

4. Ἔθλαγεν.] Vid. v. Θίγει, & Θίξας, Item v. Γαγγαλίσαι, & Suid. in v. ἐθίγγει. Conf. *Not.* sup. in v. Ἔθαμβε. ἐπάτει.

5. Ἔθλεν.] Ἔθλεν pro *pers.* Eustath. A. *Il.* p. 367. IS. VOSS. Hom. *Il.* Φ. 366. Οἱδ' ἔθλει ἀσχέμεν. Ubi Schol. Οἱδ' ἔθλει πῶς, οἷα ἐθίσαν. Alii quoque Grammatici veteres ἔθλειν ibi exponebant ἐθίσαν. Ut proinde non dubitem, quin Hesych. ad locum illum Homeri respexerit. Conf. inf. v. Θέλεν. & sup. v. Δαίνυζ. KUST. Vid. *Not.* ad ea loca. Conf. v. ἔθλεν, & Suid. v. ἐθλάζει, item Cl. D'Arnaud *Animadv.* p. 168. & *Observ.* nostras ad D. Marc. VI. 5. Schol. Hom. *Il.* ι. 353. Οὐκ ἐθίλουσι, οὐκ ἐθίσιν.

6. Ἐθλημοί.] Occurrit voc apud Hesiod. Ἔργ. ϑ. 118. Apollon. Rhod. II. 658. Callim. *H. in Dian.* ϑ. 31. Vid. Ez. Spanh. *Obs.* p. 151. & inf. v. Ἔθημον, - - - παθυμῶ.

7. Ἔθλιξεν. εἰς μεζόν.] Refer ad Hom. Ὀδυσσ. κ. 318. ubi Ulysses de Circe inquit:

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πᾶν τὸ, φὴν ἐπέπυστο, μὲν μ' ἔθελξε.

Id est: *Postquam vero epota, quod mihi dederat, medicamenta, formam meam non immutavit.* Θέλγειν enim, quod proprie *detorta* significat, ibi est, immutata, vel ex homine in bestiam transformare. Hac enim immutandi facultate Circen praeditam fuisse, fabulæ Poëtarum tradunt. KUST.

8. Ἐθελοκάκων.] Vid. H. Steph. *Ind.* & Suicer. *Thes.* Ad do Theod. Meliteniot. *Proem.* in *Astronom.* p. 219. *fin.* Ed. Bullialdi.

9. Ἐθελοκακῶν.] Exstat voc apud Sirach. XIX. 27. (ubi al. male ἐτοίμως, notati a Cafub. in *Cafubonian.* p. 93. *Ed. Wolf.*) Strab. L. I. p. 36. Sext. Empir. l. XI. p. 727. init. *Ed. Fabr.* & Clem. Alex. *Strom.* l. VI. p. 275. five 773 *fin.* Ed. Port. Conf. Suid. & Suicer. *Thes.* Similiter *Kusterus*: „ Sirach. XIX. 27. vel, ut alii, 23. Ζοῦσφοι αὐτὸν „ πᾶν ἐγὼ ἐθελοκακῶν. Hinc fumsisse videtur Hesychius. „

10. Ἐθελοντάς.] Eustath. *Il.* A. p. 837. ϑ. 47. dicit, The. banorum vocem esse, pro σκλοντικῶν τῶν μισθωτῶν. SOPINGIUS. IS. VOSS. Intellige ac si scriptum esset: ἐθελοντας χορηγεῖν, τὰς βακχείας. Nimirum apud Athenienses, alii ex Lege, vel justu Tribus sua, sumtus ad Chorum Comicum vel Tragicum prabebant; alii rd *volentes* & sponte sua faciebant, hique dicebantur ἐθελοντὴς χορηγός. Posteriores generis Choragus fuit Demosthenes, ut ipse de se testatur in *Orat. adv. Midiam.* [p. 387.] Hinc Libanius in *Argumento* ejus Orationis: Ὁ πάππος Δημοσθένης ὁ ἑαυτῷ φυλὴν ἡ Πανδιονὶς ἔθελοντὴς ΧΟΡΗΓΟΣ. i. e. *Demosthenes avitus Tribus fuit Pandionis Choragus ultro exstitit.* KUST. Ἐθελοντὴς scribitur apud Athen. L. XIV. p. 621. *fin.* Suidæ Ἐθελοντῆ; sunt *volentes*. Vide ibi Kuster.

11. Τὰς βυλομένους.] Scrib. τὰς ρα βυλ. Vid. Eustath. ad *Il.* p. 718. IS. VOSS. Non probo illud μὲ Suid. ἐθελοντης, βυλόμενος. ὁ χορηγὸς. ubi χορηγὸς ex Hesych. bene restituit Cl. Kuster. allato Libanii loco, quem vides in *Not.* præc.

12. Ἐθελουσίως Θέλοντας.] Reciprsi: ἐθελουσίως, Θέλοντας. Sic Pharorin. Conf. Schol. ad Hom. *Od.* ϑ. 292. unde glossa defumta.

13. Ἐθελοντής.] L. Ἐθελοντὴν. ARCKR. IS. VOSS. KUST. L. Ἐθελωτὴς. PERGER. Utrumque est apud Herodot. & Suid. quos vide.

14. Ἐθελοπαρξίαν.] Utitur Thucydides, notante (post H. Steph. *Thes.* T. II. p. 1122.) *Spangio*, *H. Valesio*, & *D. Heinsio*. Locus est L. III. 70. cujus Scholia descripsit Suidas. Conf. Pollux. III. 59. 60. citante Cl. Wasse.

15. Ἐθλεγγὸς.] Hinc ἐθελεγγία, & ἐθελεγγία, vocabula Lexicis ignota. Vid. Suicer. *Thes.*

16. Ἐθίλω. βάλ.] Vid. Hom. Schol. *Il.* A. 116. & sup. in v. Ἔθλειν. Conf. Foël. *Œcon. Hipp.* v. Ἐθίλουσι.

17. Ἔθεν, ἐνὸς, αὐτὰ, αὐτῆ, ἄν.] Scribend. Ἔθεν, ἐνὸς, αὐτὰ, αὐτῆς ἄνωθεν, vel ἄνωθε. SALMAS. Phavor. & mox Hesych. Ἔθεν, ἐξαπίνης τοῦ, αὐτῆ, αὐτῆς (Vid. Schol. Hom. *Il.* A. 114. E. 56.) ἐρυθριῶντος ϑ, ἑαυτῆ. &c. Supra: Ἀπὸ ἔθεν. λὸ ἄνωθεν. &c. Scil. Ἔθεν, cum spiritu lenι, est ἐνὸς, ἄνωθεν· Ἔθεν vero, cum spiritu aspero, est αὐτὰ, αὐτῆς. Nisi utroque loco malis ἄνωθεν.

18. Ἐθίμιζεν. - - - - ἐνοίζεν.] L. Ἐξηγεῖται ἐνοίζεν. adegit. Sic Infra: Θέρμιζεν. Ἐξηγεῖται ἐνοίζεν. ἐνοίκους ἐν. BERNARD. PERGER. Confer Nos inf. v. Θέρμιζεν, & quæ notavimus sup. ad v. Ἐδίκιζεν. KUST.

19. Ἔθεν.] Scribe Ἔθεν, cum spiritu aspero. KUST. Vid. paullo superius. Supra: Διόθεν. - - - δ' ἑαυτῆ. Quod pertinet ad Δι' ἔθεν.

20. Ἐθισμένη.] *In thermis latus est.* IS. VOSS.

21. Ἐθισμὸν.] Inf. Θίσμὸς, & Θίσμασῆ. Σεμνύνεται.

22. Ἔθίζαν.] Conf. v. Ἔθισεν, & mox v. Ἔθίζων.

23. Αἴθε.] Forte, Ἐθέ). G. IS. VOSS. Sic Graci pronunciant. Ea ratione infra Αἰθέρα in ε venit. SCHR. Conf. v. Ἐθρὰ. Supra: Αἰθέ), καὶ) λαμπρῶς. Ad alteram interpretationem, σκεδῆ, confer v. Αἰθαλόεν. - - - σκοτόεν. Pro πειρᾶται dubito num legendum fit πυρᾶται.

24. Ἔθη.] Infra: ἐτεὰ. ἀγαθὰ. ἀληθῆ. Quam lectionem veriorem puto. Confer etiam v. Ἐστη. & Ἔτω. KUST. Similiter infra: Ἐτεὰ. ἀληθῆ. ἀγαθὰ. Sup. Ἐτὰ. - - τὰ ἀγαθά.

25. Ἐθηλάμβα.] Peffime Phavor. Ἐθαλάμβα. Ἐθαλάμβα legitur apud Hom. *Od.* ι. 218. Schol. Ἐθαλάμβα.] ἐθαμβήθη, ἐθαυμάζησεν Conf. v. Θάμβε, & feqq.

26. Ἔθηζαν.] Pro Ἔθηκαν. a Ἔθω, τίθημι. G. Imo Ἔθηζαν, [ut præceffit.] SCHR. Nisi quis putet, in ἐνοίζεν fupprimi Ξένα. *ferunt mercenarium.* Inf Ἐξηγεῖν, ἐνοίζεν. Et: Θέναρ. Ἐλάλεζεν. Sed hoc non urgeo. Malim Ἔθηζαν, vel Ἔθηκαν: ut mox: Ἔθησεν. ἐνοίζεν. Conf. sup. fimiliter: Ἔθην. Ἔθηζε.

27. Ἐθήσατε.] Hom. *Il.* Ω. 58. - - - - γυναῖκα τ' Ξενάρῃ μοίζον, ubi Ξενάρῃ eft ἐθέλοντι, *facile ubera.* Hefych. ibi legit, ἐ ἔθεναρ, ut ea loco hoc apparet. KUST. Callim. *H. in Jov.* ϑ. 48. - - σὺ δ' ἄθετον πῶμα μοίζου. Vida ibi Meurf. & Barnef. ad Hom. *l. c.* Conf. Inf. v. Θέζει, & Θεσαζ. & *Not.* in v. Θέλεμεν.

28. Ἐθείσαντο.] Hom. *Od.* Θ. 17. Inf Θέσαν. Ἐθείσαν. Ἐθείσαν. An & hoc pro ἐθέλεσαν fcribendum? Ita fuaderet Homeri locus, ibique Schol. Conf. Suid. Quum tamen Θέσαν & Θείσαζ, pro Ἐθέλεζ, etiam infra occurrat, nihil muto. Similiter fupra Ἐτζον, pro Ἐαζον.

29. Ἔθων.] Mallai Ἔθω. Sic inf. Ἐθοντες. Ἐθέμενοι. Conf. v. Ἐθαζεν, & v. Ἔτης, & Phavor. v. Ἔθμὸς. Nifi quis h. l. conjungere mallet: ἔθων ἑαυτῶ, & &c. Mox παθυμῶ pertinet ad Ἐθέλεσαν, ut bene *Reiskius.* Conf. v. Ἐθάμων.

30. Ἔθησαν.] A Ἔθω, G. Vid. fup. Διέθηκεν. IS. VOSS. Conf. v. Ἔθηζεν. Ad ultimum, Ἐθίσζεν, conf. v. Θέναρ, & *Not.* in v. Ἔθεμεν.

31. Ἔθειραι.] Scr. Ἐθείραι. IS. VOSS. Vid. fupra fuo loco; & inf. v. Ἐθίσπιζεν.

32. Ἐθιζοντας.] Daeft interpretatio, ἔθω ποιῶ. PAL.

Ἔθλασεν [1], συνέζυμψε. ἔκλασεν.
Ἐθλιβόμενοι [2], ἐσπουχορέμενοι.
Ἐθμή [3], ἀτμὸς, καπνὸς λεπτὸς, ἀτμή.
Ἔθμοί. πολλοί [4]. δισμοί. πλόκαμοι.
Ἔθνισαί [5]. οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους.
Ἔθνεα [6]. ἔθνη.
Ἐθάλεν. ἐκαθέζετο.
Ἔθοντες [7]. ἐθιζόμενοι.
Ἐθοῦατο. ἤδυνε. ἐλωχεῖτο. ἐξύφα.
Ἐθόερυτο [8]. ἐκχθίστο.
Ἔθορεν [9]. ἐπήδησεν. ἔδη.
Ἔθος [10]. συνήθεια.
Ἐθόωζα [11]. ἄξινα.
Ἔθραξεν [12]. ἐτάραξεν. ἔνυξεν [13]. συνέθηκεν.
Ἔθραυζεν [14]. ἔπαυεν.
Ἔθρηξεν [15]. ἐπῆλθεν. ἔδραμεν.
Ἐθρόησθαι. ἑτοίμους [16] εἰσέρχεσθαι.

Αἰ-

MER. Idem notaverat *V. D.* in *Cod. Wisth.* Sexcenta ejusmodi loca apud Hesych. & Suid. Conf. inf. in v. Ἔθων. 1. Ἔθλασεν.] Hom. *Odyss.* Σ. 96.

2. Ἐθλιβόμενοι. ἐστεν.] Sic Διόνυσ & συνοχωρῆσ bis junxit Arrian. in *Epictet.* l. 25. p. 100 ut Διὸς καὶ συνοχωρία, *Rom* II. 9. & passim apud Artemidor. ut ostendit Cl. L. Bos *Obs. Crit.* p. 97. Vide quæ notamus inf. ad v. Θλῖψις. ἐπιθλίβ.

3. Ἔθμή.] Ab Ἐν. GUYET. Pro Αὖτμή, quod vide supra. KUST. Glossæ N. T. in Ἀγ. II. 19. Ἀτμίδα, τὸν ἰθμόν. Vid. ibi *Not.* nostr. p. 63. At MS. Voss. ἀθμόν. Hemsterh. MS. αὐθμόν. Glossæ MSS. in Sirach. Ἀτμὶ, αἴτμα. (fic.)

4. Ἔθμοί. πολλοὶ διεμοὶ πλόκαμοι.] Forte πλόκ, quod pro ornamento capitis fumitur. PALMER. Pro πολλοὶ legerim μαθοὶ. Μαθὸς enim & πλόκαμος idem. Vid. inf. v. Σπολιὸν, ubi μαθὸν & πλόκαμον conjunguntur. KUST. Non alii, ubi μαθὸν & πλόκαμον conjunguntur. KUST. Non male, quamvis & πλόκαμον conjungantur. KUST. Potius tamen nihil mutaverim, dum modo distinguendo separentur tres interpretationes. Ἔθμοὶ notat πολλοὶ, quando pro Ἐθμοὶ ponitur: quod observaverat etiam *Is. Vossius.* Infra: Ἔθμοὶ. · · · διεμοὶ. πλόκ. Κρῆτ. Et paullo ante: Ἔθμὸς. ὄχλος, πλῆθος, συναγωγὴ ἀνέμου ὄ, ἐπὶ μελισσῶν ἀθροισμοῦ.

5. Ἔθνισαί.] Apud Suid. in MS. etiam Cod. scriptum, Ἐθνῆσαι. H. STEPH. *Ind.* Suidas rectius, Ἐθνῆσαι. KUST. Forte Ἐθνῆσαι. ABRESCH.

6. Ἔθνεα, Ἔθνη.] Ita Hom. Schol. *Il.* B. 459. & Scholia inedita in Oppiani duos priores libros Ἀλιευτικὰ, quæ in Cod. Barocciano Bibliothecæ Oxoniensis latent, eodem quo Scholia in *Lyfistratam*, nunc edita, continentur. Sequitur ibi pluribus: ἔθνος. τὸ πλῆθος. &c. quæ omnia leguntur in Etym. M. ubi tamen ἔθνεσιν, pro quo MS. φυτοῖς. Lex. Reg. MS Ἔθνεα. τὰ πλήθη. τὰ ζῷα. Ὅμηρος· Ἔθνεά τε πάντα &c. Vide initium Oppiao. *Halieut.*

7. Ἔθοντες.] Vid. inf. v. Ἔϊττες, & fup. in v. Ἐθίμων.

8. Ἐθόερυτο.] Vid. inf. v. Θορυνθ. KUST.

9. Ἔθορεν.] Inf. Θορὶ. ἐκαθέζετο.

10. Ἔθος.] Vid. inf. *Not.* in v. Ἤθεα.

11. Ἐθόωζα.] Hom. *Od* I. 327. · · · ἐγὼ δ' ἰθέωζα πασσσσὶ. Unde Ἐοᾳ ἴσζω. i. e. ἄξινα, apud eund. Hom. [Vid. in f. v. Θοὰς.] SOPING.

12. Ἔθραξεν.] Melius eft Ἔθρηξεν, ex Hippocrate. HEINS. Sed & inf. legitur: Ἐπαθράξη. ἐτάραξη. Et: Θράξη. ταράξη. &c. Vid. Galen. *Gloff.* ibique omnino H. Steph. p. 161. item Phavorin. in v. Ἔθραυζεν, & H. Steph. *Ind.* v. Θραῦσαι, ubi Ἔθρηξεν ex *Parmenide* adfertur Platonis. Conf. Eurip. *Rhef.* v. 863. ut & *Not.* feq.

13. Ἔνυξεν.] Galen. in *Lex. Hipp.* Ἔθρηξεν ἔνυξεν. Sic enim ibi legendum eft pro Ἔθλασεν. KUST. Idem notat Foël. in *Œcon. Hipp.* v. Ἔθρηξεν Confer eund. v. Θράσσειν, ut & *Not.* præc.

14. Ἔθραυζεν. ἔπαυζεν.] *Etym.* XV. 6. II. *Macrob.* XV. 16 Lex. MS. Cyrilli Bern. Ἔθραυζεν. παντέλως. ὅλως. BIBL. *Etym* XV. 6. PERG. Pro ἔπαυζεν, l. ἔπαυζεν. IS. VOSS. Sed & infra: Θραῦσμα. παῦσμα, παῦσις. Conf. Jerem. LI. (Vulc. XXVIII.) 30. Ἐξέλιπε μαχητὴς &c. ἐθραύσθη &c. Sic Ἐφθείρατο ὀφθαὶ, pro παῦσαι, apud Poëtas. Conf. v. Θραῦσε.

15. Ἔθρηξεν.] L. Ἔθρηξε Vid. inf. v. Ἐπαθρήξη, & in Θρήξη, &c. Similiter *Kufterus*: „ Ἔθρηξεν, pro Ἔθρηξε, à „ πίσσ. Vid. inf. v. Θρήξασσε. „ Conf. tamen v. Θραῦσαι, Θραῦσμα. 16. Ἔθρ. ἑτοίμους ἰσέρχεσθ.] L. ἑτοίμων, ἰσέρχων. VALES. L. εὐτόμους ἰσέρχεσθ. IS. VOSS. Prius malim. Phavorin. ἐτοίμων. ἐν. leg. ἑτοίμων. Illud ἑτοίμους eft in Hag. Ed. pro quo Ven. & Flor. ἑτοίμασι. Vid. inf. v. Θρῆξαι, & Θραυσθῆ. Ipfa autem gloffa, Ἔθρησκεῖαι, petita eft ex *Lib. Sapient.* XI. 15. conf. *Rom.* I. 23 25.

17. Αἰθεία.] L. Ἔθεία, poftulante ferie alphabetica. FRANC. JUN. IS. VOSS. Ad h. l. non pertinet, nifi legatur Ἐθεία. VALES. Vide fuo loco, & inf. v. Ἐθεσπεσίη. Similis error fup. in v. Ἔθη, pro Αἰθῆ.

18. Ἔθεσεν.] Vid. Æfchyl. Schol. p. 193. SCHR. Ἔθεσεν, ὁ δὲ Ἐθείξε, inquit Suidas. Conf. Etym M. Æfchyl Schol. *Agam.* v. 545. Ἔθεσεν. ἐθείξεν, ἔστησε, καὶ ὑ, ἐθείξεν. ἀφ' ὧ καὶ ὁ θεὶς καὶ εἰσηκὼς. (Orph v. 128.) Ἔστι καὶ ἄλλως ἀπὸ ἀντιθέσεως τεχνικῆς Vid. *Not.* in v. Ἀνάθεσις. An itaque pro Ἔθρεξεν legend Ἔθεσεν? Apollon. Rhod. II. 603. παρέθεσεν habet: ubi Schol. ἀντὶ τοῦ Ἔ, παρέθεσεν, καὶ συνέπαθε, Σοφοκλῆς ὃ τὸ ἀπέκτεινεν. Saplus autem literæ φ, ϑ, ϑ, &c. confuderunt librarii, etiam in hoc Lexico. Sed forte Ἐθεσεν eft ἔθρεξεν, fc. τὰς τείχας. Vid. v. Θρῆξαι. &c.

19 Ἔθορεν.] Hom. *Od.* Σ. 10 Vid fup in v. Ἔδυν, & inf. v. Θορὶ.

20. Ἔθρεῖα. πλατεῖαι, μεγάλ.] Forte, πλατεῖαι. SOPING. H. Steph. [*Ind.*] habet, πυκνὰς κρὰς, pro vertice nempe. Vid. inf. Ἐπρὶς, & fup. Ἀρθεῖα. IS. VOSS. Τοιαῦτα καὶ etiam Phavor. Similiter *Perger.* & Ulyff. Aldrovand. *de Quadrup. Bifulc.* L. I. p. 101, a. Inf. Ἔθεα. πλάτη, πυκνὰ, ζυγὸς. Conf. v. Ἐθόρυβα. ἀ πλατεῖαι, & Ἔθεα. · · · μεγάλ. Similiter in v. Ἐθρεῖα. *Kufterus* etiam πυκνὰ legit. quod recepi.

21. Ἐθρυπλίχθη. ἐδεσμήφθη.] Inf. Θρυπλίχθη · · ἀπώρησε. Vid. fup. v. Δρύψω, & Δρυφθῆ, & *Not.* in v. Δρύψ.

22. Ἔθρωσεν.] An Ἔθρασεν? Vid. inf. v. Θράσει, & Θράσος.

23. Ἔθνον.] Idem quod Ἤθνον. Vid. Suid. in Ἔθνος. IS. VOSS. Conf. mox v. Ἔθνεσσι, & v. Ἐθνικὴ, & v. Ἤθνεϊ. Inf. Θεῖ. Ἔθνεϊ.

24. Ἔθνζεν.] Pro Ἤθνζεν, vel Ἤθνεσεν, ab αἴθνομι KUST. Vid. v. Θυωκλῆς, &c. Conf. v. Αἰθνόμενον, &c. & *Not.* in v. Ἤθνζεν.

25. Ἔθνη.] Scribe, Ἔθνεν, à Ἔθν. KUST. Vid. v. Θεῖ, Θεῖν, Θεῶν, &c. item v. Ἔθνεσσι.

26. Ἔθνεσσι.] Vid. fup. in v. Ἔθνεσσι.

27. Ἔθνικὴ.] Pro Ἐθνικὴν, ab ἔθνος G. Vid. inf. v. Ἐθνικὸν. ἐθνικὸν. Sed Ἐθνικὴν fuerit ex dialecto.

28. Ἐπ. ἐπήδησεν.] L. ἐπήδησεν, pedicis usurit. PERGER. Sic & III. *Jof. Scaliger.* Infra: Ἐπήδησεν. · · · · ἐδεσμήσεν. Quod vel à πεδὰω, quo *Perger.* refpexit; vel ad ἐπήδη. Phavor. ἐπήδησεν. Conf. v. Θωρήσεσ. · · · · θορμὸς. Et: Θόρμνον. διεγωσὶ. &c.

29. Ἔθων.] L. Ἔθον, ut *Scal.* Eft ex Hom. *Il.* I. 536 ubi vid. Schol. & Etym. M. in v. Ἔθείρω. Conf. fup. v. Ἔθων.

30 Μαθὼν.] Scilb. μαθὸν. Cæterum uti hic Ἔθὼν exponitur μαθὸν; ita inf. ἔϑὼν. μαθὸν. Nimirum Ἔθὼν proprie eft, *ufu adjuefcere* alicui rei, & fic eam *difcere*: ab Ἔθω, *confuetudo.* KUST. Conf. *Not.* in v. Ἀνάθεσ.

31. Φθείρων.] Sic fupra: Ἔφθ. φθείρ. Et Infra: Ἔθείρω. ἐφθάρη. Sed pofteriore loco pro Ἔθείρω certum eft fcribendum eſſe Ἔθείρω, ab ἔθος, vel ἔθεσ, ubi, vel ea in malam rem, *perco.* Nam Suidas claro: Ἔθείρω. ἐφθειρα. ἐφθ. Noſter etiam fupra: Ἔθρὶ φθείρω Et: Ἔθρησε. ἐφθειρε. Hinc fuſpicor, ἔθὼν quoque male hic ſcriptum eſſe pro Ἔθείρω; quatenus nempe exponitur per φθείρω. Nam Ἔθὼν, vel Ἔθων, recte ſe habet, quatenus redditur ἐθισθῆ. & ut Ἔθὼν ἀγνίζω. &c. Nam notandum eſt, poſt φθείρω delendum eſſe ſignum diſtinctionis, & quæ ſequuntur connectenda eſſe cum præcedentibus. Vid. *Not* ſeq. KUST. Recte connectit hæc Vir Cl. quod jam olim quoque notaveram. Ἔθὼν tamen male hic poſitum eſſe pro Ἔθείρω, nondum perſuaſit. Sine dubio enim Heſychius reſpexit ad Hom *Il.* I. 536. de apro:

ὃς κακὰ πολλὰ ἔρδησιν, ἅτε σῦς ἐν ἄλσεϊ.

Id eſt: *qui damna multa intulit, frequentans* OEnei agrum. Schol. ibi: Ἔθων, ἐθισθεὶς τῇ τροφῇ ἐξ ἧς καθήψατο, καὶ βλάπτων. Poſtremi interpretatio eſt per metonymiam conſequentis, & convenit cum Heſychio φθείρων. Adeoque Ἔθων per ſe quidem non ſignificat φθείρων, ſed ex ſenſu contextus Homerici. Aper enim frequentans agrum, eundem corrumpit & vaſtat. Conf. omnino Phavorin.

32. [Ἐθτικὸς] Ἔθνικὸς vel Ἐθνικὸν poſtulat ordo. Sed v. de num a pruva manu infertum. IS. VOSS. Non ſalum

σιδήρ. τῷ ἴθι· ἀγίμεν, ἢ ἐξ ἴθυς ὡδηγούμενον.

Ἐθάπτευσιν. ἐπολάκευσιν.

Εἶ [1]. πορεύου

Εἶ ὑπάρχεις.

Εἰάζων [3]. ἃς Ὑπατυλλεῖον. Εὐριπίδης Χρυσίππῳ [4].

Εἰαί. ἄδηλα [5]. καὶ ἄλεζαι [6], τῆλ ἰσοπλίαν ? τὰ ἀποκεφάλαια.

Εἰακόν [8]. ἀδικεῖν.

Εἰαμβαί [9]. τόποι κάθυδροι.

Εἰαμβίον. νήπιον [10]. κοῖλον. βοιωτάδι.

Εἰαμβιὴ [11]. τόπος, ὅπου πόα φύῃ πολλοῦ ὑποβάντος· ἢ ἕλος ὡδροπολίμνη κάθυδρος [12]. ἢ ἀπόλυσις πολλοῦ, φυῖ [13] ἔχουσα.

Εἰαρ [14]. αἷμα. ἢ ψυχή.

Εἰαροπότης [15]. αἱμοπότης. ψυχοπότης

Ἔια [16]. λέγῃ δὲ καὶ δισυλλάβως, Εἶα. Ὑπόστιξον δὲ, εἰ ταυτὸν ἐστιν, Ἤια, καὶ Εἴα [17]. ὅταν

folum feries literarum, fed etiam fenfus fuadet, deleto figno diftinctionis, connectenda hæc effe cum præcedd. Num ἴθλιν, vel ἴθλιαι, eft idem quod ἀθυρμῷ. Supra: ἴ. ἴδιοτες ἰδιόμβοι. Quod autem adiiner ad ἰθυραῖς, ea mihi videtur lectio corrupta, cujus emendatio fit fequens ἀθυρμῷ, ex margine in contextum recepta. Confer quæ fupra notavimus ad v. ἔχλιον. KUST. Conf. *Not.* præc. ἴ. ἴσον etiam per ἰθυραῖς redditur a Schol. Hom. I. δ. Quare fignum diftinctionis rbftuli. Videtur autem per comp. n dium fcriptum fuiffe ἀθυρμῷ, quod alius legerit ἀθυρμοῖς, diligentior autem correxerit ἰθυραῖς, remanente tamen priori vocabulo, ut fæpius. Vid. *Not.* in v. Ἠθμοῖς.

1. Τῷ ἴθι] Mallim· τῷ ἴθι &c. Supra: ἴθῷ. συνθοκα.

2. Εἶ. πορεύου.] Infra: Ἴα. βάδιζε, πορεύου.

3. Εἰάζων.] Conf. v. Αἰάζει. &c item v. Αἰανὶ ἄσαι.

4. Χρυσίππῳ.] Euripidis *Chryfippus* laudatur ab Ælian. *V. H.* II. 21 tanquam in Agathonis amafio gratiam compofitus. Vid. ibi Konig. & Perizon. qui plura dabunt loca. Æliani locum omiferat Cel. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 654

5. Εἰαί. ἄδηλα. &c.] An legend. εἰαί. ἰσχνὰ, καὶ ἄλτα, ἢ σπάνια τὰ λίαν Infra: Εἰαί. ἀσθενῆ τὰ ἀσθένεια. G. Vide εἰόν, εἰᾶν [quod expl. ἐάσομαι] & εἴλαις, quod interpr. ἀγέλαις. IS VOSS. L. εἰαί. γλίσχροι, ἢ ἄλυσαι, &c. *galei & glumæ, leguminum purgamenta.* PERGER. *Guyetus* infeliciter corrigit, ἐλαίοις. Scribendum enim, ἀγέλαι, *greges*; idque referendum ad αἶλαι, quod idem ac ἴλαι. Infra: εἰναι. ἀγέλαις. Vide etiam Lexica vulgata v. Ἴλαι. Confudiffe hic autem Hefychium εἰᾶν, vel εἰᾶί. cum εἶλαι, inde etiam patet, quod infra εἶλαι & εἰᾶν, exponatur ἐσπέρων καλάμων, quæ interpretatio, quod ad fenfum attinet, non eft diverfa ab ea, τὰ ἢ ἐσπέρων λιπαδάκρυα, quæ hic tributitur voci εἰαί. KUST. Conf. *Not.* feqq.

6. Καὶ ἄλεζαι ἢ &c.] Lego, & diftinguo: καὶ ἄλτα· καὶ ἐσπέρων &c. KUST. ἄλτα correxerat etiam Guyetus. Vid. *Not.* præc.

7. Ὀσπέρων &c.] *Guyetus* [in *Not.* penult.] legendum fufpicatur ἑσπέρων, ideo quod infra εἶλαι ab Hefych. exponatur, ἢ ἑσπέρων τὰ καθάρσια. Sed contra potius pro ἑσπέρων ex hoc loco ibi referibendum eft, ἐσπέλων. Nam εἰαί & εἶλα Hefychio idem, quod apud Homerum ἴλαι, id eft, ut Euftath. ad *Odyff.* B p. 1445. 41. ex Eratofthene interpretatur, ἐσπέλιοι καλάμαι. Ab hac interpretatione non abludit altera, ἄχυρα, quam eidem voci Homericæ, præter Hefychium noftrum, & alii Grammatici tribuunt. Conf. inf. v. εἶλα, & εἶλε, quæ voces ab Hefych. itidem exponuntur, ἐσπέλιοι καλάμοι: certiffimo argumento, τὸ ἐσπέλιοι hic minime folicitandum effe KUST. Conf. v. Εἰὸ, poft εἰάσσετον. Non poffum quin adfcribam verba Photii in Lex. Inedito: Εἶλαι. τὰὶ ἢ ἐσπέλιοι καλάμοι. Οὕτως ἐξηλλάγησαν. Ὁ δὲ Πίνδαρος [Hom. *Il.* N 103.] ἄτλατε ἴολαι βραμαῖε· Θῶμε, παρλαλῶν φη, (fic) λοιπὸν τ' ἴδω πίδακ). Καὶ (pergit) τ ἐπὶ τοις ποὶς ὑποκάλυπτον, ὑπαίθριον.

8. εἰακόν.] Phavor. εἰακεῖν. Malim εἰακεῖ, pro Ἔακεν, quod fup exponit, ἀλγεῖ. quare & ἀδικεῖ referibitur *h. l.*

9. γάμβαί.] Schol. Hom. ad *Il.* Δ. 483. εἰαμβὴ] κάθυδρα καὶ βοιωδη χωρα. pro quo ad *Il.* O. 631. κάθυγρα καὶ ποώδη χωρία Vid. Il. Ez. Spanhem. ad Callim. *H. in Dian.* v. 193. p. 259. & mox v. εἰαμβὴ? Arcadius Grammat. incidit. Αἴσχυλος ὁ κάθυγρος τοπος. ubi leg. εἰαμενος.

10. Νήπιον.] L. Ἤπιον. JUN. Sic idem *Animadv.* p. 399. Ed. Flor. πιον.

11. Εἰαμενὴν] L. εἰαμενὶ. PALM. G. SALM. JUN. HEINS. BRUNO. IS. VOSS. H. STEPH *Ind* Vid. fup. in v. εἰαμενὶ, & Etym. M. v. Ἠρώα, & v. Ἀμφὸ, p. 93. *init.* ubi citatur Apollon. Rhod. II. 797. conf. III. 1201. In quibus locis cum fpiritu afpero fcriptum.

ται γὰ τὰ ἢ γίνῃ), βράμα [18]· ὅταν δὲ τὸ ἢ, ὑ βράμαζε, ἀλλ' ἡ χέῃ [19], καὶ ἡ ὡδυθίσις [20].

Εἰασὼ [21]. ἡδυλογήτω.

Εἴασο [22]. ἄσαι.

Εἰαεινὴν [23], ἐαινὴν.

Εἴασεν [24]. ἔασεν.

Εἴασκεν [25]. συνεχῶς.

Εἴᾳ [26]. κάθησ).

Εἴατο [27]. ἐκαθέζετο.

Εἰβῇ [28]. βαχεῖα. τραῦλ. κλαῖ. τῆκ).

Εἴῃ [29]. ἴσαζε καὶ τὰ ὅμοια.

Εἰ γάρ [30]. εἴθε γάρ.

Εἴγε. εἴπερ.

Εἰ δ' ἄγε. ἄγε δὴ εἰ δ' ἄγε δή [31].

Εἰδὰ [32]. ἔδη ἄγε δή.

Εἰ δ' ἄγε νῦν [33]. ἄγε δὴ ἄξιε.

Εἰδαλίς [34]. ἔρις ποδός.

Εἰδαλίμας [35]. κυλὰς, εἰδύμας [36]. ὑπὸ τῶ εἴδιες εἰμόρφους, εὐφερεῖς.

Εἰ-

12. Κάθυδρον.] L. κάθυγρον. JUN. Utrumque dicitur. Vid. fup. v. εἰαμενὴ, & *Not.*

13. Φυγῇ.] An fcribend. φυῖ? G. An φύσα? SCHR. Scrib. φυᾷ. PERG. L. ἴργα. IS. VOSS. φύσα legis *Bruna*; φυᾷ *Heinf.* & *H. Steph* in *Indic.* quod recepi l. ta & *Kuftrus.* Sæpius enim Γ & Τ permmarunt. Vid. fup. v. Ἔγλαξα, Ἔγνυται, &c. Cyrill Lex MS. εἰαμενὴ explicat ctlim, τὸν πολὺν ἢ φυτὸν. &c. Conf. Phavor. qui aperte φυᾷ.

14. Εἶαρ.] Nicand. *Alexiph.* . . . χερσὶ κτυπεῖσ') εἶαρ. Interpres: εἶαρ. τὸ αἷμα. ὥσπερ τὸ αἷ ἴσως πλαμμοῦσι ἢ πλυνοῦσιν. HEINS. Locus eft p. 151. Sic *ibid.* p. 135. live p. 90. εἶαρ ἰσχνὸν. Pro εἶαρ inque refcripfit εἶνερ. Vid. fup. v. Ἔαρ. Ibique *Not.* & inf. v. Ἦαρ, & v. Ἴαρα.

15. Εἰαροπότης.] Conf. inf. v. Ἰαροπότης. KUST. Vide & v. Ἠεροπότης.

16. Ἔια. &c.] Alleno hæc loco. Vid. Suid. In Herodian. *Epimer.* Ἔια, χωρὶς πάθη. IS. VOSS.

17. Εἴα.] Refcripfit Ἔια, ut in principio, & Phavor.

18. Βράμα.] Malim in pl n. βράμαῖ, ut mox, & inf. v. Ἴδμα, & Hom Schol. ad *Il.* N. 103. *Od.* B. 289. Conf. Cl. L. Bos *Animadv.* p. 154. & fup. *Not.* ad v. αἰνῇ. Vide & v. βράμῃ, & Ἴδμαι.

19. Χέῃς.] Sud. εἰν. χέῃς· Ἤια ᾖ, βράμαῖ.

20. Καὶ ἡ ὡδυθίσις.] Terminus eft Grammaticus, *adpofitionem* notans, quæ differt a συνθέσει, *compofitione.* Vid. Apollon. Alex. *de Syntaxi* L. II. 26 p. 179. & Etymol. M. fæpius. Indicare autem forte voluit Hefychius, εἶα, per ῑ, effe etiam *interjectionem*, five ὡφελιδύσεις ἐπίῤῥημα, *hortandi adverbium*; ut εἶα apud Latinos. Sic apud Ariftoph. &c. paffim. Etymol. M. εἶα ὡφελιδοσμικὸν ἐστὶ ἐπίῤῥημα. . . . Παρῆκται ὁ τὸν χρῶν ὁ Τερπάνδρου (Herodianus) ἀντὶ τοῦ ἂν ἔλεον ἄγαρε μοι στασιῶν. Non diffiteor tamen, vocem ὡφελιδύσεις *h. l.* commode etiam pro *fercula* poffe accipi. An vero pro præc. ἀπ' ἡ leg. ἀπαὶ?

21. Εἰασὼ.] L. εἰασῶ. ex Hom. *Il.* Π. 9 pro quo inf. Ἐασῶ. Vid. fup v. Ἐασὸν, & Ἐασῶ. Male hæc glofla cohæret cum præcedd. in Ald. Flor. & Hag.

22. Εἴασο.] Sup. Ἔασο. Idem. G.

23. Εἰαεινὴν.] Nam εἰαὴ & εἶα Hefychio idem, quod apud Homerum ἴαα, id eft, ut Euftath. ad *Odyff.* B p. 1445. 41. ex Eratofthene interpretatur, ἐσπέλιοι καλάμαι. Ab hac interpretatione non abludit altera, ἄχυρα, quam eidem voci Homericæ, præter Hefychium noftrum, & alii Grammatici tribuunt. Conf. inf. v. εἶλα, & εἶλε, quæ voces ab Hefych. itidem exponuntur, ἐσπέλιοι καλάμοι: certiffimo argumento, τὸ ἐσπέλιοι hic minime folicitandum effe KUST. Conf. v. Εἰὸ, poft εἰάσσετον. Non poffum quin adfcribam verba Photii in Lex. Inedito: Εἶλαι. τὰὶ ἢ ἐσπέλιοι καλάμοι. Οὕτως ἐξηλλάγησαν. Ὁ δὲ Πίνδαρος [Hom. *Il.* N 103.] ἄτλατε ἴολαι βραμαῖε· Θῶμε, παρλαλῶν φη, (fic) λοιπὸν τ' ἴδω πίδακ). Καὶ (pergit) τ ἐπὶ τοις ποὶς ὑποκάλυπτον, ὑπαίθριον.

24. Εἴασεν.] L. ἔασεν. IS. VOSS. Male pro εἶσε. Vide proxime præcedens εἶσί. KUST. Hom. *Odyff.* Δ. 153. . . πεσὼν τὸν' ἐβρυχᾶ δάκρυα πολλά.

25. Εἴασκεν.] Æfch. *Prom.* ᾗ. 152 εἰ γάρ. Schol. εἴθε, Μοιρῶν· εἰ γαρ. Ἀντιφάνης· εἰθ' ὦ, γλυκύτατος, καὶ πανυ. Sup. Αἰγυπτ. εἰθ γαρ. Conf Nicetæ Caten. *Gr. Patr. in Job.* p. 165. & 300. *Ed. Patric. Jun.*

26. Εἴᾳ.] Æfch. *Prom.* ᾗ. 152 εἰ γάρ. Schol. εἴθε, Μοιρῶν· εἰ γαρ. Ἀντιφάνης· εἰθ' ὦ, γλυκύτατος, καὶ πανυ. Sup. Αἰγυπτ. εἰθ γαρ. Conf Nicetæ Caten. *Gr. Patr. in Job.* p. 165. & 300. *Ed. Patric. Jun.*

27. Εἴατο.] Vid. Etymol Suid. & inf v. Ἦατο.

28. Εἰβῇ.] Pro λείβῃ. Vid. Euftath. ε. *Od.* p. 209. & Etym. M. IS. VOSS. Conf. v. Λείβει.

29 Εἴῃ.] L. εἴσῃ. IS. VOSS. Male pro εἶσι. Vide proxime præcedens εἰσί. KUST. Hom. *Odyff.* Δ. 153. . . πεσὼν τὸν' ἐβρυχᾶ δάκρυα πολλά.

30. Εἰ γάρ.] Æfch. *Prom.* ᾗ. 152 εἰ γάρ. Schol. εἴθε, Μοιρῶν· εἰ γαρ. Ἀντιφάνης· εἰθ' ὦ, γλυκύτατος, καὶ πανυ. Sup. Αἰγυπτ. εἰθ γαρ. Conf Nicetæ Caten. *Gr. Patr. in Job.* p. 165. & 300. *Ed. Patric. Jun.*

31. Ἄγε δή, εἰδ' ἄγε &c.] Hæc fic lego & diftinguo: εἰ δ' ἄγε. ἄγε δε. ἢ εἰ δ' ἄγε δε. ἄγε δε, ἄγε δή. KUST. Vide mox v. εἰγε ἄγε, poft εἰδαλίς.

32. Εἰδὰ. ἔδη.] Cyrill. εἰδὰ. ἄγε δή. IS. VOSS. Vide Not. præced. KUST.

33. Εἰδ' ἄγε νῦν ἄγε &c.] Conjunge: εἰ δ' ἄγε νῦν. ex Hom. *Il.* Π. 667. Ita Suid. & Phavorin.

34. Εἰδαλὶς.] Vid. inf v. Ἰδάλιμον.

35. Εἰδαλίμας.] Hom. *Odyff.* Ω. 278. Vid. ibi Euftath. p. 1961. & Etym. M & inf. v. Ἰδάλιμον.

36. Εἰδύμας.] L. εὐδύμας. HEINS. Neutram vocem Lexica norunt εἰδύμας fi quis præluerit, non obfio. Vide autem num fequentia rectius ita diftinguantur & legantur:

Εἰδάλλῃ [1]. φαίνῃ.
Εἰδαλίζῃ. σαλίζῃ.
Εἶδας [2]. βρῶμα, σπίσμ. ὄφελος.
Εἶδας [3]. εἰς αὖξιν.
Εἰδαπ. βρώματι.
Εἰδαυλος [4]. λύχνος.
Εἶγε ἄγε [5]. ἄγε δή.
Εἰδεῖ [6]. ἐλαύνῃ [7]. κυλίῃ [8]. κλείῃ. κατέχῃ [9]. ἢ χέλλῃ, ἢ μοχθῇ [10].
Εἰδεῖεν [11]. ἐφιζάνοι. ἱκάνοι [12].
Εἰδήμαν [13]. γνωστικός.
Εἰδήναι [14]. γνῶναι.
Εἰ δήον [15]. εἰ πρέπον.
Εἶδος [16]. Θάλπος, καύμα[ος].
Εἶδος [17] εὐδίου. καύματος μεσημβρινοῦ.
Εἶδος ἦκε σέλας. μοχθῆς ἀφῆκε φῶς.
Εἴδῃ [18]. φαίνῃ, δοκεῖ.

Εἰ

εἰδέλ. καλ. εἰδίμην· λέγ (pro ἐπεί) ἢ εἴδεις. εἴρ. &c. Ut interpretiatur etymon; deinde aliæ sequantur interpretationes. Ita sæpe Hesychius. Sed non urgeo.

1. εἰδάλλ.] Inf. ἰδάλλ. & ἰδάλλ. Conf. v. εἰδῇ.

2. εἶδας.] Hom. passim, & Nona. in Joan. IV. 34. Vid. Helaf. *Arist. S.* p. 192. (sive 788.) & *Not.* in v. ἔδεσμα. Inf. ἴδας. Conf. v. ἔδω. - - - - βρῶμα. post ἔσαγ πίνω.

3. εἶδας.] Conf. v. ἄναγ. & ἔγ[ε].

4. εἰδαυλ[ος].] An a ἰδῶ, ἰδάω, ἰδαίω, ἰδαύλω, ἰδάυλος, ἰδαυλ[ος], ἰδαυλ[ος], id est, δαυμαν, λύχν[ος]. G. Forte: εἰδαυ[λος], λύχν[ος]. Cyrill. εἰδαύλ. ἐκτείνων. IS. VOSS. Male Hagen. Ed. ἐδαυλ[ος]. Suidas etiam: εἰδαυλ[ος]. σπάνις λογισμός, ubi Cl. Kuster. (præeunte tamen H. Steph. *Ind.*) legit: εἰδάλ[ος]. σπάνις, λύχν[ος] ut apud Etymol. qui & εἰδάλ, ἐκτείνων. [illegible] τὸ εἰδῶ. Conf. Suid. in cod. & inf. v. ἰδαυλάμων. Hiac & ἀίδαυλ[ος], supra. Vide etiam v. εἰδ[ος]. - - - λύχν[ος]. &c.

5. εἶγε ἄγε.] L. εἴθ ἄγε. ἄγε δή. ut ferles postulat. Vid. Suid. & Hesych. paulo ante. IS. VOSS. Sic Ed. Hag. εἰδ' ἄγε corrigit etiam *V. D.* in *Misc. Obs.* III. 3. p. 329 allato Hom. *Il.* A. 524. quem locum adde *Indici* Seberi. Scribitur autem ibi, εἰ δ' ἄγε, ut supra.

6. εἰδεῖ. ἐκ. κυλίῃ, &c. ἢ κάπ[ος]. ἢ μοχθῇ.] In prioribus significationibus scribend. εἰλεῖ. Inf. εἰλίκῃ. συστολικῶ. συσχῶ. &c. Sæpissime enim Λ & Δ confudit. Vid. v. ἐλίσσω, ἐλιγμός, ἐκείδ[ος], &c. & mox v. εἰδηφόρ, εἰδεῖ, & εἰλεῖ. Sic Anaxilæ fabula Βοτρυλίων, perperam pro Βοτρυδίων dicta, ut notarunt Eruditi. Quando subjicit: ἢ κάπ[ος]. &c. scrib. † εἰδεῖ. ἢ κάπ[ος], ἢ μοχθῇ. Inf. ἰδεῖ. μοχθῇ. εἰδ[ος]. Conf. v. ἴδος, & Suid. ia v. εἰδεῖ. Nisi hunc sensum malis, quod εἰδῇ (distinctum ab εἰλεῖ) etiam fit ab εἶδ[ος], quod est κάλλ[ος]. &c. Vid. Etym. M. v. εἶδ[ος]. Et hæc dudum scripseram; ut patet ex *Peric. Crit.* p. 81. Similia' nunc *Kusterum* observasse video, cujus *Notas* subjiciam.

7. εἰδεῖ. ἐλαύνῃ.] Pessime εἰδῇ scriptum, pro εἰλεῖ, vel κλείῃ, pro quo etiam scribitur ἴλαῖ, & ἴλεῖ. Nam ἐλαύνῃ pertinet ad εἴλαυν, vel ἴλαυν: unde compositum ἐξέλαυν, quod ab Etymol. v. ἐξέλυμ, exponitur ἀπελαύνω. Confer etiam infra v. ἐξελᾶν, ἐξέλασε, & ἐλαύμεν. KUST.

8. κυλίῃ.] Si lectio recte se habet, pertinebit ad εἰλεῖ, ab εἴλειν, volvo, unde est ἐλίσσω, & εἴλυσσω, eadem significatione. Alioqui pro κυλίῃ non inepte legi posset κωλεῖ, *prohibet, arcet* Nam ὤλεσν, vel ὤλυσν, a Grammaticis expositur κωλύσω. Nostor infra: κλέπ. κωλύῃ, κέρυξ. Suidas: κλέπτει, κέρυκτ, κωλύει. Etymol. v. ἐξέλυς: - - - λύω ἢ ἐξέλασε, ἢ ἐπὶ κωλύσω. Vide etiam Nostrum inf. v. ἐξελᾶν. IDEM.

9. κλείῃ. κατέχῃ.] Conf. v. εἰλίσσ[ει], εἰλίσσ[ει], & εἰλίσσ[ουσι]. item in Lexicis vulgatis verbum ἴλαυν. IDEM.

10. Ἢ κάπ[ος]. ἢ μοχθῇ.] Scribe, ἢ κάπῃ, ἢ μοχθῇ, ut respondeat capiti articuli, εἰδῇ, quod Nomea quam turpiter Hesychius cum verbo εἰλεῖ, vel εἰλῇ, hic confundat, manifestum est. IDEM. Vide quæ ad initium hujus articuli notavimus. Addo nunc, in postremis hisce nihil videri interferendum, aut mutandum. Certissime κάπ[ος] & μοχθῇ pertinent ad εἶδ[ος], quod hic in Dativo concipiendum (εἴδῃ enim & εἰλῇ, Λ & Δ, confudit) qui tamea per Nominativos redditur in expositionibus. Ita enim solet Hesychius. Supra: ἀμφιγνοεῖν ἀγνοεῖν. ἀπορεῖν &c. Vide ibi *Not.*

11. εἰδεῖεν.] Pro ἤθλιον, ab εἴδειν. IS. VOSS. Male pro ἴδειεν, ab εἶδ[ος], quod proprie significat *fuda*; metoaymice vero, *timeo, anger animo:* quoniam metus & anxietas fudorem hominibus elicere solent. Nostor infra: ἴδῃ. ἴδοῦ. ἀγανακτῇ. ἴδειεν. Vide etiam mox v. εἰδεῖν. [ἴδῃ. ἀγανακτῇ.] KUST. Cogitari posset, εἰδεῖν male scriptum esse pro ἀείδειν, omissa littera prima, ut ἔκπιος: a ἀείδω, *timeo*; unde ἄϊλος, & Poëtice ἄνιλος. Conf. sup. v. ἀείδιον. ἐφοβοῦμεν. Et: ἐκπλήμμ. ἐφοβοῦμαι. Sed omnino præferenda sunt, quæ adtulit Cl. *Kusterus.*

12. ἱκάνοι.] L. ἱκάνοι. SCHIR. Ita rescripsi ex Pha-

Εἰ δ' ἐπιὸ [19]. εἰ δ' ἀληθές.
Εἰ δέ τῳ [20]. εἰ δέ τινι.
Εἰδεχθές [21]. ἀεισθές, αἰσχρὸν τῷ ἰδεῖν, ἢτοι ἀμορφον.
Εἰδεχθέστατος. μυσαράτατος, ἀποτριβέστατος.
Εἶδη [22]. εἶδος. καῦμα [23]. χρῶμα. σῶμα. ὄψις [24], προσωπον.
Εἰδήμης [25]. συσκοφ. φυγή.
Εἶδη * λίγκα [26]. ἀναμάρτητον.
Εἰ δὴ ὁμοῦ [27]. εἰ δὴ ἅμα.
Εἰδημόνης [28]. Ὀπτημόνως.
Εἶδη παντοία. ἀντὶ τοῦ, ὕλη. Αἰολικῶς. Ἴαπις, Εἶδας [29], τὰς ὕλας λίγνυσι.
Εἴδησις [30]. γνῶσις.
Εἰ δή τοι. εἰ δή σοι. ἐάν τοι.
Εἴδιον [31]. πνοτισμένον, ὑγρόν.

Εἰ-

vorino. Conf. *Not.* præc.

13. εἰδήμαν.] L. εἰδήμεν. IS. VOSS. Sed hoc ex hypothesi alphabetica. Vid. inf. v. ἴδημεν, & v. ἴδμεν. & sup. v. ἀπλήμονες. Conf. v. εἰδημόνης.

14. εἰδέναι.] Infra ἐνδέναι legitur.

15. εἰ δέον.] Vid. sup. v. ἀπ, & ἀέω.

16. εἶδ[ος].] Scribe εἶδ[ος], proparoxytonos, quod per solennem confusionem ῆ ει & ῐ dictum est pro ἴδ[ος], ab ἴδ[ος], τὸ, *æstus, calor æstatis*; item *fudor:* ab ἴδω, *fudo.* Suidas v. ἴδεον· - - - παρὰ τὸ ἴδ[ος], καίομαι [ἴδω]. Nostor infra: ἴδ[ος]. πύρωσις. i. e. *æstus.* Vide etiam Etymol. v. ἴδ[ος], & Suidam v. ἴδῃ. KUST. Conf. v. ἕσφ. & inf. v. εἴδω. - - - καῦμα.

17. εἶδ[ος] εὐδίου.] ἴδ[ος] alias, ab ἴδ[ος]. G Vide *Not.* præced. KUST. Hæc & sequens glossa ex aliquo Poëta defumta.

18. εἰδῇ.] Sic accipe αἰδῆν apud Diog. Laërt. p. 586. IS. VOSS. Respicit verbs: σκυίνας δὲ αἰδῆν λὸν τύπον &c. ubi vid. Interpp. Infra: ἴδῃν. φαντάζ[ῃ]. Conf. v. ἴδω[ν], & ἴδων], item v. εἰδάλλ[ῃ].

19. εἰ δ' ἐπιὸ.] Homericum, ut inf. εἰ ἐπιὸν.

20. εἰ δή τῳ.] Conf. v. Οὔτί τῳ.

21. αἰσχθές.] Vid. sup. in v. Ἀεισθές, & v. Ἄεισθες, & inf. v. Ἴδεχθες.

22. εἶδη.] Pro εἶδ[ος], apud Fulgent. *Mythol. I.* 3. *Neptunum - - - Græce etiam* Posidona *nuncupant, quasi* ποσὶς εἶδε, *quod nos Latine* facientem imaginem *dicimus.* Inf. ἴδη. - - - δηλοῖ - - - ἀφ' μορφῆς. Conf. v. εἶδ[ος] ἴδω &c.

23. Καῦμα.] Pertinet ad ἴδ[ος]. Vide quæ paulo ante notavimus ad v. εἶδ[ος]. KUST. Pertinet forsan ad κλα, inf. ἢ Θερμασία. Sed & inf. εἶδ[ος]. καῦμα. σῶμα. χρῶμα.

24. Ὄψις.] Infra: εἶδη. - - - ὄψιν.

25. εἰδῆ. συσκοφ. φ.] Malim: *συκοφαντὴ φυγὴ, multitudinis ad seditionem conciliatæ dissipatio & fuga.* PERGER. Hic literum Δ & Λ confudit Nostor. Inf. εἰλῆν, συκοφάντ κλέπ. Et: Ἰλαῆμις, ἀθεσμίαν. Conf. v. εἰλαῆμις, εἰλαφεῖ, &c. Ita etiam Cl. *D'Arnaud* corrigit εἰλαῆμις. Vide ejus Lect. Gr. p. 45. Consentit Cl. *Kusterus:* „ *Εἰδῆμις* (inquit) male pro „ εἰλαῆμις, uti paulo ante εἰδῆ, pro εἰλῆ. Nam εἰλαῆμις „ est ab εἰλέω, quod omnes Grammatici exponunt συρφετόν. „ Suidas: εἰλέω. συρίζω. Nostor infra: εἰλῆν, συρφετὸν „ κλέπ. Hinc mirum non est, εἰλαῆμις significare συστροφὴ. Quod autem addinet ad interpretationem φυγὴ, nec „ ea à voce εἰλαῆμις aliena est. Nam Etymologus testatur, Alexandrinos verbum ἐξειλάζω adhibuisse pro ἐκ„ φυγῶν. Vide eum v. ἐξειλάζω. εἰλαῆμις autem formatum „ ab εἴλειν, ut κλαῆμις ab κλαίειν.„

26. εἶδη * λαγκ.] Fortasse εἰδομαλῶν. Vid. Eustath. *Od.* A. p. 49. f. 26. BRUNO. L. εἰδώλων. IS. VOSS Sic & *Perger.* legit, vertens, *ideorum rationem habentem Deum*, i. e. *imperceptibilem.* Nihil horum placet.

27. εἰδὲ. ὁμοῦ. † εἰδὲ. ἅμα.] Continue scribe: εἰ δὲ ὁμοῦ. εἰ δὲ ἅμα. VALES. IS. VOSS. PERGER. Adfert hic Hom. *Il.* A. 61. qui locus deeft in *Ind.* Seberi. Sic & *Vir Doctus* in *Misc. Obs.* III. 3. p. 329. & ante eos *H. Steph.* in *Ind.* Male Phavor. εἰδὲ. ὁμοῦ. ἅμα. Consentit literum *Kusterus:* „ Hæc pessime divulsa fuat, ia anam Not„ tam sic contrahenda: εἰ δὲ ὁμοῦ. εἰ δὲ ἅμα. Nimirum Not„ ta hæc respicit locum illum Homeri *Il.* A. 61. εἰ δὲ ἰμὸ „ πάλαμός τε θυμὸς, καὶ λαμὸς Ἀχαιῶν. „

28. εἰδημόνως.] Vid. sup. v. εἰδήμων, ante εἰδῆναι.

29. εἶδας.] Id est, ἴδας, SGPING. G. Vid. inf. v. ἴδω, & ἴδο. Pollux V. 14. ταῖς ἴδαις τε καὶ ὕλαις coalunxit.

30. εἰδῆ[σις].] Jamblich. *de Vit. Pyth.* c. 28. τὸν ἀκοῦσαι τῶν εἰδῆσιν αὐτῶν ἐχόντας. SOPINGIUS. εἰδῆ[σις] γνῶσις. Sic *Prov.* XII. 1. pro αἰδῆ[σις], legend. εἰδῆ[σις]. M. MEIBOM. Legitur ibi γνῶσις quod licet Aq. Symm. & Theod. vertant. γνῶσις, ut hic, non tamen mutaverim illud αἰδῆ[σις], quod fup. reddidit per νόησις. Conf. Suid. & inf. v. ἴδῃ[σις] - - - γνῶσις.

31. εἴδιον.] Pro ἴδιον, ut videtur: ab ἴδ[ος]. *fudor.* KUST. *Conf.*

Εἰδίω [1]. ἰδρᾶ. ἀχωτᾶ.
Εἴδωλον [2]. σκιάν.
Εἰδομένα. ἐσκιᾶ, ἀμαυρώμην.
Εἰδομένη. ἀμαυρώσαιτο.
Εἰδόμενος [3]. ἐοικὼς, ἀμαυρὸς.
Εἰδοποιός. ἀναμεμφοτὴς [4].
Εἶδος. καῦμα [5]. σῶμα [6]. λεῖμμα.
Εἶδ' ὧν. ἰδὼ δὴ [7].
Εἰδὼ [8]. καθόδῳ.
Εἰδὼν [9]. εἰδῶ, ὑπτιαμένη.
Εἰδώπων [10]. ἐμπέσῃς, ὑπτήμοσι, συπέᾳς, ὑπτιαμένως.
Εἰδώ. Φόβησον. ὄψιν [11].
Εἴδωλον. ὁμοίωμα, εἰκὼν, σημεῖον χειρικτήριον [12], σκιαδές.
Εἰδωμῶν. μαθωμῶν. Ἐπισώμεθα.
Εἰδὼς [13]. ἔμπειρος, ὑπιστάμενος, γνούς.
Εἰελός [14]. εἰλίγγιος.
Εἶεν [15]. ὑπάρχοιμι. ἦσαν [16]. ἢ ἄγε δὴ. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. ἢ ἐσμὲν [17]. ἢ ἀναφώνησις.
Εἶεν [18]. ἀκολουθήσαι. ἀμαυρῶς [19].
Εἰ ἐπεὶ [20]. ἀληθὲς [21].
Εἶετα [22]. ἐπιθυμῶ. ἄεμαι.
Εἶεν. Ἐκπολεμισῶ τοιούτους ἀναφώνησις [23].
Εἰζὴ [24]. καθίζω.
Εἰζέο [25]. καθίζω.
Εἶη. γένοιτο, ἔγοι.
Εἴη [26]. ἐστι ἄφεσις. καὶ ἔζεστι.
Εἶθαρ δέ [27]. παχέως δὲ, αὖθις, ἤδη καὶ θᾶττον, ἐξίως. καὶ χθές.
Εἶθαι [28]. μαθεῖν.
Εἶθε. ἄφελε [29]. αἴθε [30]. θέκταιν ὑπόρρημα.
Εἰθέσθω [31]. ἐπιθέσθω.
Εἰθεῖα [32]. δικαιοσύνη.
Εἰθ' οὕτως [33]. μὴ τοῦτο.
Εἰθύ [34]. εὖ· εὐθείας.
Εἰθύντῃ [35]. ὁρμῶσῃ.

Εἰ-

Conf. v. 'Ειδίω. Ἴνδρα, ubi vide. Infra etiam: 'Ιεῖν. Ἴσσεν. quod pro Δεῖν.

1. Ἰδίω.] Alias 'Ιδίω. G. Alii rectius scribunt 'Ιδίω. Vide quæ paulo ante notavimus ad v. Εἰδίω. KUST. Conf. v. 'Ιδίῃ, &c.

2 Εἴδωλον.] Scr. εἴδωλον. IS VOSS. Nihil muta. Vide mox v. Εἰδώλων. Conf. v. 'Ιδώνιον.

3. Εἰδόμενος.] Conf. sup. v. Ἐοικὼς.

4. Ἀναμεμφοτὴς.] Deest in Lexicis. Ἀναμεμφίων, & Ἀναμεμφόμενος, exemplis firmat Sulcer Thes. Ecci.

5. Εἶδος. καῦμα. &c.] At Αἶδος cit καῦμα. [Vid. sup.] MARTIN. [to Cadm.] Al. εἶδος. G. Confundit hic Hesych. εἶδος & Ἴδιος. Nam interpretatio καῦμα pertinet ad Ἴδιος. Vide quæ notavimus supra ad v. εἶδος. KUST. Conf. v. εἶδη. . . . καῦμα.

6. Σῶμα.] Non accedo Jano Vitio, qui ad oram libri sui conjiciebat χῆμα, vel ζῶμα. Supra enim similiter: εἶδη, εἶδος. καῦμα. χρῶμα. σῶμα. Et infra: Ἴδιος. . . . . σῶμα.

7. Ἰδὼ δὴ.] Lege & distingue: οἱ δὲ ὧν. Sæpe enim Hesych. voces apostropho notas interpretatur per eadem voces integre scriptas. KUST.

8. Εἰδὼ.] Ab εἶδω. Inf. εἰδῶ, καυμᾶτω. Ad ὦν, ὦσιν, fc. δεῖ, εἶδω, &c. ut αἶα, κάρηα, &c. G. εἰδῶ, & τὸ εἰδῷ, confusis A, Δ, & Λ, male scriptum pro εἰδῶ, idem quod Ἰδῶ, καυμᾶτω. Infra; pro quo pessime etiam Ἰδῶ in hoc Lexico. Conf. v. Δώσω, & Not. in v. Ἐρέθω. Hæc olim a me scripta confirmari video a Cl. Kustero, his verbis: „ Infra: εἰδῷ. καυμᾶτω. Et alibi: Ἰδῶ. καυμᾶτω. Facile apparet, tres has voces, αἰδῶ, εἰδῷ, & Ἰδῶ, adeo sibi similes esse, ut non tam pro vocibus diversis, sive synonymis, quam pro diversis ejusdem vocis lectionibus habenda sint. Notum enim, quam sæpe literæ Α, Δ, & Λ, inter se confundi soleant, & quot voces spurias confusio illa in Veterum scripta pepererit. Quid igitur? Verba ἰδοῦ, sive εἰδοῦ, & ἰδοῦ, per leviſſimam mutationem detorta sunt ex verbo ΙΑΤΕΙ, quod recte interpretetur καυμᾶτω, sive καθεύδει. Infra: Ἰάσιον. καυμᾶδες. Et: Ἰάσιν. καυμᾶδων. Eandem significationem voci huic tribuunt Suidas, Etymologus, & Eustathius. Hesychius igitur, cum in vetere aliquo Scholiaste ΙΑΥΕΙ, & ΙΑΤΕΙ. male scriptum reperiſſet pro ΙΑΥΕΙ, vitio non animadverso, voces illas spurias, juxta cum multis aliis, in Lexicon suum retulit. „

9. Εἰδὼν.] Εἰδῶλον, Etym. M. [in v. εἰδωλεῖς.] IS. VOSS. Vid. Not. in v. Εἰδωλῶ. Sed hic opus non est ut reprehendamus.

10. Εἰδώπων.] Hom. Il. A. 608. & Schol. Vid. inf. v. Ἰδρύσῃς.

11. Ὄψιν.] Supra: εἶδε. . . . ὄψιν.

12. Εἴδωλον. . . . . σημεῖον χειρικτήριον, σουδάριον.] Vid. Theon. ad Arat. p. 12. VERW. Scr. σημεῖόν, χειρικτήριον σουδάριον. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Sic D. Heins. Exerc. S. p. 568. Vid. sup. & Suid. (ibique Kust.) Conf. v. Ἴδιον, & Ἰδωνίς, infra. Nolui tamen separare σημεῖον χειρικτήριον. Sic infra, χειρικτήριον σημεῖον habet, in v. Χειροποιήτῳ.

13. Εἰδὼς.] L. εἰδώς. IS. VOSS. Scribendum esse εἰδώς, vel ferius lucrarum arguit. KUST. Supra: Ἀεσθὼς, ὁ μαθὼν εἰδώς. ubi vide Not.

14. Εἰλὸς.] Pro εἰλιὸς, vel Ἰλιὸς· de quo morbi genere vide Foës. in Œcon. v. εἰλιός. KUST. Vid. inf. v. Ἰλιᾶδ, & Ἰλιῶδ, item v. Ἰλιγγῶδ.

15 Εἶεν.] Vid. Eunap. p. 4 & 313. SCHR. Soph. Electr. v. 535. Mœris Attic. εἶεν, Ἀττικῶς· Ἄγε δή, Ἑλληνικῶς. Similiter Ulpian. ad Demosth. Orat. cont. Leptin. p. 136. Conf. Suid. & Etym. M. & Inf. v. Ἴσν, & Εἶσν.

16. Ἦσαν.] Lege ἦσσαν, fint. Hoc enim idem quod εἶεν. KUST. Sed & Schol. Hom. Il. B. 372. εἶεν.] ἔστω, ἐνδέχεται.

17. Ἐσμὲν.] Pertinet non ad εἶεν, sed εἰμὶ, quod vide Infra. KUST.

18. Εἶεν.] Pro Ἴσεν Confer mox v. Εἶσν IDEM.

19. Ὁμοίως.] Lege ἐμοιῶς, & refer ad εἰοικὼς. Vide sup. v. εἰδομένη. IDEM. ὁμοιῶς exhibet H. Steph. Ind. Conf. simp. v. Ἐοικὼς. Posset autem ea explicatio quoque referri ad Ἐμοιῶς. Supra: Ἐμοὶ, ὁμοίῳ, ubi ὁμοίῳ, vel ὁμοιῶ, similiter legendum. Conf. inf. v. Ἑοίκην. ὁμοίως. & v. Ἔοικεν. ὁμοίωται.

20. Εἰ ἐστι.] Vid. sup. v. εἰ ἐστι, & inf. v. Ἔστι.

21. Ἀληθὲς.] Supple, οἱ ἀληθεῖς. KUST. Ita quidem Schol. Hom. Il. B. 300. & E. 104. ubi pro particulam οἱ. Omittitur tamen rerum in Cyrilli Lex. MS. Et sæpe Hesych. in expositione ultimam tantum g'ossæ vocem reddit.

22. Εἶετα.] Pro Ἴστε, vel Ἴστε Vide v. Ἴστε. KUST. Sic & H. Steph. Ind. Conf. sup. v. Ἐπιστάδιον, inf. v. Ἄφοβε, Ἴσθι, & Ἴστασι.

23. Εἶεν. . . . ἀναφώνησις.] Ita modo: εἶεν. . . . ἢ ἀναφώνησις. Notum est εἶα. Conf. mox v. εἶα, & supra v. εἰάζεσι.

24. Εἰζὴ.] Pro Ἴεζε: uti statim εἰζέο, pro Ἴεζο KUST. Εἰζὴ etiam Cyrill. Lex. MS.

25. Εἰζέο.] Vid. inf. v. Ἴζεο, & sup. v. Ἔεζεν, ibique Not. Conf. Not. prax.

26. Εἴη.] Hesych. esse ἄφεσιν dicit. Ita H. Steph. Ind. At mens Hesychii est, non, quod εἴη sit ἄφεσις sed quod εἴη noter, ἐστω ἄφεσις, cum respectu ad dimissionem e carceribus. Est adclamatio Athletæ, vel Prætoris.

27. Εἶθαρ δὲ.] Vid. Suid. & Etym. M. IS. VOSS. Hom. Il. E. 337. Confer v. Ἴθαρ KUST.

28. Εἶθαι.] Ordo postulat ἰδεῖν. IS. VOSS. Sed hoc nihili est. Ordo etiam εἰδῆν postularet. Conf. sup. v. Ἐεῖδε, μαθεῖν.

29. Εἶθε, ἄφελε.] L. ὄφελον Voce utitur Symmach. Job. VI. 2. BIEL. Quia sæpe illa duo copulantur, forte distinctio, ea separans, tollenda. ABRESCH. Conf. sup. v. Αἴθ' ὄφελες, & H. Steph Thes. II. 1560. Infra: Ἴθι. ἄφελον.

30. Εἴθε ἄφ' † Αἴθε.] Conjunge ἄφελε. αἴθε, &c. IS. VOSS. Sic recte Ed. Hg. quam sequutus sum. Ita supra: Αἴθε, εἴθε, &c. Infra: Ἴθιε. αἴθε, αἴθε. Similiter etiam infra: Ἔρρ. αἴρε. Sicuti vero αἴθε pro εἴθε, & similia, usurparunt. Conf. Salmas. T. II. H. A. p. 760

31. Εἰθέσθω.] Pro Πειθέσθω. G. Leg. εἰθέτω. IS. VOSS. Male pro Πειθέσθω. omisit: litera prima; ut alibi Ἀκζὼ pro ἀκουζὼ, Πῶμα pro ἐπώμιον, Πῆχυς pro ἐπίχειρον. ut de aliis taceam. KUST. Conf Kuſt. Anti-Gronov. p. 50. & sup. Not. in v. Δυάζῃ, & Δυρεῖ.

32. Εἰθεῖα.] Pro Ἰθεῖα. Referenda autem est hæc Nota ad locum illum Homeri Il. Ψ. 580. αἱ δ' ἐγγὺς ἐγὸν αὖτις ἰοῦσαι . . . Ἰθὺν ἐφ' ἕκαστον. Ubi ἰθεῖα, auctore Eustathio, per Ellipsin dictum est pro ἰθεῖα ὁδὸς, quod idem est ac si dicas, δικαιοσύνη. KUST. Conf. H. Steph. Append. de Dial. Att. p. 107. & L. Bos Ellipſ. v. Δίκη. Similiter infra: Ὀρθὸν. Σίμων. Ubi in Adjectivo ἰσία, sive ἰσία, etiam subaudiatur Substantivum. σχέσις, vel γνώμη, aut simile; ut ibi præcedit: Ὀρθὸν. γνώμη γνησία.

33. Εἰθ' οὕτως. μὴ τοῦτο.] Eo sensu οὕτως simpliciter sæpe sumitur, pro εὖ ſolle, poſſe. Vid. Cl Perizon. ad Ælian. V. H. I. 16. in fin. Conf. Cl. de Dieu ad Joan. IV. 6. Similiter capiendum I. Cor. XI. 28. &c. Sic apud Latinos ita, pro poſſem, deinde. Quod tanquam rarius, minusve vulgo notum, animadverti, & exemplis confirmavit Perner. ad l. 103. de Verb. Sign. circa fin. Vide & Val. Guil. Forſter. Obſerv Succiſ I. 26

34. Εἰθύ.] Pro Ἰθύ. Sic infra: Ἰθύ, ἐν· εὐθείας. &c. Ubi male Ἴθυ legitur.

35. Εἰθύντῃ.] Pro Ἰθύνῃ. Vid. inf. v. Ἰθύ. KUST. Conf. sup. v. Ἐεῖσεν.

1. Εἶδ.

Εἰθισόμεθον. Ὑπίσιον [1].
Εἰθυπλίαντα [2]. ἐπ' εὐθείας φερόμενα.
Εἰθύφαλλον [3]. τὸ ὀπτηθὲν αἰδοῖον. Δημοσθένης [4] δὲ πεποίηκε τινὰς ἀσελγεῖς, τοὺς εἰθυφάλλους εἰπών. λέγει δὲ καὶ παίγνια τινα [5] ἐθὴ τῷ ἰσαμβίῳ φαλλῷ ᾀδόμενα.
Εἶεν [6]. ἐπιρρήτερ.
Εἶημι [7]. περιόμην.
Εἰκαθάρχαι [8]. περιττάται τινὲς συσκιαὶ Θ.
Εἰκάδες. μέρη τινὰ φυλῆς.
Εἰκάζων [9]. σκώπτων. ἐοικάζειν. τὸ λέγειν· ὅμοιος εἶ τῷδε.
Εἰκάζομεν. ἐμοιοῦμεν.
Εἰκαθίσομεν [10]. ὠφελησόμεθα.
Εἰκοσαδελία [11]. μαθητότης.
Εἰκοσιλογία [12]. μαθηματολογία.
Εἰκοσιμυθεῖ [13]. μαθηματολογεῖ, φλυαρεῖ.
Εἰκαῖον. ἀναφελές, ματαιον, ἀργόν, μωρόν.
Εἰ καί τις ἄλλ Θ. ὡς ἐδεῖς ἄλλ Θ.
Εἰκασία. ὁμοιότης.
Εἴ κα. ἐάν πως.
Εἶκα. ὑποχωρῆ, δίδει χώραν.
Εἰκαίης [14]. τυχούσης.
Εἶκε [15]. παρεγένετο.
Εἴκειν. ὑποχωρεῖν.
Εἶκεν [16]. ἦλθεν. ἢ ἐάν πως [17].
Εἴκελον. ὅμοιον.
Εἰκάζ [18]. ὡσεγκαίως.
Εἶκετο [19]. ἦλθε, παρεγένετο.

Εἴ-

Εἴκετε [20]. ὑποχωρεῖτε, δότε χώραν.
Εἰκῆ [21]. μάτην· ὅθεν καὶ ΕἰκαιΘ, ὁ ματαΘ. ἢ ἀκαίρως. ἢ ὡς ἔτυχεν.
Εἴ κε καῖς [22]. ἐὰν τολμήσῃς.
Εἰκελῆ [23]. δίκαιε.
Εἰκλύν [24]. δίκαιον.
Εἰκνεῖται [25]. ἄλλΘ αὐτὸν εἰσφέρῃ.
Εἶκα. ὑποχωρήσω.
Εἴκαμεν. ὑποχωρεῖμεν, ἀναχωρεῖμεν.
Εἰκόνα. χαρακτῆρα, τύπον [26].
Εἰκός [27]. τάχα. ἴσως. εὔλογον. ἀκόλουθον. οὕτω ἢ συμβαίνῃ τὸ μὴ πάντως ὄν.
Εἰκοσάζειν [28]. εἴκοσι βοῶν ἄξιον. εἰκοσιπλοῦν.
Εἰκός ἔν. ὁσεχρῆ.
Εἰκόσι. χαρακτῆρσιν.
Εἰκοσιπλᾶ. πρὸς εἴκοσιν ἐξευρίσκοντα. Ἐείζειν [30] γῆ, τὸ ἐξισοῦν ζ.
Εἰκοσόργυιοι [31]. εἰκοσακώπιοι.
Εἰκότα [32]. ὅμοια. πρέποντα, ἁρμόζοντα. ἢ ἴλεα θόντα [33].
Εἰκοτολογήσαι [34]. ἐφαρμόσαι εἰκότι.
Εἰκότως. πρεπόντως, εὐλόγως, δικαίως.
Εἰκτίων [35]. ὁμαλύνων ἦσαν.
Εἰκούς. εἰκόνας.
Εἰκὼς τῷ ἐξῆλεεν [37]. Ἀελιφάης τῶ. τό φησι, δυσχερέσιναν ἔδει τῷ ἄλλας πατρὶς ἀφορμὰς [38] ὡσεχεῖν. οἱ γὰρ Ἰταμοὶ [39] φησὶν·

Ὀφ

1. Εἴθ. ὑτίσιον.] L. ὑγίσιον. G. Videtur tamen positum pro ὑσιπλῆον. H. STEPH. *Ind.* Vide inf. v. Εἰκαῖον. ἀκίκειον.
2. Εἰθυπλίαντα.] Pro ὑσιπλίαντα. Est autem vox Homerica *Il.* Φ. 169. Conf. inf. v. ὑσιπλίαντα. KUST.
3. Εἰθύφαλλον.] Infra, ὑθύφαλΘ. Nunc fecutus auctoritatem allorum Criticorum, ut Paufaniæ & Ætii Dionyfii, ſcribo, εἰθύφαλΘ. HEINS. Conf. inf. v. ὑθύφαλΘ. KUST. BIEL. Vid. Euſtath. p. 1413. & inf. v. Φαλλός.
4. Δημοσθένης.] Vide cum *contra* Conon. p. 729. C, 730. A.
5. Παίγνια τινα.] Vide If. Caſaub. in Athen. VI. 15. ubi p. 443. exhibet Ithyphallicum carmen, Demetrio Poliorcetæ cantatum, quum Athenas ingrederetur.
6. Εἶεν.] Ariſtophanes alibi εἶεν dicit, pro ἴλεος: ſicut ἵστημι, pro ἵστασο, apud Hom. Vid. Euſtath. *Il.* p. 833. SOPING. Vid. Hom *Il.* Γ. 388. SCHR. Hæc & ſeq. vox extra locum. IS. VOSS. Thema eſt εἶμι, εο, vado: cujus Præter. Med. eſt εἷα, εἶσο, εἵο, & Attice ᾖα, ᾖσο, ᾖο. KUST. Quidni ſit pro ἴεν, quod eſt apud Hom. *Il.* Β. 872. ſive *Cat.* γ. 379 Paſſim enim ε & ι hic permutata vidimus Eſt autem ἴεν, 3. perſ. Aor. 2. ab εἶμι, Them. ἴομι. Conf. inf. v. Ἡΐ. ἐπορεῖτο. & *Not.* in v. Εἰκέ.
7. Εἶμαι.] Pro εἶμαι, ut ſcribitur infra ſuo loco. KUST.
8. Εἰκαθάρχαι.] Vid. ſup. v. Δικαιόδαι, & *Not.* ibi.
9. Εἰκάζων. ex.] Infra ἐξαίζων. Conf. v. Ἀποκαπάζ, poſt Ἀπίθων. Notat (poſt Budæum) Cl. *Kuſterus*: „ εἰκάζειν, pro „ prie, *per figuras loqui* (εἰκὼς enim eſt *imago*, *figura*:) quod „ facere ſolent *ei* σκώπτοντες. „ Sequens vox ἰοικάζ- in Lexicis non eſt obvia. An ἐοχάζων? Inf ἰκάζῃ. ἐοχάζῃ. Dittinxi autem poſt λέγειν: ſequentia enim ſunt verba ἐ λέγοντΘ. Pro ἐοικάζειν.] L. εἰκαθάζῃ. BRUNO. Vid. Suid. & Mœrid. Atticiſt. IS. VOSS. Si lecto recto ſe habet, erit ab εἰκαθία, quod idem fuerit ac εἰκάθη, *cedo*. KUST. Conf. ſup. v. Ἐκκάθου, ſive Ἐκκάθου. καὶ ἄλλην παρὰδ. & Phavor. v. Εἰκάθου.
11. Εἰκαθόλια.] Vid. inf. v. Ἰκαθόλια, & Suicer. *Theſ.*
12. Εἰκαθολογία.] Vid. ſup. in v. Ἄτομ, & in v. Βλιτόμενος.
13. Εἰκαθμυθεῖ.] Sic *Eclog. Diff.* MS. Vid. Suicer. *Theſ Eccl.*
14. Εἰκαίης.] Scrib. Εἰκαίης. IS. VOSS. Vid. H. Steph. *Ind.* & inf. v. Ἠκαίον.
15. Εἶκε. παρεγ.] Male pro Ἦκεν, ab ἵκω, *venio*. KUST. Vel forte pro Ἵκε, quod infra ἵκε redditur. Tempora autem variant nonnunquam. Conſer ποτ v. Ἐπότ, & ἐπότ, & v. Εἰκότα. Vide etiam *Not.* in v. Εἶσι.
16. Εἶκεν. ἦλθε.] Pro Ἦκεν. KUST. Vid. *Not.* præc.
17. Ἐὰν πως.] Pertinet ad εἴ κε. Ita ſup. Εἴ κα.
18. Εἰκάζ.] Pro Ἰκάζ, quod infra. Sæpiſſime hic & in ſeqq. ει & ι conferri poſſunt: ut in præcedd. vidimus.
19. Εἶκετο.] Pro Ἵκετο. quod infra.
20. Εἴκετε.] Hom. *Il.* Δ. 509. Vid. ſup. v. Εἶκε. Conf. v. Ἰκάνετο.
21. Εἰκῆ.] Vid. ſup v. Βουκαῖ. Sequentia, ἔθν &c. ſunt parenthetica, poſt quæ ſe jungitur novæ interpretationes.
22. Εἰκαΐδ.] Ἂν εἴ κε καῖς, id eſt, εἰκε καῖς placet. G. Scrib. εἴ κε λάῃς. - - - εἴ κε λάῃς αἰσχύνεσθε. Vide locum. IS. VOSS. Diſtingue: εἰ κε λάῃς. Sunt enim tres voces, quarum prima ſignificat ſi; ſecunda eſt enclitica, ex Ionum dialecto notans idem quod τις; tertia videtur corrupte ſcripta pro τάῃς, à τλάω, quod idem ſignificat ac τλῆθι. KUST. Vid. Etymol. p. 682. fin.
23. Εἰκελῆ.] Vid. *Not.* ſeq.
24. Εἰκλύν.] Vid. Αἶκλον. SCHR. Pro Αἶκλον, vel Αἶσιμ. Vide v. Αἶκλον, Ἀκαλήκη, & Ἐξαίκλα. ſubique *Not.* KUST.
25. Εἰκνεῖται.] Vid. inf. v. Ἰκνεῖται. ſed quod aliter exponitur. Quid enim hic ſibi velit, ἐὰν αὐτὸν εἰσφέρῃ, nunc non divino. KUST.
26. Εἰκόνα. - - - τύπον.] *Sup.* Il. 23. BIEL. Conf. in v. Ἐγγράψω, & mox v. Εἰκάζ.
27. Εἰκός. &c.] Confer omnino Etymol. M. cum quo facit Cyrill. Lex. MS. In fine pro εἰκότα ἐ συμβαίνῃ &c. conjiciebam: εἰκότα τῷ συμβαίνῃ &c. Sed cum Heſych. convenit Cyrillus. Noſter infra: Ἴσως, ἐ εἰκός, τάχα, ἴσως.
28. Εἰκοσάδειον.] Hom. *Od.* Χ. 57. ubi ἐνναετήρεον. KUST. Vid. ſup. v. Ἐννασσόδειον, & mox in v. Εἰκοσόργυιοι.
29. Εἰκοσιπρεμέστατα.] Scrib. diſtincte duobus vocabulis: Εἰκοσιπρῶτ' ἄτοπα, ut eſt in *Iliad.* X. 349. SOPING. HEINS. JUN. VALES. Vide ibi Schol. & Etym. M. v. Εἰκοσιπρῶτα.
30. Ἐείζειν.] Melius Νεείζειν. nam compoſita vox eſt ex εἰνεΐζ-, νεῖλα, & ἄτοπα. VALES Ἐείζειν tamen dijudicat Schol. Hom. l. c. Etym. M. & Euſtath. p. 1273. 29.
31. Εἰκοσόργυιοι.] Compoſita ſunt hujuſmodi e numerali adjectivo, & ὀργ-, ut: Εἰκοσόργ-, Τεκκαιδέκ-, unde Χ ἑκκαιδεκόμβοι. M. MEIBOM. Vid. ſup. v. Εἰκοσάδειον.
32. Εἰκότα.] Herodot. I. 27. εἰκότα ἰλιτῶν. Cl. Gronov. ex MS. ἰοικότα referipſit. Sed vide inf. v. Ἐικώς, & Εἰκώς, eodem modo, pro Ἔοικ.
33. Ἢ ἴλεα θ.] Leg. ἢ ἴλα. IS. VOSS. Male *Feſtus*. Heſychius enim diverſas exhibet ſignificationes. Ita Ἴλεος eſt pro ἵλαος, ſive ἵλεως. Conf. ſup. v. Εἰκέ, & Ἴλεος.
34. Εἰκοβολογίζ-.]]amblich. p. 88. ℔. 25 & 29. (Εἰ *Arcer.* ubi εἰκαβολογίαν, & εἰκαβολογΘ.) SOPINGIUS. Vid. Suid. & ſup. *Not.* in v. Εἰκάζων.
35. Ἰκτίων.] Hom. *Iliad.* Α. 104. & alibi.
36. Εἰκῆς.] Accuſat. plur. ab εἰκέ, idem nempe quod εἰκῆ. IS. VOSS. Ab εἰκέ, quod idem ac εἶκαν. Vide v. ſeq. KUST. Conf. Euſtath. p. 829. *init.*
37. Ἐικὼς τῷ ἐξῆλεεν.] Exemplum ad præced vor. pertinet ex Ariſtoph. *Nub.* ℔. 559. Vide ibi Schol. & kal. *Not.* Athen. I. VII. p. 299. B. citat hoc ex Ariſtophanis *Δαιτάλεσι* Νεφέλαις.
38. Ἀφορμὰς.] L. ἁρμὰς. JUN. IS. VOSS. In ſcipius, quum olim literam φ & φι per compendium ſimili fere ratione ſcriberent. Vid. ſup. *Not.* in v. Ἀγαπά.
39. Ἰτ γὰ Ἰταμοὶ.] Scil. ℔. 860. ubi ſic legitur: Ὀφ γὰ

Ὅτῳ οἱ τὰς ἰξύας πειρώμενα ' πατάσσει.

Εἰκυῖα. ἐικυῖα, ὁμοία.
Εἰκώ [1]. εἰκών, χαρακτής. ὕβις.
Εἴκων. ὑποχώρων.
Εἰκώς [2] εἰκαῖος.
Εἶλα ὕσπριον [3], χελάμη.
Εἰλαδεῖ [4]. ἀθρόως. καὶ συφορῶν.
Εἰλαπάζων [5]. διωχόμενος.
Εἰλαπίνη. εὐωχία.
Εἰλαπιαστής [6]. συμπότης, συνδιαιτητὴς, ὁμοτράπεζος.
Εἰλαπίνη [8]. θυσία. ἑορτή. ἀπὸ τοῦ συναλίζειν [9] εἰς αὐτὴν πάντας [9]. εὐωχία.
Εἰλαπίνης. εὐωχίας. ὁμοίως.
Εἴλαρ [10]. ἄλίζημα. βούθημα. φυλακή. ἀσφάλεια.
Εἴλας [11]. ἀγέλας. ἢ πυκή [11]. ἀγαθὸν. σκοτεινὸν. ἔρεβος [11].
Εἰλάπινα [14]. τὸ ὑπὸ τὸ τέγπος τοῦ ἱροῦ ἐλάπινον ξύλον.
Εἴλατο. ἔλαβεν. ἠγάπησεν [15]. ἠθέλησεν.

Εἶ-

Ὃ οἱ τὰς ἰξύας θυμάδας πάτουσι. KUST. Athen. loco mox citando, pro Ὅτῳ femel habet Ὅπως.

1. Θεμιστοκλ. πατοῦσι.] L. θυμάδας πάτουσι. JUN. Sic ille *Animadv* p. 399. Atque ita bis citatur ab Athen. l. VII. p. 299 e & C. ut vere exstat in ipso Comici loco *Equit.* v. 860 quam vis πατοῦσι etiam legatur in Schol. ad *Nub.* v. 559. ubi idem verius mutatur. Etymol. M. πατοῦσι scribit in v. Ἐλκύσας. Sed præstat πατοῦσι. Conf. *Misc. Obs.* VI. 1. p. 270. & inf. v. Θυμάδας.

2 εἰκαί.] Vid. in Αἰδώ. SCHR. Vid. Aristarch. *Canon* p. 148. B. IS. VOSS. Emsh. in *Med.* Ἄψοχον εἶναι αἰσχυνάλλα σώματος. SOPINGIUS. Eft v. 1162 Similiter in *Hel.* v. 72. 76. & alibi. Herodot. VII 69 εἶναι χρυσὸν ψυχρασίῃ ἀκατεργον. Conf. Port. ad Suid. & Lex. *Ion.* & fup v. Εἰκώς. Epidem formæ fupra eft vox εἰδώ. Nihil huc facit locus in Αἰδώ, a *Schrev.* adcitpitus.

3. Εἶλα.] Hom. *Il.* Φ 254. Attice pro ἐωλὰς, teſte Mœride Attic. Vid. inf. v. Οὐκ ἄσπρος.

4. Εἶλα. ἐσπρως, καλαμη.] L. ἐσπρίων &c. SALM. Subiatâ virgula lege, ἐσπρίων καλάμη. Vide quæ notavimus fupra ad v. Εἰκώς. KUST. Inf. εἶλα. . . . . ἢ ἐσπρως ἡ καλάμη.

5. Εἰλαδεῖ.] Vide inf. v. Ἰλαδὸν, pro eodem.

6 Εἰλαπιαστὴν.] Hom. *Il.* Σ. 241. ut fequente εἰλαπίνη, *Il.* Σ 491.

7. Εἰλαπιαστὴς.] Cyrill. Lex. MS. Bern. εἰλαπιαστὴς, ὁ ἐορτάζων. ὁ κοινῶς. (l. κοινὸς.) ὁ ἀφροσυνηφόρος BIEL. Eft ex Hom. *Iliad.* P. 577. Sequens συναλιστὴς deeſt in Lexicis.

8. Εἰλαπίνη.] Vid. Athen. p. 362. SCHR. Verba ejus exhibet Kuſt. ad Suid. ubi alia etymologia. Vid. Etymol. & inf. v. Ἰλαπίνας.

9. Συναλίσας.] L. πάντας. G. Schol. Hom. *Il.* K. 217. Εἰλαπίνη ἡ ἑορτὴ, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν πάντας. Huc pertinet vox ſequ. quæ & inf ante v. Ἔλαφ.

10. Εἶλαρ.] Cyrill. Etym. M Suid. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἴλαρ, & Ἔλαφ, ut & mox v. Εἴλαν . . . ἐρυθρὸν.

11. Εἶλας.] Idem quo Ἴλαν KUST. Infra: Ἴλαν . . . ἀγελὰς. Conf. fup v. Βουλιμιῶσαι, & v. Εἰλί.

12 Ἢ σκιὰ, ἀγελὴ, σκέπασμα.] Scripſerat Heſych. εἶλας ἀγέλαι, εἶλας ἡ πυκνὴ, &c G. Hæ interpretationes quomodo vnci locum convenire poſſint, minime video. KUST. Ad priorem expoſitionem, σκιὰ, confer mox v. Εἶλαν . . κατάκλισις, ἀνεμοι, &c. ut & ſup. v. Ἔγγελα, & Ἐγκελεύσας, inf. v. Ἰλασμὸς, & v. Ἴλαλκεν. Ad alteram expoſitionem, ἀγελὴ, confer v. Ἀκμὴν, Ἐλθὼν, Ἐφ. & Ἴλαν, ἀγελὰς: ut forte εἶλας confuderit cum Ἐπὶ, i. e. ἀγελὸς, ab Ἐπὶ. Teſtis expoſitio non minus obſcura eſt. Conſer tamen v. Εἰλίγγιος, σκοτοδῆ. (pro quo inf. Ἰλιγγιῶν) εἰλίγγιον, σκοτοδίνιον, & ſup. v. Αἰολίγνις Item v. Κατακλασις, (in ſcetici poſtulet) pro quo poſſet Κατακλάδα . . . . ζοφερὰ. An vero in poſtrema hac interpretatione reſpexit portus vocem Ἀκλὴ? Vid. ſup v. Ἀκλὴς. i. e. ἀνάλυσις. Εἶλη (inquit) ἡ ἀπὸ αὐγὴ. quod infra vide. I fra etiam: εἶλαι, μέλαιναι. quod alienum videtur.

13. Ἔγκελ.] Non pertinet ad εἶλας, ſed εἶλαι, quod vide proxime ante. KUST. Apollon. Lex. MS. εἶλαι. ἔγκελ. κρὶ φυλακὴ.

14. Εἰλάπινα.] Ἐλάπινον in navibus longis, propter levitatem. Scribend. foſſan, κρὶ ὃ ἐστὶ. Dein: ἐπὶ τῇ τρόπιδι, ſupra carina; ac ſi τρόπις fuiſſet φύγω. ἡ ὀρθὸν. M. MEIBOM. Reſpexit ad Hom. *Od* ε. 425. ἐστὶ δὲ ἐλάπινον &c. Vid. inf. v. Ἐλάτη, & Ἐλάτης.

15. Ἠγάπησεν.] Supra: Ἀγαπᾷς, ἀγαπᾷζει, &c. Quare εἴλατο reſcripſi, cum ſpiritu aſpero, ut & in v. ſeq.

16. Εἴλατ.] Scr. εἶλε. IS. VOSS. Vid. Suid. & inf. v. Ἔλατ.

Εἶλε [16]. κατέλαβε. ἐκυρίευσε.
Εἶλεα. ἄβλια [17]. χαλνοὶ. δεσμοὶ [18]. Φιμοὶ. δέρεια [19].
Εἰληθυίας [20]. εἴποτε μὲ, τὰς θεὰς εἴποτ' δὲ, τὰς ὠδυίας [21]. ὁ Ποιητὴς δὲ, ἁπλῶς [22]. Ἦλθε δὲ ὁ Ἄρης [23].
Εἰλεῖται [24]. κρύπτῃ. κεκουφῖται.
Εἰλέοντες. φέροντες.
Εἰλεὸς [25]. ἡ τοῦ θηλέος [26] καθέδρας. καὶ φίφος [27].
Εἰλέων [28]. συσχολίων. συνίσχων.
Εἰλεών [29]. συσχολίων.
Εἰλεσιὰς [30]. ἐδὼς καλάμης.
Εἰλέτις [31]. βλάσφημος.
Εἴλετι [32]. ἐπεβήσατο.
Εἴλετο [33]. ἠνέσχετο. ἐλάβετ [34], ἀφεῖλεν.
Εἰλίωσι [35]. συσχολίωσι. συνίσχωσι.
Εἰλιθυρῶν. πλατζόμενος.
Εἰληθρήσαντες. οἱ πλέον θαλφθέντες.
Εἴλη [36]. ἡ τοῦ πλέω αὐγὴ ἡ θερμασία. ἢ καὶ τὰ ἄχερα [37], καὶ τῆς ὑσπείας ἡ καλάμη. καὶ θερμασία.

Εἰ-

17. Εἶλεα, ἄβλια.] Pro ἄβλια crediderim legendum αὔλια, i. e. *ſtabula*, vel *latibula ferarum*. Sane αὐλιοι, vel αὐλεα, hoc ſenſu accipi certum eſt Quo accedit quod Ἴλαος (quæ eſt vox quidem originis & indolis) ab Heſychio infra exponatur: ὕλη τὰ θηρία αὐλίζει. φωλεοὶ. KUST. Si ἄβλια retinendum ſit, confudit fort. Εἶλεα, & Ἔλλοπα. Pro *Kuſteo* facit, quod Erythræi τὰ ἑρπετὰ σύναυλα ſimiliter Κατακλεα vocaverint, ut docet Nonnus in ea voce.

18. Χαλνοὶ, δεσμοὶ, &c.] Hæ interpretationes pertinent ad εἶλαι, vel Ἴλαος, à verbo εἴλω, vel εἵλλω, quod ſignificat *coërceo*, *conſtringo* ubi inf. v. Ἴλαος KUST. Conf. v. Ἔγγελα, Ἔλεα, &c. ut & *Not.* in v. εἶλαι.

19. Δέρεια.] Lege θέρεια. KUST.

20. Εἰληθυίας.] Scr. εἰληθύιας Nota, εἰληθυῖα, εἰλείθυια, & εἰλήθυια, [infra.]. IS. VOSS. εἰληθυίας τάδε legit *Abreſch* in *Misc. Obſ.* VI. 1. p. 270. ut habet Phavor. Conf Polluc. III. 49. & 15. Hom. Schol. *Il* A. 270. Munker. ad Ovid. *Met.* IX. in *Argum. Fab.* V. &c εἰληθυια, per v, eſt etiam apud Pauſan. *Corinth.* p. 122. Inf. εἰληθυῖα (poſt Ἐλεύθ.) & εἰληθυης.

21. Ὠδυίας.] Hom. *Il.* T. 119. Ubi Schol. χρὴ δ' εἰληθύιας explicat, ὠδῖνας ἐνίσχειν.

22. Ὁ Ποιητὴς δὲ ἁπλῶς.] Homerus nempe, *Il* Π. 187. T. 103.

23. Ἦλθε δὲ Ἄρης.] Scribo, addito καὶ: ἦλθε δὲ καὶ Ἄρης. Nimirum *Ilithyia*, & *Juno* Lucina, eadem Dea. KUST.

24. Εἰλεῖται.] Vid. v. Ἐλλοῦ, & Ἴλαος. &c.

25. Εἰλεὸς.] Idem quod εἰλεὸς. Vid. Schol. Apollon. L. I. v. 144. KUST.

26. Ἢ ὁ θηλὺς &c.] Num crocodilli? M. MEIBOM. Vid. Ariſtot. *Hiſt. Anim.* VIII. 24. HEINS. Vid. inf. v. Ἴλαδε, Ἴλαοι, Ἴλαος, &c.

27. Σφῆφος.] Intellige morbum inteſtinorum, qui & ἕλκος dicitur. KUST Infra: Ἴλαδε . . . ὁ τῶν ὀστέων σκωληκώδης. Conf. v. Ἰλιγγιῶν, &c. & in v. Ἴλαος, item v. Ἐλκὸς, poſt Ἐλλοπίας.

28. Εἰλίωσι.] Vide mox v. Εἰλίοντι, & inf. v. Εἰλιθυρῶν, &c.

29. Εἰλεών.] L. Εἰλίων. vel εἰλεών. KUST. Malim: εἰλεὼς, συσχολίων. ex Hom *Odyſſ* A. 572 quem locum enarrans Apollonius in Lex MS. εἰλεὼς reddit, συσχολίων. Similiter infra εἰρεσιὰς.

30. Εἰλεσιὰς.] *Arundo*, ſic forte appellata ab *Eleſio*, oppido Bœotiæ, cujus mentio apud Homer. *Il.* e 499. KUST.

31. εἰλέτις.] Vide an voci huic obſcuræ lux aliqua affulgeat ex eo quod infra legitur: Λειῶδες, βλασφημον. IDEM.

32. εἴλετι.] Lege. εἴλετο, cum ſpiritu aſpero. Sic Suidas, Εἰλεῖται, ἐπεβήσαντο. IDEM. Conf v. ſeq.

33. εἴλετο.] Scr. εἵλετο, ab πλεκτὸν. Vid. inf. v. Ἔλαβ, Ἔλετ, &c & conf. *Not.* præc.

34. Ἔλαβεν.] Supra habes εἵλετ, cum eadem interpretatione. KUST.

35. εἰλίωσι.] Hom. *Il.* θ. 294. Vid. ibi Schol. & Etym. M. & ſup. v. εἰλίοντι, &c.

36. Εἰλη. ἡ ἕψ &c.] Ita mox, & inf. in Ἔλη, (quod vide) Ἐλαία, Ἡλιαία, &c. Conf. ſup. v. Γέλως, Θέλω, &c. item v. Ἀκλὴς, Ἀκλίαν, &c. Schol. ad Ariſt *Vesp* v. 769. & Suid. h. v & in v. Ἔλη, & Περγαμηνὴ, ubi Photius τὴν ἀπὸ αὐγὴν addit. Vide etiam ſup. v. Εἰλὴ. . . . καῦσις.

37 Τὰ ἄχυρα, κρὶ ἢ ὑσπείας &c.] Hæ interpretationes pertinent ad εἶλε, Ionice Ἴλαι, quod infra iiidem exponitur ἄχυρα Conf. ſup. v. Εἰνὴ, & quæ ibi notavimus; Item v. εἶλαι. KUST.

Εἰληθερῶν [1]. ὁ ἡλίῳ θερμαίνεσθαι. Εἴλλω [2] γάρ, φασι, τὸ τοῦ ἡλίου αὐγαῖ.

Εἰλίδη. ἱστερῶ.

Εἰληλεσύμεθα. ὁ ἡλίῳ θερμανόμεθα.

Εἰλήλυθα. ἦλθον.

Εἰλήλυθεν. ἐλήλυθεν.

Εἰλήϊον. ὁ ἡλίῳ θερμαθέν.

Εἴληθι [3]. ἵλεως γίνου.

Εἰλημμένον. συλληφθέντα.

Εἵλιε [4]. συρίφων πλῆθος.

Εἵλης εἰ [5]. ἵλεως εἶ.

Εἵληφεν. ἔλαβεν ; ἐδέξατο.

Εἰλήθυια [6]. αἱ ὑπὸ τῶν τικτουσῶν θεαί.

Εἰλήτης [7]. Ζεὺς ὁ Κύπρῳ

Εἵληχα. λίλαιχα ; ἔλαχον, εἴληφα.

Εἰλιγκιᾷ [8]. σκοτοῦμαι. συρίφιαι.

Εἰλιγκιῶν. σκοτοδινιῶν.

Εἴλιγγον [9]. σκότωσιν.

Εἰλίγγους. σκοτοδινιάσεις.

Εἰλιδώτης [10]. παντελῶς ἀπόγνωσις.

Εἰλικρινές [11]. καθαρόν, ἄδολον ; ἀληθές. Φανερόν.

Εἴλιξ. σκόπωσις [12]. στρόβος.

Εἰλίξεσθαι. φρίττειν.

Εἴλιον [13]. ὠχριῶντα.

Εἰλίπεδας βοῦς [14]. ὑπὸ τῶν ἐπιθετικῶς, τὰς βοῦς· ἀφ' τὸ Ἑλίασιν τῶν πόδας ἔχειν ἢ πορίαν, τὰς αὐτὰς καὶ Εἰλίποδας ἴλικας [15], ἀφ' τὸ ὕπτια βαδίζειν, λέγουσι.

Εἰλιπέδοις. ταῖς βυσί.

Εἰλιπόδης [16]. ὁ τῇ εἰλιγῇ τοὺς πόδας ἔχων.

Εἰλίχθη. ἐστράφη.

Εἵλκετο [17]. ἑπίνετο.

Εἰλκτής [18]. αἴτιος.

Εἰλκτῆρες [19]. σώστια.

Εἴλλη εἰρχή, κωλύη.

Εἰλλύμενον. εἰσγένδυον Αἰσχύλος Βασσάρεσι [20].

Εἰλόμενοι [21]. θεσπεσιλόμενοι συνεφαμμένοι. ἢ ἀσκεκλεισμένοι ἢ συνθεσμισμένοι.

Εἰλομένων [22]. συστρεφομένων ὁ πολίμων.

Εἰλός [23]. πᾶν τὸ ὑπτιάζον βάρος. καὶ τὸ ὑπὸ ταῖς πάγαις ὑπτιάζον ξύλον.

Εἰλύμενος. συστρεφόμενος.

Εἰλύ [24], μέλαν.

Εἰλύ [25], κοπρίαν.

Εἴλυεν. ἐνρύπλετο.

Εἰλυῖ [26] ἀλείτῳ, συρίφῃ. χρύπῃ. κεκαγμένῳ. πτερασδίζῃ [27].

Εἰλύθυα [28]. ὑπτιάζουσα τοκετῷ

Εἴλυμα [29]. σόλυμα. ἐπίλυμα. σκέπασμα.

Εἰλυός [30]. τέλμα.

Εἰλύς [31], εἰλύος. τὸ πλῶδες τοῦ τοίχου.

Εἰλύσθην [32]. ἐνρυπόμην.

Εἰλυθμός. ἕλκος [33], τύμος.

Εἰ-

1. Εἰληθερῶν.] Vid. inf. v. ἐληθερῶ, & fup. v. Εἰληθρῶν, & feqq. ut & mox v. Εἴληον.

2. Εἴλλω.] Vide *Not.* antepenult.

3. Εἴληθι.] Pro ἵληθι. KUST. quod infra vide. Conf. mox v. Εἴλης εἰ.

4. Εἴλιε.] L. ἐλᾷ. IS. VOSS. Potius εἴλιε, cum fpiritu leni, ab εἴλω. KUST. Conf. fup. v. εἰλήμενος, & Εἴλυσο, inf. v. Εἰλομένων, item v. Ἴαινον, Ἴαλος, Ἰαλέζει, &c.

5. Εἴλης εἰ.] Pro εἴλαος, εἴλης, id eft, ἵλαος. G. Phavor εἴλης εἰ. Vid. fup. v. εἴληθι, inf. v. Ἴαηλε, & Ἴλαιος Conf. *Obferv.* noftras ad *Hebr.* VIII. 12.

6. Εἰλήθυια.] Vid. fup. poft v. Εἴλαα.

7. Εἰλήτης.] Phavorin. εἰλάτης, cum fpiritu leni. An idem quod *propitius* ? Sic videtur. Idem cenfet *Jf. Voff.* Inf. Ἐλαιοφόρῳ. Ζεὺς ὁ Κυρίῳ. Nec diffimile, quod *Venus* in *Cypro* & Chalcedonia Ἐλαιοῦσα dicta fit; ut *Juno* in *Cypro*, & *Diana* apud Meffenios, ἐλαία Vid. infra.

8. Εἰλιγκιᾷ.] Alii fcribunt Ἰλιγκιᾷ, per jota. KUST Vide Suid. omnino, & Hef in v. Ἰλιγγιᾷ, Ἰλιγγιῶ ; & fup. v. Αἰλιγγιᾷ.

9. Εἴλιγγον.] Alias Ἴλιγγον. Vid. inf v. Ἔκιγγος, & Ἴλιγγος.

10. Εἰλιδώτης. παντελὴς ἀπ.] L. παντελῶς. HEINS. IS. VOSS. Infra fimiliter: Ἠλιδώτην παντελῶς ἀπόγνωσιν. Vide ibi *Not.*

11. Εἰλικρινές.] An ἀφ' τὸ κρίνειν ὁ τῇ εἰλῇ feu εἰλῇ ὄντι, ut intelligitur de *tritico*, quod cribro purgatur : *vel* quia enim meliora quæque fecernunt. G. Infra : Ἰκμερινὸν, ἀκαιρίαν. Conf. I. *Cor.* V. 8. ibique *Gloffar.* noftrum, & H. Steph. *Ind.* Origo incerta eft; quamvis non difpliceat Etymologus, ab εἶλαι, i. e. *fplendor Solis*, & κρίνειν, deducens : propter enim de *aqua* limpida & pura dicitur.

12. Εἰλικκάτος.] Forte : Ἔλιξ. σκότωσις. SOPING. L. Ἐλιξ. σκότος. Vid. Ἴλιγγον. IS VOSS. εἴλιξ. σκότωσις, refcripfi, ut ordo litt. etiam jubet. Conf v. Ἔλιξ, Ἴλιξ, & Γαλίνη, item v. Εἰλιός. - - - στρόβος. Infra: Ἔκιγγον. σκότωσις. pro Ἔλιγγον. Vide ibi.

13. Εἴλιον. ὠχρίωντα.] Id eft, ἐκλύον. ὠχρὸ τὸν φοινικὸ. Ab εἶλαι, εἰλύμενος, εἰ-στος, &c. [Conf. *Nat.* iii v. Ἀναλιον.] GUYET. Vel εἴλιον, eft μυκλιον. G. Vide Ἀμφίλιον. IS. VOSS. Male, ut puto, pro Μιλιον, omiffa prima litera. KUST. Vid. inf. v. Μιλιον. Infra tamen Ἴλιαι quoque explicat, ὅτινες γυναικεῖοι ; & Ἴλιον dicit effe, κοσμον γυναικεῖον ὠχρὸ Κώων. An itaque ex dialecto quadam fic dixerint? Conf inf. Ἐλλὸν, ἡ μηλὰς, ὑπὸ Λακώνων.

14. Εἰλίπεδας βοῦς. &c.] Dele vocem βοῦς, ut fuperfluam. KUST. Hom. *Il.* 2. 424. βοῦς ἐπ' ἐλικτοῖσιν &c. Schol. Ἑλικτοῖσι, ἐπιθετικῶς λέγει τὰς βοῦς, ὅτι ἑλίσσουσι τὰς πόδας κατὰ τὸν πορισμόν. Conf. Etymol. M. & Suid.

15. Εἰλίποδας ἴλικας.] Hæc fæpius conjunxit Homerus, ut *Il.* I. 462. Φ. 448. *Odyff.* A. 92. Conf. inf. v. Ἑλίκας βοῦς, poft v. Ἑλικοειδῆς. Verum tamen, quia nihil novi poftremus his articuli verbis docet Hefychius, præter ea quæ jam dixerat (nam ἴλικας non facit ad τὸ βαδίζειν) fufpicabar aliquando, forfan excidiffe aliquid. Nempe & γυναῖκας ob Eupolide εἰλίποδας adpellatas effe, ex Paufania monet Euftath. Vid. fup. *Not.* ad v. Γυναῖκων εἰλιπόδων. Unde Phavorin. εἰλίποδας βοῦς. οἱ τοὺς πόδας καλῶς τὸν πορισμὸν εἰλίσσοντες. Παροιμίαι δὲ λαγῷ τῶν γυναικῶν εἰλίποδες. Idem forte adjecerat Hefychius. Sed conjicio tantum, non ftatuo.

16. Εἰλιπόδης.] Idem quod εἰλίπους ficut ὀδίτης, & ὀδίποδος. H. STEPH. *Theſ. T.* I. p. 1188. Nota vocem Lexici ignotam, ἐλιγῇ, five εἰλιγῇ, pro ἐλίσσοντι, five εἰλίσσοντι. Conf. v. Ἰαλίζην, infra, ut & v. Ἐλίσσοντι. Nifi pro ἐλιγῇ ὃ. *l.* legendum fit ἐλικτ. Conf. v. Ἔλικας, & Ἐλί.

17. Εἴλκετο.] Ad εἶλαι. G. Leg. Ειλκετο. ab ἕλκω. SCHR.

18. Εἰλκτής.] Infra : Εἰρυτής. αἴτιος.

19. Εἰλκτῆρες.] An εἰλικτῆρες ? an ἐλκτῆρες, ut *Palmer* vult? SCHR. Alphabetica feries poftulat εἰλκτῆρες, funt & ἴλικες ex *inaurium* genere. [v. inf.] H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. Series literarum poftulat εἰλκτῆρες, quod hic ponitur pro εἰλικτῆρες, ab εἰλίσσω. Vid. inf. v. Ἐλκτῆρες. KUST.

20. Αἰσχ. Βασσάρεσι.] Εὐσεβείῃ vocatur drama apud Nicand. Schol. Vid. Stanl. ad Æſchyl. p. 710. & 854.

21. Εἰλόμενοι.] Hom. *Il.* Σ. 782. Schol. εἰλόμενοι, συναλιζόμενοι, &c. Vid. fup. v. Ἐλαφρὸν, Εἰλίζει, Ἐλίζει, &c.

22. Εἰλομένων.] Hom. *Il.* Δ. 203.

23. Εἰλός.] Male pro εἶδος, vel Ἴσος. Vide inf. v. Εἶσος. KUST.

24. Εἰλὺ.] Idem quod ἰλύς. IS. VOSS. Huc facit, quod legitur apud Etymol. v. Εἰλίσσειν : Ἐλὶ γὰρ, ἡ ἐλεινὸν, καλάσσης καὶ γλίσχρον, τὸ μέλαν. KUST. Infra : Ἔκκυτος. ἐρυπαρὸν μέλαινα. Conf. v. Ἐλύστρης.

25. Εἰλυῖ.] Supra, εἰλύϊ. G. Pro eodem infra habes Ἰλύϊ. Conf. fup. v. εἰλύϊ, & quæ ibi notavimus KUST.

26. Εἰλυῖ.] Vid fup. v. εἰλύτην, mox v. Εἰλυσο), inf. v. Ἴλαο), Ἰαλέζει. quo quo & Εἰλύεν.

27. Τετρασδίζῃ.] Intellige de hoeine, qui non erecius incedit, fed reptat manibus pedibufque, vel ut latrat, vel quia pedibus folis incedere nequit. Conf. v. Ἐλινδᾶσθαι, & Ἐλισσόμενος. KUST. Conf. v. Ἰλιγγιᾷ, & Ἰλιγγιᾷ.

28. Εἰλύθυα.] L. εἰλύθυα. IS. VOSS. ABRESCH *in Mifc. Obf.* VI. 1. p. 270. Series literarum oftendit, Hefychium fcripfiffe εἰλύθυα, minus recte pro ἐλύθυα. KUST. Vid. fup. v. εἰλυῖ, poft v. Εἶλαι. Sæpe autem ῑ & ῡ permifcentur in libris. Conf. v. feq.

29. Εἴλυμα.] Ex forte leg. εἴλυσμα. IS. VOSS. KUST. APRESCH. *I c.* Sic Etym. M. & Suid. Schol Hom Od. Z. 179. Εἴλυμα εἰσλυμα, κάλυμμα, ἐπίβλημα ubi Barnef. εἴσλυμα ex MS. corrigit. Cl. *Valken.* in *Mifc. Obf* VII. 1. p. 155. Hefychio quoque reddit : εἴλυμα, εἴσλυμα, aliter eodem Poëtæ loco. Male Ed. Flor. εἴσλυμα. Conf. Inf. v. Ἐλλυσίη, & Ἐλύστρην.

30. Εἰλυός.] Pro ἰλυός. KUST. Infra: Τέλμα. - - τέλμα πηλώδες, &c. ἰλύς. Conf. v. fq

31. Εἰλὺς.] Vid. inf. v. Ἰλὺς, & feqq. & Nunnef. in Phrynich. p. 20. Forte fcripferat Noſter: Εἰλὺς, τὸ πηλ. v. ἢ ἐλυὸν. . . . . Alioquin hoc vocabulum abeffe poteft, quia modo præceffit.

32. Εἰλυσθην.] Sic Ed. Schrev. Scripfi εἰλύμην, ut priores Edd. omnes, & Phavor.

33. Εἰλυθμός. ἕλκος.] Pro ἕλκος, quod hic nullum locum habet, Hefychio reftituendum eft ἑλκύς. Mox : Εἰλύϊ. ἰλύσαι.

Εἰλυθέντες. κεκαλυμμένοι.
Εἰλύθῃ. ἕλκει.
Εἰλυσπάζῃ [1]. τὸ σχεδὸν πλησίον τῆς ὄψεως καὶ τοῖς σκώληξιν ἴσον.
Εἰλυσπᾶτε συσπᾶτε.
Εἰλυσπάμενος. εἰλούμενος.
Εἰλυσπᾶν). ἅμα τὸ αὐτὸν τόπον φέρον) μὴ καμάτῳ.
Εἰλύστῃ [2]. εἰλεῖται.
Εἰλύσω [3]. σὸ εἰλῦ κρύψω.
Εἰλύω [4]. ἦκεν ἀπὸ Φρυγίαν σκωληκοειδὲς, ᾧ λέγουσι τοὺς δίλεαρ.
Εἰλυφᾷ [5]. φέρῃ ζητῇ. ταράσσῃ ἢ φλόγα [6].
Εἰλυῦ [7]. καλύπτῃ.
Εἴλυτα [8]. κατασκύλασο. κατακεκάλυπται.
Εἰλυφάζῃ [9]. εἰλεῖ. σχολαίους.
Εἰλυφάζητα. εἰλίσσεται, συσφίγεται.
Εἰλυφῶν [10]. εἰς εἴλυζιν ἄγων, ἢ σωκλῶν τὸ φῶς μὴ συσχόμενος.
Εἰλυφῶν [11]. συσφίγων ἅπτομαι.
Εἰλυφάζῃ [12]. σωλῆνα ἰχνηλᾷ συσφίγῃ.
Εἰλυφᾶν). συσφίγων). σελίσσει) [13].
Εἰλύσσω. σελαλῶ.

Ει-

κων. G. D'ARNAUD. *Lect. Gr.* p. 45. Conf. v. 'ελαιδμαὶ', & v. *εἰλύφησε*. · · · *φησι*: ut inf. *Τέρμων. φησὶ*.

1. *ελυσπᾶζῃ*.] An compositum ab *εἴλω*, & *σπάω*? G. Vid. Etym. M. & inf. v. 'Ανασπᾶζῃ. Item fup. v. 'Ανελυσπᾶζε.

2. *Εἰλύστῃ*.] Conf. v. *εἰλυῦ*.

3. *Εἰλύσω*.] Hom. *Il.* Φ. 318.

Κείνοι' ὑπ' ἰλὺν κεκαλυμμένα. καὶ δι μου αὐτὸν εἰλύζα &c.

Vid. fup. v. *εἰλὺς*, &c. & inf. v. 'Ιλύζα.

4. *ἴλυῶν*.] Vid. Apollon Schol. p. 56. SCHR. In *Notis Variorum* Lector temuitur ad Apollon. Scholiaft. p. 56. (*Ed. H. Steph.*) five ad *v.* 144. [immo 1144] L. I. Sed fciat Lector, nihil ibi reperiri, quo locus hic illuftretur. Nam agitur eo loco de voce *ἴλυος*, quæ *ferarum latibulum* fignificat, nihilque commune habet cum voce, quam Hefych. hic explicat. KUST. Rectius itaque confero Hefychium Infra: 'Ιλυσ. ('Ιλυσ feries poftulat) *θηρία ἐξ ὧν φρεγάδων· ἢ σκάμματα ὑφ' ὧν ἁρύζει* (l. *ἁρύζει*, Δ pro Λ) *οἱ χοῖροι) οἷς δίλεαρ. 'Αλύων* ὁ Καρίνος, *ὃν περὶ Ζώσιν, ἢ καλύβιον μοιλῶνος*, fcrib. *Μῶν 'ἴλυος*. Utrumque Hefychii locum tertius porro inluitrabit: *'ελυοὶ. Λέσχαχος φησι γένος τι τῶν φρυγάνων, ὡς σκώρα.* ὁ ὃ Καλλίμαχος, *σωλῆκοειδές τι, ᾧ χρωνται οἱ δίλεαρ τοὺς ἀλιεῖς· εἶτα* ὃ *ὡς τοῦ ἁρύζει. Οὐκ* fita enim diftinguendum, *ἐν ᾧ ζῶσι τετράποδα, ἢ ἐλεινὸς καλύβιον μοῦ, ἢ σωρός*. Leg. *σωλὴν*: ut inf. *'Ολυῶν*. · · · *σωλὴν*, *'ἰλύν*. ubi etiam *ἴλυος* repofuerim: quomodo & fuo loco, pro *'ἰλυῶν*, *μοσχ.*, legendum fufpicor: *'ἰλύν*. (pro *εἰλυὸς*, idque pro *'ἔλυος*) *μοῦ τι*. Ea his omnibus inter fe conftatis intelligitur, quid fibi velit *b. l.* Hefychius. Vera neque lectio eft *'ελυοὶ*. Patet hoc ex Ariftot. *de Animal.* l. VIII. c. 17. five §. 183. p. 939. *Ed. Muffiac. Φωλὰ* ὃ *ἐν ᾧ 'ελυοὶ οἱ αὐτοὶ τοῖς δικέρωσι* &c. *ἐν ᾧ μοῦ ἢ σώλη*· &c Pro *'ελυοὶ* porro diuerunt *'ελὺς*, & *εἴλυος*, pro quo infra, permutatis literis adánis foni, *'ἰλυῶν*, five *'ἰλύς* in noftro loco p ius, *εἰλυῶν*. (ita enim priores Edit. & Phavor. pro quo Schrev. edíderat, contra feriem, *'ἔλυος*, ut & fupra in v. *εἰλυφάω.*) Similiter paullo ante vidimus *εἰλύφω*, pro *Ελίθη*, five *Εἰλέθη*, &c. Huic autem gloffæ fubjicit interpretationem, ex Ariftarchi & Ciliftrati fere fententiis compofitam, ut ex fuperioribus liquet: ubi tamen eædem ipfe rejecit, ut fæpius variat, quando varios exfcripfit Interpretes.

5. *εἰλυφᾷ*.] Vid. Etym. M. v. *εἰλυφίων*, & moa Hef. in cod. & in v. *εἰλυφάζῃ*. Conf. *Not.* in v. *'Ανείλυε*, ante v. *'Ανειλυσπᾶν*.

6 *Τυφοὶ τὴν φλόγα.*] Suidas: *ἐ'λυφάζε. τὴν φλόγα συσφίγων*. Conf. Etymol. v. *εἰλυφάζω*. KUST.

7. *Εἰλῦ*] Infra, *'Ιλῦ*.

8. *εἴλυτ*] Hom. *Il.* Π 640. ubi Schol. *ἐκκάλυψαι*.

9. *εἰλυφάζῃ*.] Hom. *Il.* Υ. 492. Vide mox, & Euftath. p. 837. *fin.* Confer Etym. M. & Lexicis adde vocabulum *ἀφεγγαγεν*, pro quo Phavorin. *ἀπὸ τοῦ ἄφεγγον. Παρεγγυᾶν* autem non tantum apud Grammaticos notat *derivationem*, fed & *productionem*, *quæ fit per adjunctionem* literæ vel fyllabæ: Vide A; ollon. Alex. *de Synt.* l. II. p. 190. 14. ubi ὁ *κατὰ τὰ τέλη προσγενὼς*, eft *productio in fine*, non *finis* derivatis, ut male Interpres.

10. *εἰλυφίων*.] Vid. fup. v. *εἰλυφᾷ*, ante v. *εἰλῦ*. Pro *σωκλῶν* autem refcripfi *σωκλᾶ*, ut Apollon. Lex. MS. Schol. Hom. loco mox citando, *εἰλᾶι*, ut Etymol. & Varin.

11. *εἰλυφῶν*.] Hom. *Il.* Λ. 156. · · · *εἰλυφῶν ἄκμονι*. Eo

Εἰλυῶ [14]. εἰλύμην. ἐδεξάμην.
Εἰλῶν. συσφίγων.
Εἴλωτες [15]. οἱ Λακεδαιμόνιοι δοῦλοι, οἱ ἀπὸ Λάκωσι δουλεύοντες.
Εἰμάδες [16]. παιδιὰν εἰκίαν.
Εἰμαρμένη. τὸ κῦρος [17]. ἡ βία, καὶ ἀνάγκη μεμιασμένη.
Εἴμασιν. ἱματίοις.
Εἰ μέμονας [18]. εἰ ἐπιθυμεῖ.
Εἰ μὴν. ἐὰν μὴν.
Εἰμὶ [19]. ὑπάρχω. ἰσμέν.
Εἰμένοι [20]. ἐσκεπασμένοι. ἐσκεπασμένοι.
Εἰ μὴ. ἐὰν μὴ.
Εἰ μὴ σφᾶς [21]. εἰ μὴ αὐτούς.
Εἶμι. πορεύομαι [22].
Εἰμί. ὑπάρχω.
Εἶ μιν [23]. αὐτὸν.
Εἰμιάρ) [24]. ὀδυθμεῖ.
Εἱμαρ [25]. πεπρωμένον.
Εἶν [26]. ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ.
Εἶναι πεφυκέναι, ὑπάρχειν.
Εἰν ἀγορῇ σθένος ἔχοντα [27]. βουλευτήρια δυνατῶν.

Ει-

respexit Noster. Huc autem pertinet regula, de qua fup. in v. 'Αχαμοὶ, & alibi.

12. *εἰλυφάζῃ*.] Vide paullo ante. Conf. v. *εἰλυφᾷ*. · · · *ζητεῖ*. ut hic, *ἰχνεύει*.

13. *εἰλυφᾶν*). · · · *σελίσσει*).] Conf. fup. v. *εἰλυσπᾶζῃ*.

14. *εἰλῶ. κεκάλυμμαι*, &c.] Diftinguo: *εἰλῶ*. † *εἰλύμην. ἐδεξάμην*. KUST.

15. *Εἴλωτες*.] Vid. Thucyd. Schol. p. 67. Athen. p. 263. 271. 272. Strab. p. 365. Harpocrat. p. 93. SCHR. Paufan. *Lacon* p. 103. HEINS. Vid. *Not.* in v. *'Αμύκλαι*, & inf. v. *'ελώτες, Κλαρώτας, Πενέστας*, & Phot. ac Suid. in v. *Καλλικυρεῖς*. &c. Plura poft H. Steph. *Ind.* Craguius, Meurfius, &c. de his fervis congeffit Jul. Car. Schlager in *Differt. Inaug.* Helmftad. 1730.

16. *Εἰμάδες*.] Inf *εἰμάζει. ἰμαῖον*. Ab *ἕω, ἕσω, εἵμας*, i. e. *tegumentum*. GUYET. Pro *Κομᾶδες*. IS. VOSS. An pro *Αμφιδὲς*?

17. *Το κῦρος ἡ βία*] An legendum, *ἡ σάρκα, βία*? Parcus apud Latinos idem effe quod apud Græcos *εἱμαρμένη*, notum eft. Solet autem Hefychius Latinas voces interdum adhibere. KUST. Parcius tamen eo recurrendum puto, faltem non hoc loco, qui ea veteram Philofophorum myfteriis explicandus videtur. Vid. Tennul. *de Igne*, c. I. Alioquin cogitari poffet, pro *τὸ κῦρος ἢ*, fcriptum fuiffe, *σκυφαρὸν*, quod infra redditur *εἱμαρμένη*. Longius enim abit *μοῖρα*. Mox; *εἱμαρμένη. σκυφαρὸν*. Cyrill. Lex. MS. *εἱμαρμένη* · · *σκυφαρὸν*, *ἡ μοῖρα*, &c. Conf. A. Gell. VI. 2. Doct. *Reitzius τὸ κῦρος* refert ad v. *εἰλυφίων. supr.*

18. *εἰ μέμονας*.] Ea Hom. *Il.* I. 247. & Schol.

19. *εἰμὶ*.] Conf. fup. v. *εἶν*.

20. *εἰμένοι*.] Phavor. *εἰμένοι*. Scrib. *εἰμένοι*: ut Hom. *Il.* Δ. 432. Od. O. 330.

21. *Εἰ μὴ σφᾶς*, &c.] Novam gloffam diftinai, & refcripfi: † *εἰ μὴ σφᾶς*. Nam *σφᾶς* eft Adjectivum, a *σφὴς, ἥ, ἵν*, ut Hom. *Od.* B. 237. *Σφῆς* · · · *σφωΐτερος* &c. *Σφᾶς* autem, cum circumflexo, eft ex *σφίσι*, id eft, *αὐτοῖς*. Vide hæc infra. Similiter autem hanc gloffam feparaffe a præced. videtur *If. Voffium*. Conf. *Not.* in v. *εἰμιάρ*.

22. *εἶμι. πορεύομαι*.] Malim, *πορεύσομαι*, ut fup. in v. *εἶμεν*, ante *εἰναφὴ*. Et fic Cyrilli & Apollonii Lexica MSS. & Schol. Hom. *Il.* A. 169. Senfus tamen quandoque Futurum admittit: ideoque nihil mutavi.

23. *εἶμιν. ἑαυτὸν*.] Pro *ἑαυτὸν* GUYET. Si eft pro *ἑαυτὸν*, exponi debet *ἰμαντῆ. ἱμαὶν* enim Dorice idem quod *ἰμαὶ*. KUST. Pinge: *εἰ μὴν. ἐὰν αὐτὸν*. Ita modo: *εἰ μὴ. ἐὰν μὴ*. † *εἰ μὴ σφᾶς οἱ μὴ αὐτὸς*. Hac enim ratione illa diftingui debent. D'ARNAUD *Lect Gr.* p. 46. Confer *Not.* penult. Forte legend. *εἰ μὴν. ἐὰν αὐτὸν*. Nam *Μὴ* infra eft *αὐτὸς*. Sæpius autem illud *εἰ* non repetitur in explicatione. Vid. fup. v. *εἰ ἴστιν*.

24 *εἰμιάρ*).] Pro *'ἰμιάρ*), quod infra. Vid. v. *'ἐμιάρτο*, & Salmaf. ad *Inferipf.* p. m. 32

25. *εἱμαρμένη*.] Pro *'ἐμαρμένη*. SCHR. Conf. v. *εἱμαρμένη*.

26. *εἶν*.] Pro *οἷς*, unde *ἴν, ἑᾶ, id.* G. Infra: *'ἰν. αὐτὸν, αὐτὸν. Κύπρια*. Et: *'ἰν αὐτοῦ. αὐτὸς αὐτοῦ*. ubi vide *Not.* & conf. v. *Γὶν. τοῦ*. Vide etiam Etymol. & Hefych. v. *Μὰ. αὐτὸν, αὐτὸν, αὐτοῦ*, & fup. v. *αἱ μὰ*. Quandoquidem autem *b. l. ἶν, ἀντωνυμία*, i. e. *pronomen*, eft pro *ἰν*, i. e. *αὐτὸν*; rectius pro *ἰνὸς* fcripferunt *ἰνὸν*. Nifi cafus varíet.

27. *ἐν' ἀγορῇ σθένει ἔχοντα.*] Ea Hom. *Iliad* Σ. 274. notante etiam *Schrev.* Inde patet refectibendum *ἐν* &c. *ἔχοντ*. Schol. ibi, *βαλευτήρια*, per *α*.

Εἰαίυχες [1]. Vid. εἰνία νίκτας.

Εἶναξ [2]. κάλλ@.

Εἶνας [3]. πῦρα.

Εἰνάτης [4]. ἐν' εἰνέα ἔτη.

Εἰν Ἀέλμυς [5]. Ἄελμά τινες, ἢ καθεκαυμένη ἡ Φρυγίας χέρσος.

Εἰνάτιον [6]. λαξεῖ.

Εἰνάτηρες [7]. αἱ τοῦ ἀδελφοῦ γυναῖκες, αἱ σύμμορφοι [8].

Εἶνατον [9]. τόπος Λυκίας, καὶ Κρήτης.

Εἶπατες [10]. ἕνα γε.

Εἶπεκεν. ἕνεκεν, χάριν.

Εἰν ἐλαίοις [11]. ἐν τοῖς μαγειρικοῖς τραπέζαις.

Εἶνες [12]. πῦρα.

Εἰνεσίαι [13]. ἔπαυλαι.

Εἰνὶ ϑεσπέσιος [14]. ἐν τοῦ ϑεσπεσίου.

Εἰνοδίους [15]. τοὺς περὶ τὴν ὁδὸν τὰ οἰκία ἔχοντας.

Εἴνοσις [16]. κίνησις.

Εἰνοσίφυλλος [17]. σύσσειστος. κινησίφυλλος. Ἔνοσις γὰρ, ἡ κίνησις· καὶ ἐκ τοῦ @χολισθοῦσι@, σύσσειστος@.

Εἴξασα [18]. ὑποχωρήσασα. ὑποτρέψασα.

Εἰ-

1. εἰναίυχες.] Pro ἐννύχιοι, dialecto Siculorum, qui mutant ο in ι. Eustath. *Il.* p. 169. *v.* 17. SOPING. Ex Hom. *Il.* I. 466 Conf. Etymol. M. & mox v. εἰνάτης, εἰνατ@, &c.

2. Εἶναξ, κάμ@.] L. κάλιξ. Est pro Ἴναξ. IS. VOSS.

3. Εἶνας, πῦρα.] Ab εἰνι, id est, ἐν, ab ις, ἰνὸς, ἴνας. G. Scribe: εἶνας, πῦρα. pro Ἴνας. KUST. Vid. inf. v. Ἴνας. Mox: Εἶνες, πῦρα.

4. εἰνάτης.] Pro εἰνάτιος. Passim xpud Homerum. Conf. v. Ἐννοσίγαιος, &c.

5. Εἰνὶ ϑεσπεσίῳ.] Distingue: Εἰν Ἀέλμῳ. Vide Homer. *Il.* B. 783. KUST. Vid. sup. v. Ἄελμα@, ibique *Not.* Mox in νηῒ &c. supple καλῶ.

6. εἰνάτιον.] Quid hoc? Infra habes ἐννάτιον, cum eadem interpretatione: ubi vide quæ notamus. KUST.

7. Εἰνάτηρες.] Utitur verbo Græco Hom. (*Il.* X. 473. &c.] Hinc Latinis corrupto vocabulo *inanitrices*, vel potius *janitrices*. Gloss: *Janitrices. δυο ἀδελφῶν γυναῖκες, συμπορφοι.* Item: *Inanitrices. δυο ἀδελφῶν γυναῖκες.* Dicuntur & Ἰνατῆρες. Vid. inf. Ἰνατῆρων. VALES. MAUSSAC. Conf. Isidor. Glossar. Sic in *l.* 4. §. 6. D. *de Grad. & Adfin.* (*Dig.* L. XXXVIII. *Tit.* 10.) legitur: *Duorum fratrum uxores*, [*nitrices dicuntur: apud Græcos* εἰνατῆρες. Adfertur locus ex Hom. *Il.* Z. 378. ubi vid. Schol. coll. H. Grot. *Flor. Sparf. ad Pat Pyth.* p. m. 169. & Kz Spanh. ad Callim. p. 229. Pollux III. 32 εἰνάτηρες. Vide ibi Seber.

8. Συμπορφοι.] L. συμπορφοι, ut Gloss. Lat. Gr. & Cyrill. Lex. MS. Infra: Ἰνατῆρων. συμφύτων. An συμπορφων Conf. Phavor. & *Not.* præc. Illud συμπορφ@ semel occurrit apud LXX. *Ruth.* I. 15. unde Scapula etiam zdfeit: fed omissum est vocabulum ab H. Stephano & R. Constantino.

9. εἰνάτιον.] Unde εἰνάτιος εἰναῖος, apud Steph. *de Urb.* in εἰνάτ@. SOPINGIUS. Vid. Etym. M. v. εἰνάτια, & Meurs. *Cret.* c. IX. p. 33. qui αἰνᾶτ@ exhibet, in Nominativo, ut respondeat sequenti τίνος &c. Sed vid. *Not.* in v. Ἀφιδνόθεν.

10. Εἶπατες.] Hom. *Il.* B. 295. & Schol. Vid. Etym. M. & sup. *Not.* in v. εἰνόσιγα.

11. Εἰν ἐλαίοις.] Hom. *Il.* I. 215. Vid. Schol. & Suid. & inf. v. Ἐλαιοῖς.

12. Εἶνες.] Pro Ἴνες. STEPH. Vid. inf. suo loco, & sup. v. Εἶνας.

13. Εἰνεσίαι.] An pro Ἐννεσίαι KUST. Conf. v. Ἐννεσίαι, & v. Ἐπεσσίαι, infra.

14. Εἰνὶ ϑεσπεσίῳ.] Hom. *Il.* Θ. 199.

15. Εἰνοδίους.] Arat. p. 19. μάκαιραι εἰνοδίαι dixit. VERW. Vid. Hom. *Il.* Π. 260 & inf. v. Ἐνοδίης.

16. Εἴνοσις.] Pro Ἔνοσις, quod in v. seq. Conf. v. Ἔννοσις, & Ἐνοσίχθων, infra.

17. Εἰνοσίφυλλος.] Ex Hom. *Il.* Β. 632. sive *Cat.* *v.* 139. & Schol. ibi. Conf inf. v. Ἐννοσίφυλλος, & Ἐνοσιφύλλου. Ab εἴνω, σείω, movco, & φύλλον, recte Eustath. p. 307. deduxit; non ab εἶνα, i. e. καλιάδα, ut nugatur Moschopul. & Schol. p. 85. jam olim refutatus ab H. Steph. *De ne inflit L. Gr. Stud.* p. 15. 16.

18. Εἴξασα.] Vid. Gloss. ad *Gal.* II. 5. & sup. v. Εἶξαν.

19. εἶξε δέ.] Hom. *Il.* Ω. 100.

20. Εἶος.] Ad ἴσας, *æquor*, referendum. G. Vide εἰλῆ, & εἶλα. IS. VOSS.

21. Ὀφρίοι.] Lege ἐφρίοι. Vide quæ notavimus supra ad v. εἰφί. KUST.

22. εἰνάδα.] Refer ad οὐκ τε, i. e. ἀνωθεν, quando οὐ, βῆ, idem fere valeret ac negatio; ut in quotidiano sermone. Similia fere cogitaverat Cl. *Kusterus*, qui ita: „Iuvan male pro Οὐχ οἷός τε. Vide inf. v. Οὐχ ὁσὸν τε, & „ Οὐχ οἷός τε. „ Vel leg. εἰ οἷα τε, οὐ ἀνω τε Reitzius.

23. εἰνάδεσι.] Ab Εἶνος, ἄκρον. [mox] unde & Ἴνιον, infra. IS. VOSS. Vid. sup. v. Εἰνάσιμον ἐπίπεδον.

24. Εἰνὶ, εἰρὶ, ἐλθὶ] Notare hic vult Hesych. tres hos Imperativos acuto signari in ultima; cum alia Indefinita Imperativi Modi acuto notentur in penultima, ut λάβε, βάλε, &c. KUST. Ita fapius diverfa vocabula conjungit Hesychius, quæ nihil inter fe commune habent, nifi quod ejufdem fint formæ. Sic infra: Ὀφείστης. . . . πλανήτης. ἀρπυίστης.

25. εἰνὶς νυὶς, Scrib. εἶνες νυὸς, quod eft pro Αἶνος υἱὸς, vel Ἅιδης υἱός. KUST.

26. Εἶνεκ γάρ.] Confer fup. v. εἵ κε.

27. Εἶνεν.] Separavi a præcedd. quia eft eft initium novæ gloffæ. Et fic Cyrill. Lex. MS.

28. εἰνοσίφυλλος.] Forte legendum: Εἰνοσ. ἀκολεθῶν. KUST.

29. Εἶνοσιν ἴσκε.] Ex Hom. *Il.* Σ. 391. & Sch.l. Conf. inf. v. Ἐννεσίη, & *Not.* in v. Ἐνόσιν.

30. Εἶνος.] Pro Ἴνος. G. Vid. Salmaf. in *Infeript.* p. 22. SCHREV. Vide omnino Interpp. ad Pollu. X. 156 & fup. v. εἰλίς.

31. Εἰνοτί τω.] Hom. *Il.* A. 39. Schol. ἐὸν νοτί σω.

32. εἶς.] Pro ἑῆς forte, ἐὸν ἐὸν, *fuos*. G. Non eft dubitandum, quin interpretatus fit nobiliffimum Danielis locum *cap.* IV. 13. [10.] ὁ ἐγὼ εἶς, &c. & 17. [14.] διὰ τὸ πρᾶγμα εἰς ὁ λόγος. Eft autem εἷς, five ϖϒ, nuncius Deorum, unde Græcorum *Iris*. Quod ex S. Hieronymo patet, qui ad *h. l.* [p. 1089. *Tom.* III. *Ed. Mart.*] Pro vigil *Theodotio ipfum Chald. verbum posuit* [ϖϒ] *HIR. . . . Significat autem* Angelos, *quasi semper* vigilent, *& ad Dei imperium fint parati. . . . Confuetudo autem Græci Latinique fermonis ita vocat, quæ per multicolorem orcum ad terras defcendere videtur.* Sæpe οἱ Ο΄ voce Ἄγγελος notanter uti: pro quo Theodotionis vox, ut alias, non femel irrepfit. Alii, ut hic videmus, λαλοῦν verterunt, fine dubio [quia Iridem hanc fequitur ut plurimum.] Ab aliis vox ista in λαμπτῆρα conversa fuit, ut Suidæ Gloffarium docet. Credo, quod hæc duo apparitionem ejufmodi Spirituum comitentur vel antecedant. Quanquam metuo, ne ϖϒ *Ir*, & ϖϒ *or*, confundant, quæ vox & *fulgura* denotat, & λαίλαπα. HEINS. [Sic idem in *Ariftarch. S.* p. 29.] Suidas: εἷς. λαλοῦ. ὁ λαμπτῆρ. Sciat autem Lector, esse vocem Hebraicam ϒϒ, *Ir*, quæ legitur *Dan.* IV. 14. 20. ubi LXX interp. εἷς in verfione fua exhibent, vocem fcil. Hebraicam literis Græcis exprimentes. Apparet igitur, ad quem locum Heſychius & Suidas refpexerint. KUST. Infra: Ἴρας. ἀπὸ τῆς ἰρᾶς γαλῆς, &c. Et: Ἴρην. τὴν ἶριν. Lex. Reg. MS. εἷς ἴσους πυρούς. Sed vide *Not.* inf ad v. Ἴρας.

33. Εἶραι.] Ita Pollux ἔρια & σπάρτα Rhetori tribuit. [IV. 113.] HEINS.

34. Εἰραφιάστης.] Inf. Ἐρεφ@. ὁ Διόνυσ@. G. Vid. Heinf. Ariftarch. p. 14. SCHR. Vid. Porphyr. *de Abftin.* I. III. p. 287. & Barnef. ad Rurip. *Bacch.* *v.* 286. T. Fab. *L. l. Ep.* 18.

35. Εἰρίων.] Vid. Etym. M in εἰρίων, & in Κάνναβος, & Eustath. Σ. *Il.* p. 1218. IS. VOSS. Eft vox Homerica *Il.* Σ. 531. ubi hodie legitur ἐρίων Conf. Etymol. v. εἰρίον, & Eustath. ad Homer. p. 1160. KUST. Vid H Steph. *Inf.* in v. εἰρίον, & inf. v. Ἐρίων, & Ἐρί. Arcadius Grammati-

cus

Εἴγαθεν [1]. διὰ γῆς, ἐκ γῆς, ἔπραστι. διὰ γῆς, διὰ γῆν.
Εἰγαλάσπε. ἐπαίνησον, ἐπαγάλλετο.
Εἰγα. κώλυε, κράτησε.
Εἰγκεκλῆς, κωλύεις, συνέχεις.
Εἴγυμμι [2]. ἠξάμην.
Εἰγυμός [3]. κώλυσις, δησμός. συνέχεσις.
Εἶρε [4]. ἄειρε.
Εἴρεαι. ἐρωτᾷς.
Εἴρεῖ. ἐρωτᾷ, λέγει, σύρει. ἐρᾷ.
Εἰρίζαδε [5]. εἰς ἔριδα.
Εἰρεθύρη. ἐρευθύρα. ὁ τετρῶδις.
Εἰρεὶς [6]. πίνεις.
Εἴρεσε [7]. δυλείαν. αἰχμαλωσίαν.
Εἴρεσεν [8]. δυλείαν.
Εἰρεσιάνη [9]. κλάδος ἐλαίας.
Εἰρεσίας [10]. καπηλασίας.
Εἰρεσίη. καπηλασίη.
Εἰρέτω. ἐρωτάτω, πυθάνεται.
Εἴρετο. ἤλεγεν. ἠρώτα, ἐπυθάνετο.
Εἰρεῦσα. ἐρωτῶσα.
Εἰρύσαμ. λεγύσαμ. Εἶρυ γὰρ [11], λέγω· οὗ ὁ μέλλων, Ἐρῶ. Ἡσίοδος δὲ τῇ Θεογονίᾳ [12].

Εἰ

cus Inéditus: Ἠφ. ὁ ἐκκλησιάζει. ubi Ἰεῖ correxerat ad marginem If. Voſſius.

1. εἴγαθεν.] Hom. *Odyſſ.* Φ. 221. ubi κλισίηθεν. Vide ſupra in lit. A. KUST. Conſer v. εἴγαθεν, & v. ἔγγαθεν.

2. εἴγυμαι.] Male pro Ἴσχυμαι, ab ἔσχυμαι. KUST. Infra: Ἠγκάθην. ἠφάμην. Et: Ἠγκ. ἔζωγρ.

3. εἴγυμος.] Vid. inf. *Not.* in v. εἴρυσις.

4. Εἶρε.] εἶρε, ἔρε, γερε. ad φῖρε. G. Conf. *Not.* in v. κλῆς.

5. εἰρίβαδε.] Ut Θεόκριτ. GUYET. L. εἰρίσδε, ab εἰρίζω, pro ἔριδος. IS. VOSS. PERGER. εἰρίσδε. [Sic Ed. Hag.] Habet Poëticam epentheſin ſ v. H. STEPH. *Ind.*

6. εἰρεῖς.] Scribe εἶρες, retracto accentu, ab antiquo verbo εἶρω, vel ἴρω, à quo Futur. Æolicum ἴσσε, pro ἴρῶ. Hinc eſt verbum Homericum λιλαίσσε, quod Heſych. ſupra exponit, ἀπαιτεῖς. Huc etiam ſpectat, quod infra legitur: ἐρεῖσε. (male pro ἐρῆσε.) σπεῦσον. Conf. Etymol. v. ἐρῆσε. Ab hoc verbo εἶρω, vel ἴρω, deſcendit εἴρεαι, & ἔεγαι, quod ſtudiem ſignificat σπεύδω. Vid. inf. v. ἐρῆσε, & ἴερήσω. KUST. Cyrill. Lex. MS. εἰρεῖς· στοχάζῃ. Conf. inf. v. ἐρεθίσω. Nam v. Ἡσίοδος, & Ἰάνος, alienа ſunt.

7. εἴρεσε.] Vid. Martin. in v. *Erus.* SCHR. εἰρεσῆς, ὁ δυλεύων, Cyrill. αἰχμαλωσία Euſt. Θ. *Od.* p. 326. Vid. Etym. M. & inf. Ἱεροδουλίου. IS. VOSS. Suid. εἰρεσῶν, ὁ δυλεύων. Vide Etymol. in eod. voc. & Euſtath. ad Hom. p. 1608. 63. Conf. v. Βοῆς, ſupra. Infra: Ἱεροδουλίου. (poſt Ἱερόν.) οἱ δὲ, Ἱερεσεν &c. Sed εἰρεσεν (quod ſequitur) verum eſſe, præter *Kuſterum* obſervat *Vir Doctus* in *Miſc. Obſ.* II. 1. p. 15. ex Hom. *Odyſſ.* Θ. 529. quem locum præter *Pergerum* H. Steph *Ind.* exhibet. Inf. εἰς ἔρεσσε. εἰς δυλείαν.

8. Εἴρεσεν.] Vide voc. & *Not* prec.

9. Εἰρεσιάνη.] *Ramus* eſt *oleaginus*, lana obvolutus, arborum fructibus circumpendentibus; qui ſuſpendi ſolebat ante januas ædium, in honorem Apollinis, ad ſanem arcendam, ex oraculi præcepto. Sophoclis interpres interpretatur, τὸ στεφανωθὲν ἔριον τῇ δάφνῃ. FUNG. Vid. Meurſ. *Gr. Per.* p. 144. & 242. Clem. Alex. p. 348. Plut. *Theſ.* p. 10. Strab. p. 16. Suid. in Ἀγύλλ. SCHR. Eadem loca notavit Ez. Spanhem. ad Ariſtoph. *Plut.* ϒ. 1055. Conf. Suid. *h. l.* ibique Kuſt. H Steph. *Ind.* & Barnef. ad Eurip. *Suppl* ϒ. 10. Nec enim his immorabimur.

10. Εἰρεσίας.] Chryſoſt. T. VI. p. 827. VERW. Vid. inf. v. Εἰρεσιῶν, (poſt Ἐλαιόνεσσι) & v. Ἐρεσσεν.

11. Εἶρε γὰρ, λέγω.] Plato in *Cratyl.* p. 263. P. Τὸ γὰρ ἐρεῖν, λέγειν ἐστί. Conf. p 267. C. & Etym. *M.* ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 270. Vide mox v. εἴρῃ, & inf. v. Ἰρῶ, Ἴρῳ, item v. εἶρε, Ἐρεῖ, &c. Notat proprie, *ſermonem nectere*, & *longiori ſerie ſtruere ac deducere*; quæ via etiam in Hebr. דבר ſcidet: unde forte *Pſalm.* CX. 4. pro על־דברתי LXX. κατὰ τὴν τάξιν. Similiter *ſimo* a *fluendo* dictum.

12. Ἡσίοδ. ὃς τῇ Θεογ.] ϒ. 38. Εἰρύζω, τὸ ν' ἴσῶν, τὸ ν' ἐκπίπτον, ὡς ν' ἐκῶν. H. STEPH. *Ind.* HEINS. SOPING.

13. Εἰ μὴ τῳ.] Conf. ſup. v. εἰ δὲ τῳ.

14. Εἴρημμι.] Pro εἴρημαι. KUST. Vide hoc infra.

15. Εἴρη.] Per apocopen Atticam ab εἴρησι, ad inſtar αἶξη, καίχη, δίκη, &c. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 270. Similia adduxi ſup. ad v. Ἄτη. Ceterum vide inf. v. Ἴρω, & Ἴρις, & mox v. εἴρῃ, ante v. εἴρῃ. Conf. Menag. ad D. Laërt. VIII. 152.

16. εἴρηθ.] ἐκλέξῃ.] An pro ἐρεῖθ'; *Conf.* v. Ἡρώσσεο. Sed & infra: Ἐρέαι. ἐκλέξαι. Nec diſplicet quod Cl. *Kuſterus* notaverat: „ εἰρήθ', male, ut videtur, pro ἐκλέξῃ „ θ', ab ἐκλέθω, quod Doricum eſt pro ἐκλέξω: ut θκελθ „ θω, pro θκελξω, &c. „

Εἰ μή τῳ [13]. εἰ μή τις.
Εἴρηκεν. εἴπεν, ἔλεγεν.
Εἴρημμι [14]. ἐρωτῶ.
Εἰρημόσυνον. λειτουργικόν.
Εἴρη [15], ἐρώτησις. φήμη, κληδών.
Εἰρήδη [16], ἐκλέξῃ.
Εἰρίδαιον. εἰρεσιάνη.
Εἰρίζειν. κόπτον. τίλλον [17].
Εἰριάζῃ [18]. κρατεῖ.
Εἰριαθύσομεν [19], εἰρεσιάσαι ἀφ' ἑσπέρας.
Εἰρήσατο [20]. ἤυξατο.
Εἰρήσῃ. λιχθήσῃ.
Εἰρήσθω [21]. λεγέσθω.
Εἰρήσομαι. ἐρωτήσω.
Εἰρητής [22], δέσμιος.
Εἴρητο. ἔλεγε λέλεκτο.
Εἰρῇ [23]. λέγῃ. ῥητορεύῃ.
Εἴρῃ [24]. ἢ ἐκ τοῦ ἡλίου γενομένη παῖς πρίλαιπε χρόα, τὸ καλούμενον τόξον.
Εἴρῃς. ἐλάσεις. κωλύῃ.
Εἰρκτή [25]. Φυλακή, ἀσφάλεια. ἢ καλύβη [26].
Εἰρμός [27]. †Εἴρξαι [28]. κωλῦσαι. κεκλεῖσαι, συγκλεῖσαι.

Εἰ

17. εἰρίζειν κόπτειν, τίλλειν.] Scrib. τίλλειν πολέμοις. Quod dicit κόπτειν, eſt ex uſu Hebræorum ſ ραθῦ. Horat. [*Epiſt.* II. 1. 137.]

Impetrat & pacem, & locupletem frugibus annum.

hoc eſt, κατορθοῖ, *abundantiam.* Vetus Interpres: *Pacem Deorum, & finem belli.* HEINS. An quod *pax* mater *jactitatis?* aut potius ab eadem origine, unde ἔριδα. Sed leg. ἔριδι, κάρδ' τίλλειν. IS. VOSS.

18. εἰριάζῃ.] Exiſtimo hanc gloſſam ex eo eſſe, quod apud Lacedæmonios ſignificarit eum, qui puritium exceſſit, quorum παρατιθῆται, abſente *vindemiatore*, & civium nemine præſente, reliqui pueris imperabat. Quod eſt εἰριάζῃ; ut teſtis eſt Xenoph. in Λακεδ. Πολ. [p. 678. B.] cum ait: ὃς δ' ἂν γῆν, οὗτοι μοῖραν ἀπὸ παρᾶ, μοῖρ' ὡς ἔρημον οἱ παῖδες ἀφεῖσθ' ὅτι. ἔθεσι δ' ἐν τοῖς ἐκείνοις ἐν παρατιθῆ τὰ ἀρίστου ἄρχειν. ubi pro ἀρχειν, levicula mutatione εἰριάζειν legendum eſt, ut patet ex Plutarch. *Lycurg.* (p. 50. D.] SOPING. Vide num huc faciat Ἡρόδ. IS. VOSS. Etym. M. Εἰρίαι. ἔνιοι ἐλαίαι. &c. Vid. inf. v. Ἴερμι, & Ἰείνω. Conf. Gloſſ. Herodot. in v. Εἰρίαι.

19 Εἰριαθύσομεν.] Male pro Ἠριάσωμεν, ab ἠερίαμαι, ἄειρω. Infra: Ἠρώσαν, αὔξων. KUST. Conf. v. Ἀρίσαιτ', Ἀρύσαιτ', & ſeqq. ibi.

21. εἰρήσθω, λ. ἐξ. λ.] Male hæc diſjunctim videntur. Sæpe enim εἰρήσῃ, εἰρήσεις ἢ, & σὺν θεοῖ εἰρήσει imprimis virtute poſita inventis. Pindar. *Iſthm. Od.* VI. *ſub fin.* εἰρησεται τυ α' εὐ ἀρχόμενον. Schol. τὸν' ἴσιν, ἐκὶ ἀρχὴν εἰρήσθω. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 270. Suidas tamen ſolum exhibet: εἰρήσθω. Ἀντιφῶν. Quod indicium eſt peculiaris gloſſæ. Præcedens εἰρήσῃ forte eſt ex Hom. *Il.* ϒ 705.

22. εἰρητής.] Supra Ἐλασταί, cum eadem interpretatione.

23. εἰρῇ.] Vid. ſup. in v. Εἰρήσῃς.

24. Εἶρε.] Ἴριδα infra legitur, pro ἴριος. G. Εἶρε, hic eſt *Iris.* SOPING. BRUNO. Pro εἶρε, id eſt ἴριος. KUST. Vide inf. v. Ἴρις. Confer omnino v. Ἴρασθαι, ibique *Not.*

25. εἰρκτή.] Thucydid. p. 85. *lin. penult.* τὸν τε τοῦ πολέμου ἐπιτηδεῖ. [I. 131.] HEINS. Vid. inf. poſt v. Εἴρετο.

26. Ἢ καλύβ.] Forte hæc cum ceteris ita ſunt conſtituenda: εἰρκτή. φ. ἀσφάλεια, ὁ καλεῖ. εἰργμός. Theophylact. *Epiſt.* 61. αἱ εἰρκταὶ τῶν πάνυ τὰς λαγόνας ἀπλωσάσῃς, ἢ ἀπὸ τῶν ἀλύσεων. An ὁ καλεῖ lubnectendum præcedenti gloſſæ? ABRESCH. Vide *Not.* ſeq.

27. εἰρμός.] Habet Suid. in εἰρμολόγιον, & in εἶρε. IS. VOSS. Forte: εἰρμός, ὁ πάλυμπος. *Sap Sal.* XVII. 16. ἀνάδησε σὲ εἰρκτή. MUNKER. Forte Heſych. hic ſuppleudus e Cyrill. Lex. MS. Brem. in quo ita: εἰρμός. ἀκολουθία. τάξις. BIEL. Sic olim ſcripſeram in *Peric. Crit.* „ Apparet ſine „ explicatione. Junge cum præced. εἰρκτή, ita ut in fine, „ pro ὁ καλεῖ, legatur ὁ εἰργμός, (quod ſupra exſtat, red. „ diturque κάλως) & καλεῖ illud referatur ad εἴρξαι, quod „ auteceſſit. Si minus placeat, vide an κάλως ſcribendum. „ Hactenus. Et poſterius quidem nondum diſplicet. Ergo ſimpliciter lege: ὁ κάλως. Mox: εἴρξαι, κωλῦσαι. Conf. v. ἀείρῃ, & ſeqq. εἰρμός vero, ut multa alia, interpretatione caret, ex præcedd. facile ſupplenda. Inf. Ἰερμός. ἀκολουθία. Vox peramata Philoni. Exemplum ex L. III. *de vita Moſis* protulit H. Steph. *Theſ. T.* I. p. 1142. Τῷ καθὸ ἡ σὺ χρήσις εἰρμὸν ἀκολουθίας οὐκ ἔσχεν. Locus eſt p. 693. *init.* Addo *de Mundi Opific.* p. 6. *init.* Τάξις δ' ἀκολουθία καὶ εἰρμὸς ἐστ &c. Et p. 14. *init.* τὸ δ' ἀκολουθίας εἰρμοῦ. Iterum p. 29. D. & *alibi.* Alia vide apud Meurſ. Du Cang. & Suicer.

28. εἴρξαι. &c.] Euſtath. p. 1387. *init.* has ſignificationes

Εἰσκέμφ [1]. ἐσπεχῶ.
Εἰσκρίνας [2]. ἔελα κεκρίμθνα ἔχνσι. Πέκει [3] τῷ, τὸ ξαίνειν, κείρειν.
Εἴσμμι [4]. ἐρωτῶ.
Εἰσόμμαι. ἐρωτῶσαι.
Εἰσπάσω [5]. εἰσφυγχῶ.
Εἴσττες. λίχνοντες. σπείσττες.
Εἶρ⊛. ἔελσι. πλαγὸς [6].
Εἴρπον [7]. ἐπορεύοντο. μὴ σχολῆς ἐεάλζαι.
Εἰρκτή [8]. ἀσφάλεια.
Εἴρῃ [9]. πτοίμασαι.
Εἰρὰζ [10], ἀπελκυσμένη, ἢ πεφυλαγμένη εἰσίν.
Εἴρατο [11]. εἱλκυσμένα ἦσαν.
Εἰρμένη [12]. εἱλκυσμένη.
Εἴρωτα [13]. ἐφυλάσσοντα.
Εἰρύμεθα [14]. φυλάτομθν.
Εἰρυσάμεθα. εἱλκυσαμθν.
Εἰρύσαο [15]. ἐφύλαξας.
Εἰρύσαλζ [16]. Φυλάξαι.
Εἴρυσαν [17]. εἵλκυσαν.
Εἰρύσαιτο [18]. γνοίη. καὶ Ἐρύσαλζ. γνῶναι.
Εἴρυσσε [19], εἵλκυσε.
Εἰρύσατο [20]. ἐκ.ώλυσεν. ἐφύλαξεν.

Εἰ-

Ita distinguit, ut εἰγνο (per spiritum lenem) sit κωλύω; εἴγνο vero κλείω, cum spiritu aspero.

1. εἰσκέμφ.] Ita Homer. εἰσκεμφθ γνοίη, ὡς ἡ εἰρύζα. ἢ ἔστι, κλαυσία, ἀπὸ τ κωκύζω, ὁ ἐστι, ἀναβοᾶ γὰρ ἐγκεφάλῳ ἔελσα. FUNGER. Ex Hom. *Il.* Γ. 387. ubi Schol. εἰσκέμφαν.] ἐείαν ἐκμολοῦσαι, ἐσυγχέ. ἐκεσα γὰρ, τὸ ἔελσα. Conf. Suid. & Etym. & mox v. εἰσπάσω.

2. εἰσκρίνας.] Hom *Il.* E. 137. εἰσκρίνασι δίσσι. Schol. Ξ. ἐσα ἐχόντως. Itaque malim pro ἐχνσι.

3. Πέκειν.] Inf. Πεκτέν, in v. Πεκτέμφιον. Conf. v. Πέκτ, & Ποκθί, item v. Ξαίνϝ.

4. εἰσόμμαι.] Supra pro eodem, εἴρομαι.

5. Εἰσπάσω εἰρύσσω.] L. εἰσφυγχέ. ἐσυγχέ. STEPH. Vide eum *Thes. L. Gr* T. I. p. 1898. a. Conf. Suid. & fup. v. εἰσφυγχέ.

6. Εἶρ⊛. . . . σ'ἐχόν. L. κάκ⊛. Etym. M. ἔρκος, ὡς εἶρ⊛. ὁ φραγ⊛. FRANC. JUN. Immo potius εἶρ⊛ hoc fenfu pro ἴρ⊛, quod infra, σ'ἐχόν. Idem fentire video Cl. *D'Arnaud* (cujus fata præmatura dolemus cum ipfis Muſis) *Lect. Gr.* p. 46. „ Fult (inquit) ut pro εἰσχὶς legerem, πα„ κθ⊛. Sed jam nihil muto, & *Irum*, τ καὶ ἰξοχὸν πλα„ χὶν, intelligo. „ Similiter autem Cl. *Kuſterus*: „ σ'ἐχόν „ pertinet ad Ἰρ⊛, quod eſt notiſſimum nomen *mendici* „ apud Homerum. Vide infra v. Ἰρ⊛. „

7. Εἶρπον.] Hom. *Odyſſ.* M. 395. Conf. Suid. & fup. v. Ἀνῆκεν, ut & inf. v. ἔρκϝ, & ἐρτυζί.

8. Εἰρκτή.] Vide ſupra, ſuo loco, ubi rectius εἴρκτή, cum ſpiritu aſpero.

9. εἴρῃ.] Series non patitur, quæ εἶρ postulat. Hoc autem pro Ἦρ, ab ἄρω, ἀρτύ, atque inde *paro*: quo ſenſu etiam ἀρτύσαμθ, & ἄρτιον notum. Conf. v. Ἄρ⊛μι, Ἄρ⊛ω, Ἀρηί, Ἀρ⊛ζω, Ἀρτῦ (ἀρ⊛ζω, ἑτοιμάζω) Ἀρτυθίνας, Ἁρ⊛ω, &c. Similiter infra: ἔρτυσι, παρεκευάζου, pro quo poſtea Ἤρτυσι. Conf. v. Ἠρτύνων. παρεσκευάζετο. ἑτοιμάζετο, & v. Ἠρτύναμθ. κρεκασκάρ. ἑτοιμασάρ. Conf. v. Ἤρ⊛ται.

10. Εἰρὰζ.] Hom. *Il.* A. 239. & alibi. KUST.

11. Εἴρατο.] Hom. *Il.* Σ. 30.

12. Εἰρμένη.] Hom. *Il.* N. 682.

13. Εἴρωτα.] Hom. *Il.* M. 454. Conf. v. Ἔρκος, & mox v. Εἰρύζ.

14. Εἰρύμεθα.] Hom *Il* Φ. 588. εἰρύσσαθε. Schol. φυλάττουσι. Variat ibi lectio. Conf. H. Steph. *Ind.*

15. Εἰρύσαο.] Hom. *Il.* Φ. 230. & Schol. Conf. v. ἐρύσσατο &c.

16. Εἰρύσαλζ. φυλάξαι.] Ex Hom. *Il.* A. 216. & Schol. Conf. v. Εἰρύζ.

17. Εἴρυσαν.] Hom. *Il.* Θ. 226. Conf. v. εἰρύσθω.

18. Εἰρύσαιτο.] Hom. *Il.* Θ. 143. . . . ὅπῃ δέ κε θεὸς Διὸς υἱὸν εἰρύσαιτο. ubi MS. Barocc. εἰρύσαιτο. Schol. καθέξῃ, σφέσειεν. ὑπερθύρῳ Sed Excerpta MSS. γνοίη, κῇ κωλύσειεν, notante Cantabrigienſi Editore. Mox: εἰρύζαι. εἰδέναι. Similiter Lat. *Comprehendere.*

19 εἴρυσσε.] Hom. *Il* Π. 863.

20. Εἴρυσατ. κωλύσ[ε.] Hæc ſignificatio pertinet ad ἐρύκω, ab εἴρκω. Vid. v. ἐρύκω. ἔρυζα. & Ἤρκτο. KUST. Conf. v. ἔρυτο, ἐρυσθ, &c. Sequens interpretatio, ἐφύλαξε, reſpicit locum Hom. *Il.* Δ. 186. ubi ſimiliter Schol.

21. εἰρύζαι.] Confer inf. v. ἐρύζω.

22. Χαλεπὸν σε θεῶν &c.] Ex Hom. *Odyſſ.* Τ. 81. 82. unde repoſui αἰνῳβοιῶν. In prioribus Edd. αἰὲ γὰρ. Schrev. male ἀεὶ γάρ. Pejus Hag. θεὸν, pro θεῶν. Conf. Not. ad v. ἐφυτεύσατο, & *Observ.* noſtras ad *Rom.* XI. 34.

23. Φυλαξῇ.] Eo ſenſu εἰρύσῃ apud Hom. *Od.* Γ. 268. & ✝. 151. ubi εἰρύσῃ ſcribu Barnef. Conf. Phavorin. & ſup. v. Εἰρύσαλζ.

24. εἴρων.] Confer mox v. εἴρων, & εἰρωνία, & ✝ Cafaub. ad Theophraſt. c. I. *περὶ εἰρωνείας.* Cicero *de Offic.* I. 30. *Dulcem, & facetum, feſtivique ſermonis, atque IN OMNI ORATIONE SIMULATOREM*, quem εἴρωνα Græci nuncupaverunt. Vide ibi Ald. Manutium.

25. εἰρώνευε.] Male, ut puto, pro Αἰωρεῖτο, ab αἰωρῶ, *pendere, ſuſpenſum eſſe.* Qui enim in periculo verſantur, animo pendent, ob exſpectationem incerti eventûs. Deinde τὸ σκάλλειν optime convenit verbo αἰωρῶ. Nam & homines, & naves in alto navigantes, vel in falo fluctuantes, à Græcis dicuntur μετέωροι σκάλλειν, vel μετέωρα σκάλλ. Μετέωρ⊛ autem deductum eſſe ab αἰώρᾳ conſtat. KUST. Recte V. Cl. Conf. v. Αἰωρήμεν. Videtur autem εἰρώνευε ſcriptum pro εἰωρεῖτο, transpoſitis literis: quod pro Σωρεῖτο, ſive Σωρεύετο, & hoc pro Αἰωρεῖτο. Conf. v. Σωρῆ, Σωρήσατο, & ſeqq. item v. Ἄωρε, Ἤωρε, & Ἠωρεῖτ. . . . ταλαντεύετο. Conferebam aliquando v. Ἀρεχόμενοι. σκαλλόμενοι, &c. Sed priora præſtero.

26. Εἴρων. . . . ἄλαζόν.] Hæc apud Ariſtot. & Suidam ſunt oppoſita: quod probat Ulpian. in Demoſth. Orat. I. *in Philipp.* p. 35. Ceterum conf. ſup. v. Εἴρων.

27. Κολακεία.] L. κολακεία. STEPH. Ita & Phavor. Conf. inf. v. Ἰρανεία, & ſup. v. Ἀλήθεια. . . . . ἀκολουθία. Cyrill. Lex. MS. explicat: κόλακεία χλεύη.

28. εἰρωνεία ἐστὶ &c.] Tollendum forte diviſionis ſignum. Vel potius ex alio fonte hæc hauſit.

29. Εἰσαγαγόντε. . . . Δυσεὺς.] Eſt fonte varia lectio loci Homerici *Il.* M. 18. ubi vulgo, εἰσαγαγόντε. Loquitur ibi de Neptuno & Apolline.

30. Εἰσαγγελία.] Εἰσαγγελεὺς, pro ὁ μηνύτης, apud Xenoph. L. III. *Hellenic* p. 99 SOPINGIUS. Vid. Harpocrat. & Suid. Conf. Polluc. VIII. 51—53. ubique lacerp. Ulpian. *Enarr.* p. 231. & Def. Herald. *Obſ. & Emend. cap.* 49.

31. εἰσαγαγέσ.] Reſpexit ad Hom. *Il.* O. 240. ubi metri gratiâ legitur, ἰσαγαγέσ. Νῦν δ' ἰσαγάγε Διὸς, l. c. *Enarr.* in Demoſth. *Orat. contr. Mid.* p. 151. *fin.* ubi tamdem verba.

32. Εἰσαγωγεῖς.] Ab εἰσάγω, εἰσαγω, εἰσάγομι, εἰσαγωμι, εἰσαγωγεύς, ſecundum regulam. An ab εἰσαγείω deductum eſt εἰσαγώγιον, unde εἰσαγίσκω, & Εἰσαγίσκος. G. Lege εἰσαγωγεῖς, & modo εἰσαγωγίζω, per ῑ. Conf. l. *Reg.* XXI. 15. ubi Cod. Vatic. εἰσαγαγόντι αὐτόν. Eſt Perfect. Atticum, cum p'enoatimo literæ ᾱ. BIEL. Thomas Mag. Εἰσάγω. κωλύω ἢ εἰσαγάγω. &c. Mœris Attic. εἰσάγω, Ἀττικῶς· Εἰσαγάγομεν, ἑλληνικῶς.

33. Εἰσαγωγεῖ.] L. Εἰσαγωγεῖς. SCAL. Peſſime . . . γὴς exhibet Ed. Schr. Sed nihil mutandum eſſe, docet Ulpian. *Enarr.* in Demoſth. *Orat. contr. Mid.* p. 151. *fin.* ubi tamdem verba.

34. Εἰς ἀγορὴ Μάνης.] Servi nomen eſt Μάνης, ut ex Theophraſti *Teſtamento* notum eſt. [apud Diog. Laërt. I V. p. m. 337.] Ælian. *V. H.* XIII. 28. Mneſarchus [Mneſimachus] in *Hippocrapho*, apud Athen. I. IX [p 402. F] & Demoſth. κατὰ Στράτων *in fin.* [*Orat.* I. p. 619. *ult.*] VA-LES.

των. ἰμφαίνῃ γὰρ, ὡς οἱ ἀγρῷ ἀχρεῖμε μᾶλλον ὄν☞ [1] τοῦ αἰκέτου.

Εἰσαγωγικὸς [2]. τελεσ. ἀχρεῖος [3].

Εἴσαιτο [4]. δόξειεν. ὁμοιοῖτο.

Εἴσαιτο [5]. ἀμοιώθη.

Εἴσαιτο, ὡμοιώθη.

* Εἴσαιτο δὲ [6] Φθοῆγιν ἰῇ Πελάμων ——

Εἰς ἅλα. εἰς Ψ θάλασσαν.

Εἰσαμέν☞ [7]. ὁμοιωθεῖς.

Εἶσαι. ὑπῆρχεν. συνῆκεν, ἢ ἤδεισαν, ἢ ἐπιγίνωσκον.

Εἴσαιτε [8]. ἔδιξαν. ἐφάνησαν.

Εἴσης [9]. ἐξ ἴσου πᾶσι μεμιξοιδύης.

Εἴσατο [10]. ἠμφισατο [11]. εἰσῆλθεν.

Εἴσας. Φρέας δίκρητες, ἀγαθάς. ἰσοπίχους [12].

Εἰσαφάσματα εἰσπλήματα [13]. Ἀπὸ τοῦ Εἰσαφίεναι, ἢ σαφίζεσθαι. Αἰσχύλ☞ Πεμφθεὶ λυομένῳ [14].

Εἰσβάλλ. εἰσέρχ☞.

Εἰς βοῦς. Ἀθλεύσας ἡμέρᾳ οὔπω χαλεῖται τοῦ Βοηδρομιῶν☞.

Εἶς βροτὸς. εἷς ἄνθρωπ☞.

Εἰς δεῦ [15]. οὕτω Πιερικὴν τὰ εἰς ωσιδοίαν λήμματα ἀπεγράφετο.

Εἰσδύ☞. εἰσέρχ☞.

Εἰς

LES. Proverbii hujus etiam mentiu fit in *Vaticana Proverb. Appendice*. [I. 77. ubi vide *Not.*] *Mones* autem pro nomine fatui legitur apud Ariſtoph. *Ran.* ϒ. 996. *Acrib.* ϒ. 1311. & alibi. KUST. Conf. Ariſtoph *Avib* ϒ. 523. & Schol.

1. Ὄντως] Sic Ed. Schrev. Reſcripſi εἶδ☞, ut priores, & Phavorim.

2. εἰσαγωγικὸς.] *Novellas*, & *incipientes*, i. e. eos qui primis rudimentis ſunt addicti. MAUSSAC. Vid. Meurſ. *Gloſſ.* p. 53. [v. Ἀρχέλαος.] Salmaſ. ad Tiebell. p. 331. [T. II. *H. A.* p. 372.] SCHREV.

3. Τραγικὸς.] Sic Ed. Schrev. qua deceptus *Jf. Voſſius*, ἀγωνικὸς legit. Sed ἀγωγικὸς priores Edd. & Phavor. qui male τυφὸς. Ἀγχέμολος ſunt *inepti*. Eſt vox recentioris Græcitatis, de qua vide Meurſii & Cangii *Gloſſ. Gr.* item Sulcer. *Tanf.*

4. Εἴσαιτο.] Hom. *Il.* α. 215. Repetitur infra poſt v. εἰς ἅλα. Coofer & v. αἴσατο.

5. Εἴσατο. ἀμοιώθη.] Hom. *Il.* β. 791. ſive *Cat.* 298. ubi ſimiliter Schol. Conf. ſup. v. Ἔσσατο, inf. v. Ἴσατο, & Fr. Nanf. *Gr. Sec.* ad Nonn. p. 54.

6. Εἴσατο δὲ &c.] Vid. *Not.* præced. ubi locus.

7. εἰσαμέν☞.] Confer ſup. v. Ἐσσαμέν☞.

8. Εἴσατε.] Hom. *Il.* Μ. 103. Conf. Suid. & Apollon. *Argon.* I. 718. ibique Schol. & *Not.* & modo v. Εἴσατο.

9. Ἔσης.] Vide infra ſuo loco, & ſup. v. Δαιτὸς ἴσης, quod & poſt v. εἰσίφρων. Ordo hic Ἔσης (ut mox) & μεμιξοιδύης poſceret. Sic Hom. *Il.* Α. 306. & alibi. Nihil tamen mutaverim potius. *Kuſterus* notaverat: „ Reſpicit ad „ phraſin Homericam, δαιτὸς ἴσης, i. e. convivii, in quo „ portiones æqualiter dividebantur. „

10. Εἴσατο. &c.] Hom. *Il.* Δ. 138. Schol. δῦσε. Conf. Schol. *Il.* Μ. 118. ubi trea adfert ſignificationes. Sed ἠμφίεσατο pertinet ad Εἵσατο, ſive Ἔσατο. Apud Athen. l. V. p. 209 B. εἵσατο, pro *ſtatuit*, ut Interpres, in Epigrammate Archimeli; cujus Poëtæ nomen in *Ind.* Athenæi deſideratur inter Auctores. Conf. Phavorin & vide inf. v. Ἔσσο, item ſup. v. Ἐκτεδέλλω, Ἔσσατο, Ἴσθμιον, &c. Non diſſimilis notaverat Cl. *Kuſterus*: „ εἵσατο (inquit) pro Ἔσσατο, „ quatenus exponitur per ἐφόρεσατο. At quatenus redditur „ ἐνέδυτο, eſt ab εἶμι, εἷς, ἕσθω, venio; cujus verbi Futurum eſt εἵσομαι, & Aor. I. εἵσάμην. Hom. *Il.* Α. 138. „ . . . Δὴ σὸ δὲ εἵσατο κῦμ Ϋ. Ubi εἵσατο junctum duabus „ illis Præpoſitionibus, Δὴ σὸ, ſignificat *penetravit*, *per-* „ *vaſit*. Conſer etiam inf. v. αἴσασθαι. „

11. Ἠμφίσατο.] Scrib. ἐμφίσατο. MUNKER. KUST. Nihil muto. Dicitur enim & ἀμφίεσθαι. Sic ἀμφίεσται, & ἀμφίεται. &c.

12. Ἴσιαι. . . . ἰσοπίχους.] L. ἰσοπίχεις. ex Schol. Hom. *Il.* Α. 306. & Β. 671. ſive *Cat.* 178. ac Phavor. Pro quo inf. ἰσοπίχους, in v. Νῆας ἴσιας. Etique hæc ſignificatio diſtinctæ a ceteris, quæ ad Ἴσιαι φρένες pertinent: ideoque punctum poſt Ἴσιαι reliqui, quia gloſſa tum ad φρένες, tum ad ἴσιαι reſpicit. Inf. Ἴσιαι, ἀγαθαί. Conf. v. Φρένα ἴσιαι. ſic eam ibi legend. pro ἴσιας, ne bis idem dicatur.

13. Εἰσαφ. εἰς ἔπλησμα.] Reſcripſi uno vocabulo, εἰσπλησμα, ut Hag. & Phavorin. Vid. inf. v. Ἔπλησεν.

14. Αἰσχ. Πεμ. λ.] Vid. Stani. ad Æſchyl. p. 712. & 860.

Εἰς Διονύσῳ [16]. πρὸς Διονύσιον.

Εἰσδεδέμενα. εἰσηρτημένα.

Εἶσαι [17]. γνῶσι, γνῶθι. συνῆκε, σύνιε [18].

Εἰσδύσῃ [19]. εἰσπλεύσῃ.

Εἰς ἑ. πρὸς ἑαυτόν.

Εἰσίδῃ. εἰσίδῃσιν. Θέσις γὰρ, τὸ ζίζειν.

Εἰσίτω [20]. εἰσερχέσθω.

Εἰσίδεσκεν. ἐθέασατο.

Εἰσκάμα[ξ] [21]. εἰσῆλθεν.

Εἰσλάων [22]. εἰσρήσειν μέλλων.

Εἰσλαύσα[ξ] [23]. εἰσερχόμενα.

Εἰσμηχανίζ☞. τὰ εἰς πολέμους ἐμπειρίας χάριν ἀπίσω.

Εἰς ἰμφανῶν [24] χελίζαι[ξ]ν. ἢν ἡμεῖς χαλοῦμεν, ἰμφανίσαι ἐθέλω.

Εἰς ἴρεσν [25]. εἰς δυλείαν.

Εἶσιν. ἐκπλήζει [26]. ἴδρυσιν.

Εἰς ἴσθιδ[ι]ν [27]. εἰς αὔξησιν.

Εἰς ἴσλει [28]. εἰς ζῆτλα.

Εἴσατο [29]. δόξειεν.

Εἰς ἰσλεῖ [30]. εἰς κοίτλα.

Εἰσίφρησεν [31]. εἰσηγαγεν.

Εἰσίφρικεν [32]. εἰσπεπλ[ε]κται. εἰσαφῆκεν.

Ἔσης [33]. εἰς ἴσον ἐχέτω μεμεισμένης. —— δαιτὸς ἴσης.

Εἰσηγεῖτλω. εἰσήγαγε. δύικᾶς.

Εἰ-

15. εἰς δεῦ.] Vid. Plutarch. in *Pericle* [p. 164. E.] Thucyd. l. V. Schol. Ariſtoph. ad *Nub.* [ϒ. 857.] Zenob. *Cent.* III. 91. & Schott. *ibid.* VALES. Vid. *Miſcell. Obſ.* VI. 1. p. 271. ubi de ſumma pecuniæ, a Pericle ſub hoc titulo datæ, agitur. Conf. Suid. v. Δεῦ, & v. εἰς δεῦ, & v. εἰς τὸ δεῦ. Adde Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 608. & ſup. v. Δεῦ, ibique *Not.* Vide etiam mox *Not.* in v. Ἴσης. . . . σύνιε.

16. εἰς Διονύσῳ.] Moeris Atticiſta: εἰς Διονύσιον, Ἀττικῶς· πρὸς Διόνυσον, Ἑλληνικῶς.

17. Εἶσαι.] Hom. *Il.* Η. 226. Schol. γνῶζε. Similiter per Futur. & Imperativ. exponitur inf. v. εἴδω.

18. Πεφυσι, σύνιε.] Non pertinent ad δῦσαι, ſed ad v. εἰς δεῦ, paullo ante. Supra: Δαιτὸς ἴσης. . . . σύνιε. Δαίτυος, ωσπερ ωσπέρου.

19. εἰσδύσῃ.] Leg. εἰσδύζῃ, ob εἰσδύομαι. KUST.

20. Εἰσίτω.] L. εἰσίτων. IS. VOSS. Vid. inf. poſt v. εἰσί.

21. Εἰσκαμα[ξ]ν.] Conf. v. εἰς μυλῶνας, & Phrynich. v. Συνδεῖσθαι. KUST.

22. Εἰσλάων.] Hom. *Odyſſ.* Κ. 83.

23. Εἰσλαυσα[ξ].] Vid. Turneb. *Adverſ.* p. 30. SCHREV. Conf. v. εἰσλαύζει.

24. Εἰσιμφανῶν καὶ.] L. εἰς ἰμφανῶν καθίζειν. Vid. Harpocrat. p. 94. SCHR. VALES. HEINS. Vid. Pollux. VIII. [33.] Unde ἰμφανὴ ἔλεγχ☞ Xenoph. l. V. Ἑλλ. p. 324. cui opponitur ἀφανὴς ἔλεγχ☞, de qua Harpocrat. VALES. Legendum eſſe, εἰς ἰμφανῶν καθίσαι[ξ], jam alii monuerunt. ICti Romani *ad exhibendum* vocant. KUST. Conf. Suid. & Mauſſac. ac Valeſ. ad Harpocrat.

25. εἰς ἴρεσν.] Vid. ſup. v. ἄρεσν.

26. Ἐκπλήζει.] L. Εἶζε. ἐκπλήζει. ex *Il.* I. [200.] ARCER. Scribo: εἶζε. ἐκπλήζει. Huic mendo patrocinatus eſt & Phavorin. qui illud retinuit. Locus quem reſpicit, tum alibi, tum *Il* Η. [57.]

Καθὴ Ἀγαμέμνων εἶζε ἰκανμέλος Ἀχαιῶν.

HEINS. Præcefferat: . . . τοὶ δ' ἰμπλήζαν ἄνακτα. Infra: καθὴ εἶζε κατακτήζ[ι]. pro quo Schol. Hom. *Il.* Γ. 382. ἐκπλήζ[ι]. ut hic. Conf. v. Ἴδρυσε. & v. Ἵδρυ. & omnino Etym. M. v. κίζω, & ſup. *Not.* in v. αἴσασθαι, inf. in v. Ἔσσο.

27. εἰς ἰσθιδ[ι]ν.] Infra: Ἐκπλήζει. . . . καὶ ἐ αὔξησε.

28. εἰς ἴσλει.] Ariſtoph. *Acharn* ϒ. 171. Vid. ibi Schol. & inf. *Not.* in v. Ἔσας, & Ἔσο, ubi varie poſt videbis.

29. Εἴσατο.] Hom. *Il.* Β. 215. KUST. Vide ſupra ſuo loco.

30. Εἰς ἰσλεῖ.] Hom. *Iliad.* Α. 115.

31. Εἰσίφρησεν.] Ita apud Ariſtoph. *Equit.* ϒ. 4. quoſdam Codd. legere, pro εἰσίφρησεν, notat ibi Scholiaſtes. Vid. inf. v. Εἰσφῆκεν, & ſqq. & v. Ἐπεισφρησαντες. Conf Suid. *h.* v. & in Εἰσφήκασι. & inf. *Not.* in v. Ἔσφρε).

32. Εἰσίφρικεν.] Eurip *Troad* p. 323. . . . καπὶ Ἑλλησῶν ἴσα Θεὸς εἰσφρήκασιν. HEINS. Scribe εἰσίφρησεν. pro Εἰσίφρικεν, ab εἰσίφρησε, vel εἰσίφρησα. KUST. Ven. Flor & Phavorin Εἰσίφρησεν. Vid. *Miſc. Obſ.* V. 2 p 292. & Æg. Menag. ad D. Laërt. I. 102. ubi alii εἰσήφεσαν, vel εἰσήφεσξαν, alii εἰσίφρ[ι]σαν.

33. Ἔσης. &c.] Diſtinctionem poſt ἐκάτερ ſuſtuli, repoſui.

Εἰσηγῆται· συμβουλεύῃ [1]. πιθετῆ.
Εἰσηγήσαλ@. τὰ αὐτά.
Εἰσηγήσως. διδασκαλίας, @διδαχῆς.
Εἰσήγησις. τὰ αὐτά.
Εἰσηγητῆσαι [2]. ὅταν ἄρχηται βουλεύειν, ἢ δίκην.
Εἰσηγητής. διδάσκαλ@. @διδαχῆς. εἰσακτής. σύμβουλ@.
Εἰσηγοῦμαι· συμβουλεύω, @διδαχῆ, διδάσκω [3], πιθετῶ.
Εἰσήλασεν [4]. εἰσῆλθεν.
Εἰσήλατο [5]. εἰσεπήδησεν.
Εἰσηλῆν [6]. εἰσέρχεσθαι. εἰσελαύνειν.
Εἰσηλύσατο [7]. τίμημα εἰσόδου, ἢ τέλ@.
Εἰσήρρησεν [8]. εἰσεφθάρη.
Εἴσης. ἰσομοίρως [9]. ἴσης.
Εἰσῆ [10]. παύσῃ.
Εἰσθᾶι [11]. πορεύεσθαι, ἢ πορεύειν.
Εἰσθμός [12]. εἴσοδ@ ὕδατ@ στεν.
Εἰσὶ. πορεύῃ ἢ ἄρχεται.
Εἰσὶ σὶ. τυγχάνουσιν, ὑπάρχουσιν.

Εἰ-

Εἰσίασιν [13]. εἰσίασι.
Εἰσίεις [14]. εἰσέρχῃ.
Εἰσίησι. εἰσέλθοι.
Εἴσιθι. εἴσελθε.
Εἰσίθμια [15]. εἴσοδ@ στεν.
Εἴσιμεν. εἰσερχόμεθα.
Εἰσίοντο [16]. εἰσήρχοντο.
Εἰσίμεν. εἰσίερται.
Εἰσίτω. εἰσελθέτω.
Εἰς κάλλ@ * [17]. τὸ καλλιγραφεῖν. ὅταν δὲ, ἀμελλᾶζ [18].
Εἰσκεκειμένον. ἐπεισαγόμενον, ἢ ἐπίσκεπτον.
Εἴσκομεν [19]. εἰσχωμεν.
Εἰσκόμεν. εἰσχεόμεθα.
Εἴσκειν [20]. εἰσχεῖν, ἀμαυῶν, δυκεῖν.
Εἰσκεκαυσί [21]. οἱ Ἐφέσιοι. ὡς Ἀντίμαχ@.
Εἰς κόρακας [22]. ἐς τὸ σκότ@.
Εἰσκεκυφ. εἰσχωρεῖζ [23]. μεσίζ.
Εἰσκείνετο. εἰσφέρετο. κείνατο.
Εἰσκυκλιαζ [24]. @ξειφέρειαζ.
Εἰσκυκλήσας. @ξελθών.

Ἐί-

fuique post *μαιμακτήριον*: ut Hag. Ed. Δωδ; ὕτος est apud Hom. *Il.* Δ. 48. &c. Vid. sup. v. Δωδ; &c. item post v. *εἶσαν*, & inf. suo loco v. *ἴσος*. Hoc enim loco series postulatet Nominat. *ἴσος*.

1. *εἰσηγ. συμβουλεύει.*] L. *συμβουλεύῃ*: ut Phavor. Scil. priori litera vocis sequentis adhæsit fini præcedentis. Similiter mox in v. *εἰσηγήσως*.

2. *εἰσηγητῆσαι.*] Idem quod *εἰσιτήσαι*: de qua voce vide Suid. KUST.

3. *εἰσηγ. - - - διδάσκω, vel.*] L. *διδάσκω*, ut Phavor. Vid. *Not* penult.

4. *εἴσηλασεν.*] Conf. sup. v. *εἰσελᾶσι*, & *εἰσελαύνοζα*.

5. *εἰσήλατο.*] Vid. *Not.* in v. *Ἀλίαζ*, & inf. v. *ἐπήλατο*.

6. *εἰσηλῆν.*] Vox suspecta. An pro *εἰσιέναι*? Sed vide *Not.* seq.

7. *εἰσηλύσατο.*] *Itineris* & *viæ pretium*, sive *portorium*. Nec recte Bulenger. *cap.* 6. *de Portorio*, *Lib. de Vectig. P. R.* putat, nomen hoc ab *εἰσηγεῖσθαι*, i. e. *ingredior*, deflexum esse ab *εἰσαγωγεῖς*, quod est *introducere*. MAUSSAC.

8. *εἰρρησεν.*] Lege meo periculo, *εἰσερρύη*, ex Aristoph. *Equit.* p. 383. [*v.* 4.] *ἐξ οὗ γὰρ εἰσερρύη ὁ τὴν οἰκίαν, a quo tempore cum suo malo introllit ædes.* Et series literarum hoc etiam poscit apud Hesych. Simplex *ῥύζα* habet etiam Comicus p. 267. [*v.* 1223.] L. BOS *Animadv.* p. 125. Scribendum esse *εἰσῥύζαν*, vel series literarum ostendit. Sumtum est autem *τὸ εἰσῥύζαν* ex Aristoph. *Equit. v.* 4. Vide etiam Suid. v. *εἰσῥύζαν*, à quo itidem verbum hoc exponitur *εἰσιτᾶσθαι*. KUST. Conf. Schol. Aristoph. in *Equit. v.* 1223. & Suid. v. *Ἥρμαζεν*. pro quo male inf. *Ἡθμάζεν*, ut notat Cl. Kuster. *D. Anal-Gronov.* p. 40. ubi similiter *εἰσῥύζαν* correxit *b. l.* ex literarum serie; ut & olim *Jungerm.* ad Polluc. IX. 158 ad verba: *εἰσιτᾶσθαι*, *εἰσιτήσαι*, *εἰσιτήσασθαι*, &c. (quam postremam vocem non intellexit Hieron. Wolfius *Annot.* in Nicetam Choniat. ad p. 100.) *εἰσρρύη*, per unum *ῥ*, legi III. *Is. Vossius*, & Doct. *Bergler.* ad Alciphron. III. 55. p. 408. ubi *εἰσρρύζα* in Textu. Conf. Suid. v. *εἰσῆρχεν εἰσῆγεν*. &c. Sed *εἰσῥύζαν* exhibent etiam Etymol. M. Suid. & Thom. Mag. qui duo eandem Comici locum ex *Equit.* adferunt. Conf. Phavorin. & sup. v. *Ἀπῆλθεν*. Inf. v. *εἴρυσε*. &c. & v. *Ἤρυσεν*. Scilicet truncata in medio syllaba, ut sæpius. Vid. sup. *Not.* in v. *Ἀπολῆζαι*.

9. *εἴσης. ἰσομοίρως.*] L. *ἴσης. ἰσοκοίρως*. M. MEIBOM. Immo *ἰσομοίρως*, ut Phavor. & Schol. Hom. *Il.* A. 468. Ita correxit etiam *Kuster.* Conf. sup. v. *Εἶσεν*, post *εἴσαντ*, & post *εἰσιθμεῖν*.

10. *εἴσῃ.*] Pro *ἴσῃ*, i. e. *ἴσαι*.] Vid. inf. *Ἥσυ*. [& *Ἡσαι*, & *Ἥσυ*.] IS. VOSS. Conf. v. *Ἥσυ. κίκαζεν*. Vide etiam v. *Αἴζαι*.

11. *εἶσθᾶι.*] Est vox Homerica, *Il* K. 450. ubi a Scholiaste exponitur, *ἴσθι, πορεύσῃ, ἐλεύσῃ*. KUST. Ita sup. v. *εἶσιν*. per Futur. & Imperativ. reddidit. Quomodo Latini, *salutabis* pro *saluta*. &c. Res nota, cujus ratio patet.

12. *εἴσθμος.*] Hinc *Isthmus* Confer mox v. *εἰσίθμια*.

13. *Εἰσίασιν. εἰσίερται.*] L. *Εἰσίαζεν*, ex *Exod. ad Hebr.* IX. 6. ubi similiter Glossa. Diphthongus *ει* in 2. fegq. etiam in *ι* mutanda. Mox: *εἰσίαζεν. εἰσίερχον*. &c. Conf. sup v. *εἰσίεν*, post *εἰσίᾶζ*.

14. *Εἰσίεις.*] Vide mox v. *Εἰσίερχ*.

15. *Εἰσίθμια.*] Vox hæc legitur in Oppian. *Halieut.* L. I. teste Eustath. in *Odyss* p. 670. *v.* 46 Vid. inf *Ἀναῖδι δ' εἰσίθμια*. SOPING. Hom. *Od.* 2. 264. Oppiani locus, (notatus etiam a G. D'Arnaud *Lect Gr.* p. 46.) est *v.* 738 *Αὐτὰρ εἰσίθμῶν, αὐτὰρ ὑδάτ*, &c. ubi al. *εἰς ἰσθμόν*. Vid. omnino Schol. Gr. ad *h. l.* & sup. v. *Ἰσθμός*. Conf. Etym. M. & Suid In genere est *introitus*. Ut enim hic *στεν*, sic *ἄρδην* jungitur ab Oppian. *Hal.* IV. 117. Contra *ἔξοδ@* inf. est *ἔξοδ@*. Vide etiam *Not.* in v. *Ἐξίμεν*.

16. *Εἰσίοντο.*] Vid. sup. v. *εἰσίαζεν*.

17. *εἰς κάλλ@ * τὸ καλλιγραφεῖν.*] Lexicon vetus· *Antiquarius.* *@ξεκαινογράφ@. καλλιγράφ@.* apud Tunch. SOPING. L. *Εἰς κάλλ@ γράφειν, τὸ καλλιγραφῆν.* REINS. Locum mutilum sic supple: *εἰς κάλλ@ γράφειν. τὸ καλλιγραφῆν· τὰ δὲ ἀκολουθῆς, εἰς τάχ@ γράφειν.* Nimirum pro communi illo *καλλιγραφῆν*, elegantius dici *εἰς κάλλ@ γράφειν*, discimus ex Phrynicho *pag.* 20 Idem confirmat Thom Magister, ubi ait: *Εἰς τάχ@ γράφειν λεγε, ὅτι εἰς κάλλ@ γράφειν, Ταχυγράφ@ ἐστ, μοῦ Καλλιγράφ@.* Imperator Justinianus *Novv.* 42. c. 1. §. 2. *Γραφεῖο@ δὲ μόνῃ ἢ εἰς τάχ@ γραφοντων.* Ubi vides *καλλιγράφους* & *ταχυγράφους* distinguu. Distinxisse etiam hoc loco Hesychium conjicio ex verbo *ἀμαυῶν*, quod de *tachygrapho* dictum videtur. Nam supra *Ἀμαυῶν* exponitur, *εἰς ταχ@ γράφειν*. KUST. Recte *Heinf.* & *Kuft.* Ceterum Ill. *Jof. Scaliger* in libro suo, deleto asterisco, distinctionem tantum posuerat post verba, *εἰς κάλλ@*. Et forte *γράφειν* ibi subaudiendum, pro more Hesychii; quod in seq. expositione, *τὸ καλλιγράφειν*, latet. Conf. Inf. *ξεκαλλιγράφειν. καλλιγράφειν*.

18. *Ὅταν δὲ ἀμαυῶν.*] Hic aliquid deesse, omnibus patet. *Jof. Scaliger* supplet: *ὅταν δὲ ἀμαυῶν δοι, εἰς τάχ@*. Posterius certe respexisse Hesychium, docet *ipse* in v. *Ἀμαυῶν*. Conf. *Not.* præc.

19. *Εἰσκομεν.*] Hom. *Il* N. 446. & alibi.

20 *Εἰσκειν.*] Scribe *Εἴσκειν*, paroxytone. KUST. Absque dialyti etiam Suidæ Edit. Mediol. Kusteriana contra literarum seriem dedit *Εἰσκειν*, & sic Etymol. cum Eustath. ad *Iliad.* A. p. 837. 36. ABRESCH.

21. *Εἰσκεκαυσί.*] Leg. *Εἴσκαν Ἴασι*. Sunt *Ἴονες*. Vide in *Ἴονες*. SCHREV. Pessime *Εἰσκαυσί*, pro *οἱ Σαμιακοί* Nam *Ephesus* olim *Σαμαία* dicta, ut testatur Hesych inf. v. *Σαμαία*. Hinc corrigendus ipse Hesychius ubi, ubi sit: *Λιμαία. - - - ἡ Ἔφεσ@. Σαμαία*, vel *Σαμαΐς*, scribere debuit. A *Σαμαία*, secundum Inflexionem communem, fit *Σαμαιακός*, i. e. *ἐφέσιος*. Conf. sup. v. *Ἄρτεμις Λεφία*: ubi legendum est, *Ἄρτεμις Σαμαία*, vel *Σαμαΐς*, vel *Σαμαία*. Vitiosa autem lectio *Εἰσκαυσί* orta est ex pronuntiatione Græcorum, quibus *αυ* & *ευ* idem prorsus sonant: item ex confusione *ᾳ* & *ᾱ*, quæ litera in quibusdam MSS. adeo sibi similes sunt, ut ægre discerni possint. Præterea non hic solum apud Hesychium articulus cum nomine suo coaluit, sed etiam alibi: veluti ubi legitur, *Ἡδωναῖς*, pro *ἡ Διωνύσ@*; *Ἡλίγνη*, pro *ἡ λιγνύς*; *Ὁδυσσέως*, pro *ὁ Διωνύσ@*; *Αἰγιπτιάζειν*. pro *αἰγυπτιάζειν*. &c. KUST. Acuta & ingeniosa est Cl. *Kuften* emendatio. Conf. sup. *Not.* in v. *Ἀρτεμις Ἀρεμία*: & de articulo cum nomine suo coalescente Inf. ad v. *Ἡ πυθαίνει*, ubi fin immensum *Kusterus*. Neque tamen displicet prior illa emendatio, quam exhibuit *Schrev.* sive *Scapula* sit (cujus *Nota* & nomen præcessit) sive alterius Viri Docti. Nam a *Schrevelio* excogitatam non esse, quovis pignore contenderem, docentque satis reliqua hujus viri. *Εἴσαν Ἴασι* (*Ἴασι Schrev.*) correxerat etiam *Is. Vossius*: quod ob simplicitatem sane placebat quoque Cl. *Hemsterhusio* Nostro.

22. *Εἰς κορακας.*] Infra: *Εἰς κόρακας.* (quod *Ἀριδείκτου* ex toin Thom. Mag.) *εἰς ὄρνεα, εἰς τὸ σκότ@*. *εἰς ἄλυσσ*. Et *Ἐς ἄλυσσ. εἰς ἄδου*. Conf. Suid. & Inf. *Ns* in v. *Ἐς κορακας*

23. *Εἰσχωρεῖζ.*] Vocabulum Lexicis ignotum. Suidas et iam· *εἰσχωρῆσαι. εἰσχωρεῖ* v.

24. *Εἰσκυκλιαζ.*] Il. *Mscr.* *I. 24.* BIEL Vid *in'*. v. *ἐκ-*

Εἴσκω [1]. εἰκάζω, ἐμπῶ.
Εἰς κόνιν [1]. εἰς γῆν.
Εἰς λῆξιν [2]. εἰς τελεύτησιν.
Εἰς μελίτ(ης ἐνώμαζας [3]. παροιμία, ἐπὶ τῶν ὦδε δόξαν αὐτοῖς κακοῖς.
Εἰς νόον [4]. εἰς τὸ ἐπιὸν.
Εἰσάλμη. [5]. παρόσον. ἀναλώματα.
Εἰς οἶδν ἀφικόμενος [6]. ἀντὶ τοῦ, μετώρως πρὸς ὑπόπτευν.
Εἰσαικίζεται [7]. εἰσορμῇ. ἢ εἰσφέρεται. ἢ ἰδιοποιεῖται.
Εἰσάσιοι [8]. εἰσαίσκοι.
Εἰσαυχεῖζειν [9]. εἰσπορδύειν). καὶ εἰσαβρύνεσθαι.
Εἰσάωτ [10]. ἕως ἄν.
Εἴσομαι [11]. γνώσομαι. ὄψομαι. ὁμιλήσομαι. ἰδήσομαι. εἰσελεύσομαι [12].
Εἰσομάας. γνωσιθέας. ἐμισθώσας.
Εἰσόμβων. ὀδοιπορίαι.
Εἴσω [13]. ἀγαθόν.
Εἴσω). γνώσω). μαθήσω).
Εἰσορᾶν. βλέπειν.
Εἰς ὅτε [14]. ἕως ἄν.
Εἰς πρωΐαλιν [15]. εἰς γέλωτα.
Εἰσπαπαιότης [16]. εἰσπεπαιδεύκεις.

Εἰσ-

πωλῶ). & Cl. Kuster. ad Aristoph. *Thesmoph.* v. 774. Conf. inf. ad v. 'Ιαπωλῶ, & ad v. Κωλιὰς *Not.* item Suid. v. Σκαπανόλαιον, & v. εἰσαπωλῶ.

1. 'Εἴσω.] Vid. sup. v. εἴσομαι, post 'εἰσόμενος & paulo superius v. 'εἰσαπωλῶ, & seqq.

2. Εἰς ἄπαν. εἰς γῆν.] *Psalm.* XXI. (XXII.) 29. οἱ πεδόβιοι τοῦτος εἰς τὴν γῆν. Symmach. εἰς ἄπαν.

3. Εἰς λῆξιν. εἰς τέλ.] Infra: Λῆξις. τελείωσις.

4. Εἰς μελίτ. ἐνώμαζας.] Vid. Zenob. [III. 53.] p. 66. SCHR. Conf. Suid. & Eustath. (a *Sopng* & *Kust.* laudatum) ad *Il. M.* p. 897. 57. & sup. v. εἰσαμάζω.

5. Εἰς πάλ.] Suid. expl. εἰς τὰπὶν. Inf. Νεῶν. εἰς τὰ ἐπίσω, ἢ νεῶν ἐπ. Ita & *h. l.* post ἐπίσω, *Bruno* addit ἐπ.

6. Εἰσαλμη.] Eustat apud LXX. *Dan.* XII. 13. Unde IV. *Reg.* XII. 4. ἀργύριον . . τὸ εἰσαλμήζόμενον εἰς τὴν οἰκον. quem locum *Sapieg.* notavit. Sic εἰσαλμήζειν & ἐξαλμήζειν in Coteler. *Eccl. Gr. Mon.* T. I. p. 180. ubi non semel σφυρὶς meminit, pro redditu quod infra vide.

7. Εἰς οἶδν ἀφικόμενος.] Male forsan pro, εἰς σκοπὸν ἐφικόμενος, i. e. qui in altum navigavit, sive qui è portu in altum salit. Confer quæ notavimus supra ad v. ἀφικόμην. hUST.

8. Εἰσαικίζ). &c. εἰσπαίσκω.] Infra: Οἰκησόμενον. εἰσκαίσκον. Suidas: 'Εκγυάγιον. σφυρωσόμενον, εἰσπεσόμενον. Confer quæ notavi ad *Gloss. N. T.* p. 107. ubi σφὺρ λῆψι (*Rom.* XI. 15.) redditur per τὸ εἰσκαίσκον, τὸ σφυρηλάτιον. Adde Schol. Hom. ad *Iliad* Σ. 209. & inf. v. Προσκαίσκω.

9. Εἰσαύλ.] *Job.* XXXIX. [12.] εἰσαύλ. PERGER.

10. Εἰσαχρεῖ.] Æschyl. p. 12. SCHR. Locus est *Prometh.* v. 122. Habet etiam Hom. *Od.* I. 120. ubi Schol. εἰσορῶσ), ἐνίσχυ). Conf. v. 'Εσαχεῖ.

11. Εἴσομαι.] Vox Homerica. Infra minus recte 'Ισόμαι. Confer mox v. εἰς ὅτε.

12. Εἰσομαι.] Infra: 'Ισόμαι, ἢ εἰσομαι. γνώσομαι. Conf. sup. v. Εἴσω, εἴσομ, εἴσον, &c. & omnino *Not.* in v. 'εφγνῶν. . . . γνῶναι. Sequens ἰδήσομαι pertinet ad εἴσομαι, cum adspiratione.

13. Εἰσελεύσομαι.] Vide supra ad v. εἴσωρ. KUST.

14. Εἴσον ἀγαθόν.] Sup. 'Εἴσω φρενὸς expl. ἀγαθόν. Conf. v. 'εἰσ. Quare non accedo *Jano Vitio*, ad oram libri sui corrigenti, γνῶσι. Infra etiam: 'Ισα. . . . ἀγαθὸ. Est enim Εἴσον (notante *Kustero*) pro Ἴσον, i. e. Ἴσα, proprie æquale.

15. Εἰς ὅτε.] L. εἰς ὅτ. ἐπ. εἰς ὅτ. ἐπ. εἰς ἄν. παροιμία. Eadem Phavorin. qui εἰς ὅτ. ἐπ. Sup. ἕστων.

16. Εἰς σφυρηλάτ.] *Psalm.* XLIV. 16. [XLIII. 14.] SCHR. Sic & *Ps.* LXVIII. 14. Et Jerem. XXIV. 9. εἰς σκάνδαλον, καὶ εἰς σφυρηλάτ. pro quo in *Sap. Salom.* V. 3. εἰς σφυρηλάτ. ἀνοήτων. Conf. Suid. Similiter *Kusterus*: „ Est Phrasis apud LXX. Interpr. frequens, quæ dicitur „ de iis, qui aliis fiunt fabulæ, vel ludibrium. Jer. XXIV. „ 9. 'Εσαι εἰς ἀνάθεμα, καὶ εἰς σφυρηλάτ. i. e. prorsus: „ *erunt aliis in proverbium.* Nam in Hebraico est שמה „ *quod proverbium* notat „

17. Εἰσπαπαιότης.] Vid. Suid. & Inf. Περιπαπαίσκειν. In *Scholiis Basilicis* p. 113. Εἰσπαπαῖν. εἰσερχεσθαι. IS. VOSS. Ad Isaiph. *Phot.* v. 805. 'Εκπαπαίσκειν. Schol. εἰσπηδᾶν, ἐκπηδᾶν. Conf. Suid. v. 'Εκποπαίσκειν, & v. εἰσπαπαίνω, ut & sup. v. Διαπαπαίσκειν, ibique *Not.*

18. Γύπαιπος.] Vid. Suid. & Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 349. nov *Ed.* Conf. v. præced.

19. Βραίπης.] Forte ἀπαίπης. BIEL. Leg. ἀπαιπεῖς. Vid. seqq. & inf. v. Πρόβυρις. ἀπαιπεῖς. Conf. *Misc. Obs.* VI. 3. p. 590. & de confusione lit. *a* & *i*, *Not.* in v. 'Εγκρίβην.

20. Εἰς ῥα. εἰς δὲ.] Scribendum εἰς ῥα. εἰς δὲ. KUST. Admisit εἰς ob sequentia, εἴς ἑνός.

21. Εἴσιν.] L. 'Εἶσιν. *Iuslum.* IS. VOSS. Nescio utrum pejus. Altius est vulnus quod hic refidet. εἴσιν respuit series, quæ 'Εἶσιν postulat. Hoc autem pro 'Αἶσα potius videtur, ut fæplus in hac litera E pro A. Porro 'Αἶσα, ex confusione literarum A & A, est pro Αἶσιν, i. e. *Iustum.* Sic infra: Αἰσιμᾶς. . . . *Iustissimus.* Et: Αἰσίμ. ἀξιόμαλα. Conf. v. Ἀσίζομαι. Ex eadem confusione literarum A & A, infra Λᾶξιν, ἐμμανῆ, & Λᾶξις, ἐμμανῶς, est pro 'Αἶξιν, & 'Αἶξις.

22. Εἰς τέλ. ἕως γάμ.] εἰς τέλ., id est, ἕως γάμου, usque *ad nuptias, donec ducas uxorem.* Vid. inf. Περιτέλλειν. Hæc enim glossa potest hinc lucem accipere. MAUSSAC. εἰς τέλ. ἕως γάμου. Sic distinguendum. Vid. Τέλειος. IS. VOSS. An legendum, ἕως γάμου ἢ Νυμ τέλ. etiam γάμου, sive *nuptias* significat. KUST. Forte, ἕως γάμου. Supra: Γάμ. γαμίσκομαι, γάμημα, Dio Chrysost. Orat. XXXII. p. 366. B. ἀφὶς εἰς τέλ. ἐλθὸν τὴν σύνεσιν ἐφέροντες. Voce γάμ. utitur Æschyl. in *Agam.* v. 1230. Achill. Tat. I. p. 19. Τὸν μὰ μάλιστα ἀθανάτων εἰς τέλ. τὴν ψυχὴν ἐξίκανε. ABRESCH. Malim simpliciter, ἕως γάμου, cum jota subscripto, ut Viri Docti. Conf. v. 'Εκτέλει.

23. Εἰς τὸ ἀνοχὴν. εἰς τὸ ἀνοχὴς, &c.] L. εἰς τὸ ἀνέδην λέγειν. IS. VOSS. Lege & distinge: ἐπὶ. ἀνέδην. † εἰς τὸ ἀνοχὴ. εἰς χεῖρα, &c. Quod ad ἔπι adtinet, est idem quod ἔπι, ab ἵστημι, vel ἵω, *induo.* Infra: 'Επὶ ἀβλάβειαν. i. e. *amictus*, vel *indutus erat.* [Conf. v. 'Επὶ, ἔπιτο, &c.] KUST. Lege & distingue ita: Ἔπι. ἀνέδην. † εἰς τὸ ἀνοχὴν. εἰς χεῖρα, &c. Firmat emendationem Lex. Cyrilli. MS. Brem. in quo εἰς τὸ ἀνοχὴ exponitur, εἰς τὸ χεῖρα, & nihil præmittitur. BIEL.

24. Εἰσφορᾶς.] Antiphon *Orat.* III. p. 39. SCHR. Suid. etiam capt. τέλεσμα. Lex. MS. Rhetor. *Bibl. Coislin.* p. 491. addit: περὶ φόρου, ἐσαγωγὴ. Conf. Ulpian *Ænar.* ad Demosth. p. 128. B. Occurrit vox in uno tantum loco apud LXX. *Exod.* XXX. 13. 14. 15. 16.

25. Εἰσφρῆσαι.] L. εἰσφρῆναι, & vid. Joseph. *Ant.* XVIII. 4. BIEL. Utrumque dici potest: ab εἰσφρῆσαι, vel εἰσφρῆναι. Confer omnino H. Steph. *Ind.* v. εἰσφρῆσαι. Mox pro εἰσπεσεῖν malim εἰσοικῆσαι, ut in v. seq.

26. Εἰσφρησαι.] Ed. Flor. εἰσφέρασαι. Ita sup. Εἰσφρᾶσαν: ubi vide. Conf. Harpocrat. Suid. H. Steph. *Ind.* & inf. v. 'Εἰσφρᾶσαι. Adde & *Misc. Obs.* V. 2. p. 292.

27. Καυχησαι.] An referendum ad 'Οφρυόω, i. e. *supercilium tollere*, vel *arrogantem esse*, ab ὀφρὺς, *supercilium*? Sane τὸ εἰσφρυοῦσθαι nihil cum τῷ καυχᾶσθαι commune habet. KUST.

28. Εἰς χάσ.] Vid. inf. v. Χάσ. . . . τὸ κενὸν, &c.

29. Εἰς σφῦν.] L. εἰς σφῶν. IS. VOSS. KUST. PERG. Ita recte Hagen, & Phavorin. Est ex Hom. *Il.* A. 257. ubi Schol. εἰς σφᾶς. οἱ ἥρωες.

30. Εἶσον. ἴσω.] Heli. d. *Chrestom.* p. 16. *Ed. Mauss.* πρὸ τοῦ εἶσιν δὲ ἀναλογώτερον ἦ ἔσω.

31. Εἰς ἄπαν.] Hom. *Il.* Γ. 158. & alibi. KUST.

32. Διαμαλ. ἐκκαλεῖσθαι.] Hæc significatione usitatius est verbum καλεῖσθαι. Vid. inf. v. Καταζῆν, & Καταγάσθαι. KUST.

33. Ἐξωτικὰ δ' ἐγίνοτο νεῶν ——

χρὴ ϖροβοσκὸν εἶναι τὰς ναῦς.
Εἶπα. ἔπαυσα, μὴ παῦσα.
Εἰπακεῖν [1]. ἐλαλυθέναι.
Εἰπακαί. πηγή, ϖαρὰ τοῖς Κλαυσελίοις [2].
Εἰ τόγε [3]. εἰ τοῦτο.
Εἴ ποι θυμός [4]. εἰάν σε ἡ ψυχή.
Εἶπον [5]. ἐλθέτω.
Εἰρῆσι [6]. εἴρηται.
Εἰχήκει [7]. ἐοικέναι.
Εἶχε [8]. κρατεῖ.
Εἰχεδίως. σπουδαίως ἐβαύμαζεν.
Εἴχῃ [9]. αἴχῃ.
Εἰχόμην. κατεχόμην.
Εἶω [10]. ϖροθύομαι.
Εἴωθεν [11]. ἔθος ἐχεῖ.
Εἰωθότες. εἰθισμένοι [12], ἔθος ἔχοντες.
Εἰωθώς [13]. συνήθης ἔθος ἄχων.
Εἴως. ἕως, μέχρι τινός.
Εἴωζεν. ἀπεώσατο.
Εἴωσεν [14]. ἐᾶσαι.
Εἵως [15]. ὅπως, ἵνα. ἐφ' ὃν χρόνον.
Ἐκ [16]. καὶ ἀντὶ τοῦ, ϖρός.
Ἐκάδυσεν [17]. ἐπέθυε.
Ἐκάεργον [18]. μακρόβολον, τοξότην.
Ἑκάεργος. ὁ μακρὰ εἴχων τοῖς βέλεσιν [19].

Ἑκαθεν. μακρόθεν, πόρρωθεν.
Ἑκαίζων. ἠτιῶντο [20], ἐμέμφοντο.
Ἐκαθίσατο [21]. Ἀττικοί. ὅταν τις ἀνήμβυός τι ϖῦ ὑϖὸ κήρυκι [22] ϖαρασκευάσῃ, ϖροσχρήσασθαι αὐτῷ [23] μὴ ἀπάγῃ, ἵνα δὴ κωλύσῃ αὐτὸ μὴ ἀπιέναι. καὶ ἱδρύσατο [24].
Ἑκαύτο [25]. σῴκα. ἐπάκουσι.
Ἐκαλαμήσαντο [26]. ἀπεβέλεσαν ἐκ τῆς τοῦ σπόρου καλάμης.
Ἑκάλιος [27]. Ζεύς. ὁ Ἑκάλης ἱδρύσατο.
Ἑκαλία, πόρρωθεν.
Ἐκάλλιθμος [28]. ἱερός. ἀφιερωμένος.
Ἐκαλίξατο, ἐσκήνωσεν.
Ἐκάμαξεν [29]. ἔστησεν.
Ἐκαμάτθυσε [30]. μὴ κακοπαθήσῃς εἰς γάμους. καὶ ἔφυγεν.
Ἔκαμψε [31]. ἐπετέλεσεν, ἐποίησεν. ἐχρήσατο, ἀπέθανεν. ἐκοπίασεν.
Ἐκάμοντο [32]. κατεργάσαντο.
Ἔκανεν [33]. ἐφόνευσεν.
Ἐκανόμος [34]. ἀγελαῖος φιλός.
Ἐκάπυσεν [35]. ἐξέπνευσεν. Κάπυς ὁ, τὸ πνεῦμα καὶ συρίσγξ.
Ἐκαρσάνας [36]. ἐκνεστίρας. ἐπιστήμων.
Ἐκαρσάνζει [37]. ἐκαρσάζει. Καρσάνας [38] γὰρ, ὁ βάρ-

1. Εἰπακεῖν. ἐλαλυθέναι.] Num ſcribend. Εἰπακῶς. ἐλαλυθώς. ED vero εἰπακεῖν accipiendum pro ἦσθε? PERGER. An εἶπα κἄν, vel εἰν' ἴκαν, ἐλαλυθα? ut reſpeexerit locum ſcriptoris? Mox: εἶπα, ἐλθέτω. An vero legendum: Ἐκαπύσας. ἐλαλυθώς. Vel: εἰκάσαν. ἐλαλύθεσαν. in Pluſquamperf. Sic εἰπάσαν fuerit pro εἰφάσαν, idque pro Ἴσασιν, quod pro Ἐσάασιν, ſive Ἔσασιν. Infra: Ἴσασιν, ἴφασι, ἴσιν. Sed ἐπίφασι.

2. Κλαυσελίοις.] *Cliterii*, Arcadiæ ſunt populus. Mentio eſt apud Pauſan. *Eliac. prior.* ſive l. V. p. 390. & p. 438. in epigrammate; item in *Arcadia.* ſive l. VIII. p. 639. ſeq. pius, ubi Κλαυσελίων πόλις, dicta ſcil. ab amne proximo Κλείτωρ, ibidem laudato. Sic p. 605. Κλείτωρ oppidum, & *Clitor*, Rex Arcadum. In Arcadia itaque quærenda gloſſa Εἰπακεῖν.

3. Εἰτόγε. οἱ τῶν.] Diviſim ſcribe. Vid. Hom. *Il.* A. 116. & Schol.

4. Εἴποι θυμός.] Hom. *Il.* A. 173. Schol. *εἰ ἡ ψυχή σου.*

5. Εἶπα.] Ἴτω, infra. Confer mox v. εἶα.

6. Εἰρῆσι. οἴσουσιν.] Forte *εἰ φῆς, οἱ φασί*], ſeu *φάσι*]. [Conf. Inſ. v. Φῆς.] ABRESCH. An legend. εἰρῆς. οἴσῃς). Ut ſit ab οἴσω: ut ϖροΐσω, a οἴσομαι. Conf. *Not.* in v. Ἐσιόμεθα. Doct. *Reiskius* putabat, vel εἰρῆσι, οἴρῃ), *dictum fuit*; vel in Conjunct. εἰρῆσι, οἴρωσι, eſſe legendum.

7. Εἰχήκειν.] Si vox mendo caret, erit Perfect. Infinit. Act. Εἰ οἶδα, *ſimilis ſum, videor.* Fateor quidem, εἴκα, pro ἔοικα, apud Scriptores hodie exſtantes nou reperiri; ſed potuit Heſychius ſuos habuiſſe Auctores, nobis ignotos. KUST. Conf. ſup. v. Ἐεικώς, quod ab εἴκειν, εἴκω, εἴκα.

8. Εἶχε.] Separavi a præcedd. ut Ed. Hag. & Phavor.

9. Εἴχῃ.] Lectio corrupta, cujus emendatio eſt ſequens αἴχῃ). Sic alibi, Ἐλαφ. ἐλαφ.: Τελαίφ. τελαίφ. Γέλας, τέλας. KUST. Conf. *Not.* in v. Ἐλαφ. Phavor. εἴκῃ. *aliſt* ſ, αἴχῃ).

10. Εἴω.] Vid. inf. v. Ἴω, & ſup. v. Εἶπα.

11. Εἰώθει.] Sirach. XXXVII. 18. [14.] BIEL. Hom. *Il.* E. 766.

12. Εἰθισμένοι.] Vid. ſup. in v. Ἔθων. . . . εἰθισμένος. Gloſſa autem eſt ex Hom. *Il.* E. 203. ubi Schol. εἰωθότες. εἰθισμένοι.

13. Εἰωθώς.] Hom. *Il.* Z. 508. Mox σωνῶτες Ed. Hag. Ita ſequens explicatio diſtincta erit. Conf. præcedd.

14. Εἴασ[α.] Hom. *Il.* A. 549. Similiter ſup. εἴαζον. ἴαζον.

15. Εἵως.] Scribe hic, & paullo ante, Εἰώς, cum ſpiritu aſpero; quod paſſim pro ἕως apud Poëtam.

16. Ἐκ.] Sic omnes Editt. Reſcripſi Ἐκ.

17. Ἐκαδύσεν.] L. Ἐκάδυσεν. GUYET. Pro Ἐκάδυσεν. Inf. Κάδος. κυθρὸς, κάδος, &c. Sic & *Kuſterus*: „ Leg. Ἐκάδυσεν, quod Dorice dicitur pro Ἐκάδυσεν, ἐ καθέδυσεν.„

18. Ἐκάεργον.] Vid. Clem. Alex. p. 416. SCHR. Conf. Schol. Hom. *Il.* A. 147. & Etym. M.

19. Βέλεσ[ι.] Ed. Hag. βέλεσ[ι: at in quibuſdam exemplaribus male βίλεσι.

20. Ἐκαίζων. ἤτ.] L. Ἐκάιζον. REISK. Scr. ἠτιῶντο. cum ϛ ſubſcr. MUNK.

21. Ἐκαθίσατο. &c.] Sic crism Plato L. II. *de Rep.* καθήμεθα οὐ τῇ ἀγορᾷ ἀφιγμένοι. VALES. Infra: Καθιζόμενοι. καθαψάμενοι.

22. Κήρυκι.] Ed. Hag. male, κήρυκι.

23. Αὐτῷ.] Lege αὐτὸ. KUST. Alloquin αὐτῷ (quod & Phavorin. haber) mutandum in αὐτοῦ, *ſibi.*

24. Ἢ ὅτι καὶ ἱδρύσατο.] Diſtinxi poſt ὅτι. Sic & Phavorinus. Sequens enim eſt nova expoſitio gloſſæ Ἐκαθίσατο.

25. Ἔκαυσεν.] Hom. *Od.* Γ. 282. Vide ibi Schol. & inf. v. Καίνω). &c.

26. Ἐκαλαμήσαντο.] *Judic.* XX. 45. Καὶ ἐκαλαμήσαν &c. PERG. BIEL. Conf. Suid. b. v. & in v. Ἐκαλλιάρατος, ubique Kuſt. & inf. v. Καλαμᾶσθαι.

27. Ἑκάλιος.] Plutarch. *Theſ.* p. 16. SCHR. Immo p. 8. ubi Ἑκάλην διὰ, pro Ἐκαλίας, ut obſervat etiam Ill. *H. Valeſ.* & ante eum Meurſ. *Theſ.* c. 10. p. 32. qui recte Ἑκάλη (ut repoſui) cum accentu in penult. Conf. Etymol. M. Quamvis Ἑκαλὴ, omnes Editt. & Phavorin.

28. Ἐκάλλιθμος. &c.] Leg. Ἐκαλλήθ. ἱερός. ἀφιερωμένος. A καλλίθομαι. Unde &, quod ſequitur, Ἐκαλλήθετο. Vid. Καλιὴ, & Καλιδὸ. IS. VOSS. Ἐκαλλήθ facile in Ἐκάλλιθος migrare potuit, per compendium ſcribendi. Conf. ſup. *Not.* in v. Ἔλεα, ubi ſimiliter *ἐλεῶν*, pro ἐλεοῦ. Ulteriùs tamen de gloſſa videndum. Non autem ἀφιερωμένος reponenduta pro ἀφιερωθ. docebit Noſter ſup. v. Ἀφίσις. ἀφιερώθ. Conf. v. Ἄφιδι. *ſi ingiens* & ibi *Not.*

29. Ἐκάμαξεν. ἔστησεν.] Scrib. ἵμαξεν, *fulcit.* A κάμαξ, *pedamentum vitis.* PERGER. Male. Vide ſup. v. Δικάδες, inf. v. Καμαξίη, & v. Καμάσσαι, quæ per σῶν reddit.

30. Ἐκαμάτθυσε.] Conf. v. Καμάτυθοι. καθετοὶ. *Reiskius* pro ἱρεῦν conjicit ἴδειν. Vid. v. ſeq.

31. Ἔκαμψε.] An Ἔκαμσε, ex Hom. *Il.* Π. 106. Conf. inf. v. Καμσὼν, & v. Κάμσι.

32. Ἐκάμοντο.] Hom. *Odyſſ.* I. 130.

33. Ἔκανεν.] Eurip. in *Palamede*: Ἐκάνε', οὐκέτι ϛ νάνοφος, &c. apud D Laërt. L. II. §. 43. ubi vid. *Big.* Menag. & Barnef ad Eurip. *Palam.* ϛ. 30. Conf. inf. v. Κανὼν: unde ſupra, Ἀνδροκάνος.

34. Ἐκανόμος.] Vox alibi non obvia, & Lexicis ignota. Infra: Νομάδες. βουκόλοι ἀγέλων.

35. Ἐκάπυσεν.] Hom. *Il.* K. 467. . . . ἀπὸ δὲ ψυχὴ ἐκάπυσεν. Schol. ἀϖέπνευσε (l. ἄνεμος) ἢ τὸ ψυχρὸν Καῦ ϛ, καλεῖται τὸ ϖνεῦμα, καῦ ϛ ἀμλιθὶ, ἢ ἐν Κύπρῳ. Conf. Suid. Etym. M. v. Κάπυ, & v. Καμαλίσκει, & inf. v. Κάπ, Κάπνι, Καπύσας, & ſup. v. Ἐξαπύει.

36. Ἐκαρσάνας.] Vid. inf. v. Καρσάνας. . . . ἐπιστρέφει τὸ κεφάλαιον ἢ ϖρόϳαμβ. Conf. ſup. v. Ἀστοκαρδέσιος, & quæ notavi ad *Gloſſ. N. T.* p. 103. & 195.

37. Ἐκαρσάνζει. &c.] Scribendum videtur: Ἐκαρσάνζει. ἐκαρσάνζει. Καρσὰν γὰρ, ὁ βάρβαρ. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐκαρσάνζει. [ſic Ed. Scbr.] Infra: Καρσανίζει. βαρβαρίζει. Καρσανίζει. Καρσανὸς λαὸς παρὰ βαρβάροις. Item a Κάρ, Καρὸς, Καρσάζω, unde ibidem: Καρσάζοντες. βαρβαρίζοντες. Item a Κάρ, κάρος, ſeu κάρσις, unde & καρσὸν, & καρσὸς. Hefych. Καρσίον. βαρβαρικὸν. G. Pro Καρσάνας, ſcrib. Καρσὼν. Vid. inf. Καρσανοὶ. . . . Ἔκλωσε νυὶ βαρβάρως. HEINS. in *Gnomol.* Nota pro ultimo Ἐκαρσάνζε male Ἐκαρσάνζε edidit *Schrev.* Sic enim bis idem diceret. Scripſerat forte G. Ἐκαρσάζε. vel Ἐκαρσάϊζε, ut ſeqq. ſuadent; aut per metathefin. Ἐκαρσάνζε. Vid. ſup. *Not.* in v. Βάρσαν. . . . βάρσαρ. Infra etiam: Καρσανίζων. βαρβαρίζων. Etym. M. Καρσάνας, οἱ βάρβαροι, οἱ ἐχοντες Καρὸς βίλους. Λυκόφρων: Καρσανὸς ὄχλος. leg. ὄχλος, ex ϛ. 605. quod non animadvertit H. Steph. *Ind.* Idem ϛ 1387. καρσανοὶ, *barbarorum.* Vid. Etym. M. v. Καρσάζει, ubique Sylburg. qui & ὄχλος apud Lycophr. reponendum bene vidit.

38. Καρσάνας] Vid. *Not.* ſuperior.

ὁ βάξβαρ@. τὸ δ' αὐτὸ καὶ Ἐξαβάτιζειν.
Ἐκαδίαιαι. Οὐκ ἀν' ἑπάγη ἡ καδίαι.
Ἐκαδίωσας [1]. ἀπίστευσας.
Ἐκάθκαιρε [2]. ἐπλήθυε.
Ἐκάθκιεσι [3]. ψόφοι τινὰ ἀπειλῶν.
Ἐκαπτῦτο [4]. παρεκίβδαινε.
Ἐκαρτύνοντο. ἀγωνίζοντο. ἐζηκαίνοντο [5].
Ἐκάρνοαν [6]. ὠλεσπονδοῦμεν.
Ἐκὰς πόλιως [7], πόρρω, μακρὰν ἡ πόλεως.
Ἐκεχάπε [8]. πεῤῥωπάτησε, μακρότατα.
Ἐκάρεις. οἷοις, ἐδατίεις.
Ἐκάστοτ [9]. ἀεὶ πας' ἕκαστα.
Ἐκαστέρω [10]. πορρωτέρω, κεχωρισμένως.
Ἐκαστόρδον. θεῖ φόνον [11] ἐπίφθονον.
Ἐκάπεια [12]. τὰ πρὸ τῆς Τρωὰς Ἐκάτης ἀγάλματα. τριὰς δὲ, τὰ οἱ τειδίος.
Ἐκαπεχάκις. δὶς.
Ἐκατρὶτο [13]. πρὸς τὰ ἰσχία πηδᾶν ἑκατέρωις ταῖς πέρναις.
Ἐκάτεθεν. ἑκατέρωθεν τῆς δύο μερῶν.
Ἐκάτεςι [14]. ὀδὶ δύο μεμερισμένον.
Ἐκατέρωθεν. ἐξ ὅλων τῆς μερῶν.
Ἐκάτη. ξύλον ὃ πὶς Φυλακίως, ᾧ τοὺς κακούργους προσδεσμεύοντες ἐμαστίγων.
Ἐκατηελέπτο [15]. τοῦ μακρόβολα.
Ἐκατηόλ@, καὶ Ἐκηβόλ@. ὁ ἑκαθεν βάλλων, καὶ ἑκατυζάκων. τινὲς δὲ, ἐπὶ ἑκατὸν βέλη ζ

1. Οὐκ ἀν ἑπάγη] Scribend. οὐκ ἐπιπάγη v. n. *corde non pulsivus est, cordatum se offendit.* PERGER. Pro οὐκ ἀν, legerim οὐν, i. e. *quasi dicat.* KUST. Gloſſam ignorant Lexica.

2. Ἐκαδίωσας.] Vid inſ. v. Ἐκαπιπὼν, & v. Καδίζω.

3. Ἐκάθκαιρε, ἐπλήθυε.] Pro Ἐγαγκαιρε, Sup. Ἐαγκάρεν. - - - πλήθυε. Et: Ἐαγκάλα. πλῆθ@. πολλά. Conf. v. Γάγγαρ, & v. Παπαμακαιοπαγγαρ, infra, & apud Suidam. Cooſentit *Kuſterus.*

4. Ἐκαπτῦτο.] Conf. v. Γίγγιβ@. βοίſc@. ibique *Not.*

5. Ἐκαρτύνω.] Philo *in Flacc.* p. 665 BIEL. LXX. *Deuter.* XXVI, 14. σὺν εὐφροσύνῃ ἀν' αὐτὸ &c. Philo p. 991. βίου παρηγόρις &c. Phavorin. Ἐκαρτύνω. εὐφραίνω.

6. Ἐκαρτώνοντ. ἀγωνῶντ. ἡδυνόντο.] An ἡδυνόντο referendum ad Ἐκαρκαίνοντ KUST. Diſſingue, & ſupple: Ἐκαρτύνοντο. (pro Ἐκαρκαίνοντ.) ἀγωνῶντ. Deinde: † Ἐκαρκαίνοντ. ἡδυνόντο. Infra: Καρκαίνῃς. ἡδυνίῃς. Ad prius Ἐκαρκ. ἀγων. confer inſ v. Ἐκαρτυλίων, & Καρτυλίς, & Καρτύλις. ὁ χρυσὸς. &c.

7. Ἐκὰς πόλιως.] Leg. Ἐκάρρεν πόλεως. KUST. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 271. Vid. inſ. v. Ἐκαρκὸν, & v. Καρκὶς.

8. Ἐκὰς πόλιως.] Vid. ſup. v. *Ἀνίκατο.*

9. Ἐκαπάνω.] Herodotea vox, ut & ſeq. Ἐκαπέρω. Vid. Suid. H. Steph. *Ind.* & *Lex.* Port. *Lex. Ionic.* Mox pro μακρότερα, vitioſe in Hag. μακροτέρω.

10. Ἐκαέτερ.] Scmel occurrit in N. T. II. Petr. I. 15. Σπουδάζω δὲ καὶ ἑκάστοτε ἔχειν μᾶς &c. Quo forte reſpexit Noſter.

11. Ἐκατέρω.] Conf. *Not.* penult. & H. Steph. *Ind.*

12. Ἐκαπάρδον. θεῖ φόνον ἐπίφθονον.] L. θεοσεβῶν, ἐπίφ. IS. VOSS. L. ἐπιφέρων, ἐπ. PERG. Hæ duæ voces, θεῖ φόνον, nullum hic locum habent. Quare eas delendas eſſe cenſeo. KUST. Inf. Καπαρῆς. πορεῖ. Καπαρῶν. πορεῖν. Vid. i. bi *Not.* Pro θεῖ φόνον (ſi retineatur) non diſplicet θεοπρεπῶν, quod bene etiam cum ἐπιφθόνων jungitur. Supra: Δεμνᾶς. ἑ ἐπαίρ. ubi vid. *Not.* An hoc ſenſu reſpexit ad ἰάνς & ὀρέστ Vid. Ὄρνων. &c. Doct. *Reiske* cooſiciebat θεοφιλῶν.

13. Ἐκάτρισα.] Vid. Etym. M. in Ὀρθόμιον, & Ariſtoph. p. 339. IS. VOSS. Vid. Schol. Ariſtoph. in *Veſp.* v. 800. Ezech. Spanh. ad *Plut.* v. 596. & Kuſt. ad Suid. in Ἐκάτριον. Conf. omnino Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 330. 100. *Ed.*

14. Ἐκατρῶν.] An hinc ἔκτρις, quæ dicitur ἐκατρεῖς, in qua ἔκτρις χρῆναι αὐτὰς ἐκτρεῖν, ut tradit J. Pollux, l. IV. c. 14. [*Sect.* 102.] Sed adverſatur, quod Heſychius hic τεθῦσθαι νε innuere videtur. SOPINGIUS. Legendum videtur: Ἐκατρεῖς. τὰ σφῆς τὰ ἰσχία πηδᾶν ἑκατέρως &c. Vid. Polluc. l. IV. *ſect.* 102. ubi inter varia ἐκτρωμάτων genera etiam ἐ. κακοσχίων recenſet KUST. Nudum Pollucis locum indicaverat *Schrev.* omiſſis ceteris *Sopingii* verbis. Ἐκατρῶν, cum ſpiritu aſpero, reſcripſi; ut Phavorin. Forte autem nihil mirandum. Reſpexiſſe enim videtur Heſychius locum Scriptoris, ubi de aliquo dicitur, Ἐκατρῶν: quod explicat σφῆς τὰ ἰσχία πηδᾶν &c. quibus verbis modum tradit. Conf. v. Ἐκλακτιστηρίοι.

15. Ἐκατήτερ.] L. Ἐκατηετίν. IS. VOSS.

ἡ οἱ Πυθοῖ δράκοντα ἀπέλλαι Ἀπόλλων.
Ἐκάτης ἄγαλμα [17]. τὰς κύνας οὕτω φασὶ, ἀφ' τὸ ἐκφέρειν [18] Ἐκάτη κύνας. ἵνα δὲ καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττωσιν.
Ἐκάτεσι [19]. μακρόβολα.
Ἐκατόμβαια [20]. ἑορτὴ οἱ Ἄργοι, καὶ ἀγὼν τιλύμπιος.
Ἐκατόμβαι@. ὁ Ἀπόλλων, ὡς Ἀθηναίοις· καὶ Ζεὺς, ὁ Γορτύνι [21], καὶ ὡς Καρσὶ [22], καὶ Κρησίν.
Ἐκατόμβας. Θυσίας.
Ἐκατομβεὺς μὴν, ὡς Λακεδαιμονίοις, ὁ ᾧ τὰ Ὑακίνθια. [23].
Ἐκατόμβη [24]. Θυσία ποτὶ μὲ ἑκατὸν βοῶν, ποτὶ δὲ βοὸς καὶ προβάτε καὶ αἰγός. οἱ δὲ, ἡ πὸ παντὸς γένος Θυσίας. ἡ Θυσία [25] σύσκι@ [26] ἑκατὸν βοῶν, ἡ τῆς ἑκατὸν πόδας ἰχόντων.
Ἐκατόμβοιν [27]. ἑκατὸν βοῶν, ἡ πολλοῦ ἄξιον.
Ἐκατομβώδων. ἑκατὸν βοῶν τιμὴ.
Ἐκατόμπεδον [28]. τὸ θέατρον. ἡ ἑκατὸν ποδῶν.
Ἐκατόζυγ@. ἑκατὸν καθίδρας ἔχουσα.
Ἐκάτης νησ@. ἡ θεὸς Λίσσα [31].
Ἐκατομπάρκαι [32]. ἑκατὸν αἱ ἁπλῆμαι περιτόμβαι.
Ἐκατόμπεδ@ [33] νὰς ὁ τῇ Ἀκροπόλῃ παρθένις κατασκευασθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηναίων, μείζων τοῦ ἐμπροσθίου ὑπὸ τῆς Περσῶν ποιᾶ πυτικοῦς. Ἐκα-

16. Ἐκατηβολίτου.] Hom. *Iliad.* A. 75. & Heſiod. *Scut.* v. 100. Vid. ſeqq. & inf. v. Ἐκατόβολ@, & Etymol. in utroque. Conf. mox v. Ἐκάτιος.

17. Ἐκάτης ἄγαλμα.] Vid. ſup. *Not.* ad v. Ἄγαλμα Ἐκάτης, poſt v. Ἀγαθαργοί, & T. Hemſterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 331.

18. Ἐκφέρειν] Forte legendum ἐκτιφεῖς. KUST. Conf. ſup. *Not.* ad *l. c.* ubi τῇ Ἐκάτῃ rectius, cum jota ſubſcripto.

19. Ἐκάτιος.] Lex. Reg. MS. Ἐκαῖ@. ὁ ἥλι@. Citat porro Hom. *Il.* A. 385. quo & Heſych. reſpexit. Vid. *Not.* antepenult ut & in v. Ἐκάτης νησ@.

20. Ἐκατόμβαια.] Vid. Pindar. Schol. [*Pyth.* VIII. 114.] p. 294. & Meurſ. *Grac. Fer.* p. 100. SCHR.

21. Ζεὺς ὁ Γορ.] Vid. Meurſ. *Cret cap.* X. p. 37.

22. Παρσικαῖς.] L. ὡς Καρσὶ STEPH. SALM. PALMER. SORBER.

23. Ὑακίνθια.] Vid. Meurſ. *Grac. Fer.* p. 269. SCHR.

24. Ἐκατόμβη. Θυσία ποτὶ μὲ &c.] Cyrill. Lex. MS. ſtrem. Ἐκατόμβων. τελείων θυσίαι, ἴσως τ' δὲ ἡ βοῶν, ἢ τὰς δὲ τ βασάνοις, ἢ ἔτι, ἢ ζῶν. BIEL. Pro ᾧ reſcripſi ἢ, ut reſpondeat ſeq. δὲ. Sic aperte Ed. Flor. & Hag. Feciſſe *Schrevelium* compendium ſcribendi (μ) in Ed. Ald. Conf. Etym. M. ad h. v. In M. Apoſtolii Lex. MS. legitur: Ἐκατόμβων. *Sacrificium centum bucerarum.*

25. Ἡ Θυσία] Potius, ἡ Θυσία. KUST.

26. Σύσκιο@.] Vocem hanc obelo lubens jugulaverim.. Eſt enim delecta, nihil ad integritatem & claritatem ſenſus deſideratur. IDEM. σύσκιο@ conjicit Doct. *Reiskius.*

27. Ἐκατόμβοιον.] Ex Hom. *Il.* Φ. 79. ubi vid. Schol. & ad *Il.* Σ. 449. Conf. J. H. Majl *Hiſt. Anim.* II. 2. p. 250.

28. Ἐκατόμπεδον.] Vid. omnino Plutarch. in *Periele* p. 292. [five 159 *in fin.*] Meminit & in *M Catone.* [p. 339. A.] VALES. SOPING. Quod addit, ἡ ἑκατὸν ποδῶν, ſuſpicio eſt, eum cogitaſſe de cognata voce, Ἐκατόμπους, quæ habetur in Sophocl. *UEd. Col.* v. 750.

Θρόνοις τ' ἐκατόμπεδον
Νεφέλαν ἐκαπατᾷ@.

ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 271. Vide Suid. & mox v. Ἐκατόμπυλ@. Ad Sophoclis locum reſpexiſſe non putem Noſtrum, qui in mente habuit Hom. *Iliad* Τ. 164 Πείσεσθε δὲ πικρὸν ἐκαθόμενοι &c. ubi Schol. νοητέον τοίνυν, ὅτι ἑκατὸν πλέθρων ἐκαθὸν πόδας μέτρῳ ἔχων. Doct. Baroeſ. ibi ἐκατόμπεδον, per ι, ea plurimus offendit.

29. Ἐκατόζυγ@.] Epitheton navis apud Hom. *Il.* Υ. 247.

30. Ἐκάτης νησ@.] Vid. Harpocrat. p. 95. [& Suid.] Caſaub. in Athen. p. 917. [ad l. XIV. p. 645. B.] Forte, Ἐκαθόμπεδ@. Vid. Strabo [l. XIII.] p. 618 SCHR. Leg. Ἐκατονπέδ@. Ἐκαθόμπεδον, ὡς Ἐκάτης ὄντ Ἀπόλλων ἱερὰ, ἐ τοῦ καλοῦ. Euſtath. ad A. *Iliad.* [p. 49. v. 18] IS. VOSS. Vid. Caſaub. ad Strab. *l. c.* & Steph. Byzant. ibique Interpp.

31. Παρὰ Λυσίᾳ.] Harpocr. & Suid. ὡς ἡ Δηλι.

32. Ἐκατόμπαρκοι.] Vid. Æſchyl. *Prometh* v. 353.

33. Ἐκατόμπεδ@.] Vid. Harpocrat. p. 96. Meurſ. *Cecrop.* p. 30. 31. & *Attic. Lect.* p. 137. SCHR. Confer paullo ante v. Ἐκατόμπεδον.

'Εκατόμπολιν [1], ἑκατὸν πόλεις ἔχουσαν.
'Εκατὸν πύλεων στρατὸν ἀνδρῶν ἑξακισχιλίων [2]. ἤτοι ἑκατὸν πόλεων ἐχουσῶν ἀνδρῶν ἑξακισχιλίων· ἢ ἑκατὸν πόλεων ὁ πλίταις ἱκανὸν [3] πεζῶν ἐφαρμοζομένων.
'Εκατόστεμον [4]. πολύ. μέγα.
'Εκατέ[ρ]χειρον [5]. κυκλικὸν, ἤτοι τὸ μυθικόν· ἢ 'Εκατόγχειρον [6], ἀφ' οὗ τὸ μέγεθος· ἢ ἑκατὸν χεῖρας ἔχοντα.
'Εκατοῦς [7]. ὡς Χιλιοῦς. σφῦρα [8].
"Εκαχεν [9]. ὑπήντησεν.
'Εκβακχεύσας. ἐκσαλεύσας [10]. Σοφοκλῆς δὲ 'Αντιλογείδαις.
'Εκβακτηρίας [11]. "Αρπαμις ὁ Σίφνιος.
'Εκβαλέειν. Περσικῶς.
'Εκβαλέειν [12]. πόλις.
'Εκβαχεύει [13]. ἐκβαρύνει. ἢ ἀσέμνως ἐορτάζει.
"Εκβασις. πεῖρα τινὸς ὑποβάσεως. ἢ ἐκλάτησις.
'Εκβεβλίσθαι. ἐξάρπαται, ἁρπάσαι τῆς βλάβης [14].
'Εκ βελέων [15]. ἐκ τῆς βελῶν.
'Εκβῆναι ὕρκον [16], καὶ πεζὰν ἀφ' ἵππου.
'Εκβόσαι. ἀφῆσαι. ἐκβαίνειν [17].
'Εκβόσκ[ε]. ἀνύει [18]. δυσμαθές.
'Εκβύζ[ε] [19]. Ἡρμεῖ μὴ κραυγῆς.
'Εκβλίσαι. ἐκβλίψαι, ἐκπίσαι. Βλίζω [20] γὰρ, τὸ πιέζω ἐκβλίζειν.
'Εκβλιτέον. ἐκβλιπτέον.
'Εκβωλάς [21]. γῆν χωρίς.
'Εκβολίσαι [22]. ἐκ ῥιζῶν ἀναστῆσαι.
'Εκβολὴ σίτου [23]. ὁ σπόρος.
'Εκβολὴ λόγου [24], ἀφ' ἑνὸς, μεταβάσις,
'Εκβολίζεται [25]. εἰς βαναύσους τὴν τέχνην.
'Εκβόσκ[ε]. διαθές, ἐκτρέφουσ[α].
'Εκβραδύν [26]. ἐκβληθήν, ἀπόρριφη.

'Ἐκ-

1. 'Εκατόμπολιν.] Hom. *Il.* B. 649. sive *Cat.* τ. 156. Vid. Ibi Schol.

2. 'Εκατὸν πύλεων στρ. ἀν.] Ex Hom. *Il.* Ε. 744. de galea Minervæ: notante etiam *Kusterο*.

3. 'Ικανὸν ἱκανῶν ε. ἱρ.] Sine dubio scribendum est: ἱκανὸν ἢ πεζῶν ἱκανῶν, ἢ ἱππομαχησάντων. Vid. Schol. ad indicatum locum Homeri. KUST. Sine repetitione particulæ ἢ malim, præeunte Schol. Hom. *l. c. ἱκανὸν πεζῶν ἱκανῶν, ἢ ἱππέων.* In postremis alterum alterius videtur esse interpretatio: nec obsto, si quis simpliciter vocem *ἱκανῶν* ejiciendam putet.

4. 'Εκατόστεμον.] Illud *ἑκατὸν* in compositis auget, ut Gallicum *très*: adeoque in πολὺ, μέγα, tacite repetendum σημεῖον, ex regula nostra, jam toties comprobata. Simili compositio (non alibi, quod sciam, neque in Lexicis obvio) usus est Eustath. *Hyfm. & Hyfm. Amor.* L. III. p. 77. *ἑκατὸν χαιρε ἀκούσῃ* i. e. *centies illam salvere jubebo.*

5. 'Εκατέ[ρ]χειρον.] Hom. *Il.* A. 402. *ἑκατόγχειρον*. Vide ibi Schol. & *Not.* seq.

6. 'Εκατόγχειρον.] Scrib. *ἑκατόστεμον*. KUST. Vel 'Εκατόστεμον legendum; vel, euphonim causa (ut in 'Εκατόμπολιν, &c.) 'Εκατόμπεμπον: quamvis in Lexicis non exstet. Apollon. Lex. MS. 'Εκατόγχειρον. (sic) ὁ Ἀρίσταρχος, καὶ τὸ μυθικὸν· ἑκατὸν χεῖρας ἔχοντα. ἢ ἀφ' οὗ πολὺ· ἢ χεῖρας, ἀπὸ ἀφ' οὗ μέγεθος. οὕτω, 'Εκατόστεμον. Χεῖρες δὲ, ὡς οἱ Πύχνες, συνωνύμως λεγόμ[ε]νοι ἐπὶ δὲ τοῦ· Ἀμφὶ δὲ σκιαὶ φίλαι βάλε νυχὶ ἐοικυῖα· (apud Hom. *Il.* P. 38.) οὐ ἐπὶ τῆς, τὰς χεῖρας ἀφεῖσαν.

7. 'Εκατοῦς.] Apud Stobæum tit. XLII. *pag.* 120. b. Καὶ ἡ σφῦρα ἑκατοῦς τύπτων ἐ τυπᾶν. SOPING. Suid. 'Εκατοῦς. & Phavorin. qui & χιλιοῦς. Rectius par ὑ. Conf. inf. v. Χιλιοῦς. Hinc *Gen.* XXVI. 12. *ἑκατονταπλοῦν πεποίηκε*. Adde gloſſam ratiorem ex Reg. Lex. MS. 'Εκατόστεμον· τὸν ὁ πολυχρόνιος εἰς δεδομένα παραιτησάμενος τὰ ἴσαβα παραιτησάμενα. Vox in Lexicis non obvia.

8. Σφῦρα.] Non est interpretatio gloſſæ; ſed notat *affinitatem*, ſive *cognationem* formæ, quæ eſt inter voces 'Εκατόστεμον, & Χιλιοῦς. Conf. v. Γαμφηλίσκαι, Δελφὺς (ibique *Not.* Ἐσθὺς, Ἰσχὺς, &c. & Suid. v. Κυβιστᾶν).

9. "Εκαχεν.] Pro 'Εκίχανεν, quod infra.

10. 'Εκβακ. ἐκσαλεύσας.] L. σκαλεύσας. PERGER. Vid. v. Βακάζειν, & Βάζακ. - - - λέλ. Idem vero redditur, *citavit*. Et: Βακάζειν ἐγκαλεῖν. Quare nihil muto. Conf. v. Βακχεύσαντες, σαίνομεν. & mox v. 'Εκβακχεύει.

11. 'Εκβακτηρίας. "Αρπαμις ὁ Σ.] Scribend. forte: 'Εκ βακτηρίας "Αρπαμις. ὁ Σίφνιος.

12. 'Εκβαλέειν. πόλις.] Stephan. Ἀγβάτανα. [Vid. ibi Interpp.] SCHR. Scr. *Ἐκβάλειον Περσικῶν. Ἐκβαλέειν πόλις.* IS. VOSS. Lego, πόλις Περσῶν. Æſchyl. *Perſ.* τ. 16. [- - Σύσσων, ἰοῦ 'Εκβαλέειν.] BERNARD. Vide Ælian. *H. Anim.* X. 6. & Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* τ. 1087. Conſer quæ poſt Magnos Viros, Scaligerum, Salmaſium, Bochartum, dedit Cel. Reland. *Diſſ.* VIII. p. 107.

13. 'Εκβακχεύει.] Vid. ſup. v. Βακχεία, & ſeqq. Conf. Suid. ut & ſup. v. 'Εκβακάζει.

14. 'Εκβεβλίσθαι. - - - βολὴν.] L. βάλλων. SALM. Scrib. λὸν τ' βολῶν. HEINS. Idem, credo, voluit *Salmaſius*. Supra tamen: Βλῖσαι. βολῆσαι. Varin. 'Εκβεβλίσθαι ſcribit, & βλῖσαι. Suidas etiam: 'Εκβεβλίσεται. ἐξορύσσει. Sed vera lectio eſt 'Εκβεβλίσεται, & βολῶν. Ariſtoph. *Pac.* τ. 1123. 'Εκβλίσαι. Schol. ἐξορύξαι. λὸν τ' τὰς βολὰς χωνεύσαι σκαλλόντων &c. Mox Noſter: 'Εκβολίζειν. τὸ ῥίζαι ἀνασπίζειν. Malim autem ita h. l. diſtinguere: 'Εκβολίσαι. ἐξ. ἐφαίσης. λὸν τ' Βολῶν. Sic ultima dabunt originem.

15. 'Εκ βελέων.] Hom. *Il.* Δ. 465. Habet Cyrill. Lex. MS.

16. 'Εκβῆναι ὕρκ[ον]. καὶ πεζὰν ἀφ' ἵππου.] Diſting. 'Εκβῆναι ὕρκον καὶ πεζ. ἀφ'. IS. VOSS. Immo voluit, 'Εκβῆναι de *manſo* dici, ut Διαβῆναι de *fluvio*. Supra: Διαβῆναι. ἀφικέσθαι.

17. 'Εκβοσκέ.] Separandum videtur, & conferendum cum Suida, qui eandem vocem ponit ante v. 'Εκβόσκε.

18. 'Εκβόσκ[ε]. ἀνύει.] Male Schrev. edidit, 'Εκβόσκει. Eruditc. exponit Heſych. ἀνύει, *perficit*, aut *exſequitur*, ſcil. Magiſtratuum juſſa, ſementiave ab iis latas. Unde]Cfl Græci ἐκβόσκειν vocant *exſertores*, ſive *exactores*. In Nic Fabler. *Miſc. S.* III. 19. ubi plura. Eadem repetit Dan. Ieſel. *Adverſ. S.* I. 1. p. 14.

19. 'Εκβύζ[ε].] L. 'Εκβύζει. IS. VOSS. Infra ἡ, & ἡ, exponitur: φωνὴ, κραυγὴ. Et: Ἰαχμὸς. Σφίγξ ὑμῖν Ἰαχὲ φωνὴ, βοὴ, κραυγὴ. pro quo corrupte Ταχμὸς, ſuo loco. Conf. v. Ἴαχμα, Ἴαν, Ἴακα, & Ἰαχμοὶ. Similiter: Ἴαχμα φωνὴ, κραυγὴ, βοή. Et: Ἰάζει. κραυγάζει, (ſic enim ſcrib.) φησὶ, φωνὴ. Schol. Hom. *Il.* P. 66. Ἰάχουσι. ἀγρυπνοῦσι φωνὴ σύστοιχος. φορφυρίων. Πισσίας δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰὼ, ἐπιφθέγματος. Vid. Suid. in v. Ἰὼ, & Ἰάζ, & Etymol. M. in v. Ἰαχέ. Sic lunque ἰύζου pro ἰύζειν. Unde β loco Digamm. Æol. præpoſito, fit βύζειν, vel βυΐζειν, & hinc ἐκβύζειν compoſitum. Huc pertinet ſupra v. Ἀδύζαμεν. ἐφ' ᾧ ἐπὶ ἴζειν ἐκ ἀπαντᾶν. ubi Ἀδύζαμεν certiſſime legendum, ab ἀδύζω, cui ſi prævat præpoſitus, inſerto præterea β, ut in ἐπιβυΐζ. Conſer ibid. Cl. Kulleri *Notas*, poſtea demum ad me jeratas. Adde *Not.* in v. Ἀπύζεν. Sic ὑὸν eſt Πηγειὸν Σφάγιον, ſcripius in Æſch. *Perſ.* De voce ὖα vid. Salm. T. II. *H. A.* p. 413.

20. Βλίζειν] Vid. ſup. v. Βλῖσαι, & *Not.*

21. 'Εκβωλάς.] Scrib. 'Εκβολάς. SALM. IS. VOSS. Phavor. habet 'Εκβολὰς, per ο, ſed poſt 'Εκβρίζει, ubi fenes ὁ poſcerent. Et forte 'Εκβολὰς vera fuerit lectio, ſed loco alieno poſita: ut ſit a βολῶ, i. e. γῆ. Vid. ſupra.

22. 'Εκβολίσαι.] Vid. ſup. v. 'Εκβολίζεται, & *Not.*

23. 'Εκβολὴ σίτου.] Thucyd. l. IV. *in princ.* Conf. Schol. & inf. v. Σίτου ἐκβολὴ.

24. 'Εκβολὴ λόγου.] Sunt & ἐκβολαὶ πυλαιῶν, eorum ſcilicet vel σόμα, quæ etiam Latini *ora* nominarunt. Unde & fluvius dicitur ἐκβάλλων, quod Homer. eſt ἐκβάλλον. JUNG. Cicero *ad Attic.* VII. 1. *Sed hæc fuerit, ut ait Thucydides, ἐκβολὴ λόγου non inutilis.* Locus Thucyd. eſt L. I. c. 54. citatus etiam a Thoma Mag.

25. 'Εκβολίζ[ε].] L. 'Εκκαυλίζ[ε], vel 'Εκβαυλίζ[ε]. SCALIG. PALMER. Βαυλὸν Phygibus *rex*; pro quo & Βαλλὸν. Inde forſan Ἐκβαυλιζόμενος, ut ordo conſtet IS. VOSS. Scrib. 'Εκβολίζ[ε]. ὡς βαυτίσαν τὸν τρόπ. i. e. radios venenatos ex oculis ejaculatur, *baſilisci mores imitatur*. PERGER. 'Εκβαυτιλίζ[ε] in Scaligeri Cod. ſerius adjectum eſt. Forte quædam hic intercidêrunt. Quare nihil tento, donec aliunde major lux adfulſerit.

26. 'Εκβραδύν.] Gloſſæ: 'Εκβραδύν. ἐκφανὲς, ἐκφῆλες. Occurrit in *l.* 3. §. 6. *ff. de Incend, ruin. naufr.* Vide *primo* loca, a me collecta, in *Miſc. Crit.* adjecta *Gloſſario N. T.* p. 263—266. Quibus addo, Galenum *Gloſſ. Hippocr.* poſt 'Εκφανὲς, ſcribere: 'Εκβράδυν. ἐπὶ τοῦ ἐκφανὲς. ubi H. Steph. ἐκφὴ legit. Ita Symmach. *Levit.* XIII. 6. Ἐκβέβραται, pro quo *cem.* 7. ἐκφαται. Æliun. *H. Anim.* VI. 15. p. 339. de Delphino littoribus illiſo: ἀπαγὼν Ῥώμης σταδίους, εἶτα ἐκβὰν ἐς τὸν αἰγιαλὸν ἅπας ἐξεβράδυ. Conf. l. XV. 23. p. 896. *fin.* ἐκβραδύνειν ἐπὶ τ' κυμαίνειν. & lb. XVI. c. 19. p. 932. ἐκβραδύν. l. XIII. 21. p. 788. ἐξεβράδυ ut Greg. Nazianz. *Stelit.* I. p. 31. *Ed. Montac.* ἐκβραδυῦν. Apollodor. *Bibl.* L. I. p. 21. *extr.* ἐξεβράδυ. Adde Suid. in v. Ἐξέφηλε δὲ τὸν ὀφθαλμὸν. Lex. Reg. MS. 'Εκβράδυν. ἐκφαῦν. Λυγκ.) ἀντὶ τοῦ ἐκ τ' Σαλαμῖνα ἐκφανίζων. Infra in v. Κεφαλῆς, occurrit ἐκβράδυνεν. Conf. Aquil & Symm. Jeſ. LVII. 20. Sic *Sapient.* X. 19. τὰ βάτος αὐτῶν ἐκβράδυνε αὐτὰ. Nicet. Choniat. *Man. Comnen.* L. II. p. 100. ἀπαντῶν (ἐ Σάλαμιν) καὶ ἀντεφέσιον κάτοθεν Conf. ſup. v. Ἀρπαζόμενος. Baſil. *M. Tom.* I. p. 230. C. ἀπαγόμενος

ου

'Εκβεσμός [1]. ἔκλυσις. παραχή, θόρυβος, παρεσμός.

'Εκγαλάθω [2]. ἐκγαγγίζω.

'Εκγελάσιμα. ἐκγελάσιμα [3].

"Εκγονα. τέκνα τέκνων [4].

'Εκγυρτίζει [5]. ἐξερθρίζει.

'Εκδάδη [6]. ἐκαίθη. Λάκωνες.

'Εκ δ' ἄγαγε [7], ἐξήγαγε δή.

'Εκ δ' ἄγαγε πρὸς φῶς δέ [8]. προεξήγαγε δὲ εἰς τὸ φῶς.

'Εκ δ' αὖτοῦ [9]. ἀφαιροῦ δέ.

'Εκ δ' ἔβαν [10]. ἐξέβησαν.

'Εκδιδάσθαι. σῶμα διδοὺ γαμετῇ.

'Εκδιαπτῶντες [11]. ἐκφοβοῦντες.

'Εκδίρη [12], ἐκδιαπτῶται.

'Εκ δ' ἔλον [13]. ἐξέδυκεν.

'Εκ δημίων. ἐκ τῆς φαμάτου.

"Εκδηξαι. ἀπάμωσον.

'Εκδίχη [14]. προσδικᾷ, ἀξιωμβλῇ.

'Εκ δὲ Χρυσὶς ηόε [15]. ἐξέδη δὲ ἡ ηόε καὶ ἡ Χρυσίς.

'Εκδίψη [16]. ἐκμαστιάσῃ).

'Εκ δὲ χαλδίης. Καλδία [17], πόλις ἐν Χερρονήσῳ. ἀπεμάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἀφπάσαι κέρακα καλδίαν ἀπὸ θυσίας [18], καὶ κομίζει εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἡ πόλις ἐκτίσθη.

'Εκ δ' ἦλθε [19]. ἐξῆλθε.

"Εκδηλος [20]. φανερός. ἢ ὑποβλεπτικός.

'Εκδημεῖ. ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ.

'Εκδιγκτίθησαι [21]. ἀφιδρῦσαι. ἢ ἀφοραχθῆναι.

'Εκδίξῃ [22], σπᾷς. καὶ κέραμον συντετεμμένον.

'Εκδίφρα [23]. κλῶσμα. ὁ σῆμαν.

'Εκδικεῖ [24]. ἐξίζαλεν.

'Εκδίκεις [25]. ἀπόκτισις.

'Εκδίδως. προδίδως.

'Εκ Διὸς [26] ὕδατος. τὰ ὄμβρια.

'Εκδύη, προδύῃ, δύσῃ).

'Εκδύσεσθαι. προδιδυσκόμενος, ἀποδιδρασκόμενος.

'Εκδύσησαι [27]. ἐκφύτησαι.

'Εκδοχή [28]. προσδέκια.

"Εκδραχμον [29]. ἐξάδραχμον.

'Εκδύνω. ἐξελθεῖν.

ἐκ δυῶν. Infra: Σαυκξεξρίδη. σαυξεδλάδη. H. *Maccab.* V. E. σαυσεφδη, ubi al. ἐξεσφάδη. Conf. Schol. *Il.* Γ. 265.

1. Ἐκβεσμός.] *Nolum* Il. 10. ὀλίγας, χρὴ ἀναλαβεῖν, κἠν σκόροδον. Suid. "Εκβεσις σκόροδον. Habet etiam Phot. & Suid. in v. Περιφολή. Plura dedit Jo. Philipp. Ingraffias, Siculus Rachalbutenſis, in rariſſimo libro *de Tumoribus præter naturam*, p. 302. *Ed. Neapol.* 1553. *fol.*

2. Ἐκγαγγάλῳ. ἐκγαγγίζω.] Ex Hom. *Il.* Σ. 248. ubi Schol. ἐκγαγγίζω, quomodo & hic legendum. Suid. γαγγίζω. Vid. ſup. v. Ἐγγαγέτω.

3. Ἐκγελάσιμα. ἐχελάσιμα.] Scrib. ἐκγελάσιμα. ἐκχελάσιμα. HEINS. ABRLSCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 272. Phavor. cum ἐκχελάσιμα. Sic & *Kuſter.* Quod recepi. Apud Polluc. VI. 199. legitur, χελάζων, ἐκχελάζει, &c. & ἐκγελᾶν. Supra: Ἐγγέλασε. καταγέλασε. Sapius enim γ & κ in his permutavit Noſter, Belg. dicimus, *inlachen.*

4. Ἔκγονα. τέκνα τέκνων.] Cl. *Oudendorpius* meus exciderſe putabat, Ἐκγόνων, ut legatur, Ἔκγονα. τέκνα.] Ἐκγόνων, *ſilvæ.* Sed nihil immutandum. Ita ſupra: Ἔκγονα. τὰ τέκνα ἢ τόκων. Ἔκγονος. ἀφ' οὗ. Infra: Τιωνὶς ὁ ἐξ ἧς ἁβ, ἔγγονος. Similiter in v. Τιωνὶς & Τιωνεῖ. Et 1. *Tim.* V. 4 (quo forte reſpexit Heſ.) τέκνα, ἢ ἔκγονα, *liberi, aut nepotes*, diſtinguuntur. Gloſſæ MSS. Gr. Lat. Ἔκγονα. *præcepta.* Deeſt hoc in Lexicis vulgatis.

5. Ἐκγυρτίζει.] Vid. inſ. in Ἐξεγυρτίζει. SOPING. Conf. ſup. v. Γυρτάζει.

6. Ἐκδάδη.] Pro Ἐξάδη. A δᾶω, δάομαι, ἰδάλω. &c. GUYET. Interpoſitum ſcil. δ pro Digamm. Æolico. Ita ſupra: Δαΐδιον, ἔκλυσις. Λάκωνες.

7. Ἐκ δ' ἄγαγε.] Hom. *Il.* Α. 346. Schol. ἐξήγαγε δή.

8. Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸς φῶς δέ.] Hom. *Il.* Π 188. KUST. Sed ibi legitur: Ἐξάγαγε προμολοῦσα. Reſtius itaque adſcribitur Hom. *Il.* Τ. 118. Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φάους. Quo reſpicit etiam inf. v. Πρὸ φῶς δ'. Alii ſcribunt uno vocabulo.

9. Ἐκ δ' αὖτον.] Ex Hom. *Il.* Δ. 531. & Schol.

10. Ἐκ δ' ἔβαν.] Hom. *Il.* Γ. 113. Conf. inf. v. Ἐκ δ' ἔβαν.

11. Ἐκδιαπτῶντες.] Idem Suidas, & Cyrill. Lex. MS. Conf. ſup. v. Διαπτᾶντες, &c.

12. Ἐκδίρη.] Vid. ſup. v. Ἔδρηται, ibique *Not.* Conf. v. Δείρει.

13. Ἐκ δ' ἔλον.] Scribe ſeorſim [ut in Hag. Ed.] † Ἐκ δ' ἔδυ. ἐξέδυσεν, quod Bretonum eſt. Vid. Canin. [p. m. 338.] HEINS. Forte: Ἐκδῦν. ἐξέδυ τὸν. *Il.* Υ. [121.] Ἐκδῦσα μητέρα. [Schol. ἐξέδυσε μόνον.] SOPINGIUS. Malim: Ἐκ δ' ἔδυ. ἐξέδυσεν. Conf. ſup. v. Ἐκδῦ. ἐδύζα. Similiter mox: Ἐκ δ' ἔλυν. ἐξῆπτον. &c. Unum addo, legi nempe in Gloſſis mcis MSS. ad *Jobum*: Ἔλον] φάγον. ubi Cod. Voſſ. recte Ἔδον. at Cod. Hemſterh. Ἔλον plane ut hic apud Heſych. Confer hæc cum iis quæ dixi ſup. ad v. Ἔδον) τ. μ.

14. Ἐκδίκη.] Deſumtum videtur ex Jacob. V. 7. Conf. Suid. v. Ἐκδίδαξ: ubi in fine citat Demoſth. *Philipp.* V. Eſt autem locus in *Orat de Pace*, p. 23. C. quam *quintam* Philippicam vocat Suidas, quod in ea, ut in quatuor aliis, Philippum infectari pergat Orator: ut bene monet Viger. ad Euſeb. *Præp. Evang.* l. 10. p. 34. Hinc patet, pro ὑπόδικος ἢ ἐπίπονος πονηρόβιος, legendum eſſe apud Suid. ἐπιδ. τὴ ἐπίπονος πονηρ. quod miror a Porto & Kuſtero pariter neglectum.

15. Ἐκ δὲ χρ. ηόε.] Scr. Ἐκ δ' ἔδυ. An vero: Ἐκ δὲ Χρυσὶς ἔδυ ηόε M. MEIBOM. Ita Phavorinus. Niſi ſtudio omiſerit Heſychius, ut alias, adde tantum δέ, poſt ηόε. Eſt enim hemiſtichium Homeri *Iliad.* Α. 439. ubi Scholia brevia eandem habent interpretationem: quæ illud ηόε ἐ, non mutaverim in καὶ, cum *Il. Voſſio.* Cetcrum δέ poſt ηόε addunt ex cod. loco *Kuſter.* & *Valken.* in *Miſc. Obſ.* VIII 1. p. 155.

16. Ἐκδίψη.] Sic φθισηφιᾶς, *male affectus*, apud Herodot. l. V. *in princip.* ubi vid. Cl. Thom. Gale.

17. Καλδίη.] Vid. Steph. ibique Berkel. & inf. v. Καλδία.

18. Ἐκ δὲ χαλδίης. Καλδία [17], πόλις ἐν Χερρονήσῳ. ἀπεμάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἁρπάσαι κέρακα καλδίαν ἀπὸ θυσίας [18], καὶ κομίζει εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἡ πόλις ἐκτίσθη.] *Ἐπὶ* Θυσίας] Præſtat legere, ἀπὸ Θυσίας. KUST.

19. Ἐκ δ' ἦλθε.] Hom. *Il.* Κ. 140. *Od.* Π. 165. Conf. ſup. v. Ἐκ δ' ἔβαν.

20. Ἐκδηλος.] Contra Euripidi de abſentia Agamemnonis: Χρόνιος παλαιὸν ἀμφίκειται ἔκδηλος. p. 90. HEINS. Reſpicit Hom. *Il.* Β. 2. Conf. Il. *Tim.* III. 9 & inf. v. Ἰδ' ἔκδηλος.

21. Ἐκδιγκτίθησαι. Ἀφορᾷ. ἢ ἀφοραχθῆναι.] Illud ἀφοραχθῆναι, ex variæ lectionis annotatione natum. Sed neutra vera eſt. Scribe: Ἐκδῆ, ἀφορᾷσθαι, *perverti.* SALM. ad *Hiſt. Aug.* T. I. p. 96. Puto legend. καιὸς ἀφορᾷσθαι. M. MEIBOM. *Salmaſio* adſentitur *Kuſter.* ad Suid. ubi male, ἀφορᾷσθαι. (Quamvis Cyrillus etiam in Lex. MS. Ἐκδιγκτίθησαι. (ſic) ἀφορᾷσθαι.) *Petav.* in Synef. p. 2. quoque ἀφορᾷσθαι legit. Conf. v. Ἐξοδήγησεν, & Suid. in v. Ἀποδήγησε: item H. Steph. *Theſ.* I. 985. Alter tamen Cl. *Kuſterus* ad locum noſtrum: „ Vide nos ad Suid. v. Διαστρέφειν, ubi cum Salmaſ. & Petav. [*i. e.*] ἀφορᾷσθαι legendum cenſuimus. Sed nunc referibendum putamus, „ ἀφορᾷσθαι, à ἀφόρᾱτος. Nam Ἐκδιγκτίθησαι à Suida exponitur, πρῶτ „

22. Ἐκδίξῃ. ἀπᾷς ηὲ κέρ σπᾷ.] Phavorin. diſtinguit poſt ἀπᾷς, omittens καί. Sed corrupta eſt gloſſa, ex confuſione frequenti literarum Δ & Α, ut ſup. v. Ἐκ δ' ἔβαν, & forte inf v. Ἐκδύνω. Legendum enim, Ἐκλιᾶς, pro ἐκλειᾶς, five potius, Ἐκλειάνης, pro ὀλίσθανες, quod per compendium in fine ſcriptum fuerit: unde facile, Α in Δ mutato, natum Ἐκδῖς. Eſt igitur a λιῶ: unde λιαίνω, λιαίνω, λιαίνω, & compoſit. ἐκλειαίνω, quod non tantum eſt, *lævigo, complano*; ſed etiam, *contero, comminuo.* Infra: Λιαῖῶ. λεπτύνω. Conf. v. Λιαῶν, & v. Λιαῶ. Similiter infra: Ἐκλιαθείς. ἐκτριβείς. Et ne dubites, ipſum illud Ἐκλιαίνω infra occurrit, exponiturque λεπίνων quemadmodum & Λιαίνω. Quod optime ad πέρμα συντετριμμένον hic refertur. Sic infra: Καταλείανσεν. καθαρείλατο. Pro ἀπᾷς forte legend. ἀμᾷς, repetitus literis præcedentibus. Sequens κὴ ſi retineas, ſubaudiendus in fine ſenſus gloſſæ propoſitæ.

23. Ἐκδίφρα.] Ab eadem origine, unde διαφρᾶ: nempe à ἀφόρημι de quo ſupra. Conf. v. Ἐκαλίφθη.

24. Ἐκδικεῖ ἐξίζαλεν.] *Pricæus* in *Annot. poſter.* ad *Pſ.* VIII. 3 σπάσμα, ejicere, l. c. *ſpernere*, legendum conficit. Ἐκδικεῖ Cl. *Abreſch* in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 272 quod malim, quam Ἐξίζαλεν cum *Munkero.* Eſt enim Ἐκδικεῖ, pro ἐξιδίκει, a δίκη, l. c. βάπτω.

25. Ἐκδίκεις.] *Hebr.* X. 30. BIEL.

26. Ἐκ Διὸς ὕδατος.] Sic apud Herodot. II. 14. Τὰ ἐκ Διός. Ἐκ Διὸς τὰ ὑπόμβρια. Sed nihil mutandum videtur.

27. Ἐκδύσησαι.] Vid. ſup. v. Ἐδύσαο, Δύσεται, & Γδύσεται, inf. Ἐλύσατ'ο.

28. Ἐκδοχή.] *Hebr.* X. 27. ubi Gloſſ. & Cyrill. Lex. MS. προσδοκία.

29. Ἐκδραχμον.] Sic apud Suid. Ἔκδραχμα, pro Ἑξάδραχμον, *ſemeſtre.* IS. VOSS. Reſcripſi Ἐκδραχμον, cum ſplitu aſpero, ut Phavor. & Ed. Hag.

'Εκδύεται. ἐξέδυσαν, δηλῶν.
'Εκδυσίᾳ [1]. ἐξόρᾳ.
'Εκ δυοῖν. ἐκ δύο.
'Εκδύων [1]. κελεύ. κομψόν.
'Εκ δυοῖν τεῖα [2] βλέπεις. τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μὴ ὑγρὰς ἢ ἄλλό τι παθῶν ὄσκ ἐξυδερικέντων ὑδὲ εἰλικρινεῖς ἐχόντων τὰς αἰσθήσεις.
'Εκδύς. [4]. ἐξελθών. ἐκδυσαμένῳ.
'Εκ δ' ὅστ. [5]. ἐξίστε δέ.
'Εκέασιν. [6]. ἔσχιζεν.
'Εκέδασεν. [7]. διεκέρπισεν.
'Εκεῖ. [8]. μαχρὰν, πόρρω.
"Εκαιεν. [9]. ἐκέντησεν.
'Εκείνε. ἐκεῖνοι. δηλῶν.
"Εκαιεν. [10]. ἤδιον, ἀνέλισσεν.
'Εκέκαρο. [11]. σύκης. ἐδοξάζετο. ἐκεκόσμητο.
'Εκέκευθεν [12]. εὖχε. ἀπέκρυπτεν.
'Εκεκήδη [13]. ὑπεχώρησεν.
'Εκέλαθον [14]. ἐπελάθοντο. ἐκλαθέσθαι ἐποίησαν.
'Εκελαί. οἱ Ἀθηνοί [15].
'Εκέλευσεν. ἰωάζεσθαι. ἔλεγεν.

'Εκέλετο [16]. τὸ αὐτό.
'Εκελεύσεν [17]. ἔρχισε, δίλυσε. κατέκλαψε.
'Εκέλησεν [18]. ἐκέλευσεν.
'Εκέλσαιμεν [19]. ἁρμήσαιμεν.
"Εκελσε [20]. κατέλαβεν.
'Εκενώθησεν [21]. ἐρημώθησαν. μετοκλίθησαν.
'Εκένωσεν [22]. ἐρήμωσεν.
'Εκεράζων [23]. ἀπόλλυσι.
"Εκερσεν [24]. ἔκειρεν ἔτεμεν, ἔκοψεν.
'Εκερτόμεον [25]. ἠρέθιζον.
'Εκεύθανον [26]. ἐκρυπτον.
'Εκεχειρία [27]. ἀργία. ἀνάπαυσις, ἀνοχὴ φιλία.
'Εκεχείδη [28]. ἐκεχαρήκει.
'Εκέχειρεν [29]. τὸ ἀργύτερον.
"Εκεια [30]. διεκπίδασα. κατέκαυσα.
'Εκεκολίαι [31]. πορεύσις τῶν βελῶν, μακροβολίαι. βύσσχίαι.
'Εκεκέλῳ [32]. τοξότης, μακροβόλῳ, ἰόχῳ.
"Εκεκδεν [33]. ἀπόλλυσι [34].
'Εκείθεν [35]. ἐζοίδει.
'Εκελία [36]. φιλοτησία, εἰρήνη.

'E-

1. 'Εκδυϊή.] *Prov.* XI. 8. BIEL. Conf. præcedd. item v. 'Εκδύω, & supra contrarium ἐνδύω.

2. 'Εκδύων.] Forte Δ pro Λ hic iterum. ut modo in v. 'Εκλύω. 'Εκδύων enim videtur esse pro 'Εκλυθ. Infra: 'Εκλυτῶ. ἐδυθῶ. νόσῳ. Conf. v. Κορώνης. Sed ἐπίχω.

3. 'Εκ δυοῖν τεῖα &c.] Lege, 'Εκ δύο &c. aut transpone. IS. VOSS. Male. Conf. Suid. qui 'Εκ δυοῖν. At Schottus in MS. fuo Suidæ Cod. 'Εκ δυοῖν, ut Hef. Invenit. Erasmus etiam 'Εκ δυοῖν in antiquis quibusdam exemplaribus. Vid. *Adag.* III. 1. 6. Sed ὁκ δυοῖν, vera lectio.

4. 'Εκδύς.] Conf. v. 'Εκδυϊή, 'Εκδύων, &c. item v. Δυῶν, Δυοῖν, &c. Poffet 'Εκδυσάμῳ feparari, tanquam nova gloffa, fine interpretatione. Sed opus non eft. Diverfas tradit fignificationes vocis 'Εκδύς. Conf. v. Σύνδυσον. Συνδύσαντο.

5. 'Εκ δ' ὅστ.] Hom. *Il.* Z. 494.

6. 'Εκέασιν.] Hom. *Il.* E. 232. ubi metri gratiâ legitur σάσσατο, per duplex σ, quod a Scholiaſte exponitur, ἔκαυσαν, διέχεον. KUST. Vid. inf. v. 'Εκείαζεν.

7. 'Εκέδασεν.] Hom. *Il.* Z. 88. & Schol. Conf. *Mifc. Obſ.* III. 3. p. 329. & inf. v. Κεδάσσαι.

8. 'Εκεῖ. μακρὰν, πόρρω.] Scrib. 'Εκεῖ, pro 'Εκείς. IS. VOSS. Sic & *Heinſ.* & ante eos *H. Stepb.* in *Ind.* Vellem exempla dediſſent. Sed reconditiora forſan hic latent. In D. Luc. *Euang.* VIII. 32. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων &c. Sic & Marc. V. 11. At in eadem hiſtoria Matth. VIII. 30. Ἦν δὲ μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀγ. &c. Ad tollendum τὸ ἀσαφὲς φασὶ, Priscianus ὦ μακρὰν legit, nulla Codd. fide, niſi quod Vulg. *non longe* verterit. Ita etiam Beza, Piſcator, Jo. Boiſſus in *Collat.* Rich. Simonius, alii. Sed oſtendi jam olim in *Obſerv.* ad Matth. τὸ μακρὰν, *quamvis diſtantiam*, etiam *breviſſimam*, notare; ſimiliter & τὸ πόρρω. (Unde forte explicandus Heſych. in v. Πορώτατα, ubi *Saping.* pro πόρρω, legit ὦ πόρρω.) Quomodo רחק apud Hebræos. Conf. Lud. de Dieu, & Jo. Mill. ad *l. c.* & ſup. in v. Διαφεύλει. Ita Latinis *procul*, pro *juxta*, *prope*. Virgil. *Eclog.* VI. 15. de Sileno: *Serta PROCUL tantum* &c. Servius: *modo prope, id eſt*, juxta, - - - *non longum* &c. citatque verba ex *Æneid.* X. 864. ubi iterum vid. Serv. & ad *Æn* V. 124. ubi ait, *procul*, de *nimia vicinitate* adhiberi in *Bucolicis*, *l. c.* Adpoſite Gloſſarium Latin. MS. *Ab latere* explicat, *longe*. Conf. Terent. *Hecyr.* IV. 3. 1. ubi Donat. *procul* exponit, *prope*. quod ridiculum videti non debebat iis, qui ridenda ad eum locum protulerunt. Gloſſ. Gr. Lat. Ἐγγύς. *prope*, *proxime*. Ἐγγύθι, πρὸ μακροῦ. Quod H. Steph in *Præfat.* ad *Gloſſar.* inmerito pro *falſa interpretatione* habet. Ne nimius ſim, ſatis jam liquet, τὸ ἐκεῖ recte ab Heſychio per μακρὰν & πόρρω exponi potuiſſe: & quum ſæpiſſime reſpiciat ad loca V. & N. T., etiam diverſa Euangeliſtarum loca ob oculos habuiſſe & contuliſſe videtur.

9. 'Εκείνε.] Conf. v. Κείνος, & paullo poſt v. Κίνζας: item v. 'Εκεῖνα, poſt v. 'Εκείνεσφιν.

10. 'Εκαιεν.] Hom. *Odyſſ.* Δ. 577. Schol. κατέδιον. Vid. inf. v. Κείρῃ, & v. Κείρουσι.

11. 'Εκέκαρο.] Ex Hom. *Il.* B. 530. ſive Cat. Ψ. 37. & Schol. Conf. v. Κικαυκέμεν, & v. Κικαυσο.

12. 'Εκέκευθεν.] L. 'Εκεκεύθει, ex Hom. *Od.* I. 348. Schol. πρόσθ. Conf. v. Κίκευθ, item in v. Καλύπτεσθαι, & mox v. 'Εκέδασσεν.

13. 'Εκεκήδη. ὑπεχωρησεν.] Pro 'Εκεκήδη, quod eſt Pluſq. perf. Indic. Med. ὁ verbo χήζω, *recedo*. Deinde lege, ὑπεκεχώρησε. KUST. Mox: Ὑπεκκήδη. ὑπεχωρησε. Conf. v. Κικαδεῖν. &c.

14. 'Ελάθεσθαι.] Miror nihil hic notatum ab *Iſ. Voſſio*, quum alieno loco poſita ſit gloſſa. Vera lectio eſt 'Επιλάθεσθαι, ut infra; ubi vide quo reſpexerit Noſter. Idem docere poteſt explicatio, ἐπιλαθέσθαι ἐποίησαν.

15. 'Εκελαί. οἱ Ἀθηνοί.] Forte: οἱ δοῦλοι inf. Ὄφγυα. οἱ παῖ Ὀπλοκοί. Eſt λαὸς ὦ Ἄδμου, ὀφῶ. SOPING. Si legamus ἐκέλευσί, jam nomen illud poſſit videri compoſitum ab ἐκ, id eſt, ἐκὸς, & λαὸς. Sed retinenda, ut puta, vulgata lectio; & 'Εκέλευσι dicti *Attici*, a *multitudine populorum*, pro 'Εκλησιασι. IS. VOSS.

16. 'Εκέλετο.] L. 'Εκέλετρ. IS. VOSS. Vid. v. Κέλευρ. An 'Εκέλετρ? Vid. v. Κέλευμος. κέλευσε, & mox v. Κελεύσε. Sed nihil muto. 'Εκέλετρ paſſim apud Hom. *Il.* Z. &c. 110. &c.

17. 'Εκέλσε.] Hic pravo loco, & procul dubio additum ex prava lectione pro 'Εκέλσεν, ut ante. IS. VOSS. Male pro 'Εκέλσεν, poſito Δ pro Λ, per errorem folenaem. Vide paulo ante v. 'Εκέλσεν KUST. Ita ſup. Γάγγαι, & Γέγγαι. &c. Vid. Inf. v. Κέκλσε, Κεκέλσαι, bis &c. Hom. *Odyſſ.* E. 132. 'Εκέλσαμεν. Schol. ἔκλασε, διεχέσθη. In fine κατέλαβεν non follicito: quamvis cognati poſſet κατέκλασεν, ut mox in v. 'Εκλάσθη, quo tum pertineret ea ſignificatio.

18. 'Εκέλησεν.] A κέλλω, unde κελεύω, apud Hom. *Od.* K. 296. ubi al. κελεύσω. Inf. Κελησαμένοιο. κελεύσαντος. Conf. Cl. de Pauw *Præfat.* ad Theophraſt. *Char.*

19. 'Εκέλσαιμεν.] Hom. *Odyſſ.* I. 546. KUST.

20. 'Εκέλσε.] Vid. inf. v. Κέλσας. - - - κατέλαβεν.

21. 'Εκενώθησαν.] Jerem. XIV. 2. αἱ σκέλη αὐτῆς ἐκενώθησαν, &c.

22. 'Εκένωσεν.] *Philipp.* II. 7.

23. 'Εκεραίζων.] Vid. Suid. & inf. v. Καρίζων, & ſeqq. Hinc ἀκέραιον deducitur ab Euſtath. ad *Il.* B. p. 276. & L. Bos *Etymol. Gr.* p. 15.

24. 'Εκερσε.] Hom. *Il.* N. 546. 548. λὰξ - - ἔκερσε. Vide ibi Schol. & inf. v. Κίκερσε, & v. 'Επικέρσαι.

25. 'Εκερτόμεον.] Hom. *Od.* B. 323. Infra: Καρτόμιοι. ἐριθακοί.

26. 'Εκέκευθον.] Hom. *Il.* Γ. 453. & Schol. Conf. ſup. v. 'Επικέκευθον.

27. 'Εκεχειρία.] A. Gell. I. 25. *Graci CESSATIONEM iſtam pugnæ paſticiam* ἐκεχειρίαν *diverunt* - - *Nam quod in tempore non pugnatur, & MANUS COHIBEANTUR*, ἐκεχειρίαν appellarunt. Vid. ibi *Not.* & Suid. & infra poſt v. 'Εκ πολέμου. Conf. ſup. v. Ἐκεχειρίαν. ἀύσιαν. & *Not.* ibi.

28. 'Εκεχαδεῖ.] Hom. *Il.* Ω. 192. ηκεκαδεῖ. Conf. v. Ἐπικαδεῖ.

29. 'Εκέχειρεν. τὸ ἀργότερον.] Conf. *Prov.* XXI. 14. Δόσις λάθρᾳ κατέκλασε ὀργὴν. ἴνδε argentum dictum videtur ἐκέχειρον, q. *manus cohibens*. Conf. *Not.* penult.

30. 'Εκεια.] Scrib. "Εκεσα. Hom. *Il.* A. 40.] —— πολὺν οὐτάμενος ἔκεσα. HEINS. Sic & *V. D* in *Mſc.* Obſ III. 3. p. 329. & *Iſ. Voſſ.* allato Cyrillo, ubi "Εκεσα ἐκαυσα. quod eodem modo corrige Vid Etym. M. Favet etiam ferius. Conf. ſup. v. "Εκασσε, & inf. v. Ἐκκαίας, poſt v. Ἐκκαχμένον.

31. 'Εκεκολίαι.] Hom. *Il.* E. 54.

32. 'Εκεκόλῳ.] Vid. Schol. Hom *Il.* A. 14. & ſup. v. Ἐκατηβόλῳ, & v. Ἐκάεργον,

33. "Εκεδεν.] Hom. *Il.* E. 404. Ὅς τινά κεν ἔκεδε ἔκαδε. Ubi Schol. ἔκαιεν, ἔλυεν, κατέκαιε.

34. Ἀπόλλυσι.] Leg. ἀπόλλυσιν. KUST.

35. 'Εκείθεν.] Infra: Κεῖθεν. βοηθεῖν. συμπέμπειν. Et: Ἐκεῖ. βοηθεῖ.

36. 'Εκελία.] Hinc 'Εκελίτης apud Diog. Laërt. in *Menedem.*

Ἐκηλ☉. ἥσυχ☉, πρᾶ☉.
Ἐκκεμάθη [1]. ἐστεστώθη. ἐπλάσθη. ἐθανατώθη. Ἄμεινον δὲ ἀχεΐζεσθαι.
Ἐκκλ. ἔιτκα. ἀ χρεὶς [2].
Ἐκβαμ☉ [3]. ἐκπλητος.
Ἐκβεάσαι [4], ἐκταινίσαι, ἢ Ἔκθεμα [5].
Ἐκβίμω. ἐκζίσχειν.
Ἐκβίζει [6]. ἐφυλὴ, παλαιὰ νομιθεσία, ταξιαξις, δῆμα.
Ἐκβοσμι. ἀβρύομαι, ἄδικα, ἄνομα.
Ἐκβόλε [7]. ἐκκεπλέμβα.
Ἐκβοησεῖ [8], μιτὶν πιεῖ. διεγείρῃ [9].
Ἐκβορεν. ἐξεκόδιζεν.
Ἐκβύζ☉ [10]. τὸ λᾶμα τὺ χτῶν☉. εἰ δὲ, Ἔκθεσις☉ [11].
Ἐκβορνύμω☉. ἐκπεδῶν.
Ἐκβοράψῃ. ἐκδιάξῃ. Ἀπὸ τῦ Ἐκβορεῖν.
Ἐκβορεῖν. ἐκπεδῶσαι, ἐκδεφμῶν.
Ἐκβορέν [12]. ἐκπεδῶν, ἐκπεδύζα.
Ἐκβόσεζες [13]. ἐξερχομένης.
Ἐκβρόσκ [14]. ἐκπεδᾶ.
Ἐκβύζῃ [15]. ἐκζῖι. ἐξμεῖ.
Ἐκβυλάσθαγ. ἐξιλάσκεσθαγ.

Ἐκ-

Ἐκβύμαζε [16]. ἐξαθύμαζε.
Ἐκβύμω☉ [17]. λᾶμα. κίμι☉. πεχύς.
Ἐκ Δυμῦ πσίευ. μισθώσεσθαγ, μὴ εἶναγ ἀχετὸς, ἐκπεσῶν ἢ τύχῃ [18].
Ἐκβύμως. ταχθύμως, χτ' ψυχλύ.
Ἐκβύω ζι [19], ἐκζίσζω. ἐκπίπλω ζι.
Ἐκλάθε [20]. ἐπορύετο.
Ἐκύ ζαγεν [21]. ἐτύχαγ, καταλάμβαγ, εὗρεν.
Ἐκύδατο [22]. διασκορπίζετο, ἐσκεδάπυτο.
Ἐκύνδαγε. ἔζηλεν.
Ἐκυνδάψαζω. ὑπέλγλεν. Ἀπὸ Κυδαψῦ, ἑνὸς ἔζη ὄργανα κυδαεισίεων πιῶν, Κυδαψός [23].
Ἔκυν [24]. ἐπορθίοτο.
Ἐκίοσησν [25]. ἐγένησσε.
Ἐκίχαγε [26]. ἔλαβε, εὗρε.
Ἐκιχήσατο. κατέλαβε.
Ἐκκειδικεΐδοφα. ἐκκεΐδικγ. παλαιῶς. Δῶφα [27] γάρ, παλαιγῖ.
Ἐκκεκόμιε. ἀμελᾶμῳ. ἀκηδᾶμῳ [28].
Ἐκκεκί. πδὶ [29].
Ἐκκελάξαγ [30]. κλῖναι τὸ ἱστίον.
Ἐκκελεῖται [31], ταχκελεῖται.
Ἐκκελύπλαν. φαιεσπαῶν.

Ἐκ-

ἐπν. ubi vulgo Ἔκκλιτα. IS. VOSS. Conf. v. Ἀκκέλια, & Γακκλα.

1. Ἐκκεμάθη.] Vid. Suid. v. Ἐκκεμάθω. Etym. M. Ἐκκεμάθω, Conf. fup. v. Ἐκκεζίζω, inf. v. Κακκεζίζη, Κακκεδζ, & Κακκεδῶν. Vide & v. Ἐκκλαφεμφῶ, & Ἐξκακκεζίζω.

2. Ἐκκλ. . . χρεὶς.] Ad τὸ Ἐκλ. [*f. l. ἐκαλ.*] G. Sic etiam Suidas. Sed vereor ne uterque Grammaticus Ἐκκλ confuderit cum Ἔκκλιτα. KUST.

3. Ἐκβαμ☉.] *Alt.* IIL 11. BIEL. Vid. Suid. & Ill. Pearfon. ad *Symb. art.* IV. *p. m.* 343.

4. Ἐκβεάσαι.] Vid. Clem. Alex. p. 2. ϟ. 43. & 28. ϟ. 50. Conf. Suid. & Inf. v. Ἐξέπιαζε, & v. Ἐχκεάζω, ibique *Not.*

5. Ἢ Ἔκθεμα.] Raech. XVI. [23.] Ἐκκεάζω σημῆ ἔκθεμα τὸ πάσγ πλατεῖα. SOPING. Refero ad articulum fequentem, & lego: Ἐκβίμῳ. ἐκτίχειν. ἢ Ἔκθεμα. KUST. Rejiciendum potius ad v. feq. Ἐκβόζω, ἢ Ἔκθεμα ubi vide *Not.*

6. Ἐκβύζ. ἐφυλή.] Vid. Petav. in Synef. p. 31. [immo 23. ubi rectius, ἐφυλο.] SCHREV. Adde: ἢ Ἔκθεμα, ἐφ. &c. quod ἢ Ἐκβοσζω appendicem immerito conftituit. PERGER. Addendum videtur ex v. Ἐκβοσζω, ἢ Ἔκθεμα, ἐφ. &c. Ἔκθεμα autem pro *edicto publico expofito* legitur *Eſth.* VIII. 17. BIEL. Eodem modo *Suicer.* in *Theſ. Eccl.* v. Ἐκβοσζω. Gloſſæ: *Reliquarium.* ἐκβύζω κειμήλιον. Ἔκθεμα rejicitur a Phrynicho.

7. Ἐκβόλε.] Unde *ἐκβίτος*, idem ἐξόπεφ, *mentianum.*] quod Inf.] Vide Gloſſas, in quibus etiam *ſuggerunda* eſt *ὀκτυπε.* IS. VOSS. Gloſſ. ad *Alt.* VII. 19. Ἐκβόλε, ἐκκεπλέμβα. Suid. &. Vatin. ἐκκεπλέμβα. Conf. v. Ἐκκεβίτεζ.

8. Ἐκβοησεῖ.] L. Ἐκβοεσεῖ, per *ει.* Gloſſæ: Ἐκβοεῶ, *effero.* Vid. Eurip. *Bacch.* ϟ. 1329. Barnef. ut & *Not.* ſeq.

9. Διεγείρῃ.] Forte Διεγερεῖτ. Niſi διεγείρῃ fumere velis pro *excitare*, i. e. irritare atque efferare. Verbo ἐκβοησζω utitur Longus *Paſtor.* l. I. p. 14. [*in fin.*] eandemque vim exſertt ibi loci τὸ, quam attigi in v. Ἐξόπεφ. ABRESCH.

10. Ἐκβύζ☉.] Vitioſum vocabulum alieno loco additum, aut ſcribe Ἐκβορμ☉. IS. VOSS. Conf. v. Ἐκβορέν☉.

11. Οἱ ϟ ἐκβοσῶ☉.] Immo Ὀχβοῶ☉. Vid. infra. SALMAS. Puto Heſychium ſcripſiſſe, vel ſcribere debuiſſe: *οἱ ϟ*, Ὀχβοῶ☉. Vide inf. h. v. KUST.

12. Ἐκβορεν.] Scrib. Ἐκβορῶν. Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἐκβορῶν, ὑπολύω. ὑφηγῶν. MS. male, Ἐκβορῶν. BIEL. Utrumque recte. Conf. v. Θορῶν. Dicitur enim Θορε, & Θορω. Vide & v. Ἐξθορεν.

13. Ἐκβοσεζες.] L. Ἐκβορεῖζες IS. VOSS. Forte Ἐκβῶζες. Vid. Suid. in Ἐκβῶ. ABRESCH. in *Mſc. Obſ.* VI. 1. p. 372. Infra: Ἐξέβῃ. ἐξέπτυεν. Conf. v. Ἐκβῆφ, & ſup. in v. Βαστ ᾽ πτυφλια.

14. Ἐκβρόσκ.] Hom. *Il.* K. 95. Vid. inf. v. Ἐξέβροσκεν, ſup. v. Ἀκεβρόσκεζε, & v. Ἀκαβρόσκεζε.

15. Ἐκβύζ(.) L. Ἐκβύτ. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἐκβίσζω.

16. Ἐκβύμαζε.] Vid. Martin. in v. *Exanthema.* SCHR. Infra pro eodem male, Ἐκκύμαζε. Erotian. Ἐκκύμαζε. τὸ ἐξανθεῖν, ὡς Φιλῆς Ἐκκυζῶ☉. τὸν Ἐκκύτιον, οἱ Ἑκατόνται. Conf. Foël. *OEcon. Hipp.*

17. Ἐκβύμω☉. &c.] Leg. Ἐκβυμῶ☉. pro Ἐκβοῶ☉. & pro κίμω☉ τεχὺς, leg. *ε.* πεχὺς. SALMAS. Ante, Ἐκβῶ☉. SCHR. Lege Ἐκβυμῶ☉. IS. VOSS. Male pro Ἐκβυμῶ☉, idque pro Ἐκβοῶ☉, l. c. Ὀχβοῶ☉. KUST. Verba, κίμω☉ τεχὺς, ſeparavi, interpoſitis diſtinctioque, ut eſt apud Phavor. Ultimum enim πεχὺς diverſa a præcedd. eſt interpretatio, ſive vocis Ἐκβύμω☉, ut Docti putant; ſive vocis, Ἐκβυμῶ☉, quam per compendium ſcriptam quum putarent librarii, Ἐκβύμω☉ legerunt. Contrarium errorem vidimus ſup. in v. ἀβύ. . . . Ἐλκυσὶς. Doct. *Reiſk.* conjiciebat: Ἐκβυμῶ☉. λᾶμα κεφαλῆς.

18. Ἐκ Δυμῦ πσίευ. . . . ἐκπ. ἢ τύχῃ.] L. ψυχῆς. SOPINO. Neſcio cur hanc *Not.* jugulaverit *Il. Voſſius.* Reſpicitur enim ad Hom. *Il* ϟ 505. ubi Schol. Κινησόμεθ᾽ ψυχῆς, ὁ ἐσ, μισθώσωμεν. S mittter Phavorin. ſup. v. Ἀποδόσεται. Homeri locum (præter *Kuſter*) notavit etiam Cl. *Alberti. l. c.* addens, ita *ἀφαιρεῖσθαι τὸν δυμὸν*, alio tamen ſenſu, dixiſſe Themiſt. *Orat.* I. p. 15. D. Conf. v. ſeq. & ſup. v. Κ τὸν δυμόν.

19. Ἐκβύω ζι.] Erotian. Ἐκβύω. ἐξορμῶ. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Ἐκβύζῃ, inf. v. Θύμι, &c.

20. Ἐκλάθε.] Infra: Κίν. *ἐπορύετο.* Conf. mox v. Ἔκυεν.

21. Ἐκύ ζαγεν.] Vid. inf. v. Ἐκύχανε, & Ἐκκάθαρεν, item v. Ἐκίχανε, Ἐκχανεν, & Ἐκχῦν.

22. Ἐκύδατο.] L. Ἐκύδαθ. Vid. infra Κύδαθ. IS. VOSS. PERG. Pro Ἐκύδαθ. Conf. inf. v. Ἐκυδάθῃ. KUST. Reſpicit illud Homeri: Ἠέ μ᾽ ἀφυσσάμενοι σιδηρῆ σπείρῳ ἐπ' αἶσαν. *Il.* Ω. 1. Ω. 605. Schol. ad priorem locum: Ἐκύδαθ. ἐσκεδάσθη, ἐκκομιζῆ. Idem hic cum Phavorino reponſi pro *ἐκκιδάνῃ*. Viderat hoc etiam Cl. *Valcken.* in *Mſc. Obſ.* VIII. 1. p. 155. adferens inf. Κιδάθῃ. σκεδάννυῃ. pro quo recte corrigit, κύδαθ. Conf. *Not.* in v. Ἐκκιδάφασσε.

23. Κυδαψός.] Ultima hæc vox ex lemmate marginali irrepſiſſe videtur, adeoque delenda. Quia tamen retineri poteſt, & apud Phavor. cuam proſtat, nihil muto. Conf. ſup. v. Βαττοφόρ, & *Not.* ibi.

24. Ἔκυεν.] Ex Hom. *Il. μ.* 138. Conf. ſup. v. Ἐκύδαθ.

25. Ἐκίοσησν.) *Pſalm.* L. 7. [5.] SOPING. Quomodo *ἐβόνησεν*? Noli dubitare quin *ἐσωσε δ. l.* ſit Hebraorum יסר, & *ἐκώσατό με* יסרתני. Locus quem exponit, iſte eſt: *ἐν ἁμαρτίαις ἐκύσατό με ἡ μητὴρ μα.* Quare fruſtra talia a Græcis petuntur. HEINS. Cyrill. Lex. MS. Brem. Ἐκίοσεζσε, σκύλακες, BIEL. In meo MS. Cyrilli additur, ἐβόνησεν. Quem Viri docti notarunt Pſalmi locum, adfert Suidas in v. Κυνᾶ; explicans, *μοῦ ἐβόνησε σωτηρίαν*. Inf. Κίσσα. *ἐπύθοντο.* . . . *ἡ γυναικεῖον πάθ*☉. Vid. ſup. v. Ἐξωσσεζσε.

26. Ἐκίχανε.] Vid. ſup. v. Ἐκιχανε, & inf. v. Κίχαν.

27. Ἐκκειδικεΐδοφα. . . . Δῶφη &c.] L. Δῶφ. SALMAS. Vid. ſup. v. Δώφῃ (poſt Δώφεν) & v. Δῶφ, ubique *Not.* Locus, unde gloſſam deſumſit Heſychius, eſt apud Hom. *Il.* Δ. 109. ubi Schol. Ἐκκειδικεΐδοφα.) *ἐκκαθίκκα παλαιτάτ. Δῶφ γὰ παλαιτὴ ἡ πλανίτη.* Conf. Suid. in h. v.

28. Ἐκκεκόμιε. ἀμελᾶμῳ, ἀκηδᾶμῳ.] L. ἐμελῆμῳ. *Eph.* III. 13. *μὴ ἐκκακεῖν.* SOPING SALMAS. Ordo requirit; Ἐκκακεῖν. [vel Ἐκκακεσκεῖν.] Cyrill. Ἐκκακεῖ. ἀμελεῖ. ἐκκηδᾶ. [l. ἀκηδεῖ.] Vid. Suid. in Ἐκκακῶ. IS. VOSS. Ἐκκακοῦμεν eſt II *Cor.* IV. 1. & 16. Heſychium corrupeum deſcripſit Phavor. In utroque legendum eſſe ἀμελῆμῳ, ἀκηδᾶμῳ, notant *Hemmond.* in Luc. XVIII. 1. & *Suicer.* in *Theſ. Eccl.* quem vide. Similiter *Kuſt.* Heſych. Ἀδημονῶ. ἀκηδῶ. Conf. ſup. v. Ἠδημῶμεν, & Prov. ad Luc. *l. c.* Lexicon Reg. MS. Ἐκκακῶμεν. ἀκνῶμεν, ἀμελῶμεν. πρὸ δ Ἀπίστευ☉. Οὐκ ἐκκακοῦμεν, &c. Conf. Phavorin.

29. Ἐκκακεῖ. *ἐδ.*] L. *ἐκκάθη. ἐδ. factuit.* [Conf. v. Ἐλλοδ.] PERGER. Sic Inf. Κάκκε. *ἐκκ*☉. Sed vide num legend. Ἐκκακεῖ ἀδικεῖ. Inf. Ἠδημονῶ. ἐξεκάνζω.

30. Ἐκκελάξαγ.] Forte pro *ἐξκελάξαγ, chalare velum.* Σὺ δὲ τὸ κάλων. IS. VOSS.

31. Ἐκκελεῖται.] Schedæ Baſilicæ p. 97. Ἐκκελεῖται. τὸ σφηνοκαλεῖσθαι. πρὸ τὸ ἐξω ἐλαν. IDEM. Cyrill. Lex. MS. Ἐκκελεῖται. σφη-

'Εκκαιάξειν [1]. Ἐκκενώσειν. Ἀπὸ τῦ Καιῦ. Σορυβάσειν.

'Εκκαπηλεύειν [2]. Δολῦν.

'Εκκαυλῆσαι [3]. Ὑπόδημα.

'Εκκαχρίζω. Ἐκκακκίζω [4]. Ἐκλιμάζω, ἢ συωλείφω. οἱ δὲ, κρίμνα.

'Εκκαίας [5]. Ἐκκηύσας.

'Εκκεκελήκεκεν [6]. Ἐκκέκλικεν.

'Εκκεκεφαλιδῆν [7]. Ἐκπεπλησθῆν, ἴζον ἢ ψυχῆς γεγονέναι.

'Εκκελαλαμμένα [8]. Γεγλυμμένα.

'Εκκεκορμίσθω. Ὁ ἀφ' τῦ κυβεύειν τὰ αὐτῦ ἀποβαλίζας, ὅτῳ πῶ Ἐκκεκοπίσμενος [9] φαμέν. ἢ ὁ ἀποκεχαλασμένος.

'Εκκεκονίζῃ. Τὸ εἰς κονίαν ἀπαλείφῃ.

'Εκκεκρικώς. Ἐκκεχαλκικώς [10].

'Εκκεκύπτῃ [11]. Ἐζητῇ. Σοφοκλῆς Συλλόγῳ [12].

'Εκ κευθμῶν [13]. Τῶν κοίλων τόπων.

'Εκκεχειρία [14]. Ἄπραξις, ἡσυχία, σιωπὴ, ἀποχὴ πολέμου, εἰρήνη.

'Εκκέκυφεν. Ἀπόρθωσεν [15].

'Εκκεχαλασμένη [16]. Ἐψυχισμένη. Ἐκκεχορδισμένη.

'Εκκεχιτελαμένη [17]. Ἡ Χαείλα ὄνα. Ἐκφαντίδη γάρ τῷ κωμικῷ Χοίλαν θεσπιῶν ἐν, ὡς σωφρονιστὴν κωμῳδίας.

'Εκκίμιστον [18]. Ἀπόλυτον.

'Εκκλησῆ [19]. Ἐκπορίζῃ.

'Εκκλησία [20]. σωὸς, συναγωγὴ, πανήγυρις.

'Εκκλητοι [21]. Δίχα οἱ ὑπὸ ξένης λεγόμενοι, καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει.

'Εκ κλίμακος [22]. Τοῖς πάπαις, ὁπόθ' χοστεῦσιεν, κλίμαξ ἐτίθετο, ὑπὲς τοῦ μὴ ἰδεῖν ἢ αὐτῆς χάρις.

'Εκκολλαβίσαι [23]. Ἐπλακέσθαι. Ἐπρεσβεύσαντο [24].

'Εκ κολεοῦ [25]. Ἐκ τῆ ξιφοθήκης.

'Ε-

σφαναλῶται. Snidas tamen: 'Εκκαλῶται. σφαναλῶται. ut Hesych.

1. 'Εκκαιάξειν. ἐκκενώσειν. Ἀπὸ τῦ καιῦ Σορυβάσειν.] Errabit qui hoc vocabulum ita scribendum putet, quia καιῦ est, & proterea inde deduci putet. Scrib. 'Εκκαιάξειν. quod tum ordo literarum, tum ipse Grammaticus, qui manifeste ἀπὸ τῦ καιῦ deducit, postulant. Adde, quod reliqui Grammatici ἀπὸ τῦ Κακάξειν τὸ Κατοῦσι, & compositum quod hic habemus, deducant, quæ sunt φιλόδικος συκοφάντης. HEINS. L. 'Εκκαιάξειν. IS. VOSS. Lege 'Εκκακάξειν. Conf. v. 'Εξακάξω, & 'Εγκακάξῃ. Deinde dilingue: ἀπὸ τῦ Καιῦ. Σορυβάσειν. Indicare enim velle videtur Hesychius, τὸ 'Εκκακάξειν dictum esse ἀπὸ τῦ Καιῦ: sed quæ etymologia inepta est. Casterum ἐκκενώσειν est nimio nominis, & propriæ significat, cum certo fono gutturis poculum ebibere, live exhaurire. [Conf. inf. *Not.* in v. Ζυλῶ.] Unde simul apparet, quare eadem vox hic exponatur Σορυβάσειν. Conf. inf. v. Κακάξειν. KUST. Respexit *Heinf* ad Pollux. X. §5. Τὰ μὲν τοι Κακάξειν, φιλαδίκως τινὰς συκοφαντοῦσι εἶναι φησίν, ἀφ' ὧν καὶ τὸν ὀκνηρὸν, ὃ ἐστὶν, Κακάξῃ λέγουσι, καὶ 'Εκκακάξῃ. ὡς καὶ Εὔπολις τὸν τοῖς φίλοις· Τὶ δ' αὖτος ἐκκακάξῃ. *Jungarm.* ibidem: „ Leg. & „ & diffing. apud Hefych. 'Εκκακάξειν, ἐκκενώσειν, ἀπὸ τῦ καιῦ. „ Σορυβάσειν. nam illud Σορυβάσειν, alia fignificatio eft verbi „ 'Εκκακάξειν. Sic Κακάξας, idem Hefych. τυφλίττας exponit; „ quod quid aliud eft quam Σορυβάσας? „ Hactenus ille. Similiter *Kübnius*: „ Malim (apud Hef.) 'Εκκακάξῃ, a καιῦ, „ ἀκανθίζω. Proprie enim eft, *depiere canistrum*; dein latius „ fe fudit fignificatio. „ Conf. Kuft. ad Ariftoph. *Equit.* v. 105. & *Not.* in v. 'Εξακάξω, & 'Εγκακάξῃ. Vide & in v. 'Εξακάξω. Ceterum verba, ἀπὸ τῦ Καιῦ, funt parenthetica: ut fæpe apud Noftrum. Vide tantum in v. Διακῖσαι, Διαῖσσοντα. &c. & fup. v. 'Εκκίνησον.

2. 'Εκκαπηλεύειν.] Ex Cyrillo Alexandr. in Efaj. LVIII. p. 825. adulit Suicer. in *Thef. Eccl.* Confer Suid. in v. Καπηλεύει, & *Obferv.* noftras ad II. *Cor.* II. 17. Adde Ifidor. Peluliot. L. III. *Epift.* 125.

3. 'Εκκαυλῆσαι.] Huic contrarium 'Εκκαυλίζειν, apud Snid. IS. VOSS. 'Εκκαυλίζω habet Symmach *Pfalm.* CXXVIII. 6 BIEL.

4. 'Εκκακχρίζω. ἐκκνισίσω.] L. ἐκκνισίσω. SALM. Ita exhibet H. Steph. *Ind.* Vid. inf. v. Καϊσκαχρίζω, & Καχρίζω. Conf. v. Κακαρίζῃ, & Suid. in v. 'Εκκακκίζω, & inf. in v. Πικλίσκειν.

5. 'Εκκαίας.] Scrib. 'Εκκαίας. IS. VOSS. Mire! Conf. fup. v. 'Εκκοια, quod pariter extra feriem poft 'Εκκχοσεν.

6. 'Εκκεκλήκεκεν. ἐκκέκλικεν.] L. 'Εκκεκλάκεκεν, vel 'Εκκεκλάκεκεν, ab ἐκκελακίζω. IS. VOSS. Inf. Καλακίζῃ. ἐχεῖ, φωνῇ, &c. quod bene convenit cum ἐκκέκλικεν. At fupra: Ἀπεκλάκεκεν. ἀπέκλεψεν. Vide ibi *Not.* Ex eo loco *Kuſterus* hefe conjiciebat ἐξέκλεψεν.

7. 'Εκκεκεφαλιδῆν.] L. 'Εκκεκεφαλίδῃν. Vid. inf. 'Εξεκεφάλισε. ἐξεκέφαλος. IS. VOSS. KUST. A κεφ, i. e. ψυχη. Inf. Κεκεφάλῃ. ἐκκεφαλίζῃ. ut hic. Ubi falluntur *Scaligius*, ἐκκεφαλίζῃ fingens. Conf. fup. v. 'Εκκεφάλη, & *Not.* ibi. Peffime Phavor. 'Εκκεκλαμμένα.

8. 'Εκκεκλαμμένα.] Vid. inf. v. Κεκλαμμένη, & Κεκλάσθαι.

9. 'Εκκεκοπίσμενος.] Leg. 'Εκκεκοπισμένος. Conf. fup. v. Ἀποκοπίσαι.

10. 'Εκκεκρικώς. ἐκκεκραγκώς.] L. ἐκκεκραγκώς, ut Hag. Suid. Phavorin. & Cyrill Lex. MS. Inf. 'Εκκεκρῶ. χορῶ.

11. 'Εκκεκύπτῃ. ἐζήτει.] L. 'Εκκεκόπτει. ἐζήτει. Vid. Κεκόπτει. IS. VOSS. Legend. 'Εκκεκόπτει. ἐζήτει, puta, ὡς ἢ Κακηγόρῳ, *a medio Cerropidarum jubilatus eſt.* PERGER. Mire fuo judentem *Pergerum* longe fuperat *Voſſii* acumen. 'Εκκεκύπτει emm, per ω (a κόπτω) poſtulat ipſa ſeries. Id autem recte exponitur, ἐζήτει. Infra: Ἤρτυε, παρεσκεύαζε. Ἡρτύνθη. παρεσκευάζθη, &c. Supra: Ἀκκόπτει. ἀπαρνοῦνται. &c. Quæ firmant eam correctionem. Sæpe enim ο & υ confunduntur, etiam in iſta voce. Vid. inf. v. 'Εξεπτοῆσθαι.

12. Σοφ. Συλλόγῳ.] Supplendum Ἀχαιῶν. Ita enim inſcribebatur drama Sophocleum: ut patet. Verum aliquando vox altera præmittebatur; ut ſæpius videre eſt apud hunc Authorem. Supra v. Ἀζωστον citatur idem Sophocles in altero dramate, cujus epigraphe, 'Αχαιῶν σκύβισταί, vel σκύβιστοι. Sed citatur tantum ultima vox, σκύβισται, ut, Σοφοκλῆς Σκυθίστῃ, Id eſt, in 'Αχαιῶν Σκυθίστῃ. Ita etiam hoc loco, Συλλόγῳ, pro 'Αχαιῶν Συλλόγῳ. Vid. Caſaub. I. VII. *Anim.* in Athen. c. 4. MAUSAC. Id eſt, ἐν 'Αχαιῶν σκύβῃ. Vid. in 'Εκκύκλῃ, & Ἐφεσιουσίοις, & Εὐρυβάτῃ. SOPINGIUS KUST.

13. 'Εκκολφῶν.] Immo 'Εκ κολφῶν. ex Hom. *Il.* N. 28. & Schol.

14. 'Εκκεχειρία.] L. 'Εκκεχειρία. IS. VOSS. Vid. fup. v. 'Εκκεχειρία, & *Not.*

15. 'Εκκέκυφεν. ἀπόρθωσεν.] Alieno loco IS. VOSS. Forte ἀπόρθωσεν. [Vid. fup. v. 'Αποφλῶ.] Vox ἢ σ', Jerem. VI. 1. "Οτι καὶ σκοπιὰν ἐδὲν βορρᾶ. hoc eſt, περιπ. quod Latini ex LXX. Senioribus: *Quia malis imminet.* Chald. ejs fere. HEINS. Jerem. VI. 1. PERG. BIEL. Optime aliatus eſt locus Ific. Sed ἀπόρθωσεν non mutaverim (ab ἄπορος) quod commode exprimit vocem 'Εκκέκυφεν. Conf. v. Ὀρθώσας.

16. 'Εκκεχαλασμένη. ἠψυχισμένη, ἐκκεχορδισμένη.] L. 'Εκκεχαλασμένη. ἠψυχισμένη, κεκραυσμένη. Euſtath. *Il.* IX. p. 681. Φησὶ γὰρ Παυσανίας, ὅτι 'ΕΚΚΕΚΙΛΩΜΕΝΗ, ἠψυχισμένη, ἐξησθενημένη, κεκραυσμένη· ἴσως ὁ Χαὶλ φησὶν ὁ χηζὶν ὄνος. τῶν δὲ ἑῆς γραπτ. SOPING. L. 'Εκκεχιτελαμένη. Pro ἠψυχισμένη legitur apud Suid. ἠψυμένη. Sed hæc alias. SALMAS. 'Εκκεχαλασμένη. ex Etymol. VALES. Vid. Etymol. in v. 'Εκκεχαλασμένη. HEINS. KUST. 'Εκκεχαλασμένη. ἠψυσμένη, Etymol. M. et Suid. 'Εκκεχιλασμένη. ἠψυσμένη. &c. Vide cum. IS. VOSS. Conf. Kuſt. ad Suid. cujus lectio vera eſt, diffentiente H. Steph. *Theſ.* T. IV. p. 525. Vide & inf. v. Χαλᾶς, & Χαίλ.

17. 'Εκκεχιτελαμένη. ἡ χαείλα ὄνα. 'Εκφαντίδη &c.] Scrib. Ἐκ Κωμ. vel ἐν Χ. ὄνα. 'Εκφαντίδῃ Ϛ &c. CASAUB. (In Athen. III. 16. p. 183.) HEINS. Leg. 'Εκφαντίδῃ. Nomen enim Comici eſt 'Εκφαντίδης; ex quo vide Noſtrum inf. v. Κατάκε. Confer etiam Caſaub. in Ath. III. 16. KUST. Conf. inf. v. 'Εκχύρῃς. κακχηλαρίσῃς. Λάκωνες.

18. 'Εκκίμιστον.] Jerem. XXII. 30. Γεγίνω ἢ ἀνὴρ τῦτος ἄκαρπον ἄνδρα. SOPING. Vid. fup. v. Ἀπαρτος, & v. Ἀποκηρυχθῆν. Conf. Suid. & Suicer. *Theſ.*

19. 'Εκκλησῆ.] Scrib. 'Εκκλῆσῃ, pro 'Εκλῆσῃ, ut infra. Vide quoque Ποτιπλησθῆναι, & Κακκλίσας. IS. VOSS. Vide v. 'Εκλῆσῃ. KUST. Forte 'Εκκλῆσῃ Ex pro eo quod mox legimus, 'Εκλῆσῃ, ὑποσχέσῃ, forte ſcribi debet: 'Εκλῆσαν. ὑπεσχέθη. Vid. Κλῆσῃ. ABRESCH in *Mifc. Obſ.* VI. 1. p. 272

20. 'Εκκλησία.] Hinc ἀποκλῆσῃ in *Inſcript. Attic.* p. 98. & 101. IS. VOSS. Vid. fup. v. 'Εξκλῆσῃ.

21. 'Εκκλητοι.] Vid. inf. in 'Εφέσῃ, & Harpocrat. ibid. SOPING. Vide Etym. M. in 'Εκκλητέον, & 'Εκκλῆσῃ. & Suidam. IS. VOSS. Alter Æſchines: οἱ δ' ἐκ πάνυ ὀλίγ ἐστὶ πολίτ. ubi ἐκκλῆσῃ opponit Athenis p. 12. καὶ Τιμάρχ. [& 17.] HEINS. Vid. H. Valeſ. in Harpocrat. Interpp. ad Pollux. VIII. 63. Suid. in v. 'Εξκλῆσῃ, & 'Εφέσῃ, & inf. v. Ἐξήκοντα, & v. Κλητοῖς Photius in Lex. MS. Ἀκκλησιαστικὸν, ἀδιάκριτον· οἷον, ἐφ' ᾧ χαίρω ὅτι· ἐπὶ τῆ ἀκοῆ τῦ πρέπει διαλῦσαι τὴν ἐκκλησίαν, πλὴν ὅτι ὁ μὲν ἀπὸ τῦ πρέπει διαλῦσαι τὴν ἐκκλησίαν, ὁ δὲ ἐπιχαίρων· ἐπὶ, οἷον τῷ, Λακεδαιμονίῳ ἐμπλησθῆναι, &c. Ceterum in ἐκκλησία ſubauditur γῆ, ut notum. Conf. fup. *Not.* ad v. Ἀσκλησιν.

22. 'Εκκλίμακα.] Eadem iiſdem verbis Euſtath. ex Pamphilæ Lexico. Vid. inf. κλίμακος. SOPING. Leg. 'Εκ κλίμακος. Vid. Etymol. cujus expoſitio contraria. VALES. KUST. Vid. ſup. v. Δικκλιμακίσκια, & inf. v. Κλιμακίδα. Præpoſitio ἐκ hic & in ſeqq. ſæpius coaluit cum voce ſequenti, ut in v. 'Εκ πελάτου, 'Εκ κορυφῆς, 'Εκ λόφου. &c.

23. 'Εκκολλαβίσαι.] Vid. inf. κολλαβισμὸς. IS. VOSS. Ἀκκολλαβίσαι. Vid. Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Dear. Dial.* p. 233.

24. 'Εκλελυσθῆν, ἐκπεφυτεῦσθαι.] Forte legend. ἐκφυτεῦσθαι, vel ἐκφυτεῦσθαι. Nam κακκαβῆ ſignificat *buccinam*, five *bucellam*; unde ἐκκακκαβίζειν, vel potius ἐκκακκαβίζειν, *buccas inflar deſtire*, vel *devorare*, item *exforbere*. Vid. Ariſtoph. *Equit.* v. 263. ubi verbo ἐξακκακκαβίζειν hoc ſenſu uſus eſt. KUST.

25. 'Εκ κολεοῦ.] Hom. *Il.* A. 194. & Schol. Conf. v. τοῖς, ἐ-

Ἐκκομιδή [1]. ἐκφορά.
Ἐκκομίσαι [2]. ἐξελάσαι.
Ἐκκομίζω [3]. ἐκζήτω.
Ἐκκομισθῆναι [4]. τὸ δὲ ἵππῳ [5] Φρυγῶν. καὶ κεβόλιν τὰ Φρυγῶν
Ἐκ κόπων [6]. ἐκ τῶν ἀδικῶν.
Ἐκ κόρυθ [7]. ἐκ τῆς κεφαλαίας.
Ἐκκορύσσει [8]. Φθείρουσι. ἐκκαλλύνουσι.
Ἐκκοχύλευ [9]. ἐκκαθίζειν.
Ἐκκόψαι. περῆσαι.
Ἐκκλησιοί [10]. σίφανοι μεγάλοι, ἀδηφάγοι.
Ἐκκραγεῖν. ἐκβαῖναι.
Ἐκκρεῖαι [11]. χρεῖαι.
Ἐκκρίνῃ [12]. ἐκρίπτῃ [13], ἐκρίῃ.
Ἔκκρισις. ἔκρεῖσις. ἰδρώς. οὖσα [14]. πόσχον. ἢ τὸ φόρημα [15] πρὸ ἀπὸ τοῦ ἄνω καὶ κάτω.
Ἔκκριτον [16]. ἐπίλεκτον. προκεκριμένον.
Ἐκκρούῃ [17]. ἐκβάλλῃ.
Ἐκκρῖθ [18]. ἢ ἐκκολεσμός.
Ἐκκύκυς [19]. ἐρυθίζεις. ὀτοτύσεις.
Ἐκκυκλεῖ [20]. ἐκκυλίνδῃ.
Ἐκκύμαζε [21]. ἐξανθήματα.
Ἔκκυνοι [22]. τόσημά τι κυνῶν.
Ἐκκοπεῖ [23]. ἐξηρεῖ.
Ἐκλαγξαν [24]. ἀναρθρον ἐβόησαν ; ἤχησαν. πολὺ ἦχον ἀπετίλεσαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου ἐβόησαν.
Ἐκλακτισμός [25]. σχῆμα χρεῶν [26] ἐρχήσεως σύστασις.
Ἐκλαμβανέτω. ἐλάμβανον. δίκας.
Ἐκ λάρακ [27]. τόθ.

Ἐκ

1. Ἐκκομιδή] Vid. Æschyl. Schol. p. 120. SCHR. Locus est in *Sept. cont. Theb.* ν. 1032. Schol. Ἐκφορᾶς.] ἐκκομιδῆς. ubi diffirmen notat inter συγκομιδὴ, ἐκκομιδὴ, & ἀνακομιδὴ. Sic χρυσάντων ἐκκομιδῆς, II. *Macc.* III. 7.

2. Ἐκκομίσαι] Hom. *Il.* ε. 359. Vid. ibi Schol.

3. Ἐκκομίζω.] Phavorin. ἐκτήσασθαι. Conf. v. præc. Sed & infra : Κεφαλῆς. . . . Ὑφηγᾶ. Κομιστέα. τροφός.

4. Ἐκκομισθῆναι.] Idem quod Ἐκκομιδῆναι, IS. VOSS. Male pro Ἐκκομιδῆναι : ut observarat ettam *Kusterus*. Infra : Ἐκκομιδῆναι, ἐφορίσαι, ἐκτίθη. Conf. v. κεκομίδηνται.

5. Ἵππῳ] L. ἵππῳ. PALMER. IS. VOSS. Recte. Infra : Καθαρίσαι. τὸ δὲ ἵππῳ Φρυγῶν. quod repetit in v. Καθαρσε. Idco ἵππῳ recepi. Dicitur enim ἵππος & ἱππῶν.

6. Ἐκ κόπων.] L. Ἐκ κόπων. IS. VOSS. FERGER. Respicere videtur ad *Apoc.* XIV. 13. ubi Glossarium vetus MS. e Priæco laudarum : Ἐκ τῶν κόπων. ἐκ τῶν ἀδικιῶν. Glossæ MSS. in XII. *Prophetas* : Ἐκ κόπων. ἐκ τῶν ἀδικιῶν. Occurrit *Mal.* II. 13. quo refert hanc glossam Cl. Btel. Sic ἀπορία τῆ κόπῳ (al. πόνῳ) junguntur *Ps.* LIV. 10.

7. Ἐκ κόρυθ.] Scrib. Ἐκ κορυθῆ. IS. VOSS. Sic Phavorin. Vid. inf. v. Κόρυ. Conf. *Not.* in v. Ἐκ πλίνθῳ.

8. Ἐκκορύσσει.] *corrumpunt, everrunt.* Aristoph. *Pac.* [ν. 59.] . . . ἀ Ζεῦ, τί ποτε βούλεύσ ποιῶν ; κατάθες τὸ κοπάνιον, μὴ ἐκκορύσῃ τὰν ἐκάδα [In Editt. est κόρυ. Sed vide *Not.* Florentr. Christ.] Adde Elay. XIV. 23. PERGER. Vid. Etym. M. in Ἐκκορύσσουσιν. IS. VOSS. Leg. Ἐκκορύσσει, ab ἐκκορύσσω : quod non solum significat ἐκκαλλύνειν, i. e. *everrere* ; sed etiam φθείρειν, *perdere*, *vastare*, *exinanire*. Vid. Suid. v. Ἐκκορυθοῦσι, & v. Κερμα. KUST. L. Ἐκκορύσσει. in Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἐκκορύσσουσι exponitur, ἐκκαλλύνουσιν : sed reponendum videtur ἐκκαλλύνειν. Conf Phavorin. in v. Ἐκκορυθῶσιν BIEL. Confer lepidum Parmenionis epigramma in *Anthotog.* l. I. c. 6. n. 3.

Οἱ κάπαι ἄχρι κόρυ κορίσσεσθ' μοι· ἀπ' ἐκορύθου
Ἄχρι κόρυ κάντος τοῦ κόρυ ἐκκορέσαι.

Cimices ad fatietatem faturati sunt de me : ut saturatus sum ab ipsis ad fatietatem cimices PERDENDO, sive *everrendo*. Vid. Ill. Casaub. ad Theophrast. *Char.* cap. 22. p. 340. ibidemque Cl. de Pauw p. 284. qui *everrendi* notionem retinet, a κόρυ, *scopa* ; ut impropric φθείρειν exponat Hesychius, ex consequenti nimirum, & en, quod post ἐκκορύσσω sæpe fit. Idem V. Cl. Ἐκκορέσαι retinet, ut, subjungendi modus per modum indicandi exponatur. Prius non displicet. Pro Ἐκκορέσαι tamen malim Ἐκκορῆσαι, ut exhibet H. Steph. *Ind.* Confer Virum Clar. modo laudatum ad illud Græcorum in nuptiis : Ἐκκόρει, κόρη, κορώνην, apud Horapoll. *Hierogl.* c. 8. ut & Interpp. ad Aristoph. *Thesmoph.* ν. 767. Ad posteriorem explicationem, ἐκκαλύνειν, conf. v. Ἐξαπορῆσθαι. ἐξκαλλύνθη. Deeil autem ἐκκαλύνω, sive ἐκκαλίνω, in Lexicis.

9. Ἐκκοχύλευ. ἐκκαθίζειν] Neutra vox Lexicis nota. Confer illud κοχύλιον apud Theocrit. *Id.* II. 107. Conjiciebam : Ἐκκοκκίζειν. ἐκκοκίζειν. Sed quærendum porro. Vide etiam, supra : Ἐκκακχρίζει. ἐκκενοῖ. Doct. *Reisk.* Ἐκκακχρίζειν conjicit, *lectos cimicibus purgare.*

10. Ἐκκλησιοί.] Eustath. ad *Odyss.* ξ. p. 828. ν. 28. [1538. 43. *Ed. R.*] ex Athenæi *lib. ult.* [p. 678. E.] ἐκκλησίσιον. Inde H. Steph. [in *Ind.*] Ἐκκλησιοὶ legit. SOPINGIUS. Mecum mirentur Viri docti hæc. nam & antecedentia & consequentia suadent, ος, non ον, scripsiſſe Hesychium. Apud Pollue. ἀκόλιθ, librarii manifesta culpa. Emendabis igitur ex Athenæi hoc loco. [ubi Archippus ἐκκλησίων σφόδρα meminit.] CASAUB. (ad Athen. XV. 7. p. 959.) L. Ἐκκλίσιον. SALM. IS. VOSS. Vid. Etym. M. in Ἐκκλησιοί. IS. VOSS. Conf. Pollue. VII. 199 ibique Interpp. Scilicet ε & ι, sæpissime permiscentur in libris, ut mox in v. Ἐκκοκεῖ. Recte explicat ἀφνώ : sæpius enim complicata & *convoluta* quæ sunt, *crassa* redduntur.

11. Ἐκκρεῖαι.] Vid. sup. v. Ἐκκακχρίζει, item v. Ἀτυφεστῶσι.

12. Ἐκκρίνῃ.] Vid. Suid. qui proprie de semine hominum & brutorum dici admonet. Conf. sup. v. Ἀποφυσοῦσα.

13. Ἐκρίπτῃ.] Sic Schrev. Ed. Referipsi ἐκρίπτῃ, ut est in prioribus, & apud Phavorin. Sed Ald. & Flor. scribunt ἐκρίπτει, & ἐκρίπτ, cum adspiratione in medio. Quod rarius. Vide *Not.* in v. Ἀκρεγε.

14. Οὖσα, πόσχον.] Leg. ἔσχ, πόσχ, ut respondent Nominativo præcedenti Ἔκκρισις, quod nomen proprio significatu *omnia excrementa* corporis humani, in quibus sunt ἱδρῶ & πόσχ, complectitur. KUST. Non obito. quamvis casum sæpe mutet Hesych. in expositione. Cogitari etiam possit, pertinere hæc ad seq. v. Ἐκκοκεῖ.

15. Ἢ τὸ φόρημ &c.] Videtur hic Hesychius eaposere velle propriam significationem vocis Ἔκκρισις. Ea enim quæ *excernuntur*, sive *excernantur*, φόρη] λέγ τ ἄνω κάτω, i. e. *superna deorsum defcendere folent*. KUST. Subscribar aliquando, pertinere hæc verba ad vocem Ἐκκρίνῃ, quam confuderit Nolter cum Ἐκκρεῖαι : ut mox Ἐκκρίπτω legitur pro Ἐκκρίνῃ. Sed non urgeo.

16. Ἔκκριτον.] L. Ἐκκριθῆ, ut Phavorin. Vide mox v. Ἐκκρῖθ. & inf. v. Ἐκκρίνῃ. Sic corrigunt etiam *Perger.* & *Kust.* Mox pro ἐπιλεκτὸν, quod est in omnibus Edd., mutato accentu reposui ἐπίλεκτον, ut Phavor.

17. Ἐκκρούῃ] Vid. *Deuter.* XIX. 5. & sup. v. Ἀτυφεστῶσι.

18. Ἐκκρῖθ.] Eurip. *Hecub.* p. 267. SCHR. Vid. sup. v. Ἐκκρίνῃ. & v. Ἐκκολεσμός.

19. Ἐκκύκυς.] L. Ἐκκυσις, *in furias agis*. Vid. κύων. IS. VOSS. Male, ut puto, pro Ἐκκυσις, propter sequentem interpretationem ἐρεθίζεις. KUST. Forte reipicitur ad propriam significationem verbi κύω, i. e. *tumeo* : unde κῦδος, *gloria*, non mirum, sed & κύθ, *convicium*, λοιδορία, quia *intumescimus* illi, quem *convicii* petimus. Sic in *lacessendo* & *irritando* animus quasi *tumet*. Conf. v. κυθίωσι. λοιδορῆ.

20. Ἐκκυκλεῖ.] Hinc ἐκκυκλεῖν. Vid. Eustath. *Il.* ε. p. 964. & sup. Ἐξοκκλεῖ. IS. VOSS. Vid. Pollue. IV. 128. ibique Interpp. & Cl. Kuster. ad Aristoph. *Thesmoph.* ν. 102. & ad Suid. in v. Ἐκκυκλοῦσθαι. Conf. inf. ad v. Ἐκκυλίνδω.

21. Ἐκκύμαζε.] Supra pro eodem rectius habes Ἐκκύμασε. KUST. Vide an referri queat Ἐκκύμαζε, ex illa *tumendi* & extuberandi notione, quam in voce κύω proprie latere dixi ad v. Ἔκκυσις.

22. Ἔκκυνοι. τόσημά τι κυνῶν] Scrib. Ἔκκυνοῦ, vel potius Ἔκκυνον. τόσημόν τι κυνῶν. SALMAS. HEINS. IS. VOSS. Leg. κυνῶν. PALMER. L. Ἔκκυνον. τόσημόν τι κυνῶν. *marinus quidam* seu virium canum. cujus Xenoph. meminit in *Cynege*. p. 577. [987 *fin.*] . . . τελευτάζῃ γέγονε] Ἔκκυνον. H. STEPH. *Ind.* Gesner. in *Cane* legit : Ἔκκυνον. τόσημά τι κυνῶν. Meminit Xen. in *Cynog*. SOPINGIUS. Ἔκκυνον apud Pollue. V. 65. ubi *Sylburg Jungerm.* & *Lederlin.* Hefychium corrigunt, prout *H. Steph.* jam exhibuerat, diffentiente paullum *Kühnio* : „ Apud Xenoph. (inquit) κύνες dicuntur ἔκκυνοι, cum male „ edocti sunt inquirere vestigia, & temere hinc inde vagan„ tur ; & qui im cos educat, ἐκκυνοῦ, & ipse canis ἔκκυνος. „ Ita caperem Hefych. Ἔκκυνοῦ. τόσημά τι κυνῶν. non de „ morbo corporis, sed de malæ educationis vitio. „ Prius tamen præferre, immo recipere non dubiravi.

23. Ἐκκοπεῖ. ἐξηρεῖ.] Ἴσως · Ἔκκυνοῦ. ἐκκυκῶ. Nam οἱ ἐκκυκῶντες. h. e. κλαυσίποτες inter venandum, Ἔκκυνοι Xenophonti (*l. cit.*) dicuntur. Τελευτάζῃ, inquit, γίνοι] Ἔκκυνοι. κυνηγὸν κλέπτην. Sic enim emendatur ille Xenoph. locus, cum male κλέπτων scribatur. HEINS. L. Ἔκκυνοῦ. ἐξκοπεῖ. Vide Κακκίζω [& sup. v. Διακοκκίζω.] IS. VOSS.

24. Ἐκλαγξαν.] Hom. *B* A. 46. Vid. Schol. & Etym. M.

25. Ἐκλακτισμός.] Vid. Jul. Pollue. l. IV. c. 14. ubi dicit feminarum esse. [*Sect.* 103. Τὰ δ' ἐκλακτίσματα, γυναικῶν δὲ ἐρχήματα.] SOPING. HEINS. Vid. Meurf. *Orchestr.* SCHR.

26. Σχῆμα χορεῖον, ἐρ. ν.] *Richard. Bentleyus* in erudita *Differtat. de Phalaridis Epistolis* p. 267. corrigit : χῆμα χορεῖον ἐρχήσεως σύστασις. Sed ego insuper pro σύστασις non dubitem legendum esse σύστασις ; ut sensus sit, Ἐκλακτισμὸς esse figuram Choricæ saltationis, quæ magno corporis motu, & vehementi jactatione pedum fiat. Dicebatur autem ἐκλακτισμὸς, quia fiebat per *recalcitrationem*, sive calcibus remissis, & sursum jactatis, tanta vi & contentione, ut fere caput tangerent. KUST.

27. Ἐκ λάρακ. Scr. Ἐκ λάρναξ. Forte quod *spurii* εἰς λάρνακα exponerentur. IS. VOSS. Sic fere *Tho. Bruns* in *Adversar. minor. MSS.* quæ videre contigit : *Fortasse*, inquit, *quia spurii saepissime sunt expositi.* Ἐκ λάρνακ divisim scribendum monet etiam *Kuster.* Conf. *Not.* ad v. Ἐκ πλίνθῳ.

Ἐλαχών. ἀφλαχών.
Ἐλεανθείης [1]. ἐκβιθείης.
Ἐλείποντα. δύνοντα.
Ἐλέλαθον [2]. ἐξελάθοντο.
Ἐλείψ. ὑστερῇ [3]. ἀπολείτας.
Ἐλέλαθον [4]. ἀπλαβίας ἐποίησαν. ἀπεδίωξαν [5], ἐξέλασαν.
Ἐλελαμμένον [6]. ἐξεφαμμένον.
Ἐλελαπημένον [7]. ἐκπεπνιμένον.
Ἐλελισμένῳ [8]. ἐξεφαμμένῳ.
Ἔλεο [9]. κλέῳ ἄγες.
Ἐλεπεῖ [10]. ἐκπορίζῃ.
Ἐκ λεχίων [11]. ἐκ τῆ κοίτης.
Ἐκλέψαι [12]. ἐκλεπίσαι.
Ἐκλέψατο [13]. παγελογίσατο, ὑπάτησεν.
Ἐκληδεΐζετο [14]. ἐμαντεύετο, ὁ ἀπὸ ἀκοῆς μαντικὸς

1. Ἐκλεανθείης.] Vid. sup. *Not.* in v. Ἐκλέα, & inf. v. Ἐκλείνω.
2. Ἐκλέλαθον.] Scrib. Ἐκλελαθον, & pone post seq. voc. IS. VOSS. Scrib. Ἐκλάλαθον, ut paulo post. KUST.
3. Ἐκλείψ. ὑστερῇ.] L. ὑστερεῖ. Vox ἐκλείψ. legitur Esaj. VII. 8. LI. 6. LX. 20. BIEL.
4. Ἐκλέλαθον. &c.] Prior explicatio, ab ἐκλανθάνω repetenda, pertinet ad Hom. *Il.* B. 600. five *Cat. p.* 107. ubi similiter Schol. Supra male Ἐλάλαθον, post v. Ἐμπεφλ, & exponitur, ἐκλαλοῦσι, ἐκπίπτω. Conf. v. Ἐκλελάθετο. Posteriores interpretationes respiciunt τὸ Ἐξελάσαν. Inf. Ἐξελάσαν, ἐξεπέσαν, λανθάνειν. Et hoc verius putem, quam quod *Kusterum* conjeciſſe video in *Not.* ſeq.
5. Ἀπεδίωξαν, ἐξέλασαν.] Neſcio quid Heſychius in animo habuerit, cum hæc ſcriberet. Nam interpretationes hæ à verbo Ἐκλέλαθον (cujus Thema eſt λάθω, vel λανθάνω) prorſus ſunt alienæ. Forte ob oculos habuit verbum ἀφιλάσω, unde & Præt. Perf. ἀπολέλακα, quod ſono ad ἐκλέλαθον alludit. Nam Heſychium ſimili Nominum & Verborum ſono ſæpe deceptum fuiſſe, paſſim in Notis noſtris oſtendimus. KUST. Vid. *Not.* præc.
6. Ἐκλελαμμένον.] Forte Ἐκλελημένον. Matth. IX. 36. ἐκλελημένοι ὡσὶ ἐβλημένοι. SOPING. Eodem modo corrigit *Hammond.* ad *l. c.* & mox pro Ἐκλελαμμένῳ etiam Ἐκλελημένῳ, quod tamen minus eſt neceſſarium. Peſſime *Schrevelius* Sopingii Notam exhibet, quaſi pro ſeq. ἐκπεπνιμένον, corrigeret ἐκλελημένον. Unde inmerito mox vapulat a *Kuſtero.* Quod ſupius Viris Doctis accidit Schreveliі incuria.
7. Ἐκλελαπ. ἐκπεπνιμένον.] Male, ut puto, pro Ἐκλελαξέμενον, ab ἐκλαξεύω, quo verbo uſi ſunt LXX. Interpr. *Deuter.* X. 3. ſecundum Edit. Ald. Significat autem proprie ἐκλαξεύειν, *lapidem polire, lapicidarum more*, & ſic *ex eo* aliquid *formare:* & deinde latius extenſa ſignificatione, *elaborare, expolire.* Nam quod *Sopingius* pro ἐκπεπνιμένον corrigit ἐκλελημένον, ineptum eſt. KUST. L. ἐκπεπνιμένον. PERGER. inf Λάσηβ. - - - πάντ. Λελεφμ. πίνακας. Sed tum potius ſcripſiſſet: Ἐκλελαμμένον, ἐκπεπνιμένον. Quare non diſpiceret *Kuſteri* ſententia. Conf. H. Steph. *Ind.* v. Ἐκλαξεύω. De *Sopingio* vide *Not.* præc.
8. Ἐκλελισμένῳ.] A λελίζω, pro ἐλελίζω. IS. VOSS. Si vox ſona, erit ab ἐκλίζω, cujus ſimplex eſt λίζω, i. e. καίω, interprete Heſychio infra v. Λίζει, & Λίζεται. Sic ergo Ἐκλελισμένῳ proprie erit ἐκπεπυρισμένῳ, & figurate, *luxatus*, five *ſede ſua emotus*, quaſi dicas Germanice **ausgeſpielet.** Sin vitium hic latet, credibile eſt, verbum hoc detortum eſſe ex Ἐκπεκλασμένῳ, ab ἐκκλάω. Nam ἔκκλασις apud Hippocratem uſurpatur pro *luxatione*, ſive *emotione membra a ſede ſua*, ut oſtendit Foëſ. in *Œcon. Hippocr.* Hinc ergo Ἐκπεκλασμένῳ recte verti poteſt *luxatum*, i. e. *diſtortum*, five *luxatus.* KUST. Ἐκελασμένῳ. legit *Hammond.* Vid. *Not.* in v. Ἐκλελαμμένον. Doct. *Reisk* leg. Ἐκλελισσημένῳ. Conf. v. Λισσή, & ſeqq.
9. Ἔλεο. κλέο - γε.] Sic Apollon. Lex. MS. Reſpicit locum Homeri *Il.* Ω. 202. ubi Schol. εὐδόξει ὑφορμίζε, i. e. *fama celebrabaris.* Eundem locum notaverat *Kuſter.*
10. Ἐκλεπεῖ.] Pro eodem ſupra habes Ἐκκλεπεῖ. Vide ibi. Infra: Κλέπτ. φορεῖ. Conf. *Not.* in v. Ἐκλέψαι.
11. Ἐκ λεχίων.] Hom. *Odyſſ.* E. 1. Pro ἐκ τῆ κοίτης, Lex. MS. Cyrill. Brem. ἐκ τῆ κοίτου, notante *Bielio.*
12. Ἐκλέψαι.] Cratinus in *Nemeſi*: Ἐκεῖ καὶ σ' ἐκκαίζεσθαι ἐκ τῆς ἐκλέψης κελῶ. Athen. l. IX. p. 373. [F.] & p. 397. [C. ἐκλέπτ) ὡς ἐκκαίζῃ &c.] SOPING. Hæc *Nota* potius referenda ad præced. v. Ἐκλέπτ. ubi *Soping.* ex Muſæo apud Plutarch. in *Mario* adſcripſerat: Ὃς δὲ καὶ τοῦτ', ἢν δ' ἐκλέπτ', ἢ δ' ἀλύσκῃ. Locus, quem & ſup. in v. Ἀλυσίδωτον citaverat, eſt p. 426. E. ubi Ὃς τοῖα legitur, item ἐκλέπτ, ut apud Heſych. & ἀλύσκῃ. Sed hæc nihil ad noſtrum Ἐκλέψαι. Confer potius Erotian Ἐκλέψαι. ἀπαλλάξαι. ubi H. Steph. legendum notat, Ἐξαλψαι, vel Ἐξαλύψαι. Galenus enim: Ἐκκαλύψας. λαπάττας. Certe Ἐκλαψαι ſtare nequit. Scribendum ibi puto: Ἐκλεψαι, λαπάττας. Infra: Ἐξαλψη - - ἐξαλύψαν. Et: Ἐκλψαν, ἐλάσαν. Conf. Foëſ. *Œcon. Hippocr.* & ſup. in v. Διαφλίζου.
13. Ἐκλέψατο.] Artemidor, *Oneirocrit.* l. III. c. 2. Κλείσθαι δὲ καὶ τὸ καθηγεμονεύειν ἔδοξεν οἱ σοφοί. Vid. ſup. v. Ἀκλεᾶτον, & inf. v. Κλείσθαι.
14. Ἐκληδεΐζετο.] L. Ἐκληδοΐζετο. IS. VOSS. MUNKER. Immo Ἐκληδοΐζῃ, ut Suid. & Phavorin. Quod legitur IV. *Reg.* XXI. 6 & II. *Paralip* XXXII 6. Idem *Pergr.* videratur, & *Biel.* Sic & *Kuſterus*: „ Scrib. Ἐκληδοΐζῃ, à ληδ „ ὠνὸς. Sumtum autem eſt ex verſione Ἑ LXX. IV. *Reg.* „ XXI. 6. ubi: Καὶ διῆγε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν πυρί, καὶ ἐκληδονίζετο καὶ ἐγοητεύετο καὶ ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου. Conf. v. Ἐκκλινάτωρ, ubi male ἀλληδονίζω. Lexic. MS *Oſſianenſe*: Κληδονίζω. ἐοχαζόμενος τὰ πανδοκτρόμενα. Deinde: Κληδονισμὸς, ἐπιμελὴς ἀγγυρομάντις, ἢ ἱστορικὸν μάγον. Utroque loco legend. Κληδ. ex *Deuter* XVIII. 10.
15. Ὁ λὸς &c. Ἀκροᾶται.] Lege: ὁ λὸς ἀκὴς πανταῖα ἰδ. κλέῶ. i. e. *vel auribus omnia captabat* KUST. Simpliciter forte delendus eſt articulus ὁ. quem ultima vocis præcedentis littera parere potuit. Ita poſtremis illis verbis deſcriberetur ſpecies five modus hujus μαντικῆς.
16. Ἐκ λεχίων.] L. Ἐκ λεμβίων. IS. VOSS. Scribe: Ἐκ λέμβου. ἐκ τῆ λέμβου. Hom. *Il.* Φ. v. 246 - - - ὁ δ' ἐξ ἐὸ λέμβου ἀνορμᾶτο. Ad hunc locum reſpexit Heſychius; cui obſervatione dignum vitium eſt, Poëtum ἐκ λέμβου, omiſſo articulo, dixiſſe pro ἐκ τῆ λέμβου. Sic ſupra ex alio loco ejuſdem Poëtæ adnotatur: Ἐκ βιλίου. ἐκ τῆ βιλίῳ. Obſervationes certe non magni momenti. Hue etiam pertinet, quod legitur infra: Ἐκ τῶν. ἐκ τῆ τῶν. Ἐκ' ὄρμου. ἐπὶ τῆ ὄρμου. KUST. Præterlerim: Ἐκ Λεμνίης. ἐκ τῆ Λήμνου. quod ſimplicius eſt & elegantius.
17. Ἐκληδεΐσατ.] Sirach. XVII. 11. [al. 8.] Καὶ τίνα ζῶν ἐκλογισάμενος ἀπνοῦ. SOPING. Sed huic loco non conveniet Heſ. explicatio. Forſan huc referri queat *Pſalm.* LXXVII. 55. Ἐξέβαλεν - - - ἴδνα, τὸν ἐκλογισάμενον κύκλῳ &c ubi ſenſus *κακόσκυλος* latet. Sed excidit forte aliquid. Conf. Varia. Sic olim. Rectius *Kuſterus*: „ Diſtinguo, & ſcribo: Ἐκλογ „ ἴσνα. † Ἐκλόσαλο. ἐκάλεσεν. Ad vocem primum deeſt in„ terpretatio, vel ab Heſychio, vel à librario omiſſa. in „ poſteriore Nota, pro ἐκάλεσεν recte legitur ἐκάλεσ apud Suidam. „ Vide inf. v. Καστάζῃ.
18. Ἐκλίσσης.] Pro ἐκλείσῃ, ab ἐκλείσω. KUST. Inf. Λεσσῶν, Λεσβιακῶν. Conf. v. Λεσσᾶ, & Λεσσῶ, & ſup. v. Ἐκλεσθείσ, Item *Not.* ad v. Ἐκδίδω.
19. Ἐκλέσθ.] An Ἐκλέσθ? SCHR. Leg. Ἐκλέσθι, à λίσθ. KUST. Sic & *ſf. Voſſ.* Conf. v. ſeq.
20. Ἐκλέσσατο.] Eſt verbum Homericum *Il.* E. 37. ubi a Schol. expoſitur, τὸν φυγὼν ἐπιτελέσαι. KUST. *Hebr.* X. 34. BIEL. Cyrill. Lex. MS. Ἐκλέσσω, ἐκάμψω. Active & Paſſive itaque uſurpatur: ſed poſteriore ſenſu ἐκκάμψαι Pronomen ἑαυτὸν, vel ἑαυτῷ. Sic *inclinare* apud Latinos. In *acies* dicitur *inclinare*, apud Liv. VII. 33. & *inclinari*, l. II. 70. Iterum l. XXXIV. 28. *milites in fugam inclinarunt*: quod Græce diceres ἐκλέσσω, i. e. τὸν φυγὼν ἐπιτελέσαι, ut Heſych. in quo nihil properera mutaverim.
21. Ἐκλόθη.] Hom. *Il.* Γ. 369. Conf. Phavorin.
22. Ἐκλυταρῇ.] Sic & Suid. Plutarch. *Themiſt* p. 124. A. ἐκλυταρίζω hoc ſenſu. Vid. inf. v. Λυταρῇ, & Λυτάρ
23. Ἐκλογον δ'. &c.] Aut delendum, aut collocandum ſeo loco. IS. VOSS. Ed. Hag. diſtinguit poſt Ἐκλογον, conjungens: δ' μαν. λ. Sic & H Steph. *Ind.* præmiſſo νὶ, ut Phavorin. Infra ex Æſchylo adfertur: Ἐκλογον. διεγεῖρ. Forte hæc duo loca in unum confiunda ſint, ut legatur: Ἐκλογον διεγεῖρ. † μουσικὸ λόγον.
24. Ἐκλόνῃ.] Scrib. Ἐκλύσῃ, pro Ἐξέλυσε. KUST. Vel Ἐκλύσῃ
25. Ἐκλιχμάζῃ.] Forte legend. Ἐκλειχίζῃ. Vid. inf. in Μασσάμης. SOPING. Scr. Ἐκλειχίζῃ IS. VOSS. Retineri poteſt Ἐκλιχάζῃ. Inf. Λιχάζειν. βόσκειν, θάπτειν. Κρῆτες. Et: Λιχᾶς. λάπτων.
26. Ἐκλογοποιεῖς.] Ex *Tob.* i. 21. Unde in ſeq. com. μαγικὸς, qui præeſt edendis & reddendis rationibus. ἀγγελικὸς. VERWEY. PERGER. MUNK. ABRESCH in *Mſc. Oſ.* VI. 1. p 272. Convenit Lex. Cyrill. MS. Brem. Vid. *Tob.* I. 19. BIEL. Conf. Suid.
27. Ἐκλογον.] Vid. ſup. ante v. Ἐκλίσῃ, & *Not.* ibi.
28. Ἐκλόσιον.] Scrib. Ἐκλόγιον, vel Ἐκλόγιμα. a λογίζ, aut λοῦσ. IS. VOSS. An Ἐκλόσιον? Inf. Κλοσίν. - - - φλογίζ.
29. Ἐκλοῦτο.] Vid. inf. v. Κλοσίν), Κλόσ, &c.

'Εκλύη. ἐκπίπη.

"Εκλυεν. ἔπαυεν. καὶ "Εκλυες, "Εκλυεν; ὁμοίως.

"Εκλυεν [1]. χλωρὸν. δίυγρον, ἢ ὑστερὸν, ἔπκμον, ὑγρόν.

"Εκλυθ@ [2]. ἔνδοξ@, τίμι@.

'Εκλύτεζεν [3]. ἐκλύεζεν. κάλυψεν.

'Εκλωπίζ@ [4]. λωποδυτεῖ.

'Εκλωπίζ@ [5]. ἐξαυθίζει. Ἀχαιὸς Οἰδίποδι.

'Εκμαγεῖον [6]. ἐκτύπωμα. Ὑπογεγραμμὸς [7]. σφραγὶς [8].

'Εκμαγῆζαι [9]. ἐκτυπωθῆναι.

'Εκμαγωθεὶς. ἐξομοιωθεὶς [10]. ἐκμαλαχθ.

'Εκ μελάθρων. ἐξ οἴκων.

'Εκμελὴς. ἀνάρμοστ@, ἄτακτ@, ἄρυθμ@.

'Εκ Μελίτης [11] μαγείας. Ἀειναφάης ὁ Βατεάρχοις ὑπήλλαξεν, ἀντὶ τοῦ Φάνα, ἐκ Μελίτης Ἡρακλῆς. μετημφίεσται γὰρ ἡ Ἡρακλῆς σὺν λέοντι [12]. καλεῖται δὲ ὁ ὁ Μελίτης Ἡρακλῆς, Ἀλεξίκακ@ [13].

"Εκμελ@. ἀδύναμ@ [14].

'Εκμεθαιωζῶν [15]. μεταιείζων.

'Εκμαρτυρία [16]. ἡ τοῦ ἄπιτ@ μαρτυρία.

"Εκμαθε [17]. οἱ μεθὸν μὴ λαμβάνοντες.

'Εκμανίων [18]. ἐρεζόμεν@.

'Εκμαχαιῶμαι. καθοπλίζομαι.

'Εκμαχανόμεν@. καθοπλίζων.

'Εκμειλίσσετ@ [19]. καταπραΰνει.

'Εκμειλιχθείς. ἐξημερωθείς.

'Εκμιμούμεν@. ὁμοιούμεν@.

'Εκμόλη [20]. ἐξέλθη.

'Εκμύξαι [21]. ἐκπίζειν. ἐκπαίειν. . . . . εἰς [22], ἐκπιεδεῖς. ἐκθλασθείς.

'Εκμυκτησμός. χλευασμός.

"Εκνθμικτα [23]. καπίβαλλε.

'Εκ νέας [24]. ἐξ ἀρχῆς.

'Εκπαγ [25]. ἐξαπατᾷζαι.

'Εκ-

1. 'Εκλυσὸν.] Eupolis ὁ Κόλαξι, de Protagora loquens, ἀνδρὰ ἐκλυσὸν dixit, apud Plutarch. *Sympos.* VII. 1. p. 699. A. & Athen. I. 19. p. 22. F. ubi male ἐκλυῆν. Casaub. ad illum loc. p. 57. ita: „Proprie dicitur ἐκλυσὸ@, „nervus ad lyram ineptus, quod nimio *humore* madeat. Pos„te generaliter acceperint de quacunque re *humida*: unde „Hesych. explicat, ὑγρὸν καὶ ἄγυμν. „ Hadenus ὁ κύων. Conf. sup. v. "Αγνυμον. Eadem fere *Kusterus*: „Scribe (inquit) "Εκλυσον, proparoxytonos. "Εκλυσον autem pro ὑγρὸν, „ five ὑγρὸν, *humidum*, legitur in fragmento Eupolidis, a„pud Plutarch. *Sympof.* l. VII. c. 1. Πίνων γὰρ ὁ Πρωταγόρας ἐκλύδιον, ὡς φησὶ Κωμῳδ@ ἐκλυσὸν φησὶ. Idem fragmentum citatur à Macrob. *Saturn.* l. VII. c. 15. & Athen. l. 1. c. 19. Sed ubi pro ἔκλυσον male legitur ἔκλυσον.

2. 'Εκλυθ@.] Pro κλυθ@. KUST. Pro "Εκλυθ@. IS. VOSS. Lat. *inclytus*. Conf. sup. v. Ἔκθυτον. κλυτὸν, &c. & *Not.* ibi.

3. 'Εκλυτρέζει, σκάπτει, κάλυπτει.] Illud ἐκλύτρεζεν non ab Hesychio, sed inperiti cujusdam correctoris est. 'Εκλυτρίζεν vero pessime corruptum ex 'Ελυτρεῖν (ab ἕλυτρον) quod recte interpreteris, κάλυπτει Hesych. 'Ελυτρεῖ. καλύπτει. ἐκλύτρωσις, σκέπασμα. "Ελυτρα. . . καλύμματα. Ἔλυτρον. . . κάλυμμα, σκέπασμα. Hinc ἐλυτρώδης (monente etiam Foëfio in *Oëcon. Hipp.* v. "Ελυτρα) apud Hippocrat. & σφυτιστῶν apud Athen *involucra* legere, similiter ἐξελυτρῶζαι, *nudare*, ex *integumentis* folvere. Hesych. 'Εξελύτρωσαι. ἐγύμνωσαι. Pulchre hanc monuit Vir Magnus, *R. Bentleius* in *Epist. ad Cl. Mill.* p. 34. Vide ibi. Confentit *Kusterus*.

4. 'Εκλωπίζ.] Suid. 'Εκλωπίζει ὑπόδημα. Vide quoque eund. in præcedd. IS. VOSS. Pollux VII. 44. Ὑποδήζεις. καὶ ὑποδημάτια, οἷς Σοφοκλῆς.

5. 'Εκλωπίζ@.] Leg. 'Εκλωβίζ@. SALMAS. KUST. Sic infra: Λῶπα. ἄνθη. Et: Λωβίζει ἀνανθίζει. Conf. v. 'Εξλωπίζω (poft v. "Αλοπ@) item v. 'Εξλωπίζει, ibique *Not.*

6. 'Εκμαγεῖον.] Apollon. *de Mirab. Hiftor.* [p. m. 310. *Ed. Xyl.*] Τὸν ὑπογεγραμμὸν ἢ σφραγῖδα ἢ πλοῦτα γίγνη, ἃ δὴ ἔκμαγεῖα καὶ ἐκμαλεῖα καλεῖ, καὶ τύπτει τὸ ὑπογεγραμμὸν ἐκτίθη. Plura in *Theætet.* κήρινον ὑπογεγραμμὸν. SOPINGIUS. Conf. Suid. & H Steph. *Thef.* II. 804. Philo *de Mundi opif.* p. 15. D. ὑπογεγραμμὸν τοῦτο τυπτὸν ἔχειν@. Erudite & copiose vocem hanc illuftrant Viger. ad Euseb. *Præp. Evang.* XV. 44. p. 845. & Cl. Hemfterhus. ad Pollux. IX. 130. p. 1116. Conf. Suicer. *Thef. Eccl.* & fup. poft v. Ἔγγυα. Adde If. Voff. ad Catull. p. 97.

7. 'Υπογεγραμμὸς.] L. ὑπόγεγραμμα. HEINS. Sed & ὑπογεγραμμὸς eft in N. T. & infra fuo loco.

8. Σφραγὶς.] Non id intelligendum eft, tanquam fi annulum, aut ipfam gemmam fignatoriam, ita velim appellatam; fed quod ὑπογεγραμμὸν etiam *fignaculum*, τύπον, expreffamque ab annulo figuram defignat: id effe fæpiffime σφραγῖδα, notata res eft, &c. HEMSTERH. *l. c.*

9. 'Εκμαγῆζαι.] L 'Εκμαγῆναι H. STEPH. (*Thef.* T. II. p. 804.) HEMSTERH. *l. c.* Suid. 'Εκμαγῆζαι. κατατυπῶζαι. pro quo κατατυπῶσαι etiam in Cyrilli Lex. MS.

10. 'Εκμαγωθεὶς ἐξομοιωθείς, (*fic Ed. Schr.*) ὁμοιωθείς.] L. 'Εκμαγωσθεὶς. ἐξομοιωθείς. ὃν ἡ Μάσσυρ. Hinc fit enim. Quod vult Hefychius. Etymol. 'Εκμαγεῖον. ἐκτύπωμα. . . . ὃν ἡ Μάσσυ, γὰρ) Μάγ@. &c. Vel retinendum τὸ 'Εκμαγωθεὶς [ut fit nova gloffa] & addendum ἐξομοιωθείς. HEINS. Legendum: 'Εκμαγωσθεὶς. ἐξομοιωθείς.] 'Εκμαγεῖον. ὁμοίωσις. Hinc enim eft ὑπογεγραμμὸν, quod Pollux l. IV. c. 16. [imtao e. 14. *fegm.* 93.] ἐκκόμματον exponit. Qua fignificatione non dubito ufurpaffe Platonem in *Timæo*, ubi ἡ σπλὰς, ἣ νῦν@ ὑπογεγραμμὸν vocat. quod citat Pollux L. II. c. 4. [*fegm.* 230.] quo *de fplene* &c. Alio funt tamen Ficinus, & Hofman. *de ufu lienis* cap. 10. & Commene. in Galen. *de ufu part.* n. 202 & 1060. Ufus eft eadem voce Arretæus L. I. *de caus. & fign. diut. morb.* cap. 15. & eadem fignificatione, quæ Plato fuit ufus: ὅτι περὶ ὑπογεγραμμὸν ἔχω αἵματ@ μέλαν@. LINDANUS. Pro ἐξομοιωθείς, lege ὑμοιωθείσι, ab ὑμοίωσιν, *linamenta vulnus extergo*. KUST. Fefellit *Kufterum* Editio Schrevel. quæ fola habet ἐξομοιωθείς, per ει: priores omnes ἐξομοιωθείς, per ι, ut reftitui: quod præter Phavorinum habet quoque Cyrilli Lex. MS. Ita fæpius τ, ι, & ϒ confunduntur in hoc Lexico: ut fup. Ἐξίγνα legitur, pro Ἐξίγνει, quod feries poftulat. Subfcribo itaque lubens fententiæ Cl. van *der Lunden*, quem confer *Medic. Phyfiol.* c. V. §. 77. p. 92. Eamdem amplexus eft Cl. *Hemfterh.* ad Poll. *l. c.* p. 1116. Sed & olim *If. Voffius* ad oram libri fui correxerat: 'Εκμαγωσθεὶς, ἐξομοιωθείς.] 'Εκμαγωσθ ὑπόμοιος. *Conf.* v. 'Εκμαγεῖον. & ibi *Not.*

11. 'Εκ μελάτρων μαγείας.] Scrib. 'Εκ Μελίτης [ut in fine hujus articuli eft, ὃν Μελίτης.] Vid. Harpocrat. in Μελίτη. Πολλὰ Μελιτέων meminit Paufan. *Attic.* [p. 56.] VALES. Sic & *Meurf.* hic, & paullo poft, diftinxit. Vide eum in *Piræo* c. 4. p. 19. ubi otiafit vocem, ἐκτὸς πλέθρου. Locus autem Ariftoph. eft in *Ran.* ϒ. 504. ubi omnino vide Schol. coll. H. Steph. *Ind.*

12. Τὸν Ἡρακλ. σκύλ.] Adde, ὁ Κωθών. Vid. Ariftoph. *Ran.* p. 235. *Ed. Gen.* HEINS.

13. 'Εκ Μελίτης Ἡρακλῆς Ἀλεξίκακ@.] Idem teftatur Schol. Comici *l. c.* Conf. Hef. in v. Μελιτ; OFcumenii Schollon ad *Act. Ap.* XXVIII. 6. Spon. *de Pag. Attic.* v. Μελίτη, & J. H. Majl *Specim. L. Punica in bederna Melitens. fuperft.* §. 8.

14. 'Αδύναμ@.] Habet Schol. Eurip. in *Oreft.* ϒ. 228. Hefych. fup. in v. Ἀνολυὲς. Sic μεγαλοδύναμος, in v. ϖολυὸνις.

15. 'Εκμεθαιωζῶν.] Adde, compofitum hoc Lexicis; & conf. v. Αἰωρήμεν.

16. 'Εκμαρτυρία.] Vid. Harpocrat. p. 97. SCHR. Conf. Suid. & Etym. v. 'Εμμαρτυρία.

17. 'Εκμαθε.] Vid. Harpocrat. v. Ἀτίμωθε.

18. 'Εκμανίων.] Vid. fup. v. Ἀπομανίζαι.

19. 'Εκμειλίσσετ@.] L. 'Εμειλ. fic & in v. feq. IS. VOSS. ita & Cyrill. Lex. MS. quomodo tamen feries poftulat. Sed & infra Μειλίσσει, aliique plura, apparent, ubi ordo flagitat Μει. Sic paffim alias. Per σσ tamen eft vera lectio.

20. 'Εκμόλη. ἐξέλθη.] Repofui iota fubfcriptum. Sed potius fcribendum: 'Εκμολὼν. (pro 'Εξέμολον quod inf.) ἐξέλθὼν. ex Hom *Il. A.* 603. & Schol. ita Cyrill. & Apollon. Lex. MS.

21. 'Εκμύξαι. . . . σκοπασθείς.] L. 'Εκμυζῆν. . . . ἢ σκοπίσαι. PERGER. Cyrill. Lex. MS. 'Εκμυζῆζαι. ὑποκλῖναι, ὑπολῦσαι. Rectius Etymol. & Suidas: 'Εκμυζῆζαι. ὑποκλῖζαι. &c. Infra: Μυζῆ. Σκλαζῆ, πτυζῆ. Vide v. feq. & Cl. Hemfterh. ad Lucian. *Timon.* p. 114.

22. . . . . εἰς σκοπασθείς] Forte: 'Εκμοχθεῖς. ὑποκαθεῖς. SOPING. 'Εκπεξεῖς forte. ARCER. 'Εκμοχθεῖς fcribendum. HEINS. IS. VOSS. ANONYM. in *Cod. Weifl.* Leg. 'Εκπεξεῖς. ὑποκαθεῖς. L. BOS *Animadv.* p. 126. Lacuna hic eft in omnibus Editt. Forte legendum 'Εκμοχθεῖς. ὑποκαθεῖς. Vide Suid. v. 'Εκμυζῆζαι. KUST. Recepi ὑποκαθεῖς. ει pro ι tale poftum eft. Nec difplicet, 'Εκμοχθεῖς fuiffe caput articuli. Conf. v. & *Not.* præc.

23. * 'Εκνθμικτα. καπίβαλλε.] Forte: 'Εξίμνησα. καπίβαλλε. aut, 'Εξεμνησίζαι. καὶ. SOPING. L. 'Εκμαῖσι καὶ. IS. VOSS. Lege, omiffo augmento: 'Εκνυκτίβαλλε. καπίβαλλε, *juvenilter proftravit, dejecit in palæftra*. PERGER. 'Εκνθμικτα male pro 'Εκμυκτα. Vide Inf. v. 'Εκμύκτα, & quæ ibi notamus. KUST.

24. 'Εκ νέας.] Per ellipfin fupprimitur ἀρχῆς: quod addit Plut. *de Solert. Anim.* p. 959. five *in trit.* Similiter ἐκ παιδὸς, fupple ἀρχῆς, vel παιδόθεν, aut ἐρωτικῶ@. Belg. van *nieuws*. Vid. L. Bos *Elliff.* v. Ἀρχὴ, & v. Καίθεν. Conf. Thom. Mag. v. 'Απ ταν γένεσιν, & Phavorin.

25. 'Εκπαγ.] L. 'Εκπαγῆζαι, vel 'Εκπάζαι, aut aliud. IS.

Ἐκβύζας [1]. ἐκκλυσθῆναι.
Ἐκνευμήκαζι. ἀφιδιδάκασιν.
Ἐκνεύμη [2]. ἐξηλθεν. ἐξηκ[3].
Ἐκνεφίας. νήφιλόν τι [3], ἄπεμος, ὄμβρος. βοσκὴ ἀπὸ νεφῶν.
Ἐκπάντα [4]. ἐφθείρητο.
Ἔκπλυς. ἀπόσμυξις [5]. κάθαρσις.
Ἐκπόμων. ἀφηκεστὸν [6].
Ἐκρομίας [7]. κελῶς. μεγάλως.
Ἔκτοον. ἔκτην, ἀνόητον.
Ἐκτοσπλεῦσαι. ἀναρρῶσαι, ἐκ νόσου ἀναλήψασθαι.
Ἐκτοστρῖαι. ἐκβαλεῖν.
Ἐκτοῦθη [8]. ἐπετρόπθη. ἐφωρέχθη.
Ἐκόαμεν [9]. ἐκύσαμεν, ἐκυβόμεθα.
Ἐκοδυμβύετο [10]. ἐφρύγετο. ἐκυθίετο.
Ἐκόη[ε]ν [11]. ἀνέλαβεν.
Ἐκκοκοκηλεῖτε [12]. ἐκκοκοῦτο.
Ἐκολάϊτ [13]. ἐθαρύβει ἡκάκτ[ει].
Ἐκολλόπτ[ε] [14]. συνήμεσε κόλλη. καὶ γὰρ ἡ κόλλα ἀπὸ τῆς κολλόπων. ἔστι δὲ τὰ κωπαῖα μέρη τῆς βοὸς, ἐξ ὧν γίνοντ[αι] οἱ κόλλοπες. καὶ, ᾧ ὄπτι-

πίνουσι τὰς χεδὰς, Κίλλοπα ἔλεγον, ἀφ' τὸ διεματίους τὸ παλαιὸν λέγειν. Ἀχαιὸς γ[ὰρ] εἰδὶ [15].
Ἔκραδμ [16]. ἔδραδμ. εὐρεμβ. ἡδόμβα.
Ἐκόμιζεν [17]. ἔλαβεν. ἐποίησεν, εἰρήσατο. ὠφελῶς ἔθρεψεν.
Ἐκομπάδη. ἠκατήθη. εἰς ὕψος [18] διετέθη.
Ἐκονδύλιζον [19]. ἔτυπτεν κονδύλοις, ἤγουν δακτύλοις.
Ἐκανίετο. ἐπέπαυτο κόπτ, ἢ οὐ κόπτ ἔκαμνε.
Ἐκόπτον. ἔκτυον [20]. ἢ ἴδιον.
Ἐκόπτ. δικαῖως. βουλόμενος.
Ἐκοτί. θελήσ[ει]. ἐκκοίας.
Ἐκοτί. ἀθελοτί.
Ἐκόπαζεν [21]. ἐπαίσατο.
Ἐκαρίσατο [22]. ἐκορέσθη. ἐπλησθῆ.
Ἐκοβύετο. ὑβρίστο ἐκορυφοῦτο.
Ἐκοείετο. ὑπεκοείζετο. τοῦτ' ἔστ παῖδα, ἢ Κῶον [23] Φασίν.
Ἐκορυβάντιζε [24]. τοῖς Κορύβασιν ἐπλεῖτο.
Ἐκορυπίας [25]. ἰσχυείας.

Ἐκυ-

VOSS. Forte ἐκυῆτ[ο], tanquam a verbo ἐκυσάτο, more juventum illudo. PERG.

1. ἐκυβίζας.] L. ἐκυβίζας. M. MEIBOM. Male. Ita Eurip. *Hippolyt.* v. 823. & 824. ἐκυβίζω & ἐκυκρίζω ceu synonyma junxit. Plura vide apud Cl. Elsner. ad D. Joan. *Evang.* V. 13. & Cel. Hemsterh. ad Lucian. *Dial. Marin.* VII. p. 306. Infra: Νάκτης, sive Νάκτης. κολυμβητής.

2. ἐκνεύμη.] ἐξῆλθεν.] Sic & Suid. ubi comunode monent Port. & Kuit. τὸ ἐκνεύμη solum, non significare ἐξῆλθεν, sed conjunctum cum πόδα. Soph. *Ajac.* v. 370. - - ὅτε δ' ἐμῆς πόδα ; Schol. ἐξέρχεσ. Infra: ἐκνεύμαντ. ἐκύλισαν.

3. ἐκνεφίας. νήφιλόν τι, ἄπεμος &c.] Forte: εὐ νεφῶν τις, vel ἐκνεφέλιος τις ἄπεμος. † ἐκνεφίας ὄμβρος. *Bp. Ab. v.* Nam ἐκνεφίας ὄμβρος ab Hippocrate dicitur. Galen. in *Gloss.* ἐκνεφίας ὄμβρος. ὁ μὴ κάλα χεόμενος. HEINS. Suidas rectius: ἐκνεφίας. εὐ νεφῶν ἄπεμος. KUST. Sic & Etym. M. Vid. Niceph. Blemmid. *Epit. Phys.* c. 19. p. 147. 148. & Mich. Pfell. *Omnifar. Doctr.* §. 112. p. 150. ad calcem *Vol.* V. *Bibl. Gr.* Fabric. Conf. Phavorin. & Foës. *OEcon. Hipp.* qui ad *Hesychii* sententiam accedere videtur.

4. ἔκπαντ.] Male pro ἔκπαντον. ὁ & ὃ sæpissime permutantur. [finaliter ν, & τ.] Infra: Κεκυκόμεν. φθείρομεν. Item: Κεκυκόσθαι. φθαρῆναι. [Et: Κεκυκίζω. - - - φθείρω.] Vide etiam v. ἐξεκυμαίνω, & διεκυμάνατο KUST. Eamdem emendationem jam olim mecum communicaverat Cl. *Hemsterh.* quem vide inf. ad v. ἐξεκυμαίνω. ἐξεφθάρη.

5. ἔκπλυς. ἀπόσμυξις.] Credibi aliquando, scriptum pro ἀπόμυξις, ut inf. ἐκπομπάδη, pro ἐκπεμπάδη. Sed postea priores curas ipsumque Hesychium hac emendavi restitutione. ἀπόμυξις. Suid. ἀποσμυχτ. ἀπομαλάξει. HEMSTERH. ad Lucian. *Dial. Sckell.* p. 38. ἀποσμυξὶς corrigunt etiam *D. Heinf.* & *Kuster.* itaque exhibet *H. Steph.* T. II. *Thef. Gr. L.* p. 1061 C.

6. ἐκπόμων. ἀφήκεστον.] Phavor. ἀλλήκεστον. Fuit quum in Hef. corrigebam ἀμήκεστον, quod suo loco expl. ἐν ἀμηκεστῷ ἔργῳ. Utitur Pindar. *Nem. Od.* I. v. 86. - - - εἰδὼ γὰρ ἐπόμπιμον ἀμαὶ τι καὶ ἀμήκες, ubi varie exponunt Veterca Grammatici. ABRESCH in *Mifc. Obf.* VI. I. p. 272. Conf. v. ἔκπομπάδ[ες].

7. ἐκπρόμας.] L. ἐκπρόμας. HEINS. PALMER. IS. VOSS. Sic Etym. M. Phavor. & Suid. allato Comici *Plut.* v. 892. ubi Schol. ἐκπρόμας. ἀντὶ τοῦ, ὑπερφυῶς, ὑπερβαίνοντας, μεγάλως. *eximie.* Vid. ibi Ezech. Spanhem.

8. ἔκτοῦθη.] Dorice, ut videtur, pro ἔκτοῦθα, à κοῦν, quod idem ac νοῦν. Vid. Suid. v. ἔκτοῦζε. KUST. Infra: Κοθῆ. (l. Κοῆ.) νοῆσαι. μεγαλοφ. νοῆ. Et: Κέρνοσαι. μεγαλοφρ. Conf. mox v. ἐκόη[ε]ν.

9. ἔκοαμεν.] Pro ἐκύσαμεν, unde per reduplicationem fit ἀκυκύσαμεν, ab ἀκύω. KUST. Infra: Κοῦ. ἀκύει. πείθει). Conf. v. Κοῦ[ε]ν, & mox v. ἔκοαμεν.

10. ἐκοδυμβύετο.] Vid. inf. v. Κοδυμβῆ. & Κοδυμβίσει, pro quo fupra male, tranfpofitis literis, ἐκυκροδύετο. Adde Lexicis fequens verbum ἐκτινάσσω.

11. ἔκοη[ε]ν.] Heiladius Byzantin. Μακκοῦν dictum ait, quafi μὴ Κοῆν, ἤτοι τὸ νοῆν ἔθλιψε. Καπίμαχος δ' ἐν ἐκβάσῃ [Ἑκάβῃ] ΈΚΟΗΣΕ φησὶν, ἀντὶ τοῦ, ἔπαυσεν. VALES. Idem Suidas, ibique Kufter. Conf. fup. ad v. ἔκτοῦθα. An vero litera ρ excidit, ut vera lectio fit ἐκόρησεν? Infra, Κορῦσαι, & Κουῆσαι, redditur ἀπαλλοῦσαι. ut h. l. eft ἀπλοῦν.

12. ἐκκοκοκηλεῖτε.] Xenoph. *Lac. Rep.* p. 688. B. κοκκοβαλεῖν. Inf. Κοκκοβάλλειν, τοῖς σκώπτουσι.

13. ἐκολάϊτ.] Hom. *Il.* B. 212. KUST. PERGER. *Il.* B. 212. [Schol. ἐθορύβ[ει.] Α Κολοιῆ, φησὶ. [inf.] quod a κολοιὸς.

VERWEY. Vid. Suid. Etym. & Euftath. p. 205. init. Homeri locum adduxit Clem. Alex. *Pædag.* II. 7. p. 203. *Ed. Pott.* Infra: Κολμοῦν. θορυβεῖν. Dein: Κολμοῦσι. ὀχλοῦσι. Quam, do addit Noller, ὀνάντι, conf. v. Κολαβίζει. ἀπατᾷ, ἐλίσσει. Apollon. Lex. MS. ἐκολάϊτ. ἐθορύβ[ει. Μεθόρμισ]ον ἐκ Κλεοῦς.

14. ἐκολλόπτ[ε].] Conf. Etymol. h. v. qui eacem fere tradit, & quædam rectius. KUST. Ex Paufania affert Euftath. *Od.* Φ. p. 1915. 9. quem lege, fis. Conf. Suid. & inf. v. Κτένα. Κεάκαις, & Κεκόπτ[ε]ν. Unde patet, male ἐκολλόπτ[ε] fcribere *Pricæum* in *Indic. Auctor.*

15. Ἀχαιὸς ἰχθύς.] L. Ἀχαιὸς ἰχθύς. CASAUB. *de Sat. Poef.* I. 5. p. 185. (141. *Ed. Gron.*) JUNGERM. ad Pollux. X. 157. Forte: Ἀχαιὸς ἰχθύς. Athen. l. X. [p. 451. D.] & alibi. Suid. in Βᾶς ἰχθύσιον. SOPING. L. Ἀχαιὸς ἰχθύς. ut intelligatur ἰχθὺς Σαυνιτικὸς, quam Achæus fcripfit. HEINS.

16. ἔκραδμ. - - - ῥόμβος.] Ad κοῖν. Vide v. ἔκκοῖν. KUST. Inf. Κοάζ[ει. αἰθύσσ]ει. Conf. v. ἔκκοῖν, & v. κοῆ. Κοῆν, & Κοκοῖν, & fup. v. ἔκκοζεν, &c. Pro ἐκραδμ, *Pergius* legit ἐκρόμβ[ει, *videbamus.*

17. ἔκκρομ[ε]ν.] Herodotus allibi: ἐκ τοσούτου ἐκόμιζε. Euftath. ibi κομᾶν exponit, ἐπαίρειν ἐπὶ τὸν καθ' ἡμᾶς. *Iliad.* p. 125. v. 4. [five 165. 15. *Ed. R.*] SOPING. Herodoti locus, ab Euftathio laudatus, eft l. V. c. 71. Conf. Æm. Port. *Lex. Ion.* v. Κομᾶν. Sed huc pertinere non puto. Vid. inf. v. Κομοῦν, Κομοῦσι, & Κομίζει. - - - ῥέπει. Unde & ἐκόμιζεν forte legendum. Conf. *Not* in v. ἔκοζε.

18. ἔκομπάδη. - - εἰς ὕψος ἠ[κάτ].] Pro ὕψος, Sund. & Phavorin. ὄγκον. Atque ita corrigendum puto cum *Kufter.* & *Abreich.*

19. ἐκονδύλιζον.] Confer in v. Ἀστλακίζει λόγῳ MSS. τῇ παρδίᾳ explicant: ἐτυπτεν τοῖς κονδύλοις. MS. Voff. addit: τουτεστι, τοῖς δακτύλοις.

20. ἔκτυον.] Leg. fort. ἄκτυον, ἤ ἴδιον, *participium*, & *fubdunt* κόπτ ἢ ἴδιον. SOPING. L. ἔκαμνον. IS. VOSS Leg. ἄκτυον, ab ἄκτυος. Infra: Κοίοντες. ἀκούοντες. Et: Κοῖμ[ε]ν. ἀκούει. KUST.

21. ἔκόπαζεν.] Paffim in Scriptura apud Græcos Interpp. SOPING. Vox ἡ Ο, & Sacris propria; nifi quod fit inter μετρους Herodoti, & rariffime ea Ariftoteles utatur. Eft autem שָׁבַת, vel שָׁפַת, *ceffavit.* Vid. *Jof.* XIV. v. ult. &c. HEINS. Ex Arillot. *Problem. fect.* 23. locum dedit H. Steph. *Thef.* Addam, quæ ante plurca annos a me notata video: „ Inf. ἔκοπάζει, per ο male fcribitur. Dubitat Sylburg. „ in *Clenard.* p. 523 an fit a κοπάζω, & non potius a pu- „ ro κατὰω, ut ἐποπάζων *Pfalm.* CXXV. 1. Mofchopul tu- „ men ἐξεῖ Σχολ. p. 62. Καφάζει, τὸ καθαίρουσιν. Hefych. „ Κάπαζει, ἐτοιμάζει. Et: Κατάπαυσιν. (*Gen.* VIII. 8.) ἀπο- „ σπᾶν. fupple ergo ἀπὸν. Nec tantum in *V. & N. T.* oc- „ curris, fed & apud Herodot. l. VII. c. 191. Videtur ef- „ fe ab Hebr. כבה *fuppriniere, exftinguere.* ita *Prov* XXI. „ 14. ἔκβαλε שבח Syum. σβέσει ὀργὴν. quod recte vem poffet „ κατᾴξ. ut Sirach. XXXIX. 28. τὸ θυμὸν κατάπαυε.]. „ Hanus: οἱ ἄνεμοι . . . ἐκόπαζεν. apud Suid. v. Σκληρὸ, & v. Κείρειν. Gloffa noftra defumta videtur ex *Pfalm.* CV. 30. καὶ ἐκόπαζεν ἡ θάλασσα. Quem locum elicuit Suidas v. Θαλάσσα. Gloffæ MSS. in *Pfalm.* ἐκόπαζεν. ἐκοίμησεν, ἐκύμη-

22. ἐκορέσατ.] Hom. *Il.* A. 87. & 561.

23. ἐκοείζετ. ὕβρι. - - - ὑβρει φ.] ὕβρει legendum, unde dicit effe τὸ κοείζειν. Ὑπεκοείζειν proprie fit, fecunda & tertia formare diminutiva. IS. VOSS. Conf. Suid. & inf. v. Κοείζουσι.

24. ἐκορυβάντιζ.] Vid. inf. v. Κορυβαντᾶν, & v. Κόρυβας.

25. ἐκορυπίας. ἰσχυείας.] L. ἰσχυείας. IS. VOSS. Refpexit ad locum Ariftophanis *Equit.* v. 1341. ubi hodie legitur ἐκπυρίας: quafin lectionem etiam agnofcunt vetus Scholiaftes & Suidas. Utcrque τὸ πυρίαν exponit γυμνάσιον: ubi hic Hefychius τὸ πορπυρᾶν. KUST. Infra: Κιρνᾶν, γυμνά-

(6c

Ἐκεσιάζω 1. σεσαιρῆται. σεσοφίρι.
Ἐκήσιον. Θελήζη λέγοιεν 2.
Ἐκπάγλως 3. ἐκπληκτικῶς. ἐξέχως, μεγάλως, θαυμαστῶς. ἔξοχα.
Ἔκπαγλον ἐπύζατε 4. ἐκπληκτικὸν ἐκαυχήσατο.
Ἔκπαγλον. θαυμαστόν.
Ἐκπαγλαίνω 5. θαυμάζειν.
Ἐκπαγλότατα 6. θαυμαστότατα. ἐκπληκτικώτατα.
Ἔκπαγλα. θαυμαστά, μεγάλα, ἔξοχα, σεμνά.
Ἔκπαθ 7. πάσχοντες.
Ἐκπάλαιος 8. ἀναίδ.
Ἐκπάλαιται. δικά. ὑπερφρασα.
Ἐκ παλαχῆς 9. ἐξ ἀρχῆς.
Ἐκπαλίς 10. ἔξαφνα.
Ἐκπάλη 11. ἐκφοίδη. ἀπέφη. ἐξέπεζεν.
Ἐκπαλήσαντες 12. ἐκπεσόντες.
Ἐκπαλλαξίδια 13. οἱ ῥόθια.
Ἐκπάλιον 14. ἀκλήρωτον.
Ἔκπαλιν κοτῶν 15. σκαπτολογῶν 16.

Ἐκ-

Ἐκπλαγδόπ 17. ἐξαισθήπ.
Ἐκπλάτιον 18. ἔξαλλον, ἀχ ὅμοιον.
Ἐκ πλεκόλης 19. ἐκ πλεκυδοθμαί.
Ἐκ πλήλιλα. ἐξ ἰσότη.
Ἐκ πλήλια. ἐκ πλθαλασσίας 22.
Ἐκ πλήλυ. ἐξ ὁμοίω.
Ἐκ παίων 21. ἐκ παιῶν.
Ἐκπάτιον 22. τὸ ἔξω πάτη.
Ἐκ πάτη 23. ἐκποδών.
Ἐκπάτεων 24. ἀνόμων.
Ἔκπαυμα. ἀνάπαυμα.
Ἐκπικτυμδήν 25. κτυπζομδήν. καὶ τίλλουσα.
Ἐκ πεδίω 26. ἐκ τοῦ ἱππωμδίω χωρίω καθαρέψαι.
Ἐκπίλ 27. ἔξεστι.
Ἐκπελθ 28. ἐξωθεῖ.
Ἐκπιπαλίδι 29. ἐκπιπληξιδή. ἔκφρων.
Ἐκπιπολέμω 30. ἐχθρεκίνῃ.
Ἐκπιπότημμι 31. ἐκπέπληγμαι.
Ἐκπρδικίσαι 32. τὸ διαιδῆσαι, καὶ ἀμαθεῖσαι. ἀπὸ τῶ πρδίκων, μεταφορικῶς· παιγνιῶν γὰρ τὸ

(sic enim legend.) κοττάβιον] ἢ λύδ τῶ ὀψαγωγίτων παίρων. Conf. v. Κεκρύφαλος. γναφεῖον. & v. Κορωνίον.

1. Ἐκεσιάζῃ] Creber usus apud Ediftam cap. VII. [15.] & alibi. [II. 68. III. 5.] SUPING.

2. Ἐκήσιον. Θελήζη λέγοιεν] Sci. Θελήζη λέγοιεν. Forte, Ἐκήσιος, quod eft in II Petr. V. 3. [immo I. Petr. V. 2.] IDEM. λέγοιεν Hag. λέγοιεν Leid. λέγοιεν Ven. & Flor. Bene Phavorin. Θελήζη λέγοιεν, ut exhibet hunc locum Pricæus *Annot. poft.* ad *Pf.* CXVIII. 108. cui *περιφερόμενον*, aut quid fimile, adponendum videbatur. Sed pro Ἐκήσιον f. l. Ἐκούσιον, ut refpiciatur ad Nehem. V. 8. Ἡμεῖς ἐκουσίως τῶν ἀλλοφύλ . . . ἐκ ἑκουσίω ἡμῶν. quod commode expl. Θελήζη λέγοιεν. Vid. Suid.

3. Ἐκπαγλως.] Poëtica metatheſi pro Ἐκπληγῶς, quod Infra. Sic & in ſeqq. Conf. Foëſ. DÉcon. *Hipp.*

4. Ἔκπαγλον, ἐκαύχησεν.] Tollit comma, quod eſt in Ed. Schr. Exſtat apud Hom. *Il.* N. 413. Ξ. 453. Conf. Gloſſ. Kurgetſio. Strunz. in Oppian.

5. Ἐκπαγλαίνζ.] Tragicorum eſt. Σοφοκλῆ· Οἰδίπ. τυρ. ὑπὸ σοῦ τ' ἐκπαγλαίνομαι Æſchyl. *Coëph.* p. 236. HEINS. Locus eſt ℣. 215. ubi Schol. Ἐκπαγλ. ὑπερπαγῶς θαυμαζόμενον. Herodot. IX. 47. *init.* ἐκπαγλοφόρων. Sed plures eum Poëticas habere voces, Docti dudum notarunt. Ἐκπαγλόμενοι etiam apud Anonymum profæ ſcriptorem apud Suid. pro quo inf. Ἐκπαγλόμενον.

6. Ἐκπαγλότατα.] Hom. *Il.* A. 146. & Schol. Vid. H. Steph. *Ind.*

7. Ἔκπαθ.] Forte Ἐκπάπαγ. PERGER. Forte Ἐκπάπαγ voluit *Perg.* Vide infra his: Ἐκπαπαιγμῶν, ἐκπαπαγλῶν. Et: Ἐξεπαίχθη. Ἠγνόηται. Sed difplicet. Ἐκπαγλον nimium recedit. Vide num Ἐκπαπᾶς admitti queat. Conf. v. Ἐκπεφυσημένος. Gloſſæ: Ἐκπαχῦ. *praepinguis.*

8. Ἐκπάλαιος. ἀναιδ.] *Qui facile ſe in nulla expugnari ſinit.* H. STEPH. *Ind.* Ἐκπαλαιός, eſt *emeritus pugil*, quales quanto infirmiores, eo magis jactabundi eſſe ſolent. Male hæc Steph. Interpretatur. IS. VOSS. Στρῶσι παλαιστὴν apud Theod. Prodrom. *Rod. & Dof. Amor.* p. 210. ubi vid. Gelb. Gaulmin. *Not.* p. 512. Mox: Ἐκπαλὶς, ἔξαφνα. Præpof. cū vitiat hoc ſenſu; contra intendit in v. ſeq. Ἐκπάλαιται, δικά. Conf. v. Ἐκπεφυσ. &c.

9. Ἐκ παλαχῆς. ἐξ ἀρχῆς.] Nicand. *Theriac.* Λίθῳ ἐκ παλαχῆς ἐκαλεῖτ' . . Ubi alios legere, ἐξ αἰῶνος, tradit Schol. SOPINGIUS. [*emifi Schr.*] Ἐκ παλαχῆς omnino idem quod ἐξ ἀνωχῆς. Vid. inf. Παλαχῆ, & Παλαχήσω. [ἐκ παλαιοῦ.] Videtur illud vocabulum factum eſſe ex παλαχῆ, id eſt, πάλαι ἀρχῆς. IS. VOSS. Infra: Παλάχη. ἀρχή. KUST. Ἐκπαλαχῆ, uno verbo, habent Edd. & Phavor. Refcripſi diviſim, ἐκ παλαχῆς, ut eſt in Ed. Hag.

10. Ἐκπαλὶς.] Fotſan, *emotum* s *compago ſua*, ἀφοῦ τὸ ἐκπαλὶς, quod ſit ἐκπεπῆξ, a quo eſſe videtur & ſeq. v. Ἔκπαλα. H. STEPH. *Ind.* A πάλαι, ſive πάλη, eſt Ἐκπαλὶς, ἔξαφνα. quales nempe ſolent eſſe pugilum facies, *in* quibus nullæ partes ſuo comparent loco. IS. VOSS Vide Foëſ. in *OEcon Hipp.* v. Ἐκπαλὶς. KUST. Conf. ſup. v. Ἐκπάλαιος.

11. Ἔκπαλα.] A πάλαι, *quatio*, id eſt, πάλαμαι, πάλλομαι. G. Sine augmento, pro Ἐξέπαλα. Vide Foëſ. loco laudato. KUST. Conf. v. ſeq. & inf. v. Ἐξαλα. ἐξπτόη.

12. Ἐκπαλήσαντες.] Erotian. Ἐκπαλήσαντες. ἐκπεσόντες ἡμᾶς. IS VOSS. Conf. v. præc.

13. Ἐκπαλλαξίδια] Gloſſa ad *Hebr.* XII. 8. Νόθοι. οἱ ἐκ πορνείας. Vide ibi *Not.* & Ferandi Addueenſis *Explicat.* L. II. p. 609. *Tom.* II. *Theſ. Jur. Rom.*

14. Ἔκπαλιον.] L. Ἔκπαλον. IS. VOSS. Vid. inf. v. Πάλαιον, Παίκαζε, Παικαζόμενον (pro quo poſtea Παικαζόμενα) Πάλαιον, Πάλη, πλήσ, &c.

15. Ἔκπαλιν κοτῶν.] L. Ἐκπαλικοτῶν, vel potius Ἐκπαλιγκοτῶν. IS. VUSS. Phavorin. una voce, Ἐκπαλικοτῶν. Vid. inf. v. Παλίγκοτος.

16. Ἐκπαλιγκοτῶν.] Videtur ſcribendum ἐκπαλικοτῶν. KUST.

17. Ἐκπλαγδότ.] L. Ἐκπλαγδότ, pro Ἐκπαγλότατα. IS. VOSS.

18. Ἐκπλάτιον.] L. Ἐκπλάγιον. Vid. Ἐκπλάγιον. Verum in his poſtremis non ſatis conſtat ordo. Vide notata ad Erotian. p. 112. IDEM. Inferius pro eodem habes Ἐκπλάγιον. KUST. Infra: Ἐξέπλαγν. ἐξεπλάζω. Ἐκπλάδιον dicitur ὡς ἁπλοῦν. Belg. *dat uit malkanderen ſpringt*, i. e. diverſum, *diſſimile.*

19. Ἐκ πλεκόλης.] Inf. Παρεκπλήλιβ. ἐκπεπυκδικέναι, &c. Male tamen ex *h. l.* ſententiam ſuam adſtruere conatur Cl. *Parergon S.* Auctor ad *Hebr.* XI. 19. ut Alii demonſtrarunt.

20. Ἐκ πλθαλάσσης.] Leg. ἐκ πλθαλασσίας, ſc. χώρας. KUST. Atque ita recte exhibuit jam Phavorinus Niſi malis, ἐκ πλθαλασσίου. Gloſſæ MSS. in *Job.* Παρῳλίας. πλθαλασσίας.

21. Ἐκ παίων.] Hom. *Il.* I. 330.

22. Ἐκπάτιον.] Æſchyl. *Agam.* p. 178 ἐκπάτιος ἄλγημα παίδων. [ubi Schol. præter alia: Ἐκπ. τῷ ἔξω ἐκ ὁδῷ. Πάτῳ· ᾧ ὁδῷ.] HEINS. SCHR. Hinc ἐκπάτιος, pro ἐκτόπιος. FRANC. JUN. Etotian. Ἐκπάτια. ἐκτόπως. ἀφ ἑδὸς πορεύεται. Vide ibi H. Steph. p. 131. ut & ad Æſchyl. *Agam.* ℣. 49. ibidemque Cl. Stanl.

23. Ἐκπάτη.] Rectius Ἐκ πάτη, ut Phavorin.

24. Ἐκπάτεων.] An Ἐκπάτιον? STEPH. Forte τὸ ἐκ πάτεων. SCHR. Pro ἀνόμων, forte leg. ἀνήμερον, ut fit, *a patriis legibus & conſuetudinibus deviare.* PERGER. Supra pro eodem Ἐκπάλιον. IS. VOSS. KUST.

25. Ἐκπικτυμδήν.] Conf. v. Ἐκπικτύω. & v. Πίκτειν, &c.

26. Ἐκπεδίω.] Refcripſi, Ἐκ πεδίω, ut Phavor. qui omittit ultimam vocem κατορθώσαι.

27. Ἐκπίλ.] Ex Sophocl. *Antig.* ℣. 489. - - - ὃ δ' ὀκπίλῶ Φοιτᾷ μόγ' ὧτα δλως ἐσ &c. Conf. *Obſ. Miſc.* VI. 1. p. 272. & inf. v. Ἔκπεσε, ut & v. Ἐξίπτω, pro quo poſtea ἐξεπτόη ſcribitur. Duo poſtrema loca contulit etiam *Kuſterus*, addens: „ A verbo Poëtico πίλω, i. e. ὠθέω, „ *fum.* „

28. Ἐκπελθ.] *expellit.* quod Latinum vocabulum intelligi videtur *Æm. Porte*, qui inde Ἐκπελθ legendum conſecit, ad Suid. in v. Ἐκπελάδησαν. ἐκδιώξαν. Adſentetur *Kuſter*, qui ad Heſych. denuo ſcripſerat: „ Formatum eſt à „ Latino *expello*. Conf. Suid. v. Ἐκπελάδησαν „ Adde Du Cang. *Gloſſ. Gr.* v. Ἐξεπελάσθη. Feteor, multa recentiora vocabula proſtare apud Heſych. & Suid. Vide tamen, num Ἐκπελάδ ſit ab ἐκ, & πελάω, unde πελάδω, & πελάδω; ut ſit, *ex propinquitate* vel vicinia *removere.* In eandem incidiſſe opinionem video *ff. Voſſium.*

29. Ἐκπιπαλίδι.] - - - ἔκφρων. Reſpicit locum Homeri Od. Σ. 326. - - - φρένας ἐκπεπαλῆσθαι. inſ. Schol. ἐκπεπληγέναι· τὰς φρένας, ἤγουν. Vid. inf. poſt v. Ἐκπλαγῆτε.

30. Ἐκπιπολέμω.] Vid. Suid. & inf. v. Ἐκπολεμῶ.

31. Ἐκπεπότημμι.] Pro Ἐκπεπότημαι, à πέπτω. Vide v. Ἐπτόημαι. KUST. Ex Eurip. *Elect.* ℣. 177. notante *Abreſchio* in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 272. Vide ibi Barnef. Conf. Pric. ad *Apoc.* XIV. 8.

32. Ἐκπρδικίσαι.] Sci. Ἐκπρδικίσῃς, cum Etymol. [& Suid.] Exſtat apud Ariſtoph. *Acharn.* p. 577. ubi vid. Schol. HEINS. VALES. PALMER. IS. VOSS. KUST. Hinc apud Anacreont. ἔγγυα μὲ τὴ φωνῆ πεδικῶ ἄγγυ. SGPINGIUS. Ἐκπρδικίζω etiam Apoſtolius. Sed vide ibi P. Pantin. *Not.* & ſup. v. Διαπρδικίζω. Conf. H. Steph. *Ind* & ſup. *Not.* in v. Ἀκπρδικίζω. Longe alia cogitavit *Palmer.*

τὸ ζῶον, καὶ ᾀδῃ διδράσκειν τοὺς ἐνηρῶντας.

"Εκαθεν [1]. ἐξέτης.

'Εκ θεσπίας. ἐξ ὀπτασίας.

'Εκ θεσπίας [2]. ἐκ πλήθους. ἐκ τοῦ ὑπερέχειν Ⓟ [3].

'Εκ θεσπεσίης. ἐξ ὑποφορῆς. ἐκ νίκης.

'Εκπίεζα. ἐκποδὼν ἄγω. ἐλεῖν, λαβεῖν.

'Εκπίεσται. ἐκπεφθέγκται.

'Εκπίεσιν, ἐκπεφθέγκτην.

"Εκπιον [4]. ἐξέπεσον.

'Εκπεδιαδῶν [5]. παχύνειν ἱμάτιον. Λάκωνες.

'Εκπεφασιδρῶ Ⓟ. ὑπέπληκ Ⓟ.

'Εκπεφάτω Ⓟ. ὑπέπληκ Ⓟ γένοιτο.

'Εκπεφύκεσι. βεβλαστήκασι, μεγένηνται.

'Εκπίμψας [6]. ἐκχυμώσας. ἢ θεβαλλόμενος [7].

'Εκπιπτεται. ἐκμεμόλυται [8].

'Εκπίαρ [9]. λιπαρῶν.

'Εκπιπλάναι. ὑπέπληττον.

'Εκπίνειν. παχύνειν.

'Εκπεφάσται [10]. εὐθυσιᾶν. ἐξεμεῖν.

'Εκπλαγεὶς [11]. ϑαυμάσας.

'Εκπεπαφλασιδρῶ Ⓟ [12]. ἐκπεπληγιδῶ Ⓟ.

'Εκπλαγγίδωμι [13]. ἐκπλήττομαι, μανίομαι.

'Εκπλαγᾶς [14]. ἐξόχως. ϑαυμαστῶς.

"Εκπλαφε [15]. ἐξεπλάγησαν.

'Εκπλήσσω [16]. ἐκπεπληκέναι ἑαυτόν.

'Εκπληγίτας [17]. ἐκπλήττεται φόβῳ.

"Εκπληξις. ἐκφόβησις.

"Εκπλῆξεν. ἐκπλαγῆναι ποιῆσαι, ἐκφοβῆσαι.

'Εκπλήστ. ἐκφοβεῖ, ἐκπλήττει.

'Εκπλήσαιτο [18]. ᾀδήσειτο.

"Εκπλυτον [19]. τὸ ὠῷ τισιν ἐξίπλιον καὶ ἁλμυρὸν [20] βάμμα.

'Εκπεδὼν [21]. ἐκ μέσου ἐξαλείφεται.

'Εκπίπλ Ⓟ [22]. ὁ ἐκδυθεὶς ἑτέρῳ εἰς ὑποπόσιν.

'Εκποσία [23]. ἐκτιλᾶ.

'Εκποδιοκεῖ. ἐκποδεῖ, πολεμεῖ πόλιν [24].

'Εκ πολίων [25]. ἐκ τῆς πόλεως.

"Εκπομα [26]. φιάλη, ποτήριον.

'Εκπομπή. ὑποτελή.

'Εκπολεμῶσαι [27]. πολεμοποιῆσαι.

'Εκποθεί. αἰχμαλωτεύῃ.

'Εκ-

in *Exercit.* p. 755. ἐκπεδικίζω legens, quod interpretatur, a *Perdicca deficere*; refutatus a Cl. Kuster. ad Comici *l. c.* & p. 769.

1. 'Εκαθεν.] Vide sup. v. 'εκπίλ.

2. 'Εκ θεσπίας.] Vid. Harpocrat. p. 97. SCHR. Conf. Suid. qui plura. Male Schtev. ex Ald. Ed. vocabula 'Εκθεσπίσαι, 'Εκθέσπιν. ἐκτὰ. conjuncta reliquerat, quæ dividenda erant.

3. 'Υπερέχειν Ⓟ.] *Pricæus* ad Luc. XXI. 4. legendum conficit, ἐθέσπισεν Ⓟ. Certe in Cyrill. Lex. MS. legitur: 'ἐκ θεσπίσεως, ἐκ ἐθεσπίσ. Infra: Πεμπτία. - - - πλήθ Ⓟ. Et: Πεσπίσαν. πολὺ. ἐθεσπίσ. Conf. v. Πεμπτία. Nihil tamen muto. 'Εκπερέχειν, ἐκπερίσσευεν, ὑπερβάλλειν, ἰδίου. Cave credas, 'εκπερέχειν esse τὸ ἐκπίπτειν, aut τὸ ἐκπίπτειν esse τὸ ἐξαίρειν. Scribo hoc modo: 'εκπερέχειν. ἐκπερίσσευεν. Deinde: † 'Εκπίπτειν, ἐξαίρειν. Ut scias non pertinere ad τὸ ἐκπερίσσευεν. Neque ille 'εκπίπτειν, sed 'Εκπίπτειν docet Poëtis ἀπὸ τῆ ἐξαίρειν poni. HEINS. Scrib. † 'εκπίπτειν, ἐξαίρειν. male huc intrusa, alio loco collocanda sunt. KUST. Aliud agenti *Kusterus* hoc excidit. Verissima enim sunt, quæ *Hemst.* & *Perg.* notarunt. Quare ita in Textu reficiendum curavi. Ita Nofter supra: 'εκπίπτειν. ἐξαίρειν. Et: 'εκπίπτει. - - - ἐξαίρεται. pro 'εξαίρει. ut bene vidit *Kuster.* ad ea loca. Infra: 'Εκφορία. ἐξαίρεσις. In 'Εκπίπτειν autem *b. l.* respexit Hesychius ad locum Homeri *Il. A.* 179.

Πεπαὶ δὲ σχίσθη τε καὶ ἔπλυε ἴσατο μῶτον.

Præcedens vox 'εκπίπτειν pertinet ad locum Hom. *Il. A.* 164. ubi Schol. 'εκπίπτειν. ἐκπερίσσευεν, καθαίρειν. Conf. *Il. E.* 489. ubi ἐκπίπτειν.

5. 'Εκπεδιαδῶν.] Scrib. 'εκπεπεδίδωκα. De qua forma, in Hesychio passim obvia, alibi plura dabimus.

6. 'Εκπίμψας.] L. 'εκπίψας. IS. VOSS. Ex serie literar. scribendum 'εκπίψας, pro quo infra legitur 'Εκπίψας. KUST.

7. Πεβαλλόμενος Ⓟ.] Forte ϑεβαλλόμενος Ⓟ, *objiciens.* PERGER.

8. 'Εκπίπτει. ἐκμαρίσκει.] L. ἐκμαρίσκει. PALMER. SALM. IS. VOSS. L. ἐκμαρίσκ. Aristoph. *Ran.* [V. 586.] 'Εκπίπτειν. sed ibi μεϑυσκόμενος. HEINS SOPING. H. STEPH. *Ind.* Sic & *Bochart. à πίων, Hieroz.* T. I. p. 485 Conf. v. Μύγγρος, Μορμόρα, Πλατίνη, &c. & Eustath. *Od. A.* p. 1421. *fin.* Locum Aristophanis notaverat etiam *Kuster.*

9. 'Εκπίαρ.] Inf. Πίαρ. - - - λιπαρῶν.

10. Περπίπτει, ἐκπεφάνται.] Leg † 'Εκπεπφάνται. &c. SOPINGIUS. Apud Phavorin. ab 'εκπεφάνται nova glossa incipit; & recte quidem. Si ex ordine literarum judicandum, scripsum fuit 'εκπεφάνται, & ex mendoso, ni fallor, Codice, pro 'εκπεπφάνται. Conf. Etymol. M. in Παιφάνεις. BIEL.

11. 'Εκλαγείς.] Sic male Ed. Lcid. pro 'εκπλ. quod est in ceteris.

12. 'Εκπεπαφλασιδρῶ Ⓟ.] Vid. sup. suo loco, & inf. v. 'εξεπαφλάχθη. *Il. Vossii.* ex hypothesi hic legit 'εκπλαφλασιδρῶ Ⓟ.

13. 'Εκπλαγγίδωμι.] Conf. sup. v. 'εκπαγλάδ, & 'εκπεπαφλασιδρῶ Ⓟ.

14. 'Εκπλαγᾶς.] Vide sup. v. 'εκπάγλως.

15. "Εκπλαφε.] L. "εκπλαγε, ab ἔκπλαμα, *exilio.* IS. VOSS. Male pro "εκπλαγεν. Hom. *Il.* Υ. 483. - - - μαλεὸς κύτο Σκαμάνδριον ἔκπλαγε' ἐπὶ δὲ χθονὶ &c. Ubi Schol. "εκπλαγεν. ἐξεπλάγησαν, KUST.

16. 'Εκπλήσσων.] Ordo postulat, 'εκπλήσσω. a πλήσσω enim est πλήττω Ⓟ, & πλήσσω Ⓟ. IS. VOSS. Forte scribendum 'εκπλήσσω, à πλήσσω: de qua voce vide H. Steph. *Thes. Gr. L.* [T. III. p. 377.] KUST.

17. 'Εκπλαγγίτας.] L. 'εκπλήγιτας. ex Thucyd. IV. 161, SCHR. Locus est l. IV. c. 125. Schol. 'εκπλαγγάς, ἐκπλαγγίτας. Ad quem locum Celeb. *Dukerus* p. 310. sequentia notat: „ 'εκπλαγγίτας, quod nonnulli Codd. habent, ex interpretatione est. Thom. Magist. & Moeris ex h. l. servant 'εκπλαγγτάς. Sed addit Thomas, apud solum Thucydidem inveniri, & pro eo jubet dici, 'εκπλαγάς. Et „ in margine Cod. Cass. scriptum est, adnotandam esse „ hanc vocem, ut raram scilicet. In Suida male scribi 'εκπαγγτάς pro 'εκπλαγγτάς. bene monet Kuster. quod etiam „ ante ita in *Thes.* [*Ind.*] laudaverat Steph. & ex Hesych. „ 'Εκπλαγγτάς, pro 'Εκπλαγγτάς, quod ibi vulgatur, & in „ Vatino corruptius etiam legitur 'εκπλαγγτάς. Sed in Hesych. rectius emendari puto, 'εκπλαγτάς. „ Hactenus V. Cl. Confer *Indic. Thucyd.* in novissima Thomæ Editione 'Εκπλαγγτάν legitur.

18. 'Εκπλαδοῖτ.] L. 'εκπλάσειτ. IS. VOSS. Pro 'εκπλάσειτ, i. e. *permet.* pervadat. Vid. inf. v. Πλάσσειτ, & Πλάσσειτ, & Foës. *OEcon. Hipp.* v. 'Εκπλάσσειν. KUST.

19. 'Εκπλαῦν.] L. 'εκπλαῦν. SCAL. SALM. SOPING. IS. VOSS. Vera, ni fallor, lectio est: 'εκπλαύσω. τὸ κυανοῦν ἐξίπλιον καὶ ἁλμυρὸν βάμμα ἐξαλείφειν. [ex v. seq.] *fuligines paropsidibus inhærentem primere.* PERGER Recte Viri Docti corrigunt 'εκπλαῦν, ab ἐκπλαύω. Nam ἐκπλαῦν βάμμα, est *tinctura*, quæ non alte inhæret, sed *facile eluitur* & evanescit. KUST. Vera lectio est 'εκπλαῦν, ut Suidas. Ed. Hag. 'εκπλαῦν exhibet, correcta ab H. Steph. *Thes. T.* III. p. 404. ubi scribit: „ 'εκπλαῦν si de *tinctura* dicitur, accipitur pro *evanido* & quæ *eluta* est; oppositum habetur „ ἀδιαπλύτου βάμματος, seu τὸ ἀδιαπλύτου χρώματος, quod & ἀναπλῦν simili metaphora. - - Quod si de vegle aut panno, significat, *cujus color elutus est, ceterum non retinet.* „ Addo ex M. Apostolii Lex. MS. Gr. Lat. 'εκπλαῦν. *lavabilis, non retinens colorem.*

20. 'Αλμυρὸν *B.*] L. ἁμυδρὸν. H. STEPH. Vid. *Thes. l. c.* Infra tamen: 'εξίπλιον. - - - ἁλμυρὸν, ὃ τὸ λευκαίνον, &c.

21. 'Εκπεδὼν.] L. 'εκ ποδὸν χθονὸς. ἐκ μέσου χθονὸς, ἢ ἐξαλείφεται. ut Suidas. FLORENS. Conf. v. 'εκ ποδός.

22. 'Εκπίπλ Ⓟ.] Vid. Suid. Etym. M. & sup. *Not.* in v. 'Αποπίπλ Ⓟ.

23. 'Εκποσία.] Aristoph. *Thesmoph.* p. 494. [V. 574.] ἐκποσίαν τὴν τῆς κεφαλῆς. HEINS. PERG. Schol ibid. ἐκτιλᾶν, ἐκκαίρειν. &c. Eodem respexit Etymol. qui male ἐκτίλλω, pro ἐκτιλᾶ. Conf. Suid. & sup. v. 'Αστὸ ἐκτίλματ, item v. 'Εκπεπαυκῶμαι.

24. 'Εκποδεῖ, πολεμεῖ πόλιν.] Sublatâ distinctione legendum puto: ἐκποδεῖ πόλιν πόλιν KUST. Vel forte Præpositio ἐκ repetenda est, ut sæpius in hoc Lexico, ἐκπολεμεῖ, pro πολεμεῖ. Vide mox ad v. 'Εκπορεῖ. Infra: Πολεμοῦμαι. - - - πόρθομαι πόλεως.

25. 'Ἐκ πολίων.] Hom. *Il.* B. 131. Πολίων ἐκ πολίων. Schol. ἐκ πολλῶν πόλεων. Conf. *Not.* in v. 'Εκ τοῦ πρώτου.

26 "Εκπομα.] Vid. inf. v. 'εκπώματα, & Pollux. I. 28. ibique Seber. Conf. in v. Δικπολεῖ. ubi & ἔκπωμα, per i.

27. 'Εκπολεμῶσαι.] Peculiariter ex vox Thucydidi & Demosthenî usurpatur. Vid Harpocrat. Est autem Rhetori πολεμοποιῆσαι, *in bellum concitare.* 'εκπολεμῶσαι δὲ εἰσιν οἱ ἀνδρώπους εἰς πόλεις τρέπειν. *Olynth.* III. Ita enim hodie. HEINS. Conf. H. Valef. in Harpocr. Item Suid. & sup. v. ἐκπολεμῶ. Jo. Zonaras in Lex. MS. 'εκπολεμῶσαι. ἀπὸ τῆ

Ἐκπεπτωκώς 1. Φιλόσοφος.
Ἐκπεσεῖσθαι. ἐκβαλεῖν 2. ἐξαιρεῖσθαι.
Ἐκπεπτέα 3. ἐκπεπτὴ, ἀφαῖρε, ἀφελκύλλη.
Ἐκπεπτὸς. ἀφαιρὸν. ἀφ' ὃ τὸ λίαν σφίγον.
Ἐκπεπτῶς. ἐκβλήτως.
Ἐκπεπωκὸν. ἐκπύρωσιν.
Ἐκπέφυκε 4. ἀγρέφωσεν. ἐλλιβάνωσεν.
Ἐκπεφυκὸς. ἐκ παλαιοῦ.
Ἐκπεφυσημένος 5. ὀφθαλμός.
Ἐκπέφυσται 6. ἐκπεφλοίωται.
Ἐκπίνουσι 7. Φανερῶν. ἢ πολλοῖς ἀκουστῶν.
Ἐκπυλιάζ 8. παραμυθάζεται.
Ἐκπάμαζα 9. ἁλμυρὰ τινά, ἢ ποτίσμα.
Ἐκπεφαίνει 10. ἐπλήρη, ἐτελείω.
Ἐκπεφοίτηκε 11. ἐδυνάμωσεν.
Ἐκπεπόνηται 12. ἐκπεφοίτηκε.
Ἐκπεπτώθαι. ἐκράτησαν. δυνηθῆναι.
Ἔκπεσσον 13. ἐτίμων.
Ἐκπεπτῆκα 14. θύραζε πέπτωκα.

Ἐκ-

πίπτειν καθαίρεσις γνήσιος ἢ τὸν ἐκπολεμεῖν, ὅθεν ἔκπτωσις. Vid. Cl. Valken. *Animadv.* ad Ammon. l. 18. p. 72. Conf. inf. v. ἐξωστὰ, bis; & sup. in v. ἔκπτωσις.

1. ἐκπεφοίτ. * φιλόσοφ.] Ἔτως ἐκπεφοίτ. ἀφιλόσοφ. [ut Suid.] Sic Pegon exponit, φίλαυ. SOPING. ARCER. VALES. SALM. IS. VOSS. Hic locus afterisco notatur, ut vitiosus, jure. Sed parvo negotio restitui potest. Legendum ergo censeo ἐκπεφοίτ. Sed pro φιλόσοφ. lego ἀφιλόσοφ. Verbum est a φοῖτος deductum, quæ Latine *fibula*, & Infra interpretatur περόνη. ἐκπεφοίτ, & ἀφιλόσοφ, est *defibulari*: quod dicitur de eo cui fibula laxatur. Sic Inf. ἐκπεφοίτ. φιλόσοφ pro ἐκπεφοίτ PALMER. Vitiose *Palmerii* verba præcipua dederat *Schrevelius*, ita: „ Pro „ φιλόσοφ, lego ἀφιλόσοφ. verbum est a φοῖτος &c. „ Rescribenda curavi, ut vides. Conf. H. Steph. *Thes. T.* III. p. 163. ubi (nescio unde) ἐκπεφοίτ Hesychio & Suidæ tribuitur. Cyrill. Lex. MS. ἐκπεφοίτ. φιλόσοφ. quæ corrigenda pariter, ut modo monuerunt Viri Docti: ἐκπεφοίτ. ἀφιλόσοφ. Sapientissime autem Hesychium Præpositionem Glossæ compositæ omittere in expositione, docui ad v. Ἀποθνῄσκω, & alibi. Afterisco fublato, reposui ἐκπεφοίτ.

2. ἐκπεφοίτ. ἀποκλίν.] Hæc significatio convenit potius τῷ ἐξοικίζ, ut *H. Steph.* etiam subodoratus fuit, *Thes. T.* III. p. 178. Sup. ἀποίζω, ὁ καὶ ἐξοικίζω λέγεται, τὸ φυγαδίζω.

3 ἐκπεπτέα.] Ex Hom. *Il.* Β. 483. ubi Jupiter Atridem fecisse dicitur ἀπατηλὸ ὀνείρατι καὶ ἔπειτα &c. Schol. ἀπατηλὸ, ἀβέβαιον. Fallitur ergo *Is. Vossius*, ἀφαῖρε corrigens, pro ἀφαίρει. Est enim Accusativus, fin. masc. gen.

4 ἐκπεφύκασι ἀγρέφ.] Desumsit ex *Prov.* XXIV. 11. Ῥῦσαι ἀγομένους εἰς θάνατον, καὶ ἀπολυτρώσει, &c. ubi al. ἀπάγειν, vel ἀπαγῶν. Gloss. MSS ad eum loc. ἐκπεφυκὸς, ἐξαγόμενον, ἐκλυτρούμενον. Sic & Cyrill. Lex. MS. ubi ἐκπεφυκὸς. Conf. v. Πεῖν, & Πείσει, sive Πεῖσι, ut mavult H. Steph. *Thes. T.* I. p. 551.

5. ἐκπεφυσημένος.] Synes. p. 327. B, ὡς σοι δὲ μὴ δόξει ἐκπεφυσημένος, ABRESCH in *Mus. Obs.* VI. 1. p. 273. Infra: Περιφερὴς, στρογγύλος. Vid. Munthem. *Apotelesm.* VI. 33. 100.

6. ἐκπέφυκται.] Hof. XI. 11. ἐκπέφυκε δὲ ἀρνὸν ἐξ Αἰγυπτίου, ubi al. ἐκπτύσονται.

7. ἐκπίνουσι.] L. ἐκπίνουσι. SALMAS. IS. VOSS. Sic & Cl. *Ledertin.* ad Polluc. V. 147. ubi itidem male ἐκπίνει legebatur pro ἔκπυνει. Vid. ibi Interpp. & H. Steph. *Thes. T.* III. p. 617. Similiter supra Ἀνάπτυκτα. Vide ibi, & confer Etym. M. & Suid. v. ἔκπυνον.

8. ἐκπυλιάζ. στρογγυλάζ. Quid si scriptum fuerit στρογγυλάζ ABRESCH *loc. cit.* Sed vide v. Πολλάκις. παλιλλόγως πολλοὶ. Et: Παλιλλογία. σωρεύσις.

9. ἐκπάμακα.] *Ea quibus libatur, cibilitur.* G. Vid. Athen. p. 460. C. SCHR. Ibi etiam ἔκπωμα, per ω, legitur; pro quo sup. ἔκπομα, per ο, ut & in v. Δάπη. M. Apostolii Lex. MS. Gr. Lat. ἔκπωμα. φιάλη. poculum. Sic ἐκπόμασμα apud Theod. Prodrom. *Amarant.* p. 457. & 461. *Ed. Gaulm.* Thucyd VI 32 Philostr. *Vit Apoll.* IV. 25. p 164 Soph. *Philoct* v. 34. Αἰσχύλος ἔκπωμα. Schol. στόμασι μεγάλοις. Conf. Suid. Hom. Schol. *Il.* Α. 3. & Inf. in v. Μαλάκιον.

10. ἐκπεφαίνει.] Suid. ἐκπέφανε. Cyrill. Lex. MS. ἐκπεφάνωσε. Sed vera lectio est ἐκφαίνειν, ex Hom. *Il.* E. 508. Schol. ἐκτείνει. Idem *Kusterus* notaverat. Sic infra: Ἐκτέφρωσε. ἐκτέλεσε. Lege Ἐκπεφάνωσε, ex Hom. *Il.* Β. 419. conferentibus Scholiis. Ibidem mox: ἐκπεφανῶσι. ἐκτελέσῃ. Infra: Κεφάλαιον. πλῆρες. Et: Κρίνον. ἀκτελὲς, ἐκτελὲς.

11. ἐκπεφοίτ. ἐδυνάμωσεν.] Est nova glossa; quam ideo secrevi a præcedd. Passim occurrit apud LXX. Et hoc *Kusterus* observaverat.

12. ἐκπεπόνηται.] Vide sup. v. ἐκπεφοίτηκε.

13. Ἔκπεσσον.] Infra: Κρύπτω, τιμῶ. Et: Κρύπτω. . . τιμῶ.

Ἐκρατηλεύθησαν 15. ἐμεθύσθησαν.
Ἐκ μέσου 16. ἐκ τῆς μελῶν.
Ἐκρήμνισαν 17. ἐκρήμνισαν. κατεκόπτησαν.
Ἐκρίζω. ἀνίζω.
Ἐκρησσῶν 18. ἐργαγωγῶν. Φυσῶν.
Ἐκελίθη 19. ἐκλύθη.
Ἐκείνατο 20. ἐτελίζατο. ἐκέλευσαν.
Ἔκεινεν 21. ἐξελίζατο. ἐδίκασεν.
Ἐκρέσσων 22. ἐπεθύμουν.
Ἐκρούλευ 23. ἔκρυσσον.
Ἔκρυεν 24. ἤθυεν.
Ἐκρύσσω. ἐπεκρύσσω.
Ἐκρύπτας 25. παύσασ. παρὰ τὸ ὕδας τὸ ἐκμέριον.
Ἐκτετυθημένοι 26. ἐκπεταρτίβιοι.
Ἐκτοφαιδεία 27. Δέρσεκτοδεία.
Ἔκτυπα. τὰ παπτόμενα πεφυσημένα ἐπὶ σκηνῆς.
Ἐκ στυπίης. ἐκ πεσμαλῶν. ἐκ πυμέρι 28.

Ἔκ-

14. ἐκφρονεῖς.] An ἐκφρονεῖς? Sed nihil muto. Infra: Ῥᾶστα. ἀκριβῆ, τύπτα. Conf. v. Ῥᾳστώνη.

15. ἐκφρονεῖς.] A κατοικίζει, de quo Eustath. p. 1403. *init.* Sic Noltretes dicunt, *bekeren*, a *bekrr*, i. e. cita: ut κρατεῖζον, a κρατῆρ.

16. ἐκ μέσου.] *Il.* Π. 856. Schol. ἐκ μελῶν, ἐκ τῶ σώματος. Infra: Ῥῖψε. μέλη ἢ σώματος. &c.

17. ἐκρημνίσαν.] Il. *Mace.* VI 10. Καὶ τὰς τάξεις ἐκρήμνισαν. In fine pro κατακλάσαν *Reisk.* leg . . . κατέκλασαν.

18. ἐκρησσῶν, ἐγγαγωγῶν. Φυσῶν.] Idem quod ἐγγαγῶν. IS. VOSS. Hic τὸ ἐγγαγῶν pertinet ad ἐγγαγῶν, pro quo hic male scriptum est ἐκρησσῶν. Vid. Hesych. v. ἐγγαγῶν. At τὸ φυσῶν referendum est ad ἐκφυσῶν, a verbo σφίζω, i. e. *inflare*: a σφῦν. Vid. Hesych v. Πρίζω, & Πρίζει, & Ἀναπνίζω KUSTER. *Distr. Anti Graeca* p. 40. Idem repetit ad *h. l.*

19. ἐκελίθη.] *Alt.* XXVII. 2.

20. ἐκείνατο.] Hom. *Odyss.* Δ. 778. ubi a Schol. itidem exponitur, ἐτελέσατο. Conf. v. seq. KUST.

21. ἔκεινεν.] Ex Hom. *Il.* Α. 309. ubi Schol. κατεκέλευσεν, ἐτελέσατο. Conf. v. præced. & Suid.

22. ἐκρέσσων.] Confer inf. v. Κρεμῶν.

23. ἐκρούλευ.] Vid. sup. v. ἐγγαγῶν. Erotian. Ἔκρυσσ. . . . τὸ ἐπεκρύσσ. Malum τὸ ἐκρύσσ. Conf. Foës. *Œcon. Hipp.* v. Ἐκρύσσ. Supra tamen: Ἐκκαλῶν. ἐκρύσσων.

24. ἔκρυεν.] Leg. ἔκρυφεν, & pone post v. seq. IS. VOSS. Vid. inf. *Not* ad v. Ἐρεθῆ. ἀπὸ τοῦ.

25. Ἐκρύπτας. παύσασ.] De clepsydra loquitur judiciali, quæ cum effluxit, coguntur abrumpere orationem. SOPINGIUS.

26. ἐκτετυθημένοι.] L. ἐκτετυθημένοι. SALMAS. ut Cyrilli. Lex. MS. IS. VOSS. Forte ex *Sap. Salom.* XVII. 9. ἐρρεπτῶν σκοτεινῇ ἐκτετυθημένοι. ubi al. πεφρικότες, & ἐκτετυθημένοι. Glossæ meæ MSS. ad eum locum: ἐκπεπτωκότες. ἐκφοβούμενοι. Conf. inf. v. Σκοτόμενοι. . . . τεθορυβημένοι. Hæc olim scripta confirmavit Erudit. *Biel*: „ I. ἐκτετυθημένοι, ex *Sap.* XVII. 9. Unde & in Glossi. MSS. ἐ „ Πεπτώτες, & Lex. Cyrilli. MS. Brem. ἐκτετυθημένοι. ἐκ „ πεφοβημένοι. „

27. ἐκτοφαιδεία.] Locus, quem interpretatur, est *Job.* V. [5.] ἐκτοφαιδεῖν αὐτὸν ὁ ἰχνευτὴς. HEINS. SOPING. PERG. MUNK. KUST. Ex *Job.* V. 5. Lex. Cyrilli. MS. Brem. ἐκτοφαιδεία. σαφῶς (l. σαφῆ ex Suid.) ἀδρεσκευασία. ἀδιάσειστον. BIEL. Eundem *Jobi* locum jam olim notaverat H. Steph. *Ind.* quem ita interpretatur Polychronius in Catena *Graec. Patr.* ἐκτοφαιδεῖν, τυφλὸν, ἀσφαλῶς, διασπεῖσαι). καὶ μεταφορᾷ ἐπὶ σιφωλευόντων, ὅτε τὸ μηδὲν ἔτι ἐγρὴ ἐπιλείπειν. ἵνα τοῦ ὁ Σύμμαχος· ἀναπτερώσει νεοττὸν τὸν ὄνειρον αὐτοῦ. Ἀκύλας· ἀφελπίσαντα βλέποντα ὄνειρον αὐτοῦ. Suid. ἐκτοφαιδεία. ἀναισθησία. ἀδρεσκευασία. Conf. Suid. Council in *Thes. moph.* ϕ. 564.

28 ἐκ πυμέρι.] Id est, *ex numero*. Cic. *in Verr* I. V. *Ex quo numero? ex eadem colorte.* ἐκ πυμέρι, *Alt.* X. [1.] SOPING. Phrasis ἐκ πυμέρι sumta ex *Alt.* X 1. ubi ἐκατοντάρχαι ἐκ πυμέρι ἑκάστου Ἰταλικῆς. Mox ἐκ πυμέρι est, *de numero*. *Numerus* interdum pro quovis corpore militum dicitur. Vopiscus in *Firmo*, c 4. *Quidam Burburus nomine DE NUMERO vexillariorum.* Ubi vide Salmas. KUST. Glossa, quas edidi, ad Alt. I. c. ἐκ πυμέρι. ἐκ πεσμαλῶν, πυμέρι. MSS. H. Voss & T. Hemsterh. ἐκ πέμπτου. ἢ ἑπτάλογος, ἢ λόγῳ Νόμισμα. quo postremo voce Suid & Theophylact. etiam reddunt τὸν ἀστέρα, nec non Lex. MS. Colbert. apud Du Cang. quem vide, & D. Heinf. *Exerc. S.* ad *l. c.* Confer Gloss. Nomic. v. Νόμισμα, & v. Νόμισμι, & inf. v. Στάλιγξ, quod in Gloss. Gr. Lat. exponitur: τάξις σχηματικὴ. *colors*. Vide & Cl. Salmas. *de Re Milit. Rom.* c. 2. p. 12. sqq.

1. Ἐκ-

Ἐκγασσι [1]. ὕπνοι. φόβοι.
Ἐκδήξας [2]. λόγον γομώσας, ἐκκενώσας.
Ἐκδύψας [3]. ἐκκαύζας.
Ἐκ σῶν. ἐκ τῶν σῶν.
Ἐκδαῦναι. ἀπλωθῆναι.
Ἐκδέλλω [4]. μεγάλως, ὥστε διπλῆ λεξῆς.
Ἐκδῶν. αἱ δέκα κοτύλαι.
Ἐκζέας [5]. τοὺς ἐκ χυλίκων ὄζ.
Ἐκζέμησιν [6]. ἔκπυμα.
Ἐκζηθερίσαι [7]. ζέσαι.
Ἐκθαν [8]. ἔκτεινον.
Ἐκθλῶ [9]. ἀχάθης εἰδῶ.
Ἐκθεξημέρια. ἐπιημέρια.
Ἐκθάσσω [10]. χαράσσω, γράφω.
Ἐκθυλυσμένοι [11]. ἐκτετικός.
Ἐκθυλυσμένοι [12]. μαλακιδόττες. κεκοπιακότες. ἢ ἀς θήλειαι γενόμενοι.
Ἐκθυμμία [13]. ἐκτετυφωμμία.
Ἐκθύμμαθ. ἐκτετυφώμεθα.
Ἐκτείνας. ἀπλώσας, ταινώσας.
Ἐκτελίσσι [14]. ἐπιτελοῦσι.
Ἐκτίνῃ. ἀπλοῦται.

Ἐκ-

Ἐκτείνε. ἀπλώθη.
Ἐκ τε κοιης. ἐκ τ' κόνης.
Ἐκτεσί [15]. ὀλμιλί.
Ἐκτενές. ἀξιοτεθεμένον.
Ἐκτησία. ἄπλωσις.
Ἐκτείσαι [16]. συνεχῶς ποιῆν τὰ αὐτά.
Ἐκτεῶς [17]. προθύμως. ἢ ἀξιοτεθέμενως.
Ἐκτέον. ληπτέον.
Ἐκτεμπσι [18]. προσαμβώντες.
Ἐκτεπαμβώσ. ἀπλωμένως.
Ἐκτετίφθητο [19]. ἐξάρυκτο.
Ἐκτετικότας [20]. ὑποπληρώσαντας. κατακλίνοντας.
Ἐκτοξαμμίσ [21]. ἀπεραμμίσ.
Ἐκτυγχμένος [22]. καταπεπονημένος. ἐκπαλευσμένος.
Ἐκ τεφρωδέων. ἐκ τεφροειδῶς [23].
Ἐκτίμοσι [24]. οἱ ἕκτῳ μέρι τὴν γῆν γεωργῶντες.
Ἐκ τ' ὀσφύσ [25]. ἐκ τοῦ σπέρματος.
Ἐκτη [26], Τέτη, Τετάρτη. νομίσματα ἀργυρείου, καὶ ἀργυσίου, καὶ χαλκοῦ.

Ἐκ-

1. Ἔκγασσι. ὕπνοι.] *Gen.* II. 21. SOPING. PERGER. ABRESCH. (in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 273.) Pro *φῖξι* exstat *Num.* XIII. 32. MUNKER. & *Gen.* XV. 12. ABRESCH. Vid. *Gen.* II. 21. XV. 12. Conf. Philon. *lib. Quis rer. Div. her.* p. 350. [515. *fin.*] BIEL. Conf. Foës. *OEcon. Hipp.* v. Ἔκγασις.

2. Ἐκδήξας. λόγον γομώσ.] Scr. Ἐκτείνας λόγον. *coronam* seu *ornatum auferens.* [ut distinxit Vasinus.] IS. VOSS. Leg. ποτὰ γομώσας, i. e. qui poculum vino, vel alio liquore vacuum reddidit, sive ebibit. Eustath. ad *Odyss.* A. p. 1402. 61. Τέλον δὲ, ὅτι τὸ ἀνάπαλιν ἦν Ἐκτείνω, Ἐκτείνω ὁ Παυσανίας φησίν, οἷον τὸ γὰρ ἐκ, πλησίον ποτὲ τῶν δι, ἐκπαύζω. KUST. Conf. v. Ἀντιφῆς. Infra: Στείνω. πλησίον &c. Supra: Ἐκτείνας. ἐκγομώσας. pro quo hic rectius Ἐκτείνας.

3. Ἐκδύψας.] Pro Ἐκδύψας. Inf. Θύψαι. τὸ ἀκαιρῶς &c. ubi male ἀπαλλάξαι scriptum. Θύψαι. πᾶν ἀγαπᾶν. Τύφεσθαι. Et: Ἐξέθυψεν. ἐξέκαυσεν. Conf. v. Ἀποτεθυμμένοι. Hæc ante plures annos scripta, confirmat Cl. *Kusterus*: „ Ἐκτείνας male pro Ἐκδύψας, ab ἐκτύφω. Vide inf. v. Θύψαι, & Τύφεσθαι. „ Vide etiam inf. v. Ἐκτεθυμμένοι, &c.

4. Ἐκδάλλω.] Hom. *Il.* K. 134. Schol. τὸ μεγάλως, ὅτι καὶ δυνὰξ αὐτῷ χρήσιμον ἦν ὁ ἀντιφάνης. De Adverbio ἐκδάλλω vid. Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 357.

5. Ἐκζέας.] Vid. Eustath. ad *Od.* T. p. 1854. MAUSSAC. Panes intelligit hoc nomine donatos, quod sex hominibus in diem alendis sufficiant. Nam *chenix* victus erat hominis diurnus, ut scribit Diog. Laërtius. FUNGER. [ex Casaub. in Athen. IV. 16. p. 291.] Vid. inf. v. Χοῖνιξ. Refcripsi autem hic & in præc. v. Ἐκλ. per ſpiritum aſperum; nec non χοινίκων, ut Phavor. pro χοινικῶν.

6. Ἐκζέμησιν.] L. Ἐκζέσησιν. ex Hom. *Il.* Γ. 62. Conf. v. Ἔζεμον, & Ἔτεμεν.

7. Ἐκζηθερίσαι.] Scrib. Ἐκζηθερίζω. SOPING. Placet: Ἐκ τῶν δ' ἄρμα, κρημνῶ. ex *disce pendeas.* PERGER. Vid. inf. v. Ταυτολογίζει [τίτηι]. Δωρικῶς.] IS. VOSS. Infra: Ἐκταυδίεζω ὑετιμον. Et: Ἐκαυδίζω. ὑετιμῶ. Vide ibi *Not.* Conf. v. Ταυδιάσαι.

8. Ἐκθαν.] Hom. *Il.* K. 526. & alibi.

9. Ἐκθλῶ.] Forte: Ἐκθλῶ. *ſentis ſpecies.* PERGER.

10. Ἐκθάσσω.] Xenoph. l. VI. Κύρ. παιδ. p. 250. ἐκθῆτε). SOPINGIUS. Locus eſt p. 165. *init. Ed. Leunclav.*) Sic ἐκθάπτειν p. 155. *init.* Sed reſpexit Heſychius locum IV. *Reg.* XXV. 19. Καὶ ἐκ τ' πόλεως ἐλαίου - - - τ' γραμματέα - - - ΕΚΤΑΣΣΟΝΤΑ τ' λαὸν τ' γῆς. Conf. *Misc. Obs.* VI. 1. p. 273.

11. Ἐκτεθυλυσμένοι.] L. Ἐκτεθυμμένοι. Vid. Foës. *OEc. Hippocr.* [v. Ἐκθλῶ.] BRUNO. Scrib. Ἐκθλιβομένοι [ſic] ab ἐκθλίβω. KUST.

12. Ἐκτεθυλυσμένοι.] L. Ἐκτεθυμμένοι. SCAL. BRUNO. Philo L. III. *de vitis Moſ.* ἀδρυφλίγητος καὶ τὰς ψυχὰς ἐκτεθυλυσμένος. H. STEPH. (*Ind.* v. Ἐκθυλάσσω.) Scrib. Ἐκτεθλασμένος, e Cyrill. Lex. MS. Brem. & Phavorino. BIEL. Et ſic *Iſ. Voſſius.* Ἐκτεθλυσμένοι tamen, ut in v. præc. corrigit *Foës.* l. c.

13. Ἐκτεθυμμία.] L. Ἐκτεθυμμία, & mox Ἐκτεθύμμαθα, per duplex μ: ab ἐκτύφομαι. Sic & *Kusterus.* Vide inf. v. Ἐκτεθυμμένοι, & v. Τεθυμμένοι, & ſup. *Not.* in v. Ἀποτεθυμμένοι. Item in v. Ἐκτύφης.

14. Ἐκτελίσσι.] Hom. *Il.* B. 286.

15. Ἐκτεσί.] Eſt Dativ. ab ἕκτσις. KUST.

16. Ἐκτείσαι.] Scrib. Ἐκτεῖσαι. SCAL. PALMER. SALMAS. *Judith.* c. IV. ὁ ἕκτασις μεγάλη. SOPINGIUS. Ita bis *cum* 7. At pro Ἐκτείσαι *Priscus* Ἐκτείνει corrigit, ad *Att. Ap.* XII. 5. Vide ibi plura, & confer Suid. & Suicer. *Theſ.* qui ſimiliter corrigit. Rectius *Kusterus*: „ Ἐκτείσαι. „ pro καὶ ἐκτείσαι. per ellipſin Præpoſitionis καὶ. Male „ enim Viri Docti corrigunt Ἐκτεῖσαι, quaſi ſit infinitivus. „

17. Ἐκτεῶς.] Joël. I. 14. Jon. III. 8. *Judith.* IV. 9. I. Petr. I. 22. Conf. Clotz. *de Cruciat. Anim.* §. C. p. 56. BIEL.

18. Ἐκτεμπσι.] *Extemplo.* Forte: Ἐκτυπῶ. σοφ. SOPINGIUS. Leg. Ἐκ τ' πρόσ. IS. VOSS.

19. Ἐκτεθφάτ.] Infra: Τεφρωθῆναι διηθῆναι.

20. Ἐκτετικότας. ὑποπλαγ.] Scribe Ἐκτιλικότας, ab ἐκτίλλω, *ſenſolvo.* Suidas: Ἐκτιλικότες. ὑποδεδυκότες. Addit Heſych. καὶ Ἑλλῆνες, i. e. *ſolventes*, ſive *pretium dependentes*: quæ ſignificatio verbo *ſalvere* optime convenit. Ammonius: Καμπὰς. ὁ ἰχθὺς, ὁ ὑποφαινόμενος χρυσοῦς. Paſſim enim legas καμπύλας ποιεῖσθαι χρυσοῦς, ἀργυροῦς, τελάνους, ζυγοὺς, &c. i. e. *ſolvere*, vel *pendere.* KUST. Lege Ἐκτιλικότας, & confer Heſych. in Καμπὰς. Suid. in Ἐκτιλικότες, & Pollux, V. 105. ubi verba λάκκους, λακκίζει, σκαλίζει, σκαπανᾶν, ἀξιοῦσι, καταλαλῶν, conjunguntur. In Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἐκτιλικότ redditur ὑποτρέχοντες, & Ἐκτίλλει, λέλυκε. BIEL. Conf. Cl. Valken. *Animadv.* ad Ammon. II. §. p. 115 & inf. v. Τύλοντ, & Τύπτ. Si quis tueri malit vulgatam lectionem, forte eo ſecerit locus Æſchyli *Prometh. v.* 535. μετὰ ταῦτα. ubi Schol. τυτίεσι, μαθήσεσι πλησθῆναι. τὰ μάφτεσθε ἔ κυρὸ· τὸ δὲ Τύπτεσθε, ἀντὶ τοῦ κυρὸ, καὶ τ χρόν. καιρίοις λάτρ]. *Deientur* enim noctu & *tutus ora* nemo *noctiſ.* cum *liquefcentibus* his *tapientur.* Vid. *Miſc. Obſ.* VII. 3. p. 413.

21. Ἐκτοξαμμίσ.] L. Ἐκτετραμμίσ. per duplex τ, ab ἐκτήκω. KUST. SCAL. Ita Vatin. & H. Steph. *Ind.*

22. Ἐκτετυγχμένος.] Vid. inf. v. Τετυγμένοι, &c. item v. Τετυχαμένοι, Τυγχάνω, &c. & mox v. Ἐκτύγχω. Conf. Suid. in v. Τρυχῆ, & *Indic.* Thucyd. v. Ἐκτύγχω.

23. Ἐκτεφρωδέων. ὑποτεφρωδῶς.] Forſan diviſim hæc ſcribenda: niſi derivata ſint ab Ἐστιφῶ. H. STEPH. *Ind.* L. Ἐκ τεφρωδέων. ἐκ τεφροειδῶν. SCAL. L. Ἐκ τεφρ. τὰ τεφροειδῆ. Infra perperam ſcriptum: Ἐκ τεφρωδέων. SALMAS. SOPING. Peſſime Edit. Scribendum enim: Ἐκ τεφροειδῶν. ὑπ τεφροειδῶν. Nimirum vocem Ionice formatam ex dialecto communi hic interpretatur Heſychius. Sic ſupra: Ἐκ τεσίων. ὑπ πασῶν. Ἐκ βιλίων. ὑπ τ βιλίων. Ἐκ πολίων. ὑπ τ πολίων. KUST. Ἐκ τεφρωδέων Ed. Schrev. quod retinui, quia ſenſum ſundit commodum. Τεφρώδης enim eſt *cinereus*; idem τεφροειδὲς, qua voce carent Lexica.

24. Ἐκτίμοσι.] L. Ἐκτιμῶσι. Plebs Athenienſium ſta dicta, cum diviſibus obnoxia ſicta agros coleret, οἱ ἕκτα τ γεωμόροι τελοῦν, ut Plutarch. loquitur in *Solon.* p. 89. *Ed. Pariſ.* HEINS. Idem H. Steph. *Theſ.* T. II. p. 855. ſcripſit, addens: „ *Exiſtimo autem, talem eſſe hic Syncopen, qualis* „ *in τίθεσι τίθωσι, pro τιθέτωσαν. adeo ut nemini hic exempla-* „ *rium Heſychii ſuſpecta eſſe debeat fides.* „ Recte. nam & inf. v. Ἀπίρους. legitur: Ἐκτίμοσσι. οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες. Vide Oſium Aurelium *de variant. Cujac. interpr. Diſſunct.* 24. & inf. v. Ἐκ τεσσαράκοντα, pro quo Τεσσαράκοντα ſuo loco.

25. Ἐκ τ' ὀσφύσ.] Eſt phraſis Biblica, LXX. Interpretibus frequenter uſitata. KUST. Eadem habet Cyrill. Lex. MS. & Gloſſ. N. F. ad *Hebr.* VII. 5. ubi vide.

26. Ἔκτη. &c.] Non ſinguli nummorum corpora fuerunt eo nomine; & tamen nummos vel ſummulas pecuniæ ſignificant hæc vocabula, & quidem χρυσᾶ, quis ſunt partes ſiſidi, qui aureus: ἀργυροῦν, quia poſſunt eſſe in argento. I ἕκτη, milliarenſes bini, &c. Vide J. F. *Gronov.* I. IV. *de Seſterc.* p. 860. SCHR.

3. Ἐκ-

Ἐκλικᾶς. κλικᾶς. ἢ χι· ἔξω. Ἔξις ᾗ δέ ἐστι, δυσμενὴς ἢ τρόπος, ἤτοι ἀφθαρσία.

Ἐκπλαγ'. ἐκπαίδαγ.

Ἐκλελάθμαι [3]. συνήθισμαι, συνήθως ὁμείως [4].

Ἔκλιμα. τὰ ἔκτιτα ἰδίᾳ τῇ τιμῇ.

Ἐκ τιμημάτων [5]. Τίμημα, ἀξιούμενος ὁ πολίτης. Διόρισε γὰρ ἡ πολιτεία χιλίους Σόλωνα εἰς τέσσαρας· ἀφ' ὧν ἦν, τὸ Πενταχοσιομέδιμνοι [6].

Ἐκλυάξαι [7]. ἔκπτυξαι.

Ἐκλυτὸς [8]. ἀπολελυὸς τιμωρίας.

Ἔκλυζε [9]. ἄκουεν [10]. κατασκοπάζεσθαι.

Ἐκτιός. ἀπολιός [11].

Ἐκπίσων. ἀπολύσων.

Ἐκλυτὴς [12]. ἀπολύτης.

Ἐκ τοῦ [13]. ἐκ. τούτου.

Ἔκτοθι. ἐκτός, ἔξωθεν.

Ἐκ τόκων [14]. ἐκ τοκετῶν.

Ἐκπολυπόζας [15]. πελειάζας.

Ἐκπομάζᾳ [16]. ἰδίῳ δόξῃ.

Ἐκπομᾶς. ἐξαιφνιδίους, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ ἀφλαμπεῖς.

Ἐκπομβὸς [17]. τομβὸς, τμητός.

Ἐκπομὶς [18]. θλιβόμενος, σπάδων.

Ἐκ-

1. Ἐκλικᾶς. - - - Ἔξις &c.] Vid. Etym. Suid. & *Not.* noſtr. ad *Gloſſ. N. T. p.* 173.

2. Ἐκλίκας. κλικάζας.] Suid. κλινοπέζας. IS. VOSS. *Dan.* IV. 11. PERG. Sed ibi, & *rem* 29. κλίκασεν. Rectius huc refertur *Ef.* LI. 5. Ἐκλίκας σε. ἡ μάχας δίζει &c. unt *Erciſ.* III. 2. Κακοῦ δ' ἐκλίκας. Quæ duo ſapius opponuntur apud LXX. ut Jerem. XLII. (Vulc. XLIX.) 10. Φονεύσω, & ἐκλικᾶ. Phuvor. Ἐκλίκας. (l. Ἐκλικᾶ) ἀναστρέφω. μεταστρέφω. Sic. Inſ. Τὸν δ' ἀναστρέφ.

3. Ἐκλελάθμαι.] Euſtath. *Il. p.* 305. ι. 50. Καὶ Ἐκλελάθμαι. - - - Παναιωνίως, ὁ συνήθης τοῦ ζῆν τοῖς Κυκλ. SOPING. Scr. Ἐκλελάμβαι. Vid. Suid. & Inſ. v. Κλίκας. συνήθης.

4. Σωστὸς ὁμοίως.] Hic aliquid excidiſſe, indicio eſt vox ὁμοίως. Heſychius enim, cum diverſu ejuſdem Verbi Tempotu explicanda proponit, non ſemper interpretationes proxime uote poſitas repetit, ſed ſæpe vicinam vocem ὁμοίως illis ſubſtituit. Quare ſcripſerim, συνήθως. † Ἐκλελαθ. ὁμοίως. KUST.

5. Ἐκ τιμημάτων.] Suid. Ἐκ τιμημάτων. Τίσσαρα Ἀθηναῖοι τιμήματα ὑπὸ Σόλωνος γέγονε, Πεντακοσιομέδιμνοι, Ἱππεῖς, Ζευγῖται. Θῆτες. unde mutilam Heſychii gloſſam ſupple. Res ipſa notu eſt ex Plutarcho in *Solone*, p. 87. *fin.* Conf. Pollue. VIII. 129. Petit. *de Leg. Att.* p. 106. 127. Cl. Kuſt. ad Suid. *h. v.* Vide & Suid. v. Ἱππεῖς, & Πεντακοσιομέδιμνοι.

6. Πενταχοσιομέδιμνοι.] Lege - - - *μεδίμνοι.* KUST.

7. Ἐκλυάξαι.] *Joh.* XXXVIII. 13. BIEL. Conſer in v. Ἐκλίκας.

8. Ἐκλυτὸς.] Conf. v. Ἀτυχὴς, &c. & mox v. Ἐκλυτὴς. Reſcripſi autem, per duplex ν, Ἐκλυντὸς.

9. Ἐκλυζον.] Hom. *Od. A.* 162. - - - ἴδῳ Ἐκλυζον. Conf. Phavorin.

10. Ἔκλυζον.] L. ἄκουζον, ub *ſtrizſe.* KUST.

11. Ἐκλιζῇ. κλιθῇζῃ.] Sic Ed. Schrev. quaſi effet Dat. caſus nominis ἐκλίζις. Conf. v. Ἀδικλίζῃ ſupra, & v. Ἱππεκλίζις, infra. Sed eſt Futurum Verbi ἐκλίκω: quare reſcripſi κλινθίσῃ, per ο. Ita omnes Editt. priores, item Suid. & Phuvorin. Conf. v. ſeq. Reſpexiſſe videtur locum *Joh.* II. 4. Ὅτα ἐνώπιος ἐκτρόπου, ὅτις ἡ ψυχὴ αὐτῆ ἐκλίζῃ. ubi Complut. ἐκνεύῃ. Aliud exemplum Suidas dabit. Supra: Ἀτυχὴς κλινθίζῃ &c.

12. Ἐκλυτὴς.] L. Ἐκλυτῆς. IS. VOSS. Nihil mutandum. Vid. H. Steph. *Theſ.* III. 1571. F.

13. Ἐκ τοῦ.] Etymol. ἐξ οὗπερ ἦ χρόνου. - - - Ἀπ' ἐκ τοῦ ἡ ἐκ τοῦ, &c. HEINS. IS. VOSS. Ex Hom. *Il. A.* 493. & Schol: Conf. Inſ. v. ἐκ ἦ δή, &, ἐξ ἔτι ἦ.

14. Ἐκτόκων.] Scr. ἐκ τόκων, ut Phavor. Similiter in v. Ἐκθρεπτὸν. &c.

15. Ἐκπολυπόζας.] Heſiod. Ἀσπ. ſ. 44. Vid. Suid. & Inſ. v. Τελειόζας.

16. Ἐκπομάζᾳ.] Vox ἰδιόμαθος, Lexicis ignotum, ex origine ſenſum prodit. Conf. v. Τερᾷ. - - - ἀπατηλῷ ἢ ἴδιῳ.

17. Ἐκπομβὸς.] Vide Inſ. v. Τομβὸς. KUST.

18. Ἐκπομὶς.] L. Ἐκπομίας. ut Suid. Sic & *Arcer. If. Voſſ.* & *Kuſt.* Gloſſæ in *Oſeæ* ſech. Ἐκπομίαν· ὑπολιμφόν. Vid. ſup. in v. Ἀτρεῖς, inſ. v. Ἴτρια, & v. Ἐκπομίας.

19. Ἐκπρὸς.] Gulen. *Onomaſt.* Ἐκπρὸς. ἐπιθέτου μέλους. Vide & Erotian. [qui Dioclem uoſtrum laudat.] HEINS. IS. VOSS. Alii ſcribunt Ἔκπωμα, properoxytones. Vide Foëſ. in *Oſcen. Hipp.* v. Ἐκπωμα. KUST.

20. Ἐκπ' ἀνάμαζε.] Hom. *Il. A.* 361. Schol. τὸ τελείως ἀπὸ &c.

21. Ἐκπλοῦς.] L. *ἐκπλοῦς*, i. e. *percomatus eſt.* KUST.

22. Ἐκπλοῦσι χ. ἔμοι.] Sic Pagani religionem Chriſtianam inceſſebant ceu *ἀπὸ τῆς ἐκπλοῦσης μέθης.* Euſeb. *L. I. c. 2.* [*init.*] VALES. Vid. Suid. v. Ἐκπλοῦς.

23. Ἐκπλοῦσι. ἀφαῖς.] Apud Lycophron. *Hellenis reſplendentes comas.* Ab Homero accepit *Il. X.* 401. ubi de Hectoris ἐλικωπὰς· - - - ἀμφὶ δὲ χαίτη Κυάνεη πίπτανθε. [al. πλάνθε.] Euſtath. [p. 1176. 29.] tradit, hinc Ἐκπλοῦσι κόμαι dictam *τὴν εὐπλοκωτέραν.* Et Tzetzes docet, eſſe talem comam, quæ antetiore parte propendet, poſteriore vero erat tafa. SOPING. Locus Lycophr. eſt ſ. 1133. Τὰς ἐκπλοῦσας ἡγλαϊσμένας κόμας. Pullo ante *de Danais Dardanifique* egetat Vide ibi Schol. & Meurſ. p. 297. five 293. qui hunc Hef. locum *fatis mendoſum* eſſe dicit, negante Ill. Pottero, quem vide. *Meurſii* tatio fuiſſe videtur, quod mox ἀπ' Ἠλὶν legerit in ſua Edit. Sic enim Hugen. exhibet; ad quam *Sopingius*, ceteris non conſultis, ſcripſerat. *Quid hoc loco ſit, τὸν ἀπ' ἠλὶν, ignoro.* Poſtea addiderat: *forte τὸν ἀπ' Ἠλὶν.* Atqui omnes Edd. habent, ἀπ' Ἠλὶν. & ſic Vatinus, Ἐκπλοῦσι κόμι. ſine diſtinctione componens. Similiter Cl. Kuhnius ad Pollue. II. 29. ubi Ἐκπλοῦσ· κόμαι. Salmaſ. *ὁ κάνο de Caſ. & coma*, p. 535. *Corrigi etiam fortaſſe poſſet ac debuit*, inquit, *apud Heſychium:* Ἐκπλοῦσ· κόμαι. *ὅτ οἱ Δωριεῖς* &c. Conf. H. Jun. *de Coma* c. 6. p. 538. &c.

24. Ἐκπλοῦσι δὲ.] Secrevi a præcedd. cenquum peculiarem gloſſum. Eſt enim ex Hom *Il. B.* 416. Schol. ἡ δὲ Ἐκπλοῦ. *Pergenus* hic poſt Ἐκπλοῦ. uddere jubet: Σαπφὼ δὲ &c. quæ ſupra leguntur in v. Ἐκπλοῦσι.

25. Ἐκπεμάδι.] Vid. Inſ. v. Τέρμα, & Suid. v. Ἐκπεμάδι. KUST. Phavor. Ἐκπεμάδι ἐρμῶν. Reſcripſi diviſim, Ἐκ πεμάδι.

26. Ἐκπεμπάδι.] Vid. Suid. & Euſtath. *Il. p.* 455. [598. 26. *Ed. Rom.*] IS. VOSS.

27. Ἐκ τέρτος.] L. Ἐκ τέρμα. SALMAS. HEINS. Ita exhibet H. Steph. *Ind.* Inſ. Τέρμα. ἀδίκως ἀφῆκε· καὶ τέρμα &c. *καὶ σύμπτωσις* Suidas Ἐκθρεπὸν expl. *τὸ δὲ καλούμενον ἀφῆκε τέρμα.* Conf. ſup. v. Ἐκ πεμάδι.

28. Ἔκθρεις.] Variæ ſunt *bellerii* ſignificationeu: jam enim *pacillum ſtatum, qui ſermonem continet*, ſignificat; jam ipſum *ſocem*; uut *flammeum* ſeu *vittam continentem comam.* Lycophroni ἔκθρεις ſunt *anchora.* [ſ. 100 ἔκθρεις πλεκτοφόροι. Schol. κοιλίαι, ἢ κορυφαῖαι.] FUNGEK. Vid. If Caſaub. ud Athen. III. 21. [p. 195.] Hinc ſua hubet *Fungerus.* Conf ſup. in v. Δικρὸν, & inſ. in Ἔκλυσε, & Ἔγκυρ, & Suid. v. Ἴτρια.

29. Σαπφὼ δὲ ἡ ἐκ Δίας.] Subintell. Ἔκθρις G. Adde ſup. in v. Ἐκθρεπτὸν, ut eulcem. PERGER. Ἔκθρις λέγ' omiſit, brevitatis ſtudioſus, ut ſæpe. Putabam aliquando, Poëtrium ſic vocaſſe *τὸ αἰδοῖον*, quod pro ἐκ Δίας reponebam. Sed nihil muto. Athenæg *Legat. p.* 3. *Ed. Oxon.* Ὁ δὲ Ἰκαδίος Στὸν Ἔκθρις λέγ'. Sic & p. 50. Conf. Caſaub. *l. c.*

30. Ἀσωπίδος.] *Rhodius* forte, & Stoicus Philoſophus, u Strubone laudatus, *l.* XIV. p. 655. Idem eſt, ſecundum Meurſ. *Rhod.* L. II. p. 100. cujus præcepta ſymmetriarum laudat Vitruv. in *Præfat.* l. VII. quemque *ὁ τῆς ἐκ τραπέζας* memorat Tzetzes in Lycophr. ſ. 754. Sed hæc incerta ſunt. Forte *Leonidem Tarentinum* reſpexit Heſych. cujus variu ſuperſunt Epigrammata.

31. Ἐκ τύμπαλιν.] Scrib. Ἐκ τύμπαλιν. Conf. Phavor. & H. Steph. *Ind.*

32. Ἐκ δ' ἀπτομάδα.] Legitur hoc apud Xenoph. p. 251. A. Suid. πειθόμενοι.

Ἐκτεραγωδεῖ. ὑπομύζει, ὑποθρηνεῖ.
Ἔκτης [1]. ὁ ἡμιμέδιμνος. ἑκτεύς.
Ἐκτεχχηλιδῶναι [2]. ἐκπεσεῖν.
Ἐκτίπτειν [3]. ὑπερφέρειν ὕδατος.
Ἐκτίλιφθῆναι [4]. φθαρῆναι.
Ἐκτίλιξαι. τελεαί [5]. χωλισμοί [6]. ταφάσεις.
Ἐκ τείτης [7] λόγος.
Ἐκ τεττημόρε [8]. ἐκ τεσσάρων ἡμικτίων.
Ἐκτροπαί. τείλοι [9]. ταφάσεις. χωλισμοί. ἢ ἀφθαλμῶν τι πάθος [10]. ●
Ἐκ τεφρωλέων [11]. σποδοειδῶν.
Ἐκτρόχαλον [12]. ἔκτροχον.
Ἐκτυπτῆζαι [13]. ἐξελθεῖν λεληθότως. Τρυπῆζαι δὲ, τὸ παρελθεῖν [14].
Ἐκτρίχωσον [15]. ἔκτριψον.
Ἔκτυωθεὶς [16]. φθαρείς.
Ἔκτωμα [17]. παιδίον πεφὶ ἄωρον. ἐκβολὴ γυναικός.
Ἐκτυφῆναι [18]. ἐκτυφωθῆναι.
Ἐκ τυμβοῦ θηρῶν. ἐκπεδήσας μεγάλως ἐκ τῆ ταίφε, καὶ ἡ γαστὴς [19].
Ἔκτυπον [20]. ἐξέγλυφε.
Ἐκτύπωμα [21]. ἀλλοίωμα. ὁμοίωμα.
Ἐκτυπώσεις [22]. κυκλώσεις. Φαντάσεις.
Ἐκύϊσκετο. ὁ γαστὴρ ἐλάμβανεν.
Ἐκύπαζο. ἐπαρῳώσετο.
Ἐκύπων. ἐπαρῳοῦτο.
Ἐκύπταζον. ἐκ * πλήρωτον [23]. ἔκυπτα. πλαγγόλιον.
Ἐκυφαί. πεπεκταί.
Ἔκυφὸς [24]. ἀνδρὸς πατὴρ. πενθερός.
Ἐκυφὰ. ἡ μήτηρ τῦ ἀνδρός. πενθερά.
Ἐκύρησα. εὗρον. ἔτυχα, ἐπέτυχον.
Ἐκύρσαν [25]. τὸ αὐτό.
Ἐκύρωσαν. ἐβεβαίωσαν.
Ἔκυσεν [26]. ἐφίλησεν.
Ἔκυψεν [27]. ἀπῆγξατο.
Ἐκφάδνη. Φανερῶς.
Ἐκφάνας. Φανερώσας.
Ἐκφαίνῃ [28]. δηλοῖ, φανεροποιεῖ.

Ἐκ-

1. Ἔκτης.] Vid. Salmaſ. ad *Inſcripc.* p. 70. [114] SCHR. Leg. Ἑκτεύς. ἢ τὸ ἡμιμέδιμνον πύσταλον. Ita poſtulat ordo. Aut aliba ponendum, vel delendum potius, cum Ἕκτης præceſſerit. IS. VOSS. Vid. *Not.* ad v. Ἕκτης.

2. Ἐκτεχχηλιδῶναι. ἐκπεσεῖν.] Vid. Cl. Perizon. ad Ælian. *V. H.* XII. 58. *fin.* & omnino Cl. Duker. ad cund. loc. in *Miſc. Obſ.* III. 2. p. 243. qui adpoſitis exemplis docet, ἐκτεχχηλιδῶναι dici ſeſſorem, quum equus cum per caput effundit: adeoque recte exponitur ἐκπίπτειν. ut ἐκτεχχηλιδῶ πινών. apud Ariſtoph. *Nub.* ℣. 1503. qui in *Plut.* ℣. 70. ἐκτεχχηλιδῇ πίνων. ubi Schol. ἢ τεχχλον καζευκλιδῇ. a conſequenti ſcilicet: ut inf. ἀκκαινίζηθ. . . . ἐκχέομαι. Adpoſite Phavorio. Ἐκτεχχηλιδῶναι. ἐκπίπτειν ἢ ὕπνων. οἱον ἢ ἀκχίνα ὑπακμάσαντος λίνοτείου ἢ ἐπιδάτου. Quæ deſcripſit ex Etymologo: ubi vid. Sylburg.

3. Ἐκτίπτειν.] Hoc notabile: rei autem magna utilitas. Hinc ἐκτίπτειν. M. MEIBOM. Thucyd. V. 65. Τὸ ὕδωρ ἐξέπτυσε. Schol. μᾶλλον ἐχύθη. Paullo poſt, τὸν ὑ ὕδατος ἐκτίπτειν dixit.

4. Ἐκτῆ. κἀπιλιφθῆναι.] L. ἀκκαλιφθῆναι. Vid. Suid. IS. VOSS. Lego κἀπιλιφθῆναι, ab κἀπίλιον. KUST. Forte κἀπιλιθῆναι. BIEL. Phavorin. κἀπιλιφθῆναι.

5. Ἐκτίλιξαι. τελεαί. &c.] Vide mox: Ἐκτίλιξαι. τείλοι. &c.

6. Χωλισμοί.] Legendum videtur χαυνωμοί. ἢ χαύνῳσις, quod idem ac ἀμβλύτης. i. e. *tempus terere*, *cunctari*. Vel refer ad Ἐκτίλιξαι, quod Heſych. hic cum Ἐκτίλιξαι more ſuo confuderit. Vide mox v. Ἐκτίλιξαι KUST.

7. Ἐκ τείτης λόγος.] L. Ἐκτευὴς λόγος. IS. VOSS.

8. Ἐκ τεττημόρε.] Scribe Ἐκ τεττημορείου. Τεττημορεῖον autem hic fumitur pro tertia parte medimni, qui continebat XLVIII. chœnices. Hemiecteus vero capiebat quatuor chœnices: unde quatuor Hemiectei continebant XVI. Chœnices, qui ſunt tertia pars ℣ XLVIII. Conſer Suidam v. Ἡμικτίων, & Noſtrum inf. v. Ἡμίκτιον KUST. Vid. inf. v. Τελιηδόναι. & ſup. *Not.* in v. Ἐκτεμορεῖν.

9. Ἐκτροπαί. τείλοι. &c.] Scr. Ἐκτροπαὶ τείλοι. *Viarum* enim *diverſia* ſunt: quam vocem Plinius tranſtulit ad aquas: Lucanus nominat *ſemitas tranſverſas*. FUNG. Quando τείλοι exponit, forſan hoc modo accipi poteſt ἐκτροπαὶ λαυρίφοι. quod ex Eurip. adfertur, &c. H. STEPH. *Theſ.* T. III. p. 1625. Paulo ante: Ἐκτροπαί. τρόποι σοφόκλεους. Unde apparet, pro τείλοι, hic ſcribendum eſſe τρόποι, & Heſychium Ἐκτροπαὶ confuſiſſe cum Σκέλοι. Nam poſteriori voci duæ interpretationes, de quibus hic agitur, conveniunt, non autem priori. KUST.

10. Ὀφθαλμῶν τι πάθος.] Ἀφθαλμίαν vocant Galen. Ægin. & Actuar. apud H. Steph. *Diction. Medic.* p. 294. ſeq. Conf. Foëſ. *OEcon. Hipp.* h. v.

11. Ἐκτεφρωλέων. σποδοειδῶν.] L. Ἐκ τεφροειδῶν. ἐκ σποδοειδῶν. Vid. ſup. Ἐκτεφρωλέων. SOPING. L. Ἐκ τεφρωλίων. PALMER. Imo ſcribend. Ἐκ τεφρωδῶν. [τεφρωδῆ] Sic apud Hippocrat. Τεφρώδεα. σποδοειδέα. Τεφρὸν γὰρ ἡ σποδὸς λέγει. SALMAS. IS. VOSS. Leg. Ἐκ τεφροειδῶν. ἐκ σποδοειδῶν. Τέφρα enim idem quod σποδός. Conf. ſup. v. Ἐκ τεφρωλέων. Salmaſius corrigit, Ἐκ τεφρωδίων, addens, apud Hippocratem legi: Τεφρώδεα. σποδοειδέα. Τεφρὸν γὰρ, ἡ σποδὸς λέγει. Sed neſcio quorſum Salmaſius reſpexerit, cum hæc ſcriberet. Nam apud Hippocratem quidem verba ab eo prolata nuſquam leguntur. Uſus eſt quidem Hippocrates verbo Τεφρώδης, ſed non pro σποδοειδής, & ſenſu longe diverſo, ut diſcere licet ex Galeni *Lex. Hippocr.* & Foëſii *OEcon. Hipp.* ad quos Lectorem remitto. KUST.

12. Ἐκτρόχαλον.] Conf. v. Ἐκτρόχαλα, & v. Τροχαλὸν.

13. Ἐκτυπτῆζαι.] Ariſtoph. *Eccleſ.* ℣. 337. ἐκτυπτήσειεν hoc ſenſu. Vide ibi Tan. Fabri *Not.* Conf. Suid. qui & conſtarium ἐκτρωπᾶν expl. παρατρέχειν. Similia notata vide a Cl. *Kuſtero*: „ Videndus omnino (ait) de hoc verbo Eu„ ſtath. ad *Odyſſ.* ε. p. 1532. Addo locum Ariſtophanis, „ à Lexicographis non obſervatum, qui legitur Ἐκκλησιαζ. „ ℣. 337. Ἀλλ' ἐκτίπτουσι λαθίζα μ' ὕπνου. Ubi ἐκτίπτουσι „ eſt, *ſallendo aliquem exire*. Unde apparet, Ἐκτρωπᾶν ita „ ac ab Heſychio exponi, ἐξελθεῖν λαθόντως.„

14. Τρυπῆζαι δὲ, τὸ παρελθεῖν.] Leg. ἐκτρυπῆζαι δὲ, τὸ παρεκβαθῆναι. Vide Euſtath. *l. c.* & Suid. v. ἐκτρωπᾶν. KUST.

15. Ἐκτρίχωσον. ἔκτριψον.] Infra: Τρίχωσε. πίνοις. ἐκτρέφουσα.

16. Ἔκτυωθείς.] L. Ἐκτυχθείς. Vide voc. præc. KUST. Idem Cl. *Dukerus* (omnino videndus) notavit in Thucyd. *Schol. Gr.* p. 643. a. ut recte apud Suid. pro Ἐκτυχ. reſtituit Cl. Kuſter. Conf. inf. v. Τετυφωμένος. & ſeqq. & ſup. v. Ἀπεντετυφωμένος. Infra etiam: Τρύχου. φθείρου. &c. Et ut modo Ἐκτυχεῖσα reddidit ἐκβεβλημένη, ſic paullo ſuperius Ἐκτετύλωται. . . φθαρῆναι. Quæ duo hic concurrunt in explicatione. Ceterum Ἐκτυωθὶς cogitabat Doëſ. *Reliq.*

17. Ἔκτωμα.] I. Cor. XV. 8. ubi vid. Cl. Wolf. *Cur.* Conf. v. Ἐξέτρωμα (poſt Ἐξάδελφ.) & v. Ἐξωθέλωμα. Lexicoo Reg. MS. ad Apoſtoli *l. c.* reſpicient, habet: Ἔκτωμα. λοιπὸν γυναικός. Deinde: Ἔκτωμα. ἐξωθέλωμα. ἢ ἐμβρυοθετίδιον. Ὁ ὡς πάντι νήπιος Παῦλος, ὡς ἀτελὲς ὁ Ἀποστόλος, τὴν μοχθηρίαν τῇ κακῇ Χριστὸ πίστ ἀπαχθὴ Ἐκτωμα φησὶ ἐαυτῦ. ὡς οἱ ἀπόστολοι ἀφθὸ πάντι. Leg. Πάντα ἀποτόμως &c.

18. Ἐκτυφῆναι. ἐκτυφωθῆναι.] Conf. Etymol. h. v. apud quem pro ἐκτυφωθῆναι, legendum eſt ἐκτυφλωθῆναι.

19. Ἐκ τυμβοῦ θηρῶν. - - - τάφε καὶ ἡ γαστὴς.] De Jana videtur intelligendum. IS. VOSS. Ultima verba, καὶ ἡ γαστὴς, loco tuo mota, referenda ſunt ad præced. Ἔκτωμα. & collocanda poſt ἐκβολὴ γυναικός. KUST. Conferebam aliquando, quod infra Τυμβοῦς teddatur γαῦν. Sed non diſplicet *Kuſterus*. Ingenioſa tamen eſt *Voſſii* conjectura.

20 Ἔκτυπτον.] Hom. *Il.* Θ. 75. ubi Schol. Ἔκτυπτ. ἐκτύπησεν. ἐξέγλυφεν.

21. Ἐκτύπωμα.] Vid. ſup. v. Ἐξωγτίνι. & v. Ἐκμαγεῖον.

22. Ἐκτυπώσεις.] Cooſer Suid. h. v.

23. Ἐκύπταζον ἐκ * πλήρωτον.] Scrib. ἐκυλίοντο. vel cum augmento, ἐξυλίοντο. quod expono: πλαγγόλι. ſeu *femine impleri*, *eblandiebar*. &c. Ariſtoph. *Lyſiſtr.* Ἢ μὰ τὸν ἀπόλλω τὸ ἀνὴρ ἐκύπταζεν. PERGER. Locus, ab *Il. Voſſ.* etiam notatus, eſt ℣. 17. ubi Schol. Ἐκύπταζεν. ἀντὶ τῦ, ἐσφενδόνα. Κυκλίζετο ἐπὶ. τὸ αὐτὸ τι τοιοῦτο ἐστὶ πλάσμα γυναῖκας. MS. Barocc. addit: Σημαίνει δὲ ἡ λέξις, ἡ τὸ ἐπαιώλιον, ἡ σφενδόνα. L. σφεῖς. & ante ἐσφεῖς. Conf. inf. v. Κυκλίζεν. Amplius tamen conferenda.

24. Ἐκυφὸς.] Schol. Hom. *Il.* Γ. 172. Ἐκυφὸς.] πενθερὸς. Ἐκυφὸς δὲ ἐκαλεῖτο παρὰ Δωριεῦσι τοὺς πενθεροὺς, ἢ ὅ κύριος πενθερός. Conf. l. 4. §. 6. Π. *de grad. & adfin.* (*Dig.* l. XXXVIII. tit. 10.) & v. ſeq. Ἐκυφὰ. Hom. *Il.* Ω. 770.

Ἦ ἐκυφὸς, (ἐκυφὸς δὲ πατὴρ ἀνδρὸς πάντα πενθερὸς.)

Ubi Schol. Ἐκυφὸς.] ἀνδρὸς πάντα. πενθερός.

25. Ἔκυρσαν.] Scrib. Ἐκύρσαν. Sic erit τὸ αὐτὸ cum Ἐκύρσαν. HEINS. Non eſt neceſſe. Diverſis enim Temporibus ſolet Heſychius brevitatis cauſſa ſubjicere, τὸ αὐτὸ. vel τὸ αὐτὸ, vel ὁμοίως, ne repeteret quæ ad vocem præcedentem dederat. Conf. v. Ἐπιζῆσαι. & ſup. *Not.* ad v. Ἐπιλοφῆσαι.

26. Ἔκυσεν.] Hom. *Il.* Θ. 371. Ἔκυσσε, metri gratia. Ubi Schol. ἐφίλησε.

27. Ἔκυψεν.] Inf. Κύψαι. ἀπάγξασθαι. quod Archilocho tribuit Photius in Lexico inedito.

28. Ἐκφαίνῃ.] *Prov.* XXIX. 11. BIEL. Alii ibi ἐκφέρει.

Ἐκφάνδη. Φανερῶς. ἢ ἐξεπτόη [1].
Ἔκφαντον. Φανερόν.
Ἐκφανίζ[ει]. μανῇ[ς].
Ἐκφαύλα. πολλά [2].
Ἐκφαντίσμαθ[α] [3]. τὰ ἐκβελλόμενα, ὅτε καθαίρουσι τὰς φάτνας.
Ἔκφασις. Δήλωσις.
Ἔκφερον [4]. ἐξέφερεν.
Ἐκφάντης [5].
Ἐκφοιβίζει. ἀναγιγώσει [6].
Ἐκφορεῖν. ἐξάδειν. ταφὴν. ἐκ τῆ Ἀλ μνήμαλ⊛ διέρχεται [7].
Ἐκφορτᾶ [8]. ἐκφέρη[ς].
Ἐκφορτίζων [9]. βυλλυόμενο⊛.
Ἐκφορίαν [10]. χερσῆς.
Ἐκφορὶ. σπανίζ[ει] [11] ὑπέρχοντα.
Ἔκφρασις. Ὑπόμνημα [12]. λόγ⊛ εἰσαγωγῆς.
Ἐκ φρασμῆ [13]. ἐξ ἐπιτειμοῦ.

Ἔκ-

Ἔκφραν. ἐκτὸς φρενῶν μανῆς.
Ἐκφυλάζω [14]. ἐκπαίζω.
Ἐκφυλον. τὸ μὴ συγχυσῆς. ἀλλέφυλον.
Ἐκφῦσαι [15]. ἐκλαγῆ[ναι]. γενέσθαι.
Ἐκ φυσίμαι⊛ [16]. ἐκ σπέρματ⊛.
Ἔκφυσις [17]. βλάστησις. ἔτεσι ἔνοι * Πυλωφ ὀφ [18].
Ἐκφυσόμαθ[α]. πέτραι ὑποβέχουσαι τῆς γῆς.
Ἐκφατᾶ [19]. ἐξέχει[ς].
Ἐκχαρὼν [20]. μαγείρων.
Ἐκχαύει [21]. μεταιρεῖ.
Ἐκχείρημα. τόλμη [22].
Ἐκχεῦ. ἔκχυσον [23].
Ἐκχέων. ἀβεκχέων.
Ἐκχέρῆς [24]. ἐκχερνιπλωθῆσι. Λάκωνες.
Ἐκχυθοτ[ῆ]. ἁπλωθοτ[ῆ] [25].
Ἐκχυμωθῆναι [26]. ἐκπαῆναι.

Ἐκ-

Ἐκφαίνω est etiam apud Sirach. XXII. 19. & alibi; ut ἐκφάνη (quod praecedit) c. XIX. 25. (al. 21.) ubi Gloſſæ MSS. φανερὸν ποιῆσαι. Conf. v. ἐξεφάνη.

1. Ἢ ἐξεπτόη.] Pertinet ad ἐκφαίνω. KUST. Non male Pergerus hanc ſubjicit ſuperioribus; ἐκφάνη, φανερὸν ἐγένετο, φανερὸν ἐποίησε. At Cyrill. Lex. MS. ἐκφανῆναι. ἐξεπτῆναι ἀκρίδες, φανῆναι. P. I. ἐκφανῆναι ἐξεπτῆναι, &c. Phavor. ἐκφανῆναι. φανερὸν. Mox ἐκφανῆναι mavult H. Steph. *Theſ.* IV. 24. cum accent. in ult.

2. Πολλά.] Hæc interpretatio potius convenit verbo Ἀφαῦλα, quod nciſcio an non Heſychius cum ἐκφανῆ confuderit. KUST. *αὐτὴν* leg. *Reisk.*

3. Ἐκφαντίσμαθ[α].] Legend. ἐκφαντίσματα. SALMAS FLOR. IS. VOSS. An ἐκφαντίσματα S. Legend. ἐκφανισμάθ[α], quæ vox occurrit apud Athen. l. VI. c. 20. & Philoſtrat. *Vit. Apollon.* L. I. c. 19. Hinc eſt verbum ἐκφανίζω, ab H. Steph. in *Theſ. Gr. L.* prætermiſſum. Eo uſus eſt Poſidonius apud Athen. l. XII. c. 10. p. 540. pro, *reliquias ciborum ex alveis*, in quibus collectæ erant, *ejicere*. KUST. ἐκφανίσασθ⊛ exhibet *H. Steph.* in *Ind.* quem vide, coll. *Jungerm.* ad Pollux. X. 166 ubi notat Cl. *Hemſt.* τὰ ἐκβαλλόμενα *b. l.* non eſſe *rejectamenta*, purgamenta, ut putabat Cl. *Kidmius*; ſed τὰς σανίδας ἐκβαλλομένας. Vide & Euſtath. p. 1784. 46. & Doct. P. Horrei *Mſc. Crit.* p. 281. Verbum ἐκφανίζω ex Euſtath. adſert Scapula.

4. Ἔκφερον.] Scribe Ἔκφερο, retenſto accentu. Legitur autem apud Hom. *Odyſſ.* o. 469. XUST. Reſte Cyrill. Lex. MS. 5. ἐκφαίνω.] Deeſt ἐκπέτεται, vel ſimile quid. ἐκφανθῆναι eſt apud Dionyſ. Arcopag. [*de cæleſt. Hierarch.* c. 2. Mizim. Schol. *Ilaſyzelo* interpretatur.] & ἐκφανθεῖσαν τάξιν. HEINS. Vid. Balth. Corder. *Onomaſt. Dionyſ.* Gloſſ. MSS. in Dionyſ. Arcop. ἐκφανθεῖσα. φανεῖσα. Adpoſite Phavorin. ἐκφανθῆναι κυρίως, οἱ ἐν μυστηρίοις τὰ ἱερὰ παραλαβόντες ἀναφαίνεσθαι. ἐκφανθεῖσα. Θεολογία. δηλωθεῖσα. Quæ deſumſit ex Pachymere. Vid. Suicer. *Theſ. Eccleſ.*

6. ἐκφοιβῆσ. ἀναγιγώσει.] L. ἀναιμάζει, i. e. *ſanguinem detergere & eluere*. IS. VOSS. Utrum hic cogitandum de *Phœnicibus*, literarum peritis inclytis? Quod ſi cui placuerit, ut video placuiſſe Viro Cl., is perpendat, an non legendum potius ſit ἀναγινώσει. An legend. αἱμάσσει, ſeu αἱματόζει? qua poteſtate eſt in Eurip. *Iphig. in Taur.* ν. 259 . . . εἴτινα βωμὸς ἁγὰς ἐκλιπαρεῖ ἐκφοινίσσ⊛ μιαίς. & *Phœn.* ν. 42. Adde Ariſtænet. L. I. *Epiſt.* X. ABRESCH. De Phœnicibus, literarum inventoribus, ſæpius cogitarunt Viri Docti, hanc gloſſam adferentes. Conf. Heſ. v. Φοινίκιος, Φοινικεῖα, Φοινικὶς. At non video, qua ſermonis analogia ἐκφοινίζω ſignificare queat *legere*. Placet omnino αἱμάζει, vel αἱματόζει ſup. Αἱματόζει φονεύει, ἢ φονεῖ. Inf. Φονεῖν. αἱματόζει. Et: Φονιχθῆναι. αἱμαχθῆναι, αἱματωθῆναι. Unde Φοίνιξ vocat μάγειρα, ὅτι τὰ τῶν ἀστῶν φονεύουσι. Vide tamen, an compoſitum ἀπὸ retineri queat, ſcribendo ἀναιμόζω, ut ἐβαιμόζην. &c. Αἱματόζω conjecerat etiam *Kuſterus*

7. Διερχ[ε].] Suid. ἐκφέρ[ε]. Cyrill. Lex MS. *ἐπὶ μνῆμα ἐκφέρ[ε]*. ἐκφορὰ hoc ſenſu habes II. *Paral.* XVI 15. XXI. 19. Conf. Ariſtoph. *Plut.* ν. 1009. ubi ſcholiaſtes omnino Ex. Spanhem.

8. Ἐκφορτᾶ.] Vide inf. v. ἐξφόρτα.

9. Ἐκφορτίζων.] Pone infra ſuo loco. IS. VOSS.

10 Ἐκφορίαν.] Plane puto ſcripſiſſe Noſtrum, ἐκφόριον, quæ eſt vox ἡ δ'. *Lexic.* XXV. 19. Agg. I. 10. Mal. III. 10. HEINS. Sic & *Munker.* addens præterea *Deuter.* XXVIII. 33. Conf. Ex. Spanhem. ad Ariſtoph. *Plut.* ν. 1139. Sic & Cl. *Biel*: „ L. ἔκφορα, e Lex. Cyrill. MS. Brem. & vid. *Jud.* VI. 4. Agg. I. 10. „

11. Ἐκφορὶ. ἐκπαῖζ[ει] &c.] L. ἀναιμάζ[ει]. SALM. Confirmat Suid. in Ἐκφορίζων. [quod expl. ἐκπαίοντα.] Ordo poſtulat Ἐκφορῆ. IS. VOSS. ἀναιμάζ[ει] exhibet Ex Spanhem. loco modo laudato; ubi vide. Phavorinus tamen etiam ἀναιμάζ[ει]. Sed Σ & Ε confuſa ſunt: ut ſup. Ἀνάδοτον. pro ἀνάσατον.

12. Ἔκφρ. ὑπόμνημα.] L. *historia. morale fabula.* PERGER. Aphthon. *Progymn.* XIV. p. m. 86. *Ed. Commel.* Ἔκφρασις (*deſcriptio*) ἐστὶ λόγ⊛ ἐκτενὴς ἐναργῶς δηλωτικὸς τοῦ ὑποκειμένου.

13. Ἐκφρασμῆ.] Ἐκ φρασμῆ Cyrill. IS. VOSS. Lego & diſtinguo: Ἐκ φρασμοῦ. ἐξ ἐπιτειμοῦ. Vide v. Φρασμὸς. KUST. Leg. ἐκ φρασμοῦ⊛. ἐξ ἐπιτειμοῦ⊛. e Lex. Cyrill. MS. Brem. & vide Oicæ IV. 18. Gloſſ. MS. *in Proph.* Φρασμοῦ. (l. Φρασμοῦ⊛.) ἐπιτιμήσεως, ὑβριστηρίου. Conf. & Heſ. in v. Φρασμὸς. BIEL. Cyrillus meus MS. etiam habet: ἐκ φρασμοῦ⊛. ἐξ ἐπιτειμοῦ⊛. Conf. ſol. v. ἐφρασμὸς.

14. Ἐκφαύλα.] Parum abeſt, quin audacter legendum pronunciem, ἐκφαύλα, voce quidem Lcaicla ignota; ſed qua tamen ſenſu hoc uſus eſt Soph. *OEd. Col.* ν. 289. [276.] Τὸν μὲ, κάρφιλαστε ABRESCH in *Mſc. Obſ.* VI. 1. p. 273. Sic tamen ἐκφαύλισμα Ionice poruit ſcribere.

15. Ἐκφῦσ[αι].] Infra: ἐξέφυ. ἐβλάστησεν. Conf. v. ἐκφυῆς.

16 Ἐκ φυσίμαι⊛.] Ex *Rom* IX. 21. ubi vid. *Gieſſar. N T.* p. 107. & inf. Φυσᾶται, . . . σπέρμα.

17. Ἐκφυῆς.] In corpore humano ἐκφυῆς dicuntur membra exſtantia. JUNG. Conf. v. ἐκφύσα.

18. Ἔτεσι ἔνοι * πυλωφόν.] Forte leg. Ἔτεσσι, εἴνοσι Πυλωφόν. JUN. ARCER. IS. VOSS Ita exhibet *H. Steph.* in *Theſ. T.* IV. p. 287. unde patet, male ἔτεσσι ipſi adſcribi in Ed. Schrev. *H. Junius* autem corrigit in Cod. ſno: Ἔτεσσι, ἃ ἐνὶ ἔνοι Πυλωφόν. Sic & *Animadv.* p. 399. Similiter *Tho. Brunn* legit: Ἔτεσσι, ἃ ἐνὶ ἔνοι πολλοῖ Πυλωφόν. quod inf. vide. Cum dictis ſatis convenit *Kuſterus*, ita ſcribens: „ Locum hunc corruptum, &, ut puto, mutilum, ſic emendaverim & ſupplevertim: Ἔτεσ. βλάστησε. „ † Ἐκφυῆς ἐστὶν. ἔνοι Πυλωφόν. Nam Medici quidam, ut „ Rufus Ephelius, Πυλωφόν, τὸν στόμαχον ἢ ἔντερα ὑφιστα „ appellant. Et Pollux L. II. *ſect.* 207. ait: Τῶν δὲ πολλὰ „ ἐκπέφυκε ἔντερα, ἃ καλοῦσι Πυλωφόν. Vel legere etiam, „ poſſis. Ἔτεσ. βλάστησε, ἔντερα, εἴνοσι Πυλωφόν. „

19. Ἐκφυῆς.] Ἐκφοῆς. Cyrill. IS. VOSS. Ordo tantum turbatus, ob ſimilem pronunciationem ῆ & αι.

20 Ἐκχαρὼν.] L. Ἐκχαίρων. Vid. Polluc. [I. 95.] IS. VOSS.

21. Ἐκχαύει.] L. Ἐκχαιρῶν. Vid. Erotian. HEINS. IS. VOSS. Erotian. p. 95. *Ed H. Steph.* Ἐκχαυνᾶσι. ἐξαπατᾶσι. τῷ μετενέγκαι. Sic quoque emendavit Cl. P. *Weſſeling* in *Probab.* p. 40. allato Eurip. *Supplic.* ν. 419 [412] . . . αὐτὸν ἐκεῖ τοιαῦτα λέγειν. Ita ex eodem loco correxerat *Steph. Clericus.*

22. Ἐκχείρημα. τόλμα.] Rectius ſupra: Ἐξείρημα. τόλμημα. Niſi τόλμα fuerit, pro τόλμα. Sæpius autem ου & ῦ in principio vocum confunduntur in hac Litera.

23. * Ἔκχεον. ἔκχυσον.] Scr. Ἔκχεον. ἔκχυνον. Vid. Pollux. p. 14. [conf. III. 129.] VALES. Tolle afteriſcum, & ſcribe: Ἔκχεον. ἐκχάλασον. HEINS. Leg. Ἔκχυσον. ἔκχεον. IS. VOSS. PERGER. Pro ἐκχυσον leg. φασίμαρον, e Lex. Cyrill. MS. Brem. & vide *Pſalm.* LXVIII. 29. LXXVIII. 6. Jerem. X. 24. BIEL. Facili negotio afteriſco liberabis hunc locum, ſi cum Phavor. legere voles, Ἔκχυσον. Aliam tamen emendandi viam mihi oſtendit *Pſ.* XXXIV. 3. Ἔκχεον ῥομφαίαν, quo duce conjectabam, ἐξέρυσον. ABRESCH in *Mſc. Obſ.* VI. 1. p. 273. Placet Phavorini lcctio, ἔκχεον, tanquam ſimpliciſſima. Hom. Schol. *Il.* Γ. 296. Ἔκχεον. ἔξχυνον. ἐκκένωσον. Conf. ſup. v. Ἔξχυσ. Obiter eddo, Lucianum damnare verbum ἐκχυνῶν, in *Pſeudolog.* p. 448. quo tamen ipſe (ut ſæpius eſt αὐτοκαταψευδ⊛) utitur pro *lauge.* p. 31. τὸ ὕδωρ τὸ ἐκχυνόμενον.

24. Ἐκχερῆς.] Vid. ſup v Ἐπεχερωπλωθῆσι.

25. Ἐκχυθοτ[ῆ].] Hoſ. XII. 14.

26. Ἐκχυμωθῆναι. πεπωκέναι.] L. Ἐκχυμωθῆναι. ἐκπαῆναι. H STEPH. *Ind.* ad v. Ἐκχυμώσας. Vide mox. Galen. *Gloſſ. Hipp.* Ἐκχύμωσις. χυμῶν ἔκχυσις. H. Stephano adſen-

Ἐκχύτειζε [1]. ἔκβαλλε.
Ἐκχυρώματα [2]. αἱ παιδιαὶ συλλογαί.
Ἔκχωρει. ἔκκλινε. Λάκωνες.
Ἐκ χώρης [3]. ἐκ δ' χάρας, ἐκ τῦ τόπυ.
Ἐκψύχωσι [4]. λειποθυμοῦσιν.
Ἐκαδαπίζυντο [5]. ἐβεβόητο ἐγίνοντο.
Ἐκαθόπτσυν. ἐδοκίμασεν.
Ἐκαθωπίζυντο [6]. εἰς τὰ μεγάλα ἔπτυν, ἐμεθύσκοντο, ἐχόρευον.
Ἐκαμώδησεν. διέπαιζεν. διεθρύλλησεν.
Ἐκάν. ἤθελεν, βυλόμην.
Ἐκάπτυν [7]. ἔφερεν.
Ἐκόπασαν [8]. ἐπαύσαντο
Ἔλα. * ἐκρίναμεν [9]. καὶ ἤλιος, [10] αἰγὴ, χεῦ. μα. βάλλε [11]. λέγε [12]. Λάκωνες.
Ἔλα [13]. τὸ τῦ Διὸς ἱερὸν ἡ Δωδώνη. ᾗ εἰ ἱερῆς, Ἕλλοι [14].
Ἐλάαι [15]. ἐλαίυαι.
Ἐλαί [16]. ἀμπέλυ ἴδος.
Ἐλάζετο [17]. ἐκελεύετο.
Ἐλαθρίς. ἡλιοβαλές [18].

Ἐλα-

Ἐλαθρέ [19]. ἐλαφρέ. ἢ ὁ ἐλαίᾳ ἰφθά.
Ἐλαθύσας [20]. Διὸς ἱερὸν ὁ Κύπρῳ.
Ἐλαία. Ἴφρι Κυρηναϊκοὶ μέρος.
Ἐλαίαυσ [21]. ἐλέπλυσεν.
Ἐλαιάδασα [22]. ηὐδύς. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀχιθοπλήγι. ἤτοι Λαιάδασα [23], ἀπὸ τῦ σχοίνυ, ἀγγεία. ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀηζόφ, παῖσα λιζοιδόρη, ᾗ κατεδίδυσα· ἢ ἀπὸ τοῦ Ἐλαίᾳ, λιωζῷ.
Ἐλαίζων. ἐλαιόχρως [24].
Ἐλαιυτᾳ Ζείξ. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ. Ἀείαχος, μυπαίνῳ. Βέλπον δὲ, λαμπρωτέρῳ.
Ἐλαιστῶ. ἐλαιοσαλεῖ [25].
Ἐλαιύζωσι [26]. ἀμέργυ.
Ἐλαιῶς [27]. ὁ Κύπρος, ὁ Ζεύς.
Ἐλαιχύτας. * ἐσβαπτίζομεν [28].
Ἐλαιὸς [29]. Φαμαιεὺς, ὡς Ῥάδιος.
Ἐλαῖς [30]. αἰγίλωψ.
Ἔλαχεν [31]. ἐφθέγξατο.
Ἔλαιεν. ἐλόφησεν.
Ἔλαμαν. ὑπερέυεσε [32].

Ἐλε-

---

titur *Foesius* in *OEcon. Hipp.* ubi ex Hippocrate adfert ipsum illud ἐκχυρσάλλειν.

1. Ἐκχύτειζε.] Demto τ, malim Ἐκχύτιζε, ut fit Imperativus. Sic & *Kuſt.* Conf. ſup. v. Ἐξιχνεύεις, & Ἐκνεύζειν.

2. Ἐκχυρώματα. αἱ παιδιαὶ σοπ.] Interpretantur, *cepſitos* ſeu *colleBiones barbarum*. Ego vero metuo ne ſcribendum ſit, Ἐκχρωμάτια, & παιδίας, i. e. *puris colleBionos*. H. STEPH. (*Ind.*) FOES. (*OEcon. Hipp.* h. v.) BRUNO. Vide penult. v. Ἐκχυρσάλλειν. Ita ſæpius ο & ω permiſcentur. Conf. v. Ἐκπελεῖν. &c.

3. Ἐκ χώρης.] Ex Hom. *Il.* 8. 516. Schol. Ἐ τόπυ. Conf. *Not.* in v. Ἐκ λαμπτς, & in v. Ἐκ τοῦ ρόδου. &c.

4. Ἐκψύχωσι. λειποθυμοῦσιν.] Sic apud Hippocrat. notante Foesio in *OEcon. Hipp.* & Cl. Pearſon. in *Symbol. Art.* 4. *p.* m. 385. Similiter infra: Ἐξέλυσεν. ἐλειποθύμησεν.

5. Ἐκαδαπίζυντο.] Vid. Suid. Etym. M. & ſup. v. Δικαδαπίζω, & ſeqq.

6. Ἐκαθωπίζυντο.] Tangit locum *Eſth.* III. 15. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐγὼ Ἀμὰν ἐκαθωπίζετο. HEINS. PERGER. BIEL. Quod autem ἐχόρευον addit, ex ſe προσυπακούει dictum, ὡς ἐπὶ τῶν πολλῶν, quia καθημερινὰς choreas ſequebantur: cum ſimpliciter Hebræus habeat משתו ישבו h. e. *ſedebant ad bibendum*. HEINS. Conf. Ill. *Eſdr.* IV. 63. Ἐκαθωπίζυντο μετ' ἀναπαύσεως καὶ χαρᾶς. Vid. Inf. v. Κάθυσι, & Καθωπίζω, binis utrumque locis, & H. Steph. *Ind.* in v. Κάθυσι.

7. Ἐκάπτυν.] Pro Ἐκάπτυν; ἢ κακῶν. G. Pbavorin. Ἐκάπτ. Vid. Inf. v. Κατῶν, & ſup. v. Ἀπκατῶν. ἀπατρέπων. Peſſime ἔφερφο in Ed. Schrev.

8. Ἐκόπασαν.] Male pro Ἐκόπασζν, per ν. Vid. ſup. & *Not.* ibi.

9. Ἔλα. * ἐκρίναμεν &c.] Legend. fort. Ἔλα. ἄχνος ἐκ, &c. Vel ſic: Ἔλα. ἡ παλάμη. ἀπὸ ἥλιος. ſupra: Ἔλα. ἡ ἔ ἥλιος αἰγή· - - - ἡ ἀπὸ τὰ ἄχνος. ἀφ' ἧ ἑστῶσαι ἡ παλάμη. G. Scrib. Ἔλα. ᾗ κέρναμεν. quas vocem *temperamus* cum aqua. PERG.

10. Ἥλιος αἰγή] L. ἥλιε αἰγή. Vid. ſup. Γίλα, & Γελῶν, & Γελοδόλια. Unde *Elagabalus*. SOPING. SALM. Vid. ſup. v. Ἔλαι, ibique *Not.* & inf. v. Ἐλαθρὶς, Ἐλαία, & Ἐλάτης.

11. Βάλλε.] Hoc ſenſu Ἔλα eſt apud Eurip. *Herc. fur.* ν. 819.

Νεᾶις πέδιμοι αἶαν, ἐκπεδᾶν ἴλα.

Conf. Martin. *Etym.* in v. *Elementum*, Du Cang. *Gloſſ. Gr.* v. Ἔλα, & inf. v. Ἔλαμεν. ἴδιε.

12. Λέγε.] Hæc fere virtute uſurpavit Pindar. *Iſthm. Od.* V. ν. 48. - - - ἔλα νῦν μοι πτερύγων, λέγε, τίνος Κύκνου, τίνος Ἔνδορ πίφνει. ubi conf. Schol. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. *p.* 273.

13. Ἔλα. τὸ Ἐ Διὸς ἱερὸν ἡ Δωδώνη.] Pro Ἔλαι, vel Ἔλαιν. SALM. Scrib. Ἔλα. τὸ Ἐ Διὸς ἱερὸν &c. Inf. Ἔλαι dicitur. IS. VOSS. PERGER. Lege & diſtingue: Ἔλα, vel Ἔλαι. τὸ Ἐ Διὸς ἱερὸν οὐ Δωδώνη. Vide v. Ἔλαι; item Luc. Holſten. ad Stephan. v. Ἐλάτεια, & Σελοί. KUST. Utrumque firmat Heſych. v. Ἔλαι, ubi legitur, Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ. Phavor. legit, Διὸς ἱερὸν, ἡ Δωδώνη. Sed prætulerim prius. Ejuſmodi eſt in v. Ἐλαθρίζω.

14. Ἕλλοι.] Vid. inf. v. Ἕλλοι, & Σελοί.

15. Ἐλάαι.] Paſſim apud Homer. Vid. Ez. Spanh. ad Ariſtoph. *Nub.* ν. 25.

16. Ἐλαί.] Conf. Etymol. v. Ἐλαίς. KUST.

17. Ἐλάζετο.] Eurip. *Iphig. in Taur.* οἷς ἐν ἐλάζετο. p. 216. Quod poteſt aliquid adhuc habere cum ἐλάζω. Niſi forte ſcribendum apud Eurip. πελάζετο, quod ad ſenſum longe aptius, ut voluit Canterus. STEPH. CLERIC. πελάζω ibi, præeunte Scaligero, recepit Barnefius. Locus eſt ν. 1218. Ἠλάζω legit Doct. *Retsk.* Conf. ſup. v. Ἀλάζω.

18. Ἐλ. ἡλιοβαλές.] L. ἡλιοθρὶς. SALM. Pharor. Ἐλ. ἡλιοβαπτὶς. *H. Steph.* in *Theſ. Gr. L.* T. I. p. 1130 ἡλιοβαφὴς exhibet. Vid. inf. v. Ἡλιότροφ. & Galen. *Gloſſ.* in v. Ἐλαθρὶς. *Kuſterus* ita: „Ἐλαθρὸς, Dorice pro Ἔλαθρος, vel potius Ἐλαθρὶς. Deinde pro ἡλιοβαλὲς, lege ἡλιοβαλὴς, ſupra: ἐλαθρίζω. ἐὸ ἥλιε ἐκφαίνω. Vide etiam v. Ἐλαθρὸν. „

19. Ἐλαθρέ.] Ab ἐλάαν, ἐλαυνῶ. G. Sequens ἐλαφρὸ non eſt interpretatio Ἐ Ἐλαθρὸ, ſed ejus emendatio. Quæ autem ſequuntur, ἢ ὁ ἐλαίᾳ ἰφθά, retulerim ad vocem Ἐλαφρέ. KUST.

20. Ἐλαθύζας.] Vid. inf. Ἐλαύω. IS. VOSS. Conf. *Not.* in v. Ἐλαία.

21. Ἐλαίαυσ.] Male pro Ἐλάαυσ, vel Ἐλάουσ, à λαύω, vel λαύω. Conf. ſup. v. Ἐκλαύσω, & inf. v. Λαυὶς, & Λαύω. KUST. Confer quæ notavi ad v. Ἐκλάβ. Gloſſ. Gr. Lat. Ἐλάαυσ. *Delevit.*

22. Ἐλαιάδασα.] L. Ἐλαιάδασα πᾶν. pro Ἐλαιάσσα, ab ἐλαύνω. SALM. ad *Inſcript.* p. 124. (five 180. *Ed. Ovn.*) Conf. H. Steph. *Ind.*

23. Λαιάδασα.] L. Ἐλαιάδασα, διὸ Ἐ σχοίνι, &c. SALM. *ibid.*

24. Ἐλαίζων. ἐλαιόχρως.] L. Ἐλ. ἐλαιοτρόχως. SALM. Vid. Etym. M. in Ἐλαίζων. IS. VOSS.

25. Ἐλαιστῷ. ἐλαιοσαλεῖ.] Forſan ſcrib. Ἐλαιοῦ ἐλαιοσαλεῖ. H. STEPH. *Ind.* Fortaſſe poncendum: Ἐλαιοῦ ἐλαιοσαλεῖ. cakes elivat. PERGER. L. ἐλαιοῦ eſt ab ἐλαία. KUST.

26. Ἐλαιύζωσιν.] L. Ἐλαιότρωσιν. IS. VOSS. Sic Phavor. & *H. Steph.* T. I. *Theſ. Gr. L.* p. 1167.

27. Ἐλαιῶς.] Vid. Ἐλαιὸς. IS. VOSS. Ἐλαιὼν potius legendum cenſet *ſ. H. Urſin.* in *Arbor. Bibl.* c. 28. *init.* Vide ibi, & conf. Inf. v. Ἐλαΐς, & Meurſ. *Cypr. L.* II. c. 27. *p.* 157.

28. Ἐλαιχύτας. * ἐσβαπτίζομεν.] Forte, ἐπιβαπτίζομεν. SOPING. ἀναβαπτίζομεν. JUN. περιβαπτίζομεν. SALM. Locus ſimplicior dubio ſimilius, quem ſic ſupplendum & corrigendum cenſeo: Ἐλαιχύτας, ἐλαιὰς ἐπιβαπτίζομεν, i. e. *olea perfuſa*; κλαῖον ſcilicet. KUST. *Sopingii* ἐπιβαπτίζομεν probat *ſ. Vſſ.* conferri jubens Suid. v. Ταγχύσῃς, & v. Ἀφύσσω. Recte quidem *Kuſterus* ſupplet ἐλαιὰς: ſed ſtudio, ut plura, omiſit forte Heſychius, quia latebat in ipſa gloſſa Ἐλαιοχρώς. Phavor. Ἐλαιόβαπτα. ἐλαιόχρωτα.

29. Ἐλαιὸς.] F. ab Ἔλαιον. G.

30. Ἐλαΐς.] Vid. inf. v. Ἔλαξ, & Ἐλάδες (poſt Ἐλάζω) ubi eadem interpretatio.

31. Ἔλαχεν. ἐφθέγξατο.] Vox Tragica. Vid. Ariſtoph. Schol. p. 6. & 392. Λαυῶν, ἤγε Φοινίς. Vide Inf. Λαυὶς, Λαυάζῃ, &c. VALES. Vid. Eurip. *Oreſt.* ν. 162. & 330. & L. Bos *Obſ. Crit.* p. 44. Schol. Sophocl. in *Trachin.* ν. 834. Ἔλαχεν. ἐφθέγξατο. Et in *Antig.* ν. 1210. Λαυῶν, φάτνῃ. Sic *Kuſterus* paſſim alibi. Conf. v. Ἔλαχεν, ibique *Not.* & Ez. Spanheio ac L. Kuſter. ad Ariſtoph. *Plut.* ν. 39 ? Ἐ Ἐκ ὁ ἔλαχεν &c. Schol. ἐφθέγξατο. Et ad eum locum refer xiſſe Heſychium putat *Kuſter.*

32. Ἔλαμαν. ὑπερέυεσε.] L. ὑπέρευσεν. SALM. Sic inf. in Ἔλαμεν. IS. VOSS. Hebr. עלם. SOPINGIUS. L. Ἔλαμεν. ὑπέρευσεν. Ezech. XL. [24. 25. 28. &c.] Fallitur ergo *Sopingius*, legendum putavit. PERG. Serpiſſime in Ezech. & XL. occurrit αἴλαμ (al. ἴλαμ) & αἰλαμεῖ, (al. αἰλαμεῖν, ἐλαμεῖν, & ἐλαμεῖν) quæ formata ſunt ex Hebr. vocibus. Aqui-

Ἐλαμῖται [1]. Πάρθοι.
Ἔλαμος [2]. ἀδὲς.
Ἔλαος [3]. ὕλη.
Ἐλαταξῆν [4]. ἐλαύνειν.
Ἐλατάχθη [5]. συνεχύλη.
Ἐλάπιδοι [6]. τέμνω.
Ἐλαπίπρωτι [7]. ἀσεβεῖς.
Ἔλαρ [8]. βοήθεια.
Ἐλάρᾳ [9]. τὰ ὑπὸ τῷ αὐλῷ τῷ δορᾶτων ἠεμεζώθρα.
Ἐλάσχει [10]. ἔλαθεν, ἀπόρησεν. καθέλλει.
Ἐλάζας. φθάσαι. παζέξαι. διώξαι [11]. ἐμίξαι [12]. πομπεύσαι [13]. ἀγαγεῖν [14].
Ἐλάσασκεν [15]. ὑπέπλησθεν.

Ἔλα-

Aquila & Theodot. σφίνηρ vertunt: Symmach. ἄδηλ: Schol. σφίνηρ, σφενδόνην, & σφένδονι. Similiter Glossæ meæ: MSS. in Ezech. Αὐλὸν. Ἢ σφένδονι: (MS. Voss. σφενδόνῃ.) Eædem: Τὸ ἐλάμ. τὸ ὑπέρηφρ. (MS. Voss. τὸ ὑπέρηφρ.) Et: Τὸ ἐλαμὸν. τὸ σφένδονι. (MS. Voss. τὸ σφενδόνιον.) Sine dubio itaque ad Ezech. l. c. respexit Hesychius, apud quem pro Ἐλαμῖται (nisi variana lectio sit) malim Ἐλάμ. Expositio, ὑπέρηφρ, non est sollicitanda: ut ex allatis constat. Eodem modo corrigit Erudit. *Dict*, addens: „ Corruptum „ vero illud Ἐλὰμ ex Αὐλὸν, quod non solum apud Eze„ chielem, sed & alibi passim apud LXX. pro Hebr. בְּנוֹ „ legitur. Et corruptio illa enata ex simili pronunciatio„ ne Ϝ & Ε. „

1. Ἐλαμῖται.] Potius Ἐλαμῖται *Alt.* II. 9. Μέδοι τε Ἐλαμῖταί τε. KUST. Vid. inf. v. Ἐλαμίτης. quomodo & hic *Scholiastes* recte corrigit.

2. Ἔλαμος. ἄδης.] Forsan, quia δ' αὐτὸς ἐλαιὸν τὸ ἄγριον καὶ τὸ ὑπόγειον. H. STEPH. *Ind.* Ab ἐλαὸς, ἐλαὸν, ἔλαιον. utrumque ab Ἔα. τὸ παράδεισον. GUYET. Sup. Ἔλα. . . . ἄλσος. Conjecl aliquando, num pro ἄδης legendum ἄδης: ut respiciatur ad Ezech. XL. 6. Τὸ αὐλὸν (al. ἔλαιον) ἐ πύλης. ubi Symmach. ἄδυτ. Conf. *Not.* ad v. Ἔλαμος. Sed non urgeo.

3. Ἔλαος.] Confer inf. v. Ἐλαιός. KUST.

4. Ἐλαταξῆν.] L. Ἐλᾶν. ἐλᾶν, ἐλαύνειν, i. e. *pendere*, *librare*. PERGER. L. Ἐλᾶν. ἄγειν. REISK.

5. Ἐλατάχθη. An pro ἐλαυφάχθη, quod vide supra. KUST.

6. Ἐλάπιδοι.] Est locus apertus; & cui nihil inædificatum fit Vid. inf. Ἐχρισάδα. [ἃ ἀμοῖς, inquit, Ἐλαπίδα.] IS. VOSS.

7. Ἐλαπίπρωτι. ἀσεβεῖς.] Ita Schol. Hom. *B* κ. 217. Vid. sup. suo loco, & inf. v. Ἐλαπίδοι. Ordo hic postulat Ἐλαπρ. Conf. v. seq.

8. Ἔλαρ.] Supra rectius ἔλμη, cum eadem interpretatione. Conf. v. Ἔλμη.

9. Ἐλάρᾳ.] Vid. sup. v. Ἄλαρ: item v. Αὐλοπρώτα.

10. Ἐλάσχει.] Id est, Πελάσχει Saepe enim Π loco Ϝ Γ aut abeil, aut adest. Vide Παμφυλίαν, pro Ϝαμφυλίαν. Quod autem contrarias huic vocabulo significationes tribuat, id ipsum quoque observare est in ἀλεξικακεῖν, quod & in bonam & in malam accipitur partem. IS. VOSS. L. Ἐλάσχει. ἔλαιον, ἐπίσχεσιν. *largiter praebebat*. a verbo ἀσχέω, *largior*. PERGER. An ἐπισχέσει, pro ἐπορρέσει, ut cum seq. κατάδασι conveniat? Sic inf. Πιέζουσι. . . . κατασπάζουσι. Sed prius faciendum esset, quid sit Ἐλάσχει. Conjiciebam ἐλᾶ ἔσχει, *repit praedam*. Observabatur etiam illud Homeri *B* 7. 38. Ζεὺς τὰ, *vivum capit*: ut Ἐλᾶ pro Ἔλαν (Ionice pro εἶλε) fit glossa, quam (respiciens integram Homeri phrasin) explicet ζωγρεῖ. Nisi malis: Ἐλᾶ. ἀγρεῖ, vel ἁγρεῖ, aut similc. Confer interim v. ἐλαὸς, ἐλαὸν, Ἔλα, & Ἔλαο, quae omnia pariter reddit; ἔλαιον: ut Λιβόπωλας, σκοτόπωλας: & Λίμναλος, λαλόν, &c. Ἐλάσχει, vel Ἐλάσχῃ, legit Doct. *Reiske*.

11. Ἐλάζας. . . . διώξας.] Scil. non proprie tantum notione, verum etiam metaphorica; veluti ἁρετὰν διώκειν, sic ἐλᾶν apud Pindar. *Nem. Od.* III. *sub fin.* . . . ἐλᾶ δὲ τῶν νίκαισιν ἁρετὰς ὁ θνατὸς αἰών. ABRESCH in *Misc. Obs.* Vol. I. p. 274. Vid. inf. v. Ἐλαυνὰ. διώξας.

12. Ὀρώξας.] Inf. Ἤλασζον. ἔτυψαν. Et: Ἤλασζον. . . . ὤ ρυξαν. Conf. v. Ἐλάζας.

13. Πομπεύσαι.] Inf. Ἐλαύνῶν. μανεὶς σκιδνᾶν. Conf. ibi seqq. An & hic, μανεὶς σκιδνᾶν? Sed & ibid. Ἐλαύνῶ. σκιδνᾶν. . . . ἐρίζειν.

14. Ἀγαγεῖν.] inf. Ἐλάσσασζαι. . . . ἀμύνεσζαι.

15. Ἐλάσασκεν.] Ionice pro ἔλασζε, ab ἐλαύνω, olim malis esse Imperfect. ab ἐλαύσκω. H. STEPH. *Ind.* Exstat apud Hom. *Il.* Β. 199. Schol. ἐτύπτων. Ita mox: Ἤλασκεν. . . . ἔ πλαζεν. Conf. v. Ἐλάζας. . . . σκιδνᾶν.

16. Ἤλασκεν.] Hom. *Il.* Π. 293. & alibi. Vid. inf. v. Ἤλασζε. & in v. Ἐλαυνόωσι. Conf. v. Ἐλάζας. . . . σκιδνᾶν. . . . ἐρίζειν.

17. Ἐλαυδάνουδε.] Vid. inf. v. Λαυδάνει. Conf. v. Ἠλαύνουδε.

18. Ἔλασσεν.] Supra: Ἐλάζας. . . . διώξας. Conf. v. Ἐλάσσασζαι, Ἐλάσσῃ, Ἐλασσόμενος, Ἐλάσσασζαι, &c.

Ἔλασσε [16]. ἐκ χειρὸς ἔβαλε. ἔκλαυσε. ἔπληξεν.
Ἐλαυδαίνουδε [17]. ἠλαυδαίνουδε.
Ἐλασία [18]. δίωξις.
Ἐλασίζουσα [19] ἐλανόμενα ὡς αἱ βοστρύ[χ]ι· ἀπὸ δοκεῖ ὄχημα τοῦ Διὸς [20] ἡ βροντὴ εἶναι.
Ἔλασκεν. ἤλασεν. ἐκάλυσεν [21].
Ἔλασμα. ὑπέρηφρα [22].
Ἐλαμίτης. Πάρθοι [23].
Ἐλασμὸν. κυρία [24].
Ἐλαπίδα [25]. τὸ ῥύμμα.
Ἔλασεν [26]. λίτειδε.
Ἔλασεν [27]. ἤλασεν. ἐπίρασεν.

Ἐλάσ-

19. Ἐλασίζουσα.] Dixit Arilloph. *Equit.* ϝ. 623. Vide ibi Schol. coll. Suid & Etym. M.

20. Ὄχημα τοῦ Διὸς &c.] Quemadmodum nobis pueris perfuasum erat, Deum curru vehi, cum tonaret. Fulmen dicitur *Jovis vehes*. Vid. inf. Ὄχημα ὁ ἁρματηλάτης τοῦ Διός. SOPING.

21. Ἔλασεν. . . ἐκάλυσεν.] An ἐκάλυσεν? G. Rejicit hanc *Guyeti* emendationem Cl. *Wesseling*. in *Probab.* p. 41. allato Eurip. *Elect.* ϝ. 1213. Βοᾶι δ' ἔλασεν πάτᾳ. Conf. *Misc. Obs.* Vol. 1. p. 274. ubi Cl. *Abresch*: „ Si quid forer „ ionovandum, legerem ἐλάλυσεν. nisi suspicari velimus, hoc „ substituendum τῷ ἔλασεν. „ At nihil muto. Infra enim: Λάσσει. λέγει, φθέγγεται. Et: Λάσσεις. λέγεις. pro quo sup. Ἐλάσσει. λέγει. Conf. v. Ἔλασεν, ibique *Not.* Addam Cl. Barnes. *Not.* ad Eurip I. c. „ Vox Euripidea Λάσσῃ, pro Λα„ κίᾳ, dico. ita *Andromach.* ϝ. 671. Ταυρόνα λάσσει. *Rhes.* „ ϝ. 724. Τὸ λάσσει &c. Æschyl. *Theb.* ϝ. 192. pro eo„ dem λαλέζων habet, & λαλέζειν idem fonat. De fonte autem horum omnium Λαλὸν, quod & λαλὸν scribitur, nonnodum, illud potius de incondita aliquo *sono* a Veteribus usurpari, & de *crepitu cum collisione quadam* aut *conflictu* facto. Ita Hom. *Il.* N. 631. λάας δ' ἐσῖν. Ita *Alt.* I. 18. de Juda proditore dicitur: ἐλάσζῃ μέσ᾽ Φ, i. e. „ *diffractus crepuit*. Et ἀλαλαγὸν Aristoph. *Nub.* [ϝ. 409.] „ utitur pro *disrumpor*. Tragici fane hoc λαλὸν ad *sonum* „ *articulatum* referunt; ut & λάσσω, de qua voce Hesych. „ Hactenus. " Ad priorem significationem conf. v. Ἐλάζας, & seqq. & v. Ἤλασζον ad posteriorem, v. Αἰολίζει, καλεῖ, ibique *Not.* An vero legend. ἐλάσζει, pro σκιδνᾶ.

22. Ἔλασμα. ὑπέρηφρα.] Ἔλασμὸς; & Ἔλασμα, *lamina*, seu *lamina duplicis*. Nam ut Ἔλασμα χρυσὸν legimus apud LXX. Hab. II. & ἐλάσματα τῶν σύνδυο μολιβδῶν apud Dioscorid. l. V. ita apud Suid. τὰ ἐλάσματα μολιβδου τηγανίου, *in laminas plumbeas*. [Conf. inf. *Not.* in v. Ἐλαὸν.] H. STEPH *Ind.* Quod vocet Ἔλασμα, ὑπέρηφρα, loteliigia ex eo quod est in Ἐλασμάδι infra. Nam ibi dicit, tertiam πάχει ferri a metallariis fieri. Illud igitur est ὑπέρηφρα, *igni ita excultum*, ut *in fila extendi aut laminas possit*. Habac. II. *in fin.* Τὸν δὲ ἐσο ἔλασμα χρυσὸν τῷ βροντείῳ. SOPING. Fort. leg. Ἔλασμα χρυσὸν, χρυσὸν ὑπέρηφρον. Videtur enim respexisse locum Habac. II. 19. HEINS. Ἔλασμὸς μολιβδὸς Suid. Vid. sup. in Ἔλασμον. IS. VOSS. Supra: Ἔλασμον. ὑπέρηφρον. KUST.

23 Ἐλαμίτης. Πάρθοι.] Vid. sup. Ἐλαμῖται. licet utrobique delendum. IS. VOSS. *Elamita*, a Medis & *Parthis* perspicue distinguuntur. Forte per *Parthos* intelleait *Persas*. DRUS. ad *Alt.* II. 9. Vide ibi plura, & conf. Drus. ad *Gen.* X. 22. Certe Ἐλαμῖται sunt *Persae*, *Alt.* Ii. 9. Jes. XI. 11. XXI. 2. &c. ab *Elam*, Semi filio, dicti: ut Erudiri dudum demonstrarunt. Joseph. *Ant. Jud.* l. 6. §. 4. *Ed. Hav.* Ἐλαμᾶν ϝ ἅπ Ἐλαμαίων, Περσῶν ἄντα ἀρχηγέτας, κανόνιστ. Nec tamen pro Πάρθοι hic necesse est ut Πέρσαι referibatur. Saepe enim hac nomina permutari notum est: quia idem esse nomen Πάρθοι & Πέρσαι, ex Arab. ⟨illegible⟩, docuit Magnus Salmas. *de Hellenist.* p. 367. quod blefo ore extulerint Πάρθοι, quasi fonarent Παρσαι, qui iidem ac Πέρσαι. Vide plura *l. c.* Conf. Cl. Reland. *Diss.* VIII. p. 217. & sup. *Not.* in v. Ἀσσυρίους. Praeterea sequutus Noster est, suo more, veteres. Ita Basil. M. in Esaj. XI. p. 231. A. (five 569. B. *Nov. Ed.*) Ἐλαμίται δ' εἰσὶ τὸ χθ Φ ϝ πλαβυδῶν, &c.

24. Ἐλασμὸν. κυρία.] Forr. leg. Ἐλαμὸν, aut Ἔλαμ. αἱ κρεῖαι, ut fit Hebr בְּנוֹ *arietes*. *Exod.* XXV. [5.] Aut forte Αἰλαμὸν intelligit. [Vid. sup. in v. Γαίσαμον, ante v. Γαισάμον, & in v. Ἔλαμμον.] SOPING. Leg. κυρία, a *duplicitate*. IS. VOSS. Scrib. σπυρία, *lapicidina*. ut Ἐλασμὸν sit a λᾶας, *lapis*. PERG. An pro Ἐλαμὸν, Σκρία τ' Ἐλᾶμ, vel Αἰλᾶμ, Hebraice dicitur regio Parthorum (unde sup. Ἐλαμῖται. Πάρθοι) quam regionem Hesychius cum Syra confundere potuit. KUST.

25. Ἐλασπίδα. τὸ ῥύμμα.] L. Ἐλασπίδᾶν, ὑφάσμα. IS. VOSS. Forte Ἐλασπόδας. Auson. *Epift.* XIV. 31. Ἐλασπίδων σκαζόντων. PERGER.

26. Ἔλασεν.] L. Ἔλασσεν. IS. VOSS.

27. Ἔλασεν. ἤλασεν.] L. Ἔλασσεν. IDEM. Pro ἤλασεν re-

Ἐλάσω [1]. ἥσω.

Ἐλάσωσι [2]. διάξωσι. ἀφίκωνται.

Ἐλᾶφ [3]. ἐκκοπεῖ. ἰσκίπ. ἐδίωκεν. ἐκυνήγ. ἤλαυνεν.

Ἐλαφρῶν. ἀφιγνώσκων.

Ἔλαφρο [4]. ἤλαυνε.

Ἐλαφρῶται. ἐλαύνε). διώκε).

Ἐλᾶπι [5]. ἠλᾶται.

Ἐλάτη [6]. λαχάνη εἰδ@. ἡ κάπη ξέσης [7].

Ἐλάτη [8]. ἡ αὐτὸ τὸ δένδρον, ἀφ' οὗ ἡ κάπη. ἡ πόλις ἡ Φωκίδ@ [9] μεγίστη. ἡ τῆ Φοίνικ@ [10] ἡ πρώτη ἔκφυσις.

Ἐλατὴς [11]. τὸ πλατὺ πόπανον. ἀπὸ τοῦ Ἐλάλαζ εἰς μέλι@. ἢ πέμμα. καὶ ἠνιόχ@.

Ἐλατήειαι [12]. φάσμαχαι χαβαξίαιν.

Ἐλάτης [13]. ὁ Ποσειδῶν, οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἐλάτηρ [14]. κάπαις· ὅτι ἐξ ἐλατύνων ξύλων.

Ἐλάτη. εἰδ@ δένδρ.

Ἐλαῖναι κύπες. ἐπεδιναί.

Ἐλατὸν [15], ἔλασιν. ἢ ἐλήλασμένον.

Ἔλατρα. πέμματα παρὰ θυσίαν. καὶ πλακοῦντα [16].

Ἐλατρεύζειν [17]. τὸ βωμολοχεύειν, καὶ πανηγυρίζειν, Λατρεύζειν ἔλεγον.

Ἐλάτθων [18]. ὁ Ἐλάφθων. ἐδίωκεν.

Ἐλαῦδὰς [19], ὁ τεττὶξ πύρσιν ἔχων τοῦ σώματος, ὡς οἱ τοὺς μετάλλους.

Ἔλαφρον. Εἰρεσίτης [20] οὐ Ῥοδιακὸς. ἔλυμα, κατάζωσμα.

Ἐλαφὸν [21]. μικρὸν, ἧσσον, ἧττον.

Ἐλαφήβολον [22]. λιπόβολον.

Ἐλαίωσις. σμικρόπρισις [23].

Ἐλαύνῃ. πωεῖ [24]. ὠθίζει.

Ἐλαύνετον [25]. μακρὸν πωεῖτε.

Ἐλαύνητον [26]. ὀπτᾶτε. κνεῖτε.

Ἐλαύνοντες [27]. διώκοντες. τύπτοντες. Ἐλάσαι δ', τὸ ἐκ χειρὸς πλῆξαι.

Εἰρεσίαν [28]. κωπηλατησίαν.

Ἐλαύπατον [29]. λευόπατον.

Ἐλαύνουσι [30]. ἀσκίζουσιν ὕδωρ.

Ἐλαῖσι. οἱ τῆ ἐλαφρὰ ἀφάλλ@.

Ἐλαφίνης. πόδης.

Ἐλά-

[1] Ἐλάσω.] Joan. II. 10. ἢ κακὸν εἶσω, & ἢ ἐλάσω opponit quo forte respexit. Sic Glossæ ad *Rom.* IX 12. ἐλάσουσι. πέσουσι. μαχαίρᾳ. Hesych. Ἠλάσω. ἐλάσωσι. ut Gloss. MSS. in *Job* Ἠλάσουσι. ἐλαύνουσι. Vid. inf. v. Ἐλᾶσιν.

[2] Ἐλάσωσι.] L. ἐλάσουσι. Hom. *Il.* Π. 388. *Od.* M. 55. Vid. sup. v. Ἐλάσῃ.

[3] Ἐλᾶφ.] Vid. Suid. in Ἐλαφηβόλῳ, & in Ζωοῖς ἐλ. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἐλάφοιν, & Ἠλάφοιν, ibique *Not.*

[4] Ἔλαφρον.] Scrib. Ἐλάφρον. Poëta: *Ζάφυρε δυσδίοιῆς ἐλάφρον ὕδωρ ἐχε ῥόον.* Nam Ἔλαφρον, ὄνομα. Vid. Etym. M. HEINS. Sic olim correxeram in *Peric. Cris.* ex Hom. *Il.* Σ. 543. ubi Schol. ἔλαιον, ut & Etymol.

[5] Ἐλᾶται.] *Infinitur* ab ἴλη. G. Ad ἴλη, vel οἴλη. KUST. Sup. Βιαιόπους. ἐλαυνόμενος). vid. inf. v. Ἠλάσθαι. Conf. v. ἐλαθῆναι, &c.

[6] Ἐλάτη. λαχ. εἰδ@.] Vid. inf. v. Ἐλατὴς. Arcadius Grammaticus ineditus. Βακελάτη ἄγγ. ἐλάτης. ὡς λέγει) Καλλίμαχ. ubi frustra Καλαθίσκη conjicit If. Vossius. Vid. inf. *Not.* in v. Κοπίσκος.

[7] Ξέσις.] L. ξυσὶ GUYET. Sic & *Salmas.* legit *de Homon. Hyl Iatr.* p. 9. *Ed. Ultr.* Conf. v. Ξυσὶν, & mox v. Ἐλάτην Ζι, & Ἐλάτη. *Reisk* conjungit cum seqq. κάπη ξυσὶ ἐλάτη, &c.

[8] Ἐλάτη.] Vide in Μίλητος, ubi ἐλάτης. SOPING. Vox tripliciæ significationis. G. Vide mox, in v. Ἐλατὴς.

[9] Πόλις ἡ Φωκίδ@ &c.] Lege hoc sensu Ἐλάτεια. Vid. Harpocr. Suid. & Palmer. *Græc. Antiq.* VI. 15. p. 653. Conf. Scylac. & Steph. Byzant. ibique interpp.

[10] Φοίνικ@ &c.] Vid. Dioscorid. l. 151.

[11] Ἐλατὴς.] Quasi dicas, *productum*, *extensum*, *ductile* Vid Eustath. *Il.* Λ. p. 827. [877. γ. 32. 34. *Ed. Rom* SOPING. Vid. Etym. M. & Aristoph. *Equit.* p. 354. *Ed. Gen.* HEINS. Vid. Schol. ad *Equit* γ. 1177. & *Acharn.* γ. 245. Conf. Suid. & Eustath. *Il.* Σ. p. 1163. 41. Adde v. Ἐλατῆ, paullo ante, & mox v. Ἐλαῦν.

[12] Ἐλατηεσσι.] Æschyl. *Choëph.* [p. 265. SCHR.] Μᾶζ@πᾶν ἰλάδην πελανηφόρ' ἀτερ ἐλατηρίων. SOPING. Vid. Æsch. *Choëph.* [γ. 968] Schol. Ἐλατηρίοις. τὸ ἐλαῖνον τὰς ἀτόπους. - - - καθαρὰν φέρουσιν. Vide *Onomast.* Galeni, & Medicos. HEINS. Vid. Theophrast. *H. Plant.* IX. 14. Eustath. *Il.* Σ. p. 1163. 39. Erotian. p. 24. *Ed. Steph.* & omnino Foes. *Œcon. Hipp.* Glossæ meæ Iatricæ MSS. Ἐλατηρίοις. ἐν οἴνῳ ἢ ἀγρίᾳ ἀλγηρᾷ χύλ@.

[13] Ἐλάτης.] Id est, ἐλατικὸς. G. Vid Meurs. *Ath. Att.* p. 127. SCHR. Sup. Ἐλατὴς. - - - ἐλάτ@.

[14] Ἐλάτηρ.] Ita *μελίπ' ἄνευ ζυγοῦ.* Ἐλάτη, est *abies.* M MEIBOM. Schol. Hom. *Il.* Η. 5. Ἐλάτηρ.] ταῖς κάπαις ὅτι ἐξ ἐλατίνων ξύλων κατατυπτόμενοι. Iterum ad *Il.* κ. 560. Ἐλάτηρ.] Ἐλάτη. εἰδ@ δένδρ. Et sic ad *Il.* Ω. 454. Hinc paret, seq. Ἐλάτη, &c. non esse peculiarem glossam (ut apparet in Edit.) sed præcedentibus subjiciendam: quod & series jubet. Vid. sup. v. Ἐλάτη, & Ἐλάτινος. Conf. Inf. v. Ἔσχ@. Addo Apollon. Lex. MS. Ἐλατήρια, ἐλαΐναις κάπαις, λέγει δὲ Ἐλάτη, ἀφ' οὗτοι τὸ δένδρ.

[15] Ἐλατὸν, &c.] *Psalm.* XCVII. 6. οἱ σάλπιγγες ἐλατοὶ. Vertunt: *in tubis ductilibus.* Vitium in hoc nomine est apud Pollux. l. VII. c. 24. Τυπίνου δὲ χαλκοῦ, ὃν δὲ νῦν ὑπὸ τῶν πολλῶν Ἐλατὸν. legend. enim, Ἐλασ@. Gloss. Vet. Ἐλασ@. *ductile*, *productum.* Ἐλασιμα χρυσία ἃ ἄπαξ ὅλως. *Lamina.* Ἐλασιὸν, ὁτὲ σιδήρου, ἢ ἄπαξ ὅλως. *extendo*, *cudo.* SOPING. Perperam hæc *Nota*, quam ex autographo restituimus, adhæserat voci Ἐλατὴς, in *Ed. Schrev.* Conf. Intt. ad Polluc. VII. 105. ubi Cl. *Kühnius*: „ Ἐλασ@ legendum jam viderat *Sopingius Not.* „ 26 Hes. v. Ἐλατὸν. sed non animadvertit, Hesychium v. „ Ἐλασ@ mendosum esse, quando expl. ἴλατον, ὁπλιτικόν. „ (fic) leg. ἐλαυνομένῳ, a verbo ἐλαύνω. Valt enim Hes. ἐλα- „ σὸν vel substantive notare ipsam ἐλασίαν, vel adjective *ductum*, „ *latatum*, *ductilium* malleo. Si quit etiam pro ἐλασὸν mu- „ lucrit ἐλάσιμον, *ductile*, non admodum repugnavero. &c. „ If. *Vossius* legit similiter: Ἐλασὸν, ἐλάσιμον, ἢ ἐλαυνόμενον. *Kusterus* etiam: „ Lege ἐλατικῷ, i. e. *malleo ductum*, „ ita paullo ante: Ἐλατὸν. - - - ἀπὸ τοῦ Ἐλαύνειν τὸ μεταλ@. Vide & sup. in v. Ἐλάσιμα. Cl. *Bitl* pro ἐλασίμῳ conjicit ἐλαυνομένῳ, addens, vocem ἐλασὸν habere Theodot. Jer X 9. *Reisk.* ἐλασὸν refert ad Ἐλατὸν.

[16] Πέμμα θυσίας, καὶ πλακοῦντα.] L. Πέμ θυσίαν καὶπλακοῦντα. SALM. IS. VOSS. Nisi sit diversa interpretatio, forsan pertinens ad Ἐλατὴς, quod confudent cum Ἔλατρα. Hoc fi verum sit, conjici etiam potest πλακοῦντα. Vide in v. Ἐλασσοῦσι. Sed hoc non urgeo.

[17] Ἐλατρεύζειν.] A λατρεύειν, λατρεύζω, βαλάτων, balatro. Vide in Λατρεύειν. &c GUYET.

[18] Ἐλάθθων.] Vid. Eustath. ad Homer. p. 1588. KUST. Mich. Apollon. Lex. Gr. Lat. Mss. ἀλάθων, ἔλασσε, *impellebam.* Vid. inf. v. Ἐλίσσων, & sup. v. Ἐλάσῃ.

[19] Ἐλαῦδὰς.] Legendum puto, Ἐλάτης, quod Gloss. Vet. reddunt, *cuses*; de auro, vel alio metallo. *SOPINGIUS.* Vid. sup. *Not.* in v. Ἔλασσε.

[20] Εἰρεσίτης, οὐ Ῥοδ.] Eustatius *Rhodiorum* auctor, SCHR. Forte ita est, cujus meminit Athen. I. III. p. 111. C. Apud Lucian. *Hermot.* p. 512. laudatur Διαγόρας ὁ Ῥόδιος.

[21] Ἔλαφον.] Dicitur etiam ἐλαφοῦν apud D. Paul. II. Cor. VIII. 15. SOPINGIUS. Vid. sup. *Not.* in v. Ἐλάσιμα.

[22] Ἐλαφήβολον.] Sirach. XXV. 2. (al. 4.) ἐλαφήβολον πανοῦργ. pro quo c. XLVII. 23. (al. 26.) ἐλαφόβολον πανοῦργ. ubi Compl. ἐλαφῆ.

[23] Ἐλ. σμικρόπρισις.] Forte leg. σμικρόπρις, a σμικρὸν, σμικρυνθῆ, σμικρολόγος. O. Leg. σμικρόπρις. SOPING. IS. VOSS. σμικρόπους. BERNARD. Placet σμικρόπρις. Postrema syllaba adjecta videtur ab inperito librario, qui compendii notam fe videre putavit. Nam ς feribebant pro ις.

[24] Ἐλαύνῃ. πωεῖ.] An πωΐ? Sed vide sup. Ἐλαύνῃ. - - - πωΐζω. Conf. seqq.

[25] Ἐλαύνετον.] Id est, *extendere.* SOPING. Vid. sup. *Not.* in v. Ἐλασ@. Phavorin. Ἐλαύνειν. ἀπὸ τοῦ Ἴ, ἐστιν. ἀπὸ μαζοφορεῖ γάλα ἢ ἐλαυνομένη ἵππος, ἡ σίδηρ. Reijcitur fine dubio ad Hom. *Il.* Α. 575. - - - κηλὸν ἐλαύνειν. quem locum notavit etiam *V. D.* in *Misc. Obs.* III. 3. p. 329. Schol. Ἐφορίου ἱματιοῦται. Conf. seqq. ubi vix dubito, quin Ἐλαυνέτω vitiosum sit, & tollendum, ut hæc una serie legantur. Vel fultem Ἐλαυνίζω scrib. per ι. Idem enim vocabulum fæpe ex diversis Auctoribus repetit Nostes.

[26] Ἐλαυνήτω.] Vide *Not.* præced.

[27] Ἐλαύνοντες, &c.] Hom. *Il.* Η. 6. Conf. sup. v. & Ἐλάσῃ, Ἔλασσε, & Suid. v. Ἐλαυνίζειν. Adde mox *Not.* in v. Ἐλαυνέτω.

[28] Εἰρεσίαν. κωπ.] Forte: Ἐλάτην. εἰρετ. κωπ. SOPINGIUS. L. Ἐλαυνίνην. εἰρ. κ. Aut additum ab aliena manu. IS. VOSS. Intercidit forte Ἔλασσε, seu Ἐλασίαν. εἰρ &c. ABRESCH. Vid. sup. v. Εἰρεσίαν, & seqq. & inf. v. Εἰρεσιά (quod omissum erat) & seqq.

[29] Ἐλαύπατον.] Credo Μελάμπυγον: ut *Διόγλωσσα μελάμπυγα*, pro *fimmum*. REISK.

[30] Ἐλαύνουσι. - - - ἴδρωτι.] Conjunge. Reperit enim ad Hom. *Il.* Α. 68. Ὄφρα ἐλαυνούσι. i. e. Διαζέουσι. Apollon. Lex.

Ἐλάφιον. κάνιον.

Ἐλαφηβόλος [1]. κυνηγός. Ἀπὸ εἴδους ὑπὸ τῶν κυνηγῶν.

Ἐλαφοβόσκος [2]. ὃς βόσκει ἐλάφους.

Ἐλαφογενές. ἡ ἐλάφου ὑ μυελός.

Ἔλαφοι κερατίαι [3]. ἄβρυα. ἃ γὰ ἄβρια ἔχει κέρατα.

Ἔλαφος [4]. πηγός.

Ἐλάφου πόδες [5]. οὕτως δοκεῖ βραβεῖς τοῦς συνουσίαν ἀσκοῦσιν.

Ἐλαφρά, τὰ μὴ βαρία [6]. ἡ κοῦφα.

Ἐλαφεία. μωρία [7].

Ἐλαφεία [8]. κυφότης.

Ἐλαφεύειν. τοῦ σκινθαζόμενος ῥαδίως.

Ἐλαφός. ἐλάσκιος, κοῦφος. ἡ Ζεὺς ὁ Κρὴς.

Ἐλάχαινον [9]. ἔσκαπτον. ὠμάλιζον· ἀφ' οὗ καὶ τὰ Λάχανα. ἢ τὰ μεγάλως χαίνοντα, ἢ χαῦνον.

Ἐλαχία [10]. μακρά. ἢ βαθύγειος [11], καὶ αὔγειος. Ἐλα-

Lex. MS. Ἐλαιοῦζε. διεξέρχε. Ἢ ὃ ὰν χωρὶς τόνου, Ἐλαῖζε μεθερμηνεύει. Ἐλαΐζω δ', τὸ ὰν χωρὶς τόνου. (ut sup. in v. Ἐλαιοῦσι.) Conf. Schol. Hom. *l. c.* Suid. qui Ἐλαιοῦζε. Similiter *Kusterus*: „ Verba transposita sunt, sic in ordinem redigenda: Ἐλαιοῦσα ἄβρα. διεξέρχου. Phrasis sumta ex Hom. *Il.* Λ. 68.„ Equidem nunc locum relegens, nihil mutaverim. Solet enim Hesych. expositioni sæpe subjicere vocabulum, quod in loco Scriptoris, unde Glossam hauserat, additum reperit. Vide sup. v. Ἐλαφίων, Ἐλάφου, Δίνα, &c. & omnino *Not.* in v. Διδύης, & Ἄγρωστις.

1. Ἐλαφηβόλος.] Tritum Græcis: ἐλαφος βακχος. ficut & Maro *figere damas* dixit, *Georg.* IV. [l. 308] Hinc ἐλαφοβολία. FUNGER. Vid. Suid. & Etym. M. Ἐλαφοῦ. legit *Is. Voss.* per *a*.

2. Ἐλαφοβόσκος.] Ἐλαφίβοσκος scribit Dioscorid. III. 80. cum accentu in antepenult. Vid. Bod. a Stapel ad Theophrast. p. 1123.

3. Ἔλαφοι κεροῖαι ἄβρυα.] Perverse distinctum. Leg. Ἔλαφοι κεροῖαι ἄβρυα. Nam constat, ἔλαφον esse *invisum*. Gloss. Ἔλαφος. *cervus*, *cerva*. HEINS. Ita & Ill. *Jos. Scal.* distinxit, ut recte Ed. Schr. & Phavor. Est ex Hom. *Il.* Γ. 24. . . . ἔλαφοι κεροῖαι, ἃ ἄγχεσι αἴγυν. Schol. *Δολίχαι, μεγάλα κεφὰ ἔχουσα, ἄβρυα. αἱ γὰ διάνυσμ ἔ ἐλάφου ὁ περιφόβητος.* Conf. inf. v. Κεῖρον, & Κεφαί.

4. Ἔλαφος.] Schol Hom. ad *Il.* Γ. 24. post verba modo allata: ἐγὲ δὲ (Ἔλαφος) ὅτι τὸ, ἐλαὶ τὰς ὀφρυς, οἱονεὶ Ἐλαφὶς τὰς ὀφ, &c. sive Ἔλαφις: ut Etym. M. in v. Ἔλαφος. Conf. sup. v. Βοὸς.

5. Ἐλάφου πόδες.] An πόδες? Placet. An τὸ πόδες vulgare pro πόδας? G. Forte πόδες, aut πόδε, de quo nos alias. *Ægineta* l. VII. c. 3. αἱ δὲ ἐλάφου ἄβρυα ἐχουσῶν βοτάνη. SOPINGIUS. Πόδες a πόδα, cujus diminutivum πόδιον, inf. in Ἔλαφος. IS. VOSS. Vid. inf. v. Πεζὸν, Πεζίτας (post Πεζαγρα.) & Πεζός. *Kusterus*: „ Πόδες, idem quod infra Πόσι, ἐσθι, pro quo Etymol. & Suid. Πεζὸν, πόδ, i. e. τεῖχος, *lus*, vel *membrum genitale*.„ Conf. Suid. v. Πεζαλός.

6. Ἐλαφρὰ, τὰ μὴ βαρία.] An βαρία? SCHR. Facillima est emendatio, ex rei indole vera. Saplus etiam Β & Φ confundi, certum est. Vid. inf. v. Ἥβηνι. &c. Etym. M. Ἐλαφρύτερος. . . . καὶ τὸ εὐκοῦφον, τοῦ Βαρυτέρου, &c. sive Β βαρυφάτα, ut Suid. Apud Phavorin. tamen: ἐλαφρόγειος. Φησὶ τοὺς Παλαιοὺς, περιττῶς, καὶ εὐκινήτους Β Βαίτους, &c. Retinere poteria μὴ βαρία, si conferas v. seq. Ἐλαφεία. μωρία. Hesychio Λάκωσι φρένες, sunt μανίαι: sic inferius Μίλητοι φρένες, οἱ βαθεῖς, καὶ ἀγκύλοι &c. sive, ut Schol. Hom. *Il.* Α. 103. οἱ τὸ βάθος αἰτίαν, καὶ συνεσιν λέγουσιν. His contraria τὰ μὴ βαθία, i. e. ἀσύνετα. Quæ phrasis in nostra etiam lingua obtinet. Confer tamen sup. v. Ἀβαρὲς. ἀσύνετον.

7. Ἐλαφεία. μωρία.] Conf. *Not.* præc. & quæ notavi in Observat. ad Matth. V. 22. ad vocem ῥακά.

8. Ἐλαφεία. κυφότης.] Sic & Glossæ ad II. *Cor.* I. 17. ubi sensum ἡ μωρία (ut in glossa præc.) obtinere notat Cl. Mauttaire in Aretæi *Indice*. Suidas: Ἐλαφεία. ὁ ἀλογίστως.

9. Ἐλάχανον. &c.] Vid. Apollon. Schol. p. 197. IS. VOSS. Vid. inf. v. Λαχάνου. Confer meretricium numen Λαχανοφόρος, in v. Ἀφροδίτη.

10. Ἐλαχία.] Pro Ἐλάχεια, vel Ἐλάχνια, ab ἐλαχὺς. Referenda autem est hæc Nota ad locum Homeri *Odyss.* I. 116. ubi hodie legitur λάχνια, quod ἡ Scholiastæ exponitur, αὔγειον, ἢ ὑσταφόν, λαχανώδη καὶ πυκνόδη διαφέρον. Existimavit nimirum, λάχνια esse à λαχανὸς, quod somnium illi cum aliis Grammaticis commune est. Difficimus hinc autem, quorsum interpretationes illæ Hesychii, βαθύγειον, καὶ αὔγειον, pertineant. Nostet infra: Λάχνια. αὔσταφόν,

Ἐλαχία. ἐδάφη. Κρῆτες.

Ἐλαχίζει [12]. πλανᾶται.

Ἐλάχιστος [13]. μικρὸς πάνυ, ὕστερος, ἔσχατος.

Ἔλαχον [14]. ἐπληρωσάμην. ἐπληρώσαντο.

Ἐλαχύν [15]. εὐτελῆ. ἢ μικρὸν

Ἔλαψα [16]. διάφθειρα. Κύπριοι.

Ἐλαΐσαι [17]. ἐλπίζουσιν.

Ἔλδει [18]. ἐπιθυμεῖ.

Ἔλδομαι. ἐλδᾶ. ἐπιθυμῶ. θέλω.

Ἔλδωρ. ἐπιθυμία.

Ἔλε. λάβε. κάπτωχε [19]. ἢ ἵλαθι.

Ἐλεά. κάπε [20], πλέσμαζε. χαπάλιζε. κρύψις [21].

Ἐλέαγρος [22]. Φυτὸν θαμνῶδες.

Ἐλεαίρει. οἰκτείρει, ἐλεεῖ.

Ἐλεαίρεις. ἐλεεῖς, οἰκτείρεις.

Ἐλέας [23]. ὑγρὸς εἰδος.

Ἐλειτοί [24]. αἱ διπυκλήτορες.

Ἐλεα-

ἀὐγον. Vide locum, & confer *Notas* nostras ad Suidam v. Λάχνια. KUST. Forte Ἐλάχνια, ex Hom. *Od.* i. 116 & κ. 509. Conf. Eustath. p. 341. 40. & 409. 40. ABRESCH. Confer præterea Kuster. ad Suid. v. Ἐλάχνια, & Barnef. ad Hom. *Il.* cc.

11. Βαθυγεῖον, ἢ αὔγειον.] Hæ interpretationes pertinent ad Λάχνια. Vid. *Not.* præc. KUST.

12. Ἐλαχίζει.] Infra pro eodem habes Ἐλαχάζει, & Ἐλαχαίνει. Unde apparet, quam suaviter Hesychius permutatione literarum in multis vocibus ludit, ipse à librariis illusus. KUST.

13. Ἐλάχιστος.] *Eph.* III. 8. ἐλαχιστοτέρῳ. Uti sup. ἐμικροτέρῳ, in v. Ἐλασσοῦσι. SOPING. Respexit forte ad M. tth. V. 19. Lexicon Reg. MS. Ἐλάχιστος. ὁ ἡγούμενος. μικρότερος· οὐ τὸν γίγαντα. οὐ τὸ· Ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πλήν. (Luc. XVI. 10.) Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ. Conf. Suid.

14. Ἔλαχον.] Priori sensu occurrit apud Hom. *Il.* L 367. posteriori *Iliad.* K. 430.

15. Ἐλαχυν.] Idem quod Ἐλαχὺς, unde Ἐλαχίων, ἐλάσσων. G. Pro ἐλαχὺς etiam ἐλαχὴς dixit Callimachus. Vid. Eustath. Z. *Il.* p. 485. IS. VOSS. Ed. Hag. Ἐλαχὴν. Conf. R. Bentleij *Progm. Callim.* 349. p. 418.

16. Ἔλαψα.] A λάφω, λαφύσσω, λαφύσσω, &c. Vel ad λάσκω, λαμύσσω. G. Vid. inf. v. Λασιλάφλον, Λαφύσσει, Λάψης, &c.

17. Ἐλαΐσαι.] Scrib. Ἐλαΐσαι, pro Ἐλάσσαι, *properare* dotis jugalibus nuptias. FERGER. Bona res est; quam tamen hic timui cras eredam, non hodie. Corruptum videtur ex Ἔλασσαι, quod inf. ἐλαΐζουσι reddit. Sæpe enim Π & Γ permutantur.

18. Ἔλδει.] L. Ἔλδῃ. G. Sic rescripsi, ex Hom. *Il.* Σ. 481. Sup. Ἐλδῃ, ut & Ἔλδωρ; pro quo statim Ἔλδος. Mox: Ἔλδομαι. . . . ἐπιθυμῶ.

19. Κάπτωχε.] Vel legend. κάπτοχε, vel καθέχε, vel κατέχε. KUST. Vid. Hom. *Il.* A. 197. & alibi. Infra: Ἐλᾶ. κατέχε.

20. Ἐλεκάπτε.] Leg. fort. Ἔλεα. [sic] κάπε πλ. SOPING. L. Ἐλεκαπ. τὸν πλ. ANONYM. *in Cod. Burm.* Lege & distingue: Ἐλεά. κάπε. Infra: Ἐλεῖν. ἐκεῖσε καπεῖ. ubi legend. ἐκεῖσε, καπεῖν. Vide etiam v. Ἐλαΐζει. KUST. Conf. v. Ἐλεα. . . . ἀνοιγοί.

21. Κρύψις.] Pertinet ad Ἐλοῦσις, vel Ἐλοῦσις. Vide inf. v. Ἐλαΐζω, & Εἶλε). KUST. Conf. v. Ἐλύπτης. . . . κρύπτης.

22. Ἐλέαγρος.] L. Ἐλέα. ἄγρος, &c. SOPING. Alii reflius scribunt Ἐλαίαγρος. Vid. Theophrast. *Hist. Plant.* l. IV. c. 11. KUST. Adi H. Steph. *Thes. Gr. L.* I. 1166. B.

23. Ἐλέας.] Ἐλέας apud Antiph. *Acrib.* f. 303. Vid. ibi Schol. Conf. Salmas. *Exerc. Plin.* p. 168. & inf. v. Ἐλαΐς.

24. Ἐλειτοί.] L. Ἐλιτοῖ. *ai διπυκλήτορες βασιλικαί.* Vid. Eustath. *Il.* IX. p. 682. [l. p. 773. 40. Conf. p. 1766. 43.] Alias Ἐλιταῖ. SOPING. Leg. fort. Ἐλιτοῖ. ὡσεὶ τὸ Ἐλαΐ. (Vid. Etym. M.) G. IS. VOSS. An Ἐλίται? SALM. Vid. Athen. p. 171. SCHR. Leg. Ἐλίτεις, ex Athen. l. IV. p. 86. Græcis illi alias ἐριήρεις dicebantur; (vid. Hesych. in v. ἐρετάς.) Romanis vero *vectores*, quorum mentio apud Sueton. in *Calig.* c. 59. Ad quos respiciens Prudentius Paulum Apostolum *Gentium Vectorem* eleganter appellat in *Pass. Laurent.* v. 461. observante Cel. Gottfr. Oleario in *Obs. MSS.* ad Matth. XXII. 9. BIEL. Ἐλιταγεῖς legunt, præter alios, *T. Faber* ad Phædr. *Fab.* 26. L. l. & *Hammond.* ad D. Marc. VI. 39. Conf. H. Steph. *Ind.* & omnino P. Axen, ad Phædr. *l.* a. ut & sup. *Not.* in v. Ἐλαιγεῖς.

1. Ἐλαι-

'Ελαλή [1]. Θεοῦ ἀνάβασις ἡ ὑπερφυής [2].

'Ελεάτης [3], ου, ὁ 'Απολλώνιος, 'Ελεαλεὺς, ἀπὸ πόλεως 'Ελέας· ἀφ' ὃ τὸ Φωκαΐων εἶναι τοὺς 'Ελεάτας Δάτικας.

'Ελεόσσα [4]. διλητήριον Φάρμακον. ἤτοι βρῶμα.

'Ελεγειή [5]. χαλεπή.

'Ελεγεῖα [6]. τὰ ὀδυρτικὰ ποιήματα.

'Ελεγεῖον. εὐμελίαν.

'Ελέγξει [7]. βασανιεῖ. ἐξελεγεῖ.

'Ελεγτικὸ. ἐπιτηδεῖος, ἐλέγχειν ἄξια, εὐέξελεγκτα.

'Ελέγξεις. ὀνείδη [8] προβαλεῖς. ἢ ἐλέγχους [9].

'Ελεγξις. ὀνείδισις [10], ἀτιμία, ὕβρις.

'Ελεήσεε [11]. ἐπιτείδιον.

'Ελεήμβ. ἐλέησον.

'Ελεήσε. αἰσχρέν.

'Ελεήσθεῖς [12]. ἐπιτείδιον.

'Ελεήσθειζα [13]. αἰσχυνθείζα.

'Ελεήσθειζα [14]. ὀνειδ⊙, μέμψις, αἰσχύνη.

'Ελέησ⊙ [15]. ἐπιτείδι⊙ς, αἴσχισ⊙.

'Ελεγει [16]. μῦθοι, ᾠδαὶ, ῥήσεις. εἴδεν ἡ 'Ελεγεῖα, τὰ ὀδυρτικὰ ποιήματα.

'Ελεεῖ. οἰκτείρῃ.

'Ελεεινὰ. οἰκτρὰ. οἰκτρῶς, ἐλεεινῶς [17].

'Ελεεινοί. ταλαίπωροι.

'Ελεεῖσθη [18]. ὁ πολίτης.

'Ελεῖν. λαβεῖν. ἁπλεῖν.

'Ελεικτὸ. λεπτὸν [19].

'Ελείμεν [20]. ὁ Κύπρῳ καὶ Χαλκηδόνι, 'Αφροδίτη.

'Ελέμεν [21]. ἐλέγξειν.

'Ελεθαιτοῦθη [22]. ἀχολαιτήσαζα.

'Ελεία [23]. ἡ 'Ελα. ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. ἢ πῦρ. ἢ ὕδωρ ἅλας ἔχον. καὶ εἰδός τι μέλους [24]. καὶ "Ηρα [25] ὁ Κύπρῳ. καὶ "Αρτεμις ὁ Μυσίη.

'Ελείη. ἀγελαία ῥύσ⊙.

'Ελείσατο [26]. ἐξαυχμαλώτθιζεν.

'Ελο-

1. 'Ελαλή.] עלעלה. Est nomen urbis, *Num.* XXXII. [37. אלעלה] Esai. XV. [4. אלעלה] SOPING. HEINS Ab Hebr. עלה, *adscendit.* KUST. Ac si esset עלה אל Memoratur עלעלה urbs condita a Rubenitis *Num.* XXXII. 37. Vid. Euseb. in 'Ελααλ. HARKENR. (In *Bibl. Brem. Cl.* VIII. *Fasc.* 2. p. 339.) Et hoc loci in Moabitide nomen est. Sumpsit ex Es. XV. aut *Num.* XXXII. Eusebius suo tempore satis amplum fuisse vicum significat, unis passuum millibus Chesbone disparatum. ὡς ὑπερφυής, quod vocis explicationi additur, abundat: neque enim אלעלה id innuit. Sed cum in his Veteres sæpe nimii fuerint, ipsis id relinquimus defendendum. WESSELING *Probab.* p 285. Idem vero V. Cl. posita in literis ad me datis in *Misc. Obs.* IV. 1. p. 127. monet: „ Ultima, quæ abundare haud „ ita pridem decernebantur, tuebitur Hieron. in Es. XV. „ *ADSCENSUS SUPERBIÆ, quod ELEALE sonat.* Et Ba- „ sil. in Es. XV. p. 604. A. & XVI. p. 614. B. unde ma- „ narunt. „ Hactenus ille. Addo Procop. in Es. XV. p. 241. ubi 'Ελααλὰ expl. Θεοῦ ἀνάβασις. pro quo ⊙. ἀνάβασις (ut Hes.) apud Basil. M. ad Es. XV. p. 272. & 285. & quidem p. 272. D. 'Ελααλὰ. - - Θεοῦ ἀνάβασις, ἡ ἐπὶ τὸ ὕψος ὑπερφανίας ἔπαρσις. Ad postrema conf. *Not.* seq.

2. 'Ανάβασις ὁ ὑπερφανείας.] Respicitur potestas verbi עלה, qua non solum *adscendere*, sed & *elata animo incedere*, ὑπερφανεύεσθαι, μεγαλίζεσθαι, significat. Nomen 'Ελααλὰ repone in Lex. Origen. p. 203. ubi editum: 'Ελααλὰ, Θεοῦ ἐπίγνωσις. Hieron. *lib. de Nom. Hebr.* p. 19. ELEALE. *ad adscensum.* VALKEN. in *Oluss. S. ex Hesych.* p. 13.

3. 'Ελεάτης. &c.] Conf. Suid. Mox pro ᾗ, posit *Φωκαΐων*, reposui εἶναι, quod in prioribus Edit. exstat per compendium, ε *Schrev.* non intellectum, ut alibi sæpius. *Is. Vossius*, Schrev. Editione deceptus, verba, ἀφ' ὃ τὸ, in mendo cubare putabat. Phavorinus etiam verba ἀφ' ὃ τὸ &c. omisit.

4. 'Ελέσσερ.] Scr. 'Ελέσσερ. IS. VOSS. Vid. Inf. v. 'Εμίσσερ⊙, & conf. sup. *Not.* in v. *Διηλητήριον Φάρμακον.*

5. 'Ελεγειή.] Pro eodem supra rectius habes 'Αλεγειή. KUST.

6. 'Ελεγεῖα.] Vid. Lucian. *Tim.* p. 144. ibique Barl. & Fab. Adde M. Martin. in v. *Elegus*, & Inf. v. 'Ελεγεῖα.

7. 'Ελέγξει.] Esai. XI. 4. BIEL. *Psalm.* XCIII. 10. & alibi.

8. 'Ονείδη προβαλεῖς.] L. ὀνείδη ἐβλέ. SCAL. Phavorin. ὀνείδῃ, cum jota subscripto. Si vulgatam lectionem retineas, ὀνείδη erit Accusat. num. Plur., ab ὄνειδ⊙: quod infra vide. Sic ὀνείδη βαλεῖσθαι idem esset, quod ἐλέγχειν ἀκούσαν Homero. Vid. *Not.* in v. 'Ελέγξεια. ante 'Ελέγξει⊙. Malim tamen ὀνείδη. Putabam, huc pertinere locum *Levit.* XIX. 17. ἐλέγχοις ἐλέγξεις τὸν πλησίον σου. Sed vide, num potius respexerit Noster ad Hom. *Il.* L 518. - - -

- - - ἢ μὰ τόν γε μέγα ὅρκον ἐλέγξω.

Ubi Schol. ἀτιμάζω. Eum locum sine dubio ob oculos habuit Apollon. in Lex. MS. 'Ελέγξεις. ἐλέγξῃ βλάψῃς. ὀνείδῃ (sic) βλάψεις. Ex quibus verbis patet, ὀνείδη rescribendum esse, ut respondeat præcedenti ἐλέγξῃ: deinde, 'Ελέγξῃ veram esse lectionem, ex Homero; quæ si pariter Hesychio reddatur, apud eumdem βλάψεις etiam pro - - - βαλεῖς, ponendum. Cetera vide in *Not.* seq.

9. 'Ελέγξεις.] L. ἐλέγχεις. SCAL. Sed hoc idem per idem est: 'Ελέγξεις. - - - ἢ ἐλέγξεις. Nisi ea *Scaligeri* mens fuerit, ejusdem verbi repetitione propriam & usitatam significationem docere Hesychium; ut sæpius. Equidem potius existimarim, distinguere Hesychium 'Ελέγξεις, Futurum Verbi ἐλέγχει & 'Ελέγξεις, Accusativum Plur. Nominis ἔλεγξις. Ita tamen confuderit Nolter τὸ 'Ελέγξεις, & 'Ελέγξεις. Vide *Not.* præc.

10. 'Ονείδισις.] Priores Edd. ὀνείδεις, per ῑ: pro quo *Scal.* ὀνείδεσι, quod recepit *Schr.* & nos retinuimus, ob analogiam: quamvis non exstet in Lexicis.

11. 'Ελεήσεε.] Carcer vix carcere dignus. SCHR. Egregium vero observationem! VERW. Respicitur locus Hom. *Il.* A. 232. ubi Schol. 'Ελεήσεις. ἐπιτιμήσεσι. Mox corrupte 'Ελεήσεε.

12. 'Ελεήσθεῖς.] Corruptum ex 'Ελεήσεις, quod modo præcessit: ubi vide. Idem observaverant Cl. *Kuster.*

13. 'Ελεήσθειζα. αἰσχ.] Infra: "Ηλεγξεν. ἤσχυνε.

14. 'Ελεήσθη.] L. 'Εμεήσ⊙. IS. VOSS. KUST. Scrib. 'Ελεήσ⊙, neut. gen. Vid. Hom. *Il.* B. 235. n. 260. & Etym. M. VERW. Leg. 'Ελεήσ⊙, & l ex. Cyrill. MS. Brem. in quo pariter ὀνειδ⊙ exponitur. BIEL. Non accedo Viris doctis. Minima enim mutatione reficibo, 'Ελεήσει, mutata litera postrema τ in s. Sæpius enim hæ literæ confunduntur in libris, ex. gr. mox in v. 'Ελεπτιοῦ, pro 'Ελεπτιοῦ. Vox 'Ελεήσει est Homerica, *Il.* Φ. 342. *Od.* Φ. 255. ubi Schol. 'Ελεήσειν. ἀλγήσει. Accedit Apollon. Lex. MS. 'Ελεήσει. ὁ αἰσχυνεῖ, καὶ ὀνειδ⊙. Quare in Textum recipere non dubitavi. Similiter Hom. *Il.* X. 100. - - - ἐλεήσῃ ἀνατ. *Cf.* Schol. ὀνειδ⊙. Sic & *Il.* Υ. 408. - - - ἐλεήσειε αἰσχύνῃ. Schol. ὀνειδ⊙ ἐπιτείλῃ.

15. 'Ελέησ⊙.] Hom. *Il.* Δ. 171.

16. 'Ελεγεα.] Vid. Aristoph. Schol. ad *Aves*, ϒ. 217. Procli *Chrestom.* p. 341. (ad calcem Apollon. Alex.) & sup. v. 'Ελεγεῖα. Conf. Etym. M.

17. Οἰκτρῶς, ἐλεεινῶς.] Scribend. videtur: † 'Ελεεινὸς ἐ- κτρῶς. Sed 'Ελεεινὰ etiam Adverbialiter sæpe usurpatur. quare nihil muto. Cyrill. Lex. MS. 'Ελεεινὰ, ἐλεεινοί, οἰκτρά. Prior tamen conjectura *Kustero* quoque in mentem venerat: „Scribe (ait) inverso ordine, & ἀ cipite: 'Ελεεινὰ, τὰς οἰκτρὰς. „

18. 'Ελεήσθη. Athen. p. 318. [E.] Aristot. *Hist Anim.* IV. 52. SCHR. HEINS. Suid. 'Ελεήσθη. Vide quæ 'Ελεεῖν. IS. VOSS. Vid. Etym. M. & sup. v. Διηλητήριον.

19. 'Ελεπτὸ.] L. 'Ελεπτὸ. λεπτὸν. Idem quod ἀλεπὸ. nam ἀλέα & ἴλεος, ἴλεω, seu ἵλεως, est idem. unde ἰλίζω, & 'Ιλυσὸ, *tosta*, *ficca*, *tenuis.* Vide tamen, num legendum sit: 'Ελεπτὸ. λεπτὸν. Vid. inf. 'Ελεπτὸ. IS. VOSS Sup. Διηλητήριον. Conf. v. 'Αλεπὸν, & *Not.* Ad posteriorem *Vossii* conjecturam accedunt illa *Kusteri*: „ Male 'Ελεπτὸ, λεπτὸν, pro „ 'Ελεπτὸ, λεπτὸν: i. e. *quæ caps pateſi.* Vid. inf. v. 'Ελεπτὸ. „

20. 'Ελείμεν.] L. 'Ελείμεν. Vid. Etym. M. in *Αστὶ.* IS. VOSS. Vid. Flor. Chrest. in Comici *Pac.* ϒ. 424. & sup. v. Ἐλείτ⊙.

21. 'Ελέμεν.] L. 'Ελέμεν. IS. VOSS. 'Ελέμεν, vel 'Ελείμεν, ut Hom. *Il.* Φ. 147. est Aor. 1. Act. ab ἐλαύνω, quod supra.

22. 'Ελεθαιτοῦθη.] Vid. Suid. v. 'Ελεγείνει, Etym. M. v. 'Ελεγείνεια, & H. Steph. *Ind.* Conf. sup. v. Γελοῖ⊙ν. Sic & *Kusterus* adscripserat: „ Pro 'Ελεγαιτοῦθη. Vid. Etymol. v. „ 'Ελεγείνειν. „

23. 'Ελεία, &c.] Vid. sup. v. Βῖλα, Γῖλαν, γῖλα, & ἕλα, ubique *Not.* Confer mox ad v. 'Ελεῖσθαι, & Salmas. in Solin. p. 224.

24. εἶδ⊙ τι μέλους.] Respicit forsan ad 'Ελεγεῖα.

25. "Ηρα &c.] Forsitan, quod Junonis, & Dianæ fana essent *ex ilice* exstructa; ac si *Palustres* diceres. H STEPH. *Ind.* Conf. v. Ἐλάτη⊙, 'Ελάτεια, 'Ελατίβ⊙, 'Ελατίζω, 'Ελάτις, &c.

26. 'Ελείσατο.] Leg. ex ordine liter. 'Ελείσαθ. IS. VOSS. Male pro 'Ελείσαθ, ε λαμβάνων: quod & *Kuster.* observat, 'Ελείσαθ habet Cyrill. Lex. MS. & Hes. Infra, post v. Λαμβάθ, ubi pessime corrupta erat lectio. Conf. v. Λαμβάθ. Porro pro ἐξαυχμαλώτθιζεν scribend. ἐχμαλώτθιζεν, ut Cyrill. *l. c.* qui tamen perperam ἐχμαλώτθιζεν infra etiam: 'Ελείσαθ. ἐχμαλώτθιζεν.

2. ὑπε-

'Ελευθερῶ [1]. εὐδία.
'Ελευθερίς [2]. εἰ ἡλίῳ πλέουσι, ἡ Θερμή.
'Ελευγενές [3]. ὄρυζα
'Ελεύζω [4]. κύπτω.
'Ελεύς [5]. αἰθ ἕλεος.
'Ελεύς [6]. 'Αείσηρός Φησι, γίνεσθ τὸ τῆς Φρυγίοις ἀς σαύρας. ὁ δὲ Καλλίστρατος, σκολοπενδρίδιόν τι, ᾧ χρῶνται εἰς δέλεαρ τοὺς ἁλιεῖς· εἶναι δὲ τὸ ταῖς ὄφεσιν. Οὐκ [7]. ἐπὶ γὰρ ζώων τετράπων, ὁ Ἕλειος καλούμενος μῦς, ὁ σίμος [8].
'Ελεινόν. φαγέδαινα.
'Ελελεῦ [10]. 'Ὑπόφθεγμα πολεμικόν. οἱ δὲ, παραπλήσιόν τι παιανισμῷ. τίθησι δὲ αὐτὸ Αἰσχύλος [11] ἐπὶ ἡχητικοῦ, ὁ Προμηθεὺς Δεσμώτης.
'Ελελιζομένη. συνειλουμένη.
'Ελέλικτο. συνέστραπτο [12].
'Ελελιξάμενος [13]. σίσας. ὑπτιάσας. συστρέψας.

'Ελέ-

'Ελέλιξεν [14]. διέσυρεν, ἐκίνησεν, ἐπεφύμισεν. συνεφώνησεν ἐπῄνεσεν.
'Ελελίσφοι [15]. εὔφοροι. ἐλίφοροι.
'Ελελίσφακος [16]. πία τις, ἰμώδης διετάμου.
'Ελελιχθίστης [17]. συστρεπτικός. συναχθίστης.
'Ελελίχθημα. σεισμόν.
'Ελελιχθήναι. συστραφῆναι, μεταβαλλομένους.
'Ελελίχθησαν [18]. μεταβαλλόμενοι, συστραφῆσαν.
'Ελεμός. σπέρμα [19], ὅταν ἴψωσιν Λάκωνες ἀδίνουσιν.
'Ελεν [20]. ἔλαβεν. ἀφεῖλεν. οἰκείωσεν.
'Ελέπα [21]. ἑρπετὸν, ἀριθμὸν ὑπὸ Λακώνων.
'Ελέπωρ [22]. βοῦβίν τις, ὃν φασὶ 'Ελείλαι σπεῖραι τοῖς τοὺς ὄφεις, ὅπως βασκάνωσι ἀσυμπαθῶσιν.
'Ελίνασεν [23]. ἐχλεύασεν, ὕβρισεν.
'Ελίνη [24]. λαμπάς, δᾳδή [25].
'Ελίνος [26]. ἀγκών, χοῦν πίπτων [27].

'Ελί-

1. 'Ελευθερῶ.] Supra: ἐλευθερῶν, ἐλευθερίζομεν, ἐλευθερίαν. ὁ δὲ ἐπὶ τῆς Θερμαϊκῆς, ἐλέλιξε γὰρ φησιν τὸν ἥλιον αὐγάς. Quare hic scribend. videtur, 'Ελευθερῶ & [mox] 'Ελευθερίς; vel ἐλευθερῶ & mox ἐλευθερίς, ut sup. quorum prior tum ab ἕως, ut posteriora ab ἥλιος. G. Ἐλεύς, cum iota subscripto, exhibet H. Steph. *Ind* veltens. *ejricæ*. Ita convenit cum v. seq. Sed forsan fuerit 3. pers. fing. Verbi ἐλέω, unde scribendum foret ἐλεῖ, contract. ex ἐλέϊ.
2. 'Ελευθερίς.] Vid. v. & *Not.* præc.
3. 'Ελευγενές, ὄρυζα.] Ad ἐλεύ. GUYET. Procul dubio, quoniam *in paludibus locis nascitur*. H. STEPH. *Ind.* Dio. scorid. II. 127. Ὄρυζα ἡ συνηρὸν ἐστι ἐλεύ, φυόμενον ἐν ἕλεσι τόποις καὶ ὑγροῖς. Scrib ergo, 'Ελευγ. cum ſpiritu aſpero.
4. 'Ελεύζω. κυπ.] Forſan, quia *in paludibus nascitur agit*: eſt enim *cyperus* ex juncorum genere, qui paluſtres ſunt. H. STEPH. *Ind.* Vid. inf. v. Κυπτῶ.
5. 'Ελεύς.] Vid. Artemidor. qui ἕλειον vocat. SALMAS. Vid. Salm. *Exerc. Plin.* p. 168. & ſup. v. 'Ελεύς. Suid. 'Ελεύς. Conf ſup. v. 'Ελεύ.
6 'Ελεύς, &c.] Confer omnino inf. v. 'Ιλεύς, & ſup. v. ἐλεύω, poſt ἐλεύζω, quæque ibi notavimus.
7 Οὐκ ἐπὶ γὰρ ζώων &c.] L. Ἐπὶ γὰρ ζώων &c. PALM. SALM 18. Poſt negationem οὐκ, ſcribe ἐλείου ἐστὶν. neque enim eſt otioſa aut ſuperflua, ceu arbitrati ſunt Viri Docti: quandoquidem Ariſtarchi & Calliſtrati adducias de *lacuſ* animalculo ſententias illa rejicit, ut ſuam nobis, quæ gitum tovet, commendet. PERG *Salmaſ* in Solin. p. 223. *fin.* legit Ἐπὶ δὲ τῶν &c. Sed optime *Pergerus*: neque ſanſum hujus loci perſpexit H. Steph. in *Ind.* v. Ἕλειος. Ita οὐκ ſimpliciter ſcripſit in v. Παλίμβολον, & v. Διαβρωτικόν: ubi vide quæ dixi.
8. Σείριος.] L. σείριος. SOPING. JUN. SALM. (l. c) SORBER. Sic inf in v. Ὁλικός. Conf. v. Ὁλείς, & *Not.* in v. ἐλικός, poſt ἐλίσσω.
9. 'Ελεινόν, φαγέδαινα.] Forte καρκίνος, a καρκὸς, *ſta bulum, manſio*. GUYET. 'Ελεινόν pro 'Ελειόν, quod & 'Ελωνόν, geminato ν, crebrius ſcriptum reperitur. G. φαγέδαινα legit *Salmaſ* Vid. *Plin. Exerc.* p. 316. [*Ed. Pariſ.*] SCHREV. Sic & *Kuſter.* Inf. 'Ελεινόν, φαγέδαινα. Sed utroque loco φαγέδαινα ſcribendum, i. e. *baſtare, cunctari*, morari, jam olim vidit H. Steph. *Ind.* v. 'Ελεινόν, quem vide. Suidas: 'Ραιδίως, φαγέδαινα. Conf. inf. v. Συφεγέδανα, & Σηβέγνη, Σηβέγνημα (quod idem eſt) pro quo & Στραγέδημα exhibetur. Sæpiſſime enim φαγέδαινα, & φαγέδαινα, confuderunt librarii; ut pluribus docuit exemplis, etiam ex Heſychio noſtro, Cl. Kuſt. ad Suid. v. Ἐπὶ χεὶ. T. II. p. 45. & in v. Τελέζειν, & ad Comici *Achara.* v. 126. Conf. Cl. Weſſeling *Probab.* p. 291. & *Not.* ad v. Ἐκπερδίκων, & ad v. Ἐχεφρόνειον.
10. 'Ελελεῦ.] Eſt Hebræorum הללויה *laudate*. HEINS. *Ariſt. S.* p. 10. (five 704. *Ed. maj.*) Vid. Schol. ad Antiloph. *Aves* v. 363. conf. Suid. & Ez. Spanhem. ad Julian. *Or.* I. p. 233.
11. Παπαφώνησε παιανισμῷ.] Vide Plut. in *Theſeo*, p. 10. A. KUST. Παπαφώνησε eſt ſa Sylburg. *Saracen.* p. 65. Carent Lexica.
12. Αἰσ. . . . τὸ πρωτ. διατρ.] Æſchyl. p. 53. SCHR. Locus eſt in *Prom. Vinct.* v. 876. 'Ελελελιλαῖ. Schol. *Sphæotheſ.*
13 'Ελελιξ. συστρεφ.] L. συστρεφ. FLOR. Nihil mutandum. Vox defumta eſt ex Hom. *Il.* N. 558. ubi Schol. ἐλίττων, ἐφέρετο. Vid. Ftym. M.
14. 'Ελελίξεν.] Hom. *Iliad.* B. 316. Conf. Suid.
15. 'Ελελίσφοι.] Muſæus de *Her.* v. 101. BIEL. Hom. *Il.* A. 530. Vid. Schol. & inf. v. Ἠλείζει, & v. Λίλιζε. Conf. Demetr. Phaler. de *Elocut.* §. 98.

16. 'Ελελίσφοι.] Lacant. L. I. [*de falſ. relig.* c. 7.] Apollinis verſum hunc laudat: Πάντοφε, παμβόλιμε, σκολιοτρόφε αἰολοτρόπε δαῖμον. Ubi G. Canter. *Nov. Lect.* l. XXX. c. 30. legit, αἰολοτρόφε. Sed hinc patet legendum eſſe, ἰλιοτρόφε. Dicitur tamen αἰολότροφος, pro ἀπατεῶν. [Vid. ſup.] SOPING. Vox ἰλιοτρόφος Lexicis ignota.
17. 'Ελελίσφακος.] Ex σφακῶ, & ἐλέω, ἐλίσσω, ἐλίσσω, &c. 'Ελελίσφακος autem pro 'Ελισφακῶ, per reduplicat. Sic 'Ελελίτροφος ſupra, pro 'Ελίτροφος. Item 'Ελελιπτ, pro 'Ελιπτ, & 'Ελελιξάμενος, pro 'Ελιξάμενος. GUYET. Nicand. *Theriac.* p. 7. 'Λαθυὶ ἐλελίσφακος. HEINS. Vid. H. Steph. *Theſ. T.* III. p. 1164. & omnino veterem Poëtam apud Cl. Fabric. *Bibl. Gr* Vol. II. p. 644. ſqq. ibique Schol. Gr. & Doct. Rentorf *Not.*
18. 'Ελελιχθῶσιν.] Hom. *Il.* A. 587.
19. 'Ελελιχθῆναι, μεταβαλλομένους, συστρεφομένους.] Forte 'Ελίλιχθαι, ἐλιλίχθαι, &c. quod frequens Homero. HEINS. 'Ελελιχθαι eſt *Iliad.* 2. 109. quod tamen huc non admiſeram; ſed requiri videtur apud Etymologum, qui eundem verſum laudat. 'Ελελίχθασι adgnoſcit Suidas, explicans συστρέφονται. Quid ergo facias τῷ μεταβαλλόμενοι? Referri poſſet ad ſup. v. 'Ελελιχθῶσι; aut, ſublato commate, legi: μεταβαλλόμενοι συστρέφονται. ut Ed. Hag. Sed reſpexit locum Homeri *Il.* Σ. 497. ubi Schol. 'Ελελιχθῆναι συστρέφεσθαι, μεταβαλλόμενοι ἑλίσσεται, quam vocem redde Heſychio: nili brevitatis ſtudioſus illam omiſerit, ut ſæpius. Phavorinus, omiſſo μεταβαλλόμενοι, reddit ἑλίσσεται. Infra ante v. 'Ελίσσαι· ἐλελίχθασιν. συστρέφονται.
20. 'Ελεμός. σπέρμα.] Scrib. 'Ελεμῶ. σπείρω, ἵνης &c. Idem eſt quod 'Ελεμῶ. Gloſſ. 'Ελεμῶ. *parturiam*. Si in una voce ſcribendum eſt, melius 'Ελεσπερμαν, ut λιπόσπερμον. Vid. inf. 'Ελεσπερμαν. VALES. Etſum ibi pariter alteruni ε, ut ſæpius in concurſu earumdem literarum. Vide ibi *Not.* & pro ἴψωσιν, quod & Etymol. habet, leg. ἴψωσιν, ut inf. l. c. & apud Suid. Conf. inf. v. Ἐλίπαρ.
21. 'Ελέπα.] Vid ſup. v. 'Ελε, & ἕλκων, inf. v. Ἔλκρ.
22. 'Ελέπωρ.] Vid. Mcurſ. *Græc. Fer.* p. 10. SCHR.
23. 'Ελίνασεν.] Inf. Συκοφῶ, a συκοφάντης, *a ficus* 'ελεῖν, *quas ſi Mydiaſ.* Vid. Dioſcorid. I. 27. 28. Plin. XXI. 10. Artemidor. I. 79. p. 66. *fin.* Phot. *Bibl. Cod.* CXC. p. 247. *fin.* & Etymol. M. v. 'Ελίνοντα. Ab *Helena* denominatur, quomodo 'Αλεξάνδρῳ, 'Αλεξίνοις, Βερενίκιον, Βοῦς, Λουκιλλᾶς, &c. a perſonis ita dictis. Vide ſuis locis.
24. 'Ελίνη.] Perperam pro 'Ελίνασεν. SALM. Vide ibi *Not.* & in v. Δικαιόζειν.
25. 'Ελίνη.] Ab ἕλη, unde & ἑλάνη. G. Alii 'Ελάνη ſcribunt, ut Athen. l. XV. qui refert, 'Ελάνους dici λαμπάδας. KUST. Vid. Athen. XV. 17. p. 699 E. Conf. inf. v. Στλάνη.
26. Ἀφωνὸς ὄντα.] Diſtinguæ, λαμπὰς, ὄντα. Nam ὄντα idem quod λαμπάς. Vid. ſup. v. Δᾳδή. KUST. Ita diſtinxerat Phavor. Conf. ſup. v. Δίλυτρον.
27. 'Ελίνου.] Idem ves 'Ελικός dicitur Polluci l. X. c. 53. *princ.* ubi vide Hemſterhuyſium noſtrum. KUST. Vid. *Not.* ſeq.
28. Τίπτοντα.] Vid. inf. in Τύπτω. SOPING. Pollux X. 191. "Ἐπὶ δὲ τῶν ἑλίνων, κάμπων ἐχόντων, καμπίων, &c. ubi Cl. *Hemſterhuſius* ſequentia notat: „ Nomen, ut exiſtimo, ab „ antiquo ἕλινο ortum eſt. Diſſentit autem ab Auctore noſtro, uti videtur, Heſychius: 'Ελινῶ. ἀγκὼν χοῦν τις πίπτων. Τίπτοντα vero ici liquidæ menſura. [Vid. Inſ.] Hoc „ autem convenire nequit vaſculo vimineo: at potuit tamen eadem vox diverſa vaſorum genera, ſint modo ſi„ guræ nun diſſimilis, ſignificare. [Ejuſmodi eſt vox Κοφινῶ, infra.] Olim in Heſych emendabam, 'Ελίνη ἵνα &c. „ ſed opus non eſt: ſubintelligi videtur, καδῶ, ἀγγεῖ, „ aut ſimile quid. Hue pertinere puto, quæ ſcribit Eu„ ſtath. ad Ὀδυσσ. Ο. [p. 1776. *init.*] 'Ελίνη δὲ, οἱ καὶ τὴς ἀγγ

Ἐλίπανεν 1. πλουσίαν ἐποίησεν.
Ἔλευσ 2. κλῆμαξ, τὰ τῆς ἀμπέλου.
Ἐλευτύν 3. ἔλαιον.
Ἐλεξάτω. ἐνεμείνησεν. διίκασ.
Ἐλέξατο 4. ἐνεμείνη.
Ἔλεξεν. εἶπεν. ἠνείμησεν. κατέκλινεν. ἔπλεξεν 5.
Ἐλέξω. διελογίζω.
Ἐλευθρέπιον 6. τὸ οὐ ἴλῃ τεφρὸς, ἢ ἐλοξιφές.
Ἐλεοῦσι 7. μαγειρικοῖς τραπέζιοις. ἃ οἱ μὲ δαπάνησιν, ἵνα ᾖ, τοῖς ἐκ λόγων 8 πεπλεγμένοις τῆς ἐξ ὕλης 9 ληφθέντων· οἱ δὲ φιλοῦσιν, ἐξ ἐλαίνων 10 ἢ ναὶ ξύλων τὰς τραπέζας λέγοντες.
Ἐλεῦν 11. μαγειρικὴ τράπεζα. ἢ ἐκ ξύλου 12.
Ἐλεῶν 13. οἰκῖδ. ἢ ἕλους 14, συνδέσμου τόπου, ἢ καθύδρου.
Ἐλέπαιας 15. ἰχθῦς, ὅμοιος φυκίδι.
Ἐλεπόδιον. εἰδος τι βάπτου 16.
Ἐλεπόλεις 17. μηχανήματα, οἱ κελοὶ, ἢ ἃ δύνανται δι' ὧν αἱ πόλεις καθαιρεῖν. ὃ δὲ οἱ Κρητῖοι, τὰ τῆς πολέμου ὄργανα.
Ἐλέπνευ 18. οἷον Ἐλέπιζον. ἔτυπτον. ἐμαστίγουν 19.
Ἐλέτζ. θέλειν. λαβεῖν.
Ἐλεῦδε 20. λάβεδε. ὑποδήσασθαι.

Ἐλί-

" τὴν Ἐλίνου παροιμίαν(?), ἀληθῆ, οὐ κακῶς, πλὴν καθυποβολὴν, " τοῦ αὐτοῦ ἐροῦν τοιοῦτον. Quod si verum, crater hic, seu " vas, primo quidem Ἐλίνου κρατὴρ, tum demum simplici- " ter Ἐλίνου appellatum videtur. „

1. Ἐλίνοιτον.] Ἐλίνοιτον postulat ordo, aut Ἐνελίξατον. IS. VOSS. Scriptum forte fuit Ἐλίνοιτον, pro Ἐλίνοτον, ut saepius ι & ι confunduntur. Certe nihil mutandum. Sic enim Glossae MSS. in *XII. Prophet.* Ἐλίνοιτον· πλουτίον ἐποίησαν. Infra: Ἐλίνοτον. - - - - πλουτίον ἐποίησαν. Conf. v. Ἀναπίνει.

2. Ἔλινοι.] An ab ἴλαω, ἰλίω, ἰλίνω, ἴλαξ, ἰλίνω, Ἐλινὺς, id est, ἴλαξ? placet. ab ἴλω, εἰλίρω, non placet. GUYET. Infra: " Ἔλινοι. πλέγματα ἀμπέλου. Nicand. *Alexiph.* p. 140. (v. 180.) - - - ἠὲ οἱ ἐτέλεις ἰλίνοιο &c. Ubi Schol. p. 58. Ἐλίνοια.] ἢ πλοῦτος ἢ ἀφθονία. An itaque Hesych. Ἔλινοι scripturn reperit pro Ἔλινοι?

3. Ἐλαυτύν. ἔλαιον.] L. Ἔλαν, τὸ, unde Γάμελος supra. Ab ἐλάνω, Ἐλαυτὴς, ὁ, ἐλάσας, ἔλασα, & ἔλασον, ad ἐλᾶν, id est, σύμφυτον τόπον, παῖδες. GUYET. Recte Ill. *R. Bentleius* in *Ep. ad Mill.* p. 36. corrigit: Ἐλαυτύν. ἔλαιον. Respicit enim ad Hom. *Odyss.* Σ. 82. ubi Schol. ἐλαυτύν. ἔλαιον. Αἰολεῖς ὁ ἀμπελικός. Idem Veterum auctoritate firmat Eustath. p. 1752. v. 49. & Varin. Schol. *Od.* Ρ. 451. Ἐλαυτὴς, ἔλαδος, ἐλαιών. De confusione litterarum ν & ι, vid. sup. v. Ἀσυτόν. Ἄστυ, inf. v. Ἀυλακῶν, &c. in quibus ι pro ν. Ad Ill. *Bentleii* sententiam accedit *Kuster.* „ Nugae meae (inquit) sunt, quae *Cujacius* ad h. l. notavit. Non observavit enim Hesychius scribendum esse: Ἐλαυτύν. ἔλαιον. ut recte locum hunc correxit *Bentl. [l. c.]* Ἐλαυτὸν vero, pro ἔλαιον, legitur apud Hom. *Od.* Σ. 82. ad quem locum Hesychius respexit. „

4. Ἐλέξατο. ἐνεμείνη.] Ex Hom. *Od.* Δ. 305. & Schol. Conf. *Il.* I. 662.

5. Ἔλεξεν. - - - ἔπλεξεν.] Refero ad Ἔλεξεν, ab ἰλίνω. Vide v. Ἐλίπανε, Ἐλίσσει, & Ἐλίσσων. KUSTER. Immo pro ἔπλεξεν, inserta unica litera, & accentu mutato, legendum puto, ἐπλεκτεν. Infra: Λίκνα. ἐπιλίξαντα, ἐφίλησε. Ex: Λικνα. σίτου, ἐπιλίξας, ἐπιτρίψας. Item: Λιξαδὲ. ἐπιλίξασδ. Λίξασθι. ἐπιλίξασθι.

6 Ἐλιθρεπτὸν.] Ex Hom. *Il.* Β. 776. sive *Cat.* ν. 283. ut *H. Valef.* notarat, & ante eum *H. Steph.* in *Ind.* quem vide. Schol. *l. c.* expl. οὐ ἴλῃ τηβεμμένον, ὅ ἐστι, φυσῶμον. Conf. Harpocr. v. Ἐλικώπιδα.

7. Ἐλεοῦζ.] Hom. *Il.* I. 215. ἐπὶ ἐλεοῦζε. quod (ab Apollon. in MS. Lex. citatum) supra vide, & apud Schol. Aristoph. *Equit.* ν. 152. Athen. l. IV. p. 173. A. Hom. Schol. *l. c.* ἐπὶ ἐλεοῦζε.] ἐπὶ τῷ μαγειρικῷ τραπέζιον. Δικαιόπολις, καὶ ὁ Ἐλεών. " Ἢ, ὅτι ἐξ ἐλαίου βωμὸν ὅταν πυκλοῦμαι ἢ μαγειρικὴ τράπεζα.

8. Λογῶν] Refertur λόγων, cum acuto in penult. Nam Λογὼς aliud est. Vid. infra.

9. Ἐξ ὕλης] Res suadet, legendum esse, ἐξ ἴλαγ. nam λόγοι, seu *vimina*, in *paludibus* crescunt, non in *montanis*. PALMER. ἴλαγ correxerat etiam *Jungerm.* ad Polluc. X. 301. p. 1276. & ante eum *H. Steph.* in *Ind.* At Cl. *Hemsterhusius* ad Poll. *l. c.* „ Quanquam illa emendatio non plane displiceat, in veteri tamen quodam Glossario Graeco eandem inveniſſe me lectionem [ὕλης] profiteor; quod, ut caute reu & consulto agamus, monet. Sane quod *Palmer.* inquit, λόγους vimina dici, quae in paludibus locis crescant, tanti non est, ut ideo mutare velim, ὕλης· nam vimina in quocunque provenerint loco, seu paludibus seu montano, proveniunt autem non minus in montibus quam in paludibus, λόγοι dicuntur a Graecis. „ Paullo post subjicit, „ retinetz lectione vulgata etymologiae rationem quaerendam esse in λαφύσσω. Scilicet Etymol. & Eustath. vocem illam a quibusdam tradunt διατακλίνω, " quod derivandum censeant ἀπὸ τοῦ ἐλεῖν καὶ λέγειν· ἐφ' ᾧ κατέλεξε τὰ ὁρία. Idem illud ἐλεῖν est λαμβάνειν. Hinc Itaque ἴλαι, *mensa coquinaria*, quod sit confecta e vimine, ἀπὸ λόγων ληφθεῖσαι ἐξ ὕλης. Hoc pacto defendi posse editam Hesychii lectionem ealstimo; quanquam, nisi me " fallit Glossarii MS. retinuisse auctoritas, haud dubitan- " ter me eruditissimorum hominum sententiae fuisse acce- " surum confiteor. &c. „

10. Ἐλαΐνων] Leg. ἰλαΐνων. SOPING.

11. Ἔλεῦν.] Vid. Aristoph. *Equit.* [ν. 152.] VALES. Ἔλεον Pollux p. 203. vocat *mensam theatri.* Vide locum, & Suid. & Etym. M. in ἐλεών. [p. 298.] IS. VOSS. Conf. Harpocrat. in v. Ἐλεοποιοῦν, Grav. ad Lucian. T. I. p. 961. & Hemsterh. ad cund. loc. p. 371. *Nov. Ed & Not.* penult.

12. Ἐκ ὕλης ἐστὶ.] Lege & distingue: ἐκ ὕλης, ἐστὶν. KUST. Conf. sup. in v. Ἐλαΐ. πάντα.

13. Ἐλεῶ· οἰκῖδ.] Hesiod. Ἔργ. [ν. 203.] Ἦμὶ ἴλαος .. Μύρτ. SOPINGIUS.

14. Ἢ ἴλας σωμ. τ.] Haec parum inter se convenient (& vox excidisse videtur) hoc modo restituenda: Ἐλεῶ· οἰκῖδ. † Ἐλεῶ· ἢ Ἔλος. συνδέσμου &c. Conf. Pluvorn. in Ἐλεῶ. BIEL. More suo ἐλεῶ nude proposuit Hesychius, quod si cum leni spiritu scribatur, Ἐλεῶ, est οἰκῖδ· cum spiritu aspero, Ἑλεῶ, est ἴλας, i. e. συνδέσμου τόπου, & maxime καθύδρου. Adeoque nihil porro mutaverim. Reliquit autem Hesych. ad locum Homeri *Il.* Δ. 483. ubi Schol. Ἀλεῶ·] ὕλαι. Ἐλᾶ· δὲ καλεῖται, ὁ ὁμαλὸς τῶν καθύδρων τόπος. Similiter ad *Il* O. 631. Ἔλεος·] ἴλης. " ἔστι, συμφυτὸς ἢ ὑγρὸς τόπος. Phavorin. Ἐλεῶ· οἰκῖδ. Ἐλεῶ δὲ διαστήμα, στρωμὴ, ἢ ἴλας τόπου ἢ καθύγρου. Ubi f. l. Ἢ ἰλώδης τ. ε. τ. vel, Ἢ ἴλας, τόπ. καὶ. τόπ. nisi ante τόπου excidcrit συνδέσμου, quod habet Hesych. Conser Etymol. M. & Phavor. v. Ἐλεινόδης. infra: Ἐλε. συνδέσμου τόπου.

15. Ἐλέπαιας.] An ad ἐλκεῖν, ἕλκαιας? GUYET. Empedocles apud Clem. Alex. [*Strom.* l. VI. p. 266. *Ed. Sylb* five 750. *Potr.*] - - - ᾗ αἱ ἀπὸ ἕλκεος ἰχθῦς. Athenaeus tamen & Laërt. legunt, ἅμαρυδ· ἰχθῦς. [Vid. *Not.* ad Clem.] SOPINGIUS. Leg. Ἐλέπιδες. IS. VOSS. Vid. G. J. Voſſ. *de Idol.* l. IV. c. 24. *sub fin.* ubi locum adfert ex Hippocrate, in quo φυκὶς & ἀλφὶς junguntur: quare alterum ex altero emendandum cenſet.

16. Βάπτου.] L. *Baptes.* IS. VOSS. Phavorin. εἶδος τι βάπτου. Suspicor excidisse aliquid ante βάπτου.

17. Ἐλεπόλεις.] Dicimus etiam ἀλεπόλεις, ἀπὸ τοῦ ἀλέσαι, τρῖψαι, & πόλις, *urbs.* ita enim legimus l. *Macrob. XIII. 13.* ἀλέπολιν. PERGER. Sed ἐλέπολιν habent ibi Edit. prater Rom. quae ἐλεπόλεις, ut Hesych. Vide ibi Drus. & Joseph. *B. Jud.* VI. 4. p. 383. *Ed. Hav.* Cyrill. Lex. MS. Ἐλεπόλεις, πόλεως πολιορκητικὰς μηχανήματα, οἱ κελοὶ, καὶ τὸ πόλεσιν ἐργάσασθαι. Conf. Etymol. M. & H. Steph. Thes. III. 472. Mox pro αἰωθεῖσι, duobus vocabulis reſcripsi: αἰὼ ἐκεῖσε.

18. Ἐλέπνευ] Forte leg. Ἔλεπτεν. Vid. v. Ἐλπήν, & Ἐλεπήνη. Infra: Λεκὸν. τύπτει. Conſer mox v. Ἐλέπαιας.

19. Ἐμαστίγουν] Leg. ἐμαστίγουν, ἀ μαστίγιον. KUST.

20. Ἐλεῦδε.] Agellius l. IV. c. XI. citat hunc versum Empedoclis.

Δειλοὶ, πάνδειλοι, ποδῶν ἀπὸ κύβεια ἴλεσθε.

Ita enim lego pro ἀλέσθαι, & reddo:

Vos miseri, miseri, a patribus fabducite dextras.

Patres apud Arnob. l. V. *contra Gent* p. 94. *Ed. Elmenh.* [p. 158. *Ed. Salm.*] dicuntur *testes*, quod sunt, ut Agellius dicit, οἱ τὸ κῖνει βωμὸν, τὸν αἰτίον ἢ κύριον, id est, *ad patrandum apti*, & *auctores prolificationis.* Nota autem, membrum esse in Arnobii loco: *Discidia partium sanguis fuit immensus.* Leg. *discidia patrum.* Abruptis enim testibus a vasis seminariis, non potest non immensus sanguis profluere. Idem l. VII. *proles* vocat verecundius, quos vulgotestes. p. 136. [172. *fin.*] LINDAN. Vid. Cl. van der Linden *Medicin. Physiolog.* VII. 3. p. 269. Apud Arnobium nihil immutaverim: phrasis enim usitata est. Nec ἴλεσθε placet, pro ἴλεῖτε, at vel. Ed, sive potius ἴχνεσ, quod exhibet *Ed. Gronov.* apud Gellium, nulla alterius lectionis mentione facta. Favet quoque τῷ ἴχνει Callimachi locus paullo ante a Gellio sodictus, & notissimum Pythagorae symbolum, quod egregie nuper explicuit Vir Doctus in *Misc. Obs.* VI. 2. p. 417.—451. Pertinere autem videtur Hesychii glossa ad illud Homeri: Νεῦ ἢ ὄφρον ἴλασθε &c. *Il.* Η. 370. Σ. 298. Cl. *Wesse (in literis)* videre jubebat Schol. Sopbocl. p. 398. ad

'Ελίπαιον [1]. ἔπαιον, ἐπάταξον.
'Ελετὸ. ληϊτὸν [2], αἰρετόν.
'Ελίτλω [3]. εἶλον, ἔλαβον. ἀπέκτειναν. διὰ τῶν.
"Ελετο [4]. ἔλαβεν, ἀφείλετο.
'Ελεύθεροι αἶγες χέρσον [5]. τοῦτο παροιμιωδῶς ἐλέγετο, ἐπὶ τῶν ἀκαλλωπίστων.
'Ελεύθερον ἦμαρ [6]. τὸν ἐλεύθερον. θεοφεγγῆ.
'Ελευθέριος [7] Ζεύς. τὸν Μίδαν [8] ἐπιορκήσαντες ἱδρύσαντο ὁ Ἐλευθέριον Δία. τοῦτον δὲ ἔνιοι ὁ Σωτῆρα [9] φασι. πρῶτον δὲ ὁ μὲν Συρακούσιος, ὁ δὲ Ταραντῖνος [10], ὁ δὲ Πλαταιεὺς [11], καὶ ὁ Καίσιος [12], ὁ Ἐλευθέριος Ζεύς.
'Ελεύθερον [13] ὕδωρ. ὁ Ἄργος πρὸς τὴν συναγωγὴν [14] πίνειν χρήσιμον, ἐλευθερίαν τῆς οἰκετῶν. ἀφ' οὗ καὶ ὁ Κέφαλος κίνα παῖδα ἀφιέναι καὶ ἐλευθεροῦσθαι.
'Ελεύθερος. Διόνυσος ὁ Ἀθηναῖος, καὶ ὁ Ἐλευθεραῖς [15].
'Ελευθεροστομῶ [16]. παῤῥησιάζομαι.
'Ελεύσεται [17]. ἀφίξεται.
'Ελεύω. ἔρχομαι. Εἰλίθυια [18].
'Ελευσῖνα [19]. ἀγὰν θυμελικὸς, ἀγόμενος Δήμη-

1. Ἐλίπαιον.] Vide Io Ἀστρολ. IS. VOSS. An corruptum ex 'Ἔλαιον quod supra vide.
2. 'Ἐλετὸ. λητὸν.] L. λεῖον. STEPH. 'Ἐλεῖν. λεῖν. Cyrill. Vid. Suid. & sup. in 'Ἔλαιον. IS. VOSS. Ἀεῖν conflexit etiam *Kuster* ad Suid. in v. 'Ἀγυιεῖ. λεῖ. ubi priores Edd. male λεῖ, eodem errore. Schol. Hom. ad *Il.* I. 409 'Ἐλεῖτο. (fic enim ſcrib. cum adſpiratione) λεῖτο. Quod recepi.
3. 'Ἐλίτλω.] Hom. *Il.* E. 576. & H. 8. ubi Schol. εἶλον. ἀπέκτειναν. ut *h. l.*
4. "Ελετο.] Hom. *Il.* I. 368. ubi Schol. ἀφείλετο. Conf. ſup. v. Αἴλετο.
5. 'Ελεύθερα αἶγες ἀφέσεων τῶν, &c.] Diſtinguo: 'Ἐλεύθερα αἶγες ἀφέσεων τῶν πάντων &c. ut Ed. Hag. Diogenian. *Prov.* IV. 47. explicat: ἐπὶ τῶν ἄκρως ἀκαλλωπίστων. Zenob. III. 69. ἐπὶ τῶν ἄκρως τοῖς, ὁ καιρὸς, ἀτακτουμένων. Sic & Suidas. Hinc mox pro ἐπὶ τῶν ἀκαλλωπίστων, *D. Heinſ.* legit: ἐπὶ καιρῶν τῶν ἀκαλλωπίστων. *Kuſter.* ἀκαλλωπίστων. Neuter male. Vide tamen, num inſerta unica litera lucis legi queat: ἐπὶ τῶν ἀκαλλωπίστων. De origine vocis ἐλεύθερος, vide elegant. Menag. ad D. Laërt. VII. 121.
6. 'Ελεύθερον ἦμαρ.] Hom. *Il.* Z. 455.
7. 'Ελεύθερος Ζεύς.] Vid. Harpocrat. & Meurſ. *Grat. Fer.* p. 103 [v. 'Ἐλεύθερα.] SCHR. Conf. quod *Ceram. geniu.* p. 9 12. Suid. Etymol. M. & ſup. in v. Βασιλεὺς τοῦ. Adde Schol. Pindar. in *Olymp* XII. 1.
8. Τὸν Μίδαν ἐπιορκήσαντες &c.] Ἀντὶ, ut arbitror, οἱ Ἀθηναῖοι. Eſt autem hæc, quem refert, Didymi opinio. Alter Hyperides. [Vid. Harpocr.] HEINS. Locus eſt mutilus, quem ſic ſuppleverim: Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν δικάσαντα ἢ Μίδαν ἐπιορκήσαντα, &c. Sane nomen *Athenienſium* hic excidiſſe, diſcere licet vel ex Harpocrat. v. 'Ἐλεύθερος. KUST.
9. Σωτῆρα.] Vid. inf. v. Σωτῆρ.
10. Ταραντῖνος.] Vid. inf. v. 'Ἐλεύθ, poſt Σκιλουρεῖος, & Joan. Juvenis *Lexic. Tarentin.* ubi male 'Ἐλεύθ. pingitur, addita ratione (ne vitium typographicum putes) ὃ ἀσπιρατον ἦν ἀντὶ τοῦ ἑ ἐγράφετο. Ἐλεύθ. KUST.
11. 'Ὁ Πλαταιεύς.] Vid. Ariſtid. *Orat. Leuctr.* IV. T. II. p. 193. *Ed. Canter.* Plutarch. in *Ariſtid.* p. 331. *init.* Strab. I. IX. p. 412. ibique Caſaub. & Pauſan. *Boeot.* I. IX. c. 2. p. 715.
12. 'Ὁ Καίσιος.] L. Καίσιος. PALMER. Conf. Stepb. v. Κάρυα, ibique Berkel.
13. 'Ελεύθερον, οὗ δὲ &c.] Conjunxi, 'Ελεύθερον ὕδωρ, ut Ed. Hag. Pauſan. L. II. *Corinth.* c. 17. p. 147. ὕδωρ 'Ἐλεύθερον.
14. Ἀπὸ τῆς συναγωγῆς] L. συμβολὰς. *ex conjectura.* PERGER. Corruptum videtur, & pro eo legendum Κυνὸς σῆρος. Fontem enim, ex quo Argis ſervi manuiniſſi bibere ſolebant, appellatum fuiſſe Κυνὸς σῆρος, καὶ ἐν κυνὸς, i. e. à cane, teſtatur Euſtath. ad *Odyſſ.* N. *ſub fin.* Vide etiam Caſaub. ad Athen. III. 34. *in fin.* KUST. συναγωγὰς corrigit *Ex. Spanhem.* ad Callim. p. 582. Phavorin. συναγωγίου.
15. 'Ἐλευθεραῖς.] Reſcripſi 'Ἐλευθερεῦσι, ut Pauſan. L. I. p. 93. Dicitur enim 'Ἐλευθεραῖ, cum accentu in fine.
16. 'Ἐλευθεροστομῶ.] Æſchyl. p. 16. [*Prometh.* ϒ. 180.] SCHR. Eurip. *Andromach.* ϒ. 153. Synef. de *Regno* p. 2. *in fin.* Euſeb. *de Mart. Paleſt.* c. 4. p. 324. C.
17. 'Ἐλεύσεται.] Reſpicit locum *Act. Apoſt.* VII. 52. οὐκ ἐλεύσεται ὁ θεὸς.

μητρὶ, ἔνθα Λάκωσι [20]. καὶ ὁ Σικελίᾳ πρῶτος Ἄρτεμις, καὶ Ζεὺς Ἐλευσίνιος, παρ' Ἴωσιν.
'Ελευσῖνα. εἶσω.
'Ελίσσομαι. ἔρχομαι, ἐπανέρχομαι.
'Ελεφαίρειν [21]. ἀπατᾶν.
'Ελεφαίρεται. ἐξαπατᾶται. βλάπτεται. ἀδικεῖται.
'Ελεφαντίασις [22]. ἀδικία. λέπρας.
'Ελέφαται. τὸ ἐλεφάντινον ἔπιπλον.

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ [23] ——

Οἵ δὲ, λθκὰ ἔεια. καὶ ῥυτὸν, ᾧπερ χάλκεον [24]. Ἔνια δὲ, καὶ τοὺς ἐδόντας. καὶ τὸ σκαμβὸν πόδος [25].
'Ελεφάντινα [26]. λθκά.
'Ελεφῆναι. ἀπατῆσαι.
'Ελεφρία. ἢ βάψαι ἢ βλίψαι [27].
Ελεφηρεμένος [28]. βλάψας. ἀφανισθέντος.
'Ελέχθη. κεκλαυμένη.
'Ελέχιον [29]. ἐξηλεγμένον.
'Ελθοῖεν [30]. ἔρχοιντο.

18. 'Ελεύω. ἔρχομαι. † Εἰλίθυια. 'Ἐλεύσεται &c.] Scrib. 'Ελεύθω. ἔρχομαι, Εἰλείθυια. Nam Pinderus 'Ἐλεύθω dixit, pro εἰλείθυια. [Olymp VI. 72.] SOPINGIUS. Scrib. 'Ἐλεύθω. ἔρχομαι. † 'Ἐλεύθ. εἰλείθυια. † 'Ἐλεύσεται. ἀγὰν δ' MEURS. *Attic. Lect.* III. 20 p. 146. Vid. ſup. v. Εἰλείθυια, &c. Recte *Meurſius*, conſentiente *Perſonio* in Synef. p. 29. & *Feſto*. Magis tamen placet *Scaligius*, ut 'Ἐλεύθω, & 'Ἐλεύθω, ſub illidem literis reſpexerit Heſych. more ſuo Coof. Rigalt. ad Artemidor. p. 54. H. Steph. *Theſ.* I. 1179. & inf. poſt v. Σκιλουρεῖον. Similiter plane *Kuſterus*: „ Pro „ εἰλείθυια ſcrib. εἰλείθυα, ſive εἰλείθυα, & coniecte cum „ præcedentibus. Nam ἐλεύθω, paroxytonon, eſt ἔρχομαι; „ at 'Ἐλεύθ, oxytonon, eſt eadem quæ εἰλείθυια. Vid. inf. „ v. Ἐκλυτεμένη „
19. 'Ελεύσινα.] Vid. Brodæi *Miſcell.* IX. 24. Meurſ. *Eleuſ.* p. 96. SCHR.
20. Λακωσὶν.] Neſcio an melius ſit, τοῖς Σικελοῖς. PETAV. In Synef. p. 29.
21. 'Ελεφαίρειν.] Vid. H. Steph. *Ind.* & inf. v. 'Ελεφῆναι, & ſeqq.
22. 'Ελεφαντίασις.] Potius 'Ελεφαίρει, ob ἐλεφαίρεται, nocante etiam *Kuſtero*.
23. 'Ελεφαντίνη [sic.] Symmach. *Deuter.* XXVIII. 27. BIEL. Vide mox v. 'Ελεφάντινα, in fine.
24. Ὡς δ' ὅτε &c.] Sunt verba Homeri *Il.* Δ. 141. ubi ſimiliter Schol.
25. Τοὺς πρὸς χέρα χηλοὺς.] Euſtath. ad Hom. *Il.* Φ. p. 1286. 28. Διφίλου· Τοὺς χηλοὺς δύο χέρας, ὡς φησὶ Διόφαντος. Καὶ σημειοῦται, τὰ Τοῦς, εἰρῆσθαι ἀφαιρετικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐδόντας. Καὶ σημειοῦται, τὰ Τοῦς, εἰρῆσθαι ἀφαιρετικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐδόντας, ὡς καὶ Ἔλεφας, ἐπὶ μόνου λέγεται, φησὶ, χηλοὺς χέρας. Ὅθεν ἡμῖν παντελῶς ἀδόκ. Ἔλεφας. Hauſit illa ex Athen. I. XI. qui p. 468. *fin.* Damoxeno tribuit poſterius exemplum; prius p. 497. *init.* non Diphilo, ſed Epinico aſcribit. Uterque Poëta Ἐλέφαντος ποιητὴς memlnit.
26. Ἐκφαίνει πυθόμενος.] Quod modo Ἐλεφαντίζει.
27. Ἐλεφάντινα.] Vid. *Pſ.* XLIV. (XLV.) 8. & Hom. *Il.* E. 583.
28. 'Ελεφρία. ἢ βάψαι. ἢ βλίψαι.] L. βλάψαι. Βλίψαι ἢ Ἐλεφρία. An ab Ἔλεφας, ἐλεφαίρω? IS. VOSS. Forte legend. Ἐλεφρία. ἢ βλάψαι. ἢ βλάπτειν. Nam Illud βλίψαι prorſus mihi ſuſpectum eſt. Scio quidem, Ἔλεφας (quod ad Ἐλεφρία alludere videtur) ab Etymologo exponi, βλίφαρον prorſus ſed apud eum legendum eſſe βλάφαρον, ſenſus omnino ſundet. Quod ſi verò τὸ βλίφαρον hic recte ſe habet, erit correctio vocis Ἐλεφρία, quæ forte apud Scriptorem quemdam vitioſe ſcripta fuerat pro Βλίφαρα. Nam ſolet interdum Heſychius veram lectionem vitioſa ſubjungere; ut oſtendimus ſup. ad v. Ἀκκαλιφόν, poſt Ἀμολγὸς. KUST. Conf. H. Steph. *Ind.* v. Ἔλεφας, & inf. *Not.* ad eam voc. βλάψας.
29. 'Ελεφηρεμένος.] Hom. *Il.* ϒ. 388. Schol. δ' ἀπάτησε βλάψας.
30. 'Ελίσσεται.] Scrib. 'Ελίσσεται, & ſup. 'Ελίσσ, pro 'Ελίσσ IS. VOSS. Forte, inſerta unica litera, ſcribend. 'Ελισσόμενον, pro ἐλισσόμενον, i. e. ἐξελισσόμενον. Paſſim enim Heſych. vocabula ſine augmento proponit. Apud Hom. *Il.* I. 335. eſt quidem ἐλίσσεται in quibuſdam Codd. (quod & Cyrill. Lex. MS. adgnoſcit) ſed eo ſenſu quo præced. v. ἐλίσσεται. Quare alii ἐλίσσεται legunt ibi.
31. 'Ελθοῖεν.] Loco alieno. An 'Ελθοῖντο? Vid. ſup. v. Βρυσῖαι, ante v. Βρύτιος.

"Ελεψε [1]. ἐλέπισεν.
Ἑλεών [2]. πόλις ἡ Βοιωτίας. καὶ Θάμυρις, ὃν ἔπεισε Σκυθίλλης κελεῦσαι.
Ἐλεώτερον. ἐλευθέρου.
"Ελη [3]. σύνδεσμος τόπου.
Ἐληίζοντο. διηρπάζοντο.
Ἐλήισατο [4]. ἡχμαλώτισεν. Διήρπασεν, ἀφείλατο, ἐλήστευσεν.
Ἐληϊσθη [5]. ἐληστεύθη.
Ἑλληλακόπις [6]. Διαπερᾶσαι τις, ὀδεύσαντος.
Ἑλληλάμβυον [7] ἠλασμένον.
Ἐλήλατο [8]. ἐλήλασεν. ἢ ἤδεισται. ἢ πεπεύσηται.
Ἐλήλαϛ [9]. συνέχῃ. πεπεύσῃ.
"Ελησαν. ἐπαύσαντο.
"Ελῃ [10]. περάσῃ.
Ἐλθέμεν. ἐλθεῖν.
Ἐλθετῶς [11]. ἀντὶ τοῦ, ἐλθέ. Σαλαμῖνος.
"Ελθητον [12]. ἔλθητε. δικαίως.
Ἐλθόσα. ἀπελθόσα.
Ἐλιάνθη [13]. ἐχλιάνθη.
Ἐλίασεν [14]. ἐτίναξεν.
Ἐλιάδη [15]. ἐκλίθη, ἐφάρη, ἔφυγεν. ἄλεσθαι. ἔπεσεν [16]. ἀπεχωρίσθη.
Ἐλιβόζυς [17]. ἄμπελός τις μέλαινα.
"Ελυγεν [18]. ἄλισθεν.

Ἐλίζασεν [19]. ὀξὺ ἀπέδωσεν.
Ἑλυγεύς [20]. Διόνυσος, ὁ Σάμιος.
Ἐλίῤῥαϛα [21]. ψέλλια.
Ἐλυγρὸν [22]. ὑγρόν.
Ἐλιθὺς [23]. Ζεύς, ὁ Θέβαις.
Ἕλικα [24] κύκλον. σύριγγα. ἢ δακτύλιον. ἢ τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια.
"Ελικας [25]. ἑλικοπερᾶντας, ἕλικτροπῆ τὰ κέρατα ἔχοντας.
Ἕλικες. ἢ ἀμπέλου τὰ ὁμματώδη [26]. ἢ σύριγγα ἢ ψέλλια. ἢ δακτύλιοι. ἢ ἑλίῤῥαϛα.
Ἑλίκη [27]. πόλις ἐν Ἀχαΐᾳ, ἣ ἡ Ποσειδῶν πρώτη, ᾗ ἡ ἰτέα [28]. πιεῖν, ἢ σπέρμα τοῦ ἰσοκυάμου.
Ἑλικοειδῶν [29]. κυκλοειδῆς συστροφή.
"Ελικι. κλῆμα ἢ ἀμπέλου [30].
Ἑλικοκλέφαρον [31]. κεκλικλέφαρον.
Ἑλικοειδῶς. κυκλοειδῶς.
Ἕλικας βοῦς [32]. ἅτινα ἀπὸ τῆς κεφάλης, ἢ ἀπὸ τῆς ποδῶν ἑλικοειδεῖς. Ἑλικὸν γὰρ, τὸ συστρεμμένον.
Ἑλικεῖ [33]. οἱ ἀσφαδελοί.
Ἑλικών. ὀφθὸν [34]. καὶ μέλαν [35]. θέρμης [36].
"Ελικα βοὸς ἀμφὶ φονῆσι [37]. θέλ βοὸς φόνος χαμάθεν [38].

[1] "Ελεψε.] Conf. v. Ἐκλύφη, & Ἐλίπεν. Vid. Hom. *Il.* A. 236.
[2] Ἑλεών.] Hom. *Il.* B. 500. K. 266. Ad feqq. conf. v. Σκυθίλλης.
[3] "Ελη.] *Exod.* VII. 19. Jef. XXXV. 7. BIEL. Vid. fup. v. Ἕλη. inf. v. Ἔλῃ.
[4] Ἐλήισατο.] Ἐληΐζω Cyrill. IS. VOSS. Ordo & feries literarum expoſtulare videtur, Ἐλείσατο, aut Ἐλήσατο, ut eſt apud Eurip. in *Troaſ* v. 866. WESSELING *Probab.* p. 41. Similiter *Kuſter.* eſt, „ex ſerie liter. ſcribendum eſſe Ἐλήσατο, id eſt, ἐλείσατο, à λείζομαι.„ Recepi Ἐλήισατο, ut habet Cyrill. Lex. MS. Conf. ſup. v. Ἐλείσατο. Ut enim ι & η, ſic etiam ε & αι ſæpe confunduntur. Vid. *Not.* in v. Ἀνωτερικὸν.
[5] Ἐληϊσθη.] Ita male Ed. Schr. pro Ἐλείσθη, quod eſt in ceteris.
[6] Ἑλληλακόπις.] Reſpicit locum D. Joan. *Euang.* VI. 19. Ἐληλακότες ὡς ὡς σταδίους εἰκοσιπέντε &c.
[7] Ἑλληλάμβυον.] Vid. inf. v. ἐπιλάμβυ.
[8] Ἐλήλατο. Hom. *Il.* Δ. 135. ubi ſequitur ἰφθιμοτο, quod Schol. expl. ἤδεισται: quomodo forte & mox pro ἤδεισαι legendum: etſi nihil muto.
[9] Ἐλήλαϛ.] Hom. *Il.* Π. 518.
[10] "Ελθητον ἐλθέτης, &c.] Diſtinxi: ἐλθέτω. † Ἐλθετῶς. &c. Sic & Ed. Hag.
[11] "Ελθητον.] Hom. *Il.* K. 444.
[12] Ἐλιάνθη, ἐχλιάνθη.] Sic λιαίνω, pro χλιαίνω, (ſuf.) & λίασμα, pro χλίασμα. A χλιαίνω.
[13] Ἐλίασεν.] Idem quod Ἐπιλάζω. IS. VOSS. A πιάζω. Vid. Inf. v. Λιάζῃ, & Ἐπιλιάζω. KUST.
[14] Ἐλιάδη.] Vid. Apollon. Schol. p. 281. IS. VOSS. Eurip. *Hecub.* p. 13. ſ. 100. [Vid. ibi Schol.] SCHR. Lex. Reg. MS. Ἐλιάδη. ἐξέπεσεν. Vid. ſup. v. Ἀλιάδη, inf. v. Λιάδη.
[15] Ἐτιλλο.] Pertinet ad Ἐλίδω, vel Ἐλύδω, quas voces habes infra cum eadem interpretatione. Vide etiam vocem Ἠλίδη. KUST. Reſpexit ad Hom. *Il.* O. 543. . . . σφῶϊν ἐλιάδον. i. e. ἐτίλλον.
[16] Ἐλιβόζυς.] Ab ἕλος, ἑλεὸς, ἕλιος, ἕλις, Ἐλιβόστης. GUYET. Scribe Ἐλίβοστος. Nam ἑλὶ, & ἑλεὸν, lignificabat olim τὸ μέλαν, teſte Etymologo v. Ἐλείωσις. Infra: Ἐλαιοῦν. . . . μέλαν. Conf. v. Ἐλεὸν. μέλαν. Et: Ἔλαιον. ἄμπελος μέλαινα. Vide & in v. Ἐλίνη.
[17] Ἔλαψο.] L. Ἔλαξο. IS. VOSS. An pro Ἔλαψο? Sed conf. v. Ἐλάδη.
[18] Ἐλύγαινον.] L. Ἐλίγαινον. IS. VOSS. RULÆUS. Certiſſime legendum Ἐλίγαινον, a λυγὸς, quod & ſeries poſtulat. Eſt ex Hom. *Il.* K. 684. ubi al. λύγαινον, quod infra. Idem monuit Cl. *Kuſter.* & *Valken.* in *Miſc. Obſ.* VIII. 1. p. 156. addenda, ſimili errore infra ſcribi Ἐγκλίναζε, pro Ἐγκλίνασε. Vide ibi.
[19] Ἐλαγύος.] L. Ἐλιγύος. IS. VOSS.
[20] Ἐλεύσιος.] Vid. inf. in v. Ἔλαιος.
[21] Ἐλίῤῥαϛα.] Forte ad ΙΑΘ. GUYET. An corruptum ex Ἐπιγγραϛ?
[22] Ἐλαιὸς.] Conf. v. Ἐλαιὸς.
[23] Ἔλικα.] Vide v. Ἔλικες. & Ἔλξ. Forte diſtinguendum poſt Ἔλικα.
[24] Ἔλικας.] Loquitur de *hebus cornuis*, quos & Heſiod.

Ἔργ. v. 452. ubi vid. Cel. Grav. Confer mox v. Ἔλικας βοῦς, & inf. v. Κλιὰς βοῦς.
[25] Ἕλικες. . . . ὁμματώδη.] An τὰ ὁμματώδη non de oculis vitis fortaſſe dici poſſit. G. Az πεπατώδη. Vid. Euſtath. M. *Il.* p. 866. [905. 44. & inf. in v. Ἑλίκων.] Sed nihil mutandum. IS. VOSS. Lego κεκαπατώδη. Vide mox v. Ἕλικες. KUST. Ad feqq. conf. v. Ἐκλίμασε. Ἕλικα αὐλὸν. Γραῦς ἕλικας, &c. Vid. & in v. πλοκάμους, & Ἐλικτροπῆ. Adde Euſtath. p. 1150. 20. & 1394. 41.
[26] Ἑλίκη.] Vid. Strab. [L. I.] p. 59 SCHR. Hom. *Il.* B. 575. Et Ἑλίκῃ pro Ἔλικα apud Hom. *Hymn. in Neptun.* ſ. 3. legit, B. Martin. *Var. Lect.* III. 4. p. 58. quod minus probo. Vide omnino Schol. Hom. ad *Il.* Υ. 404. ubi differentiam inter Ἑλίκη & Ἔλικα docet, addens: Ἑλίκη δὲ, πόλις Ἀχαΐας, ἐν ᾗ ἱερὸν Ποσειδῶνος.
[27] Ἰτέας.] Ita ab Arcadibus τὴν ἰτέαν dici, notat Theophraſt. L. III. *de Hiſt. Plant.* c. 14. [13. *fin.*] Aliud eſt ἰτέαν Ariſtot. *L. de Part. Anim.* IV. c. 5. ubi opponitur ἰτέᾳ τῇ πυθμένι. HEINS. Conf. H. Steph. *Ind.*
[28] Ἑλικοειδῶν.] L. Ἑλικοειδὴς. IS. VOSS.
[29] Ἕλικι. κλῆμα ἢ ἀμπέλου.] *Gen.* XLIX. 11. Δεσμεύων . . τῇ ἕλικι τὸν πῶλον &c. Lege igitur ἀμπέλῳ. SOPING. HEINS. Vel ἀμπέλου. G Vid. *Gen.* XLIX. & Hippolyt. *de Antichr.* p. 16. VERW. Fruſtra fortaſſe ſana ſcriptura in *Notis* ſollicitata eſt. Tangit locum *Gen.* XLIX. 11. Δεσμεύων ὀφθὸν ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ, καὶ τῇ ἕλικι τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ. Vocabulum πρέπω, quod huc loci ἕλικα, alibi ἄμπελον ſunt interpretati. Vide hoc ipſum vocabulum apud Heſych. exſ. ἐλικὶ ἀμπέλῳ. *Pampinus. Clavicula. Cirinhi.* VALKEN. in *Gloſſ. S. ex Heſych.* p. 13 Lege cum *Soping.* κλῆμα ἀμπέλου. Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἕλικι. κλῆμα ἀμπέλου ἀπαλὸν καὶ νεόν. Reſpicitur *Gen.* XLIX. 11. BIEL. Supra: Ἑλικοειδῆ. Reſpicitur *Gen.* XLIX. 11. BIEL. Supra: Ἑλικοειδῆ. ἐλικὶ ἀμπέλου τὰ ἢ ἀμπέλων. Pejſime diſtinctio poſt κλῆμα adparet. Recte ſic Ed. Schrev., quæ alios fefellifſe videtur. Quare recepi, κλῆμα ἀμπέλου.
[30] Ἕλικι. κλῆμα ἀμπέλου.] Hæc interpretatio eſt nimis vaga. Nam multa ſupercilia ſunt pulchra, quæ non ſunt ἕλικες [l. ἑλικὰ] id eſt, curva. Ergo interpretandum erat ἕλικες ἑλικοειδεῖς. id eſt, *quæ ſupercilia curvata*, ſeu arcuata ſunt. Euſtath. ad *Il.* A. p. 43. 1. Vox ipſa legitur in Pindar. *Pyth. Ode* IV. ſ. 305. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 274. Eſt epithetoo Veneris. Vid. Phavor. v. Ἐλικοβλέφαρος. Conf. mox v. Ἐλικοειδῶν. & paullo poſt v. Ἑλίκωπος.
[31] Ἑλικοβλέφαρον.] Vid. Brod. in Eurip. *Bacch.* p. 61. VERW. Vide Hom. Schol. *Il.* Φ. 448. & ſup. v. Ἕλικας βοῦς. Conf. Etym. M. v. ΟΒΛΟ.
[32] Ἕλικας.] Sup. Γλαυκ. ἀσφάλα.
[33] Ὀφθὸν.] Imo potius ἐπὶ ὀφθὸν, i. e. *curvum*. KUST.
[34] Μέλαν.] Vid. ill. Bentlejum 2d Callim. *Fragm* CCIC
[35] Πεφρικὼς.] L. πρὸ ὀφθοῦ. IS. VOSS.
[36] Ἕλικα βοὸς ἀμφὶ φονῆσι.] Sunt verba Hom. *Il.* Ο. 633. ut notavit etiam *Kuſt.* & *Valken.* in *Miſc. Obſ.* VIII. 1. p. 156. Vide ibi Schol. & modo v. Ἔλικας βοῦς.
[37] Περὶ β. φόνος κεκλῆσθαι.] Quid ſi legerem: ὀφὶ βοὸς φονῆ

Ἑλικτά [1]. φριλά, σκαμβά.
Ἑλικώπιν ἀμφὶ ἄνακτα [2].
Ἑλίκωπας [3]. βλοφύλαμμους.
Ἑλίκωπες. ἑλίττειχες.
Ἑλικώπιδα. θλίφβαλμον. θλυδῆ.
Ἑλικτῆρες [4]. ὠσπα.
Ἑλικτοτέρεα. πολυπλόκους.
Ἑλίκων [5]. ἀπὸ χειρὸς ἥμια τὸ φερόμενον ὡς τῷ ἀτρέκτῳ ὅπῃ τ' γῆι.
Ἑλικώπα. μυσπὶ ἀς Ἑλίκωπας [6] πλοκάμους, ἀντὶ τοῦ, ἑλικῆς.
Ἑλίκωπες, μελανόφθαλμοι. ἢ ἑλικοὶ χι τερσοψιν, ἀναικλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα. ἢ περιφερῆς τὰ πρόσωπα.
Ἑλικώπῳ [7]. θλοφθάλμῳ.
Ἐλελίχθαι [8]. συστρέφηται.
Ἑλίμαρ [9]. κέχρηται ὅμοιον.
Ἑλίπη. ἡ μελίπη [10], ὑπὸ Λακώνων.
Ἑλιπόδεν [11]. χαλάζειν, λήγειν, ἐκπεσεῖν, ἀναπαύεσθαι, φασγάνεσθαι [12], ἢ ἀφιστεῖσθαι.
Ἑλυσίμῳ [13]. Ζεύς, ὁ Κυρήνη.
Ἑλιτύπων. ἀναπαυσμῷ.
Ἕλιξ [14]. νῶτον. χαλός. μέλας [15]. καὶ ὁ αἰγίλωψ [16]. καὶ ἡ κεφάγκεφος. καὶ ἡ ἀναγλυφὴ, καθὼς τοῖς ἀρχιτέκτοσι. καὶ ὁ χαρτὸς [17]. καὶ φιλλύρα. καὶ τοῦ ὠτὸς ἡ θέσις. καὶ δεσμός τις. ἢ τύλιγμα [18]. ἢ σφόγκλησις [19].
Ἑλιξάμῳ. ὑπτιάσεις.
Ἑλίξας. λίξας [20]. κάμψας, στρέψας.
Ἑλιξίπερμ [21]. φυλλόπερμος.
Ἑλίπανας [22]. ἤλειψας. ἐφαίδρυνας. πλουσίους ἐποίησας.
Ἑλιπαρῆ. ἠξίει, ἐκολάκευε, παρεκάλει.
Ἑλιπαρῶν. ὁμοίως.
Ἑλιπίτη. ὁ Ἑμπὼν [23] πόλεμος.
Ἑλιττὸν [24]. ὑπτιομιλικῶς ἠδύν.
Ἕλις [25]. μόνῳ καὶ ὅλῳ.
Ἑλισυὸς [26]. ἥσυχος.
Ἑλισσὰς [27]. ἑλίξας ἑαυτόν.
Ἑλίστῃ. πλέκῃ
Ἑλίσθη [28]. ἔπεσεν.
Ἑλίσσετο. παρεκάλει, ἐδέετο.
Ἑλίσσεσθ. φρέφεσθ.
Ἑλισσομένη ἢ πλεκτὴν [29].
Ἑλισσομένῳ. εἰλουμένῳ.
Ἑλίσσων. πλέκων [30]. φλοιόμῳ [31], οὐκ ἐπὶ ἀλόης

φύσις κινήσεως. Schol. *l. c.* ἢ ἐπὶ ἀγορᾶς βοὸς, ἢ ἴσως ἢ μὴ ἀκριβῶς. VALKENAER *l. d.*

1. Ἑλικτὰ.] *Levit.* Vi. 21. BIEL. Vid. Schol. Theocrit. *Idyll* A. 129.

2 Ἑλίκωπιν. ἀμφὶ ἄνακτα.] *Il.* Υ. Sed desunt quædam. SOPINGIUS. Locus mutilus. Non exponit Hesychius. Præterea non distinguendum, sed asteriſco notandum erat. Locus, quem respicit, est *Il.* Υ. Per ἄνακτα autem Ἐκάτην, quicquid de Apolline Græci interpretes referant, intelligitur, meo quidem judicio, *Neptunus* Herodot. L. I. [c. 148.] Τὸ δὲ Ποσειδέων ὅτι τῷ Μυκήνῃ χόρῳ ἔφη, - - - ποιῆ ἐξαπατήσαντα Ποσειδέων Ἑλικώπιν. HEINS. Sunt verba Homeri *Il.* Υ. 404. quibus designatur *Neptunus*, sic dictus ab Ἑλίκη, urbe Achajæ. Vide ibi Schol. nec non paulo ante v. Ἑλίκη. KUST. Est hemistichium sine interpretatione; cujusmodi plura in hoc Lexico. Vid. inf. v. Παρμενίδου. Corrige Scheri *Ind. Hom.* ubi male Π. pro Υ. quod alios decepit.

3. Ἑλίκωπας.] Hom. *Il.* Γ. 234 Conf. Schol. ad *Il.* A. 389. & sup. v. Ἀλεξάνδρῳ, inf. v. Ἑκάεργος, & v. seq. Ἑκαέργοιο, ex Hom. *Il.* A 98. ubi vide Schol.

4. Ἑλικτῆρες.] Vid. Hæmocrat. SCHR. Conf. Suid. qui Ἑκ. & sup v. διλκτῆρες, item v. Ἕλκεις, &c.

5. Ἑλίκων.] *Filum quod manu è colo ducitur, fusoque tortum & circumactum in terram defertur* nimirum πρὸς τὸ ἑλίσσειν, quomam netur fuso torto ac circumacto manu. H. STEPH. *Ind.* Mihi videtur Ἑλίκων ὁλκὸς ἔρ. Poëtæ dictum: reliqua, τὸ φ &c. interpretatio. REISK.

6. Μυσπὸν αἱ ἑλίκωπαι πλοκάμους ἀντὶ τοῦ ἑλίκας.] Legg & distingue: μυσπὸν. ἡ Ἑλίκωπαι, ἀντὶ τοῦ, πλοκάμους ἑλικας ἔχούσας. i. e. *crines plexos & intortos habentes.* Et sensus, & series literarum emendationi huic favent. Saltem ἑλίκωπαι nihil commune habet cum Ἑλικώπιν. KUST. Subjiciendum videtur vocl seq. aut sup. post v. Ἑλίκωπες. ἀλ. Præcessisse enim aliquid, indicat particula ὡς. Passim Hom. ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ, *Il.* Γ. 234. &c. Cetcrum pro ἑλίκας refcripti ἑλικῶς.

7. Ἑλικώπῳ. *Dimer.*] Sonat potius, *Volubiles habenti oculos.* H. STEPH. *Ind.* Vid. sup. v. Ἑλίκωπαι, ibique *Not.*

8. Ἐλελίχθαι.] L. ἐλελίχθαι, ἢ λελίχθαι, pro λελίζω, id est, ἑλελίζω. IS. VOSS. Nihil muto. Alienam sedem vox occupat. Vide sup. v. Ἐλελίχθαι, & *Not.* ibi.

9. Ἑλίμαρ.] Glossa Laconica. Vid. sup. v. Ἔραρ, inf. v. Ἔαρμοι, & v. Ἔαρ.

10. Μελίπη.] L. μελίνη. SOPING. Eidem connectenda videbatur glossa præc. comparato Hesychio in v. Κέλσῃ. Vid. sup. v. Ἐλίκη, pro μοίλικι. An vero legendum μελίκης? Vide *Not.* in v. Ἐλίσσῃς.

11 Ἑλιπόδεν.] Vide Ἐκδοκεῖ. STEPH. Æsch. p. 8. [*Prom.* ν. 53.] SCHR. Leg. Ἐλαυνόν, & mox Ἐλαυνον. Vid. Etym. M. & Suid. in Ἐλαυνει, & in Ἀπαλὸν. IS. VOSS. Conf. sup v. Ἐλαυνων. KUST. Herodot. I. 67. ἐλαυνον. BIEL. Vid. Schol. in Arist. *Thesmoph.* ν. 605. & omnino H. Steph. *Ind.*

12. Στεγνάζειν.] L. ταμιεύειν. G. Immo στρίγνειν. Vide eam vocem. Suid. Ἐλαυνειν, στρίγνειν. HEINS. IS. VOSS. KUST. Vid. Ez. Spanh. ad Callim. *H in Cer.* ν. 48. p. 696. Porri *Lex. Ion.* & sup. omnino *Not.* In v. Ἐλαυνων. Errat Martin. in *Cadm. Gr. Pb.* στρίγνειν retinens; quamvis recte in *Etymol.* suo v. *Linquo*, corrigat στρίγνειν.

13. Ἐλισυμῷ.] Vide Παιᾶνι. IS. VOSS. Sup. Ἐλικτῷ. Ζεύς, ὁ Κυρήνη.

14. Ἕλιξ. νῶτον, καλός.] An pro Ἥλιξ? Conf. v. Μοῖρα, & Μέλανες, πάντων, item v. Μέλαξ.

15. Μέλας.] Vid. sup v. Ἑλικὸν.

16. Αἰγίλωψ.] Vid. v. Γίλλιξ, Ἑλικὸν, & Ἐγκόπτει, & H. Steph. *Thes.* I. 1186.

17. Καρτὸς, καὶ ψίλη.] Vid. sup v. Ἕλικα, Ἕλικες, &c.

18. Τύλιγμα.] I. e. *convolutum*, vel *involutum*; à τυλίσσω. KUST. Deest in Lexicis. Schol. Theocrit. *Idyll.* A. 30. Ἕλιξ, σῦκα πλεκτὰ, πλόκιτα, τυρίοι, τριφυλλοι &c.

19 Περιφέρεια.] Quid hoc ad Ἑλικὸν? Forte legend. τυμπανίσκις, ἢ περιτύπανον. KUST. An σφιγκλησις? Infra: Ἑλισσόμενον. περικάλλι. Nec tamen video, inde Ἑλικὸν, vel Ἑλίξαι, σφιγκλησις, posse firmari. Cyrill. Lex. MS. κλίσις. (current Lexica.) ἑλικτὸν. Quod *Kusterum* juvat. Etymol. M. Ἑλικὸν, . . . περιτύπανον. Unde περιφέρεια *b. l.* videtur legendum. Non aufim enim conjectare, Ἑλικὸν, & περιφέρεια, scripsisse Hesychium. Conf. v. Ἑλίκης. ἑλικοειδὲς. Ita & Ἑλίξ Cyrillo reddere studium.

20. Ἑλίξας. λίξας.] L. κλίξας. GUYET. Sic in v. Ἑλικοῦ, & Ἑλικῶν. Est ex Hom. *Il.* Ψ. 466. Conf. sup. v. Γαλαξίης.

21. Ἑλιξίπερμος.] Ἑλιξίπερμος recte priores Edd. Eustath. *Od.* A. p. 1394. 39. Ἑλιξίπερμος βόας. ἢ εὐφόλακτος, παρὰ τὰς Παλαιάς.

22. Ἐλίπανας.] Non ex usu Græco, sed Hebræo שמן. Locus cit *Ps.* XXIII. [5.] Ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ κεφαλήν μου, HEINS. PERGER. Vid. sup. v. ἐλίπανεν, post Ἐλαιῶνα.

23. Ὁ Ἐμπὼν.] Fluvius Thessaliæ, infra.

24. Ἑλιττὸν.] A λίττω. Vid. Schol. Nicand. IS. VOSS. A λίττω, quod verbum eo, quo Hesych. hic exponit, sensu legitur apud Nicandrum. KUST. Locus est in *Theriac.* p. 8. ν. 126. Ἦ ὅτε δὴ λιγέως μολπὴ ἐπὶ πάντα πέσῃσι. Schol. ἐκτείνων χαὶ σπᾶ, τανύει, βιάζει. Conf. H. Steph. *Ind.* Infra: Λίτη, ἐκτάσεως.

25. Ἕλις.] Conf. inf. v. Ἥλιξ.

26. Ἑλισυὸς.] Ordo postulat Ἑλισσὸς. Aut, Ἕλις, μόνῳ, ἥσυχος, legendum. IS. VOSS.

27. Ἑλισσὰς.] Conf. v. Ἑλισσὸς, & *Not.* ibi.

28. Ἑλίσθη.] Vid. Ἑλιξθῆ, & Ἥλικεν. IS. VOSS. Potius Ἑλίσθη, ut legitur Infra suo loco; ubi vide quæ notavimus. KUST. Supra: Ἑλισσὸς. ἵστῃ. Conf. v. Ἑλισσὸς, & Ἡλίσθη.

29 Ἑλισσομένη, ἢ πλεκτὴν.] Leg. Ἑλισσομένη. ἐπλεκτὴν, vel ἢ πλεκομένη. IS. VOSS. Legendum forct. Ἑλισσομένη. ἐπλεκτὴν. Sed interpretatio hæc verbo Ἑλισσομένη minime convenit. Quare exlitimo, Hesychium per obscurantiam Ἑλισσομένη hic confudisse cum Ἀνελισσομένη, quod est ab ἀνελίσσω, i. e. ἀνεῖμι, *extendere, expandere, evolvere, explicare.* KUST. Io *Peric. Crit.* scripseram: „ Leg. Ἑλισσομένη. (ut „ Ed. Hag.) εἰλουμένη, vel ἢ πλεκομένη. Est ex Hom. *Il.* A. „ 317. ubi Schol παρεκλίνων. Mox: Ἑλισσομένη. εἰλουμένη. „ Et: Ἑλίσσων. πλέκων. „ Ἑλισσομένη, εἰλουμένη, ea eodem Hom. loco correxit postea *V. D.* in *Obs. Misc.* III. 3. p. 329. & *Alter* p. 337. Ἑλισσομένου. παρεκλινόντων „ Mallm (scribebat Cl. *Hemsterhusius*) „ ἐπλεκομένου" quod ad significationem loci Homerici quadrat. „

30. Ἑλίσσων. πλέκων. &c.] Vide paulo ante v. Ἐλισσὸν. Hinc Ἐλισσὸν, pro πλεκτὸν, i. e. *vimine textum*, legitur apud Euripid. *Ion.* ν. 40. KUST. Vid. sup. v. Ἑλίσσει, & Ἐλίσσῃ.

31. Φλοιόμῳ.] Propric, *tortuosæ lapsus*: quia scilicet mentientes circuitu & ambagibus in loquendo utuntur, quod est ἑλίσσειν. Huc pertinet dictum illud Euripidis *Androm.*

Θέσεις λόγων. ἢ κυνᾶν. Εὐριπίδης Σισύφῳ [1].
Ἐλίφθω. ἐφάτευεν [2].
Ἐλιφαίμεζεν [3]. ἔξαιμον ἐγένετο.
Ἐλιχμῇ [4]. πλανᾶται.
Ἐλιχθέντων [5]. συσταφέντων.
Ἐλίχνων [6]. τοῦτο πεποίηκε Ὅτι τοῦ Λιχηθίων, ὡς δὲ Ἀεισφάνη ὁ Εἰρίων.
Ἐλίχρυς [7]. οἱ μέν, τὸ ἀρρενικόν· οἱ δὲ, τὸ ἄνθος τοῦ ἐλίχρυσος [8] βοτάνης.
Ἐλιηδόμων [9]. τρεφόμενον.
Ἔλκεα [10]. τραύματα.
Ἐλκεῶσα [11]. ἑλκομένη [12], ἢ ἑλκοποιουμένη [13] ὑπὸ πυρός.
Ἕλκεα. τραύματα.
Ἕλκη. ἀνάγη, σύρη.
Ἑλκέμεν καθέλκειν.
Ἕλκεο [14]. ἕλκε.
Ἕλκεα. τραύματα.
Ἑλκεσιπέπλους [15]. ἐφελκομένας τὰ πέπλα.
Ἕλκετο. εἵλκυστο.
Ἑλκιχίτωνες [16]. ποδήρεις χιτῶνας ἔχοντες. ἄζωστοι.
Ἕλκη. λύπαι. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ.
Ἑλκυΐς. ἡ λιθάργυρος.

Ἑλ-

Ἑλκυθμοῦ [17]. ἑλκύσεως.
Ἕλκος. πᾶν τραῦμα.
Ἑλκοποιῶ [18]. κακοδαίς.
Ἕλκυε. σύρε.
Ἑλκυστάζων [19]. ἕλκων, σπογγώδη.
Ἑλκυστῆρα. φορβίαν [20], ἢ τι καπίστρων.
Ἑλκυστῷ. λείῳ.
Ἑλλά [21]. καθιδρυμα. καὶ Διὸς ἱερὸν [22] ὁ Δωδώνης Λάκωνες.
Ἑλλάμψεως. φωτισμοῦ.
Ἑλλάς [23]. πόλις ὁ Θεσσαλίας. ἡ τὸ ἔθνος. ἡ Ἀχαΐα [24]. ἡ ἡ αὐτόθι χώρα.
Ἑλλάσαι [25]. συσκιάσαι. καλύσαι.
Ἐλλέβορον [26]. βοτάνη, ἢ ἐκβάλλουσι αἱ ἵππους. ἡ κόσμος χρυσοῦς [27] χρυσοῦς.
Ἑλλησίη [28]. ἡ Ἀθηνᾶ.
Ἕλλειν [29]. ἰλλεῖν. κατέχειν.
Ἑλλοδαποί [30]. δημοσίᾳ, ξένοι.
Ἑλλεδνοῖσι [31]. τοῖς δημοσίοις.
Ἕλλεσε [32]. ἐχθρὸς, πολέμιε. ἄδικε [33].
Ἑλλείρυσα τὴν Ἀθηνῶν. αἱ δὲ [34], Ἀτθίδος· ἢ καὶ πάντων αἱ περίοικοι [35], ἵνα φάσκοντα ἀσυ. Ἑλλείρυσα δὲ, ἐμφρασσόμενα, ὅτι [36] τὸ

ϒ. 448. ἰλιγξ, a' εἶδος ὑγιοῦς φαντάσης. i. e. *qui tantum fraudes & mendacia animo agitant*: proprie, *qui tortuosa omnia & obliqua, nihil vero sani, mente versant.* Nimirum iter veritatis rectum est & simplex; at via mendaciorum & fraudum tortuosa & multiplex. KUST. Conf. Pric. ad Apul. *Mlisc.* X. p. 606.

1. Σίσυφ. Σισύφῳ.] Vid. Casaub. *de Satyr.* p. m. 143.

2. Ἐφάτευεν.] Legend. puto, ἐφατεύθη. Vid. in Ἀνερέσθαι. SOPING. L. Ἐφατεύσαν. IS. VOSS. Vid. *Not.* in v. Ἐπιτοῦσι.

3. Ἐλιφαίμεζεν.] L. Ἐλιφαίμεζε, ἁ μαιμώου. KUST. Vid. inf. v. Λιφαιμεῖ, & Λιφαιμέσσας, item v. Λειφαιμεζας.

4. Ἐλιχμῇ.] Ab εἶλω, εἷλξ, ἑλικῶ, ἑλικάζω, & ἑλιχάζω. Vid. Inf. Ἐλιχάτης. IS. VOSS. Conf. v. Ἐλικχίζῃ, & inf. v. Ἐλιχάτης, cum eadem interpretatione.

5. Ἐλιχθέντων.] Ex Hom. *Il.* M. 74.

6. Ἐλίχνων.] Scrib. Ἐλιχῶν. Respicit enim locum Aristoph. *Pac.* ϒ. 755. Ἐπὰν δὲ κύκλῳ περιβαλὼ πολλὰκις αἰμαξυλίων ἐλιχνῶν. pro quo in *Vesp.* ϒ. 1028. Ἐπὰν &c. αἱμαξυλίων ἐλιχνῶν. Schol. ad priorem locum: Διὸ δὶ αἱ πεῖ, Ἐλιχνῶν· Ἐλιχῶν εἶπε, διὰ τὸ λείχειν τὸ κυλίσειν.

7. Ἐλίχρυς.] οἱ μέν, τὸ ἀρρενικόν. &c.] Dioscor. l. IV. c. 47. [57.] Ἐλίχρυσον, οἱ δὲ Χρυσάνθεμον, οἱ δὲ καὶ τὴν Ἀφροδίτην καλοῦσι. Utrum vero hic sit in Hesychio reponendum, non possum scire. SOPINGIUS. Ab aliis Ἐλιχρυσος appellatur. Vide Lexica vulgata. KUST. Theocrit. *Id.* λ. 30. Κισσὸς ἑλιχρυσῷ κεκονισμένος. Vid. ibi Schol. Conf. Etym. M. Suid. & H. Steph. v. Ἐλιχρυσος.

8. Τὸν ἕλιχρυσ'] L. ἑλιχρυσ'ὸν. SALM. Idem in *Exerc. Plin.* p. 169. Ἐλιχρυσον. . . . ἀπὸ ἑλίχρυσος ἡ βοτάνη, Conf. p. 93.

9. Ἐλιηδόμων.] L. Ἐλιχαδῶν. Vid. Ἐλιχάζῃ, & Ἐλιχχάτης. IS. VOSS. Nihil mutandum, dummodo locum suum obtineat glossa.

10. Ἕλκεα.] Ad Ἴλαος. GUYET.

11. Ἐλκεῶσα.] Fort. leg Ἐλκώσα. *Æschyl. Choëph.* p. 261. [ϒ. 843.] Τοῦ σοῦδὲ ἰλικτοῦ κῦρ ὑδατόμβρου. SOPINGIUS. Eundem locum *Heins.* adscripserat.

12. Ἑλκομένη.] L. ἑλκομένη, ὃ ἐλκώδης, *exulcerari.* KUST. Favet sequens vox, quæ priorem declarat. Nisi diversa sit expositio.

13. Ἑλκοποιουμένη] Rescripsi ἑλκοποιούμενον, per ῡ, ut exhibet H. Steph. *Ind.*

14. Ἕλκεο.] Hom. *Il.* Λ. 210. Schol. εἵλκεο. Legit itaque Ἕλκεσθε, quod est in aliis Edd. & mox apud Hesych. Sed & Etymol. M. Ἕλκεο.

15. Ἑλκεσιπέπλους.] Musæus de Herone, ϒ. 286. BIEL. Hom. *Il.* Z. 442. Vid. ibi Schol. & Clem. Alex. *Pædag.* I. II. p. 86. (five 237. *Ed. Pott.*) *Vestitrabum* dixit Laberius. Vid. Scal ad Varr. p. 10. & Suid.

16. Ἑλκιχίτωνες.] Strabo [l. X.] p. 467. SCHR. Ex Hom. *Il.* N. 685. & Schol.

17. Ἑλκυθμοῦ.] L. Ἑλκυθμοῦ. Cyrill. Ἑλκυθμός, ἡ ῥοὴ [an βιὴ?] ἑλκύσεως. IS. VOSS. Sic & Suid. Est ex Hom. *Il.* Z. 465. ubi variat lectio. Sæpe enim ο & υ permiscentur: ut paullo ante pro λύτρα in Ed. Hag. λότρα, & εἰλυσζεν, pro εἰλοσζεν. Conf. H. Steph. *Ind.*

18. Ἑλκοποιῶ, κακοδ.] Procul dubio, quia caustica vi prædita est & exulceret, teste Plin. H. STEPH. *Ind.*

19. Ἑλκυστάζων.] Hom. *Il.* ϒ. 187. Ω. 21.

20. Φορβίαν.] L. Φορβία, Φορβεία, & Φορβάσιον scripsit. Conf. in v. Καπίστριον.

21. Ἑλλά.] *Sella.* SOP. G. Vide & corrige Etym. M. IS. VOSS.

22. Διὸς ἱερὸν &c.] Vid. sup. v. Ἕλλα, & inf. v. Ἑλλοί; Hoffsten. ad Stephan. v. Ἐλλοπία, & Σελλοί. KUST.

23. Ἑλλάς.] Vid. Apollon. Schol. p. 43. SCHR. Conf. Hom. Schol. *Il.* I. 395.

24. Ἀχαΐα.] Vid. Eustath. ad Hom. p. 1077. KUST.

25. Ἑλλάσαι.] Ab ἕλλω, quod sequitur. IS. VOSS. Vid. Iof. v. Ἐλλάζῃ, & Ἐλλάδας. KUST. Extat compositum in Pind. *Pyth. Od.* VIII. ϒ. 12. ubi ἐυλλοξ. ARESCH in *Misc. Obs.* VI. I. p. 274.

26. Ἐλλέβορον.] Pro Ἐλλέβορον, σοῦχὶ τὸ ὑπὸ ϒ' ἐλλὸν, ἤγουν πυρῶν, ἰδίως. G. Vid. Erasm. *Adag.* [I. 8. 51.] *Bis ellebotum.* SCHR. Vid. Thom. Mag. & sup. v. Ἐλλέβορον.

27. Κόσμος χρυσοῦς.] Ἐλλέβορον hoc sensu (silentibus Lexicis) dixit Nicostratus Comicus apud Clem. Alex. *Pædag.* L. II. p. 209. five 245. *Ed. Pott.* ubi Sylburgii diligentiam effugit locus noster.

28. Ἑλλησίη.] Pro Ἀθλωσὶ hic scribendum videtur Ἀγοραῖς. Vid. inf. v. Ἐλλησία, & Σελλασία. KUST. Ad vero hoc pertinet infra: Ἐπελλησίη, ἡ Ἀθλωσὶ.

29. Ἕλλειν.] L. Ἕλλειν. Vid. sup. v. Ἐλλέζω, & v. Ἀπάλλει, ibique *Not.* Conf. v. πίλλω, & Ἐλλω.

30. Ἐλλοδαποί.] Vereor ne mendosa sit ea scriptura, pro Ἐλλοδικοί. H. STEPH. *Ind.* Leg. Ἐλλοδικοί. SALM. HEINS. IS. VOSS. Quod recepi. Conf. Phavorin. & v. seq.

31. Ἐλλεδνοῖσι.] Hom. *Il.* Σ. 557. KUST. Hesiod. Ἔοτ. ϒ. 291. Vid. inf. ante v. Ἐλλοί, & v. Ἐν ἰλοῖ.

32. Ἕλλεσε.] Idem videtur cum βλωθρὸς, ex quo Βλωσφόντης. GUYET. SOPING. Scr. Ἕλλεσε, unde Ἐλλεσφόντης, quasi φονὶς κακῶν. Ἕλλεσε γὰρ, καθὸ ἀλλοῖον, τὰ κακὰ; inquit Eustath. ad Z. *Il.* p. 635. Alias quid sint Ἕλλεσε, vid. Etymol. HEINS. IS. VOSS. Conf. H. Steph. *Ind.* & sup. *Not.* in v. Ἐλεφαιρε. Suid. Ἐλλῆρι ἔργα exponit, φίλοι, χαλεποὶ, κακοί. *Vox est suspecta, de qua amplius cogitandum censeo*, scribit ibi Cl. Kuster. Sed juvare cum potuisset locus hic: Ὑφηρ enim corruptum ex Ἕλλεσε. quanquam pro ἰλιαρὸν possum notare *Il. Vos.* Aperte Varinus: Ἕλλεσε, φίλοι, χαλεποὶ ἐν γε. Etymol. reddit, ἰλιαρὸς τοῖς ἄλλοις, ἰλιαρὰ ἐστὶ τὰ ἡδέα, inquit. Sic Arcadius, Grammaticus ineditus: Ἕλλεσε, τὰ κακὰ. Firmat præcedentia Lexicon Reg. MS. Ἕλλεσε φίλοι, χαλεποὶ, κακοί. Ἕλλεσε ἔργα. Deinde: Ἕλλεσε, χαλεπὰ σημαίνει δὲ καὶ τὰ βλάβερα. Καλλίμαχος. . . . ὃ ἔλλεσε τοῖς τέλεσιν. ἰλιαρὸς τοῖς ἄλλοις. Addo nunc *Kusteri* Notam ad h. l. „ Pro Ἐλλεσε, scribe Ἕλλεσε, proparoxytonos. Eustath. ad „ *Il.* Z. p. 635. 5. Ἕλλεσε γὰρ φασὶ, καθὸ ἀλλοῖον, τὰ κακά. Etymolog. Ἕλλεσε. τὰ βλάβερα· ἰλιαρὸς τοῖς ἄλλοις. Ἐπὶ „ λοιπὸν καὶ ἐφέρετο συνῆκε. Ubi pro βλάβερα scribendum esse „ Βλωθρὰ, res ipsa suadet. Conf. Suid. v. Ἐλαφὸς „ Hadrianus. Similiter Cl. *Abresch*: „ Apud Etymol. βλάβερα, pro „ Βλωθρὰ: quomodo in Lex. fuo vet. emendavit H. Steph. „ [*Ind.*] Suidas: Ἐλλῆρι, minus forte bene. Adde Eustath. „ ad *Il.* B. p. 219. & Z. p. 492. 18 „

33. Ἄδλιε.] L. ἄδλιε. HEINS. IS. VOSS. ABRESCH. Ita exhibet H. Steph. *Ind.* ubi pro πολεμὶε, lectius etiam πολεμιον. Utrumque recepi.

34. Οἱ δὲ &c.] Deest οἱ μὲ ..... cui respondeat οἱ Ν. REISK.

35. Περίοικοι.] *Cives adscititii.* SOPING. Vid. v. Περίοικοι.

36. Ἐπὶ τῶν &c.] Leg. ὡὶ ϒ. KUST.

1. Σι-

τὸ μέλι λαμβάνειν.

Ἕλλωες [1]. οἱ ἀπὸ τοῦ Διὸς, τοῦ Ἕλλου. ἢ φέρομαι, ἤτοι σορεύω [2].

Ἑλλωσιάζειν [3]. οἱ κεῖται, οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Ἑλλωτιακμίαν [4]. οἱ τοῦ κομιζομένου φέρου ὠδὴ Ἀθλωσίοις ταμίαις.

Ἑλμινθή [5]. σαρκοφάγα. πάσσαλα. κόρη.

Ἑλμίνθιον [6]. πόλις, ἀπὸ τοῦ Ἕλλης, ἡ μεταξὺ Τρωάδος καὶ Χερρονήσου Θάλασσα.

Ἑλμίζειν [7]. τίλλειν.

Ἐλπίδιες [8]. ἐχ αἱ ἄγειαι μέλισσαι, ἀλλὰ Φυτὸν, ἐ αἰγίλωψ.

Ἑλμίδια [9]. σάσπα.

Ἐλπίγη [10]. κεκαλόγησαι.

Ἐλπίγημον. γεγεμμαλισμένον [11].

Ἑλπεδανοί [12]. δεσμοί.

Ἑλποί [13]. Ἕλλωες, οἱ ὁ Δαδάνη, [14] καὶ οἱ ἱερεῖς.

Ἐλπίμβα [15]. ἀβακτόμβρα.

Ἐλπόν. ἀγαθόν. γλαυκόν. χαροπόν. σθαλάττιον [16]. ταχύ. ἄφωνον. ὑγρόν. ἴλαφον [17] πυγόν.

Ἕλπης [18]. ἐλλείποντος ἢ ὑποδεεστέρου, ἀφθόνου, ἄφωνα καὶ δαπάνης. καὶ τραχηλίας. καὶ παχείας.

Ἐλλέπιδες [19]. ἡ λέξις ὠδὴ Κρατίνου γέγονε δὲ ὠδὴ τοὺς Ἕλλας [20], καὶ λέγει κατὰ τοὺς πόδας, καὶ τοὺς τριβῶντας, ἢ ποσὶν ὄρνυσι· ἀπὸ τοῦ Ἄλλομαι.

Ἐλλοπεῖς [21]. ἄφωνα. καὶ οἱ λεπτόδετοι.

Ἐλλοπίς [22]. βόθυλμον. χαροπόν.

Ἐλλοπίνης. οἱ τὸν Ὠρίωνα [23], ὠδὴ Χαλκιδεῦσι.

Ἐλλοπόν. ἀγαθόν [24].

Ἐλλόωσιν [25]. ἰλάσωσιν.

Ἐλλός [26]. τὸ ἔκρυον τῆς ἰλάφου πυγόν, ὁ πόδης. καὶ Δαδωνιῶν [27]. καὶ ὁ σθαλάττιος [28].

Ἕλλυις. ζῶα ὁ τοῦ Σμαράγδου πόθημα.

Ἕλλυσιν. ἕκλυσιν. Κρῆτες.

Ἐλλύτατον [29]. οἰκτρότατον.

Ἐλλυτὶς [30]. πλακοῦς τις.

Ἐλλυχάτῳ [31]. πλακάτῳ. ὀψτείῳ.

Ἐλλωτία [32]. ἑορτὴ Εὐρώπης, ὁν Κρῆτες.

Ἐλ-

1. Ἕλλωες.] Vid. Barth. *Adversar.* p. 381. Heinf. in Heſiod. p. 82 SCHR. Pro *οἱ ἀπὸ τοῦ Διὸς τοῦ Ἕλλου* fcribe: *οἱ ἀπὸ τοῦ Ἕλλου τοῦ Διὸς.* Hic enim Hellen Jovis filius, ut ex factis Babyloniorum libris refert Jamblich. *de vita Pythag.* p. 203. [c. 34. p. 195.] Vid. Apollon. Schol. L. I. p. 6 & p. 162. Thucydides tamen L. I. c. 3. τὸ Δωδωναῖον vocat, & Strabo l. IX. [p. 432 & l. VIII. p. 383.] VALES.

2. Σορεύω.] Conf. Suid. & I. *Cor.* l. 22. Ulpian. *Exerc. in Demoſth.* p. 118. *init.* Σωρεύσασθαι expl. καθαρίσασθαι, εἰλικρινήσασθαι.

3. Ἑλλωσιάζειν.] Alias Ἑλλωτιάζειν, ut Harpocr. Etymol. & ſup. in v. *Διέρχου.* Conf. Cl. Perizon. ad Ælian. *V. H.* IX. 31.

4. Ἑλλωτιακμίαν.] Vid. Thucyd. L. I. p. 32. & Ariſtot. in *Polit. Athen.* SOPING. Vid. Thucyd. L. I. c. 96 & ibi Schol. Item Suid. h. v. KUST. Conf. Harpocrat. Etymol. & Interpp. ad Thucyd. *l. c.*

5. Ἑλμινθή.] Forte Σελμινθή, quod vide. G. Male pro Ἐλμινθή, vel Ἑλμινθί. Vid. ſup. v. Ἑλμινθες. KUST. Ἑλμινθίζειν corrigit *Sulcer.* quem vide in *Theſ.* ea voce.

6. Ἑλμινθιον.] Vid. Etym. M. & ſup. v. Βαρυδίνης.

7. Ἑλμίζειν.] Sup. Γίλλειν, τίλλειν. Conf. v. Ἐπιλέφθαι.

8. Ἐλπίδιες.] Ἐλπίδιος ordo poſtulat. Vid. ſup. v. Ἐλαΐς, & Ἐαΐς, & Γαΐδιος. Conf. v. Αἰγίλωψ.

9. Ἐλμίδια.] Inf. Ἐλπίδιον Vid. Suid. Etym. & H. Steph. *Ind.* Ἐλπίδιον καὶ πλάσμα meminit Clem. Alex. *Pædag.* L. II. *fin.* Vid. inf. in v. Τραῦλ λόγου.

10. Ἐλπίγη. κεκαλόγησαι.] Vox ἐλπίγη etiam Paulo eſt uſitata, & ſignificat *imputare, expenſum ferre.* Malim autem κεκαλογίσαι legere quam κεκαλόγησαι, cum non exſtet κατηλογίσθαι, illius Præſens. FUNG. D. Paulus ad *Philem.* v. 18. Τὸν ἐμὸν ἐλπίγη. SOPING KUST. Vid. Caſaub. ad Sueton. p. 75 SCHR. Certiſſime reſpexit Heſych. ad *Philem. cons.* 18. Eadem voce utitur Apoſtolus ad *Rom.* V. 13. Conf. Cl. Weſtenberg. *Diſſ. de Jurisprudentia Pauli Apoſt.* p. 72. Vocem hanc Phœnici Colophonio apud Athen. XII. p. 530. F. reddidit Salmaſ. *Exerc. Pl.* p. 708. pro Οὐ λογίσῃ legens, Οὐκ ἐλογίσω. Pro εὐλογίζεσθαι apud Theophraſt. *Charact.* c. 10. & Appianus καλλογίζειν, notante ibidem Caſaubono. Ab ἐλογίω eſt ἐλόγιον, *Scriptio cauſſam expenſæ pecuniæ continens*; unde *ellogium*, ſive *elogium*, notante eodem Caſaub. ad Suet. *Jul.* c. 47 & ἐλογίζειν, *inferre rationibus cum indicatione cauſſæ.* Errat *Fungerus*, καλλογισμοὶ legens: tum enim Ἐλογῶν ſcribendum fuiſſet. Sed accentus in καταλογίζω cum monere debuiſſet, eſſe Imperativum. Scribendum autem καλλόγησαι (a καλλογέομαι) mutato ω in η. Quod voluiſſe etiam videtur *Fungerus.* Et ſic *Kuſterus.* Addo Lex. Reg. MS. Ἐλογίζ. ἀπὸ τοῦ, λελογίκω. ἢ ὁ Ἀπόστολος Τὸν ἐμὸν ἐλογίσω. ἀπὸ τοῦ, ἐμοὶ οὐς χρὼ τὸν λογισμόν.

11. Γεγεμμαλισμένον.] Ad verbum, *litteratus.* SALMAS.

12. Ἑλεδανοί.] Ex ſerie liter. ſcribendum foret, Ἐλεδανοί, ſed quod corruptum eſt ex Ἐλευθεροί, quod vide ſupra. RUST.

13. Ἑλποί.] Id eſt, νέοι, πάντες. GUYET. Vid. Euſtath. *Il. Β.* p. 1074. SOPING. Vid. Strab. [l. VII.] p. 328. SCHR. Ἕλποι leg. Ez. Spanhem. ad Callimach. p. 258 Conf. v. Ἔλαι, Ἔλαια, Ἐλαῖς, & Σελμοί. Vid. Cl. Jac. Gronov. *de Dodone*, Jac. Trigland. de eodem argumento, in *Theſ. Ant. Gr.* T. VII. p. 283. & 324. Jo. Sibranda *de Orac. Dodon.* §. 6—16. & ſup. *Not.* lo v. Βρόμος.

14. Ἕλλωες οἱ ὁ Δωδ.] Lego & diſtinguo: Ἕλλωες, ὡς οἱ ὁ Δωδώνη ἱερεῖς. Vid. ſup. v. Ἔλλο, & Ἐλά. Caterum qui hic Ἐλά, ab aliis vocatur Σελά. Vid. Hom. *Il. Π.* 234. & ibi Schol. KUST.

15. Ἐλπίμβα.] Vid. v. Ἐκπίζον. Vox ἀβακτόμβρα ignota Lexicis.

16. Ἔλπον. — σθαλάττιον.] Id eſt, ὑγρόν. G. Ita Sophocl. *Ajac.* notante Athen. l. VII. p. 277. Conf. v. Ἐλλοπίς, & *Not.* ibi.

17. Ἔλαφον, πυγόν.] L. Ἴλαφον. G. Sublata diſtinctione leg. ἴλαφον πυγόν. i. e. *binnuleum.* Hom. Schol. *Od.* T. 228. Ἔκπον.] πόδης, πυγὸν ἐλάφου. Idem videtur *Kuſterus.* Conf. inf. v. Ἔκπος, & Etymol. v. Σκαπτάδης. Adde Ill. Ez. Spanh. ad Callim. p. 258. & *Miſc. Obſ.* Il. I. p. 15. Vide etiam v. Κεμάς, & Κεμπάς. Hinc Diana ἐλαφηβόλος dicta. Vid. Suid.

18. Ἔκπους.] Vid. Plutarch. *Sympoſ.* l. VIII. q. p. 728. E. Ariſtot. *H. Anim.* L. II. §. III. (quem locum *Schrev.* voci Σκαίνιδος ſubjeceret, pro §. CXI. exhibens *cap.* 3.) & mox v. Σκαινίς. Conf. ſup. v. Ἐλευτικὴ. Etym M. v. Ἔκπψ, item in v. Μασθλᾶν, & Μυλαῖ. Verba exhibet Cl. D'Arnaud *Animadv.* p. 212. Hinc Ἐλαφηβόλος apud Theocrit. *Id.* A. 42. Schol. expl. ἰχθυβόλε, & τὸ Ἔκπους, ἤγουν ἰχθύς, ἀγνοῶν. Ἔκπους γὰρ, οἱ ἰχθύες. ὀνομάζει τὸ ὃ λαμβάνουσι πῦρ· ἢ ὅτι τὸ λαμβάνειν ἢ ἰχθύων· ἢ ὅτι τὸ ἐλαφηβολεῖν ἐστι τὸ φονεύειν. Heſiod. *Scut.* ℣ 212. Ἐλλόπους ἰχθὺς dixit, l. c. mutat *piſces.* Nicand. *Theriac.* p. 35. Ἔλοπας, per ſimplex λ. Vide ibi Schol. p. 24.

19. Ἐλλέπιδες.] L. Ἐλάπιδες. Vid. Etym. M. v. Ἐλάπιν, *Not.* HEINS. KUST.

20. Ἕλλας.] Ἔλλος ſcribendum videtur, G. Vid. Strab. p. 328. SCHR. Conf. mox v. Ἐλπίς.

21. Ἐλλοπεῖς.] Idem quod Ἔλπους, vel Ἐλπούς. S. G. Ut litera G. notat *Guyetium*, ſic *S.* forte *Sopingium* hic indicat, in Not. Schrev. Pro Ἐλπούς fuiſſe videtur Ἐλπούσιον Ἔλπουσιον meminit Callim. *H. in Del.* ℣. 20.

22. Ἐλλοπίς.] Id eſt, πᾶν. GUYET. Vid ſup. v. Ἐλλοπεῖς, Ἐλλοπόδα, & Ἔλπος.

23. Ὀρίωνα.] L. Ὠρίωνα. SALMAS. Legendum videtur: Ἐλλοπίνης. — Ὠρίωνα, vel Ὠρίωνας. Poſteriori enim modo ſcribendum diſputat Stephanus Byzant. v. Ὠρίαι, quæ urbs eſt Euboeæ; ut Ἔλλοπες, χωρίον Εὐβοίας ab eodem dicitur. Addit, gentile nomen eſſe Ἐλλοπίς, & Ὠρίτης; ibidemque *Chalcidenſium*, ex Charace, meminit.

24. Ἀγαθόν.] Supra: Ἐλπὸν. — ἀγαθόν.

25. Ἐλλόωσιν. ἱλάσωσιν.] Ab ἱλάσκω, ἱλάω, eſt ἱλάσσω, & hinc Poëtice apud Hom. [*Il. N.* 315.] Ἐλλόσσω, pro ἱλάσσω. Vid. inf. Ἐλλός. Alioquin ordo poſtulat Ἐλλόωσιν. Sed poſtea ſuo loco collocandum quod dixi. IS. VOSS. Male pro Ἐλλόσσω, ἱλάσσω. Ἐλάσσω, pro Ἐλάσσω, ab Ἐλάω, ut δοάσσω [*Il. P.* 265.] pro δοάω, & alia hujus generis. KUST.

26. Ἔλλος.] Ἔκπος, ὁ ἔλαφος. Applan. & Cyrill. MSS. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Vid. ſup. *Not.* in v. Ἔκπος.

27. Δωδωνιῶν.] Vid. ſup. v. Ἔκπος, & quæ ibi notavimus. KUST.

28. Σθαλάττιος.] Id eſt, ὑγρός. G. Vid. ſup. v. Ἔκπος.

29. Ἐλλυτώτατον.] An corrupte pro Ἐλευτερώτατον? KUST. Sup. Ἐλευτερῶν, quod ſimiliter corrigendum videtur.

30. Ἐλλυτὶς.] L. Ἔλλυτος. Non eſt apud Athenæum inter placentas. BRUNO. Recte Ἔλλυτος, vel Ἔλλυτος. Non ſemel Ἔλλυτος, & Ἔλλυτον, reperies in veteri Teſtamento apud Gruter. *Inſcript.* p. CCXVIII. ubi victimis & ſacris donis adjungi jubetur ἐλλύτου ἐκ πυρὸς χοινικοῦν πέντε, καὶ οἴνου κοτύλην τετάρτην, *ellytus ex tritici ebaniciibus quinque, & caſei aridi ſtatere.* Dein conjungo vides ἐλλύτου, καὶ οἴνου, &c.

31. Ἐλλυχάτῳ.] Vid. v. Ἐλιχάζει, & Ἐλαχάζει.

32. Ἐλλωτία.] Scr. Ἐλλώτια. Sic Pindar. [Olymp. XIII. 56.] Γυ-

Ἑλλότης [1]. Εὐρώπης [2]. τέραϲ πλειόμβϱ, πηχῶν εἴκοϲι.

Ἔλμαϲα [3]. ὁμαλήματα. ϲκιαλήματα [4]. ϲανιδώματα [5].

Ἑλμακίη [6]. λειμῶνϲ ἢ λειπὴ καὶ λοβὴ χοῖνϐ.

Ἕλξεις [7]. ἑλκύϲεις.

Ἑλξίη [8]. ἡ τϱόϊκιϐ ϐοΐζίη.

Ἕλξω. ἑλκύϲω, ἀνάξω.

Ἑλογίϲετο. ϲκοπεῖτο.

Ἐλοιμέθα. ὀπτλεξοίμεθα. λάϐοιμι.

Ἕλοιο. ἀνάϲχοιο. ῥυλησθείης.

Ἕλοιτο. Ϝέλοι.

Ἑλόμην. ἀφωλόμην.

Ἕλον. εἶλον, ἀφεῖλον. ἐπόϱθηϲαν.

Ἑλόντας. ἀφελόντας, λαϐόντας. νικήϲαντας.

Ἑλόντες [9]. ἑλόμενοι, ἀφελόμενοι, λαϐόμενοι.

Ἑλόντες [10]. λαϐόντες. ἀναλόντες. πορθήϲαντες. χειρωϲάμενοι.

Ἑλόντων [11]. ἑλαυνόντων. ἢ τὰ ὅμοια.

Ἕλϐ [12]. σύμφυϐ τόπϐ. ἢ χειλϐ πολαμοῦ [13]. ἢ ὁ πλαπάδης τόπϐ. ἢ πίλις [14] ἐν Λακεδαιμονίᾳ.

Ἑλοῦ. λάϐε. ϑίλεξαι.

Ἐλύ-

Ἐλύ-

τϱων) ὁ ἰοβὴ ἢ Ἀθηνᾶϲ ὁ Κορίνθιϐ, inquit Pind. Schol. p. 115. Vid. Etym. M. HEINS. Ἐμαῦϲα, virgo, Punice. An מעוז? Vid. Etym. M. BERNARD. Vid. Meurs. *Græc. Fer.* p. 106. SCHR.

1. Ἑλϐότης.] L. Ἐλϐώτη. SOPING. HEINS. MEURS. *Græc. Fer.* SALMAS. *Exerc. Plin.* p. 121. Conf. Bochart. *Geogr. S. P.* II. L. I. c. 15. p. 421. & L. II. c. 14. p. 750. *Ill. Vossius* Ἐμαθίης corrigit. Sed vide Etym. M. & *Not.* seq.

2 Εὐϱώπης, ϲὶϕ. πλατ.] Legunt nonnulli aliter: nam poſt πλειόμβϱ volunt deeſſe, ϲὶ μαϑήϲιοϲ. FUNG. [Sic *Bruno*, ex Athen. XV. 6. p. 678.] l.eg. Εὐϱώπης. SOPING. PALMER. SALM. G. IS. VOSS. Vid. in Ἐμαῦϲα. G. Leg. Εὐϱώπης ϲὶϕ. MEURS. *l. c.* Leg. Εὐϱώπη, ϲὶϕ. vel Εὐϱώπη ϲὶϕ. SALM. *l. c.* Scribe, Εὐϱώπης ϲὶϕ. Fiebat autem corona illa in Corinthiorum feſto, Ἐμαῦϲα dicto. Εὐϱώπη autem cur legum, in promptu eſt ratio: φυτὸϲ γὰϱ ὁ αὐτὸϲ (ut *lib. xiii.* p. 678. docet Athenæus) τὰ τ' ϕάϱμακα ἀεὶ πυμάζηϲ. HEINS. Forte legendum: Ἐλοντὸϲ, Εὐϱώπη, καὶ ϲὶϕωϐ &c. Vel: Ἐλλότης, Εὐϱώπης, καὶ ϲὶϕ &c. Conf. Etymol. v. Ἐλλώπια, & Steph. Byzant. v. Γοϱτυν. KUST. Reſcripſi Εὐϱώπης, ut in v præc.

3. Ἔλμαϲα.] Infra: Σίλμαϲα. τὰ ζυγὰ ϲ' ποὺϲ &c. Item: Σιλμὸν ϲανιδωτὸν. Σιλὶ. τὶ. &c. GUYET.

4. Ϲκιαλήματα.] An ϲκιάλιμαϲα, i. e. σίλμαϲα? G. Scribendum ϲκιαλήμαϲα. per unum μ. quod referendum videtur ad Σίλμαϲα. KUST. Ϲκιαλήμαϲα, per unum μ. exhibet H. Steph. *Ind.* Atque ita ſcribendum monent *Portus* & *Kuſter.* ad Suid. v. Ἔλυτϱον. Eodem errore Infra in v. Ἕλυτϱον legitur ϲκιάλημα; pro quo in v. Ἔλυτϱον rectius ϲκιάλιματα; ut ϲκίαλμα, ſive potius ϲκιάλιμα. in v. ϱίλημα, ante Ἐλλ. Nota rariorem uſum vocis præc. ὁμαλήματα, ex etymo, ab ὁμὰϲ, & ὁλῶ.

5. Ϲανιδώματα.] Refer ad Σίλμαϲα. KUST. Vid. *Not.* penult.

6. Ἑλμακιὴν.] L. Ἐλμακίων. IS. VOSS.

7. Ἕλξεις.] Cyrill. Lex. MS. Ἕλκϲει. Ἑλκύϲει. Malim ibi Ἕλξῃ. Conf. *Not.* ad v. Ἕλξ.

8. Ἑλξίη ἡ τϱοϊκιϐ ϐοΐ.] Schol. Nicand. ad *Theriac.* ΕΛΞΙΝΗ, ἡ Χαλκιδική, ἡ Σιδηϱῖτιϲ, καὶ Παφλαγονία, καὶ ΠΕΡΑΪΚΙΟΝ, κλῆϑϱ ἐπὶ ἵππων φϱενῶν. SOPINGIUS. Locus eſt p. 26. ad Nicand. *Ther.* p. 39. Conf. eadem Scholia p. 43 ad p. 63. Herba ſic dicta, quod *perdices* ea præcipue vellantur, ut ait Plin. *H. N.* XXII. 17. Quem locum *Kuſterus* notaverat, & ante eum H. Steph. *Ind.* Vid. inf. v. Κυλικέλλιον, v. Ὀνιϱγίδων, v. Σιδηϱῖτιϲ πέτϱα. &c.

9. Ἑλόντες.] Dele, & ſcribe initio vocem, quam exponit: Ἑλόμβϱοι. ἀφελόμβϱοι. λαϐόμβϱοι. † Ἐλόντες. λαϐόντες, ἀναλ, &c. Vox enim Ἐλόντες, toties obvia, ex repetitione adhæſit. HEINS

10. Λαϐόμβϱοι, ἐλόντες, &c.] Diſtinxi novam gloſſam: λαϐόμβϱοι. † Ἐλόντες. λαϐόντες, &c. ut *Heinſ.* Et ſic Ed. Hagen.

11. Ἐλόντων.] Scrib. Ἐλάντων, pro ἐλαύνων, ab ἐλάω. Suidas: Ἐλάϲαι. ἐλαυνῆϲαι. KUST. Conf. v Ἐλαν.

12. Ἔλϐ.] Vid. Hœlzlin. ad Apollon. III. 168. Etym. M & ſup. v. Ἔλϐ, & Ἐλμ.

13. Κϱὰϐ πολαμοῦ.] L *Macrob.* IX. 42. ἔλϐ Ϝ ἰεϱεῖον.

14. Πίλις.] Vid. Strab. [l. VIII.] p. 350. & Harpocr. [v. Ἐλικτάνη] ὁ ἰοβὴ ἢ Ἀθηνᾶϲ ὁ Κορίνθιϐ, inquit Pind. Schol. p. 115. Vid. Etym. M. HEINS. Ἐμαῦϲα, virgo, Punice. An מעוז? Vid. Etym. M. BERNARD. Vid. Meurs. *Græc. Fer.* p. 106. SCHR.

1. Ἐλϐότης.] L. Ἐλϐώτη. SOPING. HEINS. MEURS. *Græc. Fer.* SALMAS. *Exerc. Plin.* p. 121. Conf. Bochart. *Geogr. S. P.* II. L. I. c. 15. p. 421. & L. II. c. 14. p. 750. *Ill. Vossius* Ἐμαθίης corrigit. Sed vide Etym. M. & *Not.* seq.

2 Εὐϱώπης, ϲὶϕ. πλατ.] Legunt nonnulli aliter: nam poſt πλειόμβϱ volunt deeſſe, ϲὶ μαϑήϲιοϲ. FUNG. [Sic *Bruno*, ex Athen. XV. 6. p. 678.] l.eg. Εὐϱώπης. SOPING. PALMER. SALM. G. IS. VOSS. Vid. in Ἐμαῦϲα. G. Leg. Εὐϱώπης ϲὶϕ. MEURS. *l. c.* Leg. Εὐϱώπη, ϲὶϕ. vel Εὐϱώπης ϲὶϕ. SALM. *l. c.* Scribe, Εὐϱώπης ϲὶϕ. Fiebat autem corona illa in Corinthiorum feſto, Ἐμαῦϲα dicto. Εὐϱώπη autem cur legum, in promptu eſt ratio: φυτὸϲ γὰϱ ὁ αὐτὸϲ (ut *lib. xiii.* p. 678. docet Athenæus) τὰ τ' ϕάϱμακα ἀεὶ πυμάζηϲ. HEINS. Forte legendum: Ἐλοντὸϲ, Εὐϱώπη, καὶ ϲὶϕωϐ &c. Vel: Ἐλλότης, Εὐϱώπης, καὶ ϲὶϕ &c. Conf. Etymol. v. Ἐλαῦλια, & Steph. Byzant. v. Γοϱτυν. KUST. Reſcripſi Εὐϱώπης, ut in v præc.

3. Ἔλμαϲα.] Infra: Σίλμαϲα. τὰ ζυγὰ ϲ' ποὺϲ &c. Item: Σιλμὸν ϲανιδωτὸν. Σιλὶ. τὶ. &c. GUYET.

4. Ϲκιαλήματα.] An ϲκιάλιμαϲα, i. e. σίλμαϲα? G. Scribendum ϲκιαλήμαϲα. per unum μ. quod referendum videtur ad Σίλμαϲα. KUST. Ϲκιαλήματα, per unum μ. exhibet H. Steph. *Ind.* Atque ita ſcribendum monent *Portus* & *Kuſter.* ad Suid. v. Ἔλυτϱον. Eodem errore Infra in v. Ἔ

Ἐλυμήνατο ὡς ἐκ. ἡμιμέ[1]. καπήρατε χείρων ἐξ ὕλης.

Ἔλυμα [1]. τὸ ποδ' ἀρόσιν πίειν [2]. νόσα. ἢ τὸ ἱμάτιον [4]. ἢ ἡ αἰών [5].

Ἐλύμη[ν] [6]. Ποσειδῶν, ἐν Λίσβῳ. ἢ ἧσσος [7] ἢ Εὐβοίας.

Ἐλύμαι [8]. δικοὶ ἐφύσαι.

Ἔλυμι [9]. τὰ πρῶτα τῆς αὐλῶν, ἀφ' ὧν ἡ γλωσσίς. οἱ δὲ ἁπλῶς, αὐλόν. ἢ σπᾶδιξ [10] σπέρμα. ἢ ἡ ἢ καθάρσις, ἢ τοῦ τόξου ξύλον.

Ἔλυμ[ν]. σπέρμα [11], ὃ ἔψοντες οἱ Λάκωνες ἐδίουσιν.

Ἐλυσα[ί]μην. ἀπέδακα.

Ἔλυσεν. ἀπελύβωσεν.

Ἐλυσεῖς, κυφωδίς. ἰλιγδεῖς [12].

Ἐλύσατο [13], ἐλυβώσατο.

Ἐλύσαι. εἱλῆται.

Ἐλύσθη. παραλύθη [14]. συνελάθη. ἔπεσεν [15]. εἰς-

πτωσε. Ubi Schol. *Ἀριστοφ. λοιφοσύλαβον.* Hesych. pro *λύμαι* ubi olim legit *ἰλυμαὶ*, ut ex hoc loco patet. Conf. Etymol. v. *Ἐλυμαὶ*. RUST. Ad Hom. *l. c.* vide Jos. Barnes. quem fugit hic Hesychii locus. Recte tamen ibi edidit: *Νῦν δ' ἰλυμαὶ* &c. quod est pro *ἰλυσμαὶ* (teste Etymol.) ut *ἴλυσι*, pro *ἰλυσιν* &c.

1. *Ἐλυμήνατ' ὡς ἐκ ἡμιμῆ*] Ex *Psalm.* LXXIX. 13. five LXXX. 14. ut *Helvic. Perg* & *Kuff.* etiam obtervant. Eundem locum Suidas adfert v. *Λυμαίνομαι.* Gloſſa MSS. in *Pſalm.* *Ἐλυμήνατ. κατεπάτησαν, διέφθειρεν.* Vide porro *Peric.* neum *Crit.* p. 3. & conf. P. Silentiarii Epigramma, quod edidit Cl. Kuſt. ad Suid. v. *Ἀδιάκλυτ*, & Achmet *Oneirocr. cap.* 281. *init.*

2. *Ἔλυμα.*] Id eſt, *dentale*, five lignum aratri. In quod vomer includitur. Vide quæ de partibus aratri, earumque nominibus Græcis, diſputat Gravius in *Lect. Heſiod.* cap. XI. RUST.

3. *Πιεῖν*] L. *πτύειν.* H. STEPH. *Ind. Πιεῖν*, ut puto, rectum, a *πίνω.* Vid. ſup. *Ἔλυμα πιεῖν.* & Etym. M. in *Ἔλυμα.* & *Λύτεγον.* IS. VOSS.

4. *Ἱμάτιον.*] Pertinet ad *Ἔλυμα*, quod eſt ab *ἰλύω*, *καλύπτω*, *aperio.* Pro eo etiam dicitur *Ἐλύμη*, ab *ἰλύω.* KUST.

5. *Καὶ ἡ αἰών.*] Fortaſſe: *κἠ ἡ ἐπ. limbus.* PERGER.

6. *Ἐλύμη[ν].*] Inf. *Ἐλύτη.* G. Vid. Steph. *de Urb.* ibique Berkel.

7. *Ἧσσος*] Scr. *ἦσσ' ἢ νῆσ.* ſed hæc dicitur *Ἐλύμαιον.* Quare confuſio hic uſitata. HEINS. L. *ἦσσ'.* Vid. Steph. Byzant. v. *Ἐλύμαιον.* KUST. Sic ibidem emendaverat *Berkel.*

8. *Ἐλύμαι, δικαί, ἐφύσαι.*] L. *Ἔλυμαι, δικαὶ ἐφύσαι.* Idem quod *Κέλυμαι.* Vid. *Ἀμφικέλυμαι*, & *Ἀμφικελύμενοι*, & *Κελυφίς.* IS. VOSS. Malim: *δικαί, ἐφύσαι.* ut Ed. Schrev. diſtinxit poſt *δικαί.*

9. *Ἔλυμαι.*] Pollux [IV. 74] *Ἔλυμον, τὸν μὲ ὅλον σωλῆ[να], τὸ δὲ ὑπερκα Φρύγιον.* Unde cum tibiam Phrygiam ſignificare vellet Maro, buxum poſuit tantum modo: *Buxuſque* vocat, inquit [*Æn.* IX. 619.] *Berecynthia matris Idææ.* Utque Afrotum tibia erant e loto, ita Phrygum erant e buxo. Sed totam buxeam tibiam intelligit Pollux, ut & Maro. Heſychius tantum partes tibiarum palmas ad linguam uſque pertingentes appellat *ἰλυμοὺς.* Si ita eſt, ut Noſter docet, verſimile eſt, reliquos appellaſſe totum a parte. FUNGER. Vid. Athen. p. 176. [IV. 24.] & Caſaub. p. 312. SCHR.

10. *Σπᾶδιξ σπέρμα.*] Vid. Strab. [l. V.] p. 242. [*in fin.*] & [l. XII.] p. 547. [*in fin.*] Harpocrat. p. 196. [in v. *Μελάς.*] Martin. *Etym.* p. 654. SCHR. *Ἔλυμον τὴν ζόην* conjungitur ab Artemidor. *Oneir.* I. 70. p. 58. *fin.* Dioſcorid. *II.* 120. *Ἔλυμον.* (*Pentetum.*) *οἱ δὲ Μελάδιν. ἢ στυπτὴν εἰς σπερμάτων.* Conf. *Not.* ſeq. & H. Steph. *Ind.* ut & Suid. v. *Μελάς.*

11. *Ἐλυμ[ν]σπέρμα.*] *Ἔλυμον*, *panicum*, inter cibos habebatur. Etymol. Auctor: *Ἔλυμον. σπέρμα τι, ἢ ἐψώντες οἱ Λάκωνες ἐδίουσιν.* Suidas: *Ἔλυμον. σπέρμα, ἢ ἐψώντες οἱ Λάκ. ἐδίουσιν.* Male editur apud Heſych. una voce, *Ἐλυμόσπερμα*, & multo pejus paulo ante: *Ἐλυμόσπερμα. στυπτὴν ἐψώντες* &c. Eſtque ea gloſſa certe ab indocto quodam inſita, qui, in locum cum corruptum incidiſſet, minime mendum animadvertit. nam hoc ab Heſychio eſſe uti credam, ſingularis ejus viri eruditio non permittit. &c. MEURS. *Misc. Lacon.* I. 13. p. 61. Diſtingue: *Ἔλυμον. σπέρμα*, &c. ut recte legitur apud Suidam. Supra male, *Ἐλυμόσπερμα.* KUST. Utrumque æque ſuſpectum quoque erat H. Stephano in *Ind.* Conf. *Not.* præced. & ſup. v. *Ἔλυμον*, & *Ἐλύμαι. Ἔλυμον. σπέρμα* &c. eſt etiam in Cyrill. Lex. MS. & Phavor.

12. *Ἐλυδεῖς.*] *ἑλιγδεῖς* Apollon. Schol. p. 226. IS. VOSS. Significare vult Heſychius, pro *ἰλυδεῖς* nonnullos apud Homerum legere *ἐλιδεῖς.* Sic ſupra *ἀλιδὸν* adfertur pro *ἠλιδὸν.* RUST. Reſpicit Hom. *Il* Ω. 510. Schol. *Ἐλυδεῖς. οἱ ἀνδεῖς.* Vid. ſup. v. *Ἐλυδεῖς*, & Etym M. v. *Ἐλιδεῖς.*

13. *Ἐλύσατο.*] Hom. *Il.* ε. 214. & Suidas. *Iſ. Voſſius* *Ἐλύσατο* ſcribit.

14. *Ἐλύσθη παραλύθη.*] Forte *παραλυθῆν.* Vid. Etym. M. HEINS. Conf. Suid. & Schol. Hom *Il.* Ψ. 393. 394. ubi Schol. *παραλυθῆν* In Apollon. Lex. MS. legitur *παρελύθη.* Conf. *Not.* in v. *Ἐλύσθη.*

15. *Ἔπεσεν.*] Ita ſupra expoſuit v. *Ἀλίδν*, & *Ἐλυδεῖς*, ut & inf. v. *Ἤλυθε.*

16. *Ἔλυ[ν]*] Supra rectius *ἐλιγ[ν].* quod vide. KUST. Pro *Ἐλύ[ν].* Sic inf. *Ἔλυ[ν]*, pro *Ἐλύ.*

17. *Ἔλυτρον.*] L. *Ἔλυτρον.* an *Ἐλύτρου.* G. SALMAS. *Ἐλύτρου.* HEINS. IS. VOSS. L. *Ἐλύτρου* SOPING. Leg. *Ἐλύτρου.* e LEX. Cyrill. MS. Item in quo patiter *σκεπάσματος* exponitur. BIEL. *Ἐλύτρου* Phavorin & H Steph. *Ind.* Rectius *Ἐλύτρου* exhibet R. Bentleius *Epiſt. ad J. Mill.* p. 34 Item Plutarch. & Stobæus apud Caſaub. in Athen. l. 6. *init.* p. 20. & Dioſcorid. non femel. Gloſſæ Galeni: *Ἔλυτρον. σκεπασμάτιον.* Vide mox, & ſup. v. *Ἐλυτρόζω.* Conf. H. Steph. *Ind.* & Erotian. v. *Ἐλυτροῦν.*

18. *Ἔλυτα.*] L. *Ἔλυσα*, l. c. *nigra.* Vide *ἐλύα.* IS. VOSS. Conf. *Not.* in v. *Ἐλύσσιτος.*

19. *Ἔλυτ-ῶν.*] Sup. *Ἐλυμῶν*, quod vide. G.

20. *Ἔλυτρον.*] *Ἔλυτρον* apud Pauſan. in *Achaic* & *Arcad.* & alibi ſæpius. Mendum in Galen. *lib. de Arte Hipp.* *Ἐλύτρου. τὰ σκεπάσματα τὰ ἐν ἐκτεταμέναι τινα*, pro *σκεπαστικὰ μέρη.* SOPING. Recte exhibet H. Steph. *Ind.* Vid. Etymol. Suid. ut & v. ſeq. Conf. ſup. v. *Ἐλύτρου*, & *Ἐλυμῶν.* & *Ἐλύμια.* LEX. Reg. MS. *Ἔλυτρον. τὸ σκεπάσμα. κυρίως κατὰ τὰ ὄσχεια ἢ ὀσχεοκήλεια, οἷον ἢ ἀκακὶ, ἢ κηρωτὴ, κατὰ ἢ ὑμοῖον.* Vide etiam Foef. *Œcon. Hipp.*

21. *Ἔλυτρον.* - - - *εἰνάλιμμα.* &c.] Ariſtot. *Hiſt. Animal.* L. I. §. 50. Jun. *Nomencl.* p. 6. SCHR. *Ἔλυτρον, εἰνάλιμμα*, per unum *μ*, exhibet H. Jun. *l. c.* In v. *Incolarum*; pro quo *l. l.* male *εἰνάλιμμα.* Vid. ſup. *Not.* in v. *Ἐλμοῖα*, ut & v. *Ἐλύτρου*. & *Ἐλύτρῳ.* Gloſſ. Herodot. *Ἔλυτρον. σκεπασμα.* Vid. ſup. v. *Ἔλυτρον* (ante *Γιλζω*) inf. in v. *Θώκια*, & *Σάμια*, & Ammon. v. *Κέλυφ-ν.*

22. *Ἔλφ-ν.*] Ad *τὸ ἐλφ-ν*, &c. *ſulphur* de quibus ſup. [ad v. *Ἔλυφ-ν.*] G. Vid. Martin. p. 33. SCHR. Ut *βύτυρον* a *βοῦς*, ita *ἔλφος* ab *ἄλφα*, *ἠγνὸν δος*, derivandum conſicit Bochart. *Hieroz.* T. I. p. 315. § 6. Idem adjecerat *Kuſterus*, cum hæc epiſtolæ: „ Bochart. *Hieroz.* P. I. L. II. c. 32. p. „ 315. *Forte etiam BUTTRI Cyrium nomen ἔλφος ſumtum „ a BOVE, quem Phœnices ἔλφα vocarunt, & Hebræi „ ALLUPH, vel ELEPH.* Sed videndum, an non „ *ἔλφος* idem ſit quod ſupra *ἔλπος*, ldque per tranſpoſitionem literarum dictum ſit pro *λίπος.* „ Hactenus *Kuſter.*

23. *Πιάζω.*] Phavorin. male *πιῶ*, per *ῶ*. Ceterum dum priores interpretationes petiment ad *Ἔλυ*, vel *Ἐλά*, cum adſpiratione; poſterius *ἁλίζω*, ad *ἁλύ*, ex *ἰλύω.* Similiter mox in v. *Ἔλυι*, *Ἐλυζι*, &c.

24. *Ἔλυι.*] Scribendum *Ἔλυν*, cum ſpiritu leni, ab *ἰλύω*, quatenus nempe exponitur *ἑλκύσω*, *ἐκχύνω*: at *Ἐλύι*, quatenus refertur ad *λαβεῖν*, & ſequentes interpretationes. Eſt autem *Ἔλυσ* verbum Homericum *Il.* Ω. 696. ubi a Schol. ltidem exponitur, *ἕλκυσον.* KUST. Sic & Apollon. Lex. MS. quamvis perperam ibi *Ἔλυ*, per *ῡ*, ſcribatur: ut ſupra, *Ἐλύσιν*, pro *Ἐλύσαι.*

25. *Ἀξεύλιμος*] Cl. *Jenſ.* legit *ἀφύλιμος*, ab *αἴρω*: in *Lucubrat. Heſych.* p. 76.

26. *Ἐλυγόν.*] A *λυγία.* GUYET. H. STEPH. *Ind.* v. *Λυγία.*

27. *Ἐλυὸς*] *Dultor ferreus inſularis.* IS. VOSS. Idem ad Catull. p. 58. a *ducendo ferro* derivat.

—— μὴ δή με ἕλωρ ——

ἕλλημα. ἄγυθμα.

"Ελωρα. ἑλάσια. ἑλκύσματα. καθαρίφ δὲ εἰς σπαράγματα. βρώματα.

Ἑλάρη. πτλάρη.

Ἐλάσεσθαι. ἀγών. πτλύμθρῳ δὴ Ἐλάρᾳ ποταμῷ.

Ἐλάσθη. ἐφοβεῖτο. ἐμαλακίσθη.

"Ελωσι. λάβωσιν. ἑλαύνωσιν.

Ἑλῶπες. μισθωτοί, οἱ τῷ ἴλῃ ἐργαζόμενοι.

Ἐλάφησιν. ἴληξιν. κυρίως ἐπὶ τῆς λόφων.

Ἐμὰ δάκρυα. τῆς ἐμῶν δακρύων.

Ἐμαίμαστε. πεφοβημένοι, ἢ πεφοβημένοι. ὀκνυμαπῦτο. ἐκλονεῖτο. ἐταράττετο.

Ἐμετός. ἐξέρεσμα.

Ἐμαλάχθη. ὠδίνωσα.

"Εμαρψα. κατέλαβον.

"Εμαρψας. ἐκράτησας.

Ἐμάσμεν. ἔφαγον.

"Εμασ-

1. Θοῦρε μὰ Δία ἕλωρ] Sunt verba Homeri *Il.* Ε. 684. ubi Sarpedon: - - - μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσι ἔασιν Κῆδε' ἀπ' ἐμεῖο, &c. Quare distinctionem posui post Θοῦρε. Vid. Schol. ad ψ. 488. & alibi. Conf. Etym. & H. Steph. *Ind.*

2. "Ελωρ.] Vid. Apollon. Schol. p. 130. IS. VOSS. L. "Ελωρ. (*Il.* Σ. 93.) ἑλόσια, ἑλκύσματα. καθαρίφ δὲ "Ελωρα (*Il.* Α. 4.) εἰς σπαράγματα καὶ βρώματα. Vid. Didym. & Suid. & Etymolog. BERNARD. In καθαρίφ subaud. *Homerus*; ut passim. Sic in v. ἐμάσσατο. &c.

3. Ἔλαρα.] Plura capite suo truncata vocabula vid. sup. in *Not.* ad v. Δυάζε.

4. Ἐλάσεσθαι.] Vid. Meurs. *Græc. Fer.* p. 207. SCHR. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Vid. H. Casaub. *Comment.* in Poiyb. p. 62. 63. ubi ἐλάρα pro ἐλάρᾳ. Conf. J. H. Boecler. *Animadv.* in Poiyb. p. 7. Ἐλάρα πόρνη meminit etiam Steph. Byzant in v. Quam lectionem recepi.

5. Ἐλάσθη.] An pro ἐλάσθη quod vide supra. KUST.

6. "Ελωσι. λάβωσιν. ἐλαύνωσιν.] L. ἐλαύνωσι. Duo namque exponit, ἕλωσι, ab αἱρέω, & ἁλῶσι, vcrbi ἅλλω. Æsch. *Eum.* ψ. 75. ἱλιοὶ σι. & Eurip. *Alcest.* ψ. 951. Ἐμοὶ μὲ ἰλᾶσι. ABRESCH. Conf. *Not.* ad v. ἐλαύνω (ante ἑλλὶς) & ad v. ἐλᾶ, & "ελων. Nec opus est, ut ἐλαύνωσι mutetur: ἕλωσι enim Subjunctive capiendum.

7. "Ελωπες.] Forsan scribend. "Ελοπες, ut inde sint οἱ ἐξ ἕλους. H. STEPH. *Ind.* SOPING. Corrig. ἑλῶπες. Vid. sup. ἑλλὶς. Ad θέλω, φέρω, τολμῶ, tolero. &c. GOYET. Vid. Etym. M. in ἐλῶ. IS. VOSS.

8. Ἐλάφησιν. - - λήφει.] Nempe ἀπὸ ζυγοῦ. HEINS. Schol. Soph. in *Ajac.* ψ. 61. Ἐλάφησιν. ἐκπέσωσιν. Ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων, &c. quæ descripsit Suidas. Vid. inf. v. Λωφήσῃ. &c. *Gen.* VIII. 1. Καὶ ἐκόπασεν τὸ ὕδωρ. ubi Symmach. ἐλάφησεν. scil. τὸ ὕδωρ. nisi malis ἐλάφησεν.

9. Ἐμὰ δάκρυα.] Ex Hom. *Il.* Α. 42. ubi Schol. eodem modo: Ἐμὰ δάκρυα, ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἰμῶν δακρύων.

10. Ἐμαίμαστε.] *Job.* XXXVIII. 8. SOPING. MUNK. PERG. L. Ἐμαίμαστο. σφυδρεῖτο. ἢ σάλευτο. τυτίσσω, ἐπλοντίσω, &c. *Job.* XXXVIII. [8.] Ὅτε ἐμαίμαστον ὡς ἀπὸ κοιλίας μητρὸς &c. Bene Chrysostom. εἶπεν, ἐμαλακίσθη εἶπε. Melius tamen libri, qui ἐμαίμαστο habebant; quod ab eodem notatur. In Hebræo enim est גועו, ad verbum, ὅτε ἐξῆλθε, hoc est, ὅτε ἐμαίμαστο. HEINS. Sumtum ex versione τῶ LXX. *Job.* XXXVIII. 8. ubi Chrysost. Ἐμαίμαστο. εἶπεν, ἐμαλακίσθη εἶπε. Τοῦτο γὰρ τὸ τῶ ἀθλητῶν, ἀπὸ δὲ ἐμαίμαστο, ἐμαίμαστο ἴσχε. Recte diversitas hæc lectionis adnotatur. Num Cod. Alex. habet ἐμαίστο, i. e. ἐμαίστο. Conf. Suid. v. Μαιμάσσει. KUST. Conf. Hesych. v. Μαιμᾷ, Μαιμάσσει, Μαιμάρμ, Μαιμάσσων, & Μαιμάσσης, & Ci. Bochart. *Hieroz. P.* I. L. II. c. 55. p. 666.

11. Περσβομαῦτο ἢ σφυδρεῖτο.] Scrib. ἐπεφυβεῖτο, ἢ σφυδρεῖτο. *cupiebat, æstuabat, movebatur.* PERGER. Delendum censeo posterius, ἢ σφυδρεῖτο, quoniam nihil differt ab eo, quod proxime præcedit. KUST. Lego: σφυδρεῖτο, ἢ σφυδρεῖτο. Sic infra: Μίμνει. - - - σφυδρεῖται, ἢ σφυδρᾶται. Suidas: Ἐμαίμαστο. σφυδρεῖτο.

12. Ἐκνυμαῦτο.] Hoc sensu *Job.* XXXVIII. 8. Unde & Lex. Cyrill. MS. Brom. Ἐμαίμασσον. σκνυμαῦτο. BIEL. Glossa MSS. in *Jobum*: Ἐμαίμαστο. σκνυμαῦτο, σάλευτο. ut Hesych. Conf. *Not.* penult. in fine.

13. Ἐμετός. ἐξέρεσμα.] L. ἐξέρεσμα. SCAL. SALM. BRUNO. L. Ἐμετός. ἐξέρεσμα. IS. VOSS.

14. Ἐμαλάχθη.] *Emollitæ*, recte redditum per *do: emollitur* quippe is, cui *datur*. Sic *payer* nostrum de *pacare*. Pacatur nempe solutione is, cui debetur. SORBER. (vel MENAG.) in *Cod. Massiaci.*

15. Ἐμάσσαμεν.] Contractum ex Ἐμασσάμεν, a μάσσω. IS. VOSS. Pro Ἐμασσάμεν, ut videtur: nisi plane ita scripserit. Conf. v. Μάσσαι, Μάσσαις, &c.

16. Ἐμάσσετο.] Infra: Μασσᾶτο. μασᾶτο.

17. Ἐμάσσατο.] Vid. Suid. & Inf. v. Μάσσει, & Ἐμασσαλίζει. Exstat apud Hom. *Il.* Π. 474. ubi Schol. ούξ ἐμάσσατο.] ἀπὸ ἐμασσαλίσθησαν, ἢ ἐμάλαξαν.

18. Ἐμασσήσαν. ἔσεσαν.] Hom. *Il.* Υ. 228. Τῶνδ' ὑπὸ ἐμασσήσαν, πάσσαν δὲ φλιάς. Vid. sup. v. πάσσω, ἐμασσήσαν, & Not.

19. Ἐμασσήσαντο.] Vid. Inf. Μασθήλη. IS. VOSS. Rescripsi Ἐμασσ. per γ, ut priores Edit. & Phavor.

20. Ἐμασσάσθαι.] Hom. *Il.* Η. 301. Vid. Inf. v. Μάσσω, & Anacr. Od. XIV. 11.

21. Ἐμασσάνθη.] Conf. v. Μασσάλη, & Μασσάτω.

22. Ἐμασσὰ βαλανεύσεται.] Aristoph. *Pac.* ψ. 1103. Vid. Schol. coll. Suid. & Zenob. III. 58. p. 67. ibique Schott. Ex eodem mox post ἐσσὰ, addendum esse vix, monet *Valck.* quum sæpe ex Zenobio fua ad verbum descripserit Hesychius.

23. Ἐσσὰ.] Sensus exigit, ut addita voce τὰ, scribatur ἐσσὰ τὰ. Et sic legitur apud Zenobium. KUST. Conf. *Not.* prac.

24. Ἐμβαδὸν. παίζει &c.] Forte: βαδίζει ἀφ' ἁλὸς. Vid. mox Ἐμβάδιον, & Matth. XIV. 25. de Servatore nostro. Ἐμβαδὸν dicitur ipsum pavimentum quod calcatur. Vid. Eustath. ad K. *Odyss.* p. 393. ψ. 34. SOPING. An scribendum: Ἐμβαδὸν, πεζῇ, ἢ ἀφ' ἁλὸς. Hom. *Il.* Ο. ψ. 305. Ἐμβαδὸν ἴμεν. G. Scrib. Ἐμβαδὸν. πεζῇ ἐπὶ θαλάσσης. Ἐμβαδὸν δ' παίζει ἐπὶ τούτῳ. *Anne confidetis, si naves cepere Hectorem, itinere pedestri per naves instituto perventurum esse quemquam suam domum?* Ludit Ajax hujusce rei gratia Argivos suos. [Vid. Hom. l. c.] PERGER. Pro πεζῇ, Cyrill. πεζῇ ἀφ' ἁλὸς. IS. VOSS. Schol. ad Hom. *Il.* Ο. 505. cupl. πεζῇ βαίνοντες. Similiter Etymolog. quod & Hesych. scripserat. Vid. Eustath. p. 1029. *fin.* Com Goyeto facit *Kusterus*: „Cor„rige, & fuppie: πεζῇ, ἢ ἀφ' ἁλὸς, i. e. *itinere terre„stri*, five *pedestri*. „ Conf. *Not.* in v. seq. Ἐμβαδὸν.

25. Ἐμβαδῶσαι.] Cyrill. Ἐμβεβαδῶσι. στρώσι τὴν ὁμόρροια λεγομένη. IS. VOSS. In Hesychio nihil mutandum. Intellige Ἐμβαδῶσαι, contracte ἐμβαδῶσι, id est, εἰς ὕσεν βαδὸν στρώσι. Verum in Cyrillo legend. Ἐμβεβαδῶσι τὸν, monente Cl. *Hemsterhusio.* Infra: Μίλιτος φρέαρ. οὗ βαθὺ, τὴν ὀργυιάν, &c. Conf. H. Steph. *Thes.* T. I. p. 633. extr.

26. Ἐμβάδιον.] Vid. Aristoph. in loco corrupto *Eccles.* p. 452. *Ed. Wech.* HEINS. Vid. sup. *Not.* in v. Ἐμβαδὸν. *Anonymus* quoque in Cod. *Vesp.* ibi πεζῇ legit; & hic πεζῇ, ἀπὸ τῆ αὐτῆ, ut sensus fit: Ἐμβάδιον idem plane significare, quod Ἐμβαδὸν. „ post quam adeo vocem ilud Ἐμβάδιον „ immediate (inquit) enilocandum est. „

27. Ἐμβαλεῖ.] Vid. sup. v. Βοείδης, & inf. v. Ἐμβάς.

28. Ἐμβαίνει.] Est vox Homerica *Il.* Π. 94. sed ubi hodie legitur ἐμβῆναι, quod 2 Schol. exponitur, ἐμπεσεῖν τῇ, ἐμπεσεῖν τῇ. Conf. Inf. v. Ἐμβάλοι. [& v. Ἐμβάλλω, 2c *Not.* ibi.] KUST.

29. Ἐμβασκώπτει.] Vid. Ἐμβασκώπτης. IS. VOSS.

30. Ἐμβαλλαλίζει.] Vid. Meurf. *de Lud. Græc.* p. 17. SCHR. Lege disjunctim: Ἐμβαλλε αλλᾷ. Vox est ejus cui unanum curvam porrigit, ut aliquid accipiat. αλλᾷ, scil. χειρί. PALMER. Antehac voiui, παλλᾷ, vel κυτάλλᾳ. Sed omnino recte *Stromateus Metricus* [ψ. 349.] Ἐμβαλλε παλλᾷ. Videtur dictum in avaros, qui cavam manum porrigunt. VALES. Vid. Aristoph. *Equit.* p. 350. [ψ. 599. conf. Suid.] PERO. Ita legerem hunc locum: Ἐμβαλλε παλλᾷ. οἱ αἰσχ. κ. πρὸς τ. χ. π. πεζ. τὴν πάλλαν παιόντες π. ἐμπ. Ex quo patet, in

τις ' ΦΣκελίζω ἐμβάλλει.
'Εμβαλεῖτ '., κλέπται. Λάκωνες.
'Εμβάλλει θυμὸ ', σίδηρος χρ' ψυχήν.
'Εμβαλλόπους. βλεσόπους ².
"Εμβαρ ³. ἀλίθιε, μωρέ. ἢ νεηνίς. Μάκαδ ⁴ Φάσηλα.
'Εμβάς ⁵. εἶδ ὑποδήματ. ἢ μέρ τι τῆς χλάμυς.
'Εμβατίζας ⁶. τὸ κατίχει ἢ κεχρημένος χρείαν, ἢ αἰτίαν, ἢ ἕλκει ἢ ζητῶ.
'Εμβατίζας ⁷. ζητήσας. ὀβατίζας.
'Εμβατήρ ⁸. ΦΣκεῦος τοῖς Ἀρχιτέκτοσι τόπ.
'Εμβατήριον ⁹. εἶδ αὐλημάτ.
'Εμβαφίαι ¹⁰. λοπάδες βαθεῖαι. Ἀπὸ τοῦ Βάπτειν τὸ βάπτ.
'Εμβάφιες ¹¹, ὀξύβαφοι, ΦΣκεῦη Ἰωνικά.
'Εμβεβρυτημέν ¹². αἰσθητ.
'Εμβεβίωκεν ¹³. τέθνηκεν.
'Εμβεβρυθιευόν ¹⁴. αἰσθητ. ἐμβεβυτ.
'Εμβεκνίται ¹⁵. ἐμπλεκ.

'Εμ-

'Εμβεκάς. Ἐπιβεβηκώς.
'Εμβείη ¹⁶. ἐμβῆ, ἐμπεδίζῃ χαρίζ.
"Εμβιον ¹⁷. ἐμπεδοχάτιον. ἐμπέδων γένη.
'Εμβίων ¹⁸. "Αρης.
'Εμβλά ¹⁹. πάπλαγα ΦΣκεῦος τὸ Ἐμβλέπω· ὡς ἡ Δωρὶς ¹⁰', ἡ Δέξω.
'Εμβλακεῖται ²⁰. σὺ τῷ ἀεὶ ἦθι ὦσαι.
'Εμβλα μεγάλει. ἀσφάλεια ²¹.
'Εμβολὴν ²². πλῆθος ²³. ὁρμή. σύβλημα. Σπάθετα λέγμα ²⁴.
'Εμβολίδες ²⁵. αἱ ΦΣίλετοι.
'Εμβόλιμα ἔστι τὰ ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν ὡς ἀλλότρια ἢ οὐκ ἀθετούμενα.
'Εμβόλιμον ²⁶. ὁ μῆνα, ἢ ὁ ἡμέραν. ἢ ἀνδραποδισμός.
"Εμβολα. Εὐριπίδης Παλαμήδῃ, ἢ Σκίρωι ²⁷, Ἐμβόλα ²⁸. τὸ δὲ πολὺ ἁρμηκῶς λέγουσι, τοὺς Ἐμβόλους ²⁹.
"Εμβολον. Ἀισχρόν ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ³⁰, τὸ αἰδοῖον. ἁρμηκῶς δὲ Φασι τὸ ὁ νεὼς Ἔμβολον, τὸ

in ludo isto bajulum his vocibus invitasse victorem, ut cavo manus genu impuneret; quod dein ad omnes qui aliquid petunt, transitum. KUHN. ad Polluc. IX. 122. p. 1108. n. 61. Phavorin. Ἐμβαπτιζόμενος.

1. Καλλίας] L. κακκᾶβις? SCAL. κίκκαβις (sive rectius, κίκκαβος) σκεῦος, legit *Kuhn.* in *Not.* prae.

2. Ἐμβάλλει.] Forte Ἐμβάλλειον, vel Ἐμβολεῖον.

3. Ἐμβάλλειος Σοφ.] Hom. *Il.* Κ. 447. Conf. v. Ἐπὶ φρεσὶ θῆκε.

4. Ἐμβαλλόπους Ἀλκαῖος.] L. Ἀλκαῖος. SCAL. Leg. Ἐμβαδόπους. Ἀλκαῖος. qui vitium pedum tegit ἐμβάδι, vel ἐμβάτην. IS. VOSS.

5. Ἐμβάς. - - - ὁ νεηνίς.] Unde Paremia: Ἐμβὰς εἰμι. Et fortasse sic scripsit Grammaticus. Deinde lege, μὴ νεηνίς. Vid. Paremiograph. & Eustath. [p. 331.] HEINS. Vid. Erasm. *Adag.* [III. 10. 81. *Emboras jam*; & II. Jun. *Cent.* II. 40. *Emborus es.*] SCHR. Vid. inf. v. Ἔμπορος, Ἐμβόν, & Οὐκ ἐμβαρεῖ, ibique *Not.* Conf. Suid & *Vatican. Append Prov.* I. 60. Φάσηλα Menandri *Mauffac.* ad oram libri sui reddit, *Vifionaire.*

6. Ἐμβάς.] Vid. sup. v. Βαμβάλη, & Βλαῦλη, & v. Ἐμβαλόν, item Ex. Spanh. ad Ariftoph. *Plut.* v. 759. & Valken. ad Ammon. v. Ἐμβάδες.

7. Ἐμβατίζας.] Vid. *Cel.* II. 18. SOPING. I. *Maccab.* XII. 25. & XIV. 31. PERG. Reſpexit ſine dubio τὸν Ο'. *Joſ.* XIX. 51. ὧν ἐκληρώσατο Ἰσραὴλ τὴν γῆν. Conf. I. *Macc.* XIII. 20. Cyrill. Lex. MS. Ἐμβατίζας. ἐπιζήτων, κατασκοπῶν. Eurip. *Heraclid.* v. 875. Κλῆρος ἦ ἐμβατεύσετε χθονός. ut τοῦ ἐμβατεύειν, in *Rhef.* v. 225. Plura dabit Cl. D'Arnaud *Animadv.* p. 209. Addo Soph. *Oed. Tyr.* v. 835. Erotian. p. 24. *fin.* Etym. M. & inf. v. Ἐπιβατεύειν.

8. Ἐμβ. ζητῶ. ἐπιβαίνω.] Scr. ἐπιβαπτίζω. HEINS. *Exerc. S.* p. 493. ad *Col.* II. 18. Vid. ibi Cl. L. Bos *Exerc.* & inf. v. Ἐπιβατεύειν. - - - ζητῶ. Conf. v. Μαστεύσω. μαντεύσω, ζητῶ. Ἐπιβατεύζω corrigit *Jf. Voſſ.* At *Heinſio* adſtipulatur *Suicer.* in *Thef.*

9. Ἐμβατήρ. - - - τόπ.] Vid. Turneb. *Advers.* [XI. 4.] p. 321. SCHR. Utitur Vitruv. I. 1 & alibi. VALES. Pro τόπ, quidam reponunt ὀπὸ. H. STEPH. *Thef.* I. 646. B. Pro τόπ fort. leg. τοπ, quia eſt velut *typus*, exemplar, ad quod columnarum moles exigitur. Niſi malis τεχνῶν, pro τεχνάσμασι, *modulis*, ut Vitruv. IS VOSS. Si prima placent, confer quæ de vocabulis, τόπ & τόπ confuſis dedi in *Peric. Crit.* p. 45. & inf. ad v. Μάλακ.

10. Ἐμβατήριον.] Clem. Alex. p. 39 SCHR. Vid. ſup. in Ἄδωνιν. Heſiodor. *Æthiopic.* utitur; ſed allo, ut putem, ſenſu. SOPINO. Max. Tyrius *Diſſ.* VII. p. 76. Καὶ καλὸν ἦ Ἀκκλησιαστὴ τὸ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ, καλὸν δὲ Ἀθηναίοις τὸ αὐλεῖον. Vid. Polluc. IV. 78. & 82. & 83. ubi Cl. *Kühnius*: „ Ἐμβατήριον, carmina apud Lacedæmonios fibia & „ alia voce decantata, ad quorum numerum milites præ„ lium ingreſſuri gradum moderabantur. „ Conf. Thucyd. V. 70. ibique Cl. Duker. Athen. I. XIV. p. 630. Meurſ. *Miſc. Lac.* II. 11. & Euſt. Swart. *Anniſ.* II. 3.

11. Ἐμβαφίαι.] Ἐμβάφια ſeſtituit Cl. *Hemſterh.* ad Polluc. X. 86. p. 1258.

12. Ἐμπαφθη, ἐξέπεσεν.] Sic Galen. *Gloſſ.* Et hinc forte pro Ἰωνικὸν, *T. Bruno* Ἰωνικῶτ corrigit. Utriuſque Anſtoris in his rebus mentio apud Polluc. X. 87. quare ubi muto. Vid. Salm. in Solin. p. 265.

13. Ἐμβεβρυτημέν.] Vide mox v. Ἐμβεβρυθιευόν.

14. Ἐμβεβιωκεν.] Latin. *Vixit.* SOPING.

15. Ἐμβεβρυθιευόν.] Ἐμβεβρυτημέν recte legit *Hemſterhuſius* meus ad Lucian. *Dialog.* p. 93. uti modo præceſſit. Equidem non refragabor, ſi quis ſuperiorem gloſſam loco

notam dixerit, & erecto vocabulo corrupto, una cum ſequenti temere repoſito, legat: Ἐμβεβρυτημέν. ἀναδέδ. ἐμβρυτεύ. Cyrill. Lex. MS. Ἐμβεβρυτημέν. ἀναδέδ. ἐμπέπλ. Dein: Ἐμβρυτεύ. δολε. Conf. v. Ἐμβρυτεύτε, & ſeqq. & ſup. Βεβρυτικ, ante v. Βυβλίον. Notaverat *Kuſterus*: „ Forte corruptum eſt Ἐμβεβρυτημέν, quod pro„ xime præcedit. „

16. Ἐμβαπτίσῃ.] Vid Ἀπέπαυσεν. IS. VOSS. Leg. Ἐμβάπτισῃ. ἐμπεσῇ. *ſtupore percuſſus fuit.* ab ἐμβάπτων, *terrefactio.* PERGER.

17. Ἐμβίον. - - - χαρίζ. † Ἐμβίη. ἐμπ. ἐμπεδῶ χρί] L. Ἐμβίη. (Poët. pro ἐμπεσῇ) ex Hom. *Il.* Π. 94. ubi Schol. ἐμπεδίζῃ. Dein poſt χαρίζῃ ſi quatur, ἐμπεδῶ χρί. Schol. *l. c.* ἐμπεδοῖ εἴη. Conf. ſup. v. Ἐμβάλῃ. Sic olim, quando parum aberat, quin media, Ἐμβίη, ἐμπεδοῖ εἴη, ejiceremus; ſaltem ἐμπεδοῖ εἴη corruptum putarem ea ἐμπεδῶ εἴη, & Ἐμβίη, ex Ἐμβίων, correctione prioris vocis Ἐμβίου. Sed vid. *Not.* ſeq.

18. Ἐμβίων. ἐμπεδοτάτιος] L. Ἐμβίων. ἐμπεδοτάτης, i. e. *impediat.* Ἐμβίων eſt voa Homerica *Il.* Π. 94. ubi a Schol. exponitur, ἐμπεδῶν εἴη. Conf. ſup. v. Ἐμβαίη, & quæ ibi notavimus. KUST. Verbum tamen ἐμπεδοτάτιος ignotum Leaicis. Tantum Suidas nomen adgnoſcit: Ἐμπεδοτάτιος. ἐμπεδίζων.

19. Ἐμβίων.] Ad τὸ Βίη, G.

20. Ἐμβλᾶ.] Forte leg. Ἐμβλάπτ. SOPING.

21. Ἤδυρε, &c.] Mereticum nomina. G. Recſius Phavorin. ὁ Δωρὶς. Vid. ſup. v. Γελᾶ, (ibique *Soping*) Γεγρά, Δοξέ, &c. quo Cratinus uſus eſt. Similis formæ nomina ſunt Ζελᾶ, Χρυσᾶ, ſup. in v. Γεγρᾶ (poſt Γεγυνᾶν) ubi plura notavi. Adde nomen illæ Saneballetis, Νικασὼ, apud Joſeph. *Ant. Jud.* XI. 7. 8 & Inf. v. Ἀνδρομᾶ.

22. Ἐμβολιῶσε.] L. Ἐμβλιαίνω. IS. VOSS. Sic priores Edd. quas ſequutus ſum. Scribendum tamen videtur, Ἐμβολιάσωσιν, ab ἐμβολιάσω. quo carent Lexica. Supra: Βόλωσιν. - - - φυ.

23. Ἔμβολα. - - - ἀσφάλεια.] Vid. Schol. Euſip. p. 281. MUNK. L. ἀσφάλειαν. ut Suid. [& Varin.] IS, VOSS. KUST. Confer mox v. Ἔμβολα. ſed ἀσφάλεια ſe tueri poteſt, quam ſcil. pura ἐμβολὰ præſtant.

24. Ἐμβολάδ.] Vid. Salmaſ. in Vopiſc. p. 386. [T. II. *H. A.* p. 536 *ſeq.*] SCHR.

25. Πλευρὰν.] L. πλευρὰ, *impetum.* BERNARD. IS. VOSS. Immo πλευσὶν, ut Suid. & Phavorin. Sæpe o & ε permiſcentur, ut ſup. in v. Ἐλαυνέτω, &c. Similiter correxiſſe video *Æſtherum.*

26. Ἀτίθιον, χρῆμα.] L. Ἀτίθιον χρυσάτιον. Vid. Suid. in Ἔμβολα. IS. VOSS. Sufſuli comma medium, ut exhibent Edd. priores, & Phavor. Conf. inf. v. Θησαυρός.

27. Ἐμβολίδες] L. Ἐμβολάδες. Vid. Suid. [v. Ἐμβολάδες, & Ἐμβολάγματα, coll. Harpocrat.] IS. VOSS.

28. Ἐμβόλιμον.] Vid. Martin. p. 656. [v. Ἐμβόλιμος.] SCHR. Conf. Salmaſ. in Solin. p. 14. *in fin.*

29. Ἔμβολα. Εὐρ. Παλ. ἐν Σκίρῳ. Ἔμβολα, &c.] Leg. Παλαμήδῃ ἐν Σκίρῳ. quod *Meurſio* [in *Euripid.*] jam notatum HEINS. JUN. BROD. *Miſc.* IX. 24. Forte legendum, & ſupplendum: ἐν Σκίρῳ ὑστέροις Ἔμβολα. τὸ δὲ πολὺ ἁρμ. &c. KUST. Conf. Polluc. IX. 75. X. 35. & Caſaub. *de Satyr. Poëſ.* L. I. c. 5. p. 189. (143.)

30. Ἐμβόλου.] L. Ἔμβολον. IS. VOSS. Vid. ſup. v. Ἔμβολα.

31. Ἁλιτικὸς λόγ. τοὺς ἐμβόλους.] Vid. inf. v. Τοὺς ἐμβόλους.

32. Ἔμβολον. Ἀσχρῶ. ὡς Θ.] Scr. ὡς Θεσμοφ. τοῦ β'. *ſecundo.* Locus Ariſtophanis exſtat apud Athen. L. I. p. 29 A.

τὸ χάλκωμα [1], τὸ ἐξιλάσιμον χρῆ [2] τοῦ ἔργου. ἢ ἐμβολον τοῦ θεοῦ.

Ἔμβολος, εἶδος θηρίου ὁ λαχάνου.

Ἐμβολυμία [2]. εἰμαρμένη.

Ἐμβολχεῖ [3]. μικρὸν. ἢ χαβόλιν, ἔλος. συντόμως. ἁπλῶς.

Ἔμβολον [4]. θεῖον.

Ἔμβορε [5]. εἵμαρται.

Ἐμβρέμαι [6]. ἐμπίπτει ἐμφυσᾷ.

Ἔμβρεμος [7]. ὀπὸς. μωρός.

Ἐμβριθὲς. βαρύ. πλατὺ. πρεῖν. πλατύ.

Ἐμβεμμήμαι [8]. κυήμαι.

Ἐμβεμπᾶσαι. ὀπλισμῶσαι. κελεῦσαι, παρασκεύασαι μεθ' ἐξουσίας.

Ἐμβεμμόμβος [9]. μεθ' ἁπτιλῆς ἐστελλόμβος.

Ἐμβεντηθέντες [10]. ἐπεὶ γενόμενοι. μαθητεύσαντες.

Ἐμβεντησίας. μαΐας, φρενελαβίας. θάμβους.

Ἐμβεύτηλος [11]. ὠδυπεπληξιδύος ἢ ἀξίωσαι, μανόμβος.

Ἔμβυλλαι [12]. ἀγραὶ ἡμέραι. ἢ γῆς ἔντερα.

Ἔμβρυον [13]. πονηρὸν βρίφος, τὸ ἐν γαστρὶ γυναικὸς ὄν [14],

ὧν [14], ἀφ' πλασμα. ἢ ἀλίγον.

Ἔμβαχος [15]. ἔμβρυον.

Ἐμβρίθιον [16]. μικρὸν. ἢ ἀπέφυσεν ἰμάτιον Τιθεικόν [17].

Ἐμβῶσαι [18]. ἐμπλῆσαι.

Ἐμέγγρε [19]. ἐφθόγγου.

Ἐμέθεν. ἐμοῦ.

Ἐμεῖο. ἐμοῦ.

Ἐμεῖο [20]. ἐμοῦ· ἔτι δὲ σύναρθρον.

Ἐμείρετο [21]. ἐπεθύμει.

Ἐμειδία. ἐγέλα.

Ἔμελλεν [22]. ἐφάπτ.

Ἐμέλλετε [23]. ἐφίκεσθε. ἐφαίνεσθε. ἐδόμεθ' ἢ ἔμ' χεῖτο κέχρηται τῇ λέξει.

Ἐμέλησεν. ἐφρόντισεν. ἐφρόντισαν [24].

Ἔμενον [25]. παρέμενον.

Ἐμέμυξαν [26]. ἐπέζεσαν.

Ἐμεῦ. ἐμοῦ.

Ἐμέμη [27]. ἐμοῦ.

Ἐμήσατο [28]. ἐπεκτήσατο. ἐπάτησεν. ἐμηχανήσατο. ἐβελτίωσατο. ἐπαίσεν.

Ἐμηχανοπόνιον. ἐμηχανήσατο. δυϊκῶς.

Ἐμήνεν [29]. ἐκ μίξεως διέφθειρεν [30].

Ἐμι-

Οἰόθ' ἅλις [οἷον] ὅτως ἐστιγόρει ἢ ἰμῶλον. h. e. *eandem falacem.* SOPING. VALES. HEINS. Non iis, quæ hodie extant, *Thesmophoriazusis*; sed in aliis, quæ intercederunt. Duplices enim exstitisse *Thesmophoriazusas*, *priores* & *posteriores*, monuimus in *Notis* ad Aristophanem. KUST.

1. Χάλκωμα.] Vid. Schol. Pindar. p. 255. [*Pyth.* IV. 341.] SCHR. Plutarch. *Anton.* p. 1733. Τὸ χαλκώματα κατάξαι. M. MEIBOM. Gloss. Herodot. Ἐμβολος. χάλκωμα. ἀξίωμα· ἐξιλάσιμον· ἀπὸ τοῦ ἀφίεσθαι τοῦς ταυροῦ. An & hoc pro στεφανώματα scripserat Suidas? Vid. Inf. v. Χαλκιδεύειν, (post Χαλκοῦν.) & *Annotat.* ad Scholia Græca Thucyd. p. 656. a. *Ed. Nov.* Mox Ἔμελλον ἢ θεῖ, forte ad *adflatum* pertinet.

2. Ἐμβολυμία.] L. Ἐμβεμμήμαι. Vox Laconum. Vid. Etym. M. HEINS. Usus est Sophron, teste Lexico Reg. MS. & Etymologo. Confer mox v. Ἔμβορε, sup. v. Βεεμμήμαν, & Ἐμβεμμόμβον, & Ezech. Spanhem. ad Callim. p. 561. qui Æolice, seu Dorice, dictum statuit. Conf. Salmas. ad *Inscript.* p. 82. *Ed. Cron.*

3. Ἐμβολχεῖ.] L. Ἐμβολχον. Plato *Gorgia*: Ὅτε πλωτάτην οὖσαν ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὥσπερ ὑπὸ ἀκάτου, ἐμβέβαχε βάλαν. Scholiastes ἀνέπλευσε· Ἐμβολχον, συνῆραν, ἢγουν ἄπλας. Ἡσύχιος δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρεσονφιλῶς· (an Ἀρεσγονίτως?) Οἱδὲ τὸ αὐτὸ δηλοῦσιν ἄδηλον ἢγουν ἀφανὲς ἢγουν γεγόνει, ὅτε δὲ ἘΜΒΕΒΑΧΕ βάλαν. [l. βάλαι.] Ἀρεσοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· Πᾶς οἱ ἀχθοβόλαμος, ὅσις σοῦ ἘΜΒΕΒΑΧΕ εἴσω δυστυχῆ τὴν τραγῳδικὴ χορεῖ; Κοντῷ· τὸ Ἴδιον· ἐπὶ παρίχου, ὅτις τέχνην ἘΜΒΑΡΑΧΕ. HEINS. Locus Aristoph. *Thesmoph.* est v. 397. & paullo aliter legitur. Conf. Schol. in *Vesp.* v. 1115. & Suid. duobus locis, quibus subjungit, Ἐμβόρχον Idem esse quod ἐν βορχῷ. Vid. Haspocr. & Suid. v. ἐν βορχῷ *Kusterus* hæc tantum notaverat: „ Ἐμβόρχῳ, pro ἐν βορχῷ, Suidas „ Ἐμβόρχον. „

4. Ἔμβολον.] A βάλλω, ἰσχὺν, δυνάμενος, βελὸς, Ἐμβόλιον. id est, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, &c. id est, βλῆμ. G. Forte, Ἐμβόλιον. Vid. Suid. in Ἀπόλεμος. IS. VOSS. Conf. sup. v. Δεμόνιος.

5. Ἔμβορε.] Vid. sup. in v. Ἐμβεμμήμαι.

6. Ἐμβρέμαι.] Ex Hom. *Il.* O. 627. - - - ἀνάμυσε δὲ δουρὸς ἄκρον Ἐκτόρεον ἐμβρίμας. Schol. *conjic.* αὐτ.

7. Ἔμβρεμος.] Videtur idem quod supra Ἐμβαρύς. KUST. Conf. v. Ἔμπαρος.

8. Ἐμβεμμήμαι.] Ex Jerem. *Thren.* II. 6. Conf. Suid.

9. Ἐμβεμμόμβον.] Joan. XI. 38. Ἐμβεμμώμενος ἐν ἑαυτῷ. SOPING. Incertus *Psalm.* VII. 12. BIEL. Vid. v. Ἐνεβριμήσατο, & Suicer. *Thes. Eccl.*

10. Ἐμβεντηθέντες.] Vid. sup. *Not.* in v. Ἐμβεβαπτισμένος. Ita Lat. *Adventi.* Vid. Senec. *Nat. Quæst.* II. 27. Inf. in v. Ἐκμάθοις, & Hemsterh. ad Lucian. *Timon.* p. 99.

11. Ἐμβεύτηλος.] Plato *Alcib.* II. p. 140. [five 453. A.] Τῷ μὲ πάλαι μόρῳ ἀφορμὴν ἔχοντες, Μυσοπόλῳ καλεῖμβονται δ' ὑπὸ ἀλόγου ἐλπίδος, Φιλίας τε καὶ ἐμβεντήτους. BIEL.

12. Ἔμβυλλαι.] Ἔμβυλλαι sunt, quæ alibi vocantur Ἔμβρυα. SALMAS. Ordo aliud postulat. Vide num Ἔμβρυλλαι. sup. Βρύλλ. ad Ἰουρί. Cum vero *vermes* notat, est a βρύειν, ἐβρύην. Vid. Inf. Ἐμπύλαι. IS. VOSS. Conf. v. Γυμνάδιον. An vero pro ἀγραὶ legendum ἀγυιαὶ?

13. Ἔμβρυον.] Vid. Etym. Suid. Schol. Hom. *Il.* Υ. 266. & sup. v. Βρίφος, inf. v. Τετράβρυον.

14. Ὃν.] Adde ex inferiore linea, Ἔμβρυον. Id est: *Embryo* notat *recens natum infantem*, nec non *fœtum in utero mulieris adhuc latentem*. PERGER. Conf. *Not.* seq. Sed nihil addendum. Similiter Schol. Hom. *l. c.* Βρίφος.] ἢ ἐμεῖς

Ἔμβρυον λέγομεν, ὦ τῇ γαστρὶ ὄν. Frustra etiam sequens ἀφίπλασμα sollicitat *Pergerus*. Phavorin. Ἔμβρυον, τὸ παρὰ φύσιν, ἢγουν ὅτε ἀβλαστὸν ὄφθον βρίφος. Forte tamen legi quæat: ἢ ἀβλάστημα ἔλεγον. Sed nihil muto. Mox Ἐμβρύου, μικροῦ. *Reisk.* legit: τὸ οὖ γ. γ. ὃν ἀβλάστημα, ἰμάτιον, † Ἔμβρυχον. ἢ ἄλυσιν.

15. Ἔμβαχος.] Ἐμβρυχον forsan. Vid. sup. Ἐμβρυκὸν. VALES. BRUNO. Scr. Ἐμβρυχον, & modo ἀβλάστημα, non obstante quod illud *embrachum*, seu medicamenti liquidi infusionem, hoc sicci aspersionem importet. PERGER. Vid. *Not.* præc.

16. Ἐμβρίθιον.] L. Ἐμβρωμίων. IS. VOSS. Vid. Callim. *Exerc. cont. Baron.* I. p. 57. & conf. v. Ἐμβρωμα. . . . ἰλύων.

17. Τιθεικὸν.] L. Κυμίνεικον. Vid. infra. SOPING. L. ἰμάτιόν τι βιεικὸν, vel βικκὸν. Sic *olivetæ* vestes, & βικὸ in *Concil. Gangrensi*, κολυτειὸν ἱδίωτ. VALES. Zonaras ἄκρα dixit σκέπαι ὑφάσματος. *Olivetæ* vero male derivarunt omnes ἀπὸ τῆ βιείου, quia nomen a vero colore, quod tou ex purpura. Vid. Salm. ad Pollion. *Claud.* p. 404. & 405. VERW. Conf. Du Cang. *Gloss.* v. Βῆσσ, & seqq. & v. *Olivetus*; & Hesych. v. Βιεφρὸν, Βιεβρὸς, Βιβρὸς, &c. Pro Τιθεικὸν, Τιθεικὸν conjicit *Martin.* in v. *Embrochium*, addens: „ Non videtur esse vox Græca. Sonat tanquam si „ ante brouuen, sive limbis, Belgice. „ Sed vide J. Meurs. *Manuf.* c. 28. ubi de *Tiberio* Constantinopolitano Imperatore, qui veste peculiari milites aliquot insignivit, aliis purpura, quam in lænis gestare solebant. Et huc refert Hesychii Τιθεικὸν, & Διάφορον ἱμάτιον.

18. Ἐμβῶσαι.] L. ἐμπλῆσαι. SALMAS. L. Ἐμβῆσαι. Vid. Etym. M. in Ἐμβρίθιον. IS. VOSS.

19. Ἐμέγγρε.] Conf. v. Ἔγγρηγε, & v. Μέγγρι. Subscribendum enim est iota.

20. Ἐμεῖο, ἴσα, ἴστε δὲ σαί.] Eadem leguntur *inf.* in v. Ἐμοί. Conf. mox v. Ἐμεῦ, & Ἐμέθεν.

21. Ἐμείρετο.] Male pro Ἰμείρετο. KUST. Vid. sup. v. Ἐμείρει, inf. v. Ἰμείρει, &c.

22. Ἔμελλεν.] Vid. Suid. & Inf. v. Μέλλ.

23. Ἐμέλλετε.] Hom. *Il.* A. 816. Apollon. III. 260. ubi Hœzlin. adi. Mox in κόκκῳ subauditur Homerus, ut sæpius.

24. Ἐφρόντισαν.] Et correctio præcedentis ἐφρόντισε. REISK. Sup. Βεμμέλῆ, ἐφρόντιζε.

25. Ἔμενον.] Leg. Ἔμεμον. ex Hom. *Il.* E. 514. N. 836. Nam Ἔμενον, (*Il.* O. 656.) παρίμενον, feries repait. Nisi malis Ἔμεμον, cum adspiratione, ab ὄμη.

26. Ἐμύξαντο.] Phavorin. Ἐμύξαντο. Sed (ut recte *Kusterus* monet) scribendum erat, quamvis alio loco, Ἐπεμύξαν, ab ἐπιμύσσω. Vid. sup. v. Ἀμυξᾶ, & seqq.

27. Ἐμέμη.] Vid. Ἐπεχύμην. IS. VOSS. Scribendum: Ἐμούην. ἰμεί. Nimirum uti Dorienses ἔγωνι dicunt pro ἐγώ, per pleonasmum syllabæ ν, & Τύνη, pro τύ, ita Ἐμέμη, pro ἰμεί. KUST.

28. Ἐμήσατο.] Hom. *Il.* Z. 157. Schol. ἐβελτίωσαν. τὸ Β, περιέσωσαν. Vid. Æschyl. *Prom.* v. 476. Conf. sup. in v. Ἀγεωφόρτου (ante Ἀγυιτέως) inf. v. Μέσαν, & Μῶν, item v. Ἐμασσεν, post v. Ἐμᾶν.

29. Ἐμήνεν.] Hæc potestate occurrit *Genes.* XXXIV 5. 13. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 274. Vid. Etym. M. v. Κάθαρμα, & v. Ὄνομα. Cetera conf. *Not.* seq.

30. Ἐκ μίξεως διέφθειρεν.] Id est: *colore infecit.* Vide quæ notavimus ad Schol. Aristoph. *Plut.* v. 530. KUST. Infra: Μίγη. βάψῃ, μολύνῃ, ῥυπώσῃ. (Vide ibi.) Ut supra: Ἐλύμην.

Ἐμειδᾶ [1]. Ἀλφηκμάζει. ἑαυτὸν.
Ἐμίγνυτο. ὡμίλει.
Ἐμὲ [2]. ἐμοί.
Ἐμηνύθην [3]. ἔπεσθον, ἔπεσθε.
Ἐμμήσατο. ἐμαίσατο.
Ἐμᾶς [4]. ἐμοῦ
Ἐμίσγοντο. ἐμιγνύοντο.
Ἐμίχυλεν [5]. εἰς ὀλίγον διέφ.
Ἐμῷ πατρὶ [6]. χειρὶ ἐμῇ
Ἔμιχθεν. ἐμίχθησαν. πληθυντικῶς.
Ἐμείνατε [7]. ἐφθάρητε.
Ἔμμα [8]. ἱμάτιον. ἢ χαθαπέμψωτ [9]. ἢ ἀπμασσόμενος.
Ἐμμαχεδνίζει. χρήσαζε [10].
Ἐμμαλάξαι [11]. ἐμμένει τῇ χειρί. Ὁπλαζίσθαι.
Ἐμμαπίως [12]. ἐσπουδασμένως. ταχέως, ἅμα τοῦ εἰπεῖν. ἐρρωμένως.
Ἐμμαῖος. ἐχθρὸς. ἐνθύμιος.
Ἐμμάσαι [13]. σπρῆσαι.

Ἐμ-

Ἐμμαζίζων [14]. μαζιλογῶν.
Ἐμμαπίται. σπερμὴ σίλαμβάνη. ζητεῖ χαθ' μερ [15].
Ἐμμαπίων [16]. ψηλαφῶν. Φιλαπαίων, ὀρμᾶν [17].
Ἐμμελὶς. ὁπτμελὶς. ἔμμετρος.
Ἐμμελέσι. τοῖς Φρονίζουσι.
Ἐμμαλίζαι. χαθῆμαι.
Ἐμμίλεια [18]. εἰδος ἀχάτου. καὶ Πλάτων [19] ἐπαινεῖ τὴν ἔρεψιν, καὶ Φησὶ, ἢ ἀπὸ τοῦ μέλους ἀνομάσθη [20], ἢ ἀπὸ τοῦ ποιεῖν τὰ μέλη γίνεσθαι. Τεχνικὴ δὲ ἡ ἔρεψις. Ἀργυρίας [21] δὲ Αἰχύλου, ἀντὶ τοῦ, Σατυρικοῦ. ἢ ὅτι Σαίνης [22].
Ἐμμελὴς. χαθήσιος. ἐρρωστικός.
Ἐμμελῶς. ἐρρύθμως. ἐρρωμένως. συνετῶς.
Ἐμμεμαὼς [23]. ὁρμίως.
Ἐμμεμηνότα. μανέντα.
Ἐμμέμνεν [24]. χαθεμένη. ἢ Ὁπτάλλη. ἀπὸ τὸ Μαρυκίνας, τινες δὲ, Ἐμπόρειον.

Ἐμ-

ποτ. - - - ἐμπολῶσι. Ut μολόντα Graeci, ita *corrumpere*, *vitiare*, *violare*, *inficere*, &c. Latini eodem sensu. Perf. *Sat.* II. 64. 65. - - - *corrupto cadum diffudat olivo; Et Calabrum coxit vi tosto murice vellus.* Vide ibi Cafaub. & omnino Kuil. *l. c.* quem tamen praeverant, iisdem exemplis adlatis, Fr. Junius *de Pict. Vet.* III. 3. §. 1. 2. & Gallak. ad M. Antonin. VI. 30. Conf. L. Bos *Obs. Crit.* p. 134. & T. Hemsterh. ad Lucian. *Prometh.* p. 31.

1. Ἐμείδα.] L. ἐμείδα. IS. VOSS. Locus fine dubio corruptus. Pro ἀμείδα ordo literarum potius ἄμμας, vel ἐ-ρμμα, requirit. Est autem in Galeni *Lex. Hipp.* ἄμμα, ἐπιπαν. Ἀτθικὸν τὸ ὄνομα. Quam lectionem sequutus videtur Hesychius. Similiter Phavorin. Ἔμμα, ἐμείδα. Ἀτθικῶς. ὡξὺ τοῦ ἐπιτεταμένου. Conf. Etymol. M. v. Ἄμμα, p. 334. 21. Sed recte observarunt H. Steph in *Ind.* & Foes. *Oecon. Hipp.* ἐ *μειόνων* (non ἐμέδα) apud Hippocratem legi. Quare ad ἐμείσω priorem Hesychii interpretationem pertinere existimo, quando explicat ἀξεχρίμασε. Ita enim corrigo pro ἀξεχρίμασε, quod nihili est. Διαχέχυται autem est, quidquid e corporis aliqua parte prodit, vel ejicitur; apud Hippocratem: adeoque fatis convenit cum τῇ ἐμείσῃ. Sed quid facias posteriori interpretationi, ἔπονται? Confudisse videtur Ἐμείσε [quod ex ἔμοιγε corruptum] cum Poëtico Ἔμμορε, aut Ἔμοσσε, i. e. ἐμοῖς, Infra; quod per ἑαυτοῖς non male redditur; ut ἑαυτοῦ faepius occurrit pro ἐμοῦ. Hom. *Il.* Θ. 529. ἐμοὶς αὐτοῖς dixit. Conf. fup. *Not.* in v. Αἰτεῖ.

2. Ἐμὲ.] Vid. fup. in v. Τόν.

3. Ἐπηνύθην.] *Per praeconem venditi*: nam Μηνύειν, *praeconem esse*. Sed alieno ordine pofitum. IS. VOSS.

4. Ἐμᾶς.] Leg. ἐμεῖς, & mox ἐμὰ ταῦ. Vide Ἐμέ. IDEM.

5. Ἐμίχυλεν.] Vid. inf. v. Μιχθέν.

6. Ἐμῷ πατρὶ χερ.] L. πατρὸς. SALM. SOPING. Legend. πατρὸς, à πατρὸς, i. e. proprie, *quinque ramos habens*. Sic enim ab Hesiodo appellatur *manus*, quod in quinque digitos, tanquam ramos, divisa fit. Vid. inf. v. Πατρὸς. KUST. Infra: Πατρὸς. χειρὶ. Sed praeceffit: Πατρὸς. ἡ χειρ Conf. Etym. M. v. Πατρὸς, & v. Ἀπὸ πατρὸς, ex Hesiodo.

7. Ἐμείνατε.] L. ἐμείνατε. IS. VOSS. Plaut. *Cift.* I. 1. 90. *judicium imminuere.*

8. Ἔμμα.] Ælice, pro Ἔμα. Vid. Etym. M. v. Ἔμματα, & Hef. v. Ἄσπμα.

9. Καθαπέμψωτ.] Refer ad Ἄμμα, quod eft ab ἅπτω. KUST. Seq. ἀπομασσόμενος ad Ἐμμάσσα refert *Reitz.*

10. Ἐμμαχεδνίζει. χρήσαζε] conjeceram; vel χρήσαζε: ut inf. Φωνῆσε - - - δώσε. Sed nihil muto. Deeft aliquid, forte Μανθάνειν, fc. αὐτῇ, vel ἐμαθίαις, aut fimile.

11. Ἐμμαλάξαι.] Vid. in Ἀντιμμάσσε, & Ἐμμένει. SOPING. Pro ἐμμένει, fort. ἐπιτυγχάνει, *inquinare*, *polluere*, *violare*, *manu apprehendere*. PERG.

12. Ἐμμαπίως.] Hom. *Il.* Ε. 836. Schol. Ἔμμα τοῦ ἴσχ, σὺν ἐγγὺς, ταχέως, ἑτοίμως, σφοδρῶς, αὐτοῦς, μὴ σπεύδων. q. d. Ἄωστὶ. Hinc Ἐμμαπίζειν apud Nicand. *Ther.* p. 59. (ν. 809.) Schol. p. 45. σὺν σπουδῇ, &c. Vid. Etym. M. & H. Steph. *Ind.* ut & mox v. Ἐμμαπίων.

13. Ἐμμάσαι.] Vide Ἀντιμμάσσε. IS. VOSS. An pro Ἐμμασσάσαι? Vide mox v. Ἐμμαπίων. KUST. Eft pro ἐμμάξαι, quod infra. Conf. v. Ἔμμοσο τὰλ. pro Ἔρμα.

14. Ἐμμαζίζων.] Apud Suid. In MS etiam exemplari, Ἐμμαζίζει. H. STEPH. *Ind.* Ἐμμαζίζει Cyrill. IS. VOSS. Vid. v. Ἐμπίζειν, & v. Ἀντιμμάσσε, ibique *Not.*

15. Ἐμμαπίται. - - - ζητεῖ καθ' μέρη.] L. καθ' μέρη. PERGER. Infra: Μανθ. ζητεῖ. Vide etiam v. Μαθίζει. KUST. Vid. *Not.* feq. & fup. in v. Ἐμμαζίζων.

16. Ἐμμαπίων.] Scrib. Ἐμμανίων, idem quod Ἐμμανῶσα. [fic] Nicand. *Alexiph.* [p. 139. ν. 138.] - - - τὰ δ'. [fc. φάρμακα] ἄλφα πίθη βρῶσις Ἐμμανίων &c. Nicandri autem Scholiaftes vult [p. 57.] τὸ ἐμμάσθαι [fic] effe, νὰ διαπλάσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἐμμανὲς εἰς τὴ φαντασία παίσιμον, quod vomiturl folent. Idem docet, Ἐμμανίων [fic] effe, τὸ εἰς τὸ παίσιμον, ἢ ἀπλῶς τὸ παίσιμον. HEINS Idem adnotat H. Steph. *Ind.* Et *Kuſterus*: „ Sine dubio ſcripſerat Heſychius Ἐμμανῶν, paroxytonos, quo verbo utus eſt Nicand. *Alex.* ν. 137. „ Addo, Ἐμμανίσαι, per τι, legi in Scholiis Nicand. *Ed. Genev.*

17. Ὀρμᾶν.] Forſan pro *manus contactu proritans*. Quae expoſitio non male convenit Nicandri *loco cit* ubi praeter allata Scholiaſt. addit, Ἐμμανίσαι eſſe, τὸ παίσιμον τῆς διαθέσεως εἰς πάθος τινος. Ubi nota, cum ἐμμανίσαι dicere, pro eo quod Nicand. ἐμμανίων. Alibi καταμμανίσαι dicit Idem Poëta pro eodem. H. STEPH. *Ind.*

18. Ἐμμίλεια.] Vide Euſtath. *Il.* Σ. p. 1227. 28. & J. Pollux. l. IV. c. 7. SOPING. Locus eſt *ſegm.* 53. p. 374. ubi *Kühnius*: „ ἐμμέλεια *commune videtur nomen fuiſſe* ſaltationi tragicæ & cantui, *qui eidem accommodatur*. „ Conf. IV. 14. §. 99. *init.* ibique Jungerm. Athen. L. I. p. 20. E. & XIV. p. 630. E. inf. v. Σκίφισμος, & Σαίνων, Mœurſ. *Orcheſtr.* v. ἐμμέλεια, & Euſtath. Phavor. &c.

19. Πλάτων.] Vide locum *de Leg.* l. VII. p. 898. A. qui forte excidit poſt verbum φησί. Conf. Ariſtid. T. III. p. 713. B.

20. Ἀνομάσθη.] Legendum ἀνομάσθαι, ſi pendeat a praec. φησί: ut mox γίνεσθαι.

21. Ἀργυρίας.] Fort. leg. τὸ Καβείρων δὲ Αἰσχ. ἀπὸ τ Σατυρικῆς, ἢ ὅτι Σαίνης. Dicit enim, Æſchylum accipere pro *Satyrica* ſaltatione, quae alias *Sicinnis* dicitur. Nam ἐμμέλεια erat *Tragica*; Κορδὰξ, *Comica*; Σίκιννις, *Satyrica*. SOPING. Leg. Ἀργείοις, ut & in v. Ἀντιμμάσσε. MŒURS. (*Æſchyl.* in Ἀργείοι.) FLOR. MAUSSAC. BRUNO. Vid. Stanl. ad *Æſchyl.* p. 854. & 857. De *argento* cogitans librarius, Textum vitiavit.

22. Σαίνης.] Reſtius infra, Σάιννις. Pollux IV. 99. Σικιννίς.

23. Ἐμμεμαὼς.] Ἐμμανὴς, vel Ἐμμανὰς, adverb. legend. videtur. ab Ἰάμβ, vel ἴαμμα, quod placet magis An Ἐμμεμαὼς? G. Dubitari queat, utrum prius illud pro Ἐμμεμαὼς, an pro ὁρμίως poni velit *Guyetus*. Sed nihil inuto. Participium pro Adverbio poſitum, ut ſæpius. Vid. Hom. *Il.* Ε. 142. 143 & conf. v. Ἐμμένει. ΚΟΥΚ. &c.

24. Ἐμμέμνεν, &c.] An Ἐμμ. ἐκπεπληγμένη, vel καθεμένη, ἢ ὑπτιάζη? Conf. v. Ἐκπεφοβημένη, Ἐμπεπληγμένη, Καθημερινὸς, Μάνησαι, & Ὑπτιάσαι. Haec olim. Sed plenius & explicatius Cl. *Kuſterus*: „ Ex his, quae in „ fine articuli hujus addit Heſychius, τινὲς δὲ Ἐμμένων, „ colligo, Notam hanc referendam eſſe ad locum illum „ Homeri *Il.* X. 491. Πεσὼν δ' ὑπτιάσσας, ἀλίγκιος δὲ τε „ μοί. Nimirum pro ὑπτιάσσας in quibuſdam Codicibus „ Homeri olim videtur lectum fuiſſe ὑπτιόωσας, quali ab „ ὑπτιόωσα, ſed quam lectionem vel metrum refpuit. Scholiaſtes ad citatum locum Poëtae haec notat: Ὑπτιάσσας, καταπίπτων. κάτω βλέπ· ἢ δὲ Ἀρίσταρχος ἐ. τὸ δ' καθημένη, &c. Conf. inf. v. Ὑπτιάσσας. Deinde pro καθημένη, ἢ ὑπτιάζη. hic apud Heſychium lege, καθήμενα, ἢ ὑπτιάζη. Prior interpretatio (quam etiam agnoſcit Scholiaſtes Homeri) pertinet ad Ἐμμένων, vel Ὑπτιάσσας; poſterior reſpicit verbum Ἐμμένων, vel Ὑπτιάσσας, ab ὑπτιος, quod ſignificat κλινὸς, i. e. *reclinis*. „ Infra: Ἡμὲν κλινὲς. Et: Ἡμένου. κλίνου. Vide eum Etymol. v. Ὑπτιάσσας, qui verbum hoc, juxta cum aliis „ Grammaticis, deducit ab ὑπτιος, id eſt, ipſo interprete, „ ὑπτιάζω. „ Haſtenus *Kuſter*. quem confer mox ad v. Ἐμπέμνων. Adi quoque Doct. Jof. Barnef. ad Hom. *l. c.* qui praeter alia monet, originem verbi eſſe ὑπτιάσσω, ut ſit Ὑπτιάσθαι, per Syncop. pro ὑπτιασιάζεσθαι. De quo vide-

'Εμμένῃ [1]. προσδυμεῖται.
'Εμμένειν [2]. χαθίζεσθαι. εἶναι ἕως αὐτοῦ. ἢ ὑπολύειν [3].
'Εμμενὲς. ἀληθείας. προθύμου.
'Εμμενίως. προθύμως. βιαίως.
'Εμμενέως. προθυμότερον [4]. ἐρρωμένως.
'Εμμενῶς [5]. μέτεσι.
"Εμμεν [6]. ἰσχεῖται.
'Εμμηλάδας. αἶγας, τὰς μὴ τῆλ προβάτων γινομένας [7].
'Εμμηλίοις [8]. αἱ χεῖμα γινόμεναι θυσίαι.
'Εμμήσεις [9]. εἰ ὁμηρεία ἔστας. προς τοὺς Ὁμήρους, τοὺς ὅλη συμβάσεις διδομένους.
'Εμμίσκαν [10]. συνῆγκαν.
"Εμμορε [11]. ὑπολύσεις ἀεὶ, ἤτοι ἀληθείας.
'Εμμόρεσθαι [12]. πειτύχειν.
"Εμμορεν [13]. ἔτυχεν, ἔλαχεν, ἐπλήρωσεν.
"Εμμορον. εἰμαρμένον.
"Εμμορε [14]. πειτυχώς.

'Ε-

rint alii. Addo nunc tantum ex Apollonii Lex. MS. 'Ε. μοιμνων συνδέσμου λόγου) ᾧ ὁ Υπό. Πλάτων δὲ ὑπομένων - - - Μάθοφεσίζει) ὃ ὡς τὸ καθόλου). Locus inediti Grammatici adpositus, quique superiora firmat. An hinc apud Hesych. quoque καθόλου) reponendum, pro καθ᾽ ἑμμένειν)? Sape o. nim ι & ο confunduntur, ob similitudinem scripturæ in MSS. Codd.

1. 'Εμμένῃ.] Vid. Meibom. in *Jusjur. Hippocr.* p. 194. n. 2. SCHR. Hoc nihil ad rem; & plura H. Steph. *Thes.* & alii de phrasi ista. Sed conf. seqq. v. 'Εμμένειν.

2. 'Εμμένειν. &c.] Confudit hic Hesych. 'Εμμένῃ (sic enim scribendum) cum 'Εμμένω. Nam εἶναι pertinet ad 'Εμμένειν; at ἐπιμένω (ita enim leg. pro ἐπιμένειν) ad 'Εμμένω. Καθίζειν autem videtur referendum ad 'Εμμένειν, eum spiritu denso scriptum, ab ἕω, *colloco*, *sedere facio*. Quid autem ἕως αὐτοῦ hic sibi velit, ignoro. KUST. Quamquam alia cogitari possint de vocibus, ἕως αὐτοῦ, conjecturam tamen non celabo. Nimirum respexit forte ad Hom. *Il.* Φ. 459. ubi ἔμμεναι, pro εἶναι occurrit. Sæpe autem Grammatici integros versus Poëtæ adferunt, quorum unica vox tantum ad scopum facit. Si itaque hunc & seq. versum repererit librarius, ubi αὐτοῦ est ultima vox; per compendium scribere potuit, ἕως αὐτοῦ, ne duos versus integros describeret. Sed conjicio tantum.

3. 'Εμιμένειν.] Scribe ἐπιμένειν. Vid. *Not.* præced. KUST.

4. Περισσότερον.] L. σφοδρότερον. ABRESCH. σφόδρα conjeceram; ut v. prac. & sup. in v. 'Εμμηλάς. quod vide.

5. 'Εμμενῶς.] L. 'Εμμενεῖν. IS. VOSS. Forte: 'Εμμενετικῶς. ἁμαρτικῶς PERG.

6. 'Εμμεν.] An 'ΕΜΜΕτεν corruptum ex 'ΕΝΑΛΑΕτεν? Sic inf. 'Ενεόντες, pro 'Ενεστῶτες.

7. Μετὰ τῶν ἀφ. χροιρίων.] *natæ cum ovibus*, seu *inter oves*. H. STEPH. *Ind.* Pro ἐμμηλάδας, Callim. *H. in Apoll.* ν. 50. ἐπιμηλάδας dixit. Vid. Schol. ibid.

8. 'Εμμηλίοις.] L. 'Εμμήνοις. Vid. Suid. in 'Εμμήνοις. IS. VOSS. Ita 'Εμμήνοις ἡσυχ, in Sophocl. *Electr.* ν. 284. & Plat. *de Leg.* i. VIII. *init.* ABRESH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 274. Vid. inf. v. 'Επιμήνιοι.

9. 'Εμμήσεις.] Vid. inf. v. 'Ομήρους (*Not.* ibi) & v. 'Ομηρεῖ, 'Ομηρεῖν, &c. Conf. Etym. M.

10. 'Εμμίσκαν.] Fortassis, quibus utraque para ἐμμιξά. H. STEPH. *Thes.* II. 879.

11. 'Εμμορε.] Videtur respexisse ad *Levit.* XIII. 51. & 52. ubi λέπρα νεμοῦ. Colligo ex ἐπιφθύσα, quod necessario referendum est ad Substantivum fœminini generis, quale est λέπρα. KUST. BIEL. Respicere Grammaticum ad *Levit.* XIII. 51. &c. ubi λέπρα ἔμμονος, jam monuit Suicer. in *Thes. Eccles.* Usus est & Xenoph. III. *Cyrop.* p. 50. ubi λέπτωσις ἔμμονος. ABRESCH *l. c.*

12. 'Εμμόρεσθαι.] Doricum est, pro 'Εμμόρεσθαι, ab 'Εμμορος. H. STEPH. *Ind.* Dorice pro 'Εμμορεῖν, ut τύπτωσι, pro τυπτεῖ: ab ἔμμορος. KUST. Conf. *Not.* in v. 'Εμπαιτεῖν).

13. 'Εμμορε.] Hom. *Il.* Α. 278. & Schol.

14. 'Εμμορ.] Vid. sup. v. Εἰμορ.

15. 'Εμίσκαν.] Forte 'Εμμαρτάνω, pro 'Εμμιγνύω, a μαγίσκω. [quod inf. vid.] IS. VOSS.

16. 'Εμμόν.] Æschyl. p. 246. SCHR. STEPH. CLERIC. Locus est in *Choëph.* ν. 468. ἕλκη ἔμμονα. Metaphora a Medicis petita; de qua post H. Steph. *Thes.* II. 978. & Foës. *Œcon. Hipp.* vide G. D'Arnaud *Animadv.* p. 239. Conf. v. 'Αμοῦν, & inf. v. Μοῦσι, Μοῦσαι, & Μουσίζειν.

17. Τραυματίαις.] L. τραυματίαις. Vid. Foës. *Œcon. Hipp.* v. 'Εμμόν. KUST.

18. 'Εμπαιτεῖν.] Est diversa lectio verbi 'Εμπίπτουσι, vel potius Τυπτόμενον, quod legitur apud Hom. *Il.* X. 491. Colligo ex interpretatione Scholiastæ, qui inter alia ibi lo-

'Εμέμπτην [15]. ἐπενήσατο.
'Εμμολῶ [16]. τραυματίας [17]. ποιῶ.
'Εμνήμονες [18]. εἰς ὑπόμνησιν ἤκουσαν.
'Εμνώοντο [19]. μνήμην ἐποιοῦντο.
'Εμόγησα [20]. ἔκαμα, ἐπαλαίπωσα.
'Εμογήσατο ἐπαλαιώθησαν.
'Εμοὶ [21]. ἐμοῦ. ἔτι δὲ σύναρθρον.
'Εμοῖο. ἐμοῦ.
"Εμολεν. ἦλθεν.
'Εμμοσείδαι [22]. μέτοικοι.
'Εμορτεν [23]. ἀπέθανεν.
'Εμπεμαλυκτοῦτε [24]. ἐλλιπίτε.
"Εμπα γε μὲν [25]. ὅμως μὲν τοι.
"Εμπα δέ [26]. ὅμως δέ. ἀλλ᾽ ὅμ.
'Εμπαίζει. φεύγει.
'Εμπαίζειν. ὑπτιοπρεπῶ παιδιᾷ. ἢ σκίπτειν. φευγπίζειν.
'Εμπαίζῃ. σίζῃ.
"Εμπαιον [27]. ἔμπαιον. μέτοχον. ἢ ὑπόπτον [28].

'Εμ-

tat: Οἱ δὲ, ἀπὸ Ζ, ὡς ἀπόμοιρος ἔχει) ἢ πατρός. Ubi ex hoc loco Hesychii potius scribendum est, ὡς ἀπόμοιρος ἀν-, vel ἄγαμος. Nam certum est, Scholiasten, cum illa scribe ret, in animo habuisse verbum Ὑπομένω, ab ὑπομνᾶ, *in memoriam revoco*. Quamvis autem lectio illa ὑπομένω, pro ὑπομνᾶται, sit imaginaria & falsa; sufficit tamen inde didicisse, ad quem locum veteris Scriptoris Nota hæc Hesychii referenda sit. Confer quæ paulo ante attexuimus ad v. 'Εμμένειν. KUST. Conf. *Jos. Barnes.* ad Hom. *l. c.* qui pro 'Εμπίπτουσι corrigit, 'Εκτυπόνται, per Syncop. προτυπόνται, sive ὑπομιμνήσκονται. Vide ibi plura.

19. 'Εμνώοντο.] Hom. *Il.* Β. 686. sive *Cat.* 193. Vid. Suid.

20. 'Εμογήσα.] Hom. *Il.* Α. 162. & Schol. Conf. v. Μογήσας.

21. 'Εμοὶ.] Male pro 'Εμοῦ. KUST. Supra totidem verbis: 'Εμοῦ. ἐμοῦ. ἔτι δὲ σύναρθρον.

22. 'Εμμοσείδαι.] Infra habes 'Εμμοσύνη, cum eadem interpretatione. KUST.

23. 'Εμορτεν.] Unde mors, *mortior*. SOPING. A μόρω, μορῶ. μόρω, μορῶ, μόρτω, Ἔμορτον. G. Vid. inf. v. Ἰσταμορτον, itemv. Μόρῳ, & Μορῶ.

24. 'Εμπεμαλυκτοῦτε.] L. 'Εμπεμαλυπῶτε. HEINS. Posset etiam 'Εμπεμαλυπῶσι. Conf. v. Μεμαλυκῶς, Μεμαλυπῶ, & Μεμαλυπῆς). Sed non statuo.

25. "Εμπα γε μὲν.] De particula γε μὲν, conjunctim scribenda, vid. H. Steph. *Thes. Gr. L.* T. II. init. p. 1614. & 1625.

26. "Εμπα δέ.] Scribe divisim "Εμπα δέ. [ut exhibet H. Steph. *Ind.*] KUST. Vid. Etym. M. in Ἔπα. HEINS. Schol. Soph. *Ajac.* ν. 122. Ἦπα Ἕπαιν φασι, Ἀττικοὶ δὲ Ἄπαιν, τὸν Ἔπαιν. Vide mox, & v. Ἔπαιν infra. Conf. Phavor.

27. Σκίπτει.] L. σίπτει. Vid. Etym. M. & Suid. HEINS. IS. VOSS. Edit. Aid. etiam σίπτει. Sed legendum est σίπτει, ut recte habet Edit. Hagen. ex correctione Editoris. KUST. Ita recte etiam H. Steph. *Ind.* Mox: Ἔπαιζεν, σίζει). Conf. *Not.* in v. Αὐγάζῃ. & Λέσχην. Cl. Abresch præterea conjiciebat, „ num forte σκίπτει recte se habeat, „ ut *moveri* Lat. sensu translato? modo Græci ita hac vo„ ce usi sint. „ Ex origine quidem aliquid adferri posset, sed eo non respexerit Hesych. Quare in priori adquiesco.

28. 'Εμπαιον.] Lycophr. p. 193. ἔμπαιον δόρυ. Æschyl. *Agam.* p. 182. [ν. 195.] 'Εμπαίοις τύχαις συμπίτων. [Schol. ἐμπεσούσαις.] Vid. Etym. M. HEINS. Conf. Suid. & Eustath. ad *Od.* τ. [ν. 400] p. 741. [1896. 41. *Ed. R.*] IS. VOSS. Lycophr. ν. 1321. (male 321. in *Indic.*) habet ἔμπαιον δόρυμον, *cursus peritum*, i. e. ἐμπειρον. Conf. *Not.* seq.

29. 'Ενπέπλε.] Ab aliis discere cupio, hæc ne obtinere possit explicatio. Etsi enim πάσαις noverim in Aristoph. *Acharn.* ν. 835. poni pro ἰδίαις, nondum tamen perspicio inde qui ἔμπαιον dici commode possit pro ἰδιον. Arbitrentur ergo eruditi, corrigine debeat ἐπαίνῳ, quo plane sensu invenio in Æsch. *Agam.* ν. 195. ἐμπαιᾶς τύχαις, idque Schol. reddunt ἐμπεσούσαις. Potuisset illustrare quoque per ἐπαίνῳ: nam τύχαις ἐπαίνοις occurrit in eadem *Eum.* ν. 927. non tam *futuras*, uti vertit Interpres, quam *incidentes*, *incumbentes*, *ingruentes*. De Etymo inepta commiscitur auctor Etymologici. Dubio vacat omni, ἐπαίνω, *facere*, *agere*, & quidem *tenere continuo*, & alia *inde interrupto*, derivandum, unde cum *peritia* acquiritur, discidium est quo pacto ἔμπαιον notet. Aristoph. *Acharn.* ν. 586. ἐς τάχος παῖε. ubi consul. Schol. adde Æsch. *Prom.* ν. 884. Θαλερὸν λόγον παίζειν ἐπὶ: & quæ supra attigi ad ἐπλακόεσσα. Proprie Fabrorum fuisse videtur (ut *Ignitum*

den,

"Εμπας [1]. ἐξαίφνης.

"Εμπα [2]. ἅμως.

'Εμπαίτου [3]. ἐμπαίζουσιν.

"Εμπαλιν [4]. εἰς τὰ ὀπίσω. ἐξ οὗ καὶ ἀμπάλλω, ἀντὶ τοῦ τὰ ἔπιεσα.

'Εμπαλίξαι [5]. ἐμπλέξαι.

'Εμπαλίγματα [6]. αἱ ἐμπλοκαί.

'Εμπαμπᾶ [7]. πατρῷον.

"Εμπαν [8]. πάντως. ἅμως.

"Εμπα πόλιος [9]. σφάλμα τῆς πόλεως.

'Εμπάρῃ [10]. παρεκάλει.

'Εμπαρασπόντας [11]. ὑβρίζοντας.

"Εμπαρος [12], ἔμπληκτος.

'Εμπαύσεις [13]. ἐξιστήσεις [13].

'Εμ-

'Εμπασσόντας [14]. ἐγχεῖν π ὸ Λακεδαιμόνιοι.

'Εμπαστῆρες. μίθων πιεστῆρες, μάγτυρες [15].

'Εμπαστέα. μελίπαστα [16].

'Εμπατον [17]. καταθύμιον.

'Εμπεδα [18]. ὑγιηλὰ ἀληθῆ. βέβαια, ἰσχυρὰ. ἀμεταλλακτα. ἀσφαλῆ.

'Εμπεδὶς [19] γάμφος μάχαιρα 'Αΐδης "Εμπεδον ἔλεγον τὸν Αἴδην, ὡς Ἰωαπίναξ ἐστίαν [20]. τοῦ οὖν ἐμπέδου χθόνος. Οἱ δὲ οὕτως· ὁ Αἴδης ἐπειδὴ ὅτι γάμφος καὶ ἀσφαλὴς, οὐκ ἀμελῶν ὑδάτος, ἀλλ' εἰς τὴν γῆν λαμβάνων τὴν μαζίδα, οἷον τὴν γῆν μεζόμενος.

'Εμ-

dem, pro σοῦτος σουῖ τ ἐπιμελήσον, ut volunt Orammatici, τοῦς κωφοις) unde & ἐμπαίειν, *indere, inferre, facere descendere*, &c. *Opus ita elaboratum* ἐμπαιστον; ut *ars*, ἐμπαιστικη. Hæc ita scripseram, quum quid aliorum ferat opinio inquirens, deprehendi de etymo eandem fuisse Eustathii mentem ad *Od.* τ. p. 714. Neque adeo moveor hoc esse occupatum, quam lætor me in doctissimi Episcopi sententiam fœsisse fœcessionem. Παίσω, pro *strepitum edere*, usurpavit Longus *Pastor.* L. I. p. 20. ABRESCH.

1. 'Εμφανες.] Respexit versum: Ἡ σιὰ γῆ ἐμφανὲς ἐστιν, ὡς ἐπόμβρῖον, cujus meminit in voce postrema Grammaticus. [infra.] HEINS. SOPING. Polluci in MS. 'Εμφανὲς est πολύτονον, p. 231. Vid. Ἐπόμβριος. IS. VOSS. Vid. Poll. III. 14. Sic *gravidam* Nostrates dicunt, *met kinde.*

2. 'Εμπα.] Vid. sup. suo loco: aut leg. 'Εμφανῶς, pro 'Εμπη. [quod inf.] IS. VOSS. Vid. *Not.* in v. 'Εμπα δὲ, & 'Εμφανῶς.

3. 'Εμπαίτου). ἐμπαίζουσι.] Forte scribend. 'Εμπαίζουσι, quod Dorice idem ac ἐμπαίζουσι. Vide paulo ante v. 'Εμπαίσεις. KUST. An legend. 'Εμπαίζοντες. ἐμπαίζουσι. Inf. Παίσω, ἀντὶ τοῦ Παίξω. Et: Παίσατε. σπίτε μὲ ἐπὶ τῷ Παίξατε. &c.

4. 'Εμπαλιν.] Sophocl. *Electr.* ν. 648. Vid. inf v. 'Εμπαλιν, & omnino Cl. Taylor ad Lysiam, p. 80. & 688. Conf. Obs. nostras ad Matth. IV. 7.

5. 'Εμπαλίξαι.] Suspectam habet scripturam. H. STEPH. *Ind.* Forte 'Εμπαλλάξαι. ἐμπλέξαι. Thucyd. I. VII. Οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι ναυήμαχοι ἐς τὸν ἐπὶ δύτερον ἦ πόρμον. Schol. συμπλεκόμενοι ναυήμαχοις. SOPING. VALES. HEINS IS. VOSS. Male pro 'Εμπαλλάξαι. KUST. Ego quamvis tueri pertinaciter non ausim, exemplis destitutus quibus adstruam, perpendendum tamen arbitror, cum Παρελλάξαι & Λελαχὼς, pro Παρηλλαχὼς agnoscat Grammaticus, an non alienbi invenire potuerit 'Εμπαλλάξαι, ἐμπλέξαι, modo nempe *conjurandi.* ABRESCH. Coniectoa sunt hæc postremæ: quare prorem sententiam præfero. Locum Thucydidis, qui est I. VII. c. 24. adduxerat ipse Suidas v. 'Εμπαλασσόμενοι: ubi vide Interpp. qui Ælium Dionysium apud Eustath. ad *Il.* Ε. p. 587. eundem advocasse notant. Conf. H. Steph. *Ind.*

6. 'Εμπαλίγματα.] Et hoc suspectam habet scripturam. H. STEPH. *Ind.* Forte: 'Εμπαλλάγματα. αἱ ἐμπλοκαί. Vel, ἐμπαλίσματα. SOPING. L. 'Εμπαλλάσματα. SALM. IS. VOSS. Recte *Salmas.* corrigit 'Εμπαλλάγματα, ab ἐμπαλάσσω. KUST. DUKER ad Thucyd. *l. c.*

7 'Εμπαπᾶ. πατρῷκα.] Dum hæsito, succurrit locus *Psalm.* LXVIII. 14. Σῶσόν με ὡς πάλαι, ὅτι μὴ ἐμπαγῆ. quo perfundeor ut scribam: 'Εμπαλπὸ. στερκτὸ, *in pectore conditus.* Supra: Βαλμὸς, στῆθος. Sed palmarium arbitror, si sic emendem: 'Εμπαλαμὸν. πατρῷον, *manibus paternis libationes inferenti*, ex gr. Orestis. PERGER. Ex serie liter. scribendum est 'Εμπαλαμᾶ, voce ab ἐμπαλάσσω deducta. KUST. Leg. 'Εμπαμμᾶ. πατρῷκα. id est, *papillo cui tota hereditas patris obvenit.* a ἄμμα, *possessio.* Vid. 'Εμπιπᾶς. IS. VOSS. Felicitor rem expedit Cel. Tib. Hemsterhuis in literis ad me datis. En ipsa verba: „ Parum abest a vera lectione „ *Vossius.* Ad Græci sermonis normam, horumque vocabulorum formationem legitimam, scribendum: 'Εμπάμμον, vel 'Εμπάμμιον, vel 'Εμπάμμιος. πατρῷος. Πατρῷος est ἰδιωτικὸν, ut „ Pollux docuit III. 33. Ionum ista vox. Herodot. VI. 57. Nihil eutem aliud Dorum 'Εμπάμμον, vel 'Εμπάμμιον, ἢ καταλοφάδι οὖ vel ἐπὶ τῷ πάμμῃ. Inde virgo ἐπιπαμμίδι, de qua notavi ad Pollue. X. 20. quamvis ea multis partibus, ut nunc est, expoliri possent. Hesychio proderit hæc observatio in Αἰσύπομα, ἐπίλογον. Non dubitabis, credo, quin reponi præstet, Αἰσυπάμμια, vel Αἰσυπάμμονα. Nostl, quis in jure Romano dicatur *fuus hæres.* Miror autem *Vossium*, qui hic tam prope ad verum accesserit, paulo post in 'Εμπάζας plane decerrasse: legendum est sine dubio: 'Εμπάζας. ἐπιζητοῦντας. Et proprie quidem ἐπιζητῶ, *possessio in alienæ regione acquisita, ejusque acquirendæ jus ex fœderum pactis conventis*; qua potestate occurrit in *Hieropythensium* & *Priensiorum Marmore*, aliisque monumentis antiquis. 'Επιζητοῦντες καὶ ἐξαιτοῦντες, Xenoph. *Hell.* V. p. 325. ν. 6. „ Idem apud Dores ἐμπαζᾶς. Vide 'Εμπιπᾶς. Forte oce „ inepte putes inferius 'Εμπιπᾶ vitiose scribi pro 'Εμπᾶ.„

Hactenus Vir sagacissimus. Marmor illud *Hierap.* & *Priens.* editum a Prideaux ad Apul. *Apol.* p. 59. seqq. deinde in *Marm. Oxon.* LVII. p. 116. & Reinef. *Synt.* p 491. denuo *Antiquitatibus* suis *Asiat.* p. 129. inferui prustantiff. Chiffull. Adde Inf. *Not.* in v. 'Εμπάζας, & in v. 'Επιπαμπᾶδα, ubi male 'Επιμελῆδα. Conf. v. 'Επάπυρος, Παπαῖ, &c. ut & *Not.* in Pollue. X. 20. Lex. Reg. MS. Πᾶ, τὸ πάππα. τοῦ Πάππας, τὸ πτύσας, κυρίως δρυμμὸς, καὶ χρησιμὸς ἐπὶ τοῦ πάν ἐπιθ. τοῦ Παπᾶ, πατέρα. Vide & *Not.* in v. Πολυπάμμων.

8. 'Εμπαν, &c.] Duplex vocabulum: prius ab ἔμπας, ex πᾶς; posterius ab ἔμπης, ἔμπα, ἴμπαν. G. Vid. sup. v. 'Εμπα δὲ, & 'Εμμα, inf. v. 'Εμπης.

9 'Εμπα πολιος.] L. πόλεως. SALMAS. Male, ut puto, 'Εμπα scriptum pro 'Εχμα, quod idem ac σφάλμα. Infra: 'Εχμὰ. σκεπασμὸς. Vide etiam v. 'Εχμάζει, quod exponitur σκεπάζει KUST. Pessime 'Εμπαπίνη Σοφοκλῆς tribuit Ed. Schrev. In autographo enim *Sophoclis* scriptum: „ *Forte leg.* „ 'Εμπα πόλεως. „ Sophocl. *Ajac.* ν. 565. ἔμπαπαι vocat *exteterem*, Schol. φοβοῦμαι. Sed hoc non voluit Hesychius, apud quem 'Εμπα πολιος omnino legendum, ex Hom. *Il.* Π. 549. ubi Schol. ἴμπαπαι, φόβαμαι. Lat. *dextina.* Conf. Inf. v. 'Εμπα. Erotian. p. 24. 'Εμπὰ. σκεπασμὸς. Idem forte voluit *Salmasius*, πόλεως emendans. Sæpissime enim *Schrevel.* prustantium Virorum Notas mellori parte mutare solet; quod merito dolemus. H. Steph. in *Ind.* hic nihil vidit. Emendationem meam probat Cl. *Hemsterh.*

10. 'Εκπάρῃ.] Ab ἐμπαίζειν. IS. VOSS. Male pro 'Ελπάρῃ, ut recte legitur supra. Ἀπαρᾶς enim est σκωπτικὸς. KUST. Rectissime! Facillime enim Μ & Λ confunduntur. 'Εμπαρῆν tamen ex serie cunjecit Cl. *Hemsterh.*

11. 'Εμπαρασπόντας.] Sæpius hoc vocabulo utitur Josephus. Locum ex *Ant. Jud.* VI. 12. 7. p. 345. *fin.* exhibet Suidas, Conf. inf. v. 'Εμπαρῶζαι. pro quo Josepb. *cons. Apion.* l. 2. *fin.* p. 442. ὑπερασπίζαι. Hinc ἐμπασπίσαι apud Long. *Pastor.* l. IV. p. 118. ubi vid. Moll. Conf. inf. v. Πάσσαλος, & Πεπαρασπίσται, & Hemsterh. ad Lucian. *Tim.* p. 124.

12. 'Εμπαρος.] Sup. 'Εμβαρὸς. ἐμβριθὴς. SOPING.

13. 'Εκπάσεις, ἔξιστις.] L. ἐκπάσεως. ἐξιστῆ. Vel: 'Εκπάζοντες. ἐξιστῶντες. IS. VOSS. Legend. ἐξιστῆς, *facultates.* PERGER. Leg. ἐξιστῆς, i. e. *possessiones.* Nam 'Εκπάζεις est ab ἐμπάσσω, i. e. πτύω, *possideo.* Infra: 'Εμπασσὸς. ακατὸς. Et: Πάσσαλος. πτύσαλος. [Et: Πάσσω. πτύω.] Hinc igitur est ἐμπαῖζω, pro αἴσσω, vox à Lexicographis neglecta, ideo quod nescirent, quid sibi hic vellet corruptum illud ἐξιστῆς. KUST. Recte ἐξιστῆς corrigunt Viri Docti, ἐξιστῆς apud LXX. bis *Lev.* XXV. 16. ut sæpius in antiquis Marmoribus. Vide *Marmor. Oxon.* LVII. p 116. (de quo sup. in *Not.* ad v. 'Εμπάσμος) & *Appendic.* Num. III. IV. V. p. 288. 289. 291. &c. 'Εξηγέσεις ἐξιστῆς, in Gruter. *Inscript.* p. 419. n. 2. Infra: 'Εξιστῶν. πτύοντων. Eudemus in Lex. MS. (eltaate Sulcero *Thes. Eccl.*) & Suidas ex eodem: Περιστὰς· λαὸς ὁ ἱστάμενος, &c. Conf. A. van Dale *Diss.* IX. *de Antiq. & Marmor.* p. 279. & H. Valef. *Emendat.* I. IV. c. 9. quas nuperrime Cl. Burmanni nostri industriæ debemus. Vide & Cl. Valken. ad Ammon. p. 85. & *Animadv.* in eund. p. 187. seqq.

14. 'Εμπασσόντας.] Ejusdem vitietur originis cum præced. 'Εμπάζας.

15. 'Εμπαστῆρες. &c.] Post πτυστὴς ptiores Edd. non distinguunt. Confer illud Homeri, ἐμπάζω μῦθον, *Odyss.* A. 271. 305. Est autem πιστὸς ὁ πιστευτὸς, *qui rei fidem facit*, seu illam *testimonio* confirmans. Carent voce Lexica.

16. Μελίπαστα.] L. μελίπαστὰ. JUN. SALM. H. STEPH. *Ind.*

17. 'Εμπατον.] An 'Εμπατητὸν? Vide tamen 'Επιπατητὸν. IS. VOSS.

18. 'Εμπεδα.] Vid. Arat. p. 2. VERW. Conf. Schol. Hom. *Il.* I. 335. sup v. Αἰμπεδὸν, & mox v. 'Εμπεδὶς, 'Εμπεδὸν, & 'Εμπεδῶ.

19. 'Εμπεδὶς γάμφος &c.] 'Εμπεδὶς referipsi, ex prioribus Edirt. Vid. sup. *Not.* in v. Γάμφος. Sequentia tentabam: ὡς Ἰωπίνακ ἐμπεδῆσαι, ἀντὶ τοῦ, χθόνα. Infra: Χθὼν Ζεὺς, ὁ Ἅδης.

20. Ὡς Ἰωπίνακ ἑστίαν. ἢ ὡς ἐμπέδου χθονός.] L. ἑστίαν, pro ἑστίν. SALM. Forte: ὡς Ἰωπίνακ αὐτὸν ὃν ἐμπέδῃς, χθόνα. HEINS. Vel scribe totum locum ita: ἐμπεδὸν ἡ γὰρ μὰ-

Ἐμπεδοκλεῖ[1]. Ἀγοραῖον. παίζει δὲ Ἀριστοφάνης[2] παρὰ τὰς πέδας.

Ἐμπεδῶ. διδάσκω, βεβαιῶ, πιστοῦμαι, ἀσφαλίζομαι[3].

Ἔμπεδον[4]. βέβαιον, ἀσφαλές.

Ἐμπεδῶν. βέβαιον, ἀσφαλές. ἰσχυρόν. ἀκίνητον.

Ἐμπέλαια[5]. πόπανα.

Ἐμπίλα. ἐμπίλαζε. πεῖσαι. ἔθιζε.

Ἐμπελάζει[6]. πεισπλίζει.

Ἐμπίπαιχα[7]. ἐνέπαιξα, ἐχλεύαζα.

Ἐμπίλωρ[8]. ἀγοραῖόμορ. Λάκωνες.

Ἐμπεπαριῶν[9]. ἐμπεπιστωμένον. ἐπλουμένον.

Ἐμπεπᾶζ[10]. ἐνυπάρχειν. κεκτῆσθαι[11].

Ἐμπεπίεγκε[12]. ἐμπεπίδησεν.

Ἔμπαπα[13]. πλάγια τὰ πύεια, εἰς ἃ ἐντίθησι τὰ ἀφ' ὑγροῦ. Ῥόδιοι.

Ἔμπαιρον[14]. ἐπομενικόν.

Ἐμπεσεῖν[15]. ἐμπεσεῖσθαι.

Ἐμπέφαμαι. ἔμπικρος[16].

Ἐμπέφαμαι. ἔμπαιρον. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ.

Ἐμφαγέζαται[17]. ἐπιθάλλεται. μελαγίζεται.

Ἐμπίεσεν[18]. ἐμπικίλλαι.

Ἐμπροσάτριος[19]. ἱμάτιον διπλοῦν.

Ἐμπρομίαν. ἀφηγήσαν[20].

Ἐμπτοεῖν[21]. εἰς δημοσίαν ἀχθεῖαν.

Ἐμπτάλις[22]. ἔδεσμα ἀφ' ὑγροῦ σκληρόμενον.

Ἐμ-

μαι. ἐμαρψεν. Ἀλλη. ἐμπεδῶ ἔλεγε ἡ Ἄλκη ὁ Ἰπποάκτ, ἀντὶ τοῦ ἐμπεδῶ, ἐ χρόν. Οἱ δὲ πάντες ὁ ἄρθρος ἐν. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐμπεδῶ - - - μειδᾶ, καὶ ἄλλα &c. IDEM. Scribe: ὡς Ἱππώνακτ. Ἐσκίλιον δὲ τὸ ἐμπεδῶ ἐ χρόν. IS. VOSS.

1. ἐμπεδοκλεῖ.] Vid. Herodot. IV. 101. & Suid.

2. Παίζει δὲ Ἀριστο &c.] Hæc sequenti vocabulo subjicienda sunt, post ἀσφαλίζ. Aristoph. *Lysistr.* v. 211. ἐμπεδοῦσιν. Schol. ἀσφαλίσωνται. & v. 253 ἐμπεδῶσι. Schol. MS. Barocc. ἀσφαλῆ φυλάττωσι. quod omisit Kuster. Vide Suid. v. ἐμπεδοῦσθαι, & inf. v. ἐμπεδῶ, & *Not.* in v. ἐμπεδῶν. Conf. Cl. Pauw ad Aristæn. II. 16. p. 260. Uode autem τὸ διδάσκω notet, satis intelligi putem.

3. Ἀσφαλίζ.] Hic subjiciendo sunt superiora : παίζει δὲ Ἀρ &c. Vid *Not.* præced.

4. ἔμπεδον.] Æschyl. p. 194. SCHR. Scil. *Agam.* v. 570. ubi ἐμπεδον τόδε. Schol. τὸ ἰσχυὸν. Conf. Schol. Hom. *Il.* Θ. 104. coll. Etym. M. v. Ἡσιόδειος, & sup. v. ἔμπεδα. Vide & in v. Κλυτόμβρα.

5. ἐμπέλαια.] Vid. inf. v. πέλανα, & πέλανα, & v. ἐπικέλανα.

6. ἐμπελάζει.] Unde ἐμπελάσσαι, ἐ ἐναίειν. διὸ δ' ἐμπελάζειν πάντα. Callimach. Τὸν αὐτὸ στοῖχον ἐμπελάσσαι τὸ μὴ ζωνῦ. HEINS. Defcripfit hæc ex Etymologo, qui male ἐμπελάσσαι. Conf. H. Steph. *Thef.* III. 191. A. Obiter noto, Callimachi fragmentum (quod R. Bentleio eft CLXX.) ab Etymologo ad Pentametri formam redactum effe; quum Γυιὸ, per injufculam, pro initio novi verfus habuerit. Repugnat autem lex metrica : oam prior fyllaba in γυιὸ brevis eft. Ob eandem rationem, fi Hexametrum admittas, γυιὸ ultimum ejus locum tueri nequit. Vitium animadvertit etiam Ill. Bentleius : „ Aut aliquid defideratur „ (inquit) inter τόδε & γυιὸ : aut legendum δύῃ : & quidem τὸ ἐμπελάσσαι fignificat vocalem fequi. „ Sed ne fic quidem fibi omnia conitare videntur. Putem, τόδε ἐμπελάσσαι, conftituere finem Hexametri, & ante ea ponendum effe, γυιὸ. Forte fuerit: Τὸν αὐτὸ στοῖχος δὲ γυιὸ τίνων ἐμπελάσσαι. Nifi eoim probetur, primam fyllabam vocis γυιὸ aliquando etiam produétam fuiffe, hæc vel fimilis particula interferenda. Vel forte γυιὸ ex contexu Callimachi adjecerit Etymologus, fenfus complendi cauffa: quando Pentameter manebit.

7. ἐμπίπαιχα.] Locus quem exponit, eft: Ὅσα ἐμπίπαικα τῷ πυῒ, Αἰγυπτίοις. *Exod.* X. 2. Vox ἔγγ quæ defignat τὸ πυῒ, nonnunquam εἰς χάλκωμά τι πυῒ denotat. HEINS. BIEL. Gloffæ MSS. *Oftateuchi*: ἐμπίπαικα, ἐνέπαιξα, ἐχλεύασα. π. ὁ pro ω in prioribus, vulgari errore.

8. Ἐμπίλωρ.] Videtur hic Magiftratus Spartanus verfatus fuiffe in foro, ne quid in eo fieret unde aut iodecenter. Talis Athenienfibus Ἀγορανόμος, & Romanis *Ædiles*. Habuit autem venalium rerum infpectionem, & ne pretia iniqua ftatuerentur, &c. Denique eos arcebant foro, quibus emendi vendendique jus erat interdictum. FUNG. Or do exigit Ἐμπολάρχος. Sunt autem ἐμπίλωροι, five ἐμπόλαροι, οἱ τῶν ἐμπολῶν ἄρχοι, *cuftodes & curatores emtionis & venditionis*, idem quod πανδῆλα. [quod inf. vide.] IS. VOSS.

9. Ἐμπεπαριῶν.] Sic inf. Πέπαρμαι. - - - πεπιεζημαι, πεδέδεμαι. Et: Πεπαρμένον. - - - πεπιεσμένον, πεδεδεμένον. Quæ male divulfa erant. Conf. v. Διαπεπαρμένον, & Ἐμπεπαρμαι, & omnino *Not.* in v. Διαπεπαρμένος. Ex dictis autem liquet, h. l. pro ἐμπεπιστωμένον, fcribendum effe ἐμπεπεσταρμένον, per σ. Eft enim a πεσσὸς. Vide mox v. Ἐμπεπεσσῶσθαι. Quod & *Kuft.* animadvertit.

10. Ἐμπεπᾶζ.] Scrib. Ἐμπεπᾶζ. Sic Inf. Πεπᾶζ, πεκτῆσθαι, fuo loco, & poft v. Πᾶζαι. Conf. *Not.* in v. Ἐμπαίζει, five potius Ἐμπάζομαι, vel Ἐμπάσμαι.

11. Κεκτῆσθ.] Forte melius ἐγκεκτῆσθ. quod eft apud Xenoph. Παρ. p. 538. ῥ. 13. & in Græca verfione *Gen.* XXXIV. 10. Supra : ἐμπεπᾶζ. ἐγκεκτῆσθ. HEMSTERH. in *literis*.

12. Ἐμπεπίεγκε.] Sufpicabar olim, ἐμπέπαγε fuiffe; vel Ἐμπεπιεγεῖν, five - - - εγειν, confertens v. Ἐμπεδίζειν, & Ἐμπεδίζει. Confultus a me Cl. *Hemfterhufius* Nofter ita refpondit: „ Olim hariolabar : Ἐμπεπεγεῖν ἐμπεπαιλεῖ. Mox enim Ἐμπείσειν, vel Ἐμπείσειν. & alia ejus generis alibi „ non pauca. Poftea fervati placuit vulg. tum. Nemo ratione non caperet, fi Ἐμπεπαγεῖ reperiffet exponi, „ ἐμπεπλεκτῶ. Pone Dores pro fimplici πεῖμι derivatum „ πειγέω, vel πειγέσθω, ufurpaffe; quod faepiffime fieri „ folere, pluribus exemplis conflat: hinc fponte fuit ex„ εχῶ, πεπιέχηκα, πεπιεχθείσας, - - - ας). Ego Ἐμπεπίεγκε ea poteftate analogiæ ooa adverfutur. Hoc mihi apud Hefychium in plurimis fufficit.„

13. Ἔμπαπα. πλάγια τὰ πύεια, εἰς ἃ &c.] Scrib. Ἔμπαπα, vel Ἔμπαπα. πλαγίως πυεῖα, εἰς ἃ &c. CASAUB. in Athen. XIV. 14. p. 917. εἰς ἃ etiam Phavor. quod recepi. Conf. inf. v. Ἐμπαπαλίς, v. Ἐπίπαπα, & v. Ἐπιπαλίς, πλακοῦς εἶδος.

14. Ἔμπαιρον.] Alleno loco. IS. VOSS. An Ἔμπαιρον (pro ω) vel Ἔμπαιρον alicubi legerit? Ita mox Ἐμπαιρομαι, & Ἐμπαιρος. Mitror *Voffium* hic feriem non intelle. Conf. v. Ἔμπαιτον. Vox ἐπομενικὸς eft in *Cant. Sardic. can.* 20. Conf. *Jac.* I. 3. Nifi ἐπομενικοὶς in Hef. malis.

15. Ἐμπεσεῖν.] Scrib. Ἐμπεσεῖσθαι, quod infra. IS. VOSS. Male pro Ἐμπεσεῖσθαι. KUST.

16. Ἐμπέφαμαι.] Scribendum foret ἔμπαιρον, fi non mentitur Scholiaftes Callimachi, qui ad *Hymn. in Jov.* v. 71. Ἐμπαίρους interpretatur, τοὺς ἐμπόρους, i. e. *maria navigantes mercaturæ cauffa*. Sed feiendum eft, interpretationem illam Scholiaftæ non effe referendam ad folam vocem ἔμπαιρος, fed etiam ad alteram illi addatam, πᾶν. Nam ἔμπαιρος folent effe ἐμπόρημοι πᾶν, i. e. *periti navium*. Idem Schol. ad *Lycophr. Pall.* v. 25. Ἔμπαιρος recte exponit ἐμπείρους. Ut proinde interpretatio Hefychii hic minime folicitanda fit. KUST. Sic præiverat maxime H. Steph. ad Callim. loc. prior. Conf. ibid. Ez. Spanhem.

17. Ἐμπεφαγέζαται.] Philippus in Epigrammate inedito:

Ἡνιοχεῦ φιλίης ἰδυὴς λόγε, ἀλλὰ μὴ ἄνευ
Παίζειν, τὸν ἀνδρῶν ἐς ῥέθη ἐφιέντα.
Ὧς σ' ἐπιπεφαγέζαι μικρὴ τεχνὶ &c.

Deeft hoc vocabulum in Lexicis. Infra : Περιφεῖ. μελαγχολᾷ. πεπιλεῖ. &c.

18. Ἐμπίεσεν] ἐμπικίλλαι.] Pro Ἐμπίεσεν KUST. HEMSTERH. H. Steph. *Thef.* III. 161. G. ex Athenæo affert: Ἐπείκαλον τὸ σαμᾶν σιφῶνας. „ *Quo loco declarari videtur*, „ inquit, *quod apud Hefych. legitur*. Ἐμπίεσεν ἐμπικίλλαι). „ *Si tamen id mendofum non eft.* „ Juita videtur fufpicio. Quare cogitavi, num legend. Ἐμπίπασεν, vel Ἐμπίπασσεν. Infra: Περιπίπτον, Διαπεπλεκτῶ, &c quod fequitur ibi poft v. Περιπεῖ, ut hic poft v. Ἐμπεπλεκτῶ.

19. Ἐμπροσάτριος.] Θέσπις. Εἰρ. ιι. - - - μᾶλα τι τὸ καταπίπτειν ἐμπεσόημα Τῶν σεῖο. *Ibid.* - - - ταμισίχιον οὐ τὰ περσατρίδια λαζῶ. SOPING. Vid. Cafaub in Theocrit. p. 272. SCHR. Conf. Schol. Theocr. *Idyll.* XV. 21. & 36. STEPH. *Thef.* III. 162. Ita recte Suid. Phavor. & Hefych. fup. in v. Διαπεπαρμένος.

20. Διαπεπαρμένος. ἐν δεσμῷ.] Vera eft obfervatio Hefychii, quamvis a nullo, quod fciam, Lexicographorum vel Interpretum exemplis illuftrata. Nam Attici ἐμπίπτειν εἰς δεσμωτήριον dicebaot, pro *conjici in carcerem*. Demofth. *adverf. Ariftogit.* I. p. 499. Οἱ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐμπεσόντες εἰς τὸ οἴκημα. i. e. *ob turpiffima facinora conjecti in carcerem*. Nam οἴκημα, ut notum eft, ab Atticis per *dicitur carcer*. Et paulo ante : Ἠγὼν ἔμπλεως εἰς δεσμωτήριον, ἐμπεσὼν ἀνήρπασα τοὺς Τανα γραίους. i. e. *ego tegnum ex carcere extrei, in eum* (carcerem) *conjecto homine quodam Tanagræo*. Et mox, Ὃ πολλὰ χρόνον ἐμπεπλεκτῶ, dicitur de homine, *qui longa tempore in carcere detentus fuerat*. Wolfius locum illum non videtur intellexiffe, ut verfat. Wolfius fuadet. KUST. Conf. *Observ.* noftras ad *Ael.* 4. fio ejus fuadet. KUST. Conf. *Observ.* noftras ad *Ael.* 4. XII. 7. ubi eundem Demofthenis locum citaveram.

22. Ἐμπτάλις. ἔδεσμα &c.] Forafle, quia *falsa* obdurata coqui folebat. qualia erant etiam τὰ ὄρεια, quia foliis lentis involuta coquebantur. H. STEPH. *Thef.* III. 255. fa. Vid. inf. v. Θρεῖον, & v. Πιλωτάς, &c. Conf. fup. v. ἐμπίπα, poft Ἐμπεπιεγεῖν.

1. ἐμ-

Ἐμπεφυῖα [1]. θεμπλεκομένη.

Ἔμπηδος [2]. ἦλθον.

Ἐμπήκτης [3]. ὁ τὰ διαπτὰ γραμματίζων. ἀπὸ τοῦ βαπτιστὴν λαμβάνων ὑπηρέτης, ὃ ποιῶν εἰς τὴν καινόδα [4].

Ἔμπηκα. ἀπέζεσα [5].

Ἔμπήκες [6]. Δημήτριος [7] ὁ Σικελίᾳ· Λακεδαιμόνιοι μὲν ἡμῶν τὰ τείχη κατέβαλον, ἡ τὰς τετρήρεις ἔλαβον ἐμπήκες [8]· ἔπος μικτὸν Θαλαττοκρατούντο Πελοποννήσιοι. Ἔμπηκες [9] οὖν, οἱ ὁ ἐμπρίας ὄπτης· τοὺς γὰρ ὀβελοὺς συμβάντ διδυμέους, ὥστ᾽ ὁπίσω τῆς ὁμολογημένων, ὅθεν [10] Ὅμηρος λέγει·

Ἔμπης. ὅμως [11]. παντος. ὁμοίως [12].

Ἐμ-

Ἐμπίδῳ [13]. εἰδῷ καπάτῳ.

Ἐμπίνειν [14]. πίνειν.

Ἐμπίπλαμ [15]. πληρῶται. χορτάζομαι.

Ἐμπίπρημ [16]. καίω, ἐμπυρίζω.

Ἐμπίπλων [17]. ὑπερῶν.

Ἐμπίς [18]. κώνωψ. ἢ εἴδει ζώου, ἐν τοῖς ὕδασι γενόμενον, ὅμοιον κώνωπι, μείζονα δέ.

Ἐμπίσιον. καὶ τὸ βεκκῶ, καὶ τὰ δικτύλας πιεῖν [19].

Ἔμπισον [20]. πιεῖν.

Ἐμπαθεῖς [21]. ἀβίωτα ἀκείτως.

Ἐμπλακείς. θελκτικῶς, θελατέον.

Ἔμπλεον. πλήρης.

Ἔμπλεως. ἐμπλεῖς, πλήρης.

Ἐμ-

1. Ἐμπεφυῖα.] Ex Hom. *Iliad.* A. 513. Vid. Schol. & Etym. M. Nescio cur *Is. Voss.* in Ἐμπεφυῖα mutaverit, per o simplex.

2. Ἔμπάδων.] Scr. Ἐμπηδῶν. SALM. Vid. inf. Ἀνέπηδα. MAUSSAC.

3. Ἔμπτωτης.] Aliter Etymologus, cui Ἐμπέπτωκε simpliciter est Διαπέπτωκε. Sed Hesychium hic magis audiendum censeo. KUST.

4. Καινόδα.] L. καινεῖδα. JUN. SALM. in Vopisc. P. 445. five T. II *H. A.* p. 699. ubi notat, κάνναι, καννᾶται, & καννίνα dicta fuisse *librorum* vel *chartarum volumina*, h. e. *scapos*. Sed pessime *Salmasium* explicuisse locum nostrum, scribit Il. *H. Valef.* ad Harpocrat. p. 35. in v. Ἀχιλ., ubi haec verba: „ Ἐμπέπτωκε dicebatur *minister publicus*, *qui tabellas* a *theſmotheta* (f. *theſmothetis*) *acceptas inculcabat*, *inducebatque in urnam calli*. Sic enim interpretor illud ποιεῖ τὸ κ. καν. „ Hesychius. „ &c. *H Steph.* in *Theſ.* III. 268. C. etiam καννεῖδα, per o, exhibet, fic explicans: „ *Minister qui ſi-* „ *venſes legaleſque tabulas a legiſlatore accipiens in libellos com-* „ *pingit* „ Addit: „ *Librorum* quoque (ut hodie vocamus) „ *compaſtores* ἐμπτῶτας fortaſſe nominare licebit. „ *Stephanus* ſequitur *Mauſſacus* in Not. MSS. ad Hefych.

5. Ἀπέζεσα.] Vox ignota Lexicis. *Is. Voſſius* exponit: *abſtinui*, *mutilo*, *monſtroſa*. Inf. Ἐπέζευ. ὑπῆρτευ. Proprie ἀπέζεσα ſunt, quæ non habent ἄζεσιν, five *emiſſionem*. Quod optime quadrat *mutilis* & *imperuerſatoribus*.

6. Ἔμπηκες. &c.] L. Ἔμπήκες]UN. Ἔμπάγες. BRUNO. Alii in hoc Demetrii loco Ἔμπάγες legunt, & locum hoc modo adducunt; Δημήτριος ὁ Σικελιώτης (ut hoc fit ſcriptum Auctoris) Λακεδαιμόνιοι μὲν ἡμῶν τὰ τείχη κατέβαλον, τὰς δὲ ἔλαβον ἐμπάγες. Sic Etymologus. Sed mellus Noſter, ſi excipias τὸ Ἔμπάγες, quod manifeſte ab Epitomatore, aut imperito homine, ex eo loco, ubi interpretatur τὰ ἐμπάγες, deſumtum, atque huc tranſlatum. Quod Demetrii teſtimonio facile convinci poteſt. HEINS. Demetrius Phalereus: Μετὰ τὸν ὁ Σικελικὸν πλοῦν, Λακεδαιμόνιοι τὰ ἡμῶν τείχη κατέβαλον, καὶ τὰς τετρήρεις ἔλαβον ἐμπάγες. Quæ apud Hefych. corrupta leguntur in Ἔμπάγες, & ſic explicantur: ἔστιν μακρὸν θαλαττοκράτωρ ὁ Λάκωνικὸν. Sic lege, non Πελοπον. &c. VALES. (P. 56. ad Harpocr. v. Ὁμοιοδόντες.) Ἔμπάγες, & Ἔμπάγες, vitium Exemplaris eſt pro Ἔμπαγες, & Ἔμπαγες. Ipſe alibi emendate: Ἔμπάγες τὸ ἐμπαγὲς ὄπτον, ὃ ἐξῆν τοῦ Ὁμήρου, τὸν ἐπὶ ταμβάδι ὀβελόν. Totus autem locus ad hunc modum conſtituendus eſt: Ἔμπάγες. Δημήτριος ὁ Σικελιώτης·

Λακεδαιμόνιοί δ᾽ ἡμῶν τὰ τείχη κατέβαλον,
Καὶ τὰς τετρήρεις ἔλαβον Ἔμπάγες, ἤτοι
Μιμεῖται Θαλαττοκράτωρ Πελοποννήσιος.

R. BENTLEJUS *Epiſt. ad J. Mill.* p. 38. Ἔμπάγες, vitioſe pro Ἔμπαγες, quod idem ac ὀμφαξ, i. e. *abſides*. Vid. ſup. v. Ἔμπαγες, & Etymol. v. Ἔμπαγες. KUST. Confer *Notas* ſeqq. Pro μαὶ ἀπὸ *Reiſk.* legit μ᾽ ἀπὸ.

7. Δημήτριος.] *Hiſtoricus*, ut ex fragmento adjuncto videtur. PRICÆUS (in *Indic.*) *Demetrius* iſte *Comicus* fuit; & illa fabula inſcripta eſt *Sicilia*. Quare perpetam hactenus judicarunt viri docti, qui ſcriptorem eum *Hiſtoricum*, orationem autem profuicam eſſe cenſuerunt. Attheu. l. III. [p. 108. fin.] Δημήτριος ὁ μαγνήσιος ὁ τῆς ἐπιγραφομένης ὑπὸ αὐτοῦ Σικελίας. Etymologici autor Σικελὴς inſcribit, non Σικελίαν. eum vide in Ἔμπάγες. BENTLEJ. *l. c. Henr. Valeſius* in *Notis* ad Harpocrat. v. Ὁμοιοδόντες, locum hunc Heſychii ita legendum & ſupplendum eſſe cenſet: Δημήτριος μὲν τὸν ὁ Σικελία πλοῦν, Λακεδ. τὰ ἡμῶν τείχη κατ. καὶ τὰς &c. Et deinde pro Πελοποννήσιοι reſcribit Ἀθηναῖοι. Sed longe à vero hic abeerat Vir Doctiſſimus. Nam (ut recte obſervavit acutiſſimus *Bentleius* in *Epiſt. ad Mill*) citatur hic *Demetrius Comicus* in dramate Σικελία (cujus etiam meminit Athenæus) & quæ ſequuntur, Λακεδαιμόνιοι &c. non ſunt oratio profa, ſed tres verſus Jambici, ſic diſtinguendi & legendi:

Λακεδαιμόνιοί δ᾽ ἡμῶν τὰ τείχη κατέβαλον,
Καὶ τὰς τετρήρεις ἔλαβον Ἔμπάγες, ἤτοι
Μιμεῖται Θαλαττοκράτωρ Πελοποννήσιος.

Lacedæmonii & mœnia noſtra dejecerunt,
Et turremes in pignus ceperunt, ne
Peloponneſii in poſterum mori (ab Athenienſibus) *juſerentur.*

Ex Fragmento hoc apparet, ſcripſiſſe Demetrium Comicum poſt captas à Lyſandro Athenas. Dubium enim non eſt, quin eo verba citata pertineant. Conf. Etymol. v. Ἔμπαγες, qui ex loco hoc Heſychii emendandus & ſupplendus eſt. KUST. Recte Viri Docti. Adde tantum Ælian. *Hiſt. Animal.* XII. 10. p. 704. Δημήτριος ὁ ἐν τῇ Σικελίᾳ τῇ ἐξαμέτρῳ. Conf. ſup. in v. Δημήτριος.

8. Ἔμπήκες.] Hic ἐμὶ omiſſum videtur. G. Nihil deeſſe, ſed Ἔμπάγες legendum, minoremque diſtinctionem ante ἤτοι pro majori ponendum eſſe, ex allatis jam conſtat.

9. Ἔμπηκες.] Scrib. Ἔμπαγες. Vid. *Not.* præcedd. Mox poſt ὀβελοὺς male punctum erat, in Ed. Schrev. ut & poſt ὁμολογημένων.

10. ὅθεν] Legendum puto ἔνθεν, i. e. *unde eſt*. KUST.

11. Ἔμπως. ὅμως.] L. ὁμῶς. Vid. Pindar. Schol. p. 221. MUNK. Nihil muto. Sic ὅμως ſup. in v. Ἔμπαν, Ἔμπων, &c. & Schol. Pind. *Nem.* IV. 58. VI. 8. &c. qui tamen ad *Pyth.* V. 74. etiam pro ὁμῶς, id eſt ὁμοίως, uſurpari notat, alluto Homero, quem itidem hanc in rem laudat Etymol. v. Ἔμπαν. Conf. Schol. Hom. *Il.* Z. 1. & Cl. Strunz. in *Gloſſ. Rutgers.* p. 36. item Sutd. v. Ἐμπαλιν, & H. Steph. *Ind.* Schol. Soph. in *Aiac.* v. 122. Ἴσως Ἔμπαν φησὶν, Ἀτθικοὶ δὲ Ἔμπαν, ἐν Ἔμπαν. Apollon. Lex. MS. Ἔμπαν· ποτὲ μὲν, ὁμῶς· ποτὲ δὲ. εἰς δὲ ὁμοίως, ὁ ἐστὶν. &c.

12. Ὁμοίως.] Vid. Euſtath. ad Hom. *Odyſſ.* T. p. 1854. 57. ubi notat, Ἔμπων interdum notare ἴσως, vel ἐστὶν, quod reſpondet τῷ ὁμοίως. KUST.

13. Ἐμπίδῳ.] L. Ἐμπίδῃ. Inf. Ἐμπὶ. κώνωψ. &c. SCHR. Forte tamen reſpicit ad Ariſtoph. *Nub.* v. 159. 160. ubi bis Ἐμπίδῳ. Non enim ſemper caſum ſequitur Noſter in ſua expoſitione. Præcedit *ibid.* v. 157. Ἐμπίδων. Vid. ibi Schol. & mox v. Ἐμπὶς, ut & H. Steph. *Ind.*

14. Ἐμπίνειν.] Perpetuo fere hoc compoſitum ſimplicis notionem induit. Plato *Sympoſ.* p. 332. F. ἔστι οὖν, ἔφην, καὶ ἐμπίνειν. Xenoph. VIII. *Cyrop.* init. ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν. Alibi ſæpius. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 275. Adde Ariſtoph. *Pac.* v. 1156. &c.

15. Ἐμπίπλαμαι.] Sirach. XIV. 9. & XXXI. (Vatic. XXXIV.) 3. Conf. *Eccleſ.* IV. 8. οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἐμπίπλασθαι πλούτου. ubi al. Codd. ἐμπιμπλάσθαι. Gloſſæ MSS. *in Pſalmos*: Ἐμπιμπλάσθω. (*Pſ.* CII. 5.) ἐμπιπλᾶται. ἐμπλήσασθε. Conf. ſup. v. Ἀναπίπλω.

16. Ἐμπίπρασιν.] Pro Ἐμπιπράσιν. G. Utrumque occurrit. Sic & in voc. præced.

17. Ἐμπίπτων. ἄκ.] Sic non dicimus *invallen*, qui animo concidit.

18. Ἐμπὶς.] Vid. ſup. v. Ἐμπίδῳ, & *Not.* Adde Schol. in Ariſt. *Lyſiſtr.* v. 1030. 1031. Lucian. *Muſca Encom.* p. 372. ibique Schol. & inf. v. Σίφων. Plenius Noſtro Suidas: - - - - ἀπὸ τοῦ τὰ ὑγρὰ πίνειν (pro quo hic γιν.) ὡμὰ, μᾶζα δὲ τῷ σίτῳ, ἢ καὶ τὸ μετὰ ἁλὸς σεσηπὸς. Conf. ibi Kuſt. & L. Bos *Obſ. Crit.* p. 65. ut & ſup. v. Βύττων.

19. Ποῦν.] L. πιεῖν. SALMAS. Sic & Erud. *Stanleius in Æſchyl. MSS.* Recte Phavorin. Quare recepi. Sæpius ex permutantur.

20. Ἔμπισον.] Vid. H. Steph. *Ind.* ubi loca ex Nicand.

21. Ἐμπαθεῖς.] Ordo poſtulat Ἐμπαθεῖς, ἀ πάλιν quidem; ſed quo ratione, vide. Vid. inf. Πλεκτανίσιον. [ubi præcedit: Πλάσμα. ψεῦσμα.] IS. VOSS. Ex ferie literum ſcribendum foret, Ἐμπαλθεῖς. Sed utrumque verbum ἀπαξλεγόμενον eſt. KUST. Leg. Ἐμπαλπαθεῖς, verbi ἐμπαλπάζω, pro quo per trajectionem etiam λατρεύζω, *balatro*, *blatero*, *mendacia effuto*. PERGER. Forte duo ſunt verba, quorum poſterius ἐμπὲς. Quod ſi verum ſit, in priori ad ſeriem adtendendum, ut adſciſcatur ἀ inter ε & α. Conf. mox v. Ἐμπαλάζω. - - - - ἀπείρων. Ita ſcripſeram, quamvis dubius. Deinde ſequentia perſcripſit Cel. *Hemſterhuſius*: „ Ordo monet Ἐμπαλπαθεῖς. Sed præterea reſtitu-

'Εμπλέ'ρω [1]. σπάλλω εἰς τὰς πλευρὰς. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις.

'Εμπλίδην [2]. ἐμπληκτῶς. ἀκρίτως. ὑμεναίοις [3].

'Εμπλίκτους [4]. μαινομένους, μεμηνότας. θιασώτους. κεκραπληκτικούς.

"Εμπληκτον [5]. θιασώτην. μαινάδες. καὶ τὰ ἄθυρμα.

"Εμπλεω [6]. χρείᾳ. ἐσχύς, πλησίον.

'Εμπλῆξαι [7]. ἐμπεσεῖν. ἐξίστασθαι.

'Εμπλησμόνιον. πεπλησμένον.

'Εμπλοκία [8]. ἐορτὴ παρ' Ἀθηναίοις. ἀφ' ἣν τὸ σὺν ταῖς δεξιᾷ πλεκόμενον γυναῖκα.

'Εμπνεῦ μοι [10]. ἐρᾷ μου, ποθεῖ με.

"Εμπνους [11]. πεπληρωμένος.

"Εμπνεῦσεν [12]. ἀνέπνευσεν.

'Εμπνεύσ[ε]ις [13]. ἄφρων. ἢ ἀφανής.

'Εμπνεύσ[ε]ις [14]. ὃν ἑαυτῷ ἐγίνετο, καὶ ἐφεύρισκεν [15].

"Εμπυτο [16]. ἀνεβίβασεν.

"Εμπνοια [17]. ἀναπνοή.

'Εμποδίζειν [18]. μασᾶσθαι. οἱ δὲ, ἰχνεύειν. μασᾶσθαι παῖς μελίσσας, ἢ ἕλκειν τοὺς ποὺς τὰς ἰχνάδας.

'Εμποδίζαν [19] ἰχνάδας. μαπόμενοι. τινὲς δὲ φασὶν εἰρῆσθαι ἐπὶ τῆς μαδώσης παῖς μελίσσας ἰχνάδας μαστωμένας. τοῦτο δὲ φασί τινες, ἀπὸ εἴους παιδίας [20].

'Εμπωεῖ [21]. κτᾶται.

'Εμποίημεν. τὸ οὐ ποιῆ.

"Εμπικον. τὸ γαλακτῶδες ὑγρόν.

'Εμπολῶσας [22]. βεβαιώσας, ἀσφαλίσας.

'Εμπολᾷ [23]. πωλεῖ καὶ ἀγοράζει. περιστατικῶς.

'Εμπολατ[ο]ῦ [24]. ὁ πεζὸς[ο]ῦ ἔμπορος.

'Εμπόλεμα [25]. τὰ εἰς πόλεμον εὐθέτα.

'Εμπολῆ [26]. χέρσ[ο]ν. οἱ δὲ, τὰ φυτὰ, ἢ τὸν ἀγρὸν ἄλλαγη.

'Εμπολήσαπτος. πεπάλμενα, ἀποκάρδια.

'Εμ-

---

[1] gendum, 'εμπλαταρίζεις, vel 'εμπλαταριδίζεις: cujus ratio patebit ex v. Πλαταριδίστης. »

[1. 'Εμπλέπω.] Similiter infra 'Ενεφαίρ[ο]ν. Cujusmodi plura sunt.

2. 'Εμπλίδην.] Hom. *Odyss.* T. 132. ubi Schol. 'εμπλίδην.] ἐκπλαδῶς, ἢ ἀκρίτως, παρὰ τὸ τοὺς ἐκπλαδίζοντας σφάλλεσθαι.

3. 'Αμπλιδίοις.] Omnino rescribendum Διμπλιδίοις: consentiente *Kustero*. Facilis est & frequens confusio α & ω in initio vocum, ea adhuc in MSS. scriptura. Conf. *Not.* in v. 'Αοιδίκαδε. Mox etiam: 'Εμπλικτὸν. Διμπλίκιον. Conf. seq. v. 'Εμπλίκτους. . . . . Διμπλίκτους. ibique *Not.* Quare hanc lectionem recipere non dubitavi.

4. 'Εμπλίκτους.] Sophocl. *Ajac.* v. 1376. Τοιοῖδε φίλτροι φῶτες ἐμπλαγῆς βροτῶν. Ubi Schol. præter alia: 'Εμπλακεῖς, πάθει. Διμπλίκτους. &, βριθεῖς μαίνεσθαι ἀμφοτέρους. &c.

5. 'Εμπλακτὸν.] Conf. voces & *Not.* præcedd.

6. 'Εμπλεῖν. χρείᾳ.] Male: pertinet enim ad πλέω, quod cum 'Εμπλεῖν minime confundendum est. Vid. Suid. v. 'Εμπλεῖν, qui hæc recte distinguit. KUST. Critici notant, 'Εμπλεῖν, ὡς οἱ Ἀχαιοὶ τὴν δεξιὰ ἐν τῇ Ποιητῇ, ἀντὶ τοῦ πλοῦτον poni. Vid. *Onomast.* Galeni. HEINS. Vid. Schol. Hom. *Il.* B. 526. five *Cat.* v. 33. Etym. M. Suid. ibique Kust. & inf. v. 'Εμπλεῖν.

7. 'Εμπλῆξαι. ἐμπεσεῖν.] Id est, *cum impetu irruere*. Hoc enim sensu accipitur verbum 'Εμπλήσσω. KUST. Vid. Eustath. p. 893. 10. & 1019. 2. & inf. v. 'Επιπλῆσσοντες, & 'Επιπλῆξαι.

8. 'Εμπλοκία. ἑορτὴ &c.] Unde ἐμπλέκεσθαι, & ἐμπλεκτικὸν. SALM. Vid. Meurs. *Græc. Fer.* p. 108. SCHR. Scrib. 'Εμπλόκια, proparoxytonos, ad formam reliquorum festorum Græcorum. KUST.

9. Ὡς τὸ σὺν ταῖς δεξιᾷ &c.] Apud Esaiam *cap.* III. *in fin.* [*vers.* 18.] Καὶ τὰ ἐμπλόκια σώσται. Et notatur genus vestimenti aut ornatus fœminei. SOPING. Fort. leg. Καὶ τὸ ὡς ταῖς δεξιᾷ ἐμπλ. γαμ. Ut confundat suo more 'Εμπλοκίαν, ἑορτὴ Ἐφεσίων, quæ est vox Ἕ ι, *Exod.* XXXV. 22. Vid. & *Num.* XXXI. 50. HEINS. Ut sensus aliquis hinc eliciatur, lego: ἢ τὸ σὺν ταῖς δεξιᾷ πλεκόμενον ταῖς γυναιξί, i. e. *Vel id quod ex capillis plectitur à mulieribus*. KUST. Jo. Meursius dum in *Feriata* sua Græcia ad festum Athenienſibus diem omnia hæc refert, ſolitam fruſtratus eſt indultram: qua enim ratione eo ultima Grammatici transferas? Meliore conſilio *Supingius* Eſaj. *cap.* III. auxilio arceſſivit. Baſilius p. 468. Α. Τὰ δὲ 'Εμπλόκιον ἴσως τι εἶναι σχοινοβατικὸν παρὰ δεξιᾶ. Ocius ergo εἰς ἐμὲ τὸ referingamus: explicat Heſychius utrumque, & 'Εμπλοκία, & 'Εμπλόκιον, ut ſæpe. WESSELING in literis ad me datis in *Miſc. Obſ.* IV. 1. p. 127.

10. 'Εμπνεῖ μοι.] Laconica vox eſt, quibus τὸ 'Εμπνεῖν, φιλεῖν καὶ ἐρᾶν eſt. Vid. Plutarch. in *Ag. & Cleom.* [p. 805. *fin.*] HRINS. Emphatica phraſis. Eſt q. d. *Anheat me*. Sic & ἀπνεῖν pro ἐρᾶν, apud Lacedæmonios, teſte Ælliano *V. H.* III. 12. Unde πνεῖν apud Theocrit. *Id.* XII. v. 13. (ſive, ut Meurſ. *Spicileg.* p. 59. legit, præcunte Etymologo, σπνεῖν) pro *amatore*. Vid. ibi Schol. & inf. v. ἐρᾷ. Conf. Meurſ. *Miſc. Lacon.* III. 6. p. 223. & Exech. Spanhem. ad Ariſtoph. *Plut.* v. 809. p. 264. Similia *Kuſterus*: » Lacedæmonii ἴσπνεῖν, vel σπνεῖν, dicebant pro ἐρᾶν, a- » mare; & σπνόλεος, pro ἐρώτης, *amator*. Res nota, & a » pluribus jam obſervata. Vide præter alios Meurſ. *Miſc.* » *Lac.* III. 6. in *fin.* Huc ſpectat, quod legitur apud He» ſych. infra: 'Ερᾷ. σπνεῖ, «

11. 'Εμπνους πεπλησμ.] L. 'Εμφορ[ο]ν. IS. VOSS. Suppl.: πεπλησμέν[ο]ν πνευματοφόρ[ο]ν. KUST. Putabam olim in *Peric. Crit.* p. 52. huc referri poſſe *Act. Apoſt.* IX. 1. Ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου. Conf. Moſch. *Idyll.* IV. 16. . . . ὁ δ' ἐμπνεόμ[ο]ν ἴσκε φόνοιο. ſed non urgeo. Πεπληρωμέν[ο]ν ἢ *l.* apud Heſych. eſt, *numine plenus*. Euſtath. *Il.* T. p. 1178. 9. Ἐκ δὲ τούτου ὁ 'Εμπνέων, καὶ 'Εμπνος, ὁ ἐνθ[ο]ν καὶ αὖθις ἐνθ[ο]ν. Vel 'Εμπνος ſimpliciter eſt *inflatus, plenus*.

12. 'Εμπνεύσ[ε]ν.] Fortaſſe reponendum 'Ανεπνεύσ[ε]ν. H. STEPH. *Theſ.* III. 414. Male pro 'Αμπνεύσ[ε]ν: uti mox 'Εμπνους, pro 'Αμπνους. KUST. Alioquin ἐπνεύσ[ε]ν ſcribendum, pro ἔπνευ. Supra: 'Αμπνεῦν, ἀπνεύσ[ε]ν. Mox tamen: 'Εμπνοια. ἀναπνοή. Niſi & hoc pro 'Αμπνοια poſitum velis.

13. 'Εμπνεύσ[ε]ις. ἄφρων.] Conf. v. 'Ενθουσιῶν.

14. 'Εμπνεύσ[ε]ις.] Supra pro eodem rectius legitur 'Αμπνεύσ[ε]ις, quæ eſt vox Homerica *Il.* E. 697. KUST. Conf. v. 'Επιπνεύσ[ε]ις, 'Επιπνεῦν, &c. & γ. Πνεῦσ. ἐμφρων.

15. ἐφεύρισκ[ε]ν.] Leg. ἀνεφρόνισκ[ε]ν. i. e. *ad ſe redibat*. KUST. Infra: Ἔπνευ. ἐφρόνησεν.

16. 'Εμπνευ.] Supra rectius "Αμπνευ. KUST. Conf. *Not.* in v. 'Εμπνεύσ[ε]ν. Infra: 'Εκπνεῦσι. ἀνεπαύσ[ε]ν.

17. 'Εμπνοια.] Vid. ſup. v. 'Εμπνεύσ[ε]ις. ἀνάπνοια.

18. 'Εμποδίζειν. μασᾶσθαι. οἱ δὲ ἰχνεύειν. μασᾶσθαι &c.] Scrib. 'Εμποδίζειν ἰχνεύειν, ἰχνάδας μασᾶσθαι. οἱ δὲ, ταῖς μελίσσαις ἐπὶ τῶν &c. [vel τεῖσιν.] Locus quem interpretatur, eſt in *Equit.* Ariſtoph. p. 232. *Ed. Gen.* Vide ibi Ariſtarchum & ceteros. [apud Schol.] HEINS. Vid. Meibom. in *Jupr. Hippocr.* p. 118. n. 20. SCHR. Locus Meibomii nihil ad rem facit.

19. 'Εμποδίζον. ἰχνάδας μασ.] 'Εμποδίζον ἰχνάδα conjunxi, ex loco Comici *Equit.* v. 752. quem notarerat etiam *Soping.* & *Kuſt.* Vide ibi Schol. Gr. & if. Cafaub. unde planius horum ſenſus patebit.

20. Παιδίας.] Vid. Meurſ. *de Laud. Græc.* p. 23. SCHR. Conf. Comici Schol. *l. c.*

21. 'Εμπωεῖ.] Strach. XXXIX. 15. [al. II.] 'Εμπνοὴ αὐτῷ, ſcil. ὕπνου. *Exod.* VIII. [IX. 17.] Ἔτι σὺ οὐ ἐμπνεῖ ἐν λαῷ μου; SOPING. Hæc tria ['Εμπνοὴ. 'Εμπνεῖ. & 'Εμπνου] alieno loco, & forſan addita. IS. VOSS. Fuit quam putarem, male dari 'Εμπνοὴ, pro 'Εμπνεῖ. [Vid. ſup. *Not.* in v. 'Εμπνεῦσαι, ſive 'Εμπνέσαι.] Nunc omnino pertinere cenſeo ad Siracidæ locum, a *Spingio* notatum. HEMSTERH. in *literis*.

22. 'Εμπωλῶσας.] Puto ſcribend. potius, 'Εμπολῶσας. niſi forte ἐμπωλᾶσθαι reperiatur pro ἐμπολᾶσθαι. H. STEPH. *Ind.*

23. 'Εμπολᾷ.] Sophocl. *Trachin.* v. 92. . . . . πέρᾶν ἐμπολῆς. Et *Antig.* v. 1549. [1153.] πεφύκασιν, ἐμπολᾶτε, &c. quem locum Tragici ſuppreſſo nomine laudat ex parte Euſtath. ad *Odyſſ.* O. p. 585. 20. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 275. Conf. Salmaſ. *Obſ. ad Jur. Att. & Rom.* p. 169. 170. Ariſtoph. *Vesp.* v. 447. Ibique Schol. & inf. v. 'Ημιπολιφόρ. Adde Petic. ad Apol. *Miſc.* I. p. 13. & Ez. Spanhem. loco mox citando.

24. 'Εμπολατ[ο]ῦ. . . . 'Εμπόρ[ο]ν.] Hujus mentio eſt apud Ariſtoph. *Acharn.* v. 816. ibique Schol. & ad *Plut.* v. 1156. ubi Ez. Spanhem. plura.

25. 'Εμπολήσαπτος.] Suid. 'Εμπολήσαπτα. Qui hinc videbatur H. Stephano [*Theſ.* III. 457.] emendandus. Ego aliter ſentio, & Heſychium potius e Suida emaculandum contenderim, duce Platone L. VI. *Leg.* p. 615. C. Πῶν ἐπιτηδείων ἐγχείρισιν ἐγχείρισιν &c. Conf. Pollux IV. 85. ABRESCH *l. c.*

26. 'Εμπολῆ.] Pro φυσίλεως Xenoph. 'Εκλεῖ. l. V. Ὅταν δὲ γίγνωνται τῶν ἡβώντων αὐτῶν, τότε δὴ πρὶν ἐμπολῆς, ἔλαιον SOPING. Pro *merce* accipiendum videtur in Euſtp. *Cyl.* v. 253.

Ἡνίκ' ἀφορᾷς χρήζουσι ἐμπολᾶν καλῶν
Σὸν ἄνδρ' ἕκαστος ἐσθλὸν ἐσθλῷ πώς λόγῳ.

Ἐ-

Ἐμπολις [1]. ὁ πατείδα ἔχων.

Ἐμπολῶντο [2]. ἐνεπίλων. ἐβεπίσθη.

Ἐμπολῶντο. ἐνεπάλοντο.

Ἐμπεμπεύων [3]. θεαμβεύων. καθαπτόμενος.

Ἐμπρόβυμα [4]. πραγματία, ἐμπορία.

Ἐμπεζίτας [5]. μέτοικοι. ὑπήκοοι.

Ἐμπεδευτὴς [6]. ἐπακτὸς πραγματευτής.

Ἐμπόριον. μέτοικον.

Ἔμπορος [7]. πραγματευτής. ὃ δὲ ἐπ' ἀλλοτρείας νεὼς πλέων μισθοῦ, ὁ ἐπιβάτης.

——— ἢ ἔμπορος εἰλάλιθας
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρείης [8]; ———

Ἐμποροπώλης [9]. φιλοπώλης.

Ἐμπόρευμα [10]. ὑράσμα. εἶδος.

Ἐμπορεῖ. ἐμπορεύεται. δύναται.

Ἐμπυΐα [11]. Φάσμα δαιμονῶδες, ὃ ἐπὶ τῇ ἐπιπομπόμενον, καὶ, ὡς τινες, ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς [12]. Ἀλεξάνδρῳ [13] δὲ τὸν Ἐκάτειον ἔφη, Ἔμπυσαν.

Ἔμπρεσε [14]. ἐμπύησεν.

Ἔμπρεπτοι. ἐπίσημοι, ἐπίπροπτοι. ἔμπροι [15].

Ἐμπρίπτομαι. ἀλλοφρονοῦμαι.

Ἐμπρῆσαι. καῦσαι.

Ἐμπροσύνῃσι [16]. ταχύν.

Ἐμπύλαι [17]. αἱ Νύμφαι.

Ἐν πυμάτοις [18]. ἐν ἐσχάτοις.

Ἔμπυος [19]. ὁ ἐμπυικός, ἀφ' οὗ Μενάνδρου.

Ἔμπυρα. τὰ κεκαυμένα ἱερεῖα [20].

Ἐμπύρευμα. λείψανον [21].

Ἐμπυρία. ἔχθρα ὁ δημόσιος. καὶ μανία [22], ἀφ' οὗ Βοιωτία.

Ἐμπυελεύτιον [23]. ἢ ὑπόθεμα τῷ πυελ.

Ἐμπυελεύτης. οὕτως [24] Εὔβουλος χρησμολόγος ἐκαλεῖτο. λέγει δὲ καὶ τέκτονας, ἐπὶ τοῦ πυελοποιοῦ.

Ἐμπύλαιον [25]. ἐμπυκτήριον.

Ἐμύ-

Et pro ἀγορᾷ ἀκανῇ, seu *peruvia ad commendas merces deferentia*, ait in Paraph. cap 47. ubi ἐμπολὰς ἐπ' Ἀμαλθίαν ex nicetæ nonnullis Jolaus abstulisse fertur. Et ut Λιγυστίνων ἐμπολὰς ex Euripide supra Hesychius; sic Φοινίσσαι ἐμπολὰς legas in Pind. *Pyth. Od.* II. ϛ. 125. Conf. de hac voce Viros Doctos ad Pollux. III. 127 Salm. ad Vopisc. *Aurel.* p. 537. & Mœr. Attic. ABRESCH *l. c.* Confer omnino Ill. Ez. Spanheim. ad Aristoph. *Plut.* ϛ. 1156.

1. Ἔμπολις.] Τὸν δὲ ἀεὶ, ἐπόλις ὁ τῇ Δωρὶ ἔμπολις ἀφῆκε. Sic lege apud Pollux. p. 423. IS. VOSS. Sic edidit Cl. Hemsterh. quem vide l. IX. 27. laudatus etiam a Cl. *Ruhnken.* Sophocl. *Oed. Col.* ϛ' 1151. . . . ἄνδρα, καὶ ἅ ἐμπολὰν ὧδε ἐᾷ, σαφῆ δὲ. Schol. ὡ τῇ κοινῇ πᾶσι ἀλαζών. Quæ descripsit Suidas.

2. Ἐμπολῶντο.] Hom. *Odyss.* O. 455. ubi Schol. ἀλλήλοις.

3. Ἐμπεμπεύων.] Inf. Καπηλεύοντας, ἐμπορευομένους, πορνεύοντας. Et: Πανδοκεῖ, καπηλεύοντι, pro quo, ex nostro loco, ie fingendum forte καπηλεύοντι. Nisi quis contra malit.

4. Ἐμπρόβυμα.] Unde *Prov.* III. 14. ἐμπορία δὲ, *mercuri.* BERNARD.

5. Ἐμπεζίτας.] Scrib. Ἐμπορίτης. IS. VOSS. Supra: Ἐμπορεύεται, μέτοικοι. post v. Ἐμπόριον. Conf. v. Ἐμπεζεύεσθαι. Mox: Ἐμπορεῖ. . . . ὁ ἐπιβάτης.

6. Ἐμπεδευτὴς, ἐπακτὸς πραγματευτής.] Athenis inquilini quotannis pro incolatu certam pendebant mercedem, quæ dicebatur μισθώσις. Hanc mercedem qui exigebant, à Comicis dicti videntur ἐμπεδευταὶ, vel potius ἐμπεδευδόται, ἀπὸ τοῦ δύειν τοὺς ἐμπολᾶς, *à concutiendis & exigitandis inquilinis.* Nam ἐμπέδοις dicebantur μετοικοι, sive inquilini, ut ipse Hesych. [mox] docet. Unde pro ἐπακτὸς, potius leg. μισθωτὴς. [Vid. inf. v. Μίσθωσις.] KUST. Leg. Ἐμπεδευτὴς, i. e qui redemtam tabernarum diversoriarum mercedem exigunt. Dicuntur enim ἐμπορία, & ἐμπορικὰ ἀλφιτα, ut Hesych. docet in v. Νεκυλοφορικὰ εἴδη. Ἐμπορικὸν igitur non secus atque ἐπάκτιον. HEMSTERH.

7. Ἔμπορος. πραγμα. κἀν ὁ ἐπ' ἀλλοις. . . . ὁ ἐπιβάτης.] Id est, *vector*, sive *qui aliena navi pro mercede vehitur.* Hæc est propria & antiquissima significatio vocis Ἔμπορος: ut differre liceat ex Homero, qui vocem hanc nunquam alio sensu accipit. Postea vero significare cœpit *mercatorem*: quoniam id genus hominum lucri causâ naves conscendere, sive maria navigare solet. KUST. Apollon. Lex. MS. Ἔμπορος. ὁ μὴ ἴδιαν ναῦν πλέων (l. πλέον. quod vitium infra etiam in v. Ἐπάκτους.) ἀλλὰ μισθῷ. Citat verba Homeri: Ἔμπορος δ' ἐν ἕ &c. quæ exstant *Odyss.* B. 319. ubi plenius Schol. Ἔμπορος ὁ ποιητὴς τὸ ἀπορικὸν τοὺς ἰδιώτας λαγεῖ, ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἴδιου πλοίου ἀπὸ πραγμάτων καὶ νοσῶν λαγεῖν ἢ μαθεῖν, κἀν πραγματευτὴν. Conf. *Not.* inf. ad v. Ἐπάκτους.

8. Ἢ ἔμπορος εἰλ. Ναὸς ἐπ' ἀλ.] Sunt verba Homeri *Odyss.* Π. 299. ubi Schol. Ἔμπορος. τὸ πᾶν. ὁ ἀπορικὸς τοὺς ἰδιώτας. Conf. *Not.* præc. Neque vox Ἔμπορος, præter hæc duo loca, occurrit apud Homerum.

9. Ἐμπορωπώλης.] Occurrit I. *Maccab.* XIV. 44. Male Rd. Hag. Ἐμπορώλης. Vid. Meurs. *Gloss.* in v. Φιλῶν, & supra v. Ἐπιπορωπώλης.

10. Ἐμπόρευμα.] Reponendum puto vel Ἐμπόρημα, vel Ἐμπόρωμα. H. STEPH. *Thes.* III. 163. B. Ἐμπόρωμα leg. *Heinf.* Ita sup. in v. Ἄπαλα, & Etym. M. in v. Ἄπαλ.

11. Ἔμπυΐα &c.] Vid. Philostr. p. 22. [*de vit. Apollon.* II. 4.] Harpocrat. p. 102. Selden. *de Diis Syris* p. 162. SCHR. Vide omnino Schol. Aristoph. *Ran.* ϛ. 295. (quem ob oculos habuit Noster) ibique Kust. ut & ad Suid. Conf. Meurs. *Att. Lect.* p. 140. Valef. in Harpocr. Hemsterh. ad Lucian. *Dor. Dial.* p. 208. Philostr. *Vit. Apoll.* IV. 25. p. 165. item Etymol. M. & sup. in v. Γαμα. Demosth. *de Coron* p. 331. *fin.* Æschinis matrem vocavit *Empusam.* Vide *Vitam Æschinis*, p. 332.

12. ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς.] Eustath. *Od. A.* p. 463. [sive 1704 41.] Οἱονεί ἐπ' Ὀνόμαλο λαγεῖ, ἀφ' ἧ Ὀνόμαλος. SOPING. Conf. Schol. Aristoph. *l. c.* ibique Kuster.

13. Ἀλεξάνδρῳ.] In Comœdia Ταγηνισταῖ. ut discimus ex Schol. Aristoph. ad *Ran.* ϛ. 295. KUST.

14. Ἔμπρεσε.] Ab ἐμπορῶ, ἐμπορέω, ἐμπρῶ, ἐμπρέω. G. Vid. sup. v. Ἐμπρεπτοι, Ἐμπρῆσαι, Ἐμπρησμὸν, & Ἐμπρησε.

15. Ἔμπρεπτοι. . . . ἔμπροι.] Inf. Πρόπροι, ἔμπροι. Sic ἐμπρεπτὸν apud Aristid. Quintilian. *de Musica*, l. I. p. 12. ubi vid. Ml. Meibom. p. 216.

16. Ἐμπροσύνῃσι. ταχύν.] Sonat tamen potius *immittentem*, seu *dimittentem in.* H. STEPH. *Ind.* An legend. Ἐμπροσύνῃσι?

17. Ἐμπύλαι.] Ad Ἐμπύλη forte. An ab ἴπα, ἴμπνα, ἰμπὸς, ἴμπνη, ἐμπύλαι, id est, *strigæ, cantatrices?* Item ab ἴμπνη, ἐμπὶς, ἐ. de quo supra. G. Πλὴν etiam vocantur, & Πτῶν [sic] Latinis *Infide.* Nymphæ enim sunt οἱ ποταμοῦ μέρεσιν, vel σκόλεσιν. SALM. Orpheus in *Argonaut.* Ἄρτεμιν ἐμπολίῳ πελαδεῖσθαι ἰλάσκειν. SOPING. Pro Πτῶν *Salmasium* scripsisse puto, Τιτῶν, quod inf. expon. οἱ ἐμπλῶν, οἱ πλέον. Conf. v. Ἐμπόλιος, & v. Γαμπύλας.

18. Ἐν πυμάτοις.] Hom. *Il.* Δ. 65. Schol. ἐσχάτοις. Series requirit, ἐπ' ἀσφ. Sed pronunciatio ἐν ante labiales literas hunc glossæ locum dedit.

19. Ἔμπυος.] Soph. *Philoct.* ἕλκεσι δεινὸν. SOPING. Vid. H. Steph. *Thes.* III. 609. & sup. v. Ἐμπυον, post Ἐμπυοῦται.

20. Ἔμπυρα. . . . legi.] L. ἱερεῖα, ut Suid. ubi vid. Cl. Kust. & sup. v. Ἄπυρα, & segq.

21. Ἐμπυρεύμενον. λείψανον.] Suppleverim: λείψανον πυρὸς Conf. v. Ἐπύρωμα. KUST. Cyrilli Lex. MS. Brem. Ἐμπυρεύμενον. πυρίως, βορρᾶ οὐ λείψανον πυρὸς σωματικοῦ (l. σωτηρίου) τῇ σταθῇ. Εἰρη) δὲ καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ λειψάνου, φέρε εἰπεῖν, γνώσεως, χρῆσις, κακίας, μισους. BIEL. πυρὸς addidit Etymologus. Conf. Suid. ibique Kust. Sed facile, ex regula nostra, illud subauditur, utpote latens in voce ἐμπύρευμα. Præterea, ut ex dictis patet, generaliter accipitur pro quovis λειψάνῳ. Conf. Suicer. *Thes. Eccl.* Et infra Ἐπύρωμα simpliciter etiam redditur per λείψανον. Quare nihil addiderim.

22. Μανία.] Fortasse quoniam δι' ἐμπύρων fiebat. H. STEPH. *Thes.* III. 625. B. Vid. Suid. v. Ἐμπύρα, & inf. v. Πυρεῖον.

23. Ἐμπυελεύτιον.] Hom. *B.* ϛ. 702. Vide Inf. v. Τέλευτον, sup. v. Ἄπυρα τελετῶν, & Schol. Hom. *B.* I. 122.

24. Οὕτω ἐβάλλ &c.] L. ἤτοι βάλλ ἐ χρ. ὧν. HEINS. SALM. Paufan. in *Phocic.* & alibi, laudat verfus *Euclidis* Perperam in Tetian. *cent. Gentes* fcripfum eft ἐβάλλει ἢ Κουρῆι, pro βάλλε. Vide in Σαμβύκτριαν. SOPINGIUS. Conf. in v. Καλάμης, & Κάνωβος. Vid. Pauſan. l. X. p. 828. 832. & 858. & Tatian. p. 257. ibique Worth.

25. Ἐμπάλαιον.] Scrib. Ἐμπάλαιστρον. PERG. A μπὸ eſt μπαλὸν, vel μπάλιον, unde μπάκτα. IS. VOSS. Fruſtra *Voſſius* commentitia quadam analogia corrupto verbo ſuccurrere conatur. Prifca lectio fuerat: Ἐμπάλαστρον, ἀ μπάλαιστρα, quod ne monuit Cl. *Hemſterhuſius.* Vid. v. Ἀναμπάκτου, Ἀπομπάκτου, Διαμπάκτου, Διαμπάκτων, &c. Ergo A in A hic, ut ſæpius, mutatum. Conf. v. Σιλλίζ. μπάζει. Similia fere *Ruſterus:* „ Corrupte, ut puto, pro Ἐμπάλαστρον [ſic].

Ἐμίδαιεν [1], ἔβρεχεν.
Ἐμίξατο. Ἐβάπτετο [2].
Ἔμιζεν. ἔτεινε [3]. ἀπλίβαζεν [4].
Ἐμιθίλιω [5]. ἐμισταγωγήθιν.
Ἐμίθλιν. ἔλεγεν.
Ἐμιθθόμην [6]. ἔλεγον.
Ἔμικεν [7]. ἐνέφηνεν. ἔχανε [8].
Ἐμικᾶτο. ἐφώνη [9].
Ἐμίξατο [10]. ἀηδίσθη.
Ἔμις [11]. - ζῶον ὸ λίμην καὶ ὸ πηγῆ [12] γενόμβον. οἱ δὲ, χελώνιν, τὴν ἔχυ-ζαν ὑεσί.
Ἐμυσάκτετο [13]. ἐξελύοτετο. ἐμυσάπετο.
Ἐμύσαπτεν. ἐσίκχαιεν [14].
Ἐμυσαπέτο. ἀηδίζετο [15]. ἐξελύοτετα.
Ἔμυζε [16]. συνῆλθεν.
Ἐμφαίνειν. ὑπδείκνυζ, σημαίνει.
Ἐμφαίνειν. δεικνύειν, σημαίνειν.
Ἐμφανίς. Φανερόν.
Ἐμφανίζατα. ἄγαν Φανερώτατα.
Ἐμφανίζων. Φανερωτῶν.
Ἐμφανδήσοι). Φανήσοι).
Ἐμφανίκᾶς [17]. σὺνηλικᾶς.
Ἐμφανῶν. δηλαυγῶν [18]. ἐμφάσι τεκμηρίων.
Ἐμφανῶς ἴξι [19]. Φανερῶς. ἐλθη.
Ἐμφαρυξάμβρ◎ [20]. ὁμφαγών.
Ἐμφάτεως. σὺνηλικῆς [21] σὺνήσεως.
Ἔμφαζις. δήλωσις, μέγθ◎. νόησις.

Ἐμ-

Ἐμφανίκᾶς [22]. σὺνηλικᾶς. ἐμφανῶς.
Ἐμφανικός. ἐμφανής.
Ἐμφανικώτερον. δηλανικώτερον.
Ἔμφατον. αἰνιγματωδῶς εἰρημένον.
Ἐμφάτον [23]. πλακοῦντα τετραμμένα.
Ἐμφερίς. ὅμοιον.
Ἐμφέρ◎. ὁρί◎. Φέρ◎. Ἐνφέρ◎.
Ἔμφερης. ὅμοι◎.
Ἐμφέρεια [24]. ὁμοιότης.
Ἐν Φερέζῳ [25]. ἐν τῷ Φορείῳ.
Ἐμφῆναι [26]. δεῖξαι.
Ἐμφιλοχωρῆ [27]. ὀχολάζῃ. ἢ τὸν χῶρον φιλεῖ.
Ἐμφιλοχωροῦντες. ἐναικοῦντες ἐν ὄχθαις.
Ἔμφορα [28]. ποσοδελήμβια, ἀγέλη ποσίτων.
Ἐμφίξεων [29]. πλόκημα.
Ἐμφορηδέντες. κορεοδέντες, χορτοδέντες, πλησθέντες.
Ἐμφορεῦμαι. χορτάζομαι, πλησθῆναι, καὶ τὰ ὅμοια.
Ἔμφραξις. πόν◎ ὤπων.
Ἔμφρων. ἐχέφρων, σωφρὼν, Φρόνιμ◎.
Ἔμφρων. σωφρὼν, φρόνιμ◎.
Ἐμφύλιον. συγγενικόν, ἢ ἐ αὐτῆς φυλῆς.
Ἔμφυλον. τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς [30]. ὐ τελεῖται, ἀλλ' ἐμφύλιον.
Ἐμφύσημα. πάθ◎ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐμί-

„ ἀ μωκᾶται, quod eſt verbum irridendi; unde compoſita „ καταμωκᾶται, & ἀμφιμωκᾶται. Vid. ſup. v. Ἀτιμώδαιεν, & „ Διαμωκᾶται.

1. Ἐμιδαιεν.] Vid. inf. v. Μοδιάν, Μυδίζω, Μυδῶντες. &c.

2. Ἐμίξατο. ἐβάπτ.] An ἐπείξατο? G. Ἐμοδάξατο poſtulat ordo: cui convenit expoſitio quæ paulo poſt ponitur, nempe ἀπέβη. Ἔμοξεν vero eſt, ἐπείξατο. IS. VOSS. Vide mox, & inf. v. Μόζι. σπέζι. Quid ſi duæ iſtæ ſic tranſponantur gloſſæ, ut altera ſuperius locum occupet? Ita literarum ordini ſatis fieret. Ἐμοδάξατο. ἀπέβη. Poſtea: Ἐμιξατο. ἐπείξατο.

3. Ἔμιζεν. ἔτεινε.] Conf. v. Ἐτείμιξεν, Item v. Μυσάξεται, Μυτίσασθαι, &c. & ſup. v. Ἀμύσσω. - - - σπεύδω.

4. Ἀπλίβαζεν.] An ἀπέβαλλεν? G. Forte legend. ἐκτοπίζειν, i. e. irridebat. Nam μώζειν eſt etiam inter verba irridendi. Vide v. Ἐτίμυξεν, & Μόζοντ◎. [& v. Μυστερίζει.] KUST. Infra: Μόζι. Σκλάζι. Et: Μυζαζι. Σκλάζειν. Quæ Guyetо favent. An vero fuerit Ἀτίμωζεν, ἀπέβαλλεν? Sed ἐτίτρω.

5. Ἐμιθίλιω. Vid. Inf. v. Μύζις bis, & v. Μυθῶ◎.

6. Ἐμιθθόμην.] An Ἐμυθούμην? Ita Hom. Odyſſ. δ. 172. Sed non muto. Conf. v. Μυθέω. &c.

7. Ἔμικεν.] Pro Μίμικεν. KUST. Infra: Μίμικε. Βοᾷ. μίμικε, &c. Ubi poſterius Μίμικε, eſt correctio præcedentis Μίμικε. Conſer deinde v. Μίμικε.

8. Ἔχανε.] Imo potius, ἐπὶ ἴχνοι. Nam μώνη & χάνη ſunt oppoſita. Vide Lex. vulg. KUST. Infra: Μυλλεγῶ. ἀχνῶ. Confer mox v. Ἐμοζε.

9. Ἐμικᾶτο. ἐφώνη.] Apud Ariſtoph. Ran. v. 570. KUST. Vid. H. Steph. Ind. v. Μυκάομαι. Plenius infra: Μυκηστᾶ. τοῦ βοὸς ἀκούειν βούζας.

10. Ἐμίξατο.] Apud Nicand. in Theriac. legitur: - - - - ἐμοδάξατο δείπν. pro averſatur, faſtidit. Et forte in Heſych. legend. Ἐμοδάξατο. ἀηδίζει. SOPING. Locus Nicandri, eſt in Mieſipharm. citante H. Steph. Ind. v. Μυδάζω. Schol. l. c. ἀπερίφρων, ναυτιῶσα, & ἀπμυκτικῶς. Vid. Not. ſup. ad v. Ἐμόξατο, & mox v. Ἐμοσάπτην. Cl. Kuſterus Ἐμύξατο mutile ſcriptum cenſet pro Ἐμοσάξατο, conferens etiam v. ſeq. Ἐμοσάπτην. ἀηδίζει.

11. Ἔμις.] Tabula lutaria. Vid. Ariſtot. l. V. c. 14. Hiſt. Anim. ubi male, ὁ δὲ μῦς, pro ὁ δ' ἰμὶς, ut recte Sylburg. Vide & Scalig. L. II. HEINS.

12. Πηγῆ] Leg. τῇ γῇ. M. MEIBOM.

13. Ἐμυσάκτετο.] Litoraio forte meretur hic locus. Ultima enim vox, Ἐμοσάπτην, primæ correctio videtur, & mox etiam exponitur, ἐξελύοτετο. Conf. v. Μυσταῖβρ◎.

14. Ἐσίκχαιεν.] Male ἐσίχαιεν in Ed. Hagen. Conf. v. Μυσταῖβρ◎.

15. Ἀηδίζετο.] Scribe omnino ἀπείζετο, ab ἀπείζομαι, quod Auctores ſæpe pro diſſimulare, tergiverſari, uſurpant; ut conſtat ex Cic. ad Attic. VALES. Vid. ſup. v. Ἐμοδάξατο.

16. Ἔμυζε.] Conf. v. Μυσάζει, Μυσῶ, &c. Etſi enim de vnlnere ſæpiuſ dici poteſt, oeſcio tamen, an per ſynecdo-che id ſudicare voluerit Noſter, qui forte ad rem Veneream reſpexit. Conf. v. Μόχοι, Μυτῶς, & Βυτῶ. An Ἔμυζε pro Ἔδυζε? Hæc olim ſcripſeram: ſed nunc non urgeo. Kuſterus prius etiam tuetur: „ συνῆλθε (inquit) i. e. coit, „ clauſum eſt: veluti cum vulnus dicitur coire; quod Gra-„ ci μύειν appellant. „ Sic Hom. Il. Ω. 420. - - - τοῦ δ' ἰλαίη παῖς μίμικεν. Schol. συμπίπτουσι. Infra: Μύσαι, ſive Μύσεται. ἐπλείθη ζῶν. ?

17. Ἐμφανίκᾶς.] Mox iterum occurrit.

18. Δηλαυγῶν.] L. τηλαυγῶν, vel λαμπρῶν. JUN. τηλαυγῶν, per υ, exhibet Ed. Hag. & Varin. Sed non muto. Omnino enim, cum Cl. Hemſterhuſio, conjungendum puto hoc cum præc. vocabulo, ut ſubſtata diſtinctione legatur: Ἐμφανίζει δηλαυγῶν. Quod ex ſcriptore Dorico ſummum exiſtimat V. Cl. Nec video fane, quomodo cetera exponere poſſerit Heſych. ἐμφαίζει τεκμαίρει. Camerade enim δηλαυγῆ dicuntur indicia manifeſta, ex quibus aliquid clariſſime & certiſſime colligi queat. Conf. ſup. v. Δαλαυγῶν. ἄγαν φανερῶν. pro quo inf. Τηλαυγῶν.

19. Ἐμφανῶς ἴξι.] Reſpicit Pſalm. XLIX. ὁ Θεὸς ἐφανῶς ἥξει. Idem obſervat Erudit. Bief.

20. Ἐμφαρυξάμβρ◎.] Vid. H. Steph. Theſ. IV. 48. G.

21. Ἐμφ. σὺνήσεως, &c.] Sic Ed. Schrev. quam priores carent ea diſtinctione. Niſi priora duo conjungere malis.

22. Ἐμφανίκᾶς.] Idem ſupra, poſt v. Ἐμφανῶς.

23. Ἐμφάτον.] L. Ἐμφανῶν. SALMAS. L. Ἐμφανῶ, vel Ἐμφανεῖν, a Φαίνειν, φράζειν. [Vid. inf.] IS. VOSS. Conf. v. Φάτεται. Et pro v. præc. Ἐμφανῶ, i. l. Ἐμφανῶν.

24. Ἐμφέρεια.] Ex Cyrillo exempla dedit Suicer. Theſ. Eccl.

25. Ἐν Φερέζῳ.] Ex Hom. Il. Σ. 236. Schol. παρὰ Φερεκύδῃ, ὁ Φερεσ.

26. Ἐμφῆναι.] Vid. v. Ἐμφαίνω.

27. Ἐμφιλοχωρῆ.] Sic male Ed. Schr. pro - - - χωρῶ. ut priores. Joſeph. A. J. Il. 7. p. 89. init. Vid. Suicer. Theſ. & inf. v. Φιλοχωρῶν. Conf. v. ſeq.

28. Ἔμφορα. ποσοδελήμβια, ἀγέλη ποσ.] Pro aliqua interpretatione forſan ſcribendum Ἐμφορία, ut ſint Pecora, quæ aliquo in loco paſcuntur. H. STEPH. (Ind.) IS. VOSS. Videtur hic Heſych. confundere cum Ἐμφορία. Num priorem interpretationem, ποσοδελήμβια, retulerim ad Ἐμφορα, ab ἐμφέρω: at poſteriorem, ἀγέλη ποσόντων, ad Ἐμφορία, i. e. proprie, quæ in aliquo loco paſcuntur. Φορὰ enim pabulum ſignificat. KUST. Leg. Ἔμφορα. ποσοδελήμβια, † Ἐμφορία. ἀγέλη ποσόντων. HEMSTERH.

29. Ἐμφίξεων. τελείωμα.] Forte: Ἐμφόρτων; ut intelligatur vectigal, quod pendebatur pro paſtura pecorum. Ἐμφόρτιον enim ejuſdem foret formæ, ac Ἐπιμήνιον. Conf. Not. præced. KUST. Scrib. Ἐμφορεῖται. τελείωται. ut ſupra Ἐμφορα. HEMSTERH. Vid. ſup. Not. in v. Ἐμποδίσασα. Iſ. Voſſius, ſubſtatis diſtinctionibus, hæc omnia conjungit: ἀγέλαι ποσόντων ἐμφίξεων τιν. Neſcio quo ſenſu. Intelligi poſſet, ſi diſtinxeris ante τελείωμα. Jam vero ſenſus nullus. Atqui certiſſima eſt emendatio, ἐμφορεῖται.

30. Ἐκ τ' αὐτῆς.] Non dubito, quin reponendum ſit: ἐ αὐτοῦ φυλῆς, ut modo in Ἐμφύλιον. Si quis tamen ſcribere ma-

'Εμφυτευ [1]. ἐν τῇ φύσει.

'Εμψηφίζω [2]. ὅταν δανειστὴς ἀποδιδότῳ λεγέτω μὴ δόλως ἀναλαμβάνῃ εἰς ἔφληπα.

'Εμψύζω. ἱρίσματα [3] διδύζα.

'Εμφωλεύω [4]. κρύπτω.

'Εμψυχεῖ. ζᾷον.

'Εμωλύθη [5]. ἐπάυσατο. ἠμβλύνθη.

'Εμῶν μᾶλλον ἀπρωδὸς [6]. τῷ ἐμῶν ὀπθυμιῶν, ἢ τοῦθυμιῶν, ὁ καυτικός.

'Εμῶσατο [7]. εὗρεν. ἐπιχειρήσατο. ἐζήτησεν. ..

'Εν [8]. ἀντὶ τοῦ, εἰς [9]. καὶ ἀγαναπτοίησ᾽ ἐπιφώνημα. καὶ τοῦθος.

'Εναερωίαζ᾽ [10]. ἀερίζω. ἢ σύρυφᾶι. Ἄθεις γῆ, ὁ ῥυφεύς.

'Εναερωίη. μεγαλορρημοσύνη. σεμνωίη. λαμπρωίη.

'Εναγὲς. μυσαρὸν, ἀκάθαρτον.

'Εναγὶς. παιδὸς [11].

'Εναγῆ. μεμιασμένα [12].

'Ἐναγὲς.. μεμιασμένον.

'Εναμαλίτ: ἡ αὐτὴ γῆ, vel χέρσος, non magnopere repugnavim. &c. II. STEPH. *Thes.* IV. 243. E. Vox φυλὴ non opus est ut addatur, utpote quæ in ipsa voce ἔμφυλον latebat, & v. præc. expressa erat. Confer regulam nostram, de qua ad calcem *Glossar. N. T.* p. 296. ἔμφυλον est apud Hom. *Od.* O. 273.

1. ἐμφύλ. οὐ &c.] L. τὸ οὐ τ. φ. HEINS. Sic & in *Excer. S.* p. 587. ad Jacob. I. 21. Suidas.: ἔμφυλον. . . . οὐ φυτὸν. Cyrill. Lex. MS. φυτὸν. Conf. Suicer. *Thes. Eccl.*

2. ἐμψηφίσαι.] Ignorant Lexica. Conf. H. Valef. ad Harpocr. v. ἐντυφλίζειν, p. 32. & m *Not. Mauff.* p. 214.

3. ἐμψύζω. ἐνίησι. ἀ.] Infra: ἐνίζω. ἐνίσμαζον. Conf. v. ἐνιπλίζ, & inf. v. ἔνιον, & ἔνιπ. ἱρίσματα autem, sive *ἱρίσματα*, aut *ἐρίσματα*, fuat *fabæ frejæ & confractæ*, Photius in Lex. MS. ἐχίνους. (lic) τοῦτο δὲλέγει χύνην. καὶ τὰ ἐλφοῦ. Αἰσχύλ᾽ ὁ Τερφὶς. βυτὸν αἴθοπα, ἐσπνικὸς. Aliter Cl. *Kusterus*: „ Pro ἱρίσματα (ait) lego, ἐδίσματα ἢ. „ ἔδισμα, i. e. *cibos præbens*, five *nutrimus*. Nam ἐμψύζω „ est à ψύω, quod idem ac ψωμίζω, i. e. *nutrio*. Infra: „ τύζω. ψωμίζω. „ Sed nihil mutaverim. ἔρεμα enim, ut dixi, est *faba frēja & fracta*; pro quo ἱρίσμα. Infra in v. ἔρεβος, ἔρεμος, & ἔρυθ. Sic ἱρίσματα apud Theophrast. *de Caus. Plant.* IV. 14. Conf. H. Steph. *Ind.* in his vocibus. *de Caus. Plant.* IV. 14. Conf. H. Steph. *Ind.* in his vocibus.

4. ἐμφωλεύει.] Infra: φωλεύ. . . . κρύπτ. Horapoll. *Hierogl.* II. 90. Ἄνθρωπον ἐμφωλεύοντα . . . ἐφ᾽ ἑαυτοῦ ἐπιθυμίαν ἔχοντος &c. Joseph. *B. J.* I. 16. p. 92. οἱ τῶν ἀνθρώπων ἐμφωλεύοντες. Infra: ἐνθουσιάζω. ἐμφωλεύω. ἐνυφαίνω.

5. ἐμωλύθη.] Referipfi ἐμωλύθη, per *a*. Similiter *Il. Voff. Perg.* & *Kuſt.* Quod fortan & Galeno reddendum in *Gloſſ.* ubi ἐμωλύθη κατεφαγώθη. Infra: Μωλύει. ναρκοῖ. Et: Μωλύτερον. ἀναλυτικώτερον. Saepius ἐμωλύνθη apud Hippocratem. Vid. Foef. *Œcon.* v. Μωλύνει, & Μωλυνθῇ.

6. ἐμῶν μ. ἀπ.] Exſtat apud Hom. *Il* Θ. 361.

7. ἐμῶσατο.] Vox antea ſuo loco poſita eſt. [ubi vide.] PALMER. Leg. ἐμώσατο. Vid. Μώμαθε. IS. VOSS. Atque ita ferius jubet. Ioſra: Μώσαι. ζητεῖ. ἐγκαλεῖ). Adi *Not.* ad Iliun loc. & Heſiad. *Cireſtun.* p. 8. *Ed. Meurſ.*

8. ἐξετάσεις ἐν αὐτὴ ἓ εἰς.] Notandum hic poſt ἐξετάσεις finem imponi debere. Et quod ſequitur, ἔν, αὐτὴ ἓ εἰς, pertinere ad capitulum ſequens, & eſſe initium capitum ἓ, μὴ τὸ 2. PALM. HEINS. SOPING. Recte edidit *Schrev.* qui male *ἐπιφώνημα*, per *o*, ſtatim.

9. ἐν αὐτὴ ἓ εἰς.] ἔν, יִחְ. Græce אחר, inquit *Bereſchith Rabba* f. 112. a. ex Jeſ. XL. 15. [Conf. O. Cohen de Ind. p. 35.] BERNARO. Forte dedrrat Heſychius: ἐν. αὐτὴ ἓ, ſeu ἑνί, εἷς. Ita certe Dores. Pind. *Pyth. Od.* II. ϛ. 21.

ἘΝ δ᾽ ἄρματι κυκλώσαι καλλιβόᾳ.
. . γνώμᾳ δ᾽ ἐν᾽ ἐπτοσσε . . . .

Ubi Schol. ἡ ἘΝ, ἀπὸ τοῦ ἓν. Adde ϛ. 157. & *Od.* IV. ϛ. 460. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 376. Conf. Porti *Lex. Pindar.* De vocula ἐν varia diſputat Baſilius M. *Tom.* II. p. 344—351. unde patet, quantum curæ Sanctiſſimi Patres in ſpinoſi minutiis poſuerint (ut hodie paſſim vocant Theologi) a quibus magna ſæpe fidei myſteria pendent. Si quis retinere apud Heſych. malit ἐν, & εἰς, cum adſpiratione, reſpicere potuit Lexicographus ad loca Joan. *Evang.* X. 30. XVII. 11. 21. 22. &c. Ut eoim ibi dicitur, *ἵνα ὦσιν* ἘΝ *ἀσι*, &c. ſic ad *Galat.* III. 28. *πάντες . . .* ΕΙΣ *ἐσε*. Atque ita in fine novam interpretationem ſubjecit, ἡ αὐτὴ ἓς, reſpiciens ſub liſdem literis Præpoſitionem ἐν.

'Εναγίζειν [13]. τὸ χεὰς ὑπερίσια, ἢ θύειν πᾶσι χειροποιήτοις. ἢ ἀλλ᾽ ψυχῆ. ἢ φονεύειν [14]. Ἅγω [15] γῆ, το μίασμα.

'Εναγίσματα. ἐλαχιστήματα.

'Εναγισμοί. τὸ αὐτὸ.

'Εν ἀσκοίησιν [16]. ἐν ταῖς ἀσκέλαις.

'Εναλιπεῖς [17]. ἀπλανεῖς.

'Εναρρεχίζειν. ἐνθρονίζειν [18].

'Εναγὶς [19]. ἀκαθάρτους.

'Εναγρᾶν. ἐναγρᾶν [20]. καὶ Ἀπόλλων [21], ὁ Σίφιος.

'Εναλίγκιον [22]. φρόνιμον. σοφόφατος, παρὰ μικρὸν, ἄξιλ, ὡς τιὺ, ἀγχὺς, παρὰ βραχέα [23].

'Εναγὲς. ἐπιπαρὸν.

'Εν ἀγωνίᾳ [24]. ἐν μελέτῃ.

'Εναγάν [25]. ὁ Ἑρμῆς.

'Εναδὶς [26]. σύστημα.

'Εναδέντες [27]. ἐμπεσόντες.

'Εναρεΐζ. μετανοεῖ.

'Ενάζω. λίζηνδω [28]. παρὰ τῶν ναῶν.

'Εν-

10. ἐναϊωνίζ.] Vid. ſup. v. Ἄθεϊ, & ſeqq. & v. Ἀθρωφόν. Conf. v. ſeq & inf. v. ἐναφίζ.

11. ἐναγὲς. παιδὸς.] Adde: ἡ ἀλάστωρ. ἡ φονεὺς. Ἅγω γῆ, το μίασμα. Has enim voces, male inſertæ in ἐναγίζω, huc reponendæ ſunt in proprio loco. PALMER. VALES. Vid. *Not.* in v. ἐναγίζω.

12. ἐναγῆ. μεμιασμένα.] L. μεμιασμένον. [ut mox.] SCHR. vel PALM. Conf. v. ἐναγὲς, & ἐναγὸν.

13. ἐναΐζουσι.] Vid. Athen. [l. IX. *ſub fin.*] p. 410. SCHR. Vid. Bourdelot. ad Heſiod. p. 106. ubi Gloſſa MSS. laudat, in quibus ἐναγίζω etiam expoſitur, χοὰς ἐπιφέρω. Sic & Gloſſa Herodot. addentes: τῷ καθαίρεσθαι. ut Suidas, Herodotum citans. Conf. Herodot. II. 44. *fin.*

14. Ἢ ἀλάστωρ, ἡ φονεύς.] Pro ἡ ἀ. ϖ. &c. lego: ἀλάστωρ, ἡ φονεύων. MARTIN. (*Etym.* in v. *Parente*) Leg. ἡ φόνος. Vid. *Il.* ϛ. 175. PERG. L. φονὴς. Vid. inf. Μὴ ἅλ᾽ ἀλ &c. M. MEIBOM. Scrib. ἀλάστωρ ἀνυσσῶν. Poſtrema verba e fede ſua ejecta ſunt, & referenda ad τὸ ἐναγὲς ſupra, hoc modo: ἐναγὲς. παιδὸς, ἡ φονεὺς. Ἅγω γῆ τ. μ. Hoc malo, quam ut quicquam deſit; quia nihil frequentius eſt hujuſmodi tranſpoſitione in hoc Autore. Superiora probat Suidas, apud quem ſcribitur: ἐναγίζειν. παρὰ Ἡσιόδῳ, χοὰς ἐπιφέρειν. [Suid. φέρει] ἢ θύειν τοῖς καθιερώσεις ἢ ἀλάστωρ ἀνυσσῶν. Et: ἐναγίζει. φονεύει. καθαίρει. HEINS. Leg. ἡ ἀλάστωρ ἀνυσσῶν, ἡ φονεύων. parſim ex Etym. M. partim ex Suida. Sed Heſychius utriſque brevior ſcripſit, ut puto: ἡ ἀλάστωρ, ἡ φονεύων. IS. VOSS Ex Suida & Etymologo locus hic ita legendus & ſupplendus eſt: ἡ τὸ ἀλάστωρ ἀνυσσῶν, ἡ φονεύων. KUST.

15. Ἅγω γῆ τ. μ.] Scal. in *Cathe.* p. 25. SCHR. Recius forte hæc ſubjiciantur ſuperioribus: ἐναγὶς. μιαρὸν, ἀφιὸν. Quamvis Etymologus receptæ ſcriei faveat.

16. Ἐν ἀσκοίησιν.] Hom. *Odyſſ.* A. 267. KUST. Vid. ſup. poſt v. Ἀγκαλίς.

17. ἐναλιπεῖς.] Conf. v. ἐναλιπεῖς, & v. ἐξαλιπεῖς.

18. ἐναγρεχ. ἐνθρονίζ.] L. ἐνιθρονίζ. PALM. Ed Hag. ἐνθρονίζει, ut inf. ἐνθρόνιζον legitur. Vocabula ἐναγκαζίζειν & ἐνιθρονίζειν, atque ignota Lexicis. Infra: ἐναγκάζειν ἐχὶ. ἐπιμόρως ἔχειν.

19. ἐναγὲς.] Vid. Harpocrat. [v. Ἀναγὲς.] p. 21. SCHR. ἐναγὴς poſtulat ordo. IS. VOSS.

20. ἐναγρᾶν.] Vid. inf. v. ἐναγρᾶν.

21. Ἀπόλλων &c.] Conf. inf. v. ἐναγρᾶν. KUST.

22. ἐναλίγκ.] Ad ἄξιλ. G. Vid. Apollon. Schol. p. 201. IS. VOSS. Conf. Eurip. *Rhef.* ϛ. 501. Suid. Etym. & ſup. v. Ἀξιλ. Adi & H. Steph. *Ind.* Occurrit in Oemocriti fragmento, quod edidit Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* IV. p. 333. ſtatim in princip. ἐναλίγκιον ἐμοιγε &c.

23. Παρὰ βραχέα.] L. παρὰ βραχὺ. SOPINGIUS. Ita recte Ed. Schrev.

24. Ἐν ἀγωνίᾳ.] D. Luc. *Evang.* XXII. 44. ubi Pricæus: „ Pro ἐν μελέτῃ, melius forte ἐν ἀδημονίᾳ dixiſſet. Vid. „ Matth. „ Addo Joſeph. *Ant. Jud.* XI. 8. p. 580 de Jaddo: ἐὰν οὐ ἀγωνίᾳ τὴν ἀπ᾽, &c. Schol. Apollon. Rhod III. 471. τέλεον ἐφοβήθησαν, ἢγουν ἠγωνίασαν.

25. ἐναγὰν.] Vid. Greg. Nazianz. *Invectiv.* II. p. 104. *Ed. Montac.* Ibique *Not.* Conf. omnino Ezech. Spanhem. ad Ariſtoph. *Plut.* ϛ. 1162. ubi Mercurii ἐναγωνία quoque mentio fit.

26. ἐναδὶς.] Scrib. ἑνάδες. IS. VOSS. Scil. ἑνάδες, i. e. μονάδες (apud Proclum & alios) faciunt ἑνάριθμον.

27. ἐναδέντες.] Vitioſe pro ἐνπαγέντες, i. e. *infiſſentes*, ſive *cum impetu irruentes*. Vid. Inf. v. ἐνάδησεν. A & Δ facile confunduntur. KUST.

28. ἐνάζω. λίζηνδω.) Ἀπ. λιτανεύω JUN. Ed. Flor. λίζω.

'Εναθλεῖ. * ἀθλᾷ [1].
'Εναθλεῖν [1]. ἀτιμίζειν.
'Εναθύρεντες. παίζοντες [2].
'Εναθύρεσας [4]. ἐμπλέξας [5].
"Εναιεν. ἔμενεν. ἐκεῖ.
'Εν αἰδη. ἐν τῷ σκότῳ.
'Εν αἰθερία. ἐν τῷ φανερῷ.
'Εν αἰνῇ [6]. ἐν τῇ δίκῃ.
'Εν αἰπίσμαῖ [7]. ἐν παρεπιδημίᾳ, ἐν παροικολῇ.
'Εναίσ [8]. ἔκπληκτος.
'Εναίρ. ἀναιρεῖ, φθείρει.
"Εναιρε [9]. ἄναλε, φύσα. σύριγξ.
'Εναίρειν. τὸ αὐτό.
'Εναιρίσ. σιβιλίζει [10].
'Εναίσαλος [11]. φθαρτέον. μεμίζαι.
'Εναίσιμα [12]. ἀγαθά, ἡ χθόνιοι ζῶα.
'Εναίσιμα. μαντευόμαι. χθόνιος ζῶα.
'Εναίσιμον. χθόνιον. πρέον [13]. ἀδύ. αἴσιον. καλόν, ἀγαθόν. ἀληθές.
'Εναισιμία [14]. δυσπιμία.
'Εναίσιμος. τὸ χθόνιος, παρσόνιος εἰδός. ἢ Ζεὺς [15], ὁ Κορωνεία. ἡ χθόνιος.
'Εναίσασε [16]. περισσ. οἱ δὴ, 'Ενάσασε.
'Εναιχμάζει [17]. ἐμαχέσατο.

'Εν

γῆν. Sed λίθους ὡς ν. ν. etiam habet Etymol. in v. Ἐναιζίων, scribens 'ἐναΐζω, quod amplectitur *Is. Vossius*, conferens inf. v. 'ἐναΐσ, sive (ut mavult) 'ἐνασ. H. Steph. *Ind.* Hesychii scripturam per duplex ι etymo quidem convenientiorem censet, sed obstare seriem. Cl. *Kusterus* notavit: „ Etymol. 'ἐναΐζω, per unum ι: prout etiam ex serie „ literarum hic scribendum sorit. Etymologia tamen vo„ cis duplex ι requirere videtur. Conf. Suid. v. 'ἐναΐσιμον, ου & inf. v. 'ἐναΐσ. ν.

1. 'ἐναθλεῖ. * ἀθλᾷ.] ἀθλεῖ scrib. BRODÆUS T. IV. *Thes. Crit.* p. 77. ita Phavorinus. Neutrum placet. Supra: 'Αθλεῖ. συνοχή. Quod alienum quoque videtur. Conjiciebam 'ἐναθλεῖ. (quod ex Josepho adferunt) ἀθλεῖ. Nili potius fuerit: 'ἐν αὐλῃ. ἄθλῃ. ut Cyrill. Lex. MS.

2. 'ἐναθύρεν.] Supra: 'Αθύρεσθαι. ἀτιμάζεσθαι.

3. Παίζοντες.] An ἐμπαίζοντες? Conf. v. seq. & ibi *Not.* Sæpe enim in expositione omittit Hesychius Præpositionem Verbi quod explicat compositi. Vid. *Not.* ad v. 'Αποβρίπτει, 'Αντίθλ, &c.

4. 'ἐναθύρεσας.] Vid. sup. v. 'Αθυρέσθαι. IS. VOSS. 'ἐναθύρεσας rectum puto: forma est Dorica & Æolica, pro 'ἐναθύρησας. 'Αθύρω, ἀθύρεσα, pro ἀθύρῶ. HEMSTERH.

5. 'ἐμπλέξας.] Male pro ἐμπαίξας. Ἄθυρσος enim est παίγνιον. [Vid. sup.] A & A facile & frequenter inter se permutantur. KUST.

6. 'Εν αἰνῇ.] Hom. *Il.* Υ. 20. - - - ἐν αἰνῇ δυσπάρι. SCHR. Vid. v. Αἰνή, Αἰδῆ, &c.

7. 'Εν αἰπίσμαῖ.] Ex *I. Cor.* XIII. 12. Vid. ibi *Glossarium* nostrum. Addo *Deuteron.* XXVIII. 37. 'ἐν αἰπίσμαῖ ἐφ παροικολῇ.

8. 'Εναίς.] Scrib. 'ἐναΐς. SAL. M. IS. VOSS. Ex serie literarum legendum foret 'ἐναΐς, pro quo infra rectius scribitur 'ἐναΐσ. KUST. Vid. inf. 'ἐναΐσ. [ibique *Not.*] SCHR. 'ἐναΐς hic positum fuerit pro 'ἐναΐσ, ob vicinam pronunciationem Σ αι & Ι, ut sæpius.

9. 'Εναιρε.] Hom. *Il.* Κ. 481. Vid. inf. v. 'ἐνάεζε.

10. 'ἐναιρίζει. σιβιλίζει.] 'ἐνάλλεται ex Nicand. tantum adfert Lexica; sed ἰσάζειν ignoratur. An legend. 'Ανιαρίζει. (ex *Num.* IX. 25.) σιβιλίζει, vel εἰς ὑλίζει.

11. 'ἐναίσαλος.] Ab σάω, σάομαι, σαίσομαι. Infra: 'σῶζ. φθαρτέον, γαμέζαι. Ab σῶ-, σεῖσι, ἴσω σῷ σία. G. 'ἐναΐσαλος, pro 'ἐνάσαλος. Vid. sup. v. 'Ανάζαι, & quæ ibi notavimus. KUSTER.

12. 'ἐναΐσιμα.] Vid. Schol. Apollon. II. 1279. & IV. 861. WASSE *in literis*. Conf. Hom. Schol. *Il.* Β. 353. & sup. v. Αἶσα, & seqq. & inf. v. Οὐκ, ἐναΐσιμον. & v. 'ἐναΐσιος. Conf. *Not.* in v. Αἰσίμους.

13. 'ἐναΐσιμον. - - - πρέον.] Hinc ἐναίσιμος φέρειν. Eurip. *Alcest.* V. 1077. ABRESCH *in Misc. Obs.* VI. 1. p. 276. Vid. v. 'ἐναΐς.

14. 'ἐναισιμία.] An 'ἐναΐσιμα, Διονυσιάδι? Vid. sup. v. Διονυσιάδιον. Hom. *l. c.* 'ἐναΐσιμα πυρσὸν dixit.

15. Ζεύς] Vid. inf. v. 'ἐναιμόν, post 'ἐναλίζει.

16. 'ἐναίσασε.] - - - 'ἐπάτησε.] L. 'ἐναισασε. εἰς οἱ Ν, 'ἐπατησε. ab ἀσαμαι. [sup. 'Αναμὶς. ἀπόνιπτον.] IS. VOSS. Pro σεμὶ, scrib. σεμὶν. *insultare*, *assultare* *solidare*. PERGER.

17. 'ἐναιχμάζει.] Habet Lycophron v. 546. εἰναιχμάσατο.

'Εν ἀκαρεῖ [18]. ἐν ῥοπῇ. 'Ακαρῆ, 'Ακαρεῖ [19], 'Εν ἀκαρεῖ, ῃ, ι, διαφθορᾷ [20].
'Εν ἀκμῇ [21]. ἐν δυνάμει.
'Εν ἀλαλαμβῶ [22]. ἐν θ'φίμῳ βοῇ.
'Εναλία. τὰ θαλάττια.
'Εναλίαις κορώναις [23]. αἰθυίαις.
'Εναλίσκω. ὄμμα, ἐικώς.
'Εναλίζει [24]. ἐξωλίζει.
"Εναιμος. ἀνὴρ ζωὸς. συζυγὴς. ἢ ὁ Ζεύς [25].
'Εναλλάξαι. δῦσαι, ἀμείψαι.
'Εναλλαγῇ. ἐπιπλοκῇ.
'Εναλλαγὰς [26]. ἐμπεδώσεις. ἢ ἐμπεδώσεις [27].
'Εναλδύσε [28]. συλληφθῆσε, κρυπθῆσε.
'Εν ἄμμαῖ [29]. ἐν φλογί.
'Εναμμβῶ. ἐξακοντιβῶ [30].
"Εναιμος [31]. κενὸν ἀνδρῶν.
'Εναμπυκίζει [32]. ἐπιχαλινῶζει.
"Εναιτε [33]. φανερῶς.
'Εναιτὴν. ἐξ ἐναντίας.
'Εναντίος. ἐναντίαν δύναμιν ἔχει.
'Εναντία ἀλλήλοις [34]. ἐκίζοντες πρὸς ἀλλήλους.
'Εναντίον. ἐνώπιον [35].
'Εναπλόστης. ἴσως. καὶ 'Εναντία [36], ἀλλήλας ἰσάζοντες.

'Ενα

Cv. ABRESCH *loc. cit.* Usus est etiam Meleager in Epigrammate inedito. Conf. v. Αἰχμάσσε.

18. 'Εν ἀκαρεῖ. ἐν ῥοπῇ.] Sic & Cyrill. Lex. MS. Vossian. Vid. v. 'Ακαρῆ, & seqq. & inf. v. 'Εν ἀτόμῳ. Conf. Suid.

19. 'Ακαρεῖ.] Pro 'Ακαρεῖ. KUST.

20. 'Εν ἀκαρεῖ ῃ ι διφθόγγων.] Lege & fupple: 'ἐν ἀκαρεῖ, αἰῷ Ε ῃ, ι, καὶ ει διφθόγγων. Nimirum Graeci recentiores η, ι, & ει, eodem prorsus sono pronunciant; unde Hesychius res illas diversas terminationes literis suis distinguere voluit. IDEM.

21. 'Εν ἀκμῇ.] Suid. 'Ἐκμαμάζει. ἐσχηκέ. IS. VOSS.

22. 'Εν ἀλαλαμβῶ.] Vox Ψ Ο', *Ps.* XXXIII. [3.] ἐλάττω τὸ ἀλαλαμβῶ. Hebr. תְּרוּעָה. HEINS. PERG. INEL. Sic & *Ps.* XLVII. 5.

23. 'Εναλ. κορ.] Vid. sup. v. Αἰθυῖα.

24. 'Εναλίζει.] Vid. v. 'ἐξαλίζει.

25. 'Εναιμος. - - - ὁ Ζεύς.] 'Εναίσιμος supra. Vid. Eustath. Z. *Il* p. 526 Sed ordo hic postulat 'Εναιμος. IS. VOSS. 'Ἐνσιμος priores interpretationes postulant. Sed pro Ζηνὶ malim 'ἐνσίῳ, ut supra. Parili modo infra Οὐκ ἐνσιμος legitur, pro Οὐκ εἰσίμῳ.

26. 'Εναλλαγὰς.] Quasi ab ἐνάλλω, pro ἐνάλμαι, inffin. KUST. 'Ἐναλλαγὴ habet Phavor.

27. 'Ἐμπεδώσεις, ἢ ἐναντίωσις.] Leg. ἐμπεδῶσαι, ἢ ἐναντίωσαι. i. e. *instituentes*, *irruentes*. Conf. sup. v. 'ἐναλλάξαι KUST. Recte. Sic Phavor. 'Ἐναλλάττει. (supra male 'ἐναλλάσσει) ἐναντίωται, ἢ ἐμπεδώσει. Conf. v. præc. & sup. v. Ἀλλάξασθαι.

28. 'Ἐναλδύσε.] Scrib. 'ἐναλίσθε. HEINS. *Sc.* 'ἐναλίσθ, per σ, ab ἐναλίς, - - ἅλῶ, quod est ab ἅλιτος, *capio* KUST.

29. 'Ἐνάμμαῖ.] L. 'ἐνάμμαῖ. STEPH. 'Ἐν ἄμμαῖ. HEINS. IS. VOSS. Idem voluit forte Steph. ut ferles & fenfus postulaot. *Tactus* enim de *igne*, *fulmine*, &c. dicitur, tam apud Latinos quam Gmecos. Conf. *Not.* seq.

30. 'Ἐξακοντιβῶ.] Forte ἐξακοντιβῶ. PERGER. Leg. ἐξακοντιβῶ., i. e. *incendius*, *inflammatus*. Nam 'ἐκμαμάζω, est ab ἐκάω, *accendo*. KUST.

31. 'Εμπεδῶσαι.] Videtur Epitomator huc non recte transtulisse τὸ Κενεδῶσαι. HEINS. 'Ἐκενδῶσαι, male pro Κενεδῶσαι, omissa litera initiali. Sic alibi, Πίκμοι, pro Ἐπίκμοι: πίχνεσθαι, pro 'ἐπίχνεσθαι; Λαζέαι, pro 'Αλαζέαι, & alia. KUST. Conf. sup. *Not.* in v. Δυάζῃ. Conjici posset alloquin, 'ἐκενδῶσαι hic positum esse pro 'Ἀναιδῶσαι, quod commode designat, κενὸν ἀνδρῶν: ut 'Αδικῶσαι, τὸ μὴ ἔχειν δίκην. &c. Sæpe ε & α io initio vocis confunduntur, ob similem fere literarum ductum. Vid. in v. 'Ἐξαίνυτο. &c. Prius tamen præfero, ob additam expositionem etymologicam. Suidæ Κενεδῶσαι est, κενὸς εἶναι.

32. 'Ἐναμπυκίζει. ἐπιχαλινῶζει.] Utrumque deficit in Lexicis. Sup. 'Ἀμπυκες. - - - - χαλινοί. Pro ἐπιχαλ. autem f. l. ἐξιχαλινῶζει.

33. 'Ἔναιτε.] Conf. sup. v. 'Ἀναιτε. - - - ἐνδεᾶ. An hic scribend. 'ἔναιτε?

34. 'Ἐναντίοι ἀλλήλοις.] Hom. *Il.* Α. 67. Schol. ἰσάζοντες ἀλλήλοις. Vide mox.

35. 'Ἐναντ. εἰσάτω.] L. ἐνάτω, per ν. Sic & *Hyg.* Vid. Prie. ad Luc. XXIV. 19.

36. Καὶ 'Εναντία &c.] Confer paullo superius v. 'ἐναλίς ἀς

Ἔναξιν. ἔναξιν. ὀθίλωσιν. συμπλήρωσιν. ὀθιμελῶς ἐμέσωσιν.

Ἐναπίλησθο. εἰσκατίχετο.

Ἐναφείσαζ [1]. ἐμπήξαι. σῶσαι.

Ἐναπέψυξε [2]. πίθηκεν.

Ἐναπιλαιδίους [3]. ἀβακεκτηδίζας.

Ἐναπθίεσμαι [4], ἐνδίχομαι.

Ἐναπομάζαζ [5]. ἐ τύπτει ἀναλαβών.

Ἐναπομάζ(ε) [6]. ἐναπατυπῶ.

Ἐναπομαθίαζ [7], ἀναλαμβάνει. μανθάνει.

Ἐναπομαθήμενα [8]. ἐντυτύμβια.

Ἔναρ [9]. εἰς ῥῖτίν. λάκκος.

Ἔνασα [10]. ὅπλα. σκῦλα, λάφυρα.

Ἐνάρει [11], ὑγιάσαι.

Ἐναρὴ [12]. ἐγξυφᾶ.

Ἔνασα βεστέσζε [13], τὰ σκῦλα τὰ ἀνθρώπινα, αἵματι μεμιασμένα.

Ἐναργῆ [14]. δῆλα, φανερά, βέβαια [15], ἀσφαλῆ.

Ἐναρεῖν [16]. κείσασζ. ἀφαλήναζ [17].

Ἐνάρης, ἐπιμεσιδῶν.

Ἔναρθεν, διάφασιν. ἢ ἐπὶ γεφύρασι διαβιβῆναι Φαῖτι

Ἐναρίζῃ, συκοφαντεῖ.

Ἐναρίζων [19], συκοφαντῶν, σκιλβίων. Ἔνασα γῆ, τὰ σκῦλα.

Οὐδέ μιν ἐξωάειξε [20] ——

καζλεχηπαῖς δὶ, ἀναριῖν·

Ἦτοι βέλτερόν ἐστι [21] καὶ ὤρια θῆρας ἐναίρειν.

Ἐνάεζεν [22], ἀτῖλαι, ἐφόβιζεν. ἐσκύλευν.

Ἐναείζα [23]. φοβῶν, ἢ τὰ ὅμοια.

Ἐνάεζεν. ἐσκύλευε. ἀσύλων.

Ἐναεθμα [24]. φίλα, συνήθη.

Ἐναεθμῶ [25]. συμφηριδεῖς, καζαεθμεῖς.

Ἐνάραζ [26]. Ἀπόλλων. φθῖσῖν, ἐρείδων, ἀπόλλωνι [27].

Ἐναείσαζ [28]. ἐσκίσαζ.

Ἐναχεῖ [29]. ἐνδίχῃ.

Ἐναρκτύῖ [30]. φανῖῖ. κείνῃ.

Ἐν ἄχνυσι. δικτίοις.

Ἐν ἀξάδεξῖ [31]. ἐν ἐρμάσῖ.

Ἐναφφίῳ [32]. σκυλοφόρῳ· Ἐναφχζέζας [33] δὶ, φθοῖζμοκότῳ.

Ἔτφσ τίλῳ ἀθανάτων ἀπολείψῖ [34],

Αἰ-

&c. Nisi forte hic fenſus h. l. fuerit, quod ἐναλίους collective etiam dicatur pro ἑαυτοὺς: ut φυγεῖν. apud Thucyd. VIII. 64. pro φυγάδας, exſules, tefte ibi Schol. Sed hoc non urgeo.

1. Ἔναξε. - - - ἐπλήρωσε.] Hom. *Od.* Φ. 122. Schol. συνετέλεσε. A πλήν, unde πλῶσις. Vid. v. Πλῆτ. Infra: ἀναπλήσ. ἐκπλήσθη. ἐπλήσθη. ἐπλώθη. ante v. ἐπιπλ. Phavorin. ἐπλήσθη ſcripſit.

2. Ἐναπεφύσαζ.] Habet Auctor II. *Maccab.* IX. 4. & Clem. Alex. *Strom.* L. II. p. 176. *init.* ubi p. 175. *fub fin.* ἐπιπεφύσημαι: qua voce carent Lexica. Conf. v. Ἀπιφυσᾶσθαι.

3. Ἐναπιλήθ.] Vid. Etym. M. v. Ἐναπολύκων, ubi Heſiod. Ἔργ. ϑ. 759. laudatus.

4. Ἐναπιλαιδίους.] L. Ἐναπιλαφίους. SOPING. IS. VOSS. Leg. Ἐναπιλαφίους. [Conf. v. Ἐναπιλαφῶν.] SCHREV. (vel SALM.) Fraſtra corrigere tentant Viri docti. Nam Ἐναπιλαφίους eſt ab ἐναπιλαφῶν, cujus ſimplex ἰλαφῶ, vel ἴλαον, pro quo etiam dicitur ἰλάω, i. e. *conſtringere, coërcere, concludere.* Conf. ſup. v. Ἀπιλαφῆσ. KUST.

5. Ἐναπομάζαζ.] Verbum hoc neſcio num bene ſe habeat. Suſpicabar Ἐναπορίσσαζ: ut ϑ & φ confuſa ſint. Sed ἀπίσσω.

6. Ἐναπομάζ(ε).] L. Ἐναπομάσσ, & mox Ἐναπομάσ(ε). SALM. IS. VOSS. KUST. Vide ſequentia.

7. Ἐναπομαθ(ε)ίαζ.] L. Ἐναπομάσ(ε). Vid. *Not.* præc.

8. Ἐναπομάσσιος.] Vid. ſup. v. Ἀπομάσσιος.

9. Ἐναπτυτύμβια.] Suid. expl. ἐντυτύμβια. Sed præſtat ἐντυτύμβια. Vid. v. Ἐναπομάσ(ε).

10. Ἔνασ.] Conf. v. Εἰλίω, Εἰ ἴλαι, ἴνιας, ἔνιαι, ἔνιν τὴν ἔνασ, poſt v. ἔνιαι, ἔνιφι, ἔνιζα, ἔνιπας, ἔνιπα, Καὶ τὰς αἰ ἴφις. Nic. Ἔνιπε. &c. Hæc alt una origine cuncta pendent, neque vel emendari poſſunt, vel capiſcari, niſi quis aliunde rem totam habuerit perſpectam. Vide, præter alios, Excell. Ezech. Spanhem. ad Ariſtoph. *Nub.* ϑ. 1132. & ſup. in v. Ἀφνῶ. Conf. v. Ἄασ. αἰ πίσσω, Βωπ. αἰ δὶ, τὸ αἰ τείτῳ. & *Not.* in v. Ἔνι τὴν Ἔνασ. Ἔνι τὴν νῆα. &c.

11. Ἔνασ.] Hom. *Il.* Z. Unde Ἐναείζω, quod Heſych. καταχρίσασθαι exponit ἀπαρύω, vel potius ἐπαρύω. Hinc & Ἐνάρυς Scythæ apud Herodot. L. I. [105.] p. 45. quod Gloſſa eius exponunt, οἱ ἐσκύθην. nam templum Veneris eraſeſſis Aſcalone ſpoliarunt. Heſychius etiam paulo poſt: Ἐναείσασζ. ἐσκίσασζ. VALES. Vid. Schol. Hom. *Il.* Z. 480. K. 528. Suid. v. Κατατραυλίζων, & Inf. v. Ἐναείζειν, Ἔνασ legitur etiam (ut obſervarat Doct. *Biel.*) apud LXX. ſemel, *Jof.* XIII. 21. qui locus omiſſus eſt in Tromm. *Concord. Grace.*

12. Ἐνάρης.] Vid. Herodot. [I. 105.] p. 45. SCHR. Adſcripſerat forte hunc locum Schrevelius ad v. præc. ubi vide. Conf. ſup. v. Ἀπαρύζω. Significatio ὑγιάσαι nos revocat ad τὸν Ῥαῖαν, i. e. ὑγιείαν infra: unde Ῥαΐζῃ. ὑγιαίνῃ. Et Ῥαΐζασ. ὑγίασσε. Niſi ab ὄρνυμι quis prohet Ἐνάρης, ſive Ἀνάρης, pro reſtituere, ſanare, recte poſſe deduci.

13. Ἐναφείσ.] Inf. Ἐναπέζζ. ἐκπλάσσω. [poſt v. Ἐναπλήμῳ.] Et ſup. Ἐνάφσι, ὑγιάσαι. G. Conf. v. Ἐναπίσσω, KUST. Infra: Ῥαΐσῃ. μαλάξῃ. mitiget. Vide etiam *Not.* in v. Ἀπαφῶ. Pertinet huc notio τοῦ Ῥαγάσαι, i. e. φρῦξαι. infra. Non aſſim enim conjicere, τὸ Ἐναφεῖ corruptum eſſe ex Ἐναῤῥαῖ, vel - - - ῃ, quod ſup. ἐπιφρῇ reddit, ut & Cyrill. Lex. MS. 14. Ἔνασ βοηθῶν.] Ex Hom. *Iliad.* Θ. 534.

15. Ἐναργῆ.] Ita Hom. [*Il.* Υ. 131.] Θεοὶ φαίνῃ) ἐναργεῖς. Antiquis enim Sol & Luna dicebantur, διὰ ἐναργεῖς. FUNG. Vid. Foef. *Oëcon. Hipp.* v. Ἐναργὲ ἐνύπνια.

16. Βεῶσαι, ἀορ.] Hoc potius eſt ἐναργῆ, per ῆ. Sæpius Ἐναργ. & Ἐναργέ. permutantur. Vid. Xyland. ad Strabon. L. I. p. 25. *Ed. Caſ.* & eund. p. 53. *a. Annot.* ad Plutarch. *Amator.* p. 759. B. Petav. ad Themiſt. p. 684. &c. Unde variat lectio I. *Cor.* XVI. 9. *Philem. com.* 6. Vid. *Gloſſar. N. T.* ad priorem locum, p. 138. & *Mifc. Obſ.* IV. 3. p. 452.

17. Ἐναφῆ.] Supra pro eodem rectius habes Ἀναφῆ. KUST. Sup. Ἀναφεῖ. ἀφάλιγε. κατέκοψ. Conf. v. Ἀναφῆζε.

18. Διαλίγασ.] Quod fic exponat τὸ Ἐναφεῖ, vid. Harpocrat. apud Mercurial. *Var. Lect.* p. 154. VALES. Hippocrat. *de Aër. Aq. & loc.* c. 43. Ἔτι τε αἱ ἐκ τοιούτων ἀναφεῖς γίνωσι) οἱ ἀτμοὶ ἐν Σκυθῇσι, ἢ γυναικῶν ἐγκύων), ἐν αἷς αἱ γυναῖκες ἀβρίγουσιν τὸ ὑμένιον· καλοῦ) δὲ οἱ τοιοῦτοι ἔνασιν. Conf. *Not.* in v. Διαλίγασ.

19. Ἐναείζειν. συκοφ.] Pro Ἐνασζειν, quod infra. Et ſic v. præc. Ἐναείζω, pro Ἐνασίζω.

20 Οὐδέ μιν ἐξ.] Hom. *Iliad.* Z. 417.

21. Ἦτοι βέλτερόν &c.] Hom. *Iliad.* Υ. 485. PERG. KUST.

22. Ἐνάεζεν.] Hom. *Iliad.* Π. 731. Vid. inf. v. Ἐσπάζε.

23. Ἐναείζα.] Hom. *Il.* A. 191. Ἐναείζει. Schol. φοβίζει. Conf. ſup. *Not.* in v. Ἀναείζῃ, & inf. v. Ἐξαναείζει.

24. Ἐναεθμα.] L. Ἐνάφμα. SOPING. Nihil mutandum. Vid. Ill. Rich. Bentley, ad Callim. *Fragm.* p. 369. & *Not.* ſup. in v. Ἀναεθμεῖσι, & v. Ἀεθμίς.

25. Ἐναεθμῶ.] Hom. *Il.* B. 202. & Schol. Vide *Obſerv.* meas ad *Act. Ap.* I. 17.

26. Ἐνάραζ. &c.] Merito *H. Stephanus* [*Ind.*] ſuſpecta ſunt. Lege Ἐναείζαζ. Vid. Ἀείζω. IS. VOSS.

27. Ἀπολλωνι.] Sup. Ἐναφεῖ. ἐκπροφῇ. Niſi malis admittere confuſionem vocum Ἀπόλλων & Ἀπόλλυον. Alter Cl. *Kuſterus*: „ Ἀπόλλωνι forte referendum ad Ἐνάραζ, quod „ idem fuerit ac Ἐναείσαζ, quod vide infra. „ Peſſime Phavorin. Ἀπόλλωνι.

28. Ἐναείσαζ.] Hue pertinet, quod legitur in Gloſſ. Herodot. Ἐναφεῖ. οἱ σκύθαι. Idem obſervarat *Kuſterus*. Vid. ſup. v. Ἐνασ, & *Not.* ibi.

29. Ἐναχεῖ.] Ab ἀχέω, ἀχεῖο, ſufficio, SCHR. Vid. v. Ἐναπαύσασθαι.

30. Ἐναχαδίῃ.] Separavi a præcedd. ut Phavor. Conf. v. Ἀχαπόλια.

31. Ἐν ἀξάδεξῖ.] Forte: Ἐν ἀξάδεξῖ. αἴξῃς enim, ἀλλ' ἔβξῃς, καὶ μαίνεται, notat ἀξάδω· unde Ἀξάδεξαι, μάνια ἀξάδω. Vid. Hederic. l. VI [c. 91. *fin.*] SOPING. Vid. ſup. v. Ἀκρίδ. *Ij. Veſſius* legit, ἐν ἀξάδεσι, id eſt, *in inſecto genere, in prima impetu.* Ἐναφῆσι, ἐναφῇ. legit *Reisk.* Conf. ſup. v. Ἀφρηκεῖς.

32. Ἐναφφίῳ.] Alphabetica ſeries poſtulat ſcribi, Ἐναφφίῳ. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. Heſiod. ἐν *Aſpide*, ϑ. 192. - - ἐναφρίῳ δὲ Ἄρης.] VALES. Conf. Phavor.

33. Ἐναφχζέζας.] Euſtath. *Il.* Δ. p. 437. *med.* ἐκ δὲ ἐναφοῦς ἢ κτένων, Ἐναφκτίλας, ἢ Δάναϊ. Vox ſeq. φθοῖζμοκότῳ deeſt in Lexicis.

34. Ἀπολλ(ε)ῖ.] Scrib. ἀπολείψῃ. SALM. Ita mox legitur. SCHR.

Αἰσχύλ. ὁ Νηρηίζ. οἱ Στησιμηλιῶται ᾠδοί τὸ,

Οὐκ ἐσίν [2] φθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν θλῖψις βαθεῖα.

ἵνα ᾖ ὁ νοῦς· ὁ δὲ Ἐναρισταῖος θάνατος [3] μετὰ ὀπτανχεμβρ., τὸ ἐν τῷ θείῳ πόλ. ὑποβαπτιεῖται, τὰ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς, ἢ ὅτι τοὺς ἐχθροὺς [3] ἕξει.

"Εναρ. [4] ἔσχ. ὀπταχέσι.

'Εράσα. σκύλα.

'Ερᾶς [5]. εἰς τέτλιν.

'Εραπλαίνων. ποσθίων.

'Ερᾶσθαι [6]. φθαρῆναι. γηρᾶσαι.

'Ερᾶσῃ [7]. ᾠκίσθη.

'Ερᾶσατο [8]. ᾠκίσατο.

'Εν ἀσπίδ. [9] ἄστυ· ἐκάλυπτο. ἐπαλάκη τῇ ἀσπίδι.

"Εναρ. ὕσ. Μαινάς [10]. Ἀχαιὸς Ἀλφεσιβοίᾳ. ἀντὶ τοῦ, Τὰς. τὰς γὰρ Βάκχας, Τάβας ἔλεγον.

'Εν ἄστ. ὁ πόλις.

'Εναστιζόμενοι. σπακοῦντες [11].

'Εν ἀτόμῳ [12]. ὁ ἰητήμαλι. ὁ τάχι.

"Εναυδ. ἔμπνους. φωνῆς.

'Εν-

'Εναύαγ. [13]. ἐκνυδιάζ.

'Εναύζ [14]. ἀμφιβάλλ.

'Εναυλίζεσθαι [15]. ὁ ἀναστέγειν.

'Εναυλιοδόσεσθαι. σκακιδόσεσθαι.

'Εναύλισμα. νυκτὶ γενόμενόν τι αἴσχημα.

"Εναυλα [16]. τὰ ὅτι [17] τῆς χειμάρρου πλατῶν καταβάσεις. τινὲς δέ, πολεμίους χειμάρρους [18]. ἢ ἀφαυσμούς.

"Εναυλοι [19]. νέαι ἔχουσι ἢ διεγνῶσαι, ἢ τοῦ πολλοῦ. ἢ ἀφαυσμοῦ.

"Εναυλ. [20]. ὁ ἀκούσμ. ᾠδῆς ἢ λύρ.

'Εναίλοις [21]. πολεμίοις χειμάρροις. διάφαραξι.

'Εναυλόχων [22]. χειμάρρων ἐλόχων.

"Εναυσ. ἔνθες [23]. Κύπρια.

'Εναύοντες. ἀναπίπτοντες πυρί. τὰ γὰρ σηλία τῆς μελιοσσῶν δίκτυα ἀφῆ πυρὸς ἢ καπνοῦ.

'Εναυρ. [24]. ὁ Ἀπόλλων.

'Εναῦρα [25]. πρωΐ. Κρῆτες.

'Εναύσαι [26]. σκάψαι. ἢ μεταλλεῦσαι.

'Εναύσασθαι. ἐξάψαι.

'Εναυσμα [27]. λείψανον. μεζάλησις [28].

'Εναύσματα. ὀζυκίς. ἐμπυρεύματα [29]. φυζάσματα.

'Εναυχῆσαι. ἐλλαμπρυνθῆναι.

'Εν-

SCHR. Sic & Cl. *Stanlejus* ad Æschyl. p. 859. Sed plura in hoc articulo reliant, ab aliis explicanda.

1. Οὐκ ἐσίν φθιμένοισι &c.] Exstat apud Hom. *Odyss.* X. 412. ubi κἀφθιμένοισιν. Citatur etiam a Clem. Alex. *Strom.* l. VI. p. 263. sive 738. *Ed. Petr.* ubi plura similia.

2. Θάνατος μοι] Scrib. Σάνατος. Vid. Eustath. [l. c.] HEINS. BRUNO.

3. Ἐχθρούς] l. πειρᾶς, vel ἀστρίπτει. BRUNO.

4. "Εναρ. ὕσχ.] Ab ἐσχ. G. Omissum ἀφῆ, ut sit: ἀφῆ ὕσχ. H. STEPH. *Schediasm.* VI. 10. & *Thes.* T. I. p. 2109. E. Sed hoc de more Hesychii facile subauditur. Ἐνάρης mallet Ampl. *Bubertus*, conferens Ἐνάρεις apud Herodot. l. 105. & IV. 67.

5. Ἐρᾶς.] Vid. sup. Ἐράσ. G. Forte melius Ἔρας, retracto accentu, pro ἔρως. Vid. inf. v. Ἔρα καὶ Ἔρως, post v. Ἔρασ. KUST. Conf. *Not.* ad v. Ἐράσ.

6. Ἐρᾶσθ.] Supra pro eodem habes Ἐραάσασθ. Confer quæ notavimus ad v. Ἀναΐζ. KUST. Mox γηρᾶζαι male Schr. Ed. pro γηρ. quod vitium pariter est in v. Ἀναΐζ. Recte per η in v. Ἐραάσασθ. Consentiunt priores Edit.

7. Ἐρᾶσθη.] Vid. inf. v. Ἐρασθῆν, & v. Νάσθη.

8. Ἐράσατο.] Conf. v. Ἐράσατο, & inf. v. Νασάσατο, & Νάσατο.

9. Ἐν ἀσπίδ. ἄστυ· ἐκάλυπ. ἐπαλ. &c.] (Sic Ed. Ald.) Lege & conjunge: Ἐν ἀσπίδ. ἄστυ· ἐκάλυπτο. ἐπαλάκη &c. SCAL. SALM. HEINS. Malim: Ἐν ἀσπίδ. ἄστυ· ἐκάλυπτο. Exstat apud Hom. *Il.* O. 645. Vid. inf. v. Πάλῃ, quod est Ionice pro ἐπάλῃ. Schol. *i. c.* ἐκάλυπτο, τὴν ἐπαλλαγὴν τῆς ἴριδος ἢ ἀσπίδος κύκλ. l. ἐπαλάκη, ut exhibet Barnes.

10. Ἔναρ. * ἀγαθὸς, ἀχαιὸς ἀλφεσίβοια αὐτῷ ἢ ἐπὶ τῆς βάκχ. ὑ. ἐλ.] L. ἰητρομάντ. & forte Ἀλφεσιβοίᾳ, ut sit nomen fabulæ. SOPING. L. Ἀλφεσιβοίᾳ. JUN. Videtur scribendum: Ἔναρ. ἰητρομάντ. ὑιὸν. Ἀχαιὸς Ἀλφεσιβοίᾳ. αὐτῷ ἢ ἐπὶ τῆς βάκχ. Τάβας ἔλεγον. Vel si mavis: Ἐνάρης, ἰητρομάντης ὑιὸς. *Stellatas*, *coronatas Baccbis*. Achæus Comicus veius videtur docuisse fabulam *Alphesibœam*, quam tamen a nullo alio, quam Hesychio, laudatam comperi. PALMER. (ut videtur.) Scrib. Ἔναρ. ἦν Μαινάς. Ἀχαιὸς Ἀλφεσιβοίᾳ. αὐτῷ ἢ Τάβ. τὰς γὰρ Βάκχας Τάβας ἔλεγον. Sic enim scribendum esse, nemo, spero, negaturus est. Quanquam forte pro ὗες scribi etiam queat Θύιας, vel Θυάς. utrumque enim de *Bacche* dicitur. Θύιας apud Interpretem Apollonii p. 30. VALES. Sic inf. Θύιας Βακχὶς. *si ita*, Μαινάς. Sed vera dubio procul est *Valesii* emendatio prior, quam totidem verbis etiam proponunt *Heinf. Jf. Voff. Perger.* & *Bentleius* p. 77. *Epist. ad Mill.* addens: „ Agnoscis, „ opinor, principium fenarii ex Achæi fabula Alphesibœa. „ Conf. P. Wesseling *Probab.* p. 41. qui & *Hemsterhusium ineditum* laudat. Consentit Beotejo etiam *Kusterus*, addens: „ Ἔναρ. autem hic ponitur pro *furore* „ *percitur*, quasi dicas, *fidere afflatus*. „ Ceterum *Palmerio* ex conjectura dedi *Notam*, quam confule *Spingio* adscribit Ed. Schr. com tamen in hujus Viri Codice tantum legatur quod exhibui. Ignoscat vero Lector eruditus, quod subiato afteriico fimplicitimmam & emeodatiorem hujus Arciculi lectionem in Textum admiserim, alias paffim cunctantior. Pro Ἔναρ. tamen *Reisk.* mallet Ἔνορ.

11. Ἐναστιζόμενοι. ἐκνυδιάζ.] ἀπὸ ἐκνυδιάζ, legit *H. Steph. Schediasm.* VI. 10. Sed ἀπὸ Hesychius, ex regula nostra, omisit, quippe latens in v. Ἐκνυδιάζω. pro qua l. *Voss.* Ἐκνυζ. Supra: Ἀναΐζας. σκακιδόσας.

12. Ἐν ἀτόμῳ.] Ex 1 *Cor.* XV. 52. ubi Gloſſe: ἐν ἀτόμῳ. ἐν τάχει. ἐν ῥιζοκοπῇ. corrige ex Hesych. ῥιπῇ. Vid. nos ad *Gloss. N. T.* p. 136. & 197. & ſup. v. Ἐν ἀκαρεῖ.

13. Ἐναυαγ. ἐκνυδιάζ.] I. *Timoth.* I. 19. PERGER. BIEL.

14. Ἐναύζ.] Id eſt, *flatbus*, *diuitur*. A ναίω, ναύζω, IS. VOSS. Sine dubio hic, ut ſupius, A & Δ confuſe Noſter: legendum enim Ἐνδιάζ, quod inf. expl. λούει, διαῤῥεῖ. ut Ἐνδιαγρεῖ. ἀμφιδιάλλ. &c. Alias Ἐνδιάζ. Vid. Ἐνδιαιτᾶν. Idem ſentit Cl. *Hemſterhuſius*. Similter Cl. *Kusterus*: „ Unicâ tantum literâ mutatâ, ſcribere debuit He„ ſychius, ſed alio loco, Ἐνδιάζ. Infra: Ἐνδιαγρεῖ. ἀμ„ φιδιάλλ. Alias recte ſcribitur Ἐνδιάζῃ, per ι diphthon„ gum, ſed quam Heſych. & alii Grammatici perpetuo „ cum ν confundunt. Conf. ſup. v. Δυάζ, & Ammon. „ v. Δυάσῃ. „ Hactenus *Kuſt.* Conf. ſup. *Not* in v. Δυάζ. &c. & Eruditiſſ. Valken. ad Ammon. *Anim.* I. 16. p. 68. ubi plura elegantia: & ad *h. l.* notat: „Dubium, ſcri„ ſeritne Ἐνδιάζῃ, an vero Ἐνδυάζῃ. quæ poſterior for„ ma veteris etiam eſt notæ. &c. „

15. Ἐναυλίζεσθ.] In activo exſtat apud *Soph. Philoct.* v. 33. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 276. Conf. v. Αὐλίζομαι. Vid. Foef. *Oec. Hipp.* & Suicer. *Thes. Eccl.*

16. Ἔναυλα.] Opplan. l. V. *Halieut.* v. 21. - - - Βορυβάμου ἰναυλίοις ἐνιπῇσι). - - - - [Schol. ἐναύλ.] SOPING. Ἔναυλα. τινὲς πολέμους. Euſtath. x. *Od.* p. 771. & *Il.* O. p. 1058. IS. VOSS.

17. Αἱ ὅτι ἢ &c.] Deleto ὅτι, legerim: αἱ ἢ χαμαίῤῥοι &c. KUST. An ὅτι? Apollon. Lex. MS. Ἔναυλα, αἱ ὅτι ἢ χαμαὶ πολυειδεῖς καταβάσεις.

18. Πολεμίους χειμάῤῥους.] L. χειμαίῤῥους. SALMAS. Ita mox. Vid. Suid. Etym. M. & Cl. Reland. *Palæſt.* p. 285.

19. Ἔναυλοι.] Vid. Suid. in v. Αὐτόκλιτοι.

20. Ἔναυλ.] An Ἔναυδ. ? STEPH. Vid. ſup. Sed Ἔναυδ. eſt ab αὐδὴ. Vid. Etym. M. & Euſtath. *Il.* Φ. p. 1236. 50. & alibi. Conf. H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 602.

21. Ἐναύλοις.] Eurip. *Electr.* στόμα ἰναύλοις. SOPING. Hom. *Il.* Π. 71. ubi Schol. Ἐναύλους.] τοὺς ἐν τοῖς ῥείθροις πολέμους, διώγμους. Ex ad *Il.* Φ. 283. Ἐναύλ. χειμάῤῥοις πολέμοις, ἀφ' ὧν ῥέουσι. Male ergo diſtinctio poſita erat poſt πολέμοις, apud Heſych. Vid. in v. Ἔναυλα, & inf. v. Ἐναύρους, & v. Χαμαίῤῥους. coll. v. Ἐναυλ.

22. Ἐναυλόχων.] Vid. inf. v. Ναυλοχεῖ, & v. Ναυλοχήσαι.

23. Ἔναυσ. ἔνθες.] Forte ἐχθρὸς. G. Conf. v. Ἐναύσ.

24. Ἐναυρ.] Ex *h.* & αὔριον, *diei*. GUYET. An ab ἰναύω, ut ſit λαμπρὸς. G. Pro eodem ſupra habes Ἐναυγ. KUST.

25. Ἐναῦρα.] Id eſt, ἄρα τῇ φαΐ, ἀρ' οὖ φωσφόρῳ. G. Vid. v. Ἀζᾶν.

26. Ἐναῦζ.] Infra: Ἔναυσ. αὔριον. Ἐναύζ ἢ αὔρ. Vid. ibi *Not.*

27. Ἔναυσμα. λείψανον.] Philo *de Leg. ad Cai.* P 722. BIEL. Vid. ſup. *Not.* in v. Ἐμπυρεύματα.

28. Μεζάλησις.] L. μεζάλυσις, & refer ad Ἐνδιάζω. et in v. penult. μεζαλεῖν pertinet ad Ἐνδυάζω. REISK.

29. Ἐμπύρευμ. - - - - ἐκπύρωσ.] Cum Græci ἰναύειν cum

Ἐναιχεῦσα. ἐλλαμπρυνσιμὴν. στιμπυσιμὴν. χαυλιωδὴν.

Ἐνάχθη [1]. ἐσάχθη. ἐπληρώθη. ἐπλώθη.

Ἐναὶ [2], πετηὰ. ἢ ἄγαν ἱκετεύῃ.

Ἐν βάθεσιν. ἐν βάθεσι [3].

Ἐνδεᾶ [4]. ἐλλοιδῆς [4].

Ἐν βουλῇ [5]. ἐν φρυκτῷδι. ἐν συναγωγῇ. ἐν ἐδέᾳ.

Ἐμβήσας [6]. ἐν φόβῳ.

Ἐν γε Διὶ [7]. Ἐν, ἀντὶ θέσεως· Γε, Δὴ, σύνδεσμοι.

Ἐνγλύσει [8]. ἐγλυπήσουσιν.

Ἐνγηρᾶσαθαι [9]. ἐν γήρᾳ λῆσαθαι.

Ἐν γήρᾳ πίον [10]. γήρας λιπαρὲς.

Ἐνγλαυσι [11]. ἐγλαύκωσιν.

Ἐν γήρασι [12]. παῖς φρισί. καὶ μέλεσι.

Ἐβγενέᾳ [13]. ἐβγαρεῖτῇ.

Ἐνδικαίσα. κατηδίωσα.

Ἐν-

etiam dicant τὸ ἐμπύρισμα, quod ex silice & ferro concussis resilit, dictum etiam πυρεῖον: forsan & recte hic legas, ἐμπυρίσματα, id est, ignis incitamentum & suscitabulum. FUNG. Leg. ἐμπυρίσματα. SALMAS. HEINS. IS. VOSS. KUST. Ita Suid. & Etymol. M. Quare recepi. Cyrill. Lex. MS. explicat, δύσκολα. ἐμπυρίσματα. & ἐπικαύσματα. item εὐπυρώματα, τυρώματα. in diversis locis. Cyrill. Lex. MS. Brem. (tuste Bielio), ἐμπυρώματα. ἐπιπύρματα.

1. 'Ενῆχθε.] L. 'Ενάχθη. IS. VOSS. Vel ex serie liter. scribendum est 'Ενάχθη, à νάσσω. Vid. sup. v. 'Εναΐ, & inf. v. Νάξῃ. KUST. JENS. *Lucubrat. Hesych.* p. 78.

2. 'Εναΐ.] L. 'Εναὶ. Vid. sup. 'Ενάχθη. IS. VOSS. Vid. sup. v. 'Ενάσσα, post 'Εναιχεῖζε, item inf. v. Ναεῖ, & Ναίων. KUST. Conf. v. Νάσσει, & v. Ναεῖ (post v. Ναῶ) & v. Ναίων.

3. 'Εν βάθεσιν.] L. ἐν βάθεσι. G. SALM. KUST. JENS. βάθεσιν. STEPH. Hom. *Il.* A. 358. 'Εν βαθέσσι. Schol. ἐν τοῖς βάθεσιν. Infra: 'Εν βάθεσι. ἐν τοῖς βάθεσιν. Stephani βάθεσιν (dummodo ita correxerit) ad βάθεσσιν explicandum pertinet. Supra: Βάθεσι. βάθεσι.

4. 'Ενδεᾶ. ἐλλοιδῆς.] Scrib. ἐλλοιδῆς. IS. VOSS. ἐλλοιδῶς forsan. KUST.

5. 'Εν βουλῇ.] *In curia*, in *synagoga*. Sic Hom. *Il.* η. 194. *Ps.* I. 1. PERG. In *Psalmo* I. 1. utrumque legitur, ἐν βουλῇ, & ἐν ἕδρᾳ. quod & infra. Volult tamen ἐν βουλῇ *b. l.* per ἐν ἕδρᾳ exponere Hesych. Sic Glossæ MSS. in *Psalmos*: Ἐν βουλῇ δικαίων. (*Ps.* I. 5.) ἐν ἕδρᾳ δικαίων. Ex: Βουλὴ δικαίων. ἕδρα δικαίων.

6. 'Εμβήσας. ἐν φόβῳ.] L. 'Εν βρίσει. IS. VOSS. Pro ἐν φόβῳ, leg. ἀφοβίαν, *exterrere*, *attonitum redderе*. PERG. An 'Εκβρίσει, vel 'Εκφρασεῖ. (ut ordo jubet pro 'Εμβ.) ἐκφοβῶν. Phavor. 'Εμφοβῶν. φυσῶν.

7. 'Εγγε δὴ.] Separavi. 'Εν γε δὴ, ut explicatio jubet. Nisi præstiterit hoc modo: 'Εν, Γε, Δε. Singula enim per se declarat Hesychius, non juncta.

8. 'Ενγλύσει.] Rectius fup. 'Εγγλύσει. ex Hom. *Il.* Τ. 26. Ad seriem itaque 'Εγγλύσει scripsi, per α.

9. 'Ενγηρᾶσαθαι. ἐν γήρᾳ χρ.] L. ἐνγηρᾶζεσθαι. ἐγήρᾳ χρ. IS. VOSS. Recte priores Edd. & Phavor. 'Εγγηρᾶσθαι, nec quidquam mutaverim. Sic χ pro γ erat fup. in v. 'Εμαχήσαντο.

10. 'Ενγήρᾳ πίον. &c.] Scrib. 'Εν γήρᾳ, vel 'Εν γήρᾳ πίον, ex *Ps.* XCI. 14. Atque ita Hesychium citat Pricæus *Annot. post.* ad *Ps.* XCI. 11. ubi legitur: Τὸ γήρᾳ μὲ ἐν λιπῃ, sive ἵλαον πίον. Bene Suidas eundem *Ps.* respiciens: 'Εν γήρᾳ πίον. ἐν πλήθει ἐτῶν. Sic & Glossæ MSS. in *Psalmos*. Hesychii explicatio pertinet potius ad *Ps.* XCI. 11. quamvis ipfa glossa ex *eum.* 14. defumta fit. Cl. *Biel* pro γήρᾳ λιπαρῷ corrigit, ἐν γήρᾳ λιπαρῷ, e Cyrill. Lex. MS. Brem. ut convenlat cum præcedd. Et fic emendat *Kuster*. Phavorinus utrumque conjunxit: 'Εν γήρᾳ πίον· ἐν πλήθει ἐτῶν. ἢ γήρᾳ λιπαρῇ. Sic uterque *Psalmi* locus exponitur.

11. 'Ενγλαυσι. ἐνγλαύκωσι.] L. 'Ενγλαυσι. SALM. Pro ἐν γλαυκώσι, scrib. ἐνγλαύκωσι, vel ἐγλαύκωσι. IS. VOSS. Infra post v. 'Ενγλαυκῶν· 'Εγλαυκῶν. φωτεινῶν δήλων. Conf. fup. v. Γλαυκὶ, &c. post v. Γλαυκῇ.

12. 'Ενγήρασι. Θαῦ ἐν γήρασι πάντων. SALM. Vide hoc infra.

13. 'Εβγενέᾳ.] Scrib. 'Ενγενέᾳ. IS. VOSS.

14. 'Ενδεᾶ.] L. 'Ενδεᾶ. IS. VOSS. Conf. v. 'Ενδεᾷς. ἐμπενὲς. RUST.

15. 'Ανδάνει. ἐρωτᾷ.] Forte 'Ενδάνει, vel 'Ενδανεῖ, idem quod 'Ενδοιάζει. [Vid. inf. v. 'Ενδοιάζει.] Pro ἐρωτᾷ, scrib. ἐρωτᾶ. IS. VOSS. Forte: 'Εν δάνει. ἐν μοίρᾳ. PERG. 'Εμμοιρᾶ corrigit etiam *Scalig.* Conf. fup. v. 'Εδάσατο. ἐμμοίρασε. post 'Εδάσω, quod huc alludere censet quoque *Kuster*. Cogitabam de 'Ενδάνῃ. An vero 'Εν δάνῃ. ἐμμοίρᾳ. Supra; Δάνῃ. βοηθῇ. Videant alii. Neque enim fatisfacit.

'Ενδικῇ [14]. ἐμμανῆ.

'Ενδύκαι. ἐρωμία [15].

'Ενδικδικῇ [16]. ἀπαίζῃ. καταπλαγῇ.

'Ενδυκὶς. ἐν ζάγκλῃ ἐκρέων.

Ἐνδ' ἄνεμος πρῆσι [17]. ἐνέπρησε δὲ ὁ ἄνεμος ἐκφύσησι, ἐγέμισι [18]. ἐπλήρωσε.

'Εν δικτύῳ. ἐν τῷ ἰδάφει.

'Ενδύκιον. ἐζώνιον.

'Εν δ' ἐς ἴδη. ἀν δη δὲ [19].

'Ενδύσσα. μέσιτι.

'Ενδεξίῃ [20]. οὗτος Ἀθήνῃ πιμᾶται πρῶτα Μεγαμεῖσι· ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν ἀπεκδέδυται, ὑπὸ τοῦ πέπλου ἔκρυψε τὴν Κέκροπα, καὶ δικάζεται εἰς τοὺς Μεγαρέας.

'Ενδετεῖται [21]. ἐπιμελεῖζ.

'Ενδυτειδὴν. ἐπλαμβανομὴν. μελέτησα.

'Ενδυτούμενος [22]. μελετῶμενος. καὶ οἱονεὶ χαλῶς λέγων σοφιστὰς. ἀπὸ τῆ Δαυτός.

Ἐν-

16. 'Ενδαδαίσι.] Vid. fup. v. Δαδαίσιν, & v. Δαυδάσιν, Quod sequitur, καθάπερ. convenit cum vernaculo *ender de eapen zien*. Conf. v. Ἀστοφῶ. αὐθεντικῶ. Polyb. L. II. p. 156. *init.* Ἡλίκους Ἀπόλλω ἐντρυφᾷ περίπλοκα ἐστέφανα - - τῶν ὡρῶν ἑαλῶν δυσκόλως ἀνθρώπων ἀνθεστηκότα. &c.

17. 'Εν δ' ἄνεμος &c.] Ex Hom. *Il.* A. 481. & Schol. Vid. inf. v. Πρῆξι. Horat. IV. *Carm.* 12. 2. *Impellunt animæ lintea.*

18. 'Εγέμισι.] Nota γεμίζειν SALM.

19. 'Εν δ' ἐς ἴδη. ἀνδη δὲ.] L. ἐνδη δὲ. SCAL. Legendum puto: 'Εν δ' ἔβρεχε ἴδη. ex Hom. *Il.* A. 311. Schol. ἀπὸ δὲ 'Εν δ' ἐς ἴδη nescio an occurrat apud Hom. quem passim respicit Nostes.

20. 'Ενδεξίῃ.] L. 'Εν δ' ἐς αὐτὴν. SCAL. Legend. 'Ενδυτῇ. SALMAS. Malim a δύτω, δύσω, ἐδύσθην, ἐνδυσθῆς, ἐνδυτῆναι, id est, ἐνεμφανίσθαι G. Scrib. 'Ενδυτῇ. quamvis 'Ενδυσθῆναι apud Phavorin. Vide Αἰθὴν 'Αθηνᾶ, apud Gyrald. HEINS. Invenit aliquis Grammaticus, ὁ ἐνύσσων τὸ Αἰθὴν, nimirum καὶ, unde hanc formavit Dexm 'Εναιθὴν. Τὰς Αἰθὴν 'Αθηνᾶς, quas apud Megarenses colebatur, bis memmit Pausanias. Qui hunc locum corruptum adduxerunt, nihil habent, præter Phavorinum, auctoritatis, quasi is esset antiquus auctor, aut non omnes mendas, prope ad unam qui hic extat, nullo judicio in suas glossas retulisset. IDEM. Leg. 'Ενδυτῇδη. Nam εὐθυτεῖδη mox explicat, ἐπιλαμβανόμενος. Et fup. Δαίτελ. λαῖτε. Vide quoque Παρνάσσι. IS. VOSS. Vox mihi suspecta. *Salmasius* legit; 'Ενδαίδαι, quod propius ad verum accedit. Nam verum Minervæ cognomen erat Αἴθη, cujus mentio est apud Pausan. in *Attic.* L. I. c. 5. & 41. KUST. Portentosum nomen procudit *Vossius*. Poëtam aliquem exilima scripsisse, 'Εν δ' αἰθὴν. Hoc ultimum Hesychius interpretatur solum. Minervæ apud Megarenses epitheton Αἴθη. Vid. Lycophr. ν. 359. & Schol. Pausan. I. p. 13. ν. 27. p. 99. ν. 36. HEMSTERH. Vid. Cl. Porter. ad Lycophr. l. c. Eustath. *Od.* A. p. 1385. *fin.* Καὶ Αἴθρα, οἱ τινες, ὡς ἐν Λακεδαίμονι Ἀθηνᾶ, ἡ φυτρία.

21. 'Ενδετεῖται.] *Dividit*, *distribuit*. Ita Soph. *Trachin.* Καὶ πλοῦτον τ' οὐ διδυτεῖδη γάμοις. FUNG. Vide mox in v. 'Ενδυτεῖδη, & fup. v. Δαΐσιδδα, Δαΐτῃ, Δαΐτρόμοι, &c.

22. 'Ενδυτεῖδη. οἱονεὶ καιρὸν λέγων σοφ.] Eurip. *Herc. Fur.* [ν. 218.] Λόγοις ἀνδυτεῖσης εὐδυτεῖδη. SOPINGIUS. L. BOS *Animadv.* p. 126. Æschyl. *Sept. ad Theb.* p. 99. Δὶς τ' ἐν τεκταῖ τέκνῳ· εὐδυτεῖδη. [Schol. εἰς δύο λήμματα.] Caterum post τὸ σοφὸς fortasse decst ἰδίων, vel λαοῦ, vel ἀνδρῶν. Vid. Interpr. Sophocl. *Trachin.* p. 359. HEINS. Sic εὐδυτεῖδῃ τῆς Δικαίας. Æschylus apud Plat. *fin.* L. II. *de Rep.* p. 608. notante *Abreschio* in *Mise. Obs.* VI. 1. p. 276. Sophoclis locum *Trach.* ν. 801. adduxerat etiam Suidas. Eleganter Scholia· 'Ενδυτεῖδη.] σοφὸς λαοῦ, μεμφόμενος, καθὸ μόνῳ τῷ λογικῷ ἀνακαλεῖ. 'Ενδυτεῖδῃ γὰρ, τὸ μερίζειν· Ἡ δὲ μεθόρμος καὶ τῷ διανέμων· 'Ενδυτεῖδῃ γὰρ τὸ σοφὸς ἰδίως. Λάβε. 'Ενδυτεῖδη. καὶ, σοφὸς καλῶς λέγων, διορθοῦται, συνοχὴν μεμφόμενος, ἐπαινῶν. ὅτου δὲ γεγράφασι, Ἐμπαιτεῖδη. ἀντὶ τῆ, μεταιτεῖδη. Conf. *Not.* in v. 'Ενδυτεῖδη. Forte sic rectius *b. l.* legas: 'Ενδ. μερίζοντος. τῷ καιρὸς λέγει, οἱονεὶ σοφὸς ἰδίων. λὸ τῆ Δαυτός. Supra: Δαΐ. διάγκια. ὁ γάμος. His olim scripsi similia nunc a Cl. *Kustero* notata deprehendo. Sic Ille: „ Non dubito, „ quin Hefych. respexerit ad locum hunc Sophoclis *Trach.* „ ν. 805. Τὸ δυσμάχητον λώτερον εὐδυτεῖδῃ. Ubi Schol. „ σοφὸς λαοῦρὸν &c. Ἡ δὲ μεθόρμος καὶ τῷ διανέμων. Et „ proxime post: 'Ενδυτεῖδῃ. ναὶ, σοφὸς καιρὸς λέγων, „ &c. [Verba modo plenius exhibui. Pergit V. Cl.] Si „ quis verba Hesychii, καιρὸς λέγων σοφὸς, contulerit cum „ hisce Scholiastæ, σοφὸς καιρὸς λέγων, vix dubitabit, „ quin Grammaticus noster citatum locum Sophoclis in „ animo habuerit. Vel potuit etiam respicere ad locum „ hunc Euripidis *Herc. Fur.* ν. 218. Λόγοις ἀνδυτεῖσης εὐ-

"Ενδαυλον [1]. ὑλώδης. δασύ.
'Ενδίνας [2]. γυῶνας.
'Εν δὲ [3]. ἀφ' οὗτοις δὲ. ὁ αὐτοῖς δὲ.
'Ενδεᾶ [4]. λεῖαν ἔχοντα. πλουσίαν.
'Ενδεῖν. ἐλλείπειν.
'Ενδεῖ [5]. ὀστέλλει.
"Ενδεια [6]. πενία, πλουσία. πένα.
"Ενδεικτο [7]. ἐσήμηνε.
'Ενδείξῃ. ἐπιδείξῃ. ἐντελεῖ.
"Ενδειξις [8]. ἀπόδειξις.
'Ενδείξομαι [9]. ἀπολογήσομαι.
'Ενδείξω. ἐπιδείξω.
'Ενδεῖν. λείπειν, ἐνδεᾶ εἶναι [10], καὶ ἐλλείπειν.
"Ενδηκε [11]. ἄρχοντες, οἷς παρέδιδοντο οἱ θανάτῳ [12] κατεδικασθέντες.
'Ενδικαδίκος [13]. ἀδὸς π φασκωλίς.
'Ενδικάτθυσα [14]. τινὶ δ κύπτω ἐπαχθάμενη.

'Εν-

'Ενδιλεχεῖ [15]. πυκνάζει. Δάκαινες.
'Ενδιλεχεῖσθαι [16]. ἐπιτρέχειν.
'Ενδιλεχισμὸς [17]. ὀδυμή.
'Ενδιλεχῶς. ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ὀδυμῶνως.
'Ενδιλιπὴς [18]. παντελὴς.
'Ενδιωλεῖν [19]. ἐμπλέκειν.
"Ενδυμ [20]. ὧδε Ῥοδίοις, Ζεὺς καὶ Διόσ, ἐν Βοιωτίᾳ.
'Εν δεξιᾷ [21]. ἐνδεξιᾶν.
'Ενδέξια. εἰ μὲ παραπεξυτόνως, οὐκ ἂν ἐναίς χειμῶν τὸ αὐλοκείμενον. ἔστι δὲ πόλις ἐνδέξια ἐσπλέουσι τὴν Ἰόνιον κόλπον.
'Εν δόνῃ. ἐν μίμῃ.
'Ενδύοντες. διανεζόμενοι.
'Εν δὲ εἰ ἦτορ. ἐν δὲ τοῖς στέρνοις [22] αἰτιᾷ ψυχή.
'Εν δ' ἔπεσεν. ἔπεσεν [24].
'Εν δὲ ῥυτῆρσι [25]. τοῖς λόροις.

'Εν

" διαβόλου. i. e. proprie, verba exprobratoria dividens; " quod eſt ad ſenſum, convitiis inceſſens. "

1. 'Ενδαυλον.] A δάω, δάσ-ω, δάσνος, δάσιος, δασύς-ω, 'ενδαυλον. G. Vid. ſup. Δαύλιον. SCHR. Conf. Nat. in v. 'Ενδαυλον.

2. 'Ενδίνας.] Indere, indicare. MAUSSAC. Pro πίδινας. IS. VOSS. Male pro ἐνδίνας, quod vide ſupra. KUST.

3. 'Εν δ'.] Hom. Odyſſ. H. 95.

4. 'Ενδεᾶ.] Prov. XXVII. 7. BIEL.

5. 'Ενδεῖ. ὀστέλλει.] Inf. 'Ενδύμων. ὀνδρομέδης. In mandendi ſignificatione eſt metaphora a jumentis, inpoſita & ad ligata onera portantibus. Non enim aufim ad 'Ενδέκομαι recurrere, ut 'Ενδέκομαι inf. eſt ὑποτίλλομαι. Conf. Matth. XXIII. 4. de Phariſæorum præceptis, ibique Obſerv. noſtras.

6. 'Ενδεια.] Ἀμοὶς & 'ανδεια ſunt ταυτόσημα τῇ Ο'. Tob. IV. 13. 'Εν τῇ ἀχμότητι ἐλεήσεις καὶ ἔσῃ μεγάλη· ἡ γὰρ ἀχμότης μόνης ἐστὶ ἔνδεια. Inſignis in primis locus Chryſoſt. T. VI. p. 829. Παῦλος ἐκεῖνος οὐδὲ τοῦτο ἐφύσησεν, ἀλλ' αὐτὸ ταῦτα ἐπιθέτους ἐφέλκεται, οἱ τῶν μὲν 'ενδεια, μοχθοὶ δ' ὑγείας καλοῦσι. Ubi ἔνδεια eſt πένια, fames, jejunium, abſtinentia: hic enim, ut in priore exemplo, pro egeſtate nequit accipi. VERWEY. Gloſſæ MSS. in Proverb. 'Εν εὐδίᾳ. ἐν πενίᾳ, ἐν λιμῷ. In fine πένια, vel corruptum eſt ex præced. πενία, vel potius, mutato accentu, ſcribendum πένια, ut Phavor.

7. 'Ενδεικτο.] Vid. inf. v. 'Εμέδικτο.

8. 'Ενδείξις.] Vid. Harpocr. Suid. Ulpian. Enarr. in Demoſth. p. 148. 209. & 239 & inf. v. 'Ενδειξόμην.

9. 'Ενδείξομαι.] Hom. Il. T. 83. Vid. Schol. & Suid.

10. 'Ενδεῖν. - - - εἰδὲ εἶναι.] Attice pro οὐδὲ εἶναι. Mox pro ἐλείπειν, Phavorin. ἐκείπειν. Sed vid. ſup. v. 'ενδεῖν.

11. 'Ενδηκε.] Vid. Heraclid. de Polit. p. 431. [502. Ed. Crag.] SCHR. Vid. Schol. Ariſt. Veſp. ν. 1103. Conf. Etym. M. & Suid. ibique Kuſt.

12. Θανάτῳ] Leg. ἐπὶ θανάτῳ. KUST.

13. 'Ενδικαδίκος. ἀδὸς τι φασκωλίς, ὀνδικάτθυσα τινὶ κύπτω ἐπαχθάμενη.] Fort. leg. 'Εν δ' ἀδίκοις, ἀδύς τι φασκ. † 'Ενδικάτθυσα. &c. Vid. ſup. 'Αδικος. SOPINGIUS. Interpungo, & reſtituo: 'Ενδικαδίκος. i. τ. φ. † 'Ενδικάτθυσα. τῇ δικαίῳ ἐπεχθάμενη. MEURS. Attic. Lect. III. 2. p. 172. Fort. leg. 'ενδικαχθέν. i. τ. φ. 'Ενδικάτθυσα. &c. quod eſt κέλευσμα ναύταις, ἐφ' ὑδατα αὐτους. Vid. Ariſtoph. Equit. [v. 543. ibique Schol.] VALES. L. 'Ενδικάτθυσα. τῷ δικαίῳ ἐπεχθάμενα. IS. VOSS. Pro 'Ενδικάτθυσα. τῷ δικαίῳ ἐπεχθάμενα. SCAL. SALM. Ita & R. Benlejus in Epiſt. ad Mill. p. 35. Vid. ſup. v. Διακατθύειν. Infra; Φασκωλίων. βακκιλίων διφθέρεων. &c. Conf. Not. ſeq.

14. 'Ενδικάτθυσα. τινὶ κύπτω ἐπαχθάμενη.] Vel pro 'Ενδικάτθυσα, ab ὀνδικατθύειν; vel pro 'Ενδικάτθυσα. Deinde legendum, τῷ δικαίῳ ἐπεχθάμενα. ut recte iocum hunc correxerunt Salm. Menſ. & Benſ. [ll. cc.] KUST. Vid. Not. præc.

15. 'Ενδιλιχῇ.] In Sapient. Jeſu Sirach cap. XXX. 1. 'Εν δηλιχῇ μάστιγος. SOPING. Conf. Claud. Dauſq. Orthograph. in v. Entelechia, p. 120. item v. ſeq.

16. 'Ενδιλιχεῖσθαι. ὀνδρομέδης.] L. ἐμπεφυκέναι. G. Vitioſe 'ενδιλιχεῖ. in Hag. Occurrit 'ενδιλιχεῖσθαι] in Sirach. XX. 19. 24. quo reſpexit Noſter.

17. 'Ενδιλιχισμὸς.] Sirach. VII. [13.] Μὴ φίλει φιλόπονον τὸν φιλόπονον· ὁ γὰρ ἐνδιλιχισμὸς αὐτοῦ ὡς ὡς ἀγαθὸς. HEINS. PERG. Aliud eſt in Lege ἐνδιλιχισμὸς. Num. XXVIII. [6] δεκαπέντε ἐνδιλιχισμοὶ, τριῶν τριῶν, quam alias, ὁ ἀριθμὸς δεκαπέντε dicitur ibid. aliquoties. Unde in ſua Prophetia Daniel [XI. 31.] μαστίσουσι τὸ ἐνδιλιχισμόν. HEINS. Vid. inf. in v. Διαθρύπτειν, item Not. in v. 'αντιλιχισμὸς. Gloſſæ MSS. in Sirach. 'Ενδιλιχισμὸς. σπούδασε, ἵνα καλῶ, ἵνα νικᾷ.

18. 'ενδιλιπὴς.] An 'ενδιλιχὴς, vel 'ενδιλιχὴ? GUYET. SALM.

19. 'ανδιωλεῖν.] An 'ενδιλιχῶν, id eſt, ἀναπλέκειν. GUYET. L. 'ενδιωλεῖσθαι. Vel ipſe ordo id evincit. IS. VOSS. Male, ut puto, 'ανδιωλεῖν poſitum pro 'ενδιωλεῖσθαι. Vide verbum Διαθλεῖσθαι in Lexicis vulgatis. KUST. Conf. ſup. v. Δαύλιον. Et forte ſcriptum invenerat Heſych. 'ενδιωλεῖν, vel 'ενδιωλεῖσθαι, pro 'ενδιωλεῖσθαι. Longius enim recedit, quod ultas cogitabam, 'ενδιωπετῆν, quod ſup. ubi pro ἰμάσσων quoque redditur, ut inf. 'Ιμασσῶν.

20. 'Ενδυμ. - - - - Ζεύς.] Conf. inf. v. 'ενδυμ. Ζεύς, &c.

21. 'Εν δεξιᾷ.] Eph I. 20. [Rom. VIII. 34. & alibi.] PERGER. Ex duobus his Articulis facto unum, ac ſcribo: 'ἐν δεξιᾷ. ὁ δεξιᾷ, ἐνδέξια. οἱ μὲ παραπεξύτονοι, οὐκ ἂν ἐναίς χειμῶν τὸ αὐλοκείμενον. ἔστι δὲ πόλις (ſc. ν 'ενδέξια) ἐν δεξιᾷ εἰσπλέουσι τὸν Ἰόνιον κόλπον. Illud ἐνδέξια frequens eſt Hom. adverbialiter in neutro plur. JENS. Lucubrat. Heſych. p. 18. Conf. Not. ſeq. & Caſtub. in Athen. p. 53. 54. item Phavor.

22. "Εστι δὲ πόλις ἐνδέξια ἰόντων τι &c.] L. ἐνδέξια. M. MEIBOM. Harpocrat. in v. 'Ιόνιος ex Thucydide adfert: 'ἐσπλέουσιν ἐστὶ πολὺς ἐς δεξιὰ (Cod. Medic. ἐς δεξιᾷ) ἰόντων τὸν Ἰόνιον κόλπον. Locus eſt L. I. c. 24. init. ubi ἐς δεξιᾷ ſcriptum. Vid. ibi Not. Cl. Dukeri, cujuſque Addend. p. 665. fin. & omnino Præfat. p. 11. ubi egregia ad hunc locum ea Cl. Hemſterhuſii literis proferuntur, de triplici illa lectione diſputantis. Pauca deſcribam. „ Δεξιᾷ legiſſe „ Heſychium, vel potius veteſtiorum aliquem Grammatorum, ex quo ita fuerunt deſcripta, ſic ſatis eſt manifeſtum. Non me fugiunt, quæ, quis locus ſit mutilatus, ſi quis pertendat, contra poſſint diſputari, hæc „ alio pertinere, atque adeo eſſe transferenda ad præcedens 'ἐν δεξιᾷ, ὁ δεξιᾷ, cui Thucydidem illud, ad „ vulgatas Edd. emendandum, exempli vice fuerit adjectum: ſed multo minore, ut quidem puto probabilitatis „ ſpecie, quam ſi hunc in modum ſententiam verborum „ capiamus: 'ἐνδέξια. quando antepenultimam habet acutam, „ addere non paterimur in orationis proxime minore, quod ſupra poſitum eſt. Ita Thucydides nullam facturus mentionem „ loci alterius ad finiſtram ſiti, ſcripſit, ἐνδέξια ἰόντων. In „ iis autem quæ pertinunt (hoc ſane offendit, ſi ἐν δεξιᾷ) „ diverſam eſſe rationem docuerat, ſi ſcribes, ἐν δεξιᾷ: „ tum enim ſolere ἐπιφέρειν τὸ ἀναπαίρον, quomodo in „ Strab. XVII. p. 1144. B. &c.„ Hactenus ille. Sequentia porro notabat Cl. Abreſch: „ Poſt eruditam operam „ Viri Magni Tib. Hemſterh. quod addam, nil habeo, niſi „ loca quædam, idem quod docuit Vir Summus adfruentia; ut Ariſtid. T. III. p. 61. & Themiſt. Orat. XXII. „ p. 280. B. Obſtat tamen, præter loca [in laudata Præfat.] producta, Thucyd. III. 24. Sed hunc diſſenſum à „ librariis profectum crediderim.

23. Στνθεῖν.] L. σύνθεν. SALM. Ita recte Hig. Reſpicitur ad Hom. B. A. 188. - - - - ἐν δὲ οἱ ἦτορ Σπάρτη λασιοῦ ἐλόφοιο μεμφόμενον. Schol. "Εν δὲ οἱ ἦτορ.] ἡ δὲ ψυχὴ αὐτῷ.

24. 'Εν δ' ἔπεσεν. ἔπεσεν.] Poſtremo loco reſcripſi ἐνέπεσεν. Eſt enim ex Hom. Il. Δ. 134. ubi Schol. 'Εν δ' ἔπεσεν.] ἐνέπεσεν δέ. Atque ita (ἐνέπεσεν δὲ) correxiſſe etiam video Kuſterum, & Jenſium. Sine dubio autem illud ἐν initiale vocis ſtillarum, & Jenſium. Sine dubio autem illud ἐν initiale vocis præcedentis, quæ deſinit ultimæ perlit ex concurſu vocis præcedentis, quæ deſinit in ν. Phavorin. 'Εν δ' ἔπεσεν. ταῦθ' ἵστ τοῦ, ἐνέπεσεν. &c. Unde & h. l. reduplicata ſyllaba πε, legi poſſet, ἐνέπεσεν. Prius tamen ob Scholiaſtæ Homeri auctoritatem præfero.

25. 'Εν δὲ ῥυτῆρσι.] Ex Hom. Il. II. 475. ubi Schol. κατὰ λόρους, ἡνίας. Vid. inf. v. Ῥυτῆς, &c.

'Εν δὲ σὺν@ ἄορεν [1]. ἔχεσιν ἐρύσσασιν.
'Ενδιὲς [2]. σιωπηλές.
'Ενδιυκέα. ἐμφρίη, ὄμαιμα.
'Ενδιυκὲς [3]. ὄμιον.
'Ενδιὼς. ἐλλιπῶς.
'Ενδινίδες [4]. αἱ τύμφαι, ὡς Κύπρῳ.
'Ενδινλα [5]. φαυλότης.
'Ενδυμία [6]. παρουσία.
'Ενδύμη. συζυγικοῦ
'Ενδυμοσύνην. ἐλθύτην.
'Ενεῖλε 7. ἐδύη. λεῖψις περίζωμα@ [8], ἢ μεσημβρία 9. ἀμφίβλη [10].
'Ενδίαζε@ [11]. ἄστμις.
'Ενεβρθλ@ [12] λόγ@. πᾶς λόγ@ ὁ τῷ λαμβανόμεν@.
'Ενεβρθίτης. ὁλοφύρμος, ἢ θλιπτῶς.
'Ενεβρθηκ@ [13] λόγ@. πᾶς ἔγγαμ@.
'Ενεβριτᾶτας [14]. σύνεσι. ἀβρτείᾳ.

'Ενεβρτᾶ. ἀρετάς.
'Ενεβρίτημα [15]. ἀβρτεῖον. ἀκαπέλεον, σύγκριμα.
'Ενεβρβῖδαν [16] ὕπνιψαν.
'Ενδυλμα [17]. ἀπάτησις.
'Εν δίλᾳ [18], μεσημβρίας ὥρᾳ.
'Ε * νδίδας [19]. ενδύναι. ἀφόγγασαν.
'Ενδλίζαν [20]. ἐπαίνεσαν, ἐπαίνεσαν, ἐστεφάνωσαν.
'Ενδιὲς [21]. ἐνυδρον.
'Εν δίκη [22]. δικαίως.
'Ενδίκς [23] ἴσσαν. ὁ τοῦ 'Αδείμ ἴσσαν· καὶ Λυκοσπάδες [24]· καὶ Λυκαφέρα.
'Ενδικον [25]. ἀληθὲς, δίκαιον. ἄξιον.
'Ενδι@ [26]. μεσημβρινός.
'Ενδίκως [27]. δικαίως. ἀξίως. ἀληθῶς.
'Ενδίνων [28]. τῷ μελαν. ἀπὸ τοῦ 'Ενδύνα@ [29] τῷ θώρακι καὶ τοῖς ἄλλοις ὅπλοις.

'Εν-

1. 'ες δὲ σθέν@ ἄορεν.] Adde ἐκόσεν, ex Hom. *Il.* B. 451. vel ἐκόσε, ut alii MSS. Sic scripserunt. *Kusterus* ita: „Sup„ ple: ἐσζω ἐκόσε· ἔκοσεν &c. Locus autem, quem He„ lych. hic interpretatur, sumtus est ex Homero. „ Similiter *Valkenarius* in *Misc. Obs.* VIII. 1. p. 156. „ Lege, ſi ita videatur: 'ες δὲ σθέν@ ἄορεν (ἐκόσε.) i. e. ἐκα„ τὸν ἐξί ex *Il.* B. 451. „

2. 'ενδὲς.] L. ἐνδέκος, idem quod 'ενδὲς. nam λέξ sup. notat etiam ενδὲ. IS. VOSS. 'ενδὲς, *illigatum*, *connexum*. REISK. An 'ενδέκοις? infra: 'ενδυτὲς. *connexis*.

3. 'ενδὲκὲς.] Sup. ἀδάκις. · · · ὁμοῖον. Inſ. 'ενδέκεον. · · · ὁμοῖος.

4. 'ενδινίδες.] Conf. v. 'Αδρατίδες, & 'Ηρεσίδες, & 'Επιτελίδες.

5. 'ενδλα.] Neſcio num fuerit 'ενδλεα. Supra: 'ενδλᾶ. φαυλότης. Vid. inſ. in v. 'ενδίδες.

6. 'ενδυμία.] Vid. Salmaſ. ad Simplic. p. 77. VERW. Inſ. 'ενδύμια. Vid. Suicer. *Theſ. Eccl.*

7. 'ενεῖλε. ἐδύη. λεῖψις &c. &c.] Confundit hic Heſychius 'ενεῖλε, 'ενδία, 'ενδύα, & 'Αυία. Nam interpretationem ἐδύη retulerim ad 'Αυία ('Αυάζ enim ſupra exponitur ἐδυκάζ:) λεῖψις περίζωμα@, ad 'ενδύα: μεσημβρία, ad 'ενδία, ſcil. ὥρα. ab 'ενδὲ@, μεσημβρινός, *meridianus*. Vid. Etymol. & Suid. v. 'ενδὲ@, item Noſtrum inſ. v. 'ενδύνη), & 'ενδία. Denique ἀβρτεῖον, vel potius ἀβρτεῖά, ad neutr. plur. 'ενεῖλε Euſtath. ad *Iliad* Σ. p. 1165. 34. Καὶ ἐξ αὐτῆ ἴσως εἶναι καὶ τὰ 'ενεῖλε, ἤγουν αἱ ἀβρτεῖαι, ὡς ἐπὶ τοῦ 'Ομήρου. Idem ad *Odyſſ.* Δ. p. 1505. 13. 'ενδυν, ὑβριστὴν λόγον, ἢ ὁ ἀβρτεῖος, ὡς δηλοῖ 'Ομήρος. 'ενεῖλε πέντε εἶναι τὰς ἀβρτεῖας. Hinc eſt verbum 'ενδύσαν, pro ἐκβρτεῖσθαι. Vid. Suid. v. 'ενεῖλε. KUST. Confer *Notas* ſeqq. & omnino H. Steph. *Ind* v. 'ενδὲ@.

8. Λείψις περίζ@.] Pertinet ad 'ενδυν. SOPING. 'ενδυν. ab ενδύω. G. I. leg. λείψις περίζωσ@· *apprehenſio rei*, ſenſu Arnobiano. PERG.

9. Μεσημβρία.] Vid. Etym. M. & Inſ. v. 'ενδὲ@, ſup. v. ἐνδὲ@ ἐνδύνη, & inſ. v. 'νότος, item H. Steph. *Ind.*

10. Διαπρεπὲς.] 'ενεῖλε, ὑπερβολὴ, pro ἐνεῖλε εἶγε. ἀβρτεῖα. G. Vide ad ενδύνη. SOPING. 'ενεῖλε plur. ab ἐνδύνη, ſunt ἀβρτεῖαι: ut poſt H. Steph. *Ind* (qui tamen ex Euſtath. hunc ſenſum reſtringit) monet *Kuſter.* in antepenult. *Not.* Conf. v. 'ενεῖλεγμα.

11. 'ενδίαγ@.] Id eſt, ὁ ὁν ἀγρυπὸ καθ' ὅλ@ μεσημβρίαν ἐνεῖλεγμένη, ἐνεῖλεγδόνζε. GUYET. Sic dicitur ὁ 'Αγρεύς, quoniam in agris & ſylveſtribus locis degit: eandem ob rem vocata ἀγρυπνία à Poëtis. H. STEPH. *Ind.* v. 'ενδὲ@. Conf. ſup. v. 'Αγρότερος.

12. 'ενεβρθλ@ λογ@.] De hac & ſeq. voce vid. H. Steph. *Theſ. Gr. L.* T. III. p. 1492.

13. 'ενεβρθηκ@ λογ@.] Vid. Sulcet. *Theſ. Eccl.* h. v.

14. 'ενεβριτᾶτας.] L. 'ενεβριτάτην G. SALM. Ita Phavorin.

15. 'ενεβρίτημα.] Baſil. Ομιλ. ἀ. τὸ ἔθνος. Πάντων ἢ ὁ φιλοζῴ τὸν φόβον ἐκπεπόνκεν ἐνεβρίτημα. ARCER. 'ενεβρίτημα Graeci plerumque vocant *amentia*, ubi jucunde vivitur, ad ictus vel in campis virentibus conſtructa. Liberius aliquanto vitam humanam τὸ σθένος ἐνεβρίτημα dixit Theoph. Simoc. Ep. 10. HEMSTERH. ad Lucian. *Dialog.* p. 113. Conf A. Dounaei *Prolegom.* ad Lyſiae *Eratoſth.* p. 47. Sic & in v. praec. f. l. 'ες ἀβρτεῖα, ἀπαΐζ. ex *Job.* XVIII. 6.

16. 'ενεβρτεῖαν.] Excidit vox 'ενεβριτάτην, quam explicat ἐνεβρτεῖαν, &c. Phavorin. 'ενεβρτεῖαν, ἐνεβρτεῖαν. Cl. *Abreſch* ſimillimet conjeceram, caput hujus articuli intercidiſſe; ſed illud fuiſſe 'ενεβρίαν, quod habet Opplan. *Cyneg* III. 315. conf. IV. 81.

17. 'ενδυλμα.] Scr. 'ενδύλμα. IS VOSS. 'ενδυλμα eſt Il. *Theſſ.* l. 5. ubi Gloſſ. expl. ἐκπάτησις, conſentiente Cyrill. Lex. MS. ut Heſych. ſupra: 'ενδυλῆ. ἐκπατῆ. Sed & ibid. 'ενδυλῆς ἐκπάτησις.

18. 'ενδίλᾳ.[Pro 'Εν δίλᾳ. KUST. Ed. Hag. & Varin.

'Εν δίλᾳ. Vid. ſup. v. Δείλη, & Δίλας. Similiter inſ. 'ες δίκη conſuetur, & 'ες δίκη. &c.

19. 'ε * νδίδας. ενδύναι, δέχονται.) Forte: 'ενδύναι. ἐνεῖλεγμένα δέχονται. SOPING. L. δέχονται. Vid. Διεκπαίτα. IS. VOSS. Legend. forte: 'ενδυκᾶν, pro 'ενδυκᾶν. ἐκδέχονται δὲ τινες. PERG. Conjeciebam: 'ενδίδας, ἐνδέχονται, † 'ενδίκαιον, δέχεν. Vid. v. Δίκαιον, Δικάζει, & 'ενδικᾶν. Ut prius ſit Praeſ. Impetat. Med. ab ἐνδίδωμι, *trado* Sic infra: 'ενδιδᾶν. παραδιδόναι. · · · ἐνδιδᾶν. ubi vide *Not.* Eadem ſenſu Latini *tradere*, pro *docere*, *indicare*, *enarrare*. Notum eſt παράδοσις, pro διδασκαλία. Vid. infra. Alioquin vide, num huc ſpectet, quod ſupra: Δικάζεν. δίδᾶν. Et: 'ενδίκαν. κατηγορᾶν. Ceterum δέχονται non apparet in Lexicis.

20. 'ενδιλζαν.] A δίνη, δίλη, δίνη, δίνεω. G. Ex Hom. *Il.* Σ. 584. Vid. ibi Schol. & Phavor. Conf. ſup. v. Δίνη), Δίνεῖ, Δινεῖ, &c. ut & Sylburg. *Not.* in Clenard. p. 460.

21. 'ενδὲς. ἔνυδρον.] Leg. ἔνυδρον. ut 'ενδὲς ſit pro 'ενδὲς. PERG. An pro 'ενδὲς, ut ſit ab ἐνδὲ@, quod idem ac ἔνδυς. KUST. Sup. ἐνδὲς. · · · · ὑγρὸς. ἐνδὲν. ἰδρῶ, &c. Non duplicet *Kuſteri* 'ενδὲς. Phavorin. exhibet 'ενδὲς.

22. 'ες δίκη.] Scr. 'ες δίκῃ. GUYET. Ita Suidas. Infra: Καὶ μάλα ἐν δίκῃ. δικαίως.

23 'Εσδὲς.] Vox corrupta eſt, pro 'εσύνδς. JUN. 'Εσδὲς, pro 'ενδὲς, vel 'εσυνδς. Vid. 'Εσύδας. IS. VOSS. Cum *Junio* exſtimo, Heſychium ſcribere debuiſſe 'ενδὲς. Nam *Ilenett*, ſive *Veneti*, gens erat *ad Adriam*; quorum equi magno olim in pretio habebantur. Conf. inſ. v. 'Εσύνδας. KUST. Peſſime ſuperiori v. 'ενδὲς, ἔνυδρον, ſubjectis erat *H Junii* Nota. Vide ejus *Animadv.* p. 399. J. C. *Bulengerus* in Lib. *de Circo Rom.* ſive *Tractat. de Equit*, cap. 9. 'Εσδὲς exhibet, corrigitque 'εσδὲς, *Veneti*, vel 'εσύνδς. Ceterum conjunxt 'ενδὲς ἵππος, ſublata diſtinctione; ut Phavor. Alioquin ſequens ἵππος locum tueri non poteſt. Et hoc *Kuſteri* fraudi fuit. Vid. *Not.* ſeq.

24. Λυκοσπάδες.] L. Λυκοσπάδες. Vid. Plutarch. *Probl.* 8. L. II. [*Sympoſ.* p. 641.] SOPING. G. SALMAS. Pro ἵππος τῶν λυκοσπάδων, lego, οἱ τῶν Λυκοσπάδες, vel Λυκοσπαδῖται. Conf. inſ. v. Λυκοσπαδῖς. KUST. Λυκοσπάδες exhibet *Bulengerus l. c.* Quod recepi. Neque ἵππος mutandum in οἱ: quod inde factum, quia poſt 'ενδὲς erat diſtinctio. Vide *Not.* praec.

25. 'ενδικον.] Soph. *Electr.* v. 37. εὐδίκως σφαγάς. Gloſſ. ad *Rom.* III. 8. 'Ενδικον, δίκαιον. Vid. v. 'Ενδίκως, & v. 'Εν δίκῃ, item Suid.

26. 'ενδὲ@.] Id eſt, ὁ τοῦ δὲν ὤν, Id eſt, ὁ τοῦ αἰῶν. Δίνη, ἐκλάμπων, 'ενδὲ@, &c. ad δὲ@ fortaſſe referendum. G. Vid. ἐν δίλᾳ ſupra, & Suid. Etym. M. Corrige Theocritum IS. VOSS. Reſpexit locum Hom. *Odyſſ.* Δ. 450. ubi Schol. 'ενδὲ@. μεσημβρινὸς· οἱτὰ τὸ ἔχον) λοιπὸν 'ενδὲν ἐ ἴσῃ, ὁ ἔστι, ἐ σκιᾷ ἐλίᾳ. Conf. Phavor. & mox v. 'Ενδιὲς). Adde ſup. v. 'ενδὲς, & H. Steph. *Ind.* v. 'ενδὲ@.

27. 'ενδίκως.] Vide paullo ante v. 'ενδικον.

28. 'ενδίνων.] Vid. Suid. & Erotian. in Ὁμηρικὰ ἐνδιηγήματα. IS. VOSS. 'ενδίνων mentio eſt apud Hom. *Il.* Υ. 806. ubi plenius Schol. Τὸ σθῆναι ὅπλων μέλαν, λέγει ἢ ἐστεφανῆ δέρμα ἐφ' οἷς λαστὴ ἵσταται, &c. Vid. Ptym. M. duobus locis. Eundem Homeri locum notaverat Cl. *Kuſterus*, addens, apud Scholiaſt. „ pro σύνοικος legendum eſſe σύν„ τευκτος. Nam (ait) ſignificare vult Schol. 'ενδίνων apud „ Hom. dici *membra corporis*, quaſi ἔντομα, quod oempe „ *armis* ornentur & inſtruantur. „ Conf. *Not.* ſeq. Adde Apollon. Lex. MS. 'ενδίνων. (ſic) ἢ ἐνυαλίοις· οἷον ἢ ἐν τοῖς χρωτὶ. Τῶν ἁπαξ λεγομένων. Et Cyrill. Lex. MS. 'ενδίνων. ἢ ἐντέρων, ἢ ἐντὸς· ὡς Διόνυσ@ μαινομένη.

29. 'ενδίνων.] Potius 'ενδινᾶς, in Paſſivo. Secundum hanc lectionem σεῖο Heſychius extillimaſſe videtur, 'ενδίνα dicta eſſe quaſi 'ενδύνα, ab ἐνδυνᾶς, quae tamen incepta eſt etymologia. KUST. Conf. *Not.* praec.

'Ενδίαις. ἐσθλείαις [1].
'Ενδίσματα. σκαλίσματα [2].
'Ενδιαστὴρ [3]. μεσημβριάζων.
'Ενδιαστὴν [4]. ἀμφίβολον, ἀμφιδεξόμενον.
'Εν διχαζμῷ [5], ἐν Φεγγίδι.
'Εν δικῇ δέ [6], ἐν διχασμῷ δέ.
*'Ενδύπαγη [7]. οἱ ἀπὸ ἑαυτοῦ πατέρων καὶ μητέρων ἀρχὴν λαβόντες τὸ γένος.
'Εν δίκῃ [8]. ἐν βουλῇ.
'Ενδοκία. ἡ μάτης [9], παρὰ Αἰθυσσίοις.
'Ενδικος [10]. ἔνδεκα.
'Ενδυμασία. ἡ κτῆσις. ἢ παρουσία [11].
'Ενδορθία. κτῆσις [12]. ἢ ἀποσκευή [13].
'Ενδύθεγκε [14]. τὰς ἀποκοπὰς τῶν νεοδόρων διεμάτων [15].

*'Ενδιέμβυαι [16]. ὅσοι ἀπὸ ἑτέρων πατέρων καὶ μητέρων.
'Ενδόμυχα. ἐν ἀποκρύφῳ [17] τόπῳ.
Ἐνδόμυχοι. κρύπτοκοι.
"Ενδον. ἐσωθεν.
'Ενδόσια [18]. ἕδρακα.
'Ενδόσιμον [19]. τὸ πρὸ τῆς ὠδῆς καθέλκυσμα.
"Ενδοξις. ὁμώνυμος.
'Ενδυμίων. ὑπόπυρρος. ἢ δισμύρνα.
'Ενδύπτιζα [20]. ἐνέπτυσα [21].
"Ενδεκτα [22]. τὰ ἐνδεδυμένα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσί.
'Ενδελεῖναι [23]. δόρμοι παιδίων, οἱ λεπτοδείμεν.
'Ενδρομίδες [24]. ὑποδήματα.

'Ε-

1. 'Ενδίων. ἐσθλείων.] 'An ἐσθλείοις, id est, *sub tecta* ante egressum e domo, id est, *matutinis*. GUYET. An corruptum ex ἀνδρείοις? pro quo male scriptum invenerit ἐσθλείοις, quod dein mutatum in ἐσθλοῖς. Sed ἐσθλείοις non difficet.

2. 'Ενδ. σκαλίσματα.] An σκαγίσματα? GUYET. An ἐξαλείσματα, σκαλίσματα? Supra: ἐξαλεῖξαι. σκαλίξαι. Suspicabar olim: ἐγκαλίσματα, ἐξαλίσματα. Vid. v. 'ἐγκαλίζω. Cyrill. Lex. MS. 'ἐγκόσματα. σκαπάνημα. Sed hæc remotiora videntur. Doct. *Reiskio* posterior vox prioris correctio videbatur.

3. 'ενδιαστ.] Vid. Suid. v. 'ἐνδίζει, & sup. v. 'ἔνδιξ, 'ἐνδιος, &c.

4. 'ενδιαστὴν.] Vid. v. 'ἐπανάζει, & v. 'ἐνδιαστρεῖς. Cyrill. Lex. Voss. MS. 'ἐνδιαστὴν. quæ forma antiquioris est notæ. Suid. 'ἐνδιάστον, cum accentu in antepenult. Sed in Cyrillo meo MS. est 'ἐνδιαστον. Vid. Cl. Valken. ad Ammon. *Animadv.* I. 16. p. 68.

5. 'ἐν διχασμῷ.] Scr. 'ἐνδιαστρεφῇ, ἐν δίκ. &c. IS. VOSS. Ita jubet fortes. Sed malim divisim: 'ἐν διαστρεφῇ, vel 'ἐν δίκῃ. Vid. *Not.* seq.

6. 'ἐν δικῇ δέ.] Ex Hom. *Il.* I. 230. Schol. ἐν διαστρεφῇ, ἐν ἀγωνίᾳ. Vide num hæc & præc. glossa, ita componendæ sint: 'ἐν δίκῃ. ἐν διαστρεφῇ. ἐν φεγγίδι. quando subjicit exemplum: 'ἐν δικῇ δέ. &c. Sup. Δικάζω, δικάζομαι.

7. * 'ενδυπτιγη.] [Ed. Schr. divisim, 'ενδοι τιγη.] L. 'ενδυπτίγη, vel 'ενδυπτίγη. Ordo postulat 'ενδυπτιγή. IS. VOSS. Forte scribend. 'ενδυπαίων, q. d. *intus legitimi*, id est, *qui a septem patribus & matribus civibus ducunt genus*. PERGER. Scrib. videtur: 'ενδυπτιγη, vel potius 'ενδυπτιγή. Sic infra scribendum puto, 'ενδυπήρη, pro 'ενδυπίδην (ante 'ενδημιγή) eodem sensu: nam utrumque derivatur ἀπὸ τοῦ δυπῶ· & 'ενδυπτιγοι dicuntur ἀμφίβολοι. Vid. 'ενδυπάτου in Suida. Vox ἐπὶ τῷ facessat, quam ego mendosam judico, & pro ea subsitituendum puto ἔτι ον, aut simile. Sic ergo dicti sunt hybridæ, qui quidem *patre barbaro & peregrina*, sed *matre* ἀστῇ, id est, *cive*, geniti sunt; qui ἐνδυπτιγοι, sive ἀμφίβολοι, recte dici potuerunt. Hoc enim privilegium Athenis mulierum fuisse, docet Augustin. *de Civ. Dei*. VERWEY. Nullus dubito, quin mutato τ in γ, quæ litteræ sæpissime confunduntur, legendum sit, 'ενδυγιγη, quæ est ipsissima vox Latina *indigena*, sive secundum antiquam Latinorum scribendi & pronuntiandi rationem, *endigena*. Prisci enim Latini *endo* dicebant, pro *in*: unde apud Festum, *Endoltium*, pro *initium*; *Endoptirata*, pro *injurato*, & alia. Huc spectat, quod Syracusani, teste Eustathio, 'ενδοι, vel 'ενδοῖ, dicere soliebant pro ἔνδον, *intus*, vel *in*: unde fine dubio Latinorum *enda* fumium est. Incertum autem est, apud quem populum olim 'ενδυπήρη dicti fuerint, *qui a septem patribus & matribus civibus originem ducerent*. KUST. Semel apud LXX. *Levit.* XVIII. 9. ενδογενῆς, & ιγγενομένοις ἔξω, opponuntur.

8. 'ενδικῇ.] Scr. 'ἐν δίκῃ. SALMAS. Vid. sup. v. Δίκαν, & v. Δίκδον, ut & mox v. 'ένδικ. Sæpius Præpos. 'ἐν cum seq. verbo coaluit in his glossis, ut in 'ἐγγυᾶς. 'ἐνδιάκῃ, 'ἐνδίκῃ, &c.

9. 'ενδ. ἡ μάτης.] Forte, Δημήτης. JUN. Vid. ejus *Anim.* p. 399. Conf. inf. v. 'ἐνδοκία.

10. 'ένδικ.] Ab ενδέκιος. H. STEPH. *Ind.* Supra: Δέκ. ενδεκα. Et infra: 'Ες δίκον, τὸ ὕπερον. Conf. v. Δίκας, & modo v. 'ἐν δίκῃ.

11. 'ενδυμασία. ἡ κτῆσις, ἡ παρουσία.] L. παρουσία. SCAL. J. Pollux I. X. c. 1. [*segm.* 12.] Τὰ δὲ πωλοῦντα καπηλεῖα, ἐνδυμάτια οἱ πολλοὶ καλοῦσι. &c. unde hic legend. puto: ἡ κτῆσις, ἡ παρουσία, vel παρέκθεσις, ut ibidem Pollux. Glossa Vet. 'ἐνδυμάτια. *hæc supellex. pluralia non habet.* 'ἐνδυμάριον. *hæc Lucia. singulare non habet.* SOPINGIUS. Forte, ἡ κτῆσις. G. Scribe: 'ἐνδυμάρια. ἡ κτῆσις. Sicut ἐνδυμάριον, παρέκθεσιν, καὶ παξιδιώτιον conjungit Pollux. Τῇ autem Ionicâ voce, ἀντὶ τοῦ κτῆσις ἢ ἀποσκευῆς, pro *omni supellectile domestica*, usus est Herodot. & alii. Quæ 'ἐνδυμασία non minus commode videtur, quam 'ἐνδυμάρια, ab eo esse dicta, quem interpretatur Grammaticus. Alterum enim τῶν ἔνδον ἢ ἀποσκευῆς μέρη, quæ *membra familiæ* in Jure Civili dicuntur; alterum quasi τὰ ἔνδον μένοντα denotat, quæ vulgo *immobilia* dicuntur. Nisi quis malit 'ἐνδυμάρια, ut ἐνδιάφορα· quæ sane vox ἀδιαφόρων signat, quam ejusmodi Latini vocant. HEINS. Forte: 'ἐνδυμάρια. ἡ κτῆσις, ἡ παρέκθεσις, vel παβλαρία. nam παβρομία vitiosum. Vid. Pollux. p. 459. VALES. Pro παβρομία leg. κλαυσμία. REISK. 'ἐνδρμάρια, ἡ κτῆσις, ἡ παβρομία, legit Cl. *Hemsterh.* ad Pollux. l. c. p. 1154. ubi plura. Conf. voc. & *Not.* seq.

12. 'ενδορθία. κτῆσις.] An ex ἔνδον φέρω compositum? Pro κτῆσις leg. κτίσις. BRUNO. G. L. 'ἐνδυμάτια. ἡ κτῆσις. Vid. Pollux. HEINS. 'ἐνδυμάτια, ἐσθῆτες, *indumenta. Habillement.* apud Polyb. I. V. [c. 81. p. 590.] M. MEIBOM. Suid. 'ἐνδυμάτια. pro quo *Bruno* legendum conjiciebat in *Adversar. MSS.* 'ἐνδυμάρια, pro ἐνδυμάρια, *indumenta*; ut ἐνδύω, *induo*. At probabilius censet Kühnius ad Pollux. X 12. p. 1153. duas lectiones, 'ἐνδυμάτια & 'ἐνδυμάρια in H. Steph. Cod. MS. Ceterum κτῆσις corrigit *Jungerman.* ad Poll. *l. c.* ut & *Kuster.* ad Suid. eo nos remittens in *Not. MSS.* ad *h. l.* Sæpe vero κτῆσις cum κτίσις confunditur. Vide quæ notavi ad *Gloss. N. T.* p. 52. & 57. & conf. *Not.* præc. Addam tantum verba Cl. *Hemsterhusii* ad Polluc. *l. c.* „ Cum vero sic usum Olympiadem „ esse hoc vocabulo significet Pollux, originem ejus esse „ Macedonicam affirmare non vereor &c. . . . Cum vero diutissime forduisset id nomen, avi recentiores scriptores illud atripuere, prout quævis apud antiquos infixa &c. . . . Reperies in *Typico* Irenes Augustæ cap. 28. „ ubi vitiose σὐδυμάρια exaratum. Omne vero domesticum „ instrumentum (sic quidem JCti supellectilem definunt) „ σὐδυμάριον appellatam arbitreris, quæ fcil. est ἐν ἄρμ, „ quem Macedones ἅφαρμ dixisse conjecto: ut itaque fa„ gidum sit atque futile *Conjecti* illud, διὸ δ' ἔτον φῦσιν, &c.

13. 'Η ἀποσκευή.] 'Αποσκεύαι recentiores Græci vocant, quæ superiores τὰ καθ' αὑτὸν σκεύη [καθσκεύη] vel αὐτάρκεια aut χρηστήρια σκεύη. Vid. Pollux. [X. 11. & *fragm.* ad §. 12.] VERW.

14. 'ενδύθεγκε.] Et hoc alieno loco, & corruptum, pro 'ενδύσεγκε, vel 'ενδυσεγκε, idem quod postea 'ενδυσ. IS.VOSS. Confer mox v. 'ενδυσεγκα. KUST. Νενδυσεγκε leg. REISK.

15. Νενδύθεγκε διεμάτων.] L. νενδύσεγκε διεμάτου. [fic] SALM. L. νενδύσεγκε διεμάτων. VALES. IS. VOSS Ita Hag. Ed. & ex ea H. Steph. *Ind.* nec dubito quin idem scripserit *Salmasius*.

16. * 'ενδυσιβμαι.] L. ἐνδυσίβμαι. BRODÆUS *Miscell.* IX. 24. Melius forsan legas 'ενδυσίβμαι, & conjungas cum 'ἐνδυσπίδην, ut ordo exigit. IS. VOSS. Lego, 'ενδυσίβμαι. PERG. L. 'ενδυσιβμαι. VERW. Forte Idem quod paulo ante 'ενδυπτιγη: ubi vide quæ notavimus. KUST.

17. 'Αποκρύφῳ.] L. ἀποκρύπτῳ. SOPING. PALMER. Vel potius, ἀδύτῳ. GUYET. HEINS. ita Phavorin. & Cyrill. Lex. MS. & H. Steph. *Ind.* quem vide. Suidas: 'ἐν ἀδύτοις. . . . . ἀδύτῳ. Hinc verbum ἐνδυτοῦν, quod inf. est in v. Κεκλεῖσθαι.

18. 'ενδόσια.] Sirach. X. 9. SOPING. Vid. *Emd.* XII. 9. HEINS. BERNARD. Vid. inf. v. 'ἐνδόσιμ, & in v. Πατέρα.

19. 'ενδόσιμον.] Vid. H. Steph. *Thes.* I. 996. & sup. *Not.* in v. Ἀλλαθῆν. *Ælian. H. Anim.* XV. 5. p. 868. ἔδοξε ἀπαγθῆν ἐφεστρεῖς τὸ πλοῖον, καὶ χορεύειν τὸ σύνηθες. Adde Synef. *Epist.* 4. p. 164. A. Τὸ σύνηθες τοῦ κώπου. Adde Herodian. III. 6. & V. 1. *Ælian. H. Anim.* XVI. 23. p. 938. *fin.* &c. Conf. Suid. & L. Bos *Obs. Crit.* p. 78.

20. 'ενδύπτιζα.] Hom. *Od.* M. 443. Schol. πτυσὶ τὸν ἀπεπλύσατο. Sic *Odyss.* O. 478. Ἄντλῳ δ' ἐνδύπτιζε πάσσε &c.

21. 'ενέπτυσα.] Legend. εὐέπτυσα, vel ενδύπτυσα. Schol. Hom. *Il.* A. 45. ἐπὶ δ' ἐβάπτισαν, ἐνδύπτισαν. ubi Ed. Barnes. ἐνδύπτιζαν. An vero pro εὐέπτυσα legend. εὐένιψα?

22. 'ένδυκτα.] Pro 'ένδυξις, ab ἐνδύομαι, *indue*. GUYET. Vid. v. 'ἐνδύσεγκε, & sup. v. Δεγίς.

23. 'Ενδελεῖναι.] Vide an huc faciat Δεμάδιοι supra. IS. VOSS. Conf. sup. v. Διοσκούδοι, & Meurf. *Misc. Lac.* II. 13.

24. 'ενδρομίδες. ὑποδήματα.] At Juvenal. *Sat.* III. [v. 103.]

'Ενδεσμώ. Δημήτης, ὡ 'Αλικαρνασσέ.
"Ενδηνον. χαρδία ' δένδρω. καὶ τὸ μέσον [1].
'Ενδιάζ[ι] [2]. 'Ισπρῶ. διχάζ.
'Ενδιασμός. ἀμφιβολία. διχασμός. καὶ ἀπορία.
"Ενδιδυκ [3]. ἔσθιε.
'Ενδικίως. Φιλοφρόνως. Ὑπομελῶς.
'Ενδίκιον. πηδν. Φίλον. ἰμφρὶς [4], βάδισον. Ἀπόκρυφον.
'Ενδικός. συνεχὴς [6]. συνεχῶν. ἀφιλὲς. ἀσφαλὲς. γλυκύ. ἐμφύμων. εὔπνων [7]. πηδν. Ὑπομελές.
'Ενδίνας. ἰσόδινας. ἰσπλοῦν.
'Ενδίλω [8]. ἔνδυθι.
'Ενδιάτθιζι. κάτεχε [9].
"Ενδιωσι [10]. ἐνδύσατο.
'Ενδυμίανα. Κάρα [11]. 'Αριστοφάνης ἐν 'Ενδυμίανα, ὃν Κάρα φησί, ἀφ' τὸ ἀεὶ τὸ Λάτμιον [12] δοκεῖν αὐτὸν πεπάφθαι.

"Εν-

& Martial. l. IV. *Ep.* 19. *Endromidem* in singulari usurpant pro vestis villosa & calefactoria, quæ post cursum, palæstram & alia exercitia injiciebatur athletis, ne refrigerarentur PALMER. Vid. Salmas. ad Tertull. *Pall.* p. 272. [310.] SCHR. Pro *calceis* Schol. Callim. *H. in Dian.* ν. 16. & *H. in Del.* ν. 237. *ἐνδρομίδη*, inquit, *παρὰ τὸ ἐνδύεσθαι τὰ ὑποδήματα.* Pollux VII. 93. Dianæ proprios calceos dicit *τὰς ἐνδρομίδας*, quas vero athletis tribuit L. III. 155. ubi vid. Jungerm. Lucian. Lexiph. p. 829. *fin.* *ἐνδρομίδας ὑποδήσῃ.* ἢ ἄκκινδυν. Vid. Etym. M. & conf. v. *Τσχάδι* infra, & v. *ἐντερομίδες.*

1. *ἔνδυνον. καρδία* &c.] Vid. Scheffer. *de Re Vehic.* l. 4. p. 30. Græv. ad Hesiod. *Ἔργ. ν.* 469. ex Procio. Conf. Tzetz. ad Hesiod. p. 148. & Inf. v. *ἐντερομία.*

2. *Καὶ τὸ μέσον.*] Si idem significare volult, quod *καρδίαν δηλοῦ* dixerat, cur non scripsit, ut solet, *ὃ* vel *ὅπερ τὸ μέσον*? Sed verosimilius est, diversam ejusdem vocabuli potestatem cum indicare voluisse: quare legendum potius, *ᾗ τὸ μεσαῖον.* Patet autem ex Procio ad Hesiod. *Ἔργ. ᾗ Ἡρ. ν.* 469. fuisse qui scribi vellent, *ἐνδρον ἰλικίην μεσαῖον.* Quod fi verum, *λέγει δὲ αὐτὸ τὸ ἔνδρον Μενάνδρου.* Veteres & *μεσαῖον*, vel *μέσατον* (Vid. Hesych. in *Μέσατον*, & *Μέσσατα*) & *μεσαῖνον* dixerunt. Vid. Poluc. I. 152. & Etymol. in *Αὐτόχθονα.* HEMSTERH.

3. *'Ενδύλζ.*] An ad *οὐδὲν*? GUYET. Vel leg. *'Ενδυλζί.* SALM. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* *'Ενδυλζί.* recepi, quod ordo flagitat. Male sup. *'ενανάζι.* Conf. v. *'ενδυνόν*, & mox v. *Ἐνδυσμός.* De hac formæ diversitate elegantes docte Cl. Valken. ad Ammon. *Adnot.* l. 16. p. 67. *seq.* ubi docet, ἀ *δι*, *δυάζω*, a *δύ*, *δυάζω*) a *δύς*, *δυάζω*; a *δυὶς*, *δυάζω* descendere, quæ omnia *dubitandi* potestatem habent.

4. *"Ενδυλον.*] Vid. *'ενδύλιν.* IS. VOSS. Conf. v. *'ἐμφύρω.* *ἀφεῖ.* An hic *ἐμφρὶς* cum *'ενδυλ.* confusum? Sed conjecto tantum. Vid. & v. *'ἔπαυον.*

5. *'Ενδύσιον, . . . ἰμφρίς.*] Vid. sup. v. *'ενδύκαια*, & v. *Δάκαλα.* Mox *ἀπαρίφιον* adde Lexicis. Respicit *τὸ Δῦσι*, *Δῦναι.*

6. *'Ενδυνὸς, συνεχὴς*, &c.] Vid. Schol. Apollon. p. 43. SCHR. Vid. sup. v. *'ενδύκος*, & v. *Δάκαλ.*

7. *εὔπνων.*] An *ἐυπνοΐ*? Infra: *ἐύπνοι, ἐυπνόοι, ἢ φίλοι*, quomodo & hic, & in v. *πρᾶσε.*

8. *'Ενδύλω.*] Vid. *"ανδυλον.* IS VOSS.

9. *'Ενδιάτ. κάτεχε.*] L. *κατέχη.* Alieno omnino loco. IS. VOSS. Posset etiam legi *κατέχε*, vel *κατέχε.* Sed malim *κατέχη.* Ordo *'ενδυνοφόζω* postulat. Sed vide sup. v. *'ἐμπανοΐζω*, & *Not.*

10. *"ενδυσαν.*] Hom. *Il.* B. 42. & Schol. Conf. sup. v. *'ἐνδύκων.* Obiter noto, in Tronum. *Concord. Gr. V. T.* sub v. *'ἐνδύομαι*, legi ex III. *Esdr.* V. 62. (five 40.) *οὐδενδυμῶ-τὰ δύκεζα*, pro *ἐνδυμῶ-*, ab *'ενδύω.*

11. *'Ενδυμιανακάρε.*] L. *'Ενδυμίανα. Κάρα.* ut patet ex seqq. PALMER. L. *'ενδυμίων, ὁ Κάρ.* HEINS. Phavorin. *'Ενδυμίων. Κάρ.* Vide ibi plura. Interim me monuit Cl. *Hemsterhusius*: „ Scrib. *'ενδυμίανα. Κάρα. Ag.* ἢ *E. Κάρα φησί*, „ &c. Primum illud *α* (in *Κάρα*) propter sequentem canem literam quam facile potuit aboleri? Deinde *ὃ* interjectum explicationem reddit minime congruentem. I„ taque vel nihil mutandum, vel hanc potius lectionem „ reponendam censeo. „

12. *Τὸ Λάτμιον.*] Subaudi *ὄρος. Latmus* enim *mons* Cariæ. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad l. IV. *ν.* 57. KUST.

13. *'Ενδύζει. καθίζει.*] Vid. Fuller. *Misc. S.* III. 14.

14. *'Ενδύνει* &c.] Male Ed. Schr. distinguit post *αὐλωτὴν.*

15. *'Ενδυφόγιον.*] Pro *'ενυφόγιον.* a *συφὴ*, *δυφὴ.* SALM. Immo pro *'ενζυφόγιον.* Vid. inf. v. *Ζυφόγιον.*

16. *'ενδύζω.*] Vide quæ sup. notavimus ad v. *'ενδύκω.* Addo Suid. qui v. *'ενδύνων* (post *'ενδύς*) explicat, *ἐσθίω*,

'Ενδύζις [13]. *καθέδυσις.*
'Ενδύτας [14]. *αὐλωτὸς χάμαι.*
'Ενδυφέρτερον [15]. *ἀμείνονον. ἀκρατέστερον.*
'Ενδύζω [16]. *Ὑποσημαίν. παίζω. δολόω.*
'Ενταμὶς [17]. *ἐμπαιγμός. παιγνία, δόλος.*
'Ενθεμίσατο [18]. *ἀγελάθη. ἐπέρξεν.*
'Ενθέκεν [19]. *ἐσκέψατο.*
'Ενθίγκαζ. ἐνέσχη, Φέρει.
"Ενεσχον. ἐνέσχεν [20].
'Ενεσκεύζαν [21]. *τὴν μητέρα. ἢ πατρίδα. ἢ πόλιν.*
"Εσγλαυ [22]. *Φοβεῖς ἰδίαν.*
'Ενέδικτο [23]. *ἐπεσήμηνε. ἐπετίλατο.*
'Επαφόδη [24]. *ἐϊσπεπλάκει.*
'Ενδιδὺ [25]. *ἐχαυνῶτο.*
"Ενδεκα [26]. *ἕξαμμα, δολερὸν ὑπόκλοισμα.*

'Εν-

σπεῖσθαι, allato Auctore, qui *ἐνδύζει καιρὸν τοῦ πίνειν* dixit.

17. *'Ενταμὶς.*] L. *'ενταμνεῖ.* IS. VOSS. quod alphabetica series requirit. H. STEPH. *Ind.* Pro *Διαπαγὴς* REISK. Infra: *Κερκόπαι. ἐπαιγνεῖα, ἐπαίγνια.*

18. *'ενθεμίσατο*, &c.] *Sap.* Sirach. c. XIII. 3. *σφοντιζεμίσατο.* Joh. XI. 33. *ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτόν.* SOPING. Ex Matth. IX. 30. KUST. Ad locum Joan. XI. 33. *Primum* notat, legendum apud Hesych. *ἐνάρξεν ἑαυτόν.* quod & Plut. *Agel.* dixit. Idem monet Suicer. T. I. *Thes. Eccl.* p. 1099. quem vide Schol. Luciani T. I. p. 14. *'ενεβριμήσατο.*] *ἐπελάζω. ἐφοβήθη.* Cyrill. Lex. MS. *'ενεβριμήσατο. ἀγνίσθη. ἐφοβήθη.* Conf. sup. v. *'ἐμβεμίζω* &c. & Ez. Spanh. ad Callim. p. 363.

19. *'ενέθκεν. ἐνόησεν.*] Forte *'ενεμβρυον.* Vide sup. *"εμβρυον.* SOPING. *'ενέθρυον. ἐνόησεν*, tanquam *ἐμβρυον* fit *ἔννοια.* MARTIN. [*Etym.* in v. *Embryo.*] An *'ένεσκε*? Vel potius *ἐνεσκε* est, *ἐνεσκε facultatem.* Vid. *Κλίνω.* & *Κάτεχε.* IS. VOSS. Leg. *'ενθέρυον* Vid. sup. v. *"ανθρυον.* KUST.

20. *"Ενεσχον. ἐνέσχεν.*] Puto legendum: *"εσσχον. ἐνέσχεν.* KUST. Pro *ἐνέσχε* leg. *ἐνέσχ.* in Aorist. 2. Imperauvi. D'ARNAUD *Lect.* Gr. p. 46. Infra: *"ανεσχεν. ἐνέσχεν.* Et: *'ενέσκεσαν. ἐνέσχεσαν.* &c. Item: *'ενέσκε. ἐνέχει.* post v. *'ενένασζ.*

21. *'ενεσκεύζαν.*] Scr. *'ενέσκευζαν.* Vid. Cyrill. & Suid. IS. VOSS. Frequens hæc dictio Heliodoro in suis *Æthiopicis*, qui & *ἔσω* pro eodem usurpat. SOPING. Locus, ubi *τὸν ἔσω* hoc sensu usurpant Triccensis Episcopus, me fugit: nam quod L. II. p. 63. *Ed. Bourdel.* legitur: *τί τὸν ἔσω Σφιγὸς*; huc non pertinet. *Τὰ 'ενεσκεύασο* vero reperi L. I. p. 25. *fin.* L. II. p. 65. *fin.* 105. *init.* 112. bis. L. III. p. 146. *fin.* 150. *med.* 151. 153. L. IV. p. 178. *fin.* 183. *med.* 198 bis. L. VI. p. 266. L. VII. p. 330. L. VIII. p. 368. *fin.* L. X. p. 466. *fcit.* 481. 482. 483. &c. Habet etiam Basil. M. in *Ps.* XIV. p. 129. *init.* T. I. Locus fell. in quo netus est aliquis, dicitur cum *tulisse*, *intulisse.* Sup. *Γαμηλία. ἐνεγκάμενα, ὁ κηρὸς ἀφ' οὗ οἰκάζει.* Sic *ἀ Σπινθῆρ*, est patria quæ nos *clusit.* Conf. Δ. Dounæi *Prælect.* in Demosth. p. 56. fin.

22. *"εσγλαυ.*] Ordo postulat *'ενγλαυ*, vel *'ενγλαυ.* IS. VOSS. Sine dubio scribendum *"εγλαυ.* Vid. sup. v. *Γλαυκὸν.* KUST. Conf. sup. v. *'ενγλαυζω*, item v. *Γλαυκίων, Γλαυκῶπις*, & *Γλαυζω.*

23. *'ενδίκτο.*] Scribendum est, inserta litera, *'ενδίκτωτο*, pro *'ενδίδοντο*, ut patet ex *'ενδωτ, ἐσώμενον*, ubi utrumque augmentum prorsus est omissum. HEMSTERH. in *Misc. Obs.* IV. 2. p. 290.

24. *'ενδάφδω.*] Ad *διαπαγὴς*, *lectum.* unde *ἀφόρμη.* Pollux. G. L. *'ενδιαπόδω.* REISK. Vid. sup. *Not.* in v. *Διάζετ.* Conf. Suid. v. *'ἀσμα*, ubi ex Sophrone *'ἄσμα*, pro *διάσμα*, adfert: & *"ἀπαδ*, pro *ἀφόρμη*; ut sup. Noster. Huc pertinent Palladii *σκάλλειος σκαμαδρατεί*, apud Cangium; (Locus est *de Brachman.* p. 17. *extr.*) ut & sup. *Διάσμαζε*, pro *Διάσματα*, quod itidem a *ἀφόρμη* derivandum esse, me monuit Cl. *Hemsterh.* ut adeo nihil ibi tentandum sit.

25. *'ενδίδυ.*] *Genes.* VIII. 3. BIEL.

26. *'ένδεκα.*] Bene Hesych. *'ενίδεκα*, i. e. *insidias*, reddit *δολερὸν ὑπόκλοισμα*, id est, *dolum*, ut ita dicam, *subjectionem.* Nam *subjectores* dicuntur, qui *subjidentes*, *ὑποκλοίζοντες*, in insidiis alios opprimunt. Et sed alludit Valerius [Max. II. 1. 5.] cum *subjectorem alteni matrimonii* vocat, qui alienæ conjugis pudicitiæ insidiatur. FUNG. Vid. Salmas. ad Tertull. *Pall.* p. 95. SCHR. Obadj. *ν.* 7. III. *Reg.* XX. 40. MUNK. Eustath. *Il.* N. p. 932. 17. *ἰδιο γὰρ "εξαμμα τὸ λόχευ ἀ δ' δημ ὑπερπο λέγει.* &c. Vid. inf. v. *Λοχ-*. Respicit Hsf. ad *Psalm.* IX. (five X.) 8. *"εξαδ' ἐνέδρα* &c. vel ut alii, *ὁν δόλῳ.* Glossa MSS. in *Psalmos*: *'ενέδρα. ἕξαμμα δολερὸν.* (Sic & Suidas, qui *'ενεδρον.*) Leg. *ἕξαμμα δολερὸν*, ut Cyrill. Lex. MS. quod & Suidæ ex

'Εεεβηλή. εἶλεν μηχανᾶται. 'Εεκρίθη'. κατατρῶ.
'Ενέδρη '. ἐνεδρεύθη.
"Ενεσιν 3. ἤνεγκεν.
"Ενεκα 4. ὥρᾳ.
'Ενέκεκεν 5. ἤνεγκεν.
'Ενέκεκα. εἰσῆκα.
'Ενέγκαι 6. ἐνέβαλεν.
'Ενθυσία 7. ἱμάτιστο.
'Ενέθορεν 8. ἐνεπήδησεν.
'Εεεστή 9. ἀπιλή.
'Εεειδίασεν 10. ἐε ἀμφοτερῆς.
'Ενέθεκεν 11. παρασαμίδη.
'Ενθείωσαν 12. θεῖον ἐπαίσαν· ὅπερ ἔστι βρῶμα.
'Ενθυμίαζον 13. ἐνεθυμέμην.
"Εεῃ 14. 'Ατλαντοι. ἔσχεν.
'Ενίλη 15. ἐζημίω.
'Ενωθυμόδης 16. παρθησιάζεται.

'Εεευ-

'Ενεμάμην. ἐμνεσικόμην.
'Ενεγκη 17. ἐεἰσῃκη.
"Ενεμεν. ἔδωκεν 18.
'Ενεμαλιῶν. ὁ τὰ ἐεπάσματα 19 τοῖς ἀνθρώποις ἐνατιθείς.
"Εεεγε. ἐνέβαλεν. ἐεεσῴζησαν.
'Εεεφας 20. ἐνέφραψαν. ἔβαλες 21. ἤμυζας. συνῆγας.
'Ενίμων. ἐναρμόζει. συνάπτων.
'Ενίς. ἐνδέρμ@.
'Ενόπα 22. εἶπα.
'Ενέγκε 23. ἐχάλων, ὠργίζοντο.
"Ενεκα. πρόνεκα, τούτου χάριν.
'Ενεκές 24. εἰς τέλειον.
'Ενισκήψασα 25. ἐνορμίσασθε.
'Ενεκολάβησε 26. κατέπιεν. Ἀπὸ τῆς ἀκάλων 27, ἢ καὶ ἐπέφαγεν, ὡς τινες. οἱ δὲ, 'Ενκωλήβασεν 28.

'Ενε-

MSS. reddidit Kust. Unde patet, apud Nostrum etiam distinguendum esse post δλωσε, ut conjungatur, ἔξαρμα δλωσε. Retineri tamen forte potest vulgata distinctio, ut δλωσε jungatur cum voce ἀνακάπτουσα, quam ignorant Lexica. Infra: 'Υποκαθῆς. ὑπόρθιον.

1. Μηχανᾶται. † 'Εεκρίθη'. &c.] Recte monent *Soping.* & *Il. Vaff.* illud ἐεκρίθη, sublata divisionis nota, conjungendum esse cum praecedd. Sed praeterea referibendum ἐεκρίθη. sive potius ἐξεκρίθη, per ξ. Utrumque notaverat etiam *Valken.* in *Gloff. S. ex Hef.* p. 14. & *Biel.* addens, in Cyrilli Lex. MS. Brem. 'ενηφεὶ exponi ἐξηυρῆθη. Ultima vox, καταγρᾶ, non exftat in Lexicis: & forte legend. ἀφαγρᾶ. In Lexico Cyrilli MS. meo fimpliciter legitur: ἐνηφεὶ, δόλοι μηχανᾶται: quomodo & Phavorin. Atque inde dubitari poffet, num Idem in Hefych. tantum fit conjungendum; ut fequ. 'εξαίρη'. &c. peculiarem gloffam (ut Edd. exhibent) contineant, & (alieno quamvis loco) huc neceffe rint, ob fynonymiam. Et forte anfam dedit *Pfalm.* IX. 8. 9. ubi ἐξαίρη ὁ ἀνὴρ, & ἐνεδρεύσει ὡς λέοντι ἐν ἀφανεῖ. Hanc ob cauffam neque conjungere has gloffas, neque feparare prorfus volui, fed litera majufcula exprimendum curavi, 'Εεκρίθη Conf. fup. v. 'εξαίρη@, & inf. v. 'εκκαθῆ@.

2. 'Ενέδρη. ενεδρεύθη.] Quafi ε ἔδρας: five potius ab ἐνέδρα, demto augmento, ut fapius. 'ενεδρεύθη, l. *Reisk.* ab ἐνέδρευε.

3. "Εενεσιν.] L. 'ενήνεσιν. IS. VOSS. Vel pro 'ενενεσιν. Conf. mox v. 'ενένεκαν, &c & fup. v. 'ενήνεκεν, ibidemque *Not.*

4. "Ενεκ.] L. "ενεκεν. SCAL. SOPING. SALM. Leg. 'ενεκ, pro ἐνεκ. IS. VOSS. Supra: "ενεκεν. - - - ἕνεκ. quod hic corruptum in "ενεν. Nifi forte "ενεκ@ fuerit, pro "ενεκ@, a νέμω, colo, habita. Sic inf. 'ενημῶ. ἔκτιν. Sed quia νέμειν hoc fenfu pro νέμεσθαι inufitatius eft, in priori fententia adquiefco.

5. 'Ενένεκαν.] Pro ἤνεγκαν, feu ἤνεγκεν. H. STEPH. *Ind.* Vid. v. 'ενένεκη, ante 'Ενεκ@.

6. 'Ενέγκαι.] Hom. *Il.* K. 89. & Schol. Vid. inf. v. 'ενεκαμβῆ, & feqq.

7. 'Ενθυσία.] Vid. inf. v. 'ενθυσίαν.

8. 'Ενέθορεν.] L. 'ενέθορεν. IS. VOSS. Nihil mutandum. Vid. v. 'ενθορεῖν.

9. 'Εεστή.] Vid. inf. v. 'εεστά, & feqq.

10. 'Εεειδίασεν.] L. 'ες ἰδίωσεν. SOPING. SALM. Pro 'ες ἰδίζει, ab εἶδ@. Similiter fup. Γεν. Δίφορ. ut h. l. εἶδ@, eodem fenfu. 'ες νέωσεν l. *Reisk.* Conf. v. Νέω@.

11. 'Ενέθεκεν.] L. 'ενέθρεξεν. PERGER. 'ενέθρεξεν placet, ab ἔστρεξεν. Conf. v. 'εξέρξις, 'εκπερίθεκ@, Θρίπ@. &c. Nam 'ενθείζεσι, quod infra, huc non convenit.

12. 'Ενθείωσαν.] Vid. inf. v. 'ενθειάζων, 'ενυπόθειαν, & Θεῖον.

13. 'Ενθυμίαζον.] L. 'ενεθύμιζον. Inf. 'ενθύμιζε. ἐνθυμῆ. Conf. v. 'ενθυμιάζομαι &c. pro quo tamen & 'ενθυμιζόμην in Cyrill. Lex. MS. & Etym. M. Sic ἐνθυμιάζε infra legitur. 'ενθυμίζειν habet Codin. *de Offic. CPol.* c. I. p. 4. § 18. ubi Gretfer. p. 156. notat, effe quafi *aliquid in mente pangere.* Quum vero qui refipifcit, rem ferio perpendit, & ad animum revocat, hinc Chryfoft. ad *Gen.* VI. 6. 'ενθυμῆσθαι, φασὶν, ἀντὶ τοῦ, μετανοῆσαι. Similia notaffe video Cl. *Kufterum*: „ Lege (inquit) 'ενεθύμιζον, ab ἐνθυμίζειν, cogita„ re. Inf. 'ενθύμιζε, ἐνθυμῆ. Vid. etiam v. 'ενθυμιζόμην. Ab „ 'ενθυμίζω, vel ἐνθυμίζω, eft ἐνθυμοῦσι, qua voce ufus „ eft Herodot. L. II. c. 175. ubi ἐνθυμέεσθαι πανταχῇ, eft, „ rem oliquam ferio perpendere: quod Interpretibus latuit. „ Hactenus *Kufter.* Recte autem in loco Herodoti Cl. Jac. Gronovius ἐνθυμεῖσθαι πανταχῇ reddidit, *advertere.*

14. "Εεῃ.] An "εεκε Infra: "εεκε καὶ "εεκες. τὸ μὲν πρὸ τοῦ κάθημαι. Idem certe τὸ "εεῃ notare videtur. G. "εεῖ, a πάω, πῶ, pro πάρα. SOPING. Infra: Νῶν. νῦνε τάμνω. Confentit iterum *Kufterus*, his verbis: „ Fallitur hic *Gufetus.* Nam "εεῖ eft „ 3. perf. fing. Imperf. ἀ νῖν, quod idem ac νῶν, nec. „ Inf. Νῶν νῦνε. „

15. 'Ενίλη.] L. 'ενηλίη. IS. VOSS. Reft: 'ενίλη ex-

ponitur ἐζημίω. Sic nos dicimus *bedraeit zyn*, de *multa*, q. d. *involvi*, *implicari* multa.

16. 'Ενωθυμόδης.] L. 'ενωλαμόδης. IS. VOSS. Ed. Flor. 'ενωθυμοφόδης. Recte *Veffius.* Nifi malis 'ενωλ. effe pofitum pro 'Ανωλαμόδης, ut fapius. Supra: 'Ανωλαμίστης. ἀνω πλάστης. Ad *vaftationem* recte refertur, quando omnia *fubvertuntur*, & fortunis fuis *everruntur* homines, atque *evertuntur.* Supra: ἐλώτης. κακοεργός.

17. 'Ενέγκη.] Vid. Suid. & Hef. in v. 'ένεκεν, 'ένεκα, 'ενένεκα, 'ενέκας, &c.

18. "Εμεμεν. ἔδωκεν.] Hom. *Odyff.* ε. 449. Cyrill. Lex. MS. δίδωσιν.

19. 'Εκεμαλιῶν. ὁ τὰ ἐπάσματα τοῖς ἀνθρώποις &c.) Leg. forte: ὁ τὰ ἐνυφάσματα τοῖς ἀνθρώποις &c. SOPINGIUS. Plurr. ἐνυφάσματα. Carent Lexica. Sed placet *Spingii* emendatio.

20 "Εεεφας.] *Job.* X. 11. Ὀστέοις δὲ καὶ νεύροις με ἐνέφρας. A voce ἄφω. Et ἄφασις eft a voce ἄφω: apta enim pofitione confident in tranftris. M. MEIBOM. *Jeh.* X. 11. ubi Schol. συνῆψάς με. Unde difcimus, quorfum Hefych. refpexerit. KUST. BIEL. Vid. Etym. M. & fup. in v. ἀκατακολούθως. In loco *Jobi* Ed. Compl. & Schol. συνῆψάς με, quod hic forte pro ἐνῆψ. legendum. Sic Luc. XI. 53. pro ἤρξατο al. Codd. συνῆρχον. ἔρ, ὦν, & ων in initio vocum fapius confuderont. Retinuerim tamen ἐνέφρας, cum Gloffis mox citandis.

21. "Εβαλες, ἤμυζας.] Rectius ἐνέβαλες, & ἐνήμυζας Vid. v. præc. & feq. & *Not.* in v. 'Ανεδ@. &c. Gloffa MSS. In *Jobum*: "Εεεφας. ἐνέβαλες. ἐνῆψάς με. Similiter inf. in v. "Εεεφας. &c.

22. "Εσπα. ἔπα.] L. 'εσείπα. εἶπα. IS. VOSS *Hom. Il.* Σ. 107. ubi Schol. "εσπον.] εἶπα, φησὶν. Vid. inf. v. "εσπετε. &c.

23. 'Ενέγκε. ἐχάλων.] Marc. VI. 19. Ἡ δὲ Ἡρῳδὶς ἐνεῖχεν αὐτῷ. Vertunt, *infidiabatur.* Non bene. Luc. XI. 53 ἤρξαντο ἐνέχειν. SOPING. An legend. 'ενεῖκαι SALM. Vid. inf. 'ενέχε. H. STEPH. 'ενέκεν. voluit *Salmafius.* Sed non mutanda eft vox prior. Pro altera *Jo. Baſius* in *Obſ. Fr. Int. cum Beza &c.* ad Marc. l. c. p. 115. & *Hemsterh.* ad *evang. loc.* corrigunt, ἐχολῶν. Refpexit autem Hefychius ad *Geneſ.* XLIX. 23. - - - ἐλοιδόρει, καὶ ἐνέχει αὐτῷ &c. ubi Schol. τὸ Σαμαρειτικὸν, καὶ ἐμίσησε αὐτὸν &c. Eundem locum notaverat *Kufter.* & *Biel.* addens, in Cyrill. Lex. MS. Brem. legi: 'ενέχειν. ἐχόλα, ἐργίζετο. Quod certe ad Marci locum pertinet. Conf. Cl. Valken. *Gloff. S. ex Hef.* p. 14.

24. 'Ενεκές.] Vid. *Not.* in v. 'ενες, & in 'εες καὶ 'ενες.

25. 'Ενισκήψασθε. ἐνορμίσασθε.] Ordo poftulat 'ενισκηψάσθε. IS. VOSS. Sed legend. videtur: 'επισκήψασα. ἐνορμίσασα. Placet *Veffii* emendatio. Suidas: 'ενισκῆψαι. ἐνῆψαι. ἐνάψαι. Noſter infra: 'ενενίψασθε. ἐβρεμέσασθε. Conf. v. 'εκνιφάδι.

26. 'Ενεκολάβησε.] F. 'ενεκολάβησε, quod Euſtath. interpretatur: δίκην κάμακος κατέπιεν. [*Od.* Γ. p. 1817. ubi tamen 'ενωκολάβ.] Ariſtoph. *Equit.* [v. 263.] ἐνεκολάβησε. Vide Scholia p. 203. *Ed. Gen.* Etymologus paulo aliter. HEINS. Etymol. 'Ενεκολάβησε. - - - - λαβὼν δ' ἔλιθε, φησὶ δ' Βάττος. Sed ita 'ενεκολάβησε fcribendum foret. Conf. Sylburg. *Not.* ad Etym. M. & ad Clenard. & Antefign. p. 528. mox. In Comici loco ἐνεκολάβησε legitur, pro quo Suid. 'ενεκολάβησε. Sed ἐνεκολάβησε metrum exigit, notante ibidem *Kuſtero*; qui ad hunc Heſycbii locum notat: „ Scrib. 'εν„ κολάβησε, per ι, ab ἴσκολαβίζω, vel ἐνεκολάβω, per de„ plex κ. Vid. Euſtath. ad Hom. [l. c.] Ab eodem ver„ bo deductum eſt τὸ ἐνεκολάβησε, quod legitur apud Ari„ ſtoph. *Equit.* v. 262. ubi vide quæ notavimus. „

27. 'Ακαλὴν.] Scrib. ἀκάλων, paroxytonos. HEINS. KUST. Vid. fup. v. 'Ακάλης, & inf. v. Κάλαι.

28. 'Ενκολάβησεν.] Conf. inf. v. Καλαβάζῃ, & v. Καλαβάζω. Vide Etym. verba modo allata.

J. 'En-

'Ενεκοπάμην [1]. ἐκπεσδιζόμην.

'Ενεκότυσε μοι [2]. ἐμανίαζεν [3]. ἐμηνικέκαεν.

'Ενέκρυζε [4]. παροίκαλεν. ἐπῆχεν.

'Ενεκρίκαζε [5]. ἐνέδυζεν.

'Ενέκυζε [6]. ἐνέτυχεν. ἐπλησίαζεν.

Ἐν ἐλλιδνοῖζι δίοντο [7]. ἐν τοῖς δισμοῖς ἐδίσμων.

'Ενέλυσεν. ἔλασεν.

'Ενέλυφε. περίελυφε.

'Ενελίκωσα. ἔπλησα [8]. ἐψόφησα.

'Ενελίκωσιν [9]. ἐκεκύλισεν.

'Ενελίκωσεν. ἔπλησεν. ἔπληξεν [10].

'Ενλυσκίς [11]. Δημήτης, ἡ Σάμη.

"Ενλω [12]. πδοῆς.

"Ενλω [13]. ἐδίδησεν. ἄῆχεν.

'Ενμίοσκε [14]. ἐμέμφετο. ἢ ἐμεμψάμην.

'Ενένητο [15]. ἐνεύητο.

'Εν'-

'Ενένπλεν [16]. ἐπέπληξεν. ἐλοιδόρησεν, ὠνείδισεν. ἐπείλησεν.

'Ενέμοντο. ὤχοντο.

'Ενέν@. ἐμαλλοπ@.

'Ενέξε@. ἐνεχθήσε@.

'Ενεοί [17]. ἄφωνοι.

'Ενεόλκιον [18]. ἰσόῤῥοπον.

'Ενεύν [19]. κωφόν. καὶ μωρόν. ὄῦεν καὶ ἀμήμονα [20].

'Ενεύς [21]. ναυκλήρ@. μετάφ@. κωφός. βαυβός. μωρός. ὃς οὔτε ἀκούει, οὔτε λαλεῖ.

'Ενέχμωσεν [22]. ἐκίνησεν. ἠλλοίωσεν. ἐκαινοποίησεν.

'Ενεπέγκασαν [23]. ἐνηλώθησαν.

'Ενεπεράσησαν [24]. ἐνύθευσαν.

'Ενεπερσαν [25]. συνεπλάκησαν.

'Ενέπεσσεν [26]. ἐνεποίκιλεν [27]. ὄῦεν καὶ Παρῶς [1].

1. 'ενενωθρώω.] Ex *Rom.* XV. 22. pro quo c. l. 13. ἐναπλάω.

2. 'ἐνέκοτυσε μοι.] 'Εκόπτω usurpatur πῶς Ο', *Gen.* XXVI. 41. ἐκόπ εἰπόντες Ἥρωδ τῷ Ἰακώβ. An pro ἐμάνιαζεν legendum ἐμάνιεν, vel ἐμάνιον? VERWEY. Pertinet gloſſa ad *Pſalm.* LIV. 3. citante etiam Suida: Καὶ ὁ ἐγὼ ἐσκύθρωπασα μου, ubi Schol. ἐμνησικάκησε, ἐμάνιαζον. Sic & Gloſſæ MSS. in *Pſalmos.* Vid. v. 'ενίχε, & v. Κότυ, item v. 'ελακρύνε, ubi in fine (quamvis alieno loco) ἐνώτισαν adfertur ex Sophocle. Æſchylus etiam (monente *Abreſch*) ἠνώτιν dixit, in *Choëphor.* v. 39.

3. 'ἐμάνιαζεν.] Mallem ἐμάνιζεν, a μάνιζω, unde *Μάνισμα* infra. Eodem modo fup. 'ενθυμάζεν, pro 'ενθύμιζεν. Infra tamen *Μάνιζεν* etiam occurrit, pro quo paullo poſt *Μάνιζεν*. Si bene ſe habeat prius, ſtet ſimul noſtrum ἐμάνιζεν, a μάνιζω, pro μάνιζω, five (quod notius eſt) μάνιν, pro quo & μάνιαν, ſecundum Euſtath. dixerint Attici.

4. 'ενέκρυζεν.] L. 'ενέκρυζεν. SALM. 'ενάκρυζεν. IS. VOSS. Forte excidit verbum 'ενωκύν, cui feries ſavet, quod explicat, ἐνάκρυζεν, ἀσυκάλαθεν, ἐνέγκε. Poſtremo ſenſu legitur I *Theſſ.* II. 18. Conf. ſup. v. 'ελίσσω. Niſi malis, cum Cl. *Jenſ.* p. 70 *Lucubrat Heſych.* pro 'ενάκρυζεν, tranſpoſitis literis, ſcribendum eſſe 'ενακρύζεν, quod ſequitur.

5. 'ενεκρικάζεν, ἐνέδυζεν.] Etolian. p. 25. ἐνακρικάζεν. *Ind* δύζεν. quod ex Noſtro corrigendum. Vid. H. Steph. *Not.* p. 129 & inf. v. 'εξεμπρόν. Addo Cl. *Kuſteri* verba: „ 'Ενεκρίκαζεν, eſt ab ἴζεσθαι. Hippocrates Lib. περὶ 'Οπίων „ φύσ. p. 63 3. πὸν τὸν σφονδύλους ΕΝΕΚΡΙΚΩΣΕ σῶν „ πλὸ ἀπωτέω. Ad hunc locum reſpiciens Heſychius, 'ενεκρίκαζεν interpretatur ενέδυζεν; i. e. *illigavit.* Vide etiam „ Corinthum *de Dial. Ion.* qui teſtatur, Ionas pro ενέδυζε „ dixiſſe 'ενακρίκαζεν. Cæterum miror, verbum tam bene „ Græcum omiſſum eſſe ab H Steph. & R. Conſtantino.„ Hæc *Kuſterus.* Conf. Foeſ. *OEcon. Hipp.* v. Κρίκ@, ubi eadem Hippocratis & Corinthi loca jam adlata.

6. 'ε ἐνυζεν.] Hom. *Iliad.* N. 145. KUST. Herodot. IV. 124. BIEL. Vid. *Not.* penult. Cyrill. Lex. MS. 'ενπυζεν. ἐνέτυχεν.

7. 'ενιαλιδνοῖζι δίοντο.] Scrib. 'ες ἰαλιδνοῖζι. SALM. IS. VOSS. PERG. KUST. Ex Hom. *Il.* Σ. 553. ubi Schol. πῖς δινηταὶ ἰδιεγμῶν. Vid. ſup. v. 'ελιδνοῖζε, & v. Δισμ.

8. 'ενελίκωσα. ἔπλησα.] L. 'ενελίκωσα ἔπλησα. IS. VOSS. Vide mox in v. 'ενελίκωσεν. Sup. 'Αντιλέκω. (male itidem, pro 'Αντιλίκω.) πῖς ἀκατόλους ἐψόφησε. Conf. v. 'Ελάσαι, & v. Ἀπαλέκω.

9. 'ενελίκωσιν.] Sup. 'ενελίζω. ἐδίνησεν. Inf. 'ενελιδόωμεν. ἐπεκυλίσθημεν. Et: 'Ενελιδόωντ. ἐπεκυλίοντ. An itaque 'ενελικτέω, corruptum ex 'ενέλυζε, vel ex 'ενελιδέω? Niſi 'ενελίκτεν, vel - - - - κτεν, ſumi queat pro *involvere cum ſonitu.*

10. 'ενπλέν, ἔπλησεν, ἔπλησν.] Forte poſterius eſt prioris correctio. Ita paullo ante ἔπλησε, pro ἔπλησεν, correxit *Voſſius.* 'ενλικώσαν, five 'ενλικώσεν (quod compoſitum ignorant Lexica) conveniret itaque cum noſtro ἐξπιοτεύειν, i. e. πλύνειν. An hinc a conſequenti Λικμᾷ, infra, pro κλύζω τοῦτ'? Sup. 'εξκεύ etiam reddit, τοῦτ': *Stryken*, Belgice. Retinere tamen malim illud ἔπλησεν Sup. 'ελίσσω. . . . . πλυνίαν ἐπιόζε. Sic duæ diverſæ junguntur expoſitiones.

11. 'ενλυσκίς.] Scrib. 'ενλυσκη. IS. VOSS.

12. 'ενλω.] *Innubus* ſeu *Himnubus.* H. STEPH. *Ind.* SGPING. G. BRUNO.

13. 'ενλω. &c.] L. 'ενλάσκεν. Vid. 'ελάσκεν. IS. VOSS. Male. Vide ibi. Cogitabam 'ενίκω, vel 'ενίκω, cui reſpondeat expoſitio poſtrema, ὤχεν: (conf. mox v. 'ενέχ@.) quando ἔπλησεν, pertinent ad 'ενίκω, five 'Ανίκω, quod ſup. redditur ἀνύειν, ubi perperam quoque 'Ανίκω ſcriptum. Sed ἴσχω. In fine, pro ἄῆχεν, *Perger.* ἴσχεν corrigit.

14. 'ενμίοσκε.] Hom. *Il.* N 16. Schol. ἐνίμφησε. Tumque pro 'ενμοσκε, . . . μόσκε, poſitum: at 'ενμίοσκε eſt ἐμεμψάμην. Vid. inf. v. Νημερτῆ, Νημερτέως, &c.

15. 'ενηντ.] Per Syncop. pro 'ενίνητ, pro quo & 'ενένητ. H. STEPH. *Ind.* Male pro 'ενίνητ. Vide v. Νίν@, & 'ενένητ. KUST. 'ενένητ *Fr. Sylburg.* corrigit in *Not. ad Clemad.* p. 473. Occurrit apud Heſiodot. I. 77. Vid. H. Steph. *Pœc. Herodot.* in 'χαιζεν, coll. Gloſſ. Herod. & Porti *Lex. Ion.* poſt v. 'ενίκεον. Infra: 'ενένητ. διεκαίθη.

16. 'ενένπλεν.] Homerus variis in locis. KUST. Vid. Inf. v. 'ενπλέν. Suid. 'ενένητ. ut Hom. *Il.* II. 626. Sed & 'ενένπλεν paſſim Poëta.

17. 'ενεοί. ἄφωνοι.] Sic Gloſſæ ad *Aſt.* IX. 7. Vid. ibi *Notæ* noſtras, p. 70. Conf. Suid. & inf. v. 'ενεοί (ante 'ενάω) ſup. v. 'Ατεοί. & v. 'ενείς (ante v. 'ενώρ) Item in Μόρ@, Μῦς, Νεῦς, &c. Vid. & in v. 'Εμβρύθ@, 'Εμβρυθιδίη, Μυτίλ@, Παφίη, &c. & Plat. *Alcib.* II. p. 453. A Verba vide ad v. Ἡδίων. Ex LXX. Interpr. locum Eſaj. LVI. 10 adduxit *Biel.*

18. 'ενόλκιον.] Corruptum ex 'Αθ-λιον, five 'Αθολκίη, quod ſup. expun. ἀνλήρητον. Infra 'ενθολκ, pro 'Αθολκὶ, pariter vitioſum Facile Ε & Θ (ante ο) miſceri potuerunt: ut inf. 'ερτεμίη, pro Θρτμ. Vid. *Not.* in v. 'ερτμών, & 'Αμαὶς, & ll. Monfauc. *Prælim. in Hexap. Orig.* p. 44. Præterea 'ω & 'ο in initio vocum paſſim permutata videmus, ita mox 'ενίνητ, pro quo ſup. 'Ανίνητ, &c. Et ſic 'ενόλκιον, pro 'ενθ. idque pro 'Αθ. Emendatio certiſſima; quam olim in *Peric. Cris.* a me propoſitam probavit Cl. *Hemſterhuſius.* Eandem vero non fugiſſe Cl. *Kuſterum*, patebit ex ejus *Not.* inf. ad v. 'ενθολ.

19. 'ενεύν.] *Prov.* XVII. 29. BIEL. Conf. Jerem. *Epiſt.* com. 36. ubi al. ενεύν. Vid. *Not.* penult. ut & v. ſeq.

20. 'Αμήμονα.] L. ἄμεμφον, *moribus ovilli prædituni.* [Vid. v. 'Αμενέ.] PERG. Scrib. ἀμεμφονα. KUST. Retinerem ἄμεμφονα, ſive tacite repetatur 'ενεύς, ſive potius verba hæc, ὄῦεν καὶ ἀκούφονα, ponantur in fine ſequentis Articuli, poſt οὔτε ἀκ. οὔτε λαλέ.

21. 'ενεύς.] Vid. v. 'ενεοί, & 'ενείν. &c. ibique *Not.*

22. 'ενέχμωσεν.] Suid. 'ενενχμωσεν. Utrumque reperitur. Vid. H. Steph. *Theſ.* II. 1033. & Inf. v. Νύκτα. & Νακτὸν.

23. 'ενπάγκασαν.] Vox ἅπ. Ο'. [*Pſ.* IX. 15.] 'ενπάγκασαν ἔθνη ὁ ἀμφοῦ& &c. hoc eſt נטבעו גוים, cui τακόθησαν τὰ ἀκάθαρτα in Sacris τὸ γρφ. HEINS. Jer. *Thren.* II. 9. *Pſ.* IX. 16. XXXVII. 2. PERG. BIEL. Conf. Priczi *Annal. prior.* ad Pſ. IX. 16.

24. 'ενπαράσησαν.] Joſeph. *cont. Apion.* L. I. § 8. *in fin.* ubi tamen ενπαραγίζαν. Vid. ſup. v. 'εμπαραγάσσω.

25. 'ενπάρσαν.] Ab ἐμπείρω. IS. VOSS. Vid. ſup. v. 'εμπεπαρμένον, ibique *Not.*

26. 'ενέπασσεν.] Vid. inf. v. Πάσσ, ubi verſus Homeri adfertur, quo & *b. l.* reſpicitur, & apud Suid. ſcil. *Il.* Γ. 126. . . . πολίεσ δ' εὐίκητον ἄϊστυ. Schol. εὐπτίκλου. Ὅτι πρὸ τὰ πτολίεθρα ΠΕΡΙΤΕΙΧΙΣΜΑΤΑ, Παυσὶ καλῶ). πρὸ Παυσάνου.

27. 'ενπαίκιλεν.] Scrib. ενπαίκιλλεν, per duplex λ. KUST. Nihil muto. Ut enim ᾰ in Imperf. ſic λ ſimplex in Aoriſt. Et Schol. Hom. *l. c.* ἐνπαίκιλλεν, ubi Barnef. edidit . . . κιλεν, ut inf. in v. Πάσσ. Sic infra: 'ενπαικιλεν. ἐνπαίκιλλεν. pro quo in fine hujus Articuli ἐνπαίκιλεν.

1. Πα-

φὸς [1]. ἢ ἐπέτασεν [2]. ἢ ἐπαίκλλων.
Ἐνέπαστις. λέγοντες.
Ἐνέπτυξ [3]. λέγησιν.
Ἐνέπτ[illegible]. λίγ[illegible]. κελθ[illegible]. ἰσχῇ.
Ἐνεπίδημοι ἦχθον. ἔνδημοι εἰσιν.
Ἐνέπλεον [4]. ἔβλεν.
Ἐνεπνεῦσθη [5]. ἀνεθίωσεν. ἠγέρθη.
Ἐνέπορθον [6]. ἔκρυπτον.
Ἐνεργεῖ. πεφίλη.
Ἐνεργὲς. ἢ εἰς γλυπτοὺς χαθίζεις τῷ χειρῶν.
Ἐνεργάται. κατασκευάζ[illegible].
Ἐνεργεῖν [7]. ἐτοίμως πεφίλεν.
Ἐνεργὲς. δυνατὸς, ἰσχυρὸς.
Ἐνεργάδα [8]. Δημήτης.
Ἔνεργμὸς [9]. κεχῦσθαι [10] μυστικὸν· τὰ δ' αὐτὸ καὶ Ἔνεγξις.
Ἐνεργοί [11]. ἕτοιμα τοῖς ἐργασίαν. ἢ Ἐνεργουμένη. αἱ μὰ λέγαι. αἰσκευασμένη. πλυμένη.
Ἐνεγθεν [12]. καταβάντα, κατοικήσαντα.
Ἐνερίσας. ἐμπέξας, σπείρας. ἢ ἐμβαλών.
Ἐνερισμὸν. ἐμβλίφορμον.
Ἐνερίδοντες. ἐμπαγιώτης.
Ἐν ἔρκεϊ [13]. φελοφρόσμασι, τείχεσιν.
Ἔνερα [14]. νεκροί. κατοχθίσια. ἀδεπῆ.
Ἐνέρεις [15]. τοῖς κατὰ τ' γῆν τόποις.
Ἔνερον. κρέπα.
Ἐνέρτατον [16]. κρατίστατον.
Ἐνέρτερον. οὕτω λέγουσι Τιτᾶνες, ἀφ' τὸ κρατεῖν καρτερῶς [17].
Ἐνέρτερος [18]. κατώτερος. ὁ κατώτερος.
Ἔνεσαν [19], ἦσαν. ἦσαν [20].
Ἐνεπάλθεν. ἔπαλεν, ἐπέπλευν.
Ἐνοσίησεν [21]. ἐνοίαις, καὶ βιλαῖς.

Ἐν

1. Πακὶς.] L. πικὸ. SOPING Nihil mutandum. Vide in Πάκος. M. MEIBOM. Fallitur *Sopingius*. Vid. Hef. in v. Πάκος. BIEL. Ob incuriam Schrevelii, ut sæpius, vapulat *Sopingius*, qui in Cod. suo (qua utor) Πακὶς correxit. Nihil tamen mutandum esse, recte monent Viri Docti; quia in v. Πάκος etiam legitur: Ἴδιον καὶ Πακὶς, τὸ γαμικὸν τοῦ κλίνου. Similiter: Πακέδα. κατοικ. ταφ. Conf. v. Αὐτόκυρα, & Scholis Hom. modo allata, ubi Πικοὶ, καὶ Πακάδες.

2. Ἢ ἐπέτασεν.] Dubitantis librarii videtur, vel alterius interpolatio. Saltem est corrupta lectio, pro qua emendatius ἐπέτασσεν in Articuli capite. Infra ἐπέτασεν, huc etiam facere nequit.

3. Ἐπέπτυξ.] Eurip. *Iphig in Aul.* p. 78. ἐπέπτυσ' &c. Quod tamen perperam vertunt Interpp. *fremuntur*. STEPH. CLERIC.

4. Ἐπέπλεον.] L. ἐπέπνευν. IS. VOSS. Conf. v. Ἐμπεδοῦσι, ut & voc. ac *Not.* seq.

5. Ἐπνεύσθη.] Scrib. Ἐπνεύθη. IS. VOSS. Utrumque scribitur. Conf. v. Ἀμπνεύθη, Ἐμπνεῦσαι, Ἐμπνεῦ, Ἐπνεύσθη. &c. quasi a πνεύω, pro πνέω, vel πνῶ. Vid. inf. v. Πνέτ. *Kusterus* notat: Ἐπνεύσθη, pro Ἀπεπνεύθη. Vid. sup. v. Ἀμπνεύθη.

6. Ἐπόρθουν.] Hom. *Il.* ι. 585. Schol. ἐκπόριζον. ἔκρυπτον.

7. Ἐνεργεῖν. &c.] Eadem leguntur in *Gloss. N. T.* ad I. *Cor.* XVI. 9. Vid. ibi *Not.* Alio sensu videmus sup. in v. Ἐνεργὲς.

8. Ἐνεργάδα.] Ἴσως· Ἐνεργεῖ. ἐτοίμως σοὶ ἐργασίαν. ἢ ἐνεργοῦσα, καὶ μὰ δέγαι. αἰσκευασμένη, τελειῶσα. Citat enim illud Ἐνεργεῖ ex Scriptore aliquo, qui eo usus erat, ut dissimularetur, & *subaudiendum* esset (hoc vult αἰσκευασμένη) τελειῶσα, vel ὄντα, aut simile. HEINS. Lego ex *Epiph.* S. Jacobi V. 16. ⟨Δίκαιος δυνατὸν⟩ ἐνεργούμενον· ἢ μὰ δέγαι, αἰσκευασμένη, τελειῶσα. Lege Hammond. ad *Galat.* V. 6. & locum Jacobi. BERNARD. *Hammondus* ita: „ Verba, ἢ ἐνεργ. &c. ut plura ejus libri, corrupta esse liquet, ob vitiatum, ut opinor, MS. Codicem, ex quo editus est. Hic in membranis potuit esse lacuna, quæ vocum partem abstulit, quam conjiciendo supplere conatus est, qui Hesychium edidit, qua in re falli potuit. Pro verbis prolatis crediderim legendum: ἢ ἐνεργοῦσα, *διαφανῆσα*, κατεχομένη, τελειῶσα, vel τελειωθεῖσα· ita ut vocum διαφανῆσα & κατεχομένη, pars delcta fuerit, & ex iis remanserit dumtaxat - - - σα - - - νῆσα. Nisi hæc conjectura audacior sit, hoc Glossarium exprimet potestates vocis ἐνεργουμένη, pro tota ejus amplitudine: nimirum duæ ejus vocis indicabuntur significationes, quas apud Scriptores S. obtinet; primum: *διαφανῆσα*, quemadmodum eam interpretatur Pachymerius, & κατεχομένη, quod idem est, h. c. *obsessa* a Cacodæmone, aut *adflata*; secundo, τελειωθεῖσα, vel τελειωθεῖσα, *perfecta*, vel *consummata*. „ Ad quæ Cl. *Clericus* sequentia notavit: „ Locus Hesychii „ multo magis corrumpitur a Nostro, quam est in vulgatis Editionibus. Si inspexisset Phavorinum, fortasse intellexisset quomodo esset emendandus. Habet hic: ἐνεργεῖ. ἕτοιμα σοὶ ἐργασίαν, ἢ ἐνεργοῦσα, αἱ μὰ δέγαι, αἰσκευασμένη, τελειωθεῖσα. Legendum autem est: Ἐνεργεῖ. ἕτοιμα σοὶ ἐργ. ἢ ἐνεργουμένη. † ἐνεργουσα. αἱ μὰ δέγαι, αἰσκευασμένη, τελειωθεῖσα. *non irrita, exaudita, perfecta*, nempe δέγαι, *preces*. Respicit nimirum Hesych. ad loc. Jacobi, de quo antea. Igitur hic est quidem lacuna, sed alia quam credidit *Hammondus*. Omisit librarius vocem ἐνεργουμένη ob sequentem, quæ ab ea non differt, „ nisi littera A. loco O. Non raro ejusmodi omissiones occurrunt in Veterum scriptis, simili de causa: ut observimus in *Arist Cris.* P. III. *Sect.* I. *cap.* 5. Nec opus est, „ ut pluribus emendationem hanc Hesychii perlequamur. „ Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 276. hæc habet: „ Affirmet. L. I. *Epist.* 10. p. 50. αἱ ἐ καὶς ἐλεουσῶν, ἐνεργὸν ἡμῶν χάρις, σὺν ἀκαίρῳ ἐστὶ, ἢν ἀμαυρῶν „ *μεν.* pro quo *in ἐργα* Eurip. *Iphig. in Taur.* v. 1192. „ Quæ hic in Hesych. corrupta sunt, emendata legas apud „ Phavor. „ Hactenus Viri Docti. Cyrillus in Lex. MS. Ἐνεργὲς. ἕτοιμοι σοὶ ἐργασίαν. At Glosse in I. *Cor.* XVI. 9. Ἐνεργὲς. ὑπῆρα σοὶ ἐργασίαν. Et sic Hesychium, qu. pessim cum Glossis illis convenit, refingere liceret; quando seqq. legerem, ut jam præcepit Cl. *Bernard.* ἐνεργοῦσα· ἢ μὰ δέγαι. αἰσκευασμένη, τελειωθεῖσα. in quibus Jacobi verba, *δυνατὸν διαπὰ ἐνεργούμενον*, exponi non agre adfentior. Si eamen ordim alphabetico inhærere malis, minimis etic mutatio, si legas: ἐνεργεῖ. ἕτοιμοι σοὶ ἐργασίαν. ἢ αἱ μὰ δέγαι. (Dicitur enim, ἢ καὶ ἢ ἐνεργὲς, ut ἐνεργὲς γῆ, χόρτος, &c. & LXX. Ezech. XLVI. 1. ἡμέρας ἐνεργὲς, ubi al. ἐργασίμους.) Tum: † ἐνεργουμένη. αἰσκευασμένη· τελειωθεῖσα. foll. *δύναμις*. Ita vox ἐνεργουμένη transponitur tantum, nec ulla porro mutatur littera. Eodem fere tendit Cl. *Bikii* Nota: „ Hæc ita in ordinem redigenda & corrigenda esse opinor: ἐνεργοῦ. ἔτ. σοὶ ἐργ. ἢ αἱ μὰ δέγαι. † ἐνεργουμένη. τελειωθεῖσα. τελ. Vox autem ἐνεργουμένη, quæ Jac. V. 16. legitur, cum explicationibus suis ex margine ab indocto „ librario videtur inferta; & inde, ut alias sæpe apud Hesychium, confusio orta. „ Sic ille. Sed, ut dixi, mihi corrigendum, dummodo transponatur vox ἐνεργουμένη. *Ad* Cl. *Bernardi* sententiam proxime accedit *Kusterus*, ita scribens: „ Deleta particula ἢ, a capite scribendum est: † „ ἐνεργουμένη· ἢ μὰ δέγαι, αἰσκευασμένη, &c. Respexit nimirum Hesych. ad Jac. V. 16. Πολὺ ἰσχὺ ἔχει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη. *i. e. multum valet petitio justi efficax.* Atqui petitio non est *efficax*, nisi a Domino *exaudiatur*: quæ ratio est, quare Hesych. ἐνεργουμένη hic interpretetur αἰσκευασμένη. „ Hactenus *Kuster*. Ceterum ἐνεργὲς & δέγαι sæpe opponuntur apud Xenoph. Vid. *OEconom.* p. 828. D. Et. 829. A. E. 830. A. χώρας ἐνεργὲς πολὺν. Sic & *Hist. Gr.* I. IV. p. 520. D. & alibi. Adde *Cyr. paed.* III. p. 73. ἐπὶ τοῖς τοῦ δέγου ἔτοιμα γὰρ ἐνεργὲν ἡδονῆς.

12. Ἔνεγθεν.] Vid. inf. v. Ἤνεγκεν, & v. Νέφτο. Conf. H. Steph. *Ind.*

13. Ἐν ἕρκεϊ.] Hom. *Odyss.* φ. 236. Schol. τοῖς τείχεσι. Vid. v. Ἔρκος.

14. Ἔνερα.] Æschyl. p. 37. [*Prom.* v. 574.] SCHR. Vid. Etym. M. & Schol. Hom. *Il.* ζ. 480. Conf. *Misc. Obs.* IV. 3. p. 446. & H. Steph. *Ind.*

15. Ἐνέρεις.] Vid. Suid. & Schol. Hom. *Il.* ο. 188.

16. Ἐνέρτατον.] L. ἐνέρτατον. JUN. SALM. Est nova glossa; quam diffinxi a præcedd.

17. Καρτερῶς.] Sic & inf. in v. Νέφτερος. Dreft hoc compositum in Lexicis. Usus tamen eo est, de Titanibus in Tartarum dejectis, Apollodor. *Bibl.* L. I. p. 5. bis, (*Ed. Fab.*) & p. 7. ut & Sextus Empir. L. III. p. 153. *fin.* (*Ed. Steph.*) Simplex verbum occurrit *Il. Petr.* II. 4.

18. Ἐνέρτερος.] Hom. *Iliad.* E. 898. Vid. Suid. & Etym. M. & inf. v. Νέφτερος.

19. Ἔνεσαν.] Hom. *Il.* ζ. 244. Vid. Etym. M. & Phavor.

20 Ἦσαν.] Ut respondeat capiti Articuli, scribendum est ἔνεσαν, pro quo Ionice & Poetice dicitur ἔασαν, sine augmento. Vel si lectio hæc recte se habet, dicendum est, Hesychium ἔνεσαν quod est ab ἔνημι, hic confundere cum Εἰμὶ, ἔασαν, quod Ionice & Poetice idem est ac ἦσαν, cum augmento, ab εἰμὶ. KUST.

21. Ἐνοσίησεν.] L. ἐνοσίησεν. SOPING. KUST. Sic inf. recte, & apud Hom. *Il.* E. 892. Vid. ibi Schol. & Etym. M. Conf. ἐπρ. v. ἐνοσίησεν, & Suid. in v. ἐνοσίησεν.

χ. νο-

'Επεκίμβησεν [1]. ἐπεσείσ). ἐπεσείρ).
'Επεκίμφθη [2]. κατεπάγη.
'Επέκιμψεν. ἐπέπεσεν [3].
'Επεκιρωμιδῆν [4]. ὑβρισμιδῆν.
'Επεκιρωμιδῶν. τὸ ἄγαν ὑγρὸν ῥῆμα.
'Επεκλάσατο [5]. καθωπλίσατο.
'Επέκλωσ) [6]. ἔνευσι, κατὰ τ μέρ⊙.
'Επεκν. ἔξεστι.
'Επεκτῶτα [7]. παρῆκα. παρεκείμην [8].
'Επέτας [9]. τοὺς ἐπομένους.
'Επέτας [10]. ἔκκλ).
'Επετίλατο [11]. παρῆλθεν, διεξέξατο. ἐπαφλιίσατο.
'Επέτη) [12]. ῥῆναι. ἀπὸ τοῦ 'Επέτ). ἡ πέτασις.
'Επέτησεν [13]. ἐπῆρησεν.

'Επ-

1. 'επεκίμβησεν] Conf. v. 'επεκίμψαν, & v. 'επεκιμβατίζω.
2. 'επεκίμφθ. Κατεπάγη.] Scr. κατεπάγη. JUN. ut Ed. Hag. SCHR. Suidas: 'επεκίμφθη. (quomodo & hic lego, cum *Kuſterο.*) εἰσπάγη. Sic Infra: 'Επεκίφθη. εἰσπάγη. Inſere μ. Hom. *Il.* P. 528. 'επεκίμφθη, per iota. Schol. εἰσφέρε. ἐπέχω. Conf. Inſ. v. 'επεκμφθ, ibique *Not.* Vide etiam v. Σκίμφη, bia infra. Item v. Κιμφάσσω.
3. 'επέκ⊙ν.] Inſ. Σκίμπτ, & Σκαμβοῖσ. ἐπεκλίνθ.
4. 'επεκιρωμιδ.] L. 'επεκιρωμίβα. IS. VOSS. L. 'επεκιρωμβῶν, vel 'επεκιρωμίβη, ab ἐπεκιρῶζ. Conf. v. ſeq. KUST. Vid. v. 'επεκιμβατίζω, v. Σκίρ⊙. &c.
5. 'επεκλάσατ.] Infra: 'επεκλάσατο. κατεκλίνατ. Vide & in v. 'επετήδ⊙ν.
6. 'επέκλ.] Ex Hom. *Od.* B. 271. ubi Schol. ἔνευ, νίφων. Sic 'επέκλωσεν ὑμῖ⊙, apud Herodot. IX. 3.
7. 'επέκτ.] Inſ. 'επὶ τ ἐπεκτ⊙. ἐπὶ τ παρῆκ⊙. &c.
8 παρεκείμην.] Leg. ἀφεκείμην. KUST. Recte, ſi reſpexerit Heſych. ad loca N. F. *Rem.* VIII. 38. I. *Cor.* III. 22. ubi ἐπεκεῖσθ & *μέλισθ*, in neutr. plur. opponuntur. Sed ἀφεκείμην non mutaodum, quia 'επεκτῶτα etiam eſt Accuſat. ſing. maſc. Ita Ill. *Eſtr.* IX. 6. τ ἐπεκτῶτα χαμᾶτα: ut *Hebr.* IX. 9 τ κειρὸ τ ἐπεκειτα.
9. 'επέτας.] An τὰς αὐτόχθονας? An 'επέτας, pro 'επαίτας? G. Vel poſt ſeq. vocabulum collocaodum: vel legend. 'επέτωσι. Sed vulgata lectio placet: nam 'επη infra ſunt κολίτη. itaque 'επέτης, ἱμετολίτη. IS. VOSS. Eurip. *Hippol.* p. 518. [p. 231.] πάλαι 'επέτης ἐπέτης ἀμφεζώβρα. Vide & p. 585. 589. & Inſ. 'επέλ⊙ν, & 'επετῶν. STEPH. CLERIC. 'επέτας male pro 'επαίτας: à verbo ἐπαίω. KUST. Conf. *Not.* in v. 'επαιτίφων. & omnino Schol. Apollon. Rhod. L. II. p. 1087.
10. 'επέτας, ἔκκλ).] L. 'επέτας. *Κοίτης. Venet.* Ol. PERG. Malim ἴζων), ut in v. 'επέζ. Conf. v. 'επέ). *Kuſterus* adſcripſerat: „ 'επέτης, ἴκκλ), corrupta ſoſſan pro 'επαί), „ ἐπαιτῶ), i. e. *accenditur.* Vel pro 'επέ), ἴζω). Vel lege, „ ut Inſ. 'επέζ. ἴζω). „ An vero 'επ), pro ἴσ) (quod tum referibend. pro ἴκκλ)) ab ἵστημι, *inſtant*? Conf. v. 'επέζω.
11. 'επετίλατο] Mœris Attic. 'επετιλάμην, πᾶς' ἡδεῖ τ ῥητ., πολλοὶ ἀπὶ τ ε, τὸ δὲ ἐ γεγράφθ. ἔγραψεν· 'επετίλατο δὲ ἄνδρες, 'Ομηρ⊙ λέγ. Pro 'επετίλατο, MS. Coiſlin. ἐπετίλατ. Sed vid. ibi *Not.* Cl. Hudſoni. Similia monet Phavorin. Sed ἐπετιλάβ⊙ paſſim apud Herodot. occurrit, & apud Polyb. p. 1277. Apollodor. L. II. p. 149. *Ed. Fab.* Arrian. *Exp. Alex.* VI. 18. p. 256. &c. Lucian. *Philop.* p. 771. (aut quiſquis alius auctor ſit illius Dialogi) ἐπετίλατο dixit; ut ἐπετίλατο Polyb. p. 1484. & ἐπετίλατ Herodot. I. 156. De Sacris Scriptoribus nemo dubitat.
12. 'επέτη).] Hom. *Il.* E. 180. Ubi Schol. 'επέτη). ἐκρύσατο. λέγ δὲ 'επέτ) τὰς ἡμέρας, ἢ ἔτος, ἡμερονύκ. Conf. Etym. M. & Euſtath. p. 976. 24. cum ſup. v. 'Αέτας, & v. Δίετ).
13. 'επέτησ. ἐπεφήσ.] Suſpectus eſt locus, vel potius aperte corruptus. Legendum enim 'επέτη), ſive 'επετῆ), ſubaudito alio quodam verbo, cum quo junctum illud legerat. Nimirum gloſſæ ſuperiori exempium ſubjicit ex Hom. *Il* E. 180 ubi ἐπετῆ) ἐκρύσατο. quod cepliçat, Ἰκρύσ). Conf. Inſ. v. ἐκρύσατο, item v. 'επεφ, & v. 'επεφήσ. Alioquin probandum eſſet verbum ἐκρύω, ut ἐκρύσω: quod nihil nondum occurrit. Nam ἐπέπτησ, ſup. in v. 'επτάσαν, huc nihil confert.
14. 'επέτ⊙ν.] Vid. Euſtath. *Il.* B. p. 361. med. & Bochart. *Hieroz.* T. I. *L.* II. c. 9. p 160. & Euripidis locum allatum ad v. 'επέτας. Conf. v. 'επέτ), & v. Αἰπυπόλ⊙ν.
15. Στεφανῖτης] Id eſt, quibus Hieroniæ in certaminibus publicis victoriam reportabant. Tales enim equi στεφανῖται dicti, quoniam juxta cum victoribus coronabantur. In horum equorum numero fuiſſe *Enetas*, ſive *Venetas*, diximus ex Scholiaſte Euripidis ad *Hippol.* ϕ. 231. Plura de equis Henetis Bochart. *Hieroz.* P. I. L. II. c. 9. KUST. Vide & Ill. Maffei *Veron.* p. 8.
16. Παρὰ τὸν 'Αδελον 'ετ. &c.] Strabo l. V. p. 211. ὡς δ 'Αδέλων ἴζας τ ἀπὸ 'Αρίμινο πρὶ 'Αλπίων τίνων, συναπτ⊙ν

'Επ-

(ſc. τὸ 'Απίνιον ὄρο) ἐπ' ἀδέλοι τῆ τ 'επετῶν πομπῆ. Conf. ibi ſeqq. & quæ p. 212. leguntur ἀδὲ τ 'επετῶν.
17. 'επέθ⊙ ἐμαθεῖς] F. l. 'επέθ⊙. ἐμάθθ⊙. ab ἐμαθάμι. Conf. v. 'επνίς, & ſeqq. Sic Inſ. Καθεῖς, & Κάθθ⊙ permiſcentur.
18. 'επετύλαξεν] Matth. XXVIII. 59. Luc. XXIII. 53.
19 'επετρυβλ⊙ν.] Conf. Inſ. v. Τυρβλ⊙, & v. Τυρβλίζω, τακραίζω. *κοπτείζ.* Unde mox pro ἐπετρύβλ⊙ν, forte leg. ἐπετριβλ⊙ν. Sup. 'επετρύβλητα. ἐπτύβητα. 'επετρύβλ⊙ν. μαβλάπτω.
20 'επτὰν.] Subaudi ἴππων. Vid. *Not.* In v. 'επτάδες. KUST. Hom. *Il.* B. 852. five *Cat.* ϕ. 359.

'εξ 'επτὰν, ἅτε ἡμίονοι θε⊙ ἀγερώχιοι,
Οἵ ῥα Κύπρο ἴχν⊙ &c.

Ubi Schol. 'επτὰν.] πλῆθος Παφλαγονίας· ἅτε τὸ τ ἡμιόνων θε⊙ ἰσχυρὸν ὄντο, πρὸ ἡδέρτε. Citat hunc locum Strabo l. V. p. 212. & Steph. Byzant. v. 'επτὰν. Eodem reſpicit Noſter Infra: 'εξ 'επτὰν, πλῆς Παφλαγονίας. *Pergerus* confert *Gen.* XXXVI. 24.
21. Τὸν ἡμίονον.] Apud *Henetos* enim, five Paphlagones, *muli* primum orti eſſe perhibentur. Hom. *Il.* B. &c. KUST. Vid. *Not.* præc.
22. 'επλάνιν, ἴπαλλε.] L. ἴπαλλε. SOPING. ARCER. JUNGERM. (loco citando) HEINS. IS. VOSS. Ex Schol. Hom. ad *Od.* E. 51. referibendum eſt: 'επλάνιον, ἴπαλτον. KUST. Malim: 'επλάνιν. ἴπαλλε. Alioquin eadem bia fruſtra adparent. Vid. *Not.* ſeq.
23. 'επλάνιον. . . . ἴπαλτον.] L. ἴπαλτον. G. SALM. SOPING. STEPH. HEINS. IS. VOSS. Sic & *Jungerm.* ad Polluc. VI. 70. (Τὰ δὲ εἰς αὐτὸν ερμαῖα, 'επλάνια λέγ⊙) præeunte *P. Y. Numeſio*, qui ἴπαλτον exhibet, ad Phrynich. p. 92. Eſtat apud Hom. *Odyſſ.* Z. 51. ubi Schol. & Euſtath. p. 1750. ἴπαλτον: quomodo *Ibid.* Heſychium quoque reſtituit *Barnef.* Addo Apollon. Lex. MS. 'επλάνιον. ἴπαλτον, ἐ 'επλάνιον. (Od. II. 35.) Κακοφραγμόν. Conf. inf. v. Χετῆ ἰκλίνων.
24 'επλάνιν.] Vid. Caſaub. in Athen. p. 466. [*fin.*] SCHR. Scrib. 'επλάνιν, retracto accentu. Sic autem appellabantur, quos Lacedæmonii bello Meſſeniaco ex Helotibus cives fecerant. Eoſdem alii 'επλάνιους vocant. Ab hu autem diverſi erant Παρθενίαι, ſive Παρθένιοι, quamvis Heſychius eos confundat. Vide Cragium *de Rep. Laced.* L. I. c. 5. & Caſaub. ad Athen. L. VI. c. 20. Conſer item Noſtrum inſ. v. Παρθένιν. KUST. Conf. inf. v. 'επλάνιν. Ceterum huc retrahenda videtur ſequentis Articuli vox ultima, Κάτρεον.
25. 'επλάνιν, ἰπτνάδνιν τίνα ὡ τὸ ὄδνιν.] Sic edidit *Schrev.* vel. At Ald. Ed. 'επλάνιν. ἰπτνάδνιν, τίνα ὡ. . . . . Κάτρεον. Similiter Ed. Flor. & Hag. relicta lacuna poſt ὡ. Phavorin. tantum habet ἰπτνάδνιν, omiſſis ceterir. *Arcerius* ſuppleodum conjecit: ὡ κεῖνο. *Heinſius*: ὡ ἐκεῖνο. *Supeng.* „ ὡ τὸ ὄδνιν, vel τὸν ἐκεῖν. „ Prius recepit *Schrev.* alteram lectionem in *Not.* proponens (ubi male ut pro vel) quæ non diſpliceet. Et ἐκεῖνο, vel ἐκεῖνον, facile colligas ex ipſa gloſſa: ut in v. 'Αμείνιχρον, 'Αμφίδαμον, &c. Infra: Χετῆ ἰκλίνων. Sed legendum ibi ἰκλινῶν, ex Hom. *Od.* II. 35. Vid. ſupra. Conf. *Not.* ſeq.
26. Τὸ ὄδνιν.] Hæc verba in Edit. Ald. & reliquis veteſtoribus deſunt, quæ *Schrevelius* ex ſenſu ſupplevit, duobus uncia propteres à me incluſa. KUST. Idem noa fecimus Conf. *Not.* præc.
27. Κάτρεον.] Subjicienda videtur hæc vox præcedenti gloſſæ. Vide ibi.
28. 'Εν δίσιμῳ.] Reſpicit ad *Pſ.* LXXX. 4. Lex. Reg. MS. εἰσίμῳ, ἀγαθῷ. καλῷ. 'Εν δίσιμῳ ἡμέρᾳ. Conf. v. εὐσεμῶν. Putabam aliquando, conjungenda eſſe ſeqq. ἐν δίφίμῳ. &c. ut Inſ. εὐθεμα. καλὰ Sed non eſt neceſſe.
29. 'πλίχεδ. . . . . ᾽ ἐκρύζω &c.] 'ἐκρύζω. Ἰκρυσζω. HEINS. L. Ἰκρύζω. Vid. 'ἐκρύω. IS. VOSS. 'ἐκρύζω. Latina vox, quæ jus pallii cum aliis, impetravit. Hinc alle-

'Ενέφ[ ]. ἐφίδῃ.
'Ενέφηνεν [2]. ἐνέδειξεν.
'Ενεφλεβοτόμ[ ] [3]. πολλάκις διεῖλε τὰς φλέβας.
'Ενεφίρησεν. ἐνεπλήρωσεν.
'Ενεφορεῖτο [4]. ἐχρᾷζετο.
'Ενέφρεξε [5]. συνέκλεισε. ἐφεστίχισε.
'Ενέφλωεν [6]. ἐλάβετο.
'Ενέχεεν. ἐνίλαβεν [7].
'Ενέχ[ ] [8]. μησιχαχεῖ. ἔ[χει] [9].
'Ενεχείρησεν [10]. προσῆλθεν.
'Εν ἐχεγγύῳ [11]. τὸ βεβαίᾳ.
'Ενεχελιδών [12]. "Εχελ[ ], ἥρως· ὡς δὲ ἄλλοι, ἐπίθετον ἥρω[ ], ὅτι [13] τοῦ ἔλ[ ] προσκεῖσθαι τῷ ἥρωι. ἔστι δὲ ὁ 'Αθήναιός ἱστορῶν ζῷ[ ].
'Ενεχελιδών [14]. τὸ ᾧ ἱππικοὶ ἤγοντο ἀγῶνες. καὶ ναὸς ἦλυ [15].
'Ενέχεσθαι. ἐξηκολουθεῖσθαι. κρατεῖσθαι, συνέχεσθαι.

'Ενί-

'Ενέχ[ ]. συνέχῃ.
'Ενεχθεῖσα [16]. εἰσελθοῦσα.
'Ενεχθῆναι. κρατούμενα.
'Ενεχείμβη [17]. ἐπέπεσεν. ἐξεβλήθη [18].
'Ενέχεσ[ ] [19]. ἐπεκίνησεν.
'Ενέχεχε [20]. ἀρπάζωσι.
"Εη [21]. τελαχίς. 'Αττικῶς.
'Ενηάτεν [22]. ὕφαμα ἤνεσεν.
'Ενήδυτο [23]. ὠφελοῦτο. χαίρετο. φαίνοιτο.
'Ενηέας. προσοίκους. ἀγαθούς, συνεπικούρους. ἐπικαιρεῖς.
'Ενή[ ] [24]. ἐσώρευεν.
'Ενήεν [25]. ἐκαλύμβων.
'Ενήης [26]. σώφρων. ἀγαθός. πρᾶος.
"Εηι, καὶ 'Εηις [27]. τῷ μὲν τῷ αὔριον.
'Ενήη [28]. ὁμαλία. ἀγαθότης.
'Ενήθριον [29]. τὸ τοῖς σπλάγχνοις.
"Εη καὶ Νέα [30]. ἡ τελαχίς.

'Επί-

xisse deleto exponas: *Exorare* illum cui supplices facti sumus. PERGER. Lego ἱκε[σ]ίζ[ει]: ut sensus sit, τὸ 'Ενδιχεσθαι dici de eo, qui cupiens rem quampiam consequi, vel impetrare, alterum jurejurando adactum aliquid roget. Nam ἀξιόω hic significat eum *qui rogatur*; uti ἀξιῶν, in Activo, *rogare*. KUST. Phavorinus verba post τυχεῖν prorsus omisit, ut solet in obscurioribus.

1. 'Ενίφ[ ] Id est, 'Ενίχ[ ], ab ἴχω, ἴφω, ἴχω, ἴφω. G. Corruptum videtur ex 'ενιχ[. Confer v. 'Ενίχεσ[, & simplex 'εχε[: unde "εχμαλ[, ενεχμαλ[. Vide hoc post v. ἐχθρα, & suo loco, ubi per ἐφίσταμαι redditur.

2. 'ενέφηνεν.] Inf. "εφηνε. ἐδήλωσε. Conf. v. 'εμφαίνει. Mox 'ενέφηνε repetitur sensu multum diverso.

3. 'ενεφλεβοτόμ[.] Erotian. p. 25. 'ενεφλεβοτόμ[ς. βαιχεῖ· ἐν γ' φησὶν, ὅτι διεῖλε τὰς πλείας τέτρας τὰς φλέβας, καὶ οὐκ ἐπαύετο. l. c. *in plures venas dividit*. Vid. Foes. OEcon. *Hipp.* qui ex Hippocrat. ἐξ' Ὅσιων φοτ. p. 63. 4. adfert ipsum illud 'ενεφλεβοτόμησεν. Quare Lexicis addendum verbum 'εμφλεβοτόμησεν.

4. 'ενεφορεῖτο.] Vid. sup. v. 'εμφορᾶσθαι, &c.

5. 'ενέφρεξε.] Sæpius apud LXX ut Dan. VI. 22. ἐνέφραξε τὰ στόματα τῶν λεόντων. i. e. *συνέκλεισε*. Sic & II. *Chron.* XXXII. 4. 30 &c. Addo locum, in Trommii *Concord. Gr.* non obvium, *Thren.* III. 9 ἐνέφραξε πεζὰς μου. l. c. ἐφεστίχισέν. II *Macc.* II. 5. τὴν θύραν ἐνέφραξε.

6. 'ενέφλωεν.] Scr. 'ενέφωσεν. IS. VOSS.

7. 'ενίχεεν. ἐνίλαβεν.] l. ἐνίβαλεν, ut Cyrill. Lex. MS. IS. VOSS. KUST. Conf Suid. in v. Φάσκε· οἴεσθ[. . . . 'ενίχους δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐνίβαλε. Conf. *Not.* sup. in v. 'εἶχεν.

8. 'ενίχ[.] Vid. 'ενίχεν. SCHR.

9. 'ε[χει].] L. *ἐμπεσεῖ*. PERGER. Sic *J. Boissus*, & *Hammond.* ad Marc. VI. 19. etiam legunt (conf. sup. v. 'Εμπέσῃ) recte contra nitente *Pricæo* ad Luc. XI. 53. qui ἴ[σχει] accipit pro ἐσχίσθη, ut supra redditur; utrumque autem idem esse quod ἐνίχει. Conf sup. in v. 'ενίσχε.

10. 'ενεχείρ[ησεν.] Aristoph. *Plut.* v. 717. Vid. ibi Ez. Spanh.

11. 'ἐ ἐχεγγύῳ.] Vid. inf. v. 'Εχεγγύῳ.

12. 'ενεχελιδών.] L. 'ἐ 'εχελιδών. MEURS. *Reliq. Att.* c. 5. p. 20. Vide sequentia.

13. 'ὅτι] L. λάι. SALMAS. L. ἐπὶ τῷ χελιδ &c. quod heros ille ungulas equinas habuerit. PERG.

14. 'ενεχελιδών.] L. 'ἐ 'εχελιδόν. MEURS. *l.* c. Etym. M. "Ενεχελιδε, εἶπε· Ἀθήναιος, φησὶν ἐκτὸς, ὅτι ἐν ᾗ ἱστορίᾳ μικρὸν πρὸ τοῦ· Ἐχέλυν.

15. 'ἦλυ.] Forte, 'εχέλυν. SOPING. MEURS. *l.* c.

16. 'ενεχθεῖσ[ι. ἐνοικήσ[ι.] Corruptus est locus, quem prorsus omisit Phavorinus, medelam desperans. Puto legisse Grammaticum: 'ἐν οἰκήσ[ι. ἐν ἐκφύσ[ι. Supra: "ἐκθυε. ἐκφυσᾶται.

17. 'ενεχείμφθη.] Vid. v. 'Εχειμάθη, & v. "Εχειμώνας.

18. 'ἐξέλυθε.] Leg. ἐκτέλυθη. KUST. Vel ἐκβλ. Infra: Χειμαθῆναι. . . ἐκπέσειν. . . ἐκβλῆθη. pro ἐμπέσειν, & ἐμβλῆθη.

19. 'ενίχεσ[ε.] Potius 'ενίχεκεν, vel 'ενίχεκμεν, ab ἴσ χέκμαι, *applico, admoveo*. Hesychius interpretatur ἐπιστρέφειν, l. c. *inferre*; quia quæ *inferuntur* arboribus, iis etiam *applicantur*. Vel potius etiam in animo habere phrasin, ἴσ χεκμένον κέντρον; qui usus est Philostratus junior *Icon.* cap. 3. ubi inquit, μᾶλλον κέντρον ἐχεκμένος, i. e. *aptæ aculeum figenti*. Hinc obiter corrigo locum alterius Philostrati, Senioris nimirum, *Icon.* I. II. c. 12. *sub fin.* ubi secundum Edit. vulgatas sic legitur: Καὶ (μᾶλλον]) τὸ κέντρον ἀκίνητον, ὅτι [ἐξερρωμένον. quod vertitur: *aculeoque retrahentes* (sc. *apes*) *ne noceat, quod suscipiunt opus*, versus. Sed quia hæc intelligat? Locus erat clarissimus, si leviſſima mutatione pro ἐξερρωμένον legas ἐχεκμένον, hoc sensu: (*Apes*) *aculeum retrahentes, mera fixionis*, sive, *nec ruentes ne pungant*. "Εχεκμα enim hic est *acuta fixio*. KUST. Prior Philostrati junioris locus est *Icon.* c. 13. p. 884. *Ed. Olear.* Sed notandum, ibidem pro ἐχεκμένον in Ed. Morell. legi ἐκκεκμένον. Neque putem, Hesychii 'ενίχεκτο esse follicitandum; cui lectioni favent plura loca, quæ omnia corrupta esse nemo dixerit. Vid. Not in v. 'εἴχειτ, 'εχεκτο, Κιχεῖαι, &c. in quibus omnibus idem ἐξαπατᾶσθαι, πανοῦργον, &c. exponitur, ut l. I. Schaef. in τῷ κεῖσθαι, si primam originem spectes, est notio *rakedi cubandi*: quod me monuit Cl. Hemsterhusius. Inde & κεῖσθαι, &c. descendit. Cetera conf. sup. v. 'ενίκεσαν.

20. 'ενίχεχε.] Vid. Ezech. Spanh. *Not.* ad Aristoph. *Plut.* v. 451. & *Nub.* v. 35.

21. 'εη.] 'εη, sive "εη, per se, & simpliciter positum, non significat τὴν τελαχίδα (ut vult Hesych. cum quo & Proclus facit ad Hesiod. "Εργ. L. II. [v. 430.]) sed additis his duabus vocibus, τρὶς νέα, ut multo rectius Hesych. paulo post. Id quod & usus autorum probat, imprimis Atticorum: quibus "εη τρὶς νέα dicta sunt *trigesima* & *nima mensis dies*, quod confinium sit deficientis Lunæ & renascentis, h. e. *veteris* & *novæ*. H. STEPH. *Ind.* ubi plura. Vide mox in v. 'εη τρὶς ἴσης, & v. 'εη τρὶς νέα.

22. 'ενάτευε.] Quodnam nomen proprium designet, omissa quum sit expositio, non obscurrit. Ad Onetum pertinere videtur. Forte respicitur τὸ ῥῆμ, *Enat*, unde ἐνάτιος, *Deuter.* II. 10. 11. Conf. *Num.* XIII. 34. ubi Cod. Sarrav. ἡμᾶς γένεται ὡς τὸ γενήτωρ. Si ergo alibi invenerit auctor hujus glossæ ea verba, facile 'ενατεῖν fuerit ex 'ενάτου τοῦ γ. Audacius autem fuerit, quod aliquando conjecit, corruptum esse ex Gen. II. 11. ubi legitur, ἐκύλα· καὶ &c. pro quo χύλαν & κύλαν apud Euseb.

23. 'ενήδυτο.] Vid. inf. v. 'Εφήδυτο.

24. 'ενή[.] A νέω, pro νίω, vel νίω, i. e. *gigno*. Infra: Νηῆ. συγγεν. τῷ ἐκγόνῳ. leg. συγγεν. τῷ ἐκγόνῳ. Conf. v. Νεᾶται, Νεοτάτου, & Νέῳν, Item v. Νέη). &c.

25. 'ενεεν.] Simliter a νάω, pro νίω, νῶ, nato. Conf. v. Νάω. Item v. 'εν τοῦ, & *Not.* ibi.

26. 'ενήης. . . . . πρᾶος.] Etym. M. 'ενήης. Vid. inf. v. 'Εναέας, & v. 'Ενναίς, & v. 'Ενναία, post 'ἐν τῷ Conf. v. 'Ενναίας, paullo ante, ut & H. Steph. *Ind.* v. 'Ενναῖος.

27. 'εη τρὶς ἴσης.] Sup. "εηι· τὴ τρίτῃ. Forte "εηι, id est, "εης, Genit. casu. Item: "εηι· τὴ τρίτῃ. Λάκωνες. "εης, pro "εης, Genit. casu. Item: 'εηκὶς, τὴ τρίτῃ. Ab ἐπὶ, ἐπακὶς, ἐπακίς. G. Vid. sup. Adde, in v. "εη, & mox in v. "εη τρὶς νέα, item sup. in v. "εης.

28. 'εηι.] Hom. *Il.* P. ἐνείης. SOPING. Nim. v. 670.

29. 'ενήθριον.] Forte leg. 'ἐν πνεύμ[. *Iliad.* P. 524. . . . ἐν δὲ οἱ ἦτορ Νεβρίδι &c. Vid. Νεβρίδι. SOPING. L. 'ἐν ἐν δὲ οἱ ἦτορ Νεβρίδι, vel 'ἐνεύρ[ι, G. Leg. 'ἐν ἥπ[ατι. Vide & ἔδε, ἔνι, ἔπι, &c. IS. VOSS. Sanam scriptionem hanc damus: 'ἐν ἥπ[ατι, ἐν τοῖς σπλάγχνοις. *in intestinis*, ubi *pinguitur* ἀὴρ, *pinguitur*. PERGER. 'ἐν ἥπ[ατι Phavor. Sed magis placet Spanhemii 'ἐν νεβρίδ[ι, ex Hom. *Il.* P. 524. ubi Schol. Νεβρίδι, τοῖς ἐντόνοις, τοῖς ἰσχνοῖς, ὅ ἐστι, σπλάγχνοις. Νεβρὶς γὰρ, ἡ κοιλία.

30. 'εη καὶ νέα.] Vid. Diog. Laërt. in *Solon.* P. 38. & Harpocrat. SCHR. Vid. inf. v. "εηι, & v. Νέη, sup. v. "εη, &c. & *Not.* in v. "εης. Adde Schol. Aristoph. *Nub.* v. 1132.

Ἐνήκαμεν [1]. ἐνεβάλομεν.
Ἔνηκας [2]. ἐνέβαλες. ἐναπέθου.
Ἐνήκεικα [3]. ἐντέθεικα.
Ἐνήλατον [4]. μέρος νεώς.
Ἐνηλεγαίς [5]. ἐν ἐπιθυμίᾳ ὤν.
Ἐνηλεῦσαι [6]. δογματίσαι.
Ἐνηλίαξις [7]. ἑορτὴ τοῦ Ἐνυαλίου.
Ἐνηλινδήθημεν. ἐνεκυλίσθημεν.
Ἐνηλινδοῦντο [8]. ἐνεκυλίοντο.
Ἐνηλύσιος [9]. ἐμβρόντητος. κεραυνόβλητος.
Ἐνηλύσια [10]. τὰ κατασκηφθέντα χωρία, Ἐνηλύσια λέγεται. Ἔνιοι δὲ, θίγοντα· περὶ τὴν Ἐλευσῖν. Ἄλλοι δὲ, τὰς ἐν τοῖς ἀβάτοις χωρίοις ἀφιδρυμένας νύμφας.

Ἐν

Ἐν ἡμετέρῳ [11]. παρ' ἡμῖν, ἐν ἡμῖν.
Ἐνῆν [12]. λείπει. ἢ δυνατὸν ἦν.
Ἐνηέος [13]. πραέως, ἢ πραέας.
Ἐνήρατε [14]. ἀπεκτείνατε.
Ἐνηρείας [15]. συναλλαγάς.
Ἐνηρείψαντο [16]. ἀνήρπασαν ἐκ τῆς γῆς.
Ἐνῆρκται [17]. ἀρχὴν ἐποίησεν. ἐνήρξατο.
Ἐνηρκτήν. γενναῖον.
Ἐνῆρσεν [18]. ἐνήρμοσεν.
Ἐνῆς [19]. τριακάδος.
Ἐνῆσι [20]. ἐμβαλεῖ.
Ἐνήσομεν. καθήσομεν [21]. καθελκύσομεν. ἐμβαλοῦμεν [22].
Ἐνηυλισμένον. κεκαθαρισμένον [23].
Ἐνῆφθαι. ἐνηρτῆσθαι.

Ἐνη-

℣. 1132. ibique Ez. Spanhem. & Kuſt. ad ℣. 1129. Plutarch. *Solon*. p. 92. C Lucian. *Hermot*. p. 566. Ulpian. *Enarr*. in Demoſth. p. 88. & 172. Varr. *de L. L.* V. 45. præter Suid. Etym. &c. Confer præterea H. Steph. *Ind*. Joſ. Scalig. *Iſagog*. p. 16. 186. 198. D. Petav. *Var. Diſſ. ad Auctor. Op. de Doctr. Temp.* IV. 7. p. 153. 154. Leon. Allat. *de Menſur. tempor.* c. 12. p. 147. & Parduiph. Prateol *Juriſpr. Vet.* ad Solonis *Leg.* 30 ἕνην καὶ νέαν μηνὸς καλεῖσθ.

1. Ἐνήκαμεν. ἐνεβάλομεν.] Hom. *Odyſſ.* M. 401. ubi Schol. rectius, ἐνεβάλομεν. Conf. Phavor. v. ἧκα.

2. Ἔνηκας.] ἧκας. Ita ſcrib. SALM. Scrib. Ἔνηκας, ut Hom. *Iliad* I. [696.] - - - ἀγλωσσίαν ἔνηκας, hoc eſt, ἐνέβαλες· πόθεν ἐποίησας. [ut Schol.] HEINS. Ἐνῆκας ſcrib. ut Suid. IS. VOSS. *Salmaſius* Ἐνῆκας corrigit. Malim Ἐνῆκας, e Baruch. II. 10. [20.] Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἐνῆκεν. ἐνέβαλε. BIEL. Ex alterutro loco deſumta eſt gloſſa. Verſum Homeri citat Etymologus in v. Ἀγλωσσίας, præmiſſo nomine Ἀπολλώνιος, pro quo Barneſ. ad Hom. *l. c.* Ὅμηρος reponendum idcirco putabat, quippe cujus eſt verſus adductus. Sed nihil ibi mutaverim. Vult tantum Etymologus, Apollonium vocem Ἀγλωσσίας ita explicaſſe, ut exhibet. Tum ſine nomine, ut paſſim, ſubjicit exemplum Homeri. Quin & ipſe Apollonius in Lex. MS. explicationi huic eumdem ſubjecit Homeri verſum. Porro vid. v. Ἐνίημι, & v. Ἐνίημι.

3. Ἐνήκεικα.] Ab ἐνείσω. G. Immo ab ἐνίζω (i. e. φέρω) Ionice ἐνείκω, unde ἤνεικα, & per Atticam ἀναδίπλωσιν, Ἐνήνεικα. Vid. ſup. v. Ἐνείκῃ, & v. Ἐνήνεικα. Conf. v. Ἐνήνοχ.

4. Ἐνήλατον, μέρος νεώς.] Vid. in Γλιχρός, & Ἕρμακα. SOPING. Pro νεὼς leg. λέχους. Vid. Druſ. ad Deuteron. [III. 11.] p. 527. & Polluc. p. 517. Ἐνήλατα apud Eurip. de *Scalis*, in *Phœniſſ.* p. 362. *Ed. P. Steph.* & *Supplic.* p. 40. HEINS. STEPH. CLERIC. Vid. Schol. & Barneſ. ad *Phœniſſ.* ℣. 1186. coll. H. Steph. *Ind.* Suidas: Ἐνήλατα. τῆς κλίνης μέρος τι. Sic & Pollux X. 34. Vide loc. & Interpp. Gloſſ. Vet. Ἐνήλατον. *Sponda.* Ἐνήλατα *Spondæ.* Et: Ἐπὶ τοῦ ἐνηλάτου. *ſupra ſpondam.* Infra: Λεχέων. ἐνήλατα. Et: Κρεεάγρα. ἐνήλατον. Λαβαῖς. Nihil tamen in Heſychio mutaverim: quum & ſuum ἐνήλατον habuerit navis.

5. Ἐνηλεγαίς.] Conf. v. Ἀνηλεγίς, & v. Ἀλεγεῖ, &c. ut & v. Ἀλεγίζει, &c.

6. Ἐνηλεῦσαι.] Vide Ἀλεῦσαι. IS. VOSS. Male forſan pro Ἐνηχῆσαι, quod apud Scriptores Eccleſiaſticos ſignificat *docere, inſtruere*. KUST. Conf. v. Ἐνηχούμενος, & *Not*. Ἐπιμολῦσαι *Reisk.* putabat.

7. Ἐνηλίαξις.] Scrib. Ἐνυαλίαξις. MEURS. (*Græc. Fer.* L. III. p. 108) Scrib. Ἐνυαλίαξις, quod formatum eſt à Futuro Dorico Ἐνυαλιάξω, pro - - ίσω, verbi Ἐνυαλιάζω, quod eſt, *Feſtum Enyalii celebro*. Vid. inf. v. Ἐνυαλίζειν, ubi ſcribendum eſt Ἐνυαλιάζειν. KUST. In fine male Ἐνυαλίου erat in Ed. Schrev.

8. Ἐνηλινδοῦντο.] Ab ἀλινδοῦμαι. O. Vid. Suid. & Heſ. in v. Ἀλινδοῦνται, Ἀλινδεῖσθαι, Ἐξαλίσαι, &c. Conf. v. Ἐνηλίνδησαν.

9. Ἐνηλύσιος.] Latinis Ἐνηλύσιον eſt *bidental*, à bidentis ſacrificio ſic nominatum. Ἐνηλύσια autem ſic dicta videntur ἀπὸ τοῦ Διὸς ἐπηλυσίου, i. e. τοῦ Καταιβάτου. Loca fulmine tacta ſacra exiſtimabant, ob Jovis præſentiam ſcil. Infra: Καταιβάτης. Διὸς ἱερόν. G. Vid. ſeqq.

10. Ἐνηλύσια.] Gloſſæ: *Bidental*. ἐνηλύσιον. De quo vid. Scalig. ad Feſt. SOPING. Vid. inf. *Not.* in v. Ἠλύσιον. Conf. Etym. M. & Polluc. IX. 41. ibique Interpp. & omnino Cel. P. Burmann. *Jov. Fulg.* c. 8.

11. Ἐν ἡμετέρῳ.] Scil. οἴκῳ. Ἀπολείψις. GUYET. Forte ſcribend. Ἐν ἡμετέρῳ, ſc. οἴκῳ. KUST. Phavorin. Ἐν ἡμετέρῳ, duabus vocibus, ut exhibui. Sed malim Ἐν ἡμετέρῳ, ſcil. οἴκῳ, ut reſpiciatur Hom. *Il.* Γ. 233. Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ. Conf. *Il.* A. 30. Sic Herodot. VII. 8. *extr.* ἐν ἡμετέρῳ. ubi Cl. Gronov. - - ρῳ ſcripſit. Hom. *Odyſſ.* Φ. 375. Ἡμετέρου ἐξ οἴκου.

12. Ἐνῆν.] Vid. v. Ἐνὶ, & v. Οὐκ ἐνῆν, item v. Οὐκ ἐνῆν. Mox χρεῶν, pro ἐχρῆν, Ionice.

13. Ἐνηέος.] Ex ſerie liter. Ἐνηής, quod male hic ſcriptum pro Ἐνηέως, ab ἐνηής. Vid. ſup. v. Ἐνηέος. KUST. Conf. v. Ἐνηής, & v. Ἐνηείη.

14. Ἐνήρατε.] Sic & Cyrill. Lex. MS. L. Ἐνήρατε, ex literæ ſerie, ut Suidas. Ita Hom. *Il.* Ε. 43. 59. ubi Schol. ἐφόνευσε. Conf. Heſiod. *Theog.* ℣. 316. ubi Tzetzes: Ἐνήρατο. ἀπέκτεινε. Eſt ab ἐναίρω, *occido*. Vid. ſup. Ἐναίρει, & ſeqq.

15. Ἐνηρείας.] Eſt ab εἴρω, *necto*; unde & εἰρήνη, *pax*. quaſi *connectens* animos.

16. Ἐνηρείψαντο.] Corrupte pro Ἀνηρείψαντο, apud Hom. *Il.* Υ. 234. Vid. ſup. in v. Ἀνερείψαντο, & v. Ἀνηρείψαντο. Similiter *Kuſterus*: „ Male pro Ἀνηρείψαντο, quod eſt verbum Homericum *Il.* Υ. 234. ubi Poëta de raptu Ganymedis agens, inquit: Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο Θεοὶ, Διὶ οἰνοχοεύειν. Schol. Ἀνηρείψαντο. ἀνήρπασαν. Conf. ſup. v. Ἀνηρείψαντο, & Ἀνερείψαντο.„

17. Ἐνῆρκται.] Ita ſcriptum fuiſſe videtur in Codice quodam *Num.* XVI. 47. pro Ἐνῆρκται, quod hodie ibi legitur. Inde enim procul dubio & Gloſſ. in Octateuch. Ἐνῆρκται ἡ θραῦσις. (Sic enim corrigendum puto Ἐνηρξάμην, quod e Codice ſuo impreſſum dedit Cel. Fabricius *Bibl. Gr. Vol.* X. p. 63.) ἐνήρξατο ἡ πληγή. Sic & Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἐνῆρκται. ἀρχὴν ἐποίησεν. BIEL. Bene hæc monet Vir Eruditiſſimus. Cyrillus meus MS. Ἐνῆρκται. ἐνήρξατο ἡ πληγή. Quibus exponitur locus *Num.* laudatus. Ceteroquin ad antiquum ſacrificiorum ritum ſpectet Heſychii gloſſa, ubi *caniſtrorum* quis fuerit uſus, notum eſt ex Dion. Halicarn. l. VII. *extr.* p. 479. & aliis. Conf. H. Valeſ. *Not.* in Harpocrat. v. Κανηφόροι, ubi præter Ovid. *Faſt.* L. II. (℣. 650.) laudatur Æſchines *contra Cteſiph.* (p. 291. A.) ita ſcribens: Ἐνῆρκται μὲν τὸ κανοῦν. Fruſtra Vir Magnus ibi legendum cenſet ἦρκται, aut ἦρκται, conferens Ariſtoph. *Avib.* ℣. 851. quem citat Harpocrat. v. Χερνίψ. Nam τὸ Ἐνῆρκται comprobat Eurip. *Electr.* ℣. 1142.

Κανοῦν δ' ἘΝΗΡΚΤΑΙ, καὶ τεθηγμένη σφαγίς.

Idem *Iphig. in Aul.* ℣. 1471.

Κανᾶ δ' ἐναρχέσθω τις, αἰθέσθω δὲ πῦρ.

Ut ℣. 435. ejuſdem Dramatis:

- - - - τἀπὶ τούτοις ἐξάρχου κανᾶ.

Loca obſervavit eadem Cl. Abreſch in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 277. Conf. inf. v. Ἐξήρξατο, Ἀπῆρξε, Ἥρμηνον, & Ἥρκται.

18. Ἐνῆρσεν.] Idem quod infra Ἐνῆρσεν. Recte autem ab Heſychio, itemque Suida exponitur ἐφήρμοσεν: unde corrigendus Phavorinus, apud quem male legitur ἐφώρμησεν. KUST. Sie & inf. in v. Ἐνῆρσεν, ubi vide *Not.* & ad v. Ἥρσεν.

19. Ἐνῆς.] Id eſt, *veteris*. G. Vid. *Not.* in v. Ἐνης. Ἔνη, Ἔνη καὶ Ἔνης, & Ἔνη καὶ νέα.

20. Ἐνῆσι.] Hom. *Od.* O. 198. Schol. ἐμβαλεῖ. Vid. v. Ἐνῆσι, Ἐνίησι, &c. item v. Ἀπνῆσι. Pro ἐμβολαῖς, f. l. ἐμβολάσει, vel (ut Schol. *l. c.*) ἐμβαλεῖ. Vid. v. ſeq. Ἐμβαλεῖ correxiſſe etiam video *Kuſterum*.

21. Ἐνήσομεν. καθήσομεν.] L. καθήσομεν, i. e. *demittemus*, vel *deducemus*. Hoc autem ſenſu Ἐνήσομεν accipitur apud Hom. *Od.* B. 235. [immo 295.] Ὦκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ. i. e. *celeriter inſtructam* (navem) *deducemus in latum mare*. Hinc etiam lucem accipit ſequens interpretatio καθελκύσομεν. Nam naves, quæ in mare deducuntur, καθέλκεσθαι à Græcis dicuntur. KUST. Schol. Hom. ad *Od.* M. 293. Ἐνήσομεν. καθελκύσομεν.

22. Ἐμβαλοῦμεν.] Phavor. ἐμβαλοῦμεν. Suid. ἐμβαλοῦμεν. quod recepi, præeunte Schol. Hom. ad *Il.* Ξ. 131. & *Od.* B. 295. Sic & *Kuſterus* correxit, ut & *Sopingius*, qui adſcripſerat locum Jamblich. *Protrept.* p. 129. (℣. *ult. Ed. Arc.*) ubi ἐνήσειν, *allatum iri*. Confer mox in v. Ἐνηχοῦμαι.

23. Ἐνηυλισμένον. κεκαθαρισμένον.] Putabam κεκαθαρισμένον eſſe legendum, ab Αὐλὴ, κεθάρα, ſupra: ſed dubio procul Ἐνηυλισμένον male poſitum pro Ἐνηλισμένον, quod inf. redditur, κεκαθαρμένον. Ἐνηυλισμένον vero aliud eſt: de quo vide Suid. & inf. v. Ηὐλίσθησαν, item v. Ἐξηυλισμένον, & v. Παρευλισμένος. Similiter ſupra, Διαυλίδης, pro Διαυλίδης. Hæc olim. Mecum facit Cl. *Kuſterus*: „ Infra: Ἐνηλισμένον. κε-

"Εμπροσθεν [1]. εἰς τεῖτλον.
'Εμπυρίζω. καπνίζω [2].
'Εμπυρίζω. ὁ ἑτέρωθεν ἦχον ἐνδιχόμενον.
'Εμπυῖ. ὑπὸ φωνοῦ. ἐμβάλλοι [3].
"Ενθα [4]. τότε, χρησιμοῦ. καὶ ὁ τόπος.
"Ενθα. ὅτε. ἢ ποῦ. ἢ οὗ ἕνεκα. ἢ ἀπὸ τόπου. ἢ ἐπεῖ.
'Ενθάδε. οὗ ἕνεκα. ὧδε. εἰς τοῦτον τὸν τόπον.
'Ενθάδι. ὁπόπι.
"Ενθα καὶ ἔνθα [5]. τῇδε κἀκεῖσε.
'Ενθαλάμια. πλάσματα [6] ἐκ μίκωνος καὶ σησάμης.
'Εν θαλάμοις [7]. ὁ εἴκοις.
'Ενθαλῶς. οὐκ ἐρρώς [8].
"Ενθ' ἄρ [9]. τότε.
'Ενθαλύξας [10]. σφοδρῶς παίξας.
'Ενθεμένα. σύθεμένα. δλίκως.
"Ενθεν. αὐτόθεν. ἔσωθεν. ἐκεῖθεν. ἢ τότε. ἢ ὧδε. ἢ ἐκ τούτου.
'Ενθεσείζει. ἰσχειρεῖ [11].
"Ενθεο [12]. ἔνδοθι.
"Ενθεν [13]. ἔνδοξον. ἔντιμον. θεῖον.
'Ενθεσίθλον [14]. φαμέθλον.
"Ενθεσις [15]. ὁ φαμός.

"Ενθεσμον. νάιμον, ἔνομον.
'Ενίσορεν [16]. εἰσεμῆσαι.
'Ενθολκή [17]. ἰσόρροπον.
'Ενθοείσκει [18]. σύρτηξ.
'Ενθουσιάζει [19]. πυνεῖ.
"Ενθυς. σύθυσιαστής. μανόμενον. παθήματα φέρον.
'Ενθυσία. ἔκπληξις.
'Ενθυσιάζω. Θαυμάζω.
'Ενθυσιασμός [20]. ὅτι ἡ ψυχὴ ὅλη ἐλλάμπεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.
'Ενθυσιᾶν [21]. μανόμενον. ἐρωᾶν. ἢ μανίαν ἔχειν.
'Ενθρεδές [22]. ἐμμανές.
'Ενθρεῖν [23]. φυλάσσειν.
'Ενθεια. ζώζιμα.
'Ενθειάζειν [24]. ὠφελαίνειν [25]. ἀπὸ τῆς μαίας Θεμιν [26].
'Ενθειαχῶν [27]. σύθυσιῶν. καὶ 'Ενθεαχῶν [28]. Σοφοκλῆς Σίσυφ.
'Ενθεΐζειν [29]. σιατηρίζειν. νύσσειν [30].
'Ενθεμματίς [31]. εἰ μὲ πλοίου, ἀφ' οὗ ῑ· ἵνα δὲ, ἀφ' οὗ υ. ἤτοι ἀπὸ τοῦ Θρύου· ἢ ἀπὸ τοῦ Θείλεως.
"Ενθυπα [32]. τὰ ἐκπέμματα, ἢ τὰ ἐνθρυ-

"Εν-

[1] "εμπροσθεν. Recte. Nam ἐνιαύσιον idem quod διαύσιον, i. e. *percolare*, sive percolando à fæcibus *purgare*. Ad priorem tamen conjecturam nuper accessisse video Cl. *Jensium*, in *Lucubrat. Hes.* p. 79. Sed in posteriori etiam nunc adquiesco.

[2] 'εμπυρ. Suid. 'εμπυρ. μὴ τείτλον. Athen. L. III. p. 100. B. 'εμπυρ. ut Hesiod. 'εργ. ϗ. 110. Vid. sup. *Not.* in v. "εμπε, 'εση, &c.

[3] 'εμπυρίζω. καπνίζω.] Forte leg. καπνίζω. SOPING. Male καπνίω. (per ι) et tribuit Ed. Schrev. *Is. Voss.* 'εμπυίζω legit. Sed prius illud malim. 'εμπυΐζ enim pro καπνίζεις dixere Patres Græci; ut alii docuerunt. Infra: Καπνίζω. πάντοθεν ἰσχύω. Conf. v. 'εναπυίζω. Adscripserat Cl. *Kusterus*: „ Lego καπνίζω. Vel si καπνίζω recte se habet, dicendum est, Hesychium 'εμπυίζω confudisse eum „ 'εμπίζω. „ Nisi 'εμπολίζω cum *Reisko* malis.

[4] 'εμπυΐ. — ἐπείσακτον.] An ἐμπύσιον, ut sup. in v. 'ενσυσία? Idem *Kustero* placuit: „ Lege (inquit) ἐμπύσακτον, „ scil. ἔχον. „ *Reisk.* ἐμπύσιον, idque refert ad 'εσπασίου.

[5] "ενθα. τότε χρησιμ.] L. χρησιμ ἐπιῤῥῆμα, καὶ τοῦτο. BRUNO. Schol. Hom. *Il.* A. 22. "ενθα.] τότε, χρησιμὸν ἐπιῤῥῆμα. "ενθάδε δὲ, τοπικὸν. Conf. seqq. & v. "ενθεν, item v. "ενθ' ἂν. Apollon. Lex. MS. "ενθα. ἐπὶ μὲν τοῦ τότε, χρησικῶς· (Hom. *Il.* A. 22.) "ενθ' ἅπαξ μὲν πάντες · · · · ἐπὶ δὲ τοῦ τοπικοῦ, οἷ τότε τ' ἔτασσ· (*Od.* I. 142.) "ενθα κατακλιθῆν, καὶ τὰ ἑξῆς ἐγκριθέντα. ἐπὶ δὲ τοῦ, ὁ τότε, ὁ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· (*Od.* Γ. 109.) "ενθα μὲ Λίνου κάτω ἔχουσι, ἵνα σὺ 'Αχιλλεῦ, ἔνθα δὲ Πάτροκλος.

[6] "ενθα καὶ ἔνθα.] IV. *Reg.* V. 25. I. *Macc.* VI. 45. *Cyrill.* Lex. MS. Brem. "ενθα καὶ ἔνθα. τῇδε κἀκεῖσε, οὐδὲ καὶ ὧδε. BIEL. Sic & sæpissime apud Homer.

[7] "ενθαλ. πλάσματα &c.] L. σίμιδαλις. FLOR. WASSE (*in litteris.*) *Mnaseidæ* panes fuisse legimus papavere conspersos. Inter condimenta enim non postremum locum tenchant papaver & sesamum. Cum his *Maconidibus* convenire videntur 'εσθαλάμια Hesychii. FUNG. Vid. Casaub. in Athen. p. 214. SCHR.

[8] 'εν θαλάμοις.] Vid. Inf. v. Θάλαμοι. οἶκοι. & *Not.* ibi.

[9] 'ενθαπάς. σὺν ἐρρώς.] Forte librarius corruptam vocem non explicat, sed notat, his verbis: σὺν ἐρρώς. Cogitabam "ανθ' ἅπαντ. Nisi "ενθ' ἅπαντ fuerit, ex Hom. *Il.* A. 22. ut exciderint quædam in expositione. *Reiskius* Τλαπάπας conjicit.

[10] "ενθ' ἂρ.] L. "ενθ' αὖ. REISK. Sic Hom. *Il.* E. 1. & Schol. Vid. sup. v. "ενθα.

[11] 'ενθεσείζει. ἰσχειρεῖ.] Legerim ἰσχειρίζει, i. e. *in manus tradit.* Nam ἴσιμος est *vola*, sive *cava manus*. KUST. Vid. inf. v. Θίσιμος, & v. Θεσείζει.

[12] "ενθεο.] Hom. *Il.* Δ. 410. & alibi.

[13] 'ενθεν.] Vid. Suicer. *Thes. Eccl.* & inf. v. "ενθεος, & Κάπυρος.

[14] 'ενθεσίθλον.] Vid. Eustath. in Hom. *Odyss.* p. 1837. 40.

[15] "ενθεσις.] Vid. Schol. Aristoph. ad *Equit.* ϗ. 403. & Pollux. VI. 33. 43. Conf. Suid. & inf. v. 'ενθέσεις, item v. Ὑπόθεσις ὑπόθεσις, & sup. in v. Βούρμι.

[16] 'ενθεσίον.] Vid. sup. v. 'ενίσορον.

[17] 'ενθολκή.] L. 'ενθολκὶ, sive potius 'ενδολκὶ. Vid. sup. v. 'ενιαύσιον. Idque jam olim in *Peric. Crit.* scripseram. Nunc video, *Is. Vossium* notasse: „ 'ενδορ postulat ordo: „ aut transpone. An 'ενδολκὶ? Vide Φολκανεῖν. „ Sed pulchrum meam sententiam confirmat egregie *Kusterus*, his verbis: „ 'ενδολκ, corrupte pro 'ανίσωμα. Nam ea, quæ lances libræ imponuntur, dicuntur ἴσον apud Græcos: „ unde ἀνίσωμα appellari potest æquilibrium. Supra hinc „ 'ενιαύσιον, ἰσόῤῥοπον; quod itidem corrupte scriptum pro „ pro 'ανίσωμα. Vide v. 'ανίσωμα, quod exponitur ἰσόῤῥοπον.

[18] 'ενθοείσκει.] Conf. v. Θρύσκει, item v. Θορνῆ, & quæ ibi sequuntur.

[19] 'ενθουγάζει.] Conf. v. 'ανεγάζει, & 'ορνάζει. Caret hoc & præc. verbo Lexica. Et f. l. 'ενεργάζει.

[20] 'ενθουσιασμὸς.] Vid. Martin. p. 670. SCHREV. Glossa (ut videtur) e Lexico Platonico, vel Ecclesiastico, adscripta. Male Ed. Hag. in præc. v. 'ενθουσιάζει exhibet.

[21] 'ενθυσιᾶν.] Vid. sup. v. 'ενθυσία, & v. Θρόνιος. Hinc compos. συνθυσιᾶν apud Longin. XIII. 6. & XXXII. 4. quo carent Lexica.

[22] 'ενθρεδὲς.] A θρόνος. IS. VOSS. Conf. sup. v. 'ανεγέθ. ἱμαντικὸν. & Foet. OEcon. v. Θρόνιον.

[23] 'ενθρεῖν.] Ex θρόνος. IS. VOSS. Male forsan pro 'ενορᾶν. KUST. Forte pro 'εναρᾶν, i. e. ἀπτόμενον, supra. Vide mox v. 'ενθείζειν. *Reisk.* l. 'ενορεῖν, Inf. Θίρσος. φύλαττε. Et 'ἐμπῆν. φυλάττειν.

[24] 'ενθειάζειν.] (Sic priores Edd.) L. 'ενθειάζειν. SCALIGER. Ita recte exhibet H. Steph. *Ind.* & Ed. Schrev. Est enim λύειν ἢ θεῶν.

[25] Παραβάλειον.] L. Παραπλήσιον. SCAL. SALM.

[26] Θεμιν.] Ἀπὸ τῆς θεμένου νομοῦ. Hesych. Inf. Θεμὶ ἡ σχῆμα μαντικὸν, καὶ σύμφημα, &c. G.

[27] 'ενθειαχῶν.] Inf. Θεμίζειν. . . . . σύθυσιᾶν, &c. Conf. v. Ἐντεθειάσαι.

[28] 'ενθεαχῶν.] F. l. 'ενθειαζῶν. Vid. v. Θεαζίσσειν, & v. Θεαστρῶν. Sed nihil muto. Est ab εἰθίζειν, *Nunc assugi*: unde εἰθασμένος.

[29] 'ενθεΐζειν.] Vid. sup. 'ενθεσείζει. IS. VOSS. Male, ut puto, pro 'ενθρεῖν, quatenus exponitur σιατηρίζειν. Supra: 'ενθρεῖν. ἀπτόμενον. At νύσσειν refero ad Κατηρίζειν, pro quo Ille male scriptum videtur 'ενθείζειν, omissa litera prima; quam hallucinationem & in pluribus aliis vocibus ab Hesychio admissam esse, jam supra plus semel monuimus. KUST. Vid. sup. *Not.* in v. Δαιδίζει. Conf. v. 'αθρεῖν, & v. 'ἀθρεῖν.

[30] Νύσσειν.] Est hoc interpretamentum ἢ Κατηρίζειν, pro quo Hesych. hic mire supore posuit 'ενθείζειν, idque confudit cum 'ενορᾶν. KUSTER. *Distr. Anti Gronov.* p. 35.

[31] 'ενθεμματὶς.] Inf. Θρυμματὶς. ἢ ἀφ' ἑνὸς 'ενθρυμματὶς. Malim utrumque per duplex μ, ut h. l. & apud Pollux. VI. 77. Conf. v. Θρύμματα, & v. Θρύπτεται. In fine τοῦ Θείλεως leg. Θρύλεως, a Θρύλη.

[32] 'ενθρυπτὰ. τὰ ἐκπέμματα, &c.] Vid. Harpocr. p. 104. Scal. ad Varr. p. 46. Casaub. in Athen. p. 922. [*Ins.*] Meurs. *Athen. Attic.* [II. 12.] p. 124. SCHR. Eadem descripta in Harpocrat. ubi tamen legitur: ὁ ῥυμματίων. Jos. Scalig. non vidit mendum. Demoth. Μιδίᾳ λοιδορῶν τὸν, "ΕΝΘΡΥΠΤΑ, τοῦ τριττοῦς, τοῦ πλοκῆς. Vide in *Antonio*, & 'εντρῦβ. SOPINGIUS. Harpocrat. τὸ δὲ συκοφαντεῖν habet; quod rectius. VALES. Suidas, ὁ τριττὸς ἐν

εἶδμα ' βρόμαλα , εἴδη πέμμαλα ', ἅτινες δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ παρασκευάζει καὶ Ἀπόλλων δὲ αὐτὸς Ἀβιωναίοις , Ἐνθρυπᾶν.

Ἔνθρυσκον [3]. λάχανον , χειλὼ [4] ἔμετον. Φέρει δὲ καὶ ἄνθος , ὥστε εἶναι καὶ βρωτὸν, καὶ στεφανωτόν.

Ἐνθύμιον [1]. ἐμψυχόν.

Ἐνθύμημα [6].

Ἐνθυμάζω. ἐμπίπλημι· καὶ ἐνοχλῶ.

Ἐνθυμάσιον [7]. ἄπνευστον. ἔτοιμον.

Ἐνθύμαξ [8]. ἐνθυμοῦ.

Ἐνθυμιόμενα. ἐνθυμούμενα.

Ἐνθύμιον. ἄπνευστον [9]. στυπόν.

Ἐνθυμῶ. ἐνθυμοῦ.

Ἐνθυμιῶν. χαλεπωτῶν [10].

Ἐν Ἰουδαίῳ μαινόμενοι [11]. ἢ καὶ τὸ αὐτὸ φρενοῦντες.

Ἐνθύνειν [12]. μέρος τι τῆς νεώς.

Ἐν-

IS, VOSS. Scribe sic totum locum: "ἐνθρυπᾶν. τὰ ὀπτὰ σιμιδάτου. (nisi malis τὰ σίμαλα) ἃ νῦν ἐσχεδίασμα βρόμαλα, εἴδη σιμιδᾶτου. &c. To, τὰ σιμιδάτου, in Harpocr. sic scriptum legitur, & Etymol. Aristides in *Eclogis* Photii [p. 711. *Ed. prim.*] τὸ δὲ τὸ αὐτὸν ὡς ἡ ἱερατικὴ διδασκαλία, ἀκουόμενα ταῦτα, ἔχει "ΕΝΘΡΥΠΤΑ, τὰ σιμιτὰ. Schol. εἶδός πλακοῦντος ἀμφίτυπον. Vide & Demosth. ὡς Σπουδίαν, p. 183. HEINS. Conf. H. Valef. in Harpocrat. Photius in Lex. MS. fuo loco in πῦ: ἐνθρυπᾶν. (Leg. "ἐνθρυπῶ.) ψωμοὶ σιτόβρυτοι (l. σιτοβρῶτοι.) οἱ ἐπίπαν τὴν φακὴν. Conf. fup. in v. 'Ανθολόη. Julian. Imp. *Epift* 24. p. 393. τὴν ὕτε ΕΝΘΡΥΠΤΟΝ, ὕτε τρυφῆν, ὕτε πολυτέλειαν, ὅτι ἄπω παρεῖναι χρὼ εἶδον ἴσης ἐθνεσιν ἴσης, &c.

1. "ἐνθυμίδιον, βράμαλα.] Forte σκεδίασμα βρ. SOPING. SALM. HEINS. Ita Harpocrat. & Scal. ad Varr. *l. c.* quod Porto & Kuftero non difplicuit ad Suid. qui σίτου ἄβρυτον βρόμα. Etymol. etiam, σκεδιάσμα βρόμαλα. Utrumque recte. Vid. inf. v. Θρύπτα. Conf. v. 'Ενταμεῖν.

2. εἶδός πέμματος.] L. σιμιδάτου. SALM. HEINS. σίμιδατον. IS VOSS. Pro εἶδη, fcrib. ἴσως, vel ὅπτ. VALES. Potius legend. εἶδη σιμιδάτου. Scimus enim in MSS. illud ω compendii ufuſe omitti. JUNGERM. ad Pollux. VI. 77.

3. "ἔνθρυσκον.] in Theophraſto fcriptum eſt 'ἀνθυσκίν. fortaſſe male pro "ἀνθρυσκον· nam Plinius reddidit, *Anthriſcum*. SOPINGIUS. Leg. "ἐνθρυπτον. SALM. Locus Theophraſti eſt *Hiſt. Plant.* VII. 7. ubi *Badarus a Stapel* p. 813. 2. ſequentia notat: „ Viri Docti "Ἀνθρυσκον reſtituendum ſciunt; cum tamen ſeries alphabetæ Heſychianæ contrarium oſtendat; præterquam quod eadem hæc tradat Phavorinus. Sed hic excripſit ex Heſychio, vel alio quodam auctore ex quo Heſychius. Et quid obeſt, quo minus antiqui "Ἀνθρυσκον, recentiores "ἐνθρυπτον dixerint? &c. „ Hactenus ille. Quinam vero ſint illi Viri Docti, non liquet. Certe non male reſtituerunt hunc locum. Quum enim ſeries alphabeti minus obſtare debeat bonæ emendationi apud Noſtrum, qui præterea ſæpiſſime, ut vidimus, voces ab 'Α- vel 'Ε- incipientes contudit (Vid. modo v. 'Ανθολόη, & 'Ανθολόη) quumque Phavorini auctoritas fubleſtæ paſſim fidei ſit, non ægre adſentiar iis, qui hic "ἐνθρυπτον pro "Ἀνθρυσκον, quod ſuo loco apparet, poſitum cenſent. Conf. H. Steph. *Ind.* Adſcripſerat Cl. *Kuſterus*: „ "ἀνθρυσκον legendum eſſe, vel literarum ſeries oltendit. Conf. ſup. v. 'Ανθρίσκον.

4. Καείῳ] L. καρίῳ vel καείῳ. BODÆUS *lec. cit.*

5. "ἐνθύνιον. ἐρεθιστικόν. † "ἐνθύμημα. εὐθυμάζω, &c.] Forteſſe "ἐνθύλιον, pharmicum, quod in mortario contuſum ad *amorem* conciliandum propinetur. PERGER. Lege, & conjunge: "ἐνθύμ. ἐρεθιστικὸν εὐθυμικόν. IS. VOSS. Vid. v. Θυμόω.

6. "ἐνθύμημα. εὐθυμάζω.] *If. Voſſ.* conjungit. ἐρεθιστικὸν εὐθύμημα. Sed 'ἐνθύμιον (vitioſe 'ἐνθύμημα in Ed. Hag) potius eſt gloſſa peculiaris, quæ (ut multa alia in hoc Lexico) ſine interpretatione comparet; quam ſupplere queas ex Suida, Phavor. &c. Ut 'ἐνθυμάζω &c. ſit novus articulus. Quo modo exprimendum curavi.

7. "ἐνθυμήσιον. ἄπνευστον , &c.] Eadem habet Suidas. At mox: "ἐνθύμιον ἄπνευστον, &c. ubi vide. Sec. ἐνθύμιον pertinere videtur ad "ἕτερον, quod ſupra.

8. "ἐνθύμαξ.] Male Ed. Schr. "ἐνθύμαζε. Vid. ſup. v. 'ἐνθυμάζω.

9. "ἐνθύμιον. ἄπνευστον.] Scribendum puto , ἔμπνευστον. Notum eſt, Hebræis vocem נשמה, proprie τὸ ἔμπνευστον, etiam ψυχὴν deſignare: quod εἴδωλον LXX. recte: ut in loco *Pſ.* LXXVI. 11. [LXXV. 10.] "Ὅτι εἴδωλον ἀνθρώπου ἐξομολογήσεταί σοι, καὶ ἐμπνεύσεται εἰδωλίου ἑορτὴν σοι. (ubi Symm. ψυχὴν , & ψυχὴ.] Sed ἑαυτὸν ὡς ἐν τάφοις γὼ δὲι. HEINS. Inde ἄπνευστον ſignificat "ἐνθύμιον , quod res *anxia* & *perplexa* continuo *animo* ſe offerant, & *in eo verſentur*. Eadem poteſtate εἰδώλιον eſt apud Sophocl. *Trach.* ν. 110.

"ἐνθυμίοις δίκαιᾳ τ' ἀναφύσεις πρόχειᾳ, καιρὸν δόντων ἐκπίζειν αὐτόν.

Grammatici Veteres , "ἐνθυμίοις δίκαιᾳ , ibi exponunt, ταῖς μεμφομέναις, ταῖς πλημμελούσαις. D'ARNAUD *Leſb. Gr* p. 47. ἄπνευστον ignoſcit etiam Suidas. Vid. Kuſt. & ſup. v. 'ἐνθύμιον. Conf. Phavor item Ammon. in v. 'ἐνθύμημα, ubique Cl. Valken. *Anim.* I. 19. *extr.* Seq. στρωτὸν ad "ἐνθύμιον refert *Reiſk.*

10. Καλεπωτῶν.] Leg. καλεπαίνῶν. KUST.

11. "ἐν Ἰουδαίῳ μαιν.] Legere videtur, ἐν, cum aſpiratione. Ita apud Athen. [L. II. p. 58. A.] Bycus, Poëta Lyricus, dicit Molionidas ἐπτυγίας, ἑπτοφθάλμους. Ita enim legend. ex Euſtath. *Od.* A. p. 437. pro εἰ γνοίη. q. d ἐπιμεμηνῖαι. [Vid. Suid. v. "ἐπιγνῶ.] SOPINGIUS. Refpicit Hom. *Il.* Γ. 9. ubi "ἐν Ξ. μ. Conf. v. 'ἐς φρενὸς. &c.

12. "ἐνθύνειν] Suſpecta lectio H. Stephano *Theſ.* I. 1615. Vid. ſup. v. 'ἐνάλλω. & inf. omnino v. κάθιζε , & κάθιστε. Quid ſi κάθιστον vera eſſet lectio?

13. "ἐμφωλεύει.] Vid. ſup. v. 'ἐμφωλεύει.

14. "ἐπὶ.] Vid. Ez. Spanh. ad Ariſtoph. *Plut.* ν. 348. *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 237. & inf. v. Ὦι ἐπὶ. Conf. Suid.

15. "ἐν τῷ. οὐ τῷ.] Efficienda cenſet hæc *If. Voſſius*. Series "ἐπὶ requireret, quando reſpexiſſet locum ubi τῷ pro τῇ per enallagen generis. Sed hæc incerta. Vide num ſcribendum: "ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ. Heſych. & Suid. ἐπὶ δὲ τῷ. οὐ δὲ τοῦ. Conf. *Obſerv.* ooſtras ad Matth. XXVIII. 17.

16. "ἐπείη. σπ.] Ex Hom. *Il.* Γ. 204. & Schol. Vid. ſup. v. 'ἐπείη, inf. v. 'ἐπείη. Conf. H. Steph. *Ind.*

17. Αὐτὸ αὐτὸν τυπᾷ.] Et hæc tollenda putabat *If. Voſſius*. Mihi ſecus videtur. Scilicet pro 'ἐτυπᾷ , ordo poſtularet 'ἐυπᾷ , per ε: ut in Cyrill. Lex. MS. ſcriptum , 'ἐυίσης, ἀχαίσης. (Ob affinem enim pronunciationem ῠ ι & ι ſæpe locis non ſuis poſitæ ſunt voces.) Hinc "ἐπὶ porro cogitavit, quod explicet: αὐτῷ , αὐτὸν , τυπᾷ. Conf. Suid. & ſup. v. Αὐτῷ. Neque refragabor, ſi τὸ "ἐπὶ ante αὐτῷ excidiſſe putes. Suidas: "ἐπὶ. τυπᾷ. Cyrill. Lex. MS. "ἐπὶ. τυπᾷ. ἀλλὰ.

18. "ἐνάλλεται.] Phavor. "ἐνάλλει. τὸ ἐμπαίζει, καὶ ἐμβάλλει, καὶ ἐσθίει, καὶ ἐπιτίθεται λογοφ. "ἐνάλλεται, ἀντὶ τοῦ ἐμβάλλει τοῖς Ποιηταῖς , ἀλλὰ πρωτίως· καὶ δεῖπνῳ συνέρχεσθαι.

19. "ἐναχεῖ.] Alias ἐναχῆ, ut apud Claud. Ptolem. *de judic. facult.* p. 78. *fin.* Conf. Suid.

20. "ἐπὶ βάθει.] Vid. ſup. v. 'ἐν βάθει.

21. "ἐπὶ διαῖτᾳ.] Ita quoque Phavor. Si nihil excidit, & 'ἐπὶ conſtruendum cum διαῖτᾳ , certo locus vitioſus eſt, corrigique debebit: 'ἐπὶ διαῖτῃ τῇ ἀσκητῇ. Et forte ante oculos habebat Eurip. *Heracl.* ν. 893. ubi "ἐπὶ διαῖτᾳ. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. ν. p. 277. Edtt. priores "ἐπὶ διαῖτῃ. Schrev. una voce , 'ἐπιδιαῖτᾳ. Cyrill. Lex. MS. 'ἐπιδιαῖτᾳ.

22. "ἐπιβόσκεται. ἀνθ. καίεται.] Cyrill. Lex. MS. pro καίεται habet ἀναπαύεται. Conf. Suicer. *Theſ.* v. 'ἐπιβόσκ.

23. "ἐπείς. ἐπαφιεὶς] Imo ἐπαφεὶς: quod & à Phavorino obſervatum video. KUST. Cyrill. Lex MS. ἐπαφίει.

24. "ἐπήφθης.] Series literarum requirit "ἐπήφθης, quod male hic poſitum eſt pro 'Ανήφθης. Supra 'Ανήφθης. . . . ἐκδιαπρᾶξις. Eſt verbum Homericum, ex *Odyſſ.* θ. [300.] KUST. Conf. eund. in *Diatr. Anti-Gronov.* p. 34.

25. "ἐπὶ.] L. 'ἐπεὶ, ab εἰώμαι immitto [quod infra.] Sic proxime ante : "ἐπείη. ἐμβάλλοιμι KUST. Sic olim in *Obſ.* ad *Galat.* V. 7. correxeram. Niſi malis: 'ἐπέτει. ἐμβάλλει, ἐπέτρεψε, &c. Cyrill. Lex. MS. 'ἐπεῖ. ἐμβάλλει. Quod itaque præferendum videtur.

Ἐνίζησαι [1]. ἐνίζεσθαι.
Ἐνιζήσαντα. ἐνιζεσάμενα. ἐνιζεσθέντα.
Ἐνιάλιε [2]. χαλκῆσαι.
Ἐνίπτω. ἐμβάλλω. ἐπιπτύθημι.
Ἐνιπλίζει [3]. ✝ Ἐνιάλιον ἐορτὴν ἄγειν.
Ἐνίπλ Ⓞ [4]. ἀνόπλ Ⓞ.
Ἐνὶ Ἴλιον [5]. ἐν κατ᾽ ἄρρ [6]. ἐνίσχε [7]. λαμπρῷ.
Ἐνίπτων. ἐμβάλλ. ἐπιτίμησ.
Ἐνίπλαγ [8]. ἐμπεδίζειν. ἐξιστάσθαι. ἐπὶ 9 τῆς κακοσυμβίας, μεθαρμοσίας.
Ἐνίσχαζ [10]. ἐνίσχ.
Ἔνεικεν [11]. ἤνεγκεν, ἤφερεν.
Ἐνίκων [12]. ἐφιλονείκουν.
Ἐν χαλκῷ [13]. ἐν τῷ δίσκῳ.
Ἐνὶ Κνωσῷ [14]. πόλ ✝ Κρήτης.
Ἐνιλλάσσειν [15]. κεκλασμένῳ [16] τῷ ὄμμαι ἐμβλέπειν. κεκαμακάζ.
Ἐνιλλόψας. κεκαμακισάμενοΘ. Ἴλιος [17] γὰρ Φα-

1. Ἐνίζησαι &c.] Vid. Suicer. *Thes. Eccl.*
2. Ἐνιάλιε.] Male pro Ἐνυαλίε. Τὸ υ & ι sæpissime confunduntur. Vide etiam mox, post v. Ἐνίζειν. KUST.
3. Ἐνιπλίζειν.] L. Ἐνυαλιάζειν. MEURS. *Græc. Fer.* L. III. p. 108. Male pro Ἐνυαλιάζειν, ab Ἐνυάλιος, i. e. *festum Enyalii* Sic Θεσμοφοριάζειν, *festum Thesmophorium celebrare*; a Θεσμοφόρια. Conf sup. v. Ἐνυαλίζει. KUST.
4. Ἐνιπλ Ⓞ.] Callimacho Νιπλ Ⓞ. IS. VOSS. Locus Callimachi est *H. in Jov.* v. 63. Vid. inf. v. Νιπλ Ⓞ.
5. Ἐνὶ Ἴλιον.] Hom. *Odyss.* K. 360. - - - εὖ Ἴλιον χαλκὸν. SCHR. Hom. *Il.* Σ. 349. & alibi. KUST. Idem *Il.* Π. 408. Schol. Θωρηχθ. Infra: Ἴλιον. λαμπρόν. ante v. ἩωΘ.
6. ἐν κατ᾽ ἄρρ.] L. εὖ κατ᾽ ἄρρ. SALM. Hæc interpretatio pertinet ad integram illam phrasin Homericam, εὖ ποιεῖν χαλκὸν, i. e. *in splendido ære*, sive *metallo*. Nam speculia olim ex variis metallorum generibus fieri solita constat. Hloc Callim. *Hymn. in Pallad.* (v. 21.) *speculum* ἀλυσπίδα χαλκέου appellat. Vid. ibi Spanh. KUST. Conf. L. Bos *Exerc.* ad I. *Cor.* XIII. 12.
7. ἐν ἴσχε λαμπρῷ.] Pro ἴσχε fort. leg. ἰσχίῳ. SOPING. Leg. εἰσχε, λαμπρῷ. SALM. Scribe & dillingue: ἄνσχε, λαμπρῷ. i. e. *fonore, splendido*. Vid. inf. v. Ἴλιον. KUST. Utrumque bene. Sed εἰσχε, per ι, prætulerim. Conf. v. Ἀνωγε. Infra etiam: Νώροψ. λαμπρὸς. ἐξοφθΘ. ἴσχΘ. Vide & Etym. M. ac Suid. v. Ἡνοψ.
8. Ἐνίπλαγ. ἐμπεδίζει.] Suid. Ἐνιπλίζει. ἐμπεδίζει. ex Hom. *Il.* Θ. 408. & Schol. Et sic inf. Κλῆρ exponunt. Unde olim (in *Observ.* in *Ep.* ad *Galat.* V. 7.) cogitabam, & hic Ἐνιπλᾶν scripsisse Lexicographum: nisi forte Ἐνίπλαγ idem notare posset, ab ἐνίπλημι, *immitto*. Vid. v. Ἐνίπλαγ paullo ante, & inf. v. Ἐπλαγ. Et tamen postea vidi, illud Ἐνιπλᾶσε Vitis Doctis unice placuisse. Ita Cl. *Kusterus*: „ Ἐνιπλᾶσε male pro Ἐνιπλᾶν, idque pro Ἐνιπλᾶν, posito σ pro „ ν, quæ literæ sæpissime à librariis confunduntur. Est autem ἐνιπλᾶν verbum Homericum *Il.* Θ. 408. ubi a „ Schol. itidem exponitur ἐμπεδίζειν. Vide etiam paulo ante post v. πυξέσασθε. Enendationem hanc confirmant „ sequentia: λὺσ (sic enim pro ἐπὶ leg.) ✝ καθοπλίσθαι μεταφορικῶς. i. e. *metaphorâ ductâ ab iis quæ frangantur*. „ Atqui κλᾶν est *frangere*, quo significatu κατάγνυσθαι etiam „ usurpatur a Celso apud Orig. l. VII. p. 368. *Ed. Spenc.* „ quod ideo moneo, quia Lexica vulgata verbum hoc i. „ gnorant.„ Hactenus *Kusterus*. Gemina notavit Doct. *Valkenarius*, in *Misc. Obs.* VIII. 2. p. 158. de permutatione literarum ν & λ pluribus præmissis: quæ singula repetere nihil attinet. Vide locum. Addo tantum Apollon. Lex. MS. Ἐνιπλᾶν. ἐμπεδῆσαι, κῆρ ἐμπεδίζειν. Quare & Hesychium ita scripsisse, nunc non dubito.
9. Ἐπλαγίως, ἐπὶ ✝ καθοπ. μεθ.] Vide num *infilia*. IS. VOSS. „ Leg. λὰσ ✝ κ. μ. sicuti me monuit V. Caleb. „ inquit *Valkenarius* l. cit. Conf. *Kuster.* in *Not.* præced. ubi similiter λὰσ corrigit. Vide & sup. v. Ἐπλάγη, Ἐπικαθοπλίσω, &c. & in v. Ἀγκῶν, ubi plura exempla verbi καθίστασθαι adduli.
10. Ἐνίσκαζ.] Pro Ἐνίσκαζ. KUST. Ita recte Suidas. Conf. sup. v. Ἐνίσκαζ, item v. Ἐνίσκασε, Ἐνίσκων, & Ἐνίσκαγ.
11. Ἔνεικεν.] Scrib. Ἤνεικ. IS. VOSS. Noo mutanda vox, quamvis alieno loco posita; ut sæpe ω & ο permutantur, ob sonum adfinem. Conf. v. seq.
12. Ἐνίκων.] Scrib. Ἐνίκων. IS. VOSS. Ἐνίκων Hom. *Il.* Σ. 498. ubi Schol. etiam ἐφιλονείκουν.
13. Ἐνκαλαλ.] Scrib. Ἐνὶ καλαλ. SALM. Exstat apud Hom. *Il.* N. 608. SCHR. Vid. inf. v. Καλαλ.

Φανὶ, τὼν ὀφθαλμώ.
Ἐνὶ μεγάρῳ [18]. ἐν τοῖς οἴκοις.
Ἐνὶ πάϊ. ἐν πλοίῳ.
Ἔνιοι. τινὲς. ἢ Φαιηκεῖ [19].
Ἐνὶ οἴκῳ [20]. ἐν τῷ οἴκῳ. ἐν τῷ Ἄργει [21].
Ἔνοπα πάντα [22]. ἐν τῇ μεγάλῃ βοῇ. σῃ.
Ἐνοπάζων [23]. τύπτων.
Ἐνοπὴν [24]. πόλεμον Θεσσαλίας.
Ἐνοπὴ [25]. ἐλλιπλεξις. λοιδορία. ὀργὴ. ὕβρ. πλυγή.
Ἐνοπῇ [26]. τῇ ἀφ᾽ λόγων ἐπαλλήλῃ, ἢ ἀπειλῇ.
Ἐνοπῆσαι. ἀπειλῆσαι. βοῆσαι.
Ἐνοπλίζαντες [27]. ἐμπλάσαντες, πληπάσαντες. ἢ ἐπιπλίξαντες.
Ἐνὶ ᾠδῷ [28]. ἐν τῇ ᾠδῇ τοῦ οἴκου φαῖ.
Ἐνὶ ᾠδμαίχειν [29]. ἐν τοῖς ἐμφυλίοις μαχομένοις.

2 Ἐν-

14. Ἐνὶ κνωσ.] Scr. Κνωσῷ. SOPING. Rectius Ἐνὶ Κνωσῷ, per duplex σ, ut legitur apud Hom. *Il.* Σ 591. KUST. Inf. Κνωσὸς similiter per unum σ.
15. Ἐνιλλάσσειν.] Rectius Ἐνικλάσσειν, per duplex λ. Conf. v. seq. item sup. v. Ἐγκλιβάνῳ. KUST. IS. VOSS. Ἐνιλλάσσειν exhibet H. Steph. *Thes. Gr. L.* I. 1919. cum quod recepi. Conf. v. Ἰακάσιον, item *Not.* seq.
16. Κεκλασμένῳ.] Nullo modo placet; sed scribo, quod res est: Ἐνικλάσσειν. κακλασμένῳ &c. Etymol. Ἐνικλασσεν κατακλασμένῳ &c. HEINS. Leg. κακλασμένῳ. SALM. κακλασμένῳ Etym. M. Vid. Suid. IS. VOSS. Ἐνικλάσσειν, κατακλασμένῳ τῷ ὄμματι ἐμβλέπων. Ita scripto loco, nihil infuper cum *Salmasio* requiretem; cum & Æl. Dionys. apud Eustath. *Il. B.* p. 156. 29. [*Ed. Rom.* p. 206. 32.] explanet, ἐκτρέπων, ἢ κακῶς κλασμένῳ ὄμματι ἐκβλέπων. nisi & hic correctio sit adhibenda, cui Etymologes favet. ABRESCH. H. Steph. *l. c.* Hesychium laudans, exhibet κακῶς κλασμένῳ ὄμματι. Sed adsentior iis, qui κακλασμένῳ emendant: unde & κακῶς κλασμένῳ ὄμματι Ælio Dionysio reddidernm.
17. Ἴλιος.] Scr. Ἴλιος. STEPH. Vid. eum *Thes. L. Gr.* I. 1919. ubi ex Eustath. adfert: ᾗ Ἴλιος ἅ, ὁ ὁρκωμότης ἅς ἐστι, ὁ ἀρχαῖος. Conf. Poll. II. 52. 54. qui eodem docet a Poëtis, & Ionibus, Ἴλιος dictos.
18. Ἐνὶ μεγάρῳ.] Hom. *Il.* Z. 91. Vid. inf. v. Ἐν μεγάροις.
19. Ἔνιοι. - - - Φαιηκεῖ.] Sic etiam Suidas. *Reiz.* ad h. v. Ἐνὶ, aut Κλισὶ refert.
20. Ἐνὶ οἴκῳ.] Respicit locum Homeri *Il.* A. 30. Ἤματι τῷ κεν ἔπειτα σὸν οἶκον καὶ δώματ᾽ ἀφίκηαι Ἄργεϊ &c. Vid. Etym. M. Idem observasse video *Kusterum*. Vid. *Not.* seq.
21. Ἐν τῷ Ἄργει.] Quis divinare possit, quorsum hæc pertineant, nisi sciat, Hesychium respexisse ad versum hunc Homeri *Il.* A. 30. Ἤματι τῷ κεν ἔπειτα σὸν οἶκον καὶ δώματ᾽ ἀφίκηαι Ἄργεϊ &c. Vid. Etym. M. Idem observasse video *Kusterum*. Vid. *Not.* seq.
22. Ἔνοπα πάντα.] Id est, *fonore mari*. [Vid inf. v. Ἐν ὀπὶ] G. Vide Ἐνόπη. [ubique *Not.*] Unde liquet, & hic, ordine jubente, legend. Ἐνόπα. IS. VOSS. Errant Viri Docti; nec viderunt, excidisse quatuor literas. Lege ex Hom. *Iliad.* Υ. 316. Ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Favet etiam elementorum series: præcessit enim, Ἐνὶ οἴκῳ, & sequitur, Ἐνοπὴ. Nigrum autem est *mare*, ubi *magnum*, profundum, & vastum, maxime quum procellis agitetur. Posses alioqui pro μεγάλῳ, legere μελάνῳ. Sic inf. v. Οἴνοπα, & v. Οἰνοπα, explicat μέλανα. Hæc dudum in *Peric. Crit.* p. 84. edita confirmat video a Cl. *Kustero*. Verba hæc sunt: „ *Gujetus* putat, ἔνοπα hic „ dictum esse pro Ἤνοπα, l. e. *fonore*: sed fallitur. Nam „ vel series literarum ostendit, Hesychium scripsisse, τὰ „ οἴνοπα πόντα, ex Hom. *Il.* Υ. 316. Hinc etiam discimus, „ pro μεγάλῳ hic legendum esse μελάνῳ. Num αἰνῷ Gram„ matici veteres interpretantur μέλανι. Vid. inf. v. Οἰνοπα.„ Eodem modo correxerat Amplifl. *G. Caperus* adoram libri fil.
23. Ἐνοπάζων.] Vide num Ἐνοπάζων. Sequentia confirmant: nam & Ἐνοπὴν, & Ἐνόπησε rectum. IS. VOSS. Vide mox v. Ἐνοπὴν.
24. Ἐνοπάζ.] Vid. Etym. M. & sup. v. Ἐλιπλίζ.
25. Ἐνοπὴ.] Supra: Ἔνοπα. ἀνόπλ. Conf. Suid. & v. seq. Mox pro ψόφΘ. *Reitz.* ψόγΘ conjicit. Conf. v. Ἐπίπλεον.
26. Ἐνοπῇ.] Hom. *Iliad.* E. 104. & Schol. Conf. *Not.* in v. Ἐπόψ.
27. Ἐνοπλίζαντες.] Hom. *Il.* O. 344. KUST. Vid. sup. v. Ἐμπλάξας, & inf. v. Ἐνοπλίζει, ut & v. Ἡνίοχοι, & Ἡνίοχοι.
28. Ἐνὶ ᾠδῷ.] Hom. *Il.* I. 469. Vid. Schol. & inf. v. Πηδάσιον.
29. Ἐνὶ ᾠδμαίχειν.] Hom. *Il.* Δ. 458.

1. Ἐν-

'Εισπίεν [1]. ἐπὶ πλησιον, ἐλαύνῃ.
'Εισπίπτειν [2]. χαλῶν. ψέγων. λαίφεσιν.
'Εισκλείσαντες [3]. εἰσρήσαντες.
'Εισκυφῇ [4]. προσπελαῷ, προσαγήοιῃ. ἐμπαγῇ
'Εισπιπτε [5]. ἐξῶπιθεν, εἴπιθεν.
'Εισπιπτειν. εἰσπιπτειν, ἀξηχίλαμ.
'Εισπαίζ [6]. ἐ πιῶ μὲ χαλασπίνων.
'Εν σκαλάξγησιν. εἰ τοις σύντεσις.
'Εισαίεμψι [7]. ἐπιπλήσεων.
'Εισίσων. ἐπιπλησων. λαυδρῶν.
'Εν ταῖν [8]. ἐ τῇ συχάδιν μάχη. 'Εισχάμων ἐ ἴσῳ [9]. ἰμείως.
'Εισίσαζ. δίκαζ.
'Εν φατῷ [10]. ἐ τῷ φατοπέδῳ.
'Εισχημάων [11]. κεκραπιδῶν.
'Εν Φρεσὶ ἔπιχε [12]. χῦ τῶν ἔχειν.
'Εν χαλῷ [13]. ἐ τῇ κίβωτῷ. ἐ τῷ πλοίῳ.

'Εν-

1. 'Εισπίν.] Ex Hom. *Il.* Γ. 438. (observante etiam *Kusterο*) ubi hodie vulgo legitur 'Εσσυο. Schol. 'Εσσυο.] *ἄπει, ἐσπέσθε. ἀ ἴσω, ἐνίστασθε, κακολογεῖ, ἐνοίδει.* Schol. Nicand. ad *Theriac.* p. 24. 'Εσπίθι. *ἀπὸ τοῦ Ϝ, διὰ πασῶν, Διὸς δῶρον.* Vid. sup. v. 'Εσσυο, inf. v. 'Εσσυο, 'Εσσύ, & 'Εσσυο, ubi pariter pro *ἐνεσπίμψαζε* legend. videtur, *ἐνίσσυο*, vel *ἐνέσπιμψε*. Conf. *Not.* in v. 'Πσσαο, & sup. v. 'Εσπίζειν.

2. 'Εσπίπτειν.] Plerumque in malum sensum vocem hanc adhiberi certum est; bono tamen usus videtur Pindar. *Pyth.* IV. 358 Schol. 'Εσπίπτει.] *ὑποφαίνει.* Nisi forte scribend. fit, *εἰσπίνει.* ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 277. Conf. v. & *Not.* prax.

3. 'Εσκαλφάλιε.] Apollon. Schol. L. III. p. 195. 'Εσκαμψῆς. *εἰσεργάζῃ.* IS. VOSS. Habet locum H. Steph. *Ind.* v. 'Εσκάμψω.

4. 'Εσκυφῇ.] Suid. 'Εσκύφη, *κατάλιχθ.* obl Kust. legit, 'Εσκύφθη Noster sup. 'Εσκύφθη. (Vid. ibi *Not.*) Inf. 'Εσκύφη, *εἰσπίζει.* pro quo *Hom. Il.* Π. 612. 'Εσκύφθη. Schol. *εἰσπέζει.* Quare hic in fine pro *ἰμπαγῇ*, malim *ἰμπαγῇ.* Inf. 'Εσκάλφη, *εἰσρίζῃ.* Et: *Σκάλφη, ἰμπαγήσῃ, ἐκπλαγήσῃ.* (ubi prius est correctio sequentis) *Σκιμφῆς, ἰγγίζῃ, σφυκτικῆς. Σκάλφαζ, ἰρίσαζ,* &c. Conf. v. 'Εσκαλφάζων. Eadem a *Kustero* allata video: „ Ex serie liter. (inquit) „ legend. 'Εσκυφῇ, quod idem ac 'Εσκυφθῇ, ab *εἰσρίπτω*, „ *πίνω.* Vide v. 'Εσκύφθη, *Σκίμφων*, & *Σκιμφῆς.* Deinde pro „ *ἰμπαγῇ* leg. *ἰμπαγῇ.* Vid. v. 'Εσκαμψῆς, 'Εσκύφθη, & „ *Σκάλφη.*„ Similiter *Jens.* in *Lucubrat. Hesych.* p. 80.

5. 'Εσσυο.] Vid. sup post v. 'Εσσύ, inf. v. 'Εσσύσ.

6. 'Εσπαίζ.] L. 'Εσπαίζ, ab *σπαίω.* IS. VOSS. Pro *ἐ πιῶ μὲ καλαπίνων*, scribo: *εἰσω μὲ καλαπίνων. Ventrem non hastilem adfabere*, verum *εἰσπέδῃ*, ut fodere patro infundatur in patera. PERG. Si divinare licet, crediderim Hesychium scribere debuisse, sed alio loco: *Οἶνον σπᾶζ, οἶνον σπάσιον.* Nam *οἶνον σπᾶζ*, sive *σπᾶζ*, Graece dici pro *vinum haurire*, sive *ducere*, notum est. [Vid. sup. *Not.* in v. 'Αγων p. 38.] Non invideho, si quis certiora de loco hoc obscuro adtulerit. KUST. Forte: *'ενσπᾶζ. ἐ σίκλου καθ. σινον. Intus ducere* Conf. v. Σικλίζει, ubi totidem verba.

7. 'Εσπίμψαι.] Hom. *Il.* O. 198 & Schol. pro quo inf. *'Εσπείμψε.* Mox 'Εσσυο, ex *Il.* X. 497. Vid. Etym. M. & sup. v. 'Εσπίπτε.

8. 'Εν ταῖν.] Hom. *Il.* Η. 240. Ubi Schol. *εἰ συχάδιν μάχῃ.* Vid. inf. v. Σταδίῳ.

9. 'Εσκάμων ὁ ἴσῳ, ἰμείως.] Leg. *ἐν τῇ συν. μάχῃ εἰσέμων.* † 'Εν ἴσῳ. ἰμείως. BRUNO. Interpretatio Hesychii videtur ita potius fuisse concepta: *ἐ τῇ συχάδιν μάχῃ εἰσεμένων οἱ ἴσῳ, ἰμείως.* Ut sit duplex interpretatio, & vox *ἰμείως* habenda sit pro explicatione secunda. JENS. *l. c.* Putem novum esse articulum; ut secundum seriem literarum scribatur: † *'Εσκάμων ἐ τῷ ἴσῳ. ἰμείως.* h. e. Idem significat ac præcedens; vel simili sensu dicitur. Id enim passim *ἰμείως* indicat in hoc Lexico. Separator etiam in Ed. Hag. sed male ita distinguitur: † *'Εσκάμων. ἐ τῷ ἴσῳ ἰμείως.* Vid. inf. v. 'Εσκάζει, & v. 'Εσκάσω. *Reiskius* legit: † *'Εν ἰσῳ. ἰμείως. ἐν ἴσῳ*, &c. ut dicatur de libra.

10. 'Εν φατῷ.] Hom. *Il.* Α. 91. & Schol.

11. 'Εσκεφάων.] Vid. sup. v. 'Εσκάζ, 'Εσκίφαι, 'Εσκῦ, & Suid. v. 'Εσκάζας.

12. 'Εν Φρεσὶ ἔπιχε.] Hom. *Il.* Φ. 145. Conf. *Il.* Ν. 121. & Od. Θ. 129. Sed *Il.* Α. 55. 'Εν Φ. Ϝ. Vid. infra. Conf. Gataker. *de Styl. N. Instr.* c. 17. & sup. v. 'Εμβάλλεσθ Θυμῷ.

13. 'Εν χαλῷ.] Hom. *Il.* Β. 254. Pro *πλοίῳ Reisk.* I. *κτυπῷ.*

14. 'Εσχάφ.] L. 'Εν χαφῇ. SALM. HEINS. KUST. Hom. *Il.* Π. 183. 'Εν χαφῇ. Atque ita legendum putabat Cl. *Jens. l. c.* Sed 'Εν postulat ordo. Apollon. Rhod. *Argonaut.* I. 215. χαφῇ ἴσι. Conf. inf. v. 'Εν χαφείῳ.

15. 'Εκῦφ.] Vid. sup. v. 'Εσκῦσι. Respexit locum Homeri *Il.* Η. 447. 'Οσσι τε δὴ *ἀδμῆτες* ἰοὶ πρὶ μάστον ἐείδῃ. Ubi Schol. 'Εσκῦσι. *κυρίως δέ, ἐπειδὴ δὲ λέγει, τὸν δι ἀπὸ Ϝ,* *ἐρῶ, καὶ λέξῃ.* Conf. sup. v. 'Εσκῦ. Ex adductis Scholiastæ verbis cogitabam, mox pro ἐξῇ apud Hesych. etiam forte legendum λέξῃ. Nisi malis *ψέξῃ.* Conf. v. *ἐπίσκοπον.*

16. 'Ημὰν.] Optime Doct. *Reisk.* vidit legendum esse *πᾶν.* Quæ parum differunt in MSS. Sup. 'Εσσυο. *πᾶν.*

17. 'Εν καθέξῃ] Sap. Sirach. III. [IV.] 17. *Καὶ ἐν παιδείᾳ ἐν χρόνῳ αὐτῆ.* Vertunt, *in possessione.* An *ἐν καθέξῃ SOPING.*

18. 'Εκαθέλ.] Vid. sup. v. 'Εκαθέλ. Quando *ἐδαφ.* exponitur, convenit Belg. *ingezeten.*

19. 'Εν Καφὶ τ κάνδ.] Zenob. [III. 59.] p. 67. SCHR. Eurip. *Cyclop.* p. 465 'Εν τῷ Καφὶ *καθιζάνειν.* HEINS. Conf. Suid.

20. 'Εν ἀσπίδ. &c.] *οὐ* deest in Zenob. sine quo male *ἀσπίδ*, quod Andr. Schottum pejus vertisse miror, *in re tenui ac vili.* Usus adagio Polyb. Julian. in *Cæs.* & plusimi alii. VALES.

21. 'Εν παχῖς *ἀδῆν.*] De hujus loci Homeri *Iliad.* [I. 378.] & variis interpretationibus, vide Erasm. in hoc Adagio. PALMER. Vid. H. Jun. *Adag.* VII. 1. & Schol. Hom. *l. c.* Conf. Pantin. in Apostol. VIII. 34. p. 310. Hesych. in v. 'Εσαφ, ibique *Not.* mox v. 'Εν Καφῖσι. Inf. v. Καφμαίρει, & v. Κάφει.

22. 'Εκαλφάλιξ.] Idem quod supra 'Εσαλφάλιξ. IS. VOSS. Nisi 'Εκαλφάλιξε fuerit, conferendus Virgil. *Eclog.* IV. 16. *. . . Divisque videbit Permistas Heroas.* Idem *Æneid.* I. 492. *Se quoque principibus permistum agnovit Achivis.*

23. 'Εκαλφάλιστατος.] H. Steph. *Ind.* restituit Lectores ad v. 'Εξαλ. supra. Sed nihil ibi reperi. Est vox a Lexicographis neglecta.

24. 'Εκαλφαφοζέω.] L. 'Εσαλφαφοζέω. IS. VOSS. *Ste H. Steph.* exhibet in *Ind.* Nisi forte 'Εσαλφαφοζέω dixerit aliquis, eo sensu quo nos dicimus, *voor de schoen doen springen.* An 'Εκαλφαλφάζω? Conf. v. Σαβαλάζει.

25. 'Εκαλφαγκυφλ.] Vid. sup. v. 'Εσαπίσκυφλ, & v. 'Εσκυφθῇ. Conf. H. Steph. *Thes. Gr. L.* III. 863.

26. 'Εν ° κατιλίπζω.] L. 'Εσαπιτιλίπζω. IS. VOSS. Forte 'Εκαπιτελίπζω, *inædificati sunt*: quia *καθίσμα*, *diversorium* notat. PERG. Improbum verbum reposuit *Vossius.* Lenior in promtu est medicina: 'Εκα. vel 'Εσαπιλίγζω, ab *ἐσαπλίγειν*, *λίγειν* inter alia valet *insudare*, *lassos lapides componere*; quod docet Noster in ea voce. Vid. 'Ανα-λίγειν, & Suid. in Διαλίγζω. HEMSTERH. Idem jam olim videram in *Peric. Crit.* Scil. Τ & Γ sæpe confunduntur. Exstat verbum apud Thucyd. I. 93. . . . *τὴν λίθου ἐξαιρεμένην ἐξαπιτιλίγζω*, Schol. *ἐξαπιφαδιμάζω.* 'Ομοίως Αἰμιλίου τὸ λίγω. Conf. Suid. ibique *Kuster.* qui & sequentia ad *h. l.* notaverat: „ Subluto aliquo scilicet legendum est „ 'Εκαπιτλίγζω, mutato Τ in Γ, ab *ἐκαπλίγω*, quod i-„ dem ac *ἐσαπιαδρῶ.* Nam *λίγειν* Infra ab Hesychio expo-„ nitur *ἰνδαδρομεῖν.*„

27. 'Εν κίσσι.] 'Εξαπίζω. Vid. Dicæarch. & Plin. SCHR. Forte: *'Εν κίσσῃ. ἐν γλυφαῖς. in cæsuris, in sculpturis.* PERG. Schrevelii Nota ex *Sorberii* Cod. descripta est: qui nimen eam induxerat. *'Εν κίσσῃ. . . . ἐν γλυφαῖς*, leg. Cl. *Hemsterh.* Emendatio est certissima.

28. 'Εν τύποις, *ἐν γλυφαῖς.*] An legendum, *ἐντάσεις, ἰγγλύφοις?* Sed non constat de v. 'Εν κίσσι. KUST. Vid. *Not.* prax.

29. 'Εν σπαλαίῳ.] Lexicon Cyrilli. MS. Bibm. 'Εν πεφαλαίῳ. *ἐν ἀπαγκωνίῳ λέγω.* BIEL. Vid. Ulpian. ad Demosth. p. 225. B.

30. 'Εν κώπαις ἰμείρᾳ.] Lege: 'Εν Κίῳ *σὺ ἰμείρᾳ* & postea: 'Εν Κίῳ *σὺ ἐ ἰμείρᾳ*: Im Zenobius Vatic. ex quo pene ad verbum Hesychius. VALES. IS. VOSS. Bene *Vossius.* Hinc supplendus est Scriptor *Proverb. ex Cod. Vatic.* C. I. n. 66. Hic etiam in fine *καρώσας* legend. pro *καρώσαν.* HEMSTERH. *καρώσας* legit etiam *H. Valef.* Conf. Schott. ad *l. c.* Similiter *Kusterus*: „ Distingua & lege: 'Εν Κίῳ

„ τις

θύγατρων. ὑδεὶς γὰρ εἶδεν ἐν Κίῳ, πὸς ἡμέρα· ἔπι ὐχ ἑσπζιν αἱ ἡμέραι, ἀλλ' ὡς ἕκαστα θέλυζιν, ἄγουσι. ὅθεν λέγει· Σεαυτῷ τεμπίαν κρίσεως [1].

'Εν κεμῷ [2]. ἐν κεκχύμῳ.

'Εν κεκῷ [3] αἴσῃ. ἐν κακῷ μοίρᾳ.

'Εν κλήρῳ [4]. ἐν μερίδι.

'Εν κονίῃ [5]. ἐν μάχῃ. ἢ ἐπὶ γῆς.

'Επολάψας [6]. ἐξαρέξας.

'Επομβωθεὶς [7]. λυθείς.

'Επομβώσασθαι [8]. ὑποπορθίσασθαι. φλίσασθαι.

"Επομαι [9]. ἐν τῷ * μαείῳ ἴσον θείας κελθύσεως.

'Επόπαιον [10]. ἐμποδίζων, ἀβρωκωλύων.

'Εν κόσμῳ [11]. ἐν σεμνότητι.

'Εν κοτύλῃ φέρων [12]. παιδιᾶς εἶδος. ὁ γὰρ φέρων πινὰ ἐν κοτύλῃ ἐποίῃ [13] ὑπίσω τὰς χεῖρας, καὶ ὁ αἰσόμενος ἐπέβῃ τὰ γόνατα, καὶ οὕτως ἐβαστάζετο.

"Επκτητον [14]. κτώμενον.

'Εν

„ τις ἐρώτα; i. e. *In Ceo* (Iosula) *quenam diei?* Vid. Vatic. „ Proverb. Append. I. 66. „ Deinde pro *δίγνωτον*, potius „ lege *δίγνωτον*. „ Vide tamen v. Γνωτὸ, & *Δίγνωτος*.

1. Σ. *ψμ. κρίσεων.*] *κρίσεως* e *Vatic. Proverb. App.* corriguut Vlii Docti. Vid. *Not.* prae. Peſſime autem Vaticanus *Σαυτοκρίσιος*, pro *Σαυτῷ τεμπίαν.*

2. *Ἐν κεμῷ.* *ἐν κεκχύμῳ.*] Fort. leg. *ἐν κακχύμῳ.* Intelligit *cucumam*, quam Petronius Arbiter vocat; *ἐπικλύσεις*, vas oblongum & anguſtum, ad formam cucumeris, ut *κυμὶς*, ſive *infundibulum*, *χοὺς* eſt. Arrian. [*in Epict.*] L. III. p. 351. *Δεῖ αὐτὸν κακκύμου ἔχειν, ἐὰν τὸ δεῖγμα ποιῇς τῇ καδίῳ, ὃ αὐτὸ λέγει οἱ στάβλοι.* SOPING. Vid. Martin. [v. *Cucuma*.] Meurſ. Gloſſ. [v. *Κυκάμιον*, & Du Cang. v. *Κυκ.*] SCHR. Alluſit ad illud: *In chamo & frena.* Quid ſit *curcumium*, vid. Cujac. *Obſerv.* [XI. 20.]. VALES. Conf. Chilmead ad Malel. P. II. p. 110. Illud *ὁ κεμῷ* bis occurrit apud Ezech. XIX. 4. 9.

3. *Ἐν κεκῷ αἴσῃ.* † *Ἐν κεκῷ μ.*] Ita ſcribe, ut ex duobus articulis fiat unus. PERG. ANONYM. *in Cod. Weſſ.* Scr. *Ἐν κακῷ αἴσῃ. ὁ α. μ.* IS. VOSS. Vid. ſup. v. *Ἐν κακῷ* &c. ibique *Not.*

4. *Ἐν κλήρῳ.*] *Deuteron.* XIX. 14.

5. *Ἐν κονίῃ.*] Hom. *Iliad.* Σ. 75.

6. *Ἐπολάψας. ἰξαρέξας.*] Conjunxit hæc duo Plutarch. *Pericl.* p. 163. Β. - - - - *τὶς τὸ μέτωπον ἰξολαψάμενος - - - καὶ τὸν δῆμον πλάσῃ ἐπιχαράξῃ.* *Ἐξολαψάμενος*, pro *inſculpere*, ſæpius apud Herodotum. Vide Æm. Porti *Lex. Ionic.* Conf. inf. v. *Κολάψῃ.* - - - *γλύφῃ.*

7. *Ἐπομβωθείς.*] Vid. ſup. v. *Ἐξομβωθείς.*

8. *Ἐπομβώσασθαι.* Vid. Suid. v. *Ἐξω.* & v. *Ἔξομαι.* & inf. v. *Κομβώσασθαι.* I. *Petr.* V. 5. *Ἐξομβώσασθε*, quod in gloſſa MS. Codicis Coiſlin. XXVI. redditur, *σκαλαυσθῆτε, σκαλίσθητε, ἢ ἀπεσκάλισθε.* Vid. *Append. ad Gloſſ. N. T.* p. 217. ſup. v. *Ἀξικομβώσ.*]. & H. Steph. *Ind.* v. *Ἐξομβώσ.* Pro *ἐπιπορθίσασθαι* autem h. l. *ἐπιπορθίσασθαι* corrigit Ci. *T. Hemſterh.*

9. *Ἔπομαι, ὁ τῇ * μαείῳ* &c.] L. *Ἔπομαι. ὁ Τομάρῳ ἴσον Θείας κελθύσεως.* Nempe in Tomaro monte Dodonæo oracula *ἔνυμα* dicebantur, quia, ut habet Homerus, captabantur *ὑπὸ δρυὸς ὑψικόμοιο.* IS. VOSS. Videtur legendum: *Ἐν πυθίῳ Μαφσι. In commento Mariæ Delparæ, quod perinde eſt ac Deus juſſiſſet.* Unde apparet, Mariolatram noſtrum fuiſſe Heſychium. PERGER. Mirifica narrat *Pergerus* de Heſychio, aliis fatis ignoto, ſed cujus ipſe quoque matrem nomine teuus indicabit nobis Inf. in v. *Εὐδοῖτις.* Nugæ! Ceterum locus eſt obſcurus, nec facile ſine Codicum MSS. ope reſtituendus. Speciem habere videtur *Iſ. Voſſii* ſententia. Unde cogitabam de Callimachi loco *H. in Cer. γ.* 52. *Ὄρεσι δὲ Τμαρίοισι* &c. ſuſpicatus aliquid excidiſſe apud Heſychium, & hoc vel ſimili modo reſingi poſſe illa verba, *ὁ τῇ μαείῳ ἴσον.* Conf. inf. v. *Τμάρεσσι. Τμάρῳ.* & *Τόμαρος*, item *Strab.* I. VII. p. 328. 329. quæque de Dodonæ oraculo ex Proxeno notat Schol. Hom. *Od.* Ξ. 328. ad illa verba: - - - *ἔρεχ Διὸς ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βαλιὸ ἰφθεγξάμην.* Sed acutioribus rem relinquo.

10. *Ἐπόπαιον.*] Vid. v. *Ἐξόπαιθ*, *Ἐξόπιθεν*, *Ἐπικατόπαιον*, &c.

11. *Ἐν κόσμῳ*] Vid. in v. *Ἀφίημι*. Gloſſæ MSS. in Dionyſ. Areop. *Ἐν κόσμῳ. ὁ διακρίσει.*

12. *Ἐν κοτύλῃ φέρων.*] Vid. in *Κβυβίζειν*. Athen. l. XI. [p. 479 A.] & Euſtath. *Il.* X. p. 1389. ubi *ἰξοτύλαι* ſcribitur. SOPINGIUS. Zenob. [III. 60.] p. 67. SCHR.

13. *Ἐν κοτύλῃ ἐποίῃ*] Id eſt, *ὁ κολίτης χαμαὶ.* Pro *ἐποίῃ*, forte leg. *ἀβρολοί*, ſicut apud Euſtath. SOPING. Conf. ſup. in v. *Ἀβροτόλαι.* & inf. in v. *Ἐρυθείσῃ Not. Sed* ni hil muto.

14. *Ἐπκτητὸν.*] Vide *Not.* in v. *Ἐμπάζῃ.*

15. *Ἐν λαπίδῃσι.*] L. *Λαμπάδῃσι.* unde Latin. *lateru*, non autem a *latendo*, ut volunt. SOPING. IS. VOSS. Forte, *Ἐν λαμπάδῃσι.* JENS. *Lucubr. Heſych.* p. 80.

16. *Ἐν λαπιδάζωσι.*] Scr. *Ἐλακιδίζωσι.* JUN. *ἐλακιδίζωσι.* IS. VOSS. Ita exhibet *H. Steph. Ind.* eſtque vera lectio: verbum enim deſcendit a *Λακίδιον.* Conf. v. *Λακίζῃ.* Ed. Ald. *Ἐλακιτιδάζωσι.* Flor. *ἐλακιτιδίζωσι.*

17. *Ἐσθραυέλιας.*] L. *εἰσφαυέλιας.* PERGER. Fertinet potius hæc interpretatio ad vocem *ἐλακιζῶσι.* Infra: *Λακίζει, ἢ Λακίζων. τὰς λακὰς τὰ ὀστᾶ ἄγουσι τὰ ἐπιγεφύρια λέγ. ἢ ἀλαζόνίας.* Leg. *τὰ ἔστω ἄγουσι τὰ ἐπιγεφύρια ἢ γ. ἀλαζόνίας.* Sic poſtea: *Ὄσους*, (nam utrumque dicitur in Accuſ.) *ἐπιγεφύρια*, &c. pro quo perperam deinde: *Ὅσα, ἀδιάγνω.* l. *ἐπιγ.* Conf. v. *Λακτιεῖν*, & v. *Λακτίζῃ.*

18. *Ἐν λίκνῳσι.*] Hom. *Il.* X. 503. *Od.* Θ. 337. & alibi, *Ἐν λίκνῳσιν.* quod & hic legendum videtur: uſi excidcrit illud Articuli caput. Inf. *Λίκνῳσι. σκάφαι.* ut Schol. *l. c.*

19. *Γαμικὸς*] L. *τελικὸς.* JUN. Prius *τῇ* omiſit Phavor.

20. *Ἐπιλαμβάζων.*] Vid. ſup. v. *Ἀζωσμένοις.*

21. *Ἐπλαπὶ. Ἀβροφωνεῖ.*] Male forſan pro *ἐπλαπεῖ.* Niſi ſit pro *Ἐπλαπεῖ*, vel *Ἐπλαπεῖ.* Sup. *Διαπεφωνᾶφ. ἀπαίρωσι.* ubi vid. *Not.* Conf. v. *Ἐπλαπεῖ*, & v. *Ἐθέλουσι.*

22. *Ἐν λαλαπάσαι ζυγοφυεῖ.*] Alieno loco additum. IS. VOSS. Forte: *Ἐν λαλαπάσαι ζυγοφυεῖ.* Vid. Patrum. Vatican. [I. 80. ibique Schott.] HEINS.

23. *Δημόσια.*] Scrib. *δημοσίᾳ.* HEINS. Ita reſcripſi ex *Vatic. App.* Phavorinus etiam *δημοσία*, mutato accentu, ſed neglecto jota ſubſcripto.

24. *Οἱ δὲ πυξίνας.*] L. *πλωτῆρες.* SALM. Melius *πυξίνας ναυκληρίαν.* Ita Zenob. Vatic. VALES. Si animum attendas ad Paroemiographi Vaticani locum *Cent.* I. § 80. ita reſtituendum paruit: *ἢ δὲ πυξίνας ναυκ.* &c. *Salmaſio* morem geri non oportet, &c. Propius etiam accedere licet ad illius *Appendicis Vaticanæ* lectionem, iſto modo: *ἢ σανίδ' λέγουσι, ἢ δὲ πυξίνας ναυκληρίαν* &c. Tum in utriſque, *τὰ ἐνύμενα τῇ ναυμαχίᾳ* legendum. &c. HEMSTERH. ad Polluc. X. 59. Vid. inf. v. *Ὀρφῶ*, & M. Ficher. *Veriſimil.* I. 11.

25. *Λινᾶ.*] Poſt *αὐτὰ*, deeſt *ἀνύσσωσι*, aut aliud ſimile. PERG. Reſellit *Appendix Vaticana.* Conf. *Not.* prae.

26. *Ἐπτυχὰς*] Supple hanc vocem in *Appendice Vatic.* cujus omiſſio fraudi fuit Interpreti, qui poſtrema non vertit.

27. *Ἐκλίσεις.*] Supra *Ἐκκλίσεις.*

28. *Ἐν μαμίσμασιν.*] L. *Ἐν μαμίσμασιν.* Vocem *μάσμα* certe expoſitionem ejus, fruſtra apud veteres Græcilinguæ ſcriptores quæras. Et deſideratur vox in Lexicis. Reſpicitur ad Ezr. IX. 1. 11. ubi *בְּתוֹעֲבוֹתֵיהֶם* hoc ſenſu reſpondet Hebræo *בְּתוֹעֲבוֹתֵיהֶם* i. e. *ſecundum abominationes eorum*, hoc eſt, *λύτασσεν defectionem*, ut optime notavit Ill. *Pearſon.* in *Præf. Patrum. ad LXX.* ſub fin. Locum ex verſione † LXX. adſcripſerat etiam Cl. *Kuſterus*, ſed tacito *Pearſonii* nomine.

29. *Ἐσμαχαστέον. ἰσῶ. π. γ.*] Nempe adulterii gratia. Nam *μαχάτας*, eſt *μοιχητὴς* & *μαχλὸς*, *μαχλὰς* & *μαχλὰν*, *μάχλος* &c. ejuſdem originis & poteſtatis, ac derivata a *μαχὶς*. Vide tamen *Περμαχαστέον*. IS. VOSS. Forte *Ἐμμαχαστέον*, vel *Ἐν μάλῃ*, i. e. *χλαίῃ*, *ἱμα-*

Ἐν μεγάροιπι [1]. τοῖς οἴκοις.

Ἐν μύστου κλαδὶ [2]. ὦ μυρσίνης κλάδος.

Ἐνεί [3]. ἄφαρα.

Ἐνία ἄρχοντες [4]. ἔχει ἀφ' ἑνία ἔχοντες.

Ἐνάζειν [5]. ἑνία βοῶν ἄζειν· ἢ ἑνάζυγον [6]. ὁ δὲ Βοῦς, νόμισμα.

Ἐνάκοσιοι. πολλοὶ κρεοντὺς ἔχει.

Ἐνάκρυον [7]. χρυσὴ Ἀθήνη, ἣν πορίσαι Καλλιόπη [8] ἔλεγεν. Τῇ δὲ Τυρσηνὸν οὖσαν αὐτὴν καταπλαγέντων, ἐκλιθῆ

Ἐνάκρυον [9]· ὡς φησι καὶ Θουκυδίδης [9].

Ἐνάπιον [10]. λαχύ.

Ἐναυλ [11]. ἡ ναῦ, Ἀμφίπολις.

Ἐν-

Ἐναύμυκλ [12]. ἰσχυρός. εἰναίτης [13].

Ἐναύλαι [14]. εἰναλιχείλιοι.

Ἐναύλυχ [15]. ὁ κύπ. παρομιαδῶς.

Ἔναυτα [16]. ἐξέπινεν.

Ἐν νίμῃ [17]. εὖ συμφύτῳ.

Ἔνεπεν. ἔλεγεν.

Ἐνεσίης [18]. βυλήσεσιν. εἰνήσεσιν.

Ἔνεπτεν. ἀπέλιζεν. ἐπέπλησσεν. ἐπεπλήρωσεν [19].

Ἐνέωρα. ἐναπτίς. Ὧρα ἡ, ἐναυτός.

Ἐνέωρ. ἐναπτίς [20].

Ἐν νεῳ [21]. ἐν ναῷ. ἢ εἰς ναῦν. ἢ εἰς ναυτιλίαν. ἐνήθη [22]. Κυρίλλιανος.

Ἐννήης. σώφρων. ἀληθὴς. ἀγαθός. φρᾶ [23].

Ἐνῆμαρ [24]. ὁλὴ ἑνία ἡμέρα.

Ἐν ηπιείῃ [25]. ἐν ηπιάτῃ.

Ἐναπτῆρες ἦσαν [26]. ἐπαιτοῦσι πηῖς τ' ἀκείσεται, τοὶ

---

concumbere in tunica. PERGER. Legerim ἐναχλαινίδιος. Conf. v. Μαχλάδα, & ibi seqq. Ut de meretricibus usurpatum fit, quas ut cautas se venditarent, nec omnibus patere, tuto loco *cunctari*, & cuffodire: unde hic dicantur ἐμπεδοῦσαι; ut infra Καθεύδουσαι dicuntur, ἐν κοιτῶνι ἑνὶ ἐσῳ τινὸς. Conf. Salm. ad Tertull. *de Pall.* p. 128. (al. 177.) Forte tamen quis legere malit ἐξαπλοῦς: quando ἐγκαρσιόδιον retinendum foret fenfu *adverfandi*; ut infra Μαχλῶσας, Laconice, pro ἀντιτεινούσας. Quodfi ptiot fententia magis arridet, forfan diftinguendum poft ἐξαπλοῦς, & pro ἔτι γοῦν legendum ἔτ' ἦσθα, ut in v. Ἀντιθῶ; qui Tarentinus quum fuerit, Philofophus, gloffa hæc Tarentinorum dialecto adfcribenda videretur. Ad hanc quoque ennifecturam facit, quod fup. in v. Βραδυλίχα, ὁ Ἐπίθου laudetur, ubi & ἡ μαχλάδων mentio. Cogitet Lector eruditus. Nam, quod aliquando fufpicabar, ἐγκαλδίοι, minus placet.

1. Ἐν μεγάροισι.] Hom. *Il.* A. 418. & Schol. Vid. fup. v. Ἐνὶ μεγάροις. & Inf. v. Μεγάροις. ubi poft οἴκοις fequitur exemplum, ἐν μεγάροισιν (fic lego ibi continua ferie) οἰ οἴκοι.

2. Ἐν μύστου κλαδί.] Ἐν μύστου κλαδὶ τὸ ἱερὸν φησίν. Athen. *lib ult.* [p. 695. A. ex Carcino.] SOPING. Ex Ariftoph. *Lyfiftr.* ϒ. 633. Conf. Suid. & *Kuſter.* Ibi, qui ad locum noſtrum adfcripferat: „ Scrib. Ἐν μύστρου κλαδί. ὦ μυρσίνης κλάδος. Locus, ad quem Hefych. refpexit, exſtat apud Ariftoph. *Lyfiftr.* ϒ. 633. ubi Comicus inquit: „ Καὶ φησίν τὸ ἱερὸν τὸ λυτὸν ὦ μύστρου κλαδί. Ubi Schol. „ vetus, ἁ me primum editus, notat, κλαδὶ dictum eſſe „ pro κλάδῳ, per metaplaſmum: quod etiam obſervat „ Suidas v. Φησίν. „ Conf. inf. v. Κλάδι. κλάδῳ.

3 Ἐνεί.] Vitiofe ἐενεί Ed. Hag. Vid. fup. v. Ἐνεί, ibique *Not.* Ἐνεὶ, ἄφαρ. perperam corrigit *Jf. Voſſ.* ob feriem. Vide & v. Ἐνίς, ubi pro βαὶς legendum βλυθὲς: quod monuit me Cl. *Hemſterh.* Conf. fup. v. Βλυθὲς.

4. Ἐνία ἄρχοντες.] Vid. Harpocr. p. 61. [v. Βασιλικὰ ἀγδόατα] & 144. [v. Θεσμοθέται.] Heraclid. de *Polit.* p. 431. SCHR. Vid. Euſtath. *Od.* Θ. p. 1595. ϒ. 37. & Ill. Pearſon. *Oper. Poſth.* p. 261.

5. Ἐνάζειν.] Hom. *Il.* Z. 236. ἐναΐσιμον. Vid. ibi Schol. & fup. Not. in v. Δαΐσιμον. Conf. in v. Βῶς ἐνὶ γλωσσῃ.

6. Ἐνάζυγον.] Scrib. ἐναΐσιμον KUST. Deeſt in Lexicis.

7. Ἐνάκρυον.] L. Ἐνετάκρυον. JUN. SAL.M. BRUNO. IS. VOSS. BARL. ad Lucian. *Timon.* p. 249. L. Ἐνετάκρυον, ut ſequitur. Eandem & Δωδεκάκρυσα dicebant, ut docet ſupra Grammaticus. HEINS. Vid. Harpocr. p. 104. & 189. [in v. Λευκοφρυηνικὸν.] SCHR. Conf. Etym. M. Leon. Allat. ad *Epiſt. Socratic.* IX. p. 174. Meurſ. *Ceramic.* c. XIV. p. 40. Hemſterh. ad Lucian. *Tim.* p. 173. Jac. Gronov. *Prafat.* ad *Vol.* IV. *Theſ. Ant. Gr.* & ſup. *Not.* in v. Δωδεκάκρυον.

8. Καλλιόπη.] *Callirhoën.* Vide bis infra.

9. Θουκυδίδης.] Locus eſt L. II. 15. p. 108. ubi vid. *Not.*

10. Ἐνάπιον.] L. Ἐνεπάκριον, Ἐνεπάκριον. aut aliud. IS. VOSS. Supra: Ἐλάτιον. λαχύ. τι in π mutatum. Sed vera lectio *b l.* eſt Ἐνετάκρυ, i. e. *novem pedes habentem*, Belg. *een negenvoet.* Deſignat *cancrum*, recte λαχὺ dictum. Atque inde ſupra pro Ἐλάτιον legendum Ἐνάπιον, quod idem ac Ἐνετάκρυ: ut Βλάπτειν, ibid. pro ἐνπάπτειν, &c. Debco hanc emendationem ſummo *Hemſterhuſio* noſtro. Idem *Kuſterus* videratur. Ita ſcribens: „ An pro Ἐνετάκρυ, i. e. proprie, „ *novem pedes habens.* Supra corrupte Ἐλάτιον, cum eadem „ interpretatione „

11. Ἐναυλ.] L. Ἐνία Ὀδοὶ. SORBER. KUST. MEURS. *de Reg. Athen.* [III. 7.] p. 196. Vid. Harpocr. p. 20. & 104. SCHR. Ἐνία Ὁδοὶ, Thucyd. Steph. HEINS. Ἐνία Ὁδοὶ apud Harpocrat. quod recte. Vide & hunc in Ἀμφίπολις, & Herodot. l. VII. [c. 114.] p. 419. [*Ed. Gron.*] & Thucyd. VALES. Vid. Intt. ad Thucyd. I. 100. & ad Steph. Byzant. in v. Ἀμφίπολις. Conf. Nic. Helnf. ad Ovid. *Art. Am* III. 37. ubi hunc ipſum Hefychii locum tangit, enrrigena etiam Ἐνία Ὁδοὶ, idem Hygino reddens, *Fab.* 59. ubi *Emendav.* Vide ibi Munker.

12. Ἐναύμυκλ.] Forſitan exp. εἰναίτης, quoniam ex μυκλὸν numero cognoſcebatur alnus: & ἰσχυρὸς, quia mlis habebatur qui multas haberet μύκλας. H. STEPH. *Ind.* Ἐναύμυκλ. ἴσ. dixit Callimach. Vid. Etym. M. in v. Μύκλ. & Tzetz. ad ad Lycophr. ϒ. 771. Callimacheam e Ie vocem, notaverat etiam *Kuſt.* Conf. Abreſch in *Mifc. Obſ.* VI. 1. p. 277.

13. Εἰναίτης.] Scr. εἰναυτὴς. SOPING. Notaverat hoc *Soping.* ad v. ſeq. Ἐναυτὸς, pro Ἔναυτα ita legens. Adeoque pulchram emendationem obliteravit Schrevelius. Ἐναύτης autem, cum accenta in penult. eſt potius *inhabitator*; ut *novennis*, ἐνναύτης, cum accentu in ultima. Sed vide Al. Scot. Gramm *Gr.* p. 277. & alios, de hac re.

14. Ἐναύλαι.] L. Ἐν. pro ἐναυλίαι. Vid. fup. in v. Δεκάκλιοι, & Hom. *Il.* E. 860.

15 Ἐναύλυχ. ὁ κύπ. παρ.] Puto leg. Ἐναύλυχ· κύπ. παροιμιαδῶς. Vid. Erafm. Adag. *Canis nocem animat habent.* fol. 90. [five H. Jun. *Cent.* II. 30.] LIND. Et fic Etym. M.

16. Ἔναυτα. *Il.*] Locus eſt ſuſpectus. Habet Etymol. τὸ Ἔναυτα, ſed alio ſenſu. De *filo* ductum conjicit *Reiskius.*

17. Ἐν νίμῃ.] Scrib. Ἐν νίμῃ. IS. VOSS. Hom. *Il.* A. 480. Deinde lege, ἐν συμφύτῳ τόπῳ. KUST. Vid. inf. v. Νίμεα, & v. Νέμω.

18. Ἐνησίῃ.] Hom. *Il.* E. 894. Vid. Schol. & fup. v. Ἐνησίῃσι, & v. Εἰνάσιν. Similiter pro αἰσιήσῃ apud Apollon. Rhod. III. 89. Biſetus ad marginem correxerat ἐνσιήσῃ. Quomodo & Theod. Grævius ad Callimach. *H. in Diam.* ϒ. 108. Conf. Apollon. L. I. ϒ. 7. Idem vitium apud Apollon. l. IV. 636. 774. & 1445. monente in iis locis eodem Biſeto, ad oram libri ſui.

19. Ἔνεπτεν, ἐπεπλήρωσεν.] Leg. ἐτέτληκεν, i. e. *obtrudit, verbis caſtigavit.* Vid. v. Ἐτέτληκε, Ἐτέτλη, & Ἐτέτλη. KUST.

20. Ἐνεπρής. Ὕπτιος.] Potius Ἐνήπρος. proparoxytonos; quæ vox ſumta eſt ex Hom. *Od.* T. 179. ubi Minos dicitur, ἐννήμαρ Διὸς μεγάλου ἐφοίτα. Pro ſequenti Ὕπτιος lege ſcribo ἑ ὑπτ. i. e. ἐναυτός. JENS. *Lucubr. Hef.* p. 80. Præiverat Magnus *Bentlejus*, ita ſcribens in *Epiſt. ad Mill.* p. 63. „ Leg. Ὕπτιος, i. e. ἐναύτιος. quia Ὑ ſignificat ἐυ, ται.„ Miror, hunc locum (ut & mox in v. Ἐνήπρος) non laudari a *Kuſtero*, qui paſſim alias iſtam *Epiſtolam* clrare ſolet. Eandem correctionem jam olim dederat *Soping.* ut monui ad v. Ἐνεπρής. Aperte Suidas: Ἐνήπρος. ἐναυτὸς. Quod referibendum curavi in Hefychio. Schol. Hom. *Od.* K. 390. Ἐνήπρος. ἡ ἐνὸς ἔτους. Ita exhibet *Ed. Hervag.* 1535. eodem compendio. Quod genius mendæ pluribus etiamnum locis inſidet, erudifſimoſque Viros fefellit. Βοὸς ἐνήπρου meminit Hom. *Od.* K. 19. citatus ab Ariſtot. *H. Anim.* VI. 21. §. 300. Conf. Etym. M. v. Ἐνήπρου.

21. Ἐν νεῳ. ἐν ναῷ.] Hoc ſenſu pro Ἐνεῷ divifim ſcribendum, Ἐν νεῷ. quod recepi ex Ed. Hag. Conf. fup. v. Ἐνὶ ναῷ. Illud autem Ἐν νεῷ confudit cum Ἐνεῷ, five potius, fuo more, ſub eodem vocabulo, diverſa ratione ſcripto, diverſas dedit interpretationes. Conf. *Not.* ſeq. Mox οἱ ναῦται, *Reiskius* ad Ἐν νίμῃ refert.

22. Ἐνήθη.] L. † Ἐνηθὲ. νήθω. Καρ. IS. VOSS. Refer ad verbum Ἐνάω. Nam νέω idem quod νήθω. neo. Supra: Ἐνήθη. KUST. Conf. Etymol. M. v. Ἔνη. & Inf. v. Νέω.

23. Ἐννήης. - - - σωφρ.] Librarii, ut compendium operæ faciant, σῳ ſcribunt pro σωτὴρ, & pro σωφρ. σῳφ. quod in hoc loco depravatum eſt ex σῳᾶ. Vid. Hef. in Ἔννεσε. BENTL. *loc. cit.* Male σωφρ: legendum enim σῳᾶ. Vid. fup. v. Ἐνεῖς. KUST. Ed. Hag *b. l.* etiam Ἐνεῖς, per ſimplex ν. De compendio iſto conf. *Not.* in v. Γίνεται.

24. Ἐνῆμαρ.] Vid. Schol. Hom. *Il.* A. 53. M. 25. Etym. M. & ſup. v. Ἐνάετες.

25. Ἐν ηπιείῃ.] Hom. *Iliad.* I. 487.

26. Ἐναπτῆρες ἦσαν.] Et hoc quoque alieno loco, ut

τὰ γὰ σύμμετρα τῷ σταθμῷ τοῦ πλάτους τὸ μῆκος πεντεπλάσιον ἔχει.

Ἐνησάδης [1]. Νύμφαι, ὡς Λυσίας.

Ἐνήσιος [2]. Φθείρ. ἀμοιβ [3].

Ἐνήσκλοι [4]. Ὑποδήματα Λακωνικῶν ἐφήκοντα.

Ἐνι [5]. ἐν Χίῳ, ὁ Ἐρεσῆς.

Ἔννυα [6]. κίσσης μέρος, τὸ ὀλίγον τοῦ σκαλμοῦ [7] ἔνδυν ἐν τῇ νηΐ.

Ἐνοδίη. ἀλευροβολίη [8].

Ἔνομον [9]. ἔνθεσμον.

Ἐναετίρεας [10]. ἐνδιδυσκόμενος.

Ἐνοσίμβρ [11]. ὀκταπλάσιον.

Ἐνοσία [12]. ἀλογία. ἀργία.

Ἐνοσίγαιε [13]. σείων ἢ κινῶν τὴν γῆν.

Ἐνοσίγαιος [14]. κυνοσίγαιος. ὀλίβιστον Ποσειδῶνος.

Ἔνοσις [15]. κίνησις.

Ἐνοσίχθων [16]. ὁ τὴν γῆν σείων.

Ἐνοσίφυλλον [17]. κυνοσίφυλλον.

Ἔνοπα [18]. βυλή.

Ἔνοπαι [19]. πηγαί.

Ἐνόπιον [20]. ἐνδυτόν.

Ἔνοπτρον [21]. ἐνέκρυπτο.

Ἐνοχλήσας [22]. φροιμίους.

Ἐν νύκτι [23]. τῷ κεμπίνει.

Ἐνύχιον. ἀφ' ἑσπέρας.

Ἐνύχιον κρύβιον. σκοτεινῶς ἢ δολίως. πὰς δὲ, Ἐμμένιον, ἐν τῷ μυχῷ.

Ἐνύχιος. νυκτερινός.

Ἔνυχος. νύκτωρ. αὐτονύχιος.

Ἔννυτο. ἐνδύνετο.

Ἐν ξυνοχῇσι [24]. ἐν ταῖς συμβολαῖς.

Ἐνοδία [25]. Ἄρτεμις. ἢ κυνηγέτις [26]. ὡς Ἀνδρομέδης [27].

Ἐνόδιος. Ἑρμῆς πάρ [28].

Ἐν ὁδῷ [29]. ἐν ἔρχει. ἐν πίστ. ἐν βίᾳ.

Ἐνοσιδίς [30]. ἐνὶ Θεῷ ἅμα.

Ἐνόησεν. εἶδε χρ. νοῦν.

Ἔνοπα [31]. οἱ πέρυσινοι ἄρχοντες.

---

fere omnes expositiones longiores aut adagia. IS. VOSS. Vid. Meurs. ad Lycophr. p. 275. SCHR. Scil. ad ϕ. 860. ubi ὑπόπτερον. Vid. ibi Reverendiss. Potter. Respicit locum Hom. *Od.* A. 310. Male *Od.* N. citant Viri Docti.

1. Ἐνησιάδης. Conf. v. Ἐνδυΐδης.

2. Ἐνήσ[ι. ϕϕ] Scrib. Ἐνησί. PERG. Conf. sup. v. Ἀνάζω, [p. 342.] & quæ ibi notavimus. KUST.

3. Ὁμοιοῖ.] L. ἀπῆ. PERGER. Ex adfini pronunciatione liter. υ & ι, τὸ ἐνήζι, sive ἐνῆζι (ab εἰνάω, vel εἰνάζω) confuderunt cum Ἐνῆσι, i. e. ἔσω ποιεῖ, sive ὁμοιοῖ. Sic infra: Ἐνῆ, ἐνᾶ, ἐνάζῃ. Nisi potius sit pro Ἀνασῖ, ab ἀνάω, unde sup. Ἀναζῶ. De expositione dubium non est. Infra: Ἔσω. ἔρασε. Ἐνεργ. ἐρασιᾶς. scrib. ἐρᾶ. ut sup. in v. Εἰσαγ.

4. Ἐνήσκλοι.] Ἐνσκλοι. *F.* Crag. *Rep. Lac.* p. 150. Vid. inf. Τσκλοι. SCHR. Quod Cragius L. III. p. m. 254. exhibet, est contra Edd. An litera *F.* in *Not. Schrev.* desiguet *Fungerum* (ut alibi) an *Forte*, non liquet. Recte *Soping.* v. Τσκλοι contulerat: legendum enim Ἐνησκλοι, ut bene monet *Is. Voss.* sive Ἐνησκλοι. Vid. inf. *Not.* in v. Ἐπτοσκλοι.

5. Ἐνι.] Ab εἰ, Ἰνῖ, Ἔνῖ, id est, ἐ ἔνδον εἰ. G. Scrib. Ἐνῖ. IS. VOSS. Conf. v. Ἐναγινῖ, & v. Ἐνδῖ.

6. Ἔννυα.] L. Ἔσσυα. SCHR. IS. VOSS. Ἔσσυον. REISK. Ratio nominis latet in fine hujus articuli, quod ὀλίγον τῆς νηὸς fit illa pars remi.

7. ἐπὶ δ' σκάλμου] Scr. λὰν δ' σκαλμοῦ. M. MEIBOM. λὰν correxerat etiam *Is. Voss.* quod tamen postea induxit. Ex Phavor. σκαλμῷ recepi, a σκαλμὸς, quod inf. in v. Κοπτηρὶς. Belgice *dol* vocatur. Conf. Scheffer. *de Milit. Nav.* II. 5. p. 139.

8. Ἐνοδίη. ἀλευροβολίη.] L. ἀλευροβολίνη. STEPH. Corrupte forsan & mutile pro Ἐνοδολίη. Nam εἶνι apud Homerum dicitur ἔδωκε. [Vid. inf.] Sane terminatio - - λίη facile mutari potuit in - - δίη, & οὶ in οὐ, propter literarum δ & λ, & ὁ & ὐ, affinitatem. [Vide mox in v. Ἐ ἄλμῃ εἰνάζει, pro εἴν.] KUST.

9. Ἔνομον.] Conf. v. Ἔνθεσμον, & v. Ἐνδυσίνιον.

10. Ἐναετίρεας. ἐνδιδυσκόμενος.] Fort. Ἐναετίρεις, ob ἵππους. [Vid. mox v. Ἐνοσιστίρεις. IS. VOSS. Pro ἐνδιδυσκ. leg. aut ἐνδυσκῶσι, *inhabitantes*; aut ἐνδιδυσκάζει: ut Ἐναετίρεις sit, *tirones constituentes nascentibus fororum.* PERG. Ἐναετίρεις, est ab εἰναετήρης, *inhabitatrix.* Expositionis autem ratio non satis patet. An pro ἐνδιδυσκόμενος legend. εἰναετίζων? Cyrill. Lex. MS. Ἐναετίρες. (sic) τὰς εἰναετήρας. Conf. *Not.* in v. Ἐνέτιρες.

11. Ἐνοσίμβρ.] Videtur esse pro Ἐνεζῆν positum. H. STEPH. *Ind.* Conf. eund. *Thes.* I. 1205. P. ubi Ἐνοσίμβρ scribit, & mox Ἐνεζῆς, Ἐνοσίχθων, &c. unico ν, non gemino; quod librarii errori imputat. Videtur autem τὸ Ἐνοσίμβρ male hic positum pro Ἐνοσίμβρ, quod supra cum eadem interpretatione; ut observat etiam *Kusterus.*

12. Ἐνοσία.] Vox suspecta, & forsan corrupta ex Ἄγνοια, vel Ἀγνωσία. Sup. Ἄγνημον. ἀλογιστὸν. Vide tamen v. Νόσημ, & v. Νοσιστὸν, ibique Salmas. *Not.*

13. Ἐνοσίγαιε.] Hom. *Il.* Υ. 20.

14. Ἐνοσίγαιος.] Ἐνοσίβιον vocat Pindar. *Pyth.* IV. 59. qua voce augeantur Lexica. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 278. Vid. Schol. Hom. *Il.* N. 43.

15. Ἔνοσις.] Poëtice pro Ἔνεσις, quod infra. Sup. Εἴνεσις. Conf. *Not.* in v. Ἐνοσίμβρ.

16. Ἐνοσίχθων.] Infra Ἐνοσίχθων.

17. Ἐνοσίφυλλος.] Sup. Εἰνοσίφυλλον. Vid. inf. v. Ἐνοσίφυλλον.

18. Ἔννοπα.] L. Ἔσσυα, vel potius Ἔσσυα. IS. VOSS.

19. Ἔννυαι.] L. Ἔσσυαι, vel Ἔσσυαι. IDEM. Forsan male pro Αἴνεαι, quomodo recte dici possunt πηγαί, i. e. *fontes.* KUST. Infra: Νᾶς. - - ποίμνιον. Sed inde locum nostrum parum juvari posse erediderim. An inferta unica littera, Ἐνόπτου, ab humectando? ἀπὸ τοῦ πηγαί, conjicit *Reiz.*

20. Ἐνόπιον.] Vid. inf. v. Ἐνδῖ, & mox v. Ἐνοδῖ.

21. Ἔνοπτρον.] Bœotice pro Ἐνοπτζω, si sana vox sit, ab εἰνίειν, *induere*: quando metaphorice alibi occurrerit in phrasi quæ admitteret expositionem, ἐνέδυτο, pro quo non aulim legere ἐνίδυτο. Sed quærendum porro.

22. Ἐνοχοάσας.] L. Ἐνοχλήσας. JUN.

23. Ἐνύκτι.] L. Ἐν νύκτι. Ex Hom. *Il.* Φ. 338. 344. Idem notaverat *Kust.* qui ἐν ante τῇ καμεῖ repetit. Inf. Νύκτα. ἐ κοιμᾶσθαι. ut *Il.* Φ. 332. & Schol. Neque fugerant hæc loca diligentiff. *Valken.* in *Misc. Obs.* VIII. 2. p. 559.

24. Ἐν ξυνοχῇσι.] Hom. *Il.* Φ. 330. Ἐν ξυνοχῇσι εἴδε. Schol. ἐν ταῖς ξυμβολαῖς, καθ' ἃ μάλιστα ἐνίεσθαι ἐ ἀλλ. Vid. inf. v. Ξυνοχῇ.

25. Ἐνοδία. Ἄρτεμις.] Sic dicta *Diana*, ut & Τριόδιτις, a compitis & triviis, ubi ipsi sacra fiebant. Hinc & virginem putabant, quod nihil pariat via: quod etiam in una tradit interpres Arati. Sed & Ἐνοδία dictus *Mercurius*, *Apollo* Ἀγυιάτις. FUNG. Ἐνοδία vocatur *Diana* in Epigram. inedito, a Knstero prolato ad Suid. v. Ἥδω. Conf. Eurip. *Heien.* Φ. 576. Pausan. III. 14. & P. Petit. ad Arct. Capp. p. 169.

26. Κυνηγέτις] Scrib. κυνηγέτιδι. KUST. Ἐνόδιαι sunt *cæsser*, apud Xenoph. *Cyneg.* p. 975. quater. Recte ergo κυνηγέτιδι.

27. Ἀνδρομέδης] An Ἀρμάδης, qui laudatur a Scholiste Apollonii, qui & Ἀλιάδης. VALES. Vid. Schol. ad *Argonaut.* I. 551. & 741. Etym. M. Ἐνόδια. ὑ ταῦτα, ἐνὶ συνηγεῖς. Ἡσιοδίδης.

28. Ἐνόδιος. Ἑρμῆς πάρ.] L. Ἑρμῆς ὁ παρ' ὁδὸν, aut παρόδιος; ut Ἐνόδιος. SOPING. Dictus est Mercurius Ὁδῖος. & Ἐνόδιος. Quid illud sit πάρ N. L. Forte συφῆ. Vid. in Ἑρμαῖος λόφος, & Ὁλιος. Romanis Ἐνόδιος Deus erat Hercules, vel Saneus. Vid. Fest. PETAV. ad Themist. p. 668. L. Ἐνόδιος. Ἑρμῆς. παρομία. IS. VOSS. Eruditiff. *Festus.* ad Themist. p. 392. *Ed. Harduin.* legendum suspicatur συφῆς, i. e. *acervus lapidum*; ad quam conjecturam confirmandam citat Hesych. v. Ἑρμαῖ λόφοι, quem locum conferat Lector. Sed ego potius affentior *Spungio*, qui ennjicit scribendum esse παρόδιος. KUST. Photius in Lex. inedito: Ὁδῖος. Ἑρμῆς ὁ ἐνόδιος. Et: Ὁδὸν. Ἐμοὶ ἐνδεκτον. Pro πάρ olim in *Peric. Crit.* p. 84. conjiciebant, συ ὁ ὁδῖε. Simpliciter forte scribendum: Ἑρμῆς Πάρ, sive ὁ ὁδῖε. Simpliciter forte scribendum: Ἑρμῆς Πάρ, sive ὁ Πάρ, ut *D. Heinf.* ibi enim colebatur. Favet Pharonnus: Ἐνόδιος. Ἑρμῆς, ὁ Πάρ. Vide tamen quæ monet Hieron. Alexander *Tabulæ Heliacæ explic.* p. 722. (T. V. *Thes. A. R. Grævii*) ubi male πάρ exhibens, corrigit ὁ παρόδ, idque ex scriptura compendio deprayatum autumat. Infra: Καλλιόπιος. τοὺς ἐνοδίους ἀκίμους. Conf. Fucd. Olton. v. Ἐνόδιος, & sup. v. Ἐνοδίαις, ubi αὐτὸ τῷ ὁδῷ.

29. Ἐν ὁδῷ.] Sumtum ex Epist. Pauli, vel alterius Apostoli. VALES. Immo ex *Ps.* I. 1. unde & sup. Ἐν ὁδῷ. Cyrill. Lex. MS. expl. ἐν ἔργῳ. Conf. *Ps.* CXVII. 1. Glossæ MSS. in *Psalmos*: Ἐν ὁδῷ. ἐν ἔργῳ, ἐν πίστ. ἐν βίᾳ. Vid. Suid. & inf. v. Ὁδὸν εἰρήνης. Adde ex N. T. *Act. Apost.* IX. 2. XIX. 8. 22. XXII. 4. XXIV. 14. Sic Æschines *Dial.* III. §. 2. τὸν δ' ἐν ὁδῷ εἶδον dixit. Adrian. *Isagog. in S. S.* p. 16. §. 22. (in *Bibl. Crit.* T. IX.) Τὸ Ὁδὸν, σημαίνει ἐπὶ πραγμάτων λέγε. quod exemplis porro illustrat. Vide etiam Kuil. ad Aristoph. *Equit.* ϕ. 1018.

30. Ἐνοσιδίς. ἐνὶ Θεῷ ὁμοῦ.] Rescripsi, mutatis accentibus: Ἐνοσιδὶς. ἐνὶ Θεῷ ὁμοῦ.

31. Ἔσσυα.] Id est, *veteres*, πρεσβεῖς. G. Ἔσσυα, superioris aut

"Ενιησον [1]. τὰ ἴσαθι ἢ κοιλίας; οὐ ᾧ ἡ κάρδος.

'Ενὶ. συνάπτ, ἐπὶ δύο ἀπτηλεῖ ἴη.

'Ενοιάδις [2]. αἴγας, αἱ μὴ κερύπωσαι [3].

'Εν ὅλμῳ θλάσα [4]. οἱ μὲ "Ολμει, μαίλει [5] φασίν οἱ δέ, τὺς σὸ ὅλμῳ καμπλάξας, μαιλαιοὺς γίνεσθαι.

'Εν ἁμίλῳ [6]. ἐν ἀθροίσμασι. ἐν μάχῃ.

'Ενομίξατο [7]. κατέμαξεν. ἐνίκησεν.

'Ενὸν. ἀυπάρχον. ἢ δυνατὸν [8] ὄν.

'Εν ὑπίρῳ [9]. ἐν ὕπνῳ.

'Εν ὀπὶ [10]. φωνῇ, βοῇ.

'Ενοπλίζειν [11]. ἐμβλέπειν.

'Ενόπλιον. ἔνοπλον.

"Ενοπλεν [12]. κέντρον. ἔνοπλεν [13]. ἔνηχον.

'Ενόπλιος. ἀνώπιος [14].

'Ενοχείας. τὰς ποσὰς [15]. Κρῆτες.

'Ενοχμοδίκημμι [16]. παροξυνόμενοι.

"Ενοχμος. ἡ ὄκρα [17]. ἀφὸ Θετταλῶν.

"Ενοχα [18]. ἔχρας ἴσχεσε.

'Ενόχον λαόν. τ ὑπὸ ἡδης· ἀφ' οὗ καὶ τὸ 'Οχέδιον [19].

'Ενέχρας [20]. Δίευζος, ἰν Σάμῳ.

'Ενίσσας [21]. ἐμβαλών.

"Ενος [22]. ἀπαυτὲς. ἐπέτιος, ἀπέτιος χερπὸς.

'Ενσυλλίετο. ἐσύω δίγτατο.

"Ενοζις [23]. κίνησις.

'Ενπαφύλλων [24]. ἢ τῶν φύλλων κύησεις.

'Ενσοιχθὲν ὁ τλὺ γῆν σίον.

'Ενύφησας [25]. ἀπαλλάθεις. ἀφοσίπιδας.

'Ενσορίσατο [26]. ἔκλεψε. μετέσχεν.

'Ενσορισθῆσαι [27]. ἀπεγράφησαι. ἀπεχειδῆσαι.

'Ενσορίσω. ἀπαλλαξίσασά.

'Ενήνιος [28]. συμφυὴς. πολυκτίμων.

'Ενιαὺν [29]. ὑπὸ τοῦ πολλοῦ λήγῃ.

'Εν ὀφθαλμοῖσιν. ἐν τοῖς ὄμμασιν. ἢ ὑπὸ θεαμάτων [30].

'Ενοχλεῖ [31]. διοχλεῖ.

"Ενοπ

---

aut proximi anni magistratus. Sic Plato & Aristot. πρυτάνεις accipiunt. VALES. Scrib. "Ενοι. IS. VOSS. Supra: Γοινο. ἡγεμὼν. Conf. H. Steph. *Ind.* v. "ανος, & v. *Πρυτ.*

1. "Ενοτερα.] Foetan infiticium: nam turbat ordinem. Infra "Ηνοτερα. IS. VOSS. L. "ἔνοτερα, quod inf. vid. ut & Suid. ibique Kust. Paffim enim ε & η confunduntur; ut fup. in v. *ἐγκοιτὸν*, & feq.

2. 'Ενοιάδις.] L. 'ἐνιαύσιος. IS. VOSS. Male, ut puto, pro 'Ενιάδις. Vid. inf. v. 'Ενὶ, & 'Ενιαὺς. KUST.

3. Κερύπωσαι.] Alias κορύπτ. Infra: Κορύπτ. κρούλ. (l. κορυπὶς.) μάκελ, &c.

4. 'Εν ὅλμῳ θλάσα.] Scr. 'ἐν ὅλμῳ ἐνάζω.]UN. VALES. G. Tangit Hef. paroemiam corrupte. Zenob. & Suid. paroemiam effe docent: 'ἐν ὅλμῳ ὑπομένει. quod de vafibus dicebant, ficut nos de Poëtis: *in Parnaffo fomniavit*. Nam ὅλμοι, *mortaria* volunt. Pro eo dicebant alii: 'ἐν ὅλμῳ ἐνάζω. Atque ita apud Hefych. legendum confirmat me Magni Etymologici auctor alibi: 'ἔδω ἐ παροιμία· 'ἐν ὅλμῳ ἐνάζω. Dicebantur ejufmodi vates 'ἐνόλμους. Eft enim, quicquid dicant Grammatici, ὅλμος, tripodos illa pars, quam Pythia inter fedendum occupat. HEINS. Delebo commate lege: 'ἐν ὅλμῳ ἐνάζω. I. e. *In holmo dormiam*. Vid. Zenob. III. 63. Suid. v. 'ἐν ὅλμῳ ὑπομένει, & Etymol. v. 'ἐνολμὸς. KUST. Conf. inf. v. 'ἔνολμος, Pollux. X. 81. Schott. ad Zenob. *l. c.* p. 68. De α & ο confufis, vide fup. in v. 'ἐνολίν.

5. "Ολμει, μαίλει.] L. "Ολμοι, μανῆναι φασὶ. Neque aliter Suidas. HEINS. Sed μαίλει tuetur Zenob. *l. c.* 6. 'Εν ἁμίλῳ.] Hom. *Il.* Θ. 94. 269. &c. Inf. "Ομιλος. - - - *ἀθροισμα.* - - - *μάχη.*

7. 'Ενομίξατο.] Conf. v. 'Απομίξατο, 'Απομίξατο, 'Ομιξῆναι, & 'Ομιξήσατο.

8. 'Ενὸν. - - - *δυνατὸν.*] Vid. Suicer. *Thef. Eccl.* v. 'ἐνὸν, & L. Bos *Exerc.* ad Luc. XI. 41. Conf. Suid. & fup. v. 'ἐνὸν.

9. 'Εν ὑπίρῳ.] Hom. *Iliad.* X. 199.

10. 'Εν ὀπὶ.] Id eft, ἴσαν κάκτο. G. Vid. "Ηνοτερα. [ante "Ηκεδε.] IS. VOSS. Vel leg. 'ἐνοπῇ. G. BRUNG. 'Ἐν ὀπὶ defendi poffet: quum 'Οπὶς, & 'Οὐ, inf. expl. φωνὴ. Sed ad feriem malim 'ἐνοπῇ, ex Hom. *Il.* Γ. 2. Schol. ἀφωνῇ, φωνῇ. Euftath. *ibid.* p. 370. med. 'ΕΝΟΠΗ' δὲ, ἐκ ἀντλοῦ ἢ φωνὴ· ὑπόνιον ᾗ, 'ΟΠΑ λέγει, τύπτουσι δέκα· &c. ἀπ' ἴσης 'ΕΝΟΠΗ', ἢ ταραχώδης βοή. &c. Conf. Etym. M. & inf. v. 'ἐνοπῇ.

11. 'Ενοπλίζειν.] L. 'ἐνοπλίζειν. IS. VOSS. Conf. inf. v. 'ἐνοπλίζω [poft 'ἐνόπλιον.] KUST. Malim 'ἐνοπτίζειν. An vera 'ἐνοπλίζειν? Infra: 'Οπλίζει. ὄψῃ. Conf. v. 'ἐνοπτὶς. - - *φυλάσσει.*

12. "Ενοπλεν. &c.] *Excerpta* ex Moſchop. MS. in Agnet. apud Fabric. *Bibl. Gr.* T. XII. p. 306. Κάτοπτρον, παρ' Ἀττικοῖς, ἀπὸ τοῦ ἐνοπτρίζω, ἐν ᾧ ἐνοπτρίζομαι, ἤγουν βλέπομαι. Ἀλφίσιος. Κάτοπτρον ἐκ τοῦ, ἐν ᾧ ἐνοπτρίζομαι, ὁ λεγόμενος Καθρέπτης. Ἔνοπτρον δὲ, τὸ λεγόμενον Φωτόκλειον· ὃ δὲ Δίδυμος, ἔργασιὸν τι παῖ Ἀττικοῖς ἐστι, οὗπερ ὁ λεγόμενος Ἀσσάριος. Conf. fup. v. Διόπτρα. Nota vocem Καθρέπτης, pro qua malim Καθρέντης, vel potius Καθρέντρον. Conf. Cangii Gloff. *Gr.* v. Καθρέντης. Gloffæ MSS. in Sirach. 'ἔνοπτρον. ἔνοπτρα, κάτοπτρα.

13. "Ενοπλεν, ἔνηχον.] Deeft hic caput Articuli. Nam fcripferat fine dubio Hefychius: † "ἔνοπλεν, ἔνοπλον, ἔνηχον. Quod autem ad pofteriorem interpretationem attinet; ea pertinet ad vocem "Ηνοτερα; quam neſcio quomodo Hefych. hic cum 'ἔνοπλεν confuderit. Nam ἔνοπλ à Grammaticis exponitur, ἔνηχον, five ἠχοῦν. Vid. fup. v. 'ἐκ ἔνοπλ. & Euftath. ad Hom. p. 918. 20. & alibi. KUST. Idem olim obſervaveram. Confer quæ de voce ἔνοπλον dixi ad v. 'ἐκ ἔνοπλ. Falluntur enim *Perger.* ad v. feq.

14. 'Ενόπλιος. - - - *ἀνώπιος.*] L. 'ἀνώπτυπος. IS. VOSS. L. 'ἐνόπτιος. ἐ ἀνώπιος, ἀνύπτιος. pro ἄνωχα, quod præcedenti v. perperam adhæret. PERG. Sed vid. *Not.* prac. Pro ἀνώπιος, Phavor. ἀνώπτιος. Quod recepi. Et fic correxerat *Kuſterus.*

15. 'Ενοχείας. τὰς ποσὰς.] F. l. ἀσσείας. Sup. 'ἐνοχείζει. ἀσσεῖ.

16. 'Ενοχμοδίκημμι.] L. 'ἐνοχμοδίκημμι. IS. VOSS.

17. "Ενοχμος. ἡ ὄκρα.] L. ὄκρα, quod *menilia* pro *orula*, darentur. SALM (in *Capit.* p. 254. five 62 T. II. *H. A.*) Forte ὠκέα, *boria navicula*, qua nos non poſſumus alto committere, ſed circa littoris oram, aut prope portum, ἴσμεν, ſaltem vagamur. PERG. ὄκρα prællat. Infra: Κάθεμαι, τὰ ἴσαμαι, ἀδάϊμαι ἀβρίζομαι. &c. Vide Ibi.

18. "Ενοχα.] Ex Hom. *Il.* Υ. 147. & Schol. Conf. Etym. M.

19. 'Οχέδιον.] Leg. 'Οχεδὸν, quod idem ac ἰδεδὸν. Vid. inf. v. 'Οχεδὸν. KUST.

20. 'Ενέχρας. Δίευζος.] Vid. Lycophr. Υ. 212. ibique Tzetz. notante etiam *Brunoue*, & Abreſchio in *Mifc. Obſ.* VI. 1. p. 278. Conf. Phavorin.

21. 'Ενίσσας.] Ex Hom. *Il.* O. 62. Vid. Suid.

22. "Ενος. ἀπαυτὲς ἐπέτιος, &c.] Vid. v. "Αφενος, & 'Ενίτιον. Diſtingue poſt ἀπαυτὲς. Senſus eſt, quod 'ἐνος. ponatur pro *anno*, & pro *anniculo*, vel *annuo*; ſpeciatim pro *fructu* tali. Vide *Not.* ad v. 'ἐνοφόρημα.

23. "Ενοζις.] Scr. 'ἐνόζις. SALM. IS. VOSS. Sic Heſiod. *Theog.* Υ. 681, 706. Sup. 'ἐνοζίς, & ἐνόζις. Suid. "ἐνόζις. ἡ κίνησις. ἡ (vel ἢ) μῆξις. Poſterius pertinet ad 'ἐνοζὶς, cum ſpiritu aſpero.

24. 'Ενπαφύλλων.] F. 'Ἐνεπίφυλλος. ἐ Υ φ. πανύστιος ἐκπανος. pro ἐκέτιος, quoda v. "ανος tetrahendum. REISK. Hæc & ſeq. vox ſupra eum dupl. ν, 'ἔνσορ. Conf. v. ἐνσορίσασα, ibique *Not.*

25. 'Ενύφησας.] Vid. inf. v. Νεσφίζω, & ſup. v. 'Απενοφίζω.

26. 'Ενσορίσατο.] Ex *Alt.* V. 2. ubi Gloſſ. ἐκλεψε. ut inf. in v. Νοσφίζω], & Νεσφιζόμενος. Gloſſ. Gr. Lat. Νοσφίζομαι. *peculor*, *ſubripio* Gloſſ. Nomic. Παπαλάσεις. κατορθώματος. ἀμάσεια παρέρασις. Ita *Joſ.* VII. 1. qui locus omiſſus in *Concord. Gr. Tromm.* Conf. Plutarch. *Pomp.* p. 620. D.

27. 'Ενσορισθῆσαι.] Inf. Νεσφίζω. - - - χωρίζει. Conf. v. 'Απενοφίζωτο, & 'Απενοφιζόμεις.

28. 'Ενήνιος.] Pro πολυκτήμων an non etiam πολυκτέανος dicere liceat? HEINS. Inf. 'Ενίλλομαι. ἐνίσταμαι. &c. Conf. in v. 'ἐλλόμενος: Item v. 'ἐνήλιος.

29. 'Ενιαὺν.] L. 'ἐνιαὺς. Vid. 'ἐνιαὺς. ἐνιὰ &c. IS. VOSS. Ordo literarum poſtulat 'ἐνιαὺν, *multum*, *affatim*, *copioſe*. Vox, ut videtur, Ægyptiaca: Nam enim *Deus* eſt. Jam qui linguam Hebraicam vel primoribus labris deguſtavit, illud dicendi genus non ignorare poteſt, quo inſuitata vel magnitudo vel copia nomine *Dei* circumſcribitur. Vid. *Cant.* VIII. 6. Jon. III. 3. *Act.* VII. 20. PERGER. Audacius conjeci: Βὰ δὴ, ἰσὶ &c. Vid. ſup. Non ſtatuo tamen.

30. Θεαμάτων.] Suid. 'ἐνοθεαμένων. Θεαμένων. IS. VOSS.

31. 'Ενοχλεῖ.] Suid. 'ἐνοχλῆ ἐνι. δηλοῖ. "ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῆ. Conf. Suid. v. Διοχλῆ ἐνι. &c. Exempla verbi ἐνοχλεῖν (quod neſcio quare alliquibus viſum fuerit inſolens) dedi ad *Gloſſar. N. T.* p. 182. ubi vide. Addo Demoſth. p. 39. *fin.* & p. 227. 502. &c. Æſchin. p. 179. 197. &c. Max. Tyr. *Diſſ.* XXX. p. 298. 299. quinques, & alibi. Similiter Demetrius in *Areopagit.* apud Athen. l. IX. p. 405. *fin.* bis. Lucian. *Deor. Dial.* p. 201. Syneſ. *Calv. Encom.* p. 68. B. Moſch. *Idyll.* VII. *fub fin.* Plut. *Symp.* l. 3. p. 619. *fin.* bis; & *de Animi Trang.* p. 477. *init.* &c. Quid autem rei notiſſimus immoror?

"Ενεχ@· [1]. Χρώσης. ὑπεύθυν@·. Ὑποκείμεν@·.

'Εν παλάμαισιν [2]. ἐν ταῖς χερσίν.

"Εμπαλιν [3]. Ἐναντίον.

'Εν ταμείῳ [4]. Ἐν μυχηρείῳ, ἐν κρυπτῇ [5], λεληθότως, λάθρᾳ.

'Εν πέρᾳ [6]. Ἐν τῇ δύσει ἢ γῆς.

'Εν πείσῃ [7]. Ἐν ἡσυχίᾳ. ἐν χάρᾳ. ἐν πειθοῖ.

'Εν [8] πίθῳ ἢ κεκμαίειν μανθάνει. παροιμία, ἐπὶ τῆς τὰ φρόντιστα μαθήσεις ὑφαινόντων, καὶ ἀδιόρθωτον βλάβος τῆς μεγάλων καὶ τελείων· ὡς εἴπερ μανθάνων κεκμαίειν [9], πεῖν μαθεῖν πίνακας, ἢ ἄλλό τι τῆς μακρᾶς πλάτειας, πίθῳ ἐοικεῖ [10]. Δικαίαρχ@· δὲ φησὶ, ἕτερόν τι δηλοῦν ἢ παροιμίαν, οἱονεὶ ἢ μελέτην ἐν τοῖς αἰκείοις [11] πεπειῆς· ὡς κυβερνήτης ἐλλὶ ἢ ναὸς, καὶ ἡνίοχ@· ἐλλὶ τοῦ ἵππου [12].

'Εν πέντε κεντροῖς [13]. ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ ἐστίν. Πέντε δὲ κεντραὶ τοὺς Κυμμικοὺς [14] ἔκεινον.

'Ενίοτε [15]. εἴπη.

'Εν πλάδῳ [16]. ἐν χαλάσμαλι, καὶ ἐν ἀνίᾳ.

'Εν πλαλίσασα [17]. ἐν πλατείαις τίθεσα ταῖς χερσίν. ἢ ὑφερεισθεῖσα [18].

"Εμπλεω [19]. πλησίον.

'Εν πεφλίμαλι [20]. ἐν Ὑποκείσῃ.

'Εν πεφοχήμαλι. ἐν πεφράσῃ [21].

'Εν Πυθίῳ χάσαι [22]. Πεισίστρατ@· φησὶν ἢ ἐν Πυθίῳ ναῷ· τῆς δὲ Ἀθηναίων πολίτων, μοσύντων αὐτὸν [23], οὐδὲν [24] ἐχόντων πλὴν, ὅτου πεφοσφρῆν τῷ ἐπιφερέσθαι, καὶ πλοίου ἀφορίων ἢ οἰκοδομῆς, ὅθεν δυκλεῖας τὰς ἰφαζομένους.

'Εγκεδὼς [25]. ἐγγεγύφας.

'Ενεκισκασεῖν [26]. ἐνεγρῶν.

'Εν ῥίπῳ [27]. οἱ ῥιπτῶντες.

'Εν Σάμῳ κομίσας [28]. ἵνα Πυθαγόραν ἢ σοφὸν ἢ πολίτλιν ἀσκῆσαι, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἢ παροιμίαν λέγειν, ἁμαρτάντες.

"Εν-

---

1. "Ενεχ@· . . . . ὑπεύθυν@·.] Sic Gloſſæ ad I. *Cor.* XI. 27. Vid. Ill. Pearſon. ad *Symb. Art.* X. *p.* m. 650. & inf. v. 'Υπεύθυν@·. Supra: "Ενεχ@·. ἔνοχ@·, ſcil. τῇ ἀρᾷ. ut ibi dictum. Addo nunc Demoſth. *contra Oeſiph.* p. 291. B. ubi bis legitur: ἐνοχὸς ἔσομαι καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχ@·.

2. 'Εν παλάμαισι.] Hom. *Il. A.* 238. 'Εν παλάμῃσι. PERO. 'Εν παλάμῃσι. *Il. H.* 105.

3. "Εμπαλιν.] Vide ſupra ſuo loco. Ordo enim "Εμπαλιν poſceret. Ita mox v. "Εμπαλιν.

4. 'Εν ταμείῳ.] Ἐν μυχηρείῳ, explicat Lex. Reg. MS. Vid. Harpocr. Suid. Ulpian. in Demoſth. p. 230. & inf. v. Παρόνυσιν.

5. 'Εν κρυπτῇ.] L. ἐν κυπτῇ. SALM. ἐν ἀρυπτῇ. SOPING. MAUSSAC. KUST. Atque ita *Salmaſium* correxiſſe etiam non dubito. Suidas in v. "Αρω@· ex Babria adferens illud ἐφ' ὑφόνῳ, explicat: ἐν λανθάνῳ. (ut inf.) ἐν μυχείῳ.

6. 'Εν πέρᾳ.] L. 'Εν πεφήν? Odyſſ. τ. [243.] Νύκτα δ' ἐν πεφήν ἐλικώπιδι κίθε. HEINS. Sic & Cl. *Jenſ. p.* 81. *Luc. Hef.* & *P. D.* in *Miſc. Obſ.* III. 3. *p.* 329.

7. 'Εν πείσῃ.] Inſ. Πείσῃ. πειρασθῆναι χαρᾶ. SCHR. Ex Hom. Odyſſ. γ. 23. Schol. καὶ χάρᾳ. Conf. v. Πίσῃ. Vide omnino Plutarch. *de Ira cohib.* p. 453. D. Kuſt. ad Ariſtoph. *Plut.* γ. 367. & inf. v. Καὶ χάρᾳ. Unde liquet, errare *Jl. Voſſium*, qui pro χάρᾳ mox χαρᾷ corrigit, & πείρασθαι τῇ χαρᾷ, in v. Πείσῃ. Huc perveneram, quando ex Galliis ad me perlatæ ſunt Cl. *Kuſteri* Notæ Heſychianæ, in quibus ita: „ Hom. γ. 23. Huc alludit Plut. „ T. II. p. 453. *Ed. Francof.* "ἐροὺ μὲ τῇ ὦδε αὐτοῦ κυπαίοις „ ἔχοιτ' καὶ χάρᾳ ἐν τῇ Ὁμηρικῇ πείσῃ μύοντα ἢ δυμόν. „ Hic τὸ καὶ χάρᾳ videtur eſſe Scholion, quod ex mar„ gine in Textum irrepſerit. Nam Scholaſtes Homeri τὸ „ ἐν πείσῃ apud Poëtam *l. c.* exponit, καὶ χάρᾳ. Eodem „ alludit Syneſ *Encom. Calvit.* p. 64. Ταρσὸν ἐν πείσῃ, φη„ σὶ, τὸν καρδίαν. Eſt ergo ſpecies proverbii, ἐν πείσῃ, „ quod dicitur de re, quæ loco ſuo tranquilla manet, „ nec inde movetur. Conf. P. Leopard. T. III. *Theſ. Crit.* „ p. 11. De phraſi autem καὶ χάρᾳ diximus nonnulla „ in *Not.* ad Ariſtoph. *Plut.* γ. 367. quibus addimus ex„ empla ſequentia. Demoſth. *in Timocrat.* ſub princ. Τοὺς „ νόμους καὶ χάρᾳ μένειν ἐᾷν. i. e. *leges non movere, ſed in* „ *ſtatu ſuo relinquere.* Thucyd. L. I. c. 28. Ἀμφοτέρους μένειν „ καὶ χάρᾳ. Ubi Schol. ἐφ' ἡσυχίας. Eadem phraſi uſus „ eſt Dio Chryſoſt. *Orat. Boryſth.* XXXVI. p. 450. „ D. „

8. 'Εν πίθῳ τὴν &c.] Diogen. IV. 44. *p.* 211. μανθάνει. Suid. μανθάνων. Zenob. III. 65. *p.* 69. ut hic, μανθάνων. ad ad quem vid. Schott. Utinam hoc proverbium ad bodiernam ſtudiorum methodum quoque transferri non poſſet!

9. Κεκμαίειν] L. κεκμαίσειν. SALM. Ita Zenob.

10. Ἔοικεν.] Zenob. ἴσκεν. quod præfert *H. Valeſ.*

11. Οἰκείοις.] Zenob. ἰμοίοις. Sed magis placet Heſychii lectio.

12. Τῆ ἵππου.] Zenob. ἢ ἵππου. & paullo ante νηὸς, pro ναός.

13. 'Εν πέντε κεντροῖς.] L. κεντροῦ. SCAL. JUN. BRUNO. L. 'Εν πενθεκέντοις. SALM. Integrum ita ſonat: 'Εν πέντε κεντροῦ γάμου γάμου πέντε. Ita Epicharmus apud Zenodotum. Vid. *Chil.* Eraſm. [II. 8. 58.] SOPING. Apud Parœmiographos ſcribitur: 'Εν πέντε κεντροῦ γάμου γάμου πέντε. Nam τὸ γάμου, ἐξαυτίου deſignat, ut: ἐπὶ τῶν ἐν γάμου γάμου πέντε. Quoniam, inquit Zenobius, οἱ κεντραὶ ἐν τοῖς γάμοις ὄχον, ἃ δὲ καὶ γεφυροποιοῦν γεφυρᾷ. HEINS. Corrupte & truncate. Reſtituendum: 'Εν πέντε κεντροῦ γάμου γάμου πέντε. Hæc ſunt verba παροιμίας ἐπαιδῆς· de quibus vide diligenter Zenob. MAUSSAC. (*Diſſ. Crit.* in Harpocr. *ſub fin.*) L. κεντροῦ. Forte γάμου γάμου abeſſe poteſt nullo incommodo. Græci enim in adagiis iſtis pronuntiandis ὑφαιρεῖσθαι eleganter adhibent; ut ἄνω ποδῶν, apud Cicer. & ſup. apud Heſych. Sic & fabulam vel hiſtoriam ſatis notam inchoaſſe contenti, addunt, τὰ δὲ ἄλλα τὰ βούλει μάθειν. Porro de paræmiis iſta vid. Zenob. A. Schotti. Primitus ἐν γάμου πέντε de Deorum judicio uſurpatum eſt apud Lærtium [& Hom.] Θεῶν ἐν γάμου πέντε. VALES. Vid. Suid. & A. Schott. ad Suidæ *Proverb.* VI. 74. *p.* 422. ut & ad Zenob. III. 64. *p.* 68. Pro πενθεκέντοις *Salmaſium* πέντε κεντροῦ ſcripſiſſe crediderim.

14. Τῶν καρικῶν ὀκτώνων.] Sic & inf. in Πέντε κεντραὶ (male ibi κεντροῦ) legitur. Scribo τῶν Καρικῶν, ex Suida.

15. 'Ενίοτε.] Male pro ἐνίοτ. Vid. ſup. v. 'Εκατόν. KUST. Male pro ἐνίοτ, quod hic non ſuo loco poſitum vitioſæ ſcripturæ anſam dedit. JENS. *Lucubr. Heſych.* p. 81. Edit. Aldin. Flor. & Varin. ἐνίοτε. Hag. ἐνίοτε. infra: ἐνίοτε ἐπὶ. Sup. "Εκατόν. ἐνίοτ. Conf. in v. 'Εκατὸν *Not.*

16. 'Εν πλάδῳ.] Vid. Foëſ. *Œcon. Hipp.* v. Πλάδος. KUST. Adi *Not.* in v. 'Εκπλάδη infra; & Galen. *Comm.* II. in *I. Hippocr. de Morb. vulg.* §. 11.

17. 'Εκπλαλίσασα.] L. 'Εκπλατύνασα. SALM. JENS. l. c. Vid. Theocrit. πλατυνόωσα. IS. VOSS. Locus eſt *Idyll.* XV. 88. Vid. inf. v. Πλατυσμὸν, & v. Πλατεῖς. Sunt autem Πλατεῖαι, καθὰ ἢ χυτρὶς. Compoſitum ἐκπλατύνειν deeſt in Lexicis.

18. Τροφερεισθεῖσα.] Scrib. φορεισθεῖσα, ἐ φορεῖσθαι. JENS. l. c. An συμφερεισθεῖσα? Inſ. Πλατυσμὸν. ἀνάπαυσιν. Conf. v. Ἐπιφορέσῃ.

19. "Εμπλεω.] Vid. ſup ſuo loco. *Sed* ordo hic requirit "Εμπλεω. Simiſiter paullo ſuperius in v. Ἔμπλεω.

20. 'Εν ὑποκλιμαλι.] Infra: Πεφλίμαι. ὑπόκειμαι. Vid. *Not.* ſeq.

21. Πεφοφρᾷ.] Male Hag. πεφοβῆ. Infra: Πεφύκασι. πεφοφρᾷ. ἐπιτηδεύει. Unde conjicieham, num ſ. l. 'Εν πεφοφρᾷ. ἐν ἐπιτηδεύῃ. (ita Cyrill. Lex. MS.) ἐν πεφοβῆ. Quando 'Εν πεφόλημαι, interpretatione, ut plura, careret: vel huc ſimul eſſet adcommodandum.

22. 'Εν Πυθίῳ χάσαι.] 'Εν Πυθῖ χάσῃ, Apollonius male. SORBER. Vid. Meurſ. *Piſſitr.* [c. 9.] *p.* 62. SCHR. Alii: 'Ἀε Πυθίῳ κρούτῳ λὼ λαπαστίῳ. HEINS. Vid. Suid. b. v. KUST. Conf. Bochart. *Hieroz. T.* I. L. II. c. 54. *p.* 677. 'Εν Πυθῖ, locutione Græcis familiari, mallet *A. Schott.* ad Suidæ *Proverb. p.* 423. ut Apollonius, VIII. 25. & Eraſm. *Chil.* IV. 2. 65. Sed 'Εν Πυθῖ, præter Suid. habet *Vaticana Append.* I. 82. & mox iterum Heſych. Infra: Πυθίη. ἐπαλήθευσεν. &c. *Ant. M. Salvin.* in *Miſc. Obſ.* III. 3. *p.* 441. conjicit: ἢ ἐν Πυθοῖ ναῷ. & recte pro ἀθανεῖν (quod exhibet *Petit. ad LL. Att. p.* 8.) corrigit πεφοβῆσθαι: ut eſt in omnibus Edd.

23. Μυσύντων αὐτὸν] Pienius Vaticanus: οἱ μὲν αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἐπιπάτῳ εἰσφορᾷ (εἰσιφορᾷ ἢ ἀτελὴς διαλύω ἢ ἐπὶ τῇ χώρᾳ γινομένῃ) τῶν ἰχθύων &c. Vide ibi plura.

24. Οὐδὲν ἔχ.] L. οὐ δὲν &c. HEINS. Vid. *Not.* prac.

25. 'Εγκεδὼς.] L. 'Εγγεγύφας. SOPING. An 'Εγφόρος, ἐγγύας. ab ἐγγάλλω. G. Putabam eſſe indicium omiſſionis, quam *Vaticana Adpendix* ſupplet, poſt ἐγγεγύφθαι ita perſequens: "Εγγυφο ὡς ὁ Πεπιεσμ@· &c. Sed non ſtatim. Forte "Εγγυφος fuerit, pro 'Αγγυφος.

26. 'Ενεκισκασεῖν.] Priores Edd. & Phavor. ἐνεγκασκεῖν, quod retinui.

27. 'Εν ῥίπῳ.] L. "Ερπυια. IS. VOSS. Ut "Ερπυσθαι, infra. Sed nihil muto. Sic inf. 'Εν τάλ. &c. Occurrit *Jeh.* IX. 31. ſed ſenſu diverſo.

28. 'Εν Σάμῳ κομίσας.] Vid. Diogenian. [IV. 58.] *p.* 215. & Meurſ. *Archont.* [I. 13.] *p.* 46. SCHR. Vid. Jamblich. de

Ἔνσως [1]. αὔριον.
Ἔνσῳ δὲ ἄψῃ [2].
Ἐνσίσιος [3]. Ἀξιοπίστους.
Ἐνσπμαίη [4]. Ἐπιδιδύμῳ.
Ἐν σικαῖς [5]. ἐν ταῖς.
Ἐνσίλιος [6]. Ἐπιλαλεῖς.
Ἐν σκυμεχίτῳ [7]. τόπῳ σκευῶν.
Ἐνσκιρωθείσης [8]. ἐμπαιζούσης. Σκείρωμα γὰρ λέγω, τὸ ἀπατεῶνα παίζω.
Ἐνσκήψαι. ἐπιρίζαι.
Ἐνσκήψαντες [9]. ἐφορμήσαντες.
Ἐνσκιθάσαλος [10]. χαυνολίσαλος.
Ἐνσκίφη [11]. ἐπιπάγη.
Ἐνσκυδῶν [12]. σπαράττων.
Ἔνσπονδοι. οἱ μετέχοντες σπονδῶν.
Ἔνσχασις. ἀνθεκτόμημα.
Ἐνσάτης [13]. ἐχθρὸς ἐνιαύθῳ, καὶ μὴ ἀναχωρῶν.

Ἐν

Ἐν τέγεσι. ἐν στέγῃ.
Ἐντεταιμένῳ [14]. ἐξεπιξέμενῳ.
Ἐντεταμαντίας [15]. ἐνεχειρημίδας. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίζιν.
Ἐν φίτσιν [16]. ἐν ταῖς Δξιοπίστοις.
Ἐντιμὶς [17]. ἰσχυρὴ. ἢ σαφὴς.
Ἐντρεβίλισας [18]. συκίτρωσας [19].
Ἐντραφάλῳ. ἐντρίφῳ.
Ἐν σφαῖσι [20]. ἐν κλισείῳ.
Ἔνσων [21]. ἔλκων.
Ἐνξυλεῖς [22]. ἐμφυεῖς.
Ἐν παλάροισι [23]. τοῖς κοφίνοις, τοῖς χαλαθίσκοις τοῦ τυροῦ.
Ἐνξαλίσσα. ἐπιτεκτόνα.
Ἐνξαμυδόμβων. ἐνθουσιαζέμβρων.
Ἔν τ' ἄρα οἱ Φῖ χαλ [24]. ἐν τῇ χαλεῇ κεκύχει, ἢ ἐλάζετο [25] τῆς χοὸς αὐτοῦ.

Ἐν-

dit V. P. p. 44. *y.* 12. & *p.* 31. *y.* 1. Erasm. non intellexit. SOPINGIUS. Praetermittitur interpretatio. Scripserat haud dubie: *ἐπὶ δὲ ἄλλο χαρίεν λεγοίπιν.* Ἔσται δὲ Hol. &c. HEINS. Vid. Jamblich. *de Vit. Pyth. cap.* 2. Notandum autem est, *παραπαν* Doricе hic dici pro *παραπαν*. KUST. Vid. A. Schott. ad Diogen. *l. c.* & ad *Vatic. Append.* I. 87. & Cl. Kust. ad Jambl. *l. c.*

1. Ἔνσως.] Compos. videtur ex *ἐν* & *σὺς*, id est, *τῇ, ταύτῃ*, unde *συωφερῆ*. G. Vide Ἔνσω, & Ἔνσῳ. IS. VOSS. Supra habes *εἴδω*, cum eadem interpretatione. KUST.

2. Ἐνσῷ δὲ ἄψῃ.] L. Ἐνσῷ. τῇ, ἄψῃ. Ἐνσῷ, pro Ἐν τῷ, nutricum vox est, *ari infere*, aut *pasturis inferi*. [Conf. v. Ἐνδύζω.] PERG. Male, ut puto, pro Ἐνσίζῃ, σπάψῃ, ut legitur supra suo loco. KUST. Phavor. repetit illud *δὲ*: Ἐνσῷ δὲ. ἄψῃ δὲ. Cum praecedd. haec duo diversa ita jungebam: Ἐνσίζῃ δὲ, σπάψῃ. Ita fapius. An vero legend. Ἐνσῷ (pro *ἐνδῳ*) δὲ, *ράψῃ*, Imperative? Infra: Ῥάψῃ. *συρράψῃ*. Confer tamen inf. v. Ἄνσων. & Ἐνσίζῃ, *σπάψῃ*.

3. Ἐνσίσιος.] Ex IV. *Reg.* VIII. 12. Τὰς *ἐλπίδας* - - - - *λαλουμένας, περὶ τῶν νίκας αὐτῶν εἰρηνίζεις*. quem locum notarunt etiam *Munker. Biel.* & *Abreſch* in *Mifc.* Obſ. VI. 1. p. 278. addens loca, ubi *immittere* notat, ex Soph. *Electr. y.* 740. & *Trachin. y.* 1103. Arrian. *Exp. Al.* II. p. 133. Conf. Suid.

4. Ἐνσπμαίῃ.] Vid. Harpocrat. [& Suid.] SCHR.

5. Ἐνσικαῖς.] Scrib. Ἐν σικαῖς. Cyrill. Lex. MS. Ἐν σικαῖς *ἐβραϊκῶς*. *εἰ καὶ ἀκυρτικῶς*. Conf. Inf. v. Σικαῖς, & v. Σικὴν. &c. item Salm. in Solin. p. 857. & Tan. Feb. ad Anacr. p. 125.

6. Ἐνσίσιος.] L. Ἐνσίσιος. Vid. Σίσ. IS. VOSS. Vide num huc pertineat, quod infra legitur: Σείσει. *ἐβραϊκῶς*. Ἀπὸ. Io *ἐπιλαλεῖς*, compoſito Lexicis ignoto (quod & Inf. in v. Ἔσται) vitium ſotte latet. An *ἐπιλαλεῖς* ſcribendum? Ἐνσίσιος enim eſt *immittere*, ut modo vidimus. Sed non adfirmo. Phavor. Ἐνσίσιος. Quomodo referibendum putem. Et ſi *ἐπιλαλεῖς* pro *καζιλαλεῖς* ſumatur, *obtrectandi & maledicendi* in utroque vocabulo ſenſus erit. Infra: Σάζω. *συφωνοῦσι*, &c.

7. Ἐνσικυμεχίτῳ.] Fort. leg. Ἐν σικρίτῳ. τόπῳ ἵνα ἔν σικρίτῳ τὰ Σαμρῶν. Vid. infra. Vel, *In ſecurato*, SOPING. Leg. Ἐν σικυλάτῳ. SALM. Immo, Ἐν σικυμεχίτῳ. IS. VOSS. Scrib. Ἐν σικυμεχίτῳ. τόπῳ σκυδίων. Interpretatur locum LXX. Interpretum Eſaiae I. [8.] Καὶ ὡς *διαφθειλόμενος ὁ σικυμεχίτης*. Ubi S. Baſilius: Σικυμεχῖται ἰδίᾳ τόπῳ *φρουρίων τῶν ὑπογείων καρτῶν αἰχμὴς, τεχνῶν τοῦ μάλλον ἢ αἰθίσιος καρτερήσιον*. Heſych. interpretatur, τόπον σκυδίων. HEINS. Scribe diviſis vocibus: Ἐν σικυμεχίτῳ, ſcl potius, ut hodie apud Jeſ. c. I. 8. ſaltem ſecundum Codicem Rom. legitur: Ἐν σικυμεχίτῳ. pro quo Cod. Alex. habet, Ἐν σικυμεχῖτῃ. Kircher. in *Concord. V. T. Tom.* II. p. 1492. *ὁ σικυλάτης*. neſcio ex qua Editione, vel ex quo Codice. Σικυμεχῖται autem Scholiaſtes ſic interpretatur: Τέτῳ *φρουρίων τῶν ὑπογείων καρτῶν* &c. I. e. *locus ubi recondantur fructus exiguum tantum tempus durantes, & majorem voluptatem quam utilitatem praebentes*. Eadem vox σικυμεχῖται legitur in *Epiſt.* Jerem. *y.* 70. Suſpicor autem vocem σικυμεχῖται eſſe corruptam, & pro ea legi debere σικυλάτη, quod vocabulum exſtat apud Hippocratem. [*Lib. περὶ Τόπ.* p. 29. 36. Vid. Foef. *OEcon.* s. Σικῶ.] KUST. In *Epiſt.* Jer. *cap.* 70. (al. 59) alii leg. σικυλάτῃ. ut Ed. Wech. Et ſic apud Baſil. M. T. II. *p.* m. 31. 32. Suidas v. Σίκυ. - - - *τὴν* Σικυλάτῃ, *ὁ κάτῳ*. Procopius tamen in Jeſ. p. 18. Σικυμεχῖται δὲ, *τὰ ἐν σικίοις σίτῳ φολαττόμενα*, Gloſſ. Gr. Lat. Σικυλάτη. (leg. Σικυλάτη.) *Cucumerarium*. Quae videtur vera vocis ſcriptura. Neque tamen τέτῳ in τίνῳ mutaverim: nam ſaepe alius eſt in expoſitione caſus. De permutatione vero literarum ι & ε plura dedimus ad v. Ἀμοιλεχῷ, & alibi. Ita ex gr. infra, Σπίρων legitur, pro Σίρ-

πρῶν. Conf. Cl. Valken. *Obſſ. S. ex Heſych.* p. 14. qui ex eodem Jeſajae loco, Ἐν σικυμεχῖν correxit.

8. Ἐνσκιρωθείσης. &c.] Eadem Etymol. niſi quod Ἐνσκιρ. & Σκίρωμα (per ι) ſcribat. At Suid. in utraque voce diphthongo *οι* utitur. Conf. Heſych. v. Ἐνσκιρώσατο, Ἐνσκιρ. Κατασκιρώσει, Σκιρῶσαι, Σκιρώσαζ. Ἀσκιρωθῆν. &c. Alii Ἐνσκιῤῥ. per duplex ῥ. Vid. Cl. Grammil *Voces Xenophont.* p. 130.

9. Ἐνσκήψαντες.] Vid. ſup. v. Ἐνσκήψαζε, poſt v. Ἐνσκίς. 10. Ἐνσκ. καθεπλωσαζ.] Themiſtius addit σέλας. Orat. VII. p. 86. C. & XVI. p. 208. C. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 278. Vid. ſup. s. Ἐνσκαλάσαν.

11. Ἐνσκίφη.] Ab Ἐνσκίφαλλε, idem quod Ἐνσκίφα. IS. VOSS. Sic & H. Steph. *Ind.* Malim Ἐνσκίφη, vel Ἐνσκίφθη. Deeſt augmentum. Vid. ſup. v. Ἐνσκιμφθῆ, Ἐνσκιμψῆ, Ἐνσκιμψαίης, Ἐνσκιμφῆ. & inf. v. Σκίφη, Σκίφαλλ, Σκίμφη, Σκιμφῆ, &c. Conf. *Miſc. Obſ.* IX. 1. p. 136.

12. Ἐνσκυδῶν.] Conf. v. Ἐνσκυδρῶν, & v. Ἀνσκυδῶν, Ἀνσκυδζω. &c.

13. Ἐνσάτης.] Soph. *Ajac. y.* 104. Ἔγωγ' Ὀδυσῆα ἢ σὸν ἐνσάτην λέγω. Schol. *αὐθ' ὑ ἐχθρὸν καὶ ἀπέκλων. ἔστι, καθ' ὑπόκ ἐνσάλευτον*. &c. Conf. Suid. & ſup. v. Ἐνσάλευτον. Lat. *Reſſtlers*. Vid. P. Petit. ad Aretaeum, p. 264. *nov. Ed.*

14. Ἐντεταιμένῳ. ἐξεπιπεδέμβῳ.] Exempla dedit Sulcer. in *Theſ. Eccl.* ſimul legens ἐξεπιπεδέμβῳ, ut recte Ed. Schr.

15. Ἐντεταμαντίας.] Potius Ἐντεταμάλλας, a Nominat. Ἐντεταμαλὶς. KUST. Scr. Ἐντεταμαντίας. REISK. Vid. ſup. v. Ἐξαγειρμένῳ, & inf. v. Σπιρίμαλλε.

16. Ἐν φίτσιν. Hom. *Il.* A. 83. Ἐν *φύτευσι*, eo ſenſu.

17. Ἐντίμις.] Male pro Ἐπίμιλος. Inf. Ἐπίμιλος σαφὴς, ἀκριβὴς, &c. ubi videndum, an non σαφὴς referendum ſit ad Τροφὶς, uti hic ad Ἐπίτροπος. Nam ſolet Heſych. quam ſaepiſſime voces ejuſmodi affinis ſoni confundere. KUST. An Ἐντιμὴ? Sup. Ἀτιμοι. *ἀδιμαλῆ*. Sed malim Ἐπιμιλὴς. Vid. ſup. v. Ἀτίμιος, ibique *Not.*

18. Ἐντρεβίλισας.] Ab Ἐντρεβίλιζε. Suidas autem habet Ἐντρεβίλισας, per ι, quaſi ab Ἐντρεβίλιτα. ubi vide quae notavimus. KUST. Vid. Inf. v. Στρεβίλιζε.

19. Συκίτρωσας.] L. συρίψας. SALM. *Salmaſ.* corrigit συρίψας: ſed abs re. Nam Ἐντρεβίλισας eſt Aor. I. Ind. Activ. augmento carens. KUST. Ita ſup. in v. Ἐντρίφη, &c. Adeoque perperam Ἐντρεβ. corrigit *Joſ. Scaliger*.

20. Ἐν σφαῖσι.] Vid. inf. Σφαῖσι. *κλισείοις*.) Forte hoc reſtituendum Maa. Tyrio Αἴγυπ IX. ubi legitur: *ὁ κοιμᾶται τετὶ ἀμίῳ*. Nam *ὁ σφαῖσι* reſtius videtur. Aliter infra in Πανσίπνοι notavi. Niſi *Penium* ſit *aeger Panis*; uti apud Heliodor. alibi accipitur. SOPING. Maa. Tyrii locus eſt *Diſſ.* XI. *ſub init.* Ultima *Sophagii* verba refeuerat *Schreveliur*, & ſic ediderat: „ *Max. Tyr.* 10. *λογ.* „ IX. &c. „ Utiquamne inſpexerit Auctorem, qui ex duobus poſtremis literis vocis *Tyria*, diviſim ſcriptis, numerum *denarium* (10.) tam lepide extudit?

21. Ἔσων.] Ab ἴσω, ſeu ἴλω. ἴσων, ἴλων, Ἔσων. G. F. Ἔσσω. (Lacon. pro Ἐσθίω, apud Theocrit.) *Idyll.* REISK.

22. Ἐνξυλεῖς.] Idem mox adpoſuit. Conf. v. Ἐσπίτυλοι. &c.

23. Ἐν παλάροισι.] Hom. *Il* Σ. 568. KUST. Conf. inf. vi Τάλαρον, ubi Poëtae verba adducuntur.

24. Ἐν τ' ἄρα οἱ Φῖ χαλεῖ.] Male Editt. Ἐπ' ἀρ' οἱ &c. Eſt ex Hom. *Il.* Z. 253. notante etiam *Koſt.* & *G. D'Arnaud* in *Leſb. Gr.* p. 48. qui addit, imitatum eſſe Theocrit. in *Hyla* [*Id.* XIII.] *y.* 47.

25. Ἐλάζετο] Lege una voce, ἐλάζετ, i. e. *apprehendit*. KUST. Sic & *D. Heinſ.* & *G. D'Arnaud*, *l. c.* p. 47. ac nuper Cl. *Jenſ.* p. 81. *Lucubr. Heſych.*

'Εν̓ξάρτου [1]. ἐν τύπῳ ἡ Σικελία, καὶ ἐν πόλῃ εἰσιέναι).

'Ενζῶδα. καὶ τὸ χεφαλὰ, καὶ τὸ ἐπὶ τόπου. καὶ ἴσθι δή [2], ἢ ἄδη.

'Ενζωθῆ [3]. ἐνζῶδα.

'Ενζωκεῖς [4]. ἐμφυεῖς.

"Εντεα. τύχεα. ὅπλα.

'Εντια δυτὸς [5]. σκυτὴ. τὰ μὲν γὰρ "Εντεα, ὅπλα· τὰ δὲ "Οπλα, σκυτή.

'Εν τεγέεσ̓ι [6]. ἐν οἴκοις.

'Εντεθηλότ@. θάλλοντ@.

'Εντεθειακει [7]. ἐπείληκεν [8]. ἢ ἐσκεθίακεν. ἀπὸ τῆς Θείων. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ βακχεύειν [9]· ἴσως ἀπὸ τοῦ Διωνύσου· Θειάμε@ γὰρ ἐλέγετο, ἀφ' ἧς ἡ συκῆς καὶ τῆς θείων εὕρεσιν [10].

'Εντείλασθ. φοσταξαμ.

'Εν τελαμῶν [11]. ἐν τῷ ἀναφορεῖ, ὀπὶ-δέσμῳ.

'Εν τελέοσι [12]. ἐν τοῖς τῶν φαιδιτῶν πάσμα-σ̓ιν.

'Εντεθτελίαζ [13]. ἐπεχλαμυδῶζ. σύηθες γὰρ Θετταλοῖς χλαμυδοφορεῖν.

'Εντίλεια [14]. τάξις δεχειλή.

'Εν τίλ [15]. ἄρχοντας.

'Εντεθήρυξον. ἔσπαξεν [16].

'Εν πλ Θέι [17]. ἐν χερὶ Θέι. ἐν πάσμαλι.

'Εντελεσέρᾳ. τελεωτέρᾳ.

'Εντόλλε@. φθ@γγάλλ.

'Εντελέχεια [18]. ἐνέργεια.

'Εν τίλμαζιν. ἐν βοηδρόμοις. Τίλμα γὰρ, ὑλάδης καὶ χάθυγρ@ τόπ@.

'Εντέναι [19]. πλησαὶς δεῦναι.

'Εντελῆ [20]. τετελεσμένα.

'Εντελίξατο [21]. ἐνημύσατο.

'Εντελαμίδους [22]. τίλεων μικρὸν λαμβάνοντας.

'Εντελῶς, τελείως.

'Εντίμυσζι [23]. τοῖς ὕπνοζιν ἐναγίζουσ̓ιν.

'Εντομάτως [24]. ὕπλων ἐμπειρ@.

'Εντερώκη. τὸ ἐντὸς τοῦ ἀγγείου σαυνοῦ, ἢ τὸ εἴδυ.

'Εντερήνεια [25]. ἐντερώκη [26]. τὸ μεσαίτατον [27] τῆς νεὼς, ἤτοι τὸ μέσον τοῦ ξύλου· χερδὰ [28]. οἱ δὲ, μυελός.

'Εντερήνοι [29]. αἱ χορδαί.

"Εν-

1. 'Εν̓ξάρτου.] L. 'Εν Ταφίττῃ. SALM. Obelo hanc emendationem notat *Is. Voss.* nihil mutans. An legend. 'Εν Ταφρῷ@· Infra: Ταφρ. πόλις Ἰταλίας· καὶ Ταφρ@, ὁ ποταμὸς Θυρ@. ἐν δὲ Λακωνικῇ ἄπτυ@. Sed excidit forte aliquid.

2. 'Εν̓ζῶδα, - - - - ἴσθι δή.] L. εἰσάδη. KUST. Vid. Ulpian. *Enarr.* in Demosth. p. 233. *fin.* & Ammon. v. 'Εντασθῆ.

3. 'Εν̓ζωθῆ.] Hom. *Il.* Φ. 122. ubi Schol. εἰζώθη.

4. 'Εν̓ωκεῖς. ἐμφυεῖς.] Sic & paullo superius, suo loco.

5. 'Εντια δυτὸς.] Hom. *Odyss.* H. 232. ubi Schol. τὰ ἐκ τῶν ἡ δίκτυα· οἷον, τραγίζας, καὶ τὰ τοιαῦτα. Conf. Schol. *Il.* K. 298. & Athen. l. V. p. 193. C. Vitg. *Æn.* I. 181. *Cerealia arma.* ubi Servium adi. Vid. Suid. & Etym. M. *Anonymus* hic distinxerat: 'Εντια. δυτὸς τε.

6. 'Εν τεγέεσ̓ι.] Potius: 'Εν τεγίοισιν. JENS. *Lucubr. Hesych.* p. 81. Sic flatim: 'Εν τειλίοισιν.

7. 'Εντεθειακεν.] Scrib. 'Εντεθείκειν. SALM. HEINS. IS. VOSS. KUST. Atiſtoph. *Lyſiſtr.* p. 545. - - - ἀπ' οἴκου σ̓τεφανοῦσ̓θ σ̓τέφ. [p. 664. ubi vid. Schol. & Flor. Chriſt. *Not.*] HEINS. Ab εἰσείω, i. e. *ſiculneis fallis involvo.* Conf. Suid. v. 'Εντεθείμ@. KUST. Conf. v. Θείμ, & v. 'Εντεθείμεναι, ut & H. Steph. *Theſ.* L. 1590.

8. 'Εντέλακεν.] L. εἰσέλκειν. IS. VOSS. Vid. v. 'Εντεντέλακ@. - - - εἰσέλκει).

9. Βακχεύειν.] Potius retulerim ad 'Εντεθείζειν. Vid. ſup. v. 'Εντεθειάζειν, & 'Εντείαμ@, item inf. v. Θειάζειν. KUST.

10. Ἀφ' ἧς εὕρεσ̓ιν.] L. εὕρεσ̓ιν, i. e. *inventionem.* Nam Bacchus fecundum quoſdam dictus eſt Θείαμ@, propter invantionem ficûs, cujus folia dicuntur Θεῖα. Inepta quidem eſt hæc etymologia; ſed ſufficit indicaſſe, quorſum Heſych. reſpexerit. Vid. Suid. v. Θειαμ@, qui idem Baccho ab Inventione ficûs cognomen Θειάμου tribuit. KUST. VERW. Etym. M. in v. Θείαμ@· - - - Λέγει γὰρ Θείαμ@, ὁ Διόνυ@ - - - - ἡ ὅτι καὶ συκῆς εὕρετης ἐστιν. Male itaque *Anonym. αἴρεσ̓ιν* correxerat. Sup. in v. 'Εντεθειάζειν ſcribitur Θεῶν, cum circumflexo, pro Θείων.

11. 'Εν τελαμῶν.] Diviſim ſcrib. 'Εν τελαμῶσιν, ut Phavor. Conf. v. Τελαμών, & v. Εἰφιτές.

12. 'Εν τελέοσι.] Hom. *Il.* H. 380. KUST. Conf. v. Τέλ@. τείλια. &c. & mox v. 'Εν τίλ Θέι.

13. 'Εντεθτελίαζ.] L. 'Εντεθετταλίζ. SALM. Etiam ſic extra ordinem. IS. VOSS. L. 'Εντεθετταλίζ. Sic Eupolis apud Steph. in Θεσσαλία. VALES. *Salmaſ.* recte corrigit, 'Εντεντεθαλίζ, i. e. *more Theſſalorum chlamyde indutum eſſe*, vel *chlamydem Theſſalicam geſtare*; a verbo Attico εἰσεντελλίζω, pro quo communiter dicitur εἰσναυλίζω. Hinc etiam dictum eſt τὸ εἰσεντελλίσματα, i. e. *chlamyde Theſſalica indutî ſumus*; quo verbo uſus eſt Eupolis in *Marica*, teſte Stephano Byzantio v. Θεσσαλία. Ad locum illum Eupolidis ſine dubio alluſit Poliux l. VII. *ſect.* 46. ubi ait: καὶ 'Εντεθετταλίσματα ἔλεγον τὰ χλαμυδοφορήματα. Vid. etiam Photium in *Heroic.* cap. 2. n. 2. KUST. Conf. Berkel. ad Steph. *l. c.* 'Εντεθετθαλίζ correxit etiam Cl. *Hemſterh.* ad Poliuc. in *Addend.* ad p. 1304. ubi κεχλαμυδωμένος ſimplex exhibetur, pro εσκεχλαμμ. & τῆς Θετταλικῆς. Male Ed. Schr. γλαμυδ, per γ, in fine.

14. 'Εντίλεια.] Pro *perfectione*, eſt in Theophyl. *Quæſt. Phyſ.* IX. Nec novit vocem H. Steph. *Theſ.* ABRESCH. Conf. v. 'Εντιλῆ.

15. 'Εν τίλ.] L. 'Εν τίλ. G. Scribe diviſim, 'Εν τίλ. Nam οἱ ἐν τίλ dicuntur ἄρχοντες, ſive *magiſtratus.* KUST. Vid. Cl. Duker. ad Thucyd. p. 40. n. 97. An forte ſcrib. 'Εντειλῶς. ἀρχόντως. Ita Suidas, & Heſ. ſup. in v. Δαμοσίᾳ. Nihil tamen muto. Conf. inf. Τοὶ ἐν τίλῃ. τοὶ ἐν τιμῇ καὶ ἀρχῇ. Similiter: Τὸν ἐν τίλῃ. ἢ ἀρχόντα ἐν πρέσβει.

16. 'Εντιλξε.] Carent Lexica. Conf. v. Σείρας, & v. Σισάχθη. Pro 'Εντεθήρυξον *Reiſk. l.* 'Εν τῷ φόμῳ.

17. 'Εντίλ, Θέι, ἐν χερὶ &c.] Lego & diſtinguo: 'Εν τίλ Θέι. ἐν χερὶ Θέι, ἐν πάσμαι Θέι. KUST. Primi illud notaverant etiam *Scping.* & *Is. Voſſ.* Conf. Phavor. qui recte exhibet, 'Εν τίλῃ Θέι.

18. 'Εντελέχεια.] Adi Suid. & Hemſterh. ad Lucian. *Judic. Vocal.* p. 95. 96. collato Corintho, ſive Gregorio potius, *de Dial. Attt.* „Vox 'Εντελέχεια propric verta nequit„ legitur in *Prim. Scaligeran.* p. 150. Vid. Claud. Dauſqui *Orthograph.* p. 120. in v. *Entelechia.*

19. Τιλάδης] *Tollius* ad Longin. [p. 70.] recte emendat, *Ἰλυάδης.* Vid. inf. v. Ἰλυάδ@, & v. Τίλμα. KUST. *Ἰλυάδης Is. Voſſ.* etiam correxit. Poſſet quoque τελάδης legi. Infra: Τίλμα, τόπ@ τελάδης. - - - - ὄρη. Conf. v. Τίλμαθ, Τιλμὶς, Τιτάγη, &c.

20. 'Εντόνως.] Vid. mox v. 'Εντόνε. SOPING. KUST.

21. 'Εντιλᾶ.] Vid. *Not.* in v. 'Εντίλια.

22. 'Εντειλάσ̓αθο.] Idem quoque εἰντείνει in *Inſcriptione* antiqua de Menecrate, quam vide apud Mercurial. Vid. Suid. in 'Εντιλᾶ. IS. VOSS.

23. 'Εντιλομένας.] L. 'Εντελομένας. SALM. Synef. Epiſt. 5. p. 170. B. ὑμεροδάκας ἐκβαίνει ἢ ἀμύττει, ἢ ὑφιὸ ἢ ἐντελομένους. Ad quem locum forte permet gloſſa. Conf. Suid. qui ex Anonymo profert πάντας ἐντελομένους: ut Heſych. τοὺς ἐντελομένους πάν, ſup. in v. Ἀληθόγνα.

24. 'Εντόμας.] Id eſt, ὕπνῳ βάλλ. G. Thucyd. l. V. ὡς ἄρα τε ἐντόμως τὴν τιμὴν ἀπόναιτο. De Braſida loquitur. Lucian. in *Scytha*, vel *Proxeno*: ἐντόμως αὐτοῦ ἔχω ἐκεῖσε. SOPING. Locus Thucyd. eſt V. 11. ubi male τιμὰς expreſſum. Schol. expl. ἐναγίζοντι, ἐναγίσμασι σεσφαγμένοις. Nec fugit Cl. Dukerum locus Luciani, qui eſt p. 591. ubi Schol. 'Εντόμως. ἐναγίζοντες.

25. 'Εντερήνεια.] Vide mox v. 'Εντερώκεια. SOPING. KUST. H. STEPH. *Ind.*

26. 'Εντερώκη.] Scr. 'Εντερόημα. Ariſtoph. *Equit.* Ἐντερόημα dixit. HEINS. SOPING. KUST. Notat *ſtatumina* & *cyſtas.* IS. VOSS. Ita & Is. Caſaub. ad *Equit.* v. 1182. Conf. ibi Schol. & Kuſter. & omnino Suid.

27. 'Εντερώνη.] L. ἐντερώνη, per ω, ut proxime ante ſcribitur. KUST. Vid. Poliuc. II. 212. IV. 72. & Suid. Cyrill. Lex. MS. 'Εντερώνη. κοιλία τὰ ἐδώδ, ἢ τὰ ἔνδον. Conf. inf. v. Μέσα, & Μέσῃ.

28. Τὰ μεσαίτατα] *Interamenta navis*, Livio. [XXVIII. 45.] SORBER. (non monente Schrevelio)

29. Καρδία.] Vid. in v. Ἔκβυστ, Μέσα, & Μεσίῃ, poſt Μαΐκχη.

30. 'Εντερήνοι.] Ab ἔντερ@, ἔντερα, ἔντερη, ἐντερόν, ἐντερήν@. G. Lapſus eſt *Gruterus.* Nuſquam, mihi crede, iſtud ἐντερήνοι uſurpatum reperetur Heſychius, qui ſine dubio ſcriptum reliquerat: 'Εντερα νέοι. quod adhibuit Homerus, apud quem vir Muſices peritus *Od.* Φ. 408.

Ῥαῖδια τάνυσον νέρ ἐπὶ κόπτοι χορδῆ,
Ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐυστρεφὲς ἔντερον αὐτῷ.

[Schol. τὴν χορδήν.] Voces ſejungendæ apud Heſych. non-

Ἔντυζα [1]. ἔσωθεν.
Ἐντυπεργούς [2]. τοὺς μὴ φιλῶς ἱστοφόρους, ἀλλ' ἅμαξαν ἕλκοντας.
Ἐντυσιμήσῃ [3]. ἐμπεριπ. ὅπλων.
Ἔντυξιν [4]. ὅπλας. σκεθίζειν.
Ἐντυπεργούς. σκεθίζειν ἐργαζομένους, ἢ ἱστοφόρους [5].
Ἐντυσιμίας [6]. κακοσυμβουλίας.
Ἐντύτης [7]. τὸ παῖζαι, Ἐντῖναι Φασί.
Ἐντύτριαι [8]. ἐκκλλησ.
Ἐντυτικώτ. ἐμπεπαικότ.
Ἐντυτικός. ἐμπαπαικός [9].
Ἐντυτύλιαξ. ἐμπέπλεκ. σπίλικ [10].
Ἔντυλε [11]. παρισκεθάζεσ.
Ἐντεῦθεν. ἔνθεν, ἐκ τούτου.
Ἔντυξις [12]. ἀπάντησις χτ τῆ πλημμελησάντων. δίκησις εἰς ἐνδείκνυσιν.
Ἐντυλίχη [13]. σύντριχον. ὅπλισμα.
Ἐν τῇ ἀδλιαχίᾳ [14]. ὁ λύπη.
Ἐν τῇ ἐτήρᾳ [15]. ὁ τῇ χήτρᾳ.
Ἐν τῇ σαρκί [16]. ὁ τοῖς παθεῖζ ἢ σαρκός.

Ἐν-

Ἐντί [17]. αὐτόν.
Ἐντίθεσο [18]. ψαμίζω.
Ἐντίν [19]. ἡμῖν.
Ἐν πόσι [20]. ὁ πόσις.
Ἐνλυτόν [21]. ἄνδικτον.
Ἔντομα [22]. ὄρκια. καὶ χαθάσματα.
Ἐντομίαι [23]. σιτομίαι, θύνοχ.
Ἐντομίδες [24]. ξυσμαὶ ὄψεως γονόμβαι, καὶ τοῖς λοιποῖς σώμασιν σιτομόμβιμαι. τοιαῦτα δὲ εἰάθασι ποιεῖν οἱ τοῖς νεκροῖς αὐτῶν οἱ ἄπιροι [25].
Ἔντομοι [26]. ἔνοχοι.
Ἔντονοι [27]. ἰσχυροί. ἐχύ.
Ἐντός, ἔνδον, ἔσω.
Ἐντὸς [28] ἰδδύμης. ἀπείρητο Ἀθλεύσι σταθείαν ἐξάγειν παῖ τῆς τοῦ μιοῦς ἰδδύμης.
Ἐντόσαρκες [29]. σὺν τοῖ σώμαχ.
Ἔντοσθεν. ἔσωθεν. σὺν ὅπλοις [30].
Ἐντοθίαξ [31]. τὰ σπλάγχνα.
Ἐντρεχεῖ. σόβυφῶ.
Ἐντρεχεῖν [32]. ψαμίζαι. ψαμίσαι.

Ἐν-

---

nunquam in unam coalucrunt: ut in *Μαλακίζ*, *Μετρόπ*, &c. VALKENAER in *Misc. Obs.* VIII. 2. p. 159.

1. Ἔντυζα. ἔσωθεν] Sup. *ἔνδοθεν, ἔσθεν.* Vide num & ibi legendum sit: *ἔνδυθεν.* (aut forte potius, *ἔνδυλον.* mutato Δ in Λ) *ἔνωθεν.* Minus enim placet conjectura, ibi proposita. An vero *ἔσθεν*, pro *ἔσθη*, scribendum? Conf. v. *ἔσθλον, ἔσθλον.* Vide etiam v. *ἐνδύτης*, & *ἐντί. ἔνδον. Addenda.*

2. Ἐντυπεργούς] Ex Hom. *Il.* Ω. 277. ubi Schol. *τὸς ἱστοζυγίας, μὴ φιλῶς ἱστοφόρους, ἀλλὰ τῶν τὰ ἅμαξαν, καὶ τοὺς ἀνάγκην ἕλκοντας· ἅτις ἐστὶ Ἐντυπεργούς φησί.* Conf. Eustath. p. 1305. 30. & mox v. *Ἐντυσιμήσῃ.* Sic enim alii legunt in *Iliad. l. c.*

3. Ἐντυσιμήσῃ] L. *Ἐντυσιμήσῃ.* Hom. [*Il.* Θ. 108.] . . *μάχαιρ φέβου.* G. SALM. IS. VOSS. Vid. sup. v. *Ἐντυσμοσύνη.*

4. Ἔντυξιν] Conf. sup. v. *Ἔντυλε*, & *Ἔντυλα διδῦσι.*

5. Ναὶ ἱστοφόρους.] Scr. *ἱστοφορίους* [sic] vel *νωΐφους* [sic] SALM. L. *νωΐφορους.* JUN. SOPING. Et sic scripsisse putem *Salmasium*, pessime habitum in Ed. Schrev. quæ *l. l. νωΐφορους* exhibet, ut paullo ante in v. *Ἐντυσπεργούς.* idque retinui.

6. Ἐντυσιμίας.] Male pro *Ἐντυσπέμιας*, ab *ἐντυπῶν*, vel *ἐντύω.* Infra: *Ἐντύτης. κακοσυμβουλ.* Vide etiam v. *Ἐντυπεζαν*, & *ἐξωλεσμένην.* [ibique *Not.*] KUST.

7. Ἔντυτης.] Hom. *Il.* Ε. 728. Supra: *Ἐντύνω. κλαγγὴν ἄσω.*

8. Ἐντύτριαι.] Lucian. T. U. p. 574. *Ed. Amst. Ἐντύτριαι αὐτοῦ ἔρως ἀδῆς.* i. e. *animo ejus alte infidet amor gloriæ.* KUST. Conf. Suid. qui *ἐκκλησιάζ.*

9. Ἐμπαπαικός.] L. *ἐμπαικτικός.* KUST. Conf. v. præc. & sup. v. *Ἐνμανίς.*

10. Ἐντίλικ.] L. *ἐνιλιξ.* i. e. *involutus est.* KUST. Sic & Cl. *D'Arnaud* in *Lect. Gr.* p. 48. Forte nihil mutandum; vel legend. *ἐνιλιξ*, i pro e. Sup. *Ἐντύλιξαν. ἐνιλιωσαν.* Et: *Ἐντυλίσσων, ἐνιλιῶν.* ab *ἐνιλιῶν.* Vide tamen inf. v. *Ἐντύλιξε. ἐνιλιζεν.*

11. Ἔντυλε.] Ad *ἵλ*. G. I.eg. *Ἔντυν*, vel *Ἐντυνω.* KUST.

12. Ἔντυξις.] Vid. I. *Tim.* II. c. ibique *Glossar.* nostrum. Addo Lex. Reg. MS. *Ἐντύξις. ὁμιλία ἐξαγορεύσεως θεοῦ ἐπὶ ἐπιτροπὴ ἐντόμων.* Conf. Montfauc. *Onomast.* ad Athanas. & *Præfat.* in Euseb. *Comm. in Psalm.* p. 39. & Orig. *de Orat.* §. 44. p. 46. *Ed. Westen.*

13. Ἐντύλιχη] Ἐντύλιξ est *involvere.* Forte *ἔλυτρα* pertinet ad *ἐν τύλιξ.* Nisi cum *Reiskio* malis: † *Ἐντύλιχνα. ἐνιλίτια.* ut inf. *Τάλιχνα.* Conf. v. *Τετάλιχθαι, Τάλιχνα*, &c.

14. Ἐν τῇ ἀδλιαχίᾳ.] Respexit ad *Psalm.* LIV. 2. *Ἐλαλήθη ἐν τῇ ἀδλιαχίᾳ μου.* Schol. ibi: *μεντεμφορίᾳ, μερίμνᾳ, φανερίᾳ.* Duo posteriora habent etiam Glossæ MSS. *in Psalmos.* Conf. v. *Ἀδλιαχεῖ*, & v. *Ἠδλίαχεν.*

15. Ἐν τῇ ἐτήρᾳ. *in τῇ ἔρκει.*] Vid. inf. *Not.* in v. *Ἔντερα*, & *Ἔντερα σίδη*, ut & in v. *Ἤγυα.*

16. Ἐν τῇ σαρκί.] Ex *Epist. ad Rom.* VII. 5. ubi totidem verbis Glossæ exponunt. Cyrill. Lex. MS. *Ἐν τῇ σαρκί. ἐν τῇ σαρκικῇ φρονήσει.*

17. Ἐνί.] Dorice, pro *νίκ*, ab *νίμ.* H. STEPH. *Ind.* Pindar. Olymp. II. 15c. *Isthm.* II. 44.

18. Ἐνθίσεο.] Id est proprie, *Buccellam buccæ*, vel *ori*, inde. Supra: *Ἐνθίζει. ψαμίζ.* KUST. Conf. *Perger.* ad v. *Ἐνζάν*, item v. *Ἐντεργεῖν.*

19. Ἐνῖν.] An pro *Ἐν νυκτὶ τὶς* pro *μὴ*, unde *ἐμοὶ*, *ἐ-*

μοῖς. O. *ἐν νὺ*, pro *ἐν σοὶ*, Pindar. *Nem.* X. 55. Forte *Ἐνῖν* hic corruptum ex *Ἀμμιν.* Vid. sup. v. *Ἄμμιν*, & *Ἀμμι δὲ.*

20. Ἐν πόσι.] Infra: *Τίσι. σοίσι.*

21. Ἐνλυτόν.] Vel *ἐνλιτόν.* IS. VOSS. L. *ἔνδικτον.* Vid. sup. v. *Ἀλυσὶ*, & *Ἀλυτὸν.* KUST. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 48.

22. Ἔντομα.] Aristot. *H. Anim.* l. IV. §. 5. SCHR. Ibi pro *infidis.* Sed Apollon. Rhod. l. 587. *ἔντομα μέλαν* dixit. Schol. *Ἔντομα δὲ, τὰ σφάγια ποιεῖν. τὰ τῆ νεκρῷ ἐναγιζόμενα* &c. . . . *Ἄλλοι δὲ, Ἔντομα φασὶν, τῆ τελευτῆ τὸ ἐνάγιζε, ὡς Ἄγονα τῆ ἀγόνῳ.* &c. Inf. *Τομὸν. . . . οἱ δὲ, τὰ ἱερὰ, ἃ σφάζοντες ἐμπίπτον. Ἔντομα* ex Herodot. II. 119. VII. 191. adfert Erudit. *Biel.* Conf. v. *Ἔνθομοι.*

23. Ἐνθυμίαι.] Nisi aliquid excident, sufficiat: *Ἐνθυμίαι, ἐνόχ.* ut Lex. Cyrilli. MS. Vel scrib. *Ἐνθυμίαι. ἐνθυμίαι*, &c. quod sup. vid. & forte prioris est correctio.

24. Ἐνθυμίδες. ξυσμαὶ ὄψεως γιν. ἐκ τῆ λοιπῆ &c.] Alludit ad locum *Levit.* XIX. [28.] *Καὶ ἐνθυμίδας ἐ ποιήσῃ* &c. SOPING. Intelligit, puto, Hesychius *præsegmina cadaverum*, quæ cum a facie, quæ est *ὄψις*, cum a reliquo corpore resecabantur & auferebantur a Necromanticis, quos *l. l.* jure vocat *ἀνόσιον.* Vid. Apulej. L. II. S. Scrib. *περὶ ξ. ἐκ ἐ ὄψεως γιν. ἐκ τὸ τῆ λοιπῆ σώματ* μέρ. cui. Intelligit autem eas *incisiones*, quas in obitu amici corporibus incidebant, quam שרט לנפש *incisionem animæ*, Moses vocat, *Lev.* XIX. 28. Vide de eadem Jer. XVI. 6. *Deut.* XIV. 1. I. *Reg.* XVIII. 28. & ibi Procop. Cyrillus ad Esaiæ XV. *Catena* nondum edita: *Ὅθ τῆ εἰδωλολατρείᾳ ἐΝΤΟΜΊΔΑΣ τοῖς τε σώμασι τῆ βροχίζειν ἐνεῖρον.* HEINS. Medium *Notam* litera S. signavi, cuique forte *Fungeri*: non enim reperitur in Cod. *Sopingii*, cui hanc adscripserat *Schrev.* Nisi ex altero Sopingii Cod. ista depromserit: nam duobus fuerat usus. Ad ritum hunc idololatricum respici *Philipp.* III. 2. in voce *κατῶμα*, suspicatur ibidem Al. Morus, ut & Coccejus, Cyrill. Lex. MS. *Ἐνθυμίδες. σπαλάγχνα. ψαλίζῃ.* Conf. Suid. v. *ἐνθυμίδες.* Mox pro *λοιποῖ*, *Bruno* legend. putat, *λαοῖς.* Male.

25. Τοιαῦτα . . . . οἱ ἄπιροι.] Inde patet, Christianum fuisse Hesychium, ut autumat Casaubonus. MAUSSAC. Hic locus probaret Hesychium fuisse Christianum, si certo constaret, verba hæc ab ipso, non ab aliis fuisse inserta. KUST.

26. Ἔνθομοι.] Vid. v. *Ἔνθυμα*, & conf. v. *Ἐπιτομίαι.*

27. Ἔντονοι.] Vid. inf. v. *Ἐντορνίσσων.* Conf. v. *Ἐπιτονῶν*, & v. *Ἐπιδεεῖν.*

28. Ἐντὸς ἰδδύμης.] Vid. Zenob. p. 71. [III. 79. ibique Schott.] & Erasm. Adag. [II. 10. 71.] *Intra septimanam*, p. 238. SCHR. Conf. Suid. & Petit. *de LL. Att.* p. 555. citante etiam Ruhnken.

29. Ἐνδυκρεκες.] Ab *ἐνδυκάρκιος.* G. *Ἐνδὺς σαρκίς.* SALM.

30. Ὅπλων.] Invenit forte alibi hanc vocem, cum *Ἐνδοθεν* jundam. Sic apud Hom. *Od.* Σ. 423. 424. & Ω. 288. 289. *ἄλλον* præcessit, & sequitur *ἐνδοθεν.* Vel *Ἐνδὺς ἄλλων* est nova glossa, sine explicatione: ex Aristoph. *Avib.* ¶. 309.

31. Ἐνθύλαξ.] L. *Ἐνδύλια.* Vid. sup. [v. *Ἐνδύλια.*] SOPING. Sic Latini *inseruma* dicerent. SALM. Male apud Polluc. [II. 162.] *ἐνδυτίλαξ*, pro *ἐνδυλίαξ*, p. 108. Vid. locum. Etymol. M. *Ἐνδύλια*, & *Ἐνδύλια.* IS. VOSS. Schol. Hom. *Il.* P. 524. *Νεφέλη. τῆ ἐνδύλιν, τῆ ἐντέρων, ἤ ἐστι, σπλάγχνα.* &c. Sic & inf. in v. *Πατάγια.* Conf. *Not.* sup. in v. *Ἐνδύλια.*

32. Ἐντρεχεῖν.] Habet Plutarch. *Sympos.* VIII. 9. p. 734.

'Εντεχνίτων [1]. ἰσχνός.
'Εντεχνόμενα. μαστώμενα.
'Εντεχνῶν. φαγῶν.
'Εντίμῳ [2]. μεταστρεπτὸν λαμβάνῃ. ὑπτιάζει). κάμπτῃ). λίχνα ἔχῃ.
'Εντιτιον [3]. ἀχρηστοτέρῳ [4].
'Εντοπλικῶς. ἐλευθερικῶς.
'Εντρίχειν. σαρμόζειν.
'Εντρεχέστερον. μᾶλλον ἐπιτήδειον.
'Εντροπαλᾶς [5]. τὸ εἶσω βλέφαρον τὸ ἱμάτιον.
'Εντρόπαλος [6]. σεαυτὸν τύφε.
'Εντρύπης [7]. τὸν ἐπὶ τῷ ἀδύλῳ πεφυκότα ἔλεον, ἐπειδὴ ὁ ἐν βοῦς γενόμενος, οὐκ εἶδε πόαν λοιπὸν) ἐδώδιμον.
"Εντυτον [8]. τὸ Διονυσίου ἔμβρωμα, ὃ Γαλάται Ἐκρεκτὸν [9] φασιν.
"Εντυχον [10]. ἀσθενές.
'Εντυχώσεις. αἱ βλεφαρίδες τῶν ὀφθαλμῶν.
'Εντυχίδης [11]. ἐπιδόσιμα.
'Ενυβαπάδων. ἀναλλὰξ μεταλλῆς [12] χειρῶν.
'Ενυδραλιζαμβὴν [13]. καὶ ὀλίγον, ἢ σωεχῶς ὑπερφορμῶν.

'Εν-

'Ενυδρὶ [14]. ὑπτιοφόρῳ.
'Ενυδρίας [15]. ἀμπελουργός. ἀζύμης.
'Ενυδρεύσας [16]. ἀδίκως.
'Ενυφαίνων [17]. ὁ δύπτρος [18] οὖν.
'Εντυχάνῃ. προσοίσῃ.
"Εντυον. ὅπλιζον.
'Εντύας [19]. ὁπλίας, κεκοσμῆσας.
'Εντυώσασα [20]. κοσμήσασα.
'Εντυῖ. κελεύῃ [21]. ἑτοιμάζῃ. σπεύδῃ.
'Εντυῶν. καθασκευάζειν.
"Εντυων. ἑτοίμασον, ἀξίωσον.
'Εντυῶντο [22]. ἐνδύπτιζον.
"Εντυ [23]. κόσμου.
'Εντυπαδία. ὅταν τοῦ ἱματίου ἡ χεὶρ τοῦ προσώπου κατειλημμένου [24] φέρῃ.
'Εντυπᾶς. πτυκτὰς [25], ἅπερ τὸ τύπον τοῦ σώματος φαίνεται.
'Εντυπὶς [26]. πύκτιλον. ἔμπλεκτον.
'Εντυπᾶς. ὑπτιοπωλοῦντος. ἐξεκαλυμμένου τὸ πρόσωπον τοῦ ἱματίου [27], ἢ χεὶρ ἔχει τοῦ προσώπου. ἢ κεκυφώς.
'Εντυπὰς [28] ἐν χλαίνῃ. ἐντετυπωμένου τοῦ ἱματίου.

'Ερ-

1. 2. SCHR. Vid. Polluc. VI. 40. ibique Kühn. & H. Steph. *Thes.* III. 1346. E.

1. 'Εντεχνίτων. ἰσχνοῦ.] Forte: 'Εντεχνῆ. ὑβρεῖ, ἰσχνῷ. Vid. sup. "ὑβρεῖ. SOPINGIUS. L. 'Εντεχνῆ. τῶν ἰσχνῶν. IS. VOSS. L. 'Εντεχνήτων. q. d. qui *animo*, velut cibo, *se pavit*, i. e. *vehustum*. PERG. Forte Hesych. scripserat: 'Εντεχνῆ. ἰσχνῷ, ταῦτα ψωμίζῃ, vel φάγῃ. Nam quæ sequuntur, - - - τῶν, ἰσχνῶν, male repetita sunt ex præcedd. illis, ἰσχνοῦ, ἰσχνῶν, & nihil commune habent cum verbo 'Εντεχνῆ. KUST. Nisi hoc fuerit, cogitari queat: 'Ενδεχνῆ. ὑβρεῖ, vel ὑβρεῖν, ἰσχνῷ. Opponitur supra: 'Αδρανῆς, ἀδυνῆς. Conf. v. Δεχνῆς. Sic Δεχνῆς, πεχῶδες, ἰσχνῶς, δυνατῶν. *Reisk.* l. 'Εχνῆς. ὑβρεῖ, ἰσχνῷ.

2. 'Εντίμῳ.] Vid. Cl. Periz. ad Ælian. *V. H.* III. 17. p. 211.

3. 'Εντιτ. ἄχρηστ.] L. *Δυσχρηστ*. SALM. Sed & *Ps.* LXIX. 7. pro ἀντιστρ (quod est apud LXX.) Symmachus habet ἀχρηστιῶν. BIEL. Locus ille *Ps.* LXVIII. deest in Tromm. *Concord. Gr.*

4. 'Εντιτ. ἀχρηστ.] Contrarium εὐπρέπειας, de quo Pind. & H. Casaub. ad Theophr. *Char.* SOPINGIUS. Vid. Suid. v. 'Ενεργῆν, & *Observ.* nostras in *Epist. ad Tim.* III. 11.

5. 'Εντροπαλᾶς.] Actionem exprimere videtur patum honestam. Notæ sunt τροπαῖαι, de quibus sup. in v. Διπλοεσταμ.

6. 'Εντρόπαλος.] Soph. *Antig.* v. 181. Λέγεις τὰ τῆς νόμου ζῶ εὐτρόπως φωνῶ. Citatur a Demosth. *de Fals. Leg.* p. 232. Conf. Polluc. V. 144.

7. 'Εν τριδιάζω.] Vid. Zenob. p. 71. Diogen. p. 213. SCHR. Conf. Suid. v. 'Εν τριδίῳ εἶμι. KUST. Mox pro χρυσῆ, Zenob. & Suid. χρυσῆ. Prius malim.

8. 'Εντεῦθεν.] In *Cobleth* c. IV. [12.] Καὶ τὸ σταφίδιον τὸ ἐντεῦθεν ἐ ταχέως λυόμενον). [Locum *Ecclesiastæ* subesse etiam H. Steph. *Ind.* Sed adi potius] Varr. *de L. L.* l. IV. [p. 28.] & Jos. Scal. *Conjecl.* p. 46. Vid. sup. "ἐνθρυπτὸν. SOPING. Forte: 'Εντεῦθεν. τὸ Δ. βρῶμα. Baccho enim id *institum* ex vino offerebant; *unc fauste trempee en vin.* &c. Hesych. Ζαβῆς. ζωμὸς τραπέζης. &c. H. VALES. (in Harpocrat. ad v. 'Ενθρυπτὸν.) 'Εντεῦθεν, Lat. *Institum*. Apicius l. IX. MAUSSAC. KUST. Vid. omnino Salmas. ad Vopisc. *Aurelian.* p. 394. sive T. II. *H. A.* p. 551. & Cel. P. Burmann. ad Phædr. l. 26. v. 7.

9. Ὁ Γαλάτης ἐκφωνεῖν.] L. ἐμβρωτὸν. SALM. I. e. An ἔμβρωτὸν? ut sit ex Germanico *introcken*, *intercre*. MARTIN. [Etym. v. *Embrathum*, & *Intritum*.] L. ὃ γαλατικὸν ἐμβρωτὸν φασί. *Introkte* Belg. VLITIUS. (*ad eram Hes.*) *Salmasius* [*l. c.*] arguit Hesychium, qui a *Gallis* ἐμβρωτὸν dici ait. Sed Γαλάται in Hesychio sunt *Athani Galatæ*. &c. VALES. *l. c.* Credo Hesychium scripsisse, vel scribere debuisse, 'Ινδρωτὸν. Nam hodieque lo lingua Germanica *inbracken* dicitur, quod Latinis est *intcrere*: unde *intritum* Germanice est *ingebracht*. Nimirum Γαλάται hic iidem sunt qui Κελτοὶ; quo nomine Græci tam *Germanos* quam *Gallos* comprehendebant. KUST. Vide in v. Βαρδοί. Conf. v. "Ενθρυπτον. ε autem pro ι, ut sæpius, positum.

10. "Εντυχον. ἀδυνῆς.] „ Nescio an mendo careat, „ inquit *H. Steph.* T. I. *Thes. Gr. L.* p. 1586. *fin.* Forte "Εντυχον reddit per ἀδυνῆς, quod capillorum raritas *infirmitatem* indicet. Nescio tamen, an vocis compositæ indoles & analogia hanc ferat interpretationem. "Εντυχον vocarunt olim *omnem adventitiam*, tam mulierum, quam virorum, quo utebantur, qui raros habebant pilos: ut docet Pollux II. 30. Pro "Εντεχνον, Doct. *Reisk.* conjecit ἄτεχνον.

11. 'Εντυχίδης.] Haud scio, an eadem quæ ἐνθυμίδια. H. STEPH. *Thes.* III. 1659. F. Corrupte pro ἐνθυμίδιον, ὑποδήματα. quod supra. G. SALM.

12. Μεταλλῆς] Rectius, μαλακῆς χειρῶν, ut legit *H. Steph.* [*Thes.* III. 1627. B.] KUST. Aut ἐβ βολῆς REISK.

13. 'Εντραπαλιζαμβὴν.] Ex Hom. *Il.* Σ. 496. & Schol. ubi rectius ἐφ', pro ἐπ'. ut & Etym. M. Vide omnino Nonn. ad Nonn. *Paraphr.* in Joan. p. 13.

14. 'Εντρεπτὸν.] Vid. Foes. *Œcon.* v. 'Εντρεπὲ, & sup. v. 'Εντρεπτικὸν, inf. v. 'Οπίδια.

15. 'Εντρεπτίας.] Pollux l. VI. *fell.* 17. Ὁ δὲ φιλόβιβλος, βιβλιόφιλος, ἱστορικὸς, 'Εντρεπτίας, Τερπίων, Ὀδύσσ. Lat. *Vapus*: Gallice, *du vin tourné*. Conf. v. Τερπίων. KUST. Suidas explicatius: 'Εντρεπτίας. ἐμπειρόοινος. ἢ 'εντρεπτίας οἶνος, ὁ ὀξύνας.

16. 'Εντρυπᾶζω.] Non exstat in Lexicis, nisi quod H. Steph. hunc locum citet. Auctorem dabo anonymum apud Suid. lo v. 'Επικαταμιμᾶσθαι: Πτὼς δὲ πλείστα τοῦ ἐπικαταμᾶσθαι εὐτρεπισάμενος, ἤρυσεν. *Cum ventilabro plurima remerum his ad epistolmides alligassent, remigare cœperunt.* Conf. Poll. I. 87. & inf. v. Τερπώνιας. Pro ἐνδύζω, *Reisk.* leg. ἐνδύω.

17. 'Εντριφάνων.] Scrib. 'Εντρυγοφάνων, a τρύξ. τρυγὸς. Latum Latini vocant, sive *vinum secundarium*. Pollux l. VII. *fell.* 151. Τὸ δὲ ὑπὸ τῆ ἐπιφόλιον πυκνὸν λεπτόζωμον, Τρυγοφάνων. Vide eund. l. VI. *fell.* 17. KUST. Conf. H. Steph. *Ind.*

18. Δύπτρος.] Alias δέπτειρα. KUST. Vid. sup. v. Δέπτρεια, & Δέπτειρα, ibidemque *Not.*

19. 'Εντύας.] Potius 'Εντυῖς, quod est Præt. perf. Infin. Pass. sine augmento, pro ἐντυῆς, ab ἐντύω. KUST. Vid. sup. v. 'Εντυτρίας, mox v. 'Εντυον, &c. inf. v. 'Εντύνει. Conf. sup. v. 'Εντάδα, & v. 'Εντάξω.

20. 'Εντυώσασα.] Hom. *Il.* Σ. 168.

21. 'Εντυϊῖ. κελεύῃ.] Ita Pind. *Pyth. Od.* IV. 322. ibi Schol. *Od.* IX. 117. & *Olymp. Od.* III. 51. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 278. Καλεῖ, & σπεύδει, ad 'Εντυϊῖ refero. REISK.

22. 'Εντυώντο.] Hom. *Il.* Ω. 124. Vid. v. 'Εντυᾶς, & *Not.*

23. 'Εντύ.] Ab ἐντύω. G. Sic & H. Steph. *Ind.*

24. Περὶ σώματα κατειλημμένου.] L. σῶν, σώματα κατειλημμένου. REISK. Vide mox v. 'Εντυπάς.

25. 'Εντυπᾶς. πυκτὰς.] L. πυκτικὸς. G. Nihil mutandum, nisi quod punctum tollendum: est enim hasitus lugentis, veste faciem tegere, manibusque continere. IS. VOSS. Hom. *Il.* Ω. 163. Ἐντυπᾶς ὡ χλαίνῃ κεκαλυμμένῳ. &c. Ego vero vocem πυκτικὸς hic non mutem. Puto autem, nec Scholiastæ ibi apud Homerum, nec mox Hesychio in 'Εντυπὰς ὡ χλαίνῃ, locum hunc Homeri recte explicari; denique voces ὡ χλαίνῃ apud Homer. ad κεκαλυμμένῳ, non ad 'Εντυπὰς pertinere; sed 'Εντυπὰς dici Adverbialiter. Prius mumquo intelligi veste obvolutum pulsasse sibi præ luctu pectora. JENS. *Lucubr. Hesych.* p. 81. Conf. mox v. 'Εντυπὰς ὡ χλ. & *Not.* ibi.

26. 'Εντυπὶς.] Vid. num legend. "Εντυπον. IS. VOSS.

27. Ἐξεκαλυμμένῳ, τὸ σῶμα τοῦ ἱματίου τὸ &c.] Distinctionem importunam transpone, & lege: Ἐξεκαλυμμένῳ τὸ σῶμα τοῦ ἱματίου, τὴν χεῖρα &c. HEINS. KUST. BIEL. Et sic *H. Steph.* loco mox indicando.

28. 'Εντυπὰς ὡ χλαίνῃ.] Ex Hom. *Il.* Ω. 163. ubi Schol.

Ἐντυπύλιον [1]. ἐγχειρίδιον.
Ἐντυχαλός. σκύθικόν.
Ἐντυχίᾳ [2]. ἐπιπέζῳ.
Ἐν τοῖ ἐσ-οῖ [3]. ἐν τοῖ αὐτῷ, ὁμοῦ.
Ἐς τῷ ῥά σφι [4]. ἐς τοῦτο δὲ αὐτοῖς.
Ἐνύαλίῳ [5]. ὁ Ἄρης, ἢ ὁ πύτου υἱός· ἀφ' τοῦ Ἐνυώ, ἢ πολεμικὸς, ἢ ὁ πολεμιστής.
Ἐνυαλίῳ. τῷ Ἄρηι.
Ἐνυσίνεν [6]. ζυφέν.
Ἐνυσζέω. ἐκπλήττω.
Ἐνυγοσκηρὸν τίς [7]. ἁλιεύς.
Ἐνυδρίῳ [8]. ζῶον ποτάμιον ἀμφίβιον, ὅμοιον κάστορι.
Ἐνυδρόθη. ὑδρωπικὸς ἐγένετο.
Ἐνύκ. ἔσθες [9]. Λάκωνες.
Ἐνύλαιος. ὑλικός.
Ἐνυλιμβίου [10]. κεκαθαρμένον.
Ἐνύπνιον. ὄναρ.
Ἔνυσσι [11], ἔφοσσι [12].

Ἔνυω. ἕτερζε [13].
Ἐνυρήτις [14]. θρέψασα.
Ἐνυσγον [15]. τὸ μέγα ἔντερον τῆς ζώης. ἡ κοιλία.
Ἐνυφίοι [16]. ἑνυλατάσι.
Ἐνυὼ [17], πολεμικὴ θεά. ἢ μάχη. ἔστι δὲ πλανὴ παρέσπασε, ὡς Φίλων, καὶ Ἔρις, καὶ Κόδυμις.
Ἐς φιλότητ' [18]. εἰς συνουσίαν.
Ἐν φρίαι κυνομαχεῖν [19]. παροιμία, ἐπὶ τῶν δυσφύκτων.
Ἐν φριάπου [20]. ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἐν ᾧ δικάζοντο '' ἐπὶ ἀκεσίῳ φόνῳ.
Ἐς φρεσὶν [21]. ἐν τῇ διανοίᾳ.
Ἔσα [22] φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες. ὁμονοοῦντες.
Ἐν χρείᾳ [24]. ἐς χρεῖ.
Ἐγχειμφθίζαν [1]. ἐπιπλαδάζαν.
Ἐγχείμψας. ἐμπελάζας.
Ἐν ζῷῳ κυρῇ [26]. ἡ ψιλὴ, καὶ ποδὸς αὐτῷ τῷ ζωτί.

Ἐς-

Ἔντος φασὶ αὐτὸν ἀπαλλάξαι τῇ χλαμύδι σύντεταμένους ἱμᾶντας ὅλου τοῦ σώματος, ὅσῳ μᾶλλον τόπον φαίνεσθαι. Poëtae locum adfert etiam Scholiastes Apollon. Rhod. L. I. 264. (& ex eo Phavorinus) ad illa verba: Ἔντοσθε δὲ λαγόνων κοιλοφόρβου τρόπεσσιν. ubi inter alia scripsit Tatrhanus: Ἔντοσθε δὲ λαγόνων, κατὰ τὸ ἀποδιδόμενον πᾶσι τοῖς ἔνδυμα ἔχουσι, ὡς καὶ ἐν τούτοις δῆλον ἐστὶ τὸ ἱμάντας διαφέρειν. Eustath. p. 1474. B. adverbialiter exponit: Τὸ δὲ ἔντοσθε, ἀντὶ τοῦ, σύντασθαι, καὶ οἷον σύντεταμένους τοῖς ἱμᾶσιν· ὡς δὲ αὐτὸς, σύμφυλον μᾶλλον τόπον φαίνεσθαι. &c. Conf. Suid. & sup. v. Ἔντασις, & Not. item H. Steph. *Thes. Gr. L.* III. 1692.

1. Ἐντυτάμενον.] *Il. Ω.* 187. ὑποστορέσσαντο, ubi Schol. ἐξυγρασμένα, ἡπαλοποιηθέντα.

2. Ἐντυνίω.] Videtur legendum Ἐντύλλω. KUST. An Ἐντυνθίω? cujusmodi desiderandi voces vide in v. Ὀφθίμιος. Supra Ἐνδυῶν, (pro Ἐνδίξαν, ab ἐνδίνω) simliter elphicat, εὐδιάζω.

3. Ἐν τοῖ ἐσ-οῖ] *ipso.* BERN. Leg. Ἐν τοῦτῳ, quod Ionice idem est ac ἐν τῷ αὐτῷ. KUST. Scribo: Ἐν τοῦτοῖ. JENS. *Lucubr. Hes.* p. 82. Leg. Ἐν τοῦτῳ, ex Herodot. I. 5. *in fin.*

4. Ἐς τῷ ῥά σφι.] Hom. *Iliad.* A. 637.

5. Ἐνυαλίῳ.] Vid. Etymol. & Joseph. *Ant. J.* I. 5. SCHR. Vid. Plutarch. T. II. p. 757. C. Schol. Comici in *Pac.* v. 456. & Suid. Mox, Ἐνυαλίῳ, est ex Hom. *Il.* Β. 651. sive *Cat.* Υ. 158. ubi vid. Schol. in Ed. Schr. & ad *Il.* Ε. 333. Adde H. Steph. *Ind.* sup. v. Ἐνυαλίζειν, & Ἐνυαλίζειν, & inf. v. Ἔνυος.

6 Ἐνυσίνεν.] Compositum videtur ex οὐ & ὖω, seu ὑσίνω. G. An Ἐνυίσιον, pro Ἐνυσίνεν? IS. VOSS. Ἐνυσίνεν Ed. Ald. Flor. & Phavor. quod recepi. An pro Ἐνυγρίσιον? Supra: Ἐνυσφίγξ. ὑγροφίγξ.

7. Ἐνυγοσκηρὸν τίς.] Vox est Plat. l. VII. *de Leg.* extr. Pollux l. 97. ἰχθυοθῆται, ... ἁλιεῖς, ὑγροθῆται, &c. ABRESCH. in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 278. Conf. Steph. *Thes.* III. 1728. D.

8. Ἐνυδρίῳ.] Vid. Aristot. *H. Anim.* I. §. 8. & ibid. Scalig. & Martin. *Etym.* p. 668. SCHR. Scribo Ἐνυδρίῳ. Ἐνυδρίῳ enim est genus omnium animalium quæ in aqua vivunt; at εἰνόδρις species, *lutra* Plinio. [XXXII. 11.] Aristot. L. I. c. 2. *Hist. An.* Πολλὰ δ' ἐστὶ τοιαῦτα καὶ πεζὰ, οἷονπερ Ἐνυδρίς, καὶ λαγὼς, καὶ κερκίθαρος. Non dubium est, quin Grammaticus, cum addit, ὅμοιον κάστορι, locum Herodoti respexerit *Melpomene*: Ἐνύδρεας, καὶ κάστορας, καὶ ἄλλα θηρία &c. HEINS. Herodoti locus est IV. 109. non neglectus J. C. Scaligero ad Arist. l. c. Conf. Martin. in v. *Lutra*. Arist. *H. A.* VIII. 9. §. 105. Τοιαῦτα δ' ἐστὶ . . . Κάστωρ . . καὶ Ἐνυδρίς, &c.

9. Ἔνδες.] Puto legend. εὐδεῖ, *indult.* Sup. Ἐνύσιον. εὐδίσιον. Vide etiam v. Ἔνυον. KUST. PERG. Conf. sup. v. Ἐνδάδαι, & Ἐνδων, item v. Ἐντίζα & *Not.* ibi.

10. Ἐνυλιμβίου.] Vid. sup. v. Ἐνυβρίζειν. Ἐνυλιμβίου. KUST.

11. Ἔνυσσι.] Ab εὐσίζω. Supra male Ἐνυλιμβίου. KUST.

12. Ἔφοσσι.] ἰφθίσιν scribendum videtur. G. Supra: Ἔνυον. βυλὴ. IS. VOSS.

13. Ἔντζεν.] Sic etiam Phavor. Sed legendum est Ἔφυζεν, i. e. vulneravit. Nam ὖσω, & ὑσίζω, idem quod τύσσω, i. e. pungo, fodico, punctim cædo. Vid. inf. v. Νυρὶ. KUST. Conf. v. Νυξὶ, & Νύσσω. An vero retinendum Ἐντίζω, quod pertinet ad Μύρμηξ, aut potius ad Μυσίζει, pro ἰμυσίζει? Infra: Τρίζεται, φασὶ, λύσθαι τι. Et: Μυσίζει. ὀλίγα φασὶ &c. Conf. v. Μυσῶ, ut & *Not.* seq.

14. Ἐνυρήτις.] Male, ut puto, pro Μυσήτις, vel potius Μυσείτις. Vid. v. Μυσῶ, & Μυσείζει. KUST. Simile quid *Sopingio* suboluit, conferre jubenti v. Μυσείζει, & v. Τρίζεται, quod male *Schrev.* omisit. Conf. *Not.* præc. ut & inf. v. Μύσκλον.

15. Ἔνυσγον.] Vid. Suid. & sup. v. Ἔνυσγον, inf. v. Ἔνυσγον. ibique *Not.* Pro *fimo*, LXX. Mai. Ii. 3. ubi Aquila ἔνυσγον. In Lexico Gr. *Nom. Hebr.* T. II. *Opp. Hieron.* p. 206. Ἐνὶ redditur, ζώου ἔνυσγον, κοιλία. ubi Martian. ex Cod. Reg. adfert: ἔνυσγον, τὸ ἐνδὸν τῆς κοιλίας, ὃ ἐστὶ κόπρος. Quod totidem verbis legitur in Glossis meis MSS. ad XII. *Prophetas.*

16. Ἐνυφίοι εἰνλατάζει.] Scrib. Ἐν ὑφίοι. ὁ ἐλατίζει. Vid. inf. Τρίζει. [ταπεινοῖ. ἐλαττοῖ.] SOPING. SALM. Cyrill. Lex. MS. Ἐνυφίοι. εἰνλατίζει. (sic) Ubi pariter legerim: Ἐν ὑφίοι. ὁ ἐλατίζει. Infra: Τρίζει. . . . ἐλαττοῖ. Et, Τρίφος. . . . . ἐλαττοῖ. Item: Τρίζ. ἐλαττοῖ. Ita enim illud separandum videtur ab altera glossa: Τρίζειν, ταπεινοῦν.

17. Ἐνυὼ. Vid. Schol. Hom. *Il.* Ε. 333. & sup. v. Ἐνυάλιος. Conf. Etym. M.

18. Ἐς φιλότητ'.] Hom. *Il* Β. 232. Schol. ὡς συνουσίαν. ut Cyrill. Lex. MS. Sic D. Paulus I. *Cor.* VII. 3. τὴν ὀφειλομένην σύνοικον vocat.

19. Ἐν φρ. κυνομαχεῖν.] Forte κρεμαχεῖν. SALM. Male *Salmas. κερμαχεῖν.* [κρεμ. ex tribuit Ed. Schr.] Vid. Zenob. [III. 45. p. 65.] & Suid. KUST. Scrib. κυνὶ μάχεσθαι, ex Zenobio. VALES. Nihil muto. Una voce Hesych. explicit, quod Zenob. dubius.

20. Ἐν φριάπου.] Vid. Meurs. *Areopag.* p. 103. Harpocr. p. 105. [ibique Maussac. & Valef.] SCHR. Ἰσως Ἐν φριάτῃ. Vid. Polluc. HEINS. Ἐν φριάτῃ, ex Harpocr. Sed nunc animadverto, Photium in Lexico habere, κατὰ Φριάπου. Vide me ad Harpocr. p. 62. Pollux Ἐν φριᾶτι. p. 406. vitiose: nam quia judicio nomen dedit Heros quidam ὁ Φριάς, rectius fine οὐ Φριάτου scribitur, per ellipsin, q. d. οὐ δικαστηρίῳ Φριάτου. VALES. Nomen dicaterii hujus varie scribitur apud veteres Auctores, οὐ Φριάτου, οὐ Φριατοῖ, οὐ Φριατῖ, per duplex τ, & ἐμφριατικὸν. Ex his lectionibus οὐ Φρεατοῖ præ cæteris placet. Conf. v. Ἐσφριάτου. De re ipsa vide Sam. Petit. *de Leg. Att.* p. 517. & Meurs. in *Areop.* cap. XI. KUST. Hellad. *Chrestom.* p. 23. *Ed. Meurs.* Ἐν φριατῖ. Plura ibi. Photius in Lex. inedito: Ἐν Φρεατοῖ. τόπος δ' Ἀθήνῃσι, οὗ ἡ ἰδικαὶ ἐδίκαζον ἐπὶ φόν. Conf. Kust. ad Suid. in v. Ἐμφριάτου, & Interpp. ad Polluc. VIII. 120.

21. Διακάζοντ'.] Scr. ἰδικάζοντ. G. Ita exhibet *Meurs. l. c.* Infra in v. Ἐς Φρ. legitur ἰδικάσων. Photius in Lex. MS. ἰδικάζων.

22. Ἔσα φρεσὶ θ. ἔχ.] Pessime *Il. Voss.* Ἔσα φρεσὶ &c. ob sensum. Est enim ex Hom. *Il.* Ν. 487. ubi Schol. ὃ καὶ τὸ αὐτὸ φησὶν, quomodo D. Paulus ad *Philipp.* II. 2.

24. Ἐν χρείᾳ.] Supra: Ἐνχείᾳ. (sive Ἐνὶ χρηῖ.) ὁ τῇ χρῇ.

25. Ἐγχειμφθίζαν.] Vid. sup. v. Ἐζίζε. per γ.

26. Ἐν ζῷῳ κυρῇ.] Sejunge: Ἐν χρεῖ κυρῇ. Pollux II. 32. [sect. 33.] Ἐν χρεῖ κυρεῖσθαι, οἱ οὐ χρεῖ κυρεῖσθαι, ad casum ipsum rafi. Hinc non sine summa elegantia tralationis Thucyd. L. II. p. 151. dixit οὐ χρὴ σῴζεσθαι, quod Schol. κινδύνου exponit. Synef. *Epist.* IV. οὐ χρὴ κινδυνεύειν αὐτῷ, parum abesse a periculo. Et Arrian. apud Suid. in v. Ῥοδωνοὶ . . . οὐ χρὴ . . . σῴζεσθαι. quod ibi interpres non intellexit. Vid. Etymol. [p. 313. *fin.*] VALES. Vid. Cornar. *Comm.* L. I. ad Galen. *de Compos. Med cap.* 2. p. 393. LIND. Vid. Cl. Wasse ad Thucyd. II. 84. quem locum notaverat etiam *Soping.* Adde Thom. Mag. v. Ἐν χρεῖ, & sup.

'Εξ ἐμέσεως ᾽. ἐκ τοῦ αὐτοῦ πάντα ἔντες.
'Εν ᾧ· ἐν ᾧπνι. ἢ ἔταν.
'Ενοδιάς ᾽ ἐν ᾧ ἡ ἵππος ἵσταται.
'Ενοδεῖς. ἐν καὶ τὸ αὐτὸ γεμίζων.
'Ενόμα ᾽. ἔφερεν, ἐνήνη.
'Εν ὁμοῖς ᾽ μάντες. ὅταν ἀπ' αὐτῶν τῆς σφαγίων μαντεύωνται· οἷον, οἱ ἱπποσκοπούμενοι ἐν ὁμοῖς λέγονται μαντεύεσθαι, καὶ ἐνομοτεῖν.
'Ενόμοτον. ἀχιλλεῖον, ἢ τοῖς ὄρκοις ἔνοχον.
'Ενομοσία ᾽. τάξις τις, ἀφ' σφαγίων ὠμῶν.
'Εν ὠμῷ γήρᾳ ᾽. ἐν χαλεπῷ γήρᾳ. 'Ωμὸς γὰ, ὁ χαλεπός.
'Εναντῆ ᾽. ἐν ἴλῃ, φαιρᾶς. ἐν μάχῃ ᾽.
'Ενάπτω ᾽. τείχιζω.
'Ενάπια ᾽. θύθια. οἱ καθεφοιζόμενοι τοῖχοι ἔμπροσθεν.

'Ενάπια ᾽. τὰ καὶ' αὐλακὴν τοῦ πλίνθου φαινόμενα μέρη, ἃ καὶ διπλάσιμον ἔστιν τῆς παχύτητος. ὁ δὲ Κρίτης τὰς φλιὰς παρέλκειν ὑπέλαβεν ᾽.
'Ενάπτειν ᾽, ἐν ἁρβαλμοῖς, ἐν τῇ κοινῇ.
'Εναπάλλει ᾽. ἀνάπτειν, ἀναίδη.
'Εναπῶς ᾽. ἐμφανῶς.
'Εναρὼν ᾽. ἐνωμῶν. ζῶν.
'Εναῦσαι. δύηναι.
'Εναῦτο ᾽. ἐνάσμησε. διεγήγετο.
'Ενάσας ᾽. σωσάμενος.
Ενάσατο ᾽. διενοήθη.
'Εναυσις ᾽. μίξις, συζήλιξις.
'Ενάτιας ᾽. ἐναντίας. τῇ κοσμοδίφᾳ· ὡς φιλαίπαις. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι.
'Εναττία ᾽. ἀμέλεια.
'Εναττίζω ᾽, ἐν ταῖς ὠτίαις δίκαις.

'Ενά-

sup. v. 'εἶμι, & v. 'πίκρη, ibique *Not.* Plautus *Captiv.* II. 2. 18. *flrictim* attondere dixit; pro quo *Bacch.* II. 3. 8. tondebo *usque ad* unum cutem. Adde Schol. Soph. in *Ajac.* v. 798. Pric. in Apulej. *Milef.* II. p. 122. Viger. *de Idiotism. cap.* IX. *fect.* 3. §. 14—16. Georg. Rittershuf. *de Jure Afylor.* c. X. §. 10. & Langbæn. io. Longin. p. 141. *Ed. Zill.*

1. 'πίκρεμε.] Scrib. 'πικρέμε. IS. VOSS.

2. 'ενιδές.] Pro ἰνίδων, vel ἰνιδίων. Nam in partibus fibrofis pili potiffimum provenjunt. IDEM. Male forfan pro Γενιάς. Supra: Γενιάς. ἰλλῶν. Sed χρονὸς dicitur etiam *mentum*, five locus ubi *è* ἰνλῶν, five *lanugo*, oaf. itur. KUST. Leg. 'ενλὰς. REISK.

3. 'ενίμεν.] Themiſt. *Orat.* XVIII. p. 224. C. ἐνιπὸν γεμῶν κρὸν ὄμμ πάσων. Eurip. *Phœniff.* p. 1394. Δοῦχον εἰσέμεν. & p. 1557. ἐπνάμεν. Critici veteres: ἀνὰ δ', διὰ ἔσεσαι, κρὸ ἐπενεγκεῖν. quo compofito locupletari poſſunt Lexica. ABRESCH in *Mifc. Obſ.* VI. p. p. 278. 'Ενίμεν Hom. *Il.* Γ. 218. & alibi. Vid. Etym. M.

4. 'Εν ἀνοῦς μ] Vid. inf. in 'Ωμοδῶν. Eurip. in *Electr.* κἀπόρθεξ' ἐν' ἄμαν μόχοι &c. in *Phœniff.* 'Εξῆς τ' εἰσμεν ἐγγενεῖ' ἐκείθεν. Vid. Plin. l. VIII. c. 45. SOPINGIUS.

5. 'ενοφοῦλιν.] Xenoph. 'ἱππάρ. l. VI. Τρὸς τὰν ἐνοφοῦλιν ἄγειν. SOPING. Vid. Harpocr. p. 207. [in v. *Μορμ.*] Creg. *Rep. Lac.* [IV. 4.] p. 238. [405.] SCHR. ἐνοφοῦλα quid ſit, vid. Suid. Herodot. [I. 65.] p. 26. [*Ed. Jung.*] & Xenoph. *de Rep. Laced.* VALES. Thucyd. p. 392. *Ed. Wech.* I. V. [c. 68.] 'Εν δὲ ἑκάτερ πίπτουσιν ἔσω εἴσοπες, καὶ ἐν τῇ κοντοκοπῇ, ἐνοφοῦλα τίσσεται· ἐ τι ἐνοφοῦλιν ἐμάχοντο ἐν τοῖ πρόσω ζυγοῖ, τίσσεται. Vid. & Xenoph. *de Rep. Lac.* HEINS. Gloſſ. Herodot. 'ἐνοφοῦλα. τάξις ὁπλιτῶν παρ' Ἀθηναίοις. Rectius Etymol. M. 'ἐνοφοῦλα. (malim . . . τίν.) τάξις ὁπλιτικὴ ὀπίσω λοχαγῶν ἑπομένη &c. Vid. *Lexic. Tactic.* ad calcem Suidæ, in v. Στίχος, coll. *Lex. Tact.* MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 506. *init.* & SIXT. Aicer. ad Cl. Ælian. *Tactic.* p. 120.

6. 'ἐν ὠμοῦ γήρᾳ.] Hom. *Odyſſ.* O. 356. Conf. inf. v. 'Ωμοῦ γήρᾳ.

7. 'Ενοπῆ.] Hom. *Il.* Σ. 374. ubi Schol. *Similiter*: ἡ ἐν ὅπλοις, φαιρᾶς. Conf. v. 'ἐνόπιον.

8. 'Εν μάχῃ.] Referendum ad 'ενοπῆ. per ē. 'ενοπὴ enim, *clamorem bellicum* ſignificat: & figurate ipſum *prælium*; uti & βοὴ. Inf. 'ἐξ ἐνοπῆς. ὁπ τῇ μάχῃ. ἢ βοῆ. KUST. Coof. ſup. *Not.* in v. 'ενοπῆ, ut ibi legend.

9. 'ενοπὴ.] Ab ἐνοπάω: unde fit ἐνοπάω, quod legitur apud Athen. l. XIII. c. 8. ubi a Caſaubono exponitur, ἐλοιδόρει. Coof. inf. v. Νοπάω, ubi eadem interpretatio. KUST. Athenæi locum, rejecta Caſauboni explicatiooe, Illuſtravit Magnus *Bentleius* in *Epiſt. ad J. Mill.* p. 65. cujus verba adferibam: „ 'ενοπάω vox nihil eſt: ἐνοπάω vero Ionica, & a νοπάω formata. Heſych. 'ενόπη. τὸ πτόησις. Antiquum obtinuit, cum depravatum illud protulit ex aliorum fide, nihil ipſe ſuſpicans vel ſollicitus. „ Lege vero integre, Νοπάω], loco mutili iſtius. Idem „ alibi: Νοπάω. πτοπτίω], καθπτίλω]. Lege hic quo„que, Νοπάω. Patriarcha Photius in Lex. MS. Νοπάω. „ καθπτίλλω]. τὸ κατεπτόηκεν. Rectiſſime &c. „ Horum non meminerat Cl. Kuſterus. Conf. *Not.* ad v. 'Ανόπτεσθαι.

10. 'Ενόπιον. *Lidius* et καθφοιζόμενοι τοῖχοι ἔμπροσθεν.] Scrib. *Lidius*. Vid Suid. Deinde fortaſſe legend. οἱ καθφοιζόμενοι. Vid. Interpr. Hom. p. 153. [*Il.* Θ. 435.] In enim ita dictos notat muros tales, ἀφ' τὸ φαίζαι τοὺς ἔ Suidas. HEINS. KUST. Corruptum hunc Articulum ſic refingo: 'ενοπτον. *Lidius*. οἱ καθφοιζόμενοι τοῖχοι. ἔμπροσθεν. Explicetur primum vox 'ενοπτον generatim per τὸ, *Lidius*. tum explicatur *Il.* Θ. 435. vel N. 261. vel *Od.* Δ. 42. vel *Od.* X. 121. Denique ſubjicitur ἔμπροσθεν pro altera generalique explicatione vocis 'ενόπιον. Forte, ſi quatuor iſta Homeri loca inſpexeris, dices, debere hic apud Heſychium τὸ καθφοιζόμενοι τοῖχοι legi, quia in omnibus illis apud Hom. locis ſunt Accuſativi. Fateor: ſed quiſquis hunc in hoc Lexico formavit Articulum, videtur indiciter, id eſt inepte, hic ſecutus Didymum ad *Il.* N. 261. Poſſit quis & τὸ *Lidius* velle connecti cum inſequentibus, ſcribique: *Lidius* τῇ καθφοιζόμενοι τοῖχοι. Quiſquis cenſeat pro lubitu ac judicio. Ego loci hujus corruptelam deteri, nullam nactus ex Didymo ad *Il.* Θ. 435. JENS. *Lectt. Heſych.* p. 81. Coof. Etym. M. v. 'ενοπτον, item Phavorin & inf. v. Περιόπτων, & v. Περὶ ἐνοπτεῖα, ut & v. ſeq. Adde Cafaub. ad Theophr. *Char.* c. 20. Ad Μακρὸν. p. 330.

11. 'Ενόπτιον.] Vid. Anonym. [i. e. Schol. Hunt] p. 151. [153.] 226. [*Ed. Herveg.* five *Il.* Θ. 435. N. 261.] ὀCHR. Coof. *Not.* præc.

12. 'ενόπτω.] L. ἐν ἐνόπτῳ. IS. VOSS.

13. 'Ενοπτρον.] Non hoc ἐνόπτρον eſt, ſed nomen, quod ἐπιθηματικῶς accipitur ſæpe, ut valeat, καθ' ὃ ῥᾳδ' τὰ ἐνοπτρα. Eſt enim & ὄργανον ἐφ' ὧπερ. 'ενοπτρ. LXX. *Exod.* XXV. 30. Καὶ ἐποιήσεν ἐπὶ τὸ πρυτὸν αὐτοῦ ἐνόπτρα ἐναντία, Moſi οἴκον τὸν λάπ. ad verbum, ἀφ' ὃ ὁρῶνται. ἢ ἐν τῇ ὁρατῇ θεῷ. VERW. Conf. L. Bos *Exerc.* c. Kuſt. p. m. 302.

14. 'Ενοπλίζειν.] An pro 'ελοπλίζειν quod vid. ſup. KUST. Conf. v. 'Ενοπλίζεσθαι.

15. 'ενοπὼ.] Forte 'ενοπλῶν, vel 'ενοπλίω. HEINS. Sic & *H. Steph.* T. II. *Theſ.* p. 1397. E. Exſtat hoc in Hom. *Od.* Υ. 94. Forte hic legend. 'ενοπὼ, quod Suidas exp. ἐμφανῶν. niſi & hoc corruptum ſit ex 'ενοπίων.

16 'ενορῶ.] Forte referend. ad 'ενόρης & ἐνορῶ. forte ab ὁρ, & ἀφορᾶ. M. MEIBOM. Supra: Ἄφορ. ἔφορ. Vid. Foef. *Œcon. Hipp.* v. 'ἔνορον. Ultimum ζῶ eſt enim forte explicationem conſtituit, q. d. ἀφορῶ, i. e. καθορῶ, mira, ἐ ἐν ὄρᾳ. Vide & v. ἀόρατον. *Reiſk.* ἐνορῶ. ζῶν, leg.

17. 'ενόρτ.] Hom. *Il.* Α. 599. Schol. ἀνεγειρε. Vide & v. 'Ενόρζω, item v. 'Ορνυμι, 'Ὄρνυμι, 'Ὄρτ, &c.

18. 'ενόρζω.] Vid. inf. v. 'Ηνόρζ, & ſup. v. 'ορζὸν.

19. 'ενόρνυσι.] Pro 'ενόρνυσι, literis ο contractis in ω. Sic ſup. βώνυλι, pro βοωνυλι. KUST. Sic ἐνωτιεῖν. pro ἐνοωτιεῖν, apud Herodot. l. 85 Gloſſ Herodot. 'ἐνωζε ἐνοωζε. Vid. Suid. & Ill. Bentlej. ad Callimach. p. 459. item ſup. *Not.* in v. 'ενόρνυσι, & v. 'Αφόρητος.

20. 'ενόρζει.] Recte Phavor. 'ἐνορζεῖ, cum ſpiritu aſpero, ab ὄνυξ. Eum vide, ut & *Not.* in v. 'ἐνορζε. Conf. Suicer. *Theſ.*

21. 'ενόρνυς. &c.] A mala epitomatoris manu, qui vocem tranſpoſuit ne peſſime accepit. Heſychius ſuo loco expoſuerat vocem 'ενόρνυς, ἐνόμενος. Grammaticus, qui de vocum originibus ſcripſit: 'ἐνόρνυς. παῖ ἐνόμενος λέγεται ἀπὸ τοῦ ἐνόρνυσι ἐνωτιεῖν. Ita enim [in Etymol.] legendum. Sequentia [Heſychii] ſic lege: τὸ ὀφθαλμὸς, ὡς Δίδυμος. Ipſe Heſych. ſupra: Δίδυμ. ἀπὸ ἐνόμενος τινος ἢ, ὑποδήματος. Monet igitur, non 'ἐνορνὺς ſcribendum, quemadmodum apud Etymol. legitur, ſed eadem profodia, qua Δίδυμ. illud enim ἐνόρνυσι, ut notum. HEINS.

22. 'ἐνοῦλε.] Pro νοῦλε, *ſollergatio*, καζηνόρμις. Suidas gemino loco habet 'ἐνοῦλε. & interpretatur, ἐνόρνυσι, ὀξὺ τὸ ἀδὲν τὸ νέον. IS. VOSS. 'ἐνοῦλε male pro 'ἐνοῦσε, idque pro νόησε. Infra: νόησέν. ἐλογίσε, ἐμέλησε. Vid. Suid. ead. v. KUST.

23. 'ἐνοῦζε.] Activa ſignif. pro ἐνοῦ ἐν τοῖ ὠτίαις δίκαις, *fac audire*. M. MEIBOM. 'ἐνοῦζε ſæpius apud LXX. *Jeſ.* XXXIII. v. 31. XXXIV. v6. XXXVII. 24. Lex. Reg. MS. 'ἐνοῦζις. σωοῦζις, ἢ σωοῦσις ἢ ῥᾳστάζω. οἱ νῦ· (*Pſ.* V. 1.) Τὸ ῥημᾶ μα ἐνοῦζις, Κύριε. Schol. in Gregor. Nazianz. *Steils.* I. p. r. 'ἐνοῦκασεν. ἐν τοῖ ὠτί Σίδα. Quod occurrit etiam in *Lib. Sapient.* VI 2. qui locus omiſſus in Tromm. *Concord. Græc.* Plura de hoc verbo Voſſius *Philol. S. P. L.* p. 7.

Ἐνώπιος [1]. τὰ κῶτα ἐξεισχίπαζεν.
Ἐναχλίδιον [2]. ἱππάσια.
Ἐξάγαν. ἄξιον θαύματος.
Ἐξάγειν [3]. παραξύειν.
Ἐξάγελος [4]. ἄγελος, ὁ τὰ ἴσα γεγονὼς τοῖς ἔξω ἀγέλαις.
Ἔξαγε κούριε [5]. ἔξαγε τὴν κόρην.
Ἐξάγιστον [6]. τὸ ὑ διότως εἰσπνεῖν εἰς ἱερόν· ἢ τὸ ἀκάθαρτον.
Ἐξαγάπης. καλαμίδιον.
Ἐξάγιστα. πάντα τὰ ἱερὰ [7] καὶ ἀφωσιωμένα, ἃ οὐκ οἷόν τε ἐπιχαμίζεσθαι τῶν ἱερῶν. ἔνιοι δὲ ἁγνὰ ἀπέδοσαν [8].
Ἐξάγιστος. ἀκήβαρδος. πέρος [9].
Ἐξαγκυρίζαι [10]. θύεσι ἐπιστέφασι.
Ἐξαγορᾶσαι [11]. φανεροῦ.
Ἐξαγορεύειν. πᾶσι διδοῦναι, λέγειν.
Ἐξαγεῖν [12]. ἐξάγειν. ἐξαίρειν.
Ἐξάγειν. ἐκβαλεῖν. ἀποφέρειν.
Ἐξαγκαζέσθαι [13].
Ἐξαγωνίως. ἐξ ἀγώνων πόνον ἔχοντα.
Ἐξαγών. ὁ ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ἢ ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὤν [14].
Ἐξάγω χολὴν τεχνίσκιαν [15]. παιδιᾶς εἶδος,

p. 7. Conf. Suid. & *Not.* in v. Ἐναμπεσοῦσαι. Adde Origenis verba, quæ dedi ad v. Ἀναγεῖν, & Suicer. *Thes. Eccl.* h. v.

1. Ἐνώπιον, τὰ ὦτα περ.] L. τὰ ὄπτα. Vide sis apud Suidam. FLOR. Euripides hac significatione *Phœniss.* p. 324. [v. 657.] de Baccho:

Κωπὶς ὃν ἐξεύρηκε
Ἕλλησι, δόκιμ' ἐν βρίθει
Χαυλιόεντι πρὸς
Καθαπτόμενον ὀλοῖσιν ΕΝΩΤΙΣΙ.

Schol. τὸ οὖς ἐπίπλοις. HEINS. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 279. Eurip. *Androm.* p. 739. ἐξὸς φρυκὶ ἐκπίπτων. STEPH. CLERIC. Hæc propria vocabuli vis. Transfertur etiam ad alias res, quæ obteguntur, ut compositi. ἐκκαλύπτειν apud Eurip. *Here. fur.* v. 362.

Σκοῖόν νιν' ἐκκαλύπτων
Δακρύ χαρᾶσι δώσεις.

Florum capas obtegens horrendo lemis biatu. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 48. Cyrill. Lex. MS. cum Hes. convent. Vid. Suid. v. Ἐκαλλίζα (ubi male ἄνω legebatur, quod *Florentem* fefellit) & sup. v. Ἀπαίσιζεν. Conf. v. Καλλίζειν, & *Not.* in v. Ἐξαναλῶ.

2. Ἐναχλίδιον.] L. ἐναχλίδιν, a ναχλάω. Vid. inf. v. Ναχλάσα. KUST. Absolute ἐναχλεῖν sic usurpant LXX. *Gen.* XLVIII. 1. ἀπέβγαλε τὴ Ἰωσὴφ, ὅτι ὁ πατὴρ αὐ ἐναχλάτεν. ABRESCH *l. c.* Ἐναχλίδιν non admiserim, ob locum I. *Reg.* (five *Sam.*) XXX. 13. ubi Ægyptius ille puer Davidi: Κατέλιπέ με ὁ κύριος μου, ὅτι ἐναχλεῖν ἐγὼ σήμερον τεσσάρες. ubi Aquila, ἐξόκλασα. Symmach. εὐστάζω. Theodot. ἐμπλακεῖδιν. Ad hunc locum sine dubio respexit Hesych. Sic inf. Ὀχλάζει. - - - πονεῖ. &: Ὀχλάζω. - - - εὐστάζω. Ἐναχλίδιν autem cum duplici augmento pro Ἐνοχλ. quæ forte est varia lectio.

3. Ἐξάγειν.] Ἐξάγων requirit ordo. IS. VOSS.

4. Ἐξάγελος.] Vid. Cl. Wasse ad Thucyd. VIII. 51.

5. Ἔξαγε κούριε.] Hom. *Iliad* A. 937.

6. Ἐξάγιστον.] Vid. Harpocrat. SCHR. Conf. v. Ἐξάγιστα, & v. Ἐξάγιστος.

7. Τὰ ἱερὰ &c.] Num legend. τὰ μὲν ἱερὰ, &, ἃ οὐκ ἔστιν ἐπιχαμίζεσθαι οἷς τὸ ἱερὸν? [Vid. sup. v. Ἐξάγιστον.] Sed ἐξ videtur in hac voce (Ἐξάγιστα) ὑπὲρ significare, valde jam dia. M. MEIBOM.

8. Ἀπέδοσαν.] Id est, *reddiderunt.* IDEM.

9. Ἐξάγιστος. - - - πέρος.] Cyrill. Lex. MS. ἐξάγιστος. πιασμός, ἀκαθαρσία, &c. Etym. & Suid. etiam, πυσμός. Vid. Harpocr.

10. Ἐξαγκυρίζαι.] L. Ἐξαγκυρίζω. an Ἐξαγκυρίζω legendum? SALM. L. Ἐξαγκυρίζω. IS. VOSS. Forte scribend. Ἐξαγκυρίζω. ἀπὸ τοῦ ἐπιστέφω. KUST. Ἐξαγκυρίζω legit Soping. & *H. Steph.* in *Ind.* Phavor. Ἐξαγκυρίζω Suid.

11. Ἐξαγορᾶσαι.] An Ἐξαγορεῦσαι Synec. *de Provid.* in fin. p. 115. Ἱερὸς λόγος ἐστὶν, ὃν οὐκ ἔστιν ἐξαγορεῦσαι. Conf. v. seq.

12. Ἐξαγεῖν. &c.] Sup. Ἀγεῖ. ἄγει. λάμβανει. &c. Et: Ἀποκλείει. ἀφαιρεῖται.

13. Ἐξαγκαζέσθαι.] Vid. inf. in Ὀπισθεῖς. SOPING. L. Ἐξαγωνίζεσθαι. IS. VOSS. Adde, sublata inutili voce Ἐξαδόσ, ὡσεὶ Ταραντῖνος.

Ἐξ ἀελπέος [16]. ἐξ ἀπελπίσεως.
Ἐξ ἀήτου. ἐξ ἀνέμου.
Ἐξαιμίδιον [17]. ἐξυμνιδίον.
Ἐξαφθεγγίμβωμ [18]. ἐκπλιβόμβωμ.
Ἐξαίνετο [19]. ἀφυρᾶτο.
Ἐξαίνυ. ἐξαμεῖται.
Ἐξαίνυτο. ἐξηρᾶτο.
Ἐξαΐξαντες. ἐξορμίσαντες.
Ἐξαιρεῖται. ἐξυφαιρεῖται.
Ἐξαίρων [20]. λαμβάνων. ὑψῶν.
Ἐξαίρεα. Ἐπίλεκτα.
Ἐξαίρεας [21]. ἁρπάγη, ἡ ἅρπαξ, ὁ πρὸς τὰ ἁρπάγματα.
Ἐξαίρετον [22]. Ἐπίλεκτον. προηγούμενον.
Ἐξαιρέμεν [23]. ἐξαίρεα ἁλάμενον.
Ἐξαιρέοντες [24]. παρθένοντες.
Ἐξαιρούμβωμ [25]. ἁπτομεζόμβωμ. ῥυόμβωμ.
Ἐξαίσια [26]. ὑπέρμετρα. ὄκνα. Ἐπιτηδεῖα. ἢ παντὸς ἐπέκεινα [27] ὑπερβάλλοντα.
Ἐξαίσια κελυφικά. ἢ πολλοῦ, μεγάλου, ἀνυπέρβλητα. ἐπέκεινα δυνάμεως.
Ἐξαίσιος [28]. οἰωνὸς, ὁ ἀσύμφορος· ἀπὸ τῆς ὅλης. ἀλλόξιος.

Ἔξαι-

γωνίας, ἐξ ἀγώνων πέρι ἐσκέφθαι. pro quo male, ἐξ ἀγώνων π. ἔχειν. Conf. Schol. in Aristoph. *Concion.* v. 259. PERGER. Ex fere literarum scribendum est Ἐξαγωνίζεσθαι, quod verbum, ab H. Steph. aliisque Lexicographis neglectum, legitur apud Euripid. *Here. Fur.* v. 155. KUST. ABRESCH *l. c.* Vid. v. Ἐκπλαστὸν, & v. Ἀπαλαστόμβωμ, item v. Ἐπαίσιζεσθαι. Quare nihil forte mutandum: ut sit gloss. interpretamento carens. Infra: Ὀπισθεῖς. ἐπὶ τὸ ἔσω δόντες, ἢ ἐξαγωνίσεις. Conf. Suid. v. Ἐξαίσιον, ex Schol. Aristoph *Eccles.* v. 259. Utrumque vide Kuster.

14. Ὃς.] An Αἰσχύλ Vid. Suid. IS. VOSS

15. Ἐξ χ. τεχνίσκιαν.] L. τεχνίσκιον. SALM. Vid. Meurs. *de Lud. Gr.* p. 13. SCHR.

16. Ἐξ ἀελπέος.] Scr. ἐξ ἀέλπτου. SALM. PRIC. (ad Apul. *Milef.* l. IX. p. 566.) L. ἐξ ἀέλπτου, vel ἐξαέλπτου. IS. VOSS. ἐξ ἀέλπτου Herodot. L. I. c. CXI. Vid. v. Ἀέλπτου.

17. Ἐξαιμίδιον.] Pro Ἐξαιμίδιον. Vide v. Αἰγὶς, Ἠγὶς, Πατρὶ, &c. Item Foes. Œcon v. Ἐξαίσιος, qui ἔξαιμος ex Hippocr. adfert, ubi Galen. ἔξαιμος exponit.

18. Ἐξαφθεγγίμβωμ.] L. Ἐξαπορθεγγίμβωμ. J. F. GRONOV. Imo Ἐξαπλαγγίμβωμ. IS. VOSS. Perfine pro Ἐξαπλαγγίμβωμ, prout hic scribendum esse vel serius literarum arguit. Supra: Ἀθλαγὲ. Σκαιόζυγε, ἢ Σκαιὸν. Erotianus etiam notat, Epilelem Ἀθλαγὲ apud Hippocratem exponere, σαθρὸν. KUST. Ἐξαπλαγὲ ex Hippocrate adhuc H. Steph. *Ind.* Vid. sup. *Not.* in v. Ἀθλαγὲ, & inf. v. Ἔξω ἀμπλαγὲ Sine dubio Ἐξαπλαγγίμβωμ defunctum ex Hippocrat. περὶ Ὀργῶν. p. 63. 15. ubi ἐξαπλαγγίμβωμ φλοῖσι. Erotianus tamen ἐξαπλαγγίμβωμ legisse videtur. Scribit enim: Ἐξαπλαγγίμβωμ, σαθρολαγγίμβωμ p. 25. *Ed. Steph.* Nisi & Erotiano Ἐξαπλαγγίμβωμ reddendum sit. Conf. Foes. Œcon. *Hipp.* v. Ἀθλαγὲ.

19. Ἐξαίνυτο.] Male pro Ἐξαίνυτο, quod vide mox. KUST. Ita recte Ed. Flor. Vid. sup. v. Αἴνυτ. &c.

20. Ἐξαίρων.] Vid. sup. v. Αἴρῃ, &c. Schol. Soph. Œd. *Tyr.* v. 1273. Ἐκάρη (pro Αἰάζη) - - - ὕψωσε.

21. Ἐξαίρεας.] L. Ἐξαιρίτας SCAL. Est pro Ἐξαίνιτας, Laconice; ut recte etiam vidit *Is Voss.* Vid. sup. v. Ἀρπάγα, & Ammon. in ead. voce, ibidemque Cl. Valken. *Anim.* I. 8. p. 35. ubi plura Conf. v. Ἐξαίρεις.

22. Ἐξαίρετον.] *Gen.* XLVIII. [23.] Ἐγὼ δὲ δίδωμι σοι Σίκιμα ἐξαίρετον ὑπὲρ τοὺς ἀδελφούς σου Belg. *eversuit.* SOPINGIUS. *Gen.* XLVIII. 22. Conf Hieron ad *Tit.* II. 14. BIEL. Conf. Suid. & sup. v. Αἱ ἐξαίρεται, mox v. Ἐξαίρω.

23. Ἐξαιρέμεν.] Hom. *Odyss.* Σ. 232. ubi similiter Schol. explicat. Vid. inf. v. Ἐξεῖναι, & Ἐξαίρεμεν.

24. Ἐξαιρέοντες.] Conf. v. Αἰρεσιῶς. & v. Αἱρέσιμος.

25. Ἐξαιρούμβωμ.] Jes. LX. 16 IV. *Reg.* XVII. 30. Frequens verbum apud LXX. Conf. *Alt.* XXVI. 17. & *Not.* ad *Gloss. N. T.* p. 84. item v. Ἐξελεῖν inf. & v. Ἐξαιρεῖ. &c.

26. Ἐξαίσια.] *Job.* IV. 12. V. 9. XXXVII. 16. BIEL.

27. Ἐπέκεινα.] Scr. ἐπέκεινα ἢ αἴσιον, quod alii Grammatici, ἔξω ἢ αἴσιον. Eustath. ad Hom. [*Od.* Δ. p. 1514.] τὸ ἐξαίσιον, τὸ ἔξω ἢ αἴσιον, τουτέστι, ἢ κακοποιόν. vult esse. HEINS. Supple, ἐπέκεινα ἢ δίκης, [ut Eustath. *Od* P. p. 1832.] vel simile quid; vel, ut habet Suidas, παρὰ ἐπέκεινα δαιμόνιον. KUST. Posterius etiam Cyrill. Lex. MS. & Etymol. M. Vid. Schol. Hom. *Il.* O. 598. item v. seq.

28. Ἐξαίσιος. οἰωνὸς ὁ &c.] Scrib. Ἐξαίσιος οἰωνὸς ὁ &c.

Ἐξαυτῶ [1], ἐξαίφνης. μέγα. καλῶ, ἀγαθῶ.
Ἐξαίφνης. ἐξαπίνης.
Ἐξακόσιοι [2], ἐξάκοσιοι, δεκαπέντε πεντάς.
Ἐξακτεύω [3]. ὁ Ζεὺς. καὶ ἡ Ἥρα.
Ἐξάκτης. ἀβελτέρτατος.
Ἐξακεβάζ [4]. ἐξιχνιάζ.
Ἐξακτῶν [5]. ὁ ἀπαιτῶν τὰ δημόσια.
Ἐξακολουθῶζ [6]. ἐνθουζιάζ.
Ἐξαλαπάξαι 7. ἐκπερᾶσαι.
Ἐξαλδιάν [8]. ἐκλαγγάν.
Ἐξαλέασζ. ἐκκλῖναι.
Ἐξαλένην [9]. ἐξέκλινεν.
Ἐξαλείφθησαν [10]. ἀπόλοντο.
Ἐξαλιλιμμένῶ. ἀπολειφθείς [11]. ἢ κεχειμμένῶ.
Ἐξαλίξ. συναθροίζω.
Ἐξαλίαι [12]. κυλίσαι. ἐκχωμῦσαι.
Ἐξ ἀχελαρρίπτου [13]. ἐκ τοῦ πεζοῦ ῥίπτῶ.
Ἔξαλλα [14]. ἀφόρεσ. λαμπεσ. ἀλλόφυλα. ἢ ἔξοχα.

Ἐξάλμαζ [15]. πηδήματα.
Ἐξαλῶν [16]. ἐκπηδῶσα.
Ἐξαλίγεσ [17]. σκεύῶ ἀγγείων, φιάλη σχεπάσαι, ἐξ οὗ οἱ τοῖς συμπόσιοις ἅλιφω τὸ μύρον [18].
Ἐξάλιμμῶ. ἐξαλείμμῶ [19].
Ἐξ ἁλός [20]. ἐκ δ θαλάσσης, ἢ ἔξω τῆς θαλάσσης.
Ἐξάλφως [21]. ἀδίσπους.
Ἐξαλύξαμεν [22]. φυλάξαμεν. Σοφοκλῆς Αἴαντι Μαστιφόρῳ.
Ἐξαλφῶσις. ἐπιμυθίαν [23] μεγάλαν. ἀπὸ τοῦ Ἀλφαίνειν. καὶ τῷ Ἀλφησὶς [24], ὁ ἀθύμῶ. τινὲς δὲ, ἐκλάμψεις.
Ἐξαμάχανα [25]. ἐξαίφνης.
Ἐξαμβλίξ [26]. ἀφθορίᾳ [27]. ἀπημελεῖ [28].
Ἐξαμβλαθεὶς. ἐκφαθείς.
Ἐξαμβεκκύτων. ἐκλύῶ. ἀπὸ τοῦ Ἀμβεκκύειν [29], ὅ ἐστι, χαστμεῖν.
Ἐξαμαρτάν [30]. πλημμελῆ.

Ἐξαμ-

Μοχ ἀπίσω, est ἰκνεῖδαι, ut sup. non est in suo loco. Vid. inf. "ἐξώπιν, item "ἔξω λαοῦ. IS. VOSS. Vid. v. Αἴσιμα, Αἴσυμνα, &c.

1. ἐξαυτῶ.] Est vox Homerica *Il.* Μ. 320. ubi v Schol. ἰθέως ἐπιφέρων. Schol. Apoll. Rhod. ad l. IV. ἠθέμεν exponitur ἤκειν ἐφ' ἑαυτόν. KUST. Eadem ϑ. 1004. ἐξαυτῶ. ἐξαίφνης, καθὸ συγκεῖται. KUST. Eadem *Il.* Ψ. p. 869. Conf. Etym. & Suid. ibique Kust.

2. ἐξακόσιοι.] Hom. *Iliad.* Δ. 36. Vid. Etym. M. & sup. v. Αἰσύμνα.

3. ἐξακτεύω.] Tres erant, per quos in judiciis ex præscripto Solonis jorandum esset, Ἰσίῶ, Καθάρσῶ, ἐξακτεύῶ. HEINS. Vid. Polluc. VIII. 142. ibique Jungerm.

4. ἐξακεβάζ.] Sumtum ex LXX. Int. Jud. XXVIII. 3. [ubi ἐξακεβάζουσιν.] KUST. Conf. Suid. in v. ἐξακεβάσῃς.

5. ἐξακτῶν.] *Exactor.* Luc. XII. 58. Καὶ ὁ πρατὴς σε παραδῷ τῷ πράκτορι. Vid. inf. πραξάρχας. SOPINGIUS. L. "ἐξάκτωρ, hoc est, *exactor*. SALM. MAUSSAC. Vide Cangii *Glossaria*.

6. ἐξακολουθῶζ. ἐνθουζιάζ.] Forte: "ἐξαλιλιζ. ἐνθουσιαζ. J. F. GRONOV. L. "ἐξακολουθῶζ. ἐνθουσιαζ. IS. VOSS. Scr. "ἐξακολουθίζ. ἐνθουσιάζω. *quasi foras.* PERG. L. "ἐξαλιλιζ. ἐνθουσιαζ. REISK. Nihil horum satis placet. "ἐξακολουθίζ facile succurrit. Sed quid est ἐνθουζιάζ?

7. ἐξαλαπάξαι.] Rarior hæc vox extra Poëtas. Non refugit tamen usurpare Xenoph. *Exp. Cyr.* l. VII. p. 232. ubi ἐξαλαπάξαι. ABRESCH in *Misc. Obs.* Vi. 1. p. 279.

8. ἐξαλδιάν.] Conf. sup. v. Ἀλλιάσ, inf. v. Ἠλδαινεν.

9. ἐξαλένην.] Vid. sup. v. Ἀλεύασθαι, Ἀλέασθαι, &c.

10. ἐξαλείφθησαν.] Sic Lat. *Deleti sunt.* Conf. *Not.* seq. Proprie autem dicendum "ἐξαλείφθησαν, cum augmento; quod occurrit *Genes.* VII. 23. notante Doct. *Bielia*, qui ex mendoso Codice descriptum censet "ἐξαλείφθησαν. At sæpius augmentum deest in hoc Lexico.

11. ἐξαλελιμμένῶ. ἀπολειφθείς.] L. ἀπολειφθείς. PERG. Ab ἐξαλείφω, quod tam significat *delere*, quam *imungere*. Duas hasce interpretationes diversas hic expressit Hesychius, duminodo pro ἀπολειφθείς legatur ἀπαλειφθείς, ab ἀπαλείφω. Cæterum ἐξαλελιμμένῶ pro ἀπαλειμμένῶ legitur apud Thucyd. L. III. c. 20. KUST. Vid. ibi Schol. & Mœrin Attic. Sed ἀπολειφθείς forte non mutandum, in quo, suo more confundens adfinia, respexerit ad "ἐκλελειμμένῶ, ab ἀλείφω: ut monui ad *Gloss. N. T.* p. 84. ubi Καθαλειμμένῶ. καθαιρεθείς. Idem placuisse video *M. Meibomio*; quio & Cl. *Kustero* in mentem venerat, sed induxerat postea.

12. ἐξαλίαι. κυλίσαι.] Forte ἐκκυλίσαι. Vid. in v. Ἀλισθήσεσθε, & v. Ἐκκυλίσαι. Conf. Suid. & Ezech. Spanh. in Aristoph. *Nub.* ϑ. 32.

13. ἐξ ἀχελαρρίπτου.] Ex Hom. *Il.* Η. 422. Vid. Suid. & sup. v. Ἀχελαρρίπτου.

14. ἔξαλλα. ἀφόρεσ.] Unde ἔξαλλα σκεύη. Vid. *Lectiss.* nostr. L. I. c. 33. SOPING. *Esth.* III. 8. ὄντως ἔξαλλον αὐτὸν. Vid. Herald. *Digress.* in Tertull. *Apolog.* c. 6. MUNK. Infra: τὰ ἔσκυλα, ἔξαλλα. &c.

15. ἐξάλμαζ.] Supra: Ἄλμασι. πήδημα. &c.

16. ἐξαλῶν.] Joël. II. c. PERGER. Conf. Jes. LV. 12. Hab. I. 8. Coof. v. Ἀλῆς.

17. ἐξαλίγεσ.] L. ἐξάλιγγεσ. Vid. Polluc. Suid. &c. IS. VOSS. ἐξάλιγγα, vel ἐξάλιγγον, conjicit etiam Cl. *Hemsterh.* ad Polluc. X. 121. ubi legitur: Τὸ δὲ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ὁ ἀρχιτρίκλινος τὸ μύρον, ἐξάλιγγον ὀνομάζει, ὡς Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρνεῦσι. Locus est ϑ. 1062. ubi Schol. expl. ἀλαβάστρου, ἢ ἄλλου τινὸς ἀγγείου οἱ μυροπῶλαι. quæ descripsit Suidas.

18. πλησίον τὸ μύρον.] L. ἐλαίου μύρῳ SOPING. ἐλαίου μύρου legit *Hammond.* ad Matth. XXVI. 7. p. m. 198. b. Nihil mutandum censet *Hemsterh. l. c.*

19. ἐξαλελιμμένῶ.] L. ἐξαλειμμένῶ. IS VOSS. Sic olim emendaveram in Obs. ad *Ael.* III. 8. Sed forte opus non est. Vid. *Not.* in v. Ἀλιζ. inf. Τετηλέμῳ. ἐξηκριβωμένῳ. Et: Ἐνάλειμμένῶ. ἐξαλειμμένῶ. Item: Ἀλειμμένῶ. ἀπαλειμμένῶ. Quare "ἐξαλελιμμένῶ etiam, cum accentu in antepenult. rescripsi, pro "ἐξαλειμμένῶ. quod est in Editis.

20. ἐξ ἁλός.] Alii "ἐξαλῶν. *Odyss.* Λ. Tiresias de Ulyssis morte: . . . . Θάνατος δέ σε ἐξ ἁλὸς αἶσα. Palatinus fol. aculeo. Vid. Oppian. L. II. *Hal.* [ϑ. 462.] de Trygone. SOPINGIUS. L. "ἐξαλῶν. IS. VOSS. Parvi referre summo, sive una voce exaretur, "ἐξαλῶν, sive, ut editur, in duas divisum, "ἐξ ἁλός. Videtur enim descripsisse ex Hom. *Od.* A. ubi si consulere velis Eustath. p. 423. 32. utique scriptoræ favere exemplaria videbis; tangitque ἀνάγνωσμα quoque Etymol. Et licet Eustath. quidpiam differminis ad sensum ponat, fateor ego lubens, id me non perspicere. Est ubi lectionis ista ambiguitas locum habere nequit, ut in Oppian. V. *Hal.* ϑ. 515. & Longi *Past.* L. II. p. 54. at p. 57. perinde iterum erit, legatne ἐξ ἁλὸς, an ἐξαλῶν: quo item utitur Oppian. sæpe. Vid. *Halieut.* I. 408 IV. 266. & 584. ABRESCH. Schol. Hom. ad *Od.* Δ. 132. δεῦτε δὴ ἀνάγωμεν, ἐπὶ "ἐξαλῶν. ἀσυναρθρώτως, ἀντὶ τοῦ ἐν πυρὶ ὄντες ϑαλάσσης· καὶ "ἐξ ἁλὸς, ὑπερθέσει, ἀλὸς γὰρ ἐστὶ πρώτου πάντων, ὃ ὁ Ταλάσσιος ἀπὸ ἁλὸς ἔχειν. Conf. omnino Jul. Barnes. ad *l. c.*

21. ἐξάλφως.] Vid. sup. v. Ἀλφαδῆ, Ἀλφὼ, Ἄλφω, &c. & mox v. ἐξαλφίσκεσ.

22. ἐξαλύξαμεν. . . . Σοφ. Αἴαντι μαστιγ.] Pro eo nostri libri nunc habent ἐξαλάσσαμεν, ϑ. 666. notante Cl. Wesselingio *Obs.* II. 6. p. 163. Citatur a Suida in v. ἀχάμα. & in v. Ζίφοι. Schol. φυλάξαμεν, ἐκκλῖναι. Conf. Eurip. *Hipp.* ϑ. 673.

23. ἐπιμυθίαν.] L. ἐπιμυθίᾳ. SALMAS. PALMER. L. ἐπιμυθίᾳ, i. e. *honoraberis valde.* Infra: Ἄλφα. πᾶν τιμὴν. ἐπιμυθίᾳ, i. e. *honoraberis valde.* Confer etiam v. Ἄλφα. KUST. Male Ed. Flor. ἐπιμυθίζ.

24. Ἀλφησὶς.] Vid. sup. ut & v. Ἀλφαιεῖ, Ἄλφα, &c.

25. ἐξαμαχανα.] Forsan pro ἐκ μαχανῆς, vel ἀπὸ μαχανῆς, *Deus ex machina*, dicitur de re, vel persona, quæ subito & præter opinionem apparet. KUST. Malim cum Cl. *Hemsterhuio*, opinionem apparet. KUST. Malim cum Cl. *Hemsterhuio*, ἐξαμάχανα, Dorice pro "ἐξ ἀμαχάνων. Vid. sup. v. Ἀσσ' ἐξ ἀμαχάνων. Dorice pro "ἐξ ἀμαχάνων. Quod Lexicis addde. *Eurip. Heracl.* ϑ. 496. Πεφυγμένος δὲ. F. GRONOV. L.

26. ἐξαμβλίξ.] L. ἐξαμβλίσκει.] F. GRONOV. L. "ἐξαμβλίζῃ. IS. VOSS. Male pro "ἐξαμβλῇ, i. e. *abortum facit*: quo verbo usus est Hippocrates. Vid. Petit. Obs. *Hipp.* v. Ἀμβλίσκω. KUST. Vid. sup. v. Ἀμβλίσκει, &c. Suid. in v. Ἀμβλίσκω, & in "ἐξαμβλίσκει. Conf. mox v. Ἐξαμβλαθεὶς, "ἐξαμβλίβῃ, & inf. v. "ἐξαμβλωθῆναι. An v. Ἐξαμβλίσκειν, "ἐξαμβλίβῃ, & inf. v. "ἐξαμβλωθῆναι. An "ἐξαμβλίζῃ, pro . . . βλῇ, inserto ζ, pro Digamm. *Edd.*

27. ἀμαθορίᾳ.] Scil. βρίφει. ἐν γαστρί. KUST. Vid. Suid. ut in Ἀσύλλιον, pro Αἴλιον, &c.

28. ἀμβλωθῆναι. ἀμβλῶσαι, & mox ἐκ τοῦ v. "ἐξαμβλωθῆναι. Conf. Etym. M. v. ἐξαμβλίξ.

29. ἀμβεκκύειν.] Quomodo hæc interpretatio verbo "ἐξαμβεκκύειν convenire possit, non video. KUST. Scripserunt ἐξαμβεκκύειν?

30. ἐξαμαρτάν.] L. ἀμβεκκύειν. JUN. SOPING. SALM. Conf. sup. v. Ἀπαμβεκκύειν.

29. ἐξαμαρτάν. πλ.] Junge, quæ male separantur: "ἐξαμαρτ. . . . κατηγορία. ἔξω. πλ. HEMSTERH.

1. ἐξ-

Ἐξαμβλίσκω [1]. Ἀμβρυέσκω [2].
Ἐξαμείβ. Ἐκπλείβ [1]. περίστημι [4]. σκαλλάξ.
Ἐξαμιδάς [5], ἐπίσης, καὶ ἐπίσαις.
Ἐξαμῶν [6], ἐνδυεῖν.
Ἐξ ἀμφῶ [7]. ἐξ ἀμφοτέρων.
Ἐξαμφοτερίζας [8]. τὸ ἀμφίβολον ποιῆσαι, καὶ τὸ δύο πεφυκότων ἐκπεσεῖν.
Ἐξαναζώσομαι [9]. ἐκλύσασθαι.
Ἐξανάξῃ [10]. ἀνάξῃ πρὸς τὸ ἅλιον.
Ἐξανδύεσαι [11]. ἐκπέσεσαι.
Ἐξανδραποδίζ. αἰχμαλωτίζ.
Ἐξανεμυαζ [12]. ἑταιρίαζ. ἢ ξενιτεύζ. ἢ μετοικίζαζ.
Ἐξανίσασα. Ἐπιρρίψασα.
Ἐξανεχορ [13]. λαληθότως ὑπέρβλεψε.
Ἐξανθῆσαι. Ἐκζέσαι.

Ἐξ-

1. Ἐξαμβλίσκω.] Male pro Ἐξαμβλίσκω, i. e. *abortum faciens*. Conf. paulo ante v. Ἐξαμβλεῖ. KUST. Sic & *Ety. Vossi.*

2. Διαφθείρω.] Scil. βρέφ. fœtum per abortum *corrumpens*. KUST. Vide in v. Ἐξαμβλίσκ.

3. Ἐκτιτλίζ.] L. ἐκτιλίζ. IS. VOSS. Ita Phavorin. Nisi Ἐξαμοιβῇ & . . . ψῇ confuderit.

4. Περίστη.] Hoc sensu dixit Xenoph. in *vit. Agesil.* p. 658. Ἐξαμείψας τὴν Μακεδονίαν, i. e. διαπερασάμενος, *cum peragrasset Macedoniam*. KUST. Eurip. *Oreſt.* v. 272.

εἰ μὴ Ἐξαμοίψ χρεὼς ὁμμάτων ἰῶν.

Schol. λύσεως. Locum notavit etiam Cl. Abreſch in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 280.

5. Ἐξαμιδάς.] Vid. inf. v. Ἐξαμοῦδα, & Ἐξαμοιδαί.

6. Ἐξαμῶν.] Potius Ἐξαμᾶν, ab ἑξαμαω. KUST. Simillter ſupra: Ἀμᾶτ. Διεξέλθ.

7. Ἐξ ἀμφῶ.] Vid. ſup. v. Ἀμφῶ.

8. Ἐξαμφοτερίζας.] L. Ἐξαμφοτερίζαν. KUST. Sic Etym. M. & Phavor. Forte tamen alibi invenerat Particip. Ἐξαμφοτερίζων, cui ſubjicit expoſitionem verbi Ἐξαμφοτερίζω: ut ſæpius interpretatio aliam formam five caſus, five temporis, vel numeri, habet, quam ipſa gloſſa. Plato *Eutyd.* p. 226. F. ἐξαμφοτερίσει ἢ λόγον, τὴν ἀσαίνειαν τὸ καὶ ἀπό. Locum adfert Cl. Abreſch *l. c.*

9. Ἐξαναζώσομαι, ἐντ.] L. Ἐξαμβλύνθη. ἐκλελύσθαι. Vid. ſup. in Ἀμβλύνει. SOPING. SALM. Ἐξαναζώσομαι Phavorin. exhibet, etiam poſt Ἐξαμφοτερίζω. Non mutaverim tamen gloſſam, etymon referentem: ſed recepi ἐκλύσ. Conf. Inf. v. Ἐξαμβλύνω, & ſup. v. Ἐξαμβλύνει. Ἐξαναζώσομαι tranſitive dixit Eurip. *Androm.* v. 356. Καὶ νῦν ἐξαναζώσ, i. e. *Et ventrem ejus abortui facimus.*

10. Ἐξανάξῃ.] *Exſuſcitabis, ſuſcitabis ad ſolem.* Mich. VIL 9. Ἐξάξῃ με οὐ τὸ φῶς. Pro quo Heſych. ἐξαναξῇ legiſſe videtur. PERG. Non male: etſi nihil muto. Supra: Ἀνάγει, ὥσπ ἄξαι, ἀνάξαι. Et: Ἀναζυγάζει, ἀναγαγεῖν οὐ τὸ ἄσπ φῶς. Sed vide ibi. Compoſitum autem Ἐξαναζώσω in Lexicis deeſt. Analogum tamen eſt cum eadem interpretatione. H. Steph. *Ind.*) & ſimilibus aliis.

11. Ἐξανδύεσαι.] Ab ἄνδυμι. IS. VOSS. Vide inf. v. Ἐξημμαι (poſt v. ἐξέδ) cum eadem interpretatione.

12. Ἐξανεμυάζ.] Quid ſit proprie, vid. Ariſtot. *H. Anim.* I. V. c. 3. [§. 32.] HEINS. Suid. Ἐξαν. ἐκκωφεῖ. Utitur hac virtute Eurip. *Androm.* v. 938. Ἐξαναμύσθω μοχλὸς Schol. ἀναστομούσθω. (l. ἀναστομούσθω.) ἀναρθρίσθω, ἀνοιχθῆναι. Vox activa pro *irritum facere* eſt in ciuſdem Tragici *Helen.* v. 32. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 280. Conf. H. Steph. *Theſ.* I. 427.

13. Ἐξανεχορ.] Sine dubio reſpexit ad locum Thucyd. IV. 28. 4 Thoma Mag. citatum: ἐξανεχωρεῖ τὰ ὑγρὰ ἐκ Schbl. ἀναδίνει πολὺ ἄνεμ ὑπάγει. ἀπιφάλλει. Conf. Suid. ibique Kuſt.

14. Ἐξανθίζ.] *Pſalm.* CII. 15.

15. Ἐξανύουσι.] Οἳ γε τῷ ἐξ ἀνηθῶν φωτὸς, ἀπόλους Ἀντιφάνης· οἱ δὲ ἐκ τῶ ἀπηνθῶν, ἄπολους ἐξανυῆναι τὸ καὶ ἐξανυῆναι. HEINS.

16. Ἐξαυτῶ.] Si locus mendo vacat, non video unde aliter deduci poſſit, quam ab ἐξαυτόμαι Eurip. *Iphig. in Aul.* v. 372. . . . τὰς δόξας Καλχαλκόντας ἐξαυτῶ λῦσ σε Et *Androm.* v. 718. Πλευρὰς μαῖδας φορβάδας ἐξαυτόμας. Schol. expl. λύσ, σκαμβάσμ. Pro remittere adhibet Soph. *Phil.* v. 705. . . . ἀνὰ ἴχνη δακόντ ἄντα. Schol. εὐθύνοντ. Ita enim ibi ſcribend. pro vitioſo εὐδίνοντ. [ut ſup. Ἀνάζω. . . . εὐδίνει.] Verum quia his nihil adjuvatur expoſitio, quam tribuit ei Grammaticus, cogitare cœpi an forte dederit: ἐξαυτόμας. ἐξανύσας. Et mox pro ἐξαυτόμαι, conjiciebam ἐξαυτόμεθα. ABRESCH *l. c.* An ἐξαυτῶ, ἐξ αὐτοῦ? ut Lat. *exantlare labores*. Conf. ſup. v. Ἐκθλασάζω, & mox v. Ἀξαυτῶ, & Ἐξαρτῶ. Ab ἐξαυτόμαι vero non Ἐξαυτῶ, ſed . . . non potius, dicendum fuiſſet.

Ἐξαυθίσ [14]. ἀνθίσ.
Ἐξαυτῶμαι [15]. ὧν οἱ πατέρες ἀλλήλων ἀπέχονται, ἢ οἱ μητέρες.
Ἐφαίσους [16]. ἐξαρτήσας.
Ἐξαίνην [17]. ἀναπεμπ.
Ἐξανέμωμαι [18]. Ἐκκινήμωμαι.
Ἐξάντις [19]. ἐξαναντίας. ὑπὸ δὲ, τὸ ὑγιές.
Ἐξάντης [20], ὁ ἢ ἰσόν ἔχω ὦν.
Ἐξαντῶν [21]. ἀναπάζων τὸ χόρτος, καὶ τὸ ὑπόγαιον [22], οἷον ὑπογειπάζων, ἢ οὕτως· Ἐξαντῶν [23]· χρὴ τὸ ὑγιὲς [24] αὐτοῦ ἐξοιχῶν· τὸ ὑγιαίνειν γάρ, Ἐξάντη ἔλεγον.
Ἐξ ἀντύγων [25]. ἐκ τῶν θεάτρων [26] τοῦ ἅρματος.
Ἐξαύω [27]. ἐξαύσω. Ἐκπλέσω. χαπεγάσομαι.

Ἐξ-

17. Ἐξαίνην.] Empedocles apud Jamblich. p. 73. [*Vit. Pyth.* c. 15.] Καὶ τοὺς ἀνθρώπους ταῖς· ἐκείνοις γ' ἐξαίνην. Ita leg. SOPING. Callimach. *H. in Del.* v. 206. Γαῖαν τὸν ἐξαίνην. JENS. *Lucubr. Hoſ.* p. 83. Dici ſolet de herbis, aut ejuſmodi aliis rebus initas herbarum e terra pullulantium. De Draconis dentibus a Cadmo ſatis adhibuit Eurip. *Phœniſſ.* v. 674. ἐξαίνην. Schol. ἐξανίζω. Et ita ipſum ἀκατάσκεπτον apud Pind. *Pyth. Od.* IX. v. 82. Schol. ἀκαρῆ. ABRESCH *l. c.* ſup. Ἀνίζ. . . . ἀναπηδῶ.

18. Ἐξανέμωμαι.] L. ἐξαναπέμπω. IS. VOSS. Sic & Cl. *Abreſch* ad v. ἐξανίζας. At male pro ἐξαναπέμπω poſitum eſſe, monet Cl. *Kuſter.* Infra: ἐξαναπέμπω. ἐκκινήμωμαι.

19. Ἐξάντις.] Ab ἄω, ἄτω, ἄτις, ἄντω, ἄντλω, ἄντλ; i. e. *labor*, ἀντλέω, ἀντλῶ, ἐξαντλάω, *exantla, exantlare laborem*. Item ab ἄντω, πάγω, *ferio, ſuffero*, ἐξάντης, i. e. ἀντλῶν, ἄπ. Heſych. ἐξάντης. ὁ ἢ ἴσον ἔχω ὦν. Idem in ἐξαντῶ· τὸ ὑγιαίνειν ἢ, ἐξάντη ἔλεγον. G. Conf. *Not.* ſeq.

20. Ἐξάντης.] Vid. Zenob. [III. 95] p. 76. Hippocr. *de Morb.* III. 10. SCHR. Galen. in *Gloſſ.* Ἐξάντες. ὀγκ. Videtur Heſych. noſter alludere hunc verſiculum: Ὦ Ζεῦ, γοῦν τοῦδ' μὲ ἐξαντῆν νοεῖν. Nota etiam Paræmia: Ἐξάντης λόγος ἢ μὲ πολὺς ἄπο ἔχωσι. Dio Chryſoſt. [*Orat.* IV.] p. 73. D. Ἡ δὲ τοιαύτη ἴσως, τὸ αὖθ τοὺς πολλοὺς καὶ τὰ καθ' ἑκάστους, μᾶλλον ἐκάστη ἐπιπολήσει τὸ καὶ ἑξάντη φιλοτιμία πολλοῖς. &c. HEINS. Ἐξάντες, quaſi ἐξ ἄντ. Notum, ſæpe inſeri τὸ ν. Vid. Etym. M. & Suid. IS. VOSS. Conf. Foeſ. *Œcon. Hipp.* h. v. & Kuſt. ad Suid. ut & *Not.* præc. Euſeb. *Præp. Evang.* IV. 16. p. 161. *fin.* ἐξάντης τὰς μαθήσεις κατέχειν, i. e. *ad ſaniorem revocarunt mentem*, ὑγιαινούσας ἀπέφηναν, εἰς τὸ ὑγιαίνειν ἐπαναγαγόντες, ut recte ibi Vigerus. Vid. *Not.* ad v. ſeq.

21. Ἐξαντῶν.] Ab ἐξαντάω, cujus ſimplex ἀντάω interdum ſignificat, *ſupplicetter rogo*. Hinc Ἀντᾶσις, ἱκετηρία, ut Heſych. ſuo loco exponit. KUST. Supra: Ἀντᾶν. αἰτεῖσθαι, ἱκετεύειν. Et: Ἀντᾶσις. αἴτησις. Conf. v. Ἀντᾶς, & v. Ἀντρων.

22. Ἀνάζω ν. ε. κῷ τὸ ὑπόγαιον, οἷον &c.] Forte legi poſſit: ἐξαντῶν. ἀνάζων ἢ κόρτος, κῷ ἢ χλοὺς, vel ἢ τινὰ χλοὺν, οἷον ὑπογειπάζων. VIGER. (ad Euſeb. *P. E. loc. cit.*) Pro ὑπόγαιον lege ὑπὸ χλοῦ. BRUNO. L. ὑπὸ χλοῦν. PERG. Locus hic ita ſupplendus & corrigendus eſt: ἐξαντῶν. ἀνάζων, ἢ κόρτος κῷ ἢ χλοὺς ἀντέρεισ, οἷον ὑπογειπάζων. &c. *ſuppliciter rogans, genam & mentum tangens.* KUST. Infra: Ὑπογειπάζων. ἀνάζων. ἀπὸ ἢ χλοὺς ἀντέρεισ. Sic & Suidas, qui illud ἀπὸ omittit. Scripſerimne Heſych. ἀνάζων ἢ κ. κῷ ὑπὸ τὸ χλοῦν? Notiſſimus autem ille ſupplicandi mos apud veteres, ut barbam, ſive mentum, dextram, genua, pedes tangerent; apud Euripid. & allos paſſim. Doct. *Reiſk.* pro τὸ ὑπόγαιον legit, ἢ χλοῦν.

23. Ἢ ἄτας ἐξαντῶν καῦσ &c.] Diſtingue: ἢ ἄτας· ἐξαῦ. &c. SCAL. Scrib. ἐξαντῶ. BRUNO. Leg. ἢ ἄτας· ἐξαντῶν, καῦσ ἢ ὑγιὲς ἐξοιχῶν. h. e. *per ſalutem*, aut *ſanitatem adjurans*. Nam iſtud καῦσ terrentis eſt, ἀφ obteſtantis eſſet. Zenob. *Cent.* III. *Paræm.* 95. proverbialiter uſurpari ait: Ἐξάντης λόγος τὸν μὴ ἄπο ἔχοντα ἔγκλησ. addit. que: Ἐξάντης, ἢ ὑγιὰ βλέπ, ἢ ἴσ ἄντ [? ἴσι βλέπει, ὡς Ἐξάντης. ἢ ὑγιὰ βλέπ, ἢ ἴσ ἄντ. Ἐξάντη ἔλεγον. G. Conf. *Not.* præcedd. & *Gen.* XLII. 15. 16.

24. Ὑγιὲς . . . ὑγιαίνειν.] Lege χλοῦν. & χλοῦσ, & clara erunt omnia. PERG. Admodum falli *Pergerum*, docebunt modo allata.

25. Ἐξ ἀντύγων.] Habet Soph. *Elektr.* v. 749. & Eurip. *Rheſ.* v. 567. Adde Suid. in Ἀντυγῶν. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 281.

26. Θεάτρων.] Scr. ἀβρυτήρων. SAL.M. Cyrill. Lex. MS. ἐξ ἀντυγῶν. ἢ ἀβρυτήριον ἢ ἅρματος. Vid. ſup. v. Ἀντυγῶν, & v. Ἀντύγων.

27. Ἐξαύω.] Hom. *Il.* A. 365. Schol. Ἐξαύει. ἀντὶ τοῦ ἀξαι

Ἐξάνω. ἄνωθεν.
Ἐξάγη [1]. ἐξανίξη.
Ἐξαπαλαγῆ. ὑποχωρίζῃ.
Ἐξαπαλάξῃ [2]. ἐκποδόσῃ, ἐκκενάσῃ.
Ἐξαπατᾷ [3]. χλευάζῃ. δολεάζῃ. φενακίζῃ.
Ἐξαπέτρεθεν [4]. ἐκ τοῦ ἑτέρου.
Ἐξαπαφῶ. ἐξαπατήζω.
Ἐξαπαφῶν [5]. ἐξαπατήσας.
Ἐξαπίνης, αἰφνιδίως, ἐξαίφνης.
Ἐξαπιπαλῶ. πιρπάλω.
Ἐξ ἀπίης γαίης [6]. ἀλλοδίας, ἢ ξένης. ἢ μακρὰν οὔσης.
Ἐξαπούαλῶ [7]. ἀβελογίζεσθω.
Ἐξ ἀπόπω [8]. ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου, ὅθεν ἐστὶν εὐσκοπῶν τὰ ὑποκείμενα.
Ἐξαπορρῆναι [9]. ἐξαφανισθῆναι. εἰς ἀπείρα γενέσθαι.
Ἐξ ἀπρόχου [10]. ἐκ ἀδοξόμου.
Ἐξ ἀπρεπείας [11]. ἐξ ἀμελείας.
Ἐξάπτελῶ [12]. κεφαλῶ τοῦ ἄρματος.
Ἐξάρη [13]. οὕτως λέγε, ὅταν τὴν ὀρθὴν εἰς μετωπεῖον ὕψος αἴρῃ.

Ἐξα-

Ἐξαρείσαντες; [14]. ψοφήσαντες, κρούσαντες.
Ἐξαρίσαζ [15]. διαζευ.
Ἐξαρῖ [16]. ἐκπὸς ὤσιν.
Ἐξαρῶ [17]. ἐκμελής.
Ἐξαρῶζαι [18]. ἐκφορίζαι.
Ἐξαρκεῖ. ἐπαρκεῖ.
Ἐξαρκέσῃ [19]. ἐκποδὼν.
Ἐξαρκῆ. δεκτὸν ἔσται.
Ἐξ δεκιάων [20]. ἐκ φιαλῶν.
Ἐξαρῶ [21]. δεκτὸν ἔσομαι.
Ἐξαρξατε [22]. ἐσκαλέξατε. καβαλίξατε.
Ἐξαρον [23]. ἄρον. ἐξάλειψον.
Ἐξαρτηδὸν [24]. μὴ τοῦ ἑκκεκμαζ.
Ἐξαρπίζῃ. πληγὴ. πλεῖ.
Ἐξαρτῆσαι [25]. ἐκκεκμάζαι. τελεῖσαι.
Ἐξαρτύειν [26]. παιδεύεσθαι.
Ἐξαρύσαι [27]. ἐξαντλῆσαι.
Ἐξαρύρωμαι [28]. ἐξ ἀξιῶ φλεβοτομώμενα.
Ἔξας [29]. ἑῶ, ἐξὸ συγκοινούσης.
Ἐξασιλάναμεν [30]. ἀναπληρώσωμεν.

Ἐξ-

ἄξω. φησίζω. Præsens pro Futuro. Vid. Phavor. & *Not.* in v. Ἐξαίζ. Conf. v. Ἐξαιτίζαι, & Euripid. *Med.* ϗ. 651.

1. Ἄνωθ. ἐξαγη.] Flor. Ed. *ἐξαγῆ.* Recte Ed. Hag. novam glossam confuluit. *Is. Voss.* legit: Ἐξάξῃ. ἐξαίνῃ. ob ferium.

2. Ἐξαπαλάξῃ.] Scrib. Ἐξαπαλάξῃ, idem quod Ἐξαπαλάξῃ. IS. VOSS. Ἐξαπαλάξῃ olim in *Per. Crit.* correxeram: ut ſup. Ἐξαπαλάξαι. ὑποχωρίζαι. Idem voluit *Salm.* cui Ἐξαπαλάξῃ vitioſe tribuitur in Ed. Schr.

3. Ἐξαπατᾷ.] Vid. *Exod.* VIII. 29. BERN. Vid. Ulpian. in Demoſth. p. 139 *med.*

4. Ἐξαπέτρεθεν.] Cum Ill. *Scalig.* malim: Ἐξ ἑτέρου.

5. Ἐξαπαφῶν.] Eurip. *Ion.* ϗ. 705. Ἐξαπαφῶ. Conf. v. Ἐξαπαφοι, item v. Ἀναφίνομαι, & v. Ἀναφῶ. ἀναπίζω.

6. Ἐξ ἀπίης γαίης.] Hom. *Il.* A. 270. & alibi. KUST. Vid. ſup. v. Ἀπείη γῆς, & Ἀπίης γαιης.

7. Ἐξαπούαλῶ.] F. Ἐξαπόναλῶ: ut λιπαλείου τινὸς Plutarch. in *de Genio Socratis.* REISK. Belg. *lemant weghebben.* Conf. v. Ὀνάμαλ, & v. Παραλογισμός.

8. Ἐξ ἀπόπω.] Vid. v. Ἀπωπῆ, & tolle comma ante τόπου. Conf. in v. Σκίπη. Soph. *Philoct.* ϗ. 483. poſuit pro *eminus*, oppoſite ad *ἰσχυρὸν*, notante Abreſchio *l. c.*

9. Ἐξαπορρ. ἐξαφαν.] II. *Cor.* IV. 8. exſtat *ἐξαπορήμενοι.* SOPING. II. *Cor.* I. 8. BIEL. Prior expiratio accommodata videri poſſet verbis II. *Cor.* I. 8. ubi *ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς ἕως* Altera legitur *Pſ.* LXXXVII. 15. *ἐναπορούμην ἐγὼ ἐξαπορήθω.* Themiſt. *Orat.* XXI. p. 261. B. Παιδάρια . . . ὧν πάντες ἐγὼ ἀρχαίως πολλάκις ἐξαπορήμην ἢ μανθάνω. Et active p. 258. B. φιλοπονῆς ἐξαπορῆσ. Conf. Bud. *Comm. L.* Gr. p. 329. A. BRESCH I. *c.* Adi Sulcer. *Theſ.* v. Ἀπορία.

10. Ἐξαπροσχῶ.] Scr. Ἐξ ἀπροσχῶ. SALM. L. Ἐξ ἀπροσχῶ, accentu in penultima. Vid. Schol. Eurip. ad *Med.* ϗ. 46. Ammon. & Etym. M. v. Τοιχίς. ABRESCH *l. c.* Conf. ſup. v. Ἀπὸ προσχῶ: & Cl. Valken. *Anim.* ad Ammon. III. 15. p. 217. qui Ἐξ ἀπροσχῶ etiam ſcribit, idem reponendum cenſens in verſu Ariſtophanis apud Scholiaſten Eurip. *Med.* ϗ. 46. ubi *ἐξ ἀπροσχῶν.*

11. Ἐξ ἀπρεπείας.] Vid. ſup. v. Ἀσχημοσύνη.

12. Ἐξάπτελῶ.] *Theen.* IV. 19. *ἐξάπτελον.* Hebr. *corripuerunt nos.* M. MEIBOM. Cod. Vat. ibi Ἐξαπτῆλαι. Compoſito ἐκκέλλω utitur Ælian. *H. Anim.* XIV. 20. fin.

13. Ἐξάρῃ.] Scrib. Ἐξάρῃ. Diodor. Sicul. I. II. p. 133. de ſtruthocamelo: Ὅταν τε τὸ βάρος ἀναπίπτῃ. ΣΕΑΡΑΙ (ſc. ἰσοῦ) τὴν πέτρα, καὶ ἐὰν γῆς καίπερ ἀναγκασθῇ. Conf. Ezech. I. 19. BIEL.

14. Ἐξαρείσαντες.] Aut mutandum in Ἐξαρξάντες, aut aliam exigit explicationem, quam vide apud Suid. [& Harpocr.] in Ἐξαρξάμενος. IS. VOSS. Lego Ἐξαρξάντες, ab ἐξαίρω. Nam *ἀείρονται τὸν δίσκον*, eſt idem quod *κρίνει τὸν δίσκον*, i. e. *pulſare aſtitum.* Vid. Theocrit. *Idyll.* II. ϗ. 160. At *ψοφεῖν τὸν δίσκον* differt ab *ἀείρονται*, vel *αἴρεται*, vel *αἰώρεται τὸν δίσκον*, quamvis Heſych. illa confundat. De differentia harum phraſium vid. Schol. Ariſtoph. ad *Nub.* ϗ. 132. & Meurſ. ad Hellad. *Chreſtomath.* ſub fin. KUST. Τὸν δίσκον ἐξαρξάντων ex Anonymo profert Suidas. Vid. *Obſerv.* noſtras ad *Apoc.* III. 20. ubi plura de phraſibus illis, quæ de *ſortibus ſaltantibus* uſurpantur. Conf. Thom. Mag. v. Κόσκινον, cum *Not.* L. Bos; & Suid. io eod. ibique Kuſt. Item Ammon. ac Valken. ad eum. Addo tantum, damnatum a Mœriſtis Græcis phraſin, *αἴρειν τὸν δίσκον*, non tantum exſtare apud Xenoph. *Sympoſ.* (*ſub init.*) p. 873. *extr.* (quem locum deſcripſit Athen. I. XIV. p. 614.) & apud Ariſtoph. *Eccleſ.* ϗ. 317. & 982. ſed & apud Platon. *Protag.* p. 220. *in princip. ἀφίεσαν τὸν δίσκον.* ut paullo poſt: *τὸν δίσκον . . . ἵεσθαι, καὶ πρὸς πολὺ τείνειν.*

15. Ἐξαρίσαζ.] Contrarium potius *placandi* & *blandiendi*, quam *perſequendi* notionem continet. Niſi ab Ἄρης derivetur, ſenſu *bellica.* Sed militm Ἐξαρίσαζ, ſaevire ferre, vel Ἐξαρξαζ, ab ἐξαίρω. Nam ſupra: Ἀφίρχεται διωγμός.

16. Ἐξάρῖ.] Videtur ſcribendum: Ἐξ ἂν ἦ. ὦσι ἢ. KUST. L. Ἐξαρῖ. REISK. An Ἐξαπορῖ ut exciderit (ſyllaba media, & in ὦσιν ſupplendum ſit *πίν*, vel ſimile.

17. Ἐξαρῶ.] Vid. in Ἀφίρμενον. SOPING. Conf. Suid.

18. Ἐξαρῶζαι.] Suſpecta videtur gloſſi, vel ejus expoſitio. Niſi conveniat cum Belg. *uitheffen.* Ἀείζω enim ſup. eſt *βαστάζω* &c. An Ἐξαρτίζω. ex I. Macrob. VII. 29.

19. Ἐξαρκέσῃ.] *Num.* XI. 23. BIEL.

20. Ἐξ ἀρκιάων.] An legend. Ἐξ ἀφρικίων? Supra: Ἀφρικὸν. φιάλην. KUST.

21. Ἐξαρῶ.] Utitur Herodot. III. VALES. Locus eſt III. 66. Plura exempla dedi in *Obſ.* ad D. Joan. *Epiſt.* I. c. II. 22. Vid. Suid. & ſup. in v. Ἄρων.

22. Ἐξάρξατε.] *Pſalm.* CXLVI. 7. ubi Chryſoſt. notat, alios habere καθαλίξατε. Gloſſ. MSS. in *Pſalmos*: ἐξαίρετε, καθάρατε, καθαίρετε. Conf. Suid. qui male καβαλίξαι, pro καθαλίξαι. Vid. ſup. v. Ἐκάρη), & Athen. I. IV. p. 180. E.

23. Ἄρον.] Sirach. XXXIII. 7. *Ed. Rom.* Ἔτερον ἀδελφὸν, καὶ ἕτερον ἐχθρόν. In *Complut. Ed. XXXVI* 6. ubi ἕτερον. Sæpiſſime hoc verbum apud LXX. occurrit.

24. Ἐξαρτηδὸν.] H. Steph. [*Inſt.*] recte corrigit, Ἐξαρτᾶδὸν, ab ἐξαρτάω. Sic τοῦδε, ἐχεῖνε, & alia hujus generis. KUST.

25. Ἐξαρτῆσαι.] Cum ſignificat πλησίον, legendum erit Ἐξαρτίζαι. In *Act. Apoſt.* XXI. 5. ἐξαρτίζω τὰς ἡμέρας. SOPING. In illo loco alii, eodem errore, ἐξαρτίζαι. ubi plura notavi in Gloſſ. *N. T.* p. 83. Conf. ſup. *Ἐπ.* in v. Ἀπαρτίζω, & Ἀπαρτίζῃ, & inf. in Ἐξαρτισθέν.

26. Ἐξαρτύειν. παιδεύ.] Vid. ſup. v. Ἀρτύω· φιάλαι, ἢ σίφωνες. &c. Et v. Ἀρτύω, ubi ἄρτυσι ἀ Τυδεὺς. Infra autem Τυδεὺς, eſt παιδαγωγὸς. Niſi quis legendum putet Ἐξαίρων.

27. Ἐξαρύσαι. ἐξαῖλα.] Sup. Ἀφύζω. ἀντλῶ. Conf. v. Ἐξαντλῆσαι, & *Not.* & mox v. Ἐξαρύσατο, & omnino Fool. *OEcon.* v. Ἐξαρύειν.

28. Ἐξαρύρωμαι.] Forte Ἐξαρύβωμαι. PERG.

29. Ἔξας.] Id eſt, ἐξε. An Ἔξας, νὲ, pro Ἔξες? GUYET. Vel ab ἴω, ἴσω. G. Scrib. Ἐξῆς, *ſenarius numerus* H STEPH. *Ind.* Ἔξας eſt *ſextans.* Legend. fort. ἕξῃ· ἑπτὰ. Vid. Pollux. I. IX. ubi tamen male legitur ἓξ ταλάντῳ. pro ἑξήκοντα. Sed ἕξτος probum eſt; ut *Pallas, Pallantis.* SOPINGIUS. Vid. Salmaſ. *de modo uſur.* p. 257. SCHR. Leg. ἕξῃ· ἑπτὰ μοιρῶν. SALM. Ἐξῆς, ἤτοι ἑπτώ, ut Pollux p. 602. KUST. Ἐξῆς eſt *ſextans.* Legend. fort. ἕξῃ· ἑπτὰ. ut

Ἐξαυαίνῃ [1]. ἀποξηράνῃ.
Ἐξαύδα. ἐξείπον, λέγε [2]. φάσκων. πείθων [3].
Ἐξαῦσαι [4]. ἐξιλεῶν.
Ἐξαυτῆς [5]. κρεάγρα.
Ἐξαυτῆς [6]. ἀξυριστικά.
Ἐξαίτης [7]. μὴ ταῦτα. ἐκ δυτῆρος.
Ἐξαφάζων [8]. ἐξ ἑαυτοῦ γιγνόμενον. καὶ παρελπίζων [9].
Ἐξαφολίσαι [10].
Ἐξαφρίσωσιν [11]. ἀνταπέδωσιν.
Ἐξαφύσωσιν [12]. ἐξαντλήσωσιν.
Ἐξέλω [13]. ἐξέλωσιν.
Ἐξεγίνετο [14]. ἐξετυπώσατο.
Ἐξέγρετο [15]. ἐξηγέρθη.

Ἐξέ-

[1] Ἐξαυαίνῃ.] L. ἐξαυαίνῃ. IS. VOSS. KUST. Ita recte priores Edd. Conf. v. ἐξαναφίσι, & v. Λύσι.

[2] Ἐξαύδα. ἐξείπον, λέγε.] L. λεγε. SALM. SCR. ἴδεσαι, λέγε. IS. VOSS. Eurip. *Hec.* ν. 684. ἐξαυδᾶ, μὰ κρύβῃ δικαίῳ. Vid. ibi Schol. & in *Supplic* ν. 143. Plod. *Nem. Od.* X. *sub fin.* addit ἴσθ. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 282. Ed. Hag. λέγε. Phavor. ἴδεσαι - - - λέγε. Schol. Hom. *Il.* A. 363. ἐξαυδᾶ. ἴδεσαι, λέξει. Malim itaque cum *Kuſt.* ἴδεσαι, λέγε. quamvis ἴδεσαι etiam ſit Aor. I. Imperat. unde εἶπαι Luc. XIII. 32.

[3] Πείθων.] L. ἄγων. FLORENS. KUST. Sic & Cl. *Weſſius*, in literis autographis ad Kuſterum datis. Sæpius χ, τ, θ, φ, in hoc etiam Lexico confuſa vidimus. De α & ι nemo dubitet.

[4] Ἐξαῦσαι.] Cave de mendo ſuſpectum habeas. Nam & Pollux I. VI. c. 14. [*imo.*] docet, ἐξαύειν ſignificare ἐξιλοῦν: & ἐξαυσμὸν (nomen ab ἐξαύειν formatum) notare *καθαρμόν*, ſive inſtrumentum dentatum, quo carnes ex oſſa, vel aheno extrahuntur. Conf. v. ſeq. KUST.

[5] Ἐξαυτῆς.] Vid. *Not.* præced. Item ſupra v. Ἀρπάγη. IDEM. Ἐξαυτῆς Æſchylus uſurpavit, apud Etymolog. quem vide. Conf. ſup. v. ἐξαυρίσας, & omnino Cl. Valken. ad Ammon. *Anim.* I. 8. ubi plura.

[6] Ἐξαυτῆς.] Sic ad *Pollup.* II. 23. SOPINO. Sic & paſſim alibi in N. T. &c. Proprie ἐξ αὐτῆς, ſcil. ὥρας: ut & ἀπ' αὐτῆς: quemadmodum ἀπ' οἴκου, & ἐξ οἴκου, ſcil. χρόνου.

[7] Ἐξαίτης.] Scrib. ἐξαΐτης. KUST. Hom. *Il.* A. 223. ubi Schol. ἐξαΐτης. ἀπ' ἀδίτου. ἀδίως, ἀβιάστως.

[8] Ἐξαφάζων.] Fort. ſcrib. ἐξαφαυλίζων. PERG. Supra: Ἀφαζί. ἀπαλῶς). λίαν ἁ Ἀφᾶς. Conf. v. Ἀφάσσω. Ao vero legendum ἐξαφορίζων? Nam ſæpe φ & ῥ per compendium ſcripturæ confuſa eſſe, monui ſup. ad v. Ἀγωγά. Galenus autem in Gloſſ. Hipp. Ἀφορίζῃ reddit, ἀφορμᾷ, κινεῖτο. Noſter ſuprx: Ἀφορμᾶ. κινοῦτο. Conf. v. Ἀφόρμιος, & ſeqq. Jam veto, ſi bene ſe habeat Ἀφορίζω, patet quid ſit ἐξαφορίζω.

[9] Παραλπίζων.] Commode ad ἐξαφάζων refertur, vel ἐξαφάσσων, q. d. *contrectare undiquaque*, adeoque *circumſpicere*, reor aliquam. Supra: Ἀφορίζῃ. ἀπαλλοτριοῖς. Unde audacius conjectabam, num ἀπαλλάσσων pertineret ad ἐξαφορῶν, quod in ἐξαφάζων migraſſet ob ſimilitudinem literarum. Sed voa illa inſolentior eſſet: quare prius prætuleram.

[10] Ἐξαφολίσαι, &c.] Interpretor ex ingenio: τιλώσαι, περιαιρέσαι. PERG. Diſtingue & lege: Ἐξαφολίσαι. . . . . ‡ Ἐξαφορίσαι. *Διορ.* SOPING. Scr. Ἐξαφολίσαι. . . . . ‡ Ἐξαφορίσαι. *Διορ.* id eſt, *non laboraſſent* ἀφορίζ, i. e. ἀπαίρειν. Vel forte nihil deeſt, ſed pro Ἐξαφολίσαι tum lg. Ἐξάφλαι. ἐντίλ. Vid. Gloſſ. Nomicas in Φίλις & Φλάλις. IS. VOSS. Crediderim ſine interpretatione poſitam eſſe gloſſam, quæ tamen corrupta videtur. Cogitabam Ἐξαπαλίσαι. Vid. ſup. v. Ἀπαλῶ). Ἄρχει &c. Sequens, Ἐξαφορᾷ. *Διορ.* novus eſt Articulus: quamvis Phavorin. omnia conjungat, legens: Ἐξαφολιστέον. ἐξαφορᾶσαι. *Διορθωτέον.* Vid. *Not.* ſeq.

[11] Ἐξαφορήσωσιν. *Διορθωτέον.*] Phavorin. *Διορίσωσιν*, quod non diſplicet. Vid. *Not.* præc. An vero & ἐξαπορήσωσιν legendum? quod compoſitum ex Plat. & Xenoph. citant Lexica eo ſenſu.

[12] Ἐξαφύσωσιν.] Hom. *Odyſſ.* Σ. 95. ἐξαφύσῃς. Schol. ἀναντλήσῃς. Conf. v. Ἀφυσάμενος, & v. Ἄφυσσαν, &c.

[13] Ἐξέλω.] Pro ἐξέλω. Vid. v. ἐξαλώσωσιν. KUST. Inſ. Ἐξώσωσιν. ἐξηλάσωσιν, &c. Pro ἐξέλω Doct. *J. Gavel* in *Misc. Obſ.* X. 3 p. 417. legit ἐξέλασον, & pro ſeq. ἐξέλωσιν conjicit ἐξεγείναν, ut Lucian. *Tiagop.* ν. 4. five a capite ſcribatur; five connectatur cum præcedd. hoc modo: Ἐξέλασον. ἐξεῖσαν, ἐξεγείναν, ἐξεπόησαν, quando ſignificaret ἐξεγείναν, *partum abegit*. Ego potius diverſas eſſe gloſſas putem, non conjungendas: quamvis ἐξεγείναν, pro ἐξέλωσιν non diſplicet. Certe explicatio Heſychii non convenit Herodoti loco L. III. c. 142. ubi οὐκ ἐξεγένετο, pro *non licuit*, *non contigit*.

[14] Ἐξεγίνετο.] Vid. *Not.* præced.

[15] Ἐξέγρετο.] Vox Poëtis quam Oratoribus frequentior. Utitur tamen Plato *Sympoſ.* extrem. & VII. *de Republ* p. 488. D. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 282. Conf. v. Ἔγειρε, &c. ut & v. ἐκεγρέν, per Syncopen Poët. pro ἐκεγρόμην.

[16] Ἐξέλωσιν.] Ab ἐγείρω, ἔγειμι, ἔγλω. G. Conf. *Not.* præc. & ſup. v. Ἔγρει.

[17] Ἐξεχεύρισάν.] *Scrutari*, ex hoc natum eſt χρονίζειν. SOPING. Supra: Ἐκχευρίζῃς. ἐξερευνᾷς.

[18] Ἐξεδηγέ.] Thucyd. L. I. [c. 73. *ſub init.*] de Pauſania: κἀπὶ πᾶσι ἐξεδήγετο τῇ ἀπάτῃ τῶν πραγμάτων. SOPING. HEINS. Idem VII. 77. Πολλὰ μὲν ἐξ ἀνδρὸς ἑνὸς τοιαῦτα πράσσων. Schol. ἐκατονταέτης, πικρὸς ἐν τοῖς πράγμασι. Vid. Suid. v. ἐξεδηγεῖς. Conf. v. ſeq. & ſup. v. Ἐκαλοχεύσαμεν.

[19] Ἐξεδίζετο.] Ἐξεδίζετο. ἐκ τοῦ δίφρου, ἀπὸ ψιλοῦ [ζοῦ.] Suid. IS. VOSS. Nihil mutandum. Vid. ſup. v. Διφᾶν, & v. Διφᾶν.

[20] Ἐξεδίζετο.] Male pro ἐξεδίζετο. Vid. ſup. v. Διζόμενοι, [& ſeqq. ibi.] KUST.

[21] Ἐξ ἰδίων.] L. ἐξ ἰδίων, ex Hom. *Il.* A. 534. 587. & Schol. Sic & Cl. *Jenſ.* p. 83. *Lucubr. Hejych.* Conf. v. Ἐδίων.

[22] Ἐξ ἴδης.] Hom. *Il.* T. 77. Schol. ἀπ' ἀ καθίδρας.

[23] Ἐκαιρίσω.] Lego ἐκείρω, & refero ad Ἐξέλω. KUST. L. ἐκαιρεῖς. JENS *l. c.* Nonnihil difficultatis movet ἐκαιρεῖ: quod ſi ſuum locum tueri poſſe cenſeri debet, valebit forte, ἴζω δ' ἀείρω, prout in Thucyd III. 55. explicat Schol. Et reſpiciebat fortaſſe Lexicographus verba Eurip. *Bacch.* ν. 926.

. . . . . ἐξ ἴδης τις πλέκαμον ἱέρεις ἴδοι,
Οἷς ἐξ ὑγιὲς τι τῶν μέτρων καθαρεύεις,
Ἐγὼ δ' ἀφοσιοῦσα πρὸς θεὸν ἀπαλλάσσω τ' ἴσχε,
Καὶ βακχεύσει ἐξ ἴδης μεθυσθεῖσα.

Et alto ſenſu Soph. *Ajac.* ν. 795. . . . Δίκῃ ἐξ ἴδης πίπτει μοι. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 282. Infra: ἐξυδεῖς. . . . . ἐκπεπτωκὼς. Unde ſuſpicabar, voces ἐξυδεῖς, & ἐξ ἴδης, eſſe confuſas.

[24] Ἐξέλεχε.] Eurip. *Hippolyt.* Λέγει σὺ δ' ἐξεπαίσαιο ἴξιδος φρενῶν. Sophocles in *Δλκήσ Τοιῇ.* Τὰ σφῷ ἐν σῷ ἐξέλεχ' ἴξιδος χάρᾳ ἔχων. Citat Schol. Ariſtoph. *Avib.* SOPINGIUS. Puto ſcripſiſſe Heſychium: Ἐξέλεχε χάρᾳ ἔχων. Deinde: ἢ οὐκ αὐτὸν λαγὶ οἰωνὸν, ἢ οὐκ ὑδὸν ἔρυε, &c. Ariſtoph. Ὄρν. p. 553. *Ed. Gen.* Νὴ Δί', ἐπεὶ δὲ τὰς ἐν σῷ ἐξέλεχε χάρᾳ ἔχων. Ex principio *Tyr.* Sophoclea, quid erat: Τὰ ἔρις ἐν σῷ ἐξέλεχε χαρᾷ ἔχων. HEINS. Conf. Suid. ibique Interpp. & Kuſt. ad Comici *Aves* ν. 276. Vide omnino Ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 619. & 637. ut & ſup. in v. Γάλα, & v. Ἐξαίσιος.

[25] Ἐξέθανον.] Hom. *Iliad.* Γ. 114.

[26] Ἐξέθανον. ἐλεεινόν ἐστιν.] Non alibi facile æque deſſideres Lexicographiorum recentiorum diligentiam, quam in hac voce: eam ne unam quidem e pluribus, quas obtinet, attigerunt notionem. Mihi triplici fere uſurpata occurrit, ex fcil. quam hic tractat Heſych. pro *anima linquit*, & ex animi deliquio *pro mortuo jacere*; tum, *quocumque vehementiori adfectu ita percelli commoverique*, *ut exteriora facie ac ſignis quibuſdam mœſtum referas*; & denique, *quovis violentiori* ἐξ *non naturali mortis genere extingui*. Priore poteſtate uſus eſt Plato I. XII. *de Leg.* p. 693. A. ubi præcipit, τὸν ἀφῃρῆσθαι [mortuorum *comicationes*] μὴ πανάγχυτον χρῆναι ὑδὸν γίγνεσθ' ἢ διὰπαντὸς τὸν τε ΕΚΤΕΘΝΕΩΤΑ φῶ τ' ἄντας τὸν ἐκθάνοντα ὧδε. Sed ex qua explicatione ſimul patet, eum non cepiſſe vim vocis aut loci ſenſum. - - - - - Plut. *de ſera Num. Vind.* p. 563. D. Καινηγόνει ἐξ ὑγιὲς τινὸς, ἃ χθονίῳ τροφοκλεῖ· ἀλλὰ πλαγὶς μοτοῦ

ΕΞΕ.

'Εξέβη [1]. ἐξέβησεν.
'Εξεβίαζε [2]. χορίας ἐπετίλε.
'Εξέβυζεν [3]. ἀνεῖλεν.
'Εξέθορεν [4]. ἐξεπήδησεν. ἐξεπήδυσεν [5].
'Εξέθλασεν [6]. λαμπρύνθη.
'Εξέθρασκεν [7]. ἐξεπήδα.
'Εξέθωψεν [8]. ἐξεθώπευσεν.
"Εξ [9]. ἕξω. Λάκωνες.
'Εξεῖα. τὰ ἐξῆς.
'Εξειδεῖς. πεδινοί. Ὀκυροπῆς [10].
'Εξείη [11]. ἔξοδος. κέρδος.
'Εξείης [12]. ἑφεξῆς.
'Εξεικάδια [13]. οἱ ἐκτὸς ἢ εἰκάδος, καὶ τἀλλατος τοῦ αὐτοῦ.
'Εξείκοστο [14]. παρεγένετο.
'Εξείλλω [15]. ἀπὸ δίπτυ.
'Εξειπομένων [16]. μεμορφωμένων.
'Εξείλατο [17]. ἐρύσατο.
'Εξειλεξιδίων. ἐκλεκτῶν.
'Εξειλεῖν [18]. ἐκβαλεῖν.

"Εξ-

ΕΞΕΘΑΝΕ, καὶ πρῶτος ἦλθε πρὸς τὰς παρθένους αὐτὰς ἀνοίγων. [Vid. sup. ad v. 'Ανοίγετο.] Diceres, Hesychium sua hinc petiisse, adeo in vicem hæc congruunt. *Altero*, quam indicavimus, notione usurpavit Hom. *Odyss.* Σ. 99.

. . . . ὅτις μνηστῆρας ἀγαυοὺς
Χώρῳ ἀναχθήσασι γάμῳ ΕΚΘΑΝΟΝ . . . .

Ad quem loc. adposite notat Eustath. p. 659. Δηλοῖ δέ, ὡς ἁρπάσαι καὶ γλαφύρῳ τὸ ἄγαν γελάσῃ ΓΕΛΑΣΤΙ ΕΚΘΑΝΕΤΟΝ λέγων, ἤγουν ΕΞΩ, ἐς αἰσὺν ΕΠΙΠΟΛΑΙΩΣ ΘΑΝΕΤΟΝ, καὶ ὁ καιρὸς τὸ κωμικὸς Σωσιθέου &c. Conf. eund. ad *Il.* Ε. p. 403. 8. Sic *rifa emorirì* apud Terent. *Eunuch.* III. 1. 42. Conf. Plaut. *Mil. Glor.* III. 1. 125. - - - - - - - *Tertia* significatione exstat apud Aret. Cappadoc. *de Morb. Chron.* II. 12. & Hermog. *περὶ εὑρέσ. Sect.* I. c. 1. & *Sect.* II. *extr.* ΕΞΕΘΑΝΕΝ ὁ μυκτὸς, καὶ κενὸς ὁ πυκνὸς αἵματος Σωσίνου. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 283-286. ubi plura. Conf. J. C. Scalig. *Exercit.* 102. §. 5. item *Not.* ad v. 'Εξεθορεν.

1. 'Εξέβη.] Conf. sup. v. 'Εκδιώξω (post v. 'Εκδορὰν) ibique *Not.*

2. 'Εξεβίαζε.] Pro 'Εξεβίαζε. Conf. v. Θιάζει, &c. item v. 'Εκπεδίζει.

3. 'Εξέβυζεν.] Eurip. *Orest.* p. 47. *Ed. Plant.* 'Εξέβυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς. HEINS. H. STEPH. *Thes.* I. 1621. F.

4. 'Εξέθορεν.] Hom. *Il.* Φ. 539. Conf. v. 'Εκθορεν, & seqq. ibid. Plura post H. Steph. *Thes.* I. 1575. B. dabit Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Prometh.* p. 29.

5. 'Εξεπήδυσεν.] l. ἐξέπτυσεν. de infante recens nato. REISK. 'Εξεπήδησεν cogitabam. Sed forte ad præced. v. 'Εξέβυσεν referendum.

6. 'Εξέθλασεν.] L. 'Εξεπέδασεν, pro 'Εξεπέδασεν PERG. ABRESCH I. c. Vid. sup. v. 'Εξεῖα. Ex Dioscoride ἐξεπεδασθὲν habet H. Steph. *Thes.* I. 153. G.

7. 'Εξέθρασκεν.] Vid. sup. v. 'Εκπρόσω, & inf. v. Θρόσκει, &c.

8. 'Εξέθωψεν.] Vid. inf. v. Θρώσκει, Θώψει, Θώψας, &c.

9. "Εξ.] Elt Imperat. ab ἔξομαι. *forns.* exi. REISK. Infra: 'Εξίσας. ἔξω. Λάκωνες. Conf. v. 'Εξεκόμησα.

10. 'Εξειδεῖς. - - - ὀκυροπῆς.] Belg. *uitmuntende.* Conf. v. 'Εκπετεῖν, 'Εκπρεπὴς, &c. ut & v. 'Εξ ἕδρας.

11. 'Εξείη.] Conf. v. 'Εξεστὶ. KUST.

12. 'Εξείης.] Scrib. 'Εξείσι, cum spiritu aspero. Sæpe apud Hom. ut *Il.* A. 448. ubi Schol. ἐφεξῆς. Conf. Suid. & modo v. 'Εξῆσι.

13. 'Εξεικάδια.] Etym. M. Ὑστέρα δυάτη, ἢ ἐξ εἰκάδος ἐπάνω &c.

14. 'Εξείκοστο. παρῆλθεν.] Rectius infra: 'Εξίκοστο. (ab ἵκομαι) ὥσπερ ἥκοστον.

15. 'Εξείλλω.] L. ἐξ εἴλλω. SOPING. L. 'ἐξ εἴλλω, idem quod εἴλλω. [Vide suis locis.] IS. VOSS. 'Εξείλλω est Genitiv. Dor. pro 'Εξείλλω, quæ vox composita est ex præpos. ἐξ, & εἴλλω, vel εἴλλομι, quo nomine apud Lacones dicebatur δίπτυον, *cunia.* Deinde pro ἀπὸ δίπτυ unica voce scribendum est ἀπόδιπτυν, i. e. *incunati*, sive *qui non cunavit.* KUST. Conf. Elsner. ad Marc. VII. 4. *Supingii* Notam ad vocem αὐτῦ, in v. 'Εξεπάλλει, pessime retulerat *Schrev.* quod ibi scriptam repererat eam ob chartæ spatium.

16. 'Εξεκομισμένων.] Vox Ψ Ο. *Exod.* XXI. 22. 23. SOPING. HEINS.

17. 'Εξέλατο.] Male pro 'Εξείλατο, vel 'Εξείλατ, ab ἐξελάομαι. Verbum hoc apud LXX. Interpr. eo, quo Hesych. hic exponit, sensu frequens est. Ezech. XXXIII. 5. Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐξελάσατο. Conf. etiam v. 'Εξελίξ. KUST. 'Εξείλατ corrigant etiam *Is. Voss.* & *Abresch* in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 287. Respexit forsan ad *Act.* XII. 1. qui ἐξείλατο. al. Codd. ἐξέλατο. Conf. Cl. *Jens.* p. 83. *Lucubr. Hesych.* qui

'Εξέων 'Ὀπὶ ζήλεια τὸ κατεδικάζειν τοῖς ἑκατὸν, οἱ δὲ, Σπήλυγι ἐλκήματι [3].

'Εξέπατο [19]. Φαινεσπουδίαζε.

'Εξέπτυσα [20]. ἐξέπτυσα.

"Εξερος [21]. σκορπιὸς, ὁ ἰχθύς.

'Εξέρετο [22]. ἠρώτα.

'Εξερεπέτων [23]. ἐξερριπτῶν.

'Εξερύσας [24]. ἑλκύσας.

"Εξεσιν [25]. ἐξίεσκε [1]).

'Εξελώτησεν [26]. ὡς ὅτι τοῦ λωτοῦ ἐξεπλήσθησεν.

'Εξεὶς. ἀρεῖς.

"Εξειλ [27]. ἐξελθοῦ).

'Εξεκερκεδόθη [28]. ἀφοπαίθη, καὶ συνέκτη. Καμύκη γὰρ, ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συλλέμματος.

*'Εξεκελύσω [29]. ἐκ τῆς πορμαχίνου.

'Εξελέδασεν. ἐξεπέπασεν.

'Εξελελέμενον [30]. ἐξηλήκτη. ἔθελξεν.

'Εξεκυρίασας [31]. ἐξέστησας.

'Εξεκήκεν [32]. ἐξεφθάρη.

'Εξ-

'Εξέων mavult, quod Homero frequens est, qui 'Εξέων ne semel quidem usurpavit. Sed æque ad locum S. Codicis, quam ad Homerum, respicere potuit Hesychius.

18. 'Εξελῶν.] Infra pro eodem habes 'Ἐξιών: a verbo ἴλλω, vel ἰλάω; pro quo etiam scribitur κίλλω, vel κιλάω, vel εἰλίω. Hinc ἐξείλω, vel ἐξείλομι, vel ἐξέω. *excido, arceo, prohibeo, ejicio.* KUST. Conf. v. 'Εξιών. & Etym M. [v. 'Εξελίξαι. νῦν λέγεται οἱ Ἀλεξανδρεῖς, ἀπὸ τοῦ ἑκφυγεῖν] IS. VOSS. Vid. v. 'Εξέλυσε.

19. 'Εξέπατο.] Hom. *Il.* I. 61. femel habet.

20. 'Εξέπτυσα.] Hom. *Il.* Γ. 207. 'Εξέπτυσεν. Schol. ἐξεπτύκασι. Vid. Suid. v. 'Εξεπτύσω.

21. 'Εξερος.] L. 'Εξερος. *Exertus.* REISK.

22. 'Εξέρετο.] Cum *Is. Voss.* malim 'Εξέρρετο. Ita Hom. *Il.* T. 15. Ω. 361. Suidas etiam 'Εξερτο, sed inter v. 'Εξέρχεται, & 'Εξερεύγεται, adeoque simultter refingendum. Quamvis utroque modo scribatur: Noster eum αἴρω & ἔρω exhibet, pro ἐρόω. Sic α pro ω, Ed. Flor. in v. seq.

23. 'Εξερεπέτων.] 'Εξερρίπτων Homerus. Sed ordo hic postulat 'Εξερριπτῶν. Vid. inf. 'Εξερρίπτουν. &c. IS. VOSS. Vid. inf. v. 'Εξερπύσων, pro quo hic ι insertum, ut in plurimis Ed. Flor. 'Εξερπύσων.

24. 'Εξερύσας.] Herodot. I. 141. BIEL.

25. 'Εξεσιν.] Vide mox v. 'Εξεῖς.

26. 'Εξελώτησεν, ὡς ὅτι ἐπλήσθησεν.] *Si quid nimirum habeo, legendum: ὡς ἐν ᾧ πλοῖα ἐφορτίζοντο, i. e. vastavit tanquam si fuisset Helotes:* nam Lacedæmonii pessime habebant Helotas. PALMER. Non male lecto ita; sed transponenda est glossa in suum locum. IS. VOSS. Male pro 'Εξελώτησεν, ab ἑλώτιζω, quod proprie est, *herbam lotum evellit.* Hinc metaphorice a Poëta quodam usurpatum videtur pro *vastare.* Nam pro ἐξεπόρθησεν legendum esse ἐξεπορθήσεν, recte vidit *Palmerius*; in cæteris intutine audiendus. Conf. v. 'Εκλωβᾶς, & Λωβᾶσι. KUST. Conf. v. 'Εξελώτησεν.

27. 'Εξειλ.] Male pro 'Εξείλ [quod sup.] ab ἵημι, *exo.* Huc autem licet sit Præsens, apud Atticos tamen pro Futuro ponitur. Sic ἵστημι fidem dicunt pro ἀποκλίνομαι, &c. Vide quæ hac de re notavimus ad Aristoph. *Plut.* 70. KUST. Ita sup. v. 'Εξεσιν expl. ἐξιοῦσιν. ut Apollon. Lex. MS.

28. 'Εξεκερκεδόθη.] L. 'Εξεκερκεδόθη. Vid. Suid. IS. VOSS. Vid. inf. v. Κερκεδόθη, & seqq. itidem male per duplex κ. Mox recte Καμύκη scripsit.

29. *'Εξεκελύσω.] An 'ἐξ ἐκκεκέλυσαι? Sed vide num corruptum, & ideo pravo infertum loco, ex 'ἐξ ἐκέλλω, ut infra suo loco. IS. VOSS. Vox monstrose corrupta, pro qua infra recte legitur, 'ἐξ ἐκέλλεις, addita eadem interpretatione. KUST. BIEL. JENS. *Lucubr. Hesych.* p. 83. Forte legend. 'ἐξ ἐκκλισιᾶ, *e propugnaculo*, ut infra Θαλλοφόρος, pro Σκευοφόρος. Ἐκκλέος. Hebr. תֵּל *collis* aut תֵּלָה *suspendium*, pro Σκευοφόρος. Ἐκκλέος. PERG. 'ἐξ ἐκκλέος placet; quod *Kuster.* etiam notaverat *D. Antigonov.* p. 33.

30. 'Εξελελέμενον.] 'Εξελέλαμμαι. Infra: Κεκηλέμενοι. φθείρεσθαι. Conf. v. 'Εκκεκλεμμένον. HEINS. L. 'Εκκεκλέμμενον, a κλέπτω, pro κλέπτομαι. Vid. inf. Κεκλεμμένοι. IS. VOSS.

31. 'Εξεκυρίασας.] Scrib. 'Εξεκυρίσσας, ab ἐκκυρίσσω. Vid. sup. v. 'Εκκυρσᾶν, & inf. v. Κεκύρσθαι. KUST. IS. VOSS. Conf. v. 'Εκκυκησάμενον.

32. 'Εξεκήκεν.] Ab ἐκκηκίω. Infra: Κεκηκὸς. φθαρὲν. Celerum Ed. Hagen male hic habet 'Εξεκήκεμεν, vitis ipsum pothetarum. KUST. IS. VOSS. Æschyl. *Eumen.* p. 276. Δεινὸς δράκαινα ἐξεκήκεμεν ῥῶπα. HEINS. Alii ἐξεκήκεμεν. Æschyl. p. 276. SCHR. Schol. ibi explic. κεκμηκὸς. STEPH. CLERIC. Locus est *Eumen.* v. 128. I. c

Ἐξικημάδη [1], ἐξορθάρη.
Ἐξικολάζειν [2], ἐξ.ειν.
Ἐξικόλαξις [3], ἐξ.λεγ.
Ἐξικόμπισεν [4], ἐξέπληξεν.
Ἐξικονδῖν [5], κατατιλᾶν.
Ἐξικορύβη [6], ἐξελλύτη.
Ἐξικυκησιάζει [7], συνέρχεται.
Ἐξικλίσθη [8], ἐπεξ.ε. ἀπερίφθη.
Ἐξικλίσαι [9], ἐξεπερισθ.ε.
Ἐξελάαν [10], ἐξελάσαι. Σπιδᾶξαι.
Ἐξελίσσαι [11], ἐνδιαχθῆναι.
Ἐξιλατίους. ἐκδιωκτίους.
Ἐξελάσαιμι. ἐκβάλωμι.
Ἐξίλεω [12]. ἐξηρέ.

Ἐξί-

1. Ἐξικημάδη] Κόμμα, & κνίδ. corruptio. IS. VOSS. L. Ἐξικημάδη. Vid. inf. v. Κικημάμη, Κικκαβῖναι, & Κικμάζω, item v. Καλάκαμβ, & Διακηκάσαν. KUST. Mire conveniunt, quæ olim ad me perscripserat Cl. *Hemsterhusius*: „Nihil huc pertinet κίκημα & κνίδ, neque verum „ est illa *corruptionem* significare. Una litera mutata con„ fectum erit negotium. Præter Hesychium a„ lium patronum non advocabo: Κικημάμη, φθείρομαι. Eun„ dem vide in Κικμάζω, Κακίκκαμβ, Διακηκάσαν, vel potius, Διακηκάσαν, ubi pariter aberrat *Vossius*: difficilius „ obscuratum est in Ἐκκικόπτει legi debet Ἐκκηκόπτει, quod „ positum pro Ἐκκηκόπτει. „

2. Ἐξικολάζειν.] L. Ἐξικολάξι, a κόλος, idem quod κόλον. IS. VOSS. L. Ἐξεικάξη, *effudit*. PERG. Vid. *Not.* seq. An Ἐξικόλαξις? Vid. sup. in v. Ἀκκονάξαι.

3. Ἐξικόλαξις.] L. Ἐξικόλαξ. Vid. Ἐκκόλη, & Ἐκκόζω. IS. VOSS. Scribendum videtur: Ἐξικολάξη, *ἐξέλκων. educes gladium, evaginatus*. PERG. Volnit forte Ἐξικκλάξη, a κκλάω, pro κελέω. Conf. v. Καλαζόνες, & v. Κελακμαί.

4. Ἐξικόμπισεν.] Pro Ἐξεκπαπλάζω. Vid. Suid. v. Ἀκκαίπαπλάζω.

5. Ἐξικονδῖν.] An Ἐξικονδεῖ? GUYET. Ordo reclamat: Itaque malim, Ἐξικονδεῖν, a κόδαν, & κοδοίζω. IS. VOSS. Male pro Ἐξικονδῖν, sine augmento, ab ἐξικονδῖν. Supra: *Αἰσσῶν, καθαιρεῖ*. Infra: *Ἠσσῶν. κατατλᾶν*. Vide etiam v. Καθαιρεῖ, & Etymol. v. Ἀξικονδῖν. KUST.

6. Ἐξικορύβη ἐξεκυκλ.] Pro ἐξικκυκλ lege. ἐξικλίθη, *in clusum exitum est*. PERG. An pro, Ἐξικορύθη, ἐξεκκυκλ i. e *scopis mundatus est*. Sane κορύθ idem quod κάλαμος, ut vel patet ex Suida v. Καλάμη. & Κόρμοι infra exponitur, κάλαμοφόρ. KUST. *Pergentes* itaque Ἐξικορύθη refulit ad Thema κορυθῶ. Multo rectius C. *Kusterus*. Addo, quod supra Ἐκκορῖζ, reddatur, ἐκκκλοίζω.

7. Ἐξικυκλεύζει.] Locus, quem interpretatur, exstat *Num.* XX. 10. Καὶ ἐξικκλησιάζετε Μωϋσῆν· . . . τὴν συναγωγὴν &c. idem, quod ante dictum fuerat a Domino: ἐκκλησίσατε τὴν συναγωγὴν &c. [*com.* 8.] Et utrobique usurpatur τὸ ὕδωρ, unde τὸ κελθὸν, ἐφ' ᾧ τὸ ἐκκλησιάζειν Græcorum: utriusque enim origo est in ea voce. Conf. III. *Reg.* VIII. 1. HEINS. Vid. *Levit.* VIII. [4.] ARCER. Jerem. XXVI. 9. MUNK. I. *Macc.* XII. 35. PERG. *Lev.* VIII. 4. *Num.* XX. 10. BIEL. Ita passim LXX. Conf. Ill. Pearson. ad *Symb. Artic.* IX. *p.* m. 604. & Cl. Vitringa *de Synag. Vet.* p. 82. Adde Thucyd. VIII. 93. p. 564. *sat.* Falluntur itaque *Il. Vossius*, emendans Ἐξικκλησίζω.

8. Ἐξικλίσθη.] L. Ἐξικλίθη. ex Hom. *Il.* Z. 42. KUST. Sic & *Il. Voss.* nec non *Vulcan.* in *Misc. Obs.* VIII. 2. p. 359. qui præterea confert *Il.* Ψ. 393. & Π. 742. Et favet series. Nec tamen adsentior; quum Scholia Homeri, quæ alioqui sequitur Noster, prorsus abludant; & Glossæ Sacræ passim in hoc Lexico positæ sint loco alieno. Respexisse videtur ad *Rom.* III. 27. ubi Glossis pro Ἐξεκλάσθη, quæ vera lectio est, etiam Ἐξεκλίσθη exhibent in MS. nostro, & explicant: *ἐξεπέση, ἐξέπεσε*. Cyrill. in Lex. MS Ἐξεκλάσθη. *ἀπέπεσε, ἀπέβλεψε*. In MS. Bæm. tamen (quod Cl. *Biel.* me monuit) plane etiam scribitur, ut in *Glossario* meo *N. T.* Phavorin. Ἐξεκλάσθη. *ἀπὸ τοῦ* ἀπέπεσε (l. ἀπέβλεψε, *excidit*) *αὐτοῦ* (sc. παύσεται) *ὁ πόνος. Οὗτος* τοῦ πνεῦμα τὸ Ἀντιόχου. Quæ nostram sententiam confirmant. Et si ἐξεκλίσθη nolis in Ἐξεκλίσθη (quod Glossa S. habet) mutare, omitti potuit repetitio præpositionis ἐξ, Hesychiano more. Eodem modo in Gloss. Rutgerf. Ἀνεκράσαν τὸ redditur πνεῦσαν. ubi Strunzius ἀνεπνεῦσαν corrigit. Cl. vero D'Orvillius noster in *Misc. Obs.* IX. 1. p. 112. regulam nostram adhibere maluit: quum λύω, quod jam in voce explicanda comprehensum, non indigeret interpretamento. Conf. sup. *Not.* in v. Ἀκκόζω. &c.

9. Ἐξικλίσαι ἐξέπεσε] Totidem verbis Suidas. Habet uterque ex Eutip. *Androm.* ν. 603.

Ἐκλύου ἔρωτ χρὴ τάδ', ἅτις ὠδύνας
Τὸν σὸν λατοῦσα φίλτρον, ἐξικκαμεῖ
Νυκτὸς μεθ' ἡδονῆς οἷς ἄκλυς χθονί.

Critici veteres illustrant per *ἐξέπεσε, ἐξεπτώκασι, ἐξέπεσε, οἷς αἰχμὴν μετατρέπει*. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI.

Ἐξίλεσεν. ἐπαύσατο.
Ἐξελίζῃ [13]. σώπα.
Ἐξίλιπεν [14]. ἐξέλιπεν.
Ἐξελίθερος [15]. οἱ τῆς ἐλευθερουλίδων υἱεῖ.
Ἐξελθῖν [16]. ἐξελθεῖν.
Ἐξέλυψεν [17]. ἐξεγλυψεν. ἐξελέπτυνεν.
Ἐξέλυσιος. κάτοχος τῆς ἀπὸ τοῦ Ταλίσιος, ἢ εἰδώλου [18].
Ἐξελίσσοις. κατοῦσι.
Ἐξελκύβ. ἀπεκρέμβ. ἀπεσυρέμβ [19].
Ἐξελεν [20]. ἐξαίρετον. ἐκλέκτους.
Ἐξελῦῖν [21]. ἐπαύσατο ἡ ὀφρύς.
Ἐξελύβρασας [22]. ἐγύμνωσας.
Ἐξελώπισεν [23]. ἀπέθησεν.

Ἐξι-

1 p. 287. Vid. Inf. v. Καμαίζῃ. Ἐκκεφαλίσαι est in Julæ *Epist.* com. 7. & fœplus apud Demosth. ut & in *Concil. Antyr. can.* 21.

10. Ἐξελάσαν.] Hom. *Il.* Θ. 527. Vid. sup. in v. Ἐκλίλαιο. & mox v. Ἐξελάδες.

11. Ἐξελίσσαι.] L. Ἐξελίξαι. SALM. IS. VOSS. Vid. v. seq.

12. Ἐξίλεω.] Pro Ἄξιλεν, Poëtice.

13. Ἐξελίζῃ.] Vid. v. Ἐξέλαμεν, Ἐξεμπίπτω, &c.

14. Ἐξίλιπεν.] An Ἐξέλιπεν? Vid. Ἀλαῶν, Ἐλλῶν, Ἄλμην, &c. IS. VOSS. Nihil muto. Vid. v. Ἐκλίης, & Ἐκλιπῆ. Conf. Interpp. ad Luc. XVI. 9.

15. Ἐξελίθερος.] *Libertini*, *liberorum filii*. Interpretes confundunt cum *libertis* ipsis. SOPING.

16. Ἐξελθῖν, ἐξελθεῖν.] Ordo pollulat Ἐξελίφησι, aut aliud. Vide tamen supra Ἐξελάν. IS. VOSS. Male pro Ἐξελθεῖν, vel potius Ἐξελθεῖ, vel Ἐξελθῖ, vel Ἐξελθῖν. Conf. v. Ἐξελθῖ. KUST. Num dicemus, Grammaticum incidisse in locum quempiam, ubi nonabat transitive, *facere egredi*? an ejusmodi divisim legere malice ἐξ᾽ ὧν ἐ mihi neutrum placet, & Hesychium scripsisse suspicor: Ἐξελθῖ. ἐξεθῖν. Certe ἐξελθῖ, ἐκβάλλει & ἐξαθῖν in multis loquendi generibus vicariam operam præstare solent. Conf. Eustath. ad Hom. *Il.* A. p. 90. 11. Et ut infra Ἐξέλυσεν redditur ἐξέκλασε, ita tanquam Synonyma junxit Soph. *Oed. Col.* v. 804. Τόν' ἐξεῖπας κἀξέκλασας. ABRESCH *l. c.* Conf. v. Ἐκλάλατο, Ἐξελάσαι, ἀξελάδιον, & Ἐξέκλεισ, ibique *Not.*

17. Ἐξέλυψεν.] Vid. sup. in v. Ἀκλίψη.

18. Ἢ εἰδώλου.] Tolle comma post παλαιοῦ, & scrib. ἢ εἰδώλου. ARCER. Ita Phavor. Vid. Ælian. *Tact.* c. 27. p. m. 35. *Ed. prim.* & Suid. ut & Lamp. Alard. ad Valer. Flacc. V. 560. Ἐξέλυσεν Casaub. in Polybio semper reddit, *explicare* aciem; pro quo *subducere* aciem mavult H. Valef. *Epist. ad Leb.* Polybii. Conf. ejusd. *Emendat.* l. V. c. 5. *Ed. Burm.*

19. Ἀξέλκε. . . . ἀπεσυρέμβ.] Ἄξηκε. corrigit *Priceus* ad Jacob. I. 14. unde Ἐξελκύβ δεσμοῦμαι videtur.

20. Ἔξελεν, ἐξαίρετον, ἐκλέκτους.] Forte scribend. Ἐξέλλεν, ἐξαίρετον δῆλον. i. e. *aliquid de acervo*, vel *grege*, *exemptum*, vel *selectum*, *dedi*. Sic supra: Ἐξαγόρευε. ἐξαίρετον ἐλάμβανεν. KUST. L. Ἐξέλεν. ἐξαίρετον ἐκλέκτους. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 287. Ἐξέλεν non est mutandum; quod exstat apud Hom. *Il.* A. 626. Π. 56. Σ. 444. *Od.* Π. 10. i. 160. in quibus omnibus locis Schol. Ἐξαίρετον ἔδωκεν, quod & Noster forte dederat, numero plurali. Ceteroqui cogitaverim, Ἔξελεν (quando ἐξαίρετον expon.) confusum esse cum Ἔξειλε, pro Ἐξείλετο, quod sup. ἐξαίρετον reddit: uc Apollon. Lex. MS. Ἐξέτυπε. ἐξαίρετος. Sed prius præfero; ut, sublata distinctione, legatur, ἐξαίρετον ἔδωκεν.

21. Ἐξελῦῖν.] Respexisse videtur ad Hom. *Iliad.* E. 293. ubi vulgo ἐξοχεῖε. Sed Ed. Flor. & omnes ante flerv. certiam, ἐξελῦσθε, notante Cantabrigiensi Editore in *Schol. Emend.* p. 756. b. Conf. ibid. Cl. Bamef.

22. Ἐξέλυσεν.] Ab ἔλυτρον, *involucrum*, *operimentum*; unde ἐλυτρῶ, *vinco*, *involvo*; & contra ἐξελυτρῶμαι, *operimento* *uudo*. KUST. Vid. sup. v. Ἐκλύσαι, pro Ἐκλυσεν.

23. Ἐξελώπισεν. ἀπέθησεν.] Scrib. Ἐξελώπισεν. ἀπέδυσεν. SALM. Non solum duo verba eiusdem prope soni hic confunduntur, sed etiam, quæ cohærere debebant, pessime divulsa sunt. Nam scribere debuit Hesychius: Ἐξελώπισεν. ἐξεκαλλώπισεν, ἐξέδυσεν. †Ἐξελώπισεν. ἀπέθησεν. Prius verbum sumtum videtur ex Sophocl. *Trach.* ν. 942. ubi Tragicus de Deianira, necem sibi conficiente parante, ait:

. . . . . ὃν δ' ἐλώπισε
πλόκαμον ἄπαξαι, πλεῖστα τ' ἐδύσατο.

Schol. Ibi τὸ Ἐξελώπισε exponit, ἐγύμνωσε, ἐξέδυσε, i. e. *vestibus nudavit*, *exuit*. Addit: Λῶσθ᾽ γὰρ, τὸ ἐνδύειν. Sic ergo de priore verbo, ejusque interpretationibus, res salva est, cum propter sensum, tum etiam seriem literarum. Nam si τὸ ἐξελώπισε hic in capite articuli ponatur, ab

Mm mm ordine

'Εξεσκύλθυσιν [1]. ἐξώδυσιν.
'Εξ ἐμέθεν. ἐξ ἐμοῦ.
'Εξέμεν [2]. ἐξαφεῖναι.
'Εξεμεῖν [3]. ὅπλ ἄλλων ἐμεῖν [4].
'Εξεμύκησεν [5]. ἀπέφασεν [6]. ἐξέχεεν.
'Εξέμμορεν [7]. ἔλαχεν.
'Εξέμολεν [8]. ἐξέλθεν.
'Εξεμοῦντες. ἀποβάλλοντες.
'Εξεμόσασεν [9]. ἐξεπαίδευσεν.
'Εξέμπαλιν. ἐπαισίρως.
'Εξ ἑαυτίων. ἐξ ἀλληκεμφόρων.
'Εξενάεξας. ἐσκύλθυσας.
'Εξενάεξεν [10]. ἐσκύλθυσεν. ἀπέκτεινεν.
'Εξ οὐάρων [11]. ἐκ τῶν σκύλων.
'Εξ 'Επτᾶν [12]. πόλις Παφλαγονίας.
'Εξ οὐσπῆς [13]. ἐκ δ μάχης, ἢ βοῆς.
'Εξειλισμθίαι [14]. κεκοσμημθίαι.
'Εξ, ἐπάλξεων [15]. ἐκ τῶν προμαχώνων.
'Εξέπαλτο [16]. ἐξεπήδησεν.
'Εξεπαξάγησαν. ἐξεφάνησαν.

'Εξ-

ordine plane aberrabit. Quod attinet ad posterius verbum 'εξαλώζω, id formatum est a λωΐς, quod nomen πᾶν ἀπὸ σ significat, teste ipso Hesychio infra. Hinc mirum non est, 'εκλωΐζειν significare, ἀκαιρίζειν. Nostrum supra: 'εκλωΐζειν. ἀκαιρίζειν. Sic enim ibi scribendum est. Et infra: Λωΐζειν. ἀκαιρίζειν. KUST. Tolle illam distinctionis notam; novissima hæc præcedentibus annectes & cum Salmasio pro ἀκλωΐζω, lege ἀκλώζω. Confudit hic rursus Hesychius, sive quod malim, ille qui in brevius contraxit opus ipsius, confudit, inquam, duo vocabula litteris & sono vicina, 'αξιλώσιμον. & 'εξιλάσιμον. Ad prius pertinent posteremæ explicationes, ἐξεπαλλάξαι, ἐξῆραι. Ita sup. 'εκλωΐζει expl. κακοδαιτεῖ, & inf. Λωΐζει. ἐκδύει, γυμνοῖ, ἢ ἐσθίει, ἢ ἁρπάζει. Compos. ἐκλωΐζω ea significat, usurpavit Soph. in Trach. ν. 935. - - - - σε δ' ἐλωΐζει &c. Schol. reddit: ἐγύμνωσεν, ἐξέδυσε. Ad posterius, nempe 'εξιλάσιμον, referri debet ἀκλώστου. Supra 'Εκλωΐζει explicaverat, ἀκαιρίζει. Inf. Λωΐζειν. ἀκαιρίζειν, &c. A λωΐζω fit, addita præpositione, ἐκλωΐζω. Utitur hoc vocabulo Eurip. in Supplic. ν. 439. & in Iphig. in Aul. ν. 793. Eadem ex origine est Λώτομα. de quo infra. G. D'ARNAUD Lect. Gr. p. 48. Conf. sup. in v. 'Απελώστου. Perfime Ed. Flor. ἀπρεπῶν.

1. † 'εξεκυλίσθησε.] Jungenda hæc sunt præcedentibus. Vid. Not. præced. KUST.

2. 'εξέμεν.] Hom. Il. A. 41. Conf. Schol. & Etym. M. & inf. v. 'εξέμεν.

3. 'εξ ἐμεῖτε.] Scribe una voce, 'εξεμεῖτε. KUST.

4. 'εκεῖ ἄλλων· ἀκούτε.] L. ἐμεῖτε. SALM. Recte Phavor. 'εξεμεῖτε. ἐκεῖ ἀλ. ἐμε.

5. 'εξεμύκησεν.] Ab ἐξεμύω. KUST.

6. 'Αποφαίνω.] Idem quod ἐξέφασεν. IS. VOSS. Conf. v. 'εξεμῦν. An forte legend. ἀπεμύκησε?

7. 'εξέμμορεν.] Hom. Odyss. E. 335.

8. 'εξέμολεν.] Vid. inf. v. 'εκμολεῖν, ibique Not.

9. 'εξεμόσασεν.] Et hoc, ut infinita alia, petitum ex Eurip. Bacch. ν. 823. Διόνυσ· ὃν ἐξεμόσασε πεῖσ. Et hæc vox ignota Lexicis. ABRESCH l. c. Idem notaverat Dan. Heinsius.

10. 'εξενάεξεν.] Vetus lectio in Hom. est 'εξενήριξεν, & - - - - ερίξας. RULÆUS. Vid. sup. v. 'ενηρ, 'ενηρίζειν, &c. & inf. v. 'εξηνάριξεν.

11. 'εξ οὐάρων. Hom. Il. I. 188.

12. 'εξ 'επτᾶν.] Hom. Il. B. 852. [Cod. ν. 359.] Scribendum autem hic est: 'εξ 'επτᾶν, 'επτᾶν', πόλις Π. Conf. sup. v. 'επτάνδε. KUST. Sic & D. Heins. Conf. sup. v. 'επτᾶν, & Not. ibi. Vel scribe, πόλιος Παφλ. ut Schol. l. c. Sæpe tamen in expositione Noster habet Nominat. quamvis vox explicanda posita sit in Genit. vel Accus. Vid. sup. in v. Αἰμάθοιο, 'Αμάθ, 'Αχαΐδα, Βαιῶδα, item in Τίρυνθα, &c. Quare nihil muto.

13. 'εξ οὐσπῆς.] Hom. Il. Π. 782. Vid. sup. v. 'ενωπῆ.

14. 'Εξειλισμθίαι.] L. ἐξδιαπεμθίαι. J. F. GRONOV. Gronovii emendationem non admitto; & Hesychio parva unius literulæ immutatione genuinam lectionem reddi puto, exarando scil. 'εξειτισμθίαι, ab ἔντασ, arma. Supra 'εττισμθίαι pariliter explicuerat, κεκοσμημθίαι. Quod si tamen præterea pro κεκοσμημθίαι quispiam legere malit ἐκκεκοσμημθίαι, non repugnabo. ABRESCH l. c. 'εξεττισμθίαι corrigit quoque Jf. Voss. collato eodem v. 'εττισμθίας supra, addens: „ ratio nominis clara. „ Sed præfero tamen 'εξδιαπεμθίαι, i. e. fucata, vel coloribus ornata; ab ἰδαπίζω: quomodo legendum esse, statuit etiam Cl. Kuster. qui respexisse Hesychium ad Aristoph. Lysist. ν. 43. - - - καλλωπεῖ· ἐξδιαπεμθίαι, op. ποικιλμθίαι, &c. quæ descripsit Suidas.

'Εξεπαξάχη [17]. ἐξεπλάγη.
'Εξ ἑπαφῆς [18]. ἐκ ψηλαφήσεως.
'Εξέπειρε [19]. ἐξέιλκε ἐπιζῆσαι [20].
'Εξεπέπασεν [21]. ἢ πλανᾶσαι. ἀνάξαι.
'Εξεπήλεν [22]. ἐξεγένετο.
'Εξ 'επιδυμῆς. ἐξαίφνης.
'Εξέπιπτε [23]. πορεύεπτεν.
'Εξ 'επιπλῆς [24]. ἄνωθεν.
'Εξεπίζεξεν [25]. ἐξεπέτησεν.
'Εξ 'επιδιφειάδ· πυμάτης [26]. ἐξ ἄκρας δ' ἀπυγ· τοῦ δίφρ. ἐκ δ' 'επιβάτας. τοῦ ἀξε. ἑάπου [27] δ', τοῦ δίφρ. καὶ τοῦτο τὸ μέρ.
'Εξεπλάγη [28]. ἐθαύμασεν. ἐξέβη.
'Εξέπλη [29]. ἐξέπεσεν.
'Εξεπλεμείουτο [30]. τὰ πολέμων καὶ ἐχθρῶν ἐπαγόμενον.
'Εξεπλέμωσε. πολέμιος [31] εἰργάσατο.
'Εξεπραίθωδε [32]. ἐξεπορθήσαμεν.
'Εξεπρέξατο [33]. ἐφύβωσεν.
'Εξεπύρωσεν [34]. ἐξέθλιψεν.

'Εξ

15. 'εξ ἐπάλξεων.] Ex Eurip. Troad. ν. 975. notante Cl. Alexichio in Misc. Obs. VI. t. p. 288. Supra monstrose, 'εξεμάλξε. Conf. v. 'επάλξεις.

16. 'εξέπαλτ.] Conf. v. 'εμπαλτ.

17. 'εξεπαξάχη.] Vid. sup. v. 'εκπαταξήφ·, inf. v. Παταγοῦσ.

18. 'εξεπωφ. ἀφ'.] Scr. 'εξ ἑαυτοῦ, ex ψηλ. SALM. Male 'εξ ἐπ. Salmasio tribuitur in Ed Schr. 'εξ ἑαυτοῦ exstat apud Æschyl. Supplic. ν. 17. monente Pergero.

19. 'εξέπειρε.] L. 'εξεπτίζε, ab πτίσσω, excinde, vulsa. KUST. IS. VOSS. PERG. Vid. sup. v. 'εκπίζουσ, &c.

20. 'εκπίζειν.] Refcripsi ἐκπτίζειν, ut Phavorin.

21. 'εξεπέπασεν.] Ex Proverb. XIII. 16. 'Ο δὲ ἄφρων ἐκπέτασε ἑαυτὸ πανοῦργον.

22. 'εξέπαλεν.] Pro 'εξέπαλεν. Infra 'εξέπεσεν. IS. VOSS. L. 'εξέπαλεν. Vid. inf. v. 'εξέπαλεν, & quæ ibi notamus. KUST. Conf. v. 'εκπίλη.

23. 'εξέπιπτεν.] Supra: 'εκπτωσις, σφάλμα, &c.

24. 'εξ ἐπιπλῆς.] Vid. Nunnef. in Phryach. p. 23. SCHR. Conf. Etym. M. in v. Φελῆ.

25. 'εξεπίζεξεν. ἐξεπέτησε.] L. 'εξ ἐπίζεξεν. SALM. Vel 'εξ ἐπιζέξεαν. Aut potius, 'εξεπέτησε, contrarium δ' ἐξεσπάσε. Vid. inf. 'επιζεξῆ, & 'επιτάξ. IS. VOSS. Majoris corruptelæ suspicionem moverat Suidas, apud quem 'εξ ἐπιζυγίδ·, & 'εξεπίτονος duæ diversæ sunt glossæ, quarum interpretatio hic desiderari videbatur. At quum 'επιζεξῆ inf. etiam reddat ἐπίτονος, 'εξεπιζεξῆ h. l. malim cum H. Vost.

26. 'εξ ἐπιδιφ. π.] Alieno loco. IS. VOSS. Hom. Il. K. 475. KUST. Vid. ibi Schol. & Inf. v. 'επιδιφιάδ·.

27. Παραβαίνω] Scr. ἐκβαίνω. HEINS.

28. 'εξεπλάγη.] Vid. sup. v. 'εκπαγῆτ.

29. 'εξέπλη.] Ab ἐκπλέω, idem quod ἐκπλέω. quibus mens excidit. IS. VOSS. Conf. sup. v. 'εκπλέω, & Suid. in v. 'εκπλεύσαντες, & v. 'εκπλεῖσαι.

30. 'εξεπλεμείουτο.] Vid. sup. v. 'εκπολεμεῖσθαι & pro πολέμων leg. πολεμίων.

31. Πολέμιος] πολεμικὸς Cyrill. IS. VOSS. Conf. Not. præc.

32. 'εξεπραίθωδε.] Hom. Il. A. 125. Conf. sup. v. Διαπραθόμεθ.

33. 'εξεπρέξατο.] Eurip. Hecub. ν. 515. ἐξεπράξατο. Schol. ἐφυβώσατο. Conf. Suid. & sup. Not. in v. Διαγέναμ. ut & mox v. 'εξεγένετ. Sic Belg. afmaken. Plura hujusmodi exempla collegit Ill. Ez. Spanhem. ad Aristoph. Plut. ν. 486.

34. 'εξεπύρωσεν, ἐξέθλιψεν.] Scr. 'εξεπυρώσαντο, & εἰσπυρίζω, idem. IS. VOSS. 'εξεπύρωσεν male forian pro 'εξεπίασεν, ab εἰσπιάζω. Sane πυρᾶν idem est quod θλίβειν; unde Πυρᾶσθαι infra exponitur διαζεσθῆ·. KUST. 'εξεπυρᾶσε leg. [a πυρίω.] REISK. Illico cuipiam videri posset pro ἐξέθλιψεν corrigendum ἐξέθυψεν, exstiti. Sed vero nihil tali emendatione locum indigere patefecet, si unde fumserit Grammaticus constabit. Habet omni procul dubio ex Tragici Herc. Fur. ν. 421.

Τάνυε μυελόεσσαν
Πελέθρων κακὸν Λέρνας
Ὕδρᾳ ΣΣΕΠΥΡΩΣΕ.

Sub uno scilicet ictu alterum comprehendere voluit; nam decussa capita exussit Hercules. ABRESCH in Misc. Obs. VI. t. p. 288. Sequentia mecum communicavit Cl. Hemsterhusius: „ Syllaba minus quam oportebat scripturæ est „ 'εξεπύρωσεν. Lege 'εξεπυρίωσεν, quasi tu dicas, exuclea „ vit, nucleum expressit. Est enim πυρὸς, nucleus, officulum. „ Hinc pari lege formantur εἰσπυρῶ & εἰσπυρίζω, quæ „ nonnunquam, ne quis πυρᾶσε ex verbo repetendum putet, „ ter, εὐθαλῶσαι plane significant. Eximie convenit locus „ Ale-

Ἐξ ἐρίνυ ¹. Ἔκαν⊛, διώκει.
Ἐξεγαίοι ². Ἀληθρίοι.
Ἐξεμέλωσι ³. πρὸ τοῦ.
Ἐξεμίαιεν ⁴. ἐξεθέλουν.
Ἐξερίη ⁵. ἐξήγγει.
Ἐξερθέτο ⁶. ἐξέλυεν.
Ἐξερίηκε ⁷. ἐξήμηκα.
Ἐξερύμενο ⁸. ἐξαίρετε ἐλάμβανον.
Ἐξερίσι. λέξω. ἢ τινὶ ὀπιθυμίαν ἐπλήρωσεν ⁹.
Ἐξ Ἐρίσθυς ¹⁰. ἐκ τοῦ σκότους.
Ἐξ Ἐρίσθοφιν ¹¹. ἐκ τοῦ Ἔρεβους, ὅ ἐστιν, σκότους.
Ἐξέρυμα ¹².
Ἐξερύξῃ ¹³, διανίξῃ, ἐξέρηξε.
Ἐξεσίην ¹⁴. ἐκπλῆξαι.
Ἐξ ἕος ἔπτε ¹⁵. ἐξέυσηκεν ἢ ἤρξε, τουτέστιν, ἢ ὀπιθυμίαν ἐπλήρωσεν.
Ἐξεσπετεῖν. ἐξεῖναι ¹⁶.

Ἐξε-

„ Alexandri Aphrodis. *Problem.* I. p. 288. ᾗ τὸ εὐθὺ λεγόμενον ἐστὶ ἐγκλὶς ἡ ἄνω ὑπόστιξις καὶ ἐπερωτηστική.
„ Notavit Eustath. ad *Od.* T. p. 1858. γ 61. ἀνεπιτάκτως ἐπερωτηστικῶς εἰρῆσθαι. finis profecto ridiculæ; fed vis verbi patet: illa funt fulgura, quæ fiunt καὶ ἀναστροφὴ τοῦ ᾗ πρὸς - - - τὸν καὶ ἐκπυρωτὴν Στωϊκὸν ᾗ πρὸς γενέσεις,
„ ut Epicurus ait apud Diog. Lært. X. tot. Auctor. *Quæst.* IV. c. 7. ὑπόκειται δὲ καὶ συναφὴς - - - - ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκπύρωσιν.„

1. ἐξ ἐρίνυ] Forte excidit explicatio: ἐκ συναγῆς. Vid. Inf. v. 'Εερίνι, & v. 'Ερινυσ. Solet tamen Noster fic ipius ita feribere, ut loci alicujus verba exhibeat, ex quibus unum tantum exponit. Conf. fup. v. 'εξ 'εντεσι. &c.

2. 'εξεγαίοι] Attice pro 'εξεγαίης, ab ἐξεγαίομαι. Deinde lego, ἀληθρίοι, perdet. Eurip. *Hipp.* γ. 607.

Ὦ σοὶ τὸ γυναίκων, μυρίωλε, μὴ ἐξεγαίης.

O per genus tua te rogo, ne me perdas. Ad hunc igitur locum fi refpexit Hefychius, feribendum erit: 'εξεγαίης. ἀληθρίσῃς. Vide in *cod. fab.* γ. 565. ubi ἐξεγαίομαι legitur, pro *perimar.* KUST. Idem γ. 575. pro en habet, ἀνακαινιῶν. Conf. fup. v. Δυίεγαλε &c. Ceterum eum *Kaftero* fentit *Hemfterhufius*, addens: „ Eft autem ἐξεγαίζειν „ non tantum, *perdere*, *peffumdare*; velut apud Herodot. „ V. 19. ἵνα μὴ ἐξεγαίζῃ πᾶσα &c. fed etiam *occidere*; ut „ apud eund. III. 30. ἐξεγάναν ἢ ἀδελφὸν ξωρίδια & fa„ pius alibi. Similiter ponuntur διεγαίζειν, καταγαίζειν, „ & rarius ἀνεγαίζειν. Utrumque complectitur itidem ἀληθρίσαι. „

3. 'εξεμέλωσι.] Potius 'εξεμίσων, ab ἐξεμίσω. Vid. Hom. *Il.* I. 668. KUST. Male itaque H. Stepb. *Ind.* conjiciebat, 'εξεμίσων hoc, effe ab ἐξεμίσω.

4. 'εξεμίαιεν.] Ex Hom. *Odyff.* M. 259. ibique Schol. Suidas 'εξερίσι. Supra 'εξεμέλωσι. Vid. inf. v. 'εξεμίσω, & *Not.* in v. 'εξεμ. Mox ἐξεθέλουν Ed. Hag. pro - - - ὦν.

5. 'εξερίη. ἐξήγγει.] Scilb. 'εξερίης. (2. perf. Præf. Subjunct. ab ἐξερίω. ἐξεγγῶ. 2. perf. Præf. Subjunct. contract. ab ἐξεγίομαι.

6. 'εξερθέτο] [Male - - τὸν Ed. Hag.] Leg. 'εξερθέσω, mutato accentu. Eft enim compof. ex præpof. ἐξ. & verbo ἐρθέω, *invefligare*, *quærere*, *invenire*. Vid. inf. v. 'ερθέα, & 'ερθεσάμην. KUST.

7. 'εξερίηκα. ἐξήνεκα.] Si vox fana, erit ab ἐρέω, quod Idem ac ἐρέω, de quo vid. *Not.* præced. Deinde leg. ἐξώρμα. IDEM.

8. 'εξερύμενο.] L. 'εξερύσθω. ex *Odyff.* Σ. 232. J. F. GRONOV. BRUNO. KUST. At varia lectio in *Lc.* Vid. fup. v. 'εξερύμενο.

9. 'Η τὰ ἐσ. ἐπλήρωσε.] Hæc verba pro fupervacua delenda. Pertinent enim ad 'εξ ἕος ἔπτε, ubi etiam exftant. J. F. GRONOV. πλησίζω corrigit *Ij. Voff.* confenti jubens fup. v. 'πλήσκεν. Mavult tamen pro inficiis habere hæc verba. Quod præfero, cum *Gronovio*, τὸ πᾶσαν. Adcoque ἐπλήσσαι in fine leg ut mox in v. 'εξ ἕος ἔπτε.

10. 'εξ 'ερίσθυς.] Hom. *Il.* Θ. 368. Schol. ἐκ δὲ 'ερέβους, ὅ ἐστι, σκότους. Conf. v. feq.

11. 'εξ 'ερεσθόφιν.] Hom. *Il. l.* 568. Conf. Phavor. qui 'εξερεσίφιν.

12. Σκότος ἐξέρυμα.] Leg. ἡ 'εξέρυμα. ἔρυμα. Superiora duo alienum locum occupant. IS VOSS. Vocem, interpretatione deftitutam, feparavi a præcedd.

13. 'εξερύξῃ. διανίξῃ, ἐξέρηξε] L. ἐξερύσθη. *Pf.* CXVIII. [171. ἐξερύξαντο τὰ χείλη μου ἔρυσαι.] PERG. Hæc & feqq. forte ita corrigenda & legenda funt: 'εξερύξῃ. ἐξανίξῃ, ἐξέρηξε, ἐκπλήξῃ. Conf. Suid. in 'εξερύξῃ. (pro quo reponendum ex Noftro, 'εξερύξῃ.) Hefych. in 'εξερύξαντο, & quæ notavi ad h. v. BIEL. Suidas: 'εξερύξῃ. ἀνοίξῃ, ἀνοίξαι. Forte ex *Exod.* VIII. 3. 'εξερύξῃ ὁ κάραβος βατράχους. Quod & Hefychius in mente habuiffe videtur, apud quem, deleta diftinctione, conjunctim legendum, ἀνοίξῃ ἐξέρηκτα; nifi ultima vox interpretatione caret, ut plures. Vid. inf. v. 'εξερύσθητε, & v. 'ερεύξῃ.

14. 'εξεσίην] Hom. *Il.* Σ. 414. ubi Schol. ἐκπλῆξαι. Unde patet, peculiarem effe hanc gloffam, adeoque eum præcedd. non jungendam. Vid. inf. v. 'εξεσσεν.

15. 'εξ ἕος ἔπτε.] Eft phrafis Homerica *Il.* B. 432. & alibi. Imitatus eft Virgil. (*Æn.* I. 220.) *Poftquam exempta fames epulis.* KUST. Vid. Hom. *Il.* A. 469. & Schol. ut & Inf. v. 'εσσὸ χ' ἑοῖσι. Conf. Hom. *Il.* Ω. 227. & Schol. item fup. *Not.* in v. 'εξερίω, & inf. v. 'εχεν.

16. 'εξεσπ. ἐξεῖναι.] ἐξεστι Cyrill. IS, VOSS. Cyrillus meus: 'εξεσπεν. ἐξεῖναι. Sed ἐξεστι legit etiam Cl. *Hemfterh.* Vide mox in v. 'εξεσσ. Eftque vitium illud fatis frequens.

17. 'εξιτώζω] L. 'εξερύζω. IS. VOSS. KUST. Vide mox, & inf. v. 'ερύζω.

18. 'Ελαύζω.] Rectius ἐξελαύζω. Vide mox v. 'εξερύω, & v. 'εξεύσασκεν. Saepius Præpofitionem compofiti non reperit Noster: ut aliquoties monui. Conf. mox in v. 'εξίμεν.

19. 'εξέσσ. ζωτὸν, κὰν διωρὸν.] L. ζωΐτ, κὰν διωρεῖ, in Optativo. KUST. Ut voet congruat interpretatio, fic legendum: 'εξέσσῃ. ζώῃν, κὰν διωρεῖν. HEMSTERH Phavor. ἐζοτ &c Inf. 'εσσὸ. ἱστοτωσαν. ἐσταὸ leg. σταὸ.

20. 'εξεσσ.] Male pro 'εξέσσω, ab ἐξέσσω. exeo: vel pro 'εξέσσεν, ab ἐξέσσα. Nam ἔσσω etiam ponitur pro βαδίζω, KUST. 'εξέσσω corrigunt *If Voff. Perg* & *Abreſch* in *Mfc. Obſ.* VI. 1. p. 288. Vid. Inf. v. 'εσσα, & v. 'εσσι. Addo fequentia, quæ *Hemfterhufius*, ὁ πᾶν, mecum communicavit: „ Repuni debere credo 'εξέσσω, pro 'εξέσσεν, „ 'εσσεν, ἔσσω, & compofita, præfertim more Do„ ium, nihil aliud quam πορεύω, βαδίζω, itaque folent „ a Grammaticis explicari. Modo: 'εξεσσεύω. ἐξεσσ. Vid. „ v. 'εἰσσω. „

21. 'Εξέσσεται. &c.] Quid velit Hefychius, quærendum. Confer interim v. 'Ηρέσσει. τὸν ἀφῖκ). item v. 'εξέσσ. Porro cogita, num pro ἐξέσσω, in fine, legendum ſit πάρειν. Infra: 'εσσω. - - - ἔρχομαι. κὰν τὸ ἀπαὸν ἢ ἀφῖκαι. forte & ἢ πάρει. Sed, ut dixi, quærendum ulterius. *Reiskius* ita: „ L. 'εξεσσεται ἐπ' ἐμὲ ἀφῖξις. Sed πάντες ἐπὶ ἢ πάρει „ pertinet ad 'εξέσσ. „

22. 'εξεσσεται.] L. 'εξεσσεται. ἐξέσσεται. 1. *Maccab.* IX 6. Καὶ ἐξεσσεται πᾶσαι ὅσοι ἢ παρεμβολὴν. KUST. L. 'εξεσσεται, ex 1. *Macc* IX. 6. & Leg. Cyrill, MS. Brem. in quo exponitur ἐρχομένοις. BIEL. Sic & *Perger.* ex eodem loco. Suidas: 'εξεσσεται. ἐρχομένοις. Λακεδαιμόνιοι) ἐπὶ τὸν ἐπὶ ἢ πόλιν φόβητρον. Perperam itaque Cl. *Jenſ* p 84 *Lucubr. Hef.* corrigit 'εξεσσαι, ex Hom. *Od.* X. 386. 476. quod certe non eſt ἴσσομαι.

23. 'εξεσσω.] Hom. *Il.* K. 505. Vid. fup. v. 'εξεσσ.

24. 'εξεσσασκεν.] Hom. *Il.* K. 490.

25. 'εξέσσω. ἐκφεύγω.] F. 'εξέσσω G. Leg. 'εξέσσω. ἐκφεύγω, HEINS. L. εξεσσ. ἐκφεύγεις. IS. VOSS.

26. 'εξεσσ. ἐξεύζω.] F. ἐξέζω. O. ἐξέσσω ſcrib. ex Suida. [Phavor. ἐξεῖον.] IS. VOSS. ἐξεύζω eſt *evomo*, ab ἐξύω. Æneas Πολιορ. *cap.* 31. γ. 23. ἐξεσσάσι τὸ ἅλατον. *deficto eleo.* M. MEIBOM. Legerim ἐξεσσάσι, ut ſignificet Hefychius, ἐξεσσ Attice dici pro ἐξεσσεν, ut ἐξεῖν, pro ἐξελίσσεν, & plurima alia hujus generis. Vide quæ de hac Atticiſmo notavimus ad Ariſtoph. *Plut.* γ. 65. KUST. Conf. Menag. ad Diog. Lært. IX. 4. & Foef. *Œcon* v 'εξεσσ.

27. 'εξεσσεν] Vid. fup. v. 'εξεῖ. & inf. v. 'εξεκαλεμμ, ubique omnino *Not.*

28. 'εξεσσὸς.] Vide mox v. 'εξεσσω.

29. 'εξεσσεν υπέχεσαν.] L. τὸ υπάρχειν. HEINS. L. 'εξέσσω, υπέχεσι, leg. *Reisk* Conf v. 'εσσεν.

30. 'εξεσσω διωσάσι, *in* πομπικοὶ χρόνοι, &c.] ἐκπέμπειν *pro* forte. SOPING. L. ἐκπεμπόν. SALM. L. ἐκπομπὸν ἐκ-

Ἐξίσμεν [1]. ἴσμεν. καὶ Ἔσμεν δὲ, τὸ αὐτό.

Ἐξεγκόντα [2]. εἰς δίκην κεκλημότα.

Ἐξεπαὼς οὖσ [3]. ὁ ἐξίης.

Ἐξίασυτο [4]. ἐξάεσαν, ἐξέζετο.

Ἐξίστω. ἐπεξιόντας [5].

Ἐξίσην. ἐϐαίμασα. ἐξεπλάγην [6].

Ἔξεση. δυνατόν [7].

Ἐξίσησιν [8]. εἰς ἔκστασιν ἤγαγεν.

Ἐξεσφψεν. μετεβαλεν.

Ἐξ ἐσίας ἀεργαζ [9]. παρσιμία.

Ἐξεζ(ζ)ῆ. ἀελθμῆται ἡ δύοντας [10].

Ἐξέταμον [11]. ἐξέκοψα.

Ἐξεϐανύθη [12]. ἀπλέυθη.

Ἐξέτασις. βασανισμός.

Ἐξεζομός [13]. κρίσις. ἐρώτησις.

Ἐξεπίλεων [14]. ἐπλήρωσαν.

Ἐξέτιον. Ἐν τούτῳ τοῦ ἔτους. οἷον Ἐπέτειον.

Ἐξέτηξας [15]. ἀπόλωσας.

Ἐξέτηξεν [16]. ἐλέπιωεν.

Ἐξ ἔπ τοῦ [17]. ἐξ ἑνὸς τοῦ χείλ.

Ἐξετμίθη. διεκόπη.

Ἐξετύξθ(ζ)εν [18]. ἐξέπτ(ζ)ν.

Ἐξετφάπσαν [19]. ἐξέλιναν.

Ἐξετείϐετο [20]. σφίδρα ἐνεσμῆτο.

Ἐξθασμύθη [21]. ταθνάτ@. γαμόθη [22].

Ἐξθυγάτηρ [23]. ἐλθυθεζπούσα.

Ἐξθλίασεν. θλῖαν ἐποίησεν.

Ἐξίζωσεν. ἐξήμλωσεν, ὀλίγ|ψε [24] τὸ βρίφ@.

Ἐξ θιετησίας [25]. ἐξ θιδαιμενίας.

Ἐξ θιηγεσίης [26]. ἐξ θιδαιμονίας.

Ἐξθιμαείδ η [27]. παρσκθιάδη.

Ἐξθυθμίσαζ. ἐξιλιώσαζ, ἐξιλάσκζ.

Ἐξθυθμίσον) ἐξιλάσον).

Ἐξ θίνης [28]. ἐκ κάτης.

Ἐξ θίπατείδων [29]. ἐξ ὑίγεσῆ.

Ἐξθύχμψ [30]. ἀφίξεμαι.

Ἐξ

ἐξεσταμένῳ καὶ χρώτι. HEINS. Sublatâ virgulâ lege: ἐξεσταμένῳ καὶ χρώτι. Ell ex *Il.* Ω. 235. KUST. Schol. ad *i. c.* οἷον ἐκτομίῳ. Ell ex *Il.* Ω. 235. KUST. Schol. ad *i. c.* οἷον ἐκτομίῳ. expl. καὶ ἐξεσταμένῳ ἐξόλου περιόντι. Conf. Hom. *Od.* Φ. 20. ubi Schol. ἐξεσταμένῳ ἐκτετμημένῳ. Vid. Etym. M. & Euſtath. non uno loco. χρείαν omiſit Ed. Hag. Cl. *Jenſ. l. c.* non male ſcribit: ἐξεσταμένῳ ἐκτομιᾶς οὐ χρείαν, &c.

1. ἐξεγκαν.] Herodoti ell III. 148. HEMSTERH.

2. ἐξεγκαντα.] Vide in διάγγωθ@. SOPING. Proprie ἐξεγκαντας eſt, *qui aliquem excivit ſede ſua*; quod facere ſolent illi, qui *in jus aliquem* vocant. KUST.

3. Ἐξεσιὼς οὖσ@.] Scr. ἐξεγκαὼς οὖσ@. SOPING. SALM. HEINS IS. VOSS. Sic Phavor. & Pollux I. 248. VI. 17. Vid. *Not.* in v. ἐξεγκαζ.

4. ἐξίασυθ.] Vid. Hom. *Il.* H. 1. & Schol.

5. ἐπεξεπασαί] Leg. *ἐπ' ἐξοδίας ἴεσαι*, i. e. *poteſtas erit*, *licebit*: quæ interpretatio τῷ ἔξεση optime convenit. Sic infra ἐπεπίρασαι) exponitur, *ἐπ' ἐξοδίας ἰών*. KUST. Scrib. *ἐπεξεσόμενοι*). JENS. *Luc. Hiſt.* p. 84. Forte nihil mutandum: ut utrumque ſit ſubſtantiv. plur. Ἀντεξεσία, & ἀντεξεσάζων, eſt apud Achmet. *Oneirocr.* c. 287. p. 264. Quæ Lexicis addc.

6. ἐξίελω. . . . ἐξεπλάγην.] Copulavit Themiſt. *Or.* XI. p. 153 B. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 288. Vid. inf. v. ἐξέπαγ). &c. & ſup. v. ἐξεπλάγα. Supra : ἐπάρδω. *Ἐν θαυμάζω*, ἐξεπλάγα. Conf. v. ἐτάθησαν.

7. ἔξεση. δυνατόν.] Adde *ἐσι* KUST. Sic *ἐξεσία* & *δυνάμις* unum idemque, apud Chryſoſt. p. 825. VERW. Inf. *ἐξῶ*. . . . δυνατόν *ἐσι*.

8. Ἐξισ(ζ)ν.] *Pricæus* ad Luc. XXIV. 22. reſpici putat, adeoque legit: Ἐξεσ(ζ)ν. οἱ ἔκτ. ἤγαγον. At ſaltus Ἐξεσ(ζ)ν apud LXX. & alios.

9. ἐξ ἐσίας &c.] Hæc nihil ad rem faciunt, & aliunde irrepſiſſe videntur. KUST. Moſchop. Ὀν. Ἀτt. Ἐξίσζω. . . ἀπαξεμῶ. ἀφ' οὗ ἡ ἐξίσ(ζ)ν, ἡ ἀπαξίμ(ζ)ν. Conf. inf. v. Ἐτάζζ.

11. ἐξίταμον.] Hom. *Il.* A. 460. & Schol.

12 Ἐξελύσθη.] Hom. *Il.* H. 271. Schol. ἐξῶτο, ut Cyrill. Vid. inf. v. ἐξώσθν, & v. ἐξῶτο.

13. ἐπξόπρσις. κρίσις.] Sic Gloſſ. MSS. in *Prov.* I. 32. Modo ἐξίσ(ζ)ς. eſt ex *Sapient.* I. 9.

14. ἐξεπέλεσαν.] Scr. ἐξετέλεσαν. IS. VOSS. ἐξετέλεσαν leg. ex Hom. *Il.* I. 489. KUST. JENS. *l. c.*

15. ἐξέτηξας.] *Pſalm.* XXXVIII. 11. BIEL. ABRESCH *l. c.* Gloſſæ MS. in *Pſalmos*: ἐξέτηξας. ἀνέλαβες. ἐξαφάνισας.

16 ἐξέτηξεν.] *Pſalm.* CXVIII. 139. PERGER. BIEL. ABRESCH *l. c.*

17. ἐξ ἔτ@ Ε.] Scr. ἐξέτ@ Ε. *Iliad.* I. [106.] HEINS. Sic & *V. D.* in *Obſ. Miſc.* III. 3. p. 329. Schol. Hom. *l. c.* ἐξέτ@ Ε.] *ἀπ' ἐκείνῳ ὃ χρόνῳ, ἵνας ἔτ@ ἦν.*

18. ἐξυθξέζ(ζ)εν.] Manifeſtum eſt, & hoc derivandum ex ſaltus laudato Euripide, *Androm.* ν. 365.

Καὶ σὺ τὸ σῶφρον ἐξυθξέζ(ζ) φρενός.

Exponunt Veteres Grammatici : *τ' φρενὸς σου τὸ σῶφρον ἐξίστ(ζ) ὃ σωφρονικ@ . . . ἴσν ὃ σκαιὸν ἄλλοις, νῦν σωφρονεῖς.* Scaliger legebat : *τὸ σῶφρον σ' ἐξυθξέζ(ζ).* ſed quam lectionem nec Heſych. nec Schol. agnoviſſe videntur: ita enim ſi ſcripſiſſent, expoſuiſſent ἐξέπλ, non ἐξίσ(ζ)ε. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 289.

19. ἐξετφάπσαν.] Ex I. *ad Trm.* I. 6. ubi vide *Obſ.* noſtras, & *Not* ad *Gloſſ. N. T.* ad *Hebr.* XII. 13.

20. ἐξετείϐετο.] Id eſt, *terendo & fricando extergebatur*, vel *ornabatur*. KUST. Vid. Ariſtoph. *Eccl.* ν. 727. 899. *Lyſiſtr.* ν. 149.

21. ἐξθασμύθη.] Ab *θάζω*, *lugeo*. IS. VOSS. Male pro ἐξθασμύθη, ab *ἐξαπάω*, *arefacio*, *ſicco*. Supra: ἐξπασμύθη). *Mumificatus*. Mortui nimirum ſunt *aſſi*, i. e. *ficti*, *aridi*, ſive ſucco & ſanguine vitali deſtituti. Hinc & ἀφανισθῆ dicitur pro *mori*, vel *examinari*. Ariſtoph. *Eccleſ.* ν. 146. Ἀφανισθήσομαι δῆτα, *fiti exercebar*, vel *moriar*. Vide etiam quæ notavimus ad Ariſtoph. *Ran.* ν. 1121. KUST. Minus recte pro ἐξεσασμένῳ. Quis enim dubitet, quin ab ἐξαμιᾶν fit arceſſendum? Supra : ἐξπασμύθη. *Mumificatus*. Vid. Ariſtoph. apud Suid. in Ἀσκῶ), ibidemque . . . *ἀσκωλιάζων* Θεσμοφ@. I'or ratto non ſolum in ἀφανισθῆ, ſed & in *ἀσκωλιάζων*. qua de re notavi ad Lucian. A. M. p. 422. Similis vel menda, vel ſcribendi forma in Ἀκάνθ(ζ)ε, ἐξεφορμῶν τόν· quod ſine dubio naſcitur ab antiqua ἀκανθ, cujus Activi Præteritum perfectum νμ Paſſivam induit, ut in *κὰγ διάπεφασται, τετραίνει διπλῆ, τετρανῆ*, & *τέτρανε*, niſiſque pluribus. HEMSTERH. Herodot. IV. 173. ἐξ*ώσεν*.

22. Τεθνάν@ χλωρῷ.] Ab homine Græco vix proficiſci potuiſſe credas. Scilicet una vox evanuit: *τεθνάν@, ἐχὶ χλωρῷ*. HEMSTERH. Vel tacite repetendum *κεῖν*, i. e. *ἐκεῖ*, vel *παρὰ*, quod in gloſſa latet, ex more Heſychii. Supra: *Κεῖνο ἐκεῖν. παρ'ἐν.*

23. ἐξέθρεψ(ζ)ε.] Potius *ἐξεθρέψ(ζ)ε*, ab *ἐξεθρέφ(ζ)ε*, cujus verbi meminit Suidas. KUST. Recte explicat, *ἐλεύθερον ἐπ(ζ)ν.* Nam, ut Heſychius: *τρόφιμ. ἐλεύθερ@ καὶ γν. ἐξεθρέφ@ καὶ γν.* Conf I. Iſidoro dicas *Orig.* IX. 4. qui in *genere* habet *libertatem*, non in *ſatu*: unde & (inquit) eos (*ingenuos*) Græci *ἐλεύθερ* vocant, quod ſint *boni generis*. Quanquam enim, Ariſtotele definiente, *ἐλεύθερον ἕν χρόνῳ χρεύ*, vel *Polit.* IV. 8. *χρεῖ@ πλείν@ τῶν χρόνῳ*, & *Polit.* V. 1. *ἐλεύθερ τὸν δοῦλ(ζ)ν, οἷς ὑπάρχῃ αὐτογενὲς χρόνῳ τῶν πλείν@*, ſæpe tamen ſtatum hominis liberi, majoribuſque ingenuis orti ſignificat. Eleganter Baſil. in *Pſalm.* XIV. p. 112. C. quum dixiſſet, miſerabile ſe vidiſſe ſpectaculum, *πάλιν ἐλεύθερα τοῖς χρεῶν ὑπευθύνοις ἐλεωθῆναι διὰ τὸ σύμφορον*, addit: *οὐ γὰρ καθάπαξ χρημάτων τοὺς ἀπαιτεῖ μὴ αὐτοκράτῳ τὸν δεσπότην*, eamque ſtatim vocat *τὸ πάτριον & ἐλεύθερον*. Ita Spartanis pileus *τὸ ἐλεύθερον ἐξόχως* : nam Heletes *πιλῶ* geſtare voluerant. Lucianus *ſub init. ἐπιτρ.* *ἐπὶ τοῦ δ' ἐλεύθερ ἐκφοίτα ἐπὶ τὸν Λίγυπτίους*, *ἢ πόρρ' ἀπαίτ@ ἢ αὐτὸς οἱ ἐλεύθερ πάλιν ἀπαλλάτ@*). Apud Athenienſes ephebi *ἀμ ἔ ἐγγράφων τὸ τοὺς θρέψαντας σύμβολον ἔχειν & ἐλεύθερον*, ut Schol. Ariſtophanis ait ad *Aves* ν. 1668. Paulo aliter Iſocrates Orat. *de Pace*, p. 169. C. ubi queritur, jure civitatis Athenienſes, illos *αὐτοκράτορα* titulo ſuperbos, temere quoſlibet donare: *ῥᾴδ δ' μἰδεδόθη τοῖς βαλοῦσι ταῦτ & ἐλεύθερ*. HEMSTERH. *Τετράπλ@ τὸν Λεβαιᾶ & αὐτὸ ἐνεγκόντα.* HESYCH. Dum *ἐξεθρέψθν* ſibi patronum quæſierit, leg. *ἐξεθρέφ(ζ)ε*, quomodo habet Suidas, & repertur apud Gregor. Orat. XXVII. p. m. 471. C. & Baſil. T. I. p. 601. A. ABRESCH. Addo Achmet. *Oneirocrit.* c. 126. p. 88. init. *ἐξεθρέφ(ζ)ε τὸν χρόνα αὐτῷ.*

24. Ἐτώρνη.] L. *ἐξίμνη*. KUST. Legendum videtur *ἐξίμνη*. Vocem Ἐξίσ(ζ)ν habet Symmach. *Jeſ.* XXI. 10. *ἐξίμνη*. Illud *ὦ* adhæſit ex præced. REISK. Vid. BIEL. L. *ἐξίμνη*. Illud *ὦ* adhæſit ex præced. REISK. Vid. v. Ἐξεμλωζαι, & v. ἐξέωλαι.

25. ἐξθιετησίας. *ἐξθιδαιμ.*] Eſt Nota corrupta, cujus emendatio apud ipſum Heſych. proxime ſequitur. KUST. Non obſto. Cogitabam tamen : *ἐξ ἑσπερίας*, *ἐξ θιδαιμονίας*. Infra: *ἐσπερία. θιδαία*. Et: *πανηγία. θιδαιμονία*.

26 ἐξ θιηγεσίης.] Phraſis Homerica *Odyſſ.* T. 114. ubi Schol. *πανηγυρίσι. θιδαιμονίαι*, *ἢ ἑορτῇσι*. KUST. Sic idem *Anti Gronov.* p. 16. & ad Suid. in v. Καὶσπερῷ. Conf. Etym. M. v. *χοηγίαιον*.

27. ἐξθιμαείδ η Utitur Eurip. *Herc. Fur.* ν. 18. & ſæ. & Philo *de Mund. Opif.* p. 18. C. ex quo alia dabit H. Steph. *Ind.*

28. ἐξ ἔνδ.] Hom. *Il.* Σ. 236. Conf. v. ἐνὶ.

29. ἐξ ἐπατείδων.] Scr. *ἐπατρεΐδων*, properiſpomenæ. Eſt enim a Nominat. *ἐπατρεΐδη*. [quod infra.] KUST.

30. ἐξύχ. ἀφίξομαι.] An *ἐξεύξομαι*? IS. VOSS. Ingra-

Ἐξ θιατύμων [1]. ἐξ ἀκτερᾶν.
Ἐξεφαύβη [2]. ἐφάνη.
Ἐξεφάνη [3]. Φανεὶς ἐγένετο.
Ἐξέφανον. ὑπέφαινον.
Ἐξέφητο. Διδασκόμενος [4].
Ἐξεφαλίζω. ἐξαπίνης [5].
Ἐξ ἐφημερίας [6]. Ἐκ τοῦ συνεχοῦς.
Ἐξέφητο. ἐξέφθαρτο. Διδασκόμενος [7].
Ἐξεφέρει [8]. ἐξέφερεν.
Ἐξέφρικεν [9]. ἀφῆκεν.
Ἐξέφυ [10]. ἐβλάστησεν.
Ἐξεφύρθης [11]. ἐμιάνθης.

Ἐξι-

legendum est: Ἐξέφρασα. ἀφέτρασα. ut Hesychius significet, ἐξηκάζ interdum poni pro ἀναιρεῖ, i. e. *abstinere*. KUST. Hinc explicatio [Hesychii] non videtur admitti posse. Quid substituendum sit [pro ἀφέτρασα] difficillius est divinare. Possit forte legi φαυλίζει· (Vid. Eustath. ad Hom. *Odyss.* A. p. 43 5.) sive quoque ἀφανιζ. Certe per κακὰ καὶ διαγώγ Schol. exponit in Pind. *Olymp. Od.* XIII. ϛ. 85.

Τέτρι δὲ ἐξέσχεθ' ὁ δ-
σὶ πυρόεσσι - - - δέρκει - - - ἴρηφι.

Utitur quoque Hom. *Odyss.* A. ϛ. 406. & τ. ϛ. 192.

Ὀσσάκι δ' ὀφθ- αἰσχ, κεῖνος δ' ἐξέσχεθ' ὕπν
Ἑαῖς - - - - - - - -

Lexica quotidiana ignorant, ut nulla pariter auctoritate fulciunt, cognatam notionis verbum ἐξεκχῶ (male in Scapulæ Lexico ex Euripidis *Medea* adfertur ἐξέκχω) quod invenitur in Soph. *Aiacg.* ϛ. 396.

Σχολῇ τοῦ' ἔξω δώμ' ἀν ἐξεύχοι ἐγώ.

Et *Philoct.* ϛ. 883

Οὐ γάρ πω', ἃ πάρ, τῶν' ἂν ἐξεύχοιτ' ἐγώ.

Interpretantur Scholia εὐχοίμην. Constanter itidem hæc vox legebatur ante *Edit. Barnef.* in Eurip. *Med.* ϛ. 930.

Ἐτεὸν αὐτός, ζῶ δ' ἐπ' ἐξεύχῳ τέκνα,
Ἐκβολὰ μ' αἰδῶ, οἱ χθονὸς πάλιν.

Barnef. in secunda persona edidit ἐξεύχῃ ab ἐξεύχομαι, quod, ut ait, ϛ. 920. *Iasm*, non *Medea*, vivere optaverat filios. Verum quia Scholiastes vulgatam solam agnoscit, aliis difficilendum relinquo, an, si respiciatur ad ea, quæ *Medea* filii locuta erat ϛ. 901.

Ἀχ' ὃ τέκν' ἦτα κἀγὼ ΠΟΛΥ'Ν ΣΩ'ΝΤΕΣ ΧΡΟ'-
ΝΟΝ,
Φίλαι ἐρᾷτ' ἀλλήλαι, - - - -

ipsa non prius intelligi debeat vitam liberis optasse, idque votum, ut *Medeæ* sollicitudini occurreret, ab *Iasone* repetitum: inprimis β absque interrogatione scripsisse *Tragicum* suspicemur,

φίλαι ἐρᾷτ' ἀλλήλαι. - - - -

ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 289. L. Ἐξεύχομαι, ut Ἐξεύχομαι. REISK. Ex Cretensium dialecto, (ο pro Α, & χ pro θ) Ἐξέθχω pro Ἐξεύθω dici, me monuit V. Cl. Adi *Not.* ad v. τίνει.

1. Ἐξ *διατύμων.*] *Jos.* XIII. 3. Matth. XXV. 33. PERG.

2. Ἐξεφαύβη.] Hom. *Il.* Δ. 468. ubi Schol. ἐξεφάνη, ut *b. l.* ἐφάνη, pro quo vitiose ἐφάνη in Ed. Schrev.

3. Ἐξέφανε.] Symmach. *Psalm.* XXVI. 12. BIEL. Hom. *Il.* Σ. 248. & alibi.

4. Ἐξέφητο.] Male hæc irrepsit ex seqq. ut videtur, ubi perperam διδασκόμενον, per ο, quod correxerat aliquis.

5. Ἐξεπίπαγον.] L. ἐξεπίτιλζον. SALM. Ita Ed. Hag. & Phavor. ut reliquis. Infra: Ἐφαίνιζον· ἀπίτιλζον.

6. Ἐξ ἐφημερίας.] Scrib. Ἐξ ἐφημερίας. ut Luc. I. 5. SOPING. KUST. Quæ autem sequuntur, mutila videntur. Ea autem, si divinare licet, sic fuppienda censuerim: ἐκ τῆς συνεχοῦς λειτουργίας. i. e. ex ordine illorum, qui quovis die, & per vices in orbem redeuntes munus sacrum obibant. KUST. Recte. Sic infra: Ἐφημερία. ἡ ἐκ ἐφόδου λειτουργία. Joseph. *Ant. Jud.* XII. 8. Ματθίαν - - - ἐφ' ἡμέρ ἐξ ἐφημερίας Ἰωαδὲ Ϟ. Conf. Luc. I. 8. & Procop. ad I. *Paralip.* XXIII. p. 353. *Ed Meurf.* Cyrill. Lex. MS. Ἐξ ἐφημερίας· ἐκ τῆς συνεχοῦς καὶ ἐκ πάσης λειτουργίας. MS. Brem. (teste Bicilio) habet, ἐκ τῆς αὐτῆς λειτουργίᾶ Ϟ.

7. Ἐξέφθαρ. - - διδασκόμενον.] Scr. διδασκόμενον. ut [paullo ante, &] apud Schol. Hom. *Od.* I. 163. Conf. Od. M. 329. [male 320. in Seber. *Ind.*] Vel leg. ἐδιδασκόμενον. Verbum habet quoque Æsch. in *Pers.* ϛ. 681. II. Steph. in *Ind.* omisit. ABRESCH. Apollon. Lex. MS. Ἐξέφθαρ. πορίσας, ἐξέφαγε· μάθησιν δὲ, παιδεύσασιν Ϟ.

8. Ἐξέφερε.] Vid. sup. v. Ἐκφέρ.

9. Ἐξέφρικεν.] Ab ἐκφρίσσω, vel ἐκφρίττω. Ab eodem verbo

Ἐξεφύσησα [11]. διεκέρασα. ἐξεφύσησα. ἐ-
ζέλυξάμην.
Ἐξεχαρυδάκθη [12]. ἀνεπίθη.
Ἐξίκεσαν ἔρημα. εἴσι παρῆσαν.
Ἐξίκεσαν [13]. ἀνατέλλει ἥλιος.
Ἐξεκόνδυλ [14]. χαλεὶς ἐμοῦ. Λάκωνες.
Ἐξεκοδ. ἐξέκλα.
Ἐξεκύησαν. ἠφανίσθησαν [15].
Ἐξηψάμθ [17]. κεκαχόν. ἀδιπλακές.
Ἐξεύσαν. ἐξάεσαν, κεκαλλον, ἢ ἐξέκλον.
Ἔξηθ [18]. ἔξω τῆς ὕλης. τελικοῦ πίπτει ἰτῶν.

Ἐξη-

est ἐκφρίττει, i. e. *emittetis*, quod legitur apud Aristoph. *Vesp.* ϛ. 156. KUST. Vid. sup. v. Ἀνίφρισε, & v. Ἐπιφρικτόν.

10. Ἐξέφυ. ἔβλαστ.] An ἐξέβλαστ-ον? Ita Cyrill. Lex. MS. Vid. sup. v. Ἐκφύσης.

11. Ἐξεφύρθη.] Eadem leguntur in Suida. Descripserunt ea Jerem. III. 2. ἐν πᾶ ἐγὼ ἐφύρθη. Lexica carent hoc verbo. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 290. Locum notavetunt etiam *Perger. Munker.* & *Biel.* Hinc ἐκφύρασθαι, quod vide in H. Steph. *Ind.* Conf. inf. v. φύρῃ, & seqq.

12. Ἐξεφυσ-ε. &c.] Eadem Suidas, nisi quod omittat sequens ἐξεφυσίζα, quæ corrupta lectio videtur, pro quo emendandum in Articuli capite, Ἐξεφυσ-ε, quod desumtum ex LXX. *Malach.* I. 13. - - - ἐξεφυσ-ε αὐτά. Gloss. MSS. in *XII. Prophet.* Ἐξεφυσ-ε. διεκερασ-ε.

13. Ἐξεκαρδάκθη.] L. ἐξεκαρδάκθη. SALMAS. Vel ἐξεκαρδάκθη. A Καρδία non minus analogice καρδιάκθ-ω, quam καρδίτω. IS. VOSS.

14. Ἐξέκονδ.] Ita Strattis in *Phæniff.* Ἐξεκὼ ἁ φλὰ ἴλιξ· quod & *Soping.* notaverat. Vid. Pollux. IX. 123. & Suid. ibique Kuit. Conf. H. Steph. *Thef.* I. 1321. Flor. Chriſt. ad Comici *Defp.* ϛ. 768. & Leopard. *Emend.* VII. 4.

15. Ἐξεκύησαν.] Vid. Ἐξῆ, & Ἐξίζας, & Ἀμώνα. IS. VOSS. Mendosi vocabuli pars posterior viam ad emendandum aperit: eoque facilliorem, quod respondere debeat τοῖ ἰοιῦ. Habebimus ergo Ἰωιῦ, quod non Æolum tantum est & Dorum, sed & Ionum: verum Laconibus magis etiam conveniet, si scripserit ἰφοῦτι· [quod sup. vide suo loco] hæc enim adjectiva syllaba Pronominum fini non alia fere ratione jungitur, quam *met* apud Latinos. Sic γο & γα, in ἔγωγε, ἔγωγα, ἔγωγα vel ἔγωνγα, & ἔνγα, vel ἐνγα, quod Bœotia Hesychius [inf.] adscribit jure meritò; veluti patet ex varia lectione, Scholiastæ notata ad Aristoph. *Acharn.* ϛ. 899. quam si, me non invito, probes, ita personæ sunt collocandæ: Δι. φίλ- - - - ἔξεστ. ΒΟΙ. ἰώ, sive potius, ἰωγ', vel ἰοῖγ'· Ὅ, τι γ' ἐσ' Α. &c. Jam Hesychium audiamus: ἐγώνι. ἐγώ. Λάκωνες. Scribendum alibi: ἐμοῦνα. ἐμοῦ. Pari modo Tarentini, Lacedæmonis orti, pro ἐμοί, ἐμοῦνα, vel ἐμοῦν. Apollon. Alex. *de Pronom.* Δωριεῖς, Ἐμοῦ, καὶ Ἐμοῦνα. Σοῦνα·

Μόνοι ἐμοῦνα τὸ Ϝ γράφουσι τίμιον Ϟ.

καὶ Ἐμοῦν σοῦνα Ταραντῖνοι. ἃ δὲ χρῆσις ὅλη Ἰώνων. Ad alterum expediendum solo erimus Hesychio contenti. Ἐξεκχ, vel Ἐξέκχα. nihil aliud quam ἐξεύθ, vel ἐξεύκ· hoc idem, ἐξεύτω. Mire dialecti in hujusmodi Adverbiorum forma variabant; neque raro contigit, ut una plures usurparet. Infra: Ἐξεύκ. ἐκεῖσε. Iden quod legitur in Nostro: Ἐξεῦθα. ἐξω κεῖσε. scribendum puto: Ἐξεῦ ἐκεῖ. sive dixerint itidem ἐξεῦτ, sive hoc pro ἐξεῦ per errorem fuerit exaratum. Jam Dores θ permutasse cum χ, vel *Mucon Ipsæ* Theocriteæ [*Idyll.* VII 47.] docuerint. Quamobrem b. l. apud Hesychium pro Ἐξεκίζω refingendum est, Ἐξεχ' ἰφοῦτι. Porro Lacones σ vice θ ponere soliti: qua de re multis alio loco; hinc illud in Hesychio: Ἐξίζας, aut, quod malim, Ἐξεῖζα. ἐξεῦτ. Λάκωνες. HEMSTERH. *in litteris ad me datis.*

16. Ἐξεχυθῆσαι. ἐφανισθῆσαι.] Respexit forte ad Jud. *Epiſt.* com. 11. ubi in *Observ.* pro ἐξεν, legendum conjeci, ἐφανίσθησαν, probante Cl. Wolfio in *Cur. Phil.* Idem observasse posiea vidi Cl. *Jo. Clericum* ad l. c. contra *Hammondum*, qui perperam ἐφανίσθησαν in ἐπλανήθησαν mutabat. Phavor. etiam ἐφανίσθησαν. Plato *Critou.* p. 36. D. ὁμολογία συναχθῆναι αὐτὰ, *confenſiones evanuerunt*. Conf. sup. v. Ἐξέχυσαν ὕφαιμα. Theognis ϛ. 110. - - - ὑπὸκχῃ φάεινον. i. e. *effusa perit amictus*. Origenes (indicante Cl. *Bielio*) ad *Ebræn.* IV. 1. in *Caten. Gbiſſer.* p. 276. *fq.* verba Jeremiæ, ἐξεχύθησαν πᾶν ὕφαιμα ἐν ἀρχῇ σπορᾶ ἐξιόντος, mystice exponens, Prophetam claritatem generis dixisse scribit ὑπὸκχῃ φάεινον ὕδωρ ἐφανίζ. *instar aquæ effusæ evanuisse*. Translato sensu de opibus dici solet (monente Cl. *Auriſch.*) ut apud Æsch. *Perſ.* ϛ. 828. ὅλβου ἐκχυτον μέγαν. & *Choeph.* ϛ. 518. Conf. Pollux. III. 117. Varios quoque alios usus habet elegantes; qui non sunt hujus loci. Conf. *Gen.* XXXVIII. 9. ubi ἐπὶ τὴν corruptè, *perdidit*, dicitur de semine *effuso* in terram. LXX. ἐξέχεεν.

17. Ἐξηνδήφθ-.] L. Ἐξεκάφθ-. IS. VOSS. Scribendum potius, Ἐξεκάφθ-. ut aperte Cyrill. Lex. MS.

18. Ἐξηθ-.] Vid. Creg. *de Rep. Lac.* p. 20. [L 5. P.

'Εξηγεῖδῶ. ἠρεῖδῶ.
'Εξηγήσατο. ἠγωνίσατο [1].
'Εξηγητὴς [2]. ὁ περὶ ἱερέων καὶ θυσημείων ἐξηγούμενος.
'Εξηγοῦ. καθηγοῦ.
'Εξηγρείαν [3]. ἐπαγγελίαν.
'Εξηγορικῶς. ἐξαγορικῶς.
'Εξήκη. ἤρτηται. κρέμαται.
'Εξηκόψεν [4]. ἐξέκαυσεν.
'Εξήια. Θυμάματα.
'Εξηκεσμένοι [5]. ὁμοιωθέντες.
'Εξηκεστῆς [6]. μοχθηρὸς. συκοφάντης.
'Εξήκεστ. ἀπαιρηκώς. ὅθεν καὶ τοὺς φρακτοὺς [7], ὁμωνύμως Ἐξηκέστους ἔλεγον.
'Εξηκεστιδαλκείδαι [8]. οἱ περὶ τὸ Ἐξηκεστίδην καὶ Ἀλκείδην τοὺς καθαρμοὺς.
'Εξήλατον. δύπτιον [9]. ἢ ἐξ ἁπυχὰς [10] ἔχει.
'Εξήλαι. συντετεμμένοι.
'Εξηλήκατα. φαυρῶς γινόμενα.
'Εξηλθέρωσ [11], ὁ δοῦλος· ὁ δὲ περίμαλος ἀπολυθείς, Ἠλθέρωσ.

'Εξήλατον [12]. ψιλῶς μὲν, ἐξ ἐλασμάτων ἢ καὶ ἁπυχῶν συγκείμενον· διαφέρει δὲ, ἐξάπυγον.
'Εξηλιασμένον [13]. κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου.
'Εξ ἠλιθιότητος [14]. ἐξ ἀναισθησίας.
*'Εξ ἠλίμβωτ [15]. ἔλεπτ. Λάκωνες.
'Εξηλοίαμμ [16]. ἐξεκαθάρθημεν.
'Εξήλα(σ [17], ἐξέφυγεν.
'Εξημεσῇ [18]. πεφύτ.
'Εξήμελωσαν [19]. ἐξέρρωσαν. ἐξέφθειρεν. ἢ διέσωσεν.
'Εξημεῦσαι [20]. ἀπεκτόνησαι.
'Εξημυθία. ἐνδεδεμένη. ἢ ὀδόδυνος [21].
'Εξημερῶσαι [22]. ἡμερησίωσαι.
'Εξημιοῖ [23]. ἀλλαχοῦ. ἀφ' οὗ πλεῖ.
'Εξημιοῦ. ἔπαυμ.
'Εξῆν [24]. ἐξεγένετο. ἢ δυνατὸν ἦν.
'Εξήμαρ [25]. ἐπέσχεν.
'Εξιωθρίμων [26]. ὀφελίσσας.
'Εξιωίσαμεν [27]. ἐξεδαλεμεν.
'Εξιωηθησάμην [28]. διήλθον. ἀπέγνων. ἐξεφύρησα.

'Εξή-

33.] SCHR. Ex Æschylo citat Eustath. *Od.* A. p. 71. 8. Innuens forte ejus *Sept. cont. Theb.* ℣. 11. ubi vide, si lubet, Grammaticos antiquos. ABRESCH.

1. 'Εξηγ. ἠμιλιάζει.] L. ἠμιλίζει. KUST. Schol. Soph. in *Ajac* ℣. 321. ἐξηγεῖτ. ἠμιλιάζων. &c. Conf. Phavor. Forte 'Εξήγειται defunctum ex *Job.* XXVIII. 27. vel Joan. I. 18.

2. 'Εξηγητὴς. ὁ περὶ ἱερέων &c.] Vid. Etymol. Apud Plat. *Euthyphr.* p. 49. caponunt *Juris interpretem.* HEINS. Occurrit *Prov.* XXIX. 18 BIEL. Forte ἱερῶν, quamvis ἱερέων retineat Fuller. *Misc. S.* V. 11. allato *Gen.* XLI. 8. Vid. Suid. Harpocrat. H. Valef. *in Not. Maussac.* p. 111. Schol. ad Soph. *Electr.* ℣. 426. Hemsterh. ad Pollux. VIII. 124. Heinf. *Arist. S.* p. 313. & *Observ.* noſtras ad Joan. I. 18.

3. 'Εξηγρείαν.] *Job.* XXII. 22. 'Ελαιῶν τὰ τέρμαθ' αὑτῶ ἐξηγρείαν. HEINS. MUNK. BIEL. *Job.* XXXIII. 26. ἐξηγορίαν. PERG. ABRESCH *l.* c.

4. 'Εξέκοψεν.] Forte 'Εξέπτωσεν. Nili forte 'Εξέθωσεν, ab αἴθω. J. F. GRONOV. L. 'Εξέθωσεν. IS. VOSS. PERG. Ea ſerie lit. 'Εξέθωψεν, pro quo tamen rectius ſcribitur 'Εξέθωψεν, ab κάτοφθ, quod idem ac κάειν. Inf. Τοφή. καῦσις. Et: Τόφωσ. ὑφὴν ταπεινῶ. KUST. Forte 'Εξέθωψεν, pro 'Εξέθοψεν, ab κάτοφθ. Unde & ſup. Βατοφθῶν, & inf. Θόψαι καῦσαι. ABRESCH in *Misc. Obſ.* VI. 1. p. 290. Phavor. 'Εξέθοψεν. Vid. *Not.* in v. Ἀποτετμημένοι, ἐπιτοφῆ, &c. & *Obſ.* noſtras ad Matth. XII. 20.

5. 'Εξημασμένοι.] L. 'Εξημασμένοι, pro 'Εξημασμένοι. IS. VOSS. Male pro 'Εξημασμένοι, ab ἐξημάζω. Vitium eſt librariorum, non ipſius Heſychii. KUST. Scribo 'Εξημασμένοι. JENS. *Lucubr. Heſ.* p. 84. Conf. Suid. v. 'Εξημασμένοι, & v. 'Εξημασμένοι. 'Εξημασμένα dixit Æſchyl. *Agam.* ℣. 1353.

6. 'Εξηκεστῆς.] Ariſtoph. initio *Acharn.* SORBER. Mentio ejus apud Ariſtoph. *Avib.* ℣. 765. & alibi. KUST. De Execellide ciſiarcodo vide Comicorum principis *Aves*, in quibus perſtringitur tanquam erro & mendicus. HEINS. Vid. Schol. Arilt. ad *Aves* ℣. 11. PERG. Confer quæ ſtatim ſequuntur.

7. Φρακτούς.] Vix dubito quin legendum ſit, Δίφρακτούς. KUST. Ita in v. Θεόδωρος. Conf. in v. Λεκτισθῶ, ubi ſimiliter σφακτῶν.

8. 'Εξηκεστιδαλκείδαι. οἱ περὶ &c. SCHR. [ex *Sorberia*] HEINS. Leg. 'Εξηκεστιδαλκείδην, οἱ περὶ &c. Excellidæ, ut κιθαρῳδῶ, meminit Schol. Ariſtoph. ad *Aves* ℣. 11. KUST. Vide paullo ſuperius. Ed. Hag. 'Εξηκεστοφαλκείδαι, conjunctim exhibet. Sed vera lectio eſt, quam recepi, 'Εξηκεστιδαλκείδην, οἱ π. &c. Interpretatio enim docet, compoſitum hoc nomen ſpectare ad Ἐξηκεστίδην, καὶ Ἀλκείδην.

9. τύπιον.] Rectius retuleris ad πλάτανον. [quod inf.] KUST.

10. Πυγάς.] L. πτυχάς. Vid. Euſtath. M. *Il.* p. 866. & mox 'Εξέλατον. IS. VOSS. *Henr. Steph* [in *Ind.*] recte corrigit πτυχάς. Caterum interpretatio hæc pertinet ad 'Εξέλατον, quod eſt compoſ. ex ἐξ *ſex*, & ἔλατον. Confer etiam ſtatim v. 'Εξέλατον, poſt v. 'Εξεκλέτ. KUST.

11. 'Εξελεύθερος.] Vid. Ammon. v. Ἀπελεύθερον· καὶ 'Εξελεύθερον, ubique Ct. Valken.

12. 'Εξέλατον.] L. 'Εξέλατον, ut modo. IS. VOSS. Vel ferries literarum oſtendit, legendum eſſe 'Εξέλατον, quam eſt vox Homerica *Iliad.* M. 295. KUST.

13. Ἐξαμάτων) L. Ἐκασμάτων, nam ἐλάζειν id ſignificat SALM. Male *Salm.* corrigit. Legendum enim ἐλασμάτων, i. e. *laminis.* IS. VOSS. KUST. Schol. Hom. *Il.* M. 295. 'Εξέλατον. ἢ ἐλασμάτων κατὰ συναίρεσιν. ἐξαπύγιον. Apollon. Lex. MS. 'εξέλατον. ἐξ ἐλασμάτων συγκείμενον. ἢ πτυχὰς ἔχον.

14. 'Εξηλιασμένον.] 'Εξηλιασμένον τοῦ Θ', qui expoſitionis cauſa ſuſpendebantur, & quaſi Soli ſiccandi exponebantur. Pro γρ. tamen legiſſe videntur γρ *Il. Sam.* XXI. 9. ἐν ἐξηλίασαν αὐτούς, pro quo in aliis leg. ἐξηλίωσαν. [al. ἠμιάζαν.] Bene lectur Graminaticus ἐκαυμένον exponit, nam γρ eſt καῦσον. HEINS. *Il. Reg.* XXI. 9. ἐξηλίασαν αὐτούς, h. e. ἐκαύσαν. [Aquila, ἀνεξάνω] MUNK. Ab ἠλιάζω, *facio bumorem a Sole extrahi.* M. MEIB. Præcellerat ἐξηλίασεν *l.* c. com. 6. Suid. 'Εξηλιασμένον. καταμένον. quod Heſychio reddere malim: ut oterque reſpexerit ad *Il. Sam.* XXI. 14. τὰ ὀστᾶ τῶν ἐξηλιασμένων. Compluc. ἠλιασμένων. pro quo mox ἠλιασθέντων. Vid. Inf. v. Ἠλιασμένοι, item v. Ἠλιάζω.

15. 'Εξ ἠλιθιότ.] Criſpinus: 'εξηλιθίου. i. *dementia extrema.* Male. Non cepit Heſychium. MUNKER. At ſequutus videtur Suidam, apud quem legitur: 'εξηλιθίου. ἐπιτάσεως ἢ μοχθηρίας. Vide ſimiliter Ἠλιθιότης, quod infra expoſitur: παντελῆς πόνηρία, ut & ſup. v. Ἠλιθίου.

16. * 'Εξ ἠλίμβωτ. ἔπλεπτ.] L. ἔλεπτ. PERG. Scrib. 'ἐξ ἠλίμβωτ. 'εξηλίμβωτ eſt, extra tenebras. Vid. 'εξί, & λέσχης, ſeu λιμένης, *tenebræ.* Conf. Etym. M. IS. VOSS.

17. 'Εξηλαίαμεν.] An ab ἄλως quod ex veteribus ſcholiaſtis interpretatur Euſtath. ad Hom. p. 1849. 12. Conf. etiam ſup. v. 'Αποθέλαμα. KUST. Ab ἠλαύνω (quo carent Lexica) i. e. *excutiendo purgo.*

18. 'Εξήλα(σ.] L. 'Εξήλασ. IS. VOSS. L. πλήσσ. ab ἐπλάγη, &c. Supra: 'Αλλεχθ. ἐξέφυγεν. KUST. Quod ſi dederit 'Εξήλαξεν Eurip. *Hec.* ℣. 1194.

Καιῶν δ' ἀκίνητον, ἀ' ὃ τε ἡδονὴ τυ.

Adde *Hippol.* ℣. 673. *Electr.* ℣. 219. & Lycophr. ℣. 179. ABRESCH in *Misc. Obſ.* VI. c. p. 290. Poſſes etiam 'εξηλάσεν legere. Vid. v. Ἠλάσατ. Sed præſero 'εξήλασ, ex Cyrill. Lex. MS. Infra: Ἠλάσω. ἐξέρχῃ.

19. 'Εξημοῖσ.] Vid. infra, ut & v. Ἠμοῖσ.

20. 'Εξημεῦλα(σ.) Conf. ſup. v. 'Εξηπ(σ. KUST. Vid v. 'Εξαμεῦλαξ, 'εξαμεῦλακτ, & 'Αμεῦλακτον, ubique *Not.* Conf. Suid. v. 'Εξαμᾶλ. ter, & Etym. M. v. 'Εξαμᾶλ.

21. 'Εξημυθία.] An pro 'εξημυθία. ab ἰώνη? Imo potius ab ἀμυθία, ut lit, *diffipare quæ prius erant conjuncta.* IS. VOSS. Infra: Ἡμυθ. κλίνη. στρῶτ.

22. 'Εξήμερ. ἐνδεδεμένη. ἢ ὀδόδυνος.] Suid. ἐνδεδεμένη. Mallem ibi ἐνδεδεμένον, ut *b. l.* Sequentia, ἢ ὀδόδυνος, ad ἐπιτάσεως, ὀδόδυνος, pro quo male apud Erotian. ὀδόδυνα. Cyrillus tamen in Lex. MS. 'εξήμερον. παραμένον, ὑπόδεσμον. ubi pariter ἐνδεδεμένον malim; vel ſaltem, ὀδόδυνον.

23. 'Εξημερῶ(σ.] Vid. ſup. v. 'Εξημοῖσ.

24. 'Εξημοιῶσ] Hom. *Odyſſ.* Θ. 249. Vid. Schol. & ſup. v. 'Εξημιοῦσ.

25. 'Εξῆν.] Vid. v. 'Εξεστ, & v. 'Εξῆστιν. ac *Not.* ibi.

26. 'Εξήμαρ. ἐπίσχ(σ.] L. 'Εξήμαρ, ἐπίσχεν, vel ἐπίσχ(σ. vel 'Εξώσ(σ. Vid. mox 'Εξωθρίμων. IS. VOSS. L. 'Εξωσίζ, i. e. ἐξωσμῶν. Sup. 'Αμπώσαξ, ἀμπώσω. Διωθῶν. ἐκσφίγγω.

27. 'Εξιωίσαμεν.] Scr. 'εξιωίσαμεν, cum ootans, qui jam melliori ſexui annumerari, penemque antea in vilceribus coërcitum nunc emittere atque arrigere incipit. PERGER. Ed. Flor. 'εξιωίσαμεν. Ariſtoph. *Equit.* ℣. 1238. 'εξιωσμῶν. &c.

28. 'Εξιωηθησάμην.] Vid. Ἀπεξιωηθησάμην, & 'εξιώθην. &c. IS. VOSS. Vitioſe ſcriptum pro 'εξιωηθ. PERG. Conf. v. ſeq. & ſup. *Not.* in v. Ἀπεξιωηθησάμην. item v. 'εξιωσμῶν.

29. 'Εξιωσθησάμην.] Forſan male pro 'εξιωσθήσομαι. ab ἔμπ-

'Εξιωίεξας [1]. ἐκυλίδησας. ἀνῆλες.
'Εξιλὶς [1]. ἀλλᾶσα. ὥσθ' τὸ ἔξω γνίαν γενέσθαι. Ἦλιξ δέ, τὰ λάχανα. ἀνυπόπαστοι [2].
'Εξιλιὸν. ἔξω τοῦ ζυγοῦ.
'Εξιωτπίσαι. ἐξαπατῆσαι [3].
'Εξηπάτησεν [3]. ἐξεπλάνησεν.
'Εξάπαφν [6]. ἀπάτησεν.
'Εξεπέδη [7]. ἔλυε τὰ ἐμπέδα.
'Εξπτερύξ [8]. ἅπτεσθαι γενέσθαι.
'Εξπτερῶν). διδασκόν). Λάκωνες.
'Εξπτλεν [9]. ἐξεγλύπτετο.
'Εξερξάτο [10]. περιέβαλετο.
'Εξερμεύω [11]. ἐκβυμεύω.
'Εξελεπεν. ἐξέπεμψεν [12].
'Εξέρλεν) [13]. ἐξερύσαντο).
'Εξερπεσθέα [14]. κρεμαίμενοι. ἢ κεκοσμημένοι [15].
'Εξέρησαν [16]. ἐξάρασθαι.
'Εξής. ἐφεξῆς.
'Εξησημένον. δυσπόνητον.

'Εξη-

'Εξηπλακότις [17]. ξηραθέντες.
'Εξήσασμδι@. δεκτικὸς ὑγρασμδι@.
'Εξήτησαν. ἤτησαν. ἐδυσάπησαν [18]. παρεκάλεσαν.
'Εξυλημδίων [19]. ἄχρηστον. αἱ γὰρ παλαιαὶ γλωσσίδες τῶν αὐλῶν, Ἐξύλιδες [20] ἐλέγοντο, καὶ αἱ καλαπτόμεναι.
'Εξχμεῖαν [21]. ἀρχαῖον· ἀφ' τὸ τὸ ξέανα ἀπαλελαπάσθαι αὐτούς· ἢ ὅτι οὐκ ἐπιθυμοῦσιν αὐτῶν οἱ βάσκαροι τῶν θεῶν [22].
'Εξηχῶτο. ἐξηχοῦτο.
'Εξηχάτας [23]. ἐξελθεῖν. ἐκπορεύθη.
'Εξιατρὸς [24]. ἐνθυλακίς.
'Εξπεσεν. ἀρέσματα θεοῖς ἐπαγόμενος.
'Εξυβίμ [25]. ἔξω καθίσω.
'Εξιθυσίου. ἀφθῶ.
'Εξικπᾶς [26]. χαρᾶς.
'Εξικμαίζ). ἐξέλλυ) [27]. ἐξοκπᾶτας [28].
'Εξικκύμενον. ἐξαρκοῦν. ἐισδύόμδιον [29].
'Εξίκες [30]. ἐκλιτές.
'Εξίκοτο [31]. ἀφελέγοντο.

'Εξι-

ἐξανῶν. Supra: Διδύξαν. διδῶν. KUST. L. 'εξιδυσόμδιν, & ἀνῆγεν, pro ἀνῆγεν. PERG.

1. 'εξίωίεξας] Supra 'εξπόξεξας.

2. 'εξίωιοι &c.] Vid. Suicer. *Thes.* & inf. v. κόλπος, *sup.* v. 'Αφλαστεῖν, & v. Δυσίωνοι, &c.

3. 'Ανυποστάλλοι.] Elt explicato vocis 'εξλίωιοι. Proxime enim præcedentia sunt parenthetica; ut *supra*. Conf. *Not.* in ι. ἔστια πυρφόρα.

4. 'εξλιὸν.] ἐξωτικῶς. L. παροιμιάζ, i. e. occurrere, obviam ire: quod etiam significat 'εξωτικῶς, ab ἐξωτικὸς. KUST. PERG.

5. 'εξηπάτησεν.] *Sufum* v. 56 II. *Cor.* XI. 3. BIEL.

6 'εξαπαφν.] Hom. *Odyss.* Σ 379. Conf. Suid. & *sup.* v. 'Αναφανεῖν, & 'Ανεφν, inf. v. Πίτναφν.

7. 'εξεπέδη.] Ex interpretamone colligo, scribendum esse 'εξπεπέδη, ab ἐξ & ἐμπέδα. KUST. 'εξπεπέδη Budæus ex Xenoph. 8. 'εξπτερύξ.] Zosimus dixit ἐπτερύξ. SOPINGIUS. Quod deest in Lexicis.

9. 'εξπτλεν.] Forte 'εξπτλεν. SOPING. Scrib 'εξπτλεν. Supra 'εξπτλεν. IS. VOSS. Scr. 'εξπτλεν, cum duplici augmento, pro 'εξπτλεν (ut πτλεῖν, pro ἔπτλεν) ab ὑπτλεῖ, quod Hesych. *supra* exponit, ἴρτει, i. e. *licet*. 'εξπτλεν ergo, vel 'εξπτλεν, est idem quod 'εξλῶ, *licebat*: cujus significationis etiam est ἐξῆβόντο. Nam Hesych. paulo ante 'εξῶ interpretatur ἐξῆγεν, &c. Conf. etiam *sup.* v. 'εξπτλεν. KUST. 'εξῆβόντο hoc sensu Herodot. IX. 23.

10. 'εξερξάτο. &c.] Hæc, & sequentia, ita lego: 'εξερξάξεν. ἀφῆλλεν, ἐξίσατο, ἐξπτλεν. † 'εξπτλεν. (conf. Suid.) ὑφαρπάσαι. Anfam autem separandi voces ἐξπτλεν, ἐξπτλεν, a voce, ad quam pertinent, indocto librario, ni fallor, dedit, quod illas eum eadem voce in margine post lineam, qua in textu Grammatici vox 'εξερξάξεν posita, & post vocem ἀφῆλλεν, ita scriptam invenient, ac li ab ἐξπτλεν nova Glossa inciperet. Conf. Hesych. in v. 'εξερξάξεν. Ceterum 'εξερξάξεν legitur *Psalm.* XLIV. 1. *Sapient.* XIX. 10. BIEL.

11. 'εξερμεύω.] L. 'εξπτλεν, ut Suidas. Conf. *Not.* præc. Cyrillus tamen in Lex. MS. 'εξερμεύω. ὑπερβάλλομαι. Sic inf. 'Βιπφόρος. ὑπλοὺς φόρος. An forte; transpositis literis, scribendum 'εξερμεύω ὑ ut *sup.* 'εξπτλεν). Conf. v. 'εξπτλεν. - - - ὑφῶν.

12. 'εξεπ. ἐξέπεμψεν.] Forte 'εξπτλεν. SOPING. KUST. Suid. 'εξέπεμψ. ὑπλοῦς ut Cyrill. Lex. MS. & Apollon. Lex. MS. Erotian. 'εξπτλεν, in v. 'ερυθρὸν, ubi 'εξπτλεν, vel 'εξπτλεν, corrigit H. Steph. p. 126. mallm 'εξπτλεν, sive 'εξπτλεν, quod idem Erotian. postea p. 24. explicat ἐπτλεν, ut legend. apud Hesych. Vid. inf. v. 'πτλεῖν, &c. Peculiarem hanc Glossam esse puter, non adjungendam verbo 'εξπτλεν, ut V. D. putabat.

13. 'εξερλ). ἔλκουσι.] Sic & Cyrill. Lex. MS. Supra: 'εξέλκω κατέλκω. Conf. v. 'εξερῶ. 'εξπτλεν) legit *Relak.*

14. 'εξερπεσθέα.] *Exod.* XXVIII. 7. in Ed. Rom. ἐξερπόμενα, pro quo Cod. Alex. ἐξεπτλεν. Gloss. in *Odas.* ἐξ ἐρίου ἐξῆν ὑπαρχόμενον. Sed præferendum 'εξερπεσθέα. BIEL. 15 κεκοσμημένοι.] Hoc sensu scribendum 'εξερπόμενοι, quod habet Jamblich. *de Vit. Pyth.* c. 20. p. 80. Vid. Suid. v. 'εξερπόμενον, ut recte Kuster. ex MSS. pro 'εξπτλεν. Contra apud Alciphron. L. I. *Ep.* 1. p. 8. pro ἐξερπόμενος Edd. male habebant ἐξεπτλεν, notante Doct. Bergiero. 'εξερπόμενοι ex Herodoto adfert Suidas. Vid. L. I. 43. II 32. VII. 147. Conf. *Not.* in v. 'πτλεῖν.

16. 'εξπτλεν.] L. 'εξπτλεν. IS. VOSS. At ego quidem non audio, mi homo; nec te ita scripfiffe unquam erit ut mihi perfuadeam: fed 'εξπτλεν, & locum *Iliad.* τ. [468.] aut fimilem refpicis. HEINS. JENS. *Luc. Hef.* p. 84. ABRESCH in *Mifc. Obf.* VI. 6. p. 291. Apollon. Lex. MS. ad eundem Homeri locum refpiciens: 'εξπτλεν. ἐξερπύσαι. ut fine dubio fcripferat etiam Hefych. Conf. v. 'Ηρύσαι, & Theocrit. *Idyll.* XXV. 189 ubi ἐξπτλεν.

17. 'εξπτλεν.] Vid. *Not.* in v. 'Αντιπλάσεις, & v. 'εξπτλεν. Suid. 'εξπτλεν. παρῆλθε. ἀφ' ἁπλοῦ.

18. 'εδυσάπησαν.] Sic δυσάπησαν, ὠξύπτλεν, junguntur a Suida in v. 'εξπτλεν.

19. 'εξυλημδίων.] Vid. Erafm. Adag. *Extibiatus fenex.* [in Junii *Cent.* V. 22] & Petav. in Synef p. 24. SCHR. Τρωκὸν etiam Theocrit [V. 42.] ufurpat pro *rem habere.* Unde Strattis apud Athen. l. XIII. [p. 592. D.] μαρὸν quemdam vocat αὐλητρίδα. forte αὐλητρίδα. SOPINGIUS. Vid. Zenob. *Adag.* Παροιμιῶν, *Cent.* V. 65. item *supra* v. Δυσίωνοι. & Suid. v. Βῶ ἀναπλάσεις KUST. Scribo 'εξπτλεν. Idque ob ἐξπτλεν (ut recte correxit *Salmaf.*) mos pro etymo memoratas. JENS. *Lucubr. Hefych.* p. 84. Vid. Pollux. IV. 73. Etym. M. Schott. ad Zenob. *l. c.* & inf. v. Πυρξολημδίω.

20. 'εξυλίδες.] L. 'εξπτλεν. SALM. JENS. *l. c.* 'εξύλιδες ἐλέγοντο pone poft καλαπτόμεναι. HEINS.

21. 'εξχμεῖαν. ἀρχαῖον.] Fuit aliquando cum nulla fimulacra in nifi eflent Ethnicis: unde templa ἄχρηστα dicebantur. SOPINO. Nec fenfus nec ordo conftat. Itaque vide num legendum fit, 'εξπτλεν. IS. VOSS. L. 'εξπτλεν, *exarmarunt, defolata funt.* PERG. Forte pro 'εξπτλεν, ab ἐξπτλεν, *fpoliis.* KUST. Vehementer ad hunc Articulum æqua mihi hæret. Facile quidem eft, correctius fcribere ἀρχαῖον [pro ἀρχὸν] & λελαπτόμενον· [pro λελαπτόμενοι.] fed prima vox 'εξπτλεν quid fibi vult? An 'εξπτλεν fcribendum? ut intelligantur fimulacra e templis *eiecta*; & vox ἔξεσται, vel fimilis, addita fuerit iftic loci, unde iftud 'εξπτλεν fit excerptum. Tum, quis verbis poftremis, ὅτι οὐκοῦν οἱ βάσκαροι τῶν θεῶν, medeatur? Scribe, dices, τοῖς θεοῖς. Per me licet, ita fcribatur. JENS. *l. c.*

22. 'Αποδιοπόμπου.] Nifi ex dialecto Æolica fuerit (quod de Grammatico non eft credibile) fcribend. - - - ἀποπόμπου, vel - - - ἀποπόμπου Vid. *Not.* præc.

23. Βάσκαροι) Perfæ. Vid. Cicero. & Afcon IS. VOSS.

24. Τῶν θεῶν.] L. τῶν θεοῖς. JENS. *l. c.* Vel fupple ἔσπεισε.

25. 'εξυβίμ.] L. 'εξπτλεν. PERGER. Immo ἐξίκες), ex I. *Theff.* I. 8.

26. 'εξπτλεν.] Vide Talentonium L. I. *Recondit.* c. 6. p. 72. &c. SCHR. Pro ἐπτλεῖν, Cl. *J. Stephanius* (ad oram lib. fui) legebat ἀθυμεῖν.

27. 'εξλλυ.] Forte: 'εξπτλεν. Nimirum Syracufani ἔξω dicebant, pro ἔξω. Θέσσω autem, pro *fedeo*, verbum notum eft. KUST. ἔξω τὸν corrigit Cl. *Hemfterh.* quem vide *fup.* ad v. 'εξκύμενον, ubi plura. *Jenfius* 'εξπτλεν fcribit, *l. c.* p. 85.

28. 'εξκπᾶς.] L. 'εξπτλεν. IS. VOSS. Refpexit forte ad Herodotum, qui L. I. 171. *fub init.* ἐξκπᾶς ἐποίη. & II. 34. IV. 192. *extr.* ἐξκπᾶς eodem fenfu, pro *adfequi, inveftigando percipere.*

29. 'εξισμδι).] Refcripfi ἐξισμδι).

30. 'εξκπάτας.] L. 'εξπτλεν Vid Suid. IS. VOSS. Videtur effe nova Glofla, carens interpretatione.

31. ἐξ δυόλοφον.] Scrib. ἐπτλεῖν. IS. VOSS. Pro δυόλοφον fcrib. δύομαι · nifi junctim velis ἐπτλεῖν. JENS. *Lucubr. Hef.* p. 85. Phavorin. 'εξπτλεν. ἐξερῶν, ἐπτλεῖν, ἐπτλεῖν, ἐπτλεῖν. Fortean Gloffa pertinet ad locum Herodot. III. 9 ἐχίδν μὲν ἐξπτλεν ἐς τὸν ἄνεθρον.

32. 'εξίκες. ἐκλ.] Gloffa Laconica, 'εξπτλεν, pro - - - ἐκλῖ, i. e. ἐκλινὲς: ut repofui cum adfpiratione.

33. 'εξίκοντο.] Supra 'εξίκοντο.

1. 'εξ-

Ἐξιλάσατο [1]. προσηλύξατο. πεκύκη.
Ἐξιλάσιμος [2]. ἐξιλασμοποιός.
Ἐξίλασμα [3]. ἀντίλυτρον. ἀναπληρὸν [4] δόσιν.
Ἐξιλεῖν [5]. ἀπάγειν, κωλύειν. κτείνειν. ἐκβάλλειν.
Ἐξιμένας [6]. ἐξαφῆναι. ἐξελθεῖν.
Ἐξίνη [7]. ἐπίσβεσον [8].
Ἐξινάωμαι [9]. ἐπιτενάωμαι. ἐπιστραγγίζομαι. Λέγεται δὲ ἐπὶ τῆς χολῆς [10] καθαιρομένων.
Ἐξίτης [11]. ἐκπιέζει.
Ἐξιτόμῳ [12]. καθαιρόμενος χολὴ, ἢ ἐξεμᾶσι, ἢ ἐμπίσει [13].
Ἐξοντίζω ἐξοντίζω [14], τείχη ἐκδίδωμι. ἔστι γὰρ Ἰονθος, ῥίζα τειχῶν, ἢ ὑφίχων [15].
Ἔξις [16]. ἦθος. ἢ ἐκ τοῦ Ἔχειν, φέσηζις, σύνθεσις.
Ἐξίσθμη [17]. ἔξοδος.
Ἐξιστορήσαντες [18]. ἀναζητήσαντες.
Ἐξ ἰσοσασίου. ἐξ ἴσης [19]. ἐκ τοῦ ὁμοίου.
Ἐξισαίνει [20]. θαυμάζει.
Ἐξίσατο [21]. ἐθαύμαζον.

Ἐξί-

Ἐξίσαζε [22]. ἀφαφθείριαζε.
Ἐξίσαζε. ἐκπλήττει.
Ἐξίστη [23]. ἐξέπληττε.
Ἐξίστεν. ἔχθησεν. Ἔξιστον [24], ἱστίων.
Ἐξίταλα. ἀναλώματα.
Ἐξίτηλα. ἀδιεπῆ, ἀσήμαντα. ἄλογα. ἄδηλα. εἰγὸς ἀφανισμοῦ [25].
Ἐξιτηλία. μωρία.
Ἐξίτηλον [26]. ἔξαλλον. ἀλμυρόν. ἢ τὸ ἁπλῶς μόνον. ἀφ' οὗ τὸ Ἐξίτηλον, ὃ θεῖν, ἐξελθεῖν, ἢ ἀόρατον.
Ἐξίτηλος [27]. ὑποφαυσκόμενος. ἐλαφρὸς. ἀφανισμένος.
Ἐξιτηλία [28]. ἡμέρα, ἐν ᾗ τὰς χεῖρας ἀπονίπτουσιν Ἀθηναῖοι.
Ἐξιτήριον [29]. ἐκλυτόν.
Ἐξίτηλος [30]. ὑπερβάλλων.
Ἐξιχνεύει. ἐξερευνᾷ, ἀναζητεῖ.
Ἐξιχνιασάμην [31]. ἐξερεύνησα, ἀναζήτησα.
Ἔξμετρα. ἑξάμετρα.
Ἐξόβλητον [32]. ἐξόπισθεν. ὑπόλοιπον.
Ἐξ οὗ δή [33]. ἀφ' οὗ δή χρόνου.
Ἐξοδήσαι [34]. ἐξοδεῦσαι.
Ἐξοδίαν [35]. ἐκστρατίαν.

Ἐξό-

1. Ἐξιλάσατο, &c.] Ἐξιλάσατο passim apud LXX. id est, ᾠσατο ἐξῆ. Sed Ἐξιλάσατο est σπανιώτ. Nisi potius in Futuro scribendum, σπανιεῖ, quod Cl. *Kustero* placuit.

2. Ἐξιλάσιμ. ἐξιλασμοποιός.] Glossæ MSS. in *Psalmos*: Ἐξιλάσατο. ἐξιλασμοποίησον. Ita *Ps.* CV. 30. Conf. v. Ἐξιλασμοποιός. Infra: Ἱλάσκετο. ἐξιλασμοποιεῖτο. ἐξιλάσκεσθαι. ἐξιλασμοὺς λαβεῖν.

3. Ἐξίλασμα.] Cyrill. expl. ἀντίλυτρον, ἀπαντοῦν, ὑποδεχόμενον. IS. VOSS. Respexit ad *Ps.* XLVIII. 7. Οὐ δώσει τῷ Θεῷ ἐξίλασμα ἑαυτοῦ. In Hebr. ibi est כֹּפֶר, quam vocem *ει* LXX. interdum reddunt λύτρον. unde non nitrum, τὸ ἐξίλασμα hic ab Hesychio exponi, ἀντίλυτρον. Deinde pro ἀναπλῆρον δῶρον legenim ἱλαστικὸν δῶρον. IS. VOSS. I. *Reg.* XII. 3. Τὸ ἄλαφρα ἐξίλασμα. ABRESCH in *Misc. Obs. t.* c. Glossæ MSS. in *Psalm.* Ἐξίλασμα, ἀντίλυτρον ἀναπλήρωσις. malim ἀναπλήρωμα. ut & apud Hesych. *Prov.* XIII. 8. Λύτρον &c. pro quo Aq. Symm. & Th. ἐξίλασμα.

4. Ἀναπλῆρ.] Leg. ἀναπλήρωμα. Vid. *Not.* prnc.

5. Ἐξιλεῖν.] Suid. Ἐξιλάσκου, ἐκβάλλου. Item: Ἐξιλεῖσθαι, ἐκφέρεσθαι. Et in v. Ἐξέλης. (in glossa posteriori) - - - Ἐξιλάσκου, ἐξιλεῖσθαι, ἐκβάλλου. alias Ἐξιλάσκου, notante ibid. Kustero. Nostri supra: Ἐξιλεῖν. ἐκβάλλειν. Lysias Orat. IX. p. 129. Τὸ ΑΠΑΛΑΕΙΝ, τὸ ἀπωλείαν ἐμποιῆσαι, &c. Conf. v. ἐλᾶν, & Ἐξέλαις, & Mœrid. Att. in v. Ἐξιλάσκου, sive ut MSS. Ἐξιλάσαι. Adde sup. *Not.* in v. Ἐξιλάσατο.

6. Ἐξιμένας.] Hom. *Odyss.* Δ. 530. ubi Schol. ἐξίωσι. Alii l. c. ἐξιόντας legunt. Supra: Ἐξίσθμη. ἐξοδίαν.

7. Ἐξίνῃ. ἐπισβέσον.] Vid. Ζυνάρᾳ. &c. IS. VOSS. An potius Ἀξίνῃ, per ζῖ Supra: Ἔξυον. ἐπισβέννυσι. Inf. Ζυνάρᾳ. σβέννυμι. Alibi tamen: Ἀποξύνῃ. ἀποσβέννῃ. KUST. Eadem notaveram ad v. Ἔξινε.

8. Ἐπίσβεσον.] Phavor. - - - *Bene.* Rectius, ἐπίσβεσον, ut sup. in v. Ἔξινε.

9. Ἐξινάωμαι.] Si mendo caret, est a Them. ἐξινάω, ab ἐξίνη enim dicendum foret ἐξινήθομαι. At multo suspectius est Ἐξίνῃ, ἐκσπᾷ, in Galen. *Lex. Hipp.* nec dubito quin pro eo reponendum sit saltem Ἐξσπᾷ, si non potius Ἐξπᾷ, sine diphthongo. H. STEPH. *Ind.* Aliter Lycophron [v. 841.] HEINS. Vid. Ἀνεξάσατον, & Ἐκπάζει. IS. VOSS. Sup. Ἐξαποβλῆσαι ἐκκαθῆραι. Vid. mox v. Ἐξιπόμῳ. Inf. Ἐκσπᾷ. - - - ἐκκαθαίρω.

10. Ἐπὶ τῆ χολῆ.] Lege, addito articulo τῆ, ἐπὶ τῇ τῆ χολῆ &c. Vid. Foës. *Œcon. Hipp.* v. Ἐξινάω. KUST. Sed mox in Ἐξιπόμῳ etiam omisit τῆ.

11. Ἐξίτης.] L. Ἐξιστῆς, ab ἐξίστημι. KUST. Gloss. Gr. Lat. Ἐξιστὰ. ἐκλύει. *exprimo.* &c.

12. Ἐξιτόμῳ.] L. Ἐξαίρομαι. SOPING. SALM. KUST. Vid. supra. At Ἐξιτόμῳ exhibet H. Steph. *Thes.* I. 1725. F.

13. Ἢ ἐμπίσει.] Lege cum addita clausula membri sequentis huc trahenda: ἢ ἐκρίσει ὑποφίκων, i. e. *aut perticas*, aut *palos*, *superemineus*. PERG.

14. Ἐξοντίζω. τ. &c.] Leg. ἐξ ἴσου τείχη &c. Sequentia correctionem hanc satis confirmant. KUST. Nisi corrupta lectio fit, cujus emendatio præcedit.

15. Ἢ ὑποφίκων.] ὑποφίκων exhibet H. Steph. *Ind.* Vid. *Perger.* paullo ante.

16. Ἔξις.] Scr. Ἕξις. Vid. Suid. Glossæ ad *Hebr.* V. 14. Ἕξιν etiam expl. φρόνησιν, συνήθειαν. Forte autem pro ἐ ἐπι-

bendum ἦ, ut sup. in Ἅλις, (sive Ἅλις) Ἀλοιτῶ, &c. Quando ita mallem: Ἔξις. ἕω. ἐκ ἦ ἔχων. ἐ φερ. ex. Phavor. ἐ ἐκ ἦ ἔχων φερ. fine distinctione. Vid. sup. v. Ἐκλύει, & Doctiff. Acernensem Episcopum, *Ant. Agellium*, p. 212. ad Habac. III. 16.

17. Ἐξίσθμη.] L. Ἐξόδιον. SCAL. SALM. Vid. sup. v. Ἐξία. Contra sup. Εἰσόδιον. ἔσοδος. ρ & ς parum differunt in MSS.

18. Ἐξιστορήσαντες.] Ex Herodot. VII. 195. Vid. Suid. & H. Steph. *Ind.* Infra: Ἱστορῆ. - - - ἀναζητεῖ.

19. Ἐξ ἴσου. ἐξ ἴσ.] Rescripti ἐξ ἴσ, ut Phavorin. Conf. v. Ἰσοσάσιον. &c.

20. Ἐξεθαύμαινεν.] Potius Ἐξεθαύμαινε, per ν. KUST. Ut *Alt.* VIII. 11. Sed & infra: Ἐθαύμ. ἐθαύμ. ἴσ.

21. Ἐξίσατο. ἐθαύμαζον.] Junguntur hæc deo *Alt.* II. 7. coll. *eam.* 12. quo respexisse videtur Hesychius. Conf. *Gen.* XLIII. 34 & sup. v. Ἐξίστω.

22. Ἐξίσαζε.] Vloom dicitur ἐξίσαζ, cum συγκοπῇ. Unde ἐξεσσαίς αὐτῷ [vid. sup.] dicitur supra KUST.

23. Ἐξίστη.] L. Ἐξέστη. Locus Euangelii. MAUSSAC. Ἐξίστη semel apud Marc. III. 21. sed hoc non permet: mitt ἐξεπλάγησαν malis. Est autem Ἐξίστη. 3. pers. sing. Imperf.

24. Ἔξιστον, *leg.*] Videtur a capite scribendum: ϝἜξιστον. ἱστίων. IS. VOSS. KUST. Ita Phavor. Nostra supra: Ἐξίσθμη. ἱστίον. Συκάμινα.

25. Εἰγὸς ἀφανισμοῦ.] Eadem verba Hebr. VIII. 13.

26. Ἐξίτηλον. ἔξαλλον.] Scr. ἐξαλμυρόν, ἀλμυρόν. HEINS. Vide Etym. M. Suid. H. Steph. *Ind.* & Tho. Guidott. *Not.* in Theophil. *de Urinis*, p. 172. Conf. Hesych. sup. in v. Ἀπαλλῶν, & inf. v. Ἰτυλόν. Mox pro ἀλμυρόν, Retzl. leg. ἁλμυρόν.

27. Ἐξίτηλος.] Vide ad Ἰτυλόν notata. SCHREV.

28. Ἐξιτηρία.] Malim Ἐξιτηρεία, cum accentu in antepenult. Contrarium ὑστεραία. Vid. Ulpian. *Enarr.* in Demosth. p. 108. A. & 179. C. H. Valef. ad *Polyb.* & *Alter Excerpt.* p. 91. Suicer. *Thes. Eccl.* &c.

29. Ἐξιτήριος ἐκλυτός.] Scr. ἐξιλαστικὸν, HEINS. L. *festum, mitterum.* PERG. L. *Expiatio.* IS. VOSS. Vid. Etym. M. & Suid. v. Ἐξιτηρίου ἐξιᾶσι. Conf. Front. Ducæ *Not.* in Basil. T. III. p. 196. & Suicer. *Thes. Eccl.*

30. Ἐξιτήλου.] Vid. v. Ἀπέξυσε, & v. Ἀποξύνῃ. M. Apostolii Glossæ Gr. Lat. MSS. Ἐξιτήριον. *Hic Verbula reperitur, quamvis non reperiatur Verbum.*

31. Ἐξιχνιασάμην.] Ἐξιχνεύω est *Ps.* CXXXVIII. 3. SOPING.

32. Ἐξόβλητος.] Pro Ἐξόβλητον. SALMAS.

33. Ἐξ ἧς ἡ ἡμ.] Hom. *Il.* A. 6. & Schol. Vid. inf. v. Ἐξ ἧς.

34. Ἐξοδήσαι.] Ab ἐξόδιον, non ἔξοδος. Vid. Jof. Barnes. ad Eurip. *Cyclop.* v. 266. ubi ἐξοδεῖν.

35. Ἐξόδιαν.] I. *Reg.* XVIII. [30.] *Deut.* XXXIII. [18.] SOPING. Vox ἔ σ. Vid. II *Reg.* III. [22.] &c. HEINS. MUNK. Vid. Suid. Sic ἐξοδᾶν pro *expeditione* militari, et contra Cel. Olearium recte observat Cl. Elsner ad Luc. IX. 31. cujus exemplis addo Heliodor. l. IV. p. 200 201. Aristoph. *Pac.* v. 1181. *Nub* v. 579. ubi vid. Kust. *Glossæ*: Ἐξοδᾶν· εἰς πόλεμον. &, Ἢ εἰς πόλεμον ἐξοδᾶν, *Excubias.* Hinc ἐξοδᾶν pro *expeditionem facere*, in *Marmor. Eurypyl.*

Ἐξίδια νόμοι [1]. δι' ὧν πάντες ἐξελθίσονται.

Ἔξομπλον [1]. ἴσον.

Ἐξοπλομαχλύδην [2]. ἐξ ὑπλισμένου χαλῶν.

Ἐξοπομαῖος. ὁπλομαῖος.

Ἐξοπολίσας [3]. ὁπλισάσης καλεύσας.

Ἐξόπτης. ὁπ. ἢ φανῆς.

Ἐξορίζειν [4]. ἐρῶν ἐπιπέζειν τινά.

Ἐξόρκια [5]. ἐξ ὑπλισμένου ἀνέμια.

Ἐξοσίωσις [6]. ἐπιποθᾶ. ἔξεισι. ἐπιβίχι.

Ἐξοσμᾷ [7]. ἐπιποθᾶ. ἔξεισι. ἐπιβίχι.

Ἐξοσθενῇ [8]. παχυμᾷ.

Ἐξοχμίζεις [9]. ἐπικεκύληκας. ἐπικίρνας.

Ἐξορύξας. ἐπιβάψας.

Ἐξοχλίσειν [10]. χλιθάζω, ὑβρίζω.

Ἐξο-

Ἐξοπῶν. δικαιῶν.

Ἐξοπώδω. ὅπῳ γαίδω.

Ἐξυγκαίδη [11]. ἐξωείδη· ἐπιδὴ εἰς ὄγκον ἐγκαφον τὰς ἐξοσίας [12].

Ἐξόπολον [13]. φανερόν.

Ἐξ οὗ [14]. ἀφ' οὗ.

Ἐξυδίνας [15]. ἐπεδείκνυσας.

Ἐξυδύνησαι [16]. κατυπλίσαι.

Ἐξυθᾶ [17]. ἐπιπ.

Ἐξυθενῆ. ὀξυκελῆ.

Ἐξυθυλλοι. κατυπλιζόμενα.

Ἐξύλας [18]. ἐκβολάς.

Ἐξύλης [19]. δίκην ἐξύλης δικάζεται τις, ὅταν φάσκῃ κατέχειν αὐτοῦ κτῆμά τι ὑπεξάλλων [20] αὐτό· ὅπερ Οὔλπιος [21] λέγει), τουτέστιν, ἐκβάλλει.

Ἐξ ὑσίου [22]. ἐξ ὑπλισμένου ἀνέμια.

Ἐξυ-

& *Priscian.* v. 53. Aliter ἐξαλίζειν usurpatur in *Marmore antiquo* apud Ill. Scip. Maffeium, *Epist.* I. p. 10. Vide & Lomeier. *Append. Xenophont.* p. 1101.

1. Ἐξίδια νόμοι.] Vide Suidam ex Cratino. Conf. S. Petit. *in L.I. Att.* p. 76. & Sueet. *Thes.*

2. Ἐξομπλον.] *Exemplum, simile.* SOPING. Hinc ἐξομπλαγιόν, *exemplatum*, & variis figuris deformatum ac depictum. Sic ἐξομπλοῦ τράπεζα apud Nicetam in Codice Barbarico, *tabetes exemplati* & inguati; pro quo in Græco est, ἀλαργοῦ τάπητος. Sic ἐξομπλοῦν & πλυμεῖν eadem Eustathio. SALMAS. in Vopisc. p. 508. sive T. II. *H. A.* p. 553. conf. p. 480. sive 786. Cyrill. Lex. MS. per ο habet: ἐξομπλον. ὑποδειγμα. μίμημα.

3. Ἐξοπομαλλόν.] Ex Hom. *Il.* X. 415. & Schol.

4. Ἐξοπομπαις.] Sct. Ἐξοπομπᾶς, ex Hom. *Il.* Γ. 166. KUST. JENS. Ita Suidas, & Cyrill. Lex. MS. Mox pro αὐτὸν lege. εἶτα, ut Schol. *l. c.* & Cyrill. Idem monuit *Valken.* in *Misc. Obs.* VIII. 2. p. 160. Nisi primam hanc interpretationem retulcris ad v. Ἐξομπαλλόν. Forte tamen Ἐξομπαλλόν primo explicuerit, deln Ἐξομπλόν.

5. Ἐξ ὄνυχος.] Hinc ἐξονυχίζειν. [Vid. Suid.] Vid. Erasm. [H. Jun. VIII. 40.] Adag. *Exunguere.* SCHR. Notum est illud: *Ex ungue leonem.* A quo differt, Ἐξ ὀνύχων, scil. ἀπαλῶν, i. e. *a teneris unguiculis.* Vid H. Steph. *Append.* p. 117.

6. Ἐξοσιάζας.] Memno p. 89. M. MEIBOM.

7. Ἐξορίζειν. ὁρίσαι &c.] L. Ἐξορίζειν. ὁρᾶν &c. Vid. Etym. M. IS. VOSS. [Conf. H. Steph. *Thes.* II. 1477. A.] Distingue, & lege: ὑπονοῆσαι, τυφλῶ. HEINS.

8. Ἐξ ὑσίου.] Pro Ἐξ ὑσίου. SALM. L. Ἐξ ὑσίων. SOPING. VALES. SORBER. Paulo post recte scribitur Ἐξ ὑσίου. KUST. Sic Cyrill. Lex. MS. Vid. inf. v. Οὐσίαι ἄνεμοι, & v. Οὐσίαι. & *Not.* ad v. Ἐπιθλαδῆ, ubi de υ & ῡ permutatis.

9. Ἐξοχίζουσιν. ἐξαγοῦσι, &c.] L. ἐξίζουσιν· γίνονται, τ. ὑ. ἢ βάπτουσιν. HEINS. Scr. Ἐξοχτρῶσιν. ἐξαγοῦσιν, &c. IS. VOSS. Vid. sup. in v. Διοχίζειν, & v. Ἐξοῦσαν. Explicat autem duas voces, Ἐξοχίζουσι & Ἐξίζουσιν, per ἢ ὅτου ὀσῶσι, pro more suo brevitatis studiosus, & post ὀσῶσι subaudiendum reliinquens Præsens & Participium verbi, γίνεται & χρωννῦσιν. Vel dicendum, prius interpretatione sua carere. Conf. Suid. & Polluc. IX. 8.

10. Ἐξοχλίσαι.] Hinc ἐξοχλισία piscem dictum putat *Sopingius.* Aliter Jos. Scalig. *Auson. Lect.* I. 26.

11. Ἐξυγκαίδη. &c.] Forte distinctio, hæc a præcedd. separans, tollenda: nam sæpe Ἐξυγκαῖν notat transitive. ABRESCH. Conf. v. Ὀφθίνων, & v. Πεφθίνων.

12. Ἐξυγκρίσεις. ἐπιπλοκαί.] Sophocles Ἰχνεύταις· Καὶ ξυγκρίσεί καὶ ἰσυγκολλᾷ βλάπτ. Athen. II. [22. p. 62. *fin.*] Eustath. in *Il.* M. p. 857. [899 16.] ita citat: καὶ ξυγκρίσεσιν οἷον ἰσυγκολλᾷ βλάπτ. h. e. ἢ φιλίαν ἢ βλάπτει ἴσχί, ἅτινα ἀναίνει ἐρωτὶ τὶς ἀνὴρ καὶ τὴν ἐξυγκρίσιν φησί. SOPINGIUS. Pollux p. 318. [VI. 54.] Καὶ οἷον ἡ τὸ ὑπερηφάνως, ἅτις Ἐγκεκαταῦκος καλεῖται, Ὀρμενον αἰσιμάζει. HEINS. KUST. Conf. Fustath. *Il.* Φ. p. 1220. 58. & Hsc. in v. Ὄρμῖνος, & v. Ὀρμίζει.

13. Ἐξοχλίσαιμι. χλιθάζω, ὑβρίζω.] Ut hæc sibi invicem respondeant, scribe ievi cum mutatione: χλιθάζω, ὑβρίζω. Vocem ἐξογκίζ invenias licet apud Achill. Tat. l. IV p. 237. Ἐν δὲ τοῖς κακοῖς ἐξογκίσαιμι τὸ μαινόμενον. D'ARNAUD *Lect Gr.* p. 50. χλιθάζω, ὑβρίζω, in Fut. corrigit etiam *Kust.* & Rev. *Potter.* ad Clem. Alex. *Protrept.* p. 11. ubi plura hujus vocabuli exempla, præter ea quæ Il. Valef. ad Harpocr. in v. Ἀξιοχρεωστῆ, Græv. ad Luclan. (*de Salcat.* p. 792.) T. I p. 995. dederunt. Occurrit præterea in *Epistola Synodica* Patrum Antiochenorum contra Paulum Samosat. quem vocant τὸ ἐξογκισθὲν τὸ μαινόμενον, καὶ ἐφυσημένον καὶ &c. apud Euseb. *Hist. Eccl.* VII 30. p 282 Ne jam dicam de Aristidis Orat. καθ' ἣν Ἐξοχαμβίων; ubi vid. Cl. Notzmann. Conf. omnino Suid. in v. Ἐξογκώμιον, & Ἀσυνάκωτον. Gloſſæ MSS. in Dionyſ. Areop. Οἷον ἐξογκίζ. οἷα ἐνθουσιῶντες ὑμνολογοῦσι. Similiter Lex. Reg. MS; addens, ἢ ἐνθουσιῶντες, ante ὑμνολογοῦσι. Respiciatur locus *Eccl. Hier.* I. 1. *fub init.* ubi conf. Schol. Gr. Maximi, & B. Corder. *Onomaſt. Dionyſ.* p. 515. Adde Zenob. *Prov.* V. 31. & H. Steph. *Thes.* II. 1485. qui χλιθάζω, ὑβρίζω, recte exhibet, ut erat apud Phavorin. Vid. & Ælian. *H. Anim.* XVI. 23. *fin.*

14. Ἐξυγκρωῦσι.] L. Ἐξυγρ. IS. VOSS. Vid. Etym. M. v. Ἐξυγκρωσμός, Hesych. v. Ἀποσφακιδίσαι, Τυγχωμβῶν, Ἐξυγκρωῦσι mox, Καχρωσμα, & Ὀσυγκρωσμός. Plura passim apud Auctores, & C. Nepotis Interpretes.

15. Τὰς ἐξοσίας.] Id est, *Nomina eorum, quos in exsilium pellere volebant.* SUICER. *Thes.* in Ἐξόρκος.

16. Ἐξυνάλου.] L. Ἐξύνλου. SCHR. Ἐξυνλου. IS. VOSS. Sed pro Ἐξύνλου fit, præstaret ὁ φασκῶν. *Pergerus* Ἐξυνῶν, *ruinare, strepitu diruigatum, manifestum.* At prius præcipue consentiente plane *Suberio*, qui ad oram lib. sui adscripserat: „ L. Ἐξύνλου. ὁ φασκῶν. „ Polterius hoc omiserat *Suvevellius*, emendationem gloſſæ a *Suberio* furatus, etiam tacito nomine. Sic & mox in v. Ἐξ ὑσίου.

17. Ἐξ ὑ.] Vid. sup. v. Ἐξ ὑ ὦ, ante v. Ἐξυδίνας.

18. Ἐξυδίνας.] *Pf.* LXXIX. 5. Τὰ ἐξυδινημένα αὐτῶν ἔτη ἔσης). *Pf.* LVIII. 9. ἐξυδινᾶς πᾶσι τὰ ἔθνη. SOPING. Est verbum fumtum ex LXX. Interp. qui eo frequenter uti solent. II. *Reg.* XII. 10. ἵνα ἐξυδινᾶς με. Ad quem locum Hesych. forte respexit. KUST. BIEL. Vid. *Jud.* XXX. 1. *Judic.* IX. 38. [ὁ λαὸς, ὃν ἐξυδίνας.] I. *Reg.* VIII. 7. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 1. p. 291. Addo I. *Reg.* XV. 23. 26. *Pf.* CXVIII. 117. *Judic.* XII. 19. in quibus est ἐξυδινᾶσι. IV. *Reg.* XIX. 21. Ἐξυδινᾶς σὺ ἐξουσιάσεις. Mal. II. 9. ἐξυδινωμένους τοῦ ἀτιμασθῆναι.

19. Ἐξυδίνωσάς.] I. *Reg.* VIII. 7. bis, ἐξυδίνασι, ubi Vatic. ἐξυδίνακε, al. ἐξυδίνασι, ut hic.

20. Ἐξυπὸ. ὑπῶν.] Scr. Ἐξυπο. ἐκτίσῃ. i. e. *flatuscebat, regio morbo laborabat.* PERGER. Inf. Οὐδα. . . . ίδος Unde forte Ἐξυπᾶ, i. e. ὑπῶ, sc. φαίνῃ, vel simile. Conf. etiam v. Οὐδαι. γῆ. &c. Nisi scripserit: Ἐξ ὑδῶ. Ion. pro ὑδῶ, i. e. ὑπῶ. Hæc olim. Cl. *Kusterus* legendum conjicit: Ἐξυπῶ. ὑπῶς οἰδῶ. Doct. *Reitz.* Ἐξυπο. Sed vide Cl. *Hem. sterh.* sup. ad v. Ἐξηχίβησαν, ubi Ἐξυπο scribit.

21. Ἐξυλάς. ἐκβολάς.] L. Ἐξυλας. ὑπόλοιδος. Occurrit in hoc multitudinis numero apud Andocid. p. 11. *Ed Ald* ἢ ἐξύλας, ἢ γεγυῖας, ἢ ἐπιδίκους ἀφλας. ABRESCH I *c.* ὑπόλοιδος recte Ed Hug. Conf. v. seq.

22 Ἐξύλης.] Legend. videtur: Ἐξύλης δίκη. δίκην ἐξύλης &c. G. Vid. Harpocrat. & Suid. h. v. item Petit. *de Legg. Att.* p. 413. 414. KUST. Sæpe in ejusmodi forensibus &c. primam tantum vocem proponit Nostcr. Vid. v. Ἀδικῶ. &c. Etym. M. & Harpocr. etiam simpliciter Ἐξύλας Cor. Ulpian. *Enarr.* ad Demoſth. Or. *contr. Mid.* p. 160. & 169 *fin.*

23. Ἐπιόντων.] L. ἐπιόντων, gen. neutr. ut referatur ad πτῆμα. Num ἐπιόντα πτῆμα vel, est *præditum ad aliquem pertinens.* KUST. Luc. XV. 12. Τὸ ἐπιόντων μέρος· ἢ πτῆμα. Vid. Suicer. *Thes. T.* I. p. 1162.

24. Οὐλπιος.] L. ἰβλπιος. Ab ἴλη, ἰλῶ, ἰλώσω, ἴλως, ἴλως. G. Vid. Harpocr. Ἐξιόντων. Ὀλύμπιος signi. τὸ τέλειον, ut & Ὀλύμπιον. [Vid. inf.] SOPING. Non ὕσιος, sed ἰβλπιος lege, i. e. *abigere.* Nisi dicas, proprie esse vocem Latinam, *exulare*, & *exul.* MAUSSAC. Ἴσιος· ἴλεως. unde ἰβλπιος antiquis, pro κακίων, ἀνοσιώτερος, atque adeo ἐκβάλλων. Hinc ἢ ἴβλπιν δίκη. Vid. Arifflid. T. I. p. 178. HEINS. Scr. ἰλαιν, vel ἰβλπιον, vel ἰβλπιν. Vid. Suid. v. Ἐξέλας, & Noſtrum sup. v. Ἐξωσῶν, & Ἐξελᾶν. KUST. Conf. cund. ad Suid.

25. Ἐξ ὑσίου.] Mirum quod & sup. Ἐξ ὑσίου legitur, pro Ἐξ ὑσίου. Sane Veteres sæpe omittunt τὸ ν. SCHR. L. Ἐξ ὑσίου. SCAL. SOPING. Suidas recte Ἐξ ὑσίου. Et ita hic

Ἔξεσαν [1]. ἐφίζουσιν.
Ἐξεφρωμιῶν [2]. ὑπηχείων, ὑποφάσεων.
Ἐξ ἰχέων [3]. ἐκ τοῦ ἀσμαίνων.
Ἐξηγκτευόμην [4]. ἐκρίουσα, ἢ ἐκτὸς ἔχουσα τοὺς ὑφηγητάς [5].
Ἔξηχ@. ἔνδοξ@. εὐάεις@ [6].
Ἐξηχάτι@ [7]. ὑπέρτ@.
Ἐξίκνεω. ὑποβαλλόντως. καλλίστως. πάνυ.
Ἔξηκον. ἐκπεπτές [8].
Ἐξυδαεῦται [9]. ἐξυδατοῦνται.
Ἐξυδαλιάδι. ὡς ὕδωρ [10].
Ἐξ ὑμάλλων [11]. ἐξ ὁμοίων.
Ἐξ ὑπαρχῆς [12]. ἐξ ἀρχῆς.
Ἐξ ὑπορχέμων [13]. ἐξ ὑποροχῆς, ἐκ κορυφῆς.
Ἐξυπίδα [14]. ἐκ τοῦ ὑπίτου.
Ἐξ ὑπογύου [15]. ἐκ τοῦ σύνεγγυς.
Ἔξυσ' ἀσκήσασα [16]. ὑφάνασα.
Ἔξυσεν. ἐδημιούργησεν.

Ἐξυ-

legendum esse vel ferles liter. ostendit. KUST. IS. VOSS. Superior *Scbrev.* Nota iterum defcripta eft ex Cod. *Sorber.* ubi ita: „L. ἐξ ὀξέα. Mirum quod & fupra τὸ ῡ omiſſum „ fit. Sane Vett. ſolebant ſæpe omittere ῡ. ut patet tum „ ea aliis, tum ex *Inſcript.* apud Gruter. „ Conf. Etym. M. v. ἐξ ὑψίας πλοῖα. & inf. v. Οὖξ@.

1. Ἔξεσαν.] Scr. Ἔξεσαν. ex Hom. *Il.* N. 51. Schol. ἐφίζουσι, καθίσουσιν.

2. Ἐξεφρωμιῶν.] Sine augmento, pro Ἐξεφρωμιῶν. KUST. Suid. & Etym. M. Ἐξεφρ. ἐξεμέσεις, ὑποχρώσεις ἐσόμενοι. λέγει δ' Ὀφρίων. Cyrill. Lex. MS. Ἐξεφρ. Vid. *Not.* ad *Gloſſ. N. T.* p. 23.

3. Ἐξ ἰχέων. &c.] Ex Hom. *Il.* Γ. 29. & Schol. Conf. *Il.* Θ. 314.

4. Ἐξεγκτεύόμην.] Vid. Inf. v. Ἐξεγκτεύθη.

5. Τῦρνις.] Unitur Hefych. hac voce etiam ſup. v. Ἀπέρυγας. KUST. Inf. in v. Πλαγκτεύων utitur voce ὑφηγητάς.

6. Ἐνάεις@.] Scrib. ὀ ἄρις@. HEINS. Conf. Etym. M.

7. Ἐξηχάτι@.] Euripid. *Supplic.* ν. 889. Comparativo utitur Pindar. *Nem. Od.* III. *ſub fin.* ABRESCH *l. c.* p. 291.

8. Ἔξηκον. ὤκυσε.] Hom. *Il.* Β. 483. Ἔκατοι δ' ἐν πεδίῳ κῆρι ἔξηκον . . . Vid. *Not.* ſup. in v. Ἔκατος.

9. Ἐξυδαεῦται.] Vid. Suicer. *Theſ. Eccleſ.*

10. Ὡς ὕδως.] Eſt interpretatio mutila, ſic fine dubio ſupplenda: ὡς ὕδως ῥεῖθρον, *quod factum eſt ut aqua.* KUST. Legitur *Pſ.* XXI. 14. ὡσεὶ ὕδως ἐξεχύθην. Ad quem locum Pricæus *Annot. prior.* ad *com.* 15. „ Legimus in Hefychio, „ at, ni fallor, mutile: ἐξυσ. ὡς ὕδως. Quære an poſt „ ὕδως ſupplendum ἐκχυθὲν, & ad hæc Pſalmiſtæ referen„ dum. „

11. Ἐξ ὑμάλλων.] Pro Ἐξ ὁμαλῶν, vel τοσσῦ Æolica, v. μακρολόν. Sic Ὀδυσεὺς, Τάλεσος, *Ulyſſes.* GUYET. Sic Ἐξ ὑμείων Æol. pro ἐξ ὁμοίων. SCHR. [vel GUYET.] Leg. Ἐξ ὁμαλῶν HEINS. Ἐξ ὑμαλῶν. IS. VOSS. Ἐξ ὑμάλων, ex *paululum diverſis*, ſeu *ſimilibus.* PERG.

12. Ἐξυπαρχῆς.] Scr. Ἐξ ὑπαρχῆς. SCAL. Sophocl. *Oed. Tyr.* ν. 130. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ. Vid. Schol. & H. Steph. *Ind.* & *Theſ.* I. 556. Conf. Suid. & M. Meibom. in Gaudentii *Introduct. Harmon.* p. 40. ubi ἐξ ὑπαρχῆς. at Bodl. Cod. ἐξυπορχῆς.

13. Ἐξ ὑπορχέμων.] Scr. Ἐξ ὑποροχῆς. Num ὑποροχῆς ſunt τὰ ὄρχηνα. Paſſim Auctores. Suidas: Ἐξ ὑποροχῆς. ἐξ ὑψηλῆς. HEINS. IS. VOSS. Sed hoc nimis abit. Quid *Pergerus* voluerit, Ἐξ ὑπορχεμῶν corrigens, mutato accentu, minus adſequor. „ *Legendum ſine dubio* Ἐξ ὑπορχέμων „, inquit *Kuſter.* Cujus vocis exemplum deſidero. Quid ſi legas Ἐξ ὑπορχεμόνων, quod per compendium forte ſcriptum fuit? Infra: Ὑπορχεμῶν. ἀκκαλιζόμενοι.

14. Ἐξυπίδα.] Æolicum videtur. G. Vid. v. Ἐξ ὑμαλῶν.

15. Ἐξ ὑπογύου.] Sic & Suidas. Etym. M. Ἐξ ὑπογύου. Ita Longin. *ſect.* XVIII. *in fin.* ubi vid. Langb. & XXII. 7. Vid. Joſ. Mercer. ad Ariſtænet. *Epiſt.* I. 28. p. 273. & Inf. v. Ὑπόγυον. Conf. exempla allata ad v. Ἀνόγυα δ. χρέ. Ἐξ ὑπογύου corrigit etiam Vener. *Biel*, allato Iſocrat. *Panegyr.* p. 84.

16. Ἐξυφανάσα.] L. Ἔξυσα. ἀνύσασα. Suid. Ἔξυσεν. ἔφανεν. IS. VOSS. Scribe diſtincte: Ἔξυσ' ἀνύσασα. Exponit autem ultimam vocem tantum, quod fine vitio, vel ſ ἐπιτάσεως, vel temporis, factum eſt: Hefychio namque id moris fuiſſe videtur. Exponit igitur, quid ſit ἀνύσασα, non quid ſit τὸ Ἔξυσα. Eſt enim ἀνύειν, ἐφαίνειν, & præſertim Poëtæ. Quid ſit autem ἴξυσα, poſtea ſequitur, ſc. ἐδημιούργησεν. Reſpicit locum *Il.* Ξ. [179.]

. . . ἐν οἱ Ἀλλὼ
Ἔξυσ' ἀνύσασα . . .

Ἐξυφάνας. κατασκευάσας.
Ἔξω ἀμύλης [17]. ἐκβολίδες.
Ἐξωδάλης [18]. σώπας. Λάκωνες.
Ἐξώϊσκον [19]. ἔθαπτον. ἐμεγάλυνον.
Ἐξώϊσκον. ὕψωσεν.
Ἐξωγύεσο [20]. διαχαλκεύεσο.
Ἔξω Γλαύκε. τοὺς χειμαζομένους ὁ θαλάσσης φασὶ λέγειν. παροιμιώδες δέ. ἐπὶ δεχεῖ ὁ Γλαύκ@ [21] φασὶν, χειμῶνα σημαίνειν.
Ἐξώλης [22]. ἔξωδ@. ἐξώλης.
Ἐξώκειλ@. πόδ@ ἰχθύ@. καὶ Ἅδους [23].
Ἐξώκελλεν [24]. ἐξέπιπτον. ἐκ μεθαρμοῆς τῆς πλοίων.
Ἐξώκωλεν [25]. ἐξῆλθον.
Ἐξώκοιλ@ [26]. ἔξω κοιλαζόμεν@.
Ἐξωλαίμας [27]. σὺκ αἴσιος.
Ἐξώλης [28]. κίνυδ@.

Ἐξώ-

HEINS. PERG. Vid. ibi Schol. & ſup. v. Ἀσκεύασε. Apollon. Lex. MS. Ἔξυσ' ἀσκεύασε. λοιδῶς πατρυγκάνει.

17. Ἔξω ἀμύλης.] Pro Ἐξωμαγῆς. REISK. Vid. ſup. v. Ἐξαφύλης. poſt v. Ἐξαπερ. & v. Ἀδάλης.

18. Ἐξωδάλης.] Id eſt, ova, ovula. SCHR. Ὠὰς, ἀλλ@. ἀνάδ@, ἐξωάδων. Ὠὰς autem, ὁ, pro quo ὠόν, τό, ea quo ὠᾶς, σύκ, inuſit. in Nominat. G. Vid. inf. Ὠόν. SOPING. Conf. *Not.* in v. Σκολιὸς.

19. Ἐξώϊσκον.] Verbum Ἐξώϊσκον non per ſe ſignificat ἐμεγάλυνε, ſed addita voce τάφρε, ut apud Eurip. Oreſt. ν. 402. ad quem locum Heſych. reſpexit. Sic enim ibi legitur:

Ἐν ᾗ (ſc. ἡμέρᾳ) τάλαινα μητὴρ ἐξώϊσκε τάφρε.

I. e. *qua die miſeram matrem tumulo condidi.* Scholiaſtes ibi ſequentia notat: Ἐξώϊσκον.] κατεχώσαμεν, ἐκάλυψεν. ἔοικεν δὲ τὸ Ἐξώϊσκον· οἱ γὰρ παλαιοὶ τάφρε, σημαίνοντες χαράσσειν ἐπὶ τοῖς ὀρύγ@ δικαίως, ἅπερ ἐκεῖνοι· ἵστε γὰρ ῥίζες ἢ πᾶν τοιοῦτον καθορύσσομεν. Idem Eurip. *Ion.* ν. 388. ἐξώϊσ' τάφρε diait, pro *tumuletur ſepulcro. Et Herc. Fur.* ν. 1332. ἐξώϊσκημα λάινον appellat *ſepulcrum lapideum.* KUST. Priorem locum notaverant etiam *Heinſ.* & *Abreſch* in *Mſc. Obſ.* VI. I. p. 291. Conf. Suid. & v. ſeq. & ſup. *Not.* in v. Ἀλλᾶται.

20. Ἐξωγύεσο.] L. Ἔξω γύρε, qui *non* poteſt *torna* pofui, ſed *ferra facile fecatur*, cujuſmodi eſt cerras, & ἀκαλύφη præcipue, quam propterea ἁλοίαν ſeu ἀγρίαν ἀχράν vocant. IS. VOSS. An Ἐξωγύρε, ἀνακαμπτικὸ? ut de nave capias, quæ ancoris utroque latere deunctæ a forcibus procellis in fyrtes & brevia præcipitatur. PERGER. L. πιζόταρα. ἀκαλάφεται. REISK.

21. Γλαύκ@.] Id eſt, *bulæna.* Vid. Suid. IS. VOSS. Apud Plutarch. περὶ Δεισιδαιμ. [p. 169. B.] Pindarus, ut puto: Γλαῦκα ἔφη· βαθὺς γὰρ ἐὼν κυμαίνει ταχέως πόντ@ &c. SOPINGIUS.

22. Ἐξώλης.] Ἐξώλ@ ultimo loco ſcribit *Il. Steph. T. II. Theſ.* p. 1169. Forte Ἐξώδης, & ἰξώδης, σκοτόδινος ſcribendum. Præfero tamen ἰξώδης, per ῑ, i. e. ἰξῶδ@. Vid. ſup. & conf. A. van Dale *Diſſ.* IX *de Anuiq. & Marmor.* p. 771.

23. Ἐξώκειλ@. . . Ἅδους.] Nomen piſcis. Athen. l. VIII. [p. 332. C.] Oppian. L. I. *Halieut.* ν. 157. 158. Vid. in Ἀδους. SOPINGIUS. Ἐξώκειλ@. *Adonis*; vel quia venator, vel quod a Nymphis in herbis fuit expoſitus. Ab eadem ratione *piſcis* quoque dictus *Adonis.* IS. VOSS. Scrib. ὁ τὸν Ἄδωνιν. ut ſenſus ſit, piſcem, qui vocetur ἰξοκειλ@, etiam appellari Ἄδωνις. Clearchus apud Athen. l. VIII. c. 2. Ἐξώκοιλ@ ἰχθύς, ὃν ἔνιοι καλοῦσι Ἄδωνιν. Vid. etiam ſup. v. Ἀδωνις. KUST. Forte: ὁ τὸν Ἄδωνιν, ſive ἀνεῖν ὃς τὸν &c. Præter auctores, qui ita cur dictus ſit docent, apud alios jam obſervatos, vid. Oppian. *Hal.* l. 157. ABRESCH. Conf. Ælian. *H. An.* IX. 36. & Plin. IX. 19. Mox Ἐξώκοιλ@, cum propria explicatione proponitur.

24. Ἐξώκελλεν.] Ælian. *V. H.* XII. 24 SCHR. Ἐξέπιπτον corrigit *Jo. Voſſ.* & *Biel.* quod habent Suid. Etymol. Menand. *Fragm.* ν. 564. *Ed. Cler.* & Ælian. *V. H.* IX. 24. Cyrill. Lex. MS. Ἐξωκέλλει, ἐξέπιπτε. Gloſſæ MSS. in *Proverb.* Ἐξώκελλε. ἐξῶλλε. ἰξίνζ@. Vid. inf. v. Κίνδυ, & v. Κινδυνώδες, item v. Ἐπώκελλαν.

25. Ἐξώκωλεν.] L. Ἐξώκελλεν. SALM. L. Ἐξώκελλεν. Suid. Ἐξώκελλεν. ἐξῆλθεν. IS. VOSS. Dicerem ſcribendum eſſe ἐξέμολεν, niſi viderem infra ſcribi: Κολὸν, ἐκβολὴ. KUST.

26. Ἐξώκοιλ@.] Vide paullo ſuperius, & Schol. Oppian. ad *l. c.*

27. Ἐξωλαίμας.] Scr. Ἔξω λαιμᾶς, vel Ἔξω λαιμᾶ, quia a *latva* dextra fiunt omina. vid. Ἐξώλης. IS. VOSS. Conf. cund. ad Catull. p. 105.

28. Ἐξώλης.] Blatia Caſtab. in *Epiſt.* ad Ignat. p. 67. Ed.

Ἐξάλισξιν [1]. ἅλισθι. ἐξάλλυ[2]. ἀπέλλυ).

Ἐξάμεσσιν [3]. ἐπήχασιν ὀξέως. ἢ ἐπίπεσσιν.

Ἔξαμις [4]. χειὼν ὁμοῦ καὶ ἡμίπυος. ἢ ἢ ἐκατέρου χεῖρας παρέχων· καὶ χειῶνα μ, ἀφ' τὸ ζώννυσθ ἡμίπυος δέ, ὅτι τὸ ὕπερον μέρος ἐκάλυπτο. παρ' ὃ καὶ οἱ Κωμικοί [5], ὅτι μ, Ἐνδύθι, ἀτὶ δή, Περσικαλεῖ [6].

Ἔξαμοῦ [7]. χειὼν δυσκινής.

Ἐξαμύσατο [8]. ἀπημύρισεν.

Ἐξαμυσία [9]. ἄξυνσις μεθ' ὕβρεως.

Ἐξ αὐτῶν [10]. ἴζω τῶν πεφυσιωμένων πραγμάτων.

Ἐξάπαζεν [11]. ἐξέπεμπεν.

Ἐξάπιον. ἔκτοπον. ἴζω [12].

Ἐξαρχαϊσμένον. κεκοσμημένον, κεκαλλωπισμένον.

Ἐξάρχησα [13]. ἐξηγούμενος.

Ἐξάρχις. γεφύρα, ἢ γέφυρον.

Ἔξαυσον [14]. τὸν παρεμπλέκοντα, ἄκαιρον, ἢ παλαιόν.

Ἐξάφθη [15]. ἐξεβλήθη.

Ἐξάφθητε [16]. κατελύθη. κατέπεσον.

Ἔξασον [17]. ἄπαγε, ἔκβαλλε.

Ἐξάσπω [18]. ἀπάγω, ἐκβαλῶ.

Ἐξάστρα [19]. Ὅτι ὁ σκηνῆς τὸ ἐγκύκλωμα.

Ἐξαστρακίδα [20]. ἐξώστρα παγίς, ἴζω παγίδ.

Ἔξω τεμαχίδ [21]. οἱ μὴ μεγαλομέλοντες παῖδες, ἢ ἀσχήτες, χλῆρι, πλουτίσαντ πινές, Ἀδιάφορα ἐκάλεπτο [22].

Ἐξαύκης δίκης. ταῖς ξυρικαῖς.

Ἐξ ὑπαλῆς [23]. ἐκ τοῦ τεχνίμ.

Ἐξάφωνε [24]. ἐξέπεσεν.

Ἐξάφελεν [25]. ὑπέπλου κυξάθησαν.

Ἐξωχρίπυ) [26]. ὑπέπλου κυξάθη.

Ἐξώχετο [27]. ἐξεπορθοῦτο.

Ἔο. Ἐοῦ. Ἔθεν. ταῦτα ἰσοδυναμεῖ, καὶ ἀβοτοσχόμενα, δηλαὶ ἑαυτοῦ, ἢ ἑαυτῆς· ἐξηλοίμθα δὲ, αὐτοῦ, αὐτῆς.

Ἔα. εἴη, γένοιτο, ὑπάρχοι.

Ἔασεν [28]. ὁμοίως). ὀφέπον ἐστί. δεῖται. ἀρμόζ. φαίνεται.

Ἐασέ τα. ὀφίπ[illegible] σοι.

Ἐασός. ὀφίπον. ὅμοιον.

Ἐασόντα. καθήκοντα. σοφρονα. ὁμοιομοῖα.

Ἐασύς. ὁμοιομοῖ.

Ἔα-

Ed. Voss. δύδεκ ἤμέραι αὐτός. Vid. Suid. Ulpian. *Enarr.* in Demosth. p. 105. *fin.* & Hesych. v. Αἰώλως, & v. Παυκαλέϊς.

1. ἐξάλισξιν.] L. ἐξάλισθι. Vid. Suid. SOPING. IS. VOSS. Vid. inf. v. Παράλισθι, Ὅλισθι, & Ὑπολισθεῖν.

2. ἐξάλλυ.)] Phavor. ἐξάλλυ). Forte legend. ἐξάλλυτ, ἀπάλλυτ. Nisi nova fit glossa (ut io Ed. Hag.) loco suo mota: quando ullhi mutandum.

3. ἐξάμεσσιν.] In *Sapient.* Sirach. c. I. 19. Γνῶσιν γὰρ σωφίας ἐπιστήμων ἐν γνῶσιν αὐτοῦ] ἐξάμεσσιν. Sed ἐξάμεσσιν melios legitur. SOPING. Utrumque rectum esse cenfet ibi Druſius, ab ἐξαμεσσία, & · · · ἴζω, addens X. 13. ubi pariter ἐξαμέσσεις, pro quo H. Steph. *Ind.* ἐξαμέσσεις exhibet. Utrumque locum notaverat etiam *Heinſ.* Gloſſa MSS. in Sirach. ἐξάμεσσιν. ἀκολούθως ἔχει. l. ἐνσχεῖν. Vide autem, num pro ἐνσχεῖν ſcribend. ἐντυγχάνω, quod inf. reddit, ἐνδιάτριβε.

4. ἔξαμις.] Megarenſium plurimi ſolebant eſſe ἐξαμιδιοῦ, ut tradit Xenoph. L. II. Ἀπορμῶν. SOPING. Vid. Ælian. *Var. H.* IX. 34. Gell. VII. 10. Meurſ. ad Lycophr. [*v.* 1099.] p. 294. SCHR. Vid. Salmaſ. in Tertull. *Pall.* p. 404. Cl. Perizon. ad Ælian. *l. c.* & Florent. ad Ariſtoph. *Lyſiſtr. v.* 663. Conf. v. ſeq.

5. οἱ Κωμικοί &c. H. STEPH. *Theſ.* IV. 776. Locus corruptus, ut a *Florentæ Chriſtiano* animadverſum, non tamen correctus. Sic igitur reſtituendum: τὸν δὲ ἑαυτῶν χρόνον παρέχειν, χειὼν δ, ὅτι ἐξώστρα, ἡμίπυος δέ, ὅτι ἀπόκειτο, καθ' ὃ καὶ οἱ Κωμικοὶ ἐν αὐτῷ τοιοῦτ δ ἐνδύθι, ἀντὶ δὴ Ἀπολλώνιος φασὶν, MAUSSAC. (*ad oram lib. ſui.*) L. ἀπόκειτο· καθ' ὃ καὶ οἱ Κωμικοὶ ἐν αὐτῷ τοιοῦτ δ ἐνδ. ποιεῖ &c. Vid. Etym. M. HEINS. L. οἱ Κωμικοὶ. Vid. Cyrill. Etym. M. loco gemino, & Schol. Lucian. in Βίων Πρᾶσ. [p. 19.] IS. VOSS. L. καθ' ὃ καὶ οἱ Κωμικοὶ &c. KUST. Cl. *Salmaſ.* ad Tertull. *de Pall.* p. 358. legit: ἀπόκειτο, καθ' ὃ καὶ οἱ Κωμικοὶ &c. Sed ἐκάλυπτο (pro quo male βάλλειν in Ed. Schr.) non mutandum. Nam Græci recentiores βάλλειν ἐσθῆτα, veſtem induere, dicunt, βάλλειν ζώνας, βάλλειν πολεμικὰ, ὁμήτιον, &c. pro φορεῖσθαι vel ἐνδύεσθαι, notante ipſo Salmaſio *l. c.* p. 401. Conf. Cl. Kühn. ad Polluc. VII. 47. p. 720.

6. Περσικαλεῖ.] L. ἀπόκειται φασὶ. ex Etym. M. JUN. HEINS. IS. VOSS. L. ἀβολεῖται φασὶ. KUST. Sed facile ſubauditur φασὶν, ut alibi ſæpius.

7. ἔξαμοῦ.] Lex. Cyrill. MS. Brem. ἐξαμοῖ. χειὼν δυσκίνητος. Inde & hic ἐξαμοῖ legendum videtur. BIEL. In lf. Voſſii Cyrillo MS. legitur: ἐξαμοῖ. Ἀντὶ τοῦ κλῖνον, συμπαίζ δὲ χειῶνα ἐκλέλεκται, ὡς ἱστορεῖται τοὺς βορυκάμους. ἐξαμὶς legit etiam Cl. *Perizon.* ad Ælian. *l. c.* quem vide. Conf. v. præc. & ſup. v. ἐπιχειρήσαι.

8. ἐξαμύσατο.] Vid. Suid. v. ἐξαμῶ, ibique Kuſt. Obiter reſtituendus Suidas in v. ἐξαμύσατο, ubi adfertur exemplum: Δημοσθ. δὲ οὐ τὸν ἐξαμύσατο, ὃ ἐστι τ Κύνα. Lege: Δημοσθ. δὲ καὶ ἐξαμύσατο · · · · ὃ δηλοῦται ὅτι τ, K. Verba ſunt Syneſii *Calvit. Encom.* p. 85. C.

9. ἐξαμυσία.] Vid. Harpocrat. p. 108. SCHR. Vid. Schol. ad Ariſtoph. *Eccleſ. v.* 1018. ibique Palmer. Suid. & Etym. M. In *Euang.* Matth. XXVI. 72. ἤρνατο μετ' ὅρκου.

10. ἐξαυτῶν.] Diſtingue & ſcribe, ἐξ αὐτῶν, cum Cl. *Kuſtero.* Inf. Πάνυ. τὰ περίττωμα.

11. ἐξάπαζεν.] Videtur compoſitum ex ἐξ, & ἀπάζω. KUST. Vox ignota Lexicis. Agnoverunt eam quidam veteres Critici in Pind. *Iſthm. Od.* I. *v.* 10. ut diſcimus e Schollaſte. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 1. p. 291. Conf. v. Καθαπάζων.

12. ἔκτοπον. · · · · ἴζω.] Videtur legendum, ἴζω ἐκτός, extra adſpectum: ut ſic etymologiam vocis indicet Heſychius. KUST. Ita explicat Biſcus in Schol. ad Ariſtoph. *Theſmoph. v.* 891. Forte illud ἐκτὸς ſubintelligendum, ex regula quam adſtruxi in *Miſc. Crit.* adjectis *Gloſſario N. T.* p. 299. ſeqq Conf. v. Ἐκτοπῶν. Ἐξάπαζ δ autem ſæpe apud Euripidem. Tria loca dedit H. Steph. *Theſ.* II. 1397. F. Adde Med. *v.* 624. ubi Schol. ἴζω τ ἀφανιῶν.

13. ἐξάρχησα. ἐξηγησάμενος.] L. ἐξαρχίζω ἐξηγήσομαι. ad Orgia ſuſcipienda præparavi, *exercui.* PERG. Ἐξαρχίζω τὴν ψυχὴν μᾶλλον ex Ariſtot. adtulit Bodæus. Malim tamen cum Cl. *Kuſtero*: Ἐξαρχίζω. (sb ἐξαρχίζω) ἐξάπτομαι. *ad iram provocavi.* Suid. ἐξαρχίζω. ἐξάπτομαι. Et: Ἐξαρχηθῆναι τὸν ἀρχὸν ἐμπλακῆναι. Vox ἐναγωνίων ſaltem ignota Lexicis.

14. ἔξαυσον.] Vid. Suid. & Etymol. M.

15. ἐξάφθη.] Incertus II. *Parad.* XXVI. 21. BIEL.

16. ἐξάφθητε.] L. ἐξάπτω ἴζω καὶ, ἴζω κατέπεσον. HEINS. L. ἐξάπτω. KUST. Suſpicabar, alieno hic loco poſitum fuiſſe ἐξαλύθης. Infra: Ὅλισθι, ἐσφάλη. ἀλίσθης. Et: Παραλισθεῖν, ἀλίσθης, ἐξαίφνης. Item: Κατολισθεῖν, κατέπεσεν.

17. ἔξασον.] *Pſalm.* V. 10. PERG. Gloſſæ MSS. ibi: ἔξασον αὐτούς. ἄπαγε, ἔκβαλον αὐτούς. Cyrill, Lex. MS. ἔξασον. ἄπαγε, ἔκβαλε.

18. ἐξάσπω.] Mich. VI. 14. BIEL.

19. ἐξάστρα.] *Meniannus*, Gloſſæ. Vid. *Not.* in v. ἐκθύλη. coll. Cl. Reland. *Antiq. Hebr.* I. 8. 21. p. 92. & Doct. Röver. *Emend. ad Gloſſ. Nomic.* v. ἐξάστη.

20. ἐξαστρακίδα, ἐξώστρα παγίς, ἴζω παγίδ.] L. παγείδ. SOPINGIUS. Scr. ἐξάστρ. ἐξώστρα ἴζω παγείδ. HEINS. L. ἐξάστρ. ἐξώστρα. † ἴζω τοῖς παγίοι, ἴζω παγίδ. IS. VOSS. Forte leg ἐξάστρ. ἐξώστρ. & pro παγίς, πάγμα, quæ addantur ſuperiori lineæ poſt τὸ ἐπικάμπιον· πάγμα ἴζω παγίδ, i. e. ἐάφιον, pegma extra teſtum, cujus uſus in allo theatralis machinæ genere, quod γέφυρα dictum. PERGER. Locus corruptiſſimus, qui ſic legendus: ἐξάστρ. ἐξώστρα ἴζω παγείδ. deleto vocabulo παγίς. Nimirum pro παγείδ, aberrans librarius ſcripſerat παγίδ. τὸ Τ confundens cum Γ, errore ſolenni: παγίδ autem cum nihil ſignificaret, ſciolus aliquis corrigere volens, inepte mutavit in παγίδ. KUST. Vid. Suid. & ſup. v. ἐξεργασίδη.

21. ἔξω σιαλάδ.] *Sine ſacris hæreditas.* Nam ἱερὰ κλῆροι ea ſacra obibant, quæ dicebantur σιαλάδες. MAUSSAC.

22. ἐκαλεῖτ.] Videtur legendum: ἄτινες ἐκαλοῦντ. KUST. Inf. Τεμαλὲς, σύνηθες τι ἢ πολιτῶν.

23. ἐξ ὑπαλῆς.] Hom. *Il.* Δ. 140. Vid. Schol.

24. ἐξάφωνε. ἐξέπεσεν.] L. ἐξέπεσεν. HEINS.

25. ἐξάφελεν.] L. ἐξάφελον. HEINS. Vox Homerica *Odyſſ.* O. 18. ubi Schol. ἐξάφελον. ἐξῆκεν ἀνέῳγεν. Unde patet, & hic apud Heſych. pro ἐξῆκεν legendum eſſe, ἀνέῳγεν. KUST. Adde Schol. ibid. Ὀφέλων. ἀνέῳγε. ut Heſych. inf. Conf. v. Ὀφέλω). Apollon. Lex. MS. ἐξάφελεν ἐπὶ πολὺ ἀνέῳγεν. M. Apoſtolii Lex. MS. Gr. Lat. ἐξάφελεν. auget.

26. ἐξωχρίπυ).] Vid. ſup. v. ἐξηχρειώθη.

27. ἐξάχετο.] Scr. ἐξάχετο, cum iota ſubſcripto. Vid. inf. v. Ὄχετο, & Ἐκάχετο), pro quo poſtea ἐκάχε).

28. Ἐασεν. Vid. inf. v. ἐπίτασσε.

"Εσσυμ [1]. ἐμβάλλομαι.
Ἑσύ [2]. αὐτοῦ. ἢ ἑαυτοῦ.
Ἑαῦσι. τοῖς ἑαυτοῦ.
Ἐείσιν. ἰδίοις [3]. οἰκείοις.
Ἐίλη [4]. πρέσκα). ἐπίδη). ὠδίνη).
"Εολον [5]. περίφορον. ζήτημα λύτιν.
Ἑαλίτας [6]. εἰλημμένους.
"Εαλπιν [7]. ἐλπίζ. προσδοκᾷ. οἴει).
Ἑόν. ἴδιον. τὸ ἑαυτοῦ. ἑαυτόν.
"Εω [8]. γόνυ.
Ἑόγα [9]. ὑπάρχοντα, ὄντα.
Ἑόντες [10]. ἐξ ἑνὸς ὄλιφροτῶντες.
"Εοεγας [11]. εἰργάσω.
"Εεγεν [12]. ἔπρεκτον. εἴργασται. διέθηκεν.
Ἑοεγίζ). τορπᾶται. "Οργις [13] γῆ, ἡ τορίη.
"Εοε) [14]. ἔδυξε. κρεμᾶται.
Ἐείξας [15]. δρεπτύζας. καλάς.
"Εοβ, ἡ "Εοβ [16]. Μακεδών. ἀπὸ ἔθνους.
"Εοβ. Ζυγάτης [17]. ἀνεψιός.
"Εορες [18]. προσήκοντες, συγγενεῖς.
Ἐοσητής [19]. ὀλίκυρ. πρωΐζ. ἀντὶ τοῦ Ἀοσσητής.

Ἑοῦ.

1. "Εσσυμ.] Scrib. "Εσυμες, Poët. pro ἰοίλο, Optat. ab ἴημι.
2. Ἑσύ.] Vid. sup. v. Ἑό.
3. Ἰδίοις εἰκείοις.] L. ἰδίοις, οἰκείοις. J. F. GRONOV. HEINS. ἰδίοις Ed. Hag. & Schol. Hom. *Il.* A. 83. Sup. Ἑαῦς. ἰδίους.
4. Ἐίλη).] Pro Αἴλη), vel Ἠίλη), ab αἰολίω. Conf. inf. v. ἐΐλατ, & quæ ibi notamus. KUST. Appofite Apollon. Rhod. L. III. v. 471.

Ἡ ῥ ὃς ἀς ἴλατ ἰὸν μελιδμαζ υὑρα.

Eruditiffimi Scholiographi exponunt, ἱστάσασαν γὰρ οὐ ἀγαπᾶν Lil. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 50. Locum notaverat Etymol. indicante H. Steph. *Ind.* Conf. *Not.* in v. ἐΐλατ, & Ἤιλη).
5. Ἑόλον. σφόφορον. χρημαλιτόν.] Audacius fuerit reponere: Ἔκολον, ἤ σαφόφιλον. χθονιόν. Vide num Ἔελον corruptum fit ex ἔλν. Inf. Περίφορον. - - - εἰλημμένον. ut fup. Ἑαῦζ. - - - εἰλείτας. Mox: Ἐξ. - - ἴολον. Conf. v. Ἐκολότα. - - σφόφορον.
6. Ἑαλίτας.] L. Ἑελίτας. IS. VOSS. Extra feriem. Sed nihil mutandum.
7. Ἔαλπεν. Hom. *Od.* Φ. 317. Conf. v. Ἑαλατ.
8. Ἔοβ.] Corrupte, ut videtur, pro Γόνυ. KUST. Pro Γόνυ. REISK.
9. Ἑόγα.] Conf. v. Ἑγίς.
10. Ἑόντες. L. Ἔδοντες, ut fupra. SOPING. Supra: Ἔζοντες, ἐξ ἑνὸς ἕρχεσθ.
11. Ἔοεγας. εἰργάζω.] Sic Hom. *Il.* Γ. 57. & Schol. Conf. v. Ὅσσα ἔοεγεν.
12. Ἔοεγεν. - - - εἴργασται.] Ita Schol. Hom. *Il.* B. 272. & Apollon. Lex. MS. Infra: Ἔοεγδε. εἴργασται. Vid. ibi *Not.* ut & v. præc.
13. Ὄργις &c.] Non credo ego; nec crederet, fat fcio, ipfe Hefychius, ut apparet ex verbo quod a nomine deducit. HRINS. Ἔοεργις legit *Kühnius* ad Polluc. VI. 88. Ἔοεγα *Jungerm.* ad eund. l. X. 97. p. 1271. n. 15. Alterutrum fcribendum effe monet etiam *Kuster.* & ante eos *H. Steph.* in *Ind.* Infra: εὐεργία. πρᾶσις. Conf. v. Ἐεμπρῆσι, & *Not.* in Ἡσύεσσιν.
14. Ἔοε).] Pro Εἴρη). In fine pro κρεμᾶται, lege ἀρμᾶται. IS. VOSS. Inf. Ἔοεγε. ἐκρίμασε. Conf. v. Ἔκεγε, Ἠερίαν, Ἠωγε, & Ἀειδοῦ), Αἰοιζας, &c. Vide & H. Steph. *Ind.*
15. Ἐείξας. δρέψας. κλάδ.] Mox: Ἔοεβ. - - - - Μακεδών. Unde fufpicabar Hefychium ad locum quemdam Poëtæ refpicere, ubi Macedonum feminæ laudarentur. Sed hoc non urferim. Ἔοεβας idem videtur effe cum ἀοσσίμοις. Quid fi ergo fcribatur Ἔοεβας, i. e. *confpicuas* proprie, *feftivas* (virgines) & *cultus benitate placentes*; ab ἀοσία, *video.* Hinc ἀοσᾶς, & ἀοσᾶδες, per Syncop. ἀοῦς, unde ἀοτὸ, fcil. ἰμάτιον, propr. *confpicuum dies*, i. e. *feftum.* Infra: Ὀρτὴ. ἀοστὴ. Et: Ἠερία ἀοσία. ἡ (l. f. ἡ) ἀοστή.
16. Ἔοβ, ἡ Ἔοβ.] Huc pertinet locus Thucyd. II. 99. Ἀπέχων δὲ ἡμέρας τὰ ἀπὸ τῶν Ἐορδίων καλουμένων, Ἐϊμόνης. Ita hodie in barbaric Scythica *Hordi*, ut notat ibi Cl. Wafle, ad Herodotum VII. 185. laudat, ubi Ἔορδοὶ memorantur. Eundem locum citaverat L. Holftenius ad Steph. v. Ἀορδίαι, ubi legitur: ἐξωϊὼ). Ἢ τὸ Ἔορδος, ὡς Ἡρακλείδης ἱστορ. Arrian. I. 5. p. 12. Ἐορδικὸν πεδίον meminit, ubi caftra pofuit Alexander. *Eordæus*, & *Eordæam*, Macedoniæ quoque tribunus Livius XLii. 53. XLV. 30. & Conftant. Porphyrog. *Them.* II. 2. citati a Tho. de Pinedo ad Steph.

Ἑοῦ. τοῦ ἑαυτοῦ. ἴσλον [10].
Ἐπάζολο [11]. ὀπτυχόν.
Ἐπαγαλιάζω [12]. ὀπιχαίρω.
Ἐπαγγέλλω. ὑποκαλέζω [13]. ἐντυγχάν.
Ἐπαγγέλω. ὑποκαλέζω [13]. ἐντυγχάν.
Ἐπαγγελία [14]. ὑποθήκη. καὶ Ἐπάγγελμα.
Ἐπαγγέλλη. κελεύει.
Ἐπάγγ. ὀπιφέρ. ὀπτεύει [15]. Θηρεύ [16].
Ἐπαγείρει [17]. ὀλιγοναθροίζει.
Ἐπάγη [18]. ἐπερείσθη. ἐπήχθη. ἐπροπτέλλη. σπλάδη. ἀγάπητο. ἔδει καὶ Ἀεμαπαπὴ [19] λέγ).
Ἐπαγίνηκεν. ἤπτησεν [20].
Ἐπαγκωνίζας [21]. ἐπαπάγκας.
"Επαγλο [22]. κατέθεξε.
Ἐπαγοείαν [23] ἔχ. ὀπίμωμός ὄφη.
Ἐπάγεσθ. ἀγορεύπκόν, ἀγέλη. ὁ τοῦ ἀγρίου [24] ἐντυγεῖν.
Ἐπαγλαίζον [25]. ἄκρατον ὀπιχάν.
Ἐπαγχάσαδε [26]. ἐπαναχρήσατε.
Ἐπαγκαοσυμίν [27]. ἐπιπλαγίζα.
Ἐπάγω. ὀπιφέρω.

Ἐπι-

1. Ἔσσυμαι.] Scrib. Ἔσυμες, Poët. pro ἰοίλο, Optat. ab ἴημι.
2. Ἑαῦς.] Vid. fup. v. Ἑό.
3. Ἰδίοις οἰκείοις.] L. ἰδίοις, οἰκείοις. J. F. GRONOV. HEINS. ἰδίοις Ed. Hag. & Schol. Hom. *Il.* A. 83. Sup. Ἑαῦς. ἰδίους.
4. Ἐίλη).] Pro Αἴλη), vel Ἠίλη), ab αἰολίω. Conf. inf. v. ἐΐλατ, & quæ ibi notamus. KUST. Appofite Apollon. Rhod. L. III. v. 471.

Ἡ ῥ ὃς ἀς ἴλατ ἰὸν μελιδμαζ υὑρα.

Eruditiffimi Scholiographi exponunt, ἱστάσασαν γὰρ οὐ ἀγαπᾶν Lil. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 50. Locum notaverat Etymol. indicante H. Steph. *Ind.* Conf. *Not.* in v. ἐΐλατ, & Ἤιλη).
5. Ἔολον. σφόφορον. χρημαλιτόν.] Audacius fuerit reponere: Ἔκολον, ἤ σαφόφιλον. χθονιόν. Vide num Ἔελον corruptum fit ex ἔλν. Inf. Περίφορον. - - - εἰλημμένον. ut fup. Ἑαῦζ. - - - εἰλείτας. Mox: Ἐξ. - - ἴολον. Conf. v. Ἐκολότα. - - σφόφορον.
6. Ἑαλίτας.] L. Ἑελίτας. IS. VOSS. Extra feriem. Sed nihil mutandum.
7. Ἔαλπεν. Hom. *Od.* Φ. 317. Conf. v. Ἑαλατ.
8. Ἔοβ.] Corrupte, ut videtur, pro Γόνυ. KUST. Pro Γόνυ. REISK.
9. Ἑόγα.] Conf. v. Ἐγίς.
10. Ἑόντες. L. Ἔδοντες, ut fupra. SOPING. Supra: Ἔζοντες, ἐξ ἑνὸς ἕρχεσθ.
11. Ἔοεγας. εἰργάζω.] Sic Hom. *Il.* Γ. 57. & Schol. Conf. v. Ὅσσα ἔοεγεν.
12. Ἔοεγε. - - - εἴργασται.] Ita Schol. Hom. *Il.* B. 272. & Apollon. Lex. MS. Infra: Ἔοεγδε. εἴργασται. Vid. ibi *Not.* ut & v. præc.
13. Ὄργις &c.] Non credo ego; nec crederet, fat fcio, ipfe Hefychius, ut apparet ex verbo quod a nomine deducit. HRINS. Ἔοεργις legit *Kühnius* ad Polluc. VI. 88. Ἔοεγα *Jungerm.* ad eund. l. X. 97. p. 1271. n. 15. Alterutrum fcribendum effe monet etiam *Kuster.* & ante eos *H. Steph.* in *Ind.* Infra: εὐεργία. πρᾶσις. Conf. v. Ἐεμπρῆσι, & *Not.* in Ἡσύεσσιν.
14. Ἔοε).] Pro Εἴρη). In fine pro κρεμᾶται, lege ἀρμᾶται. IS. VOSS. Inf. Ἔοεγε. ἐκρίμασε. Conf. v. Ἔκεγε, Ἠερίαν, Ἠωγε, & Ἀειδοῦ), Αἰοιζας, &c. Vide & H. Steph. *Ind.*
15. Ἐείξας. δρέψας. κλάδ.] Mox: Ἔοεβ. - - - - Μακεδών. Unde fufpicabar Hefychium ad locum quemdam Poëtæ refpicere, ubi Macedonum feminæ laudarentur. Sed hoc non urferim. Ἔοεβας idem videtur effe cum ἀοσίμοις. Quid fi ergo fcribatur Ἔοεβας, i. e. *confpicuas* proprie, *feftivas* (virgines) & *cultus benitate placentes*; ab ἀοσία, *video.* Hinc ἀοσᾶς, & ἀοσᾶδες, per Syncop. ἀοῦς, unde ἀοτὸ, fcil. ἰμάτιον, propr. *confpicuum dies*, i. e. *feftum.* Infra: Ὀρτὴ. ἀοστὴ. Et: Ἠερία ἀοσία. ἡ (l. f. ἡ) ἀοστή.
16. Ἔοβ, ἡ Ἔοβ.] Huc pertinet locus Thucyd. II. 99. Ἀπέχων δὲ ἡμέρας τὰ ἀπὸ τῶν Ἐορδίων καλουμένων, Ἐϊμόνης. Ita hodie in barbaric Scythica *Hordi*, ut notat ibi Cl. Wafle, ad Herodotum VII. 185. laudat, ubi Ἔορδοὶ memorantur. Eundem locum citaverat L. Holftenius ad Steph. v. Ἀορδίαι, ubi legitur: ἐξωϊὼ). Ἢ τὸ Ἔορδος, ὡς Ἡρακλείδης ἱστορ. Arrian. I. 5. p. 12. Ἐορδικὸν πεδίον meminit, ubi caftra pofuit Alexander. *Eordæus*, & *Eordæam*, Macedoniæ quoque tribunus Livius XLii. 53. XLV. 30. & Conftant. Porphyrog. *Them.* II. 2. citati a Tho. de Pinedo ad Steph.

Conf. Cl. Wefleling ad Hierocl. Συνεκδ. p. 638. Addo locum egregium, a Viris laudatis omiffum, ex Lycophr. *Caffandr.* v. 1342. Χάσσω γ' Ἔοεβίαν, &c. ubi Schol. Ἔοεβοί, οἱ Μακεδόνες. Conf. Strab. l. VII. p. 323. & 326.
17. Θυγάτης ἀνεψιὸς.] Non convenit genus. Quæ diftinctionem interpofui, præeunte Phavorino. Conf. v. Ἑοῦ.
18. Ἔορες.] Ab υἱός, Lacon. ἵος, mutato & fpiritu & accentu, id eft, ὑΟ. Sup. Ἀὶν. ὑιὸν. τὸ ἑαυτῶ. G. Refer ad "Αορες, & "Οορες. IS. VOSS. Ita mox Ἔοσσητής, pro Ἄοσ.
19. Ἔοσσητής.] Ab ἄω, ἀῶμι, ἀῶσω, σώζω. ἀῶσ, ἀῶσις, ἀοσία, ἴοσσα, ἰοσία, Ἐοσσητής, &c. G. Conf. fup. v. Ἀοσσητής.
20. Ἔοκλον.] Prava forte manus hæc intulit. Vid. fup. v. "Εολον.
21. Ἐπόζολο.] Dorice pro Ἐπόζωο. H. STEPH. *Ind.* GUYET. Vid. inf. v. Ἐπόζωτο.
22. Ἔπαγγαλιάζω.] Qui & Ἐπαγγαλιάφο. H. STEPH. *Ind.* Forte Ἐπαγγαλιάζω, vel Ἐπάγγαλον, unde Ἐπάγγαλτα apud Oppian. *Halieut.* L. II. SOPING. L. Ἐπαγγαλιάζον. IS. VOSS. PERG. Ἔπαγ. pro Ἐπαγγαλιάζον. Vid. fup. v. Γαγγαλιάν, KUST. Recte. Nec damno tamen Ἐπαγγαλιάζον. Sup. Ἀγαλιάφο. ἀγαπῶν, χαίρω. Ergo Ἐπαγγαλιάν, vel - - - ἄζω, eft ἐπιχαίρω. Similiter Ἀχάζαζ redditur, ἀναχαρίζω, & Ἐπαχάσαδε, ἀναχαρίσατε. Conf. v. Ἀγαίρει, & v. Ἐπαγγείρει.
23. Ἐπαλαίζω.] Forte ἐπιπαλάζω. KUST. Vid. v. Ἔπαγγάλαζο, & v. Ἔπαγγάλω. Harpocrat. in v. Ἐπαγγελία docet, τὸ Ἐπαγγέλλεσθ fignificare σφοδρῶς, ἢ αὐτοῦ. Sudas: Ἐπαγγελλόμενος. ἐπικαλούμενος.
24. Ἐπαγγελία.] Præter Harpocr. & Suid. vide Ulpian. in Demofth. p. 207. & Etym. M. v. Ἐπαγγέλω.
25. Ἔπαιτεῖ.] L. ἐμαιτεῖ. IS. VOSS.
26. Θηρεύ).] Venatores fcil. ἐπάγοντ κύνας. Hinc ἐπαγτής, eft κυνηγός, venator. [infra.] KUST. Inf. Ἠγέλη. τοῦ Ἠγέλα. Conf. Barnef. ad Hom. *Od.* T. 445. & inf. in v. Ἐπαπτῆρες.
27. Ἐπαγείρει.] Ex Hom. *Il.* A. 126. & Schol. Compofitum ἐπαναθροίζων deeft in Lexicis.
28. Ἐπάγη.] Exod. XV. 8. *Thren.* IV. 8. BIEL.
29. Ἀρμαπαγεῖς.] Supra in Ἀρμαπαγεῖς.
30. Ἠπτησεν.] L. ἐπτῆξεν. IS. VOSS. Vid. fup. v. Ἀγάσω, &c. ante Ἀγείρας, & Porti *Lex. Ionic.* in v. Ἔπαγον & Ἀπαγών.
31. Ἐπαξιωνίζας.] Vid. Martin. [in *Ephemeridibus.*] SCHR. Vid. Athen. p. 630. A. & fup. v. Ἀπαξιωνίφας. Conf. v. Ἐπαξιωτίς.
32. Ἔπαλο. καθίσεξ.] Pro Ἐπάλωο. fed leg. καθίσεξ. IS. VOSS. L. "Επαλσε. cujus *capilli* in rectum radicati ut *allium* funt. PERG.
33. Ἐπαγγείλω &c.] Dorice pro Ἐπαγγείλω. H. STEPH. *Ind.*
34. Ἔπαγγεν. τὸ τοῦ ἀγρίου. ὑποτυχόν.] L. τὸ τοῦ ἀγρίου ὑποτυχόν. cui contrarium eft Ἔπαγγεν. [quod fup.] SALM. L. ὑποτυχῶ. REISK. Vid. fup. v. Ἔπαγγο. & v. Ἀπαγγο. L. ὑποτυχῶ. REISK. Vid. fup. v. Ἔπαγγο. & v. Ἀπαγγο.
35. Ἐπαγλαίζω.] Phavor. - - - - ζω, & ἐπαγλάζω, quod præfero, fi recte fe habeat gloffa. Ἐπαγγαλιάζ eft apud Hom. Σ. 133. male E. in *Ind.* Seberi.
36. Ἔπαχάσαδε.] Pro Ἐπαναχάσαδε. IS. VOSS. Leg. Ἐπαχάσαδ. ἐπαναχαρίσαδε. Vid. fup. v. Ἀλχάσαδε, & v. Ἀναχάσαδε. ἐπαναχαρίσαδε.
37. Ἐπαγκαοσυμίν.] Ita exhibet H. Steph. *Ind.* Vid.

Ἐπι-

'Επαγίδια'. τὰ ἐπαχθέστερα. ἐφολκιά. ἢ ἀπαιτητικά.
'Επαγωγάς [2]. αἰχμαλωσίας.
'Επαγωγή [3]. συμφορά. πυκασμός. ὅτι τὸ ἐπισυὸν χαλῶς ἐπαγίδιον.
'Επαγώγιον [4]. ἀνεψιοῦν.
'Επαγώγη [5] αἰφνίδιος. Κασάνδρᾳ [6].
'Επαγωγίτας. Φιλιστικῶς [7].
'Επάδιλος [8]. Φαρμακός.
'Επαείρ. ἐπαίρ.
'Επαίειν [9]. ἐπακούειν.
'Επαιεσμόν. ἀφαιρεσίδιον.
'Επαιεσσε [10]. ἐπηγέρεσε.
'Επαιεσσεσε [11]. κατήρεσε.
'Επαίιαν [12]. ὄπτησίαν.
'Επαίχδιν [13]. ἄπνοι ὄπτησαῦζαι.
'Επαιχίζωλα [14]. σφοδρότερον πνέοιζα ἄνεμοι· Καπυριδίης γῆ, αἱ τῆς ἀνέμων ἐμβολαί.

'Επ-

Vid. sup. v. 'Αγκυλόμητα, &c. In fine pro ὀκκαγγῶζα, rescripsi ὀκκλαγγ.

1. 'Επαγγελμα.] Forte scripserat Hesych. 'επαγωγά. Ἐπαγγέλμα, τὰ ἱσ. &c. 'Επαγωγαι καὶ ἐφολκιὰ junxit Themist. Orat. XV. p. 184. C. ABRESCH. in *Misc. Obs.* VI. 2. p. 397. 'Επαγωγὰ legit *Is. Voss.* tollens comma post ἐπαγγέλμα. Cyrill. Lex. MS. 'Επαγωγὰ ἀπατηλικά. Thucyd. V. 85. "Οπως δὴ μὴ . . . αἱ τοῦδε ἐπαγωγὰ καὶ ἀπάται . . . ἀνέσωσιν . . . ἀπατήσῃ. Et Vl. 8. ἐπαγωγὰ καὶ ὧν ἄλλο. Schol. ψεῦδη. Sed eadem loca video notata ab H. Steph. *Thes.* I. 78. Conf. Thom. Mag. Suidas: 'Επαγωγὰ, ἀπατηλὰ, πλοκαὶ. ἰφηλαὶ. Adposite Joseph. *Ant. Jud.* VIII. 2. §. 2. Μυθὶ ἴξα ἐ ἀλλοίας λέγοῦν, μοῦ πλοκαὶ τοῦ τοῦ ἐπὸς ἀλλὸν καὶ τέχνῳ ἐπαγωγῶ, &c. Conf. *Not.* in v. 'ερμαία, & A. Dounei *Prælect.* in Demosth. p. 99.

2. 'Επαγωγάς.] Male forsan pro 'Απαγωγάς. KUST. E. finis XIV. 17. ubi vulgo legitur: καὶ τὸ ἀπαγωγῆ ἐπι ἴαυζι. Romana & aliæ Edd. habent τὰς τὸ ἀπαγωγῆ ἐπ'ΕΝ, διδοφῆναι. Ex quo & similibus locis fluxit fine dubio hæc & sequens glossa. HEINS. Vid. ibi Cl. Vitringa, Hesychii glossam excitans. Adde Jens. *Lect. Lucian.* p. 205. 'Επαγωγὴ redditur etiam αἰχμαλωσία ab Etymol. Suida, & Cyrill. Lex. MS. qui addit: ἐπι τύτῳ συναγωμὲν καλῶ.

3. 'Επαγωγὰ.] In *Sapient.* Sirach. [V. 10.] ἐν ἐπιῤῥῃ ἐπαγωγῆι. Et: [II. 2.] ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς. *Deus.* XXXII. [36.] ἐκλελειμένοι ἐν ἐπαγωγῇ. SOPING. MUNK. Sirach c. V. [10.] & XXIII. [12.] πλοῦτος ἐν ἐπαγωγαὶς ἐ πλῶ πόῤῥ. Et ita passim Patres, in primis M. Eremita. HEINS. Glossa MSS. in Sirach. 'Επαγωγὴ, ἀπροσδόκητος. Sup. 'Επαλαγὴ.

4. 'επαγώγιον.] L. 'Επαγωγὴν. IS. VOSS.

5. 'Επαγώγη.] L. 'Επαγωγὴς. IOEM.

6. Κασάνδρᾳ.] Id est, *in Cassandra*. SALM. ὁ Κασάνδρᾳ, Lycophron fcil. ut videtur. FRIC. in *Ind. Auct.* Sed non exstat ibi; nec intelligo quid velit Hes. Suspicatus sum legendum forte: 'Επαγωγὰ αἰφνίδιον. quod exemplum fit, adjiciendum superiori v. 'Επαγωγὴ, quomodo l. *Theff.* V. 3. αἰφνίδιος ὄλεθρος. conf. *Prov.* I. 27. Tum Κασάνδρᾳ ad illud referendum, quod excidisse videtur. Cogita, Lector. Phavorinus distinguit post 'επαγωγὰ. *Reiskius* legit. 'επαγωγὰ. αἰφνίδιον καὶ φοβερόν. Sup. 'Επαλαγὴ.

7. Φιλιστικῶς.] L. φιλοτιμῶς. KUST. Suid. & Etym. M. φιλοτιμῶς. IS. VOSS. Cyrill. Lex. MS. 'Επαγωγὴς. φιλοτιμῶ.

8. 'επάδιλος.] Vid. sup. in v. Γωτδὲ, inf. v. 'Επῤῥῶν. & v. 'εωτον. Pro φαρμάκῳ rescripsi φαρμακῶ, ἐ φαρμακεὺς, veneficus, incantator, magus. Ita Deuter. XVIII. 11. φαρμακὸς ἰωαιδὸν (al. ἰωαιδὸν) ἰωοιθὸν. Vid. inf. v. 'Ιωαιδὸν. Lex. Reg. MS. 'ιωαιδὸν. φαρμακὸν, γοῆτα. ἢ Δαεῖτ· φωνὴ ἰωαιδόντων. Et *Psalm.* LVII. 5. ubi omnino vid. *Not.* in Ed. L. Bos. Glossæ MSS. in *Psalmos*: 'Εωαιδόντων. ἰωαιδόν. (l. ἰωαιδὸν.) φαρμακόν.

9. 'Επαείες.] L. 'εωαοῖς. IS. VOSS.

10. 'Επαείεσε.] Vid. sup. v. 'Αείρες.

11. 'Επαεισεσεν.] Id est, *qui afflat tempestatem*. IS. VOSS. Sed ὑῤῥ· de *vento secundo* dicitur, non de *tempestate*: unde in Glossis redditur, αἴρω· ἄνεμῶ· *prosper ventus*; & Οὐρῶ· ἀνεμῶ· *secundus ventus*; Οὐρία, ἡνί πλῶ, *prosperitas venti*. Conf. sup. v. 'εξ οὐρία. Hæc vero minus quadrant in πνεύσεσε. Vide autem num huc faciat: Οὖρον, σωρὸν, ἢ ὕπνον ποιεῖ. & confer nostrum *achterklapper*, & *corblaazer*; quando quis clanculum aliquem defert & profundit. Sed ἐπεῖχε.

12. 'Επαίιαν, ἐπιγείαν.] L. 'εν' αἶαν, ἐπὶ γῆῖ. KUST.

13. 'Επαίχδιν.] H. Steph. *Ind.* exhibet, 'επαίχδιν, per γ: itaque corrigit *Is. Vossius*. Sed corruptum fine dubio pro 'Επαίχδιν, ut bene *Kusterus* vidit, pro quo inf. male 'επαίῤῥιν. Hom. *Il.* P. 599. Ἀιεὶ ΕΠΑΪΓΑΗΝ. Schol. ἀ καὶ βαθὺ, ἀπ' ΟΣΟΝ ΕΠΙΦΑΥΣΑΙ ἐξ ἐπιπολαίυ τὸ ἐπιφάνεσε. quæ interpretatio cum Hesychiana prorsus convenit.

'Επ-

'Επαιχίζων [15]. ὀπτησιαιχίζων, πυτίσι, ἀπατῶσι.
'Επαιχδύσατο [16], ἡ ὑὸν ὁ πατὴς· Ἐπαίδευζε δὲ, διδάσκαλος.
'Επαισίασιν. ἐῤῥμίασιν.
'Επαιτὴ [17]. ἐπαιτητὴ. ἢ δυνη, καὶ φόβερὸ.
'Επαίτειν [18]. αἰσθάνεζθ.
'Επαΐζας [19]. μετωείζας.
'Επαίμενες [20]. Δάτζεσι.
'Επαΐξας [21]. ὀλιβρεμὼν, ἐφορμίζας.
'Επαίτιος [22]. ταῖς κείσις. καὶ ταῖς συμβολίαις. καὶ ταῖς ἀρχαιρεσίαις. Σοφοκλῆς Οὐίζῃ Σκυθικῇ. καὶ 'Αλκμᾶν [23]. ταῖς ἐπαιτήτοις.
Ἐπ' Αἰπύρων [24] ἰδῶν. Αἰπύρων, χρείων ἢ Θρᾴκης, Καὶ Αἰπύρῳ ὀνομαδὶτ.
'Επαίτιν. αἰθάνατο. ἐπακούσῃ.
'Επαίσσζα. ἐπακούσζα.

'Επ-

14. 'Επαιχίζωλα.] Hom. *Od.* O. 293. Schol. ἐπιπλήσσοντα. Vid. v. Αἰγίζει, & v. Καῖκιγε. Apollon. Lex. MS. 'Επαιγιζωλα, Λέγεται δὲ, ἢ σφοδρότερον πνεῦσα ἄνεμος. Διὸ πάντα φασὶν, ὅτι τὴν Ὀρεί θυιαν εἶδεν Αἰγίδα λεγομένην νῦν σημαίνει σκιάν, ἐν ᾗ μάλιστα Καῖκιγίδα.

15. 'Επαιχίζων.] Hom. *Il.* B. 148. qui locum, omissis in *Ind.* Scheri, citatur, ab Artemidoro *Oneirocr.* II. 12. p. 96. Pro ἐπαιχμαγίζων *Heins.* leg. ἐπνεῖ. Contra pro ἐπνεύσαν *Is. Voss.* & *Kuster.* l. ἐπαιν. Sic & Cl. *Triller. Obs. Crit.* p. 485.

16. 'Επαιδύσατο.] De *patre* dicitur, virtute verbi Medii, quatenus *curat* filium παιδεύειν, cumque τὸ παιδεύῃ committit. Sic de Themistocle apud Æschin. *Dial.* I. §. 4. ἢ ὑὸν ἐδίδαξεν, i. e. *curavit doceri*; e quo postea distinguitur ἐδίδαξε. Vide ibi P. Horrei *Not.* coll. Kutl. *de Verb. Med.* Sect. II. §. 3. p. 109. & ad Aristoph. *Nub.* v. 127. & 1341. ibique citato Ammon. v. 'Εδίδαξε καὶ 'Εδίδαξεν, ad quem conf. Cl. Valcken. *Anim.* p. 70. Unde ad *Hebr.* XII. 7. ὡς ὑὸς παιδεῖ πατὴρ. est *filius*, *quem pater ipse castigat*, instar *pædagogi*. Adposite Jos. Scalig. *Not.* in Caton. *Diftich.* p. m. 68. „ *Parentum* est παιδεύειν· *Pædagogorum* παιδεύειν. ut patrisfamilias est *aiuadopâiv*, architecti *aiuadouiv*. Quam ὑπηρεσίαν Attici religiosè observant. Latini hæc in parte egeni sunt, apud quos tam *parens* quam *pædagogus* dicitur *erudire*, *docere*. [Cfus *de* „ *Legatis testis*, *L. Stichus*: [O. l. XXXII *in.* l. l. 12.] „ *Stichus liber esto*; *&*, *ut cum heros artificium DOCEAT*, „ *unde se tueri possit*, *puto*, *ita* πλησίον· μὲ διδάσκει) αὐ„ τὸν, non autem *didascit*, quod proprium est pædago„ gi. „ Hactenus Vir III. Confer Mosehopul. v. 'εδίδαξε.

17. 'Επαιτὴ.] Hom. *Il.* I. 457. Vid. Schol. coll. H. Steph. *Ind.* & Celeb. Græv. ad Hesiod. *Theog.* v. 768. p. 129.

18. 'επαίθειν. αἰσθάνεζθ.] *Arcerius* in *Not.* ad Oxlen. *Orat. adhort. ad Art.* lib. legit: 'επαίθειν, ἐπαιθέειν. & corrigit Gal. ibi p. 5. v. 6. *Ed. Bas.* ubi legitur ἐπαΐζα, ac restituit ἐπαΐζω. LINDAN. Male *Arcer.* corrigit. Vide mox v. 'εωαίει. KUST. IS. VOSS. Sup. 'Αΐεν. - - - ἐδεπάμβλω. Et: 'Αΐοντι. αἰθανόμενοι. Herodot. III. 29. ἐπαΐοντες σιδήρου, *ferrum sentientes*. Mox: 'Επαΐζω. αἰθάνεζ.

19. 'Επαΐξας. μετωειζας.] L. 'Επαΐξας. IS. VOSS. Legend. 'Επαΐξας. (l. c. 'Επαΐξες.) μετωείζας. Est autem 'επαΐξας verbum Homericum *Il.* I. 214. KUST. 'Επαιμφίζας leg. REISK. 'Επαΐξας Cyrill. Lex. MS. Conf. v. 'επαΐξαι, item v. 'Επαΐζω. λαῦσι.

20. 'Επαίμενες.] An ab αἶρα, ἐπαίρων, *confligentes*, Ion. pro ἐφαίμενοι. G. Vid. 'εμάσσω, & 'επαμενος. IS. VOSS. Male pro 'Αναίμενος, quod Ionicum est pro ἀφαίμενος, ab ἄφαιμος, quod idem ac ἄφαιρῶ. Supra: 'Αφαιμενοι. Δάτγονται. Conf. inf. v. 'επάμενος. Dicitur autem ἄφαιμῶ, & ἀφαίρων, uti ἐπαιρῶ, & ἐπαείρων. KUST.

21. 'Επαΐξας.] Hom. *Il.* Z. 146. & Schol. Conf. sup. v. 'Αΐξας, inf. v. 'επαΐξαι, item *Not.* in v. 'Αναΐξω, & in v. 'Αναΐξω.

22. 'Επαίτιος.] Est vox media. Vid. Cl. Wolf. *Cur.* ad I. Cor. IV. 5.

23. Σοφ. Θ. πίνουσ. καὶ ἀλκίαι ταῖς ἐπαιτίοις.] Scrib. Σοφ. Θ. Σπινοῖς, καὶ 'Αλκμαίων. 'επαίτιος, ταῖς ἐπαιτίοις. HEINS. [conf. ejusd. *Exerc. S. p.* 376. ῥ. 30.] καὶ 'Αλκμαίων, *Hesiftus*. inepte. SORBER. L. καὶ δεχαμένων, ἐπαιτίοις, vel ἐπαιτίοις. IS. VOSS. Forte legend. καὶ 'Αλκαῖ·, ταῖς ἐπαιτίοις. ut sensus sit, Alcæum vocabulo 'επαιτίος usum esse pro ἐπαίτιος. KUST. Forte 'Αλκαῖ· legendum. Sic supra 'Αλκίν male scribitur pro 'Αλκαῖν. BIEL. 'Αλκαῖ·, præter *Mnasfacum*, correxit idem *Vossius*, a se diversus, in *Adversariis MSS.* quæ inspicere aliquando licuit. Similiter *V. D.* in *Od. Wesf.* „ *Forte* (inquit) „ 'Αλκαῖ·. ut seq. 'επαίτιος nomen sit dramatis ab „ ipso compositi. „ Et sic plane Ampliff. *Cuper.* in suo Codice.

24. Αἰπύρων.] Per simplex π hoc & seqq. scribi jubet *Is.*

'Επαΐρει [1]. προβιβάζει.
'Επαίσει [2]. λαβεῖν.
'Επαίρει [3]. κουφίζει. ὑψοῖ.
'Επαίσει [4]. αἰδοῖ. ἐπακοῦσαι. πειθοῖτο.
"Επασσας. ἔτυψας, ἐπάταξας, ἔπληξας, ἔδιεξας [5]. ἦσας, ἔψαλας.
"Επαυσι [6]. καθήκοντες. ὑπεβάλλοντες.
'Επαίσιον. ἁρμᾶν. ἐπῳχούμην.
"Επαιξ [7]. φασεῖς. καβίφορον.
'Επαΐων. ἐπακούσας.
"Επαυτοι [8]. αὖπια.
'Εσ' ἀκινήτοισιν [9]. ἢ πάφας. ἢ λίθοις.
'Επαχμέη [10]. Ποσειδῶν, ὁ Βοιωτία.
'Επαχολομιὰς [11]. βίλος ὄνομα.
'Επαχθοι [12]. οἱ μάστυρες. καὶ οἱ ὑπισχνοῦντες τὰς δικαστικὰς ψήφους.
'Επάχει [13] Ζεύς. ὁ ὑπὲρ τῆς ἄκρων τῆς ὀρῶν ἱδρυμένος. ὑπὲρ γὰρ τῆς ὀρῶν τοὺς βωμοὺς αὐτῷ ἵδρυον ὡς ὕπατον.
'Εσ' ἀκροτάτῳ [14]. ἐπ' ἄκρῳ.
'Επάκλυσιν [15]. ἐπίδειγμα.

'Επα-

Voſſius. Herodotus de Thaſiis agens l. VI. c. 47. *Μάκρη λιμένι τε χώρῃ καλεομένῃ, καὶ Κονίρῃσι.* Rarior ceteroquin eſt ejus mentio apud Auctores.

1. 'Επαΐρει] L. 'Επαίρει. IS. VOSS. 'Επαίρειν eleganter uſurpatur pro *inducere*, vel *impellere* aliquem ad aliquid agendum. Vide omnino Cl. Kuſter. ad Ariſtoph. *Nub.* ϒ. 42. ibidemque Ill. Spanh..

2. 'Επαίσει. λαβ.] Scribo 'Επαῖρει. JENS. *Lucubr. Heſych.* p. 85. Conf. *Not.* in v. 'Επαίζει. Supra: *Αἴρει. - - - - λαμβάνει.*

3. 'Επαίρει.] Vid. Harpocrat. SCHR. Vid. inf. v. 'Επάρας.

4. 'Επαίσει] Scribe per diæreſin, 'Επαΐσει. Vid. v. 'Επαΐει. KUST. IS. VOSS. JENS. l. c. Conf. *Not.* in v. 'Επαίνει.

5. 'Επασσας. - - - ἔθηψας.] Scrib. ἔθηξας. KUST. JENS. l. c. *Jeb.* X. 8. BIEL. Vid. inf. v. Παίξ. Conf. v. 'Επάξας. Huc enim poſteriora reſpiciunt; ab ἔβλε: priora ad πάσσει pertinent.

6. 'Επαυσι] Male pro 'Επαῦται. Supra: *Αἴσια, καθήκοντα.* Vide etiam inf. v. 'Επάσια. KUST. IS. VOSS. Conf. v. 'Επαίσιμα, & ſeqq. Similiter infra 'Επαῦδι, pro 'Επαυτοι.

7. 'Επαιξ. - - καβίφορ.] Scrib. καβίφορ. STEPH. Scrib. 'Επαῖς, per diæreſin: quæ vox Herodoto frequens eſt. KUST. Herodot. II. 119. BIEL. Vid. H. Steph. *Theſ.* I. 257. & Porti *Lex. Ion.* Infra: Καβίφορ. *φασεῖς.* Præceſſit ibi: Καβίφορον. (ut ordo poſtulat) - - *φασεῖς.* Gloſſæ Herodot. 'Επαῖς. *φασεῖς.* Eſt vox Ionum, ieſte Phavorino. Conf. inf. v. 'Επιλαῖδ, ibique *Not.*

8. 'Επαῦδι.] Vid. 'Επαῦσι. IS. VOSS. L. 'Επαῦται, ex Hom. *Il. A.* 335. Schol. *αὖται.* Sic & Cyrill. Lex. MS. Conſer modo 'Επαυσι, pro 'Επαῦται. Idem notat *Jenſ. l.* c. & *Abreſch*, qui conſert locum Æſchyli in *Choëph.* ϒ. 271. ubi αὖτις dixit, quos *Eumen.* ϒ. 470. ἐπαῦδας vocat.

9. 'Εσ' ἀκινήτοισιν.] Reſpicit Heſych. ad locum Heſiod. ["Εργ. ϒ. 750.]

Μᾶλ' ἐν ἀκινήτοις καθίζειν· ἀ γὰρ ἄμπωτα.

SOPING. KUST. Vid. ibi Cl. Græv.

10. 'Επαχμέη.] Vid. inf. v. 'Επαχαΐδ.

11. 'Επαχολομιὰς.] Vid. Meurſ. *de Lud. Græc.* p. 36. SCHR.

12. 'Επαχθοι.] Conf. inf. v. 'Επάνυσι. KUST. 'Επαχθὸς a illud. Vid. Suid. in 'Αχθὸς. IS. VOSS.

13. 'Επάχει. Ζεύς.] Omnia cacumina montium ſacra fuiſſe Jovi, omnes campos Junoni, docet Schol. Eurip. SOPING. Vid. Selden. *de Dis Syr.* p. 232. [II. 8. p. 323.] SCHR. Vid. Etym. M. & ſup. v. 'Αναΐξ.

14. 'Εσ' ἀκροτάτῳ.] Hom. *Iliad.* Β. 312.

15. 'Επάκλυσιν.] Puto eum ſcripſiſſe 'Επάκλυζιν, enim ea ſcriptura ferlei alphabeticæ convenientior ſit, & etymo affinior: credo enim eſſe ab ἀκλύζω. H. STEPH. *Ind.* L. 'Επάκλυζιν, vel 'Επακλύζει, aut - - - ζιν. IS. VOSS. Forte 'Επάκλυζεν. *incurſavit.* PERG. Series liter. requirit 'Επάκλυζιν, quod foret ab ἀκλύζω. idque ab ἄκτη, de qua voce vide Lexica. KUST. Legi poſſet 'Επάκλυζιν: nam 'Ακλύζω, τὸ ἄκρῳ ὑπερῤῥέομαι. Utitur voce Æſchyl. in *Coëph.* ϒ. 933. alia tamen notione, nempe ea quæ inferius tribuitur τῷ 'Επακλύζειν. Conſule Tragici Schol. & Euſtath. ad *Odyſſ.* I. p. 365. *ſub fin.* ubi & Euripidem uſurpaſſe monet, reſpiciens credo ejus *Oreſt.* ϒ. 275. Conſer ſis Etymol. v. Ἀκρίσ. ABRESCH.

16. 'Επακλῖ.] Quod videlicet eoleretur vel templum haberet ἐπ' ἀκτῆς, *in littore.* H. STEPH. *Ind.* Vid. ſup. v. 'Επακρωτῆρ. & mox v. 'Επάκλῖ.

17. 'Επακτῆρσιν.] Male pro 'Επακτηρίζω. Vid. inf. v. 'Επακτήρων, & - - - ρι, ubi eadem interpretatio. KUST.

18. 'Επακτῆρες.] Vid. Schol. Hom. *Il.* ϒ. 135. & Schol. Sophocl. *Ajac.* ϒ. 7. quæ deſcripſit Suidas, non notante Kuſtero. Conf. v. 'Επακτείδης. &c. item Vit. ad Grat. *Cyneg.* ϒ. 220. & Ez. Spanh. ad Callim. *H. in Jov.* ϒ. 77. Supra: 'Επάγγ. - - - *Ἐπάκτ.* Apollon. Lex. MS. 'Επακτῆρες. *Ἐπιβάται, οἱ τὰς κώπας ἐπάγοντες καὶ ἕλκοντες καὶ τοὺς.*

19. Καὶ δίκτυα.] Scribo αἱ δίκτυα. JENS. *Lucubr. Heſ.* p. 85.

20. 'Επακτῶν. ἐξωθεν.] Adde ad ſupplendam ſententiam, ἐκπεσόντων. KUST. Ita ſcil. in v. ſeq. 'Επακτῶ. Sic *ἐκπεσὼν*, vel ἐκπίπτων, ſuppliet Cl. *Abreſch.* Poſſes etiam ex ipſa gloſſa ſubaudire. At ἐκπεσοῦσι addit Cyrill. Lex. MS. Suidas ἐκπαγέντων explicat, & ξυν. Mox Noſter: 'Επακτῶν. ἐξωθεν ἐφερομένων. Gloſſæ: 'Επακτῶ. *ἀλλότριαι.* Mallim 'Επακτῶς. Καλῶς ἐπακτῶς eſt in Phrynich. *Fragm* ϒ. 158. ut ἔξωθεν ἐπακτῶς, apud Herodot. VII. 101.

21. 'Επάκλῖ.] Quia *in ſublimi*: nam 'Επάκλυς, μέγας, ὑψηλὸς, interpretatur Etym. M. IS. VOSS. Quin & Apollo dictus 'Επάκλῖ. juxta Turnebum, cultus olim in litore Leucadio. Meminit ejus Apollonius his verbis:

Νῦσον ἀτειρὲς ἅμαρτε 'Επακλὶ Λευκάδι·
Λυλία ἰμβασίοις τ' ἐνοσίμοις. - - - -

FUNG. Locus eſt ϒ. 403. L. I. ubi Schol. 'Επάκλυς, ἐ τῇ ἀκτῇ τιμώμενος. Vid. *Not.* Hemſterh. & H. Steph. *Theſ.* I. 96.

22. 'Επακτὸς. ἔχως οὖν.] Diſtingue: 'Επακτὸς ἔχως. οὖν &c. Deinde diſtingue ante οὖν *αἰδοίοιν*, ἔχως nempe. HEINS. Vid. Zenob. [III. 80.] p. 71. Diogen. [IV. 62.] p. 213. Harpocrat. p. 109. [ibique Interpp.] SCHR. Adde Etym. M. & Suid. ibique Kuſt.

23. 'Εφ' ὃν ὄτεως ἄγῃ.] Sic & Suidas. Pro quo Zenob. & Diogen. ὃν ὅτ. ἐπάγῃ.

24. 'Επαυτρεύλης.] Vid. Burdelot. ad Hellcal. p. 24. SCHR. L. 'Επαυτρεὺς. [Vid. Suid.] SOPINGIUS. L. 'Επαυτρεύλης. BRUNO. IS. VOSS. SORBER. Ita Suid. Etym. Harpocr. Thom. Mag. & Ammon. in v. Κίλιξ, Euſtath. ad *Od.* Ε. p. 1539. 25. quem vide. Neſcio quare *Sopingio*, ἐπαυτρεῖς diſerte corrigenti, in Ed. Schrev. tribuatur ἐπαυτρεύλης, quomodo recte pro 'Επαυ. exhibet etiam *Interpolat.* ad Hellodot. (non *Hellcal.*) p. 24. & eodem modo emendant *Scheffer.* L. II. c. 2. *de Militi. Nav.* p. 78. Κίλικα ad Pollue. I. 82. *L. Bat* ad Thom. Mag. p. 24. Æſchinis ad Pollue. I. 82. *L. Bat* ad Thom. Mag. p. 24. Æſchinis locua, ab Harpocr. & Ammon. laudatus, exſtat *ſub fin. Orat. in Timarch.* p. 197. *init.* ubi male ἐπαυτρεύλαις in mea Edit. Gloſſæ MSS. Gr. Lst. Mich. Apoſtoli: 'Επαυτρεύλης. (l. - - - λης.) *nomen alicujus navis piraticæ.*

25. 'Επαυτρεὺς.] L. 'Επαυτρῆς. BRUNO.

26. Δῶπες ἓξ εἰς ἐπαυτρίαν· λαβὼν δὲ μί.] Verſus jambicus. SALM. Proverbium ſine hypotheſi. MAUSSAC. Sumptum eſt ex aliquo Comico. Monebat Viros aliter adagionis, ut uxores ex ordine piſcatorum ne caperent; eteſi filias ut piſcatoribus nuptum demus, propter difficultates conditionum reperiendarum, concedit. CASAUB. ad Theophraſt. *Char.* c. 5. p. 186. (al. 107. vel 210.)

27. 'Επαυτρῆς.] Conf. v. præc. & ſup. v. 'Επαυτρίαν.

28. 'Επαυτὸν.] Confundantur hic 'Επαυτὸν & 'Εσ' αὐτὸ, i. e. *in litoribus.* KUST.

ς. 'Επὶ

'Επάκτεσαι [1]. ἔκλεισαι, ἐφράξατο.
'Επαλαζονεύμενον [2]. κεκαθεκασυμένον.
'Επαλεύραν. χυμάζων.
'Επαλείφεσθαι. γυμάζεσθαι.
'Επαλάσατο [3]. κατεπίμπλατο.
'Επαλάξαντες [4]. ἐφαρμοπάσαντες. 'Επιπλέξαντες. σαλπάξαντες. ἐξ ἀντιβολῆς ἐπικτήσαντες.
'Επαλαχεῖζα. ἐπαλάξαζα. Σοφοκλῆς Κολχίσι [5].
'Επαλλήλων [6]. ἐμείων.
"Επαλλον. ἔσπιζον [7]. ἐπάλθημεν.
'Επαληθεὶς [8]. πλανηθείς.
'Επ' ἀλλοδαπῆς [9]. 'Επὶ ξένης.
'Επάλων [10]. δούλου, λάξις.
'Επαλαξίσαζα [11]. κρεπλάσπαζα, διαπαθήσαζα, ἐπιχαλεπήναζα.
'Επαλεῖψαι [12]. ἐπαλεῖφαι.
'Επαλαιθέτο. παλλακῇ [13] ἐχρῆτο.
'Επάλλη_ι [14]. ἐφθάρη.

'Επάλ-

1. 'Επάκτεσαι.] Ex Herodot. II. 96. Τὰς ἀρμοὺς ἐΠΑΚΤΩΣΑΝ βοῦσι. Aristoph. *Vesp.* v. 128. 'Επιστομίῳ βαλὼν, πρεσπακτεσαμένῳ. Schol ἐφραξάμην, ἐπεφράκτην. Παπάζω γὰρ τὸ σφάζω. Vid. Il. Steph. *Thes.* II. 271.

2. 'Επαλαζονεύμενον.] L. 'επαλαζονεύμενον. H. STEPH. *Thes.* I. 308. IS. VOSS. 'επαλάζων tribuitur *Stephano* in Ed. Schr, ilupido errore. Scil. η & ω in fine eodem fere modo pingebant olim per compendium: & quum pro 'επαλαζονεύμενον correxiſſet *H. Steph.* 'επαλαζονεύ . . omiſſis ultimis ſyllabis, in quibus vitium non reſidebat (ut ſolent paſſim Viri Docti ad oram librorum ſuorum) inde tam pulchram Notam protruſit Editor.

3. 'Επαλάσατο.] L. 'επαλάσατ', ex Hom. *Il.* Δ. 169. . . λάβρῳ δ' ἐπαλάσατ' χρόνῳ ἄσθμα. Infra: Παλάσατο. - - - ἀντιπάλασεν. Conf. in v. Πεπαλασμένον, & v. Παλάσσων, ubi etiam π. Nota ordinem turbatum in hac vicinia, uſque ad v. 'επάλπρῶν.

4. 'Επαλάξαντες.] Vid. Harpocr. SCHR. Vid. Suid. & Euſtath. *Il.* p. 910. IS. VOSS Hinc γάμων ἐπαλαγὴν apud Herodot. I. 74. Id eſt, ἐπιπλοκὴν, ut Th. Gale p. 762. a. Apollon. Lex. MS. 'επαλάξαντες. ἐπιπλέξαντες. ἐξαρμοπάσαντες. pro quo hic ἐφαρμ. Utroque carent Lexica. Obſcr corrigo Suidam, qui male ἐπιπλέξαντες, pro ἐπιπλέξαντο. quam lectionem probat Schol. Hom. *Il.* N. 359. unde deſumtum hoc vocabulum. Conf. Phavor.

5. Σοφ. Κολχίσι.] ὁ δὲ Κολχὶς exhibet *Priscus* in *Indic.* Κόλχος ſane eſt apud Etymol. in v 'Ηοιὸς, & in *Argumento Promethei Æſchyli*, notante Muſſio in *Sophocl.* quibus ex Galen. T. V. p. 454. locum addit Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 628. At Κολχὶς apud Suid. v. 'Ανθυπογίζαι, Schol. Apollon Rhod. III. 1030. 1370 IV. 228. Athen. L. II. p. 70. A. ubi male Κοχλίς erat. Quare nihil muto: niſi quis malit unum idemque drama fuiſſe: uti ſæpe genus variat in citatis fabulis antiquis. Exemplo ſint *Æſchyli* Αἰτναίαι. Σαλάτιναι, &c.

6. 'Επαλλήλων ἐμοίων.] Suid. 'επάλλων. ὁμοίων.

7. 'Επαλλον, ἔσπιζον, ἐπαλθημεν.] L. 'επαλλον, ἔσπιζον. † 'επαλθημεν. ἐπαλασθημεν, † 'επαλθεῖς. πλανεῖς. IS. VOSS. Forte: 'επ. ἔσπιζον. ἐπαλάσθημεν. PERG. Inſ. Παπάσσω. ἔσπω, &c. Cyrill. Lex. MS. 'επαλλ. ἔσπιν.

8. 'Επαλαθεὶς.] Hom. *Od.* Δ. 81. 83. Vid. Phavor. & ſup. Hemſterh. *Not.* ad v. 'Αλφηστάων.

9. 'Επ' ἀλλοδαπῆς. Inſ ξένης.] Supple γῆς. Utrumque vide in v. 'Αστῶν (ubique *Not.*) & v. Δεσποσύνῃσιν.

10. 'Επάλων.] Pro 'επάμων. Vide 'Επάμοντες, & 'Επάμονται. IS. VOSS. Sic & Cl. *Valcken.* in Ammon. *Anim.* II. 4. p. 100. Μ in Μ mutatum, ut ſæpius. Conf. Kuſt. in v. 'επάμοντες.

11. 'Επαλαξίσαζα.] Hom. *Odyſſ.* Α. 252. Vid. ibi Schol. & ſup. v. 'Αλαλκὼς, & 'Απαλαλκὼς. Apollon. Lex. MS. etiam reddit, ἐπιχαλεπήναζα. & ἐπιπεπαθήσαζα. Verbum ἐπιχαλκαίνω Lexicis adde; ut & τὸ ἐπιπεπαθέναι.

12. 'Επαλεῖψαι.] Vid. v. 'Αλοιφὴ, & 'Αλοιφὸν. Conf. v. Καλαλοίφων.

13. Παλλακῇ. L. παλλακῆ. SALMAS. Sic Phavor.

14. 'Επάλλη_ι.] Vid. Παπάσσω, & Παλασσον. IS. VOSS. Conf. *Miſc. Obſ* Vl. 2. p. 397.

15. 'Επάλθω. - - - - ἐφαλεῖσθω.] Hom. *Il.* Η. 260. Schol. ἐφαλεῖσθω. per Μ. Utrumque bene. Vid. *Not.* in v. 'Αλαλὼς, & v. 'Εξάλθω. ἐξαλεῖσθω.

16 'Επάλξεις, οἱ στρατ. &c.] Jerom. L. 15. BIEL. Sic Etym. Suid. & Schol. Hom. *Il* Μ 258. in quo uno libro novies hæc voce unius Poëtæ, nec alibi unquam niſi *Il.* Κ. 3. Herodianus paſſim. Supra: 'εξ ἐπαλξεων. τὸ δ' ὑπερμαχῶν. pro quo peſſime ſuperius, 'εξωπαλξεις. Infra: Θαλπιωθ. ἐπαλξεις. Gloſſæ MSS. in Sirach. 'επάλξεις. οἱ ἰσχυροὶ ἐπὶ τοῦ τείχους. Vid. Procop. in *Reg. lib.* II. p. 106. *Ed. Meurſ.* & ad Jeſ. p. 617. Conf. Scheffer. *de Milit. Nav.* II. 5. p. 133. Cl. Vitring. ad Jeſ. I. IV. 11. & inſ. omnino in v. Κάβλαι, & Κάβλας, item v. Τοῦζαι.

17. Οἱ ἐπ' αὐτῶν.] Excidit vox 'επάλξεις, quam modo iiſdem verbis expoſuit: quare potius delenda ſemel videntur hæc verba.

18. 'επαλωγὴ. ἀπάτη. ἀπροσδόκητος.] Legend. 'επαπαγὴ, cum quo Heſych. 'επαγωγὴ confudit. Nam prior interpretatio, ἀπάτη, pertinet ad 'επαπαγὴν (Vid. Heſych. v. 'επαγωγὴ.) at poſterior ad 'επαπαγὴν. Hallucinationem hanc Heſychii jam obſtruaverat *Bentleius* in *Epiſt ad Mill.* edita ad calcem Joh. Malalæ. (p. 36.) KUST. Conf. Kuſt. ad Suid. in v. 'Ηρώτα. 'επαπαγὴ deeſt in Lexicis. Habet Herodot. I. 74. Gloſſæ MSS. in Sirach. 'επαγωγὴν. ἀπατεδόκητον. Quod volut ſome Heſych. Conf. ſup. v. 'επαγωγὴ.

19. 'επαλεῖσθαι.] Supra vid. 'Ελαύσῃ. SOPING.

20. 'επαλλέξω.] A παλλέζω, quo iiſdem carent Lexica. Vid. Inſ. v. Παλλὰς. Adl & Obſerv. meus ad Marc. XII. 4. p. 181.

21. 'επαλωσι. - - - - ἐπιπλέξει.] Scr. ἐπιπλοκὴν. HEINS. Utrumque bene. Reſpexit ad Hom. *Il.* Κ. 7. - - - χιὼν ἐπάλωσι πάσῃσι, ut liquet ex ſine hujus gloſſæ. Vid. ibi Scholia, & inſ. v. Παλωσὶν, pro quo male alibi Ἀκλινῆ. πάσῃ. Galen. Gloſſ. *Hipp.* Παλωσὶν. ἐπιπλέξει. Et: 'επαλώσιον. ἐπιπλοκὴν. ubi 'επαλωσίων leg II. Steph. quem vide p. 163. Conf. *Not.* ſeq. & Foeſ. OEcon. *Hipp.*

22. Ἡ δὲ ἐ πάλαι ἐλ. χ.] Ex Schol. Hom. *Il.* Κ. 7. ſcribo πάλῃ. nam πάλαι eſt *Inflatio* JENS. *Lucubr. Heſ.* p. 85. Schol. *l. c.* habent 'επάλωσι. ἐλάσωσι, οἷς παρὰ πάλαι πάλλεσθαι. Recte Barneſ. emendavit: οἷς πάλῃ πεπίεσται. (vitioſe - - - - γραῦν legitur.) Sequitur; Οὕτως δὲ ἐξοδικὸς παλάτης, τὸ ἐνεπεσήμβρια παρεμπεσεῖν ἢ πλάξαι. Retinuerim itaque potius πάλῃ: ut ſup. Τοῦζα. πάλαι. Inſ. Παλλὰς, πλάξῃς, &c. Etymol. M. Παλωσὶν οἱ μὲ 'Αττῖκοι, τὸ μαλάττειν, καὶ βρέχειν. ἄμουσον δὲ τὸ λοιπόν. Ὅμηρος. Κ. - - - - πλῆξε τὸν Παλλὰν, ἢ Παλλὰν, διὸ οἱ 'Αθηναῖοι Παλλάδιον λέγουσι. ἔστι δὲ τὸ παρεμπεσεῖν ἢ πλάξαι. &c. Conf. eund. v. Παλλὰς. Addo Apollon. Lex. MS. 'επάλωσιν ἐλάσωσιν. διὰ δέλτου. ἐπιπλῆξαι. ὁ δὲ ἢ Παλλὰς, ἀς ὑρῇ). λεγὶ τὸ ἐλάσωσι. ἐπιπλῆξαι τοῖς ἀρίστοις, ὁ χιὼν τῇ γῇ.

23. 'επαλλ. ἐφ' ἵπ.] ἐπεφάνθη ἐν] Minus recte hæc ſeparata videntur *Alreſchio* in *Miſc. Obſ.* VI. 2. p. 398. & ante eum *Iſ. Voſſio*. Mallem: 'επάλλ. ἐφάλλ. ἐπιθ. ex Hom. *Il.* Φ. 140. ubi Schol. 'επάλλ. ἐφάλλει. ἀφικνεῖ. ab ἐπὶ, & ἄπορμι, *falio*: unde ſup. 'Αλλ. ἅλλει. ἐπάλλῃ. Ex ἅλλω enim, per Syncop. & Æolice mutato ſpiritu, ἄλλω, Dorice ἄλλῳ, unde 'επάλλω. Deinde ſcribe: † 'επάλλ. πάρφ. ἐπιπλῆ. per Syncop. pro 'επάλλει, a πάλλομαι. Inſ. Παλλὰς). - - - πλῆ). ἀφικνεῖ). Vel conjunge eo ſenſu, ut Heſych. hæc duo ſibi proſpoſuerit, uti ſolet, ſub iiſdem literis, nulla accentuum ratione habita: ut ſup. in v. 'Αγὼν, Γωῖ, Διαῖλλα, &c & inſ. in v. Ἐστὶ &c. Conf. v. Ἐβτιλλε.

24. 'επαμβλήδην.] Vid. ſup. v. 'Αμβλήδην, ibique *Not.* Herodot. II. 81. ἐπαμβλήδην.

25. 'επαμοῦσθαι.] Hom. *Il.* Ζ. 230. 'επαμοῦσθαι, per ου, ut Cyrill. Lex. MS. Schol. αὖθι δ' ἀμοῦσθαι, καθαίρεσθαι.

26. 'επ' ἀμοτροφίαις.] L. 'επ' ἀμοτροφίαις. SCAL. SALM. Forte: 'επ' ἀμοτροφίαιν, id eſt, tempore Antiochi Epiphanis, ſucati Philometoris amici, cui ſub tenero tutoris regnum ereptum Iverat. PERG. Quis ſenſus hujus gloſſæ ſit, non liquet. Si ἀμοτος idem eſſet quod ἄπορος. ex α pro ἅπαξ, & ὁλῶ, i. e. μοτῶ. (Vid ſup. in v. 'Αποφοῦ.) conjici poſſet, num 'επ' ἀμοτροφίαις, vel - - - φοῦς legendum, i. e. ἐφ' ὑμῖν φίλω φοῦς. q. d ἐπ' φιλοφρόνως, quod *amicus* inſtar *fratris* ſit, maxime in rebus dubiis &c

Ἐπαμύσατο [1]. ἐπεβάλετο.
Ἐπαμυσσόμενα [2]. Ὀπτοφορούμενα.
Ἐπ' ἀμπειρίᾳ, ἐπ' ἀμηχανίᾳ.
Ἐπαμφαδόν. σαλπάζ.
Ἐπάμυνε [3]. Χαίρουσι. ἀκόλουθα.
Ἐπάμυναι. βοηθῆσαι.
Ἐπαμφάδισεν [4]. ἐθαύμασε. περιεβλέψατο.
Ἐπαμφιάζοντες. ἐπενδύοντες.
Ἐπαμφίσας ἐξυφάς.
Ἐπαμφίσκοντες [5]. ἐνδύνοντες.
Ἐπ' ἄμφω [6]. ἐπὶ τοὺς δυοῖν.
Ἐπάναγε. ἐπάνελθε. ἔπίφερε.
Ἐπ' ἀνάγκης [7] ἔχω. ἀνάγκην ἴσχω.
Ἐπαναγκάσαι [8]. ἐξαναγκάσαι.
Ἐπαναζεῦξαι. ἐπανελθεῖν.
Ἐπαναθεῖναι [9]. μεταθεῖναι.
Ἐπανακεῦσαι [10]. εἰς τοὔπίσω χωρῆσαι. ἐπὶ τῶν κωπηλατούντων, ὅταν πρόσαντες [11] τῷ ῥεύματι ἀνακεύσωσι, ἵνα εἰς τοὔπίσω χωρίσῃ τὸ πλοῖον.
Ἐπαναλήψομαι. ἐπαναλαμβάνω [12].

Ἐπα-

& anguſtis. Conf. *Prov.* XVII. 17. Sed nihil adfirmo. Confer interim v. Ἐφαρμοσφαείῳ, ἀνεφαμίρε, Ταφιτῖνε.

1. Ἐναμίσαν.] Xenoph. in *Oeconom.* p. 570. [I. V. p. 865. B.] SOPING. H. STEPH. *Theſ.* I. 384. Theophraſt. περὶ λίθων. Ἐναμᾶται γῆ. M. MEIBOM. Reſpicitur Hom. *Odyſſ.* E. 482. Schol. ἐνεπάρασσε, ἐνέπλεκε. Gloſſ. Herodot. Ἐναμησάμενοι. (VIII. 24.) ἀναπλέοντες. Eadem Suidas. Conf. v. ſeq.

2. Ἐπαμησόμενα.] Theognis: Καὶ νῦν ποιμὴ γῆν ἐναμησάμενοι ἀέθρους, ἐπὶ τὰ ἀτελεύτητον κοσμεῖτε ℘ μοχθεῖτε &c. SOPINGIUS. Vid. *Not.* præc.

3. Ἐπάμυνε.] Ab ἴσω, ἰτάω, ἐπάμυον. GUYET. Supra Ἐπαίμονες pro eodem. SALM. Vide Ἐπαίμονες, & Ἐπαλαλύσω [pro Ἐπάμυνε.] IS. VOSS. Confuodit hic Heſych. Ἐπάμονες eum Ἀναμάρτες. Nam ἀνάλυσιν pertinet ad Ἐπάμονες, vel Ἐπάμυνες, quod eſt ab ὁπάομαι, ſequor: at λύσιν, ad Ἀναμάρτες, quod lonicum eſt pro Ἀφαίμονες. Vide quæ ſupra notavimus ad v. Ἐναμάρτες. KUST. Conf. v. Ὀπάονα. ἀνάλυσιν. ut & v. Ἐπίνα, & v. Ἐπανδῆς. Ex Clitarchi Gloſſ. elegantem locum habet Athen. l. VI. p. 267. C. Καλεῖ δέ οἱ Δύλα, ὡς ἔφη Κλείταρχος· φασὶ δὲ τοὺς Γαλάτας, ἅλα, τὴν θεράπαιναν, καὶ Ἀλκυόνα, καὶ Δύλαιον, καὶ Ὑπηρέτην· ἔτι δὲ Ἐπάμονα, καὶ λάτριν. Ita enim optime correxit Amiciſſ. Valcken. ad Ammon. *Anim.* II. 4. p. 100. pro ἔτι δὲ πάλμονα. Conf. ſup. *Not.* in v. Ἄοζοι (pro quo hic Ἅζοι) ubi idem locus adfertur.

4. Ἐπαμφάδιν. &c.] Sup. Ἐξαφάζων. - - - - ἐξελίσσων. Conf. v. Ἀναφαδόν, & v. Ἀμφαδόν, item v. Ἀφάσσω, & inf. v. Σπαφάσω. &c.

5. Ἐπαμφίσκοντες.] Idem quod ἐπαναζώννυσι, quod legitur apud Eurip. *Troad.* v. 1148. KUST. Contrarium eſt Ἀπαμφίσκοντες. ſupra.

6. Ἐπ' ἄμφω.] Sumſit forte e proverbiali locutione, καθ' ἑδὸν ἐπ' ἄμφω, qua utitur Themiſt. *Orat.* XV. p. 193. A. & pro quo ἐπ' ἀμφίτερα καθέδειν, ex emendatione Gronovii. Menander apud Gell. II. 23. Conf. Pollux. II. 84. ABRESCH in *Mſc. Obſ.* VI. 2. p. 398.

7. Ἐπ' ἀνάγκης.] Forte, Ἐπάναγκες ἔχω. Menand. apud Stob. Ἀεὶ μᾶλλον ἴδιος αὐτὸς ἐπάναγκες λαβεῖν. SOPING. Ἐπάναγκες eſt *Adv.* *Aeol.* XV. 28. & apud Herodot. I. 82. *ſub fin.*

8. Ἐπαναγνῶναι.] Eſt in Lyſ. *Orat.* IX. p. 115. *Ed. Ald.* & Synel. *de Inſomn.* p. 141. D. ABRESCH *l. c.* Verbo ἐξαναγκάζω augeantur Lexica.

9. Ἐπαναθῆναι.] Conf. ſup. v. Ἀναθεῖς.

10. Ἐπανακεῦσαι. - - - χωρῆσαι.] Vid. Ariſtoph. Schol. p. 394. Etym. M. & Suid. IS. VOSS. Puto retracto accentu legendum: Ἐπανάκευσαι. - - - χώρησαι. ut Heſych. reſpexerit ad locum illum Ariſtoph. *Aviſ.* v. 639. Ἀτὰρ τὸ δεῦρ' ἐπανάκευσαι πάλιν. Ubi ἐπανάκευσαι eſt Aor. 1. Imperat. Med. ab ἐπανακεύω. Vide ibi Schol. item Suid. h. v. & v. Πρύμνα ἐπάνω. KUST. Conf. Kuſt. ad Suid. & ſupra laudatos ad v. Διάκρουσις, & v. Ἐπικρούσας.

11. Πρόσαντες.] L. ῥᾳθύμως, reſturi ad locum unde vecorant, non converſa navi. τὸν πρόσω noranter dicit: nam confuſo remigio τὸν πρόσω κρούσει. M. MEIBOM. ἀνακεύσωσι Etymol. Suidas ῥεύσωσι, ubi Kuſt. μὴ ῥεύσαντες. Rem veram docet, ſed negandi particulam ut reci piamus, minus eſt neceſſe.

12. Ἐπαναλαμβάνω.] Vid. Phavorin, & ſup. v. Ἀναπεφαλαιῶσθαι.

13. Ἐπαναλύσω.] Vid. ſup. v. Ἀναλῦσαι, Ἀνάλυσις, Ἀναπεφάσθαι, & Ἀναπαλύσαι.

14. Ἐπαναπλάσσειν. ἐπαναπλᾶν &c.] Verba ignota Lexicis.

15. Ἐπαναρῶ. μὴ κείσει 9.] L. ὑρίζω. SOPING. Potius Ἐπαναρῶ, per duplex ρ. Vid. Etym. v. Ἀνάρρυσις, Suid. v. Ἀπαυέρα, & Notitiam ſupra v. Ἀναῤῥῖψαι, & Ἀναῤῥύσια. Proprie autem ἀναῤῥύειν eſt idem quod apud Homer. αὖ ἐρύειν, i. e. reflectere, five refupinare collum victimæ immolandæ; ab ἀνά, & ῥύω, trabo. Hinc pro μὴ κείσει hic apud Heſych. forte legendum eſt, μὴ ἀναλύσῃ, i. e. μὴ refupinationem colli. Vel ſcribendum ſortan eſt, ὦ ἐπ' ἐμοὶ ὑρίζων, ut Heſychius docere voluerit, apud Orientes ἀναῤῥύειν dictum fuiſſe pro δύειν, immolare. Sic paulo poſt: Ἐπαποδέξομαι. ἀ ἐρεῖ ὦ ἐμοὶ Κρανοί. KUST. Vox in Lexicis non obvia. Ao κείσει pro *exterminæ* victimæ dixit? Inf. Κείσεις. δειλιάσεις. At ſequens κρὶν favet Σφιγξὶ κρίναν: olim tum potius κριθὲν ſcripſiſſet.

16. Ἐπανάτρεζις.] Vid. ſup. in v. Βυκᾶς.

17. Ἐπανατείνῃ.] Vid. Suid. in v. Ἐπαντείνῃ.

18. Ἐφαπλοῦ.] Verbo ἐφαπλοῦν, *ſuperextenda*, carent Lexica. Suidas tantum Ἐφαπλώμασι adfert, quæ Ariſtophani πιπλώμασι. Addam exempla. Sic Longus *Paſtor.* I. I. p. 14. ℘. 26. *Ed. Moll.* ubi Daphnis lupi pellem corpori circumdederat, ὡς τις ἐ ἰρικεφάλαι τὰν ἐφαπλᾶ τὰς χεῖρας. I. e. ut anteriores (lupi) pedes ſuper manus ipſius expenderentur: ut recte Jungerm. reddit. Peſſime tu *Moll* pro ἐφαπλᾶς legit ἐφαπλίσας, vertens: *ita ut ant. l. p. ornarent manus.* Chryſoſt. T. V. *Ed. Savil.* in princip. Ὁρᾷς τὸν γῆν, τὴν καθάπερ ἰμάντων πολλῶν ἐφαπλῶσαν αὐτὴ πανταχοῦ &c. Ex Athanaſ. & Theophyl. exempla etiam tria dedit Suicer. in *Theſ. Eccl.* v. Ἐφαπλοῦν. Addo praeterea Sylburgii *Saracenica* p. 26. *init.* ὡς ἡ νὺξ ἐπὶ πολὺ ἐφαπλᾶσα: *quam nox expanſa fuerit.*

19. Ἐπ' ἀναφορᾶς.] Ex *Num.* IV. 10. pro quo cum. 12. ἐπ' ἀναφορᾶς. Vid. ſup. v. Ἀναφορᾶς.

20. Ἐπανίσῃ. εἰσῇ.] Forte Ἐπανῇσι. SOPING. Immo Ἐπανίσῃ legend. pro Ἔπεισι. a πάομαι. IS. VOSS. Forſan Ἐπανίσῃ, ut ſit compoſitum ex ἐπί, & ἄσομαι, quod idem ac ἀνάσομαι. Vid. ſup. v. Ἀνῇ. Pro εἰσῇσι leg. εἰσῇσιν, per ν. Niſi forte legendum eſt, Ἐπάνῃ, εἰσῇσιν, in Præſenti. KUST. Forte Ἐπάνῃσι. εἰσῇσιν. Vide Ποιῇ. & Ἐπίσσυον. [item v. Πίσσυον.] ABRESCH in *Mſc. Obſ.* VI. 2. p. 398.

21. Ἐπανῆσαι.] L. Ἐπασῆσαι, ex Thucyd. VI. 60. *ſub fin.* Schol. ὑπήκουσε. Citator a Sunda, qui male laudat Thucyd. librum ε, l. e. ὀδοῦσιν, pro ϛ, i. e. ξέσιν. Quem errorem non animadvertit Kuſterus. Supra: Ἀνῆσεν. ὑπήκουσεν.

22. Ἐπανιλίξ.] Sic ἐπανιμᾶν, *aſſumantur*, apud Aret. Cappad. p. 65. 33.

23. Ἐπανελθεῖν.] Cteſias *Excerpt.* c. 41. αἱ τῶν ὑγιῶν ἐπανελθεῖν. Vid. *Not.* ad ſeq. v. Ἐπανέρχεται.

24. Περιρίψασι.] Quid ſi ὑπερίψασι? ABRESCH l. c. Supra: Ἀνεχορίζε. ὑπερίρισε. Conf. mox v. Ἐπαίρει. Vide & v. Ἐπαιγίζει.

25. Ἐπαπορεῖ.] Herodot I. 91. *circa med.* ἐπαπορέῃ. Sic ἐπαπόρεε ſæpius apud Hippocratem. *Vid.* Foef. Oecon.

26. Ἐπανίσει. ἐπάνω.] L. ἐπάνω ἀνέῃσι. HEINS. Lego & diſtinguo: ἐπ' αὐτῷ, ἐπ' ἀνέῃσιν. Nam ἀνέρχεσθαι. In MSS. per compendium ſcribi ſolet ἄνω, quod anſam errandi librario præbuit. KUST. Recte *Kuſter.* Conf. ſup. *Not.* in v. Γελοῖ.

27. Ἐπάνω.] Ἐπαιγίζει poſtulat ordo. Aut præpoſitum

'Επαίσηται [1]. μεῖ αὐτὸς ἀείσηται.
'Επαίσχη. ὑβρίσῃ.
'Επάϊπτε [2]. ἐπόρφυρε.
'Επαϊσσοντο. [3] ἐπαίλαζον. ὡς τὸ "Αρμα.
'Επ' ἄθυτον [4]. ἐπὶ τὸ ἄθυτον.
'Επαιθοχιδίς [5]. τὰ ἐπ' ἀιθοχίοιο ὑπάδεμνα ἰχθύδια.
'Επαιπτίον. ἐπακοδιτίον.
'Επαιπάν. ἐπαναχέφων.
'Επαιτύλων. ἀναφέρων. ἀνατίλλων.
'Επ' ἀιτυλαῖς [6]. ἐπ' ἀναπλαῖς.
'Επαιολία. φαρμακεία, γοητεία.
'Επαιολεῖ [7]. φαρμακοῖ, γόητι.
'Επ' ἄπιεσα. διατόνησα. πολλά [8].
'Επ' ἀπίλιω [9]. Τ ἄμαξαν.
'Επαποδέμιον. ἡ ἱέρεια, ὡς Κρητίν.
'Επαπίρης [10]. ἀπειλὰ.
'Επάεσε [11]. κεφίζας, ὑβρίζας.
'Επ' ἄφεσις [12]. κεφίσεως.
'Επ' ἄφεσιν [13]. κεφίσεσι. ἐπ' ἄφεσιν.
'Επ' ἄφεσιν [14]. οἱ ὡς μείζονι ἀπολλύμενοι.

'Επάδομαι [15]. ἀπέδυσας. ἐπάλησας [16].
'Επάεργε. ἐπικαθέρκτορ.
'Επάεργμος [17]. ἀπατεκνιμιδίος. ἡ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐπάεργμα γὰρ λέγει, τὰ ἔμματα, ὅταν ἡ πτυφλωμένα ὑπὸ λευκωμάτων· καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώπτα οὕτως λέγονται.
'Επάεργμα [18]. ἔμματα τετυφλωμένα.
'Επάεργος [19]. μισθωτικὸς.
'Επάρη [20]. ἐπεντίθη.
'Επαρήγουσαν [21]. βοηθοῦσαν.
'Επαρήξῃ. βοηθήσῃ.
'Επαρρῆ [22]. ἐφημοῦ.
'Επαείσατα [23]. κεκχὲ. ἀχθῆ.
'Επαγκαὶ [24]. ὑπουγεῖ. χρηγεῖ. βοηθεῖ.
'Επαγκὲς [25]. αὐτάρκες.
'Επάγκεται [26]. ἔμπτυσε [27]. βοηθεῖ.
'Επάεσμα [28]. ἀφαῆ. ἄσημα.
'Επαεμφὰν [29]. οἱ ὡς μᾶζαν ἀπολλύμενοι.
'Επαεμον [30]. σᾶμα κάθυγρον.
'Επαξάμβοι [31]. σπάσαντες. ἐπιζάντες.
'Επαξόμβ. ἐπαχαὶ ληξόμβ.

'Επά-

dum suo loco & scribendum: *ἐπαναειρῆι*, *ἐπαναπαῖλῆ*. IS. VOSS. Posterius *Kusterus* placuit. Alter Cl. *Abreschio*: „Hæc „ (ait) sedem mutarunt, & *ἐπάσσεται* pertinet, opinor, ad „ seq. *ἐπαείσχη*). Duo posteriora, *ἐπαασσε. ἐπαπάμβολος*, „ vel subjungenda *τῇ ἀπαλίᾳ*, qua voce expl. *ἐπαπαλῆ*; „ vel perit *ἐπαείσχη*, cui Præsentia magis conveniunt.„ Infra: *ἐπαπαλῆ. ἐπαασσε ἐρῶν*. Vid. H. Steph. *Ind.* v. *ἐπάϊπτε*.

1. *ἐπαισεται.*] Hom. *Il.* B. 85. *Οἱ δ' ἐπαισεται*. Schol. *ἀρτὶ ἔσεσθαι*. Legit ille: *Οἱ δὲ πασήσεται*, vel *πᾶν ἐς*. Vid. Eustath. p. 176. & Poll. I. 109. Psalm apud LXX. Interpp. occurrit, & de *seditione* usurpatur non raro, ut Matth. X. 21. & in Aristoph. *Acharn.* ν. 1587.

2. *ἐπάϊπτε. ὑπερύθρα.*] Cyrill. - - - ὑπ. IS. VOSS. Sirach. III. 21. [IV. 21. al. 18.] *Καὶ πάλιν ἐπαπῇ.* SOPING. Rectius adduxisset *Prov.* III. 28. *ἐπαποδὸν ἐπάϊπτε*. Gloss: *ἔπαπτον. revenia.* Gloss. MSS. in Sirach. *ἐπαπῇ. ἐπαλλάσσῃ.* Cyrill. Lex. MS. Brem. (scelle *Bitte*) *ἐπάϊπτε. ὑπερύθρα.*

3 *ἐπαϊσσοῦ.*] Thucyd. VIII. 24. *ἐπαϊσσοῦ τὰ βλαπτόμενα.* Schol. *ἐπαπτόμενα.*

4. *ἐπ' ἀθυτ[ον.*] Hom. *Il.* Θ. 89. Schol. *ἐπὶ τῷ ἀπλῶς.*

5. *ἐπαιθοχιδίς.*] Sup. *Ἀπαιθοχιδίν.* quod vide. SCHR. Vid. Aristoph *Acharn.* ν. 670. & Schol. Pollux VI. 55. *ἐπαιθοχιδίς. τὰ ἐπιδεδεμένα ἰχθύδια.*

6. *ἐπ' ἀϊτύλαις*] Vid. sup. v. *Ἀϊτύλαι*, & pro *ἐπαναβλαῖς* scrib. *ἐπ' ἀναπλαῖς.* ut Vasin.

7. *ἐπαιολεῖ.*] Vid Hef. in v. *ἐπαϊόλῳ*, *ἐπαΐζῃς*, & v. *Ἐπαοῖς*; Nobilii *Not.* ad Dan. I. 20. C. Rittershus. in Porphyr. p. 42. *Ed. Kust.* & J. F. Gronov. *Obs.* II. 1. p. 213.

8. *ἐπάπιεσα. διατόνησα πολλά*] Recte post *διατόνησα* distinguit Phavor. & H. Steph. *Ind.* Sed præstaret ea divisis vocibus referibendum: *ἐπ' ἄπιεσα.* i. e, *διατόνησα. πολλά.* Supra: *Ἄπιεσα. πολλά.* Et: *Ἀπίεμι. ἐγκείω.* Ita mox coalueras, *ἐπ' ἀπίλιω.* ubi nec repetitus Præpositio.

9. *ἐπαπίλιω.*] L. *ἐπ' ἀπίλιω.* STEPH. Sic Ille in *Epist. ad Amicos.* sed suspectam habet Præpos. *ἐπ'* in *Ind.* *ἐπ' ἀπίλιω*, legit etiam *Kust.* & *ἐπὶ τῷ ἄμ.* Prius, ut certissimum, recepi. Posterior repetitio voculæ *ἐπὶ* minus est necessaria; quum sæpius ita Notter soleat. Conf. *Not.* præc.

10. *ἐπαπίρης.*] Verbum *ἐπαπειλῆ* habet Soph. in *Trachin.* ν. 1260. & Theon Sophista p. 57. & 59. *Ed. Lond.* ABRESCH *l. c.* *ἐπαπίρης* est apud Cyrill. Alex. Vid. Suicer. *Thes. Eccl.* Conf. *Not.* in v. *Ἀπίρης.*

11. *ἐπάεσε.*] Vide mox, & sup. v. *ἐπαίσω.* Gloss. MSS. in *Psalm.* *Ἐπάεσε. ὑβρίσατε.*

12. *ἐπ' ἄφεσ[ις.*] Scrib. *ἐπαφεῖς*: ut sit Accus. plur. ex Hom. *Il.* I. 466. ubi Schol. *παῖξας.* Ad quem locum respexisse Hesychium consentiunt *Arcer.* & *Kusterus.*

13. *ἐπ' ἄφεσ[ιν παρ.*] Male forsan pro *ἐπαφεῖσι*, quod Æolice idem ac *ἐπᾶμι.* Paulo ante: *ἐπ' ἄφεσ[ις. παῖξας.* KUST.

14. *ἐπ' ἄφεσ[ιν.*] Inf. habes *ἐπαφεῖσι*, cum eadem interpretatione KUST. IS. VOSS. Pro *ἐπαφεῖσι, deorsi*, [vid. Inf.] ut Hippolytus a Thefeo: aut ut *φέρεσθαι* civitatum, de quibus Petron. c. 141. REISK.

15. *ἐπάεσ[ε.*] Male pro *ἐπίεσ[ε*, e *πιέσω*, quatenus nempe exponitur per *ἐπόλεσ[ε.* Nam Schol. Hom. ad *Il.* Φ. 78. verbum *ἐπίεσσαν* (quod Poëticum est pro *ἐπίεσ[αν*) ſtidem interpretatur, *ἐπόλεσ[αν.* At quorsum interpretatio *ἐπόλεσ[ε* referenda ſit, non video. KUST. Ut prius plane probo, (conf. *Not.* in v. *ἐπίησ[ε*) ſic pro *ἀπόλεσ[ε* legerim *ἀπώλεσαν*, vel potius *ἀπόλεσ[ε*. Apollon. Lex. MS. *Ἐπάεσ[ε. ἀπόλε.* & adfert eundem Homeri locum: *Καὶ μ' ἐπάεσσαν* &c.

16. *ἐπάλ[εσ.*] L. *ἀπόλ[εσ.* IS. VOSS. Vid. ſup. v. *ἐπ' ἄφεσ[ιν*, & inf. v. *ἐπαφεῖσι.* S.d nihil mutandum eſſe, docebit *Nota* ſuperior.

17. *ἐπάεργμ[ος.* - - - *ἐπάεργμα* &c.] Vid. Æſchyl. *Prometh.* & Euſtath. B. *Od.* p. 75. 17. SOPING. Vid. Æſchyl. Schol. p. 33. & 210. [*Ed. Steph*] SCHR. Æſchyl. *Choëph.* p 253. *ἐπαεργμοὺς λέγει.* Vid. ibi Schol. & Ariſtot. *Hiſt. Anim.* l. IX c. 34. HEINS. Vid H. Steph *Ind.* & *Theſ.* I. 530. & ad Æſch. *Agam.* ν. 1182. Conf. Foeſ. *Oëcon. Hipp.* v. *Ἀργεμών*, &c. Stanl. ad Æſch. *Prom.* ν. 498. G. D'Arnaud *Lect. Gr.* p. 21. & ſup. *Not.* in v. *Ἀργεμών*, & *Ἀργέμωνα.*

18. *ἐπάεργμα.*] Vid. voc. & *Not.* præced. Pollux II. 65. *Ἀργεμὼν, τὸ λέπισμα· καὶ ὁ τὸν ἰχθὺν ἀπείρατος*, *ἐπάεργμος.*

19. *ἐπάεργος*] Sup. *Ἀεργόμη πλῆκτο. οἱ μαθηταί.*

20. *ἔπαρε*] A *πάρε.* IS. VOSS. Inf. *Περιφερὲς σκαπτικὸν.* Et: *ἐπαρῶ. - - - σκάπτω.*

21. *ἐπαρηγοῦσ[αν.*] Ex II. *Maccab.* XIII. 7. BIEL.

22. *ἐπαρρῆ*] Hom. *Il.* M. 456.

23. *ἐπαείσ[ατα.*] Phrynich. p. 42. *ἐπαείσιμοι ἀ χρὴ λέγειν, ἀπὸ Σικελῶν.* Pollux II. 161. *Τὸ δὲ ἐπαείσιμον. ἰλαστικόν.* Thom. Mag. *Σικελοὶ, ὅτι ἐπαείσιμον.* &c. Vide tamen quæ ex Xiphilin & Euſtath. adfert Hœſchel. ad Phryn. *l. c.* Supra: *Ἐξαπαλῶν. ἐπαφεῖσιν.*

24. *ἐπαγκαὶ. - - - - βοηθεῖ*] Polyb. L. I. p. 50. *Τὰς δ' ἐπαγκείσας τῇ βοηθείᾳ.* M. MEIBOM. Vide mox v. *ἐπαγκὲς*, & inf. v. *Ἐπάγκεται.* Conf. *Not.* H. Valeſ. in Euſeb. *H. E.* VII. 5. p. 140. Ecloga MS. Dictionum: *ἐπαγκὲ. βοηθεῖ.* Et: *Ἐπάγκεται. ὑπουργεῖ.*

25. *ἐπαγκὲς. αὐτάρκες.*] Sup. *Ἀπαγκὲ. - - - αὐτάρκης.* Vide ibi.

26. *ἐπάγκεται.*] Scr. *Ἐπάγκομαι.* IS. VOSS. Ita *Σάλι ἄγκ* apud Ulpian. ad Demoſth. *Orat. contra Mid.* p. 197. niſi *ἐγκῶ*, *Jupiter Herceus*, ibi legend. ut Wolf. p. 258. *fin.*

27. *ἔμπτυσε.*] Explicatio ſuſpecta H. Stephano *Theſ.* I. 538.

28. *ἔπαεσμα.*] Ordo poſtulat *ἀπάεσμα*, vel *ἐπάεσμα*, idem nempe quod *ἐπάεργμα.* IS. VOSS. Non dubito quin corrupte ſcriptum ſit pro *Ἀπάεσμα.* KUST.

29. *ἐπαεμφὰν. οἱ ὡς μᾶζαν μείζονι*] Forte: *ἐπαέμφαγον. οἱ ἀναπλήθοντες.* SOPING. Vide *ἐπ' ἄφεσιν.* A *πάρε.* IS. VOSS. Male forſan pro *Ἐπιεσμὸν* Conf. ſup. v. *ἐπ' ἄφεσ[ιν.* KUST. Et ego dubito, an vox hæc hic non ſit corrupta, licet *ἐπαεμφὰν* occurrat apud Heſiod. *Scut.* ν. 60. Id quod huic Articulo in Ed. Schrev. *Sopingii* nomine ex Xenoph. apponitur, videtur pertinere ad Articulum proxime præcedentem. JENS. *Lucubr. Hefych.* p. 85 Magis placet Cl. *Kusterus.* Sic Inf. *ἐπιεσμὸν*, pro *Ἐπ.* Quod autem ad *Sopingium*; ejus verba ad v. *ἐπαεμφὰν* rejecti, ubi adſcripta erant in ipſius autographo.

30. *ἔπαεμον. σᾶμα κάθυγρον.*] Mutile forſan pro *ἐπαεμφὰν.* Vel legendum: *ἐπαεμὸν σᾶμα. καθυγρόν.* KUST. *ἐπαεμὸν τὸ νεκρικὸν γόνιτρα*, inquit Etymologus in v. *Νεκύς.*

31. *ἐπαεξάμβοι. - - - ἐπιζάντες.*] Schol. Hom. *Il.* Υ. 176. *ἐπαεξ ἐπιχέοντες.* quomodo & Heſychium ſcripſiſſe putat *Cantabrigienſis Editor* in *Schol. emendat.* p. 740. ad *Il.* A.

'Επαρχήτου [2]. πάσμα 'Αρκαδικὸν μαχαιρώματον. καὶ οἱ παρὰ 'Αρκάσι δημόσιοι φύλακες.

"Επαρσις. Ὑβρηφασία.

'Επαρτίας [3]. ἐπείμενος. ἀπιστημένος.

'Επαρτᾶ. ἐπικρεμάζῃ.

'Επαρτύη [3]. διαφερτίνη.

'Επάρχυρος [4]. ὀπίγιος. ἢ κυπουχὸς ὀπιμίδιος.

'Επαρτήσας [5]. παζωσκιδιώ.

'Επαρτήσας. κρεμάσας.

'Επαρυσείδης [6]. ἱλαροχίτων. ἢ ἀστλητῆρες.

'Επαρχία [7]. φυλή. ἢ πατρίς.

'Επαρώμενα. καταρώμενα.

'Επᾶσαι [8]. ἆσμα εἰπεῖν. γηλικὸν ὑπιλαλῆσαι.

'Επάσαντο [9]. ἠγύσαντο. ἐπιήσαντο.

'Επασθμαίνων [10]. πιθυσιῶν.

'Επάσιοι [11]. καθίκοντες.

'Επασκεῖν [12]. σίδεζ. ἀγυδύειν.

'Επασκητάς [13]. ἀθλητάς.

'Επάσιον. ἢ χόη. Σικελοί.

"Επασμα [14].

'Εσ' ἀσπίδα [15]. εἰς θώρυμα.

"Επαοσεν [16]. ἐποίκιλλεν. ὕφαινεν.

'Επαοσύτεσι [17]. ἄλλοι ἐσ' ἄλλους.

'Επαοσύτεσσι [18]. ἀλλεπάλληλοι.

'Επ' ἀσφαλοῦς [19]. ἀσφαλεῖς.

'Επάσω [20]. Ἐπίπεσω. Αἰσχύλος Πρατῖ Σκυρικοῖ.

'Επάταξαν [21]. ἔτυψαν. ἐτρύπησαντο. ὤλισαν.

'Επάτεβεν [22]. ἐπέκειτο.

'Επατία [23]. ἐπετίμα.

'Επαῦλια [24]. ἡ δευτέρα τῆς γάμου ἡμέρα· ὅτως κελεύει, ὃ ἢ κομίζουσι ἔθος οἱ ἀπὸ τοῦ γαμικοῦ καὶ τῆ νύμφη. ὅτως, ἀπὸ τοῦ 'Επαυλίζεσθαι τῷ νυμφίῳ [25].

"Επαυλις. μάνδρα βοῶν. ἢ οἴκημα. ἢ αὐλή. ἢ τρυπεδία. καὶ ἡ παιδικὴ αὐλή.

"Επαυλος. ἐπίσκιος. ἔναυλος. χαλδέα [26].

'Επαύλυς [27]. ἐπαύλεις. μαίδεσι.

'Επαύσαζ [28]. ἀπλαύσαι. ἐπτυχῶν. ὑπτιῶν. ὑπιλαῦσαι.

'Επαυρεθίσζε. ὑπεβάλλοζε [29].

'Επαύρη [30]. ὑπιτύχῃ. ἐπιφαύσῃ.

'Επαυρεῖν [31]. ἀπλαῦσαι.

'Επαυ-

471. *Libare* dicunt Latini; quare *σπείσαντες* recte interpretatur: quæ tamen diversa credidit Magnus J. F. Gronov. *Obs.* I. 4. p. 43. Vid. sup. v. *'Ανεξέαν*.

1. *'Επαφρόν.*] Apud Xenoph. l. VII. *Ἐπαύρια* voesntur, qui alebantur *ἐκ τῶν ἱερῶν χρημάτων* prius; sed delnde constitutum, ut ex publico alerentur. SOPING. Xenoph. l. VII. *Hellenic.* [p. 637. B. & 693. *sub fin.* 642. A.] *'Επαύρια* appellat, & Diod. Sic. ni fallor. VALES. Sed Stephano dicuntur *'Επαύρια* [ubi· *'Αρκαδίαι*] ab urbe Epari. [citatque Xenoph.] VERW. Vid. *'Αφαύρους*. An Arcades *ἀπαύρους*? IS. VOSS.

2. *'Επαφρίας.*] Hom. *Od.* Σ. 332. Schol. *ἐπείμενος*. Pro *ἀπιστημένος* autem leg. - - - *παρήμενος*. ut Apollon. Leg. MS. Et Schol. Hom. *Od.* Θ. 151. *'Απαρτίας. ἐπείμενος, ἐξειλυγμένος.* Saepius ex confunduntur in libris. Conf. sup. v. *'Εξαρτεμένος*. &c.

3. *'Επαρτύη. Δυσχείμη.*] L. *'Επαρτίῃ. Δυσχείμῳ*. vel potius: *'Επαρτύῃ. Δυσχειμίῃ*. IS. VOSS. Lego: *'Επαρτύῃ. Δυσχειμίῃ*. KUST. Confer mox v. *'Επαρτίαι*, & sup. v. *'Απαρτίαι*, & *'Αρτυλόφῳ*, &c. Quid si legas: *'Επαρτυῖ.* (ut sup. *'Αρτυῖ.*) *Δυσχείμῳ*, sive *Δυσχειμίαι*. Cyrill. Lex. MS. *'Επαρτία. Δύσχιμ.*

4. *'Επάρυρον.*] Hom. *Odyss.* A. [488.] *Βυλοίμην ἀπὸ ἐπάρυρον ἔμεν.* SOPING. Citatur a Lucian. *Dial. Mort.* XV. p. 296. ubi vid. Cl. Hemsterh. p. 399. *nov. Ed.* Glossæ: *'Επάρυρον. rusticarius.*

5. *'Επαρτήσας.*] Vid. sup. v. *'Επαρτώμην*.

6. *'Επαρυσείδης.*] Vid. Martin. p. 663. [v. *Infusorium.*] SCHR. *Exod.* XXXVII. 23. HEINS. Cyrill. Lex. MS. *'Επαρυσείδες, κυκεῶ σμικὸν* (al. MS. *τροχιλία*. an *σπυλάτ*) *ἐν τοῖς λυχνοκάροις. ἢ λειτουργία. ἢ ἀντλητῆρες.* Suidæ *ἀντλητῆρες*. Adde Zach. IV. 2. 12. ubi Aq. *ἐπαρυσᾷ*. Symm. *ἐπιχυνῶσι*. Glossæ MSS. *in XII. Propbet. 'Επαρυσείδες. οἱ ἐπιχυνόζες τὸ ἔλαιον. οἱ ἐπιλείπεις.* Unde infultrandus Hefychius in v. *Παρυσείδες.* ante v. *Πάρεχον*. Pro *ἐπιλείπεις* vero malim *ἐπιχυνῶσι*. Conf. sup. v. *'Αρυσεῖς*.

7. *'Επαρχία.*] Gloss. *Provincia.* Respicit forte ad *Act.* XXIII. 34. *ἐκ ποίας ἐπαρχίας ἐστί*. Vid. Suicer. *Thes. Eccl.*

8. *'Επᾶσαι.*] Jer. VIII. 17. BIEL. ABRESCH. *l. c.* Vid. sup. in v. *'Επασσάμὴ*, inf. in v. *"Επασμα*.

9. *'Επάσαντο.*] Herodot. I. 73. BIEL. Vid. Hom. Schol. *Il.* A. 464. Inf. v. *Πασάμβῳ*, *Πάσαβ*, *Ἐπάσω*, *Ἐπίνασσε*, &c. & sup. *Not.* in v. *'Ερυκάμοις*. Conf. ante v. *'Επίσωσε*.

10. *'Επασθμαίνων.*] Vid. sup. v. *'Αθμαίνω*.

11. *'Επάσιοι.*] L. *'Επάσιοι*. SOPING. Pro *'Επασίοις*, Conf sup. v. *'Επαῖζεν*, & quæ ibi notavimus. KUST. IS. VOSS.

12. *'Επασκεῖν.*] Forsan peculiariter dictum *ὥσὶ τῷ ἀσκητὴ λεγομένου*, qui cæteris ludiis relictis mentem exercebant in cognitione & meditatione rerum divinarum. H. STEPH. *Ind.* Pindar. *Nem. Od.* IX. ϒ. 23. *Ἐπασκεῖν πλουτεῖ Ἥρων τιμαῖς.* ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 2. p. 399. Supra: *'Ασκεῖν. Σμικύλα, Δύτινα.*

13. *'Επασκητάς. ἀθλητάς.*] Utpote exercendo certaminibus corpori operam dantes. H. STEPH. *l. c.* Supra: *'Ασκητάς. ἀθλητάς.*

14. *"Επασμα.*] Caret interpretatione. Vid. H. Steph. *Thes.* I. 117.

15. *'Εσ' ἀσπίδα.*] In Tacticis nimirum *ἐν' ἀσπίδι* est, *ad partem fluistrum*; uti contra *ἐπὶ δόρ, ad dextram.* KUST. Vid. Ælian. *Tact.* p. 31. 40. 41. *Ed. Ven.* & Cl. Jac. Gronov. ad Arrian. *Exp. Al.* I. I. p. 15. Conf. Suid. in v. *Κλίνες ἐπὶ δόρ.*

16. *"Επασσεν, ἐποίκιλλεν.*] Hom. *Il.* X. [441.] - - - *ὡς δὲ δέμνια κομιδὴ ὄφασσεν.* Eustath. docet, Cypriorum esse propriam talem ejus verbi notionem. Atque hinc *πασίς*. SOPINGIUS. Schol. Hom. *l. c. Ἔπασσεν. ἐποίκιλλεν, ἐξ οὗ ἡ τῆς Πασίς.* Hinc per μ, *ἐποίκιλλεν*, refcripfi, ut & Phavor. Conf. fup. v. *Ἐπίπασσεν*.

17. *'Επασσύτεροι.*] Vid. Schol. Hom. *Il.* Δ. 383. & fup. in v. *Ἀασσάμ*, & v. *Ἐπασσυτέρῳζε*, ut & inf. ante v. *Ἐπασσυτέρων*.

18. *'Επασσύτεσσι.*] Ex Hom. *Il.* Δ. 423. Vid. H. Steph. *Ind.*

19. *'Επ' ἀσφαλοῦς. ἀσφαλεῖς.*] L. *'Επασφαλεῖ. ἀσφαλῶς.* IS. VOSS. Malim cum *D. Heinsio: 'Επ' ἀσφαλεῖ. ἀσφαλῶς.*

20. *'Επάσω.*] A *πάσσω*. Conf. fup. v. *'Επαΐζεν*. KUST. Eft 2. perf. Aor. 1. Medii. Vid. *Παράβῳ*. *Πάσσω*. &c. M. MEIBOM. Vid. fup. v. *'Επάσαντο*, & *Not.*

21. *'Επάταξαν.*] Vox apud LXX. Interpr. crebro occurrens eo, quo Hefych. hic exponit, fenfu. Vid. *Jof.* VIII. 23. & XII. 6. & paffim alibi. KUST. Conf. omnino v. *'Ετρύπησζε*.

22. *'Επάτεχθεν.*] Pro *ἐπάτεχθεν*. IS. VOSS. Male pro *'Ανάτεχθεν*, quod vide fupra. KUST. *'Επ.* pro *'Αν.* ut in v. *'Ανασείζ*, &c.

23. *'Επατία.*] L. *'Επαίτιμα*. HEINS. Ab *ἄτη*. idem nempe quod *'Επαίτιμα*. Ab *ἄτη* enim *αἰτία*, & *αἰτῶ*. Vid. fup. *Αἴτη*. IS. VOSS. Conf. If. Voff. ad Catull. p. 112.

24. *'Επαυλία.*] Vid. Harpocr. p. 23. [in v. *Ἀναλυτήρια.*] SCHR. Vid. Euftath. ϒ. *Il.* p. 1462. & Etym. M. IS. VOSS. Conf. Suid. qui rem *fufius* explicat: item v. *'Αναλυσιτέλεια*. & Noftrum fup. v. *'Αυτοκλία*. Scribendum autem eft *'Επαύλια*, properoxytones, quonfam eft neutrum plur. ut *'Αναβατόμια*, *'Αναλυσιτέλεια*, &c. KUST.

25. *'Επαυλίζεσθαι τῷ νυμφίῳ.*] Videtur deeffe, *τῇ δὲ νύμφῃ*. quod habetur fup. in *'Αγκαλία*. H STEPH. *Thef.* I. 626. G. Senfus fupplendi gratia addendum eft, *τῇ νυμφῃ*. vel *ὁ τῇ δὲ νυμφῃ οἰκία*. Confer quæ notavimus fupra ad v. *'Αναΐλια*. KUST.

26. *Χαλδέα.*] Pertinet ad *"Επαυλος*. Vid. fup. v. *Ἔναυλος*. Confer etiam mox v. *Ἐπαύρυς*. KUST.

27. *'Επαύλυς.*] Hom. *Odyff.* ϒ. 358.

28. *'Επαύσασθ. λιπαλοίζες.* † *Ἐπτυχῶν. ὑπτίων*, &c.] Suid. expl. *ἐπαυσαλοίζες*. Sequentia, *ἐπτυχῶν*, &c. recte in Ed. Hag. cum præcedd. conjunguntur, & fic cienntur a Meibom. in *Jufjur. Hipp.* p. 196. n. 9. cum in ceteris ponatur tanquam nova Gloffa, refragante ferie. Schol. Hom. *Il.* Z. 352. *Ἐπαυσαμένας.*] *ἐπτυχῶν, λιπαλοίζες*, &c. Inf. in v. *Περιπαιζόζε - - - Ἐπαυρόν δ', τὸ - - - ἐπτυχόπον.* Vid. inf. v. *Ἐπαύρυς*. Conf. Hom. Schol. *Il.* O. 316 ϒ. 340. fup. v. *Ἀνάϊσσε*, mox v. *Ἐπαυρη*, & *Ἐπαυρόντα*), & H. Steph. *Ind.* Vide etiam *Not.* ad v. *Ἐπάρυρ*. poft *Ἐπαρύβῳ*.

29. *Ἐπεβάλλοζε.*] L. *Ἐπιβαλόζε*. Vid. mox *Ἐπαύρη*. IS. VOSS.

30. *Ἐπαύρῃ.*] Vid. Hom. *Il.* A. 391. & Schol. & *Not.* ib v. *Ἐπαύρῃζ*.

31. *Ἐπαυρεῖν.*] Hom. *Il.* A. 572. & alibi. Conf. *Not.* in v. *Ἐπαύρῃζ*. Herodot. VII. 158. *ὀφίλομαί τε ὑ Ἐπαυρέσθαι.*

1. *Ἐπαυ-*

'Επαυλίσκω]'. ἐπιτυγχάνω.
'Επαύλια [1]. διπλᾶ μεγάλα μέλανα.
'Επαύρις [2]. τοὺς χειμάρρους ποταμούς.
'Επ' αὐτάων [3]. παρ' αὐτάς.
'Επαύρων] [4]. ἐπαισθάνω].
'Επ' αὐτόφιν [5]. ἐπ' αὐτοφώρῳ. ἐπ' ἔργῳ.
'Επαυτοφάλις. ἐπ' αὐτοφώρῳ. 'Επ' αὐτοφώρῳ δὲ, ὁ φανερῶς κεκλεμμένος, ὑπόθεσις γεώμορος, ἢ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κλέμματος ἁλόντος, ἐπὶ κατόχων αὐτό.
'Επαυχεῖ [6]. ἐπεύχεται].
'Επαφαται [7]. ψηλαφᾷ, ὀπτᾶται.
'Επαφῆκεν. ἐπαπέλυσεν. ἐπέδωκεν. ἐξέλυσεν.
'Επαφροσυνάμην. ἀφραμάμην.
'Επάφῃσιν [8]. ἐπαρήσατο.
'Επαρίσκει. ἐπαπολεῖ [9].
'Επαρόμενος. ψηλαφῶν.

'Επα-

'Επαχθεῖς [10]. ὀλίσθησι. ἀλισθοῦς [11].
'Επαχνώη [12]. ἀνάβη, ἐλυσπᾶται.
'Επαχτάζει [13]. ἐλύσσει, μαίζει.
'Επεα. λόγοι, ῥήματα.
'Επεα πτερόεντα. τὰ ὀλίγιστα [14] εἶπε, ἀλλ' τὰ ταχέως παρφέρεται [15] τοὺς λόγους. τὸ ἀμετρεῖται. πέρας δ' ὑδὸς θαρμυτέων.
'Επάνυδα [16]. λόγους.
'Επεδέρκου [17]. ἐπανέκαμψεν.
'Επέδεις [18]. ὀλιβάτου.
'Επέδησαι [19]. ἐπέσχοντο.
'Επεδήσατο [20]. ἐπέβη.
'Επέδησε [21]. ὀλιβάτῳ ἐπάνω.
'Επέδεσσε [22]. ἐπεκάμφθη.
'Επεικανάξαι [23]. ἐπεμπεῖν. ἢ ὀλιγάκις.
'Επεκλάσας [24]. τοὺς ὄμμασι πως ἀμβλυώσας.
'Επέκρωψας [25]. ἐπεκτένισας. ἐπέκραμψας.

'Επε-

1. 'Επαυλίσκω.] Hom. *Il.* N. 753. KUST. Schol. ibi: ἐπιτυγχάνω.

2. 'Επαύρις. διπλᾶς.] L. διπλοῦς. Vid. 'Επαύρις, & 'Επαυρίς. KUST. Poffet legi διπλοῦς: fed & edita probat notas, cui & fubfcribit Phavorin. v. 'Απαυρῶ. . . . 'Επαυρὲ, τὸ διπλοῦς. Sic enim ibi legend. non ἀπαυρὲ. ABRESCH. Mallim διπλᾶς, ut exhibet H. Steph. *Ind.* Contra fæpe ο pro ω. Vide nos in *Mifcell. Crit.* p. 232. & quæ notavimus ad v. Αἰγίζων, Αἰσγύνων, &c.

3. 'Επαύρις.] Vid. fup. v. 'Επαύλια, & inf. v. Χαρίδες. Conf. v. 'Απαυρῶ.

4. 'Επ' αὐτάων.] L. 'Επ' αὐτάμεν, ex Hom. *Il.* X. 153. J. F. GRONOV. IS. VOSS. Phavor. 'Επ' αὐτὸν.

5. 'Επαύρων.] Hom. *Il.* A. 410. Vid. Phavor. & Cl. Græv. ad Heſiod. Ἔργ. ϛ. 240.

6. 'Επ' αὐτόφωϊ.] L. 'Επ' αὐτόπτῃ, ut recte apud Suid. KUST. ABRESCH in *Mifc. Obſ.* VI. 2. p. 398.

7. 'Επ' αὐτοφώρῳ.] Adpofitus eſt locus Herodot. VI. 72. de Leutychide: ἐπιορκήσαντα μεγάλων πολὺ ἐπ' αὐτοφώρῳ δὴ ἁλόντα &c. Schol. in Greg. Nazianz. *Stelitevt.* I. p. 4. Θεόφρ. ἐπὶ ᾧ, κλοπῆς. ἀλλ οὐκ ἐπὶ τὸ ἐπιορκήσαι, ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ κλοπῇ. Pollux VIII. 69. ἐπ' αὐτῷ τῷ φωρᾷ, ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπιφώρως λέγεται, &c. Vid. ibi Interpp. & fup. v. Αὐτοφωρία. Conf. nos *Obſ.* in Joan. VIII. 4. & Ferand. Addueni. *Explicat.* L. I. in l. 3. *de Furt.* p. 548. (*Tom.* II. *Theſ. Jur. Rom.*) item Ez. Spanh. ad Ariſtoph. *Plut.* ϛ. 455.

8. 'Επαυχῶ.] Pro *gloriari* & *jactare ſe*, eſt in Soph. *Antig.* ϛ. 489. ABRESCH *l. c.* Vid. Suid. & inf. v. 'Επαίχει.

9. 'Επαφᾶται.] Cyrill. 'Επαφᾷ. IS. VOSS. Ita mox 'Επαφᾶν. (in Act.) ἐπαφῶντα. Ad Erotian. p. 26. 'Επαφᾶν τὸ ἁπτόμενον.] ἀλλ' ᾧ, ὑφ' ᾧ. εἶτα] δὲ τὸ 'Επαφᾶν. Conf. v. 'Επαφωνήσω, & v. 'Επαφορῶν.

10. 'Επάφῃσιν.] Vid. *Not.* præced.

11. 'Επαρίσκει. ἐπαπολεῖ.] L. ἐπαπολεῖ. Vide ſtatim ante, v. 'Επαφῆκεν. KUST. BIEL. Conf. *Not.* in v. 'Επαρῶ.

12. 'Επαχνώη. ἐπίπτωσι.] Symmach. *Job.* XVI. 2. BIEL. Conf. v. Ἐπίωσχεν, ἐπίπτωσι.

13. 'Αλλὰ δὲ.] Forte legend. ἄλλοι. KUST. Phavor. 'Επαχτάζει. ὁ ἐπάγων ἄχθος τοῖς λιθοις. Ἀπαχθὴς δὲ, ὁ μαραινόμενος ἢ μισητός. &c. Vid. Heſych. v. Ἀδέρκτιλον, & v. Σχέτλιος. Item v. Ἀπαχὴς, & ſeqq. Doct. *D. W. Trillerus* ita nupet in *Obſ. Crit.* p. 487. „ Pro ἀλλοὶ malim potius, ἄλλυσι, aut „ ἄλλοις. Sed & ἐπαχθεῖς, five *graves*, eſſe ſolent, qui li„ bere nimis *veritatem* dicunt. Inde adhuc de lectione de„ liberandum. „

14. 'Επαχνώη.] Veriſimile eſt, Heſychium reſpexiſſe ad Apoll. Rhod. l. IV. ϛ. 1279. . . . . ὃς δ' ἄρ τάων Πελασγὸς ἀφνειὸς. Ubi Schol. Παχνώη. ἀπὸ τῆ ἐπάγη, ἤγουν. ὁ παχὺς πλοῦτος. &c. Vid. Heſych. v. Πάχνη. Vide etiam inf. v. Παχνώη. KUST. Idem adfert V. Cl. ad Suid.

15 'Επαχυΐει.] Refer ad locum illum Heſiod. τὸ Ἔργ. [ϛ. 360.] . . . . τό γ' [al. τόν] ἐπάχυνσι φίλοι ἥπαρ. SOPING. KUST. Laudatur a Suida.

16. 'Επάνυδα.] Scrib. ἔπεα πτερόεντα. VALES. Ἔπεα πτερόεντα paſſim Homer. Conf. Suid. in v. Ἔπεσι.

17. Περιφρασθῆ.] L. ἀναφρασθῆ. SOPING. Ita recte Ed. Schrev.

18 Τὰ ἀφυκτά.] Addita vocula legend. ἃ τὰ ἄφυκτα. Eſt enim nova explicatio. KUST. Sapiſſime tamen abrupte, fine ὅ, proponit diverſam ſignificationem, aliamſi alia, quaſi per parentheſin interjecta, proxime præceſſerint Conf. ſup. v. Ἀβλεμὲς, ubi gemino exemplo in fine Articuli ponitur nova explicatio, ἀνωτέρω.

19 'Επαινόμενοι, λόγοις.] Forte: 'Επὶ ἐνδε. SOPING. L. Ἔπεια πόδα. Corrige idem vocabulum apud Pollux. p. 192. IS. VOSS. Forte legend. Ἔπεσι ἐνδε. λόγοις ὕβρι. KUST. Hæc & ſeqq. ita lege: Ἔπεσι ἄδικον. ὕβρι ὕβριος, λόγοις ὑπερφιάλοις. PERG. Fingo mihi, Heſychium reliquiſſe, Ἔπεια πτερόεντα ἐπαίνῳ, ex Hom. *Il. I.* 222. ad quem Schol. capt. λόγος πολὺς ἐπὶ τινὸς. ABRESCH. Ἔπεσι ἐνδε non diſplicet. Forte tamen mutilus eſt locus, & ſic reſtituendus: Ἔπεια πτερόεντα ἀφυκτὰ. λόγοι ταχεῖς. ex Hom. & Schol. *Il. A.* 201.

20. 'Επεδήσατο.] L. 'Επεδήσαντο. IS. VOSS. Locus corruptiſſimus, quem ſic corrigo: 'Επιόρκως. ὑπισχνεῖται. i. e. *decernit*, vel *jurat degiturnifi*. Verbo ἐπίορκος uſus eſt Callimach. *H. in Jov.* ϛ. 49.

. . . . ἐπὶ δὲ γλυκὺ κεῖνο ἔπορκε.

Ubi ἐπὶ . . . ἔπορκε, per tmeſin dictum eſt pro ἐπίορκε. Ἔπορκε autem recte interpreteris ὑπισχνεῖται, ab ἐπισκοπῶ; quo verbo uſus eſt Ariſtoph. in *Equit.* [ϛ. 491.] KUST. Vid. ſup. v. Ἔπορ.

21. 'Επέδησε.] Hæc & ſequentia, uſque ad 'Επεικανάξαι, infra quoque leguntur poſt v. Ἐπεσσεύοντο. IS. VOSS. Vide quæ notamus ad v. Ἐπεικανάξῃ.

22. 'Επέδεσσε.] *Job.* XXX. 21. BIEL. Hom. *Od.* X. 424. Schol. ἐπλάσθη.

23. 'Επεικανάξαι.] Hom. *Il.* K. 513. 529.

24. 'Επέκλασεν.] Hom. *Il* Θ. 129. & Schol.

25. 'Επέκρωψεν. ἐπεκόσμησεν.] Forte legend. 'Επέκρωψεν. ἐπεκόσμησεν. ut Heſych. reſpexerit ad Hom. *Il. M.* 414. KUST. 'Επεκόσμησεν Symmach. *Pſ.* LXXXVII. 8. pro quo male infra: 'Επέκρωψεν. ἐπεκόσμησεν. Ita 'Επεκόσμησε. (l. . . . Δεῖ(.) ἐπεκόσμησε. pro quo & vitioſe 'Επεκόσμησε. Inf. 'Επεκόσμησεν. ἐπεκόσμησεν. Conf. v. 'Επέκρωψεν, ubique *Not.* Supra: 'Επέκρωψεν. (l. 'Επέκρωψεν.) ἐκόσμησεν. Et: 'Επεκόσμησεν. . . . ἐκόσμησεν, &c.

26. 'Επεικανάξῃ. &c.] Vid. ſup. v. 'Εξάνασσε, & 'Επεκανάξεν. KUST. Nota hic inſigne diſcrimen inter priores Editiones, & Schrevel. quam ſequuti ſumus. In prioribus enim Ven. Flor. & Hag. poſt v. 'Επέκρωψεν, ſequitur v. 'Επεκόσμησεν. 'Επέκλασεν. 'Επεκόσμησεν. &c. & ſic porro, uſque ad v. 'Επεκτένισεν, ubi repetitur v. 'Επέκλασεν. &c. quæ modo ſublimus; uſque ad v. 'Επέκρωψεν, quibus tuto carere poſſemus. Tum poſt v. 'Επέκρωψεν ſequitur in prioribus Edtt. v. 'Επεικανάξῃ, &c. & pergit ferius hoc modo ad v. 'Επεκτένισεν (ante 'Επεύ) definens in v. 'Επελλάσαι, ad quam Cl. *Heinſius*; Hagenöndi Edit. uſus, idcirco notabat, magnam hic vocabulorum jacturam eſſe factam; non animadvertens Integras vocabulorum columnas, LXXX. ferie utrimque verſus complexas, eſſe tranſpoſitas. Quod a nemine notatum miror: quicumque vero ordinem correxerit in Schrev. Ed. recte fecit; quare eandem feriem retinere malui. Eodem modo infra poſt v. Τέρμα, ſequitur v. Τελεσθῆναι. &c. ubi ex ferie referibendæ eſſent ceteræ voces XVI. quæ a benum locum occupant inter v. Τοιζήσω, & v. Τοιχαζόμενος, incipientes a v. Τοῖσιν. & deſinentes in v. Τοῖσιν. Ejuſmodi autem tranſpoſitiones non exigue ſæpius acciderunt in aliis etiam libris, & ingentes Lectori tenebras obfuderunt. Notus eſt jocularis error in P. Silentiarii carmine *de Thermis Pythicis* edendo comminſus a Frobenio, & H. Stephano, ad calcem l. VII. *Antiol. Gr.* dum columnas juxta ſe poſitas continua ſerie exhiberent ſine ſenſu; reſtituente ordinem legitimum B. Vulcanio ad calcem *Libelli de Mundo*. Qua de re confer Ill. Huet. *Notæ* in illud Carmen, ipſius *Petmatibus* ſubjectas p. 50. ſqq. Similem unius paginæ tranſpoſitionem in *Demoſthenis Encom.* Luciano detexit Cl. Jo. Matth. Geſnerus, conjectantibus Viris Eruditiſſimis, ab ipſo laudatis in fine *Prolat.* ad *Chreſtomath. Græc.*

27. 'Επεισπλάσας.] L. 'Επεισπλάσας. IS. VOSS.

28. 'Επεισπνέων &c.] L. 'Επεισπνέων. IDEM. L. 'Επιγνάψας, ab ἐπιγνάπτω, quod idem ac ἐπιγνάμπτω, i. e. ἐπικάμπτω. Vid. ſup. v. Ἀγνάμψαι, & Ἔγνωψεν, in fine pro ἔπεισ-

Ἐπίγνω [1]. μετανόησον.
Ἐπίγνεχψεν. ἐπεχάεσξεν. ἐπέγλυψεν [2]. ἐπέξυσεν.
Ἐπίχρετο [3]. ἐπεχείρετο
Ἐπ' ἐδάφους. ἐπὶ γῆς.
Ἐπεδίετο [4]. ἐδίετο, ἔλεγεν.
Ἐπείδιζεν [5]. κατέχει. ἐδίσμυζεν.
Ἐπεζάρμαν [6]. ἐπεδάρμεν.
Ἐπεζάρη [7]. ἐπεδάρη. ἐπέκειτο. ἐπεκρατεῖτ [8].
Ἐπιζήτη. πάσχλ. ἐπεχείρ. ἐπετίρη.
Ἐπιζήτευν. τὰ αὐτά [9].
Ἐπιζύγαζε [10]. κατεσκεύαζεν.
Ἐπεθελγεν. κατεδαπάνων.
Ἐπεθείαζεν [11]. ἐχάρθαν. ἐθαύμαζεν ὡς θεόν.
Ἐπίθρασκεν. ἐπτίδων [12].
Ἐπέθετο [13]. ἐπέκειντο. ἀρτέκειντο.
Ἔπ' λέγ, ὅτι [14]. ἢ ἐκευδή. ἢ ἐκευδάν. ἢ ἐκείπ [15]. ἢ εἰ δὲ μή.

Ἐπί

Ἐπί [16]. ἀφ' οὗ χρόνου.

—— ἐπεὶ Τροίης [17] ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν.

Ἐπεὶ ἄς τινα [18]. ἐκάν τινά.
Ἐπεὶ ἀς τμάγον [19]. ἐπεὶ διεχειδήσαν.
Ἐπιβυλθέων [20]. λωδηρῶν, ἐφυβείζων.
Ἔπεγε [21]. περίῳ. σπεῦδε.
Ἐπείγ' [22]. κεδείγ. κεθίλκ.
Ἐπείγ'. σπεύδ', σπευδάζ.
Ἐπειγολὴ [23], καὶ Ἔπειξις. ἡ σπουδή.
Ἐπείγω. σπευδάζω.
Ἐπὶ δ' ἦγον [24]. ἐκήγων, καὶ συλλαπτίβετο.
Ἐπευδήσ'. ἐπευδή.
Ἐπευδή. ἐξότου.
Ἐπευδὴ [25] σφῶϊν θεῶν ἱότὴν δαμάσθη. ἢ. ἐπεὶ ἐκὰ τῆς γνίσιας ὑπὸ τῆς μορῶν κρατείθη.

Ἐπ-

ἐπίσαμψαν leg. ἐπίγαμψαν. KUST. Legebam olim in posteremis: † ἐπίγαμψαν ἐπίσαμψαν. ut Hom. *Il.* Β. 14. ibique Schol. Sed monnit me Cl. *Hemsterhusius*, posteriorem illud ἐπίσαμψαν (quod Phavor. omittit) ab ἐπισάμψαιμι, lectoris esse, primam vocem (ἐπίσαμψαν) emendantis. Infra: ἐπαγγάψαζα. ἐπαλαλάκαζα. Vid. ibi *Not.* & conf. v. ἐπιζυλλάδη. - - - ἐπαλλάκαζι. Ceterum Cl. *Bielius* leg. ἐπάγαμψαν. ἐπα. ἐπάμψαν, adferens Cyrill. Lex. MS. Brem. ubi, ἐπάγαμψαν. ἐπαμψάν. ἐπάζα.

1. ἐπίγνω.] Vid. omnino *Not.* in v. ἐπίσαμ.

2. ἐπέγχεψεν. - - - † ἐπγλ. ἐπίξυσεν.] Hæc separanda non sunt, sed uno tenore scribenda, pro *leviter vulnero*. Poſt Homerum utitur Themiſt. *Orat.* XXIII. p. 284. Α. Οὐδὲν αὐτὸν ὕλαιρ ἢ ψυχῆ, ἀλλ' ΕΠΕΓΡΑΨΕ τι ἢ σώματι. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 2. p. 399. Reſpexit ad locum Hom. *Il.* Δ. 139. Ἀνέρατῶν δ' ἀς' ἄκρε δύσε ἐπίγνεψε χαλκὸς φαεινός. Schol. ἐπίγνεψεν. ἐπίξυσε. Eadem vero conjunxerat *Il. Voſſ.* Infra: ἐπεγρίφ. ξύ), χαράσσ). Conf. v. ἐπεγχέβλε, & v. ἐπεγχέψαι.

3. ἐπίχρετο.] Hom. *Il.* Κ. 134. Vid. ſup. v. ἔχρετο.

4. ἐπέδιετο. Conf. v. ἐδίδιεν, & v. ἐδίδιετο.

5. ἐπείδιζεν.] Hom. *Il* Χ. 5. KUST. Vid. Hom. *Il.* Δ. 517. & Schol. & ſup. *Not.* in v. ἐπάμυζε. Conf. v. ἐπδίζεν.

6. ἐπεζάρμαν.] L. ἐπεζάρμεν, vel potius - - - ων. IS. VOSS. L. ἐπεζάρμεν. ab ἐπιζαρῶ. Conf. *Not.* ſeq. KUST. JENS. Sic ω & η ſæpius confunduntur. Vid. in v. Ἀλαδεπῆ, Βυσμεῖν, ἐλευθμαῖ, &c.

7. ἐπεζάρη.] Habet Eurip. *Phœniſſ.* p. 274. H. STEPH. SOPING. STEPH. CLERIC. Videndum tamen, ne illud ἐπεζάρη poſitum ſit pro ἐπιζάρη, ab ἐπιζαρῶ, *gravo, aggravo, premo*; ut ζίγδεν, pro βίγδεν. &c. H. STEPH. (*Ind.* in v. Ζαφέ.) Eurip. *Phœniſſ.* ν. 45.

- - - ἀς δ' ἐπεζάρη
Σφίγξ ἁρπαγαῖς πολυ. - - -

Cum vero incumberet urbi rapinis Sphinx. PERG. Vid. Euſtath. Γ. *Il.* p. 288. & Μ. *Il.* p. 871. IS. VOSS. Reſpexit ſine dubio ad locum illum Euripid. *Phœn.* ν. 45. - - - - ἀς δ' ἐπεζάρη &c. Ubi Schol. τὸ ἐπεζάρη itidem interpretatur, ἐπίεσεν, ἐπέζαρε. Nimirum ἐπεζαρῶ dictum videtur pro ἐπίσαμῶ, mutato β in ζ. ut ζυγόδεν pro βυγόδεν. Conf. etiam de hoc verbo Euſtath. ad Hom. p. 381. 20. KUST. Reſpexit forte ν. 45. Eurip. in *Phœn.* ubi τὸ ἐπεζάρη unus Scholiaſtes explicat, ἐπίεσεν καπατοίζα, alius originem vocabuli indicans, addit: Ζάρδ. ὅρμιο ἐπὶ ἁρπαλικὸν. Addo & alterum Eurip. locum *Rheſ.* ν. 441. ex emendatione maxime illius Græcorum Tragicorum reſtauratoris G. Canteri: - - - Πάλαισ τ' ἐπεζάρη. G. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 50. Priorem locum notaverat etiam Cl. Jenſ. *Lucubr. Heſ.* p. 86.

8. ἐπέκειντ. † ἐπεκράτ, ἐπεζ. ἐπίκλ. † ἐπεχείρ ἐπὶ ἐπιζητεῖτο τὰ αὐτά.] Diſtingue: ἐπέκειντ, ἐπικράτ. † ἐπεζήτ. ἐπίκλ. ἐπιχείρ, ἐπετρέ. Quæ ſequuntur, ἐπιζητεῖτο τὰ αὐτά, quid ſibi velint, non video. KUST. Eodem modo diſtinxerat *Il. Voſſius*. ut expumendum curavi in contextu: res enim dubio vacat. Quin & ſeqq. ἐπιζητεῖτο, τὰ αὐτὰ, clare ſatis docent, Articuli caput eſſe ἐπιζητεῖ, ad quod remittit Lectorem. Miror autem maxime, quod ultima illa non intellexerit *Kuſterus*. Scribendum enim: † ἐπεζητεῖτο τὰ αὐτά. Quæ novum Articulum conſtituunt. Senſus eſt, τὸ ἐπιζητεῖτο eadem notare, quæ τὸ ἐπιζητεῖ, mutato tantum numero; ſcil. ἐπίκλιτο, ἐπιχείρη &c. Ita enim paſſim ſolet Heſychius, ne eadem repeteret; pro quo alias ὁμοίως, ut hic τὰ αὐτά. Interdum etiam nihil addit voci nude poſitæ. Loca ubivis ſunt obvia. Vide in v. Ἐναίρειν, Ἀτυσθῆ, Ἐρίτιμον, Οἶμος, Οἰμώζει, Πίζζας, Πλαθείζα, Ῥίπτει, Σπερμαίνω, Τάζεις, Τυφλὸν, Φίνδ, &c. in quibus omnibus ſimiliter legitur, τὰ αὐτά.

9. ἐπιζήτευν τὰ αὐτά.] Vid. *Not.* præc. Infra: ἐπιζητῶν, ἐπιλαμβάνων. συνεχῶν.

10. ἐπεζύγαζε.] ἐπιζυγῶ eſt *jamam claudere*; uti contra ἀνοίγνῦμι, *aperire*; ut docet Etymol. v. Ἀναζυγῆς. Sic ἀναπλόου τὸν ὄνυχα itidem eſt *jamam aperire*; at ἐπιπλέω, *claudere*. KUST. Inf. Ζυγάζω. - - - πλέω. Et ſic pro ἐπιζεύξασζα, ἐπιπλείζα, legendum putabam, ἐπιζύγζα. Sed vid. v. præced. ἐπιζεύξαν, & v. Ζεῦξαι Ceterum conf. Polluc. X 26. ibique Intt. & ſup. *Not.* in v Ἀναζυγῆς.

11. ἐπεθείαζεν.] Vid. ſup. v. ἐξέθιαζε, & inf. v. ἐχθιάζω, ibique *Not.*

12. ἐπίθρασκον.] L. ἐπίθων, vel potius ἐπτίθων, ut Suid. & Phavor. Et ſic *Kuſt* Similiter ἐπτιθῶν Cyrill. Lex. MS.

13. ἐπέθετο.] An ἐπέθεντ, quod Suid, expl. ἐπιπίζαζαν, ut inf. in v. ἐπεπ δ' ἦγον, legitur συνεπίθεντο, pro - - - - ἔπεντ. An vero ἐπέθεντ, *incurſabant*, i. e. ἐπέκειντ. Vid. v. Ἀνθεπ.). Prius malim: infra enim ἐπιθέντο reddit ἀπωπείζαζαν. Conf. Cl. de Dieu in *Pſalm.* lii. 7. Hinc ἐπιθέντες, de quo vid. Ritterſh. ad Salvian. p. 537. Lex. Reg. MS. ἐπέθεντ. ἐπαπείζαν. Ἀπέπ' (*Pſ.* LVIII. 3.) ἐπέθεντ ἐπ' ἐμὲ κρῦμμά. Sequitur nova in eod. Lexico gloſſa: † ἐπέθεντ. ἐλιχρόδεντ ἐτιχθῆν· Οὐκ χρηστὸν ἁρμοῖ ἐπέθεντ. Hinc corrige Suidam, qui fulgidus ex hoc Lexico MS. ἐπέθεντ legit etiam Cl. *Biel.* ex Cyrill. Lex. MS. Brem. ubi expl. ἐπαπείζαζαν.

14. Ἔπ' λέγ. ὅτι. &c.] Scribere Heſych. debuit: ἔπὶ λέγε. † ἐπεὶ. ὅτι, ἢ ἐκευδή. &c. KUST. Vera ita eſt: *ita* ita paſſim ſolet Noſter. Vid. in v. Ἔπαλον, ἔπ', &c.

15. ἐπείκτ.] Scrib. ἐκείτ, vel ἐκείπ.

16. ἐπεὶ. ἀφ' ὁ &c.] Eandem hanc hujus vocis ſignificationem oſtenſurus Schol. Soph. ad *Antig.* ν. 15. ad iſtum Homeri verſum provocat, qui legitur initio Odyſſ. Α. ubi tamen quod commode per *poſtquam* exponas, ut & judicabat H. Steph. en alia, in quibus manifeſto notat ex *quo*. Æſch. *Agam.* ν. 40. *Choëph.* ν. 609. & in *Agam.* ν. 993. ABRESCH. Eo ſenſu etiam vox legitur Gen. XLVI. 31. *Joſ.* VII. 8. I. *Macc.* X. 22. BIEL. Conf. Suid. v. Ἐπεὶ. Idem v. ἐπιπόλεμον citat Ariſtoph. *Equit.* ν. 4 ἐπ' ἐκείνῳ &c. ſed legit Ἀφ' ὁ pro quo Thom. M.g. in eod. v. ἔπεμ.

17. ἐπεὶ Τροίης &c.] Ex Hom. *Od.* Α. 2.

18. ἐπεὶ ἀς τινα.] Scr. ἐπεὶ ἄς τιν. ex Hom. *Il.* Θ. 269. Vid. *Miſc. Obſ.* III. 3. p. 329.

19. ἐπεὶ ἄς τμάγον.] Hom. *Il.* Β. 374. KUST. Bis corrupte ponitur, poſt v. Ἀζάλιος, & poſt v. ἔπεμπε Sed legitur, non *Il.* Β. (ut corrupte in Seberi *Ind.* qui Kuſterum ſecutus eſt) ſed Ο. 374. ubi Schol. ἐπεὶ τὸ ἀποδεῖξαι videtur) verum *Il.* Π. 374. ubi Schol. ἐπεὶ διακεκριδέναι. *Anonymus* in *Cod. Burm.* hic pro ἐπεὶ διχ. διακεκριδέναι. Ceterum ἐπεὶ ἔχαρ. ut inf. poſt v. ἔπεμπε. Niſi forte ibi ex *h. l.* legend. ἐπεὶ διχ. Parum refert. Conf. v. Τμάγδη. διακρείδεζαι.

20. ἐπιβυλθέων. Vid. inf. v. ἐπιβυλθ.

21. ἔπεγε.] Sirach. XVII. 20. BIEL. Vid. infra poſt v. ἐπεγκύμων.

22. ἐπείγ'.] Vid. If. Voſſ. ad Catull. p. 239. qui confert Lat. *pellere* & *pulſare* lanam.

23. ἐπειγολὴ.] Vid. Etym. Suid. & ſup. v. ἐπειγολῆ. Conf. v. ἐπειπῆς.

24. ἐπεὶ δ' ἦγον. - - - - συλλαπτίβετο.] L. ἐπεὶ δ' ἦγον. ἐκήγων, καὶ συλλαπτίβετο. Exſtat *Il.* Γ. ν. 441. J. F. GRONOV. Ita Homeri Schol. *l. c.* ubi plenius, συλλαπτίβετο τῇ γραφῇ αὐτῶ. Simili errore ſup. ἐπέθεντ, pro - - - ἔπεντ. Infra: Ἤτοι. ἐκήγων. συλλαπτίβετο. Ex eodem loco.

25. ἐπευδὴ πρῶτα &c.] Hom. *Il.* Τ. 9. KUST. Sic & *Heinſ.* mox legens: ἐπεὶ εἴδιας &c. Confer paullo poſt v. ἐπευδὴ πρῶτα.

1. ἔπι-

Ἐπαΐξομεν [1]. ὑπάξομεν.
Ἐπαϊ. ἐπειδή.
Ἐπαΐστο [2]. ἐπαΐσθη.
Ἐπειδὴ τρῶτα [3]. ἐπειδὴ ἄπαξ.
Ἐπειὴ πολὺ φέρτερ◎ [4]. ἐπειδὴ πολὺ κρείττων.
Ἐπεί κεν [5]. ἐπειδάν.
Ἐπεί χ' ὧμεν [6] πολέμοιο. ἐπειδὰν πληροῶμεν τοῦ πολέμου.
Ἐπειλημμένη [7]. κρατοῦσα.
Ἐπεὶ μάθον [8]. ἐπεὶ ἔμαθον.
Ἐπικτάς [9]. ὑπόχυσις, σπυδή.
Ἐπί μ' ἔπτυες [10]. ἐπειδή μ' ἐγύμνωσας.
Ἐπεὶ κέκλητο [11]. ἐπεὶ ἐκαλεῖτο.
Ἐπεισί. εἰ Ἠλεῖοι. καὶ οἱ πλησίοχοι.
Ἐπεύς. ὁ Ἠλιῶ◎. ἀπὸ πόλεως [12].
Ἐπεὶ ῥᾳδὶ ἔσκεν [13]. ἐπεὶ ῥᾳδὶ φρίσσ.
Ἐπεὶ ὑ ἴδεν [14]. ἐπεὶ σὲ αὐτῆς.
Ἐπεὶ οὔ πω δι [15]. ἐπειδὴ οὔπω.
Ἐπεί οὔτι μοι [16] αἶσα εἰσίν. ἐπεὶ σὺκ εἰσί μοι αἶσα.
Ἐπεὶ οὔ τοι. ἐπεὶ ᾠδυμᾶς σοι [17].

Ἐπεί-

Ἐπείπαζ◎. ἐξαπῶν [18]
Ἐπεὺς [19]. οὗτος ἐκαλεῖτο Κρατῖν◎ ὁ Κωμικὸς· ἴσως, ἀφ' τοῦ πεζαρχήσαι τῆς Οἰνηΐδ◎ Φυλῆς, καὶ διλότερ◎ Φαῦλος. καὶ γὰ ὁ Ἐπεὺς [20] διλαοσιν [21] σημαίνῃ.
Ἐπεὶ ῥά. ἐπειδή.
Ἔπεσεν. ἔπιπτε.
Ἐπεσεμίζες [22]. ἐπιέζεις.
Ἐπεσέτο [23]. ἐπιέζετο. ἐδυλίμαζεν.
Ἔπεσεν [24]. ἐπίεσε. σὺν. ἐκίνησεν.
Ἐπείρη [25]. ἐπιεσέτε.
Ἐπεσπὼν [26]. ὑπεδύσας.
Ἐπεσσάτο [27]. ἐσπουδάζετο. ἐζήλωτο.
Ἐπεσσάκτο [28]. ἀλλοτρίου.
Ἐπεί σι λίσσ◎ [29] γουνάζω.
Ἔπεσσιν [30]. ἐπελθίσι). ἐπίεσε).
Ἐπίεχε) [31]. ὑπεκκαλαμάσησι.
Ἐπεισκεπέμεν [32]. ἐπισεσχέμεν.
Ἐπεσπὼν [33]. ἐπικελυθοῦσα ἔχων.
Ἐπεσορῶσα [34]. ἐπισυλλόσ◎.
Ἐπεισφρήσαντες [35]. ἐπισυβίζοντες.

Ἔπευ-

1. Ἐπειξόμεν] L. Ἐπωτξόμεν. IS. VOSS. Ἐπωτξόμεν exhibet H. Steph. *Ind.* Sed forte ὑπωτξόμεν est vera lectio, pro quo corrupte Ἐπ. Corruptæ postea lectioni nativam pro interpretamento subjecerunt. ω. & ι. in initio vocum sæpe confusa sunt. Vide mox v. Ἐπωλεμῤῥόν. Infra tamen etiam Ἐπειξόμεν ὑπειξόμεν. post v. Ἐπὶ ξυσ. Conf. v. Ἐπώτυσ. item v. Ἐπώξα σε, & Ἐπώξαμεν, & Ἐπωξάμεν. Alioquin vide, num alibi Nostet invenerit πξόμεν, præcedente vocula ἐπὶ in contextu, quæ per errorem conflata sint, ut plura alia. Prius tamen magis mihi arridet, quum Ἐπώτυσε, pro ὑπώτυσε, alibi me legere non meminerim.

2. Ἐπαΐστεν. ἐπαΐσθη.] Ex Hom. *Il.* A. 33. & Schol.

3. Ἐπειδὴ σφῶτα.] Scr. Ἐπειὶ σφῶτα. IS. VOSS. Sed obstat locus Hom. *Il.* A. 235. ubi Schol. Ἐπειδὴ σφῶτα] *ἐ σαφῶς ἅπαξ* &c. Conf. sup. v. Ἐπειδὴ σφῶτα &c.

4. Ἐπειὴ πολὺ φέρ.] Ex Hom. *Il.* Δ. 56.

5. Ἐπείκεν.] Repositi, Ἐπεί κε, ex Hom. *Od.* Σ. 153. Vid. inf. post v. Ἐπικαλεῖ), ut & v. Ἐπεί κε.

6. Ἐπεί χ' ὧμεν πολ.] Vide paulo post, Ἐπεί χ' ἴομεν πολ. SCHR. Scr. Ἐπεί κ' ὦμεν, aut Ἐπεί χ' ἴομεν, ut infra. IS. VOSS. Posterior lectio vera est. Sic Hom. *Il.* T. 402. Locum notarat etiam *Kust.* Vide ibi Schol. Conf. Jens. *Lucubr. Hes.* p. 86. qui eadem loco laudato, scribit: „ Sed diversam olim hujus loci Homerici fuisse lectionem, „ apparet ex Scholiis. „

7. Ἐπειλημμένη.] Ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατουμένη, iterum Ἐπιειλημμένη, ἀντειλημμένη, cujus erroris culpa, quanquam mendosos codices forte possit excusare, in ipsius tamen Hesychii caput recidit. Idem poss Ἐπειλημμέν◎, vel potius, quod restituendum est, Ἐπειλόμενο· Ἐπειλημμέν◎, κατέχων, κατεχόμενο. HEMSTERH ad Lucian. *Dial. Marin.* IX. p. 314. *nov. Ed.* Respexit Hesych. ad *Genes.* XXV. 26. Καὶ ἡ χεὶρ αὐτὸ ἐπειλημμένη τ' πέρνης Ἠσαῦ.] *Reg.* XV. 27. Ed. Rum. ὑφάπτοιτ, pro quo Compl. ἐπιλάβοιτο. Conf. Suid.

8. Ἐπεὶ μάθον.] Hom. *Il.* Σ. 444.

9. Ἐπικτὰς.] L. Ἐπικτανὸς SALMAS. Conf. v. Ἐπικτηλὶ, item v. Ἐπίκτασις, & v. Ἐπίκτασσε.

10. Ἐπεί μ' ἔπτυες.] Ex Hom. *Il.* A. 352.

11. Ἐπεὶ κέκλητ'] Scribo Ἐπικέκλητ', ex Hom. *Il.* Π. 382. JENS. *Lucubr. Hes.* p. 86. Legitur ibi: . . . ἐπὶ δ' ἔκλεφε κέκλητο Σιμόεις. quo si respexerit Noster, pro ἐπὶ ἐκαλεῖτο refingendum puiter ἐπικαλεῖτο, vel συμκαλεῖτο, ut inf. in v. Κικλῆ. Sed dubium mihi non est, quin scripserit Hesychius: Ἐπικεκλῆ. ἐπικαλεῖτο. ex Hom. *Il.* I. 454. & Schol. *Ibid.* Atque ita Cyrill. Lex. MS.

12. Ἐπεύς. ὁ Ἠλ. ἀπὸ πόλεως.] An ἀπὸ (Ἐπειοῦ) βασιλέως? Sic Etym M. Schol. Hom. *Il.* Δ. 537. & omnino *Il.* A. 687. & Steph. Byzant. ubi vide Interpp. Conf. Hom. Schol. ad *Il.* B. 619. sive *Cat.* ϒ. 185. & Schol. ad Lycophr. ϒ. 141. ubique Reverendiss. Potter. Vide etiam mox v. Ἐπεύς, & Athen. l. X. p. 456. *fin.*

13. Ἐπεὶ ῥᾳδὶ ἔσκεν.] Ex Hom. *Il.* A. 119. & Schol. Paullo aliter *Il.* M. 212.

14. Ἐπεὶ ὑ ἴδεν.] Ex Hom. *Il.* A. 114. Conf. Schol. & inf. v. Οὐ ἴδεν.

15. Ἐπεὶ οὔπω.] Ex Hom. *Il.* E. 441.

16. Ἐπεί οὔτι μοι &c.] Ex *Il.* A. 153. Schol. ἐπειὴ ἐδυμᾶς, ἢ καὶ οὐδὲ μοι αἶσα ὑπάρχεις.

17. Ἐπεὶ οὔτι, ἐπεὶ ᾠδυμᾶς σοι.] Distinguae: ἀδυμᾶς σοι. KUST. JENS. *l. c.* Sic Ed. Hag. & Phavor. Exstat apud Hom. *Il.* A. 515. ubi Schol. Ἐπεὶ ἢ σε.] ἐπεὶ ἀδυμᾶς σοι. Conf. *Il.* H. 27 & Schol. *in Not.* prec.

18. Ἐξαπῶν.] Potius ἐπιπτῶν KUST. Conf. mox v. Ἐπιπτάν.

19. Ἐπεύς, &c.] Unde Parœmia: Ἐπεὺς διλοτερ◎. de qua Parœmiographi. HEINS. Eadem habet Zenob. III. 81. (ubi ἐ Οἰνηΐδ◎ φυλ.) & ex eo Suidas, fere ad verbum, ut & M. Apollonius VIII. 80. Conf. Diogenian. IV. 61. & Schott. ad Suidæ *Prov.* VI. 100.

20. Ὁ Ἐπεύς] Scrib. ὁ Ἐπεῖ◎, idem quod Ἠπι◎. *mitis, placidus.* Vid. Etym. M. in Ἠπι◎. IS. VOSS.

21. Διλαοῖσι σημαίν.] L. δίλιοῖς. SALMAS. Scribendum διλιοῖς. IS. VOSS. Hæc apud Suidam ad verbum. Sed illic legitur, non διλιοῖς, sed διλὸς ἐῶ, quod melius. Itaque delendum hic τὸ σημαίν. FLORENS. Rectius διλὸς. Suidas habet: σὺν τῷ ὁ Ἐπεὺς διλὸς ἐῶ. KUST. διλιοῖς scripserat, credo, etiam *Salmasius.* διλὸς ἐῶ corrigit *Florens*, ad Aristoph. *Pac.* ϒ. 699. ut habent Zenob. Apostol. &c. Et hoc præferendum videtur, deleto verbo σημαίν. Quod si tamen retinere malis, διλὸν recipiendum, ut illud σὺν ea seq. σὺν intexerit; quod *Reiskio* visum. Ceteroquin σημαίν adjici potuit a librario, qui διλιοῖς forte invenit, corrupte pro διλὸς ἐῶ, adeoque διλιοῖς corrigens, addidit σημαίν, ut Accusativus inde penderet.

22. Ἐπεσεμίζες.] Conf. v. Πεσεμίζε, & v. Παρεδέζεν.

23. Ἐπεσέτο.] *Ad.* IX. 26. BIEL. Vid. Pind. *Pyth.* X. 105. & Schol. ibi.

24. Ἔπεσεν.] Hom. *Il.* Υ. 479. Schol. ἐπίεσεν. Vid. Suid. & sup. v. Ἐπάρη, inf. v. Πιέσσεις.

25. Ἐπείρη.] Ionice pro Ἐπιεσε. 3. sing. Inperf. a πιέρω.

26. Ἐπεσπὼν.] L. Ἐπιπτὼν, idem quod ἐπιπτὰν. IS. VOSS. Vid. sup. v. Ἐπεσπάσατ.

27. Ἐπεσσάτο.] *Ad.* XXVII. 21. BIEL. Hom. *Odyss.* Φ. 184. Infra: Πιέρω, σπεύδ. &c.

28. Ἐπεσσάκτο.] Inf. Ἐπεἰσακτο. ἀλλοτρίου. Inde sensus est petendus canonis Ecclesiastici de γναικὶ ἐπεσσάκτῳ, quæ alias σπεύσασα dicuntur; in qua voce vid. Cl. Suicer. *Thes. Eccl.* & sup. in v. Κἀτεκεφάλιον.

29 Ἐπεί σι λίσσ◎, γουν.] Hom. *Il.* Φ. 483. de Diana. SOPING. HEINS. Male in omnibus Edd. ut & a Phavor. distinguitur ante γουν. Deest autem interpretatio. Vid. Schol. *i. c.*

30. Ἔπεσσιν.] Vid. inf. post v. Ἐπιτνίδιον. Schol. Hom. *Od.* Δ. 411. Ἔπεσσιν, ἐπιπλοῖσι).

31. Ἐπίεχε).] Scr. Ἐπιέχε). IS. VOSS. Puto hic aliquid excidisse, & Hesychium scripsisse: Ἐπιέχε. ἐπιπλέσι), ἐπίεχε). Ἐπιέζει δὲ, ἐπίεχε), ἐπιπιέζει. Nam quo minus Ἐπιέχε) hic esse possit caput articuli, series litterarum obstat. KUST. Oido, ἢ nova glossa fit, requirit vocem Ἐπιέσχε). Sed una serie hæc & præcedentia conjungit Cl. *Biel*, ut Ἐπιέζει & sing. & plur. num. varie caponatur.

32. Ἐπεισεσεμέμεν.] Conf. v. Ἐπεισεσεμέμεθα, Ἐπεισέμεν, & Ἐπεισέμεθα.

33. Ἐπεσπὼν.] Scrib. Ἐπεσπὼν. [ut Phavor.] IS. VOSS. Ἐπεσπὼν sæpe apud Homer. & inf. post v. Ἐπεσπὰν). Conf. v. Ἐπεσπάσ), Ἐπέσσυ, &c. Explicatio tamen hujus loci suspicionem injecit, num forte duo vocabula confusa sint, sic ut legendum foret: Ἐπεσπὼν, ἔχων, vel κατέχων, sive ἐπίσχων. ex Hom. *Il.* P. 465. Vid. Infra. Deinde: ἡ Ἐπεσπάμενον. ἐπικαλεσάμενον, ex Hom. *Il.* N. 495. Doct. *Reisk.* leg. ἐπικαλεσάμενος, σχέσις.

34. Ἐπεσορῶσα.] Ab ἐπωπία. Nisi malis Ἐπεσφρίσσω. Suid. & Cyrill. Lex. MS. Ἐπεσφρίσσω. ἐπιστέλλω.

35. Ἐπεισφρήσαντες.] Vid. *Misc. Obs.* V. 2. p. 292. &

Ἐπιβᾶ [1]. μὴ ταῦτα. τάλαινα. ἀντὶ τοῦ δή.
Ἐπὶ φίλοις ἄϊον ἦτορ [2]. ἐπεὶ κατὰ μὲν [3] δ' ψυχὴν ἀλγησαίσης.
Ἐπῖρε [4]. παρεσπόνδει. παρεσπῆρεν.
Ἐπὶ χ' ἑῶμεν πολέμοιο [5]. ἐπιπλὰς πλημμελοῦμεν τοῦ πολέμου. παῦε τὸ, —— ἐξ ἔσον ἦντο [6].
Ἐπιχθόνιον. στυγνὸν ἐπόμενον.
Ἐπείγαν. ἐπέκειντο.
Ἐπέσσυλλεν [7]. ἐπέσκειλεν.
Ἐπέσσυτα [8]. παρεικεῖ [9]. ἀναπέρα. ἐξωτέρω.
Ἐπέκιεζεν [10]. ἐπέκιεσεν.
Ἐπεκήκατο [11]. ἐπεπηδίκει.
Ἐπέκλυεν [12]. ἐπήκουεν.
Ἐπέκλωσαν [13]. ἐπήγαγον.
Ἐπεκλώσαντο [14]. ἐπικατέκλωσαν. ἐπεμελήσαντο. ἐκόμισαν. ἐπεκλήρωσαν. ἐπεμοίρασαν.

Ἐπε-

Ἐπικοτίδην. κεκαρυγμένη [15].
Ἐπέκρηνεν [16]. ἐπετέλεσε.
Ἐπεκρήηνεν [17]. ἐπετέλεσεν.
Ἐπικύρσαιεν [18]. ἐξεβεβαίωσεν.
Ἐπεκάλυσεν [19]. ἐπεπύξωσεν. Ἀπὸ τοῦ ἀλεξέλοιπον [20], οἱ καταλείπουσι τὰ ζῶα, ἵνα τὸ δοκοῦν μηκύνῃ [21] παρεσπῆ. καὶ τοῦτο ἔθη
Ἐπικαλύσαι.
Ἐπικώμασεν [22]. ἐπεδήμησεν, ἐπῆλθ. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ Κώμου, ὃ ἔθος, εἰσιόντων πόλεις.
Ἐπιλάθεσθαι [23]. εἰς λήθην ἦγε.
Ἐπελαύνειν [24]. ἐπιτέμνειν.
Ἐπέκτασις [25]. ἡ ἁπλοῦ [26] πάσις.
Ἐπίλασχε. ἐπλήρωσεν.
Ἐπιλέξατο [27]. τὰ γεγεμμένα ἀνέγνωσε.
Ἐπίλετο [28]. εἵλετο. ἐφάη.
Ἐπελήκεον [29]. ἐπεῖχον τοῖς ποσί.

Ἐπι-

inf. ante v. Ἐπιφρῶ, ut & sup. v. χιτῶνας, ibique *Not.* Pro ἐπιστησάμενος, reſcripſi ἐπιστησάμενος, cum *Kuſtero.*

1. Ἔασόν.] Pro *tamen* etiam apud Comicum. Vid. Cl. Kuſt. ad *Theſmoph* ϕ. 891. & inf. poſt v. Ἐπίσταμαι.

2. Ἔπει φίλοι &c.] Ex Hom. *Il.* Ο. 252. SOPING. Vid. ſup. poſt v. Αἰόντος.

3 Καθαρῷ.] L. ϕθαιμῷ. ARCER. καθαρῷ ὄμματι. HEINS. ἄτην, ϕθίμενον. SOPINGIUS. Videtur ſcribendum ἀκαπέλῳ. Vel, ϕθίμενον, ex Schol. Hom. ad *Il.* Ο. 252. Vid. etiam ſup. v. Αἶσα ἄτης. KUST. ϕθίμενον ex loci illius Homerici Scholiaſte reponit etiam Cl. *Jenſ.* p. 86. *Lucubr. Heſych.* Etymol. in v. Αἶσα eundem verſum citans reddit: ϕθίμενον ἀλγήσας τὴν ψυχήν. Αἶσα γὰρ, τὸ ϕθίμενον. Eadem habet Schol. *l. c.* apud quem male, ἀλγήσας δ' ψύχας. Corrige ex Heſychio.

4. Ἐπῶπτε.] Ex *Alt.* III. 5. ubi *Gloſſa N. T.* explicant, ἀφυπνῶν. Vid. *Not.* noſtras *ibid.* p. 64.

5. Ἔπεί χ' ἑῶμεν πολ.] Sunt verba Hom. *Il.* Τ. 402. ubi vid. Interpp. quibus τὸ ἑῶμεν merito negotium faceſſit. KUST. Vid. ſup. eadem poſt v. Ἐπεί κεν, & inf. v. Ἐάσῃς.

6. Παρὲξ τὸ ἐξ ἔσον ἦντο.] Scrib. ἐξ ἔσον ἦτορ, ex Hom. *Il.* Α. 469 ut ſup. ſuo loco. Deeſt hæc clauſula ſup. poſt v. Ἐπεί κεν. Sed hoc loco exciditſe quædam puto, ſic forte ſupplenda: παρὲξ τὸ ἔσον, ἀφ' ἧς κρὶς τὸ ἔσον, ὡς ὅτ', vel ὥσπερ ἐξ ἔσον ἦτορ. Euſtath. ad *Il.* Τ. p. 1190. 37. Τὸ δὲ ἔσον, γεγραπται μάλιστα ἐπὶ, παρὰ τὰς ἐπιπαλμίδας - - - εἶναι δὲ, ἀντὶ τοῦ παραπλήσιον, καὶ καρδιόβαρδον, καὶ διανοίᾳ), ἀφ' ὅλου ἐπὶ τὸ ἐπιλαφὲς ἴδ', Ἔστι χ' ἑῶμεν. Ἔστι δὲ αὐτὸ σχεδὸν τοῦτο Σίμων· τὸ ἔσον, ἴσον πλῆθος. - - - ἐπὶ δὲ τοῦ ἔσον, τοῦ ἐξισωμένου ἔσται. ὁρᾷ ἄν - - - Ὠμῆρ, καὶ πλεοναστικῶς δέ τε, Ἐσθλὸν. - - - - ὁπόταν δὲ τὸ ἔσον, καὶ τὸ ἴσον γράφῃ, οἷον· ἐξ ἔσον ἦτορ. &c.

7. Ἐπέσσυλλεν.] Hom. *Od.* Ν. 114. Ἐπέσκειλεν.

8. Ἐπέσσυτα.] Jeſ. XVIII. 1. BIEL.

9. Παρεικ.] Num παρικ? LXX. vocem Hebr. תלוא transferunt ἐφίκετο, male, pro ὠδὴ, עדי quæ eſt ἐπίκοινος. M. MEIBOM. L. παρίκοινος. HEINS. Apud Suid. v. Ἐπίκοινος, recte παρικοί, quod idem ac ὁπαί, i. e. *ibi.* Nam hac ſignificatione interdum gaudet τὸ ἐπίκοινος. KUST. Cyrill. Lex. MS. Ἐπίκοινος, παρικοί.

10. Ἐπέκιεζεν.] An - - - σεν, ex Hom. *Il.* Π. 394. Vid. ſup. v. Ἐπεφρίζει.

11. Ἐπεκήκατο.] Vid. inf. v. Κικλήσκει, & v. Κεκλήσεται.

12. Ἐπέκλυεν.] An Ἐπίκλυεν ἐπήκουεν, ex Hom. *Od.* Ε. 150.

13. Ἐπέκλωσαν.] Hom. *Odyſſ.* Γ. 208. KUST.

14 Ἐπεκλώσαντο.] Hom. *Il.* Ω. 525. & alibi. IOEM.

15. Ἐπικοτίδη. κεκαρυγμένη.] L. Ἐπικοτίδη, κατακεκαυμένη. IS. VOSS. Leg. Ἐπικοτίδη κατακεκαυμένη. *rubrica ſimplex obſtitum fuit.* PERG. An Ἐπικοτίδη, vel Ἐπικοτίδη κατακεκαυμένη. ut ſup. Διακοτέσαι κατακεκαυμένα. Conf. ibi *Not.* & inf. v. Κατακεχρῶσαι Vel potius: Ἐπικοτίδη, κατακεκαυμένη. Infra: Ἐπικοτίσαι, ἐξεθύμησε, χόλωσε. Ita dicitur, qui a victore *in pulverem dejectus* & *proſtratus* eſt: a κόνις, *pulvis.* Sic inf. Κατέκοπε. - - - φθίμενος. Conf. P. Fabri *Agoniſt.* l. 10.

16. Ἐπέκρηνεν.] L. Ἐπεκρήανεν, ex Hom. *Il.* Β. 419. & Schol. Vid. ſup. v. Ἐκρήηνεν (ubi male Ἐκρήνεν) & inf. v. Ἐπικρήσσειν. Conf. v. ſeq.

17. Ἐπεκρήηνεν.] Hom. *Il.* Β. 419. Vide etiam inf. v. Ἐπικρήσσειν. KUST. Variaverit itaque lectio Poëtæ.

18. Ἐπικύρσαιεν, &c.] Rectius copulabitur cum præced. Ἐπικρήσσειν. ABRESCH.

19. Ἐπεκάλυσεν.] L. Ἐπικαλύσεν. SALMAS. Ex ſerie litter. ſcribendum foret, Ἐπικαλύσσεν, per σ. Cæterum ſi lectio Heſychii ſana eſt, verbum hoc formatum erit a κὶ κλεῖς, pro quo alii ſcribunt κλεῖδ, quo nomine genus *panis* ſignificari Pollux, Etymologus, Suidas, & Noſter infra, tradunt. Conf. Suid. & Etymol. v. Ἐπικαλύμματα, unce lux aliqua loco hnic Heſychii accedit. KUST. Phavor. Ἐπικαλύσσει, ἐπ. ἀ. ἢ ἀλεξέλοιπον. ἀ καὶ - - - Ἐπικαλύσσ. Sed poſt κὶ forte aliquid excidit.

20. Διαλεξέλοιπον.] A ἀλεξέλοιπον, i. e. *panes formare.* Hinc eſt ἀλεξέλοις, *panis formatio*, apud Etymol. v. Ἐπικαλύμματα, ubi tamen hodie male legitur ἀλεστέλοις, per ε. KUST. Conf. v. Διαλεξέλοις, & *Not.* præc.

21. Τὸ δοκοῦν μηκύνῃ &c.] Lego: ὃ τῷ δοκοῦν μηκύνῃ παρεσπῆ. i. e. *ut ei, quod parcum videtur* (& revera eſt) *aliquid addatur.* KUST. De voce δοκοῦ, &c. vid. Cl. L. Bos ad *Alt.* XVI. 13. & quæ infra notamus ad v. Θάμνος ραιδίως.

22. Ἐπικώμασεν.] Ariſtoph. *Acharn.* ϕ. 979. KUST. Legitur ibi ἐπικωμάζει, quod infra vide. Conf. Suid. v. Ἐπικωμάζω, & inf. v. Κώμοι, &c.

23. Ἐπιλάθεσθαι.] Pariter Hom. *Il.* Β. 600. verbum ἐπιλαθέσθαι, quod eſt ab ἐπιλανθάνειν, ſenſu tranſitivo acceptum, pro *oblivioſi fecerunt*, ſive *oblivionem alicui induxerunt.* KUST. Vid. ſup. v. Ἐπιλάθεσθε, & mox v. Ἐπιλαθέσθαι.

24. Ἐπελαύνειν.] Gloſſ. Vet. Ἐπελαύνει. *Abigit*, *Indigna.* leg. *Inſtigat*; quæ ſignificatio pertinet ad Ἐπέλασσε. Eadem Gloſſæ paullo poſt: Ἐπελάσσειν *Inſtigant.* L. Ἐπελαύνειν. Policius hoc vidit etiam Pric. ad Apol. *Mir.* p. 560.

25. Ἐπέκτασις.] Dele; vel pone ſuo loco. IS. VOSS.

26. Ἁπτοῦ.] Vid. Meibom. ad Epiſtet. p. 21. *Ed Rd.* Rectius ſcribitur, ἀπτοῦ. Plura dabit Cl. Waſſe in Dukeri *Præfat.* ad Thucyd. p. 8.

27. Ἐπιλέξατο. σ. γ. ἀνέγνωσε.] Vir Eximius parum obvia conſebat exempla, in quibus hoc ſenſu vox ita occurrat. Lexica itidem non niſi paucos, eoſque recentiores, in qui uſi ſint auctores habent. Sed antiquiſſimum eſſe evincit Herodot. I. 124. ἐμοὶ δοκέειν - - - ἐπιλέγειν. Adde c. 125. L. II. 135. & III. 42 Heliodor. l. X. p. 509. *Ed. Beurd.* & p. 475. ubi συνεπιλέγειν, quo compoſito augmentum accedere poteſt Lexicis. Conf. Bud. *Comm.* p. 600. & Suid. in Ἐπιλέξατο, & Ἐπιλεξάμενοι. Eandem notionem fortitur ἀναλέγεσθαι Lucian. T. II p. 696. & 786. *Ed. Amſt.* Arrian. in *Præfat.* Plut. in *Lyſand.* p. 444 C. Ælian *V. H.* XIV. 20. Vid. & Bud. p. 663 Suid. in Ἀναλεξάμενοι, & Etym. M. in v. Ἀναλέγεσθαι, ubi pro ἀναλέγεσθαι τὰ ἀναγκαῖα, aptius forte legetur ἀναλέγεσθαι, illud rarius, ut vox Activa ita uſurpetur. Themiſt. *Orat.* XI. p. 153. A. - - - ἐχειλόγει τὰ γεγραμμένα. Et ſimplex λέγειν Polyb. X. 44. τοὺς δὲς βιβλίου, καλῶς λέγει τὰ γεγραμμένα. Atque ita imperat λέγε centies apud Plat. Demoſth. & reliquos Rhetoras. Gloſſ Philox. *Lexil. legit.* Præterea in paſſiva voce juxta cum ἀναλέγεσθαι eodem in loco adhibitiſſe videtur Xenoph. L. II. *Anabas* p. 162. [p. 274. D.] ABRESCH in *Miſc Obſ* Vl. 2. p. 399 Conf. ſup. v. Ἀναλέγου, & Porti *Lex. Ion.* Sed ex Suida ſcribendum videtur: Ἐπιλέξατο - - - ἀνέγνωσε, ut reſpiciatur ad Herodot. VII. 239 *fin.* vel VIII. 22.

28. Ἐπίλετο.] Conf. v. Ἐπάλετο. KUST.

29 Ἐπελήκεον.] Magnam hic vocabulorum jacturam fecimus: ἀείρῃ ἢ τὰ πόδα, & lacuna relinquenda. HEINS. Eaſtat apud Hom. *Od.* Θ 379. Schol. ἐκαμέτρησε, ἐπέσκηψε τοῖς ποσί. Tranſpone, & τοῖς ποσὶν conjunge cum ἐπεσκήψατο, quod factum videa in Ed. Barnef. Suid. ἐπέβλεπε, ἐπέκυπτε. Etymol. ἐπέσκηψε (ut Heſ.) ac male apud eum Ἐπεσκήνωσε ſcribitur. Quod vero Cl *Hemſius* legentem hic lacunam ſtatuat, ex prioribus Edd. natum, in quibus poſt Ἐπελήκεον ſequitur Ἐπεσχεθέσθαι, & ſic porro. Sed Ἐπιλήθου, & ſeqq. contum ferc Gloſſæ uſque ad v. Ἐπεσχεθέσθαι, in iiſdem reperiuntur ſup. poſt v. Ἐπιθεσθε, ut notavi ad v. Ἐπεμαίετο. Nec dubito quin ex ea confuſione enata ſit repetitio quinque Gloſſarum infra ante v. Ἐπιμε-

'Επιλήθω. ἐπιλαρχίθω [1].
'Επίλιξε [1]. ἐπιδέρμθω.
'Επέλυσας [3]. ἐξείλω.
'Επιλάθου [4]. ἐπεπίμων. διέπαιζον τοῖς λόγοις. ἐπίσκωπτον [5]. ὕβριζον.
'Επεμαίετο [6]. ἐφήπτετο, ἐπέφαινε. ἐπεθύμ.
'Επέμαξε. κατέλαβεν.
'Επεμαίοντο [7]. συνέβρεξεν [8]. ἐφήψατο, ἐφηλάφησεν.
'Επεμβάλλῃ [9]. χώνῃ.
'Επεμβεβαὼς [10]. ἐπιβεβηκώς.
'Επεμβαίη. ἀναβαίη.
'Επέμενεν. ἐπεχείρησεν.
'Επεμήνατο [11]. ἐμάνθη. ἐπεμάνθη. ἠρρίθη.
'Επεμήνει [12]. ἐπαρρίζετο.
'Επέμυξαν [13]. ἐπεμυκήσαν. ἐπεμύχθησαν [14].

Cav [14]. ἐξεφαύλισαν.
'Επεμύξατο [15]. ἐπεσπάραξε. ἐπωρύζησε.
'Επίναρ [16]. εἰς πεδίον τέλ. Λάκωνες.
'Επινάσθω [17]. ἐπωκιδάτω.
'Επ' ὀνάων [18]. ἐπὶ γῆν ἀξιοῦσι.
'Επενδίσσας [19]. ἐπερίσσευσε.
'Επενδύμοι [18]. ἐπερισσύμοι.
'Επεπίματο [21]. ἐπίπλυτο.
'Επεπτεῖν [22]. ἐπὶ σπέρειν.
'Επέπεμψ [23]. ἐπέβαλλεν.
'Επεπλεῖτο [24]. ἐπεπόρθουν. ἐπεπορθήθησαν.
'Επεπλώθει [25]. ἐπιπλῇ. ἐπέστη [26]. ἐπῆν.
'Επεπόχατο [27]. ἐπεκαλύμβα. ἐπεφέρετο.
'Επέσκετο [28]. σήκεγεν.
'Επεσύτων [29]. θύζεπτεν.
'Επευώησε [30]. ἐφόρμησε. 'Αμφιβίοις [31] δδτίρα.

'Επεξ-

[1] ἐπιλήθω, ἐπιλάρχιθω] Nos Schrevellianam Edit. hic sequuti sumus, præeunte Phavorino.

[1] ἐπίλιξε, ἐπιδέρμθω.] L. ἐπιλαγχάνω, ἐπιλαγχάνω. KUST. JENS. *Luc. Hes.* p. 87. Ex *Pj.* XXX. 12. ἐπιλαγχάνω ἀπὸ τινος &c. Glott. MSS. in *Psalm.* (IX. 18.) ἐπιλαγχάνω. ἐπιλαγχάνω. Inf. ἐπιλαγχάνω. ἐπιλαγχάνω. Sup. ἐπιλαγχάνω. τὸ λαθεῖν ἐγὼ. Conf. v. ἐπιλανθάνω, &c.

[2] ἐπίλιξε.] Male pro ἐπάλιξε, ab ἐπαλίνω. Supra: ἐπαλίξε. ἐπιδρομαν. Nimirum τὸ Λ hic mutatum est in Λ, quo errore infra quoque Λιξαντο habes pro Λιξαντο. KUST. Conf. v. Λίσσω, pro Λίσσω.

[3] ἐπέλυσας.] L. Ἀπολύσαι. Sæpe ἐν. & ἀν. in initio vocum confuderunt. Respexit forte locum Sirach. XXVII. 19. Conf. v. Ἀπολύω, & sup. v. ἐπάνειμι.

[4] ἐπιλάθου.] Hom. *Od.* B. 323. Vid. Schol. & inf. v. Λάθω, &c.

[5] ἐπισκώπτον.] L. ἐπίσκωπτον, ab ἐπισκώπτω. KUST.

[6] ἐπεμαίετο.] Hom. *Il.* K. 401. & alibi. KUST. Apollon. Rhod. III. 815. Vid. Phavor. & *Not.* seq.

[7] ἐπεμάοντο.] Hom. *Il.* T. 425. KUST. At ibi legitur ἐπιμάσσαν, vel ἐπιμάσσετο. quod infra vide. Sed ἐπιμάσσετο, vel potius ἐπιμάσσον exstat *Odyss.* N. 429. pro quo sup. Ἀπεμάσσετο, ubi vide.

[8] Συνέβρεξεν.] Hæc significatio non est propria, sed metaphorica. Eodem modo *tangere* apud Latinos; ut *tangi ira*, apud Lucret. I. 62. Plene Homerus dixit, ἐπεμάσσατο θυμὸν, *Il.* P. 564. i. e. *intime* lετigit *animam*: ubi Schol. σαθεῖσε, τῷ ἔλκει τὴν ψυχήν. τῷ σπαραγμῷ. Vid. inf. v. ἐρεθίσσαν (vel potius ἔκειρε.) Θυμὸν. Conf. sup v. ἠπείλησαν, . . . ἐπεφύτευν. Et: ἔρασε. ἐνήχθ. Sic: Μαρσύας. . . . κενωθὲν &c. Hæc enim ex eodem fonte manant.

[9] ἐπεμβάλλῃ. σχόγ.] Hoc sensu Basil. *in Hexaëm. Homil.* IX. p. m. 98. D. (*Tom.* I.) scripsit: Τὸ δὲ σφόδρα, χαμαὶ ἐπεμβαλεῖν, λαβεῖν τὸν σφοδρὸν ἔΕΠΕΜΒΑΛΑΕΤΑΙ. Inde si glossam desumserit ipse Hesychius, aliquid de ejus ætate constaret.

[10] ἐπεμβεβαὼς.] Hom. *Il.* I. 578. & Schol.

[11] ἐπεμήνατο, ἐμάνθη, Ἰπεμάνθη, &c.] Lege & distinguc: ἐπεμήνατο. ἐμάνθη, † ἐπεμάνθη. &c. KUST. Hom. *Il.* Z. 160. ἐπεμήνατο. Schol. expl. ἐμάνη. ut Cyrill. Lex. MS. Suidas: ἐπεμάνατο. ἐπεμάνη. Sic & Phavor. addens ἐρεθίσθη. Atque ita *Vir Doctus* in *Cod. Wetsten.* etiam legit, continua serie: ἐπεμήνατο. ἐρεθίσθη, ἐπεμάνη, ἐρεθίσθη. Neutrum male. Pollentius tamen præferendum videtur, ob Suidæ & Phavorini lectionem. Sæpius ω & η in fine vocum confuderunt. Vide mox v. ἐπεπάθει, & inf. v. ἐπεμάνθη, ubi idem error.

[12] ἐπεμήνει.] Hom. *Il.* N. 460. ubi Schol. ἐπρίσσε ἐρέθιζεν.

[13] ἐπέμυξαν.] Hom. *Il.* A. 20. sed ubi a Scholiaste aliter exponitur. KUST. Vid. *Not.* ad v. ἐπεμυκήθη.

[14] ἐπεμυχθήσαν.] L. ἐπεμυκήσαν, per ι, ab ἐπεμυκήζω. Vid. inf. v. Μυκήζουσι. KUST. Utrum ordine continuo, ἐπέμυξαν . ἐπεμυκήσαν, ἐπεμυκήσαν, ἐξεφαύλισαν, an separatim sit scribendum, ἐπέμυξαν. Ἐπεμυκήσαν, † ἐπεμύχθησαν, ἐξεφαύλισαν. non satis exploratum habeo: ad Homerum certe respexit *Il.* Δ. 20. Θ 457. HEMSTERH. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 353. *nov. Ed.* ubi plura. Confer quæ V. Cl. olim dederat ad Luc. *Dial. Select.* p. 38. Ego continuum seriem præstulerim: quum Apollon. Lex. MS. ita exhibeat: ἐπέμυξαν. ἐπεμυκήσαν, οἷον, ἐγκεκαλύκασι, τῷ μὴ δυνάμει ἢ ποιᾷ, ἢ πάσῃ, ἢ κακῇ.

[15] ἐπεμύξατο.] Conf. inf. v. ἐπεμυκῆ. & ἐπέμυξε, Item in v. ἐπιδιαπεμπῆ, & sup. *Not.* in v. Ἀπαίξω. Adde Sylburg. ad Clemard. p. 519. & Cl. Hemsterh. *l. c.*

[16] ἔπινα. εἰς πέδιον.] Potius εἰς πεδίον. Vid. inf. v. ἐπίνα, Item sup. v. ἔγας, & ἐπάς. [ibique *Not.*] KUST. Infra: Ἴπνος. εἰς πέδιον.

[17] ἐπινάσθω.] L. ἐπινάσθω. Vel pro ἐπωκιδάτω legendum est ἐπωκίδω. Supra: Ἀπανδᾶν. ἀπωκίδω. IDEM. Infra: Νάδα. ξύδον. Vid. *Not.* in v. ἐπεμήνατο.

[18] ἐπ' ὀνάων.] Infra legitur suo loco. Sed hic leg. ἔπ' ὀνάαν, pro οἰναῶν, [sic] cum inter præcipua navis armamenta sint ancoræ. IS. VOSS. Hom. *Il.* A. 77. Hæc autem repetuntur infra suo loco. Nam hic extra ordinem occurrunt. KUST. Vid. v. νάω, &c.

[19] ἐπενδίσσας. ὑπερ.] L. ἐπενδίσσας. (quod Poëticum est pro ἐπενδίσσας) ὑπερφίαλος, i. e. *induerat*. KUST. Supra: ἐπερφιάλησε. ὑπεβάπτισε.

[20] ἐπένδυμοι.] Si recte se habeat Glossa, erit Aor. 2. Partic. Med. ab ἐπενδίδυμι, quo carent Lexica. An vero legend. ἐπενδύσαμαι ὑπέρχα.

[21] ἐπεπίματο, ἐπίπλυτο.] Sic contra ἐπεπίμαι supra exponitur, ἐβάπτο. Respexit autem Hesych. ad locum illum Thucyd. L. II. c. 54. ἐπεπίμπρα δὲ Ἀθήνας ἡ μάλιστα (λοιμὸς.) i. e. *pestilentia Athenas præcipue imbuit*. Potest tamen etiam ὑπεπίμπρα ibi significare ὑπεπίμπρα, l. c. *depasta est*, ut Schol. Thucyd. interpretatur. KUST. Posterior explicatio Thucydidi convenientior videtur. Sic Herodot. V. 101. Τὸ πῦρ ἐπίμπρα τὸ ἄστυ ἅπαν. Ita passim. Vide & *Observ.* nostras ad II *Tim* II. 17.

[22] ἐπεπτεῖν, ἐπὶ &c.] L. ἐπὶ &c. ΠΡΙΝS. IS. VOSS. Sæpe quidem ἐπὶ & ἐπὶ confundantur. Vid. Moll. ad Longi *Pastor.* p. 116. *fin.* & Wesseling *Probab.* p. 88. ubi tamen mutatio vocum ἐπὶ in ἐπ aliquid confirmare videtur habere: adeoque ἐπὶ in *Citron. Alex.* p. 606. secundo loco repetitum forte ex præcedenti ἐπ' ἐπὶ, ut sæpe alias. Sed hoc obiter. Apud Hesych. autem nihil mutaverim: quum ἐπὶ in compositis additamentum passim denotet. ἐπεπτεῖν sapius apud LXX. & in *Epist.* Judæ *com.* 9. quem locum forte respexit Noster; quanvis dubitet Pricæus. Neque tamen video, quid obstet ita locum illum explicare: εἰς ἐπάλληλα κρίνει ἐπ' ἐπέπτει &c. Nisi malis huc accessem *Prov.* XXVI. 15. Κρύπτει ἐπαρὸς τὴν χεῖρα ἐν τῷ κόλπῳ αὐτῆς, ἐ δυνατ' ἐπεπτεῖν ἐπὶ στόμα. Vid. Etym. M. & H. Steph. *Ind.* Ordo tamen hic Ionicum ἐπεπτεῖν postulat; vel ponenda hæc glossa ante v. ἐπεπίμπρα.

[23] ἐπέπεμψ.] L. f. ἐπέπεμψ. ex Hom. *Il.* I. (non H. ut in Seber. *Ind.*) 216. ubi Schol. ἐπέπεμψ. ἐπέβαλε. Cyrill. Lex. MS. ἐπέπεμψ. ἐπέβαλε. Sup. ἐπέμψ. ἔβαλε. Nisi fuerit: ἐπέπεμψ. ἐπέβαλε. Schol. Hom. *Il.* T. 261. ἐπέπεμψ. ἐπέβαλε.

[24] ἐπεπλεῖτο.] Hom. *Il.* H. 428. KUST. Schol. ibi, & Apollon. Lex. MS. ἐπεπλήσθη. Vid. Etym. M. & Suid. qui forte contra Kusterum defendi potest ex propria significatione vocis, quam adhibet, συνεπλήσθη.

[25] ἐπεπλώθει.] Hom. *Od.* Θ 365. KUST. Schol. ibid. & Apollon. Lex. MS. ἐπλῆ, ἐπλώθη. Conf. Schol. *Il.* B. 219. ubi ἐπλήθη. Adde Suid. & Etym M. & sup. v. Ἀπλώθη.

[26] ἐπέστω.] L. ἐπῆν. KUST. Sæpius ω & η in fine vocum confundi, sup. monui ad v. Ἐστήκεσαν.

[27] ἐπεπόκατο.] Sic *Batrachom.* † 106.

[28] ἐπέσκετο.] Hom. *Il.* Ω. 124. Vid. sup. v. Ἀμφεσκέθη, & *Not.* in v. ἐπεσκέθη, & inf. v. Πεσκέθη.

[29] ἐπέσυτων.] Pro ἐπέσυτων. Vid. sup. v. ἔσυτο, & ἐπεσύοντο. KUST. Ex Hom. *Il.* Θ. 374. & Schol. Conf. v. ἔσυτο, & ἐπεσύθη, & Etym. M.

[30] ἐπευώησε.] Vid. sup. v. Ἀπευάτησε. & v. ἐπεύτησε. Deducta vox ab admovendis humeris in impetu faciendo.

[31] Ἀμφιβίοις δδτίρα.] L. Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιτρύωνι δράμ. SALMAS. PALMER. HEINS. SOPING. L. Ἀμφιτρύωνι δδτίρα. Non insolens Hesychio, omisso Poëtarum nomine, eorum Poëmata advocare. MEURS. in *Sophocle*. Non dubito quin hic excident nomen Poëtæ, & legendum sit: Σοφοκλῆς Ἀμφιτρύωνι δδτίρα. *Sophoclem* enim scripsisse fabulam nomine *Amphitryo*, ex aliis locis Hesychii nostri constat. Ex hoc autem loco insuper discimus, Sophoclem Tragœdiam illam bis in scenam produxisse: quo sensu e jusdem Tragici Ἀθάμας δδτίρᾳ, & Λυκοῦργος δδτίρᾳ ab aliis Auctoribus citantur. KUST. Hic ego puto designari *Archippum* Ἀμφιτρύωνι δδτίρᾳ. Sic enim citatus ab Athenæo. FLOR. Loca Athenæi sunt *l.* III. p. 95. E. & l. X. p. 426.

'Επεξέλαζις [1]. ἐκδίκησις.
'Επεξέρχ) [2]. ἐκδικεῖ.
'Επέοικεν [3]. πρέπον ἐστίν.
'Επεπαιόμην [4]. ἐπεφήμιζο.
'Επέπασο. ἐπεπλήρωτο [5]. ἐπετέλεσατο.
'Επέπλεν [6]. ἐπλήρουν.
'Επέπιθμ. ἐπεπεπύκειμεν [7].
'Επέπλησεν [8]. ἔπλησεν τὸ τεῖχος.
'Επλίξατο [9]. ἔπαισεν.
'Επεπολέμωτο. πολεμίως διέκειτο.
'Επεπωλεῖτο. ἐπεπόρθητο [10].
'Επίρυσα [11]. ἐπόνησα.
'Επίσχες Θ. Ὀρθυμητὸς, ἐρέσιμο Θ.
'Επφοιδύμ Θ. Ὀπτηκεζόμην Θ.
'Επίρεισαν [12]. ἐπεδήρησαν.
'Επίρ-ρα [13]. ἐπεισέβασα. ἐπεκόσμησα. ἐπεσέγασα.

'Εσφη-

p 426. B. ut l. XI. p. 499. B. simpliciter Ἀρχιτε Θ· τὸ Ἀμφιτρίτων. Quæ sententia potior videtur; quum Ἀμφ. δέ-τερ Θ· Aristarcho toties differre tribuatur, non item Sophocli, cui Ἀμφίτριτον simpliciter tantum adscribitur. Dubiis enim certa in ejusmodi rebus præferenda puto.

1. 'Επεξελάζις.] Conf. Suid. v. 'Υπεξελάζεις.

2. 'Επεξέρχ). ὁιδυᾶ.] Respexit forte ad *Lib. Sapient.* XIV. 31. ἡ γὰρ ἀπαρξάμενον δίκη ἐπεξέρχ). &c.

3. 'Επέοικεν.] Vid. sup. v. 'Εοικεν. Sæpe Homerus.

4. 'Επεπαιόμην.] Vox sumta ex Thucyd. L. I. c. 50. 'Επεπαιόντο αὐτὸν οἱ ἐπίλοι. SOPING. KUST. Vid. v. 'Επεπαιωνίζαζο.

5. 'Επέπλησο.] Referendum videtur ad 'Επίπασο (quod dictum foret pro ἐπίπασο, ut hic 'Επίπασο pro ἐπεπασο) ab ἐπάομαι, unde deductum est ἐπεπαστήρ apud Aristoph. *Eccles.* v. 833. quod Schol. vetus exponit, πεπληρωμένος. Ab eadem origine est πατὴς, quod Grammatici interpretantur, πλῆρες, μεστὸν. [Vid. inf.] KUST. Acute; sed dubito num vere. Cogitabam ἐπεπλήρω. Sed nihil muto. Infra enim Ποιπᾶζ non tantum explicat πεπλῆζ, a πίμπλημι (conf. v. 'Επέπλεω, Πάπλω, Πεπλήμθ Θ, Πεπλησθ Θ, &c.) sed Πίπλω etiam redditur ἐπεπλήρωθ, pro quo hic 'Επέπασο, cum augmento: neque enim pro ἐπέπασο hoc esse dixerim. Conf. v. Πεπάσω), & v. Πεπορθρίζ Θ.

6. 'Επέπλεν.] Ab ἐπίπλω. KUST. Deest hoc in Lexicis. Conf. *Not.* in v. 'Επίπλρω. Ab *agitatione* fortium derivanda explicatio ὀλπρῶ. Vid. omnino Hom. *Il.* H. 181. 182. Sic Nostrates utuntur vocabulis *trekken*, *afsmyten*, *uitslecken*, pro *fortiri*, a vario fortiendi modo. Inf. Πάπεσ. ὁλπῶ. Πάπλζ. ὁλπῶζ. &c.

7. 'Επέπιθμ. πεπύκ.] L. ἐπεπεφύκειμεν, ex Hom. Schol. *Il.* B. 341. quo respexit Noster. Consentit Apollon. Lex. MS. & Cyrill. Lex. MS. Brem. teste *Bielia*.

8. 'Επέπλησεν.] Hom. *Il.* E. 504. KUST. Vid. ibi Schol. & inf. v. Πέπλησεν.

9. 'Επλίξατο.] L. ἐπαλίξαθ. IS. VOSS.

10. 'Επεπολέμ. ἐπεπορθεῖτο.] L. ἐπεπόρθθ, Vid. Cyrill. Lex. IDEM. Ex Hom. *Il.* Δ. 231. ubi Schol. 'Επέπολ. ἐπεχεῖτο. Τὸ δ' ἀλῷ τὸ μέτρον. Inf. 'Επεπωλεῖτο ἐπεπορθεῖτο. Apud Scholiastas veteres liber IV. *Iliadis* 'Επεπόλ)ζ dicitur: ibi enim Rex ad cohortes accedit, aciem instructurus. Sup. 'Εξεδυσ). ἐπεπορθεῖθ. Vid. ibi *Not.*

11. 'Επίρυσα.] Ex serie liter. scribendum foret 'Επίεσσα. Sed quomodo hoc significare posset ἐπόνησα, non video. KUST. An tum pro ἐπόνησα legend. ἐπόλυσα? Vid. inf. v. Πίεσσα. Alioquin 'Επίεσσα est ἐπόνησα, quo modo *emetiendi* vocabulum, ab itinere petitum, pro absolvendis operibus usurpatur. Conf. v. Πιεσσί. . . . ἀνύτ. Unde & ἐπίνυσα, aut simile, conjici posset. Vid. inf. v. 'Επίνυσα. Prodiit postea Dorica. *Valckenarius* in *Misc. Obs.* VIII. 2. p. 160. cui priorem conjecturam meam in mentem venisse video. En verba: „ Malo 'Επίεσσα. (ex literarum serie) ἐπόνησα. „ Conf. *Iliad.* Φ. 78. & Hesych. in v. Πίεσσα. „ Addo Schol. *Il.* Φ. 40. 'Επίεσσεν, πίεσεν ἢ διάλυσεν ἐπόλυσεν. ut ad Φ. 78. 'Επίεσσεν, ἐπόλυσεν. sic enim legend. pro πολλαχοῦ. Conf. *Not.* in v. 'Επίεσσεν.

12. 'Επίρεισαν.] Forlan male pro 'Επίδεισαν, ab ἐπιδείδω. Nam 'Επίδεισεν supra expon ἐπενάρκησεν. Vid. etiam inf. v. 'Επίδεισεν. KUST. Ita forte respexerit ad Hom. *Il.* M. 414. Cyrill. Lex. MS. 'Επίρεισεν. ἐπενάρκησεν. quod proxime accedit ad 'Επίδεισεν, ubi vide *Not.*

13. 'Επίρ-ρα.] Vid. inf. v. 'Ερέρ-ρα.

14. 'Εσφεσσαν.] L. 'Εσφερεσσάν. HEINS. Vid. inf. v. 'Εσφενδόν Θ. Phavor. etiam 'Εσφεσσάμβα: quod recepi; ut inf. 'Εσσαν, &c per iota. Natus error ex ultimarum literarum compendio obscure picto.

15. 'Εσφεγγ.] Sic & Phavor. pro quo *Il. Steph.* mavult 'Εσφενδόν, ut sit Infinitiv. Præteriti ἐσφάρμην. Vide ejus *Thomata quarund. Verb.* p. 119. *Reiskius* 'Εσφορᾶζ.

16. 'Επίρ-ρω.] Vid. inf. v. 'Επίρ-ρω. An vero male positum pro 'Επαρίζω, vel ἐπαρίζω?

17. 'Επέρσον.] Infra pro eodem rectius habes 'Επάρσον; ubi vide quæ notamus. KUST. Conf. mox in v. 'Επρ-ρα.

18. 'Επίρεισα.] Vid. sup. v. 'Επίρεισα.

19. 'Επιρρόθησε.] Vide 'Επιρρόθεσε, post 'Επιρρόζω. Eurip. *Hecub.* v. 553.

[*Aual d'* Ἐπιρρόθεσε.] SCHR.

Videtur respexisse ad locum illum Sophocl. *Trachin.* v. 286. [267.]

Πίνου πολαιὸν ὕδωρ, πολὺ δ' ἀλύσας
'Επιρρόθεσε - - - - - -

Ubi Schol. 'Επιρρόθεσε.] σοβήσῃς ὕδωρ. Conf. etiam inf. post v. 'Επιρρόζεσε. KUST. Conf. Suid.

20. 'Υγιὲς.] Corrigo ὑγρὸς, ex Schol. Soph. Vide *Not.* præced. KUST. Sic & Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* Fl. 2. p. 400. Nec obsto. Quod si tamen retineas ὑγιὲς, ut fit explicatio vocis 'Επιρρόζεσε, quam confuderit, ut sæpe alias, cum 'Επιρρόθεσε. Infra: 'Επιρρόζεσε. - - - ὑγιὲς. Et: 'Ρωθίων. - - - ὑγιαίνω &c.

21. 'Επιρρόζεσε.] An legend. ἐπόρρεσε? Sane præcedens ὑσρὸν lectionem hanc verisimilem reddit. KUST. Sic inf. 'Επιρρόθεσε. ἐπόρρεσε, ἐπόρρεσε. post v. 'Επιρρόζεσε.

22. 'Επιρρώσω. πλην, π. τ. ῥᾴ ῥώμην ἐπ.] L. 'Επιρρώσῃ, ex *Od.* Y. [107.] & πλὴν ἱππείοιο, *mirlant table* [Vid ibi Schol.] Dein ῥώμην. Vid. sup. 'Αντιρρώσῃ. SOPINGIUS. Scribe, 'Επιρρώσῃ, ex Hom. *Odyss.* Y. 107. Deinde pro πλὴν leg. πλὴν, cum spiritu leni, i. e. *malebant*; ab πλὴν, *malo*. Nam de molitoribus Homerus ibi loquitur. Porro pro ῥᾴ ῥώμην legend. ῥᾴ ῥώμη. KUST. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 51. Vid. *Not.* in v. 'Αντιρρώσῃ. Conf. v. Τάσσ. &c.

23. 'Ηλιτ, κακὸν ἐποιησ.] L. ἤλιτ, i. e. *malebant*. Vid. *Not.* præced. KUST. Nunquam 'Επιρρώσῃ, secundum positum alterutrum significare posset: est enim, *nisu magno impellebant*, seu *agitabant*. Apollon. Rhod. L. II 663. IV 505. & 1633. - - - ἐπιρρώσαι ἰλαπτῷ. *remus* intumescebant. De levi tamen *agitatione capillorum* ἐπιρρώσῃ posuit idem Apollon. Rhod. L. II. 679. Imitatus est hæc Homeri *Il.* A. 529. quo tamen in loco vehementior motus indicatur. Erudite Eustath. Ἰστέον δέ, ὅτι τὸ 'Επιρρόθεσε μετοιχέον κατ' ἀνάβασιν, ὑπομέμφεται τὸν ἔργον κατηρέμενον. Τάσσ) δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὅτι ἀεὶ ἔφερον αὐτόπους). &c. Forte igitur præpotlere Homerum imitatus fuerit Apollonius: minus enim videtur τὸ 'Επιρρόθεσε convenire Apollinis capillis. G. D'ARNAUD. l. c. Conf. H. Steph. *Ind.* & inf. v. 'Επιρρόθεσε. Mox: 'Επιπεδόθεσε. ἐπικλίθεσε.

24. 'Επιρρόωσθ.] Hom. *Il.* A. 529. KUST. Vid. ibi Schol. & *Not.* præced. Conf. Etym. M. & inf. v. 'Επιρρόθεσε.

25. Ὀρχίσασθ.] Respexit forte ad Hom. *Il.* Ω. 616. Νυμφάων, αἵτ' ἄμφ' Ἀχελώιον ἱρρόωσθ. Schol. χορεύσασ), Νυμφῶν, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώιον ἱρρόωσθ. Schol. χορεύσασ). Conf. H. Steph. *Thes.* III. 735. Alioquin pro ὀρχήσασθ leg. ὀρμήσασθ. Inf. Τάσσ). ὁρμῶν. Vide & v. Τάσσ), Τασσάς, &c.

26 'Επιρρώσατο.] Cl. *Jens.* p. 87. *Lue Hes* 'Επιρρώσ) scribitur. Sed aliud remedium quærendum videtur. Audacius forte conjiciebam, mediis literas ex superiori versu ab inperito librario huc inlatas esse (ut pluribus exemplis offendi posset) atque ita 'Επιρρώσατο scriptum esse pro ἐπόνησε. An vero est compositum a voce Δρώπλη (quam ipra vide) ut 'Επιδρώπλατο scripserit, Δ pro ρ, qua sæpe permutata? Cogita, Lector. Supra etiam: Δρούσῃ, ὑπερπ. Infra: Ὑπερδρωπλεῖτο. - - - ὑπερορᾶτο. Conf. v. Δρώπλ. & v. Δρώσζ. - - - ὑπερορᾶζ.

27. 'Εσφεῖν.] Hom. *Od.* A. 2. & Schol.

28. 'Εσφεῖν, σπάσθαι.] Hæ dum interpretationes a verbo 'Εσ-

Ἐπίσπεσε 1. μείζω. καὶ ὑψηλότερα.
Ἐπῴκισε 2. διῴκησε.
Ἐπάσαντο 3. ἠγάλλοντο.
Ἐπίσαξε 4. ἔφωλευε.
Ἐποσολίσι. λαοδρείαι. Ὀπτησίοις 5. πολυλογίαι. ἡκιολογίαι.
Ἐποσόλῳ. λάδι᾽ῳ. ωσόγλωσσ᾽ῳ 6. τοῖς ἔπεσι βάλλων.
Ἔπεσθε. ἀκολουθεῖν.
Ἔπεσι 7. λόγοις, λέξεσι.
Ἐπίσκαζε 8. ἐχάλων.
Ἐπισκιμιδίας. συντᾶς.
Ἐπισκίμφατο. ἐπίζλεψαι, ἐφῳδὴν 9.
Ἔπεσεν 10. ἠκολούθησεν.
Ἐπίσσῳξα 11. ἐφώρμησα.
Ἐπιστάϊωτο 12. ἐστήσαν. ἐφώρμων. ἐπηκολούθουν, μὴ σπυδῆς.

Ἐπίσ-

Ἐπίσαγθεν 13. ἐπιλίκιαν. ἐπιλέπιωνα.
Ἔπισσεν 14. ἐπιδέλιζον. ἐδιωπάνιζον.
Ἐπισυμβ᾽ῳ 15. ἐπτελῶν. ἐπιτρύσας, ἐφιεμένας.
Ἐπισσύμβωσ 16, περβάμβωσ. περθυμβάμβωσ.
Ἐπίσυβ 17. ἐφορμᾶται.
Ἐπίσσυτο 18. ἐρμᾶ 19. ἐπῆλθεν.
Ἐπεφνάοντο 12. ἐπίσσυον. καὶ ἴκχυον.
Ἐπισίψατο 20. ἐπισπράνσαι. πλήρεις ἐπώησαι, ἐπλήρωσαι.
Ἔπισυ 21. ἐπίτυχε.
Ἐπεπασόμεθα 23. διωχόμεθα.
Ἐπίσσω 14. ἔπαιρον. καζόλυμα.
Ἐπισχίπυσαι. ἐπολίμωσαι.
Ἐσ᾽ ἰσχαρῶν 25. ἐπὶ ἰσχάρα.
[Ἔπεται.] ἐπακολυθεῖ 26, συνεπάγεται. φρέσι 27.

Ἐπέ-

ρεθίζω alienæ sunt, eædemque paulo ante leguntur sub v. ἐπείρων. KUST

1. ἐπίσσω.] Pro Ἐπίσσω, ut videtur. KUST. Infra: Ἐπίσσω. ἐνελίσσω. Ft: Ἐπίσ᾽ῳ. μίσγω. . . . . ἐνελισσάζ᾽ῳ. Sic Ἐπίσσω sup pro Ἐπ.

2. ἐπωκίσζε.] Vid. sup v. ἔπασζε, & Not. ibi.

3. ἔπασσ᾽ντο.] Vide sup. suo loco. Series hic ἐπίσσω requirit. IS. VOSS.

4. ἐπίσαξε. ἔφωλευε.] Sic & Suidas, ac Phavorin. qui addit ἐπιφωλεύει. Est ex *Genes.* XXII. 3. quem locum, ut & *Num.* XXII. 21. II. *Reg.* XVII. 23. excitant etiam *Perger* & *Bled.* qui ex Cyrill. Lex. MS. profert: ἐπίσαξεν. ἐπεφώλευσεν. Conf Suid. v. Ἐπισάξω, & Inf. v. Σπερμολόγοι. Utuntur Herodot. III. 9. Ælian. *H. Anim.* XVII. 32. &c. & Lucian. *Bacch.* T. II. p. 361. τὰς ἐλαφρὰς ἐπισάξαντες, καὶ ἐξαπαγαγόντες. ubi Schol. p. 37. ἐπισαξάμενος. πρασθείς. leg. ἐρασθείς. Idem vitium, quod sup. in v. Ἀνίσαξεν, ubi vide *Not.*

5. ἐπασσ᾽ντο.] L. ἐπαλλάξεσι, i. e. *criminationes, accusationes*, ab ἐπαλλάσσω. KUST. Antiquam lectionem recepi, quam præferunt Ven. & Flor. ἐπασζεῖς. *R. Constantin.* in *Lex.* corrigit ἐπιλαμβάνεσι: ut excideriit γρ. Non displicet. Vid. Schol. Hom. *Od.* Δ. 159.

6. Παῤῥωσ᾽ῳ.] Adde Lexicia, si recte se habeat vocabulum.

7. Ἔπεσι. λέγ. Δ.] Sic inf. v. ἔπεσιν.

8. ἐπίσκαζε.] L. ἐπισκαζεν, *claudicabat*; & refer ad *Genes.* XXXII 31. ubi dicitur de Jacobo: ἐπίσκαζε τῷ μηρῷ αὐτῦ. Conf. inf. v. Ἔσκαζεν. KUST. IS. VOSS. PERGER. L. BOS (*Prolog.* ad LXX in loc. *Gen.*) VALKEN. *Gloss. S. ex Hesych* p. 15. ABRESCH *l. c.* Conf. v. Σκάζει.

9. ἐφῳδὴν] L. ἐπᾴδων. KUST.

10. Ἔπεσεν.] L. Ἔπεσσεν. IS. VOSS. L. ἐπίσσω, quo verbo Homerus pluribus in locis utitur, & quidem pro ἐπακολουθεῖν, si quibusdam interpretibus fides habenda est. KUST.

11. Ἐπίσσξα.] Male pro ἐπίσσσξα, ab ἐπισσίσσω. KUST. IS. VOSS. Vid. v. Σσίσχειν.

12. Ἐπασσάοντ. . . . . ἐκτανὲ] Hom. *Il.* Π. 86. 208. Vid. ibi Schol. & sup. in v. Ἐπεφνόωντ, Item v. Ἐκτανε, & mox v. Ἐκτανύθ᾽ῳ, & seqq.

13. Ἐπίσσαθεν.] Ab ἔσσα, τόσσα, λοιπόν. IS. VOSS.

14. Ἔπασσεν.] A πίσσα. Vel Ἔπασζεν etiam legi poterit. SOPINGIUS. Pro ἐπίσσδεν, i. e. ἐπιπλέον. Nam πισσίδιον idem est, quod Græci recentiores vocant ψηφίζειν, i. e. *tabula ludere*, vel *tesseris & calculis ludere*. Vide omnino Salmas. ad Flav. Vopisc. in *Vit. Proculi.* [T. II. *H. A.* p. 746—750.] KUST. Vid. inf. in v. Πισσὸς. Conf. v. Πισσίδι, Πισσίδιον, Πισσὸς, & Διπισσὸν.

15. Ἐπισσυμβ᾽ῳ.] Hom. *Odyss.* Σ. 428. KUST.

16. Ἐπισσυμβάμβ.] Hom. *Iliad. M.* 388 & alibi.

17. Ἐπίσσυβ.] Hom. *Il. Z.* 361. KUST. Addo *Iliad. A.* 173. & Schol. quem locum omisit Scherus

18. Ἐπίσσυτο.] Hom. *Il.* Σ. 438. & alibi. KUST.

19. Ὀρμᾷ.] F. ἄρμα. ABRESCH *l. c.* p. 401. Inf. Ἔπεσσυτ. . . . ἄρμασι.

20. Ἐπισίψατο.] Respexit ad Hom. *Il.* Δ. 154. sed ubi hodie legitur ἐπισπάσατο. KUST. Male ἐπισπάσασθε in Scheri *Ind.*

21. Ἐπισίψασε.] Hom. *Il.* Σ. 175. & alibi KUST. Adde *Il.* Δ. 470. . . . κορύθων ἱππόκομον σίφος. Ubi Schol. ἄχρι τῦ σιφὸς ἐπλήρωσε, ὁ ἐστι, μέχρι τέλους. Conf. Suid. in v. Ἐσσυθεν κορύθων, ubique omnino Cl. Kuster. & inf. Hesych. in eod. v. Male iterum Scheri *Index* (etiam in novissima Ed. Flor.) exhibet Ἐπισίψατο, & Ἐπισιψάσατο.

22. Ἔπεσσεν] *Habet in postfasto.* IS. VOSS. Conf. H. Steph. *Ind.* & Suid.

23. Ἐπεσσασόμεθα. *διώξομεν.*] Ionice pro ἐφεπασόμεθα, ab ἕφομαι, quod significat *equitari, convehi*; proprie, *se*

invitare, vel *se convivio excipere*: nam ἕφεσθαι, sive ἑσθαι, in Activo, significat, *aliam convivio excipere*. Conf. inf. v. ἐφεστιοῦχ᾽ῳ. quod exponitur *δειπνίζει*. Unde διέπασε, pro *διέχάσθη* hic legendum esse *διαχάσθη*, quod Conjunctivi Modi, ab *διήκω*, *equitari*. KUST. Conf. Cl. Tiller. *Emend. Hesych.* p. 15. & inf. v. ἀσιάδη, & ἐσσάμβωσ.

24. Ἐπίσσω. &c.] L. ἐπείσω. IS. VOSS. Vel series literarum offendit, legendum esse ἔσσεται, vel potius Ἐπίσσω, quod Ionicum est pro ἔφεσθαι. Pro eodem infra habet Ἐπίεσθαι, quod itidem Ionicum est pro ἕφεσθαι. Nam Iones dicebant ἑσία, pro ἑστία. [Vid. inf.] Ἐπίσσω autem infra exponitur καθέδρας, ἑστιάσεις, itidem ut hic Ἐπίσσω. Nam pro ἴσσασθε hoc loco legendum esse ἵσσασθε, non solum discere licet ex citato loco Hesychii, sed etiam ex Schol. Hom. ad *Odyss.* Z. 265. ubi Ἐπίσσω interpretatur ἱσσάσθω. Vel si ἴσσασθε recte se habet, referti debet ad Accus. sing. Ἐπίσσω, ab ἰσσίω, *ὁ.* Nam Suidas docet, Ἐπίσσω (quod idem ac Ἐπείσω, sive ἕψομαι) apud Herodotum significare ἵσσασθαι. Hoc ergo si amplectamur, dicendum erit, Hesychium hic duas diversas voces sub una terminatione explicare. KUST. Nullus dubitaverim, quin teponendum sit Ἐπίσσω: ita enim ἐφέσσω pronuntiabant Iones. inf. Ἐπείσω, εἴσομαι, καθέζομαι. Sic Hom. *Od.* Z. 265. ubi Schol. Ἐπίσσω.) ἱσσάσθω, σταθῶ, &c. Jupitet Ἐπίσσ᾽ῳ Herodoto memoratur, L. I. c. 44. VALKEN *l. c.* Ordo literatum & subjectæ expositiones fundere videntur, ut legatur Ἐπίσσω, Ionice pro ἐφέσσω Vid. Eustath. ad *Od.* Z. p. 262. *fin.* Unde & patet, pro ἴσσασθε scribi oportere ἵσσασθε, seu ἱσσάσθω, cum Schol. parvo ad locum dictum Hom. ν. 265. Nec obstat Suidas, qui Ἐπίσσ᾽ῳ reddit ἵσσασθ᾽ῳ: nam ibi adjectivum est, quo cum alibi utitur Herodotus, tum L. *l. c.* 35. Ἀνδρασι, τοῖ τι ἐοῖ, τῷ κίδει ἢ Φρυγίῃ ἴσσει, ἐσίσ᾽ῳ ἐοικὸς ἐβόα. Conf. & Suid. in Ἐπίσσω. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 2. p. 401. Inf. Ἐπισσάδιον. ἐσσάσθω. Quæ de duplici adspectu vocis Ἐπίσσ᾽ῳ monent Viri docti, placent. Idem firmant Glossæ Herodoteæ: Ἐπίσσω. ἵσσασθαι, καθέζομαι. Vid. Æm. Portl *Lex. Ionic.* v. Ἐπίσσ᾽ῳ. Quare ἴσσασθε non muto. Solere autem Hesychium divetsas conjungere interpretationes, nemo qui cum trivetit ignorat. Conf. v. Ἐφίσσω. ἵσσασι. ibique *Not* & Ill. Ezech. Spanhem. *de Vesta & Prytan. Græc.* p. 676. T. V. *Thes. A. R. Græv.*

25. Ἐσ᾽ ἰσχαρῶν.] L. Ἐσ᾽ ἰσχαρῶν. PALMER. Ex Hom. *Od.* Σ. 59. KUST. Videantur Hom. *Od.* T. 389. Apollon. Rhod. II. 496. & Phavor. qui recte - - - φω exhibet, ex Hom *l. c.* ubi Schol. ἐπὶ τῷ ἐσίᾳ, ἢ ἐπὶ τῷ ἰσχάρᾳ. Conf. sup. v. Ἐσ᾽ ἰσχαρῶν, ex Hom. *Od.* H. 169.

26. Ἐπακολυθεῖ, &c.] Excidit hic caput articuli. Nam vel series literarum fuadet, scribendum esse: † Ἔπεται, ἐπακολυθεῖ. &c. KUST. IS. VOSS. ABRESCH *l. c.* Idem olim observaveram. Respexit scil. ad Hom. *Od.* Z. 276. ubi Schol. Ἕπεται.] ἀκολουθεῖ. A quo mox distinguitur plur. Substant. Ἐπίτηρ. Suidas: Ἐπίτηρ, οἱ θεραπευταί. Φησὶ τὸ ἑπόμενος. Ἕπεται δὲ, ἀκολουθεῖ. Idem volunt Hesychius: tertium adjungens potro, Ἐφίτης. de quo Ittim. Conf. inf. v. Ἐπίτασται, Ἔπομ, Ἐπιτασίζ. &c.

27. Πρίσει.] Forte haud satis σρίσει hic illud σρίσ, atque hinc melius, nisi fallor, mutandum in σβίσει, aut σπρίσει, sive potius σπρίσσει. Ἐπακολυθεῖ enim idem esse ac ἕπεσι, sive ἐφίπεσι, nemo doctorum neficit. Ita Nostet infra: Ἐπίμη. ἐπακολουθίσεις. Ἔρλομ. ἐπολουθῆσ᾽ῳ. &c. Possit tamen & τὸ σρίσ᾽ alismo modo tolerari. TRILLER. *Obs. Crit.* p. 486. & *Emend Hesych.* p. 15. ubi plura. Vid inf. ad v. Ἐπισζῆ De significatione σρίσ᾽ dubitandum non est. Sic apud Plutarch. *de Orac defect.* p. 423. C Τοῖ λόγῳ μᾶλλον ἕπονται, *rationi magis congruit*, vel *consentaneum est.* Inf. Ὄρπεκα, ὄρκιον.

'Επίταγ[1]. ἀκόλουθοι, διεξίστωτες.
'Εφίταγ[2]. ' οἱ τὰς φοινικὶς δίκας δικάζοντες.
'Επετάκτο[3]. οἱ τάξει, ἢ ὅπλοις, ἠκολούθει.
'Επίτιον[4]. Ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους.
'Επίταξεν. ἐπετίλατο.
'Επέτιλεν. ἐπετίλετο.
'Επετέλετο. παρήγγελε. παρετίθετο.
'Επετίμετο[5]. παρήγγελεν. ἐπετίμησεν.
'Επετρέθθοσι[6]. ἐμηχανήσατο. ἐσπούδασεν.
'Επεθυμήσατο[7]. πεμφείας ἐπέθηκεν.
'Επετοξάζοντο. ἐτοξεύοντο, ἐσκαίζοντε, ἐφέροντ, τόξοις καὶ δίεσσι βάλλειν, ἢ πρόσω[8].
'Επέρρεγεν. ἐπέζευσεν. ὑπεχώρη[9].
'Επέζησεν[10]. ἤρεσε.
'Επείθη[11]. Ἐπίστευσεν.

'Επέ-

'Επέβης[12]. Ἐπεβάτευ. Ἐπέβησαν[13].
'Επεβήσαντο[14]. ἐπεσχοντο.
'Επεβήσατε ἐπέβη.
'Επέβησεν. Ἐπέσπασε ἐπέβησεν.
'Επέβεσεν[15]. ἐπεβάρησεν.
'Επεσφήζει[16]. ἐπωίζη. ἐπέπληξεν. ἐπέχερεν.
"Επθυ. ἔπου, ἀκολούθει.
'Επθυβόμεθα[17]. ἠκούομεν.
'Επθυτή[18]. Ἐπιθυμητή.
'Επθυταί[19]. οἱ συζητηταί.
'Εσ' θύραν[20] Ἐπὶ τὴν θύραν ἀκροάν.
'Επθύξατο[21]. Ἐπαυχήσατο.
'Εσ' θύρα[22]. Ἐπὶ τὰ πλατία.
'Εσ' Εὐρυγύη ἄγων[23]. Μελησαγόρης[24] ἡ Ἀνδρέγεων Εὐρυγύλω εὐρηᾶς φησὶ ἡ Μιν[illegible] ἐφ' ᾧ[25] ἡ ἀγῶνα τίθεᾳ Ἐπίκαρμον Ἄθλων

---

1. 'επίταγ] Legitur vox ista apud Pind. *Pyth. Od.* V. γ. 5. Πολύφιλον ἐπίταον. ABRESCH *l. c.* Sic *ancilla ἐπίνυς* dicitur Apoll. Rhod. III. 666. Schol. expl. ἀκόλουθον. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 52. Conf. Etym. M. Supra: 'επόμενος. . . ἀκόλουθος. Sic inf. 'επόπιθε. Conf. omnino v. 'εφετὴς, & *Not.*

2. 'εφίταγ.] Vel 'επίταγ scribendum: vel conjungendum cum superiori. IS. VOSS. Posterius malim, cum Cl. *Valkenario l. d.* ut ad'inia diversa in unum Articulum coëgerit; sicut modo vidimus in v. 'εμεσεν. Pari ratione Ionum more 'επίνυ dicitur, pro 'εφίνυ, quod inf. vide suo loco. Forte itaque Hesychius, quum eadem elementa, omisso spiritu & accentu, triplicem interpretationem admitteret, continua serie scripserat: ΕΠΕΤΑΙ. ἀκολουθεῖ, ὑπισχνεῖται, σπεύδει. (i. e. 'επεται.) ἀκόλουθοι, διεξίστωτες. (i. e. 'επίταγ.) ἐφίνυ, οἱ τὰς &c. (i. e. 'επίνυ ionice. pro 'εφ.)

3. 'επετάκτο. οἱ τάξει ἢ ὅπλοις] Nempe ἐπὶ denotat *post*: unde ἐπιτετραμμένοι dicuntur, qui *post primam aciem* collocati sunt, vel in secunda acie introrsus. Saepius occurrit apud rei Tacticæ vel militaria auctores. An respexit Hesychius locum Xenophontis 'εκάλουν. L. I. p. 846. ubi de instructa acie loquens, ait: 'επιτίτακτο δὲ Ἀσιατικωτάτῃ ἢ Περσικῇ, &c. & paullo post: 'επιτέτακτο δὲ Πρωτόμαχος Ἀνυτίου, &c. Herodot. I. 80. *med.* Ὅπισθε δὲ ἢ κατὰ ἐπιτάξει τὸν πάντων ἐστιν.

4. 'επίτιον.] *Deuteron.* XV. 18. ἐπίτιον μισθόν. Quod forte adspexit Noster. Vid. sup. v. 'αντ, & v. 'εξίτιον, inf. v. 'ετεια, & seq. Conf. Suid. & Ulpian. *Enarr.* in Demosth. p. 219. *fin.*

5. 'επετίμων.] Scribend. 'επετίμητο. Nec obstat, quod eadem vox proxime præcedat. Nam Hesych. interdum eandem vocem, ex diversis Scholiastis sumtam, bis interpretari solet. KUST. Ita μ & Μ confudit sup. in v. 'επάμυνε, & v. Διάμυδε. Vide *Not.* ibi. Certe *Is. Vossii* mentem non capio, 'επετίμητο corrigentis, quod poni jubet post v. seq. ordinia caussi.

6. 'επετρέθθοσι.] Mal. II. 11. Καὶ ἐπετρέθθοσι τὰς θυὰς ἀλλοτρίας.

7. 'επεθυμήσατο.] Vid. inf. v. 'επιθυμῆ, & seqq. item Cl. Kuhn. ad Diog. Laërt. II. 127.

8. 'επετοξάζοντο. - - - - ἐφέρεσαν, τόξοις κ. Ἀ. βάλλειν ἢ τιτρώσκειν] L. ἐώσων, ἢ ἐτίτρωσκον. Desumsit ex Hom. *Il.* Γ. 79. Locus. Tolle distinctionem post τὰ ἐφέρεσαν, & scribe: ἐφέρεσαν τόξοις κ. Ἀ. βάλλειν ἢ τιτρώσκειν. Satis apertum est, Hesychium interpretari illud Poëtæ *Il.* Γ. 79. Τῷ δ' ἐπετοξάζοντ &c. - - - λάθοι τ' ἰόντα. Sermo est de Hectore, quem vulgus Græcorum telis petit, ut qui fratria Alexandri partes defendendas fuscipere videretur. VERW. Sic & *V. D* in *Misc. Obs.* III. 3. p. 329. & Cl. *Jens.* p. 87. *Lxc. Hes.* Sup. Βάλλ. ἐτίτρωσκον. (post Βάλλ.) Alioquin major distinctio post ἐφέρεσαν ponenda: quando sequatur: 'επετοξάζοντο, τ. ν. Ἀ. βάλλειν, ἢ τιτρώσκειν.

9. 'Υπεχώρη] Pertines ad 'επέζευσεν, quod Hesych. hic cum 'επέζευσεν male confundit. KUST. 'επεσπάσε est apud Hom. *Il.* K. 116. Pro ὑπεχώρη f. l. ὑπεχώρι, i. e. *concessit, permisit*; quo sensu apud LXX. occurrit, & Arrian. teste Suida v. 'επεχώρησε, quod expl. συνεχώρησε. Sic omnia plana. An vero pro ὑπεχ. legend. συνεχώρη? Cyrill. Lex. MS. 'επεχώρησε. συνεχώρησε. *Estb.* IX. 14. Καὶ ἐπεχώρησε αὐτοῖς βοᾶν, ubi alius συνεχώρησε, alius ἐπέτρεψε.

10. 'επέζ. ἤρεσ.] Inf. 'επεζεύξ. ἐπεῖρε. Et: 'επεσταλμένοι ἦσαν, ἐπεσταλμένοι. Vide ibi *Not.*

11. 'επείθ. ἐπίστευσεν.] L. 'επεσθ. ἐπίθεσεν. [Conf. v. Πείθεται, Πείθω, & Πεῖσαι.] PERG. Scribo: 'επεί των. ἐπί τινων. JENS. *l. c.* Omnes priores Edit. habent 'επεσθ: quod deo recepi.

12. 'επέβης. &c.] Hæc, & quatuor sequentia, supra quoque suo loco leguntur; non tamen expungenda, sed sic corrigenda: 'επεβάτευ, 'επεβήσαντο, 'επεβήσατε, 'επέβησεν, 'επέβησεν, &c. & reponenda suo loco. IS. VOSS.

Repetitio harum vocum nata ex ingenti transpositione glossarum; de qua pluribus sup. ad v. 'επεκαιδέξ, & 'επελάων. Vide ibi dicta.

13. 'επεβήσαν.] Dele: nec supra apparet. Nisi fecerit 'επεβήσαν, & Articuli sequentis caput.

14. 'επεβήσαντο. ἐπέσχοντο.] Ed. Flor. ἐπέσχ. Leg. 'επεβήσαν, ἐπέσχοντο. ut sup.

15. 'επέβεσεν. ἐπεβάρησεν.] L. 'επέβησε. ἐπέβησε. IS. VOSS. Ita supra. Ut inf. 'επεβέβη ἐπέβησε. Vid. ibi *Not.*

16. 'επεσφήζει.] Scribend. 'επεσφάξει, cum propter seriem literarum, tum etiam sensum. Nam ἐπεσφάζω est inter verba irridendi: unde hic exponitur ἐπαίνει, i. e. *insultavit*; uti ἐπεσφάζων a Suida redditur ἐπιχαίρων. KUST. Conf. inf. v. 'επεσφάζη, & 'επεσφάζατο, et & simplex Τυθάζει.

17. 'επεθυβόμεθα.] Hom. *Il.* I. 520. & Schol. Conf. v. 'επεθύνην.

18. 'επθυτή. ἐπιθ.] Convenit Lex. Cyrill. MS. Brem. Vox exstat Jer. XX. 14. BIEL.

19. 'επθυταί.] De famulis usurpatur apud Athen. l. VI. [20.] SOPING. Vid. Athen. p. 271. [D.] & Casaub. in Athen. p. 466. SCHR. In *Notis Variorum* nomen hoc *famulus* ab Athenæo tribui dicitur. Sed solenne est *Scholiastis*, falsis cinationibus Lectorem decipere. Nam Athen. loco indicato agit de genere servorum, qui a Lacedæmoniis 'επεθυταί, non 'επεθεραπ, appellabantur. Conf. Not sup. ad v. 'επθυπάλη. KUST. Verba *Separii* hoc fide hic edidit *Schreveliius*. Monere tamen debuisset, apud Athenæum 'επεθυπάνας scribi. At *Casaubonus* ita exhibet Hesychii verba; 'επεθυπάλη. συλαγωγός. Addit: „ Constat „ ratio huic nomini: ἐπάγειν est, *colligere in cubile; inde*, „ ἀγέλας, *inducere in alterius cubile*. Communis formatio „ postulabat 'επεθυπάγης, sed Dores in Futuro dicunt ἄγω, „ ξῶ, & in multis retinent τὸ κ. &c. „ Vide ibi plura. Retinuerim 'επεθυπάγ, (nisi malis 'επεθυπαγή) qui simpliciter sunt συλαγωγοί: nec opus esse puto, ut respexerit ad servos illos 'επεθυπάγας, solam vocem explicuisse contentus. Inf. 'επεκαγέων, συνελαγέων. Et: ἐπάγης. καμπῆρ.

20. 'εσ' δύνων.] Hom. *Il.* Σ. 77. KUST. JENS. *l. c.* Vid. sup. v. 'εσ' εὐάων.

21. 'επθύξατ.] Vid. inf. v. κίξατ, cum eadem explicatione; & mox v. 'επθύξη, & 'επθύξη.

22. 'εσ' δίρια.] Ex Homero, apud quem plus semel legitur: ἐσ' δίρια τῶν Σαλάων. KUST. Hom. *Il.* Β. 159. JENS. *l. d.*

23. 'εσ' Εὐρυγύη ἄγων.] Vid. Meurs. *Gr. Fer.* [in v. 'Ανδρέγεων.] SCHR.

24. Μελησαγόρης] Sic Clem. Alex. *Strom.* VI. 2. p. 267. sive 752. *Ed. Pott.* eum vocat; & Max. Tyr. *Serm.* XXII. p. m. 213. Alii 'Αμελησαγόρης, ut Antigon. Caryst. *Mirab.* c. 12. p. 150. Vid. ibi Meurs. & G. J. Voss. *Hist. Gr.* p. 10. quos & *Schrev.* laudaverat. Conf. Schol. ad Eurip. *Alcest.* γ. 1.

25. 'εφ' ᾧ] Idest, *ob quem*, sive *in cujus honorem*: ut 'εσ' Εὐρυγύη, *ob Eurygyam*; quamquam *in Eurygya* verterit Meurs. *Ceram. gem.* c. 22. Sic inf. in v. κάνδιον. est τὸ φῶς ἐσ' Εὐρυδίκην, *monumentum ob Eurydicem*; ut reddit etiam Meurs. in *Grac. Fer.* Conf. in v. 'Ηλικαίδαι, ἀγὼν - - - ἐπὶ Ἡλικαίᾳ. Adpotite Lesbonax *Orat. burial.* p. 211. *Ed. Han.* Δημοσία τιμῶν ἐφίησι. Συνὼν ἐπὶ τύπῳ γενεῆ, αὐχένι ἐπὶ τύπος τιθεῖ). i. e. *propter eos*; sive, *in eorum honorem*, ex sensu. Addo Ælian. *H. Anim.* VII. 28. *fin.* ἐπὶ τῇ διανοίᾳ τιθέασιν, *propter dominum mortuum ibi.* Idem *Var. H.* IV. 5. ἡ ἀγὼν ἐτέθη ἐν αὐτῷ &c. ubi recte ἐν αὐτῇ legetur; uti statim sequitur ἐν Ἀχαρνεῖ (ἡ ἀγὼν) τεθῆναι. Conf. *Misc. Obs.* III. 1. p. 90. Artemid. *Oneir.* I. 2. p. 8. τὸ ἐν αὐτῷ λιθίδιον, *triphtinum ob ipsum conceptum.* Pausan. III. 17. *fin.* ἐπὶ Παναινίᾳ μάχῃ; *true ob Pausaniæ facinus accensum*, recte vertit Sylburgius. Conf. II.

σν δ' τῷ Κεφαμικῷ. καὶ Ἡσίοδος [1]·

Εὐρυγύης δ' ὑπ' κυνὸς Ἀθηναίων ἱερεών.

Ἐπ' ὀδυσῆι. ἐπ' ὀδυσείᾳ.
Ἐπθ'λος [2]. κεκυφδ.
Ἐπούχῃ [3]. κεκυκάτω.
Ἐπτοφαγ [4]. ἐπ' αὐτοφώρῳ ἔφθη.
Ἐπιδιφήμενον [5]. ἐν ὀφήμῳ βοῆ ὄντα.
Ἐπίφησαν. ἐφῆκεν [6].
Ἐπίφλυσε [7]. βλασφημεῖ ἐποίησεν.
Ἔπιφρον [8]. ἐφύλαττον, ἀπέλει; ἀπέκτεινον.
Ἐπίφρασθε [9]. διεσάφησεν. εἶπεν.
Ἐπίφρασθεν [10]. εἶπον. ἐπέγνωσαν.
Ἐπίφρασαι [11]. διεσήμαινεν. εἶπεν.
Ἐπειρῶντο [12]. ἐπήκοντο.
Ἔπεχε [13]. Ὕπεικτον. πεφυσηχε. κέκτηχε. Ὑλιμόλε.
Ἐπίχεον [14]. ἀκόλουθον.
Ἐπ' ηχε [15]. ὑπὸ μέλι.
Ἐπέχοι. κωλύοι.
Ἐπεχείρουν [16]. ἐπετίθουσαν. ἐπεχείρουν.
Ἐπεχθισμένῳ [17]. βάρος βαστάζοντι.

Ἐπί.

H. Steph. *Thes.* l. 1211. G. Quomodo accipiunt illud *ἐπὶ Στρυμόνι*, *Ag.* XI. 19. ubi tamen vide *Observ.* nostras.

1. Ἡσίοδος.] Apud Athenæum alibi, ni fallant Hesiodi *Fragmenta* in *Ed. Græv.* Sed locum frustra quæsivi.

2. ἐπθ'λος] Hom. *Od.* ν. 59. Pro καυχᾶ leg. καυχᾷ.

3. ἐπούχῃ] Vid. v. ἐπάλξεων, & v. ἐπαυχεῖ.

4. ἐπτοφαγ.] Ad *Tit.* II. 11. Vide omnino Suid.

5. ἐπιδιφήμενον.] Æschyl. in *Pers.* ν. 622. ἐπιδιφθίτου. Apoll. Rhod. I. 556. Νῦν ἐπιδιφήμενον &c. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 52. An ἐπιδιφήμενον, & ἔπεα, ex Hom. *Il.* A. 22. ita Cyrill. Lex. MS. (forte ex *Neb.* XII. 42.) & Suidas. ἐπιφημένον corrigit *Il. Vost.* Quod feries suadet. Sed tum ἐπιφαμένου malicem. Vid. inf. v. ἐπιφημίζεται, & Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Somn.* p. 424. *Ed.* Nihil tamen muto.

6. ἔφῆκεν.] Forte legend. ἴφησεν, quod idem fere ac ἐπιφῆσαι, ab ἰνίφημι KUST. ἐπιφῆσαι, ἰφῆκεν, *Sylburg.* mavult in *Clenard.* p. 511. Vid. inf. v. ἐφιεμένῳ.

7. ἐπιφλυσε.] Huc verbum, & seq. ἐπιφρῆσαι, &c. videri possunt ambigua: nam & reduplicationem & compositionem habere dici possunt. &c. SYLBURG *l. c.* p. 510. Corrupte pro ἐπιφωνῆσαι. BIEL.

8. ἔπιφρον.] Hom. passim, & Eurip. *Androm.* ν. 655. Vid. Etym M & inf. v. πίφαυσκε. Conf. Sylburg *l. c.*

9. ἐπίφρασθε.] Hom. *Od.* O. 423. Vid. Suid. & sup. v. Διπίφρασθαι.

10. ἐπιφρασθεν.] Hom. *Il.* K. 127. notante etiam Etymologo.

11. ἐπίφρασαι.] Vid. *Not.* in v. ἐπίφρασε, & inf. v. ἐπιφωσκόμενον, & seq. υ.

12. ἐπειρῶντο.] Suidas in v. ἐπιφυλῶ citat (ex Diodoro) τὸ ἐπιφωνῆσαι, quod explicat, κατεχεῖν, ἐπιχώριον. Vid. Inf. v. ἐπιφωνῆσαι.

13. ἔπεχε.] *Excl. sup.* [Shrach.] V. 1. Μὴ ἴσχῃ ἐπὶ τῶν χειμώνων ευ. Et c. XXXIV. 15. Τὸν ἐπιχοῦ SOPING. Vid. Eust. *T. Od.* p. 683. IS. VOSS Conf. Suid. omnino. Male Cl. *Jens.* p. 88. *Luc. Hes.* adserpserat Hom. *Il.* Π. 732. Ibi enim est Præt. Imperf.

14. ἐπίχεον.] Pro ἐπίχεον, posteriorin forsan Græcum vocabulum, & forsan additum. Sin minus, reponendum suo loco. Conjungenda enim sunt ἔπιχε. ἔπιχεν, & ἐπίχεῦ. IS. VOSS. ἐπίχεε Pollux II. 148. dicitur, qui ad manum est: unde ἐπίχειρ non inprobo, pro ἔπιχε. Nisi hoc detortum sit ex *Τοιχείων*, pro quo recentior ætas Βύχειον dixit, *fabrilium*, *famulum*. Vid. Cang. *Gl. Gr.*

15. ἔπ' ηχε.] Ἔπ' ἴχε postulat ordo: Sed profecto legendum: ἔπεχε. ἐκρύπτε. IS. VOSS.

16 ἐπεχείρουν.] *Ad.* IX. 29. BIEL. Sed ibi ἐπεχείρουν. Refpexit Nolter locum Hom. *Odyss.* Ω. 385. ubi ἐπεχείρουν. Legitur & inf. post v. ἐπίχεεν, ubi simpliciter expon. ἐπέθεσαν. An itaque ἔπεχείρουν, quod hic additur, est nova glossis, interpretatione carens? Sed non est necesse.

17. ἐπεχθισμένῳ.] Male pro ἐπεχθαίρῳ, ab ἐπεχθέω, quod est ab ἄχθος, *onus*. KUST. ἔπεχθ. per ει, etiam Cyrill. Lex. MS. An pro ἔπεχθ. fine augmento?

18. ἐπείχοντες.] Ad *Philipp.* II. 16. Λογῳ ζωῆς ἐπέχοντες. SOPING.

19. ἐπεχοιλάζω.] L. ἐπεχοιλάζω. [per ω.] STEPH. SOPING. Sic Phavor.

20. ἐπείχεσθαι.] Hom. *Il.* Π. 352. Vid. ibi Schol. & inf. v. ἔχεσθαι.

21. ἐπειμένῳ.] L. ἔπειλον. IS. VOSS. Ex serie lit. & sensu legendum est ἔπειμι. Inf. βίβλ. πρώτ. Ergo & hic pro ἐπειμένῳ legendum est ἐπεῖσι. Nisi tamen Hesych. hic forsan respexerit ad phrasin illam, ἐπειμένῳ χόλῳ, vel ἀγυιᾶι, i. e. *iram concutit*: quæ quidem phrasis recte exponi potest, ἐπειμένῳ. Solet autem Lexicographus notier interdum vocibus addere interpretationem, quæ illis non absolute, sed tantum in certis phrasibus, vel certis locis Auctorum convenianț: qua de te notavimus quædam sup. v. Ἀμφελικῶ v. Ἀνίβρυσε. v. Ἀπεῖς, v. Ἐξεῖπε, & alibi. KUST. Conf. Nos in *Mlic. Crit.* p. 314. seqq. ante vitas Kusteri Notas. ἐπείνῳ, ἐπείμενον conligit etiam Cl. *Abresch.* Similiter Cl. *Trillerus* in *Obs. Crit.* p. 486. Cyrilli Lex. MS. ἔπειμι, ἐπείμενον. Ut autem h. l. ἐπείμενον legitur pro ἔπεσθαι, ita p illim λιμένομαι, λιμεθεῖς, &c. apud LXX. in Cod. Alex. pro λειμένομαι, λειθεῖς, &c.

22. ἔπειτα.] Vid. sup. v. ἔπειμι.

23. ἐπείκασθρίῃ] L. ἔπείκασθα. IS. VOSS. Ἐπείκασθρίῃ scribo. JENS. *Lucubr Hesych.* p. 88. Ἐπείκασθρίῃ, ἐπείκασθρίῃ, &c. leg. REISK.

24. ἐπείκελα, μέρ. ἢ ἐπείκελα.] Forte posterius est correctio prioris. μέρ. autem exponitur, quod & ἐπίκαιρα, & ἐμοῖα. Confer suis locis, & inox v. ἐπείκελα ἔχει.

25 ἔπείκελα.] Heliodor. l. X. *Æthiop* [p. 487. 18.] ὅτι τ' ὄντα ἐπείκελα. *cum nardum rem totam cognovisset.* SOPINGIUS. Vid. Apollon. Rhod. I. 694 & Schol. ut & ad II. 1284. Conf. Phavor. & Æmil. Porti *Lex. Doric.* Vide mox v. ἐπείκελος, & inf. v. ἐπείκελον.

26. ἐπείκελά ἔχει.] Expositio est ἔ ἐπείκελα, quod proxime præcessit, nec locus novo hic aniculo. ABRESCH in *Mlic Obs.* VI. 2. p. 401. Nisi malis ἐπείκελα ἔχ. cum *Is. Vossio*. Nam utroque modo scripsisse videntur Vid. sup. v. ἐπείκελα, & inf. v. ἐπείκασμένῳ. At Schol. Apollon. in *Not.* seq. ἐπείκελα. . . διαπέζεται.

27. ἐπείκελα; ἐπειδέκνυσι.] L. ἐπειδέκνυσι, ab ἐπείδεικνυμι, quod infra. Est vero ἐπείκελα, id *quod scopum assequitur*. Max. Tyr. *Diss* VIII. p. 79. Ὅτι σχεδὸν ἀνθρ., τὸ μὲ ἀφετῆς ἐπείκελον, τὸ δὲ μοχθηρίας συμβόλαιον. Æschyl. *Prom.* ν. 443.

. . . . . Νηπίοις ἔδειξ τὸ σχεδὸν
Ἔσεσθ' ἄφρασ., κἀν φρασθῶσ' ἐπείκελος.

Inde enata est alia potestas *commodi*. Apoll. Rhod. I. 694. . . . ἐπείκελα δὲ ἄλαμψε Schol explicat: ἐπιτηδεῖα, πρὸς τοιαῦτα ἐπὶ τοῦτ' ἦλθεν. ἢ ἀπὸ τῶν ἐπιδεικνύειν καὶ συμφέροντα. Pro τοῦτ' omnino crediderim doctum Grammaticum scripsisse φλέξει· explicat enim ἄλαμψε, quæ vox est ab ἄλλομαι, *vito*, *fugio*. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 52. Conf. Suid. Etym. M. Phavor. H. Steph. *Thes.* I. 687. A. & sup. v. ἐπείκελα. Ed. Hag. hic ἐπείκελος exhibet. In fine pro ἐπιτηδεῖα, Phavor. τυγχάνων σπουδῆ, quo sensu βάλλ. & βάλλεται.

28. ἐπεσσυβε.] Sirach. XI.VI. 5. [3.] SOPING. Passim apud LXX. occurrit. Vid. sup. in v. ἐξεμπέσζειν, & mox v. ἔπεσσυβε.

29. ἐπεσσυγον.] Respicit ad Hom. *Od.* ε. 392. ubi Schol. σφαγιαζόμενον. ἐπεσζε.

30. ἐπεγανίδες, ἐπλοσίμασθε.] L. ἐπλοσίμασθε IS. VOSS. Scr. ἐπεγανίδες, *pusillanimes*, *ανάγονοι* seu *ingenio fidae*. PERGER. Ed. Hag. ἐπεγανίδες. An ἐπεγκανίδες, σπλοσίμασθε, scil. ξυλα.

31. ἐπεγγελάμενον.] Vid sup. v. ἐπεγγέλασεν, & seqq.

32. Σιδ. Ἡλίκησε.] Scil. ν. 1023. KUST SOPING. Ubi Schol. ἢ ἐπεγγελάσθαι.] ἀπὸ τοῦ ἔ, ἐ ἐξω. τὸ δὲ ἐπεγγελάσθαι, Ἀπεγγίκασε φασὶ. leg ἐπεγγίκασε. ABRESCH *l. c.* p. 401.

33. ἐπεγγὺς.] Conf. sup. v. ἐπεγγὺς.

34. ἐπεγκαίδη.] Vid. Etym. M. [h. v. &] in Δρύοπες.

μῆκος καθηλόμβωμα σανίδες. οἱ δὲ, τὰ ὠδυβέματα, ἢ πλάγια [1].

'Επιπλώσας [2]. καταπουδαζόντας.

'Επιπορείαν [3]. ἐνομισάτο.

'Επιβ. ἐπίσχετο.

'Επησαν [4]. ἐπίσχοντο.

'Επιπλατόν [5]. συνεχές. ἀλληλωπὸν [6]. ὠδυπλατὲς ἀλλ' παντὸς τοῦ χείνος. διαλιλές.

'Επικέσαν [7]. ἀλληλείπουν [8].

'Επιβαιής [9]. λεπτὸν κατάβατον.

'Επτία. ὄπτεια [10].

'Επίκοοι [11]. κειταί. καὶ οἱ μάγειρες. καὶ οἱ δικάζοντες.

'Επικοσ. 'Αφροδίτη ἡ Καρχηδονίοις [12].

'Επη-

[ubi 'επτί.] Suid. qui 'επτά. [Vid. Kust. *Not.*] & in 'εβδομάδι. Eustath. [p. 1533. 39.] IS. VOSS. Hom. *Od.* E. 253. ubi Schol. 'επταετίδων.] ταῖς ἀληθείαις ἑπτὰ· καὶ μυθικῶς δ' γ', οἷον 'επιπλήξω· ταῖς ἐπιπορείαις δηλονότι. Apollon. Lex. MS. ἡ χείλος τὰ ἐλαιοῦ ξύλα. ut Hesych.

1. παίγνια.] Etiam alibi usurpat. Nescio an κλάσια. VALES.

2. 'επιπλῶσας. καταπουδαζόντας.] Ita & Vet. Lex. sed duplici errore, ut puto. Scribe: 'επιπλῶσας. καταπουδαζόντως. sic tamen, ut de hujus Adverbii potius, quam de illius emendatione dubitem. H. STEPH. *Ind.* Infra: 'Επιπλῶσας. καταδύοντας, post v. 'Ηεσφ.). Cogitabam aliquando: 'επιπλοφόρους. (ex Hom. *Od.* O. 49.] καὶ καταπουδαζόμενος.

3. 'επιπορείαν. ἐνομ.] Hoc sigillicatu extat in Themist. Orat. XI. p. 152. A. Περίεσσον δὲ ἡδονῶν ἐν, καὶ ἐγκαύματα τῇ ἢ ἄλλο ἐπιπορεῖς καρδιακοῖς. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 2. p. 401.

4. 'επῆσαν.] Hom. *Od.* A. 232.

5. 'Επιπλατόν.] Hom. *Od.* E. [427.] SOPING. Vid. Apollon. Schol. p. 180. & 181. IS. VOSS. Vid. H. Steph. *Ind.* & Cel. Grav. ad Hesiod. 'εργ. ϑ'. 517. p. 65. Conf. inf. v. 'επτόν.

6. 'Αλληλωπὸν.] L. ἀλληλωπὲν. H. STEPH. IS. VOSS. Similiter in v. seq.

7. 'Επικέσαν.] L. 'επικέσων. KUST. JENS. *Lucubr. Hes.* p. 88.

8. 'Αλληλείπουν.] L. ἀλληλείπουν. H. STEPH. IS. VOSS. ut paullo ante.

9. 'Επιβαιής.] L. 'επιβαιής. GUYET. IS. VOSS. Phavor. 'Επιβαιὴς. Designare videtur ovem *unius anni*: ut ἐ male fit pro ε.

10. 'επτία. ὄπτεια.] Ab ὄπτω, ἀφέψημα, est 'επτεία, vel 'επτία, ὄπτεια, vel ὄπτημα. unde infra Κατέπτα, pro κατέπτω. IS. VOSS. Hom. *Il.* P. 741. [ὄπτεια.] Nox pro ὄπτεια scribo, ὄπτεσθαι. JENS. *l. d.* Immo ὄπτεσθαι. REISK.

11. 'Επίκοοι.] Conf. sup. v. 'εσκοίει.

12. Καρχηδόνιος.] L. Χαλκηδόνιος. Non enim convenit ea vox loco, ubi Punice loquebantur, non Græce. PALMER. Scr. Χαλκηδόνιος, vel Καλχηδόνιος. Vide Nummum veterem, qui asservatur in Pinacotheca Fratris Regii, in quo ex una parte *Fabiæ Tranquillæ Atiæ* (Scidlani uxor) pilea est; ex altera *Venus* ecclinis, olori innixa, cum plectro, & hac inscriptione: ΚΑΛΧΑΔΟΝ. VALES. Conf. L. Holsten. ad Steph. Byzant. v. Καρχηδών.

13. 'επτεσσία.] Pro 'επτεσσία, quod infra.

14. 'επτέσσω.] Allusit locum Æschyl. *Choëphor.* p. 264. 'εγὼ δὲ πυκνὸν αἰμάτων ἐπτηξάτω Τλήμων 'Ορέστης. - - - Schol. 'επτηξάτω.] ἐπ' ἄκρον πλῆθ. HEINS. SOPING. STEPH. CLERIC. *Notum* hanc ex Hesychio, sed tacito ejus nomine, desciipsit Eustath. ad Hom. p. 1636. 49. [Ἔστρ δὲ τὸ 'επτηκέναι φησὶν, ἀπὸ τοῦ ἐπ' ἄκρου ἥκειν, οἷον πάλαι ἐπίκεισθαι.] KUST. Conf. sup. *Not.* in v. 'επτέσσω.

15. 'επ' ἄκρου ἥκοντα.] L. ἐπ' ἄκρου ἥκειν. HEINS. KUST. Sic Schol. *l. c.* & Eustath.

16. 'επτλεῖν.] L. 'επτλεν, a πτάω. IS. VOSS. Conf. *Not.* in v. 'επτύλου, ex quo per literarum transpositionem, confusis π & Γ, natum forte 'επτελεῖν.

17. 'επτλίζων.] Si vox sana, erit ab ἐπτλήδην. Sin secus, legendum erit 'επτλήδην, ab ἐπτλήδιον, *vertum dice.* KUST. 'επτλήδην sine dubio voluit V. Cl. Itaque scripsisse Hesychius videtur, ut respexerit locum Thucyd VIII. 52. ἡ λόγου - - - ἐπτλήδην ὁ λόγος. *Sermonem illum Libas verum esse demonstravit.* Vid ibi Cl. Duker. Joseph. *B. J.* VII. 8 p. 423. med. de Zelotis: τὴν αὐτονομίαν καὶ ἄγευτον ἐπτλήδην.

18. 'επτύλωσιν. ἐπιφανείς. σπάθ.] Contraria ibi ponuntur. STEPH. Scr. οὐκ ἐπιφανὴς. HEINS. L. ἐπιφελὴς, vel ἐπιφόρ. IS. VOSS. Legendum, vel ἀφανὴς. vel, addita negatione, οὐκ ἐπιφανὴς. Conf. inf. v. 'επτύλωσιν. KUST. Si fcirem, ἐπὶ in ἐπιφανὴς vim fortiri posse ἐ ὑπὸ, ut in aliis quibusdam fieri amat compositus, nihil controversiæ moverem illi loco. Sed diffido ita obvium reperiri. Itaque suspicor vel scriptum ab Hesychio fuisse ὑπόφανὴς, vel ἐπιφάνεις, vel quoque ἐπιφανὴς σπαθοῖς. Primum sese tueri

'Επικουσία [13]. βοήθεια. συμμαχία.

'Επίκεσζε [14]. ἐπ' ἄκρων [15] ἦκεν. πάλαι ἐπίθηκεν.

'Επίλεγεν [16]. ἐπῆρεν. ἐκίνησεν.

'Επιλήθεσζε [17]. ἀληθεύσεν.

'Επῆλθε. κατέλαβεν.

'Επῆλθέ μοι. ἦλθέ μοι.

'Επιλύγαιον [18]. ὄπτιφανές. σκοτεινόν.

'Επιλυγαῖς [19]. ἐπίνυξιν [20].

'Επίλιπεν [21]. ἠλαττώσατο.

'Επιλυγίζονται [22]. ἐπισκιάζονται [23], ἐπαμύνονται.

'Επίλυσις [24]. πανὶ ἐλθόντας ἐξ ἐπέρας γῆς. ἐπιλακτούς [25], ἢ οὐκ ἰδιαγενῆς.

'Επη-

possit hoc Suidæ: 'επτυλωτὸν. ἐλεγκτὸν φωνὴν, σαθρὸν. sed quæ verba, ut hoc obiter moneam, non comparent in Edit. noviss. typothetarum incuria credo omissa. Quod si quis tandem legere vellet ἐπιφανὴς, hujus conjectura patrocinium in ipso invenlat Hesychio, qui inferius 'επτύλωσιν exponit, ἐπιφάνεια, καύτριον. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 2. p. 402. Sic in Lex. Rhetor. MS. *Bibl. Coislin.* p. 491. (plane ut Eytm. M.) 'επτύλωσις. (l. 'επτύλωσιν, vel 'επτυλ.) ἐπιφάνεια. Sed optime *Kusterus*: cum quo plane facit Cl. *Triller.* in *Obs. Crit.* p. 486. Conf. v. λόγιον, σαπτοῖς, - - - ἀφανὲς. & v. seq. ibi: λόγιον. ἀφανὲς. σαπτοῖς.

19. 'επτύλογάς.] Ed. Hag. 'επτύλογὰς. Sed vide v. 'Ηλογὰ. &c.

20. 'επτύλοφθον.] F. ἴτε δὲ κῶλα. Eurip. in Cyclop. p. 583. Πίνουσ' ἐπτύλοντα, τὸν σπαστοῖς δίπτ. HEINS. Scrib. 'επτύλοφθον. Vel potius: 'επτυλοφῆ. ἐπιπροθῶν. IS. VOSS. L. 'επτυλογίζω. ἐπτυλοφθῶν. i. e. *offuscare lumen, efficere luminibus, obscurare, obtenebrare.* KUST. Vid. inf. v. 'επτυφθεῖ, & H. Steph. *Thes.* III. 559. Forte scripserat: 'επτυλογίζω. ἐπίνυξιν. ubi deest aliquid, quod supplere queas ex Etymol. M. qui: 'επτυλογισμὸς. ἀπὸ τῆ σφαλερῶς, ἐπιπροθῶν παραπλήξω, ὅτε σκοτίζουσιν Ergo vel πλήξω excidit; vel decurrate, suo more, scripsit, ut fit: *obtenta aliquid rei præumbrare, ἐπιπροθῶν σκοτίζω.* Conf. Suid. v. 'επτυπτῶ.

21. 'επτίλιπεν.] Quod Ammonius, seu quisquis alius auctor Libelli *de Differ. Voc.* ilatuit discrimen inter 'επτύλιζον & 'ελλίζειν, non perpetuum esh. Vid. *Pf.* LI. 7. & CXVIII. 43. 74. 81. 114. 147. Arrian. *Exp. Al.* I. 1. p. 54 *Ed. Blanc.* Eurip. *Hippol.* ϑ. 1011. ubi Schol. 'επτύλιτο.] σφαδάζουσα. Itaque non omni prorsus patrocinio destituitur lectio Cod. Casscl. in Thucyd. VII. 54. pro ἐπτύλιζον exhibentis ἐπτύλιζον. Attamen longe est frequentior illa altera notio, qua significat *ferri facto seu adde vid. IV. Reg.* XVIII. 30. *Pf.* CXVIII. 49. Dion. in *Exc. Leg.* a F. Ursino editis p. 422. In primis hoc *sensu* significare solebant Appian. Alex. p. 50. *Ed. Cor. Steph.* & p. 68. 181. 212. &c. Cum Dativo personæ idem construxisse videri posset p. 139. Πλὴν οὐδὲ Λεπτὶς αὐτῷ ἐπ' ἐ ἐξὸς ἐπτύλιζεν. Sed vehemens mihi suspicio est, locum esse corruptum, scribendumque: πλὴν οὐδὲ Λεπτὶς αὐτῷ ἐπ' . . . ἐπτύλιζεν ἐπτύλ. ut iterum loquitur p. 157. πλὴν ἀλλ' ἐπτύλιζεν ἐπτύλ. ut Cæsar *Bell. Civil.* I. 10. & T. Hemsterh. ad Lucian. *Dial. Select.* p. 7. ABRESCH *l. c.* Vid. Cl. Hemsterh. ad *Dial. Mort.* p. 345. *nov. Ed* coll. Valken. ad Ammon. v. Ἡλογὰ. Conf. 'επτύλον. Ed. Elmer. ad Luc. VI. 35. Adde Thucyd. VIII. 1. ubi Schol. 'επτύλιζεν] ἐπ' ἐπιπλοῦ ἐπέβαινε.

22. 'επτυλιγίζονται.] Scr. 'επτυλογίζονται. Thucy I. I. VI. p. 438. *Ed. Wech.* Ὅπως τὰ κοῦφα φύλλα ἐ σφοδρὸς ἐπτυνογίζει. Glossator: ἐπτυφοῦται. &c. Vid. Eroüan. [qui Thuc. locum adfert p. 26] & Etym. M. Apud Aristot. *de Generat. Anim.* p. 391. ἐπτυλογίσκαὶ τὸν χύρον. Vid. Philoponat. *Anim.* p. 391. ἐπτυλογίσκαὶ τὸν χύρον. Vid. Philoponat. *Anim.* p. 391. ἐπτυλογίσκαὶ τὸν χύρον. Vid. Etym. M. *Eibd.* p. 107. HEINS. L. 'επτυλογίζει. Vid. Etym. M. Erot. & Suid. IS. VOSS. Nihil muto. 'επτυλογίζει enim, & 'επτυλογίζεσθαι dixerunt. Vid. Budæi *Comm. L. Gr.* p. 316. & 'επτυλογίζειν. Aristotelis locum l. V. c. 2. ϑ. 23. ed. v. 'επτυλόγιον. Aristotelis locum l. V. c. 2. ϑ. 23. ed. v. ram Cod. Wetst. notaverat etiam *Sim. Grynæus*, aut si quis alius. Confer inf. v. 'Ηλογὰ, & v. ἐλογιγάβδ., item Mauffac. ad Aristot. *Hist Animal.* p. 1245.

23. 'επτυπτῶ.] L. ἐπτυπτῶ. KUST. VERW. TRILLER. *l. c.* JENS. *Luc. Hes.* p. 88. Ita Suid. Etym. Phavor. ut res ipsa postulat.

24. 'επτύλυσις.] Æschyl. p. 70. [*Sept. contr. Th.* ϑ. 34] & p. 314. (*Suppl.* ϑ. 203.] Ἔστιν ἀκούειν· ὡς ἐπτύλυσις· ἐπτύλιγμα.] SCHR. Vid. v. seq. & Etym. M. ut & Cl. Valken. ad Ammon. *Anim.* I. 6. extr. p. 28. ubi locus ex Demosth. Orat. *Funebr.* p 152. opportune adfertur, & illustratur. Adde Herodot. V. 65.

25. 'επιλακτὸς.] Scr. ἐπιλήτους. VALES. Mox: 'επιλύσ. - - - σφενδόνῃ. Sed & commode *adjectat*, sive *adjectitios* intelligas, circe, vel milites.

L 'επ-

Ἔπιλυς [1]. ξένος, πανὶ ἐλθών, ἄλλοθεν ἐλθών.

Ἐπιλυσία [2]. ἱπανὴ φαρμάκων. ἢ ἱκανὸν πόσις.

Ἐπίλυσις [3]. ἔρεσις. ἐπαγωγή.

Ἐπίλυθεν. ἐπίλαθεν.

Ἐπιλυόμενος [4]. ἔπομαι. παραιτούμενος.

Ἔπιλις [5]. τὸ πᾶμα [6] ἢ λάφυραν.

Ἐπ' ἤμαρ. τὸ εἰ μὴ ἡμέρα πιεῖν π.

Ἐπημεσί. ἐσπλαγχνίδων [7].

Ἐπ' ἤματι [8]. εἰ μὴ ἡμέρα.

Ἐπημεσί. διπλαῖ. παρέλκλα. ἀλλαγήμα.

Ἐπημύῃ. ἔπτηξεν ἢ [9]. ἔπτηπάζῃ. ἔπτηρεύζῃ [10]. ἐμπτήσῃ.

Ἐπήμυνον. ἐβοήθησαν.

Ἐπήν. ἐπειδάν.

Ἐπήνων. ἐπήνουν.

Ἐπήνθησεν. ἐβλάστησεν.

Ἐπήνιον [11]. παρουσιασθέν [12]. πόπον παλαιόν.

Ἐπὶ θαλάσσης.

Ἐπὶ κεν [13]. ἐπεί, ὅταν.

Ἐπήνυσεν [14]. ἐπετέλεσεν.

Ἔπηξεν [15]. ἔστησεν.

Ἔπηπυεν [16]. ἐπιβάσεν.

Ἐπήρατο [17]. χαλέσατο.

Ἐπηρᾶτο [18]. ἐκρίμασεν.

Ἐπήρατον [19]. ἐπέρασαν.

Ἐπηρείσῃ [20]. ἐκβάσῃ.

Ἐπηρέζῃ [21]. βιάζῃ.

Ἐπήρια [22]. βία.

Ἐπήρι [23]. ἀνέπαυσεν.

Ἐπήρτο [24]. ἐπηρέτα.

Ἐπήρτμαι. ἐπίκωπαι.

Ἐπηρέσιον [25]. τὸ παρασκεφάλαιον.

Ἐπηρέσατο [26]. διαρίζειν ἐπαίζειν.

Ἐπηφίας [27]. ἐπιτηδειομήδης.

Ἐπηρφόν. ἐπιτηδειομήδη.

Ἐπήρθη [28]. ὑψώθη.

Ἐπήρεσον [29]. ἐβοήθησεν.

Ἐπήρξε. κατήρξεν.

Ἐπῆρ-

1. Ἔπιλυς.] Vid. inf. poſt v. Ἐπιλύσιμαι, & Lycophr. p. 947. Conf. Suid.

2. Ἐπιλυσία.] Vid. Bezæ *Annot.* ad II. Petr. I. 20. SOPING. Conf. *ibid.* Cameron. & H. Steph. *Ind.* Homer. *Hymn. in Mercur.* p. 37. Ἐπιλυσίης πολυτιμήτου. Vid. inf. v. Ἰδυσία. *Reisk.* leg. *φαρμακῶν*, aut *ἐπῳδῆς, φάρμακον.*

3. Ἐπιλυσις.] Heſiodor. I. IX. p. 421. p. 31. *ἐπῳδὴ* &c. SOP.NG. Vid. Suid. v. Ἐπιλυσις, & inf. v. Ἥλυσις.

4. Ἐπιλυόμενος.] *Job.* XX. 26. Cyrill. Lex. MS. Brem. Ἐπιλυόμενος. πάρομαι. BIEL. Vid. ſup. in v. Ἐπιλυσία, & Cl. Valcken. ad Ammon. *Anim.* I. 7. p. 32. Pro Ἐπομένου Cyrill. Voſſ. & pleni etiam, πάρομαι. Sic infra: Περιτελομένου. *add.* &c.

5. Ἔπιλις.] Ionice pro Ἔφηλις, ut docet Euſtath. ad Hom. p. 1562. 38. KUST.

6 Πᾶμα.] Arcadius πᾶμα. Vid. Herodian. IS. VOSS Euſtath. *l. c.* Ἔπιλις, ὁ ἐπὶ ξένοις μισθὸς, ἀφ' οὗ καὶ ἐπίλυτος ὁ πάροικος, ὡς φησὶν οἱ πάλαι καθ' ὃ Σοφοκλῆς. ὁ δὲ πάντα ἐπὶ ἀφέλειᾳ κινῶν, ὡς λύω ὁ ἀπ. &c. Vid. inf. v. Ἐφηλίδες. &c.

7. Ἐπαλγίδων.] Suid. *ἐπαλγίδων*, ut ſup. *ἐπαφυσίζωσιν*, *ἐπαλλαγίδων*. Sed *ἐσπλ.* habet etiam Apollon. Lex. MS. ut Noſter ſup. Ἀμοιβαῖος. & Ἐπαμοιβαῖος, explicat *ἐπαλλαγῆς*. Ἐπαμοιβαῖ bis apud Hom. *Il.* M. 456. *Od.* Σ. 513.

8. Ἐπ' ἤματι.] Conf. Suid. & paullo ante v. Ἐπ' ἤμαρ.

9. Ἐπτηξεν ἢ.] Forte: *ἐπτωξάνεσ*, ſeu - - - *πλεί*, *compreſſis labris*, ſeu *dentibus*, *gemo*; *tacitus & ſubmiſſe fremo*. Vid. Euſtath. ad *Il.* Δ. p. 234. 44. Infra: Ἐτύμησε. *καμφύζει. πλήσσει.* Unde hic conjici poſſet *ἐπτωξάνεσ*. Suid. Ἐτύμησε. *καμφύσε*. Primitus de oculis videtur dictum. Oppian. *Cyneg.* IV. 143. *ἐπτώσσῃ ὀπάσσαι*. & omiſſo caſu nominis, L. II. 575. Hinc ad alia transfertur; ut de *vulnere*, L. II. *Cyneg.* 390. & de *Luna*, l. IV. 188. adde *Halieut.* I. 828. ABRESCH. Potius *ἐπτωξάνεσ*. Vid. *Not.* ſeq. KUST. Pro *Kuſtero* facit Apollon. Lex. MS. Neutrum eſt in Lexicis, ut nec ſeq. *ἐπτηξόζῃ*.

10. Ἐπτηπάζῃ. † Ἐπτηρεύζῃ. &c.] Hæc conjungenda ſunt. IS. VOSS. Deleto ſigno diſtinctionis, una ſcite legendum eſt: *ἐπτηπάζῃ*, *ἐπτηρεύζῃ*, &c. Merito autem aliquis quærat, quo jure Ἐπτηπάζ exponi poſſit *ἐπτηπάζῃ*, & *ἐπτηρεύζῃ*. Sciendum igitur eſt, Heſychium hic more ſuo duo verba affinia ſoni confundere; nimirum Ἐπτηπάζ, & Ἐπτηπάζῃ. Ad poſteriùs verbum pertinent interpretationes, *ἐπτηπάζῃ*, *ἐπτηρεύζῃ*, vel potius *ἐπτηρεύζῃ*. Nam & ſupra Ἐπτηπάζων exponitur, *ἐπτηπάζων*, *ἐπτηρεύζων*. & infra Ἐπτηπάζῃς redditur *ἐπαίζῃς*. Vid. etiam Foëſ. in *Oecon.* v. Μύζω. At vero verbum Ἐπτηπάζ ſibi vindicat duas reliquas interpretationes, *ἐπτηπάζῃ*, *ἐμπτήσῃ*. Uſus eſt hoc verbo Hom. *Il.* B. 148. ubi de Zephyro vento ait: - - - *ἐπὶ δ' ἴησι ἐπτηπάζων*. I. e. *& ſpicis incumbit*, vel *in ſpicas irruit*. Scholiaſtes ad illum locum: *ἐπτηπάζῃσι τοῖς ἀσταχύσι τοῖς καρποῖς*. Unde colligo, pro *ἐπτηπάζῃ* hic apud Heſych. ſcribendum eſſe, *ἐπτηπάζῃσι*, quomodo & Etymologus verbum hoc interpretatur. Huc accedit, quod Suidæ & Euſtathio Ἥρωσι ſit *πλέον*, uti & Noſtro infra v. Ἥρωϊ. Quod vero ad interpretationem *ἐμπτήσῃ* adtinet; eam u verbo Ἐμπτήσῃ non eſſe alienam, docuerit ipſe Heſychius, qui infra ſuo loco Ἥρωϊ interpretatur *πλήσῃ*. KUST. Eadem dederat V. Cl. in *Diatr. Anti-Gronov.* p. 38. Conf. Erotian. v. Ἔπωξις, p. 24. & Heſych. v. Ἤρωσεν, &c. Infra etiam: *Μοῦ. πλήσῃ. πλήσῃ*. Vid. Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 353. *nov. Ed.*

11. Ἐπήνιον.] L. Ἐπήνιον. *παρασκευάσιμον*. Ex jocatiſſimo manavit error, & ex errore tranſpoſitio ι proprio loco in hunc. PALMER. (cujus nomen omiſerat Scaliger.) Vid. Heſych. & Suid. v. Ἐπήνιον. Cyrill. Lex. MS. Ἐπήνιον. *ἑτοίμαλον σὺν νίκῃ*.

12. Παρασκευάσιμον.] Forte *παρασκευάσιον*. vel ſaltem - - *μετέχων*: ut inf. Ὀρμητήριον, *παράγγελμα*.

13. Ἐπὶ κεν.] Scrib. *ἐπεὶ κεν*. Vid. ſup. v. Ἐπεί κεν.

14. Ἐπήνυσεν.] Heſiod. *Scut.* p. 311. Νῆας ἐπήνυσεν. Conf. *Not.* ad v. Ἐπήνυσε.

15 Ἔπηξεν.] Il. *Reg.* (five *Sen.*) XXI. 10. ubi al. Ἔστησε. Vid. III. *Ex.* Spanh. ad Callim. *H. in Apoll.* p. 58. - - - Θερμὰλια Φιλίππου ἔπηξε.

16 Ἐπήνυσεν.] Hom. *Il.* Σ. 502. KUST. JENS. *l. c.* Vid. inf. v. Ἤνυσεν.

17. Ἐπήρατο.] L. Ἐκκαιδεκάτου. KUST. L. Ἐπήρατο. *πάλαι* &c. REISK.

18. Ἐπηρᾶτο.] L. Ἐπήρατο. SOPINGIUS Legendum ſine dubio Ἐπηρᾶτο. ab Ἐπαράομαι. Supra: Ἐπαρήσασθαι. *κρίνασθαι*. KUST. BRUNO. Vel Ἐπήρατο. Vid. v. Ἀγυιᾶ, Ἥβη, Ἐπαρᾶ, &c. & mox v. Ἐπαρησάμενοι.

19. Ἐπήρατον.] Hom. *Il.* Σ. 502. Schol. *ἐπέρασαν*. ut Suid. apud quem pro Ἐπήρατον reſtituendum quoque videtur Ἐπέρασεν, ut Cyrill. Lex. MS. Vid. *Not.* ſeq. Similiter in *Inſcriptione* Græca habes *πάλαι*, *ἐπεπαρατον αἰῶνα* ἔχοντα. ubi Nobil. Montfaucon *Diar. Ital.* p. 273. *ἐπεπαρατον* reſtituit: „ quæ vox (inquit) apud Græcos Poëtas non infrequens.„ Mihi tamen non ſuccurrit compoſiti illius exemplum; neque exſtat in Lexicis Græcis: quamvis non deſiderentur analogia.

20. Ἐπηρείσῃ.] Legere malim Ἐπήρεισε [ut Etym. M.] & ſimiliter in Suida pro Ἐπήρεισε, Ἐπήρεισθε. Heſychius hanc ſuam gloſſam accommodaviſſe videtur verbis Hom. *Il.* I. 828. - - - *ἀπ' ὀλίγου ἐπήρεισε ἴσχυ μάρναι*. Quæ & citat auctor Etym. M. ſed ubi male editur *ἐπήρεισε*. Pind. *Pyth. Od.* V. 98. *ἐπήρεισε πλέον*. & *Iſthm. Od.* VI. 17. *δόλον ἐπήρεισε*. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* Vol. 2. p. 403. Cyrill. Lex. MS. etiam Ἐπήρεισε. Apollon. Lex. MS. Ἐπήρεισε. *ἐπέρασε*, ὁ ἰσῶ ἔχω. Conf. *Not.* præc. & inf. v. Ἰσωφόρῳ, & v. Ἐσῶ.

21. Ἐπηρέζῃ.] Vid. Cl. Waſſe ad Thucyd. I. 66. (citat. e Suida in v. Ἐπήνεσα) J. A. Fabric. in Sext. Empir. l. V. p. 338. Elſner ad Matth. V. 44. &c. & inf. v. Συνεφόρῳ, item v. Ἐπεῖλε.

22. Ἐπήρια.] Vid. Diod. Sicul. l. XIX. p. 656. & Etym. M. Conf. H. Steph. *Ind.* & ſup. v. Ἀρπή.

23. Ἐπήρι.] Vox ſumta ex Ariſtoph. *Nub.* p. 42. ubi a Scholiaſte litidem exponitur, *ἀνέπαυσεν*. Confer quæ notavimus ad Suid. ead. v. KUST. Conf. Kuſt. ad Comici *l. c.* & Ez. Spanhem. Eadem repetit G. D'Arnaud *Lect. Gr.* p. 53.

24. Ἐπήρτο.] Ἐπήρτο Attice propriè de iis dici, qui Deos ſeu eorum Oracula conſulebant, notat Ez. Spanh. ad Ariſtoph. *Plut.* p. 30.

25. Ἐπηρέσιον.] Ab *ἐπήδω*. G. Ἐπαρίσιον recte corrigit Doct. *Reiskius*. Vid. inf. v. Ἐπαρίσια.

26. Ἐπηρέσατο.] Vid. ſup. v. Ἀρτεμίδωρος, & ſeqq.

27. Ἐπηφίας.] Hom. *Od.* K. 131. & Suid.

28. Ἐπήρθη.] *Pſalm.* VIII. 2. BIEL. *Act. Apoſt.* I. 9. Vid. ſup. v. Ἐπαίρω, & v. Ἐπάρσει.

29. Ἐπήρεσε.] I. *Tim.* V. 10. ubi omnino vid. Pric. & Suicer. *Theſ. Eccl.* in v. Ἐπαρκεῖν. Quamvis Heſychium ad Apoſtoli locum reſpexiſſe, certum non ſit. Homer. enim *Il.* B. 873. ſive *Cat.* p. 380. & alibi, eodem verbo utitur,

'Επᾶζεν. ἐφόρμιζεν [1]. ἐπέρχεζεν [2].
'Επιστυφέλιξω [3]. 'Επικεφαλίζω. 'Επικεφαλαιόω.
'Επίστυεν [4]. ἐφήμιζεν.
'Επίρρωζεν. ἐνάκιζεν.
'Επιδέξεν [5]. 'Επιχαρῆν.
'Επιδότης [6]. χαριτὶς.
'Επίδατο.
'Επίσκιμ [7]. 'Επικεκαλλύσπεαι. κεκόσμη.
'Επιζάς [8]. 'Επὶ πολὺ ἀναπεφυκώς.
'Επῆσαι [9]. 'Επιλέξει [10] ἐπαφῆ.
'Επῆτος [11], ἀλόγιστος. θιγγόμενος, συνετός. ὀφέλιμος.
'Επῆτος. αἶσιον.
'Επῆτις [12]. σώφρων. λόγιος. ἀληθὴς. Νόμιμος. φρόνιμος. ὡς [13] τὸ "Επη. ὀφέλιμος. χρηστὸς.
'Επῆλυμα [14]. ἄλλα ἐπ' ἄλλοις πυκά.
'Επῆρμος. λόγιος. πανοῦργος.
'Επηύδων [15]. ἐπεφώνει.
'Επηύρων [16]. ἐπέτυχον. ὡς τὸ 'Επαυρῆ.
'Επήωρε [17]. κρεμάμενα. μετέωρα.
'Επήωρεν [18]. ἐφίμωζαν.
'Επὶ [19]. ἔπεσιν, ἔπεσι. καὶ 'Επὶ πτωχὶ ὀφθῆναι, 'Επὶ [20].

Αἰπαὶς [21] 'Επὶ κεφαλὴς λιμβάνω ——.

'Επαλίς [22]. περπίν.
'Επαλῆς [23]. ὁ 'Εφιάλτης [24]. ὁ Αἰπὺς 'Εφίαλτες [25], ἄλλοι 'Επάλλιος, καὶ 'Επφίλιος [26] καλοῦσιν.
'Επαλμύων [27]. ἐφαλλόμενον.

'Επ-

quod Schol. expl. ἐξεύρεζε. Conf. Suid. & ſup. 'επικρεῖ.

1. 'επῆζεν. ἐφόρμιζεν.] L. ἐφόρμιζε. Ex Homer. IS. VOSS. L. ἐφόρμιζε, i. e. adaptavit. Supra recte: 'επῆζεν. ἐπόρμιζεν. Eſt autem 'επῆζε verbum Homericum *Il.* Ξ. 167. ubi ab Euſtathio recte exponitur ἐφόρμιζεν. KUST. Olim V. Cl. in *D. Anti Granov.* p. 37. ita: „ Hic τὸ 'επῆζεν (quod corruptum eſt) mutari debet in 'επῆζε, „ quatenus refertur ad ἐφόρμιζεν: at in 'επῆσσεν, quate„ nus pertinet ad ἐπείρεζεν. Heſych. allbi: 'επόρμιζεν. ἐφόρμι„ ζεν πούζεν. Vide etiam Hom. *Il.* P. 72. ubi (uti & xli„ bi apud eundem) τὸ 'επῆζε occurrit. Quod autem at„ tinet ad verbum πήσσειν; id apud Poëtas idem eſſe ac „ πιφῶ, notum eſt. Hinc Heſych. ſuo loco Διαπήσσει interpretatur Δέρεται, & Διαπτοεῖται, Δέρεται. „ Poſtea in *Addend.* p. 71. ſcripſit: „ Certiſſimum eſt, quod de poſteriore interpretatione 'επῆζε notavi; eam non pertinere ad 'επῆζε, ſed 'επῆσσεν. Quod autem ad priorem interpretationem ἐφόρμιζε attinet: neſcio an æque iem „ acu tetigerim. Videtur enim non tam τὸ 'επῆζε mutandum in 'επῆζε, ut reſpondeat τῷ ἐφόρμιζε t „ quam hoc mutandum in ἐφόρμιζε, ut reſpondeat τῷ 'επῆζε. Eſt enim τὸ 'επῆζε verbum Homericum, quod veteres Grammatici interpretantur ἐφόρμιζε, i. e. ἐρέθιζε. Vid. Euſtath. ad *Il.* Ξ. 167. ibidemque veterem Scholiaſten: apud quem tamen errore librarii pro ἐφόρμιζε, itidem ſcriptum eſt ἐφόρμιζε. Sane poſteriorem conjecturam (quam nuper in Britannia mecum commu„ nicavit Vir Ill. *R. B.*) præ mea blanditi mihi fateor: „ idque ideo præcipue, quod 'επῆζε & 'επῆσσεν, ob majorem ſoni affinitatem, multo facilius inter ſe confundi „ queant, quam 'επῆζε & 'επῆσσεν. „ Hactenus. Unde patet, ab ill. *Bentleio* illud ἐφόρμιζε acceptiſſe Kuſterum. Sed idem antea monuerat Cantabrigienſis *Iliados* Homeri Editor in *Schol. emend.* ad. *Il.* Ξ. 167. p. 765. adſentiente Joſ. Barneſio: „ ἐφόρμιζε.] Mendum eſt, credo, inveteratum. Sic enim & apud Heſych. legitur: 'επῆζε. ἐ „ φόρμιζε. Corrige utrobique, ἐφόρμιζε. *Excerpt. MSS.* „ 'επῆζε.] Οἱ δὲ 'επέπεσσε· (legendum credo, 'επόρμιζε.) „ οἱ δὲ ἐτάραττε· οἱ δὲ ἐφόρμιζε. Et Euſtath. p. 974. 'επῆ„ ζε· "Ομηρος, ἴσως ἐφόρμιζε, ὡς τὸ Ἄρη &c.„ Hactenus: idque veriſſime. Apollon. Lex. MS. 'επῆζε. ἐφόρμιζε. Conf. *Il.* Ξ. 339. & mox v. 'επήτου, Item inf. v. "Ηεζε. &c. Cyrill. Lex. MS. 'επόρμιζε. ἐφόρμιζε. L. 'επῆζε. ἐφόρμιζε. Vid. inf. in v. 'επῆρμος. Monendum autem, jam olim *H. Stephanum* in *Ind.* exhibuiſſe: 'επῆζε. ἀφύσιτ. ἐφόρμιζε. Sic & *Rob. Conſtantin.* in *Lex.*

2. 'επῆζεν.] Confundit hic Heſych. ſuo more duo verba ſimillis pæne ſoni, 'επῆζε, & 'επῆσσεν. Poſteriori verbo convenit interpretatio ἐτάραζεν. Nam πήσσειν apud Homer. idem quod πιφῶ. KUST. Vid. *Not.* præced. & inf. v. 'επέρπεζε.

3. 'επιστυφέλιξω.] Phavor. - - - τυφλόω. Vid. ſup. v. 'επιστύφει, & v. 'Ακροτυφλία.

4. 'επίστυεν.] Hom. *Od.* Θ. 447. & Schol. Vid. inf. v. "Ηεστον, & "Ηεστόνυ.

5. 'επιδέξεν.] Ionice pro 'εφιδέξεν. [Vid. inf.] KUST.

6. 'Επιδότης.] Inf. 'Επιδόντες. [poſt v. 'επιδώσασθαι. Vid. Suid.] IDEM.

7. 'επίδατο. ἐφάτο.&c.] L. 'επίδετο. ἔχαρτο. † 'επόρατο.&c. IS. VOSS. Diſtinguae: 'επήδετο. † 'επόρατο. ἄπτεται. Nimirum verbum 'επήδετο interpretatione ſua deſtituitur, & ſeorſim proinde ponendum eſt. 'επόρατο autem ſumtum eſt ex Hom. *Od.* P. 266. KUST. JENS. *Luc. Heſ.* p. 88. VALCKEN. in *Miſc. Obſ.* VIII. 2. p. 160. Schol. *l. c.* 'επόρατο. μετ' ἐπιπολάσεως ἀμαυρώσεως. Vid. inf. v. "Ηεστον. Prius 'επήδετο recte *Kuſt.* accepit pro voce quæ interpretatione ſua caret, ut infinitus in hoc Lexico. Male vero per ἔχρατο reddidit *Is Voſſius*; ut patet ex jota ſubſcripto literæ ρ: non enim deſcendit ab ὄμνυμι, ut præcedentia, ſed ab αἰδόμαι. Suid. 'επήδετο. ἐπέτυχε. Conf. v. "Ηδετο Infra. Alioquin 'επήδετο, ſine ι ſubſcripto, eſſet pro ἐφίδετο, ab ἴφιμαι, ſive ἰπάομαι, *indue*. Sed prius malim.

8. 'επιζάς.] Per ζ ſcribendum. IS. VOSS. Forſan male pro 'επιδιζάς, quod ſupra exponitur ὀφιτάλμιος. Certe ſeries literarum ι pro ι requirit. KUST. Phavor. 'επιπάς.

9. 'επῆσαι.] Scr. 'επῆσαι, ab ἐπάδω, pro ἐπᾴδω, *incanto*. JENS. I. *d.* KUST.

10. 'επιλέξει.] L. ἐπᾴδῃ), i. e. magice incantatione devinciat eſt. To Δ facile & ſæpiſſime a librariis mutatur in Λ, ut conſtat. Δάλλ, autem, ἐπᾴδῃ, & καλλάδῃ apud veteres Scriptores de magicis incantationibus paſſim uſurpatur. Vide ſaltem Harpocrat. v. Καλλάδῃ. Vel legere etiam poſſis ἐπιπάδῃ), ab ἐπάδω, quod verbum itidem incantationibus convenit. KUST. Conf. ἐφ. *Not.* in v. 'ανελέζαι. Ita Plato *de Rep.* L. II. de circulatoribus loquens, ἐφαγωγοὺς τινὰς καὶ ἐπᾳδοὺς conjunxit. Quomodo Hebræis חברים i. e. καλάδεσμοι, (a חבר *faciare, conſtringere*) pro *incantamentis*. Similiter Jul. Paullus *Recept. Sentent.* V. 23. 9. *obcantare & adligare* conjunxit. Alia exempla dabit H. Valeſ. ad Harpocr. v. Καλλάδῃ. Sed ἐπιλέξει in ſenſu nondum liquet. Vide ergo, num ἐπιλάσσει) reddi queat, *by is beleezen*, i. e. *incantatus eſt*. Suid. 'επῆδον. ἐπαίδευον. Phavor. 'επιλαγεῖν reddit, τὸ ἀναίσθητον, addens: δόλῳ πεῖσαι.) Ita hic ſequitur ἐπῃδῆ. Gloſſ. MSS. in Strach. 'επιδὼν. ὑποτρέσας, ἐπιλαβών. quæ ultima non (in Lexicis quidem non obvia) convenit cum ἐπιλέγειν. Conf. in v. πεῖσαι, & v. 'απῆζαι, Item v. 'επιγλωσσήμων. Quid ſi ſimpliciter, mutato caſu, legas: 'επιλάδει) ἐπῳδῇ.

11. 'επῆτος.] Vid. Apollon. Schol. p. 174. IS. VOSS.

12. 'επῆτις.] Alias 'επητής. Hom. *Od.* N. 332. *Vid. Euſtath. &c.*

13. Παρὸ] Forte ὀφὶ. KUST. Conjunxit ſæpe V. Cl. ὀφὶ τὸ ἐπὶ τῷ ὀφθῷ. Sed recte in *Ed. Hrg.* diſtinguitur poſt ἐπὶ. adeoque ὀφθῷ eſt abſoluta explicatio, ut modo: ἐφ' ὑπὸ - - - ὀφθῶ. Conf. v. "Ηεστ. ſæque reſtauratio ὀφὶ τὸ ἐπὶ τῷ ἔπει: quibus indicat etymon vocis 'επῆτις. quemadmodum Schol. *Od.* N. 332. & Phavor. ὀφὶ τὸ ἐπὶ· & Etym. M. ὀφὶ τὸ ἔπος.

14. 'επῆλυμα.] Hom. *Il.* Σ. 552. Vid. v. 'επίνυμα, poſt v. 'επῆτις. Conf. Suid & Etym.

15. 'επηύδων.] L. 'επηύδων. REISK.

16. 'επηύρων.] Vid. *Not.* in v. 'επαίνυμι, & v. 'Ασπάρα.

17. 'επήωρα.] L. 'επώρα. IS. VOSS. Vid. H. Steph. Ind. v. 'επήωρος. & 'επήωρον. ut & inf. v. "Ηαρε.

18. 'επήωρεν. ἐφίμωζαν.] An pro 'επῆζαν? Conf. inf. v. 'επῆζεν. Vel ſcribere debuit Heſychius, ſed alio loco: 'επῆζαν. ἐφίμωσαν. KUST. Phavor. ἐφίμωσαν, quomodo inf. v. 'επήωρεν exponitur. Conf. v. "Ορεγε, "Ορνυ, &c. Non diſpliceat poſterior *Kuſteri* conjectura. Vid. ſup. *Not.* in v. 'απήωρον.

19. 'επὶ. ἔπεσιν, ἔπεσι.] Vid. Hom. *Il.* A. 515. Ξ. 178. & utrobique Schol.

20. 'Η ὀφθῆναι. ἐπὶ αὐτῷ &c.] Diſtingue: ἡ ὀφθῆναι 'επὶ. Αὐτῷ ἐπὶ &c. KUST. JENS. *l. c.* Phavor. ἡ 'επὶ ὀφθῆναι.

21. Αἰπὰς ἐπὶ &c.] Exſtat *Odyſſ.* I. 140.

22. 'επαλὶς.] An pro 'επαλὸς, ut referatur ad verbum ἅλλομαι, pro ἅλλω. KUST.

23. 'επαλῆς. &c.] Ita leg. puto: 'επαλὸς. ὁ ἁρπάζων, ὁ Αἰολεὺς 'επαλῆτα, ἔστιν "Ησιοδος, ἐπὶ "Ησιόδου κεῖται. Euſtath. ad *A. Odyſſ.* p. 439. Vid. inf. ad Μετάπτωσις, & 'εφίλατο. SOPINGIUS. Scribo 'επαλὸς, παρὰ τὸ ἅλλω, ut 'εφίλατο. G. Vid. inf. "Ησιαδος. & Etym. M. in eod. Suid. πάσσω. G. Vid. inf. "Ησιαδος. & Etym. M. in eod. Suid. in 'επαλτὸν, & Euſtath. *Il.* B. p. 426. IS. VOSS. Vid. Claud. Dauſqui *Orthograph.* p. 121. in v. *Ephiales.*

24. 'εφιάλτης.] Vid. inf. [ſuo loco, &] in 'επαφίλη. Dicebatur etiam 'επιάλτης. Vid. Suid.] SALM.

25. 'εφίλιος] Inf. 'εφίλιος. ἐπιάλτης. Conf. v. 'επαφίλη. KUST.

26. 'επαφίλιος] Leg. 'επιφίλιος. Conf. v. 'επαφίλη.

27. 'επαλμύων.] An 'επιάλμυων. ἐφαλλόμενον. ex Hom. *Il.* Π. 15.

'Επαυδάν [1], συναρίσκ.
'Επαυίω [2]. ἐπιβῆναι.
'Επὶ ἀς τμᾶσιν [3]. ἐπιδὴ ἐχωρίσθησαν.
'Επάχατα. Δήμυλος ἐπωνυμία.
'Επάωσεν [4]. ἐξέκρουσεν.
'Επάχεν. ἐπιδέησαι.
'Επεάθρα. ἐπιβάσ.
'Επέαθεν [5]. μιαίνεις ἢ βάσεως [6] ἢ εἰς τὴν ταῦν, πυτίσιν, ταῦλεν.
'Επέδαν [7]. αἱ μαθίσεσι ἡμέραις· ἀπὸ τοῦ 'Επιζάζειν ταῖς ἑορταῖς ἐπὶ οἴκοις ἐξ αὐτῶν. ἢ 'Επίδαν [8], χτ' ἀφαίρεσιν τοῦ β, ἀφ' τὸ ἐπὶ τῇ δικτὶ καὶ ἑορτῇ ἀγαλλ αὐτάς.
'Επιδαλεῖ. ἐπιρίψῃ [9].
'Επίδαλα [10]. πέσεται
'Επιδαλλόμενον. ἐπιβαλλὼ χτ' ἀφαίρεσιν [11] ἔχει. ἐπιθυμῶν.
'Επίδαλμα. ἐποπτεῖον [12].

'Επί-

H. 15. & Schol. Vid. v. 'ἐπάλμενον, & v. 'ἐξάλμενον. Idem *Jenſio* in mentem venerat, *Luc Hef.* p 88.

1. 'Επαυδάν.] Ex Hom. *Il.* Π. 407. ubi Schol. ἐπαίρεται.

2. 'Επαυίω] Ionicum eſt pro 'ἐπαυῶ, ab ἐπαυίσσω. H. STEPH. *Ind.* Ionicum pro ἐπαυίσω IS. VOSS. Ionice pro 'ἐπαυῶ, idque pro ἐπαυίσω. KUST.

3. 'ἐπὶ ἐχωρίσθη.] Scr. 'ἐπ' ἀς τμάσιν. IS. VOSS. Scr. 'ἐπὶ ἀς τμάσιν. SALM. Sunt verba Hom. *Il.* Π. 374. KUST. Recte ſup. v. 'ἐπὶ &c. ſuo loco: ubi vide *Not.*

4. 'ἐπάωσεν] L. 'ἐπάαχεν. Conf. v. ſeq. SOPINGIUS. KUST. Niſi fuerit 'ἐπάωζεν, ex Hom. *Il.* O. 321. Sup. Λύσσ. βοίζ.

5. 'ἐπέαθεν] Vid. Apollon. Schol. [ad I. 421.] p. 20. SCHR.

6. Βάσεως] L. ἐπιβάσεως. M. MEIBOM. Sic Euſtath. p. 1787. 50. Conf. v. præced.

7. 'ἐπέδαν.] L. 'ἐπίδαν. FLOR. Etymol. M. 'ἐπίδαν. αἱ μαθήσεις ἡμέραι· ἀφ' τὸ ἀπὸ τοῦ ἐπιδῆναι ταῖς αὐγαῖς ἡμέραις ἑορταῖς, ἄσπερ ἐπιβαίνοντες. Δίδυμος· πλεονασμῷ τοῦ β. ἔστι γὰρ 'ἐπίδην· ἵνα 'ἀπίμεναι, οὕτω ἐπίμεναι· οὐ δὲ 'ἐπίδαν, λέγει ἐπιβαίνουσι τῇ ἑορτῇ συμποσίοις. In hoc Senatu Tolofano [*cujus nempe Conſiliarius Regius erat Mauſſacus*] ſunt quidam dies, qui vocantur *craſtini* à pragmaticis, poſt feſta, vel Paſchatis, vel alia majora, ut ſint quatuor dies profeſti. Illi dies, licet ex ſe feſti non ſint, tamen pro feſtis habentur a Senatu; ut apud Græcos hæc feſta, dicta ἐπίδαν. Vid. ſup. 'Απατούρια, & Meurſ. *Feſt. Gr.* In ea voce. MAUSSAC. Pindar. *Pyth. Od.* IV. [v. 249.] SOPING. Vid. Pind. Schol. p. 248. [ad *l. c.*] & Meurſ. *Gr Fer.* in 'Απατούρια. SCHR. Vid. Etym. M. & Suid. IS. VOSS. Vide omnino Schol. Pind. ad *Pyth. Od.* IV. v 249. ubi præter alia: 'ἐπίδαν, μεγίαν καθ' ἡμέραν ἢ ἐπιφάνειαν ἢ ἑορτὴν ἡμέραν, ἢ μαθήσεις, 'ἐπίδαλλα τοὺς νόους, οἷον ἐπιτηρήσεις τὴν ἑορτήν. Lege ibi & ſequentia. Simplicius ad *lib.* IV. *Phyſic.* teſtatur, diem quartum, Apaturiorum appellatum fuiſſa 'ἐπίδην. KUST. Vid. ſup. *Not.* in v. 'Απατούρια, pro quo in *Schrev. Not.* ad h. l. vitioſe 'Απατούσια.

8. Οὕτως] *Henr. Steph.* [in *Ind.*] hand male legit [ſaltem exhibet] ἕτως, ut referatur ad 'ἐπίδην, & ſenſus ſit, 'ἐπίδαν non accenſeri feſtis. KUST.

9. 'ἐπιδᾶλεῖ] Quid ſibi vult illud ἐπιδᾶλεῖ? Leg. ἢ 'ἐπίδην, καθὼ ἀφαίρεσιν ἔχει τοῦ β &c. Et eſt hæc Didymi mens, qui hoc modo etymologiam format. Ejus meminit Etymologus: Δίδυμος, inquit, πλεονασμῷ τοῦ β. ἔστι γὰρ 'ἐπίδην, &c. HEINS. Legendum eſt 'ἐπίδην. Docere enim hic vult Heſychius, 'ἐπίδαν dictas eſſe quaſi 'ἐπίδην, inſerto β, eo quod celebrarentur ἐπὶ δικτὶ, i. e. poſt conventum, ſive feſtum. Eandem etymologiam, quamvis ineptam, Lectori ſuo propinat Scholiaſtes Pindari *l. c.* KUST.

10. 'ἐπάλλῃ. ἐπιρίψῃ.] L. ἐπιρίψει. KUST. Sic olim correxeram in *Obſerv.* ad Matth. IX. 16. (conf. *Job.* XXVII. 22.) aut ἐπιρίψῃ. quomodo Matt. II. 21. ἐπιρράπτει dicitur, quod Matth. loco parallelo ἐπιβάλλει. Sed plus præfero: eſt per ſimplex ῥ ſæpius ejuſmodi compoſita ſcribuntur etiam.

11. 'ἐπίδαλλα.] A βάλλ, βαλῆς, id eſt, βάσις, 'ἐπίβασις. G. Conf. Inf. v. 'Ομίδαλα, & mox v. 'ἐπιδάσιον. KUST.

12. 'ἐπίδαλμα· ἔπος. ἀπὸ τοῦ ἐπιδᾶλλειν ἐν &c.] Puto ἀφ' ἑαυτοῦ. M. MEIBOM. 'ἔπος. ἀπὸ τοῦ ἐπιδᾶλλειν legit *Salmaſ.* ad Simplic. p. 46 Vid. Phavor. ut & ſup. ante v. 'ἐπάωλον. Phot. Lex. MS. 'Ορθολαμείσας· - - - ἐπίδαλμα ἐπιθαμβάσεις. Conf. Suid. in eodem. Reſpicit Noſter ad Hom. *Il.* Z. 62. ubi Schol. 'ἐπίδαλμα δὲ] ἐπίπονον, - - - ἐπίδαλλα πονήματα &c. Adde Euſtath. p. 625. & 1206.

13. Τοὺς πόδας.] Scr. ὑποπόδιον. SALM. HEINS. H. STEPH. *Ind.* Sic Ed. Hagen. & Phavor.

14. 'ἐπίδασιν] *Pſ.* CIII. 3. Vid. inf. v. Πρὸς ἐπίδασιν.

15. 'ἐπιδαζόμενος.] Eſt verbum Homericum *Il.* Β. 234. quod ibi tranſitive ſumitur pro ἐπιδάσσοντος. [Vid. Schol.] KUST. Hom. *Il.* Β. 234. καὶ ἐπιδασσάμενος. b. e. interprete Etymol. καινοποιῶν, καλὸν ἐπιδαίνων, τοῦτ' ἐὸ καινὸς ποιῶν, *facere ut ſint in malis conſluenti, arvinnis eos circumvallature.* Et καινὸς ποιῶν dicitur, ut ἐὸ μακρὸν ποιῶν, *in medio ſtatuere.* VERW.

16. Φθινὸν.] Pertinet ad 'ἀποδαπανᾶσθαι, a βάπτω, *incido.* KUST.

17. 'ἐπιδαρδίνου.] Sup. 'ἐμβαπτίζω. - - - ζωπύρω.

18. 'ἐπιδάτιος] Vid. ſup v. 'ἐπιδάλιος.

19. 'ἐπίδατος] Vid. Haſpocrat. [& Suid.) SCHR. 'ἐπίδατον apud Sacros Scriptores eſt *muncius*, aut la *qui equo vehitur*, ἐπὶ τῶν βαίων, reliquis ἀναβάτης dictus. IV. *Reg.* IX. 17. 18. 19. ubi ἀναβάτης ἵππου. Αἴγυπτος exponitur. Apud Atticos vero eſt *miles claſſiarius*, ὁ πλοῖα μαχητής. Etſi neminem iſta notio prætereat, adſcribam tamen præclarum Porphyrii locum p. 5. *Quæſt Homer.* Τῶν Ἀττικῶν τὰ μὲν ταῖς ναυάρχοις ἐφαρμόζομεν, τὰς δὲ μαχαίρας, 'ἐπιδάτας καλοῦντες, τὰς δὲ τῶν κώπας καὶ τὰ πηδάλια ἐρέτας, ἀπιβάτας. Et paulo poſt: Τὸν ἐπὶ τῇ τῶν ναυτῶν, 'ἐπίκουρον, ἢ 'ἐπιδάτην παρ' Ἀττικοῖς δοῦναι. Ubi τὸ ναυτῶν emendandum ex præced. & ſcrib. ναυτικῶν. Non poteſt dici, quantum ſatra habeat iſta dictio Attica: eſt enim metaphora petita ab equis, per quos ut itinera terreſtri incedimus, ita navibus per mare curſimus; unde apud Poëtam dicuntur ἀλλὰ ἵππια. *Od* Δ. [708.] VERW. Ezech. XXVII. 29. Καὶ καταβήσονται ἐπὶ τὰ πλοῖα πᾶσαι οἱ κωπηλάται, καὶ οἱ ἐπιβάται, καὶ οἱ ναῦται &c. Conf. Hom. Schol. *Od.* Β. 319 Etym. M. & ſup. v. 'ἔμπορος, ut & Hemſterh. ad Lucian. *Deor. Dialog.* p. 272. *nov. Ed*

20. Νῦν] Ao *nunc* Vid. Euſtath. p. 1447. 45. & 1515. 20. Sed nihil muto. Una voce ſubaudita dixit Strato in Epigram. Inedito, quod vid. ad v. 'ἐπιστέρξαι.

21. Πλέω] L. πλεῦν. STEPH. HEINS.

22. 'πτύᾳ δ'.] Potius 'ἀπτύσαι, ut gloſſa interpretationi reſpondeat. KUST. Vid. Inf. *Not.* in v 'ἐπτύσθη.

23. 'ἐπιδέζ.] Infra poſt v. 'ἐπιδρόμια rectius habes 'ἐπιδεξίᾳ, cum illidem interpretationibus. KUST. IS. VOSS. 'ἐπιδέζ eſt in Cyrill. Lex. MS. Vid. Inf. *Not.* in v. 'ἐπιδέξιος, ut & ſup. v. 'ἐπιδέξιον.

24. 'ἐπιδέσ.] Hom. *Il.* Θ. 285. RUST. Mira, diaerit quis, explicatio. Eſt tamen hæc vera mens *Il.* Θ. 285. qui locus hic haud duble reſpicitur atque exponitur, quique in toto Homero eſt unicus. JENS *Luc. Hef.* p. 89. Schol. *l. c.* 'αὐλείοις ἐπιδέσι.] δεῖχε ἐπιδέσις (l. e. μαζῶν) πολύσ.

25. 'ἐπιδόσσ.] Fort. leg. 'ἐπιδόσζε. PRIC. ad Luc. X. 34.

26. 'Ας ἡμῶν λέγ. παρπό.] Idem docet Etymol. v. 'ἐπιδάτου. KUST. Pro Ἀς. Etymologus ἃ &c. Utrumque bene. Vid. inf. v. Παρπόσιον, & H. Valeſ. *in Not. Mauſſac.* ad Harp. v. Ἀφορμαί, p. 104.

27. 'ἐπιδλαξ.] Pro eodem mox 'ἐπιδλαξ. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. KUST. 'ἐπιδλὲξ exhibet *Steph.* Pherecrates in *Perſis* ἐπιδλὲξ pro *aſſluenter* dixit, apud Athen. l. VI. p. 269. D. & ex eo Euſtath. *Il.* Ρ. p. 1095. 20. quod huc referri poſſe videbatur ob additum ὑφορᾷ Sed dubito.

28. 'ἐπίδλημα.] Vid. Salmaſ. ad Tertull. *Pall.* p. 45. [106.] SCHR. Conf. eund ad *H. A.* T. II. p. 574.

29. Πάμα.] L. λάμα. SALM. Male *Salmaſ.* Vide 'ἐπίδλημα. IS. VOSS. *Salmaſius* corrigit λᾶμα: ſed quæ correctio minime eſt neceſſaria. Nam 'ἐπίδλημα recte ſignificare poteſt πᾶμα, i. e. *operimen*; uti infra 'ἐπίδλημα. KUST. Recte: ab *imponendo* ſcil. vel *injiciendo*. Sup. 'ἀπιδάσιμ. πλήζω. Confer etiam mox v. 'ἐπίδλαν. &c.

30. 'Ράκ.] Hoc ſenſu 'ἐπίδλημα accipitur apud Matth. IX.

'Επιδλής [1]. μαχλός.
'Επιδλήτης [2]. δεκός. μαχλός.
'Επίδλης [3]. συπφής.
'Επιδοὲ ἢ Μύσιν [4]. ὅταν ὀρλιῶζι αἱ Μῶσαι, ἢ Μύσιν ἢ Ὕλαν [5] ἀναχλοῦν].
'Επιδλαί [6]. ὀρύγαι.
'Επιδόλαια [7]. ἐπιδλήματα.
'Επιδολιός. ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ θυείου.
'Επιδολή [8]. ὁρμή. ἐγγαφή. ζημία.
'Επιδολιή [9]. ὁρμή. ζημιά.

'Επίδυλ@ [10]. ἐχθρός. ἐπιτρέζων. λύπ@.
'Επιδύλως [11]. Φρονίμως.
'Επιδύτοει [12]. πυμδύλ, βιαιοπρεπ. σίφρ[13], μὴ ἐνιντμιδύφ, ἐπιδαίνιλ.
'Επιδοῶν] [14]. ἐπιχαλῶν].
'Επιδρέμωντες [15]. ἐπιχοῦντες.
'Επιδρίξω [16]. ἐπαγαγεῖν. βρίξαι.
'Επὶ βρέσμα [17]. ἐπὶ φῶμα καὶ κεφαλήν.
'Επιδεισ [18]. ἐπισχύσ. ἐπιδαρίσ.

IX. 16. & Luc. V. 36. KUST. Vid. *Observ.* nostras ad loc. priorem. Conf. sup. v. 'Επιδολὰ. *μορ@.* &c. & Salm. *l. c.*

1. 'Επιδλὴς.] Hom. *Il.* Ω. 453. Vid. Schol. & Etym. M. & sup. v. 'Ημίολα.

2. 'Επιδλήτης.] Vid. Harpocrat. p. 111. SCHR. An legend. 'Επιδλὴς, *ἐπιδλῆτ@*. &c. Conf. omnino Suid. ibique Cl. Kust. & nota apud Suid. *ὁ σίφων*, pro *fera*. Ibidem pro *δεκτικὸν*, *lf. Vulf.* etiam *δεκὸς* legit.

3. 'Επίδλης.] Paulo ante pro eodem 'Επίδλ. RUST. Vib. ibi *Not.*

4. 'Επιδοὲ ἢ *Μύσιν*.] Æschyl. *Pers.* [v. 1059.] κάπειδα τὰ *Μύσια*. [ubi Schol. *αἱ γὰρ Μυσαὶ, φησὶ αἱ Φρύγες, μόλαξα εἶπ' ὀρλιῶνσι.*] SOPINGIUS. Pro ἢ *Μύσιν*, puto *Hylam*, quod in *Mysia* periit, innui. MUNKER. Æsch. *Suppl.* v. 702. *ἐπίδοξον ὑδωσιν.* eoque sensu nec *ἐπίδομα* pro *acclamatione*, *ἐπιφωνεῖν*, improbasse puto Pollux. L. VI. 208. quia sic ipse utitur L. IX. 123. verum pro *inclamatione*, *exclamatione*, seu *manifestatione* & *significatione per clamorem*; quo tamen jure, ipse videris, cum ita adhibeat Thucyd. l. V. 65. ad quem vid. *Not.* Cl. Wass. ABRESCH. Vid. omnino Suid. v. 'Ὕλαν *κερυγάζων*. Conf. Zenob. VI. 21. ibique Schott. & Diogenian. VIII. 33.

5. 'Ὕλαν.] Scr. 'Ὕλαν. SOPING. Per ν reperitur etiam apud Suid. in *Τὸν* 'Ὕλαν *κερυγάζων*, pro quo 'Ὕλαν corrigit ibi Kuster. ut exhibetur in Schotti *Prov.* p. 553.

6. 'Επιδλαί.] Procul dubio ἀπὸ τοῦ τὰ 'Επιδλὰ τῶν ἱματίων, unde & *σύστρ.* sive *σύστρα*, nominantur. H. STEPH. *Ind.* L. 'Επιδλαί. SALM. IS. VOSS. Alibi *φίδλαι*, quasi *fibulæ*. Est enim ab *ἐπιδολὴ*, ut *ἀφυλάτης* pro *ἀπλάτης*, *Act.* II. 46. & *γεπυλὴς* [a *φιπύλης*.] Vid. Inf. in 'Ηλιο. *σταφίν. ἐπίδετα*. SOPINGIUS. Male forsan pro *φίδλας*, i. e. *fibulæ*. Infra: *φίλαι. σταφίν.* KUST. Conf. v. *Φιπύλης*.

7. 'Επιδόλαια *ἐπιδλήματα*.] Apud Ezech. XIII. [18. 21.] Vid in *ἀφυσεῖδι*. SOPINGIUS MUNK. BIEL. Vid. Nunnef. in Phrynich. p. 92. SCHR.

8. 'Επιδολὴ.] Vid. Harpocrat SCHR. Conf. Suid. Item Schol. in Aristoph. *Vesp.* v. 766. Etym. M. v. *'Επιδάλ*, & sup. v. *'Επιδολὰν*, & v. *'Επιδολὴ*. Vide & Salmaf. in Simplic. p. 46. & inf. v. *'Επίχαλα@*. Adde Poll. VIII. 51. Reinef. *Var. Lect.* p. 660. & nuper Cl. Taylor ad Lyfiam p. 113. 114

9. 'Επιδολιή.] L. 'Επιδολείῃ, quod videtur esse verbum recentioria Græcitatis, ut *ἀφιδολείῃ*. KUST. De voce *'Επιδολὰν* (quæ & sup. ante v. *'Επιφε*) vid. H. Steph. *Thef.* l. 770. & *Diatr. de fua Ed. Horat.* p. 45. *'Επιδολείῃ* recte emendat *Kufterus*: præcedit enim *'Επιδολὴ*, ejusdem fignificationis vocabulum Sæpiffime autem *ο* & *ου* in hac voce permutarunt & confuderunt librarii. Exemplum in Thucydide variantis lectionis vid. l. IV. 76. in *fin* Adi Cl. Duker. *Not.* & III. Grammii *Annot.* ad Thuc. Schol. Gr. p. 657. b. *nov. Ed.* Sic & *ἐπίδολὸν*, pro *ἐπίδολὸν*, erat in Polluc. VIII 51. ubi vid. *Not.* & *ἀδολόπεφος*, pro *ἀδολ.* in Ariftæn. I. 23 reftituit Salm. T. II. *H. A.* p. 740. Et in Lyfiæ *Orat. rann. Andoc.* p. 113. *Ed nov* pro *ἐπίδολὰν*, olim erat *ἐπίδολὰν*. Conf. Boecler. *Animadv.* ad Polyb. p. 94. 95. (ubi *συμδολὰς*, pro *συμδολὰς*) Inf. v. *Παρδολοκοπεῖν@*. Item v. *Ὀπίσθιον*, & fup. v. *'Αλυσίδες*, *Δικδοεῖς*, *'Εδόλιον*, &c. Interdum vero ejufmodi paroramata nata puto ex antiqua fcribendi ratione, ο pro ε: qua de re plura monuerunt varii. Ob eandem rationem permifta in Lexicis antiquis non raro videas vocabula, in quibus ο & ε, contra feriem: ut fup. *ἐξ ἰσίε*, pro *ἐξ ἰσίο*. & mox *'Επίδολ@* fequitur, ante v. *'Επιδόλιον*. Imo & alterum fubinde alterius eft correctio. Conf. v. *Πεζέδολ@*. *σφύδολ@*. &c Vide & Salmaf. ad *Infeript.* p. 68 — 76. *Ed. Cren.* ubi plura lectu digna. Ex eodem (quod æ*dtexam*) fonte manavit varians lectio Hof. IV. 14. ubi Rom. Ed. *ὁ σωλὴν*, pro *ὁ σωὸν*, quod itaque non mutandum erat in *ὁ μὴ σω*. Nam *ὁ* ble pro *ω* poffum fuiffe plane mihi perfuadeo. Quod a Cl. Grabio & aliis obfervarum non effe miror. Similiter *Gen.* III. 2. pro *φαγόμεθα*, alii, *φαγώμεθα*. Et apud Suid. in v. *Μῦδα* pro *δύδλα*, *σάτα*, priores Edd *δύδλα*. Contra *ἐδδάλδη*, pro *ἐδδὰ*, apud Ariftæn. L. II. *Ep.* 12. notante Mercero. Atque hæc dudum eft quod ferinferam, quum forte aliud agens incidi in Cl. M Roffilii *Tentamentum Critic.* ubi p. 12—16 eodem modo exponi video locum Hofeæ Humaniffimi Viri confenfum, quem prorfus ignorabam, mihi gratulor. Cetefum, ut ad Hefychium redeam, fequentia deinde mecum communicavit Cl. *Abreſch*: „ *'Επιδολὰν* notat plerumque „ *infidiari*; nonnunquam tamen medium notionis eft, pro „ *conſilium capere*, feu *inire*. Thucyd. IV. 97. τὰ δοκοῦ*ντα ἐπ' ἐδόλωσι*, *ut ἐφεδολεύσειν*. Schol. *ἐπιδουλεύσειν*. Confer quod „ ex ejufdem L. III. citat H. Steph. *ἐπιδολεύσ@* ἰβιδίν, „ Plato in *Hipparch.* p. 2. G. *'Επειδὴ αὐτοῖ τὰ ἔρ@ τὰ πολιτῶν συνεπιδούλευεν ὥσπ - - - ἐπιδολὰν αὐτὴ σε ἐ „ γεῖν παιδείαν, ἐσέ@ ἐρωτᾶ.* Ad *alterum ἔρωτ* explicationem quod attinet, quam nondum mihi innotuiffe, „ quo pacto τὸ *'Επιδολεῖ* conveniat, fufpicor interrite „ *'επιδολὴ*, & cum proxima gloffa hunc in modum copu- „ landa: *'επιδολὴ. ἔρως, ἐξῆς. ἔρ@. τὸν 'επιδολεῖ, ἐπιδολεῖ, „ ἰρῶ, ζῆν.* Ultimo loco moneo, cum *ἐπιδολὰν* notet „ *adgredior*, *capeſſo*, & *ἐπιδολὴν*, *capio*, non multum ad „ fenium intereffe, utro modo legas in Thucyd. VIII. „ 65. & IV. 76. alias Codd. *ἐπιδολὰν*, alias *ἐπιδολὴν* præfe- „ rentibus. „

10. 'Επιδύλ@. *ἐχθρός.* † 'Επιτρέζω. λ.] Conjunge. IS. VOSS. Tolle fignum diftinctionis, & contrua fcite hæc lege. Duas autem poſteriores interpretationes potius retulerim, ad *'επιδολ@* (ab *ἐπιδολὰν*) quod recentiores Græci ufurpaffe videntur pro *ex*, *qui alios infectatur*, vel *aggreditur*. KUST. *'Επιδολ@* pro *ἐχθρὸ* eſt I. *Reg.* XXIX. 4. II. *Reg.* XIX. 22. III. *Reg.* V. 4. pro Hebr. *שטן*. Et hinc recte etiam redditur *ἐπιτρέζω*, *λοιδορῶ*, ut fup. ante v. *'Επιφε*: *'επιδολεύσει. λοιδορῶ*, &c. Ita Habac. II. 7. conjungunur *οἱ δάκνοντες*, *καὶ οἱ ἐπιδολοι*. Sic *ἐπιδολὸν ἢ σφ' ποιεῖν* videmus II. *Maccab.* III. 38. IV. 2. & IV. 50. de Menelao: *μάγας ἢ πολίτων ἐπιδολ@*. Vid. inf. v. *'επιδόλ@*, & v. *Ἐκβάλλειν*. Si quis tamen poſteriores interpretationes referre malit ad v. *'επιδολ@*, novæ Gloſſæ conſtituetur: † *'επιδολ@. ἐπιφ. λοιδ.* Nec obſtat feries: mox enim *'επίδλης* ſequitur. Conf. *Not.* fuperior. Et potuit ſub eodem vocabulo, diverſa ratione pronunciato, diverſas collocasse interpretationes.

11. 'Επιδύλως.] L. *'επιδύλως*. IS VOSS. Retine *'επιδύλως*, pro *'επιδύλως*. Vid. fup. v. *'επιδολ@*. *ἰφρν@*. & II. Steph. *Thef.* l. 687. B. Cyrill. Lex. MS. *'επιδύλως ἰφρνως*.

12. 'Επιδύστοει.] L. *'επιδύστοε τὸ 'πιὶ, σφρνεῖ*, ut in *'επιδύλ@*. Vid. Apollon. Schol. p. 209. IS VOSS. Reperitur mox infra fuo loco. Eſt autem vox Homerica *Od.* N. 222. KUST.

13. 'Επιφρὶ.] Hæc, & duæ ſequentes interpretationes pertinent ad *'επιδύστοε*, quam vocem Hefychius cum *'επιδύστοε* confundere videtur. Vide eam mox poſt v. *'επιδύ@*. KUST. Idem obſervaveram: eſtque res certa ex ultimo *ἐπιδούλῳ*. Vid. Ariſtot. *Hiſt. Anim.* IX. 73. §. 496. Conf. ſup. *Not.* in v. *Βαῦκον*, & v. *Βάτος*.

14. 'Επιδοῶν.] Confer mox v. *'επιδοῶσαν*.

15. 'Επιδρέμωντες.] Vide mox v. *'επιδρομὴ*, & *Not.*

16. 'Επιδρίξω.] Recte quatenus reponitur *βρίξω*. Nam interpretatio *ἐπαγαγεῖν* potius pertinere videtur ad *'επιφέ@*: fiquidem infra *'επιφέρω* redditur *ἐπαγωγὴν*. KUST. Putabam *τὸ ἐπαγαγεῖν* eſſe generaliorem interpretationem verbi *'επιδρίξω*, ut reſpiceretur ad *Pſalm.* X. 7. (*'επιδρίξει ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς πυρίδας*) aut ad ſimilem locum. Sed vix dubito, quin confuderit literas β & φ: quomodo in Oydba circentur) *σιτοδόμεια* legitur, pro *σιτοφύλεια*, & inf. *Ἥδε*, pro *Ἥρα*, in v. *ἐρεμνὰται*. Ita fup. *φ* & *β*, in v. *Δικδοεῖς*). Infra certe Hefych. *'επιδρίξω* reddit, *ἐπαγαγεῖν*, *Δικδοεῖς*). Infra certe Hefych. *'επιδρίξω* reddit, *ἐπαγαγεῖν*, ab *ἐπιπροΐζειν*. Niſi *Kufterum* ſequi malis. Cogitari etiam poſſet, τὸ *'επιδρίξω* confuſum eſſe cum *'επιδρέξω*, & hoc cum *'επιδρέζω*, quod mox exponit *ἐπαγαγεῖν*. Sed alterum, utpote ſimplicius, præfero.

17. 'Επὶ βρέσμα.] Scrib. *'επὶ βρίσμα*. SALMAS. Dum vocees detritæ ſunt, ſicuti ea liter. ordine colligi poteſt. Repone: *'επὶ βρεγμὸν. ἐπὶ βρίσμα, ἐπὶ σῶμα κ. τ. λ.* Expl. eat Hom. *Il* E. 586 ubi Schol. *'επὶ βρεγμὸν· ἐπὶ τὸ ἄν' πλατὺ ἢ κεφαλῆς*. VALKEN. in *Miſc. Obſ.* VIII. 2. p. 162. Recte Cl. *Valken.* Ita Cyrill. Lex. MS. *'επὶ βρεγμὸν, ἐπὶ τὸ πλατὺ ἢ κεφαλῆς*. Vid. ſup. v. *Βρίσμα*, ibique *Not.*

18. 'Επιδρίζει.] L. *'επιδρίζει*, ut ſup. in *'επιδρίζ@*. IS. VOSS. Vel *ſeries* literarum oſtendit legendum eſſe *'επιδρίζει*, ab *ἐπιδρίζω*. Supra habes *'επιδρίζει*, cum ſimilem exponitionibus; ſed male. KUST. L. *'επιδρίζει*, e Cyrill. Lex. MS. Brem. in quo pariter exponitur, *ἐπιδρίζει*. BIEL.

'Επιδείδιεν [1]. ἐπιδαρῶν.
'Επιδεμεῖ [2]. ἐπιφωνεῖ.
'Επιδείσας [3]. ἐπαγαγών. ἐπιλθών. ἐπισπάξας [4]. ἐπιδαρῶν. ἐφορμήσας. βιάσας.
'Επιδυσάπασεν [5]. φερξάπασεν. φιμωσάπασεν.
'Επιδωμίζουσι. θύουσι.
'Επιδώσομαι [6]. 'Επικελίσομαι; 'Επιδοίσομαι.
'Επιδωλ@ [7]. λεῖ@, ὁμαλός.
'Επιδώπορες μᾶλλον [8]. βοσκήτορες τῆς πομπίων. 'Ηλιάστη, ἡ ἐφιπποπαγὴς [9]. οἱ γὰρ τῆς βασιλέως ὑπὸ τρώτου 'Ελὶ τῆς κελεύσεως ἱππεῦσι ἐμάχοντο.
'Επιγαμία. συζύγια. ἢ τὸ παῖ' ἀλλήλων ἄγεσθαι.
'Επίγαμ@, παῖδ@ [10].
'Επιγαπαῖ. χαίρειν [11].
'Επίγαυεν [12]. ἰσχύει.
'Επιγαυρωτὶς [13]. ἐπαχθεῖς.
'Επιγαπημένος [14]. 'Ελπιγαλθένος.

'Επι-

Tu Hesychio restitue 'επιδείδι. Vid. Oppian. *Cyn.* IV. 349. D'ARNAUD *L. Gr.* p. 54. Supra eodem errore 'επιδεῖδι legitur, pro quo rectius ante, 'επιδεῖν. Forte tamen hic ex Hom. *Il.* E. 91. 'επιδεῖδε legendum. Schol. ibi, ἐπιδάρθι. male vero ad *Il.* H. 343. ἐπιδαρθῆ. (ut & sup. in v. 'επιδόρυ.) rectius ἐπιδαρθῆ, ad *Il.* M. 286. quomodo, ut & ἐπιδῆ, tum *h. l.* etiam legendum foret.

1. 'επιδείδιεν.] Respexit ad *Il.* XXIX. 4. ubi Schol. MSS. ἐπιδαρθῆν. Conf. Nobilii *Not.*

2. 'επιδεμεῖ.] F. 'επιδρέμοι, vel etiam 'επιδεμοῖ. A. BRESCH. Phavor. 'επιδρεμεῖ. Leg. 'επιδρέμοι, ex Hom. *Il.* P. 739. (male 379. in *Indic.* Seberi.) Conf. sup. θρέμε. ἐπὶ γῆ, φωνῆ. ubi male etiam θρεμεῖ. Sup. 'επιθρεμοῖς. ἐπιχθονίοις.

3. 'επιδείσας. - - - † 'επισπάξας. - - - † 'εφορμήσας.] Conjunge. IS. VOSS. Neutri horum Articulorum locus suus conitare videtur, sed totidem esse expositiones ὃ 'επιδείσας. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 2. p. 404. Supra: 'επιδρέξαν. ἐπαγαγόντα.

4. 'επιλθόν. † 'επισπάξαν &c.] Unus articulus hic in tres divulsus est. Nam continua serie legendum est: ἐπιλθόν, ἐπισπάξαν, ἐφορμήσας, βιάσαντας. Deinde pro ἐπισπάξαν scribendum est ἐπισπᾶσαν, ad ἐπισπᾶν. Sequitur enim vox ἐφορμήσας, quae infra est interpretatio verbi 'επισπᾶν, ab ἐπισπᾶσθαι, i. e. *canes cum fine fibilante in homines* vel *feras immittere*. Vide etiam v. ἐπισπᾶν, & quae ibi notavimus. KUST. Ab 'επισπάσασθαι, ad 'επιδυσάπασεν est una Articulus, quo vi 'επιδείδιεν exponitur. Pro 'επισπᾶν hic lego ἐπισπᾶσαι. JENS. *Luc. Hes.* p. 89. Placet Cl. *Kusterus*. Conf. in v. ἐπιρρῶσαι *Not.* item in v. 'επίσπασμα, & v. 'επισπᾶσθαι.

5. 'επιδυσάπασεν.] Vid. sup. v. Βύζ, Βύσσ, & Βυσίζει.

6. 'επιδώσομαι.] Hom. *Od.* A. 378. KUST. Vid. sup. v. Βώσομαι, & v. 'επιδοῦσ'. Conf. Suid. & Etym. M.

7. 'επιδωλ@.] Anacreon, teste Eustath. in *Odyss.* T. p. 683. 16. [male *is*, pro 16. in Ed. Schr.] vocat ἐπιδωλον, qui male audit, *sed v. Βοιῷ γίνει*], ἐπίοιδον. SOPING. 'επιδωλος erit Ionicum pro 'επιδολ@. sup. Διοδολ@. H. STEPH. *Ind.* Suspicor Hesychium scribere voluisse, vel debuisse, sed alio loco, 'επιδωλον. KUST. Sup. 'επιδωλῶν, ὀδυνηρῶν.

8. 'επιδώπορες μᾶλλον.] Hom. *Od.* N. 222. KUST.

9. 'εφιπποπαγὴς.] Haec interpretatio pertinet ad 'Επιδώπορες, quomodo nonnulli olim pro 'επιδώπορες legisse videntur apud Homer. *l. c.* Confer Nostrum sup. post v. 'επιδώλιος. IDEM. 'επιδώπορες conjecerat etiam Cl. *Reland.* adscripto eodem Poëtae loco. Et sic olim Yo Villiomarus (sive *Jos. Scaligar*) in Rob. Titii *Loc. Controv.* l. VII. §. 2. Conf. v. 'επίσπορες.

10. 'επιδώπορες μᾶλλον.] Hom. *Od.* N. 222. KUST.

9. 'εφιπποπαγὴς.] Haec interpretatio pertinet ad 'Επιδώπορες, quomodo nonnulli olim pro 'επιδώπορες legisse videntur apud Homer. *l. c.* Confer Nostrum sup. post v. 'επιδώλιος. IDEM. 'επιδώπορες conjecerat etiam Cl. *Reland.* adscripto eodem Poëtae loco. Et sic olim Yo Villiomarus (sive *Jos. Scaligar*) in Rob. Titii *Loc. Controv.* l. VII. §. 2. Conf. v. 'επίσπορες.

10. Παπῷ@.] Forte παπῷ@, ut sit idem quod ἐπίλοφ@. Vid. Polluc. [III. 33.] VALES.

11. Χαίρει.] ἐπιχαίρει Suid. IS. VOSS. Sed idem 'επιγαδεῖ expl. χαίρει. Saepius tamen Praepositionem compositi verbi omissam in Nostro vidimus. Conf. in v. 'επίκαιρος.

12. 'επίγαυεν.] Infra legitur 'επίγαυρος, cum eadem interpretatione. Quod praefero. Adi locum. Confudit T & Γ.

13. 'επιγαυρωτὶς.] Vid. Suid. cujus locus, ex Xenophallatus, legitur L. II. Κης Παιδ. p. 61. C. Eundem adfert Jo. Zonaras in Lex. MS. explicans, ἀνῃρετὶς, δυσκατὶς.

14. 'επιζημιωθέντος.] L. 'επιζημιωθέντος. IS. VOSS. Apud Hom. *Il.* K. 71. legitur ἐπιγαμβρεύσῃ, quam vocem sine dubio hic explicare voluit Hesychius. KUST. 'επιγαμηθέντος ad feriem dudum emendaveram. Idem conjecit Cl. *Abresch* i. e. 'επιγαμβρίου, pro *posteris*, est in Jerem. *Epist.* com. 41. Quid vero ἐπιγαμβρία, & ἐπιγαμβρεύω sint Stoicis & Medicis, vide apud Menag ad D. Laërt. VII. 86.

15. 'επιγελασὶς.] Laconice pro 'επιγελασεῖς, idque Dorice pro 'επιγελάσεις. Carent Lexica. Simplex Γελάσαι pro ἐπιγελᾶν habet Suid. ex Sophocle.

16. 'επιγλωσσόμυμα.] L. 'επιγλωσσόμυμα (ab ἐπιγλωσσάω.) SOPINGIUS. JENS. *l. c.* Vid. inf. v. Οὐκ ἐπιγλυπτήσομαι, ex Arist. *Lysistr.* ϒ. 37. Conf. R. Constantin. *Lex.* & *Not.* seq.

17. 'επιγλύσου. ἐπιωπίζε &c.] L. ἐπιωπίζε. IS. VOSS. Fort. 'επιγλωσσᾶ, Æschyl. *Choëph.* p. 268. [p. 1045.]

'Αλλ' οὔτι πρόσχες, μαῖ' ἐπιζέσχῃ γόμῳ
Φῶτας πυκραῖ, μαῖ' ἐπιγλωσσᾷ κακά. HEINS.

Idem *Prometh.* p. 56. ϒ. 927. ἐπιγλωσσῇ. Schol. τῇ γλώσσῃ κατηγορεῖς, ἐπιωπίζῃ &c. Male itaque *Voss.* ἐπιωπίζε, per ο correxit. 'επιγλωσσᾶ est Imperat. pro 'επιγλωσσάω, ab ἐπιγλωσσάομαι.

18 Αἴχ. 'Ηρακλ.] Laudatur idem drama sup. in v. 'Αμφιμήνης.

19. 'επιγπάψαζα.] L. - - - - γπάψαζα. SOPING. Ex Hom. *Il.* A. 569. uld in Nostris Exemplaribus legitur 'επιγράψαζα. Verba Poëtae sunt, de Junone loquentis: Καὶ ῥ' ἄκοιτιν κάδησε, ἐπιγράψαζα φίλον νῶϊ. KUST. 'επιγπάψαζα probat Cl. *Duker* ad Thucyd. III. 58. p. 204. Et sic olim *H. Steph.* in *Ind.* v. 'Επιγράφειν. Apollon. Lex. MS. 'επιγράψαζα. ἐπιπλακώσασα. συμπλέσασα. Vid. sup. v. 'επιγπάψαι, ubique *Not.* Confer praeterea Phavor. ut & sup. v. 'επιγραφεῖ, Inf. v. 'επιπλακώσας. & omnino Cl. D'Orville ad Gloss. Rutgers. in *Misc. Obs.* IX. 1. p. 118.

20. 'επιγπάλω.] Non solum sensus, sed etiam series literarum requirit, ut scribatur 'επιγράψω KUST. IS. VOSS. Ita Phavor. & Cl. *D'Orville*, loco mox laudato.

21. 'επιγαμῶ.] ἐπιγράψω conjiciebat Ill. *J. Bulerius*.

22. 'επιγαμοῦ@.] *Prov.* XVII. 28. ubi Aquila ἐπιγράφων.

23. 'επιγράφων.] Vid. Harpocrat. SCHR. Adde Suid. & Etym. M.

24. 'Επὶ πάντων.] L. ἐπιπάντων. Nam Nota haec referenda est ad locum illum Hom. *Il.* E. 501. Κείη ἐπιγναμπτὴν ἀνίηνι &c. Vid. ibi Schol. qui ἐπιγναμπτὴν exponit, μὴ ἄκρα στιλπνὸν. KUST. Ex iisdem Scholiis forte reficiendus liceat ἐπιγνάπτων, pro ἐπὶ πάντων. P & Γ facile, & fepius, permutantur; ut & ῶ & ᾶ. Nam ex serie etiam 'επιγναμπτὴν scribendum esse.

25. 'επιγενεὶ.] Amos VII. 1. MUNK. PERG. II. *Paral.* XXXI. 16. 18. Vid. Pind. *Pyth.* VIII. 60. & Cl. Pearson. *Op. Posthum.* p. 71.

26. 'επὶ γόνα@.] Hom. *Il.* Σ. 500.

27. 'επιγαπίδα.] Hom. *Od.* Σ. 73. KUST. PERG. & Theo in Arat. p. 31. VALES. Vid. Etym. M. in 'επιγονατὶς, & Eustath. in *Il.* p. 964. IS. VOSS. Apollon. Lex. MS. 'επιγαπίδα. νῦ συναγκαμπὲς μικρὸν ὃ μαρὰ τὸ γόνα@. ὅθεν ὃ 'επιγονατὶς ἐπὶ τῶν ὅπως σώζουσι. Conf. Schol. Hom. *Od.* P. 225. Item Suid. Polluc. II. 188. 189. & Petav. *Var. Diff.* ad *Anthar. Op. de Doctr. Temp.* II. 9. p. 94.

28. 'επιγρᾳδὸν.] Proprie id nobis in superficie, ἐπιφανῶς. ἐπιπόλαιον. Deductum ἐπὶ ῥῆμα ab ἐπιγράφειν, quod est perstringere & leviter vulnerare: ut apud Hom. *Il.* Δ. [139.] Ἀμφοτέρω δ' ἅμ' ἰοὶ ἐπιγράψαν χρόα φωτός. FUNG. Sic *inscribere* apud Plaut. pro dilacerare, vulnerare, sulcare.

'Επιγεφύλς [1]. ζωγεφύρ@.
'Επιγεφύλ [2]. 'ἐπιπλέω. 'ἐπιξύζω.
'Επιγεφίται, ξύεται, χαρίσεται. ὀνομάζεται [3].
'Επιγίων [4]. τῷ ὠρυμηοίων χείλων, ἅπινς Πείσαμα χελοῦζιν.
'Επίδωτεγο [5]. ὄψαν.
'Επιδωτίσομαι. 'ἐπιπλέω. ἀϊσχυθήσομαι.
'Επιδωκρυθύζα. ἐπιγεφύζα.
'Επίδαλον. λαμικόν.
'Επιδαύριον [6]. τὸ Τεγιζωικόν.
'Επιδαύριοι. ἔθν@. Πελοποννήζο.
'Επίδαυρ@. πόλις ὁ "Αργ.
'Επιδαφιλθύ [7]. μεγαλοψυχάσ.
'Επιδαφιλθυόμην@. μεγαλοψυχούμην@. ἐπιχειρῶν [8] πλουσίως.
'Επιδεᾶ [9]. ὀδεῖν. ἐλλιπῆ.
'Επιδέκνυ). φανερώσει.
'Επιδεκνύζα [10]. ἐπιδείκνυμ μέλλοτα, ἢ δίλοτα.
'Επίδειξις. ἐπιδεικτικός [11].
'Επιδεῖζας [12]. συσρέψας. συναγίζας.
'Επὶ δὲ κληῖδ' [13] ἐπάνωσεν ἰμάντ'. ἢ δὲ κληῖδα παρῆκεν τοῦ ἱμάντ.
'Επιδεικτικός, ἐπιδειξ@ [14].
'Επιδέξι@ [15]. κελὸς, ἀγαθός. εὔμορφ@.

'Επιδεξιπολίης [16]. ἐκ τῆ δεξιᾶς μερᾶς ἀφορέσας.
'Επίδεζα [17]. ἐπίσρεψον.
'Επιδευεῖς [18]. ὀδεῖς, χρῄζοντες.
'Επιδεύοντο. ἐπιδεῖν, ἢ ἐλλιπεῖς εἶν.
'Επιδεύζω [19]. ἐπικρύπω.
'Επὶ δ' ἕψοῃ [20]. ἐπακολουθήσοι.
'Επιδεῦζαι [21]. ἐπιζρέψαι.
'Επίδεκτον [22]. ἐπίσημον. μέγα.
'Επίδηκα [23]. σκίφον ἢ μὴ κοῖλ.
'Επὶ Δελφινίᾳ [24]. τοῦτο διαφέρειν, ἐφ' ᾧ οἱ ὁμολογοῦντες πανσπερέαι φόνις [25] ὀνίνανν.
'Επιδεχόμεθα. παρασδεχώμεθ.
'Επιδεωπὶς. Μακεδονικὸς [26] κόθων. ἔθνομα. ἢ. σμός [27].
'Επιδημεύ. ὁ τοῦ δήμ ἀναζέφ.
'Επιδημία [28]. παρουσία.
'Επιδήμιον [29]. καινόν, δημόσιον. ἢ ἐμφύλιον.
'Επιδημία [30]. ὀδήμιος. ἐμφυλίᾳ. καὶ μὴ ἐκ πολεμίας γινομένης.
'Επίδημον. ὡς ἐπὶ πολὺ ἦθος. ἐπὶ δήμ πᾶς μένον. ἢ ὁ τοῦ δήμ ὤν.
'Επὶ Δηλίῳ μάχῃ [31]. Δήλιον, τὸ ὁ Βοιωτίᾳ τοῦ 'Απόλλων@ ἱερόν, ὃ ἐπίχειναι 'Αθηναῖοι. καὶ αὖτοῦ Βοιωτοὶ μαχεδόντες ἐτρέψαντο. 'Ιωπεκρέτους ζρατηγοῦ@.
'Επιδικάζ@ [32]. ἀνάπαυσιν.

'Επι-

Alluditur ad veterem scribendi modum. Conf. *Il.* A. 388. VERW. 'Επιγεφύλν exstat apud Hom. *Il.* Φ. 166. cujus loci Scholia desc ripsit Etymologus. Apollon. Lex. MS. 'Επιγεφύλιν. ἴσως ἐπικαλύψαι, &c. ὡς τὸ ἐπίγεφον, ἐπικαλύπτειον. Vid. inf. post v. 'ἐπιδίδω, & v. seq. 'ἐπιγεφύω.

1. 'ἐπιγεφύλς.] Vid. sup. v. Γεφύλς. Hinc ἐπίγεφυμα, pro *pictura* : quo modo Ælliani locum *Var. Hist.* IX. 11. commode expoait Amicissimus & Clar. Triller. *Obs. Crit.* c. V. p. 84.

2. 'ἐπιγεφύω.] Hom. *Il.* N. 553. Vid. v. seq. & paullo ante v. 'Επιγεφύλιν, & sup. v. Επίγεφον, item v. Γεφύω.

3. 'Ονομάζ@.] Conf. Suid. v. 'ἐπιγεφύει.

4. 'Επιγίων.] Sic 'Επίγια scripsum apud Harpocr. & Suid. 'ἐπίγεια mallet H. Vales. ad Harp. ut λόγεια. Conf. H. Steph. *Ind.* & Kust. ad Suid. in v. 'Επιγίων. Vera certe scriptura est per ω, non per ο. quæ tamen sæpissime confusa ex adfini olim pronunciatione. Vid. sup. v. Γάαια, inf. v. Πείσαμα, χρυσὰ λόγια. Conf. v. Πρεσβεῖα, & v. Τριτεῖς.

5. 'ἐπίδωτεγο.] Vid. Athen. XIV. 14. p. 646. B. ibique Casaub. p. 918. *sub fin.* ubi Hesychium nimis laxe per ὄψον interpretari notat ; cum sit, quod omnium postremum divideatur convivis.

6. 'ἐπιδαύριον.] Vid. Hom. *Il.* B. 561. sive *Cat.* ϗ. 68. & Schol.

7. 'ἐπιδαφιλθύ.] Vid. Salmas. in Capitol. p. 90. SCHR. Plura vide apud Cl. Hemsterh. ad Luciao. *Dial. Select.* p. 39—41.

8. † 'ἐπιχαρᾶν &c.] Tenore uno lo vulgatis male divisa legenda. PRIC. ad Apulej. *Mileſ.* VIII. p. 465. Sic & Sopmg. præter Hemsterh. *l. c.* & Suicer. *Thes.* T. I. p. 1163. Quomodo exstat in Ed. Schrev. nisi quod ἐπιχωρ. male per ω, ut & Priceus *l. c.*

9 'ἐπιδεᾶ. ὀδεῖν.] Suid. ὀδεῖν. quomodo Noster sop. in v. 'ἐνδεῖν, & inf. in v. 'Ενίσασεν, pro ὀδεῖν. 'ἐπιδεᾶ enim Attice pro 'ἐπιδεῖ, notante etiam H. Steph. *Ind.* Conf. v. Υπιδεᾶ.

10. 'ἐπιδεκνύζα.] Vid. Salmas. in Lamprid. p. 210. [T. I. *H. A.* p. 940.] SCHR. Vid. inf. in v. 'ἐπιδέξει.

11. 'ἐπιδεικτικός.] Supple λόγ@. Vide Porti *Lex. Ion.* v. 'ἐπίδειξις.

12. 'ἐπιδεῖζας.] L. 'ἐπιδεῖσσαι. IS. VOSS. Ita sup. Δείσω, & Δέω. Sed 'ἐπιδεῖζαι possim apud Hom.

13. 'Επὶ δὲ κλεῖδ', ὀΐ ἴσ'] L. 'Επὶ δὲ κλεῖδ' ἴσ'. ἴμ. SALM. Recte Hag. Ed. Sunt verba Hom. *Od.* A. ϗ. antepen. live 442.

14. 'ἐπιδεικτικός.] Vide mox v. 'ἐπίδειξ@, post 'ἐπιδεῖζαι.

15. 'ἐπιδέξ@.] Prov. XXVII. 16. BIEL. Vid. sup. in Βοῦβις. SOPING.

16. 'ἐπιδεξιπολίης.] Expositio docet, compositum esse ex ἐπὶ, δέξι@. & πολέω. Deest in Lexicis.

17. 'ἐπίδεζα.] Olim tentabam : 'ἐπιδεῖζαι. ut mox : 'ἐπιδεῖζας. ἐπιζρέψαν. Sed monuit me Cl. *Hemsterhusius*, legendum esse 'ἐπίδεζον, & mox 'ἐπιδεῖζαι, pro 'ἔπινα. Nam εἶδεῖν & ἰδεῖν sæpissime ab Hesych. & aliis exponitur per ἐπίφον. Vid. sup. v. εἰδέναι, &c. inf. v. Ἴδεναι, &c. item v. Ἰδεῖ, &c. *Pergerus* pro ἐπίφερον, ejecta canina, legit ἐπίσεφον. *Reisk.* 'αὐτὸ δ' ἴσα legit, antiq. ab ἴσμι, vel εἶν.

18. 'ἐπιδεῦσι.] Hom. *Il.* N. 622. Vid. Schol. & sup. v. 'εὐδεῦζαι, &c.

19. 'ἐπιδεῦζαι.] Infra rectius habet 'ἐπιδεῖζαι, cum eadem interpretatione. KUST. Sic idem in *Anal. Gram.* p. 35.

20. 'ἐπιδεῦοντ.] Sic & Cyrill. Lex. MS Sed divisis vocibus scribeod. 'ἐπὶ δ' ἕψοῃ, ut recte legitur apud Hom. *Il.* Δ. 63. quod & *Kusterum* observasse video, & deinde *Valkenarium* in *Mus. Obs.* VIII. 2. p. 160. ac naper *Jens.* p. 89. *Luc. Hesych.*

21. 'ἐπιδεῦζαι.] Vid. sup. v. 'ἐπιδεῖζαι, ibique *Not.*

22. 'ἐπιδεῦον.] Ionice, ut videtur, pro 'ἐπιδεῖον. KUST. Ionice procul dubio pro 'ἐπιδεῖν, inquit H. Steph. *Ind.* Supra : 'ἐπιδεικτικός. ἐπιδειξ@.

23. 'Επίδηκα.] Athen. p. 463. SCHR. Sed *ibi* ἐπίδηκα legitur, de poculis quæ *ad dextram* prædebant

24. 'Επὶ Δελφινίᾳ.] Vid. Harpocrat. p. 113 & Meurs. *Areopag.* p. 100. SCHR. Vid. Paulan. *l.* 28. Heliad. apud Phot. p. 1593. & Meurs. in *Thes.* c. 9. KUST. Conf. sup. in v. Διασείσαι, Perizon. ad Ælian *V. H.* V. 15. Jungerm. ad Polluc. VIII. 119 & Kust. ad Suid.

25. Πανσπερέαι φόνις.] Ita simpliciter etiam Etymol. Sed διαίνις addit Harpocr. καθ' ὕβριν Suid.

26. Μακεδονικὸς κόθων.] Pollux VI. 16. [§. 96.] Κόθων, Λακωνικὸν ἔκπωμα. SOPING. Non *Macedonicum* fuisse id poculum, sed *Laconicum*, pluribus ex Schol. Aristoph. Athen. Porphyr. & Suida docet Meurs. *Misc. Laon.* l. 14. p. 68. corrigens ldeo : 'ἐπιδωτεῖ. (ita rectius, quam 'ἐπιδοτεῖν.) Λακωνικὸς κόθων. Satis quidem evicit Vir diligentissimus, *cothonem* fuisse genus poculi *Laconici*. Nondum tamen perfuasit, pro Μακεδονικὸς apud Hesych. legi debere, Λακωνικὸς. Vere enim 'ἐπιδωτεῖν Μακεδονικὸν est. Athen. l. XIV. p. 658. B. Καὶ ἴσως κἀκεῖθ τὸ παῖτα 'ἐπιδωτεῖν ἔλεγον Μακεδόνες. Quare ita intelligendus videtur Hesychius, ut brevitati studens dicat, 'ἐπιδωτεῖν esse Μακεδονικὸν κόθωνα, id est, 'ἐπιδωτεῖν apud Macedones esse, quod Κόθων apud Lacedæmonios. lof. 'ἐπιδεῦσι ἐπιμαῖς. . . . ἐπιδεῖσαι.

27. 'ἐπιωμὸς.] Forte ἐπιωμὶς. SOPING. Scribendum potius videtur ἐπιωμὶς. Inf. 'Ηπωμὸς, ἠπειρῶτις. TRILLER. *Emend. Hesych.* p. 16.

28. 'ἐπιδημία.] Sup. 'ἐνδημία.

29. 'ἐπιδήμιον.] Hom. *Od.* A. 194. Vid. Suid. Etymol. & sup. v. Δήμιον.

30. 'ἐπιδημία.] Vid. Etym. [h. v. &] in 'ἐνδημ@. IS. VOSS. Exstat apud Hom. *Il.* I. 64. Conf. sup. v. 'ἐμφύλιον, & v. 'ἐπιδήμιον.

31. 'ἐπὶ Δηλίῳ μάχῃ.] Vid. Harpocr. & Suid. h. v. item Atheo. *l.* V. p. 215. & ibi Casaub. KUST. Hac de re plura apud Thucyd. l. IV. c. 89. & seqq. quem & Harpocration laudat. Conf. omnioo L. Allatii *Not.* in Socrat. *Epist.* p. 144. seqq.

32. 'ἐπιδικάζ@.] Vid. Suid. & Etym. M. in 'ἐπιδικάζα. IS. VOSS. Veram verbi hujus vim, antea non sat intellectam,

Ἐπίδα℘ [1]. Ἴσως οὐκ ἔστι ἄνθ' δικαίας [1]. παῖς, ἢ πλείως συζυγίᾳ καὶ ὑοίας ὑπολαμβάνειν).

Ἐπὶ δὴ [2]. ἐπὶ πολύ.

Ἐπιδέρεια [3]. παρὰ τὸ ἐπὶ τοῦ ἀεμαπίῳ δίφρῳ.

Ἐπιδερειάδ℘ [4]. ἐν ᾗ ἀξιοῦσιν ἀεμαπίῳ δίφρῳ.

Ἐπίδην [5]. πίλιον. ἢ πίλαι [6].

Ἐπίδηκε [7]. παροδικὲ.

Ἐπιδηλάδε. παροδικίως.

Ἐπίδηξα [8]. παροδικὲμβρα.

Ἐπίδηξ℘ [9]. παροδίκιμ℘.

Ἐπιδρατὴς. ὁ οἰδέρ℘ τοῦ ἀκοπίου τὸ ἄνω [10].

Ἐπιδρεπίσαξ [11]. ὑπολιπόπαξ.

Ἐπιδρεπίσμαξε [12]. τρεγίμαξε, ὑπίδιπτα.

Ἐπίδυσις [13]. ἡ παρῖξ. καὶ ἡ αὔξησις.

Ἐπιδύεται [14]. ὑπαυδυτέφιον.

Ἐπιδυμάτιμ [15]. ἐπιδίδοται. ἐπίκρατο.

Ἐπιδυμμεμὲν. ὑπιδιδόμεθα.

Ἐπιδυξίτιν). κρατοῦ).

Ἐπιδυμάδην. παρίεσαι [16]. χῦ σπυδήν.

Ἐπιδυμί. ἴφοδ℘. ἀσπαγή. ὑπίδασις.

Ἐπίδυμαι [17]. καταφυὲς, χεῖ' ἢ ὑπὸ ἐπὶ δεσμεῖν, κατηχέμβοι ἀπὸ τοῦ πίχυς. ἀς·

—— —— καὶ ὑπίδυμαι ἵπλετο τῦχ℘ [18].

καὶ τὸ ἰσίαι, τὸ ὃν τῇ αρύμῃ χρεμάμβοι, ἢ κελεῦζι φάεσι [19], καὶ ἵλαοσι [20].

Ἐπιδυχεῖν [21]. ἐπιπαθίζειν.

Ἐπιδώμεθα [22]. ἐπιδῶμεν θεοὺς, ἴδωμθι.

Ἐπι-

---

lectam, expoſuimus in libello noſtro *de Veriis Med.* p. 129. & ſeq. 1 p. 112. *Ed. Bas.*] Interpretatio autem ἀνθ' ὑοσίης mutila eſt, cui addenda eſt vox κλῆρε. Nam ἐπιδικάζειν ſignificat, *vindicare ſibi hereditatem*, & ex conſequenti, *hereditatem obtinere*, ſive *conſequi*. KUST. Hinc ἐπιδικάσαι, *amicis adjudicare*: de qua voce vid. Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Somn.* p. 13. *nov. Ed.*

1. Ἐπίδα℘.] Vid. Harpocrat. SCHR. Conf. Mauſſac. ibid. & H. Valeſ. *in Euſebium Not.* Adde Suid. & Etym. M.

2. Δικαίας.] Adde γαμεδίου. & mox pro ὑοίας corrige, ἀξιοῦσιν. [f. ἀξιοῖς.] Vid. Polluc. III. 33. & Harpocr. VALES.

3. Ἐπὶ δὴ.] Scrib. ἐπιδὴ. Apollon. L. I. [516.] οὐδ' ἐπιδὴ μετέπειτα ἀφικόμενος ἐς λοιδός. HEINS. Ἐπὶ δὴ . . . . corrigit *Iſ. Voſſ.* vocem mutilam relinquens. Sed recte *Heinſ.* Conf. ſup. v. Διὸ, & Διὸ δ' ὃς, & Διὸ ἕτι, ubi pariter Ἐπὶ πολὺ exponit. Poſſes quoque legere, Ἐπὶ δὲ, ex Hom. *Il.* I. 415. & Apollon. L. I. 615.

4. Ἐπιδέρεια. - - - ἀεμαπίῳ &c.] L. ἀεμαπίῃ, ut *Kuſt.* ad Suid. Conf. H. Steph. *Theſ.* I. 586. A. Uterque Lexicographus reſpexit ad Hom. Od. O. 51. 75. Ἐπιδρέπειν τοὺς, *artes ſedentarias* dixit Artemid. II. 73. p. 155. *ſub fin.* ut Jamblich. *Vit. Pyth.* n. 245. p. 197. ἐπιδρέμον τοὺς γυναῖκα meminit. Conf. in v. Ἐφιππ℘.

5. Ἐπιδρεμάδ℘. ὡς τὸ σφ. &c.] Pro ὡς τὸ &c. ſcribe τὸ σφ. HEINS. Reſpexit locum Hom. *Il.* K. 475. ubi legitur, ἐξ ἐπιδρεμάδ℘ τυμαίτης. Conf. ſup. v. ἐξ ἐπιδρῃ. KUST. Vid. Etym. M.

6. Ἐπίδην.] Pro Λεσβιακὴ, & πιλιδιακὴ. SALMAS. Ἐπίδην male, ut videtur, pro Πελιδνὸν. Inf. Πελιδνὸν, πίλιον. i. e. *nigrum, fuſcum, lividum.* Hic autem πιλιδνὸν ſpecialiter dicitur columbarum quoddam genus, nigricante colore; quales etiam appellantur πίλιοι ob eandem rationem. [Vid. inſ.] KUST.

7. Πίλαι.] Lectio corrupta, cujus correctio eſt præcedens πίλιον, ad marginem prius annotata, & deinde in textum tranſlata. KUST.

8. Ἐπίδηκα.] Legendum videtur Ἐπιδικία, propter ſequens παροδικία. Vel pro παροδικία ſcribendum παροδικμὸς: ut Ἐπίδικα idem ſit, quod alias ἐπίδηξα. Nam Ἐπιδίκ℘ mox exponitur παροδικμ℘. IDEM. Vid. ſup. v. Δικ℘, & v. Ἐπιδηξάμενα.

9. Ἐπίδηξ. παροδικέμβρα.] Apud Atticos potiſſimum. Vid. Phrynich. p. 22. HEINS. Herodot. IV. 11. καὶ ἐπίδηξε. Conf. L. I. 89. Τάδε τε ἐξ αὐτέων ἐπίδηξα χρηΐζ. Gloſſ. Herodot. Ἐπίδηξα. αὐτὶ τοῦ δ', παροδίκμασα. Ammon. v. Ἐπίδηξ℘. - - - - Ἐπίδηξ℘ δὲ, ὁ παροδικμὸς℘, ὡς Ἰακιζ℘μέν℘.

10. Ἐπιδρατὴς.] Vid. Nunneſ. in Phrynich. p. 24. SCHR. Ctefias *Excerpt.* c. 46. ὡς ἐπιδρέπ℘ τὸ βασιλέως. Sic Herodot. VI. 12. ἐπίδρεπε. Erotian. p. 25. ἐπίδρεπε. παροδικμὸν. Similiter Thom. Mag. & Moſchop. Conf. *Notas* præcedd. ut & Suid.

11. Ἐπιδρεπίσ. - - - - τὸ ἄνω.] Cyrill. Τὸ ἄνω μέρος. IS. VOSS. ὁ ἄνω legit *Perwejus*. Sed & Suid. τὸ ἄνω. ſupple παῦε. Sup. Αἰχμὴ. ἐπιδρεπίς, &c.

12. Ἐπιδρεπίσαξ.] L. - - πίσαξ. SALM. Ἐπιδρεπίσαξ etiam Pollux VI. 102. ubi tamen *Scber.* - - - πίσαξ. Sup. Διφρίσκ. ἐκτίσαξ. At Ἐκπεδρεπίσαξ ex Auctoribus adfert Athen. l. XIV. p. 640.

13. Ἐπιδρεπίσμαξε.] Aliter ἐπιδρεπίθη etiam dicuntur. Vid. Euſtath. *Il.* Σ. p. 1191. SOPING. Ἐπιδρεπίσμαξε apud Poll. *l. c.* ubi MSS. - - - πίσμαξε. Conf. Athen. *l. c.* & inf. v. Ἐπιδρεπισμὸς.

14 Ἐπιδύσις.] Aretæus I. 8. *fin.* p. 7. φλεγμονὴ ἐπιδύσις, *incrementum*. Vid. Suid. & Caſaub. ad Theophraſt. *Char.* p. 336. ſive 399. & ſup. v. Αὐξῆσι, & v. ἐξ ἐπιδύσιος. Moſchopul. Οἱ. Ἀπ. Ἐπιδύσιμα. αὐτὶ δ' αὐξάνω, ἀφ' τὸ ἀπλῶς δύνομι, ὃ τάτιν γῦν Ἐπίδυσις, ἡ αὔξησις, ἀφ' ὃ ἀπλῶς δύνεις. Lex. Reg. MS. Ἐπίδυσις. ἡ αὐξὶς τὸ κυλὸν αὔξησις, ὡς ἀσκοῦντες, ἀφ' ἀσκέω. Αἰγὶ) ἀφ' ὃ χάσκει. ἀφ' ὃ ἄσμα. Vide & Gloſſar. Gr. Lat.

15. Ἐπιδὺς. ἐπιπαῖς.] Scr. Ἐπὶ δύσιν. *Iul* ἀφ. IS. VOSS. Neutra vox, ſive componatur, ſive ſolvatur, in Lexicis obvia. An Ἐπιδύσεις. pro - - - δύσεσσιν. in ultima voce ſcribendum? *Pergerus* conjicit: Ἐπὶ δυσίνοον. Ἰοὶ ἀδυτεσσηφόνιον. de quibus Varro L. III *Rei Ruſt* c. 7.

16. Ἐπιδρεμάτιλο.] Hom. *Il.* K. 354. Sed repugnat ferius. Quare hic Ἐπιδρεμάτιλο reſcripſi, ex *Il.* Φ. 418. 433. 447. Et ſic Phavor. & Apollon. Lex. MS.

17. Παρίεσαι καῦε σπυδήν.] L. ἀξιοῖσαι, aut μὰ παρίεσαι. PRIC. (ad Apuiej. *Miſcl.* X. p. 605.) Vel παρίεσαι, ἡ καῦε σπυδῆν. SALM. Pricæum, ſuo more, deſcripſit Kruchen. ad Frontin. IV. 6. 2. Sed nihil forte mutandum. Non enim Cyrilli tantum in Lex. MS. convenit cum Heſychio, ſed & Phavor. Ἐπιδρεμάδην, inquit, ἐπίμονον, σπουδῆ δὲ τὸ παρίεσαι, ἢ καῦε σπυδῆν. Duo fili. contraria ſignificare hanc vocem indicat, & παρίεσαι, & καῦε σπυδῆν. Infra: Ἐπιτρεχάδην. ταχέως. Et: Ἐπιτρέχων. σπεύδων. Gloſſar. Gr. Lat. Δρομαῖον. *curſim. curriculo.* i. *curriculo.* Quod autem *cito* & *curſim* ſit, ὡς ὁ σπεύδ℘, recte παρίεσαι dicitur. Simili phraſi nos dicimus, *ter leges*, ut Lat. *curſim*; pro παρίεσαι, *perfunctorie*, *non delita opera*. At Ἐπιδρεμάδην, pro καῦε σπυδῆν, eſt *alacri impetu & naſa rem aggredi*.

18. Ἐπίδρομον. καταφυὲς ἐ. ἐς ἐπιδρομὴν. καταχέβρον. ἐπὶ ν. ν. αι &c.] Vid. Suid. Etym. & Euſtath. *Il.* Σ. p. 518. IS. VOSS. Varie hæc corrupta ſunt. Priora, duce Schol. parvo Hom. ad *Il.* Σ. 434. hunc in modum reponerem: καῦ' ὁ ἔσω ἐπιδρομὴν, καταχέβρον ἐπὶ δ' τοῖχος, ſeu plenius [ut Schol.] τὸν ἔσω καταχέβρον τὸν ἐπὶ δ' τοῖχος. Et ſic legitur in Etym. M. ubi minus recte editur καταχεύμενον. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 2. p. 404. Cogitabam, ἐπὶ δ' τοῖχος eo ſenſu fiare poſſe, ut ſit, *de muro* hoc adhiberi. Sed obſtat Schol. *l. c.* Vide & inf. v. Ἐπὶ δρομὴ &c.

19. Καὶ ἐπιδ. ι. τ.] Hom. *Il.* Σ. 434. KUST.

20. Φάεσι.] L. πίσμασι. CASAUB. SALM. IS. VOSS. *Caſaub.* πίσμασι legit. Vid. ad [Suet.] *Aug.* c. 98. Pollux: [I. 91.] Καὶ ὁ δὲ μεγας καὶ γνίσιος ἱστὸς, Ἀκάτιον· ὁ δὲ κατώτατος, Ἐπίδρομος· ὁ δὲ ἐλάττων, Δόλων. Videndum igitur amplius de loco. HEINS. L. πίσμασι, *ſupparum*. Vid. Arrian. [*Diſſ. Epict.*] L. III. c. 2. [*in fin.*] VALES. *Salmaſius* recte corrigit πίσμασι, i. e. *ſupparum*; quomodo Latini vocabant velum minus in navi. KUST. Vid. Joſ. Scalig. ad Feſt. in v. *Supparus*, & ad Manil. p. 388. Conf. Cl. Kuhn. ad Poll. *l. c.* & ſup. in v. Δόλωνες. Interim pro φάεσι, ſeviſſima mutatione, φάρ℘ legit Cl. *Abreſch l. c.* quem & infra vide ad v. Φάρ℘ τίθεσι, - - τὸ ἀκάτιον. Malim tamen Σίφασι: ut primam ſyllabam eliderit poſtrema vocis antecedentis καλῷ; ut ſæpius. Ceterum φάεσ℘, φάρ℘, & σίφασ℘, ab eodem fonte manare putat G. J. Voſſ. *Etymol.* in v. *Supparum*; quem vide.

21. Ἐπιδυχεῖν.] L. ἄφλαστον. IS. VOSS. Forte legend. Ἄφλαστα, i. e. *ἄφλαστον*, unde deductum nomen Latin. *aplustra*. Sane τῷ ἄφλαστῳ locus erat ὑ σχοίνῳ. Vide Noſtrum ſup. v. Ἄφλαστον, & inf. v. Κορυφὴν. KUST. Forte ἀκάλλα abeſt, aut Δόλων ex Etymol. REISK. Quum σίφασι, ſive *ſupparum*, vocarint *velum* reliquis *minus* in navi, ut ipſe *Kuſt.* monet, fine ulla mutatione forſan ita expiendus locus, quaſi ſcripſiſſet: τὸ ἰσίον, τὸ ὃν τ. σ. αρμ. ἀφ' ἱλαοσι, ἢ καλ. Σίφασι.

22. Ἐπιδώμεθα.] Suſpecta eſt hæc ſcriptura. H. STEPH. *Ind.* L. Ἐπιδυχεῖν. IS. VOSS. Immo Ἐπιδυσυχεῖν. Vid. ſup. v. Δυσυχεῖν, & *Not.* in v. Ἐδίνυτο.

23. Ἐπιδώμεθα.] Hom. *Il.* Σ. [354.] Ἀλλ' ἄγε δῶμεν θεοὺς ἐπιδώσομεν. SOPING. L. Ἐπιδώμεθα. ἐπιδῶμεν θεοὺς μάχεσθαι, ἢ ἄλλο. Locus, quem interpretatur & alludit, eſt *Il.* Ψ. Ἀλλ' ἄγε &c. Euſtath. Ἐπιδοὺς δὲ, τὸ μάχεσθαι θεοῖς. HEINS. Placet *Heinſius*. Vid. Eull. p. 1208. 28. & Schol. ad *l. c.*

'Επιδόται ¹. Ζεύς, ὁ Λακεδαίμων.
'Επιζεῦ ². ἐξεπίασον.
'Επικαία. ἡ ἀτιμία. ἢ ἡ ζημία ³. "Αλλοι, ἡ ἐξαγόρασις, καὶ φρόπολις.
'Επικείς. καθήκων, πρέπων, προσῆκον, ἱκανόν.
'Επικλὸς ⁴. προσοπὲς, εὔγνωμον. μέτριον. θιφυὲς. σπουδαῖον. φρόνιμον. ἀγαθόν.
'Επικλεῖ ⁵. Φορκῖδι, Χαοχορκῖδι.
'Επικλύσατο ⁶. ἠγάθυνεν.
'Επικωῖος. πάνυ ⁷, λίαν. φρόνιμος.
'Επικυδὴς ⁸. ἡμιφασιδὴς, εὐδιαυγὴς.
'Επικύξας 9. ἐπιδικάσας. κατοδυξάς.
'Επικυσιμὴν ¹⁰. ἐφορμήσασα. ὁρμισαθεῖσα.
'Επικύσῃ ¹¹. ἐπελθόσῃ.
'Επικύρα ¹². ἐπὶ μάστυρας. δυϊκῶς ἢ λίξις.

'Επι-

'Επίλογ. ἐπιλθεῖν.
'Επὶ τοῦτῳ ¹³. ὑποίσεις. Λάκωνες.
'Επίσασα ¹⁴. ἐπήγοντο.
'Επίσπῃ ¹⁵. ἀκολουθεῖ.
'Επίσσασαν γῆν ¹⁶. παφῆναι.
'Επισσάμενος. λαβόμενος ¹⁷.
'Επίσ-ψω. 'Επιπλέοιτο.
'Επίσ-α ¹⁸. ὄρνια. Κύπρια.
'Επίσσξ ¹⁹. ἐπὶ τὰ ἀεσηρά. καὶ ἐπ' ἠϊόνας. καὶ ἐπὶ ψ σύντομον. καὶ ἐπίπλοις. ὁπλαῖς. ἢ συντόμως. Ἀθηναῖοι.
'Επίζαφελὲς. Θυμῶδες, ὀργίλον. χαλεπὸν. ἰσχυρὸν. ἐπίπονον ²⁰.
'Επίζαφελῶς ²¹. ἰσχνῶς. ἄγαν.
'Επίζθετὶς ²². σπεῦσον ²³. καὶ σπεῦ.

'Επι-

1. 'Επιδόται.] Scr. 'Επιδῶται. SALM. IS. VOSS. Scr. 'Επιδῶτις, & vid. Paufan. *Laconic.* p. 100. HEINS. Locus eſt apud Panſan. L. III. c. 17. *fin.* (male 18. ſcriptum in L. Bos *Anim.* p. 126.) Λακεδαιμόνιοι τε ἐπιτάλους σφίσιν ἐπὶ Διὸς, τοὺς πάντας ἐπιόντων τὰς χαλκᾶς, τὸν δαίμονα τιμῶσι τὸν Ἐπιδότην, τὸ ἐπὶ Παυσανίου δὲ Τυνδαρίδαις μάντεσι ἐπὶ τοῦ Ἐπιδότου λίγονται τῶνδε. *Et Lacedæmonii Delphici Apollinis juſſu & æneas imagines poſuerunt, & Deum colunt Epidotem. Hicefii Jovis iram ob Pauſaniæ facinus accenſam, ab hoc Epidoto dicentes averti.* Sic optime *Sylburg.* vertit, qui ex L. II. 10. τὸν Ἐπιδότην adſert, βαρυῦσιν. & c. 17. Ζεὺς Ἐπιδώτης. Ibidem Cl. *Kühnius* Ἐπιδότην apud Plutarch. etiam per ο ſcribi notat. Locus eſt T. II. p. 1102. Σ. At p. 259. Kühnius Ἐπιδώτῃ ſcripſit. Conf. Jac. Tollii *Fortunt.* p. 277. in explicatione Ἥρωϊ Ἐπιδότῳ. ἡ ἔστι Ἐπιδώτη.

2. 'Επιζεῦ.] Hom. *Il.* Π. 510. Schol. Ἰφθίμε. quam vocem hic addit *Bruno*, forte ex illis Scholiis. Vid. inf. v. Πιέζειν.

3. ἡ ζημία.] Scr. ἀψημία: ut opponatur τῇ κατοψίᾳ, ἡ κατοπτρίᾳ. De ſepulcro Patrocli Hom. *Il.* Ψ. [245.]

Τύμβον δ' ὑψοῦ μάλα πουλὺν ἐγὼ κατέοικα ἄνασσα
Ἀλλ' ἐπιμισθία τῶν. - - - - HEINS.

Potius ἀψιθύμῃ, *tædium.* KUST.

4. 'Επικλὸς.] L. 'Επικλὸς. G. 'Επικλὴς *Sulcer.* exhibet in *Theſ.* Sed ἐπικλὴς cum reliquis continuandum cenſet *Heinſ.* neque pro novæ Gloſſæ initio habendum. Sup. 'Επίκλοιο. σχέτλιε ἐφῆ.

5. 'Επικλεῖ.] Potius 'Επικλεῖ, oxytonos: quæ eſt vox Homerica *Od.* Θ. 307. KUST. Ita etiam Cl. *Heinſ.* & ante eum *H. Steph.* T. I. *Theſ.* p. 1124. C.

6. 'Επικυδυσσ.] Eſdr. IX. 8. MUNK. PERG.

7. Πάνυ λίαν σφ.] Diſtingue, πάνυ, λίαν, σφόδρα. KUST. 'Επικωῖας, I. *Reg.* XII. 22. IV *Reg.* VI. 3. II. *Macc.* IX. 27. Lex. Cyrill. MS. Brem. 'Επικωῖας. φιλανθρώπους, ἢ πάνυ μεγάλους. Idem: 'Επικωῖος. σφόδρα. μετρίως. BIEL. Vid. Etym. M. & Suid.

8. 'Επικυδὴς.] Ex Hom. *Il.* A. 149.

9. 'Επικύξας.] Pro 'Επιδίξας. & pro ἐπιδικάσας, leg. ἐπιδικάσᾳ. SALMAS. Invenit ſine dubio alibi 'Επιδίξας, quod huc tranſtulit. Scribe: 'Επιδίξας. ἐπιδικάσας κατοδυξᾶς. Eſt enim Sophiſtarum. HEINS. Vid. ſup. v. 'Επιδικάζειν. Phavorinus τὸ 'Επικύξας omiſit; at ſuo loco habet: 'Επιδικάζων. κατοδυξῶν.

10. 'Επικυσιμὴν.] Hom. *Il.* Φ. 424. KUST. Schol. *l. d.* ἐφορμήσασα. Ad alterum ſignific. conf. v. ἐπίκυρα.

11. 'Επικύσῃ.] Vid. inf. v. 'Επίκυρσαι, & ſup. v. 'Επικύρ.

12. 'Επικύρα.] Pro 'Επικύρσα. KUST. Forte: 'Επὶ ἀκύρα. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 2. p. 404. Scrib. 'Επίκυρα, ἀνυρώσιμον. HEINS. Scribendum eſſe, 'Επὶ ἴκυρα, ἐπὶ μάρτυρας, & explicari Hom. *Il.* Σ. 501. (ubi hodie legitur: Ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἴκυρα πάντοσε ἴσης, ad quem locum & Schol. Ἴκυρα exponit μάρτυρα) oemo, opinor, dubitaverit. Sed & ſic deprehendimus hic in Heſychio, apud Hom. *d. l.* ſcribendum eſſe ἐπὶ ἴκυρα, quod *duale* Heſychius more ſuo interpretatur *pluraliter.* JENS. *Luc. Heſych.* p. 89. Phavor. ἀνυσιμόρους, una voce. Vid. inf. v. 'Επίκυρσα, & v. Ἴκυρα, & Phavor. v. 'Επικύρσας.

13. 'Επὶ ἐπὶ τοῦτῳ. ὑποίσεις.] Una voce 'Επιτοῦτῳ exhibet Meurſ. *Miſc. Lacon.* III. 8. p. 231.

14. 'Επίσασαν.] Vid. inf. v. Ἴσασαν.

15. 'Επίσπῃ.] 'Επιδῇ ex ordine legendum: niſi loco ſuo mota ſit Gloſſa. Conf. inf. v. 'Αφικνέμενα (ante 'Εφίσασαν) & *Not.* ibi. Adde H. Steph. *Ind.* v. 'Επίσπομαι. Sic inf. 'Εσσυμένη, ubi ſerius . . . σὴν poſceret. Sæpe σ & σσ confuſa ſunt.

16. 'Επίσσασαν γῆν.] Pindar. *Nem.* XI. (ϒ. 21.) Καὶ τελλόσιν ἀνάσσων γᾶν ἐπισσάμενος. SOPING. Proprie 'Επισσασθαι γῆν, eſt *terram induere*, ſive *terra veſtiri.* KUST. Pindari locum commode *Sopingius* adnotavit: verum hoc ſumtum eſt a Xenophonte Ε. Π. VI. p. 100. ϒ. 35. ubi ad Abradatam maritum Panthea: ἐγὼ μὲν γὰρ βούλομαι ὡς τάχιστα τὸν ἄνδρα ἀγαθὸν γενόμενον καιῇ ΓΗΝ ΕΠΙΕΣΑΣΘΑΙ μᾶλλον, ἢ ζῶν μετ' αἰσχυντήρου αἰσχυνθῆναι. quam lectionem bene tuetur H. Stephanus, objecto ἐπισπάσασθαι. Hic autem locus ſi ad manum fuiſſet Viris Eruditiſſimis, proclive fuerat Philoſtratum emendare *Icon.* II. c. 9. τὴν Ἀλκμήνην τίκτει κατὰ γῆν κτάσασαν. Notat Olearius, Græcorum Salmaſiumque habere ἀνάσασαν. Ipſe vulgaris ſcripturæ patronus, quum κτάσασαν *de liquidis, aqua & aëre, dici proprie* ſit notum, *liberiore tranſlatione putat hoc ad terram referri, & mortuos non AËREM quidem amplius SPIRARE ſed TERRAM dici.* Quanti eſt ſapere! In Xenophonte vero viciſſim Philoſtratus reponendum eſſe monſtrat *noſter.* In verſibus itaque, ſive Chalcidamantis, ſive Theognidis venus, exhibuiſſe Sext. Empir. videtur, *Hypot. Pyrrh.* III. c. 24. γαῖαν ἐφαπλώσω, quam quod alibi legitur, γῆν ἐπαπλώσω· eſt enim utriuſque locutionis diverſa quædam poteſtas, quam ſatis offendit Epigramma Hegeſippi, ab Holſtenio prolatum ad Stephan. in Ἔρωτα. Eleganter, qui de eum ſupremum obeunt, & terra mortui conduntur, a Poëtis præcipue γαῖαν ἐφαπλοῦν dici ſolent. Apollon. Rhod. I. 691. Theocrit. *Ep.* VIII. niſi illud cum veteri Codice Leonidæ potius Tarentino ſit tribuendum: - - - ἀνὶ δ' ἄρα (ſic enim liber ſcriptus) Πατρόκλῳ· ἐπιπλὼ κάρηι ἐφαπλοῦν. ut *Anthol.* III. c. 5. *Ep.* 39 Λίγκλῳ κάρηι βαλιὸν ἐφαπλοῦν. Simonides hinc petitum alio venuſte traduxit apud Athen. III. p. 125. D. quod a magno Caſaubono bene declaratum. Nicomachus apud Holſtenium ad Stephan. in Πλαταιαί· - - - αἱ δὲ Σκοῖτις Σᾶμ' ἐφαπλοῦν κάρηι κἀπὶ ἐφαπλοῦσι. Huic loquendi formulæ vicinum, quod Euripides habet *Troad.* ϒ. 1148. Γᾶν πρὸς ἐκπνεύσας· - - - nec minus illud Etycli *Anthol.* III. c. 12. *Ep.* 47. - - - ὡς δὲ Σαυρίᾳ Ὄφις κατὰ Κύζου· ἐπιβὰς Contra Dioſcoridem c. 6. *Ep.* 1. Nilus - - - ὑδὰς λάσιν Τάνδρι τὸν πόλεμον ἀναμφίλεκτον. Editum a Bentleio ad Callim. *H. in Cer.* Cinagoræ Epigramma: - - - κορὸν ἐ λόβῃ, Τῇ τὸν ἐφόβησ ἀμφιπόλῳ τέκνον. Longe diſtat, quamquam alia verba ſidum, illud Homeri, Δώσω δοι χρύσεα, & Apollonii Argon. I. 1326. - - - κύμα· δόκεον ἰφιανᾶ κάπη δύμεν. quod genus tetigit Euſtath. ad *Od.* T. p. 1871. ϒ 49. HEMSTERH. Uſus hac phraſi, præter Plud. l. c. & alios quoſdam Poëtas, quos laudat Caſaub. ad Athen. III. 35. [36. p. 239.] Xenoph. I. VI. E. Π. p. 100. [169. fin.] οὐ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ κατὴ γᾶν ἐπιπολὺ κάμνοι ὁ ζῶν μὴ ἀγωνιζόμενος. Argon. I. 1326. - - - κῦμα· δόκεον ἰφιανᾶ κάπη δύμεν. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 2. p. 404. Addo tantum illud Æſchyli *Epigr.* 25. c. 5. *Anthol.* L. III. - - - ἐπὶ νῶτα Ἰοὺ Ἀιγύπτου Ὀσσίπεδα φερέσσορα κύπου. Vide etiam Jer. Hoelzlin. ad Apollon. Rhod. I. 691. & Kuſt. ad Suid. v. Λάκων ἴασι χιτῶνα.

17. Λαβόμενος.] Forte legend. ἐπισαλόμενον. I. c. qui ſibi injecit veſtes, ſive, qui induit. KUST. Infra: Ἐφίσασα. ἐπεδύσατο. Et: Ἐσσυμένη. ἐφεδυσαμένη.

18. 'Επίσ-α.] Forte pro Σπίζα. Et ſine verum eſt, Σπίζα, ὄρνια πάντα. Vid. Infra. SALMAS. Ἐπίζα ὄρνια, quæ ipſæ

Ἐπιζύγιον [1]. μέρ⊙ τ᾽ ὑπός.

Ἐπιζυγλεῖν [2]. Ὑποκεκλιμένον. ἐπιτένειν. ἐπικαλκάζειν.

Ἐπιζύουσα [3]. Ὀπικλίνουσα. μίνουσα.

Ἐπιζητᾶν [4]. Ἀπολαμβάνειν. συνέχειν.

Ἐπιηρέων [5]. κατηρεῖν.

Ἐπίηλιν [6]. ἐπιξέτιμον. ἔπεμψεν. ἐπήγαγεν. ἐπηύξησεν.

Ἐπίηρος [7]. Ἡ μεῖ᾽ Ὀπικοείας χάειν μεγάλειω, ἢ ἐν. ἢ ἀβεωσίας· ὡς Ἀρτίμαχ⊙.

Ἐπιήρεια. Ὀπικηρικὴ τῆς ψυχῆς, ἢ ποδῶν [8].

Ἐπιήρεια θυμοῦ ποδάκπδρα [9].

Ἐπίηρ⊙ [10]. Ὀπίκουρ⊙. Ὀπάνυμνος.

Ἐπίηρ⊙. βοηθός. χάειν Ἀποδιδούς.

Ἐπίηρια [11]. Ὀπιχαρίτια.

Ἐπιθιήλη [12]. ἐφάπτ⊙.

Ἐπιθαλαμίτης [13]. Ἐγγυᾶς, ὁ Εὐβοίας.

Ἐπιθαλάμιλι [14]. Ὀπιφλεγμαίνουσι.

Ἐπι-

Ἐπιθαλπές. τερπνόν.

Ἐπὶ θάπεϱα [15]. Ὀπὶ τὰ ἔπεϱα.

Ἐπιθαϱσύνων. ϖϱοθεμένων [16].

Ἐπιθάλ⊙ [17]. ϖϱοδοκάμπ⊙. Ἀπιθανῶν.

Ἐπιθεάζῃ [18]. Θεοὺς Ὀπικαλεῖται.

Ἐπίθεζα [19], τὰ [μὴ] πάτεια ἱεϱὰ ϖᾶϱ᾽ Ἀθηναίοις.

Ἐπιθειάσας [20]. κατυξάμπ⊙.

Ἐπίθε⊙ [21]. σημεῖον τῆ Ἰουλιῆ.

Ἐπίθεσις [22]. ὁ πϱῶ δύο ἀεθμὸς, ϖᾶϱ᾽ τοῖς Πυθαγοϱείοις.

Ἐπίθετον. ἡ ϛιβή.

Ἐπίθεμα [23]. τὸ ἐπιλυθέμενον.

Ἐπιθίναι. κλείσαι [24].

Ἐπιθέπασαν [25]. ἀνῃϱείθασαν.

Ἐπίθηκι. Φεϱεῖ.

—— —— μείζων [26] δ᾽ ἐπίθηκ.

Ἐπίθημα [27]. πᾶμα.

Ἐπι-

μπ⊙. Infra etiam: Σπᾶμα. σπμ. unde dubia fit *Kusteri* sententia: utrumque enim de *vinculo*, sive *fune*, &c. dicitur.

1. Ἐπιζύγιον.] Vid. Torneb. *Advers.* II. 5. SCHR. Ἐπιζυγίς, χαπεγάϱια. [Vid. inf.] In his vocibus architectus Hesychius. Ita semper voce μέϱ⊙ utitur. VALES. Sic infra, Ἐπιζύγιον, & Ἐπίζευξις, μέϱ⊙ τι ἢ ποδός. Ceterum ἐπιζυγίδιον frequens mentio in Hetonis, qui Cretibus dicitur, *Belopoiis*; ad quem vid. Bernardini Baldi *Scholia*, p. 51.

2. Ἐπιζυγλεῖν.] L. Ἐπιζύγλωσι, & mox Ἐπιζύγλωσε. Vid. inf. Ζυγλεῖ. IS. VOSS. Leg. Ἐπιζυγλεῖν, *fratris & tremuli oculorum vibrationibus annuere*. PERG. Supra: Ἐπιγνοὶ. ὑπικαλάζῃ. ἐπιγνάζῃ. Compositio ἐπικαθιμώπιον carent Lexica.

3. Ἐπιζύουσα.] Sct. Ἐπιζυγῶσα. Vid. Etymol. in Ἀναζυγῶσα. HEINS. L. Ἐπιζύγλωσα. IS. VOSS. Sup. Ἐπιζύγωμαι. ἀφιλιαζόμενοι. Vid. ibi *Not.* Sed & infra: Ζυγλεῖ. μοί. &c. An itaque prior apositio ad Ἐπιζυγῶσα, altera ad Ἐπιζύγλωσα pertinet? Praetulerim tamen Ἐπιζύγλωσα, quod utroque vocabulo tecte exponitur. Conf. v. praeced.

4. Ἐπιζητᾶν.] Lege, & conjunge; Ἐπιζυγῶν, ἀπὸ. συνέχων, ἐπιγνώριον, καὶ. IS. VOSS.

5. Ἐπιηρέων.] Ἐπιγνώριον postularet ferles. Sed loco suo forte exsulat Glossa. Qua ratione autem *Vossius* haec & superiora conjungenda censeat, non video.

6. Ἐπίηλιν.] Hom. *Odyss.* X. 49. KUST. Conf. v. Ἰάλλ, & v. Ἴηλιν.

7. Ἐπίηρος.] Hom. *Il.* Α. 578. SOPING. Vid. Schol. ad ϒ. 572. & Suid. & inf. *Not.* in v. Ἡ μέ.

8. Ἡ ποδῶν.] Haec referenda sunt ad locum illum Homeri *Odyss.* T. 343.

Οἷόί τι μοι ποδάνιπτϱα ποδῶν ἐπιήϱεια θυμοῦ.

Ex quibus etiam emendanda sunt sequentia. KUST.

9. Ἐπιήρεια, θυμοποδάνιπτϱα.] L. Ἐπιήρεια θυμοῦ ποδάνιπτϱα. SALM. Locus misere corruptus & transpositus. Scribe: Ἐπιήρεια. ἐπιπϱήλιον ἢ ψυχῆς. Οἷόί τι μοι ποδάνιπτϱα ποδῶν ἐπιήϱεια θυμοῦ Γράφ⊙. Locus est *Od.* T. HEINS. Corrige sic: Ὁμήϱ⊙· Οἷόί τι μοι ποδάνιπτϱα ποδῶν ἐπιήϱεια θυμοῦ. *Od.* T. VALES. Eustath. exponit ἐπιήϱεα. VERW. Conf. *Not.* praeced. & Barnef. ad Hom. *l. c.* Ut autem verba sensum fundentem, simplicem *Salmasii* correctionem recepi faltem. Superiori Articulo exemplum subjecisse videtur Hesychius: - - - ποδάνιπτϱα ποδῶν ἐπιήϱεια θυμοῦ. Eodem tendit Cl. *Jens.* p. 90. *Lucubr. Hesych.* Ceterum in Ed. Hag. haec verba praecedunt Glossam antecedentem.

10. Ἐπίηρ⊙.] Vid. inf. v. Ἐπίκουϱ⊙, & Ἐπίκουϱος, & Ἐπίκουϱ⊙. MAUSSAC. Conf. v. Ἐπίκουϱ, &c. Item v. seq. & inf. *Not.* in v. Ἡ μέ.

11. Ἐπίηρια. ὑπιχαρίτια.] Inf. Ἐπίλεϱ⊙. - - - ὑπιχαϱεῖα. Vide ibi. An vero pro ὑπιχαρίτια (quo carent Lexica) legend. ὑπιχάϱεια? Aliud est χαρίτια, quod ex Xenoph. adfertur.

12. Ἐπιθιήλη.] Vide mox suo loco.

13. Ἐπιθαλαμίτης.] Vid. Beger. *Spicil. Antiq.* p. 35. cui ita dictus creditur Mercurius, qui prorae temigibus (Θαλαμίτης) praeeft. Inspice locum.

14. Ἐπιθαλάμιλι.] Sct. Ἐπιθάλαμλι. HEINS. L. Ἐπιθάλαμλι, id est, ὑπιθάλαμζι. IS. VOSS. Fortaffe legend. Ἐπιθαλαμάνθιλι. ὑπιφλεγμαίνει, vel, ut ego caponcrem, *ὁ κάπϱιος τῶν ἀνκλογείων ἀλοιδμένος, in cubilibus & lascivieis se voluntanti, thalami rebus inaestuanti.* PERGER. Ed. Flor. Ἐπιθαλάμων. Praefero Ἐπιθάλαμζι, cum Cl. *Jens.* p. 90. *Luc. Hes.* Conf. v. Παϱαθαλαμίδ⊙.

15. Ἐπὶ θάπεϱα.] Phavor. Ἐπὶ θάπτϱᾳ, item Ed. Hag. quam sequutus sum. Conf. v. Θάπτϱα.

16. Προπεπιάμβ⊙.] Cyrill. Lex. MS. Σαμβῶν ϖοτήϱιον. Ipsa Gloſſa desumta est ex Hom. *Il.* Δ. 183. ubi Schol. Ἐπιθαρσύνων.] *Διδαχθέντων πολλὰ, τὸ ψυχϱὸν.*

17. Ἐπιθάλ⊙.] L. Ἐπιθάλλ⊙. SCAL. SOPING. KUST. An ſcrib. Ἐπιθάνα⊙, i. e. *morti proximus.* Tetentio [*Adelph.* I. 2. 29.] dicitur *exſpectatus.* Vide Donati *Indic.* in *Exſpectatus.* GUYET. SALMAS. L. Ἐπιθάνα⊙, vel Ἐπιθάνατ⊙, ut apud Apoſt. I *Cor.* IV. 9. HEINS. Ἐπιθάνα⊙ Suidas. Vide eundem in Ἐπιθανῶν. IS. VOSS. Vit Cl. in *Misc. Obſ.* III. 2. p. 246. ad Ælian. *V. H.* XIII. 27. ubi ὑπιθανάλως ἔχον legitur, ſequentia notat: „ Pollux III. „ 106. ὑπιθανάτως ἔχειν. & probati ſcriptores ὑπιθνή⊙ di„ cunt, non ὑπιθανάτ⊙, item Suidas, Pollux V. 132. & „ Heſych. ut dudum emendavit Rob. Conſtantinus. In „ *Epiſt.* I. ad *Cor.* IV. 9. tamen eſt ὑπιθανάτ⊙, & in in„ terpretatione vocis Ἐπίκριτος apud Suid. Heſych. & Ety„ mol. M. ac rurſus apud hunc in Θανών.„ Addo inſ. Ἐπιθανδέων. ὑπιθανάτων. Item in v. Ἐπιπϱοσθεν. Terent. *Hec.* III. 4. 8. *Interea ſemper MORTEM EXSPECTABAM miſer.*

18. Ἐπιθειάζῃ.] L. Ἐπιθειάζῃ. SALM. Sic & Cl. *Waſſe* ad Thucyd. II. 75. *Init.* correxit; pariterque exhibetur a Cl. *Hemſterhuſio* in *Epiſt.* ad Cl. Duker. quae eſt in *Praefat.* ad Thucyd. p. 51. Reſpexit Heſych. ad illud Pherecratis apud Euſtath. ad *Od.* 8. p. 1428. 37. Ἔτεϱον δ᾽ἄϱα τὴν Ἀνδϱάζῃ τὸ πανεῖ. Conf. mox v. Ἐπιθειάζει, & Baroef. ad Hom. *Od.* B. 535.

19. Ἐπιθέζα.] *τὰ πάτεια* &c.] Corrige: Ἐπίθεζα. τὰ μὴ πάτεια &c. Latinis dicuntur *ſacra peregrina*, ſive *adſcita.* Vid. Herpocrat. & Suid. v. Ἐπιθέτης ἱεϱεῖς. KUST. Negandi particulam interjecerat etiam *H. Valef.* ad Harpocr. in v. cit. Conf. Etym. M. conſentiente Lex. Reg. MS. Quare recepi.

20. Ἐπιθειάσας.] L. Ἐπιθειάσαι. IS. VOSS. Ita mox. Sed vide voc. penult. ut & Cl. Hemſterh. *Epiſt.* modo laudatam, & Thucyd. *l. d.* ubi Ἐπιθειάζει etiam κατεξάμπ⊙ exponitur in Scholio Codicis Caſſell. Conſer locum Achill. Tatii I. VII. p. 451. ubi ἐπιθειάζοντων eodem ſenſu, notante Cl. D'Arnaud *Laſt. Gr.* p. 54.

21. Ἐπίθε⊙.] Θεὸν ſimplicitet vocat Statius. SALM. Inf. Θεὸς. σημεῖον. Vid. ſup. *Not.* in v. Γλάϱιμ.

22. Ἔπιθεσις.] Vid. D. Heinſ. *Ariſt. S.* p. 45. ſive 719. *Ed. maj.*

23. Ἐπίθημα.] Vid. III. *Reg.* VII. 26. *& ſeqq.* ubi Procop. p. 198. *Ed. Meurſ.* Ἐπιθήματα reddit, ἐπίϱϱιπτα. Inf. Παϱάθημα. ἐπίθημα. Conf. v. Ἐπίθεμα.

24. Ἐπιθίναι. κλείσαι.] κλείζαι ſcribendum puto. Hom. *Il.* Θ. [395.] Ἡ ϱ᾽ ἀνακλίνῃ πυκινὸν πίϱ⊙, ἠὲ ἐπιθείσῃ. Ita Orphei illud: - - - Θύϱας δ᾽ ἐπίθηκε διόκλειδας. [Vid. H. Steph. *Poeſ. Phil.* p. 78.] SOPINGIUS. Suid. Ἐπιθείσῃ. ἐπικλείσαι. *Poeſ. Phil.* p. 78.] SOPINGIUS. Suid. Ἐπιθείσῃ. ἐπικλείσαι. *Poeſ. Phil.* p. 78.] SOPINGIUS. Suid. Ἐπιθείσῃ. ἐπικλείσαι. Vide quoque eundem in Ἐπιθείσῃ. ἐπικλείσαι. Vide quoque eundem in Ἐπιθείσῃ. ἐπικλείσαι. i. e. *claudere.* Nam ἐπιθείσῃ Θύϱαν, eſt *claudere januam*, Hom. *Od.* X. 157. - - - Θύϱαν ἐπίθες Θαλάμοιο. *claude januam thalami.* Pro eo ἐφεστάσαι Θύϱαν Θαλάμοιο dixit Herodot. III. 78. Conſet quae notavimus ad Ariſtoph. *Eccleſ.* ϒ. 420. KUST. κλείζαι recte Phavorinus. Hom. Schol. ad *Il.* Ε. 751. Ἐπιθέσσιν.] ἐπικλῆσι. ἐπικλίσεις. Conf. Inf. v. Ἐπικλιδῶσι, & Kuſt. ad Suid. *l. c.* ut & Suid. in v. Ἐπικίστων, & deſode, & mox v. Ἐπίθημα.

25. Ἐπιθέπασαν.] Vid. ſup. *Not.* in v. Ἐπίθετον.

26. Μείζων &c.] L. μείζον. Eſt enim Heſiodi L. I. *Op. per. & Dier.* in fin. [ϒ. 380.] Πλείων δ᾽ ὀλίγου μελέτης, μείζων δ᾽ ἐπίθηκε. SOPING.

27. Ἐπίθημα.] Erotian. p. 24. *Ed. Stph.* Ἐπίθημα ἔχειν, ἀντὶ τοῦ, πᾶμα ἔχειν· οἱόν φησι καὶ Ἀλκαῖος Ἐπίθημα, τὸ πᾶμα καλοῦσι. Quod & *Kuſt.* citaverat. Addo Herodot. I. 48. *fin.* χαλκέου ἐπιθήματα ἐπιδεῖς. quomodo & Hippocrat. apud Foef.

'Επιβήσ[1]. ἐπιβαλεῖ.
'Επιβίσσοντες [2]. ἐπορνεύοντες [3]. ἐπιφέροντες.
'Επιβυσάσας [4]. τὸ θεῖον διξάμβω. Διαφορηθείς.
'Επιβυσγάσῃ [5]. ἐφάπτῃ.
'Επιβλάσας [6]. συντόμως εἰπάν.
'Επιβολοῦσι [7]. ἐπισκοποῦσιν. παρεῖπεσον.
'Επιβρίμων [8]. μερ. π τ νώς.
'Επιβρέξαι. [9]. ἐπιβεβαμμένον. ἐπιξύσαντο [10].
'Επιβρύμβαι [11]. σπερμαίνουσαι, καὶ ζωογονοῦσαι [12]. Θέρος, τὸ σπέρμα.
'Επιβρέξαι. ἐπιβρύξαι [13]. ἐπινύξαι [14].
'Επιβεβάκαι. ἐστὶ Ἀπόλλων.
'Επιβράσῃ ἐφάλλῃ, ἐπιπηδᾷ.
'Επιβρόσκουσιν [15]. ἐπιπηδῶσιν.
'Επὶ θρωσμῷ πεδίου [16], ὀδῷ πεδίου μὰ ἐπιβδῆμῳ [17].

'Επι-

'Επιθυμελίας ἀγῶνα. ἢ τῆ ἀλοφεσμένα τάξιν [18].
'Επιθυμίδες [19]. τὰ παπυδάκια τηγανίσματα.
'Επιθυμᾶν [20]. ὀρεγόμενον.
'Επιθύω [21]. ὠφελοῦμαι.
'Επίθων [22]. σπουδάζων. ἐπιπόνων.
'Επιπαθάζοντες [23]. ἐπιχλευάζοντες,
'Επιπαύσεται [24]. ἐπικελεύσῃ.
'Επιπνοΐστης [25]. ἐπιχαίρεντες.
'Επιπύλων [26]. ὄμιλον.
'Επίσπερε [27]. ἔμπιπρα.
'Επικεχάζων [28]. ἐπιγελῶν.
'Επὶ χρὸς [29]. ἐπὶ κεφαλῆ· ἢ ὅ δηλῶ τὸ χρῶ φερες τοῦ ῥήματος. ἐπὶ χέρα.
'Επικερπία [30]. χερσαφορᾷ.
'Επικερπος [31]. Ζεὺς, ὁ Εὐβοϊκός.
'Επίκειρον [32]. εὔκαιρον.
'Επικέρσιον [33]. χερσῶν.
'Επικέρσια [34].

'Επι-

OEcon. v. 'επίθυμα. Hom. *Il.* Ω. 228. - - - *φοσσομαι ἐπιτυμβίῳ κεῖ' ἀνιόντι.* Schol. *πεζὸν καμαὶ ἐτάξει.*

1. 'επιβῆ.] Hom. *Il.* Δ. 190. *ἐπιβῆ ἐ φρεσὶν.*

2. 'επιβίσσοντες.] L. 'επιβησόμενοι. IS. VOSS. Vid. Suid. v. 'επιβίσσεται.

3. 'επιβαίνοντα.] Pertinet ad 'επιβίσσοντες. KUST. Vid. inf. v. Παραβύσσων, & v. Παρατίθεμαι, item v. Καβάλλης, Θέλγω, Θυγὲ, Θύγατερ, &c. & Suid. v. 'επιθέσ.

4. 'επιθυσάσας.] Scr. 'επιθύσας. IS. VOSS. Ita Cyrill. cum eadem interpretatione. Sed vid. Suid. & sup. *Not.* in v. 'επιθύσας, & v. 'επιθύσῃ. Conf. v. 'επιθύσῃ.

5. 'επιθύγατ.] Idem sup. post v. 'επιῤῥαν.

6. 'επιθλάσας.] Mendi suspectum est illud Participium H. Stephano in *Ind.* Deest certe illud vocabulum in Lexicis. Neque tamen damnaverim. Eodem sensu *συντόμως*, dicitur, & *ἐπιτόμως*. Vid. inf. v. Συντέμῃν, & non in *Peric. Crit.* p. 53. ad *Rom.* IX. 28. Infra: Θλάσας. κλάσας, *συνθλάσας.*

7. 'επιβολοῦσιν.] Vid. inf. v. Θολοῦσι, & sup. v. 'επιθολῶν.

8. 'επιβρίμων.] Corrige Polluc. p. 468. IS. VOSS. Vid. inf. v. Θρομὸς. Conf. *Not.* in 'επιζύγιον.

9 'επιβρέξαι.] Hom. *Il.* N. 409. KUST. JENS. *l. c.* Schol. ibi: *ἐπιφανεσι*, ὁ ἐπιλείπ. Vid. inf. v. Φρίασσ, & sup. v. 'έβρεξεν, & 'επίβρεξεν.

10. 'επιξυσάντο.] Forte *ἐπιτυχεῖν*, *ad tactum, metum, propinquit.* PERG. Ita quidem haec interpretatio (*ἐπιπέφυκεν*) pertineret ad vocem 'επιθέξασθαι. Vide mox v. 'επιθέξαι. Adhuc, fateor, saepe confudit Noster; quod & h. l. forsan obtinet; sed sensum *ἐπιξύσασθαι* non refpuit etiam Homeri locus allatus.

11. 'επιβρύμβαι.] L. 'επιβρύβαι. IS. VOSS. Nihil mutandum. 'επιβρύω) est apud Lucian. *Amor.* p. 889. *fin.* Locum notavit etiam Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Prometh.* p. 29. *nov. Ed.* Nescio autem, cur carere hac voce Lexica dicantur; quum Luciani locum adtulerint pridem H. Steph. *Thes.* I. 1575 Rob. Constantin. & alii. Sed *ἐπιβρύω* deest in Lexicis; habet autem Ælian. *H. Anim.* XVII. 46. Conf. Etym. M. & Iul. v. Θρύον, & Θέρος.

12. Ζωογονοῦσαι.] L. ζωογονοῦσαν.] F. GRONOV. Sic *H. Steph.* & *R. Constantin.* exhibent.

13. 'επιβρύξαι.] L. *ἐπιβρύξαι.* IS. VOSS. Lectio falsa, cujus correctio est praecedens 'επιθρύξαι. KUST. Conf. Inf. v. Θρύξαι.

14. 'επινύξαι.] Sic supra: 'επιθρύξαι. *ἐπινύξαι.* KUST. Conf. *Not.* in v. 'επιβρύξαι.

15. 'επιβρόσκουσιν.] Hom. *Il.* Σ. 772. & Schol. Vid. sup. v. 'επιβρόσκουσι.

16. 'επὶ θρωσμῷ πεδίου.] Hmm. *Il.* K. 160. KUST. JENS. *l. c.* Repetitur *Il.* Λ. 56. & Υ. 3. Vide in his locis Scholia, & inf. v. Θρωσμὸς. Apollon. III. 199. *ἐπὶ θρωσμῷ πεδίου.* Conf. *Not.* in v. Θίον ἐπὶ Καπάνῃ.

17. 'επιθδήμῳ.] Vid. sup. v. 'επίδεμνον.

18. Σκάζει.] Legendum fine dubio *σκάει.* Nam *diaphragma* quod vocatur in corpore humano, est *extensum*, sive *expansum.* Hinc *διᾴσκει* ei tribuit Hippocrates. Quid autem hic sibi velit 'επιθυμελίας ἀγῶνα, ignorare me fateor. KUST. Non ad Medicorum fillos, sed ad Theatrum potius respiciendum, legendumque in Articuli capite: 'επιθυμελίου (Adjective) vel 'επὶ θυμέλης ἀγῶνα, τὸν τῆ ἀλφε. *σάντα*, quod me monuit Cl. *Hemsterhusius.* Ita sequens explicatio, sine ulla mutatione, convenit. *Διαφραίνεται* in scena sunt *septa*, *cubi* (*ἀμαὶ*) more curvata: ut *ἀμαὶ σκάει* ex Homero Noster supra. Ita per *σάντα* intelligas tantum *latitudines*, sive positionem literarum *ἀλφεσμένα*, qua stant infixa.

19. 'επιθυμίδες.] Conf. inf. v. 'επιθυμία. Differentiam Noster docet, & Casaub. ad Athen. XV. 6. p. 959. laudatus etiam a *Scaligero.*

20. 'επιθυμᾶν.] Ni fallor, ex loco Luc. XVI. 21. PRIC. ad *l. d.*

21. 'επιθύω.] Alies 'επιθύω, ut inf. Θύω, *θύομαι*, & Θύω, *ω Δώδων.* Nisi malis ab *θύειν* deducere, at Heralin, ad Apollon. Rh. III. 354. contra H. Stephanum. Confer inf. v. *Θύοι*, & *Θύουν.* Schol. Hom. *Il.* Σ. 175. *ἐπὶ θύειν, ἐπὶ θύσιας ἐρωῦσι.* His scriptis, inspicio G. *D'Arnaud Lect. Gr.* p. 54. qui ita: „ Putn pingendum 'επὶ θύω. *ὠφέλημαι* neque „ malum foret 'επὶ θύω, quod est in Oppian Cyneg. I. 384. „ Sequentia dedit Cl. *Jens.* p. 90. *Lucub.* Hesych „ Legitur „ quidem *Il.* Σ. 175. *ἐπὶ θύειν*· sed haud dubie verum ha- „ bus verbi usus Homeri loco lectionem nobis hac leva- „ vit Hesychius. „

22. 'επίθων.] Vid. inf. in v. 'επιθύω, & 'επιθδίζω.

23. 'επιπαθάζοντες.] Vid. inf. suo loco, & v. Ταθάζῃ. Conf. sup. in v. 'επιθωκεῖν, & v. 'επιπαθᾶν, ex emendatione Kusteri; item *Not.* in v. Θαζῆσθαι.

24. 'επιπαύσεται.] Nullo praeterquam Hesychio auctore laudant Lexica. Stet ergo in posterum Euripidis exemplo *Iphig. in Taur.* ϕ. 1126.

Σοφίζου δ' ὡ παρθένε
Κάλαμον ὅρσαι Παιᾶν
Καὶπαυε ἐπιπαύξῃ.

Et Synes. p. 320. C. *παύσασαι ἐπιπαύσασα.* ARRESCH in *Misc. Obs.* VI. 2. p. 405. Euripidis exemplum dederat etiam H. Steph. *Ind.* in v. Θορυβεῖ, quod & inf. apud Hesych.

25. 'επιπνοΐστης.] Conf. sup. v. 'επιθύειν. KUST. Inf. Σκαιοθύστης. σκληρύστης Et. Sorab. σκληρὸς, ἰρκὸς.

26. 'επιπύλων.] Series postulat 'επιπύλων. Sic inf. 'επιπύλων. ὅμιλον.

27. 'επίσπερε.] Hom. *Od.* Φ. 16. Vid. inf. v. 'επεσπε.

28. 'επικεχάζων.] Vid. Suid. h. v. & in v. Καίχαζεν, ut & Hes. v. Καίχαλαν, & seqq. item v. Καίχατο, Καίχαλάζει, Καθάζει, & Καχαλάζῃ. Lex. Reg. MS. 'επικεχάζων. *ἀντὶ* Ϝ, *ὡσὰν γελῶν. ὁ γελάσεται.*

29. 'επὶ κρὸς.] Uno verbo Etymolog. Locus Hom. est *Il.* Π. [392.] VALES. Scrib. 'επὶ κρὸς. Galen. Onomast. 'Απὶ κρὸς, *ἐς τὸ ἄνω μέρος. ὅμως* 'επὶ κρὸς, *ἐς τὸ κάτω.* HEINS. 'επὶ κρὸς etiam Suidas, allato eodem Poëtae loco: *ἐς ὑψηλὸν ἐπὶ κρὸς.* &c. ubi vid. Schol. & supple Galen. *Gloss.* ubi simpliciter *ἐς ὕψος.*

30. 'επικαρσία. καρσαφορᾷ.] Lego καρσαφορία. KUST. Vel mutato utrimque accentu lege: 'επικάρσια. καρσαφορᾷ. Vel Substantive *fertfrugifera.* Conf. mox v. 'επικάρσιον. Vel Substantive *frugiferum* Apulejus, *Frugiperum* Budaeus recdit. Sic autem *Jupiter* dictus, quod *frugibus praesit.*

31. 'επικάρσιον.] L. 'επικάρσιον. IS. VOSS. Nihil muto. Vid. Foc. OEcon. *Hippocr.* Alienum tamen locum occupat Glossa.

32. 'επίκαιρον. ὕκαιρον.] L. 'επικαιρον. ὑκαιρον. IS. VOSS. Nihil muto. Vid. Foc. OEcon. *Hippocr.* Alienum tamen locum occupat Glossa.

33. 'επικέρσιον. καρσαῖα.] L. 'επικέρσιον. *ἐπίκαιρον.* HEINS. L. 'επικέρσιον. *κάρσιμον.* IS. VOSS. 'επικέρσιον repetendum curavi, transpositis tantum literis: quum 'επικαιρον nihili sit. Ceteroquin 'επίκερσον, *κάρσιμον*, facile admiserem. Conf. sup. v. 'επικαρσία.

34. 'επικέρσια. - - - - *κλάσμα.*] Vid. Schol. Hom. *Il.* Π. 392. item Suid. & sup. v. Δοχμὸς. Conf. *Not. loc.* &

—— ἐπικρεία Ν. σφηκοτύμη ',
πλάγια, ὑ καὶ' ἀδύειαν φερόμενα.
Ἐπικρυτίν) '. δρυΐ.
Ἐπίκτχλάζ(ε) '. ἀβακιπτα.
Ἐπὶ τε λάδη[ν '. ἐπὶ λάδη.
Ἐπίκλια '. ἕδρα, ἵματα.
Ἐπικραδιμδῦν '. ἐφυπῶσαι.
Ἐπικείρα '. ἀβακίω. ἀβαφθῦραι.
Ἐπικεκιμδίας '. ἐπικεκλασμένα.
Ἐπικεκίμδιμ '. ἐβίρβαρμμ, ἀπόλαλα.
Ἐπικέλσαντες '. ἐρμίσαντες, ἢ ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἀγαγόντες ἢ ναῦν.
Ἐπικερτομᾶν '. ἐπισκώπτειν.
Ἐπικεύσω '. κρύψω.
Ἐπὶ κεφαλὶν '. ταχέως.
Ἐπικέφαλον. τὸ ἐπικεφάλιον '.
Ἐπικεχίπασι '. σφοδρύνουσι.
Ἐπικέδιον '. ἐπιθανάτιον.

Ἐπί-

Ἐπίκερα '. ἐπίνοια. μῆρα '. ἢ ἐπιθανάτια.
Ἐπικερτόμιον '. ἐπιδοκιμαζόμενος.
Ἐπικείρειν '. ἐπιμείρειν. ἐπιθανατίειν. σαθρὸν.
Ἐπικεκρᾶσθαι, ἐπικαθέρασθαι '.
Ἐπικρυτείᾳ) '. σφοδρότητι.
Ἐπικίδηται '. συσπείρεται. ἐφορμᾶται. ἐφαπλοῦται '.
Ἐπικίδναι). ἐφαπλοῦν).
Ἐπικχεράδας. ὁ Ζεὺς, ὁ Κρ.
Ἐπικλαδῆναι '. συμπεσεῖν, ἐλθεῖν.
Ἐπικλείᾳ '. ἐφ' ᾗ Δήμ[ω, Ἀθήνῃσι.
Ἐπικλυσίας '. ἀπὸ τῶν λάθρα.
Ἐπικλέσθαι. ἐπιθυμεῖν '.
Ἐπικλοσυμδύα '. ἐπικληδόνα.
Ἐπίκλλω. ἡ ἐπίκλησις, ἐφ' Ἀθήνῃς.
Ἐπίκλλω '. ἐπιτυμία.
Ἐπίκλημα. μέμψις. ἢ ἔγκλημα '.
Ἐπίκληρ[ος '. σύσσ[ος '. γυνὴ δύσποινα, εἰς ἣν κατέπτωσεν πολλὴ κλῆρος.

Ἐπί-

Eustath. p. 1615. *fin.* ad *Od.* I. 70. pro quo male H. in Scheri *Ind.*

1. Πομποτόμμ.] L. σφοτοτόμμ. Ea enim pars versus: - - - ἐπιφορὰ δὲ σφοτοτόμμ. SALM. Vide num sint verba Herodoti, quem Suidas laudat. IS. VOSS. Non sunt. Semel enim tantum ἡ Σκυθικὸς τὸν ἐπιφόρτα dixit Herodot. IV. tot. ubi opponit τὸ ἔρδειν. Glosse Herodot. ἐπιφόρτον. σκάμμα. Conf. v. ἐξάφορτον, & v. Κάφτον.

2. ἐπικραδιᾶ). χρυσῆ.] Inf. Καμραδιᾶ. (leg. Καμραδίᾳ.) χρυσῆ. ἰδιωτ. Conf. ibi fcqq. ut & v. ἐξικραδίδα.

3. ἐπικκχλάζ(ε).] Conf. v. Καχλάζῃ, Καχλάσῃ, &c. Varias enim formas induit hoc vocabulum; ut & fup. ad v. ἐπικαχλάζων vidimus.

4. ἀτοῦς] Scr. ἐπὶς. IS. VOSS. Hom. *Il.* I. 324. Μάσσα· ἐπὶ τὸ λάδῃ. Eo refpexit Noſter. Conf. fup. v. Ἐπεί τε.

5. ἐπικίλια. ἕρεγμα, ὑφ. L. ἐπικίλιον. IS. VOSS. Locus minime fanus; de quo nihil certi hactenus fuccurrit.

6. ἐπικαβδαφῖν.] Suo loco pone. IS. VOSS. Vid. inf. v. Καβδαφῖν.

7. ἐπικάρη] Vid. inf. v. ἐπὶ μέδα κάρι, & v. Κάρα, & fup. v. Ἐκάρ[α.

8. Ἐπικοκλήμας] Hom. *Il.* M. 120. - - ; ἀδὲ πύλῃσι κὴν ἐπικεκλήμας τοιοῖσι τῇ μακρὸν ὀχεῖα. Huc refpexit Hefych. ἐπικεκλῆσθαι autem Suppo, eſt *claudere*; uti contra ἀνακεκλῆσθαι, *aperire*. KUST. Hæc exſtat notione in Hom. *Il.* M. 121. Conf. Euſtath. p. 852. 14. Pro ἐπικεκλῆ eſt in Eurip. *Troad.* ὑ. 797. ABRESCH *l. c.* Vid. fup. *Not.* in v. Ἐπικέκλημαι, & Ἀνακέκλημαι.

9. ἐπικκλίπομμ] Vid. fup. v. ἐπικκπόδα, ibique *Not.* Conf. v. ἐπικκκοκῆ.

10. ἐπικλοσυσεις. &c.] Forte - - - τας, in Accuſ. plur. ex Hom. *Od.* I. 138. ubi Schol. ἐπικκλοσῦσα τῇ γῇ, ἐπιφέρουσα. Vid. inf. v. Ἐκκοπάδην, & v. Κίκκυν, &c. ut & fup. v. Ἐκλοσυῆν.

11. Ἐπικκχεῖν.] Vid. inf. v. Καχεῖν, & v. Κακχεῖναι), & Suid. v. Ἐκκκχεῖν).

12. ἐπικδίζ(ε).] Hom. *Il.* E. 816. & alibi. Pro quo fup. ἐπιδδίζε. Conf. v. Κικδίζ).

13. ἐπικφαλὸν.] Pollux II. 42. voces & phraſes a nomine κεφαλὴ deductas recenſens, etiam hanc adfert, ἐπὶ κεφαλὴν σκόλιον, i. e. *capite prono*, vel *inclinato feſtinare*. Hinc lux Hefychio. KUST. Sic nos dicimus: *over hals over hop*. Diviſis vocibus ſeſcripſit ἐπὶ κεφαλὴ, ut Phavor.

14. ἐπικφάλαιν.] Vide in Κίνν⊖. SOPING. Habet Cicero ad *Attic.* V. 16. Conf. Suid. v. ἐπὶ κεφαλαίῳ.

15. ἐπικχρίνε(ι.] Vid. H. Steph. *Ind.* & Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* VI. p. 348 *nov. Ed.*

16. ἐπικνδιον] Vid. Matth. *Etym.* p. 675. [in *Epacdium.*] SCHR. Conf. Suid. & ſup. *Not.* in v. Ἐπιδάπεδ⊖.

17. Ἐπικκπο.] Vid. Etym. M. & Suid. Infra: Κεφ. - - - ὁ Σωστοφῶ⊖ μοῦρα, ἢ Δεκά⊖.

18. Μοῖρα.] L. μοιρίδῃ. HEINS. L. ἐπίμοιρα. Vide mox v. ἐπιμοῖρα. KUST. Sæpius Præpoſitio compoſiti verbi non repetitur in explicatione apud Hefych. Vid. in v. Ἐπιγινόμεθ.

19. Ἐπικκραδοῦν.] Legendum ἐπικκραίνειν, ut vel ſeries literarum oſtendit. KUST. IS. VOSS. Vid. inf. v. Κκραίνειν.

20. ἐπικκτοκρυβῆν.] Augeantur hac voce Lexica, in quibus tamen ἐπίκκτοκος aparet.

21. ἐπικκπικδίζ(ε).] Vid. Harpocr. & H. Valeſ. *in Not. Mauſſ.* Adde Suid. Etym. Ulpian. ad Demoſth. p. 83. & 133. & *Indic.* Thucyd. Pro σφοτοτόμμ) fort. leg. σφοτος. cum *Kuſtero.*

22. ἐπικίδνα).] Hom. *Il* B. 850. & alibi.

23. ἐφικλῖναι.] Vid. v. ſeq. & ſup. *Not.* ad v. Ἐπικκτοκίνῃ.

24. ἐπικκλεδίκκν.] Vid. Suid. Lucian. *Dial. Meretr.* p. 437. ὁ ἐγκαλῶ⊖, τὸ δὲ μὴ ΕΠΙΚΛΑΣΘΗΝΑΙ δικαιοῦσι, λέγ⊖. ὅτι ἀδικεῖν ἐστι. Locum citavit etiam G. D'Arnaud *Lect. Gr.* p. 54. Addo Thucyd. III. 59. ubi ἐπικκλεδίκκν τῇ γνώμῃ. pro quo c. 51. γνωμοδότκν. Vid. ibi Cl. Duker. p. 204. & *Indic.* Thucyd. Conf. ſup. *Not.* in v. Ἐπιγνωμοδότκσε.

25. ἐπικκλοκῆ.] Vid. inf. v. Ἐπικκκῆ.

26 ἐπικκλοσυῆν] L. ἐπικκκρουσῆν. Vid. ſup. Ἐκκλοσυῆ. IS. VOSS. Corruptum ex Υποκλοσυῆν. REISK.

27. ἐπικκ. ἐπιθυμεῖ.] Adde Ἐ κλείσθαι, ſenſus ſupplendi cauſa. Vide mox v. ἐπίκλεσθ⊖. KUST. Compoſitum ἐπικλείσθαι vulgo deeſt in Lexicis. In ἐπιθυμεῖ, vel ſuppendum videbatur Ἐ κλείσθαι, vel ſubaudiendum ſaltem, ex regula oſtita, ſapius adhibita. Sed forte neutrum eſt neceſſe. ita ſup. Ἐ[κλεισις, ἐπιθυμία. inf. Κλίσ[. - - - ἐπιθυμία. Καλλίμ. - - - - - ἐπιθυμῶν. Conf. v. Κλίσῃ, & *Not.* in v. Ἐπικλεσθ⊖.

28. ἐπικλοκαυδίνα. &c.] L. ἐπὶ κλοκυδίνα, vel κλοκύδινα, ἐπὶ κλησίνα. IS. VOSS. An ſcribendum, favente ſerie: ἐπὶ κλοσύνα. ἐπὶ κλησίνα. Inſ. Κλοσύνα. κλησίνα. *φησὶν*, quomodo Schol. Hom. *Od.* Δ. 317. ubi variat lectio. Sic ad *Od.* Σ. 116. Schol. Κλοσύνας] κλήσεις. *φησὶ*.

29. ἐπίκλλω. ἐπιτυμῶν.] L. ἐπιτυμίαν. Vid. Suid. IS. VOSS. Vid. Jungerm. ad Pollux. p. 416. KUST. ἐπίκλλω non magis Adverbium eſt, quod putat Euſtath. ad *Il.* π. p. 1068. 18. & X p. 1351. 2. quam ἐπίκλην ὦ in Hom. *Il.* N. 138. Ξ. 177. & Platon. *Epinom.* p. 668. ſed caſus quartus ἢ ἐπίκλα. Quia autem vix extra Accuſativum invenirî puto, iſque varie refolvi poſſit, hinc ἀκείλιſſe ſuſpicor, ut Hefychius exponeret per Nominativum. Suadas autem accuratius per quartum caſum, ἐπιτυμῶν, quem adeo non erat cur Jungermian. ad Pollux. IV. 112. ex Hefychio emendandum cenſeret. Plato *Phil.* p. 87. F. ἆρ' ἐν ποιᾷ μᾶ τις - - - ἐξοὺς τυ⊖ ΕΠΙΚΛΗΝ λεγομένῳ. Et in *Sophiſt.* p. 150. F. ὑ τὸν ἐπικκλεδίκκν ζητοῦζε ΕΠΙΚΛΗΝ γίγνε. Phot. *Bibl. Cod.* LVIII. ὅτι Φιλιππὸς ἢ τοὺ Ἀλέξκ ἢ βασιλεὺς Σκύθ αὐτὸν ΕΠΙΚΛΗΝ ἐπέμφζο. Et ita alii paſſim Attici. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VI. 2. p. 405. Conf. Aretæi *Indic.* ubi pluta: & Suid. v. ἐπίκλ[ζο. Etym. M. ἐπίκλημα. ἐπιτιμῶν. Lex. Reg. MS. ἐπίκλην, ἐπιμονίᾳ.

30. Ἐπίκλημα. - - - Ἔγκλημα.] Notat Euſtath. ad *Il.* π. p. 1068. 17. apud Homeri poſteros pro κατηγορία uſurpari, itaque adhibuiſſe Sophoclem; reſpiciens, opinor, ad ejus *Oed. Tyr.* ὑ. 235. & 537. κατηγορῆτε τὸν ἔγκλημα &c. ABRESCH *l. c.* Vid. Suid. & inf. *Not.* in v. Ἐγκλ[ζο. Supra: Ἔγκρε - - - ἐπίκλημα, κατηγορία, ἢ ἔγκλημα. Et: Ἔγκλημα. - - - μέμψις.

31. ἐπίκλη⊖.] Vid. Euſtath. *Il.* H. p. 545. Ariſtoph. Schol. p. 331. & 429. Suid. & Mœrid. Atticiſt. IS. VOSS. Lex. Reg. MS. ἐπίκλη⊖. ὁ ἐπὶ πολὺ τῇ κλίσῃ ἐχόμενα καταλειμμάνα, μα δῖ⊖ αὐτῇ ἀλλοῖ, ἃ δὲ αὐτὰ τῇ ἐπικλέσ[ζο. Conf. Etym. M. v. ἐπίκλε⊖. Harpocrat. v. Θῆτες, ut & v. ἐπίδικ⊖, ibique Mauſſac. & H. Valeſ. *in ejuſd. Not.* Schol. Ariſtoph. in *Veſp.* ὑ. 581. & *Not.* Fior. Chriſt. Adde Thom. Mag. Petit. *ad Leg. Att.* p. 441. 442. Xyland. ad Plut. *Solon.* p. 89. in *Not.* p. 10. & inf. v. ἐπιπαραπλάδια, & v. ἐφιδρῦσι ſup. v. Ἐπίλεκτ⊖.

32. ἐπίσσ⊖.] Diſtingue hoc modo: ἐπίσσ⊖ γυνὴ, δίκαιον, &c. Hebr. נָשָׁה נָשָׂא. HEINS. Sup. Ἐπίλεκτ⊖. ἐπίλεκτον. πλάσιον. ὡράιον. Conf. v. ἐπίσσ⊖.

3. ἐπι-

'Επικλησ⊖· [1]. ἐπίξυσ⊖·, ἔξωθεν ἐπισπερχόμθ⊖· διωτυμεῖν [2]. καὶ αἱ σύμμαχοι [3].

'Επικλυσμὸς [4]. ἐπιπόνλαν. παρορίπτειν.

'Επικλυστὸν. Ζθὺς οὗτος κλαίτας.

'Επίκλωστ⊖· [5]. δδλι⊖·, παυοῦργ⊖·. ἢ ὑπὸ θυμῶν [6] τοῦ κλέπτειν.

'Επίκλυζις [7]. ὕδατρρὴ.

'Επικλυτὸν. ἐπωνείδιστον [8]. ἐπίδοξον.

'Επὶ κοινῆς [9]. ἀντὶ τοῦ, κοινῇ.

'Επὶ κνάφων ἵλκειν [10]. ἀλφθείρειν. τὸ γὰρ παρὰτειχον αἱ γναφεῖς ἀκριβῶν σκεψῶ συμβίβαστος, τὰ ἱμάτια ἐπὶ τοὺς σκοὺς [11] ἕλκοντα· ἀ δὲ σοφὸς ἐλέγετο Γνάφ⊖· [12]. ἢ οὖν [13] Κεῖσ⊖· τ ἐχθρὸν παρείξαι [14] τοῖς ἀκούσασι, καὶ οὕτως ἔφθειρεν [15].

'Επικαμπτελάσαζ [16]. ὑπερβολικὸν ὄνομα.

'Επι-

'Επικοίν⊖·. Ζθὺς, ὁ Σαλαμῖν.

'Επικομπῶν. ἐπικυγκάμπ⊖·.

'Επικόπτων [17]. ὁ ⊖ζυτηρίτης ὁ γαλῆ, ⊖ζὺ λάκυζιν.

'Επίκοπ⊖· [18]. χάραγμα ἐν δυτῆρι πληγῆ.

'Επίκορον [19]. ἐπίκωπον. Πάφιοι.

'Επὶ κόρρης [20]. ἐπὶ κεφαλῆς, ἢ γνάθι.

'Επίκορρα [21]. ἐπὶ κοιλολίᾳ.

'Επικορρίζαι [22]. κλάκοσδυλίζειν.

'Επίκοσα [23]. ἐπίμεμφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ κλαπλίσαι [24].

'Επικούτος. ἐπιτριφῶς [25].

'Επίκυρ⊖·. βαυβός.

'Επικυρείας [26]. βαυβείαι, συμμαχίαι.

'Επικυρήσονζας [27]. βαυβοῦζας.

'Επι-

1. 'Επίκλη⊖·.] Suid. 'Επίκλη⊖·. ἔξωθεν ἐχείρ⊖·. Sic & Lex. Voſſ. quod citat Cl. Valken. ad Ammon. I. 7. p. 32. 'Επίκλη⊖· ibi corrigens, ex Joh. XX. 26. Sed nihili muto. Conf. tamen ſup. v. 'πικόλυδος, & v. 'επτλος. Ita Gloſſæ MSS. *in XII. Prophetas*: 'Επισπερχ⊖· ἔξωθεν ἐπισπερχόμθ⊖·. Leg. 'Επίκλη⊖· (ut eſt in alio MS.) & ἐπισπερχ. Utrumque Cyrill. in Lex. MS.

2. Διωτυμεῖν &c.] Coofer huc quæ leguntur apud Suid. In v. 'Αστικὸν Πωλῆσαι. & v. 'Αττικὸν Μάρ⊖·, ut & v. 'φρολαίδα, ubi 'επιλυτὸν in convivis mentio, quos umbras Latini vocant, ut alii ex Horatio notarunt. Adde Plutarch. *Symposſ.* VII. 6. p. 707.

3. Σομμαχοι.] Reſpicit forte ad II. *Reg.* (ſive *Sam.*) XV. 11. ubi pro κλητοὶ, Complut. ἐπίκλητοι, in hiſtoria Abſalomi.

4. 'Επικλυσμὸς.] L. 'επικλυσὶς. Vid. Suid. IS. VOSS. Inſ. 'επικλυσὶς. . . . . ἐπικλαὶς ἐπ' ὄμβρ.

5. 'Επίκλωστ⊖·.] Hom. *Il.* X. [281.] . . . . κὴν ἐπίκλωστ⊖· ἔκλαι ῥάδιον. SOPING.

6. 'Επιθυμῶν δ' κλαίοντ.] Vid. ſup. v. 'επικλαίουσι. Lex. Reg. MS. 'Επίκλαι⊖·. κλαῖσις. Σοφοκλῆς γοῦν. ἀκατίου, τῷ ὁ ἐπιθυμητὴς ἢ ἀποτρέων. Κλαίων φ̃ι, τὸ ἐπιθυμεῖν ὅτι καὶ Κλαίειν, ὁ ἢ ἀποτρέων ἐπιθυμητής. Gemina dedit Schol. Hom. ad Οδύσσ. Φ. 397. & ad *Iliad.* X. 281. Coof. Etym. M.

7. 'Επίκλυζις.] Vid. Thucyd. III. 89. & Suid. v. 'επικλύσαζα.

8. 'Επονείδιστον.] Refero ad 'επίκλησις (nam 'επίκλησα idem quod ἴλκησα) quod Heſych. huc cum 'επιπλῶν confunde. ic videtur. KUST.

9. 'Επικοινῆς.] Malim diviſis vocibus: 'επὶ κοινῆς, ſupple βαλῆς, vel γνώμης, aut ὁδῷ.

10. 'Επὶ κνάφων ἵλκειν.] Suſpicor eum ſcripſiſſe: 'ἐπὶ κνάφου ἵλκειν. ἀλφθ. ut apud Suid. 'ἐπὶ κνάφῳ ἵλκειν. ἀλφθείρειν. H. STEPH. *Ind.* L. 'ἐπίγναφον ἵλκειν. vel 'ἐπιγνάφων ἵλκειν. Sed illud melius. SALM. [in Ed. Schrev.] Recte ſcribes: 'ἐπὶ κνάφου ἵλκειν. ſicut κνάφῳ habet Parœmiographus, quem edidi ex Bibl. Vaticana Schottus. Vid. Herodot. L. I. ubi agit de Cræſo: *ἐπὶ κασσίτου ἵλκειν διέβαινε.* VALES. Scr. 'Επὶ κνάφου ἵλκειν. Vid. Suid. [qui 'ἐπὶ κνάφου.] IS. VOSS. L. 'ἐπὶ κνάφου ἵλκειν. Vid. inf. v. Κνάφου, & Κνάφῳ, item Suid. v. Κνάφ⊖·. KUST. [Coof. Kuſt. ad Suid.] In *Notis* aberratum a manu *Salmaſii*, ut ſapius: ſcripſerat ſine dubio, quemadmodum in *Plin. Exerc.* p. 280. G. 'ἐπὶ γνάφων, vel 'ἐπὶ κνάφων ἵλκειν. ἀλφθείρειν. &c. ubi rectius etiam dedit, *ἐπὶ δ' οὐρᾷ.* Malim tamen, 'ἐπὶ κνάφῳ ἵλκειν, quod plane ſic legitur in *Append. Proverb. Vatic.* I. 88. & præterea firmatur ab ipſo Heſych. in Κνάφου διάλυσ. Finem hujus interpretationis talem in modum dedit *App. Vaticana*: ὁ Κεῖσ⊖· τ ἐχθρὸν ἕλκειν τὰς σάρκας, ἢν ὅτας διέφθειρε. Perinde velim in Heſychio ſcribi: *ὁ δὲ σοφὸς ἐλέγετο Γνάφ⊖·, ἃ Κεῖσ⊖· τ ἐχθρὸν εἵλκησαν ταῖς ἀκίσιν, ἢν ἄτας ἔφθειρε*, aut διέφθειρε. Bene vero τ ἐχθρὸν alios an Cræſus ſuppliciо tam ſævo conciderit, haud ſane ſcio. Unum quidem hominem inimicum, qui Pantalconti, Alyattis filidem filio, ſed alia matre nato, adverſum ſe ſtuduerit, teſtis eſt Herodotus I. 92. Poſtquam enim ex patris arbitrio regnum fuit adeptus, τ *ἄνδρατο τ ἐπιτηδεώτ. ἐπὶ κνάφου ἵλκειν διέφθειρε.* Latine vertit Valla: *in fullonis officinam pertractum interemit*: quod improbari nequit, dummodo ſter integra lectio vulgaris. Verum quis erit, ſi paulo adcuratius inſpiciat Grammaticorum interpretationem, quin minime levi ſuſpicione ductus exiſtimet, olim in Herodoto ſcriptum fuiſſe, *ἐπὶ κνάφῳ ἵλκειν διέφθειρε.* Eam lectionem vel verbum διέφθειρε ſolum tueatur: *in glomo*, vel *cumulo ſpinarum fulloniarum trahum interfectumque diſperdidit.* Huc pertinet Platonis illud *de Rep.* X. p. 762. C. ἵλκειν ⊖ζὺ τὸν ὄλον ὑπὸ ἐπ' ἀκανθῶν κνάφου ὄντας· pro quo κνάφ τινὸς Clem. Alex. præfert *Strom.* V. Juſtinus Martyr γνάφων ὄντων· quæ forma Waſſio placuit ad Thucyd. III. 58. [Conf. ſup. v. 'επιγνάφων ἵλκειν.] HEMSTERH. Male Phavor. 'ἐπικνάφου ἵλκειν. ἀλφθείρειν.

11. 'Επὶ τοὺς σκοὺς.] Hæc deſunt in *Append. Vatic.* & apud Suid. *lit. ee.* quos vide; quum ex eodem fine dubio fonte hortulos ſuos rigarint Grammatici. Præſtiterit autem, *ἐπὶ δ' οὐρᾷ.* Vid. *Not.* præc.

12. Γνάφ⊖·.] Vatican. & Suid. Κνάφ⊖·. Conf. ſup. v. Γνάφαλλον, & Suid. v. Κναφέα.

13. 'Ο δὲ Κρ.] Vatican. pro ὁ δ' habet ὃ, i. e. ὃ δ', ſcil. γνάφος. quod præfert Vir Cl. in *Not.* antepenult.

14. Παρείξαι.] Malim ἐκβῆναι. Vatican. ἔβαινε.

15. 'Εφθειρεν.] Cræſus carduis homines necabat. SCHREV. Videtur lemma, a *Salmaſio* (cujus *Noto* præcedit in Ed. Schrev.) ad marginem conjectum. Ita ſapius in illa Editione. Vide tantum in v. 'Αλε⊖·. 'Αλοῦ, 'Αμύχ⊖·, Θέψιον, &c. De re ipſa vid. *Not.* prior. ad hunc Artic.

16. 'Επικαμπτελάσαζ.] An 'επικαμπτομενῆ, ut ſit, ὑπερβολικὸν ὄνομα, eorum oempe, *qui cameterna & ſepulcris præſunt.*

17. 'Επικόπτων.] Leg. puto: *ἐπίκωπος*, pro ἐπικοφ⊖·, qui præfectus erat τοῖς κωπεῖ in ſtadio. SOPING. L. 'επικόμπων⊖·. IS. VOSS. An 'επικόπτων⊖·, pro 'επικαμπτῆς, a κάμπ⊖·, i. e. ἐπικόμφ⊖· infra, & ὄρθ⊖·, i. e. φύλαξ. Sed ulterius quærendum. Infra: Κύρτα⊖·. ψαλιστρόβολ.

18. 'Επίκοπ⊖·.] Plenius Etymol. M. 'επίκοπον. *οἱ παλαιοὶ τὸ αὐξόντα πληγὴν χαρακτῆρα, καὶ λέγ τὸν ἐπικοπτῆρα.* Vid. inf. v. 'Επίκοπος, & v. 'επίκοπα, ibidemque *Not.*

19. 'Επίκορον. ἐπίκωπον. Πάφιοι.] Illi conjecturæ, qua ſuſpicatus fui, reſtitui poſſe, 'επίκωπον, ἐπικώμιον, Πάφιοι, aut Πάφιοι, (vide in Μαλλῶν) parum tribuo, quia fonte probabilius emendes: 'επίκορον. ἐπίκαφον. Scaligero ſubſcribo. Gloſſas corrigenti: *Cala. ἐπίκοπος, ἐπιγλυφὴ.* [ad Caſtell. p. 161.] HEMSTERH. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 372. Si diſſentire liceat a Viro Magno, non diſpiceret ἐπικάρσιον, ἐπίκαιρον aut contra. Euſtath. *Od. Γ.* p. 1476. 33. 'επίκωπον, ⊖ζὺ τῶ παλαιῶν τὸ 'επίβουν, ἤγν ἐπίκοπος 'επικάρσιον λέγ⊖·. Idem p. 1443. 16. 'ὁ 'επίβους, ἤγν ἐπικάρσ, ἤτοι 'επικαμπῆ. Etymol. M. 'επίβους. . . . . τὸ τὸν 'επίκωπον. Vid. inf. v. 'επίβουν, & v. 'επίβων, ibidemque *Not.*

20. 'Επικόβρης.] Scr. 'ἐπὶ κόβρα. Vid. Harpocr. ſubque Mauſſac. Suid. Euſtath. p. 947. 25. Thom. Mag. Ulpian. *Enarr.* in Dem. p. 166. *fin.* Etym. M. 'επικόβρα. Cyrill. in Lex. MS.

21. 'Επίκορρα. ἐπὶ κοιλολίᾳ.] L. 'επικόβρα, ἐπικοιλόβρα. SALMAS. Scrib. 'Επὶ κόβρᾳ. ἐπὶ κοιλίᾳ. JENS. Lucubr. *Heſych.* p. 90. Jungendi Articuli, deleto 'επίκορρα. Dicit, 'ἐπὶ κόβρα dici *de talitro.* REISK.

22. 'Επικορρίζαι.] Conf. ſup. v. 'Επικορρίζων. KUST. Scrib. 'επικόβρισον. καβαλλίκευσον. REISK.

23. 'Επίκοσα.] Vid. inf. v. 'επίκωσα, & ſup. in v. 'επιξεφαλὴ.

24. Ναυπλίῳ τῷ κλαῦσαι.] Defendam *infr.* FLOR. *Infra* v. Τείνω· κρούω, legitur καβαλλικῦσαι. Et ita repoſuit Caſaub. in catalogo fabularum Sophoclis apud Athen. VII. 4. [p. 490. *fin.*] nihi non vidit, reponendum hic καβαλλικῦσαι. MAUSSAC. L. καβαλλικῦσαι, ut in Τείνω κρούω. SOPING. MEURS. [in *Soph.*) PALMER. BRUNO. GATAK. (ad M. Anton. VII. 24.) Fuit enim drama Sophoclis Ναύκλαι καβαλλικῦσαι, teſte Heſychio in Τείνω κρούω, & in Λάκυζιν. PALMER.

25. 'Επικούτος. ἐπιτριφῶς.] Potius ſignificat, *irate*, vel *increpando*; ut apud Æſchyl. in *Prom.* 'Ο δ' ἐπικότως ἀεὶ Διόθεν ἄγγελμ⊖· νέον. H. STEPH. *Ind.* Quum ſe aſſequi neget *H. Steph.* qua ratione ita explicuerit Heſychius, proponam, nihil quid venerit in mentem. Conjectabam nempe, ideo ſic reddidiſſe, quod *irati* ita componatur vel pluribus, ut in ſe *convertat* aliorum oculos, hi tus ut plurimum, ut in ſe *convertat* aliorum oculos, hi ne ſibi noceat metuant. Utitur Æſchyl. *Prom.* ϒ. 181. ne ſibi noceat metuant. Utitur Æſchyl. *Prom.* ϒ. 181. ut Adjectivo in *Choëph.* ϒ. 626. & *S. C. Theb.* ϒ. 791. ABRESCH. 'επικοτῶν eſt *increpatio*; ab ἐπικοτέω, *in odium cogere, reprimere.* Hinc 'επικότως recte expl. ἐπιτρόπως. REISK.

26. 'Επικυρείας.] *Sapient.* XIII. 18. BIEL. Vid. ſup. v. 'επικυρεία.

27. 'Επικυρήσονζας.] An 'επικυρίσαντ⊖·. ex Hom. *Il.* Σ. 611. Schol. βοηθήσαντ⊖·.

'Επίκεσις'. βοηθοί, σύμμαχοι. ἐπίσκοποι. καὶ ἄλλα ξύλινα [1].

'Επικεφάλιον. ἐπικέφαλος [2].

'Επίκεφαλα [3]. περικεφάλαια χαλύμματα. ὅπλα. σφῦλια.

'Επικεφῆς. ὁπλίτης [4]. ὁπλομάχης. ὁπλίτης.

'Επικεφής. ὁπλομάχης. ὁπλίτης.

'Επικεφάσαι [5]. τῇ κεφαλῇ ὁπλοῦσθαι. πλέξαι.

'Επίκεφαλος. ὁπλομάχης. ὁπλίται [6].

'Επικεφαλῶ. ὁπλομαχῶ. ὁπλίζω [7].

'Επικεφτὶδιον [8]. σημεῖον χάλυμμα χρυσὲ [9] ἢ κεφαλῆς.

'Επικεχτύνει [10]. ὀξύνει, ἐκτείνει.

'Επικεχτύνει [11]. ἀφεῖ Δάμβδῳ, ἢ ὁ Λάκωνίσι.

'Επίκλινον [12]. κεφαλίδιον.

'Επικλιώμεθ [13]. ἐπιτελέσωμεν.

'Επίκλιδες [14]. ἐπίλεκτοι.

'Επικλίναξ. ἀεθλήσαι καθ' ἕνα ἕκαστον.

'Επίκλυτον [15]. ἐπαθητόν.

'Επίκλυμα [16]. ἐπίπλησμα, ἢ ἐπιχέασμα· ἀφὸ τὸ παρομοιάζειν τῷ ἔργῳ. 'Επίκλυμα χθονὸς Ἀργολίας. Σοφοκλῆς Ἰχνεύτῃ.

'Επικτίνια [17]. τοὺς πλακοῦντας. καὶ τοῦ πυρὸς τὸ ἐφ' ὑγροῖς τοῖς δικτύοις μέρος.

'Επικτήρια [18]. ἐπαθέσια.

'Επίκτητον [19]. ἐξωθεν εἰσπλοῦν.

'Επικτόλωμα. ἐπικορίσωμα.

'Επικτόρεον. τὸ πῶμα ἢ χύσας.

'Επικυδιτῆρ. ἐπικρατητῆρ. ἐνδεξότηρ.

'Επικυκλίδιον [20]. Ζεύς.

'Επικύζας [21]. ἐπικύψας.

'Επίκωλον [22]. ἢ πόδα σπάζων.

'Επι-

1. 'Επίκεφ. βοηθοί, &c.] Vid. Martin. *Etym.* [in v. *Epicurus.*] p 676. SCHR. Vid. Schol. Hom. *Il.* B. 130. Γ. 188. Δ. 379. ubi si priores Edit. inspexisset Ampl. Gisb. Cuper. *Obs.* II. 8. *fin.* impetum sustinuisset, Schrevelliana interpolarione deceptus. Conf. in v. 'Επίκεφ, 'Επίκεφος, 'Επίκεφος, & v. 'Ηλί' ἐπίκεφ.

2. 'Επίκεφ. καὶ ἄλλα ξύλ.] Ergo Ἐπίκεφ & Ἐπίκεφ idem, quamvis diversæ originis. Vid. Etym. in 'Επίκεφος, & Hes. inf. in eodem verbo. IS. VOSS. Valde notanda sunt ultima verba. Nam ἐπίκεφος *clavus* esse *ligneus* quis unquam audivit? Ex Glossis quidem Isidori [& Papiæ *Vocabulista*] scimus, *Epigros*, *clavos* esse, *quibus lignum ligno adhæret.* Forte ἐπίκεφος, *epigri*: ablata enim diphthongo, remanet ἔπικρος, & α mutato in γ, ἔπικρος. ἐπίκρος dicti, quod *inferiorem* ad conjungenda inter se ligna. Senec. *de Benef.* L. II. *Nisi in ea Senatoris injecisset imperator pigros fusc.* Turneb. *Adverss.* IX. 30. *epigros* legit, & de *clavis ligneis* hæc intelligenda esse existimat. Quod non insultum est. MAUSSAC. (*ad oram Hes. fol.*) Hæ interpretationes referendæ sunt ad vocem 'Επίκεφος, quam Hesych. hic cum 'Επίκεφος perperam confudit. Vid. inf. v. 'Επίκεφος, & quæ ibi notamus. KUST. Recte Cl. *Kusterus.* Alia plura vide apud Mauss. *Diss. Crit.* ad Harpocr. p. 401. & Martin. *Etym.* in v. *Epigros* Glossæ: 'Επίκεφος. *compages judic.* Unde *H. Valesius* putabat, 'Επίκεφος etiam dici posse ἐπικόφος, ut Lat. *Admissarius vitis*, apud Cic. de *N. D.* (II. 47.) De quo dubito. Idem, a Scaligero recedens, *ejusmodi* apud Senecam mallet: quomodo Meurs. *Gloss.* v. 'Επίκεφος Conf. Gatak. *Adv. Misc.* II. 19. p. 373. 374. Bochart. *Chan.* I. 38. *fin.* & Kust. ad Suid. in v. Σκαιόδος. Similiter vero in Apollon. Rhod. IV. 652. pro Ἐπίκεφος, alii ἐπίκεφος. Pallad. de *Brasmon.* p. 4. πλείω . . . ἄνδρ ανδρα εἰ πίσσης (l. Ἐπίκεφος) ξυλίνοις καταπελμα σφίγα. Atque hæc dudum est quod scripseram, quum sequentia mecum communicaret Cel. *Hemsterhusius* noster: „ Certum est Hesychium hic vel sua vel aliorum culpa „ Ἐπίκεφος & Ἐπίκεφος confudisse; quod itidem patet ea „ ἐπίκεφος, quæ quidem interpretatio nihil ad Ἐπίκεφος „ facit, at commode jungitur Ἐπίκεφος, ut ea sequentibus „ animadverti potest. Is tamen error plures traxit, inter„ que eos Mauss. Diss. Crit. p. 389. & Gataker. *Adv. Misc.* II. 19. p. 373. eoque magis, quod, quum Latini *epigros* dicant, facilius illam vocem ab ἐπίκεφος manare existimarent. Sed de *epigris*, eleganter ab Illustr. Scaligero Senecæ restitutis, perdocte Jo. Fr. Gronovius ad „ L. II. *de Benef.* c. 12. de ἐπίκεφος multi, quos notant „ Olearius ad Philostr. *de V. S.* I. 26. Schweigh. & a„ micissimus noster Gefnerus ad Pallad. l. XII. Tir. VII. „ §. 14. ubi in *epigrum*, quod in variis lectionibus adfer„ tur, idem error, qui apud Philostratum, fuit commissus: „ quibus adde Meurs. in *Gl. Gr. B.* Usus est τοῖς ἐπικέφοις „ Scholiastes parvus, ut exponeret Homeri βάπτρῳ, *Il* O. „ 678. adjectis, qui rem optime declarant, τοῖς καθ' ἓν ἁρμοσταῖς γόμφοις. & ad *Od* Ε. 248. Γομφοῦσι] οἱ ἁρμοστὰς (?) τὰ ξύλα οἷον ἄκανθα, ἢ σκανδαλισμούς, ἢ ἐλατῆρα ΕΠΙΟΤΠΟΙΣ, ἢ σφίγγους· quæ forma recentior est pro veteri σφῆξι. Mendose legitur in omnium, qui ab aliis ad confirmandos „ Ἐπίκεφος adhuc prolati fuerunt, vetustissimo Aristotele *Probl.* Sect XVI. c. 8. p 126 καθάπερ τοὺς καταγόμενα ΕΠΙΟΤΠΟΤΣ εἰ τοῖς ξύλοις ἐκφέρουσι. Hinc adparet, quo jure inter vocabula Græcia cuteriosis pæne barbara recensentur Palladii *de Brachm.* verba, quæ Du Cangius ex MS. recte proposuit, pejus eduntur p. 4. πλείω . . . ἄνδρ ανδρα εἰ πίσσης ξυλίνοις καταπελμα σφίγα. „ Hactenus V. Cl. Cetcrum ἄλλα pro ἄλλο h. l. & inf. in v. 'Επίκεφος, est in omnibus Edd. Conf. v. Ἥλιε, ἄλλε, &c. item 'Ηλιο . . . ἐπίκεφ. ibidemque *Not.*

3. 'Επίκεφα.] Idem quod Ἐπικεφάλιον Nam κεφάλια Poëtice, idem quod in prosa κεφάλαι. KUST. Forte itaque ἐπικεφάλιον voluit [*]. Cl. pro seq. ἐπικέφαλα, quod placet.

4. 'Επίκεφος.] Euripides summas capitis partes sic dixisse videtur *Iphig. in Aul.* p. 156. ὁπλῖτ' ἐπικράνου κορυθὸς ξυνθεὶς πτύχας. HEINS. Priorem notionem (κεφαλαίαν) sortitur in Eurip. *Hippol.* ϕ. 201. Βαρὺ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν. Quæ Tragici vecha forte ob oculos habens Eustath. ad *Il.* B. p. 143. 12. scribit: κεφαλὴν ἢ τινι κράνει κεκρυμμένον· τὸ παράπαν, ὁ καὶ ΕΠΙΚΡΑΝΟΝ ΚΕΦΑΛΗΣ ἡ τραγῳδία φασίν. Additque, quod facit ad alteram explicationem: διὸ ζωληδὸν καὶ οἱ πάνυ Ἐπίκρανον φάσγανον Conf. Pollux. I. 135. & II. 42. ABRESCH in *Misc Obs.* VI. 2. p. 406.

5. 'Επιπλήξ.] Potius ἐπιπλήξας. KUST. Ita *H. Steph* T. II. *Thes. Gr. L.* p. 414. Sed vid. *Misc. Obs.* III. 1. p. 150.

6. 'Επικεφάται.] Suid. 'Επικεφῶσι. Vid. sup. v. 'Επικεφῶσι, & Ἐπικεφῶσι, inf. v. Ἐπικεφλωμῆ. Unde mox pro τολμῶσι malim ἐπιτολμῶσι, ut in v. præc. Nisi ita scripserit, ut sæpius, non repetita Glossæ Præpositione, brevitatis studio.

7. 'Επίκεφ. . . . Ἰκέτευσεν.] Pro 'Επίκεφ. SALMAS. Hæc interpretatio pertinet ad 'Επικεφῶ, quod vocabulum Hesych. cum 'Επίκεφ. turpiter hic confundit. Vid. sup. v. 'Επίκεφ. KUST. Conf. v. Ἔπικρος. scil. γ & κ sæpius miscentur. Vid. *Not.* in v. Ἀμοιλιχῶ.

8. 'Επικεφτὶ. ἐξ] Infra: Κεφτὶς. . . . ἱματιάζων.

9. 'Επικεφαλίδιον.] An, quia corpore arcte *ἐπικαθέντα*, i. e. *continetur*? MARTIN. *Cadm. Gr. Ph.* Immo potius est ἀ πρᾶος, sive κρᾶς, κρᾶδος, idem quod κάρη, *caput*. Ἐπικρανίδες Hippocrati dicuntur *fudaria* De quo Foes. *OEcon. Hipp.*

10. Χυεῖ] Vox merito suspecta H. Stephano [*Ind.*] Ego delendam censeo. KUST. χέων leg. IS. VOSS. Innuere videtur, 'Επικεφαλίδιον dici, ex tenui filamine hujusmodi, capiti tegendo accommodatum, quod tamen *capiti tegendo non apponebatur*, sed ad eatergendum sudorem adhibebatur, & tunc *fudarium* dicebatur. Hoc enim χυεῖ ἢ κεφαλὴν velle videtur, nisi mendosa sit lectio. FOES *l. c.* Quum hæc ratio admodum quæsita videatur, & *Vossiana* emendatio sit ἄκρατον, Græcisque auribus ingrata, vel delendum suspicor χυεῖ, quod ea præcedenti ὑπίχνεον hue irrepsisse potuit; vel scrib. fort. λάχνῳ, quod Cl. *Hemsterhusio* placet, & do quo vid. Cang. *Gloss Gr.* Ita mox: 'Επικεφαλίδιον. κεφαλόδεσμον.

11. 'Επικρατοῦσι.] Inf. Κρατοῦσι. ἰσχύουσι. Conf. v. Κρατοῦσι, &c.

12. 'Επίκλινον.] L. 'Επικλίδιον. MEURS. *Gr. Fer* L. III. p. 109. Sic 'Επικεφάλιον supra, ἱερὸν διαιτῶν, 'Αλλᾶσθαι.

13. 'Επίκλινον κτλ.] Conf. sup. v. 'Επίκεφος, & v. 'Επικεφάλιον.

14. 'Επικλιώμεθ.] Vid. sup. v. 'Επικεφῶσι.

15. 'Επίκλυτον.] Legend. 'Επικλυδὲς, ut sit Adverb. ad formam ἔ τυφλὸς, & similium. KUST. 'Επικλυδὲς Apollon. Rhod. II. 802. quamvis desit in Lexicis. Nisi 'Επίκλυτα scripserit Hesych. quod malim.

16. 'Επίκλυμα.] Deest in Lexicis. Vid. Gloss. Vet. in *Epicurum*, & sup. *Not.* in v. Διαπίδες.

17. 'Επίκτησμα.] Vid. Abreesch *Anim.* ad Æsch. p. 264 *fin.*

18. 'Επίκτητα.] Forte 'Επικτήνια. SALMAS. BRUNO. Vid. Galen. Gloss. v. 'Επικτήνιον, & Foes. *OEcon. Hipp.*

19. 'Επικτήριον.] Refpuit ad Hom. qui *Il* Ω. 38. & alibi: - - - ἐπὶ κτέρεα τετύκοντο. Junda ergo Præpositio Nomini, quæ Verbo jungenda erat; ut olim notavit H. Steph. *Thes.* II. 473. E. Infra: Κτέρια. ταφήια. Similis est locus in v. Ἐπιμοίρασα. Conf. v. Ἀκτερίζει.

20. 'Επικύκλιον.] L. 'Επικυκλίδιον, per ι. IS. VOSS KUST. Sic & Ill. *Petter.* ad Clem. Alex. *Strom.* I. VI. p. 779. *Davisi* in Max. Tyr. *Diss.* XVI. p. 457. & Cl. *Volken.* ad Ammon. v. Κυκεών τὸν Ἐπιτραπέζ. Conf. H Steph. *Thes.* II. 470.

21. 'Επικυκλίζ.] L. 'Επικυκλίδ., vel potius 'Επικυκλάδ., quin superellis omnia temperat & gubernat. IS VOSS. Prius etiam notavit V. Cl. ad Catull. p. 216. Vid. H. Steph. *Ind.* v. 'Επικυκλάδ.

22. 'Επικύζας.] Scribo 'Επικύζας, ex Hom. *Il.* Γ. 23. JENS. *Luc Hes.* p. 90.

23. 'Επίκωλ.] Male pro 'Επίκωλ. KUST. JENS. *l. c.* Conf. H. Steph. *Ind.* v. 'Επίκωλ.

Ἐπικωμάζω. χλευάζω, μυκτηρίζω.
Ἐπικωμάσας ᾽. κερατίσας ταῖς δεξιῖν.
Ἐπίκωμος ᾽. ὁ ἐπᾴδων τῇ φυλῇ ᾽. ἢ ἀπὸ οἴνου ἄδων. ὑβριστὴς. συλλαίφαν.
Ἐπίκωπα ᾽. ὀλίμματα.
Ἐπικωπτὴς ᾽. βοπτὴς.
Ἐπιλαμφθίτης. φωλοδύτης.
Ἐπὶ λίαν ᾽. ἐπὶ λιτῇ.
Ἐπιλεγόμενος. ἐπιλογιζόμενος.
Ἐπιλευψάσης. κεκλαυκήσης. παρελθούσης.
Ἐπιλείψ ᾽. κεκλείψ.
Ἐπιλεξαμὴν ᾽. ἐπικλεισμὸν.
Ἐπιλεξάμενος. ἀφελεγείς. σύνμυθεύς.
Ἐπιλεπισμὸν ᾽. ἐπιλαυθανομὴν.
Ἐπιλίδης. οὕτω τῆς Ἐσπερίων πηὸς ἐκαλοῦντο.

Ἐπι-

1. Ἐπικωμάζω.] Conjunge cum præcedd. & scribe: Ἐπικωμάζω δὲ, &c. IS. VOSS. Ex interpretatione colligo, scribendum esse Ἐπικωμάζω, per ō, ut referatur ad κῶμα. KUST. Per ō μακρὸν exhibet *Priscian.* ad Apul. *Milef.* III. p. 146. Adde hoc vocabulum Lexicis.

2. Ἐπίκωμος.] Apud Stobæum *Tit.* XLII. ex Theophrasto: Ὅτου ἐπὶ δεῖ Ἀπίκωμος. δεῖ Ἐπικωμαίου, sed leg. Ἐπικωμαστοῦ. SOPINGIUS. Locus est p. 281. 22. Vid. sup. v. Ἐπικώμαζον, inf. v. Κωμάζει, Κώμαστα, &c.

3. Τῇ φυλῇ.] An gregi Musicorum? Φυλαὶ Suidæ est μουσικὴ, & infra: Φυλῶν. ἀθλητῶν. Vel τῇ φίλῃ legendum. IS. VOSS. Posterius unice verum est. Vide nos ad *Rem.* XIII. 13. & Cl. Kust. ad Aristoph. *Eccles.* v. 954. Conf. Cl. Triller. *Obs. Crit.* p. 487. & 518.

4. Ἐπίκωπα.] Ἐπίκωπα, ἐπωρτρια. Vid. sup. Ἐπώρτριαι. IS. VOSS. L. Ἐπίκωπα. SOPING Pro Ἐπίκωπα. Sup. Ἐπικωπῶν. ἐπίμομφα. SALM. Conf. v. Ἐπικώτου.

5. Ἐπικωπτὴς.] Vid. Etym. M. Suid. & Scheffer. *de Milit. Nav.* II. 5. p. 139. Conf. v. Κωπητὴς.

6. Ἐπὶ λίαν.] Pro λίαν, ut *Jens.* corrigit *l. c.* quod inf. vid. ur & v. Λίαν.

7. Ἐπικλείψ.] *Hebr.* XI. 32. ubi vid. *Observ.* noſtras. Eundem forte locum respexit Suidas: Ἐπικλείψ μοι διηγήσασθαι ἐμοίγε. Philippides apud Athen. l. XIV. p. 640. Ὅλην λέγωδ᾽ ἐπικλεῖσαι γὰρ ἡμᾶς. Ita lego.

8. Ἐπικλεξαμὴν.] Vid. sup. in v. Ἐπῆγεν *Not.*

9. Ἐπικλωσμὸν.] *Prov.* II. 17. Jes. XXIII. 16. Conf. *Pf.* LXXXVII. 12. & sup. v. Ἐπικλωθὼν.

10. Ἐπιλικὸν.] Forte: Ἐπιλικὸν. ὁ τυτθοφλυὸς. Vide notata ad Ἀμαθίζειν. G. [Sed fruſtra quæſivi locum.] Leg. Ἐπιλημονῆς, ἡ λιμὸς, λιμὸν, λιμοῦς. IS. VOSS. L. Ἐπὶ λεπτὸν. PERG. Ἐπιλιπὸν corrigit etiam Cl. *Hemſterh.* ad Lucian. *Dial. Marin.* p. 314. Vox deeſt in Lexicis. Sæpius vero μ & π permiſcentur, ut ſup. in v. Ἐζῆτει, Ἐπιπόνων, Ἀμάκαλλ. &c. Vid. *Not.* ad *Gloſſ. N. T.* p 143.

11. Ἐπιλιμμῆδὸν.] Ordo requirit Ἐπικλ. ut Phavorin. Vid. ſup. v. Ἐπικλημῆδὸν.

12. Ἐπιλικὸν. &c.] I. *Reg.* XXI. [14 15.] hoc, & verbum ἐπιλικμίζειν legitur. SOPING. MUNK. Ælian. *Var. H.* IX. 31. SCHR. Hæc ſeparanda duco a proximo articulo. Utitur hac notione, quam quotidiana ignorant Lexica, Soph. *Antig.* v. 412. [417.]

Καὶ πᾶς ἐφ᾽ ἡμῖν κἀπιλιπὸν ἕρπει;

Adde Suid. ABRESCH *l. c.* Conf. *Not.* ſeq.

13. Καθαροὺς.] Locus Heſychii jure ſuſpectus; quandoquidem ſeculi vitio a barbarie, nunquam repreſſa integre, non pauca hujus Auctoris male affecta. Nec meliori fide Phavorinus, qui utrumque (Heſych. & Suidam) ferme deſcripſit. . . . Quid enim καθαροὺς? Non defuit, qui mallet καθαρσίους, i. e. *clarum*, ad explicationem eorum quæ præcedunt. At *L. Holſtenius*, ſios Attici leporis, non minus vere, quam ingenioſe, legendum opinatur, καθάρσιος. . . . quam vocem repoſitam mecum ludavit *Leo Allatius*, . . . qui addidit, alias non diſplicere ſibi: ἐπιλοιδορίας, πάθη τῆς ψυχῆς. Verba nihilominus vulgata levi diſtinctione ſic retinenda cenſuit: ἐπιλοιδορίας, παρακοὰς, ἀπαγορεύσεις. † ἐπὶ λαοῦ. καθαροὺς, ἢ ὁ ἐξ ὑπερβολῆς νικῶν ἀγωνιστὴς, &c. JO. RHODIUS (ad Scribon. Largum, p. 161. ſeq.) Accipe hic καθαροὺς eodem ſenſu, quo apud Latinos *manifeſtus*, in phraſi illa, *manifeſtus ſceleris, criminis*, &c. Nam ἐπιλοιδορῆσαι dicitur, *qui in aliquo re deprehendatur*, veluti in adulterio, furto, &c. Significatio hæc, Lexicis ignota, confirmari poteſt ex Herodoto, apud quem L. III. c. 69 ἐπιλοιδορῆσαι (quomodo Ionice dicitur pro ἐπιλοιδορῶ) eo quo expoſitum eſt ſenſu oſurpatur. In vulgatis quidem Editionibus Herodoti, etiam ultima Gronoviana, vitioſe legitur ἐπιλαμβάνω. Sed optimus MS. Regius recte ibi habet ἐπιλοιδορῆσαι. Hinc ergo corrigendus & Suidas, apud quem hodie legas: ἐπιλαμβάνω. καθαροὺς, παρ᾽ Ἡροδότῳ. Reſcribe ἐπιλοιδορῆσαι, quod (ut jam diximus) Ionice idem ac ἐπιλοιδορῶ. Sic a-

Ἐπιλήσῃ. 10. ὁ τυφλομὺς.
Ἐπιλημμὴδὸν 11. κεκτημένος. πτωχικῶς.
Ἐπιλητλὸς. πτωχικὸς. κεκτημένος.
Ἐπιλήσῃ 12. κεκλοφασὶς 13. καὶ ὁ τῇ ἁρπαγῇ συνεχόμενος.
Ἐπιλήσῃ 14. ὑπαιτίῳ. δειλιμεμιγάδες.
Ἐπὶ Λίνειαν 15. ἀγὼν ἦν τῷ ἄστει, Λίνειον, ἐξέλεσθαι ἔχον μίνα. καὶ ὁ αὐτὸς Λίνειός Διονύσου ὕμνος, ὃν ᾄδουσιν οἱ ἐν ἀγροῖς Ἀθηναῖοι, περὶ τὸ θέατρον εἰσάγοντες.
Ἐπιλησμονίη. ἐπιλαθίη.
Ἐπιλήσου. ἐπιλαυθάνου.
Ἐπιλλίζειν 16. κεκλεμμενίδη.
Ἐπιλλίζων 17. ἀφροδίσιον. ἐξελαύνων.
Ἐπιλλίδην 18. ἐπιφθόνως 19. ἐξ ἐπιδρομῆς ἐπιφέρων.

pud Herodotum occurrit λαμφθῆναι pro λοφθῆναι, λάμνω) pro λήθω), λάπλαμφθῆναι pro λαπλοφθῆναι, & plaris alia hujus generis. KUST. Egregia Nota *Kuſteri*! Idem vitium, quod antiquiſſimum fane eſt, inſidet Gloſſis Herodoti. Sic & Phavor. Ἐπιλαμφθῆναι. ἀντὶ τοῦ καθαροὺς, λεγόμενον. Conf. Æm. Porti *Lex. Ion.* in v. Λαμφθῆναι, & ſup. *Not.* in v. Ἀνδρολαμψίη. Ceterum huc pertinet infra v. Καμφθῆναι. (poſt Καθαρσίους) ἐλλαμφθῆναι, φανῆναι, ὑπόδικον, ἢ καθαροὺς γενέσθαι. Apollodor. L. III. p. 249. & alibi, καθαρὸν hoc ſenſu utitur. Alias φανερὸς. Vid. Cl. Taylor. ad Lyſ. p. 90. Conf. ſup. v. Ἀγάλλα. . . . ἐλλάμπει & *Not.* ibi.

14. Ἐπιλήσῃ. ὑπαιτίῳ.] Hoc eſt, μεμφόμενο, quod inter alia notare τὸ ἐπιλησθῆναι obſervat HEINS. ἐπιλήσων vocat, i. e. *cauſarium, qui morbo comitiali vexatur*; quem *cadacum* & *cadivum* Latini recentiores dixere. nam *cadivus* eſt ἐπιλησθῆναι, vel πτωθεὶς, &c. Gloſſæ: Ἐπιλήσῃ. *cauſarius*. Ἐπιλήσων, vel ἐπιλήπτους, ſunt *feates*, & *featici*; qui morbo ſonnico, i. e. comitiali, laborant. Gloſſ. Vet. *Sanctior mortuus, ἱερὸς νέκυς*. SALM. (ad Spartian. *Hadr.* p. 80. T. I.) Conſer potius ad hanc notionem quæ Cl. *Kuſter.* modo adnotat ad v. Ἐπιλησθῆναι, & inf. in v. Ἐπίμηνος.

15. Ἐπὶ Λίνειαν, ἀγὼν ἦν &c.] Male diſtinctus hic locus, & mutilus. Lege & diſtingue: Ἐπὶ Λίνειαν ἀγὼν ἦν τῷ ἄστει Λίνειον, ἐξέλεσθαι ἔχον μίνα. &c Non vox ἔχων, neceſſario reſertur ad vocem maſculini generis, quæ evanuerat. Sed minus accurate Heſychius: ἦσαν γὰρ οὗτοι διάφορα erat & opponebatur τῷ ἐπὶ Λίνειῳ ἀγῶνι, qui dicebatur etiam ὁ κατ᾽ ἀγροὺς, & extra urbem celebrabatur. Sed forte Heſychii tempore illud ἐξέλεσθαι μίνα, de quo loquitur, quod olim erat in agris extra muros, urbe ad eas partes aucta etiam mœnibus completebatur. Sed etſi id verum eſſet, de quo dubito, non debuit tamen definire Λίνειον ἀγῶνα, per τὸ τῇ ἄστ. quando ἄστυ διαφόρως, vel τὸ τῇ ἄστ Διονύσου, opponebantur τῷ κατ᾽ ἀγροὺς ἀγῶνι, ſeu τῷ κατ᾽ ἀγροὺς, & diverſis tempore celebrabantur. Vid. Ariſtoph. Scholiaſt. ad *Achar.* p 390. *Edit. Caiſer.* & ipſum Ariſtophanem ibid. p. 395. & ibi Schol. & p. 380. PALMER. Hæc *Notam*, quæ ἀνώνυμος proſtat in *Ed. Schrev.* Auctori ſuo, adcuratius ex autographo reddidimus. Vid. Schol. Comici ad *Achar.* v. 503. Conf. Kuſt. ad Comici *l. c.* præter Meurſ. *Gr. Fer.* in v. Λίνειαι, & Petit. ad *LL. Ati* p. 42. ſeqq. quem omnino vide. Vale autem exhibentur Heſychii verba. *Priores Edd.* Ἐπὶ Λίνειαν, cetera, uſque ad μίνα, ſine diſtinctione *Ed. Schrev.* Ἐπὶ Λίνειαν, ἀγὼν ἦν τῷ τῇ ἄστ Λίνειον &c. *Meurſius*: Ἐπὶ Λίνειαν ἀγὼν, ἦσαν ὧν τῇ ἄστ Λίνειον, &c. *Petitus* p. 43. Ἐπὶ Λίνειαν ἀγὼν, ἦν (ita corrigit pro ἦσαν) τῷ τῇ ἄστ. Λίνειον &c. *Kuſterus*: Ἐπὶ Λίνειαν ἀγὼν ἦν τῷ τῇ ἄστ. (*Ino*, ioquit, τὸ ἀγῶνος. *Vid.* Schol. Gr.) Λίνειον, τῷ &c. Monendum præterea, in Ed. Schr. & apud Meurſ. Petit. & Kuſt. ſcribi ἔχω, pro quo ἔχων in Ven. Flor. & Hag. Quod urſit *Palmerius*, & 2 me receptum eſt ex Edd. primis. Optima mihi lectio videtur: Ἐπὶ Λίνειαν ἀγὼν. (ex Ariſtoph. *l. c.*) νῦν δ᾽ ἦν τὸ τῇ ἄστ. Λίνειον, καλοῦσι δ᾽ ἔχον μίγαν. (non μίνα.) Vel ſimplicius, ut Edd. priores: Ἐπὶ Λίνειαν. ἀγὼν ἦν τὸ τῇ ἄστ Λ. &c. Sic ἦν ad ἀγὼν Ἐπὶ Λίνειαν. ἀγὼν ἦν τὸ τῇ ἄστ Λίνειον compoſitum ſit. Phoretionem: quum ἔχων ad τὸ Λίνειον compoſitum ſit. Photius in Lex. inedito: Λίνειον. (l. Λίνειαν.) ἐξέλεσθαι μίγαν. Ἀθήνησιν, ὅτε ὁ ἐπὶ Λίνειαν ἦγεν ὁσὸ δ᾽ ἐπάνω ἦγεν ὁσὸ δ᾽ ἐπάνω ἐπιφέρουσι, ἐπιφωνοῦντες, Ἐπὶ Λίνειαν. Ἔγειρε δὲ τὸ αὐτὸ καὶ τὰ ἐφεξῆς ἄσματα Λίνειαν.

16. Ἐπιλλίζειν.] Hic, & mox, ſimplex λ requirit ordo. Vid. Suid. in Ἐπιλλίζεσθαι, & Apollon. Schol. p. 211. IS. VOSS.

17. Ἐπιλλίζων.] Hom. *Od.* Σ. 11. ubi Schol. τὸν ἐρασμίως ἀφροδίσιον. Conf. Etym. M. & Schol. Apollon. I. 486. III. 790. Apollon. Lex. MS. ad Hom. *l. c.* Ἐπιλλίζειν ἐστὶν, τὸ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐπιπλάσσειν.

18. Ἐπιλλίδην.] Rectius Ἐπιλίδην, per unum λ, ut legitur apud Hom. *Il.* P. 599. KUST. IS. VOSS. Vid. ſup. Ἐπιλλίδην, & inf. v. Αἰλίδην. Conf. H. Steph. *Ind.*

19. Ἐπιφθόνως.] L. ἐπιφθόνῳ, idem quod ἐπιφορτίῳ, quod

ψαῦσαι [1], ἁψῖδαι, ἐφάψαι ὅσον ἐξ ὑπτιάλου. ὑπογεγόδυκε [2], ἐξ ὑπογεγραφῆς.

Ἐπιλίμενος [3]. Ποσειδῶν.

Ἐπιλίπτω [4]. ἐπιβαίνω.

Ἐπιλυσῆς [5]. ἐπιπορεύσεις τὰ ἐγγὺς λυσὰ, καὶ ἐπιζελίσεις.

Ἐπιλιτής. ἐλλιπής.

Ἐπιλίβιαις [6]. τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ.

Ἐπιλοβὶς [7]. μέρος τοῦ ἡπατος.

Ἔπιλοι. οἱ πολλοί [8].

Ἔπιλος [9]. ὠφελιμαῖος, ἰσχνῶ λεπτογεώδης· ὡφελεῖ τοὺς Ἰλιοὺς, οἱ ἰσχίοι, οἱ ὀφθαλμοί. διτρίλλων [10] εἰς ἕκαστον.

Ἐπιλύσιον [11]. δεξιὸν τοῦ πολεμάρχου Ἀθηνᾶν.

Ἐπιλύχαιον [12]. ἐπιτήφιον, σκοτεινόν.

Ἔπλους [13]. ξύλον.

Ἐπι-

quod poſtea ſequitur, ab ἐπωφελῶ. Vid. ſup. ἐπιχρῶ. Euſtath. ἐπιψαῦσαι. vid. ad Ρ. Il. p. 1161. & Etym. M. IS. VOSS. Male pro ἐπιγεγόδυκε, ut recte paulo poſt. KUST.

1. ἐπιψαῦσαι] L. ἐστι ἐπιψαῦσις Prior vocula loco ſuo mota, ſed huc revocanda, mox occurrit poſt ἐφάψαι. KUST. Schol. Hom. Β. p. 599 Ἄκρον ἐπιλίβει] ἀ καὶ βάσ. ἀπ᾽ ἐστι ἐπιψαῦσις ἐξ ἐπιπολαίου τοῦ ὑπιφάσκω.

2. ὑπογεγόδυκε] Deſe ſignum diſtinctionis, & connecte hæc cum ſuperiori articulo. KUST. IS. VOSS. Sic & G. D Arnaud in Lect. Gr. p. 54. Vid. ſup. h. v. ut & Etym. M.

3. ἐπιλίμενος.] Scr. ἐπιλίμενος. IS. VOSS. [Vid. ad Catull p. 78.] Poſſes ἐπιλίμενος· ſed verum eſt ἐπιλιμήν, & otdini literarum conſentiens. Plures Dii, atque ipſe Jupiter λιμενίτης etiam Venus orta mari Limnesia, quæ portibus præeſt, auctore Servio ad Æneid. I. 724. HEMSTERH.

4. ἐπιλίπτω.] Mendoſum eſſe videtur. H. STEPH. Ind. L. ἐπιλίπτω, ut vel ipſe ordo exigit. Inf. Λίπαρα, τρηχέα. IS. VOSS Male pro ἐπιβαίνω, quod lonicum eſt pro ἐφίσταμαι, idemque ſignificat quod ἐπιστέμαι. [inf.] KUSP. Inſerenda litera, ἐπιλίπτω. Infra: Λίπαρα, τρηχέα. HEMSTERH. L. ἐπὶ δ᾽ ἔπτω. REISK.

5. ἐπιλυσῆς] Conf. inf. v. Ἀνοίλυσις. KUST.

6. ἐπιλίβιαις.] Divide ἐπὶ λίβιαις. De æquilibrio hoc intelligendum videtur. Vid. Pollucem I. IV. c. 24.

7. ἐπιβολὶς.] L. ἐπιλοβὶς. BRUNO. IS. VOSS. Ita reſtiſi, præeunte H. Steph. in Ind.

8. Οἱ πολλοί.] Foſte legend. οἱ ἴπιοι. ut Heſych. doceat, ἔπιλοι idem eſſe quod ἵπιοι, i. e. ſtrabi. KUST. An οἱ βλαισοί [Vid. v. Βλαισός.] REISK.

9. ἔπιλος.] Vid. Apollon. Schol. p. 82. SCHR. Conf. v. Ἴπιος &c.

10. Ὀφθαλμοὶ διτρίλλων &c.] Diſtingue poſt ὀφθαλμοί. Deinde ſcribe ſcorſim: † ἐπιπλίζον. διτρίλλων &c. HEINS. Immo διτρίλλων ἐς ἕκαστον, eſt hemiſtichium Hom. Il. I. 180. quod ſup. exponitur. Quare tantum cum Phavor. diſtinguendum poſt ὀφθαλμοί. hi enim ἔπιλοι dicuntur, at inf. in v. Παρπαιάνυλα. Dein pro αἱ, ſcribend. ἀι, ex Hom. Idem viderat Arcerius. Interim Homerica phraſi uſus videtur Noſter ad explicationem vocis ἔπιλος, ideoque verba Poëtæ non ſecrevi a præcedentibus. Conf. Apollon. Rhod. III. 287. & Schol.

11. ἐπιλύσιον.] Errat, mendo induſtus; cum ἐπιλύσιον, pro ἐπὶ λυσίοις, apud Auctorem aliquem ſcriptum a librario oſcitante inveniſſet. MEURS. Ath. Att. II. 3. p. 83. Conf. eund. Attic. Lect. II. 14. p. 82. Vid. inf. v. Λύσιον. ἐπὶ λύσῃ tamen hic ſcribendum videtur H. Valeſio, allato Pollucc, &c. quæ idem Meurſius congeſſit in Areop. c. XI p. 121. Cl. Stephanius ita: „ Lege ἐπιλύσιον, ſeu ἐπὶ „ λύσῃ. „ Doct. Reisk. leg. ἐπιλύσιον quod vide.

12. ἐπιλύχαιον.] L. ἐπιλύχνιον. STEPH. L. ἐπιλύσιον, a λύσις, idem quod λύχνος. pro ἐλύχνος. IS. VOSS. Vid. ſup. v. ἐπιλύχνιον.

13. Ἔπλους.] L. ἔπλους. IS. VOSS. Vid. ſup. v. ἔπλου. In binis his vocabulis ου & ο confuſi ſunt; ut ſeries docet.

14. ἐπιλυσπιμήν. † Ἐλθιθιά.] conjunge ἐπιλυσπιμήν cum ſeqq. & conf. ſup. ἐλλοῖ, ἐλλόγα. Vide tamen, num & hæc ſequentia, quæ non ſunt ſuo loco, ab alio ſint addita. IS. VOSS. In Sicilia Diana Ἐλλοῖ dicta eſt. Vid. Heſych. in v. Ἐλλοῖα, & Not. ibi. Diana autem ἐπιλυσπιμήν procul dubio a quodam dicta, quod Gentiles eam credidcrint partus dolores tanquam vincula ſolvere, iiſque parturientes liberare. Spectat huc Epigramma ex Anthologia MS. editum Cl. Kuſtero Not. ad Suid. v. Ἴπιος·

Ἄρτεμι, Δάλιε ἴχνεσι κὴν Ὀρτυγίαν ἐφέπουσα,
Τοξα μὲ καὶ πολιὰς ἀγὸ δώδεκα λοχεύσαι·

Ἐπιλυσπιμήν [14]. Ἐλθιθιά. καὶ μία τῶν Εἰλειθυιῶν. καὶ ἐπώνυμον Δήμητρος, ὡς Ταραντῖνοι καὶ Συρακούσιοι.

Ἐπὶ Λιψυδείῳ [15] μάχη. οἱ Φυγάδες Ἀθηναῖοι, ὧν οἱ Ἀλκμαιονίδαι πρωτεύοντες, κτίσαντες Σίλεουντα, πολλάκις ἐπῆλθον, καὶ Λιψύδειον πυξώσαντες, χωρίον ὑπὲρ τῆς Πάχυνος, ἐπολέμουν τοῖς Πανορμίταις.

Ἐπολέγιον [16]. τὸ μέγα ἄρμενον.

Ἐπιμαίνω. ἐπιζητῶ. ἐπιλαμβάνομαι [17]. ἐπιψαύω.

Ἐπιμάλθα [18]. ἀγαθά. τροφοπῶ. ἡ μαλακή. ἡ ἀδυνῆ λίαν.

Ἐπὶ μάχαιρα [19], τὸ χῶμα. οὕτω τῇ Ὀδυσσείᾳ.

Ἐπίμαστον. ἐπαίτιον, ἐπιζητοῦντα βοηθεῖν. (ἀπὸ τοῦ Μαστᾶς [20].) οἰδᾶ [21] τῶν ἀπαξ χειρί.

Ἐπί-

Λέζει δ᾽ ἴπιοιν κατακὴν χέρα, βάδι δ᾽ ἐς ὕπνον,
Λοιπὸν ἀδύνων Ἀλκείτην ἐκ χαλκείων.

BIEL. Pro ἐπιλυσπιμήν, ſi vox interpretatione careat, cogitabam ἐπιλυγασπιμήν, vel - - - γασπιμήν. pro ἐπιλυγασπιμήν. quod ſup. vide. Explicationem dabit Photius in Lex MS. Ἠλυγα. σκιὰ, σκότος. καὶ ἐπιλυγασπιμήν, (malim ἐπιλυγασπιμῶν) τὸν Πλάτωνα, τὸ σφοδαλόν. καὶ ἐπιλυγασπιμῶν. Conf. Etymol. Tum ſeqq. ἐλλοῖ &c. longe a ſua loco diſtare putabam. Sed malim hæc conjungere, ſine ulla mutatione, quum ἐπιλυσπιμήν non incommode dicatur Dea parturientibus favens, quæ ſolvit τὰς ὠδῖνας, ſeſtumque progerit facit, ex Gentilium opinione. Sup. ἐλείθυια· ἡ ἐπὶ τῇ τικτούσῃ θεός. Simili ratione Tarentinis (quorum & hic mentio) ἡ μαῖα vocatur Ἀναγωγία, Ἀναγωγεία, & Ἀγώγια, teſte Heſychio, quod producat fœtum. Ceterum una ſeries hæc legenda eſſe, docet particula καὶ ante μία, quam locum non habcret, ſi ἐλλοῖα eſſet caput Articuli. Contra patet inde, vocem ἐλλοῖα eſſe priorem interpretationem verbi ἐπιλυσπιμήν.

15. ἐπὶ Λιψυδείῳ] Conf. Suid. h. v. & v. Ἀνοίλυσις, Item Meurſ. in Fiſſur. c. 16. KUST. Vide omnino inf. v. Λιψύδειον. quæ ſcriptura potior.

16. Ἐπολέγιον.] Si recta lectio, non tamen ſuo loco. IS. VOSS. Series literarum requirit ἐπιλόγιον, per ω. Deinde lego: τὸ μὴ λόγιμον ἄχυρον, i. e. palea poſt colleCtionem frumenti remanens Nam Λοιγὸς, infra ab Heſychio exponitur, συναγωγὸς σίτου. KUST. L. ἐπιλόγιον. v. pr. ἀχύριον. Vid. ἐπιλόγιον. REISK.

17. ἐπιμαίνω. † ἐπιλαμβ. &c.] Facile videas, jungi debere præcedentibus, ἐπιλαμβάνομαι, ἐπιψαύω, idque auctore Heſychio in ἐπιμαίνω. Verbum ipſum ſatis apud Poëtas frequens, ſed ita ſæpius inflexa ſignificatione varium, ut Interpetibus non raro fraudi fuerit. Orph. Argon. v. 119.

- - - - δολιχὴ δ᾽ ἐπιμαίνει πάσῃσι ἔρεσσα.

Quod intelligendum eſt, longa tamenetas undiquaque & cuncta contingebat caligo: ne noſtem obſtrictam ſomniemus. Paulo aliter v. 930. Φρικὸς ἀδράστης (fallor, an ἀράστης;) δ᾽ ἐπιμαὶς ἄμαρτον ὕδωρ, ubi literam labitur Interpres Heſiod. Melamp. apud Athen. XI. p. 498 B. qui verſus hunc in modum legendi: Καὶ τότε μαὶς (Melampus) ἐπ᾽ ὑγρὸν βοὸς αἷμα χεροὶν. ἴφιλλε δ᾽ ἐπὶ τὸν ἐπιμαίνον· τοῦ δ᾽ ἐπ᾽ ὀπίσθιον ζώσατο ἴχνη ἐτίτη, ἔτιτη δὲ σκάπτον ἀείρας ἔσκιμψε (fic recte MSS. quod præ ἔσκιλε ſpernere non debuerat Caſaubonus) Φίλιππ, καὶ εἰ δρομαῖον ἔσκιμψε. Hæc quam prave ab non uno ſint verſa, dicere alibi adnitet. Timon apud Sext. Empir. Ἀστρολ. IX. p. 565. - - - τὸν μὲ δ᾽ εἰ Χρύσιππον, ἀλλὰ φησὶν ἐπιμαίνον. - - BRUNSTERH. Temere hæc ruſus ſunt ſeparata. Tu omnia in unum comma redige: conveniunt enim omnes hæ explicationes τοῦ ἐπιμαίνω, quod ſæpe apud Aratum reperias, licet. D'ARNAUD Lect. Gr. p. 55. Sic & Jf. Voſſ

18. Ἐπιμάλθα.] Ἐπίμαλθα forte, & ἀγαμά. REISK. Conf. v. Μαλθακὸν.

19. ἐπὶ μάχαιρα.] Male pro Μάχαιρα. Hom. Odyſſ. Δ. 287. - - - - ἐπὶ μάχαιρα χεροὶ πέλεν. Ad quem locum reſpiciens Heſychius, exiſtimavit Præpoſitionem ἐπὶ jungendam eſſe voci μάχαιρα, cum pertineat ad verbum πέλεν, a quo per Tmeſin Poëticam ſeparata eſt. KUST. Similis error ſup. in v. Ἐπιστρὶς, Inf. in v. Ἐπιμηθὶς, Ἐπιπόλαιος, & alibi. Schol. Hom. l. c. Μάχαιρα. τὸ ξίφος. Conf. Not. ſeq.

20. Ἀπὸ τοῦ μαστᾶς] Imo potius ἀπὸ τοῦ Μαστόνος. KUST. Vid. Euſtath. p. 1896. 38. Sed hæc verba pertinere cenſeo ad præced. ἐπὶ μάχαιρα, ideoque parentheſi includ. Inf. Μάστρ. τὸ ξίφος. ἀπὸ τοῦ Μαστᾶς.

21. οἰδᾶ] Attice pro οἰδᾷ, ut ſæpius Noſter. Ita ſup. ἐρῶν. - - - οἰδᾶ ὅτι. Infra: ἐκπλᾶ. οἰδᾶ.

'Επίμαχοι [1] ἐχθρὸν. ἐπισπαδὸν, ἐφιλκυσμένον. διττόν.

'Επίματ⊙. ἐπίληπτ⊙ [2]. ὀχληρός. δεκαπέντε πινὺς [3], βοφλιὸ ἐπιζήτᾶν, ὀφλεῖν.

'Επὶ μακρὸν ἄυσεν [4]. μεγάλως ἐφάνησεν.

'Επιμαίστυρ⊙ [5]. μάστυς ἐπὶ τοῖς γινομένοις.

'Επιμασάλθ⊙. ἐφαψάλθ⊙, ψηλαφήσας.

'Επιμάσσ⊙ [6]. ἐπαύξ⊙ ἐπὶ πλέον. ἀπὸ τοῦ Μάσσ⊙, ὅ ἐστι, μαζευτήριον. οἱ δὲ [7], ἐφάψ⊙, ψηλαφητ⊙ ἢ εἴσ⊙ ὁ λιμώττ⊙· ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσ⊙ [8] πλέον. Σοφοκλῆς Λίχμαλωτίοις.

'Επιμαχία 9. ἡ τοῖς ἀμυνομένοις βοήθεια.

'Επίμαχοι ἐπίκουροι, βοηθοί.

'Επίμαχον [10] χωλὸν. ᾧ δύναταί τις προσοίσειν μαχόμεν⊙.

'Επιμέλεια. σπουδή.

'Επιμελίζομ. δωδῶ [11].

'Επιμελείας οἶκ⊙ [12]. ἔνθα τὰ δημόσια ἔσγεφα ἔκειτο.

'Επιμελῶς. συντόνως. σπουδαίως.

'Επιμέμφ⊙. ἐξαλεῖ. ἐπιδίτας [13]. ἐπαινᾶτας.

'Επιμερὴς [14]. ἀελμὸς οὗτω λέγ⊙, ὅταν ὁ μέλιζων τοῦ ἰλάθου⊙ ὑφίκῃ μέχρι πό.

'Επίμερ⊙ [15]. μαχόμ⊙.

'Επίμετρα. πλήρη, τυπτὸν ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ μὴ ἀπτερύθια [16]. Φερεκράτης· βελεμνίων ἀγαθῶν [17] ἐπὶ ζαπίζης.

'Επιμέξας [18]. ἐπισπάσας.

'Επιμεζίδα. τὸ ἐπίμεζον, ἃ [19] προσπάθ⊙ τῷ χιτῶνι.

'Επὶ μέδια κεῖμ [20]. τὰ βελτίω τὰ ἐπιτήδ⊙. ἢ τὰ ἔγγα ἐπιτίμια χειέ.

'Επιμελὶς [21]. πόρπη. καὶ ἀπὸ γένους.

'Επιμήν [22]. οἱ ἱερομνῆμ⊙. Ἔχελαπ δέ καὶ θυσία τις, Ἐπιμήνια [23], ἡ χθὲ μῆνα τῇ νουμηνίᾳ συντελουμένη.

'Επίμηνος [24].

'Επιμήλια [25]. τὰ ὑπόθεμα ἱερήματα.

'Επιμὴξ. ἀναμετρησίως [26].

'Επίμονοι [27]. κρατοῦσι.

'Επὶ μοῖραν. ἐπὶ θάνατον.

'Επιμόλ⊙ [28]. ἀελμὸς, ὑφίκηση ἐπὶ μέσης

'Επίμυ⊙ [29]. σπόρεμ⊙ γῆ. ἢ ὕπνωσι λέγ⊙ οὕτω καὶ ὁ [ὕπν] μύ [30] ἱερατεύ⊙.

Μα-

1. 'Επίμαχον, κακὸν.] Legendum fine commate: *'επίμαχόν κακὸν*, i. e. *malum quod ipse quis sibi arcessit.* Pro eodem infra habes *'επίκτητον κακὸν*. Vide etiam post v. *'επίμετρα* KUST.

2. 'Επίλητ⊙.] Vid. sup. v. *'επίληπτ⊙*. Apollon. Lex. MS. *'επίκτητον, - - - σημαίνει δὲ ἢ ἐπίκλητὸν.*

3 Πενος.] L. *πενὸν*, ut patet ex eo quod sequitur, *νεφελὸν ἐπιζητᾶν, ὀφλεῖν.* PALMER. L. *ἐπενὸς, fugitivus, timidus.* PERG. *πένης* legit *Kust.* idemque, credo, voluit *Steph.* cui *πενὸς* tribuitur in Ed. Schrev. Modo *'επίμενον* reddidit *δειλὸν.* An hinc *δειλὸν* legendum? Sed vide paulo ante v. *'επίμενον*, coll. Hom. *Od.* T. 377. & Schol. cum Etym. M.

4. *'επὶ μακρὸν ἄυσεν.*] Hnm. *Il.* E. 121. 283.

5. *'επιμάστυρ⊙.*] Ex Hom. *Il.* H. 76.

6. *'επιμασσ⊙.*] Hom. *Il.* Δ. 190. Vid. inf. v. *Μάσσον.*

7. *Οἱ δὲ* &c.] Ira Scholia minora ad *l. c.*

8 *Προσεπιμάσσ⊙*] L. - - - - *μασὸν*, & modo, *ἁμαξὶ.* REISK. Deest in Lexl.is.

9. *'επιμαχία.*] Vid. Schol. Thucyd. I. 44. ibique *Not.* Conf. Suid. & Ammon. in v. *Σοφοκλῆς*: item *Not.* in v. *'Αφίσκ⊙. ἐπίμαχ⊙.*

10. *'Επίμαχον, χωλὸν.*] Tolle comma, & vid. Etym. M. & Suid.

11. *Δῶσ.*] Supple, *μοίλια*, vel *ἐπιμοίλια δῶσ.* KUST. Commode reticetur, more Hesychii nostri; ut Sæpius mn nusmus.

12 *'επιμελ. οἶκ⊙.*] Vid. A. van Dale *Diss.* IX. *de Antiq & Marmor.* p. 746.

13. *'επιδίτας.*] L. e. *indiget, eget.* Hanc autem interpretationem ne quis suspectam habeat, sciendum est, Hesychium hic respicere ad Hom. *Il. A.* 65. ubi Interpretes quidam τὸ *'επιμεμφὲς* accipiebant pro *χρῄζει*, vel *δεῖται.* Vid. Eustath. ad Hom. p. 1795. 20. KUST.

14. *'επιμερὴς.*] Arithmeticæ terminus. Infra pro eodem habes *'επιμερ⊙*. MAUSSAC. SOPING. KUST.

15. *'επίμερ⊙. μαχ.*] Quid hoc? Infra habes *'επιμερὶ* cum eadem interpretatione. KUST. Eandem vocem contulit *Is. Voss.* At *Perger.* legit: *ὅτι μαχ. quæ se mutuo frustrandam proftituit.* Quod placet. An itaque *'επίμερ⊙* legi posset, quod corruptum in *'επίμερ⊙*? Ita μ & π permutata forte in v. *'επίμονοι* infra. Vide ibi, ut & mox v. *'επιμετρίδα.*

16. *'επίμετρα*, &c. *μὴ ἀπτερύθια.*] Pollux l. IV. *Sect.* 169. *'επίμετρα δὲ, τὰ ὑπόχαλκα· ἐπὶ δὲ τῷ ξυρῷ μίσγουσι, τὰ εἰς ἀπτερύθια.* Hinc *Jungermannus* recte emendat Hesychium; quippe apud quem pro *μὴ ἀπτερύθια*, hic legend. *μὴ ἀπτερύθιον*, i. e. *cumulata*, sive *radio non complanata.* Nimirum λίσσειν est, *mensuræ cumulum radio dirnere*, sive *adæquare*; quod & *λισσάσθαι* dicitur: unde *λισσάστρα*, *radius*, sive *ligstrum.* Vide Noftrum sup v *'Αστρώστρας*, & *'Αστέλλεσθαι*, item Inf. v. *Κορυφὴν.* Quid autem verba illa, *τυτίσειν ἐπὶ κεφαλὴν*, hic sibi velint, ignoro. KUST. Plura Jungerm. ad Poll. *l. c.* Conf. sup. v. *'Αστέλλεσθαι.*

17 *Βελεμν. ἀγαθῶν ἐπὶ ζάπιζ.*] Alliqnid deesse videtur: non enim patet, quomodo hæc pertineant ad v. *'επίμετρα.*

18. *'επιμέξας.*] Vid. sup. v. *'επίμαχον κακὸν*, KUST. Hæc & præcedd. conjungere voluit *Is. Vossius.* Nescin quo jure, aut sensu.

19. *'επιμετρίδα, τὸ ἐπίμετρον* &c.] L. *ἃ σημ.* &c. H. STEPH. (*Thes* II. 900.) SOPING. Forte legendum *'επιμετρίδα. τὰ πτυχῆ, ἃ σημαίνει* &c. Nam *extremitates vestium*, five *ora*, dicebantur *πτυχαί* & *πτυγαί.* Vid. v. *Διέγγυα*, & *Πτυχίον*, & *Θυτήλινα πτυχί* EUST. Refcripſi ἡ, præeunte Phavorino.

20. *'επιμέδια κεῖμ.*] L. *'επὶ μέδια κεῖμ*, ex Hom. *Il.* II. 120. VALES. KUST. Sic & *H. Steph* in *Ind.* Conf. inf. v. *Μάχης ὕπερθ.* & *Not.* in v. *'επὶ μοῖραν.* Vide & sup. v. *'επιτίμια.*

21. *'επιμελὶς.*] Vid. Casaub. in Athen. p. 162. SCHR. Vid. Galen. *Gloſſ.* v. *'επιμελὶς*, & ſup. in v. *Ἁρμονὶ⊙*. Pro *πόρπη*, Ed. Hag. male *πέρπη.*

22. *'επιμῆν, οἱ ἱερ. - - - ‡ 'επιμήνια.* &c.] Lege & conjunge: *'επιμήνιοι οἱ ἱερ. ἐκ. ὅτι κ. τ. ἐπιμήνια*, vel *'επιμήνια. ἃ καὶ* &c. SCAL. MAUSS. MEURS. (*Gr. Fer.* l. V. p. 212. in v. *Νουμήνια*, & *Attic. Lect.* V. 3. p. 250.) BRUNO KUST. Sic & *H. Paſch.* ad Harpocr. in v. *'επιμήνια*, niſi quod *'επίμηνον* (ut Phavor.) non *'επίμηνον* (quod eſt in prioribus Edit.) exhibeat. Retinui *'επιμῆν*, quod eſt in Ed. Schrev. & inf. in v. *Ἱερομνῆμ* occurrit. Cætera conf. Athen. l. VI. p. 234. Martin. *Etym.* in v. *Ἐρίπνια*; Heſych. in v. *Ἐγκαίνια.*

23. *Θυσία τὶς.* ‡ *'επιμήνια*, &c.] Vid. *Not.* præced.

24. *'επίμηνος.*] Deeſt Gloſſa. MAUSSAC. Puto ſcribend. *'Επὶ μοῖραν. Gen.* L. [23.] *Καὶ οἱ τὰ Μοιρὶς ἢ ὦν ποιοῦσι ἐπιχθόνιον ἐπὶ μοῖρον Ἰαπετόν.* h. e. עֲנָקִים quod eſt *terrigenum*, *ἐπὶ γενέσει. 'επιχθόνιον ἐπὶ μοῖρον Ἰαπετόν* eſt, *ὃν Ἥφαιστον ὁ Ἰαπετὸς*, quos gremio fovit, & edunt. Unde Targum, יַלְדֵי, *quos educavit Joſeph.* HEINS. Gloſſ. Gr. Lat. *Ὁ ἐπὶ πάσαις γλυφαῖς. Agrippa.*

25. *'επιμήλια.*] Conjunctim male. Diſtingue: *'επὶ μήλοις.* Vid. Schol. Apollon. L. III. p. 131. VALES. Locus eſt Ψ. 146. ubi Schol. adfert illud Homeri· - - - *ὑγὸ δ' ἐπὶ πολλὸν ἔθορε.* quod exſtat *Il.* I. 147. ubi male *ἐπιπολλὸν.* Eſt enim, ut Schol. ibi docet, pro *ἐπιδρόμως πολλὸν.* Hinc interim Grammatici confecerunt vocem *ἐπιπολλὸν*, ut ad Suid. obſervat Kuſt. & olim H. Steph. *Theſ.* II. 1614. in v. *Μαλλὸν.* Conf. inf. v. *Κυμάλια*, & v. *Μαλλὸν.* Vide & in v. *'επιμήκανα*, & *'Επιμήλια* Sup. *'Επιμηλίζει. Δῶσ.*

26. *'επιμὴξ. ἀναμετρησίως.*] L. *ἀναμετρησίμως.* JUN. Ita Phavor. & Cyrill. At Suid. & Cyrill. Lex. MS. *ἀναμετρησίμως.* Heſſadius in *Chreſtom.* p. 13. *Ed. Meurſ* Καὶ τὸ Μὴξ, *κατὰ δὲ μέτρα· ἀπὸ τοῦ τὸ ἐπιμὴξ, παρ' Ὁμήρῳ.* Conf. *Suplem.* XIV. 25.

27. *'επίμονοι.*] L. *'επίκτητοι*, ut infra. IS. VOSS. Forte *μ* & *π* hic permutata ſunt, ut ſup. in v. *'επίμερ⊙*. Sed præterea tranſpoſtam puto literam *τ*, ut integra vox ſit *'επίτροποι.*

28. *'επιμόλ⊙.*] Vid. ſup. v. *'επιμολὶς.*

29. *'επίμυ⊙.*] Scr. *'επίμυσ⊙*, & mox *μυσῖ.* H. STEPH. *'επίμυσ⊙*, & *μυσῖ*, etiam MS. Pollucis, p. 361. non *'επίμυσ⊙*, & *μυσῖ* Vid. Euſtath. T. Od. p. 680. IS. VOSS. Vid Pollux. VII. 151 ibique Cl. Kühn, & Jungerm. qui & Stephani verba ineditæ profert, in quibus literas *υ*, *ι* male expliſſent vulgg. *Lexic.* pro vet. *Lexic.* quo uſus fuit H. Steph. paſſim illud laudans. Vid. ſup v. *'επιτρόπους*, inf. v. *Μυσῖν*, & quæ Cl. *Hemſterh.* in *Not.* ſeq.

30. *Ὁ μύσ* &c.] L. *ὁ ἐπὶ μύσι ἱερ.* [ut apud Poll.] *qui colit agrum ea conditione, ut in partem fructuum veniat, vectiarius.* ſi modo de ipſo colono accipi debeat *'επίμυσ⊙*. KUHN. ad *l. c.* Vid. inf. v. *Ἰζήσιος*, & *Not.* in v. *Θεσμοφόρια.* Hæc olim. Sequentia deinde *mecum benevole communicavit*

Μοιτὶ γὲ, τὸ μέρος ἐκαλεῖτο· καὶ Ἐκτήμορι, αἱ τὸ ἕκτον πελάσσης.

Ἐπιμερόζω. σχηματίζω.

Ἐπίμοχθος. ἐπίπονος [1].

Ἐπιμοχθίζω. σὺν μόχθῳ ἐκπονῶ.

Ἐπιμύλιος [2]. ἐπιγεγραπται.

Ἐπίμυξις [3]. τετραμμένος.

Ἐπιμύσας. χαμμύσας [4]. κλίσας.

Ἐπινάξω. ἐπιπαττῶσαι.

Ἐπίνακλυ [5]. ἢ ἐπιδιδύμων ἐξαιρέτως.

Ἐπινεμάτης [6]. ἐπιπαγέντα.

Ἐπινεῖσαι [7]. ἐπιλῦσαι.

Ἐπίνιμις [8]. ἐπιμελουμένος.

Ἐπινύκτια [9]. τίκτοντα, συστέλλεσθαι τὰς φρένας.

Ἐπινύχθια [10]. ἐγκρυφῶν.

Ἐπινυμφίδιον. τὸ ἐπιτερπνόν.

Ἐπιπεφείδια [11]. τὰ ἐπὶ τῇ περᾷ λίπα.

Ἐπὶ πᾶς [12]. ἐπὶ πᾶς ναῦς.

Ἐπὶ πήν. ἐπὶ τὸν ναὸν [13].

Ἐπὶ πίωζε [14]. εἰς βίτον ἄγων.

Ἐπιπλᾷ [15]. ἐφίλει.

Ἐπίπλεον [16]. ἀφ' ἧς ἡ κρήνη βλύζει.

Ἐπιπόκιον [17]. πανυκτέριον. βασιλίσκος σύμβολον.

Ἐπίπνοον. μικρὸς λιμήν. Λίμνη [18], καὶ αἱ ἐξῆς [19] αἰτιατικαὶ γραῖ.

Ἐπίπνοα [20]. ἐπιπνεύσιμα.

Ἐπι-

cavit Celeb. *Hemsterhusius* Noster: „Soloni vocem ἐπίμορος, τῷ usurpatam Pollux testatur VII 151. ἐπίμορος· ὁ γῆ, ὃν Σόλων, ὁ ἐπὶ μορῇ γεωργῶν· καὶ Μορῖ, τὸ μέρος ἢ γεωργίαν. Sic enim pro γεωργῶν proplus malo, quam cum Kühnio γεωργοῦντα. Hæc autem scribendi forma fide niutur optimi Cod. Vossiani: Stephanus utram præferret, dubitavit; sed illi scripturæ, quam Hesychius habet, Græcæ Linguæ ratio suffragatur. Recte vero Kühnius hic, & in ἐπίμορος, præpositionem *ἐπὶ* interjiciendam censuit, *ὁ ἐπὶ μορῇ ἐργαζόμενος. οἱ ἐφ' ἑαυτῷ μορῇ* &c. quemadmodum in Ἰλιάδι, *ὁ ἐπὶ μορῇ γεωργῶν*. Neque aliter solent Græci, ut ex Polluce patet, apud quem sequitur: *τὸ δ' ἐπὶ τοῦτο μέρῃ πίνειν, Τετραχόα*. Vide Noltrum, & Etymol. in Τετραχόα. Strab. XV. p. 1030. *Α. μοῖρα δ' αὐτὴν ἐπὶ τετάρτοις ἐργάζεσθαι τῷ κυρίῳ*. Ea est à *γλυφῆρι καθέλκειν κὶν τῷ κυρίῳ*, quomodo Μοῖρα Hesych. exponit, quum conditus modus fructuum frumentive domino præstatur. Eodem pertinet pau'o vitiosius scripta Μόρᾳ, *σῖτῳ*. Meminit Eustath. ad *Od* T. p. 1854. *γ.* 31. *Ἐπινεῖν δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ Μορτῇ, τὸ ἐκεῖ φασὶ μορῷ τῷ αὐχῶνι, ἀ ἰδιότη τοῦ ἐπιτροπεύοντος* into vero *ἐπὶ τῷ ἐπιτροπεύοντι*, nisi Grammaticus fuerit lapsus; aut certe Dativus, quod tamen vix ferri potest, ita caplendus erit. Vocabulum vetustum & fere obsoletum recentiores Græci Juris consulti revocarunt; apud quos, ut ex Harmenopulo Du Cangius observavit, *μορτή*, & *γεωργὸς μορῆτης*, quem Latini *colonum partiarium* vocant. Vid. J. F. Gronov. *Obs.* IV. 16. p. 267. Talea illi, quos commemorat Christus in Matth. XXI. 33. 34. & Luc. XX. 10. Mos etiam Germanis frumenti modum, aut pecoris, aut vestis servo dominum, ut colono, in jungere. Tacit. *de Mor. Germ.* c. 25. „

1. Ἐπινωμᾶν.] Vid. sup. suo loco, & *Not* præced.

2. Ἐπίνοιαι.] Vide infra suo etiam loco, ut & v. seq.

3. Ἐπιπολαῖα.] Rectius legas: *ἐπιμολῖνα. ἐπιγεγραμμένα*. Vid. Foës. in *Œcon. Hipp.* KUST. Galen. *Gloss.* Ἐπιμολῖνα· *τὰ ἐπιγεγραμμένα, τὰ μολίνα*.

4. Ἐπίμυξις.] Vid. sup. v. *ἐπιμύξαι*, & *ἐπιμυῆ*, item v. *Ἀμύξω*.

5. Ἐπιμυξίας.] Sic & in v. *Μίσται*. Inf. *Ὅσοι καθαίρουσι τὰ κατωτικὰ τοῦ ἰσχίου, καὶ συλλέγουσιν*. Damnatur hoc a Phrynicho p. 60. Sed vide *Observ.* nostras ad Matth. XIII. 15. Addo, illud *καταμύξας* etiam usurpasse Antiphanem in *Rusticis*, apud Athen. l. X. p. 446. Mitto plura. Vide etiam *Not.* ad v. *Ἀπομύξῃ*.

6. Ἐπίνακλυ. *ἢ ἐπ. ἰδιαίτερα.*] Nollem ego præs esse de hujus loci sanitate: nam credo *τὸ ἰδιαίτερα* in mendo cubare, & in una litera corruptum esse. Nam ab *ἰδίωμα* deducitur ea vox; & illa diphthongus *αι* non videtur convenire. Sed ideo non debuerunt Lexicographi recentiores facere de his vocibus, ut faciunt. Vox *ἐπίνακλυ* ab *ἐπίνακτα* manifeste deducitur. Ejus Thematis exempla inveniuntur: & significatus nihil habet dubii. *Νάκτα* enim est *farcio, fartim impleo*; unde Plusquamperfectum *πίνακτο*, ustatissimum. Ἐπίνακλυ igitur Intelligit (credo) Hesychius, *portiunculam, quæ rei venditæ, & jam mensuratæ superaddilur*; *auctarium*, quod est *ἔξω δ' ἀνεῖς, extra & supra id quod emptum est.* Ideo puto legendum *ἐξωνεῖσθαι*, vel *ἐξωνεῖν*. PALMER. Meræ nugæ. Legendum *ἐπινακτὰ*, i. e. *nautam supernumerarium, ἐξωνητὴν*. Simili ratione ac *ἐξωνεῖσθαι τὸν ναύτην*. IS. VOSS. L. *ἐπινακτὰ, nautam qui è navi peregrina nostra classi accedit.* PERGER. L. *ἐπινάκτην. . . . ἐξ ναυτῶν*. M. MEIBOM. Phavor. etiam *ἐξ ναυτῶν*. An hue facit, quod est in Lexico Reg. MS. *ἐπινάτων· ξένων, φυγάδες, μετοίκων*. Pro quo *ἐπινάτων* legendum, sive potius, *ἐπινάτων*, ut habet H. Steph. *Thes.* II. 997. cum iisdem explicationibus, addens, rarum esse, & ex Apollon. Rhod. adferri. Locus est *Argon.* I. 795.

7. Ἐπινοεῖσθαι.] Simplex item *νέομαι*, *νίσσομαι* & *ἀνίσσομαι*, pro *ἀνοιγνύσθαι*, *legere*, usurpata fuisse constat ex Hesych. v. *Νίσσεται* & *Νίσσα*. Et Pind. *Isthm. Od.* II. extrema:

Τοῦτα Κασταλίαν· νίσσομαι, ὅταν
Ξείνων ἴρνι ἰδαῖον ἵκῃς.

Ubi hæc notat Schol. *Ἀνίσσομαι, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς δὲ Ἀχαιῶν σταθμὸν· Σὺ δ' εἰ ὁδοιπόρος γεγραμμένον πτοίᾳ ἴχνι, Ἀνίσσομαι. Νίσσεται τις ἀ* (f. *ὁ*) *ταῦτα τὰ ἐμπορικὰ, τὴν Παφίαν· ὁ γὰρ Ἄρης, τὴν Ἄνασσαν* (l. Ἄνασσαν) *αὐτὸ δ', ἀναγνώθι.* Simile mendum tollo ex Hesych. sup. *Ἀνιμᾶν, ἀναγινώσκειν.* leg. *Ἀνίσσειν*. Vide *fis* & Suid. in *Ἀνοιγόμεν*. ABRESCH in *Misc. Obl.* Vi. 2. p. 406. Eadem sup. ad v. *Ἀνοιγόμεν* ex Cl. Hemsterhusii literis dedi.

8. Ἐπινοεῖς.] Sic *ἐπινοῆς*, pro *adis*, apud Callim. *H. in Jov.* *γ.* 13.

. . . . *ἀλλ' εἰ μοι κεχαρῆσθαι ἐέλσεαι*
ἔρανῳ, ἀλλ' ἰσαν ἐπινοῆς &c.

Neque cum aliquod indigum Lucinæ animal, neque mulier adit ulla. Mirum est, quod Cl. Bentleius hic verbum *ἐπινοεῖν* loco cedere jubet; nusquam enim id legere meminit, & pro eo reponit *ἐπιμένειν*. Et quia sic stare nequit vocula *μοι*, quæ casus quarti est, & pendet a verbo *ἐπιμένειν*, quud Dativum requirit, mutat eam in *ῃ*, vel in *οἱ*. Mirum, inquam, quod Vir doctissimus, qui Poëtas Græcos legit, nunquam *ἐπινοεῖν* legerit, quum Theocritus hoc ipsum habeat *Idyll.* VIII. *γ.* 43. *ἐπ' ἀ καλὸν παῖς ἐπινοεῖ*. *Quo pulcra puella advenit.* Hesych. *Νύσσεται, παραγίνεται.* Et *Νυσσόμενον, παραγινόμενον.* Passim apud Poëtas *νίσομαι*, *νίσσομαι* & *νίσσομαι* cum quibusvis compositis reperiuntur. Exempla addere alia, quoniam e Lexicis pcti possunt etiam vulgaribus, non libet. L. BOS *Anim.* p. 126. Cl. Abresch *l. c.* addit præterea Soph. *Oed. Col.* *γ.* 720. (al. 686.) ubi *ἐπιόντα*. Nescio autem, quare hoc verbum in Lexicis præterniissum dicat, quum Scapula eodem Theocriti loco illud stabiliverit. Doct. *Reisk.* leg. *ἐπινοεῖν*. quod supra. Conf. v. *Ἐπίνομαι*.

9. Ἐπινυμφίζει.] L. *ἐπιμίζει*. Ita Cyrill. & Suid. IS. VOSS. Lexicon Reg. MS. *ἐπιμίζει· ἐπιπροσῖ, συγχεῖται*. Conf. Cangii *Gloss. Gr.* & Foës. *Œcon.*

10 Ἐπινύκτια.] Ex Pretamento videtur legendum *ἐπινύκτα*. Nostro enim, unde *ἐπινύκτα*, est *pungo*, *punctim cædo*. Sic dicimus Gallice: *Il est blessé*; *Il a un coup de gibecit.* Et apud Dominum de Montaigne, *lettreferis.* Sic etiam apud Græcos *βαλεῖν* pro *atrocito* ponitur. Ea nostra emendatio firmatur ex voce sequenti. PALMER. Simile vitium inf. in v. *Ἐπινυκλῖς*. Nos eadem phrasi utimur.

11. Ἐπινύχθια.] L. *ἐπινυκτέλια*. ab eodem *ἐπινύκτια*. PALMER. SALMAS. Ita Phavor. qui mox *ἐπινυκτέρια* expl. *τὰ ἐπίτερπνα*.

12. Ἐπιπεφείδια.] Respicit locum Hom. *Il.* Φ 204. *Δαμὸν ἱμερόεντα ἐπιπεφείδια κείροντες.* Schol. *ἐπιπεφείδια*] *τὰ ἀπὸ τῆς περᾶς λίπα. . . . Αἱ σκάνδικες, Δαμὸν ἐπιπεφείδιον· ἐπὶ τῇ περᾷ γὰρ ἐσθίουσι*) *ἢ πυρτὸν.* Conf. Eustath p 1231. 40. Frustra ego putarunt alii, Hesychium & Suidam forte illud *ἐπιπεφείδια* non Adjective accepisse, sed Substantive, quasi per se nutaret *τὰ ἐπὶ τῇ περᾷ λίπα*. Quod H. Stephano *Ind.* & Cl. Bocharto *Hieroz.* P. I. L. II. c. 45. p. 504. visum est. Integrum enim phrasin, *Δαμὸν ἐπιπεφείδιον*, suo more, explicat Noster.

13. Ἐπὶ πᾶς.] Hom. *Il.* A. 12. Conf. v. *Θοάς*.

14. Ἐπὶ πίωζε.] L. *ἐπὶ τῇ ναῒ* HEINS. IS. VOSS.

15. Ἐπιπλᾷ.] Scr. *ἐπὶ πλῷ*. SALM. Ita Phavor. Conf. v. *Νεῶν*, & *ἐπὶ πλῷ*. *Reisk.* leg. *ἐπὶ θάτερα ἔφθον*.

16. Ἐπίπλεον.] L. *ἐπίνεον*. ut Etym. M. JUN. SALM. HEINS. Conf. Poll. VII. 32. X. 125. In Ed. Schr. Notæ Salmasianæ præmittitur: „*ἐπίπλ. Vide post ἐπίνεον.*„ Sed hoc in Cod. suo tantum ad marginem notaverat Salmasius, ut vocem *ἐπίπλεον*, loco suo motam, invenire posset: uti passim in Lexicis antiquis solemus.

17. Ἐπιπόκιον.] Vid. inf. v. *Νύκτωρ*. Distinxi post *καλ*.

18. *Λίμνη γὰρ* &c.] Conf. v. *Γεφυραί*, & *Δυμαῖοι*. Phavorin. majorem distinctionem posuit ante *καί*.

19 Ἀπὸ αἰτιατ.] L. *ἀπὸ αὐτοῦ* HEINS. L. *ἀπὸ αὐτοῦ*. KUST. L. *ἀπὸ τούτου*. REISK. Vel, *παρ' αὐτοῦ*.

20. Ἐπίπνοα. *Sed.*] Alio, nec eo valde obvio, sensu est in Soph. *Antig.* *γ.* 395. [al. 400.] *ψυχὴ γὰρ ἡ πίνουσα* (f. *πνέουσα*, quod magis Atticum. Vid. Schol. ad *Electr.* *γ.* 584.) *τὸν γοῦν ἀεὶ. i. e. ἐπιτηδείως ἔχουσα θάνατον, ἢ ἐπιθυμοῦσα γοῦν ἀεὶ*, ut illustrant Critici. Unde adeo intelligitur, qua

'Επιομίς [1]. ὁ τοῖς ναυλικοῖς λίχνος.
'Επίορμοι [2]. κληδόνες.
'Επιουκτίς [3]. Φυλακὴ δευτέρα ἀδυεῖν.
'Επιούσιον [4]. διδάσκειν.
'Επιπυζεῖν [5]. ἐσωρεῖν, ζεῖν.
'Επιξενοδικέμμη [6]. ἐπιμαστυσῶμαι.
'Επίξεσος. ἐπίχθονος [7].
'Επιξενουλῆς [8]. μαστιράλης. πορδέλης. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν Συλλόγῳ [9], καὶ Λιχύλος Κρησσαις.
'Επίξηνον [10]. ξύλον, ἐφ' οὗ τὰ κρέα πήγνυται ἔκκοπον, οἷον τὸ Κρανιόπιον [11] ξύλον.
'Επὶ ξένα δίκη [12]. ἡ συκοφαντική, ὡς ἔστι πλεῖστοι [13].
'Επιξεμβῶ [14]. ὑποξέμβω.
'Επίξυλον [15]. τὸ ἐπὶ τοῦ ξυροφορεῖ τοῦ ὑφαντικοῦ ἱματίου. καὶ τὸ παχὺ σῖτος, 'Επίκοπον [16].
'Επιξυλεῖν [17], ἐπικόπτειν.
'Επὶ ξυσῷ [18]. ἐπὶ κινδύνῳ. ἢ ἐπὶ τοῦ ἐξύσται, ἢ ἀκονᾶται.
'Επίοεσα. χωλὸς μόνος ὁ Σπαλίς.
'Επιοεσμένος [19]. πεπνιγμένος. ἄφωνος [20].

'Επι-

qua ratione in proximis Hesych. 'ενίγνω exponat μεταπείθω. Dio contra Orat. XIII. aliquoties 'ενίσταμαι dixit, pro τῷ σφάτῳ ἐνίστασθαι. Vid. Casaub. *Not.* p. 27. Confer Lexica. ABRESCH.

1. 'επιομίς.] Eustath. *Iliad.* Σ. p. 1225. 25. [1165. 48.] dicit ex Athenæo, esse partem triremis. Aliter est Platonis ἐπωμίς. SOPING. Ex Apollonio de *Triremibus* hoc docet Athen. L. III. p. 97. D. ubi paullo ante tradit, *stragulum* ita dictum esse. Eadem loca *Kust.* notavit. Conf. Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* II. p. 27. de hac voce.

2. 'Επίορμοι. κλαρ.] Alio significatu occurrit in Pind. *Pyth. Od.* XI. 13 Νῦν 'επίορμοι Ἡρωΐδων Στεφάνῳ ὑμεναίων κελαδεῖν. Uoi varie exponunt Grammatici veteres. ABRESCH *Misc. Obs.* VI. 2. p. 407.

3. 'επιουκτίς.] Scr. 'επιουκτίς. i. e. *nocturna hominis rei custodia.* H. STEPH. *Thes.* II. 1103. KUST. Scribe & conjunge: 'επιουκτὶς φυλακὴ &c. IS. VOSS. L. 'επιουκτίς, φύλαξ δευτέρα ἀδύειν. Est enim ἐπιουκτὶς ex Medicorum libris pulsus nocturnus, de quo Hippocrates cum ulibi, tum περὶ τῶν ἐν κεφ. παθῶν, & modo inter ulcera, modo inter φύματα reponi; sicut *Epid.* I. VII. Ἐξανίει κοπὴ καὶ ἐπ' ὀλίγον αἱ ἐπιουκτὶς ἐξ ὄρθρου. Credula autem antiquitas ejusmodi pulsibus τοῖς ἀδικοῦσι e corpore erumpere credebat; qualia sunt illa Theocriti ψεύδεα, *pulsus quos mentientibus erumpunt.* [*Idyll* XII. 24. ubi vid. Schol.] HEINS. (*ad eram Ed. Hagen*) 'επιουκτίς, φαντάσματα. Vide, præter Celsum [V. 8.] & alios [ab H. Steph. *l. c.* laudatos] Pollucem *cit.* 248. [IV. 197.] Videtur autem Hesychius, cum addit δεσπότ' ἀδικοῦντ', idem sensisse quod Veteres περὶ φαντασιῶν, quæ mentientibus, aut mentitis, suboriri credebant. At videtur scripsisse: φυσῆμα τῇ δυσκρὶ ἀδικοῦν. Notum est illud Theocriti Ἀίτης. [XII. 24.]

. . . . ἐγὼ δέ τε τὸν καλὸν αἰνῶ
Ψεύδεα ῥίπτοντ' ὀφθαλμὸν ἔτι ἀκμαΐον.

'επιουκτὶς autem, quia *noctu* erumpere & oriri credebantur: ut ex ipsa voce apparet. IDEM. (*ad eram Ed. Ven.*) Conf. H. Steph. *Diction. Med.* p. 323. Foës. *Œcon. Hipp.* & R. Constantin. *Lex. Gr.*

4. 'επιούσιον.] Pro πνεύσιον. Sic ulibi 'ελαφρὸν, pro κῦφον. SALMAS. Pro πνεύσιον nescio an ex dialecto aliqua, an vero ex errore Hesychii. KUST. Scrib. 'ε πνεύσιον, monente Cl. *Hemsterhusio.* 'ε Pronomen, ab ἑ.

5. 'υπίζυε.] L. 'επύσσιον. *Il.* Ξ. HEINS. Hom. *Il.* Ξ. 149. [Immo 249.] ubi metri gratia legitur 'επύσσιον, per duplex σ. KUST. Vid. Suid. ibique Kust.

6. 'επιξενοδικέμμη.] Inf. ξενοδικέμμη, μαστιόομαι. Conf. v. Ξενοδικεῖν, & Ξενοδικῶν, ibique *Not.* & mox v. 'επιξενοῦλῆς.

7. 'επίξεσος. ἐπιχθ.] Expositio suspecta est. H. STEPH. *Ind.*

8. 'επιξενοῦλῆς.] Æsch. *Agam.* p. 217. SCHR. Æschyli locus est in *Agam* ϒ. 1329. ad quem vide nuperas Cl. Abresch *Animadv.* p 385. Conf. R. Constantin. *Lex. Gr.*

9. Σοφ. Ἀχ. συλλογ.] Vid. Casaub. in Athen. p. 485. SCHR. Omisit ibi Vir summus locum in v. 'χνιοστὸς &c. Male συλλοχῳ apud Schol. Pind. *Isthm. Od.* II. *fin.* in *Ed.* Oxon.

10. 'επίξηνον.] L. 'επίξυλον. H. STEPH. *Thes.* II. 1113. CONSIANT. *Lexic.* SOPING. VALES. HEINS. IS. VOSS. KUST. 'επίξυλον est, quod nova Comœdia & ejus scriptores ἐπικοπτὸν posita vocaruot. Sic dicunt: Ὑπὸ ἐπιξύλου διακόπτω τὸν ἀφθαλὸν ἔχει λίγνον. Est autem hemistichium hoc, quod ita citat Suidas, apud Aristoph. *Achara.* [ϒ. 317.] Vid. ibi Schol HEINS Conf. Stanl ad Æsch. *Agam* ϒ. 1286 'πιξύλων emendant præterea *Martin.* in v. Ἐρέχτειμα, & Cl. *Hemsterh.* ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 371. *nov. Ed* Similiter 'επίκτυπα, pro 'πιξύλῳ, adparet in Schol. Hom *Od.* Β. 277. Conf. Cl. Græv. ad Lucian. T. I. p. 961 & mox *Not.* in v. 'επίξυλον. Adde Etym. M. Hom. Schol. ad *Il* Α. 261. Suid *h. v.* Ὑπὸ ἐπιξύλου

11. Κρανιόπιον.] L. κρανιακὸν. SALMAS. PALMER. κρανιοπῶλις H. STEPH. *l. c.* κρανιοπῶλις. CONSTANTIN. SOPING. G. κρανιακὸν. MARTIN. *l. c.* Pro οἷον τὸ κεφαλοπῶλις ἐξ Cl. *Hemsterh. l. c.* legi: ὁ καὶ τὸ Κρανιακὸν, vel 'επίκοπον ξύλον. Κρανιακὸν etiam scribsisse videtur *Salmas* & κρανιακὸν est in *Palmerii* autographo, quod Schrev. corrupte edidit κρανιοκὸν. Non enim ad πίνειν, sed ad κεφαλὸν respexisse Hesychium, docet vox præcedens ἔκκοπον. Confer mox v. 'υπίζυλον. . . . . ἐπίκοπον.

12. 'επὶ ξένα δίκη.] L. ξένον. IS. VOSS Leg. 'επὶ ξένῃ δίκῃ; ut intelligatur *actio peregrinitatis*, qua instituentur contra eos, qui se Athenis cives mentiebantur. Hi, si convicti essent & damnati, vendebantur pro servis: unde pro δικῇ mox lego πολίτην. Vid. Sam. Petit. *de Leg. Att* p. 174. KUST. Qualis actio sit, explicate docet Arno, & veteres Grammatici tacent. Quem porro non adrectat Doricum illud ξένα? Legendum puto, 'επὶ ξένῃ δίκῃ. Quamquam enim vulgo ξένος δίκη ioleat usurpari, velut apud Nostrum fuo loco, nihil tamen obstat, quo minus eadem ἐπὶ ξένῃ δίκῃ probetur; quemadmodum οἱ ἐπὶ ξένῃ δίκῃ ἐξακολουθοῦντες. Suidæ in Περιπλανεῖν. Hæc causa qui cecidisset, is venum tradebatur: ἀλλὰς δὲ ὡς οὐ νενικηκὼς, inquit Ulpianus ad Demosth. *Timocr.* p 822. Β. ὕστερ ἐπώλουν· idque demundatus τῆς Παλλάδος. nam teste Suida. ἐπίκουρος τῆς Παλλάδος . . . ἵνα μὴ οἱ ξένοι ἀλόντες. Quid ergo? An in Hesychio quoque reponendum? ὡς ῥ' ἐτέθεις πολίτην, vel potius ἐπώλουν. Equidem ita sentio. Σωσιγένους vero, quod s Σωσιγένους, sive *Advocatis*, agerctur. Vindex enim interea reus in carcere tenebatur. Legem de ξένου judicio Petitus condidit p. 174. quam Atticus homo, ut puto, non ferat: Τὰς δ' ξένου γραφὰς . . . . . ὧδε τῇ δικαστῇ παραγράψ. Eleganter Philo Jud. Περὶ δ' ἐστὶ Ἄφθ. τὸ Θ p. 308. Β. καὶ νοεῖ ἅπαξ οἱ ξένοι ἀλόντες πάσῃ) τῇ μοναρχουσῃ ἡδονῇ μᾶλλον ἀφιλόνικος παρεγγράφεται. Obscurius id Philostr. *Ep.* XLVI. non satis perspexit hinc ductæ antithesin loquendi formula: εἰ ξένος ὢν ἐμὲ ἐπώλησας ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ξένοις ἀλόντα· τοῦ δὲ πάλιν αὐτὸν ἀνεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτῷ ξένῳ)· καὶ δὴ τὸ μὲ λάμβανε, τὸν δὲ δίδου αὖθις, scil. ἀφωνοῦντα. Eum in modum subscripti verba, ut videtur emendanda HEMSTERH.

13. 'Αττικὸν.] Mallim ἀτιμωτικὸν, vel ἐτελὲς, ut Ulpian. ad Demosth. a Petito citatus *l. d.* Quod s V. Cl. observatum quoque est in Ἄτιμ præc.

14. 'επιξεμβῶ.] L. 'επιξεμβῶ. IS. VOSS. Sup. ἴδιη. χωρίζω. Vid. *Not.* in v. 'επιξεμβῶ, post v. 'επιπλῶ.

15. 'επίξυλον.] 'επιξύλου legit Cl. Græv. ad Lucian. *T. I.* p. 961. nondum adsentiente Cl. *Hemsterhusio* p. 371. *nov. Ed.* Vitiatissimæ Amstelod. Editioni illud 'επιξύλου adscribit Cl. *Jens.* p 91. *Luc. Hes.* & Græviam legisse 'επιξύλου credit. Sed hoc vero minus simile videtur. Vid. sup. *Not.* in v. 'επιξύλων.

16. Τὸ παχὺ σῖτος 'επίκοπον.] Sic etiam Eustath. ad Od. Β. p. 92. 36. Vid. Polluc. l. VI. c. 13 & inf. in Μάκελλα. SOPING. Si vera est interpretatio Hesychii, 'επίξυλον idem fuerit quod 'επιξύλων. Nam Eustath. ad Od. Β. p. 1443. 16 ἐπιξύλων, ἐπίκοπον, & ἐπικόπων pro synonymis habet. Polluci l. VI. *sect* 90. ἐπικόπων dicitur, quod hic ἐπίκοπον. Vide etiam Græv. ad Lucian. p. 961. & Nostrum paullo ante v. 'επιξύλων. KUST. Vid. Etym. M. in v. 'επίξυλον, inf. in v. Κρίνω, & sup. *Not.* in v. 'επίκοπον, & v. 'επίκοφος.

17. 'επιξυῶ. ἐπικοπῶ.] Sic & Cyrill. Lex. MS. Phavorinus: 'επὶ ξυσῷ. ἐπὶ κοπῇ. 'επιξυόντων legitur apud Apollonius: Ἐπὶ ξυσῷ. ἐπὶ κοπῇ. 'επιξυόντων explicat Heraldus. explicat ἐπικοπῶν. Rhod. III. 1161. quod Jer. Hoelzlin. explicat ἐπικοπῶν. ubi vid. Schol. Ἐπιξυόντων, ἐπικοπῶν, ἐπικόπτων. uddens, ocutium innotuisse Lexicorum Scriptoribus, ἐπιξυῶν, ἐπικοπῶν, qua desumsit Noster ex esse Dativos, 'επιξυῶ, ἐπικοπῶ, qua desumsit Noster ex Hesychio quoque reponendum? ὡς ῥ' ἐτέθεις πολίτην, vel potius ἐπώλουν. Equidem ita sentio. Σωσιγένους vero, quod s Σωσιγένους, sive *Advocatis*, agerctur. Vindex enim interea reus in carcere tenebatur. Legem de ξένου judicio Petitus condidit p. 174. quam Atticus homo, ut puto, non ferat: Τὰς δ' ξένου γραφὰς . . . . . ὧδε τῇ δικαστῇ παραγράψ. Eleganter Philo Jud. Περὶ δ' ἐστὶ Ἄφθ. τὸ Θ p. 308. Β. καὶ νοεῖ ἅπαξ οἱ ξένοι ἀλόντες πάσῃ) τῇ μοναρχουσῃ ἡδονῇ μᾶλλον ἀφιλόνικος παρεγγράφεται. Obscurius id Philostr. *Ep.* XLVI. non satis perspexit hinc ductæ antithesin loquendi formula: εἰ ξένος ὢν ἐμὲ ἐπώλησας ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ξένοις ἀλόντα· τοῦ δὲ πάλιν αὐτὸν ἀνεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτῷ ξένῳ)· καὶ δὴ τὸ μὲ λάμβανε, τὸν δὲ δίδου αὖθις, scil. ἀφωνοῦντα. Eum in modum subscripti verba, ut videtur emendanda HEMSTERH.

13. 'Αττικὸν.] Mallim ἀτιμωτικὸν, vel ἐτελὲς, ut Ulpian. ad Demosth. a Petito citatus *l. d.* Quod s V. Cl. observatum quoque est in Ἄτιμ præc.

14. 'επιξεμβῶ.] L. 'επιξεμβῶ. IS. VOSS. Sup. ἴδιη. χωρίζω. Vid. *Not.* in v. 'επιξεμβῶ, post v. 'επιπλῶ.

15. 'επίξυλον.] 'επιξύλου legit Cl. Græv. ad Lucian. *T. I.* p. 961. nondum adsentiente Cl. *Hemsterhusio* p. 371. *nov. Ed.* Vitiatissimæ Amstelod. Editioni illud 'επιξύλου adscribit Cl. *Jens.* p 91. *Luc. Hes.* & Græviam legisse 'επιξύλου credit. Sed hoc vero minus simile videtur. Vid. sup. *Not.* in v. 'επιξύλων.

16. Τὸ παχὺ σῖτος 'επίκοπον.] Sic etiam Eustath. ad Od. Β. p. 92. 36. Vid. Polluc. l. VI. c. 13 & inf. in Μάκελλα. SOPING. Si vera est interpretatio Hesychii, 'επιξύλου idem fuerit quod 'επιξύλων. Nam Eustath. ad Od. Β. p. 1443. 16 ἐπιξύλων, ἐπίκοπον, & ἐπικόπων pro synonymis habet. Polluci l. VI. *sect* 90. ἐπικόπων dicitur, quod hic ἐπίκοπον. Vide etiam Græv. ad Lucian. p. 961. & Nostrum paullo ante v. 'επιξύλων. KUST. Vid. Etym. M. in v. 'επιξύλων, inf. in v. Κρίνω, & sup. *Not.* in v. 'επίκοπον, & v. 'επίκοφος.

17. 'επιξυῶ. ἐπικοπῶ.] Sic & Cyrill. Lex. MS. Phavorinus: 'επὶ ξυσῷ. ἐπὶ κοπῇ. 'επιξυόντων legitur apud Apollonius: Ἐπὶ ξυσῷ. ἐπὶ κοπῇ. 'επιξυόντων explicat Heraldus. explicat ἐπικοπῶν. Rhod. III. 1161. quod Jer. Hoelzlin. explicat ἐπικοπῶν. ubi vid. Schol. Ἐπιξυόντων, ἐπικοπῶν, ἐπικόπτων. uddens, ocutium innotuisse Lexicorum Scriptoribus, ἐπιξυῶν, ἐπικοπῶν, qua desumsit Noster ex esse Dativos, 'επιξυῶ, ἐπικοπῶ, qua desumsit Noster ex

18. 'επὶ ξυσῷ.] Sic etiam Suidas. Uterque vero respexit ad Hom. *Il.* Ξ. 173.

Νιὸν δ' ἐν πάντεσσιν ἐπὶ ξυσῷ ἔσαν ἀκωκαὶ.

i. e. *Nunc enim omnibus res constituta est in acie acuculæ.* Locus hic in proverbium ubit, ud notandum summum periculum, in quo quis versatur. KUST. Conf. Kust. ad Suid. Imitatus Homerum est Herodotus I. VI. 11. 'επὶ ξυσῷ. Suid. Imitatus Homerum est Herodotus I. VI. 11. 'επὶ ξυσῷ ἦλθε τὰ πράγματα. Adi Port. Lex. Ion. μᾶ ἐν ἀκωκῇ ἔχει] ἐπὶ τὰ πράγματα. Adi Port. Lex. Ion. & Schol. Soph. *Trachin.* ϒ. 81. Confer Longini Interpr. ad *Sect.* XII. p. 140. 141.

19. 'επιοεσμένος.] Nescio an corrupte pro 'επιδεδεγμένος, quod sup. etiam πεφνιὼς exposuit. 'επιοεσμένος conjicit *Resk.*

20. Πεφνιὼς ἄφωνος.] Recte Phavorino. πεφνιὼς, ἀφν. cum distinctione, & spiritu aspero. Supra: 'Αφνειὸν, . . . εὐθύμως. &c.

γὰρ.

Ἐπιρρία. ψεῦσμα [1].
Ἐπίρρικον. ὄρκος [2]. μὴ φρυντίζοντα.
Ἐπιρρεζάμβων. ἐπιδιδοῦ [3].
Ἐπιδοσιμυῆ. ἐφορᾶν. παραγορεύω [4]. ἐπισημαίνομαι.
Ἐπιέσια. οὖσια [5].
Ἐπίνυσι [6]. ἐπίσκεψαι. καὶ ἦλθε ξύλινοι [7].
Ἐπίνων [8]. εἰ μὲ παραδεισοπωλήσας, ἐξεστὶ ἡ παροξύνεσθαι; Οὐχὶ γε, ὦ φύλαξ. εἰ δὲ παροξύνοιτο, πάλιν ὁ φύλαξ· ἀπὸ ξυλίνης ἐπιβρης [9].
Ἐπιοῦσα [10]. ἀφροδίσιον.
Ἐπιροζάμβων [11]. ἐπιδιδοῦ. ἐπιλέξαι.
Ἐπιόλ(ων). παρακείσου). παρίδωσι. ἐπιλέξου).
Ἐπίπαγον [12]. τὸ ἐπὶ τῆς ἐψομένων. ἢ γεμῦς.

Ἐπιπαίζω. τὸ μὴ ᾄδειν [13] φαρτειάν. λάκωνες.
Ἐπίπαισμα [14]. ἐπίπαισμα, παρόκομμα.
Ἐπιπαιονίζουσα [15]. ἀλαλάζουσα.
Ἐπὶ Παλλαδίῳ [16]. δικαστήριον, ἔνθα ἐδικάζοντο αἱ Ἐφέται [17] τοῖς ἀκουσίοις φόνοις δικαζομένοις.
Ἐπιπαμπίδα [18]. ἢ ἐπίκλησιν.
Ἐπίπαξ [19]. συντόμως. ἐπίτομον· ἅπαξ [20], καὶ ἡ ἐπ' οὐδείας. καὶ εἰκῆ. ἢ " ἐπὶ τὸ ἀρίστερά.
Ἐπίπαστον. ὁ τοῦ πάππου [21] πατήρ.
Ἐπὶ φλαβέξεως [22]. ὀκ πολέμῳ.
Ἐπιπάσας. ἐπαίρας [23] ἐπάνωμεν.
Ἐπίπαυσα [24]. τὰ ἐπιπαυόμενα τοῦ ἔτους ἄλφιτα. οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτά.
Ἐπίσπαστον [25]. ἢ βεβηκὸς, ὅταν γὰρ ἐπισπασθῇ χειμὼν, συμβαίνῃ), καὶ ἀκατάπαγτον.

Ἐπί-

1. Ψεῦσμα.] L. ψῶσμα. HEINS. IS. VOSS. KUST. Simile est inf. 'Ερίσμαια, sine rigma.
2. Ὄρκος] L. ὄρκα. HEINS. Sic Aristoph. *Lysistr.* v. 914. Sed & cum Accus. construi, docent Lexica.
3. 'Επιδιδοῦ.] Pertinet ad 'Επιροζάμβων, quod vide inferius. KUST. L. 'Επιδίδου. IS. VOSS. Inf. 'Ορίξαι, & 'Ορκίσαι, hoc ἅπαξ Compositum 'Επιροξεζάμβων deficit in Lexicis, hoc saltem modo scriptum; pro quo inf. 'Επιροξάμβων. Si locus sanus fit, pro ἐπιδίδου legendum ἐπιδίζει. Nam *Vossii* ἐπιδίδου ne Græcum quidem est, sed ἐπιδιδοῖ. At probabile est, excidisse quædam, ut integrum fuerit: 'Επιροξεζάμβων. ἐπιδιδοῖ. † 'Επιροξαμβῶν. ἐπιδιδοῦ ab εἶδον. Fieri enim potuit ob similitudinem, ut media exciderint, remanentibus prima & ultima voce. Infra: 'Επιροζάμβων. ἐπιδιδοῦ. Idem est 'Επιροξαμβῶν, quod series postulat, & vox sequens.
4. Παραγορεύω.] L. παραγορεία. KUST.
5. Οὖσια.] An ὄσια? SCHR. Idem est Ionice. H. STEPH. *Thes.* II. 1499. Etymol. M. ὅσιον. Scribo: 'Επίνυσι. ὅσιον. ex Hom. *Il.* K. 351. & Schol. ut recte Cl. *Jens.* in *Luc. Hes.* p. 91.
6. Ἐπίνυσι.] Vid. Meurs. *Gloss.* & Martin. *Etymol.* SCHR. Gloss. Hippiatr. 'Επίνυσι. παραφυᾶς. IS. VOSS. Male sup. 'Επίνυσι. Vid. ibi *Not.* ut & mox in v. 'Επίνων, Conf. Schol. Theocrit. *Idyll.* VIII. 6. & inf. v. 'Επίσυρον, & Ἦλυ, item sup. v. Βαθύ.
7. Καὶ ἦλθε ξύλ.] Schol. Hom. ad *Il.* O. [678.] Κολακεύει ἡμᾶς, notat: τῶν παλαιῶν τοὺς ἀρχαίους γόμφους, τοὺς ἐπιμήγους. SOPING. Vid. Gatak. in *Adversp. Misc.* L. II. c. 19. Salmas. ad Solin. p. 775. *Ed. Ultraj.* & Ducang. in *Gloss. Gr.* v. 'Επίνυσι. KUST.
8. Ἐπίνων.] εἰ μὲ &c.] Schol. Hom. *Il.* N. 450. 'Επίνυσι.] Φαλακρὸν τὸν τόπον ὃν ἀπογυμνοῦσι σφενδονῆται, ἃς 'Επίνυσιν.
9. Ἀπὸ ξυλίνης ἐπιβρης.] Quasi τὸ 'Επίνων, φύλαξ, μαίνομαι. ἐπεὶ οὐκ ἔστι, λέγει ἡ ξυλίνη ἐπιβρη, ὅτι μὴ ἦλθε. Immo ἦλθε ξυλίνη, 'Επίνυσι λέγων), ἄγων φύλακας, ἀλλ' ὁ φύλακάσων, ἄγων συνέχων τὰ συνεξελθόντα. G. Elt testimonium alicujus Epici. FLORENS. Hæc verba postrema ad superiorem locum transfer, hoc modo: 'Επίνυσι. ἐπίσκεψαι. καὶ ἦλθε ξύλινοι. λέγει ξυλίνη ἐπιβρη. HEINS. Sic idem in *Lect. Theocrit.* c. XV. p. 347. ubi de 'Επίνυσι, & 'Επίνων. Conf. Meurs. *Auctar. Philol.* c. 32. cui 'Επίνων in 'Επίγνω duobus in locis in Glossis antiquis mutanti non accedo. Sed vide *Not.* ad v. 'Επίνυσι. Addo tantum Apollon. Lex. MS. 'Επίνων. ἐν μὲ ὁ σφένδονητὴν ἐξυπνῶν, ἀπὸ μέρη λέγει ὅτι, ἔστι ἐν. ὅ ἐστι, φύλαξ. ἐκ μεταφορᾶς, ὁ ξύλον ἐπιβρη.
10. 'Επιοῦσα.] *Prov.* XXVII. 1. *Alt.* VII. 26. Hippocrat. *Arbor. Sect.* II. n. 13. BIEL. Conf. Foes. Œcon. *Hipp.* Alex. Mori *Not.* ad Matth. VI. 11. & inf. 'Η ἐπιοῦσα.
11. 'Επιροζάμβων.] L. 'Επιροξάμβων. SALM. Vid. Etym. M. in 'Επιροξαμαι, & 'Επιροξᾶν. IS. VOSS. KUST. Conf. *Not.* in v. 'Επιροξεζάμβων. ἐπιδιδοῖ. Mox παραδεισοπωλήσας) dedi.
12. 'Επίπαγον.] Vid. Eustath. B. *Od.* p. 109. IS. VOSS. Vid. Leunclav. *Jur. Gr. Rom.* p. 556. Chrysost. T. VIII. p. 155. Phot. *Bibl.* p. 58. & sup. v. Γεμῦς.
13. Μὴ ᾄδειν.] L. μεῖναι. PALMER. Distinctionem post ᾄδειν omisit Phavor. Et sic Meurs. *Gr. Fer.* in v. Ἀπατούριον. p. 38. veitens: *non temperare curiam.* Dubito num hic sensus Hesychii sit: immo suspicor, excidisse aliquid.
14. 'Επίπαισμα.] 'Επίπαιγμα rectius exhibent *H. Steph.* & *R. Constant.* Similiter in v. 'Επίσειστα, est ψῶσμα, pro ψεῦσμα. & in v. 'Επίνυσαι, ἐπισείλημα, pro - - λόγημα.
15. 'Επιπαιονίζουσα.] Conf. sup. v. 'Επιπαίονα.
16. Ἐπὶ Παλλαδίῳ.] Vid. Harpocrat. & Meurs. *Areop.* p. 97. SCHR. Conf. Suid. h. v. item Paulan. L. I. c. 28. & Sam. Petit. *de Leg. Att.* p. 513. KUST. Conf. Etym. M. & sup. v. Δικασταί, Polluc. VIII. 118. Eustath. ad *Od.* A. p. 1419. Ælian. *V. H.* V. 15. &c.
17. Οἱ Ἐφέται] Vid. Suid. & inf. h. v. Conf. Sigon. *de Rep. Ath.* III. 3.
18. 'Επιπαμπίδα.] Vide num huc faciat *Mártia*, genus mensuræ apud Suidam; unde *mand*, & *modius*. IS. VOSS. 'Επιπαμπίδα satis postulat legi series literarum. Sed an 'Επιπαμπίδα scribendum, a πάμπ. quod πάππον significat? SALMAS. Vereor ne potius legendum sit 'Επιπαμπίδα. nam ordo alphabeticus hoc omnino requirit. Sed quamvis ita legeretur, non minus incerti effemus de derivatione hujus portentosi vocabuli, cujus proprietatem & etymologiam acutioribus & diligentioribus Grammaticis diquirendam & delincandam relinquimus. MAUSSAC. (ad Harpocr. v. 'Επιδιδοῦ. ubi pluta.) Voces ἐπιπαμπίδα & ἐπιρρᾶτα non origine & derivatione Græcæ videntur, sed potius barbaræ vel Græcobarbaræ sunt, ideoque a nemine adhuc intellectæ & cognitæ: nisi conjecturam, quæ sup. in v. 'Επιδιδοῦ nobis arrisit, amplecti velimus, & apud Hesych. legendo 'Επιπαμπαπίδα, ut ordo alphabeticus postulat, & ita apud Schol. Comici [*Vesp.* v. 581.] & Suid. [in v. 'Επιδικαστής] restituendo ἐπιπαμπαπίδα, dicamus cum eo, ἐπιδικαστὴς ἐπιπαμπαπίδα esse, i. e. *omnium possessionum* patris *heredem*: πάμπαπος enim *possessiones*. Quod non omnino abhorret a πάππος vero. IDEM. (postea ad v. Καδία.) Legendum est 'Επιπαμπαπίδα, vel 'Επιπαμπαπίδα, ex literarum serie. Vox autem illa formata est a πάμπα, *possideo*: unde πάππα, *possessio*, *hereditas*; & inde rursus ἐπιπαμπαπίς, ut a πλήρης, ἐπιπλήρης. Vid. Schol. Aristoph. ad *Vesp.* v. 581. KUST. Præluxisse Cl. Kustero vides Mauffacum, cujus priotem locum laudat ad Suid. v. 'Επιδικαστής· posteriotis autem, ubi melior est Mauffaci *Nota*, neque Kusterus memnit, neque (quod magis miror) Cl. Hemsterhufius, 'Επιπαμπίδα pariter corrigens, ad Polluc. X. 20. ubi egregia hue pertinentia adscripsit. Confer quæ sup. ex V. Cl. literis dedi ad v. 'Εμπαίγμοσι, vel 'Εμπάρσι, pro 'Εμπαίγμη, & *Not.* in v. 'Εμπαίζεις, & Λάτιτρα. Verbo præterea monendum, in Schrev. Ed. *Salmasii* eandem emendationem 'Επιπαμπίδα, vel 'Επιπαμπα, adscribi, ut videtur, correcto simul Comici Scholiaste. Sed nullus dubito, quin *Salmasii* cantum sint, quæ supra exhibui; cetera *Mauffaco* (qui similia Codici suo adscripserat) tribuenda, cujus verba integra proposui: ejus enim nomen Salmasiano adjecerat Schrevelius, duas (ut pessime sæpe solet) variorum *Notas* continua serie præmittens.
19. 'Επίπαξ.] Compositum ex πάξ, i. e. πακτιλῆς, infra. G. Vid. 'Απόπαξ, & ἐξαπίνης, & ἐπίξηξ, & Etym. M. in 'Επαπίξ. IS. VOSS. Etymol. 'Επαπίξ, ut & Heliad. in *Chrestomath.* [quem omnino vid. p. 13. *Ed. Meurs.*] Utrerque nos docet, Callimachum voce hac usum esse. Vid. etiam sup. v. 'Επίξηξ. KUST.
20. Ἅπαξ.] πάντως. † 'Επίπαν· ἐπὶ &c.] Continua serie legendum esse, πάντως, ἐπίπαν· ἐπὶ, &c. usque ad 'Επίξηξ. KUST. πάντως, difficimus ex ipso Hesychio sup. v. 'Επίξηξ. KUST. IS. VOSS. Phavorin. sequentia post πάντως omisit, ut plura quæ non intellexit.
21. Ἐ) Ita sola Ald. quam etiam in manifestis vitiis expressit Schrev. Nam ἢ recte Hag. & Flor. ut repositi.
22. Πάππου] Scr. πάππου, ut Flor. Ed. Phavor. & Eustath. p. 565. 29.
23. Ἐπὶ φλαβέξεως.] Male Phavor. conjungit, quasi una vox esset. Ἐπὶ φλαβέξεως sepius apud LXX. Infra: Παφλάσσει. πλήσσει. &c.
24. Ἔπαυ. ἐπαίρας, ἐπάνωμεν.] Suffuli distinctionem post ἐπαίρας, quæ in sola Ed. Schrev. repetitur. Infra παφλάσσει μορφοῖ memorat, in v. Παφίη. *Reisk.* l. 'Επίπαυ.
25. 'Επίπαυσα.] Sumtum ex Aristoph. *Equit.* v. 103. vel 1087. KUST. Vide ibid Schol. & conf. Etym. M. Suid. Polluc. VI. 61. & X. 96. Steph. Byzant. in v. Δῆμος, quos & Kust. laudat ad Comici l. c. v. 103. Adde Eustath. p. 1278. 54. & Schol. Theocrit. *Idyll.* XI. 2. coll. Hesych. mox in v. 'Επιπόσιον. & inf. in v. Πάσα. Vide & sup. v. 'Εμπαύσαι, post 'Εμπαπάζομαι).
26. 'Επίπαυσον.] Alieno loco. Series 'Επίπαυσον postulat. Vid. inf. 'Επίπαυσον. IS. VOSS. Ex serie liter. scribendum

Ἐπίπεδον [1]. ἐπὶ τῇ γῇ. χαμόγαιον. ἰσόπεδον.

Ἐπιπεθῆ [2]. πεποθῆ.

Ἔπιπεν [3]. κεκλακεῖν.

Ἐπιπέρα [4]. ἐπιλιγοπέρα. ἢ ἐπιληξεῖα. καὶ περιλικὶ βλάβη.

Ἐπιπερῆ [5]. μαχενῆ, ἢ μοχενή.

Ἐπιπλάπας. ὀλαῖ [6]. καὶ πίπανα.

Ἐπὶ πεπαλοίαν [7]. ἐπὶ βαχείᾳ [8].

Ἐπίπε [9]. φίλει. καὶ συμπίπτει.

Ἐπίπτεον [10]. εἰδὲ βοᾶσης, ὧδε Θεοφράστῳ [11],

Ἐπιπνχῆ [12]. τῆς πηχῶν τὰ ἄνω.

Ἐπισίοσεν [13]. ἐπισίοσεν.

Ἐπιλίσσαζα [14]. σίσαζα [15]. ἀλιγλιάξαζα.

Ἔπιπλα [16]. ἱμάτια γυναικεῖα. ἢ λεξιμαζα, ἢ σκεύη, τὰ μὴ ξύλινα [17], ἀλλ' ὑπόπλαια.

Ἐπίπλαδεν [18] φέρας.

Ἐπὶ πλακές [19]. ἐπὶ μύημες πλοῦς.

Ἐπίπλαπος [20]. πλακοῦντος εἰδος.

Ἔπιπλέει. ἐπιπλεῖ.

Ἐπίπλθεσι. τὰ ὠδὲ τοῖς μαζοῖς ὑπὸ τῆς μαχάλας.

Ἐπιπλήξεν [21]. ἐπελθεῖν. ἐπιλημζαι. ἐδέζαι.

Ἔπιπλον [23]. ἐπίπλοιον ὁ πωλοῦντες [24] ὑμᾶς, ἐπὶ δ καλίας καὶ τῆς σίτου, Ἐπίπλας λεγόμενος.

Ἐπιπλουθίων [25]. κυκλυθίων. πλημμύρων. ὑφ-

dum fotet 'ἐπιπαεν, sed quod sensus repudiat. Infra: 'ἐπίσαεσεν. τ' βεγκον. Eurip *Hippol.* ν. 783. Λύσαι τ' ἄπαντα τῇ ἐπιπαυομένῃ βεγκοι, i. e. *ex laqueis, quibus fauces innectuntur.* KUST. Idem ν. 779. dixerat: κρυφαίοις ὸν βεγκοις ἠγκυμένη. Conf. ν. 769. & 803. Sup. 'Ἐπίμαεσε καυσ. ἐπιπαεσεν, &c. Confer post v. 'ἐπιπαυθ. & Schol. Soph. *OEd. Tyr.* ν. 1241. *Vir Doct.* in *Cod. Westen.* 'Ἐπίπαεσεν hic, ut infra, legendum putat.

1. 'Επίνδεν.] Vid. A. Gell. l. 20. [ibique *Not.*] & Scal. *Conject.* [in Varr.] p. 40. SCHR. Sequens χαμόγαιον ignorant Lexica χαμαιόθι corrigit Doct. *Reitkius.*

2. 'Επιπεθῆ.] Ex Hom. *Il.* Α. 218. ubi Schol. πεπόθῃ, ἀκούζῃ.

3. 'Επιπεν.] Hom. *Il.* Η. 52. & alibi sæpius. KUST. Leg. 'ἐπιπεῖν, vel 'ἐπιπεῖν, ab ἐπέπω. Vid. mox 'πέπεν. IS. VOSS. Nihil mutaverim. Vide sup. post v. 'ἐπιπαεσεν. Similiter modo 'ἐπίπαεσεν extra seriem legitur: & sup. 'Ἐπίπεν, pro . . . ἔπεν. Adi *Not.* ibi.

4. 'Επιπέρα. ἐπιληξεῖα, ἢ ἐπιλοπῆς.] *Piratæ.* SOPINO. L. 'Καὶ πείρᾳ. (ex Aristoph. *Acarn.* ν. 584.) ἐπὶ ἀληθείᾳ, ἢ ἐπὶ ληστείᾳ, ἢ πειρᾶσθαι βλάβης. RESKE. Schol. ibi: ἐπὶ βλάβῃ. Itaque jora, lateri adpositum, subscribendum tantum. Vid. v. Πειρᾶται.

5. 'Επιπερῆ.] Vide ad Παχάλων. Theocrit. hoc utitur. SOPING. Vid. Schol. Theocr. IV. 58. & sup. v. 'ἐπίμαεσε, ibique *Not.* Artemidor. l. 82. p. 72. Ἐπιπερώσω hoc sensu dixit: qua voce caret Lexica. Obiter addo Stratonis Epigramma ineditum ex Antbol. Palat. MS.

Ἀμφόπαλ δ' οἱ αὐτὸ λάπτερφα πωδάτοῦ),
Τὸ ἄμμ' ἀμ τὸ πάτον ἐλλειτομόρφου.

Utriusque versus postremo vocabula desunt pariter in Lexicis.

6. 'Επιπλάπας. ὅλαι &c.] L. 'ἐπιπλαπίαι, ὁλαί. IS. VOSS. Legendum fine dubio: 'ἐπιπλάπαι. αἱ ὁλαί, &c. KUST. ὁλαί corrigit *Soping.* mutato spiritu & accentu; quod retinui: & sic Phavor. Utrumque enim scriptum reperitur. Vid. Suid. in 'Ολαί, τὴν Οὐλαί. Utrumque etiam Inf. apud Hes. ubi pari vitio 'Ὅλαι scriptum. Conf. v. 'ἐμπάλαια, & Πελάπα, Πελάπη, Πέλαπα, & seqq.

7. 'Επὶ πεπαλοίαν.] L. 'Ἐπὶ πεπαλαίαν. Vid. Πεπαλίσσω. IS. VOSS. Leg. 'ἐπὶ πεπαλαίαν, & refer ad locum illum Homeri *Il.* Μ. 168. - - - - ἐβὰ ἐπὶ πεπαλαίαν. ubi Schol. Itidem interpretatur, τῇ πραχεῖᾳ. Vid. etiam Inf. v. Παπαλαίσσω, & Πεπαλίσσω. KUST.

8. 'Επιπραχείᾳ.] Lege divisa vocibus, ἐπὶ πραχείᾳ. [ut Phavor.] KUST.

9. 'Επίπε.] Vid. sup. 'ἐπιπεῖν, IS. VOSS. Pro Σίπε. REISK.

10. 'Επίπτεον.] L. 'ἐπίπτεσον. SALM. (*Exerc. Plin.* p. 911.) VALES. IS. VOSS. Conf. *Not.* seq. & H. Steph. *Ind.*

11. Παρὰ Θεοφράστῳ.] Legitur 'ἐπίπτεσον. Plin. [XXI. 15.] *Epipteon.* SOPING. Locus Theophrasti est *Hist. Plant.* VII 8. ubi *Bodæus* & *Stapel* p. 823. a. pariter 'ἐπίπτεσον ex literarum ordine corrigit.

12. 'Επιπνχῆ.] 'ἐπίπνχυ Pollux II. 140.

13. 'Επισίοσεν.] Theocrit. Cyclop. [*Id.* XI. 2.] ὅτ' ἔζεφυσ, ὅτ' ἐπίσσεσεν. SCHR. L. 'ἐπιλίσσεσ, ἐπιλίσσεσεν. REISK.

14. 'Επιλίσσαζα. ἐπίσαζα.] L. 'ἐπιπίσσαζα. Conf. 'ἐπιπεσεν, & 'ἐπίσσεν. IS. VOSS. Ea ordine legendum 'ἐπιπίσσαζα. Et pro ἐπίσαζα, eredo legendum ἀλφείαζα, ex voce præced. ubi 'ἐπίσσεσεν vertitur ἐπισάσατο, & ex signif. ficium, quod sequitur ἀλφάξαζα eam σίσαι & πάσσειν idem significat PALMER. L. σίσαζα, vel ἀγαλίσαζα, conglomerare: ut 'ἐπιπίσσαζα sit Ionice pro 'ἐφιπίσσαζα. PERGER Forte, confusis literis Α & Λ, vera lectio fuerit 'ἐπιπίσσαζα, sive 'ἐπιλίσσαζα. Supra: 'Λίσσω) ἀλφάνω), καὶσσω, &c. infra autem: Λίσσω. ἀφαλίζω. pariter pro 'Λίσσω.

15. Λιπίσσαζα.] Legendum videtur σείσαζα. KUST. L. 'ἐπιλίζαζα. σείσαζα. REISK. Conf. *Not.* præc. Sæpius literæ σ & τ confunduntur: ut & sup. in v. Γυναικὸς φυλ & alibi.

16. 'Ἔπιπλα.] Philo *Legat. ad Caj.* p. 694. 'Ἔπιπλα τῶν κεκμηλίων. ARCER. Vid. Harpocrat. SCHR. Herodot. L. I. p. 34. [c. 164.] 'Ἐξαίρων τινὰ, τῶν γυναικείων, τῶν ἐπιπλων καλῶν. Et Xenoph in *OEcon.* Vid. Vann. ubi hæc copiose exponit. SOPINGIUS. Herodot. p 41. [l. 94.] habet ἐπίπλοια. ubi male Valla, *navigationi accommoda.* Vid. Herodot. Gloss. in 'Ἔπιπλα, & Pollux. l. X. VALES. Cyrill. Lex. MS. Brem 'Ἔπιπλα ἱμάτια. ἐπενδύται. BIEL. Vid. Pollux. X. 10. (& ibi omnino Interpr.) ut & *fol.* 18. 19. coll. Kust. ad Suid. & Æm. Porti *Lex Ionic.* Neque dubium est, quando ἱμάτια γυναικεῖα exponit Noster, quem respexerit ad Xenoph *OEcon.* p. 844. *fin.* ubi inter ἔπιπλα recenset κόσμους γυναικείους, ut p. 845. τάπητα, quibus quotidie famuli utuntur. Cum Herodot. l. c conf. I. Mscr. V. 45. ubi λίνοκλα. Hæc occasione illustrandus locus Æschinis *Dial. Socrat.* II. § 2. p 38 *Ed. Harr.* Ἐγὼ δὲ ἐῶμαι τὰ μὲν πλεῖστα ἐκπλῶ ἀκκᾶ, τὰ ἐκβεστικὰ, τῶν ἵππων, τῶν χρυσῶν, καὶ ἀργυρῶν. Ubi pro ἀκκᾶ haud dubie legendum πάντα, sive ἔπιπλα. Quod me monuit aliquando Cl. *Hemsterhuius.*

17. 'Ξύλινα.] Ita dicuntur, quæ quasi terræ inimica & inpacta sunt, ita ut facile & prompte absi esse possint. SOPINGIUS. Vid. sup. *Not.* ad v. 'Ξύλα, post v. Ξύλινον, & Salmas. loco ibi laudato.

18. Ἐπίπλαδεν φέρας † 'ἐπὶ πλακές. &c.] Lege, & conjunge: 'ἐπιπλαδὸν φέρας, ἐπὶ πλακῶν. &c. IS. VOSS.

19. 'Ἐπὶ πλακές.] *Prov.* VII. 3 Συγγράψον δὲ ἐπὶ πλακὸς ἢ καρδίας σου. Ita emendavit J. Druſius *Mystell Contur.* I. C. 100 ex *Prov.* III. 3. Antea legebatur, ἐπὶ τὸ πλάτος σου. KUST. SOPINGIUS. Glossa MSS. in *Proverb.* 'ἐπὶ πλακὸς ἐπὶ μνήμης τίθησι.

20 'Ἐπίπλαπος.] Vid. sup. v. 'ἔμπαπα (post 'ἐμπαπῶσι) & *Not.* ibi.

21. Ἐπιπλήξεν.] Id est, ἐπιθλίψαι. IS. VOSS. Scrib. ἐπιθλίψαι. HEINS L. 'ἐπιλήσαι, ἐπιλῆσαι. PERG. Male fortas pro ἐπιδλῆσαι. KUST. An 'ἐπιπλῆξαι Vid. inf. v. 'ἐπιπλῆξαι, & v. 'Ἐπιπλῆξαι. Et λ pro ι similiter scriptum videtur in v. 'ἐπιπνοίζει. - - πλιπλῖν, pro πνεῖν. Athenæus, Lector.

22. 'Ἐπιπλήξεν.] Potius 'ἐπιπλῆξαι, ut respondeat sequentibus interpretationibus. KUST. L. 'ἐπιπλῆξαι. Oppian. *Hal.* III. 117. ὅτε ἐπιπλήξειε νέον. sed ubi Schol. legisse videtur ἐπιπλήξαι. Transitive Pindarus pro *incutere*, *inquere.* in *Nem.* Od X. 132 Supra: 'ἐπλήξεν. ἐπιέζει. leg. ἐπιπλῆξεν. ABRESCH. Sic & *Jf. Vſſ.* ibid. Nec dubito quuro ordo etiam flagitet. Homerus 'ἐπιπλῆξαι habet *Il.* Φ. 580. Conf. sup. v. 'ἐπιπλῆξαντες, & 'ἐπιπλῆξ. Seq. ἐπιθεὶν *Reisk.* ad 'ἐπιπλάσσει refert.

23. 'Ἔπιπλον. ἐπίπλοιον.] L. 'ἔπ. ἐπίπλοον. *JUNGERM.* (ad Pollux. II. 212.) Forte: 'ἐπίπλοῦν, ἐπίπλουν ἁ &c. Vel: 'ἐπίπλουν, ἐπίπλων. BUHERIUS. Scripserim: 'ἐπίπλουν, ἐπίπλων. Nam *amentum*, de quo hic agitur, a Græcis ἐπίπλοον, & contr. ἐπίπλουν, sive ἐπίπλουν, & contracte ἐπίπλους dicitur. KUST. Apud Athenæum L. III. p. 106. *fin.* pari modo legitur: τῷ ἐπίπλῳ, ὃν Φιλίτας τὸ Τυρὶ, 'ἐπίπλουν ὀρυκτὸν. Aretæus p. 91. 25. καὶ τῷ ἐπιπλόῳ. Vid. Harpocr. in v. Διπλοΐδιον, & sup. in v. Διὸν τοῦ *Not.* ut & in v. Διέτων, & 'Τρίμιτον, & mox in 'ἐπιπλόων. Conf. Gorræi *Defin. Med.* v. 'ἐπίπλων. Ceterum ἐπίπλοον, quod Hippocr. *Aphorism.* V. 46. os uteri comprimere scribit, explicat Theophilus Protosparh. non de *amento* proprie sic dicto, sed de pinguedine ad uteri os intestina innata, quæ illud comprimit & concludit.

24. Πωλοῦντες] Alicubi πωλέθρῳ ὑμῖν in fine explicationis. VALES.

25. 'Ἐπιπλουθίων, &c.] Nescio an non scribendum sit 'ἐπικλύθων, κυκλύθων, &c. ut Hesych. respexerit ad Hom. *Odyſſ.* H. 261. ubi ἐπικλύθων ὑπὸ a Schol. exponitur, συμπεριφέρεται, ἐπιπεριφέρεται. KUST. Si ubique Hesych. sectaretur Homero ἄκυρ λεγόμενα, corrigendum hic foret 'ἐπικλύθων, ea *Od.* H. 261. Verum sæpe istud negligit facere; ut adeo & hic nil videatur innovandum. Utitur eterum præter alios haud paucos, quos laudant Lexic. Soph. *OEd Tyr.* ν. 1338 ABRESCH in *Mſc. Obſ Vl.* 2. p. 407. Conf. H. Stepb. *Ind.*

Ἐπιπλάσας [1]. πλθίσας.
Ἐπιπνείῃ [2]. ἐπιθυμεῖ.
Ἐπιπνίγει. ζῶζι [3]. πνίγει [4].
Ἐπιπνίγων [5]. ἐπιζλίπτων. Αἰολικῶς. καὶ Ἀλκαῖος. ἦτα * συναγανδρωνδιαμβῶν [6] σχοινὸν νομισμὸν πνίγει.
Ἐπιπνίας. ἐπιπνίγης [7].
Ἐπιπνο [8]. οἱ ὑπὸ Διὸς κατοχέμβρια.
Ἐπιποθῶ [9]. ἐπιθυμῶ.
Ἐπιπολλά [10]. οὗτος ὁ Λακεδαίμων ἡ Δημήτης ἰσχυρὸν ἡμᾶτον.
Ἐπιπολάζει. ἐπιπλεῖ [11].
Ἐπιπολαιοτέρων [12]. τῷ μὴ βαθίων.
Ἐπιπολάσαντες [13]. ἐπάνω τοῦ ὕδατος ἀναφερόμενοι.
Ἐπιπόλαιον [14]. † ἐπίπλων ὑγιᾶ.
Ἐπιπολῆς [15]. ἀναβάτου, ἐπάνω, ἐπιπλέον.

Ἐπι-

1. Ἐπιπλάσας. πλθίσας.] Scr. ἐπιπλθίσας. Et fortasse scripsit: Ἐπιπλάς ἐπιπλθίσας, ἐπιπλθίσας. Vid. Etym. HEINS. Cyrill. ἐπιπλθίσας. Vid. Suid. & Etym. M. in Ἐπιπλάς. Adde Apollon. Schol. p. 194. IS. VOSS. Ἐπιπλάς est apud Hom. *Il.* Z. 291. (i. e. ἐπιπλθίσας, inquit Schol.) per Syncop. Ionic. & Poët. pro ἐπιστρέψασα. Quum vero *Il.* Γ. 47. Ἐπιπλάσας legatur, ubi Schol. ἐπιπλθίσας, patet, quo respexerit, & quid scripserit Hesychius, minime follicitandus. More tamen suo potuit, omissa Præpos. ἐπί, quæ est in Glossa, scripsisse πλθίσας, pro ἐπιπλθίσας. Ceterum utrumque Poëtæ locum Etymologus laudat.

2. Ἐπιπνείῃ. ἐπιθυμεῖ.] Forte legend. Ἐπιπνεῖ. ἔθ), vel ἐπιθυμεῖ, ἐπιθυμεῖ. Ἐπιπνεῖ autem ex Laconum dialecto idem fuerit quòd αὐαίνει, vel ἰφαίνει, i. e. ἰρᾷ, πόθῳ, amare, desiderare. Vide Nos sup. ad v. Ἔμπνει. KUST.

3. Ζῶζι.] Hom. *Il.* Υ. 447. - - - - ἔστι τε γαίῃσι ἐπιπνοιή. ubi ἐπιπνοιή est spiritus, vitus. KUST. Ἐπί in illo versu pertinet ad γαίῃσι. Πνεῖν autem, ut Lat. *Spirare*, pro *vivere*, notissimum est.

4. Πλίζει.] L. πνίζει. SOPING. HEINS. SALMAS. πλθίζει cogitabam, i. e. *fune*, transpositis tantum literis. Sed & Phavor. πνίζει. quod recepi. Conf. *Not.* in v. Ἐπιπλίγειν.

5. Ἐπιπνίζων. ἐφ. ἐπιζλ.] Ita nos dicimus: *synen adem ergenz over laaten gaan.* Conf. v. seq. & sup. *Not.* in v. Ἐπιπλίγειν.

6. Ἦτα * συναγανδρωνδιαμβῶν σχοῖνο νομισμὸν πνίζει.] L. συνάγ' ἀνδρῶν ἀνδρῶν σχοῖνο. SOPING. συνάγ' ἀνδρῶν ἀνδρῶν σχοῖνο. JUN. Fragmentum Alcæi ita scribimus:

Ἄλλ. εἰπὲ'
- - - Συνάγαγ' ἀνδρῶν ἀνδρῶν σχοῖνο
Νομισμὸν πνίζει - - - - - - - -

Vel ita, nec male fortasse:

Ἦτα συνάγαγ' ἀνδρῶν ἀνδρῶν σχοῖνο,
Τὸ νομισμὸν πνίζει - - - - - - HEINS.

Lege:

Ἦτα συνάγαγ' ἀνδρῶν ἀνδρῶν σχοῖνο,
Νομισμὸν ἐπιπνίζει; - - - - IS. VOSS.

Alcæi corruptissimum locum sic emaculo:

Ἦτα συνδρῶ ἀνδρῶν ἀνδρῶν σχοῖνο
Νόμισμ' ἐπιπνίζει; - - -

Anne hæc trucem collegit virorum manum
Pecuniam intuens? PERGER.

Ἐπιπνίζει omnino leg. pro πνίζει, ut Glossa satis fiat. Ceterum *cl. Vossii* sententia placet, dum modo metri caussa scribatur συνάγαγ', pro συνάγ.

7. Ἐπιπνίγης.] L. ἐπιπνιδίωκτος. IS. VOSS. Leg. ἐπιπνιδίωκτος. ut fit numeri multitudinis. ABRESCH.

8. Ἐπιπνο.] Id est, ἐπιπνοίᾳ, quasi Ἐπίπνοια. G. Vid. sup. v. Ἐπίπνοος. Ibique *Not.* & Suid. in v. Ἐπίπνοια.

9. Ἐπιποθῶ.] *Rem.* I. 11.

10. Ἐπιπολλά.] An Ἐπιπολία, vel ἐπιπολλὰ, i. e. ἃ καρποφόρα, a fruitibus qui *in terræ superficie* nascuntur? G. Hinc *Epipolæ* Syracusæ. IS. VOSS. Quarum Steph. Byzant. meminit ex Thucyd. VI. 66. ubi pro Ἐπιπολαὶ Cod. Cass. etiam Ἐπιπολῶν, per ω. Rationem nominis addit Historicus: Καὶ ἀνόμασαι ἀπὸ τῆ Συρακουσίων, ὡς τὸ ἐπιπολῆς ἦ ἄλλω εἶπεν, Ἐπιπολαί, *quod super cetera loco eminent.* Vide num similis ratio ad hoc *Ceteris* cognomen pertineat. Mox Ἐπιπολαιοῦσθαι dicitur Metcurius in Rhodo.

11. Ἐπιπλάζει. Vid. sup. v. Ἐπιπλεῖ. Foët. OEcon. *Hipp.* v. Ἐπιπολάζειν, mox v. Ἐπιπολῆς, & Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 384. *nov. Ed.*

12. Ἐπιπολαιοτέρων.] Refcripfi - - - - λαιοτέρων, per οι ut recte Phavor. Vid. Foët. OEcon. *Hipp.* v. Ἐπιπολαιοτέρου.

13. Ἐπιπολάσαντες.] Hoc fenfu legitur IV. *Reg.* VI. 6. Καὶ ἐπιπλεῖ τὸ σιδήριον Conf. v. prac. Ἐπιπολάζει.

14. Ἐπιπόλαιον.] Vid. fup. in v. Ἐπίπλων *Not.*

15. Ἐπιπολῆς.] Vid. *Indic.* Arctæi Cappad. & Ezech. Spanhem. in Ariftoph. *Plut.* v. 1208. Conf. v. Ἐπιπολάζει.

16. Ἐπιπολαιοῦ.] Vid. fup. v. Ἐπιπολαιοτέρων, & *Not.* ut & ad v. Ἐπιπόνου. - - - ἀ ζεὺς &c.

17. Ἐπιπολεῖ.] Deeft hoc compofitum in Lexicis. Simplex πολεῖ habet Noftcr in v. Ἀγχιπολεῖ. Vid. ibi *Not.* Infra: Πολιοπαρθ. τὸν πόλιν ἐπιχωριάρχ. Adi *Not.* in v. Ἐπιπόρπωμα, cujus Gloffa pofteriora verba hoc non incommode tranfcrit *Heinfius.*

18. Ἐπίπονος.] Vid. Foët. OEcon. v. Ἐπιπόνου, fup. v. Ἐπίλοιφος, & Thucyd. *Indic.* Gloffa videtur *h. l.* defumta ex Sirach. VII. 15. ἐπίπονον ἐργασίαν, πᾶν γεωργίαν &c.

19. Ἢ Ζεὺς &c.] An fubjiciendum fuperiori v. Ἐπιπολαιοῦ, poft verbum ἐγορεῖ?

20. Ἐπιπόρπωμα. τὸ ἐπ. π. πέρπης καὶ † ἐπαίνου, ἀ τὰς &c.] Ἐπιπόρπωμα Etymol. HEINS. Ἐπιπόρπωμα Euftath. *Il.* M. p. 866. IS. VOSS. Ita locus diftinguendus: Ἐπιπόρπωμα. τὸ ἐπάνω † πόρπης· καὶ † ἐπαίνου τὰς χλαμύδας π. π. Cetera quæ fequuntur (ἐπεὶ δὲ &c.) ab hac voce removenda puto: neque intelligo tamen. Sed an & apud Hefych. Ἐπιπόρπωμα, vel Ἐπιπόρπωμα fcribendum? Alterutrum verum puto; nifi quis & illam fcriptionem (Ἐπιπόρπωμα) defenderc velit. HEMSTERH. ad Polluc. X. 190. p. 1385. n. 95. Conf. H. Steph. *Thef.* III. 163.

21. Ἐπεὶ δὲ † πόλους. ἐπίπονον.] Scripferim potius ἐπεὶ πολὺν H. STEPH. *Ind.* Scribe: ἐπεὶ δὲ † πόλους ἐπὶ φορὶ ἐπιπολῆσαι. Tranfer hæc ad v. Ἐπιπολῆζον. HEINS. Ἐπίπονον non pertinet ad Ἐπιπόρπωμα, fed eft novum vocabulum. Vide quid præcedentia fibi velint. IS. VOSS. Hæc in fine legunfur fine fenfu. His ita medcor: † Ἐπίπονον. ἐπὶ † πανοπλῶ. PERGER.

22. Ἐπιπολεῖς.] Apollon. Rhod. I. 939. Conf. v. Καθεπολεῖς.

23. Ἐπιπλοῖς ἐπ' ὕδωρ.] An ἐπιπλοεῖς ἐπ' ὕδωρ? Vid. fup. v. Ἐπιπλοεῖς. Malim cum Phavor. diftinguere poft ἐπιπλοῖς· ut ἐπ' ὕδωρ nova fit interpretatio. Sic inf. Πρωΐᾳ. (idem quod Πρωΐᾳ,) ἐπ' ὕδωρ, ἐπὶ πρόσωπον.

24. Ἐπιπρίαλο.] Vid. Euftath. ad Od. p. 349. ex Didymo. Proverbium:

Αἰγὶς ἐπιπρυλῶ· ἰρίθρα πίσσ ἐφίσσ.

SOPINGIUS. IS. VOSS. Ariolabar Ἐπιπρίσαι· ut dicta fuerit, αἰγὶς ἐπιπρίσασα, quæ jam ἐπιπρίᾳ τὰς ὀδόντας, & dentes ita fimos habet, ut poffit ftringere & ftrepitum edere. PALMER. Erat *Palmerius*: Προτέλλει enim Noftcr infra explicat, τὰς ὀδόντας ὀξυνε. fidem funt Ἐπιπρυλῶν, ἐσθε Euftath. *Od.* I. p. 1625. 35. *Ed. Rom.* ubi docet ἰλλαίνω τινὰ † αἰγὶ, &c. addens Proverbium fupra citatum, quod ex eodem notarat *Heinfius*, Ἐπιπρυλῶν, *h. l.* recte legens. Conf. *Stromat. Proverb* γ'. 3. Euftathii locum contra *Palmerium* adduxerat etiam *Kufterus*; quem vide in v. Ζεὺς, ubi ἐλαίνω eodem modo.

25. Ἐπιπρεῖσαι.] Sic ἐπιπρεῖζει τὰς ὀδόντας, pro ἐπιπρᾷ. apud Lucian. *Dial. Mort.* VI. p. 272. five 354. *nov. Ed.* ut corrigit Hemfterh. Vide num eodem modo apud Suidam pro Ἐκδοιάζει (Kuft. Ἐκπρυσιζει legit) ἐδόντας, fcribendum fit Ἐπιπρεῖζει, vel ἐπιπρεῖζει. Lucian. *Somn.* p. 10. πρὶν τὰς ἐδόντας σίσαι. Conf. fup. in v. Βρύκειν, & inf. in v. Ῥοικίζει.

26. Ἐπιποθλεῖν.] Lege potius, Ἐπιποθλεῖ. ex Hom. *Il.* Λ. 647. - - - - ἀπιποθλεῖν τεχέσσιν. Schol. παρέβαινε. Inf. Ἐπιποθλεῖ. Et forte pro ἐπιθλεῖν, quod redditur Περιβάλλει, fcribend. ἐπιθλεῖν. Ceterum Ἐπιποθλεῖν ex Hom. emendare quoque video Cl. *Jenfium.* p. 91. *Luc. Hef.*

'Επίσεσμα. [1].

'Επίσεχε. τὸ δύπτειν ἐπὶ πεσὸν δᾶεσι.

'Επακολή [2]. Θλῖψις.

'Επισεσοβῆ. ἀνατρέπῃ [3].

'Επὶ σφύρηται [4]. ἐπὶ ἄκρεσι.

'Επαφάρμι [5]. πᾶς μὲν χεῖρ σφύραν περοσαγκωνίας.

'Επισφάρμη [6]. μάχαιρα. κατὰ τὸ ἐπιχείλιον τῆ ὁ πτερμὸς πολλάκις.

'Επισπιάζ [7]. ἐπισπᾶσθαι.

'Επισπεύδω. ἐπιρρίπτω.

'Επισπεύδω. ἐπιρρίπτω.

'Επισυχίης. ἡ Ἀθηνᾶ οὕτως ὁ Ἀλκμᾶν ἐκαλεῖτο.

'Επιπαλαῖται [8]. ἐπιπορεύεσθαι.

'Επίρεσμα [9]. ἐπιθυμία.

'Επιρέκεια [10]. ἀποσεύδειν.

'Επιρρίζεσκον [11]. ἐπεπίθοιεν [12]. ἔθουν [13].

'Επιρρύτη [14]. Ζάν, ὁ Κρήτη.

'Επιρρέξαι. ἐπιβῦσαι [15]. ἐπαγαγεῖν [16].

'Επίρριπτ [17]. ἐπιβαρεῖ. ἐπικρατεῖ. ἐπισχεῖν [18].

ἐπι

1. 'Επίσεσμα.] Polluc. III. 35. Καὶ ὁ μὲ σωὶ σφυρὶ, 'Επίσεσμα· ὁ δὲ ἀκρόμαλλος, Λασιωμός. Posterius ex Athenæo adfertur.

2. 'Επακολή. ἐπικαλῆ.] An 'επίσεσμ. ἐπὶ καλῆ. IS. VOSS Locus sine dubio corruptissimus, quem restituendum aliis relinquo. Ad seriem alphaber. conficiebam, fuisse: 'επὶ σφυρὶ, sive σφύρᾳ. ἐπὶ καλῆ. ut duo vocabula fiat, quæ alibi invenerit. Infra: Πεσμὸς, πτωσμὸς. οἱ δὲ, μυσμὸς, &c. Deinde: Πεῖσμ. ἑλκυσμ. Et: Πεῖσμ. . . . . πτωσμ. Cum hisce confer sup. v. Βεσσὶ πτωσμ. Et: Βεσσὶς, μυσμὸς. Posses alioquin, si de verbo constaret, scribere: 'επισφύρα ἐπικαλῆ ab ἐπισφύδω, sensu *procando*, i. e. *pescendi*, ut Festus explicat. Sed rem potius in medio relinquo. Neque enim 'επισφύρα, ἐπικαμπὴ, (ab 'επίσφυδω, quod præcedit) ut aliquando suspicabar, satis placet: quamvis Ἀσφυδῶ, fit ἀκρόμαλλος, apud Polluc. *l. d.*

3. 'Επισφύδω. ἀνῶσι.] L. ἀνῶσιν. HEINS. L. ἀνῶσιν, vel ἀνῶσαι. IS. VOSS. L. ἀνῶσιν ἢ. KUST. Forte ἀνῶσιν. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 2. p. 408. Forte leg. ἀνῶσιν, vel ἀνῶσιν, vel ἀνῶσιν, eo sensu quo Lat. *obficit*, alias ἀνῶσιν. Nisi malis ἀνῶσιν, quæ vox, in Lexicis non obvia, in Gloss. vet. redditur *Officis*; ubi tamen male ἀνῶσιν legitur. Glossæ, *Officis*. ἀνῶσιμον. ἀνῶσιν. ἀνῶσιν. leg. ἀνῶσιν. Paullo ante enim: *Officeres*. ἀνῶσιν· ut: *Officiendo*. ἐπισκοτῶν. Conf. Phavor. & Suid. qui 'επισφύδῶ reddit, ἐπισκάζῃ. ut & Cyrill. Lex. MS. Vid. sup. in v. 'Επιλογὰς *Not.*

4. 'Επὶ σφύρηται.] L. 'επὶ σφύρησι. HEINS. IS. VOSS. ABRESCH *l. c.* Leg. 'επὶ σφύρησι. Hom. *Il.* N. 762. . . *navibus* ἐπὶ σφύρησι. i. e. *in navibus extremis*, sive *in navium puppibus*. Conf. inf. v. Πρύμνα. [& v. Ὠρύμναι.] KUST. JENS. *l. c.*

5. 'Επισφάρμι.] Nempe naves, quas prora ad terram conversa appellunt: quod contra morem. Vid. Aristoph. Schol. p. 324. IS. VOSS. Vid. Schol. Aristoph. ad *Vesp.* ϒ. 398. Hesych. in v. Ἀνάκρυσις, Ἐπισφάρμη, Παλιστοχοῦσθαι, & seqq Plura lege apud Salmas. *Epist.* 113. & 114. *ad J. F. Gronov.* p. 261—266. coll. [J. F. Gronov. *Obs.* IV. 26.

6. 'Επισφάρμη.] L. 'επισφέρμας. R. CONSTANTIN. (in *Lex.*) KUST. H. Phavor. exhibet, & H. Steph. *Thes.* III. 583. *fin.* Idem quod ἐπισφῦρα.

7. 'Επισπιάζ.] Hom. *Il.* Δ. 126. Schol. ἐπισπᾶσθαι.

8. 'Επιπαλαῖται.] Hom. *Il.* Γ. 196. Schol. ἐπίκειται. Vid. sup. v. 'Επιπαλαῖται.

9. 'Επίρεσμα.] Videndum annon potius legi debeat 'επίρεσμα. H. STEPH. *Ind.* Male fortan pro 'επίρεσμον, ab ἐπίρνημι, *cupio*. KUST.

10. 'Επιρέκεια.] L. 'επιρέκειαν. PERGER. An vitiose pro 'επισυρέκειαν? Vid. inf. v. 'Επισυρέκειον. KUST.

11. 'Επιρρίζεσκον.] Hom. *Odyss.* P. 211. mentione facta æræ Nympharum, subjungit: . . . ὅτι πάντες ἐπιρρίζεσκον ἐδόντι. Ad h. l. respexit Hesych. 'επιρρίζου autem ibi est *sacrificare*. Conf. Suid. v. 'επιρρίξ. KUST. JENS. *l. c.*

12. 'Επιπεθοῖεν.] Male. Hæc enim interpretatio pertinet ad verbum Homericum 'επιρρίσσειεν, quod vide infertus. Eustath. ad Hom. p. 1358. 26. τὸ 'επιρρίσσειεν exponit, ἐπιθεῖεν, i. e. *offio vellem*, vel *peffulum obdebat*. Unde satis apparet, Hesychium hic 'επιρρίζεσκον confundere cum 'επιρρίσσειεν. KUST.

13. Ἔθουν.] Mox: 'επιρρίπτω. ἐπιθύζω. ἐπαγαγεῖν. Inf. 'Ριζοῦσι. Ἴθουν, &c.

14. 'Επιρρύτη.] Fugit hoc cognomen industrium Meurfii in Creta. Vide num 'επιρρύτη scribendum, q. *germinum præfes*; & conf. Ἐρύτης. Ἔρυ, βλαστοφόρ, &c. Et: Ἐρύθ. Ζεύς. Malim tamen, cum *Il. Voffio*, 'επιβρύτη, vel potius 'επιρρύτη, i. e. ὁ ἄρχων τῶν ὑφῶν. Vid. v. Ἔρυτ, 'Ε-

ερύτης, & fup. v. πίρωσ. Infra etiam 'επιρρύ, ut & 'επιρρυτάρχ, Ταμίας, &c. Ζεὺς ὁ Ἔρυτ.

15. 'Επιρρίξαι. ἐπιθῦσαι.] Supra: 'επιρρίζουσι. ἐπιθύζουσι. *l. tuo.* Infra: Ῥύξη. . . . Σύζη.

16. 'Επαγαγεῖν.] Pertinet ad 'επιρρίξαι. Infra: 'επιρρίξαι. ἐπαγαγεῖν. KUST. Sup. 'επιρρίξη. ἐπαγαγεῖν. ubi vide *Not.*

17. 'Επιρρίπτ. ἐπιβαρεῖ, &c.] Scriperim: 'επιρρίπτ. ἐπιβαρεῖ, ἐπικρατεῖ, &c. ut respexerit ad Hom. *Il.* Σ. 99. ubi Poëta inquit: Ἥμαὶ δ' αἶσα ἔλαβ' ἐπιρρίπτ. KUST. JENS. *l. d.* Citatur a Phavor. Favent hanc emendationi (quam & Cyrill. Lex. MS. tuetur) sequentia, ἐπιτεῖ, &c. quamvis Phavor. ἐπιτεῖ. Vid. *Not.* seq.

18. 'Επιρρίπτ. . . . . ἐπιτεῖ.] L. 'επιρρίπτ. . . . ἐπιτεῖ. ABRESCH. Conf. v. Ῥίπτ.

19. 'Επιρρίπτ.] Vid. Etym. M. & Suid. Conf. Hephæft. *Enchir.* p. 71. cujusque Schol p. 73. &c.

20. Χοιρώδ.] Apud Etymolog. pro χοιρώδ. leg. χοιρώδ.

21. 'Επιρρίξαι.] Vid. fup. *Not.* in v. 'επιρρίξη, & inf. in v. 'επιρρυσί.

22. 'Επὶ ῥυσῶν.] Ex Hom. *Il.* A. 437. Vid. ibi Schol.

23. 'Επιρρυσί.] Vid. voc. feq. KUST. Vix tamen puto in H. Steph. *Thes.* hanc vocem, qua tamen aliquoties utitur Homerus, cujus verba alias non facile præterire folet. Et Soph. *OEd. Tyr.* ϒ. 1268. [1253.]

Πῶλοι δ' ἴσον ἐξόδῳ ἐπιρρίπτε' ὄχη.

Conf. Euftath. ad *Il.* Ω. p. 1494. 40. & *feq. lin.* 17. ABRESCH *l. c.*

24. 'Επιρρώσασιν.] Verbum Homericum *Il.* Ω. 454. ubi fignificat, *veftem janue obdebant*. KUST. JENS. l. c. Citatur locus ille a Schol. Soph. *OEd. Tyr.* ϒ. 1253. ubi ἐπιρρίπτε τὰς πύλας reddit, κλείουσι. Apollon. Lex. MS. 'επιρρώσασιν. ἐπικώπτουσι. ἐπίθεσαν. Et Schol. Hom. *Il.* Ω. 456. 'επιρρώσασιν.] ἐπίθεσαν. ἐκίνησαν. &c. Vide mox v. 'επιρρώσασιν, & fup. *Not.* in v. 'επιρρίξουσι, item v. 'επιρρίξη, & 'επιρρίξαι. Conf. Kühn. ad Polluc. X. 25. p. 1171. n. 48. ubi male citatur Hom. *Il.* Σ. 402. pro Ω. 454.

25. 'επιρρίξεις.] Scr. 'επιρρίξει. Vid. 'επιρρίξη. ἐπίθηται. SALM. IS. VOSS. Ita Suid. & Etym. M. Conf. Phavor.

26. 'επιρρώσασιν.] Vide paullo fuperius, ut & inf. poft v. 'επιρρώ, ubi ἐπίθηται. pro quo hic ἐπάνυ. Utrumque defendi potefit. Conf. v. Ῥώσασι. &c.

27. 'επιρρῶ. ἐπικάτω.] Scribend. 'επιρρῶν. ἐπικάτω, *ramos deſuper inflexit*. PERGER. Leg. 'επιρρῶ. ἐπικάτω, i. e. *excurrabilia*, five *deteſtanda*. Hæc enim fignificatione vocem ἐπιρρῶ interdum accipi vel ex Suida difcere licet, apud quem in Fragmento Scriptoris alicujus ἐπιρρῶ & ἐπάρω. ut voces ejufdem, vel affinis fignificationis, conjunguntur. Vel fi ἐπικάτω recte fe habet, pro 'επιρρῶ fcribendum erit 'επιρρῶν, ab ἐπιρρίγνυμι, *incringo*. KUST. Ed. Flor. & Phavor. ἐπικάτω.

28. 'επιρρῶσι.] 'επὶ, *contra*. Vid. Euftath. *Il.* Υ. *Od.* p. 689. IS. VOSS. Xenoph. *OEconom.* i. V. p. 827. C. de arribus βασανιστικὰς· 'επιρρῶσι δέοι, ἢ . . . . ἀλλήλοι. Vid. D. Heiald. ad Arnob. L. I. p. 22. Conf. *Not.* præc. & feq. & inf. v. 'επιρρῶσθε, ut & Suid. v. 'επιρρῶσι, male pro . . . ῥῶσι, ut Kuft. notat.

29. 'επιρρῶσ.] Vid. Euftath. *Il.* p. 889. IS. VOSS. Vid. inf. v. 'επιρρῶσθε, & Suid. in v. 'επιρρῶσι. Hinc ἐπιρρῶς, tyranni probrofi in veteri Epigrammate. Multis de hac voce Salmaf. ad *Tigrinta Tyrann.* Pollionis, T. II. *H. A.* p. 282. 283.

Ἐ * πιμπλάσκοντο [1], ἔπεφτον.
Ἐπιμπολεῖ [2], ἐπίρρησιν ὑδάτων.
Ἐπιμπολᾶν [3], Ὀπτπίζειν [4]. Ὀπτοίησιν [5], ἀπεσχηλάνων [6].
Ἐπιμπόνησαν [7], ἐπήγεσαν, ἐπεδίησαν.
Ἐπιμπόνησε [8], Ἐπίψησα.
Ἐπίμπρο [9], ἰσχυρός. Ὀλίκουρ [10], ῥοπάδος.
Ἐπιμπράγκανε [11], Ἐπέμαξεν.
Ἐπὶ μοπῆς [12], ἐπὶ μικρόν.
Ἐπιμπύσσα [13], Ὀλπιεμένη. ἐπιστάξασα.
Ἐπιμπωλοκαμοῦσι [14], κελαμῶνται τὸν ἀμπελῶνα.
Ἐπίμπωτός, ἐπισχίων. ἐν τῇς ῥώσιος, ἢ ῥώμης.
Ἐπιμπώτυσιν, ἰσχυροπιεῖ.
Ἐπίπρωσις [15], βεβαίωσις. διόρθωσις. ὑγεία.
Ἐπιρυθμίζ [16]. Ἀξετυπᾶ. ἐπαισθάνῃ).
Ἐπιρύσμιον [17]. ἐπίρρεον.

Ἐ-

Ἐπιρύζει [18] κύων. ἐπαφίεται. καὶ παροξυμύνει.
Ἐπίρρησια [19], ἐπιτηδῆ.
Ἐπίρρωδόπας [20]. ἐπιθέλῃ [21]. ἐπισεβόπας [22]. ἐπιστόλας.
Ἐπίσακτον [23], ἀλλότριον.
Ἐπισαλαπιδὴν [24]. ἐπικαυμένη.
Ἐπίσαμον [25], λθυκόν.
Ἐπισαχθὶς [26]. Χειροφελέτης.
Ἐπίσειεν [27]. ἐκφοβεῖν. ἀναπτοεῖν.
Ἐπισείσσης [28]. ἐπικελθοιδῆς. ἀπὸ τῆς πὶς ἵππας ἐπιχαλάσπαι. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν Συλλόγῳ.
Ἐπίσιον [29]. ἐρήκαιον. καὶ τὸ αἰδοῖον, ἀπὸ τῆς καὶ γυναικός.
Ἐπίσιγ [30]. ἰδῶ κεχᾶ.
Ἐπισίκλων [31]. ἐπίταξον.
Ἐπισίλλωα [32]. πόπανα μαινιδῆ.

Ἐπί-

1. Ἐ * πιμπλάσκοντο.] L. ἐπιμπλῶ, vel, ut supra, ἐπιμπλάσκοντο, quod malo. SOPINO. Posterius etiam placuit *Is. Vossio* & *Kustero*. Conf. Biod. *Misc.* IX. 24. in *Thes. Crit.* T. IV. p. 77.

2. ἐπιμπολεῖ.] Vid. sup. in v. ἐπιλάζει.

3. ἐπιμπολᾶν.] Infra ἐπιμπόνησα, pro eodem. SALMAS. ἐπιμπόνησα poliuit ordo: & fic Apollon. Schol. p 581. IS. VOSS. Scrib ἐπιμπολῶ REISK. Conf. *Not.* in v ἐπιμπολεῖ.

4. ὀπτπίζειν.] L. ὀπτοίζειν. PERGER. Vid. *Not.* in v. ἐπιτίλῃ.

5. ὀπτοίησιν.] Potius ὀπτοίδιον, i. e. *immittere*, five *incitare canem in aliquem*. Vid. inf. v. ὀπτοίδιζα, poft v. ὀπτίσπρος. KUST. Conf. v. ὀπτοπίζει. H. Steph *Thef* III. 722. D. ex Theophrafto citat: ὅταν ὑπαίμπολῇ τὸν ταῦρον.

6. ἀπεσχηλάνων.] Vid. inf. v. ἐπίσχημα, & v. ἐπισχίμπτῃ.

7. ἐπιμπόνησαν.] L. ἀπιμπόνησαν. IS. VOSS. Ex ferie literum fcribendum foret, ἐπιμπ. hoc augmento, ab ἐπιμπόλιον. Sed præftat tamen ἐπιμπόνησαν. Eurip. *Phœniff.* ϒ. 1244. Πάντη δ' ἐπιμπόνησαν. *omnes fremitu fecundo aflenfi funt*, vel *plaufu exceperunt*. Idem *Hecub.* ϒ. 553. Λαὸς δ' ἐπιμπόνησεν. Et *Oreft.* ϒ. 899. ἐπιμπόνησεν δ' οἱ ξύν, οὐ καλὴν λέγων. KUST. Vid ibi Barnef. & fup. in v. ἐπιμπόνησεν *Not.* coll. H. Steph *Thef* III 694 E.

8. ἐπιμπόνησε.] Hoc ut fe facile tuetur analogia fua, ita auctorem defidero idoneum, ubi inveniatur, quem donec Inveneris, conjicio: ἐπιμπόνα. τὰ ἐπίψυγα. Sophocl. *Antig.* ϒ. 419. [424.]

ἐγγὺς κυᾶν ὕπῃ' ἐπιμπόνων
Κτενεῖν. - - - - - - - -

Id eft, interprete Schol. λοιδόρους, ὑβριστικῶς. ABRESCH in *Mifc. Obf.* VI. 2. p. 408 Vid. fup. v. ἐπιμπόλῃ. ἐπιλόγου. Poftcriorem vocem (ἐπιλογῶ) exemplis etiam munivit Ill. Grammius in *Xenophontem* p. 533.

9. ἐπίμπρο. ἰχ.] Sic Ἄδμα vocatur apud Hom. *Il.* Δ. 390. Infra pro eodem ἐπιμπρῶ. VERW. KUST. Suid. ἐπιμπρῶ. δοῦπον. ἀπὸ ἐπιμπράω. Conf. fup. v. Ἀμπρῶ.

10. † ἐπίκουρ. βοηθός.] Hæ duæ voces in præcedd. Editt. interpofito ſigno diſtinctionis a ſuperioribus divulſæ ſunt: fed male. Sunt enim interpretationes nominis ἐπιμπρῶ: de quo vid. in *Not.* præced. RUST. Idem notarant *Heinſ. Is. Voſſ* & *L. Bos* in *Anim. Crit.* p. 161. Confimat Etymol. & ex eo Phavor. ἐπιμπρῶ. ἐπίκουρ, βοηθός. &c. Similiter Suid. ἐπιμπρῶ. βοηθεῖ. ut & Schol. Hom. *Il.* Δ. 390. Inf. ἐπιμπρᾶν. ἐπικουρεῖν. Et *b. l.* ἐπίκουρ legit *Reisk.* quod inf. vide.

11. ἐπιμπράγκανε.] L. ἐπιμπράκανον. Vid. inf. Ῥίκανον. SALMAS. L. ἐπιμπάκανον. IS. VOSS. Vid. fup. *Not.* in v. Ἀκαμπάγκη.

12. ἐπὶ μοπῆς.] Scrib. duabus vocibus, ἐπὶ μοπῆς, vel ἐπὶ μόπ. Inf. Ῥόπος. μικρόν. KUST.

13. ἐπιμπύσσα.] Malc, ut puto, pro ἐπιμπύσσα, ab ἐπιμπύω, quatenus nempe exponitur per ἐπιστάξασα, *defuper ſtillans*. Niſi tamen ἐπιμπύω olim etiam in uſu fuerit pro ἐπιπύω. [ut Lex. vet. apud H. Steph. *Ind.* Vid. mox v. Ἐπιμπωλοκαμοῦσι.] Quod autem ad ἐπιμπύω adtinet; id retuierim ad ἐπιμπόνησα, pro ἐπιπύσσα, ab ἐπιπύω. Nam Heſych. ſup. ἐπιμπύσσαν expon. ἄρυσσαν, ἀντλῶν. Vide etiam ſup v. ἐπιπύσσα. & ἐπιπύσσῃ. [& *Not.* ibi.] KUST. Mox: ἐπιμπύσσῃσιν. ἐπιπύσσ. Inf. Ῥαντασῆ. ἐπιπύσσ. Unde ad ἐπιμπύσσα quis cogiter pertinere τὸ ἐπιμπύω. Sed obſtat forma Activa. Neque Cl. *Kuſtero* adſentior, ad ἐπιπύσσα accurrenti: quin potius nihil muto. Eſt enim ἐπιμπύσσα, ab ἐπιμπύζω. quod mox; pro quo ſup. ἐπιμπύσσω Conf. v. Ῥύζω. Poſteriorem interpretationem, ἐπιπύσσα, dum modo ſana fit, *Kuſterus* non male ad ἐπιμπύσσα refert. ut ita duo diverſa indicare voluerit Heſychius. Sed videtur potius eandem rem alio vocabulo expreſſiſſe, five ἐπιπύσσα reflexum, five ἐπιπύσσα. Infra: ἐπιπύσσα. ἐπιπόνει ἐπὶ ἁρμάτ, ἐπιπύσσα. Vide ibi, ut & v. ἐπιπύσσω. Conf. v Ἐπιπύλλων.

14. ἐπιμπωλοκαμοῦσι.] Vox ignota Lexicographis. Habet Joſeph. *de Maccab.* §. 3 p. 500. *Ed Hav.* ſub init Μετὰ ἐπιμπωλοκαμψίας τοὺς ἁρματοὺς, μετὰ ἐπιμπωλοκαμψίας τοὺς ἁμιππους. *ut nec ſpectegirum facere poſſit, nec raſcematiem.*

15. ἐπίπρωσις.] Vid. ſup. in v. ἐπιπρίπτω, & ſeqq. & inf. v. Ῥώμη, Ῥῶσις, &c

16. ἐπιμπυθμίζ.] Scr ἐπιμπυθμίζῃ. IS VOSS Vid. Inf. v. Καπμπυθμίζας, & v. Ῥυθμίζῃ Conf *Not.* in v. Ἀμπυθμιστήν. Mox Ed. Schr. vitiofe ἐπαισθάνῃ.

17. ἐπιμπύσιον.] Ita Democritus ὑπομνήμ. βίβλ. dixit Δεῖπνὸν δὲ ὃν ἐπὶ ὑπὸ ἀ λογ, ὅτι πίνῃ νέον ὑπὸ πίνῃ πίνῃ ἀδύνῃ, ἀπὸ ὑπομνήμ ἐκέκτηκε ἀ βίβλ. Forte ἀ βίβλ. Vid. H. Steph. *Philoſoph. Poëſ.* p. 157. HEINS. L. ἐπιπύσιον. KUST. ἐπομνήμ eſt apud Sext. Empir. adv. *Math.* l. VII. §. 137. ex Democrito.

18. ἐπιμπύζει.] L. ἐπιμπύζειν. Supra ἐπιμπύζει. SALM. Male apud Suid. ἐπιμπύζει. IS. VOSS. Male pro ἐπιμπύζειν. Conf. Suid. v. ἐπιμπύζειν, & quæ ibi notavimus. Vid. etiam ſup. v. ἐπιμπύζειν. KUST. Conf. Schol. ad Ariſtoph *Veſp.* ϒ. 702. ibique Flor. Chriſt. & inf. v. ἐπιπύζει, ἐπιπύζει, & Ἐπιπύπτων. Adde Pric. in Apul. *Miſc* VIII. p. 439.

19. ἐπίρρησια.] Locus admodum ſuſpectus. Inf. Ἐπιπόλια. κρῆνα γαμπικά. Et: Ῥαπιαν. . . . ὀμβῶν Vide num aliquid inde lucis. Doct. *Reiſk* leg. Ἐπιρροαι, quæ ſtut ſub ſenſ, five vitii: ut & inf. Ῥαπιαν, *tempeſtitem*.

20. ἐπιρρωδόπας.] Scrib. hic & in 2. præcedd. ἐπιῳ per ſimplex ῥ. IS. VOSS. Conf. inf. v. Ῥαπιᾶ, Ῥαπιν, & Ῥαπιαῖ. KUST.

21. ἐπιθῆ.] Vid. ſup v. ἐπιθοῦ), inf. v. Ῥάπιαῖ, & *Not.* in v. ἐπιπόνησα. ἐπιθοῦν

22. ἐπισεβόπας.] Stare poteſt. Vide tamen, num forte ἐπισεβόπας, ut ſup. in ἐπιπόνησαν. Conf. in v. ἐπιπόζου, & v. ἐπόνησε Reiſk leg. ἐπιπόδιος. Vid. v ἐπόνησ.

23. ἐπείσακτον.] Scr. ἐπείσακτ IS VOSS Ita Phavor. Vid. ſup. v. ἐπισακτὸν, quæ lectio præſtat. Leg. Reg. MS. ἐπείσακτον. ἔχου. ἐπείσακτ ὅτ., τὸ ἀπὸ ἑ καίμαι ἀπόμαι, ἀ.

24. ἐπισαλαπιδὴν. ἐπικαυμένη.] L. ἐπισαλαπίδη. ἐπικαυμένη. IS. VOSS. Forte legend. ἐπισαλαπίδη ἐπικαυμένη. RUST. PERGER. Inf Σαλάξω. . . . κινῶ.

25. ἐπίσαμον.] Moſchus: ἴσει δὲ πᾶς ἐπίσαμον. IS. VOSS. Sed legitur *Idyll.* I. ϒ. 6. ἴσει δ' ὁ πᾶς ἐπίσαμος Inf. ἐπίσαμα. . . . ὑμαρῆ.

26. ἐπισαχθὶς.] Sc. ἐπισαχθὶς. IS. VOSS. Quod ſeries alphabetica poſcit. H STEPH. *Ind.* Ni fallor, Heſych. ſcribere debuit, ſed alio loco: Σεισαχθὲς. χρέα ἀφελόνες, i. e. qui *tulit* vetera *debita*, & ab eorum onere cives *liberat*. Nota eſt Solonis σεισάχθεια, vel ex Laërtio. [Vid. infra.] KUST. Niſi ſit ἐπισαχθὲς (ut Phavor.) *qui ære alieno contracto ſibi onus impoſuit* Infra: Χειροφελέτης ὁ τὰ χρέα ἀφείλων. Et *Kuſteri* ἀφείλετο ex Auctore aliquo probatum velim.

27. ἐπίσειεν.] Vid. Suid. & H. Steph. *Thef* III. 757. Joſeph. *B. J.* l. 10. p. 78. *nov. Ed.* ἐπισείσειν κύνες ἀδικοῦσιν.

28. ἐπισείσσης.] Rectius forſan ἐπισείσῃς, ab ἐπισείω, *incitare*, *immittere*. Vid. inf v ἐπισείζει. & ἐπισείσζα. KUST. Vid. ſup. v. ἐπιπόζου. - - - ἐπισείειν

29. ἐπίσιον.] Ariſtot. *H. Anim.* l. §. 214. ἐπίσιον, ut Etym. & Suid. pro quo alii corrm male ἐπείσιον. Vid. Pollux II. 172. 174. 224. Galen *Gloſſ.* in v. ἐπισίνιον, recte habet ἐπίσιον. Conf. Foef. *Œcon. Hipp.*

30. ἐπίσιγ.] Vid. Pollux. IV. 146 147. 150.

31. ἐπισίκλων.] L. ἐπισικλίων, vel ἐπισικλίλων, pro ἐπισίκλων IS VOSS. Vid. inf. in v. ἐπισίζει

32. ἐπισίλλωα.] Vid. inf. v. Συλλώνα, ibique *Not.*

'Επίσημα [1]. τὰ ὑπὸ τῶν νομισμάτων σημεῖα. ἢ εὔφημα. ἢ εὔμορφα [2].

'Επίσημος [3]. ὑπόφαιος. ὑγιὴς. σεσφαιρωμένος.

'Επίσιον [4]. σκέπασμα τῶν ἢ τριχῶν.

'Επίσπαστρον [5]. ἐπισπάσιμον. ἕλκηθρον.

'Επίσπορος [6]. ἐπισπόρου ? κυνός.

'Επισσίπων [7]. ὑποπλήθων.

"Επισχε [8]. ἐπίσχες. ἐπίσχε. ὕπτιος.

'Επισυές. βλακικόν.

'Επισυής [9]. ἀνδρεῖος.

'Επισύρω. ὑπέλκω [10].

'Επισύχω [11]. ἐφορμῶ.

'Επισῦχαι. ἐπαφεῖς ὑπὸ ὁρμήν. ἢ ἐπιχάρεις [12].

'Επισύρω [13]. ὁ τοῦ χέρα ἐχαζόμενος.

'Επισυρμός [14]. ἐφαλμυρμός.

'Επισυρίδιον [15]. κυνηγετικῶς παρορμᾶν.

'Επισφίλιον [16]. αἰσχρόν. μωμητόν.

'Επισκαλμίς [17]. τὸ ὑπὸ τοῦ σκαλμοῦ σανίδιον.

'Επισκαφίς [18]. ὁ μὴ ἢ χρῶτος ἐπιπολάζων.

'Επισκάφια. ἐφετὴ τοῦ Ῥοδίου.

'Επὶ σκέλος. εἰς τὰ ὀπίσω.

'Επισκίμπτ. ἐπικλίνει, ἐφορᾷ.

'Επισκοπαζόμενοι [19]. ἀξιοπιθέτης.

'Επίσκοπα [20]. ἐφετὴ ὁ Λακεδαιμονίων.

'Επισκολίοις [21]. τὸ ὑπὸ ἢ σκολιὸς κεκαχλάκασι.

'Επισκόπτ [22]. σημαίνει. μέμφει. σκοπεῖται. ὀνειδίζει. ἐπιμέλει.

'Επισκοπεῖται [23]. ἐπιμεμφίζεται.

'Επισκόπει. ἐπαρῶμαι. καὶ ἐπιβάλλω ἢ γράμμα, ἐπισκοπεῖται.

'Επισκόπαζε. ἐπιβαρῶσι.

'Επισκοψάμμων [24]. ἐπισημαινόμενον.

'Επισκασμός [25]. κέλυμμα.

'Επίσκιος [26]. ἐπίσκιον.

'Επί-

1. 'επίσημα.] Vid. Salmas. in Lamprid. p. 211. [T. I. p. 948.] SCHR. Vid. sup. v. 'επίσαμον, & v. "Ασημα. Utrumque est apud Herodot. IX. 60.

2. Περσάπων] Ni omnia me fallant, legend. περίσημα, & intelliguntur signa, navibus boni ominis causſa imponi solita. SUICER. *Thes. Eccl.* v. 'επίσημος. Omnino fallitur Cl. *Suicerus*. Ne dicam, nimium distare σεσῆσθαι & σεσῆμθαι; respicit Hesychius ad *stigmata* fervorum *frontibus* olim inscripta; qui *frontes literati* dicuntur inde Apulejo *Metam.* IX. p. 185. ubi vid. Pric. & plures, quos laudat, hac de re copiose agens, Spencer. *de Leg. Hebr. Rit.* II. 14. Conf. Hesych. v. 'ιεσμένα. & *Not.* ibi. Hinc intelligendus D. Joannes in *Apoc.* VII. 3. XIV. 1. 9. 11. & XIII. 16. χάραγμα ἐπὶ ἢ μετώπου. ubi vid. Cl. Vitringa, & alios Interpp. Bion apud D. Laërt. l. IV. in *Vita Bionis*, sub fin. de patre suo respondit Antigono: "ἔχω ὁ σφάγιον, ἀλλὰ σιγηρόν· 'ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ, ἢ ὃ δουλεύω πικρὸν σημεῖον. Et forte Hesych. ἐπὶ σφάγιον scripserat; ut passim Genitivus adparet in locis allatis.

3. Εὔμορφα.] Sup. 'επίσημον. λαμπρόν. Oppositum "Ασημα, Nostri expl. ἄφθογγα, & ἄμορφα.

4. 'επισημοῦ.] Glossæ ad *Rom.* XVI. 7. 'επίσημοι, ἐπιφανεῖς, &c. Vid. Herodot. II. 20. *init.*

5. 'επίδιον.] L. 'επίδημον, nam ἐδρᾶν, cernit. IS. VOSS. Male pro 'επίδρομον. Vid. inf. v. 'ἰδρώσι, & 'ἰδρώει. Miror H. Stephano meodum hoc non subolusse. KUST. Conf. v. 'ἰδρώσι. 'επίδρομον desideratur in Lexicis.

6. 'επισπορος.] L. 'επίσπορα, ab ἐπισπεῖρον. Nam litteris ῥ & σ utimur ad irritandos canes. Nomen autem litteræ Σ, σίγμα, deducitur ἀπὸ ἢ σίζω, quod est *strepitum edere*, qualem σῖγμα effecit. PALMER. SALMAS. 'επισπορος, ab ἐπισπεῖρω, *tolerabilitas* etiam videbatur *H. Stephano* in *Ind.* pro *instigatione canum*. Atque ita legunt *Is. Voss. Kust.* & *Kühn.* ad Polluc. V. 10 Confer mox v. 'επισπεῖρω, 'επισπεῖται, &c. ibique *Not.* & inf. v. 'επισπορώτα, item sup. v. 'επιβρέμβων, &c. & Pric. ad Apul. *Milef.* VIII. p. 402.

7. 'επισσίλαμπα] Inserta littera σ reſcripſi, ἐπεσείλαμπα, quod deeſt in Lexicis. Ita sup. v. 'επισσιμοῦ, &c. sine σ, & ὑσσῶπα, in v. 'επισσοῖα.

8. 'επισύπιον. ἐπισυζύγιον.] Vide Σίλφ. IS. VOSS. Forte: 'επισύπιον. ἐπισυβόλιον. VALES. 'επισύπιον male pro 'επισύριον. KUST. Vid. Etym. M. v. 'επισύπιον, & inf. v. 'επισύτρῳ, & 'επισυβόλιον.

9. 'επισυῆς.] Vid. sup. suo loco, v. 'επισυῆ. Series enim requirit 'επισυῆς ut infra: 'επίσυρμα. ἐπιλάσιον. Sup. 'επισυῆς. ἐπιλάσιος. Conf. v. 'επισύρτ. De ultima voce, ἐπιλασία. Lexicis etiam ignota, dubito.

10. 'επισύρω.] Sic in vet. Lex. ubi affertur etiam, ἐπισύρει τὴν ἀκρίδα κύων, pro *terra feris obnoxia*, ex Theophraſt. *Hiſt. Plant.* VIII. 6. Sed plane mendoſum ibi hoc vocabulum exiſtimo. H. STEPH. *Ind.* An ἐπανὶς ὑπόσυρε? ab ὑός, ἰνός, 'ανίνης, &c. G. Legendum eſt 'επισύρτης, ex literarum ferie. KUST. IS. VOSS. PALMER. Et ſic apud Theophraſt. *l. c.* in Edit. Bod. & Stapel.

11. 'επίσυχε.] Vid. ſup. ibique *Not.*

12. 'επίσυχαι.] Vid. Ariſtoph. *Veſp.* p. 481. [v. 703.] ubi Schol. etiam: ἐφορμῶσι, & ἐπιθυμοῦσι τοῦ κυνός. Pollux [V. 10.] 'επισύρτης. ὅτου ἕνεκεν τὸ μισῶ τοῦ ὄνομα βοᾷ ἀφύπνου [paullo ante ἐφορμᾷ τοῖς κυσίν. Vid. Etym. M. in 'επίσυρτον. HEINS. IS. VOSS. Vid. ſup. v. 'Αφύπνου. Inf. v. Σίζε. Noſtrates dicunt *biſſen*. Convenit Hebr. נשך *concitavit*; quod eſdem ὑποσυριγμοῖς ductum ex ſibilanti ſono, quo canes inſtigamus. Conf. mox v. 'επισύρει, & 'επισύρτου, ut & ſup v. 'επισύρεσθαι, 'επισύρεσθαι, 'επισύρεσθαι, 'επισύρεσθαι, &c. Infra etiam v. 'επισύρει, 'επισύρμασι, & 'επισύρει, quæ corrupte leguntur pro 'επισύρει, 'επισύρμασι (vid. ſup. 'επισύρμα) & 'επισύρει. Unde patet, eaſdem vocum pluribus in locis diverſa facie & forma ſæpe exhiberi ab Heſychio: ex quibus plerumque una tantum forma reſta eſt, & vera; reliquæ adulterinæ. Quod perite potavit Cl. Kuſter. *Distr. Anti-Gronov.* p. 32. Adde v. 'επίζυξ.

13. 'επισύρω.] L. ἐπισύρω. SOPING. IS. VOSS. GESNER. VLITIUS. (ad Nemeſian. ℣. 156.) SORBER. L. 'επισύρω. Venatorum proprium, cum inſigant canes, HEINS. Puto nihil aliud eſſe, quam corruptam lectionem ℣ 'επισύρει. Sic infra in ſerie ſua 'επισύρω correpte legitur pro 'επισύρει, quod inde ſatis apparet, quod utrique voci eſdem addatur interpretatio. KUST. Muris Attic. 'επισύρει, 'Ανδρεῖς, 'επισύρει, (MSS. 'επισύρει) 'Αλκμᾶν. Vid. *Not.* præced. & ſup. ad v. 'επισυρμός.

14. 'επισυρισμός.] Vid. Athen. l. VI. [p. 247. *fin.*] SOP. Et Platone, credo, hæc deſumta interpretatio, qui in IV. *Polit.* [*ſub init.*] Καὶ ταῦτα ἐπαίνων, ὡς οὐ μαθὼν οἷς τοῖς ἀλκοῖς, ἅπερ οἱ ἄνδρ, λαθόντα. Vid. Athen. l. VI. p. 247. HEINS. Citatur etiam a Kuſt. ad Suid. ubi 'επίσυρε. Utrumque apud Polluc. VI. 123. Conf. Etym. M. in v. 'επισύρτης, & ſup. v. 'επισύρω.

15. 'επισύρμασι.] *Judic.* XX. 10. λαὸν ἐπισύρμου. MUNKER. *Jeſ.* I. 11. IX. 5. BIEL. Conf. Luc. *Evang.* IX. 11. ibique Raphel. ex Xenoph. Herodian. VI. 7. ſ. 3. & ſup. in 'επισύρμου *Not.*

16. 'επισύρτης.] A σύρω. G. Hinc 'επίσυρμα. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Cum σύρω fit captatorium [in *inf.* docet Hesych.] Vlitius p. 382. legit 'επισύζυξ. MUNK. Conf. H. Steph. *Theſ.* II. XI. c. Forte mutuo accenſes ſcribendum 'επισύτης, quod pro ἐπισύζυξ, de quo ſup. in v. 'Αφύπνου, & in v. 'επισύζυξ.

17. 'επισύρλιον.] Vid. inf. v. Σαρίον.

18. 'επισκαλμός.] Pollux: Τὸ δ' ὑπὸ τοῦ ὁ σκαλμὸς, 'επισκαλμός. An Pollux ſcripſerat ὑπὸ? MEIBOM. Locus Pollucis eſt I. 87. Conf. Suid. & inf. v. Τροχίσκαι.

19. 'επισκαφίς.] Notabilis res, & agricolturæ utiliſſima. Prima illa arotri prociſſio valde juvat foſſorem. Video hinc fertilitati agrorum ſumme conducere altiorem terra ſubſidentiam ad pedem & amplius. M. MEIBOM.

20. 'επισκοπάμφια.] Reſpicit ad *Act.* XXI. 15. ubi vulgo ἐπισκευασάμενοι. Sed ἐπίσκοπα. eſt in pluribus Codd. & Patribus: quam lectionem receperunt etiam Grotius, Pricæus, L. Bos, alii. Vide nos ad *Adpend. Gloſſ. N. T.* p. 215. Conf. Bezam & J. Mill. ad *l. c.* item Suicer. *Theſ.* v. 'Αποσκευάζομαι.

21. 'επίσκολια.] L. 'επισκόλια. *MEURS. Græc. Fer.* L. III. p. 111.

22. 'επισκόπτει.] Id eſt, *ſupra tabernacula*. M. MEIB. Vid. H. Steph. *Theſ.* III. 854. ex Vitruv. VII. 5. Coof. Schol. Soph. in *Ajac.* ℣. 581. & Barnef. *de Tragod.* ſ. VII. p. XL.

23. 'επισκοπεῖται.] Chryſoſt. ad I. *Cor.* XI. p. 565. *princ.* VERW. Vid. Suid. h. v. item Harpocr. & Etymol. v. 'επισκοπεῖν. Conf. Portt *Lex. Ion.*

24. 'επισκοψάμμων.] L. 'επισκοπτόνιον, per ο in ſyllaba tertia: quod & literarum ſeries poſtulat. KUST. VALES. IS. VOSS. SYLBURG. KUHN. (ad Polluc. VIII. 33. n. 11.) H. STEPH. *Theſ.* III. 862. (omnino videndus.) Conf. mox v. 'επισκοπάμφιον.

25. 'επισκοψάμφιον.] Pariter emenda cum *Sylburgio*, 'επισκοπάμφιον. Quod explicat vero per ἐπεγκομβωτόν, KUHN. mihi eſt ei, quod mox ſunt: 'επισκοπτί. ἐγκομβώζει, eſt mihi *l. c.* IS. VOSS. H. STEPH. *l. c.* 'επισκοπάζει, eſt mihi *l. c.* IS. VOSS. H. STEPH. *l. c.* 'επισκοπάζει, eſt mihi *l. c.* IS. VOSS. H. STEPH. *l. c.* 'επισκοπάζει, eſt mihi *l. c.* IS. VOSS. H. STEPH. *l. c.* Sect in poſteſſa deſcriptio. Vox ἀρράγιστος in Lexicis.

'Επίσκοπα [1]. τυρόπηκτα τοῦ σκοποῦ.
'Επισκοπή [2]. ἐνδιαιτησις.
'Επίσκοπ@ [3]. βασιλεὺς. ἐπίσκοπ@. φύλαξ. ἐπόπτης. κατάσκοπ@ [4].
'Επισκιζ@ [5]. ἐρηίζ@.
'Επισκυλεῖν. εἰσφέρειν. συνάπτειν.
'Επισκυλήσας. συνάψας [6].
'Επισκύνιον [7]. τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν ὀφρύδιον, ἢ τὸ μετόφρυον.
'Επίσκωρ@. ὁ μετὰ πολλῶν σχασεισμὸς [8]. καὶ ἄρχων. βασιλεύτης. βασιλεύς. 'Επίσκοπ@ [9]. ἔφορ@. ἐπόπτ@.
'Επισμηλεῖν [10]. ἐπικόπτειν. ἐπικολούειν.
'Επισμήχει [11]. ἐπιτρίβει. λοιδορεῖ. πλατύνει. Σμῶξαι [12] ψ, τὸ παίξαι· ὅθεν, Σμῶδιξ αἱματώσασα [13].
'Επισμυγερῶς [14]. ἐπιπόνως.
'Επισμυκτόν [15]. ἐπισμυκτηρισμόν.
'Επισπαῖον [16]. αἰθαίρετον, ὅταν ἑαυτὸ τις ἐπισπᾶται κακόν.
'Επίσπομαι [17]. ἐπελεύσομαι.
'Επὶ σοί [18]. χρὴ σοῦ.
'Επισπάσῃ. ἐπιτυγχάν@. Σοφοκλῆς Αἴαντι, ἢ Μυκήναις, ἐπὶ τῷ ταῖς λησταῖς [19] λαμβανόντων.
'Επισπάδων [20]. ἑλκύπτω τὸ δίκημα.
'Επισπᾶται [21].
"Επιστα [22]. εἰπέ.
'Επίσπαστον [23]. βοῦκον.

'Επί-

1. 'Επίσκοπα. τυρός. Σ ex.] Exempla vide apud H. Steph. *Thes.* III. 931. Cl. O'Arnauld *Lect. Gr.* p. 183. & Suid. in v. 'Επίσκοπα, & 'Επίσκοπον, ubi ἐκ ἁμαρτικοῦ ἢ στρυφνοῦ, ἀπ' ἰσχναίνω, vertitur: *A calamitate non alienum, sed ei conveniens.* Recitus *Tho. Bruno* in Not. MSS. *Ab eventu*, vel *successu, non multum aberrans, sed ad illum bene collimans.* Vid. Herodor. III. 35. ἐπίσκοπα τεθείσι.

2. 'Επίσκοπα.] Verbale ab ἐπισκοπέω, quod hac significatione videre est, meo quidem judicio, apud Euripid. *Iphig. in Taur.* p. 226. [v. 1414.] Ἴκελο τ' ἐπισκοπῆ, ulciscitur *Ilium.* STEPH. CLERIC. Malim vocem ἐπισκοπὴ, hoc sensu, deducere ex verbione LXX. Intt. qui genus loquendi Hebræorum sequuti sunt, apud quos *visitare* est passim *punire*, & *visitatio*, ἐπισκοπὴ, *ultio*, *pœna.* Vid. Isaiæ X 3. Jerem. VIII. 12. X 15 Multæ sunt voces indidem petitæ apud Hesychium. JO. CLERIC. Recte hoc. In quem finem adscripseram I. Pets. II. 12. ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς. pro quo Sirach. XVIII. 20. (al. 23.) ἐν ὥρᾳ ἐπισκοπῆς. Vid. Ibi Drus.

3. 'Επίσκοπ@.] Etiam *Rex.* Ab Homero enim πομπῆες λαῶν dicuntur Reges. MAUSSAC. Vid. Harpocrat. Suid. & Schol. Aristoph. ad *Aves* v. 1023. Conf. Suicer. *Thes.* & sup. v. 'Επίσκοπ@, Inf. v. 'Επίσκοπ@.

4. Κατάσκοπ@.] Vid. Etym. M. & D. Heinf. ad I. Petr. IV. 15.

5. 'Επισκίζ@. ἐρηίζ@.] Leg. . . . . ζω], 'per ω. ex Hom. *Il.* I. 370. & Schol.

6 Συνάψας] L. συνάπτων. Vid. voc. præc. KUST. Vid. Suid.

7. 'Επισκύνιον.] L. 'Επισκύνιον. Hom. *Il.* Ψ. [136.] Aretæus περὶ Χρονίων Παθῶν c. 13. SOPINGIUS. SCAL. SALM. HEINS. BRUNO. IS. VOSS. SORBER. Et hoc vocabulum non apud Homer. modo, verum & alios haud paucos obvium, neglexit H. Steph. Vide de eo Eustath. ad *Il.* M. p. 1132. 3. & *Odyss.* H. p. 286. 43. Schol. Aristoph. ad *Ran.* v. 842. Etym. M. Pollux. [non uno loco] Suid. Moschop. ad *Il.* A. p. 3 Adde Synes. p. 35. D. Hadr. Jun. in Proverb. [II. 52.] *Geometriam exercet in supercilia.* & Ezech. Spanh. in Callim. *H. in Cer.* v. 53. ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 2. p. 408. Vacillat M. Martin. in v. *Epicynium*, legendumne fit apud Hesych. per ω, an per ο, cum hoc literarum ordo, illud crymon a σκύνη, *umbraculum*, poscat. Sed vera dubio procul est lectio 'Επισκοπίου: ut olim etiam correxerat Cl. *Cocceius* in *Anecdot.* T. II. *Epist.* 5. p. 621. de quo pluribus Cl. Bochart. *Hieroz. P.* I. L. III. c. 2. p. 727. miratus quoque ibidem, in H. Steph. *Thes.* prorsus omissam esse hanc vocem. Quod forte verum est: mihi saltem non occurrit; neque in *Indice* adnotatur. Meminerat tamen ejusdem in *Ind.* v. Σκιάποδες, addens: „ *Vide in* Ἐπισκοπίου.„ Conf. H. Steph. *Diction. Medic.* p. 528. & Maji *Hist. Anim.* p. 644. item P. Petit. *Comm.* in Aretæum, p. 222. Apud Pollux. IV. 137. Ἐπισκοπίου *Kühnius* reposuit; & sic Hesychium corrigendum censet ibid. *Jungermannus.* In aliis tamen locis per simplex ο, Ἐπισκοπίου legitur. Nota vero, MS. *I. c.* eodem errore Ἐπισκλίου exhibere; quod de Moschopuli loco supra allato testatur etiam Scherpezeelius. Apollon. Lex. MS. Ἐπισκοπίου. τὸ ὕπερ τῶν ὀφρύων μέρος.

8. 'Επίσκωρ@. ὁ μ. π. σχασεισμός.] L. σφαγεισμός. Vid. Eustath. & Poll. IX. 7. MEURS. (*de Lud. Gr.* p. 14.) SALMAS. VALES. KUHN. (ad Poll. *l. c.*) Repone σπασεισμός. Pollux *cal.* 394. cum lusum & σφαγεισμαχίαν, & ἐπίκωπον ἢ σφαῖραν καλοῦσι vocat. [IX. 107.] HEINS. Vid. Polluc. p. 441. & locum egregium corrige. IS. VOSS. 'Επίσκωρ@ erat genus lusus, quo non bini, sed plures ex adverso stantes pilam missam excipiebant, & exceptam remittebant: id quod Hesych. significare vult verbis illis, ἢ μετὰ πολλῶν σφαγεισμός. sic enim legendum pro σχασεισμός. Lusum hunc describit Pollux IX. 7. [*sect.* 104.] itemque Eustath. ad Hom. p. 1601. 34. Quæ autem sequuntur interpretationes, ἄρχων, βασιλεύτης, &c. (excipio βασιλεύς) pertinent ad vocem 'Επίσκοπ@. βασιλεύς autem spectat ad 'Επίσκωρ@, vel 'Επίκωρ@. Infra: ἐπιτυχόν, ἐπιτύχων. Hinc autem apparet, Hesychium hic tres voces affinis soni, 'Επίσκωρ@, 'Επίκωρ@, vel 'Επίκωρ@, & 'Επίκοπ@ confundere. KUST. Conf. *Not.* in v. 'Επίκοπ@, & 'Επίκωρ@, & v. 'Επίσκοπα.

9. 'Επίσκοπ@. . . . ἔφορ@.] Vid. sup. in v. 'Επίσκοπ@, & 'Επίσκοπον.

10. 'Επισμυγῶν.] An leg. 'Επισμήχων? SALM. Immo 'Επισμήχει. REISK.

11. 'Επισμυχεῖ.] Scr. 'Επισμῇ ἰσχναίνει, ἰσχνᾷ. &c. Aristoph. *Thesmoph.* p. 488. Τί ᾗ ἐπ@. ἐμὲ ὧδ' ἰσχνᾷ ἢ καλόν; HEINS. Lit ν. 396. Vid. ibi Schol. & ex eo Suid. Conf. Inf. v. Σμυχεῖ, item v. Παιεῖ.

12. Σμῶξαι] Infra: Σπαιοῦν, ἐκάστειν, &c. Adposite Etymologus: Σμώδιξ. . . . . ὅθεν καὶ τὸ Σμῶξαι· ὅτε ἡ λίγυζα αἱ ἵππες τὸ, παίξαι. &c. Conf. inf. v. Σμώδιξ, item v. Σμυχεῖν.

13. Σμώδιξ αἱματώσασα.] Sunt verba Homeri *Il.* Ξ. 277. JENS. *Luc. Hes.* p. 91.

14. 'Επισμυγερῶς. ἐπιπόνως.] Ex Hom. *Od.* Γ. 195. & Schol. Sic & Apollon. Rhod. I. 616 Inf. Σμυγερὸν. ἐπίπονον &c. pro quo paullo superius, Σμυγερὸν. Item: Σμυγερῶς. ἐπιπόνως. Conf. v. 'Επίμοχθον, & v. 'Επίπονον.

15. 'Επισμυκτόν.] Non potest pertinere ad ἐπισμύχειν, qua enim ratione? sed commode ad ἐπισμᾶσθαι. quapropter 'Επισμυκτόν, ab ἐπισμάομαι, reformandum esse non dubito. T. HEMSTERH. ad Lucian. *Dial. Select.* p. 38. Male, ni fallor, pro 'Επισμᾶσθαι. Nam ἐπισμᾶσθαι idem quod ἐπισμυκτηρίζειν. Supra: 'Επίμοχθον. ἐπισμυκτηρίζειν. [Vide ibi.] KUST. Aut forte, quod proplus ad literas corruptæ vocis accedit, legend. 'Επισμυκτόν, Poëtica forma, ionibus maxime usitata, ut ἀλκτής, λοιδορής in Hesychio, ὀμοκτής, &c. HEMSTERH. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 354. *nov. Ed.* Supra: 'Επίκωφος. λοιδορικός. ubi vide *Not.* Forte tamen retineri potest σ, favente ferie, scribendo 'Επισμυκτόν, vel 'Επισμασθόν. Sic infra: Σμυκτής. ὁ μυκτήρ. Uti scribitur Σ in initio rollitur, vel præmittitur. Conf. v. Σμυκτόν. λοιδορικόν.

16. 'Επισπαῖον.] Λείπει ἴσως τὸ, κακόν. *Odyss.* Ω. [461.] . . . μοί σε τὸν ἐπισπαῖον κακὸν εὗρε. HEINS. Ponc suo loco, & vide Etym. M. IS. VOSS. Soph. *OEd. Tyr.* v. 1236. [1240.] . . . ἢ ἅ πυρσὸν Μάκιστα λεκτὸν αἱ 'γ φανῶν' αἰθαίρετον. Schol. μάλιστα, φασὶ, ἢ κακὸν λεκτὸν τὸ μὴ ὑπὸ τῶν τέχνη συναιρόντων, ἀπ' ἔστιν ΕΠΙΣΠΑΣΤΑ, ἀφ' αὑτῶν ἐπαγόμενα. PERGER. Hom *Od* Σ. 72. . . . ἐπίσπασον κακὸν ἦβῃ. ubi Schol. 'Επίσπασον.] ἐπίστησον. λέγει ἢ ἐρίζοντα ἢ ἀλληλοφόνους τοὺς ἐστασιασμένους ἐνοῦς ἢ ἄλληλους. quem locum citat Apollon. Lex. MS. explicans, αἰθαίρετον. Vid. H. Steph. *Thes.* III. 921. & sup. v. 'Επίμοχθον, ubique *Not.* Conf. Etym. & plenius Phavor. ut & sup. post v. 'Επίσπασα. 'Επίσπασον κακὸν dixit etiam Aretæus, frequens Homeri imitator, p. 118. 10.

17. 'Επίσομαι.] Male pro 'Επιόσομαι, quod est verbum Homericum. *Il.* A. 367. Vid. etiam sup. v. 'Επιόν@. KUST. Conf. v. 'Επιῖξ@, suo loco, & ante v. 'Επιστὰς.

18. 'Επὶ σοί.] L. 'Επὶ σοῦ. IS. VOSS. Ob feriem fell. sed male. Respicitur enim ad Hom. *Il.* E. 244. . . . ἐπὶ σοὶ μεμαάτω μαχέσθαι. Schol. καὶ σύ.

19. Ταῖς λῃσταῖς.] Malim τῶν λῃστῶν. CASAUB. ad Athen. VII. 4. p. 484. [& ex eo] FUNGER. Scrib. ἐπὶ τῇ Αἰακοῦ τροφῇ λαμπόντων. Notum enim, τὸν Αἰακοῦν certasse Poëtas, ac victoriæ (ne in re nihili nunc morer) præmium fuisse hircum: quo qui potiebatur, ἐτράγῳδ Sophocli dictus, hoc est, ἐπιτυχόντων. sicut qui non poliebatur, ἐπαίτιλλον, λάσιον ἔχοντα. Latinis *excidere.* HEINS.

20. 'Επισπάδων.] Respicit locum Apostoli I. *Cor.* VII. 18. Περιτετμημένῳ τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω. Quos ἐπισπασμοὺς מְשׁוּכִים dicebant: ut recte Drusius *Praterit.* HEINS. SOPING. Vid. Interpp. ad I. *d.* Addit etiam Phavorinus: Ἀποκολπίζειν ἢ λίχνιζειν.

21. 'Επισπᾶται.] Addo, ἑλκύει τὸ δίκημα. HEINS. Vel caret interpretatione, ut plura.

22. "Επιστα.] Ab Ἴω, Ἴστω. "Ἴστασσον τῷ μοι Μάζῃ &c. Ab ἵστω, ἴστασσον. G. Forte· Ἐπίστα, εἶπε Sup. Ἐπίστασ. εἶπε.

23. 'Επίσπαστον.] *Exod.* XXVI. 36. *Num.* IV. 27. BIEL.

'Επίσπαστον ' χωνίον. τὸ ἀναξηλώτατον. ὁ γὰρ χωνὸς τοῖς χωνίοις πιστεύεται. δηλοῖ οὖν τοὺς ἀναξήλους φίλους '.

'Επισπέχειν [3]. ἐπισπεύδειν. ἐπίγειν.

'Επισπέχειζαι [4]. ἐπισπεύδεζαι. ἐπιχρήθεζαι.

'Επισπεχὼς [5]. μὴ σπευδῆς.

'Επισπαδῆ [6]. ἐπακολεθῆζαι.

'Επισπαδὴν. ἐπακολεθοῦζα.

'Επισπᾶ [7]. ἐπισπάσηται. πληρώζῃ. καταλάβῃ

'Επίσπερα [8]. τὰ λάχανα.

'Επίζα [9]. ὕστερον γενομένη. νεωτέρα.

'Επισύσας [10]. ἐφεμίσας.

'Επισθύσα [11]. ἀφικελθοῦσα.

'Επίσυρα [12]. τὰ ὕστερα γενόμενα.

'Επίσσι [13]. ἐφεμίζας.

'Επίσχον [14]. ἀκόλεθον.

'Επισυτίρη [15]. ὀφιπλεκτέρα. παχεῖα. τορμοτέρα.

'Επίσωτρα [16], τὰ ἐπικείμενα τοῖς τροχοῖς σιδηρᾶ, ἐπὶ τὴν γῆν σύμβαντα.

'Επισωδὸν [17]. ἐφεξῆτης. ἢ ἐφιζάνοντα ἐμπίπτοντα. ἢ κατὰ τάξιν ἑξῆτης.

'Επισωδὴν. ἐφεκτικῶς. ἢ παρρησία. ἢ κατὰ τὸ ἑξῆς.

'Επισωδμία [18]. κατοδοχὴ ξένων.

'Επίταμον [19]. δύναμαι. δύναμαι.

'Επιταμένα. δυνάμενα.

'Επιταμένως. ἐμπείρως. δυνατῶς. ἐπιτηδείως [20], συνετῶς.

'Επιταοίαν [21]. παρρησίαν. ἀδεκμηλί.

'Επιταπις [22]. γνῶσις. ἢ μερὶς [23] τὰ τῆς νεώς.

'Επιταπὸν [24]. ἐπαπολυτὸν. γνωσὸν.

'Επιτάτη [25]. μεδίστη. ἀπὸ τοῦ 'Εφιάλτ τῆ βαπτίζῃ.

'Επιταπὴς. τὸ φῦμα [26] τῆ πόδ.

'Επιτατῆρες. ἀγρεκόμοι. καὶ οἱ τῆ πλοίαν τιμεῖς [27].

'Επιτατηλεὺς [28]. Ζεὺς, ὁ Κρήτη.

'Επ-

Vid. inf. in v. 'Πίλος, & Suid. v. 'επιτατῆρα. Conf. sup. v. 'επίμονον, & *Not.* in v. 'Επίτονον.

1. 'επίμονον.] Scr. 'επὶ ακρίῃ χωνίῳ, & vid. Suid. & Vatican. Paræm. [I. 70.] qui aliter interpretantur. HEINS. Sunt qui huc trahant proverbium Suidæ, 'επὶ ακρίῃ χωνίῳ. & *Vatic. Append.* 'επὶ ακρίῃ χωνίῳ. Profecto temere faciet, qui credat adagium Suidæ & Vatic. vel ullo modo huc pertinere. Rectius Camers proverbio dictu compositum hoc 'επίμονον subjicit ut plane diversum. Latinis est *Spira*, ut recte *H. Valesius.* Isidor [*Orig* XIX. 4.] SPIRÆ, *funes sunt, quibus in tempestatibus utuntur, quas nautici suo more* Curcubas [al. *Cucurbas*] *vocant.* Idcoque Noller usurpat illud χωνίον ἀναξαπίτιον *Spiris* istis, ακρίῃσι, vel ἐπιπολίῃσι, opponuntur apud Poëtam κάλῳσιν, h. e. *retinaculis*, funes anchoralis, sive λίθῳσι. ἐπίγνια. ἀγκυρωτοῖς. Hom. *Od.* Z. 268. 269. Vid. Scheffer. *Mil. Nav.* L. II. 5. [p. 151.] VERW. Scribend. 'επὶ ακρίῃ χωνίῳ. ἐπὶ ᾧ ἀναξαπίζῃται Proverbium enim est, 'επὶ ακρίῃ χωνίῳ, de quo vid. Suid. & Vatic. Prov. Append. Proprie significat, *super funiculo convoluto funiculum*: dicique posse videtur de iis, qui rem re præter necessitatem cumulant. Aliter tamen accepit Hesychius, nimirum de *re quam maxime necessaria*, & quæ vix unquam ita cumulari queat, quin major ejus copia sit desiderabilis. KUST. Dilinxi post χωνίον. Male τοῖς χωνίοις in Ed. Schuev.

2. Δυλεῖ δὲ ν. ἀναξ. φίλος.] Forte ex regula quadam oneirocritica: quamvis aliter Artemidorus *Oneirocr.* II. 23. p. 110. Conf. *Eccles.* IV. 12.

3. 'επισπέχειν.] Vid. Arat. p. 16. & ibi Theon. VERW. Conf. ad Opptan. *Hal.* I. 230. Gloss. Rutgers. & sup. v. 'επισπέχῃ, & v. 'επιμονον.

4. 'επισπέχεζαι.] Hom *Odyss.* Ε. 304. . . . 'επισπέχεζαι δ' ἄνεμος. Schol. κατασπεύδεζαι. An hinc refingendus Hesychius?

5. 'επισπεχὼς.] Habet Xenoph. K. II. IV. *init.* Τοῖς ἄλλοις μᾶλλον ἐπισπεχὼς παρῆγον. ABRESCH in *Misc. Obs.* Vl. 2. p. 408. Glosse: 'επισπεχεῖς *Festinata. adverb.*

6. 'επισπαδῆ.] Hom. *Il.* Σ. 521, & Schol. Vid. sup. v. 'επισπόνῃ, & *Not.*

7. 'επίσπᾶ.] Ab ἐπίσπω. Compos. ex ἐπὶ, & σπῶ, *sequor.* G. Homer. *Il.* Β. 359. & alibi. Confer quæ de hoc verbo notavimus ad Suidam. KUST. Suidas: 'επίσπᾶ. ἕλῃ. Et ob id vapulat *Kusterus*, qui reddendum fuisse contendit per ἕλῃ, quia sit 2 perf. ἕ ἐπίσπωμαι, non tertia ab ἐπισπάω, quod in Activo *sequendi* notionem non admittat; & male in Homero ἐπίσπῃ πόνῳ explicari a Grammaticis καζαλάβῃ, καζαδίωξῃ, ἐπακολεθῇζι, cum potius *accedendi* seu *attrahendi* significatu fumi conveniat. Verum si hæc, & quæ ibi pluta in contrarium disputat Vir doctissimus, admittamus, quæro, qua ratione explicare debeamus ἐρέῳσι πόνῳ a pud eundem Poëtam *Il.* Φ. 588. & *Od.* Ω. 470. Certe τῷ ἔρῳσι nihil cum ἐπισπᾶν commune: id quod nec perpendisse videtur *Kusterus.* Præterea ἴσα æque ac ἵστημι cum compositis *sequendi* significatu fuisse olim usitata, colligere est ex Hesych. v. εἴσσῳ, & ἔσσζα. licet fateri cogar, mihi non observata esse exempla quæ istum usum omnino comprobent Conf. Eustath. ad *Il* Φ. p. 1346. 6. & Moschop. ad *Il.* Β. p. 194 ABRESCH *l. c.* Vid. sup. ante v. 'επισπόμενα, & Etym. M De usu verborum ἵστω & ἵστημι, vid inf. *Not* ad v. 'εσσζα.

8. 'επίσπερα.] Athen [L. II.] p. 70 [*init.*] SCHREV.

9 'επίζα.] Ab ἐπὶ, *post*, ὕστερον GUYET. L. 'επιδέσζα. HEINS Leg 'επίσσα. Sic ματέσσα. Vid. Etym. M. in Μίνσσα. SALMAS. IS. VOSS Ex serie litterarum scribendum est 'επίσσα. per duplex σ. Vocis hujus auctorem Hecatæum laudat Etymol. v. Μίνσσα, ubi 'επίσσῃ expoult ἀεὶ ἐπιγινόμενα τοῖς ἀρχαίοις. Vide etiam mox v. 'ἔσσα. KUST.

10. 'επισύσας.] Literarum series requirit 'επισσύσας, per duplex σ: prout etiam secundum dialectum Poëticam legitur apud Hom. *Od.* Σ. 399 KUST. IS. VOSS. JENS. *Luc Hef* p. 92. In affato Homeri loco alii legunt 'επισσύσας, ut & Apollon. Lex. MS. explicans, ἐφεμίσας. Conf. v. Σύσι, Σύσι, Σύσαβ, Σύσζα, &c. Vide mox v. 'ἔσσα.

11. 'επισθύσα.] Scr. 'επισσύσα. IS. VOSS. JENS. *l. c.* Vid. v. præc. & sup. in v. 'επισσύσας *Not.*

12. 'επίσυρα.] Ab ἐπὶ, *post*, productum est ἴσυρα, ut a ἔβη, ἐβάνεσι, &c. Vid. sup. 'επίζα. An ab ἐπίζα, ἐπίσσα seu ἐπίσυρα, i. e. ὕστερα ἡλικία ἢ ἡλικίᾳ νεώτερα? G. Hecatæus Ionice τὰ 'επίσσα dixit, quas alii μείονας, in qua voce Etymologum consule, & de eadem Hesych. in Πρίγονα. VALES. Vid. *Not* in v. 'ἔσσα.

13. 'επίσσι.] Scrib. 'επισσίζαι, vel 'επισσίζαι, ut paulo ante. KUST. An 'επίσσῃ. (contr ex ἐπίσσῃ, 2. Imperf. Pall.) ἐφεμίζαι. Vid. inf. v. Σῖ, & v. Σύσι.

14. 'επίσχον.] L. 'επισσχον IS. VOSS.

15. 'επισυτίρη.] Scr. 'επισσυτίρη IDEM. 'ἔσσα. respoit litterarum series. Forte 'επισσώτρα. ABRESCH. Alicno loco posita vox. Vid. sup.

16 'επίσωτρα.] Vid. Schol. Hom. *Il.* Σ. 376. Etym M. & Suid. Conf. inf. v. 'επίσσωτρα, Ὀπίσσωτρα, & Παρήορα.

17. 'επισωδὸν.] Vox Homerica *Od. M.* 322. KUST. JENS. Schol. *l. c.* ἐφεξῆτες, ut Apollon. Lex MS. Conf. Phavor. & Apollon. Rhod. I. 293. Ibique Schol. & *Not.* Pro ἐφιζάνοντα V. D. in Cod. Wetst. *inv.* legit.

18. 'επισωδμία.] Plutarch. in *Sertor.* p. 199. Ed Bas. ubi quid sit 'επισωδμία vide. HEINS. Plutarch. Sympos. L. I. SCHR. Innuit, credo, *Quæst* 2. aut Quæst 4 p. 620. A. ubi ἐπισκοίνῳ, quod mox. Conf. Suid. & Gloss. Vet. v. 'επίσωδον.

19 'επίσταμαι. διδ.] Respexit ad Comici *Aves* v. 1432. . . . . ἐπαίδευν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. Schol. ἡ διδάσκω Habet Suid. in v. 'ἐπιστῶ, & v. Οὐκ ἐπίσταμαι. Sic Luc. XVI 3. ἐπαίδευν οὐκ ἰσχύω. ad quem locum vid. Cl Kuft. *Præfat. ante Edit. Mill. N. T.* Schol. Hom. *Il* Υ. 389. 'επίστατ-] ἀντὶ Ϝ, ἰδυῖαν. Et *Il.* Δ. 404. 'επισταμένῳ.] νῦν, δυναμένῳ. Pro εἰδυῖαν vero passim apud Herodot. Vid. Porti *Lex. Ion* & Suid. v. 'επίστασθαι.

20. 'επισταμένως. . . . ἐπισταμένως.] Ita Schol. Hom. *Odyss* Σ. 359. 'επισταμένῳ.] ἐπισταμένῳ. &c. quæ Aristarchi erat explicatio, de τῇ Σ. Οὐδυσσέως. Ἀρίσταρχος. ἐπισταμένῳ. ἐκδέξασθαι. ἐπιστάμενος. Excidisse ibi videtur 'επισταμένῳ. ante εὖ τῇ &c. quæ nova erat Glossa. Conf. Phavor & Schol. Hom Od. N. 54.

21. 'επισταοίαν.] Vid. in v. 'επισταμένως *Not.* & Solecr. *Thes. Eccl* Polybium L. II. laudaverat (post H. Steph. *Thes.*) *Sepingius*, addens Jamblich. *Vit. Pythag.* p. 155. [fin. Ed. Arcer.] Διὸς ἡ ὑπὸς ἐπισταοίας πατρὸς.

22. 'επίσταπις.] Vid. Suid. & Hœlzlin. ad Apollon. I. 293.

23. Ἡ μέρ- τι &c.] Conf. mox v. 'επίσταπις. KUST.

24. 'επισταπὸν.] Ex Platone, citato ab H. Steph Jud. *Thes.*) *Sepingius*, addens Jamblich. *Vit. Pythag.* p. 155. [fin. Ed. Arcer.] Διὸς ἡ ὑπὸς ἐπισταοίας πατρὸς.

25. 'επιστάτη.] Hom. *Odyss.* P. 455. KUST. JENS. *l. c.* Vid. Eustath. *Od.* P. 641. & mox 'επιστάτης. IS. VOSS. Apollon. Lex. MS. 'επισταίας. Ἡ ἄκρη ἐφεμίζων. Ἀφ' ἧ. τῇ ἐφιαλτῇ. παρ ἐπιστῆ.

26 'επίσταπις. τὸ φῦμα &c.] L. φῦμα, quod infra vide. M. MEIBOM. Vid. sup. v. 'επίσταπις.

27. Νεωτέρ-] Inf. Νεωτέρ. - - ἢ πλοῖον τὸ ἰδιωτικὸν.

28. 'επιστατηλεύ-.] Add sup. in 'επιστάτ- *Not.* Neque hujus

'Επιζάτης [1]. ἱρίτης. ἢ ἱπεύτης· ἀπὸ τοῦ 'Εφιάλτης. ἢ ἱππίτης Θ. ἢ διδάσκαλος Θ [2]. καὶ ὁ ταυλικὸς [3]. καὶ ὁ βεκαβυτής. καὶ ἄρχων [4] τῆς 'Αθλιώτ. καὶ ὁ ἱφιτεύς.

'Επιτει [5]. ἱφιτεῖ.

'Επιτειδιώτης. πατουῶτης.

'Επιτηλή. μύμφη. ἢ πύμφη [6].

'Επιτήφ [7]. κερασύφ. αἰκοδομεῖ.

'Επιτηφίας οἶνος [8]. ἐπιτηφασιώδης.

'Επιτηφής. πλῆρης. κριμάμενος [9].

'Επίτη [10]. ἄδιας.

'Επίτηθι [11]. γνᾶθι.

'Επίτημα [12]. φίλη.

'Επιτήμης [13]. γνάσιος.

'Επιτηρεῖν [14]. ἀκριβῆς. ἐπαγωγής. ὑφηγητής.

'Επιτήριον. σοφός.

'Επιτήτην. φαιλῶαι. ἐπαυλή [15].

'Επίτηρ [16]. γνάσκω.

'Επιτήρια [17]. ἐπικλίσματα. Σοφοκλῆς 'Αθάμαντι [18]. ἐπισκλάματα [19].

'Επιτήξαι [20]. ἱφεμῆσαι.

'Επὶ τίχας [21]. χτὶ τάξεως. ἢ χτὶ τὸ ἰξῆς.

'Επίτιον [22]. αἴχμια. καβάλυμα.

'Επιτόδιον [23]. ἐπόικιον.

'Επιτολαί [24]. ἑπτάλαι, ἑπτάγαι. Αἰσχύλος Περμυθεῖ. Δεσγεγέμματα. καὶ ἐπιτάλοις.

'Επιτρεμίζων. φιμῶν [25]. ἐλίζων.

'Επιτρεχθῆναι. ἀξυνπιωθῆναι, ἀζμῆ [26].

'Επι-

hujus cognominis meminit Meurſius in *Creta*, quod ſciam. Infra Παγκρατιαστὴς dicitur Apollo.

1. 'Επιτάνης.] Vid. Harpocr. [h. v. & in Παράδοξα.] SCHR. Conf. Etym. M. Suid. & inf. v. 'ἱφίτης, ſup. v. 'επιτάτης Schol. Soph. *Aiac.* ϛ. 27. 'επιτάδες. τὰ σκαφεῖα. Vid. Euſtath. p. 1398. 40. & 1827. 44. & ſup. in v. 'επίτροπος.

2. Διδάσκαλος.] Luc. V. 5. 'επιτάτα. Ita Servatorem compellat Simon, pro διδάσκαλε. Differentiam notant Thom. Mag. & Ammon. v. Διδάσκαλος. Vid. ibi Cl. Valken.

3. 'Ο ταυλικός.] 'επιτάτης in Tacticis dicebatur, ὁ δ' λόχου ἑκάστου τεταγμένος, ut exponit Suid. apud quem plura vide. KUST. Conf. Tactic. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 506.

4. 'Αρχων τῆς.] De hoc *Epiſtate* plura vide apud Harp. & Suid. KUSTER. Conf. Camerar. ad Xenoph. *Cyr. Paed.* p. 368.

5. 'επιτεῖ. ἱφιτεῖ.] An 'επιτῆ. ἱφιτῆ. G.

6. 'επιτύλη. μύμφη ἢ πύμφη.] Vix dubito quin Heſychius initio ſcripſerit: 'επιτύλη. πύμφη. Poſtea vero τὸ πυμφὴ ab indiligente aliquo librario mutatum fuit in μύμφη: quod cum Lectior curioſus obſervaſſet, ad marginem correxit πυμφή: quæ correctio poſtea in contextum tranſlata fuit, manente ſimul lectione vitioſa. Confer Nos ſupra ad v. 'Αίχρη Θ. & v. 'Αποπάρθη Θ, poſt v. 'Αρπίνοα. KUST. Recte *Kuſter.* Simillia paſſim obſervavimus. Conf. ſup. v. 'αζλιν, & *Miſc. Crit.* noſtra ad calcem *Gloſſar. N. T.* p. 318. Sic mox in v. 'επτωσιάς.

7. 'επιτήφ. κερασύφ.] Sic. κερασύφ. unde & *corona* hoc uſu Latinis. Vitruvius: *Summis parietibus ſtructura teſtacea ſub tegula ſubjiciatur altitudine circiter ſeſquipedali, habeatque projecturas coronarum.* HEINS. Vide mox in v. 'επιτήφιος. Errat enim hic *D. Heinſ*

8. 'επιτηφίας οἶνος.] Ex Hom. *Il.* Θ. 232. Conf. Suid. ibique Kuſt. & ſup. v. 'επιτήφιον.

9. Κριμάμενος.] Sic. κεκραμένον, ſicut 'επιτήφι exp. κεκραμένῳ. H. STEPH. (*Theſ* III. 1024) KUST. Leg. κεκραμένῃσι, uel in 'επιτήφι. SOPING. L. κεκράθαι. Notum eſt, quid ſit Homero ἐπιτήφιον in vino. HEINS.

10. 'επίτη. ἄδια.] L. 'επίτηκτα. SALMAS. Scribe tertium: 'επίτον. ἄδιον. PERGER. Malim 'επίτη. ἄδιον. Jer. XVII. 16. MUNKER. (ad Anton. Lib. p. 49) ABRESCH. *Salmaſii* conjecturam quare rejeceris, cauſam nullam dices. BERKEL. (ad Ant. Lib. p. 287. *Ed.* 2.) Subſcripſerim tamen *Munkero.* Jeremiæ verba ſunt: ἐν ἐτίῃ. ubi alii Codd. ἐπίτῃ. Suidas: 'επίτα. ἀπὸ Ε, ἐπίτῃ. Conf. Etym. M. in v. Διαίζω. & Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Nigrin.* p. 56. πον. *Ed.* ubi ἐπιτίζω reddit Ammonio in v. 'επαίτ, pro quo vulgo ἐπαίτ. Quod nitum credo ex neglecto compendio ſcribendi, 'επιτῶν, id eſt, ἐπιτίζω. Conf. Cl. Valken. ad Ammon *l. c.*

11. 'επίτηθι.] H. *Timoth.* IV. 12. BIEL.

12. 'επίτημα.] Vid. J. Pollux. l. VIII. SOPING. Vid. Poll. *ed.* 436. ubi male, ut videtur, ἐπιτείμα. HEINS. 'επίτημα quoque lege apud Pollux. p. 391. non ἐπιτιμᾶται, ut vulgo. Suidam vide. IS. VOSS. Conf. Interpp. ad Pollux. VIII. 66.

13. 'επιτήμης. γνάρτας.] Vid. Suid. h. l. & in v. ἐπῆ.

14. 'Επιτηρητικοί Θ.] 'επιτηρητικὸς requirerent expoſitiones: quas etiam referre queas ad ſeq. v. 'επιτήρων, quando hoc 'επιτηρητικοί Θ, ut alia plura, nude poſitum fuerit, ſine interpretatione. Sed non adſirmo. Sæpius enim Superlativus in hoc Lexico per Poſitivum redditur, & contra.

15. 'επτ. φαιλῶαι, ἐπαυλή.] Sic. ἐκιφαίλιον, ἐπαυλάδιον. HEINS. Forte pro ἐπαυλή leg. ἐπαύλιον. KUST.

16. 'επίτηρ.] Hom. *Il.* Π. 243.

17. 'επιτήριος.] Errant qui emendant 'επιφήμιος, neque obſervant quod ſtatim ſequitur: 'επιτήριον, ἱφεμῆσαι. CASAUB. in Athen. p. 482. Lege 'επιτήμιος, & mox 'επιτήριον. vel potius, 'επιτήμιος, & 'επιτήρια. SALMAS. Ordo literarum docet nihil mutandum. IS. VOSS. Male pro 'επιτήριος, uti proxime poſt, 'επιτήριον, pro 'επιτήριον Conf. ſup. v. 'επίτημα, ubi itidem ſcribendum eſſe 'επιτήμιος monuimus. Vide etiam v. 'Επιτήρια, & 'Επιτήτη. Mendum hoc latuit Caſaubono, qui in *Animadv.* ad Athen. VII. 4. 'Επιτήμια & 'επιτήρια hic apud Heſ. pro vocibus ſanis & probis habet. KUST. Conf. Kuſt. in *Anti-Gramm.* p. 32. & ſup. *Not.* in v. 'επιτήριον, 'επιτήμια, & 'επιτήρια.

18. Σοφ. 'Αθάμαντι.] Hic eſt *Athamas prior*, cujus & alibi non ſemel meminit. Vid. inf. in Καβέρνιος. CASAUB. *l. c.*

19. 'επισκαλάματα.] An 'επισκαλάμαια, *ſcala ſuperiores*, quales in turribus, quibus velut pontibus muri conjiciuntur? Non placet. Vide Σκάλαμα. IS. VOSS. L. 'επισκάλαια SALM. Forte: ἐπισκλάσματα. SOPING. Lego ἐπισκαλάσματα, i. e. *deſtillatoriæ*, idque refero ad 'επισκάσματα, quod Heſychius hic cum 'επισκίσματα facile confundere potuit. 'επισκάσματα autem eſt ab ἐπισκάζω, quod idem ac ἐπισκολιάζω, unde ἐπισκολάσματα KUST.

20. 'επιτήξαι.] Forte: 'επιτήξαι. ἱφεμῆσαι. Idem enim videtur eſſe quod ἐπιτανύζαι. PERGER. Male pro 'επιτήξαι. Vid. *Not.* ad voc. præced. KUST. Sup. 'επιτήξαι. ἱφεμῆσαι. Conf. v. 'Επιτρεμίζων, & 'Επιτρεμίζαι, item v. 'επτέχρων.

21. 'επὶ τίχας.] Scr. τάξας. IS. VOSS. Imo 'επὶ τίχας, ex Hom *Il.* Γ. 113. ubi Schol. ἐπὶ τὰς τάξεις ἱφῆξε. Vide inf. v. Στίχες, Στίχες, Καθ' τίχας, & ſup. v. 'επιτεταδόν.

22. 'επίτιον.] Ab ἐπία, pro ἐπία. GUYET. Vid. Athen. [l. X.] p. 446 [in fin.] SCHR. Herodot. p. 315. [*Ed. Jung* ſive V. 73. ἐκδιαιτᾶσθαι ἐπίτιον.] VALES. Vid. Euſtath. *Z. Od.* p. 262. & Suid. IS. VOSS. Vid. Hom. *Od.* Z. 265. & Schol. Gloſſæ Herodot. 'επίτιον, ἔπτιον, καβάλυμα. Pro quo ſup. 'επίτιον. Ita enim pro 'επίτιον legendum. Vide ibi *Not.* & inf. v. 'αφίτια, ac Porphyr. *Quæſt. Hom.* II. p. 7. Conf. H. Steph. *Ind.*

23. Καβάλυμα, † 'Επιτόδια, &c.] An 'επιτίγματα, ab ἐπιτίγνω? G. Vel potius 'επιτόδια, SALM. Leg. 'επιτόδιον, [quod *Salm.* forte etiam ſcripſerat.] IS. VOSS. Delecto ſigno diſtinctionis, continua ſerie legendum eſt: καβάλυμα, ἐπιτόδιον, ἐπαύλιον. Nam ἐπαύλιον eſſe interpretationem Ε' 'επίτιον, vel diſcere liceat ex Schol. Hom. ad *Od.* Z. 265. ubi 'επίτιον, exponit, ἐπαύλιον, σκήνη, &c. Quid autem hic ſibi velit vox ἐπαύλιον, ignoro. Forte locus hic interpolatorum manus paſſus eſt, & Heſych. ipſe ſic ſcripſerat: καβάλυμα, ἐπαύλιον, † 'Επιτόδια. &c. Ut 'επαύλιον ſit vox interpretatione ſua deſtituta; quales & alibi apud Heſych. occurrunt. KUST.

24. 'επιτολαί. οὐδαί. . . . Αἰσχ. Περμ.] Vulgo male 'επτόλαι apud Æſchyl. quomodo & Schol. Sed liber vetus, μάλιστ ἐπιτολάς. Vid. Suid. & Euſtath. A *Il.* p. 761. IS. VOSS. Soph. *Trach.* ϛ. 500. Vide etiam *Indic.* Barneſii in Eurip. KUST. Æſchyli loc. cit. eſt in *Prom.* ϛ. 3 ubi Schol. 'επιτολάς.] οὐδαί. γραφέσται πρὸ πανδίκου, ἄχρι Ε' σ. καθ' τὰς 'Αθηναίους. Vid. ibi H. Steph. & Stanl. & nuper Cl. Abreſch p. 1. coll. Leon. Allat. *Not.* in Socrat. *Epiſt.* 30. p. 247. (qui Xenoph. laudat) & T. Hemſterh. ad Lucian. *Deor. Dial.* p. 231. nov *Ed.* Adde Æſchyl. *Perſ.* ϛ. 785. Soph. *OEd. Col.* ϛ. 1597. ibique Schol. Suid. h. v. & in v. 'επτείαι. Lex. Reg. MS. 'επτειαί. ἐπίτειοι, οἱ πολλοί. 'Ο δὲ παρ' Ἰωσὴπῳ λεγόμενος ἐπτέτειος, ἐστὶ Κρονικός. Λέγει γὰρ ἐνιαυτὸν τὸν ἐπτετειῶνα. ἐστὶ δὲ Πλάτωνι· Μακρόβιος δ' Ε' πανηγυρικὸς ἐπτετείας. Herodot. VI. 50. extr. ἐξ ἐπτετείης eodem ſenſu.

25. Φιμῶν.] Sic in Ἀποφιμίζων eſt φιμῶν H. STEPH. [Vid. ibi *Not.*] L. φιμῶ, ἐλ. Infra: Φιμοῖ. ἐπτερομίζει. HEINS. SOPING. KUST. JUNGERM. ad Poll. II. 101. Sic & *V. D.* in *Cod. Weſſ.*

26. Ἀζμῆ.] L. ἀζμῇ, vel ἀγῇ. Eſt autem, ut arbitror, fruſtum corticis vermiculati, quo utebantur antiqui ad ſignandas tabellarum ceras. PALMER. L. σιζμῇ. SOPING. L. ἀκμῇ, *iterum* ſignatum, ita ut duplicem habeat ſignaturam. IS. VOSS. Vid. inf. v. Παρεπίζεται. An pro ἀζμῇ (quod

Ἐπίστεγα [1]. ὑπερῷα τὰ πεμμάτων. καὶ ἔσμαλα.

Ἐπιστεγὶς [2]. ὄχημα, ἁρμονίαν φέρον.

Ἐπὶ στεγτὸν. ἐπὶ στεγάλα.

Ἐπιστεφάδιν [3]. ἐπιστροφιδίως. ἰσχυρῶς. ἢ μᾶλ ἐπιστροφὴς [4] τοῦ σώματος, οἷον ἐπιστεμιδίως. καὶ ἐπεγῶς.

Ἐπιφέρομαι [5]. πλανῶμαι. φερτίδα πωῦμαι.

Ἐπίστεφος [6]. ἐπιστρέφω πυέμδω, καὶ φερτίζω. ἢ εἰς ἑαυτὸν ἐπιφέρων τοὺς ἀνθρώπους. ἢ ἐπιμελητής.

Ἐπιστεφαί [7]. ἀλφιτευαί. δίαιται. Αἰσχύλος φρυξίν.

Ἐπίστεφος [8]. βίγες σπιστεμιδίως. ἢ ὅπαν ἢ ὀσφὺς ἢ τριβλή.

Ἐπισυζὴ [9]. ἐπαφή.

Ἐπισυεὶς [10]. ἐπίσυνος. ἢ ἐπιμελητής [11].

Ἐπισυεμένα [12]. περιχυλινδύμενα.

Ἐπισύρητι [13]. συνάχθητι.

Ἐπισταθὴ [14]. ἐπιδὴ. ἐπληροφορήθη.

Ἐπισφαλὴς. βλαβερός. ἐπικίνδυνος.

Ἐπίσφατον [15]. ἐπιμωμητὸν. ἢ συνομιλητόν. ἢ ἢ κακῶς ὀνομαζόμενον.

Ἐπισφελίτης [16]. ὁ θρασίτης. Σφίλας γὰρ, τὸ παπιὸν διφεῖον, τὸ ὑποπόδιον. πωῦται δὲ καὶ ὁ θρασύς [17]. ἔχει δὲ ἢ ἄνω ὕβριν.

Ἐπισφορεί [18]. δίαιτα, ξένια, κεφάλαια.

Ἐπισφύελα [19]. τὰ καλυπτὰ τοῦ σφυροῦ.

Ἐπισφεχίζω. σφεχίζω.

Ἐπισφρίζας [20]. ἐπισυρίσκων.

Ἐπίχαμι [21]. κεφαλῆς. ἢ κολίαν.

Ἐπίχιο. ἐπίχυ.

Ἐπίωχες. ἄσχυ [22].

Ἐπι-

(quod omittit Phavor.) legend. *μάστιγι*. Certe in antiquis MSS. facile hæc confundi potuerunt, si postrema vocis præcedentis litera ι (quæ a ε parum differt) repetita fuerit, & sequentibus juncta. ε autem & ι passim permutantur. Infra: *Στίξαι, σημῆναι παυζαι. μαστιγῶζαι.* Et: *Παστιγωσαὶ. ὑβρίσαι.* Ceteroquin placet *στίμμ*.

1. *ἐπίστεγα. - - - - πεμμάτων.*] Forte: *Στρωμάτων*, quicquid pabuli jumentis ex ore præter capistrum decidit in terram. PERGER. Pro *ἐπίστεγα* leg. *ἐπίστεγα*. IS. VOSS. *τὰ ὑπερῷα* leg. REISK.

2. *ἐπιστεγὶς.*] Fallor, an scribendum, sed alio loco: *Ἀστεγὲς. ὄχημα ἁρμονίαν φέρον.* Vide *Ἀστεγὲς* in Lexicis vulgatis. [& sup.] KUST. *φέρον* ex Phavor. recepi. Conf. v. *Ἀστεγὲς*, & *Ἀστεφὶς - - - ἁρπαλὶς*.

3. *ἐπιστεφάδιν.*] Hom. *Il.* κ. 483. & Schol. Vid. Etym. M. Male *ἰσχυῶς* mox in Ed. Schrev.

4. *ἐπιστροφὴς.*] Sic refcripsi ex Ald. & Flor. Male *ἐπιστοφὴς* in Hag. & Schr. Conf. *Not.* in v. *Δανδίνει*.

5. *ἐπιστρέφομαι.*] Lege *ἐπιστρέφομαι*, aut junge cum præcedd. IS. VOSS. Neutrum neceſſe eſt. Vid. inf. in v. *ἐπίκυρσις*, & Toll. ad Longin. p. 168.

6. *ἐπίστεφος. - - - - τὸ ἑαυτὸν* &c.] Eadem plane potestate eſt *ἐπιστρεπτὸν* in Æſchyli *Choëph.* ϒ. 344. ubi vid. Schol. Appoſite Lucian. *Harmon.* p. 331. *Καὶ διανοεῖ τοῦ ἁρμονίου, - - - - εἴδους ἐπιστρεπτὸς πᾶσιν ὡς ἐμοὶ* Ita quoque Latini, *omnium oculos in se convertebat.* Poſteriori, *ἐπιστατοῦσι*, virtute uſurpavit *ἐπίστεφος* Æſchyl. *Agam.* ϒ. 405. D'ARNAUD *Lect Gr.* p. 55. Apollon. Lex. MS. *ἐπίστεφος. ἐπιστρεπτικὸς· οἷον ἐπιμελὴς. ἐπὶ δὲ τοῦ νόμου ὑπερῷα.*

7. *ἐπιστεφαί.*] Pro *ἀλφιτευαί* adhibuit Æſchylus apud Ariſtoph. *Ran.* ϒ. 1430. KUST. Vid. ibi Kuſt. & Æſchyl. *Eumen.* ϒ. 551. *δυμάτων ἐπιστεφῶν.* Gloſſ. Herodot. *ἐπιστρίφων. ἐπιστολῶν.*

8. *ἐπίστεφος.*] Vid. Euſtath. z. Od. p. 261. IS. VOSS. Potius *ἐπιστεφὶς*, oxytones. Euſtath. ad Hom. p. 1561. 38. *Οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶν, ὅ ἐστιν ὅλης, ἀπὸ τοῦ ἐπιστρέφω ὡς, ᾧ συστρεφόμενα τρίχα.* KUST. Gloſſ. *ἐπιστρόφια. Δυσκίνητα.*

9. *ἐπιζυὴ.*] Male pro *ἐπιζυξ*. Vid. *Not.* in v. *ἐπιζυξ μαῖα*, *ἐπιζύξη*, & *ἐπιζύξαι*, &c.

10. *ἐπισυεὶς.*] Lectio corrupta, cujus emendatio eſt ſequens *ἐπισυνὶς*, ad marginem prius adnotata, & deinde in contextum translata. Confer quæ paulo ante notavimus ad v. *ἐπισυείαι*. KUST.

11. *ἐπιμελητὴς.*] L. *ἐπισυνελθὼν*. IDEM. Niſi repetitum ſit ex fine Articuli ſuperioris v. *ἐπίστεφος*.

12. *ἐπισυεμένα.*] Vid. Ulpian. *Enarr.* in Demoſth. p. 344. B.

13. *ἐπισύρητι.*] Potius *ἐπισύρῃτι*, properiſpomenos. Jerem. XX. 10. *ἐπισύρατε, καὶ ἐπισυράσθω ἐν αὐτῷ πάντες.* Ad h. l. reſpexit Heſych. KUST. PERG. Hinc *ἐπισύρασις*, II. *Cor.* XI. 28. SOPING. Vid. *Append.* noſtr. ad *Gloſſ. N. T.* p. 216. In Jerem. l. c. quædam Edd. etiam *ἐπισυρᾶτε*, ut & Suidas. Edd autem 2. plural. Aor. 2. Imperativ.

14. *ἐπισταθὶς. ἐπιδὴς*, &c.] *Priscus* ad II. *Tim.* III. 14. in 2. perf. ſcribendum putat: *ἐπιστάθης. ἐπιδὼς, ἐπληροφορήθης.* ut reſpexerit Heſych. ad illum Apoſtoli locum, ubi *ἐπιστάθη*, conſentientibus Gloſſ. MSS. in Bibl. Medic. Atque ita etiam etiam a Fuller. *Miſc. S.* l. 19. Verum ſui oblitus eſt Priscus in *Annot. prior.* ad *Pſalm.* LXXVII. 8. ubi legitur: *καὶ οὐκ ἐπιστάθη.* quem Pſalmiſtæ locum reſpexiſſe forte Heſychium ibi notat. Et hoc quidem dubio carere putem, cum Sulcer. *Theſ. Eccl.* in v. *Πιστὸς*, conſentiente Rev. *Biel.*

15. *ἐπίσφατον.*] Forte *ἐπισφαθὸν*. V. [l. e. VULCAN.] BRUNO. Ammon. *de Differentibus Vocab.* etiam *ἐπισφαθὸν*. Sed B. Vulcanius mavult *ἐπίσφαλὸν*, ſicuti *ἐπίσφελον*. SOPINGIUS. Vid. Ammon. [& Heſ. ſup.] in v. *Διαβόητον*. HEINS. IS. VOSS. Pro *ἐπισφαθὸν*, redundante litera *σ*, ob *ἐπίφημον*. Præpoſitio autem *ἐπὶ* in *ἐπισφαθὸν* eandem vim habet ac in *ἐπιφρὸν*, quod ſupra itidem exponitur, *ἐπὶ μακρὸν λογίφθον*. KUSTER. Vid. Etym. M. & Vulc. ad Ammon. l. c. p. 66. Conf. *Not.* inf. ad v. *ἐπιφαθὸν*.

16. *ἐπισφελίτης.*] De tribus remigum generibus apud Veteres, vide Schol. Ariſtoph. ad *Ran.* ϒ. 1106. & quæ ibi notavimus. KUST. Vid. inf. v. *Σφίλας, Θρᾶκα, Θράκιος*, item v. *Θρᾳδίλλει*, & v. *ἐθάδια, ζάδραμ*, &c.

17. *Τοιοῦτον δὲ καὶ ὁ Θρᾳκὸς, ἐχὶ δὲ* &c.] Ita diſting. & leg. *Τοιοῦτον δὲ καὶ ὁ Θρᾳκὸς. ἔχει δὲ* &c. Thrauites in tiremi neceſſario habebat *ὑποπόδιον*. In *πωυτῇ*, duo, tres. Videtur primus auctor ſcripſiſſe, *πωῦ (σφῶν) ὁ Θρᾳκὸς*. Quod hic intellexit Heſych. aut qui primus hæc verba ſcripſit, quæ vis eſſet nominis *ἐπισφελίτης*. Thrauites ſedile habebat, & *ὑποπόδιον*. M. MEIBOM. Conf. ejuſd. *Fabric. Triremi.* p. 20---34.

18. *ἐπισφορεί.*] L. *ἐπισφορεῖ*. IS. VOSS. Nihil mutandum. Gloſſa loco ſuo mota eſt, ob adſinem pronunciationem ῑ & ει, ut ſæpe alibi. Ita mox *ἐπισφορᾶς*.

19. *ἐπισφύελα.*] Schol. Hom. *Il.* Γ. 331. *ἐπισφύριος*] *τὸ δὲ σφυρὸν καλύπτομεν.* (Nam *τὸ* v. *ὀφ.* *σφυρὸν* ſpurium eſt.) Poëtæ locum citans Apollon. Lex. MS. habet: *τὰ ἐπιδέσμια μὴ τὰς κνημῖδας τοῦ σφυροῦ, ἐπισφύελα καλεῖσθαι.* Conf. Suid. Hæc occaſione ex Anthologia Palat. MS. dabo Philippi Epigramma meditum, quamvis mendis obſcutatum:

Τλησίκαρ μὲ Παὶ Θυρίτις ἔβαλ
Ἔβαλ λαΐχω, τὸ ἀνίκητ ἐχθρ
Ἀμφὶ σὸ ἔργα κρὶ λίην πολυχθρ
Γερμᾶ φύκα, κρὶ πάγαι δὲ μαχαι
Νόσφιλαιὶς τὸ πολέμου ΕΠΙΣΦΥΡΟΙΣ
Ἴλαις πεδίοιρα νρὶ τοχαλιπορνίκ
Κλαίις πωλίχαις· γᾶα γὸ ἄμοις χόρτ
Ἀνίκατ ἀδὺ τὰν ἰρατέρα πλαῖα.

Pro *ὑλοκόπα Guyetus* ad marg. *ὑλοκίνη* corrigebat. An *ὑλοκόπα*? Sic Pan in Rhiani Epigram. inedito *σωκόπτα* dicitur. Idem *Guyet.* pro *ἀπίδεξ* legebat *ἀπίσσεγκ*, quod opus non eſt. Vid. Heſych. in v. *τάφρα*, & *Ἀπίδεξε*. ibique *Not.* Dein pro *λάϊν* Doſſiſ. *Reiskius* emendandum cenſet, *κρὶ λάϊα πολυτρόφων* &c. Porro in hoc Epigrammate pro *δὶ βαχίαις* recte *Guyet. διαβαχίαις* legit, intelligent veteres plagas, uſu detritas, *τὰς πυγόνας τῆς ἀλχίας τὰ δέρρα*. Pro *ἀπὶς Guyet. ἰχνὶς* emendat, i. e. *ἰχνεσι*, ἰσοπ, *βέρρα*. Pro *ἀν

'Επιχειδές [1]. σύνεγγυς.
'Επιχερά [2]. ἐφεξῆς, καὶ τὸ ἑξῆς.
'Επιχειρία [3]. παρασκευή.
'Επιχώριος [4]. ἐπιβούλιος.
'Επιχύμενον [5]. χαλασκολαζόμενον.
'Επιχύρας [6]. ἐπικύρας.
'Επιχών [7]. παρασάγγης.
'Επιωσία [8]. ἡ ἔξω τοῦ ζεύγους ἐπιφάνεια.
"Επιξα [9]. οὕτως. ἢ μᾶλλον τοῦτο.
'Επιζήσιος [10]. ὁ ἐφεκτός.
'Επὶ * τὰ χειρά [11]. τοὺς ἐπιτηδείους.
'Επίταλον [12], πολυχρόνιον.
'Επιβλαυπρεῖν [13]. ἐπιβλαβεύειν. ἢ ἐπιτηρεῖν.
'Επὶ τὰ Μανδρακόβλου [14]. παγκοίνια, ἐπὶ τῷ ἀεὶ ἐπὶ τὸ χεῖρον βεπεμθέναι. ἀπὸ Μανδρακόβλου τινός.
'Επιβεξίαλγ. [15]. σιδηρᾶ τινες, ὡς ἄξιφος.
'Επιβερροθος [16]. ἰσχυρός. βοηθὸς, σύμμαχος.
'Επὶ τὰ παρόζειν [17]. ἐπὶ τὰ ἡμιονόδια.

'Επί-

1. 'Επιχειδὲς] L. 'επιχειρ. IS. VOSS. Male. 'επιχεῖν enim, pro χεῖρον (quod inf.) dixit Apollon. Rhod. *Argon.* II. 606. ut ϑ. 861. ϑ'ἔπιχειδον. ubi Schol. *Ἐγὼ δὲ τὸ μὲ ματαῖ.*

2. 'Επιχερά.] Ita aliquoties adhibuisse Pindarum, jam notavit Casaub. ad Athen. XIII. 3. [p. 867. *fin.*] & utriusque ex aliis exempla suppeditat Arnaudtius L. II. *Lect. Gr.* p. 146. Præterea sic ἐχερὰ adhibitum fuisse docet non Hesych. In hac voce; quam qui Pindaro *Nem. Od* I. *sub.* restituere volet, versui syllaba trunco opem tulerit:

> Ἔστιν αὖτὸν μὰν ὲ νέμ-
> ος ἢ ἔπειτ', χερσὶ χερὶ
> ψυχίοις καμάτων &c.

De natura & etymo calculum meum non addo Grammaticis, qui in Adverbiis habent. Mihi sunt Dativi, a χείρ, & ἐχεῖς. Hesych. Σχιεῖς· ἄκρα, αἰγιαλός. & hoc ab χεύω, & ἐχεύω, *adpellere*. Unde simul significationis ratio aperta est, & scribendum potius Ἐχερῇ, ὲ χερῇ, & Ἐπὶ χερῇ. Græcæ vocis sim respexit Virgil. V. Æn. ϑ. 773. - - - *SOLVIQUE EX ORDINE funem.* ABRESCH in *Misc. Obs.* VI. 2. p. 409. Vid. Etym. M. & Hœlzlio. ad Apollon. Rhod. I. 320.

3. 'Επιχειρία.] Hom. *Od.* Φ. 71. 'Επιχειρίη. Schol. πᾶσι συμασὶ, σεσφαλισ. Sic & Apollon. Lex. MS. Conf Barnes. Locum Homeri eltat Schol. Ariſtoph. ad *Vesp.* ϑ. 337. Sed vide, num Hesych. ſcripſerit 'επίχεσις, ex Hom. *Od.* P. 451. quod Schol. etiam expl. σεσφαλισ.

4. 'Επιχώριος.] Hom. *Il.* Ε. 241.

5. 'Επιχύμενον.] *Odyſſ.* X. 15. ubi alii ἐπιχεύμενον. Vid. Etym. M.

6. 'Επιχύρας.] L. 'επιχώρας. R. BENTLEJ. ad Callimach. *Fragm.* p. 394. Vide ſup. v. 'επίκυρος, & quæ ibi notavimus. KUST.

7. 'Επιχών.] Ex Hom. *Iliad.* I. 485.

8. 'Επιώσσα.] Supra 'επίωσσα, per duplex σ. KUST. Vide ibi, & inf. v. Χάλκ' ἐπίωσσα, ubi præcedit ἐπίωσσα.

9. 'Επιξα.] L. 'επιξ. IS. VOSS: Vid. ſup. ſuo loco, & *Not.* in v. 'επιφορά.

10. 'Επιζήσιος.] ὁ ἐπιτηδειος. An ab ἐπὶ, ἵημι, &c. G. Rectius 'επιζήσιος, quod Doricum eſt pro ἐπιτηδειος. Inſra: 'Επιτήδειος. ὁ φίλος. KUST. Vide ibi. Sic 'Επιτηδὲς inf. pro ἐπιτηδὲς. Conf. *Not.* in v. 'ἐπιτηδειος.

11. 'Επὶ * τὰ χειρὰ τοὺς ἐπ.] Forte: 'επὶ ζῆνα, τὰ ἐπιτηδ. ſcil. ad vitam. Jacob. Il. 16. Τὰ ἐπιτηδεια ἢ τὰ ἀναγκαῖα. Vid. inf. 'Ἐπιτ. τροφεῖα. SOPING. L. 'επὶ τὰ ἐπιτήδ. vel τῇ ἐπιτηδ. ἐπὶ τοῖς ἰοῦλ. HEINS. (*ad eram Ed. Ven.*) Scribendum omnino, meo quidem judicio: τὰ ἐπιτήδ τοῖς ἐν. Hoc facto fundamento, quod neceſſarium eſt, non difficulter etiam ex præcedentibus de ea quæ in principio deeſt voce judicabimus. IDEM. (*ad eram Ed. Flag.*) Scrib. 'επὶ ζῆνα (I. e. ad ἐπὶ ζῆν, pro 'επιζῆσ.) σοῦσιν. ἐπίτηδ. PERGER. In loco manifeſto corrupto audacius conjectaſſe quis culpabit? Quid ſi ego ſcripſerim a Grammatico fuerit: 'επὶ τοῖς φάγεσιν. ποτὲ τοῖς ἐπιτηδείοις. Eurip. *Bellerooph.* ϑ. 181.

> Πρὸς ϑ' ἕνεκ' ἐστὶ τοι τὸν ϑ' ἑαυτοῦ χρῄζει
> Ἰδεῖν· ἀνάγκη, μὰ 'πιζήσιος φάγεσθαι
> Δαῖτ', ἣν μὴ ταῦτα τῇ νόσῳ σῴσῃ.

Utitur quoque hac voce, in Lexicis non obvia, Pindar. *Pyth. Od.* IV. ϑ. 421. 'Εζεύξω' ἐπιζήσιον ἅρμα Μίτρᾳ. - - Et Callimach. apud Schol. Pind. *Nem. Od.* III. p. 349. [339. 2d ϑ. 42.] ARRESCH l. c. Cl. *Hemſterh.* leg. 'επὶ τὰ καζῆ τῶν, i. e. εὖ. Vid. ſup. v. 'ἐξαίφνης, inf v. Καίριά, & *Not.* ibi.

12. 'Επίταλον.] Scr. 'επιβιον. PERG. Dorice. pro 'επίτηλον, i. e. ἐπιτήδειον. a τῆλε, unde τηλὶ, & τηλοῦ. REISK. 'Επιβίλιον, Triphyliæ urbs Polybio apud Steph. Byz. Vide & Xenoph. *Hiſt. Gr.* L. III. p. 492. B.

13. 'Επιβλαυπρεῖν.] Thucyd. I. 123. vid. Schol. 'επιβαμβαίνει (quo carent Lexica) pertinet ad 'επιβλαπτόντων, male pro 'επιβλαπτόντα, monente *Hemſterh.* Conf. v. 'επιβλαβῆναι.

14. 'Επὶ τὰ Μανδρακόβλου.] Ita Suidas. Ceteri fere Μανδροκόβλου. VALES. Μανδροβόλου, Zonaras T. III. p. 175. BRUNO (in *Adverſ. MSS*) Conf. Suid. qui proverbium hoc fuſius explicat. KUST. IS. VOSS. Vid. Suid. in 'Επὶ τὰ Μανδρακόβλου, & 'επὶ ϑ' Μανδρακόβλου. Variat enim. Diogenian. IV. 62. Μανδρόβολος, ut Zenob. 82. ubi vid. A. Schott. & M. Apoſtol. VIII 95.

15. 'Επιβεξίαλγ. σιδηρᾶ τινες ὡς ἄξια.] Forte ponendum: σιδηρᾶ πάγματα, ἄξιφορα cuſpides ferreæ a turmis militaribus loco lancearum geſtari ſolitæ. PERG.

16. 'Επιβερροθος.] Vid. Etym. M. & Æm. Porti *Lex. Ionic.* ad locum Herodoti I. 67. in Pythiæ oraculo. Conf. ſup. v. Ἀρεσθος, & 'περίβροθος. inf. v. Τάβροθος. Apolloo. Lex. MS. Ἐπιβρόθιος. (Hom *Il.* M. 180.) οἱ τοῖς ἀκοὺ ἐπιβοήθειαι. Τάνυ ϑ' ὡς εἰς ἐπὶ ϑ' ἱππικὸν.

17. 'Επὶ τὰ παρόζειν.] Vid. inf. v. Τὰ παρόζειν.

18. 'Επίταρχον.] A τάρχω, ταρχίω. An a ταρίχω, τάρχος, παρχίδιον. G. Vid. ſup. v. Ἀνάρχοθος, inf. v. Ταρχάνιον, Ταρχίνιον, & ſeqq.

19. 'Επίταυρον.] A τάω, τάσις, ταῦρα, ταυρὸς, 'επίταυρος. Ao a Ζάω, Ζᾶρα, Ζάλλω, Ζάλθος, Ζαλίζω. Ζαλίζω, τάω, ταῦρα, ταῦρος. O. Supra male 'επίγαυρον legitur, cum eadem interpretatione. 'Επίταυρον autem pro valida, a fortitudine *boum*. Vid. Cl. Bochart. *Hieroz.* T. I. L. II. c. 29. p. 287. *ſub fin.* & ſup. in v. Τάνδαρος. ὁ ταυροκράτης &c.

20. 'Επίτηλος.] *plenis nubilis annis.* [Virg. Æn. VII. 53.] MAUSSAC. Conf. *Not.* in v. Εἰς τῆλε.

21. 'Επίτηλον. σύτηλον.] L. σύτηλον. KUST. Sic olim *L. Bat* in *Obſ. Crit.* p. 161. 'επιτήλιον eſt apud Hom. *Il.* K. 56. Apollon. Lex. MS. 'επιτήλιον. ἐπιτάξιν, σύτηλον.

22. 'Επίτηλον.] Ex Hom. *Iliad.* Ω. 112. Repetitur inf. ante v. 'επιθήμιον.

23. 'Επιτοσφθίμιον.] Plato in *Phædro* p. 238. A. Εἰπὲ τι δοξάν σε τοξάσαι Τυφῶ- πολυκεφάλου ἢ μᾶλλον ΕΠΙΤΕΘΥΜΕΝΟΝ, οἵ τε ἰμερόεντες τι καὶ ἀπλοῦν ζῶσι, διὰ τινὸς ἐμὲ ἀτόφου μοίρας φιλίᾳ μετίχον. Conf. Mœtin Attic. in h. v. & inf. 'Επιτοσφ. ἐπιτοσφ. ἐπιτοσφοῦ. quod deſcripſit ex Ariſtoph. *Lyſiſtr.* ϑ. 221. ubi add. Schol. ABRESCH l. c. p. 410. Scribend. 'Επιτοσφρο. per duplex ρ. Adi *Notam* egregiam ſummi *Hemſterhuſii* ſup. ad v. Ἀνατιτυφῶσι, qui eundem Platonis locum obſervarat. Conf. v. 'επιτοσφρα. &c. in quibus idem vitium. Suidas 'επιτοσφρῶσιν, quod infra.

24. 'Επιβιώτης.] Scr. 'επιταμίστης. IS. VOSS. Hom. *Od.* I. 270. JENS. *Luc. Hef.* p. 92. Vid. inf. ſuo loco.

25. 'Επιτοχίζ(ε)ιν.] Vid. Suid. h. v. & Harpocrat. ac Suid. v. 'επιτοχισμοὶ, coll. Ulpian. in Demoſth. p. 35. Philo de *Mundi Opif.* p. 17. *fin.* ἐπιτοκίζειν. Plura larga manu debit Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Nigrin.* p. 63. *nov. Ed.* Adde H. Steph. *Theſ.* III. 1360.

26. 'Επιτοχωτῆρες.] Scr. 'επιτοιχωτῆρες. IS. VOSS.

27. 'Επιτόμιον.] Scr. 'Επιτίμι, ob ſequentes explicationes, Errori anſam dedit vox ſequens.

28. 'Επιτόμιος.] Hom. *Iliad.* A. 295.

29. 'Επιτομίαμα.] Vid. Harpocr. [& Suid.] SCHR. Conf. Etym. v. 'επιτολὴ.

Ἐπίτηρα [1]. ἐκπιάσματα [2] ἐλαιῶν.
Ἐπιτήριον [3]. εἶδος ἄρτου.
Ἐπιτήμιον. Διὰ [4] τοῦ τέμνω, οἷον ὅλη τοῦ πίλου.
Ἐπιτήμιος. Ἐφήμιος.
Ἐπιτηδάνυδος. ἁπλῶς δος.
Ἐπιτίτραπλα [5]. ἐπ' ἐξουσίας ἐστίν.
Ἐπιτιτράφα [6]. ἐπιτετραμμένα οἷος.
Ἐπιτέτα [7]. αὔξει.
Ἐπιτέτυπτο [8]. πύξασιν. ἤκμαζεν.
Ἐπιτέτροφε [9]. ἐπιπέπηγεν.
Ἐπιτετυφωμένοι [10]. ἐπικεκαυμένοι.
Ἐπίτθυμα. ἐπιτυγία.
Ἐπιτίτθιν [11]. οὐ ἐπιτυχία ἐστίν.
Ἐπιτεχνήσεως [12]. μηχανῆς.
Ἐπίτηδες. ἐκόντων. ἐπιμελῶς. ἐξυπόνως δὲ, καὶ ἐπιτηδείως [13].
Ἐπιτήδιον. ἔτοιμον. ἀφέλιμον.
Ἐπιτήδιος [14]. ὁ φίλος. Ἀντιτήδιος, ὁ ἐχθρός.

Ἐπι-

1. Ἐπίτηρα.] Dicuntur etiam Τηρήσιμα. Vid. supra. Sed pro Ἐπίτηρα legend. Ἔπτηρα, Athenæo πτηρίδες, ut monuit H. Steph. *Ind.* & P. Merula *Cosmograph.* P. II. l. IV. c. 18. p. 192. Conf. inf. v. Πίτηρα.

2. Ἐκπιάσματα.] Malim ἐκπτίσματα, ut exhibet H. Steph. *Ind.* Non muto tamen. Est enim ab ἐκπιάζω, pro ἐκπιέζω. Conf. H. Steph. *Thes* III. 288. & 289.

3. Ἐπιτήριον.] An sunt *panes delicatiores*, ἀπαλοὶ, τρυφεροὶ, ut inf. Τήριον exponit?

4. Ἐπιτήμιον. Διὰ &c.] Lege ἐπὶ &c. KUST.

5. Ἐπιτιτραπλᾶ.] l. Cor. XIV. 44. BIEL. Hom. *Il.* E. 750. Vid. sup. in v. Ἐξιτρα.

6. Ἐπιτιτράφα.] Ex *Il.* Β. 25. Vlb. ibi Schol. & Etym. M. Apollon. Lex. MS. Ἐπιτιτραφᾶ. ἐπιτετραμμένα ἀπὸ τοῦ, ἵνα ἀπὸ τὸ χῆρος.

7. Ἐπιτέτα.] Hom. *Od.* A. 19.

8. Ἐπιτέτυπτο. Hom. *Il.* Ο. 413.

9. Ἐπιτέτροφε.] Hom. *Od.* Φ. 237. - - - - πρὶν δὲ σβέσαι χαλκὸν πέπερον ἄλσος. Ubi Schol. τέτροφε exponit, πέπηγε. KUST. Vid. inf. Τέτροφε. IS. VOSS.

10. Ἐπιτετυφωμένοι.] Vid. Suid. & sup. v. Ἐπιτετυμμένον.

11. Ἐπιτίτθιν.] Vid. in v. Ἐπιθύνας.

12. Ἐπιτεχνήσεως.] Respexit forte ad Thucyd. I. 71. Πασῶν γὰρ ἡ ΕΠΙΤΕΧΝΗΣΕΩΣ δύ. Schol. ἐξεργάσεως.

13. Ἐπιτηδὲς. - - - ἐπιτηδείως.] L. ἐξ ὧν δὲ, ἐπιτηδείων. MARTIN. [in *Coim. Gr. Phan.*] Vel ἐπιτηδεῶν. GUYET. vel ἐπιτηδῆ. G. Leg. ἐπιτηδῆς. SOPING. ἐπιτηδείως Cyrill. [conf. Suid.] IS. VOSS. Verum, me quidem judice, nequaquam mutanda est lectio: nam respexit Auctor ad locum Hom. qui est *Iliad. A.* 142. Ἐς δ' ἔριν ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. ubi ἔριν ἐπιτηδὲς sign. *remiges idoneos.* Non ibi ἐπιτηδὲς est Neutr. sing. pro Adverbio positum; sed Accusat. plur. Poët. & Ion. ab ἐπιτηδὲς, *idoneus*, quod in casu quarto plur. habet - - ῆας vel - - εῖς. Jam jota subjunctivum in Diphthongis tollitur Poët. Ion. & Dor. Illi οι pro οις dicunt, ut λοιδόρῃς pro λοιδορῇς, πασῖ pro πασῖν, χέρας pro χεῖρας. Sic etiam ἐπιτηδὲς, pro ἐπιτηδεῖς. Atque hæc est ratio, quare accentum habeat in ultima. Optime igitur Schol. in illo Hom. loco ἐπιτηδὲς exposuit ἐπιτηδείους. I. BOS *Obs. Crit.* p. 161. Lectionem hanc non esse sollicitandam recte observavit *L. Bos* in *Obs. Crit.* p. 161. Nam respexit Hes. ad Hom. *Il.* A. 142. ubi Schol. ἐπιτηδὲς itidem exp. ἐπιτηδείους, *idoneos.* Nimirum ἐπιτηδὲς ibi dictum est pro ἐπιτηδῆ, per ellisionem Ἐ ι, quæ littera in diphthongo οι Ionice & Dorice omitti solet. KUST. Idem viderat Cl. *D. Heinf.* adducto Eustathio ad Hom. l. c. Verba sunt p. 67. ν. 35. eademque valde appolita: Τὸ δὲ ἐπιτηδὲς, τὸ εὐθὲς ἐρυθρίζουσι, ὅταρα οἱ παλαιοὶ φασὶν εἶναι πλαθανῶν, ἅπερ ἔθεσι ἐστὶ τὸ ἐπιτηδὲς. ὅμοιον δέ πως τῷ Ἀλκαίου πλαθανίσαν, παρ' Ὅμήρῳ Ἀλκὶς λέγει), [sc. *Il.* Β. 100. ubi vid. Schol.] ἐπιτηδὲς. Ἐ ι. ἵνα γίγνοι τρὶ τὸ ἐπιτηδὲς, ὡς Ἐ ἐπιτηδὲς, ἐπιδημιῶδ. Ἐ ι, διὸ χρεῖαι μετρικαὶ. Conf. Eust. ad *Od.* E. p. 1520. 53. & Etym. M. in v. ἐπιτηδὲς. Quod autem de Adverbiis fingunt, ex superioribus refutatur. Apollon. Lex. MS. Ἐπιτηδὲς, ἐπιτηδείως, ἐπιτηδέως.

14. Ἐπιτήδιος. ὁ φίλος.] Plutarch. περὶ Σαραπίωνος. [p. 998. B.] Οὔτε τοὺς ἐν τῇ τυραννίδι ἀρχικοὺς μισεῖσθαι, καθάπερ ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἀπίστους Ἀθήνῃσι τοὺς κακίστους τῶν συκοφαντῶν, ὃς ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΣ ἀποκαλοῦσι. &c. Jos. Scalig. ad Manil. l. II. [p. 172] notat, Atticos hominem *expositum noxæ*, aut *opportunum injuriæ*, vocare ἐπιτήδειον. Xenoph. ὑπλογίζεσθαι τ ἐπιτήδειοι, ὅπως αὐτὸν, SOPINGIUS. Thucyd. IV. 78. Νικοσίου Παράλου ἐπιτηδείου ὄν. Schol. φίλου. Plura dabit *Index* in Thucyd. ubi tamen locus allatus non reperitur. Vid. sup. v. Ἐπιβήλου, & Mærid. Attic. v. Ἐπιτήδιος.

15. Ἐπιτίμησε. &c.] Vid. omnino Ulpian. in Demosth. p. 16. *fin.* & sup. v. Ἐπιλήμησεν. Priori sensu cum Dativo construitur, ut passim in N. T. pro *reprehendere, increpare.* At posteriori signific. cum Accusat jungitur. Sic apud Suid. in v. Ἐπιτίμια, ἐπιζήτ τὸν τιμὴν, adfertur exemplum: ἐπιτίμιον Ϟ εἶπον. Conf. D. Heinf. *Exerc.* ad Jud. cap. 9. Utrique significationi respondet Lat. *taxare.*

16. Ἐπιλήσιτρον.] Vid. sup. ante v. Ἐπιτρόπη.

17. Ἐπιτίνολα.] L. Ἐπιδίκως. IS. VOSS. Vid. sup. suo loco.

18. Ἐπιτίμιον.] Chrysost. T. VI. p. 825. Διὰτοῦ ἐπιθυμῶ τῷ ὑφείσασθαι τὸ ἐπιτίμιον. Ubi τιμώμενα denotat. Proprie ἐπιτίμιον & τιμώμενα differunt, ut multa & pæna apud Cloc. VERWEY. Vid. A. Dounzi *Praleft.* in Demoſth. p. 33. Conf. inf. v. Πιτίμια, Suid. v. Τιτίμια, & J. Drus. ad Sirach. VIII. 6. IX. 5. Glossæ MSS. in Sirach. τὸ ἐπιμένειν, τὸ ἀμαρτάνειν ταῖς τῶν ἐπιτιμώντων δόναις. Mœris Attic. τὸ πιθέμενον, Ἀττικῶς· Πεφίτιμα, ἐπιμένει.

19. Ἐπίτιμος.] Vid. Etym. M. Suid. & sup. in v. Ἀπορεῖν.

20. Ἐπιτιμήσων.] *abbreviare, festinare.* Τιμήσω, quod etiam non habet Scapula [neque H. Steph. aut R. Constant.] extat apud Quint. Calabrum in his:

Καὶ γάρ τ' ἐλίσσων αὐτὸν ἄξιον τέχνῃ
Μὴ τιμήσῃς τὸν ἀμῆ λαβεῖν ὕπνῳ
Τιμῆς. - - - - - - - -

Rupem excisam in fragili, ſi modica robora quæſieris,
Montibus in mediis facile ſilvis caret. H. Steph.

PERGER. Ἐπιτιμήσω per se non notat *abbrevio*, sed ἐπιτιμήσω τὸν ὕδον. Integram phrasin exponit.

21. Ἐπίτιμος. Suid. [in prior. Edd.] Male. Vide locum, & corrige Hesychium. Vide etiam Schol. ad *Lyſiſtr.* & Eustath. B. *Od.* p. 106. IS. VOSS. Hic locus emendari potest ex Suida: Ἐπίτιμος. (scribo Ἐπίτιμος.) ὁ ἀναμένων ἵμας αὐτὸ ἕ ἐπὶ τὸ κέρας. Hic κέρας videtur positum pro κερατίνῃ. M. MEIBOM. Gloſſæ: Ἐπίτιμος. ἡγούμενος. Vid. Schol. Hom. *Od.* M. 423. Apollon. Lex. MS. Ἐπίτιμος. ὁ ἰμὰς, ὁ ἀναμένων τὸ αὐτὸ τὸ ἐπὶ τὸ κέρας· ἀπὸ τ κερατίνη, ἤτις ἀναμένει] ἀπὸ ἕ ἐπὶ.

22. Τὸ ἐπὶ.] Legend. ὁ ἐπὶ, i. e. malus auriga. KUST. Ita correxerat *Florens* ad Ariſtoph. *Lyſiſtr.* ν. 922. in exhiber etiam *H. Steph.* T. III. *Thes.* p. 1293. Vel leg. τὸ ἐπὶον. aut, ὁ κακοσφάλτων ἕ ἐπὶ &c.

23. Ἐπὶ τὸ αὐτό.] *Æſ.* Il. I. Ἥτοι κάκτε ἐπιόντας ἐπὶ τὸ αὐτό. KUST. Vid. ibi Pric. & Raphel. *Annot.* Polyæn. Suidas & Etym. Ἐπιβαθῶ, conjunctim, ut apud Thucyd. VI. 104. quod tamen alii Codd. rectius separant. Pelme Bcza Matth. XXII. 34. συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, veritii, *aggregati ſunt apud eum*, pro in unum, ut Vulg. & Gloſſ. Vet.

24. Ἐπιταθάζῃ.] Scr. Ἐπιθάζῃ. [ut apud Cyrill.] IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἐπιτυθίζοντες, & v. Τοθάζῃ, sup. v. Ἐπιτολίζειν (ante Ἐπολ.) & in v. Ἐπιθύνειν. Conf. H. Steph. *Ind.*

25. Ἐπιθολὴ. - - - - φασιόωσιν.] Ἀπὸ δ φασιόωσιν (ex enim fœdus foleneiſmus) ſcribe φασιόωσι, h. e. ὑπέρχονται, quibus vocibus utuntur Grammatici pro ἀναβαίνει. Scientiam, Aſtronomos diſtinguere inter ἀναβολὴ & ἐπιβολὴ, tanquam inter genus & ſpeciem. Theon ad Arat. p. 20. *Ed. Oxon.* Ἀπὸ δὲ τῆς Ἀναβολῆς, ἥτις ἐστὶ Ἐπιβολὴ, Ἀναβολὴ δὲ ἕ ἐστὶ ζωδίῳ πανὸς, καθ' ὃ ἔστι ὁ ἕ ἀλλὰ ἐπιφάνεια· Ἐπιβολὴ δὲ, ὅταν τὸ ζῴδιον. Quod ibi prorsus ἀλληγορικῶς exemplis de-

Ἐπιτραπεζώματα [1]. τὰ ὑπολείμματα τῶν τραπέζων βρώματα.

Ἐπιτραπεζίδιον [2]. ὁ ῥοῦσιν.

Ἐπὶ τροφείου [3]. ἐπὶ τῇ ξενίᾳ γῆ.

Ἐπιζίσιον [4]. συντέμνον.

Ἐπιζεῦγμα. ὑπόπτερα δοῦναι. ἢ ὑπαλέσαι [5].

Ἐπιτελεῖ). ἐπιφέρ).

Ἐπιτελεύμενα. ἐπόρμενα [6].

Ἐπιτελίσματα. κοιλίσματα [7].

Ἐπίτεμνε [8]. ἀλλεπάλληλα.

Ἐπιτελῆρες [9]. συντελεῖς. συντέλεσις.

Ἐπιτερπάδην. ἐπιθέτως. Οὐκ ἐν ψυχῇ. ἐπεσπυσμένως [10].

Ἐπιτερπῆ [11]. ἥρωδ.

Ἐπίτερπε [12]. ὁ τερπνότατον χωρίον, καὶ ὕλης ἢ ὑσίας, καὶ ἐφραίων.

Ἐπιτεχνάδην [13]. ταχέως.

Ἐπιτέχναι [14]. πυκνῶς. καὶ ταχέως.

Ἐπί-

clarat. VERW. Conf. Geminl *Elem Aſtron.* c. 12. p. 45. de differentia inter ἀπλοῦς & ἁπλοῦς, & D. Petav. *Animadv. Op. de Doctr. Temp.* L. I. c. 1. item H. Steph. *Thes.* III. 1369. *φοιτρεῖς* legit etiam Cl. *Kuſterus* Suid. 'Επιβλὰς. ἀπαθὴς, φάσεως (l. φάτνης, vel φάσσης) ἄτερ Phavor. 'απλῶς. ἁ ἀπλῶς, ἢ φαῦλος ἢ ἀτέρπων Vide quæ ad in v. 'επιβλαῖ.

1. 'επιτραπεζώματα.] Athen. l. XIV. [p. 641. B.] Πλάτων δ' ὁ Μυλλᾶς, 'επιτραπεζώματα αὐτὰ καλῶ, οἷον τὰ ἐπιλείμματα τῶν τραπεζῶν βρώματα, λέγων ὅτως· . . . αὐτὰ μου ἴζε ἐλὼν τὰ λοιπὰ ἢ ἐπιτραπεζώματον. &c. Vid. Euſtath. *Il.* Σ. p. 1191. 46 SOPING. Iidem verbis Athen. l. IV. [p 170. *fin.*] VALES. Vid. Caſaub. in Athen. p. 912. SCHR. Ex Athen. *l. c* hruſeuant Etymol. & Suid.

2. 'επιτρα ζιδ.] *Menſarum affecta*, ut Cic. in *Sall.* 8. Belg. een tafel breeder. Vid inf. in v. Τραπεζίου, & v. Τραπεζίς. Conf. in v. ῥοφείδιν.

3. 'επιτροφείου.] Scr. 'επὶ τροφείῳ. Hom. *Il.* Σ. [308.] . . . ἐπὶ τροφείῳ τε καὶ ὀγρῷ. HEINS. KUST. IS. VOSS. JENS. *Luc Heſ.* p. 92.

4. 'επιτίχιον.] L. 'επίτριχον. IS. VOSS. Eunap. *Prooem.* p. 14. ἐπιτρίχιά γε καὶ συνολικὰ ἐπῶν. Vid. inf. v. 'επιτριχάδην, & ſup. v. 'επιδρομάδην. At 'επιτίχιον non mutaverim. Miſcellois enim pro Adverbiis utuntur paſſim Græci & Latini.

5. 'επιτρέψαι. . . . ἁπαλίσαι.] Peſſime. Pertinet enim ad 'επιτρέψαι Suid. 'επιτρέψαι. ἁπαλίσαι. KUST. Confudit duo vocabula adfinis ſoni, ut paſſim. Conf. mox v. 'επιτρέψεις. pro 'επιτρέψεσε.

6. 'επὶ ἐπορεύμενα.] L. ἐπιπορεύμενα. SOPING. ἐπαναβάμενα. VALES. Suid. ἐπιχειρήμενα. Vid. Schol. Ariſtoph. p. 446. IS. VOSS. KUST. L. ἐπιβαίμενα. PERG. 'επιφοιβάμενα, v. l ἐπαναβάμενα, conjecerat etiam *cl. Voſſ.* quod poſtea indixerat. Prius ſuadet Gloſſa ſuperior: 'επιτρέπει. ἐπιβαίνει. poſterius ipſe Heſych. ſupra: 'επίτρεψαν. ἔφθασαν. Sed nec Suidas diſplicet.

7. Κοιλίσματα.] L. κυλίσματα. IS. VOSS. Forte leg. κυλισμοὶ. KUST Forte κολάσματα, caſtigationes, quæ corpori infliguntur. PERG.

8. 'επίτεμνε.] L. 'επίτεμνον. IS. VOSS. Flagitat literarum ordo 'επίτεμνε, & ſic omnino leg. Scio quidem, in locis Homeri, ad quæ reſpici probabile eſt, legi 'επιτέμνον· verum fuiſſe Codices, qui 'επίτεμνον quoque exhibuerint, abunde conſtat. Nec obſtat ετymon iſti ſcriptioni, quod licet ex nonnullorum fetu feratur ἔτεμνε, (vid. Euſtath. *Il.* T. p. 1248. 37.) tamen alii dedugerunt ἀ τεῖν, unde τείνω, & pleonaſmo ἀ ν, 'ετεμνω. Conſule iterum Euſtath. *Il.* Σ. p. 1188. 45. Adcoque dubium non eſt, quin utroque modo recte exaratur, ad inſtar ἐπίλλω, & ἐπίζω. Occurrit 'επίτεμνε Oppian. *Cyneg.* l. 321. III. 275. & ποντίτεμνε, ſ. 170. et ἐπιτέμνων ibid. v. 322. & L. II. 559. ABRESCH. Vid. ſup. ſuo loco, & H. Steph. *Ind.* in 'Επίτεμνον.

9. 'επιτελῆρες.] L. 'επιτελεῖσε. IS. VOSS. KUST. Idem conjecerat *Jungerm.* ad Poll. X. 227. p. 951. n. 85. Et ſic poſtillat lenes. Reſpexit omnino Heſych. ad *Ef* XCII. 5 ubi LXX. in Codd. quibuſdam: ἀφῖξε οἱ πάμπολ ἘΠΙΤΕΤΕΙΣ πόνῳ. Gloſſæ MSS. *in Pſalmos*: 'επιτελεῖσε. τὰς ποντελεῖσε. τὰς συντελεῖσε. (adgnoſcis Heſychii fontem.) Addltor in Cod. Voſſ. Τελῆσε ἢ, τελῆσε ἐπλεῖν in Sup. 'επιτελῆν. . . . κοιλίζω. quo ſenſu 'επιτελῆν ſcribendum; quamvis in *invertendo* vel *evertendo* illum verbi uſum quæſiverit Jungerman. *l. c* Sed vide *Not.* ibi, & Ez. Spanhem. ad Ariſtoph. *Plut.* ſ. 1130.

10. Οἱα τὰ ψυχῇ ἐπιπαροῦσα.] Recte (cum Phavor.) diſtinguit *H. Steph.* poſt ψυχῇ, & interpretationem ἐπιπαροῦσα refert ad 'επιτερπάδην. Adi *Theſ. Gr. L.* T. III. p. 1629. F. Idem obſervat *Kuſter.* Vide mox v. 'επιτεχνάδην, cui vocem ἐπιπαροῦσα ſubjiciendam eſſe, docet Schol. Hom ibi laudatus.

11. 'επιτερπῆ. ἥρωδ.] An legend. 'επιτερπὲ? Conf. inf. v. 'αφοδ. Sed vide etiam v. 'Τεττεγωνα.

12. 'επίτερπε. &c.] *Prima*, qua hic expenitur, notione vox legitur Luc. VIII. 3. *ſecunda*, Matth. XX. 8. *tertia*, ad *Gal.* IV. 2 BIEL.

13. 'επιτεχνάδην.] Hom. *Il.* Γ. 213. ubi Schol. exp. συνέχεια, ἐπιπαροῦσα. Hinc liquet, vocem ἐπιπαροῦσα hun pertinere, quæ legitur in v. 'επιτερπάδην Vid. *Not.* ibi, & ſup. v. 'επιτέχναι, item in v. 'επιδρομάδην *Not.* Æ. lian. *H. Anim.* VII. 7. p. 406. ταχέως καὶ ἐπιτέχνως.

14. 'επιτέχναι.] Vid. inf. v. Τεχναῖον.

15. Ταχέως ἐπιτέχνως.] Diſtinguæ a præcedd. † 'επίτεχνον &c. Vid. H Steph. *Theſ.* III. 1660.

16. 'επιτρίζω.] Vid. inf. v. Πιπτρίζει, &c. item v. 'Τπτρίζει, & v. Τρίζει, Τρεζεῖ), & Τρεζεῖ.

17. 'επιτροφῆ.] Forte ex Ariſtoph. *Lyſiſtr.* ſ. 221. ubi Schol. 'επιτροφῆ ἐπιπαροῦσα, συνεχείᾳ. Vid. Suid. & ſup. v. 'Επιτροφάδην. Seq ἐπιτροφῆς, & mox ἐπιτροφάσεως in v. Επιτροφάδην (quod Doricum eſt) ignorant Lexica.

18. 'επιτροφῶ. ἐπαπολῶ. Forſan male pro 'επαφῶ, ἐπαπολῶ. Nam ſupra 'επαφίεσι exponitur ἐπαπόλλυσι, quod eſt ab ἐπαπολῶ. KUST. Conf. in v. 'επαφίεσι.

19. 'επιτρογωνον.] Quaſi reſpexiſſet ad locum Dionyſ Halic. l. IX. p. 597. *fin.* Γυῶ τε ἢ ὃν ἢ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΩΝ ὧν, καὶ τοξοφορῶ· ὃν καὶ τοξοφορῶ τῇ χειρὶ. Suid. 'επιτυχῶν. ἀντλῶν. &c. Vid. ſup. v. 'Ατυχεῖ.

20. 'επιτοδίζοντες.] Vid. ſup. poſt v. 'επίδυσ), & ante v. 'επίδυε.

21. 'Η ἐμπεσοῦσι.] Pertinet ad 'επίδυσιν ἔσοντες, i. e. *cicuantes*: quod verbum Heſychius hic cum 'επιτοδίζοντες propter ſoni ſimilitudinem peſſime confundit. KUST. Vid. ſup. v. 'Αδύσασθαι, & inf. v. Τιθασεύει.

22. 'επὶ Φαλείῳ.] Φαλείῳ ſequentia ſuadent. Vid. inf. v. Φάλει. Mox pro 'Αρίστοχ. Reiſk. conjicit 'Αρετοφάνης.

23. 'επιφέρων.] 'επιφέρω deeſt in Lexicis. Occurrit apud Eurip. *Iphig in Aul.* ſ. 130. Vid. Cl. Abreſch *Anim.* ad Æſch. p. 376. & mox v. 'Επιφερεκτήρες.

24. 'επίφθ. ὁ σὺν εἶσι. Φαυόμ. ἐνδύνει.] Diſtingue ante ἐνδύνει. Vid. Euſtath. *Od* T. p. 683. IS. VOSS. Qua ratione 'επίφθ hanc poſſit admittere explicationem, mihi Platonici numeris obſcurius eſt. Forte dederat Heſych. 'επίφθ. . . . . ἐνδύνει. quod occurrit in Sopb. *Antig.* ſ. 854.

. . . . . τί μὲ σὺν
Θεοῖς σκοπεῖν
Οἵα πλαφθὲν ἐπίζῃς
ἀν' ΕΠΙΦΑΝΤΟΝ . . .

Sic alim ſcripſeram, quando non legeram quæ de voce ἐνδύνει notaverat Salmaſius in *Prolog. Hyl. Iatr.* p. 11. nil nec quæ ex Eccleſiaſticis Scriptoribus habet Suicerus. Nunc auctoribus illis agnoſco, eundem forte antiquis dici potuiſſe ἐπίφθ, ſive quoque ἐπίφθω, qui recentioribus ἐνδύνει. Vox ἐπίφθω, licet alio ſenſu, comparet in Sophocl. loco laudato. Ex eodem Poëm Euſtath. ad *Od.* T. p. 683. 18. & H. Steph. ex Vet. Lex. producunt ἐπίφθ. Unde dubium eſt, anne forte hunc ipſum locum reſpexerint; ut fingamus iſtam lectionis varietatem natam ex ambiguo ſenſu ἔβ, ſive ἐπίφθω, quod ſi cum Interprete accipias pro nondum *mutuum*, requiri omnino videtur, ut legatur ἐπίφθω: ſin hoc dicere voluiſſe ſuſpicari velit Antigonem, *Quid me minime peritum & ſcieſtam, ſed male audientem, contumelia adfici?* Kubi deberet, ſi meorum permitteres, ἐπίφθω, quomodo corrigendum quoque apud Ammon. v. Διαδύσεσθ, pro edito ἐπιφθ. [quod & ſup.

'Επιφάτνω[ν] [1]. ὁ ἐνοφθρῶν ἀστὴρ.
'Επιφαύσκουσα [2]. ἀναπέλλουσα, φαίνουσα.
'Επιφημισμοῖς [3]. ἐδυσμοῖς.
'Επιφεσιδίκους. ἀφυκάτας [4].
'Επιφίρα. τροχαϊκή.
'Επιφίρ[ε]ι. ἀλαζονεύεται.
'Επιφημιπῆρες. οἱ εὐφημοῦντες, ἢ ἐπιφωνοῦντες [5]. ἢ συγκαταπνέμοντες.
'Επιφημίζουσα [6]. εὐφημισμόν. ἐπιφημιζομένη.
'Επιφημίσμαζιν [7]. οἰωνίσμαζιν.
'Επ' ἰφθίμῳ [8]. ἐπὶ τῇ ἰσχυρᾷ.
'Επιφλίγῃ [9]. ἐπικαίῃ.
'Επιφοιτᾷ. ἐφέρχεται.
'Επιφοιτήσειας [10]. ἐπιπλεύσειας. παρουσίας.
'Επιφορεῖς. καταδίκας.
'Επιφρήμαζα [11]. τεκμήματα μὴ τὸ δίκαιον.
'Επι Φοίταν. ἐπὶ δίκαιον.
'Επίφορον. ἢ φέρουσαν [12]. σύζυγον, Λάκωνες. καὶ ἀμπλεῖα ὄνομα.
'Επίφορ[ο]ν [13]. τοῦ τοκεῖν ἐγγὺς οὖσα.
'Επιφρέσματα. τὰ ὑπὸ τὸ φόμα.
'Επιφρένιον. συντρωμώτιον. συνπότιον.
'Επιφρεσαίμβα [14]. σκιρταίμβα.

'Επι-

'Επιφρέσαζ [15]. ὑπονοῆζαι. ἢ ὑπονοῆζαι.
'Επιφρέδμων [16]. ψευδολόγ[ο]ν.
'Επίφρικα. ὑπονόημα.
'Επὶ φρισὶ [17]. σὺν ταῖς ἀζαπάσαις.
'Επίφρονα. φρόνιμον, συνετόν.
'Επιφρενθίσσι [18]. ἐπακούσαι.
'Επιφρονίμη. σωφροσύνη. ὑπόληψις.
'Επίφρων. φρόνιμ[ο]ν.
'Επιφυάζω. φλαυρισάτω.
'Επιφυλλὶς. βοτρύδιον [19] μικρὸν, ἐπὶ τῆλ βλαστάνον.
'Επιφύοντο [10]. ἐπιγίνοντο.
'Επιφωνῆ. βοᾷ, κελεύ.
'Επιχαλᾷ [11]. τὴν τὸ κακὸν φέρουσα εἰς τὰς θυσίας θεραπαίνας.
'Επιχαλίτας. ὁπλίτας.
'Επιχαλκον τὸ σῶμα τῆβ αὐλῶν [11], ἀφ' ἧ φησὶν, οἱονεὶ ἐπιτορμίδα.
'Επίχαλκ[ο]ν [13]. ἀσπὶς· ἔχει δὲ χαλκῶν ἢ ἐπίχαλκ[ο]ν. Ἔστιν δὲ βέσπις εἶδος.
'Επὶ Χαλκίνης [14]. ἐπὶ μαγείας [15] ἡ Χαλκὶς διεβόητο, ἀρχαία οὖσα. Ἔστι δὲ καὶ Πάτεσσα αὐτὴ Ἐρυθραία [16] λέγουσα. Ἔστι δὲ καὶ πεγμία, εἶα τοῦ ἐπὶ Χαλκίνης.

Ἐπί-

vide.] AERESCH. (Vid *Misc. Obs.* VI. 2. p. 411.) Supra: 'Εσπέρου. ἡ φαῦσα. Infra: Φαῦς. σκοτ.

1. 'Ενοφθρῶν.] Quoniam ἔγγ ἐπὶ φάντλω. Sic apud Hom. αὐλῶν ἄκρῃ [*Il.* A. 62.] legunt nonnulli pro ἀλὸς, eandem ob causam. Vid. Apollon. Schol. p. 292. IS VOSS. Idem ad Catull. p. 153. notat, denominationis rationem esse, quia *videre* hoc oriente, *ad præsepe* aguntur pecora.

2. 'Επιφαυσκ. ἀναλ.] Ita edi. Aristoteles, cum ἐπιφαύσκ[ο]ν, vel ὑπεπιφαύσκ[ο]ν dicit, ut vulgo legunt, *tempus matutinum* intelligit; ut cum quæsit in *Problem.* Διὰ τὶ ὑπεπιφαυσκ[ο]ν μᾶλλον ὑγιέ[ν]ν, ἢ ἑσπέρας ἢ ἄλλο οὐδ[ε]ν; Alias tamen ὑπερφαύσκ[ο]ν legitur. HEINS.

3. 'Επιφημισμοῖς.] Alieno loco. Forte 'Επιφεσμοσμοῖς. Vid. Φαιδρυφρ. IS. VOSS.

4. 'Ορμικάτας.] L. ὀρμικτας. PALMER. Immo ὀρμικτας, ut Ven. Flor. & Schtev. Sola Hagen. ὀρμικ.

5. 'Επιφωνῆς.] Vid. sup. in v. 'Απεχέμεν[ο]ν. Ad seq. explicationem conf. v. 'Επιδόρπια.

6. 'Επιφημίζ[ε]ζα.] Vid Cl. Hemsterh. ad *Lucian. Somn.* p. 24. & sup. v. 'Επιδόσιμ[ο]ν, post v. 'Επιδόσι.

7. 'Επιφημίσμαζιν.] Forte, ut sæpius, respexit Nostet ad Thucyd. VII. 75. *fin.* Λιὰ δ' ἀκρὶς τε καὶ πυθόκτονοι - - πολλοὶ ἐπιφοιτήσαζιν ἀφορμαῖς. Quod ibidem notat Cl. Duker. Conf. Joseph. *B. J.* VII. 24. (five c. 5. p. 412. *Ed. Hav.*) πολλοῖς ἐπιφοιτήσαζι χρήμασι. ubi Thucydidem quoque laudat Ill. Spanhem.

8. 'Εφ' ἰφθίμῳ.] Hom. *Il.* Γ. 336. & alibi: Κεφὶ δ' ἐπ' ἰφθίμοι &c. Schol. ἐπὶ τῷ κεφαλῇ. Itaque vel κεφαλῇ post ἰσχυρᾷ supplendum (ut sæpius Nostet in expositione addit, quod integrum Poëtæ locum spectat) vel scribendum, ἐπὶ τῷ ἰσχυρᾷ, sc. κεφαλῇ.

9. 'Επιφλίγῃ.] Hom. *Iliad.* B. 455. & Schol. Occurrit etiam vox apud Aristid. T. III. p. 315. notante Abreschio in *Misc. Obs.* Vol. 2. p. 293. & tranſlate apud Pind. *Olymp. Od.* IX. 34. intransitive etiam in *Pyth. Od.* XI. 69. ubi vid. Schol. & adde hunc locum *Indici.*

10. 'Επιφοιτήσειας. ἐπιπλ. παρ.] Joseph. *Ant. J.* XVII. 3. (Vic c. 2. nov. *Ed.*) Παίγραφε δὲ ἐπιπλεύσειν ἢ Θεὸς. *Credebantur enim futura præscire ex commercio cum Deo.* ut bene reddit Celeb. Vitringa *Obs. S.* l. VI. c. 8. *in fin.* Vid. Suicer. *Thes. Eccl.*

11. 'Επιφρημάζα.] Utuntur Philyllius in *Phrearcho*, Archippus in *Hercule*, & Herodot. l. i. citati ab Athen. l. XIV. [p. 640. F.] Lucian. in *Lexiphan.* etiam utitur, & Jamblich. p. 118. ℣ 28. [*Ed. Arc.* five inst. *cap.* 27. *Pit. Pyth.*] Vid. & Eustath. *Il.* Σ. p. 1191. ℣. 45. SOPING. Herodoti locus est L. I. 133. quem & Suidas (consentiente Lex. Reg. MS.) respexit, & Gloss Herodot. ἐπιφρημάζα. τεκμηριοῦμαι. Vid. sup. v. 'Επιθρηνίσματα, & v. 'Επιτεκμαίρεσθαι.

12. 'Επιφ. τὴν φέρουσαν σύζυγ.] Sic distingue: 'Επίφορον. τὴν φέρουσαν σύζυγον Λάκωνες. HEINS.

13. 'Επίφορ[ο]ν.] Sic ἄκανθος, & ἰσθμός. SOPING. Longin. p. 10. ἐπίφορον τὸ συλλαβόντα καταβαλεῖν τὸ τὰ κάτω ἢ ἰσοδύναμον. VERW. Sic canes ἰσόφορα apud Xenoph. *de Venat.* p. 987. A. Hinc ἀνιφορίζω, pro *gravidam reddere*, in *Can.* ult. Concilii Ancyrani. Vid. Suicer. *Thes. Eccl.* & Foef. *OEcon. Hipp.*

14. 'Επιφρεσαίμβα.] Ex Hom. *Il.* N. 741. ubi ἐπιφρασσ. metui causſa. Schol. ἰσοπαιμβ. Conf. sup. v. Δικλίσιον. & v. 'Επιφρίσσω.

15. 'Επιφρέσσαζ.] Herodot. I. 48. & V. 9. Conf. *Not.* præc. & Suid.

16. 'Επιφρέδμων. ψεύδ.] Ita commentor apud Latinos. Deeſt vox in Lexicis.

17. 'Επὶ φρισὶ.] Vid. ſup. v. 'Επὶ φρίζ.

18. 'Επιφρενθίσσ[ι]ν.] Et hunc vocem ignorant Lexica. Forte 'Επιφρασσ[ι]ν. quod & Cl. *Jeſ.* conjecit, *Luc. Hiſ.* p. 92. Hom. *Od.* T. 385. ἐπιφρασσ[ά]ν dixit, ſed alio ſenſu pro *prudens.* Quod neque in Lexicis reperitur.

19. 'Επιφυλλὶς, βοτρύδιον μικρὸν, ἐφυτίλ, &c.] L. βοτρύδιον. SALM. & ἐπὶ τῆλ. STEPH. 'Επιφυλλὶς apud Ariſtoph. in *Ranis.* Vid. ibi Schol. VALES. *Scr. ἐπὶ τῆλ &c.* IS. VOSS. Locus jam bene emendatus a *Salm.* & *Steph.* Sed puto illum eſſe ſic diſtinguendum: 'Επιφυλλὶς βοτρύδιον μικρὸν, ἐπὶ τῆλ βλαστάνον. 'Επιφυλὶς cum opponatur τοῖς ἐν μεστῷ σφριγῶσι. (Vid. Mich. Vil. c. & *Obad. tmem.* 5. quæ loca *Tò Manikerus* etiam notaverat in marg. ſui Codicis.) & deſignet τὰ σφριγῶντα, τὰ μὴ ἐν σφριγῇ βλαστάνοντα. Hebræis πάλλυ quod venit a verbo ἠᾳ ſaltavit. Nam & πολλαίνω idem quod ἐπιφυλὶ ſonat. Vid. inf. Heſych. VERW. Ita vero plane exhibent Phavorin. H. Steph. *Theſ.* IV. 249 *fin.* & M Marin. in v Ἐφήμερις; quos vide, coll. Cl. Kuſt. & ill. Ez. Spanhem. Not. ad Comici *Ranas* ℣. 92. ex quas loci Scholiis ſua tranſiit Suidas. Gloſſ MS. in XII. *Proph.* 'Επιφυλὶς, μεγαλοφυὴς ἢ τῶν ἐν φύλλοις λεπτομερῶν.

20. 'Επιφοινιγ.] Vid. Suid. & ſup. v. 'Επιφοινιγ.

21. 'Επιχαλᾷ. τὴν τὰ κακὰ &c.] Vid. inf. Κελὶς, & Χαλίζεις. &c. IS. VOSS. Vid. inf. v. Καπφίγω. KUST. Conf. Sarrav. *Epiſt.* 80. p. 80.

22. 'Επίχαλκον. τὸ σῶμα ἢ αὐλοῦ] L. 'Επιχάλκου σῶμα, τὸ ἢ αὐλοῦ. VALES. Infra: Φορμὸς. ὁ αὐλοῦ στόμα. &c. Conf. A. Schott. ad Proverb. *Vatican. App.* p. 272. & ſeqq.

23. 'Επίχαλκ[ο]ν. ἀσπὶς.] Tolle diſtinctionem, & vide Euſtath. *M. Iliad* p 866. IS. VOSS. Vid. Euſtath ad Hom. p. 905. 59. KUST. Vid. inſ. in Σακέσπορος. SOPING. p. 905. 59. KUST. Vid. inſ. in Σακέσπορος. SOPING. Ἀσπὶς ἐπίχαλκος dixit Ariſtoph. *Veſp.* ℣. 18. Vid. ibi Schol. & Interpp ad Polluc. X. 144. qui ex Amiphi adſert ℣ ἐπιχάλκη, ſine additione ἀσπίδ[ο]ς. Ideoque diſtinctionem in Heſ. retinui.

24. 'Επὶ Χαλκίνης.] Reſpexiſſe videtur ad locum illum Ariſtoph. *Eccleſ.* ℣. 938. Οἱ ℣ τῶν Χαλκίνης τοῦ ἰσὶ. Vide quæ ibi notavimus. KUST. Citatur idem locus a Euſtath. & vetuſta. VALES. Potius μαγείας, in fine. KUST. At μαγίας exhibet V. Cl. ad Comici l. c. ubi Etymologum corrigit.

25. 'Εν' μαγίαις.] L. μαγίαι. SALMAS. HEINS. ἐπὶ μαγίαι rectius Zenob. Vatican. [I. 89.] p. 277. ubi vid. 247. Ἦν δὲ Πεύτεσσα αμφοτέρων (legend. forte ex Nostio, ἐφυτίλαι) καὶ Χαλκίνη· ἔθυον παρ' αὐτοῖς Θεᾷ τῇ Καπφὶ τῇ Χαλκίνῃ τοῦ ἐπιχαλινίζουσαι. (℣. 938.) Οἱ ℣ τῶν Χαλκίνης τοῦ ἰσὶν. Conf. Eruditiſſ. G. Olear. *Diſſ. de Puer.* Gnc. p. 38. cqq.

'Επίχαεις [1]. ἡ ὁδὸς 'Αττικοῖς, ἄζεα [2].

'Επίχαιμα [3]. χάσμα, ᾧ τις χαίρῃ τις. καὶ ὁ ἐπιχαίρων.

'Επιχαίρειν. συχαίρειν.

'Επιχαιτά [4]. σάτιρος.

'Επίχαιρα [5]. τὰ ὑπὸς τὸ μαθὸν διδόμενα τοῖς γειτόνεσιν.

'Επιχαίρειν [6]. ἐπιτίθεσθαι.

'Επιχαρῆ. τολμᾷ.

'Επιχαιρεῖν [7]. ἀντεπιδοῦναι.

'Επιχειροτομοῦντες [8]. παῖς χερσὶν ὡς νόμιος λεγόμενον.

'Επιχειρία [9]. χάλκη ὑπερίφαλα.

'Επιχαιτίας [10]. σάτυρος.

'Επιχαλάδιον [11]. τὸ χαλικῶδες.

'Επιχαλίς [11]. τὸ ἰλλυτικὸν.

'Επιχαλῶντες [13]. πλησίοντες.

'Επιχαῦν [14]. ἐπισκοτισμένον.

'Επ.χθὲς [15]. βεβαιοῦς.

'Επὶ χρόνῳ [16]. ἐπὶ γῆ.

'Επιχέα. καθίκνουσι.

'Επιχεῖν [17]. ἐπιχεῖσθαι.

'Επιχείσιος. θεῖκας.

'Επιχειτίων [18]. ἐπιζεύγνυμαι.

'Επιλεῖ [19]. χείσι.

'Επίχρυσις [20]. κονίασις.

'Επίχυτον [21]. εἶδος πέμματος, καὶ νομίσματος ἐξ ὀρύγου, ἢ μολύβδου, ἢ χαλκοῦ.

'Επιχώνα. χέρνα.

'Επιχάρσιον. ὕπαγε. μείωσον [22].

'Επιχρεία. συκοφαντικὸς, εἰς τοῦτο γὰρ 'Αθηναῖοι κωμῳδοῦσι.

'Επὶ χέρσις [23], ἐπὶ πάσι.

'Επιχαρεῖ. ἐπιγαυπεῖ.

'Επὶ ψάμμοις. ἐπὶ παῖς ὀξυθαλασσίοις ψάμμοις [24].

'Επιψαῦσαι ἐφάψασθαι [25].

'Επιψαίσῃ ἐπιθίγῃ, ἅψῃ.

'Επιψίοις [26]. ἐπιψιθυρισμοῖς.

cujus diligentiam Hesychii de hac Poëttia locus effugit. BIEL.

1. 'Επίχαεις.] Vid. sup in v. 'Αχαιὸς, 'Αποικία, 'Αττικὸς, 'Αττικὸν, 'Επίχαρις, 'Επίχαρμος, inf. in v. Κοκκύων &c. 'Επιχαιρεκάκῳ quod Suidas nude proponit, & ἐπιχαιρέκακον, voces in Lexicis non obvias, ex Xenoph. observavit Cl. Gramulus in *Xenophontis* p. 132. Conf. Cl. Abresch *Animad.* ad Æsch. p. 339 ubi eundem Xenophontis locum *Κ. Π.* p. 123. adfert, de voce ἐπιχαρὴς agens, & de Adverb. ἐπιχαίρως. Cetera vid. Suid. v. 'Επίχαρις. & in v. 'Αποπεμφθῆναι, ut & Phavor. v. 'Επιχαίρειν. 'Επίχαιρις est etiam apud Antiphan. l. I. *Epist.* 18 p. 90 & Symmach. *Prov.* XXXI. 24. al. 26.

2. 'Η ὁδὸς 'Αθηναῖς, ἄζεα.] L. ἡ ὁδὸς 'Αθηναῖς ἡ ἄζεα, quæ lectio nullam, ne unius quidem literæ, mutationem habet, sed tantum articuli e trajectionem. Alteram autem lectionem retinendo, ἄζεα inter Attica vocabula ab eo numerabitur: quod minime simile vero est. Quamobrem enim Attica erit vox ea, quæ inter illas quidem quæ pure Græcæ sunt, sed inter ἰδιώτις recensetur? H. STEPH. *Appendic.* de *Dial. Att.* p. 219. *in prine.*

3. 'Επί, χάσμα. . . . ἐπιχαῦ.] 'Επίχασμα (cum quo conf. sup. v. 'Αχάσμα) est apud Theocrit. *Idyll.* II. 20. & Strach VI. 4 XVIII. 31. Quam tamen vocem damnat Pollux III. 101. qui *ibid.* ἐπιχαῦν adfert ex Thucyd. Locus est III. 67 p 209. Vid. ibi *Not.* Adde Cl. Abresch in loco laudato ad v. 'Επίχαρις, & H. Steph. *Thes.* IV. 346.

4. 'Επιχαιτά.] L. 'Επίχαρτα, aut 'Επιχάλκα. REISK. Mox: 'Επιχάλκα σάτυρα. Vid. inf. v. Χάτυρα, & seqq. Χάλκα, Χατί, & seqq. pro quo alibi Κατί.

5. 'Επίχαιρα.] Sic in plu. num. Philo *de Mundi Opif.* p. 38. O. Aristoph *Vesp.* v. 579. & Lucian. *Timon.* p. 62. ubi vid. Bart. & mox v. 'Επίχαιρον. Adde Suid. h. v. & v. Τὰ ἐπίχαιρα, quod ex Heliodoro adfert Jungerm. ad Polluc. III. 143.

6. 'Επιχείρειν.] L. 'Επιχ. IS. VOSS. Vide sup. suo loco.

7. 'Επίχαιρεν.] Jerem. XLVIII. [in *Vat.* XXXI.] 25. Κατάκλασις κέρας Μωάβ, καὶ τὸ ἐπίχαιρον αὐτοῦ συετρίβη. ubi etiam ex Latinis nonnulli interpretati sunt ἀνάκλασις. Nam cap. XXVII. 5. paulo aliter: Ὅτι ἐγὼ ἐπάξω τὸν γῆν οὐ νῦν μα τῇ μεγάλῃ, ἐὰν οὐ τῇ ἰσχυρᾷ μα τῇ ὑψηλῇ &c. cum utrobique in Hebræo eadem vox extet, quæ τὸ βραχίονα denotat. HEINS. Ex Jer. XXXI. 25. Apud alios Auctores extra numerum multitudinis se mihi non obtulit. Vid. Antiph. *Orat. in Neæræ.* p. 102. Æschyl. *Persa* v. 319. & Sophocl. *Antig.* v. 831. ABRESCH. Vid. inf. v. Πίχαιρα.

8. 'Επιχειροτομοῦντες. . . . ὡς νόμιος] Mallem ὡς νόμος, eo sensu, ut *secundum modos Musices manuum gestum* mutarent, & accommodantes ad modum qui in cantilena obtinebat, saltarent. PALMER. Fucrint fidem qui & χειροβίην, a qi ibus *fas dicitur ense*, & loquitur Naso. H. STEPH. *Thes* IV. 460. Conf. eund. T. IV. p. 414. de Thucyd. loco disputantem.

9. 'Επιχειρία.] Putabam 'Επιχειρία esse legendum: fuplus enim ὑπὸ & ἐπὶ in his compositis permutantur. Infra: Χάλκα χρανία. Ἐπιχείρια. Conf. v. Χάλκεον. Sed non adfirmo. Explicatio, χαλκὰ ἐπιθήματα, fuadetet 'Επίχαλκα, aut simile. Vid. sup. v. 'Επίθημα, & v. 'Επίκωπα.

10. 'Επιχαιτίας.] Vid sup. v. 'Επιχαιτά, & *Not.* ibi.

11. 'Επιχαλάδιον.] Male, ut puto, pro 'Επιχαλάδιον. Nam terminatio . . . . αδ non raro a librariis mutari solet in . . . . δ, propter affinitatem figuræ, quæ inter Α & Δ intercedit: ut exemplis aliquot ostendimus in *Distr. Anti Gronov.* p. 43. KUST.

12. 'Επιχαλίς.] Scr. 'Επιχαλὶς. Vid. Aristoph. *Equit.* p. 337. *Ed. Gen.* HEINS. IS. VOSS. L. 'Επιχαλὶς. De qua voce vide Lexica. KUST. Similiter exponunt alii Critici veteres, Suid. Schol. Aristoph. ad *Equit.* v. 811. & Pollux, quem synonymum τῷ ἰτριακῷ habuisse scribit Erasm. in Adag. *Ad fatuitatem usque* [II. 8. 73.] id propter recta notatus ab H. Steph. Felicissime videtur Erasmum locus Pollucis IV. 170 [169.] ubi quum copulata legetur ἰτριακὴ, Ἰπνικὴ & ἐπίπαστος, festinans exsilimavit ἰτριοπαστήριον. Interim recentiores Scriptores hoc discrimen ignorant. Themist. *Orat.* VIII. p. 115. A. ὁ κανθαρὸς . . . ἀπὸ ἐπιχαλὶς πάντ' ἀγαθὰ. Et *Orat.* XIII. p. 174. C. Ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐπιλείπει ἀφορμὴ ἀνηρτίας, ἀπὸ μὲ βάλλων . . . . ἄρτιον ἐπιχαλὶς ἢ πῶν ὃν ἐπιχαλὶ ἢ ἀγαθὸν. Conf ex Synesio Kust. ad Comici *l. d.* ABRESCH in *Misc. Obs* VII. 2. p. 293. Conf. Interpp. ad Poll. *l. c* & ad II 89 V. 133. Synesii verba in *Dione*, p. 57 C. vulde adposita sunt· καὶ τοῦτο παρῆκαν Ἐπιχειρεῖς ἢ σοφίαι, ἐφ' οἷς ἀν ἐτι γράψω. Conf. ibi Petav. & mox v. 'Επιχαλάσης.

13. 'Επιχαλῶντες.] Scr. 'Επιχωροῦντες. Vid. *Not.* præc. & Suid. in v. 'Επιχωλεῖς. Quodfi in his retinere, confer Inf. v. Χίλοι, & Χιλὸς, pro quo etiam Χοιλὸς, & Χοιλὸς exhibet, ut Περιχοιλώνης, ubi *Saping.* Περιχιλὼ legit. Deeft vox 'Επιχωλεῖ in Lexicis.

14. 'Επιχαῦν.] L. ἐπίχνον. Vid. Galen. *Gloss.* HEINS IS. VOSS. Est vox Hippocratica, de qua vid. Foës. in *Œcon.* Hipp. KUST. Vid. Apollon. Rhod. I. 672 ibique Hedelin.

15. 'Επιχθὲς, βεβαιοῦς.] L. 'Επιχθὲς. ἐπιμελῶς, *in parturiendo*, vel *enitendo*, *deligatione quadam ab obstetrice adjuvari*. PERGER. An pro 'Επιχειροτονεῖ ἐπίχυσ.

16. 'Επὶ χρόνῳ.] Vid. Hom. *Il.* A. 88. & Schol.

17. 'Επιχεῖν. ἐπιχεῖσθαι.] Forte legend. ἐπὶ χερσὶ, ἐπὶ χροῒ. l. c. in *cute*. KUST. Locus in nto fuspicius H. Stephano *Thes* IV. 634. Pro 'Επιχεῖν. *lf Vess.* fimpliciter 'Επιχεῖ emendat. Ita feq. ἐπιχεῖσθαι retinerl poffet. De quo vid. fup. ad v. 'Επιχαῦν. Non aufim enim reponere, 'Επίχε. ἐπίκωπον, ut fup. 'Εξέχει. ὑπόκωπον. An corruptum eft ex 'Εκκεχυμένοι Conf. v. 'Επιχεῖν, 'Αποχεῖν, & 'Εκχυτα, item v. 'Επιχνεία.

18. 'Επιχειτίων. ἐπιζεύγνυμι] L. 'Επιχειτίσιν ἐπιχειλίδια. IS. VOSS. Leg. 'Επίχειτον. ἐπιζεύγνυσθαι KUST. Vid. Cl. Roffal *Diff. de Christo in Christum commisso.* Ipfa ferices h. l. poftulat per jota.

19. 'Επιλεῖ.] L. 'Επιλείν. IS. VOSS. Nihil mnto. Eft contract. ex 'Επίχεον. Modo: 'Επιχρ. ἐπιχρώθησαν. Et fup. 'Εξεχέαι. χεῖσαι.

20 'Επίχρισις. κονίασις.] Quum him. paries aliquis fuperfuso albario inducitur. H. STEPH. *Thes.* IV. 500 Vid. Scalig. *Conject* [in Varr.] p. 54. SCHR. Aquila *Prov.* I. 27.

21. 'Επίχυτον.] Vid. Athen. l. XIV. p. 645. C. & Etym. M. Conf. v. 'Εγχυτὸν.

22. 'Επιχείρειν. . . . . μείωσον] L. μαίωσον, *effetricare*. PERG. L. 'Επιχαίρειν. [Sic Aristoph. *Eccles.* v. 885.] Poflctior explicatio fumta de emtore, qui a venditore poftulat aliquid de pretio remitti, & propius ad fuam oblationem (ἐξώνησιν) accedi. REISK.

23. 'Επὶ χέρσις.] Scr. 'Επὶ χέρσι, ut Phavor. Rafpexit forte verba Pind. *Pyth.* Od. IV. v. 485 ut conf. Cl. Abresch *l. c.* Occurrit etiam apud LXX. *Exod.* XIV. 27.

24. Ψάμμοις.] L. ἄμμοις. KUST. Inf. Ψάμμος. ἡ ὀξυθαλασσία γῆ, ἄμμος.

25. 'Επιψαῦσαι.] Ao legend. ἐφάψασθαι JUN. Leg. ἐφάψασθαι, vel ἐπιφαύσῃ *Eph.* V. 14. ἐπιφαύσει *seu* ἐφάψεται. SOPINGIUS. Omnino ἐφάψασθαι fcribend. ex Phavor. ut inf Ἐφάψεται ἅψεται. Conf. v. feq. & fup. v. 'Επιθίγγει, Suid. in v. 'Επιψαύειν. Errot a librario videtur profectus hoc modo, ut ψ pro βψ, & hoc pro ψ poſuerit: ν enim & β fæpe permutarunt

26. 'Επιψίοις.] L. 'Επιψίσι. IS. VOSS. Conf. fup. v. Ἐπιψιθυρίζει.

Ἐπιψηφῖται. ψῆφον παρίχων, καὶ νίκην.
Ἐπιψηφίζομαι [6]. ἐπικείνων.
Ἐπιωγαί [1]. οἱ ἀναμβὼν τόποι, ὑπαγωγὰς δ' ἔχοντες, καὶ ὑποσκίπτων, καὶ καθαγωγάς.
Ἐπιωγαῖς [3]. ἀναμβὼν τόποι, ἐφ' οὓς δύναται ἡ ναῦς ἐπέρχεσθαι.
Ἐπίων [4]. ἐπιπορεύομαι.
Ἐπλάγχθη [5]. ἐπλανήθη.
Ἔπλαζόμην. ἐπλανώμην.
Ἐπλάδα [6]. κατέθεντο.
Ἐπλακίζετο [7]. πὰς χειλίας εἶλεν.
Ἐπλαδαγίζω [8]. ἐψόφησαν. ἔνθεν τὸ Πλαδαγόνιον [9], παίγνιον ξύλινον, ᾧ ψοφοῦσιν.
Ἔπλᾶ. ἐπορεύετο.
Ἔπλευ [10]. ἐγένου.
Ἔπλευτο [10]. ἐγένετο. ἠύετο. ὑπῆρχεν.
Ἔπλᾶθι [11]. ἐγένου.
Ἔπλήγην. ἐμαίνην.
Ἐπλεύσετο [13]. ἐπλησίαζεν, ἥψιζεν.
Ἔπλησθη [14]. ἐγεμίσθη.
Ἐπλινθεύθησαν [15]. οἱ αἰχμάλωτοι πλίνθους ἐράσσειν, ἤτοι τοῦ λύτρα εἰσπράξειν.
Ἐπιύθη [16]. ἠγέρθη. ἀνεζήτησεν.
Ἔπνυτο [17]. ἐφρόντιζεν.
Ἐποδεία [18]. τάκος.
Ἐπόδυσα [19]. τάκος μυσικόν.
Ἐπόησαν [20]. αἱ τοῦ πλοίου ἁρμονίαι.
Ἔπη [21]. λόγοι.
Ἐπύθετο [22]. πράττει.
Ἐπυθόμην. πρᾶττον [23]. ἐμαθόμην.
Ἐποικιδεῖ [24]. Δημήτρῃ, ὁ Κοελίου.
Ἐποικιπίας. οἰκιπίσκους.
Ἐπόμενον [25]. διηκόνουν. ἐπρέποντο. ἐπεκάτουν. ὑπέγουν.
Ἐπόησεν [26]. λύτρων ἀπέδοτο. πωλοῦ ἕνεκα τοῦ πεκτοῦ.
Ἐποιοῦ [27]. ἐπενέβαλ.
Ἐποιδήσοῦ. ἐπιτυχήσοῦ.
Ἐπόρχᾶ. ἐπιτροπεύ. ἐργάζῃ [28].
Ἔποντο ἀκολουθεῖν [29].
Ἐποπτοχόνθησαν [30]. ἀθροποιοῦσαν. ἐπιτροπεύόμενοι [31]. ἐργαζόμενοι [32]. ὑφαίνουσαι. αἱ γὰ Ἠρεῖδες ἐθαὶ [33] ὕφαινον.

Ἐπυ-

ὑπῆζα, & quæ ibi notavimus. KUST. Vid. inf. v. Ψῆζαι, ψῆσαι, & Ψῆσαι, quæ expl. ψωμίζω.

1. Ἐπιψηφίσιμος, &c. Ἐπιψηφιζόμενος, &c.] Locus turbatus, quem sic in integrum restituerim: Ἐπιψηφίσιμος. † Ἐπιψηφιζόμενος. ἐπικείνων, ψῆφον παρίχων καὶ νίκην. Cæterum de vera significatione verbi ἐπιψηφίζω, & quomodo differat ab Activo ἐπιψηφίζω, vide quæ notavimus in libello nostro *de Verbis Mediis Græcorum*, pag. 132. [sive 115. *Ed. Bas.*] & sqq. KUST. Vid. Harpocr. SCHR. Conf. Suid. Valef. ad Harpocr. & Duker. ad Thucyd. VI. 14. Ipsum illud Ἐπιψηφίσιμος est apud Dionys. Halic. l. VI. p. 406. *init*

2. Ἐπιωγαί.] Hom. *Odyss.* Ε. 404. KUST. JENS. *Luc. Hes.* p. 93 Vid. Suid. Eustath. Apollon. Schol. p. 292. & inf. Ὑπωγαί. IS. VOSS. Apollon. Lex. MS. Ἐπιωγαί. οἱ ἀκίνδυνοι τόποι ὕπαγε. ἀ. ἔχ. ἐξ εὐκόλου ὑπὸ ἀνάγκ. Conf. v. Κυμαντωγαί.

3. Ἐπιωγαῖς.] L. Ἐπιωγαί. HEINS. KUST. Forte tamen alibi in Accuf. ἐπιωγὰς legit, quem caſum retinet, licet explicatio fiat per Nominat. Supra: Ἐπιωγαὶ. δίτολαι γωνιαί. Similiter: Ἀχαιὸς γαῖων. ἡ ἢ Ἐπείρου γῆ. Er: ἐπιπεπόρευκ. ἀγγ. π. θυγατρός. Ita paſſim in nominibus locorum, ut in v. Τίρυνθα, &c. Quare Ἐπιωγὰς retinui. Conf. mox v. Ἐπίβασιν, in Accuf. quamvis ſequatur τινὸς μετοικίς.

4. Ἐπιών.] Hom. *Iliad.* Σ. 546.

5. Ἐπλαγχθη.] L. Ἐπλάγχθη. ARCER. Male pro Ἐπλάγχθη. KUST. JENS. *l. c.* Vid. inf. v. Πλάγχθη. &c.

6. Ἐπλάδα.] A πλαδάω, i. e. *hemidus fum*, vel *madefco*: quo verbo Hippocrates non raro uſus eſt. Conf. inf. v. Παιδάζων, & Πλαδάζει, & ſup. v. Ἐν πλάδι. KUST.

7. Ἐπλακίζετο. τὰς σειλίας.] Quid? ſi legas: Ἐπλακίζετο. τὰς καλὰς εἶλεν. *Laſcivit. cicatrices accepit.* PERG. Peſſime Pergerus. Pro εἶλεν (Ed. Hag. εἷλεν) *Bruno* ἔλαυν. Vid. inf. in v. Παιᾷ. - - - ἢ πλάκας ἢ σειλίας &c.

8. Ἐπλαδαγίζω.] Vid. Meurſ. *de Lud. Græc.* p. 55. SCHR.

9. Πλαδαγόνιον] Vide infra ſuo loco.

10. Ἔπλευσεν, ἔπλευ.] Malim: ἐπορεύετο. † Ἔπλευ. ἐβάδιζε, ut ſit nova Gloſſa, ex Hom. *Il.* A. 418. & Schol. Conf. Pbavor. qui diſtinguit, & mox v. Ἔπλᾶθι.

11. Ἔπλευ.] Vid. ſup. v. Ἔπλευ, ſine ſyncope.

12. Ἔπλᾶθι.] Hom. *Il.* I. 54. & alibi. Conf. v. Ἔπλευ.

13. Ἐπλεύσετο.] Suid. Ἔπλευ. IS. VOSS. Male pro Ἔπλευσεν. Homer. *Il.* Δ. 449. Ἔπλευσ' ὑπαλύξων. Ubi Schol. Ἔπλευσ' ἰδεμ exponit, ἐπλησίαζεν, ἥψιζεν. Infra ſine augmento: Πλεύσῃ. σφοδρὰ πλεύσαι. Πλεύσῃ autem, ſive Ἔπλευσε, eſt ab inuſitato verbo πλέω, vel πλάω, unde factum eſt πλάζω, & πλαύζω, quod idem, ἡσύζω. Vide Etymol. p. 123. 11. & 367. 37. KUST. Conf. Hom. Schol. *Il.* Θ. 63. & H. Steph. *de Themat.* p. 122.

14. Ἔπλησθη.] Hom. *Il.* Υ. 156. Conf. v. Πλῆτο.

15. Ἐπλινθεύθησαν.] Sumtum videri poteſt ab iis, qui apud Ægyptum ſervierunt. Vid. Suid. VALES. Aliter explicat Suidas: quem vide. KUST. Omnino conf. Etymol. ubi quatuor ſignificationes exhibentur. Vid. & inf. v. Πλινθεύω, allo ſenſu. Cl. *Kühnius* ad Polluc. VII. 163. legit Ἐπλινθεύθην, addens: „ quod ipſum Iſraëlitis accidit in Ægypto, formando, coquendo & portando lateres. hæc „ enim omnia complectitur τὸ πλινθεύειν.„

16. Ἐπυνθάνετο.] Vid. ſup. v. Ἀκουτιάθη. KUST. Conf. ſup. v. Ἐπυνθάν, Ἐπύθοντο, & Ἐπυνθάνθη.

17. Ἔπνυτο.] Vid. ſup. v. Ἐμπνυτο.

18. Ἐποδεία.] An ab ὦον, ὠδὸς, ovum, ὠδὶς, ὠδὸς, οἴδλα, ἐποδεῖα, ἐποδίλη. Ἐποδεῖαι, τοῦ. τῶν, tribus, pars populi in certas claſſes diſtincti. Plutarch. Lac. [in Lycurg. p. 43. A.] ὦδάζω, *populum in ædes dividi.* ὠδαστὴ, *tribulis, contribulis*, Heſych. [Vid. inf.] ὦον, ὠδὶς, Athen. [II. 16.] ex Epicharm. ὦδὸς, idem. ὠδόμαι, τὸ, Athen. ἐπωδάζω, *ovis incubo* &c. G. ἐποδεία ſcribendum eſſe literarum ſeries oſtendit, non ἐποδεία. Et ſane ἐποδεία dicitur, ut ἐπὶ δᾶ. & ἐφ' ἅδᾳ. Nec opus literam ᾶ e brevi longam ac dupiicem fieri. SALM. (de *Modo Uſur.* p. 14. coll. p. 12.) Scr. Ἐποδεία. IS. VOSS. Inf. Ὠδεῖαι. - - - τοκοι. &c. Conf. Sim. Petit. *ad LL. Att.* p. 403. & *Not.* in v. Ἐποδεία infra.

19. Ἐπόδυσα.] *Epagdum* Macrobio in *Somn. Scip.* L. II. c. 1. quem vide. Conf. ſup. *Not.* in v. Ἐπωγαί; & Fulgent. *Mythol.* III. 9 p. 128. *Ed. Munk.*

20. Ἔποησαν.] Vid. inf. v. Ὀῆσαι, & V. Ὀῆσαι.

21. Ἔπη.] Scr. Ἔπῃ. λόγοι. ut infra Ἔπη λόγοι. IS. VOSS. Hæc ob feriem conficta ſunt; qua de cauſa V. Cl. mox etiam Ἔπεσθε, & Ἐπεσθησάν, pro Ἔπηθ. ſubſtituit. Factum nollem.

22. Ἐπύθετο.] Vid. infra ſuo loco.

23. Πρᾶττον.] L. ἠρᾶττον.

24. Ἐποικιδεῖ.] Sic dicta Ceres, a curandis re domeſtica. Eadem adpellatur inf. Ἐποικὶς, & εἰσοικὶς. Conf. ſup. v. Ἐποικιδεῖ.

25. Ἐπόμενον.] Forte Ἐπείκανον. SOPING. Male pro Ἐποιήσανον, quod eſt verbum Homericum *Il.* Σ. 421. [& Od. Γ. 430. Utrumque explicat Schol. ἐποίησαν.] KUST. JENS. *Luc. Hes.* p. 93. Pro διακόνουν ſcrib. διακόνουν. Infra Ποιεῖσθαι. (l. Ποιοῦνται.) Δημοσθ.

26. Ἐπόησεν.] Vid. inf. v. Ποιεῖν.

27. Ἐποιοῦ.] L. Ἐποιεῖτο. ἐποιοῦσο. e Lex. Cyrill. MS. Brem. BIEL. Idem legitur in Cyrillo meo, & ſequitur: Ἐποιοῦσο. ἐποιοῦτο. Ἐποιοῦ rectum eſt, ex Hom. *Il.* A. 89. ubi Schol. ἐποιήσῃ. Vid. ſup. v. Ἀντιποιοῦσθαι.

28. Ἐργάζῃ.] - - - ἐργάζῃ.] Falſum eſt. Scribo: ἔργον ἐποίχῃ. ἐργάζῃ. Phrafis Poëtæ eſt: ſic ille *Odyſſ.* Τ. [Σ. 302.]

Ἔργον ἐποίχεται, ἀλλὰ πόθεσσι καὶῆ ἔδωκε.

HEINS. Bene ἔργον ſuppleveris, vel ἐοῖ. Hom. *Il.* Σ. 432. Ἔργον ἐποίχεται dixit. Vid. mox v. Ἐπαιτιάσθαι, & inf. v. Ἐποίχῃ.

29. Ἔπεσθ. ἀκολουθεῖν.] L. ἀκολουθεῖν. KUST. Suid. ἀκολουθεῖν. Schol. Hom. *Il.* Δ. 314. pariter ἀκολουθεῖν, ut hic.

30. Ἐποπτοχόνθησαν Αἴγυπ. † Ἐφύτευσε. &c.] Lege: Ἐποπτοχόνθησαν, ἐποτροφεύσαν, &c. SALMAS. IS. VOSS. PERGER. Lege uno ductu: Αἰγυπτοῦζαι, ἐποτροφεύσαν, &c. Vetus Gloſſar. *Iſtonæ. κορδεστ.* Vid. Euſtath. in Iliad. A. [p. tus Gloſſar. *Iſtonæ. κορδεστ.* Vid. Euſtath. in Iliad. A. [p. 31. & p. 1423.] Varro L. I. *de Re Ruſt* c. 2. *Iſtonus* vocat textores. FLORENS. Lego Ἐποτροφεύσαν. &c. ἐν pro αι, ex *Iliad.* A. 31. Vide Ἰσὼν ἐποτροφεύσαν apud Heſych. & mox *Iliad.* A. 31. Vide Ἰσὼν ἐποτροφεύσαν apud Heſych. & mox Ἐποτροφεύσαν. Nihil tamen mutaverim, quum ſenſus optime ſenſus optime Ἐποτροφεύσαν. Nihil tamen mutaverim, quum ſenſus optime cum ſenſu conſtet, ſi hæc omnia in Nominat. plur. ſem conjungantur, quomodo & Phavor. exhibet. Vid. *Not.* ſeq

31. Δοκοῦ. † Ἐποτροφεύσαν.] Omnino hæc vox jungenda præcedentibus. Ipſi enim diverſa expoſitio vocis ἐποτροφεύσαν, ubi vid. *Not.* Ita Schol. Hom. *Il.* Σ. 81. Ἐποτροφεύσαν. ἐποτροφεύσαν. Conf. v. Ἐποίχῃ.

32. Ἐργαζόμενοι.] Vid ſup. in v. Ἐποίχῃ.

33. Ὀρθαὶ] Ob latitudinem ſcil. telæ.

1. Ἐπω-

'Επαχθῆ [1]. Ὑπηφανῆ.
'Επαιείλαμ [2]. Ὅλῃ τῇ ξυρῇ ἰλλῶν.
"Επολμις [3]. εἰδῶς μάντεως.
'Επαλυάρης [4]. πολὺ ὠφέλαξας.
'Επαλολύξῃ [5]. Ὀρλιεῖ.
'Επίμβρια. ἀκολυθοῦσης.
'Επέσπιξε [6]. ὑβρίσεις. Ὑπηρέτου [7]. κατασκευάζεις. Φυλάσσει.
"Επορ [8]. ἔρκος.
'Επίσαβ [9]. Θεατά.
'Εποστεύει [10]. Ὑβολλάζει. νομίζει.
'Επόστης [11]. Ζῶς. ἢ Θεατής.
'Επουστήσαιτης [12]. Θεωρόαιτης.
'Επορξίτας [13]. Φθονῆ.
'Εσ' ἴρῃ [14]. Ὅτι τοῦ ἴρῃ.
"Εποτο [15]. ἔδυκεν, ἠχαείσατο.

'Εσ'

'Εσ' ἰργῆ [16]. ἐπὶ ξύλῳ.
'Επορξάμβῳ [17]. ἐφορμήσας. Ἐλελίζει. Ὑπλασιάζῳ.
'Επέρησεν [18]. διατέρασον.
'Επάρθμευεν. ἔπλευ.
'Επέρθην [19]. χαπίσχατον. ἴδιωτα.
'Επορθρεῦσαι. ἐπηχυπήσαι.
'Επέρκιον [20]. ἐπορκιοῦ, ἐπιορκία.
"Επορσεν [21]. ἐφερμῆσαι πόησεν.
'Επορσίντο. ἡπαμάζετο.
"Επῷ. ῥῆμα, λόγῳ. Φωνή.
"Επῷ [22] τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε. τὸν τε λόγον εἶπε, καὶ τὸ μέρη αὐτοῦ διέξῃσι.
'Επουσύμβῳ [23]. παρορμάμβῳ.
'Επορχαρίζει [24]. ὀργάζεται παίζων.
'Επουσύδζε [25]. χαπίσαλεν ἐπὶ γῆν.

'Επδ-

1. 'Επαχθῆ.] Vid. sup. v. ἐπαχρῦζε, & inf. v. Οἰχνεσσιν.

2. 'Επαιείλαμ.] Scr. 'Επουδίλαμ. Vid. Suid. in 'Επαιδίλαζε. IS. VOSS. Vid. sup. v. 'Επιαιδιάστης, inf. v. 'Επαίσσεται, 'Οκείλαζεν, & Προτρεπίλαμ.

3. 'Επολμις.] Ἐπολμις, εἰδῶς μαντεύεσθαι. PALMER. Imo 'Επολμις, vel 'Εβρεμις, ἢ ὅλῃρ ἐπιπαίζεσθαι μαντεύῃ. Vid. sup. v. Ὅλῃρ δίπλῃ. IS. VOSS. Non opus *Palmerii* emendatione. Vid. Hesych. in Ὅλῃρ. BIEL. Legend. 'Επολμῷ, ut intelligatur vates, qui ὑπὸ ὅλμῳ, sive *bolmo inflatus* vaticinatur. Ὅλμος *pendulus* fatis notus est ex proverbio, ὑπ' ὅλμῳ δίπλῃ, de quo vide supra suo loco. KUST. Etym. M. 'Επολμίς. Ἐπί τι ὑβρίζοντα μαίνεται &c. Locus est egregius; quem vide. nec tamen 'Επολμις cum *Franc. Junio* pro 'Επολμος substituerim apud Hesych.

4. 'Επαλυάρης.] *Psalm.* XI. 9. 'Επαλυάρησαν τὰς ὑὰς τῶν ἀνθρώπων. Vertunt, *multiplicasti*. Hebr. תרם: SOPINO. KUST. Interpretatur locum illum: Καὶ τὸ ὑψοῦν σε ἐπαλυάρης τὰς ὑὰς τῶν ἀνθ. *Ps.* XII. pro quo, ut recte notat Chrysostomus, alii habebant: ἵνα ὑψωθῇς ἐπὶ σὲ ἐχθροὶ τῶν ὑῶν τῶν ἀνθρώπων. Et hæc ejus loci mens est. HEINS. In Vulgata Editione, quo digitum intendit *Sapiegius*, vertitur *multiplicasti*, i. e. summa cura servasti, ornasti. Idque ex mente τῶν Ο. *Psalm.* XII. 3. Κύριε ὁ ἀνοίξας θησαυρούς, καὶ τὸ ὑψοῦν σε ἐπαλυάρησε τὰς ὑὰς τῶν ἀνθρώπων. Quæ verba Chrysostomus hunc in modum diserte & venuste παραφράζει: Καὶ ἐπὶ τῶν ἐθνῶν ὅτου λαγίσ· ὅτι οὐκ ἀπολοῦνται οἱ ἀνθρωποι, ἀλλὰ τοσοῦτοῦ· τῷ φιλάνθρωπος ὑπάρχειν, τῷ μετουσιάζειν, τῷ εὐθέως ποιεῖν. Ut ergo ἀρκὸν Etymologo est φιλάνθρωπον, ita Hesychio τὸ παλυαρὲν, τοῦτ' φιλάθρωπον, vel, ut Chrysost. inquit, φιλάνθρωπον, τῷ μετουσιάζειν, καὶ εὐπροθύμως ποιεῖν. Sensus plane contrarius est apud Hebræum; cujus verba admodum corrupte S. Pater adducit: Ὁ δὲ Ἑβδομ. Ἀσὲρ [Drus. leg. Χερὲ, vel Χερὲ] ἐπαλαὶ λέων ἀθλιον. *Sept.* ζωπαιδ. David enim ipsemet percipérat: בְּרֹם זְלוּת לְעֵנִי אֶבְיוֹן hoc est: *secundum elationem vilitates* (e. tant) *filii hominum*. Nisi cum Coccejo & quibusdam Rabbinis legas בְּנֵי זְלוּת, *vilitas*, quod ὠφελῆ τὸ ὑπ hoc est, ὠφέλει ὑῶν. Unde exteri Græci respicientes proprietatem vocis זְלוּת redidérunt, *ut δίπλῃ, διπλασιάζει*. Hoc autem δίπλῃ τῶν ἀνθρώπων, de quo Propheta, qui, quæso, convenit cum illa gloriæ ὑπερβολῇ, qua ornantur οἱ παλυαρῷ ἄνδρες apud LXX? Hos facile in concordiam redegerint cum sancto Vate Dialectici rum filii, qui docent, contrariorum contrariam esse naturam. Si enim, quod David vult, improbi pro modo superbiæ & summi fastus vilissimi erunt omnium, efficitur ex eo, probos ab hostium injuriis servatos summis quibusque honoribus elatum iri. VERWEY. Glossæ MSS. *in Psalmos*: 'Επαλυάρησας, παλὺ ὠφέλαξεν Conf. Suid. & peritissimi A. Dounæi *Præfect.* ad Lysiæ *Erotosth.* p. 5. Adde Hesych. in v. Παλυαρῷ, ibique *Not.* & in v. Παλυαρὸν. Verba Hebraica *Psalmi* (ubi זְלוּת cum plurimis Codd. malim in fin. pro quo Chrysost. ζωπαιδ, non ζωπαὶ vel ζωπαὶ) hunc sensum habent: *cum exaltati fuit* (sc. inpii) *vilitas est filiis hominum*, i. e. abjecte & vilitter tractantur ab ita reliqui homines: quod Munsterus & Vatablus bene viderunt; non item LXX. qui perperam בְּרֹם ad Deum retulerunt, inde mox coacti ut seq. vocabulo bonum sensum adfingerent, quem forte viderunt in obsoleta radice זלל *excipiendi* virtute prædita. Quod enim magna *cura custodimus*, quodam modo ceteris rebus quasi *excipimus*. Sed hæ conjecturæ sunt, quas urgere nolim. Schol. ad *Psalm. l. c.* Ἐπαλυάρησας. τοῦτ' ἐφυλάξω· ἐξέλεσας.

5. 'Επαναλύξῃ.] L. 'Επαλολύξῃ. STEPH. SAL.M. Vocem habet Suidas (sed omissam in Ed. Kust.) sine explicatione. Quando Ὀρλιεῖ interpretatur Hesychius, recentiorem usum respicit. Apud Veteres enim passim ὀλολύζειν, & ὀλολυσμὸς, in rebus lætis ponitur. Sic Æschyl. *Agam.* v. 596. & 604. Eurip. *Electr.* v. 691. &c. ut ἐπαλολύζειν apud Aristoph. *Avib.* 784. & *Equit.* v. 613. Æschyl. *Choëph* v. 942. Vid. ibi H. Casaub. & Summos Viros Exech. Spanhem. ad Callim. *H.* in *Del.* v. 258. & *H. in Pall. Lav.* v. 139. Tib. Hemsterh. ad Lucian. *Somn.* p. 6. Alb. Schultens ad *Job.* X. 15. p. 278 a. Et contra ἀλαλάζειν in lætitiæ adhibuerunt. Vid. sup. *Not.* ad v. 'Αλαλαμός.

6. 'Επέσπιξε.] L. 'Επισκίζει, ex Hom. *Odyss.* Σ. 146. Conf. inf. v. 'Οσπίζῃ. KUST. HEINS. JENS. l. c.

7. 'Επυρέτου.] Id est, *cura*, vel *cura tibi sit*. KUST. Vid. sup. v. 'Επυρέτουσα.

8. 'Επορ.] Suidas habet 'Επολὶς, pro "Επορ. Vide eundem in 'Επουσὶ, & in Ἡμερὰ ζόη. IS. VOSS. Vid. inf. v. 'Επορ, 'Επουσὶ, & 'Επῷ. Hic autem ponitur ante v. 'Επορ; quasi "Επουσ scripsisset, ut series postulat. Conf. sup. v. Ἄνωθεν, cum eadem expositione; & Cl. de Pauw ad Horapoll. p. 338. H. Steph. *Ind.* v. 'Επορ. Describit ἀμφορεὺς Pausan. l. X. p. 807.

9. 'Επίσαβ.] Vid. Harpocrat. p. 26. [in v. 'Αντισθένης] & Mauffac. p. 124. Meurs. *Eleusin.* [c. 8.] p. 22. SCHR. Conf. Kust. ad Suid. & Harpocr. in v. 'Επισυλλέγειν, Suid. in eod. & in v. 'Επισύλλου. Vid. & inf. v. 'Εφορᾶν, & 'Εφορᾶσιν.

10. 'Επουσὶ δίκαι.] Male pro 'Τπουσὶ δίκαι. Vid. inf. v. 'Υπεστάλ. KUST. Idem fabolfecerat *H. Steph.* T. II. *Thes.* p. 1386. H.

11. 'Επόστης.] Vid. inf. v. 'Επόψῃ, & 'Επόστις, item v. 'Εφίσῃς, & 'Εφορᾶν. . . . Sed.

12. 'Επουστήσαιτης.] L. 'Επουδίσαιτης. KUST. Recte *Kusterus*. Est enim ex I. Petr. III. 2. ἐποπτεύσαντες τὴν . . . ἀναστροφὴν ὑμῶν.

13. 'Επορξίτας.] An 'Επορχάτης, vel 'Επορήτης?

14. Ἐσ' ἴρῃ.] Infra 'Εσ' ἰργῆ.

15. 'Επορε.] Hom. *Il.* Z. 168. ubi tamen alii πόησε. Vid. infra.

16. 'Επίργῃ.] Ex hoc loco Hesychii, Phavorinus, Rob. Constantinus, & Henr. Stephanus, ἐπίργει pro *tutore* Lectori propinant. Sed non observarunt, divise hic legendum esse: 'εν' ἰργῆ. ἐπὶ τοῦτο. Nam ἰργὸ pro τοῦτο interdum accipi, vel ex Lexicis vulgatis notissimum est. Confer Noftrum inf. v. 'Οργὴ, & Galen. in *Exeget.* v. ἐπιφυτεύσας. KUST. Adde Zenob. III. 25. p. 60. ubi inter alia: 'Οργὴ δὲ, ὁ τοῦτο. Sic & Suid. v. ἐπιφύτευε. Confer omnino H. Steph. *Thes.* II. 1425. *fin.* & 1427.

17. 'Επορξάμβῳ.] Hom. *Il.* E. 335. Vid. sup. v. 'Επορτάμβῳ.

18. 'Επέρησεν.] Male pro 'Επίρησεν. KUST. Forte legend. & conjungend. ἐπορθέω. διαπ. ἐπιφθάσαι, &c. ABRESCH.

19. 'Επέρθην.] Hom. *Il.* A. 308. Conf. ad *Galat.* I. 13. ἰδίωτας . . . οἱ ἀπόστοι. & *com.* 23 ὁ διώκων . . . ἐπόρθει.

20. 'Επίρκιον. ἐπορκίζει. &c.] Credo Hesychium scribere debuisse, sed allo loco: 'επίορκον, ἐπιορκίζει, &c. ut 'επίορκον Adverbialiter capiatur pro ἐπιόρκως, *perjure*, sive *perjurio*, vel *per perjurium*. Est autem 'επίορκος vox Homerica *Il.* P. 279. & alibi. Vel Hesychius scribere debuit: 'επίορκον ὅρκον, ἐπιορκῆς ἐπιορκίου. ex Schol. Hom. ad *Il.* Γ. 279. KUST.

21. 'Επορσεν.] Hom. *Iliad.* E. 765. Conf. v. 'Επίουσεν, & 'Επουσεν.

22. 'Επῷ· ν' ἴφατ' &c.] Ex Hom. *Iliad* A. 361. ubi totidem verbis Schol. nisi quod διέξοδα pro διέξῃσι.

23. 'Επουσύμβῳ.] Vid. sup. v. 'Επισσεύομαι, & præcedd. ibi.

24. 'Επορχαρίζει.] Vid. Meurs. *de Lud. Gr.* p. 15. SCHR. Conf. Interpp. ad Polluc. IX. 119. & ad Minuc. Felic. c. 3. Alius etiam ludus erat, 'Ορχαμὸν dictus.

25. 'Επουσύδζε.] A πουσύδζω, augmento Ἐπί. G. Leg. 'επισύδζε. SALM. IS. VOSS. Recte *Guyet.* cujus manus a *Schrev.* perperam est expressa. ['Αναυσύδζω.] Nam Doricum est ναυσύδζω, idem quod αὐχαυσύδζω. Luctatori (οἱ δὲ παλαίσασι) adversarium deicienti bene tribuatur. Præfixum est, quod obesse poterat, augmentum. H. Steph. in *Thes. Gr. Ind.* aberravit [ἐπυσύδζει legens, & conferens Gallic. *Abterrer.*] HEMST.

1. 'επο-

Ἐπότθι [1]. Ἀφικ. ἢ ἐπί τινος.
Ἐποῦρή. παροῦρή. παροῆμαι.
Ἔπυ [2]. ἀκολούθει.
Ἐπ' οὐδας [3]. Ἐπὶ τὸ ἔδαφος.
Ἐπυδάνιος [4]. Ἐπιχθόνιος.
Ἐπ' οὔρῃ [5]. Ἐπὶ τοῦ ὄρους.
Ἐπυείζας [6], ἐφορμίζας.
Ἐπύεζεν [7]. ὥρμει(ζεν). ἀπέπεμψεν.
Ἔπυρος [8]. εἶδος. ἰχθύος.
Ἔπυσυν [9]. ἐπ' ἀθείας ἤγαγεν.
Ἐπύζη. ποιμενίη. Φωτάζη [10]. ποιμενίη.
Ἐπυζεν [11]. σπερχοῦζεν. ἀκολουθοῦζεν.
Ἔπυπις [12]. ὑσία, ὠδή. Ῥοδίοις.
Ἐποφρυδῶν [13]. μετώπων.
Ἔπυχοι. οἱ ἐπὶ τῶν ὀχμαίων ἀφεδαίνοντες.
Ἐπυρτίεα [14]. Ἐπιμονοτέρα.
Ἐπόχ') [15]. Ἐπιπορεύ').
Ἔπυχος [16]. ὁ ἐπὶ τοῦ ὀχμαίου.
Ἐποχύμυμος. βαρυζόμυμος.

Ἔπ-

1. Ἐπότθι.] An Ἐπί τινι? SOPING. Infra: Ἐφ' ὕτερ. - - ἐπὶ τίνι. Sic Ἐπότθι, vel potius Ἐπ' ὄτθι, pro ἐφ' ὅτερ, ut Ἐπ' οὐδας pro ἐπὶ τὸ ἔδαφος &c. Ὄτθι (sæpius Herodot. ut Hom. Od. Ρ. 421. (male 424. in Ind. Seber.) & Ψ. 121. ὄφθι, ubi Schol. τινὸς. Conf. Cl. Jens. Luc. Hes. p. 93. qui Ἐπ' ὄτθι etiam scribit. Sed ἐπ' ὄτθι sumtum videtur ex Herodot. IV. 45.

2. Ἔπυ.] Vid. sup. v. Ἔπθι.

3. Ἐπ' οὐδας.] Hom. Il. Ε. 734. Ἐπ' οὐδ. Schol. ἐπὶ τὸ ἔδαφος. Atque ita scripserat forte Hesych.

4. Ἐπυδάνιος.] Inf. Οὐδάνιος, χθόνιος, ὑπόγαιος. Conf. v. Καταδάνιος.

5. Ἐπ' οὔρῃ.] Supra, Ἐπ' ὄρῃ.

6. Ἐπυείζας.] Æschyl. p. 276. SCHR. Eurip. Androm. p. 711. - - σὺν φέρτρῳ ἐπείσεσαι. SOPINGIUS. STEPH. CLERIC. Pro ἐφορμίζας malim ἐφορμίσας. Est ἐπείζειν flatu secundo aliquid impellere. Hinc nata est metaphorica vis verbi. Eurip. Androm. ν. 610.

Ἀλλ' ὕτι τάχιστα σὺν φέρτρῳ ἐπείσεσαι.
Neque vero illuc animum tuum appulisti.

Optime Schol. ἔπεσαι, ἐφέρμεσαι, &c. Adde Æschyl. Eumen. ν. 132. qui locus est in Notis indicatus:

Οὐδ' αἱματηρὸν πνεῦμα πεῖσαι τοῦδε
Neque cruentum in eum dirigens habitum.

Ibi tamen Grammatici habent ἐφορμίσασα. G. D'ARNAUD Lect. Gr. p. 56. Pro ἐφορμίσας fort. leg. ἐφέρμεσας, ut Schol. (in Ed. Barnef.) ad Eurip. l. c. quando pro Ἐπειείζας, mutato accentu Ἐπείσεσαι, in 2. pers. Aor. 1. ferl. bendum, ut Eurip. Sed nihil potius muto: quum Particip. Ἐπειείζας recte ἐφορμίζας exponatur: ut sup. Ἐπεσυρίζ⊙. ἐπορμίζας, ἐφορμίζας. Vid. Aristoph. Thesmoph. ν. 1241. Ibique Schol. Boudin. & Bisset.

7. Ἐπύεζεν. - - - ἀκουσμένων.] L. ἐκίνησεν. KUST. Vid. mox v. Ἔπυζεν.

8. Ἔπυρος.] Ἔπυρ⊙., glana pisces. SALM. Vid. Casaub. in Athen. p. 532. SCHR. Glossæ Vett. Ἴπυαρ⊙., ἰχθύς. Cilvis, Glix. ubi fort. leg. Glis, gliris. At Tho. Bruno in Adversar. MSS. conjecit Epyris, vel Epyrus: „nam (in„ quit) Ἴπυαρ⊙ etiam Ἴπυρ⊙ dicitur. Vid. Athen.„

9. Ἐπύζυσεν.] Forte Ἐπείζεσεν. SCHR. (vel GUYET.) Ex ordine, Ἐπόρευσεν legit Cl. Hemsterh. Formam, Lexicis ignotam, tuetur Polyb. l. II. p. 137. ἐπορεύσατο &c.

10. Φωτάζη.] Male Φωτύζη in Ed. Hag. Pro Ἐπύζη rescripsi Ἐπ. Apollon. Lex. MS. Ἐπύζεσθαι δὲ ἅμα, ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄγεσθαι. Addit Hom. Il. Κ. 516. Vid. Not. seq. Ultimi ποιμενίη emendatio est ποιμένιον, quod præcedit.

11. Ἐπυζεν. - - - ἀκολουθοῦζεν.] Hic saltim tironum in grasiam obiter monere licet, τὸ ἕπεσθαι, & ἕπεσθαι, pro sequi, Veteribus promiscue dici, licet frequentius in usu sit posterius, ut notum. Clarissime Ipse Noster Grammaticorum Coryphæus h. l. Ἐπυζεν expl. ἀκολουθοῦζεν, & supra: ἐπόπυζε. (h. e. ἐπόπεσε.) ἀκολούθει. & plura ejus formæ alibi passim. Ita & πομπεύειν, μολπεύειν, ἰδρύειν, ἀλύειν, similisque composita verbi ἕπεσθαι, occurrunt & apud Nostrum, & apud Poëtas inprimis; quod eruditis notissimum. Quod proinde vix dignum moneri hic nobis fuisset visum, nisi acutissimus Sam. Clarke, in ingeniosissimis Observationibus ad Hom. Iliad. L. IV. p. 118. præcunte Græcantissimo Steph. Bergelo, haud satis caute scripsisset, semper Græcis ἕπεσθαι. sequi, non ἕπεσθαι. TRILLER. Emend. Hesych. p. 16. Hom. Il. Ο. 555. - - ἀεὶ τοῖσι ἕπεσθαι. Schol. Ἐπύζεν, ἐπορεύζεν. ἀκολούθει. Conf. v. Ἀμφιπύπτεις, & v. Πεπίσυνον. De usu δ' ἕπεσθαι, pro ἕπεσθαι, sequi, mihi ea Auctoribus nondum satis liquet: neque H. Stephanus illum habuit exemplum, ut Ipse fatetur in Thes. Gr. L. T. I. p. 1819. fin. Conf. eund. in Ind. v. ἕπεσθαι, & sup. v. Ἐπίσυ. Non alienus tamen (ipso Apollonio auctore) videtur locus Homeri Il. Κ. 516.

Ἔπυλ [17]. ἐπώλης. δυάστης. καὶ ἵππ⊙. ἡνίοχος.
Ἐπύλι⊙ [18]. Ζεύς. καὶ Ἀπόλλων.
Ἐπόλομμι [19]. Θεμείζω.
Ἔποσίπεζ⊙ [20]. ἐπὶ τῷ βλάπτειν.
Ἔπεφαθεν. ἐπόρθησεν.
Ἔπεφίκοισι [21]. χατίζαλα.
Ἔπεφασεν. ἐπεφλαπύνετο.
Ἐφρίσθλα. φριοβύπαλ⊙ [22] ἅμ.
Ἔφρηξεν [23]. Ἔπεσεν. ἐκρίζη.
Ἔφρηξας [24]. ἐτίλεσας, ἐπλήμασας. ἐφύπτας [25]. ἐπύφωσας.
Ἔπεφατο [26]. πηλεφάζεν.
Ἔφησυν [27]. ἔχεσυν.
Ἐφρυζήθεν [28]. διῆκε.
Ἔφρωσυ [29]. ἐμείφασον.
Ἐπ⊙ζέβυσεν [30]. ἐπ⊙ζύφυσεν.
Ἐπ⊙αγεφίματον [31]. τὸ ὀχίλευ. ἢ πλεκέν. καὶ Σάφεπυ.

Ἐφ-

1407 Ε Π. Ε Π. 1408

17. Ἐπύλ.] ἐπώλης. δυάστης. καὶ ἵππ⊙. ἡνίοχος. Conf. præced. v. Ἐπόζη.

18. Ἐπύλι⊙.] An προ ἐπώλι⊙, pro ἐπώλιος, ἐπωνύζω? ABRESCH. Conf. v. Πρόζη, & v. Βερσὶ.

19. Ἐπόλομμι.] An Ἐπόλομμι? An ἁ πρώτη, pro ἐπόλομμι, ἐπωνύζω? ABRESCH. Conf. v. Πρόζη, & v. Βερσὶ.

20. Ἔποσίπεζ⊙.] An Ἔπ⊙σίπεζ⊙? Sed nihil muto.

21. Ἐπεφίκοισι.] An Ἐπεφίκοιτ? An ἁ πρώτη, pro ἐπόλομμι, ἐπωνύζω? ABRESCH. Conf. v. Πρόζη, & v. Βερσὶ.

22. Πρεσβύτα⊙.] An ἀρεσβύτα⊙? Sed nihil muto.

23. Ἔφρηξεν.] Male pro Ἔπηξεν, ut ex interpretationibus colligere licet. Vide mox v. Ἔπτηξεν, & quæ ibi notamus. KUST. Pro Ἔπ⊙ζε, πυκνὸν, leg. ἔπ⊙ζε, ἐφύπτε, impulit, occubuit sub cineres, terruit energiæ. PERGER. Recte Kuster. Conf. v. Ἐπύφωσε.

24. Ἔφρηξας.] Hom. Il. Σ. 357. KUST.

25. Ἐφύπτας.] Male: pertinet enim ad Ἔφρηξας, a φύω. Vid. inf. v. Πρίζεν. IDEM.

26. Ἔπεφατο.] L. Ἔπεφτο. IS. VOSS. Suid. Ἔπεφτο. Sic & Cyrill. in Lex. MS. Conf. v. Ἔφρηξεν. Ἔπεφτο e Cyrilli Lex. MS. Brem. & Prov. XXXI. 16. corrigit etiam Cl. Biel.

27. Ἔφησυν.] Hom. Il. Θ. 217. KUST.

28. Ἐφρυζήθεν.] Infra: Προϊάνειρ. διῆκεν. Et: Πρίτασθαι. διακρῖναι. Vid. Ezech. Spanhem. de Pesta & Pryan. Græc. in fine.

29. Ἔφρωσυ.] A σόω, unde & σωτυμίη. G. Conf. Suid. & Misc. Obs. Vll. 3. p. 408. & inf. v. Πεσφῶ.

30. Ἐπ⊙ζέβυσεν.] Vid. Hom. Il. Η. 323. & Schol. Unde per metaph. Σοφοὶς ἐπ⊙ζέβυσεν dixit Aristoph. Ran. ν. 1049. ut Horat. Carm. I. 3. 9. Illi robur, & æs triplex circa pectus erat.

31. Ἐπ⊙αγεφίματον. - - τὸ Σάφεπυ.] Epigramma vetus:

Ἐπ⊙ῖ με φυτόσυ διὸς μέγαν ἄρπεδον αὐτὸ
Γεφίματα, Ψ πάντα διάφαδα πυτίεφ. &c.

Vid. Jos. Scalig. ad Euseb. p. 122. [132.] SOPINGIUS. Vid. Henr. Valef. ad Socrat. Hist. Eccles. l. V. c. 17. KUST. Conf. H. Valef. Emendat. L. I. c. 2. & omnino Cl. Le Moyne Dissert. ad Jerem. XXIII. 6. p. 64. seq.

Ἐπ⊙ [32].

Ἐπ᾽ἴχνυτο [1]. ἐπ᾽ἴχνυτο.
Ἐπ᾽ἴκανε [2]. ἐπ᾽ἵκετη.
Ἐπ᾽ἀκάστα. πασῶν.
Ἐπ᾽ωκύς [3]. σφαλεῖς. ἢ πεπλωκάς.
Ἐπ᾽ακαχὴν [4]. κεκμηφέναι.
Ἐπ᾽ακαχὴν [5]. πλακοῦντα τῷ μαγίδι, ἐπ᾽ἐκ πεδῶν. ἔχατον.
Ἐπ᾽ἰξὶ πῶ [6]. πεδαιός, ὁ Τρίξ.
Ἐπ᾽ἴπυς [7] σκιὰ τοῖς ποσὶ καταμέτρουν τὰς σκιάς, ἐξ ἂν τὰς ὥρας ἐγίνωσκον.
Ἐπ᾽ἐκόμαν [8]. ἐπ᾽ἐκύλιον.
Ἔπ᾽ακτο [9]. διεφθάρθη ἀφαιδῶς.
Ἐπ᾽ἰόνῳ [10]. ἐπ᾽ἐκρεδῷ.
Ἔπ᾽ακχα [11]. εἰς ἐπὶ μαρη.

Ἐπὶ-

Ἐπ᾽ἀκρεδὰ. παλαιὰ μὴν δ᾽ ἐπὶ κρεδῶν φάμνα.
Ἐπ᾽ακτικῷ [12]. ἀ βαθέας τελχας ἔχουσα.
Ἐπ᾽ῆνιον [13]. ἐκέλευσεν.
Ἐπ᾽ἐφύη ἀνέβη.
Ἐπ᾽ἐφύξατο. προεστέλλατο.
Ἔπ᾽ἔπιξαν [14]. ἐκρύβησαν. ἔπεσον [15]. ἐφοβήθησαν.
Ἔπ᾽ἔπης. ἔπηξας [16].
Ἐπ᾽ἰόδλω [17]. ἐξαπάγη.
Ἐπ᾽ἐπημι. περίδημι [18].
* Ἐπ᾽ἰλιδδε [19]. τὸ ὄργανον τοῦ συσσίδιον.
Ἐπ᾽ἐκάσαν [20]. ἐκάλυψαν
Ἔπ᾽ὑσκλεν [21]. ἀνθρώπου κεφάλημα.
Ἐπ᾽ἰόσατο [22]. ἐκρεμάσαντο.

Ἐπὶ-

1. Ἐπ᾽ἴχνυν.] Forte Ἐπ᾽ἴκμην. Nisi posterius prioris sit correctio.
2. Ἐπ᾽ἴκανε.] *Septennem.* Vid. sup. v. Δίνῳ, ibique *Not.* Conf. Suid.
3. Ἐπ᾽ἰωνὶς.] Vel ex literarum serie scribendum est Ἐπ᾽ἀστικὶς, ἐ πτῶσι. KUST. L. Ἐπ᾽ἰκὶς, ex Suida, Cyrilli Lex. MS. & ll. *Maccab.* XIV. 17. BIEL. Vid. v. præc. & inf. v. Πτωῖ Alia H Steph. *de Verb. Them.* p. 132. *fin.*
4. Ἐπ᾽ἀκαχὴν.] Vid. Ἐπ᾽ἀκὴν. IS. VOSS. Rectius foret Ἐπ᾽ἀκάχμαι, ἀ πτῶσι, quod signif. πρωθῆναι, *præ metu ne occiute* Vide mox v. Ἐπ᾽ἀκὴν. KUST. L. καπρώσαι, pro ·· φησι. REISK. Conf. *Not.* in v. Ἐπ᾽ακὴν, & inf. v. Πτωῖς.
5. Ἐπ᾽ἀκαχὴν.] *Septipes Burgundia*, apud Sidon Apollinar [l. VIII. *Ep.* 9. Vid. Catanb. in Suet. *Tib.* c. 68.] SALMAS. Quid ille ad rem? Hom. [*Il* O. 729.] Θρῆσσα ἐφ᾽ ἑπτάπυλον. IS. VOSS. Locus est *Il.* O. circa fin.

Ἀλλ᾽ ἀνοχλίζει τοῦτο ἐκφοβῶ δυνάμει,
Θρῆσσα ἐφ᾽ ἑπτάπυλον. . . . . .

Locus autem [Hesychii] mutilus. Scribe: ἐπ᾽ἐκ πεδῶν βάσιν ἔχουσα. Scholiastes Hom. qui plura ad *b l. Τινες δὲ, τὸν ἀριθμὸν τῶν πυλῶν, φασὶν ἔχειν* Nisi totum forte desit τοσαυτάπυλον ἢ ἑπτάπυλον ἐπὶ πολὺ, μεμαιωμένως ἢ ἀορίστως. de quo vid. Eustath qui τὸ ἑπτάπυλον, ἀπὸ τῶν ἑπτὰ φωνηέντων, ea ponit ratione docet, qua jam dixi. Vide Θρῆσσα HEINS Hom. *Il.* O. 729. Θρῆσσα ἐφ᾽ ἑπτάπυλον. l. c. *Scamnum septempedale*: ad quem locum respexit Hesych. Hoc ideo monco, ne quis existimet, Hesychium hic de procelitate corporis intelligendum esse: quod *Salmasio* perfusum fuisse videtur. KUST. Nodum in scirpo quarit *Heinsius*: locus enim sibi constat bene suis. Primo generatim vocem explicat; ut Schol. Hom. *l. c.* ἐπὶ πολὺ μεμαιῶσθαι ἔχουσι: tum specialem addit interpretationem, ἤγουν. Vid. inf. v. Ἐφ᾽ ἑπτάπυλον, & v. Θῆ, ἐφ᾽ ἑπτάπυλον. Apollon Lex. MS. Ἐπτάπυλον, τοσαυτάπυλον ἢ μεγάλη, ἐπὶ τοσοῦ ἀνθρώπου διάστημα.
6. Ἐπ᾽ἰξὶ πῶ.] Hom. *B* M 20 KUST. Ita *septemfluus fluminis Nili*, apud Ovid. *Met.* XV. 753. pro quo l. V. 187. *Septemplex Nilus.*
7. Ἐπ᾽ἴπυς σκιὰ (non σκία)] Erat tempus vel hora prandii. SOPING. Nota, ea umbris pedum mensura veteres olim horas suas determinasse & cognovisse, quoque pede significante horam. Sic horæ sextæ, seu umbræ pedum sex in Saturnalibus, ubi lex convivalis: Λόγῳ ἑστιᾶσθαι τὸ τοιοῦτον ἕξαπυν ἢ ἑπτάπυν ἢ ὀκτάπυν ὧν. &c. Vid. & Hes. in Δωδεκάπυν. FUNG. Vid Casanb. in Athen. p. 425. SCHR. Vid. Salm. *Exerc Plin.* p. 446. & inf. v. Σκιαί, ut & *Not.* ad v. Δωδέκατος σκιᾶς.
8. Ἐπ᾽ἐκόμαν, ἐπ᾽ἐκύλιον.] Sic adhibuit Eurip. *Phœniss.* v. 294 Ἐπ᾽ἐκόμαν πυργώμαθ᾽ Ἑλλάδι χθονὶ. Quod de iisdem loquens Thebis Soph. *Antig.* v. 130. extulit per ἐκύλισαν τάφῳ. ABRESCH in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 294. Conf. Barnef. ad Eurip. *Here. fur.* v. 543
9. Ἔπ᾽ακτο.] Videtur respexisse ad Hom. *Il.* A. 207.

Τεῖς δὲ μοι ἐκ χειρὸς σαῦ ἔπτατο, ἢ κὰι ἐνίης,
Ἔπ᾽ακτο. . . . . .

Ubi ἴκελον est *effugie*, *evanuit*. Loquitur enim ibi Pœta de umbra, sive anima, quam Ulysses apud inferos amplecti frustra allaborabat. KUST.
10. Ἐπ᾽ἰόνῳ.] Vid. Eurip. *Here. fur.* v. 683.
11. Ἔπ᾽ακχα.] Hom. *Od.* Σ. 434. & Schol. atque Apollon. Lex. MS.
12. Ἐπ᾽ἀκτικῷ.] Scrib. Ἐπ᾽ἀκτικῶν, ut Etym. M. HEINS. Suidas Ἐπ᾽ἀκτικῶν: sed apud quem ex literarum serie legendum est Ἐπ᾽ἀκτικῷ. Proprie dicitur de ove, tam densa lana vestitur, ut septies tonderi possit. KUST. Conf. omnino H Steph *ind.*
13. Ἐπ᾽ἠνίοχε.] Hes. XII. 5. PERG. *Genes.* XXVII. 36. KUST. Vid. Suid. in v. Πνίγω, Hes. in v. Πτιγεῖ, & Suicer. *Thes* v. Πτιγεῖν.
14. Ἐπ᾽ἔπιξαν. *sup.* † Ἔπ᾽ἔπης, &c.] Lege continua serie:

Ἐπ᾽ἔπιξαν. ἐκρύβησαν. ἔπεσον, ἐφοβήθησαν. Est enim unus articulus, qui male in duos divisus est. KUST. PALMER. IS. VOSS. BIEL. ABRESCH *l. c* Vid. sup. *Not* in v. Ἔπηξε, & Ἐπ᾽ἔπιτην, & Suid. v. Ἐπ᾽ἔπιξε *Palmerium* pessime neglexerat Schrevelius. Ἐπ᾽ἔπιξε autem legitur iV. *Reg.* XIX 26. & *Job.* XXXVIII. 17. qui locus omissus est in *Concord Gnec.* Trommii.
15. Ἔπεσον.] Legere malim ἐπέσθην, l. c. *præ metu subjederunt*, vel *se occultarunt*. Nam & infra ἔπτυσαν exponitur ὑπενόησαν. KUST. Supra tamen Ἔπτηξε, sive rectius Ἔπτηξεν, etiam expl. ἔπτυσεν. Quare ἔπεσον, per ε, tantum rescripsi. Cetera vid. *Not* præc.
16. Ἔπ᾽ἔπης. Ἔπ᾽ἔπηξας.] Forte: Ἐπ᾽ἔπθου. Ἐπ᾽ἔπθης. PALMER. An Ἐπ᾽ἔπτυσας. Ἐπ᾽ἔπθης. IS. VOSS.
17. Ἐπ᾽ἰόδλω. ἐξαπάγη.] Forte: Ἐπ᾽ἔπθλω. Ἐξαπάγθη. PALM. L. Ἐπ᾽ἔπθλω. IS. VOSS. Series literarum luadet, Hesychium scripsisse Ἐπ᾽ἔπθλω. KUST. ABRESCH. Conf. v. seq. & sup v. Ἐκνυστερισμὸν
18. Περίδημι.] Leg. περίδημα.
19. * Ἐπ᾽ἰλιδδε.] L. Ἐπ᾽ἔλιδδε. SOPING. G. Male pro Ὀλιδδε, qui est Accusat a recto ὀλιδδ. Unde autem syllaba ἰπ᾽ voci huic adhæserit, haud divino KUST. Vid. inf. in v. Μιτανὶς. Sed excidit aliquid hoc loco, cujus indicium facit syllaba Ἐπ᾽. Exarandum itaque foret: Ἐπ᾽ἰ. . . . . ὀλιδδε. An, Ἐπ᾽ἔπθαμα ἢ ὀλιδδαὶ Ἐπ᾽ἐπθάνταο ὀλ. conjiciebat Doct *Reisk.* ut Aristoph. (*Lysistr.* v. 109.) ἐκπυθήματα ὀλιδδου.
20. Ἐπ᾽ἐκάσαν.] L. Ἐπ᾽ἐπάσαν, SOPING. G. Male pro Ὀλιδδου, qui est Accusat a recto ὀλιδδ. Unde autem syllaba ἰπ᾽ voci huic adhæserit, haud divino KUST. Vid. inf. in v. Μιτανὶς. Sed excidit aliquid hoc loco, cujus indicium facit syllaba Ἐπ᾽. Exarandum itaque foret: Ἐπ᾽ἰ. . . . . ὀλιδδου. An, Ἐπ᾽ἔπθαμα ἢ ὀλιδδαὶ Ἐπ᾽ἐπθάνταο ὀλ. conjiciebat Doct *Reisk.* ut Aristoph. (*Lysistr.* v. 109.) ἐκπυθήματα ὀλιδδου.
20. Ἐπ᾽ἐκάσαν.] L. Ἐπ᾽ἐπάσαν, pro Ἐπ᾽ἐκάσθη, a κατάσσω. SOPING. G. L. Ἐπ᾽ἐκάσθη, IS. VOSS. Ex serie liter. scribendum est Ἐπ᾽ἐκάσθη, quod male hic positum est pro Ἐπ᾽ἐκάσθη. Inf Πεκάσθη, κάλυπτο. Et: Πεκάσθη, κεκάλυπται. KUST. Putabam olim: Ἐπ᾽ἐκάσθη. ἐκαμπύλη ut inf Πτυο κτὸ, κεκαμπύλωται Et: Πτυκασθήμεν. . . . . κεκαλυμμένοι Vide & v. Ἐπ᾽ἐκάσαν. Sapius enim κάμπτειν & καλύπτειν confunduntur. Si vero retinendum sit ἐκάσθη, confer v. Ἐπ᾽ ἐκκαλύπτ. . . . ἐκκαλύπτει & mox v. Ἐπ᾽ἐκάσθη ἐκκαλύπτειν.
21. Ἐπ᾽ἔσκασεν.] Vocabulum a nullo, quod sciam, Lexicographo animadversum. MAUSSAC. Ἐπ᾽ἔσκασεν Varin. SOPING. L. Ἐπ᾽ἔσκασεν. Vid. Ἔσκασεν, & Ἐπ᾽ἔσκασεν. IS. VOSS. Eandem, quæ *Vossio* placuit, emendationem mecum communicaverat Cl. *Hemsterhusius*; ex cujus ad me literis sequentia adponam: „ Ἔσκασεν, ἤγουν, ἔσκαλεν, ἤγουν, (tot enim modis nominis illius scripturæ variatur) inter „ partes calceorum ponuntur a Polluce VII. 80. Rectam „ ejus loci lectionem jam Scaliger animadverterat, ut patet ex notis ructioribus ad Manil. V. 519. ubi tamen „ pessime Viri Maxima manum typothetæ obscurarunt. „ Sunt autem ἔγλαι, antiæ eb ime solea surgentes, quæ „ corrigiis attractæ lupta pedem cohunt, præcipuamque „ ejus partem relinquunt nudam, & plane obtigisse, „ quod Scaliger dixerat, prout ab Isidoro describuntur Orig. XIX 34. Dicæarch *Ed.* Oxon p 16 gestare Thebanas mulieres testatur τοιοῦτόν τι ὑπὸ, ἢ βοῦν, φοινικοῦν δὲ τῷ χρώματι, καὶ τοιοῦτον· ἐκκαλοῦν δὲ, ὅτε γυμνοῦν τοὺς πόδας τοὺς πόδας Mirum est, quam Viros Eruditos post operam a Scaligero bene navatam implicuerit illud ἐκκαλοῦν. Ne de Stephano dicam, J. Gronovius διετυπώθη in ea voce latere suspicatus est: absurde C Barthius ad Stat. *Th.* II. 230. an διετοιμάθη (διετοιμάθη, quod editur, nihil est) id est, *difficilium duabus lacis.* Hæc nullius esse momenti perspicue nunc patet. Ab harum anfarum numero calcei vel solæ sunt appellatæ ἐσκάλαι, vel ἐσκάλαι, ἐσκάλαι, quam vocem si quis cum Il. Vossio Pollucique restituendam putet VII. 89. minime refragabor. Eadem in Hesychio sub macula longe graviore xhdita delitescit: nam quod ordine suo scriptum est Πτυοκλοι, ἐκκάμπαι ἀκλυστοι, primum refingi debet in Πτυγλοι· deinde præponi oportet literam Ε, Ἐπ᾽ἐγλοι, quo mendæ genere quam sæpe sit in Scriptore nostro peccatum, tu omnium optime nosti. —
22. Ἐπ᾽ἰόσατο.] Scrib. Ἐπ᾽ἐσσατο Infra: Πτῖρι᾽ κρεμασθῆ. KUST. Pallitur V. Cl. Duplicata tantum litera scribe:

'Επύθετο [1]. ἤκουσε. ἤρετο. ἐμάνθανε. τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ⊙ ἐπιθυμὸς [2].

'Επύλιον [3]. οἰκοκέλυφα.

'Επυλίους [4]. τίγρεις.

'Επυνᾶτο [5]. ἐπυνθάνετο.

'Επυάζουσι [6]. ποτίθυουσιν. ἢ τοῖς ὠοῖς βοῶσιν.

'Επυελία [7]. ⊙ἐκβόλιον [8] ⊙ δίκης. ἔτι δὲ τὸ ἀκάλυβον τὸ ⊙ καταδίκης πημαλ⊙ * ἄλεμα [9], ὡς Δίδυμ⊙, τὸ ἕκτον μέρ⊙ τοῦ πημαλ⊙· οἱ δὲ, τὸ δέκατον [10].

'Επύ-

'Επύσατο. ex Hom. *Il.* N. 134. 'Εἶχον δ' ἐπίσσατο &c. Schol. *ἐπάκουσον κατεπείγου.* Infra: *Πτοιῆ. κατεδιδί.* Conf. v. 'επῶσαι, & *Not.*

1. 'επύθετο.] Vid. sup. ante v. 'επουσία, & v. 'επυθέσθαι.

2. Τὸ αὐτὸ καὶ τὸ * ἐπιθυμὸς.] Tetrarime corrupta hæc ita fananda puto: *ἐμάνθανε τὸ φαῦλ⊙, ἢ τὸ ⊙ενσιερον. oraculi sensum didicit.* PERGER. Hæc a msla manu in locum hunc intrusa videntur. Nullum enim sensum habent. KUST. Phavor. etiam prorsus omisit. Suspicabar olim in *Pers. Orit.* ita legendum esse: 'επύθετ⊙, ἄκουε, ἤρετα, ἐμάνθανε, ⊙ ἐπύθετ⊙, ἤρετο. Duplicem ita significationem ejusdem vocis, pro more suo, adfert Nöller; qui intra Πυθέρ⊙ expl. ἀπέζεσε, ἐρωτέσας, μαθών. Et: Πυθ⊙ σὺν⊙, φθίν. An vero minuti mutatione scribendum: τὸ αὐτὸ καὶ τὸ, Πυθέρ⊙· ? Vel, καὶ Πυθέρ⊙, τὸ αὐτό? Illidem enim totidemque verbis explicat voces 'επύθετ⊙, & Πυθέρ⊙. Quod si pro *ἐπιθυμὸς* malis 'επύθετ⊙, ex Hom. *Il.* E. 702. eodem res recidit, & servaveris præterea primam literam corruptæ vocis *ἐπιθυμὸς.* Sæpius autem Nostrum, ne bis eadem ponat, subjicere, τὸ αὐτὸ, τὰ αὐτὰ, ὁμοίως, &c. omnis pagina docet. His ante triennium jam scriptis, prodiit *Misc. Obs. Vol.* X. T. I. in quo p. 80. Cl. *Harkenroth* non dissimilia cogitans legit: τὸ αὐτὸ καὶ τὸ 'επυσθάνετ⊙. Infra: *Πλάτ⊙ν. ἄκουε, ἐπυσθάνετ⊙.* Conf. v. Πλάτ⊙), & *Πυσθάνεσθαι.*

3 'επύκλυζ⊙.] L. 'επύκλυζ⊙. IS. VOSS. Pro *ὀπύκλυ-ζ⊙* forte *ὀπίσθυλ⊙ν. patetæ, ovatis*, aut gemmæ *fascipsit.* PERG. Forte 'επύκλυζ⊙ legendum. [Vid. sup. v. 'επίκλυζ⊙.] BIEL. Male pro 'επυκλύζ⊙ν, ab *ἐπυκλύζ⊙, invisere.* Sic contra *ὀπύκλυτ⊙ν* est *ὀπικλύτ⊙ν.* Supra: 'επυκλύζ⊙, *ὀπικλύζ⊙.* Plura de verbi hujus significatione notavimus ad Aristoph. *Thesmoph.* ϛ. 102. KUST. Adi sup. ad v. 'επικλύζ⊙.

4. 'επυκλίους.] Ex Aristoph. *Ran.* ϛ. 973. ubi vid. Schol. & Ezech. Spanh.

5. 'επυνᾶτο.] A *πύνομαι, πυνέω, πυνιάω.* G.

6. 'επυάζουσι.] Vid. Suid. & Athen. l. VII. p. 317. E. IX. p. 373. F. & p. 397. C. Conf. mox v. 'επυᾶτο.

7. 'επυελία.] Vid. Harpocrat. SOP. Vid. Pollux. l. VII. p. 391. Meurs. *Ats Lect* V. 13. SCHR. Conf. Suid. Etym. & sup. v. 'επυελίαν, ut & H. Steph. *Ind.*

8. Παχύλιον] Quid significet *ἀβόλιον* ⊙ δίκης, alias dicat: omnes de ea voce silent; & ego fileo. PALMER. Forte leg. *ἐπιβόλιον.* VALES. I.. *ἀβόλιον, accessio.* MEURS. (*l. c.*) I.. *ἀβόλιον.* Sic enim Græci recentiores vocarunt *τὸν ἀβοκατακλῆ* illam, sive *depositionem* pecuniæ, quæ in judicio solemnis. &c. SALM. (*de Modo Usur.* p. 13.) Non dubito emendare *ἀβόλιον*, i. e. *pignus, in quod sponsio fit.* Docet hanc significationem vocabuli ad Phrynich. in *Παχύλιον* Vir Illustris in *Not.* fuis. [p. 101. nov. *Ed.*] JUNGERM. (ad Poll. VIII. 39.) Fortasse scriptum fuit: *'επυβόλιον. τεμάχιον ⊙ δίκης.* Hæc enim aliquando merces erat, quæ Heliastas post litem judicatam sequebatur, aptissimeque voce *ἐπυβόλιον* exprimitur, quam non ab obolo fexta demum parte drachmæ, cum triobolus semidrachmam aquet, deduci, sed quasi *ἐπυβόλιν ἐγεν ἀκάλυπτον ⊙ ἀλλοῖον* dici ipse Hesych. fere innuere videtur. Obvii sunt Aristophanis versus in *Equit.* [ϛ. 255.]

Ὦ γέρον᾽ ἀλλοῖ᾽ ἀφύκτως τεμάχιον.

Et in præcedentibus: [ϛ. 50. 51.]

Ὦ δᾶμε, λῆζ᾽ ἀφίκτου, ἀκλεᾶζ᾽ ὡς μάλα,
'πὰν, ἰόφυζε, ἐπεσγ᾽, ἴχε τεμάχιον.

Quem locum non expresso Comici nomine addacit Plutarch. *Sit. v. ⊙ εἰς τὰ ἐκγονα Φιλοσοφγ.* [p. 497. B.] levi in verbis *ἀβόλιον* fordicula abstergendum. Aut pro *ἀβόλιον* substituendum *ἀβόλιον*, quod effet collecta illa, seu bitur *καθ᾽ ⊙ συκοφαντικὸν*, resultat. Nam cum multi rent, ac si divitias illegitimis modis acquisitas possidecommerciorum gratia aliquid ad fœnora nautica confere bant, Athenienses lege ea cruent, ut obolum mulctam lo co penderent accusatores, si quos accusaverant, ipso facto non prehendissent. Vid. Etymolog. PERGER.

'Επύζει [11]. 'Επιχαίρει ⊙ τῆς ὠοῦ. Λιγύζ⊙ Νίσῃ, μεταφορικῶς.

Τάφῳ [12], τίνος ἐπυζ⊙ τοῦς τύμβους. ἐφιεῖσ᾽

'Επυθής. ἡ ἐπεξδυσα τῆς κοπίδι παιδί [13].

'Επυμαίδιον. τὸ ⊙ἐπὶ τῷ ὄμῳ.

'Επύκειλαι [14]. 'επιμέμπτωται.

'Επυμίδιον [15]. ὡς Αἰλιανὸς, ⊙ἐγκλιδὸν ⊙ξείδιλλαιον.

'Επ᾽ ὄμων [16]. ἐπὶ τῷ ὄμῳ.

'Επυ-

9. Τὸ ⊙ παξιδίαιν, τριπήχη, * ἴλεμα. (priores Edd. & *ὄφεμα.* VALES. Forte, τριπήχη τι πῆχ ὄφεμα. SOPING. [Sic & *Mauffac.* qui * pro τῳ.] Ego vero affentiorem deex Etymol. M. audi v. 'επυελία. (ita enim apud Suid. Hesych. & Etym. scriptam est, cum in Pollace 'επυκλία legatur, quod rectius videtur.) Πάπιε, inquit, *τὸ χρῆμα ⊙πορφυρίδιον τοῦ ἐπωνυμίᾳ τῇ σαλίᾳ, τριμιτιακὸν ἴσι πανδικὴν τίνος, 'Αθηναῖοι ζημίαν ἐπέθεσαν τὸ ⊙ ἐμπολῆσαι ἐνδὸν ἀστεως, εἰ μὴ καθ᾽ ὁ ἐπώλουν τότε ἀγορᾶ. τοιοῦτο τὸ ζημίαν 'επυελίαν ἐκάλουν.* Puto legendum scribi: *τέτραχα τε τῇ σαγμα, σὺ* &c. Possit tamen etiam *ἴσι δὲ τὸ ἀκάλυβον τῇ ⊙ παξιδίαιν τριπήχη ὄφεμα, οἱ δὲ, p. m.* MEURS. (*l. c.*) BRODÆUS. (*Misc.* IX. 24.) Sic ea scribendi judico: *ἐγὼ δὲ ἀκοὰ, τῇ ⊙ δίκη τριπήχη ὄφεμα*, &c. Certe 'επυελία non poterat esse nisi sexta pars litis æstimatæ; ut *ὀβολὸς* est sexta pars drachmæ. &c. SALM. (*l. c.* p. 14.) Sic lego & distinguo: *ἐν δὲ τὸ ἀκάλυβον τῇ ⊙ δίκης τριπήχη ὄφεμα*, sensu plano. PALMER. Refcribo: *"ἐστι δὲ τὸ ἀκάλυπτ⊙ τὸ ⊙ καταδίκης, τριμιτιακὸ ἱ λάμπα, ὡς Δ.* &c. Illud est quod accedit *τῇ τριμιτιᾷ*, i. e. pecuniæ, de qua lis est: neque enim pecuniam accipiebat actor, secundum quem pronunciatum non fuerat; & præterea ei, a quo pecuniam in judicio repetebat, pendebat sextam partem pecuniæ, de qua controvertebatur. PETIT. *ad LL. Att.* p. 394. Conf. p. 409. & Salm. *de Modo Usur.* p. 13.

10. Οἱ δὲ, τὸ δέκατον.] Eustath. ad Hom. *Od. A.* p. 1405. 27. *τῇ 'επυελίᾳ, τὸ ἐπιβόλαιον, καθ᾽ ὃν τὰ πελάτας.*

11. 'επυζει.] Id est, 'επυάζει. G. *'επυζ⊙* dicitur ut *αἰάζ⊙ν.* Videtur mihi, si ab *αἰ* deducas, *ἐπεκτάσει ἐγεν.* FLOR. 'επυάζ⊙ν Cyrill. Vid. Aristoph. p. 378. IS. VOSS. Aristoph. in *Avib.* [ϛ. 267.] 'επυζ⊙, *χαιρέκακ⊙ μακάρ⊙.* Vid. sup. ad 'ελελίζ⊙ν. SOPINGIUS. Epicharmus: *. . . ἃ τίκη τίνος ζοή? Αἰαῖ! ἰαῖ, τῶν τοιῶν ἔχομ᾽ ἐγώ.* Id est, *Pullos haud paris vitæ, fed mis incubat animosa ea.* PERG. Vid. Suid. & sup. v. 'επυάζουσι.

12. 'εφιεῖσ᾽, τάφῳ τίνος &c.] Differ. *ἐφιεῖσ᾽ τάφῳ, τίνι.* SCAL. Post *μεταφορικῶς* interpungo. Nam quæ sequuntur, *ἐφιεῖσ᾽ τάφῳ*, &c. sunt verba Æschyli. PALMER. (tacente Schrevelio.) Scribe:

. . . . . *ἐφιεῖσ᾽*
Τάφῳ, τίνος ἐπυζ⊙ τοῦς τύμβους;

Sensus est: *Tumulo infidens, uberis incubo mortuis.* Cl. Stanlejus ad Æsch. *Fragm.* p. 642. reddit: *Infidens sepulchro, plorat super liberis mortuis. Sed ita ἐπυζ⊙ scribendum erat.* Nisi malis *ἐπιζ⊙*, i. e. *incubabat.* Vid. *Not.* præced.

13. 'Η ἐπυελίσθη τῇ κοπὶ σκαλ⊙.] Scr. *ἐπυελίζ⊙ τῇ κοπῖδ᾽ σκαλ⊙.* HAINS. IS. VOSS. JENS. i. c. Ita recte Suid. & Phavor. Conf. v. 'επυσθαι.

14. 'επύκειλαι.] Respexit ad *Aller.* XXVII. 41. Παρατεθεῖσι δὲ τὰ τέκνα Ἰδιώταιον, ἐπιμέμπτω τῇ πατ. Ubi notandum, Editionem *Alduam* Apoft Enthalianam ad marginem habere *ἐπιμεμπτῶς ἐγεν*; quam vel interpretationem, vel diversam lectionem ⊙ *ἐπύκειλαι* hic secutus est Hesychius. Vide Milliam in *Prolegom. ad N. T.* fect. 956. KUST. *ἐπιπίπτωσιν* explicat etiam Cyrill. in Lexico MS. & *Glossarium N. T.* ad *i. c.* ubi vid. *Not.* noftr. p. 88. Conf. Phavor.

15. 'επυμίδιον, ὡς Αἰλιανὸς] Scr. *λέντιον.* Sed *λέντιον* in *Euang.* Joh. [XIII. 4.] notum est. Hebræum *sipbod*, LXX. vertunt *ἐπωμίδα*, quod ait Noster *ἐπιβόλαιον ἐφεῖλκον* fuisse, superius pallium, quo tota Sacerdotalis protegunturi ut Hieron. *ad Marcell.* VALES. Vid. Euripi. Schol. p. 51. SCHR. Id est, *linteum*, sive *linteo vestit.* KUST. Vid. Du Cangii *Gloss. Gr.* & inf. v. *Αὐλαν.* Conf. Procop. ad *I. Paral.* XV. p. 346. *Ed. Meurs.*

16. 'επ᾽ ὄμων.] 'επωμίδα Cyrill. & Etym. IS. VOSS. Nihil mutandum. Est forte ex Eurip. *Electr.* ϛ. 813. *Κόρυξ ἐπ᾽ ὄμων μίγον* &c. Quod & Cl. Abrefch obiervat *Anim.* ad Æschyl. p. 502. Verum sæpius etiam occurrit apud LXX. ut *Num.* VII. 9. *Jef.* XLIX. 22. & alibi: *ἐπ᾽ ὄμων ἔχειν* &c.

f. ἐπύ-

'Επάνυμος [1]. εἰ τῆ φυλῶν ἐπώνυμοι ἥρωες, ἵνα ἦσαν δέκα.

"Επαπα [2]. ἀλεκτρύονα ἄγγελον.

'Επαπᾶ [3], ἐφορᾶ, ἐποπτεύει.

'Επαπεῖ [4]. τὰ αὐτά.

'Επαπτὴς [5], Ζεύς, ὡς Ἀθηναῖος.

'Επάπυη [7]. ἐπάνω, ἐφορμή.

'Επαπύδης [8]. βδέλυκται. ἀκόλαθοι. ὡς Λακεδαιμόνιοι.

'Επαπυς [9]. Δημήτης, ὡς Σικυώνιος. καὶ 'Επαπτὴς [10].

'Επάρειν [11]. ἔθαπτον.

'Επαρεῖν [12]. πτύειν, κλαίειν.

'Επαρτύῃ [13]. ἀγκὰς συστολῆ.

'Επαυλίζεω [14]. μεσημνῆσι.

'Επαφοσαι [15]. ἐφάρμοσαι.

'Επαφυδὸν [16]. ἐπιβρίθον.

'Επ-

'Επαφύσω [17]. ἐπάνω [18]. ἡ φωνὴ θηλέων.

'Επαχεμίχα [19]. ἐπικεκλιμέναι [20] ἦσαν.

'Επαφάσκαι [21]. ἐτυφλάθησαν.

'Επαχ-είδης. αἱ χ' Σάμοι [22] ταῖς γναιξὶ ἢ δεξίαν [23] χεῖρα ἐπέχουσαι χ' ἢ ἰσρίν.

'Επαφίλης [24], ὁ χαλεπὸς θ-, Ἐφιάλτης.

'Επώχετο [25]. ἐπαρείετο [26].

'Ερᾶ εἰσπνεῖ [27]. ἡ κοιλία [28]. γῆ χελή, γῆ πεδινή. ἔπιθυμεῖ.

'Εραδὲ [29]. ἐπιθυμητὴ.

'Ερεδ- [30]. ὡς τὸ 'Ελίζειν. παιδίων τίκ-. συνδεσμ. λαδεῖα. ἀλεξικακία.

'Εραδήγησεν [31].

"Εραζε [32]. χαμᾶζε. εἰς ἢ γῆν. χαμαί.

'Εραζεν [33], * ἴδαζεν. ἐπίσχεν.

'Εραϊδὴ [34]. ἀπώλετο. διεσκεδάδη. διαχεδη.

"Ερα-

1. 'Επάνυμος.] Vid. Harpocrat. p. 124. SCHR. Adde Etymol. Sud. ubique Kuft. Paufan. l. 5. & III. 11. p. 238 *init.* Ulpian. ad Demoſth. p. 197 & 226. Petit. *de LL. Att.* p. 548. 549. Pearſon. *Op. Poſth.* p. 261. Heſych. in v. 'Αχαιτεῖται, & Sud. in v. Στρίβινα. 'Επώνυμοι Graecis dicitur, qui nomen ab alio trahit, vel qui ſuum alteri tribuit. Vid. Henſterh. ad Lucian. *Dial. Marin.* p. 310. & ſup. *Not.* in v. Γαμηλ-.

2. "Επαπα.] Scr. "Επαπαι. SALM. IS. VOSS. "Επαπα, quamvis contra ſeriem, retineo. Eſt enim accuſativ. ab ἔπηψ. Levit. XI. 19. *Deuter.* XIV. 18. Vid. ſup. ante v. 'Επαπᾶ.

3. 'Επαπᾶ.] Æſchyl. *Eumen.* p. 305. Ὅτι μοι γλῶσσα ἡ σὴ ἐπαπᾶ. [† 974] HEINS.

4. 'Επαπεῖ, ἐπαπεῖ.] Diſtinguendum: ἐπαπεῖ. † 'Επαπεῖ quæ nova Gloſſa eſt, eadem ſignificans. Sic enim τὰ αὐτὰ paſſim adjicit, brevitatis cauſſa, Heſychius.

5. 'Επαπτὴς.] Vid. Mcurſ. *Att. Att.* [II. 13.] p. 127. SCHR. Legeſim 'Επαπτανε, per ᾶ in ſyllaba penultima, ab ἐπαπτάω, quod idem ac ἐφορῶ, vel ἐποπτεύω. Vide proxime ante v. 'Επαπᾶ. KUST. Vid. ſup v. ἐπαπᾶω, & 'Επόπτης. Forte 'Επαπτε, vel 'Επόπτη ſcribendum, ut inf. Ceres 'Επαπή. Conf. v. ſeq. 'Επόπτη.

6. Διὸς] L. Ζηνὸς. SCAL. G.

7. 'Επάπη.] Quum præceſſerit 'Επαπᾶ, & 'Επαπάζῃ. & alphabetica ſeries quoque poſcat illam ſcripturam per ᾶ, non dubito quin 'Επάπη ab ipſo Heſychio ſcriptum fuerit. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. Scribendum videtur 'Επαπτή. Vid. *Not.* præced. Sane literarum ſeries ᾶ in ſyllaba ante penultima requirit. KUST.

8. 'Επάπυδης.] An ſcribend. 'Επάπυδη; G. [Minime. Sic enim] Lycophron p. 176.

. . . . . Διὸς τε κ' ἐπαπύδη.

HEINS. Locus eſt ✻. 1176. Quando vero ἀκόλαθοι notat, ſpiritu aſpero pingendum, 'Επάπυδη, vel 'Επαπύδη. Bene Etymolog. M. 'Επαπύδη. ἐξ οὗ δυσμοὶ, σημαίνει τὰς ἀκολάθους· οἱ δὲ ψιλῶσι, τὸν ἑπόμενον, ἀφ' τῆς ἕπω. Ἀνοφέρων, ὡς ἔστι. 'Επαπύδη, οἱ ὑπηκόοι δοῦλοι. Concinunt Scholia ad Lycophr. l. c. Conf. ſup. v. 'Επίτης, & 'Επάφοσαι.

9. 'Επαπυς.] Id eſt, ὁ ἀκόλαθος, ὁ ἑπόμενος τῇ κόμῃ. Sup. 'Επάπυδης. ἀκόλαθοι. G. Niſi forte ſenſu ✻ ἑπόμενος ſumatur hoc cognomen, q. *Inſectrix* frugum &c. Conf. *Not.* præced. ut & in v. 'Επαπτάω.

10. 'Επόπτης.] Forte 'Επαπτε. IS. VOSS. Vel corrupta eſt lectio, quæ cum emendatione in Textu remanſit. Certe 'Επάπυδης longe aliud ſunt, de quibus Thucyd. Schol. & Suid.

11. 'Επάρειν.] A πτάρω, quod proprie eſt *lugere*, ſive *de fletu mortuum*, & ex conſequenti *ſepelire*. Vide proxime poſt v. ἐπαρῶν, & infra v. Παρῶν. Supra minus recte: 'Επάρειν. ἔθαπτον. KUST.

12. 'Επαρεῖν.] Male pro Παρῶν, ut recte legitur infra ſuo loco. IDEM.

13. 'Επαρτύῃ.] Vid. infra v. 'Αρδίων.

14. 'Επαμάζεω.] An 'Επαπεμάζεω, a πάρω, unde τὰλαι πατῶ. G. Fallitur Guyetus. Eſt enim ab ἕπω per ſpir. lenem, i. e. φοιτῶ, infra: unde Heſych. Ἐφίζει. - - - φορτίζει, μεταφορὰ. Et inf. ἐπαμάζεσι. ἀναγκάζει, &c

15. 'Επαίρεζε.] Apud Hom. *Il.* Δ. 472. legitur ἐπάρεζε, per ε. KUST. Vid. inf. v. 'Ορώζει, & 'Ωρώζει, ἀρώζει. Conf. v. 'Επάρζει. ἐπαίρζει, &c.

16. 'Επαφυδὸν.] Vitioſe pro 'Επιβρίθον. KUST. HEMST. Sup. 'Επιφόρμιον. ἐπιβρίθον.

17. 'Επαφύσω.] *Lugebat voce beſtiarum* Zach. XI. 8. Καὶ ἡ ψυχή αὐτῶν ἐπαφύσαν ἐν ἐμοί. In Ebræo eſt ſingularis. PERG. BIEL.

18. 'Επάπη] Forte ſcribend. ἐπάπτω, & tum, φωνὴ θηλέων, ut Varinus. SOPING. L. ἐπάπτ. KUST. Cyrill. Lex. MS. ἐπαφύσαν. ἐπάπτω, φωνὴ θηλέων, ἢ λύκων. Vid. inf. v. 'Ορυφάων, item v. Ὄργυα, & Ὑλακῆ.

19. 'Επαφεμίχα.] Scr. 'Επαφεμίχα. ab ἐφίγω. IS. VOSS. Vid. H. Steph. de *Them.* p. 123. A. & inf. v. 'Ορυφίχαν, & v. Πορφίχαν.

20. 'Επικεκλιμέναι] L. ἐπικεκλιμένη, per ſimplex ῑ. KUST.

21. 'Επαφάσκαι.] *Rom.* XI. 7. Vid. Suicer. *Theſ.* v. Πωρόω, & *Gloſſ. N. T.* p. 108. ad *Rom.* XI. 25.

22. 'Επαφ. αἱ καὶ Σάμοι] An γάμοι? Sed Σάμοι rectius eſt. Explicat If. Caſaub. ad Athen. VI. 16. [p. 450.] SOPING. Non repugno, ſenſum verborum Heſychii eſſe, quem dat Caſaubonus; ſed nec diſſimulare poſſum, videri ea una literula corrupta, & legenda, καὶ Σάμιοι, h. e. *juxta Samium* Poëtam, *Aſium*. Ita enim idem Athen. L. III. p. 125. C] καὶ ὁ Σάμιος ποιητὴς Ἄσιος, ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος, inquit: quidemque carmina de luxu Samiorum è Duride recitat, l. XII. p. 525. Ipſa vero adpellatio iſtarum ſine dubio vel ſyllaba una diminuta eſt; & quas editi ἀναγεφύδια vocant, 'Επαδεγείδια, λὸ ὃ ἐπαδίζω, ab *impellendo*; vel literula una auctior, & 'Επαφίδες, a Præt. Paſſ. ἐπάφθαι, vel ἐπάφθαι, fuerunt nominatæ. Certe caninæ literæ nullus in voce λὸ ὃ ἀδὸν locus eſt. REINES. *Var. Lect.* III. 2. p. 349. ubi plura de ipſo hoc miniſterio. Ceterum *Aſium* hunc, ni fallor, omiſit Cl. Fabricius in *Bibl. Gr.*

23. Τὴν δεξίαν &c.] Ut nempe ſola ſinitira ſe poſſint defendere. IS. VOSS.

24. 'Επαφίλης.] L. 'Επαφίλης, retracto accentu. Vid. ſup. v. 'Επιάλης. KUST. Emendandus hic eſt Cælius Aurelianus L. I. c. 3. de Incubone: *Item quidam Veterum* Ephialten *nuncuperunt. alii* Epibolen, *quod utilis patientibus perhibeatur.* Ubi lege *Epibelen*, quidquid etiam in contrarium aſſerat maximus ille Reinefius III. *Var.* c. 18 p. 660. [*Epibulea* ibi legens, quod *beſtiis* patientibus perhibeatur: ut Heſych. 'Επιβόλιον. ἰχθύων.] PERGER.

25. 'Επαχύνω.] Hom. A. 50. & alibi. KUST.

26. 'Επαφείρω.] L. ἐπαφαίρω, ut in Lex. Photii MS. Suida & Varino. Similiter *Kuſterus*. Supra: 'Επεχεῖ. ἐπαφερεῖ.

27. 'Εφᾶ. πάντα. &c.] Unde πάντα. Lege totum hoc ita: 'Εφᾶ. πάντα, ἐπάφρη. 'Εφᾶ, ἡ κοιλία. [*Ed. Schr* male πολλὰ] γῆ ἰφρὰ, κλῶν, πάτειν. SOPING. Ab πάντα, πάντα, πάντα. ἀκόλαθοι, ἰφρὰ. Lac. Theocr. Schol. G. Supra: 'Επαπτὴ μου. ἐμὰ μου. Confundit hic autem Heſych. 'Εφᾶ. & 'Εφᾶ. KUST. Hæc ita legenda videntur: 'Εφᾶ. πάντα. ἐπάφρη. ἢ 'Εφᾶ. ἡ κοιλία. γῆ πολλὰ, γῆ πάτειν. BIEL. Conf. Suid. & Etym. M. & inf. v. 'Εφᾶ. item in v. 'Εφᾶ ἔφρει, 'Εφάδει, &c.

28. 'Η κοιλία] Id eſt, *venter*, πάντερ. Act. ἡ κοιλία, [inf.] *eadem ferentem* PERG. Vid. *Not.* præc.

29. 'Εραδὲ.] L. 'Εραδὲν. STEPH. Potius 'Εραδὲ. ex Hom. *Il.* Π 208 JENS. *Lac. Heſ* p. 93.

30. 'Ερεδ-. ν. τ. ἰείζειν παιδίων τίκ-.] Infra: 'Ερίκε. τίκτει, Θετταλοὶ Et: 'Ελίσσῃς. τίκτοις. corrupte pro 'Ελίσσῃ. Ab 'Ελίσσω. GUYET. Diſtingue poſt ἰείζειν, & ſcribe: παιδίων, ἐπάφθαι. GUYET. Diſtingue poſt ἰείζειν, & ſcribe: παιδίων, ἐπάφθαι. IS. VOSS. Scr. παιδίων, τίκτα *puerilis*. PERG. Lego & diſtinguo: ὡς τὸ 'Εραζεν, παιδίων τίκ-. KUST. JENS. *l. c.* Phavorinus diſtinguit poſt παιδίων.

31. 'Εραδήγησεν.] Caret interpretatione; ut plura in hoc Lexico.

32. "Εραζε.] "Ερα, terra. ſine dubio ab Hebr. γῆ. Vid. 'Ερεπτῶ. M. MEIBOM. Vid. inf. poſt v. 'Ερείπω.

33. "Εραζεν. * ἴδαζεν.] 'Ιστᾶ. "Εραζεν ἴδαζεν. ἐπάφθαι. SOPING. Lege. 'Εραζεν, ἴδαζεν, ſive ἴδαζεν, ἐπάφθαι. IS. VOSS. Scr. "Εραζεν. ἴδαζεν, τέτα *aſſligebat*, vel ἴδλιζε, ſi modo hoc ſimplex in uſu fuerit; aut, Διάζειν ἐπάφθαι, *Jedere fecit.* PERG. Male, ut puto, pro "Εραζεν, a ἴδζω. KUST. Conf. 'Ερίζω. Deinde cum *Sopingio* legerem, ἴδαζεν. KUST. Conf. v. 'Ερίζω, & v. "Ερζω, ubi eadem interpretationes. Vide & v. "Ερδω.

34. 'Εραϊδὴ.] Ad ἰάομαι. G. Pro 'Ερίαδδα, ut infra. IS.

Ἔραμαι. ἐρῶ, ἐπιθυμῶ.

Ἐράμενος [1]. ἐπιθυμήσας.

Ἔρανα [2]. συνεισφοράς. δῶρα. ἢ δόσις πολλῶν αὐτῶν [3] γινόμενα συμπόσια.

Ἐράναι [4]. βωμοί.

Ἐρανέμπολοι. οἱ ἐξ ἐράνων ἐμπολῶντες.

Ἐρανίζει. συλλέγει [5].

Ἐράνιζε [6]. ἀνῄρει. ἐσκύλευεν.

Ἐράνιον. ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον.

Ἐραννῆς [7]. ἐπεράστου. καλῆς. τιμίας. ἢ ἀντιπόδιζεις [8].

Ἔρανον [9]. συνεισφορά. δῶρον. εὐωχία. ἢ ἀνὰ μέρος δεῖπνον. ἢ ἐκ συμβολῆς δεῖπνον.

Ἐράνους [10]. συλλογῆς.

Ἔραζε [11]. εἰς γῆν. χαμαί.

Ἐραπίδια. ἃ ἡμεῖς, Ἐλαπίδια [12].

Ἐῤῥάπισμεθα [13]. ἐβελτιούμεθα.

Ἐραπτής [14]. θηρευτής.

Ἐράραστος [15]. ἐράσμιος.

Ἔρας. γῆς.

Ἐρᾶσαι [16]. κενῶσαι.

Ἐρασιχρημάτους [17]. φιλαργύρους.

Ἐράσμιον [18]. ἐπίδειξιν, ἐπέραστον, ἀγαπητόν, ἐπιθυμητόν.

Ἐραστής. φίλος. ἐπιθυμητής. ἢ [19] πρὸς τῷ μικρῷ τοῦ ποδὸς, δάκτυλον.

Ἐρατά. ἐραστά. καλά. ἐαρινά. ἐπέραστα, ἐράσμια.

Ἐρατίζων [20]. ἐρῶν. ἐπιθυμῶν.

Ἐρατεινή. ἐρασμία. ἐπιθυμητή.

Ἐρατεινόθεν [21]. σπατιλᾶν. ἢ δυσφορεῖν.

Ἐραῖνοί [22]. ἔθνος, ὑπὸ τῶν Ἀράβων.

Ἐρατόν. ἐράσμιον. ἡδύ. ποθεινόν, ἐπιθυμητόν.

* Ἐράτοθεν [23]. ἀνεπαύσαντο.

Ἐραχαίται [24]. οἱ δεσμεύοντες.

Ἔραχος [25]. τὸ δράγμα. Βοιωτοί.

Ἔρα(ται). ἐπιθυμεῖ. ἐρᾷ.

VOSS. I. Ἐῤῥαίδη, ἃ ῥαίω, ut inf. suo loco. Conf. sup. v. Ἀπεῤῥαίζει. KUST. Guyeti Notam corruptam puto, vel alio referendam.

1. Ἐραμένος.] Sic omnes Edd. Retracto accentu scrib. Ἐράμενος, ut Phavor.

2. Ἔρανα.] Sic etiam Suid. in Plur. Neutro. Cæterum de collatione pecuniæ, quam ἔρανον Græci appellant, docte & accurate egerunt Duportus in *Notis* ad Theophr. *Charact.* c. I. περὶ εἰρωνείας, & If. Casaub. ad eund. c. 15. περὶ ἀπονοίας. KUST. Conf. Rigalt. ad Artemid. *Not.* p. 8. Salmas. *Obs. ad Jus Att. & Rom.* c. 1--3. & *de Usur.* c. 3. Des. Herald. *Obs. & Emend.* c. 43--45. C. A. Fabrot. *Refut. Epistolæ Salmasii de Mutuo*, p. 1253. (in *Thes. Jur. R. T.* III.) Ezech. Spanh. ad Callim. p. 706. & inf. v. Ἐράνων, & v. Ἔρανον. Schol. Hom. *Od.* A. 226. Ἔρανος. τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον. Et *Od.* Λ. 414. Ἔρανος λέγεται, τὸ ἐκ συμβολῆς γινόμενον δεῖπνον.

3. Ἡ δόσις πολλῶν αὐτῶν γιν. σ.] Scr. ἢ δόσεις π. ἀνδρῶν εἰς τὰ γιν. συμπ. HEINS. Pro αὐτῶν scr. ἐς τὰ &c. IS. VOSS. vel εἰς τά. M. MEIBOM. Legend. δόσεις πολλῶν ἀφθόνως γιν. συμπ. *convivia e præbitione multorum largiter instructa.* PERG. Lego & distinguo: ἢ δόσεις, ἢ πολλῶν ἀνθρώπων γιν. &c. Forte enim initio pro ἀνθρώπων per compendium scriptum fuerit ἀνων, quod postea facile mutari potuit in αὐτῶν. Intelligit hic autem convivia, quæ symbolis collatis fiebant. KUST. Minime mihi placet: ἢ δόσεις πολλῶν εἰς τὰ &c. Nam αὐ & εἰς, item τῶν & τὰ, per compendium scripta, ut solebant olim, facile confundi potuerunt. Certe non video, quare ἀνθρώπων addidisset, quos nemo non sub voce πολλῶν intelligeret. Eustath. *Od.* A. p. 1412. *fin.* habet πολλῶν τινῶν. Unde & *h. l.* πολλῶν τινῶν εἰς γ. σ. conjici queat.

4. Ἐράναι.] *Ara.* SOPING. Ad ἔρω, ἐρείδω, &c. An ad φέρω, ἔρω, ἀείρω, ἐράνω, i. e. συμφέρω, συμβάλλω? O. Infra: Ὀρβὸς. βωμός. Conf. v. Ὄρομος, Ὠβός, & sup. v. Βωμοί. Vid. G. J. Voss. *Etym.* in v. *Ara.*

5. Ἐρανίζει. συλλέγει] Supple ἔρανον, ex regula nostra. Infra: Ἠρανίζομεν. ἔρανον συνηγάγομεν. Photius in Lex. MS. Ἐρανίζειν. τὸ λαμβάνειν ἔρανον, ἢ συλλέξαι περί τινος. Confer mox v. Ἐράνους.

6. Ἐράνιζε.] Vid. Harpocrat. p. 125. [v. Ἐρανίζοντες.] Erasm. *Adag.* p. 394. [sive Polyd. Virgil. *Adag. Select.* 15.] *Ab Herode ad Pilatum.* SCHR. Pessime pro Ἐνάριζε, quod supra, ab ἐναρίζω. KUST. Apud Diog. Laërt. *vit. Diog.* l. VI. p. 405. narratur: Ἔρανον ποτε αἰτούμενος, αὐτὸς τὸ ἐράνιζεν. ἔφη· Diogenes sc.

Τοὺς ἄλλους ἐνάριζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρας.

Ubi ἐράνιζ' emendat Herald. *Obs. & Em.* c. 43. ut versum reformaverit canis, & ad id accommodaverit, de quo agebatur, ἐράνιζε dicens, pro quo Homerus ἐνάριζε: qua in conversione literarum erat acumen. Non ausim tamen adfirmare, huc respexisse Hesychium. Supra: Ἐξενάριξεν. ἐσκύλευσεν. ἀπέκτεινεν.

7. Ἐραννῆς.] Hom. *Il.* I. 527. KUST. JENS. *l. c.*

8. Ἡ ἀντιπόδιζεις.] Pertinet ad Ἐραστὴς, quod Hesych. hic cum Ἐραννῆς male confundit. KUST. Non Hesychio, sed librariis errorem imputaverim. Subjungendum enim vel præced. Glossæ, vel sequenti. Posterius *Pergera* placuisse video. Sic & Cl. *Hemsterh.*

9. Ἔρανον.] Scr. Ἔρανος. G. Vid. Antiphon. *Orat.* 3. p. 37. Athen. p. 362. SCHR. Scr. Ἔρανος, vel Ἐράνιον, [ut sup. & Suid.] per simplex ν. KUST. Ἔρανος corrigit *Jens. l. c.* ex Hom. *Od.* A. 226. Ita Suid. & Etymol. Sed Ἔρανον Cyrill. & Photius in Lexicis MSS. Hinc sup. v. Ἔρανα, ubi *Not.* inspice.

10. Ἐράνους.] Vid. sup. v. Ἐξ ἐράνων, item v. Ἐρανίζει.

11. Ἔραζε.] Vid. sup. suo loco. Nollem enim ob seriem in Ἔραζε mutare cum *If. Vossio.*

12. Ἐραπίδια, ἃ ἡμ. Ἐλαπίδια.] Vid. sup. Ἐλάπιδια, & Suid. in Ἐραπιδάπολος. IS. VOSS. Male pro, Ἐραπίδια, ἃ ἡμεῖς, Ἐλάπιδια. Vid. sup. v. Ἐλάπιδια. KUST. Pro ἐραπίδια leg. Ἐραπίδια. Ἐλάπιδια supra. Sic ἀλώπεκα, vel ἀλωπέκα. HEMST.

13. Ἐῤῥάπισμεθα.] Ἐῤῥαπίσμεθα lege. Vid. Eustath. II. *Od.* p. 610. Infra per duplex ρρ. IS. VOSS. Schol. Hom. *Od.* II. 379. Ἐῤῥαπίσμεθα. κατεσκευάζομεθα. Conf. inf. v. Ῥάπτειν. Eustath. *Od.* II. p. 1805. 40. docet, Attice per duplex ρ scribi, quamvis vulgo & proprie per simplex.

14. Ἐραπτής.] An legendum est Ἐραπτής? Supra: Ἐραπτίζειν. θηρεύειν. KUST. Mendose pro Ἐπακτής. Vid. Ἐπακτής, & Ἐπακτῆρες. HEMSTERH.

15. Ἐράραστος.] Donec exemplis contrarium pateat, legerim Ἐράσιος. Conf. v. Ἐρασίς, & Ἐρατός. Nisi corruptum sit ex Ἐπήρατος.

16. Ἐρᾶσαι.] Æneas Πολιορκ. cap. 31. §. 13. ἐξεράσας τὸ ἔλαιον. *depleto oleo.* M. MEIBOM.

17. Ἐρασιχρημάτους.] J. Pollux p. 13. SOP. Xenoph. Ἀπομνημ. L. I. Οὐ μὴν οὐδ' ἐρασιχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίει. PERG. Locus Xenophontis est p. 712. B. productus etiam a Sebero & Jungerm. ad Pollux. *l. c.* ubi Platonicum esse docetur vocabulum. Usurpasse præterea *Philostr. de Vit. Soph.* II. p. 621. & Themist. *Orat* XXIII. p. 289. C. me monuit Cl. *Hemsterh.* & a veteri comœdis ductum esse nomen.

18. Ἐράσμιον.] Poetæ nequiores vocabant ἐρασμίους suos amasios. Sic Archilochus: Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γέλοιον. Cratinus in *Archilochis*: Ἐρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἀωρολείων. Nisi fuerit proprium nomen apud Archilochum, quod postea Cratinus infectatus est. *SOPING.*

19. Ἢ πρὸς &c.] Lego: ἢ τὸ πρὸς &c. ut sensus sit, Ἐραστὴν etiam significare δάκτυλον, τὸ πρὸς τῷ μικρῷ τοῦ ποδός. i. e. *digitum pedis minimo proximum.* KUST. Leg. ὁ ὁ π. τ. μ. τ. π. δάκτυλος. HEMSTERH.

20. Ἐρατίζων.] Hom. *Il.* Λ. 550. & alibi; item in Callim. *Fragm.* Bentl. *num.* 20. JENS. *Luc. Hes.* p. 93.

21. Ἐρατεινόθεν, σπατιλᾶν.] L. σφαδάζειν. IS. VOSS. Photius in Lex. MS. Ἐρητυχάζειν. σφαδάζειν. a quo non absludit, quod legitur supra: Ἀρητυχάζειν . . . σφαδάζειν. Cæterum videndum annon & hic, ut supra, pro σπατιλᾶν, legendum sit σφαδάζειν, i. e. *cunctari*, *morari*: quandoquidem vox prior, ut notior, locum posterioris in multis Auctorum locis occupavit, ut ostendimus ad Suidam v. Ἡ δεῖ χελώνης. Confer sup. ad v. Ἐλινύειν. KUST. Ἐρητυχάζειν habet Ed. *Flor.* Ceterum vid. *Not.* sup. ad v. Ἀρητυχάζειν, & Ἐλινύειν. inf. v. Μαρμαίρειν, & Ῥαδινάζειν.

Conf. Cl. Valken ad Ammon. *Anim.* II. 13. p. 132.

22. Ἐραῖνοί.] *Erembi* infra. IS. VOSS. Vid. v. Ἐρεμβοί.

23. * Ἐράτοθεν.] Forte Ἐρητύθεν. SOPING. Forte Ἐρητύοντο. PERG. Male pro Ἐρητύοντο [ut ζον, verbi ἐρητύω, *acquiesco.*] quod Bœotice & Poëtice dictum est pro Ἐρητύοντο, inf.] quod Bœotice & Poëtice dictum est pro Ἐρητύοντο, ab ἐρητύω. Hom. *Il.* B. 99. Σπουδῇ δ' ἕζετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας. Ubi ἐρήτυθεν non est verbum Activum, regens Accusativum καθέδρας, ut Scholiastes existimasse videtur; sed subaudienda hic est Præpositio κατά. ut integra phrasis sit: ἐρητύθησαν κατὰ καθέδρας, i. e. *sese continuerunt intra sedes suas*, vel *in sedibus suis.* KUST. Recte *Kusterus.* Sed monendum, ipsum Hackiana Homeri Editione usum fuisse, ubi Scholia sic exhibentur: Ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας. Τὸ Ἡρεμίζον, τουτέστι, κατεῖχον, ἕκαστος τῇ ἑαυτοῦ καθέδρᾳ. Τὸ Ἡρεμίζον Ἀττικῶς. Posterius hoc est additamentum, ut plura in ea Edit. quod jam monuerat Cantabrigiensis in *Scholiis Emendat.* p. 741. Recte *Barnes.* dedit: ἐρητύθησαν κατὰ καθέδρας, τουτέστι, κατεῖχον &c. omissis postremis, Τὸ &c.

24. Ἐραχαίται.] Conf. v. seq. Ἔραχος. Infra: Ἐῤῥαχωθέντες. Sed hoc aliud.

25. Ἔραχος.] Cl. Bochart. *Chan.* L. I. 17. *fin.* refert ad Syr. פרכא *peracha*, vel *perucha*, i. e. *manipulus* Sæpius enim in derivationibus prima vocalis omittitur. Cogitavi tamen, num simpliciter potius ab ἔρα, *terra*, derivandum sit.

"Εφη [1]. φθέγξη.
"Εφεως [2]. εἴρως.
"Εργα. ποτὶ μέ, τὰ ὠδεῖ ἢ παλασιουργίαι· ποτὶ δέ, τὰ χεῖ ἢ γιωργίαι [3].
"Εργαθεν [4]. ἐκάλυζεν.
Ἔργαιος. ἀέριος [5] Ζεύς.
"Εργαια [6]. ἐργαλεῖα, σκεύη χειρῶν.
Ἐργαλειον [7]. ἐργαστήριον, ὡῤῥὶ Ταραντίνοις.
Ἐργάμη [8]. ὡς Δαπάμη, ἐργασία 9. ἐργαλεῖ. δόρυ [10]. πίχησις.

Ἐρ-

1. "εφή.] L. "εφεῖ. IS. VOSS. Infra: ἐμίλησεν. φθίξατο.

2. "εφεως. εἶρως.] Leg. "εἶρως. SOPING. Pro εἶρως lego, ὕφρας, i. e. *comedisti*, vel *devorasti*: ut Hesych. docet, "εφεως per metathesin literarum dici pro "εἶρως. KUST. ὕφρας corrigit Cl. *Hemsterh.* pro quo Æoles, interposito β, "εφεως. Supra: Ἀφαγὼν. ἰρῶν. Αἰολεῖς. Sed hoc aliud est. Vide & Guyet. ad v. Ἀφῶν.

3. "εργα. . . . . γιωργίαι.] Conf. inf. v. "εργον, item Heinf. *Introduct.* in Hesiod. [c. 12. & 18. & 21.] KUST. Vid. Hom. *Il.* B. ϗ. 258. in *Cat.* VERW. Conf. Meurs. ad Lycophr. ϗ. 816. Salm. *de Usur.* p. 299. Ritterth. ad Oppian. *Hal.* I. 105. & L. Bos *Obs. Crit.* p. 33. Sic ἔργα γάμοιο, Hom. *Il.* Σ. 429. citat ab Artemid. l. V. §. 40. p. 259. Conf. P. Moll. ad Long. *Pastor.* p. 37.

4. "εργαθεν.] Hom. *Il.* Λ. 437. Vid. Etym. M. & sup. v. Ἐκέγγαθε, &c.

5. Ἀιὸς Ζεύς.] Forte: ἀφόρεος Ζεύς. Est & σπορεὺς *Dagon.* SOPING. (*ex autographo.*) L. ὄγρεος Ζεύς. IS. VOSS. Per unius literæ transpositionem lego: "Αρεος Ζεύς, i. e. *Martius Jupiter.* Josis hujus Ἄρεϊος mentio est apud Pausan. l. V. c. 14. [p. 412.] KUST.

6. "εργαια.] L. ἔργαλα. IS. VOSS. Nihil muto. Ita sup. per digammæ Æolic. Γεργανον· ἐργαλεῖον. Inf. "Οργανον. τὸ αἰχμαλωτον. τὸν ἐργαλεῖον.

7. ἐργαλεῖον.] „ Id est, *instrumentum, ferramentum artificum, officium, taberna textrina*, in qua tela texitur. Ad„ huc hodie *Tarentinæ* mulieres appellant corrupta voce „ *Argalis*. Est & nomen genericum: nam & ἐργαλεῖα γυναῖ„ κεῖα, *instrumenta rustica*, apud Pollux. & ἐργαλεῖον, ἐρ„ γαστήριον, apud Suid.„ Ita *Joan. Tzetzes* in *Lexico Dialecti Tarentinæ.*

8. ἐργάμη.] Phot. Lex. MS. ἐργάμη. ἐργασμὴ. f. l. ἐργάσιμα. ἐργασιμοὶ.

9. ἐργασία.] Fœminin. ab ἐργάτης, quod Hesychio hic idem ac ἐργαλεῖον. Sic inferius: ἐργάτον. ἐργαστήριον. KUST. Conf. Suid. v. ἐργάτον.

10. Δόρυ. πίχησις.] Quid δόρυ hic sibi velit, aut quomodo emendandum sit, non video. Pro πίχησις autem forte legendum est πίχωσις. KUST. Posset tamen forte retineri Substantivum πίχησις, eodemque modo accipi vox superior ἐργασία. Vid. Suid. Et sic melius quadrat, ὡς Δαπάμη, quando Hesych. Adjective & Substantive hanc vocem capi docet.

11. Τιχησζω. † ἐργάτης.] Conjunge: πίχησις, ἐργάτης. IS. VOSS. Sublato signo distinctionis, lego, πιχάτης, ἐργάτης. ὡῤῥὶ δὲ &c. Docere enim hic vult Hesych. ἔργαν idem esse quod ἐργάτην. KUST.

12. Ἡ Ἀθηνᾶ.] Ælian. Ποικ. I. 2. *Ἡφαιστέλεβ, καὶ ἐφαίστου, καὶ δόλῳ ἐργάνου Δαίμονος* &c. HEINS. PERG. BIRL. Plutarch. III. *Sympos.* 6 [p. 654. *fin.*] *Ὁ δὲ περὶ τὸν ἐργαστὴν Ἀθηνᾶν* &c. PERG. Adde Plutarch. *de Fortuna* p. 99. A. Pausan. I. 24. p. 58. III. 17. p. 251. V. 14. p. 412. VI. 26. p. 518. IX. 26. p. 761. Alciphron *Epist.* III. 41. p. 364. *τὸν ἐργάνην Διομήδεος.* Vid. ibi Doct. Bergler. Conf. Etym. Suid. & inf. v. Ὄργανα. Phot. Lex. MS. *ἐργάνη Ἀθηνᾶ, ὡῤῥὶ τὸ ἔργων ἐπιστάτις, ταύτης εὑρηκότος τὰς τέχνας, ἐργασίτιναι καλοῦσι.*

13. ἔλεῳ.] L. ἔρεῳ. SOPING. An *ἐλάνῳ*? Sic olim putabam. Cl *Biel* legendum conjicit *ἔρῳ*. Quod eodem recidit. Sed *ἐλεγῳ* proplus accedit. His jam prelo tradit is, sequentia ad integram hunc Articulum benevole mecum communicavit Cl. *Hemsterhusius* Noster: „ ἐργάνη. „ &c.] Locus male adfectus, in quo quæ separata sunt, „ junxi debent: ἐργάνη. ὁ Δαπάνη. (eandem accentus in „ utraque voce rationem esse monet.) ἐργασία. ἐργάτης. „ ἔργα. τέχνη. ὡῤῥὶ ἐργάνη. ὡῤῥὶ δὲ Σαμίοις τὴν Ἀθηναίαν, „ Ἀθηνᾶ. Hoc liquido patet ex Suida: *ἐργάνη. ἡ Ἀθηνᾶ· παρ' ἔνιοι δηλοῖ καὶ τὴν γυναικὸν ἐργασίαν, ἐνίοις δὲ καὶ Ἀθηναίαν τὴν Σαμίαν φησί). σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐργασίαν.* Vocē, ἔλεῳ] quæ in fine adhæret ouī faciendum sit, equidem „ ignoro. Suspicatus sum aliquando, corruptum τιχησζω „ (neque enim illud verbum aut Græcia notum, aut quic„ quam ad ἐργάνην facit) huc revocari oportere, itaque „ scribi: *ἡ Ἀθηνᾶ τίχτει πάζῃ ὄφρᾳ.* Hoc tamen effa„ teor, licet optime res conveniat, nihil aliud, quam ha„ riolari. ἐργάνην pro ἐργασίᾳ Clemens habet *Paedag.* III. „ c. 4. p. 269. *γυναικωνῖτις ἐργάνη.* quod ex veteri quodam „ Scriptore sine dubio sumtum.„

Ἐργάτης [13]. ὡῤῥὶ δὲ Σαμίοις, ἡ Ἀθηνᾶ [14] ἔλεῳ [15].
Ἐργαστῖναι [16]. οἱ τὸ πέπλου ὑφαίνουσαι.
Ἐργάται [17]. οἱ παρ' ἡμῖν Ἐργατικοὶ, ὡῤῥὶ Ἀθηναίοις. τοὺς παρ' ἡμῖν Ἐργάτας, ὄνειρ; Μιλησίοις.
Ἐργάτα. ἐφορτὴ Ἡφαίστῳ πλυνθήν, ὡῤῥὶ Λάκωσιν.
Ἐργατίνας [16]. ἐργάτας.
Ἐργᾶς [17]. ἐργάζῃ.
Ἐργάτης [18]. ἢ Νεοβυλλίας λέγει, ὡς παλλίας.

Ἐρ-

13. Ἐργάτης.] Vid. Meurs. *Pœnitb.* [c. 18.] p. 28. & *Att. Lect.* [II. 12.] p. 77. SCHR.

14. Ἐργάτιν. &c.] Vid. Meurs. *Jusjur. Hippocr.* p. 161. n. 31. Meurs. ad Lycophr. p. 266. SCHR. Ut recte intelligatur hic locus, verba ita construenda sunt: *ἐργάτην, ὡῤῥὶ Ἀθηνᾶν, οἱ παρ' ἡμῖν Ἐργατικοὶ· τὴν δὲ παρ' ἡμῖν* &c. KUST. Phavor. omisso ἐπώνυμα, pro παρ' Ἀθηναίοις legit, *οἱ δὲ Ἀθηναῖοι.* Posset minori mutatione hoc modo scriptum fuisse: *Ἐργάτην, οἱ παρ' ἡμῖν Ἐργατικοὶ, παρ' Ἀθηναίοις. Τὰς δὲ π. ἡ Ε. ἰ. Μ. λεγέζω.* Pro ἐργατικοὶ ceterum usurpavit Xenoph. *Cyrop.* L. I. p. 18. & L. III. p. 52. Pro *operario*, & quidem *rustico*, accipiendum videtur in illo Soph. *OEd. Tyr.* ϗ. 879. . . . *ἐργάτου πένητος* &c. & *ἐργάτου Μίδου* dixit Pind. *Isthm. Od.* II. *princ.* pro *αἰτέζω παῖδα ἐφ' οἷς ἐπεφύτευσε*, ut ibi exponunt veteres Critici. ABRESCH in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 294. Forte scribendum: *ἐργάτης, ὡῤῥὶ Ἀθηναίοις, οἱ παρ' ἡμῖν Ἐργατικοί. Τὰς π. ἰ. Ἐργ. ἐπώνυμα* (sc. Attici) *Μιλησιοῖς*, supple *ἐργάζῃ* (quod Phavor. addit) vel *καλοῦσι*, ut in v. Γλυξις, Στιλὸς &c. Vid. inf. v. "τεῦλος, & "ξεστὸν, ut & H. Steph. *Appendic. de Dial. Att.* p. 220.

16. Ἐργαστῖναι. ἐργάζῃ.] Vid. Eustath. ad *Il.* Σ. p. 660. 18. & Schol. Theocrit. X. 1. item Schol. ad Oppian. *Hal.* IV. 497. ibique Rittersh. Eodem modo, quod ad formam vocabuli, sup. Ἀξιαλίνας. Ἀργῖνα, τὴν ἀξιάλαν.

17. Ἐργᾶ. ἐργάζῃ.] *Exod.* XXXIV. 21. [& XX. 9 *Deut.* V. 13. &c.] ἐξ ἡμίσους ἐργᾷ. HEINS. II. *Reg.* IX. 10. *Gen.* IV. 12. XXIX. 27. MUNK. Similla loca ex LXX. adulit H. Steph. omnino videndus in *Ind.* pro ἐργάζῃ legens ἐργάζῃ (probante *Munkero*) pro quo Bœot. ἐργᾷ. Vide eund. in *Thesaur.* & conf. Etym. M.

18. Ἐργάτης. τὴν πεδύλλιαν λ. ὡς παλ.] Ἐργάτης, & παλλὰς, pro *meretrice* accipi, notat Eustath. [p. 1088. 37.] & Suid. in Μυσάχνη. IS. VOSS. Ex commentariis ad Archilochum vetustis hauserunt Lexicorum compilatores: nam λαγὼ, scilicet Archilochus. Est autem Neobule filia Lycambæ, Doti nupta, ut ex Hesych. patet in Δωτώδεα. Eam Archilochus quum ambiret, lepidissimo carmine colaudavit, unde servatus a Plutarcho versiculus T. II. p. 386. D. *τὶ φῇ ὡς ἐμοὶ χθὲς Νεοβούλη δόγμα.* Ab eodem fonte manavit in *Amor.* Luciani p. 1021. *τὸν φαλὸν σ' ἔφην τῇ Λυκαμβεῖ δοῦναι λευκὸν ἐφολκίοις.* Postea violata promissarum nuptiarum fide Lycambæ spretus infido genere utrosque patrem simul & filiam virulentissimis jambis ad desperationem & laqueum adegit, ut narrant Acron & Schol. Cruqu. ad Horat. *Epod.* VI. 13. nonnihil inter se dissidentes. Archilochum vero non in unam solum Neobulen, sed fratum dimetro iaviisse contra Lycamben & filias, ferunt Terentian. *de Metr.* p. 2438. & Mar. Victorin. *Art. Gramm.* III. p. 2583. Quæ Νεοβούλη in Archilochi versu, Hesychio Μυσάχνα, terminatione solenni more variata. Sic Δεινόλεω Ἰάσιος Parthen. apud Etymol. p. 260. & quæ Τερψάλαμα Hesychio nostro in Φάλῳ, eadem alibi deterius scripta Τερψάλη. Hoc vulgo fieri in nominibus urbium docet Eustath. ad Dionys. Perieg. ϗ. 915. *ἐργάνην* enim ob causam Neobulen ab Archilocho fuisse dictam Hesychius indicat, quasi quæ, tanquam λὶς τὸ πολύεργον operariæ corpus feciisset. Aliter plane vocem alii acceperunt. Suid. *Μυσάχνη. ἡ πόρνη ὡῤῥὶ Ἀρχιλόχου. τὴν ἐργάτιν καὶ δημῶδη* (quamquam pari modo scripterit Eustath. ad *Il.* Π. p. 1088 ϗ. 38. & *Il.* Φ. p. 1329. ϗ. 36. Kusterο tamen adsentior refingenti δημῶδη, quæ meretrix est vulgaris, &, ut ipse Eustath. exponit, *κοινὴ καὶ δοῦλη.* Vid. Hesych. in Δαμάτριχες, & Δαπάλη) *καὶ παλλὰς* &c. In quo quidem loco producendo Leopardus aliquantulum ab exemplaribus edita discrepat. Hoc pacto ἐργάνη fuerit, quæ corpore quæstum facit, *τὸ δὲ ἔργον ἐργαζόμενον γυναῖκα*, quales Plutarchus memorat in *Timol.* p. 242. D. Est vero παλλὰς ex Archilocho reponat inter titulos meretrici proprios in Grammaticus, a quo Suidas pariter & Eustath. ista detravarunt, vix tamen crediderim, Neobulen alia mente vel παλλὰς, vel ἐργάνην, vel utrumque simul fuisse nominatam, quam quod obscitor & compacta corporis molea eam deformarent. HEMSTERH. Sceleiissimas, ut in plerisque, sic hic quoque, abbreviatorum manus Hesychius expertus est. Et abique Horatii Scholiaste ad *Epod.* VI. [13.] & Eustath. ad *Il.* Φ. p. 1453. 45. & Π. 1117. 15. effet, haud facile, hæc quo pertinent, exputaremus. Sed gratiæ de-

'Εγκ'πους [1]. οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι, ἔνθα οἱ οἰκέται κοιμῶνται. οἱ παῖδες [2] Ἀτθικοὶ, Ἐγκαῖπες· παῖδες δὲ Κρητῶν, Ἐγκάπες· αἱ ὀπαὶ ἢ ταφαὶ [3] τῶν τυμπάνων παρὰ Διφίλῳ.

"Εγκ [4]. κωλύω.

"Εγκαλος. κωλύεται.

'Εγκάπες [5]. οἱ ἐπ' ἀγρῶν οἰκέται.

'Εγκάπη [6]. ἐφεδρεία.

"Εγκλ [7]. Φεγγμός.

"Εγκμασι [8]. κωλύμασι. ἐπιφερόμασιν.

"Εγκμαθ [9]. περίσματα.

'Εγκυή [10]. κρύπτη. καταλεί.

'Εγκομικῶν [11]. ἐμπαίζων.

"Εγκον. δάμβημα. πτῆσμα. βάσις. σάπος [12]. ὄχημα. ἀ δὲ Παιπτὴς, ὅταν φιλῶς λέγῃ, μανδύας συμφορζομένα, τὸ χειμαγίαν [13] δηλοῖ.

"Εγκον [14]. δυσχερὲς, δύσκολον. ἢ πάθημα.

'Εγκύβης [15]. καθάσκοπος ἔργων.

'Εγκύλον. γάστη [16]. Ἴωνες.

'Εγκῶδες. ἐχλιερόν. δύσκολον.

'Εγκωδίασις. ἀχθαλπόπησις [17]. σπυδιώτης. ἢ πλέον τί.

"Εγδι, πεχθῆναι.

"Εγδυι. πεχθῆναι [18].

"Εγδυν. πεχθῆναι. δύειν [19]. πεχέειν.

'Εγδύμων. δυόμενος.

'Εγδύπτων. πλουτῶν [20]. δύπτων. πλούτων. πεφυσῶπτων.

"Εγεζ [21]. ἐγείρω.

'Εγέας [22]. τέκνα. Θεσσαλοί.

'Εγεβενή. σκοτεινὴ. ἐρέβη [23].

'Εγέβιν [24]. τὸ αἰδοῖον.

'Εγεβίνθων Διόνυσος [25]. ἐνδυὸς ἄξιος. ἢ τὰ παχυμέρια, 'Εγεβίνθιον ζωμός.

"Εγεθ [26]. σκότος, ζόφος, νύξ.

"Εγή [27]. ἀπαξ. ἅπαλλόν.

'Εγείνειν [28]. ἐρωτᾶν. ζητεῖν. ἄγειν.

'Εγείνειν. ἐρωτᾶ.

"Εγεζεν [29]. ἴδιον. ἐπεχθῆν.

'Εγ-

bentur *Iti* quidem, quod Lycambæ filiam, Archilocho desponsatam, dictam nos docent *Neobulen*, quæ Hesychio Νεοβούλαν audit (malim tamen legere Νεοβούλειαν, quod e jusmodi propria in η, ubi terminationem alteram in α adsciscunt, in penultima sede diphthongum οι fere habere soleant.) *Huic* vero, quia ex ejus indicio constat, Archilochum παχύνειν & ἐγείρειν adhibuisse pro *muliere meritoria*. ABRESCH *l. c.* p. 295. Sic & *Neobule* dicitur Horatii amica, *Carm.* III. 12.

1. 'Εγκάπους.] Vid. Casaub. in Suet. [*Aug.* c. 32.] p. 188. SCHR.

2. Παῖδες Ἀτθ.] L. παῖδ. MAUSSAC. M. MEIBOM. KUST. Ita recte Phavor. ut flatim.

3. Τὰς ταφάς.] Leg. πὰς τάφας. MAUSSAC.

4. 'Εγκ.] Vid. sup. v. 'εἴργω.

5. 'Εγκάπης.] An pro 'εγκύπας, ab ἐγείρω, quod ex Vet. Lex. profert H. Steph. *Ind.* Sed valde dubito. Forte fuit 'εγκύπης, ut mox 'εγκύπτω. Vid. inf. v. 'κρύπτω, & sup. v. 'εγκάπη.

6 'Εγκύπτω.] Pro 'εγκάπτω. KUST. Vid. sup. v. 'εγκάπη, ibique *Not.*

7. 'Εγγῖ.] 'εγγμὸς Pollux l. p. 65. IS. VOSS. Vid. inf. v. 'εγκλῖ, 'εγκλίνω, 'εγκλισις, 'εγκλῖ, & sup. v. εἴργω.

8. 'εγγμαζι.] Oppian. *Hal.* IV. 477.

Ποικίλαι δ' ἐκὶ πᾶσι τὸ ἐγγμάζει ὕπνον ἰκάνει.

Schol. κωλύσμασιν. Male interpres Latinus, *in operibus*, i. e. *in cursu*, ut ait. Conf. v. 'εγκμα, duobus locis.

9. 'Εγγμαθ.] Vid. Callimach. *H. in Jov.* ν. 92. & ibi Ill. Spanhem. ut & inf. v. 'ἀφ' ἐγγμάζω.

10. 'εγγυή.] Vid. Inf. v. 'εγγύνων.

11. 'εγγομικῶν.] Gloss. Vetus: 'εγγίμονα. *adulator. ambitiosus.* 'εγγομικὸν, *adulatio.* Et Idem: *Adjentio.* 'εγγομικῶ. *Adjentatus est.* ἐγγίμονα. Vid. Casaub. ad Theophr. p. 31. [al. 111. vel 117. in *cap. περὶ* Κολακ.] SOPING.

12. Διάβεμα, σκέμμα, βάσις, σάπτον.] Hæ Interpretationes pertinent ad 'εγκον, quod nescio quomodo Hesychius hic cum 'εγγυν confuderit. Infra: 'εγκμα. ἔρεισμα. Item: 'εγκμὸς. ὑπομόχλιον, σάπτα. Forte Hesych. io animo habuit verbum 'εγγμα, quod idem ac ἔγγυν, 'εγγμα autem ab oscitante compilatore facile confundi potuit cum 'εγκμα. Confirmat conjecturam meam, quod legitur apud Erotianum: 'εγγμαθὲς. σκεῖγμαθὲς. Ibi enim 'εγγμαθὲς manifesto errore positum est pro 'εγκμαθὲς. Præterea interpretationem σάπτον referendam esse ad vocem 'εγκμὸς, discere etiam licebat ex Schol. Hom. ad *Il.* Σ. 182. & Etymologo v. 'εγκμα. KUST. Recte conjecit Cl. *Kusterus*. Erotianum correxerat jam olim H. Steph. p. 128. qui p. 131. pariter pro Erotiani 'εγγμάτου legendum putat, 'εγκμάτου.

13. Γαγγραινα.) Ex Apollonii Lex. laudito, ut pluta, hæc hausterat Hesych. Sic enim ibi: 'εγγυν.] ὅταν ψιλῶς Ὅμηρος 'εγγυν λέγῃ, μανδὺς ὑγρὰ συμφορζομένη, μᾶλ' ὅταν ἢ παχυμερέστερον διάπλασιν (l. - - - μᾶλλον) τὸν γαγγραίνα δηλοῖ. Conf. Etymol. M. & sup. v. 'εγγυν.

14. 'εγγυν. δυσχερὲς.] Sic Ulpian. *Enarr.* ad Demosth. p. 270. B. & Schol. in Aristoph. *Plut.* ν. 1. Locum adposuit ex Xenoph. habet H. Steph. *Thes.* I. 1227. *fin.* Conf. Suid. & mox v. 'εγγῶδες. Notum est illud Virgilii: *Hoc opus, hic labor est* &c.

15. 'εγγυγυς.] Id est, ὁ τὰ ἔργα ἐκμανῶν. G. An pro ἐγγύης ὠθ-? ut sit compos. ex ἔγγυν, & ἐκμανῶν. KUST. Inde deriv at etiam H. Steph. *Ind.* conferens voces ἐγγυδάκτας, & ἐγγυτάκτας. Vid. sup. in v. *Διάτμα.*

16. 'εγγύλον. γάστη.] An ἐγγάστη? G. Vide 'εγγάστη apud Apollon. L. I. [ν. 1132.] p. 26. B & Schol. p. 88. IS. VOSS. Pro γάστη leg. γάστμα. Supra: 'εγγυμ. πολύφαγον, οἱ δὲ, γάστμα. emendandum, 'Αίγυπτοι HEMSTERH.

17. ἐξαπλασιασθῆναι.] Ἐπιπλασιασθῆναι. KUST. HEMST. Scil. α & ω in multis vocum librarii sæpe confuderunt, ut sup ἄρπζω, pro ἁρπζω, in v. 'συνδέσμων. Conf. nos ad *Gloss. Gr. N. T.* p. 180. & sup. *Not.* ad v. 'Αφόρισεν, ἐπαλλάξαι, &c. Cyrill. in Lex. MS. & Phavor. ἐπαφασιάσθησαν.

18. Περίσπα.] Scr. περίσπω, ut Hag. & Suid.

19. Θύειν.] Porphyr. *de Abstin.* L. II. p. 231. Ὁ δὲ ἐκὶ τῶν Θύειν λεγόμενος, ἐρέειν ἔλεγεν. Conf. Athen. p. 660. A. & mox v. 'εγγύν. Conf. v. 'Ρύδη.

20. Παχύνειν.] Vide num quid patrocinii peti possit huic expositioni ex *Obs. Misc. Vol.* VII. T. III. p. 410. ABRESCH. Ao παχύνειν? Nec obstat, quod sequatur πεφυσῶπτον. præcessit enim: 'εγκμα. πρόσωπον. Ὅμηρος. πεφυσῶπτον. Nisi quis pro πεφυσῶπτον ibi πεφύζειν mallet, ut Cyrill. in Lex. MS. Erudit. *Stanleyus* ad Æschyl. *Sept. contra Theb.* ν. 233. p. 744. legit, πεφύσηται. Conf. v. 'εγκμα. *Inf.* ἐδύσεν, πλούτων, τὸ πεφῦσθαι.

21. 'αρζ.] Scr. 'εγείζ. IS. VOSS. *Series literarum* requirit 'εγειν, sine σ. quod vitiose hic scriptum est pro 'εγειι, posito ει pro ε, quæ permutatio in Veterum libris est frequentissima. Sic ex. gr. αι sæpe scriptum reperias pro ει, ἔγειαρι pro ἔγειρε, ἐειν pro ἐεῖ. qua de re plura notavimus in *Præfat. ad Nov. Ital. Mulomm.* [p. 3.] Vide Nos etiam paulo post ad v. 'εγείδη. ἔγειν autem significare ἐράσθη, verbumque hoc ab illo eruum esse, docet Eustath. ad Hom. p. 1498. 44. Huc spectat, quod legitur infra: 'εγέα. ἐράσθη. Nam ab ἐρᾶν, per epenthesin ει ἐράειν, ut a χέω, χάω, observante ibidem Eustathio. KUST. Conf. sup. v. 'εξαρσίαν, & 'εξαρσίνω, quæ expl. ἐξαρσάδην. pro quo Suid. 'εξαίρων. Vid. & mox v. 'ερασμὸν: item *Not.* in v. 'Ανεῖσθαι, ante v.

22. 'εγεας.] Vid. sup. *Not.* in v. 'εγαθὸν, & mox v. 'ερασμὸν.

23. 'εγέβη.] L. ἐρεμνὴ. *G. Inf.* 'εγερνὴ. . . . αἱ δὲ 'εγεβεναὶ, &c.

24. 'εγεβινθῶν.] L. 'εγεβινθῶν. STEPH. FLOR. SALMAS. IS. VOSS. Leg. 'εγεβινθῶν, ex Aristoph. qui in *Ranis*, Τὸ 'εγεβίνθιον ἐγγύθημα dixit, quod interpretatur Scholiast. ἢ αἰδοῖον ἐγγύθημα. PALMER. Locus ille Comici est in *Ran.* ν. 553. Vide & *Acharn.* ν. 801. Conf. Suid. & omnino H. Steph. *Ind.*

25. 'εγεβ. Διόνυσος.] Vid. Zenob. [III. 83.] p. 72. SCHR. Conf. Suid. Photius in Lex. MS. 'εγ. Δ. ὁ δὲ ἐν ἐγκωμίοις τοιοῦτος. Τάσιν] ἢ αὐτὸ ἐπὶ τῷ ἀφροδισίῳ ἢ αἰσχρολογίᾳ, ἢ παροινίᾳ.

26. 'εγεθ.] Vid. Martin. [In v. *Erebus.*] p. 695. SCHR. Vid. sup. v. 'εξ ἐρεβέσφιν.

27. 'εγή. ἅπαξ. ἅπαλλόν.] Scr. 'εγεῖ. IS. VOSS. Scr. ἅπαξ. *Inf.* 'εγεῖ. *afflige, perde.* PERG. Infra legitur: 'εγεῖν. ἐνδεῖν. Ubi *affligi, perdi.* PERG. Infra legitur: 'εγεῖν. ἐνδεῖν. Ubi de colligo, 'εγεῖ hic scriptum esse pro 'εγεῖ, omissa prima literâ, item pro ἅπαξ legendum esse ἅπαξ, per duplex literâ, item pro ἅπαλλόν legendum esse ἅπαξ, per duplex literâ, l. c. *perdit* KUST. Ita sup. 'Αγχίνους, pro Ταχυτρεφὴς, l. c. *perdit* KUST. Conf. Kust. *Anec Gram.* p. 50. & *Not.* in v. 'Αρπε.

28. 'εγεῖνειν.] Plut. *Apophth. Lac.* p. 228. B. habet ἐρεῖσθαι hoc sensu. ABRESCH. *l. c.* Vid. sup. v. 'εξερῶν, & *inf.* v. 'ερεῖφθη, ut & v. 'ερῶ.

29. 'εγεζεν.] Pro 'εγεῖζεν, a ἐγέζω. KUST. Ita *inf.* 'εγεῖξεν, pro 'εγέξεν. Est autem ex Hom. *Il.* B. 400. ubi ἐγέξω, pro 'εγέξεν. Vid. ibi Schol. & sup. v. 'εγεῖζω, *inf.* v. 'εγεῖξεν, 'εγεῖζῃ, & 'εγεῖτ. Conf. v. 'εγεῖσι.

ε 'ε

'Ερέσσφι [1]. τέκνοις.
"Ερεθε [2]. ἐρέθιζε.
'Ερίθω. ἐρεθίζω, παροξύνω.
'Ερεθόντα [3]. τὸ ὕδωρ ἀποπηγόντα.
'Ερεθιανὸν [4]. ληφθὲν.
'Ερέθιζε. παρόξυνε.
'Ερεθίζω [5]. παροξύνω. πυρὸν [6]. λυπεῖ. μαρίεται [7].
'Ερεθισμὸς [8]. παροξυσμός.
'Ερεθόμενον [9]. ὁ Ἀπόλλων, παρὰ Λυκίοις. καὶ ἑστὼς, 'Ερεθόμενε [10].
'Ερίθαμαι. ἐρεθίζομαι. ἐρωτήσομαι [11].
'Ερίβουν [12]. κρέμαν].
'Ερίβων [13]. Αἰγυπτίων. κατασπέγων. ὅθεν τοῦτον καὶ 'Ερεγμὸς [14], ὁ κύαμος ἐξ Αἰγυπτομυθίου.
'Ερὶ. λέγω. ἐρατᾷ [15].

"Ερεμδε. συντόμως εἶδε [16]. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἱερατόντων.
'Ερεὶδᾷ [17]. 'Ὀπτηπελζῇ, Ὑποπτεύζῃ.
"Ερεμδε. φθείρε.
"Ερεθδε [18]. ἐρεθιστὴς. παροξυντικός.
'Ερεκόμδε. πεδιχιζόμδε [19].
"Ερεμο [20]. ἐρώτησον.
'Ερείσμαλε. Ὑποπεφευγότες.
'Ερεῖζαι. ἐπερωτῆσαι, 'Ὀπτηπελζαι.
'Ερεσαίμδε [21]. ἐπφδικὸς, 'Ὀπτηπεχθής.
'Ερεχρέων [22]. φθείρων.
'Ερείομδε [23]. ζητήσομδε. ἐρωτήσομδε.
'Ερεμδοί [24]. νομάδες. Αἰθίοπες, "Αραβες, Ἰνδοὶ Ἀραβικοί.
'Ερεμιὴ [25]. σκοτεινὴ. μέλαινα. οἱ δὲ, 'Ερεβεννὴ, παρὰ τὸ "Ερεδδε. καταπλεκτική.

'Ερέ-

1. 'Ερίεσφι.] Pro 'ερίεσφι. ab ἱρὸς. G. Paulo ante: 'ερίεσσι. τέκνοις. Θεσσαλοί. IS. VOSS. KUST. Vid. sup. *Not.* in v. 'ερεῦ.

2. 'Ερεθε.] Ex Hom. *Il.* Υ. 414. & Schol.

3. 'Ερεθόντα.] Vide 'ερεχθόντα. IS. VOSS. Male pro 'ερεχθόντα, ut recte legitur infra. KUST. Sic etiam correxerat *R. Bentleius*, *i nunc*, *Epist. ad Mill.* p. 36. consentientibus Photio in Lex. MS. & Suida; ad quem Kust. vide. Conf. inf. v. 'ἐρείζω. πήγω. Et: 'ἐρξω. - - - πάξω. Adde *Not.* in v. 'ἀφυξῆι, & in v. 'εἰρύω.

4. 'Ερεθιανὸν.] Sct. 'ερεθιὰν. IS. VOSS. Male pro Αἰρεθιὰν, ab *αἴρω*, *capio*. Vocalis ι & diphthongus αι innumeris in locis a Lexicographis & librariis veteribus confunduntur, ut notum est. Conf. Nos superius ad v. 'ἐραίζω, post v. 'ἐρδόντων. KUST. Suspicari quis possit, 'ἐρεθιὰν vitiose poni pro 'ἐρεχθιὰν. sed ordo flagitat 'ἐρεθιὰν, idque Hesychii culpri huc relatum, quum scribi deberet, Αἰρεθιὰν. Simile mendum paulo post: 'ἐρεῖ. ἐνδυναστεῖ. leg. Αἰσχύνει. Supra: Αἰρεθὸν. ἐνδυναστὸν. ὑπολαμβάνον. ubi malo ὑπολαμδάνον. HEMSTERH. 'ἐρεθιὰν, pro Αἰρεθιὰν scriptum esse, jam olim docuerat Magnus *Bentleius l. c.* Vid. sup. v. Αἰρεθιὰν.

5. 'ἐρεθίζει.] Vid. Schol. Hom. *Il.* Α. 519. & inf. post v. 'ἐρεγκεῖν. Conf. Suid.

6. Πυρὸν.) Ejiciendum est istud πυρὸν, quod olim est; aut legendum πῦρ. T. FABER ad Anacr. p. 157. Procul dubio ictio mendosa, cujus emendatio esse videtur sequens μυρὶν). Quomodo autem interpretatio μυρὶν) convenire possit verbo 'ερεθίζῃ, viderit Hesychius; qui cum 'ἐρεθίζῃ confudisse videtur aliud quoddam verbum, ad lanificium pertinens, sono non multum absimile. Quid si dicamus eum in animo habuisse verbum ἐερδάνειν, sive ἐερδάνίζειν, quod est ab ἐερδὼ, i. e. *lanificus*, vel *lanificus*. Confiderct Lector. KUST. Hæc aperte depravata sunt. 'Ερεθίζῃ scil. μυρὶν) significat sine dubio. 'ερεῖν & ἐερδὼ norunt omnes. Inde 'ερεθίζειν, quod ipsum μυρὶν propinat statim. Et sic suspicio liuboriri posset, 'ερεθίζειν & 'ερεθίζειν confusa fuisse, non ab ipso Hesychio, sed ullo Grammatico recentiori, qui suas inepti Hesychii interpretamentis ad margines adtexuit. PAUW ad Anacr. p. 95. Eadem fere cogitarunt Viri Docti, quibus haud invitus accesserim: licet ἐερδίζειν idoneo exemplo munitum malim. Si tamen ita ejicienda sit vox prior πυρὶν), vide num γυρὶν) substituendum sit. Sæpius enim ι & γ confunduntur; ablatâ sc. causâ ΓΙ γ, fit ι. Vide porro, num hoc faciat ad Anacreontis illum locum, *Od.* XXII. 5.

Παιδὶ δ' αὐτὸ ἐρεθίζῃ
Πηγὴ ῥοιζεῖ σταθείς.

Quodsi ἐρεθίζῃ ibi in bocam, ut necesse est, partem accipias, & per γυρὶν) expocas, sensus prodit non incommodus. *Garrire* Latine dici posset, quod ipsum est a Dorico γαρίειν, pro γυρίειν. Sic *rivus garrulus* apud Ovid. *Fast.* II. 316. ut Anacreon de fonte: ἐρεθίζῃ πηγὴ &c. Non tamen adfirmaverim, eo respexisse Hesychium. Conjecturam tantum propono. Conf. *Not.* seq.

7. Μαρίεται.] Marginl primum adscriptum videtur, ad corrigendum vitiosum πυρὶν): pnstea vero ab indocto librario, ac si omissum esset, post λυπεῖ subjunctum. Delendum igitur: vel potius loco πυρὶν) ponendum. BIEL. Vid. *Not.* præced. KUST. Explicatio postrema verbo πυρὶν) corrigendo inservit. Confusa 'ερεθίζειν & 'ερεθίζειν, ab ἐερδὼ. HEMSTERH.

8. 'Ερεθισμὸς.] Vid. *Deuter.* XXVIII. 22. HRINS.

9. 'Ερεθόμενον.] L. 'ερεθίζομδον, & mox 'ερεθίζομαι. IS. VOSS. Conf. v. 'ἐρεῖ, & v. 'ἐρεθανδίς.

10. 'Ερεθομένε.] L. 'ἐρεθίζομαι, tetracto accentu, ut 'Αδάμαι, Θεσσαλίζομαι, &c. KUST.

11. 'Ερωτήσομαι.] Pertinet ad 'ἐρίσσω, quod Hesych. hic cum 'ἐρεθίζομαι male confundit. Legitur autem 'ἐρεσσόμαι apud Hom. *Od.* Α. 228. ubi a Schol. exponitur, ἐρωτίζομαι. IDEM.

12. 'Ερίβουν.] Refer ad ἄρω, αἴρω. φέρω, fero. γέρω, gero. ἔρω, ἴρω, ἰρίδω, ἰρίδομαι, &c. GUYET. Ponitur pro 'Ηερίβουν). G. KUST. Vid. inf. v. 'Ηερίβουτο, & sup. v. 'Αερίβουν). - - - κρέμαν). Infra: 'ἔρτις. κρεμαστὸς.

13. 'Ερίβων.] Pro eodem infra habes 'ἐρίχθων. KUST. Confudit ex pronunciatione cum 'ἐρίσσω. Angli & Russi ὅ ut figura pronounciant. REISK.

14. 'Ερεγμὸς.] Vid. inf. in v. 'ἔρεκτις, & v. "ερεκε. Conf. H. Steph. *Ind.* & sup. *Not.* in v. 'ερεθίζω, ubi ἐρίγμαῖον.

15. 'Ερατᾷ.] L. ἐρατᾷ. SCHR. HEINS. Sic Phavorin.

16. 'Ερεμδε. συντόμως εἶδεις] L. συντόμως εἶδε GUYET. L. εἶδε. FLOR. (ad Aristoph. *Pac.* ν. 25.) SOPING. ARCER. BRUNO. Dicunt Attici ἐρεῖδειν de re omni, quæ breviter & festinanter fit. Grammaticus noster, qui hoc loco corruptus est, certum alicujus authoris locum explicandum simit, qui, ut arbitror, is Aristophanis est πλοῦτῳ [ν. 31] "ἐρειδε, μὰ συκάσεις, μισθοῦ' εἶδε. Hunc igitur locum alludens, qui in dictione ἐρείδειν ab aliis [Suid. vid.] quoque adducitur, scripsit: "ἐρειδε. συντόμως εἶδε. Quod recte πρὸ τῶν ἱρισσόντων deducit, qui solent ταῖς πατρὶς ἐπιτροπεύειν. HEINS. Vid. Suid. Eustath. H. *Od.* p. 271. & Aristoph. Schol. p. 435. IS. VOSS. Recte *Guyetus* emendat, συντόμως εἶδε. Schol. Aristoph. ad *Pac.* ν. 25. 'ἐρειδεῖ. συντόμως ἰδεῖ ἔστι γὰρ φυλὴ οἱ Ἀτθικοὶ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως γινόμενον. Photius in Lex. MS. 'ἐρείδειν. τὸ ἰδίως σφοδρῶς, ἀπὸ τῶν οἰκείων σπόνδων. [Ἀσεπτοφάνης] Ταγηνισταῖς· 'ἐρείδειν, καὶ τὰ πολλὰ σφῶν ἕνεκα. Id est: 'ἐρείδειν, vehementer edere, vel aliud quidvis magna cum contentione agere. *Aristophanes Tagenistis: Ite celeriter, & ego vos sequar.* Idem Photius mox: 'ἐρείδειν. συντόμως ἰδίως. διὸ τῶν ἱρισσόντων. Adde quæ notavimus ad Aristoph. *Nub.* ν. 1378. KUST. Vid. ibid. Et. Spanhem. ut & Kuster. ad Suid. in v. 'ἐρίσσων. & 'ἐρείδειν, oec oon Schol. in Soph. *Ajac.* ν. 251. 'ἐρίσσω. *divinus noster* &c. quæ Suidas etiam adfert. Conf. Suid. in v. 'Ροδιάζειν. Sic potores apud Athen. Poëta quidam ἐρίσσα κυλίκων vocat, & σφοδρὰ πώματα. Simili modo supra: 'ἐκφυσᾷ. ἄθει. Adde v. 'ἐρασθῆναι. Ceterum συντόμως, pro συντόνως, etiam inf. in v. 'ε: ἢ λαθόν, & in 'Ηπειγέρμιν. ubi vid. *Not.*

17. 'Ερεὶδᾷ.] *Proverb.* XXXI. 19. BIEL.

18. "ερεδδε.] Scr. "ερεῖδε. IS. VOSS. Pessime Hag. "ερεῖδε.

19. Πεδιχιζόμδε.] L. πεδιχιζόμδε. [ut Phavor.] FLOR. BRUNO. JENS. *l. c.* Vid. Etym. M. Eustath. *Il.* p. 915. & Suid. in 'ἀρείων, & seqq. IS. VOSS. Respicit Hom. *Il.* Ν. 441. ubi Schol. 'ερειπόμδε. πιζόμδε. Vid. inf. v. 'ερειπόμδε, & v. Κατερείπει, ut & H. Steph. *Ind.*

20. "ερεμο.] L. "ερεο. STEPH. IS. VOSS. Sic Phavor. Respicitur locus Hom. *Il.* Α. 610. Vid. mox v. 'ερείομδε, & H. Steph. *Ind.*

21. 'Ερεσαίμδε.] Hom. *Il.* Σ. 109. KUST.

22. 'Ερεχρέων.] Forte fublata τελεία γ(ῆ), ut cum præced. Articulo cohæreat, scribendum εἰαρίων, quo sensu usus videtur Pind. *Isthm. Od.* I. ν. 52. - - - - ἐρισθένεος παναγίας &c. ABRESCH in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 295 Mallem: 'ἐρείδω. πιζίζω. Conf. v. 'ἐρειδὴ, & 'πεζίδω. Nihil obstat nisi ordo literarum, qui paſſim turbatus, ut & v. seq. Præterea δ & ρ sæpius confunduntur, inversione figura. An vero scripserat: 'ερείδω. ἴζεγέω, νηρ. ut literæ mediæ interciderint, ἐρε - - - - - ρέω.

23. 'Ερείομδε.] Hom. *Il.* Ν. 62. ubi Schol. ἐρωτόσομδε, per ω in penult. ut & Phavor. At Sud. cum Hesych. faper ω in penult. ut & Phavor. At Suid. cum Hesych. facit. Conf. sup. v. 'ερεσσόμενος, & inf. v. 'ερέσσω, & 'Ηρείσμδε.

24. 'Ερεμδοί.] Vid. Schol. ad Hom. *Odyss.* Α. 84. ibique Barnef. & Etym. M. Vid. etiam Strabon. L. I. p 38. 41. & l. XVI. p. 784. item Steph. Byzant. & Schol. Lycophr. ν. 827. Adde Ritterth. ad Oppian. *Cyneg.* III. 29. Grot. ad Gen. XXII. 21. & sup. v. 'ερεμνὰ, inf. v. 'ερεμνὰς, & 'ερεμνὰ.

25. 'Ερεμιὴ. - - - - ἐρεννὸς.] Vid. Eustath. Α. *Il.* p. 350. 19.

'Ερίμειζεν [1]. ἀπελείσμαζεν.
"Ερεξε [2]. ἔπρεξε. ἔθυσε.
'Ερίοντο. ἠράσαντο.
'Ερία. εἶπον.
'Ερίσζε [3]. ἐσθῦσε, λίξυσε, φίρυσε. ἀζηλλησε.
"Ερεπζε [4]. βορᾶς.
'Ερέπλ [5]. βίφ.
'Ερεπόιμαι [6]. ἐβίοντες. ἀπὸ τοῦ ϝ"Εσας, τυτίτι, ϝ γῆς, ἄπλεζε. ὅτι ἐβ τῆϝ πεμάδων πζαπόδων τάσαι?) ἡ λέξις.
'Ερεσεύβραι [7]. κωπλατεῖν.
"Ερεζε. πυθάνεζε. ἐρωτᾷ.
'Ερεμύζαι [8]. ϝ γεωμετρία.
'Ερέσιϑε [9]. Ἀπόλλων.
'Ερεπίη. θρησκία [10].
'Ερεμῦ. κεζαπεῖ [11].
'Ερεσμός [12]. κώπη.
'Ερεσμίοιες [13]. αἱ χεῖρες ἐρέσσζεζ [14].
'Ερεχελῶντες [15]. Φλυαρῶντες.
['Ερίσζ] ἐλαίᾳ [16]. καπλατεῖ.
"Ερεσσεν. ἤλαυνεν. ἐκωπηλάτουν.

'Ε-

IS. VOSS. Apollon. Lex. MS. 'ερεμοί. σαῦ. εἶσι 'ερεμοῦσι. ϗ ἐστ. σαύ. Vid. Suid. & sup. v. 'ερέσσειν, nt & inf. in v. 'ερεμοῖν. Conf. Apollon. v. 'ερέσσειν, nt & inf. in v. 'ερεμοῖν. Conf. Apollon. Rhod. II. 32. & 516. & utrimque Hœlzlin. & H. Steph. *Ind.*

1. 'Ερίμειζεν ἀπὸ κλείσματος.] L. 'Ερεμοσζεῖν, ἀπκλείσματος. Idem quod 'ερύσσεζεν. Vel potius propter *obscuritatem* carcerem. IS. VOSS. Pessime 'ερεμοζεῖν, pro 'ερύσσεζεν, ab ἔρυμα, *munimentum*, *claustrum*. Deinde lege ἀπκλείσματος, una voce. KUST. Scribi debuerat, 'ερεμισζεῖν, vel 'ερεσσεζεῖν, ἀπκλείσματος. HEMSTERH.

2. 'ερεξε.] Rectius "ερρεξε, per duplex ρ. KUST. Vid. inf. ut & sup. v. "ερρεζεν, & "ερεζεν. Per simplex ρ passim apud Homer. & vix aliter, metri causſa.

3. 'ερίσζε.] Hom. *Il.* Α. 419. & Schol.

4. "ερπεζε.] Id est, ἕρπεσον, ut ἔρπλον seu ἕρπεζε, a ἕρπω. G. Infra habes Θρίσσω, cum eadem interpretatione. Ubi Θρίσσω positum est pro Θρίσζεν. Vix autem dubito, quin hoc loco ι in voce "ερπεζε per errorem Hesychii occupaverit locum ϝ ϝ, ut & paulo inferius in v. 'ερίσσιν. KUST. Mox tamen: 'ερίσζ. σφῦρ. unde 'ερπεζε (ut H. Steph. exhibet) τροφῶν. Conf. v. 'ερπεζόμοι. Si vero Cl. Kusteri conjecturam sequamur, confusam puto majusculam Ε cum Θ. Vide similiter in v. 'επελαιον, & Galen. *Gloss. Hippocr.* in v. 'εσζε, pro Θεσζε.

5. 'ερπλῆ.] Pro 'ερπλον dixere etiam ἕρπεον, quamquam Suidas aliter, quem vide. Sed vide & 'ερπὸν supra. IS. VOSS. Pro σφῦρ fort. leg. σφῦρ. Vid. Pind. *Pyth.* Od. IV. 427. ejusque Schol. Huc enim pertinet ille locus, non ad v. 'ερπεζόμοι, quo refertur in *Not. Schr.* Adde Oppian. *Cyneg.* IV. 260. ABRESCH. Pro 'ερπλῆ reſcripsi 'ερίσζ. ut sup 'ερίσ, pro quo in Edit. erat 'ερπεῖ. Recte autem Pindari Scholia seq. voci a *Scbrev.* subjecta esse, ex collatis cum Hesychio verbis patet.

6. 'ερεπόιμαι.] Vid. Pindar. Schol. p. 260. SCHREV. Locus est in superiori *Nota* adductus. Verba sunt: κυρίως δὲ τὸ 'ερεπλεῖν, ἐπὶ τῶ ἄλογον ζῶον ταπεῖν, ὅτι ἐπὶ τῆ 'ερᾳ, τουτέστι, τῆ γῆ, ἐβόσκετο, ὡς "Ομηρος· "ἵπποι δ' ἀμῷ λωτὸν ἐρεπτόμενοι πὰρ ἕλειον. Respicit locum *Iliad.* Ε. 196. ubi vid. Schol. Conf. Hom. *Il.* Β. 776. (five *Cat.* ϝ. 283.) Φ. 204. & Schol. Oppian. *Hal.* I. 96. Vide & Etym. M. item sup. in v. 'Αμφιπνοιον *Not.* & inf. v. 'Υπερπλῆ.

7. 'ερεσεύβραι.] Hom. *Il.* I. 361. & Schol.

8. 'ερεμύζαι.] Ab ἔρυμι, ἐρύω. IS. VOSS. Malim λὸν ϝ "εφες, i. e. γῆ, & ποιητὴν. Et forte 'ερεμυμετρέαν scriperat.

9 'ερίσιϑ.] ●Scr. 'ερίσιϑ. IS. VOSS. Ab *Eresus*, Lesbi urbe. Conf. sup. v. 'ερεθυμαϑ., & inf. v. 'ερυμνοσϑ., & v. 'ερεμβδίη.

10. 'ερπεία. θρησκία.] L. θρησκία. H. STEPH. (*Ind.*) PALM. IS. VOSS. Scribere Hesych. debuit, sed alio loco: Θρησκία. θρησκεία. ut vox formæ Ionicæ exponatur per vocem dialecti communis. Σ hic positum est pro Θ, ut & paulo ante in v. 'ερπεζε. KUST. De hac literarum confusione vid. inf. *Not.* ad v. πόσσω. Per σ infra etiam legitur Θρησκία, & Θρησκίς, ut hic Θρίσκία, pro Θρησκ. quamvis primo adspectu Glossa hæc videri posset ortum traxisse ex voce Διαθρησκία: cui ϗ ἀνθρωποθρησκία opponitur in *Apothegm. Photii*, apud Coteler. *Eccl. Gr. Mon.* T. I. p. 692 §. 7. Sed prius præfero.

11. 'ερεπεῖ. κεζαπεῖ.] An 'ερίσσι κεζαπεῖ, vel κεκοπλατῆσι Conf. v. 'ερεπεῖζεν, & *Not.* seq. 16. Sed nihil muto.

'Ερεσκλεῖ [17]. ἀηδίζεζ. ὀχλεῖτε.
'Ερεθίζ [18]. ἀδολεσχεῖ. χλευάζει, παίζει, σκώπτ. ϗαμαίζεζ.
'Ερεχελία. Φλυαρία. Φλυαρία. ἔριδες.
'Ερετή [19]. ἐπιθυμητή.
'Ερέτας [20]. κωπλάτας. κεζαπόπις. [21].
'Ερετμαῖς. κώπαις. ἐρετμαῖ [22].
'Ερετμόν. κώπη. καὶ τὸ ἀκρῖον αἰδοῖον [23].
"Ερετο [24]. ἀφιμᾶϑη.
'Ερετμῶζαι [25]. κώπαις ἀφιμῶζαι.
'Ερέτεια. πόλις.
'Ερετειάζ. σκώπτ. ϗ παίζ.
'Ερετειακὸς κεζάλογος. ἐπὶ Διφίλε ῥήσιμα ἐξ 'Ερετείας ἐγεγέφη [26] κεζαλίζει ὁμόσας τοὺς ϗϑ' πλουσζέπτε ὑός. τοῦτο δὲ τὸ ῥήσιμα ἔχει ἐπιγεγραφώ, 'Ερετειακὸς κεζάλογος.
'Ερετείαν ῥαῖ [27]. 'Ερετεῖς τᾶϝ ῑ, κεζαίρεσ λεζῶν).
'Ερέτασε. ἤλαυνε ϗ ναῦν.
'Ερεζάης. ναύτης.

'Ερί-

12. 'ερεσμός.] 'Ερετμός G. Utrumque exhibet Etym. M. in v. 'ερετμός.

13. 'ερεσμίοιες.] Scr. 'ερεσσίοιες. SALMAS.

14. 'ερεσσζεν.] L. ἐρέσσζεν. SALM. IS. VOSS. Sic Phavor.

15. 'ερεχελῶντες.] Pone infra. IS. VOSS.

16. 'ελαίᾳ.] Excidit hic caput Articuli. Scribendum enim: 'ερεσσῖ. ἐλαίᾳ, &c. Series literarum hoc supplementum exigit. Sic proxime post: 'ερεσσν. ἤλαυνεν, &c. KUST. VALES. IS. VOSS. ABRESCH l. c. p. 295. Conf. Etym. M. & Suid. Vid. etiam Cl. Schultens in *Jobum*, p. 17. Doct. *Reisk.* hæc jungit cum præc. 'ερεσσῖ, sive 'ερεσσί.

17. 'ερεσκλεῖ.] An pro 'ερεχελεῖ H. STEPH. *Ind.* L. 'ερισκλεῖ. SALM. 'ερεχελεῖ. HEINS. IS. VOSS. Photius in Lex. MS. 'ερεχελεῖν, τὸν ϗϑὲ Πλάτων τὸ Φιλήφῳ, ϗ ϗϑὲ Ἰσοκ. Γοργόν δὲ καὶ ϗ ἔρδε, ἐκ τοῦ ϗ Λέγω. Similiter Etymologus. Conf. H. Steph. *Ind.*

18. † 'ερεθίζ.] L. 'ερεχελίζ. IS. VOSS. 'ερεθίζ pro 'ερεχελεῖ scriptum perperam esse, suspicari quilibet posſit: cum quod fit inter 'ερεχελεῖ & 'ερεχελία, tum quod quasdam habeat ex illis significationibus, quas Suidas verbo 'ερεχελεῖν tribuit. (Ἐρεχελίζω in ea significatione ab Hermogene usurpari tradunt.) H. STEPH. *Ind.* Malim continua serie legere: 'ερεχελεῖ, ἀηδίζεζ, ἐρεθίζεζ, ἀδολεσχεῖ, &c. Quod etiam Cl. *Kusteri* placuisse video. Sic ἐρεχελεῖ τὴν ἐρεθίζ junctа habes in Thomäk. Oxon. XVIII. p. 824. A. notante Doct. Abresch.

19. 'ερετή.] Id est, 'ερεσσν. [Vid. sup. v. 'ερεσσεῖ.] G. Pro Αἰρετν. Vid. v. Αἰρεῖν, & modo ad v. 'ερεθίζ *Not.*

20. 'ερέτας.] Joseph. *B. J.* II. [5.] p. 784. *de Pseud.* Alexandro. M. MEIBOM.

21. Καζαπόπις.] L. καζάπτας. IS VOSS. Nihil muto; & vocis καζαπόπις auctoritatem defendero.

22. 'ερετμοῖς κώπαις. ἐρετμαῖ.] Scr. 'ερετμοῖ ϗ κώπ. IS. VOSS. HEINS. In fine scrib. 'ερετμοῖ, κώπ. IS. VOSS. Pofferemam vocem omisit Phavor. Ex fonte fine explicatione subjecta est, ut indicet, 'ερετμοῖ æque dici ac 'ερετμαῖ, vel 'ερετμαῖ, pro κώπαις.

23. 'ερετμοῖο. . . . . τὸ ἀνϑ. αἰδοῖον.] Conf. sup. v. 'Αμφιπνοιον. KUST. Conf. v. 'ερεῖδειν, pro συστρέφειν, apud Suid.

24. "ερετο.] Male, ut puto, pro ὄρτο, ab ὄρω. Vid. inf. v. "Ορτο, quod exponitur ὀρμᾶζο. Sic inferius "ερσεν, male legitur pro "Ορσεν, & "ερετ, pro "Ορτ. KUST. "ερετο scribend. REISK.

25. 'ερετμῶζαι. κώπαις ἀφιμ.] Suid. κατατιτρῶζαι. Vox est Eutip. *Medeæ* Init. nec alibi facile obvia. ABRESCH l. c. p. 295.

26. Ῥήσιμα ἐξ 'ερ. ἐγε. καὶ. ἐμόμοι τὸν ϗ &c.] Turbata hic quædam sunt, ita in ordinem restituenda: Ῥήσιμα ἐκ χεάφε, ἐξ 'ερετείας καζαλέγω, &c. Sic sensus erit clarus & planus. KUST. Ita recte exhibet Meursius, a Schrevelio laudatus, *de Archont. Att.* II. 22. p. 92. ubi etiam τὸ ἄλογον omittitur. Photius in Lex. MS. 'ερετειακὸς καὶ. post ὁμόμοι omittitur. Photius in Lex. MS. 'ερετειακὸς καὶ. ἐπὶ Διφίλου ἄρχοντος (i. e anno 3. Olymp. 84. Vid. Dionys. Halic. I. XI. p. 736.) ἐγεγράφω ῥήσιμα τοῦ ὁμοίου κατηγόρου 'ερετειακὸν πλουσίου τινος.

27. 'ερετείαν ῥαῖ.] Vid Diogenian. *Cent.* IV 57. p. 213. HEINS. SCHR. Erectrienses litera *Rho* affatim utebantur. Laërtius hoc observavit in his: . . . κατ' ἰῶτα ἐρετριεῖς, Ἀλλ' ὅμως ἀπαοῦσιν. in calce *lib.* II. PERGER.

1. ἐμέ-

Ἐρἴγη) [1]. ἀναβόλη.

Ἐρἴγετο [2]. ἐρίχατο. ἔρριπτο [3].

Ἐρἴγομἰδη [4]. βορέαδος.

Ἔρἰδος [5]. ἐρἰδνα

Ἐρἰθεῖ [6]. ἐρυθρὸν παῖ.

Ἐρἴξῃ) ἐρίσῃ) [7].

Ἐρἴπἐ). πιμπλα) [8]. λάμπῃ).

Ἐρἰφἰάοντες [9]. ἐρυθιαῶντες.

Ἔρἰθος [10]. ἐρίθημα. αἰδὼς. ἄθος.

Ἐρἰθῶν [11]. ἐρυθιαῶν, φαίνων, ἐρυθραίνων.

Ἐρἰθρἀν. ζητῶν.

Ἐρῐῦ́ζαι [12]. ἐρυθρὸν ποιῆζαι τῷ αἵματι, ἢ βρέξαι.

Ἐρἰσἰσειθω [13]. ζητήσειθω.

Ἔρεχθεύς [14]. Ποσειδῶν, ὁ Ἀθηναῖος.

Ἐρεχθειθήν [15]. σαλθειθήν. ἐλαυνειθήν. βαρυνειθήν. ὑπὸ τῆς ἀνέμων ταραχοτειθήτου.

Ἐρἴχθαν [16]. ἀμακόπλαν.

Ἔρεψα. ἐτηρώνησα, ἔτερψα. ἐτέγασα. φκοδόμησα. ὠρόφησα [17].

Ἐρἴψιμον [18]. τεγαίσιμον. ἢ βοσκηματάδες χωλεῖαι.

Ἐρἴρεμθω τοῖς αἰτιὸν [19]. τεγαίσομθι [20] τοῖς αἰτίοις.

Ἐρἴω. λέξω. ἀπαγγελῶ. σημαίνω. ἐκθυατῶ.

Ἐρἴων [21]. μαντεύσομθον. ἐρωτήσων, ζητήσων.

Ἕρμα. ἀφύλακτα. δηλά. εἰκῇ [22].

Ἔρμῃν. βάλλομαι ἐρωτῶσα [23].

Ἔρμιν [24]. μεταμερὶς δίκη, ὅταν μὴ ἀπαντήζας ἡ διακόμθον ἐπὶ ᾧ κείσῃ ἀμφιτηθῇ [25].

Ἕρμαῖσι [26]. τοιμαῖσιν.

Ἑρμἰσθον [27]. Ζεὺς, ὁ Λέσθῳ.

Ἑρμήσων [28]. ὑποκείθασα.

Ἑρμἰα [29]. ἡ ἐκπύρωσις.

Ἑρμικῷ [30]. εἰς τὰς [31] ἑρίμους ἀμφόρους.

Ἑρμυθῶν. ἑρμηλόγον [32].

Ἕρμιν. μάταιον. καὶ τὸ πλανᾶζ.

Ἑρίμης. ἀπειρατος [33].

Ἑρίμους λόγους. τοὺς ὑπὲρ μαζαίους.

Ἐρρῐ́δα) [34]. ἑρμοσθῆναι αἰσί. καὶ σύνθεμα.

Ἑρἴρεισα [35] ἠμέθη. ἠσφαλίθη.

Ἔρῐπες [36]. θιάζωνον.

Ἐρέ-

1. Ἐρἴγῃ.] *Pf.* XVIII. 2. *Lev.* XI. 10. BIEL. Hom. *Od.* E. 438. Apollon. Rhod. III. 163. ubi tamen *Βίζεται* in marg. *ἐρέθεται* præf. it, ut l. IV. 126.

2. Ἐρἴγετο.] Hom. *Od.* I. 374. Conf. v. Ἠερίγετο, & Ἠρίγετο. Sic *Erugere* apud Latinos, unde frequentativum *eructare*. Vid. Tell. & ejus interpp.

3. Ἔρῐπτο.] L. ὑπερκυ. M. MEIBOM. Mox iterum: Ἐρρίπτο. Βροτοὶ, pro quo Ἀρκτοὶ conjicit Vir Doctus. E quidem in his nihil mutaverim. Vide tantum sup. v. Βροτ. & Βουζ.

4. Ἐρἰγομἰδη, βορέθζα.] Vid. Inf. v. Ἐρυγὴ, & Schol. Hom. *Il.* P. 265.

5. Ἔρῐδος.] Ἐρία, ἐρίδια, & ἐρἰδνια, quæ Vide mox v. Ἐρἰδνεσθε, & supra Ἐριώζῃ. IS. VOSS. Conf. v. Ἐτερόνοον, item quæ notavimus supra ad v. Ἐριζῃ, post v. Ἐξόπιστον. KUST.

6. Ἐρἰθεῖ.] Malim Ἐρυθῖ, ut Phavor. Vid. mox v. Ἐρἰθρὸν, & Ἐρυθῖσι, inf. v. Ἐρυθαὶ, & seqq.

7. Ἐρἴξῃ). Βρυχῇ.] F. Βρυχεῖ) legend. quo sensu vox legitur Os. XI. 11. Amos. III. 4. 8. Conf. & I. *Macc.* III. 4. BIEL. Gloſſæ MSS. *in Prophet* Ἐρἰθῖ). βρύει) el. MS. Βρύχωμ, ὁ βροχεῖ. Conf. v. Ἐρἰζωσιν, & v. Ἐξέρυζαν.

8 Πιμπλα).] L. πίμπρᾶ). G.

9. Ἐρἰφἰάοντες. Ἐριθεώντες.] L. Ἐρεθεώντες. SALMAS. Nihil mutandum.

10. Ἔρῐθος.] Vid. Schol. Apollon. Rhod. L. I. v. 726. & inf. v. Ἐρύθημα, post v. Ἐρύθζαν. ut & v. Ἐρυθαί.

11. Ἐρἰθῶν.] Scrib. Ἐρἰθίων, ut Etymol. & Phavor. Ex Hom. *Il* A. 394. & Schol. Conf. v. Ἐρἰθῖ.

12. Ἐρῐῦ́ζαι.] idem quod ἐρυθρίζῃ. IS. VOSS. Hom. *Il.* Σ. 329. & Schol. Conf. v. Ἐρύθημα.

13. Ἐρἰσἰσειθω.] Conf. paulo ante v. Ἐρέω. KUST. Vid. & in v. Ἀνἰζῃ, ante Ἀνελυσιτέλῃ.

14. Ἀρἰχθεύς.] L. Ἀριχθεύς. MEURS. *Cerop.* c. 18. p. 47. GUYET. IS. VOSS. Sic & Rev. *Patter.* ad Lycophr. v. 158. ubi vid. Schol. ut & ad Hom. *Il.* B. 574. five *Cat.* v. 54. Conf. Etym. M. & Plutarch. *Vit. X. Orat.* c. 7. p. 843. C.

15. Ἐρεχθειθήν.] Hom. *Hymn. in Apoll.* v. 358. & *Il.* Υ. 317. Conf. v. Ἠρεχθεύ).

16. Ἐτἰχθον.] Ab ἰχθύς, ἰχτμὸς. O. Supra pro eodem Ἐρίθων. KUST. Exitat apud Hom. *Od.* E. 83. & 157. Etym. M. v. Ἐρεχθεύς. . . . ὁ δὲ Ἀττικὸς, Ἐρεχθέα λέγει, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸν. Vid. ibi Sylburg. & conf. v. Ἐαχίζων, & Ἐξέρυζεν infra.

17. Ἔερψα. . . . ἐρόφησα.] Ex Hom. *Il.* A. 39. & Schol. ubi rectius ἀρόφησα, ut Etymol. Sic itaque lege, cum Doct. *Bied.* qui idem ex Cyrill. Lex. MS. Brem. adfert. Minori mutatione, ἀεόφησα, corrigit *Jungerm.* ad Polluc. VII. 119. Conf. sup. v. Ἐτέρψω, & inf. in v. Ἀαχίσῃ, ut & v. Ἐσέψω.

18 Ἐρἴψιμον.] Vid. Suid. h. v. & in v. Σίλων ἐρεθίσιον.

19. Ἐρἴρεμθω αὐτὸ αἰτίῳ.] Sunt verba Ariſtoph. *Acharn.* v. 1110. ut notant etiam Cl. *Kuſter.* & *Perger.* Confer Polluc. VII. 119. Herpocr. in v. Λαῦς, Suid. in v. Λαγώμενα, & P. Leopard *Emend.* VII. 2.

20 Στεγάσομθι.] Per ο ſcribe στεγάσμθι, ut Pollux *l. c.* ibique *Jungerm.* Et ſic Schol. Comici, & Suidas locis notatis.

21. Ἐρἰσν.] Vid. ſup. v. Ἐρισιμθι, &c. & H. Steph. *Ind.* Pro μαντεύσομθον *Reitz.* l. μαν. vel μας. Conf. inf. v. Ἐσμαντεύσομθαι.

22. Δηλοὶ εἰκῇ.] Scr. δηλὰ, εἰκῇ. SCAL. Ita recte Ed. Schrev.

23. Ἔρμαι. βάλομαι, ἐρωτῶ.] L. ἐρωτῶζα. HEINS. Puto legendum eſſe: Ἔρμαι, βάλομαι ἐρωτῶζα. Sane ἔρμαι ſignificare idem quod ἴσταμαι, notum eſt. Vid. inf. v. Ἱσταμθ. KUST. Βάλομαι ἐρωτῶζα, volo interrogare, exhibet *H. Steph.* quoque in *Ind.* Deeſt certe diſtinctio poſt βάλομαι in Edd. Ven. & Flor. quæ ſequutus ſum.

24. Ἕρμιν.] Scr. ἕρμιο δίκη. HEINS Vid. Zenob. [III. 84.] p. 72 Diogenian. [IV. 67.] p. 214. SCHR. Conf. ſup. v. Ἀγὼν ἕρμιος. KUST. Vid. Ulpian. ad Demoſth. p. 169. Polluc VIII. 60. Schott *Not.* ad Zenob. *l. c.* & ad Suidæ *Proverb* p. 428. Sam. Petit. *in Leg Att* p. 317. Gloſſ. Gr. Lat. MS. M. Apoſtolii: Ἕρμιος judicatio, quæ fit in dicendo causa parte abjecta, judicium. calumnia.

25. Διαιτηθῇ.] Scr. καθιζηθῇ. HEINS. Et ſic Photius in Lex. MS Ceteri Patremtographi, καθίσαθῇ.

26. Ἑρμαῖζ᾽, ταμαῖζ.] Ab ἕρμος, Ἕρμιος, ut a τερμὼς, Νόμιος, ab ἕρμαιος, ῥάσιος. G. ἕρμιος, σφόδρα. Etymol. M. in Καλλίρμιος. An ε ſupra ? Ita omnino; nam & Suidas: Ἕρμιος. τὸν Ὁρίμιον. τὸν ἕρμιον, Πειθάνιον. Hinc Jupiter Ἕρμιος. IS. VOSS. Ἕρμιοι Suidæ *pecora* dici, quod in ſolis & *deſertis* locis paſcantur, cenſet H. Steph. *Ind* Cl. *Kuſtero* vox illa ſuſpecta eſt. *Abrejch manuſc* conjicit: ut ἕρμιος οἶτος apud Æſch. *Suppl.* v. 802. Sed Ἑρμαῖοι, dici queant Libyæ & Arabiæ *deſertæ* incolæ; quod *Reiskio* viſum. Sup. Ἑρμαῖοι, ταμαῖοι, &c.

27. Ἑρμαιοῦ.] Conf. *Not.* præced. & ſup. in v. Ἐρέω.

28 Ἐρἰσαζον. ὑποκείθαζον] Corrupte. Legendum enim, ſed alto loco: Ἐρεμνὸν. ὑποκείμενον. Infra: Ἠμαθὸν. ὑποκείμενον. Vide etiam inf. v Ἐρεμνὸν. KUST. L. Ἐρίμνὸν. REISK.

29 Ἐρμαία.] Conf. *Pf.* CXIX. (CXX.) 4. ἐκ τῆς ἀπάτης τῆς ἑρμαίας. Doct. *Reiſk* pro ὑποκείμενα conjicit ὑποκείμενα, addens ex ſeqq. ἐ τὸ πλαίσιον.

30. Ἑρμικῷ.] Ex *Pf* Cl. 6. notante etiam *Pergero*, & *Biel.* Citatur a Suida; ubi in Kuſteri *Not* male *Pf.* CVII. 7. Ἑρμηνεύσαιμι diceret ille apud Demetr. Phaler. *de Elec.* §. 116. p. 73 qua voce carent Lexica.

31. Τὰς.] L. τὰς. SALM. Sic Hag. Ed. & Phavor. Gloſſæ MSS. in *Pſalmum*: Ἑρμικοῦ. εἰς ταῦτ ἑρμοῦ ἀξίους.

32. Ἑρμυθῶν.] L. ἑρμυνεύων. JUN. SALM. IS. VOSS. ἑρμυνεύων. SCHR. Ἑρμηλόγον Phavor. exhibet, & H. Steph *Thef* Conf. v. Θλᾶν. . . . σύλαγον. Ubi forte συλᾶν repoſuerent Viri Docti. Sed ἐσύλων. Præcedit enim: Θωπεῖ. . . . ἐκολάκ.

33. Ἀπείρατος.] Vid. ſup. v. Ἀπείρατον. Sic Euſeb. *de Mart. Paleſt* c. XI. p. 340. B. ἐφοβοῦτο ἕρμιον τὸν χεῖρα ἀπείρατον meminit.

34. Ἐρρῐ́δα.] &c.] Hom. *Il.* Υ. 284. Deinde pro εἰσμοσα, lege ἐνμοσσάμην, vel ἐνμοσάμθαζον RUST. Conf. Etym. M qui ἐρμοσσάμθη, ut corrigit in Heſychio *Pergerus*, ſubintelligene λῦς, ex *Il.* Υ. 329. ſed Υ. 284. jungitur cum χεῖρα, ubi Schol. etiam ἐρμοσσάμθην. Hunc locum reſpexit Heſych. Apollon. Lex. MS. Ἐρμοῖδα). ἐρεσσάμθην αὐτό. ταυτὶ δὲ τὰ χεῖρα ἢ μὴ Ultimum ὑποκείμενον fine dubio ſtare ita nequit. Forte legend. ὑποκείμενον, mutato accentu, ut rejiciatur ad ſeq. v. Ἐρίμνον.

35. Ἐρἰσειται.] L. Ἐρίσεται. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἠρρεσεν. & Etymol. in v. Ἐτεαρὸς. Conf. *Not.* præc.

36 Ἔρῐπες.] L. Ἔρειπε. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἐρείπει ſuo loco.

'Ερίεπτ) [1]. πάσσειεν.
'Ερίηρυσαι. πάσηται.
'Ερμισμίν [2]. ἀσφαλὲς. πιπτιβρίν.
'Ερίσι) [3]. ἐείζῃ.
'Ερίσαντες [4]. Φιλονεικήσαντες.
'Ερίσσο [5]. ἐρατήσεως.
'Ερίσσομαί σι. ἐρατήσομαί σι.
'Ερίτυε [6]. παρεκβάζειν.
'Ερητύειν [7]. παύειν. κωλύειν. κεφύτευν. κατίχειν.
'Ερήτυθεν [8]. ἀμφεκτύχοιν.
'Ερήτυσεν. ἐπαίχων. ἐκώλυεν.
'Ερητύζαι. φραύσαι. ἀναχόψαι, ἀναπαῦσαι. κωλῦσαι.
'Ερῖ [9]. πολύ. μέγα. ἰσχυρῶν.
'Ερικύχηες [10]. μεγάλοι. γαῦροι. μεγαλαύχηες. μεγάλοι [11], ὑπὸ μέρους.
'Ερίβρεμέτης. μεγαλόφρων, μεγαλήνιχος.
'Ερίβρεμέταο [12]. μεγάλα βεγτῶν.
'Ερίδουπα νύξ [13]. ἡ μεγάλως πιμωδίν.
'Ερίδρομον. μεγαλήκρον.
'Ερίδώλαχι. μεγάλῳ βάλῳ [14]. θήγαλέῳ.
'Ερίδωλος [15]. μεγαλόφρων.
'Ερίγδουποι. μεγαλόφρονες.

'Ερι-

1. 'ερίεπτ). Conf. v. 'ερεπτ, "ερεπτε, & "ερεπτο.
2. 'ερμισμίν.] L. 'ερεισμίν. IS. VOSS. Sed hæc diversa suor, ut Suidas etiam docet. Conf. sup. in v. 'ερμάδα), & inf. v. 'ερμίν.
3. 'ερισ).] Conf. Etym. M. in v. 'ερίηρα, & sup. v. 'ερίηρ).
4. 'ερίσαντες.] L. 'ερίσαντε. IS. VOSS. Retine 'ερίσαντες, ex Hom. *Il.* N. 109. Ordinem turbavit adfoitas pronunciationis ε & ι. Conf. v. 'ερεθεναζ.
5. 'ερίσσο.] L. 'ερίσαιο. KUSTER.
6. 'ερίτυε.] Pro "ερτυε, quod infra. Conf. v. "ερῃ), post v. "ερετά.
7. 'ερητύειν.] Hom. *Il.* B. 75. & Schol.
8. 'ερήτυθεν.] Hom. *Il.* B. 99. Vid. ibi Schol. & Suid. & sup. *Not.* in v. 'εερητύειν.
9. 'εερ.] Scribend. potius 'ερεί, ut in Hag. Ed. vel 'ερέ, ut Ven. Flor. & Phavor. more olim recepto in ejusmodi voculis, ut & syllabis ac litteris pingeodis; pro quo Schrev. dedit circumflexum. Similiter inf. v. 'ερ. Confer & v. 'ερ, & vide, præter Scholia, mox laudanda, sup. v. 'ερε, & H. Steph. *Ind.*
10. 'ερικύχηες.] Hoc σφάλμα Πωλλούκι dicit Pollux II. 136. Vid. Schol. Hom. *Il.* K. 305. Oppoountur βραδύχηνες. Vid. Eustath. *Il.* A. p. 838. 18.
11. Μεγάλοι, ὑπὸ μέρους.] Distinctionem post μεγάλοι deleverat *Il. Vost.* Retinui, quum sæpius ita scribant Grammatici, significantes aliquid a *parte* quadam accipere denominationem generalem; ut *b. l.* ἐεμαύχιον, propr. est, qui *magnam cervicem* habet, sed ab ista corporis *parte* generatim *magnum* denotat &c.
12. 'ερεβρεμέταο.] Apud Hom. *Il.* N. 624. Ionice legitur 'ερεβρεμέταο, pro quo hic Æol. . . . ναο. Conf. Suid.
13. 'ερίδουπα νύξ.] Possit nox ita etiam dici putari, quoniam *clamores* & strepitus propter silentium in ea clarius audiuntur, quam interdiu. H. STEPH. *Ind.* L. 'ερίδουπα νύξ, quoniam ingentes duplicat sonitus. IS. VOSS. 'ερίδουπο νύξ tum scribendum, ut cetera ejusmodi composita, quæ communis sunt generis. 'ερίδουπα enim a lingua genio alienum est. Supra: 'ἀδεμνία σκέλη. Mox: 'ερίσμη. μεγάλαι τιμωρίαι.
14. 'ερίδώλαχι μεγάλῳ. βάλῳ ὀξυτόν.] [*Ed. Hag.* 'ερίδώλαχι, μεγάλῳ βάλῳ.] Scr. βάλῃ. SALMAS. L. μεγαλοδώλαχι. SOPING. Vid. Suid. & corrige Pollux, p. 440. IS. VOSS. Lege & distingue: 'ερίδωλαχι. μεγαλόδωλε, ὀξυτόν. Sed vidit etiam *Sopingius*, legendum μεγαλόδωλα, ὀξυτόν. Sed confirmari potest hæc emendatio, locum ex Schol. Hom. *Iliad.* A. 155. 'ερίδωλαχι. μεγαλόδωλε, ὀξυτόν. L. BOS que ita Etymol. M. Phavorio. & Schol. Hom. *Il.* Γ. 74. Φ. 154. Nec dubito quin vera lectio sit: quamvis Cl. *Jens.* legat, sublata tantum distinctione, μεγάλῳ βάλῳ, in *Lucubr. Hes.* p. 94. Sup. βώλαξ. βῶλον. γῆ.
15. 'ερίδωλος. μεγαλόφρων.] Leg. 'ερίγδουπος. μεγ. 'ερίσμη. quod verius. IS. VOSS. 'ερίδωλος. μεγαλόδωλος. Aut leg. λαιψηρός. Ita, nec aliter legendum. PERGER. Cogitavi, vocem 'ερίδωλος, si non mutanda sit, pertincre ad præcedd. ut post 'ερίδωλαχι. . . . . fine explicatione, ut-

pote ex superioribus petenda; vel subintell. ἐρίσμη, ut τὸ αὐτό. Utroque modo solet Hesychius. Certe ad Hom. *Il.* Φ. 154. 'ερίδωλος Schol. etiam explicat: μεγαλόδωλος, ὀξυτόν. At quid facias remanenti vocabulo μεγαλόφρων? nisi huc ilulatum sit ex superiori Articulo, 'ερίφρονα, μεγαλήνιχος, præpoocreni τὸ 'ερίγδουπος, in mox: 'ερίγδουπα. μεγαλόφρονα. Vel subjictendum paullo inferius, ubi illud 'ερίγδους explicavit, post verbum ὀξυτόν. Sic utraque vox loco suo migravit, & male conjuncta novum peperit Articulum.
16. 'ερίγδουπος.] Jovis epitheton apud Lucian. *Tim.* in princip. & Hom. *Iliad. H.* 411. ubi Scholia vide, coll. Etym. M.
17. 'ερεγώεις.] Ad γίγας, unde γῶρις. GUYET.
18. 'ερεγώεις.] Idem quod ἐέργασαι. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* Pro 'ερεγώεις, quod vide supra. KUST.
19. 'ερεζῆν.] Pro ἐρίζειν. G. Leg. 'ερεγω. IS. VOSS. Scrib. "ερίζηφι, per duplex γ. KUST. Vid. inf. v. 'ερίγαζε, 'ερίγνα, & seqq. item v. 'ἐγέζειν.
20. 'ερεθεναζε.] *Munificus donator.* Sic *donare* apud Plautum frequens. REISK. Supra: δωτῆρα, ἢ ἀπὸ τοῦ θεόφορον.
21. Φιλονεικεῖζε.] L. φιλονεικεῖ, ut superioribus respondeat. KUST. Vid. Phavorin. & mox v. 'ερεζώσῃ. Nisi pertineat ad 'ερεθεναζε. Conf. v. 'ερεθεναζε.
22. 'ερεϊδῆ.] Scrib. 'ερεῖδ). IS. VOSS. Vid. inf. v. 'ερεῖδον, post "ερῖδ.
23. 'ερεθεναζ.] Per geminum ζζ, 'ερεθζεναζ, Iliad. ν. scriptum est. HEINS. Scrib. 'ερεθζεναζ. ex Hom. *Il.* ν. 792. JENS. *l. c.*
24. 'ερεῖδ.] Vid. Schol. Hom. *Il.* A. ll. 319. & inf. v. 'ερεω. Lex. Reg. MS. 'ερεῖδ. μάχῃ. ἔτος ὁ Ἀπόλλων. (*Rom.* XIII. 13.) Μὰ ἴσιδ' ἠὲ ζῶμ. ἔτος βασιλῆα. Conf. Suid. in v. 'ερεω.
25. 'ερεῖδε.] Ab 'ερεῖδ, βασάζε, [*Vid.* mox] 'ερεῖδ', *l.* 'ερεῖδ', 'ερεῖδα, i. G 'ερεῖδε, videa. Sed vide quæ ad Isidori Glossas voce *Eda* & *Edum* notavimus. Legendum autem hoc loco videtur: 'ερεῖδε. ἄκουε. SOPINGIUS. Infra pro eodem habes 'ερεῖδε, & 'ερεῖδε. SALMAS. KUST. Vide 'ἐεῖδον, & 'ἐεῖδεν. IS. VOSS.
26. 'ερεῖδω.] Forte pro εἰεῖδω, Attice. GUYET. Male pro εἰεῖδω, i. e. ἰεῖδω. Conf. sup. v. ἐέρα. [ante v. ἐέρ).] KUST. Vid. Cl. Reland. *Dissert.* VIII. p. 261.
27. 'ερεθεναίζω.] Theocrit. XII. 31. Apud Hom. *Iliad.* Π. 260. legitur 'ερεθεναίζω. Schol. ἐρεθίζω. Forte ita rescribendum in Hesychio. Vid. Etym. M. & sup. v. 'ερεθεναίζω.
28. 'ερεζόμενον.] Pro 'ερεθιζόμενον. Conf. v. 'ερεθί, & seqq. ut & inf. v. 'ερεζί, ibique *Not.*
29. 'ερεκαλεῖτο.] Ab pertinet ad 'ονομάζω.
30. 'ερεῖδον.] Ad ἴρω, γερῶ, γέρω. G. Male pro 'ερεῖδω, i. e. *fulciens.* IS. VOSS. KUST. Conf. v. 'ερειομαί, & seqq.
31. 'ερεύτρα.] Ab 'ερεύτρα? G. Infra: 'ερεύτρα. . . 'Αφροδίτης κάδωνα.
32. 'ερεζόμενος.] Ex Hom. *Il.* A. 277. & Schol. Conf. v. 'ερεθαίνω, & sup. in πλειστοκρὶ ἄκουε.
33. 'ερέπτε.] Vox Homerica *Il.* Γ. 378. [& alibi.] KUST.
34. Μεγάλαις νυξ.] Ed. Hag. male μεγάλαι. Sup. in 'ερέβεννα νύξ, post v. 'ερύτρη. eit eadem expositio.

E 2 ὑπὸ

θυμοι. θύχλεσι, θλάεμοσι [1]. μεγαλωφελῶς. μεγάλως θάλλοντες [2].

Ἐελβάκη [3]. ἡ ὑπὸ τῆς μελισσῶν [4] ὠφελημένη τροφή. καὶ τὸ ἐξαίλιον τῆς ἰχθύων τῆς μαλακῶν [5]. καὶ τὰ τῆς ὕδατος ἔμβρυα [6].

Ἐελβαλίς. εἶδος δένδρου.

Ἐελβαλλᾶν. πολυθάλλων.

Ἐελβαλεῖς [7]. μεγάλως θάλλοντες.

Ἐελσαβέλς [8]. Ἀπόλλων, ὁ τῇ Ἀτλαντίδι.

Ἐελθύξ. εἶκη ἐργάζη [9], μάτην.

Ἐελθύς [10]. ὁ ἐελβακὸς, τὸ ὄρυγμα.

Ἐελβαλλία. μεγάλως θάλλουσα.

Ἐελθηλίες [11]. μεγάλως, καὶ καλῶς, ἢ πάνυ, θάλλοντες.

Ἐελθηλίων [12]. μεγάλως θαλλίζων.

Ἐελθηαι [13]. ἀρχαῖαι [14]. προθεσπίσμοι.

Ἔελβυ [15]. οἱ γεωργοί. ὠφὸ τοῦ ϝ Ἔεργω ἐργάζομαι, ὅπερ ἐστὶ, γῆν. κατ' ἐξηπατῶς δὲ καὶ οἱ ἐμπορικοί. ἢ μισθωτοί.

Ἐρίθυζιν. ἐργάταις, γεωργοῖς.

Ἐρι-

1. *θύμενος.*] L. *διάμενος.* Et sic Suidas. IS. VOSS. KUST. L. *διάμενος.* Schol. Hom. ad *Il.* Γ. 48. · · · *ἐτάμνε ἑαυτῷ*, exponit *ἄγαν διαμενούσης*, *ὁ Ἰπτιφάνης φίλης.* L. BOS *Obs. Crit.* p. 162. Scrib. *διάμενος.* Videtur respicere ad *Il.* Γ. 48. & Schol. Neque tantum *ἑαυτῷ*, sed etiam *ἑαυτῷ* dicuntur. *ἑαυτῷ· ἑταίρῳ, ἢ μόνῳ ἄγαν ἐφιλημένῳ, ἀλλὰ καὶ μάλιστα ὁ ἄγαν ἀγαπῶν, καὶ ἀγαπώμενος· τὸ φίλτρον, καὶ μὴ διαζευκτόν.* Eustath. p. 358. *Ed. Bas.* VERWEY. Respicit ad Hom. *Il.* Γ. 378. · · *ἑαυτῷ ἑταίρῳ.* ubi Schol. *διάμενος, σταθερὸν, ἀπαύγαστον.* Supra: *ἑαυτῷ, διάμενον.* post v. *ἑαυτῷ.* Conf. Etym. M. in v. *Ἑαυτῷ. διάμενος·*. & sup. *Ἀξιόπιστον.* · · · *διάμενον.* Scil. Γ & ϝ faepius confunduntur. Vid. *Not.* in v. *Αἰγαγέων*, & *Αὐτυχίδης.*

2. *Μεγάλως θαλλοντες.*] Pertinet ad v. *ἐελβαλίς*, quod vide paullo poſt. Idem *Euſterus* notaverat.

3. *ἐελβάκη.*] Varro [*de Re Ruſt.*] L. III. c. 16. [p. m. 321. *Qua vocat inter favos ſpiritus, quam ἐελβάκην appellant Graeci.* Et *ib.* p. 123. *Eritbacen vocant, quo favos extremos inter ſe conglutinant.*] Hefych. in v. *Καεμὸν*, ſcribit *ἐελβάκα.* male. VALES. Vid. Philoſoph. *Hiſt. Anim.* l. V. c. 22. & l. IX. c. 40. HEINS. Vid. Caſaub. in Athen. p. 554. & Martin. p. 700. [in v. *Eritbace.*] SCHR. Conf. omnino H. Steph. *Ind.* qui haec omnia occuparat.

4. *Ὑπὸ τῶν μελισσῶν*] *αὐτῶν* deeſt. HEINS.

5. *Μαλακῶν.*] L. *μαλακίων.* SALM. L. *μαλακῶν.* MARTIN. *l. c. τῶ ἰχθύων μαλακῶν* corrigit *H. Steph.* in *Ind.*

6. *Καὶ τὰ τῆς ὕδατος ἔμβρυα.*] L. *ὕδατος ἔμβρυα.* interanea piſcium mollium, & *ſuum embrya.* MARTIN. *l. c.* H. STEPH. *Ind.* SOPING. G. IS. VOSS. KUST. Phavor. *ὑδάτων.*

7. *ἐελβαλεῖς.* &c.] Vid. Suid. & ſup. in v. *ἐελβες.* Conf. mox ſeqq. per ι, *ἐελβαλίες*, &c.

8. *ἐελσαβέλς.*] L. *ἐελσαβέλς.* IS. VOSS. Apollo ſupra *Ἐμβάμων* audit, & *ἐρεισμῶν.*

9. *ἀργάζῃ.*] L. *ἐργάζῃ.* SALM. Si *ἐελθέξ* eſt a. perf. ſing. Praef. Med. Artice pro *ἐελθέξ*, ab *ἐελθέχομαι*, recte ſe habebit *ἐργάζῃ.* Sin ſecus, legendum erit *ἐργάζῃ.* KUST. Infra: *Ἐελθέλεγε. ἐργάζετο.* Et: *Ἐελθελήμων. πολυελεημοσύνη.* Cyrill. Lex. MS. *ἐελθέξ. ἐργάζῃ. Reisk.* legit: *ἐελθέσας εἰς τὸ ἐργάζῃ μάτην.*

10. *ἐελθὸς.*] L. *ἐελθὸς*, vel *ἐελθέξ.* G. Schol. Theocrit. *Idyll.* III. [*f.* 35.] *ἐελθακὸς ἐστὶ τὸ ὄρυγμα* &c. SOPING. Omnes Edd. & Etym. *ἐελθέξ.* Sed *ἐελθὸς* in ſola Hag. Natus error ex antiqua ſcriptura, qua ο & ε in fine parum differunt. Vid. ſup. in v. *Ἀβγαλίδες. ἐελθακὸς* etiam Suid. h. v. ut & in v. *Μία λάχμη*, & v. *Οὐ σῆμερ.* Pariter ibidem Photius in Lex. MS.

11. *ἐελθαλίες.*] Vid. ſup. v. *ἐελθαλῖες.*

12. *ἐελθαλίων.*] Ex Hom. *Il.* Ε. 90. & Schol.

13. *ἐελθῆαι.*] L. *ἐελθύνη.* G. SALM. *ἐελθῆαι.* IS. VOSS. Ed. Flor. male *ἐελθῆναι.*

14. *ἐργασίαι ἀρχαιότεραι.*] Diſtinguit Phavorinus. Poſterius ad *ἐρεθίζω* refert *Reisk.* Reſpicit certe vi *ἐρίθω.*

15. *ἔελβυ.*] Vid. ſup. v. *ἐεργάτης*, & *Ἐεργάτης*, inf. *ἐεργάτης*, & *Σκαλεῦσι.* Conf. v. *Ἡσίχιος*, & Schol. Hom. *Il.* Σ. 550. ubi ſ. 560. *ἐρίθυζιν*, quod ſequitur.

16. *ἐερμώνιον.*] Ad *Ὀρμώνιον.* An *ἐρμώνιον*? Hef. *Ἐρμῆς. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἑρμοῦ.* G. Alibi, *ἐρμώνιον.* SALM. Male pro *ἐρμαῖον*, vel *Ὀρμώνιον.* Vide etiam mox v. *ἐρμῖνι.* KUST. Vid. inf. v. *ἐερμὸς*, *ἐερμὰν*, *ἐερμῖς*, *ἐερμῖνι*, *ἐερμὸν*, *Ὀρμώνιον*, & *Ὀρμὼν.* Conf. ſup. v. *ἐεργάζῃ*, & *ἐεργάτης*, & Salm. T. II. *H. A.* p. 504.

17. *ἐερμὸς.*] *Faba freſa*, in Gloſſ. cui opponitur ibidem *faba ſolida*, *κυαμὸς*. Et: *Καπίσμοι, στυφλώσεις. Κάπισμα, στυ-*

Ἐρικάλλω [16]. *Φερέζω.*

Ἐρικὴς [17]. ὁ *ἐρεσμός.* Κρῆτες δὲ, ὠφριμὰς [18]. λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰ Ἰρία, τὰ ὑπὸ πινῶν, Λάχανα.

Ἐρικτέα. Φερέσμαζα [19].

Ἐρίκη [20]. *χίζῃ. ταρίζῃ* [21]. *μηγνύῃ. ἐοδῇ* [22].

Ἐρίκης [23]. *Φερέσμου.*

Ἐρίκη [24]. *Θυγάτης τοῦ Ἀναύρου.*

Ἐρικλυδὶς [25]. *πυθμὴν.*

Ἐρικτοειδῆον [26]. *ῥυτίδας ἔχον.*

Ἐρικύδης. [27]. *χιζόμενος.*

Ἐρίκυ [28]. εἶδος *Φυτοῦ.*

Ἐρικζᾶ [29]. *σῖτος πεφρυγιδωμένος, καὶ κατατριβόμενος* · · *ὡς ἄλφιτα, χιζᾶ* [30] *ἄλβερα.*

Ἐρικτὴν. κοπανὸν [31].

Ἐρικυδία. λίαν ἔνδοξα, μεγάλως ἔνδοξα.

Ἐρίμη [32]. *ἴζος.*

Ἐρμύκων [33]. *μεγαλοφώνων. ἢ μυκώμενος, μεγάλως μυκῶν.*

Ἐρε-

στὸν. Vid. inf. *Ἰστὸν*, & *Λάγνοα.* Gloſſae: *Ἰστὸν. Iterum, iteratum.* forte, *Cruſtulum, cruſtulatum.* Vide & *Καστρικῶς*, qua voce utitur Anitoph. *Ranis.* Conſule ibi Schol. [*v.* 508.] VALES. Vid. mox v. *Ἐεκιὼν*, & ſup. in *Γ, στον*, inf. in *Ἐστὸν*, Galen. *Gloſſ. Hipp.* v. *ἐεκιὼν*, & H. Steph. *Ind. p.* 948-950.

18. *Ὠφριμὰς.*] Forte *ἐφριμὰς.* [vid. inf.] IS. VOSS. Forte *βοτρυχὰς*, five *cincinnos* in curvaturam fractos PERGER.

19. *Ἐρικτὰ. Φερέσμαζα.*] L. *Φερέσμαζα.* [Conf. v. *ἐεκιὼν.*] SCAL. L. *ἐεκίαται.* IS. VOSS. *ἐεκίαται, Φερέσμαζα* [ut mox: *ἐρίκου. Φερέσμου.*] quae & *ἐρικτὰ.* Et forſitan hic τὸ τ eſt pleonaſticum. H. STEPH. *Ind.* *ἐρικτὰ* male ſorſan pro *ἔρκτα*, ab *ἔρκω*, quod *Φερέσμα* ſignificare notum eſt. [Vid. inf.] Unde falluntur omnino *Scaliger*, qui *Φερέσμαζα* hic reponendum cenſet. KUST.

20. *Ἐρίκη.*] L. *ἐρικὴ.* IS. VOSS. Vid. ſup. v. *ἐρεικόμενος*, & v. *Διάμενος*: inf. v. *ἐεκιὼν*, & ſeqq. ut & v. *Ἥρικα*, *Ἤρικται*, &c. Conf. H. Steph. *Ind.*

21. *Ταρίζῃ.*] L. *πλέξῃ*, vel *πλύνῃ.* G. Nihil mutandum. Conf. Cl. Valken. *Gloſſ. S. ex Heſych.* p. 15.

22. *ἐοδῇ.*] Conf. v. *ἐρικὴ*, & v. *ἐρικτὰ Φέρμα.*

23. *Ἐρίκης.*] Pro *ἐρεσμὸς.* Vid. *Not.* in *Ἐρικίου*, KUST.

24. *Ἐρίκη.* *Θ.* τ. *Ἀναύρου.*] Vid. If. Voſſ. ad Catull. p. 232.

25. *Ἐρικλὶς.* π.] Quoniam fortaſſe in *fundo* aliquid *maxime κοίλου.* H. STEPH. *Ind.* Leg. *ἐρικυδὲς*, ex ordine. *Πυθμὴν*, radix cujuſcunque plantae late ſe expandentis. *Gen.* XL. [10. 12.] IS. VOSS. An *Ἤρικα.* [inf.] *κύβος*, &c. REISK.

26. *Ἐρικτοείδεον.*] L. *ἐρικτοείδεον.* SALM. Sic infra, & apud Suid. Vid. Cl. Jenſ. *Ferc. Later.* p. 155. & ſup. v. *Διαμενὲς.* Cum Heſ. facit etiam Cyrillus in Lex. MS. notante *Il. Voſſio.* Male *φυτοῖς* in Ed. Hag.

27. *Ἐρικυδὴς.*] Sup. *ἐρικτοείδεον.* Vide paullo ſuperius.

28. *Ἐρίκυ.*] Ordo poſtulat *ἐρικὸν.* IS. VOSS. Vid. Martin. [v. *Erica*] p. 679. & 697. SCHR. *Ἐρίκυ* eſt apud Schol. Hom. *Il.* Ρ. 295. & Suid. Sic & Phot. in Lex. MS.

29. *Ἐρικζᾶ.*] Vid. Athen. p. 114. SCHR. *Leviſ.* II. [14.] *Νῦν πτισσόμενα χύδην ἐρικζᾶ τοῦ Κυρίου.* SOPING. HEINS. Conf. H. Steph. *Ind.* & ſup. v. *ἐρικὴ*, inf. v. *Καστρικῶς*, & Suid. v. *Ἐρικζᾶ*, ibique Kuſt.

30. *Σχετὰ*] Notabile. M. MEIBOM. Photius in Lex. MS. *Ἀριστοτέλης πυρὸν, καὶ μὴ τὸν ἄλευρον ἀλλοκότερόν, ἀπ' ὧν δύο ἢ τρὶς γίγνεται. Τὸν λέγομεν ἐρικζᾶ.*

31. *Κοπανιὸν.*] Eſt vox recentioris Graecitatis, ſignificans *piſtillo tritum*, vel *tuſum*: a *κοπανίζω.* KUST. Vid. Du Cangii *Gloſſ. Gr.* & ſup. in v. *Ἀλλοῖον.*

32. *Ἔρμη.*] Infra *Ἔρμα.* An pro *ἔερμὰ*? nam *ἔερμὰς*, [inf.] *ὄζος.* idem quod *ἴζημα*, *ἴζημα*, *ἴζῆμα*, cui contrarium *αἴζημα*, & *ἀνάζημα.* [Vid. ſup.] IS. VOSS. Vox mira & inſolens; pro qua infra habes *ἔρμα*, & ſupra *Δίρμα*, item *Δίσμα*, & *Δίμα* KUST.

33. *Ἐρμώνιον.* &c.] Ex Hom. *Il.* Υ. 497. Schol. *μεγάλως μυκωμένων.* Unde putem, pro ἢ *μυκώμενος· μεγάλως μυκῶν*, ſcripſiſſe Heſychium, ἢ *μεγάλως μυκησμένων*; ut exhibet H. Steph. *Ind.* Scil. pro currupto *μυκώμενος* alius correxerat · · · · *μένων*, quod poſtea in *μυκῶν* a ſcholio converſum, & huc inlatum eſt. Alioqui dicendum, prius Genit. plur. *ἐρμώνων*, ab *ἐρμωνὸς*, exponi *μεγαλοφώνων*, ut Hom. Schol. *Il.* Υ. 775. deinde *ἐρμώνων* Particip. l. c. *μυκῶν* vel *μυκησμένων*. Vid. inf. v. *Ἐρεθεγλεῖν*, & v. *Ἐρίμυλλον.*

Ἐρι άδης [1]. ἕλιξαι. ἢ συκῆαι [2] ἄρρενες.
Ἐριάζειν [3]. συκᾶς θεράπειν τοῖς ἐρινοῖς εἰς τὴν τελεσφορίαν.
Ἐριάς [4]. νέας βοῦς.
Ἐριάζειν [5]. τὸ λεγόμενον Ἐριάζειν, ἁπλεγαμεῖν [6], οὕτω δὲ λέγεται συκῆ Φίκους ἑλικίδης, ἐξ ἧς οἱ ψῆνες γίνονται. Ψῆνες δέ εἰσι, τὰ ἔντη τῆς ἐρινεοῦ. γίνονται δὲ ἐπὶ τῆς φυσικῶν ἐρινεοῦ [8].
Ἐριαῖος [9]. ἐρωτικός. ἐρᾶσθαι.
Ἐρίπεμος [10]. ἄπεμος μὴ συστροφῆς.
Ἔρινε [11]. ἐρώτα.
Ἐρινεὺς [12]. ἀχρὶς συκῆ.
Ἔρινον [13]. νέφος.
Ἔρινος. θεὸς [14]. ἢ σῦκον ἄρρεν.
Ἐρινύας. τὰς ἀμαρτίας, νῦν [15].
Ἐρινύς [16]. δαίμων κατάχθονος. ἢ Ἀφροδίτης [17] εἴδωλον.

Ἐρ-

1. Ἐριάδης.] Vid. Athen. [III. 4.] p. 76. & Cafaub. in Ath. p. 154. SCHR.

2. Συκαῖαι.] L. συκαῖ. G. Sct. συκαί. HEINS. σῦκαι. IS. VOSS. σῦκαι. H. STEPH. *Ind.* συκαί Stapel ad Theophraft. II. 9. p. 116. at σῦκαι, p. 144. Inf. Ἐρινός. . . . σῦκον ἄρρεν. Conf. v. Ἐρινεός. Mallm: συκαῖ ἄρρενες. ut Phavor. Illud a ex initio feq. vocis adhæfit.

3. Ἐριάζειν. συκᾶς κ. τοῖς ἐρινοῖς.] Forte legend. συκαῖς κ. τοῖς ἐρινοῖς. &c. G. Conf. Suid. v. Ἀπριάζειν. KUST. Vid fup. v. Ἀπριάζειν, Theophraft. *l. c.* H. Steph. *Ind.* & mox v. Ἐριάζειν. Photius in Lex. MS. Ἐριάζειν, ἁλικίδας σῦκαίνου ταῖς ἐρινεοῦ συκαῖς, διὸ τὸ Ἐριάζειν, καὶ ἀχρὶς οὗ κεκλῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων συκᾶν, ἐξ οὗ οἱ λεγόμενοι ἔντες μετοικίζουσι εἰς τὸ ἥμερον συκᾶν καρπὸν, καὶ ἀφιστᾶσι αὐτὸν, ὅτι μὴ δαπάνῃσιν ἐν δένδροις.

4. Ἐριάς.] An pro Ἐαριάς? Vid. Ἀριστοσυκῆς. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἥριαι, & v. Ἥρινος. Conf. v. Ἀπριάς.

5. Ἐριάζειν.] Ut omnes expofitiones longiores, ita quoque hæc non fuo loco inferta. IS. VOSS. Vid. *Not.* in v. Ἐριάζουσι.

6. Ἀπολεγαμεῖν] ἐρίνου, vel ἐριάδων, omiffum videtur a librario. G. Scrib. διὸ τὸ λεγόμενον Ἐριάδων. HEINS. ἀπολεγαμεῖν eft vox nihili, pro qua fenfus legendum fuadet, διὸ τὸ ἐρίνου. ut Hefychius docet, verbum ἐριάζειν dictum effe a *caprificis*, five *ficubus fylveftribus*. KUST.

7. Τὸ αὐτὸ] Imo τὰ αὐτόματα, i. e. *culices*, five *vermiculi*, in caprificis nafcentes. Quia enim ψῆνα unquam appellavit *florem* caprifici? Sane vel Hefychium ipfum, vel librarios hic dormitaffe oportet. KUST. Vid. inf. v. Ψῆνες. Forte vero αὐ τὸ generaliori fenfu pro *germine* dixit (ut fup. Ἀσθ. βλάστης.) quatenus fcil. ψῆνα illi *nafcantur* in caprificis, γινόμενα ἐκ τῶν ἐρινῶν, ut Theophraft. & Ariftot. tradunt. Conf inf. v. Φῆνας, & Bod. a Stapel ad Theophr. p. 116. Sed non adnimaverim. Pro ἐρίνου alii malunt ἐρινοῦ. Utramque fcripturam probat H. Steph. *Ind.* Conf mox, & inf. v. Ἐρινός.

8. Γίνον] Ἢ *l.* τὰ φυσ. ἐρίνου.] Scr. ἐρινοῦ. de quibus tamen aliter Ariftoteles, qui Ἐρινὸν τὸ φυτὸν, Ἐρινὸς δὲ, τὸ καρπὸν vocat. Scripferit igitur fortaffe: γίνον] ἢ τῶν ἐπὶ τ. φ ἐρινοῦ. HEINS. Quis hæc fcripturam intelligat? Forte funt fomnium & additamentum inepti librarii. KUST.

9. Ἐριαῖος.] Male forfan pro Ἐριάδιος, quod Doricum fuerit pro communi ἐρώσιος. Conf. etiam mox v. Ἔρινε. KUST.

10. Ἐρίπεμος.] Pro Ἐριάπεμος, feu Ἐριάμπεμος. G. Conf. v. Ἐρινοῖαι.

11. Ἔρινε.] Scr. Ἔρινον. IS. VOSS. Male pro Ἐρίνου, ut etiam Cl. *Kuft* notaverat. Vid. fup. v. Ἐρινέου, Item v. Ἐρέα. Ἐρέσθαι. Conf. v. Ἐριάζει, quod forte ex eodem fonte manavit, hoc modo: ἐρίνε, Ἐρίνου, Ἐρίου (conf. v. Ἐρίνου, & Ἐρινεοῦ) Ἐριείου, Ἐριείνου (fup. pro ἐρωτᾷ) Ἐρινεύς, vel . . εὐς, unde Ἐρινεύω, Ἐρινεύω, Ἐριεύω, i. e. ἐρωτῶ, ἐρωτεύω. Hæc etymologia fi minus arridear, Cl. Kufterum fequamur ad *l. c.*

12. Ἐρινεύς.] Vid. Athen. p. 75. 76. & Zenob. [II. 23.] p. 33. SCHR. Conf. Paufan. IV. 20. p. 327. Schol. Hom. ad *Il.* Z. 433. & A. 176. Schol. Lycophr. ℣. 741. Schol. Nicand. p. 39. ad *Ther.* p. 60. Ἐρινεὸν δὲ, τὸν ἀχρὸν συκῆν λέγει. Vid. fup. v. Ἐρινεόν.

13. Ἔρινον.] Ad ἔρ. ἔριον, lana. Vitg. *Georg.* [I. 397.] . . . *per cælum vellera ferri.* [Adde Lucan. IV. 124.] G. Pro Ἥρινον, IS. VOSS.

14. Ἔρινος. Θεός.] Cum Bocharto *Part.* II. l. IV. [c. 17.] p. 569. crediderim legendum hic effe ἔλινος. Sic paulo ante: Ἐρινέδης, ἕλινδος, &c. KUST. Scrib. Ἔριννος. † Ἐρινος. Confudit Ἥρινος, cernus. REISK.

15. Ἐρινύας. τὰς ἁμαρτίας νῦν.] Supple λέγει. Hæc autem fpectare videntur ad locum aliquem Scriptoris Chriftiani, qui peccata Furiis affimilaverat, quod fcil. *Furiarum* inftar

Ἐρίξῃ [18]. κωλύσῃ.
Ἐρικι. ἐρχαζῃ [19].
Ἐρινύης [20]. μεγάλως ὠφελῶν, ἢ μεγάλως ὀνίζων, καὶ ὠφέλιμος τοῖς ἀνθρώποις περὶ χρῆ.
Ἐρίπνον. πόσον ἢ ὑπερχόμενον [21].
Ἐρίπνη. πολυωφελὴς, ἀγαθὸς.
Ἐριπεῖ [22]. κεκλᾶσθαι.
Ἐρίπια [23]. σκηνώματα ἐλάφεια. καὶ τὰ ἐπὶ ἢ ἔφεσι κεκλασμένα.
Ἐριπεῖν. κεκλασεῖν.
Ἔριπες. δηλαί.
Ἐρίπναζε [24]. φθονεῖν.
Ἐριπεσούζα [25]. πεσοῦζα.
Ἐριπτὸν. τὸ ἡμίπλινθον [26] αἴκημα. ἢ τεῖχημα.
Ἐριπτὸν. πλάσιον ἢ τοιχῶν.
Ἐρίπνας [27]. ὑψηλὰ μέρη.

Ἐρ-

hominum animos vexent & agitent. KUST. Procul dubio refpicit ad hunc locum Heſiodi Theogon. ℣. 471. de Rhea parturiente:

. . . . . ἵνα πλάθοιτ' ἐπὶ τέκνα
Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐρινύς πατρὸς ἑοῖο
Παίδων θ' ἃς κατέπινε . . . . . .

Omnino enim hoc dicere velle videtur Rhea: ut *dum parere poſſet filium, qui ulciſceretur DELICTA patris* in ſaturni *in liberos quos devoravit*. [Conf. Hom. *Il.* Φ. 412.] H. STEPH. *Ind* Heſychiana ad verbum exhibet Cyrill. in Lex. MS. Non diſpliceret Cl *Kuſteri* conjectura.

16. Ἐρινύς.] Scr. Ἐρινῦς. BIEL. Scr. Ἔρινυς, & fup. Ἐρινύων. IS. VOSS. Ita Cyrill. in Lex. MS. Sed nihil muto. Vid. Schol. Hom. *Il.* I. 454 Schol. Lycophron. ad ℣. 153. 406. 1137. Etym. M. & H Steph. *Ind.*

17. Ἀφροδίτης εἴδωλον.] Quid novi? adeone blandiffima Dearum inter fævas & horrendas Furias locum nunc inveniat ſuum? abſit malum omen. Scribendum enim forſan: ἢ ἀνορθώτου, εἴδωλον. Ipſe Noſter infra: Ἀνορθώτου ἐρώτος. Quid ergo nunc clarius? Facilem vero admodum eſſe lapſum Ἀφροδίτης inter atque ἀνορθώτου, cequis eſt quæſo, qui non deprehendat ſtatim ſua ſponte? TRILLER. *Obſ. Crit.* p. 305. Vid. Schol Hom. *Il.* I. 567. & T. 87. Pauſan. VIII. 25. p. 649. Videtur ob eandem rationem, quam *Nota* ſuperiori dedit Cl *Kuſterus*, etiam *Furiæ* ſub imagine *Furiarum* propoſi potuiſſe. An vero confulit Heſych. Ἐρινύς cum Ἐρινεύς? Sup. Ἐρινύης (malim Ἐρινεύς.) Ἀφροδίτης ἐπάνθρωπον. Niſi Chriſtiani alicujus additamentum fit; quare εἴδωλον, *idolum*, ſcripſerim, pro quo alii potius εἴκασμα dedifſent

18. Ἐρίξῃ.] Ab ἐρίζω, & ἐρίω. Vel, ἐρίξῃ, ab ἐρίνω. G. Scribere Heſychius debuit, ſed alio loco, ἐρίξῃ, ab ἐρίνω. Vid. inf. v. Ἐρύζας. KUST. Ἐρίξῃ jam correxerat *H. Steph* in *Ind* Vid. ſup. v. Ἀπριάς &c. Quandoquidem vero Ἐρίξῃ ordini Alphabet. reſpondeat, vide num poſitum fit pro Ἐρέξῃ, ab ἔρχω, five ὄρνυ, arceo, prohibeo: ut fup. Ἐρκεῖν, pro Ἔρχειν. & Ἐρκεῖν. pro Ἐρκεῖν. Sic inf. Ἐρκεῖν. pro Ἔρχειν. & Ἐρκεῖν. Conf v. Ἐρχεῖ, & v. Ἐρχεῖ &c Ἐρκεῖν. . . . κλῄσει

Ἐριπῦζα [1]. καταπυτίζα.
Ἔριπτε [2]. κατέπιπτον.
Ἐρίπτας [3]. αἱ ἀπερωγάδες πίδακες.
Ἐρίπτην. κορυφὴν. ἄκρον. κρημνόν.
Ἐρίπτων [4]. ἀναζέπτων. καταπινόντων.
Ἔρις [5]. φιλονεικία. μάχη.
Ἐρίσαι [6]. πιέζαι.
Ἐρίσῃ [7]. ὑποσηρίξῃ, σηρώσῃ. παίξῃ [8]. φιλονεικήσῃ [9].
Ἔρισιν [10]. ἔπεσιν. ἤρτιεν.
Ἐριοδείας. μεγαλοδωρείας. μεγαλοδηλήμους [11].
Ἐριοδεῖς. μέγα. ἰσχυρὴν.
Ἐρίσμασιν [12]. εἰρσίαις.
Ἔρσμα. σήρισμα [13].
Ἐρίσκηπα [14]. ἱερὰ βοᾶτη, εἰς ἣν ἀν ἔρις [15] ὑπασκίψῃ.
Ἐριχάφυλον. κελλιχάφυλον. πολύσπορον [16] ἐξ ὠῶν γενοῦς ψαφυλῆς, ἢ μεγάλης.
Ἐριτίς [17]. μαγοῖσπιον, σάκκος. ἢ ἔχετης, καὶ πεζέτης.

Ἐρι-

Item Ἐριτια, & Ἐρίτια. IS. VOSS. Eurip. *Phœniff.* p. 362. ἐκάλεσεν αὐτὸν ἱμονάς. STEPH. CLERIC. Plura ex Apollonio & Nicandro, eorumque Scholiaſtis, collegerunt H. Steph. *Ind.* & L. Kuſter. ad Suid. Conf. mox v. Ἐρίτης, & ſeq.

1. Ἐριτῦζα.] Hom. *Il.* E. 357. Φ. 243. 246. Schol. ποδῦζα, ut ſup. in corrupto v. Ἐριτεῦζα. Conf. v. Ἐξιρίτα, & v. Ἐξήριτον.

2. Ἔριτε.] Infra Ἤριτε. Vid. Hom. *Il.* A. 742. & mox v. Ἔριζε.

3. Ἐρίτας. αἱ ἀ. π.] Totidem literis Photius in Lex. MS. Vid. ſup. v. Ἐρίτασι, & H. Steph. *Ind.*

4. Ἐρίτων.] Pro Ἐρίπτων. KUST. Ἐριτᾶι ſcribo. JENS. *Luc. Heſ.* p. 95. Confudit Ἐρίτων, i. e. ἀναζέπτων, cum Ἐριτεύω, i. e. ποδῦζω. Schol. Hom. *Il.* E. 309. Θ. 329. Ἐριτάδι τινὶ. Vid. ſup. v. Ἐριτεῦ, & inf. v. Ἐρίθων.

5. Ἔρις.] Vid. Suid. & ſup. v. Ἐριδι, ibique *Not.*

6. Ἐρίζαι.] Male pro Ἔρεζαι. Vid. Etym. M. v. Ἔρεζα, & Noſtrum ſup. v. Ἀπέρεζεν. Conf. etiam quæ notavimus ſup. ad v. Ἐρίτῃ. KUST.

7. Ἐρίξῃ.] Confundit hic Heſychius Ἐρίζῃ, quod eſt ab ἐρείδω, cum Ἐρίσσῃ, ab ἐρίζω. Nam interpretatio φιλονεικήσῃ (ſic enim legend. pro - - - - νεικῇ) pertinet ad Ἐριζῇ: at ὑποσηρίξῃ & σηρώσῃ, ad Ἐρίσσῃ. Quod autem ad παίξῃ attinet: id retulerim ad Ἐριθίζῃ. Vid. ſup. v. Ἐριθίζῃ, poſt v. Ἐρεχθῆ. IDEM. Vid. inf. v. Ἐρίσματα.

8. Παίξῃ.] L. ψῆξῃ. Sic Ἐρίσσῃ pro Ἐρεῖ. Hom. *Il.* Φ. 283. PERG. Vid. *Not.* præcedd. Sed ψῆξῃ legit *Reiſk.* & modo: Ἐριζῇ (prò Ἐριθίζῃ) πίξῃ.

9. Φιλονεικ[ῆ].] Reſcripſi - - - νεικίζῃ, per diphthong. ut Phavor. Conf. *Not.* penult. & v. Ἔρις.

10. Ἐρίζων.] Male pro Ἔριτον, quatenus exponitur per ἔριζον: at pro Ἔριτον, quatenus redditur ἤρτιεν, i. e. remigabat. KUST. Vid. ſup. v. Ἔριτον, inf. v. Ἤριτο, Ἤριζον, Ἤριδμὸν, & mox v. Ἐρίσματα.

11. Ἐριοδείας. - - - μεγαλοδωμάους.] Leg. διωκήσεις. Sæpius Galenus utitur. SOPING. μεγα διωκήσεις voluit, credo, Soping. quod ſæpe apud Galen. Sed nihil mutaverim.

12. Ἐρίσμασ[ι].] Male pro Ἐρίσματα, ab ἐρίσσω. KUST. Vid. *Not.* in v. Ἐρίζω.

13. Ἔρσμα. σήρισμα.] L. σήρισμα. O. Male pro Ἔρισμα, ab ἐρείδω. KUST. Ἔρισμα, pro Ἤρισμα, eſt apud Hom. *Il.* Δ. 38. & Ariſtænet. L. II. *Ep.* xii. ubi Ἤρισμα etiam correxit nuperus Editor. Conf. *Miſc. Obſ.* VII. 2. p. 300. & ſup. v. Ἐρίζῃ. Phavorinus σήρισμα exhibet, ut Guyet. Retinui σήρισμα, quum analogia non obſtet.

14. Ἐρίσκηπα. &c.] Forte Ἐρίσκαπα. Vide in Κύπερῷ. SOPING. Lege ea Dioſcor. [I. 19] Ἐρυσίκαμπον. *l. B. ut. Ld. Ipa*, non autem ἴρις, ἴσατ. & conſentit Plutarch. in *Symp.* II. JUN. *Anim.* p. 399. Ἐρίσκηπα pro Ἐρυσκαπα. Nota ἴρις, vel νῆρις, & ἴρμα. IS. VOSS. Male pro Ἐρίσκαπα, vel Ἐρίσκαπα. Nam libraril ἴρις, & ἴρμα promiſcue ſcribebant. Deinde lege, *ut Ld. ἀν ἴρις*, vel ἴρεις, ἴσατ. Vid. Salmaſ. ad Solin. p. 382. *Ed. Ultr.* KUST. Ἐρίσκαπα Sordagis reddidi ex Autographo: pro quo Schrev. male exhibuit Ἐρίσκαπάγη, ſine dubio, quia in v. Κύπερῷ ita legi videbat. Ed. Hag. Ἐρίσκαπα.

15. Ἔρις.] Leg. ἴρις, vel ἴρις. Vid. *Not.* præc. & ſup. v. Ἐίρη. Inf. v. Ἤρις, ibique *Not.* ut & in v. Ἴρις.

16. Πολυσπόρου.] L. πολύσπορον. KUST. Vid. Hom. *Od.* I. 111. 358. & Phavor. in v. Ἐριχάφυλον. Doct. *Reiſk.* legit: πολλοῦ, ἢ τῷ ἐξ &c. Nec Editt. diſtinguunt poſt πολύσπορον.

17. Ἐριτὶς μαγοίσπιον. σάκκος. &c.] L. μαγείτιον, σάκκος. JUN. [Sic Ed. Schrev. Phavor. μαγοσπιον.] An Ἐριτὶ [ſenſu ultimo.] SCHR. Velim Ἐρητις, ab ἐρῶ, ut ἀρητὶς ab ἀρῶ. An deinde, ἐρίτης ἢ φαγητὸς? ut ſit *manſuarium*, *cuſtus*, φύλαξ, *mantor*. MARTIN. in v. *Rifcus*. Peſſime pro Διφθέρα, quod recte interpreteris μαγειτιον, σάκκος, i. e. *crumena coriacea*, ſeu *ex pelle facta*. Nam διφθέρα idem ſignificat quod δέρμα, vel δέρρα, i. e. *pellis*, relle Suida v. Διφθερᾶς. Deinde pro ἔρατος legendum eſt ἔρατος, eaque vox cum ſeq. περίτης referenda eſt ad Δρυτῆς, quo vocabulo hominem *in agendo ſtrenuum* denotari conſtat. Hinc autem apparet, quam turpi ofcitantia Heſychius Διφθέρα cum Δρυτῆς hic confuderit, & utramque inſuper vocem partim mutilaverit, partim corruperit. KUST. Vid. ſup. v. Διφθέρας, & Δρυτῆρας, & inf. *Not.* in v. Ἐτεῦθ. *Reiſkius* ἐρατὸς. ἢ περίτης conjicit.

18. Ἐρυσῶν.] Ἐρυσῖν. O. Vid. inf. v. Ἐρυσῖν. At ἐρυσῶν etiam in v. Μάρμαρος, & Σκαλοῦσιν, & ſemel apud LXX. *Deuter.* XXVIII. 42.

19. Ἐρισφόρῳ.] Neptuni cognomen in *Hymno* Homerico *in Mercur.* v. 187. Plutarch. *Symp.* VII. i. p. 698. D. μεγαλόφωνα explicat, ab ἀεσφόρῳ. Vid. inf. v. Χράμῳ, & ſup. v. Ἀεσφόρῳ, eademque in voce Etym. M. Conf. ſup. v. Ἐρισμαίνει.

20. Ὑψηλοφόρῳ.] Vox Lexicis ignota. Vide num ὑψίλοφῷ, vel ὑψίλοφῷ, ſcribendum; aut tranſpoſitis literis, ὑψηλόφῳ, ut ὑψηλαύχῳ, pro ὑψαύχῳ. Conf. v. Ὑψηφίς, & Ὑψηφὶς. οὐ ὑψὴ ἢ ἔφοδον ἔχων, ἢ ὑψηλὸς ἀσφαλῶς. Si tamen retinere malis ὑψηλοφόρῳ, non valde refragabor: conſtat enim voci analogia. His dudum ſcriptis, vidi in Cl. D'Orvillii *Crit. Vann.* p. 42—48. plura huc facientia: ubi p. 45. monetur, eſſe qui μεγαλαυχεῖν, vel μεγαλαυχῆς (quo ſenſu etiam μεγαλαύχων proponitur, ut ὑψαύχων. Vid. inf. v. Ὑψαύχατε) reponat, & ὑψηλοφρονεῖν: quæ ſignificationes potius conveniunt τῷ Ἐρισφόρῳ, quod cum - - - σφα - - - confundi facile potuit. Equidem in ſupra dictis adquieverim. Niſi malis Ἐρισφόρῳ, μεγαλαύχῳ accipere ſenſu vulgari, & ὑψηλοφρονεῖν, referre ad Ἐρισμαίνει. UT utrumque reſpexerit.

21. Ἐρίτιμον. ἰσχυρὸν &c.] Forte ἰσχνὸν. Athen. I. VII. [p. 328. C. & 329. A.] ex Callimacho. SOPINGIUS. Legere malim, ἰσχνὸς εἶμι. KUST. Vid. Hom. *Il.* B. 447. & Etym. M.

22. Ἐρφίας.] An Ἐρφίης? O.

23. Ἔρφ.] Vid. ſup. in Διοφθόνου. G. Sic lege, diſtingue, & verte: Ἐρίφῳ. ὁ Διονύσῳ. Ἔρφῳ, ὁ μικρὸς αἴξ, &c. i. e. Ἐρίφῳ, *dicitur Bacchus. ἴμερος autem eſt hædus.* FABER *Epiſt.* L. I. p. 59. Conf. omnino ſup. in v. Ἀδωνιοῦ.

24. Ἐν τῷ ἔαρ - - - - τὸ τοῦ χειμῶνος.] Nugas has & ineptias Grammaticorum quis ſine riſu legat? KUST. Eadem propinant Etymolog. Varin. &c & Noſter inf. in v. Χείμαρος, & Χίμαρος. Conf. v. Τέζῃ, ibique *Not.*

25. Ἐρυθίνου. ὁ χ. ὠσανεὶ.] L. ὠσθιδώνιος. SOPING. & SALM. Cyrill. in Lex. MS. Ἐρυθίνου. ὁ χοιρὸς ὠσθίζων ἢ ἴδιος ἄνθρ. Vid. Hom. *Od.* A. 325. Pindar. *Nem.* IX. 37. & Schol. nec non Ariſtid. *cont. Prodic. Myſter.* p. 691.

26. Ἐρίφωλον. ὄφις, ὁ πλατύφωλος.] *Membrana.* SALM. Eultath. Ἰρίφλοιον. Sic ille ad Hom. Σ. *Il.* p. 994. 41. de quercubus: *αἱ δὲ ἦ ἄκαρποι φηγοὶ (Ἀγαθυλλὶς) καὶ πλατύφυλλοι, ἐρίφλοιοι καλοῦ*, ὥσπερ Πεγασμένοι. Vid. inf. v. Φοινίκη λαι, ἐρίφλοιοι πάλαι.

27. Ἐρυθ. σωμάτιον.] An ὑπεράτιον? ab ἐρίφω, συγάζω placet. Sup. Ἔρματα, ἄκλαι.

28. Ἐρίφω.] Pro Ἐρείφω, ab Ἰρίτω. Interpretatio autem συγάζω pertinet ad Ἐρίφω, ab Ἰρίζω. KUST. Vid. ſup. v. Ἐρίπας, & v. Ἐρυθρὸν.

29. Ἐρίψιμα.] Vid. inf v. Ἐρίσιον. Aliud eſt Ἐρίθιμον.

30. Ἐρωδία.] Vide Ἐρδίνη, & Ἐρωδία. IS. VOSS. Alibi pro eodem habes Ἐρωδία, & Ἐρωδία KUST.

Ἐρεύδιον. μεγαλεύδιον.
Ἐρεύδων [1]. μεγάλως ἔχων εὐθύτας.
Ἐρωλαί. ἀπέμων συστοφαί, αὖραι, πνοαί [2].
Ἐρεπτό@. διάπτω@.
Ἐρωπιζόμεν [3]. ἢ πτοητεύομεν. ἢ σύμμικτα χήματα ἔχει [4].
Ἐρώπις, μεγαλόφθαλμο@. καὶ ἡ Ἀσσίου γυνή [5].
Ἔρκε|τ@ [6]. τεῖχο@. ἔπαυλιν [7].
Ἐρκεζεσ [8]. σκιάσεσ.
Ἔρκετή [9]. Φυλακή.
Ἔρκε|λ@ [10]. Φερσμός.
Ἔρκει χαλκείῳ [11]. τῷ τῆς ἀσπίδων κυκλώματι.
Ἔρκειαι [12]. οἰκίαι. τείχη. Φερσμοί. σκιαί.
Ἐρκίους [13]. τειχίους.
Ἐρκεῖο [14] Διόσ. τοῦ ἀσφαλίου. ἢ τοῦ κτῆ τὴν οἰκίαν. ἔστι δὲ Ἔρκει@ Ζεύσ, ὃν Ἀθηναῖοι.

Ἔρ-

1. Ἐρεύδων.] L. Ἐρευδών. IS. VOSS. Series quidem ω postulat; sensus autem ο. Et sapius Lexicographi hæc eadem serie componunt. Vid. mox *Nos.* 7. & inf. v. Ἐρωπίζω.
2 Ἐρωλαί. - - - πνοαί.] Nempe σφοδραί. Ita Schol. Aristoph. *Equit.* ℣. 508. Etym. M. etiam simpliciter: Ἐρωλαι. ἡ πνοή. unox tamen plura addens. Conf. Eustath. p. 918. 17. qui uni ex Neptuni equis nomen hoc fuisse tradit. Apollonio l. I. *Argon.* ℣. 1132. pro ἐρωλάς, H. Stephanum ἰρωλὰς restituisse, Bifetus notaverat ad marginem A pollonii, conferens l. IV. 1778. Idem obfervatum Cl. Hemsterhusio ad Lucian. *Dial. Deor.* p. 287. nov. *Ed.* Ceterum Ἐρωλαι, cum accentu in penult. uſtatius eſt,
3. Ἐρωπιζόμεν, ἢ τεχνιτεύομεν.] Mendoſe prn Ἐρπωπιζόμεν. SALMAS. H. STEPH. *Ind.* Lex. ἀτεχνεύομεν. Vid. inf. Ἐρπωπιζομὲν. [ubi ἀτεχνεύσας.] SOPING. PERGER. Sa na lectio eſt: Ἐρπωπιζομὲν. ἀτεχνιτεύομεν. R. BENTL. *Epiſt. ad J. Mill.* p. 55. Lege una voce, ἀτεχνιτεύομεν, ab ἀτεχνίτευτος, i. e. *artium expertem* vel *imperitum eſſe.* Vid. inf. v. Ἐρπωπιζομὲν. KUST. Phavor. ἢ ἀτεχνιτεύομεν. Sed vide *Not.* ſeq. Utramque vocem, ἀτεχνεύσας & ἀτεχνιτεύσας, ignorant Lexica.
4. Σχήματα ἔχει.] Forte χρώματα ἔχει. Vid. Inf. in Ῥωπίς. SOPINGIUS. χρώματα ἐχομὲν emendat Magnus *Bentleius i. e.* ut ſcil. reſpondeat τοῖ Ἐρπωπιζομὲν. Non video tamen, ſalvo V. Cl. honore, cur poſtectius ἐχομὲν admittamus, & omnia in t. perf. plur. efferamus. Certe minima mutatione prætulerim hanc lectionem: Ἐρπωπιζόμεν. ἀτεχνιτεύομεν, ἢ σύμμικτα χρώματα ἔχει. Niſi quis offenderit, in Ionis Ὀμφάλῃ fuiſſe Ἐρπωπιζομὲν, ut infra ſcribitur. Vide ibi.
5. Ἐρώπις. - - - γυνή.] Vid. Hom. *Il.* N. 697. O. 336. Male Ἐρωπ. per ω, in Scheri *Indic.*
6. Ἐρκε|τ@.] Scr. Ἔρκετ@. IS. VOSS. PERG. Conf. mox v. Ἐρκίου, & Ἐρκείου. Cæterum ſcribendum potius Ἐρκε|τ@, cum ſpiritu aſpero; ut & ſequentia illa, Ἐρκετή, Ἐρκεῖον, Ἐρκείο, &c. KUST.
7. Ἔπαυλιν.] Neſcio quomodo hæc irrepſerit. Nihil enim ad rem facit. KUST. L. ἐπίτευκτ. Senſus eſt: Ἔρκετ@ eſt *murus*; item *amentum*, quod inteſtinis velut *ſeptum* prætenditur. PERG. Omiſit Phavorinus. Ego poſt τεῖχο@ di ſtinctionem poſui; ut ἐπαύλιν ſit expoſitio verbi Ἔρκιον, quod commode inter Ἐρκίους & Ἔρκετ@ poſitum (nam ω & ο ſæpe eadem ſerie, maxime apud Etymol. & Suidam, adparent) intercidit, remanente ſola interpretatione.
8. Ἐρκέζεσ.] Male pro ἐπαύζεσ, quod habes ſupra cum eadem interpretatione. Vide etiam v. Ἀποκάσαι. KUST. Pro Σκεπάζεσ. REISK.
9. Ἔρκετή.] Eadem (cuſtodia) forſan quæ εἰρκτή. H. STEPH. *Ind.* Diſtingue a præced. & lege: εἴρκετε. φυλ. SOPING. An Ἔρκετε, pro quo ſup. Ἐρκεῖον?
10. Ἔρκε|λ@.] Vide paullo ante, item v. Ἐρκί@. Ἐρκιόδων, & Ἐρκε|@, & Martin. in v. *Ertum.*
11. Ἔρκει χαλκείῳ.] Hom. *Iliad.* O. 567. KUST. JENS. *Luc. Hoſ.* p. 95.
12. Ἔρκειαι.] Facit hic locus, ut ego locum Callimachi longe illuſtriſſimum recte emendem, qui eſt *Hymn. in Dian.* ubi de Cyclopibus (℣. 67.) loquitur Poëta:

Μίνως μ' ἐκάλεσσε ἓξ ἐπ' ἠματι καλοιρῇ,
Ἀργίων ὁ Στεροπήν· ὁ δὲ δάμαλι@ ὦκα μοχάσσω
Ἔρκει) Ἐρκείοιο &c.

Adverte quæſo, quam male cohæreant hæc, Cyclopes, Bronten aut Steropen, vocari, & *Mercurium* prodire ex interiori domus parte. Ridiculum mehercule. Corruptum igitur eſt illud Ἐρκείοιο. Scribo ἰρκείου, nec dubito. Articulus ὁ refertur ad Ἀργίων ὁ Στεροπήν. HEINS. Cyrill. Lex. MS. Ἔρκειο. ἐξηρεσμένα, τείχη. Inf. Ἔρκειον. - - αὐλὴν, &c.

Ἔρκιο [15]. δικτύου. Σοφοκλῆ [16] Ἀδάμαντι δικτύῳ.
Ἐρκίτναι [17]. οἱ ὑπὸ ἀγρὸν οἰκέται.
Ἑρκίνια [18]. ἑορτὴ Δήμητρο@.
Ἔρκιον [19]. ὕπλα. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ.
Ἔρκιον [20]. κύκλο@ αὐλῆς. οἰκία. παιδίον. περίπτωμα δόματο@.
Ἐρκίπτ|ζ [21]. τὰ ἔτη πᾶν ἔχοντα ἐξάβδιμμα παρὰ τὸ μὴ ἐκφεύγειν ἴσην ἐκκλίσιν ξύλα.
Ἔρκι@ [22]. ἀσφάλεια. τεῖχο@. ἔφοδο@. περίφερμα· ὡς τὸ ὕδωρ [23] τὸ χεῖλο.
Ἔρκι@ [24]. ἅγνυ Φερσμὸς ἀς τὸ·

Αἱμασιὰς λίξωτος [25] ἀλωῆς ἔμβλημα ἔρκο@.

καὶ λίνον·

Ἔρκ|ε ὀπλίζω [26]. —— ——

Ἔρ-

Unde & *h. l.* Ἔρκεια, vel Ἐρκεῖν, aut Ἐρκεῖο, mallem. Conf. Suid. in v. Ἐρκεῖ@ Ζεύς. Ad Callim. l. c. vid. Anna, & Ez. Spanh.
13. Ἐρκίου.] Scrib. Ἐρκείου. IS. VOSS. Vid. *Not.* prac. & ſup. in v. Ἐρκε|@.
14. Ἐρκεῖο Διός.] Vid. Harpocr. p. 126. SCHR. Scribe Ἐρκείῳ, cum ſpiritu aſpero. Vid. Suid. Eurip. *Troad.* ℣. 13. &c. De *Jove Herceo* plura Petitus *de Leg. Att.* p. 138. H. Wolf. in Ulpian. ad Demoſth. p. 258. fin. Ne. Heinſ. in Ovid. *Heroid. Ep.* VII. ℣. 113. Theod. Scilin. Objerv. c. 18. p. 133. alii. Ἔρκεο@, per ι, ſcribit Etymol ex quo Noſter ſuppleri queat in fine Articuli
15. Ἔρκεζε, διατεινε.] Pindar. *Nem. Od.* III ℣. 89. Κυλινδεῖ ἑλικῶπις, ἅτε κυνὸς δολιον δ' ἰχνος ΑΒΡΕΣΣΗ ου δίῃ. *Obſ.* VII. 2. p. 296 Schol. ibi λίαν explicit, & ἀκόντως. Vid. Herodot. VII. 85. ubi pro ἐρκέζ. C. Gronov. ἐρυκέζ legit; & Hef. Inf. in v. Ἔρκεθ. Cum Heſychio fact Photius in Lex. MS. Conf. ſup. v. Ἄρκιος, & ſeqq. & omnino Jungerm. ad Polluc. VII. 137. ubi ἐρκοδυτής.
16. Σοφ. Ἀδάμ. *d.*] Vid. Caſaub. in Athen. p. 482. SCHR.
17 Ἐρκίτναι.] Athen. l. VI. [p. 267 C.] Ἀμοιβὴ δὲ τοῦ ἐρκίτναι φωτὶ καλεῖσθ, τὸν καθ' ὑπὸ τὴν ἀγορὰν οἰκοῦντα. Tertull. adverſus Valentinianos: *Quare non & Sterceia & Syntyphi nominantur?* ubi G. Canter. *Nov. Lect.* l. III. c. 12. legit *Herceia*, i. e. *Ercæum*. Sed ego mallem *Hercia*, Ἐρκίνῃ. Euſtath. *Il.* N. p. 933. [*Il.* O. p. 1024. 40.] legit Ἐρκίτναι. SOPINGIUS. An Ἐρκείτης? G. Lex. Ἐρκίτναι. IS. VOSS. Melius per ι, ut apud Athen. & Euſtath. CASAUB. in Athen. p. 461. Vid ſup. v. Ἐρκίτης.
18 Ἐρκίνια.] Scribe Ἐρκεῖνια, proparoxytone. KUST. Malim Ἐρκειώνια, ut *D. Heinſ.* aut Ἐρκεῖνα, cum *Potters* ad Lycophron. ℣. 153. ubi occurrit nomen Cereris, Ἐρκυνία.
19. Ἔρκια.] L. Ἔρκεια. IS. VOSS.
20. Ἔρκιον.] Photius in Lex. MS. Ἔρκια. (l. Ἔρκεια) Ἀθηναῖοι τὰ οἷον τείχιον. Vid. Suid. v. Ἐρκεῖ@ Ζεύς, & ſup. v. Ἐρκείῳ. Etymol. M. Ἔρκιον, paroxytonos, addita regula. Ἔρκιον. Φωτιος. Ἔρκιον τὸ ἐξηρεσμένον κατὰ τὴν οἰκίαν (ſic) ἤτοι αὐλὴ τὸ μὲ ὑπερῷον οἴκημα διώκειν.
22. Ἔρκ@.] Vid. v. ſeq. & ſup. v. Ἔρκε|@, Ἐρκίζ, &c. Conf. v. Ἔρκος ἕρκεσ.
23. Ὕδωρ τὸ.] Hom. *Il.* A. 350. & *Schol. Mirum dictum* vocat Apulejus. Vide Theod. Sellii *Objerv.* c. 18. ubi plura.
24. Ἔρκ@.] Si caput hoc Articuli tollatur, & ſequentia jungantur cum ſuperioribus, rectius omnia fluunt: Ἔρκ@. ἅγνυ Φερσμός, ὡς τὸ ἐπὶ τὸ χεῖλο. ἅγνυ Φερσμὸς, ὡς τὸ· Αἱμασιὰς λίξωτος &c.] Ex Hom. *Odyſſ* Ω. 223. ubi legitur λιξοῦτος. KUST. IS. VOSS. Sic ex Poëta l. c. emendaverat *J. F. Gronov.* in Ed. Schrev. & olim *D. Heinſ.* ut & *Jungerm.* ad Polluc. l. VII. §. 137. Recte Etymolog.
26. Καὶ λίνον Ἔρκ| πλέξω.] L. πλέξῳ. SALM. Scrib. τῷ λίνῳ. i. e *rete*. Subjungitur deinde locus Hom. *Odyſſ.* X. 469. ubi legitur, Ἔρκε| συνάψομεν. KUST. Præiverat L. *Bos* in *Obſ. Crit.* p. 162. his verbis: „ Voluit Heſychius „ docere, vocabulum Ἔρκ@, prætercquam quod *ſeptum* ſignificat, ut priori exemplo e Poëta probaverat, etiam „ denotare *linum* vel *rete*, Idque probat altero Homeri „ loco, qui eſt *Od.* X. 470.

Ὡς δ' ὅτ' ἀν' ἰχθῦς ἀλιὴ κίκλῃσι πανύστατος ἔρχῃ, ἣ πίσυνος,
Ἔρκε| συνάψομεν - - - - - - - - - -

„ Ubi Schol. Ἔρκε|. τοῦ, τῷ δικτύῳ. Unde patet, perperam emendaſſe Cl. *Salmaſium* apud Heſych. πλέξομεν ut ver-

"Εφμα [1]. ἔρισμα. νίγγμα [2]. ἢ ἡ πιξώδη καὶ ὀπτιμαλιζόμενον, ὥσπ μὲ βλέπειν [3], πέπον ἡ Σαλάσσης, καὶ Ἀνακρέων·

ἀσήμων ὑπὸ ἱμαίτων φορεῦμαι [4].

καὶ τὸ ἡ ναῦν ἔρισμα σπεῖσαι [5]. καὶ τὸ σκεύασμα [6] ἢ πάς.

"Εφμαῖ. ἐφ' ἑφμαῖς δίκην ἄλεσπα, οἷς παίζοντες, Ἑφμαλάχλω [7] λέγουζιν.

"Εφμαιον [8]. εἴρημα, ἢ κέρδος.

Ἑφμᾶς λίθος [9]. τοὺς σωροὺς τῶν λίθων, Ἑφμᾶς [10], τοὺς δὲ παῖς ὁδοῖς [11] γενομένους εἰς τιμὴν τοῦ Θεοῦ· Ἑσίοδος [12] γάρ.

"Εφμακες. αἱ ὕφηλοι πέτραι. ἢ αἱμασιαί [13].

"Εφμακον. ἕρκιον.

Ἑρ-

, ἕκτον. Lege posteriora illa verba: τὴν λίθον· "ἑρμᾶ σύσπλη-, ἕκτ. ,, Hadtenus V. Cl. Iduur obfervaverat jam ante etram Doct. *Fungerman.* ad Poll. *l. c.* Conf. Theod. Sell. *l. c.* & Etym. M. qui eadem loca (ut & Apollon. Lex. MS.) adduxit. Photius in Lex. MS. "ἑρμ. πλεῖστοι τῶν τὰς ὁρμὰς οἱ Κυμαῖοι σκαλμοὺς καλοῦσι.

1. "ἑρμα.] Vid. Harpocr. p. 126. Æfchyl. p. 206. Meurf ad Lycophr. [ν. 618.] p. 243. SCHR. "ἑρμὰς Harpocrat. Sed ἑρμᾶς Pollux. VALES. Adi Valefium ad Harpocrat. p. 77. 78 VERW. Vid. Schol. Hom. *Il.* A. 486. Interpp. ad Polluc. I. 94. Etym. M. Suid. & Inf. v. "ἑρμακες, & "ἑρμαῖς. Lex. Reg. MS. 'ἑρμὰν (fic) ὕφαλον πέτρα. ἔτως Ἀλέξανδρος, καὶ Ἀναξίμενης, καὶ Ἀρισταρχίδης. Conf. v. 'Ανεμάτιδα, & *Not.* feqq.

2. Νίγγμα.] An τίγμα? GUYET. An ἴγγμα? IDEM. (Forte J.F. GRONOV. Sic & *V. D.* in *Cod. Weſſ.*) Το ν abundat. "ἴεγμα legendum, nam "ἔρμα, demto γ, idem probat eſſe quod "ἴεγμα. Nifi malis ἴρμα. Vid. Euſtath HEINS Forte ἴρμα, ut Euſtath. p. 343. [& Etym. M.] VALES. BRUNO. vel φλαγμα. BRUNO. L. σαγηνα. PERG. Pro νεγμα Viri Eruditi recte ſcribunt ἴγγμα. PAUW ad Anacr. p. 279 Sed ἴρεγμα quia emendarit, neſcio. Niſi fit typographi error. Maliem, ne quid pereat, ἢ ἴεγμα, ut ν in γ mutatum ſit, & coaluerit cum voce ſeq. Vid. ſup. v. "ἴεγμα. *Q.*, & *Not.* in v. "ἔρυτο πόλιν.

3. Βλέπει] L. βλέπεις. KUST. Sic ὥραῖον ἴρμα Æſchyl. *Agam.* ν. 1016. vocat *ſcopulum latentem.*

4. 'Ανέμων ὑπὸ ἱμαντων φορ.] Sunt verba Anacreontis, quæ Harpocr. & Phot. in v. "ἱρμὸς reſpexerunt, & Suid. in v. "ἑρμαῖ, pro quo (poſt H. Steph. *Ind.*) Kuſt. etiam "ἑρμὸς corrigit, ut & Jof. Barnef. ad Anacr. ν. 1215. p. 277. ita hunc verſum exhibens & legens:

. - - - . - - - ἀσήμων
Ὑπὸ ἱμαντῶν φορεῦμαι.

Poſſes etiam:

Ἀσήμων ὑπὸ ἱμαντων
Φορεῦμαι . . . . .

Ita Meurſ. ad Lycophr. ν. 618. Quamvis prius præferam, tamen ἱμαντων non mutaverim, ob Pollucis auctoritatem I. 115. & quia infra "ἑρμαῖς, ſunt ὕφηλοι πέτραι. Conf. Etym. M. & ſup. *Not.* in v. "ἑρμα. Adde Æm. Porti *Lex. Ionic.*

5. Καὶ τὸ πᾶν ν. ἕρ.] Id eſt, *faburra.* KUST.

6. Σκεύασμα] L. σκαφισμα. SCAL. G. Leg. σκαλισμα. IS. VOSS. *Mei, σφίσμα*, quod vide. Puto σφάλισμα, *de britels onder de boortſloelen; klompen daar op de boortſloelen ruſten* Pollux: θραυσις, ἐσχαρίτιον, ἴρμαῖα. &c. [I. 94.] M. MEIBOM. Cum *Scal.* & *Gujeta* legerim σκαμμα, i. e. pondus, quod navem in æquilibrio quaſi tenet: ſive uno voce, *faburra.* Non enim interpretatio hæc eſt diverſa a præcedente, ſed ejus quaſi appendix. KUST. L. πλήρωμα v. ν. Quo ſenſu vox ἔρμα occurrit apud Philon. *lib. Quod quiſque probus ſit liber*, p. 397. Imo per πλήρωμα ibi exponitur. En verba: Ὁ δὲ γε σοφὸς, ἀδιάφορον, "ΕΡΜΑ τῆς ΠΑΝΏΡΩΜΑ καλουμενῆς ἐπιφερόμενον. Sic & p. 606. de Hercule: ὅτι μισθὸν ΠΑΝΏΡΩΜΑ τὸν "ΕΡΜΑ καὶ πόνῳ ὠνούμενος. BIEL.

7. Παίζοντες, ἑρμαλάχλω.] L. ἑρμοναχῶν, *ſtolonibus arborum decerpere.* PERG. *H. Steph.* legit ἑρμοναχῶν [in *Ind.*] quod probo. KUST. HEINS. IS. VOSS. Forte, παίζοντες ἑρμοναχῶν. VEKW. De "ἑρμαῖς vid. Harpocr. Suid. Ulpian. ad Demoſth. p. 141. C. & Etym. M.

8. "ἑρμαιον.] Plato in *Phædone*: "ἑρμαιον ἂν δὲ ἐς ἀνθρὸς τῶν κακῶν, ſi animæ interirent ſcilicet. Juſtin. Mart. *ad Tryph.* SOPINGIUS. H. STEPH. *Theſ.* I. 1151. Philo *de Leg. ad Caj.* p. 731. Plato L. II. *de Rep.* p. 598. BIEL. Vid. Etym. Suid. & inf. v. Κοινὸς ἑρμαῖς, ut & *Not.* in v. Κτῆσις. *If. Voſſius* legit: ὑρμαιον Ἰσπαρδὸς. Non probo.

9. Ἑρμᾶς λίθος.] Hom. *Odyſſ.* Π. [471.] SOPING.

Ἑρμάσας [14]. ἁλαφρῶς ἐφελίξας.

Ἑρμάσῃ [15]. μαλάσσῃ. σπείῃ.

"Ερματα [16]. ἐπιφερήματα. ὑποβρίσματα [17]. σώματα [18]. ἀπὸ τοῦ Εἴρειν. καὶ ὕφαλοι πέτραι [19].

"Ερμειος [20]. ἀπὸ δήμ. λέγει γάς πους "Ερμειος, ἢ Ἀχαμαντίδος φυλῆς.

"Ερμιον [21]. σωρὸς λίθων.

"Ερμι [22]. ἕζου.

Ἑρμοβλύοντες. Φερίζοντες.

"Ερμονοι. Σκιλλοῦσι [23].

Ἑρμὶς. κίρυξ.

Ἑρμῆς [24] ἀμύλης. Ἀθλίψιον ὁ τῇ ἀκρο-πόλ.

Ἑρμῆς. ἢ Ἑρμῆν ὅτι πόσιος [25] ἰδίας ἔλεγον· χθόνιος Ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος. καὶ

Vid. Caſaub. in Strab. p. 271. [818] Petav. in Themiſt. p. 669. & Harpocrat. SCHR. Vid. Phavor. & Sylburg. ad Etym. M. ubi male 'Ιμαῖοι. Π. citatur.

10. 'ἑρμᾶς] Supple ὀνόματα, vel λίθους, ut paſſim apud Heſych.

11. 'ὁδοῖς] Vide ſupra ſuo loco.

12. Τοῖς ὁδοῖς] Sic omnes Editt. Reſcripſi ταῖς ὁδοῖς, quod monuit etiam Cl. *Jenſ l. c.* Schol. Hom. *Od.* Π. 471. 'ἑρμαῖος λιθος.] ὁ σωρὸς τῶν λίθων ἐν ταῖς ὁδοῖς, "ἑρμαῖον ὀνομάζεσθαι. &c. Ad quem Poëtæ locum vid. *Not.* Jof. Barnef. Conf. mox v. "ἑρμιον, ſive . . . μιον.

13. "ἑρμακες. . . . αἱ μανδραί.] Significant etiam *lapidum acervos*, qui in triviis ad *Hermulas*, id eſt, Mercurii ſtatuas, jactis ex tempore lapidibus a prætereuntibus fieri ſolebant facri Mercurio. FUNG. Vid. Ælian *H. Animal.* XIV. 24. *in marg.* [p. 836.] & Scal. ad *Catulli*. p. 93. SCHR. Ser. unica voce, αἱμασιαί. Nicand. *Theriac.* [ν. 150.] p. 12.

Τῶν οἱ ἅ λίθαδες τε καὶ ἑρμακες ἐσσαίοντες.

HEINS. Vid. Ibi Schol. Citat eadem H. Steph. in *Ind.* Vid. mox v. "ἑρμῶν.

14. "ἑρμάζει.] Vid. Foël. in *Œcon. Hipp.* v. 'ἑρμάζειν, & inf. v. "Ημαζεν. KUST.

15. 'ἑρμάζῃ.] Male pro 'ἑρμάζῃ. Conf. *Not.* præced. IDEM. Per ζ exhibet H. Steph. *Theſ.* I. 1144. E.

16. "ἑρματα.] Vid. Martin. in *Phalangium.* SCHR. Hom. *Il.* A. 486. Ælian. *H. A.* XVII. 25. p. 989. & 1001. Vid. ſup. *Not.* in v. "ἔρμα, & v. "ἔρτυο, Erot. v. "Ηρμοστο, & Galen. *Gloſſ.* v. Ἑρμᾶς.

17. Ὑποβρίσματα.] L. ἐπιφερήματα. IS. VOSS. Immo nihil mutandum.

18. 'σώματα.] An huc pertinet τρόπιδες, τὰ τῶν σκευασμάτων. [Vid. ſup.] M. MEIBOM. Secundum Etymol. "ἔρμα, cum ſpiritu leni, dicitur σώματος quaſi "ἔρμα, ab εἴρω. KUST. Reſpexit Lexicographus locum Hom. *Il.* Ξ. 182. laudatum in Apollon. Lex. MS.

Ἐν δ' ἄρα "ΕΡΜΑΤΑ ἦσαν ὑποβρίσαι λαοῖσι.
Inſures autem immiſit in ſcite perforatas auriculas.

Adpoſite ibi Schol. "ἑρμῶν, τῶν ; σώτων.

19. "Υφαλοι πέτραι.] Vid. ſup. v. 'ἑρμακες, & v. "ἔρμα.

20. "ἑρμειος.] Vid. Harpocr. & Suid. in v. "ἑρμῆς, ut & Steph. Byzant. & Heſych. infra. Phot. Lex. MS. "ἑρμειος, τὸν (l. οἱ) ἐξ "ἔρμα ἢ Ἄκαμ. φυλῆς. Conf. Schol. Lucian. T. I. p. 15.

21. "ἑρμιον.] Vid. ſup. v. 'ἑρμιᾶς λίθος. *If. Voſſius* "ἑρμιον corrigit, ex ſcric.

22. "ἑρμι.] Vid. ſup. v. 'ἑζόμην, & quæ ibi notavimus. KUST. IS. VOSS.

23. "ἑρμονοι. Σκιλλοῦσι.] Conf. Pauſan. L. I. p. 54. de *Sicyonis*, deque lapide ſuper quo Silenum quieviſſe narrant.

24. "ἑρμῆς, ἀμύλης. Αθ.] Videtur præmiſiſſe interpretationem hoc modo: ἐπὶ τῇ ἀκρόπολι. 'ἑρμῆς δὲ ἀμύλης. Αθ. s. v. ἄκρα πόλ. HEINS. Vid. Diog. p. 213. Meurſ. *Cecrop.* p. 79. [c. 28.] SCHR. 'ἑρμῆς ἀμυλῆς conjunge. IS. VOSS. Vid. Clem. Alex. *Protrept.* p. 28. [81. Ed. *Petav.*] Ipſum nomen 'ἑρμῆς exponit ſup. ante v. Ἀγυιεύς.

25. 'ἐπὶ πυθίου ἰδίου.] L. πόσιος. G. Leg. ἰδίου. Intelligit βίλος, aut κλέος. SOPINGIUS. L. ἐπὶ πόσιος ἰδίου &c. Nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Cauſam apud Hom. habes. [*Odyſſ.* ſc. H. 138.] His addis licet J. Pollucis [l. VI. c. 16. ſin. §. 100.] teſtimonium: 'ἑρμῆς, inquit, ὁ τελειῶτατα πίνων. Apud Athenæum [L. I. c. 25. *init.*] legas quoque: 'ἑρμῆς, τοῦ πόσιος τοῦ Σωτῆρος. [Vid. ibi Caſaub.] Itaque certa emendatio eſt. T. FABER. (*Not.* ad Lucian *Tim.*) Corrige mecum: ἐπὶ πόσεως οὗτος &c. *Mercurium* vocabant *ultimum poculum*; ut aliud *boni Genii*; *Jovis Salvatoris* aliud. Res eſt nota ex Polluce. Phavorinus, ut ſæpe alias, ipſum hoc Heſychii cen-

καὶ ἐν τοῖς κλήροις [1]· οἷον ἀγαθὸς οἰωνὸς. καὶ πέμματ[ος] εἶδ[ος] κηρυκοειδὲς [2].

Ἑρμῆς τρικέφαλ[ος] [3]. Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι τοῦτο ἔφη, παίζων κωμικῶς [4]· παρόσον τετρακέφαλ[ος] Ἑρμῆς [5], ἐν τῇ τριόδῳ τῇ Κεραμεικῷ [6] ἵδρυτο.

Ἑρμῆς στροφαῖ[ος] [7]. ὁ παρὰ [8] στροφιγγι τ θύρας ἱδρυμέν[ος].

Ἕρμινα [9]. πόδα κλίνης. ἀπὸ τοῦ Ἐπείρεσθαι τῷ ἐνηλάτῳ [10]· ἢ ἀπὸ τοῦ Ἑρμᾶς ἐγγεγλύφθαι.

Ἑρμιόνη [11]. καὶ ἡ Δημήτηρ. καὶ ἡ κόρη ἐν Συρακούσαις [12]. καὶ πόλις ἐν Ἄργει. καὶ ἡ θυγάτηρ Μενελάου [13].

Ἑρμίς [14]. τόρν[ος]. ποὺς κλίνης.

Ἑρμοκοπίδαι [15], οἱ περικόψαντες τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησιν, ἐπὶ Ἀριμνήστου [16] ἄρχοντ[ος], τοῦ Πελοποννησιακοῦ ἐνεστῶτ[ος] πολέμου.

Ἕρμ[ος] [17]. ἢ Ἕρμοι. δῆμ[ος] Ἀττικῆς. καὶ ποταμὸς Λυδίας [18].

Ἑρμοῦ κλῆρ[ος] [19]. ὁ πρῶτ[ος] ἐλκόμεν[ος], κλῆρ[ος] Ἑρμοῦ νομίζεται.

Ἑρμοχείμ[ος] [20] γῆ. ἡ Αἴγυπτ[ος] τὸ πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο.

Ἑρμοῦ ψῆφ[ος] [21]. τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἕρμαια.

Ἑρμώνι[ος] χάρις [22]. παροιμία, ἀπὸ Ἕρμων[ος], τοῦ Λήμνου τυράννου, ὃς ἐπελθόντων τῶν Ἀθηναίων, μὴ δυνάμεν[ος] αὐτοῖς ἐναντιοῦσθαι, ἔφη τὰ προστασσόμενα ὑπ' αὐτῶν διὰ χάριν ποιεῖν. τάσσεται ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι ποιούντων, καὶ προσποιουμένων χαρίζεσθαι.

Ἕρπαλις [23]. ἀναδενδράς.

Ἕρπη. κρέα [24]. ἢ βλαστήματα.

Ἐρροκόμιον. προσχεδιαστεῖον [25].

Ἕρ-

erratum transscripsit. LANGBÆN. ad Longin. p. 30. Recte Langbænius [*l. c.*] corrigit: ἐπὶ πίστεως εἶδος, i. e. *de potus genere*. KUST. Sic & Cl. *Stephanus*. πίστεως forte etiam *Guyetus* scripserat, a Schrev. corruptus; quemadmodum *Fabri* emendatio turpissime πίστεως exhibetur in *Ed. Amst.* p. 1048. T. I. Photius in Lex. MS. Ἑρμῆς. πίστεως εἶδ[ος], ὡς Ἀγαθοῦ Δαίμον[ος], καὶ Διὸς Σωτῆρ[ος]. Πίστεως corrigunt quoque Cl. *Kühnius* ad Polluc. *l. c.* & Cl. *Hudson* ad Mœrid. Atticist. v. Ἀγαθοῦ δαίμον[ος]. Uterque tamen ἰδίως retinet, perinde ac *T. Faber*.

1. Ἐν τοῖς κλήροις.] Vide mox v. Ἑρμοῦ κλῆρ[ος]. KUST.

2. Κηρυκοειδὲς] Vid. Κηρύκη. IS. VOSS. L. κηρυκειοειδὲς, i. e. *caduceo simile*. Caduceum enim Mercurii fuisse gestamen nemo ignorat. KUST.

3. Ἑρμῆς τρικέφαλ[ος].] Vid. Harpocrat. p. 286. [in Τετρακέφ. ὁ Ἑρμ.] SCHR. Conf. ibi H. Valef. Etym. M. & Amphil. G. Cuper. *Monum. Antiq.* p. 206. *Harpocrati* subjecta.

4. Παίζων κωμικῶς.] Caute legendus Hesychius. . . Nam inde nequaquam sequitur, cognomen hoc Mercurii a Comico fictum esse, talemque nullibi exstitisse; sed, si modo licet de Fragmentis judicare, Aristophanes hominem τριφάλητι ornatum, i. e. galea tribus conis insigni, vel personam comica forte, quæ tria capita habeat, quales exstant in gemmis Socratis a Chifletio editis, τρικέφαλον vocavit, ea ratione, qua in Ceramico visebatur Mercurius τετρακέφαλ[ος]. CUPER. *l. c.* ubi plura.

5. Τετρακέφ. Ἑρμῆς] Vid. Eustath. ad Hom. p. 1353. 7. KUST. Leguntur ibi, quæ totidem verbis Photius in Lex. MS. Ἑρμῆς τετρακέφαλ[ος], ἐν Κεραμεικῷ, Τελεσαρχίδου ἔργον.

6. Τῇ Κεραμεικῷ] L. τ Κεραμεικῷ. Docere enim vult Hesychius, Mercurium quadricipitem collocatum fuisse in trivio Ceramici, qui erat locus Athenis notissimus. De Mercurio Ceramici vide etiam Anonymum apud Eustath. *loc. cit.* KUST. Nisi post τριόδῳ exciderit παρά. Conf. v. seq.

7. Ἑρμῆς Στροφαῖ[ος].] Mentio ejus est apud Aristoph. *Plut.* ℣. 1154. & seq. KUST. Vid. ibi Ez. Spanhem. *Not.* Conf. Etym. M. & inf. v. Στροφαῖ[ος].

8. Περὶ] L. παρά. SALM. Ita Etymolog. M.

9. Ἕρμινα.] Alii scribunt Ἑρμῖνα, properispomenos. KUST. Ex Hom. *Odyss.* Ψ. 198. Citatur ab Etymologo, quem omnino consule. Vid. mox v. Ἑρμίς.

10. Ἐνηλάτῳ.] Vid. sup. *Not.* ad v. Ἐνήλατα.

11. Ἑρμιόνη. - - - πόλις ἐν Ἄργει.] Vid. Schol. Hom. *Il.* B. 560. (sive *Cat.* 67.) & Eustath. p. 284. 39. Photius in Lex. MS. Ἑρμιόνη. χωρίον ἄσυλον. ἡ πόλις ἡ ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ἱερὸν Δήμητρ[ος] καὶ Περσεφόνης, ἄσυλ[ος]. Conf. Etym. M. & Barnes. ad Eurip. *Herc. fur.* ℣. 615.

12. Συρακούσαις.] Rescripsi ἐν Συρακ. ut omnes Editt. ante Schrevel.

13. Θυγάτηρ Μεν.] Vid. Etym. M. Eustath. p. 1479. 10. & Hygin. *Fab.* 122.

14. Ἑρμῖς.] L. Ἑρμίς. Supra: Ἕρμινα. πόδα κλίνης. G. IS. VOSS. KUST. Ἑρμίς, vel Ἑρμίν, πὸς κλίνης. Eust. Θ. Od. p. 311. & Ψ. Od. p. 811. Hinc Ἑρμεῖα, *fulcrum lecti*. Gloss. Græco-Lat. Cyrilli. IS. VOSS. Gloss. Herodot. Ἑρμίς. ὁ κλινότης. Similiter Etym. M. Et in *Excerpt.* ex *Moschop. MS.* in *Agapet.* apud Cl. Fabric. *Bibl. Gr.* T. XII. p. 306. Ἑρμίς. τὸ κρηποειδὲς. (quod adde Lexicis.) Ἑρμὶς itaque ob seriem admisi.

15. Ἑρμοκοπίδαι.] Vid. Plutarch. *Vit. Niciæ* init. & Andocid. Rhetor. SOPING. Vid. Thucyd. l. VI. c. 27. KUST. Conf. Langbæn. ad Longin. p. 30. *Ed. Toll.*

16. Ἀριμνήστου] Nihil hic sanum. *Arimnestus* Prætor fuit Olymp. XCI. anno 1. *Aristomnestus* Diodoro Siculo, qui hanc Hermatum mutilationem Chabria Archonte accidisse scribit anno 2. Olymp. XCI. VALES. Ex Cl. *Tho. Stanleji Adversariis MSS.* quæ Cantabrigiæ servantur, hæc habe: „ Pro Ἀριμνήστου lege, Ἀριστομνήστου, ex Diodoro Sl. „ XII. p. 332.] Τῷ δὲ ἑκκαιδεκάτῳ παρ' Ἀθηναίοις [ἔτ]ει ἄρ„ χων Ἀριστόμνηστ[ος]. Decimo sexto sol. belli Peloponnesia„ ci anno, quo bellum contra Siculos adeo stupide Athe„ nienses gerere statuerunt. Et pro Πελοποννησιακοῦ (apud „ Hes.) forte legend. Σικελικοῦ. ut intelligat, factum hoc „ non durante bello Peloponnesiaco, id est, cum per tot „ annos duraverit, tempus præcise non notat, sed incun„ te bello Siculo, quod quidem incipit Archonte Arimne„ sto. Suidas certe non aliud voluit his verbis: ἑρμοκο„ πίδαι. ὅτι ἠκρωτηρίαζον τοὺς Ἑρμᾶς, ὅτι ἔμελλον (f. „ πολεμεῖν) ἐν Σικελίᾳ. Vid. Ἀποφθ. p. 48. „ Hactenus. At πλεῖν adgnoscit etiam Scholiastes Aristoph. in *Lysistr.* ℣. 1096. Conf. ibid. Flor. Christian. & Palmer. item Schol. ad *Aves* ℣. 767. Ceterum de *Aristomnesto* plura vide apud J. Meurs. *Attic. Lect.* IV. 31. & *de Archont. Athen.* III. 9. ubi alius in locis perperam quoque Ἀριμνήστου castare docet, pro Ἀριστομνήστου, quod & Hesychio h. l. restituit in *Inserendis*, a Cl. Jac. Gronovio editis *pag. penult. Præfat.* ad *Thes. Antiq. Gr. T.* IV.

17. Ἕρμ[ος].] Vid. Harpocrat. SCHR. Vid. Suid. & Meurs. *Pop. Att.* Conf. sup. in v. Ἑρμει[ος]. Pro Ἑρμοί, rescripsi Ἕρμοι, ut exhibet etiam Berkel. ad Steph. Byzant.

18. Ποταμὸς Λυδίας.] Mentio ejus apud Hom. *Il.* Υ. 392. KUST. Immo ℣. 392. Idem error in Seberi *Indic.* Glossarium MS. Gr. Lat. M. Apostolii: Ἕρμ[ος] ποταμός. *Nomen fluminis in Græcia Lycia, quod producit multos calculos aureos.* Malim *Lydia*, vel *Lydiæ*. Respicit sine dubio glossa illa ad oraculum Crœso datum, apud Herodot. l. 55. Καὶ τότε, Λυδὲ ποδαβρὲ, πολυψηφῖδα παρ' Ἕρμον Φεύγειν, &c. Conf. Hom. *Epigr.* 34. εἰς Κυμαίους, ubi Ἕρμου δινήεντ[ος], pro quo *Epigr.* 33. Ἕρμ. Vid. sup. v. Ἕρμ[ος], & *Not.*

19. Ἑρμοῦ κλῆρ[ος].] Jul. Pollux l. VI. c. 9. Ἑρμῆ δὲ κλῆρ[ος], ὁ πρῶτος τ κρεῶν μοῖρα. Aristoph. in *Pace*: Ἑρμοῦ γὰρ ὁ κλῆρος ποιοῦσιν εἶναί τι. SOPINGIUS. Vid. H. Jun. *Animadv.* II. 5. SCHR. Locus Aristophanis, a *Valesio* quoque notatus, est in *Pace* ℣. 364. ad quem vide Schol. & Etym. M. in v. Ἑρμαῖον, ubi fabula de Mercurio, qui primus in judicium capitis ductus, & fortè absolutus. Conf. Kühn. ad Polluc. VI. 55. & sup. in v. Ἑρμῆς τ &c. Photius in Lex. MS. Ἑρμοῦ κλῆρ[ος]. ὁ πρῶτ[ος] ἑλκόμεν[ος]. Εἰώθεσαν γὰρ καὶ τοῦτον ... (quod Ἑρμοῦ vocabant) ... ἐλαίας (sc. εἰς ἐλαίαν) ... Eadem fere tradit (ut & Suidas) in v. ... Κλῆρ[ος] Ἑρμοῦ, sed plenius; unde posteriora supplebo (nam inter μετὰ & τοῦτο, vel potius τότε, integra sententia excidit) hoc modo: Ἐλάγχανε δὲ εἰ (Suid. ᾧ) μετὰ τ Θεὸν ... ἐν Ἀΐδου ...

20. Ἑρμοχύμι[ος] γῆ.] Ἑρμοχύμι[ος] appellatur a Steph. Byzant. v. Αἴγυπτ[ος]. KUST. Ἑρμοχεῖμ[ος] leg. ab Hermete in χώρας divi... Ἑρμοχύμιος ex Steph. legit *Heinsio.* Herodot. II. 6. REISK. Ἑρμοχυμίος corrigit *Is.* Conf. Bochart. *Phal.* I. I. 1. p. 7. *Is.* Vossius, Patrem sequutus, qui *de Orig. & Progr. Idol.* I. 27. p. 203. & in *Add.* hanc lectionem tam Stephano, quam Hesychio, adserit, q. d. *Chemia* (i. e. Ægyptus) Hermæ, sive Mercurii, in Ægypto culti. Vide tamen quæ ... adfert *Berkelius*, qui Xylo contrarium pro - - - χυμίας ... Plutarchum p. 364. C ex hy... Ægypti nomen apud ... Dubito num sufficiant rationes pothesi ... mutat. Neutra vero lectio ab origine vocis aliena est; de qua laudatos interpretes consule. Apud Steph. Byzant. Ψενχημμις etiam est κώμη τ Αἰγύπτου.

21. Ἑρμοῦ ψῆφος.] L. Ἑρμοψῆφος. IS. VOSS. Vid. sup. v. Ἑρμαῖος λόφος.

22. Ἑρμώνιος χάρις.] Vid. Zenob. [III. 85.] p. 72. SCHR. Conf. Suid. & sup. in v. Ἀδράστεια.

23. Ἕρπαλις. ἀναδενδράς.] *Vitis arbustiva*: forsan quoniam scandit τὰ ἔρνη: ideoque foret ἀεὶερπαλίς. H. STEPH. ...

24. Κρέα.] L. κέρα. BRUNO. An legendum est ἔρνη, i. e. *germina*, vel *herbæ pullulantes*? KUST. Vid. mox v. Ἕρπος, & v. Ἕρπυτος, ibique *Heins.*

25. Ἐρροκόμιον.] ... Forte: Ἐρρίκομον. προσχεδιάσαιμον. SOPING. L. προσχεδιαστικῶς. G. An ...

"Εργ⊙. κλάδ⊙. πλεχ⊙. δίδεγη βίβαλές [1]. βλάσημα. φυτόν.

"Ερύτας [2]. ἔργη. βλαστήματα. κλάδοι.

"Εσξεν. ἔπεσξεν.

"Εσξιν. ἡ ἕδρα [3].

"Εσξον [4]. πόησον, πεσξον. δῆσον. πίξον [5]. Σῦσον. κώλυσον.

Ἐσόμβα ἐπέφασα.

* "Εσυι [6]. χαυνί.

Ἐσόδοια [7]. ἔρχα.

Ἐσειάδη. δήμ⊙ ἢ Ἰωπολωστίδ⊙ [8] φυλῆς.

"Εσιτο. ἐρωτήσειε, ἐπίθετο [9].

Ἐσόμβος. ἐρωτῶν [10], πυθόμενος.

Ἐρωμιάν [11]. φίλαρ. ἐρωτῶντι.

"Εσχ [12]. ἐπιθυμίαν, Λιολικῶς. ἔρωτα.

Ἐ-

Ἐρᾶτὴ μάλα [13]. λίαν, πάνυ.

Ἐσχτώ [14]. ἑσχτώ. Κύπελλον.

Ἐσῶντες [15]. λέγοντες.

"Ερια [16]. πορδήν. ἀναπτύν.

"Εσ⊙ [17]. ἔφης ποιός.

"Εφπε [18]. βάδιζε.

Ἐσστή [19]. ἑσστᾶ. παύσεως.

Ἐσπέδοσα [20]. ἐπίπεδος.

"Εσπ⊙ [21]. βαδίζ⊙ τῇ κοιλίᾳ ἑλκόπατῆ. ὡδοιπορίᾳ.

Ἑσπιᾶ [22]. τὸ ἄποδα. ὡδὸ τὸ εἰς ἢ "Εσω πεπλεκόμενα. καθ᾽ ὑμηνᾶς δὲ, ἡ τὰ λοιπὰ τῶν ἀλόγων ζώων, ἡ ἄνθρωπος· γένια γὰρ ἡ ὑπόγεια πάντα.

Ἐπιζ [23]. ἑρπυζάζ⊙· ὡδὸ τὸ πορεύεται [24]. μέ-

μενον] SALM. ⊙ἐχθυοτομεῖον corrigit *Ilf. Voff.* itaque Phavor. exhibet; nec aliter *Scalig.* volunt: ut fit Genitiv. plur. Sic horrulanum, five *paradiſarium*, vocat a cura plantarum.

1. "ερ⊙. . . . *διδεγη βίβαλές.*] Hom. *Il.* P. 53. ἔρ⊙ *ἐλάτοιο* dixit. Quo reſpexit Noſter. Conf. v. Πιτυές, & ſup. v. "ερια. Lex. MS. ὡδὶ Πιδιωτικῶς: ἐν πολλοῖς τῶν διαλέκτων (all γραμματικῶν, quod *partium* orationis *explicatores* notet?) τὸ "ερ⊙ *διπλοῦται ὡς ερ. τὸ δὲ ἔγγιστα μᾶλλον αὐτοῦ, οἱ δὲ φιλότιμοι, καὶ ἱστορολογίαν φιλοῦντες, οἷς ἐν ἐ "ερα φυφίων.* Editum eſt hoc Lexicon inter cetera præclara monumenta a Cl. Valkenario noſtro ad calcem Ammonii ſui. Vide ibi p. 219.

2. *Ἐρύτας.*] Ariſtot. *lib. Poëtic.* c. 22. p. 257. [48. *Ed. Heinſ.*] ἀπὸ τοιούτου apud Tragicos dici notat. HKINS. Conf. *Not.* in v. Ἐπιφυτῶ. F. l. *Ἐρύτας. - - - πλάδας.* in Accuſ.

3. *"εξιν. ἡ ἕδρα.*] Lege conjunctim *"εξιν*, &c. IS. VOSS. Scr. *"εξις. ἡ αἴθουσα.* PERG. Forte legendum: *"εριν. ἵππου.* Nimirum ἵππος eſt fœminin. κατὰ δ᾽ ἔριστος, quod proprie Idem ac *frænum*, vel *περίστομα*. Vid. Etymol. v. *"εξιος.* Et quoniam *ἵππος*, & *ἕδρα*, quæ proprie ſignificant *ſacere*, interdum adhibentur pro *θύειν*; *ſacrificare*; hinc ἔριστος videtur olim ſignificaſſe *ſacrificatum*; & *ἵππιλος*, *ſacrificatum*. KUST. Phavor. *"εξαν. ἡ ἕδρα. ἢ "εξεν σπανὶ ἰθύνει.* (Hom. *Il.* Δ. 37.) *ἐξεφέρειν ἐρωμένοις ἐπὶ ἕδρᾳ, ἤγουν.* &c. An hæc cum ſuperiore Gloſſa ſic jungenda: *"εξιν. ἔπεσξεν, ἵππιον, ἡ ἕδρα.* vel *ἡ "εξεν. ἕδρα.* Supra: *"εκβας. ἔπεσξεν. ἐδώλια.* Et: *Δρῶν. πεφύτευκα. Θυεῖ.* Conf. v. *"εφεζόν.*

4. *"εξον.*] Hom. *Il.* B. [A.] 37. & alibi. KUST. Vid. *Not.* præced. & H. Steph. *Ind.*

5. *Πίξον.*] Refer ad *"εξον*, quod eſt ab *"εγνυ*, vel *"εγνυμι*. Conf. inf. v. *"εχθηδὼν*, & quæ notavimus ſup. ad v. *Ἐσίζα*. Eodem pertinent interpretationes *δῆσον*, & *κώλυσον*. KUST. Conf. v. *Ἐρυκάνη*, & ſup. *Not.* ad v. *Εἰρύσ. τεί γνας.*

6. * *"εσυι. καυνί.*] L. *"εσχ. καυνί.* Vid. *εἶρ⊙. - - - πτοιᾷς.* IS. VOSS. L. *καῦνι.* PERG. Si *Voſſii* conjectura procedat, ad *ἵππος* decurrendum, quomodo infra *"ερ⊙* eſt, *πτοιᾷς, πόνος, γυμνὸς, μυθὸν ἔχων*, id eſt, *κενὸς*. Sed eodem jure reponam: *"εσυι. καυνί.* Infra enim *"εσυι* exponitur, *πεφύτ⊙. καινὸς.* Simpliter in v. *Ἐρύσ.* Videtur illud *"εσυι*, pro *ἔσυνι*, corruptum ex *ἔσωνι*, *vernat*, quod commode redditur *nasci*, *nevi*. *Vere* enim omnia quaſi *nova* ſunt, Metaphora Græcis & Latinis uſitata. Infra: *"ἡμιον. ἥσυ.* rectius *"ἡνιὸν*, ut paullo poſt: *"ἡνιὸς. ἐαρινὸς.* Conf. ſupra: *"ερινὸς. νεος λέξ.* & inf. v. *"ερτα. ἔαρινα, νέα*, &c.

7. *Ἐσόδοια.*] An corruptum ex *ἔσεγκαῖα*, quod ſup. per *περίπλοια* redditur? An *ἐσόδοια* pro *ἐσόδημα*, tranſpoſitis literis (ut mox *ἔσερτο*, pro *ἔσρετο*) poſitum?

8. *Ἐσειάδη. δ. τ. Ὑπτοθ.*] L. *Ἰωπολωστίδ⊙*. SOPING. PALMER. Ita Suid. Phot. & Harpocrat. ex Diodoro. Conf. Steph. Byz. & H. Valeſ. in Harpocr. Meurſ. *de Popul. Att.* Menag. ad Laërt. III. 41. 42. &c.

9. *"εσετο. ἐπ. ἐνόθετο.*] L. *πύθετο*. KUST. Ita Schol. Hom. *Odyſſ.* Δ. 135. quo reſpexit Noſter. Conf. ſup. v. *Ἐξίσετο*.

10. *"εσο Ψ.*] L. *ἐρωτῶν, interrogans*. IS. VOSS. KUST. JENS. L. c. Ita Suid. Phavor. & Ed. Hagen. Conf. v. *Ἐρώτων, Ἐρώτημα*, & v. ſeq.

11. *Ἐρωμιάν.*] L. *Ἐσομβῖν*. IS. VOSS. Ex ſerie literiferibendum eſt *ἐσομβῖν*, per *ω*: cui reſpondet interpretatio *ἐρωτῶν*. At *φίλαρ* pertinet ad *Ἐρωμιάν*, quod eſt ab *ἐράομαι*, *amor*, *diligor*. KUST. Poſt *ἐρωτῶν* addendum, *ἀφ᾽ ὧν ὁ*, ut infra. ANONYM. *in Cod. Burn.* Diſcrimen illud, per ſe clarum, notavit etiam Suidas, & Noſter inf. in v. *Ἐρωμένη*. & *Ἐρωμένος* Conf. v. *Ἐράσμιος*, & *Ἐρασμιώτατος*.

12. *"εσχ. ἐπιθυμίαν, Αἰολικῶς, ἔρωτα.*] Diſting. *"εσχ. ἐπιθυμίαν Αἰολ.* fine commate. IS. VOSS. Inverſo ordine ſcribendum: *ἔρωτα, Αἰολικῶς*. KUST. Perinde eſt: nemo enim aliam cogitabit ſeorſum, quam *"εσχ* Æolice dici, pro *ἐπιθυμίαν*, vel *ἔρωτα*, quod teſtatur Schol. Hom. *Il.* A. 469. *"εξ ἕσχ ὕπν.*] *ἐξύπνιον* ἢ . . . . *ἔρωτα*, &c. *"εσχ δὲ, ἢ ἔρωτα Αἰολικῶς λέγει.* Conf. ſup. v. *"εξ ἕσχ ὕπν.* Euſtath. p. 136. 33. & Etym. M. v. *"εσ⊙*. Eodem ſenſu *ἕσχ* dixit Eurip. *Hippol.* ν. 449. quod recte tuetur Barnef. Conf. H. Steph. *Ind.*

13. *Ἐρᾶτὴ μάλα.*] L. *"εσχτὴ*. IS. VOSS. Locus videtur mutilus, & ſic ſupplendus: *Ἐρᾶτὴ μάλα. ἀγαπητὸν λίαν, ἢ πάνυ.* KUST. Peſſime *Voſſ.* *"εσχὴ*, ut ſeries ſcil. ſervetur, quam Lexicographi in *ο* & *ω* paſſim confundunt. Vid. *Not.* in v. *"εσχμὸν*. Non male *Kuſter.* ſed minus neceſſe *ἀγαπητὸν* & *ν* interſerit. Explicat tantum Heſych. poſtremum *μάλα*: ut multis in locis non integra phraſis, ſed ultima vox ſolum modo exponitur. *Μάλα* autem eſt *λίαν, πάνυ*. Vid. inf. ſuo loco. Conf. *Αἰτίαν μάλα. δίκην λίαν, πάνυ.*

14. *Ἐσχτὼ.*] L. *Ἐσχῶν*. Vid. Euſtath. *Od.* Φ. p. 759. SOPING. Etym. M. *Ἐσχῶς*. SCHR. L. *Ἐσχὼ*. Vid. Euſt. B. *Od.* p. 74. [1430. 34. *Ed. R.*] & Φ. *Od.* p. 759. [1908. 57.] & Etym. M. IS VOSS. In Oraculo, quod Phlegon Trallianus in Fragmento *de Olympiis* exhibet, bis *ἑσχὼ* legimus: ubi *ἑσχτὼ* ſcribere insvult P. Faber *Agoniſt.* l. 16. ut *ἑσχτὼ* ſignificet, per metatheſin Poëticam. Sed *ἑσχὼ* ad Phlegontis marginem (*Edit. Argentin.* 1590. quam poſſideo) p. 100. adſcripſerat ibidem *Sopingius*, explicans *ἑσχὼ*, allata Heſychii & Euſtathii auctoritate. Conf. mox v. *Ἐσχτὼ*. Obiter hac occaſione addo, *Sopingium* in eodem Oraculo paullo poſt, pro *Πλοῦτε Τυφλοῖς φίλοις· ἢ διπλοῦτο Λοίσιος ὡς γλαυκῶν*, emendare: *Τυφλοῖς Πλοῦτε φ. ἢ δι πλοῦτο ὑμοῖς Λοίσιος ὡς γ.* Idem ſuperius pro *λόγοι δὲ καλοῦσι Ζῆνα*, conjicit *κακοῦσι*. Nihil ad hæc Meurſius.

15. *Ἐρῶντες, λέγοντες Κυπρίων.*] Hæc a præcedd. ſeparat *Ilf. Voſſ.* præeunte Phavorino. At quis credat, illud *Ἐρῶντες Cyprium* eſſe? Sic ſcribe: *Ἐσχτὼ. ἑσχτὼ. Κυπρίων.* Sequitur nova Gloſſa: *Ἐρῶντες. λέγοντες.* Hæc itaque ſeparavi, re ipſa jubente.

16. *"ερια.*] L. *"ερυι*. G. *"ερυον*. IS. VOSS. An pro *"εἰρι*, vel *"ἐρν* (quod ex Eurip. adfertur) vel *"ερτι* Sed ulterius inveſtigandum. Inf. *Ἐρωζᾶ. ὀνυχίζᾶ.* Et: *Ἐρωζᾶν. ὀνυχίζειν.* Item: *Ἐσχιο. πορδὴν.*

17. *"εσ⊙.*] *Geſnerus* putat legendum *Μίσ⊙*, vel *"απ⊙*, SOPING. Au *Μισγὼ*? GUYET. Vid. inf. v. *Μισγεν.* Malim corrupte pro *"απ⊙*, quod ſupra. Conf. v. *Ἀναφίς.*

18. *"εφπε.*] Scrib. *"εφτι*, ut mox *"εφτ.* & vide G. Cuper. *Obſ.* I. 2. p. 18. Schol. Theocrit. *Idyll.* VII. 2. Ez. Spanh. ad Ariſtoph. *Plut.* ν. 674. &c. Syracuſius & Tarentinis *ἵστιν* pro *ἐστὶ* poni, atque ita ſemper uſurpare Theocritum, notavit etiam Jo. Juvenis in *Lexic. Tarentin.* Conf. Æm. Porti *Lex. Doric.* & *Not.* ſeqq.

19. *Ἐσστή.*] Vid. ſup. *Not.* ad v. *Ἐσχτὼ.*

20. *Ἐσπέδοσα.*]Forte *Ἐσπείδοσα*. Aliis *Ἀσπείδοσα*. GUYET. Supra: *Ἀσπείδοσα. ὑπασπίδ⊙. ὁπλῖτ.* pro quo hic corrupte *Ἐσειάδοσα*.

21. *Ἐσπ.*] Photius in Lex. MS. *"εσπ. βαδίζ τῇ κοιλίᾳ.* Quod ſerpentibus proprium. Vid. mox in v. *Ἐσπιᾶ*. Ita Serpenti veteratori *Gen.* III. 14. dictum: *τῇ κοιλίᾳ πορεύῃ.* Oppian. *Hal.* II. 362. *ἑλιφθὲν ἐσπύσῃσι* dixit, quod Schol. expl. *ἑλιχθὲν ἕρπ.*, ut etiam in Gloſſar. Rutgerſ. Conf. ν. 385. 541. &c. & inf. v. *Ἐρπυζζ*. Suid. in v. *Ἀφερπύζᾳ*, & v. *Ἐξερπυσμὸς*. *Ἐρπυσε* pro *intrare* non ſemel in *Marmore Hierapyn. & Priaul.* ν. 33. 35. 38. Conf. Erotian. & ſup. v. *Ἀνέρπ⊙*, & *Not.* in v. *Ἐρπ.*

22. *Ἐρπιᾶ.*] Vid. Caſaub. in Athen. [I. 22.] p. 64. SCHR. Ita Philoponus l. V. c. 6. ad *Geneſ.* I. [20.] *ἑρπετὰ δὲ καλοῦσι κυρίως, τὰ μὴ ποσὶ ἢ χερσὶ ἐπιβαίνοντα, ἀλλ᾽ ὅλα ἐκτεταμένα τῇ γῇ.* p. 197. Deinde: *ἑρπ. ἢ, ἡ γῆ πᾶσ᾽ ἐκκαλεῖται· ὅθ᾽ ὁ ἐχῖ τὸ "ερχ⊙ γένος ἐπίθημα.* *Ἐρπιᾶ τινα ὄντα, οἷ τὸν ἕρπ⊙ πεπτωκότα.* HEINS. Schol. ad Hom. *Odyſſ.* Δ. 419. *ἑρπιᾶ, κυρίως δὲ, οἱ ὄφεις· καθαχρηστῶς δὲ καὶ, πάντα τὰ ζῶα.* Conf. Euſtath. p. 1502. 52. Etym. M & Schol. Theocr. citata ad v. *Ἑρπ.* Adde Reinef. *Var. Lect.* p. 486. & Bonav. Vulcan. ad Libell. *de Mundo* p. 281.

23. *Ἐρπυζζ.*] Oppian. *Cyneg.* I. 483. Idem L. III. 411. & paſſim, *ἑρπυσόμενος ὄφεις* Apollon. Lex. MS. *ἑρπύζω. αὐτὸ δὲ, ἕρπω, πορεύομ⊙. καὶ ἐπὶπολὺ δὲ λέγει τὸ ἑρπύζω.*

24. *Παρὰ τὸ πορεύεται.*] Verba hæc quid ſibi hic velint non video. KUST. Forte ſcripſerat: *ἑρπυζζ.* &c. ⊙ὁδὸς τὸ

μὴ φθορᾶς ᾽ βαδίζῃ, ἢ παρδίᾳ.
᾽Εσπυλίς. πύελος.
᾽Εσπύλη. βαδίζη.
᾽Εσπυσμένος ᾽. ἠφανὴς τῇ χρόᾳ.
᾽Ερυγξ. τὸ ἔχειν τι πεφυσῶν.
᾽Ερυμα. φρούριον, ἀσφάλισμα. κάλυμα ᾽.
᾽Ερυμία. ἀσφάλεια.
᾽Ερύα ᾽. ζιζάνια.
᾽Ερύαγη ᾽. ἐσπαίδη. ἐχίδη. ἰσχίον.
᾽Ερύαδι ᾽. ἐρραμμένα εἴσω.
᾽Ερύαδνο ᾽. ἔρρωτο. ἐπίφυτο ᾽.
᾽Ερύε δέ ᾽. ἕρυε δέ ᾽. ἑλοῦ ἄδη.
᾽Ερυαθάγη. ἐνεχύτη ᾽°.
᾽Ερυαθάμιζε ᾽¹. ἐσφῆ.
᾽Ερύαδωνο ᾽². ὕγκαμπτο, κατέβρεχεν.
᾽Ερυαίδη ᾽³. διεφθάρη.
᾽Ερύειας. παχέως.
᾽Ερύαγκος ᾽⁴. παχέως.
᾽Ερύας ᾽⁵. κελός.
᾽Ερύαχίζω ᾽⁶. διέκοπτον.
᾽Ερύατομδν ᾽⁷. ἐξιλιθίομδν.

᾽Ερ-

᾽ερεσσε, παρέδωκ. cujusmodi parenthesis obvia est in hoc Lexico; cui plures interpretationes deinde subjiciuntur.

1. Φθορᾶς.] Forte φθορᾷ. G. Photius Lex. MS. ᾽ερεύζεν. ἐπὶ μεϊόνεξίᾳ βαδίζειν. q. d. metaphora a serpente translata, ᾽ερεύζειν usurpari pro βαδίζειν. Phavor. ὡς ἐπὶ μεϊόνεξίᾳ, &c. Sed μὴ φθορᾷ, tuetur Suidas in v. ᾽ἀϊόντως, & ᾽ἕρπει, ut & Hesych. in v. ᾽Ανώφερ, & inf. in v. ᾽ἕρπει, ubi etiam μεϊόνεξίᾳ coalult. Conf. Schol. Hom *Od.* K. 75. Eustath. p. 1647. *fin.* coll. p. 756. 35. & p. 591. 3. ubi *ἐπὶ φθορᾷ*.

2. ᾽ερυσμὸς, ὁ φ. ᾽ χ.] Corruptum videtur ex ᾽ερυσμὸς. Dod. *Resk.* respici putabat vocem ᾽ερυσσμὸς.

3. ᾽Ερυμα. . . . κάλυμα.] L. κάλυμμα. Vid. inf. in ᾽ερυμα. M. MEIBOM. TRILLER. *Obs. Crit.* p. 289. Pettinet Glossa ad Hom. *Il.* Δ. 127. ᾽ἕρυμα χερὸς. Schol. φύλαγμα τῆς ἀσφάλειας ἢ σώματος. Ita κάλυμμα commode admitteretur. Sed quia κάλυμμα simul est κάλυμα, nihil muto. Vid. sup. v. *Εἰρύσαρ*, & inf. v. ᾽ερύκω. &c. Mox pro ᾽ερυμὸν Cl. *Ruhnk.* conjicit quoque ᾽ερυμα.

4. ᾽ἐρύα.] Pro *alga*. SALM. Non itaque satis se tueri potest Cl. Relandi conjectura, apud Horat. *Epist.* i. 7. 23. pro *era* subsituentis *erna*, ex hoc loco. Vid. T. II. *Dissert.* p. 186.

5. ᾽ἐρύαγη.] *Num.* XVI. 31. *Jos.* XVII. 15. BIEL. Descripsit ex IV. *Reg.* XXV. 4. ᾽ἐρύαγη ἡ πόλις, &c. ABRESCH in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 296. Conf. v. ᾽ἐξερύαγεν. Glossæ MSS. in *Proverb.* (III. 20.) ᾽ἐξερύαγεν. διέκοψεν. ἀπορήξεν.

6. ᾽ερύδη.] Scr. ᾽ερύσθη, per duplex ρ: quod est verbum Homericum *Od.* Υ. 354. Vid. etiam v. seq. KUST. IS. VOSS. Etymolog. ᾽ἐρύσθη. ἀπὸ τοῦ ῥέζω. (i. e. *fatio*, apud Veteres, teste Eustath. ad *Il.* M. p. 912. 22.) *ferio*, . . . ᾽ἔρυσσεν, ἔρυσεν, κατ᾽ Ἰωνικὴν, ᾽ἐρύσθη. Pro ἐρυμμένου fort. leg. ἐρυσσμένου. Vid. *Not.* seq.

7. ᾽ερύσθην.] i. e. *asperſi ſunt*: a *ferio*. Legitur autem apud Hom *Il.* M. 431. KUST. in Hom. *l. c.* Schol. ᾽ἐρύσθη. ἐρυσσμένοι εἶεν. pro quo Cl. *Jenſ. l. c.* fruſtra conjicit, ἐρυσμένοι εἶεν. Sed exhibendum erat ᾽ἐρύσθαν: in Textu enim eſt, ᾽ερύσθαι ἄμφ.

8. ᾽ενύτερον.] Malim *ἐφυσσον*, vel potius, *πεφυσμένον ἦσαν*. Eſt enim ᾽ἐρύσθην 3. plur. Pluſquamperf. Paſſ.

9. ᾽ἄρε δὲ. ἕρυε δὲ.] Scr. ᾽ἐρύσθ. δ'. IS. VOSS. Pro ἕρυε leg. ἔρυσε, per duplex ρ, ab ἔρυσα, quod idem ac ἔρυσα. KUST. Vid. inf. v. ᾽ἔρυε, ᾽ἐρύσθ, ᾽ἐρύσ(, &c. Conf. v. ᾽Εἴρυσσαν.

10. ᾽ενεχύτ(.] L. *ενεχύτ, ſtrepitabat, crepabat* PERG. IS. VOSS. Conf. ſup. *Not.* in v. ᾽Αἰγάλῃ. πεγνῦτο. Conf. v. ᾽Αμφάδιγξεν. & v. ᾽ενεχύτησεν.

11. ᾽ερυαθάμιζε.] Vid. inf. v. ᾽Ραθαμίζειν. Pro ἐσφῆ Phavor. *ἔρυσφε*.

12. ᾽ερύδωνο.] An ᾽ερύθωνο? Infra: ᾽Ραθάνη. ῥάθη. ῥάβδος.

13. ᾽ερύαιδη.] Hom. *Il.* Π. 329. Apollon Rhod. I. 1034. JENS. *l. c.* KUST. Schol. Hom. *l. c.* διεφθάρη, ἀπολώλει. Vide mox v. ᾽ἐρύαιδη, & ſup. v. ᾽ερυσίδη, ut & v. ᾽Ανώφελές, & v. ᾽Ανώφελ.

14. ᾽ἐρύας. v.] ᾽ἐρύαγγας. v.] Scrib. ᾽ἐρύασι. v. ᾽ἐρύαγγαν. v. ſine diviſionis nota. IS. VOSS. Pro ᾽ἐρύαγγας illas etiam ᾽Ραγγαίας. H. STEPH. *Ind.* Conf. v. ᾽Ραγγαῖον. Phot. Lex. MS. ᾽ἔρυον. τάχιον. Sic *arri* in lingua Etruſca vox eſt agitorum, qua jubent jumenta properare, ſeu *grandiorem grandiore gradum*, ut Plautus ait. Vid. elegant. Monoſin. *Flor. Ling. Ital* p. 8. & ſup. v. ᾽Αἴρω.

15. ᾽ἔρυες.] *Aries*. VII. inf. v. ᾽ἔρυσι. SOPING. ᾽ἔρυες. vel ut alii volunt, ᾽ἔρυσι. . unde Latini, mutato ε in α, fecerunt ſuum *aries*: ſicut ab *ἐρυθρὸς*, *ardea*. Vid. Canin. *Alphabet.* [p. 7. *Ed. Oxon.*] HEINS. Conf. ſup. v. ᾽ἔρυσε. IS. VOSS. KUST. Supra etiam: ᾽Αρτὸν. τρόχον. Conf. v. ᾽Ερύαχίδης ᾽⁸. ὑδρίδιος, ὑδρατίδιος.
᾽Ερύε ᾽⁹. Φθείρε. ἀπολλάσου.
᾽Ερύη ᾽⁰. Σκύλαξ ᾽. ἴσθαρ. ἀ δὴ, ἴχνη.
᾽Ερυίδων ᾽¹. τύπλων.
*᾽Ερύκανόντο ᾽². ἔρυλαν.
᾽Ερύκες. ἐρύκης.
᾽Ερύξα ᾽³. ἔπεσξα.
᾽Ερύαιδη ᾽⁴. διεφθάρη.
᾽Ερρεῖ. φθαρεῖται.
᾽Ερρετός ᾽⁵. φθίμενος.
᾽Ερρέτω ᾽⁶. ἀπέτω. ἀπολλύτω. ἀλεσάτω.
᾽Ερρέζομεν ᾽⁷. φθέγξομεν.
᾽Ερσπιέζε ᾽⁸. δρεπάδνη. κεφαλωπλήξ.
᾽Ερύσαι ᾽⁹. ἕλξαι, εἰσελθεῖν.
᾽Ερρηφόρει ᾽⁰. οἱ τῇ ᾽Εστιλάτης τὰ ἀμοζόμενα.
᾽Ερρίζαι ᾽¹. φοβοῦ), ἀλαδῶν).
᾽Ερρυγε ᾽². φοβεῖται, φεύγει.
᾽Ερρίζει. φοβηθεὶς, φεύξεται.
᾽Ερρικει ᾽³. ἦκε.
᾽Ερρίζω ᾽⁴. ἴδρυ).

᾽Ερ-

Βάσρ, & ᾽ἔρυσσ. τρέχω. κελὸς. Schol. Lycophron. *v.* 1316. ᾽ἐρύσσω explicat, *ὃ κελῶ*. Vid. & H. Steph. *Præf. Thes.* p. 15.

16. ᾽ἐρύαχίζω.] Inf. ᾽Ραχίζω. ἀμιτόμω. &c. pro quo etiam ᾽Ραναίζω exhibet. Conf. v. ᾽ερύσω, & ᾽ερύσω.

17. ᾽ἐρυανδρία.] Ita & ſup. poſt v. ᾽ερυσίδη.

18. ᾽ερυαχένες.] A *ferio*. IS. VOSS. Conf v. ᾽ερύδη, & ᾽Ραχίζειν, pro quo & ᾽Ρανάζειν. . . . . ραίνει. Etymol. M. ᾽Ράκω. ὁ σκληρὸς ὁ ἀναπέλιος. Hinc commode *ferinæ*, eſt τὰ ἄγρια, vel *ferox*, unde ᾽ερυαχένες capi *ferocibus* (ſic eum ſcribend. a *ranzo*) quod itidem eſt *ferino*, per metonymiam conſequentis, vel concomitantis, ut vocant. Sic nil. ᾽Ραπίζ(eſt σκαιὸς, παιζὶ, &, *maſcrà*, τυφὶ.

19. ᾽ἔρι.] Hom. *Il.* Θ. 164. & alibi. KUST. Vid. ſup. v. ᾽Ανώφερ, inf. v. ᾽ἔρυσι, & mox ſeqq. ut & Etym. v. ᾽ἔρι, H. Steph. *Ind.* & Euſtathii loca citata *pag. prav.* n. 1.

20. ᾽ἔρῑ. . . . . ἔρῑσιν.] Vid. Hom. *Il.* P. 86. & ſup. v. ᾽ἔρῑ δὲ. Conf. v. ᾽Ρίον, ᾽Ρίων, & ᾽ἔρῑσιν. Priori ſenſu occurrit in Epiſtolio Laconico apud Xenoph. *Hell. Gr.* L. I. p. 430. *fin.* ᾽ἔρῑ τὸν καλὸν, &c. quo reſpexit Photius *Epiſt.* 5.

21. ᾽ερεῖδων.] L. ᾽ἐρείσων. Sup. ᾽ερέδω. ἀμιτόμω. IS. VOSS. An ᾽ερείδω, κάθημαι Supra: ᾽ερέδω. βαστάζω. Suid. ᾽ερείδω. ἀναμένω. accumbo. Si τοῦτο bene ſe habet, conf. v. ᾽ερεῖδ) (poſt ᾽ερεδαίνω) quod ἐρεῖδῃ reddunt. Supra vero ᾽Εἰρύσαι eſt *βαστάσαι*. Servorum autem ἐρέδρισις per verbera ut plurimum fiebat. Sed vid. *Not.* ad v. ᾽Ηρεδῆ.

22. ᾽ἐρίηβόωντ. ἐρεύνω.] L. *ἐρίηγον. ἐρεύνω* PERGER. An ᾽ερείδουρ. ἔρουσι ? Conf. ſup. v. ᾽ερεῖδ, & Suid. v. ᾽ερείδων.

23. ᾽ερεξα.] Vid. ſup. v. ᾽ερέζω. Ordo requirit ᾽ἐρέδω.

24. ᾽ἐρίαδδα.] Vide paullo ſuperius. ᾽ἐρίαδδα h. l. If. *Voſſ.* ob ſeriem legi.

25. ᾽ερυθε.] L. *ἐρύσθ*, ab ἕρυσα. G. IS. VOSS. Vid. inf. v. ᾽ἐρύσσω.

26. ᾽ἐρύσσω.] Eurip. *Phœniſſ* ᾽. 617. & *Androm.* ᾽. 1213. Conf. Suid. [poſt v. ᾽ερυσσάζω.] ABRESCH l. c. Adde Hom. *Il.* I. 377. Pro ἐλαύνω *Recit.* ἐλαύω malles.

27. ᾽ἐρύϊξομεν.] L. *ἐρύξομεν* Vide ῥύξη. IS. VOSS. ABRESCH. Male forſan pro ᾽ερεύξομεν, ab *ἐρεύγομαι*, quo verbo LXX. Interpretes ſæpe pro *φθέγγομαι* uti ſolent. Conf. Inf. v. *πραγμι*, & ᾽ερυγε. KUST. Supra. ᾽ερύϊ. φθίζ νεῖ· ante v. ᾽ερύσω. Infra: ᾽ερυγξις. *φωνὴ*.

28. ᾽ερεσσάν.] L. ᾽ἐρύσσ. IS. VOSS. Vid. inf. v. ᾽ερεσσε, & ᾽ερεσσόν.

29. ᾽ἐρύσ(.] Phot. Lex. MS. ᾽ἐρύσσω. μὴ διὰ τοῦ σσ. ἐπὶ ζῴων. Vid ſup. v. ᾽ἐρύ δὲ, & ᾽Εξερύσσω, & mox v. ᾽ἐρύσσω.

30 ᾽ἐρύφορον.] Potius ᾽ερυσσόπον, propter ea, quæ ſequuntur. Conf. ſup. v. ᾽Αἰφορεῖο KUST. Ad quem locum, ab *If. Voſſio* etiam notatum, confer *Not.* & H. Steph. *Ind.* Mœris Atticiſta: ᾽ἐρύφορον. Ἀττικῶς, οἱ νῦν ἀφορεῖον φασὶ τῇ ἔξῃ, ἀπὸ μόνου τοῦ Κωμῳδοῦ.

31. ᾽ερύγγαζε.] L. ᾽ἐρύγγαζ(. G. IS. VOSS. ᾽ἐρύγγασ(forte, & poſtea ᾽ἐρύγγασι. Nam ut *ſcrin*, *ſcrunſo*, ſignat *ſcorpioris* horrorem ex frigore natum, ſic *ſcrus*, *ſcrunſo*, ſignat mi horrorem ex metu. Euſtath. p. 312. *Ed. Bas.* VERW. Præter ε in τ, nihil mutandum. ᾽ἐρύγγω eſt Præterit. Med. de quo Etymol. in v. ᾽ἐρύγγ(ε. Conf. ſeqq. & ſup. v. ᾽ερύγγαζε, & ᾽ερύζω, inf. v. ᾽Ρύγζω.

32. ᾽ἐρύγετ.] Male pro ᾽ἐρύγετ, a *ſcrugio*. KUST. IS. VOSS. JENS. *l. c.* Ex Hont. *Il.* H. 214. Vid. *Not.* prac.

33. ᾽ἐρύεσσ.] Scrib. ᾽ἐρύσσω, per υ, ab ἕρυσα. Vid. inf. v. Ἡρύσσω. KUST. VERW. Conf. ſup. v. ᾽ερύσ(.

34. ᾽ερύζω.] Hom. *Od.* H. 222.

1 ᾽ἐ-

Ἐρίακωβόν [1]. ἐσπιλωμένον.
Ἔρινον [2]. εἰς φθόγγον, εἰς ὄλεθρον.
Ἔρίπτετο. ἔκειτο.
Ἔρρου [3]. ἔρρωτο. ἁπλόλαζε.
Ἔρρ Θ [4]. ὁ Ζεύς.
Ἐρρίησαν [5]. ἔβρυον.
Ἐρύθημα. ἐρυθρὸν, πυρρά [6].
Ἐρύξῃ [7]. κρύξῃ.
Ἐρυσάμην Θ [8]. σπασάμην Θ.
Ἐρύσσθω 9. ἁλκυσμὸν. φυλάξομεν, σώσομεν.
Ἐρρώγαζε [10]. ἐχλίαζε [11]. ὑγιαίνουσα [12].
Ἔρ-

Ἔρῤῥωμεν. ὑγιαίνοι. ὑφ᾽.
Ἐρρωμένως ἔχειν. ὑγιαίνειν.
Ἐρρώγδην. ὑγιαίνειν.
Ἐρρωγότες διεσκορπισμένα. διεστῶτες.
Ἔρρων μὴ φθόγγος [13] ὠδὴ γινέσθω Θ. ἡ μέλισ ὠδὴ γινέσθω Θ. ἡ φθεγξέσθω [14].
Ἐρρώσατο [15]. κίνησιν ἐλάμβανεν.
Ἐρρωπίζουν [16]. Ἴαν Ὀμφάλῃ [17]. Τινὲς Ῥω πίζειν ἀπίδοσαν, τὸ ἀτιμοπτέλειαν [18], καὶ ἀμαθλίαν [19]. κακῶς· ἔστι γὰρ Ῥαπ Θ, ὁ λεπτὸς φύλλος Θ [20], ἢ πικίλη Θ, ἢ βύσσος Θ [21], ἢ τὸ ἔστω [22] τῆς ῥαπῆς πλέγμα.

1. ἐβλιακωβόν.] Supra ἐσπιλωμένον.
2. ἔρινον. . . . ἔρινεν] Has Glossas separandas esse per se patet. Itaque recte Ed. Hag. & Phavor. Photius in Lex. MS. ἔρινον. εἰς φθορὰν, εἰς ὄλεθρον. Conf. v. χρινῦσι.
3. ἔρρου.] Ali ἔρρε, φύτευσαι. G. Vid. sup. v. ἐρρέτω, inf. v. ἔρρουν. Cum explicat, ἔρρου, non ad ἔρρε, sed ad ῥύσιον respicit.
4. ἔρρΘ. ὁ Ζεύς.] *Jupiter Errus.* Inf. Ἐρμῆς. Ζεύς. SOPINGIUS. An *Herus*? REISK. Jupiter supra etiam ἐργαῖος audit. In quibus explicandis clariorem lucem desideramus. Nescio an adjicere liceat, Lycophronem *Solem* vocare πῆρον, v. 1428. quod Lexicographis incognitum ex lingua Coptica derivasse *L. Pickium*, testatur Reverendiss. Potter. Io *Addend. post Indices.* Certe ΠΙΡΗ in *Alphabeto Ægyptiaco*, Romæ ad Salmasium misso, est *Sol.* Ex ΡΗ, *Sol*, (forte a ראה *vidit*) & ΠΙ, articulo præpositivo: quo modo si ῥ in πῆρον capias, non mala conferetur nostrum ἔρρΘ. Confer interim v. πῆρον Θ. βασιλεύς. Inf. Ἥφαιον. Ἡφαιεῖα. ut *Juno*, Ἥρα dicta.
5. ἔρρουν Cod. Vatic. ἔρρουν.] *Prov.* III. 20. BIEL. Conf. v. ἐρεύγεται, ἐρεύξῃ, & ἐρυγεῖ.
6. Ἐρύθημα. . . . συρρά.] L. πυρρά. PALMER. Vid. v. ἐρυθρόν. Thucyd. II. 49. Τὸν ἐρυθρὸν ἰχῶρα dixit. Hoc autem loco ἐρύθημα, vel fine explicatione, ut plura, ponitur, quando sequentia separanda sunt: † ἐρυθρὸν πυρρά. Vel supplendum χρῶμα, *color*, aut ῥέμα, *rubor*. Infra: Ἐρυθρὸν. συῤῥοῦ πυρὸ. ἀπὸ τοῦ ἐρύθημα, ἢ ῥέμα, ὃ λεγομένου ἐρυθρήματος. Eadem habet Suidas. Dioscorid III. 160. ἐρυθρόδανον. ὃ τὴν ἐρυθρὰν ἀλκάλιν. ῥίζα δὲ ἔχει ἐρυθρὸν βαφικὸν. &c. Conf. sup. in v. ἐρυθρὸν Θ, & Suid. in v. ἐρύθημα.
7. ἐρύξῃ.] Vid. inf. v. ἐρυγεῖ, ἐρυγὼ, &c.
8. ἐρυσάμην Θ.] Hom. *Il.* M. 190. Vid. inf. suo loco.
9. ἐρύσσθω.] Hom. *Od.* Θ. 34. *Il.* P. 713. ἐρυσσάμην. Vid. sup. v. εἴρυσ]. & seqq. & inf. v. ἐρύσσατο, ἔρυτο, &c. Posteriori sensu ἐρυσάμενος potius dicitur. Ammon. Ῥύσῃ, ἢ ἔρυσαι, ἀμφίβυσι. . . . τὸ μὲν ἢ Ῥύσῃ, ὡς Σωσάτρα ἔλυτο· τὸ δὲ ἐρύσσῃ, φυλάττῃς. Vid. inf. v. ἐρύσαι, & ἔρῦσο.
10. ἐρρώγαζε.] Vox exstat *Jos.* IX. 13. ubi de utribus: ὅτου ἐρρώγασι, *bi disrupti sunt.* Hinc de ὑγιαίνοντι, quod minus convenit τῷ ἐρρώγασι, suspicor, quod aliam vocem, quæ excideri, & fortasse ἔρρωσαι, exponat. BIEL. Conf. v. ἐρρωγότες.
11. ἐχλίαζε.] L. ἐχλίαζε, ut Ed. Hag. Phot. & Suid. Conf. v. ἐρρώγαζε. . . . ἐχλίαζε.
12. Ὑγιαίνοντι.] Pertinet ad ἐρρώσθαι. KUST. Cl. *Dresch* in *Misc. Obs.* VII 2. p. 296. ὑγιαίνοντι conjicit, vel χαίνοντι. Sed nihil mutandum. Cl. *Kusterus* verum vidit. Conf. *Not.* penult. & mox v. ἐρίσσαμεν, inf. v. Ῥωδεῖς.
13. ἔρρων. μὴ φθόγγος Θ ὠδὴ γινέσθω Θ.] L. μὴ φθορὰς Θ ὠδὴ γινέσθω Θ. IS. VOSS. L. BOS. *Obs. Crit.* p. 162.]ENS. *l. c.* Ed Hag. μὴ φθορὰς Θ ὠδὴν. Phot. Suid. & Phavor μὴ φθορὰς Θ ὠδὴ γινέσθω Θ. ἔρρων exstat apud Hom. *Il.* Θ. 239. I. 364. ubi Schol. ἐπὶ φθορᾷ (Etym. M. φθορᾷ) ὀλεθρίῳ Θ. Sed μὴ φθορᾷς Nofter etiam in v. Ἄνιφι, & ἔρτεζε, item Schol. Hom. *Il.* Σ. 421. & Schol. Ariftoph. *Ran.* v. 1223. Lex Reg. MS. ἔρρων. μὴ φθορᾷς ὠδὴν γινέσθω Θ. ὁ συρίσθω Θ.
14. Φθεγξέσθω Θ.] Etym. MS. ἔρρω. τὸ φθείρομαι. IS. VOSS. Vid. fup. v. ἔρρε. &c.
15. ἐρρώσατο.] Thucyd. L. II. καὶ ἔρρωντο ἢ ἐπέλπετο. Sed ax hoc loco videtur legendum ἔρρωντο. SOPINGIUS. Locus eft lutt. *cap.* 8. ubi in *nov. Ed.* ἔρρωντο. Et paullo poft ἔρρωντο. Schol. οὐκ ἐπὶ ἐρρῶσθαι κάτω, ἀλλ᾽ ἐπὶ σωθῆναι. Conf. mox v. ἐρρώσαντο, ibique *Not.* Vox ἐρρώσαντο defumta eft ex Hom. *Il.* Υ. 367. ubi Schol. ἐκπέσωσι, ἀνέλωσι. Vid. fup. v. ἐρυσάμενος, & Ἀνιφίσσοις, & omnino inf. v. Ῥώσαντο.
16. ῥιπιζόμην.] In hujus vocis explicatione plura corrupta funt. Voces ἀμαυδίζειν, & ἀτιμοπτέλειαν, videntur fignificare *negligenter & fine arte aliquid facere.* Sed leg. ἀμαθίζειν, ut deducatur ab ἀμαθὴς. Poft ἀμαθίζειν pono comma, & fic totum locum lego: ἐρρωπίζουν. Ἴαν Ὀμφάλῃ. τινὲς Ῥωπίζειν ἀπίδοσαν τὸ ἀτιμοπτέλειαν, ἢ ἀμαθίζειν, κακῶς· ἔστι γὰρ Ῥαπὶς, ὁ λεπτὸς φύλλος Θ, καὶ πικίλη Θ, καὶ βύσσος, καὶ τὸ ἔστω ἢ ῥαπῆς πλέγμα, καὶ καὶ σύστεγος σκέπη. Quod ad φύλλος Θ, quod repofui pro χίλος Θ, nihil eft dubii: ipfa enim Hefychius in voce Ῥωπικὸν, & In Ῥωπὶς, eam habet lectionem. ἀμαθὴς autem melius convenit *merri villi & nullius pretii.* Sic & Gallicè dicimus *petite mercerie*, & *petit mercier.* [Vid. inf. v. Ῥωπὶς.] ἕξω repofui pro ἔσω ; ratione cogente. Nam πλίσματα & καπᾶ funt ad continendas marces idonea; ipfæ verò non continentur à mercibus, σύστεγος me repofuiffe pro σύστεγα, nullus credo Improbabit; adeo ea emendatio convenit fuperioribus. Nam σύστεγα funt organa mufica & *crepitacula*, quæ nullius funt ufus ad continendas merces: at σύστεγος, id proprie fignificat, quo merces involvuntur. Latini *Segeftria* dicunt. [Vid. Suet. *Aug.* c. 83. ibique Interpp.] PALMER. Locus vahementer mutilus, aut ab Epitomatora contractus corrupte. Non enim dixit quid fit Ῥωπίζειν, de quo agere jam cœperat. Eft autem Ῥωπίζειν, τὰ σύμπαντα τῆς συσκευασίας πωλεῖν. quemadmodum Ῥωπευτηρίους, ἐξ ὧν χυδαιοτέρων ἐστὶ φύλλα συκῆς Θ. [Vid. Euftath. *Il.* N. p. 927. 56.] Mox pro χιλὸς ferib. φύλλος Θ. Vide in Ῥωπὶς, & ibi Suid. Paulo poft repone ἀπίδοσαν, pro Ἀίδασαν. Sequentia fic explenda, aut fimili modo: καὶ Ῥῶπες, τὰ ἀκαιρα ἢ φαῦλα, καὶ λόγια τοῦτο, ἐξ ὧν ῥαπῶν πλέγματα, καπᾶ, ἢ σύστεγα κυρίως. Fieri enim funes ex illis, ex antiquis notum, qui hoc differte docent. Vel fimpliciter muta illud ἔστω in ὄν, & lege: ἢ τὰ ὄν ἢ ῥαπῶν πλέγματα &c. HEINS. Lego ἀτιμοπτέλειαν καὶ ἀμαθίζειν, (pro ἀμαθίαινον) κακῶς· ἔστι γὰρ Ῥῶπος, ὁ λεπτὸς καὶ πικίλος φύλλος, καὶ γλόγια, ἢ τὰ ὄν ἢ ῥ. π. α. ἢ σύστεγα κυρίως. Quanto hæc meliora quam illa *Palmerii*! Hefych alibi: ἐσκαντζόμενος, ἢ τιχτανόμενος, ἢ σύμπαντα σχηματίζων ἐσχεν. Ineum a librariis deceptus aft Sana lectio eft: ἐξιπτιζόμην. ἀντὶ τοῦ ἐπιμελοῦμαι, ἢ σπουδάζω σχοληρῶ. Etymol. M. ἐξιπτιζόμην. τὸμαλὸν καὶ συμπεφορημένα ἐπιμελῶ. quod ferri quidem poteft; fed emendatius fortaffe profertur ab Euftath. [p. 927. 57.] φησὶ δὲ καὶ ἄμμα τὸ Ῥωπίζειν, ὁ δηλοῖ τὸ σύμπαντα καὶ συμπεφορημένα ποιεῖν. Quod ad δοῦναι Θ attinet; terminatio ος in libris MSS. minuto apice fignatur: illa vero non oppido diffimilia, γλάγγα, vel γλάγια, vel βοῦσα. Alifs eft potius γλάγη numerò fingulari. Euftath. [*l. c.*] Ῥῶπος, λεπτὸς καὶ ἄτιλος (leg. ἄτυλος) φύλλον, ὡς δὲ Λίδιός φασιν ὁ λέγει, καὶ πικίλος. Γλάγλα δὲ, φασὶν, αὐτὸ ἔλεγον οἱ παλαιοί. Hefych. Γλάγα ὁ ἵππος Θ, καὶ βάμμασι καὶ ἀτεχνῶς, καὶ κτένες. Photius Patriarcha: Ῥῶπος. μοῦσος ἄξιον. Ῥῶπος καὶ Γλάγα, ὁ πικίλος, λεπτὸς φύλλον. Jam σύστεγα certiffima emendatio: ea funt *canifira, virgultia*, aut *juncis contexta.* &c. [Vid. inf.] R. BENTL. *Ep. ad Mill.* p. 55. Photius in Lex. MS. ἐξιπτιζόμην. σύμπαντα καὶ συμπεφορημένα ἐπιμελῶ. Reliqua mox. Tantum addo, in *Palmerii* Nota me ex autographo repofuiffe, *merci villi &*, pro quo *Schrevel.* fine fenfu ediderat *verum*, Palmerii manum non adfequutus.
17. Ἴαν Ὀμφάλῃ.] *Acheus*, vetuftus Tragicus, docuit *Omphalen Satyricam*: quo de genere perfunfum profus habeo etiam hanc *Ionis* fuiffe. Hercules fervivit Omphalæ, Genio & Veneri affidue litavit: juffus & inter ancillarum greges penfa carpere, ficubi duro & indocto pollice fila rumpebat, e veftigio hominis caput fandalium commitigabat. Nihil trifta neque tragicum: ludus jocufque omnia. Favent huic fententiæ fragmenta quotquot fuperfunt; quæ nihil nifi convivia, comeffationes, & fymphonias pollicentur. BENTL. *l. c.* p. 56. Vide ibi plura.
18. Ἀτιμοπτέλειαν.] L. ἀτιμοπτέλειαν. Vid. fup. v. ἐρωπιζόμην. KUST. (ut *Bentleius.*)
19. Ἀμαυδίζειν κακῶς.] L. ἀμαθίζειν κακῶς. Vid. fupra ἐρωπιζόμην. SOPINGIUS. PALMER. L. ἀμαθίζειν κακῶς. SALM. L. μαυρίζειν. IS. VOSS Legend. ἀναμαυρίζειν κακῶς. de pictoribus tironibus, qui crinnos colorum male temperant. PERG. L. ἀμαθίζειν, quod pro ἀμαθίαινον, BENTL. fic & *Salmafium* correxiffe puto. Illud ἀμαυδίζειν eft damnandi formula. Noftcr alias, οὐκ εὖ, & οὐκ. Vid. *Not.* ad v. Διαβρωσιδεῖς.
20. Ῥαπὶς.] L. φύλλον. SOPING. JUN. (*Anim.* p. 400.) SALM. HEINS. PALM. IS. VOSS. BENTL. Sic Hefych. ipfe fuo loco. Vid. *Not.* præcedd. Idem vitium in Photii Lex. MS. (falfem in apographo meo) poft verba paullo ante adducta: Ῥωπὶς γὰρ, ὁ ποιὸς ἢ λεπτὸς χιλὸς. leg. φύλλον, ut Etym. & ipfe Phot. in v. Ῥωπίζ. Phryolchus Arrabius etiam in Lex. MS. *Bibl. Coiflin.* p. 468. Ῥωπὶς. ξηρὸς χιλὸς ἢ σωπικὸς.
21. βοῦσα Θ.] L. βοῦσα. PALM. IS. VOSS. γλάγη repone acutiffimus *Bentleius.* Vid. *Not.* fup.
22. Τὸ ἔστω ἢ ῥ. πλίσματα καπᾶ, &c.] L. τὸ δὲ ἢ τὰ &c.

μαΐζα, χαπᾶ, ἡ σῆτες [1]; ἀκείας.
Ἐρῄσαντο. ἐπάχυναν [2].
Ἐρίμαζε Φερέζας [3]. ὑμαίζων ἐπαῖν.
Ἐρίμυζα [4]. ὑγαίνω.
Ἔρξας. οἱ δὲ τοῦ χαμαὶ [5] γινόμενοι ἕλκη. καὶ τὰ ἁπαλὰ τῆς σαρκάτου, καὶ αἱ δέρεις [6].
Ἕρσεα [7]. ἀκεανά. νέα. ἁπαλά. δροσώδη.
Ἑρσαίη. δροσώδης.
Ἕρσιο [8]. διαγείρω.
Ἕρζη [9]. δόξα. νοτία. ὑμίχλη.
Ἑρσὴ [10]. ἀχμάζει.
Ἑρσήεις [11]. δροσώδης. ποαρός.
Ἑρσῆν. ἁπαλὸν [12]. δροσῶδες.
Ἑρσήεσσα. καλόν. ἄνθεμον [13]. δροσερόν.
Ἕρξις [14]. κρημνός.
Ἐργαί. ἐρύξεις [15].

Ἐργάτας [16]. μεγαλοχάρας. ἐργάτης.
Ἐργάνιον [17]. ἐρθρόμβιον.
Ἐργάν. φαντόν.
Ἐργή. ἔκβασις [18]. φατὴ [19], βοή τις [20].
Ἐργάλεα [21]. ζῶα. ταῦρος. βοῦται.
Ἐργυλή [22]. ἐξίστησι μαθών.
Ἐργυμένησα. ὁ βοῦς ἢ ὁ ταῦρος ἐρύκων [23], ἀπὸ τῆς Ἐργύμης.
Ἐρύγμιλον [24]. ἐρθρόμβιον. ἢ μεγάλως μαχόμενος, μεγαλίφωνον. ἢ μέγα πεφυκὸς τέλεον.
Ἐρυγμός [25]. πόλεμος.
Ἐρέαζε [26]. σύζει, σῶσαι.
Ἐρύειν [27]. ἕλκειν. πλύνειν [28].
Ἐρύθινα [29]. πόλις, ἢ χώρα ἐν Παφλαγονίᾳ, ἢ ἰδίως ἰχθύες [30].
Ἐρύετο [31]. ἐφύλαττεν.

SOPING. ἔξω Ϝ. PALM. ἐὰ Ϝ &c. HEINS. BENTL. L. νὰ ἐὰ v. ῥ. παλαίσῃρα κακά. KUST. Recte ἐὰ Ϝ corrigunt Viri Docti: σαλπιγκτὴν tamen retineri potest, dummodo adponatur comma, ut Phavor.

1. Σῆτες.] L. σηγιες, *segestria*. PALMER. σαφῆ f. HEINS. Non σήγιες, sed σήφια scripsisse Hesychium auguror. PERGER. Leg. σῆτες. BENTL. *l. c.*

2. ἐῤῥάσαντ. ἐκάχυναν.] Forte ἐκάχυναν. G. SALM. Scribo ἐκάχυναν, ut: Γάνιδα δ' ἐῤῥάσαντ. [quod ex Hom. citat Phavor.] Confirmat præterea me ipse Grammaticus, cum exponit supra ἐῤῥάσαντ, αὐξῆσαι Πλάτωνα. quod est ἐκάχυναν, non ἐκάχυναν. [Vid. ibi *Not.*] HEINS. Hom. *Odyss.* ϒ. ν. 3. de anu festinante, & celeriter gradum promovente ait: Γάνιδα δ' ἐῤῥάσαντ, ἀνδὸς δ' ἐσαφάσσετο ποσσίν. Ad quem locum respiciens Hesychius ἐῤῥάσαντ interpretatur, ἐκάχυναν. sic enim hic legendum est pro ἐκάχυναν. KUST. Inf. ἐῤῥᾶξ. σπεῦσον. Conf. v. Γάνιδ, Ἐπείγει, &c.

3. ἐῤῥίμαζε, Φερέζας, ὑμαίζων, ὑπαῖν.] Ita accipiendum *Vespis*, ubi male legitur: τὸν τύπον ὑπὸ Ἐῤῥίμαζε. pro ἐῤῥίμαζε. p. 287. *Ed. Weech.* In fine pro ὑπαῖν, lege αἰνῶν. HEINSIUS. *Luc. Hes.* p. 95. Deletis commatibus lege: ἐῤῥίμαζε Φερέζας. ὑμαίζων αἰνεῖ. Sic apud Latinos per eundem euphemismum, *valere* jubemus hominem, vel rem, cujus commercio plane renuntiamus, vel cui exitium imprecamur. KUST. IS. VOSS. Idem Cl. *L. Bos* monuerat in *Obs. Crit.* p. 164. Et sic apud Phot. Lex. MS. item Suid. & Phavor. (quos nemo laudat) differte scribitur: quare recipere non dubitavi. Sup. Ἐῤῥίπτω. ὑμαίζίπτω, &c. Conf. omnino H. Steph. *Thes.* III. 730. *fin.* ubi ἐῤῥίπτῃ Φερέζας, & ἐῤῥ. αἰνεῖ, ex Demosth. adfert. Adde Cl. Schultens in *Job.* I. 5. p. 12.

4. ἐῤῥίμυζε.] Semel in N. T. *Mt.* XXIII. 30. & in pl. n. ἐῤῥύσεις, c. XV. 29.

5. ἔρξας. οἱ δὲ τοῦ χαμαὶ &c.] Quomodo sibi non contradicit Hesychius? Nam in v. Περίγνοια dicit esse τοὺς τοῦ ὄφεως γνησίους, ut ipsum nomen indicat. Unde Æschylus τοὺς συέρκους Ϝ λοίσθους, Δαρεῖος κάλλιπε, τοῦτ' ἐκείνους. Scribendum puto: οἱ δὲ τοῦ λειροῦς. nam illi sunt tempore veris ibi, non in stabulis. HEINS. Vid. Eustath. ad *Odyss.* p. 349. [1625. 30. &c.] SOPING. 'Locus Homeri est *Od.* I. 221. 222. - - - χωρὶς δὲ κάπνοιο, χωρὶς δὲ μίσητος, ἔασι δ' αὖθ' ἑῆες, &c. Ubi Schol. ἔρξας. οἱ σπυγγοί, οἱ ἀκανθαί, τὰ δερμάτια. ἀπὸ τοῦ ἔρξας. &c. Eundem locum citat Æschyli Scholiast. ad *Agamemn.* ν. 145. quem locum, supra in v. Δαρεῖος notatum, spectabat Etymologus v. ἔρξας, ex quo superiora protulit *Heinsius*; cujus emendatio ingeniosa est: nisi dormitasse Lexicographum existimemus, & χαμαὶ pro ἔασι scripsisse. Vid. sup. in v. ἔκφοβ-, & *Not.* coll. H. Steph. *Ind.* Cogitabam aliquando, levi mutatione Hesychium juvari posse, transpositis verbibus, & una voce adjecta, hoc modo: ἔρξας. τὰ ἐκ. Ϝ σπ. ἢ οἱ ἐρξας. ἢ οἱ ἐκ τοῦ χαμαὶ γιν. ἕλκεσι, χίμαιρ. Ut duo diversa tradat, quemadmodum alibi.

6. Δαρεῖος.] An δρέπει? SALM. Nihil mutandum. Mea enim: ἔρξας. δορξόν. Supra: ἔρξας. δορξόν. Et: Δαρεῖος. τὸν δορξὸν κρίνει. Conf. *Not.* præced. & v. seqq.

7. ἔρσεα.] An ἔρσεῖα? G. Conf. Suid. v. ἐρσαῖ.

8. ἔρσιο.] ἔρσῃ apud Nicand. SCHR. Leg. Ὄρσις. SOPING. Male pro Ὄρσιο. Vid. inf. v. Ὄρσις. KUST. Supra: ἔρσιο. αἰρεῖν. Conf. v. Ὀρσιαί, & mox v. ἔρσις. αἴρεσις.

9. ἔρξις.] Vid. Etym. M. Suid. & sup. in v. ἔρξας. *Not.*

10. ἔρσὴ.] L. Ὄρσὴ. SOPING. Ab ἔρω, unde ἔρμα, ἐρμὸς, ἔρξις, ἔρξῃ, 3. person. G. Scribere Hesych. debuit, sed alio loco: Ὄρξις. ὄρμησις. Est autem ἔρξῃ vox Hom. *Il.* I. 699. KUST. Supra: Ἄκρον. ἄκρωμα. Conf. modo v. ἔρσιο, ibique *Not.*

11. ἐρσήεις.] Hom. *Il.* Ω. 757. Supra ἐρσήεις, bis.

12. ἐρσῆν. ἁπαλὸν.] Scr. ἀπαλὸν. JUN. SALM. Bene Ed. Hag & Suid.

13. ἐρσήεσσα. κ. εὐάνθεμον, δροσερόν.] L. ἴσαμον, δροσερὸν. JUN. ἴσαμον scrib. SOPING. Sic & Valkn. in *Mss. Obs.* VIII. 2. p. 157. ubi varia exempla permutationis literarum ρ & σ dedit. Conf. Nos ad v. Ἀσκληπ. Suidas ἀρσένων explicat, ἰσχυρῶν. Exstat ἐρσήεσσα apud Hom. *Il.* Σ. 548. & sup. ante v. ἐῤῥίζε.

14. ἕρξις.] Vid. sup. v. ἔρξαι, & v. πάσσ. Nam quod Polyrrhenis inf. Σίφνοι fit γνησίως, alienum videtur.

15. ἐρυγαί. ἐρύξεις.] L. ἐρύσεις. PERG. Sic Edd. priores: quamvis Ald. obscurius, unde Schrevelii error. Ἐρυγαί, & ἐρύξεις, est apud Aretæum. Vid. *Indic.* & Foës. *Œcon. Hipp.* v. Ἐρύγειν.

16. Ἐργάτας.] Pro Εὐεργάτης. G. Leg. Εὐεργάτης. SOPING. Potius ab ἔργον, *trabo*. ut sit idem quod πεφυτευμένος. IS. VOSS. Ἐρεργάτης scribend. per ε, ut exhibet H. Steph. *Thes.* I. 819. D. Vide tamen nos v. Ἐργάνη λαὸς, & Ἀρίμαλον. Postremum ἐργάτης caput videtur fuisse Articuli, quod aliquis corcaverit Ἐργάτας, idque acceptum, remanente simul Glossa corrupta.

17. Ἐρύγανον.] Ab ἐργάνη. G. Forte Ἐρίγανον. ABRESCH *l. c.* Infra: Ὀργάνη. ἐρέτης. post v. Ὀρθὸς. Conf. mox v. Ἐρύγμιλον.

18. Ἐργή. ἔκβασις.] Male ἔκπτωσις in Hag. Ed. Vid. Suid. & sup. v. Ἐρεσχηφῆς, &c. Sic *exagre* apud Festum. Vid. ibi Scal. & Martin. in v. *Erulla*.

19. Φατὴ.] Conf. inf. v. Ἐργή. KUST. Sup. Ἐρεσχηφῆς. post Ἐῤῥίφ. Conf. v. Ἐρεῦ.

20. Βοήτις.] Divisis vocibus ἐπὶ τῆς scrib. ut Hag.

21. Ἐργάλεια.] L. Ἐργάτια. IS. VOSS. Quando subjicit, βοῦται, conf. v. Ἠρύγμη, & Ἠρίγνη.

22. Ἐργυλὴ, ἐν. μαθ.] Forsan quod ructus ciet. H. STEPH. *Ind.* Scr. Ἐργυμία. quod confirmant Grammatici, qui notant: Ἐργυμία ἡ, ἐπὶ τῶν μαθεῖν, inter quos Etymol. qui videndus. HEINS.

23. Ἐργυμένησα. ὁ β. ἢ ὁ ταῦρος ἐρύκων.] Scr. Ἐρεσχηφῆσαι. ὁ β. ἢ ὁ ν. ἐρυγμιλή. HEINS. Pro ἐρύκων leg. ἐρυγμιάων. SALM. Post ταῦρος distinguo. Dein scribe: ἐρυγμιάων. &c. IS. VOSS. L. ἐρύ- π. ὁ τ. ἐρυσσόνων. REISK. Ἐρύσσον

'Ερυθαίνη [1]. πυρρὸν ποιεῖ. ὅθεν καὶ 'Ερύθημα [2], ἡ ῥίζα, ἡ λεγομένη, 'Ερυθρόδανον [3].

'Ερυθηλά [4]. βαφή.

'Ερυθήνας [5]. βάψας.

'Ερύθμιζεν [6]. ἐπανόρθωσεν.

'Ερυθρὰ [7]. πόλις ἐν Βοιωτίᾳ.

'Ερυθραί [8]. πόλις Ἰωνίας.

'Ερυθρεύνετο 9. ἐρυθρὸν ἐγένετο, πυῤῥά.

'Ερυθροδακτυλία [10]. πυῤῥὰ. κόκκινα. πυρσευδῆ.

'Ερύσατο. ἔρυσε. εἵλκυσε [11].

'Ερύσεν [12]. κατέσχεν κωλύσει.

'Ερυσίβη [13]. τὰ αὐτά.

'Ερύκοις. ἀποκωλύοις.

'Ερυθρόκτυς [14]. ἐρυσὶν εἰδος.

'Ερύκεσζ. κωλύει.

'Ερυμα [15]. ἐχύρωμα. φυλακή. κέλυμμα. φύλαγμα.

'Ερύμαθος [16]. πόλις Ἀρκαδίας, καὶ ποταμός. καὶ ὄρος.

'Ερυμνὸν [17]. ἰσχυρὸν. μέγα. ὑψηλὸν [18], ἢ ὀχυρὸν, οὐ παχὺ οὐδὲ ὀπαδαῖ. ἢ σκοτεινὸν [19].

'Ερυμνώδες [20]. λύπην ἢ φλεγμονὴν παρέχει. ἢ ὀχύρωσιν.

'Ερυμὸς [21]. Ζεὺς. ὁ ζυγὸς, ὁ ζεύγλη.

'Ερύμπικον [22]. τὸν μεγάλως μεμιμῆσθαι τοῦτον.

'Ερυνὸν [23]. σκοτεινὸν. ἰσφαλισμένον.

'Ερύξας [24]. ποιήσας [25]. κωλύσας.

'Ερύξας [26]. κατέσχες. ἐκώλυσας.

'Ερίουζα. ἕλκουσα. κυείσης, λούσης [27].

'Ερύσσιν [28], ἐρύσσειν. ἑλκύσσειν. ἐξ οὗ τὸ κατέδυ)· εἶπα γὰρ οἱ γῦπες [29] ἰοδίνησιν.

'Ερυπομένη [30]. κατεχομένη. κωλυομένη.

'Ερῦσαι [31]. κεκωλύκασι κεκρατῆκε [32].

'Ερύσαντο [33]. φυλάξαιτο.

'Ερυσάμενος [34]. ἐκπεσάσας, ἑλκύσας.

'Ερυσίπτατες [35]. ταχεῖς. ταχίαι. ἢ οἱ ἕλκοντες τὰ ἅρματα.

'Ερύ-

1. 'Ερυθαίνῃ] Eadem habent Photius & Cyrill. in Lex. MSS. Ac Cyrill. ἐρυθρύνῃ, & ἐρύθρημα scribit; quamquam 'Ερύθημα suo loco. Vid. Suid. Conf. sup. v. 'Ερυθρὸν, & Not. in v. 'Ερυθρύνει.

2. 'Ερύθημα.] Vid. sup. v. 'Ερυθρὸν, & post v. 'Ερύθρασεν. Conf. Suid. Bourdelot. ad Lucian. T. I. p. 264. Ed. Amst. & mox v. 'Ερυθρὰ.

3. 'Ερυθρόδανον.] Moschop. 'Ερυθρόδανον, τὸ βοτάνη, ἢ τὸ αἷμα βαπτίζει. Gloſſis Rubia. Dioſcor. III. 160. 'Ερυθρόδανον. Vid. H. Steph. Ind. Conf. ſup. in v. Γλυκύμαλον, inf. in Μαρράνη, & Σαῦ. Hinc mox 'Ερυθροδανοφόβα.

4. 'Ερυθελὰ] An 'Ερυθρὰ? Vide Jeſ. LXIII. 1.

5. 'Ερυθήνας] Sapiens. XIII. 14. juxta Ed. Rom. Lexicon Cyrill. MS. Brem. 'Ερυθήνας φαιδρὸν, βαφὲν. BIEL. Sic & Gloſſ. MS. in Lib. Sapient. ubi tamen in MS. Voſſ. poſt βάψας additur φασί.

6. 'Ερύθμιζεν.] Scribend. 'Ερύθμιζεν, per duplex ῥ. KUST. Ita Suid. ubi nomen ordo 'Ερύθρο. flagitat. Eſt ex Jeſ. XLIV. 13. ubi LXX. ὡς ὁ κανὼν ἐρυθμίζει αὐτό, &c. Conf. ſup. v. Ἐπιῤῥυθμίζῃ, inf. v. Διαῤῥυθμίζουζ, & v. Ῥυθμίζει.

7. 'Ερυθρὰ. s. l. 8.] Scrib. forte, 'Ερύθρα. Schol. Hom. Il. B. 499. 'Ερυθραί.] βαρυτόνως δὲ ['Ερύθρα] πόλις Ἰωνίας. &c. Sic & Euſtath. p. 267. ſub init Vid. Not. ſeq.

8. 'Ερυθραί. s. lon.] Stephan. Byzant. 'Ερυθρὰ. Vid. ibi Interpp. & Harpocr. ac Suid. in v. Ἐρυθρῶν. Conf. Anm. Porti Lex. Ion. v. Ἀθηναῖοι, & Ἐρυθραῖοι, & Bod. a Stapel ad Theophr. p. 481.

9. 'Ερυθρεύνετο] Bis ἐρυθαίνει, ſine ῥ, apud Hom. Il. K. 484. Φ. 21. quomodo & hic ſcribendum videtur. Idem notatum vide a Cl. Jenſ p. 96. Lac. Heſ. Plura ejuſmodi exempla vide in Muſc. Obſ. IV. 3. p. 369. Conf. Kuſt. ad Suid. v. 'Ερυθαίνῃ, & v. Ἐρυθαίνει, quod paullo ſuperius etiam apud Noſtrum.

10. 'Ερυθροδακτυλία] Exod. XXV. 5. Δέρματα κριῶν ἠρυθρωδημένα. Iterum XXVI. 14. & alibi; in quibus locis Cod. Alex. ἐρυθρόδανα. Conf. inf. v. Ἐρυθροδάνου), & ſup. in v. Ἐρυθαίνῃ. Lexicon Oſtateuchi: Ἐρυθροδανόφορον, σκεπαστήριον, πυρρόν. Similia notaverat Cl. Biel: „ Ἐρυθρ. vitioſe pro Ἐρυθροδανοφόρα, quod legitur Exod. XXV. 5. XXVI. „ 14. Unde & Cyrill. Lex. MS. Brem. Ἐρυθροδανοφόρα, „ σκεπαστήρια, βάπτοντα, κοκκοπορφύρα. „

11. εἵλκυσ.] An ἕλκει ? ut conveniat cum præcedenti ἔρυσσεν. Sed diverſas dare potuit interpretationes verbi ἐρύσσειν, de quo nondum ſatis conſtat, unde hauſerit, & num forte cum vicino vocabulo confuderit. Cogitebam aliquando, pro εἵλκυσ legend. ἐλκύει. Vid. v. Ἐρυσὶν, Ἐρύσσζε, &c. Sed nihil muto.

12. 'Ερύσεν.] Vid. ſup. v. Ἀπερύσεν. Conf. Suid. & ſup. v. Διέρξῃ, inf. v. Ἐρυσσάμῃ, & v. Ἐρυσσαίμῃ.

13. 'Ερυσίβη.] Vid. Schol. Hom. Il Φ. 206.

14. 'Ερυθρόκτυς] Apud Ariſtoph. Aviſ. v. 304. inter alias aves recenſentur ἐρυσῖνος & πυῤῥοῦρις. Conf. inf. v. Πυῤῥοῦρις.

15. Ἔρυμα.] Vid. ſup. poſt v. Ἐρυσμὸς, &c. ubi prn κάλυμμα legitur κώλυμα. Gloſſæ: Ἔρυμα. Caſtrum. Ἔρυμα τέκνα. Teſtua, ſive Teſtæ. Sed ibi forte Ἔρυμα τέκνα ſcribendum, ut Bourdelot. ad Heſiodor. p. 52. vel Ἐρυμνὰ, aut Ἐρυσσὰ. Vid. mox in v. Ἐρυμνὸν, & inf. Not. in v. Βίλεον. Ab ἔρυμα eſt verbum ἐρυμαλίζω, Lexicis ignotum, quo uſus eſt Malela Chronogr. P. II. p. 127. dummodo pro ἐρυμάτιζε cum Doct. Chilmeado legamus ἐρυμάτιζε.

16. 'Ερύμαθος.] Vid. Schol. Hom. Odyſſ. Z. 103. & Steph. Byzant. Suid &c.

17. 'Ερυμνὸν.] Il. Maccab. X. 34. τῇ ἐρυμνότητι δ' τίνει. M. MEIBOM.

18. Ὑψηλὸν.] Apollon. Rhod. II. 516. ἐρυμνὸν Ὄθρυν. Schol. Ὄθρυς. ὄρος. Θεσσαλικὸν ὑψηλὸν. Conf. Hœlzlin.

19. Σκοτεινὸν.] Pertinet ad ἐρυμνὸν, quod Heſych. hic cum ἐρυμνὸν confudit. Idem videret Cl. Kuſter. Sup. Ἐρυμνὸν. σκοτεινὸν. Conf. ſup. in v. Ἔρυμα, & mox in v. Ἐρυμνὸν.

20. Ἐρυμνώδες. λύπην &c.] Videtur aliudere ad vocem Latinam erumna. KUST. Eamus apud Solipatrum Eruminam ſcribit. Conf. G. J. Voſſii Etym. in v. Ἐρυμνὸν. Ad Μεγαλωνὸς refert Reiskius.

21. Ἐρυμὸς. Ζεύς.] An Ἐρυμὸς. ζυγὸς, ἢ ζεύγλη, &c. placet. G. Si bene ſe habeat Ζεύς, vide num hæc faciat v. Ἐρύμβη, & v. Ῥαμὸς.

22. Ἐρυμπικὸν] Pro Ἐρύμπικον. SALM. Scr. Ἐρύμπικον. IS. VOSS. Ἐρυμπικὸν, ἢ μεγάλως πως· καὶ ἢ Ἐρί, ἢ Ἐ Ἀν, τὸ πᾶν. Arcadius. SORBER. An Ἐρύμπικον? G. Male forſan pro Ἐρύμπικον. Conf. ſup. v. Ἐρύμματον. KUST. Ἐρύμπικον ob interpretationem admiſi. Vid. v. Ἐρύμπικον. Sorberii nomen omiſerat Schrevelius, quaſi omnia Gryſeis eſſent. Ego ex Sorberiano Codice, in quo tondem verba, adſcripſi, quæ vides.

23. Ἐρυνὸν.] Pro Ἐρυμνὸν. SCHR. Ἐρυμνὸν Cyrilli. IS. VOSS. Male pro Ἐρυμνὸν, quatenus exponitur ἀνθρακηρὸν, at prn Ἐρυμνὸν, quatenus redditur σκοτεινὸν. KUST. Conf. ſup. in v. Ἐρυμνὸν Not.

24. Ἐρίξας.] Hom. Il. Σ. 217. KUST. Schol. καθεῖρεν. Vide mox, nec non in v. Ἐρυκανόμην, & v. Ἐρύξας, item v. Ἐρυσσζε, &c.

25. Ποιήσας] Vid. inf. Ἐρύσσω). Ἀφανίσαντα). IS. VOSS. L. λάσκουζας. [Conf. ſup. poſt v. Ἀπεσκύθη Not.] HEINS. Retulerim ad Ῥήξας, quod Heſych. cum Ἐρύξας confudiſſe videtur. KUST. Conf. ſup. Not. in v. Ἐκτίμησε, ante Ἐκτίσατο. Sed Cl. Kuſterum ſequi malim. Inf. Ῥήξηλ. πυκνώσατο. Alloqui forte ἀνοίξας legi poſſet. Supra: Ἐρυγὼν. φυσῶν. Et: Ἐρυγὲ. . . . φύσα, ἀνέ τις. Eodem modo in Ἐκτίσατο, pro ἐκτίσατο, ἐκτίσατο conjecit ſupra V. Cl.

26. Ἔρυξας.] Columbus de raptu Helenæ: . . . χαρὶ δὲ γαίης Οἰδὲ τι κάλλιον ἴρυξε, i. e. πάντων. Τῆς γαίης κάλλος, eſt ipſa terra SOPINGIUS. Vid. Etym. M. v. Ἔρυξας.

27. Ἐρυσσὰ. . . . λούσῃ.] Immo κωλύσῃ. REISK. Gloſſæ: Ἐρυσσάμην Lat. Vid. inf. v. Ἐρύσζε.

28. Ἐρύσσειν] Vid. Suid. in Ἐρύσσω. IS. VOSS. Vid. Not. ſeq.

29. Γῦπες] Legerim κυσὶν. Num reſpexit utique Heſychius ad Hom. Il. O. 351. Ἀλλὰ κυσὶν ἴρυσζε σῇσι τ' ἀκοντιστῇσι Σώῃζε Ἴλιον ἱρὴν ἰρύσζε. KUST. Schol. ibi: ἰλασκομένοις Σώῃζε Ἴλιον ἱρὴν ἰρύσζε. ἀπὸ τ. ἐρύσζε. σωσαίτ ἢ Cl. Apollon Lex. MS. ἐρύσζε. ἀπὸ τ. ἐρύσζε. σωσαίτ ἢ τὸ ἕλκουζ· (ſic) ἢ ὁ θυόντων τὰ κατέδυσ) πάντα ἢ οἱ γῦπες, ἀπὸ τοῦ ἐρύσσειν τῇ σοῇ τὰς σάρκας τὸν ἰδίνησιν.

30. Ἐρυπομένη.] Leg. ἐρυκομένη. SOPINGIUS. Nota, pro Ἐρυκομένη. IS. VOSS. Male pro Ἐρυκομένη. KUST. JENS. l. c. Ἐρυκομένη. IS. VOSS. Male pro Ἐρυκομένη. KUST. JENS. l. c. Ἐρυκομένη. IS. VOSS. Male pro Ἐρυκομένη. KUST. JENS. l. c.

31. Ἐρῦσαι.] Vel Ἐρύζε Hom. Il. Γ. 419. Vid. præcedd. & ſup. v. Ἐξερύσω, & Ἐξερύζαι.

32. Κεκρατῆκε] Male: pertinet enim ad Ἐρύξε, quod Heſych. cum Ἐρύζε confudit KUST. Vide tamen Not. ſeq.

Ἐρίσαιτο [1]. ἔσωζεν.
Ἔρυζεν. ἔλυσεν [2].
Ἐρύσσει. ἑλκύσσει. φυλάξειν [3].
Ἐρυσσὴν [4]. νόζ@· τε ἀρ@· [5] ὀλιγωρεῖν τοῖς φυτοῖς καὶ χερσὶν.
Ἐρύσσει [6]. χερείωμεν ἄγειν.
Ἐρυσίπολες. σωσίπολις [7].
Ἐρυσίπολι [8]. φυλακὴν ἢ πόλιν, καὶ φυλάσσουσα.
Ἐρυσμὸς [9]. πόλεμ@·.
Ἐρύσσῃ). ἐλκύσσῃ) [10]. ἑλκύσσουσι.
Ἔρυσ@· [11]. σπυρὶς, κάλαθ@·.
Ἐρύζαζεν [12]. εἵλκεν.
Ἔρυτο [13]. ἐρύσατο. ἔσωσεν. ἐφύλαξεν.

Ἐρύ-

Homerica *Il.* Π. 376. KUST. JENS. i. e. Schol. Hom. *Il.* Ο. 354. ἐρυσίπολας, τοὺς ἐπιτηδείους τὰ ἱερεῖα, τοὺς ὑπηρέτας. De metaplasmo hoc Poëtico vid. Cl. Salmas. ad *Inscript.* p. 115. sive 169. *Ed. Gron.* Lexicon MS. Græco-Lat. M. Apostolii: ἐρυσσάμενοι. *Veredus*, i. e. *velox rhedam*, i. e. *currum.* Vid. Phavorin. cum quo distinxi post ταχύτης. Conf. Etymol. M. in v. ἐρυσίπολις, p. 378. *v.* 38.

1. ἐρύσαντ.] Ab ἐρύομαι. Alioqui si effet a ἐρύω, scribendum foret, ἐρύσαντ, per duplex ρ. KUST. Vid. Hem. *Il.* Ε. 344. & Schol. & mox v. ἔρυτ.

2. ἔρυζεν. ἔλυσεν.] L. ἔλαιεν. IS. VOSS. Ἕλκω. PERG. Ἐλύσω omnes Editt. etiam Ald. sed vitiose. Scribendum enim Ἔλυζεν. Vide paulo ante v. ἐρύσσῃ. KUST. Ἔλυζεν conjecerat etiam Cl. *Abresch* in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 296. Ita vero exhibetur a Phavorino. Ceteroqui ἔλαιεν, quod & Cl. *Jensio* placuit, *Luc. Hes.* p. 96. non absurdum foret; vel ἕλκυζεν, quo sup. v. εἵρυζεν exponitur. Respicit enim ad Hom. *Il.* Ν. 598.

. . . . Τὸ δ' ἰφθίμην μελίαιν ἕλκετο μεγάθυμ@· Ἀγλαΐωρ.

Ceterum Cl. *Tollerum* parùm correxisse ἄλαιζεν, aut ἔλυζεν, video in *Emend. Hesych.* p. 16.

3. Φυλάξειν.] Pertinet ad ἐρύσαντ. Nam ἐρύω in Activo nunquam ponitur pro φυλάττειν, sed ἐρύομαι in Medio. KUST. Supra: ἐρύσσῃν. (ante ἐλέγχαι.) Ἐλκύσσῃν. Φυλάξῃν, &c. ubi posterius similiter ad ἐρυσίπολιν pertinet. Conf. Inf. v. ἔρυτ, & Scholia citata ad v. ἐρυσίπολι.

4. ἐρυσσὴν.] Strabo l. XIII p. 613. quem locum *Schrev.* notaverat: Ῥόδιοι δὲ ἐρυσσὴν Ἀπόλλω@· ἔχουσι - - - ἱερὸν, τὸν ἐρυσίπολιν καλοῦντες, ἐρυσσὴν. Cyrill. Lex. MS. Ἐρυσσὴν, ὡς τινες, ἀφαιρέζουσι τὸ σίνω. ὃ ἐστὶ@· μοῦσα. Sæpius occurrit apud LXX. ut Joel. II. 25. *Psalm.* LXXVII. 46. Καὶ ἔδωκε τῇ ἐρυσίπῃ τὸν καρπὸν αὐτῶν. ubi Schol. οἱ κακοπράδες φασὶ τὸ σίνω, al. Schol. ἐρυσίπη, ἤγουν καὶ τὴ Ἡρυλλίδι, τὰ ἐπιπαλλόντα τοῖς καρποῖς παρασίτοις, καὶ ἀλφάβητος αὐτούς. Glossæ MSS. *in Psalmos*: ἐρυσίπη. σκώληξ (an σκώληκ) οἱ ἀλφάβητοι ἢ σίνη. M. Apostolii Glossis MSS. Gr. Lat. ἐρυσίπη. (l. ἐρυσὴν) *Rubigo segetis, quæ contingit supremo, quando nigrescit.* Conf. Suid. (cum quo ad verbum consentit Phot.) Pricæl *Annot. post.* in *Ps.* LXXVII. 46. & H. Steph. *Ind.* Noster supra ἐρυσσὴν. ubi vide, & in v. Φθίνα, item v. Φυσίνα. &c. Etymol. M. τὸν δ' ἀρ@· ἢ τὸ παρὰ ἐπιγρ. ριο ἐπιχθ.

5. Ἀρ@·] L. ἐξ ἀρ@·, ut habet Etymol. KUST.

6. ἐρύσσομεν.] Nicandro ῥύεσθαι dicitur. [in *Alexiph.*] SALMAS. Ab ἐρύω, ἐρυσμὸς, λαχανων διφασιάζει, ὁ τὸ αὐτὸ πάσχων ἐπὶ κακῷ τινὸς. Eustath. Σ. *Il.* p. 949. IS. VOSS. Idem citat *Scping.* quod totidem fere verbis Photius in Lex. MS. ἐρυσμὸς scribens. Conf. H. Steph. *Ind.*

7. ἐρυσίπολις. σωσίπολ@·.] L. σωσίπολις. SALMAS, Vitium hoc in omnibus Edd. remansit, etiam in Phavor. Correxit & *Beurdeles.* p. 62. ad Heliodor. qui L. III. p. 129. 25. μυσταγωγὸν dixerat: quam vocem adde Lexicis. Simili compositione Philippus, in *Anthologiis* Palatina inedita, ἄξεσσιν ἐμβρύοισιν ἐρυσσίπολα dixit. Utroque vocabulo carent iterum Lexica: prius videtur esse q. d. τὸν τὸ ἐμβρύον σώζοντα, ut ad marginem libri MSti notaverat Vir Doctus; alterum est ὁ περὶ τὰ ἱερεῖα τὸν νεὼ.

8. ἐρυσίπολι.] Leg. ἐρυσίπολις. Nisi, ut affolet, simplicia Homeri verba transcripserit; quod sæpius ubi notamus. BOURDELOT. *i. e.* Recte postrema adjecit Vir Doctus. Respexit enim Hesych. ad Hom. *Il.* Ζ. 305. ubi Minervam supplex compellat Theano. Schol. ibi: ἐρυσίπολιν. ὁ φυλάσσουσα τὴν πόλιν. Conf. Etym. M. Nihil itaque mutandum. Addit Schol. ἔρυσθαι γὰρ, τὸ φυλάσσειν. Sed vid. *Not.* in v. ἐρύσσῃν.

9. Ἐρυσμὸς.] Supra habes ἐρυγμὸν, cum eadem interpretatione. KUST. IS. VOSS.

10. Παρεπόμενον.] Vid. sup. ἐρυζεν. IS. VOSS.

11. Ἐρυσ@·.] Ab ἐρύω, ἐρύσω, *servo.* O. Conf. sup. v. Ἀφύσσω. KUST. Phot. Lex. MS. Ἐρυσ@·. σπυρίς. Infra repetitum Ἐρυσὸς, & Σαφέρα@·. Vid. Interpp. ad Polluc. X. 129.

12. ἐρύζαζεν.] L. εἱρύσαζεν, per duplex ρ. a ῥυάζω. KUST. Photius ἐρυζάζει : ut priores Edd. & Phavorin. quod recepi. Vid. in. v. Ῥυάζουσι.

13. ἔρυτ.] Sæpe apud Hom. Conf. v. ἐρύσσῃν, item ἐρύσαντ, Ἥρυτ, Ῥύτ. &c.

14. ἀφύλαξε. κατεπάτησεν. διέβλεψεν.] Si priorem lectionem significationem, possit videri positum pro ἐρυσάζει, ita alterum, a ῥύω, id est, χρώτω, Æolice. IS. VOSS. Forte κατεπάτησεν, prodegit. PERG. Male fortàn pro ἐρυσάζει. [quod sup. vide.] KUST.

15. ἐλέγχαι.] L. ἔγχαι. IS. VOSS. Vox Homerica *Odyss.* κ. 241. sed quæ supra suo loco collocanda est. KUST. Hom. Od. κ. 241. Credo tamen, Hesychium hic vere scripsisse, vel scriptum invenisse ἔγχαι. id quod pro altero (ἔλεγχαι) longe frequentius est Homero; tum, quid id est, ea litterarum ordine hic ita positarum. JENS. *Luc. Hes.* p. 96. Vid. inf. v. Ἤγχατ, ibique *Not.* & mox v. ἔγχει.

16 ἐγχωνίδ.] L. ἐγχανίδ. G. Scrib. ἐγχωνίδ, vel ἐγχαλίδ. Vide mox ἐγχαΐδαν. IS. VOSS.

17. ἔγχει.] Alieno loco: nam series ἔγχαι postulat. Vid. inf. [eandem glossam.] IS. VOSS.

18. ἔγχα.] Hom. *Il.* Π. 481. ubi Schol. σαύρᾳ. leg. σαύρᾳν), ut hic, & mox. Conf. Barnef. *l. c.* item sup. v. ἐγχεμάχης, & v. ἐγχεμάχα. Adde Etym. M.

19. ἐγχεῖ@·.] Vid. sup. v. ἐγκαλῶ, & seqq. item v. ἐγχεῖ@·. & v. ἐγκαλῶ@·, cum eadem interpretatione. Conf. v. Ὀγχεῖ.

20. ἐγχεῖων.] Hom. *Od.* Σ. 15. ἐγχεῖον. quomodo hic scribendum censet Cl. *Jens. l. d.* Schol. Ibid. κατασχεῖν ὕπνον. ut Noster sup. v. ἔγχατ (ante v. ἐγχωνίδ) exponit. Conf. voc. & *Not.* penult.

21. ἐγχεσκε.] Vid. Harpocr. in ἐγχέλυας. Plato *Alcib.* p. 123. [five 442. D.] ἐγχελεῖς appellat. Apud Stephan. pessime [& contra seriem] ἐγχελία legitur, quod declarant quæ ibi ait, Hocratem scil. fuisse ἐγχελικὸν. imo Plutarcho in *Vita ejus* ἐγχελὶς dicitur. VALES. Locus Plutarchi est p. 836. T. II. ubi male ἀγχόμενος, pro ἔγχων, legitur. Vid. omnino Meurf. *de Popul. Att.* p. 34. & *Reliq. Attic.* c. 5. Photius, & Suidas: ἐγχέλι, ἐγκελ- & Ἀττικῶς. Sic & Lex. Reg. MS.

22. Αἰγιάδ@·.] Scr. Αἰγιάδ@·. *Vid* Menag. in Diog. p. 61. SCHR. Ita scil. *Menag.* corrigit ad Liért. II. 48 Αἰγιὰς autem, teste Stephano, est φυλὴ τῶν Ἀττικῶν. Unde modo allata componi queunt.

23. ἔγχει.] Vide paulo ante, & sup. v. ἔγκει.

24. ἐγχελύσι.] Vid. Suid. in ἐγχέλεις, & ἐγχελεῖς, & sup. ἀρθμίᾳ, Etym. M. in ἐγχέλεις. IS. VOSS. Hom. *Il.* Φ. 202. ἐγχελυσὶ τὸ πολυφορὲς μεγάλῳ. Ubi Schol. ἐγχελυσὶ. τὸ σῶμα ἰδιάτατον. Supra male habetur ἐγκελυσὶ. KUST. Conf. Kust. ad Suid. Noster supra: ἐγχέλυ. - - - - πίθε. Et: ἐγχέλυ. πίνγου. Adi Sylburg. in *Clement.* p. 533. Schol. in Attil. *Acharn.* ν. 329. Etym. M. v. ἐγκελυσ-.

25. ἐγχεσπαρμ. ἀπίεχεται.] *Cl. D. Hemf.* p. 439. *Exerc. S.* ἐπίεχεται exhibet: forte typographi errore. ἐγχεῖ enim pro ἀέρτε fæpiffime. Vid. modo v. ἔγχαι, & fup. v. ἐλαύνω. Schol. Hom. *Il.* Α. 228. ἔγχει. ἀπέχει. Schol. Soph. *Philoct.* γ. 1179. Ἐλέγχει. ἀντὶ τοῦ, κατέχει. Plura Raphel. *Annot. ex Polyb. & Arr.* ad Matth. XVI. 28. Ita venire apud Latinos. Vid. Terent. *Adelph.* II. 2. 23. Serv. ad Virg. Æn. II. 375. &c.

26. λίζω.] Locus mutilus eft. Scribo: ἐγχεσπαρ. ἀπίεχεται. † ἔγχεσπαρ λίζω. λέζω, μᾶλλα λέγω. Atticiſmus notiſſimus. Verum eſſe noverunt, qui Græcos præfertim Hiſtoricos legerunt. HEINS. Nihil uſitatus, quam ut ἐγχεῖ dicatur, ὁ λίγων, ὃ ὁ λέγων μᾶλλον. qui vel dicit, vel dicturus eſt: a quo uſitatus Atticiſmus vix recedit, ἐγχεσπαρ λέζω. Heſych. ἐγχεσπαρ. - - - λέζω, μᾶλλα λέγων. quo ſenſu Paulus dicit *h. l.* [II. *Cor.* XIII. 1.] Τρίτον τοῦτο ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς. IDEM. (ad *l. c.*) Excidit hic caput articuli. Scribendum enim & ſupplendum: ἐγχεσπαρ λέζω. μᾶλλα λέγων. Numirum ἔγχεσπαρ λέζω apud Herodotum, qui phraſi illa plus ſemel utitur, idem ſignificat, quod μᾶλλα λέγων. Sic apud eundem legas, ἔγχεσπαρ φράζειν. ἔγχεσπαρ ἔρεειν, & alia hujus generis. KUST. ἔγχεσπαρ φράζειν, & ἔγχεσπαρ λέγειν, dixit Herodot. I. 194. II. 11. & VII. 102 Plura ſi miſſa ſuppeditabit Æm. Porti *Lexic. Ionic.* & Arg. Mem. fin. *Fler. Ital. Ling.* L. II. p. 54. Sic ἔγχεσπαρ φράζειν apud

Ἐγ-

Ἐρυάζῃ [1]. ἡσυχάζῃ.
Ἐρυγας [2]. ἐρωδιός.
Ἐρυδιός [3]. τὸ ὀρνέον.
Ἐρυή. ἐρμή. ὑποχώρησις. ῥῆσις. κάλλησις [4].
Ἐρυδλε [5]. ἄμαξα.
Ἐρυῆσαι. ἡσυχάσαι. χωρῆσαι. καλῦσαι [6]. ὑποχωρῆσαι.
Ἐρυϊσσ [7]. χαρίσσ [8]. ῥάδιος. καὶ τὸ ὅμαλα.
Ἐρύῃ. ὑπεχώρῃ [9]. ὑποχώρῃ.
Ἔρυϊ. ἔχουσι [10].
Ἐρυία [11]. ἐρωμένη.
Ἔρυκε [12]. κώλυε.
Ἐρυμά σι [13]. ἐρωτῶ σε.
Ἐρύμεθα [14]. ἐρωτησόμεθα, πυθόμεθα. ἀγαπήσομεθα.
Ἐρυμένη. ἀγαπωμένη, ἀγαπηθεῖσα.
Ἐρύμενος. ἀγαπώμενος. ἐρωτήσας, ἀφ' οὗ ο.
Ἐρυμένος [15]. ἐρωτῶντας. ἠγαπημένους, ἀφ' οὗ ω.

Ἐρω-

Ἐρωμένος [16]. ῥωμαλέος βαδίσ.
Ἐρῶν [17]. ἐρωτῶν. πυθῶν. λέγων.
Ἐρωπεύομεν [18]. περιπαλῶμεν.
Ἔρως [19]. πόθος. ἀγάπη. Φιλία.
Ἐρώσσ [20]. ῥᾴσσ.
Ἔρωσις [21]. ἐρώμενος.
Ἔρωῆ [22]. ταραχμία.
Ἐρώτιον. ἐρώμενον. Ταραντῖνος.
Ἐσαῦρίν. σκαπτίζειν.
Ἐσαῦνύειν [23]. ἥλλειν.
Ἐς ἀεί. ἀφθάρτως.
Ἐσάκυσιν [24]. εἰσήκουσεν.
Ἐσαλάλαζεν [25]. ἐποτήλαζεν.
Ἔσαμεν [26]. εὐφημοῦμεν. Λάκωνες.
Ἔσαν. ἦσαν. ἐπορεύοντο.
Ἐς ἅπασαν. εἰς ἅπασαν.
Ἐς αὐλίδα [27]. ἐς † λιμβία.
Ἐς ἀφ' [28]. εἰς μίαν ἡμέραν.
Ἐσαύλθεν. ἐσῴθη [29].
Ἐσαώρας [30]. εἰς χειρός.
Ἐσαώσεν [31]. ἔσωσεν.

Ἔσ-

Plut. *de Lib. Educ.* p. 4. ut φοβίζου ἴδιος, in P. Silentiarii *Iambicis* ν. 82. Ideoque jam olim in *Observ.* ad Matth. XVI. 28. apud Hesych. restitueram: † Ἔρχομαι λέξεν. μέλλω λέγειν. nisi quis malleat una serie legere, ante λέξεν tacite repetendo illud ἔρχομαι. Res eadem. Quare non adsentior Cl. *Abreschio*, in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 296. sic scribenti: „ Excidisse credo ἔρῶ. ante λέξω. Nec me „ movet, quod mox iterum reperatur, nam ibi Conjunctivi modi est, hic Indicativi. „ Vide tamen, num ἔρχομαι simpliciter ab Hesych. positum sit pro λέξω, &c. ut *Heinsi.* secundo loco propoſuerat. Quamvis enim locus Apostoli, ab ipso allatus, aliam sensum ferat, ita certe II. *Cor.* XII. 2. intelligendum: ἁλλόσομαι οὐ ὑπόκειται &c. i. e. *dilturus sum, loquar de* &c. Quæ phrasis in plurimis linguis obtinet. Adpolite Herodot. II. 35. Ἔρχομαι δὲ ἐπὶ Αἰγύπτιά, μακρότερον ἢ λόγων. Et Ælian. *H. Anim.* IX. 8. p. 519. σκαπτίζων &c. ἔρχομαι.

1. Ἐρυάζῃ.] Conf. v. Ἔρυα. . . . ἀκατάσχ.

2. Ἐρυγας.] L. Ἐρωδιός. SALMAS. Pro ἰρωδιός fort. leg. *Suidæ.* PERG. Vid. H. Steph. *Ind.*

3. Ἐρυδιός.] Vid. Meurs. ad Lycophr. p. 238. [ν. 597.] SCHR. Vide omnino Etymol. Suid. & Schol. Hom. *Il.* K. 274. Mentio est ejusdem apud Hesych. in v. Ἄορρ ὄρνις, Ἀετίδιον, Νυκτικόρακ., Πατῶ, Ῥωδιός, &c. Bis occurrit apud LXX. *Pſ.* CIII. 19. pro *cicona*; & *Deut.* XIV. 16. pro *bubone.* Conf. Efchenbach. ad Orphei *Argon.* ν. 693.

4. Ἐρυή. . . . καλλισ.] An καλλισ? G. Scr. κάλλισις. Vid. mox v. Ἐρυῆσαι. KUST. Vid. Etym. M. & fup. v. Ἀκτιμοσύνη, Ἐρυή ſæpius apud Homer. eſtque vox ultima *Iliad.* P. . . . πολύσσυτο δ' ὃ γίγετ' ἐρυή. Schol. ἐρμὴ δίοδος. Conf. Æm. Porti *Lex. Doric.*

5. Ἐρυδλε.] Supra: Ἐρυδλία. ἅμαξα. G. Item Ἐρυδλία. Conf. in v. Ἄεσιν.

6. Ἐρυῆσ. . . . καλῦσ.] Id eſt, ἡσύχασ G. Hinc nomen *Eredius* fortitus, teſte Anton. Liber. *Metamorph.* VII. ABRESCH. Schol. Hom. *Il.* N. 57. Ἐρυσσάμην, ὑποστείλατο, καὶ ἀπεδέξατο. Vid. fup. in v. Ἐρυή. Conf. mox v. Ἔρυσο. Fuit cum κλάζω reponerem. Vid. Suid. in v. Ἐρύσσ. Sed nihil muto.

7. Ἐρυσσ.] Hom. *Il.* A. 303. KUST. In eo loco pro ῥᾴζῃ ponitur. Conf. mox v. Ἐρυσάζῃ, & poſt v. Ἔρυσ, & Etym. M. item Suid. v. Ἐρύσσ, ubi idem locus Hom. adfertur.

8. Χαρίσσ.] An ὑποχωρίζῃ. Sed vid. v. præc.

9. Ἐρύῃ. ὑποχώρῃ. ὑποχώρῃ.] Poſterius eſt priorís emendatio. Eſt vox Homerica *Il.* B. 179. ubi Schol. Ἐρύῃ, ὑποχώρῃ, ὑπείκῃς, ἡβῇς. An itaque pro ὑπείκ. ſcribend. ὑποχώρῃ? Nisi ὑπείκῃ referri queat ad Ἐρυή, quod eſt Od. M. 75. ubi Schol. λύσχωρῆ.

10. Ἔχουσι.] Forte ἐρυῶ, vel ἐρυῶ. IS. VOSS. Forte ἴρυῶ. PERG.

11. Ἐρυία.] Forſan ἐρῶσ, quod Laconicum fuerit pro Ἐρῶσα, ut Μῶσ [ſof] pro Μῶσα, i. e. Μῶσα. KUST. Leg. Ἐρώσιον. REISK. Male ἰρωβὸς in Hack. Ed. cum adſpiratione. Conf. v. Ἐρυῆσ.

12. Ἔρυκε.] Male pro Ἔρυκε. KUST. Vid. fup. v. Ἐρύκακε, & Ἀκτιμοσύνη. Conf. v. Ἐρυῆσ.

13. Ἐρυμά σε.] Scrib. Ἐρυμαι. SALM. IS. VOSS. Recte per ε, ſed alieno loco. Vid. Suid. & conf. fup. v. Ἐρύῃσ. & Ἐρυμένη, ibique *Not.* ut & mox v. Ἐρύσσ. Ἐρύῃσ. & Ἐρυμένος.

14. Ἐρύμεθ.] Priore ſenſu per ῡ, poſteriore per ῦ ſcribendum. Vid. *Not.* præc. & ſeq.

15. Ἐρυμένος.] L. Ἐρυμένη. SALM. Vel potius conjunge cum præcedd. Cyrillus: Ἐρύῃσθε, τὴν ἐρύῃσθε, ἀφ' ἧς ἐρύ-

ῃσθε, Ἰρυτὸς· ἐρύμενος δὲ, ἐκτεταμένος. IS. VOSS. Scribere Heſych. debuit: Ἐρυμένη. ἀγαπώσης. Ἐρυμένος δὲ, Ἰρυτὸς, ἀφ' οὗ ω. KUST. Tanta mutatione opus non eſt. Solet enim Heſychius diverſa ad eandem Gloſſam referre, brevitatis cauſſa, quamvis ſpiritus, vel accentus, aut adfinea literæ, item ſimplices & duplices, differant. Ipſe Noſter *h. l.* & in v. præc. diſcrimen ſatis indicat. Conf. Suid. v. Ἐρύῃσθε, & ſup. *Not.* in v. Ἐρυμένη.

16. Ἐρωμένος.] An ab ἐρύω, ἐρωμαῖ? An ſcribend. Ἐρυσσάζῃ, ῥ inſerto, ut in ἐρύω, ἐρύσσω, ἔασσα, ἔπασσα, αἰθύσσω, αἰσσόω. &c. G. Male pro Ἐρυσάζῃ, ab ἐρύω. KUST. Conf. *Not.* in v. Θόρνακας.

17. Ἐρῶν.] Sup. ἐρέων. . . . Ἰρυτίζων. Prior & poſtrema interpretatio pertinet ad ἐρύω: media (πυθῶν) ad ἐρέω. Sup. Ἐρεῖζον. Ἰρύω, ἐκτείνω. Ad prius conf. v. Ἐρύῃ, &c.

18. Ἐρωπεύομεν.] A ῥῶπ. IS. VOSS. Lego: πέρὶ ἐπιπλέομεν. ἱμαντοπαλῶμεν. Vid. inf. v. Ῥωπεύλαι. KUST. Infra: Ῥωπεύσει. ῥωπευτῆρι. Conf. v. πέρὶ ἐπιπτέρῳ.

19. Ἔρως.] Vid. Etymol. M. Paullo ante: Ἐρῶν. . . πυθῶν. An huc pertinet locus *Prov.* XXX. 16. (inter c. XXIV. & XXV. *Ed. Rom.*) Ἅδης, καὶ ὑγρὸς γυναικὸς, &c. ὕ μὴ ἐπισχύσῃ, Ἀρκὸς. ubi Aquil. ἴσχυς μητρὸς. Symm. σκληρὸς μητρὸς. Conf. v. Ἀρκὸς.

20. Ἐρώσσ.] Vid. ſupra. *Il. Voſſius* Ἐρύσσ legit.

21. Ἔρωσις.] An ἔρως. vel ἐρωσὶ? Vid. Æm. Porti *Lex. Pindar.* v. ἐρωδιὸς, & *Lex. Doric.* v. Ἐρῶτε. Sup. v. Ἐρώτιον.

22. Ἐρωῆ.] Forte reſpexit ad *Prov.* VII. 18. δεῦτε μεθυσθῶμεν φιλίας . . . τὸν ἰδιωτισμὸν ἐρωῆ. Aquila & Theodot. μεθυσθῶμεν τριβαῖ . . . τὸν συμπεπλεγμένον τὸ ἀγάπας. Erat ea πολύσσυτο νὶ σφίσσυτο αὐτὴ, cap. 25.

23. Ἐσαυνύειν.] L. Ἐσαῦνύειν. IS. VOSS. Forte Ἐσαῦρίζειν. [Hom. *Il.* Γ. 450.] Cyrill. MS. Brem. Ἐσαῦρίσσων. Συρίσσων. BIEL. Ἐσαυνύειν lege. *Satyrorum* character eſt blandiri ſcurriliter & vernilter. Specimen vide in Eurip. *Cyclope.* REISK. Forte Ἐσαῦνύειν, i. e. ῥᾳδίως. Conf. v. Περσαύνουσι.

24. Ἐσάκυσιν.] Hom. *Il.* Θ. 97. Conf. v. Ἀκύζω.

25. Ἐσαλάλαζεν.] Infra: Σαλπίζων. κιθαρίζῃ. Itaque hic puto legend. Ἐσαλπίζεν. SALMAS. Male *Salmaſius.* Ἀλαλαξάντες, & inf. v. Ποτιπάζῃ, Ποτιπάτην, Ποτιπάραμ. . . . μοὶ αἰφνιδίως ἐκστῆσαι.

26. Ἔσαμεν.] Ab ἴσ. unde σύσσω, σώσω, σωίσω, σωίσω, σωίσω, σωΐζω, &c. G. Pro ἐξαμῆν, a ἐξάω. Vide Θατέρους. IS. VOSS. Forte legendum: ἐσύμεθ. ἰδίωμεν. i. e. *curribamus.* Lacones enim τὸ Σ mutabant in σ, dicentes ex. gr. Σάς, pro Θεάς. KUST. Inf. Θάσσε. Θυμάσσι. Ut: Θεσ. Σαμ. Quum vero Σαμεὺς Lacones pro Θαμεὺς, &c. dixiſſe moneat Noſter, & Laconiſmum etiam in v. Ἐσύμεθ ſtatuat, merito recurrendum ad verbum Θάω, unde Ἐξάμεθ, Ἐξάμεθ. Conf. v. Δημοθέας, & Δημοθέης. Item: Ἐς Θατὸν, εἰς Θεὸν. Et quod maxime huc facit, ipſe Noſter Σαμεῖς infra explicat, Θεμένους. pro Θαμένους. per Laconiſmum. Quem locum a nemine conſtatum eſſe miror.

27. Ἐς αὐλίδα.] Hom. *Il.* B. 303. JENS. *l. c.* Apud Hom. *l. d.* eſt nomen proprium. Vid. ſup. v. Αὐλίδα.

28. Ἐς ἀφ'.] Vid. ſup. v. Ἀΐ, & Suid.

29. Ἐσαύλθεν. ἐσῴθη.] Scribe: Ἐσαῦσθεν. ἐσῴσθεσαν. Vid. Hom. *Od.* Γ 185. [& Schol.] unde verbum hoc ſumtum eſt. KUST. Vid. inf. v. Ἐσαῦλα, & mox v. Ἐσαύσεν.

30. Ἐσαώρας.] Corrupte pro Ἐς ἄωρα, vel εἰς ἄωρα. SALM. SOPING. Ita Suid adquem Kuſterum adi Conf. inf. v. Ἐσώρας.

31. Ἐσαώσεν.] Frequens Homero. JENS. *l. c.* Vid. v. Σαώζων, &c. & modo v. Ἐσαῦσεν.

1. Ἔσ-

"Εσθη [1]. ἐσθίειν.
"Εσθησε. πίνειν. ἐσθίειν.
"Εσθιωσι [2]. εἶδος ποτηρίου.
'Εσθιών [3]. εἶδος παιδιᾶς, Ταραντίνοις.
"Ες γε μίαν [4]. χρὴ τὸ αὐτό.
'Ες δ' ἄγαν [5]. εἰσάγαγε δή.
'Ες δή. εἰς δή.
'Ες δικαίους. εἰς δικαίας.
'Ες δ' ἱρέτας [6]. εἰς παῖδα δὴ κωπλάτας.
'Ες δύο. εἰς μάχην.
'Ες δυὼ [7]. εἰς ἑπτέρεαν.
'Εσδεκαμύλιον [8]. εἰσδεκάμυα.
'Εσεδάσθησαν [9]. σεβάσμιοι παρασκευήσαι.
'Εσεδών [10]. ἀβλεπτισμός. καὶ πολλαχοῦ [11] Μακεδονικῆς. χρεία ἄκρατος [12].
'Εσεδύπατο [13] θυμόν. κεκίνηται δ' ψυχῆς· ἐλύ-

1. "Εσθε.] Hom. *Il.* I. 467. & Schol. Vid. Suid. Similiter *Odyss.* Γ, 182. & Schol. Conf. sup. *Nos.* in v. 'Εσθίω.
2. "Εσθιωσι.] 'Ασθίωσι supra, ἐσθίητε. IS. VOSS. Forte avium illarum figuram habuerint hæc pocula.
3. 'Εσθιών.] Forte, 'Ες βάθρον. SOPING. Meurs. *de Lud. Gr.* p. 16. [recenset tantum.] SCHR. Leg. 'Ες βόθυνον. IS. VOSS. Simile ludi genus etiamnum viget, quo scrobem globulis primum contingere pueri, sive manu, sive pede, ludunt; vulgo *knikjeknikkeren*, vel *schoppen*.
4. 'Ες γεμώσι.] Scribe: 'Ες γε μιᾶς. IS. VOSS. Forte 'Ες γε μιᾶς, structura ellipticа. 'Ες μιᾶς βαίνειν est in Æsch. *Choëph.* γ'. 70. & δὸς μιᾶι, in Luc. *Eunuc.* c. XIV. t8. Nisi forte legend. 'Ες γε μίαν, structura aperta, & sensu optimo. ABRESCH Scribo "Ες γε μίαν, ex Hom. *Il.* B. 379. JENS. *Luc. Hes.* p. 96.
5. 'Ες δ' ἄγαν.] Ex Hom. *Il* A. 645. & Schol.
6. 'Ες δ' ἱρέτας.] Ex Hom. *Il.* A. 142. & Schol. qui αὐτὸν, pro τοῦτον.
7. 'Ες δυώ.] Potius, 'Ες δύω, retracto accentu. Conf. sup. v. "Εσδυσθ. Alioqui scribi etiam potest, 'Ες ἰδύω. Nam Ὀδὼ pro εἰσέρχομαι accipi apud Hom. *Il.* A. 551. testantur veteres Grammatici. Pariter εἰς ὀδὸν apud Demosth. pro εἰς λόγον καὶ εἴσοδον accipiunt Harpocratio & Suidas. KUST. 'Ες ἰδύω hic admitti non debet. 'Ες δύω bene se habet: nisi malis, 'Ες δυώ. Supra: Δυωμ. εἴσοδος, παρεισφορεύς. ut, Δυωδέξ ἐστιφοῦ. Et, Δίωδος. σταυί. Inf. 'Οδύσσεθος. εἰσόδους. pro quo postea Ὀδύρθος.
8. 'Εσδεκαμύλιον. εἰσδέκαμυα.] Eadem habet Photius in Lex. MS. ubi vitiose, εἰσδεκαμύλιον. nisi hoc servato, malis εἰσίδεκαμυα. Silent ceteri.
9. 'Εσεδάσθησαν.] *Rom.* I. 25. BIEL.
10. 'Εσεδών, חשבון, *Heshon.* Vid. *Num.* XXXII. [3. 37.] I. *Paral.* VI. [81 HIRNS. SOPING. Est vox Hebraica חשבון *Heshon*, significans λογισμόν, sive *cogitationem*. A LXX. Interpp. vertitur λογισμοί. *Eccles.* VII. 28. & IX. 10. KUST. Alias 'εσσεδών scribitur. Conf. Cl. Reland. *Palæst.* L. III. p. 719. 'εσεδών scil. (quod est Jes. XV. 4. & XVI. 8. 9.) *ratiocinationem* vel *cogitationem* ootat, a חשב, *cogitavit*. Philo L. II. *Leg. Allég.* p. 103. A. 'Εσεδὼν ἑρμηνεύεται, λογισμοί. Similiter in plur. nam. exponit Lexicon Origen. Colbert. p. 255. *Ed. Mertian.* & Procop. in *Esai.* p. 241. qui tamen p. 239. 'εσεδὼν. . . . . λόγος ἢ μέτρον ἐστί), plane ut Hefych. & Didym. ad *Ps.* XLIV. 13. ubi vid. L. Bos. Basilius T. II. p. 272. C. λογισμός. at p. 282. C. λόγος καὶ λογισμός. & p. 285. A. λογισμοί. Similiter Euseb. in *Cantic.* p. 15. & Polychron. p. 502. *Ed. Meurs.* ubi 'εσεδὼν. λογισμοί.
11. Πολλαχοῦ Μακεδ.] Forte leg. πάλαι. Urbs fuit Sichonis Regis Amoritarum, *Num.* XXXII. 37. Moabitis videtur adscribi Jer. XLVIII. 2. & Josephus quoque dicit esse *urbem Moabiticam*. [*Ant.* J. XIII. 15. §. 4. *nov. Ed.*] RELAND. *l.* c. p. 720. Imo πάλαι, sive πρὸν, non *fluxus*, hoc nomine memoratur ab Eusebio & Hieron. *de Locis Hebr.* KUST. Confentit Cl. *Wesseling* in literis ad me datis in *Mnem. Obs.* IV. r. p. 127. Sed jam olim *Sapingius* πάλαι correxerat; quod perfiime, ut solet, omisit Schrevelius. *Pergerus* tamen ex *Cantic.* VII. 4. *piscinas Chesbonis* huc revocat. Idem monet Vir Doct. in *Bibliotb. Bremenf.* VIII. 2. p. 340. Prius autem, re ipsa flagitante, præfero. Conf. Basilii verba in *Not.* seq. Natus forte error ex scribendi compendio, πολλ. pro πολις. nam & πόλ. pro πόλεσι scribebant, quod sæpe in *vers* mutatum.
12. Χορὶς ἄκρατος.] Quid illa ad hanc urbem? quæ ut cognoscas, & minus sedulam Grammatici industriam, Basilium in Esa. XVI. p. 611. E. [*nov. Ed.* five 282. C. T. II. *Ed.* 1637.] audi: 'εσεδὼν, ἵνα πολλοὺς ὑποπτεύσῃς Μωαβιτικὰς ἐμφορεῖσθαι ἐχούσης τὸ πᾶν εὐκαιρίαν αὐτῆ σφαγιασμοῦ, ἃ δὴ καὶ πανοῦργοι ἐπὶ καθοσίῳ πατρίᾳ ἔθυον ἐκ ἄκρας ἴσως, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν φιλίαις καὶ καθαρᾷ παρόδοις.

chius Moabiticæ urbi satis liberaliter πολὺ ἄκρατον dedit. WESSELING *l.* c. Præmittitur a Basilio, ὁ ἐφορὸς ἢ παιδίον, ἀσκὸν. Totidem verbis Procop. p. 239. *Sapingius* conjecerat: πῶλος M. χόρος ἄκρατος.
13. 'Εσεδύπατο.] Scr. 'εσεμάσατο θυμόν. Est enim ex Hom. *Il.* P. 564. ubi Schol. καθῆψε, ἢ ἐκίνησε καὶ ἤγειρε, ἢ ἐπεστομάθησε.] SOPING. L. 'εσεμάσατο. Error ortus est ex litera μ, quæ decurtata pro β sumitur. FLORENS. Sæpissime μ & β confundi notum est. In Ed. Schrev. ἐμαίχατο, vel 'εσεμάσατο, tribuitur *Sapingio*: in cujus tamen Codice prius non apparet; quod forte *Guyeti*, vel alterius, erat. Præfixit autem, 'εσεμάσατο, per ο: ut erscit Eustud. *Barnef.* ad Hom. *l.* c. Et sic Apollon. Lex. MS. Conf. *Not.* in v. 'Αστραόπαιος, & 'Αστραόπαιον; item v. seq.
14. 'Εσεδέξω.] Inf. *Macrizo.* μασηρήθ. πάσσω.
15. 'Εσεμαχθω.] Vid. voc. & *Not.* præced.
16. 'Εσεως.] Pro ἐς ὅσα, vel ἕως, i. e. *in longum dies*. Supra: 'Εσαρ. εἰς τέρτια. Λαλανσ. Item: 'Εσὲς εἰς τρίτα. G. Conf. sup. v. ἐς ὅσον, 'Εσως, 'Εσιας, &c. & *Not.* in v. 'Εσας.
17. * Εἰσερβέ.] L. εἰσεμάσσε. IS. VOSS Forte 'εσίγασε, pro ὡσίγησε, *includunt*. PERG. Delecto afteriico, lege: 'εσεγγνε. ἐμπλοῖ. Conf. sup. v. 'εμπί. & 'εγγίνε. KUST. Malim; 'εσιγγνέμ. ἐμπλοῦσε. Facile ν & σ in fine Glossæ confundi potuerunt.
18. 'Εσθα.] L. "Εσθα. SALMAS. "Εσθα Pharorin. Vid. inf. v. Σέθα, & seqq. Confuderunt librarii δ & ϑ.
19. 'Εσείμ'α.] L. ἐσπίγγε. Vid. v. feq. IS. VOSS.
20. "Εσχωτο.] L. ἐσμάνε. IDEM. L. ἐσμάνε KUST. Non obsito: quamvis ἔσχατο in mentem veniret. Vid. inf. v. Ἐσάδωτε, 'εσπατε, Σεδαρθε, &c. Conf. v. præc.
21. 'Εσπεφάσθ.] L. 'εσεφάσθ. IS. VOSS. 'εσφάσθ scripsiffe sufficeret, si ordinem literarum afpicimus: fed eodem etiam sensu ἐπεφάσθ Laconas dixerunt; quæ duo Lexicographus, ambagium fugitans, compendiosa scriptura ita conjungit, ut vel ipse situs Lectorem de eorum separatione monere posit. Est autem 'εσφάσθ idem ac *palumbem fieri*; palumbis, quod hibernis mensibus aculeatur, naturam imitari; deinde per Synecdoch. *Instare*. PERGER. Ex serie liter. scribendum est, 'εσφάσθ, quod hic positum videtur pro 'εσαφάσθ, vel 'εσαφάσθ, quod est verbum Hippocraticum, de quo vide Poët. in Oecon. *Hipp.* KUST. Ob sequens λαθὼ lego 'εσαφάσθ, idque pro 'εσαφάσθω. Vid. sup. v. ἐπαφάσθω. Galen *Gloss. τραχεῖαι* τὰς ἐν τῷ χαλάζῃ, ὅτε μάλιστα, ὁ ἐστι, ξηραί. Unde sequenti λαθὼ lumen accenditur.
22. 'Εσεφθω.] Suid. 'εσεφθ. ἐπεδέθη, ἐτράφη, ἐδιδάσκετο. ἐξεπαίδευε. Phavor. addit, ἐπαιτεδέθη. Tres priores explicationes exhibent etiam Glossæ MSS. in Dionys. Areopag. quas prima Dionysii Editio 1516. apud Phil. Junctam quoque contigoet, ubi post ἐπαίδευσε additur: ἐξεπαίδευε. ἐμπαίδευσε δὲ αὐτὸ ἐν, ἐπαίδευσε, γράμμασι. Hinc lux Hesychio: quæ ἐν αὐτὸ ἐν, ἐπαίδευσε, γράμμασι. Hinc lux Hesychio: quæ & infra: Σεδαθὲ, σεφθέμεν, Σαπφώ. Photius in Lex. MS. 'εσεφθέμεν. αὐτὸ ἐν, ἐπαίδευσε. Σοφοκλῆς. Et: Σεφθέμεν, ἐν τῷ Τερεγναῖ, ἐν Πλάτωνι Φαίδρῳ, ἀντὶ τοῦ σπουδάζειν. Similis forte formæ est sup. ἐφθί, ab οἶδα. Sic 'εσεφθὼ Soph. teste Canio. p. 355. Σοφ. Πειθάλη.] L. Δαιδάλῳ. Fuit enim drama Sophocleis Δαιδάλῳ, ut Hesych. supra in Τερεγναῖ. PALMER. CASAUB. (in Athen. p. 485.) FLOR. JUN. SOPING. HEINS. BRUNO. PRIC. in *Indic.*
24. 'Εσίγησεν.] Hom. *Il.* Μ. 470. Deinde pro σιγήσας scribe σιγησείων, vel ἀσιγήσας. KUST. Schol. *l.* c. ἀσιγήθησαν, ἡσύχασαν. & ad *Il.* Φ. γ'. penult. ἀσίγων ἐσίσθω. Est Ionice pro 'εσσίγησεν. Conf. Phavor.
25. 'Εσσγίνι.] Disjunge: 'εσγ γίνεγ. Sic enim infra: 'εσσ'. γίνεται) PALMER. L. 'εσγ. γίνε. IS. VOSS. Supra: ἀσιγῆ. γίνεται. Semel "εσγ apud Hom. *Od.* T. 254. Infra: "εσσ. γίνῃ.
26. 'Εσυναδεν.] Bœotica Syncope pro 'εσυναίδεσαν: ἢ περὶ

'Εσήλατο [1]. εἰσῆλθε λαζών [2]. ἢ ἔσυζεν. κατέβαλεν. ἐτίναξε κατέπεζεν.

'Εσημήναντο [3]. ἐφαυερώπησαν.

'Εσημειώθη [4]. ἐτυπώθη.

'Ες θατὺ [5]. εἰς θεωρίαν.

"Εδευεν ἴσχυεν.

'Εδήμαζα. ἐμάπα.

"Εδια. ἀνάλισκε, βόσκε.

'Εδλά. ἀχαθά.

'Εδλαί. ξύλινα παίγνια. 'Αμαθύσια. κελλὰ, ἐθλὰ [6], ἑφέά.

"Εδοντο [7]. ἤγνισαν.

'Εδορεν [8]. εἰσπεδήσατο.

"Εδ⊙. σβέλημα. ἐμάπαν. οὐδετέρως.

'Εδ' ὅτε [9]. ἕως ὅτε. ἢ ἴσως. σύνεγγυς. πολλάκις.

"Εδων [10]. βόσκων.

'Εσ-

'Εσάλλατο [11]. ἐκπήδησον. ἐκπέμπησον.

'Εσηλάθη [12]. ἐσωπήθη.

'Εσιδήλευ [13]. ἐσιδήθη.

'Ες ἰωπάν [14]. εἰς κοσμῆσαι.

'Εσιναμάρθων [15]. ἰσίνοντο. μεμαιμηθότα ἦσαν.

'Εσίνετο [16]. ἔβλαπτεν.

'Εσύθυσεν [17]. ἐσίμωσεν.

'Εσυτίεσεν. τὸ ὀσμῇ αἴλημα.

'Εσυπίσκοντο [18]. ἐμέτουν τὸν σῖτον. ἤ ἔθυον.

'Εσίχραν [19], συζαρέξαι, καὶ συμπαπῦσαι [20], λάκωσε.

"Εσκαζεν [21]. ἐχώλαινεν.

'Ες σκιερὴν. θλιβερὰν.

'Εσκάλθων [22]. ἐκινῆτο. ὤρυσσεν. ἀνελογίζετο.

"Ε-

perf. plur. Aor. 1. Pass. a σκάζω. H. STEPH. *de Themat. Anomal.* p. 125. Infin: Σάκαζεν. κατέκλεζεν. Et: Σκακάζεσθαι, σκακαλόζεσθαι. ubi forte scribendum: Σκακάζειν. Ἡσκακάζεσθαι, σκάκα. ex Hom. *Il.* Θ. 131. Certe ad illum versum respexit Hesych. etiam hoc loco; nec dubito, quin vere scribendum sit, Σκακάζω, demta priori littera Σ, quæ ex præced. vocabulo Homerico adhæsit. Ita sonant Poëtæ verba:

Καί κε νῦ σκακάζω καῖε Ἴλιον ἠὲν ἄρηι.

Et concussi fuissent ut in fabulo (Trojani) *in Ilium, seu ægid.* Schol. Σκακάζω.] *ως εἰς σκάκα κατελαύνοντες.* Patet quomodo ultima littera vocis κε, cum σκακάζω junctæ, e-diderit noſtrum 'σσκακάζω, neque novi Codices, in quibus scriptum: Καί νῦ σ' Ἰσκακάζω &c. Sed transscripsit forſan Apollonium, quem in principio *Præfat.* ad Eulogium laudat Lexicographus. Sic enim Apollon. Lex. MS. 'σκακάζω. καῖε σκακὶς ἀλαλάζει. 'ἐπὶ τ' αὐθάνων. Gemina subjicit Noller, præmiſſa tantum vocula κεχίνε.

1. 'σκίωνε.] Reſpexit ad Hom. *Il.* Μ. 438. - - - - - ἐς αὐτὸν ἰσκάνει τύρ⊙ Ἀχαιῶν. Ubi Schol. 'σκίωνε. ἴσα τῷ δύειν, ἀντὶτου· ἵνα δὲ ψιλὸν, ἰσκάνει. Et ad *Il.* Π. 558. 'σκάνει, ἀπὸ τοῦ σ, διασάλλει. Minus recte. Nam ἰσκάνω utroque in loco ſimplicem ſignificat *inſilit*: ab ἰσκάνω. KUST. Vid. ſup. v. Σκάλλω, & v. Σκάνω. Conf. Phavor qui alterius interpretationis Porphyrium auctorem prodit; ex Euſtath. ad *Il.* Π. p. 1075. 44. quaſi a σκάω, σκάνω. Noller inſm: Σκάνω. ἵστημι, ἵσταμαι. ἵζάνω.

2. Λαζών.] F. βαλών, ſc. *ſe ipſum*. REISK. Malim λαβών.

3. 'Εσημήναντο.] Hom. *Il.* Η. 175. KUST. Inf. Σημαίνω, φαίνομαι.

4. 'σεσημάνθη. Ἡσεσήμανθη.] *Pſalm.* IV. 7. Cyrill. Lex. MS. Brem. 'σεσημάνθη. ἐσφράγισθη. BIEL. PERG. Reſpicit illud Prophetæ: 'σεσημείωται ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τῆ σῆ ὄψεως σου, κύριε. *Pſ* IV. 6 Οὐκ ἔστιν, ἐφάνη· οὐκ ἔστι, ἔλαμψεν· ἀλλ', 'σεσημάνθη, inquit Chryſoſt. *ὅτι ἄπαντες τὸ ἐν μυστῆ σεσφραγισμένον πᾶσι καλῶς ὄψει. καὶ οὐκ ἔστιν ἀθέτου κατὰ λαθεῖν, ἀλλ' ὅλον φανῆς γένεσθαι καὶ ἀφανίζων ἀπάντων ἀγνοοῦντα δυνάμ[ει], ἵνα, φησὶν, ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τὸν εἰδῶ, ἄπαντες τὸ φῶς ἐστιγμέ-νον.* ὥρᾶτε, ταύτην ἐστιγμένον (Nota in Heſych. & Theologo Idem ſcholion) *καὶ ἐξεχαραγμένον ὡ σφρᾶγι, πᾶσιν ἐπὶ καθόλου.* Sublimior Theologia Meſſiam vocat σφραγῖδα Θεοῦ, *καὶ ἀπαύγασμα τῆ δόξης, Hebr.* I. 3. In ea facie, inquit David, reluxit *φῶς τῆ χαρακτῆρ ἐμφῶν Θεοῦ, εἰ τῆ εἰκὼν μοῦ, ἀλλὰ καὶ χαρακτὴρ, καὶ σφραγὶς* in univerſo fimdere impiendo: quippe quod σφραγὶς gratiæ, veritatis, juſtitiæ, providentiæ, & conſecuti inde auxilii & gloriæ, ſecundum fœdus & decreta Dei nobis impertiendæ, ad vivum ἐγγραφὴ, expreſſa ſunt in eo, qui veſtitus eſt carne noſtra. Ideo ſecundum τὸν Ο recte Vulgatus: *Signatum eſt ſuper nos lumen vultus tui.* Hoc illuſtre ſigillum fidei & ſpei certæ, Deum nobis fore Jehovam in omnibus pactis implendis, ad ſimilitudinem captis noſtri. Fundamentum hoc LXX. ſubſtituunt preci, ea illa ſpe fluenti: *Attolle lucem vultus tui ſuper nos* quomodo Belgæ interpp. & Aquila. Recte quidem illi: ſed LXX. Patres ἐμφωτίσεις baſin & apicem operis æterni illuſtrant. VERW. Theologica hæc ſunt ἀσφαλίζεσθαι, quare omittere animus erat: ſed ratius comparet *Verweijus*; qui ſine dubio ſimilia plura operi edendo immiſcuiſſet, Græcam autem verſionem Hebraicæ veritati (ex If. Voſſii hypotheſi) poſthabuiſſe videtur. Conſer Ipſius *Not.* in v. Ἀνίσω], & alibi ſæpius.

5. Ἐς θάτων.] An θεωτὸ, a Σεάομαι? SALMAS. Θάτων recte; ut Θάζω pro Σάζω. Sed ſcribe 'Ες Θάτων. IS. VOSS. Rectius, mutato accentu: 'Ες θατὸν. Ita enim in pluribus vocibus analogia. Cæterum vide inf. v. Θατῆρες, & ſup. *Not.* in v. 'σσαφὲ, inf. in v. Θάπτε. Addam nunc omiſſam a Schrevelio Notam *Palmerii*. Sic habetur in Autographo: „ Credo legendum, Ἐς θεωτικὸ, ut ſit Θεωτὶς, „ *ſpectatio*: ut dicitur ἀγορητὶς, *eloquentia*. Exemplum aliud „ ejus vocis deeſt, prout jam piurles dixi. Helychius eas „ potiſſimum voces ſectatur, quæ mro occurrunt. Quodſi „ θεωτὸν retinendum eſt, erit a verbo Θάω. Cæterum nec „ θεωτὶς, nec θεωτὸς, voces illunde mihi notæ ſunt quam „ ex hoc loco. „

6. 'εδλαί. ξύλινα παίγνια 'Αμαθύσια κελλὰ, ἐθλὰ, ἑφέά.] Scr. † 'εθλὰ. ἑφέά. IS. VOSS. Malim: 'εδλὰ φ, τὰ ἑφέά, VERW. Pone τιλεῖον εἰρηνὴ poſt 'Αμαθύσια. Sequatur nova Gloſſa, tranſpoſitis tantum vocibus: 'εδλά. κελλ. ἑφέά. Vid. ſup. v. 'εδλὰ, & inf. v. 'εδλῶν.

7. "εδοντο.] Male pro "ηδοντο, ab αἰδέομαι. Vid. inf. v. Ἠδόντο. KUST.

8. Ἔδορεν.] Hom. *Il.* Μ. 462. & Schol. Ex eo loco ſupra coaluit v. 'Αρούρης.

9. 'Εδ' ὅτε.] Ong. l. *cont. Celſ. Τοῦτο μὲν γε δυὰς) τὸ ὅτιουν ἢ ἴσως καὶ ἢ δυοῖνον, ὡς ἐδ' ὅτε καὶ ἐπὶ φασὶ λαν ἀναμαζήθων εἶναι.* VERW. Vid Gloſſ. Gr. Lat.

10. "εδων.] Præter Poëtas uſurpant Aretæus p. 68. 33. & LXX. l. *Sam.* XIV. 30. *Pſ.* CV. 20. ἐδιάω. ubi Ald. & Compl. ἐδίω. Hinc compoſitum κατέδων, (quod Lexica ignorant) pro κατέδησε, ſo iſto Aſtrampſychi:

Βόσκων κατέδων, ἐμβρυκιὰ δηλεῖ κλέπτε.

Lex. Reg. MS. 'εδόντα λίγνευε. "εδοντο δὲ σκαιὸς, ἐξ ὅπερ ἔφη οἱ Παυλιεῖς. Conf. ſup. Proverbium., Αὐτὶ χίλιαντα ἐδόντα. ubi alii, ἐδάπτα.

11. 'εσκάλλατο.] Dorice pro 'εσκάλλετο. Deinde pro σκάπτω. leg. σκαπτοῦ. KUST. Vid. inf. v. 'σκάλλ', 'σκάλλω, &c. Conf. ſup. v. Ἐσήλατο, & H. Steph. *Ind.*

12. 'εσηγάθη.] Habet e Tmgici *Phæniff.* ϒ. 352. 'εσηγάθη σὰς αἰσχρὸ⊙ νύμφης. Ubi tamen & aliam quondam obtinuiſſe lectionem, ſed ἐσηγάθεσα ἀσιδὴν, liquet ex Schol. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VII. 2. p. 297. Infm: Σεγῆ σιωπῇ. poſt v. Σῶ. Theocrit. *Id.* XVI. 54. Ἰσηγάθη etiam habet.

13. 'εσιδήλευ.] L. 'εσιδήθη. ἐξιδήθη. Vid. 'ιδέω. [& 'ιαδέω.] IS. VOSS. Male pro 'εσιδήλει, cui reſpondet in communi dialecto ἐσιδήλει, prout hic ſcribendum eſt pro Ἰσιδήλει. KUST.

14. Ἐς ἰωπάν.] 'Ιωπὰ dicitur locus violis conſitus: [vid. Inf.] ab ἴον, quod eſt *viola*. Ab eo ſignificatu in ridiculum detorto, ἰωπὰ dicitur ἀσσφὸν, ob odorem. PALMER. Similiter feminæ noſtrates infantem conſpurcatis faſciis involutum dicunt *in rafis* jacere. Reisk. l. ἰωπὰν, coll. v. 'ιωπὸς. Herodot. VIII. 35. παῖδα ἰωπαμένου. Vid. inf. v. Σιάμενο⊙, & *Not.* ibi.

15. 'εσιναμάρθων.] Scripſerat forte 'εσιναμάρτων, ex Hesychio. Ἰσίνοντο. ἐμαίνοντο. Vid. inf. v. Σιάμενο⊙, & *Not.* ibi.

16. 'εσίνετο.] Vid. ſup. v. 'εσιτεῖτο, &c. inf. v. Σίνιδ', & ſeqq.

17. 'εσύθυσεν.] Male forſan pro 'εσίσθυσεν, ἰσίωμαι, i. e. *motu ſignificavit*: ab Ἰσθέω KUST. Idem *Salmaſ.* inf. ad v. 'εσυθέλλετο, ut ordo ibi flagitat.

18. 'εσυπίσκοντο.] Inf Συσκοντο. (ex Hom. *Od.* Ω. 208.) ἐσυτῶντο, ἐθῦον, &c. Neque tamen correxerim 'εσυτίσκοντο.

19. 'εσίχραν.] *Signare*. [Vid. Cangii *Gloſſ. Gr.* v. Σίγνον.] IS. VOSS.

20. Συσπαπῦσαι.] L. συμπαπῦζαι SCHR. Ita Phavor. ut reſcripſi.

21. 'εσκαζεν.] Vid. ſup. v. 'εσκιαζεν, & inf. v. Σκάζει. Conf. Suid.

22. 'εσκάλθων.] Præmittendum videtur ex *Pſalm.* LXXVI. 7. & Suida, 'εσκαπτο. In Lex. Cyrill. MS. Brem. legitur: 'εσκαπτο. ἐσκάλθη. BIEL. Vid. inf. v. Σκαλδεί, Etym. M. v. Σκαλδὶν, & 'εσκαλδαίνετο, item *Not.* ſeq.

'Εσκαλλον [1]. ἀνεζήτουν. ἀπορθίων [2].
'Εσκαλλογεφίων [3]. καλλιγεφῶν.
'Εσκαβάμιζε [4]. ἐσκάλιζεν.
'Εσκεν. ἦν, ὑπῆρχεν.
'Εσκίνψα [5]. διέφθειρε. διεσκέδαζεν.
'Εσκελάρησεν [6]. ἔκλαυσεν. ἐπεσβόλλυζεν.
'Εσκιλίωσεν [7]. ᾤκησεν.
'Εσκήψαντο. ἔγνωσαν.
'Εσκίδαμαν [8]. ἐπέτυχον. Λάκωνες.
'Εσκίδαντο [9]. ἐσκορπίζοντο. ἐσκεδάζετο.
'Εσκιμψεν [10]. ὠθίσκησεν.
'Εσκίμψαντο. ἐφηείχθησαν.
'Εσκλείβ [11]. εἰσάγῃ.
'Εσκλεπεν [12]. διέβλεπεν.

'Εσκληκότα [13]. ἀντὶ τοῦ, πεφωλιασμένα [14]. ἐπὶ τῆς πεφοξεγμένης ὀνύδων [15] ἐσκληκότα. ἀπὸ τῆς πεφοξεγμένης μοίρας [16].
'Εσκλόσης [17]. ὁ δυσμαζόμενος.
'Εσκληκός. ἡ τῆς ἐξέσεως ἀπάθεια [18], ὁ Συγκαύσεις.
'Εσκιπάζ [19]. ξυράσας.
'Εσκεν [20]. ἦμεν, ὑπῆρχεν.
'Εσκολυμβόν [21]. διαπεσεῖν.
'Ες κέρασας [22]. εἰς ἔρημα. εἰς τὸ αὐτό. εἰς ὄλεθρον.
'Εσκεφάκωσεν [23]. ἐλαύθρωσεν.
Εσκεδνίθη [24]. ἐχασμήσατο.

'E-

1. 'Εσκαλλον.] *Psalm.* LXXVI. 7. ἐσκαλλον τὸ πνεῦμά μου. Vertum: *scopebas spiritus meus.* SOPINGIUS. Vox ἅπ. σ', *Psalm.* LXXVII. 6. Ἠδολίχει, πρὸ ἐσκαλλον τὸ πνεῦμά μου, Vetus Scholion: ἀπερίδινον τὸ πνεῦμά μου Alii legebant: ἔ σκαλλε. Et sane in Hebræo est perf. 3. וישחפ רוחי. Nec est tamen, ut non aliter scripserit Hesychius, nempe hoc modo: "ἐσκαλλον τὸ πνεῦμα. αἰσζανον, ἀπερίδινον. quemadmodum Vulgata versio: *Et scopebam spiritum meum.* Ita locus optime constabit. HEINS. Sumsit haud dubie Hesych. ex *Ps.* LXXVI. 6. ubi Symmach. ἀπερίδινον τὸ πνεῦμά μου. L. BOS *Animadv.* p. 127. Eadem Cl. *Kuſt.* quem ad Suid. confer. Adde Hieron. *Ep. ad Sun. & Fretell. T. II. p. 647. Ed. Mart.* „ἐσκαλλον, inquit, Syum. ἀπερίδινον, i. e. *perturbatum* „*eam*, sive *quercham*. „ Vid. etiam Pricæ *Animad. prior.* ad *Ps. cit.* ubi pro *scopebam* in Vulg. *scalpebam* conjicit; occ inepte. Gloſſæ MSS. in *Psalm.* "ἐσκαλλον. ἀπερίδινον. αἰσζανον. Phot. Lex. MS. "ἐσκαλλον. &c. ut Suidas.

2. 'Απερίδινον.] L. ἀπερίδινον, ab ἀπερίδινος. ut Symmach. KUST. BOS *l. c.* Priores Edd. Hieronymi *l. c.* & Gloſſæ MSS. etiam - - - ον. Vid. *Not.* præc.

3. 'Εσκαθεγγεφίων.] L. ἐς κάθω γεφίων. SOPING. SALM. KUST. Vid. ſup. *Not.* in v. ἐς κάθω, & Suid. in 'Ες τοῖχο γεφῦς: cum quo facit Lex. Reg. MS.

4. 'Εσκαβάμιζεν.] Scrib. 'ἐσκαλμιζεν. *velati remo impulſa navis quaſi ſaltebat.* PERGER. Male, ut puto, pro 'ἐσκαφάμιζεν, a σκαφάνη, quod idem ac σκαφεῖον. Vid. inf. v. Σκαφάνη, & Καφάνη. KUST. Conf. in v. Σκαβαζίζειν.

5. 'Εσκίνψε.] Nicand. διεσκέδνψε habet. G. Vid. ſup. v. Διασκιδνψε. Conf. in v. Ἀποσκίνψε.

6. 'εσκελάρησεν.] Vid. Suid. & inf. v. Σκελάρημα.

7. 'εσκιλίωσεν.] Reſpexiſſe videtur ad Joan. I. 14. vel ad *Gen.* XIII. 12. κατῴκησε πρὸς ἐσκηνώσεν. Conf. Suid. & inf. v. Σκήνωμα.

8. 'Εσκίδαμαν. ἐπέτυχον.] Forte: 'ἐσκίδασαν. κατενύγαν. PERG. Videtur illud 'ἐσκίδαμαν corruptum ex 'ἐσκίχασαν, vel 'ἐσκίχασιν. Schol. Hom. *Il.* K. 150. 'ἐσκίχασιν. κατετόξευσαν. Conf. ſup. v. 'Εσκίχατο, & ſeqq. Notter etiam: 'ἐσκίχασιν. ἐπέζησαν, κατελάβοσαν, ἔφθασαν. Item: Κιχάνω. τυγχάνω.

9. 'Εσκίδαντο.] Sup. 'Εκίδαντο. Sæpe eadem quoque vox per σσ, vel ſimplex σ, ſcribitur. Ita inf. *Κίδα*). σκιδνᾶσθαι). & Σκίδνα). Conf. v. Κιδάζω, & Σκιδάζει. Inf. Σκίρδαλα. - - - ἰχθύα. Κορδύλη.

10. 'εσκιμψεν.] Vid. ſup. v. 'ἐσκιμψεν, & v. 'ἐσκιβψεν.

11. 'Εσκλείβ.] Male pro 'ἐσκαλεῖ, vel potius 'ἐσκαλεῖ. Sic Suidas ἐσκαλεῖται expoſit, σύγχυσις, præcunte Schol. Ariſtoph. ad *Veſp.* ℣. 1467. KUST. Prave ſcriptum pro 'ἐσκαλεῖ. HEMSTERH.

12. 'Εσκλεπεν.] Infra: Κλωπάζειν. χαρίζειν. Sed hoc aliud. Legendum "Εσκλωπεν, ut me monuit Cl. *Hemſterh.* Vid. ſeqq.

13. 'Εσκληκότα.] Etymologus, Suid. & Photius iiſdem fere verbis utuntur, addita etiam, expoſitionis loco, voce compoſita σφογγιλκότα, & pro ἀπὸ &c. rectius ſcribunt λὸ ἔ σφοῦς. (male σφῦς. in Hack.) Sæpius enim ἀπὸ pro λὸ In hoc Lexico. Vox σφοξεγμένος non exſtat in Lexicis: ſignificare videtur, *præ ſiccitate adhærefcere*; quod nos dicimus, *eingedrogen*. Vid. ſup v. 'Εξεσκλακότα, 'Ασκαλακά, 'Ασκελακά, ſbique *Not.* inf. v. Σκυτάλαι. & v. Σκυλάκιον. ξηρόν. ubi demta litera lege Σκελόν.

14. Πεσκλασμένα.] Sic etiam Suidas: qui addit, σφογγιλκότα, ſignificare nimirum volens, ſimplex 'ἐσκλακότα hic poſitum eſſe pro σφογγιλκότα. Id autem proprie dicitur de homine, qui alicui rei veluti *inarefcit*, præ nimio ſtudio; quemadmodum dicimus, *impallefcere alicui rei*. Male ergo *Palmerius* voci σφογγιλκότα de ſtatu controverſiam movet, ejuſque loco σφογγιλκότα ſubſtituendum cenſet. KUST. Vid. H. Steph. *Theſ.* III. 816. & Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Dial. Select.* p. 61. 62. *Palmerii* emendationem (mox exhibendam) obelo quoque notaverat *Il. Veſſius*. Infra: Κεκαξ. ἄγαν σφογγιλκαζόμενος. Hæc olim; quando variis ſententiam rogatus Cel. *Hemſterhuſius*, ſequentia mecum benevole ſine mora communicavit, pace Viri amiciſſimi hic adſcribenda tamen, ut uiterius cogitandi anſa præbeatur: „'ἐσκλακότα habent Etymol. & Suid. & paulo qui„dem plenius addunt, σφογγιλκότα· μετὰ] ἀπὸ τοῦ ἔ σφοξεγμένον. Quæ primum offendunt, 'ἐσκλακότα „ſimplex pro compoſito fuiſſe uſurpatum: deinde, quan„quam hoc non ita magni fit momenti, mutatio in He„ſych. legi ἀπὸ quam ἀπὸ, illudque ultimum (ἀπὸ ἔ σφο„ξεγ) plane eſſe recidendum; idemque 'ἐσκλακότα hoc lo„co non aliter ſumendum eſſe quam γεγηρακότα, σφογγιλ„κότα, quaſi Latine dicis, *inarefcere rei alicui*. Sic quod „Senecæ eſt *intabeſcere dolori*, (*de Conſol. ad Polyb. c. 24.*) „elegantia pari Græce dixeris, σφογγιλκότα, σφογγιλ„κάνη, vel ἐσκλακότα σφῦς τῇ λύπῃ, imo σφογγιλκαζόμενος, „cauſas doloris adſiduis cogitationibus tam pertinax ſtu„dio verſare atque repetere, ut tabem inde & anxietatem „enutrias. Huc ſpoote ducit σφογγιλκάρδιος, quod ſimili modo poſuit Heſych. in Καρδίᾳ, id eſt, ut Suid. in „ead. v. σφογγιλκαρδία καὶ λιπαρία. Veteris Poëtæ (cum „Jambi indicium videor animadvertere) exemplum, ubi „dicta vi reperiatur ἐσκλακότα, Suidas & Etymolog. omi„ſerunt, protulit Heſychius, ſed ita depravatum, ut nul„la ſit reditugrandi ſpes. Si quis tamen conetur, ea „ab illis, quæ deſignavi, veſtigiis aperte deflectat: cre„roqui ſe lectoremque temere lapius hallucinatum, nec „fortunam emendandi meliorem quam *Salmaſius* & *Pal„merius* habebit.„

15. Οἱ δ' ἀφιόντες] οἱδὲ &c.] L. οἱδε. JUN. Leg. Οἱ δ' ἐπιόντες) λοιὸ ἐσκλακότα γῆρᾳ. Ab ἰός, ἰοῦ verbum. Vel, ἐπιόντες), i. e. *medicabantur*. SOPING. Credo legendum: Οἱ δ' ἀφιοῦσιν) Νέδας ἐσκλακότα. Id eſt: *Venimi ei Nedas exſiccatum*. Eſt autem *Neda* fluvius Triphyliæ in Peloponneſo: & verba ſunt cujuſdam Hiſtorici antiqui, quæ adducit Heſychius. Sed aliud ulcus ſanandum eſt in hoc loco. Ait enim: 'ἐσκλακότα, δηλ. ὄν, σφογγιλκάρδ. quo ſignifica- tu nihil abſurdius. Credo igitur legi debere σφογγιλκάρ. i. e. *qui dejectabat*: quod bene convenit ſuo σφοξεγμένῳ, ut ipſe ioquitur. PALMER ſenus nemet emittat *Schrev.* qui *Eriſichthone* poſſime dedit pro Τηρῷ] Leg. Οἱ δ' ἀμφὶ νέαν Τύνδω, vel Τυνδάρ, ἐσκλακότα IS. VOSS Eſt fragmentum lacerum & corruptum, quod ſine MSeorum ope fruſtra quis reſtituere tentet. *Palmerius* quidem ingenii ſui vires hic periclitatus eſt, ſed prorſus infeliciter. KUST. Vid. *Not.* ſuperior.

16. 'ἐπὶ ἔ σφοξεγμένον.] Delenda hæc, ne his idem legatur. Vid. *Not* præcedd.

17. 'ἐσκλόσης.] *Ad magiſtratum admiſſus*. PERG. Orda 'ἐσκλόσης poſcit. IS. VOSS. Infra habes 'ἐσκτῆς, cum eadem interpretatione. IDEM. KUST.

18. 'Η ἔ ἰσχὼ ἀπάθεια.] Repone. ἀ ἔ ἰσχὼ ἄθροῖσις, *congregatio, conventus primariorum civium*, qui ſi res difficilior incideret, convocari ſolebant. 'ἔξοχοι iidem, qui ἐξοχὴ τῶν χρόνων Plutarcho de *Flum.* p. 2. 25. HEMSTERH. Leg. ἡ ἔ ἰσχὼ συνόδους. Sæpe σύνοδ. mutatum in ἀπάθ. Vid. ſup. *Not.* in v. Ἀλίζω, &c. & inf. in v. Ἐσκαπάζ.

19. 'Εσκαπάζ.] *Radendo interere, tondere*. H. STEPH. *Ind.*

20. 'Εσκεν.] Ex Hom. *Il.* H. 153. & Schol. Vid. Etym. M. in v. 'ἔσκεν, quod & ſupra.

21. 'Εσκολυμβόν.] Vid. ſup. v. 'Ανασκολύμβων, & inf. v. Σκοντολυμβόν. KUST. Conf. V. Cl. *Not.* ad Ariſtoph. *Schol.* in *Equit.* ℣. 960. & ſup v. 'Ανασκολοῦσθε, 'Ανασκολοῦν, &c.

22. 'Ες κέρασας.] Vid. Zenob. [III. 87.] p. 73 SCHR. Longior eſt Photius, quam ut exſcribatur, ex parte cum Suida conveniens. Vid. Ariſtoph. *Nub.* ℣. 133. ibique Schol. & Ez. Spanhem. ad *Plut.* ℣ 394. Conf. Thom. Mag. & *Not.* L. Bos. Hinc verbum σκαφαίζειν, quod mot. Lepide Comicus, mutata phraſi, in fine *Theſmophor.* Τηρῷ τοῦ κἀβ τὰς κέρασας ἐσκαφάζω. Apud eundem ἐς, pro ἐκ

'Εσκορδισμέν@· [1]. σκόρδα βεβρωκώς. 'Αεσφάνης δὲ 'Αχαιοῖς παίζει, ἅμα μὲν, ὅτι σκορδοφαγοῦσιν οἱ Θρᾷκες· ἅμα δὲ, ὅτι παροξύνει) αἱ ἀλέκτορες τοὺς τῶν μάχας, ὅταν ἐμφάγωσι τοῦ σκορόδου.

'Εσκορδυτ. τέμνει [2].

'Ες κυλεόν [3]. εἰς τὴ ξιφοθήκη.

'Εσκύζαντο [4]. ἐμέμφοντο.

'Εσκυθισμένης [5]. κεκαρμένης.

'Εσκύκλεω [6]. διεσκευασμένοι εἰσίν.

'Εσκύλατο [7]. διεπόησατο.

'Εσκύλθων. ὁρμῶντα τοῦ ἅπλων.

'Εσκύλθουν. ἐρήμουν.

'Εσκυλᾶσζ. [8]. ἀπὸ τοῦ Σκυλεῶν. τὸ κεκαλύφθαι.

'Εσλᾶτ [9]. ἀγαθῶν.

'Εσμαστύμεν@· [10]. ἐμβαλλόμεν@·.

'Εσμαστυόμενον [10]. ζητοῦντα, ἐρθιόντα. κακοπαθοῦντα.

'Ες μέσον [11], τὸ Δίκτιον.

'Ες μέσον ἀμφοτέρους [12]. μεσολαβήσαντε τὸ πεζῆμα, ἢ τὼ δίκω.

'Ες μέσον συήσαν. εἰς τὸ φανερὸν ἀλλήλοις ἀμιλλήσασθαι.

'Εσμιδὼ [14]. ὑπέχομεν.

'Εσμιλθμεν@· [15]. καθακεκαυμέν@·.

Εσμὸς [16]. ὅχλ@·. πλῆθ@·. συναθροισμός. κυρίως δέ, ἐπὶ μελιττῶν ἀθροίσματ@·.

'Εσμὸν. πόσιμον [17].

Εσμοσ' [18]. ἐξελθύσομεν.

'Εσμὸς [19]. ὁδὸς. δεσμός. πλῆθ@·. Κρῆτες.

'Εσμυξα [20]. ἐφθάρη.

'Εσμυρριδίωσ [11]. μεμυκισμένος.

'Εσμυχισμένον. ἀφασμυχίσασθε [11].

'Εσμυχισμένον. χείσματα ἔχοντα σμύχης. σεσημμένον [13].

'Εσμωξεν [14]. ἐπάταξεν, ἔπαισεν.

'Εσο [21]. γενοῦ.

'Ες ὄδδν [16]. εἰς ἐμφάνειαν.

'Ες ὄλεθρ [17]. εἰς ἄδην.

'Εσόμεθα [18]. βιώσομεν.

'Εσο-

1. 'Εσκορδισμέν@·.] Aristoph. *Equit.* ν. 392. [492.] & *Acharn.* ν. 165. Vide utrobique Schol. KUST. Posteriorem locum adspexit Hesych. Citatur etiam a Suida. Cum Etymologo ad verbum convenit Photius in Lex. MS. Conf. Ill. Ez. Spanh. ad Aristoph. *Plut.* ν. 717. & inf. v. Σκορδίζω. Nota vocem seq. σκορδοφαγεῖν, in Lexicis non obviam.

2. 'Εσκορδυτ. τέμνει.] *Carcerat in circo.* PERG. Infra: Σκίρτα. τέμνει. Unde colligo, & hic pro τέμνει scribendum esse τέμνει, i. e. *tarni.* Nam ἐσκορδυτ & σκορδυτ videtur eadem esse vox: quamvis diversimode scripta. KUST. Sup. τρμέν. τέρτ@·. quod inf. vide. Ibidem v. Τέρω@· exponitur. Et forte eodem jure in v. Σκίρτα ea hoc loco nostro τέμνει reponere liceret, donec clarius indicetur, quid sint Ἐσκορδυτ & Σκίρτα. Hinc enim sequentis vocis lectio dirimenda.

3. 'Εσκυλείο.] Divide, 'Ες κυλεόν, ut in Hag. Ex Hom. *Il.* Α 220. & Schol. Vid. inf. v. Κυλεόν. Idem *Valef.* & *Kuft.* monuerunt.

4. 'Εσκύζαντ.] Vid. sup. v. 'Εσκυίζω], & 'Αποσκίβασται. . . . μέμφη. Iterum: 'Αποσκίζῃ. λοιδορῇ. Conf. *Not.* in v. 'Αποσκαν.

5. 'Εσκυθισμένης.] Sic Eurip. *Electr.* ν. 241. Καὶ κρᾶτα, πλόκαμον τ' ἐσκυθισμένον ξυρῇ. *Et caput plectumque capillum rasum novacula.* Vid. ibi Barnef. L. BOS *Anim.* p. 127. KUST. HEINS. Idem la *Troad* ν. 1026. . . . κρᾶτ' ἀποσκυθισμένον. *caput rasum habentem.* Est a σκυθίζειν, *tondere.* Conf. sup. v. Ἀποκείρεσ, Item Suid. v. Ἀποκείρζ, & 'Αποσκαθίζ. KUST. Vid. omnino Kust. ad Suid. v. Περισκυθίζ. Conf. sup. v. 'Αποσκυθίζ.

6. 'Εσκύκλεω.)] Forte legend. 'Εσκύκλεω). διεσκευάσθαι εἰσὶν. Σκυβάλα, vel σκύβαλα, est *anguibus lacera*, vel *delania.* Vid. v. seq. KUST. Litera tollenda. Leg. 'Εσκύλεω), a σκύλευ, quod oritur ex σκύλμα: unde mox 'Εσκύλατο. Hoc verum. Olim conjectabam: σκυλεύω). (pro 'Εσκυλεύω).) διεσκευάσθαι εἰσί. HEMSTERH. Supra: διεσκυλεύζ. ἐξεφοβήθ. Unde nulla mutatione opus esse putabam. Sed posterior Viri Clar. sententia non displiceat.

7. 'Εσκύλατο.] A σκύλμα. Infra: Σκύλματ. τὸ τοῦ ὄνου ἀκρῶν. KUST. Vid. *Not.* prac.

8. 'Εσκυλᾶσζ. &c.] Recte docet. Corrigendum igitur, quod infra legitur, Σκυτοκλοφρῶν, mutandumque in Σκυτοκλοφόρων. Longe aliud est σκυλεῖσθαι, & quæ hinc prodeunt. Σκύλον vero, *pellis*, cujus ad integendum & obvelandum frequentes usus, itidemque, Hesychio teste, τὸ ἔξ ἀκανθῶν κάλυμμα. HEMST.

9. 'Εσλᾶτ.] L. 'Εσλᾶν. IS. VOSS. ABRESCH. (in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 297.) Pone supra fuo loco. Hic enim per seriem literarum legendum foret 'Εσλᾶν, quod nihil significat. KUST. 'Εσλᾶν & ipse ad seriem correxeram. Vel potius cacidisse puto caput Articuli, legendumque: 'Εσλᾶν. ἰδλᾶν. ἀγαθῶν. Miror autem, quod *nihil* hoc *significare* pronuncies Vir Græce doctissimus, cui aliud fine dubio agenti hoc excidit: non enim ignorabat, ἰσλᾶς Dorice pro ἰδλᾶς dici. Nihil utique frequentius apud Pindarum; qui ipsum illud ἰσλᾶς usurpat in *Nem.* VIII. 37. & X. 37. item in *Olymp.* II. 35. ubi Schol. ἀγαθόν, quafi eo respexisset Noster. Postremum locum adduxit etiam Phavor. 'Εσλᾶν. ἀπὸ δ' ἰδλᾶν, Δωρικῶς λέγει. Πίνδαρ@·· 'Εσλᾶν δ' ὑπὸ χαμαὶ τὸν &c. Lege, 'Εσλᾶν.

10. 'Εσμαστύμεν@·. ἐμβαλλόμεν@·.] Est vox Hippocratea. Erotianus: 'Εσμαστύμεν@·. ἐμβαλλόν. Plura de hoc verbo vide apud Foëf. lo *OEcon. Hipp.* KUST. Erotianum adduxerant quoque *Heinf.* & *Jf. Vaff.* & olim H. Steph. *Ind.* ita Hippocrat. p. 812. ἐσμαστύμεν@· ἐς τὸν κοιλίην. Aretæus p. 62. 20. τὸν χύλον ὦα ἐσμαστύζ.

11. 'Εσμυρριδίωσ.] L. 'Εσμαστύμεσ, vel 'Εσμαστυόμενον. IS. VOSS. Ex literarum serie scribendum est 'Εσμυκισμένον, quod est a μυκάομαι, *quæro, indago.* Infra: Μαστύζ. ζητῶ, ἰχνεύω. &c. KUST. Sup. 'Εσμυ. μαστύσομεν@·. . . . ζητοῦν. Conf. v. Μαστύσιον.

12. 'Εσμαζα.] Lege disjunctim, 'Ες μέσον. hoc est quod dicitur, n *mediam fidi* & *virtus.* PALMER. Legendum vocibus divisis, ἐς μέσον, idque referendum ad locum illum Hom. *Il.* Ψ. 574. Ἐς μέσον ἀμφοτέρους διάσσατε. ubi ἐς μέσον exponi poteft, *æquius, æquius, juste, æque.* Conf. v. feq. KUST. Conf. fup. v. Ἐλλαπώθη. / 13. Ἐς μέσον ἀμφοτέρους.] Adde (quod expofitio flagitat) διάσσατε. Eft enim hemiftichium Homeri *Il.* Ψ. 574. ut olim notaveram in *Peric. Crit.* p. 85. Schol. ibi: Οἱονεὶ μεσολαβήσατε τὸ δίκαιον, καὶ ἴσως διάκριτε.

14. 'Εσμὶν.] Scmel apud Hom. *Od.* Ο. 197.

15. 'Εσμιλθμεν@·.] L. 'Εσμιλθμέν@·. SOPING. Per ε recte Cyrill. ut & aliud Lexicon MS. in quo legitur μεταπεπορπόν@·. Eodem vitio infra Σκορπίζω legitur pro - - σκιλλύω. Conf. v. Διεσμιλθμένον, & v. Σμιλθμένον.

16. 'Εσμὸς. . . . πλῆθ@·.] Ælian. *Var. H.* X. 21. [ἰσμὸς πολιτῶν. SCHR. Chryfoft. T. VI. p. 703. Ἐσμὸν πολίτων ἐπιτομώτατος πολιτ. VERW. Apud Eurip. *Bacch.* ν. 709. ἱσμοὶ γαλατῶν, appellatur *caſſis latis.* KUST. Oppian. *Cyneg.* II. 257. Ἐσμοὶ ἱρῶν. Addo Pauſan. l. IX. p. 771. & 793. Ariſtoph. *Veſp.* ν. 1102. *Lyſiſtr.* ν. 353. &c. Conf. Reverendiff. Potter. ad Lycophr. ν. 415. & omnino Etym. M. Hellad. *Chreſtom* p. 25. *Ed. Meurſ.* Suid. H. Steph. *Theſ.* I. 1680. & mox in eadem voce. Inf. v. Θίασ@·. . . . ἱσμοὶ γυναικῶν, ut Ariſt. *Lyſiſtr.* l. c.

17. 'Εσμὸν. πόσιμον.] Ultima vox eſt recentioris Græcitatis, fignificans *dulce, jucundum, gratum.* Vid. Ducangium in *Gloſſ. Gr.* & inf. v. Ἡσυχὰ πόσιμα. KUST. Sup. 'Αποσ. . . . ὄνομον. Vide ibi; & inf. in v. Νέσ@·.

18. 'Εσμοσ'. ἐξελθύσομεν.] L. 'Εσμολὶ. αὐτολύσομεν. Ab ἐσμολεῖν. Sic contra Ἐσμολεῖν, ἐξελθεῖν. Supra: Ἐξόμολον, ἐξέλθε. KUST.

19. 'Εσμὸς. ὁδὸς. δεσμὸς.] Ab ἵα, εο, ire, 'εσμὸς, ἰδὸς. a δεσμὸς, 'εσμὸς, *vinculum.* Ἐσμὸς, πλῆθ@·. Id eſt, *miſſio:* ab ἵα, pro ἴα, *mitto.* G. Supra: Δεσμὸν. ὁδὸς. Unde colligo, ſequens δεσμὸς non eſſe interpretationem ſ' 'εσμὸς, ſed ad marginem initio adnotatum fuiſſe a ſtudioſo aliquo, qui ſignificare vellet, ὁδὸν rectius appellari δεσμὸν, quam ἐσμὸν. KUST. Conf. ſup. *Not.* in v. Δεσμὸ, Δέσμη, Δέρμ, item Ἐσμὸν, & Ἐσμὸ, quibus οἰσ vel exitus ſenſum tribuit. Ἐσμὸς, ab ἵω, *committo*, eſt etiam δεσμὸς: ut ſup. Ἀδμοὶ. . . . . δεσμοὶ. Item καλμὸ, ut *b l.* & paullo ante, per κάλ@· redditur.

20. 'Εσμυξα. ἐφθάρη.] F. ἐφθάρη. ABRESCH. Vid. v. Σμύξη, & Καθασμύξη, ubique *Not.* Inf. Σμύχεται. . . φθείρεται. &: Σμύχει, φθείρῃ.

21. 'Εσμυρριδίωσ.] L. 'Εσμυκισμένον. SALMAS. Bona vox. Σμυρίζω & Σμύρνα dictum; σμυρίζειν, & σμυρίζων. in Fut. . . . ίσω, & . . . ίξω. REISK.

22. Διεσμαστυσαμένα.] F. l. . . . νίσαντο. Supplendum videtur ἐαυτῶν. Deeſt in Lexicis.

23. 'Εσμυκισμένον. χρ. ἐκ. σμήχειν, ἐκτετριμμένον.] Forte ἐκτετρίφθαι. Marc. XV. 23. ἐσμυκισμένον οἶνον. SOPINGIUS. Poſteriora verba conjunge, & lege: σμήχειν ἐκτετριμμένον. SALMAS. Phot. Lex. MS. & Etym. M. σμήχειν ἐκτετριμμ.

24. 'Εσμωξεν.] Vid. ſup. *Not.* ad v. Ἐπαπεχεῖ. ubi Σμῶξαι ſimiliter exponitur.

25. 'Εσο. γένῃ.] Apollon. Lex. MS. Ἔσο. γένου. . . . ἔλαιμ@· ἴσου. Hom. *Il.* Z. 522. . . . ἄλκιμοι ἔσσο. Sup. Ἔσσο ἐπιεικὴς. ante v. Ἔσσν. Conf. v. Ἔσσ. γένῃ.

26. 'Εσόδδν.] L. 'ες ὄδδν SALMAS. Conf. v. Ὀπὶς. & Ὀπωπόν@·. . . . ἐμφανεῖς@·.

27. 'Ες ὄλεθρ.] Sophocl. *OEd Tyr.* ν. 438. & 1156. Vid. Ezech. Spanh. ad Callim. *H. in Apoll.* ν. 113. & ſup. v. 'ες κόρακας.

28. 'Εσόμεθα. βιώσομεν.] Sæpe εἶμι pro *vivere*, Heliodor.

'Εσμιδίνες [1]. γαμοσμιδινές.
"Εσνη. γαίσνη.
"Εσνυζον [2]. χρίσνυζον.
'Εσόρα [3]. ὄπιθεν, ὀπίζω.
'Ες ὁμιὸν ἴζηθι ἰλθὶν [4]. σὺ δὲ βίλους γαίζ.
'Ες οὗ ἄν, μίχεις ὅτε. ἄχει.
'Εσοφισάμεθα. ἐπιχασάμεθα.
'Εσπάθα [5]. δίπλοϊν. τὸ μὲ γαὶς ἔζι, σπάθη χαθυφάνεν· τὸ δὲ, ἀλφορεῖν [6] τὰ οἰκεῖα. ἴσν δὲν, διέφθειρεν· ἢ ὕφαινεν. ἀπὸ τῆ Σπάθης.
'Εσπαθημιδ\Θ [7]. πεπινακωμέν\Θ.
'Ες πάνδικαν. εἰς τ πάνζας δικζόμδον.
'Εσπιέχξαν. διέφθειραν.
'Εσπαχανζε [8]. ἐδιεστύλιξεν, ἴδιζα, ἴσφιξε ταῖς τ ζώναις.
'Εσπέρνον [9], ὁ ἐδιεστάς [10] ἵππος.
'Εσπέρθαι. ὦ [11] συγκεκείζθ.
'Εσπέλιξεν [12]. ἔσπειρεν.
'Εσπίσαντο. ἐδιαιζαν.
'Εσπασμίνη. μιγνυμασμίνη [13].
"Εσπετε [14]. ἠκολύθησε.
'Εσπερίθαζε [15]. ἔσπειρεν. ἔσπειρε.
'Εσπίεια [16]. δύλης μέμ.
'Εσπδείδιν μάλα. ὁ Λακεδαιμόνιος βραχὺ [17] π. να μάλα.
'Εσπίεμεν [18]. ξένοι τ ἐσπίεμες ἤκαζε.
'Εσπιε\Θ. ἔσπει\Θ.
'Εσπεζάμεν [19]. ἐπιλύζε. ἐχιάδλω.
'Εσπιεγν [20] κλθλθω. τ ἐσπίεμε ἰδίη.
'Ες πτε ὀπίσω [21]. ἐς τὸ μέλλον.
"Εσπρ\Θ, ὰ ἀσπίς.
"Εσπρ\Θ, ὃς χείλος\Θ [22], ——
"Εσπεχεν. ἔπτυσεν [23]. ἔλαυνε.
"Εσπετε [24]. εἶπατε, ἐξηγεῖσθε. ἀκολυθῆτε [25], ἐφ ῥητ. ἀκόυσατε.
"Εσπετο. ἠκολύθησεν.

'Ε-

L. II. p. 63. &c. Sic *σὺν εἶμι, mortuum esse.* Vid. *Observ.* noſtras ad Matth. II. 18. & Munker. ad Hygin. p. 206. Apud Plaut. *Pseud.* I. 3. 17. *Mortuus est, qui FUIT; qui EST, vivus est.* Lepide Philoſtr. *Ep.* 8. p. 918. *Οἱ δὲ μοῦσοι ἴστις ἐστὶ* ΕΙΣΙ', *νῦν δὲ οὐ σύνεσι σὺν αὐτῇ. Qui vero ni bili ſunt, dum SUNT, quid denique futuri ſunt, ubi non fuerint amplius?* Adi Cel. Olear. ibi.

1. 'Εσομένες.] Vid. inf. v. 'ἐσομένες.

2. "Εσοπτρον. κάτοπτρον.] Eadem tecurrunt poſt v. 'ἐσοπτρόπαλλ.

3. 'Εσορ.] 'Ες ὄρος, vel ἔρος, ſcribend. SALM. Leg. 'Ες ὄπα, pro εἰς ὄπα, quod ſupra expon. ἀλλαχοῦ, ἢ ἐφ' ἑνὸς contrarium ℣ Καθύπα. Niſi 'ἐσόπα idem ſit quod κατόπα. ab ἴσταμι, ἱσάζω, & ἱσάδιον, fiunt ἱσῆζω, ἱσῶδον, καθῖσον, &c. Cogita tamen, num vulgata lectio recte ſe habeat. Vide ſup. 'κάθορος. IS. VOSS. An corruptum ex "Αψῖδα? REISK.

4. 'Ες ὁμιὸν ἴζηθι ἰλθὶν.] Hoc eſt, quod Latini dicunt, *intra teli jactum conſiſtere.* SALM. Eſt hemiſtichium Homeri *Il.* E. 318. notante etiam Cl. *Jenſio* p. 96. *Lue. Heſ.*

5. 'Εσπάθα. διπλῶν.] Id eſt, *gemina ſignificatio.* HEINS. Refer ad locum illum Ariſtophanis *Nub.* ℣. 53.

Οὐ μὰ τὸν ἱρᾶ γ' ἃς ἀρχὰς λῦ, ἐπ' ἰωνάδα.

Vide ibi *Notas* noſtras. KUST. Vid. & ad ℣. 55. & utrimque Excellentiſſ. Ezech. Spanhem. *Not.* Similia & utilia notaveram in *Observ.* ad *I. Tim.* V. 6. Conf. Suid. item Harpocr. & Etym. M. in v. 'διπλᾶν, & inf. v. Σπαθᾶ, ſup. v. 'Αμπλῶν. &c. Vocem διπλῶν recte cepit *D. Heinſius*: *geminam* enim *ſignificationem* mox tradit Noſter. Et Suidas ἐπ' ἀμφοτέρων τιθεῖ dicit hoc verbum.

6. Διαφορεῖν.] Etymol. Ἀλφθείρειν. IS. VOSS. Forte Ἀλφθείρειν. nam ſequitur, διέφθειρεν. An vero referas τὸ Ἀλφθείρειν ad Ἀλφάνειν, [quod ſup. redditur] ἀπόλλυμαι? VERW. (vel ARCER.) Gloſſ. Gr. Lat. Ἀλφάνειν. *Prodigo, it. Diſſipo. Diſlapido.* &c. Nihil itaque mutandum. Photius in Lex. MS. 'Ἐσπάθα. σπάθη ὕφανε, ἢ διέφθειρε τὰ οἰκεῖα. Idem: 'Ἐσπάθα. ἐπλεξε. ἐπλεξε δὲ καὶ, ἢ σπάθη καθύφανε, αὐτὸ δὲ, διέφθειρε τὰ ὑφ' αὑτῆς. ubi poſteriora pertinent ad 'ἐσπάθαν.

7. 'ἐσπαθημίν\Θ.] Vid. Etym. M. & Suid.

8. 'Εσπαχανζε.] Forte ex D. Luc. II. 7. ubi vid. Pric. Tolle comma poſt ἐσφίξε. Conf. in v. Σπάξῃ.

9. 'Εσπέρνον.] L. 'ἐσπέρνον. SALMAS. Vid. inf. v. Σπαρνᾶν, Σπαρνᾶζι, & Σπαρνόν.

10. Πεσπάζ.] Forte legend. ἀδιαζί, i. e. *diſtentione.* Nam σπαρνὸν notat, *diſtenta habere ubera.* [Vid. inf.] KUST.

11. 'ἐσπέρθαι. ὦ συγκεκείζ.] Legend. ὃ συγκεκείζθ. Nam 'ἐσπερθμὰ ſunt Ἀμπλιδηφῆα, Δλαφεδίδι. HEMSTERH. Vid. Suid. v. 'Ἐσπερθμὰ ὑφήκατε.

12. 'ἐσπίεζεν. ἔσπειρεν.] L. 'ἐσπίεζεν. ἔσπειραι, i. e. *palpitabat.* Σπιεζεῖν enim idem quod σπαίρειν, vel πάλλεσθαι, Vid. Etymol. v. Σπαίρω. KUST. 'ἐσπίεζεν Doricum eſt, ut forma prodit. Ἀ σπίρω, σπαρῶ, σπιεῖρα, σπαρεῖτε. HEMST. Vide Noſtrum in v. Σπαίρῃ, 'Ἀσπιεῖρας, & 'Ἀσπιεῖζαν. Proprie de *piſcibus* dicitur, ut Belg. *ſpartelen.* Conf. v. Σπαίρῃ, Σπαιρίζει, &c. & v. 'Ἤσπαιρεν. Photius in Lex. MS. 'ἐσπίεζεν. σὺν τσπαίζειν.

13. 'ἐσπασμίνη. γογγυσμασμίνη.] Forte legend. γογγυσμῶνη, i. e. *mutata*; eo ſenſu, quo dicimus: *mutare gladium*, i. e. *libingere*: Græce κατὰ μαχαίραν KUST. In 'ἐσπασμίνη Priſcianus, *Antiq. poſter. in Pſ.* XXXVI. 14. ſuppleri etiam jubet σπᾶσθαι. vel μαχαίρᾳ. Doct. *Reisk.* 'κατακλασμένη, γογγυσμένη veram cenſet lectionem.

14. "Εσπε.] Semel apud Hom. *Il.* K. 285. quo reſpexit.

15. 'ἐσπερίθαζε. ἔσπειρεν, ἔσπειρε.] Locus eſt corruptus. Poſterius ἔσπειρεν videtur eſſe. emendatio precedentis ἔσπειρε. Sic autem Gloſſa minui convenit, ſatem in . . . ἄνε terminanda. An 'ἐσπερμαίνετ ut inf. Σπερμαίνε, σπείρε. Sed nihil ſtamo: ampliandum cenſeo.

16. 'ἐσπίεια.] Vid. Berkel. ad Steph. & Hemſterh. ad Lucian. *Somn.* p. 20.

17. 'Εσπ. μάλα. ὁ Λακεδαιμόνιος βραχύ &c.] Cafaub. ad Athen. III. 7. [c. 162.] reponit: ὁ Λακεδαίμων ἔσπερ. Vide & Athenæum ipſum. SOPING. HEINS. MEURS. in *Miſc. Lacon.* I. 12. p. 57. SALM. *Exerc. Plin.* p. 671. TOLL. ad Palæph. p. 200. Facilis eſt & certa emendatio, ὁ Λακεδαίμων ἔσπερ, retracta tantum littera σ a fine preced. vocis ad initium ſequentis. Contra tamen Doct. *Bod. a Stapel* ad Theophr. *H. Plant.* I. IV. p. 338. ex Heſychio Athenæum corrigit, ibidemque in Pamphili verbis, pro ἔσπερ, reponit βραχύ. Sed recte illud ἔσπερ tuetur Excell. Ez. Spanhem. *de P. & U. Numiſm. Diſſ.* IV. p. 398. (five *Diſſ.* VI. p. 334. Operis majoris) eandem lectionem Heſychio vindicans, & exponens.

18. 'ἐσπίεμεν. ξένοι &c.] Horat. *Sat.* II. 4. ℣. 17. *veſtibulum baſtatem* dixit, in *ſanies* ſuppile *ſit*, vel *ſcribe*, aut ſimile. Phavor. 'ἐσπίεμεν ξένοι conjungit: quod præfero.

19. 'ἐσπεζάμεν.] Vid. inf. v. Σπεζόμαι, & Σπίεμεν, & mox in 'ἐσπιεγν *Not.* ut ſup. v. 'ἐπίεσπε.

20. 'ἐσπιεγν κλθλθω, τὸν ἐπτ. ἰ.] Diſtingue & lege: 'ἐσπιεγν κλθλθω, τὸν καὶ ἐπτίεμε ἰδίη. HEINS. Supple, ἐν ἰδίῳ. IS. VOSS. Cyrilli Lex. MS. plane ut Heſych. Photius in Lex. inedito: 'ἐσπιεγν κλθλθω ἐπτίεμε ἐν ἰδιῳ ἰδίῳ. Totidem verbis Suid. & Phavor. niſi quod hic diſtinguat: 'ἐσπιεγν κλθλθω ἐπτίεμε, &c. quod malim. Priora conjungit etiam Lex. Gr. MS. Anecdot. Vid. Cl. Abreſch *Anim ad Æſch.* p. 30.

21. 'ἐσπτε ὀπίζ\Θ.] 'ἐς τε ὀπίζ\Θ lego. SOPING. L. 'ἐς τε ἰσόπα. SALM. Peſſime Phavor. 'ἐστε. ἐπίζ. &c. Certa lectio eſt, diviſis vocibus, 'ἐς τε ἐπ. ἐς docet explicatio, ὁκ τὸ μέλλον. Conf. v. 'Ὀπίζ\Θ.

22. 'ἐσπρ\Θ. ὁ ἀσπὶς ἐσπτ\Θ τ κάνιε\Θ.] Diſtingue: 'ἐσπρ\Θ. ὁ ἀσπὶς. Nam quod ſequitur, eſt hemiſtichium Homericum. HEINS. Cl. *Reland.* ad oram libri ſui poſtrema adnotaverat, lacunam ſuſpicatus: ἢ τοῦ . . . . . addens, ſic pinxerat, lacunam ſuſpicatus: ἢ τοῦ . . . . . addens. „ *Sed & Suidas ita, &c.* „ Non inſpexit Etymologum, qui integrum Hom. verſum adjecit, 'ἐσπρ\Θ. ἡ κάνιε\Θ ὁ ἀσπὶς ἐσὼ) ἀσπὶς. ex *Il.* X. 318. cujus principium, more ὁ ἀσπὶς ἐσὼ) ἀσπὶς. ex *Il.* X. 318. cujus principium, more ſuo, adduxit Lexicographus. Eundem locum Suidas reſpexit, ut a *Pearſonio* monitus notat *Kuſterus.* Phavorinus verſam orationem in profam mutavit: 'ἐσπρ\Θ· ἀσπὶς, ἡ κάνιε\Θ· ὁ ἀσπὶς ἐσὼ) ἀσπὶς. Similiter tamen Apollon Lex. MS. 'ἐσπρ\Θ· ὁ ἀσπὶς ἐσὼ) ἀσπὶς, ὁ 'ἐσπτ\Θ· (ſic) ἡ κάνιε\Θ· ὁ ἀσπὶς ἐπὶ τῆ, ὁ αὐτὸς ἀσπὶς, ὁ 'ἐσπτ\Θ· ἤλε. Sic ſcribendum eſt. (Hom. Od. A. 423.) ἐσὼ) ἀσπὶς ἐπὶ τῆ, ἡ ἰσπίεμε, χθονιαῖε (Hom. Od. A. 423.) . . . μέλλε ἐπὶ ἐσπτ\Θ· ἤλε. Sic ſcribendum eſt. Sic ſcribendum eſt. Sic ſcribendum eſt

"Εσπυζεν. ἐπάλυνεν.
Ἐς Πηλῆ ἐκέπυζε [1]. πρὸς Πηλέα ἀφίκετο.
Ἐσπιθόιτο. * ἐξήγοιτο [2].
"Εσπισεν [3]. πρόσθησεν, ἵθυσεν.
Ἐς πλησίον ἄλλον [4]. εἰς ἄλλον τ' ἰσῆς. πρὸς τ' πλησίον.
Ἐσπυθερπὶς [5]. πόθεν ἥκεις. Ἰάφιος.
Ἐσπάμενα [6]. ἐκαλυβόμεθα.
Ἐσπέρδων. ἀκαλυβιόντες.
Ἐσπυδών. ὑποσπονδῶν [7]. ἀσπαζόμενοι.
Ἐσπόμενοι [8]. ἀσφάλιστον.
Ἐσπίζ[ε] [9]. ἐκτήκιστον.
Ἐσπιφακεζόμεθ [10]. εἰς πῦρ ἐξηκείπαμεν.
"Εσσας [11]. κεθίσας.
Ἐσσάμεθα [12]. εἰδόσαίμεθα: "Εσσαζ. σεβεκαλίαζ.

"Εσ-

1. Ἐστείλ. ἰκάνεν.] Aut forte πτείλ. PERG. Cogitari poſſet: Ἐς στείλ ἰκάνεζ. πρὸς στολὰς ἀφίκνει. ut τὸ στέλ idem ſit quod τὸ στόλισαι, ἡ στέλλε ἑαυτόν, & ἐστείλεζ originis cauſſa poſitum pro ἰκάνεζ, ἀφικνεῖ: unde Ἐστείλεζο inf. exponitur etiam μετρεῖται· Ἰσάζ, πρόσηκε, ἐστείλεζ· & Ἰσάσαμεν, ἐστείλα. Verum ſine dubio locus aliter eſt conſtituendus, legendumque: Ἐς Πηλῆ ἐστέλεζο. πρὸς Πηλέα ἀφίκετο. Reſpexit locum Homeri *Iliad.* Ω. 574.

Ἐς Πηλῆ ἐστέλεζο, θεὸς ὡς Θέτιν ἠγερέθοντα.

ubi Schol. ἀπὸ Ζ, πρὸς Πηλέα. Excerpta MSS. ibidem ἐστέλεζο explicant, ἐστέτο ἦλθε. Conf. v. Ἐστέλεζο infra, & Euſtath. p. 1076. 32. Eundem Homeri locum notaverat *D. Heinſius.* Certiſſimam emendationem in Textum recepi, favente etiam ſerie.

2. Ἐσπιθόιτο. * ἐξήγοιτο.] L. ἐξηγῶν. Nam στυγίης & στύγιος eſt *aratrum.* [Vid. inf.] Hinc στυγέλιος, χρύσ. IS. VOSS. L. Ἐστυφέλιστο. ἐξήγητο. Στυφέλιος dicitur, cujus *barba carbone ardenti aduritur*; ut de Dionyſio Siculo cultros metuente tonſoribus refert Cicero *Off.* L. II. [c. 7. *Qui* (Dionyſius) *cultror metuens tonſoribus, candenti carbone ſibi adurebat capillum.*] PERGER.

3. Ἔσπισεν.] Pro Ἔστισεν. IS. VOSS. L. Ἔστισζ, a στείλω, *tibo.* KUST. Vid. Suid. v. Ἐστείσατο, & inf. v. Σπίζ. Lex. Gr. MS. Ἔστισεν. σεσεῖσθαι. pro Ἔστεισεν, ut *b. l.*

4. Ἐς πλείονα ἄλλον.] Hom. *Il.* B. 271. . . . ἰδὲ ἐς πλείονα ἄλλον. KUST. JENS. *l. c.* Schol. ibi: ἄλλον τινὰ τῶν ἐξ ἧς παροῦσα.

5. Ἐσπυθερπὶς. πόθεν ἥκεις. πάφιος.] L. Ἔστεσ' ἔρυς. πόθεν ἥκεις. Πάφιος. SALMAS. Malim: Ἐς σεῦ ἔρυς. πόθεν ἥκεις. Nam ἔρυς ſup. eſt, *radici*, θεμελίου. Deinde pro πάφιος lego Πάφιος. Sic Phavor.

6. Ἐσπάμενα.] Ex Hom. *Il.* A. 158. & Schol. Vid. ſup. in v. Ἔστασαν, & inf. v. Ἐρυσσάμενα.

7. Ἐσπυδών. ὑποσπονδῶν.] Scr. Ἐστυφέλιος. ὑποστόνδων. &c. Ut turbatus ab Epitomatore ſit ordo literarum. HEINS. Videtur legendum ὑποστόνδων. Sed hoc quomodo τῷ Ἐστυφέλιος conveniat, non video. KUST. ὑποστόνδων ſcribo. JENS. *Luc. Heſ.* p. 97. Recte ὑποστόνδων, per σ, corrigitur: quæ ſignificatio parum commode voci Ἐστυφέλιος tribuitur, ut ſup. Ἐστίγη ἐστύφθη. Vide ibi, & conf. H. Steph. *de Themat. Verb.* p. 126. An Ἐστυφέλιος, ἐστυστόνδων? Doct. *Reisk.* corrigit Στυφέλιος.

8. Ἐσπόμενοι. ἀσφάλιστον.] L. Ἐστείδημεν. IS. VOSS. Male ſorſan pro Ἐστείδεσαν. ἀσφάλισζο. Vid. ſup. v. Ἐμπεδεῖ. KUST.

9. Ἐσπίζ[ε].] L. Ἐστιζεῖ. IS. VOSS. An pro Ἐστιαλέγει quod eſt verbum Doricum, pro Ἐστιάνειρε, quo uſus eſt Theocrit. *Idyll.* V. 26. KUST. Ἐστιαζεῖ prius conjecerat *Iſ. Voſſ.* ſed induxerat poſtea.

10. Ἐσπιφακεζόμεθ. εἰς πῦρ ἐξηκείπαμεν.] Locus hic corruptiſſimus ſic emendandus eſt: Ἐς πῦρ πεζέρμεθ. εἰς πῦρ ξαίνει. Proverbium eſt notum, εἰς πῦρ ξαίνει, de iis, qui fruſtra operam inſumunt. Vid. Zenob. V. 27. & ibi Schottum. Πεζίζειν autem idem quod ξαίνειν, vel νήθειν. Vid. inf. v. Πεζίζ. KUST. Mecum ſi legere voles, εἰς πῦρ ἐ. ξαίνεμεν, nihil controverſiæ movebo τῷ Ἐσπιφακεζόμεθ. nec enim cauſam video, quæ probibeat una voce Ἐσπιφακεζόμεθ dicere pro εἰς πῦρ πεζέζομεν, ad inſtar Ἐσπεζίζεσαν, Ἐσπεζίσθησαν, & ſimilium. Sed ſimul oſtendas oportet, in hac proverbiali locutione πεζέζειν uſquam adhibitum ἀπὸ Ϝ ξαίνειν. Si minus: inverſo ordine legerem: Ἐς πῦρ ἐξαίνεμεν. εἰς πῦρ πεζέζομεν. Adpoſita ſunt verba Platonis l. VII. *de Legg.* p. 625. C. Τὸ εἶναι νῦν παθεῖς τι ἐφ' ὧν ὕστερος γεγενήσῃ, ταῦτ' τι (l. δὲ) ἀδυνατὸν γεγενῆσθαι, ἀλλὰ τὸ ποιεῖν ἢ πεπονθέναι τὸ μὲν ταυτὸν εἶναι, εἰς πῦρ ξαίνειν, καὶ μάλιστα ἔτερα ταυτὰ ἀνάγκη ἄγειν, ἃ ἐφάμεν . . . πάντα, &c. Conf. Suid. ABRESCH. *l. c.* Eundem Platonis locum Schottus l. c. obſervaverat, ad Suidæ *Prov.* addens Ariſtæn. II. 20. Maſſem minima mutatione legere: Ἐς πῦρ πεζίζομεν. εἰς πῦρ ξαίνομεν. Im ſup. in v. Ἀναφρῦξ, ἀναξηραίνει pro ἀναξηραῖνει legitur. Infra: Κορύζῃ. ξαίνῃ. Sic & *Iſ. Voſſ.* ut & Cl. *Hemſterh.* & ante eos *Iſ. Caſaubonus*, *ad calc.* in *Epiſt.* 265. *Ed Grav.* (ſive 310. *Ed. Almelov.*) quæ cum ad *D. Heinſium* data ſit A. 1602. miror nihil cum in *Notis* monere; nec Alios Caſauboniana emendationis meminiſſe. Poſſes etiam: Ἐς πῦρ ἐπαρίζομεν. εἰς πῦρ ἐξαίνομεν.

11. Ἔσσας.] Scr. Ἔσσας, pro Ἔσσα ab ἵζω, vel ἵω. Conf. v. Θίσσατο, & mox v. Ἔσσεν. . . . - σσα, ἐκάθισζο. Apud Hom. *Od.* Σ. 396 eſt Ἔσσας, pro ἐκάθιζας, ut Schol.

12. Ἐσσάμεθ'.] Scribe hic & in ſeq. v. Ἔσσ. cum adſpiratione. Hom. *Od.* B. 3. ἑσσάμεθ ἐσσάμεθ'. Schol. ἐκαθεσάμεθ'. Vid. Suid. & inf. v. Θίσσατο, & Θίσσασθ, ibique *Not.*

13. Ἔσσατ. ἐκάθιζεν.] Scribend. videtur Ἐσσίζ, id eſt, ἐσσίζζ, a σίω, id eſt, σείομαι, ἴσσομαι, Ἔσσατ. G. Infra Ἐσσίζζ, ἐκάθιζεν. Hinc ἐσσίτεαι, μάττεαι. IS. VOSS. Ἐσσίσζζ leg. REISK.

14. Ἔσσι. ὑπάρχεις.] Hom. *Il.* Z. 522. Vid. *Not.* ad v. Ἔσσο.

15. Ἔσσεν.] Scr. Ἔσσεδ. IS. VOSS. Mutato literum ſpiritu, ſcribe Ἔσσεν. Hom. *Il.* Π. 680. . . - σσαμένη ἵστη. Supra male: Ἔστη. ἐκάθιζεν. Vide mox v. Ἔσσο. Diverſa eſt ſequens explicatio, Vid. ſup. v. Ἔίσσε, ἐκάθιζεν, &c. modo v. Ἔσσας, & Inf. v. Ἔίσσο. Conf. v. Ἔστασαν.

16. Ἔσσεδαι.] Infra: Σεῦο. ἵδιεζο. Βοιωτοί. poſt v. Σίδεν. Vid. ſup. v. Ἔστδαι, Inf. v. Σεῦο, & ſeqq.

17. Ἔσσίσσατο.] L. Ἔσσίσσατο. STEPH. ut ſæpe apud Hom. ex. gr. *Il.* B. 808. ſive Ἔστ. ϝ. 315. Schol. σχίσαν. Vid. ſup. v. Διασσάντο, & Διασσῦσι, ibique *Not.* Conf. v. Ἔσσαμένῳ. & ſeqq. item v. Σέσο, & ſeqq. & v. Σσο.

18. Ἔσσεζ.] Pro Ἔσσ. [Hom. *Od.* K. 484.] KUST.

19. Ἔσσηματο.] L. Ἔσσιόσσατο. ab ἐκάθιζ. IS. VOSS. Male pro Ἀσήματο, vel Ἀσήατο, ab ἀσαίνω, quod idem ac Ἀσσῶ. Vid. ſup. v. Ἀσσίσεν, & Ἀσσίσεν. KUST.

20. Ἔσσιλεύ.] Vid. Pauſan. p. 195. [l. VIII. c. 13.] ubi deſcribit Dianæ Epheſiæ ſacerdotes ἐσσήμενοι. VALES. Vid. Etymol. M. duobus locis, & Suid. IS. VOSS. KUST. Eſt ἄνακτ λεγόμενον apud Callimach. *H. in Jov.* ϝ. 66. ubi vid. Interpp. Uſus etiam Apollinaris in *Pſalm.* II. ϝ. 23. . . . ἐπ μὲ χθονὶ ὁ ἐκάθιζ, i. e. *Rex.*

21. Ἔσσῆς.] Supra: ἐλάσσῃς. ἐξέλαχεν. Vid. v. ſeq.

22. * Ἔσσιν. ἐχεῖν.] L. ἐκχεῖν. IS. VOSS. An ἐκχεῖζ? Vid. voc. præced. KUST. Cyrill. Lex. MS. Ἔσσιεῖ. ἐχεῖν.

23. Ἔσσίτεαι.] An Ἔσσίσεαι, de quibus Philo Judæus? Dicuntur a *ſanctitate.* שׁוּם & קָדַשׁ dicitur Syris ἐσσ. Scal. *de Emend. Temp.* l. VI. p. 251. SOPINGIUS. L. Ἔσσίσεαι. SALM. Ἔσσο idem quod ἔσσα, unde Ἔσσίτεαι. Vel Ἔσσίτεαι ſunt *ſcientes*, ab εἴδω, ἴσσω, ἴσσατ. Vel ab Ἔσσιζ, quod ſup. ἐκάθιζεν. Quinam ſint Ἔσσῆτες apud Epheſios, vide apud Pauſan. p. 476. [626.] IS. VOSS. Lege Ἔσσῆτες, aut potius Ἔσσαῖοι, vel Ἔσσηνοὶ cum Salmaſ. ut ad *Eſſæos* vel *Eſſenos* Judæos reſpexerit, inter quos etiam μάττεαι fuere, teſte Joſeph. Ἀλλὰ. II. 8. p. 788. EZ. SPANH. ad Callim. p. 28.

24. Ἐρίσσζεν. ἐκάθιζεν.] L. Ἐρίσσζεν. ἐκάθιζεν. SALM. L. Ἐσσίσζεν. Vid. ſup. Ἐσσίσζεν. IS. VOSS.

25. Ἐσσίτεαι. σε. ἵζεσθαι.] L. πολυσία, *impreſſio baſilisi.* PERO. Pro Ἐσσίτεαι. Vox Dorica; cui contrarium quod ſupra legitur: Ἀξίτεαι. ἀκαλύπτεαι. *expenſæ. ſumtus.* Significandi par ratio, atque in ἱστᾶ, ἱστάζομεν, & ἵζω. ἐξαλλάζομεν. de quibus ad *Plut.* Ariſtoph. p. 110. Gloſſ. *Ἐξαλλάζομεν. ἀπάλλαττε. Reddatis. ἐξαλλάσσειν.* Vid. Heſych. in Ἀναλλάττειν, & Ἐπαλλάττειν, & in v. Βεβρεχθῶ. Pro *Not.* in v. Ἐπαλλάξ, & Ἐπαλλάττειν, & in v. Βεβρεχθῶ. Pro ἐμπαλλὰ (quod eſt in omnibus Edd. & Phavor.) reſcripſi ἐμπαλλὰ. quod ſup. vid.

26. Ἔσσεν. ἐκάθιζεν.] ἐκάθιζε legit Cl. *Bentl.* ad Callim. p.

Ἔσσιζ [13]. ἐκάθιζεν.
Ἐσσί [14]. ὑπάρχεις.
Ἔσσεν [15]. ἐκάθισεν, ἵστη, ἐκάθισεν.
Ἔσσθαι [16]. ἑδέσθαι.
Ἔσσίσσατο. ἤγειρεν.
Ἔσσίσσατο [17]. ἔχεσθαι. ἑδέσθαι. ἄρμαι.
Ἔσσεζ [18]. ἄρμαι.
Ἔσσήματο [19]. ἐλύσπησεν.
Ἔσσιλεύ [20]. βασιλεύς. ἡγεμών.
Ἔσσῆας [21]. ἐκχέας.
* Ἔσσῆι. ἐχεῖν [22].
Ἔσσίτοι [23]. μάντεις.
Ἔσσεν. γεύσῃ.
Ἔσσεν. ἔστω.
Ἐσίλισσεν [24]. ἐσίμωσε.
Ἔσσίπαλα. πεζόσδ. ἐμπολὴ [25].
Ἔσσα. ἐκάθισσο [26].

Ἔσ-

Ἐοσὼ [1]. ἱμάτιον.
Ἐοσπιδῶσ [2]. τυθρωζηιδῶσι. ἀφμηιδῶσι.
Ἐοσυμῶσις [3]. μεζαγιστίζοις.
Ἐοσωζᾷ [4]. σῶιωιχθω.
Ἐοσύμωσι [5]. ταχθυμούμθμοι.
Ἐοσυμῶσις [6]. ταχέως. ταχθύμως. ἠπιωζῶσις.
Ἔοσωντο. ἐπερθόντο. ἄφμωσι.
Ἔοσυντο [7]. ἄφμιζεν. ἔθαπεν.
Ἐοσύτιζοι [8]. ἰσχυζότιζοι.
Ἐοσυρβυτὸι [9]. βλασυζοι. δακεῖν [10].
Ἐσύλα. ἀφῄρ. ἐσυτηρθίετο.
Ἐσκύλθεν [11]. ἐγίμωσ. ἐλάμβανεν.
Ἐξαθθμοῖ-Θ [12]. ἠρέμα ὑπὸ πυρὸς ἐπιπιδῖ-Θ· Σπαθεῖζαι γᾶ, τὸ τῷ πυεὶ ἰσυχῇ χλιάναι κρέας; ἢ ἐπιῶν [13].
Ἐξά [14]. ὑπόμαζα.
Ἔξαγ [15]. γαίησ). ἢ μέχει πίλυσ.
Ἔξαγ βι. ἔξαγ δέ.
Ἔξακα. κεῖται.
Ἐξάλαξεν. ἔξαξεν.
Ἔξαμὸν [16]. ἐξίκνεμθν.
Ἐξάμεναι [17]. ἐξολισμῆναι. θῦσαι.
Ἐξαλαπία [18]. ἡ τῆσ ἱματίων ἀγορᾶ, ὑπὸ Ταραντίνων.
Ἐξαλάλαντο [19]. ἐξηλιτόσαι ἦσαι.
Ἐξάμενοι. πρίζιλη [20].
Ἔξαζεν [21]. ἔξαιρε.
Ἔξ᾽ ἂν. ἕως οὗ. ἕτι ἄν. ἢ ἕξεται [22].
Ἐξαύτα. ἰξάμενα.
Ἐξᾶζα [23]. ἐξίτιζεν.
Ἔξαεσαι [24]. ἐδίωσαι ταλμᾷ.
Ἔξατο [25]. ἐκάθητο.
Ἐξὶ [26], ὑμεῖσ. ὑπάρχετε. ἐξυπίνησ. βαρυτόνωσ δὶ, γίνεδε.
Ἐξύρου [27]. συείλη). συίσεσθαι.
Ἐξίλατο. ἐπαιμψεν.
Ἔξιλεν. ὁμοίωσ.
Ἐξίλαστο [28]. συίσειλαι. ἢ ἀπίσειλαι.
Ἔξελσπ. ἔπειλεν.
Ἐξίλλετο. ἠπειμάζετο.
Ἐξαλμένοι. ἰξερθαρμένοι.
Ἐξελόθη [29]. ἐπάγη.
Ἐξεφάνω [30]. δεῖχά.
Ἐξίφθω. κεκοσμῆζδ, ἐσιφαῶζδ.
Ἔξη [31]. φλέ. Κύπριοι. ἠγέρη, ἵστη.
Ἐσπλίπω [32]. διδυμοίθ).

Ἐξί-

469. quod recte rejicit *Jens. l. c.* Malim: Ἔσσο. εὐσθίζε. *natus fuisset.* ex Hom. *Il.* Γ. 57. & Schol. Similiter Phavor. quem vide; ut & Lex. ἐφὶ Πεδιμάσσω, p. 219. ad calcem Ammonii *nov. Ed.* Conf. *Mifc. Obf.* III. 3. p. 337. & fup. v. ἔσσο. εὐσθίνην. pro quo inf. Ἔσσ. Suidas: Ἔσσο. εὐσθίζε. ex eodem Poëtæ loco; ad cujus Scholia refingendus. εὐσθίζε tamen & Lex. Reg. MS. uht in fine ὑπέχεσο, pro quo Suid. ὑπαχε.

1. Ἔσσο.] Ἔαιὸ, ἴσὸ, & ἄτεὸ dicebant veftem. SALM. Vid. fup. v. πόθ-Θ, inf. v. Ἐσά, & Ἔσν. Hæc enim cum fpiritu afpero malim.

2. Ἐσσομῆσι.] An Σεσ-ρόσις, a σίω, σσίω, σσῶμι. Sic a σίω, σεσ) [ἔσσ), ἄτεσσ). G. Conf Etym. M. in Ἔσσεδίσσι. qui in v. Ἰσημι, p. 477. *fin.* Ἔσσοι. ἀπὸ Ϝ, Ἔσσζε. Vid. inf. v. Ἐσσῶζ.

3. Ἐσσοῆσις.] Forte fcripferat Ἐσσμόσσζ, ex Hom. *Il.* B. 119. ubi Schol. μαζόμενοσ. Conf. v. Ἐσσμοσις.

4. Ἐσσῶζ.] A σίω, σσῶζ. G. A σσίω. Confer modo *Not.* in v. Ἐσσομόσσι, & fup. v. Ἐσσωζ. Apud Herodot. paffim occurrit pro ἐσσῶζ, five ἐσσῶζ, ἐσσζε. Vid. Æm. Porti *Lex. Ionic.* v. Ἐσσόν.

5 Ἐσσυσίσσι.] Scr. Ἐσσεῆμοι, propatoxytonos. Ex Hom. *Il.* 2. 518. & Schol. Vid. fup. v. Ἐσσομῆσι.

6. Ἐσσμόσσις.] Heſiod. in Cyp. v. 340. JENS. *l. c.* Sæpe apud Homer. Vid. Cl. Fr. Stuinz. ad *Gloſſar. Rutgers.* in Oppian.

7. Ἔσσντο] Vid. fup. v. Ἐσσωντο. Quando ἔδωσι exponit, confer Epitollum Laconicum, a *Pergero* quoque laudatum, quid calubet Xenoph. *Hift. Gr* l. I. p. 430. E. ubi legitur: Μάλιφ-Θ ἄτεσσζ), obnt. Cinifius *Helenifm.* p. 263. *Ed. Creu.* „Σάω, ἰσάω, & Dorice ἴσσω, ut ille Scazon: „ἔφη τὰ καλὰ· Μάλιφ-Θ ἀτεσσζ. id eſt, τάτεσσζ.„

8. Ἐσσσεῖσσι.] An ab ἴσσω). ἰσσσθῆς, Ἐσσσεῖφ-Θ ut φίεσ-Θ, φίεσσ-Θ. G.

9 Ἐσσορόβ-Θ.] L. Ἐσσύσσω. IS. VOSS. *Ex ferie liter.* legendum eſt Ἐσσσσζ-Θ, idque hic male poſitum videtur pro Ἐσσσσῶσ, quod eſt Superlativi gradus, uti præcedens Ἐσσσσῶσ Comparativi. KUST.

10. Δοιῶσ.] L. δολεῶσ. IS. VOSS. Male, ut puto, pro φοῖσ-Θ. [Supra: Βλασυεῖσ. φοῖσ-Θ, &c.] KUST. Forte νασσῶσ. [quod inf. expon. οἰσῶσ.] PERG. Lego δολεῖσ-Θ, & homi-em vano ſtrepitu terrentem falientemque intelligo. Sed quid vocis eſt Ἐσσορόβ-Θ? JENS. *Lex. Hef.* p. 97.

11. Ἐσκύλα. ἀφ. ἐπ. † Ἐσκυλάσω.] Continua ſerie legendum eſſe, ἐσσμῆσσι, ἐσκυλάσω, &c. non ſolum ſeries literarum, ſed etiam ſenſus oſtendit. Conf. inf. v. Ἐσκύλα, & Ἐσκυλάσω. KUST. Schol. Hom. *Il.* E. 164. Ἐσκυλα. ἐσκύλσα. Vid. inf. v. Σκυλᾷ, & Σκύλα. At *If. Voſſ.* ſeparatas ſimquit Gloſſas, pro Ἐσκυλάσω, ut ordini factiſſat, legens Ἐσκυλάσω. Noto, eandem vocem redire, poſt interjectam ſeriem vocabulorum, ab Ἐσ. incipientium; unde hoc loco feſtinantis forte ſibtanti eſt indicium; non fecus ac ſi iſtam ſeriem, ad penſum reverſus, jam abſolutam putaverit. Conſer ſimile quid ad v. Ἐσκιασόβη notatum. Sed eadem quoque alibi repetit, ex diverſis auctoribus.

12. Ἐσκοδμοσ-Θ.] Vid. Schol. Ariſtoph. in *Lyſiſtr.* v. 376. & *Eccleſ.* v. 127. coll. Suida. Photius in Lex. MS. Ἐσκυλάμενοσ. τὸ παχλιασμενον τῷ πυρί. ᾧ Σκυθίζω, ἀλφ Ϝ Σ, ὡς Σκυθίζω. Peſſime ibi ſcriptum erat: ἀλφ Ϝ Σιῶ. Vid. int v. Σκυθίζω

13. Ὁπιῶν.] [ſua τὸ πυχὸ redditur; & commode explicari poſſet *quidcumque.* Sed legendum videtur ἐπιῶν, vel ἐπιέζεται, ut Lex. Reg. MS. & inf. in v. Σκυθίζω.

14. Ἐσά.] *Veſter.* MAUSSAC. Scr. Ἐσά. Vid. Ἐσ. IS. VOSS. Conf. fup. v. Ἔσσο. KUST. Vid. fup. v. Ἐσσομῆσι (de quo H. Steph. *Theſ.* I. 1382. i inf. v. Ἐσσιόσσι, & v. Ἔσ.

15. Ἔσσ.] Ezech. XII. 11. Abd. v. 15. BIEL.

16. Ἔσσμῶ-] Hom. *Odyſſ.* A. 465. Schol. Ἔσσμον. ἐκάρισ.

17. Ἐσσόμενοι.] Pro Ἐσσόμενοι. G. Affentior Doct. *Gop to.* Vid. III. *Mæc.* I. 19. ubi virgines modo ornatæ, vel *nuptiali veſte indutæ*, dicuntur ἐσσσσμένοι ἐσσόμεναι. BIEL. Vid. v. Ἐσκιάδοντο, Ἐσσόμενοι, ἔσσ, & ἔσσεται. Forte pro Ἐσσόμενοι, ab ἴσ, ἴσδιμι: ut Ἐσσόμενοι, pro ἔσσ, ab ἴσ, ἴσμ.

18. Ἐσσόσσια.] Comp. ex ἴσω, id eſt, ἴσῶς, ἴσσῶς, & λάσ-Θ. G. Scrib. ἴσ τὸ λάσσα. Conf Petron. c. 12 Theophr. *Char.* 23. ἰσὶ τὸν πλοῦν. i. e. *ſorum* ubi renduntur talia. REISK. Vid. *Not.* ad v. Ἰχθύς.

19. Ἐσκιάδοντο.] Scrib. Ἐσκιάδοντο REISK. Vid. Port. *Lex Ion.*

20. Ἐσόμην. σβέσειλαι.] Forte σβέσσαι, *amicitiam.* Pro Ἐσσόμενοι. PERG. L. Ἐσσόμενοι. σβεσσιάσσαι. REISK.

21. Ἐσσζο.] L. Ἐσσζο, a σζῶ: & deinde ἔσσω, a ῥαίω. KUST. Phavor. Ἐσσζο. ἔρασσι. Nec obſto. *Sic ἐκσζὸ Batrachom.* ν. 226. in ſuperf.

22. Ἐσσζσι.] Refer ad Ἐσσ, quod per Ionicum Syncopen dicitur pro Ἐσέζσι. Idem *Adſ.* notarerat. Vid. Etymol. v. Ἔσσω. Conf. Suid. in v. Ἔσ.

23. Ἐσᾶζω.] Hom. *Iliad.* E 196

24. Ἐσσζσι.] Reſtitue Ἐσέζσι, ut fit Aor. 1. Att. ab Ἔσσμι, quod præter alia ſignificat, ad ſitum aptum, vel ad *ſitum aptumque alteri tradi.* Noſter ſupra: Ἄφιτο ζ. ταλαῷ ζυγὸν ἐλθόντι. Item: Ἀνεσζσι. τυλίζω ταλαῷ ζυγῷ. Contra, κατασσσζ in Medio, eſt, ad ſitum aptumque accipere: ut oſtendimus in libello noſtro *de Verb. Medio* Græc p 134. KUST. Vid. inf. v. Σσίσσζ. Ἐσσζσι, per σ, ſe tueri poſſit, quum in eodem loco Σσίσσω ponatur, pro ἀλλασσω. Sic inf. Ἐσάμενοι. ἐκσσζόμενοι. ἴσσσσω. ἐκσσίζω. Ἰσσζ. ἐκσσίζζ. &c. Et forte pro Σσασσσσω, ἐκσσσσω, legendum ἐκσσάσσω. Simile modo Ὀτσζσι infra, pro Ἐσέζσι occurrit, ſedditurque ἀνίζζω.

25. Ἔσσσ.] L. Ἔσσσ. REISK. Conf. v. Ἐσάμην, & v. Ἔσσσο. Infra tamen Σσίζω. καθίζω.

26. Ἐσί. ὑμεῖς ἐσ. &c.] Poſſes etiam ſcribere: ἐσί. ὑμεῖς ἐσ. Sed nihil immo. Apollon. Lex. MS. ἐσί. ὑμεῖς ἐσ. Sed nihil immo. Apollon. Lex. MS. ἐσί. ὑμεῖς (l. γέ.) Ἀνὴρ ἐσί φλαι (ex Hom. *Il.* P. 185 & alibi.) ἐσ (l. γέ.) Ἀνὴρ ἐσί φλαι (ex Hom. *Il.* P. 185 & alibi.) ἐσ ἐσί. ἐρασσιος, ὑπάρχετε. . . . ἐσ ἐσί ἐσάσις Μάγνησ. ex Hom. *Il* B. 301.

27. Ἐσσίλα).] L. Ἐσσίλα). Vid. Pollux. p. 267. IS. VOSS. Male pro Ἐσσίρα), a σσσίρω, vel Ἐσσίρω), a σσσίρω, Male pro Ἐσσίρα), a σσσίρω, vel Ἐσσίρω), a σσσίρω, i. e. *in ſpiras colligo*, five *convolvo.* KUST. Prave ſcripſum pro Ἐσσίρω). nec minus, Σσσσσσσίδιος. σσσσσίδιος. quod legi debet Σσσσσσσσίδιος. unde eadem opera corrige Σσσσσσσίδιος, poſt Σσμασσμασσσίζεσ. HEMST.

28. Ἐσκίλασσ.] *Sapiens.* Vil 15. BIEL. Infra: Σκύλα, σκύλλω, Ἐσκύλασσ. Conf. v. Σκύλασσ.

29. Ἐσκιάδη.] Vid. mox Ἐσκιάσ. Extat I *Reg.* XVII. (16.) de Goliatho: ἐσκιάσθη σῶσσω τοῦρὰ SOPING. Pro Ἐσκιάδη. Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἐσκιάδη. ἐσκύη. ὀφρύδη BIEL. Ἐσκιάδη Cyrill & aliud Lex. MS. eum eadem interpretatione.

30. Ἐσεφάνω.] Hom. *Il.* Σ. 485.

31. Ἔσκ.] Ἔσκ, *ſterti, veſtir.* G. Supra: Ἐσά. ὑδατὸν SCHR. Vid. fup. v. Γίγερ, & Γρεῖα. In ſeqq ſignificationibus verbum Ἔσσ paſſim apud Homer

32. Ἐσκιάδ).] Vid. inf. v. Σκιαδάσσω. & Σκιάδ-Θ.

Ἐφίλατο [2]. εἰςτᾶλ.
Ἐφίξῃ [3]. ταθήσῃ.
Ἐφηλίξατο [4]. σπειρώσατο.
Ἐφησίσατο [5]. ἐσπείρισεν.
Ἔφησαν. εἴλοντο.
Ἑφία [1] βωμός. ἢ οἰκία.
Ἐφιάθη. διωχλήθη. διφθείρη.
Ἐφιαία. ἡ πάλαι Παλαντία [6] ὀνομαζομένη.
Ἐφίαι [7] θυμίαμα. ἅπαξ παρὰ Θυσίαν, ἀφ' ἧς οὐκ οἶδ' ὅτι τὸ μεταδοῦναι ἢ ἐξενεγκεῖν
Ἐφιᾶν [8]. φέρειν. χορεύειν.
* Ἐφίζει [9]. ὑφαίνει.
Ἑφίαις. διωχλία. βορὴ. οἰκία [10].
Ἑφίας χῶρος. μέρος τοῦ ἅπαντος ὃ θυλακῶδες [11].
Ἐφιατής [12]. ὁ δεκαμεζόμενος.
Ἐφιατεία [13]. διωχλία.
Ἐφιάτων [14]. ὁ διατίζων. ὁ εἰς διφθορὰν ἢ διωχλίαν κελῶν. ἄγαν βορθίς.
Ἐφίβακε [15]. πεπάτηκε.

Ἐφίλαντο [16]. οἰκικῶς. οἰκιάζ. καὶ Ζεὺς, παρ' Ἰωνίᾳ.
Ἔφιδεν [17]. ἐπάλυνεν.
Ἐφιδρύθη [18] οἰκίαν. ἐπικεμβύθη ἡσυχάσας.
Ἐφίη [19]. πῦρ. καὶ ἡ γῆ. καὶ ἡ θεός.
Ἔφ' ἅρμ [20]. ἔφην ὡς ἔοικε.
Ἐφίκανῃ [21]. ἔρχῃ.
Ἐφίκεον [22]. ἐδάλλομεν.
Ἐφίκοντο [23]. ἐπορεύοντο. ἐκολάβων. εἴποντο φιλοῦντες.
Ἐφιμῶμαι [24]. ἐδίοντες, διωχλούμενοι.
Ἐφίσαν. χορευόντων.
Ἐφιᾶν[ος]. χορευτῶν[ος].
Ἔφο [25]. ἐβλάβλητε.
Ἐφιβασμὴν [26]. συγκεμβύη, σύνθεσις.
Ἔφιχε [27]. εἴοικε, ὡς Ταραντῖνοι.
Ἐφίμφασα. ἠλαζονευσάμην [28]. Στόμφος γῆ, ἡ ἀλαζονία [29].
Ἐς τὸν λιβύα [30]. εἰς τὸν λιμένα. Ἀελιοφάνης ὁ Βαβυλάνειος. ὡς τὴν παρημίαν· Ἀτλικὸς [31] ἐς λιμένα. οἱ γῆ Ἀθλαντῖοι συν-

τὸ ὀφὶς ἐοίκασι πάντα ἕρπειν. Conf. *Not.* ad Ἐλίαπτα, BIEL. Ἐφιάτης etiam malim. Sic Harpocrat. Suid. Phot. & Cyrill. in Lex. MSS. Vid. Salmas. *Obs. ad Jus Att. & R.* p. 72. & inf. v. Ἰφιάπτης. Ἐφιάτης habet Synes. *Epist.* LVII. p. 192. C. & Themist. *Orat.* VII. p. 169. *Ed. Petav.*

15. Ἐφίσασα.] Vid. inf. v. Στάδιον, & Στοῖβή, & sup. v. Ἀσπιστῆν.

16. Ἐφίαχ[ος].] Ab ἰνιάχ[ος], per crasin Ἐφιᾶχ[ος]. G. An Ἐφιᾶχ[ος] ? STEPH SALMAS. L. Ἐφιεχ[ος]. IS. VOSS. Sic & Cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 310. ubi ἰφιεχεῖν verbum, a Lexicographis omissum, ex Luciano adiit, T. I. p. 1026. *Ed. Salmur.* Conf. ejusd. *Lucubr. Hesych.* p. 97. Infra: Ἰφιαχ. - - - οἰκοφθαῖ.

17. Ἔφιδεν.] Conf. v. Στίδη, & v. Ἐπάλυνεν.

18. Ἐφιδρύθη &c.] Vid. sup. v. Ἀελιοφ.

19. Ἔφιη] Pollux p. 3. SCHR. Conf. Etym. & Suid. vv. Ἔφιμι, ibique omnino Cl. Kust.

20. Ἔφ' ἅρμ.] L. Ἔφην ἅρμ. IS. VOSS.

21. Ἐφίκανῃ, ἔρχῃ.] Plurat. Ion. videris, ex Ἴφιμι], Ἐφίκανῃ. G. Pro ἔρχῃ legerim potius ἔρχῃ. KUST. Pro Ἐφίκανῃ. ut monstrant seqq. Conf. Στίχαι. REISK.

22. Ἐφίκεον.] An Ἐφίκεον, ἐδάλλομεν, ἐφίκεσαν, ἐφιμ. &c. G. Leg. Ἐφίκεσαν, ex Hom. *Il.* II. 285. [258.] KUST. Scrib. Ἐφίκεσαν, ex *Il.* II. 258. & Callim. *in Del.* v. 153. JENS. *l. c.* Leg. Ἐφίκεσαν, e Lex. Cyrill. MS. Brem. BIEL.

23. Ἐφίκοντο.] Lr Ἐφίκοντο, per ō, in syllaba penult. Vid. Hom. *Il.* II. 92. [& alibi.] KUST, JENS. *l. c.* Sic & *Gaisf.* in v. præc. Valde tamen dubito, num continua fetie hæc construxerit *Gaisfus*, prout Ed. Schr. exhibet, quam expressi.

24. Ἐφιμῶμαι.] Vid. sup. v. Ἐφισασμένοι.

25. Ἔφο.] Portius Ἔφο, cum spiritu aspero, ab ὄφομι. KUST. Sic Hom. *Il.* v. 67. & alibi. Conf. sup. v. Ἔφορ, & v. Εἶρο, ibique *Not.* item in v. Ἄφορ.

26. Ἐφιβασμὴν, συγκεμβύη, συνθέσις.] Sumtum ex LXX. Interpp. *Jos.* II. 6. KUST. Eundem locum (in quo ἐνεσταφυλῇ legitur, cum iota subscripto) notaverat *Pergerus*, συνθέσι legens. Ita tollendum comma, quod intercedit. Lexicon MS. *Oblateuchi*: Ἐφιβασμὴν. συγκεμβύη συνθέσις. Infra: Σπιῶν. συνθέσις. Lucianus sibi: Σπιῶν τῷ συνθέσ.

27. Ἔφικε. εἴοικε.] Id est, ἴον ἴδ', ἴστ. G. Est compos. ab ἴδον & ἴκω, unde ἔοθκα, pro ἔοδ' ὅτι. SOPINGIUS. Pro Ἔφικα, pro ἴδ' ἴκω, l. c. ἴστ, idem quod supra Ἔοθστ. Inf. Ὅτι ἴ. ἴστ ἴ. Conf. sup. v. Ἐφ' ὧν. - - ἴστ ἀν. Aliter *Soping.* sup. ad v. Ἄκ.

28. Ἐφιμφάσα. ἠλαζόν.] Scr. ἠλαζονεύσαμην, per ō, ut Phavor. Photius: Ἐφιμφάζει. ἠλαζονεύεται. Vid. sup. *Not.* in v. Ἐφιάλτα, & inf. v. Στόμφαλ.

29. Στόμφ[ος] - - - ἀλαζονία.] L. ἀλαζονία. JUN. Phavor. Στόμφ[ος] - - - ἀλαζονία. Malim: Στόμφ[ος] - - - ἀλαζονία. pro quo infra male Στόμφαι.

30. Ἐς τ' λιμῖνα.] Vid. sup. v. Ἐς αὐλίδα.

31. Περὶ v. π. Ἀτλικὸς &c.] L. Ἀτλικὸς, & Ἀτλικὸς SAL. MAS. ἴχνι, puto, τὴν παροιμίαν. VALES. i. ὡς ἐπὶ τὴν παροιμίαν, Ἀτλικὸς εἰς λιμένα. Hac mente, ut Comicus ὡς ἐπὶ τὴν παροιμίαν εἰς λιμένα, quæ obtinet, & apud Veteres extat, Ἀτλικὸς εἰς λιμένα dixerit, ut Atticos perstringeret, qui alias remissi, cum εἰς λιμένα, in conspectum fuorum venissent, σπουδαίως & expedite remigarent. HEINS. Distingue & scribe: ὡς ἐπὶ τὴν παροιμίαν· Ἀτλικὸς εἰς λιμένα.

Ca. Noti sunt Gregorii Nazianzeni in Julianum λόγοι τετταράκοντα, sive *Invectivæ*, a Montacutio editæ cum Scholiis Graecis, ubi vide (latim in principio.

1. Ἐτειλαντ.] *Psalm.* LXXIII. 17. Aq. & Theod. ἐτείλατο. Symm. ἔτεξε. Conf. sup. v. Ἐτειλάτη.

2. Ἐτεθ.] Onosander *Strateg.* c. 21. [p. 36. Μαθὼ ἡλίου ἐτεθῆ.] ARCER. Sc. Ἐτεθῆ. a Syracusana voce ἐτεῖα. EZ. SPANH. M. ad Callim. *H. in Apoll.* v. 15. p. 57. Schol. Callim. *l. c.* Ἐτέτευτο.] λέγει δ', ἤγουν, συμπεπλέχθαι, ὑφάνθαι. λέγει τάντα καθ' οἱ Συρακόσιοι εὐτάκτα, ἔτεια· ὃ ὁ μάκων, ἔτεξεν, ἢ τὸ ἀπαρέμφατον, ἐτέτευν. Vid. H. Steph. *Ind.*

3. Ἐτευξέμεν. εὐ.] Inf. Στευξέμ. - - - εὐυφάζω.

4. Ἐτεφίσατ.] Defumsit ex Jes. LIX. 16. ubi alii ἐτεφέξατ.

5. Ἐτείλ.] Vid. Apollon. Rhod. Schol. [I. 909.] p. 43. SCHR. Glossæ MSS. in Sirach. Ἀφ' ἑαυτ. (f. Ἀφιστ. Sirach. XXXVII. 11.) λέγ' ἀφ' οἱαυτ. Vid. Etym. M Suid. & sup. in v. Ἀφίστ, Ἐστάναι, &c. inf. v. Ἴτια, Ὀρεσκῴας, & *Πρυτανεῖα ἑαυτ*, mox v. Ἐτεύξις, & Ἐτεύχ[ος]. Conf. Phavor. v. Ἐφίστια Τρῶες. Ammon. v. Βασιλεῖς, & Artemid. II. 10 p. 94.

6. Ἐτειαῖα. ἡ π. Παλλαντία.] *Pallentius* Jupiter; *Pallentia* [male *Pallantia* in Ed. Schr.] Minerva. SOPING. Hæc ἀκροτελεύτια. L. Ταυλαντῖα. Vide Scylacem. IS. VOSS. Ab illis Ἰτέαν appellatur. Vid. Hom. *Il.* B. 537. & Steph. Byzant. v. Ἐτεωνία, & Ἰτέαια, item v. Παλλάντιον. KUST. Omnino Ταλαντῖα legendum: ut bene etiam monet Cl. *Wasse* ad Thucyd. I. 114. Schol. ad Hom. *l. c.* five *Cat.* γ. 44. Ἰτέαιαν.] αὐτὴν σύγχυσιν ἐποιήσαν Ταλαντῖαι· ὕστερον δὲ ὅτα ἀφαιρεσιμοῦσιν ἀπὸ Ἰτέαιαι. ἐ Τρώων.

7. Ἴτεια, Διὸς Ἴτεια &c.] Vid. Zenob. [IV. 44 ibique Schott.] p. 94. Diogen. [II. 40. p. 191. & IV. 68.] p. 214. Meurs. *Græc. Fer.* p. 116. SCHR. L. Ἐτεῖα, ex ceteris Paræmiographis. Error natus ex ι subscripto. VALES. Dele comma medium, & vide Suid. qui Ἐτεῖα. IS. VOSS. Lege cum iota subscripto, non adscripto, Ἐτεῖᾳ, ut fit Dativus singularis. Nam constructio totius loci hæc est: Ἐτεὰν τινὰ Διὸς Διόθεν Ἐτεῖᾳ. De re ipsa vid Zenob. Adag. I. τῆς Διὸς Διόθεν Ἐτεῖᾳ. De re ipsa vid Zenob. Adag. I. τῆς Διὸς, & Diog. Adag. Ἐτεῖα Διός. KUST. Leg. Ἐτεῖᾳ Διόθεν ut dixi ad Aristoph. *Plut.* p. 436. HEMST.

8. Ἐτεῖᾳ.] Ab ἐτεός, τεχθεί. Eustath. *Od.* p. 538. IS. VOSS. Vid. Suid. & mox v. Ἐτεύζις. Conf. Salmas. *Obs. ad Jus Att. & Rom.* p. 72. & Suicer. *Thes.* qui mox pro ἀφανίσει, corrigit ἀφετίσει.

9. Ἐτεύζει. ὑφαίνει.] L. Ἐτευζεῖ. SOPING. Scrib. Ἐτεύζει ἀφαίνει enim & ἐτεῖᾳ idem. SALM. HEINS. IS. VOSS ARCER. Sup. Ἐτεύξῃ. - - - ἀφανίσῃ. Conf. in v. Ἐτεύκτων.

10. Οἰκία.] Vid. sup. in v. Ἐτεῖα.

11. Ἐτεὸς χῶρος. - - - σάκκος.] *bile.* Scribe *ὁ θύλ.* IS. VOSS. Vid. *Not.* in v. Γαῖαται.

12. Ἐτειατῆς.] Supra dixit: Ἐτειάτης. δεκαμεζόμενος. SCHR.

13. Ἐτειαῖα.] Legend. Ἐτειατεία, per ā. KUST. Vid. Suid. qui per ē feribit; ut & in Lex. MS. Cyrilli & Anonymi. Conf. v. Ἐτειαῖα. Sic ἐτειαῖα, per ī, bis occurrit II *Reg* XXV. 30. (five *cap.* ult. in fin.) & Jer. XL. (Vat. XLVII.) 5. in quibusdam Codd.

14. Ἐτειάτων.] Scr. Ἐτειάτης. SALM. Ἐτειάτων Polluci p. 461. IS VOSS. Leg. Ἐτειάζων. HRINS. Forte Ἐτειάτων fuerat: quamvis non nemo Ἐτειάτης malit posse. JUNGERM. ad Poliuc. X. 20. p. 1164. Bene *Salmas.* Ἐτειάτης. Philo de *Mund.* p. 11. Οἱ ἐμέτορες ὁ αὐτοῦ ἐπὶ θάτερα πολλάκις, ὁ

συντόνως ' ἤλαυνον κελεπλόντες, ἀφ' τὸ θεωρεῖσθ ὑπὸ τῆς ἐπ. τ γῆς.

'Εφερε [1]. τὸ κοίλωμα τοῦ ἀσπιδ, ἤτοι ζυγοῦ, ἔνθα ὁ τελαμὼν τῶν ἴππων ὑπόκειται, ἢ τ ὀχῶν [2] κέλευσ τοῦ ῥυμοῦ. αἱ δὲ χεῖρες Ἀείσαχον, τ πάσσαλον τ πυκνηγόται φέρει ἄχρι τῆς ῥυμῶν, ἀφ' ὧν δεσμεῖται καὶ εἱλεῖται τὰ ζυγόδεσμα.

'Εφέρεσαν [4]. ἔφωζαν.

'Εφρίδαν [5]. ἐφρίθη, ἐφρώθη.

'Εφέχεσι [6]. ἔκλεισαν.

'Εφίδας [7]. ἐβασάνιζεν.

'Εφατόωντο [8]. ἐφαπτοπεδίωντο.

'Εφῆπες [9]. Σειρῆπες.

"Εσυσμεν. κατεφύσωμεν [10].

"Εσυγεν [11]. κατεπλάγη.

"Εσυζον [12]. ἔδυζαν. ἐμίσησαν. κατεσύραζαν.

'Εσυφέλιξε [13]. δίσιτιν. περιεπλάκησαν.

"Εσω. γαστέρα.

"Εσυς [14]. σφιλ. ἔμβολον. χόμφον. σῦλον. οἱ ὦν ὁ ζυγὸς περόδεται.

'Εσύλα [15]. ἐγύμνει. ἀφῆρπτο.

'Εσύλθεν. ἐσκύλθεν.

'Εσφάδαζεν [16]. διπόθεν. ἐφεξῆζε.

'Εσφάλιξεν [17]. ἔσφηλεν. ἔδησι. Σφαλὶς ἡ, ἡ δεσμός.

"Εσφαλτο. διμιμητικ.

'Εσφαρίγζεν [18]. ἐδόνει. μὴ ψόφῳ ἤχει.

'Εσφηκωθῶσι [19]. ἐσφισμένοι.

'Εσφήκωντο [20]. ἐδέδητο, ἐσφισμένοι ἦσαν, συνεσφισμένοι.

"Εσφηλεν [21]. σφαλῆναι ἐποίησεν. κατέβαλεν.

'Εσφήκωσ [22]. κατεπεπλεσμένοι ἦσαν, καὶ συνεσφισμένοι.

'Ες φοινικίδα [23]. αἵματι ῥυτὸν πιῶσαι.

'Ες

ut recte *Salmas* KUST. Phavor. Φῦσ. Vid. Zenob. II. 10. Diogenian. I. 66. Optime Photius in Lex. MS. 'Ες τ λεβ. ἔτσω ἢ ἐρω] λαὸ τ σίτιος, σφοδρότερον ἡσυχίζ. ἴδιον ἀκριβείας καὶ τὸ ἰδιωτ. 'Αθηναῖς ἐς τ λιμῶν. λοιπὴ γὰ, ἐχυρώς.

1. Σεσῶσμαι] L. σεσῶσσ. Idem vitium occurrit sup. v. 'Ερυσθ. KUST.

2. 'Εσυρ.] Schol. Hom. *Il.* Ω. 272. 'Εσυρ.] τὸ ἀνωφερὲς (l. σιτηρὸν ut Etymol.) ἀσαφῶς καὶ ἢ ῥυμὸς ἢ ζυγὸς. Τινες δὲ γεφυρίν. 'Εσβρα, ἴδιον ἰχνεσ. Vid. mox v. Εσυρ, & sup. v. 'Εσθυρε. & 'Εσυσ, ut & inf. v. Ῥυμοι. Conf. *Not.* in v. Δαρὶν.

3. Τὸν αὐτὸν κέλευσ ἢ ῥυμῶ.] In Apollonii Lex. MS. legitur: τ αὐ ἢ κέλευσ ἢ ῥυμὸ τόνου.

4. 'Εσίρισαν.] Hom. *Il.* Ω. 648. Vid. inf. post v. Στεγνάζει.

5. 'Εσφρίδα.] In Lex. MS. exponitur: ἐφρίθη, ἐφαλίδα. Vid. inf. v. Στεφρίδιν.

6. 'Εσίεχεζεν.] Vid. inf. v. Στεχάζει. KUST.

7. 'Εσφίδας.] Vid. inf. v. Στριδλάτης.

8. 'Εσφῆπες.] Hom. *Il.* P. 187. Schol. ἱππηβολίδων. Infra: Στεφῆπες. ἱππηβολίδων.

9. 'Εσγίωσι.] An per Metath. Σειρῶσι, 'ασχίζει? Sic a σῶμ, σίτομαι, ἴσιτμαι. G. Vid. inf. v. Σειρῆνες.

10. Κατεσύσαμεν.] A καθεσύσω: pro quo καθεσυρίζω in Schol. Hom. ad *Il.* P. 694. & mox in v. 'Εσυφ. Utroque composito carent Lexica. Cetera conf. H. Jun. *Adag.* VII. 99. *Nil boni cogitat vir arrigens.* pro quo Suidas v. 'Εσυσ: Οὐδὲν μεγα φρονεῖ ἐγειρας ἀνῆρ. Frustra Jo. Juvenis in *Lex. Tarent.* conjicit, ἐγειρὰς ibi legendum per ρ, & non per σ. „ nam (addit) ut animus quiescendo & fedendo fit „ prudens; fic e diverso dum *ftat*, nihil grave cogitat. „ Quæ, ut plura in illo Lexico, non emam vitiosa nuce. Confer potius Æm. Portum ad Suid. v. 'Εσυσὸς, & sup. *Not.* in v. 'Αισυσίης, & v. 'Αυφιε.

11. 'Εσυφ.] Vid. Suid. qui ex Hom. citat: καὶ δ' ἔσυγε, μέσσα ἀκόντα. Locus, a Porto vel Kuft. non notatus, eft *Il.* P. 694. - - - - 'Αἰλλοχθ δὲ κατέσυγε μέσσα ἀκόντα. Schol. κατεσύησεν, &c. Sic *Od.* Κ. 113. - - - καὶ δ' ἔσυγε σιτὸν. Schol. κατεσιάγησεν. ut inf. v. Κατέσυγεν explicat. Conf. v. Κατέσυγεν, Στυφὴ, & *Not.* feq.

12. 'Εσυζον. ἔδυζαν.] Forte: 'Εσυγον. ἐδύζαν. PERGER. L. 'Εσυγεν. ἔδυζαν. Vid. Apollon. Schol. p. 181. IS. VOSS. L. 'Εσυγον, a συγῶ, quod idem ac μωσῶ. KUST. Scribo 'Εσυγεν, ac refpici opinor Hom. *Od.* Κ. 113. JENS. *Luc. Hef.* p. 97. Vid. inf. v. Στυγῶ, Στυξὶ, &c. Conf. *Not.* præc. & H. Steph. *Thef.* III. 1112.

13. 'Εσυφέλιξε.] Hom. *Il.* Ε. 437. Schol. ibi explic. διεσείετο. & ad *Il.* Χ. 496. μὴ πλεῖον σεσείσθαι. Conf. v. Συφέλιξε. & feqq. item v. Περισκαλμὸς. Apollon. Lex. MS. Συφέλιξεν. σείσας, ἔσεισεν, ἐδόνησεν, ἐσφόγγισεν.

14. 'Εσυς.] An ab ὗς, ὕζειν, vel ab ὖσ, mitto? GUYET. Idem quod ἰσυς Vid Suid. 'Ισυς, ἴσυς, & ὖσυς, idem. IS. VOSS. Vid. *Not.* in v. 'Εσυσ. H. Steph. *Ind.* & Schefer. *de Re Vehic.* I. 1. c. XI. p. 121. Diftinguenda autem funt tria priora verba: 'Εσυς. σφιλ. ἔμβ. quæ continua ferie junguntur in Edd. Conf. sup. v. Γόμφοι, & Euft. p. 1350. 14.

15. 'Εσύλα.] Vid. sup. post v. 'Εκατόλβη. Vox feq. 'Εσύλθεν eft in Hom. *Il.* Ε. 48. Vid. Schol.

16. 'Εσφάδαζεν.] Vid. Æfchyl. Schol. p. 134. [*Perf.* v. 191.] SCHR. Lexicon MS. 'Εσφάδαζεν. διώκετ. ἐδόνει. | 'Εσφάδαζεν. συσείεται. Vid. inf. v. Σφαδάζει

17 'Εσφάλιξε.] Photius in Lex. MS. 'Εσφάλιξεν. ἐσφάλισε, ἔσφηλα, ἔδησεν. Οὕτως τὶ σίδηρ ἔδησ, Πλάτ. Vid. inf. v. Σφαλὶς.

18 'Εσφαρίγζεν.] L. 'Εσφαρίγγεσ. H. STEPH. [*Ind.* v. Σφαρίγγω.] G. SALM. IS. VOSS. Sic ordo jubet: ideoque recepi. Eodem errore σφεργίζει, pro σφαργίζει, legitur in v. Σφαρίγζῃ. Vox 'Εσφαρίγζεν defumta ex Hefiod. *Theogon.* ν. 706. ubi Guyetus, hunc locum citans, exhibet: 'Εσφαρίγζεν. ἴδιον μὲ ψόφ ἤκειν. Conf. Cl. D'Orville *Crit. Vann.* p. 46. & Cl. Jenf. *Luc. Hef* l. c.

19. 'Εσφακωμένοι.] Photius in Lex. MS. 'Εσφακωμένοι. ἐσφισμένοι. λαὸ τ Σφακῶν, οἱ καὶ μέσα νέοι ἐσφίσασι, ἴδιόν ἐστι ὁ Σφάκ. Σοφοκλῆς Αἰλικῇ.

Τὰς ἐσφισμένας μόρσιμος τῇ σκεπάσῃ·
Τιτρώσεται γὰ τοῦτο σε ἔτερόμαζ
Σθένει κεκμώσας. - - - - - - -

"Ομηρ. [*Il.* P. 52.]

- - - χροΐ τε σὺν ἰχνίῃσι ἐσφίσασιν.

Sophoclis fragmentum (quo pertinet locus in v. Σφακῶ) citat etiam Etymol. in hac voce; fed pro τετρώσεται habet τετρήσεται, dein εὐτερόμαζ conjungit (Vid. Spic. *Not.*) & pro κεκμώσας legit μεκμώσας. Neutra vox in Lexicis exftat: præfero tamen per κ. Simili compofitione κεκνιχρον dixit Eugenius Grammaticus in Epigrammate inedito, in *blattam* feu *tineam*; quod integrum tecum, Lector, communicabo:

'Εχθίστη Μούσαις κεκνιφόνη λεβέτειρα,
Φυλὰς αἰὲ σοφίας κλέπτουσα φερεσπόνε.
Τίπτε κεκνισχρως ἐκρὶς ἔφθορας λογέης
Σίλφη, τῶν φθονερῶν μόνη στυγέουσα;
Φεῦγ' λὸν Μανίων, ἢ ἔκλεις (l. κελεὶς) μὲ ἀ' ὁ σὸν ὄγκ
Βάσταμον ὡ ψαφῳ δόξαν ἐκκενόγκῳ.

Ubi Guyetus ad marginem conjecerat: ἔκκ (i. e. ἐκ, vel ἔστω) Βάσκωμον κέκνικτον (activa fignificatione, pro ἐκέκνικτο, ὡ ἔσχατον διαπαίσῃ) ὁ ἐξω ἐκκενόγκῳ. Nota præterea voces κεκνιφόνη & κεκνισχρως. Lexicographis pariter ignotas. Hæc ex παφίῃ. Conf. Phavor. v. 'Εσφακωμένοι, Galen. *Gloff. Hipp.* & Foël. *Œcon.* v. 'Εσφακ. fup. v. Διαφακωμένοι, inf. v. Κατεσφακωμένοι, & *Not.* feq.

20. 'Εσφήκωντ.] L. 'Εσφάκωντ. SALM. Verbum Homericum *Il.* P. 52. ubi recte legitur 'Εσφίκασι, per κ. KUSTJENS. *l. c.* Recte etiam Suidas, ad quem vid. Kuft. quamvis Phavor & Lex. Reg. MS. 'Εσφακώντ. Apollon. Lex. MS. 'Εσφάκωντ. Schol. Hom. *l. c.* 'Εσφάκωντ.] ἐσφίσθησαν, ἐδέδητο· ἴδιον δὲ τῆς Σφακωμ αἴης). ὁ ἐστι πεπλεγμένοι ἦσαν, ſcil. αἱ πλοκαμοι, de quibus Poëta loquitur. Conf. *Not.* præc. & inf. v. Σφακωμ, & v. Σφακὶς λόφ, mox v. Ἐσφίκασι.

21. 'Εσφῆλεν. σφαλῆναι ἐποίησεν.] Notabilis fignificatio. πρπτ. M. MEIBOM. Conf. Suid. & inf. v. Σφῆλαι, & v. Σφάλλει. Schol. Soph. *Electr.* ν. 417. 'Εσφῆλαι.] ἐσφαλῆναι. σφαλλόμενοι ἐποίησεν.

22. 'Εσφήκωσ.] L. 'Εσφίκασ. IS. VOSS. Vid. fup. v. 'Εσφάκωντ, & *Not.*

23. 'Εσφοινικίδα.] Scr. 'Ες φοινικίδα. SALM. Scr. 'Ες φοινικίδα κεκρόκεσσ. αἱματόβρυτον πωσῶσ. pro quo poffit & αἱματόβρυτ legi optime. [ut Etym.] Videtur autem illud ἐς φοινικίδα κεκρόκεσσαν antiqui Poëtæ λανεσπαρμένον effe, ut ex Etymol. liquet. HEINS. Scribendum effe 'Ες φοινικίδα, divifa vocibus, jam monuit *Salmafius*. Sed nemo obfervavent, Hefychium refpexiffe ad Ariftoph. *Acharn.* ν. 319.

- - - - - καλλαικίων ἢ αὐδῶ τῶνδ ἐς φοινικίδα.

Unde locus hic & obfcurus illuftratur, & mutilus fuppleri potest.

Nam

Ἐς Φράτυ [1]. ὅ τ τῷ ἀρχαίων δικαστηρίων Ἀθηνῆσιν, ἐν Φράτυ λεγόμενον, ἔνθα ἐκεῖνοντο οἱ Φυλέται, οἱ δεχόμενοι ἐν τῇ Φυγῇ ἀκούσιον Φόνον, ἐσῶσις ἐπὶ πλοίῳ [2].

Ἔσφυ [3]. αἰσχύνεται.

Ἐχαλάα [4] λυπεῖται.

Ἐχάρα [5]. βωμὸς ἱσόπεδος, οὐκ [6] ἐν λίθῳ ὑφυσμένος. ἢ ἑστία σιδηρᾶ * Φαληρεῖα [7]. τὸ πῦρ, καὶ ὁ τόπος αὐτοῦ, χυτρόπους, ἢ πυρφόρον σκεῦος [8].

Ἐκάρα [9]. πυρά, ἐπὶ ἐδάφους ἀνθρακιά. καὶ αἱ τῆς γυναικῶν φύσεις [10]. ἐξάψω πτερύγωσα [11].

Ἐκαεῖτλυ [12]. φαμὲν ἐπὶ κλισίας.

Ἐκάεων [13]. καῦλον δυμματῆεσσι.

Ἐκαεῖς [14]. ἰχῦς.

Ἐκαείτης. ἀεὶ ὕλοφυλός [15].

Ἐκαλιά [16]. ἄκρα, τὸ ἔκατον μέρος χρείας, τὸ συνάπτον τοὺς ὄρχεις [17]. ἐρημία.

Ἐκαλίη. ἐρημία. ἄκρα [18]. πελθυτεία.

Ἔ-

Nam integra phrasis est, καῦλόν ἐστι φοινίκων, quod recte caponas, αἰφνιδίως σπάσῃς, i. e. *verberibus cruentare*, sive *purpureum reddere*. KUST. Vix intelligas, nisi Aristophanem adhibueris *Acharn.* ϛ. 319. Conf. Etymol. M. HEMSTERH. Cum Etymologo convenit Photius in Lex. MS. qui αἰφνιδίῳ, quod Hesychio me non refragante reddes. Aristophanis locum *Pergerus* etiam adnotaverat, citatum a Suida in v. Καῦλοκάπων, & v. Φοινίκων.

1. Ἀτφράτα.] Lege divisim, ἐς φράτυ. Conf. sup. v. Ἐς φράτυ, & quæ ibi notavimus. KUST.

2. Πλοίῳ.] An πλοΐδι? M. MEIBOM.

3. Ἔσφυ.] L. ἐσφυνᾷ, pro αἰσχυνᾷ. IS. VOSS. L. ἐσφύνει, ob αἰσχρία. Vid. sup. v. ἐσφυρζεν, & ἐσφυρίζει. Item Schol. Aristoph. ad *Aves*, ϛ. 593. ubi: Διαφυρεῖν. Διαπαίζειν. Vide etiam Suid. v. Οἱ Διαφύρειλε. KUST.

4. Ἐχαλάα.] Imo Ἀχαλάα. Vox ab Epitomatore huc translata. Vid. supra. HEINS. SCHR. Lexicon MS. ἐχαλάα. λυπεῖται. Et: Ἐχάλασ. ἐδαφιεῖ, ἰλιγγιᾷ. Infra: Ἠχαλασ. ἐλασσῶν.

5. Ἐχάρα. βωμὸς &c.] Βωμοὶ δύο, Ἐχάρα δ' ἑτέρου. Eustath. *Od.* p. 265. IS. VOSS. Sed Poëtas interdum *Deorum* erat hoc nomine appellasse, docet Pollux L. I. ϛ. 8. Suidas: Ἐσχάρα. . . . βωμοὶ. . . . ἱερεῖον. Vid. Eurip. *Herc. Fur.* ϛ. 922. *Heracl.* ϛ. 122. 128. ibique Barnef. Priorem locum citant Etymol. & Schol. Hom. *Il.* κ. 418. cujus verba vide. Conf. Schol. Eurip. to *Phœniff.* ϛ. 281. 295. & alibi; item Suid. Harpocr. ibique H. Valef. *in Not. Mauff.* Steph. Byz. v. Βωμοί, ibique Berkel. Euftath. *Od.* ζ. p. 1564. 32. & Ammon. v. Βωμός. Complufcula quoque notarunt Ampliff. G. Cuper. *Obf.* L. I. p. 95—97. & Cl. Valken. ad Ammon. L. I. *Obf.* p. 49. Addo Photium, qui in Lex. MS. non tantum Suidæ verba exhibet, fed & illa: Ἐχάρα. ἐ οἷον γὰρ ἐτὶ τὸ ἐσχαρεῶνα, ἀφ' ἧς ἐχάρα λέγεσθαι τὸν τὸ πάλαι ἐπὶ ἀδελφῆ ἔλεγε. ἐ δὲ Βωμὸς, τὸ ὡς ὕψηλ ἐπὶ ἀπὸ ἐστίας ἐπιθύομεν.

6. Οὐκ ἐν λίθῳ ὑφ.] ἐ ἐν &c. SCHR. Male corrigitur, ἐ ὀν λ. nam fi altus, quomodo poteft dici ἐπίπεδον? idque etiam notant alii Grammatici, Suidas &c. CUPER. *l. c.* Male corrigitur ἐ ὀν. Nam Etymol. Suid. & Euftath. teftantur, ἐχάρα dici, τὰ ἀπ ἐσχάρας ὕλῳ, ἀπ' ἐπὶ γῆς ἱδρυθέν, ἢ κοίλου. KUST KUHN. (ad Pollux. l. c.) In verbis οὐκ ἐν λίθῳ nihil muto. Vid. Schol. Hom. p. 785. lin. 28. [*Ed. 1. Hervag.* 1535. five *Il.* κ. 418.] Tum ἐπίπεδον (Belgice *gelyk vloers*) & ὀν λίθῳ ὑφυσμένον funt contraria, & contra mentem Hefychii. JENS. *Luc. Hef.* p. 97. Peffime *Schrevelium* correxiffe ἐ ὀν, oftendit Ampliff. Cuper. *Obf.* I. 12. Conf. Euftath. *Od.* H. p. 279. *init.* & Etym. M. cujus verba, quod levi emendatione indigere videntur, huc tranfcribam: Ἐχάρα· φασὶ παλαιοὶ ἐστίαν, τὰ ἀπ ἐσχάρας ὑφ., ἀπ' ἐπὶ γῆς ἱδρυμένου, ἢ κοίλου· ὡς δὲ τὸ ἐπὶ τῆς ἑστίας τὸ ἐν τῇ σποδιᾷ πάλαι ἦλεγε Ἐχάρας καλεῖν. Quæ totidem prope verbis leguntur in Suida & Harpocr. nifi quod rectius opinor pro τῆς τὸ exhibeant ἀφ' ἧς. Contra hinc ftabiliri vides in Suida particulam ἐ, quam, quod in fuo Harpocrationis exemplari non invenerat *Cuperus*, ftatim hic expungendam contendit. Videtur autem V. A. ufus Editione Harp *Ald.* in qua defideratus; fed in *Blancard.* additum reperio, nullis vero additionis mentione facta. A. BRESCH in *Mifc. Obf.* VII. 2. p. 297. Illud ἐ ὀν, adjecta litera *F.* i. e. forte, *Sarberius* coojecerat, ex cujus Cod. Notam fuam mutuatus erat Schrev. ut paffim alias. Recte ὀν tuentur Viri Docti. Hauferat fua Hefych. ex Hom. Schol. *Od.* ϛ. 71. Ἐχάρας.] ἐπὶ τὸ πῦρ καιό· ἐπὶ δὲ βωμοὶ ἐτίθεσθ· ὀν ὀν λίθῳ ὑφυσμένῳ. Similiter Apollon. Lex. MS. Ἐχάρα. βωμὸς ἐτίθετο, ἐπ' ὀν λίθου ὑφυσμένου. (fic) ἔτιθ δὲ λεγό· (Hom. *Od.* Σ. 420.) Τὰν (al. Τὸν) μὲ ἐπ' ἐσχάρ' ἐν' ἐχάρη - - - τὰν ἐτίθ λεγό, ἀ ϛ ἄλλο ἔλεγ. Illud ἐ apud Harpocr. etiam omiffum in *Ed. Gronov* Ad. effe tamen miffum, tum quod præter Suid & Etymol. habent Schol. Hom. ad *Il.* κ. 418. tum quod ἐπὶ γῆς, βωμὸς, & κοίλου, *earum*, vere diftincta fint, unde fecundum Grammaticos ad *ulcera* tranfiatum; quamvis aliter Medici, notante Mauffaco ad Harpocr. & H. Steph. *Theſ.* I. 1372. D.

7. Ἢ ἑστία σιδηρᾶ * Φαληρεῖα &c.] Vid. Cafaub. ad Athen. [l. 6.] p. 22. Harpocr. p. 129. Pollux. p. 3. SCHR. Forte ex Harpocr. legend. ἑστία, ἀπ' ἐπὶ γῆς ἱδρυθέν κοίλου. SOPINGIUS. Scr. ἢ ϛ Ἄρτεμις. Sic fane Comici interpres in *Acharn.* p. 414 ad illa verba: . . ἄμυλος, ἐξαίρουσι Τὰν ἐχάρην μου ἄνδρες πρὸ τῶν ῥοπάλων, *fuculum & flabellum*. Ἐχάρα ergo idem quod *rechaut* dicimus, feu potius cibani genus, quo cibi calorem concipiunt. Clemens Alex. inter coqui inſtrumenta nominat ἐχαρίδια ἀνθράκων. Vid. Pollux. [X. 94.] VALES. Forte legend. φοινικία, hoc eſt, *focaria*. SALM. Quid ſi ea Schol. Hom. legendum, ἐσία σιδηρᾶ ἐφ' ᾗ καίεται τὸ πῦρ. id quod & τὸ αὖς videtur poſtulare. KUHN. ad Poll. l. 8. n. 52. At ego magis probo conjecturam *Salmaſii*, legendum cenſentis, φοινικία. Niſi tamen potius in neutro genere legeodum ſit φοινικον, i. e. *foculus*. Videtur enim vox illa, ex Latino *focus* per diminutionem formata, apud Græcos recentiores in uſu fuiſſe; æque ac ἄρτανα, i. e. *aruta*; quo nomine ἐχάρα ſuo tempore appellatam fuiſſe Scholiaſtes Ariſtophanis ad *Acharn.* ϛ. 888. teſtatur. Quæ autem ſequuntur, ſic diſtinguo: τὸ αὖς, τῷ ὁ τὸν αὐτὸ, χυτρόπους, &c. ut Hefych. dicat, ἐχάρα ſignificare etiam ἱδρυμα ignem, item *locum ejus*, ſive *focum* KUST. Prn notione ἢ φοινίκεια, & πυρφόρον σκεῦος, vide Hefych. lo v. Διαφυρῆς. ABRESCH *l. c.* Conf. ſup. v. Βωμὸς, Βωμοὶ, & Βωμῷ. Schol. Eurip. *Phen.* ϛ. 291. ὁ ἐχάρας, πυρὰς τὸ πῦρ.

8. Πυρφόρον σκεῦος.] Intelligit ἐχαρίδια, ſive *focultum*; Gallice *rechaut*. Græci recentiores ἄρτανα vocant. Vid. *Not.* præced. KUST. Hinc ſiquet, a Cl. *Kuſtera* inſpectas fuiſſe *H. Valeſii*, ἢ σκεύη, *Notas* ineditas: quas laudat mox in v. Ἐχάνιον. Ceterum πυρφόρον etiam Cyrill. ſed aliud Lex. MS. πυρφόρον. Conf. Gloſſ. MSS. apud Cl. Hemſterh. ad Poll. p. 1226 *init.*

9. Ἐχάρα. πυρὰ ἐπὶ &c.] Vid. Euſtath. κ. *Il.* p. 938. item ad *H. Od.* p. 279. & ο. *Od.* p. 568. Diſtingue poſt πυρά. IS. VOSS. Vid. ſup. *Not.* in v. ἐχάνιον, & inf. v. Πυρά. Photius tamen in Lex. MS. & Suid. ita legunt & diſtinguunt: Ἐχάρα πυρὸς. ἐπὶ ἐδάφους ἀνθρακιά. Cl. *Munkerus* ad Hygin. *Fab.* LXXVI. p. 114. diſtinguit poſt ἐδάφους, conjungens: πυρὰ ἐπὶ ἐδάφους. ἀνθρ. &c.

10. Αἱ δὲ γυναικῶν φύσεις.] Apud Ariſtoph. *Equit.* ϛ. 1283. Conf. Suid. Tho. Munkerus l. *c.* exiſtimat, τὰν ἐχάρην pro *natura muliebri* poni ideo, quod ἐχάρα Medici vocare ſuleant κοῖλα ἕλκη ἐν τῇ σαρκὶ. Vide ſupra notata, & mox v. Ἀχάλασ, ut & Euſtath. p. 1523. 30.

11. Ἐξάψω πτερύγωσα.] L. πτερύγωτα. IS. VOSS. EUST. L. ἐξάρτα (vel ἐξάσω, ut lof. in Συνθηκλάτη, & Cyrill. Gloſſ.) πτερύγωτα. MUNK. Vult enim, ut mihi quidem videtur, ἐχάρας etiam dici *meniana quadrata*. Gloſſ. Steph. *Meniianum*. ἐξάτης. Cyrill ἀξάτης. *Menianum*. Simillia illa fuerint baſi quadrata altaris, quæ ἐχάρα appellatur. SCHR. Eurip. *Phœniff.* ϛ. 291. Ἐχάρα δὲ, ἐ ὡς πτερύγιόν οἷον γῆλε βάσις βωμοῦ, τέτρω ἐχουσα κύκλ ἀπολλύμενα. IDEM. ad Hygin. *l. c.* Conf. Scheffer *de Re Vehic.* I. 7. p. 69. ſub fin.

12. Ἐχαεῖτλυ. φαμὲν ἐπὶ κλ.] Notabile. M. MEIBOM. L. λὲ κλισίας, e Cyrill. Lex. MS. Brem. & vid. Il. *Reg.* VI. 19. BIEL. Photius in Lex. MS. Ἐχ. φαμὲν λὲ κλισίαν. Sic & aliud Lex. MS. item Suidas; ad quem Kuſt. notat, φαμὲν *panem* eſſe apud Græcos recentiores, qui etiamnum φαμὶ dicunt. Mox in v. Ἐχαείτης, ἀεὶ ὕλο- vocatus. Conf. ſup. v. Ἐκαείτης.

13. Ἐχάεων.] Vid. Pollux. *col.* 526. Suid. & Euſtath. ad *Od.* Ε. p. 1523. HEINS. Paulo aliter uſurpatur ἐχάεων ab Athen. l. V. [p. 204. C.] de loco ubi navis illa ædificata; ſed metaphorice accipitur. De quo loco etiam Euſtath. *Od.* p. 279. SOPING. Conf. Cl. Hemſterh. ad Poll. X. 65. n. 32. Adde *ſect.* 101.

14. Ἐχαεῖς.] Vid. Inf. in Κικλήσκεσθαι, & Athen. l. VII. [p. 330. A.] SOPING. Vid. Caſaub. in Athen. p. 574. SCHR.

15. Ἐχαείτης. ἀεὶ ὕλοφυλός.] Hæc ſignificatio non convenit voci שחת ſeu שת נפש, qua *id* hoc Hebraum tranſtulere. *Priſcum cornis aſſatæ*. M. MEIBOM. Forte ἐλαφοφύλ. Scil. ἐλαφυλός eſt pemmatis ſpecies. SOPING. Vid. Athen. p. 109. SCHR. Locus Athen. eſt III. 26. Vid. Caſaub. p. 208. Bochart. *Hieroz.* P. I. L. II. c. 34. p 327. & ſup v. Ἐχαείτης Conf. v. Ἐλαφοφύλ, & Valkenaer *Gloſſ. S ex Hefych.* p. 2. qui retinet ὑλοφυλός.

16. Ἐχαλιά.] Vid. Harpocr. & Caſaub. in Theocrit. p. 268. SCHR. Theodoret. p. tot. [Θεραπευτ.] ὁ ἰχθὺς, Vertitur: *in extremis proceniarum finibus*. Non bene. SOPINGIUS. De ἰχαλιᾷ vid. Ariſtot. *Hiſt. Pol.* VIII. c. 9. p. 199. *Ed Sylb.* HEINS. Conf. Etymol. Suid. Poſſ. *Oſcon. Hipp.* Caſaub. ad Strab. l. XVII. p. 789. & Hemſterh. ad Lucian. *Dial. Select.* p. 109.

17. Τὸ ὄρχεσι.] Non tantum τοῦ ὄρχεσι, ſed etiam τῇ διαίσεσι &c. contiguum vocatur ἐχαλιά. Vid. Hom. Schol. *Od.* ε. 391. Suid. &c. Conf. *Not.* præc.

18. Ἄκρα πελθυτεία.] Diſtingue poſt ἄκρα. Conf. v. præc. & ſeq.

"Εχατον [1]. ἑσώτατον. φρῶτον. πελθέξιν. ὕστερον, ὕςατον.

"Εχαλος Μυῶν [2]. παροιμία, ἣν ἐξηγοῦνται οὕτως· Μετὰ Τρωϊκὸν λοιμὸν καὶ ἀκαρπίας τῆ Ἑλλάδι κεκακῶσθαι, μαντευομένων [3] δὲ πάντων, χρῆσαι τὴν Πυθίαν [4], Ἐπὶ τὸ ἕχατον Μυῶν πλεῖν.

'Εχάτης [5]. ὑφαγόντης. ἄκρως.

"Εχει. ὑπέχει [6].

'Εχεβλεζόμην. ἠλίζομαι [7].

'Εχελίαι [8]. δυσχερεῖς π διέλυσαν. ἑτοίμως εἶπαν.

"Εχιθον. κατέχον.

'Εχιθίτλω [9]. συίσχον.

"Εσχεν. ὑπέσχεν [10], ἐπέσχεν, κατέσχεν.

'Εσχαλίασεν [11]. ἐφλυάεσεν.

'Εσχετλίασεν. ἤλγησ. ἐλίαινετο.

"Εσχετο. κατεσχέθη. ἠκολόβη [12].

'Ες χαίες [13]. ἐφ' ἑχήμασι.

"Εσχεν. παρέσχεν [14]. κατέχθησαν.

"Εσχοντο. κατεσχέθησαν. ἐπαύσαντο.

'Εσυ. σύτος, ἐκεῖνος.

'Εσωλιωθόμεν [15]. συμπεφερεσμένη.

'Εσωμαπόσαζ [16]. εἰσηγήσαζ.

"Εσωσζεν [17]. κάτοσζεν.

"Εσωσμαι [18]. ὑπεκγῆσαι τοὺς αὐτούς [19].

"Εσωσεν [20]. ἐρρύσατο, ἐλυτρώσατο.

'Εβάδλιζον [21]. ἔζωσεν.

'Ετά [22]. ἀληθῆ. ἀγαθά.

'Επάζεδαι. ἁθμίζεδαι [23]. κεῖσδαι. βασιλεύεδαι [24].

"Εταγ [25]. ἑπαῖζει. συνθεῖς. πολῖται. δημόται. φίλοι. ἑπίκουροι.

'Ε-

1. "Εχατον. ἐσώτατον, πρῶτον.] Priorls significationis exemplum præbet Soph. *Trach.* ν. 1070. [al. 1064.]

- - - ὡς τῷ ἔχοντι
Βέβηκα πάχνας.

Σ quo seosu fumo *ultimus* in Liv. I. 29. *fragor tectorum, quæ diruebantur*, ultimis *urbis partibus audiebatur*. Alterum fortitur in Pind. *Nem. Od.* X. ν. 59.

- - - ἁρμαθᾶτας ἐβδό-
ἐχάτου δίθλου κεφαλᾶς.

Ubi conf. Schol. ABRESCH *l. c.* Vid. Foës. *OEcon.* Addo Schol. Hom. *Od.* Φ. 9. "Εχωθ. τοῦ τὸ εὐθύνθη. Lex. Reg. MS. 'Εχάτη γαστὴρ. τὸ πολυτοκον λέγει ὁ Ἱπποκράτης. καὶ ὁ Ψαλὶς· Τὸν Σώκκια δὲ, Κίλικα· Κρατῖνος, νὺξ εὐδούσ· τὸ Κῶλον δὲ, τὸ ὕστερον, 'εχάτῳ τε γαστέρι, Ἄκει δ' ἄτε τ στόμαλο εἰρακχ (sic) τ ὑστερ.

2. "Εχαλος Μυῶν.] Vid. Zenob. Vatican. p. 269. & Suid. Mysia dives frumenti habita est. Vid. Virgil. [*Georg.* I. 102.] Solin. &c. VALES. Conf. A. Schott. ad Suid. *Prov.* p. 430. ubi μῦ τὸ Τρωϊκὸ exhibetur. Ex Menandro hoc proverbium adfertur in *Vatic. Append.* I. 64. Plato etiam T. I. p. 209. Μυῶν τ ἕχαλον dixit, citante Cl. Gurtlero *Orig. Mund.* II. 13. §. 40.

3. Μαντευομένων] L. μαντευομένους, e Suida. Deinde, ἐπὶ τὸν ἕχατον, ex Vatic. Append. VERW.

4. Τὴν Πυθίαν] Deest ὡκύν, aut simile. Et fortasse in fine, ut mutilæ plerumque sunt interpretationes Paræmiarum; ἐπὶ τ ἑκηρὸς ἐπέπεσον. Vide cæteros Paræmiographos, in primis Vatican. HEINS. Equidem nihil mutaverim in hoc Articulo. Quamquam enim μαντευομένους admitti possit, vel μαντευομένης, scil. Τειλίφε, ut Suidas; facile tamen per Genitiv. absolut. Intelligitur hoc sensu: *quum consulerent* &c. Deinde licet ἐπὶ ἑκάτου habeat Vaticanus, tamen ἐπὶ τ ἕχαλον Suidas tuetur, & Photius in Lex. MS. Præterea post Πυθίαν nihil supplendum; ne dicam, illud αὐτὸν sensum turbare. Quid enim est, χρῆσαι τὸν Πυθίαν αὐτὸν? χρῆσαι enim est *oraculum reddere*, *respondere*, Suidæ infra; unde Suidas: ὁ δὲ χρησόν, ἐπὶ τ ἕχ. &c.

5. Ἑχάτης ὑπαγγόντης, ἄκρως.] L. Ἑκάτης ὑπαγγόντος, ἄκρως. SOPING. HEINS. IS. VOSS. L. ἄκρος. SALMAS. Legendum puto: Ἑκάτης. ὑπαγγόντος, ὁ ἄκρος. Notum illud Theocriti: - - - - ὁ Καικίλιος ἐκάθιζε. [*Idyll.* VII. 77.] VALES. Hanc *H. Valesii* emendationem laudat etiam *Kusterus*. Præterim tamen *Spingii* correctionem: non tantum, quod Ἑκάτης melius ordini literarum conveniat; sed etiam, quia Photius in Lex. MS. Ἑκάτης ex Menandro pro ἄκρως adfert. Cum Photio consentit Lex. Reg. MS. & Suidas, totidem quoque verbis: quamvis ex Clerici in Menandrum *Indice* videri possit, plura Photium hic tradere quam Suidam. Ex Hippocrate Foëlius in *OEcon.* adfert, ὁ ἐχάτου λευθέρα λέκτο, *extreme tenuissimus videtur*. Interim cogitandum propono, num ita scripserit Hesychius: Ἑκάτης. ὑπαγγόντος. Pacillime enim τὸν in τῆ mutati potuit. Tum: Ἑκάτης. ἄκρως. LXX. *Jes.* I. 4. ἐπὶ τ θυλάκην ἐχάτου. ubi al. μεγάλης. הגדול Hebr. quamvis eo respici hic non putem. Ceteroquin una serie legetur: Ἑκάτης. ὑπαγγόντος. ἄκρως. Illud ὑπαγγόντος infra occurrit in v. Ὑπηρέτας, Ὑπαγόντος, &c.

6. Ἔχει. ὑπέχει.] Malim ἐπέχει. ut Schol. Hom. *Il.* Φ. 303. Apollon Lex. MS. "Εχον. ἐπέχον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐμένειν. (sic) ἐπὶ τ, ἀσυνέχον. Vide mox v. "Εχον. Photius in Lex. MS. "Εχον. ἐπέχει. Μένανδρος. Suid. "Εχετ. ἐπέχει. Mox Noltes: "Εχον. ὑπέχει, ἐπέχει. ubi posterius prioris est correctio. Infra: Ἔχεδε. - - - - ἐπέχου. Vide ibi seqq. Item: Σχέθε. ἔπεχε, κατάσχες.

7. Ἐβεζεζόμην.] L. ἐβιζεζόμην. Conf. v. Σχιλίζειν. KUST. Ἐκελίζεσθαι, a χείλη, *prope*, exstat *Basseb.* I. 19. quod notaverant etiam *Perger. Biel.* pariter ἐβιζεζόμην corrigentes, ut recipiß.

8. Ἐχαι. διαζεῖς.] L. Ἐχελιάζει. V. Peffime pro Ἐχελιάζει. KUST. BRUNO. IS. VOSS. *Phavor.* *stupide* conjunxerat, ἐχιδνιάζει. Per literam V. in Ed. Schrev. indicari videtur *Vorstius*, alibi etiam laudatus, ut ις v. Βόνα, &c. in Tho. *Brunonis* exemplari, quod fervat Bibl. Leid. est eadem corrado subjicitur.

9. Ἐχιθίτλω.] Hom. *Il.* M. 461. Schol. ἐσίχω. Ει ν. 184. Ἐχθόν. ἐσίχον, ὑπακούω. Vid. inf. v. Σχήν.

10. Ἔσχεν.] Tolleodum puto: sequens enim ἐσίχω est vera lectio. Conf. *Not.* prac. & sup. in v. Ἔχε.

11. Ἐσχαλίασεν.] Vide inf. Σχιλιάζει, φλυαρῆ, & Χελιάζειν. IS. VOSS. Male forsan pro Ἐρεχθίζω, ab ἐρεχθίζω, cui cognatum est ἐρεχίαω, quod significat φλυαρία. Vid. sup. v. Ἐρεχθεῖδες, & Ἐρεχθεῖδαι. Pro ἐφλυάεσεν leg. ἐφλυάζεσεν, per ά. KUST. Leg. Ἐσχελιάσεν. ἐφλυάζεσεν. Certa enim lege a χελιάν descendunt, χελιάζειν & σχιλιάζειν, quæ prima quidem & propria potestate significant, *labia commovere*; sed & figurata loquendi ratione elegantor pro *motu labiorum alicui studere*, usurpari possunt. Hesych. Χελιάσει. χάλαι. (l. χάλα.) Χελιάζει. χαλάζει. & Σχιλιάζει. φλυαρῆ. VALKEN. in *Mss. Obs.* VIII. I. p. 156.

12. Ἠκολόβη.] Referendum videtur ad ἔσταν. KUST. Infra: Ἐκόρ. ἔτε].

13. Ἐς χαίες.] Lege divisim Ἐς χεῖρα, *ad manus*. SOPING. PALMER. SALM. HEINS. *Phavor.* Ἐς χεῖρα. δηλοῖ τὸ πλησίον, ὡσεὶ τὸ Ἐστιαμένοι. ὁ ἐφεξῆς. Conf. Galen. *Gloss.* & Etym. M.

14. Παρέσχεν.] Mallem ἀπεσίχεν. Inf. Σχίδε, ἀπεσχίδε. Conf. v. Περισχεῖν. ἴδγιε &c. Apollon. Lex. MS. Ἔσχεν. - - ἀντὶ τ, ἀπέσιχεν.

15. Ἐσωλιωθόμεν. συμπεφερεσμένη.] *Scr.* Ἐσωλιωθόμεν. συμπεφερεσμένοι. HEINS. Ita Etymol. *Al. Phavor.* & *Ed. Hag.* mutato etiam accentu: Ἐσωλιωθόμεν. &c.

16. Ἐσωμαπόσαζ.] Legendum forte: Ἐσωμαπόσαζ. in conspectum, & veluti in *oculos*, *in os ponere*, *introducere*. Ita *Sylburg.* in Clenard. p. 531. *sur.* Simile est ἀνάκαλζ. Ordinem autem turbatum docet vox sequens.

17. Ἔσωσζεν.] Vid. sup. eo loco, & Cl. L. Bos Exerc. ad I. *Cor.* XIII. 13.

18. Ἔσωσμαι.] Ab σῴζω, φυλάττω. IS. VOSS. Phavor. Ἐσωρίζω. Ἐσωγίζω.

19. Τὰς αὐτὰς.] Scribendum casu tertio: τῷς αὐτῷς. scilicet ἐσιοῦσιν, *inficere*. PERG.

20. Ἔσωσεν.] D. Paullus *Epist. ad Tit.* III. 5.

21. Ἐβάδλιζον.] Ex ordine necesse est legere, Ἐτάδλιζον. Vox est inferiotis Hellenismi: sed nullibi eam vidi in eo significatu, quem tribuit hoc loco Hesychius, nempe ἔσφιγεν, *comedebant*. nam τάδλα, vel τάολα, a quo formatur & deducitur ταδλίζω, non sumitur pro *mensa* in qua comeditur, sed pro *tabula lusoria*, ubi luditur calculis. PALM. Ἀτάδλιζον leg. SALM. A ψάω, ψαίω, ψάω, ψάδω, ψάδλω, ψαδλίζω, ψάγω, ψαγίω, ψάγνυμι. G. Leg. Ἐψηλάζιζον, pro ἐψηγάλιζον. Τρύω, & πάγω, & ψαγάλλω, & ψαγάλια, unde ψαγαλίζω. IS. VOSS. L. Ἐτάδλιζον, *vexchantur*. Nos quoque Germani dicimus *juxta tabulam*. PERG. Supra: Ἔσωσεν. ἐτάδλιζεν, ἐδιώκαζεν.

22. Ἐτά.] Vid. Martio. v. *Etymon.* SCHR. Conf. v. Ἐτανόν, Ἔτεόν, Ἐτεωγῆ, Ἔτεφρα, Ἐτεόπια, &c.

23. Ἀεθμίζεδαι.] L. ῥεθμίζεδαι. IS. VOSS. Nihil mutandum. Infra: Ἐκαπάδες. - - - ὁ ἀρέμβων. ὡσεὶ τὸν Πολυγνώτειον. Supra: Ἐξεῦρεν. ἐφεύρατο &c. Vid. ibi *Not.* & conf. H. Steph. *Thes.* T. I. p. 1285.

24. Βασιλίζεδαι.] Vid. inf. v. Ἐτάνου, & v. Ἔτεαζεν. Conf. Etym. M. & Drus. ad *Gen.* XII. 17. Adde *Psalm.* CXXXVIII. 23.

25. Ἔταγ. - - - - συνθεῖς, δημόται, &c.] Vid. Apollon. Schol. p. 16. SCHR. Hæc ultima expolitio pertinet ad locum Æschyli in *Suppl.* ν. 255. ubi Interpres Græcus: Ἔτλα] καὶ, δημότας. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 57. Schol. Apollon. *Argon.* I. 305.

Ἑταίρα [1]. φίλη. πόρη. καὶ ἑταιρίδιον.
Ἑταίρας [2] ἱερὸν. ἡ Ἀφροδίτης, Ἀθήνησιν. ἀπὸ τοῦ τὰς ἑταίρας καὶ τοὺς ἑταίρους ἄγειν.
Ἑταιρίζας [3] πορνεύσας.
Ἑταιρικῶς [4]. ζῶσις, ὁ Κρήτη.
Ἑταιρίζων [5]. συνεχῶν.
Ἑταιρικὴ. πορνικὴ.
Ἑταιρικὸς τρόπος ἑταίρας βίφνης.
Ἑταιρίδιον [6]. πορνῶν.
Ἑταιρίσαιτο [7]. συνεχοῖ λάβοι.
Ἑταιρίστρια [8]. βιβάδιος.
Ἑταιρίσατο. περιελάβοντο [9].
Ἑταῖρι [10]. φίλοι.

—— κε-

Ἔτερ δέ, ἀπὸ Ε, ἑταῖρον. . . . καὶ ὑπόκειται ἡ ἰδιότης. σημεῖον δὲ Ὅμηρος αἰεὶ, λέγων· . . . παρίγραπται τὸ ἕτερ τὸ. Il. π 456. & alibi. Apollon. Lex. MS. Ἕτερ. πολίτης. ἑταῖρος. συνήθης Schol. Hom. Il. ι. 460. Ἕτερ. ἑταῖρος. πολίτης. Vid. Etym. M. Suid. & inf. lo v. Ἕτερ, & ante v. Ἑτέρωλεν, item in v. Ξυμπέτης. Apud Ariſtoph. Plut. ϡ. 1083. legitur:

Οὐκ ἂν ἀβλαπτεῖλε διστυλωμβίην (ſive διστλακαβίην f.)
Τὸν μοιχὸν ἐτῶν γε τὴν τεσσαράκοντα.

Quod vulgo vertunt: *Non commutasset verba cum muliere, a decies ter mille annis subagitata.* Bene, poſt Gataſcerum, monuit Kuſterus, priora verba ſic vertenda eſſe: *Rem non habuerim, non concubuerim, cum &c.* Sed quid eſt *mulier a decies ter mille annis ſubagitata?* Carol. Girardus ita explicat: „*Dicturus proprie erat, τὴν μοιχὸν ἀιδῆν. Sed longavi, tatem illi exprobrant, & ætatem ad cultum intempeſtivam,* „ dixit τὴν μοιχοιντὸν „ Sic præiverat Scholiaſtes: Διὸ κινεῖ, Ἀιδῆν· ἐκεῖ κίει, σπεύδων αὐτὸν ἀς γυῖν. Accedit Cl. Hemſterh. ad *l.c.* p. 407. Non negaverim prorſus, luiſſe ſuo more Comicum in voce ἑτῶν, ut ſenectutem Veneri perofum exprobraret vetuſtæ: nullus tamen dubito, quin vox illa ſit reddenda per *familiares, amicos*, i. e. *amatores*; ut ſit Genitiv. plur. non ab ἕτερος, *amus*, ſed ab ἕτης, cujus Plurale ἕτη hic exponitur ab Heſychio; & unde ἑτᾶν, pro ἑταίρειν, apud eundem. Longe utique melliorem ſenſum ſuodit, *mulier a decies tertio mille*, i. e. Infinitis (ut Æſchin. *Orat. de Fal. Leg.* p. 267. B. τετρακοσίαις κοιναῖς dixit) *amatoribus ſubagitata*, quam ſi *annos* interpreteris. Conf. *Not.* in v. Διστυλωμβίην.

1. Ἑταῖρος.] Male Ed. Hrg. Ἑταῖρος. Mox φίλη πόρη (ſic enim conjungunt Editt.) interpoſita diſtinctione ſeparavi, ut eſt apud Suid. Vid inf. bis v. Ἑτάρη. Sic annex Latinis. Conf. D. Feſſel. *Adverſ.* II. 8. p. 114 & VII. 5. p. 392. & Apollodori verba apud Athen. in *Not.* ſeq. Adde Euſtath. p 84. 29.

2. Ἑταίρας, ἱερὸν &c.] An Ἑταιρεῖα G. Vide [Clementia Alex. locum] ad Παιδαγ. SOPING Pone punctum poſt Ἑταίρας, & deinde ſuppl: ἱερὸν ἡ Ἑταίρας Ἀφροδίτης, &c. Vel tolle comma poſt Ἑταίρας, & continua ſerie lege: Ἑταίρας ἱερὸν &c. ut confirmatio ſit: ἱερὸν ἡ Ἀφροδίτης Ἑταίρας Ἀθήνησι, &c. Quod ad rem ipſam adinet: Clem. Alexandrinus in *Protrept.* [p. 11. five 33 *Ed. Pott.*] quoque teſtatur, Athenienſes coluiſſe Venerem Ἑταίραν. Non ſolum vero Athenis erat Veneris Ἑταίρας templum, ſed etiam Epheſi, teſte Eualce apud Athen. XIII. 4 p. 573. A. Ab hac Venere Ἑταίρᾳ neſcio ao diverſa fuerit Ἀφροδίτη Πορνὴ, ſive *Venus Meretrix*, cujus templum erat Abydi, teſte Athenæo l. XIII. p. 572. [E.] Hanc Venerem non uno in loco ſugillat Arnobius, qui eam *Meretriculam* appellat. [l. IV. p. 143.] In fine ſenſus eſt murilus, qui ſic facile ſuppleri poteſt, καὶ δὴ τὰς ἑταίρας καὶ τοὺς ἑταίρους ἱερεῖα αὐτῇ ἄγειν. KUST. Ita diſtingue: Ἑταίρας ἱερὸν. ἡ Ἀφρ. Ἀθ &c. quibus docet, Venerem Ἑταίρας nomine cultam, eique hoc oomloc cultu templum fuiſſe Athenis. Athen. l. XIII. p. 571 C. memint ἐν ταῖς Ἀθήνησιν ἀναγωγαῖς Ἑταίρας ἡ Ἀφροδίτης, de qux ex Apollodori Athenienſis libro *de Diis* hæc ſubjicit: Ἑταίρας δὲ, τὴν Ἀφροδίτην, διὰ τὴν ἑταιρικὴν καὶ τὰς ἑταίρας συνήγαγεν (τὸν δ' ἐπὶ φίλοις) παλαιὸς &c. Ex quo loco patet, male ἱερεῖα αὐτῇ, ante ἄγειν, ſupplere Cl. *Kuſterum*: quum potius illud ἄγειν explicandum ſit *congregandi* notione, aut mutandum in συνάγειν. Photius etiam in Lex. MS. Ἑταίρας nomen derivat ἀπὸ τοῦ συνάγειν ἑταίρας καὶ ἑταίρους. Philetærus in *Excerpt* Grotii *e Comed. & Trag. Græc.* 2 Cl. *Reland.* xd oram libri ſui citatus: ἑταίρους ἱερεῖ ἐπὶ ταυτῷ. Conf. Euſtath. ad *Il.* τ. p. 1185. ſub init.

3. Ἑταιρίζας.] Vid. Etym. M. Athen. *l. c.* p. 571. D. & inf. v. Ἑταιρίζας. Phot. Ἑταιρίζας.

4. Ἑταιρικῶς.] De Jove, Ἑταιρικῶς dicto, vide Dion. Chryſoſt. *Orat* I. p. 8. & Meurſ. in Cret. l. III. c. 10. Ejuſdem Jovis mentio quoque fit apud Athen. l. XIII. p. 572. E. KUST. Vid Herodot. l. 44. Lex. Reg. MS. Ἑταιρικῶς. ὁ Ζεύς, ὡς Κρῆτες. Conf. Suid. & Euſtath. p. 1930. 32.

—— καὶ τὸν" πάχοντες ἑταῖροι,
καὶ συνεχοὶ, ναῦται [12].

Ἑταῖρον. συνεχῆ. φίλον. ὡς Σόνυμφον [13].
Ἑταῖρος. ὁ φίλος.
Ἐτερόφθαλμος [14]. μονόφθαλμος.
Ἑταίρη [15]. Φίλη. ἡ Περσεφόνη.
Ἑταῖνη. διεξῆλθεν. ἑταῖνη [16]. ἁπλόϊνη. ἐκπεμαΐδη.
Ἑταλαιπώρηθη. ἀπηκοπώθησεν.
Ἑπαλάντισα [17]. Τάλας, ἄθλιος· ὡς δὲ τὸ Ὑποβρύχιον τὸ ἀβούλητον. ἐφήνησα.

Ἑτά-

5. Ἑταιρίζων, συνεχῶν.] Schol. Hom. *Il.* Ω. 335. Ἑταιρίσαιτο ἑταῖρον φιλήσειεν. Mox: Ἑταῖρον. συνεχῆ. Et: Ἑτάρη. συνεχῆ. Conf. Suid. & H. Steph. *Thef* I. 1281. E.

6. Ἑταιρίδιον.] Symmach. Oleæ IV. 15. BIEL.

7. Ἑταιρίσαιντο.] Sumtum ex Hom. *Il.* N. 456. ſed ubi metri gratia legitur ἑταιρίσαιντο, quod Scholiaſtes itidem exponit ἑταῖρον καὶ συνεχῆ λάβοι. KUST. ſubſt. Ἑταιρίσαιντο. Conf. *Not.* penult. & mox in v. Ἑταιρίσατο.

8. Ἑταιριστρία.] Habet Lucian. *Deal. Meretr.* p. 525. Attice dictum pro τελεσθῆναι, docet Moeris. Sic Lex. MS. Ἑταιρίσασθαι. τελεσθῆναι. Vid. ſup. v. Διπλοκισία.

9. Ἑταιρίσαντο. περιελάβοντο.] Supple, ἑταῖρον περιελάβ. Conf. *Not.* in v. Ἑταιρίσαιντο. KUST. Poſſes etiam illud ἑταῖρον ſubaudire, ex regula noſtra, quam firmavimus in *Mifc. Crit.* ad calcem *Gloſſ. N. T.* p. 296—300.

10. Ἑταῖροι.] Vid. Athen. p. 571. & 572. SCHR.

11. Φίλοι καῖνε (ſic Ed *Hag.*) καὶ χοιρὶς καὶ χοιρίς, ἑταῖροι καὶ &c.] Quid eſt, quæſo, illud καῖνε καὶ χοιρίς, aut quid ad vocem Ἑταῖροι? Miſeret me Heſychii, qui a tot vulneribus diſtractus; & tamen ridere cogor egregium conatum barbarorum. Scribe & diſtingue hoc modo: Ἑταῖροι. φίλοι. Quod ſequitur, exemplum eſt, & ſcribendum hoc modo: καιὰ καὶ καὶ χοιρὶς ἑταῖρε. Eſt autem hemiſtichium Homericum *Odyſſ.* K. [189] HEINS. Diſtingue: φίλοι. Καιὰ καὶ καὶ χοιρὶς, ἑτ. Sumta ſunt ex *Od.* M. 277. ubi Ulyſſes ſocios ſuos alloquitur. KUST. JENS. *Lex. Heſ.* p. 98.

12. Καὶ συνεχεῖ, ναῦται.] Hom. *Il. A.* 179. VALES. Scr. συνεχεῖ, καὶ ναῦται. Nam in illo Homeri hemiſtichio, quod mox reſtituimus, vox ἑταῖρος ſignificat *ſynergi* καὶ ναῦται. HEINS. Ναῦται, i. e. *navigantis facit*, qualcs erant ſocii Ulyſſis. Reſpexit enim ad locum Hom. in *Not.* præc. citatum. KUST. Conf. Etym. M. & Theocrit. *Id.* XIII. 51. ita ſocii apud Virg *Æn.* I. 198. 202. &c.

13. Ἑταῖρον. . . φίλον. ὡς Σύμφορον.] Conf. Joan. *Evang.* IV. 29. ὁ φιλῶ Σ συμφόν. Ad priora conf. v. Ἑταιρίζων.

14. Ἑτερόφθαλμος.] Ordo poſcit Ἑτεροφθ. Vid. inf. ſuo loco. IS. VOSS.

15. Ἑτάρη φίλη. ἡ Περσεφόνη.] L. Ἑταίρη. φίλη. &c. Vide an recte etiam Δαῖρα dicta Proſerpina. DEM. Legerim potius: Ἑτάρη φίλη. ἡ Περσ. Certeum Proſerpinam dictam fuiſſe Ἑταίρην, i. e. Ἑταίρων, nuſquam me icgiſſe memini. Forte Heſych. in animo habuit notiſſimum Proſerpinæ cognomen Δαοῖρα, quod ob ſoni ſimilitudinem a negligente compilatore cum Ἑταίρα facile confundi potuit. Hoc tamen non ita affirmo, ut non putem me meliora ab aliis doceri poſſe. KUST. Ingenioſa conjectura! quæ ſi non plane facis faciat, vide num alicubi forte legerit Heſychius hoc epitheton ἑτάρη, i. e. Σ Διὸς ἑταίρα, *Proſerpina* datum ceu *concubinæ Jovis*, cujus ex Cerere erat filia. Theodoret. *ad Græc. infid. Serm.* III. p 53. *Ed Sylb.* in fin. de Jove: Καὶ τὴν Φερσεφόνην ἐξ αὐτοῦ (Γῆς) παιδοποιεῖται, συνόντων ἴσως, &c.

16. Ἑτάϊνε. διεξῆλθεν, ἑτάϊνε, &c.] Scr. Ἑτάϊνε. διῆλθεν. ἑτάϊνε. &c. Vid. ſup. Διεξῆλθε. IS. VOSS. Supra male διεξῆλθε, pro Διεξῆλθε. KUST. Phavor. Ἑτάϊνε. διεγερεῖ, καὶ Ἑτάϊνε, ἐνα. &c. ita & hic legendum: niſi pro poſteriori Ἑτάϊνε malis, Ἐτάϊνε. Vel ſtatuendum, poſterius Ἑτάϊνε eſſe novam Gloſſam; ut bis eandem vocem explicet, modo diverſo, ex diverſis auctoribus: quod ſæpius fieri in hoc Lexico conſtat. Poſſes etiam continua ſerie legere: Ἑτάϊνε. διῆλθεν, εὐπάθει (vid. v. Τάϊνσαν) vel ἐξῆλθε, &c. ut Schol. Hom. *Il.* H. 271. Sup. Ἐκπαΐδιον. ἀπαλόϊνον. Conf. v. Ἐκτόνως, & ſeqq. & mox v. Τάϊνσαν, item v. Ταινιώδη Σ, & Ταινίζας, quod inf. explic. ἀπλώσας, ἐκτείνας, ἁπτομένας. Ultimum hoc mihi maxime placet.

17. Ἑταλάντισα.] A ταλαντίζω. G. Scrib Ἑτηλάντισα. ἐξηπάτησα. Τάλας γὰρ, ἄθλιος. ὡς δὲ τὸ ὑποβρύχιον τὸ ἀβούλητον. HEINS. Totus hic articulus confuſus eſt & turbatus, ſic reſtituendus & ſuppleudus: Ἑτηλάντισα. ἐξηπάτησα. Τάλας γὰρ, ὁ ἄθλιος· ὡς δὲ τὸ Ταῦτ, τὸ ὑποβρύχιον τὸ ἀβούλητον. Sic omnia clara & plana. KUST. Infra: Ταλαντίζει. δέλεαζε. Nec obtio, ut illud ἐξηπάτησα ſtatim ſubjiciatur τῷ Ἐτηλάντισα. Ceteroquio parentheſi coërcenda ſunt verba media; cujuſmodi exempla non deſunt. Vid. ſup. in Ἄσκαι λύκοι, & Διὰ ρυσὸν &c. Recte autem Cl. *Kuſter.* poſt ὡς δὲ τὸ, inſerit Ταῦτ, id eſt, ὑποβρύχιον. Vid. v. ſeq.

Aa 22 x 2 1. Ἑτά-

Ἐπάλαζα [1]. ὑπέμεινα.
Ἐπάλαζεν [2]. ἐπύλμενεν. ὑπέμενον.
*Ἐπαμεῖον [3]. ἐπιποσάμην.
Ἔπαμον. ὁμοίως.
*Ἐπαυλεγίθ [4]. μακεδονιστί.
Ἐπαυθόεζον [5]. ἔζεμον.
Ἐπαυὶν [6]. ἀληθῶς. σφόδρα.
Ἐπαυξαλίχθη [7]. ἐσείσθη.
Ἐπαυξάλιζεν. ἔζεμεν.
Ἐπαυύσθη [8]. ἐξεξανύσθη, ἠπλώθη.
Ἐπάφξι. ἐδεδίη.
Ἔπαῖρι [9]. φίλη.
Ἐπαίρη [10]. συνεργός.
Ἐπαείσατο [11]. ἐπαΐρθ, συνεργὸς γένοιτο.
Ἐπάϊρτη [12]. ἐπλούθη, ἐπορίσθη.
Ἔπας. τοὺς καὶ ὁπλιταμίαν οἴκοις [13]. καὶ πολίτας.
Ἐπάσιο [14]. Ζεύς. ἢ βάσκανον.
Ἐπασμός [15]. ἐξέτασις. ἢ ὁ ἀριθμὸς, παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις.
Ἐπαυτῶς [16]. ἀληθῶς.

Ἔπα-

1. Ἐπάλαζα.] Pro Ἔπλαζα, a πλάω: uti sequens Ἐπάλαζεν, pro Ἔπλαζεν. KUST. Scribo Ἐπάλασσα, & mox Ἐπάλασσεν, ex *Il.* P. 166. JENS. *l. c.* Schol. Hom. *Il.* P. 166. Οὐκ ἐπάλασσεν. · · ἀεὶ ὑπέμενεν. Infra: Οὐκ ἐπάλαζε. οὐκ ἐπίλμαζεν, ubi ἐπάλαζεν, vel · · · σεν legendum.

2. Ἐπάλαζεν.] Apolloo. Lex. MS. Ἐπάλασσεν. ἐπίλμαζεν. ὑπέμενον. Conf. *Not.* præc.

3. * Ἐπαμεῖον, ἐπισπάμην.] Scribo: Ἐπαμείδον. ἐπισπάμην. Vel potius: Ἔπαμον. ἐπισπάμην. Ἔπαμον, ὁμοίως. Alludit autem locum Homericum hunc, qui *Il.* Δ. [155.] Φίλε κασίγνητε, Ζηνὶ τῷ οὐκ ἐπάμοντι, hoc est, ἐπισπομένῳ. [Schol. ἐπεὶ τῷ οὐκ ἐπόμενον τοῖς ἄλλοις ἐποίησε.] HEINS. L. Ἔπαμον. Vid. Ταμοσύλης, & feqq. IS. VOSS. Forte: Ἔπαμεν, ἐπισπάμην. *rem divinam feci.* PERG. L. Ἔπαμον. ἐπισπάμην. & refer ad phrasin iliam Homericam, ἄρνα τέμνειν, quod Grammatici veteres exponunt, ἄρνα σφάττειν. Sic inf. Ταμόντες expon. σφαγιασθέντες, & Ταμόμενος, σφαγιαζόμενος, ex Schol. Hom. *Il.* Γ. 73. & 94. Inepte autem & nullo judicio Hesychius verbum τέμνειν, absolute sic positum, interpretatur σφάζειν. Nemo enim divinare possit, qua interpretatio illa pertineat, nisi quis sciat, ad quam phrasin, vel locum Homericum Hesychius respexerit. KUST. Forte Ἐπάμοσθε. ἐπισπάσθε. ABRESCH. Phavor. ἐπισπάσθαι, quod recepi, favente accentu in penult. in omnibus Edd. Pro Ἔπαμεῖον autem scripserim Ἔπαμον, ex Hom. *Il.* Δ. 155. Deinde: Ἔπαμον. ὁμοίως. Sic enim ordini non tantum melius consulitur; sed patet etiam, quo modo diphthongus ει (ι) ex litera ε sit nata. Si quis tamen Ἔπαμον, ὁμοίως, retinere malit, priori loco Ἔπαμον admittat.

4. * Ἐπαυλεγίθ.] Scrib. . . . γίθ. . . . . Ταυλεγίθ. Ταύλαντα. Hom. SOPING. Pro ταυλεγίθ. SALM. Vitio *Y Ιστεμονίθ* pro ταυλεγίθ. HEINS. Ταυλεγίθ. Ταύλαντα bis apud Hom. legas. Sed hinc apparet, aliquos apud Hom. Ἐπαυλεγίθ scribendum censuisse, ab ἐπαύω videlicet. [quod mox.] Vid. inf. Ταυλεγίθ. IS. VOSS. Male pro Ταυλεγίθ, quod vid. inf. KUST. Pessime Ed. Flor. ἐπαυλεγίους. Certissima enim lectio est Ταυλεγίθ. Litera autem ε adhæsit ex præcedenti apud Homerum voce αἵρε. Sic *Il.* X. 210. & Θ. 70. ἐν δ' ἐτίθεν δύο κῆρε ταυλεγίθ. Ταύλαντα, ubi Schol. μακρομακρότα, &c. *Salmasii* manus male a Schrev. expressa (nam videtur non · · · · · χίους, per χ, sed · · · γίους scripsisse) fecit ut confodetet eius Notam *Ij. Vossius*, qui ταυλεγίθ. Ταύλαντα *bis* apud Hom. legi scribens, *Iliados* loca supra notata respexit: in *Odyss.* enim præterea sexies occurrit.

5. Ἐπαυθόεζον.] Male pro Ἐπαυάλιζον, vel potius Ἐπαυτάλιζον. Vide mox v. Ἐπαυθάλιζον. Vel pro Ἐπαυθόεζον, quod vid. inf. KUST. Vid. inf. v. Ταυλαλεζί, Ταυτάλιζ. Ταυλαφζί, &c. ibique *Not.* & mox v. Ἐπαυλαλίχθη. Conf. omnino Cl. *Valken.* ad Ammon. *Anim.* II. 10. p. 120. ubi corrigit Ἐπαυλάρυζε, & plura egregia notans, sup. pro Ἐπαυλαφίου, ἄγριμα, legit etiam Ἐπαυλαφίζα. quod ibi monere neglexeram.

6. Ἐπαυὶν, ἀληθῶς σφόδρα.] Vid. sup. v. Ἐπαὶ, inf. v. Ἐπαῖδες, Ἐπάϊτμος, Ἐπαιὸς, &c. Phavorin. distinguit, ἀληθῶς, σφοδρά.

7. Ἐπαυξαλίχθη.] A ἐπαύω, σείω, σείλω, σαλεύω, σαλεύσω, σαλῶ, redupl. σαύσλω, σαύσλασ. [, i. e. σεισμὸς, τρόμος, Ταυσαλίζω, &c. G. Ἐπαυσαλίσθη scribn. JENS. *l. c.* Conf. v. seq. & *Not.* penult.

8. Ἐπαυύσθη.] Vid. sup. in v. Ἐπαὺς *Not.* & v. Ἐξεύνισθαι. Ἐπαῦρα.

9. Ἔπαῖρι.] Vid. sup. v. Ἔπαρι (ante v. Ἐπαὺς) & v. Ἐπαῖρη.

10. Ἐπαίρη, συνεργός.] Hæc continua serie jungenda videntur superioribus. Vel etiam Ἐπάϊρι scribendum.

11. Ἐπαείσατο.] Legendum esse Ἐπαείσατο, in Optativo, ex interpretatione patet. Et sic legitur apud Hom. *Il.* N. 456 Conf. sup. v. Ἐπαείρατο. KUST. Ἐπαείσατο scribo ex explicatione Hesychii & Hom. *Il.* Ν 456. Sed ex isto loco bene inspecto istanc ipsam explicationem Hesychii, explicantis, ἐπαΐθ· ἐπὶ συνεργὸν γένοιτο (addidi ego, quod excidisse puto, quodque habet Scholiastes ad dictum Homeri locum) apparet esse malum, & ex illo loco temere inspecto natam: Ἐπαείσατο enim & ibi & apud Hom. notat ἐπαΐθη ἐπὶ συνεργὸν λαόν, ut illic interpretatur Scholiastes; nec per se aliter vi, ἐπαΐθη (Poëtice pro ἐπαΐσθη) explicari potest debetve. JENS. *Lac. Hef.* p. 98.

12. Ἐπάϊρτο.] ita videtur interpretatus illud Homeri [Od. Γ. 70.] Ταχὺς ἐπὶ ἵππων. Vid. Ταΐρτιος. IS. VOSS. Conf. v. Ταίρτωρ. Schol. Hom. *Od.* Υ. 300. Ἐπαρτισθῆναι· ἐπιτηδειωθῆναι. Hinc ἐπαρτίθη corrigit Cl. *Jens. l. c.*

13. Ἔπας. · · σιους.] F. l. πασῆς, vel ἁπάσης. SOPING. L. σιους. HEINS. PALMER. L. αἰσίους, i. e. αἴσιας, fi ve *affinitate conjunctas.* KUST. φίλους, vel αἰσίους, correxerat etiam *Anonymus* in Cod. Weſſt. Alius φιλίους. Sed αἰσίους præſtat. Conf. Hom. Schol. *Il.* Z. 239. & ſup. in v. Ἔπας.

14. Ἐπάσιο. Ζεὺς ἢ βάσκανον.] L. Ἐπαῖος. [ἐπαῖος, ἄπαυστος.] PERG. Scripſerat credo Heſych. Ἐπαῖος. ἐπαῖος, ὁ ἀπαυστος. Ex *Job.* XXXI. 14. ἐὰν ἐπαῖος μοι σταθῇ &c. [Symm. ἐὰν ἐπιζητῶν.] Adde X. 17. ABRESCH in *Myſt. Obſ.* Vol. 2. p. 298. Supra: Ἐξέτασις. βασανισμός.

15. Ἐπασμός.] Gen. XII. [17.] Ἐπαγωγὴ μεγάλων. SOPING. Vid. *Not.* præc. & ſup. in v. Ἐπαζῆλ.

16. Ἐπαυλῶς.] L. Ἐπαυῶς. G. Ἐπαυὼς leg. REISK. Vid. ſup. v. Ἀχελεσαλίως, item v. Ἐπὶ, Ἐπαὶ, &c.

17. Ἐπαφῦσι.] Vid. Schol. Apollon. p. 126. & inf. Ταφίοι, Item Ἐπαφίστης, & Ἐπάφιοι. IS. VOSS. Conf. v. Ταφοὶ, & Stani. in Æſchyl. *Perſ.* v. 1005.

18. Ἔπαχε.] Vid. ſup. v. Ἔπι, & Ἐπαὶδες, inf. v. Ἐπὶς, Ἐπάϊτμος, Ἐπαιὸς, &c. Hom. *Il.* Υ. 255. Ποσὶ ἔπαχε τε καὶ ὦμοι. Schol. ποσὶν ἐπὶ ἄκρῳ τῷ ψιλῷ. Supra etiam: Ἐπὶ ἐπὶ. Schol. ποσὶν ἐπὶ ἄκρῳ τῷ ψιλῷ. ubi vide. Conf. Etym M. v. Ἔπαχε.

19. Ἐπάϊστον.] Ex Hom. *Odyſſ.* Z. 166. Vid. ſup. v. Ἐπαφία, inf. v. Τάϊστον, & v. Ταΐστον. Conf. etiam v. Ἐπίφασζον, & ἐξέπασζον.

20. Ἐπαμφαίνῃ] L. Ἐπιλαμπάδῃ.

21. Ἔπαγρ.] Hom. *Od.* M. 332. Schol. ad *Il.* Σ. 796 καὶ ἐπιπλ. Vid. inf. v. Ταΐρι, & feqq. & ſup. v. Ἔρι, poſt Ἐρὶθ.

22. Ἐπιμαίρεται.] Apollon. Lex. MS. Ἐπιμαίρεται· ἐπὶ πάρεστι ἄγαγε, ἢ ἔτι, ἐπὶ πέρας. Reſpicitur inque locus Homeri, in quo nunc aliter legitur, nempe *Iliad.* Z. 349. ubi ταμμάρτη. Schol. ἐπιπονεῖται, ἢ ἐπὶ τέλος ἄγεται. Inf. Τιμμαίρῃ. ἐπὶ τέλος (i. τέλῶ) ἄγῃ.

23. Ἐπιπόθη.] L. · · · θῶ, aut ἔγω. Vid. v. Ταπήσσε.

24. Ἐπιπήσσει.] Vid. inf. v. Ταπῆναι, ſup. v. Διὰ πάσσων. Cyrill. Lex. MS. Ἐπιπάσσει.

25. Ἐπίσθενον.] L. Ἐπίστεγον. IS. VOSS. Pro Ἐπίσθενον, quod legitur *Pſ.* CXXVIII. 3. [ubi Alex. ἐπάνω.] BIEL. Ἐπίκυρτον Suid.

26. Ἐπιλέ.] Sic infra: Τελῶσι. τελέθουσι.

27. Ἐπιλύετο.] Hom. *Il.* Α. 5.

28. Ἐπίνειον, ἐπίξενον.] An Ἐπίνειον, ἐπίπνοον. [Vid. mox.] IS. VOSS. Forte οἶον, pro ἐπίξενον. KUST. L. Ἐπίπνοον. ἐπίνοιον. Sic inf. Τελῶσι. ἐπίνοιον. PERGER. ABRESCH *l. c.* Infra: Τελῶσι. πανδῶσι.

29. Μυστίοχον.] Aptc, imo optime. Apulejus in *Apologia: SACRORUM plerique INITIA in Græcia PARTICIPAVI.* Pertinet gloſſa ad *Pſalm.* CV. 28. PRÆTORIUS. (*Annot. prior. ad l. c.*) Supple, τελέτῶν μύστην. Al-

'Ετίλεσεν [1]. ἔλαβεν. ἐπλήρωσε.
'Επλεν [2]. ἔλεγεν. ἐπέταττε, προσετάλτευ.
'Ετελεσσύγχ. ἐπλεῖν. ἔπλευ.
'Ετέλ[illegible] ἐλάμβανεν. ἐπλήρουν [3].
'Επλίς [4]. χρύσοφρις [5], ὁ ἰχθύς.
'Ετεμὼ [6]. ἤμελλεν.
'Ετεοκλῆδαι [7]. γένος 'Αβδηρίτῶν πάνυ λαμπρόν.
'Ετεόκρητες [8]. εἰ αὐτόχθονες.
'Ετεόν [9]. ἀληθές. ἐπίτευον [10]. ἴδιον [11]. προσφατον.
'Ετεοδμώων. τῶν ἐργαστίνων [12] δουλευόντων.
'Ετεοκλέα δῆμον [13]. τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν διδοῦσα. ἢ τὸ παρεχόμενον ἔχλον εἰς βοήθειαν.
'Ετεοκλέα νίκην [14]. ἑτεοκλῶν, ἑτεορρέπῶ. τὴν τοῖς προτέροις πεπαιδεῦσθαι ἀλκὴν ἐπαινοῦσαν.
'Ετεοπειραλέᾳ [15]. προφρενῆ.
'Ετεημέδοι [16]. διηλλαχότα. παρ' ἡμέραν ζῶντες.

'E-

Aliter supplet Soldas, apud quem legitur: 'Ετελείωσαν. ἐμαντεύσαν. μαντικὴν ἢ μαντεῖα συνῆσε. Uterque autem respexit ad *Ps.* CV. 28. Καὶ ἐτελέσθησαν τῇ βασιλείᾳ, τὴν ἰδιαγον θυσίας παρὰ. KUST. Lexicon MS. 'Ετελείωσαν, μαντικὴν ἢ μαντεῖα θυσίας. Sic & Glossæ MSS. in *Psalmos*, nisi quod postrema vox omissa fit; in Voss. MS. legitur ibi, ἢ μαντεῖον. Cum Suida convenit Phot. in Lex. inedito. Conf. inf. v. Τετελεσμένον. Forte autem illud τελεῖν ex regula nostra, fæples sllata, subaudiri potest, utpote istens in voce quam explicat. Vid. sup. *Not.* in v. 'Ετεοφάτων, & mox v. 'Ετεόμαντις.

1. 'Ετέλ[illegible]ν.] L. 'Ετέλεσεν. IS. VOSS. Sic Hom. *Il.* Δ. 160. ubi Schol. ἐτελείωσεν. Vid. mox v. 'Ετέλ[illegible], & inf. v. Συνετελείσθαι. Rev. *Biel* adfert locum *Judic.* XI. 39.

2. 'Επλεν.] Vid. Hom. *Il.* Α. 25. 326. & Schol.

3. 'Επλεον.] L. ἔπλευν. KUST. JENS. *Luc. Hes.* p. 98. Vid. sup. v. 'Επλεν. Nisi forte ante ἔπλευν excideris: † 'Ετέλεον. quod est apud Hom. *Il.* I. 456.

4. 'Ετελίς.] Arist. *Hist. Anim.* l. VI. 'Ετελις. HEINS.

5. Χρύσοφρυς.] Pisces hujus mentio apud Athen. l. IV. p. 136. A. KUST. Conf. Aristot. *H. Anim.* L. I. §. 45. l. VI. §. 189. Oppian. *Halieut.* III. 188. & I. 169. ibique Rittershus. *Not.*

6. 'Ετεμὼ.] Inf. Τέμενος. ἀρέλογον. Conf. in v. 'Ετέοντα, & post 'Ετέναλφ.

7. 'Ετεοκλῆδαι.] Vid. Erasm. Adag. *Quis Etcobut.* p. 177. Harpocrat. in voce, & in Σαίων. SCHR. Vid. Eustath. ad *Od.* K. p. 377. [1644. 47. *Ed. R.*] SOPING. IS. VOSS. Vid. Ulpian. in Demosth. *Or. cont. Mid.* p. 194. B. Nicephor. Schol. in Synes. p. 400. Suid. Etym. H. Jun. *Cent.* I. *Adag.* 33. &c. Conf. Suid. in v. Ἀνάγυρ. Λυκόφρ. & sup. v. Βρύαλλα.

8. 'Ετεόκρητες οἱ αὐτόχθ[illegible] Λείνει τὸ, Κρῆτες. Locum alludit, qui *Od.* τ. [176] ubi Didymus: 'Ετεόκρητες. οἱ αὐτόχθονες Κρῆτες, ἢ οἱ ἀληθεῖς. HEINS. Etym. M. 'Ετεόκρ. οἱ ἐξ ἀληθοῦς Κρῆτες. οἱ αὐτόχθονες. Similiter Lex. Reg. MS. ubi, οἱ ἀληθεῖς Κρῆτες. &c. Apollon. Lex. MS. 'Ετεόκρητες. οἱ αὐτόχθονες καὶ γνησιόκρητες Κρῆτες. Nimirum illud Κρῆτες latebat in ipsa Glossa. Vid. *Not.* in v. 'Ετεοκλῆδαι.

9. 'Ετεόν.] Vid. Ulpian. l. c. & sup. v. 'Ετεὸς, & 'Ετεά. inf. 'Ητεόν. Conf. Heliad. *Chreston.* p. 6. Item sup. v. Εἰ δ' ἔτεόν, & v. Νὶ ἔτεόν.

10. 'Επίτευον.] Pertinet ad 'Ετεόν, quod supra. Conf. v. 'Ετεόν, & 'Επίτευον.

11. 'Ίδιον.] Conf. sup. v. 'Επίτευον, sive 'Επίτευν, & 'Επίτευν, & inf. v. Ἐρίτευν. Ἴτεμον. id est, Ἴδιον.

12. 'Εργατίας.] L. εὐ γνησίους, vel γνησίως. VERW. L. γνησίως. KUST. Ita Phavor.

13. 'Ετεοκλέα δῆμον.] Ea Hom. *Il.* O. 738. KUST.

14. 'Ετεοκλέα, νίκλεα.] L. 'Ετεοκλέα νίκλεα. Ex *Il.* M. 26. & aliis locis. J. F. GRONOV. Addo Oppian. *Cyneg.* II. 71. Comms medium fustuli. Apollon. Lex. MS. 'Ετεοκλέα. τὴν τοῖς ἑτέροις ἀνδρεῖαν ἀλκὴν ἐπαινοῦσαν. corrige ex Hesych. ἐπαινοῦσα. Vid. Æm. Porti *Lex. Ionic.* Item Suid. Phavor. & Schol. Hom. l. c. Æschyl. *Pers.* v. 956. Ἄρης ἑτεοκλεὴς· Schol. πικρός.

15. 'Ετεοπειραλέᾳ.] An 'Ετεοπειραλῆ? G. Scribo 'Ετεοπειραλῆν. Cujus quidem vocis auctorem Aristophanem citant Grammatici. Pollux c. 90. 'Ετεοπειραλὲς, ὡς Ἀριστοφάνης, τὸ ἐπιτήδειον. [L. I. §. 42. & IV. 164.] HEINS. IS. VOSS. KUST. Conf. H. Steph. *Ind.* Sic Γ & Σ confuderunt sup. in v. Ἐσπερχον. &c.

16. 'Ετεημέδοι, διηλλαγότα παρ' ἡμέραν. ζ.] L. 'Ετεήμεροι. διηλλαγότες, παρ' ἡμέραν ζῶντες. [in Phavor.] SALM. HEINS. IS. VOSS. Alludit locum, qui est *Odyss.* Λ. de Castore & Polluce: Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμερος, &c. HEINS. Male pro 'Ετερήμερος, quatenus exponitur, παρ' ἡμέραν ζῶντες. at pro 'Ετερημέροι, quatenus redditur, διαλλαγέντα. Et autem ἑτερήμερος vox Homerica *Il.* Λ. 302. KUST. Vid. Meurs. ad Lycophr. p. 229 [p. 511.] SCHR. 'Ετερημέρῳ codem vitio in Lex. meo MS pro . . . ρῳ, ut mox.

17. 'Ετερημερῳ.] Vid. *Not.* superior.

18. 'Ετερομοιρῳ.] L. 'Ετερομελῳ. idem quod ἑτεροῖον ἐμῷ. IS. VOSS. L. 'Ετερομελῳ. *solitarius, cælebs.* PERG. Phavor. 'Ετερομοιρῳ. Inf. Ὑοδμὸς, ποσῷ. Conf. v. 'Ετερόμορφα.

19. 'Ετερίζας.] Pro 'Ετερίζας. Sic & ἑτέρας, pro ἑταίρας, dixit Callim. in *Lav. Pall.* p. 92. VALES. Male pro 'Ετεραίζας. [quod supra.] HEINS. IS. VOSS. KUST. D'ARNAUD *Leb. Gr.* p. 57. Sæpius in hac voce peccatum: ut mox inf. in v. 'Ετεαζεν, post 'Ετέρωζε. Exempla dedi plura in *Obs.* ad Jacob. IV. 12. & ad *Glossar. N. T.* p. 113. Conf. sup. in v. Δημοκλείδη, & J. B. Coteler. *Not.* ad Chrysost. in Daniel. p. 217.

20. 'Ετεοκλυείς.] Repetitur inferius suo loco. Hic enim ab ordine aberrat. Deinde lego: ἐφ' ἑτέρῳ κλυόμενον κλέος τι, i. e. *quod secundum aliam declinatur regulam:* ut 'Ετεοκλυείς hic idem sit, quod alias Grammatici appellant ἑτεροκλινῶς. KUST.

21. Ἐκατέρωθεν βεβλημένοι &c.] Nihil hæc ad v. 'Ετεοκλυείς. Quare existimo, excidisse hic caput articuli: & scribendum esse: † 'Ετεοβόλως. ἑτέρωθεν βεβλημένοι. Quorsum autem illud συνέχοιτες spectet, non divino. Obiter hic emendo Etymologum v. 'Ετέρωθεν· ubi pro, ἐκατέρωθι μέγα. δὲ &c. referribere oc dubites, ἐκατέρωθεν, μὲ δ' ν. δὲ &c. Inspice ipsum locum, & fateberis, sententiam loci hanc correctionem requirere. Doceri enim ibi Etymologus, ἑτέρωθεν & ἐκάτερωθεν sumper scribi cum ν: at ἑκάτερθε & ἀμφότερθε sine ν, nisi sequatur vocalis. IDEM. L. † 'Ετεοκλυείς ἐκαί. κακλημένοι, τοῦ μὲ συνέχοιτες. REISK.

22. 'Ετεόγυιοι.] συκῆς.] Glossæ Hippiatricæ: 'Ετεόγυιος. κακοτροπος. Vid. Etym. M. & Suid. [ibique Kust.] IS. VOSS. Conf. v. Ἀντίρρος.

23. 'Ετεοζύγιοι. οἱ μὴ συζ.] L. 'Ετεοζύγιοι. HEINS. Apud D. Paulum II. *Cor.* VI. 14. SOPING. Hæc significatio non potest tribui voci ἑτεροζύγιοι. M MEIBOM. Vide ejus *Fabric. Trirem.* p. 42—45. ai conf. Cel. Wolfii *Cur. Phil.* ad Apostoli *loc. cit.* & Photii *Epist.* 155.

24. 'Αποφλοιοῦν.] Supra: 'Αποδέρειν. ἀποφλοιεῖν. Ita & hic proprie ἀποφλοιοῦν scribendum forct: sed ἀποφλοιεῖν, per Metonymiam antecedentis pro consequente Intelligendum. Sic יְעַלֵּז *Ps.* CXIV. 1. est *peregrini sermonis*, LXX. βάρβαρον. Ἑτεοξόον γλῶσσαν ex Cyrillo adtulit Suicer. *Thes.*

25. 'Ετεοκλυείς.] Vid. sup. ante 'Ετεοζύγιοι, & in v. 'Ετεοκλυείς κλέος.

26 'Ε τ ἢ δυοῖν.] Sic *alter* apud Latinos. Justin. XI. 12. *alterum filium* dixit: ut Diodor. Sic. VII. τὸν ἕτερον ἢ ἑαυτὸν δυναστέρων. Vid. sup. v. 'Αντῷ. Conf. Suid. & Ulpian. in Demosth p. 194. A. & 218. C. Complusculæ etiam de variis ὁ ἕτερος significationibus, quas Hesych. hic exhibet, vide in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 298—302. Photius lo Lex. MS. 'Ετερῳ. Θατερῶτος ἐπὶ τοῦ. 'Ετερῳ ἐπὶ δυοῖν λέγουσι. Conf. inf. in v. Οὐδ' ἕτερος, & Cl. Kust. ad Suid. in v. Ἀλλῳ. & in 'Ετερῳ. Adde elegantiff.]. Schraderi *Animadv.* ad Museum, c. IV. p. 151.

27. 'Αρτερίῳ.] Scrib. ἀρτεμεῖ. Nam docere vult Hesychius, 'Ετερον interdum significare *finistrum*. Conf. mox v. 'Ετερον πόδα. KUST. IS. VOSS. ABRESCH in *Misc. Obs. l. c.* Recte ita Phavor. Vid. sup. v. Ἐν τῇ ἑτέρᾳ.

28. Νίον ἀδίκεος.] L. εἶον ἀδίκεος. ut significetur, ἑτερῳ-

'Ετεραμάχαλ@· [1]. χιτὼν δουλικὸς ἐγχαλικὸς· ἀπὸ τοῦ ἢ ἑτέραν μασχάλην ἔχειν ἐρραμμένην [2].

"Ετερον πόδα. τὸν ἕνα πόδα. τὸν θώρακα [3].

'Ετερόρρυπτη [4]. ἐπὶ τὸ ἕτερον ῥέπουσα, καὶ θαμὰ ῥέπουσα [5].

'Ετερόρυσμα [6]. ἀνόμοια.

'Ετερόμυρ@· [7]. δίκη. εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον.

'Ετέρσεσεν [8]. ἐξύπνισεν. ἐνέγλυψεν. ἔτεμεν. ἔφερσεν [9]. ἔξυσεν.

'Ετέρα@ [10]. εἰς τὸ ἕτερον μέρ@·

'Ετερόπτυχα [11]. ἀσύμφωνα.

'Ετερπέδα [12]. ζωλίον χειρὸς [13].

'Ετερόφθαλμ@· [14]. μονόφθαλμ@·

'Ετεροφυὲς ἀλλοφυές.

'Ετεροφυλ@·. ἀλλόφυλ@·.

'Ετέρρατο [15]. ἐξηνεχθη.

Ετερ@ν [16]. ἐφόβησεν.

"Ετέρστο [17]. ἐξηνέχθη.

'Ετέρυθεν. ἀλλαχόθεν. ἐκ. τοῦ ἑτέρου. εἰς τὸ ἕτερον μέρ@· [18].

'Ετέρω@ [19]. εἰς τὸ ἕτερον μέρ@·

'Ετασιν. ἑτοιμίας [20]. πολίτας.

'Ετεφράφησαν [21]. ἔκλιναν.

'Ετεω [22]. οἱ πολῖται.

'Ετέτλατο [23]. ὑπεβαλμένον ἦν, ὑποτέτακτο.

"Ετεμε [24]. κατέλαβεν, ἔτρεν.

'Ετεθέχατο [25]. τετραμμένη [26] ἦσαν, ἢ τεταμένοι.

'Ετεθέχοντο. ὁμοίως.

'Ετετόϊχατο [27]. πεποίηκεν.

'Ετέτυκτο [28]. κατεσκεύαζο. ἦν.

'Ετέτυξο [29]. ἐτύγχανες.

'Ετέτυμαι [30]. ἀληθὲς. ἢ ἀληθῶς.

'Ετόϊξατο. ἔτυχε. κατεσκεύασεν.

'Ετόϊξε. τὸ αὐτό.

"Ετόϊχεν. ἐποίει.

'Ετέφεισεν [31]. ἐπέτρεψεν.

'Ετωσὶ [32]. ἀληθῶς.

'Ε-

interdum dici *adolescentium secundum*, sive natu minorem. KUST. Distingue: *νέω*, *ἑλίττεσθαι*. IS. VOSS. *ἀπόνου* & *νέου* nihil magnopere inter se differunt, sed ejusdem fere sunt virtutis. Aristid. T. III. p. 620. *οἱ μὲν οὖν κρίνοντες ἕτερον λέγουσι*, i. e. *novum*, *diversum*, *aliud*. &c. ABRESCH I. c. Phavor. pariter distinguit: *νέον*, *ἑλίττεσθαι*. Conf. Marc. XVI. 17. *γλώσσαις καιναῖς*, pro quo *Matth.* II. 4. *λαλεῖν γλώσσαις ἑτέραις*.

1. 'Ετεραμάχαλ@·.] Vid. Meurs. ad Lycophr. p. 294. [*f.* 1099.] SCHR. Vid. Ampl. Cuper. *Apoth. Hom.* p. 150. & Cl. Perizon. ad Ælian. *V. H.* IX. 34. Opponitur 'Αμφιμάχαλ@·, quod supra.

2. 'Ερραμμένον.] *fusam*, i. e. fibulatam, vel nodo strictam. Ita enim hæc erat *operaria servorum tunica*, ut una quidem parte *μασχάλην* haberet, in quam brachium immitteretur; altera vero manuleam non haberet, sed in modum palli amicteretur, & fibula necteretur, &c. Sic *refuta*, pro refibulata, apud Suet *Aug.* [c. 94.] SALM. in Vopisc. *Aurel.* p. 402. sive T. II. *H. A* p. 566.

3. Πόνυμον.] Sic *Δαίμων ἵππ@·* apud Pindar. *Pyth.* III. 62. est *κακοποιὸς*, ut Schol. Vid. *Not.* in v. "*Ετερον*, & in v. "*Ηγυν*. Conf. v. *πόνυμα*.

4. 'Ετερρήπτη.] Æschyl p. 321. [*Suppl.* v. 408. *Ζεὺς ἑτερρήπτης.*] SCHR. Lege 'Ετερρήπτης, propter sequens *ῥέπει*. Vel pro *ῥέπει* legendum erit *ῥιπτεῖ*. KUST. Phavor. 'Ετερρήπτης. Vid. sup. in v. 'Ετεραλκὴς *πόλις*.

5. Θαμὰ ῥέπουσα.] Forte legend. *καμπύλη*, i. e. *in alteram partem declivens*: ut Hesychius in animo habuerit nomen 'Ετερρήπτης. KUST. Phavor. & hic, & Glossa præced. subjicit illud *θαμὰ*. Perfime. Pro *τὴν θαμὰ* non displicet *καμπύλην*, cum respectu ad 'Ετερρήπτης, vel *καμπύλη*. Vide tamen num legi possit: *τὴν βαρεῖαν*. Infra: *Τίπτ. πλεῖ, βαρεῖ*.

6. 'Ετερόρυσμα.] Idem quod 'Ετερόρρυσμα. [Vid. sup. v. 'Ετερόρυσμ@·.] IS. VOSS. Proprie, *aliam formam*, sive *figuram habentia*: a *ῥυσμὸς*, *figura*. Confer Noa supra ad v. Α μεταβαστικόν. KUST. Mallem 'Ετερόρρυσμα. Vide *Not.* ad *l. c.* & ad v. 'Ετερομοῦν.

7. 'Ετερόμυρ@·.] L. 'Ετερόμυρ@· *δίκη*. SALM. An legend. 'Ετερομοιρ@· Vid. Diogen. [IV. 69.] p. 214. Zenob. III. 88. SCHR. IS. VOSS. KUST. 'Ετερομοιρ@· *δίκη* scribe, ex Suida, Zenob. Diogen. Venit a nomine *μοῖρ@·*, & dicitur causa, cui *alteri* tantum pars *adfuit*, q. d. *ἑτέρα μοῖρ@·*, vel *μέρ@·*, q. *unius* duntaxat *partis*: unde differt ab *ἰσόμοιρος*, cui reus non adfuit, sed vadimonium deseruit. Vid. Hesych. in *Μέρ@·*. VALES. 'Ετερομοιρ@· *δίκη* recte etiam Phavor. Conf. M. Apollon. IK. 25. & A. Schott. ad Diogenian. ubi rectius quam ad Zenob. p. 74.

8. 'Ετέρσεσεν.] Forte "*Ετερσεν SOPING. Lege "*Ετερσεν*, vel potius "*Εσερσεν*, vel Spartane "*Εσερρεν*. A *τέρσω*, idem quod *τρύω*, vel *τρώω*, unde *τρώσω*, *τρύσσω*, & *τέτρυκα*. Vid. Eustath. ad *Odyss.* p. 638. & infra "*Ετορον*. IS VOSS. Male pro "*Ετερρον*, quod per reduplicationem Ioolcam, vel Poëtic., dictum est pro "*Ετορον*, quod vid. inf. KUST. Conf. v. *Τέρσασεν*, *Τέτορε*, & *Τετρῶσι*, &c.

9. Ἔφερσεν.] Legendum potius crediderim *ἔγραψεν*, vel *ἐχάραξεν*. Noster Inf. *Καλιγράψαι. καλλιγράψαι*. TRILLER. *Emend. Hesych.* p. 17. L. *ἐτύρσευν*. REISK.

10. 'Ετέρα@·.] Scr. 'Ετερε@·. IS. VOSS. Vid. mox suo loco, per *ε*.

11. 'Ετερόπτυχα.] Forte 'Ετερόμυκα, *dissona*. PERG. Leg. 'Ετερόπτυκα. Lex. Reg. MS. 'Ετερόπτυκτον. τὸ ἀσύμφωνον, ἢ ψόφῳ τὸ πάλαι εἰ ἀσυμφώνως. 'Ετερόπτυκτα λέγει. Sunt verba Pfelli.

12. 'Ετερπέδα.] Id est, *μείωσις*, quod ab *altera* tamum *parte* habet *δε*, *aurem*, sive *ansam*. Differt ab "*Ανσῃλα*, sive *Διώτη*, quod *utrinque*, & "*Λωβα*, quod *nullas aures* habet, vel *ansas*.

13. Καινὸν.] Forte *κοινὸν*. [Vid. inf.] SOPING.

14. 'Ετερόφθαλμ@·.] Vid. Harpocr. [& Suid.] SCHR. Vid. sup. post v. 'Ετερόμυρ@·. Photius in Lex. MS. 'Ετερόφθαλμ@·. *ἕτερον λέγει μονόφθαλμ@·.* Mœris: 'Ετερόφθαλμ@·, 'Αττικῶς· Μονόφθαλμ@·, Ἑλληνικῶς. Differentiam inter hæc duo notat Thom. Mag.

15. 'Ετέρρατο.] Pro 'Ετέρρατο. G. Vid. inf. v. Τέρε], & seqq. Conf. mox v. 'Ετέρστο.

16. 'Ετερ@ν.] A *τέρω*, unde *τέρας*, *τερθὶς*, *τερπνὸς*, *τέρψις*, *τέρτερ*, *τέρσις*, *τέρτερ*. &c. *τέρω*, *τρύω*, *τρώω*. G. Ab pro *ἔστεσε*, a *στέω*, *τρεπὸς*, *φόνος*? Hoc si placet, pro *ἐφόβησε* rectius scribetur *ἐφόβισε*. KUST. Idem conjeceram, conferens sup. v. *Διόρρυσε*, & inf. v. *Τρύσε*.

17. 'Ετέρστο.] Hom. *Il.* A. 267. & *v.* ub. Vid. sup. v. 'Ετέρρατο.

18. Ἐκ τοῦ ἕτ. μ.] Cyrill. Lex. MS. & Schol. Hom. *Il.* A. 247. *ἐκ τοῦ ἕτερον μέρος*.

19. 'Ετέρω@·.] Vid. sup. post v. 'Ετέρα@·.

20. 'Ετασιν.] Scr. *ἑτοιμίας*. SOPING. G. Scrib. 'Ετασι. *πολίτας*. IS. VOSS. Vid. sup. v. "*Ετης*, & 'Ετασ. Conf. *Not.* in v. 'Ετασίζας, pro *ἑτασι*.

21. 'Ετεφράφησαν.] An pro *ἐτετράφησαν*? GUYET. Lege 'Ετετράπησαν. KUST. Prius malim, Τ pro Π, ut mox Π pro Τ in v. *Ἐπίπλην*.

22. "Ετεω.] Vid. sup. & paullo ante v. "*Ετασιν*.

23. 'Ετέτλατο.] L. 'Ετέτλατ. IS. VOSS. PERG. JENS. I. c. Sic Ed. Hag ExHom. Od. A. 373. ubi Schol. *Ἐτέτλατο*, *ὑπεβάλλετο ἢ ὑπέστρωτο*. Apollon. Lex. MS. 'Ετέτλατ. *ἐπέβαλλετ*, *ἐπεβάλλετο ἢ ὑπέστρωτο*. (Hom. *Il.* B. 643. sive Cat. *f.* 150.) Τῷ δ' *ἐπὶ* καὶ *ἐπὶ ἐπέβαλλε*. . . . Adi Schol.

24. "Ετεμε.] L. 'Ετέμε. G. Leg. 'Ετέτμη. IS. VOSS. 'Ετέτμη præfero, cum Cl. Heinf & Koster. Ex Hom. *Il.* Δ. 893. & *Od.* A. 218. Vid. ibi Schol. & inf. v. Τέτμη. Apollon. Lex. MS. 'Ετέτμη· *κατέλαβεν*.

25. 'Ετεθέχατο.] L. 'Ετεθέχατ. ABRESCH in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 302. Mœris Attic. 'Ετεθέχατο, 'Αττικῶς *τετραμμένα ἦσαν*, Ἑλληνικῶς. ubi MS. Τεθέχατ. Sine dubio fuerat, *τετραμμένα ἦσαν*. Idem vitium sup. in v. 'Ετεπάλαστ. Illud 'Ετεθέχατ. sæpius apud Herodot. Vid. Porti *Lex. Ion.* in . . . . χατ.

26. Τετραμμένοι.] Lectio vitiosa, cujus emendatio est sequens *ἐτεταμένοι*. Nam 'Ετεθέχατ Ionice formatum est a *θοάω*. KUST. Hujusmodi exempla plura dedi in verbo *ἀάσω*. KUST. Hujusmodi exempla plura dedi in *Misc. Crit.* p. 318. Vid. sup. ad v. Ἀραιὰ *μέρ@·*, p. 269.

27. 'Ετετόϊχατο.] Verbum Homer. *Il.* A. 607. significans, *ἐποιήσατο ἦσαν*, vel *κατεσκεύασεν ἦσαν* [ut Schol. ibid.] non vero, ut Hesych. hic exponit, *ἐτετύπωτο*. KUST. Conf. v. 'Ετόϊχε. Forte RRtem confudit 'Ετεθέχατ cum 'Ετεθέχατ, quod infra.

28. 'Ετέτυκτ. &c.] Ex Hom. *Il.* E. 78. & Schol.

29. 'Ετέτυξο.] Ex Hom. *Il.* M. 164.

30. 'Ετέτυμαι.] Est transpositum, & male scriptum pro 'Ετέτυμαι. HRINS. KUST. Vid. Hom. *Il.* A. 558. ubi Schol. *Ἐτέτυμαι ἀληθῶς*. Adverbialiter tamen ibi sumitur. Inf. 'Εστύμαι. *ἀληθῶς*. Vide & post v. 'Εστύμαι. Conf. v. 'Ετύμως.

31. 'Εφέισεν.] Male pro 'Εφίσεν, a Τεφίω. Suidas. Τεφρώσας. *ἐφορήσας*. KUST.

32. 'Εωσιῶ.] Scr. 'Εωσιῶ, vere *inquitur*, cen *vino* [vel *sibi*] *solent* PERG. 'Ετωσιῶ exhibet etiam H. Steph. *Thes.* Non ausim tamen ab *ἔτος* & *ὦ* deducere, quod Pergeo

Ἐτασία [1]. ἀλήθη. Ἑτάσιον, ὑσαίπες.
Ἑτεόν [1]. πόλις Βοιωτίας.
Ἕτη. χείρα.
Ἑτήσιον [3]. καὶ ἔτος γινόμενον.
Ἐτήτυμος. ἀληθὴς.
Ἐτητύμως [4]. ἀληθῶς.
Ἔτι. πάλιν. ἀκμήν.
Ἑτεροζυγεῖν [5]. αὐτὸν θάλπειν.
Ἐτίμησεν. ἐτίμησεν.
Ἐτιθείωσατο. ἔθρεψεν.
Ἐτίθεσαν [6]. ἐξύφαινον. ἐπιθείωσατο.
Ἐτιμησάμην. τιμὴν ἄξιον ἡγησάμην.
Ἐτιμογράφησεν [7]. ἐγγράφως καὶ ὠμοσμένως αὐτοὺς ἐκύρωσεν.
Ἐτίναξεν [8]. διέσεισεν.
Ἐτίμθη. ἐτιμᾶτο.
Ἔτισας [9]. ἐτίμησας.
Ἐτίσατο. ἐτιμωρήσατο.
Ἐτίταινεν. ἔτεινε. εἵλκε [10].
Ἐτίταλλεν [11]. ἔζεφεν.
Ἐτιτῇ [12]. ἐτίμα.

Ἐπ-

in mente fuit: mox enim ἔτυμον reddit, ἀληθῆ, ut & Inf. v. Ἐτήτυμα. Conf. ſup. v. ἐτὰ, & ἐτὰ, item v. Ἔτυμον.

1. Ἔτεόν.] An pro Ἐτυμόνιμ? Vid. inf. v. Ἔτυμον, ubi Ἐτυμόνιμον, ἀληθὲς. KUST. Ἐτεόνιμ reposui. Conf. *Not.* in v. Ἐτήσιον.

2. Ἔτεον.] Scrib. Ἔτυμον. ex Hom. *Iliad.* Β. 497. five Cat. ſ. 4. Ita ſic Steph. Byzant. ad quem tamen legi velim Berkelii *Not.*

3. Ἔτησιον.] Vid. ſup. v. Ἔτεον. Sic venti quidam ἐτησίαι dicti: de quibus paſſim Veteres. Vid. Gemini *Elem. Aſtron.* p. 64. &c. Phavorin. &c.

4. Ἐτητύμως ἀλ.] Separavi a præcedd. Vid. ſup. v. Ἐτήτυμον.

5. Ἑτεροζυγεῖν.] Diſtingue, & lege: † Ἔτι χεχύσθαι. Vid. Ἀχυσθῆ. IS. VOSS. Ἑτεροζυγεῖν recte ſic habet, eſtque initium novi Articuli (quod *Biel* & *Jenſ. l. c.* etiam obſervarunt) quamvis extra ſeriem. Non enim in Ἔτ' vel Ἔτι δὲ, mutandum eſſe, docet vox ſequens αὐτὸν, & locus Hom. *Il. H.* 85. quem ob oculos habuit. Conf. *Not.* in v. Ἀχεύσθαι, & v. Ταρχύσαι.

6. Ἐτίθεσαν. . . ἐνθαλύπτων.] L. Ἐνθύζειν. IS. VOSS. Male pro Ἐτιθάσσειν, a τιθάσσω, quod idem ac τιθαίνω, nutrio, KUST. L. Ἐτιθάσσειν. . . ἐνθαλύπτων. ABRESCH *l. c.* Photius in Lex. MS. Ἐτιθάσσειν ſcribit, quod melius eſſe ſtatuit quam ἐπιφορεῖν: cui ἐπιφορεῖν, inquit. Conf. v. præc. & inf. v. Ἐπίπαθον, & v. Τιθαιὸς, & ſeqq.

7. Ἐτιμογράφησεν.] Ex IV. *Reg.* XXIII. 35. Ἐτιμοχάφησεν τὸν γῶν ἕ δοῦναι τὸ χρυσίον. Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἐτιμοχάφησεν τὸν γῶν, διδόναι. BIEL. ABRESCH *l. c.* Complut. Ibi, ἐφορολογῆσεν.

8. Ἐτίναξε.] Hom. *Il.* N. 243.

9. Ἔτισας.] Ex Hom. *Il.* Α. 244.

10. Ἐτίταινεν. ἔτεινε, εἵλκε.] Scrib. Ἐτίταινεν. ἔτεινε, εἵλκεν. Ita Schol. Hom. *Il.* Θ. 69. quo reſpexit Noſter. Conf. ſ. 72. ubi εἵλκει. Idem notaſſe video Cl. *Valkenarium* in *Miſc. Obſ.* VIII. 2. p. 160. Totidem verbis Ἐτιτάινεν explicat Schol. ad *Il.* Ε. 97. quem locum citat Erotian. p. 25. pariter legens, Ἔτεινε, ut & Cyrill. in Lex. MS. Infra: Τίταινον, ἔλκειν, τείνειν. Conf. v. Τιτανίμβῳ. Ibidem Τιτάνει, eodem vitio ſcribitur, τάνει, ἔλκειν. leg. τείνει.

11. Ἐτίταλλεν.] A τιτάλλω, ex quo plenniſſimo ἀνατίτηλον. G. Vel a τίω, τιτάω, τιτάσσω, τιτίσσω, & ἀνατίτηλα, pleon. Ἔ α, τιτάω. Supra: Ἐτιτάζειν. ἐπιφορεῖν. IDEM. Reſtius Ἀνατιτάλλει ſupra. Sæpius in hoc Lexico literæ initiales Α & Ε permutantur.

12. Ἐτιτῇ.] Male pro Ἐτιτᾶτ, quod eſt pluſquamperf. a τάω. KUST.

13. Ἐπεσκεπόμεθα.] L. ἐσκεπόμεθα, i. e. *telis feriebamur.* IDEM. Lexicon MS. Ἐπέσκεπτο, ἔβαλλον τοῖς πεζέτροις, ἢ λίθοις.

14. Ἐπέτυμα.] L. Ἐπέτυμα. IS. VOSS. Vid. ſup. ſuo loco.

15. Ἢ ἀλλαχοῦ.] Quid hoc ad Ἐπέτυμα? Sane vel Heſychius, vel librarius hic dormitavit. KUST. Niſi forte excideric vox Ἐτήτυμα, extra ſeriem hic olim poſita.

16. Ἔτλην.] Male ſupra Ἐτλαῖζον.

17. Ἔτμαγεν.] Pro διέτμαγεν, ut legitur apud Hom. *Od.* Β. 276. [& ſup.] KUST.

18. Ἐφοβήθησαν.] Pertinet ad Ἔτεμεν, quod neſcio quomodo Heſych. hic cum Ἔτμαγεν confuderit. Vid. inf. v. Ἔτμαγεν. IDEM.

19. Ἐτμήγεις.] Vid. Suid. ibique Kuſt. & Polluc. VI. 88. X. 98. Nos *lepet* vocamus.

20. Ἀχαιοφάτης.] Neſcio an hæc pertineant ad Ariſtoph. *Acharn.* ſ. 244. Ὦ μῆτερ, ἀκάθ' ἕδου τὸν ἐπιφορεῖν. KUST.

Ἐπιβωσκόμεθα. ἐπεκαλούμεθα [13].
Ἐπήτυμα [14]. ἀληθῆ. ἢ ἀλλαχοῦ [15].
Ἔτλης [16]. ὑπέμεινας.
Ἔτμαγεν [17]. ἐφοβήθησαν [18]. ἔτεμεν.
Ἔτμαξεν. διῆλεν. διεκέδασεν.
Ἐτύπτωμι [19]. ἔπαιξεν Ἀεισοφάνης [20], ἀντὶ τοῦ Φάσκω, ἢ σανίδα [21], ἢ Ἐτύπτωσεν σίπαλ· παρὰ τὸ Ἔτυ-. ἐστὶ δὲ Ἐτύπτωσις, ἡ ζωμάργυρις [22].
Ἐτύπτας [23] ἄρξ-. οὕτως ὁ Λεκιθίτας [24]
Ἔτυ- [25]. ἐραῖμιές [26]. ἔνημα δηλῶν [27]. καὶ εἶδ- ἐσκεῖο. Αἴτη [28] δὲ, πῦρ ἀσὶ πολεμεῖ [29] χαλκὸν ἐν Σικελίᾳ.
Ἐτοιμ-. εὐτρεπ-. διατρεπισμέν-. παχέος.
Ἐτυνθόρευζε [31]. ἐλιθόβολεν.
Ἐτύπαζον. ὑπενόουν. ὑπωπτεύον.
Ἔτορεν [32]. ἔβυσεν. ἐζωσεν. διέβησεν.
Ἐτυ-. σφαιτός.
Ἐτός [33]. μάτην.
Ἔτυσσα [34]. σαλασμός.

Ἐ-

Eundem Comici, locum citat *H. Valeſ.* & expreſſis verbis Photius in Lex. MS. cum quo plane convenit Etymologus. Vid. Schol. ad *l. c.* Rectius forſan proinde Ἐπιφορεῖν ſcripſeris in Articuli ſpite.

21. Σανίδα.] Suſpecta hæc vox. Sed huc tranſpone comma quod eſt ante οἷον. M. MEIBOM. Scil. in Edd. ita diſtinguitur: ἀπὸ δ' φάσκω τὸ σανίδα τὸν ἐπιφορεῖν, οἷον παρὰ &c.

22. Ζωμάργυρις.] Vid. inf. v. Ζωμάργυρις, quod habet *b. l.* Photius. Conf. v. Οὐάργις.

23. Ἐπύπτας, ἄρξ-.] Diſtingue poſt ζωμάργυρις. † Ἐπύπτας, ἄρξ-. SALM. Transfer virgulam, quæ eſt poſt ἐπύπτας, & eam pone ante, ſic: ζωμάργυρις, ἐπύπτας ἄρξ- &c. PALMER. Vid. Caſaub. in Athen. p. 214. SCHR.

24. Οὕτως Λεκιθίτας.] Lege & diſtingue: οὕτ- ὁ Λεκιθίτης. Athen. L. III. c. 28. p. 111. [C.] Ἐπύπτας ἄρξ-, ὁ ἀγοραγορεύσας Λεκιθίτης. Et inferius [c. 30.] p. 114. [C.] Ἐπύπτας δὲ φησὶν ἄρξαι τὴν Λεκιθίτου. Secundum Euſtathium [p. 1914. 54.] Λεκιθίτης ἀρξ- dictus, ἢ ὀδηγήσας) ἀπὸ λίνου-, εἰς ἀμίκτους ἔβαλε τοὺς ἰκέτας. [de quo inf.] KUST.

25. Ἔτυ-.] Athen. [L. IX.] p. 408. Petav. in Themiſt. p. 8. SCHR. Vid. Etym. M. & H. Steph. *Ind.* Sed Petavii locus me fugit.

26. Ἐραῖμιές.] Vid. ſup. in v. Ἐράτων.

27. Θερμὸς.] L. ἀθερμὸς. SCALIG. ἀθαρμὸς, ab ἄθαρ, puto. PALMER. An ἀθερμὸς? G. VALES. SALMAS. HEINS. BRUNO. Puto ἀνερμὸς, vel potius ἀθερμὸς. Nam ἄθαρ, vel ἄθερ, eſt nomen pultis, ex zea puto & oryza. FLOR. Imo ἀνερμὸς, cum caſeo non ſalito. Vid. Πάνα. [& in Ἐπύπτωσις.] Reſpicit ad hiſtoriam Jacobi & Eſavi. [*Gen.* XXV. 30. 34.] M. MEIBOM. Recte ἀθερμὸς, vel ἀθερμὸς corrigunt. Vid. ſup. v. Ἀθάρη, & Ἀθαρὴ, & Florent. ad Ariſtoph. *Pac.* ſ. 72. Lex. Reg. MS. vitioſe καθαρμὸς, pro ἀθ. Idem: Ἔτυ-. Ἔ φασὶ. Ἔτυ- δὲ βίφωμά ἐστι ἐξ ἀλεύρου πεφθὸν. Conf. Schol. Ariſtoph. in *Acharn.* ſ. 244.

28. Αἴτη δὲ, &c.] Leg. Αἴτη δὲ, ἐρῶ-, πῦρ ἀσὶ &c. Quod eſt ab inepto Epitomatore, qui inter Ἔτυ- & Αἴτη, quæ eodem modo fere pronunciantur, diſtinguit. HEINS. Supple: Αἴτη δὲ, ἔρ- πῦρ ἀσὶ πολεμεῖ &c. Sed hæc a ſcholio aliquo addita videntur. KUST. In Lex. MS. Ἔτυ- ἐπιφορεῖν. Αἴτη, ἐρῶ-. Adeoque non inſtitia hæc putem apud Heſychium, ſed addita ſedulo ad adfinem pronunciationem diſtinguendam. Similiter vicina diſtinxit Suidas: Αἰσὶ, ἢ ἀντὶ τοῦ Αἰὼ (i. Αἴτη, ut deinde) δὲ, τὸ ἐ Σικελίᾳ ἔρ-. Vid. ſupra.

29. Πῦρ ἀσὶ πολεμεῖ.] L. πυρίκαυσις. KUST. Sic Pindar. *Pyth.* I. 42. πυρὶ παγᾶς & πολεμεῖ Ætnæ tribuit. Adi *Not.* ad illum locum, quem tractat A. Gellius *N. A.* XVII. 10. ubi vid. Excell. J. F. Gronov. p. 773. Conf. Erud. Stanl. ad Æſchyl. *Prometh.* ſ. 368. Gaulmin. ad Euſtath. *Hyſm. & Hyſm. Amor.* p. 125. Soxom. L. II. c. 24. Nonn. *Synag. Hiſt.* c. 46. in Greg. Nazianz. *Stelit.* p. 143. Ariſtot. *de Mundo*, p. 252. *Ed. Vulc.* & *Obſerv.* noſtras ad Manth. III. 11. ubi plura de hoc loquendi genere, ſive metaphora mixta.

30. Εὐτρεπ-.] Ni fallor, Εὐτρεπὲς legendum. Sic infra: Εὐτρεπὲς. ἕτοιμ-. PRICÆUS ad Luc. XII. 40.

31. Ἐτυνθόρευζε.] Vid. inf. v. Τυνδορεῖν, & ſup. v. Ἐτυνθόρευζε, & *Not.*

32. Ἔτορεν.] Hom. *Il.* Α. 236. Ita Cyrill. & Suid. Conf. v. Ἐτιτόρησεν. At Lex. MS. Ἐτορέζειν. Vid. & Phavor. v. Ἐτιτόρησεν. Ariſtoph. *Plut.* [ſ. 404.] AKCER. Vid. ibi Schol. & inf. v. Ἐτοίμα, & v. Οἰὸς ἐνὸς.

33. Ἐτὸς.] An Ἐτὸς? G. Porte pro Σοφὸς. PERG. Conf. v. Ἔχρισε, & v. Ἐπεφύλει.

1. Ἐπά-

'Εξάπιν [1]. παρίξεφα ἀλλαχόζε.
'Εξαπιν. σύκε.
'Εξάπιτο. ἐξίπατο.
'Εξεφιν. ἐπεζεῖφεν [2]. ἠπάτησεν. παρίξεφεν. 'Αχαλκεῶν.
'Εξιαδη [3]. ἐφοβήθη.
'Εξίδεα [4]. καπιωλίσκια.
'Εξίεκοφεν [5]. εἰς βιαχάδας σύγεφε. Σικελοί.
'Εξέφατο. ἐφυγαδεύθην.
'Εξίζιλιν. συνεξίζιλιν.
'Εξόπιζεν [6]. σύκικε. κατέβαλεν.
'Εξοφορόρησεν [7]. ἄβρεφεν.
'Εξύγεν. ἐξηνεκάθη. Θὶ λίμνης.
'Εξύφη. θίλαδη [8]. διέπυζεν.
'Εξύχετο [9]. ἐπαλαπώρησαν. κατεπονοῦντο.
'Εξώδη. ἐπλέγη.
'Εξωσεν [10]. ἔβλαφεν. ἔφθειρεν.

'Ετ-

1. 'Εξάπιν.] L. 'Εξηκεν. KUST. Forte legend. 'Εξηκεν. παρίσηκεν &c. ut respexerit ad locum Hom. *Il.* E. 187. - - ἔηκεν ἄκη. ubi Schol. ἔφηκεν ἀπεκρίζε.

2. 'Εξεφιν. ἐεπεφεν.] An ἐπίεφεν, vel ἀπέφεφεν?

3. 'Εξιαδη.] Conf. sup. v. 'Εκρίζεν, & v. 'Εγιαγεν.

4. 'Εξόιδεα, ἴσχιον, καπιώλισκον.] Ab 'Εκφόϊον novum inchoo Articulum, scriboque καξωλίσκον. JENS. *Luc. Hes.* p. 99. Recte has Glossas separaverat Phavorin.

5. 'Εξεφόκοφεν.] Forte pro 'Εκφόκεφεν, quod Doricum fuerit pro 'Εκφόκεζε, a φόκεφον. Vid. sup. v. 'Αφόκεφον. KUST.

6. 'Εξόπιζεν.] 'Εκφίπτω & 'Εκπόπτω est γῦρ τῶ 'ἀδδιαπτῶ. HEINS. Debet hanc vocem τῶ *O. Judic.* IV. 23. 'Εκφόπτζεν ὁ Θεὸς τ' Ἰαβὶν. Adde III. *Reg.* XXII. 35. & I. *Chron.* XVIII. 1. ABRESCH *l. c.* In loco *Judic.* alii leg. ἐκπόπτζεν. Et c. XX. 35. pro ἐκφόπτζε, alii ἐκάπαξε. Supra: 'Εκάπαξεν. - - ἐκφόπτωσεν, σύκικεν. Conf. v. Τεμόπτομεν, & sup. v. 'Αφόκεφον.

7. 'Εξοφορόρησεν.] *Deuter.* I. [31. ubi al. ἐφόρεν.] ARCER. Legitur *Act.* XIII. 18. ἐκφοφόρεζεν. Sed istud prætulerim. Nam & Syrus ita legisse videtur. Vid. *Num.* XI. 12. SOPINGIUS. *Act.* XIII. 18. ἐκφοφόρεζεν. Aliud autem est πεφοφόρεν. HEINS. [Vid. ejus *Exerc. S.* p. 296.] Potius 'Εκπεφοφόρεζεν. Quo de verbo vide differentem Origenem p. 473. [*cont. Cels.* p. 210.] BERNARD. M. MEIBOM. Respicit ad *Act.* XIII. 18 ubi bodie legitur ἐκφοφόρεζεν. KUST. II. *Maccab.* VII. 27. πεφοφορίσαι. PERGER. Pessime Ed. Hsg. ἔφηκεν, per ε. Lexicon MS. 'Εκφοφόρεζεν. ἔθρεψεν, ἐτιθήνησεν. Plura passim Viri Docti de varia nte hac lectione, per φ vel π. Vid. J. Boissi *Collat. Pet. Int.* &c. p. 400. Gatak. *Advers.* c. 41. p. 856. Suicer. *Thes. Eccl.* v. Τεμπορίον,]. Mill. ad *Act. l. c.* & *Proleg.* §. 863. coll. 1040. & Wolfii *Cur. Phil.* ad eundem locum. Equidem prætulerim quoque 'Εκφοφόρεζεν, per π. quemadmodum & πεφοφορίσαι II. *Macc.* VII. 27. mavult Martin. *Cadm. Gr. Phen.* Æschylus apud Aristoph. *Ran.* ϒ. 1420. postquam dixisset, *non decere, catulum Leonis* (Alcibiadem designans) *in urbe alere*, addit: 'Ην δ' ἐκτραφῇ τις, τῆς πόλεως ἐκπετὴς, quod Schol. ibi reddit per πεφοφορῆς. Sic & Suidas in v. Οὐ χρὴ &c. & v. Ἐκφορῶν.

8. 'Εξύφη. θίλαδη.] L. ἰθλάδη. SOPING. Leg. 'Εκφύφη. ἰθλάδη. IS. VOSS. Immo 'Εκφφ. ἰαλάδη. quod & *Kuster.* vidit. Inf. Τροφὶν. καλαδὼν.

9. 'Εξύχετο.] Conf. v. 'Εξλοκομηθῆναι. & v. Τρύχειν.

10. 'Εκρόϊν. - - ἔκφωζεν.] Ponendo ante ἔκφωζεν majoris distinctionis nota. Pro *largitione corrumpo* extat in Themist. *Orat* II. p. 26. a. [five Or XIV. p. 318. *Ed. Petav.*] Ὁ μὲν γε ('Αλέξανδρ-) ἐτυφλώθη τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς παλαίσας ὑπὸ ἐκφωζεν ἰδὲ ἐκμανὲν τ' Καχχοδόνιον ξυναρπάσαι. & quo ex loco vide num apud Suid. v. Ξυναρπάσαι, pro πάλαισε λ' refingendum sit ϗ, inprimis quod eandem summam iterum memorat *Orat.* XXI. p. 252. a. [five Or. I. p. 21.] ABRESCH in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 302.

11. 'Εξόμενος.] Pro 'Εγαμεν, id est, ἐτάπαζε. O. Ita mox 'Εγδίω, pro 'Εγιω. Sup. 'Εγαμ. πόνω.

12. 'Επτορόρα.] L. 'Επτορόρα. A τὸν, τῶν, quod τυπάσσω. Nisi fit pro 'Επτορόρα. IS. VOSS. Photius in Lex. MS. 'Επτορόρα. στυφορόρα. Φερεφάτης. An & hic στυφορόρα, i. e. *crudata*, a σῦκον?

13. 'Επτία.] Bœotice pro 'Εστία, *focus*. Sic pro ἵππος Ildem Bœoti dicebant ἵπτος, qua de re videat Lector, quæ notavimus ad Aristoph. *Acharn.* ϒ. 911. KUST. Conf. v. 'Επτάκκω.

14. 'Επτῶν.] Pro τὸν ϗ, Dores, qui π in τ mutant.

15. 'Επύξαμεν.] Suid. sine explicatione proponit. Phot. Lex. MS. addit, ἔτυχεν. Lex. Reg. MS. 'Επύ-

'Ετ-

χαμεν. χωρὶς τῆς μιᾶζης συνιόντες ἐν ἀγορᾷ.

16. 'Επύθη.] Pro 'Επόθη. G. Conf. Suid. & H. Steph. *Ind.* item de *Themat.* p. 131.

17. 'Επτυδὸν.] Mallem 'Επτυσν, vel 'Επτυχν.

18. 'Επύλιτο.] Conf. v. 'Επλιτόν.] & *Not.*

19. 'Επυρώκω, &c.] In antigraphn 'Επυρόκω, ἀλυδὸν, pro ἀλλεδὸν. Iectum fuisse arbitror. Descriptor autem cum superinjectam virgulam pro litura magis quam abbreviatura agnosceret, lacunæ supplendæ se satis idoneum vocabulum excogitasse ratus est, si mollitioni pamificum subhiceret. PERGER. Illud sane me intelligere fateor, nisi forte Hesych scripserit, vel scribere debuerit: 'Επωπάζω σίκω, επιπαίζω. KUST. 'Επυρόζω σίκω non placet: claritissima enim verba per obscurinra non reddit Noster; sed contra. Nisi vero respexerit ad locum aliquem, in quo 'επυρόζω absolute hoc sensu ponnau ex contextu suppleri poterat, Ideoque ab Interprete vetere per ρίκνωζε erat redditum: cujusmodi plura in hoc Lexico. Quod s vero non admodum videtur alienum. Cogitabam tamen, forte verbum aliquod in corrupto 'Επυρόκω latere, a πυρός, i. e. σῖτος, derivatum. Sed ulterius quærendum. Confer interim v. Τοῦτο' ἀρχαῖοι τι, ἢ χρὴ) ὡς τ' ἀλυδὸν ἢ εἰκῆ. Eustathio Τοῦτο, p. 967. 18.

20. 'Επυμβαλίζαμεν.] L. 'Επυμβαζίζω. SALM. Sic infra: Τεμοζιχάζω. - - - - - Σάγα. Vid. H. Steph. *Thes. III.* 1684. *fin.*

21. 'Επυρώδης.] *Periocrus*, ut Theod. *Gaz.* Vid. Theophrast. *Hist. Plant.* III. 10. *cui.* itaque J. C. Scalig.

22. 'Επυρώπιον.] Conf. v. 'Επωπὸς, 'Επτόπιον, 'Επτοφὸς, item 'Επὸς, 'Επὸς, & inf. v. 'Επόπιον.

23. 'Επυρωπιάζεται.] Verbum fumtum ex *Epist ad Hebr.* XI. 35. KUST. SOPING. Lego: 'Επτῶ ἐπυρωπιάζεται, ἰσφαγ. i. e. *truncis*, seu *malosis ex arbore ramis*, aut *massis pugilum plumbea earum capitibus aliisve*, vita ſpoliati ſunt. PERG. Lex. Reg. MS. 'Επυρωπιάζεται. ἐπιβουλεύεται ὁ ὁ ἐπιπλήττων ἀντίκωπ· ἀπὸ τῆ ἐπυρωπιάζεται. Cyrill. ἐπιπλήττει ἀντίκωπ· ἀπὸ τῆ ἐπυρωπιάζεται. Sic & Lex. MS. 'Επυρωπιάζεται. ἐπιβουλεύεται, ἐπιτιμᾶ. Sic & Glossæ Sacræ ad *Hebr.* XI. p. 178. ubi vide quæ notavi. Glossæ Sacræ ad *Hebr.* XI. p. 178. ubi vide quæ notavi. Conf. *Observ.* meas ad *cum.* 37. & quæ dedi in *Misc. Obs.* Conf. *Observ.* meas ad *cum.* 37. & quæ dedi in *Misc. Obs.* II. 2. p. 286. Conf. v. Ἡμιπυρωνεῖς. Infra in v. Λοιδ, lo- cu turbaro, legitur: 'Επυρωπιάζεται, ἐπιβάλλεται. Qua huc co turbaro, legitur: 'Επυρωπιάζεται, ἐπιβάλλεται. Qua huc retrahenda censet Gatak. *Advers.* c. 46. p. 908. non quod retrahenda censet Gatak. *Advers.* c. 46. p. 908. non quod ilterum altero explicare voluerit Lexicographus; sed quod ilterum altero explicare voluerit Lexicographus; sed quod locum Apostoli animo tunc obversatum designare vitæ locum Apostoli animo tunc obversatum designare vitæ effet, in quo verba illa reperiuntur. Ibidem οὐ ἐκφοβεῖ effet, in quo verba illa reperiuntur. Ibidem οὐ ἐκφοβεῖ ἄνθρωπ, non tam ipſum ϗ ἐκφοβεῖται ſupplicium, quam ἄνθρωπ, non tam ipſum ϗ ἐκφοβεῖται ſupplicium, quam vel antegreſſa, vel conſequentia ſpectare ſtatus; eodemque modo τὸ ἐκφοβεῖσθαι interpretatur, *caſtidus eſſe*, qui Græce σώφρων. Vide locum, nec pœnitebit.

24. 'Επτῶν. ἐπυλωρεῖτο.] L. ἐπυλωρεῖτο. SALM. L. 'Επυρόν ἐπυλωρεῖτο. ut Suid. HEINS. IS. VOSS. PERG. PRIC. [*Annot. poster. in Pſ.* CXVIII. 70.] Extat locus, *Pſ.* CXIX. 'Επυρόν ὡς γάλα ὁ καρδία αὐτῶν, ubi Scholion: 'Επυρόν. ἐπυλωρεῖτο, ἀνελάμβανε. Reddiderunt autem Septuaginta ἐπυλωρεῖτο, ἀνελάμβανε. Reddiderunt autem Septuaginta illa voce vocem, שמן quæ primarin *pinguem* denotat; ut apud Latinos *pingues* de ceruitate ingenii ac ſtupore dicitur. HEINS. Vel ex ſerie liter. legendum eſt, ἐπυρόν, i. e. *caſei inſtar coagulatum eſt*. Ex *Pſ* CXVIII. 70. ubi Theodoret. notat, οὐ ἀναίσθητο ſignificare ἐκπαγῆναι, ἐπυλωρεῖτο. KUST. Eadem præceperat *L. Bos* in *Proleg.* Eo legitur Heſych. reſpexit. Vide etiam inf. v. ἐπυλωρεῖτο. Eo legitur Heſych. reſpexit. Vide etiam inf. v. Οὐκ ἐπυρόν. KUST. Eadem præceperat *L. Bos* in *Proleg.* ad LXX. in *l. c.* Lexicon MS. 'Επυρόν. ἐπυλωρεῖτο. Similiter Cyrill. & Lex. Reg. MS. addito Pſalmi loco. Et Hag. etiam ἐπυλωρεῖτο. Conf. inf. v. Οὐκ ἐπυλεῖτο, poſt Οὐκ ἐπυλεῖτο.

25. 'Επύφεζεν. ὑφέπτ.] Conf. inf. v. Τύφωθ.

Ἐπύχθη. ἐπόθησεν [1]. ἐγένετο, κατεσκευάσθη [2], ἐτελειώθη. ἐπλάσθη [3].

Ἐπύχθη [4] ἐγένε. καὶ τὸ ἄμεια.

Ἔπυθον. ἔθιγον.

Ἐπύσια [5]. μάτεια. ἄστοχα. ἀλογίᾳ [6].

Εὖ. χαλῶς. ἰσχυρῶς. δικαίως [7] δὲ, αὐτοῦ, ἢ αὐτῆς.

Εὖα [8]. ἐπιφθεγμασμὸς [9] ἡλιακὸς [10], καὶ μυστικός. καὶ ἔα [11].

Εὐαγγέλια [12]. μυθεύματα. κηρύγματα.

Εὐάγγελος. ὁ Ἑρμῆς.

Εὐαγής. ἁγνὸν, καθαρὸν. θεοσεβὲς, ὅσιον. εὐσεβῆ [13]. ἅγιον.

Εὐάγκαλον [14]. θεάσασθαι. θύρασπα, σκάλιφον [15].

Εὐάγων [16]. θεχρὶς. καλῶς, θεκάλως ἀγήμονι.

Εὐαδὴν [17]. ἥρισκεν. ἢ δέχεται.

Εὐαδὶς [18]. εὔπνευ.

Εὐάδης [19]. θεῖμεν. οἱ δὲ, Εὐάης.

Εὐαεῖ. θέχεῖτο.

Εὐάζῃ [20]. θρίαμβε καλῶς, ὑμνῶ, θεοφθέγγῃ.

Εὐάης [21]. θεῖμεν.

Εὐαίων. εὐγήρως [22]. εὔμαρ.

Εὐαλὸς [23]. εὐχρὼς θηρώδης.

Εὐαλδὴ [24]. εὐαυξῆ.

Εὐαλωσία. δημόσιος, ὅτι μεγάλας τὰς ἄλως ποιεῖ καὶ πλουσίας.

Εὐάλωτον [25]. εὐθήρατον.

Εὐαμερία [26]. θεσπρία.

Εὐά-

1. Ἐπύχθη. ἐπόθησεν.] Imo ἐπόθη. KUST. Conf. sup. in v. ἐπόθεσχεν.

2. Ἐπύθετο, κατεσκευάσθη.] Sic Schol. Hom. *Il.* Δ. 470. & Λ. 670. Conf. *Il.* Ρ. 704 male 304. in Seberi *Ind.*

3. Ἐπύθη.] Perfimile. Pertinet enim ad Ἀπύχθη, ab ἀπὸ ζωῆς, quod Hefychius hic cum Ἐπύχθη puerili errore confundit. Ἀπυχθῆ autem fignificare idem quod πῦθι, i. e. *putere*, *mefuere*, vel ex Lexicis conftat. KUST.

4. Ἐπύχθη. &c.] Secrevi a præcedd. cum quibus olim conncxa erant

5. Ἔπύσια.] Conf. fup. v. Ἐπύ, Inf. v. Τυτθὸν &c. Vid. H. Steph. *Ind. Æm.* Port. *Lex. Doric.* & Ez. Spanh. ad Ariſt. *Plut* ℣. 404.

6. Ἀλογίᾳ.] Interpretatio alicna. Pertinet enim ad Ἐπύ, vel Ἔπυσια. KUST. Conf. in v. Ἔπυρα, five Ἔπυρά-μενα.

7. εὖ. - - - - - *dorice* &c.] Scll. εὖ, pro ὦ, ſcu ὦ. G. SALMAS. εὖ femel apud Hom. pro αὖτε, *Il.* Σ. 427. Conf. Schol. & ſup. in v. ΕΩ *Not.* & in v. Ε. Adde Canin. *Hellen.* p. 239.

8 εὖα.] Vid. Franciſc. Franc. [i. e. Salmaſ. *Conſut. Animadv. Ant. Cerneſ.*] p. 83. Clem. Alexandr. p. 7. & 9. D. SCHREV. Adde Druſ. *Animadv* I. 33. & Reverendiſſ. Portei. ad Clem. Alex. p. 11. 12. & inf. v. εὐάζει, εὖαι, & εὐόπαμα. Conf. Suid. & H. Steph. *Ind.*

9. Ἐπιφθεγμασμὸς] Leg. - - *μορος*. Sic inf. εὐαγιασμός, in v. Θεσπεσίως.

10. Ἡλιακὸς] An Ἡλελυσμὸς? placet. G. Vel leg. Βακχικὸς. SALM. Acclamatum quippe fic eſt Baccho, εὖα. At hanc *Salmaſii* emendatio paulo longius a trita voce recedit. quare *Alnemicus* fuiſſe ſcripſum ſuſpicor, a Ἀλμὸς, cognomine Bacchi notiſſimo. PERGER. [Sic & Cl. *Thiller.* p. 17. *Emend. Hef.*] L. Ἰλιακὸς. Nam infra Ἰλιὸς eſt *μόνον*. IS. VOSS. Fallitur *If. Voſſ.* nam inf. Ἰλιὸς corruptum ex Ἀλιὸς, *mâle ou.* Vid. *Alſ.* ad v. ἐλιοῖ, poſt Εἰλίζω. Facillima autem loci noſtri emendatio eſt, Δολιακὸς quod me monuit Cl. *Hemſterhuſius.*

11. Καὶ ἔα.] Per epenthſin Æolicam. Cretenſes nim. interſerunt *v*. Sic εἶα, pro ἴα, *fine*; ἐνέζω pro ἵστημι, pro quo Syracuſani ἐνίζω ſupra. Conf. v. Αἰσθάνη, Αἰδίστη, &c. & mox v. Εὐάδη, pro ἵαδη. Natum vero illud ε & β ex Digamm. Æolico, pro quo paſſim γ in hoc Lexico, ut ſuis locis vidimus.

12. Εὐαγγέλια.] Vid. Meurſ. *Græc. Fer.* p. 117. & Martin. in v. *Evangelium* SCHR. Conf. Ez. Spanhem. ad Ariſtoph. *Plut.* ℣. 764. Lexicon MS. εὐαγγέλιον, λόγος ἀγαθὸν ἀγαπώμενον ἔχων διήνεκες. Leg. Reg. MS. εὐαγγ. τὸ τὰ κάλλιστα ἀκούσματα, τὸ ἀγαθὸν ἀγγελίαν φέρον. Vox notiſſima: cujus origo tamen omnibus non æque nota. Eſt ab Εὐάγγελος, ex εὖ, quod proprie eſt ſubſtantiv. neutr. gen. ab ἐὺς, *bonus*; & ἄγγελμα, quod ex ἄγω, & antiquo γέλμα, *nuncia* confer τὸ κέλμα, & κέλω, unde κελεύω. Aliter mox Guyetus. In fine pro κερύσματα, quod eſt in Ven. Flor. & Lexd., ſcripſi κηρ. ut recte Hagen. Conf. Phavor.

13. Εὐαγὴς. - - - *Doſith.*] Ita prorſus Æſchyl. *Perſ.* ℣. 466. ubi ἔβαν ἁγνῷ Schol. expl. καθαρῷ, ἀσχεμονήσαντες ἐν τῇ ἐλεύσει, καὶ ἐπιθηρεύσαντες τὸ καλὸν ἀκουσαι, ἢ αἰγιάζοντες, τὴν ὀρθῆν. Sic πέργον ἁγνὸν Eurip. *Suppl.* ℣. 652. vocat *altum turrim*, in qua nuntius ſtetcrat, omnia, quæ *in* utroque gerebantur exercitu, viſurus. Male interpres *ſacrum turrim* vertit. Idem in *Bacch.* ℣. 661. ἁγνὰς βολὰς, *nitidi flocci.* Εὐαγὴς eſt ab ἅγος, i. e. αἰγὶς. Hinc quoque Sol ἁγνὸς dicitur Parmenidæ apud Cl. Alex. *Strom.* I. V. p. 261. ℣. 27. Nil potius Poëta ille ad Solis motum reſpexerit, & ἁγνῶ ſcripſerit eſſe Solem, quia velociſſime circumagitur; ἀπὸ τοῦ ἄγειν, agere. D'ARNAUD *Leſt. Gr.* p. 57. Æſchyli locum notaverat quoque Cl. *Kuſter.* Euripidis vero *Steph Clericus.* Ad ultima præced. *Notæ* conf. Suid. in v. Εὐαγὴς, & mox *Not.* in v. Εὐάγγελον. Adde H. Steph. *Theſ.* I. 126. qui ex *Epigr.* l. IV. etiam adfert Εὐάγγελον πέργον, pro quo conjicit Ἀνὴρ. Sed obſtat Euripidis locus allatus. Infra: Εὐάρης. Ἀνὴρ. De voce ἀγαγὼν plura Ez. Spanh. ad Callim. *H. in Del.* ℣. 98.

14. Εὐάγκαλον.] Ab ἄγω, φέρω, βακτάζω. ἄγκω, ἀγγάλω, ἄγγαλμα, Εὐάγγαλμα, ἀγγίω, ἀγγίλω, ἀγγιλὸς, ἀγγιλία, &c. item ἀγγάνω, ἀγγάρης, ἀγγαρὸς, ἀγγαρεύω, &c. G. An εὐάγκαλον? G. Leg. εὐάγκολον, ut nemo neſcit. VALES. JUN. SALMAS. IS. VOSS. KUST. Extat apud Themiſt. *Orat.* XVIII. p. 219. D. Οὐκ ἀπόκλαυσις ἐπὶ τοῖς λογισμοῖς. ABRESCH (in *Mſc. Obſ.* VII. 2. p. 302.) ἀνακλαυσὶν Suidas ex Ælliano adfert. Habet etiam Æſch *Prom.* ℣. 350. ubi Hefychium ſimiliter corrigit Cl. *Stanleius*; ut & *Jungerm* ad Polluc. II. 139 p 222. Conf. ibi Seber.

15 Εὐάγκαλον σκάλιφον.] L. εὐάγκαλον σκάλιφον. JUN. SALM. IS. VOSS.

16. Εὐάγων.] Ifocrat. *Epiſt* II. p. 409. τὰς πόλεις ἀναγαγόντες dixit: ut *ſpero* ἀναγαγὼν Themiſt. *Or* VIII. p. 105. B. Et ſubſtantivo ἀναγωγία, in Lexicis haud obvio, utitur Æſchin. *de Fal. Legat.* p. 48. Themiſt. *Or* XIII. p. 175. C. & XV. p. 192. B. Conf. Suid. ABRESCH *l. c.* Vid. Fr. Jun. ad Cic. *Art* XIII. *Ep.* 23. ubi pro ἀναγὼς, Sim Boſius legit ἀναγὼν. Adi locum, & conf. ſup. in v. εὐαγὴς, Inf. in v. εὐάγης, & in Εὐπλοίᾳ. Contrarium eſt Δυσάγων ſupra.

17. εὐάδει.] Hom. *Il.* Σ. 340. Vid. Etym. M. & Phavor. Conf. ſup. v. Ἐαδὴν.

18. εὐάδὶς] Vid. Inf. v. ἐάδὶς, poſt εὐστομία.

19. εὐάδης.] Ab εὖ, ἄω G. Mox rectius ἰάω. KUST. Vid. H. Steph. *Ind.* & ſup. v. Δυσαὴς, & v. Δυσαὶς.

20. εὐάζῃ.] Vid. ſup. v. εἶα, & inf. v. εἶας, & in v. Σεμέζῃ.

21. εὐάης.] Sophocl. *Philoct.* p. 413 [℣. 823.] εὐάης ἰοῦ ἰάσεις. Scholia exponunt ἄτρυτος. HEINS. Vid. paulo ſuperius v. εὐάδὶς, & v. εὐάδης.

22. εὐαίων. Εὐγήρων. Εὐμοίρως.] Scr. Εὔγηρος, Εὐμορὸς. i. e. *felix ſenectute, beatus.* HEINS. KUST. Scrib. Εὐαίων. JENS. *l. d.* Phavor. εὐαίων. Εὔγηρως, Εὐμοίρως. cui calculum meum non addo. Forte integritati conſulueris ſcribendo: εὐαίων. Εὐγήρων, Εὐμορὸν. Eurip *Iphig. in Aul.* ℣. 504. εὐαίων πέπρωμαι. Iterum in *Ion.* ℣. 125 & 142. εὐαίων τύχη &c. Adde in *Bacch.* ℣. 426 Soph. *Trach.* ℣. 81. & *Philoct.* ℣. 843. [al. 824.] ABRESCH *l. c.* Poſtremum locum *Heinſ.* etiam notaverat. Vid. ibi Scholia. Schol. Ariſtoph. ad *Eccleſ.* ℣ ult. εὐαίων, ἐὐκαίρως, μακαρίως. Unde ſuſpicabar Hefychium ſcripſiſſe: εὐαίων. Εὔγηρος. † εὐαίων. Εὐμοίρως. Sed malim continua ſerie: εὐαίων. Εὔγηρος. Εὐμορὸς.

23. εὐαλὸς Εὐχρὼς.* Θηρώδης.] Forte Εὐθηρεύτος, *quod facile capi poteſt.* SOPING. L. εὐαλὸς Εὐχρὼς Θηρώδης. SALM. Scribo: Εὐ ἀλεὶ. Εὐχρὼς Θηρώδης. Ἀλεὶ enim eſt ἀφ' ἑτοίμου, quod hic redditur per Particip præſentis temporis. Poteſt locus & hoc modo reſtitui: Εὐαλὲς. Εὐχρὼς Θηρώδης. Infra: εὐαλοῦν. Εὐθηρᾶν. HEINS. L. εὐαλὲ. Εὐχρὼς Θηρώδης. IS. VOSS. L. εὐαλὲς. Εὐχρὼς Θηρώδης, i. e. *qui facile capitur.* KUST. Conf. ſup. v. Ἀναάλου, & ſimili modo v. Εὐάγγελον. Conjunxi Εὐχρὼς Θηρώδης, ſubiato aſteriſco.

24. εὐαλδὴ.] εὐαλδὴς, Εὐλδῆ in Accuſat. G. Contrarium Ἀναλδὴς ἀναυξὴς. STEPH. Habet vocem Plutarch. in *Sympoſ.* IV p. 664. Τὰ δὲ ἀτρεμοῦντα ἢ ὑδάτων, εὐαλδῆ καλοῦσι οἱ γεωργοί. L. BOS. *Anim.* p. 127. Vide v. Βλαδρὸν. KUST. Conf. Kuſteri literas ad J. A. Fabric. in hujus *Vita*, p. 284. & ſup. v. Ἀναλδὴς, & v. Ἀνδαλὲς. Phot. *Lex.* MS. εὐαλδὴ. Εὐξῆ. εὐαλδὴς & ἀναλδὴς eſt apud Arat. *Phæn.* ℣. 217. & 333. 394. &c.

25. εὐάλωτον.] Vid. ſup. v. ἐὐάλω. Conf. in v. Ἀναλῶσαι, Φάκελλος, & Χειρῶν.

26. Εὐαμερία.] Invenitur in Eurip. *Electr.* ℣. 197. ἦμαρ ἐὐαμερίας, *ſi vis*. ABRESCH *l. c.* Vid. inf. v. Εὐπραξία, & cogita, num Εὐθυμία legendum, pro Εὐπραξία, ſive - - - - μία, quamvis nihil immutaverim.

Εὐάν [1]. ὁ κισσός, ὑπὸ Ἰνδῶν.
Εὐάνασσα [2]. ἡ Δημήτηρ
Εὐανδρείας [3]. καλῆς ἰσχύος.
Εὐανδρία [4]. πλῆθος νέων
Εὐανδρίας [5] ἀγών. βάραθρον οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ.
Εὐάνθεμον [6]. ἡ ἀνεμώνη.
Εὖ ἂν ἔχοι. καλῶς ἂν ἔχοι.
Εὐάνιος [7]. ὁ μηδενὶ ἀνιώμενος. πρᾶος. πιθανός.
Εὐάντητος [8]. καλῶς ὑπαντῶν.
Εὐαπόδεικτος. φανερός.
Εὐάρεστον [9]. πάνυ ἀρέσκοντα.
Εὐάρηκτος [10] ἄνευρος. εὔτακτος.
Εὐαρχεσθ. ἄρξομαι.
Εὐαρχίσασθαι. ἀπάρξασθαι.
Εὐάρης [11]. εὐσταλής.
Εὔας [12]. Διόνυσος.
Εὐαφές [13]. εὐμάλακτον.
*Εὐαφήδιζεν [14]. ἄφρων τις ἐν ναύταις ἰσχυρός.
Εὐάσκεται [15]. εὐωδεῖται.
Εὖ βεβηκότι [16]. εὐσταθεῖ.
Εὐβοίας μυχός [17]. τὸ ἐνδότατον τῆς Εὐβοίας.
Εὐβοεύς [18]. ὁ Παλαμήδης, ὁ πολλῶν εὑρετής [19]. ἢ ἐπίφθονος.
Εὐβοίης [20]. ὄνομα τῆς Τυχίου μητρός.
Εὐβοία [21]. τὰ κάστανα.
Εὐβοσίης. εὐσοφίας.

Εὐ- Εὐ-

1. Εὐάν.] Vid. inf. εὔαν. SOPING. „ Eſt εὐάν acclamatio „ bacchantium: quæ ſacra apud Indos primum inſtituta & „ celebrata ſunt: & inde fortaſſe Heſychii ſuſpicio, Indi„ cum verbum eſſe. Crediderim potius Scythicum fuiſ„ ſe. Quanquam & Indoſcythos ab antiquis commemora„ ri non ignoramus. Certe yule hodieque Anglis bede„ ra. „ Verba ſunt Merici Caſauboni *de Ling. Angl. Vet.* p. 215.

2. εὐάνασσα.] Vid. ſup. v. Ἐπωνυμία.

3. εὐανδρείας.] II. *Macc.* VIII. 7. & XV. 17. εὐανδρίας.

4. Εὐανδρία.] Vid. Athen. [l. XIII.] p. 565. [*fin.*] & Caſaub. ad *h. l.* p. 865. SCHR.

5. Εὐανδρίας ἀγών.] Vid Harpocr. [Suid.] Meurſ. *Græc. Fer.* p. 57. & *Panath.* [c. 9] p. 12. & *Att. Lect.* [V. 9.] p. 260. SCHR. Tolle punctum poſt βάραθρον. IS. VOSS. Totum hunc locum ſic legendum & ſupplendum eſſe puto: Εὐανδρίας ἀγών. καὶ Εὐάνδριον, βάραθρον οὕτως ἐκ. &c. Prioribus verbis Heſych. tangit certamen εὐανδρίας, quod feſto Panathenæorum olim celebratum fuiſſe Harpocration teſtatur. Cum hoc feſto quid quæſo *barathrum in Theſprotia* commune habere potuit? Quare exiſtimo, excidiſſe hic vocabulum εὐάνδριον, & *barathrum* per euphemiſmum ita appellatum fuiſſe, quod *multos viros caperet*, ſive quod multi viri eo conjicerentur: uti per eundem euphemiſmum πολυάνδριον appellatur *ſepulcrum commune*. [Vid. inf.] Hæc eſt mea de loco hoc obſcuro conjectura; pro qua meliorem & certiorem libentiſſime amplectar. KUST. Peſſime *Meurſius* Βάραθρον ſcribit, interque Græciæ feſta ponit. Ita nim. Edd per τ. ſed per δ Phavorin. & ipſe Meurſ. alio loco. Laudabilis eſt Cl. *Kuſteri* conjectura. Vide autem, num priora hujus Gloſſæ cum ſuperioribus jungenda ſint, hoc modo: Εὐανδρείας. καλῆς ἰσχύος. (Supra: Ἀνδρεία. ἰσχύς.) Hinc Panathenaici certaminis memor factus, ſtatim ſubjicit: Εὐανδρίας ἀγών. omiſſa, ut ſæpius, interpretatione. Tum: Εὐανδρία, vel Εὐάνδριον. πλῆθος νέων. βάραθρον οὕτως ἐκαλεῖτο (ſic pergit) ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ. quia ſcil. πλῆθος ἀνδρῶν in eo detinebatur. Conf. Harpocr. in v. Βάραθρον, & Lexicon Rhetor. MS. in *Bibl. Coiſlin.* p. 491.

6. εὐάνθεμον. ἡ ἀνεμώνη.] Apud Irenæum l. V. inter nomina Antichriſti, quæ continent numerum 666, etiam recenſetur τὸ εὐάνθας, & τό, Ἀρνοῦμε. Vide in Ἀπὸ Λατεῖνος, & Τειτάν. SOPINGIUS. Phavorin. legit ἀνεμώνη, melius. Nam εὐάνθεμον & ἀνθεμίδα, idem eſſe afferunt Lexicographi. At *anthemidem* Plinius cum *anemone* conjungit l. XXI. c. 16. Sed cave credas eſſe noſtratem florem, quæ ſub homine *anemones* nunc eſt notiſſima: nam Plinius dicto loco eam inter ſpinoſas recenſet. PALMER. Forte ἀνεμώνη. ARCER. HEINS. Adjective, quod ignorant Lexica, occurrit in Pind. *Olymp. Od.* I. ℣. 109. Critici explicant, ἀνθηρά. ABRESCH *l. c.* Pro ἀνεμώνη legendum videtur ἀνθεμίς. Εὐάνθεμον & Ἀνθεμίδα idem eſſe ſi ponamus, huc fecerit Dioſcorid. III. 154. Ἀνθεμίς. οἱ δὲ, Λευκάνθεμον· οἱ δὲ, Ἠράνθεμον, διὰ τὸ ἀνθεῖν ἐπὶ ἔαρος· οἱ δὲ, Χαμαίμηλον, &c. καλοῦσι. Eadem Plinius XXII. 21. Ne autem corruptum cenſeam εὐάνθεμον ex Ἠράνθεμον vel Λευκάνθεμον, facit Galen. *Gloſſ.* εὐάνθεμον. ὅπερ καὶ Ἀνθεμίς λέγεται, καὶ Χαμαίμηλον.

7. εὐάνιος.] Contra, δυσάνιος. SALMAS. Vid. ſup. v. Ἀνάνιος, item v. Δυσάνιον, & Δυσάνιοι, & inf. v. εὐάνιον.

8. εὐάντητος.] Habet Cyrill. apud Suicer. *Theſ.* Vid. Suid. & Etym. M. cujus poſtrema verba exhibet etiam Phot. in Lex. MS. εὐαπάντητος φιλανθρωπίας, II. *Macc.* XIV. 9. Super Δυσάντητος Noſter explicat: δυσχερής ἀπαντῆσαι. Cyrill. Lex. MS. Εὐάντητος. καλῶς ἀπαντῶν. Simili modo inf. Εὐήμαντος. εὐχερῶς πλησίον.

9. Εὐάρεστα.] *Rom.* XII. 1. Phil. IV. 18. BIEL.

10 Εὐάρηκτος, ἄνευρος.] Suſtuli comma medium, præeunte Phavorino. Conf. mox v. εὐάρης.

11. Εὐάρης.] Pro Εὐάρης. Ita εὐάρεσι, & εὐαρεσία, pro εὐαρεσία, apud Euſt. Δ. *Od.* p. 180. Conf. Suid. in εὐάρης. IS. VOSS. Suſpicabar, τὸ εὐάρης corruptum eſſe ex εὐαρής, vel εὐαγής. Supra enim Εὐαγης explicuit etiam, εὐσταλῆ. Vid. ibi *Not.* Alioqnin ad eandem originem pertinet cum raſieri voc. præc. εὐάρηκτος.

12. εὔας.] Vid. εὐάζει, & inf. Ἴακχο. SOPING. Τὸ Εὔας ab εὐάζειν, εὐάν, ut Ἀλαλάζω, Ἀλαλαί. Supra: εὐάν. ὁ κισσός, ὑπὸ Ἰνδῶν. ſi credere libet. G. Vid. ibi *Not.* & Suid. in v. Εὐαστής. ut & inf. v. εὐίου, εὔασμα, & εὐοῖ.

13. εὐαφές.] Vid. inf. in v. εὐμάλακτον.

14. * εὐαφήδιζεν. ἄφρων τις &c.] L. εὐάφης. εὔφρων ἐν ναύταις. ἰσχυρός. SOPINGIUS. L. ἀφήδιζεν. robuſtus, ſrutinator, qui ad ...., clavum in fundo navis extrahendum adhibetur. Deinde *homo ſtolidus*, ..., qui neſcio quam *ſentinam* verborum effuit. PERG. Male pro εὐαφήδιζεν, vel potius Ἀφηδίζεν. ἀφροσύνη, vel ἀφρονέω, i. e. *non curavit, neglexit* Supra: Ἀφίδιζεν (pro Ἀφοδίζει, ab ἀφειδέω) ἀφειδεῖν. Infra: Ἠφίδεν .... Illud εὐ vero non pertinet ad ἀφιδίζειν, ſed aliunde adhæſit. Forte Heſych. in aliquo ſcriptore legerat εὐ ἀφιδίζειν, quod ille aliud agens pro uno verbo accipere potuit. Sane ejuſmodi παρεμβολὰς ab Heſychio non eſſe aliena, alibi oſtendimus. Deinde quæ ſequuntur, ναύταις ἰσχυρός, a præcedd. ſeparanda crediderim. Nam in corrupto illo ναύταις videtur latere vox, quæcunque ea ſit, quam Heſych per ἰσχυρός exponere voluit. KUST. Phavorin. εὐάφιδος. (quaſi eſſet nomen proprium) ἄφρων τις, ἐν ναύταις ἰσχυρός. Infra: Φιδάκνη. ἀφρων. Sed hæc aliena videntur. Nec placet, quod olim ſuſpicabar: εὐαφιδής (pro .... φει ....) ἀφειδής. q. d. *facile negligens*, immo *ſtrenue omnem curam abjiciens*. Quare potius cum Cl. *Kuſtero* legerim: Ἀφιδίζεν. ἀφροντίζειν. Sic ἀφιδίζει, ſine augmento, apud Apollon. Rhod. II. 98. Conf. ſup v. Ἀφειδίζει, & v. Ἀφειδίζει. In ſeqq. pariter hæreo. Supra Ἀφαυ. .... Unde cogitari poſſet: Ἀφαυ. (vel εὐαφ.) ἰσχυρός. Sed hæc, & alia plura, mitto, majorem lucem exſpectans.

15. Εὐάσκεται.] Scr. εὐάζεται. εὐωδεῖται. IS. VOSS.

16. Εὖ βεβηκότι.] Conjunctim lege: εὐβεβηκότι. IDEM. Suid. εὖ βεβηκότα. εὐσταθῆ.

17. Εὐβοίας μυχός.] Vid. inf. v. Μυχ..

18. εὐβοεύς.] Scr. Εὐβοεύς. IS. VOSS. KUST. ad Suid. v. Παλαμήδης. Refragatur Etymol. M. in v. Εὔβοια, & v. Εὐβοεύς. Utrumque tuetur Steph. Byzant. ubi vid. Berkel. Photius in Lex MS. Εὐβοεύς. ἐκ Εὐβοίας.

19. Ὁ πολλῶν εὑρετής &c.] Forte ἀρχηγέτης. IS. VOSS. Scribe: ὁ διὰ πολλῆς εὑρέσεις ὢν ἐπίφθονος. vel, διὰ πολλῶν ἀρετῶν. ut ad veritatem nominis alludat. HEINS. Id eſt, *pollens virtute.* Verbum neſcio an a quoquam animadverſum eſt πολλέω, ῶ, *multus ſum* in aliqua re, *polleo*. PERG. Lego: ὁ πολλῶν εὑρέσεις. ὅθεν ἐπίφθονος. Palamedem multarum rerum inventorem fuiſſe, cum aliunde conſtat, tum ex Suida v. Παλαμήδης, qui etiam notat, eum invidia, quamvis immerito, apud reliquos Græcos flagraſſe. KUST. Idem V. Cl. ad Suid. *l. c.* correxerat, εὑρέτης, καὶ ἐπίφθονος. Perverſe ſenſum Phavorinus, omittens ὁ, hoc modo: ὁ πολλῶν εὑρέσεις ἐπίφθονος. Sic tamen & Brodæus *Miſc.* IX. 24. qui expuncto præterea ὁ, ante Παλαμήδης, vitioſe exhibet πολλῶν, notante *Verwejo*, qui πολλοῖς corrigit. Equidem Kuſtero ſubſcripſerim: ſæpiſſime enim ω & α in initiis vocum confundi, non ſemel monuimus.

20. Εὐβοίης. ὄν. τῆς Τυχίου μ.] L. Εὐβοίη· ὄνομα τῆς Ἡσυχίου μητρός. *Eubœa nomen matris Heſychii.* Ita Philippus Venutius amaſiarum ſuarum Lauræ Armanæ, & Virgineæ Romanæ nomina Dictionario ſuo Italico inſeruit. PERGER. Siccine nobis tam felicibus eſſe licebit, ut *Heſychii* noſtri, hominis ignotiſſimi, *matrem* ſaltem nomine ſuo teneamus? Non ſperaſſem hac veſpera; ſed cras credam. Quis enim ille *Tychius* fuerit, ipſe nos edocet Heſychius infra: Τυχίος. ὄνομα τοῦ κατασκευάσαντος τὴν Αἴαντος ἀσπίδα σκυτέως. De quo Euſtath. p. 678. 14. 39. Etymologus in v. Εὐβοίη, meminit etiam Εὐβοίας, τροφοῦ τῆς Ἥρας.

21. Εὐβοία.] L. Εὐβοϊκά. SALM Εὐβοϊκὰ κάρυα ſcribe. Vid. inf. Κάρυα. [ubi Εὔβοια legitur.] Quanquam alii ſimpliciter Εὐβοϊκά. HEINS. L. Εὐβοϊκά. Vid. Athen. II 13. p. 54.

Εὔστοι. εὔζωροι. εὐαθεῖς.
Εὐσυλεύς [1]. ὁ Πλούτων. ὡς δέ τινες πολλοὶ, ὁ Ζεὺς, ὁ Κυρίλλου.
Εὐσυλία. φείδησις, σύνεσις.
Εὔσυλος. φείσιμος, συνετός.
Εὐσαλαχτής. εὔζωρος.
Εὔσαμος. Θήβητος Ἀθηναίων [2].
Εὖσα [3]. χαλᾶς. ὁσίως.
Εὐσενής [4]. ἐλεύθερος τοῦ γένους.
Εὐσήνιος. εὐσενής. καὶ εὐθύς. ἁμπέλου.
Εὐσενέσταλος. εὐγενέστερος τοῦ γένους.
Εὐσεγέστατος [5]. χαλᾶς γέρων.
Εὔσματα [6]. κευνήματα.
Εὐσελής [7]. εὐξέλικτος.
Εὐσπάσιος [8]. καλῶς κατεσκευασμένος.
Εὐσοίης [9]. εὐμαθής.
Εὐσωμένως. εὐλαβέστερον.
Εὐσωμοσύνη. εὐσια.
Εὔσως. δῆλος, φανερός.
Εὐδαιμονῶ. ὦ παράλλ.
Εὐδαίμενες. Θεῖοι. μακάριοι.
Εὐδαιμαία. πλοῦτος. μακαριότης, εὐτυχία.

Εὐ-

Εὐδαιμονίζω. μακαρίζω.
Εὐδαίμων [10] γῆ. ἔχουσα πλοῦτον, Ἀφρική [11].
Εὐδαλαγῖνς [12]. αἱ Χάριτες.
Εὐδάμας. εὐδάμως.
Εὐδάνεμος [13], ἄγιλος [14], ὡς ἐν Ἀθηναίοις.
Εὖ δ' ἀσπίδα δίδου [15], εὐθέως πίπτε τῇ ἀσπίδι.
Εὖ δέ. καλῶς δέ.
Εὖδι [16]. ἑτοιμάθη.
Εὐδικρὺς [17]. εὐόφθαλμος.
Εὐδίκελον [18]. εὔδηλον. οἷον ὡσεὶ δίκελλα κάμψαι; οἷον ὡσεὶ δίσκον. εὐπίεστον [19].
Εὔδιν. καθεύδειν, κοιμᾶσθ.
Εὐδοξίπους [20]. Θυσία τῆς Ἀθηνᾶς. καὶ ἡ βιτοφαγία. καὶ αἱ τοὺς νεκροὺς ἐπιφερόμεναι σποδιαὶ ἦσαν πυραί [21].
Εὔδρις. κοιμᾶσαι [22].
Εὐδρὸς [23]. κουφαῖος.
Εὐζ. εἰρωνικῶς.
Εὐζήλωτον. ζηλωτὸν ἄξιον.

Εὐ-

p. 54. B. KUST. Conf. in v. Λίκμος; Etym. M. v. πέδαι; Salmas. in Solin. p. 424. & Bod. a Stapel ad Theophr. *H. Plant.* L. III. p. 173.

1. Εὐσυλεύς, ὁ Πλούτων.] Scrib Πλούτων. SALM. BERN. Vid. Clem. Alex. p. 11. C. SCHR. Pluto, sive Deus Inferorum, εὐσυλεὺς appellatur a Nicandro *Alexiph.* hoc versu:

. . . τὸν χάσμα διοιδήσαιο εὐσύλοιο.

Ad quem locum Scholiastes *pag.* 52. [al. 65] εὐσυλεῦ δι. ὃ Ἅιδη, καὶ ἀφροσύνιον. Apud Ciceronem vero de *Nat. Deor.* L. III. c. 21. unus trium Ἀνάκτων, sive Διοσκόρων, Jove & Proserpina natorum, *Eubuleus* appellatur. KUST. Nicandri locum p. 14. notarat quoque *Soping.* & G. d'Arnaud *Lect. Gr.* p. 59.

2. εὐήνωρ. ἐπὶ Ἀθηναίων.] Forte Ἀθλίων, *Minervæ.* Coluthus:

Ἐκ γάμου ἀμφίζωσε γάμου ἀθλιοσύνοιο Ἀθλίῃ.

PERG. Forte: Ἄγαμος. ἐπίθετον Ἀθηνᾶς. RELAND. *ad eum libri fui.*

3. εὖσα.] Est etiam particula irridentis & subsannantis. *Psalm.* LXX. 4. εὖγε, εὖγε. πικτ. Vid. ad v. Ἀά. SOPINGIUS. Ezech. XXVI. 11. ubi vid. Schol. BIEL. Cyrill. Lex. MS. εὖγε. καλῶς. ἰσίως. λέγει δὲ τὸν ἐμπαικτικῶς. Vid. Suid.

4. εὐσενής.] Imitati sunt Judæi in סוּס. Vid. Dav. Cohen de Lara. Inf. *Εὐσήνιος.* Conf. Suid. & omnino *Not.* sup. ad v. ἐξεβόησε. ἐλαλησεν ἐπιτόνως.

5. εὐγεγεστάτ.] Vid. sup. in v. ξεσίων, & H. Steph. *Pral.*

6. εὔσματα.] Hom. *Od.* X. 249. ubi Schol. αὐχήματα. Habent quoque Æschyl. & Callimach. Vide ad hunc III. Ez. Spanhem. p. 647. in *Lex. Peil.* p. 139. Alias αὐχήματα, ut supra. Conf. v. ζόχ.

7. εὐσελὴς.] Distingue a superioribus. [ut in Hag. & Leid.] Ita autem Hellenistæ dicunt, qui Hebræis נזר *Nazinæi* dicitur. [Vid. *Num.* VI. 19. 20.] HEINS.

8. εὐσπάσιος.] Hom. *Odyss.* Σ. 293. Εὐσπάσιος. Schol. καλῶς ἐνκατασκεύαστος. Hinc mallem κατασκευασμένος, scil. κλινῶν. Eundem locum notaverat Cl. *Jens.* p. 99. *Luc. Hes.* addens: „ sed veram opinor hic in Hesych. fervari lectionem, loci scripturam, atque a γνάφῳ, sive γνάφει, deductum co. „

9. εὐσοίης. ἐρωτᾷς, εἴσῃ.] L. εὖ γοῦς, εἰ μαθής. † εὐγνωμόνως, &c. SALM. Distingue: † εὐσεμόνως. IS. VOSS. Cyrill. Lex. MS. εὐγνώμων. καλῶς ἐπιστάμενος. ubi legend. εὖ γνοῦς, ex Hom. *Il.* Γ. 235. Atque ita apud Hesych. leg. εὖ γνοὺς. Sed pro ἐρωτᾷς scripserim εἰ μαθὼς. Schol. Hom. *Il.* Γ. 93. Γνοὺς δέ.] μαθὼν δέ. Sup. ἐπεὶν. μαθὼν. Seq. εἰσομένως, &c. est nova Glossa.

10. Εὐδαίμων γῆ.] Eodem modo εὐδαίμων κίων, apud Plutarch. *de Fluviis.* in *Paltalo.* SCHR.

11. Ἀφρική.] *Arabia Felix.* SOPING. Pone comma post πλοῦτον. IS. VOSS. Sic *Arabes Eudæmones* apud Flav. Vopisc. in *Aurelian.* c. 33. p. 494. *H. A.* ubi vid. Casaub. & Salmas. in Solin. p. 352. b.

12. Εὐδαλαγῖνς.] Puto εὐδαλαγίνος, quod *curas sopiens*; ὡς ἐκ τοῦ πολὺν εὕδειν τὰ ἀλγεινά, id est, ἀνωδύνως, ut inf. in πολύζ. IS. VOSS. Sic idem ad Catull. p. 171.

13. εὐδάνεμος.] In hujus vocis scriptura parum fidei exemplaribus Hesychii tribuo. H. STEPH. *Append. de Dial. Att.* p. 222.

14. Ἄγιλος.] Vid. Meurs. *Att. Lect.* p. 310. SCHR. Non pro nomine proprio acceperim, ut facit Meurs. *Lect. Att.* V. 33. sed pro nomine appellativo, significante *nuntium.* Videtur enim *Eudæmenus* hic fuisse nuntius, *celeritate pedum* insignis. KUST. Conf. v. Ποδάνεμος, Ποδήνεμος, Ἀκύπους, Ἀκυδρόμας, &c.

15. Εὖ δ' ἀσπίδα δίδου.] Sunt verba Hom. *Il.* B. 382. KUST. PERG. JENS. *l. c.* Schol. Διηρτημένα τὰ ἀκρίτα· ἤγουν, ὀρθῶς βαῖνε τάξιν Ἕ ἀσπιστῶν.

16. Εὐδι.] Scrib. εὐδ, ex Hom. *Il.* K. 155.

17. εὐδίκρυς.] Forte εὐδέκρυς. SOPING. SALM. Nihil mutandum. IS. VOSS. Dubitasse videtur H. Steph. *Thes.* I. 944. Ita sup. Ἀδρηνὸς, Γλαυκῶπις, inf. Ὀξυδόρκης, &c. Apud Soph. *Philoct.* p. 844. Δίδυμοι scribitur; ut supra: Ἀδρηνός. . . . τοῦ Ἄδρανος.

18. Εὐδίκελον. &c.] Scr. εὐδίκελον. ARCER. SOPING. HEINS. G. Pro ἔδηλον [sic Ed. Hag.] leg. εὐδίκελον. εὐδίκελον. Prima vox corrigenda est ex ordine: facta ex significatu, quod sequitur τὸ &c. PALMER. L. εὐδίκελον, quæ est vox Homerica *Odyss.* B. 167. KUST. Vid. Eustath. B. *Od.* p. 88. & Suid. IS. VOSS. Leg. εὐδίκελον, & mox Διδυμέσιον. εὐδίκελον autem Cronium, Pisæ verticem, appellat Pindarus *Olymp. Od.* I. fere sub fin. [p. 178.] Et insulæ, teste Eustathio ad Dionys. p. 4. εὐδίκελος λέγεται, τυτθὸς, εὐθὺς, Διδυμέσιον. BIEL. Nihil in his immanare ausim, nisi scribendo Διδυμέσιον, quomodo explicat, præter Suidam, Eustath. ad *Od.* B. 88. I. & ad Dionys. *Perieg.* p. 4. Etymol. πίπτω & ἐπιπτωῖ exponit. Immerito Cl. Kustero Suidæ explicatio suspecta fuit. ABRESCH. εὐδίκελον recte exhibet Phavor. apud quem, ut & in prioribus Hesychii Edd., comma post δίνον, quod Schrev. exhibet, deest. Sed omnino distinguendum ibi: & pro κεῖμαι legerim ἐκφέρω, scil. Ἰθάκην, quam passim Poëta *Διδύμην* vocat; ut *Od.* B. 167. ubi Schol. εὐδίκελον.] Διδυμέσιον, ἢ εὐδίκελον τὴν φανερὰν, καθὸ πρὸς ἐστι. . . . ἢ τὸν τῶ ἀπὸ δίνου τὴν δίνλον κυρτότητα. Δοῖλη δέ, ἡ δίνος, τυτθὸν ἐπιπέδια. Conf. Schol. *Od.* I. 21. Apollon. Lex. MS. εὐδίκελον. τὸ ἀπὸ τῆς δίνλου κυρτότητος τὴν Ἰθάκην. ἐπιφέρει γὰρ ἀπὸ δινου. ἢ ἀπὸ τῆ, Δίδυμον, τυθὸν, Διδυμέσιον. πικτ. γὰρ ἐστι. Eustath. *Od.* I. p. 1613. 32. εὐδίκελον. . . . εὐδίκελον, ἤγουν Διδυμέσιον τὴν ὑψηλὴν. λέγει δ', Δόλιον, ἐξ ὧν καὶ Δολιχίη, Δόλιον, &c. Conf. Schol. ad Pind. *Pyth.* IV. 136. Ibique *Not.* & sup. v. Δίκτυα, Δολιχὸν, & Δολιχὸν. Ex dictis patet, mox pro Διδυμέσιον recte corrigi, εὐδικέσιον.

19. εὐπίεστον.] Capio active, ut sit, *facile fructus prodentem*, i. e. ferilem. Vel scribe εὐπιέσιον, ut vocem hanc explicant Suidas & Eustath. KUST. Vid. *Not.* præced.

20. Εὐδοξίπους. 9. v. A. τὴ ἡ πρόβλοιο (Hag. ἰσόβλοιο.)] L. εὐδοξιπόν. 3. v. Αἴ., ἐπὶ Ἡσιόνῃ. Vid. Etym. M. & Hes. in Αἰσίης. MEURS. *Græc. Fer.* L. I. p. 11. SALMASIUS.

21. Πυραί.] L. χοαί. quæ sunt αἱ τῶν νεκρῶν ἐπιφερόμεναι σποδιαί. HEINS. SALMAS. FLOR. Phot. Lex. MS. εὐδίκενος. τὰς τῶν τεθνεώτων ἐπιφερομένας χόας. L. χοάς.

22. Εὔδρις. κοιμᾶσαι.] Sup. εὕδειν. κοιμᾶσθ. Hoc loco εὔδρις est ex Hom. *Il.* B. 23. ubi Schol. καθεύδεις, κοιμᾶσαι autem est 2. sing. Præs. Ind. Pass. Dorice pro κοιμᾷ.

23. Εὐδρὸς.] Vid. *Not.* ad v. εὐδαλαγῖνς, & Stanl. ad Æsch. *Agam.* p. 345.

Εὐδίαιον [1]. τὸ γυναικεῖον μέσον· ἀπὸ τοῦ εὐ - τοῖς ὄπισθε [2] γινομένων βημάτων ἀφ' ὧν τοὺς ἄμβεσες. οἱ δὲ τ βέβητε [3], ἢ τ χείμαῤῥον [4], ἐπιφημίζοντες [5].

Εὐαλφλακ[illegible] [6]. ταχίως, ἢ κελῶς ἀφαλματομένως.

Εὐδικίας [7]. δικαιοπραγίας. δικαιοσύνης.

Εὐδιναί [8]. πεδία. κατεπαλμένα.

Εὔδιον [9]. ὃν ἡμεῖς, σκιτάλιον [10] τόπον.

Εὐδιόωσαν. γαλιωῶσαν.

Εὐδμητον [11]. εὖ κατασκευασμένον, εὖ οἰκοδομημένον.

Εὐδόκησαν. ἐβούλοντο, ἠθέλησαν. ἠγάπησαν.

Εὐδοξία [12]. ἀφ' τὸ, κελῶς καὶ εὖ δοξάζεσθαι, παρασημαίνει [13].

Εὔδον. ἔλεγον [14]. ἐκοιμῶντο, ἐκάθευδον.

Εὐδοῦσι δ' αἰεὶ πρακτῆρ [15]. παρομία, ἀπὸ τ, Εὐδοῦσι κήρυς αἰεὶ [16]. λέγουσι δὲ, ὅτι ὑπὲρ τοὺς κήρυκας κεῖνται [17], αὐτοὶ δὲ καθεύδουσι πλέον [18]. αἰεὶ τοὺς ἰχθῦς. Κρατῖνος. Ἀρπλέον [19].

Εὐδρεψια. ἰσχύς.

Εὐδρῶς [20]. εὐθέως. βεβαίως.

Εὖ δρῶζι. κελῶς ποιοῦσι.

Εὐδυπήμερος [21]. εὐτυχῶν.

Εὐδύρου σίλας [22]. ἱερόσυλος ὁ Εὐδύρου.

Εὔεδνα [23]. ἀγλαία.

Εὐδωσά. ἡ Ἀφροδίτη, ὡς Συρακούσιος.

Εὐέθωκεν [24]. εἴασεν.

Εὐειδία [25]. εὐμορφα.

Εὐίεις [26]. Διονυσιακοί.

Εὐείκαστος. εὔκολος· ὡς τὸ εἰκαδίως.

Εὖ-

1. Εὐδίαιον.] Unde *Eugium* apud Lucilium. Vid. Fest. in *Eudietum*. [& Scalig.] SOPINGIUS. Vid. inf. v. εὐδίαιον, ibi *Not.* & mox in v. εὐδίον.

2. Ὄπιθες] L. πλαίοις. STEPH. [Conf. H. Steph. *Indic.*] PALMER. MARTIN. (in v. *Eudiaeum.*) Vel f. ἀγυιᾶς. G. πλαίοις leg. Intelligit forsmina, per quæ imbres effluunt. IS. VOSS. Scribendum esse πλαίοις, colligere licet ex ipso Hesychio inf. v. εὐοίαιον, & Suida v. εὐδιαῖος. KUST.

3. Βέβητε.] A βήσσω. G. Scribe σημαίνει. eadem ratione, qua γυναικεῖον μέσον dicitur. nempe, ut recte docet Grammaticus, ἀπὸ τῶ ὀπίσω γινομένων σημάτων. HEINS. KUST.

4. Χείμαῤῥον] i. e. *antlium*. IS. VOSS. L. χείμαρρον. Vid. inf. in εὐοίαιον, & Procl. in Hesiod. VALES.

5. Ἐπιφημίζοντες.] L. ἀφημίζοντες. G. ut inf. v. εὐοίαιον rectius legitur. KUST.

6. Εὐαλφλακ[illegible] ταχίως, κῶς &c.] Differ. εὐαλφλακ[illegible]. ταχίως κῶς &c. ut Phavor.

7. εὐδίαιος.] Si respexerit ad Hom. qui femel usus est hac voce *Od.* T. 111. sed in plur. casu quarto, legendum esset in sing. διαπεσοῦσαν, ut Schol. ibi. Forte tamen suo more indicare voluit, & Accus. plur. & Genit. sing. esse; quando διαπεσοῦσαν (quod per se æque ambiguum) ad Acc. pl. referrem, διαπεσοῦσιν ad Gen. sing. ut εὐδίαιος hoc sensu apud Apollinar. *Paraphr. Pf.* IV. 1. Quæ si subtilius cogitata putes, omnia pro Gen. sing. accipienda.

8. Εὐδιναὶ σημαίνουσι πεδία.] L. "Εὐδινα σημαίνει καὶ. *Intestina* mitia, sedata, tranquilla, quæ non ruginnt. PERG. Rectius puto Εὐδιναί. Deinde alterum σημαίνει delendum est. KUST. Phavor. Εὐδιναὶ. σημαίνει, κατεπ. ut & Lex. MS. quare ita rescripsi, deleto priori σημαίνει. Vid. inf. *Not.* in v. εὐδιανοῦ. ὑσκλυσίς. &c.

9. Εὔδιον.] Leg. fort. "εὐδιον. sicuti in Oppian. L. I. *Halieut.* [v. 26. ubi legitur: χώδιον ὃν καρανον. Schol. γλυκασὶ. σπογγ.] Hoc ex Eustath. [*Od.* Δ. p. 1505. 13.] restitue. quod non vidit nuperus Interpres. Vide ipsum Oppianum. SOPINGIUS. Conf. sup. *Not.* in v. Ἐκλῆ.

10. Σκιτάλιον] L. σκιτάλιον τόπον. & μεθοδρομὰς, τὸ γυναικεῖον μέσον. Ab τῶδες, ὦγγος, σφαῖ, ut a ἀλῶ, γαῖ. G. Vel σκίτσιος. SALM. L. σκιτάλιον, i. e. *locum umbrosum*, sive a *ventis tutum*. Nam Theophrast. *Hist. Plant.* L. III. c. 3. ὑδάτης τόπους, qui iidem ac εὐδίους, contrarios facit τοῖς ἀφεστηκόσιν, i. e. *ventis expositis*. KUST. σκιτάλιον *Salm.* quoque correxisse certus sum; quod pessime corrupit Schrev. Sic & Cl. *Kühn.* ad Poll. I. 100. Vid. inf. in v. Ἐκκρέτιον.

11. Εὐδμητον.] Vid. inf. v. εὐκμητὸν, & v. Ἐδμήτη, ibidemque *Not.*

12. Εὐδοκία.] Lex. Reg. MS. εὐδοκία, ἐ ὡς ἐπιχειρεῖται βάλλειν. Conf. Suid. Male Cl. *Jens. l. c.* corrigit [illegible] &c. quum Grammatici passim in Accusat. scribant [illegible] & semper fere Hesychius, ut ipse V. Cl. in *Præfat.* ad *Lexic. Hesych.* §. 7. monuerat.

13. Παρασημαίνει.] Pertinet hoc ad εὐδοκιᾶ. IS. VOSS. Locus mutilus, inserto capite articuli, quod excidit, sic supplendus est: εὐδοκιᾶ. παρασημαίνει. KUST. JENS. *l. c.* Nisi fuerit: ‖ εὐδοκιμεῖ. sine interpretatione. Sed alterum non displicet.

14. Ἔλεγον.] Idem quod seqq. Sed vide Ἄεσ[illegible]. IS. VOSS. L. οὐ λέγει, vel ἐλίγετ, sive ἐλίγετο. BERNARD. Refer ad Ἡσίοδ, quod est ub αὐδῶν. Vel leg. ἔβλεγον, & refer ad εἶνο, ab οἶνη, torrea, uro. Vid. inf. v. αὖο KUST. Εὔδον, pro Ἡσίοδ, est ἔλεγον: quod cum Εὐδὼ confudit, Vid. sup. v. Ἀπευδὼ (post Ἀπεδήσε) & *Not.*

15. Εὐδοῦσι, δηλοῖ πρᾶτ[illegible]. &c.] εὐδοῦσι αἰεὶ κήρυκ[illegible]. SOPINGIUS. εὐδοῦσι δ' αἰεὶ κήρυκ[illegible]. BERNARD. Scrib. εὐδοῦσ δ' αἰεὶ (vel αἰεὶ) σημαίνει. παροιμία λέγ τ, εὐδοῦσι κήρυκ[illegible] αἰεὶ. &c. Elegantissimum proverbium est, εὐδοῦσι κήρ[illegible] αἰ. ρυ, aut, si malis, αἰεὶ. quod tamen minus probo. De iis dicebatur, qui viderentur ub omni parte beati, & qui perfecerent, quicquid instituerent; scis, quid de Timotheo duce Athen. jactatum sit, quem æmuli sui pingebant u. e. μάχῃσιν, τὸν δὲ τύχῃσι δεινὸν τὴν οὐδὲν ἀβλαβέα[illegible], ut scribit Plut in *Sylla* [p. 454. C] In Libello autem *de malignit. Herod.* [p. 856. B.] idem narrans vocem κυρὸν usurpat. CASAUB (ad D. Heinf. *Epist.* 255. p. 304. *Ed. Genev.* sive 310. p. 164. *Ed. Almel.*) Inter usitatas Veterum paræmias est: εὐδοῦσι κήρ[illegible] αἰεὶ· ἐπὶ τῶν, inquiunt Veteres, ἐπὶ τῶν εὐημερούντων ἀλλὰν αὐτοῖς τὰ ἔργα ἐς τὸ κρεῖττον. Ex quo Cratinus festive alterum fecerat: εὐδοῦ σφαῖρα αἰεί. Unde in *Paræmiis Vatican.* Κρατῖν[illegible] ἐπὶ τῶ γελοίως ταῦτα μετῆλθεν· αὐτοῦ σφαῖρ[illegible] αἰεί. Scribe igitur: εὐδοῦ δ' αἰεὶ σφαῖρ[illegible]. Sic eam restituo corruptissimum locum. HEINS. JUN. LIND. L. εὐδοῦ δ' αἰεὶ σφαι. [Vid. inf. v. Παροιμ.] SALMAS. BRUNO. Vide notata ad Ἐδοφρ. IS. VOSS. Vid. Zenob. p. 81. Diogenian. p. 113. SCHR. Ad locum hunc corrigendum & illustrandum præclare faciunt, quæ habet Photius in Lexico inedito: εὐδοῦ δ' αἰεὶ κήρ[illegible]. παροιμία, μεταφερομένη ἐπὶ τῶν κατὰ τὰ ἔργα εὖ ἐπὶ τῶν ἀνοήτως ζώντων. Κρατῖν[illegible]. Ἀρχιλόχου· εὐδοῦ δ' αἰεὶ σφαιρίδι. Conf. Schott. ad Zenob. *Cent* IV. *Alag.* 8. KUST. Vide etiam Schott. ad Proverb. Vatic. I. 91. qui ex Plut. eadem produxit, quæ Casaubonus, Heisio locum præterens. Ceterum *Notas*, in Schrev. Ed. confidimus, emendatius ordinavi, fusisque auctoribus reddidi. Tantum monendum, ipsius Casauboni verba me exhibere, quæ a Schrev. ex *Palmeris* erant descripta hoc modo: „ Sic emendat & „ legit Doctiff. Casaubon. in Epist. ad Heinf. 49. εὐδοῦ „ δ' αἰεὶ σφαιρίδι. &c. - - - Καρ. Ἀρχιλόχ.„

16. Ἀεὶ τ εὐδοῦσι κηρῦκ αἰεί] L. ἀεὶ τ. fcil. παροιμία· εὐδοῦσι κήρ[illegible] αἰεί. Sic Diogenian. IV. 65. & Apostolius IX. 30. αἰεὶ etiam Photius in Lex. MS. κήρ[illegible] autem, non κυρῶσι, scribendum; ut & mox αἰεὶ, pro αἰεὶ. αἰεὶ enim, cum accentu in penult. est *usque*, vel *rite ficatorium*: κυρῶς vero, *gibbose*: quæ non confundenda. Vid. inf. suo loco, & in v. Ἐμφὶς.

17. Κάδους.] Cum Casaub. l. c. scribe καδίζω, & pro majori minorem pone distinctionem.

18. Κρατεῖς αἰεί] L. κυρῶ. JUN CASAUB. *l. c.* SALM. Et pro αἰεὶ leg. αἰεὶ. Vide modo dicta.

19. Ἀιλάζεν] L. Ἀιλάζεν. JUN. ἀθγίδι lege, vel ὦγίδι. VALES. Leg. λίπλεον. BERNARD. Ἀρχιλόχ. CASAUB. *l. c.* L. ὦ Ἀρχιλόχε Athen. L. III. [p. 86.] & alibi, Ἀρχιλόχους. SOPING. Ἀρχιλόχου recte habet Photius in Lex. MS. quam lectionem recipit etiam Cl. *Kuster.* cujus *Not.* sup. vide. Conf. aos in *Indic. Plut.* ad calcem *Gloss. N. T.* p. 334.

20. Εὐδρῶς.] L. εὐδρεπῶς. SOPINGIUS. Vid. Suid. v. εὐδρεπῶς. Ed. Ald. vitiose etiam αὐδρεπῶς. Pro ἕδετος autem (quo carent Lexica) malim ἄδετος, ut sup. Ἄδετος. dorus. Sic etiam dictus Mercurii ex Polymela filius apud Hom. *Il.* II. 179. 186.

21. Εὐδυπήμερος.] Vox suspecta. An legend. εὐδυσπάθητ infra: Εὐδυσίλεως. πονήρως. Literæ δ & θ, μ & π, sæpe confunduntur. Nisi quis putet: "εὐδυ· πήμερ·, ὑφοιτῶ·, i. e. comte vestitus; pro εὐδύνατος (i. e. ἐπιφανὴς, sup. & in Schol. Hom. *Il.* Υ. 50.) πήμερ·. Vel εὖ διαπήμερ·, ὑφοιτῶ, ut Hom. *Il.* Υ. 50.) πήμερ·. Vel εὖ διαπήμερ·, ὑφοιτῶ, ut mox εὐ πήμερ·. Facile autem πόνεσι· mutatum in - - - - χ·: ut inf. in v. Ἐχῆσαι, πονήρως legitur, pro - - - - λως.

22. Εὐδρ. σίλας.] Legendum esse σίνας (i. e. σιλήσας, vid. Suid. v. Σόλας) ex seqq. colligo. KUST. Jam vid. Suid. v. Σόλας) ex seqq. colligo. KUST. Jamv

Εὔεικτος [1]. βλάπτων.
Εὐεκτεῖ [2]. εὐρωστεῖ, ὑγιαίνῃ.
Εὐεκτῶς [3]. χρηστῶς.
Εὖ εἰμὶ [4]. εὖ ἡμφιεσμένος.
Εὐείλιτα. ἱλαπτὰς [5] τὸ ἱερεῖον.
Εὐείρων [6]. ἵππος.
Εὐελίδης. αἰθάδης. καὶ ὁ Ζεὺς [7], ὁ Κύπρος.
Εὐελιέτρης [8]. εὐαγωγός.
Εὔελπις [9]. εὐέλπιν.
Εὐεμπλοκος [10]. εὐχαρὴς πίπτων.
Εὖ οἰκοῦσα [11]. εὖ κοσμοῦσα.
Εὐεξία [12]. ὑγίεια. εὐφυΐα.
Εὐέξοδος [13]. εὐφυής.
Εὐεπής. εὔλαλος.
Εὐεπιβούλευτος. ῥᾳδίως καὶ εὐχερῶς ἐπιβουλευόμενος.

Εὐε-

1. εὔικτος.] Vid. Suicer. *Thes. Eccl.*
2. εὐεικτεῖ.] L. εὐεικτῶ. STEPH. Sic Cyrill. IS. VOSS. εὐεικτῶ, ut voeis tranſpoſitio ſit Epitomatoris negligentia. HEINS. L. εὐεικτῆ, e Lex. Cyrill. MS. Brem & conf. *Prov.* XVII. 22. BIEL. VALKEN. *Gloſſ. S. ex Heſ.* p. 15. Sic & Lex. MS. & Gloſſ. MSS. in Sirach. Conf. *Not.* in v. εὐεξοδος.
3. εὐεικτῶς.] L. εὐεικτῶς, ut Cyrill. & Suid. IS. VOSS. Forte εὐεικτῆς. VALKEN. *l. c.* Suidas & Lex. MS. εὐεικτῶς. Conf. v. εὐκτῶς, & v. ἐκλυτῶς.
4. εὖ εἰμὶ.] Vid. H. Steph. *Thes.* V. *Thes. Crit.* p. 244. SCHR. Vid. ſup. v. εἰμφιεσ. Hom. *Od.* Ο. 330. εὖ ἡμφιεσμένος.
5. ἱλαπτὰς] An intelligit partem illam inteſtinorum, qua victimas carere ſacerdotes falſo interdum populo perſuadebant? KUST.
6. εὐείρων.] Scr. εὖ εἴρων. Vid. *Not.* in v. εὐείμων. Phot. Lex. MS. εὔωνος. *Ετym.*
7. εὐελίδης. . . . Ζεὺς &c.] Sup. ἐλικτός. Ζεὺς ὁ Κύπρος. Conf. v. ἑλικτὸς, & v. ἐλικτὸς &c.
8. εὐελιέτρης.] Ed. Flor. εὐελιτρης. Cogitabam εὐελιαγρης, ab ἔλαιον. Comparativum autem per Poſitivum reddit, ut ſæpius.
9. εὔελπις] Ab ἔλπ-, ἔλπ, εὐέλπ-, &c. G. Ab ἔλπ, *ſplendor Stilt.* KUST. εὔελπις χορὸς, τὸ δίκλινον eaplicat Euſtath. *Od.* H. p. 1573. 45. Photius in Lex. MS. εὔελπ-. ἀνελπ-. Ἀποτεφθαι. H. Steph. in *Ind.* v. εὐέλπ- ſcribit: „ εὔελπ-„ quod apud Theophraſt. alicubi legitur, pro *apricus*. „ Sed pro eo legerim εὐελπ-. „ Conf. Salmaſ. in Solin. p. 696. B.
10. εὐεμπλοκος.] Vid. Suicer. *Thes. Eccl.*
11. εὖ οἰκοῦσα.] Apud Hom. *Iliad.* Z. 162. in Accuſ. legitur, τὴ οἰκοῦσαν. Conf. ſup. v. ἔχει, ἔχ-, & ἐχόντας.
12. εὐεξία.] Sirach. XXX. 14. ὑγίεια καὶ εὐεξία. Cyrill. Lex. MS Brem. εὐεξία, *Corpuſcia*, ὑγεία σώματος. BIEL. Gloſſ. Vet. εὐεξία σώματος. *Incolumitas*, *ſanitas*. Vid. Sirach. XXX. 15. VALKEN. *Gloſſ. S ex Heſych.* p. 16. Vid. Philon. *de Mund. Opif.* p. 19. & Suid. Conf. Foël. *Oecon.* & inf. in v. εὐφυΐαν, & v. εὐφυΐαν.
13. εὔεξ-]. Ab εὐέξ-, εὐεξία, εὐεξ-, unde εὐεξίαν. Supra: εὐκλεὴς, pro εὐκλεῶς, mendoſe, ut videtur. G.
14. εὐεργία.] Nicandro *Georg.* 140. & Callimach. apud Etymol. in Λάκκος. SOPINGIUS. Hom. *Od.* Θ. 567. & alibi. KUST. εὐεργεῖν & Activo & Paſſive ſumi, notat Euſt. Δ. *Od.* p. 194. quod notandum. IS. VOSS.
15. εὐεργεῖ-] Hom. *Il.* E. 585. & alibi.
16. εὐεργετεῖ.] Adi Druſ. in Sirach. *Prolog.* com. 8. Batneſ. ad Eurip. *Herc. Fur.* ν. 877. Pricæum ad Luc. XXII. 25. ibique Rev. Wolfii *Cur. Phil.* Adde Herodot. l. VIII. 85. Curt. VII. 3. & inf. v. Ὀρθάγορος. Infra: Κυδίμους. . . *Georgica.* bis.
17. εὐεργεῖν, &c.] εὐέργαν, vel ἐέργαν, vocat Pollux p. 291. *Georgicum* vero Etym. M. in Τορνεῖν. IS. VOSS. An forte: εὐέργα. τερπνὰ. † Εὐεργεῖν. *Divitiis.* Nihil tamen affirmo. Vid. ſup. ἐεργάζ-. ubi quoque non temere quia ſuſpicetur, ἐέργα pro ἔργα legendum. JUNGERM. (ad Pollux. X. 97. p. 1271. n. 15.) Peſſime Heſ. hic miſcet & confundit, quæ diſtinguenda erant. Nam τερπνὸν eſt εὐέργα, vel potius ἐέργα. at *Divitiæ*, εὐεργεῖν. Vid. ſup. v. Ἐεργάζ-], & inf. v. εὐεργεῖν. KUST. Conf. Cl. *Hemſterh.* in v. ἐεργαθέν, & *Not.* ſeq.
18. εὐεργεῖν.] Vid. εὐεργεῖν. IS. VOSS. Joſeph. *Ant. Jud.* XVI. 4. p. 795. init. *Ed. Hav.* Τὰ μὴ πιστὰ πίστει πίστει ἐπὶ τοῖς εὐεργεσίαις πιστώσων. *Incredibilia propter beneficia credulitatem ſibi acquirere conſueverunt.* Vid. ibi *Not.*
19. εὐεργετικὸς.] Phot. Lex. MS. εὐεργετικὸς, ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπικὸς καὶ φιλόστοργος. Sic plane Etym. M.
20. εὐεργεῖ-] Hom. *Il.* I. 468. KUST. JENS. *l. c.* Schol. Ibi: ἀντὶ τοῦ φιλόστοργος ἐγένετο.

Εὐεπίγνωστος. εὐκατάληπτος.
Εὐεργία [14]. καλῶς κατασκευασμένα.
Εὐεργασία, Ἥρα, ἡ Ἀργεῖ.
Εὐεργὸς [15]. εὖ εἰργασμένη.
Εὐεργέτης. [16]. ἀγαθοποιὸς. ἢ Διονύζα Ἠλεῖοι.
Εὐεργία [17]. τερπνὸν. εὐπιστία [18].
Εὐεχείας [19]. ἀσφαλείας.
Εὐεχὲς [20]. εὐσχὲς [21]. εὐσεβὲς λίαν.
Εὐεχὲς. ἀσφαλὲς.
Εὐεχμία [22]. εὐτυχία. ἔμπαλιν δὲ Δυσεχμία, δυστυχία.
Εὐεχμὸς. εὐτυχὴς [23].
Εὐεχὴς [24]. εὐθαλὲς, καλῶς βλαστῆσαν.
Εὐεχτίσατο [25]. εὐσελίχθη.
Εὐεχτὴς. καλῶς βλαστήσαντες.
Εὐεχὴς [26]. εὐμήκης.

Εὐε-

14. εὐεργία.] An ἀνεχὲς, vel Ionice ἀνεχίη VERW. Photius in Lex. MS. εὐεργὸς. τὸ ὑπεναντίον. Conf. Etym. M.
15. εὐεργὸς.] Dicitur λίθος ἔ ἐεργῶν, ἀεργὸς, & δυσεργὸς, Utrumque enim præſtat Mercurius. Vid. Euſtath. *Il.* Σ. p. 996. SOPINGIUS. Ab ἐεργὸς. G. Vid. Euſt. *Il. Il.* p. 547. IS. VOSS. Supra δυσεργὸν adnotavit: ubi parum refert, ἀσυστοχὸν ex Suida, ἀστοχὸν ex Etymologo, an συστοχὸν reponas: *Diſtychia* certe, niſi locus ſit defectus, teneri non poteſt. Rationem vocum ranus obviatum Euſtathius vel a fortis, cui Mercurius præeſt, fortuna repetit ad *Il.* H. p. 675. vel quod, quicquid inopinato caſu commodi ut ἔρματα aut ἐρμαῖα obveniret, Mercurio teferretur acceptum, ad *Od.* E. p. 1439. ν. 35. Ab hoc principio latiſſime propagata ſignificandi ditio, quemadmodum in εὐναῖος & ἀνεπλαγίη. εὐεργὸν Polluci fuit e membranis reſtituta IX. 160. Suidas auctoritatem adulit Æliani, cui, quippe ſedulo captatori obſoletorum verborum, quanto opere placuerit, docent ejus libri *de Animalibus*: vide præter alia V. 39. ubi ἀδιήγητον adjungit; VIII. 28. XVII. in Epilogo; quo loco, ut verſioni probæ Græca commode reſpondeant, ita legendum: Εἰ δὲ τοῖς Θεσπίοις πᾶν ὃ τι ζῶον ἔχοιτο ἀνωὶ πᾶν ΕΥΕΡΓΙΑ, ἀλλὰ ἔ γε πεύτων . . . . . ἀπόζα δὲ ὁ φόζος &c. Poſuit autem ſemper de bona venandi piſcandive fortuna. HEMSTERH. Conf. H. Steph. *Inal.* & Stanl. ad Æſchyl. *Sept. contr. Theb.* ν. 514.
23. εὐεχμὸς. *Diuturnus.*] Vid. voc. præced.
24. εὐεχὴς.] Occurrit apud Eurip. *Iphig. in Taur.* ν. 1100. Adde Suid. ABRESCH *l. c.* Phot. Lex. MS. εὐεχὴς. εὐθαλὴς, βλαστὸς. ut Suid. ubi Kuſt. εὐθαλὲς, εὐβλαστὲς. Idem: εὐεχὲς. εὐτυχὲς. Conf. ſup. v. ἔχει, ἔχ-, & ἐχόντας.
25. εὐεχτίσατο.] Vide *Not.* in ſeq. v. εὐείρων.
26. εὐείρων. εὐμήκων.] Ramos ſigniſicandi varios bojus vocis ſupra Noſter explanavit. Arbores ipſas ita vocat Callixenus apud Athen. V. p. 196. D. Viuſ ſuſpectum eſt ſupra: ἔρνη. ἄρια. Litteris trajectis vetus eſſe ἄερρα, vel ἀέρρα, mihi perſuadeo, niſus Ariſtotele *de Poët.* p. 248. ἀέρρα, τὰ ἀέρρα ἔρνεσιν, ἀφ' ἧ ἐερία Ἀρκάδες. ubi Victorius & Sylburg. Heſychii meminerunt. Quod ad Theophr. *Char.* c. XXI. Caſaubonus obſervavit, plantarum adpellationes ad homines transferri, in hoc ipſo ἔρνη maxime conſtat. Hinc mellitum illud Theocriti: ἅπας ἐπ' ἀκμαίοις παλικαρίοις ὡς Διὸς ἔρνη. *Eid.* VII. 44. Κόσμῳ ἔρνη, Ariſtoph. *Eccleſ.* ν. 966. ἀκμὴν ἄγαλμ' ἔρνη, *Inſcriptio* Marmoris apud Gruter. p. 1116. n. 6. & ſæpe in Orphei *Hymnis*: Νυμφῶν ἔρνη ἐεργὸν, *H.* XLV. 3. κούρων Διὸς ἔρνη, LI. 5. Adonis Κύπριδος γλυκερὸν βλάστημα, ἔρνη ἰμερόεν. *Exigens* ergo, *procerus* ac *vigens*, utramque rationem ſequitur. Proprie ſimillibus cumulatis, ne verborum inopia eum laboraſſe crederes, Æliau. *de Anim.* VIII. 26. Διὰ τὴν μαγίαν, καὶ πάνυ εὐθαλῆ, καὶ πυρρὴ, καὶ λίαν τηλαυγὲς τὸ χλοῦν. apud quem paulo ante pro ὕστα ſi reſtituatur ἄστα, nihil aliud requiras. Strabo ipſi regioni lætiſſimas arbores ferenti tribuit, XVI. p. 1083. C. ἔστι δ' αὐτόθι καὶ ἄμπελος ἐπὶ πολὺ, καὶ ἐλαία, καὶ ἄλλα τοιαῦτα φυτὰ ἔρνη. Verum figurate & eleganter Epigramma vetus apud Reinef. *Inſcript.* Cl. XII. n. 132. Λύκιοι δὲ ἐκθεσμόπολιν ὑπερίᾳ, πᾶσι πόλεσι. Hoc ego reddendum puto Straboni II. p. 161. C. [103. *Ed. Caſ.*] ἱρόπεσίρας δ' εἶπε (Indos quam Æthiopas, qui Libyam incolunt) καὶ ἄλλο ἐὐσσὸς τῇ ἐκφορίᾳ ἢ αἰσχρὸ. ἐὐμπεσίρας ex duobus H. Stephani ſcriptis profert Caſaubonus. In utravis lectione ordo literarum mutatus gemninam ſuppeditabit: ὑπερείρας, ὃ ἐστι, ἀφ' ἅπερ ἐλάτην, *proceriores enim eſſe*, & *aëris ambientis ſiccitate minas contrahi*. Poſteriorem emendationem ὑπέρκλης pro æque certa venditare non auſim. Heſychius tamen opitulatur: τὰ ἐξωλῆ. . . . ἐκφύσι· τέθηλε. ἐκφορᾶζ. Quin autem ipſius Poſidonii, qui parum uſitatis delectabatur, verba Strabo ſu-

Εὐεργό [1]. εὐθυμία· ἀπὸ τοῦ, Εὖ εἶναι. καὶ εὐδαιμονία· ἀπὸ τοῦ [2], Εὖ ἀγαίναι τ' οἶκον. ἢ ἀπὸ τοῦ δαψιλεῖν τὰ παρὰ τὸ ἐδίειν, εὐετηρία.

Εὐετηρία [3]. εὐθυμία. χαλὸς σίναπτος. ἢ χαλᾶς ἀμφιελίξ [4]. χαλοκαιρία.

Εὔδλης [5]. εὔυπνον. εὐλιμενον.

Εὐζηλ⊛. ἀπὸ χαλοῦ ζηλημάτι.

Εὐζωία [6]. χαλὴ ζωή.

Εὐζωίς [7]. χαλᾶς ζωῆς.

Εὔζωνοι. εὔοπλοι. ἔνοπλοι [8].

Εὐζώνου. χαλᾶς [9]. ἀπὸ μέρους.

Εὐζω⊛. εὔτυκ⊛. χαλή [10].

Εὐζώνους [11]. εὐσχήμους. μὴ ἔχοντα φορτίον.

Εὔζωρον [12]. εὐκέρατον.

Εὐη-

Εὐηγενῶ [13]. εὐγενῆς.

Εὐηγενίων [14]. εὐγενῶν. εὐδαιμόνων.

Εὐηγορίη [15]. εὐαγορία. αἱ μὲ δικίας, παρὰ τὸ, Εὖ ἠγαθὸν· αἱ δὲ φιλῆς, εὐδαιμονίας [16]. Ἥρη [17] γὰ, ἡ εὐδαίμων, Ἴωνες λέγουσιν.

Εὐηγορεῖν. εὐλογεῖν.

Εὐηγορεία. χαλολογία [18]. χαλοῤῥημοσύνη.

Εὐήθεια [19]. μωρία, ἄνοια.

Εὐῆθες. ἁπλοῦν. μωρὸν, ἀνόητον, ἀσύνετον.

Εὐήθης [20]. βλάξ. λιχνόπους. ἀνόητ⊛.

Εὐήθης γυνή [21]. χαλὸς ἐν αὐτῷ ἔχουζα ἀγαθεδάς.

Εὐήθως. ἀνοήτως.

Εὐήνεας. τοὺς χαλοὺς ἡνιοχήσας.

Εὖη-

Surpaverit, dubitare vix licet. Hesychius nativam vocis an translatam potiorem spectaverit, discerni non potest. HEMSTERH.

1. Εὐ ἴσως.] Scrib. εὐσεῖ, unica voce. SCAL. STEPH. (in *Ind.*) HEINS. SOPING. G. Sic Democritus εὐθυμίαν suam vocabat. Vid. Suid. ubi plura. HEINS. Æschyl. *Agam.* [immo *Sept. c. Theb.* ν. 193.] εὐ πάντ' ἄξιμ. Vid. Καμπτῶν. Similiter αὐτὸ dicunt. [Vid. Suid.] SOPINGIUS. Opponitur Κακοπᾶν, pro Κακοπᾶ, infra. G. Ut Αὐτὸ (male enim Hes. sup. Ἀυτὸν ponit) sic & ὑπτεῖ. Vid. Laërt. in *Democrit.* p. 658. [*Ed. Cas.*] Ix Gloss. Herodot. ἐυσεῖ. scribe ἐυσεῖ. Apud Herodot. L. I. [c. 85.] vulgati habent εὐθυμίη, sed MS. ἐυσπᾶ. [ut in marg. notatum] quomodo scribendum Glossæ suadent. VALES. Vid. Harpocr. p. 9. Æschyl. p. 77.. [vid. sup.] & p. 197. [*Agam.* ν. 656.] Cleon. Alex. p. 305. SCHR. Adde H. Steph. *Schediasm.* & Meibom. ad Aristid. Quint. p. 324. VERW. Conf. Sylburg. ad Etymol. M. Cl. Alex. *Strom.* II. 21. p. 498. *Ed. Pott.* & sup. *Not.* ad v. Ἀπεσά. Maussac. ad Harpocr. in eodem, ibi H. Vales. & H. Steph. *Pbc. Herod. Recenf.* T. Gale ad *l.* c. & Jac. Gronov. *Not.* p. 822. (qui ὑπτεῖ.) Ægid. Menag. ad Laërt. IX. 45. p. 412. & 414. Kuiter. ad Jamblich. p. 138. Similis formæ est Ἀπεσά supra.

2. Ἐπὶ δ' ἰὸ ἐσ.] L. ἢ λιὸ δ' &c. Traditur hic enim etymologia, a priore diversa. KUST. Etymol. M. ἀπεσά. . . ἐπὶ δὲ τὸ, εὖ εἶναι. . . . ἐν δὲ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ ἐπεφώνησεν ὁ λέξας, εὐδαίμονας, ἐπὶ δὲ τὸ, εὖ ἐσάναι. Hoc & Photius in Lex. MS. Ceterom λιὸ, pro ἐπὶ, correxerat etiam *Anonym.* in *Cod. Burm.* Mox δαψιλεῖον leg. *Reisk.* pro . . λῶν.

3. Εὐετηρία.] Glossl. Herodot. εὐετηρίη. Vid. Suid. & inf. v. Εὐετηρία, & *Not.* in v. Εὐθενῶν. Conf. v. Ἐξ εὐετηρίας, & Salm. in Solin. p. 177. E.

4. Καλὰς ἀμφιελίξ.] Sic & Suidas. Etymologus: ἐσιτὰ δὲ, εὐθυμία, . . . τὸ καλὰς ἀμφιελίξ.

5. Εὐδλης. εὔυπνον.] L. ἐπ ἰάδλ. PERG. Εὐαδλής, εὔυπνον, supra. Sed ordo hic postulat εὐαδλῆ. nisi fit delendum. Aut leg. εὐάδλῆ. Conf. inf. Εὐάμπνοι. IS. VOSS. Ex ferie iter, scribendum est εὐάδλῆ. Sed quid hoc? Conf. sup. v. Εὐάδλη, & Εὐκαὶς, ubi cædem interpretationes. KUST. Haud bonum sane somnium somniarunt hic librarii, somnolenter scribentes, εὔυπνον, quum deberent potius exarare εὔπνον, aut εὔπνοον. hoc enim est propie πεύδῆς, ut nemini non constare arbitror. TRILLER. *Emend. Hef.* p. 18. Et suo loco deturbatum, & ordinem verborum præposterum arbitror. Scribe: Εὐάμπνοον. εὔπνον, εὐδλῆς. quod suam in sedem est reducendum. HEMST. Favente ferie dudum correxeram: Εὐάδλῆς. εὔπνον &c. Infra: Ζαῆς. . . σπλῆς. Et: Ζαῆς. . . πολύπνους. Conf. v. Ζαυ, & Ζαῶν ἄπνοον. Ut sit ex ζῶ, ζᾶ (quod auget) & ἄω, vel ἄημι. Sic optime convenit seq. εὐάμπνοον, & Articuli capite iceftituto omnia constant.

6. Εὐζωία.] Aquil. *Gen.* XXX. 13. BIRL. Sic εὐζωΐ apud Pind. *Pyth.* IV. 233. ἐυζῳ· εὐζωΐᾳ δῶδε. ABRESCH in *Mifc. Obf.* VII. 2. p. 303. Vid. H. Steph. *Schediafm.* I. 9. Sic contra δυσζωΐα, est *dura vivendi ratio*, apud Pallad. *de Brogm.* p. 10. Achmet *Oneirocr.* c. 151. p. 122. κακοζωΐα, & εὐζωΐα opponit. Tria illa Lexicis adde.

7. Εὐζωΐς.] Photius & Suid. Εὐζώνη.

8. Εὐζ. εὔοπλοι, ἔνοπλοι.] Posterius tantum habet Lex. MS. & Suidas. Et forte alterum ex altero ratum, ut correctoris sit prius, quod Phavor. solum ponit. Zonaras ix Lex. MS. inedit. Εὐζώνους, ἔνοπλοι, ἢ εὐζώνους τοὺς μονοζώνους, οἱ οὐτιδανῶς καὶ κάκως ἐσταλμένοι, καὶ μὴ παρέρχεσθαι δυνάμενοι ἕνεκα βαρους. Totidem verbis Lex. Reg. MS.

9. Εὐζ. καλᾶς λιὸ μέρους.] L. καλὰς. IS. VOSS. Respexit ad Hom. *Il.* A. 429. ubi Schol. Εὐζώνους.] ὑζωστῆρ, καλὰς καὶ εὐτόλμ. ἀφ' ἧ ὑπόδυσι, λιὸ μέρους. Sed ibid. pro καλὰς, Ald. & Argent. καλῆς, ut & in Barnef. Ed. quod præfero. Sic Εὐζώνους *Il.* ν. 261. Schol. expl. καλὰς, λιὸ μέρους. Conf. voc. & *Not.* seq.

10. Εὐζ. εὔτυκ⊛ καλή.] Photius Lex. MS. ἡ εὔτυκ⊛ καλ-

λή. Similiter Suidas, addens: ἢ καλὴ. ubi Kuft. vocem καλλή, ut supervacaneam, delere jubet. Non obito: posterius enim priorix correctio videtur. Mallem tamen pro εὔτυκ⊛ legere, εὐτολ⊛. Sup. Ἀζωτ⊛. . . . ἀπολ⊛. ἀτολ⊛. Recte Cyrill. Lex. MS. εὐζ⊛. εὐτολ⊛. Conf. *Not.* seq.

11. Εὐζώνους. εὐτύχους.] εὐζω⊛ & εὐτολ⊛ scribendum. SALMAS. Recte *Salm.* Moschop. εὐζωνοῦς· ἀπὸ ἐπιμήκους τῶν τὰ ζώνια ἀχρι⊛ ἐπιφερομέν⊛ [Eadem Phavor.] MUNKER. Legend. εὐτολμους, i. e. *expeditos*, five more ejus, qui leviter armatus eft. λ & χ frequenter confundumtur. KUST. Ordo literarum poscit: πεζοὺς, εὐτολμους, μὴ ἐχοντὰς φορτίου. Strach. XXXVI. 25. [πεζοὺς ἰρεῖ.] PERG. Lucian. in *Rhetor. Didafcal.* ἀνδρὶ εὐζώνῳ. Idem in *Icarom.* πεζὸν αὐτὸν. SOPINGIUS. Simili vitio Καλοκαγαθὸς inf. pro . . . καλὸν. Vid. *Not.* in v. ἰσοπαλὴς, & fup. in v. αὐθαιμοροῦν.

12. Εὔζωρον.] Plutarch. *Thef.* p. 10. SCHR. Vid. fup. v. Ἄζωρ⊛, inf. v. Ζωρὸν, & fcqq.

13. Εὐηγενῶ⊛.] Ex Hom. *Iliad.* A. 427. & Schol.

14. Εὐηγενίων.] Refpexit locum Hom. Ξ. ν. 81. ab Etymol. laudatum: . . . . Τρίων εὐηγένων &c. ubi Schol. ὦ λαμπρῶν, εὐηθῶν. Apollon. Lex. MS. καὶ παρήκμασε ἡ ν. Theocrit. *Id.* XXVII. 42. ἐξ εὐηθίαιο. Ad quem locum itaque fallitur Palmerius *Exercit.* p. 814. quando hanc vocem extra illud *Idyllium* invenirí negat, præterquam apud Euftath. qui (inquit) procul dubio ex *h. l.* Theocrito habet. Sed contranum ex allatis liquet, & ex ipfo Euftath. p. 1288. *fin.* ubi repetitis etiam Homeri verbis explicat locum laudatum.

15. Εὐηγορίη.] Conf. fup. v. Ἐξ εὐηγορίης. KUST. Vid. Etym. M. v. Εὐηγορίαν, & inf. v. Ἐγκωμ⊛, & Ἥρη. ubi locus corruptus. Apollon. Lex. MS. ἐυηγορία. παρὰ τὸ Ἠγορεῖν.

16. Εὐδαιμονίας.] L. εὐδαιμονία. Sed Genit. ille adhæfit forte ex loco Hom. *Od.* τ. 114. ubi ἐυηγερίη. Schol. εὐδαιμονίας. ἢ ἐ ἐναρχίαν, &c.

17. Ἥρη] Scribo αὖτη. JENS. *Lex. Hef.* p. 99. Nihil muto.

18. Καλολογία.] Vox Lexicis ignota, occurrit etiam in Achmet. *Oneirocr.* c. 158. p. 131. Sic εὐηγορῆσ⊛ L. Cor. IV. 12. Gloff. N. T. καλολογῆσ⊛. quam vocem quoque nova, ut & fcq. καλοῤῥημοσύνη.

19. Εὐήθεια.] Æfchyl. p. 28. [*Prom. Vinct.* ν. 383. πάντων.] SCHR. Præter Etym. Suid. & Ulpian. in Demofth. p. 21. *fin.* vide mox dicenda, ut & Henrichth. ad Lucian. *Dial. Sclect.* p. 101. & *Not.* ad Thucyd. III. 83.

20. Εὐήθης.] Vid. Scalig. in Ariftot. *de Animal.* p. 68. SCHR. Pro ἀνόητ⊛, apud Herodot. II. 45. BIEL. Vid. Lexic. Rhetor. MS. in *Bibl. Coifl.* p. 491. Photius in Lex. MS. ἐυήθης. ὁ μέσως ἐχων τὴν ἀκοὴν, ὁ μὴ ὀξὺς, μηδὲ βραδὺς, ὁ ἀπλοῦς, ὁ ἀκέραιος τὴν διάνοιαν, ὁ μὴ πανοῦργος, μηδὲ ἀφελὴς, ὁ μὴ ἐπιτηδείως ἔχων πρὸς τὸ κακοποιεῖν. ἐυήθης, ὁ χρηστὸς, ὁ ἁπλοῦς. Τιμοκράτης λέγει. Mœris Attic. Εὐήθης, τὸ χρηστὸν, καὶ ἀκέραιον. Θουκυδίδης, Ἀτάκτως· Εὐήθες, τὸ ἀνόητον, ἀσύνετον. Vid. Ritterhus. præc. & Thom. Mag. v. Εὐήθης. Gloffæ: εὐήθεις, ὁ καλοκάγαθος. Et: εὐήθεσι, ὁ μωροῖς. Blas. *Simplex.* Conf. A. Dounam *Prælect.* in Demofth. p. 186.

21. Εὐήθης γυνή. π. τῶν αὐτοῦ &c.] Qui cum his correxiat interpretatio, viderint alii: ego litera demta genuinam puto γυνὴ. Eam vocem cum γυνὴ non raro permutari, Veterum etiam exemplo docet Hefych. in Ἴαναγυναῖ. *Terra* fignificatur, quæ locos habet latos & amœnos. Ita in quibus hilarites & jucunde tempus fallna vireta, in quibus hilaritæ & jucunde tempus fallna vireta, in quibus invenuite vocem εὐήθης ex confucto domeftico. Haud invenuite vocem εὐήθης ex confucto domeftico. Haud invenuite vocem εὐήθης ex confucto domeftico. Haud

Εὔηκες [1]. θήκων [2]. ἐξύ. θ'εκτοῦν [3]. εὖ ἡκοντηθέν. ἀκμάζον. θ'ρασύν [4]. εὐπλοεῖν.

Εὐηκέστατοι. εὖ ἥκοντες [5].

Εὔηκες [6]. ἀκμάζουσα. θ'εκτοῦσα.

Εὐηκοῦ [7]. σαξεύθου. δ'ιδύμων.

Εὖ ἧκον [8]. πλωτῶν [9]. εὖ στάθμων.

Εὐηλάκηλ [10]. θεῖα βίλη, ἢ ἴχλα [11], δ'ιαφερτής.

Εὔημικτον [12]. δ'ίπαλές.

Εὔηλατον [13]. χαλᾶς ἐλληλαδμένον [14], ἢ ἐλαυνόμενον.

Εὐηλαῖ [15]. ἢ πεδινὴ, καὶ δ'ιάσηλ χέρ. δ'ίλαι [16].

Εὐη-

1. Ἠυσταμένως, ἢ ὕστερ, &c.] E disjunctiva particula fiat signum disjunctivum, ut scribas: † εὔηκες &c. perpetua continuatione usque ad ἠσύλλογον. Nam ἄνω & κάτω etiam in significatu *vigoris* & *habitudinis* coincidunt. PERGER. Hæc male discerpta talem in modum ordinari debent: εὐηκοι. τὰς καλὰς ἠσυχαζούσας. † κάμνει. ἄνοσον, ὑγ. ἀλυθῆ, τὸ ἠσυχάζον, ἀκμάζον, ἐρρωτῶν, ἠσύλλογον. Patet, quam variis interpretationibus id vocabulum Veteres instruxerint; quæ interpretatio tamen nulla quadret ad explicandum illud Empedoclis apud Diogen. L. VIII. 62. - - - - εἰ δ τι νόσων πασῶν ἀνίκητον κάμνει ἄνοσον βλέπ. HEMSTERH. Posset etiam legi: ἠσύ κάμνει, &c. Sed præstiterit novus Articulus. Simile exemplum est inf. in v. Ἠσυχαστῆς. Schol. Hom. *Il.* X. 319. Ἠσυχ. καλὰς ἠσυχαζούσας. Conf. Suid. & Etym. M. & sup. v. Ἀχαιούτιος, inf. v. Ἠσὺς.

2. ἠύσσων.] Interpretatio aliena, & cum voce ἠύσσω nihil commune habens præter inanem literarum fonum KUST. Mox: ἠύσσουσιν. ἐλαύνουσι, pro τῷ ἠύσσοντι, ut ipse *Kust.* monet. Atque ita h. l. τῷ ἠύσσοντι scripserim, quod bene connet. Atque ita h. l. τῷ ἠύσσοντι scripserim, quod bene connet. Conf. v. ἠύσσω, & v. Ἠύσσω, & *Not.* ibi. Nisi forte ἐλαύνων hic capere liceat pro ἐξυνιόντι, *qui acuto est auditu*, quem Poëtæ nostrates vocant *luiffer-feherp.*

3. Ὀξ. † εὐηκέστ. τὸ ἀκρ. ἀκρ. † ἐρρωτῶν, ὑγιᾶ.] Pro εὐηκέστ, leg. εὐήκεστ. STEPH. Leg. εὐήκτ. [ut Phavor.] IS. VOSS. Lege continua serie: ὀξ. ἀκοῦσ, τὸ ἠσυχάζον, ἀκμάζ. ὑγιαῖν. ἠσύλλογ. Confundit hic autem Hesych. εὐηκέστ cum εὔηκες. Num interpretationes εὐηκέστ, ἀκμάζοντ, & duæ sequentes, pertinent ad εὐηκέστ, quod est a mascul. εὐηκέστ. Confer mox v. εὐήκεσ. KUST. Εὐηκέστ non muto: deduc ab εὐηκέστ, ac vide mox Εὔηκες. JENS. *l. c.* Pro εὐηκέστ *Steph.* εὔηκεσ scribendum censuit. Præstiterit, credo, sublatis binis distinctionum signis, omnia habuisse vocis αὐτόνομ interpretationes. Sequitur enim: εὔηκες. ἀκμάζουσα, ὑγιάζουσα. Ab Ἀκμ. - - - ὑγιᾶ, pro quo infra legitur Ἠσὺς. Possent forsan etiam ita hæc reformari: εὐήκεστ. ὀξύ, † εὐήκτ. - - - ἀκρ. ὑγιαῖν, ὑγιᾶ. Ira quoque in suo codice reperisse videtur Phavor. Scribit enim: εὐηκέστ, τὸ ἠσυχάζον, ἀκμάζ. VALKEN. *Gloff. S. ex Hef.* p. 16. Vid. *Not.* penult.

4. † ἐρρωτῶν, &c.] Connecte hæc cum superioribus. Vid. *Not.* præced. KUST. IS. VOSS. PERG. HEMST.

5. εὐήκεστ.] Scribe divisim, τὸ ἠσύν. Conf. v. seq. KUST. Vid. *Not.* antepenult. & mox in v. Εὐηκῶν.

6. Εὔηκες.] Male, ut puto, pro εὐήκεσ. Nisi forte εὔηκες fit compositum ex εὖ & ἧκω, idemque significet quod εὖ ἧκων, de quo statim. Nullum, fateor, exemplum compositi hujus apud Scriptores hodie exstantes inveni; sed potuit Hesych. suos habuisse auctores nobis ignotos. Sed & vicissim verum est, Hesychium sæpe fallere & falli, vocesque spurias pro bonis & sinceris non raro Lectori obtrudere; quod fidei ejus non parum derogat. Sed de hoc alias. KUST. Conf. *Not.* præcedd. Vide autem, num εὐήκες etiam sit ἀκμάζουσα, ratione originis & inde manantis ejusdem potestatis. Num ἀκμὴ est εὖ ἄκρ, idem denotans proprie.

7. εὐήκεσ.] Ao vitiose pro εὐήκ? Nam ipse Hesych. sup. v. εὐηκοτέρ restatur, lones † εὐδαίμονα, sive *beatum & felicem*, appellasse ἐγω. Vel εὐήκεσ corrupte hic positum pro εὐήκ. Vid. inf. v. ἀσσον. KUST. Conf. posit v. Εὐρυσακες, & sup. ad v. Εὐηκες.

8. Εὐηκῶν.] Lege divisis vocibus, εὖ ἧκων, *l. c. bene se habens, felix, fortunatus.* Herodot. L. L c. 30. ἐ εὐδαίμ. τε καὶ εὐοίκους, *civitate florente.* Vid. etiam *Not.* seq. KUST. Apud Herod. paullo post *l. c.* εὖ οἰκεῖ, simili sensu. Plura vid. in Æm. Porti *Lex. Ionic.* v. Ἧκον.

9. Πλωτῶν.] Interpretatio hæc non convenit simpliciter phrasi εὖ ἧκων, sed tunc tantum, cum ei additur Genitiv. χρημάτων, vel alius similis. Sic apud Herodot. l. V. c. 62. ἄνδρες χρημάτων εὖ ἥκοντες, sunt, *viri divites*, vel *locupletes.* KUST. Sed facile per ellipsin hoc suppletur, ut in οἱ ἴχθοι, sc. χρήματα, i. e. *divites.* Vid. Cl. Brs *Ellipf.* Sic apud Herodot. l. 102. εὖ οἰκεῖν. Conf. *Not.* præc.

10. εὐηλάκηλ.] Vid. inf. v. Ἠλάκατα ἐρριζα.

11. Ἴχλα] An ἴχνη? Sic & Cl. *Hemsterh.* Vid. Iof. v. Ἠλακάτη, & H. Steph. *Ind.* ubi ἴχνη exhiberi video.

Εὐημελία [17]. εὐδαιμονία.

Εὐημονία. ἐμπειρία [18].

Εὐηνίης [19]. Εὐηνὶς Θυγατρίς.

Εὐηλίου [20]. χαλεῶς ἠσυχοῦσθαι. ὅθι μηδενὶ ἀνδρὶ μάχη, ὀργίον.

Εὐηλύμενος. εὐαδίνους. χαλούς. ἀχμαζούσους [21].

Εὐηλύσεα. ἀγαθά. λαμπρά. ὀφέλιμα.

Εὐηλύσεα [22] χαλκὸν. † εὖ εἰς [23] ἄνδρας ἀφτεθίσα ὁ τῷ χαθοπλίζεσθ. εὐόχητον [24]. χαλκὴν λαμπρὰν, εἰλίσσ.

Εὔηλυσ [25]. πόλεμος Αἰτωλίας.

Εὐηλύσα [26]. εὐπρεπίζουσα.

Εὐηπελεῖς [27]. ὀφέλ. εὐλύσι.

Εὐη-

12. εὐήμικτ.] Infra pro eodem rectius habes εὔημικτ. KUST. BIEL. Εὐήλυσσ posuit ordo literarum non minus, quam interpretatio subjecta. HEMST. Corrupte pro εὐήμικτ, quod infra Noster reddidit per εὐπαγῆ. Conf. v. εὐπαγεῖς, & v. εὐπαγῶ. Nimirum ε & ι sæpe confunduntur. Vid. inf. in v. Ἠλακάτη, sup. *Not.* in v. Ἀκουτίσμ. &c.

13. εὐηλατ.] Usurpat Xenoph. *Cyrop.* I. p. 10. Ἐμπλησαι αὐτῶ τὸ διφθέρα ἐξελεῖν εἰς τὰ ἐγκάρσια τι καὶ εὐηλατῆν. Vid. & Suid. ABRESCH in *Maz. Obf.* VII. 2. p. 303. Conf. Sutcer. *Theſ.* & Hefych. v. ἐξέλασε, & in v. Γλυκέρ.

14. Ἐλαυνόμενον.] Vid. supra. Phot. & Suid. Ἐλαυνόμενον.

15. εὐηλασ.] Xenoph. *Hift Gr.* l. V. p. 576. Β. ἀπαντᾶν τοῖς ἵπποις &c. Conf. v. Θώρηξ. Ibique *Not.* Mox τοῖς ἵπποις pro τοῖς θώρηξ. Vid. v. Ἐνωμοτάρχαι, &c.

16. εὐήλισ.] Legerim εὐηλατ, qui voce otitur Hesych. inf. in v. Ἐσσηνε. KUST. Utrumque probum.

17. εὐήμελία.] Habet Athen. l. XIV. p. 632. pro victoria: ut ἐνημερία l. XIII. p. 584. Vid. Spanhem. ad Callim. p. 742. 743. & H. Steph. *Theſ.* l. 1461. Conf. Suid. & Iup. v. Ἐυημερία, inf. in v. Εὐήλιος. Photius in Lex. inedito: Εὐήμερίαν. τὴν εὐδαιμονίαν. ἢ Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, ἢ Φιλιστίδης.

18. Ἐμπειρία.] Videtur intelligere *peritiam jaculandi*: ut fit ab εὖ, & ἵημι. KUST. Conf H. Steph. *Ind.* Ex regula nostra *jaculandi* notio latebat in voce Εὐημονία. Inf. Ἠμοσσον. βλῆσαι, ἀκοντίσαι, ἐμπεῖραι. ubi similiter ἐμπειρία legendum videtur.

19. Εὐήνιος.] Ex Hom. *Il.* I. 553. & Schol. notante eam Cl. *Kuſtero.*

20. Εὐήλιον. - - - σχῆμ.] Vid. Harpocr. p. 131. SCHR. Virtute hac Platonem l. IX. *de Legg.* usum scribit Harpocrat. innuens sc. quæ leguntur p. 663. a. Ἐαν - - - συντιθῇς γόητ, τελοῦσ ἐν αὐτ. Atque eodem sensu Themiſt. *Orat.* XIII. p. 176. B. εὐήλιος ποιεῖν. ABRESCH *l. c.* Vid. Etym. M. & Suid. cum quo facit Photius in Lex. MS. Conf. inf. in v. Εὐφυτλίς, & sup. v. Εὐάλιος, item v. Δυσάλιος, Δυσάλιος, Ἐξάλιος, Ἀφάλιστος, &c. Vid. & v. Εὐθάλιος.

21. Εὐήλυσσας. εὐοδίους, καλὰς ἰχῆ μοιρῆς.] L. Εὐήλυσσας. εὐοδίους, καλὰς, ἀχμαζούσας. Vid. Etym. M. ubi male Εὐπλέοντας. [Sylb. tamen - - - - ὑγιαν.] Gloſſ. Εὐήλυσσ. *amœnus.* IS. VOSS. Ridicula lectio, pro εὐδίους, καλὰς, ἀχμαζούσας, ut Etymol. M. PERG. Corruptissima hæcce ita in melius refingenda sunt e Suidæ Lexico: Εὐήλυσσας. εὐδίους, καλὰς, εὐχμαζούσας. TRILLER. *Obſ. Crit.* p. 488. Hæc pessime corrupta sunt, ex Etymol. sic emendanda: εὐδίους, καλὰς, ἀχμαζούσας. pro quo Photius in Lex. MS. & Suidas habent εὐχμαζούσας, sed minus recte, ut puto. KUST. Noster supra: Ἀχμάζουσ. ἀτάφους. Contra: Δυσάλιους. δυσάφους. Lexicon MS. Εὐήλυσσας. εὐδίους, καλὰς, εὐχμαζούσας. Conf. sup in v. Εὐάλ. Apud Paufan. L. III. p. 239. memoratur templum Jovis Εὐήλυσσ. Facillima lectio videtur: Εὐήλυσσας. εὐδίους. καλὰς. ἀχμαζούσας. Suid. εὐδίους. - - - ἢ εὐδίους, ἡσυχίους. Conf. sup. v. Εὐάλ.

22. εὐήλυσσα, χαλκὸν † &c.] Scr. εὐήλυσσα χαλκὸν. ex Hom. *Od.* N. 19. Conf. Etym. M. Suid. Plut. *Sympoſ.* III. 10. p. 659. C. & sup. v. Ἀνήλυσσα.

23. Εἰς *al.* ἐλ.] An τῆς &c.? Sic Etymol. M. Suid. † ἀνδρ. Apollon. Lex. MS. εὐήλυσσ] † ἄνδρ τὸ ἀφτεθῆναι τῶν. (Hom. Od. Δ. 622.) - - φησὶν ὅτι, ἢ διαφορὰ εἰδοποιεῖ. (Hom. Od. Δ. 622.) - - φησὶν ὅτι, ἢ εὐήλυσσα εἶναι. Ὅταν δ' εὐήλυσσα χαλκὸν εἴπῃ, (*Od.* N. 19.) σημαίνει † πλεονασμὸν ἐστὶ τὸ ἀνάμεσα εἶδεναι. τινὲς ἐστὶ τὸν ἀνδρεῖον.

24. † εὐόχητ.] Conjunge cum Εὐήλυσσ. IS. VOSS. ABRESCH *l. c.* Etym. M. Εὐήλυσσ - - - ἢ εὐήλυσσα, ἀπ' ὁ ἐστι καλὴ εὐοδία, ἢ καλὸν ὂν τῷ ἰσχύϊ. An vero hæ significationes, εὐόχητ, &c. pertinent ad Εὐήλυσσα, quod cum Εὐήλυσσ confuderit Noster? infra: Ἠσσα. κυμαίν. Conf. Εὐήλυσσ neque mutandum. Conf. sup. contrarium, Ἀνήλυσσ, & v. Δυσάλιος.

25. Εὐήλυσ.] Ælian. *Var. H.* XII. 22. SCHR. Conf. Hesiod. *Theogon.* v. 345. Est & nomen proprium Regis. Cyrill. Lex. MS. Εὐήλυσ. Δυσήλυσ † Ἀφτεθῆς. Vid. Hom. *Il.* B. 693.

26. Εὐήλυσ.] Pro Εὐήλυσσα. KUST. Cyrill, & aliud Lex. MS. Εὐήλυσσ. neque mutandum. Conf. sup. contrarium, Ἀνήλυσσ, & v. Δυσάλιος.

27. Ἐφέπελεῖς.] Egregie notat R. Bentlejus ad Callim. *H.*

Εὐπτιλία [1]. εὐθυμία, εὐεξία.
Εὐρέας [2] ἵππους. εὐαχώρους. καὶ εὖ ἠρεμα-μένους.
Εὖρες [3]. εὑέλασον [4]. εὖ πεπονημένον ποιῆς τὸ ἐρέσσειν.
Εὐπρεμιδῶν [5]. πατρωνυμικῶς.
Εὐρεῖστατον [6]. εὐθὺν. κελὴ γῆ. εὐρύτατον. εὔγειον.
Εὖ ἴδι [7]. καλῶς γίνωσκε.
Εὖ ἴσκη) [8]. καλῶς κατασκεύαζε.
Εὐηρεία [9]. εὐθυμία. καλὸς ὁπλισμός.

Εὐά-

H. in Cer. ν. 135. ubi Oraculum *Onomacrito* datum scripsit Vir summus, pro *Olenaeo*. εὐπτιλία certe mendosum. Etymologus, aut quisquis ille fuit primus auctor ejus observationis Grammaticus, in suo Callimachi codice repererat, ut manifesto liquet, si, quas sequuntur, perlegas. HEMSTERH.

1 εὐπτιλία.] εὐπτιλίᾳ apud Callimach. in MS. ubi vulgo ἐὐπτερίᾳ. Sic ἀλυπτιλία. Vid. Eustath. ε. *Od.* p. 232. Etym. M. in εὐπτιλ, & in εὐπτιλία. IS. VOSS. Conf. *Not.* præc. & inf. v. 'Ολυμπιλίων, sup. v. 'Αναπλάζας, 'Αναπλάω, &c. in Ed. Flor. male exponitur, εὐθυμία, ἱλαρία, pro uno εὐθυμία, quod est in ceteris. Videtur ibi a correctoris manu intrepsisse.

2. εὐέρες, ἵππους.] Sublata distinctione malim: εὐέρεας ἵππους, ab ἐέρω. Sic & Cl. *Jens.* l. e. Phot. Suid. & Etymol. εὐέρες, εὐάγωγον &c. καὶ ἐ ἐερσίπε. Conf. v. seq.

3. εὖρες.] Scr. εὐέρες. Vid. *Not.* præc. Respicit autem locum Hom. *Od.* Δ. 122. - - - λαοὺς εὖέρε ἐρετμοῖν. Schol. καλῶς ἐρετμῶσι.

4. εὐέλασον.] Vid. sup. in v. εὐέλαθρ.

5. Εὐαρμῆδ.] Male pro 'Αρχμῆδ, vel 'Αρχιμῆδ. Nam ἐάρχω est τορνῶ. Vid. sup. v. 'Αρχιζῆ), & v. Αρχγία, & quæ ibi notavimus. KUST. Τορμίδ, sive *trudiculum*, Attici vocant ἐάρχλον, aut ἐάρχλον, ut Pollux ostendit V. 88. X. 97. Emendandus igitur Etymologus p. 762. Τορμὶς, τὸ ὑπὸ ἐ 'Αθλιῶν (intelligo λογοφόρων) εὐάρχλον σημαίνει. Prius genuinum existimo; alterum vulgari pronunciandi corruptela paulo detortius. Ab ἐάρχω deductum 'Αρχιζῆ non tantum Noster habet, addito, 'Ορχὶ γῆ, ἐ τορνῶ· sed ex Ælio Dionysio & Pausania notat itidem Eustath. ad *Il.* β. p. 219. Simili ratione, quemadmodum a τορμῶν, εὐάρχω formetur ab εὐάρχη. Hinc quasi vocabulum esset compositum, effinxerit aliquis εὐάρχμῆδ, quod Hesych. exponit εὐτορνοφόρος. Alioqui statuendum foret, εὐάρχμῆδ perverse scribi pro 'Αρχμῆδ, ab ἐάρχω. Præcessit paulo ante: εὐάρχω, τορνῶ. τόρτης. Melius, ut puto, dedisset: εὐάρχω, τορνῶ. εὐάρχω, τόρτης· quæ eadem est atque εὐάρχια, infra suo loco reperiunda, sed interpretatione corrupta. HEMSTERH.

6. εὐρεῖστατον. εὐθὺν, καλὴ γῆ, εὐρύτατον, εὔγειον.] Postrema ista ab emendatore quodam profecta sunt; qui prima vitiosa non inepte quidem correxerat. Totus itaque locus sic constituendus est: εὐρεῖστατον. εὔγειον, καλὴ γῆ. R. BENTL. *Epist. ad Mill.* p. 33. Facile assentior. Nam τὸ εὐθὺν corruptum videtur ex εὔγειον, & τὸ εὐρεῖστατον ex εὐρύτατον. KUST. in Lex. Cyrill. MS. Brem. nihil amplius legitur, quam εὐρύτατον, εὔγειον. BIEL. In Cyrill. meo MS. legitur: Εὐρεῖστατον. (l. - - - τον.) εὔγειον, καλὴ γῆ. Ægre itaque dixellor a *Bentleiana* sententia. Neque εὐθὺν stare potest, nisi εὐρεῖστατον accipias pro ἰσοπέδατον, sive εὐάλεγον: ut εὐαρμία idem est quod εὐθία, *aëris benitas, cælum ferenum*; quorum opposita sunt δυσάρμ, & δυσαρμία. ita sequens εὐάρχθρ, καλὴ γῆ, εὔγειον, diversum est. Hoc tamen conjicio tantum, non statuo. εὐαρχθρὸν autem, præter Hesychium, habet Suidas: εὐαρχθρὸν. τὸ καλὸν ἔχον γῆν, τὸ καλὸν ἐ γῆν. εὐάρχθρ. καλὸς ὑφτερμφόρον. Unde olim putabam, utrumque retineri posse: sic tamen, ut εὐαρχθρὸν (inferta syllaba, quæ supius in ejusmodi elisa est; ut εὐρυτάτης & εὐρύοπ, pro εὐρατῆ, monente in ea voce H. Stephano *Ind.*) priori loco ponas, quem Superlativum alicubi legerit Hesychius; & εὔγειον, pro εὐθὺν. Tum: εὐάρχθρ. καλὴ γῆ, εὔγειον. Sæpius enim in hoc Lexico Comparativ. vel Superlat. proponitur, cui Positivus statim subjicitur, cum eadem aut simili expositione. Neque fugit Suidæ locus ill. Bentleyum, quem vid. in *Addend.* ad *Epist.* laudatam, p. 93. Conf. sup. v. 'Αναρχθρ, & 'Αναρχθρ, & in v. ἀρχαλέ, ubi ἀρχαθρ.

7. Εὖ ἴδι.] Εὖ ἴδι feries hic postulat. Vid. inf. suo loco. IS. VOSS.

8. Εὖ ἴσκη).] Hom. *Il.* κ. 438. Vid. v. 'Αστεΐζει, & v. 'Ησκον.

9. Εὐηρεία.] Pocius εὐαρμία scribendum. H. STEPH. *Ind.* Conf. sup. v. Εὐαρμία. KUST. Cyrill. Lex. MS. etiam εὐαρμία exhibet.

10. Εὐήρτιον.] Ælian. *Var. H.* i. 16. SCHR. Ex ἄρτος, quod est κοιλία, *venter*. KUST. De *veste bene texta* Ælian. l. c. usurpat. Vid. Suid. & H. Steph. *Ind.* coll. *Misc. Obs.* VII. 2. p. 304.

11 εὐκρόμων.] Ex ἄκρον, i. e. κολλῶν. [Vid. sup.] Deinde scribe, τὸ κλειτύλων, divisis vocibus. KUST. Videri poterat depravatum ex 'Ρυθμίων. nam 'Ρυθμίς, *dicitur adhuc*, apud Nostrum. Sed nihil impedit quo minus,

Εὐήρτιον [10]. εὐκοίλιον.
Εὐηφείων [11]. εὐκλειτύλων.
Εὐηχές. εὔφωνον. εὔφημον.
Εὐηχείᾳ [12]. εὐηείᾳ. εὔπλοια.
Εὐθαλίσιᾳ [13]. εὐθαμνώδη.
Εὐθαλεῖς [14]. εὐθησαυροφύλακας.
Εὐθεῖν [15]. ἐλθεῖν.
Εὐκαδενεῖ [16]. εὐπαθεῖν.
Εὐκαδ εὐής [17]. εὐπαθῆς. ἰσχνός.
Εὐθεῖ. ἅρμ. [18].

ut ὑδαλῶδ, ἰλαλῶδ, sic & εὐφρὴς commode dicatur. HEMSTERH.

12. Εὐηχείᾳ.] L. εὐηχέᾳ. IS. VOSS. Corrige ex Lexico Photii inedito, & scribe transpositis vocibus: εὔφημον, χάρμα. λεῖ ἐ ἀρρενικ. ἐρῆ ἐ εἰ. Si ergo vox εὐφρὴς formata est λεῖ ἐ ἐρρενικ, i. e. a remigatione, non mirum eam & εὐφλοιον denotare posse. KUST. Virum quæ dicas εὐηχέᾳ, pro εὐχερῆ, ut εὐφρὴς, εὐπλοῖς. Hinc εὐηχρικ, vel εὐηχεῖα: quod si hoc in loco famam habeant, interpretationes utique fuerint mendosæ, lenique manu talem in modum refingenda: εὐηχρικ. εὐκλὴς, εὐχρὴς & εὐκλῶδ. alterum alteri declarando apud Grammaticos inservit (Noster in utraque voce, Suidas in ἐχρικ) quin tuna, ni fallor: verum ut dubitem, facit Etymologus, apud quem legitur p. 390. εὐφρὴς. ὁ εὐκοίλιος, ἢν ὀχρικ. καὶ ἐ ἐρρενικ ἐρῆ εἰ, & quæ in eandem sententiam paulo sequuntur. itaque dubium esse nequit, quin εὐφρὴς vehementi cujusdam fuerit Auctoris: neque plane abhorret, ut, quum a remis dextre agitandis ducta sit vocabuli ratio, εὐπλοῖς exponatur; cui favet Hesych. in ἐχρικ. Illud quidem, quamvis manibus, & validis, ad impellendos remos fit opus, probabile mihi neutiquam videtur, quemquam extitisse, qui εὐηχείᾳ novo more afurpaverit pro εὐφρὴς & εὐκλῶδ. Hoc scilicet ex eorum est genere, quæ, asi vel loco ipsius Poëtæ, vel uberioribus Grammaticorum commentariis eruta, ad liquidum adduci non possint. HEMSTERH.

13. εὐθαλίσιᾳ.] Scrib. una voce εὐθαλίσιᾳ. *florenti, felici*. De infantibus Democritus apud Stobæum p. 452. ὀλίγα δὲ τὰ εὐθαλισθῆ· ἐν τούτῳ λανθάνει τι ἐν αὐξάνει quod sollicitandum non est. IDEM.

14. εὐθαλεῖς.] Merito hæc vox mihi suspecta est, neque cuivis alii, ut credo. Hesychius facile persuadebit, εὐθαλεῖς significare idem quod θησαυροφύλακας. Quare de loco hoc obscurissimo proponam conjecturam, si non veram, saltem veritatis specie minime carentem. *Supra suo loco* habemus: Γυαλὸς. Συρακοσῖοι. τοροῖοι· cujus significationis rationem in *Not.* ad illum locum exposuimus. Ab hoc γυαλὸν formasse poterit γυαλεῖς, at a δόξαθ. δοκεῖς, a σώζω, σωρεῖς, ab ἰχάνω, ἰκνεῖς, & fexcenta alia hujus generis. Γυαλεῖς vero, & ex Syracusanorum, vel Laconum, vel Pamphyliorum dialecto ἐφ ἑ interpolito, Τυδαῖς, significaverit θησαυροφύλακας; unde Hesych. fio more hallucinans, literasque affines confundens, formas erit εὐδαλεῖς, vocemque illam, quavis sparsam, juxta cum sexcentis aliis, in serie sua collocaverit. Hæc est mea de loco hoc obscuro divinatio, quam alteri certiori libenter postpofuero. KUST. Ingeniosa est conjectura. Malim tamen elegans & notissimi usus vocabulum εὐθαλεῖς retinere, si potes, quam inauditum aliud substituere, quale est Γυαλεῖς. Respicere videtur ad locum quemdam (forte Comici alicujus) ubi de *thesauri custodibus* agebatur, qui εὐθαλεῖς dicti, vel quatenus thesauro sive ærario præerant: vel quod inde sibi bene (ut fit) consulentes, *florerent opibus*, bene præ ceteris. itaque, omisso ῳ, lego Θησαυροφύλακας, nisi excideric aliquid, fueritque τῶ εὐθαλεῖς, vel εὐθαμνώδη, Θησαυρῷ. quod forte Scholiastes adjecerat.

15. εὐθεῖν.] Ex Cretensium nim. dialecto, qui pro ῡ adhibere solebant ε. Vid. sup. v. Αἰνῶ. Αἰνέω, Αἶρα, Αἰρεῖς, & inf. v. Θνήνζ. KUST. Conf. mox v. εὐδῶ. & sup. *Not.* in v. Αὐγῆν.

16. Εὐκαδενεῖ.] L. εὐπαθεῖ. IS. VOSS. Scrib. εὐδῶν, idque infra loco suo colloca: quod ipsum de voce seq. etiam dictum puta. KUST.

17. εὐκαδενὴς. Δεκάδεν ζα. (*sic omnes Edit.*)] L. εὐδαιμ. IS. VOSS. Male pro εὐδῶν. Vid. *Not.* præc. KUST. Infra: εὐδῶνται. δωίσιμοι. Conf. v. πανδῶνες.

18. εὐδῶ. ἰσχ.] Vid. 'Αναδάεν ζα. IS. VOSS. Forte ἴσῃ, vel ἴῃ. PERG. Non dubito, quin legendum sit ἴσῃ, i. e. *venis*. Nam paulo ante: εὐδῶν. ἰκάνει. ubi vide quæ notavimus. Hæc autem idem quod εὐδῶν. KUST. Leg. εὐδῇ. ἐκνεῖ. pro 'ΕΜΗ, vel 'ΕΝΗΙ. Præcesserat: εὐδῶν. ἰκάνει. Nimirum ita Cretes soleut, quorum more λ nonnunquam mutatur in ν. Hesychius dabit Αὐνῶν, Αἴνῶ. ubi bene mutant *Guyetus*, Θνήνζ pro Θλίγζ. HEMSTERH. Conf. *Not.* ad v. εὐδῶν. & quæ V. Cl. ad v. 'Εξευκτμένη notat. De voce tamen 'Εξευκτμένη dubito non ra-

Εὐθίεχ [1]. μέρ. π ἕ πάς.
Εὐθετίζ[2]. εὖ ἀγαθίζω[3], ὠφελῶ.
Εὐθήμονα [4]. εὐθέτου. εὐχήμονα.
Εὐθυμῶν [5]. καὶ εὐδιμονῶν, πλουτῶν.
Εὐθίκτως [6]. εὐπλαφῶπος.
Εὐθρυσα [7]. ἀαθυπέπεσα.
Εὐθρύζω [8]. εὐήγεις.
Εὐθύ [9]. ὀρθῶν. ἁπλῶν. ἐγγύς. ΦΘεχρῆμα. εἰς εὐθεῖαν.
Εὐθυβόλῳ πλευμόνι [10] ἐξ εὐθείας.
Εὐθυβόλως [11]. εὐσύχως. εὐσκόπως.
Εὐθυδίκαια [12]. ἁπλοῦν δημότευμ. Εὐριπίδης Ἀντόπῳ.
Εὐθυεπίας [13]. ὀρθολογίας.
Εὐθυκαίνα [14]. ἡ ὀρθῶς· ἀφ᾽ τὸ, Εὐθεῖαι κτένων [15]. καὶ δύτα) εἶναι, Εὐθυκαίνα [16].
Εὐθυκρίων [17]. παχύς.
Εὐθυκτίζω [18]. εὐ πυρυκίας, εἰς ὀρθόν.
Εὐθυμία [19]. εὐθυμοσύνη [20]. ἀμεριμνία. χαρά.

Εὐ-

tantum per literarum transpositionem, & Σ Λ in Ξ mutationem, corrupta fit ex Ἐξελευσομαι, quod ἀφίξομαι reddit, forte respiciens ad locum *Num.* XX. 18. ἐξελεύσομαι εἰς συναντήσιν σου.

1. εὐθίεχ.] Supra: ἐυθίσμα. μέρ. τὸ ἕ πάς. Unde locum hunc emendandum censuerim. KUST. Conf. inf. v. εὐθυπλεξία, quæ forte vera est lectio.

2 Εὐθέτ.] Vid. Suid v. εὐθετίζω, pro quo Phot. Lex. MS - - τίζω, ut Erotian. p. 25. εὐθετίσῃ. Conf. Galen. *Gloss.* v. εὐθετίδιν, & sup. v. εὖ δ᾽ ἄνω. Ἡδύλ. Hesiod. *Theog.* ϒ 541. εὐθέτισε &c.

3. εὐαγαθίζ.] Leg. ἀγαθίζω, omisso εὖ, quippe quod hic supervacuaneum est propter sequens ὠφελῶ. Vel distingue: εὖ ἀγαθίζω, ὠφελῶ. KUST. Posterius exhibet Phavorinus pratulerim.

4. Εὐθήμονα.] Æschyl. p. 231. [*Choëph.* ϒ. 82.] SCHR. Conf. Etym. M & Suid. v. εὐθημοσύνη, mox v. εὐθημία. Photius Lex. MS εὐθημονῶ. εὖ πάσχω, ἢ ὑγιαίνω.

5. εὐθίων. ἢ εὐδαιμ.] *Job.* XXI 23. Oseæ X. 1. BIEL. Transponi posset: πλουτῶν, ἢ εὐδαιμονῶν, vel: εὐδ. ἢ πλ. Suspicor tamen excidisse vocem, ut plene scriptum fuerit: εὐθίων, ἢ εὐθυῶν, εὐθαιμ. &c. Photius in Lex. MS. sic: εὐθίων, ἢ εὐθυῶν, εὐθαιμ. &c. Photius in Lex. MS. εὐθίονν. ἐν τῷ ὁ λαστέον, ἀγαθ εὐθίων. Utriusque exempla dabit H. Steph. *Ind.* Suidas: εὐθίονσα, ἡ εὐθαιμ. ubi frustra priorem vocem sollicitat Cl. Kuster. Utrumque daonat Thomas Mag. εὐθετῶν, καλῶν ἢ εὐθαιτῶν, εὐθαιμ δὲ ἡ λίγουζιν, ἀφ᾽ εὐθαιμ, ἀπ᾽ εὐτυχίας. (quod supra vide.) Similiter fere Phrynich p. 90. Sed vid. ibi D. Hæschel. *Not.* coll. H. Steph. *Ind.* Jungerm. & Hemsterh. ad Poliuc. IX. 160. Glossæ Veteres: εὐθίονα. *Annona*

6. εὐθίκτως.] Ex II. *Maccabd.* XV 38.

7. εὐθρυσα.] Ex *Lib. Sapient.* XV. 13. Conf. sup. v. Ἀθρυσα.

8. εὐθρύζω] εὐθρυίζω Cyrill. IS. VOSS. Sic & Lexicon meum MS. Male, ut puto Sup. Ἀθρύζω, ἀθρυῶ, ἔθρυφ. Vid ibi *Not.* & inf. v. Πλαθαγω. H. Steph. *Ind.* ex vulgatis Lexicis εὐθρύζω hoc sensu adfert, quasi infertο δ. Sed merito hæc vox suspecta est, & corrupta, credo, ex εὐθρύνω.

9. εὐθύ.] Vid. Cl. Valken. ad Ammon. *Anim.* II. 2. p. 90.

10. εὐθύβολῳ πλευμόνι.] L. βαθυμόνι. Aut pro εὐθύβολῳ legendum εὐθρυλῳ. Sed alterum rectius. IS. VOSS. Interpretatio videtur requirere εὐθυτόκῳ. Nisi pro πλευμόνι reſcribendum sit βαθυμόνι. KUST. Malim βαθυμόνῳ. Suidas: εὐθύβολῳ, ἐξ ἰσθίου βάθους. Sic & Lexic. MS. nec non Phavor. qui tamen cum Lex. Reg. MS. addit: ἢ πλαγίᾳ. Videntur itaque εὐθύβολῳ & εὐθυτόκῳ confudisse.

11. εὐθύβολως.] Philo *de Mundi Opif.* p. 3. D. εὐθύβολως σφαιροποιεῖ. Ex eodem Δυνάμει ἢ εὐθύβολος, item Δυνάμεως εὐθυβολίας, adfert H. Steph. *Thes.* I. 668. B. Conf. sup. v. εὐθυμιμῶν, inf. v. Ὑπονοθῆναι.

12 εὐθυδίκαια. ἀπ. λ.] Habet etiam Phot. in Lex. MS. sed sine auctoritate. *Ex fatce vulgi* vertit Barnef. in Eurip. *Fragm*

13. εὐθυεπίας.] Pindar. *Pyth. Od.* II. [ϒ. 157.] Δίκην λαγχάνω ἀνὴρ SOPINGIUS. L. εὐθυτενίας, e Lex. Cyrilli. MS. Brem. BIEL. Phot. Lex. MS. pariter - - πίας. Suid. εὐθυτενίας. Conf. eund. v. εὐθύγλωσσ᾽ ἔφυ, & Notitum v. εὐθυγλωσσ᾽ ἔφυ.

14. Εὐθυκαίνα.] Forte est εὐθυκρῶν, sive *juncus acutus.* Conf. Inf. v. Κεφάλαια. KUST. Conf. etiam v. Ὑποτείς. Infra: Καινικῆ. - - - χρωτικῆ, μικρῶν ἀγγείῳ.

15. Κτένων.] κτονων legend. SOPING. Infra: Καίνῃ. - - - εὐθύνῃ. Unde h. l. καίνων nullum

16 Καὶ δυὸ ἐ. εὐθυ.] Vide num ab alia manu adscriptum fuerit ob præced κτένων.

17. Εὐθυκρίων.] Male forsan pro εὐκριθίων. KUST.

18. εὐθυκτίζω.] L. εὐθυκτίνων. SALMAS Rectius legas εὐθυλίγω. IS. VOSS. L. εὐθυκτίζω. PERGER. Pro εὐ πυρυκίας. REISK. Ante εἰς ὀρθὸν deninxi cum Phavor.

19. Εὐθυμία.] Vid. Senec. *de An Iranq* c. 2. BIEL.

20. Εὐθυμοσύνη.] Scribendum videtur εὐθυμοσύνη. KUST. Vid. sup. v. εὐθύμων.

21. εὐπνον.] Scribend. potius εὔπνουν, vel εὔπνοον, ut adjecta synonyma clare evincunt. TRILLER. *Emend. Hesych.* p. 18. Conf. sup. v. *Nat.* in v. Ἐυθύπνους - - - εὔπνουν.

22. εὐθυμῶν.] Scmel apud Hom. *Od.* ϒ. 63. ubi Schol. ἁπλῶς.

23. εὐθύπλεξ.] Vid. Jamblich. *de vit. Pythag.* p. 215. ϒ. 31. SOPING. Vid. Harpocr. SCHR. Conf. Suid. v. εὐθύνω, & v. Λογιστεῖ, item Sam. Petit. *de Leg. Art.* p. 224. & seq. KUST. Conf. Etym. M. Ulpian. ad Demosth p. 230. Ezech. Spanh. ad Callim. p. 36. & mox v. εὐθυνῶν. Meeris Atticista: εὐθυνία. τρόπῳ λέγεται τριχῶς, ἢ περιδιάτησις. Vid. & Poliuc. VIII. 40. Thom. Mag. &c.

24. Τὸ δίκην &c.] Forte: † εὐθυνεῖν δίκην. τὸ δίκην &c. HEINS.

25. Ἀφεσεῖ. ἐν τῇ Πολ.] *Athenienſium*, ut videtur. PRIC. in *Ind.* Diferte Harpocrat. Ἀφεσ. ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ. Cujus operis deperditi mentionem præterea Suid. Zenob. & Schol. Arisloph. noo uno ioco faciunt. Vid. Cl. Fabric. *Bibliath. Gr.* T. II. p. 197.

26. ἐπ᾽ ἂν παραδῶσιν.] Leg. ἐπὰν παραδιῶσιν, i. e. *poſtquam Paredrorum munere funſti fuerint.* KUST. Tria [hæc] ultima verborum Aristotelis haud dubie sunt corrupta: ex ipsa re tamen mens Aristotelis est clara, nempe lectos ab Archonte & Polemarcho binos Assessores ad judicia prius, quam assideant, a cæteris judicibus esse comprobandos, multam pendere debituros, si prius assederint. Nun vacavit mihi ipsum Aristotelis iocum perveltigare. Pro ἐπ᾽ ἂν παραδῶσιν potuit forte ab Hesychio esse scriptum, ἐπ᾽ ἂν συναραδῶσιν, vel συναραδιῶσιν. Utrum horum exstet apud Aristotelem, inquirant, quibus vacat lubetque. JENS. *Lect. Hes.* p. 100 Frustra locum Aristotelis queras: quum ex opere deperdito sit, ut monui *Not.* præc. Putavit V. Cl. esse ex desumta ex *Politicorum* libris qui superſunt octo. Sed in iis l. VI. cap ult. tantum memorari videas εὐθύνας, quos alii λογίσεις (aut) vocant. alii ἐξετάσεις, aut συναγωγάς. deinde *ſub. fin. ejuſd. cap. ἐπ᾽ ἀναγωγὰς* (leg. ἀναγωγιμαίους, ex Photio, mox citando ad v. εὐθύνων) & ἐξετάζονται, & ἀλλοίους τ᾽ Ἀρχόντων. Qui locus proterea etiam facit ad illustrationem hujus Articuli; in cujus fine, pro ἐπ᾽ ἂν παραδῶσιν, conjunctis prioribus lego ἐπὰν παραδιῶσιν, i. e *poſtquam Aſſeſſorum munere funſti fuerint*: tunc enim *rationes reddere* debuerunt rerum gestarum. Id enim hic est ἀποδοῦναι δίκην, sive λόγον, ut paullo superius Noster. Altera lectio & explicatio Viri Clariſſ. est aliena. Conf. inf. v. Παράδρῳ, & omnino *Not.* ad v. εὐθύνων.

27. Εὐθυνῆς.] Vid. sup. v. Ἀνεύθυνος, & Suid. in eodem. Conf. v. Ἡνίοχοι.

28. Εὐθυνεῖ.] Vid. inf. v. Ὑπεύθυνοι.

29. Εὐθυνῶν.] Pro quo sup. εὐθύνων. H. STEPH. *Ind.* Male pro εὐθύνων. Sane Suidas εὐθύνων interpretatur *dirigitis.* Proprie *dirigitur* dicitur de equo, qui fræno, vel habena facile regitur. KUST. εὐθυνῶ & Ὑπευθύνῳ per συνάγω reddidit Noster; & Ὑπευθύνῳ, χαλινῷ. Mox: εὐθύνων]. - - - ἡνιοχῶν. Unde suspicabar, num retineri posset εὐθύνων, vel εὐθυνῶν, ut sup. Ἀμφίων. ὁ ἀμφιθύρας. Ceterοqui pro εὐθύνων, ut sup. Ἀμφίων. ὁ ἀμφιθύρας. Ceterοqui pro εὐθύνων (confusis literis ω & ου) positum. Conf. Etym. M. v. εὐθύνων.

30. εὐθυνῶν.] Vid. Æschyl. p. 165. SCHR. Locus est in *Pers.* ϒ. 830, ubi Schol. διώκεις. Photius in Lex. MS. εὐθύνεις. ἄρχει ὡ τις. ἢ ἰσάζεις δὲ φιλῶ ἐπὶ πλησίον, τοῦτ᾽ ἐστὶ ὁμῶ. ἄρχει ὡ τις. ἢ ἰσάζεις δὲ φιλῶ ἐπὶ πλησίον, τοῦτ᾽ ἐστὶ ὁμῶ.

ης. κυβερνήτης [1]. διοθωτής.
Εὐθωτής. τὸ αὐτό, καὶ Εὐθωτήρ.
Εὐθωτηρία [2]. τὸ δὲ τῷ ἐδάφει σύμμασμα [3] πρὸ τῆς ἀγκυροβολίας. καὶ μέρος τῆς νεώς [4].
Εὐθυλία. πιμελοῦμαι.
Εὐθυμήμων [5], ἐνυπολόγος.
Εὐθύς. ἀρτίον.
Εὐθύσιγας. ὀρθόσιγας.
Εὐθυφερὶς [6]. εἰς ὀρθὸν φερόμενον.
Εὐθὺ φέρειν. σταπίαν ἐρεμίαν.
Εὔια [7]. Νίκη.
Εὐϊάδης [8]. ἀμπελος.
Εὐϊοσιὰς [9]. εὐπορία.
Εὔϊππον [10] πεδίον. μαλακόν.

Εὐλ-

διὸ παρίδης. Idem: εὐθυδίκης. οἱ δικολογικοὶ ἢ δεξιόγλωσσοι. καὶ εὐθύνων, οἱ τὰς ἀναφέροντες. νόμοι κδ'. (leg. Νόμων κδ', scil. Plato. quem Platonis locum adde *Indici* meo *Platonico*, p. 363. ad calcem *Gloſſar. N. T.*) εἰ δὲ μὴ τοῦτος κατέδυσεν αὐτὸς κατέδυσεν. Καὶ μετ' ὀλίγα· Διὸ δὴ δεῖ πάσῃς τῆς εὐθυνίας ἐκφυγεῖν πάντα δεῖσθαι ἀγαθοῦ κυβερνήτου εἶναι. Ἡραῖς τοῦτος, λογισμὸς λέγεται. Conf. Etym. M. in v. εὐθυνοι, qui poſtremæ Platonis citans, habet ἐκφυγεῖν π. τὸν μετέπειτα, notante Sylburgio. Locus autem Platonis eſt *de Leg.* l. XII. p. 985. C. unde patet, ſcribendum eſſe: Δ. δὴ ἄ. πάντες τ. Ε. ἐκφυγεῖν π. ἀ. εἶναι. Priora verba exſtant p. 984. *fin.* a Photianis etiam diverſa: εἰ δὲ μὴ, κατέδυσεν αὐτὸ τὸ εὐθυνοι. Conf. ſup. v. εὐθύνειν, & *Not.* ibi.

1. εὐθυντής, . . . κυβερνητικός.] Vid. *Not.* in v. εὐθυνῶν, & inf. v. Ἰθυντής. D. Jacob. *Epiſt.* III. 4. Τὸ πηδάλιον . . . μεθ' ὁρμῆς ὑπὸ ἰθυντοῦ τοῦ λόγου, ὅπου ἂν ὁ ὁρμὴ ἢ εὐθυντοῦ βούλεται. Æſchyl. *Suppl.* v. 725. Οἰακοῦχοι εὐθυντῆρες ὀρθῆς πόδος. Conf. mox in v. εὐθυντηρία. Præcedens χρώτων Doct. *Reiſk.* ad Ἰντυβᾶς refert.

2. εὐθυντηρία.] Σκανδαλοδόκη Gloſſ. vocant *cete.* SALMAS. Corrupta eſt hæc *Nota.* Gloſſa: *Pavimentum.* Χαμαιγελοῖα, ἔδαφος, ubi Vulcan. comma delendum cenſet.

3. Σύμμασμα.] *Rudus* vertitur: ſed deeſt in Lexicis.

4. Καὶ μέρος τι τῆς νεώς.] Hoc ſenſu εὐθυντηρία accipitur apud Eurip. *Iphig. in Taur.* v. 1356. Πεμφασιν τε τῆς δι' εὐθυντηρίας Οἴακας ἔχειν ἐμπείρῳ δυσπόμπου νεώς. Ubi vel ipſum *gubernaculum* ſignificat; vel partem navis, ubi eſt gubernaculum. KUST. STEPH. CLERIC. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* Vol. 2. p. 304. Conf. ſup. v. εὐθίεν, & v. ἐνθυμεῖσθαι.

5. εὐθυμήμων. ἐνυπολόγος. ἀδύη, ἀσθένη.] L. εὐθυμήμων. ἐνυπολόγος. † εὐθὺς. ἀσθένη. HEINS. L. εὐθυμήμων. ἐνυπολόγος. † εὐθὺς. ἀσθένη. IS. VOSS. Rectius εὐθυμήμων. KUST. (ad Ariſtoph. *Plut.* p. 405.) HEMSTERH. Lege & diſtingue ita: εὐθυμήμων. ἐνυπολόγος. † εὐθὺς. ἀσθένη. In Cyrill. Lex. MS. Brem. legitur: εὐθυμήμων. ἐνυπολόγος, ſed teponendum puriter: εὐθυμήμων. ἐνυπολόγος. Conf. Suid. & Pollux. IV. 21. V. 119. BIEL. Cyrill. Lex. MS. quo utor: εὐθυμήμων. ἐνυπολόγος. Sic & Lex. MS. aliud; in quo εὐφυολογος etiam exponitur φλύαρος (ut inf.) & ἐνυπολόγος. Poſſet ſane optimo jure ſe tueri vulgatum ἐνυπολόγος, quod & Suidas, conſentiente Photio, habet in v. εὐθυμήμων. Conf. ſup. v. εὐθυμήμων, ἐφεκτικός. Non diſplicet tamen: εὐθυμήμων, ἐνυπολόγος. Sæpe enim οι & υ permiſcentur. Favent Lexica MSS. tum Regium, tum cetera mea. Præterea apud Suid. legitur: εὐφυολογος. φλύαρος, ἐνυπολόγος. ut ex MSS. pro ἐνυπολόγος (fiventе Lexico meo MS. modo laudato) reſtituit Cl. Kuſter. qui periter apud Heſych. inf. pro εὐφυολογίας . . . ἐνυπολογισμὸς, corrigit ἐ. ἐνυπολογίας. Nihil tamen ad *h. l.* vel Suidæ priorem tentat. Obiter addo, in poſteriori Suidæ loco forte excidiſſe vocem, a Pind. *Olymp.* IX. 120. uſitatam, εὐφυολογίαν, quam explicet, εὐφυολογος. φλ. ἐνυπ. Saltem ita ferius, & Heſychii locus allatus ſuadent. Adpoſite Cicero *ad Famil.* IX. 22. *fin.* Ὁ σοφὸς εὐθυμήμων ἐστί. Ad mentem loquitur Scholaſtes Stoicæ, de qua differit in iſta ad Papirium Patum epiſtola. Iterum l. XII. 16. *In quibus verſiculis ſi tibi quibuſdam verbis dilumpeniſcor* (i. e. liberiori in loquendo, Belg. *al te regt wit*) *videbor; turpitudo perſonæ eſt, in quam liberius invehimur, non vindicabit.* Εὐθυμηνιῶν, & εὐθυμηνιῶν eſt apud Sext. Empir. *adv. Math.* L. II. §. 22. & 54. Hæc olim. Conferri nunc velim quæ Cl. Hemſterh. ad Ariſtoph. *Plut.* p. 405. *ſqq.* dedit. Magis etiam dubito, num ἐνυπολόγος mutandum ſit: imo potius tum quod nulla ratio ſit, quæ migrare jubeat vulgatum & ἐνυπολογία in Lexicis deſideranda.

6. Εὐθυφερὶς.] Conf. v. εὐθυπλοια, Ἰθυπλοῖν, Ἰθυπλοια, Ἴθυνσις, &c.

7. Εὔια. Νίκη.] Forte: εὐΐαλος. ἐνίκ. Vide mox. SOPINGIUS. Conjunctim ſcrib. εὐϊα Νίκη. εὐϊάδη ἄμπελος. Sī ab *τὸν* fit εὐϊος, ut a Δῆλος, Δήλιος. PERG. Pergero acceſſerim.

Εὐΐλατον [11], ἵλεα.
Εὐϊλατεύειν [12], εὐμενῆ εἶναι.
Εὖ ἴσθι [13]. καλῶς γνῶθι.
Εὐϊσιν [14]. Διονυσιακῶν.
Εὐκαλεῖ [15], ἀξιομίσητος.
Εὐκαλεία [16], πυχία. εὐκαμία.
Εὔκαλον, ὅσιον [17].
Εὐκαταίσχυν [18]. εὔκαιρον, εὐκαμῆ χειμῶνα.
Εὐκατέχθεον. εὐκατέφθορον.
Εὐκαττύειν. ξηραίνειν [19].
Εὔκαιρον [20]. ξηρὸν. εὔκτιτον. εὔκυρον.
Εὔκυκλα [21]. εὐρύχωρα.
Εὐκαλύπτειρα [22]. πονχέφαλα.
Εὔκυκλον [23]. πονχὸν, στρογγύλον. εὐθὺ. εὐθὺ μέ-

Reiſkius ex Ἴλαος (male pro Ἵλαος) factum putat εὐΐλ, ut poſterius ſit correctio præcedentis.

8. Εὐϊάδης.] Sic dictus videntur eſſe ἀπὸ τοῦ Εὐϊος. quod erat epitheton Bacchi. KUST. Eadem H. Steph. *Ind.*

9. Εὐϊοσιὰς.] L. εὐϊαπία. IS. VOSS. BIEL.

10. Εὔϊππον.] Id eſt, Εὔιππον. G. Scribendum potius εὔϊππον, i. e. *bonam habens lanam.* H. STEPH. *Ind.* JUN. KUST. Quod eſt epitheton ovis, ex νῶ, & ἵπος, *lana.* KUST. Conf. Foëſ. *OEcon. Hipp.* Photius in Lex. MS. Εὔϊππον. οἰόμενον. Sæpe ι & υ in hoc, & ſimilibus, permutantur. Vid. inf. v. Ἴκμον, & Ὕκμον, Ἴφιος, Ὕφιος, &c. Etym. M. εὐϊππον. ὁ ἔχων καλὸν ἔριον. Conf. inf. v. εὐλάνη. Supra: Βαρύϊππος. ὀφθαλμὸς. pro quo inf. Ἴκμον. Vide ibi.

11. Εὐΐλατον. ἱλαὸν.] Vid. Caſaub. in Spartian. p. 31. [Tom. I. *H. A.* p. 153.] SCHR. Legendum monet Cl. Caſaub. [*l. c.*] ἱλαὸν. Sed potius ἀπὸ τοῦ ἵλεω. Antimachus dixit εὐΐλαδος ἄλφι. Et huc forte pertinet ſup. εὐϊα Δῆλε. SOPINGIUS. L. ἱλαὸν. Antimachus: . . . ω δ' ἀλοχος χαρὰ εὐΐλαδος ἄλφι. i. e. ἀλφῖτος. Citat Etymol. in Ἄλφος. VALES. HEINS. Lego ἀπὸ Διὸς, i. e. Jovis. Nulli enim epitheton εὐΐλαδος, i. e. *placabilis*, melius convenit quam ſupremo Numini. KUST. Forte ἱλεὸν legendum, pro ἱλαὸν. BIEL. Acutiſſimus *D'Armandius* ἱλὸν legendum conjectabat: ut εὐΐλαδος Jovis habeatur epitheton. Non facile quis in animum ſuum inducet, ut credat, veram ſcripturam eſſe: ΕΥΊΑ. ΔΙΟΝΤΟΣΙΑ, a qua non longe diſcedit ΕΥΪΑΔΟΝ ΤΑΪΑ. Fortaſſe præſtiterit poſuiſſe: εὐΐλαον. ἱλαὸν. pro ἱλαον. Iſto ſenſu certe vocabulum εὐΐλαος uſurpaſſe videtur LXX. *Pſ.* XCIX. 8. κλαῦσ. ἐγὼ εἰμὶ. Conf. v. ſeq. VALKEN. *Gloſſ. S. ex Heſych.* p. 16 An per compendium fuerat: εὐΐλαδ. (i. e. ἱλαὸν) † Δία.

12. Εὐϊλατεύειν.] Ex *Deutr.* XXIX. 20. ſubi Vatic. εὐλατεύσῃ. H. STEPH. *Ind.* PERGER. VALKEN. *l. c. Pſalm.* CII. 3. VERW. *Deut.* XXIX. 20. Lex. Cyrill. MS. Brem. εὐϊλατεύειν. συγχωρεῖν, ὑφίεσθαι. BIEL. Cum Heſych. facit Lex. Gr. MS. Conf. ſup. v. ἐξιλάσκεσθαι, & *Not.*

13. Εὖ ἴσθι.] Vid. ſup. ante v. εὖ οἶσθα.

14. Εὔϊσιν.] Vid. ſup. v. Εὐΐος. Conf. v. Εὐΐος, Εὐΐδης, & Etym. M. v. Εὐΐ.

15. Εὐκαλεῖ.] Pro εὐκαλεῖ. Vel ſcribe εὐκαφεῖ. ſic Εὐκαφία, pro Δύσκολία. SALM. Conf. voc. & *Not.* ſeq.

16. Εὐκαλεία.] An εὐκαλεῖ? G. Vid. Etym. M. in Εὐκαφία, & Εὔκολος. IS. VOSS. Vide mox v. Εὐκολία, item v. Ἀκαλὴς, & Ἠκαλὸς. KUST. Scr. Εὐκολία. Dor. pro Εὐκαφία. Conf. *Not.* in v. Εὐκολος, & Εὐκολεῖν, & inf. v. Ἠκαλὸς.

17. Ὅσιον.] An ὅσιοι Vid. in v. Εὐκολος. Conf. tamen v. Εὐκαλὸν. ὑγιεινὸν.

18. Εὐκαταίσχυνον.] Vid. Suicer. *Theſ. Eccl.* ad h. & ſeq. v.

19. Ξηραίνειν.] L. ξηρὸν. JUN. ξηρὸ. HEINS. Immo ξηρὸ. Reſpicit enim ad Hom. *Od.* E. 60. Κάθη τ' ἠέλιος τε ξηραίνοιτο &c. Sic Theocrit. *Idyll.* XXV. 248. . . . ἰσοπὸ κοιλάπιδι. Conf. v. ſeq. & Euſtath. p. 1523. 35.

20. Εὔκαιρον. ξηρὸν.] L. Εὐκίνητον. ξηρὸν. V. Ne mihi, qui Εὐκαιρον, ξηρὸς, mutant. JENS. *Luc. Heſ.* p. 100. Quis ſic ille *V.* neſcio. Forte *Vorſtius*, qui ſup. ad v. ξηρὸν. Sed ita correctum inveni in Cod. *Brunonii*, in Bibl. Lugd. Bat. cujus uſus etiam patuit Schrevelio. *Florent* in *Addend. Wolf.* ita: „Εὐκίνητον Suidas. Lege hic, ξηρὸν, ὑγιεινὸν.„ Poſterius additum credo, quia in nonnullis Editionibus Hagen. exemplra ὑγιεινὸν legitur: ut & in Suidæ Ed. Bar & Ald. Vid. Flor. ad Ariſtoph. *Pac.* v. 1133. ubi partes ξηρὸν, ὑγιεινὸν, corrigit; bene tamen notans, εὐκινησία (ita ſcribit) & εὐκίνητος, utrumque dici. Conf. v. prec. & *Not.* in v. Εὐκίνητος.

21. Εὔκυκλα. εὐρύχωρα.] Sup. εὐκαλλὲς. ἐρινεὸν.

22. Εὐκαλύπτειρα.] Heſiod. Ἔργ. v. 464. JENS. *l. c.* H. STEPH. *Ind.* Vid. Suid. h. v. Etym. M. v. Ἀλεξάμενος, & inf. v. Καλύπτειρα.

23. Εὔκυκλον.] Hom. *Il.* A. 554. Vid. Etym. M. & H. Steph. *Ind.* Supra: Εὐκαλὸν. πυχὸν. στρογγύλον. Conf. v. εὐκαλὲς, & v. εὐκαλέεσθαι. . . . . πυχεῖν.

μλ⊙ [1]. ζάσμ⊙. εὔδξ⊙ [2].

Εὐκλία [3]. ἔυδοξα.

Εὐκλία [4]. ἡσυχία.

Εὔκλια [5]. εὐδοξία, εὐδοξότης.

Εὐκλεία [6]. εὐημερία. εὐτυχία. εὐκαιρία. ἡσυχία.

Εὐκλῆις [7]. ἀβαρῆα. εὔκλεις⊙, καὶ ἀσφαλὴς.

Εὔκλεγε [8] ῥηυὶς. εὔχιτον. εὔξυλον. εὐχαυτον.

Εὐκλείης. ὁ αἰθέμων [9]. καὶ ὀσμαῖος. καὶ εὐωδὴς.

Εὐκλεῶς [10]. ἁπλῶς.

Εὔηλ⊙ [11]. Διὸς ἱερὸν, ὃν Μεγάρεις, καὶ ὁ Κορίνθῳ.

Εὔηλ⊙ [12]. εὔχορ⊙.

Εὔ-

Εὔκμητον [13]. εὐτραφῆ.

Εὐκνήμιδες. εὐόπλεες. ἢ εὔοπλοι [14], ἀπὸ μέρους τῆς Ὅπλων [15], ἤγουν τῶν κνημίδων.

Εὔκολ⊙. εὐχερὴς. καὶ ὁ εὐαρμ⊙ τῷ δυσκόλῳ. καὶ Ἑρμῆς [16], ὡς Μεγαπολίτης [17].

Εὐκολίδες [18]. αἱ ἢ εὐκολίας παιδιαί.

Εὐκομιδὴς. εὖ ἠλιθί⊙ [19]. εὐκόμιστος. ὁ ὄλμελαίᾳ [20].

Εὐκόμιστος. ὄλμελαίας εὖ πεπυγκώς. Κομιδῇ γ', ἢ ὄλμελαια.

Εὔκομοι. εὔτροφοι. καλλίκομοι.

Εὐκολίζειν [21]. εὐδοξάζειν.

Εὔκραξ [22]. πλάγιον.

Εὔκρεκ [23]. εὐκέφαλος. εὔκρατος.

Εὐ-

1. εὔηλ⊙.] Sic apud Arat. p. 16. *Ed. Oxon.* παρθένον ἢ Δίκην εὔκαιρον, recte reddideris *Δίκαιον*. VERW.

2. εὐδξ⊙.] Potius εὐδξ⊙, quod referendum ad εὐκλεῖν. KUST. Conf. Etym. M. in v. εὐκλείας, & mox v. εὐκλεῖα, & εὐκλεια. Cyrill. tamen in Lex. MS. εὔδξ⊙. εὔμρ⊙. I dem vero: εὐκλεῖς εὐδξ⊙. H. Steph. *Thes.* I. 1037. A. „ εὐδξ⊙ idem quod εὐδξ⊙, sed parum usitatum.„

3. εὐκλεία.] L. εὐκλεία, quod est neutr. plur. ab εὔκλειος. KUST. Malim εὐκλεῖα, contr. pro *Δικλεία*, *Δικλεῖ*, Attice. Cyrill. Lex. MS. εὐκλεῖα. *Δόκησις*, εὐδοξία, καὶ εὐδοξον. Vid. sup. v. ἀκλεῖα Schol. Hom. *Il.* P. 415. εὐκλεῖς. εὐδοξον. Conf. *Not.* prac. mox v. εὐκλεια, εὐκλεῖος. εὐκλεΐζειν (post v. εὐκομεῖ) & sup. v. Δυσκλεῖς, & v. Ἀκλεῖς, ἄδοξος, pro quo Eclog. MS. Ἄκλεια. scrib. Ἀκλεῖα.

4. εὐκλεία.] Vid. sup. v. εὐκλεῖα, & mox v. εὐκλεῖα.

5. εὔκλεια.] *Saltem.* VIII. 18. BIEL. Vid. *Not.* antepenult. & in v. εὐκλεῖα, item Suid. h. v. Lex. MS. εὐκλειαν. *Δόκιμος*, εὐδοξότ⊙. Phot. Lex. MS. εὔκλεια. - - - πρὸ παροξύνει), ὥσπερ καὶ ἐγκωδύνιος ἐν ιδ' ᾠδῇ . . . . . supplendum videtur Καπρώνιος Athen. l. XI. p. 501. D. ἐγκωδύνιος ἐν τῷ ἐνδυμάτῳ ᾠδῇ Καπρωνίου.

6. εὐκλεεία.] Ælian. [*de Animal.* l. I, c. 54. de Aspide: Καὶ ποιητὴν ἄξιον τὸ ζῶον ἡ ἀκριβὴς ἡ ἐπὶ τὸ κακὸν. SOPINGIUS. Vid. sup. v. εὐημερία, & v. Εὐκλεῖα, ibique *Not.* ut & in v. Εὐλογίαν.

7. εὐκλῆις. ἀφαρῆα.] L. εὐκλῆις. H. STEPH. (Vid. *Thes.* II. 235. D.) Ex *Il.* Ω. SOPING. Sublata distinctione, scribe: εὐκλῆις ἀφαρῆα. Locus est Hom. *Il.* Ω. ubi Ἰφθιμ⊙ ducitur ἐυκλῆις ἀφαρῆα. Puto omnes veteres Criticos legisse, ἐυ κλῆϊς· ἀφαρῆα, quod est εὔκλεεσ⊙, quemadmodum interpretatur Scholiastes, qui notat, ὑφ' ἓν ἰεῖ solere. HEINS. L. εὐκλεῖς, i. e. *bene clausa*, a κλείω, *claudo*. Est vox Homerica *Il.* Ω. 318 KUST. Scribo: εὐκλεῖς (sic) ἀφαρῆα, ex *Il.* Ω 318. JENS. *l. c.* Schol. Ibid. Ἰφθιμ⊙. τὸν παῖδ' αὐτοῦ ἐρωτικῶς, ἀτρέπτως, ἀνοίκτως) πρὸ ὑφ' ἓν, ὅ ἐστ' ἓ, ἀπλοῦς⊙. Distinctionem fustulit Phavorin.

8. εὔκλεγε, ῥηυὶς εὔχιτον, εὔξυλον.] L. εὔκλεγε ῥηυὶς, ex illo versu: Ἐξικόμην ἐς πολλὰ κλεγε ῥηυὶς. Vid. Etymol. M. SALMAS. Repono ex Etymol. εὔκλεγε ῥηυὶς εὔχιτον ξύλον. JUN. (*Animadv.* p. 400.) Conf. v. εὐκλῆις. Ad vocem Etymol. convenit cum Photii Lex. MS. ex quo praeterea dico, fragmentum illud, quod ex Etym. protulit Salmasius, esse *lenis* ex Ὁμφάλῃ. Miror hoc non observatum fuisse ill. Bentleio, qui de hoc dramate, deque ceteris Ionis, tam erudite & adcurate egit in *Epist. ad Mill.* p 55--57. Sillet etiam Cl. Kusterus.

9. εὐκλείης. ὁ αἰθέμων.] Ἱερὸς· αἰθέμων. nam ἀπὸ τοῦ εὐκλεῖς. HEINS Lego *Δόκιμον*. KUST. Nihil forte mutandum. Sup. *Δόκιμον*. αἰθέμενον. Et: Αἰθέμενοι, σταθέμενοι, πάθεμεν.

10. εὐκλεῶς.] Hom. *Il.* X. 110. Schol. εὐδόξως. Utrumque jungit Pollux V. 159. Sup. Ἀκλεῶς. ἀνόξως. Conf. v. εὐκλεία.

11. εὔηλ⊙.] Scrib. εὔκλ⊙, ex serie literarum. Inde εὔκλεια, festum apud Corinthios. VALES. εὐκλ⊙, vel εὐκλ⊙, postulat ordo. *Euclia* Diana dicta; quae Inf. εὐκλεια. Vid. εὐκλεῖαν. IS. VOSS. Ex serie liter. scribendum foret εὐκλ⊙. Sed quid hoc? Conf. *Not.* seq. KUST. Paus. *Attic.* L. I. p 35. Ἔστι δὲ ἄντικρυς ναὸς εὐκλείας. Et in *Boeot.* i. IX. p 743. Παυσ. δὲ Ἀρτεμιδ⊙ ναὸς ἐστὶ εὐκλείας Comf. Plutarch. *vit. Aristid.* p. 331. E. Pro ἱερὸν Cl. *Hemsterh.* mox legit ἱερεῖς.

12. εὔηλ⊙.] Forte εὐκλ⊙, vel εὐκλ⊙. IS. VOSS. Certus fum, vitiofam hanc lectionem a typographis Aldinis profectam effe, τὸ ε ab ὁ noo fatis difcernentibus. Series enim literarum requirit εὔκλ⊙; quod non dubito quin mutile pofitum fit pro εὐκλεῖ⊙, fyllaba media vel ab ipfo Hefychio, vel a librariis omiffa. εὐκλεῖ⊙ autem recte exponas εὐχερ⊙, prout hic fcribendum eft pro εὐχορ⊙. Nam chori five choreae in orbem agitabantur; unde χορεία appellatur εὐκνεμ⊙ ab Ariftoph. in *Theſmophor.* v. 977. Et Callimach. *Hymn. in Dian.* v. 241. Κυκλ. inquit, ταπάρμοι χορὸν ἄγων. Adhaec Photius in Lex. MS. εὐκνεμ⊙ interpretatur εὐχορ⊙: quod correctionem noſtram fatis confirmare videtur. KUST. Lubens fubfcribo: ε enim & α fæpe permifceri, non femel vidimus, ut in v. Δάφνη, ἐκάμφ⊙, &c. Conf. *Not* in v. Ἀμοιβαῖ⊙, & mox in v. εὐθεῖς. pro εὐκλεῖς. Infra habes v. εὐκολίας, & εὐκολίζειν, in v. Εὐτραχαλος.

13. εὐκνεμ⊙.] Vid. fup. v. εὐκνεμῶν, & inf. poſt v. εὐκνεμῖς. Poſtremum locum Phavorinus cum noſtro conjunxit.

14. Ἢ ὅπλεες.] Deeſt εὐκνημίδες. Scribe: εὐκνημίδες. εὔοπλοι, λὰν μ. &c. HEINS. L. εὐκνημίδες Ἀχαιοὶ [*Il.* A. 17.] εὔοπλοι. λὰν &c. BERNARD. Hæ duæ voces, ut ſuperveneanem, delendæ ſunt. KUST. Sæpiſſime eadem vox, mutato caſu, cum eadem interpretatione repetitur, cum reſpectu ad diverſa loca, ubi ſic reperit Noſtet. Mallem tamen, ejecta particula ἢ, ſcribere: εὐκνημίδες. Δόκιμοι. ἢ εὐκνημίδη. εὔοπλοι. &c. Simile exemplum eſt in v. εὐκνῖαι. - - - - - ἢ εὐκνεῖς. &c, ubi vide. Conf. Phavor. v. εὐκνημίδες.

15. Ὅπλῶν] L. ὅπλων. HEINS. PALMER. BERN. IS. VOSS.

16. εὐκολ⊙ - - - Ἑρμῆς] Mercurius hoc epitheto maſtatur in Epigrammate *Antholog.* L. I. p 80. εὐκολ⊙ Ἑρμείαι &c. notante Cl. D'Arnaud *Lect. Gr.* p. 59. Etym. M. εὐκολίης, ὁ ἐκπίπτων λόγῳ), ὡς καὶ Καπρώνιος, καὶ ἀντιφάνης, ὁ μὲν ὕστ. εὐκολ⊙.

17. Μεγαπολίτης.] Ita peſſime Ald. & Flor, quod tamen remanſit in S.htev. pro Μεγαν. ut Hagen.

18. εὐκολίδες.] Num εὐκολλίδες, & *Δικολλίαι*? M. MEIBOM.

19. εὐκομιδὴς. *Δικαίῳ*⊙. KUST; Vid. Cl. Jac. Gronov. ad Herodot. p. 927.

20 εὔκομιστ⊙ - ὁ ὀλμελαίᾳ.] Adde ων. KUST. Diſtinguendum itaque poſt *Δόκιμος*⊙. Vid. v. ſeq. & Etym. M. totidem verbis.

21. εὐκολίζειν.] Varinus habet εὐκολίζειν. Neutrum bene. Ordo poſtulat εὐκομιζειν. Infra Καπρώνιος), eſt κομίζω), λέγεται. IS VOSS. Cum *Heinſio* malim εὐκολίζειν. quod loco ſuo motum. Sup. εὐκλεια· εὐδοξότης. Inf. Κλεϊζόμενοι. φημιζόμενοι. Phavorini lectio (quam ſuſpectam habuit H Steph. *Ind.*) huc forte juvat, ſi εὐκομίζειν ſcriptum fuiſſe ponas: ε enim & ο paſſim confuderunt librarii. Suidas: εὐκολίζων. ἀεὶ ὕβ, δηλον ὡς *Δόκιμος* ἀξιῶν.

22. εὔκραξ.] L. εὔκραξ. SAI.M. Infra κίκραξ. G. Leg. εὔκρακτ, idem quod *Δόκρακ*. Vid. Euſt. I. *Il.* p. 658. IS. VOSS. Series literarum requirit εὐκρακτ. pro quo infra tectius legitur εὐκρακ. KUST. εὐκρακ cottexerat *Joſ. Scaliger*. In Ed. Schrev. ttanſpoſitae erant Notae ad h & ſeq. v. quod impoſuit Cl. Lederlino ad Polluc. VI. 23. p. 577. *fin.* De ρ & λ permutatis vid. *Not.* in v. εὐκλ⊙.

23. εὔκρεκ.] Forte εὐκρεκ. STEPH. ſcribe lege ex Etymol. M. Suidae: εὐκρεκ. *Δικραιν*. IS. VOSS. Scrib. εὐκρεκ. Photius in Lex. MS. εὐκρεκ. εὐκρεκ⊙, i. e. *bene temperatur*. Etymol. babet εὐκρεκ, oxytonos. Interpretatio autem *Δικρ*⊙ pertinet ad εὐκάρος, a κάρη, caput. KUST. Idem eſt *Δίκαιος* & *Δίκρις*. Conf. v. Κρῖς, Κρῖτα, & Κρῖθι. Ceterum εὐκρεκ (i. e. εὐκρεκ⊙) corrigunt etiam *Sylburg. Jungerm* & *Lederl.* ad Poll. *l. c.* Similiter εὐκρεκ (i. e. *Δικρ*⊙) emendavit Erud *Joſ. Barnef.* ad Eurip. *fragm. Antiop* v. 103. (quo forte reſpexit Hefych.) ubi Photii locus integer adponitur, & reſtituitur. Conf. Magni Bentleji *Epiſt. ad Mill.* p. 16. Obiter addo, in apographo meo Lexici Photiani εὐκρεκ bis pingi, cum accentu in ultima: quod malim, pro εὐκρεκ⊙, ut ita ab εὐκρεκ, pro εὐκρεκ⊙, (male εὐκρεκ⊙ exhibet Barnef. operarum vitio) diſtinguatur. Cl. *D'Orvillius* emendabat: εὐκρεκ. *Δικαιοσ*⊙. *Δικαιος*⊙.

Εὐκεπές. θύχρις. σαφές. εὐξαίρετον [1].
Εὐκεπῆ εὔκολα.
Εὐκερὴς [2]. ὁ ἐξ ἀῤῥαστίας ἀναλαμβάνων. καὶ ὁ πικρός.
Εὐκτεῶς [3]. ὑγιῶς.
Εὐκτεξαι [4]. εὔχου.
Εὐκτεῖον [5]. τὸ καὶ εὐχὴν ἀποδιδόμενον.
Εὔκλειτο [6]. καλῶς κατασκευασμένον, εὖ κεκλισμένον [7].
Εὐκλιμβία. εὖ οἰκουμένη.
Εὐκατίμενος [8]. εὖ οἰκούμενος.
Εὐκτόν. θυχῆς ἄξιον.
Εὐκαλεῖν [9]. ἄφρ νύν, Εὐξαλεῖν. Ἀμφοτὶς δὲ, γυναικομανίαν [10].
Εὐκύκλες [11]. σοφύλας.
Εὐλάβεια [12]. σεμνότης.
Εὐλαβεῖς [13]. φυλάττεις. φοβεῖς.
Εὐλαβεῖτο. ἐφοβεῖτο. ἐφυλάσσετο.
Εὐλάζ [14]. χαφρὰ. σκωληκιᾶ.
Εὐλαῖ [15]. οἱ ὁ τοῖς τραύμασι γινόμενοι σκώληκες.

Εὐ-

Εὐλακία [16]. Ἄρτιμις.
Εὐλὰς [17]. σκώληξ.
Εὐλέων [18]. σκωλήκων.
Εὐλημαπῆ. λήμασι καὶ ἀνθρείας εὖ ἔχει. Αἰσχύλος Κερκύοσι [19] Σατυρικῷ.
Εὐλήρης [20]. εὐτελῶς.
Εὔληρε [21]. ἰμαίνης· ἤτοι δὲ, οὐχὶ τὸ Εὐλαῖς χαρὸν.
Εὔληρος. ἰμάς.
Εὐληρσίαν [22]. πλοῦτον.
Εὔληπτος [23]. εὐκόλως λαμβανόμενος.
Εὐληπτότερον. εὐχερέστερον.
Εὔληπτο [24]. ἐπιφυτο. ἐπέσχετο.
Εὐλογίστως [25]. ἀπαυστίτως.
Εὐλόγησεν ὕμνησεν ἤρε) δὲ οὐχὶ τῇ Γραφῇ [26] καὶ χεῖ ἀντίφρασις, ἀντὶ τοῦ, ἐβλασφήμησεν [27].
Εὐλογησία [28]. εὐκολία
Εὐλύτας [29]. ἀπόλλυσι.
Εὐλοχεῖν [30]. εὐμαιρεῖν.

Εὐ-

1. εὐλαμπὲς.] Cyrill. *Εὐλάμπον*. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Sic & Lexic. MS. quo utor, quodque ex infinitis locis ipsius Cyrilli videtur.

2. εὐκερὴς.] Vid. Suid. & Etym. M. unde liquet, Atticos *ἐκ τοῦ* usurpasse. Conf. H. Steph. *Ind.* & Arcæi *Ind. Gr.* item Foës. *Œcon Hipp.*

3. εὐκτεῶς.] *Εὐκτῶς* Cyrill. & postea *εὐζώνως, ὑγιῶς*. IS VOSS. Corrupte pro *εὐκτῶς*. Sup *εὐκτεῖν. ὑγιαίνει*. KUST.

4. Εὔκτεξαι.] L. *εὐκτάζου*, ab *Εὔκτεα*, vel *εὐκτάζω*. IS. VOSS. Photius in Lex. MS. rectius *εὐκτάζε*. quod probat Cl. *Kuster*.

5. εὐκτεῖον.] Moeris Attic. *εὐκτήριον, ἐναγὲς, παρ' οἷς ἡ σταλαιὸν, οἱ μὲν θεοῖς Πλάτωνι τὸ Νόμοις*. Sic & Thomas Mag. addens: *ἀπὸ Εὐκταίου, καὶ Εὐκτωνίδος*.

6. εὔκλειτο.] Ex Hom. *Il.* B. 592. five *Cat.* *τ.* 99. Ed. Hag. male *εὐκτεῖτο*.

7. Εὐκλιμβία.] Scr. *εὐκλιμβία*. IS. VOSS. Sed vid. inf. v. *Κεκλίμενος*, & v. *Κεκλιμβρίοι*.

8. εὐοικίμενος.] Hom. *Il.* B. 501. &c. Vid. inf. v. *εὐοικεμβία*.

9. εὐκαλεῖν.] L. *εὐκαλεῖν*. Vid. Pollux. J. F. GRONOV. IS. VOSS. Pollucis loca sunt l. VII. 204. & IX. 94. ubi Interpp. adi, in primis Cl. Hemsterh. ad loc. poster.

10. Ἀμφοτὶς δὲ γυναικομανίαν.] Forte: *Ἀφοτὶς δὲ, γυναικομανοῦσι*. J. F. GRONOV. Infinitivus per Substantivum, & contra, redditus in hoc Lexico. Vid. sup. v. *Ἀμαυρογλῶν, Ἀπιθανολία, Ἀβρωτεργία*, &c.

11. Εὐκύκλες.] Hom. *Il.* E. 453. *Ἀκτῖνα εὐκύκλες*. & alibi fæpius. Conf. Foës. *Œcon. Hipp.* & inf. v. *Εὐτροχάλον*.

12. Εὐλάβεια.] Suidas; *Εὐλάβεια. ὕπνος, καὶ σκέψις*. Sic lege :S. VOSS. Conf. Kuft. ibi.

13. Εὐλαβεῖσθε.] l. *Reg.* XVIII. 29. ut *ϛ.* 15. *Δειλοῦσιν*, quod fequitur. BIEL. Vid. Steph. le Moyne ad *Ver S* p. 493-401. & Interpp. ad *Hebr.* V. 7. Conf. Thom. Mag. & Monid. Attic.

14. Εὐλάζ.] *Verminat*, in Prinpefis. IS. VOSS. Gloff. Vet. *Καπρᾷ. Suric. Σκωλακιᾷ. Verminat.*

15. Εὐλαί.] Vid. Hom. Schol. *Il.* X. 509. Suid. & Etym. M. h. v. & in v. *Εἴλαρ*.

16. Εὐλακία.] Thucyd. l. V. [c. 16] *Δόλωσιν* dicit, i. e. *ὅπερ* Laconibus, vel *Λακωσι*, ut Schol. SOPINGIUS. Vid. If. Voff. ad Catull. p. 84. Suid. in v. *Εὐλαχε*, & fup. *Not.* in v. *Ἀγυρτία ὕπνε*. Conf. *Not.* in v. *Εὐλάζ*, poft *Εὐλαῖς*.

17. Εὐλὰς.] Vide notata ad *Λίμνοθε*. G. Sed ibi nihil notatum invenio. Vide ergo Cl. Salmaf. *de Calculo* p. 62.

18. Εὐλέων.] Herodot. in *Thalia* p. 86. *Θλιμμ.* SOPINGIUS. Sic Ionice Herodot. IV. 205. Conf. Suid. ibique Kuft. & Æm Porti *Lex. Ion.* Gloffæ Herodot. *Εὐλίων, σκωλήκων*. Quod & hic refcribendum, jubente ferie, pro *εὐλῶν*, quod eft in Editt. Conf. Foës. *Œcon. Hipp.* v. *Εὐλαί*.

19. Κερκύοσι.] Scr. *Κερκώσι*. SOPING. JUN. Leg. *Κερκώσι* & Sal. BRUNO. Melius *Κερκίοσι Σατυρικῷ. Κερκίοις*, ut *Ἀμφιτρίοις*. Apud Euftath. tamen *Κερκίοσι*. Vid. fup. in *Ἀντιόπῃ*. CASAUB. *de Sat.* p. 171. (five 132) PALM. *Κερκώσι* exhibet etiam Cl. *Valken.* ad Ammon. *Anim.* p. 143.

20. Εὐλήρης.] L. *Εὐλέων* fed *εὐλῶντι* leg. *ἐξωσμένον*. SALMAS. *Εὐλῶντος* Etymol. a *λῶ*, *lana*. IS. VOSS. Etymol. rectius *Εὐλώντος*, i. e. *bene lanatus*, a *λῶ*, *lana*. Idem quoque fignificat fequens *εὔληρος*, ex *ἐρί*, & *ἔριον*, *lana*. Conf. fup. v. *Εὔληρε*. KUST. Confirmat hanc lectionem Doct. Stanl. ad *Æfch. Eum. ϛ.* 45. In Cyrill. Lex. MS. *Εὐλώντι* legitur, omiffo ι finali. Vid. inf. v. *Λῶτι*.

21. Εὔληρε.] Epichamus *Αὔληρε*, *ἀντὶ τοῦ Αὐλίῳ ὦν ϛ. τὰ ἐπιμήνια*. SALM. Conf. Etymol. & Euftath. ad Hom. [p. 1311. 42.] Item fup. v. *Αὔληρε*, & *Αὐλίῳ*. KUST. Hom. *Il* *τ.* 481. ubi Schol. *Αὐληρε. τὰ λῶια*. Apollon. Lex. MS. *Εὐληρε. ἡ τ ἀπὸ λεγομένου συρικοῦ δι, τὸ λῶιε, οἱονεὶ Εἴληρ· λῶι δ αἰολικῶς τὸ ἱματίῳ χαρὶ τ λῶιον*. Conf Etym. M.

22. Εὐλογησίαν.] Potius *Εὐληρσίαν*, ut fit Genit. plural. ab *Εὔληρος*, quod deductum fuerit ab *Εὐληρε*, idque ab *εὐλήρου, lorum*, habena. *Εὐληρσία* igitur idem pene fignificaverit quod *μαστιγωσις*, a *μαστιγω*, i. e. flagellum. KUST.

23. Εὔληπτος.] L. *εὐλωτὸς*, & *εὐλωτικὸς*. aut fuo loco ponenda. IS. VOSS. Nihil mutandum docent Suid. & Lex. MS. quin & ipfa expofitio.

24. Εὔληρε.] Scribe cum punctis diæreficis: *Εὐλητ-PERG.* Male pro *Εἴλαρ*. Etymol. *Εἴλαρ, ἐπιπαν, ἀφ ἑτέρου. γεγόνασι καὶ παρὰ τ αι διφθόγγ. Ἡ μ ἐξ οὗ ἐν ἰάσιν τοῦ μαθήματος κάρη. Ἀπολλώνιος*. Intelligit Apollonium Rhodium, apud quem verfus ille legitur L. III. *ϛ.* 471. Schol. ibi *τὸ Εἴλαρ* itidem interpretatur *ἐπιβάρυνον*. Noftrer etiam fupra: *Εἰλὰς*). *τὸ ἐρεθισμὸν*. Hoc autem *Εἰλὰς* deducendum eft ab *ἐλίσσω*, quod idem fuerit ac *αἰλίσσω*, i. e. *κινῶ, τρέμω, παρείμαι*. Caterum illud *Εἴλαρ* mihi fufpectum foret, ejufque loco *ἴλαρ*, vel fine augmento *αἴλαρ* fcribendum crederem, nifi viderem, apud Apollonium Rhodium *τὸ ἴλαρ* metro optime refpondere, non item *ἴλαρ*, vel *αἴλαρ*. Quare credideram, utrumque olim in ufu fuiffe, & *αἰλὰς*, & *ἰλὰς*. KUST. Inf. *Ἴλαδε*). . . . . *τύπτων*, &c. Conf. ibi *Not.* ut & in v. *Εἰλὰς*), & Jerem. Hœfchii. ad Apollon. *l. c.* ubi Florent. *αἴλαρ*, quomodo citatur ab H. Steph. *Ind.* v. *Εἰλὰς*). Vide etiam *Not.* in v. *Ἰάσιον*.

25. Εὐλογίστως. *ἀπ.*] Vide qua notavimus ad *Glaff. N. T.* p. 121.

26. Ὃς οὐ τῇ γραφῇ] Uno loco Job. I. corrupte: quippe ibi legitur ὑπὲρ. M. MEIBOM. Errat V. D. Vid. Not. feq.

27. Ἐβλασφήμησεν.] Apud Job. I. [11.] & II. [5.] *τὸ σέβασμα τῶν ἀλογιῶν* v. h. e. *βλασφημεῖ*. SOPING. Ufa nim: Hebraïæ voces נָבַךְ, qua cum *ἀλογιῶν*, tum *σεβασμῶν* denotat interdum. Ita fit ut *ἀλογία* fit *βλασφημία*: quia nempe eadem voce Hebræa expreffere οἱ *τὸ ἑβδομηκοντα*. Sic *Job.* I. & alibi. HEINS. II. *Reg* VI. 20. MUNE. Ita III. *Reg.* XX. 13 BIEL. Vid. Nicet. *Caten. in Job* p. 74. & Cl. Schultens *Comment. p.* 12. Procop in III. *Reg.* XX. p. 249. *Ed. Meurf.* *ἐκλόγους Ναβοὺθ Θεῖε*.] *ἐβλασφήμησεν, ἀλλ δ, ἐβλασφήμησε*. Conf. III. Montfauc ad Orig. *Hexapla* in *Job* II. 5. Suid. *τὸν λόγον. ἐβλασφήμησε, ἐβλασφήμησεν, ἰοὺδ· ἐβλογεῖ ἀλογεῖ*. Et Lex. Reg. MS. *ἐβλογεῖν, ἐβλασφήμει, ἰοὺδ· ἀλογῶν ἀλογεῖ*. Sed *ἀλογῶν* in noftris exemplaribus apud Jobum non additur; cujus locus ex memoria forte citatus: nifi olim ita quoque lectum fuerit. Si quis fufpicetur, *ἀλογῶν ἀλογεῖ*, in bonam partem, ex *Gen.* XXII. 17. tum rejiciendum ad Suidæ gloffam feq. ubi etiam *Pf.* XLVIII. 18. adducitur, confentiente Lex. Reg. MS. Nihil ibi Kufter. Conf. Suicer. *Theſ.*

28. Εὐλογησία. *ἀπόλλυσι.*] Photius in Lex. MS. *Εὐλογησίας. ἀλογίας, ἀβουλίας*. Eadem Suidas.

29. Εὐλύτας.] *Εὐλυτὸς* in veterib. Gloff. legitur. SALMAS. Ordo poftulat *εὐλύγας*, vel *εὐλύγας*, *precibus averruncæ & averte*. IS. VOSS. Non refpondet ad liter. feverruncæ & averte. IS. VOSS. Non refpondet ad liter. feverruncæ & averte. IS. VOSS. Non refpondet ad liter. feverruncæ & averte

Εὔλορ. [1]. ῥᾴδιος. εὐχερής.
Εὔλασι [1]. εὐσφεῖς.
Εὖ μάλα. χαλῶς πάνυ.
Εὐμάρεια. εὐχέρεια. ἡσυχία. Ἐπίταλος [1].
Εὐμαιείδης [1]. εὐδόκιμος.
Εὐμαρής [1]. εὐχερής. ὑγιὲς. ῥᾴδιον. ἀσφαλές.
Εὐμιλεῖ [6]. εὐμείλικτον.
Εὐμηλίω [7]. τοῦ ἐὺ ποτε τῇ μηλίᾳ χρησαμένῳ, ὧν πολεμικοῦ. Μηλία δὲ, εὐδόκιμος διῆμι, εὐδέτου εἰς δόξαν καταπεπλεῖ. ἢ καλοῦ· ἀπὸ τῶν μηλῶν τοῦ σώματος. ἢ εὐκτήμονος [8], πολυχρημάτου.
Εὐμηνίδης [9]. Φίλιος.
Εὐμήνεια [10]. φιλία. ἀγαλλιὰ. συγχώρησις.
Εὐμηνὲς. ἀγαθὸν. σπουδαῖον.
Εὐμηνέτερος. εὐμενὴς.
Εὐμηνέτης [11]. φίλιος. φορτικὸς. τοῖς οἰκείοις ἔχων, καὶ ἰδίοις.
Εὐμήρως. ῥᾳδίως. ἱλαρῶς.

Εὐ-

Εὐμηλίης [12]. εὐόπλου. ἀπὸ τῆς Μηλίας.
Εὐμεταβόλου [13]. ἀλλοτροπόπλου.
Εὐμενὴς. Ἀφροδίτη
Εὐμάξεως [14]. εὐφυὴς πρὸς αἰδοίας.
Εὐμείλιχε [15]. εὐμείλικτε. εὐαφεῖς [16]. Μείλιχος ᾗ, ὁ ἡδύς.
Εὐμίμδης [17]. εὔρυθμος.
Εὐμαλπία. εὐφωνία. εὐμουσία.
Εὐμολπίδῃ [18]. οὕτως οἱ ἀπὸ Εὐμόλπου ἐκαλοῦντο, τοῦ πρώτου ἱεροφαντήσαντος. πολλαὶ [19] δὲ γλῶσσαι ἐμέμνηντο Εὐμόλπου.
Εὐμοίρησεν [20]. εὐτύχησεν ἐπλήρωσαν.
Εὐμόχθων. τῶν ἐπ' ἀγαθοῖς ἱδρώτων.
Εὔμολα [21]. εὔθετα. εὔοπλα.
Εὔμολος. ἀγαθὸς πολεμιστὴς. εὔοπλος.
Εὐμωλίταιν [22]. ἁπαλὸν, ἡδύτατον.
Εὐναῖ. ἄξονες.

Ἐκ δ' εὐνὰς ἕλασεν [23]. ——

καὶ κοίτη [24];

Εὐ-

est idem quod ἀλήθης, μετὰ, fors, portio; testibus cum aliis, tum etiam Hesychio v. Λοῖχα, & Διαλῆσαι. Hinc est εὐλογίης, felix: vox antiquissima, qua Democritum jam usum esse discimus ex Plutarch. *de Orac. Defectu*, p. 419. A. Ab εὐλαχὼν est εὐλοιχῆσι, i. e. ut Hesych hic recte exponit, εὐμοιρῆσι, *bona sorte gaudere*, sive *fortunatum esse*. Pari sensu usurpantur ὑπολαχὼν, ὑπολαχεῖν, & ὑπολαχεῖν. [Vid. sup.] KUST. Gemina mecum jam olim communicaverat Magnus Peerlkampius. En ipsa verba: „ Primum repone „ (inquit) εὐλαχεῖν, εὐμοιρεῖν. Deinde sciendum est, cen„ sutisse Democritum, ab εὐδιεῖν sive imaginum appulsu „ dormientibus oriri insomnia. Hinc dictum ejus a Plu„ tarcho memoratur T. II. p. 419. A. Δημόκριτος οὐχ „ ἥδεσθαι εὐδιεῖν τοὺς ὕπνους, ἀλλὰ μὴ ταράττεσθαι. „ apud Hesychium illa vox in Themistii *Paraphr. Aristot. de Divin. per. Somn.* p. 105. ἵνα καὶ εὐλογίαν τινὰ ἔσῃ χρ. Quod Cl. Fabricium fugit ad Sext. Empiric. p. 469. „ Hactenus V. Cl. Confer Plutarch. *Paul. Æmil.* sub init. sive p. 255. ibique Xyland. *Not.* Alterum Plutarchi locum exhibet Eusseb. *Præp. Evang.* IV. 17. p. 206. ubi pariter εὐλογίαν. Vide ibi Viger. *Not.* & inf. v. Εὐμοιρῆσι.

1. Εὔλορ.] Unde ὠλίφους φέρει. Sophocl. in Œdipod. id est, ἰσχνοὺς, ut interpretatur Eustath. ad κ. *Odyss.* p. 389. SOPING Vid. Suid. & sup. v. Δυσλορ.

2. Εὔλασι.] Forte: εὐλαβῆς. ἰσχνοῖς. Vid. supra; & inf. in Εὐμειλιχε. Vel leg. εὐλοιπεῖ. SOPINGIUS. Leg. εὐλαπεῖ. Vid. Λάπει. IS. VOSS. Series liter. requirit εὐλαπεῖ, quod corrupte hic scripsum videtur pro εὐλαπεῖ. KUST.

3. Εὐμάρεια. - - - - ἐπίταλος.] Fort. leg. ἐπίτηδες. Nam Pollux dicit vocari *lætitiam*, propter *commoditatem*. SOPINGIUS. SALM. HEINS. IS. VOSS. Pollux *col.* 279. [V. 91.] Τὸ δ' αὖ ἄρσεν ἀνιαθεῖν, ἰρὶς, ἢ Ἀσκαλὼν, - - - ἢ κυπαρισσὸς, &c. Τὸ δὲ ἔργον, Ἀσκαλωνίζω. Herodot. de Ægyptiis: εὐμαρείᾳ χρέονται τῶν πάντων ἀνθρώπων. HEINS. Herodoti locus est L. II. 35. Adde l. IV. 113. Conf. H. Steph. *Ind* & Kust. ad Suid. Similiter nostro Idiomate vocatur *het gemak*: ut cum Ἀσκαλωνίζω convenit nostrum *afgaan*. Photius in Lex. MS. εὐμάρειαν, ἡσυχίαν, εὐχρηστίαν. Οἱ δὲ ἴσως τὸ αἰδοῖον τῶν ἢ εὐμάρειαν ἢ εὐμάρειαν ἀκολαθίαν, ἀπὸ τῆς ἕδρας, λιπαρίζω.

4. Εὐμαιείδης.] Æschyl. *Pers.* [v. 662.] SOPING. Vid. Æschyl. Schol. p. 156. & Meurs. ad Lycophr. p. 274. [v. 855.] SCHR. Vid. Apollon. Schol. p. 156. IS. VOSS. Conf Stanl. ad Æsch. *l. c.* Etym. M. & H. Steph. *Ind.*

5. Εὐμαρὴς.] Vid. Sophocl. *Electr.* v. 179. & Schol.

6. Εὐμειλικτε. Ἱ. Εὐμειλικτε. STEPH. Vid. eum *Thes.* II. 1611. D Phavorin. εὐμενὴς.

7. Εὐμηλίω.] Hom. *Il.* Δ. 47. ubi legitur ἐυμηλίῳ, per diæresin, & cum duplici μ, metri gratia. Conf. Schol. Apoll. Rhod. ad L. I. v. 95. KUST. Vid. Schol. ad *Il. l. c.* & ad *Il.* P. 9. Conf. Etym. M. & H. Steph. *Ind.* & mox v. Εὐμηλίης.

8. Εὐκτήμονος, scil.] Prior expositio posterioribus longe est convenientior. H. STEPH. *Ind.* Referendum videtur ad εὐμηλα, a μῆλον, ovis; ut proprie sit, qui *ovibus abundat*, i. e. *opulentus*. In pecudibus enim maxime olim divitias constitisse notum est. Conf. v. Πολυχρήμων.

9. Εὐμήνιδης.] L. Εὐμήμιος. IS. VOSS. Vid. mox v. Εὐμήτης.

10. Εὐμήνεια.] Symmach. *Prov.* XVI. 16. Lex. Cyrill. MS. Brem. Εὐμήνεια. ἱκανὴ ἀγαθὴ. BIEL.

11. Εὐμήνετος.] Ex Hom. *Od.* Z. 185. Vid. Schol. & sup. v. Εὐμήνετος.

12. Εὐμείλιος. σύνολος λοιὸ &c.] In h. v. & seqq. confusus ordo. IS. VOSS. Pone comma post ὑπόπλου. Apollon. Rhod. I. 95. ubi Schol. Εὐμείλιος. πολιτικὸς· λοιὸ δ' Μείλιος. L. BOS *Anim.* p. 127. Deciepsit scholiast illud Phavorinus. Conf. Hom. *Il.* P. 9. & *Not.* in v. ἐυμηλίω. Vid. inf. v. εὔμολα, & v. Εὐμολπος.

13. Εὐμεταβόλου. ἀλλοτροπόπλου.] L. ἀλλοτροπόπλου. SALMAS. [Sic Ed. Schiev. & Phavor.] *Prov* XVII 20. ὃς ἐὺ μεταβολὰς γλώσσης. Arrian. L. I. *Epict* 28. ὁ μεταβολὰς ἐν λόγοις. Vid. Paræmiogr. ABRESCH in *Maxim. Obs.* p. 304. Vitiosam Aldinæ lectionem ἐμπαθῶλον retinuerat sola Schrev. Ed.

14. Εὐμάξεως.] *bene tractatus*. Leg. εὐμάζεως, Attice, ut εὐῶλος. PERG. Ordo videtur pollulare εὐμηκίαις, seu εὐμηλίαις, *qui habet pudendum instar hastæ*. IS. VOSS. Non displicet Vossiana opinio; quum plures ejusmodi metaphoræ constent. Et *hastæ* hoc sensu in *Priapeiis*, carm. 44. Magis tamen placet *Pergeri* sententia. Passim enim ζ & ξ confunduntur; & inf. Μαζὸς exponitur αἰδοῖον, ubi etiam Μαζὸς pollulat ordo. Neque ἐυμηλίης a ferie, quæ hic turbata est, magis quam ἐυμαζεῖσι, vel εὐμαζεῖς, pollularur. At belle hic sequitur, ubi præcellerat Ἀφροδίτη. In fine pro αἰδοίαις, Ed. Hag. male *aidiais*.

15. Εὐμείλιχε.] Vid. sup. v. Ἀμείλιχος, inf. v. Μείλιχε, & seqq.

16 εὐαφεῖς.] Pertinet ad εὐαλέας, quod Hesych. hic confudit cum εὐμειλίκτοις, vel εὐμειλιχε. Supra: εὐαφὴς. εὐμαλακὸν.

17. Εὐμίμδης ὑῤῥυθμος.] Idem quod εὐσχήμων. Vid. Σμίδης. IS. VOSS. Pro eodem infra rectius: εὐσχήμων. ὑῤῥυθμος. KUST.

18 εὐμολπίδῃ.] Ab Eumolpo, Musæi patre. Laërt. p. 3. [*Ed. Gen.*] HEINS. Vid. Diog Laërt. p. 3. Clem. Alex. p. 10. Meurs. *Eleus.* p. 6. & 38 SCHR Conf. Ulpian. ad Demosth. p 208 Etym. M. & Van Dalen *Diss.* II. *ad Antiq. & Marmor.* p. 206. Obiter addo, apud Suid. h. v. legi: Ἐπορεύσατο δὲ αὐτὸ εὐμολπίδης τὴν Κορωνὶς. Quæ verba ex Æliano hausta putabat Kusterus, præeunte Kühnio in Æliani *Frigm.* Sed Max. Tyrio hæc debentur, qui *Dissert.* XL. p. 395. de Alcibiade: Οὗτ' ἐπορεύσατο αὐτῷ Κορωνὶς τὴν Εὐμολπίδην, &c.

19. Πολλαὶ - - - ἐμέμνηντο.] Photius in Lex. MS. εὐμολπίδῃ. παρὰ Ἀθηναίοις, ἀπὸ εὐμολπου· ἐλέγοντο δὲ πρὸς τοῖς ἐκ Θρᾴκης ἱεροφαντήσαι, ἢ ὑ σεσημειῶν) οἱ εὐμολπίδαι· ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος τὴν Ἀττικὴν ὁ δὲ Μουσαῖος καὶ Δουσιν.

20. εὐμοίρησεν.] L. εὐμοίρησι IS. VOSS. Nihil mutandum. Sup. ἐλαχήσῃν. εὐμοιρεῖν. Sic enim ibi restituunt Virl Summi. Suidas ex Damascio: εὐμοιρήσαν. εὐτυχήσαν. Subjicit: εὐμοιρᾶ ἐν. fine exemplo. Quod, ut plura, omisit Kuster. Εὐμοιρήσαντος ex Synes. *Dion.* p. 51. B. adfert Doct. Abresch *l. c.* Conf. Excell. Spanhem. ad Callim. p. 506.

21. εὔμολα.] Scr. εὔμηλα, & mox εὔμολος. IS. VOSS. Vid. v. seq. & sup. v. εὐμηλίω, post Εὐμόλπου.

22. Εὐμωλίταιν.] Scrib. Εὐμολίταιν. KUST. Εὐμολίταιν Phavor. & H. Steph. *Ind.*

23. Ἐκ δ' εὐνὰς ἕλασεν.] Ex Hom. *Il.* A. 436. Vid. ibi Schol. & sup. v. Ἐκ' εὐνὰς. Apollon. Rhod. IV. 1713. Ἐκ' εὐνὰς ἕλασεν. Utrumque locum Etymol. adduxerat, qui ultima sic exhibet: εὐνὰς ἐ' ἕλασεν. Poëta apud Max. Tyr. *Diss.* XXXI. p. 303. Οὐ' εὐνὰς ἔλασεν, ἀλλ' ἁρμοὺς· ἀλλ' ἁρμοὺς· Apollon. Lex. MS. εὐνὰς, ἐπὶ τῶ ἁρμοὺς, εὐνὰς δ' ἕλασεν - ἐπὶ δὲ τῶν κοινῶν κλινῶν εὐνάσθαι λέγουσι. (sic) Λέγει δὲ περὶ καὶ ἐπιπλοῦς, ἁβρότερος ἐστιν. εἴρηκε δὲ ἔστιν, ἀφ' οὗ ἁρμοὺς· παῖδ' ἀνδρὸς· τὸ γὰρ ἀνδρὸς ἐστὶ τῶν ἐτῶν, ἄχρις ἐκδύσῃ τοὺς ἁβρότερος. Conf. Etym. v. Εὐνὴ, & mox v. εὐναίην, ut & sup. *Not.* in v. Ἐκπεπλῆ. ἀβρότερος.

24. Κοίτη.] L. κοίτῃ. SOPING. Conf. v. seq. & mox v. Εὐνὴ, & Ἐυνὴ.

Εὐναῖαι [1]. αἱ ἄξευγαι· ἀπὸ τοῦ, Εὐνάζεσθαι αὐτούς. Εὐναὶ γὰρ, αἱ κοῖται· ὡς ἀπὸ τοῦ, Εὕδω.

Εὔνασος [2]. λαγώς. Σοφοκλῆς Δόλοφι [3]. κελαστὴς ἦλθες [4].

Εὐνάς. κοίτας. ἢ ἀξύγας.

Εὐνασθῆναι. συνοικῆσαι.

Εὐνάτορα [5]. κοιμώμενον.

Εὐνάϊδη. γένος ἀπὸ Εὐνάου [6] κεκλημένου, τοῦ Ἰάσονος υἱοῦ, οἷον γένος ἐχέτιον καὶ κυβερνητῶν. οἰκεῖται δὲ [7] τὸ ἔθνος τοῦτο περὶ Βόσπορον αὐτοῦ. οἱ δὲ, γένος τι Ἀβιωτῶν κυβερνητῶν.

Εὐνασιμώνιον [8]. κελᾶς οἰκουμένων.

Εὔνεως [9]. Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης υἱός.

Εὐνή [10]. κοίτη, στρωμνὴ, κλίνη. ἄξυγα.

Εὐνηθέντας [11]. κοιμηθέντας.

Εὐνήθημα. κοίμημα.

Εὐνήτης [12]. ἀνὴρ.

Εὐνητὸν [13]. δὲ κατασκεύασμα.

Εὐνήτου [14]. κελᾶς νεμομένου.

Εὐνίδες [15]. χῆραι.

Εὐνικὰς [16]. εὐκοινῆς.

Εὔκμητον [17]. εὐλίκμητον.

Εὐνίκᾳ [18]. εὐκοινῆ. πολὺ πλέξῃ.

Εὐνὶς [19]. ἑστιμβόος. ὀφραύς. ὀδύς.

Εὔνικα. Φιλία.

Εὐνοϊκῶς [20]. φιλικῶς.

Εὐνομία [21]. κελᾶ καὶ ἀγελῇ νόμῳ διακυμῶν.

Εὔνομος [22]. ἀγαλματοφόρος ὑπηρὶς ἐν ταῖς μίλακι, ἣ δύκει ἀφορεῖν τὸ Θήμετερον [23] ἢ ἀλείφαρ, ὅταν λέγῃ, Νύμφ' ὡς Κίρκη, καὶ τοῦ, κερᾴζω.

Εὔνιν [24]. συνετὸν. γνήσιον. ἢ φίλον.

Εὐνιόχαι [25]. κέλαμοι.

Εὐνύχος [26]. σπάδων, τυμίας. κέλαμος [27].

Εὐνῆ

Εὐνᾶ

1. Εὐνάϊαι.] Vid. *Not.* ad v. præced.

2. Εὔνασος.] Scribendum potius Εὐνάσσος. KUST. Suidas nescio qua ratione: Εὔνασος, ὁ λαγώς. IS. VOSS. Εὐνάσσος etiam Suidæ reddendum. Conf. infr. v. Στέφανος. λαγώς. ante v. Στεφανί. Supra: Δερμαλίς. λαγωὸς, ὁ ὑὸς ὁ θῆλυς ἀλεξανδρεύς· Εὐνάσσος δὲ, ὁ ὑὸς ὁ ἀρσην.

3. Σοφ. Δόλοφι.] Versus Sophoclis est: Εὐνάσσος οὐκ ἀφ' ἡσυχίου σίγλου ἥκων. JUN. HEINS. MAUSSAC. Sic Etymol. in h. v. Rectius ἀφ' ἡσύχου Photius in Lex. MS. ut *Heinf.* etiam scribit, conjeceratque Sylburg.

4. Κελαστὴς ἦλθες.] Vox Lexicis ignota. Infra: Πτελᾶ. λαγωὸς· καὶ ὃ κατασκήνωμα. Et: Πτελάτης. κατασκηνώτης. Conf. v. Πτέλη, & v. Πτέλης.

5. Εὐνάτορα.] Frequens est Euripidi. Vid. *Androm.* v. 1040. *Troad.* v. 830. & *Δίκτυς Herc. Fur.* v. 27. & 97. Citat ex eodem H. Steph. sed quod legere ibi non memini, *Δικτυς*. Vetum invenias apud Lycophr. v. 144. quo augeri possunt Lexica. ABRESCH *l. c.* Εὐνάτορα ex Eurip. adfert H. Steph. *Thes.* l. 1306. C. Conf. sup. v. Ἐπάλοτας, & mox v. Εὐνήτης.

6. Εὐνάϊδη. γ. ἀ. Εὐνάου.] Εὐνάϊος leg. Etymol. SCHR. HEINS. Sic & Cyrill. Lex. MS. Εὔνου Phot. Lex. MS. Sed Εὐνάου stare potest. Vid. mox v. Εὔνεως, ibique *Not.* & Hom. Schol. *Il.* N. 467. quæ defcripsit Mich. Apostol. *Cent.* XI. *Prov.* 98. Conf. omnino H. Valef. ad Harpocrat. b. v. & Kust. ad Suid.

7. Οἰκεῖται &c.] Ubi? Athenis scil. Itaque hæc periodus ponenda post seq. Οἱ δὲ ἦθος τι Ἀθήνησιν αὖ. ubi commode sequitur: οἰκεῖται γὰρ &c. Vidit hoc etiam *Pergerus.* Cyrill. Lex. MS. Εὐνάϊδη. Φησὶν ἱστορεῖν τὸ Ἀθήνησι &c. Photius in Lex. MS. Εὐνάϊδη. γένος Ἀθήνησι Μυσικὸν, ἀπὸ Εὐνάου, ὃς ἦν Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης. Conf. Suid. cujus verba habet etiam Photius.

8. Εὐνασιμώνιον.] Vid. H. Steph. *Thes.* V. *Thef.* Crit. p. 244. SCHR. Scribe divisis vocibus ἓξ νασιμώνιον. KUST. L. Εὐνασιμώνιον. IS. VOSS. Immo ἓξ νασιμώνιον, ex Hom. *Il.* Π, 572. vel potius (ut Cyrill. Lex. MS.) ἓξ νασιμώνιον, ex *Il.* A. 164. ubi Schol. κελᾶς οἰκουμένων, in quibus loca tamen una voce scribitur Εὐνασιμώνιον, quod in Hef. non mutandum videtur. Conf. Barnef. ad *Il.* Π. 676. ubi Εὐνησίμων, mox v. Εὐνήτου, & sup. v. Εὐπλοῖαι. ἢ εὐκαιρίαι.

9. Εὔνεως.] Εὔνεως appellatur ab Hom. *Il.* N. 468. KUST. Similiter Schol. & M. Apostol. laudati ad v. Εὐνάϊδη. Conf. *Il.* Υ. 747. Euftath. p. 692. 36. & Suid. v. Εὔνεως.

10. Εὐνή.] Vid. sup. v. Εὐνᾶ, & *Not.*

11. Εὐνηθέντας. κοιμηθέντας.] In Nominat. - - - τας scripsisse videtur, ex Hom. *Odyff.* Θ. 292. & Schol. Et sic Phavorin. quamvis Suid. - - - τας. sed Phot. etiam - - - τες, ut & Cyrill. in Lex. MSS.

12. Εὐνήτης.] Εὐνήτορ Euripidi *Herc. Fur.* HEINS. Vid. *Not.* in v. Εὐνάτορα.

13. Εὐνητὸν.] Hom. *Il.* Ω. 580. - - - - ἐὐνητὸν τε χιτῶνα. KUST. Schol. ibi: Εὐνητὸν. κεκλῶς κατεσκευασμένον. ut in v. seq. ubi sic forte ex l. *c.* restituendum. Citatur ab Etymol. v. Περιπεπλῶ. Conf. H. Steph. *Ind.* & Euftath. *Il.* Σ. p. 1166. 57. Sup. Εὐήνητον. δὲ κατασκεύασμα. An illam vocem forte cum Εὐνητὸν confudit? Neque tamen statuo.

14. Εὐνήτου. κ. τοιαῦτα.] An - - - ου utroque loco scribendum? Conf. *Not.* præc.

15. Εὐνίδες.] Æschyl. *Perf.* v. 289. Εὐνίδας δ' ἀνάνδρους. Schol. ἐρήμους, ἀτεκνίας, ἅτινι οὐκ ἔχουσιν ἄνδρας. Vid. mox v. Εὐνὶς.

16. Εὐνικὰς.] Vid. mox v. Εὐνίκα. Inf. Νείκιζον. - - - Ἐκεινο. Conf. *Not.* feq.

17. Εὔκμητον.] L. Εὐκίμητον, vel Εὐκλῶτον. Vid. Νείκλον, Μέλλο, Νοσωτὸς, & Νίκεα. IS. VOSS. Vel ferles literarum scribi postulat Εὐκίμητον. Nimirum κεκμὼς, vel κεκλὼς, idem erat quod λιπαρὸς. Vid. Inf. v. Νῶκλον, Νίκλον, Νοκλᾷ, & Νίκα. KUST. Contuleram quoque inf. v. Νικᾷ, λιπαρῷ. &, Νίκεα. λιπαρὸν. unde h. l. Εὐκίκητο forte scriptum fuisse fuspicabar. Sed non intercedo, fi quis infertam malit literam λ, vel μ. Præcedit tamen: Εὐκίκητο. ἀκμαῖο. *discernendi* fenfu, qui vanno vel cribro convenit. Vid. tu *Not.* & v. feq.

18. Εὐνίκᾳ.] In explicatione respicit ad voces κεκμὼς, vel κεκλὼς aut κεκμῶτι, pro *tenuare*; & κεκμὸς, *tenuis*. Conf. *Not.* præcedd.

19. Εὐνὶς.] Vid. Etym. M. & Moschop. & sup. v. Εὐνάδες, mox v. Εὖνις, inf. Οὐνὶς.

20. Εὐνοϊκῶς.] In *Ifmeniorum Monumento* apud C. Chishull. p. 112. conjungitur φιλικῶς καὶ ἀνόνως: pro quo inf. male Εὐνόως.

21. Εὐνομία.] Tyrtæi poëma quoddam vocatur Εὐνομία apud Aristot. l. V. *Politic.* [c. 7.] SOPINGIUS. Vid. Plut. *Crit.* p. 39. &c. & Apollon. Rhod. III. 68. ibique Schol. & *Not.* Conf. Thom. Mag. & Cl. Perizon. ad Ælian. *V. H.* II. 22.

22. Εὔνομος.] L. Εὔννομος, ex ordine, & iis quæ sequuntur. PALMER. SOPING. JUN. (*Anim.* p. 400.) SALM. G. HEINS. BRUNO. Εὐνόμου, seu Νύμφ, *λιμναῖα ἱστιοπλοῦ*. Euftath. v. *Od.* p. 724. & Etym. M. IS. VOSS. Etymol. & Photius in Lex. MS. recte Εὔνομος. Vid. etiam Cafaub. ad Athen. XIV. 3. KUST. Inf. in v. Ἰμαλίς, legitur ἐνίοις· ut νίφ, in v. Ἰμαλίς.

23. Τὸ ἐπὶ μὲν τῶν ἁλιέων.] L. Τὸ ἐπίμετρον τῶν ἁλιέων. ut Varin. in v. Ἴσκιον· - - - Ἰμαλὶς δέ, φησι, σχοῖνός τις [l. σχοῖνος ἀκροτάτη] *ἀκροτάτη ἐπιζωννύουσα*, ex Athen. l. XIV. p. 618. D.] ὁ αὐτὸς, ὡς τὸ ἐπίμετρον τῶν ἁλιέων. [l. ἁλιτῶν, vel ἁλιέων.] Vid. Euftath. in princip. *Od.* [A. p. 1383. γ. 42. Ὅθεν καὶ ἐπίμετρον, φασὶν οἱ γεγραμμένοι σχοῖνοι τοῖς μολύβοις. ὁ αὐτὸς ἐπίμετρον Ῥοδιακοῦ Ἀπόλλωνος κίτων. Κόσμος, ὃν ἐπιπολῆς, ἀνάπλεως ὁρᾶται τὸ μέτρον τῶν ἁλιέων.] SOPINGIUS. L. τὸ ἐπίμετρον &c. ὁ, *c. auctarium.* JUN. (*Anim.* p. 400.) PALMER. G. τὸ ἐπίμετρον leg. vel τὸ ἐπίμετρον &c. ut Athen. XIV. 3. p. 618. Vid. Cafaub. p. 892. Euftath. *Od.* p. 9. 44. τὸ μέτρον. BRUNO. L. τὸ μέτρον τῶν ἁλιέων. Vid. Euft. item Etym. HEINS. SALMAS. Sic Etym. M. IS. VOSS. L. τὸ ἐπίμετρον, vel, ut Etymol. & Phot. in Lex. MS. τὸ μέτρον. KUST. τὸ ἐπίμετρον τῶν ἁλιέων infra legitur in v. Ἴμαλίς. Et hoc malim, quam μέτρον. Recte etiam *H Steph. manuscr.* Et hoc malim, quam μέτρον. Recte etiam *H Steph. manuscr.* exhibet ἐπίμετρον, in *Thef.* II. 1088. fmit. quod recepi. Scriptum nempe fuit per compendium ἐπίμετρ᾽: & quum ἐνὶ (ut fæpius in MSS.) feorfum appareret, & cauda ῑ̃ γ minus effet conspicua, hinc natum ἐπὶ μὲν.

24. Εὔνιν.] Vid. sup. v. Ἔνδικα, & v. Εὔνομος.

25. Εὐνιόχαι.] Potius Εὐνιόχη, a Nominat. *Δικτυς*.

26. Εὐνύχος.] ὁ Σπάδων ἀπὸ τοῦ Ἀτθικοῦ κελάτης, inquit Photius in Lex. MS. Contra Thomas Mag. τὸ δὲ Σπάδων, Ἀττικῶς. Discrimen vid. in *Gloff. Nomic.* &c. Vid. *Δικτυς*, & Ἀνανκαῖον. Disertmen vid. in *Gloff. Nomic.* &c. Vid. sup. v. Ἀκάδες, & inf. v. Κίλικες.

27. Κάλαμος.] F. leg. κάλαμος. Καλαμὸς est φλοιὸς τῆς ὑγιᾶς. Unde Καλαμὸς, ὁ ἀποτυπωσάμενος τὸ πάθος. [Vid. inf.] Καλαμὸς, ὁ ἀποτυπωσάμενος τὸ πάθος. [Vid. inf.] ὑγιᾶς. Unde Καλαμὸς, ὁ ἀποτυπωσάμενος τὸ πάθος. (Vid. inf.) Καλαμὸς, ὁ ἀποτυπωσάμενος τὸ πάθος. [Vid. inf.] ὑγιᾶς. Unde Καλαμὸς, ὁ ἀποτυπωσάμενος τὸ πάθος. (Vid. inf.)

Εὐάσας [1]. θεασπῶς.
Εὖ νυ [2]. ἀκελεῶς δέ.
Εὔνις [3] ἱστηπιδῶν.
Εὔξατο [4]. ἐπαυχήσατο.
Εὔξυνος. εὐγλήνης [5]. καὶ ὄνομα πλάζεως.
Εὐρέση [6]. χαλᾶς ἐξεσμένη.
Εὐρύ [7]. χαλᾶς ἐξεσμένη.
Εὔρυν. εὐπόντον.
Εὐσδία [8]. εὐπορεξία.
Εὔσδμος. εὐώδης.
Εὐσδμων [9]. ἡδίων.
Εὖσθ [12]. ἀγαθή.
Εὐσδιος [11]. κατευδωνῶν.
Εὐσδίη [11]. ἡτοιμασθη.
Εὐσθυτως [13]. θεσπίζομαι εἰς τὸ παρίχειν.

Εὐσ-

[1] ἐκβοᾶς. *Florens* autem eandem sententiam profitetur ad Aristoph. *Pac.* v. 903 ut *Heinsius* suam, quæ vera est, in *Exerc. S.* p. 286. Athen. L. II. p. 69. E. tradit, Ibycum Pythagoreum scribere, lactucam quamdam ὑπὸ δὲ τῶν Πυθαγορείων λογικῶς εὐσέχεσθαι· ὑπὸ δὲ τῶν γραμματικῶν, Ἀσυδίαν, quod Venerem hebetet. Conf. *Not.* in v. ἐσύκχιος.

[1] εὐσδᾶς.] Scrib. εὐσᾶς. Vid. *Not.* in v. εὐσασᾶς.

[2] εὖν.] Scrib. εὖ νυ, divisim: ex Hom. *Il.* Θ. 32. ubi Schol. σαφῶς εἴη.

[3] εὔνι.] Hom. *Il.* Σ. 44. Vid. ibi Schol. & sup. v. εὐνάδι, & v. ἔνις.

[4] εὔξατ.] Hom *Il* Θ. 254. & Schol. Sup 'Ιστίοπη.

[5] εὐγλῆνι] Leg. *ἀγλαΐη*. Sæpius hæc confunduntur. Vid. Cl Markland. ad *Lysiæ* vitam, inculcatæ Lysiæ Editioni Taylorianæ præmissam, p. LXXI. quamvis acutissimo Viro, *ἀγλαΐσκου* pro *ἀγλαΐσκου Act Ap.* XVII. 11. conjicienti, sine necessitate aut Codicum consensu, non accesserim.

[6] ἐξέσ.] L. εὐξέσ. SALMAS. εὐξέσ. HEINS. Hom. *Il* Σ. 280. . . . . εὐξέσ ἐπὶ φάσγ. ubi al. ἐυξέσ. ut Hesych. scripserat Conf v. 'Αξίσι. & v. Ξεσά.

[7] ἐυξ.] Vid Etymol. M. & conf. v. seq.

[8] εὐσδία. *Διοφάν.*] Eudite, ut omnia; nam & Dei benedictio, & quod a benedictione Dei, *εὐσδία*. Ergo ὅ, τι ἂν εὐσδίσῃ, pro *benedixerit Deus*; vel pro ἐυ, *quod a benedictione Dei*. Vel sensus est, *prout ei Deus bene favuerit*, vel *cor ejus dilataverit*. HEINS *Exerc. S. ad* I. *Cor* XVI. 2. p. 416. Vid. mox v. εὐσδυζεῖ, & seqq. Scil. εὐσδυζεῖ est *prospere agere*, propric *in itinere* (unde Suid. εὐσδία ἡ καλὴ ὁδός.) dein etiam *in re quavis*. Unde optime: εὐσδία, ἡ πρᾶξις. Herodot. VI. 73. ὡς εὐσδοῖτο τὸ πρῆγμα. *cum filio res bene cessisset*. Et in Ctesiæ *Excerpt.* c. 50. εὐσδοῦντος τοῦ στρατοῦ. Achmet *Oneirocr* c. 77. τὸ πλοῖον κατευσδοῦν(ζ).

[9] εὐώδης, εὐώδμων.] Ostlingue: † Εὐσδμων, ὦδων. Infra: Εὐώδη. ὠφέλιμ. Theocrit *Idyll* XVII. 29. Νιπῆρ᾽ εὐώδμοια.

[10] εὐσδ᾽ ἐγαθ.] Respexisse videtur ad *Prov* XI. 9. εὐδοκίᾳ δὲ δικαίων ὑψοῦται. Vide etiam Foës. *Œc. Hipp.* Xenoph. *de Exp. Cyr.* l. IV. p 320. D. εὐσδιάσει ἐδέ.

[11] εὐσδυζεῖ.] *Genes.* XXIV. 40. εὐσδυζεῖ τὸ ἐδὸν αὐ. PERG. Est verbum apud LXX. interpr. frequens. Deinde pro καταδώσει, lege καταδώσῃ, in Fut. KUST. BIBL. Vid. III. *Reg.* XXII. 12. 15. & *Not.* in v. εὐσδία.

[12] Εὐσδοῦτο. ὑπισ.] l. *Cor.* XVI 2. Θησαυρίζων ὅ, τι ἂν διώδωται ubi legitur, *διώδηται*. SOPING. In l. c. alii legunt *διώδηῃ*, vel *διώδοτο*. Sed retinemus *διώδηται* apud D. Apostolum, & εὐσδίσῃ (ut Suid.) in Hesycho: at pro ὑπισ. lege ὑποσώσῃ Nisi quis malfet: εὐσδοῖτ. (In Subjunct. ut 3. *Paral* XIII 2) ὑποφαίνῃ. Posses etiam, favcote liter. serie, per ο referibere. εὐσδόῖτο: quamvis ejusmodi vocabula, per ω vel ω, sæpius eadem ferie componant Lexicographi: ut mox v. εὐσφύτευε. Ita sine augmento II. *Paralip.* XXXII. 30 & XXXI. 21. ἐυσδοῦ, *pro* εὐσδοῖτο. pro quo Dan. VIII. 12. ἐποίησε, *pro* εὐσδοῦτο. Lexicon MS. εὐσδυζεῖ. ἐποιμάζει, ἐδευζεῖ.

[13] εὐσθύτατ.] Illud υ in secunda syllaba valde suspectum. H STEPH. *Ind.* Leg. εὐσδότατ, ut *H. Voss.* vel εὐσδύτ, ut *Prov.* XXX. 29. Cyrill. Lex. MS. εὐσδύτατος. σεσῶσμος ἐν τῷ παρίχειν. Glossæ ad 1. *Cor.* XVI. 2. εὐσδύτατ. σεσῶσμος εἰς τὸ παρέχειν. Ubi exeidisse videtur expositio F εὐσδότατ, & alia Glossa, quam explicat σεσῶσμος &c.

[14] εὐσθμῶν.] Scr. εὐώδμων. Hinc εὐσγρ. [inf] Vid. εὖσγρ. IS. VOSS. Exstat apud Hom. *Il.* I. 464. & v. 33. Utrimque Scholia: εὐώδμων Φαγεζόμβρα. Prior locus adfertur ab Etym. M. v. εὐσ. Ceterum tam leni quam aspero spiritu scribitur: posterius tamen præfero.

[15] εὐσδμων.] Id est, *boni ominis*. O. [Vid. ad v. seq.] Leg. *ἐυσί*, *ὠνί*. Demosth. *pro Crespb* [citatur ab Harpocrat.] Vid. sup. in εὐδμων. SOPINGIUS. & sic [εὐδμων] lege. SALM. BRUNO. Quoniam *εὐδμων* obscenum, ideo *εὐσδμων* dixere. IS. VOSS. Puto legendum *εὐδμων*. Sic enim & apud Festum *foramen navis* vocatur *εὐδμων*, & apud Nonium Marcell. *foramen priapi* & *vulva* vocatur *Eugium*. Vel potius *εὐσδμων* idem valet *ἐυ εὐδρίᾳ*. FLORENS. *εὐσδμων* hic pro *εὐδμων* male positum. Plutarch. *Sympos.* VII. 3. p. 699. extr. εὐδμὸν scribit: sed εὐσδμὸν etiam Pollux I. 92.

[16] Χιμαιρ.] l. *χειμαίρω*. SOPING. Ita sup. in v. *εὐδμων*.

[17] εὐόμφα. *ὑπόμφα.*] Id est, *nomina boni ominis*. KUST. Forte: *εὐόμφαλα, ὑόμφα*. Vid. Inf. ad Ὀμφα. & Athen. l. XV. Nisi *nomina ὑόμφα* dicat, quæ sunt *boni omnis*, *ὠφέλιμα*. SOPING. Posterius etiam *Guyetus* sensisse videtur; cujus *Not.* 2 præc voc. hoc retrahenda. Malim simpliciter: *εὐόμφα ὀνόματα* ut *H. Voss.* Conf. v. Ὀμφα.

[18] εὐσγρόν.] Lectu dignissima sunt, quæ de notione hujus vocis contra Schol. Thucyd. I. 122. & Suidam, eam ab ἄγω, i. e. ἀγωγός, arcessentes, disputat H. Steph. in *Thes. L. Gr.* [II. 1427] Tantum monco, usum esse Substantivo *εὐσγωγία*, in Lyricis omisso, Euripidem *Bacch.* v. 641. ABRESCH in *Myc. Obs.* VII. 2 p. 305. Sed idem ex Eurip. jam notaverat Scapula. Photius in Lex. MS. εὐσγρόν. σῷόν. Sic & Suid. in v. *εὐσγωγία*: quæ vox nuda est, & a seqq. separanda. Thucyd. I. 122. *εὐσγρόν.* (ubi al. *εὐσγώτατ*, ut *εὐσγία* sup. & mox *εὐσγόν.*) cui mox opponit, *ἀγνώτατ* Schol. ibi: εὐσγρόν.] *εὐκτόν, μεγαλοψυχον, εὐπρεπές, εὐθηνοῦν.* Ὄχλο γὰρ, ὁ πρᾶος. Vid. sup. *Not.* ad v ἐυ ἀγῇ, quæque notarunt Viri Docti ad Thucyd. I. 130. & 140. de voce ἄγαν, pro πρᾶος. quamquam in hoc Hesychii loco potius confundantur hæ significationem respici putem in voce εὐσγρόν, ut docet expositio. Diversa res est in seq. v. εὐσγρως, ut ibi monebo.

[19] εὐσγρία. *ἀπειρία.*] Admodum difficile est rationem filius notionis investigare, silentibus aliis Lexicis & Grammaticis. Vi originis atque compositionis tria notatæ posse videtur; primo, *præproperam exanclescentiam*; tum, *ire moderatumem*; & tertio denique, quatenus *ἄγαν* significat *πάνυ*, mores, ingenium, *mortem facilitatem*, seu *bonam indolem*. Respectu habito posteriorum significationum, *ἀπειρία* reddi omnino nequit; quin potius per *εὐκοσίαν* exponendum foret. at si ad primam attendamus, ferri fortasse potest, quod qui nimis facile & levissimis ex causis exanclescunt, iis haud tutum fit fidere seseque credere. Vide, si tanti sunt, quæ ad v. Δυσγρῶ monuimus. ABRESCH *l. c.* Scribe *εὐκλεία*. PERG. l. *εὐπειρία*. Vid sup. v. *εὐσγρία*. IS. VOSS. KUST. Conf. *Not.* in v. εὐσγρῶ.

[20] Εὐσγρως ἐν ὑδενὶ εὐσγρως, ἴσ.] L. ἐν ᾧ πᾶν εὐσγρως ἴσ. Versus est. SALMAS. Jambus corruptus. Est enim *fere* Poëtæ alicujus, sic scribendus: Τὸν ᾧ ἐν πᾶσι εὐσγρως ἴσ. vel, *ὅλως* ᾧ &c. aut simili modo. HEINS. Sic concipi debet versus: Εὐσγρὸς ἐν ᾧ πᾶσι εὐσγρως ἴσ. IS. VOSS. Cogitabam ita scribendum: Εὐσγρως addit exemplum: Καιὸν ᾧ ἐν πᾶσι εὐσγρως ἴσθ. ut εὐσγρως hic non fit, *ad iram pronis*, ut Cl. *Heinsius* intellexisse videtur; sed potius *ad iram sceptis*, qui nempe *nimis* etiam sunt *boni & mites*: ab ἄγαν, i. e. πρᾶος. Eo pertinet quod sequitur: *ἐπὶ ψόγῳ*, &c. cujusmodi vulgo ironice *bonus homo* dicitur. Sed in posteriori significatione, *ἐπὶ ζημίᾳ*, respicitur ad ἄγαν, *ira*; quam si quis *exercere* prudenter queat, etiam εὐσγρῶ dicitur. Conf. sup. v. εὐσγρόν.

[21] Πασῶ] Sic omnes Editt. pro πᾶσι.

[22] εὐσκρίνως.] εὐσκρ. postulat ordo. Vid. Suid. IS. VOSS. Vid. Inf. suo loco, & Etym. M. in εὐσκρία. Sæpe ο & ω eadem ferie. Conf. *Not.* in v. εὐσδοῦτο.

[23] εὐσφυτε. *Ἐπιτηδείε.*] Videtur interpretatio mutila, & sic supplenda: *Ἐπιτηδεῖοι εἰς ἔρωτ*, i. e. *apti ad futuendum natum*. KUST. Sic *γῆν εὐσφυτον* dixit Soph. *Philoct.* v. 226. [220.] ABRESCH *l. c.* Respexit ad Hom *Il.* Φ. 23. . . . λιπόντε εὐσφυτον, ubi Schol. καλὴ ἔρωτ ἔχουσι. In *Ἐπιτηδείε* autem facile subauditur, *εἰς ἔρωτα*, ex regula nostra, supius adhibita.

[24] εὐσχεδὸν.] Hesiod. *Ἔργ.* v. 475. εὐσχεδὸν δ᾽ ἔχει σκαλὸν ἔως &c. Mox pro *εὐδυσῶν* posset quoque legi *εὐδοῦν*, sed tamen nihil mutare ausim. Ultima, *συφορὸν* Ὄχλ ᾧ &c. apprime illustrantur verbis Eurip. in *Ione*, v. 1170. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 60. Vid. Etym. M. v. εὐσχεδὸν, p. 401. ibique Sylburg. Photius in Lex. MS. εὐόχεδον. (malim εὐσχεδον) πλησίον. λέγει ᾧ πολεμικὸν μετὰ.

2. εὐ-

Εὔπαλιν [1]. ῥᾴδιον.
Εὐπαρήοροι [2]. ἐξεστηκότες. ὅμοιοι.
Εὐπαθεῖν. εὐεργεῖν [3].
Εὐπαθείας [4]. εὐθαρσίας.
Εὐπαθοῦντες [5]. εὐφραινόμενοι.
Εὐπαρακολούθητοι [6]. ὀξεῖς εἰς τὰ πράγματα, καὶ οὐ νωχελεῖς.
Εὐπάρεδρον [7]. καλῶς παρεδρεύειν.
Εὐπάροιστοι [8]. εὐπαράγωγοι.
Εὐπάρυφα [9]. καλῶς ὑφασμένα.
Εὐπάρυφος [10]. ἀγαθοῦ πατρὸς θυγάτηρ, ἢ υἱός.
Εὐπαρύφων [11]. εὐμεταχειρίστων.
Εὐπατέρειαν [12]. ἀγαθοῦ πατρὸς θυγάτηρ [13].
Εὐπατρίδαι [14]. αὐτόχθονες, οὐκ ἐπήλυδες.
Εὐπειθεῖς. πειθήνιοι.
Εὐπειχόπυργος [15]. καλῶς τετειχισμένην, καὶ ἐν ὥρᾳ χειμῶνι.

Εὐπέκτων. εὐτύχων.
Εὐπέμπελον [16]. εὔκολον, εὐχερῆ.
Εὐπέταστον. πλατύ. εὐέκτατον.
Εὐπετές. εὐχερές.
Εὐπετῶς. εὐχερῶς. ῥᾳδίως. εὐκόπως [17]. εὐθέτως. ἀσφαλῶς.
Εὐπηγής [18]. εὖ πεπηγμένος. εὐπαγής τῷ σώματι.
Εὔπηκτος. εὐπαγοῦς [19], καλῶς πεπηγμένη.
Εὐπινῆ [20]. πεπινωμένα.
Εὐπλοκαμίδες. καλλιπλόκαμοι.
Εὔπλυτον [21] κανοῦν. οὗ ἔχει πλύτον, διὰ τὰς ἐπ' αὐτῷ οὐλάς. Πλύτον [22] γὰρ ἔλεγον, τὸ ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν σκεύασιν· καὶ Οὐλοχύτας [23], τὰ κανᾶ, ἃ οἱ Δωριεῖς, Ὀλβακχία [24].
Εὐπνοί. εὐποιητικοί. δίκαιοι.

1. Εὔπαλιν.] Scribend. videtur εὔπαλον, vel εὔπαλιν, a πάλλω, πάλλομαι. Quidni εὔπαλον ab εὔπαλις, ut εὔελπις, &c.? G. Leg. εὐπαλής, ut Etym. M. Apollon. Rhod. l. IV. [193.] εὐπαλέας κούρας &c. HEINS. IS. VOSS. KUST. εὐπαλὲς refingit Cl. *D'Arnaud l. c.* ubi præter Apollon. loc. allatum, ex eodem L. II. 620. ἀπαλέας citat. Hoc habet Etymologus. Mallim tamen εὐπαλές, in loco nostro, cui opponitur Δυσπαλής, supra. Conf. *Not.* in v. εὐπαλές.
2. Εὐπαρήοροι.] Vid. inf. v. Παρήορος. Conf. v. εὐπάροιστοι, & Suicer. *Thes. Eccl.* V. εὐπερίφορος, & εὐπαρήορος, ubi exempla.
3. Εὐπαθεῖν. εὐεργεῖν.] Voce εὐεργεῖν carent Lexica. Neque vero ab analogia recedit, aut commodam hoc loco excludit significationem. Vide tamen num legend. εὐεργεῖν. Conf. v. εὐπαθεῖν.
4. Εὐπαθείας.] Vid. Cyrill. & Suid. IS VOSS.
5. Εὐπαθοῦντες.] Vox τῶν ό, *Ps.* XCII. [XCI. 14.] πληθυνθήσονται ἐν γήρει πίονι, καὶ εὐπαθοῦντες ἔσονται. Schol. εὐπαθεῖν. τουτέστι, εὐφραίνεσθαι καὶ ἀκμάζειν. pro quo Hebr. habet, דשנים ורענים, πίονες καὶ χλωροί. HEINS. Conf. ibi Pric. *Annot. prior.* & *post* & sup. v. Εὐθηνεῖς.
6. Εὐπαρακολούθητοι.] Notandum, nomen hoc Active ab Hesych. exponi; cum alias Passivo sensu dicatur de re *intellectu* [non] *difficili.* Sic δυσπαρακολούθητος iisdem Active dicitur, *qui intellectu difficulter aliquid assequitur*, apud Jamblich. *de Vit. Pythag. num.* 74. KUST. Eleganter apud Græcos ἀπολείπομαι, propr. *relinquor a tergo, non adsequor*, usurpatur de eo, qui rem aliquam *non intelligit, non adsequitur*, & quasi *relinquitur*, & deseritur a re, quæ illum fugit: unde ἀπολελειμμένος, pro *ignaro*. Contra vero παρακολουθεῖν, ut & ἕπεσθαι, dicitur, qui rem aliquam *adsequitur*, & *intelligit*: unde εὐπαρακολούθητον, *facile intellectu*; ut δυσπαρακολούθητον, *difficile intellectu*. Vide A. Dounæi *Prælect.* ad Lysiam, p. 69. seq. Confer in N. T. loca Luc. I. 3. & II. *Tim.* III. 10.
7. Εὐπάρεδρον.] I. *Cor.* VII. 35. εὐπρόσεδρον. ubi multi Codd. & Patres εὐπάρεδρον, ut c. IX 13. παρεδρεύοντες, pro προσεδρ. Vid. Cl. J. Mill. & inf. v. Πάρεδρον. Cum Hesych. facit Lexic. MS. Glossarium meum ad *l. c.* p. 125. Εὐπάρεδρον. ἀχώριστον παραμονήν. Vide quæ ibi notavi. Adverb. εὐπαρέδρως ex Cyrillo dedit Suicer. in *Thes. Eccl.*
8. Εὐπάροιστοι.] Conf. v. Εὐπαρήοροι, & Suid. in v. Εὐπάραγωγος. Adde Suicer. *Thes. Eccl.*
9. Εὐπάρυφα.] Desumtum videtur ex Ezech. XXIII. 12. ubi Alex. εὐπάρυφοι. Schol. ibid. κεκοσμημένους, & διαπρέποντας ποικιλίᾳ. Conf. Suid. & inf. v. Παρυφή. Phot. Lex. MS. Εὐπάρυφος. ὁ πλατεῖαν παρυφὴν, τουτέστι, πορφύραν, ἔχων. Artemidor. Oneir. l. 75. p. 62. Οἷδα δέ τινα ἄνδρα τῶν εὐπαρύφων ἐν Ἑλλάδι. *præeminentis loci ac sumptuosi vestitus virum*, reddidit Interpres: ex Suida πλουσίων possis interpretari. Vide mox v. εὐπαρύφων.
10. Εὐπάρυφος. ἀγαθοῦ &c.] L. Εὐπατέρεια. BRUNO. Ita hæc digerenda: Εὐπάρυφος. εὐπατρίδης, ὁ πλούσιος. † Εὐπαρύφων. εὐμεταχ. † Εὐπατέρεια, καὶ εὐπάτειρα. ἀγ. π. θ. ἢ υἱός. † Εὐπατρίδαι. &c. Vid. Suid. IS. VOSS. Importune nomen hoc occupavit locum vocis εὐπάτωρ, vel εὐπατέρεια, quæ collocanda est post seq. Εὐπαρύφων, ubi eam recte excipit vox εὐπατέρειαν. KUST.
11. Εὐπαρύφων.] Vid. *Not.* ad v. Εὐπάρυφα.
12. Εὐπατέρειαν.] Scr. εὐπατέρειαν, ex Hom. *Il.* Ζ. 292. & Apollon. Rhod. I. 570. Sic & *Kuster.* Conf. Suid. & *Not.* penult. Cl. *Jens.* p. 101. *Luc. Hes.* εὐπατέρεια legit, credo, quia expositio est in Nominativo. Sed vid. *Not.* seq.
13. Θυγάτηρ.] L. θυγατέρα, ut respondeat capiti articuli. KUST. At sæpius in hoc Lexico casus in explicatione differt a propositi articuli casu. Vid. sup. *Not.* in v. Ἀφθόγγων, & v. Ἐπαγγέλ. &c.
14. Εὐπατρίδαι.] Theseus olim populum Atticum diviserat in εὐπατρίδας, Γεωμόρους καὶ Δημιουργούς, id est, *Patricios, rusticos & opifices.* Primos præstare voluit in civitate dignitate: secundos usu; tertios numero. Sed Attici αὐτόχθονας se nominarunt. FUNG. Mœris: εὐπατρίδαι, Ἀττικῶς· Αὐτόχθονες, Ἑλληνικῶς. Moschop. εὐπατρίδαι, παρ' Ἀττικοῖς, οἱ αὐτόχθονες, καὶ κατὰ τὸν πατέρα εὐφημοῦς. quæ desumta sunt ex Schol. Soph. ad *Electr.* ψ. 25. ubi plura. Conf. Etym. M. & Thom. Mag. item sup. in v. Ἀρμοδίῳ, & v. Ἀγχιμάχῳ.
15. Εὐπειχόπυργος.] Scr. εὐτείχη πύργον. JUN. Aut delendum, aut alibi ponendum ita: εὐτείχη πύργον. &c. IS. VOSS. Lego & suppleo: εὐτειχῆ πύργον. πύργον καλῶς &c. KUST. Idem voluisse *H. Junium*, quamvis π in ο in Cod. ejus non mutatum deprehenderim, credere fas est. Videtur extremum esse senarii. Cogitabam aliquando fuisse: Εὐτείχεα, πόλιν καλῶς &c. ex Hom. *Il.* Π. 57. . . . πόλιν εὐτείχεα πέρσας. ut respondeat femin. τετειχισμένην, cum πύργος sit gen. masc. Sed & Suidas: εὐτειχῆ πύργον, καλῶς τετειχισμένον. Excidit forte: καὶ, πόλιν εὐτείχεα, καλῶς &c. Sic εὐτειχέα δόμον Pind. *Nem.* VII. 67. Alias non semel Poëta εὐτείχεα, ut *Il.* Β. 113. de Ilio: quem locum, & Scholia, respexit Etymol. M. Vide & Eustath. p. 1045. sub fin. coll. H. Steph. *Thes.* III. 1357.
16. Εὐπέμπελον.] *Hebr.* XII. 1. ἀποθέμενοι . . . τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν. SOPING. Vid. inf. v. Τὴν εὐπερίστατον, & sup. *Not.* in v. Ἀπερίστατον. Lex. Reg. MS. εὐπερίστ. ταχέως περιισταμένην. Suid. ταχέως ἀνύτης. Confer quæ post Gatak. *Advers. posth.* c. III. Suicer. *Thes. Eccl.* Elsner. & Wolf. ad *l. c.* dedi in *Not.* ad *Gloss. N. T.* p. 180. 181.
17. Εὐπετῶς. . . . εὐκόπως.] Malim εὐκόλως, ut præter Cyrill. & Phot. in Lex. MSS. Suidas: quo utitur etiam Cic. *Att.* XIII. 21. Nisi obstet illud Pollucis in *fin.* l. IX. εὐπετῶς, καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάνει εὐκόπως. Conf. Foës. *Œcon. Hipp.* & sup. v. Εὔκολος, inf. v. Εὐχερής, & in v. Κακόχολος. Erotian. εὐπετέστερον ῥᾴστερον. Vid. sup. v. Δυσπετῶς, ut & *Not.* in v. Ἀπετῶς. αἰσχρῶς.
18. Εὐπηγής.] Ex Hom. *Odyss.* Φ. 334. ubi Schol. εὐπαγής. Apollon. Lex. MS. εὐπαγεῖ, εὖ πεπηγμένον. Vid. v. seq. & Foës. *Œcon.*
19. Εὐπαγοῦς.] L. εὐπαγής. KUST. Conf. Phavor. & Schol. Theocrit. *Idyll.* I. 128 ut & v. præc.
20. Εὐπινῆ.] Vid. Polluc. p. 336 [loc. mox cit.] IS. VOSS. Εὐπινεῖς idem quod λιπαροί. Cicero in Ep. ad *Att.* de profectu filii agens dicit, *literas ejus scriptas πεπινωμένως*, h. e. *nitide, ornate.* Alibi dicit, *sine literarum significare diligenti*... Vid. Francisc. Franc. p. 187. 188. SCHR. VERW. Photius in Lex. MS. vocabulum hoc rectius & clarius sic explicat: εὐπινές. τὸ ἀφελές, καὶ μὴ λίαν τετορευμένον, ἀλλὰ μέτριον πίνον ἔχον. i. e. πινώδης, *simplex, neque nimis comtum, sed mediocriter sordidum.* Nimirum πίνος non semper *sordes* significat, sed interdum simplicem & facilem nullaque arte quæsitam munditiem: unde εὐπινὴς oratio dicitur, inculta quodammodo & incompta, si cum Sophisticæ dictionis phaleris & fucato nitore comparetur, sed tamen hoc ipso ornata, quod ornamenta neglexerit. Hæc ratio est, quare πίνος tribuatur antiquis illis oratoribus, qui genus dicendi simplex, omnisque fuci expers sectati sunt. Plura hac de re congessit Salmas. in *Confutatione Animadversorum* Antonii Cercoëtii p. 174. & sqq. qui tamen quid sit πίνος orationis non satis accurate explicat. Unde nollem me explicationem ejus secutum esse in *Not.* ad Jamblich *de Vit. Pyth. num.* 157. [*init.* c. 29.] KUST. Conf. v. Ἀπινής. Exemplis supra & Salm. ad Tertull. *de Pall.* p. m. 275. Exemplis supra allatis adde Cic. *ad Att.* XII. 7. *ἀπινὲς & urbanum* Unde apud eund. XIV. 7. *literæ πεπινωμένα*, minime in πεπινωμένα mutandum; ut patet ex coll. l. XV. 16. ubi *literas ejusdem sui filii πεπινωμένως scriptas* laudat, *quod ipsum aliquam significaret.* Sed hæc forte ab aliis jam notata. Philetas apud Strab. L. III. p. 168. Λευγαλέος δὲ χιτὼν πεπινωμένος. Conf. Suid. v. Δυσπινῆ. SCHR.
21. Εὔπλυτον.] Vid Heins. in Hesiod. p. 61. SCHR.
22. Πλύτον &c.] Vid. inf. v. Πλύτος.
23. Οὐλοχύτας, τὰ κανᾶ.] Vid. inf. v. Οὐλοχύτας, & v. Κάνεον.
24. Ὀλβακχία.] Puto legend. ἀλοχεῖα. Vid. inf. Οὐλοχ. &

Εὐπειρία [1]. ἡ Ἄρτεμις, ὁ Ῥόδος.
Εὐπερίλ@. ὁ χαλῶς διεκῶν.
Εὐπαγία [2]. εὐπαία.
Εὐπότμως [3]. εὐτυχῶς.
Εὖ πράσσειν. εὐαρατεῖν, εὐτυχεῖν.
Εὐπρέπεια. εὐπελεχίζειν.
Εὐπρίπια [4]. εὐμοιρία.
Εὐπρεπῶς. εὐκόσμως.
Εὔπρηκτον. εὐχείρωτον [5].
Εὐπροσιτον [6]. ὑπηρέτουν.
Εὔπρηστος [7]. εὐφύσητον.
Εὔπρωρος [8]. εὐτοξόσπορος. εὐκέφαλος.
Εὐτοξόσπορος. εὐχερὴς. εὐτοξόδικτος [9].
Εὐπτόλ@. ᾧ τις εἰκαίως προσίεχ@· Ἀπεξόλ@ [10] δὲ, [ᾧ] ἀμήχανον προσιλθεῖν.
Εὐτραφοβίβητος [11]. εὐήχεις.
Εὐπτολέμα [12]. δῆμ@, ἡ πόλ@, Ἀθλεύειν.

Εὖ-

& in Aeschin. SOPING. L. εὐδόκιμα. SALM. Forte Ὀλαδόχου legendum. Vid. Etymol. M. in v. Διρέτης. BIEL. Conf. inf. v. Ὀλόδοχος. KUST.

1. εὐπ εἰα.] Vid. Ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 155. fub fin.

2. εὐπαγία.] Præter H. Steph. *Theſ.* III. 527. vid. D'Arnaud *Anim.* p. 190. Conf. Suid. & ſup. v. Δυσπραγία. Photius in Lex. MS. εὐπαγίαν. οἱ παλαιοὶ Κυπριοὶ ΔΔΓ Β Ε· Θουκυδίδης δὲ ΔΔΓ Β Γ. Ita I. V. 46. & alibi. Semel tamen εὐπαγία, legitur, cui mox πολυπραγίαν opponit, L. III. 39. niſi & ibi εὐπαγία, per γ, legendum, ut citatur locus a Clem. Alex. *Strom.* VI. 2. p. 620. five 740. *Ed. Port.* Utroque modo occurrit apud Pindar. *Pyth.* VII. 17. & Olymp. VIII. 18. ubi vid. *Not.*

3. εὐπότμως.] Vid. Polluc. IV. 160. ibique Cl. Hemſterh. Conf. Suid.

4. εὐπρίπια. εὐμοιρία.] Mœris Attic. Εὐμοιρία, παρ' ὃ δεῖ εὐφορεῖ, ἀπ' εὐπρεπῆ. Εὐμοιρία, ᾗ φησι Πλάτων τὸ Νόμων, καὶ ᾗ φησι Σοφοκλῆς· σπάνιον δέ. Eadem Thom. Mag. ubi pluca. Vid. Inf. in v. Ὠπαῖ@.

5. εὐχείρωτον.] Forte ἐχειρωνάν. In Oppian. *Hal.* V. 63. Schol. Οὐκ εὐπρεπῆ κάλαθα τὴν βυρσοτομὰν ἐχρῶντο, ἀλλ' εὐπλεκῆ. ABRESCH.

6. εὐπρόσιτον.] Hom. *Od.* Θ. 259. KUST. JENS. *l. d.*

7. εὔπρηστος.] Ex Hom. *Il.* Σ. 471. & Schol. concinente Apollon. Lex. MS.

8. εὔπρωρος.] Conf ſup. v. Ἀκρόπρωρος, & Λεπτόπρωρος. KUST. Eadem confert *Iſ. Voſſ.* legens εὐπρόωρος, ob ſcriem. Photius etiam: Εὐπρώρου. εὐπρόσωπου.

9. εὐδοξόδικτος.] Vid. H. Steph. *Ind.* in h. v.

10. Ἀπεξόλ@· δὲ, ἀπο.] Scrib. ᾧ ἀμήχανον. HEINS. Sic Phavor. repetita etiam vocula τις ex præced. At *H. Junius* Ἀπεξόλ@ correxit; quod in Textum receperat Schrevel. contra priores Edit. Priſtinam lectionem, Ἀπεξόλ@, recepi; & ᾧ per parentheſin, flagitante ſenſu, addidi. Vid. ſup. v. Ἀπεξόλ@, & v. Δυσπρόσιτος. Similiter εὐπρόσιτ@, & δυσπρόσιτ@ dicitur, apud Thucyd. &c.

11. εὐτραφοβίβητος.] Videtur εὐτροφοβίβητος legendum: imo & ſic ſatis inſolens verbum puto pro εὐφοβίβητος· quomodo & ſcribendum putaſſem: at vocum circumjectarum ſeries refragatur. PRIC. *Annot. prior. in Pſ.* CL. 4. Ἀτιβής τ@ tamen, ejuſdem formæ vocabulum, ex Euripide, & εὐφοβίβλητος ex Sophocla adferunt Lexica. Quare nihil muto.

12. εὐπτόλεμα.] L. εὐπτολέμη. STEPH. MAUSSAC. PALMER SALMAS. ad Spart. p. 50. [five 176. in *Hadr.*] MEURS. *de Pop. Att.* p. 34. & *Reliq. Att.* p. 19. εὐπτολέμη leg. ex Steph. *de Urb.* & Etymol. ob inventum ibi ignem. VALES. Vid. Etym. M. Ordo tamen εὐπτολέμη potſtulat. IS. VOSS.

13. γυπτ@· ἐμβρ@· εὐπόλ@.] Scr. εὔπόλ@· ἐμβρ@. εὔπτ@· IS. VOSS. εὐπτ@· videtur vitioſe ſcriptum pro εὐπό@, idque colligo ex ſeq. εὐπόλ@, quippe quod pro emendatione, non vero interpretatione habendum puto. KUST. Legitur quoque in Photii Lex. MS. εὔπτ@· εὐπτ@· εὐπό@ conjungunt Ed. Hag. & Phavor.

14. ἔρμα.] Ad ἔρ@, ventus. G. ἔερμ, Ἄρμ. Vide in Καὶ ἔερμ. SCHR. (ex eodem forte) Videtur ex dialecto, qua ε in α ſæpius convarſum, atiam diphthongus αυ in ε mutata.

15. εὐπυγον.] Sic Trojam vocat Hom. *Il.* H. 71. Infra: Εὔπυγος. ὑπτιος. ante v. εὐπαῶν.

16. εὔπυλον.] Troiam ita appellat Poëta *Il.* E. 551. ubi Schol. αὐλὴς ἔχουσι, ὑψηλοὺς, &c. Quæ duo conjunxit Soph. Οἰ. *Col.* ν. 702.

Εὔπον@· 13. ἔμβρ@· ὑπόλ@.
Εὖραι [14]. αὖραι.
Εὔπυγον [15]. ὦ πεπιχρυσώλεμον.
Εὔπυλον [16]. καλοὺς πύλους ἔχουσαν.
Εὐρεῖξ [17]. ἐκ πλαγίου. ἐκ δεξιᾶς [18].
Εὐρεῖα. μεγάλη. πλατεῖα.
Εὐρρί@· [19]. καλῶς ῥέοντ@, μεγάλως.
Εὐρρείτας [20]. τοῦ καλῶς ῥέοντ@.
Εὐρυσπείας. εὐρυπλοίους. ἐτυμολογίους [21].
Εὐρυσυλίγ@· [22]. φλύαρ@.
Εὐρύσφι [23]. γενικῶς.
Εὕρημα [24]. ἐπιτυχία. ἐπίκτημα.
Εὑρήματα [25]. βουλεύματα. ἢ τὰ ὑπὸ τῶν μελλόντων εὐεισκόμενα.
Εὔρημεν [26]. καλλιπὶς.
Εὑρίσκ [27]. καιδρήσκ.
Εὑρητὴς [28]. τοὺς ἀπαιμάζοντας.
Εὐρεῖζεν [29]. πλατύνειν.
Εὐρεῖζεν [30] ἀγαλλιάσαι. καλὰς ῥίζας ἔχειν

17. εὐρεῖξ.] Supra poſt εὐκαλίζεξ, eſt: εὐρεῖξ πλάγιον. SALMAS. Ariſtoph. *Acharn.* [ν. 1258.] p. 600. *Ed. Gen.* εὐρεῖξ, παῖξ. HEINS. Vid. Suid. in ἔκκυσις, & ſup. εὐκεῖξ & Euſtath. I. *Il.* p. 658. IS. VOSS. Hom. *Il.* Λ. 251. Ἐπὶ δ' εὐρεῖξ &c. Schol. ἐκ πλαγίου. quem locum adfert Etymol. Conf. H. Steph. *Ind.* Apollon. Lex. MS. εὐρεῖξ. πλαγίως.

18. δεξιᾶς.] Diſtingue a præcedd. & ſcribe: ἐκ δεξιᾶς. HEINS.

19. εὐρρί@.] Scr. εὐρέ@· oempe εὐῤῥοῦ. Vid. Etym. M. Deinde ſcribe: ἢ μεγάλως. IDEM. Ἐυρρέως Hom. *Il.* Z. 508. [& alibi.] Deinde poſt: μεγάλως μοιᾶς. KUST. Sed brevitatem amat Notter. Conf. v. εὔρρους, & v. εὐρρεῖ.

20. Εὐῤῥείτας.] Hom. *Il.* Z. 34. KUST. Heſiod. *Theog.* ν. 343. - - - - ἐυῤῥείτᾳ σὺν Καΐκῳ. JENS. *Lex. Heſ.* p. 101.

21. εὐρυσπείας. - - - ἐτυμολ.] L. εὐρυσπείας. Lex. Cyrill. MS. Brem. εὐρυσπάσιον. εὐρυπλοίους. BIEL. ἐτυμολογίους corrige *Kuſt.* ad Suid. Vide quæ ſupra notavimus ad v. Εὐθυμήμων, & Suicer. *Theſ.* v. εὐρυσπασίαν.

22. εὐρυσυλίγ@.] Scr. εὐρυσυλίγες, cum accentu in penultima. Vid. H. Steph. *Ind.* Hinc verbum εὐρυσυλιγεῖν apud Polybium, teſte Suida; & Euſeb *H. E.* I. 7. *init.*

23. εὐρύσφι.] Pro εὐρύσφι Ἄρ@, ἔκρυ@, ἔφρυ@, ἴερυ@, οὐρυ@ εὐρυσφι. Vid. ſup. Ἄρ@, & Ἔερυ@. G. Male, ut puto, pro ἐκρυσφι. Nam ἔκρυ@ ſuni γενικῶς. Vid. infra. KUST.

24. εὕρημα.] Jerem. XLV. 5. BIEL.

25. εὑρήματα.] ἐκ εὑρημάτων, inquit Photius in Lex. MS. Conf. Thom. Mag.

26. εὕρημεν.] Eſt neutrum n maſc. εὑρήμων. KUST. ut conjecerat H. Steph. *Ind.* Ita ſup. εὐπρήμων.

27. εὑρίσκ.] Scr. ἐὑ ῥοτ. IS. VOSS. Alludit ad Θυσκίζ, a Θυσκων, quod Heſych. infra [ante v. Θεσπιὰ] ea Laconum dialecto adfert pro λαμβάνω. Vel corruptum eſt ex Δασκίζ, a δάσκω, quod itidem ſignificatione ἕ λαμβάνω Laconum dialecto Heſych. ſupra adſignat. KUST. Niſi ſit ναὶ ὠφαιρεσίαν, ut ſup. in v. ἀδλίσγεν. Quod & *Iſ. Voſſ.* cogitaſſe videtur. Conf. v. ſeq. Neque enim Σκοίζ, exſibilabit, conjicere auſim, aut Σκοίζ, quod inf.

28. εὑρητὴς.] Scr. τὸ ῥητὸν. IS. VOSS. Vid. *Not.* præc.

29. εὐρεῖζεν. πλαῖ.] Ab εὐρυς. H. STEPH. *Ind.* Lege εὐρεῖζον, paroxytones, ab εὐρεῖζω. Vide vocem & *Notam* ſeq. KUST. Similiter Præcus *Annot. poſter.* ad *Pſ.* XI.VII. 3. „ εὐρεῖζεν, *dilatat*, Deus nempe. &c. „ Sed εὐρεῖζ@ etiam Suidas, quod vertitur, *radices dilatans*; pro ὦ ῥίζαι, a ῥίζω. Male ibi in *Not.* laudatur *Pſ.* XLIII. 3. pro XLVII. five XI.VIII. ubi legitur εὐρεῖζον. de quo vid. *Not.* ſeq.

30. εὐρεῖζον. ἀγαλλιάσαι &c.] Hunc in modum totum ſcribe lucum: εὐρεῖζ@. πλατύνων. Deinde: εὐρεῖζε ἀγαλλιάσαι. καλὰς &c. Locus, quem tangit, is eſt: *Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν πόλει θεοῦ ἡμῶν ὃ ὄρος ἅγιος αὐτοῦ εὐρεῖζον ἀγαλλιάσαι πάσῃ τῇ γῇ. Pſalm.* XLVIII. 1. 2. In his legitur diverſam notat lectionem: alii legebant quippe εὐρεῖζε, alii εὐρεῖζον, ut jam legitur; inter alios vir maximus Chryſoſtomus, qui exponebat: καλὰς ῥίζας, καλὰς ἀγαγεῖ, &c. Alii ſcripſerunt πλατύνων, aut voce τροδιδασκαλικῷ, εὐρύνων, quod ſecutus Apollinarius. Alii, inter quos Ambroſius, εὐρεῖζε ἀγαλλιάσαι legebant, quod idem *bene radicata exſultatione* interpretatur. Heſychius exponit: καλὰς ῥίζας ἔχουσι ὡς χαρακτὴς cum in Hebræis hæc difficultas tollitur: ibi enim יפה נוף משוש כל הארץ *pulcher climate, gaudium univerſæ terræ.* Niſi difficultatem ut נוף, dictio *nempe* tali ſenſu, peperit. Cum ergo neutri ſatis propitie reddant, qui εὐρεῖζον vel εὐρεῖζε legunt, ἄπαξ τῷ ἐκτυλίζ@. HEINS. Locus eſt ſumtus ex *Pſ.* XLVII. 2. ubi quidam Codd. olim legebant, uti hic Heſych. εὐρεῖζον ἀγαλ. alii,

χολὴ καὶ χαυστικός [1].
Εὔευρ. εὔμυκος [2].
Εὐεκτέω. εὐσφυγμέω.
Εὐείμ. [4] Ποσειδῶν.
Εὐειπ. [3] Θαλάσσιος πόπος πολύχους. [6] τὸ πλάτος ἢ μεσότιμος τῆς ὑδάτων. ἢ ὁ εὐχερῶς μεθαλλόμενος [7].
Εὐείπις [8]. ἀνχὰς ὑδάτων.
Εὐρύπλ. πλατεῖα [9]. σκοτινά.
Εὐρυας [10]. τεχνίζων ἐκτεμάχεις, ὁ τῶν σκήπ-

τῶ ῥιζῶ ἴσχαι. alii, εὐείζω ἴσχαι. quibus omnibus accedit quarta lectio, εὔεζον ἀγαπάσαμαι, quæ nonnullis Interpretibus placuit. Qui εὐείζον legebant, crediderunt verbum illud deduci ab εὐρὺς, latus; unde verterunt, πλατύνειν, dilatare: quam interpretationem etiam secutus est Hesych. in Articulo præced. Sed ego nullus dubito, quin εὐείζω, sit verbum prorsus commentitium: nam ab εὐρὺς fit εὐρυνῶ, non εὐείζω· cujus proinde loco legere malim τὸ ῥίζον, i. e. fundans, vel radicibus firmans. Vulgatus Interpres habet: *Fundatur exsultatione universa terra* &c. ut proinde legisse videatur, τὸ ῥιζούσης ἀγαπάσαμαι. [Conf. Pric. l. c.] KUST. Optime monuerat Cl. *L. Bos* in *Proleg. ad LXX.* in *Pj. ext.* „ Haud dubie corrupta est vox εὐείζον· nam nil ha„ bet quo referri queat. Vera igitur videtur lectio, quam „ exhibent Ald. & Compl. [ut & Theodotion] εὐείζω. „ Similiter apud Hesych. corrupta legitur hæc vox, ubi „ hunc allegat locum h. v. εὐείζον ἀγ. &c. Ex τοῦ, ἴσχυε „ facis patet, scripsisse Lexicographum εὐείζω, in casu „ sexto; non vero εὐείζον. Suidas recte: εὐείζω. Δαυὶδ· „ εὐείζω ἀγαπάσαμαι ς. ν. γ ἀντὶ β, ἰσχυρῶ, καλῶς ἐρμη„ ζομένη. Sed præterea minus recte distincta sunt (ut mi„ hi quidem videtur) hæc verba. nam vox εὐείζω [in *Pj.*] „ non pertinet, ad seq ἀγαπάσαμαι, sed ad præc. ἐφ' „ Distingue igitur hoc modo: *Μεγαλ Κύριος . . . ἐπ ὄρη* „ *ἅγια· σὺν θελήσει εὐείζον. ἀγαπάσαμαι πᾶσα γῆ. Magnus est* „ *Dominus in monte suo sancto bene fundato, exsultatione te*„ *rius terræ.* ita ut mons Sion a Davide præditectur bene radicatus, firmus & fundatus, idemque mons etiam dicatur gaudium & exsultatio omnium hominum. Conf. „ Esai. LX. 14. 15. LXII. 7. Jerem. *Thren.* II. 15. „ Conser quæ V. Cl. in *Not.* ad ipsum Textum exhibet, & habebis quæ supra adtulerunt Viri Docti, consentiente *M. Meibomio*, & super Cl. Wesseling *Probab.* c. 32. p. 286. qui continua serie scripturam faturit: εὐείζον πλατυνόν· ὑπόζω ἀγαπάσαμαι, καλῶς &c. addens: „ Utramque illam „ scripturam (εὐείζον, & ὑπόζω) Hesych. exposuit, & po„ steriorem quidem, sicuti vetus Scholiastes, quem Cor„ derius publicavit; (cujus verba exhibet etiam L. Bos) „ priorem probavit quoque Apollinaris, qui ὑφαινων. „ Hactenus Ille. Conf. Cl. Valken. *Giess. S. ex Hes.* p. 16. Audiendus itaque non est *Pancrat. Maycinus*, qui ad oram libri sui correxerat: εὐείζον. ἀγαπάσαμαι, ἢ καλῶς ῥίζει ἴσχυ, ἢ χαυστικός. Tum certe ἴσχυ legendum esset; vel τὸ ῥίζον, & χαυστικόν, ut Phot. Lex. MS. εὐείζον. πλατυνόν, ἢ καλῶς ῥίζει χαυστικὸς ἴσχυ. Suidam tantum iospicere debuisset.

1. Χαυστικός.] Leg. χαυσικόν. KUST. Male V. Cl. Suidas enim: εὐείζον. - - - καλῶς ῥίζει χαυστικὸς ἴσχυ. nisi & hoc mutandum sit in καλῶς ῥίζει ἴσχυι, χαυστικὸς. Non quæritur autem, quid scribere debuerint, sed quid scripserint. Glossæ MSS. in *Psalmos*: εὐείζον ἀγαπάσαμαι. καλῶς ῥίζει ἴσχυϊ χαυστικῶς. Unde firmatur lectio Hesychii, qui tantum particulam τῷ inseruit, καλῶς . . . τῷ χαυστικῷ.

2 Εὔευρ. εὔμυκος.] Forte: εὐρυ. εὔμυκος. Sophocl. *Ajac. lorar.* Κωφὴ λαλαίνης ὥστε εὐρὺ βάσις. SOPING. L. ὥστε, qui *bene spirat ad nasum*. PALMER. Cum *Polmerio* & ipse εὔστε legendum puto, verum alio quam intelligit sensu, hoc scil. *cujus pattide sunt nares*, & *per quas odor facile attrahitur*. Est apud Oppian. *Cyneg.* I. 462. II. 456. Alibi & εὖρα pro eodem, l. IV. 355. &c. Conf. Etymol. ABRESCH. Neutra correctio significationi satisfecerit. Lege: εὐρυ. εὔμυκος, i. e. καλλιστόῤῥινος, ut habet Suidas; εὐρύῤῥινος aliter. IS. VOSS. Rejicio utrumque, εὐστος & ὥστε, ponendo genuinam scripturam εὐρυν. PERGER. εὔευρ. vel est Nominativ. vel Genitiv. a Nominat. εὔευρ. Num utrumque dicitur, & εὔευρ & εὔευρ. Si est Nominativ. pro corrupto illo εὔμυκος legendum est εὐστος. sin Genitivi εὐστος Conf. Etym. M. v. εὐρυν. KUST. Locus Sophoclis est *Ajac.* ν. 8. ubi Schol. εὐστόματος. Adfertur a Suida, qui forte ex illis Scholiis emendandus. Eleganter *Æsch. Agam.* ν. 1102. ἔρκος οὔρειο ἀ ξύν πασσὶ δίκαν &c. Vid. ibi Schol. Conf. in v. εὐρύοπος *Not.* Apud Pollue. L. II. 80. opponuntur εὐρυς κωφὸς, τῷ ὀξεῖ. In *Palmerii* Nota adjeci ex autographo, *ad nasum*.

3. Εὐεπιθ. Διοσφοιτικὸς.] L. Διοσφ. nisi quis malit διοσφοῦ. H. STEPH. *Thes* III. 698. IS. VOSS. L. ἰοσφ. scribitur εὐφοσταθῆ, per ε, quod præstat: quia penultima Positivi est longa. Vid. Schol. Apollon. Rhod. L. II 225.

4. Εὐείμιος.] Scrib. εὐείμιος. Sic ab Ulysse dictus est

σκήπτῳ ἐλελίζομαι [11].
Εὔεργ [12]. πλάτος. καὶ ἄπιμος ἀπλῶς.
Εὔεργ. ἰσχυρῶς ῥέων.
Εὔεργον [13]. χαλῶς ῥεῖσα.
Εὐρύ [14]. μεγάλως πλατέως.
Εὐρυάλια μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη. πλατὺ ἄμφοδον [15].
Εὐρύλος. ὁ Ἀπόλλων.
Εὐρυπλατε. ἡ Ἥρη [16]. καὶ ἡ πλατεῖα, καὶ ἡ μεγά-

Neptunus: postquam enim diu multumque equi quæsivisset, *invenit*. Pausan. in Acaic. Ὑψηστίων Ἀθάνας, Neptunus vero Ἵππιος ab Ulysse vocatum scribit. VALES. Locus est apud Pausan. VIII. 14. p. 628. ubi εὐείμιος. Vid. inf. v. Ἵππιος.

5. Εὔερτος.] Cyrill. Lex. MS. εὔερτος, ὅτου λόχῳ ὁ παῤῥησίᾳ, ὁ μαχίμῳ ἢ Ἀτθικοῖς ἐμὶ ἐ γράφουσι. ὅτου τὸ πόρτιον ἐν ταῖς πλαξὶν, ὃν ἢ μὴ ἔχων βαθὺς ὑδάτων. Unde paullo post in eodem Lexico: εὔερτος. ὁ πολλὰς ἢ κρίσεις ἔχοντος. Suidas cum aliis εὐάρτους dehoit: apud quem (consentiente Rectius Βοιωτίοις ἢ ἐνίοις, in scotum etiam Kuhn. Plin. IV. 12. *Eubœa & ipsa avulsa Bœotiæ . . . interfluente Euripo* &c. Idem in Etymologo supple, ubi μαχῇ ἢ σὺν ὅπλοις, omissa *Bœotiæ* mentione, quam requirit τὸ μαχίμῳ. Addit etiam: ἐπὶ ἐνίοις &c. Sed vide If Casub ad Strab. L. I. p. 55. & Leon. Allat. ad Eustath. *Hexaëm.* p. 88. Adde Gabriel. Barrium *de Celebrat Anniq. & fin* L. II. p. 74. *nov. Ed.*

6 Πελαγικὸν τὸ πλάτος &c.] Nempe εὖρος dicitur omtotus canalis, seu totum fretum, sed media tantum angustiæ. Distinguendum est inter εὐρύχωρα, (ut apud Varin.) Glosse: εὐρύτερος. *columbus*. IS. VOSS. Lego & suppleo: πλατὺς, πλατὺ τὸ πλάτος, vel πλ. τὸ πλ. Videtur nim: Hesychium exilissimæ esse nomeo ductum ἀπὸ τοῦ ῥέω, i. e. *latus*. Cæterum σολαρίων signif. *multas flexus & reflexus inbens*: quod epitheton *Euripo* optime convenit. KUST.

7. Ὁ οὐκ. μαχόμενος.] Sic ὑγιὴς γνώμη, apud Theodoret. *Q. E.* II. 2. p. 585. Conf. Suicer. *Thes.*

8. Εὐείμις.] L. εὐείμων. Salm. in Vopisc. c. 8. SCHR. Potius nihil citasset *Schrev.* Reperio ad Vopisc. *Aurelian.* c. 48 p. 578. ὀχεῖς, *canales*, etiam ὀχεῖς dictas, s ὀχῆς. Quod forte voluit. Vid. *P. Moll* ad *Longum* p. 4. sed εὐείμις *Salmas.* non murat.

9. Εὐρύπλ πλαγιαν.] Forte πλατιὰ. G. Immo certo certius, ut patet iosra suo loco: consentiente Cl. *Jonsio* in *Luc. Hes.* p. 301. Passim Γ & Τ confuderunt; ut in v. Ἐγλαΐσι, Λεῖμαι, pro Ἐγλ. Λογ. &c. Sic emendare quoque *Anonymus* in *Cod Weiss* nec non *H. Voss.* qui hoc loco ex ordine, τεχνίζων scribit. Vid. Cl. Grav. ad Hesiod. Ἔργ. ν. 153.

10. Εὐρύας.] L. εὐρέας, i. e. πολὺς ορίσαι & ἀξιόλογος. IS. VOSS.

11. Πεπλήθ.] L. πεπλήθμαι KUST.

12. Εὔεργ.] Apollon Lex MS. ἐπὶ τοῦ Ἀνδρὸς τὸ καλόφρ. σημαίνει δὲ τὸ ὑ φυσ. ἡ ἀδύτως, τὸ πλάτος. Vid. Etym. M. & sup. in v. Ἀνδρ.

13. Εὔεργον.] Hom. *Il* B. 329. ὀξέα, ut Il. Φ. 330. ὀξέος. Conf. sup. v. Ἐκέρδεα, & Foës. OEcon. v. ὀξυν.

14. Εὐρυπυλάων.] Distingue: εὐρὺ. μεγάλου. Nam εὐρὺ interdum Adverbialiter ponitur pro εὐρέως, ut ὠὺς, pro ὠέως. KUST. IS. VOSS. Recte Phavorin. Hom. *Il.* E. 545. εὐρὺ ἔστ. Schol. ἀπὸ δ' εὐρυς, πλατέως. Vid. inf. v. εὐρ, ante v. Εὐρυσθεύς.

15 Πλατὺ ἄμφοδον.] Hæc verba, male in seq. Artic. intrusa, pertinent ad v. εὐρυάγυια. Nam Etymol. εὐρυάγυια differe interpretatur πλατυάμφοδον, una voce, & quidem teste, quam Hesych. duabus vocibus πλατὺ ἄμφοδον. Non εὐρυάγυια non est *vicus latus*, sed vicum latum habens; neque πλατεῖα ῥύμη, sed potius πλατέων ῥυθὸν ἔχουσ: ut vel ex Lexicis vulgatis discere licet. KUST. Hausit fm Etymol. ex Schol. ad Hom *Il.* B 12. ubi pariter una voce πλατυάμφοδος, qua carent Lexica. Quum vero ita explicent v. εὐρυάγυιαν in Accusativo, hic in Nominat. πλατύμφοδος reiscribeodum est, ut conveniat cum εὐρύαγυια. neque enim dubitavi ius sede repooere, post ῥύμη Insita: εὐρυσθένει, μεγαλόμφοδος. Suidas: εὐρυάγυια. πλατύμφοδος. Conf. sup. *Not.* io v. Βάσις. . . . πεπλήθμαι, (post v. Βαρὺς χρὴ.) Suspicabar tamen olim, in expositione fm respexiffe Hesychium ad simplicis, εὐρὺ & ἄγυια, unde vox εὐρυάγυια compolita est, atque ita stare posse illud πλατὺ ἄμφοδον, plane respondens τοῦ, πλατεῖα ῥύμη. Supra: Ἀμφόδου, ῥύμαι. Ἄγυιαι. ἄμφοδοι, ῥύμαι, &c. Dicitur enim ἄμφοδος, & τὸ ἀμφόδου. Infra: Εὐρ. πλατὺ, μέγα. Conser expositionem, ab hoc Articulo pariter divulsam, in v. εὐρυσθένει. Similis autem est Glossa Suidæ: εὐρυτάτων. πλατείων πάνυ. pro quo Eustath. & Notter infra: πλατείων τοῦλο ἴσχον.

16. Ἥρη.] Excell. *Excch. Spanhem.* ad Callim. p. 722. legit Ἥρα, i. e. *Juno*: Junoni eam, quæ erat Regina cœli, non *Heræ*, convenit hoc epitheton εὐρύσθενος. (Male II, non *Heræ*, convenit hoc epitheton εὐρύσθενος.

γαλη οὐ τοῦ πλανᾶσθαι ὁδὸς [1].

Εὐρυδάλυδις [2]. ὁ Διόνυσος.

Εὐρυδάτης [3]. πανοῦργος, ἀπατεὼν, κέρκωψ [4].

Εὐρυδάτου τραῦμα [5]. διτός τις ἦν [6] ἄνθρωπος ὁ Εὐρυδάτης.

Εὐρυδίκη [7]. τάφος ἐστὶ Εὐρυδίκης. καὶ ἑορτὴ Δήμητρος. καὶ παιγνίδια [8] οὕτω τοῖς σκοτοδεινοῖς [9].

Ἐρυκακεῖ [10]. κωλύει. κατέχει.

Εὐρύκλεια [11]. χοιρος παχέα [12] ἔχουσα τὰ ἄκρα.

Εὐρυκλῆς [13]. ὁ σιγατρίμυθος. ἦν δὲ γένος μάντεων, οὓς ὁμωνύμως, Εὐρυκλεῖς [14] ἔλεγον.

Εὐρυκέας [15]. μεγαλόνους. μέγα ἰσχύων.

Εὐρύκομος [16]. εὔνομος. εὔτονος. εὐμβρὴς.

Εὐρυκόσμα. θρυαλλίδιος [17]. ἢ πολυέτιος [18] πῆξις. ἢ μεγάλη. ἢ πολλὰ καλάμια ἔχουσα. Κέως [19] φησὶ, οἱ δεχαῖοι τὰ καλάμια ἔλεγον.

Εὐρυκρείων [20]. μεγάλως βασιλεύων.

Εὐρύμας [21]. Ὠλένιος τὸ γένος, Δηϊόλεως δὲ, ὃν ἀνῃρέθη ὑπὸ Πολυδεύκους. κεῖται ἡ ἱστορία ἐν τῷ Φερεκύδῃ.

Εὐρυμέδων. ὁ Περσεύς. ἢ Ποσειδῶν [22]. ἢ ἀστὴρ [23] καὶ Ἕρμῆς.

Εὐρύμεσαι [24]. θρίγκωσαι.

Εὐρυμεσάμην [25]. ἐρέσσαι.

Εὐρύ [26]. πλατύ. μέγα.

Εὐρυνεσ [27]. πλατύτερον ἐποίησαι.

Εὐρυνέων [28]. αὔξειν. ἰσχύειν.

Εὐ-

Εὐά-

ἑρωὰν in Ald. & Schr.) Quam sententiam probat Cl. *Kuster* Sapius autem ϑ & ρ confuderunt. Vid. *Not.* in v. ὁ πάρξει. Infra: εὐρυνία. ἡ Hes.

1. Καὶ ἡ, πλανᾶσθαι &c. ἐδίη.] Hæc reddenda sunt voci præced. εὐρυάγυια, unde violenter avulsa, locum alienum hodie occupant. Confer ibi *Not.* KUST. Supra Ἀγυιαὶ, & Γαῖα, pro ὁδοί.

2. Εὐρυδάλυδ-.] Id est, qui *late Indot afflixit* & domuit. [ex ἀρὶ, δάλλω & Ἰνδ-.] IS. VOSS. Sup. Ἐνδυδ-. . . Διόνυσ-. ὁ Βακχ. Vide an ad vocem εὐρυδάλυδ- facere possit glossa superius corrupta: Βαλιαδ-. μανιῶδ-.

3. εὐρυδάτης.] Vid. in Κονιλιγ-. & Eustath. in *Od.* p. 694. & 695. [1864.] & Plat. in *Prot.* p. 289. ex Pherecrate. SOPING. Plato *Protag.* p. 200. [228. C.] εἰ σὺ χρὴ πάντα τὰ Φερεκράτη HEINS. Vid. Erasm. *Adag.* [l. 2. 86.] in *Eurybatzare.* Diogenian. [IV. 76.] p. 215 Harpocrat. p. 132 [in τοξοτᾶ-.] SCHR. L. εὐρυδάτ-. Vid. *Excerpt.* ex Diodor. Sic. p. 241. BUHER. Vid. Artic. seq. Conf. *Proverb. Vatican.* l. 94. Apostol. IX. 33. Arillæus. I. 20. *sub fin.* ibique Mercer. Suid. v. εὐρυδατεύειν (ibique Schott ad *Proverb.* p. 433.) ut & v. εὐρυδάτ-. & v. εὐρυπλῆ ἄνδρα, ibique Kust. sup. *Not.* in v. Ἀσιανδηρ-. & Δημοτελέδης, ante v. Δημον. Conf. Cl. P. Burmann. *Catal. Argon* v. *Eribotes.*

4. Ἀπατεὼν, κέρκωψ.] Non dubito quin scripserit Grammaticus: ἀπατεὼν, οἷς Κίκωψ. Vult enim *Eurybatis* nomen pro *vafro, doloso & fallaci* poni, sicut *Cercops*, infra: Κέρκωψ, ἀπατεών, inquit. HEINS. Ed. Hag. ἀπατεὼν, κέρκωψ. ubi *Soping.* κέρκωψ legere jubet: ut ceterum Edd. & Eustath. *l. c.* Conf. Suid. Nec obstat Hesych. in v. Κίκωψ, pro Κέρκωψ, ut ibi notatum.

5. εὐρυδάτ-ου τρᾶῦμα.] Locus est ex Demosth. Orat. περὶ Στεφ. [p. 316. A.] ubi Orator hoc modo: εἰ γὰρ ἰοὺς &c. εὐρυδάτου τρᾶῦμα, ἢ πολιὸς ἵππος, ἢ χρυσᾶ ἀνδριάντων ἀναστάσεις. Ubi Ulpian. εὐρυδάτου. τοιοῦτ. λοιπὸν ἐστὶ παροιμιῶδ-κατὰ Κωμῳδοὺς ἐπὶ ξενοπαγίου, ὃς φησιν εὐρυδ-, εἶτα μαχόμενος ἐπὶ Κύκλῳ. Vid. Apostolii *Paræm.* [qui rectius Ἀφορ-, ut Eust. *l. c.*] Auctor *Mirac. Th.* Ἐνθα φάς τις τὴν εὐρυπορ-. HEINS.

6. Δυοῖν τις ἦν &c.] *Qui in dicendo pollet, ut Eurybates*, Ulyssis præco. PERGER. Leg. ὃ, *erat* HEINS. IS. VOSS. KUST. JENS *l. c.* Idem *Valef.* correxisse videtur, cui ὃ tribuit *Verwejus.*

7. Εὐρυδίκη. τάφος &c.] Legend. εὐρυδίκιον. Nam dierum festorum nomina fere semper in ea terminatione inveniuntur. Item lego πάῦμα τι. Quis vero fuerit illa *Eurydice*, & quid sibi velit vox σκοτοδεινοῖς, fateor me prorsus ignorare. Trado lampadem lubens: non enim possum lucem facere in his tenebris. PALMER. εὐρυδικίου. τάφος ἐστὶ. exhibet Meurs. *Graec. Fer.* p. 119. vertens: *monumentum ob Eurythinem.* Sic ἐστὶ sup. in v. ἐπ' εὐρυγύῃ ἀγυιᾷ. Vid. ibi *Not.* Ultima autem syllaba ω omitti potuit, negotio compendio, de quo inf. ad v. ἑφόνα γεφύρωμα. Τάφος corrigit etiam *Il. Voss.* In alia abit *Pergerus*, legens: εὐρυδίκη, ἴρα φίλ. *Eurythion* scil., Argonauta, *hi filius* erat; ut patet ex Apollon. Rhod. l. 71. 74. ubi vid. Schol. coll. Cl. P. Burmann. *Catal. Argonaut.*

8. Παιγνίδια] L. παιπάλια IS. VOSS. Ed. Flor. παιγνία. Malim cum *Palmer.* παῖγνιά τι.

9. Σκοτοδεινοῖς.] Forte defignat *qui colores adiment.* Nam σκότος tale quid significat, ut alibi docet in Ἀπεκτονόμην. Vel leg. σκυτοδέμοις, i. e. *coriaceis.* SOPINGIUS. Procul dubio hæc intelligenda de obscuris illis versibus, qui exstant apud Arillot. in *Admirandis.* [p. 885.] An σκυτοδέμοις, aut Σκυτοτομίοις legendum? IS. VOSS. Inf. Σκυδρία. τρόφ-. Ἀχαιοί.

10. Ἐρυκακεῖ.] Scrib. εὐρυκακεῖ. IS. VOSS. Redde supra filio loco. KUST. Recte *Kuster.* neque in εὐρ. mutandum. Hom. *Il.* E. 262. ἐρυκάκοντο dixit, i. e. ἐρυκάκοντο, ἐρύκοντο, κατέχον, ut Schol. Conf. v. Ἐρυσθε, & Ἄρυξε, & inf. v. Εὐρυκλείη, post Εὐρυσθένης.

11. Εὐρύκλεια.] L. Εὐρύκλαια, 2 κλῖσι, *funestum.* IS. VOSS. Fortasse εὐρύκλαυτα. PERGER. Supra: Σκύτοδρυ. ὁ χοῖρ-. Unde & hic legendum puto εὐρύκλαυτα, vel εὐρ. κακῶν. Nimirum κακὸν videtur olim significasse χοῖρον, sive *juncum*, vocabulo, ut puto, eo χοῖρ- detorto. Erat autem *juncus* alius *acutus*, ἄκρον- dictus; alius παχύτερος, sive *crassior*, teste Theophr. *Hist. Plant.* l. IV. c. 13. Posteriorem speciem hic videtur designare Hesych.; idque colligo ex verbis illis: παχέα (sic enim legend. pro παχεῖα) ἔχουσα τὰ ἄκρα. KUST. Facile fcil. A & A permutantur, item Σ & Τ: quamvis posteremum hic admittere minus necessarium sit. Conf. *Not.* in v. κόνιπαλτα.

12. Παχέα] Scr. παχία. SOPING. PALMER. KUST. Sic Phavor. Conf. v. εὐπωρίαν, & *Not.* præc.

13. Εὐρυκλῆς.] Vid. Phot. p. 133. (*Bibliath. Cod.* XCIV. ex Jamblicho: Verba sunt: Ἐξηκασμένοι, ὡς ἐγὼ φημι, τῷ Ἑλληνικῷ Εὐρυκλεῖ λεγομένῳ, Βαβυλωνίῳ δὲ Σαμχέρῃ ὀνομαζομένῳ.] HEINS. Vid. Schol. Aristoph. ad *Vesp.* ϒ. 1014. & Leon. Allat. *in Lib.* περὶ Ἐξηκασμένων. [cap 2.] KUST. Sic Jamblichus Babyloaius apud Photium p. 242. [Verba adnat.] Conf. Allat. *de Engastrim.* c. 2. p. 421. fqq. Adeoque mox in Εὐρυκλῆς non opus est emendatione. BIEL. Conf. Suid. & Lex. MS. in *Bibl Coislin.* p. 609. Photii *Epist.* CLI. p. 207. ibique Montacut. *Not.* Adde Ez. Spanhem. ad Callim. p. 383. & Van Dale *de Divinat.* p. 648. 649.

14. Εὐρυκλεῖς] Recte: omnes Ἐξηκασμένους ita dictos esse Suidas ait, ab *Eurycide* quodam. VALES. Forte εὐρυκλείας. Vid. Meurs. *Graec. Fer.* p. 119. SCHR. Inapte *Schrevelius* hic Lectorem ad Meurfii *Gr. Fer.* ablegat. Nam agitur ibi de Festo, εὐρύκλεια appellato; quod a materia hujus loci prorsus alienum est: ut, præter *Verwejum* & *Bielium*, animadvertit quoque *Kusterus.*

15. Εὐρύκεας.] Eadem origine, qua Ἀκαλίων, ἀμνειών, seu ἀμνιών. Aristoph. Et pro μεγαλόνους, leg. μεγαλοῦσης. SOPING. SORBER. Ex ἀεὶρω, & κέω, quod idem ac νέω. Hinc recte exponitur μεγαλόνους. Deinde, sublato signo distinctionis, continuanda sunt seqq μέγα ἰσχύων, ἀδιαφ-. &c. Nam vel seriem literarum obstat, quo minus εὔνομος in principio Articuli collocari queat. KUST.

16. Εὔκομος.] Εὐρύκομος postulat ordo. Sed potius jungenda cum præcedenti. IS. VOSS. Vid. ibi *Not.* & sup. in v. εὐκόμητα.

17. Θρυαλλίδα. Θρυαλλίδιος.] L. Θρυαλλία. Nam Θρυαλλίδιον solœcisat. PALMER. Leg. θρύαλλος, *nomas*, sive *distillus latos habens.* PERGER. Euphonionis vox est, teste Etymol. M. v. θρυαλλίζα. Phavorin. Θρυαλλία.

18. Πολυέτιος.] Hoc inde, quia αἰεὶ dicuntur *foramina*, ut ipse Hesych. mox docet. *Stellæ* autem nudu in cælo totidem videntur esse *foramina.* Conf. Etym. M KUST. Convenit, quod alibi apud dithyrambicum (nescio quem) scriptoram legere me memini in lingua vernacula, ubi *stelæ* dicebantur *lichtende GATEN van de hemelsche zeve*, i. e. *cælestis cribri splendida FORAMINA.*

19. Κέως] Scrib. κέος. Est vox Laconica. Vid. Etym. M. HEINS. IS. VOSS. Κέως recte Hag. Ed. Conf. v. Κέοι, item Κοινῆ, & *Not.* in v. Ἡγεμόνιον.

20. Εὐρυκρείων.] *Late rex*, Virgilio *Æneid.* I. 25.

21. Εὐρύμας.] Stephano, & in Lexicis vulgatis, est εὔρωστος. IS. VOSS. Εὐρύμεσι Paræmiographis. HEINS.

22. Ποσειδῶν.] Hoc epitheto insignitur apud Pind. *Olymp. Od.* VIII. ϒ. 40. ABRESCH in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 305.

23. Ἀστὴρ.] An propterea epitheto hoc a Poëta quodam ornata est *aquila*, quod dicatur *Rex astrum*? An vero legendum est Αἰέτης, ut intelligatur *Æetes*, Rex Colchidis? KUST.

24. Εὐρύμεσαι.] Forte Εὐρύμεσαι, ab *fipa.* SOPING. Schol. Apollon. L. I. εὐρυσθῆναι. Φαεσίγνα οὖν τὰ πλάτη ἀναγράψαι, IS. VOSS. Male Hag. Εὐρύμεσι, Εὐρύνεσι, *Ἐρίγκεσι ἐκπλάτυναι*, conjicit Doct. *Reisk.* ut statim. Favet Apollon. Lex. MS. Εὐρύνεσι, αὐξῆσαι ἐκπλατῦναι. ubi malim ἐρίγκεσι.

25. Εὐρυμεσάμην, ἐρεσσάμην.] Totidem verbis Etymologus.

26. Εὐρύ.] Εὐρὺ postulat ordo. IS. VOSS. Vid. Hom. *Il.* A. 229. & Schol. Conf. sup. v. Εὐρέ.

27. Εὐρυνεσ.] Hom. *Od.* Θ. 260. Vid. v. Εὐρύμεσαι.

28. Εὐρέων, αὔξειν. ἰσχύειν.] Non dubito quin ἰσχύειν ter-

Εὐρύδια [1]. μεγαλάμφοδον. καὶ ἡ Δημήτης· οὕτως ὁ Σκαφίδας [2]. καὶ ἡ γῆ.

Εὐρυοδίης. ὁμαίως.

Εὐρυχαέω [3], κοιλαίνω, ἐπέχω, κατέχω.

Εὐρυμέτωπον [4]. πλατυμέτωπον.

Εὐρυπόρεια [5]. πλατεῖς πόρους ἰσχύοντας, ἢ μεγάλους.

Εὐρυπυλές [6]. μεγαλόπυλον.

Εὐρύπυλε. πλατείας ἔχοντα πύλας.

Εὐρυσάκης [7]. ὁ μεγάλην ἴσχυν ἀσπίδα. καὶ γενικῶς.

Εὐρυσθένια. μεγάλως ἰσχύοντα.

Εὐρυσθενές [8]. μεγάλως ἰσχύον, μεγαλοδύναμον, μεγαλοσθενές.

Εὐρυσθεύς [9]. Σθενέλου καὶ Νικίππης [10] υἱός.

Εὐρύστερνον [11]. ὁ μεγάλα στῆθη ἔχων. καὶ συνετόν.

Εὐρύτοκα. πλατυτόκα.

Εὐρύχωρον [12]. μεγάλως πολύχωρον.

Εὐ-

Εὐρώεντα [13]. πλατέα, ἀναπεπταμένα, σκεπαστά [14], καὶ ἀπὸ τοῦ τοὺς ἄστεις [15] χίνη.

Εὐρώεντον. σκεπτόν, ἀπὸ τοῦ Εὐρώτου.

Εὐρώπα [16]. μεγαλόφθαλμον ἢ μεγαλόφωνα. ἢ † μεγάλως ἐφορῶσα. αἱ δὲ, ἡ μεγάλως ἔχουσα πλατείαν, ἀφ' ἧς ῥεῖται.

Εὐρώτας. θέρεσιν. ὑγιάς.

Εὐρωτία [17]. ἡ Ἥρα.

Εὐρώτιν. χώρα ἡ δύσις. ἢ σκοτεινή.

Εὐρώτις. ἡ πατεῖς [18].

Εὐρωτόν [19]. σκοτεινόν. πλατύ.

Εὐρωτίας. ῥᾶστα. ὑγιάς.

Εὐρώτιος [20]. ὑγιὰς, ἰσχυρός.

Εὐρώτας [21]. ποταμὸς [22].

Εὐρωτίας. ἴσον [23]. μελανίας.

Εὐρυάδας [24]. ἡφαιστοδιδάκτους. ὅτι μεταφορᾷ τοῦ ἄστρου, ὅταν ἀζύμοι ὦσι ἡ λεγόμενοι, ἢ ὑγροὶ τοῦ πλοὸς [25] ἢ μὴ ξηραινόμενοι.

Εὐρυάδων. σαπίντες.

'Εύς [1].

ferendum sit ad verbum εὐρυόπης, quod proprie significat, *bono vasto præditum esse*, ex εὖ, & ῥὶς, *nasus*. Hinc etiam est οὖρις, vel οὐρεύς, *sagax*, canum venaticorum epitheton; de quo vid. sup. v. εὐρυόπης. Si bene coojecero, verbum antea inauditum & ignotum primus in lucem revocavero. Sane tam exiguus, quod ad sonum attinet, inter εὐρύοπα & εὐρυόπη est differentia, ut Hesych. ea facile confundere potuerit. KUST. Confudit Lexicographus εὐρύοπα & εὐρυόπη. Ad hanc vocem pertinet ἰχνεύων, ad illam αὖξον. Est autem εὐρυόπη ab οὖρος, οὐρεύς, *sagax*. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 60. „ Non committendum certe est, ut sic „ admittantur verba quæ non sunt usu recepta, quem pe„ nes arbitrium est, & jus & norma loquendi. Sopho„ cles quidem usurpat vocem οὖρος in *Ajac. flagell.* [v. 8.] „ sed nec apud illum, nec apud alios melioris notæ scri„ ptores reperire est verbum εὐρύοπα. Quin potius Hesych. „ nimiusse dicitur, qui decepetus similitudine nonnulla vo„ cum permiscuit εὐρύοπα & ἐρεβώδη, cum tamen τῷ εὐρύοπα respondeat αὔξον, τῷ ἐρεβώδη respondeat ἰχνεύων. „ Ita *Doctii Parisienses* in *Specim. MS.* Quæ sententia olim quoque fuerat *Kusteri*: qui sic in *Distr. Anti-Gronov.* p. 36. „ ἰχνεύων pertinet ad ἐρεβώδη, quod cum εὐρύοπα hic con„ jungitur. Vid. Hesych. v. 'Ιχνεῖ. „ Et hoc magis mihi placet. εὐρυόπη ingeniose excogitatum est, sed fine auctoritate. Pro εὐρύοπα forte scriptum reperit 'ερύπα (ut sup. 'Ερυάπασα editum erat pro εὐρ. & inf. 'αφαιῶ & 'αφῶμαι, pro εὐφ.) quando facillime cum 'ερεβώδη confundi potuit. nisi & Veteres 'ερύπα dixerint, pro ἐρεβώδη, quod eo facilius hanc peperisset confusionem.

1. Εὐρυόδια.] Vid. Suid. h. v. & post v. εὖρυς. Hom. *Il.* Π. 635. . . . διὰ χθονὸς εὐρυοδείης. Schol. μεγαλεμφοδὸς, πλατύτης. quem locum Etymol. & mox Noster respexit. Conf. sup. v. αἰρυάγμα, & *Not.*

2. Δημήτης.] Vid. inf. v. 'Οδὸν.

3. Σκαφίδας.] Certum est, latere hic nomen regionis, vel urbis, quodcunque id randem sit, ubi Ceres nomine εὐρυοδείας culta fuerit. KUST. Steph. Byzant. Σκάφισμα, τόπος Λοκρίδος, ἢ Θεσσαλικῶν ἔθνος. &c. Alias Σκάφρα dicitur, ut Hesychio infra. Meminerunt ejus Strabo, Ptolemæus, Pausanias, &c. Vid. Palmer. *Græc. Antiq.* V. 3. p. 557—560.

4. Εὐρυμέτωπον.] Tollendum est totum hoc membrum. Nam supra posuit: εὐρυμαιεῖ. καλεῖ, πατέχει. quod melius. PALMERIUS. Vide εὐρυοπεῖ, supra. SCHR. IS. VOSS. Male pro 'Εφυκαίου.

5. Εὐρυμέτωπον.] Hom. *Il.* K. 292.

6. Εὐρύπυλες.] Est epitheton *matris* apud Hom. *Il.* O. 38r. Deinde pro μεγάλως, lege μεγάλας. KUST. μεγάλως commode ad πύρυ refertur, neque mutandum. Ita sæpius in seqq. Glossæ compositæ expositionem præstat hæc vox. Vid. v. Εὐρυάνασσα, Εὐρύστερνον, & Εὐρύοπα.

7. Εὐρυσάκης.] Hom. *Il.* Υ. 74. KUST. Conf. *Not.* in v. Εὐρυάγυια.

8. Εὐρυσθενὲς.] Vid. Soph. *Ajac.* ν. 577. & Schol. coll. Suid.

9. Εὐρυσθεύς.] Vid. Hom. *Il.* Η. 455. & Schol. coll. Etym. & Suid.

10. Εὐρυσθεύς.] Vid. Strab. p. 377. [l. VIII. ibique Casaub.] SCHR. Conf. Etym. M. in v. Ἡλεῖμαῖος, ibique Sylburg. & Schol. ad Hom. *Il.* T. 123.

11. Νικίππης.] Sic Apollodor. *Bibliath.* KUST. Nempe L. II. c. 4. p. 97. fin. *Ed. Fab.* Alii 'Αρχίππης, ut Tzetzes *Chil.* II. 36. vel Λαοδίκης. Schol. Hom. *Il.* T. 119. Ἕκτορα δ' . . . . 'Αντίοπον, ἢ τινες Λαοδίκην φασὶ, τὸν Σθενέλα γαμήσαντα συνοφθῆναι τοῖς Ἡρακλείοις. ubi Jos. Barnes. Νικίππου corrigit.

12. Εὐρύστερνον.] Phavor. . . . . ν, ut Hesiod. *Theogon.* v. 117. Sed variat sæpe casus in expositione.

13. Εὐρώεντα.] Homerus semper habet εὐρώεντα, quod & tu hic scribe. D'ARNAUD *l. c.* Per ο scripsit Homerus ne cogeretur epitheto tam ipiendido cavere ob sylabæ perrinaciam: ut eleganter observvat Cel. Hemsterh. ad Lucian. *Nigrin.* p. 54. Per ω, vide sup. in v. εὐρώεντον, & apud Pindar. *Nem.* X. 97. ubi Schmid. per ο, ut scribitur apud eundem, metri ratione, *Pyth.* IV. 75. VIII. 77. & Olymp. VII. 33. quibus in locis alii ω servant; sed contra metri legem. 'Εκάδου Δίρκαίῳ, per ο, est etiam in Euchi vota carmine apud Pausan. *Phoc.* l. X. c. 24. p. 858. Conf. Casaub. in Athen. IV. 3. p. 249. & Antholog. ill. 33. *Epigr.* 26.

14. Σκεπαστὰ.] Supra Εὐρύοπα. quod vide. [post v. εὐρύπορος.] Ab Δίρκη. IS. VOSS.

15. Σκοτεινά.] Vid. Hom. *Il.* Υ. 65. coll. Gnav. *Lect. Hesiod.* p. 23. & v. seq. & mox v. Εὐρυοπεῖ.

16. Καὶ ἀ ὠδὶ τὰς ἐρῖ.] *Mucor* qui *in pane nascitur.* ANONYM. *in Cod. Wetsten.* Significare vult, εὐρυόπη αὖξη dici *panem mucidum*, & *situ corruptum.* KUST. *Ab αὖξω fatidum.* Vid. Suid. in εὐρύοπ. IS. VOSS. Conf. Etym. M. & H. Steph. *Ind.* in v. Εὐρώ, & mox v. Εὐρώπα.

17. Εὐρώεντα.] Pone suo loco. IS. VOSS. *Ell q. εὐρύοπα*, quod habet Lexic. MS. & proxime accedit ad ferum. Schol. Hom. *Il.* A. 498 εὐρώεντα.] ἐπὶ μεγαλόφθαλμον, σαφῶς τὸν "Οπα, ἤ ἐπὶ, τὸν φοβερόν. Similiter ad *Il.* X. 202. Conf. Suid. item Etymol. in v. Εὐρωή, & sup. *Not.* in v. Βοῶτις.

18. Εὐρώτιν. ἡ Ἥρα.] Forte Σπουδὴ. SOPINGIUS. εὐρωτία dici potuit, quia magni oculi olim pulchri habebantur; ut sit μεγαλόφθαλμος. Conf. *Not.* præc.

19 Εὐρώτιν. ἡ πατεῖς.] Junxerim hanc præcedentibus, & legerim: εὐρώτιν, vel εὐρωτὴν πατεῖς, i. e. *tenebrosæ paræ*: ut sit exemplum, quo Hesych. probare voluerit, εὐρώεν, vel εὐρωτὸν esse idem quod σκοτεινὸν. Summum autem hoc videtur ex loco illo Euripidis *Iphig. in Taur.* ν. 626. . . χάσμα σ' Δίρκαῖον πίτνον. Ubi forte Codices quidam tempore Hesychii olim habuerunt, χάσμα σ' Δίρκαῖ πίτνον. Acquiescam in hac conjectura, donec certum quid in mentem venerit. KUST. Euripidis locum notaverat etiam *Steph. Clericus.* Conf. *Not.* seq.

20. Εὐρωτὶν. σκοτ.] Vel ab Δίρκη. vel ab Δίρκ. IS. VOSS. Utitur hoc sensu Eurip. *Iphig. in Taur.* ν. 626 Et quæ video, Grammaticum in proximis εὐρώεν quoque expenere non tantum per χῶρον ἢ ὕδωρ, sed & σκοτεινὸν, nihil autem in recepta Pindari lectione *Nem.* Od. IV. 112. innovare. ABRESCH in *Misc. Obs.* Vil. 2. p. 305. Conf. *Not.* præced. & sup. v. Αἰγυπτον.

21. Εὐρώτας.] Sap. VIII. 1. II. *Macc.* X. 17. BIEL.

22. Ποταμὸς.] Vide Suid. & Schol. Eurip. *Oreſt.* ν 635 & alibi.

23. Ποῖμνιὰ, Δίρκαῖον, &c.] Hæc distinguenda sunt sic: ποίμνιὰ † Εὐρώτιον. ἴσον, &c. PALMERIUS. Ita recte *Ed. Schrev.*

24. Ἴσον.] Scrib. ἴον. IS. VOSS. Infra: 'Ιοειδὲς, μέλαν. &c.

25. Εὐρυάδων.] *Jos.* IX 5. juxta *Ed. Rom.* Glossa in Odas. Εὐρυάδων. (sic enim legend. pro 'Εὐρυάδων, quod e Cod. suo edidit Cel. Fabricius *Bibl. Gr. Vol.* X. p. 63.) σκωληκόφρονες, σαπτοὶ. Conf. Suid. in v. Εὐρυόπη, ubi pro σκωληκόφρονες, σαπτοὶ inde reponendum σκωληκόφρωτες. Et sic non opus, ut cum Cl. Kustero ibi pro αὐρυάδων scribamus εὐρυόπων. BIEL. Vid. Etym. M. v. Εὐρώς, & sup. in v. Εὐρώεντα. Conf. Kust. ad Aristoph. Schol. in *Nub.* ν. 44. ubi var hæc reperitur, & H. Steph. *Ind.*

26. 'Η ὑγρὰ τοῦ πλοὸς.] Forsan legendum hic, ὑγρὰ τῷ πλοΐῳ,

Εὐΐς [1]. ἀγαθὸς, χαλὸς. μέγας. θύτης.

Εὐοῖ [2]. χαῦσαι.

Εὐοῖαμα [3]. ἀ ἀφέντα βακτικὸν, καὶ βακχικὸν Εὐοφθεῖμα. καὶ γὰρ τὸ βακχεύειν, Εὐάζειν· καὶ Σαβάζιοι [4], βακχεύοντες.

Εὐοῖανε [5]. χύζε. ὄρυσσε, ἐν ᾧ τοὺς ὗς βυθίζουσι. καὶ τὰ ἐξαγόμενα [6].

Εὐοῖλιξ. θήφεγις.

Εὐοιλαιόνδιον [7] οἶκον. ἤτοι ᾠδὴ τοῦ Σίλανος, ἢ ᾠδὴ ἐπὶ Σειληνῷ [8]· ἵνα ᾖ, ἀπὸ μέρους, ἐναρτον [9].

Εὐοῖλμ. εὔζυγον.

Εὐοίλμων [10]. θυκώπου. θύκβιδος. εὐσαπιδώτου [11].

Εὐοῖλμων. ὁμοίως.

Εὐοίλμων [12]. τὰ αὐτά.

Εὐ-

Εὔοπτ. * εὐδόκιμος [13].

Εὔοπτων [14]. εὔκλεια, φανερόν.

Εὐοδύνεια [15]. δύναμις.

Εὐόχαιρος [16]. ταχεῖς.

Εὐόκαρθμος [17]. εὔποδος, εὐκίνητος, ταχεῖος. Σκαθμὸς γὰρ, ἡ κίνησις· τὸ δὲ Σκάφιον, τὸ κωπίον.

Εὔοκτος. ἄνιλος [18].

Εὔομαλον [19]. εὔκαρες.

Εὐομιλοῦσα [20]. ἡ καπνιζομένη· ἀπὸ τῆς λατυπτικῆς Σμίλης [21]. δύναται δὲ καὶ τὰ σμιλάκινα [22] εὐδαφα.

Εὔοσια [23]. εὐβλωία. σωτηρία.

Εὔοσοι [24]. ἀσφαλῶς σωζόμενοι.

Εὐοσυναῖς [25]. ἐνδιεγείρεις.

Εὐόσις [26]. ὁ διθυρῶν, καὶ ἥρως [27] ἐξόχως.

ἴλιαρ, ut series contextus suadere videtur: nihil tamen temere muto. TRILLER *Emend. Hes.* p. 18. Transpone: κὴν μα ξιφ. τὰ ἀλίγ. REISK.

1. Εὐϊ.] Vid. Cl. Græv. ad Hesiod. Ἔργ. ϛ. 51. p. 12.

2. Εὐοῖ.] Scr. εὐόη. Vid. εὐόημα, & Polluc. p. 292. IS. VOSS. Vid. inf. αὖα, item εὐσυ.

3. Εὐόημα.] Vel legendum εὐόημα, ab *ἀάζω*, quod adducit, sed non foret in suo ordine; vel potius legendum εὐσάϊα, a voce Σαΐδια, quam interpretatur *βακχεύσεις*. Et nihil notius est, quam τοὺς Σαβάζιους voces fuisse Bacchantium. PALMER. Melius forsan εὐσάϊαμα. Attamen ne sic quidem ordini literarum satisfit. IS. VOSS. Legend. εὐσεσμα, vel fane εὐσᾶϊα, propter sequentia. ANONYM. *in Cod. Burm.* εὐσᾶϊα non difficile: ᾶϊ enim & ᾱ passim confiderunt. Conf. fup. v. εὐα, εὐάζει, εὐαι, inf. v. Παφλαζόζυα, Σαΐζειν, Σαΐσ., &c.

4. Σαΐδιοι] An Σάϊοι, *ol* β. vel Σαΐάζοι, *ol* &c.? IS. VOSS.

5. Εὐόανε. . . . ἔρυσσε . . . . ἐξαγόμενα.] Vid. Polluc. *col.* 339 five p. 292. HEINS. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* Confundit hic Hefych. εὐόανε, cum *εὔσγε*. Nam εὐόανε funt τὰ ἐξαγόμενα, teste Polluce l. VI. c. 13. *in fin.* at εὔσγε eft ὄρυσσε &c. i. e. *fovea, in qua porci aqua fervente depilantur*, five *glabrantur*. Conf. inf. v. εὔσγε. KUST. L. εὐόανε, χύτρα. καὶ τὰ ἐξ. † εὔσγε. ἐχ. &c. quæ confudit. REISK.

6. Ἐξαγόμενα.] Sic & Pollux VI. 91. Melius utriufque Integritati confultum arbitror, fi refingas ἐκκαύματα. HEMSTERH. ad Lucian. *Dial. Sceld.* p. 86. five *Dial. Marin.* p. 317. *nov. Ed.* ubi plura.

7. Εὐοιλαιόνδιον, οἶκον.] Potius legend. Εὐοίλαιον Διὸς οἶκον. H. STEPH. (*Ind.*) SALMAS. L. Εὐοίλαιον. εὐδίου &c. VALES. Scrib. Εὐοιλαιόνδιον. HEINS. Recte fe habere mihi videtur, ut *Salm.* & *H Steph.* corrigunt. Nam Poëtam anonymum, quifquis ille fit, de *domicilio Jovis*, five cœlo, loqui, colligi poteft ex illis, quæ Hefych. addit: ἵνα ᾖ κατὰ μέρος ἕναρτον. ubi legere malim ἔναρτον, i. e. *aftris ornatum*. KUST.

8. Σειλείνῳ.] Scrib. σειλείῳ. SALM. Sic recte Ed. Hag.

9. Ἔναρτον.] L. ἔναεγον. KUST.

10. εὐοίλμων.] Hom. *Il.* B. 170. & Schol. Conf. Etym. M.

11. εὐσαπιδώτου. † εὐσανιδώτου. *Scribl.* εὐσαπιδώτου hic habet? Male hæc diftincta funt. Scribe: Εὐοίλμων. Δώσον, *dualibus*, εὐσανιδώτου. Deinde: † εὐοίλμων ὁμοίως HEINS. IS. VOSS. KUST. Lexicon MS. Εὐοίλμων. καθάρσ. (l. *Gnaf.*) εὐσανιδώτου.

12. Εὐοίλμων.] Hom. *Il* H. 419. ἐυοίλμων, metri cauffa. Eurip. *Rhef.* ϛ. 97. *Εὐοίλμων πάν.*

13. Εὔοπτ. * εὐδόκιμος.] L. ἐμεδέξω. VORST. Ἴσως ἐμάθαξω. HEINS. Recte *Vorft.* corrigit, ἐμάδλξω, i. e. *aqua fervente depilavit*, porcos fcil. Confer mox v. εὔσγε. KUST. Cogitari etiam poffet, πῶον, ἐφλίγωσε, ut Schol. Hom. *Odyff* Σ. 75. & I. 389. Vid. inf. v. εὐα, & fup. v. ἐυῤῥόω. Præfero tamen ἐμάδλξω. Vid. inf. v. Μαδλζει. Suid. & Hefych in v. εὔσγε, & *Not.* ibi. Addo nunc, quæ Doct. *Valkenarius* dedit in *Mifc. Obf.* VIII. 2. p. 161. » Refpexit *Odyff.* I. 389.

» Πάντα δὲ οἱ βάλφας' ἀμφὶ κὴν ὀφρύσι κῦτα κάπρε.

» Licet varia tentaverim, veram nihilominus vocis *ἐδάμαξεν* fcriptionem prius nullo modo perfpicere potui, » quam fequentia Vir Clariff. [*T. H.*] me edocefecerit: » *Legendum eft ἐμάδλξεν, a μαδλζω. Hefych. in* Πυρολιβανοῦ, ἐσγαρωμένου. *Schol. Ariftoph. ad* Equit. ϛ. 1233. *exponit* » μαδλγκένου, ἢ δεφαίνου λιπαδλζοντα τὰς σαγάνας. *Item ad* » ϛ. 372. *Vid. H. Steph.* Indic. Thef. *in* Μαδλζ. *Hoc ipfum* » *videffe* Voffium *credo*.

14 Εὐοπτων.] *Pf.* LXXX. 3. ὦ *Δεύτερε ἡμέρᾳ ἑορτῆς.* SOPING. Refpicit ad I. *Cor.* XIV. 9. ubi Gloffa: Εὔοπτον. εὐδηλον, *φανερόν*. *Pfalmi* locus eft ineoncinnus; quem citaffet potius V. D. fupra ad v. Ἐν *Δεύτερε*.

15. εὐοδύνεια.] Conf. Suicer. *Thef.* & fupra poft v. εὐόκτ.

16. εὐόκαιρος.] L. εὐόκαιρον. IS. VOSS. Et fenfus & feries liter. requirit ut legatur εὐόκαιρον, quod eft ab *δ.* & *καιρὸν*, idemque fignificet, quod feq. εὐόκαρθμον. KUST. Etym. M. εὐόκαρθμον. *Δυνάμενον*. &c ut Schol. Hom. *Il.* N. 31. Supra: Ἀτιμορίς, *ἀλίνδη*. καὶ Ἀσταμῶ.

17. Εὐόκαρθμον.] Strabo p. 573. [l. XII. εὐοκάρθμως ἢ ἁπτὰς λέγοντες, ἀφ' τὸ τάχος.] SCHR. Conf. Etym. M. & Epigramma apud Suid. v. Ἥλιος, & *Not.* præc.

18. εὔοκτος. ἄνιλος.] Sic Hercules audit apud Theocrit. *Id.* XXV. 143. Apollon. Lex. MS. εὔοκτον. (Hom. *Il.* Ω. 24.) *ἀνίλιον Ἡρακλῆ. ἢ δὲ πάνυ σκαιόμορον.* Pro ἄνιλος *Eustath. Spanhem.* ad Callim. p. 259. non male corrigit, σκαιὸς. Sæpe ἀν. & σν. in principio vocis permifcentur. Vide quæ notavimus in v. Ἀδολιπορίς, Ἀλίζας, Ἀρμονίας, &c.

19. Εὔομαλον.] Scrib. Εὔομαλον, *gratum, amabile vellus habens*. PERGER. Εὔομαλον, pro Εὔομαλον, a σμαλὸς, *fmegma*; unde inf. Σμάλλη. *βάλλη*. IS. VOSS. Ex *Pergeri* fententia fcribendum foret εὔομαλον. Quare *Voffium* fequor. Vid. mox v. εὐσμιλοῦσα.

20. Εὐόμαλον.] Supra minus recte Εὐόμαλον. Conf. inf. v. Σμαλλὴ. KUST.

21. Εὐομιλοῦσα.] L. Εὐσμιλοῦσα. SOPINO. IS. VOSS. Potius Εὐσμιλοῦσα, a σμιλὸν, quod eft a σμίλη. Nam verbum σμιλίω nufquam mihi lectum. KUST. Conf. mox Kuft. *Not.* Εὐσμιλοῦσα exhibent Phavor. & H. Steph. *Ind.* Vide inf. v. Σμιλάκινα, & fup. v. Ἐσμιλάξησεν, ubi pariter Ἐσμιλ. fcriptum erat.

22. Σμιλάκινα.] L. σμίλακα. SALMAS. L. σμίλαξ. SOPING. IS VOSS. Malim σμίλακες, ut Phavor. & H. Steph. *Ind.* Ita σμίλακ apud Dioscor. legebatur pro σμίλακ, ut in ea voce notat H. Steph. *Ind.*

23. Σμιλάκινα.] Nomen habent ab arbore, quæ σμίλαξ dicitur. SOPING. Pertinet ad Εὐσμιλοῦσα, quod eft a σμίλαξ, quo defignatur fpecies arboris, quæ etiam σμίλαξ appellatur. KUST.

24. Εὔοσια, *Εὐβλωία*.] Non quidem meminit Sophoclis Grammaticus; fed uti fæpiffime alibi, ita hic ejus quoddam verbum explicuit, ex *OEdip. Col.* ϛ. 380. ubi nunc quidem formis defcripti libri exhibent, *Δυσίας χάριν*. at in antiquiffimis Codd. *Δυσίας χάριν* reperiri notavit Schol. additque: Εὔοσιαν δὲ φασι, τὴν *Εὐβίοιαν*, παλαιστὴν καὶ οὐ Ἀμφιτρύωνα.

Ἐκεῖ δὲ πλατεῖ, ᾗ πίλαι μέσαι λάβῃς
Εὔοσιαν ἱππίᾳ . . . . . .

Ex quibus videri poteft Hefych. pro *Εὐβλωία* fcripfiffe *Εὐβοίαν*. WESSELING *Obferv.* II. 6. p. 163. Ste place Suidas: Εὔοσιαν, *Εὐβοίαν*, allato eodem Tragici loco, ut Kuft. ibi quoque notaverat. Conf. Jof. Scalig. ad Ennii verfus a Gaza Græce redditos, p. m. 97. Εὔοσιαν refcripfi: H. Steph. *Ind.* Εὐοσία &c. cum jota fubfcripto. Ad permutationem vocum *Εὐβλωία* & *Εὐβοίαν*, conf. fup. v. εὐβόεια, ubi feries εὐβοίας, vel εὐβλωίας, poftulabat.

25. Εὐόσιν.] Plato Comicus in Συναγωνισταῖς· Εὐοῖς & σαυτὸν ἐ τυχὸν δώσεις ἱμοί; Athen. L. VII. p. 279. Malo autem ifta vulgo leguntur. Vid. inf. ad αἷ, & Σεῦ. SOPING. Theocrit. XXIV. 8. Εὔοσιν νίκαν. Vid. fup. v. ἀνὴρ ἀοῦ. Male *Sapingii* correctionem exhibuerat *Schrev.* hoc modo: Εὐοῦς εἰσαῦθ, &c.

26. Εὐόσις.] Ab Εὐοῦσι, good non fignificat *ἐλάφου*, five *pellem detrahere*; fed *aqua fervente porcos depilare*. Vid. mox v. Εὔσγε, & paulo ante v. Εὐόανε. KUST. Conf. Kuft. ad Ariftoph. *Equit.* ϛ. 1233.

27. Εὐόσις.] Ordinis gratia mellus hoc jungas cum Σώσιδα & Εὐόσιον. IS. VOSS. Compofitum ex *δ*, & σεῖ-, *falvus, incolumis*. KUST.

28. Ἥρως] An refpexit ad *Eafforum*? Hom. *Il.* Z. 8.

Τὸν Ἔσσαρ Ἄσιοι Ἀσάμονα· οἱ δὲ μίγαν τε,

εὐ⊙. καὶ εὐκλής ⊙ [1], εὔφορ⊙ [2].
Εὐσύζυ [3]. εὐδέχμη.
Εὐσπαλεῖ [4]. εὐτελεῖ.
Εὐσπαλιχον: εὔηλον [5].
Εὐσπάζετ⊙ [6] ἱερὸς. οὔ μήτε δέμνιος, μήτε πυκνὸς ὁ σῆμα τυμβήρ.
Εὔσυλα [7]. εὐκαιρα. εὐσαλία.
Εὐσαλεῖ [8]. ἀζημεῖ.
Εὐσαίθεια. παχύτης. καὶ Εὐσαθὶς, ἡμεσομβίον [9].
Εὐσαθεῶν [10]. ἡδυπῶν.
Εὐσαθέ⊙ [11], κελλᾶς ῥαδηκότ⊙. εὐπετέστου.
Εὐσαθὴς. βέβαι⊙.

Εὐ-

1. εὐκλής⊙.] Refer ad εἴσω, quod est a σύρω, ἕλκω, *Incitato cursu ferox*. KUST. Vid. v. εἴσωτον. Inf. εὐτον. τὸ σπέρμον. Sed vid. *Not.*

2. εὔφορ⊙.] Respicitur εὔκ⊙. SOPING. L. κύφορ⊙. IS. VOSS. Lego εὔφορ⊙, & refero ad εὖκις, quod Hesych. more suo cum εὔτον facile confundere potuit. KUST.

3. εὐσύζυ.] Infra εὐσύτον, per ω. IS. VOSS. quod rectius. KUST. JENS. *Luc Hes.* p. 101.

4. εὐσπαλεῖ.] Porte εὐσπαλεῖ. Nisi sit pro εὐσπαλὶς, contrarium ἐ Δυσπαλὶς. IS. VOSS. Leg. εὐσπαλὶς. *Δυσηχὶς*. Sic contra Δυσπαλὶς, δυσηχὶς, ut Ipse Hesych. supra suo loco interpretatur. Quod ad posterius mendum attinet; id ortum est ex affinitate literarum λ & χ. Nam λ, si minuscule scribatur, transit in χ, addito ei apice dexteriore: & contra ex χ fit λ, detracto eodem apice. Hæc causa est, quare literæ hæ a librariis sæpe confundi soleant. Hujus confusionis memorabile exemplum videre licet apud Suid. v. Βέκχε. KUST. Sic inf. Καθαγχὲς, pro Καθαγελὲς. Conf. *Not.* in v. ἐσχὶς, Ἐσχίς⊙, ἐζάλεζε, Ἱπάσας, &c. & in v. Δημοσχὴ.

5. εὐσπαλεχον. εὔηλον.] L. *Εἴλεων*, vel εὔηλον. PERG. Videtur legendum *Εἴλεων*, i. e. *facile placabilem, misericordem*. KUST. Leg. εὔιλον. BIEL. Hoc sensu in Sacris occurrere notum est, *Eph.* IV. 32. I. Petr. III. 8. Alium sensum vid. sup. in *Not.* ad v. Ἀσκαλαχρὸν. Hinc *Δισκαλαχρὸν*, quam vocem pro *animositate* in Eurip. *Rhes* occurrere, post H. Steph. notat Cl. *Jens. l. c.* Sed locus ne fugit. Habent passim recentiores, pro *misericordia*. Malela Chronogr. P. II. p. 225. Ἡ Δισκαλαχρία ἐ Θεῦ. Hinc *Δισκαλαχρίζομαι* (vid. Suicer.) & πανδισκαλαχρὸν, Jacob. V. 11. ut quidam ibi legunt pro πολύσπλ.

6. εὐσάχετ⊙.] L. εὐσαχὲ⊙ ἱερὸς. ἐ &c. i. e. *Bene & attemperate texta tela, cujus nec nimis rarum est flamen, nec nimis densum*. Ex veteri hoc refert Poëta Hesychius noster. SALMAS. *Exerc. Plin.* p. 265. a.

7. εὔσυλα, &c.] Εὔσυλα lege, ut jubet literarum ordo. Est enim Æolicum σκόλη, pro σχολὴ, & σκολάζω pro σχολάζω, ut infra. IS. VOSS. Inverso ordine scribendum: σκαλὶς. εὔσυλα, εὔσυρον. Hunc ordinem noo solum series liter. sed etiam ratio ioterpretandi exigit. Num εὐσαλὶς est vox Ionice formata; quales voces Hesych. per vocabula dialecti communis explicare solet; non contra. KUST. Conf. Suid. H. Steph. *Thes.* III. 994. mox v. εὔσυλα. & sup. v. Ἀσαλὶς. Pro εὔσυρον *Suicer.* in *Thes.* V. Σώρη, p. 1307. T. I. legit *Εὔσυρον*.

8. εὐσαλὶ.] L. εὐσαλῶ. Vid. Ioſ. εὐσαλῶ. IS. VOSS. Legendum est Εὐσαλεῖ, vel ex liter. feric. Eadem correctio adhibenda est Hesychio infra, ubi legitur: εὐσαλὶ. ἀσημῶ. KUST. Vid. v. εὐσαλεσ⊙.

9. ἡμεσομβίον.] L. ἡμεσομβίον, ab Ἡμέσβη. KUST. L. *Δημεσομβίον*. BIEL.

10. εὐσαθεῶν. ἡδυπῶν.] Ad Epicureorum ἡσυχαζόντων σαρκὶ *Δοκάσιμον* respicere videtur, de qua Plutarch. *de Sanit. tuend.* p. 135. C. Damnat interim voces *Δοκάσιμον* & *Δοκάσιμος* Phrynich. p. 50. & dicere jubet ἡσυχάσιμον & ἡσυχαστὸν. Similiter Thom. Mag. in v. Ἐμβρατὸς. Sed vid. Suid. & H. Steph. *Thes.* I. 1738. Non femel iis utuntur LXX. Conf. Areræi *Indic.*

11. εὐσαθὲ⊙.] Ex Hom. *Il.* Σ. 374. Schol. *Δυσάτου. ἐ δηρὸν.* Conf. sup. v. Ἀσαθὲ. Apollon. Lex. MS. εὐσαθὲ⊙. *Δ ἀπὸ κακῆς βεβιωτ⊙*.

12. εὐσατεσζε.] Jerem. XLIX. 30. BIEL.

13. εὐσαθὲς.] Applanus apud Suidam usus est.

14. εὐσαλὲς.] Vid. Æschyl. Schol. p. 163. SCHR. Videtur legendum εὐσκλὲς. Thucyd. L. III. [c. 22.] Ἕτοιμα δὲ *Δ* εὐσαλῆ τῇ ἐπιβολῇ. Schol. εὐζωνα. Sed εὐσαλὲς forte rectum est. Heliodor. l. IV. Æthiop. [p. 160 23.] Περὶ δὲ τὴν κλίνην ἐ κύρτα⊙, παρὰ (sic Cod. Palat.) τὸν *Δ* εὐσαλῆ κάλαμον⊙. Themist. Orat. V. *init.* de Persarum Rege: ἱδρυσάμενον αὐτὸν κίονος ὑψηλοτέρου ἢ μηλοβότου χαλκῆ ἐστάλῃ. Herodot. [I. 80.] p. 93. ἐστάλη σκαλὸν εἰσκαλέσας, calefirm fcil. Et p. 395. [VII. 26. τοῦ δὲ κάπηλος ἐστάλησε.] VALES. Si quid mutandum, malim εὐσκλὲ⊙, quod per κακῆς ἐσκληκὸ⊙ redditum, diffinguerctur ita ab Εὐσαλὲς, κακῆς ἐσαληκὸ⊙. Σ'-

Εὐσαθίσουζι [12]. ἡσυχάσουζι.
Εὐσαθὲς [13]. ἐδρεῖος. καὶ Εὐσαθὶς, κελᾶς ἐρὺς.
Εὐσαλεῖς. κελᾶς ἐσαλεῦσι.
Εὐσαλὶς [14]. κελᾶς ἐσαλισμέ⊙.
Εὐσαζι [15]. εὐσχήμονα γὰ ἐσαλισμένα.
Εὔσυλον [16]. κελλὼ λαζίω ἐχυ΄ας.
Εὐσύφαν⊙ [17]. εὐσέφαλ⊙. εὔκοσμ⊙· γναικεῖ⊙ γὰ κόσμ⊙ ὁ Στεφάνη· καὶ Ὑπσπλάλου⊙ [18], μεβρεκιᾶς.
Εὔτυχ⊙ [19]. εὐτυχ⊙. κελλὶ πίρνα ἔχον.
Εὐτιζὶς [20]. κελᾶς πεπατημένη, τεθμμένη.
Εὐχὸν [21]. τὸ σπέρμα.

Εὖ-

εολὶς enim me legere non memini: in loco enim Thucyd. non *Δοκάσιμος* scriptum est, ut & apud Euseb. *Prep. Euang.* VIII. 8. p. 365. ex Joseph. *cont. Apion.* L. II. p. 486. *nov. Ed.* ubi alii *Δόξασι*. Vid. ibi Vigt. *Not.* Nihil itaque mutaverim. Sup. Ἡσυχάσι ἡσυχάδαι Et: εὐσαλὲς. εὔσκλον, εὔκρατον. Vid. ibi *Not.* Sic *Δυσαλὲς* ἐν λαῷ σκλον dixit Æsch. *Pers.* ϑ. 797 Schol. κίνητον. Suidas: *Δύσαλος*. κακῆς ἐσαλευόμ⊙. &c. plane ut Notter, quod exemplis ibi firmatur. Adde quæ in *Indice* Arcæi. in Lexic. MS. Δύσαλος, κακῆς ἐσαλῆ⊙, Conf. sup. v. Ἀσαλὲς.

15. εὐσαζα.] Forte legend. εὐσαλῆ. VALES. L. *Δεάσαζα*. IS. VOSS. Conjunge cum præcedd. & lege: εὐσ. α. ἐσαλισμένα ἐν κάλῳ, *qui pulchre vestitus ejt ad actum*, & consequenter glorie sibi ducit in decoro vestie motum appetere. Sic Xenophon bellaturus prodibat ἐσαλισμ⊙ ἐν κάλλιστα κόσμῳ, τοιοῦτ⊙ . . . *ὁ πολεμικὸς ἀνὴρ, ὡ τοῦτο ἔχει, ἥδιστα ἂν ὑπ' αὐτοῦ ἀξιώσαιτο, ὡ τοῦτο ἔχει ἡ πολεμία τυχεῖν. Anabaſ.* III. [p. 300 C.] Et Socrati hæſitum ejecutæ jamjam ſumturo Apollodorus ἐμάλλ' ἐλθὲ καλὸν, ἐ ἐκείνῳ ἐσαισθάνη: quamvis illud accipere recuſarit. Diog. Laërt. L. II. [p. m. 111.] *Aurelia* quoque *mater femina, ſignatura teſtamentum, ſumſerat pulcherrimas tunicas*. Plin. il. *Epiſt.* 20. PERG. Locus eſt corruptus: in quo excidiſſe aliquid ſuſpicor, ob ſequens γάρ. Non ſuffin enim hæc & præcedd. conjungere, legendo: Εὐσαλὲς. καλὸς ἐσαλισμ⊙ κόσμῳ. Præſtaret forte: Εὐσαλὲς. . . . . *Σχῆμα γ. ἐς.* ut explicatio (*Δόχημα*, aut ſimile quid) excideric. Quid ſi tamen legeremus: εὐσαλὲς κόσμῳ. (ita Suid.) *Δόχημα γὰ τὸ ἐσαλισμένον*. Infra: Σαλισμὸς. ἱμάτιος, κόσμος. Etym. M. *Δόχημα. ὁ κόσμ⊙*.

16. Εὔσυλον.] L. Εὐτίλεων. SALMAS. L. εὔτυλον. IS. VOSS. L. Εὐτίλεων, vel εὐτύλεων. Vid. inf. v. Στυλὸν, & Στυλίν. KUST.

17. Εὐτύφαν⊙.] Hom. *Il.* Φ. 511. Vid. ibi Schol. & inf. v. Στιφάνη, & Στέφ ναι.

18. Ὑπσπλάλου⊙.] Vid. *Not* ſeq.

19. εὔτυχ⊙.] Delero ſigno *diſtinctionis* hæc jungenda ſunt præcedentibus. KUST. IS. VOSS. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VII. 2. p. 306. Vox εὔτυχ⊙ cum ſequentibus adhuc exponit τὸ εὐτίφαν⊙, adeoque inde non ſeparanda eſt. Vid. Heſiod. *Scut. Herc.* ϑ. 86. & Theogn. ϑ. 978. ubi *Δείφρων* Θεὸς, Thebe *muris bene munita* BIEL. Nihil *Δείφρων* Θεὸς, Εὐτίφαν⊙, εὔτυχ⊙, &c. ut ſæpius eadem nova Gloſſa ſit, Εὐτίφαν⊙, εὔτυχ⊙, &c. ut ſæpius eadem vox repetitur; connectenda ſine dubio hæc ſunt, ipſa ſervie jubenve, cum antecedentibus, ejecta diviſionis nota, hoc modo: μεβρεκιᾶς εὔτυχ⊙, &c. Vocabulum autem præcedens ἐσαλισμ⊙ num recte ſe habeat, addubitavi aliquando. Schol. Hom. *Odyſſ.* σ. 267. Στιφάνη ἡ, κεφαλὴ γναικεῖ⊙. ut & Notter in v. Στιφάνη, nihil præterea adeons. Similiter Schol. Hom. *Il.* Φ. 511. Ἐστέφαν⊙, κεφαλὴ γναικεῖ⊙ ἔχων. Στιφάνη ἡ ἐπὶ κόμῃ γναικεία, ἢ ἀπὸ στεφάνου ἐπίθ⊙. Ultimum hoc inſ. in v. Στιφάνη & Στεφανίδιον ἐπίθ⊙. Ultimum hoc inſ. in v. Στιφάνη & Στεφάνη etiam adparet: neque tamen ἀστεφανωτὸς ἐπίθ⊙ in voce ἐστεφανωτὸς queſiverim. Quid igitur? Vel ἐστεφανωτὸ⊙ hic ad *exſtantiam* ſive ἔξοχὴν (vid. inf. v. Στιφάνη) mutdi illus muliebris eſt referendum, ut idem fere notet quod Euſtathio *Il.* Φ. p. 1249. 39 dicitur γναικεῖ⊙ κόσμ⊙ ἐπίθ⊙· vel levi mutatione legendum: ἢ ἐπὶ κόμῃ ἐστεφανωμένῃ· vel levi mutatione legendum: ἢ ἐπὶ κόμῃ ἐστεφανωμένῃ· (aut κόμης) μεβρεκιᾶς, quando nimirum ponitur pro ἐστεφανωμένῃ, ut ſubjicit. Similiter iterum Schol. Hom. στεφ⊙, στέφ⊙, ut ſubjicit. Similiter iterum Schol. Hom. *Il.* T. 99. Ἐστέφανε καὶ Θεός.] καθυποτεταγμένῃ, μεβρεκιᾶς. Schol. . . . Addo Pindar. *Pyth.* II. 107. Ἐστέφανον ἄγναν. Schol. *Δ* ὑποκειμένων. Στεφ⊙ γὰ σελὶς ἐσ, τὸ πῖρ⊙. Suid. *Δ* ὑποκειμένων. Στεφ⊙ γὰ σελὶς ἐσ, τὸ πῖρ⊙. Suid. Εὐστάφιον. *Δοκίμιον*. Conf. Cl. Maſſ. *Obſ. S. T.* II. p. 50 & ſup. v. εὔτυχ⊙ *Δ* ὑποκειμένῃ.

20. εὐτιζὶς.] Portius Ἐστιζὶς, ex ſerie literarum. KUST. Vid. Suid. ot & Etymol. in ἐστιζὸν. IS. VOSS. Lex. BIEL. εὐστὶς legit Cyrill. MS. Brem. Ἐστιζὶς. ὑπτιαζομ⊙. Sed vid. ſeq. ab ἐστ, quod Ipſe Hesych. infra exponit, καὶ. KUST. Cogitabam aliquando ἐστιγὲς. τὸ *Δύκρατὸν* ἐστίφαν. ut ſup. *Δύ-*

Εὔφορμον. Ἀπὸ μέσης, ὑπερέσπαπον.

Εὔφρα. ῥίπτω, ὃ ᾧ τοὺς ὗς θύουσι [1]. καὶ ὁ σάκχος [2], ὅταν μάπτα πέπεμπται ὧν ἀποφλοιοῦσι [3].

Εὐφρίπλιζε ἱμᾶσι [4]. σπειρᾶις διεμπίπτουζε [5].

Εὐφρόφε [6]. καλῶς ἐγκεμιδῴφ.

Εὐσύμβολον [7]. εὐσπάλακτον.

Εὐσυναλάκτης [8]. εὐμεθέκτης.

Εὐσύσπιδος [9]. φανερῶν, εὐθάρσητον, σαφές.

Εὔσφυρος. καλλίσφυρος [10]. Ἀπὸ μέσης, καλή.

Εὐσχήμονες. εὐσχημόνας καὶ εὖ [11] σχήματος. ὃ ὀρχεῖσθαι πεπόνται.

Εὐσχημόνως [12]. εὐλαβῶς.

Εὐσχολεῖ [13]. σχολὴν ἄγω.

Εὐσωπία [14]. σιωπή.

Εὔσωστον [15]. εὐκύλιστον. Σάφη δέ, ἡ ἰφορμὴ, καὶ φορά, ἧς εὖ ὁ ἡ κύλισις [16].

Εὐσώτης [17]. εὐθρέμμα.

Εὖτ' ἄν [18]. ὅταν. ὁπόταν. ἴσχε [19].

Εὐταλεῖ [20]. ἀβρεμεῖ.

Εὐταξία. εὐκοσμία.

Εὖτε [21]. ἡνίκα, ὅτε. καὶ χαλῶς.

Εὐτέ κεν αὖ [22]. ὁπότε αὐτοῦ.

Εὐτέλμαρτον. καλῶς τυπύμβιον.

Εὐτελὲς. ὀλίγης δαπάνης. καὶ σύντομον.

Εὐτελὴς [23]. σύντομος. Πολυτελὴς μέν, ὁ πολλὴν σκιθρωπίαν ἔχων λεπτὴν καὶ ἀναλημμάτων.

Εὐτέλεια. ταπείνωσις. πενιχρότης.

Εὖτ' ἐπιχαίρῃ [24]. ὅτε ἱκετεύσῃ.

Εὐτέ τις. ὁπότε τις.

Εὐτεχνία. σοφία [25], σύνεσις.

Εὐτμαλέων. θύτυχιῶν [26].

Εὐτμήτως [27]. εὖ κατεσκευασμένως.

Εὐτονία [28]. ἀπλοκαρδία. καρτερία. ἔκτασμανή.

Εὔτονος [29]. εὐμενής. γενναῖος [30].

Εὐτόνως [31]. ἰσχυρῶς. ἐλαφρῶς.

Εὐζαπελία [32]. κουφότης. μωρολογία, αἰσχρολογία.

Εὐζάπελος [33]. γελοιώδης.

Εὐζεπῆ. ἐπιμασμένον.

Εὐζεπὴς. ἕτοιμος [34]. δίκαιος.

Εὔζη [35]. πόλις Ἀρκαδίας.

Εὐ-

Διάκοπτον. διχηθῆς σκάφιον. Nisi εὔσκον feripferit, vel εὔσον. Ita fupra: εὔσκον. - - - διαίνω. An corruptum ex Σκοπον? Sed non difplicet *Kuſt.* Conf. *Voſſ.* ad v. ſeq.

1. εὔσεφ. Β. οὐ ᾧ τὰς ὗς θύουσι.] εὔσεφ. βοῦφ, οὐ ᾧ τὰ σφάλλουζι τὰς Ϝ ὗς σφαγάς. Sic dicta ab ἴσκειν, quod *paſſim* ὑπὲρ ζῴων interpretatur Euſtath. Β. *Od* p. 96. Sed forſan rectius ſupra Heſych. εὐσφόνιον. φλογιζόμενον. Vid. Etym. in εὔσκον τὸ χοιρίδιον. & Poll. p. 292. Vide num huc referendum ſit εὐσκίνης, & εὐσκίν. IS. VOSS. Pro θύουζι, unica litera mutatâ, legendum eſt εὐσῦζι, ut alludatur ad etymologiam vocis εὔσεφ, quam deducta eſt ab εὖω. Nimirum εὐσεφὰ dicebatur locus, in quo porcor aqua fervente *depilabant* (quod eſt εὐσκον) non vero *maſtabant*. Idem mendum occurrit apud Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* ϑ. 1233. ubi bodie ſic legitur: εὔσεφον. ὡσὶ δ' φλογίσεως, ἀπὸ τῆ ἱερῆ θυῆ. Leg. εὐῦ. KUST. Etymol. M. εὔσκον οἱ χοιρίδιον, οἱ δὲ τὸν λέγοντες ἀναφέρουσι· δὶ γὰρ Θέσκη λέγουσι. &c. Quas aperte favere videntur τῷ θύζι apud Heſych. Sed probo εὐσῦζι. Sic idem Etymol. εὔσεφ. βοῦφ, οὐ ᾧ τὰς σῦς εὐῦζι. &c. Conſentiunt Schol. Hom. ad *Odyſſ.* Β. 300. Pollux l. VI. c. 13 *fin.* & Euſtath. p. 1446. 21. Conf. H. Steph. *Ind.* & ſup. *Not.* in v. εὔσκον, εὔσκον, εὐσκίν, &c. Quod autem σ & τ confuderint, novum non eſt, ob ſimilitudinem majuſcularum Θ & Ε. Hinc ſup. ἔρπαιν, pro Θρπαιν. Conf. *Not.* in v. ἔρπαζε, & ἔρπαλιον.

2. Καὶ ὁ σάκχος &c.] Vide in Ἀμφιλοχον. SOPING. Conf. Etym. M. & Euſtath ac Schol Hom. *Il* cc.

3. Ἀποφλοιοῦσι.] Vld. *Not.* ſup. ad v. Διαφροῦσι. Vox Lexicis ignota.

4. Εὐτρίπλιζε ἱμᾶσι.] Scribe & ſupple: εὐτρίπλιζε βοιῦζε. ἱμᾶσι. &c. Reſpexit enim ad Hom *Od.* Β. 426.

Ἕλκον δ' ἰσία πλοκὰ ἰστρίπλιζε βοιῦζε.

Ubi voce βοιῦζε Poëta deſignat τὸ ὑπ βοείων ἱμάντων, i. e. *lora bubula*, vel *reſtes bubulos*. KUST. Schol. ibid. βοιῦζ. πᾶς ἱμᾶζε.

5. Διεμπίπτουζι.] L. διεμπίπτουσι. KUST.

6. Εὐτρόφε.] Hom. *Iliad.* N. 599. Vid. Schol.

7. Εὐσύμβολον.] Vid. Harpocrat. [& Suid.] SCHR. Hoc ſenſu Xenoph. *Memorab.* L. II. p. 749. C. ἀλφιτόπωλος, quod opponitur τῷ ἀνθρακέμπορος, paullo ante: ut apud Polluc. V. 143. Conf. H. Steph. *Ind.* Male εὐσύμβολος erat apud Steph. Suid. Vid. inf v. Σκιαδοπλατέσιον.

8. Εὐσυναλάκτης.] Ex *Prov.* XXV. 10. quod notavit etiam Cl. *Biel*, & Abreſch. *l.* c.

9. Εὐσύσπιδος.] Contrarium eſt δυσπόλεμος, ut legendum videtur apud Jamblich. *Vit. Pythag.* p. 161. 13. SOPINGIUS. Sic etiam correxit Kuiter. ad *l.* c. p. 153. Vid. Suid.

10. Καλλίσφυρος.] Scr. καλλισφυρος, ut inf. ſuo loco. Vid. Fr. Jun. *Pict. Vet* III. 9. p. 267.

11. Καὶ εὖ, γρ. &c.] Tolle comma poſt εὖ. [ut in Ed. Hag.] IS. VOSS. Ineptam & mancam lectionem ſic integrandam exiſtimavi: εὖ. γρ. ἐμβάμας χρῶ. &c. & poſtea conjecturam vidi munitam a Polluce, qui ὀρχηστικὸν & ἀγωνιστικὸν jungit, de re ſaltatoria tractans, IV. 13. [ſ. 95.] PRIC. ad Apol. *Mileſ.* X. p. 642. Eadem, more ſuo, deſcripſit Keuchen. ad C. Nep. *Praf.* ubi Epaminondas *commode ſaltaſſe* dicitur. *Nimis* vero *audaciter* ita corrigi notat *Anonymus*.

12. Εὐσχημόνως.] Lex. MS. εὐσχημόνως. δίκαιως, εὐμενῶς. Sic & Phrynor. Reſpexit forſan ad *Rom.* XIII. 13. Conf. I. *Cor.* XIV. 40. & I. *Theſſ.* IV. 12. Quare non ineedo *Spingii* conjecturi: εὐχημόνως. ἀξιωμάτως, δίκαιως. quo verbo Euripidem uſum ait in *Hecub.*

13. Εὐσχολεῖ.] Mœris Att. εὐχολῆ, ἀδὲι Ϝ σχολαῖον, ἀπὸ Σχολὴ ἄγω. Ex Luciano tamen adtulit Budæus. Conf. Suid. in v. Σχολάζειν, & v. Σχολὴ, & Thom. Mag. v. Σχολὴ ἄγω.

14. Εὐσωπία.] Forte εὐχαλία. SOPING. εὐσωπια etiam *ſilentium* in Lexicis. [notante H. Steph. *Ind.*] Vide num huc faciat v. Σκιαπόδιζε infra. IS. VOSS. Forte leg. εὐσπία. Vid. ſup. v. εὐκαλῶ. [ἴσχε, σῶ.] KUST.

15. Εὔσωστον. &c.] Vld. ſup. Ἐκλύστερ. SOPING. Conf. H. Steph. *Theſ.* III. 1226.

16. Κυλίζει.] Leg. κυκλίζει. KUST. Mallem κάλιζει, ob præced. διολίσθει.

17. Εὐσώτης] Supra εὐσίστη. quod vide.

18 Εὖτ' ἄν.] Vid. Schol. Hom. *Il.* Α. 242. Β. 34. & Etym. M.

19. Ἔσχε] Leg. ἴσχε. KUST.

20. Εὐταλῆ.] Scr. εὐτατῆ. Vid. ſup. εὐτατῆ. IS. VOSS. Pro eodem ſupra habet εὐτηλῆ, quod & ipſum ex εὐτατῆ corruptum eſſe ibi monuimus. KUST. Sæpius τ & τ confuderunt. Exemplis dedi ad *Gloſſ. N. T.* p. 177. & ad *Gloſſ. Nomic.* p. 239. 253.

21. Εὖτε.] Vid. Suid. & Etym. M. coll. H. Steph. *Ind.* & Barnef. ad Eurip. *Ion.* ϑ. 888. Vide & v. Ἡότι.

22. Εὖ τέκεν αὖ.] Scr. ἐότι κεν αὖ. IS. VOSS. JENS. *Luc. Heſ.* p. 102.

23. Εὐτελὴς.] Vid. Suid. & Etymol. M.

24. Εὖτ' ἐπιχαίρῃ.] Vid. ſup. in v. Ἐπιτάλζει *Not.* & inf. v. Πύκαζε, &c.

25. Εὐτεχνία. σοφία.] Vid. omnino Cl. Suicer. *Theſ. Eccl.* Conf. inf. v. Σοφία, & v. Σοφὸς, ibique *Not.*

26. Εὐτμαλέ. Δυστυχιῶν.] L. δ' ἐστυγμένων. IS. VOSS. Ita, vel δ' ἐστυμμένων, olim conjecerat quoque *Kuſt.* quod tamen poſtea induxit.

27. Εὐτμήτως.] Hom. *Iliad.* Φ 30.

28. Εὐτονία.] Vid. Ez. Spanhem. ad Joſeph. *B. J.* IV. 8. p. 295. *nov. Ed.* Conf. ſup. in v. Ἀκταιρον, & v. Ἀτονία.

29. Εὔτονος.] Vid. Aretæi *Indic.* & ſup. v. Ἔκθεον, Inf. in Στιβαρὸν. Conf. in v. ἰσχνὸν, & Cl. Hemſterh. ad Polluc. IX. 107.

30. Γενναῖος.] Chryſoſt. T. I. p. 4. Ἡ ψυχὴ τὸν ψυχὴν δύναται ἰσχυρὸν, i. e. χρηστὸν. VERW.

31. Εὐτόνως.] Lpc. XXIII. 10. *Act. Ap.* XVIII. 28. Ariſtoph. *Plut.* ϑ. 1096 Seq. ἐλαφρῶς pertinet potius ad Ἀτόνως.

32. Εὐτραπελία.] Ad *Eph.* V. 4. Καὶ αἰσχρότης, καὶ μωρολογία, ἃ διεφθαρμένα, τὰ οὐκ ἀνακῶ. SOPING. Vid. ibi interpp. coll. Suid. Etym. & quæ notavi ad *Gloſſ. N. T.* p. 151. 152.

33. Εὐτράπελος.] Lex. Reg. MS. εὐτράπελος. ὁ ἐπιμελὴς παίζων, ὁ ὁ αἰδῆ, καὶ μωρὸς, καὶ ἀκαιρόλογος. κυρίως δὲ, ὁ μεμελιγμένος ὁ γαλαθηνὸς, ὁ ὁ ἄκαιρος, καὶ ἄλλως ἡσυχάζων ὡς ὁ Ϝ βίος, καὶ πάσας συμφορὰς ὑπομένων.

34. Ἕτοιμος.] Vid. ſup. ſuo loco, & inf. in v. εὐτόνως.

35. Εὔζη.] Etym. M. ἔζης, πόλις Ἀρκαδικὴ. Male: ἔυσης enim Bœotiæ eſt, ut Εὐσφοινα *Arcadiæ* oppidum, cujus

Εὐβησίας [1]. τοὺς ἀπὸ Εὔβης, πόλεως ἢ Ἀρκαδίας. Δωσιθέος δὲ εἴρηκε Τηλεκλείδης [2] Φίλ᾽ γὰ εἰπεῖν, Εὐβήσιος.

Εὐβήτιος [3]. χαλὰς πεζημίους.

Εὐβοσταλῆς. ὑπερφερεῖς. Πάφιοι [4].

Εὐβύζαλον [5]. εὔκυκλον. ταχύν.

Εὐτυχὴς [6]. εὐεργέτης.

Εὐτύχιζον [7]. εὔτυκτον ἔχα. ἔτιμεν [8].

Εὐχερὲς. εὐπέμπτον. ῥᾴδιον.

Εὐτυκὸς [9]. ῥᾳδίως, καὶ τὰ ὅμοια.

Εὐτυχίζων. εὐτυχῆ ποιῶν.

Εὔυπ@ [10]. ὁ Ζεύς. ἢ χαλὰς ὑπ@. ὡς Δελφοῖς.

Εὐφάλαρα [11]. λαμπρά.

Εὔφαλον [12]. ὑπαθαλάσσιον. Βοιωτιακὸν.

Εὐφίμ@ [13]. ὁ Ζεύς.

Εὐφάρμακον. ἴσχειον [14].

Εὐ-

Εὐφημίαν [15]. σιωπὴν, εὐλογίαν.

Εὐφαῆλον [16]. ὑπὸ θεοῦ κατοχόμενον.

Εὐφεῖγές. λαμπρὸς.

Εὖ φεσμῷσι [17]. εὐδοκιμοῦντες.

Εὔφημα. κελὰ. ἐπαινεῖ.

Εὐφημεῖ. χελὰ λαλεῖ [18], ἢ ἐπαινῶ.

Εὐφημῆσαι. βοῆσαι μεῖ᾽ εὐφημίας.

Εὔφημ@ [19]. ὁ Ζεύς, οἱ Λιόθυ.

Εὐφημοῦσι. σίνουσι. κολύουσι [20]. ᾗ ἀντίφρασιν.

Εὐφήμως. ἁδέως.

Εὐφήμως [21] γέας. δυσφήμως, ᾗ ἀντίφρασιν. Αἰσχύλ@ Γλαύκῳ Ποντίῳ.

Εὔφλεκτα [22]. εὐχερῆ ξύλα.

Εὐφορία. εὐθηνία. χελὰς ὀναυτάς.

Εὐφορῶν. χελὰς φέρων.

Εὐφραδὴς [23]. Παλαικὸς ὑπαξαπίζ@ [24].

Εὐφρήτης [25]. πόταμος, ὡς Ἰουδαῖος Ἐδδε-

cujus civea εὐπάτειαι. quod clare docet Steph. Byzant. ad quem vid. Interpp. in primis Berkel. Et sic legendum ὁ ἦ. Pessime corruptam *Salmasii* Notam exhibet *Schrev.* hoc modo: „ Εὐφορίαν. ἀστρολάβους Ἄργ. &c.„ Conf. mox *Gronov.* Not.

1. Εὐφρίης. v. ἀ. Εὔφρις] Scrib. Εὐφρείης. quanquam Stephano Εὐφρόνιον est ipsa urbs, non Εὐφρὶς, qui differte notat: Τὸ γὰ εὐφρόνιον, πόλις Ἀρκαδίας, τὸν εἰπὸν ἴδιον. HEINS. Leg. Εὐφρίζ@. πόλις Ἀρκαδίας. Εὐφρεῖς, τὰς ἀπὸ Εὐφρεῖ@ &c. Et hoc puto voluisse *Salmasium*. Confundit autem Hesych. Εὐφρεῖς Bœotiæ, & Εὐφρόνιον Arcadiæ. Vid. Stephan. & *secundum Iliadem* ῥ 502. J. F. GRONOV.

2. Δωσιθέος . . . . Τηλεκλ.] Cave tamen hinc colligere, Dorica Teleclidem fuisse usum dialecto: nam *Ἀτθικοῖς*, & quidem ἀρχαίοις, eum adnumerat Thom. Mag. p. 181. & Phrynich. p. 32. unde sua mutuatus est Thomas. ANONYM. *in Cod. Burm.*

3. Εὐβήτιος.] Ex Hom. *Il.* ε. 182. & Schol. Vid. inf. v. Τρηθὶ &c.

4. Ἔπαφοι.] L. Πάφιοι. PALMER. SALMAS. ut in v. Ἐπίκαφον. ANONYM. *in C. B.* Sic Phavor. qui ἐπιφερεῖς.

5. Εὐβύζαλον.] Id est, εὐφυῆς. Hesiod. [*Ἔργ.* ῥ. 599.] - - - - *Δυσζήλῳ οὐ ἀλαπ.* G. SOPING. Hom. *Il.* Υ. 496. JENS. *l. c.* Conf. Suid.

6. Εὐτυχὴς] L. Εὐτυκὴς, per ᾱ. KUST. IS. VOSS. Vid. *Not.* seq. Phavorin. εὐεργὲς, pro *εὐεργὴς*.

7. Εὐτύχιζον.] L. Εὐτύκιζον. SALM. KUST. Etym. M. Εὐτυκίζει. ἐπιμέλεται. KUST. Pro ἐὐτυκὸν f. leg. εὔτυκτον. Theocrit. [*Id.* XXIV. 86.] *Ἀλλ᾽ ὑμεῖς πᾶς μὲν τὸν ὑπὸ σπουδῇ εὔτυκτον ἔτω.* HEINS. Scrib. Εὐτυκίζον. εὐτυκὸν ἔχα, ἔτιμεν. † Εὐτυκὴς *εὐεργὲς, ἔχρης, ἀτειδὲς, ῥᾴδιον.* Nisi ἔτιμεν etiam malla ad Εὐτυχὴς referre, pott *εὐεργὲς*. IS. VOSS. Vid. *Not.* seq.

8. Ἔτιμεν.] † εὐχρὴς. *Ἐπ.* &c.] Locus hic ita supplendus & constituendus est: † Εὐτυκὸν. ἔτιμεν, *ἔχρης*, *ἐπιπλῆν*, *ῥᾴδιον*. Excidit hic enim caput Articuli, & εὐχρὴς male in principio Articuli ponitur; ut non solum sensus, sed & series liter. demonstrat. Vel etiam sic legi potest: Εὐτύκιζον. ἐτιμέζον. † Εὐτυκὸν. ἔτιμεν, *ἔχρης*, &c. KUST. Εὐχρὴς capite videtur truncum, quod erat forte εὔτυκτον, de qua voce vid. Spanhem. [loco mox laudando.] ABRESCH. Hæc ita, ni fallor, ordinanda sunt: Εὐτύκιζον. ἔτιμεν, ἔχα ἔτιμεν. † Εὐτυκὸν. *ἔχρης*, &c. Lex. Cyrill. MS. *Brem.* Εὐτυκὲς, καλὸς κατασκευασμένος. BIEL. Εὐτυκὸν sine dubio novi Articuli caput fuit & placat Eruditiss. *Bielii* sententia, utpote simplicissima. Suidas: Εὐτυκὲς τὸν Ἡσύχιον, ἀπὸ τοῦ ῥᾳδίως, ἕτιμεν, &c. respiciens, ni fallor, locum Herodoti L. [c. 119. Εὐτυκὲς ἐν πυκνοῖσ@, ἔχει ἕκαστα.

9. Εὐτυκὴς.] Εὔτυκ@ apud Callim. est *Edim*, *statim*, *subito*: - - - - *τῷ δ᾽ Θέτις εὔτυκ@ ἤρτ*. G. Locus est in *Lexicon Pell.* ῥ. 3. ubi Ez. Spanhem. adl.

10. Εὔπ@.] L. Εὔυπ@, ex ordine & significatu. PALMER. SALM. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἐφπ@.

11. Εὐφάλαρα.] L. Εὐφάλαρα. PALMER. SALMAS. HEINS. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* Sic Etymol. & Phavor. Vid. inf. v. *Φαλαρὸν*, & sqq.

12. Εὔφαλον.] L. Ἔφαλον. SOPING. Pro *ἐπιπλάσιον* tamen dicitur potius Ἔφαλον, sine ὑ, utpote, *ἐπὶ ἁλὸς*. H. STEPH. *Ind.* Pro eodem infra habes Ἔφαλον. KUST. Εὔφαλον, ut mox εὔφωλον, & Εὐχάλκεα. IS. VOSS. In *Natis* est *ὄφαλον* [omisso *Sopingii* nomine] sed frustra. Est enim εὔφαλον Æolicum, pro Ἔφαλον. Sic mox εὔφωλον, pro Ἔφωλον. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 61. Conf. *Not.* seqq. ut & sup. in v. *κύμινον*, de simili permutatione ῡ & ι. Nisi prius ad Ἔφαλον, posterius ad Ἔφαλον referas, cum *Reitzio*.

13. Εὐφάμ@.] Vid. εὔφημ@. IS. VOSS. Infra mious recte Ἐφάμ@. Conf. mox v. εὐφρ@. KUST.

14. Εὐφάρμακον. ἴσχειον.] L. *ἴσχον* sicut Ἀφάρμακον, quod supra, est *ἄχος*. HEINS. VALES. PERGER. Adjuncta interpretatio inadet, Hesychium scribere dubitassa, sed alio loco Ἐφαρμάκου, a φάρμακον, veneno imunge, vel *infice*. Sic paulo ante εὐφάλαν habes, pro Ἔφαλον. & contra Ἐφάμαν, pro εὐφαμῶ, infra suo loco. KUST. Vid. *Not.* ibi. Hic tamen *ἴσχον* jam olim emendaverat quoque ex Eustath. ad Od. A. p 1416. 2. Καὶ εὐφάρμακον, inquit, τὸ *ἴσχον*. Nec dubito, quin ita scripserit Hesych.

15. Εὐφαμίαν. σιωπὴν.] An εὐφημισμὸν? STEPH. Male *Steph.* Vid. Suid. in εὐφημία ἔσω, & scribe ὁ l. εὐφαμίαν, ut Etymol. IS. VOSS. Suid. εὐφημ. αὐτὸν. Conf. eund. in v. εὐφημεῖ τέρα, ibique *Not.* & sup. v. Ἀφάμαν. Corrupta videtur *Stephani* Nota. εὐφαμίαν pro *precibus* ῥ mi, probat Cl. Kuster. ad Jamblich. *V. P.* p 41.

16. Εὐφαλῆν.] Vid. inf. v. Ἐφαλῆς. IS. VOSS. KUST. Nisi sit pro εὐφαλῶν. IS. VOSS Rumotius videtur, intelligere *Bacchi* (εὐᾶ) *pinum*. Quare malim pro Ἐφαλῶν esse. Vid. *Not.* in v. Ἐφαλο.

17. εὐφεσμῷσι.] ita vulg. Lex. sed fine ulla auctoritate. H. STEPH. *Ind.* Scr. ἐὐ φεσμῷσι. SALMAS. Thucyd. L. III. p. 354. [c. 15. p. 327. *nov. Ed.*] *Ἀπ᾽ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν ἄνδρας, οἳ φεσμῶσι, οἵτινες ἐσὶ τῶν καλλίστων.* Schol *εὖ φεσμῶσι. ἤγουν δυνατοῦσι.* ut *b l.* pro *δίκαιον* scribendum videtur. At sequitur paulo post [c. 16.] *Νικίας - - πάντα τὰ τέως εὖ φεσμῶν@ ὡς τετύχηκεν*, quod fortasse magis ad hanc interpretationem [*εὐδοκιμοῦντες*] accedit. HEINS.

18 εὐφ. καλὰ λαλεῖ.] L. καβαλεῖ. SALM *Male.* Cum Hesych. facit Cyrill. IS. VOSS. καλὰ λαλεῖ *cur Salmas.* mutatum iverit in καβαλεῖ, nullus adfequor, quum adhibuerit Suidas quoque. ABRESCH. καλὰ rectur Lexicon meum MS Conf. v. *τὸ τόραμα*, & Exech. Spanh. ad Callim. p. 58. H. Steph. *Thes.* IV. 59.

19. εὐφημῶ.] Paulo ante εὐφαμῶ. Vid. ἐφάμῳ, & Ἐφημίαν. IS. VOSS. KUST.

20. Κολοῦζι.] Forte, καὶ λαλοῦζι, scil. λαὸν. SOPING. Repone *κωλύζι*. Quomodo & Hebraïs usitatum est פג; quod cum sit *εὐφημεῖν*, pro *κατεσχηγῆν* usurpatur. Sic ill. *Reg.* XXI. *Benedixisti Domino & Regi.* i. e. maledixisti. [Vid. *Not.* in v. *κολαγοῦσι*.] HEINS. Hent. Steph. [*Thes.* IV. 59.] recte, ut puto, legit κωκοῦζι, i. e. *lamentantur*. KUST. Forte, καβαλεῖζι. BIEL. Imo vero κωκοῦζι. Sentit illo contrario *εὐφημεῖν*, ni fallor, usfupt Soph. *Trachin.* ῥ. 181. Εὐφημεῖν τοῦ ᾗ &c. ABRESCH in *Mis. Obs.* VII. 2. p 306. Proxime ad *H Stephani* lectionem, quæ vera est, Phavorinus καλεῖζι exhibet. Vid. *Not* seq.

21. Εὐφήμως, γέας.] Ut *fanaïs* apud Latinos. MAUSSAC. Tolle distinctionem. [ut apud Phavor.] IS. VOSS. Huc pertinet, quod Hesych. supra Ἀνεφημίζ interpretetur ἀτιμωσεῖ, addens ἴδιον, hanc significationem ei tribui per ἀντίφρασιν. Confer etiam Exech. Spanh. ad Callim. p. 382. KUST.

22. εὔφλεκτα.] Ἐφλεκτα Tzetz. in Lycophr. SORBER. Vid. sup. v. Ἐπιπλάσιον.

23. Εὐφράδης. καὶ *ἐπ* | *If Cæsab.* ad Sueton. p. 34. Genium interpretatur, cujus simulacro mensæ decorari solitum: ab εὐφραίνειν: quem Παῖδιὰν vocet, ad eocem similitudinem, quorum Herodot. meminit, &c. SPONGIUS. Vid. Casaub. *in* Suet. [*Jul.* c. 38.] p. 58. Scilden. *de Dis Syris* (II. 16.) p. 269. SCHR. Verba dedi sup. in v. Ἔγγυον, ubi notata lege.

24. Παξαπὶζ.] Alibi Παῖδιὰς, & Ἐπιπλῆζ. SOPING.

25. εὐφράτης. &c. Ἑδδεκὰ.] Gen. II. [14.] Dan. X. [4.] ῥητὴρ qui *Tigris* est, non autem *Euphrates*. Notabilis igitur Ἐφράτης Autor. Vid. in Τίγρις. SOPING. De voce ἴσχος nihil habeo quod dicam. Sed in voce Ἑδδεκὰ, quam alii Ἰδδεκὰ proferunt, falsus est Hesychius: *Tigrin* enim sic vocabant, non *Euphratem* Hebræi, quem adhuc Orien-

tales

δικέλ. καὶ ἰχθύς [1].
Εὐφρόν [2]. νῦξ. καὶ εὐφροσύνη.
Εὐφρονίαν [3]. τὸ τὰς φρένας ἀμαυρίζω. φθίνω. χαίρων.
Εὐφροσύνη εὐθυμία.
Εὔφρων [4]. ἡδύς. αἰδέσιμος. ἱλαρός. καλὸς φρονῶν.
Εὐφρονίων [5]. καλῶς φρονῶν.
Εὐφυΐα. ὀξύτης. γνῶσις.
Εὐφυὴς [6]. ὁ εἰς ἕτοιμα λέγων, καὶ σκώπτων. μέζων [7]. σπουδαῖος. ἀσχήμων. ὀπτικός.
Εὐχάς [8]. πάσμα.
Εὐχατῆσαι [9]. ὀπτευχήσασθαι.
Εὐχατόπτης [10]. πλησιάστης.
Εὔχαι. χευχαὶ [11]. αὐχεῖς. λέγεις.
Εὔχαιλον [12]. εὔξορον. εὔχρηστον.

Εὔ-

Εὔχαρ. ἐπαυχεῖ. πῦχυ [13].
Εὐχαρὴς. εὔκολος. εὔτομος [14].
Εὐχάρμα [15]. κεφύτης.
Εὐχεσθαι. ἱκετεύειν. χευχᾶσθαι. αὔχειν. λέγειν [16].
Εὔχῃ [17]. κευχᾶται.
Εὐχεῖσθαι [18]. εὔχεσθαι.
Εὐχηπάζω. ἥνυκτο.
Εὐχήμενα [19]. εὐχῆς ἄξιον.
Εὐχήμεθα [20]. φαῦεν.
Εὐχημύθης [21]. κευχομυθήσης.
Εὔχος [22]. κεύχομαι. βύλησις [23]. νίκη [24].
Εὔχυς [25]. χάϊν. Σαλαμῖνι.
Εὔχυτος [26]. ἀχήσιμος.
Εὐχωλή. εὐχή. κεύχησις. θυσία. νίκη [27]. τίεψις. χαρά.

Εὐ-

tales *Degel* vocant; & Geographus Nubiensis Tigrim semper *Degil* vocat. PALMER. Lege me sponsore & auctore: Τίγρις. πόταμος, ὃν ἡ Ἰωνικὴ λογάς [1] ἐδέλεκλ, τὴν Δηγὲλ, ED. BERNARD. Scrib. ἐαδεκὲλ, Ridiculum ἀμάθημα. Manifeste enim cum Euphrate Tigrin confundit, quia Tigris חִדֶּקֶל dicitur. Quis enim nescit *Gen.* II. tertium flumen חִדֶּקֶל, quartum פרת? Sicut ergo, quis hoc הוּא פרת cum pronomine, hoc est, *Uphrat*, dicitur, *Euphratem* suum Græci & Latini, quod jam alii notarunt, sine dubio fecerunt; sic hoc posterius Græci partim *Tigrin*, partim nomine Hebræo ἐαδεκὲλ vocarunt. Ita Dan. X. ubi nonnulli habent, ἐχόμην ἐπὶ ποταμὸν ἐπὶ μεγάλου, αὐτὸς ἐστὶ Τίγρις. Romana Ed. habet: αὐτὸς ἐστὶ Τίγρις, ἐαδεκὲλ. At Epitomator, sive is est Hesychius, duorum fluminum, lapsu memoris, nomina confudit. Locum sic distingue: εὐφράτης. πόταμος, ὃν ἡ ἐαδεκὲλ. A Græcis sæpe Hebræorum pauvum *chrek* per ε exprimi, etiam qui vulgariter eruditi sunt sciunt. HEINS. Recte errorem Lexicographi notant Viri Docti. Conf. ad v. Τίγρις. Eandem Euphratis cum Tigride confusionem reprehendit Cel. Reland. *Diss.* I. p. 44. ἐδέλεκλ tamen non mutaverim cum *D. Heinsio* in ἐαδ. nisi ἐαδ, scribere voluit, quod alii Codd. habent Dan. X. 4. Nomen εὐφράτης ex verbis Mosaicis, הוּא פרת Paglus, Mercerus, Grotius, aliique passim repetunt Interpretes, quibus accessit Cl. D. Mill. *Diss. Sel.* I. p. 30 negantibus Ill. Huetio *de fit. Parad. terr.* c. 16. & Cl. Reisndo *l. c.* p. 45 qui πρ εὐ, *aque* sensum tribuit ex lingua Persica. Neque tamen ultra probabilitatis speciem procedere in ejusmodi licet. Conf. Suid. v. εὐφράτα, & A. Thvsii *Exerc. Misc.* I. qui derivat ab Arab. فرات *intendare*, بحر *inundatio*.

1. Καὶ ἰχθύς.] Forte Τίγριν legend. quod inf. vide. BIEL. An *piscis* aliquis simili nomine adpellatus? An potius ex ultima voce ἐδέλεκλ, vel Δηγὲλ, mentem ferit Δηγὲλ, *Dagon*, ן דג *piscis*?

2. Εὐφρόν.] Æschyl. p. 185. SCHR. Sæpe apud Herodotum. Sic & Hesiod. Ἔργ. ϛ. 560. quem inde Homero ætate inferiorem arguit Scaligerus ad Æsch. *Prom.* ϛ. 656. Conf. Suid. Etym. M. & Eustath. p. 168. & 1140. qui etiam ab εὐ φρενῶν deducunt, præcunte Plut. *de Curiar.* p. 521. D & Phurnut *de Nat. D.* c. 14. Adde Clem. Alex. *Strom* L. III. p. 327. & V. p. 357. sup. v. Δι' εὐφρόνης, H. Steph. *Ind.* & Foës. *Œcon.* unde patebit, non Poëtis tantum, sed & aliis scriptoribus usurpari.

3. Εὐφρονῖαν.] Si modo caret mendo hæc lectio. H. STEPH. *Thes.* IV. 215. Lego εὐφρονίων, ut infra. Cur idem bis, dices, repetitur? Alterum cum diæresi lego; alterum sine ea ἁπλῶς. HEINS.

4. εὔφρων.] Apollon. Lex. MS. εὔφρων.] ὁ τὰς φρένας ἀμαυρίζων· ὃ ἐστι χαρᾶ.

5. εὐφρονίων.] Hom. *Il.* A. 73. Conf. sup. v. εὐφρόνων.

6 εὐφυὴς.] Athen. p. 260. & Casaub in Athen. p. 454. SCHR. Vid. Suid. & Holsten. ad Porphyr. *de vit. Pyth.* p. 3. & Aretæi *Invic.*

7. Σκώπτων μέζων.] Distingue post σκώπτων. IS. VOSS. L. σκώπτων μετρίως. Latini *dicacem* appellant. Egregie hue faciunt, quæ leguntur apud Athen. l. IV. p. 260. C. Καὶ ὁ ἀνδρίσας τῷ Διονύσῳ κολοσσὸν, τὸν τὰ γλαῦκα λέγοντα καὶ σκώπτειν, εὐδοκίμει ἐπὶ τούτοις ἀγαπώμενος, ὡς τὰ γλαῦκα λέγων τε καὶ σκώπτει. εὐδοκίμει igitur secundum Athenæum dicebantur, qui *ridicula & dicebant & faciebant*. KUST. Isocrat. *Areop.* p. 296. Καὶ τοὺς ἀγροίκους δὲ, καὶ τοὺς σκώπτοντας δυσκόλως, ἐξ ὧν ΕΓΦΥΕΙΣ αὐτομαγόδιζον, εἰκότως ὑφυχεῖς εἶναι ζητοῦμεν. BIEL. Distinxi post σκώπτων. Sic μέζων est nova expositio, conveniens cum ultima, ἱκανῶς. Infra: Μέτριοι. ἱκανοὶ. ἀστεῖοι.

8. Εὐχάς.] Inf. εὐχῶ· · · · βάσκω. IS. VOSS. Perfime pro εἶμι, quod idem est ac εἶμαι. εἶμαι vero sive ἔλω, significare πάλαι, vel πάλαι, notum est. Eustath. ad Hom. p. 1413. 33. καὶ τὸ Ἴαν, ἀντὶ τοῦ πάλαι· καὶ πάλαι. τοῦτο τὸ ἔλω. Paulo ante dixerat, vocem ἴλω duplicitur scribi, nunc per ῑ, nunc per ῐ. Quod autem ad corruptionem loci hujus adtinet; credibile est, pro νῆας in certo loco scriptoris primo scriptum fuisse αὖχας, & deinde ἄχας. Cum enim exiguum admodum inter ᾶ & χ sit discrimen, eamque ob causam literæ illæ frequenter inter se permutari soleant (qua de re diximus nonnulla sup. ad v. εὐπωλίας) non minum est ex νῆας factum fuisse αὖχας, quod eum nihil significabat, mutandum censuit in ταχὺς: unde factum, ut vocabulum, jam ante corruptum, pejus corrumperetur. KUST.

9. Εὐχατῆσαι.] Male forsan pro εὐχητῆσαι, vel - - σαι. KUST. Conf. v. εὐχητιᾶσαι, & v. εὐχωλεῖσθαι.

10. Εὐχατόπτην.] Forte pro εὐχαιτόπην: quod est a voce Laconica χαῖτα, quæ propie ἀγαθὸν significat, testibus Grammaticis. Hesych. hic exponit πλησιάστην: quia scil. divites vulgo appellari solebant καλοὶ κἀγαθοὶ, teste Aristot. *Polit.* IV. 8. KUST. Lex. Reg. MS. ἔχτη. ὁ πλούσιος, ἢ καλὸς, ἢ ἀγαθός. Conf. Etym. M. in ἔχτη, & ἔχθτη, & vide num huc faciat.

11. Καυχᾷ.] Scrib. καυχᾷς. JENS. *Luc. Hes.* p. 102. Immo καυχᾷ, contract. ex καυχάῃ, 2. perf. sing. Præs. verbi καυχάομαι. Neque enim καυχᾶμαι Active usitatum est. Vide de sup. v. εὔχεται, mox v. εὐχεῖς, &c.

12. Εὔχαιλον.] Conf. sup. v. Ἄχαιλον. Utrumque præstat per ι scribere.

13. Ἐκαυχᾶ, οὖχυ.] Scrib. καυχᾷ. JENS. *l. c. Lect.* καυχᾷ, ὃ οὖχυ. e Lex. Cyrill. MS. Brem. BIEL. Imperative εὔχου sæpius occurrit apud Hom. ut *Il.* Δ. 101. ubi Schol. εὔχου. εὖχυ. quomodo si bic acceperis, recte corrigitur; καυχᾶ, ἢ οὖχυ. Aliter tamen *Il.* Δ. 264. · · · · · εὖ· κἀγὼ εὔχου εἶναι. Schol. εὔχου.] ἀντὶ δὲ, καυχᾶσθε. Est autem καυχᾶσθαι, ἄλλο, pro καυχᾶσθαι, καυχᾷ, *gloriaris*. Interpres ibi: *qualis autem gloriaberis esse*. in Imperfecto. Et hoc sensu recte Hesych. εὔχου reddit, καυχᾶ, αὖχει. adeoque nihil muto.

14. Εὐχαρὴς. · · · · · εὔτομος.] Hoc postremum ad certi Auctoris locum spectat, ubi hæc vocis εὐχαρὴς explicatio locum habet. M. MEIBOM. Immo εὔτομος scribendum. Sup. Εὐτόνως. ἰλαρῶς. ut mox: εὐχαρῶς. καθίρετο. pro quo sup. ἐλαφρῶς. Conf. Etym. M. & sup. v. εὐκολῶ, ut & ante v. εὐτυκῶ. Vide & in v. Εὐκαρὴς, Εὐκαιρῆ, Εὐλαβῆτερον, εὐλογῶ, εὐμαρὲς, εὐκαιρὲς, εὐπετῶς, εὐκόπως, εὐκόλως, &c.

15. Εὐχάρμα.] Vid. sup. v. εὐκαιρεῖα, & v. εὐμάρμα.

16. Λέγων.] εὐχεῖς, ἀντὶ τοῦ λέγεις, οἱ Λάκωνες χρῶνται. Pindar. Schol. ad *Olymp.* VI. [88.] IS. VOSS. ABRESCH *l. c.* Conf. Etym. M. v. εὐχὴ. Eust. ad *Od.* A. p. 1407. 55. & sup. v. εὐχαν. · · · λέγων. Inf. εὐχόμενα. φασὶν.

17. εὔχῃ.] Hom. *Il.* A. 91. & Schol. Adde huoc locum Sebeti *Indici*; & conf. sup. in v. Ἐλέφαντα.

18. Εὐχεῖσθαι.] Hom. *Il.* Z. 268. & alibi. Conf. v. εὐχατῆσαι.

19. Εὐχήμενα.] Scribendum est εὐχάμενα, vel ex liter. ferie. IS. VOSS. KUST. itaque Phavorinus. Photius in Lex. MS. εὐγμαπόδιον. ἀγὼν ἄξιον.

20. Εὐχήμεθα. φασὶν.] Vid. *Not.* in v. εὐχωλῇ.

21. Εὐχημύθης.] Hom. *Il.* A. 397. & Schol. Vid. v. εὐθετοί

22. Εὔχος.] Vid. sup. v. Εὐγμοσύνη, & Etym. M.

23. Βούλησις.] Vid. sup. v. Εὐχὰς. IS. VOSS.

24. Νίκη.] Hse frequens est notione Pindaro. Vid. *Olymp.* X. 75. ἀγώνιος ἔξοχος, ubique Schol. *Pyth. Od.* V. 26. & *Nem.* VI. *in fin.* ABRESCH in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 306. Vid. Æm. Port. *Lex. Pindar.* & mox: εὐχωλὴ. ἡ ἐν χοῖς. · · · νίκη. &c.

25. Εὔχυς. χάϊν.] Conf. v. Χίος, & v. Χῖος.

26. Εὔχυτος.] Ex Il. *Tim.* IV. 12. ut ibi Pricæus.

27. Νίκη.] Vid. sup. v. εὔχος, & *Not.* ibi. Apollon. Lex. MS. Εὐχωλὴ.] ἐπὶ δὲ τοῦ καὶ ἐμοὶ εὐχὴ (Hom. *Il.* A. 65.) Εἰ δέ γ' ὑπ' ὀβριμοπάτρης · · · · · ἐπὶ δὲ τοῦ καυχήσεως· (*Il.* Θ. 64.) Ἔρδε δ' ἐμοὶ αἰμυτὸ τε φὴ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

Εὐχάλκου [1]. ἐχάλκου.
Εὐψυχ- [2]. ἱλαρός.
Εὖω [3]. καίω, φλογίζω.
Εὐώδη [4]. εὐώδιμα.
Εὐωδία [5]. εὐοσμία.
Εὔλαι [6]. σύριγγες.
Εὔπιστον [7]. εὔπρακτον, εὐαγόρευτον. ἢ ὃ μὴ ἄξιον λόγου.
Εὐώνυμος [8]. ἀριστερός. καὶ δῆμος Φυλῆς ἡ Ἐρεχθηίδος [9].
Εὐώνῳ [10]. εὐπλεῖ.
Εὐῶπα [11]. εὐόφθαλμον. φίλων.
Εὐώπιον [12]. πρὸ παρθενικῆ, ἢ Τροίᾳ.
Εὐωρεῖ. παίζῃ.
Εὐωρίη [13]. τὸ μαθητὸς ἔχειν λόγον, ἢ μαθητὸς φροντίζειν.
Εὐωσία [14]. ἀλιγωσία, ἀμέλεια.
Εὐωσιάζειν [15]. ἀλιγωρεῖν, μὴ ἔχειν φροντίδα. παρακούειν.
Εὐώχου δικαίας.
Εὔωρος. καθαφρονιστικός. ἢ φρονιστής.
Εὔωρος γῆ. ἡ τὰ ἀρκτία ἔχουσα. ἢ ὄρειος. ἢ ἀλίγωσις [16].

Εὖ-

1. εὐχάλκου.] An idem quod ἐχάλκου? Vid. *Not.* in v. εὐθαλπεῖν. &c. Nisi prius sit correctio posterioris, ut *Reisk.* censebat. Conf. v. εὐχαλκία.

2. εὐψυχ-.] εὐθυμ-, idem. [Vid. sup.] SALMAS. Ad *Philipp* II. 19. εὐψυχῶ SOPING. Vid. omnino Soid.

3. εὔω.] Vid. Jl. Steph. *Ind.* & sup. in v. εὐφρᾶναι, εὐθαναι, εὐσπόρος, εὐσπορ, &c.

4. εὐώδη.] Vid. Athen. [l. IX.] p. 409. [D. E.] SCHR. εὐώδη scribo, ex Hom. *Il.* Γ. 382. JENS. *l. c.* Schol. ibi: Δώρων. Conf. v. εὐώδων, & Etym. M.

5. εὐωδία.] Vid. Poll. *ed.* 508. HEINS. Conf. Suid. ib v. εὐωδία. & in v. Ἄρωμα.

6. εὔλαι.] L. εὐωδῶν. IS. VOSS. Male forsan pro Αἰολαι: a qua Phoce interpretatio σωλῆν non est allena. Nam αὐλὸν praeter alia significat *hominem callidum, astutum*, ex *frum.* KUST. Audacius forte fuerit conjicere εὔπνοα, vel εὔπνοι, quod sup. σωλῆν exposuit. Quare εὔολοι pro Ἔολοι, i. e. αἰολοι, sive αὔολοι, scriptum videtur. Conf. sup. *Not.* in v. Ἔολοι. Αἰολοι autem, ἢ ποικίλοι καὶ παιδικοὶ proverbialiter vocatum fuisse, docet Eustath. *Od.* K. p. 1645. *init.*

7. εὔπιστον.] Athen. [l. X.] p. 424. SCHR. Hinc ἐκδωσιάζειν, quod pro ἀποδωσιάζειν Luciano reddidit Cl. Hemsterh. in *Nigrin.* p. 62. Ex Plutarcho exemplum adfert H. Steph. *Ind.*

8. εὐώνυμον. ἀριστερόν.] Sic Glosse in *Act. Ap.* XXI. 3. Phot. Lex. MS. εὐώνυμον λέγουσι, ὁ μετὰ ἀριστερὸν· ἢ παρὰ Θουκυδίδῃ πλάτων. Vid. Thucyd. VIII. 104.

9. Ἐρεχθηίδ-.] Vid. Harpocrat. p. 133. SCHREV.

10. εὐώνῳ.] Sic Phot. Lex. MS. εὐώνου. ἀντλεῖ. Conf. Suid. & sup. v. εὔωνον.

11. εὐῶπα.] Vid. sup. in v. εὐθαλμον.

12. εὐώπιον, &c.] Vide num huic loco aliquid locis adfundat Suidas in v. Τροιζῆνα δὲ βαθέων· quod proverbium de iis dicitur, *qui rarum habent barbam.* An scribend. τυῖρὰ, καρὰ. Quid enim est *pyra virginalis*? Multa de *Troezenii* Pausan. L. II. p. 181—192. unde tamen nihil ad hanc rem extrico. Dictum videtur a virginibus, quae εὐῶπες. Pro σπορὰ *Reisk.* ex Herodot. l. 196. conjicit ἀγορᾷ.

13. εὐωρίη.] Sic Galli dicunt, *je m'en fouci bien*, bene esto, i. e. ἀρκεῖ. SALMAS.

14. εὐωσία.] Vid. Suid. & sup. v. ἐνωσία.

15. εὐωσιάζειν.] Vide in εὔωρος γῆ-. SOPING. Phot. Lex. MS. Εὐωσιάζειν, ἀφροντιστεῖν, καθ' ἡδονὴν ζῆν, ἢ φροντίς. Conf. sup. v. ἐπωσιάζειν.

16. Εὔωρος. - - - ἀλιγωρ-.] Euphorion: Οὐδὲ τι εὔωρος θνήσκω. HEINS. Habent Etymol. & Suid. Conf. nos ad *Gloss. N. T.* p. 183. Ceterum pro ἄωρος hic, & mox, rescripsi ὄρειος, ut Phavor. cum adspiratione. Explicat duabus postremis vocibus, quid sit εὔωρος, ut & in v. seq. Utriusque Articuli prior pars exhibet phrasin, εὔωρος γῆ, εὔωρος γάμος. quando subjicit interpretationes solius vocis εὔωρος.

17. Σοῦ. ἴσθι.] Legend. ἴσθι. SCHR. Ita *Meurs.* in *Sophocl. Priceus* in *Ind. Auct.* & Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 626 Laudatur ab Athen. l. XIV. p. 646. D. ad quem dubitat quidem num ἴσθι hic eadem sit cum ἴσθι; at p. 488. magis eo propendet: ut Achaeus *Iridem* fabulam e *Ino*; rectum censet *Is. Voss.* Vellem addidisset, quo auctore.

Εὔωσες γάμοι. Σοφοκλῆς Ἕως ἴσθι, ἤτοι ὄρειος [18]. ἢ ἀλίγωσις οὕτω γὰρ λέγουσι τὴν ἀποφροσύνην· ὡς ὁ Λύτὸς ἐν Σπαρτιάταις λέγει τοῦ Εὐωσιάζειν [19].
Εὐωχαδίνῃ [20]. εὐφροσύνῃ.
Εὐωχία [21]. εὐφροσύνη.
Ἐφαδεῖν [22]. δύνασθαι ἱερεῖον.
Ἐφαιδυνόησαν [23]. ἱλαρὸν, ἢ λαμπρὸν ἐγένοντο.
Ἐφαίνετο. ἔδοξεν.
Ἔφαλον [24]. ὀπιθαλάσσιοι. βορεοθαλάσσιον.
Ἐφαλῶν [25]. παρασπιλῶν.
Ἐφαλλέμβιος. πηδήσας.
Ἐφαμαξοφαείῳ [26]. ἀνθημέρῳ. Ταραντῖνοι.
Ἐφάμην. φάθλω. ἔλεγον. ὑπέλαβον [27]. ἐδέκνυν.
Ἐφάμιλλον [28]. ἅμιλλαν.
Ἐφάμος [29]. Ζεύς.
Ἔφαν. εἶπον.
Ἐφάπτῃ] παροτρύνῃ.
Ἔφανεν ἐδείξεν, ἐφαίνωσεν.
Ἐφαπίδας [30]. πέρνας.
Ἐφαπτοῖς [31]. ὦναι θεοῦ κεκαλυμμένε.
Ἐφάργυσαι [32]. ἔφραξαι.

Ἐφ-

18. ὄρειος.] Scrib. ἄωρος. Vid. *Not.* penult. in hac glossatione εὔωρος est ab ὥρα: ut in ἀλίγωρος, ab ὤρη. Vid. inf.

19. Τὸ εὐωσιάζειν] Pro ἀλιγωρεῖν. SALMAS. Vid. sup. v. εὐωσιάζειν. Rescripsi τῷ ποιμ. ut Phavorin. pro τοῖ.

20. Εὐωχαδίνῃ.] Conf. sup v. εὐῆκ. & Xenoph. *Memorab.* I. III. *in fin.* ubi Socrates docet, Atticis ἀκοινήτοις dici pro ἰδιώταις, & quare. De adultum sit.

21. εὐωχία.] Vid. Athen. [l. VIII.] p. 363. SCHR.

22. Ἐφαδεῖν.] Pro ἐφασκεῖν. a φάω, φαίζω. IS. VOSS. Scribere Hesych. debuit, sed alio loco, ἐφαδὸν, vel potius ἐφαΐδων (a φαιδὸν) δηλῶν, i. e. *diffluebant.* Vid. inf. v. ἐφαλόν, v. φαιδὸν, & v. φλυδῆν. A & B facillime & frequenter inter se permutantur. Quid autem vox ἰωὸν hic sibi velit, aut quomodo huc irrepserit, haud divino. KUST. An ἱερὸν pertinet ad v. praec. εὐωχία? Vide tamen, num ὄνειρον ἱερὸν stare queat. Infra enim φαιδυνον etiam exponitur, ἐνύπνιον.

23. Ἐφαιδυνόησαν.] L. Ἐφαιδρυνόησαν. HEINS. Male pro ἐφαιδρυνθῆσαν, a φαιδρὸν, idque a φαιδὸς, cui significationi ἱλαρὸς & λαμπρὸς optime respondent. KUST. ἐφαιδρύνθησαν corrigit etiam *Is. Voss.* Literae ῦ & ῖ, sive O & Θ, saepius confunduntur. Vid. in v. Ἀνάπεως, Δὰ πίζε, Θοάτα, &c.

24. Ἔφαλον.] Pro eodem supra minus recte habes ἄφαλον. KUST. Hom. *Il.* B. 538 584. JENS. l. c.

25. Ἐφαλῶν.] Ἐφαλῶ-, ut σφενδῶ-, ad Silen consentur. Nisi leg. Ἐφαλῶν, σφενδῶν, & sit conjungendum cum superiori, ut ordo exigit. IS. VOSS. Ἐφαλὸν Dorice pro ἐφαλὸν, quod idem ac σφενδὸν, i. e. *clavis affigens.* KUST. An Ἐφαλὸν, σφενδὸν, & mox ἐφαλ. ἐνπεδοῦσαι? REISK.

26. Ἐφαμαξοφαείῳ.] Conf. sup. v. ἐπ' ἀμαξοφαείῳ.

27. Ἐφάμιλλον. . . . . ὑπέλαβον.] Inf. Ἐπ' ἐφάμιλλον. ὑπέλαβον.

28. Ἐφάμιλλον.] Paritatem & aequalitatem in aliquo certamine proprie exprimit vox. Vide omnino H. Steph. *Ind.*

29. Ἐφάμιος.] Supra εὐφάμιος. SCHR. & εὐφαμ-. IS. VOSS.

30. Ἐφαπίδας.] Forte corruptam vocem Grammaticus invenit, cum vera lectio sit Ἐλαφαπίδας. HEINS. L. Ἐφαπτίδας, i. e. ἑταιρίδιαπτους, meretrices. PERG. L. Ἐφαπτίδας πέρνας. Vid. Suid. IS. VOSS. Forte legend. Ἐφαπτίδας πέρνας. Strabo l. VII. p. 293. [294.] ἐν δὲ τῇ Κίμβρων διηγοῦντο πολίται, ὅτι ταῖς γυναιξὶ αὐτῶν συγγενέσθαι, παρακαλοῦσι σφισὶ ξένους πολιτικῆς, λόγου χάριν ἘΦΑΠΤΙΔΑΣ ὀνομαζομένης. Conf. Pollux. IV. 116. BIEL. Strabonis locum, praeter alia, notaverat etiam H. Steph. *Thes* l. 497. ubi vide.

31. Ἐφαπτοῖς.] Supra: ἐφάπτου. ὦναι θεοῦ κεκαλυμμένε. Certum est, Idem esse vocabulum, quamvis diverimode ab Hesychio exponatur. Utra autem expositio verior sit, dicere non habeo, quoniam origo & indoles vocis ἐφαπτοῖς, vel ἐφαπτοῦ, mihi ignota est. KUST. Vid. sup. *Not.* & in v. Ἀλεξοφάζω, ut & inf. in v. Ἰαπτῆς. Unde lectionem ἐφ. praepono. Ἐφαπτοῖς conveoire videtur cum πάντχ-: quod inf. vide.

32. Ἐφάργυσαι.] A φραγνὸν, seu φάγνυμι, & transpositione facta, φάργυμα. Sic & ἐφάξατο pro ἐφράξατο, & παφαγγλῶ- pro παφραγγλῶ-, apud Etymol. MARTIN.

Ἐφ-

'Εφαρμόν [1]. σχοινὸν πιδίον.
'Εφαυξατο [2]. ἐψήφισαντο.
'Εφασαν διηγήσατο. ἔλεγον.
'Εφασκεν [3]. ἔλεγεν.
'Εφίσας [4]. εἶπον. διορίμασας.
'Εφατο. εἶπεν.
'Εφαύλιζον. εὐτέλιζον [5].
'Εφαύλιζα [6]. ἀπέβαλον, Φαῦλον ἡγησάμην.
'Εφαύλιζεν [7]. ἀπεδοκίμαζον.
'Εφ' αὑτάς. πρὸς αὑτάς.
'Εφάψαι [8]. δίκαιος ἰμάντα.
'Εφίεσθαι [9]. ἐγίλλασθαι. διερίθιζεσθαι.
'Εφ' ἑαυτοῦ. καθ' ἑαυτόν.
'Εφίζοντο [10]. ἔρθρου.
'Εφυχρόνουν [11]. ἀ ἀχρυσταῖς.
'Εφιδίς. ἐλάπεδον, ταπινὸν, χαμαί.
'Εφιδίτα [12]. σχοῖνός τις, ὁ Σάμαξ.
'Εφίδρα. πᾶσα πίς, ἣν καὶ Ἰωπυεῖν [13] καλοῦσι, καὶ

(in v. *Farcio*) A *φάρα*, *φαρέα*, *φάρσιον* inf. *φρασίως*, item *φαρσοπαφορία*, *φαργνον*, vel *φαργνον*, unde *'εφαργνίζειν*, idem quod *ἐφαρμόζειν*. Vid. Etymol. in *πεπαγμένῳ*. IS. VOSS Per metathesin pro *'εφραγνίζειν*. KUST. H. STEPH. *Ind.*

1. *'εφαρμόν.*] Pro *'επιφόλιον*. Vid. sup. v. *'Αφρόν*.
2. *'εφαύξατο.*] Forte: *'εφάξατο*. *ἐψ*. IS. VOSS.
3. *'εφασκεν.*] Ex Hom. *Od* Μ 275.
4. *'εφίσας.*] Forte ex Herodot. V. 58. Vid. inf. v. *Φαῦλος*.
5. *'εφαύλιζον. εὐτ.*] L. *αὐτίλιζον*, e Lex. Cyrill. MS. Brem. BIEL. Supra: *'αξιφαύλιζον. ἀξιεύλιζον*. Utrimque fine augmento; ut plura.
6. *'εφαύλιζα. ἀπέβαλον φαῦλον, ἡγ.*] Exflat *Jud.* XXXI. 13. XLII. 6. Transpositio commate scribe: *ἀπέβαλον, φαῦλον ἡγ.* ut Ed. Hag. & Phavor. Conf. in v. *'Αχεῖζειν*.
7. *'εφαύλιζεν.*] Respexit forte ad *Genes.* XXV. 34. *καὶ ἐφαύλιζεν* Ἠσαῦ *τὰ πρωτότοκια*. quem locum notatum quoque video a *Sopingio*, *Perg.* & *Biel.* qui addit *Num.* XXV. 29. Conf. Jer. XXXVII. 22. & fup. in v. *'Αδοκήσει*. Male *ἀπεδοκίμαζε* legitur in Phavor.
8. *'εφάψαι.*] Vid. Scal. *Conjett.* [in Varr.] p. 10. SCHR. Phot. in Lex. MS. *'εφάψω. ἐπὶ δὲ δίκης λέγεται τὸ πλησμόνην ἐμοῦ ἢ ὑπόπτωσιν*. KUST.
9. *'εφίεσθαι.*] Ab *ἄδω*. IS. VOSS. Pro *'εφίεσθαι*, idque pro *ἐφυβρίζειν*. KUST. Conf. Suid. in v. *'εφυβρίζειν*, & inf. v. *'εφυβρίσαι*.
10. *'εφίζοντο.*] Hom. *Il.* Ε. 527. & alibi. Vid. inf. v. *φίζαι*, & fqq.
11. *'εφυχρόνουν.*] Pro *'επιχρόνουν*. G. Vid. fup. v. *'εχρίσαν*. Ita modo, *'εφ' αὐτὰς*, pro *'επ' αὐτὰς*. ubi Hag. & Phavor. *'εφ' αὐτ.* pro *ἐπὶ*. & fup. *'εφαρμόν*, inf. *'εφωλεὸς*, pro *'επ.*
12. *'εφιδίτα.*] Leg. *'εφιδίτης*. Nam ea terminatio convenit fignificatui. PALMER.
13 *Ἰὸ τὴν ἴσπυαν π.*] Idem teftatur Plin. l. XXVI. c. 23. KUST. Locum indicarat H. Steph. *Thef.* I. 1085. A. Vid. inf. v. *'Ιωπυεῖν*.
14. *Καὶ αἱ γλυτοὶ.*] *'εφίδρια* appellari reperio *τὰς γλυτούς*, non *'εφίδρας*. Ariftot. *Hift Anim.* L. I. c. 13. *Τὸ δὲ ἀκρόκωλον τὸ πρὸς τὸν ὦτα, οἷον τὸ ἐφίδρειον τὸν Γανύμη*. Rufus Ephef. *'εφίδρεια, ἐφ' οἷς καθίζομεν· ἔσται δὲ Γανυμήδους καλοῦ*. Vid. etiam Polluc. L. II. *fect.* 184. KUST. Locus Ariftot. (fupra etiam in v. *Γανύμης* allatus) exflat L. I. c. II. §. 116. ubi tamen *ἐφ' ἑαυτοῦ* legitur. Conf. mox in v. *'εφίδρυσε*, & inf. Pro *γλυτοὶ*, refcripfi per fimplex *υ*, *γλυτοὶ*. Per *τὰ* erat etiam ubique in MS. Polluc. Vid. Jungerm. ad II. 184.
15. *Καὶ ἔργ. ἐπιτ. εἰς καθεδρωσίς.*] Intell. *inftrumenta Coiriaria*, quibus opus habent *in reponendis luxatis artubus*. KEISK.
16. *'εφίδρυσε.*] Vid. Euftath. Θ. *Il* p. 604. IS. VOSS.
17. *Λαοὺς.*] Forte legend. *λέπους*: ut fenfus fit, *'εφίδρυσε* dictus fuiffe fellas, in quibus *lepra* laborantes federent. Sane quorfum *λαοὺς* hic fpectet, non video. KUST. nefcio cur in plur. num. *τοὺς λέπους* fcripfiffet Noftet, pro *τὸν λέπρον*. Quare *λαοὺς* non rejecerim: ut *'εφίδρυσε* dictus fint *fellæ*, quibus infidebant illi qui *lyram* tractabant.
18. *'εφιδρυματίου.*] Vid. Meurf. *de Lud. Gr.* p. 16. SCHR. Scrib. *'εφιδρυμάτιον*. Vid. Polluc. *col.* 496. [IX. 118. 119.] Eft autem ludus ejufmodi *'εφιδρυμάτιον*. Lapidem tanquam fcopum conftituebant, quem eminus feu lapidibus, feu globulis, feu alio miffilium genere petebant, quem qui everterent, ab eo qui victus erat ferebatur, oculis a victoris manibus detentis, donec ad terminum, aut lapidem pervenirent, quem illi *δίοφρα* appellabant. At quod hoc loco defcribit Hefychius, ils non *ἰδιφρυμάτιον* eft, fed *τὸ κοτύλῃ* Fallitur autem Grammaticus graviter, cum *τὸ ἐφιδρυμάτιον*, & *παιζόμενον* quem *τὸ κοτύλῃ* dicitur, unam & eandem effe arbitratur. Nam in *ἐφιδρυματίου* præmium victoris eft

ferri; in *κοτύλῃ* autem ipfe ludus in eo conftitit, ut feratur quis, idque *ἀμοιβαίως*. Secundo, in *κοτύλῃ* meta propofita non erat; in *ἐφιδρυματίῳ* autem *διφρῳ* lapis, meta & terminus erat, ubi defiftebat victus, & onus fuum deponebat. Commune autem hoc in utroque, quod is, qui ferebatur, oculos ferenti obftruebat. Quod adduxit Hefychium eo, ut idem effe putaret. Eft autem *τὸ κοτύλῃ*, quæ *ἐκτύπις*, & *κυβιστίδα* dicta eft. HEINS. *'εφιδρυματίου* tuetur tamen Photius in Lex. MS. *'εφιδρυμάτιον. παιζόμενον*. Nifi pro eo *'εφιδρύσει* fit reponendum. Quare *'εφιδρυμάτιον* facile admitto. Optime dittinxit duos ludos *Heinfius*. Quæ addit in fine, Pollucis auctoritate nituntur, l. IX. 122. ubi vid. Jungerm. Recte explicat ludum illum, *ἐκτύπις* dictum, & hodie fuperiftitem, Hefych. in v. *'εκτυπεῖ κοτύλῃ*.
19. *'εν κοτύλῃ.*] Vid. Meurf. *de Lud. Gr.* v. *'Αμοτύλιον*. KUST. Vid. fup. v. *'Αμοτύλη*, & v. *'εν κοτύλῃ*. Conf. *Not.* præced.
20. *'Αποι δὲ &c. ᾧ ἀπὸ τὸ κρανίδιον.*] An legendum, *ᾧ ἀπὸ τὸ κρανίδιον*; quod minus vel digiti in modum circi coiciudendi quafi circulari complexu, ut ille *ἐφιδρυσις* queat infidere, & ingeniculare in illud cavum. Et ait idem Hefych. *Κεφαλὴν· τὸ σιαπᾶξαι τὰς δακτύλους ἅπερ κρούειν*. ubi *Sylburg.* emendat, *ἅπερ κρίνει*. Sed nondum mihi fatisfacio: id quod exfpecto ab aliis. Sane *σταφὼ χερὶ* in hoc iufu neceffarium fuiffe patet ex Pollice infra *Segm.* 122. Quid fi *ᾧ ἀπὸ τὸ κοτύλῃ*; unde eum ludum dictum infra docebo ait *fegm.* 122. quam conjecturam adprobaffe Doctiff. *Cameraii* noftro memini. JUNGERM. (ad Poll. IX. 119. p. 1105.) Non dubito quin locus hic ita fupplendus & corrigendus fit: *Ἄποι δὲ πλησιάζων, ἢ σταφὼ τῇ χειρὶ ᾧ ἀπὸ τὸ κρίνει*. Ipfe Hefych. fupra: *'Αλεκτρυόνος· σταφὴ χειρὸς ἡ τύπτεται*. ubi idem plane iufus tangitur. KUST.
21. *'εφιδρύσασαν.*] L. *'εφιδρύζουσαν*. SALMAS. Nihil mutandum. Ex dialecto Tarentina *σσ* pro *ζ* ponitur, ut Latini *patrissa*, pro *σατρίζα*. Vid. Canin. *Hellen.* p. 106.
22. *'εφιδρύσσουσι.*] Vid. *Not.* in v. *'εφιδρύζουσι*.
23. *'εφιδρύσ. ἐσθ.*] L. *'εφιδρυσ. ἐσθ τι* &c. Debet effe os aliquod in natibus, fuper quo fedemus: id enim ea vox fonat. PALMER. *'εφιδρυσ* apud Hippocrat. *fedes*, vel aliud corpus ftabile, ut in eo defidere aliquis firmiter poffit. Gorr. ex Galeni *comm.* 2. *περὶ Ἀγμῶν*. H. STEPH. *Thef.* I. 1085. A. Ex Hippocrat. *lib. περὶ Ἀγμῶν*. Hefych. illud exponit, *ἐσθ τι οὐ ἁρμὸς*. Galenus vero ad ea refert, quæ ftabilia funt. Vide eum. HEINS. Scribe diviſis vocibus: *'εφιδρύσ νι, ἐσθ τι*. Vid. Galen. *in* Hippocr. *περὶ Ἀγμῶν*, p. 541. *Ed. Baſil.* ubi explicat verba illa Hippocratis: *ἐσται δὲ τὸ ἄκρον ἐφιδρυσ.* ad quem locum Hefychius fine dubio refpexit. KUST. Conf. v. *'εφίδρυσε*.
24. *'εφιδρύσ. ταδλωτικ.*] Scr. *'εφιδρ*. Ita vocatur tertius colluſor, qui victi vices excipit. Vid. Moſchop MUNKER. *Ἴτιος· ταπλωτικὸς*. HEINS. Cyrill. Lex. MS. Brem. *'εφιδρ. ἐξαδέλφ*, *ἐπιπαιδιφρ*, *παίφατος*. BIEL. Suid. *ταπλωτικὸς*, ubi Kuft. *ταδλωτικὸς* recte emendat. De *υ* & *β* confufis vide nos in *Mifc. Crit.* ad calcem *Gloſſ. N. T.* p. 232. & Radulph. Forner. *Rer. Quæſt.* IV. 20. Quis fit *ἐφιδρ*, docet Lucian. *Hermot. T.* I. p. 536–539. & in *Gallo* T. II. p. 166. ubi vid. Schol. p. 17. & Schol. ad Soph. *Ajac.* ϒ. 614. Conf. Joſ. Scalig. ad Manil. p. 417. Ex Spanh. ad Callim. p. 419. & ad Ariſtoph. *Ran.* ϒ. 804. item *Em.* Port. *Lex. Pind.* Gloſſa: *'εφιδρ. tertiarius*. ut h. l. *ταδλ. τριτ*.
25. *'επιδρύσαν.*] Scr. *ἐφιδρ. ἐπιδρ.* Vid. Suid. & Schol. Ariſtoph. *Ran.* [l. c.] HEINS. Promiſcue fit, vel majori diſtinctione, vel Præpoſitione *ἐφ* interpoſita. Phavor. *τριτ. ἐπιδρ.* conjungit. Photius in Lex. MS. *ἐφ ἐπιδρύσαν*. Vid. Cyrill. in *Not.* præc.
26. *'επιλαφ.*] Suid. *'εφιδρύσαι. ἐπιλαφ. ἐφίζησαι*.
27. *Διφρ τις*] Photius in Lex. MS. *'εφιδρ. δίφρον τινὰ τετρωδῆ*. KUST.

πὸς· καὶ ὁ ὑπὸ Φερεκύδους, καὶ ὁ χριστίχης.

'Εφίζ(ε) 2. ὑπηκαθίζ(ε).

'Εφηβία 3. νύστης.

'Εφίλατο 4. ἐφίλησεν.

'Εφίπτο. ὠπτίλατο. ὠπτίλλετο 5.

'Εφίω 6. ἐπαΐσκω. ὑπιάλω.

'Εφίλης 7. ὑπίαλτος.

'Εφιλγύοντες 8. ἀλγύοντες.

'Εφιλλεῖ 9. ἐπιχείρησεν.

'Εφίλκυσον. ἕλκυσον.

'Εφίμβω. παρίνω.

'Εφεράκιζον. ἐχλεύαζον.

'Εφανάβλαι 10. ἐπακολουθῆσαι. Δάκωνες.

'Εφίξ(ι. ὑπηκαθίξ(ι 11. παίοσ.

'Εφίξευν 12. χάειν. ὸ κακῶ. ἢ λύειν. ἢ πέφασιν.

'Εφίξευς 13. χάειν, ἕνεκα. ἐπίχειν πέφασιν. Εὐριπίδης Πλειάδι. ἔφιξις 14.

'Εφίξω 15. πέμψω.

'Εφίζ(ε) 16. ὑπηκαθίζ(ε).

'Εφίπευν 17. ἐπακολουθεῖν. ὑπιπριάδαι.

'Εφ-

1. 'επιδίφιος· καὶ χριστίχης.] Præstat delere καί. nam ἐπιδίφιοι χριστίχαι sunt iidem, qui apud Jamblich. *de Vit. Pyth. num.* 244. ἐπιδίφιοι τεχνῖται appellantur, i. e. *fabri tabularii opifices.* IDEM. Conf. quæ sup. notaveram ad v. 'επιδίφια.

2. 'εφίζ(ι.] Idem repetit post v. 'εφίξω. Conf. v. 'εφίσαζ.

3. 'εφοῖα.] L. 'εφοῖαι. IS. VOSS. 'εφοῖα leg. vel 'εφοῖαι. ut Suid. quod suo loco excidit. Vide ibi.

4. 'εφίλατ.] L. 'εφίλατ. IS. VOSS. Vid. v. 'εφίλατ inf. suo loco. Apud Herodot. V. 5. *ἐφίλατ.*

5. 'εφ. ὠπτίλατ, ὠπτίλατο.] Posterius solum habet Phot. Lex. MS. & Suidas. Ita rectius videtur: quod correxerat aliquis pro ὠπτίλατ, posteaque utrumque in textu, ut fæpius, remanfit. Inf. 'εφίκατ. ὠπτίλατ.

6. 'εφίω. &c.] Totidem verbis Etymol. M. & Schol. Hom. *Il.* A. 567. ex quibus ὑπιάλω referipfi, pro ὑπιῶλω. Vid. inf. v. 'εφις.

7. 'εφίλης.] Vid. fup. v. 'εφιαλής. SOPING. KUST. Conf. *Not.* in v. 'εφιάλτης.

8. 'εφιλγύοντες.] L. 'εφελωύοντες. IS. VOSS. Male pro 'Αλγυώοντες, vel 'επαλγυώοντες. Conf. fup. v. 'Αφελγυώζω. [ibique *Not.*] KUST.

9. 'εφιλλεῖ.] Vel ipfe ordo docet mendum fubeffe. Leg. 'εφίλλε. ἐπιχειρεῖ. & conjunge eum 'εφίλλε. παρίνω. Vide tamen infra 'εφίκκειν. IS. VOSS. infra rectius 'εφίκκειν. KUST.

10. 'εφανάβλαι.] Vid. inf. v. 'εφιστεῦν, five 'εφίστευν.

11. 'Ακαναβλῆζ(.] Adde vocem Lexicis, & conf. inf. v. Καθίζ(. Cum Hefychio hic ad verbum facit Cyrill. in Lex. MS. ut aliod Lex. M. cum Suida.

12. 'εφίξευν.] L. 'εφιξεῖν. FLORENS. (ad Ariftoph. *Vesp.* p. 452. ϒ. 337.) BRUNO. VALES. BERNARD. IS. VOSS. PERG. Leg. 'εφιξῶν. ab ἰκίγκω, quod præter alia fignificat, *prabeo, obtendo.* Hinc 'εφιξις fignificat idem quod αἰτίαζις, i. e. *caufa, obtentus*, five quod vulgo *pretextus* appellatur. Et in Accuſat. 'εφιξῶ, per ellipfin præpofitionis καῖ, notat idem quod χάειν, *caufâ, gratiâ*, five καῖ αἰτίαζιν. Ariftoph. *Vesp.* ϒ. 337.

Τὰ δ' ἴφιξιν, ὅ μάστιξ, ταῦτα δῆτ' ἐν βάλῃ;

i. e. καῖ τίνα αἰτίαζιν, vel τίνῳ χάειν, *quam caufam præcendens*, vel *cujus rei gratiâ.* Schol. ibi notat, ἴφιξιν (ſic enim ibi legendum eſſe pro ἰφιζίν, jam alii monuerunt) apud Tragicos poni pro αἰτίαζιν i & deinde τὰ δ' ἴφιξιν interpretatur, τί αὐθαιρετόνδε, i. e. *quo prætextu utens*, ut vulgarem limiter fermonem. Ex hifce fatis clarum eſt, quare Hefychius 'εφιξῶ interpretetur χάειν & αἰτίαζιν. Catera autem quæ adduntur prorſus ſunt aliena. Nam quod ad λύειν adtinet; confundit hic Hefych. 'εφιξῶ cum 'εφιζῶ (quam in Comici Schol. etiam confuſa erant) & hoc cum Ἀφιζῶ. Ἀφιζῶ enim fignificat idem quod λύειν, five ἀκιδιζῶ, *dimitto*, Hefych. ſupra: Ἀφιζῶ. λύω. Reliqua autem, ὸ καῖ, quorſum ſpectent, minime perſpicio. Sane ad 'εφιξῶ nullo modo pertinere, manifeſtum eſt. KUST. In Comici loco bodie pro ἴφιξιν itidem legitur ἰφίζειν. Recte exponitur ab eodem ϒ. ſeq. Τίνα αἰτίαζιν ἔχων. quæ tamen gloſſema redolere non negem. Ceterum pro ὸ καῖ, leviſſima mutatione legendum forte ἕνεκα, ut mox. Nam χάειν & ἕνεκα ſunt ſynonyma. In λύειν dubito num acu rem tetigerit Cl. *Kuſterus.* Pro ἢ λύειν, forte καὶ λύζιν quæ fuiſſe olim ſuſpicabar. Sup. 'επίχειν. καλεῖ. Nunc verum me conjectaſſe nullus dubito. Lexicon enim MS. aperte habet: 'εφιξῖν. καλεῖν. Conf. Phavor. qui tamen priora

'Εφίπτω. ἐφίπτω. καταπίπτω.

'Εφίπτουσιν. ἐπιπτ. ἐφιζάνουσι.

'Εφίπτουσιν 18. ἐφεπομένοντο.

'Εφιπτόμενοι. ἐπακολουθοῦντες.

'Εφ' ἁπτάδων 19. ζυγὰ πῶς, ἢ ἵππον, ἢ ναυπάδιον, ἐπ' πῶλος ὑπὸ δούλης 20.

'Εφιστεῦν 21. ἐπεδίωκεν.

'Εφίστεντες 22. ἐσθηχόμενοι. ὑπιδιάκοντες. ὑπομαρτύρομαι.

'Εφίξ(ι 23. ἕζεται.

'Εφ' ἕγμαζιν 24. ἕγνις.

'Εφιξ(ει 25. ἐκάθησεν.

'Εφις. ἄφις. ἐπέβαλοσ 26. ὑπέμφυτον.

'Εφίσ(ι 27. ὁρίζ(.

'Εφέσιος. ὑπὸ θυμίας, ὁρίξεως.

'Εφέσια 28. ἀγὼν ὸ 'Εφίζα ὑπὸ φαείης.

'Εφέσια γεγόμαζα. ἐν μ πάλαι 29, [ϛ'.] ὑπάρχει δὲ περοίθουσα πὸς ἀπατῶνες καὶ ἄλλα. Φασὶ δὲ ϓ φύσαι τὰ ὀνόματα, πρῶτ' Ἄσκιον, Καϊσάριον, Λίξ, Τιτεγξ, Δαμεμε-

conjungit, 'εφίξευν χάειν ὸ καῖ, quaſi effet verſus: ut ſenſu diluto, vel potius nullo.

13. 'εφίξευς. χάειν ἕνεκα &c.] L. 'εφέξ. FLOR. *i. e.* BRUNO. BERN. Adſipulor *Flor. Chriſtiano*, quando in v. præc. 'εφιξῖ poſtulat: aſt in hoc commate, ubi νῦ 'εφίξις ſubilitui vult 'εφίξι, eſt cur ei abſentiam. Nemo enim, opinor, reprehendet, ſi legendum ajam: 'εφίξευς χάειν. ἕνεκα ἢ ἰσχνοῦ αἰτίαζιν. PERG. Legge & diſtingue: 'εφίξευς χάειν, ἕνεκα, ἰσχνοῦ αἰτίαζιν. Ultimis verbis fignificare vult Hefychius, 'εφίξω dici, *obtendere cauſam*, five *obtentum cauſæ.* De reliquis interpretationibus vide *Not.* præced. KUST.

14. 'εφίξις.] Eſt correctio præcedentis 'εφίξευς. KUST.

15. 'εφίξω.] An ἐφίζω, vel potius 'εφίζει Inf. 'εφίσσομαι. - - - πάσσω, κάσσω.

16. 'εφίζ(.] Sive ſic, five 'εφίσ(ι legas, non tamen eſt in ſuo loco.

17. 'εφιπεῦσι.] L. 'εφίπευν, vel ex literarum ſerie. KUST. HEINS. IS. VOSS. Nam τὸ ἴφιπευν Homero eſt ἐκκαίειν, καὶ λύειν. HEINS. Vid. *Iliad.* T. 357. & ſup. v. 'εκαίετ, & v. 'εφιεῖσ. Conf. v. 'εφιστεῦν, 'εφίσσεται, & 'εφιστεῦσι.

18. 'εφίπτουσιν.] Hom. *Odyſſ.* M. 330. Pro ἰφιπτάζουσι ſcrib. ἐκπορίζουσι, ex Apollon. Lex. MS.

19. 'εφ' ἁπτάδων.] Sumtum ex Hom. *Il. O.* 729. fed ubi proxime præcedit voa Σχέδιον, quam interpretationes ab Hefych. hic aliatæ præcipue reſpiciunt. Conf. inf. v. Θρῖνον ἐφ' ἁπτάδδα. KUST.

20. Πῶλος ὑπὸ δούλης.] Corrige ex Schol. Hom. πῶλος ὸ μέγεθ ἔχων. Nam Illud δούλη hic prorſus alienum eſt. KUST.

21. 'εφίστευν.] L. 'εφιστεῦν. IDEM. Vid. ſup & *Not.* in v. 'εφίσσευν. Lex. Reg. MS. 'εφιστεῦν. ἰδίωτ. ϓ Θωλεγν· (Gregor.) ἴφιστο πλοῖον.

22. 'εφίστεντες.] L. 'εφίστεντο. KUST. ut Hom. *Odyſſ.* I. 121. Apollon. Lex. MS. 'εφίστεντο. ἐπιχείρουν. Conf. v. 'εφίστεον.

23. 'εφίξ(ι.] F. 'εφιζῶν. ABRESCH in *Mifc. Obſ.* VII. 2. p. 306. Lex. MS. 'εφίξει. ἐφ. Vid. v. Φρίσσει.

24. 'εφ' ἕγμαζιν.] Lex. Cyrill. MS. Brem. 'εφίγματ. ἐπὶ τῆς ἕγνεως. BIEL. Sup. 'εγγνᾶς. σχίσματ. Unde 'επ' ἐγγνᾶζιν rectius ſcribendum.

25. 'εφιξ(ει.] Apud Æoles enim τὸ φίσω in Futuro habet φίξ(ω. IS. VOSS.

26. 'εφις. - - - - † 'επιβαλὼ.] Id eſt, *immitte*: ab ἰφίημι. KUST. Nec iſta ſeparanda duco. ABRESCH *l. c.* Conjunxit etiam *Jf. Voſſ.* Nec ordo tantum jubet, ſed & Schol. Hom. ad *Il.* E. 174. (quo reſpicit Noſter) qui 'εφις capi. ἐπιπεμφθῆ, ut h. l. & apud Suid.

27. 'εφίσ(.] Vitioſe 'εφίσ(ι in Ed. Hag. pro quo 'εφίσει correxit *Soping.* ut eſt in ceteris. Unde liquet, peſſime in Ed. Schrev. *Sopingii* nomine propoſt: „ἀπ 'εφίζ(ι „ Idque impoſuit Cl. *Jenſius*, p. 102. *Luc. Hef.* ſic ſcribenti: „ Nihil muto. Eſt caſus tertius, ui & ὁρίζ(ι. Conf. v. ſeq. & inf. v. 'εφίζ(.

28. 'εφοῖα.] L. 'εφέσιαι. [Vid. Steph. Byz. v. 'εφέσ.] Sic 'Ολύσ. IS. VOSS. Potius 'εφέσια, retracto accentu. Sic 'Ολύσια, 'Ιλίαται, &c. KUST. Τὰ 'εφέσια memorat Thucyd. III. 104. Schol. τιὸ ἱερτὸ ὸ 'εφεσίοι 'Αρτέμιδ.

29. 'εφέσια, γεγόμαζα. ἐν μ πάλαι ϛ'. &c.] L. 'εφέσια γεγόμαζα. ἐν μ πάλαι ϛ'. &c. *erant quidem olim numero ſex. ὕστερον δὲ σφενδάζαν τινὲ* &c. HEINS. Vid. Heinſ. *Exerc. S.* p. 458. [ubi ſcribitur, πάλαι ταῦτα ϛ'.] Erafm. *Adag.* [II. 8. 49.] in *Ephefiæ litteræ*, p. 305. Diogenian. p. 215. [IV. 49.] in *Ephefiæ litteræ*, p. 305. Diogenian. p. 215. [IV. 8. 49.] in *Ephefiæ litteræ*, p. 305. Diogenian. p. 215. [IV. 78. ibique Schott.] SCHR. Vid. Theod. Canter. *L. I.* c. 17.

μηδὺς, Αἴσιον [1]. Δηλοῖ δὲ, τὸ μὲ Ἄσκιον [2], σκίτ⊙· τὸ δὲ Καζάσιον [3], φῶς· τὸ δὲ Λὶξ [4], [γῆ· Τιτᾶξ δὲ, ἐπ]αυτὰς [5]· Δαμασμβδὶς [6] δὲ, ἥλι⊙· Αἴσιον [7] δὲ, ἀλληθὲς. Ταῦτα ὧν ἱερεὺς [8] ὅδε καὶ ἄγια.

Ἐφίσαλ [9]. Ἐπτηλόφ.

Ἔφεσις. ἀγκτήσιον [10]. Ἐπιθυμία.

Ἐφέσιον [11]. Ἐκκλητὸν ἐσιμον.

Ἔφεσις [12]. Ἔκκλησις [13]. Ἐπιθυμία, ὄρεξις. καὶ ἡ ἐν. διχοστασία ἢ ἔτερα διχοστάσιον μαζαγμή.

Ἐφιστηρίδαζ [14]. ἱστήρες ἐρημερίας.

Ἐφιστόμεδα [15]. ἀκαλυθώμβη.

Ἐφίσατο [16]. ἐπιβάλλετο.

Ἐφίσσας [17]. Ἐπικρίσας τῇ ἐπί.

Ἐφίσσαζ [18]. ἐφεζαζ, καθίζαζ.

Ἐφεσιασμύ⊙· [19]. διάκρισις, διάφορὰς.

Ἐφίσια [20]. ἔνοικα, ἔσοι ἀξίας καὶ οἶκος ἔχων. ξένια, ἐπίδημα [21]. οἰκῆ. Σκυθῶν βασιλίων ὄνομα [22].

Ἐφί-

---

o. 17. [18. *Par. Lat.*] de hoc loco, & de Ephesiis literis. Earum taceniat Androcydes Pythagoricus apud Clem. Alex. *Strom.* l. V. [p. 568.] Anaxilas apud Athen. l. XII. [p. 548. D.] Plutarch. *Sympf.* VII. *Probl.* 5. [p. 706.] SOPING. VALES. Ob feriem lege Ἐφύσια χ. Vid. Etym. M. Suid. & Eustath. T. *Od.* p. 694. [1864. *Ed. R.*] IS. VOSS. Conf. M. Apostol. IX. 39. XII. 72. ibique P. Pantin.

1. Ἄσκι, καζάσκι, λίξ, τιτρξ, δαμαλβδίς, αἴσιον.] Corrige hæc ex Clem. Alex. *Strom.* l. V. p. 242. Ἄσκιον κατακτικὸν, λίξ γένεσις, δαμαλβδὶς, αἴσιον. VALES. SOPING. JUN. BRUNO. HEINS. Conf. H. Jun. *Animadv.* p. 181. & Reverend. Potter. ad Cl. Alex. p. 672. *Ed. Oxon.*

2. Ὁ μὲ ἄσκι.] L. τὸ μὲ Ἄσκιον, (ut *Heinf.* ex Clem. l. c.) l. e. σκίτ⊙. ex ω privat. & σκιά. Conf. fup. h. v. & v. Δάσκιον. Narus videtur error ex fcripturæ compendio, quo virgulam tantum longiorem (ι) ultimæ fyllabæ adponebant, pro ον, five duas breviores (˘˘) fi poftremæ fyllabæ accedertur. Sic ἄσκιὸ, καζάσκιὸ, pro ἄσκιον, καζάσκιον. Cujufmodi plura paroramata fuperfunt in hoc Lexico, ex. gr. σκίαις, pro σκιαὶς, l. e. σκιαὶ, ut notavimus in v. Λιθίο. Sic inf. σωρὶ, pro σωρὸν. vel σώρων, eadem de cauffa, in v. Ἔγκυρα: item Θανάτους, pro . . . κους; Θυλφὶν, pro Θηλυφίων. &c. Conf. *Not.* in v. Ἀξυνεβόλου, & v. Βαγχιὰν: item Cl. Jac. Gronov. *Emend. in Suid.* p. 70. Mitor neminem hoc obfervaffe in loco noftro. Ex eodem foote manavit forte τὸ Δάσκι, pro δάσκιον, rete, quod e Lex. vulg. adfert H. Steph. *Ind.* nifi per apocopen ita etiam fcripferint, ut ἰέρ pro ἱερὸν, &c.

3. Καζάσκιον, φῶς.] L. Καζάσκιον. Vid. *Not.* præc. Id infra expl. καθάπτει σκιὰν ἔχον. qui vocis ufus eft. Hic φῶς. Rationem addit Clemens: ἐπεὶ καθαγιάζει τὸν σκιόν. ut καζὸ hic ex καθαγιάζον præponatur. Quæ etymologia longius petita videtur; etfi rem ipfam declarat. Nefcio an huc pertinear phrafis Philonis Jud. *de Opif. Mund.* p. 2. B. καὶ φωταγωγῆ ἐπιτακίῳ, *eximio fplendore obumbrare*, i. e. præftringere: ut Matt. XVII. 5. σκιάζει φωτεινὴ dicitur ἐπισκιάζειν. in quibus umbra tribuitur luci. Quomodo Vopifc. *Numerian.* fub init. p. 791. T. II. *velati radio foles obtexit*: ubi vid. Caſaub. Sed non aufim adferere, eadem ratione τὸ φῶς dici καθάσκιον. Vide num καζὸ, in καζάσκιον, exponendum fit per *adverſus*, *contra*; ut I. Petr. II. 11. ὡς παροικους ἀπέχεσθαι σαρκικῶν καζὸ τῆς ψυχῆς ita lux καζάσκιος dicetur, q. d. καζὸ τὴ σκιάς, *adverſus umbram*, *umbra adverſatrix*. Quomodo Theodorus, Rauhi presbyter, σκότ⊙ dixit ἀκάθεδρον, velut *luci contrarium*. Vid. ibi *Annot.* Rob. Balforel. ad calcem Gelafii Cyzic. *Conc. Nic.* p. 284.

4. Λὶξ.] Λὶξ habet Clemens *l. c.* quomodo & Hefychium reftituendum, præter allatos Criticos, cenfebat olim Præceptor meus, *L. Bar.* Scil. Α & Λ paffim confunduntur: unde inf. Λιξαῖς, pro Ἀἰξαῖς, contrario errore; & Λὶτραν, pro Ἄἰτραν.

5. Λιτὸς.] Omittit interpretationem Τ̃ Τιτᾶξ. HEINS. Addendum eft: Τιτᾶξ, ὁ σιδηρᾶς. SOPING. Scrib. Λὶξ, ἡ γῆ. Τιτᾶς δὲ, ὁ σιδηρᾶς. VALES. HEINS. FLOR. Legendum effe σιδηρᾶς, difcimus ex Clem. Alex. *Strom.* l. V. p. 568. KUST. Recte quidem: fed hoc non pertinet ad τὸ Λὶξ, ut jam alii viderunt. Ex Clemente igitur reponendum: Τὸ δὲ Λὶξ, ἡ γῆ. Τιτᾶς δὲ, ὁ σιδηρᾶς. Quod librariorum incuria omiffum ftatuit Erafmus *l. c.* Ego per parentheſin fupplevi, omiffis articulis, ut in ceteris. Idem Clemens docet, *terram* Λὶξ dici, καὶ ἔθος ἐχώριον ἐστιν. μέχρι νῦν τοὺς Τιτᾶνας, Λὶξ τοὺς ἄρχας, οὓς φασιν ἀπὸ τῆς γῆς, *ab quatuor anni tempeſtates*. infra: Λὶξ. σλάγγ⊙. ἢν λίθ⊙ σκαπτὸν. A forma Latinque hoc nomen *terra* adhæſiſſe videtur. Τιτᾶξ & Τιτᾶς idem; ut inf. Τρὶξ, pro τρὶς.

6. Δαμασμβδὶς.] Duos eſt ex Idæis Dactylis, qui etiam in Magicis uſurpabantur. SOPINGIUS. Hoc nomine etiam appellabatur unus ex Idæis Dactylis, teſte Scholiaſte Apoll. Rhod. ad L. I. ϑ. 1129. & Strabone l. X. p. 473. KUST. Conf. Phavor. v. Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, Cl. Alex. *Strom.* l. I. p. 306 & Euſeb. *Prep. Evang.* X. 6. p. 475. D Sil vero *Damaſcenus* dictus eſt, q. d. δαμάζων, inquit Clemens; ubi *Heinſius* τὸ σιδηρᾶ addi jubet.

7. Αἴσιον.] Clemens. l. c. Τὰ Αἰσιὰ τι, ὁ δίκαιος φησί. Idque hic refcribunt Viri Docti. *Heinſius* tamen retinet fingulare Αἴσιον. Utrumque fupra vide.

8. Ταῦτα ὧν ἱερεὺς &c.] Photius fo Lex. MS. præter ea quæ Suidas defcripſit, hæc habet: Ἐφέσια. διαπαραλλάττει, ὡς Ἐφέσιον πῶμα ἀντὶ ἱματίου διαπεραπαλλάττον, ὡς ἀσκίτην. Et: Ἐφέσια γεφύρωμα, ἀφ' Ἐφέσου ἀλεξάμενα. ὁπὲρ μαῖα γὰρ φασὶ δικαίαν τινα φυτικὴν ἔχειν. Symboli mentem declarat etiam Clemens loco ſæpius citato.

9. Ἐφίσαλ.] L. Ἐφίσαξ. IS. VOSS. Vid. fup. bis v. Ἐφίζω, & inf. v. Ἐφεσιαζ, quod eſt Homeri *Il.* I. 455. Schol. ἐτυμολογίαν. Ar Ἐφίζαξ, *Odyſſ.* δ. 717.

10. Ἀἰτησις.] Adde vocem Lexicis. Vid. fup. v. Ἐφίσιος, & v. Ἐφέσιος, mox v. Ἔφεσις.

11. Ἐφέσιον. ἐκλ.] L. Ἐφέσιμον. IS. VOSS. Forte ἐκλητὸν ἐσιμον. SOPING. L. Ἐφέσιμον. ἐκκλητὸν δίκαιον. fcil. *Judic.* l. c. *item*, *de qua fieri poteſt provocatio ad aliud judicium.* Conf. *Not.* ſeq. KUST. Et ſic Pollux VIII. 63. 125. ubi vid. Interpp. Conf. Coteler. ad *Eccl. Gr. Monum.* T. II. p. 682. *fin.* & Cangii *Gloſſ. Gr.* v. Ἔφεσις.

12. Ἔφεσις.] Vid. Diogen. [IV. 70.] p. 214. Harpocr. p. 133. SCHR. Vid. Lucian. *Prometh.* p. 175. ibique Schol. p. 7. Coof. *Not* præc. & Intr. ad Poll. l. c. Suid. Etym. & fup. in v. Δύσνομὶς δίκη, & v. Ἐκκλῆτὸς, inf. v. Ἐφέσιμ. Photius in Lex. MS. Ἔφεσις. ὁ πὶς ἔλεος διαπεραται ἐφιεμένη δίκη ὑπὸ τ̃ κρείττονα κάλιν. ἐχέτω δὲ Ἀθήνησι ἐπὶ τ̃ ἐπὶ τοῖς δήμοις λαγχανόμενον· ἔφεσις δ' αὐτὸς ἐξῆν αὐτοῖς οἷς διαπέρασαν αἱρεῖ ἢ συμπέσαι· ἢ οἱ μ̃ ἐξῆσαν, ἐκαλοῦν δ' ἔνιοι· οἱ δὲ μὴ, ἐπιμένουσιν οἷς τὰς ἐξ ὧν ἀπεφήνανθαν δίκας. Conf. Suid. v. Ἐφεσιμία.

13. Ἔκκλησις.] Proprie *vocatio*. hic autem ſpecialiter ita appellatur *vocatio litis*, five tranſlatio litis ad aliud judicium. Conf. *Not.* præc. KUST. Vulgo dicitur *appel*, & *appellereen*.

14. Ἐφιστηρίδαζ.] L. Ἐφεσιορίδαζ. Pollux: Καὶ τὸ μ̃ ἐφίσιος αὐτοκρατοῦς, ὃ Ἐφεσιορίδαζ, ἢ Ἐφιστηρίδαζ.]. F. GRONOV. IS. VOSS. Vid. ibi Jungerm. ad L. I. 71. Recte Phavorinus. Etym. M. Ἐφιστηρίδαι. ἐπιτήρες ἐρημερῶν. Conf. Suid. v. Ἐφεσιμία.

15. Ἐφιστόμεδα.] L. Ἐφεσιόμεδα. IS. VOSS. PERG. A. BRESCH *l. c.* Facile nempe σ & ω in MSS. confunduntur. Similiter Ἐφεσιόμβα apud Suidam repone, pro Ἐφεσ. ut recte iterum Phavor. & Lex. Reg. MS. fuadente ſeric. Idem vitium in v. præc. Conf. fup. v. Ἐπιωσὸ, poſt v. Ἐπίωσον, & *Not.* ibi. Inf. Ἐπιώσιμὸς, ἐκκλητὸς μ̃. ubi Cl. *Kuſt.* leg. ἐπιδικάσιμὸ⊙.

16. Ἐφίσατο, ἐπιβ.] Sup. Ἐπιπαφ⊙. ἐπιβάλλ⊙. ubi Cl. *Kuſt.* leg. ἐπιδικάσιμὸ⊙.

17. Ἐφίσσας.] Hom. *Od.* o. [277.] IS. VOSS. Hom. *Od.* N. 274. & alibi. JENS. *l. d.*

18. Ἐφίσσαζ.] Vid. *Not.* in v. Ἐφίσσας.

19. Ἐφεσιασμύ⊙.] Alibi tamen ſine σ reperiuntur ἐπιάθα, ἐπιαθὸς, ἐπίαμα, ἐπιάσας, &c. SYLBURG. in Clenard. p. 537. An Ἐφεσιασμύ⊙· Ita Photius in Lex. MS. & Suidas. Conf. v. ἐπιπαφ⊙. Cyrillus Ἐφεσιαμύ⊙. monente *Il. Voſſio*. At in Cyrillo meo, & Lex. altero MS. etiam per σ, Ἐφεσιασμὸς.

20. Ἐφέσια. ἔνοικα.] Hom. *Il.* B. 125. ubi Schol. ἔνοικα, ut Etymol. Suid. & Noſter fup. in v. Ἐπίσιον, ubi vid. *Not.* ut & in v. Ἐπίσιον, & v. Ἐπεία. Equidem nihil hic, aut in v. ſeq. mutaverim: ἔνοικ⊙ enim ſe tuetur fatis. Lexicon MS. Ἔφεσις. σωίκιον. Sic & Schol. Soph. Suid. & Phot. Lex. MS. Conf. inf. v. Σωοίκιον. Si ita ſcripſerit Noſter, cogita εὐ & ἀὐ cum σὐ in principio vocum ex compendio ſæpius confundi. Vid. *Not.* in v. ξένιον⊙.

21. Ξένοι, ἐπιδ.] Forte: Ἀνίεται δὲ, ἐπιδήμοι, ὡς οἱ οἰκοῦντες τ̃ Σκ, β. ἀπ. Apud Theodoret. Θερμ. VIII. ita οἱ Διόσκουροι, p. 115. HEINS. Ἐφέσιοι ſunt ξένοι, ut Πέρσιοι. cujufmodi Hierofolymis erant ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, *Act.* II. 10. ita ad *Eph.* II. 19. ξένοι καὶ πάροικοι, quibus opponuntur συμπολῖται καὶ οἰκῖοι. *Act. Ap.* XVII. 21. Ἀθηναῖοι, i. e. *cives Athenienſes*, diſtinguuntur ab aliis, qui dicuntur ἐπιδημοῦντες ξένοι. qua phraſi utitur etiam Lucian. *V. H.* L. II. p. 692. item Ælian. *V. H.* III. 14. Theophraſt. *Char.* c. IV. quomodo ξένοι καὶ παρεπίδημοι, ut ſynonyma, junguntur, *Hebr.* XI. 13. Heſych. Πάροικοι. ξένοι, παρεπίδημοι. Et: ἐπιδήμ⊙. ἔνοικ⊙. αὐτοκτίζ⊙. Harpocrat. v. Μέτοικοι· . . . μὰ αὐτὸ ἀλλὰ, ὡς ξένοι ἐπιδημοῦν. Conf. Phavor. qui inter alia: Ἐφέσι⊙. ἢ ὁ ἔχων οἰκίαν, ἢ ὁ ἔχων ἐπαγγελίαν οἰκίας· ἢ ὁ ἔχων οἶκον· ἢ ἀπλῶς, ὁ οἰκῶν ἐν. Cl. *Heinſio* itaque non accedo, conjungenti οἰκῖον τ̃ Σκυθῶν &c. Nam οἰκῖον eſt peculiaris expoſitio vocis Ἐφέσιον, conveniens cum prioribus. Sequens Σκυθῶν &c. eſt interpretatio diverſa.

22. Σκυθῶν βασιλίων ὀνόματ.] An Scythæ Nomades reſpiciuntur? Eorum ſeditio narratur ab Herodoto L. I. 73. 74. & cum Regibus diſcordia, l. IV. 12. ac defectio a Rege Scyle, IV. 78. Sic l. IV. 56. Scythæ Nomades & Regii diſcernuntur. Hi autem commode Ἐφέσιοι dici poſſent, i. e. ἔνοικοι, a Scythicæ gentis more, quo ἀναβάσιοι & ἀμαξόβιοι audiunt, five Φερεοικοι, ut Herodot. IV. 46. Quidquid ſit, reſpexit faltim Heſych. ad veteris hiſtorici locum aliquem.

Ἐφέσιος. αὐτόχθων. ἢ πολίτης. ἢ ἔπαχθος [1].

Ἐφίσρα [2]. τὸ ἐσωθεῖον δίκτυον.

Ἐφιφίς [3]. χλαμύς [4].

Ἐφιφίδες [5]. παῦ ἐπιδήματα.

Ἐφέτης [6]. δικαστὴς εἰδος Ἀθήνῃσι, τῶν ἐφ' αἵματι διακοσμῶν [7].

Ἐφέται [8]. τοὺς ἡγεμόνας τῶν Πελασγῶν, καταχρηστικῶς. κυρίως δὲ, οἱ τὰς φονικὰς [9] δίκας Ἀθήνῃσι δικάζοντες.

Ἐφέτιν [10]. καταληπτέον.

Ἐφεπίδα. εἶδος παιδιᾶς, ὅταν σφαῖραν ἄλλη παρεπίπτωσι, ἀλλαχῆ βάλλασι. καὶ πεπόνητα παρὰ τὸ φενακίζειν [11].

Ἐφετὶς [12]. παιδίσκη. Δάκωνες.

Ἐφετμὴ [13]. ἐντολὴ, ἔπιτλὴ [14], ἐνθύμια, παράταγμα.

Ἐφετμῶν [15]. τὰ αὐτά.

Ἔφηβος. ἔφυγον

Ἐφίζῃ [16]. καθελκύσῃ.

Ἐφηλιάομαι. ὑπαιζόντως, ἐπισκώπτοντες.

Ἐφηλίωνται [17]. ἐπαιζόντουν [18]. ἐφήδονται.

*Ἐφῆται [19]. ἐφήπται.

Ἔφη. εἶπεν. ἔδοξεν. ἀπεκρίθη.

Ἐφηβίαν [20]. νεοτέρους.

Ἔφηβοι [21]. οἱ ἡβῶντες. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἐπὶ παρθένων.

Ἐφηβος. παῖς μικρὸς ὁ τῇ ἀκμῇ [22],

Ἐφήβων [23]. νεωτέρων.

Ἐφήδεται. ἐπιχαίρει, ἐπίστρεται.

Ἐφήδεται [24]. τίς πατρὸς.

Ἐφηδόμενοι. χαίροντες.

Ἐφήθη [25]. συνεχωρήθη.

Ἐφηθείς [26]. ἐπιχαρείς.

Ἐφήκατο [27]. ἐπετίλατο.

Ἐφῆκεν [28]. ἐξεκαλίσατο. ἐφάμοσον. ἔπαψεν.

Ἐφῆκε [29]. ἐφορμᾷ. ἐπέρχεται.

Ἐφήλικες. ὁμήλικες. καὶ παρὸς ἐπὶ τοσοῦτον τεχνίτης [30]. καὶ αἱ πρὸ ἡλίου ἐπιτάσεις. καὶ Ἐφηλὶς [31].

Ἐφη-

7. 'ἐφέσιος. - - - ἴσως.] L. ἔσω. IS. VOSS. MUNKER. KUST. JENS. *l. c.* ἔσω legit Cl. *Oudendorpius*, ex Schol. Hom. *Il.* B. 125. Vid. ad v. præc. & Schol. ad Hom. *Od.* Γ. 234. & ad *Il.* Δ. 103.

2. 'ἐφίσρα.] Idem quod πίσρα. Vid. Mœrid. Attic. in 'ἐφιφίς, & sup. in σίφνη πίσρα ἄχει. IS. VOSS.

3. 'ἐφιφίς.] Vid. Artemid. *Oneir.* L. II. p. 85. & Suid. coll. Mœride, & Cl. Hemsterh. ad Lucian. *Dial. Mort.* p. 366. in Schol.

4. χλαμύς.] An χλαμὺς, *chlamys*? *Φονικὰ* Græci τὰ ἐφεσεῖα appellant, h. e. paludamentum, vel chlamys, quæ supra tunicam accipitur. Vid. Salm. ad Trebell. Poll. *Claud.* [c. 14. p. 384.] VERW. χλαμὺς etiam Suidas, & Phot. Lex. MS.

5. 'ἐφιφίδες, τὰ ἐν.] *Insirata equorum.* Vide ad Juoli *Nomenel.* SOPING. Vid. inf. poſt 'ἐφησίοις, Etym. M. in v. 'ἐφεσεῖς (rectius 'ἐφιφεῖς) & ſup. v. 'ἐπιδήματα. Photius Lex. MS. 'ἐφεσεῖδες. ἱμάσματα.

6. 'ἐφέτης.] Uſurpavit Demoſth. *in Ariſtocr.* & Æſchyl. in *Perſis.* Vide 'ἐπὶ Παλλάδι, & Euſtath. ad *Od.* p. 59. *γ.* 48. SOPINGIUS. Vid. Phot. p 874. Poll. *c.* 453. & Etymol. apud quem 'ἀφετὴς. Æſchyl. *Perſ.* p. 129. [Vid. mox.] HEINS. Vid. Harpocr. Suid. & Etymol. v. 'ἐπὶ Παλλάδι, & Hellad. apud Photium p. 1593. [p. 24. Init. *Ed. Meurſ.*] KUST. Conf. H. Valeſ. ad Harpocr. & Intt. ad Pollux. VIII. 124.

7 Διακοσμίων.] L. δικαζομένων. Vid. Etym. & Suid. IS. VOSS. Conf. v. ſeq.

8 'ἐφέται &c.] Horum intellectus penitus pendet a verbis Æſchyli in *Perſ.* *γ.* 79 ubi de Xerxe loquitur: Ὀχθοῦ τ' ἀπαύστους Σπυθίους ἱππέας Χρυσηγίοις ζεύξας ἐνώτοις φάς. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 61. Conf. in v. 'ἐπιπάτου.

9. Φονικὰς.] Vid. ſup. v. 'ἐπίονες, & v. 'ἐφέται.

10. 'ἐφέτιν.] Male pro 'ἐφεττὸν, ab ἐφίημι, ioſ. 'ἐφίψῃ. καθελκύσῃ. Vel pro 'ἐφετὸν. Vid. v. 'ἐφιεῖν. KUST.

11. 'ἐφεπίδα. - - - τῷ τὸ φενακ.] Vid. Meurſ. *de Lud. Gr.* p. 17. Martin. Lexic. p. 973. SCHR. Uterque damnat Heſychii etymologiam, ceu minime analogam: „ quia „ (ſunt verba *Meurſii*) etſi ludus iſte *φενακισμὸς* erat, tamen „ non ideo recte nomen datum traditur, παρὰ τὸ φενακίζειν. „ Rectius Etymologici Auctor παρὰ τὸ 'ἐφίζω derivat. „ *Pergerus* pro παρὰ legit περὶ. Sed nec ita res ſalva eſt. Reſpexiſſe videtur Heſych. ad alterum hujus ludi nomen, quod forte olim in Textu etiam fuit, *Φωνὶς*, ſive *Φωνίδα*, quod Critici ἀπὸ τῆς Φωνακίζειν deducebant. Conf. Meurſ. *l. c.*

12. 'ἐφέτις.] Vid. ſup. in 'Ἀφέτις. [& 'Ἀφετὶς.] SOPING. Male forſan pro 'ἐφίτις, ut ſit ab ἐφίτομαι, *ſequor*. Ancillæ enim heras ſuas ſequi ſolent. KUST. 'ἐφέτις forte ſcribendum, pro 'ἐπίτις, a maſcul. ἐπίτης, ut δεσπότης, & δεσπότις. Supra 'ἐπέτης. ἀπόλυτος, διεφθαρμένος. qui & 'ἐπάμοτος ſuperius. Nota, poſt 'ἐπέτης etiam poni 'ἐφέτης, quos modo vidimus: ubi 'ἐπέτης ex ordine requiritur; adeoque ε & φ pariter in eo permutata.

13. 'ἐφετμὴ.] Plodar. *Iſthm. Od.* VI. 26. ponit pro ἀρχὴ. Inſolentiam notionis obſervat Schol. 'ἐφετμαὶ. ἡ πυρὸς, αἱ ἀρχαὶ, ἀπ' αἰ εἰδικὴ. ἔσχε δὲ, τὸ αἰδὶ (l. ἀφδὶ) ἢ ὑπερεχέτω αἰ ἐζω. ABRESCH. Vid. Etym. M. & inf. v. Φετμοῦ.

14. 'ἐπιτλὴ.] Vid. ſup. v. 'ἐντολὴ. εἰδλὴ, &c. & *Not.* ibi.

15. 'ἐφετμῶν.] Hom. *Il.* A. 495. & alib', ἐφετμήσιν,

16. 'ἐφίζῃ.] Vid. ſup. v. 'ἐπίσσῃ, & v. 'ἐφίεσθαι, 'ἐφίψῃ, &c.

17. 'ἐφηλίωνται.] Hom. *Od.* τ. 331. KUST. JENS. *l. c.* Schol. ibi: καλάνδαι, παρὰ λαλαγῆ. ἢ ἐπιχαίρουσι, ἢ ἐφίενται). Conf. *γ.* 370. Vid. H. Steph. *Ind.* & inf. v. 'ἐφίενται. &c.

18. 'ἐπαιζόντουν.] Vid. ſup. v. 'ἀφίλη, inf. v. 'ἐψίαν, & ſeqq.

19. * 'ἐφῆται.] L. 'ἐφίεται, pro ἐφίενται, ut ἀφίεται, ἀέται), Attica. J. F. GRONOV. 'ἐφίεται eſt ab *ἐφίεμαι* 'το εἰδέναι, ἅπτε. unde 'ἐφῆται), ἐφίεται). Vid. inf. ἧσι, & Etym. M. IS. VOSS. Pro 'ἐφίεται), vel 'ἐνίεται). Infra: 'ἔσφη. ἐπείμενον. quod eſt pro 'ἔσφετο, vel ἔφατο, ab ἀφάμην. KUST.

20. 'ἐφηβίαν. πατρίαν.] Fort. leg. 'ἐφηβίαν. *Ἢ πατρίαν ἡλικιωτικὴν.* Vel, 'ἐφήβων, πατρίων, ut infra. SOPINGIUS. An πάτρῃ? ut ſupra: 'ἐφηβία. πάτρα. poſt v. 'ἐφήβη. H. Mace. IV. 9. ἐφηβίαν συναγαγεῖν. Vel leg. 'ἐφήβων, Dorice pro - - - - ῶν, cum Cl. *Hemſterh.* qui in v. præc. ἥβης quoque legit, pro ἥλης.

21. 'ἔφηβοι.] Vid. Harpocr. p. 114. [v. 'ἐπίλεκτοι πεζοὶ.] & Meurſ. *Græc. Fer.* p. 129 SCHR.

22. 'ἔφ. παῖς μικρὸς ὁ τῇ ἀκμῇ.] Alii forte diſtinguerunt poſt μικρὸς. Suidas: 'ἔφηβος. παῖς, κἀν. ὁ αὐτὸ τῇ ἀκμῇ· ἴδιον καὶ 'ἐφηβίδιον. Eadem Photius, qui 'ἐφηβίδιον, addens: 'ἔφηβοι καὶ τὰ παρθένια εἴδεσι λέγεται. Conf. v. præc. Cyrill. Lex. MS. 'ἐφ. παῖς μικρὸς, ὁ ἀκμὴ τῇ ἐν', ἀλλ' ἴσως ἐβ'.

23. 'ἐφήβων.] Forte ex *Il. Mor.* IV. 11. κρίνει τ' ἰφθίους.

24. 'ἐφίεται.] Conf. v. 'ἐπίεται. & Suicer. *Thſ. Eccl.*

25. 'ἐφθὰ. συνηχεῖδο.] An 'ἐφθὰ, συνήκει? Phot. Lex. MS. 'ἐφθὸν ἰχάρ Vid. inf. v. 'ἐφθὸν. Suidas: 'ἐφθὸν. συνεχωρήθη. Unde *Reſtitui* συνηχεῖτο legit.

26. 'ἐφηθείς.] Idem quod 'ἐφθείς. IS. VOSS. Male pro 'ἐφηδοῖς, ab ἐφήδομαι. Vide mox v. 'ἐφηδόμενοι, & 'ἐφήδεται. KUST. ABRESCH *l. c.*

27. 'ἐφήκατο.] Vid. ſup. v. 'ἐφῆτο.

28. 'ἐφῆκεν.] Scr. 'ἐφθὲν. IS. VOSS. Lexic. MS. 'ἐφίκαν. ἐξεκαλίσαντο. Vid. ſup. v. 'ἐφίκαν, & 'ἐφῆκεν, inf. v. 'ἔπαψ, & 'ἀφῆκεν.

29. 'ἐφῆκε. - - - - - ἐπιχωρεῖ.] Soph. *Elect.* *γ.* 307. & *Antig.* *γ.* 1271.

Καὶ μὰν σὺ μ' ἀκὴ αὐτὸς ἐφῆκε.

ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VII. 2. p. 306.

30. Καὶ παῖδ' ἐκ σῆ. τεχνίτης.] L. τῷ παῖδι. *ſal* σῆ. τεχνίτῃ τῷ. Vid. Poll. *c.* 258. [IV. 194.] HEINS Gent. τεχνίτης pendet a voce παῖδ', ut ſit: nitum afferitate *in facie.* Vid. Suid. & plenius Etymol. M. ubi legitur: παῖδ' τὸ δὲ τὸ αὐξανόμενον ἡβῶντα, τεχνικῶς παρῆκε &c. Adi Foës. *Oecon. Hipp.*

31. Καὶ ἐφηλὶς.] Forte, ἡ Ἐτυλὶ. SOPING. 'ἐφηλὶς & 'ἐτυλὶς dicitur. Vid. Euſt. *Z. Od.* p. 263. [1562. 38.] IS. VOSS. Nihil muto. Cum enim 'ἐφήλικες, prapoſitum hunc articulo, quod eſt ab ἥβηλις, commode ſequitur: ἡ 'ἐφηλὶς. Indicat, hanc vocem ἥβηλις & αὐξανομένην ſcribi. Suidas: 'ἐφηλὶς. - - - γράφεται ἡ 'ἐφηλὶς. Sic & Etymol. ubi ita: ἡ γράφεται 'ἐφηλὶς. Triplici itaque modo ſcribebant: niſi 'ἐφηλὶς malis apud Etymol. ut 'ἐφηλὶς redingatur ad eum qui hoc vitio laboret. Vide mox.

ε. 'ἐφ-

Ἔφηλος [1]. ἔφυλος [1]. ὑφηλοφρύς [2]. ἡ ἐφίλιδας ὡς ἥλιος ἔχων εἰς τ' ὄψιν.

Ἐφήλωσεν [3]. ἐπάτησεν.

Ἐφήμερα [4]. θυμοειδέλα. εὐφθαρτα.

Ἐφ' ἡμέρᾳ. ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας.

Ἐφημερία [5]. ἡ τῶν ἐμέρας λειτουργία.

Ἐφημέριοι [6]. ἄνθρωποι θητοὶ, ἐπιθυμηταί.

Ἐφημερίων [7]. ἀνθρώπων.

Ἐφήμερον [8]. τὸ κάπιον. καὶ μέρος π. καὶ ζῶον [9], οὗτω καλούμενον, ἔστι ζῇ μίαν ἡμέραν.

Ἐφημίαι [10]. ἀγγελοί. ἢ βελτίονα φήμης.

Ἐφημοσύνη. ἐντολή.

Ἐφ' ἡμῶν. ἐπὶ ἡμῶν. ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν.

Ἐφήμως [11]. ἐφήμως.

Ἔφηνεν [12]. ἔδειξεν, ἐποίησε φανερόν.

Ἐφήνοις [13]. ἀναπαύσεις.

Ἐφῆπται [14]. ἀπτεται. πρόσκειται. ἐπίκειται.

Ἔφηπται [15]. ἀπτεται. πρόσκειται. ἐπίκειται.

Ἔφηδα. εἶπας.

Ἐφηδύει [16]. ἐπιχαρῆναι.

Ἐφήδης [17]. ἐχάρης.

Ἐφήσομαι [18]. ἐπιθήσομαι. ἐντελοῦμαι. ἐπισκήψω. ἐπισπέρομαι. πάμψω, ἐπιχελῶ.

Ἔφθα, ἢ Ἔφλα [19]. ἐμάλαστι, ἀφ' τὸ χαῖν ἐλῶ [20]. ἐφθαλές.

Ἔφθης [21]. προφθάλασ. ἔφθασας.

Ἔφθητο [22]. ἀπτεται.

Ἐφθίατο [23]. ἔφθιν). πιθάζειν.

Ἐφθίατο. ἐφθάρησαν.

Ἐφθίδη [24]. ἀπθανεν.

Ἔφθιτο [25]. ἐφθάρη, ἐτελεύτησεν.

Ἐφθόν [26]. τὸ ἀπηλιθιόν.

Ἐφ-

1. Ἔφηλος.] Notum est, Medicos illud πάθος, quod ἔφηλις dicitur, ac præsertim Plinium, a *Sole* deduxisse, qui nihil nisi *discolorem a Sole cutem* sic dictam voluit, & affectos, *fulsos* dixisse: ut Grammaticus ipse Ἥλιος exponit inf. καθοτιοῦν ἡλιῶν. Qui eo vitio tenetur, dicitur & Ἔφηλος, q. ἐφηλιῶν. Unde & Necandri Interpreti ἀναφαίνειν ἢ ἐκφαίνειν dicitur. Scribe ergo emendatione elegantî: Ἔφηλος, ἡ ἐφ ἁλὸς, ὁ ἐλιίχρως. h. e. *qui fulsus est.* Nam alteram mox subjungit sententiam, eorum scil. qui ἔφηλοι, quasi ἐλιοβλῆτες volunt dictum. Sane πῶς δ' dicitur ἔφηλος τὰς ἐφηλαμούς, qui Hebræis פרע, & Chaldæis אפרע vocatur in Targum, qui ὑφὴς ἐπιπίπτας; quales sunt οἱ πλεκτοκόμαι τὰς ἐφηλαμούς, quos πτύλους dicunt, & qui ibi πῶς ἐφήλους subjunguntur. HEINS. Locus est *Levit.* XXI. 20. ubi vid. Schol. Eundem locum notaverat Doct. *Bud*, addens e Cyrill. Lex. MS Brem. Ἔφηλος. αἰμαπάθης ἔχων ἐφηλαμούς. Conf. H. Steph. *Thes* l. 1680. & Suicer. *Thes.* Item Ælian. *H. Anim.* XV. 18. *fin.* Ibique *Not.*

2. Ἐφηλόφρυς.] L. ἐφηλοφρύς. PERG. Dele. Est enim corrupta vocis præcedentis lectio. KUST. Placet *Kusterus*: Et hoc mihi in mentem venerat: quum η & ι sæpius permutentur. Si ἐφηλοφρὺς scripserit (ut *Heins.* in *Not.* præc.) vide num eodem modo apud Suidam legendum pro ὁ ἐλιόφ. Non video enim, quomodo ἐφαλὸς sit *Sol.*

3. Ἐφηλώσεν.] Forte legend. ἐφηλιώσεν. G. Leg. ἐφηλοφρύς. PERG. Forte legend. ἐφηλοφρύς. sive ἐφηλιοφρύς, i. e. qui ἐφήλιδας *gerit in facie.* KUST. Vid. *Not.* ad v. præc. ubi *Heinf.* ὁ ἐλιίχρως.

4. Ἐφήλωσεν.] Æschyl. *Agamemn.* p. 191. [ϕ. 501.] Τᾷ. πυὸν ναὶ, ἴλιον φὼς ἐφήλωσε φρένας. SOPING. HEINS. Vid. inf. v. Φελλίζω (male pro Φηλίζω) & v. Φηλοῦσι, &c.

5. Ἐφήμερα.] Plutarch. *de Consol. ad Apollon.* p. 104. *init.* Ἀνθρώπων γὰρ ἔστιν ὄντως ἡ κατ' ἐφήμερα τὰ σώματα. Eurip. *Phœniss.* ϕ. 561. Οὐδ' ἐλὸς ἀ διόπτ, ἀπ' ἐφήμερ. Citatus a Plutarch. l. d. & Sexto Empir. *adv. Eth.* l. XI. p. 701. *Ed. Fabr.* Aristænet. L. II. *Epist.* 20. *fin.* Ἐφήμερα γὰρ ἔρων τὰ δάκρυα, καὶ ὥσπερ ὕδως λαμπάδες. Max. Tyr. *Diss.* 38. p. 371. Ignem a Persis cultum vocat ἄγαλμα ἐφήμερον, i. e. *ephemerum, diurnum, & unum diem durans*; ut mox in v. Ἐφήμερον. Pessime interpres ibi *quotidianum elementum*: ut jam olim notavit G. J. Vniſ. *de Idolol.* II. 64. Conf. Heliodor. *Æthiop.* l. X. p. 507. ϕ. 9.

6. Ἐφημερεία.] Luc. I. 5. 8. SOPING. Apud LXX. passim Vid. sup. τὰ ἐφημερίαν. Conf. Suid. item Jos. Scalig. in Fest. v. *Ambaltus.* Sic Ἐφημέρεσθαι, Schol. Hom. *Od.* Δ. 223. ὁ ὑπὲρ τὴν ἡμέραν.

7. Ἐφημερίων.] Æschyl. p. 20. SCHR. Locus est in *Prom. Vinct.* ϕ. 253. pro quo ϕ. 251. βροτῶν. ut ἐφημέρων βροτῶν Simonid. apud Stob. *Serm.* 96 p. 529. Conf. Suid. & Æsch. l. c. ϕ. 248. Item Stanl. ad Æsch. *Prom.* ϕ. 83. Aristoph. *Avib.* ϕ. 688. & *Nub.* ϕ. 223. ibique Schol. quem locum respicit Phavor. Adde Elchenhach. ad Orph. *Argon.* ϕ. 36.

8. Ἐφήμερον.] Vid. inf. v. Ἡμερόβιον. Adde Suid. v. Ὦ Φίσιππε, ibique L. Bos *Anim.* p. 174. & Gatak. ad M. Antonin. IV. 35.

9. Ἐφ. τὸ κάπιον.] Vid. Etymol. M. in v. Κάπιος, & Salmaſ. *Exerc. Plin.* p. 171. Sic φάσματα ἐφήμερα apud Plut. *Themiſt.* p. 128. A. quod A. Gell. VI. 4. *venenum præſentaneum* vocat. Conf. Cl. Gatak. ad M. Antonin. IV. 48. p. 132.

10. Ζῶον.] Ariſtot. *de Animal.* L. I. §. 53. [& I. V. §. 23t.] Athen. [VIII. 13.] p 353. SCHR. Plura Sulcer. in *Thes. Eccl.* Conf. M. Apoſtol. *Centur.* IX. 41. & *Not.* ut & ſup. in v. Ἐφήμερον.

11. Ἐφήμως. ἀγγελ. &c.] Pro εὐφημίαν, ut Ἐφήμως infra pro εὐφ. SALM. Vid. Baron. [Barth.] *Adverſ.* p. 332. SCHR. Legendum potius ἄγγελοι, *inertes, deſidioſi.* PERG. Quis ſine accurata Veterum lectione, hunc, & ſimilia apud Heſych. loca obſcuriſſima illuſtrare & emendare queat? Duo nimirum Heſychius hic admiſit peccata: unum, Ἐφημίαν ponendo pro εὐφημίαν, uti mox Ἐφήμως pro εὐφήμως, & ſup. Ἐφήμερος pro εὐφήμερος: alterum, Ἐφημίαν confundendo cum Ἀφημίαν. Nam interpretatio ἄγγελοι pertinet ad Ἀφημίαν, vel Ἀφημίας quo nomine apud Cretenſes dicebantur agri, qui ſervis bello captis, Ἀφαμιώταις dictis, colendi aſſignabantur. Heſych. ſupra: Ἀφημίας. τοὺς ἀγροικίας. Et mox: Ἀφημιῶται. ἀγρόκοποι. Ubi rectius forte ſcribetur, Ἀφημιώτας, quaſi ab ἀφημίαν, vel Ἀφημίτας. Idem alibi: Ἀφαμιώται. οἰκέται ἀγρίων. De ſervis Cretenſium ruſticis, Ἀφαμιώται dictis, ex Strabone, Athenæo, aliiſque res eſt notiſſima. Sed agros, qui ab iis colebantur, dictos fuiſſe Ἀφημίαν, vel ἀφαμίαν, nondum videram ab aliis obſervatum fuiſſe. Quod vero adnet ad ſeqq. illa, ἃ τὰ βελτίονα φήμης: ea pertinent ad εὐφημίαν, pro quo, ut jam diximus, male hic ſcriptum eſt Ἐφήμως. KUST. Egregia obſervatio! quæ multum præſtat priori, quam induxerat Cl. *Kuſterus*: „ εὐφήμως. ἀγαθῶς ἢ εὐφημίας, ϐ. φ. „ Ut ſcil. ἀγγελοί, ſive *fata*, olim ſingulari epitheto εὐφημοι dicta fuerint, quod, cum eoncio populi ibi haberetur, præco exclamare ſoletet: εὐφημεῖτε πᾶς ἐστ λαός, *omnis populus linguas faveat!* Vel etiam, quod in foro præcipue bona omina ex variis dictis & rumoribus hominum captari ſolerent: ob quam etiam cauſam Hom. *Od.* B. 150. τὸν ἀγορὴν videtur appellaſſe συλλέσσαμεν. Sed, ut dixi, ἀλλοτρίᾳ φορτίδι σοφιστεύω. Neque priora cogitata adſcripſiſſem, niſi facerent ad Heſych. in v. Πολέφαμον. Alioqui neutiquam divulganda fuiſſet ſelo, quæ ipſis jam Auctoribus diſplicuerant. Quare ſalvo V. Cl. honore, in loco adeo obſcuro, factum hoc velim.

12. Ἔφηνεν.] Vox vitioſa; cujus correctio eſt ſequens ἐφήνας. KUST. Vid. *Not.* præced. ut & in v. κεφάλαιον. &c. Conf. ſup. *Not.* in Ἀφημος.

13. Ἐφήνοις.] Hom. *Il.* B. 318. 324. Male in prioribus Suidæ Edd. Ἐφεῖς, pro quo recte Ἐφῆνε in Photii Lex. MS. Vid. ſup. v. Ἔφηνεν, inf. v. Φλύσις, &c.

14. Ἐφῆπται.] Verbum Homericum *Il.* A. 518. KUST. VERW.

15. Ἐφῆπται.] Hom. *Il.* B. 15. ubi vid. Schol.

16. Ἐφηδύνει.] Supra Ἐπιτέρπεται.

17. Ἐφήδης.] Vid. ſup. v. Ἐχάρη, & *Not.*

18. Ἐφήσομαι] Hom. *Il.* Υ. 82. KUST. Vid. ibi Schol. Conf. v. Ἐφίξω, & v. Ἀφεπάσσω.

19. Ἔφθα ἢ Ἔφλα.] Vid. Ἔφλα. IS. VOSS. Scribendum erat ordine inverſo, & quidem alio loco: Ἔφλα ἢ Ἔφθα, ἰμάλασεν. Sic recte Photius in Lex. MS. Nimirum uti φλῦσι dicitur pro θλῦσι, ita φλάω pro θλάω. Conf. Inf v. Ἔφλα, & quæ ibi notamus. KUST. Infra: Φλᾶ. θλᾶ. μαλάττει, &c. Et: Φλαθῆν. θλασθῆν, &c. Φλάζας. θλάζας. De qua literarum permutatione vid. Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 14. p. 408. coll. L. Bos. *Exerc.* ad I. *Cor.* IV. 13.

20. Ἀπὸ τὸ καίνω. ἐφθαλές.] Quid hæc verba (ἀφ' τὸ καίνω) hic ſibi velint, non video. Deinde a capite ſcribe: Ἐφθαλές. quæ vox interpretatione ſua deſtituta eſt. KUST. Quid ſi legas, ἀφ' τὸ (vel ϑ) πταίνω, i. e. πταίστης, mutato tantum π in φ, ut ἰμάλασεν ἀφ' τὸ πταίνω ſit, *percutiendo mollivit.* Infra: Φλᾶ . . μαλάττει. πτύσσει. Et: Φλαθῆν. . . . μαλαχθῆναι. πτύσσει. Et adpoſite magis: Φλᾶσι, μαλάσσουσι πλαγιάς. Supra: Ἔπταζας. ἔπτυσας, ἔπταικας, ἔπλαξας, &c. De ſeq. voce ἐφθαλὲς vid. *Not.* ſeq.

21. Ἔφθης. . . ἔφθασας.] Ex Hom. *Od* A. 58. & Schol. Sed notandum, in quibuſdam Edd. Scholiorum legi ἔφθασε, & ἔφθασας. Vide itaque, num hinc orta ſit Articuli ſuperioris ultima vox ἐφθαλὲς, ad h. l. pertinens, cujus correctio ſit ἔφθασας.

22. Ἔφθητο.] Hom. *Il.* Σ. 100. Vide mox.

23. Ἐφθίατο] Hom. *Il.* A. 251. Vid. Etym. M. & ſup. v. Ἀπεφθίμην. Mox idem ex alio Glofſario repetit.

24. Ἐφθίδη.] Conf. v. Ἐνθάδε, & v. Φθίνυ.

25 Ἔφθιτο.] Vide paullo ſuperius.

26. Ἐφθόν.] *Num.* VI. 19. I. *Sam.* II. 15.

6. Ἐφ-

Ἐφίαλλε 1. ἐπεχείρησεν.
Ἐφιάλτης 2. ὁ ἐπιπηδῶν.
Ἐφιδώσεις ἐπιτυχόντας.
Ἐφιδύειν 3. ὀκνεῖν.
Ἐφίει ἐπιπέμπει.
Ἐφιείς 4. ἐπιβάλλων, ἐπιπέμπων. συγχωρῶν.
Ἐφίεμαι 5. ἐπιθυμῶ. καταλαμβάνω 6.
Ἐφιέσθαι. ἐνδιδόναι.
Ἐφιέμενοι. ἐπιθυμοῦντες.
Ἐφιέντα. ἐπιθυμοῦντα.
Ἐφιέμενος 7. ἐπιθυμῶν. ἐντελλόμενος.
Ἐφιέρεια 8. τὰ ἐπὶ τοῖς ἱερείοις ἀποθυόμενα 9.
Ἐφιζάνει. ἐπικαθέζεται.
Ἐφίημι 10. ἐφιέναι κελεύω, ἐπιτρέπω.
Ἐφίησιν. ἐπιτρέπει.
Ἐφικέσθαι 11. καταλαβέσθαι.
Ἐφικνεῖται. καταλαμβάνει.
Ἐφικνούμενος. νοῶν. φθάνων. ἐγγίζων. παραγενόμενος ἢ γνούς.
Ἐφίκοιτο 12. παραγένοιτο. νοῆσαι.
Ἐφικτόν 13. δυνατόν. καταληπτόν.

Ἐφίλατο 14. ἐφίλησεν. φίλον ἐποιήσατο.
Ἐφίληθεν 15. ἐφιλήθησαν.
Ἐφίππους. τοὺς ἐπὶ τοῦ ἵππου σαίρκας.
Ἔφιππος 16. Ζεὺς, ἐν Χίῳ.
Ἐφιππιος 17. ἀγὼν γυμναστικὸς, παρὰ Λάκωσιν.
Ἐφ' ἵππων. ἐπὶ τῶν ἵππων.
Ἔφισαν 18. ὥρμησαν.
Ἐφιστάνουσιν 19. ἐκζητοῦσιν.
Ἐφιστορεῖν 20. ἐπερωτᾷν.
Ἐφίτυσεν 21. ἐγείνατο, ἐγέννησεν.
Ἔφλα 22. ἐμάλαξεν. συνεμίσγετο, συνεῖν.
Ἔφλεγεν ἔκαιε σφοδρῶς.
Ἔφλιβεν 23. ἔθλιψεν, ἔθλιβεν.
Ἔφλιδεν 24. διέῤῥεεν. ἐῤῥήγνυεν 25.
Ἔφλυεν 26. ἀνέβαλλεν. ἐπὶ δὲ τῶν πεπληρωμένων.
Ἐφλυάρει 27. ἐλήρει.
Ἐφλυήρει. ἐλήρει, ἐμωρολόγει.
Ἐφόβει. εἰς φόβον ἦγεν.
Ἐφόβηθεν. ἐφοβήθησαν, ηὐλαβήθησαν.

Ἐφί-

1. Ἐφίαλλεν.] Ab ἐπὶ, & ἰάλλω. Supra male Ἔφιαλεν. KUST. Vide fuper hoc Euftath. ad Odyff. p. 36. ℣. 40. SOPING. Conf. v. Ἠφίαλεν.

2 Ἐφιάλτης.] Genus morbi eft, quem Diofcorides vocat πνιγμὸν ἐνυπνίων, cum vis quædam externa videtur invadere, & pæne hominem fuffocare; quod phantafmatis genus & πνιγαλίων eft vocatum: unde Succubi & Incubi emerfiffe videntur. FUNG. Strabo [L. I.] p. 19. SCHR. Vid. Suid. IS. VOSS. De morbo fruftra hic cogites. Simplex eft & propria vocis Ἐφιάλτης expofitio. Conf. v. Ἐπιάλης, Ἐφιάλης, Ἐφιάλτης, Ἰφίαλος, Ὠφίλης, &c. Eft & nomen proprium apud Hom. Il. E. 385. ubi Schol. inter alia: Ἐφιάλτην ὀνόμαζον, οἷον τὸν αὐτομάτως ἐφαλλόμενον, &c.

3. Ἐφιδύειν.] idem quod Ἐφιδρῶν Intelligitur ὄκνος, feu languor qui fudorem fequitur. IS. VOSS. Pro eodem infra habes Ὀφιδύειν quod vide. KUST. An Ἐφιδύειν, pro ἐπιδύειν? ut inf. Ἐφιπίης, pro Ἐπιπίης. &c. Sufpicionis cauffæ funt fequentes. Hom. Od. O. ℣ ult. Ἐπιδύειν. Schol. διϊδρώσειν. Infra vero Ἰδύειν etiam exponitur διϊδρώσειν. Similiter: Ὀφιδύειν. χολάζων, διϊδρώσειν, ὀκνῶν. ubi ὀκνεῖν ex noftro loco, vel contra pro ὀκνεῖν hic loci, ex illo, ὀκνῶν emendandum forte. Porro, Λ, Δ & Α paffim confundi, nemo nefcit. Ita Ἰλύει inf. expl. κωμάζει, ... διϊδρώσει. pro quo alibi legitur εἰλύει, & εἰδύει. Conf. v. Δανεῖν. Cogitari etiam poffet, Ἐφιλύειν fcribendum, ex collata voce Ἰλύει. Sed prius magis placet.

4. Ἐφιείς.] Hom. Il. A. 51. & Schol. Conf. v. Ἀφίει, cum v. præc. Ἐφίει.

5. Ἐφίεμαι.] Vid. Apollon. Schol. p. 136. IS. VOSS. Et Schol. Soph. in Electr. ℣. 149. Hinc ἐφεσις fupra.

6. Καταλαμβάνω.] Hoc referendum ad fequens Ἐφικνέομαι M. MEIBOM. Vid. v. Ἐφικέσθαι, & v. Ἐφικνεῖται.

7. Ἐφιέμενος.] Ex Hom. Odyff. N. 7. Conf. Polluc. VIII. 7.

8. Ἐφιέρεια.] Pollux Ἐφίερα, col. 324. [VI. 76.] HEINS.

9. Ἀποθυόμενα.] Lege ἐπιθυόμενα. KUST.

10. Ἐφίημι.] Vid. Suid. v. Ἐφιέναι, & fup. v. Ἐπιλήσοι.

11. Ἐφικέσθαι.] Vid. fup. in v. Ἐφίεμαι, & inf. in v. Ἐφικνεῖσθαι Not.

12. Ἐφίκοιτο, ... νοῆσαι.] L. νοήσειεν. IS. VOSS. Illud νοῆσαι (quod habent omnes Editt.) forte loco fuo motum eft, & reftituendum præcedenti v. Ἐφικέσθαι. ut fcribatur νοῆσαι. Vel leg. νοῆσαι, ut Phavor. Ἐφίκοιτο. νοήσαι. καταλάβοι. Nifi exciderit Imperativ. Ἐφίκευ, i. e. νόησαι. ut fup. Ἀφίκευ. παράγενου. Præfero tamen νοῆσαι, leviffima mutatione. Ad percipiendi fenfum in hoc & præc. Artic. conf. Not. in v. Εὐπαρακολούθητα.

13. Ἐφικτόν.] Ufurpat Ariftot. L. III. Part. animal. c. 4. p. m. 1005. A. SCHREV. II. Maccab XV. 39. BIEL. Phot. Lex. MS. & Suid poft δυνατὸν addunt, καταληπτόν. quod hic fubaudiri poteft; vel potius ἐφικέσθαι fupple, quod modo explicuit, καταλαβέσθαι Vid. Not. in v. Ἀξιομβλυντα ... δυνατόν. Conf. fup. v. Ἀνέφικτον, & v. Ἐφεκτέον.

14. Ἐφίλατο.] Ex Hom. Il. E. 61. & Schol. Vid. fupante v. Ἐφίλησεν, inf. v. Φίλατο, & conf. Suid.

15. Ἐφίληθεν.] Ex Hom. Il. B. 668. five Cat. ℣. 175. ubi al. φίληθεν, quod infra.

16. Ἔφιππος.] Forte legendum. Ἐφέστιος. KUST. An pro Ἐφέστιος? Supra: Ἐφέστιος. ὁ Ζεύς.

17. Ἐφίππιος.] Forte, quod exiftimo, mendofus locus, legendumque Ἐφιππος. Nam fuerit certamen equeftre: de quo ifta Suidæ verbe: Ἀφίππιον. ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων [Ἐφ' ἵππων in Ed. Kuft.] τρεχόντων. certamen currentium in equis.

MEURS. Græc. Fer. L. III. p. 129. Scribe: Ἐφιππος. ἀγὼν &c. Epiphanio autem ἔφιπποι videntur, qui præmiffi in equis aliquid denunciant, L. II. adverfus Manetem. ὡς βασιλεὺς μέλλων ἀπιέναι εἰς χώραν, προπέμπει ἐνώπιον αὐτοῦ Ἐφίππους, προδρόμους, προαγγέλλοντας. Item: Ἐπὰν δὲ φθάσῃ ὁ βασιλεὺς εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν, τίς ἔτι χρεία Ἐφίππων, ἢ τῶν ἄλλων προαγγελλόντων τὴν τοῦ βασιλέως παρουσίαν; p. 279. Suidæ autem ὁ ἀγὼν, Ἐφίππιον dicitur; quem vide. HEINS. L. Ἐφίππιος. Vid Plat. de Leg. l. VIII. p. 644. E. Adde Suid. ABRESCH. Cum Suida convenit Photius in Lex. MS. Idem deinde: Ἐφιππίων. ἀγῶνος Λακ.

18 Ἔφισαν.] Male forfan pro Ἔισαν, e Εἶω, impetu feror. KUST. Supra: Ἀφῶσιν. ... ἀφορμῶσιν. Inf. Ἴεσαν. ... ὁρμῶντες. Pro Kuftero facit, quod fupra Ἀφιῶσι, pro Ἀθῶσιν, fcriptum, Æolum more, qui ϑ in φ mutant. Vid. ibi Not. & Etymol. M. v. Φηρσί, Φλῶ, &c. Supra etiam: Ἔφησαν. ... ἐπῆξαν.

19. Ἐφιστάνουσιν.] Ut ἐφίσταμαι Origen. contr. Celf. L. II. Καὶ αὐτὸ γε τοῦτ' ἀπῶτο ἐφίσταμεν, τί δύναιτο &c. VERW.

20. Ἐφιστορεῖν. ἐπερωτᾷν.] Sup. Ἐφιστορήσαντες. ἀναζητήσαντες. Inf. Ἱστορεῖ ... ἐρωτᾷ &c.

21. Ἐφίτυσεν.] Inf. Φιτύσαι. ἐγέννησεν. Vide ibi: & conf. v. Φίτυς, Φιτρόν, & Φιτρός. Conf Etymol. M. v. Φιτύω.

22. Ἔφλα. ἐμάλαξεν.] Addendum fortaffe τὸ αἰδοῖον, ut Suidas Ἀναφλᾶν expl. per μαλάττειν τὸ αἰδοῖον. [Conf. fup.] H. STEPH. (Thef. IV. 162 fin.) Forte Hefych. refpexit ad Ariftoph. Nub. ℣. 1379 Κἀπειθ' ἔφλα με, κἀσπόδει, &c. Ubi ἔφλα tam fignificare potuit tundebat, quam fubigebat, fenfu obfcœno. Ad pofteriorem fenfum pertinent interpretationes συνεμίσγετο. συνῆν. Phot. Lex MS. Ἔφλα. ἔκλα, ἐμάλαξεν. Conf. H. Steph. l. c. Suid. h. v. fup. Not. in v. Ἔφλα, & v. feq. Alia dabit Ezech. Spanhem. ad Ariftoph. Plut. ℣. 693. & ℣. 784.

23. Ἔφλιβεν.] φλίβω idem quod θλίβω, unde φλὶψ dicta. Vid. Galen. Lex. Hipp. in Ἔφλιβεν. IS. VOSS. Phot. Lex. MS. Ἔφλειψεν. (l. Ἔφλιψεν.) ἔθλιψεν. Vid inf. v. Φλίψει, & Φλίψις. Conf. Not. præc. & in v. Ἔφλα.

24. Ἔφλιδεν.] Error Epitomatoris, qui vocem corruptam in alieno loco pofuit. Vid. Etymol. in Ἔφλαδον. Æfchylo in Choëph p. 229. Ἔφλαδον eft ἐῤῥάγησαν. [℣. 25.] Ἀμφότερα δ' ὑφοσμώσανν ἄκρηδες ἔφλαδον &c. HEINS. Vid. Etym. M. in Ἔφλαδον, & H. Steph. in Φλιδάω. [Thef. IV. 174.] IS. VOSS. Si lectio fana, φλίδω erit idem quod alias φλιδῶ, vel φλυδῶ, de quibus verbis vide Lexicographos. Conf. etiam fup. v. Ἔφλαδον. KUST. Infra: Φλιδᾷν. ... διαῤῥεῖν. Conf. v. Φλυδῷν.

25. Ἐῤῥήγνυεν.] Huc pertinet, quod legitur infra: Φλιδῶσα. ῥηγνυμένη. Conf. etiam Etymol. v. Ἔφλαδον. KUST. Vid. Not. præced.

26. Ἔφλυεν.] Conf. fup. v. Ἀνέφλυεν. KUST. Adde Not. in v. Ἀποφλύξαι, & Ἀναβλύζειν, & feqq. Vid. Hom. Il. Φ. 361. & Not. feq.

27. Ἐφλυάρει.] L. Ἐφλυάρει. IS. VOSS. Ob feriem fcilicet, quam tamen vox præced. jam turbarat. Sed nihil mutandum. Sic inf. Ἐφυσίωσεν & Ἐφυσίωσεν, continuo fequentia, eodem verbo explicat. Conf. v. Φλυάζει, Φλυάρει, item Δυάζει, & Δυαρεῖ, ibique Not. Alioquin poffes, cum Cl. Abrefch, continua ferie legere: Ἔφλυεν. ἀνέβαλλεν. ... ἐφλυάρει, &c. Æfchyl. Prometh ℣. 503 μάτην φλύζειν, fruftra blaterare, dixit. Schol. φλυαρεῖν. Et Sept. contra Theb. ℣. 667. φλύοντα. Schol. φλυαροῦντα. Addo Hefych. inf. Φλύει. φλυαρεῖ, βλύζει.

Ἐφο-]

'Εφίεσαν [1]. ἐδίωξαν.

'Εφοδιοπάτησαν [2]. κατεσκοπατήσαν.

'Εφόλξε [3]. ἀφιλόξε εἰς ἐδόν.

'Εφραίμ [4], ἀναπλήρωσις τῆς κεφαλῆς. καὶ 'Εφραίμ, ὁ σφόδρα κεφαλὴ δῆ, ἡ αὔξησις.

'Εφυδία [5]. τὸ ἐπίσιτον τοῖς φυλακὰς τὸν ἄρχοντα.

"Εφοδος [6]. ὁρμή. ἄφιξις. ἐπιφορά. παρουσία. βλάβη.

'Εφοίτησε. παρεγένετο.

'Εφολκὸς [7]. τὰ ἀγαγεῖα δυνάμενα.

'Εφόλκιον [8]. ἐφολκίδα. πηδάλιον.

'Εφόλκια. μικρὰ χαρκία [9]. σφὸν τὸ Ἕλκειν ὑπὸ τῶν κατηλατῶν, ἢ τῶν μεγάλων πλοίων.

'Εφολκίδα [10]. ἐπαχθείαν. σκάφος.

'Εφόλκιον [11]. ἀφὸ τοῦ ῑ, τὸ πηδάλιον· ὑπὸ τοῦ Ἑφόλκειν.

'Εφορμαστιστὸς [12]. ἐπιδίκαστος. ἐπιστοπόδητος. ἐπακολουθῆτος.

'Εφορμαστὸν. ἐμαζυγῆτος.

'Εφοπλίζει. σφοσκευάζει, ἑτοιμάζει.

'Εφόπλης [13]. στρατὴς. αὐτόπλης.

'Εφόρκος [14]. Ζεὺς, ὁ τιθέμενος πρὸς μαλὶ.

'Εφορμὴ [15]. ὅθεν ἂν τις πολέμῳ ἐφορμήσειεν.

'Εφορμίσαντες [16]. ἐπελθόντες.

'Εφορος [17]. ἐπίσκοπος, ἐπισάτης, στρατὴς. Ζεὺς. ἐφόπλης.

'Εφολ-

'Εφίεσαν. ἐδίωξαν.] Quia φίσσω *fugo*. IS. VOSS. Vid. inf. v. Φαῦλι, Φαδάλβω, Φούδεις, Φυδ, &c.

'Εφοδιοπάτησαν.] Locus *Deuteron.* l. 22. exponitur. ARCER. PERG. BIEL. ABRESCH *l. c.*

'Εφόλξε.] Vide Suidam; qui verba, 'Εφόλκια πωλάρια ὁ πλάτ, deſcripſit ex Artemidor. *Oneir.* IV. 69. p. 241. Fugerat hoc Cl. *Kuſterum.*

'Εφραίμ, &c.] Meræ Græcorum nænlæ. Quis enim perſuadebit cuiquam, qui vel mediocriter in Sacris verſatus eſt, 'Εφραίμ ſignificare ἀνάπλεων, aut σφόδρα κεφαλὴν, aut quid ſimile? Legit Græcus, ſcriptum eſſe *Pſalm.* LIX. [five LX. 7.] Καὶ 'Εφραὶμ κραταίωσις τῆς κεφαλῆς μου. Vocem κραταίωσις, πυρ, haud dubio interpretatus eſt ἀνάπλεως, unde hoc παρασύνθημον, quod quaſi bella nominis interpretatio apponitur, petitum eſt. Ex ſimili interpretatione Græca, & loco, vox σφόδρα petita eſt. An non ex Jerem. XXXI. 20. ubi εἰς ἀγαπητὸς 'Εφραὶμ dicitur? Nam vox Hebræa [יקר] non eodem exponitur modo. At vero nihil iſta ad interpretationem vocis, ne quis erret, quam *Geneſ.* XLI. [52.] habes; ubi, ipſo teſte patre, ita dictus *Ephraim* filius, ὅτι ηὔξησέ με ὁ Θεὸς, quanquam verba Hebræa potius ſignificent, κατεκαρπούσε ὁ Θεὸς ἐπὶ γῆς. Verba autem iſta, κεφαλὴ δὲ ἡ Δαμασκὸς, itidem ſunt mutagoria. Interpretatur autem illum locum, qui jam antea e *Pſalmo* adductus eſt: quanquam ibi κεφαλὴ non Δαμασκὸς, ſed ἀρχὴν deſignet [ut Symmach.] cum potiſſimum originalia vox [ראש] leviter deflexa τῇ ἀρχικῇ deſignet. HEINS. Priora verba, ἐσφ. ἀνάπλεως ἡ κεφαλῆς, deſumta ſunt ex parallelo *Pſalmo* CVIII. five CVIII. 8. quod præter Cl. *L. Bos* in *Prolog.* ad LXX. notarat etiam *Pergerus*; & miror ab *Heinſio* obſervatum non fuiſſe. Eadem ratione ex non inſpecto Pſalmo parallelo erravit V. Cl. modo laudatus in v. Ἰδουμαία. Recte itaque ſe habet para Gloſſæ prior; neque criſin meretur vox ἀνάπλεως, qua utuntur LXX pro מעז *v. 5.* Conf. Baſil. M. *Homil. in Pſ.* LX. p. 354. T. I. Similiter pro עז *Pſ.* LXXXIV. 6. LXX. ἡ ἀνάπλεως. Adeoque verba, ἀνάπλεως ἡ κεφ. non eandem interpretationem nominis 'Εφραὶμ, ſed continua ſerie (ut mox in v. 'Εφόλ δέ) ſublato commate, legenda ſunt; quibus forte alia olim adjecta fuerunt: alioquin eſt nuda φράσις, ut plures. Additur: ἡ ἐσφ. ἡ σφόδρα. Sic in Martianæ *Fragment.* V. T. II. *Opp. Hieron.* p. 155. ubi p. 156 ἡ ὄρη 'Εφραίμ. [Jer. IV. 15.] ἐξ ὄρους Ἐφραὶμ ἀκουόντων. Et: 'Εφραὶμ, σφόδρα καλὸν. Ibidem in *Lex. Origen.* p. 206. 'Εφραὶμ, σφόδρα καλόν. Et in alio exemplari p. 255. 'Εφραὶμ, κεφαλὴ ἡ. Et: 'Εφραὶμ, κεφαλὴ σφόδρα. Neque hæc igitur vox ſollicitanda: quamvis ea ſignificatio non lateat in v. 'Εφραὶμ. Reſpicitur forte ad vocem עפרה Mich. I. 10. ubi LXX. γύλωσι. vel potius ad verbum ירח Jeſ. XLIX. 13. ubi LXX. σκιρτήσατε. Aliter *Heinſius* ſupra. Vera autem interpretatio eſt καρποφορία, ut Orig. Philo, Hieron &c. paſſim; a פרה *fructum tulit*: quomodo & καρφίον interpretatur *Lib. Num. Hebr.* in *Bibl. Coiſlin.* p. 2. Vide olim notata ad *Gloſſ. N. T* p. 56. & 223. Aliter Joſeph. *Ant. Jud.* II. 6. p. 80. *nov. Ed.* ubi vid. *Not.* Lex. Reg. MS. 'Εφραὶμ. (ſic) κάρφος. ἐφολκὶς δὲ, πλατυσμὸς. (vid. inf. v. Νεβελαὶμ.) ἡ καρποφορία. Ante quam manum de tabula, illuſtrandus hac occaſione Suidas in v. 'Εφραὶμ. . . παρ' Ἑβραίοις δὲ (inquit) Μαρία, σημαίνῃ τὸ 'Εφραὶμ. Locum hactenus non intellexerunt Interpretes, ut fatis ex Kuſtero liquet, qui *cum magis confiſi ſibi vam ſolere* ſe ait. Putabam olim ad calcem *Gloſſ. N. T.* p. 277. pro Μαρία, *Maria*, legendum eſſe μανία, *furor*, ſive μανίαν, ab Hebr. עפרת *excandeſcentia*: ut Hieron. ad Mich. V. 2. (p. 1531. T. III. *Ed. Mart.*) EPHRATHA interpretatur FURO-REM, *propter Herodis inſaniam*. In qua expoſitione recurri etiam poſſet ad vocem עפ *ira*, & רתח *fervere*, *efferveſcere*, ut pro אפרתה Hieronymus legerit אפרתח, ח pro ה. Quæ Cl. Jac. Altingii ſententia eſt *Diſſ. Theol.* VII. *de Egreſſ. Meſſ.* §. 15. Sed quidquid ejus ſit, in Suidæ loco nihil quidem nunc mutaverim. Solebant enim Judæi & Targumiſtæ nomina *Miriam* (i. e. *Maria*) & *Ephraim* inter ſe permutare. Sic in Paraphraſt Chaldaïca *lib.* I. *Chronic.* non ſemel, ut c. IV. 4. אפרתה היא כרים *EPHRATHA*, *quæ eſt MIRJAM*; & *cap.* 17. כרים היא אפרת *MIRJAM*, *quæ eſt EPHRATHA*. Ad priorem locum plura notavit Cl. Beckius. Et hoc, ni fallor, voluit Suidas. Conf. Hieron. *Loc. Hebr.* in v. *Bethlehem*, p. 411. T. II. *Ed. Mart.* ubi *Bethlehem* dicitur *filius* EPHRATHÆ, *id eſt*, *MARIÆ*; *ut in Parabipomenon volumine* (inquit)

plenius legimus.

'Εφόλξε.] L. 'εφολξε. IS. VOSS. Rectius ſcripſeris 'εφολκία, ab 'εφολκίον. KUST. Sæpius ſubtnotiva per Innitiva explicat, ut in v. Ἀλκαλοχία, 'Αλκυόνια, Λύτρωσις, &c. Sic 'Εφολκία *h. l.* pro 'εφολκίον.

'Εφολκὸς.] 'εφολκὸν pro 'εφολκὶς apud *Pindar.* Schol. p. 458. & ſic quoque in *Praſut* Siracidæ. IS. VOSS. Vid. Chryſoſt. T. V. p. 523. VERW.

'Εφόλκια.] Scr. 'εφολκὰ. Apud Thucyd. L. III. [IV. 108.] τὰ ἐφολκὰ dicuntur, quæ ad pellicodos & perſuadendos homines excogitata. [Schol. ἐπαγωγά.] Æſchyl. *Suppl.* p. 314. [v. 208.] ἐφολκὰς ἐν λόγῳ. HEINS. Eundem locum notavit V. D. in *Indice* Thucyd. addito Ælian. *V. H.* VIII. 12. ubi ἐφόλκιον. Vid. ibi Cl. Perizon. & ſup. in v. 'επαγώγιμα *Not.* Conf. Suid. in v. 'εφολκὸν, cujus verba, uſque ad ἐπισπασθῆναι, exhibet Photius in Lex. MS. addena: 'εφολκὰ λόγοις, ὡς Θουκυδίδης, ἀπὸ τοῦ ἕλκειν, ἐπαγωγά.

8. 'εφόλκιον.] Emenda 'εφόλκιον. Conjungit ἐφόλκιον & ἐφόλκιον Euſtath. ad *Odyſſ.* x. p. 546 21. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 61. JENS. *Lect. Heſ.* p. 102. Vid. Hom. *Od.* E. 350. & mox v. 'εφόλκιον. De utroque Euſtath. p. 1761. Apollon. Lex. MS. 'εφόλκιον. λέγει δ' 'εφόλκιδ' τὸν οἶον. Σοφαὶνῃ δὲ, καρφίον μικρὸν. οἱ δὲ, τὸ πηδάλιον. τῷ μᾶλλον τὸν, ὡς εἴρ· ἃ ἐφ' ἑφολκὶς ἔχομεν τόπε.

9. 'εφόλκια. μ. καρφία.] Καρφία Latinum eſt. Iſidori Gloſſæ: *Carabus*, *parva ſcapha ex vimine & coria.* Idem in *Originib.* [XIX. 1.] VALES. Conf. Suid. & Du Cangii *Gloſſ. Gr.* nec non Stephani *Not.* ad Saxon. Gramm. p. 65. Scheffer. *de Milit. Nav.* II. 2. p. 70. 79. & inf. v. Λεμβὸς, & v. Καρφία. Mox pro ἕλκειν f. l. ἐφόλκειν, ut ſtatim in v. 'εφόλκιον. Sed Phot. Lex. MS. & Suid. etiam ἕλκειν.

10. 'εφολκίδα, ἐπαχθ.] Senſo iſto extat in Eurip. *Androm.* v. 199. ubi videſis Schol. ABRESCH in *Mifc. Obſ.* VII. 2. p. 306. Eundem locum indicaverat *Scaing.* addito Polluc. L. *l.* c. 9. Vid. Suid. & ſup. v. 'εφολκιον.

11. 'εφόλκιον.] Ut hic πηδάλιον ἐφόλκιδ, ſic χαλᾷς τὸ πηδάλιον in Polymno. M. MEIBOM. Quando ait, ἀφ' οὗ ῑ, diſtinguere voluit 'εφόλκιον ab 'εφόλκιμον, quod ſupra vide.

12. 'εφορμαστὸν.] Hom. *Il.* Θ. 191 ubi Schol. ἐπακολουθοῦντι, ἐμοὶ ἐπιδίδοντι. Conjungit Poëta *Il.* Φ. 414. Αἰὲν' ἐφορμαστῖνον, τῷ ἐπιδίδου ἀεὶ τάχιστα. Schol. 'εφορμαστὸν, ἐπιδιδόντα. Pro eo *Il.* M. 412. legitur: Αἰὲν ἐφορμαστῖντε. ubi variat lectio: nam & Schol. ibi; 'εφορμαστῖντε. ἀκολουθοῦντε.

13. 'εφόπλης.] 'επόπλης potius dicitur. H. STEPH. *Ind.* Pro 'επόπλης. nefcio an recte. KUST. Vid. ſup. v. 'επόπλης. Neque tamen 'εφόπλης mutaverim, quod alibi invenerit, & mox in v. 'εφορβὸν etiam uſurpatur: ubi melliori jure ἐπίπλων reponere licerat; cum in explicatione Grammatici voces adhibeant uſitatas. Sæpius quoque π & φ in compoſitis permutata vidimus in hac Litera.

14. 'εφίρκιος.] Vid. Meibom. *in Jurjur. Hipp.* p. 15. n. 4. & ſeqq. SCHR. An ſeqq. ὁ Τιτάνων τάγος. ex myſteriis Samothracicis & Eleuſiniis? REISK.

15. 'εφορμὴ.] Male pro 'αφορμὴ. KUST. Vid. ſup. & conf. omnino Præſtantiſſ. Duker. ad Thucyd. IV. 90 p. 437. ubi plura de voce 'εφορμὴ, Lexicis ignota. Phot. Lex. MS. 'εφ' ἑφορμὴ, ὁ ἐπιτήδειος τοῦ πολεμίου ἐφορμοῦσθαι. (ſic)

16. 'εφορμίσαντες.] Vid. Harpocrat. p. 134. [& Suid.] SCHR. Quid ſit ἐφορμεῖν, diſcimus ex perpicuo loco Diodori l. XX. p. 760. *fin. Ed. Gr.* Τιμοφάνης δ' ἀγάγων αὐτὸ τὸ σῶμα ἐπ' λιμένα αὐτὸς τοὺς ἐφορμοῦντας ἐκέλευσε &c. M. MEIBOM. Conf. v. 'εξίστορε.

17. 'εφορος. . . . Θεὸς, ἐφίπλης.] L. ἐπίπλης. JUN. KUST.

Ἐφέρμω. πέλεκυ [1].

Ἐφορεῖαι [2]. ἐπισκέψεις. Ἀπὸ τοῦ ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρου.

Ἐφεστρίδες [3]. εἵδη ἱματίων.

Ἐφ' ὅτῳ [4], ἐφ' ᾧ τιμῇ, ἐπὶ τιμῇ.

Ἐφοὺδ [5]. βάδ. ἱερατικὸν ἔνδυμα. τὸ δὲ βὰδ [6], μικρὸν λίνον.

Ἐφούδ [7]. Ἑλληνικῇ ἐπιμιξίᾳ τοιοῦτος. γένος μὲν τοῦτον ἦν τετράπτυχον· ὑφαῦλον ἐπὶ βάθος πηχαῖον, ἔκ τε λεπτοτάτων παντοίων, καὶ χρυσοῦ συμπεπεικιλμένου, ἀποξέσπαστον τὸ μέσον τοῦ στέρνου καταλιμπάνῃ, χιτῶνί τε ὁμοιότατον, καὶ τῷ παρὰ γόμφαλὸν τὸ εἶναι ἀπερ-

Vid. Suid. & sup. v. 'ἐφόδιον, & 'ἐπόδιον. Conf. v. 'ἐπιφώ, & 'ἐπωτίς. Jovis epitheta. Lex. MS. "Ἐφορος. ὁ πάντων ἐπόπτης καὶ δικαιοφύλαξ. Δίκτυς. Λίνος] Ἐν ᾧ οἱ τὰ ὦτα ἐπικαθῶνται.

1. Νεάνιαν.] L. πελεκῖν. KUST.

2. 'Εφορεῖον.] Vid. Diog. Laërt. p. 46. [*init. vit. Chilon.*] Crag. *Rep. Laced.* p. 73. [L. II. c. 4.] SCHR.

3. 'Αφεστρίδες.] Exulat a loco suo. KUST. Vid. supra. Ad seriem *Ilf. Voſſ.* hic per ε. 'αφορεῖδες corrigit; atque ita legitur in Lex. meo MS. Non probo.

4. 'Εφ' ὅτῳ.] Vid. Suid. Repetitur infra, poſt v. 'εφόρια. Conf. H. Steph. *Ind.* v. ἐφ' ᾧ.

5. 'Εφοὺδ. βάδ.] Reſpexit locum I. *Sam.* II. 18. ubi LXX. Interpp., qui interdum, ut loquitur Hieron., ipſa tranſlationis varietate laſſati Hebræa verba reliquerant, dicunt Samuelem fuiſſe ἐφοδοφόρον ἐφοὺδ, βαδὶ. אפור בד non אפור בר. ἐφοὺδ βάβ. *cinctum fuiſſe ephod lineo*: quæ veſtis omnium eorum erat, qui res divinas adminiſtrabant: erant autem LXXX. Sacerdotes; ut Hieronymus. Theodotionem tamen ibi loci Veteres legiſſe notant, ἐφοὺδ βὰβ [ut eſt in Cod. Alex. & Ald.] ἔγνω καθαρῶς, *ephod purum*. Legit quoque Aquila, ἐφοὺδ βὰβ, qui ἠκριβῶς vertit. Vid. Druſii *Fragm.* p. 232. Hieronymus autem *ad Marcellam*: *Quæras forte*, inquit, *ſi EPHOD ſit ſacerdotale pallium, quare in quibuſdam addatur βάβ. Authens BAR, ipſum tenere non poſſum: nam cum apud Hebræos reperiatur BAD, ipſos quoque LXX. ſic tranſtuliſſe manifeſtum eſt. Ut pro BAD, BAR ſcribenterur, error obtinuit. BAD autem Hebraico lingua LINUM dicitur.* Et ſane ridiculum, cum κανδυλῶνὶὸ בדים extet in Scripturis. Quod autem hic Grammaticus βὰβ interpretatur μικρὸν, vel ἀλογιστὶ Græcula eſt; vel ἀ προσδοκίαν, quia [*l. c. com.* 19.] ſequitur, διπλοῦν μικρὸν· vel quia Theodotio, ἐτυθύνθη μικρὸν. Vide autem interpretationem Hieronymi *Epiſt. ad Marcell.* cujus initium: *Epiſtolarum officium* &c. Tom. III. p. 70. HEINS. [Exſtat locus T. II. *Ed Martian.* p. 614. Conf. D. Heinſ in *Ariſt S.* p. 184. ſive p. 784 *maj Ed.*] D. Hieronymus *ad Fabiolam*, [T. II. p. 580.] *EPHOD BAD, lineum ephod* interpretatur, & ſimplex; quod a Pontificali *Ephod* differebat. Vide ejuſd. *Epiſt. ad Marcell* p. 62. [*l. c.*] Apud Daniel. c. X. [5.] *Boddin* in plur. num. dicuntur *lineæ veſtes*. Vid. & Heſych. in *Βαδδίν*. VALES. L. 'εφοὺδ βαδὶ. בד. RELAND. Ex varia lectione *l. c. Samuelis*, qua ד & ר, ut paſſim, confuderunt, natum eſt 'εφοὺδ βὰβ, pro βαδὶ, ubi comma medium tollendum; ut ſup. in v. 'εφούδ. Conf. etiam Chr. Schotan. *de Authorit. Verſionis LXX. Interp.* p. 162. Montfauc. ad Orig *Hexapla*, T. I. p. 276. L. C. Valkenaer *Diſſ. S. ex Heſych.* p. 17. & *Not.* ſeq.

6. Τὸ δὲ βὰβ, μικρὸν λ.] καθαρὸν potius. Lege I. *Reg.* II. 18. BERNARD. Scr. Τὸ δὲ βαδὶ, λίνον λίνῳ, vel λινοῦν. BRUNO. VALKENAER *l. c.* Symmach. λινοῦν. Vid. Procop. in I. *Reg.* p. 9. *Ed. Meurſ.* Supra: βὰβ. μικρὸν. Nihil itaque mutaverim: ex allatis enim patet, corruptam lectionem ſequutum eſſe Noſtrum; & hinc perverſa naſci debuit explicatio. Non autem quærimus, quomodo ſcribendum recte fuerit, ſed quid ſcripſerit Lexicographus. Crediderim tamen, tum hic, tum ſupra, in explicatione μικρὸν recurrendum eſſe ad vocem קטן quæ mox ſequitur I. *Sam.* II. 19. ſic ut אפור בד confuderint Græculi cum ſeq. קטן quaſi eadem eſſent, unde τὸ βὰβ βαδὶ, pro quo בד ſæpe legerunt, explicant per μικρὸν, quod eſt קטן. Cl. *Jo. Jac. Weſtenius* eodem modo meatem ſuam de *b. l.* ad me perſcripſit: „ Errat Heſych. ad v. Βὰβ & 'εφοὺδ „ βὰβ, ubi putat vocem μικρὸν I. *Sam.* II. 18. reſpondere „ Hebraicæ voci *bad*, quam Græci *bav* expreſſerunt; cum „ tamen in verſione ejus loci, quam Symmachus adornavit, ut & in reliquis omnibus, non voci *bad*, ſed voci *katon* ſequenti reſpondeat μικρὸν, vel μικρὸν.„

7. 'εφοὺδ. ἐπ. ἐπιμιξίᾳ σφ.] Perbene Gloſſographus ab hoc veſtimento [quo ſc. Samuel accinctus legitur] illud ſummi Hebræorum Pontificis, quod eximie *Ephod* nominabatur, diverſum ſtatuiſſe videtur. VALKEN. *l. c.* Falli-tur Procopius itaque *l. c.* ubi hæc duo non diſtinguens, Pontificî propoſum.

8. Τὸν τὸ 'εφοὺδ ἔδ'] Ex Lexico Judaico. Conf. Suid.

πεπτυιμβέν. πῶτο τὸ 'Εφοὺδ ἦν [8], τὸ ἔχειν τοὺς δώδεκα λίθους· καὶ εἰς αὐτὰ ὁ ἐπιφέρων, ὅτε ἀπήγγετο εἰς παῖδιον.

"Εφεκδεν [10]. ἐδίλωσεν.

'Εφεκατόμεν [11]. συνηκα, ἔγνων.

'Εφεκόθη [12]. συνῆκεν, ἔγνω, σύνεσιν ἐπλήρωτο [13]. ἀνεῳγνώσθη.

"Εφεξεν [14]. ὀφθὰ δόξεσθε ἴσχειν. ἐδεμπαθῆν. ἐπιβράθυν.

'Εφρίαξαν [15]. ἐπιμήνισαν. ἐπαφῆσαν [16]. σπάνιαν [17].

'Εφρύγη. ἠμύφλακται ἀγάπη.

'Εφρυκτωρίθησαν [18]. ἐπυρώσαντο.

"Εφυ.

IS. VOSS. Omnino cum Heſychio conferenda eſt gloſſa Lexici MS. Coiſlin. quam edidit Cel. Montfaucon. *Bibl. Coiſl* p. 609. ubi quædam aliter leguntur: Τὸ ἐφοὺδ, ἐπ. διαλελυ ὑπωτ. γ. γ. τ. ν. ν. ὑφ. ι. β. πηχυν τὸ πλατ. μ. χρ. σ. ἀπ. τ. μ. τ. ς. ν. χρυσὸ ὑπ. ε. τ. ν. χ χιτῶν ὅλον π. Τὸν δὲ ὑφιμ ἐπάνω ἔ ἐνδυμ. ἱερέων δὲ ἐστ &c. In quibus rectior tamen Heſychii ſcriptura; niſi quod pro τὸ ὅλον ex iſto MS. recipere malim χιτῶνι ὅλῳ, ut habet etiam Joſeph. *Ant. Jud.* III. 7. §. 5. p. 143. *Ed. Hav.* unde Heſychii gloſſa manaſſe videtur. Vide ibi Cl. Bernard. *Not.* Aliter Suidas. In poſtremis hujus Articuli reſpexit Noſter ad *Urim* & *Thummim*. Vid. *Emd.* XXVIII. Conf. Lexic. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 608. in v. Δῆλοι, & Cl. Kuſt. ad Suid. qui (conſentiente Lex. Reg. MS.) 'εφοὺδ exponit per ἐπωμίδα τῆς λατρείας, ubi bene notat V. Cl., hanc interpretationem non pertinere ad τὸ 'εφοὺδ, ſed ad *Urim & Thummim*, pro quo LXX. δήλωσιν καὶ ἀλήθειαν, de quo ſup. ad v. Δῆλοι. Ut male Suidas pro ἀλήθειᾳ ſubſtituerit λατρείαν. At ſequutus ſunt Suidas antiquiora Lexica. Sic 'εφοὺδ in *Lex. Origen.* p. 205. & *Cod. Colbert.* p. 247. item in *Fragm.* V. p. 167. & in *Fragm.* I. p. 117. redditur, δήλωσιν καὶ ἀλήθειαν. ad quem locum Cl. Martianæus eadem notat, quæ Kuſt. ad Suid. Verum in priori illo Lexicon p. 205. etiam redditur, ἡ λατρεία. Cyrill. in Lex. MS. 'εφοὺδ, δήλωσις ἢ λατρεία. plane ut Suidas; quem igitur hac in parte abſolverim. Ut enim priori interpretatio δήλωσις, ad *Urim & Thummim* pertinet; ſic poſteriori ad Hebr. מרה referenda, unde מרה LXX. λατρεία, ad quam vocem niſi nominum Hebraicorum interpretes in expoſitione vocis אפור mentem ſimul converterunt.

9. Εἰς αὐτὸ] Λοιπὸς ἐστι τὸν λαοξόανον. HEINS. Suid. in v. 'εφοὺδ. - - - - καὶ λαοξόανον ἢ τὸ 'εφοὺδ. ἐμοὶ δ' ὅτι, sc. ὁ ἱερεύς.

10. "Εφεκδεν.] Pind. *Nem.* III. 42. [45.] τῶν φορίδων. ubi conf. Schol. Et Herodot. I. [IV.] 113. τῇ χρεὶ ἐφορέζε. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VII. 2. p. 306. *Infra* ἐφόνει. φαντάζει. Conf. v. Φορεῖ.

11. 'εφεκατόμεν.] Hom. *Odyſſ.* P. 167.

12. 'εφεκόθη. συν. ἔγνω, &c.] Hæc obtinet notiones apud Eurip. *Hec.* ν. 546. & Pind. *Nem.* V. 61. Conf. utriuque Enarratores veteres. ABRESCH *l. c.* p. 307.

13. Ἐπεπλήρωτο.] Pertinet ad πρόσχαρι. a φορίω, quod Heſych. hic cum ἐφορῶν confundit. Infra: Φορεῖ. ἀσφαλίζει. πλησίον. KUST.

14. "Εφεξεν.] Hom. *Il.* N. 339. KUST. JENS. l. c. Dan. VII. 15. Cyrill. Lex. MS. Brem. 'εφεξῆν. ἐφώδει. BIEL. Vid. Suid. & Schol. Hom. *l. c.* Conf. inf. in v. Παχύτερα. & ſup. in v. Ἔλεφ'ον.

15. 'εφρίαξαν.] Ex *Pſalm.* II. 1. HEINS. PRIC. (*Annot. poſt.*) M. MEIBOM. KUST. GIEL. Lex. Reg. MS. 'εφρίαξαν. ἐπαγανακτήσαν, ἐπαχθεσθῆναι, ἐπαφῆσαν. Ἰσαὰκ ἐφρίαξεν ὅτε; Ὁ δὲ Ἀκύλας, ἐπαρθένησεν· ὁ δὲ Σύμμαχος, ἐπαγανακτῆσαν. Vid. M. Martin. *Comment.* in *Pſ.* II. p. 312. ubi plura.

16. Ἐπαφῆσαν.] L. ἐπαχθέσθαν MARTIN *l. c.* PRIC. KUST. BIEL. Infra: Φρυάσσει. ἐπαγγέλει, μεγαλοφρονεῖ, . . . ἐπαίρει). Lexic. MS. ἀλαγίσας ἐπαχθέσθαν. Sic & Cyrill. Lex. MS. Brem. teſte *Bielio*. Corrupte Cyrill. Lex. MS. mcum: ἐπαφθέσθαν, ἀπαυθέσθαν. Gloſſæ MSS. in *Pſalm.* ἐφαγανακτήσαν. Schol. in *l. c.* ἐπαχθεσθῆναι. Theodoret. ἐπαχθέσθησαν. Suid. ἐπαχγεχθέσθαν. Conf. ſup. v. Ἐκ φρυαγμοῦ.

17. Σωνιάσθαν.] Mendo non caret. H. STEPH. (*Theſ.* IV. 224. *fin.*) Forte legend. συνάχθαν, antiſ litterulæ additione. Niſi ſcripſit, συνάχθαν, *conſonant, reſonant*, a συναχὴν. DRUS. (*Comm. ad XIX priores Pſalmos*) L. συνᾴσθαν. HEINS. L. συναχθέσθαν. MEIBOM. KUST. BIEL. Sic & *M. Martin. l. c.* addens: „ *Non reſpicit ad ſignificationem vocis Hebrææ, quæ citra* „ *dubitationem notat* concurſum denſæ multitudinis. *R. Salom.* „ *exponit*, congregarunt ſe; *& Aben Ezra*, confocati ſunt.„

18. 'εφρυκτωρίθησαν. ἐπυρώσαντο.] L. ἐπυρώσαντο. IS. VOSS. Scrib. ἐπυρσεύσαντο. Thucyd. L. III. p. 225. *Ed. Wechel.* ἡμῖν τοῖς αὐτοῖς ἐφρυκτωρήσας &c. HEINS. Sumtum ex Thucyd. L. III. c 8. ubi Hiſtoricus inquit: Ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς ἐφρυκτωρήσας ἐξέκαιε τοὺς Ἀθηναίους. Ubi Schol. Ἐφρυκτωρήσας. ἀπὸ φρυκτῶν ἐφλόγισεν· i. e. *ignibus e ſpecula ſubitaſi ſignificavit ſunt*. Unde ſimul apparet, quo

Ἔφυ [1]. ἐγένετο.

Ἔφυγον κακὸν [2], οὐχὶ ἄμεινον [3]. Νόμῳ ἦν Ἀθήνῃσιν, ἀμφιθαλῆ παῖδα ἀκέραιας μετὰ δημίων στεφάνων [4] στέφεσθαι, καὶ τὸ λίκνον ἄρτων ἀναλαμβάνειν πλῆρες, εἶτον ὀπτιλίγων. Ἔφυγον κακὸν, οὐχὶ ἄμεινον. τὸ γὰρ ἐκ τῆς δρυὸς καὶ ἀκανθῶν κέρμα [5], κακὸν ἔλεγον.

Ἐφ' ὑγρῷ [6]. ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ.

Ἐφίζα [7]. ἱρύσα.

Ἔφυδρος [8]. ὕδατος ἄγων.

Ἐφ' ὕδατι [9] λαχεῖν. λαγχάνει πεὶ ὕδατος ἀξιωτρήσαν τὸ ὀ ταῖς δίκαις.

Ἐφυμνῖς. ἐπαοιδαί. Σοφοκλῆς Ἀλεάδαις [10].

Ἐφύμνα [11]. ᾠδαί.

Ἐφύσσηται. ἀναβλύσαι.

Ἐφανύσαι. κατθλῖψαι.

Ἐφύρη [12], ἡ νῦν Κόρινθος, καὶ Κίφυρος κελευμένη, ὁ τῇ Ἠπείρῳ, ἢ ἡ Οἰνίη.

Ἔφυσεν [13]. ἔβρεχεν. ἐμέλυσεν. ἔπλυνεν.

Ἐφίσεις [14]. τοὺς Ἀκαρνᾶνας.

Ἔφυς [15]. ἐβλάστησας. ἐγένου.

Ἐφύσησαν. ἐπάτησαν [16].

Ἐφυσίασεν. ἀνέπνευσεν [17].

Ἐφυσήσεν. ἀνέπνευσεν.

Ἐφυσήσας [18]. ἐπαρρήσας. ἐπηρώσιλα.

Ἔφυσεν [19]. ἔδυσε.

Ἐφύδη [20]. ἐπέλυσε. Λάκωνες.

Ἐφάδυσεν [21]. ἐπέρασεν.

Ἐφαλφάδημι [22]. τὰς λεπίδας ἐ ἐδοῦ ἐλάᾳ ἐωλῳ.

Ἐφάδιον [23]. Ἐφαποδίσης [24] ἀφ' τοῦ τ, Ἐφόπιν ἀναγκαῖα, μέλαιναι ἐφοδικὰι [25] παρκαπαστὴν· ὁ δὲ Πολέμων, ἀφ' τοῦ ῥ.

Ἐφ' ᾧ πάρῃ [26]; ἐπὶ ποίᾳ σπουδῇ πάρῃ, καὶ ἀφ' γένους ἐσταῖθα;

Ἐφωπλίζοντο [27]. παρεσκευάζοντο.

Ἐφωσχίθη [28]. ἠλείχθη. ἐθεραπεύθη.

Ἐφάς-

pro eo quod sequitur *ἐνεργάσωνται*, legendum esse *ἐνεργάζ. θεῖεν*. KUST. Locus est L. III. c. 80. (non 8.) Omittum est hoc verbum in *Indic. Thucyd.* Conf. omoino H. Steph. *Thes.* IV. 227. 228 Stant. ad *Æsch. Agam.* ϑ. 1. p. 781. & inf. v. *Φρυκτὸς*, & *Φρυκτοὶ*.

1. *ἔφυ*.] Hom. *Od.* ϑ. 190. Vid. mox v. *ἔφυν*.

2. *ἔφυγον κακὸν*, &c.] Demosth. *pro Ctesiph.* & *adv. Stephan.*, p. 191. [350. A.] Vid. inf. in *Οὐ γὰρ ἀκάνθαι*. SOPING. Vid. Zenob. [III. 98.] p. 77. Diogen. [IV. 74.] p. 214. SCHR. Ad hanc formulam proverbialem alludit Porphyr. *de Abstin* L. I. §. 1. ubi sic: *Οὐτε, καθὰ τὰ παροιμιώδη, φυγὴ κακὸν τὸ ἄμεινον ἀφύλακτον.* Conf. Suid. v. *ἔφυγον κακὸν*. KUST. Eadem loca citaverat *Musgracus*, ad oram lib. sui. Adde Schott. ad Suidæ *Prov.* p. 434. & M. Apostol. *Cent.* IX. 37.

3. *Ἄμεινον*.] L. *ἄμεινον*. SALM. VALES. Recte Hag. Ed. & mox in hoc Attic.

4. *Δημίων στεφάνων*] Suidas & Photius in Lex. MS. rectius *δημίων παχτῶν*. Nam puer, de quo hic agitur, coronatus erat spineâ coronâ, cui intexta erant glandes. Conf. *Not.* seq. KUST.

5. *Κέρμα*.] L. *κέρασμα*. SALM. Suidas rectius *κίνημα*, i. e. *commotum*. Sed Apostolius *κίνημα*. VALES. *Salmas.* corrigit *κέρασμα*. Sed quis unquam sano audivit, fuisse homines, qui glandibus cum spinis vescerentur? Quare dubium non est, quin scribendum sit *κέρμα*, ut habet Suid. h. v. itemque Photius in Lex. MS. Nam corona ex glandibus & spinis contexta, erat symbolum mali illius, quo Atheniensis post fruges repertas se liberatos esse indicare volebant. KUST. Adsentior Cl. *Kustero*: nisi *κέρασμα*, *misturam*, laxiori sensu ipsam illam coronam ex glandibus & spinis *textorum* exprimat; quemadmodum *κρᾶσις*, pro *cibo*, & quavis etiam *temperatura* adhibetur.

6. *Ἐφ' ὑγρῷ*.] Hom. *Od* Λ. 97.

7. *Ἐφίζα*.] Conf. inf. v. *Ἐχεθέζα*, & quæ ibi notamus. KUST. Lex. MS. *Ἐφίζα. ἐφίζα*. cum accentu in penult. pariter.

8. *Ἔφυδρος*.] Sumtum ex Hom. *Od.* [Ε.] ϑ. 458. ubi Zephyrus ventus vocatur *ἔφυδρος*, i. e. *pluvium inducens*. KUST. Schol. ibi expl. *ὕδωρ ἐπάγων*, ut Suid. & Apollon. ac Phot. in Lex. MSS.

9. *Ἐφ' ὕδατι*.] Vid. Meurs. *Att. Att.* [III. 10.] p. 173. SCHR. De hoc Pollux l. VIII. c. 9 ubi *ἐφύδιος* dicitur, & *πρωτοβάπτης*, cujus meminit Hesych. [infra.] Sed strictim Paræmiographi. VALES. Vid. Poll. VIII. 113. & ibi Kuhnium. KUST. Conf. Suid. & Kust. ad Suid. in v. *Διαμαντοφόρα ἐσκαι*, & in v. *ἐπ' ἐφ' ὕδατι*, T. II. p. 38. Photius in Lex. MS. *ἐφ' ὕδατι*. (scrib. *ἐφύδιος*, una voce.) *ἐ πρωτόπλους πλεόντων ἐν δίκαις*.

10. *Ἀλεάδαις*.] L. *Ἀλεάδαις*. FLOR. CASAUB. in Athen. VII. 4 p. 483. SALMAS. PRIC. in *Indic. Auctor.* Ælianus tamen *de Anim.* VII. 39. similiter *Ἀλεαδαις*. Vid. Cl. Fabric. *Bibl. Gr.* T. I. p. 624.

11. *Ἐφύμνια*.] Vide sup. in v. *Ἐπῳδαί*. Suid. & Phot. Lex. MS. *Ἐφύμνια, οὐ ὅτι τῇ ὠιδῇ ἄκρον*.

12. *Ἐφύρη*.] Heraclid. *de Polit.* p. 438. Strabo p. 324. & 338. SCHR. Vid. Steph. Byzant. v. *Ἐφύρη*, & ibi Luc. Holsten. KUST. Conf *Not.* seq. & Berkel. *Not.* ad Steph. Hygin. *Fab.* 221 ibique Munker. Glossæ MSS. Apostolii: *Ἐφύρη. civitas Corinthus, apud antiquos.* Adde Hom. Schol. *Il.* B. 659 sive *Cat.* ϑ. 166. Z. 152. O. 531. & Scalig. *Animad.* ad Euseb. p. 38.

13. *Ἔφυσεν*.] Ex Hom. *Il.* Ω. 162. & Schol. Conf. Æschyl. *Prom.* ϑ. 449. & Suid.

14. *Ἐφίσεις*.] Id est, τοὺς ἐχυρὸς, seu *ἐχυρὰς*. Refer ad *Ἐφύρη*. G. Hom. *Il.* N. 301.

Τοῦ δ' ἐξ Οἰνῆος Ἐφύρη μὴ ἔναιεν ἄνακτος,
Ἵππου μὴ Φλεγύαο μεγαλήτορος . . . . . .

Schol. *ἐπὶ τοὺς Ἐφυραίους πάλαι παλαιόν, καὶ δὴ, Κορινθιακὸν ἔθνος δὲ, ὅτι Ἔφυρα ἐκεῖ ἐκαλεῖτο· μία δὲ, ἡ καὶ Θεσπρωτὶς δὲ ἐστὶν ἡ καὶ τῶν Ἠπειρωτικῶν, εἶτα δὲ, ἡ ἐ Ἠλείᾳ· καὶ τετάρτη, ἡ καὶ παλαιὰ, Κιμμερία. Νῦν δὲ λέγει τὰς παλαιὰς Κορινθίας ἐκ Θεσσαλίας· ὡς Ἀπολλόδωρος ἱστορεῖ.* Apollon. Lex. MS. *ad l. c.* *Ἔφυρα δὲ, καὶ Φλεγύη* (sic) *διὰ ὄφεως ἔθνος. οἱ δὲ, Ἐφύρας αὐτὴν, τὰς τῶν Ἀκαρνάνων λεγομένας· Φλεγύαι δὲ, τὰς πάλαι Γιγάντων οὔσας.* Sic & Schol. *l. d.* Conf. mox v. *Ἔφυρα*, inf. v. *Φλεγύαι*.

15. *Ἔφυς*. &c.] Inf. *Φυὴ, χθονίοις, ἀλαοῖς*, &c.

16. *Ἐφύσησαν. ἐπάτησαν*.] L. *ἐπάνησαν*. IS. VOSS. Mutile fortan & corrupte pro, *ἐφύλαξαν, ἐπάτησαν, decepernnt*. Vid. sup. v. *Ἐφυλάξω*. KUST. Fors scripserat *ἐφύλαξαν*, pro *ἐπάτησαν*. D'ARNAUD *Lett. Gr.* p. 61. Forte *ἐφύσησαν*. Lex. Cyrill. MS. Brem. *ἐφύσησαν, ἐφύπησαν*. BIEL. Sic infra: *Φύσας, ζωπύρους*, &c. Simplicissima tamen videtur ea emendatio *Vossiana*. Inf. *Συναφύσαν*. (sic enim leg.) *ἀνάψυξε*. Conf. v. *Φύ*, & v. *Φῦ χυλεῖ*.

17. *Ἐφυσίασεν. ἀν.*] Ita sup. *ἐφυσιᾶτ*, & *ἐφυσητ*, pronime junguntur, cum eadem interpretatione.

18. *Ἐφυσήσας. ἐπῳρήσας*.] Vitiose, ut puto, pro *ἐφυγιάσας, ἐπῳρήσας*. *Ὑγιάζω* est, *sanum reddo*, item *sanus sum*, sensu tam activo, quam neutro: unde & compositum *ἐφυγιάζειν* recte poterit non solum *ἐπῳρήσαι*, sed & *ἐπῳρᾶσθαι*, ut hic apud Hesych. Neque dicat mihi aliquis, compositum *ἐφυγιάζειν* non reperiri in Lexicis. Nam innumera sunt verba Græca, præcipue composita, quibus Lexica nostra carent. Ex. gr. (ne longe abeamus) verbum *ἀφυγιάζω* non agnoscunt Lexica nostra; quod tamen legitur apud Jamblich. [p. 96.] *de Vit. Pyth. cap.* 25. *sub fin.* & nomen inde formatum *ἀφυγιασμὸν* occurrit apud eund. *cap.* 15. n. 64. [p. 50] KUST.

19. *Ἔφυσεν*.] Vid. sup. v. *Ἐφύρη*, & *Not.* ibi.

20. *Ἐφύδη. ἐπέλυσε*.] Locus suspectus. Neque placent quæ conjeceram.

21. *Ἐφύδευσεν*.] *Judith.* VII. 7.

22. *Ἐφαλφάδημι*.] Sumtum ex *Jos.* IX. 12. ubi Gabaonitæ ad Josuam inquiunt: *Οὗτοι οἱ ἄρτοι, ἡμεῖς ἐφαλφάδημεν αὐτοὺς*, &c. KUSTER. PERGER. BIEL. ABRESCH *l. c.*

23. *Ἐφόδιον*. &c.] L. *Ἐφοδίων. Ἐφ. ἀ. τ. τ', Ἐφοδίων ἀν. Μανάσσων ἐφοδιῶν* &c. Alia dicitur *Ἐφόδιον*, ut apud Aristoph. in *Vesp.* ubi ejus Schol. *Ἐφόδιοια Μανάσσου* vocat, quomodo hic legendum. Sic *ὁπάτιον* & *ὁπάσιον* pro eodem. SALMAS. Leg. *Ἐφοδίων*, & mox, *Ἐφοδίοια ἀναχ Μανάσσου* &c. Respexisse videtur ad Aristoph. *Vesp.* ϑ. 1186. ubi *Ἐφόδιον* appellatur, qui hic *Ἐφοδίων*. *Ἐφοδίων*, inquit Comicus, *παίγνιόν Ἀρκαδικὸν πάλαι*. Ubi Schol. *εἰ μὴ ἄρα ὁ Ἐφοδίων ἦν, ὁ ὑὸς τοῦ Ὀλυμπιοδώρου φορβικοῦ Ἐφοδίων Μανάσσου*. Ex quo loco apparet, pro *μέλαιναι* hic apud Hesych. referibendum esse *Μανάσσιον*. KUST. Fugit locus noster Doct. Florentem ad Comici *l. c.*

24. *Ἐφοδίσης*] Conf. H. Valef. *Not.* in v. *Βαΐδε*.

25. *Ἐφοδικὰι*.] L. *Ἐφοδιοπῶλαι*. Vid. p. 125. *Synnillorum* meorum. SOPING.

26. *Ἐφ' ᾧ πάρῃ*.] Ex Matt. XXVI. 50. ubi Christus ad Judam: *Ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει*; KUST. VERW. Disserte Suidas. Conf. *Observ.* nostras ad *l. c.* & mox v. *Ἐφ' ὅτῳ*. Eurip. *Phæniss.* ϑ. 466. *ἐφ' οἵῳ ἀνέ. propter quæ venit.*

27. *Ἐφωπλίζοντο*.] Vid. sup. v. *Ἐφοπλίζει*, inf. v. *Πανάστατοι*.

28. *Ἐφωσχίθη*.] Vid. inf. v. *Φωσχίζει*, *Φωσχίζει*, &c.

Ἐφόρμιζεν. σάλπιγξεν.
Ἐφόσια. τὰ νομιζόμενα.
Ἐφόπτιζε. ἐδίδαξεν.
Ἐφ' ἕτῳ. ἐφ' ᾧ. ἢ ἐπὶ τῷ.
Ἐχαδὴ. κατέχειν ἐχώρησεν.
Ἐχάζετο. ὑπεχώρει, ἀνεχώρει.
Ἐχάζετο κῆς ἀλείνων. ἀνεχώρει ἢ ἐθάρσυνεν ἐκλείων.
Ἐχάλασεν. ἐκέδασεν. ἀφῆκεν.
Ἐχαλέφθη. ἐχαλέπηνεν.
Ἐχάλυψεν. ἐκάλυψαν.
Ἐχαύδυνεν. ἐχώρει.
Ἔχανεν. ἤνοιξεν. ἐκάλη συνῆγεν.
Ἔχαπη. σκεῦός τι ὀδυπωρικόν.
Ἐχαρεκώσεν. ἐκύκλωσαν. ἐπολιόρκησαν.
Ἐχάρξαν. ἤρξαντο.
Ἐχάσαντο. ἀνεχώρησεν. ἀπέστη.
Ἔχαν. ἐγγαμικῆ.
Ἔχαυ. συνέχη.
Ἐχάλιφ. ὁ ἀσφαλὴς ἡγητήρ.
Ἐχέλυϊ. πιστῷ. βεβαίῳ. ἐξ αὐτοῦ ἔχοιλ ἢ ἰσχύλλω.
Ἐχάϊνα. ἀξιόπιστον.
Ἐχαδημία. ἡ νῦν, Ἀκαδημία καλυμβήη.
Ἐχαδίελδις. αἱ νύμφαι.
Ἔχεεν. ἔχωσε, χῶμα ἤγειρεν.
Ἔχῃ. κατέχῃ, κρατῇ. νέμεται. διείγῃ τιμαλῦ. ἀξιοῖ. βασάζῃ, φέρῃ. ὑπομένῃ.
Ἔχεις. ἴσχεις, ἢ ἴσχες.
Ἐχειμάδη. ἐπαγρυπνήθη. τὸν ζάλλω ἐπὶ μέσσα.
Ἐχειμιῶν. ἐρρίγουν. καὶ Ἐχείμων.
Ἐχῇ πίλῳ. πεπλήρωται. Λάκωνες.
Ἐχειεύγυγλ. ἴσχασθε.
Ἐχεκάλλω. κυλίετω.
Ἐχέμβη. ἔχει.
Ἐχεμυθῆ. ἔχῃ σὲ ἑαυτῷ ἢ λόγον σωπῇ.
Ἐχεπὶς. εὐσωπίᾳ. ἰσχύϊ.
Ἐχεμυθῆ. σωπᾷ, λόγους σίγα.
Ἐχέμυθος. ἔχων σὲ ἑαυτῷ ἢ λόγον, ἤτοι κρατῶν τὸν λόγον σωπᾷ.
Ἐχεπυκές. ἔχων πυρίας.
Ἐχέπαλα. ἰσχυρικοί. ἰσχυτόφρα.
Ἐχεσμιζόμβ. ἢ γῆν εἰρυζόμβα.
Ἐχασαμία. ὅτι θεοὺς οὐκ ἀκούζῃ, ἢ βεβαιοῖ.
Ἐχάσκῃ. ἀπάτᾳ.
Ἔχεσκε. κεκτῆκεν.
Ἔχασφιν. ἄσμασιν. ἢ μᾶλλον, Ὄχεσφι.
Ἔχεϳ. ἔπῃ.
Ἐχέτλαις. δεξιώμασιν αὔλαξιν.
Ἐχέτλη. ἡ κατέχῃ ἐ δέχεται τοῦ ἀρότου. καὶ ἡ αὔλαξ. καὶ ἡ σπαθὴ τοῦ ἀρότου.

Ἐχ-

1. ἐφόσια.] An pro ἐφόσια, ab ἔσιος? G. Sic Græci *justa* & *inferias* dicunt. VALES.

2. ἐφαπίζειν.] Vox ἡ ἐξδεμόνων. Vid. IV. *Reg.* XII. 2. κάτασε τὰς ἐπάδας, ἃς ἐφάπτζεν αὐτὸν Ἰωαὰζ ὁ ἱερεύς. h. e. *ἐδίδασκε*, ποιν, unde ποιν ὁ διδάσκαλος. HEINS. BIEL. Vid. Suicer. *Thes.* in v. *Φωτίζω*.

3. ἐφ' ἕτῳ.] Vid. sup. *suo loco*.

4. ἔχανδι.] Hom. *Il.* Δ. 24. Vid. inf. v. *Χάδω*, & v. *Οὐκ ἔχανδεν*.

5. ἐχάζετο.] Vid. sup. v. *Ἀσχαζι*, inf. v. *Χάζωζ*, & v. *Χάζετο*, mox v. *Ἐχάσκετο*.

6. ἐχάζετο κῆς ἀλ.] Hom. *Il.* Γ. 32. KUST. JENS. *Luc. Hes.* p. 103 Locus Pollucis L. I. c. 9. in *Not Schrev.* adductus, huc non pertinet. Adscripserat illum *Scipingius* ad v. *ἐφαλαιάδι*, sed e regione illius vocabuli; quod fefellit Editorem, ut sæpius. Vid. in v. *Ἀναλαιάδης*, *Ἀναφλυάδιος*, *Ἀστυφαλαιάδης*, &c.

7. ἐλείνων.] L. *ἐκλείνων*. Idem vitium sup. in v. *Ἀλεινεῦσι*, ut patet ibi e seqq. Et sæpius alibi. Notasse hoc et Iom video Cl. L. Bos *Obs. Crit.* p. 263. ubi simul Pnetæ locum indicaverat.

8. ἐχαλίφθη.] Vid. inf. v. *Χαλίφ*.

9. ἐχάνδυνεν.] Inf. *Χανδάνω. χωρῶν, δέχομαι*.

10. ἔχανεν.] Gen. IV. 11. *ἔχανε τὸ στόμα*. Inf. *Χαίνῃ. ἀνοίγῃ τὸ στόμα*. Et: *Χαινῶ. φιλόσοφ. ἀνοίγῃ ἀκροάζομαι*. Conf. v. *Χανὼν στόμα*, item v. *Χανόντι*, & v. *Χανόντ. διὰ καλοῦ*.

11. ἐχάκη.] Male forsan pro *Ἀχάνε*. Vid. sup. v. *Ἀχάνε*. KUST. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.*

12. ἐχαφίσαζεν.] Jerem. XXXII. [Vatic. XXXIX.] 2. MUNK. PERG. BIEL.

13. ἐχάρξαντο.] L. *ἤρξαντο*. IS. VOSS.

14. ἔχαν. ἴσχυν.] L. *ἔσχε*. Vid. inf. *ἔσχον*. IDRM. Ionic. pro *εἶχον*. Passim apud Poëtas. De hoc vocis usu, ut Lat. *habere*, vid. *Observ.* meas ad Matth. XIV. 4. Conf. Suid. in v. *εἶχε γυναῖκα*, & I. *Cor.* V. 1. VII. 2. ne plura addam.

15. Ἔχαν. Hom. *Odyss.* Σ. 122. Schol. *ἴσχ. κατέχῃς*.

16. ἐχαίγνυθ.] Convenit Lex Cyrilli MS Brem. Idem l. ta: *ἐχαίγνυθι. ὁ ἴσχυ* (l. *ἴσχυε*) *τὰς ἡδονάς, ἀξιοῖ*. BIEL. Vid. Suid. & sup. v. *Ἐχαίγνυε*.

17. ἐχαίγνυε.] Vid. Eurip. *Med.* ν. 387. & sup. v. *Ἀνεχαίγνυθ*. Phot. Lex. MS. *Ἐχαίγνυε. σπεύδε. ἐφέ Ἀνέγνυε, ἔ. πνεῦ*. Conf. *Not.* præc. Lex MS. Gr. Lat. M. Apostolii: *Ἐχαίγνυθι. fide dignus, idoneus defensor magnæ existimationis.*

18. ἐχαδημία.] Alias *ἐκαδημία*, dicta, ni fallus, ab *Ἑκάδημος*. G. Rectius *ἐκαδημία*. Vid. Menag. ad Laërt. L. III. *sect* 7. KUST. Vid. sup. v. *Ἀκαδημία*, & Dausq. *Orthogr.* p. 116. in v. *Ecademus*.

19. ἐχελῳάδες.] Fluvii *Echedori Nymphæ*, fluvii Macedoniæ, qui ante *Hedonus* dicti. Vid. Etymol. HEINS. IS. VOSS.

20. ἔχειν.] Hom. *Il.* Z. 419. *Ἡέ' ἐνὶ σῦκα ἔχειν*. Eo respexit Hesych. KUST. JENS. *Luc. Hes.* p. 103

21. ἔχεϳ. - - - - - νίκας.] Vid. elegantiss. Thom. Woplens *Lect. Tullian.* p. 169. Conf. inf. post v. *ἔχειν*.

22. ἔχεμε. - - - ἔχεν.] L. *ἔχομεν. - - - ἔχον*. IS. VOSS. Scripserat forte: *ἔχεμ, ἔχεν, ἢ ἔχεν*. Plurale ob *ἔχει, ἔχασι*. Infra: *ἔχεσαν. ἴσχυσαν*. Vide ibi, et & sup. *Nat.* lo v. *Ἄνεμ. ἴσχεν*. Sic ab *ἴδω*, est Plur. *ἴδμεν, ἴδτε, ἴδασι*, & *ἴδον*. Ceteroquin cogitebam de Verbo *ἔχω*, pro *ἴσχω* in Præf. & pro *εἶχον* in Imperfect. ex Dialecto.

23. ἐχεμπαίδυν. *ἐπαφῆκε*. v. ζ. *ἐπέρασε*.] F. *ἐχεμπαίδευε, ἐπαφῆκεν*. &c. juxta Soph. *Antig* ν. 397. [402.] *Ταῖς ἐκεῖ ἀπεπλὴξ ἐχεμπαίδευε*. ABRESCH in *Mise. Obs.* Vol. 2. p. 307.

24. Ἔτεφανε.] L. *ἔσεφανε*. IS. VOSS. KUST. *Et sic* Phavor.

25. ἐχεμπίαν. *ἐρίγων*.] L. *ἔρεγον*, per duplex γ, a *ἔρεγω*. Vid. inf v. *Χεμπάνῃ*. KUST. Conf. v. *Χεμπ*.

26. ἔχῃ πίλῳ. *πεπλ.*] Lex. Reg MS. *ἔχῃ πίλῳ* (*Helm*) *ἐπὶ ᾧ, πίπτουσι*. &c. Conf. Suid. cum quo facit Phot. *Lex.* MS.

27. ἐχεμπέρχῃ.] Infra: *Χεμπρῶ. χρεὼ ἐργάζῃ*.

28. ἐχεπαλόν.] *bernicius*. IS. VOSS. Id est, *tumore*, quem *κελῶ* Gæci vocant, laborantem. Mirum est Hesy. Stephanum vocem hanc in Lexico suo omisisse. KUST.

29 ἐχεπὶς.] Aristot. *Hist. Animal.* L. II. § 122. SCHR. Vid. Ælian. *H. Anim* II. 17 & Suid.

30. ἐχεμυθίη.] Occurrit in Synes. *de Provid.* extr. ubi *ἐχεμυθίην*. ABRESCH l. c.

31. Ἐχίμυθ.] Hinc *ἐχιμυθία* Pythagorica. Vid. A. Gell. I. 9. SCHR. Conf. Jamblich. *de Vit. Pyth* c. 20. p. 79. Plutarch. *de Curiosit.* T. II. p. 519. & C. Rittershus. *in Porphyr.* p. 20.

32. ἐχεπέλαι.] Hom. *Il.* Δ 51. & Schol. Sic Nicand. *Ther.* p. 43. *σημεῖον ἐχεπέλου*. Schol. *σημεῖα, καλοῦνται πέλαι*.

33. ἐχεφρο. - - - - *ἐργαζόμενα*.] Lex. Cyrill. MS. Brem. *ἐργαζομένα*. BIEL. Inf. *Χέμπ. ποιῶν*. Sed verbo *χεμπῶ* carent Lexica.

34. ἔχεσαμία.] Ab *ἐχέσαμ*, i. e. *ἐχέσπουδ*, id est, *ἡ περὶ τὰ σημεῖα ἐχεσία*: i. e. *augurii & auspicii impetus* cui *τὸ σημεῖον

'Εχετλάειν. ἀσχολιᾶν.
"Εχετο [1]. ἐχαμεῖτο.
"Εχῑ [2], ὄνομα βασιλέως τυρρήνου. οὗτος βασιλεὺς Ἡπειρωτῶν ἀφίκετο, Αὐχίτου [3] καὶ Φλογίας παῖς, γενὸς τοῦ Ἰυγατίδεω ἐφθάρθη [4], ἐτύφλωσε, καὶ πάσχοντα ἐλεεῖν σίδηρον· πῶς δὲ, χαλκᾶς χριθὰς· ἔκαλεῖτο δὲ Μετώπη [5]. καὶ εἰς τοσοῦτον ὠμότητος [6] ἦν, ὥστε καὶ τὰ ὦτα ἀφαιρεῖν, καὶ τὰς ῥῖνας, καὶ τὰ αἰδοῖα τῶν παιδίων [7]. μέμνηται καὶ Ἀπολλάνιος [8] ἐν ἰσοείᾳ.
"Εχεαν. ἔχεαν, κατέχυσαν.
'Εχέατο [9]. ἐξεχύθη, διεχύθη.
"Εχευε. κατέχυσεν.
"Εχε Φρεσί [10]. μεμνήσθαι.
'Εχέφρων, συνετὸς, ἔχων φρένας, σώφρων.
'Εχέφυζα [11]. ἐφύζα. εἶχε Φυγὴν [12].
"Εχεων [13]. ἐχιδνῶν.
"Εχῆ [14]. κατοχῇ.

"Εχ-

1. "ᾱχετ'.] 'εγαμεῖτο' ἀς τοῦ 'εχομβρίν, γαφαμβίν. Cyrill. Vid. Suid. in "εχετ ὁ ἀνὴρ &c. & ſup. "αχε. IS. VOSS. Integra phraſis foret: 'εχετ αἰδοῖ. quod recte dicetur de fœmina nupta. Euſtath. ad *Il.* A. p. 63. 4. "εχῃ] ἢ ὁ γαμῶν τὴν αἰδοῖ. Vide etiam ſup. v. "εχε, poſt 'εχέσατο. KUST. Cum Cyrillo convenit Lex. meum MS. Vid. & Suid. v. 'Ηχεν.

2. "εχῑ.] Hom. *Odyſſ.* Σ. 84. "εχῑν βασιλῆα, δεσπότ' ἀλάπαδα κάστρα. Vid. Era m. Adag. *Babeti imperitum*, p. 154. SCHR Conf. Suid. ibique Kuſt.

3. Αὐχίτου καὶ Φλογίας] Scrib. Αὐχένιος καὶ Φλογίας παῖς. De hoc Nazianz. Στηλιτεύτ. A. p. 295. ἀς μισεῖ τοὺς τοῦ 'αχίτα καὶ Φαλάριδος ἀσεβεστάτου ἀσὶς τοῦ τοιούτου αἰσιτεῖν. HEINS. Αὐχένιος. Interpretes Homerici & Varinus, qui & Φλογίου. J. F. GRONOV. Αὐχένιος Didym. *Od.* Σ. 84. & Euſtath. ANONYM. *in Cod. Weiſſ.* Locus Nazianzeni eſt *Orat.* III. p. 91. A. eiusque etiam ab H. Junio *Cenſur.* II. 95. qui ex Eunapii *Chronographia* adfert quæ Suidas habet in v. "εχῑ, & in v. Φάλαρις, quem Articulum Kuſter. ibid. quoque exiſtimabat ex Eunapio deſumtum eſſe. Male tamen Junius *Auctoritis & Phlegon* ſcribit; pro quo Euſtath. *Od.* Σ. p. 1832. *fin.* Αὐχένιος καὶ Φλογίου. Conf. Schol. ad Hom. *Od.* Σ. 84. & *Not.* Barnef. *ibid.*

4. 'εφάρθη] Scil. ὑπὸ Αἰχμαδίων, ut Schol. *Od.* Σ. 84. & Euſt. p. 1839 *init.*

5. Μετώπη.] L. Μηρώπη. FLOR. Μετώπου, ἢ Ἀμφιτρώνη. eam vocant Homeri Schol. & Euſtath. *l. c.* Notum alias eſt nomen Μηρώπη. Vid. Pauſan. IV. 3. p. 286

6. Ὠμότητ· ἐδ] L. ὠμοτητ· ἐστ. M. MEIBOM. Nihil mutandum: verba enim bonum ſunduni ſenium: *adeo crudelis erat*, vel *ſupra modum immanis.* Sæpe ita ſuperlativi ponuntur.

7. Τῶν παιδίων.] De Æchmodleo, filiis ſtupratore, hoc tradit Schol. Hom. & Euſtath. *ll. cc.*

8. Ἀπολλάνιος] Rhodius ſcil. *Argonaut.* IV. 1093.

Τύρσιν "εχῑ γλαίων ἵν χάλκεα κίονα πάσης
Πάξε δυναστείης ἑῆς· τοιοῦτ δὲ κάφεν οἶτος,
Ὀφρυσιν οἱ χαλκὸς ἀλιστέφιζε καλύπ.

Vid. ibi Schol.

9. "εχέατο.] Hom. *Il.* E. 314. Vid. Hœlſlin. *Not.* ad Apollon. Rh. I. 1067.

10. "εχε φρενί] Hom. *Il.* B. 33. ubi Schol. τὸ λοιπὸν σου καλῶς τὸν ἔχε, τὸν μέμνησο. Conf. Il. *Tim.* II. 8. 14.

11. 'εχέφυζα. ἐφύζα.] Ab ἐχεφυέων. G. Ridicule *Guſetus* ab ἐχεφυζᾶν deducit. Diviſim enim ſcribendum eſt, εχε φυζα, ex Hom *Il.* ι. γ. a. ubi Poëta inquit: - - - αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Θωρηχθέντες ἴχε φύζα - - - i. e. ad verbum: *ſed Achivos divina* (i. e. divinitus immiſſa) *tenebat fuga*: quod magis Latine dicetur: *Achivi vero effuſe fugiebant.* Hinc ergo apparet, quorſum pertineat interpretatio Heſychii, εἶχε φυγήν: ſic enim ſcribendum eſt pro εἶχε φυγῆν. Nam φύζα idem quod φυγή. [Vid. infra.] Quod autem adnect ad ἐφυσα; id minime huc pertinet, ſed ad verbum 'εφύζω, a φυζάω, quod idem ſignificat ac φυτάω. Supra: 'εφύζα. ἐφύσα. KUST. Male Ed. Hug. 'εχεφυζα. ἐφύζα.

12. Φυγὴν] L. φυγὴ Vid. *Not.* præced. KUST. Schol. Hom. *Il.* ι. a. "εχε φύζα.] εἶχεν, ὑπεφύγει, ἢ ἐξ ἀδίας φυγῆ. Conf. *Not.* in v. Φύξαι.

13. "εχεων.] Vid. *Not.* in v. "εχεν, Suid. & Etymol. in v. "εχω. De diſcrimine ἔ ἔχεσι & ἐχιδνῶν, vid. Ælian. *H. Anim.* X. 9.

14. "εχῆ κατοχῇ.] L. "εχῃ. κατοχῇ. IS. VOSS. Vid. ſup. ſuo loco.

15. "εχ'ιαι.] Ex Hom. *Il.* Γ. 416. & Schol.

16. 'εχθαίρουσι.] L. 'εχθῶσι. IS. VOSS. Vid. ſup. v. 'Αστιχθαίρει, & mox v. 'εχθομαι.

17. 'Εχθαίζει.] Pro 'εχθαίζει, ut inf. 'εχθίζῃ. pro 'εχθίζει. & 'εχλιζει pro 'ελκιζει. IS. VOSS. Peſſime 'εχθ. Scribendum enim erat, ſed alio loco: 'αἰδαίζει. μεγάλως ἰδαίμαζει. Verbum eſt δηιάζω, quod Heſych. in aliquo loco ſcriptoris uſurpatum repererat pro μεγάλως δαιμάζω. Sic ſupra 'εδηιάζει exponitur, ὡς δῆϊν ἰδαιμαζει. KUST. Nec tamen *Voſſiana* ſententia diſplicet, favente ſerie; quum facile χ & ι confundi potuerint. Supra: 'εδηιάζει. ἰσαιτάζει. Suid. explic. Θεοτοκίζει.

18. 'Εχθοδοκίζουσι.] 'εχτοφί. Suid. An 'εχθοφί. IS. VOSS. Nihil mutandum. 'εχθοφί. eſt in Cyrill. & alio Lex. MS. Vid. Kuſt. ad Suid. & mox v. 'εχθοδοκίζω. Conf. ſup. v. 'Αστιχθίει.

19. 'εχθίεται. . . . . ἐχθρότατον.] L. ἐχθρῶτον. HEINS. KUST. ABRESCH *l. c.* Recte Lex. MS. per ᾱ. ἐχθρότατον, ut reſcripſi. Gloſſæ meæ MSS. in *Cantica S. S.* 'εχθίστον. ἐχθρότατον. Occurrit ita in *Cantic. trium puer.* com. S. Schol. Hom. *Il.* A. 176. "εχθιστ· ὁ ἐχθρότατ·. ut Suid. & Etym. M. Mœris: "εχθιστ·, Ἀττικῶς· ἐχθρότατ·, ἀπλῶς. Sic & Thomas.

20. "εχθημα, μισημα.] Legendum eſt: "αχθημα, μίσημα. ut recte ſcriptum inveni in Lex. MS. Bibliothecæ Regiæ. Nimirum ἄχθημα eſt ab ἄχθος, ut μίσημα à μῖσος. KUST. "εχθημα, μίσημα, etiam Suid. & Phot. Lex. MS. Forte tamen 'εχθημαῖα dederat Sophocles. Immo neſcio, an 'εχθίμα prorſus ſit rejiciendum.

21. Σοφ. Τυράννου.] *Meurſ.* [in *Sophocl.*] Τυράννῳ emendat, *OEdipo* nimirum. Vid. ſup. in *Pherecrates.* PRICÆUS in *Indic. Auct.* Sed locum ſuſtra quæſivi in dramate ſuperſtite. Hauſta videtur vox ex opere deperdito.

22. "αχμαῖς.] Ex Hom. *Il.* M. 260. & Schol. Conf. v. "εγμα ſupra: & inf. v. "εχμαῖς.

23. 'εχθοδοκίζω.] Hom. *Il.* A. 518. Vid. ſup. v. 'εχθοδοκίζουσι.

24. 'εχθοδοκίς.] Ab ἔχθος, & δέκω ſeu δοκέω, quod ab eadem radice qua δοκία, δόκη, δοκίον, &c. G. Poëtis inprimis Tragicis fere familiare. Id quod quoque monuit H. Steph. [*Theſ.* I. 1313.] qui hinc dubitabat an legeretur in Platone, unde laudant vulgata Lexica ἐχθοδοκῆ ἐδόκει. Sed non erat cur in dubium vocaret: legitur enim I. VII. *de Legg.* p. 636. E. Κελάδους μὲ ἐ αὖτις οὐδ' ἐχθοδοκῆ γεγονότα πολλοῖς, ἴσως δ' οὐκ ἐλαττοῦσι ἐτιμησε σοφοῖσιν. In quibus verbis vocem deſidero unde pendeant Genitivi. forte ergo excidit ἔχθει, aut ſimile. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* VII. 2. p. 307. Vid. Etymol. M.

25. "εχθω.] Ab οὐδέω, οὐδῶ, 'εχθῶ, ut οὐδεῖ ab οὐδῶ. IS. VOSS. Corrupte prn 'εξω, vel 'εξε, quod Syracuſanis in uſu erat pro ἴθι, teſtibus Etymol. [in v. Περιστέρα, p. 663.] & Euſtath. ad Hom. [p. 140. 15.] KUST. Vide etiam *Not.* in v. 'εξακίδωμα.

26. "εχθεσσομαι.] Eſt potius caput novi Articuli. Deeſt in Lexicis.

27. 'εχθίζω.] An ab οὐδέω, ut & v. ſeq. 'αχθίσαι an ε ψιλόν, στόμ, φθίω, χθίω, ἐκχθίστου, pro quo ἐχθιστου, euphoniæ gratia. G. Pro 'εδηίζω, a δῄω, δῄωχθα. Niſi ſit 'εκθίζω, ut ſequens. IS. VOSS. 'εχθίζω ſine dubio pro 'εδηίζω. De χ & ι permutatis vide paullo ſuperius *Not.* in v. 'εχθοδοκίζω. Supra: 'εδηίζει. ἐαίζει. Et: 'εδηωσεν. ἐκέστησεν. &c. Conf. v. ſeq.

28. 'εχθίστου.] L. 'αχθίστης, pro 'εδηίστης. IS. VOSS. 'εχθίστης, cum iota ſubſcripto, *H. Steph.* exhibet in *Ind.* Mallin 'εχθίστη, vel 'εχθίζει, pro 'εδῄ. Vid. *Not.* præced.

29. 'εχιλῆν·] L. ελιλῆν·. SCAL. Male pro ελιλῆν·, vel 'ελιλῆν·. KUST. Vid. ſup. v. ελιλῆσαν, inf. v. 'ελιλῆν·, ut & *Not.* in v. Αἰολιλῆν, & in v. ελιλῆ. ευστοχία. Incideratforte Heſych. in corruptum codicem, ubi 'ελιλῆν·, pro

Ἐχῖν-ος [1], μικρὸν τῆς θαλάσσης ζῶον· ἢ τὸ πεττευόν.

Ἐχινάδων [2]. νήσων, αἱ κελῶναι]· Ἐχινάδες.

Ἐχῖνος. πέμμα τηγανίτου [3], ὡς πλακοῦς. καὶ καλίας [4] μέρ-ος τῆς μυρικαζομένων [5] ζώων. καὶ τῆς πλεύρας ἡ κοιλία. καὶ σκεῦ-ος μαγειρικὸν [6]. καὶ τῆς θριᾶς οἱ κύτταρροι. καὶ τῆς πλατείας ὁ καρπός. καὶ τῆς κυνοκράνου [7] μέρ-ος. καὶ τοῦ χαλκοῦ μέρ-ος. καὶ οἱ τῆς πυγῆς ἀσκῶσες. καὶ λοπὰς. καὶ ζῶον θαλάσσιον εὐώδιμον [8]. καὶ εἶδ-ος ἰοῦ. καὶ μῆας [9]. καὶ οἱ ἀκανθώδεις [10].

Ἔχλυεν [11]. ἔκλυεν.

Ἐχμάζ. κωλύ. ἐσυχάζ. σπεύζ. κρατῶ. διωθοῦμαι.

Ἔχμαζον [12]. ἐπίσχες, κατέσχες.

Ἔχμαζε [13]. κωλύματος· ἀπὸ τοῦ Ἐπέχειν. ἐρείσματα ὑδάτων.

Ἐχμῆν-ος. ὑποστρωμνίδ-ος.

Ἔχνευον [14]. ἐπέκεινα.

Ἔχνύαζεν [15]. σφῶν ἤμαζεν.

Ἔχοιτο, σπείροιτο. ἀντέχοιτο.

Ἐχ-

pro αἰλ. legebatur; quod facile in Ἐχιν-ος mutatum, ob similitudinem litterarum λ & χ. Vid. *Not.* in v. χίναιλος.

1. Ἐχῖν-ος.] Athen. [L. III.] p. 91. SCHR. Vid. mox in v. Ἔχινος.

2. Ἐχινάδων.] Ex Hom. *Il.* B. 625. [five *Cat.* ϛ. 132.] KUST. JENS. *l. c.* Vid. Schol. Hom. ad *l. c.* & Etym. M. item Herodot. II. 10. Conf. sup. v. Ἀχαιῶν, & G. D'Arnaud *Animadv.* p. 73.

3. Ἐχ. σ. πανωλικὸν.] Vid. Casaub. in Athen. p. 919. SCHR. Forte πανωλικὸν. Vid. mss. Νῶνις. Sed *fl. Casaub.* ad Athen. [p. 919.] exponit *libum insulare*, i. e. Rhodi & in aliis insulis fingi solitum. Vid. Fest. in *Naricos*, & ibi Jos. Scalig. ubi *fartes echines.* [ex Plauto.] SOPINGIUS.

4. Καλίας μέρ-ος.] Vid. Aristot. *Hist. Anim.* L. II. c. 16. [§. 236. SCHR.] & L. III. *de Part. Animal.* c. 14. p. 421. HEINS. Nicand. *Ther.* p. 40. *fin.* Ἡ ἰλιὰς πολλὰ, τὰ δὲ καλίασ' ἔχουσι. Schol. Ἐχῖν-ος ἢ ὁ κυρίως, ὁ κοιλὸς ὃ βαλὼν πᾶν τὸ, ἐπὶ τὸ ἐλάφρον. Vid. Etym. M. & H. Steph. *Ind.* ubi plura ad hanc Glossam pertinentia. Conf. Foës. Œcon. v. Ἐχινάδες, & sup. v. Ἔνοσιχθ-ων, & Ἤνοσιχθ-ων, ibique *Not.* item Suid. v. Ἤνοσιχθ-ων, ibidemque Kuster. & inf. v. Νηνίς.

5. Μυρικαζομένων] Ed. Hag. μυελοκαζομένων, per τ: ubi *fort.* μαγοῦ. emendat. Sic inf. in v. Ἤνοσιχθ-ων, ut & Pollux II. 204.

6. Σκεῦ-ος μαγειρ.] Vid. Harpocr. & Turneb. *Adverf.* p. 269. SCHR. Vid. omnino Etym. M. Suid. Aristoph. Schol. p. 362. 363. & Erotian. in Ἐχῖνος πανικὸν. IS. VOSS. Vid. Polluc. VI. 91. Interpp. Horat. ad *Serm.* I. *Sat.* VI. 117.

. . . . . *adſtat* ECHINUS
Villi, cum patera guttur, Campana fupellex.

Aliam præterea interpretationem dant Gloſſæ MSS. Mich. Apoſtolii: Ἐχῖνος, σκεῦ-ος ὃ χαλκοῦν ἢ διαπεπλεγμένον πανίδιον, ὃ ἐπὶ τὰ χαμαιπετῆ ἀπλοῦται. Eadem Harpocr. & Suid.

7. Κυνοκράνου] Vid. ſup. in v. Λεπίδωτα.

8. Εὐώδιμον] Vid. Ariſtot. *Hiſt. Anim.* l. IV. ſ. 185. & ſup. v. Ἐχῖν-ος.

9. Μῆας.] Herodot. in *Melpom.* agens de moribus Libyes, quorum tria genera recenſet, βουῶδες, ζευγεῖτας & ἰχθυοφάγους. Ita enim dicit: οἱ δὲ, ἰχθυοφ.] SOPING. Peſſime *Schrev.* ex Sopingii ſcriptura obſcuriori dederat *Latis* pro *Libycis*, & βουῶδες, per ω, non conſulto loco Herodoti, qui eſt l. IV. c. 192.

10. Ἀκανθ. ἐχόντων.] Alias ἀκανθώδεις, & ἀκανθοῦσιν. [quod ſup. vid.] G.

11. Ἔκλυεν.] Ut ſup. Ἐχθάζεν. IS. VOSS. Vid. ibi *Not.* & in v. Ἐχθάζω. Dubium num poſterius prioris ſit expoſitio, an potius correctio.

12. Ἔχμαζον.] Vid. inf. v. Κατεχμάζεν.

13. Ἔχμαζε.] Vid. Cyrill. & Etym. M. IS. VOSS. Hom. *Il.* Φ. 259. . . . . ἄνωγεν δ' ἐξ ἔχματα λῦσαι. SOPING. Vid. ſup. v. Αἴχμαζε, & ante v. Ἐχάδιον. Schol. Hom. *Il.* M. 260. Ἔχματα, ἐρείσματα. Nicand. *Ther.* p. 52. *fair.* Rhod. l. 1200. . . . Ἴχνεσι γαίης. Schol. Ἴχνεσι γαίης. Apollon. Gloſſa Vett. Ἔχματα. *Retinacula.* M. Apoſtolii Gloſſ. Gr. Lat. MS. Ἔχμα. *Retentaculum.*

14. Ἔχνευον.] Vid. inf. v. Χνιεῖ (ita enim pro χνάει leg.) & ſeqq. Conf. H. Steph. *Theſ.* IV. 532. *fin.*

15. Ἐχνύαζεν.] Vid. inf. v. Χνάω, ὁ χνῶ, &c.

16. Ἐχολώσατο.] Ἐχολώσαν, ὠργίσθη. L. ὀργισθ. KUST. Hom. *Il.* O. 155. & alibi. Conf. v. Ἐχώσατο.

17. Ἐχόλωσε.] Ex Hom. *Il.* Σ. 111. & Schol.

18. Ἐχόμενα τείνει.] Sic in lib. *Judic.* c. IX. [37.] ἀπὸ ὀμφαλοῦ γῆς. Et *lib. Nectonis* c. ii. [6.] ὡς ἐκ πλαγίου κατόψεως ἐχόμενα αὐτοῦ *Pſ.* LXVII. 26. ἐχόμενοι ψαλλόντων. SOPING. Unde intelligi id poſſet, niſi ex LXX. Senioribus, qui τὸ ὄπτι i. e. *prope*, aut *juxta*, reddunt ἐχόμενα? Sic *Judic.* XIX. 13. Καὶ ἐὰν αὐτὰ, ἢ ἐὰν ἐχόμενα ἢ τοῦτο. *Lib.* II. *Sam.* XVI. 13. Καὶ Σιμεὶ ἐπορεύετο ἐκ πλαγίου τοῦ ὄρους ἐχόμενα αὐτοῦ πορευόμενος. [ubi tamen in Hebr. eſt נכח.] HEINS. Vid. *Pſ.* CXXXIX. 6. Amos. II. 8. IL *Reg.* XVI. 13. PERG. Et *Pſalm* CXXXIX. 5. Ἐχόμενα ὄπισθεν καὶ ἔμπροσθεν (Ald. σταθμὸν) ἔθηκάς με. Huc Heſych. reſpexit. Conf. Etymol. v. Ἐχόμενα KUST. BIEL. VALKEN. *Gloſſ. S. ex Heſych.* p 17. Poſtremo loco Hebr. habet נתן *ad manum.* Gloſſæ MSS. in *Pſalmos*: Ἐχόμενα, ἐφιζάνοντα. Plenius legitur in MS. Cod. Voſſ. Ἐχόμενα, ἐφήμενα μονονοῦ-ος, ἀεὶ ὄ, ὑφιστάμενος. ἐπὶ ὄ, ἔχω, τὸ ἐπιτιθέμενον. Tum verba ſubjicit *Pſalmi*: Ἐχόμενα τείνει σταθμὸν ἔθηκέ μου. Similiter Gloſſæ MSS. in *Job.* (I. 14.) Ἐχόμενα ἀλγεινοῦ, ἐφιζάνοντα. Conf. Suid. Et paſſim quoque apud Herodotum ἔχειν cum Genitiv. pro *proximum*, aut *vicinum eſſe*. Vid. Æm. Porti *Lex. Ionic.* Obiter non, primum *Sopingii* locum ex *Judic.* omiſſum eſſe in Tomum *Concordant. Gr.* Infra Heſ. Ἐχόμενα, ἀπὸ ΕΧΟΜΕΝΟΝ Ἀσσύριοι.

19. Ἐχόμενα, ἐφ.] Sic iterum Gloſſæ MSS. in *Pſalm.* (XCIII. 15.) Ἐχόμενα, ἐφιζάνοντα. Conf. Nat. pract.

20. Ἐχομ-ῶν, ἀντεχόμεν-ος αι.] III. *Reg.* I. 9. Beſch. I. 15. 19. BIEL. Diſtingue poſt ἀντεχόμεν-ος, & conf. v. Ἔχεσθ, & v. Ἐχόμενα.

21. Ἐχόμεν. ἐφ.] Hom. *Od.* M. 433.

Αὐτὰρ ἐγὼ τὸν μακρὸν ἐχόμην ἐπὶ νηὸς ἀμείρας,
Τῷ ἀσπαρτῷ ἐχόμην . . . . . .

Quem locum adfert Apollon. Lex. MS. explicans: Ἐχόμενον, ἐξηρτημένον, κατηφὲς, ἀπωχόμενον eſt diverſa explicatio. Vid. v. Ἐχόμενα. ἀπεχόμενα, &c.

22. Ἔχου.] Forte Ἴσχω. SOPING. Ἔχω. IS. VOSS. Ἔχεσθ. Dorice pro Ἴσχου, frequens Pindaro, Theocrito, & aliis.

23. Ἔχεσι πόδεσι.] Hom. *Iliad.* Φ. [369.] Ἦτοι, τάλλ' ὡς ἰμὲ χρὴ ἔμεν Ἔχεσι πόδεσι; SOPING. Vid. ibi Schol.

24. Ἔχεσθαι.] Vid. Suid. & ſup. v. Ἀπείχεσθαι, & v. Ἐπέχεσθαι. Conf. Schol. Hom. *Od.* B. 396.

25. Ἔχεσθε. ἴσχ.] Id eſt, *baſilli, adhæſiſti.* G. Leg. Ἔσχεσθε ἴσχ. REISK.

26. Ἐχεσπ-ζεν.] Vid. inf. v. Χαίνω, poſt Χαζόμενος.

27. Ἐχεσφετ-ίζει.] Vid. inf. v. Χρώτων, Χρώζει, & ſeqq.

28. Ἔχρηζε. . . . *lacun.*] Ita ſapius apud Herodot. Vid. Æm. Port. *Lex. Ion.* v. Χρήζειν, Χρῄζω (ſine jota ſubſcr. ut h. l.) & Χρῄζων.

29. Ἐχρημα-τίσθη.] *Mt.* X. 22. ubi Gloſſa, ἐκφοβεῖται. Augmentum enim utroque modo accedit; unde LXX. promiscue ἐκφοβεῖσθαι, & φοβεῖσθαι. Suid. expl. χρηματίσαι ἐδίδαξεν. inf. Χρώτων. φοβοῦνται. Conf. ſeq. v. Ἐχρήσ-

30. Ἐχρησ-μ-ον, ἐνίσ-ων.] Potius ἐστησ-ων. KUST. L. ἱσ-ῶν, ab ἵστ-ω. REISK. Infra: Χρησμολογ. . . . κατὰ τὸ αὐτὸ ἐμφ. ut ſup. Ἐχρεῖσθ. ἐφιστᾶσθ. &, Ἐπεχρήσθη. ἐστησ-

Ἔχεσιν [1]. ἐπάντησιν. ἴσπλευσιν.
Ἐχωματίδη [2]. συνιχνείδη. Σοφοκλῆς Αἰάμαντι.
Ἐχέσαντο [3]. ἐλάμβανον. ἐξελάμβανον.
Ἔχρωπεδη [4]. ἐχρωματίδη.
Ἔχῃ. ἐχύθη.
Ἐχίμησαι [5]. ἤρτησαι [6].
Ἐχεσί. πυκί, καὶ βέβαιος, ἀσφαλής, ἰσχυρός, ἐχεσί.
Ἐχερῆσι [7]. τῷ ἀξῇ χειρὸς ἔχω συνθίζω. καὶ κρατοῦντας.
Ἐχεφὴν. δυσαπόρρητον. ἀσφαλές.
Ἐχεφρεῖς [8]. αἱ σπουδαῖαι φρονοῦσαι. ἢ ἀσφαλεῖς εἰς φρόνησιν.
Ἔχυρᾶς. ἰσχυρὰς, ἀσφαλᾶς.
Ἐχάλασαν [9]. ἔκλιναν.

Ἐχώ-

Ἐχόμθα [10]. ἀπεχόμεθα. ἀπεχόμεθα. ἀπέλαμβανόμεθα.
Ἔχων Φέρων. οἰκᾶν. κατέχων.
Ἐχώσατο. ὠργίσθη [11]. ἐχολώθη.
Ἐχαθήλατο [12]. ἐπήσατο.
Ἐχάκασεν [13]. ἔσαξεν.
Ἐχαλάσατο. ἔλωσεν. ἐπιπόθη [14].
Ἐχάνας [15]. αἱ τῶν λαχάνων δέσμαι.
Ἐχάπη [16]. ἐφυτήλευσεν. λοπάς.
Ἔχατο [17]. ἐκολούθησεν.
Ἐχεαι [18]. ἐπακολουθήσεις.
Ἔχεια. παίγνια [19].
Ἐχείη [20]. γέλως. παιζοῦσα.
Ἐχεῖν [21]. τὸ τὰς τείχας βάπτειν.
Ἔχημα. ὅταν ἴνια, Σίφνιοι [22] καλοῦσιν.

Ἐχ-

Ἐχ. Itaque hic forte εἰσίτησεν ſcripſerat. Niſi fuerit ἐσίτησεν. ut inf. Χείμων. πτόλεμος. & Lex. MS. ἐχείμασθεν. ἐπολέμησαν. Utrum eligas, ſyllaba excidit. Conf. *Not.* in v. ἐξεχείνων, & v. Ἐξεχείνων.

1. Ἐχεσίν. εἰσίτησιν.] Vid. ſup. v. χίχεσιν, & v. ἀξχεῖ. Æſchyl. *Prom. Vinct.* ν. 569.

χεῖ τὴ αὖ μα τάλαινα εἶερ-

Ubi Schol. χεῖ. κατεῖχε, κατᾷ. & Schol. alter, κατᾷ. *Ibid.* ν. 583. τέρμα dicitur. Et ν. 599. χείμα κατεργόν. ubi Schol. alt. κατᾷ. Conf. ν. 676. ἔρυτμον μέσον χειθῶνος. Schol. τροθῶνος. Vid. Magni noſtri Schulteſ. *Orig. Hebr.* T. II. p. 36. & inf. v. Κεχαυνῶν, item v. Κεχυμένῃ. πυκλίχθη. ibique *Not.* Ita oos dicimus *fmeeren*, *afſmeeren*. Vide & v. Ἐπαίτασιν.

2. Ἐχρωμαΐδη. συνχνείδη.] Forte legend. Ἐχρωμαΐδα. ἐχροθῶσαν. KUST. At ſingul. Ἐχρωμαΐδα tuetur Suidas. In poſteriori malim συνχνείδα, vel συνχρωΐδα, de quo vid. H. Steph. *Theſ.* IV. 639. B. Infra: χρῶμα. χρωμαΐδη. Et: χρωμαΐδοῖς. - - - χρωΐδοις. Et mox: Ἐχρωΐδοις. ἐχρωμαΐδοις.

3. Ἐχεσίν.] L. Ἐχάνην. IS. VOSS. Poëtico pleonaſmo ἔ ε, pro ἐχόν: ut inf. Ἐξιόντα, pro Ἐξιόντ. Vid. H. Steph. *Thes. Verb. Anom.* p. 134.

4. Ἐχρωμαΐδα.] Vid. ſup. v. Ἐχρωμαΐδα.

5. Ἐχίμ. ἐχύθη, ἐχίμησαι, ἤρτησαι.] Diſtingue & lege: † Ἐχίμησαι. ἤρτησαι. PERG. Diſtingue & lege: Ἐχύθ. ἐχέθη. † Ἐχίμησαι. ἤρτησαι. Poſterius illud Ἐχίμησαι eſt ex Ariſtoph. *Thesmoph.* p. 775. αἴτις ἀρπαίου ἐχίμησαι: *qui concentum paraverunt.* L. BOS *Animadv.* p. 227. Emendationem *L. Bos* firmat Lex. Cyrill. MS. Brem. in quo ita: Ἐχίμησαι. ἤρτησαι. BIEL. Novum inchoo Articulum, ſcil boque: Ἐχίμησαι. JENS. *Luc. Heſ.* p. 103. Scribe Ἐχίμησαι, per ι, a χυμίζω. Reſpexit eoim Heſych. ad Ariſtoph. *Thesmoph.* ν. 169. - - - - αἴτις ἀρπαίου ἐχίμησαι. i. e. proprie, *qui harmonium ſuceo conciverunt.* Τὸ ἐχίμησαι, per ι, vel ideo repudiandum eſt, quod verſus modulo repugnet. Uode miror vitium hoc non obſervatum fuiſſe a *L. Bos* [*l. c.*] obi locum hunc Heſychii tangit. Recte Suidas, ad eundem locum Comici reſpiciens: Ἐχέμησαν. ἔζευξαν ἀνοίξαν. KUST. Phavor. bene ſeparaverat τὸ Ἐχίμησαν a præcedd. ſubjiciens Ἐχέμησαν, &c. e Suida, ut ſolet. Schol. Comici ad *l. c.* vulgatæ lectioni inhærens, χωμῶν (alt) ὑπὸ (leg λύπ) ἢ κλῶ λυγί. Malim tamen Ἐχίμησαν: quam vis hoc verbo careant Lexica.

6. Ἤρτησαι.] Scr ἤρτησαι, ab ἀρτάω. KUST. Conf. *Not.* præc.

7. Ἐχερῆσι.] Puto ſcribendum Ἐχερῆσι, ab ἰσχερής, quod idem ac ἰσχερής, *manio, firma.* Totum autem locum ſic diſtinguendum puto: Ἐχερῆσι τῷ ἀξῇ χειρὸς ἔχω. συνθίζ &c. i. e. *Firmare jureſurando & dextris datis*; ſubaudi *conbubia*, *fadus*: cui phraſi Heſych. interpretationis loco ſubjungit, συνθίζ, i. e. *fadus facere.* Quod autem ſequitur, κρατοῦσαν, videtur pertinere ad Κεκραμένῃ, quod Heſych. cum Ἐχερῆσι confundere potuit. KUST. Vid. Suid. v. Ἐχέτλιον, coll. inf. v. Ὀχήσεις. Et inf. Κεκραμένῃ. - - - κεκραγμένῃ. Suid. Ἐχερῆσι. ἐκραγῆσι.

8. Ἐχεφρεῖς. αἱ σπ. φρονοῦσαι.] Forte legend. αἱ σπ. φρονοῦσι, ut Etym. M. αἱ ἀσφαλεῖς εἰς φρονῆσι. Sed non adfirmo: reſpicere enim videtur locum Poëtæ alicujus, ubi in fem. gen. occurrebat.

9. Ἐχάλασαν.] L. Ἐκάλασαν. ex *Pſalm.* XVII. 45. [five XVIII. 46.] Ἐχάλασαν ὑπὸ τῶν τειχῶν αὐτῶν. Vid. Suid. [qui reddit per ἐξέκλασαν.] IS. VOSS. PERG. VERW. BIEL. ABRESCH *l. c.* [Conf. Pricæl *Annot. poſter. in Pſalm. cit.*] Apud Davidem (*l. c*) eſt וירעמו מסגרותיהם *& trepidabunt ex claſtris ſuis.* Paulo propius ergo Græci interpp. ad mentem S. Vatis accedunt, cum in eandem ſcotentiam ſic vertunt verba ejuſdem II. *Sam.* XXII. *mem.* 46. καὶ σφαλοῦνται ἐκ τῶν συλλογῶν αὐτῶν. Σφάλλειν autem, ut docet Heſych. iofra, eſt κλίνειν, qua voce & hic explicat τὸ χαλάσαι. Apud Hebræum in poſteriore loco eſt ויחגרו מן מ *accinxit ſe:* in priore τὸ ἐσφενδόνησαν venit a ויחגרו literis tranſpoſitis, b. e. *trepidavit.* Sic ergo exiſtimemus par eſt, ut nihil hic inter ſe diſſentiat, τειχῶν hoſtium Dei eſſe vim, injuſtitiam, tyrannidem, quam ut exerceant, opus eſt illa *arcibus*, συλλογαῖς, ſuorum, ex quibus quaſi impetum faciant lo Del populum. Ubi autem videbunt *arces* quaſdam nec opino turbine dejicere [Deum,] *accingent & armabunt ſe*; ſed fruſtra. Nanos enim a Deo terror illis undique incutietur, ut *tremant* vel validiſſimis ante operibus tonuit, fuam adeo χάλασιν ſentientes, quia vim aſperæ, ut dixi, ita cruta labefactante, ut iis omnino decedere cogantur. Hoc igitur eſt illud, ἐχάλασαν ὑπὸ τῶν τειχῶν αὐτῶν. Longo poſt tempore in codice *Rulei* vidi hæc notata manu *Arcerii*: „Reſpicit *Pſ.* XVII. ubi tameo, ut eſt in Suida, legeodum Ἐχάλασαν.„ VERWEY. De variante in locis parallelis allatis lectione concilianda vide quæ eon ita pridem dedit Magoi Parentia æmulus Filios, Jo. Jac. Schultens, in eruditiſſima *Diſſertat. Academ.* II. p. 146. 147.

10. Ἐχόμεθα.] Hom. *Il.* E. 129. ubi Schol. & Apollon. Lex. MS. ἀπεχόμεθα. Conf. ſup. v. Ἐχόμεθ. Ad ſeq. ἄπτεσθαι conf. v. Ἔχεται, & v. Ἐχόμεθ.

11. Ἐχώσατο. ὠργίσθη.] L. ὠργίσθη. IS. VOSS. PERG. Sic olim in *Peric. Crit.* emendaveram ex Schol. Hom. *Il.* A. 64. quo reſpexit Noſter. Infra: Χόλωσις. ὀργισθῆναι. &c. Conf. ſup. v. Ἐχολώσατο, & inf. v. Χολώσεις. Literas autem γ & χ aliquando confundi notum eſt. Sed deinde priores Editiones conferens, vidi omnes cum Phavor. recte per γ expreſſiſſe, ὠργίσθη, pro quo ὠχγ. reſcripſi, quamvis augmentum non nunquam in hoc Lexico neglectum ſit. Sola Ed. Schrev. dedit per χ, ut mox iterum in v. Ἔχθοια. σκίχρια. ubi omnes Editt. παίγνια.

12. Ἐχαθήλατο.] A ψαθάομαι. IS. VOSS. Vide hoc ioſ. ut & v. Ταλάσιοι, & ſup. v. Διαψαθάσαι, & mox v. Ἐψαλάσατο.

13. Ἐχάκασεν.) Conf. v. Ταικάζει, & v. Ταικάδη. &c.

14. Ἐχαλάσατο. - - - - ἐπιπόθη.] L. ἐπιπόθη, a πόθος, *frica.* PALMER. Similiter inf. Ταλάσιοι. κωπῆ, Ψαφί. Vide ibi, & ſup. in v. Ἐψαλάσατο.

15. Ἐχάνας.] *Olerum colligaturas* intelligit, cum venum proponerentur. σπυρὶ βόλων, *ſeparum vendendarum catenata conjunctio*, apud Athen. FUNG. De hac voce & conſuetudine vid. Caſaub. ad Athen. l. IV. c. 3. p. 250. SOPING.

16. Ἐχάπη.] Vid. inf. v. Ἐφυτήλευσε, & v. Λοπάς.

17. Ἔχατο.] Vid. inf. v. Ἔφπο, & ſeq. item v. Ἐχόμενος, & ſeqq.

18. Ἐχεαι.] Hom. *Il.* Π. 733. Ἔχευε, obi al. Ἔχυτο. Conf. Suid. Hæc & plura cum ſpiritu aſpero exprimenda curavi.

19. Ἔχεια. παίγνια.] L. Ἔχια. SOPING. Scr. Ἔχια. Vid. Etymol. Aliud Ἐχία, de quo infra: ſed male tranſpoſitum. HEINS. Hinc ἐχιλίζω. [Vid. Etym. & Suid.] VALES. Scrib. παίγνια. IS. VOSS. PERG. Recte Etymol. Phavor. & Ed. priores omnes, per γ. Conf. *Not.* in v. Ἐχάσκεται. Patet autem ex αἰ, παίγνια, τὸ Ἔχεια, vel Ἔχια, hic eſſe plur. oum. ab Ἔχιον. Vide etiam *Not.* lo v. Ἐχία, & v. Ἐχιλάτησεν. Adde *Not.* ſeq. & inf. v. Ταικάζει.

20. Ἐχείη.] Scr. Ἐχείη. Nicand. *Theriac.* p. 36. [63.] Gloſſ. Ἐχεῖ. τυτθοί, παίγνια. HEINS. Pro eodem paulo inferius habes Ἐχία. KUST. Vid. *Not.* in v. Ἐχία, & modo in v. Ἔχεια. Scholia Nicand. *Ther.* ν. 880. laudavit etiam H. Steph. *Ind.*

21. Ἐχεῖν.] Vid. ſup. v. Ἀφυλῶν, inf. v. Ἐχείων. Cum Heſych. facit Photius in Lex. MS. Qui vero hoc faciebant, dicti ſunt τειχοσκάφαι. Vid. Zonar. ad *Can.* 96. *Concil. VI. in Trullo*, p. 205. Conf. Cangii *Gloſſ. Gr.* Deeſt hæc vox in Lexicis, ut & vox τειχεκλείσης, qua utitur Synef. *Calvit. Encom.* p. 85. B. (quem locum Suid. v. Θαλασσίαν citat) & p. 86. B.

22. Ἔχημα. - - - σκιρὰ] Leg. fort. Σκιρὰ. Vide de hoc infra. SOPING. L. σκιρῶν. SALMAS. Scrib. σκίρημα. idem quod alii σίραμα, & γλυφὴ. Vid. Euſtath. *Odyſſ.* A. ubi σίρα]

σν· ἄλλα, Γλυκύ [1].

Ἔψημα. ἀκολάβη, ἔπος.

Ἔψη [2]. ἀκολουθοῦ.

Ἐψθίσθη. ἠπατήθη. ἀπέτυχε.

Ἔψηττεται [3]. ἐψᾶται. ἡ λαπάς.

Ἔψητις [4]. τὰ μικρὰ ἰχθύδια.

Ἐψήσω [5]. κεκαπίξω.

Ἐψία [6]. γάλαξ, παιδιὰ, χλιδή. ἴφεσθαι· ἀπὸ τοῦ, Ἔπεσθαι. ὁμιλία [7]. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ.

Ἐψιᾶται [8]. γελᾷ. παίζει. γυμάζει.

Ἔψιατίον. παιστέον.

Ἐψιάπτων [9]. γυμναστικὸν. παιγνῶδες.

Ἐψιάων [10]. ἀκολουθοῦσα.

Ἔψιδη [11]. ἦχος ζεόντος.

Ἐψιλάδων [12]. παίζουσαι. ἀκολουθοῦσαι [13].

Ἐψίοις [14]. ἀκολουθοῦσιν.

Ἐψιλημένη [15]. ἐὰν δὲ μαχῶνται ἔσται ἀγεγμένη, καὶ ψιλὰ, ὅσα ἴσα, ἐπεγόμενον. ἐὰν δὲ ἐξαχὼς ἔσται, καὶ διπλᾶ, ἢ ψιλοὶ ἔχουσαι τοὺς ἀρχαίους ὅτι τὰ ἄκρα [16] διλᾶ.

Ἐψιόων [17]. ἀκολουθοῦσα.

Ἐψιόωντο [18]. ἔπαιζον.

Ἔψιον [19]. ἐψώμενον.

Ἐψίσθη [20]. ἀπέθανε.

Ἐψόμενον. ἀκολουθησόμενον.

Ἔψυθεν [21]. ἐψήσαντο.

Ἔψυξεν [22]. ἀπέπτυσεν. ἀπέδιαξεν.

Ἔψω-

αὖθι δ' γλεῦκος. Plin. l. XIV. c. 9. *Nam* SIRÆUM, *quod alii* HEPSEMA, *nostri* sapam *appellant, ingenii, non naturæ, opus est, musto usque ad tertiam partem mensuræ decocto: quod ubi factum ad dimidium est*, defrutum *vocamus.* HEINS. [conf. Ejusd. *Exercit. S.* p. 869.] Galeo. in *Exeges.* Ἔψημα, ὅπερ καὶ Σίραιον. Hinc Hesychium emendabis. Latini *sapam*, vel *defrutum* appellant. KUST. Conf. Galen. *de Aliment. facult.* l. 16. Eustath. *Odyss.* A. p. 1385. 14. καὶ τὸ Γλυκὺ, ὃν δ' Γλεῦκος. ἴδιον καὶ Γλῦξις, καθὸ Πανσανίας, οὗτος πολὺ ἔψημα ἔχων, ἢ καὶ φησι, Σεμνός. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ Σίραιον, ἰδιάτερον. Schol. Aristoph. in *Vesp.* v. 873. Σίραιον δὲ, τὸ ἐψημένον γλεῦκος, βραχὺ δ' ἔχον τοῦ ὑδατώδους, ὅτι παλαιωθέν. Itaque Σίραιον h. l. recte, præter *Foësium* in *Oecon. Hipp.* v. Ἔψημα, & *H. Valesium*, corrigunt etiam Ill. *van der Linden*, in doctissima *Exercit.* X. ad *Alt. Ap.* II. 13. §. 47. & Cl. *Kühnius* ad Polluc. VI. 16. ubi legitur: καὶ Σίραιον δὲ οὐκλον, ἢ τὸ γλεῦκος ἐψημένον γλυκύ. Vide ibi Interpp. Neque dubito, quin recte scripserit Hesychius, cui vitium accessit ex non observato scribendi compendio, σίρᾳ, i. e. σίραιον. Vide similiter, in v. Σφίκια γεγραμμένα, notata ad τὸ ἄπυρ, &c.

1. Γλυκύ.] L. γλεῦκος. Vid. sup. Γλυκίζων. HEINS. (Et in *Exerc. S.* l. c.) Nihil mutandum. Infra: Σίραιον. τὸ δὲ ἑψηθὲν ὑδατῶδες· οἱ δὲ, τὸ γλυκὺ, καὶ ὑδατῶδες οἶνον. Conf. sup. in v. Γλεῦκος, Γλῦξις, Γλυκὺ, & Γλῦξις. De quibus plura lege apud Cl. *Lindanum*, l. c. §. 47. 48. & *sqq.* ubi præter alia monet: „ Non esse in locum δ' γλυκὺ reponendum, vel unum Eustathii illud evicerit; καὶ τὸ γλυκὺ οὐ δ' γλάδιος. Si enim *dulce* est ex *musto*, non est *mustum*. Neque est qui σίραιον & γλεῦκος pro synonymis habuerit. &c.„ Contra tamen Foësius in *Oec. Hipp.* v. Σίραιον monet: „ Σίραιον *idem* esse Atticis, quod Asiani „ Ἔψημα vocant, scribit Galenus multis locis. &c.„ Quod autem ad locum Eustathii in *Od.* A. p. 1385. 14. ab ejus (ni fallor) mente plurimum aberravit Cl. Lindanus. Sensus enim Eustathii est, vocem γλυκὺ esse ex voce γλεῦκος, ejecto ι *euphoniæ* gratia, ut differte scribit, aliisque pluribus exemplis, quemadmodum ex κάλθω, πύσσω· ex κάλθω, πίσσω· ex ἐρέθω, ἐρυθρὸς, &c. & ὄρυσσω, pro ὀρύσσω, &c. tandem addit: καὶ τὸ γλυκὺ, οὐ δ' γλεῦκος. (non γλάδιος.) perinde ac Etymol. Γλυκὺς. Ὑφὸ τὸ Γλεῦκος.

2. Ἔψῃ.] Hom. Δ. 415. ubi Schol. ἀκολουθεῖ. Vid. v. Ἕψων, Ἕψομαι, Ἕψω, & mox plura. Suidas & Cyrill. Lex. MS. reddunt, ἀκολουθεῖ, ἢ ἀκολουθῶ.

3. Ἐψητται.] Vid. sup. in v. Ἐψᾶται, & Cangii *Gloss. Græc.*

4. Ἔψητις.] Corrige Ἐψητύς. Aristoph. *Vesp.* p. 479. [v. 677.]

Οὐδεὶς δὲ σαφῶς ἀφαιρεῖ τὴν ἰψιθῆ λίθον.

[Schol. τὴν ἰχθυόλιν.] HEINS. Scrib. Ἰψιθῆ. Sic enim appellantur *minuti* illi *pisciculi*. Photius in Lex. MS. Ἐψητοί. σκαθυλιώδεις, τὰ ἰχθύδια, οἱ ἀφῖνες, ἢ μικρόψαρα. κέκληται Αἰβὺ· Καὶ ὁ κατὰ δ' ἰσοῦ, ὁ' ἰψιθῆ τινες. Vide etiam Athen. l. VII. KUST. Athenæi l. VII. laudaverat etiam H. Steph. *Thes.* I. 1378. F. Vide locum dissertum p. 300. 301. coll. p. 285. A. & Eustath. p. 867. 49. Infra: τιφὰ. ἰψιθῆ λευκά.

5. Ἐψήσω.] Male pro Ἐψήσῃ, vel Ἐψήσει, ab ἰψάομαι. KUST. Conf. mox v. Ἐψήσεται.

6. Ἐψία.] Scr. Ἰψία. Vid. Suid. & Eustath. p. *Od.* p. 646. IS. VOSS. Vid. sup. v. Ἀψία, in primis v. Ἐψιᾶται, & Ἔψιον, ibique *Not.* Scil. Ἰψία, Ἰψίη, Ἴψιον, & Ἰψίοις, idem sunt, diverse scripta tantum ob metri legem. Vid. Ez. Spanh. ad Callim. p. 325. Nota porro, cum spiritu aspero Ἑψία scribi, καὶ ἴ, ἴσως, quo pertinet significatio ἴφεσθαι: ut reliquæ ad ἐψ. cum leni spiritu, ὄφεσθαι, Ἔπεσθαι. Vid. Etym. M. & Schol. Apollon. Rhod. I. 459. quem, præter H. Steph. *Ind.* contulit Kust. ad Suid. Neque tamen illud spirituum discrimen semper observatum: ut ex Nicandri loco, supra in v. Ἐψόω laudato, liquet: ubi, ἢ ἰψίη ἔτλην πάσσω. Infra: τιά. (sic enim lego pro τιμά.) χαρὰ γελοιασμὸς. παίγνια.

7. Ὁμιλία.] Conf. Suid. & sup. v. Ἀφροκομάμην, & v. Ἀψίη, item v. Περοντίδα. Apud Suidam Ἔψια paroxytone est ὁ ὁμιλος· Ἔψιοι autem, τὰ παίγνια.

8. Ἐψιᾶται.] Scr. Ἰψιᾶσι. Ἰψιᾶσ' etiam ὁμιλοῦσι. Eustath. ad *fin.* Φ. *Odyss.* Vid. Etym. in Ἐψία. Ἐψίοις, & Ἐψιάασθ. IS. VOSS. Inf. Ψαλίζει, παίζει. Vide ibi. Conf. omnino H. Steph. *Ind.* v. Ἐψιάασθαι.

9. Ἐψιάπτων, γυμναστικὸν παιγνῶδες.] Ἐψιάπτων Suidæ est γυμνασιῶδες παίγνιον, afferenti etiam Ἔψιαπτον pro παίγνιον. Quæ, quamvis in MS° etiam Codice sic legantur, suspecta tamen alicui esse possunt. Sed eo minus, quod apud Hesych. quoque legamus: Ἐψιάπτων, γυμνασιῶν, παιγνιῶδες. Reponendum itaque pro γυμνὸν apud Suid. γυμνασιῶν. Ab Ἴψιον autem est plur. Ἴψια, de quo supra. H. STEPH. *Ind.* Vox hæc valde mihi suspecta est; quamvis eam agnoscat quoque Suidas. Suspiror enim scribendum esse Ἐψιαστὸν, quod formatum fuerit ab ἐψιάομαι, ut ab ἰάω, ἰαστὸς, & similia. KUST. Miror Cl. *Kusterum* hic nullum *H. Stephani* mentionem facere; neque ad Suidam, ubi γυμνὸν edidit, contra priorum Edd. fidem, quæ (ut & Lex. Reg. MS.) omnes γυμνικὸν. Non displicet γυμναστικὸν. Præcedit enim: Ἐψιάπτων. . . . παιζέτ. γυμνάζει. Suidas comungit γυμνικὸν (sive potius γυμναστικὸν) παίγνιον: idque induxit Cl. *Kusterum*, ut nunc Ἐψιαστικὸν, Substantivum, conjecerit. In Suida facilius hoc admitti forte posset: non aque in Hesychio, qui per duo Adjectiva, γυμναστικὸν & παιγνιῶδες (quæ distinctione interposita separari) explicat τὸ ἐψιάπτων, quod itaque Adjectivum quoque fit. Vide autem, num forte Ἐψιαλικὸν scripserit Hesychius. Sæpe enim α & μ confundi constat, etiam in hoc Lexico, ex. gr. in hac ipsa littera v. Ἀλίφη, pro . . αν Ἀναπνεῖν, pro Ἀναμπνεῖν· Ἐπιλαμβάνεσθαι, pro . . . μβάνεσθαι. ubi vid. *Not.*

10. Ἐψιάων.] Confundit hic Hesych. Ἐψιάων cum Ἔψων. Nam posterius verbum significat ἀκολουθοῦσα, non item prius. KUST. Conf. mox seqq.

11. Ἔψιδη.] Vide an huc faciat Ἐψδὸν infra. *Non videtur* hoc vocabulum, si recte se habeat, *in suo* veritati loco. IS. VOSS. Infra: τίτθη, ἀοιδὴ. Sed hoc remotius videtur. Ex antecedd. & seqq. conjicio, ἀκολουθία forte scriptum fuisse, pro ἀκούσα. Acutiores videant, quid σὺ ψιθύρους faciendum. An ἐγὼ οὐ . . . . omissis ceteris, ex aliquo loco? Supra: Ἐψιᾶ. ἐκκαίνεται.

12. Ἐψιλάδων.] L. Ἐψιακόων. Ex Hom. Odyss P. 532. SOPING. IS. VOSS. Ionice pro Ἐψιάουσαι. H. STEPH. *Ind.* Suid. Ἐψιάδων. Apollon. Lex. MS. Ἐψιάδων. παιζούσας. quomodo & Kusterum legisse docent sequentia.

13. Ἀκολουθοῦσα.] Male. Pertinet enim ad Ἐψιάδων, ab ἕπομαι, quod Hesych. hic supina negligentia cum Ἐψιάδων confundit. KUST. Conf. *Not.* seq. item in v. Ἐψιάδων, Ἐψίοις, & Ἐψιόων.

14. Ἐψίοις.] L. Ἐψίοι. IS. VOSS. Male pro Ἔψῃ. Vid. *Not.* præc. & mox in v. Ἐψίοιν.

15. Ἐψιλημένη.] L. Ἐψιλημένη. ut ex seqq. liquet. PALMER. IS. VOSS. Vid. inf. v. τιάς, τιλάσῃ, &c.

16. ἐπὶ τὸ ἄκρον] *In extremitatibus* vellitur? SOPING.

17. Ἐψιόων. ἀκολ.] Pessime. Nam interpretatio hæc convenit verbo Ἐψιάων, non vero τῷ Ἐψιόων, quippe quod significat παίζουσα. KUST. Vid. Apollon. Schol. Pquod significat παίζουσα. KUST. Vid. Apollon. Schol. P. 193. IS. VOSS. Vid. *Not.* in v. Ἐψιάων, & in v. Ἐψιάδων. Conf. v. seq.

18. Ἐψιόωντο.] Apollon. Rhod. II. 813. quem locum citat Etymol. M. Schol. ἔπαιζον. Conf. H. Steph. *Ind.* & sup. v. Ἐφεψιόων, &c. item in v. Ἐψιᾶται, Ἐψία, &c.

19. Ἔψιον.] A ψίω. Vid. Inf. v. Ψαλίζω, Ψιζίζει, & Ψιλίζω, & sup. v. Ἐπιψιζίζει, item v. Ἐψιάζεται, & *Not.* ibi, ut & ad v. Διεψίσατο.

20. Ἐψίσθη.] Vid. mox Ἐψίξει. IS. VOSS. & ψίω, ψίθω, &c. G. Male pro Ἐσθίσθη, quod habes supra cum φθίω, &c. G. Male pro Ἐσθίσθη, quod habes supra cum φθίω, &c. G. Male pro Ἐσθίσθη, quod habes supra cum φθίω, &c. G. Male pro Ἐσθίσθη, quod habes supra cum eadem interpretatione. KUST. Nihil mnto. Infra: Ἐψίσθη. Et: Ἐψίσω. ἀπόλωμα. pro φθίζω. Sic Ἐψίσθη, pro Ἐφθίσθη. Et: Ἐψίσω. ἀπόλωμα. pro φθίζω. Sic Ἐψίσθη, pro Ἐφθίσθη. l. c. ἀπόλωμαι· quomodo Hom. *Il.* Φ. 429. opposuit Χαμψίθιον (l. e. Χαμαιπετὲς, sup.) & Διόπτρα. Vide an similiter inf. τίζω. pro φθίζω.

21. Ἔψυθεν.] Vid. sup. v. Ἀψοῖς, inf. v. Ψυθρὸν, & v. Ψύω.

22. Ἔψυξεν.] Vid. Suid. in Ἔψυσα, & Ἐψυχρὸν. IS. VOSS. Vid.

Ἐψυχαγώγησας [1]. παρεμυθήσω. ὑπέρεσιας.
Ἔψωμαι [2]. ἀκολουθήσω, ἀναδήσω.
Ἐψωμίων [3]. παίζοντες.
Ἑῶ [4]. φιλαύτων ; τὸ ὑπάρχω. ἀναπολῶ. ἢ ἰδίω [5]. ἰῶ [6]. τοῦ ἑαυτοῦ. συγχωρῶ, ἀφίημι, ἀφῶ.
Ἑᾶσα. ἀναπολῆ [7], καὶ ἡ τοῖς προβάτοις πεπιεσμένη διφθέρα [8]. καὶ θυσία, ὁ Κύπριος.
Ἑαθεν [9]. ἡμέρα ἕβδομη [10]. σφάγιμα [11].
Ἑαθινὴ [12]. ἥλιξ. ὡς μὲν τινες, ἡ ἕως πρὸς πεμπτον· ὡς δέ τινες, ἕως τότε. ἔνιοι, ἀπὸ τοῦ ἕως ὁ ἡ βέλτιον.
Ἑαθινός, ἐσθενός.

Ἐά-

Vid. IV. *Reg.* XIX. 24. MUNK. Sequentes interpretationes conveniunt potius verbo composito Ἀναΐσθητον. KUST. Suid. Ἄνοητον. ἀναίσθητον. ubi Kust. ex Hes. mavult Ἔνοητον. Occurrit vox *Il. Sam.* XVII. 19.

1. Ἐψυχαγώγησας.] Vid. Suid. & inf. v. Ψυχαγωγεῖ.

2. Ἔψωμαι.] Scr. Ἤψωμαι. IS. VOSS. Ἤψωμαι Hom. *Od.* B. 287.

3. Ἐψωμίων.] L. Ἠψώμην. IS. VOSS. Male pro Ἐνωμίων. KUST. Est dnale. Vid. *Not.* in v. Ἐψώμην). Ἐψωμάσθαι, & Ἐψώμην).

4. Ἑω.] Ἵστις· Ἐοῦ, διανοίμην, τῷ ἑαυτῷ, ἢ ἰδίῳ. Ἐῶ, συγχωρῶ, &c. VERW. Hæc ita supplenda & corrigenda videntur: Ἑῶ, φιλαύτων, τὸ ὑπάρχω. Ἑῶ, ἀναβάλλω, ἢ εἰδίω. Ἐᾶ, τῷ ἑαυτῷ, συγχωρῶ, &c. Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἑῶ. ὑπάρχω. Idem: Ἐω. εἰδίω. leg. εἰδίω. BIEL. Confundit Hesych. in hoc Articulo quatuor voces diversas, Ἑῶ, Ἐῶ, Ἐοῦ, & Ἐᾶ. Prima vox est Conjunctivi Modi, pro ᾖ, ab εἰμί, *sum*. Altera est Accusativ. ab ἕως, *aurora*; cui respondet interpretatio ἀναβολή. [Vid. v. seq.] Tertia est Dativ. sing. ab ἕις, *suus*; ad quam spectant interpretationes ἰδίῳ, & τῷ ἑαυτῷ. Reliquæ interpretationes, συγχωρῶ, &c. pertinent ad ἰῶ. quod est verbum contractum ex ἰέω, *sino*, *permitto*. KUST. Quod Ἐω, pro ὑπάρχω, hic fit Conjunctivi Modi, patet ex Apollon. Lex. MS. ubi ita: Ἐῶ. ᾖ, ὑπάρχω. Pertinet hoc ad Hom. *Il.* A. 119. ubi præcedit ἕῃσι. Cetera clara sunt. Vid. H. Steph. *Ind.* & Etym. M. p. 352. 38. Solet enim Hesych. sub lisdem literis, pro varia spirituum & accentuum collocatione, diversas conjungere significationes. Alioqui facile sic omnia componas: Ἐω, φιλαύτων, τὸ ὑπάρχω. [διασωίζων δέ, scil. Ἐω] ἀναβάλλω. ἢ [sc. ἐᾶ] ἰδίῳ. τῷ ἑαυτῷ. Ἐᾶ· [Hom. *Il.* Θ. 428.] συγχ. καρ. ἀφῶ. Similiter sup. in v. ἀω.

5. Ἰδίῳ.] L. εἰδίω. Vid. Ἐφίη. IS. VOSS. Non mutandum. Cyrill. Lex. MS. etiam explicat, τῷ ἑαυτῷ, τῷ ἰδίῳ, nihil præterea addens. Sup. Ἐᾶ. - - ἰδίῳ. &c. Ἐαῦ, ἰδίως. Ἐαύτῳ, ἰδίως, αἰσίως. Ἐαν, ἰδίαν. &c. Conf. *Not.* præc.

6. Ἰῶ.] Malim transponere, post ἑαυτῷ. Vid. *Not.* præced.

7. Ἐᾶσα. ἀναβολή.] Potius Ἐᾶσα. (cum spiritu denso) ἀναβολή. KUST. Sed apud Latinos semper *Eous*. REISK. Conf. v. Ἠῶθεν, & v. Ἔωλον. Posses tamen expunere ἀναβολή, si μαρίς, aut Plur. μάρια, in Ἐᾶσα suppleas. Lex. MSS. Ἐᾶσα. ἀναβολή.

8. Καὶ ἡ τ. π. διφθ. διφθ.] Vid. Strabon. p. 196. [l. IV. ibique *Not.*] SCHR. Tutu Ἐᾶσα pro ἕα. H. STEPH. *Ind.* IS. VOSS. Pro διφθ. hic scribendum est σαμβύκη. Deinde notandum est, Hesychium hic Ἐᾶσα ridicule confundere cum ἕα, vel ἕα, quæ vox *pellem ovinam* significat. Vid. inf. v. Ἕα, Ἕα, & Ἕας. KUST. Conf. v. Οἶτις. Ob istam vocum Ἐᾶσα, & Ἕα confusionem non admisi jota subscriptum in Textu.

9. Ἔαθεν.] Hom. *Il.* Δ. 408. JENS. *Luc. Hes.* p. 803. Fefellit Virum Clar. Seberl *Index*, Ἑ pro ἐ exhibens; ubi recte Ἐαθεν scribitur, quod occurrit *Il.* Θ. 408. & 422. sed alio sensu, nempe pro *solet*.

10. Ἥματος ἕβδομ.] Suppleo & distinguo: ἀπ' ἡμέρας, ἕβδομ. KUST. Infra: Ἤδεν. σχοῖ, κατ' ἡμαρ, ἕβδομ. ubi f. l. ἕβδομ. Schol. Hom. ad *Il.* Δ. 554. Ἤδεν. τοῦτο, ἕβδομ. &, sic Suid. Iterum ad *Il.* Σ. 136. Ἤδεν. ἔδυσε, ἕβδομ, ἀπὸ δὲ τὴν ἑπτὰν ἀναγέλλω.

11. Πρώιμα.] Nisi elliptice capiatur, legerim σφάγια, vel: † Ἐαθινὰ. σφάγια.

12. Ἑαθινὴ. Ἥλιξ.] Phot. in Lex. MS. Ἑαθινὴς Ἥλικ. τὰς κεφαλὰς (leg. κεφαλὰς) οὕτω τὸ δεκτικὸν. i. e. *Matutina judicia*, *quorum æstimatio erat intra* 50. *drachmas*. Singulare hoc est, & proinde notandum. KUST. *Priceus* in *Annot. post.* in *Pf.* C. (five Cl.) 8. recte etiam conjungit, Ἑαθινὴ ἥλικ. ut & Cl. *Jens. l. c.* qui pariter legit, τοῦτο τὸ σ'.

13. Ἐφ' ἑαυτοῦ. ἀφαίνων.] Rectius Ed. Hag. ἀφαίνων, cum spiritu aspero, ut Schol. Hom. *Il.* B. 58.

14. Ἐαλοκρασία.] Vid. Harpocrat. & Meurs. *de Lud. Græc.* p. 18. SCHR. Conf. Etym. M. & Suid. ibique Kust. item M. Martin. *Etymol.* in v. *Helucus*.

15. Ἔαλῶ. κρ(ύπτω.] Scrib. ἴαλῶ. M. MEIBOM. Re-

Ἐαλοκ. ἀμείωτο [13].
Ἐαλοκρασία [14]. χθαμαὶ μέση. Ἴαλῶ· κρύπτω [15]; ἢ παρ' Ἀθηναίοις καταχέω τῆς πυρυχίζουσι, ἀφ' οὗ μὴ δύναται σίγα τὸ πυρυχίζειν.
Ἔαλον [16]. χθιζὸν, ἐχθεσινὸν ὅν [17]. ἀναπλικὸν, ὀφθεντὸν [18]. ἀφ' ἑαυτοῦ δέ, ψυχεῖν.
Ἐᾶλπε [19]. ἤλπιζεν.
Ἐᾶμὼν [20]. ἄδην ἔχων, κορεσθείς. ἀφῶν.
Ἐαμοῦ [21]. ἱματίου γυναικείου.
Ἐανημένον [22]. ἀγρυπνοῦντα, ἢ ἠγρυπνηκότα.
Ἐανχέ. δικόν [23]. σύριγξ [24].

Ἐάν

scripsi, ἴαλῶ· κρύπτω, ut Phavor. sublata media distinctione. Vid. *Not.* seq.

16. Ἔαλον.] Hic duæ diversæ significationes confusæ sunt; ut sæpe fieri amat in hoc Lexico. Legerem: Ἔαλον, χθιζὸν, ἢ χθεσινὸν, ψυχεῖν. ἀφ' ἑαυτοῦ δέ, ἀναβλητὸν, ὀφθὲν. quas verba præmittenda sunt infra τῇ ἐᾷ·. Ex his videre est, Hesychium exilimare, Ἔαλον, cum leni spiritu, significare *heiternum*, atque adeo *frigidum*, & *abjectum*; cum scribitur cum aspero, ἕαλον, est. KUHN. ad Polluc. l. 66. p. 43. *fin.* Recte itaque Pollux [*l. c.*] de tempore Ἔαλον ex Gymnasticorum præscripto non aspiravit: quum tantum de re *jejuna* & *frigida* *disputetur*, ea vox: ut cum Lucian. in *Somn.* dicit: ἴαλῶ· ᾗ ἡ ψυχαγωγία. Cetcrum id discrimen non observatur; idque nullius videtur momenti H. Stephano. JUNGERM. ad Poll. *l. c.* p. 44. Conf. Etymol. Suid. Ulpian. in Demosth. p. 179. & sup. in v. Ἄαλον, v. ἐᾶ, & v. Ἔαλοκρασία, coll. Martinio in v. *Helucus*. Ego per spiritum asperum eahibendum curavi Ἕαλον, & sup. Ἑαλοκρασία, quum modo etiam ἴαλῶ· *sp.* adgnoscant omnes Editt. Accedit Photii auctoritas, qui semper adspirandum monet in Lex. MS. Ἕαλον. τὸ μὲ σφίγγεσθαι. διὸ διατίως τὸν πρώτον συλλαβῶν. Vide omnino H. Steph. *Ind.*

17. Ἐχθεσινὸν ὄν.] Vide an non ἡ χθεσινὸν sit legendum: quamvis alterum non damno. JUNGERM. KUHN. *l. c.* Cyrill. Lex. MS. Ἔαλον. χθιζὸν, ἀσαφῶς ἡ χθεσινὸν. Sed aliud Lex. MS. ἐχθεσινὸν. Phot. Lex. MS. Ἐχθιζοῦ. τὸ ἐχθεσινὸν. Conf. Galen. *in I. Prorrh. Hipp. comm.* III. §. 24.

18. Ἀναβλ. ὀφθεντὸν.] Hæc pertinent ad Ἐᾶν. KUST. Vid. sup. v. Ἔαλον, & mox v. Ἐᾷ·.

19. Ἐᾶλπε.] Hom. *Il.* T. 328. Vid. Suid. & sup. v. Ἔαλον, Eustath. p. 1187. 27.

20. Ἐᾶμὼν.] Recte se habet Ἐᾶμὼν, quatenus exponitur ἀφῶν. At reliquæ interpretationes referendæ videntur ad Ἀδῆμὼν, ab ἄδω, *satio*. KUST. Ἐᾶμὼν, cum spiritu leni, ut *Kust.* exhibet, etiam Phavor. Hoc autem ab ἰάω: & sic Ἐᾶμὼν occurrit apud Hom. *Il.* Ξ. 236. & alibi. Supm: Ἐᾶσο. ἀφίσω. Et: Ἐᾶ. - - - - ἀφῶ. Sed omnes Editt. *l. l.* cum spiritu aspero præferunt Ἑᾶμὼν, ut retinui, quod etiam pro ἀμὼν Poëtice poni notum est, ab ἴω, i. e. ἵημι, pariterque recte per ἀφῶν redditur. In prioribus autem interpretationibus, quas Lex. MSS. litidem habent, obtinet quoque spiritus asper, respiciturque ad locum Hom. *Iliad.* T. 402. - - - ἐπεὶ χ' ἑᾶμὼν πλείονας. Schol. ibi, κορεσθῶμεν. Occurrit etiam sup. post Ἐανύσαν, & post Ἐαπάχω, ubi integra Poëtæ *verba*. Vid. ibi *Not.* ex Kustath. Non difficor tamen, olim variasse, ut videtur, lectionem istius hemistichii: sic ut quidam legerint, ἐπεὶ χ' ἑᾶμὼν· alii, ἐπεὶ κ' ἑᾶμὼν, cum spiritu leni, ut adparet quoque in Apollon. Lex. MS. qua de caussa etiam supra duobus illis locis proponitur, quorum alter κ, alter χ postulat ex serie. Et hac ratione Ἑᾶμὼν in nostro loco admitti posset.

21. Ἐαμοῦ.] Idem quod Ἐαπᾶ, notante etiam *Jf. Vossio*. Vid. sup. v. Ἐαπάω, Ἐαπάω, &c. Et videtur Ἐαμοῦ corruptum ex Ἐαπᾶ (malim enim spiritum asperum) ob similem fere litterarum ductum in MSS. Neque enim Lesica mea cetem Ἐαμοῦ adgnoscunt.

22. Ἐανημένον.] Vid. Suid. & Ezech. Spanhem. ad Aristoph. *Plut.* ϑ. 7. quem locum indicare voluit *Not.*, seq. voci a *Schrev.* perperam subjecta.

23. Ἐανχέ. δικόν.] Ut apud Aristoph. in princip. *Plut.* SCHR. [Vid. *Not.* præc.] L. δικεῖ. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 61.

24. Σύριγξ.] L. σύριγξι. JUN. Frivola hæc correctio. Quippe & ipsum Ἐανχέ est Imperfect. & sequens δικεῖ. & sic σύριγξι, *infundebat*, ut ἐνοῖ. M. MEIBOM. Est σύριγξι Inperf. contract. ex σύριγε, ab ἴσριγε. Conf. v. Ἐ'ρχει. Respexit autem Hesych. ad Hom. *Il.* Δ. 3. Νιφὰς ἐφριγοῖσι. ita scrib. ῳ, cum ι subscripto. Schol. φριγεῖ, σύριγε. Noster infra: Φριγεῖ. σύριγε, σαίρει. quod pertinet ad locum Hom. σύριγε *Il.* A. 598. ubi Schol. habet σύριγε. Sed apud Hesych. litteram ε euphoniæ caussa intrusit ibi librarius, ob concursum vocalium. Conf. v. Οὐκροῦ, & Suid. v. Θάσσω· ἀθῶ·, ubi σύριγε, ἀθῶ δ', σαίρει.

'Εών τῷ. κείσῃ ὧν '.
'Εῶν χείρων. ἀξιοπιμπόμβων.
'Εωξεν. ἀνέωξεν.
'Εόεσσ [1]. νόσων.
'Εῷ [2]. ὀθνεῖος, ἀφωνὸς.
'Εώσγων [3]. εἴσγαται.
'Εωρηθήτω [4]. χρεμαδήτω.
'Εωσζ(ζ) [5]. μετωσεζ(ζ). ἀναπτῆ.
'Εωσύμων [6]. χρεμάμων. ὑψούμων.
'Εωστο [7]. ἐκρέματο.
'Εως [8]. ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρας.
'Εως. ἕσθ', ἡμέρα. ἀπὸ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς κεκλεικέναι [9], ἢ ἀφ' ἑσπέρας ἐν αὐτῇ.
'Εως ἅ [10]. οὕτω δή.

'Εώ-

1. 'Ων.] Leg. ὤν, cui respondet Poëtic. 'εών. KUST. Vid. Etym. M. p. 350. 34. Recte Phavor.
2. 'Εόεσσ.] Pro 'εσσε, *scabies*. REISK. 'εόεσσ est *suspendium*, apud Soph. *OEdip. Tyr.* ϑ. 1273. & Schol. Pro *Αἰόρρ.* utrumque est apud Suid. Vid. Kust. ibi ad v. 'εόεσσ, & h. l. statim seqq. quorum eadem est ratio.
3. 'Εῷ.] Lat. *Eous*. Conf. in v. 'Ἕωλον.
4. 'Εώσγων.] Videndum ne scribendum sit: 'εάσγηι. ὤσγαται. præsertim cum accentus hoc ipsum arguat. nam Flor. Ed. [& omnes, præter Hag.] parozytonos habet 'εώσγω. SYLBURG. in Clenard. p. 517. Hom. *Odyss.* Δ. 693. ἐσγηι. Schol. ὤσγαται. quomodo Hesych. etiam exhibet sup. ante v. 'εζώσω. Schol. Hom. *Od.* ε. 289. 'εόργει. ὤσγαται. 'εἴσγει corrigit quoque *Jens. l. c.* & *Biel.* qui addit: „Cyrill. Lex. MS. Brem. 'εσγει (hoc ex 'εἴσγει pariter corrupt. ruptum videtur) διατέλεσγ.„ Similiter io men Cod. Cyrill. & altero Lex. MS. 'εσγεσο. διατέλεσγ. Unde suspicabar, Hesychium alibi invenisse 'εσγῷο (ita Ed. Hag. pingit) pro 'εσγῷν, quod sup. expl. ὤσγαται. Sed 'εσγει, ὤσγαται, maxime placet.
5. 'Εωρηθήτω.] Pro *Αἰωρεῖτω*. & mox 'εωρήθω, pro *Αἰωρῆσθαι*. &c. KUST. Vid. Malel. *Chronogr. P.* I. p. 36. ibique *Not.* & sup. in v. *Ἀμφιδέξια*, & v. 'εόρρ.
6. 'Εωσζ(ζ). - - ἀναπτῆ.] Id est, ἀναβαντί. IS. VOSS. Adhibuit illa notione Palæph. *Fragm.* I. [p. m. 62.] 'εωσζόμων ἐπὶ τὸ ὄρθιόν μέρος ἑ Τύρ πύλους, ἴδι τοιαῦτα πάντα &c. Ubi adeo causa non erat, cur Editorea corrigerent *αἰωρούμων*, & *μετωσεζόμων*. ABRESCH in *Misc. Obs.* VII. 2. p. 307.
7. 'Εωρύμων. κρεμάμενος.] Sic Ed. Schr. vitiose pro *κρεμάμων*. Vid. sup. v. *Ἀπεωρέμενα*, & v. *Αἰωρεῖται*; item *Not.* in v. 'εόεσσ, & v. 'εωρήθω.
8. 'Εωστο.] L. 'εόστο. STEPH. Nihil mutaverim: & convenit (teste *Biel.*) Lex. Cyr. MS. Brem. Sic inf. 'Ἡσϑῷ, sup. *Ἀσϑῷ*. Coof. v. 'εσϑ', & *Not.* in v. 'εϑώθτω, item v. 'εσϑ'.
9. 'Εως. - - ἀπὸ δ' &c.] Vid. Etymol. M. & sup. v. *Αὔως*, inf. v. *Ἠώς*. Phot. Lex. MS. 'εως, αἱ δὲ Ἠὼς, τὸ Ἀτλαντικὸν ἔστι. Ἐσπερὶς δὲ Ἠὼς λέγει, Παυσανίας καθαίρους, ἐν Κύπρῳ Παυθίᾳ· Ἠὼς ἀφ' ἑσπέρης ἐῶ, Διὸς τε ἀρὸς ἐναίσιμα.
10. Καβασαλλάζ] Vitiose in quibusdam exemplis Hagen. Editionis legitur *α τασαλλάζ*. ubi recte *Sopingius* καβασ. legit, explicans: „*usque ad aurorem nos concludi*, sc. domi: „ nam noo exitur nisi aurora illucescente.„ Melius *Reisk.* καβασαλλάζ, *decumbere*. Etymol. M. καβασαλλάζ.
11. 'Εως ἅ.] Pro 'Ως ἅ. [quod Iof. vide.] REISK.
12. 'Εωσφόρ.] Hom. *Il.* Υ. 226. Vid. Schol. Item Suid. Etym. & inf. v. *Φωσφόρ*, ut & in v. *Ζλωῖ φίως* &c. Cleomedes *de Mundo* l. I. p. m. 102. 'εωσφόρ. τινὲς δὲ τὸν τοῦ ἡλίου φωσφόρον καλοῦ ὑπολαμβάνουσιν. Coof. sup. v. 'εωσφόρ, & v. 'εωσφόρ.
1. ζᾶ.] Vid. Apollon. Schol. [I. 1029.] p. 50. SCHR. Conf. H. Steph. *Ind.* Athen. l. X. p. 423. *fin.* & Suid. v. *Μασσάγετ*, cum quo convenit Phot. in Lex. MS. addena ibi ipsum illud ζάπλοῦ, quod hic, & Ioſ. suo loco. M. Apostolii Lex. MS. Gr. Lat. ζᾶ. *Syllabica adjectio semper auget*. Conf. Etym. M. v. ζάϑ', sup. v. Βᾶ, inf. v. ζάλ, item v. Λᾶ, & *Not.* in v. Δάς. Pro circumflexo autem præstat lineolam pingere, ᾱ, ut in Etym. M. Conf. *Not.* in v. Ῥᾶ.
2. ζάπλοῦ.] Vid. ζάπλοῦ. infra, & ζάπλοῦ. Vocantur medio ævo ζάβυρα, armaria ipsa, quibus reponebantur libri. Vid. Jo. Meurſ. *Part.* II. *Critic. Exercit.* Gloſſ. Arabico-Lat. *Zaberna*, *ubi vestes ponuntur*, *vel quidlibet aliud*. Leg. *Zabyra*. SOPINGIUS. Suid. ζαμάτιον. πρόκλια. Vid. sup. Γαζοφύλ., & inf. ζαμάτιον, ζάπλοῦ., & Ζάπλοῦ. IS. VOSS. Conf. Cangii *Gloſſ. Gr.* v. ζαμάτιον, item v. ζαβάτιον, quomodo alio ſenſu vocantur *loricati*, a ζάβα, i. e. *lorica*, teſte Suida v. ζαζαρῶν, pro quo Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 233. ζαβύρδον. Adde Cangii exemplis Malelam *Chronogr.* P. II. p. 22. ibique *Not.*
3. ζαβάπαιος.] Id eſt, ἀβρόπαιος. GUYET. Ita *Zabulus*, pro *Diabolus*, apud Lactant. *de Mort. Perſ.* c. 16. & alios: quod perperam ad *Zabulonem* refert Lavin. Torrent. in Sueton. *Claud.* c. 10. Vid. *Epiſt.* a Tillodeto edit. p. 94. & ſup. v. Διαβάπαιος. Eadem vero gloſſa eſt in Lex. MS. Conf. H. Steph. *Ind.* Stunic. contra Eraſm. ad Matth. IV. 1. G. J. Voſſ. *Hiſt. Pelag.* p. 51. & *Etymol. L. Lat.* in v. *Zeta*; Salm. ad *H. A. T.* I. p. 278. & T. II. p. 408. præter Interpp. Lactantii *l. c.* item P. Pantoja de Ayala lo *L. fin. C. de Alexior.* p. 1107. (T. IV. *Theſ. Jur. Rom.*) M. Martin. *Etym.* in v. *Zabulus*, & Tho. Munker. ad Fulgent. *Virgil. Contin.* p. 150. Contraria ratione Theodoras Priſcianus, Medicus, *apophlegmatidare* dixit, pro *apophlegmatizare*; notante Remeſio *Var. Lect.* L. III. p. 521. Quomodo *exorcidiatum*, pro *exorcizatum*, legas in antiqua verſione *Diſputationis* Archelai Epiſc. Meſopot. & Manetis, quæ eſt in *Monum. Vet. Eccl. Gr. ac Lat.* Laur. Alex. Zacagnii, p. 19. ubi vid. *Not.*
4. ζαβλαμβάνει.] An ζαβλαμβάνει, ad ζαβλαμβάνω? GUYET. Exiſtimo Heſychium initio ſcripſiſſe ζαβώς; alterum vero ſupra ſyllabam βα poſuiſſe μα, ut indicaret pro ζαβὼς legendum eſſe ζαμβώς; poſtea vero ſyllabi μα in ipſum corpus gloſſæ a Librariis tranſlati, inde tandem conflatum eſſe vocem ζαβλαμβάνει, unde denique ortum ſit monſtroſum illud ζαβλαμβάνω. Quæ hic dico non nuda nituntur conjectura. Nam infra ζαμβὼς habetur eadem interpretatione; ubi ζαμβὼς legendum eſſe *Salmaſius* recte monuit. KUST. Acuta conjectura! Neque tamen protinus ſpernenda videtur Guyeti ſententia. Supra: Ἐκπεπόνων. - - πεπωθότος. ζαβλαμβάνει corrigit etiam *Jl. Voſſ.*
5. Πεπάνθαται.] Ed. Hag. male, πεπλάνθαται.
6. ζαβοῦς.] Id eſt, ζαβοῦν. GUYET. Leg ζαβοῦν. SOPING. ζαβοῦς præter Lex. Reg. MS. adgnoſcunt etiam Suid. Cyrill. & Lex. MS. *Bibl. Coiſl.* p. 233. Conf. inf. v. *Ἀσβοῦν*.
7. ζάλαιν. ἄμαξαν.] ζάλαιν Tzetz. in Lycophr. p. 141. BRUNO. Vid. Scal. *Conject.* [in Varr.] p. 58. [*fin.*] SCHR. Alii pro *falce* dicunt ζάλαιν, *genere* neutro. Thucyd. l. VI. c. 4. [*fin.*] *Τὸ δὲ ἄμαξαν οἱ Σικελοὶ*, Ζάλαιν καλοῦσιν. Confer etiam ſup. v. Δάξιλον, & mox v. ζάλαιν. EUST. ζάλαιν pro *falce*, Etymol. & Lex. MS. Bibl. Coiſlin. p. 233. Conf. *Not.* in v. Ἀξαλὶν, Schol. Lycophr. ϑ. 869. Interpp. Thucyd. *l. c.* Berkel. ad Steph. v. ζάλων, & H. Steph. *Ind.* qui ζοῦλαν pro *falce* etiam adfert ex Nicand. *Alexiph.* ϑ. 180. ubi Schol. ζοῦλαν, καὶ δρεπάνην &c. p. 76. *Arcerius* cum Græca voce confert Belg. *ſeiſel*, vulgo *ſikkel*, i. e. *ſecula*, falx; a *ſecando*.
8. Πλάσται.] Vid. Strab. p. 268. [l. VI. ibique *Not.*] SCHR. ζάλαια a Siculis dicta urbs, quia *ἀναστατωθῇ τὸ χωρίον*, poſt *Meſſenæ*, ab Anaxila Rheginorum tyranno. VALES. Ita teſtatur Thucyd. VI. 4. 5. Herodot. VII. 164. & VI. 23.-25. Pauſan. l. IV. p. 337. &c. Vid. etiam Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 28. p. 524. & Montfaoc. *Palæogr. Gr.* p. 127. ubi DANKLE Dorice pro ΖΑΓΚΑΗ ex Numo Meſſanenſi exhibetur.
9. ζώγρα.] Id eſt, ὄργανα. Iofra: *Λιδάπαι, ὄργανα* &c. G. Photius in Lex. MS. ζάγρα. *λαυθησίαι τῶν*. ὅτως Timotheus.
10. ζαχρεΐς. Διόνυσ.] Callim. [apud Etymol. M.] Τὸν Διόνυσον ζαχρίαν γυναῖκα. HEINS. H. STEPH. *Ind.* Legendo ζαχρεΐς, ut ordo requirit. Et ſic Nonnus paſſim in *Dionyſiacis*. PALMER. Vid. ſup. Ἀχρεῖς. IS. VOSS. 2ρ Παυσὼν ita uſurpari, monent Etym. Suid. Phot. & Lex. MS. Coiſlin. *l. c.* Vid. Joſ. Barnef. ad Euſip. *Bacch.* ϑ. 1189. Peſſime ζαχρεΐς Ed. Hag. qua uſus eſt Palmerius.
11. Διονῆ γὰρ μεγίθει.] ὁ ζεὺς SALM. Scr. Διονῆ γὰρ ὁ ζεὺς *μεγίθει* v. v. ut apparet ex Nonno & Ilacio Tzetzis *μεγίθει* v. v. ut apparet ex Nonno & Ilacio Tzetzis, quod quem ze. Confirmat conjecturam meam Suidas, apud quem verbotenus, ut Io Heſychio emendavi, ſcriptum eſt. HEINS. Differte etiam Etymolog. habet: Διονῆ γὰρ ὁ ζεὺς *μεγίθει* &c. Similiter, cum Suida, Photii Lex. MS. in quibus *μεγέθει*. Non adeurate itaque ad hanc gloſſam notaverat *Kuſterus*, „*eadem αὐτολεξεὶ legi apud Suid. Etym.* „ & *Phot.*„

1. ζῆ-

Ε Ω. Ζ Α.

'Εώσας. τὸ χαλᾶσαι τὸ αἰδοῖον.
'Εωσφόρ [12]. ἀνατολικὸς ἀστὴρ, ὁ ϑ ἕωθεν φέρων. λέγει δὲ ϑ φωσφόρον.

Z.

Ζᾶ [1]. μέγα. ἰσχυρὸν. πολύ. ὅϑεν καὶ Ζάπλοῦς, ὁ μεγαλόπλους.
Ζάβαλ [2]. πίναξ ἰχθυηρός, ἀφ' Ἁψίας.
Ζαβάλευν [3]. ἐξαπατᾷν.
Ζαβλεμβάνει [4]. μεγάλως πτοεῖται.
Ζάβοτον. πολύφορον. πολιτικὸν [5].
Ζαβρεΐν [6]. πολυφάγον.
Ζάβυλη [7]. φρέαρ. καὶ ὄπαμα πύλης [8].
Ζάγρη [9]. βόθρος. λάκκος.
Ζαχρεΐς [10]. Διόνυσος. δοκεῖ δὲ μεγίθει [11] τῷ Πᾶ-

pro *Diabolus*, apud Lactant. *de Mort. Perſ.* c. 16. & alios: quod perperam ad *Zabulonem* refert Lavin. Torrent. in Sueton. *Claud.* c. 10. Vid. *Epiſt.* a Tillodeto edit. p. 94. & ſup. v. Διαβάπαιος. Eadem vero gloſſa eſt in Lex. MS. Conf. H. Steph. *Ind.* Stunic. contra Eraſm. ad Matth. IV. 1. G. J. Voſſ. *Hiſt. Pelag.* p. 51. & *Etymol. L. Lat.* in v. *Zeta*; Salm. ad *H. A. T.* I. p. 278. & T. II. p. 408. præter Interpp. Lactantii *l. c.* item P. Pantoja de Ayala lo *L. fin. C. de Alexior.* p. 1107. (T. IV. *Theſ. Jur. Rom.*) M. Martin. *Etym.* in v. *Zabulus*, & Tho. Munker. ad Fulgent. *Virgil. Contin.* p. 150. Contraria ratione Theodoras Priſcianus, Medicus, *apophlegmatidare* dixit, pro *apophlegmatizare*; notante Remeſio *Var. Lect.* L. III. p. 521. Quomodo *exorcidiatum*, pro *exorcizatum*, legas in antiqua verſione *Diſputationis* Archelai Epiſc. Meſopot. & Manetis, quæ eſt in *Monum. Vet. Eccl. Gr. ac Lat.* Laur. Alex. Zacagnii, p. 19. ubi vid. *Not.*

4. ζαβλαμβάνει.] An ζαβλαμβάνει, ad ζαβλαμβάνω? GUYET. Exiſtimo Heſychium initio ſcripſiſſe ζαβώς; alterum vero ſupra ſyllabam βα poſuiſſe μα, ut indicaret pro ζαβὼς legendum eſſe ζαμβώς; poſtea vero ſyllabi μα in ipſum corpus gloſſæ a Librariis tranſlati, inde tandem conflatum eſſe vocem ζαβλαμβάνει, unde denique ortum ſit monſtroſum illud ζαβλαμβάνω. Quæ hic dico non nuda nituntur conjectura. Nam infra ζαμβὼς legendum eſſe *Salmaſius* recte monuit. KUST. Acuta conjectura! Neque tamen protinus ſpernenda videtur Guyeti ſententia. Supra: Ἐκπεπόνων. - - πεπωθότος. ζαβλαμβάνει corrigit etiam *Jl. Voſſ.*

5. Πεπάνθαται.] Ed. Hag. male, πεπλάνθαται.

6. ζαβοῦς.] Id eſt, ζαβοῦν. GUYET. Leg ζαβοῦν. SOPING. ζαβοῦς præter Lex. Reg. MS. adgnoſcunt etiam Suid. Cyrill. & Lex. MS. *Bibl. Coiſl.* p. 233. Conf. inf. v. *Ἀσβοῦν*.

7. ζάλαιν. ἄμαξαν.] ζάλαιν Tzetz. in Lycophr. p. 141. BRUNO. Vid. Scal. *Conject.* [in Varr.] p. 58. [*fin.*] SCHR. Alii pro *falce* dicunt ζάλαιν, *genere* neutro. Thucyd. l. VI. c. 4. [*fin.*] *Τὸ δὲ ἄμαξαν οἱ Σικελοὶ*, Ζάλαιν καλοῦσιν. Confer etiam ſup. v. Δάξιλον, & mox v. ζάλαιν. EUST. ζάλαιν pro *falce*, Etymol. & Lex. MS. Bibl. Coiſlin. p. 233. Conf. *Not.* in v. Ἀξαλὶν, Schol. Lycophr. ϑ. 869. Interpp. Thucyd. *l. c.* Berkel. ad Steph. v. ζάλων, & H. Steph. *Ind.* qui ζοῦλαν pro *falce* etiam adfert ex Nicand. *Alexiph.* ϑ. 180. ubi Schol. ζοῦλαν, καὶ δρεπάνην &c. p. 76. *Arcerius* cum Græca voce confert Belg. *ſeiſel*, vulgo *ſikkel*, i. e. *ſecula*, falx; a *ſecando*.

8. Πλάσται.] Vid. Strab. p. 268. [l. VI. ibique *Not.*] SCHR. ζάλαια a Siculis dicta urbs, quia *ἀναστατωθῇ τὸ χωρίον*, poſt *Meſſenæ*, ab Anaxila Rheginorum tyranno. VALES. Ita teſtatur Thucyd. VI. 4. 5. Herodot. VII. 164. & VI. 23.-25. Pauſan. l. IV. p. 337. &c. Vid. etiam Bochart. *Geogr. S.* P. II. L. I. c. 28. p. 524. & Montfaoc. *Palæogr. Gr.* p. 127. ubi DANKLE Dorice pro ΖΑΓΚΑΗ ex Numo Meſſanenſi exhibetur.

9. ζώγρα.] Id eſt, ὄργανα. Iofra: *Λιδάπαι, ὄργανα* &c. G. Photius in Lex. MS. ζάγρα. *λαυθησίαι τῶν*. ὅτως Timotheus.

10. ζαχρεΐς. Διόνυσ.] Callim. [apud Etymol. M.] Τὸν Διόνυσον ζαχρίαν γυναῖκα. HEINS. H. STEPH. *Ind.* Legendo ζαχρεΐς, ut ordo requirit. Et ſic Nonnus paſſim in *Dionyſiacis*. PALMER. Vid. ſup. Ἀχρεῖς. IS. VOSS. 2ρ Παυσὼν ita uſurpari, monent Etym. Suid. Phot. & Lex. MS. Coiſlin. *l. c.* Vid. Joſ. Barnef. ad Euſip. *Bacch.* ϑ. 1189. Peſſime ζαχρεΐς Ed. Hag. qua uſus eſt Palmerius.

11. Διονῆ γὰρ μεγίθει.] ὁ ζεὺς SALM. Scr. Διονῆ γὰρ ὁ ζεὺς *μεγίθει* v. v. ut apparet ex Nonno & Ilacio Tzetzis, quod quem ze. Confirmat conjecturam meam Suidas, apud quem verbotenus, ut Io Heſychio emendavi, ſcriptum eſt. HEINS. Differte etiam Etymolog. habet: Διονῆ γὰρ ὁ ζεὺς *μεγίθει* &c. Similiter, cum Suida, Photii Lex. MS. in quibus *μεγέθει*. Non adeurate itaque ad hanc gloſſam notaverat *Kuſterus*, „*eadem αὐτολεξεὶ legi apud Suid. Etym.* „ & *Phot.*„

1. ζῆ-

Περσεφόνη, ἐξ ἧς χθόνιος Διόνυζος [1].
Ζαγωσαι [2]. Ὑποπτεύσαι. Δωσικὴ ἡ λέξις. ἀντὶ τοῦ, ὑπόσχῃ, κεκαφχῇς.
Ζάδ [3]. βυτὶ. χαὶ πυῦ. Κύπριοι.
Ζαίντης [4]. πίστης.
Ζαζουλὼν [5]. φύσις πυκτικὴ, τουτέστι, χύσις [6] σπότους.
Ζαῖς. μέγα, πολύ. λαμπρόν [7]. ἰσχυρόν.
Ζαῖν [8] ἄπειρον. σφοδρῶς, μεγάλως πίνειν.
Ζαῖς [9]. μεγάλως πίνειν, πολύποτος.
Ζαθέλω [10]. ἄγαν θείαν. θαυμαστὴν.
Ζάθιον [11]. ἄγαν θεῖον. θεῶδες.
Ζαθὶν. ἄγαν θείν. θαυμαστόν.
Ζαθερὶς [12]. μεσημβρινὸν. ἰσχυρὸς θερμός.
Ζάθεσι [13]. θείαν.
Ζαιὸς [14]. ὀδὼν ἰχθύος.

Za-

1. Χθόνιος Διόνυζος.] Plutonem esse existimant. Et tunc etymon illud optime quadrat. *Pluto* enim defunctorum animas [ἀγόμεθ'] *venatur* & *captat*. unde & *avari Ditis do mum* Seneca dixit, & *avidi Ditis regna*. H. STEPH. *Ind.*

2. ζαγῶζαι.] Vid. Heinf. in Theocrit. p. 303. [*init.*] SCHR. Conf. Inf. v. ζαπόζαι, ubi habes ὑποπτεῦσαι, quod idem ac ὑποπτῆζαι. KUST. Perperam scriptum est ζαγῶζαι, pro quo infra rectius ζαπόζαι. & praeterea pejus confusum cum ζυγόζαι, ad hoc enim verbum pertinent quae adduntur, ἀπὸ τῆ ἰσχύϊ, καθαρόν. Vid. v. ζαγόζα. ζαπόζαι praeter Hesychium Suidas habent & Etymol. Itidemque Photius in Lex. MS. ζαπόζαι. ὑποπτῆζαι. HEMSTERH. *in literis ad me datis*. Conf. in v. ζαπάσαζ, & Cl. Bochart. *Hieroz.* T. II. p. 276. ubi plura literarum Γ & Τ permutationis exempla.

3. ζάδ. βυτί.] A *fervere* ad rem Veneream translata videtur notio. Conf. v. ζέι. . . . . ἐρυθρὸν καὶ. Et: ζεῖ. φλέγει.

4. ζαίντης. πν.] Forsan σφοδρὸς πίνειν. ut fit ὠδὴ τὸ ζα, τὸ ἄπειρον. H. STEPH. *Ind.* Vid. mox v. ζαῖν.

5. ζαζουλὼν. χύσις &c.] Scr. χυσις πυκτικὴ. Atqui יצלן est αἴσχος, idem quod γυμ. *Gen.* XXX. 20. HEINS. Cave mutes vocem χύσις, quam agnoscunt Glossae MSS. *in Psalmos*. Eandem reddes etiam Philoni *de Somn.* p. 1113. A. ubi φυσις πυκτικὴν exponitur, pro χύσις sequitur enim: φυσῖζαι δὲ καὶ λακτισμοὶ ποδῶν &c. Unde Hieronymus inter alia interpretatur, *fluxus nobis*: quamvis *male & violenter* ita Teddi scribat in *Quaest. Hebr. in Genes.* T. I. p. 533. conf. Martian. *Not.* p. 107. Sed dubio procul in ista interpretatione respiciatur ad Hebr. יצל *fluxit*, & לץ *permutare*; ut etiam Codici suo adpinxerat *Sepingius*; consentiente *Valkenario* in *Gloss. S. ex Hes.* p. 10. Conf. sup. v. Δαυὼν, χύσις &c. (ante v. Δακαπάζ) a דיל pro זוב: ut ibi notatum. Hinc ζαζουλὼν etiam χύσις αὐτῶν vertitur in *Lex. Orig. Nom. Hebr.* p. 207. ubi in αὐτῶν respicitur, ut ἐπε alias, ad terminationem plur. num. apud Hebraeos. Vide quae dixi ad *Gloss. N. T.* p. 14. & mox. Sed & plures interpretationes hujus nominis exhibet Hieron. *habitaculum eorum*; aut *habitaculum fortitudinis*; vel *jusjurandum ejus*. Primum pertinet ad יבל *cohabitavit*, & terminat. plur. p. Alterum ad יבל & יוב *robur*. (ut καθυστέρησιν δυνάμεως in Cod. MS. de qua vid. *Append. ad Gloss. N. T.* p. 223. coll. Primof. ad *Apoc.* VII. 8. ubi alitei Arethas.) Tertium ad יצעב, ut videtur. Praeterea in Martianaei *Fragm.* I. p. 111. redditur δόξης. sic & *Fragm.* III. p. 133. coll. p. 207. pro quo χάσεως, in Lex. Origen. p. 257. Refer haec ad יגר, quod cum יבל permutarunt. Vide quae dixi ad *Gloss. N. T.* l. c. & p. 7. Lex. Reg. MS. ζαζουλὼν, χάσις ἰερωσύνης) δι, ἐδωδὴ, τῆς ἀλογίας. Ab his omnibus diversa est Josephi interpretatio *Ant. Jud.* l. 19. p. 54. *Ed. Hav.* ζαζουλὼν δὲ, ὑπόγειον μέρος. δίοδος &c. Facile patet, respici ad יחב, quod LXX. passim per ὑπόγειον reddunt. Nihil hic vidit Martian. T. II. *Opp.* Hieron. p. 176. Adi J. Drof. ad *Gen.* XXX. 20. & Cl. Bernard. ad Joseph. l. c. qui tria haec vocabula, יחבלן, יזבלן, & זבולן *Habulon, Zabulon*, & *Zabudon*, i. e. *pignus, datum, dejectum*, unum idemque notare monet. Conf. *Not.* ad L. I. *contr. Apion.* §. 17. p. 448. Verbo addam, multum errasse Graeculos, qui ζαζουλὼν deduxerunt ex ζω, ἐπιβλεπῶ. & voce βυλὴ, q. d. ὁ τῶν βουλευτηρίων. ut Etymol. vel ὁ τῶν βουλῶν, us Suid.

6. Χύσις σπ.] An χυσιν Vid. *Not.* praec. Sed nihil muto.

7. Λαμπρὸν.] Vid. inf. in v. ζαφιγγία. & ζαφλαγία.

8. ζαῖν.] Leg. ζαῦ, ut ἀλῦς, & similia. Et sic Suidas. KUST. IS. VOSS. Phot. Lex. MS. etiam ζαῦν. Conjunge, ζαῦν ἄπειρον. ex Hom. *Od.* M. 313. Et sic citatur ab Etymologo (ubi rectius ζαῦν) quem omnino consule. Mox inserto ε, *Heinsius* ε μεγάλως legit. Quod minos necesse est, si post σφοδρὸς, ex regula nostra, supplens ἄπειρον, quod in ζαῦν latebat. Conf. v. ζαφιγγία, item in v. ζαφίον. Verum sufficit comma post σφοδρὸς: atque ita saepius duo synonyma, sine ἢ vel ϑ, conjungit Noster.

9. ζαῖς.] Vid. Suid. in v. ζυῖς, & inf. v. ζίνς, sup. v. Εὐζαῖς, & v. Εὐαῖς. Hom. *Il.* M. 157. ἀνὴρ ζωὸς. Schol. μεγάλως πίνων, βίαιος. Apollon. Lex. MS. μεγαλωστὶ. Conf. in v. ζαυστὶ, & in v. ζαχρεῖς. Antholog. L. I. c. 31. *Epigr.* 6. Ὃς' οὐ ζωστὸν λίθον, τὸν ζωὸν πίτυ &c.

10. ζαθέλω.] Ex Hom. *Il.* A. 38. & Schol.

11. ζάθιον.] Vid. Etym. M. & Heinf. *Aristf. S.* p. 957.

12. ζαθερὶς.] Vid. Etym. M. & Suid. in v. ζαθερῆ.

13. ζάθεσι. θείαν.] L. ζάθεοι, ut antea. SOPING. Crambes tei positae recoctor *Sepingius*. Lege: ζάθεσι. θυσίαι *martorium*. PERG. REISK. L. ζαθέαι. HEINS. ζαθεοὶ. θυσ. Cyrill. Pro ζαθεῦσι. Ἄθηνα fup. ἀπίτομοι. IS. VOSS. L. ζάθεσι. θεῖαι, e l.ex Cyrill. MS. Brem. BIEL.

14. ζαιὸς. &c.] Apud Plin. IX. 18. est *zeus* piscis, *faber* appellatus. An hunc indicare voluit Hesychius? Cyrill. Lex. MS. ζαῖς. (sic) ὠδὴ ἰχθύος. ὕστ. Ὀπτικοὶ. Conf. fup. v. Λὼν.

15. ζαχρεῖς.] L. ζαυκρεῖς. SOPING. HEINS. SALM. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.*

16. ζαχιλῶδες.] Athen. l. IX. p. 369. B. Νίκανδρος δὲ ὁ Καλοφώνιος ἐν ταῖς Γλώσσαις, ὠδῇ βοιωτίῃ ἱστορεῖ φησὶ τὸν γεγενῆσθαι, ζαχιλῶδας· Ἀριστοφάνης δὲ, τὴν Τερψιχόρην, τὴν πολυύμνητον, ζαχιλῶδον καλεῖ. Utramque glossam paucis hic complexus est Hesychius, monente ibi Casaubono p. 640. Locum Athenaei (praeter H. Steph. *Ind.*) indicaverat *Soping.* cujus manus in pingendo paginae numero obscurior fecit ut *Schrevelius*, locum inspiecre non dignatus, omisso *Sepingii* nomine exhibeat „p. 309. vel 369.„ Mox: ζαχιλῶδον. πολυύμνητον. Conf. v. ζάκαιον.

17. ζάκαιον.] Caliim. apud Etym. ζάλαιον. SOPING. L. ζάλαιον. SALM. SORBER. Belg. *Zikkel*. HEINS. L. ζάκαιον, pro ζάλαιον. IS. VOSS. ζαλαῖον corrigit etiam Cl. *Wasse* ad Thucyd. loco fup. in v. ζάλαιε citato. Ibidem emendat Sext. Empir. c. 3. *cont. Gramm.* p. 13. ubi ζάγελον· ὁ pro κ. Conf. Cang. *Gloss. Gr.* v. ζάκλον. Quam lectionem *h. l.* ferues etiam postulat.

18. ζαναξία.] Inf. Καρία, pro *sacrificio*, *quod Proserpinae fit*.

19. ζάνοφρ.] Nicand. *Alexiph.* SOPING. Vid. Etym. Suid. Kühn. ad Pollux. l. 14. & inf. v. Υπερζάνοφρ. Conf. Gloss. Herodot. & omnino H. Steph. *Ind.* In fine hujus Atticuli excidit vox Καρία. ζάνοφρ enim, ὠδὴ τὸ Καρία, quod Attice est, σαφῶς τὸ πάνυ, aut σπάνιον, ut aperte Suid. & Etymol.

20. ζαπάρων.] Pro λαμπρῶν. [Vid. Etym. M.] GUYET. Conf. voc. praec. & *Not.*

21. ζάπεδον.] Ex Hom. *Il.* Γ. 220. Vid. Suid. & Etymol. Apollon. Lex. MS. ζάπεδον. μεγαλόπεδον, μεγάλως ἐξαπλοῦς. qua postrema voce carent Lexica.

22. ζαπυσσίδης.] Ab insula Zacyntho. MARTIN. *Codm.* Supra ζακυνθίδης. GUYET. Idem est in Cyrill. Lex. MS. & Regio.

23. ζαρρὼς.] Male huc translatum, cum sit ζαχρὼς, infra. HEINS. Male, ut puto, pro ζαχρὼς. KUST.

24. ζαὴς. κεκμηκὼς ὡ ἴστε ἐφθῆ.] A ζόω, ζῶ, vel ζέω, videtur esse ζαὴς, vel ζαεὶς, ζαεῖσα. ζαεῖν. Est *pulse & farina*. IS. VOSS. L. ζάω. κεκμηκὼς τὸ ὡ ἴστε ἐφθόν. A rad. זעך *parus fuit*. PERG. Pro ἴστε scrib. ἴστε. SOPING. IS. VOSS. L. κεκμηκὼς ὡ ἴστε ἐφθόν. L. BOS *Obs. Crit* p. 163. Omnes pilotes Edd. ἴστε. *Schrevelius* alterutram literam ejiciendam videns, priorem infeliciter retinuit. Phavor. recte ἴστε, per τ, ut refcripfi. An κεκμηκὼς, pro κεκμηκὸς?

25. ζαὴ.] Leg. ζα. SOPING. SALM. Ordo docet, nihil mutandum. IS. VOSS. An a ζαλῶ, ut ὁ ἀδμὼς, ἀμμᾶς) Vid. in Δαμὰς. G. Vid. fup. v. ζα. quomodo & hic *Anonymus* (forte *S. Grymaeus*) in *Cod. Weiffen.* legit.

26. ζάλα.] Idem quod ζάλη, mox.

27. ζάλαιον.] Vid. Etym. M. IS. VOSS.

28. ζάλαιος. ἰχ.] Sup. Ἐχῖνος. . . . . τὴν ζόνη θαλάσσιον ἐδώδιμον. Inf. Σφίλαγξ. ἰχθὺς ἀγαθός. Vide num huc faciat.

Ζαλαύδα [1]. χιτών.

Ζαλεῖς. πόλις. καὶ Θάλασσα [2].

Ζαλεῖ [3]. μεμοῖ.

Ζάλη [4]. συσχεθὲν ἀνέμων μεγάλων. ἔστι δὲ, μὴ ὄμβρου πολὺ, παρεχὴ ὑδάτων, ἢ κλόνος.

Ζαλόν. πηλόν [5].

Ζαλμάπων [6]. πρωθλίου.

Ζάλμαξις. πίναξ ἰχθυηρὸς, ὃν νῦν Παφίους [7].

Ζάλμολξις [8]. τοῦτον Ἡσύχιος μὲν φησι τοὺς περὶ τὸν Πάνθον ἀκοῦσαι Ἕλληνας λέγειν δοῦλον Πυθαγόρου γενέσθαι, εἶτα ἐλευθερωθέντα καὶ πλουτήσαντα ἀπελθεῖν, καὶ σοφωτέρους ποιῆσαι [9] μαθόντας Δακεδαιμονίους καὶ Ἕλληνας, πολὺ πρότερον τοῦ αὐτῶν συστῆναι καὶ διαχθῆναι [10], ὡς οὔτε αὐτοὺς, οὔτε οἱ συμπίνοντες πυνθάνεσθαι· ἄλλοι δὲ τοῦ Κρόνου [11] υἱὸν λέγουσιν.

Ζαμβίκη [12]. μουσικὸν ὄργανον.

Ζαμίλης [13]. μεγάλως πεπαιδεύς. ἐμψυχος [14]. μέγα μέλος [15] ἔχων.

Ζαμβώς. μεγαλωστὶ, ἐμψύχως [16], σφαλερῶς πίνων.

Ζαμβώς [17]. ἄγαν ἰσχνός.

Ζαμβώτης [18]. σφοδρός.

Ζαμπτεῖν. μεγαλαυχεῖν [19].

Ζαμία [20]. βλάβη. ζημία.

Ζαν'.

1: Ζαλαύδα. κιτῶν.] Forte: ζαλῶς. δασεῖς. PERG. Non credo. Infra: Ζαλεῖς. πολύζ.

2. Θάλασσα.] Refer ad ζάλη. Vid. Suid. v. ζάλη. KUST. Etymol. & Suidas tradunt, quofdam exponere ζαλεῖς, τὰ χαλεζεῖν. Nefcio an ita fcripferit Noſter. Conf. v. Διαλεῖζαι. Prius, πόλις, refero ad ζαλεῖς, apud Hom. *Il.* Δ. 103. 121. Inf. ζάλασσα. πόλις Τρφάδος.

3. ζαλεῖ.] Id eſt, ζαλῶ, a ζαλέω. G. Pro eodem infra habes ζεαῖ. KUST. Conf. *Not.* in v. Ἐξάλαι [10].

4. ζάλη.] Æſchyl. p. 27. SCHR. Locus eſt *Prom. Vinct.* v. 371. πυρσοῦ ζάλης. Schol. συσχεθὲν, παρεχθὲν. Conf. Etym. Suid. Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 233. & ſup v. Ἀξέλαι, item Cl. Abreſch *Anim. ad Æſch.* p. 330. 331.

5. ζαλὸν, πηλόν.] A ψάλω, ζάλω, ζαλῶ, ψαλῶ, πηλὸς Refer ad πηλὸς, & πηλόεσσα. G. Puto legendum πηλόλιον, eo quod ζαλόν mihi vitioſe ſcriptum videtur pro ξηλόν, i. e. ἰξηλόν. PERG. Reſpexit forte ad Nicand. *Ther.* p. 40. v. 569. - - λιπὼν ζαλοκλυσίην. Schol. p. 27. καθαλιποντὶ βορβόρῳδες κύμα. turpis gurgitem cœni, verti Gorræus. Ita vero ζαλὸν (cum accentu in penult.) commode reddere potuit Noſter per πηλὸν. Aquæ enim turbatæ comes eſt, ſive conſequens. Conf. H. Steph. *Ind.*

6. ζαλμάπων.] ζαμπόνιον Suidas. IS. VOSS. Sine λ etiam Cyrill. Lex. MS. & Regium. Vid. ſup. v. Γαύδεα, v. Γάμβεσιν, & *Not.* in v. ζαῦλῶ.

7. ζάλμαξις. πίναξ Ἰωνικὸς ἰχθυηρὸς παφίου.] Paulo ſupra: ζαῦλῶ. πίναξ ἰχθυηρὸς ἐν Παφίοις. SOPING. H. STEPH. *Ind.* Lego: πίναξ ἰχθυηρὸς ἐν Παφίοις. quæ eadem verba ſupra invenies in ζαῦλῶ. Ideo ſuſpicor idem verbum bis poſitum fuiſſe. Utrum melius, non liquet. PALMER. Σάλμαξ eſt pro Διάλμαξ, quod in eo ἅλμη ponereturc. SALM. Vide ſupra ζαῦλῶ, & unum ex altero corrige. MAUSSAC. Scrib. Παφίους. HEINS. SORBER. Leg. ζαλμαῖ. Vid. ſup. ζαῦλῶ. G. IS. VOSS. Id eſt πίλημα, πίλμαῖ. G. Recte Viri Docti locum reſtituunt ex ſuperiori v. ζαῦλῶ, ubi vide. Neque illam lectionem recipere dubitavi, quum vulgata nihil dicat.

8. ζάλμολξις.] Vid. Herodot. in *Melpom.* p. 131. *Baſ. Ed.* & Jamblich. *de vita Pyth.* c. 30. p. 154. v. 31. Male *Zalmoxin* vocant *Zamolxem.* SOPING. SORBER. L. ζάμολξιν. JUN. ANONYM. *in Cod. Weſſ.* Manifeſte ζαμολξὶς ſcribendum olim mihi videbatur. Sed nihil mutandum. Dictus enim ζάλμαξις, a ζελμὸς. Vid. Maich. *de Vit. Pythag.* p. 10. HEINS. IS. VOSS. Totum hoc de Zamolxe cum ſit extra ordinem literarum, & nihil ad rem factat, delendum. IS. VOSS. Bona verba quæſo! Vide interim Etymol. Suid. h. l. & in v. Ἅγχ. Voſſ. de *Idolol.* l. 39. Menag. ad D. Laërt. VIII. 2. Kuſter. *Anti-Gronov.* p. 54. Rittershus, in Porphyr. *Vit. Pyth.* p. 16. (quem locum citat Cyrill. *cont. Julian.* l. VI. p. 208. *Ed. Spanh.*) & Holſten. ad eund. p. 16. qui notat, ζαλμαξὶς vitioſe ſcribi alibi. Sed Tho. Gale ad Hedcod. p. 777. etiam ζάλμολξιν ex antiquo Cod. tuetur; ut ζάλμολξὶν MS. Medic. ſemper vucare notat Jac. Gronov. ad *l. c.* Huc egregie facit Porphyr. *Vit. Pyth.* §. 14. p. 16. ἡ ζάλμολξις ἐκ ὀνόματος ἰατροῦ Θρᾳκὸς αὐτῷ δόξῃ ἄχρητα ἐπιτάξαι. νῦν γὰρ δοῦλοι οἱ Θρᾷκες, ζάλμοξιν καλοῦσι. Inde ζάλμολξις ſcripſiſſe Porphyrium credibile eſt; eamque lectionem ſequutus hic eſt Heſychius, qui infra Σάλμοξις, quem locum confert etiam *Iſ. Voſſius*, Σάλμολξις citans. ζάμολξις tamen Phavorin. exhibet, ad verbum ceters cum Heſych. conveniens. Edidit Carolus Lundius librum Upſal. 1687. 4°. cui titulus: *Zamolxis primus Getarum legiſlator* &c. Conf. A. Dounzi *Prælect.* in Demoſth. p. 142. & J. A. Fabric. *Bibl. Gr. Vol. I.* p. 538.

9. Ἡσύχιος.] Vid. *lib.* IV. c. 95. & 96. Locum indicarunt Suid. & Etym. Conf. Strab. l. VII. p. 297. & Julian. *Cæſar.* p. 309. 327.

10. Συφωτέρους.] Male priores Edd. - - - τερον, per ω. Recte Phavor.

11. Συσχεθὲν.] Scribo hic, συναγαγὸν καὶ διαχθὲν. id quod ſententia poſtulat, ſive Heſychius ita ſcripſerit, ſive minus. JENS. *Luc. Heſ.* p. 104. Reſcripſi tantum συσχεῖν, ut priores Edd & Phavor.

12. Τοῦ Κρόνου.] L. ἐκ Κρόνου. SALMAS. ἐκ κρόνου Etym M. Vid. Σάλμολξις. IS VOSS. Leg. ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου &c. PALMER. L. ἄλλοι δὲ ἐκ Κρόνου &c. vel potius, ἐκ αὐτοῦ τοῦ Κρόνου &c. Nam putabant, ἐκ Κρόνου ὄντας γεγονέναι τινὰς καλοὺς ζάλμολξιν. HEINS. Cum Palmerio lego, ἐκ αὐτοῦ τοῦ Κρόνου &c. Infra: Σάλμοξις. ὁ Κρόνος. Ubi Σάλμοξις idem, qui hic ζάλμολξις. KUST. Palmerii autographum clariſſime exhibet Κρόνου. Malim ἐκ αὐτοῦ τοῦ Κρόνου, Etymologus in v. ζάλμολξις. - - Μυσοὶ δὲ ὄντας ἐκ Κρόνου γεγονέναι τινὰς καλοὺς ζάλμολξιν, ubi Κρόνου & ζάλμολξιν reſtituæ ex Suida. Diog. Laërt. in vit. *Pyth.* l. VIII. *ſub init.* ζάλμολξιν, ἃ Γέται ἴσασι, Κρόνου παῖζοντος, ὡς φησι Ἡσύχιος. Vid. ibi Interpp.

13. ζαμβίκη.] L. ζαμβύκη. GUYET. HEINS. SORBER. IS. VOSS. A ψάω, ζάω. [Vid. in v. ψαῖν.] G. Vid. *Gloſſ.* Iſidori. [In v. *Sambucarius*, & ſeqq. ubique *Not.*] SOPING. ζαμβύκη Suid. Cyrill. Phot. & Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 471. Conf. H. Steph. *Ind.* Infra per Σ ſcribitur, Σαμβύκη, & expl. μουσικὸν ὄργανον, ὃ ψάλλουσι) Ἴδιον. quæ manifeſte pertinent ad Athen. l. IV. p. 175. E. ubi eadem videbis. Σαμβύκαν exhibet Du Cange in *Gloſſ. Gr.* Vocem נבל *ſabbeca*, Dan. III. 5. Cl. Bochartus *Geogr. S. P. II. L. II.* c. 7. p. 728. cum aliis, huc advocat; ubi LXX. σαμβύκην. Conf. Inf. v. Σάμπυκα, ὄργανον μουσικὸν, ὃ ἐστὶ ἴδιον. de quo vid. Bayeri, Viri ſummi, *Hiſt. Regn Gr. Bactr.* p. 3. Etiam Σαμβύκην exhibet Noſter, ubi Σαμβύκη poſtulat ſeries: & Σαμβύκης, in v. Ἰαμβύκης. Suid. Σαμβύκης. - - - ἢ ἔν, Ἰαμβύκης. Idem in v. Ἴυγξ ſcribi, ibycum primum inveniſſe τὸ καλούμενον Σαμβύκιον, quam porro deſcribit; at v. præced. Ἴυγξ vocat Muſicum inſtrumentum, ab Ibyco inventore appellatum. ſed vid. ibi Cl. Kuſt. *Not.* De Σαμβύκη & Ἰαμβύκη vide etiam (præter Kühn.) *Salmaſii Epiſt.* ad Jungerm. in *Not.* ad Pollux. IV. 59. p. 380. deque permutatione literarum Ζ, Ι & Σ (ut inf. Ἴαγις, & Ἴσαγις, pro ζαγὶς, & *Dein*, ter pro *Dazs*, apud Lactant. *Mort. Perſ.* c. 18. 19. Confer nomen *Jadera*, hodie *Zara*.) vid. Tho. Munker. ad Fulgent. *Virgil. Contin.* p. 150. & quæ dedi in *Miſc. Obſ.* II. 2. p. 287. Forte eadem mens eſt nomen proprium ζαμβύης apud *Suid.* at fit pro Ἰαμβύης, II. *Timoth.* III. 8. niſi malis idem eſſe quod ζαμβώς, apud LXX. Sed & ζαμβὺς, κύφων, &c. eſt in Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 500. Et cogitavi aliquando, num permutato literarum Ζ & τ forte (*in quibuſdam ſaltem*) orta ſit ex antiqua ſcribendi ratione, qua Ζ ſic pingebant (ʒ) ut facile, amputato pauliſper utroque latere, in ι degenerarit. Sed hoc non adhirmo. Papias *Sambuca*, eſt genus citharæ. Conf. in eodem vocabulo Junian. Majus *de Verruſtiate*. Conf. in eodem vocabulo Junian. Majus *de Veruſtiate*. *Proprietat.* item M. Martin. & G. J. Voſſ. in *Etymologicor. Propriet

Ζᾶν [1]. Ζεύς.
Ζανίδες [2]. ἀγαμείδες.
Ζαρζὴν [3]. καθύδια.
Ζάπεδον [4]. μέγα ὕδαρ.
Ζαπιμελὲς. μεγάλως πῖων, λιπαρός.
Ζάπλη [5]. πλούσιον πάνυ.
Ζαπτίλιν: ἰσχυροπότιν.
Ζάσκιος [6]. ἐπίθετον πελαργῶν.
Ζαῶπις [7]. Ἄρτεμις. Πέρσαι.
Ζαρτὲς [8]. ζωμὸς τεττιγός.
Ζατις [9]. ζητῶ.
Ζατίσαζ [10]. ἵστα.
Ζατραπης [11]. ὁ βασιλεύς.

Za-

Zaſſefis. ὑτεραφίς.
Zατηφίων. ὑτεραφῶν. μεγάλων [12] τεθραμμένων.
Zατῶσαι. Φαρῶσαι [13]. Φρέασι [14]. ζημιῶσαι [15]. ὑποποιῆσαι [16].
Zαυέρας [17]. Ζεὺς πς, ὁ Σιδῶν.
Zαχλίτεφφον [18]. τὸ σεμνόν.
Zαφειγεὶς [19]. σφοδρῶς, ἰσχυρῶς [20] λαμπροῖ, καὶ ὑπερφανεῖς πάνυ.
Zαφελὲς [21]. ἄγαν σκληρόν. ἢ μεγάλως ὑποξηνθέν. πολύφλοιον [22]. ἄγριον. Θυμῶδες. ἰσχυρόν.
Zαφελῶς [23]. μεγαλοκότως.

Za-

Plut. ϟ. 1125. item *Guyet.* inſ. ad v. *ζάτιδν.* Etiam Rabbinis ענד uſurpatur. Vid. Cohen. de Lara p. 36. & Buxtorf. *Lex. majus* in v. נטד.

1. ζᾶν.] A ζάω, ζῶ, ζῶν. GUYET. ζᾶν habet Etymol. HEINS. L. ζᾶς. (Vid. Etym. M. p. 655. 27.] BRUNO. Potius ζᾶν, oxytonos, pro quo longe ζῶν, unde Genitiv. ζῶνὸς apud Eurip. *Phœniſſ.* ϟ. 1256. & Accuſativ. ζῶνα pro Δία, in *Fragmento* ejuſdem Poëtæ apud Plutarch. T. II. p. 23. B. KUST. Reſpexit forte ad initium epigrammatis, quod Jovis ſepulchro inſcripſit Pythagoras, teſte Porphyrio *de Vit. Pyth.* §. 17. p. 21. *Ed. Kuſt.*

Ὧδε θανὼν κεῖμαι ζᾶν, ὃ Δία καλέσαντες.
ZAN jacet hoc tumulo, quis vulgo JUPITER audit.

Vid. ibi L. Holſtein. *Not.* Conf. Suid. v. ζανὸς ἱματ. & inſ. v. ζῶν. Adde H. Steph *Theſ.* I. 1519. F. & ſup v. Δάϊς. Phavor. ζανὶ· ἀπὸ τοῦ ζῆν, ζῶν, Δωριεῖς· ἤγουν, τῷ Διΐ. Conf. Schol. Hom. *Il.* Δ. 2. Infra: Σαπιεῖς. Στεφάν. a Σαν, pro ζὰν, & *infra.* Conf. Menag. ad O. Laërt. VII. 346. p. 319. 320. & inſ. v. Μανδῶν: ubi forte Μ pro Ζ poſitum, ut ſit Σανδῶν, i. e. σωφὸν. Obiter hac occaſione addo, Æſchylonem apud Athen. l. VIII. p. 335. D. dixiſſe, μὰ τὸν ζᾶν: quod nuſquam alibi me legere memini, prn Δία, niſi apud Euſtath. *Od.* A. p. 1387. 28. qui Polycratem Sophiſtam auctorem laudat. Vide locum.

2. ζανίδες.] Quia ζᾶν eſt *Jupiter*, conjiciebam ζανίδες, q. d. *Joviales*, a Jove oriundæ (ut Ἡλιάδες, &c.) vel ζανίτιδες. Sed ampliandum.

3. ζαρζὴν. καθύδιον.] L. ζαιὸν. IS. VOSS. A ψάω, ψῶ, ἀάω, ἀῶσαι, &c. ζάω, ζάρω, ζαρῶν, &c. ut ſup. in ζαμὲς ας, pro ζαμέσας. G. L. ζαφὸν, pro ζαφρὸν, ab ὑφὸς, *ſimmus*. Callim. Ποιμένες ἠδὲ καὶοὶ ἐλαζόμενοι ὄφρ' ἄτρο. PERG. An legendum καθαίρουσ' ἐ ut ζαφὸν ſit idem quod σαφὲς, i. e. *ſcopis purgare.* Placet maxime *Pergeri* ſententia, ut ſit ex ζῶ, & ἀρῶ. Vid. Etym. in v. Ἄσωρι, ubi locus ille Callimachi. Et hinc Methymnæis Ἄιρος, ſupra, eſt ἄσυρος. ut inſ. Ὄρος. i. q. ὄρος.

4. ζάπεδον.] Pro ὑπέδνον, ut ſupra ζαμιὰ, pro δαμιὰ. G. Videtur tamen Adjective potius ſignif. *magnum ſolum* ſeu *pavimentum habens.* H. STEPH. *Ind.* Eſt ζάπεδον ex ζᾶ, & ἔπεδον (quod ſupra vide) vel πέδον potius, quod Inſ. eſt, γῆ, ὕδαρ. Conf. v. Δάπεδον.

5. ζάπλη.] Vid. Suid. in v. ζάλλω, & ſup. v. ζᾶ, I. bique *Not.*

6. ζάσκιος.] Epitheton *ciconiarum.* Forte ſcribend. ζάργιος, a ζᾶ, *valde*, & ζόγγος, *aptulare*, *auxilium ferre.* PERG. L. ζάρκιος. λιπὶ ζάρκιος. ἴρις ϟ Σούσιος. Vid. Lycophr. p. 37. [ϟ. 373.] & ad eum locum Etymol. in ζάρξ. Apud Steph. *de Urb.* ϟ ζάρκος ſcriptum eſt in v. Μύκονος. [conf. Lycophr. ϟ. 580. & Schol.] HEINS. L. ζάρκιος. IS. VOSS. ζαρὸς etiam eſt ἱερὸν ἀγκυλωτὸν, teſte Schol. ad Eurip. *Phœniſſ.* ϟ. 45.

7. ζαῶπις.] L. ζαρῶπις. Strab. p. 744. [l. XVI. Τὸ ϟ Ἀρτεμιδῶν ἱερὸν τὸ Ἄζωρος.] ζαρῶπις [ζαρῶπα] fluvius apud Plut. de *Fluviis* [p. 1160.] in *Euphrate.* SCHR. Non ab una manu profecta videtur hæc *Nota*; ut ſæpe Variorum Notus in unam, tacito nomine, conflat *Schreuelius.* Ita ζαρῶπις correctum vidi in *Cod. Sorberiano*, quo Schrevelius quoque uſus fuit. Ita Caſaub. ad Strab. l. c. p. 1080 *Ed. Am.* pro Ἄζορος legit, τὸ ζάρος, inde hoc Dianæ nomen derivans. Vid. plura in Almeloveni *Add.* ad *l. c.* p. 1329. ex Tho. Hyde *Hiſt. Relig. Vet. Perſ.* L. III. p. 93. Conf. G. J. Voſſ. de *Idolol* II. 22. *fin.* Selden. *de Dis Syr. Synt.* II. c. 13. p. 315. Reland. *Diſſ.* VIII. *de Vet. L. Perſ.* p. 263. Burton. *Anᾶν. Vet. L. Perſ.* p. 95. & *Miſc. Obſ.* III. 1. p. 36.

8. ζαρῆς.] A ταπὶς, σαπὴ, id eſt, ζαπέδιον, ſit ζαρῆς. IS. VOSS. Vid. *Not.* in v. Ἐπιζαρῆς.

9. ζατις.] A ζητεω, ζατῶ, ζάτημι. ζατὶς, ut Διὸς. quare ζάτ ſcribendum videtur [pro ζητῶ.] G. Proximum videretur: ζατὶ. ζητῶ. At ſupra poſuit: Δατὶν. ζητὶν. Idem eſt ζανὶν, Æolice ζατὶς, id eſt, ζητὶν, ut h. l. etiam legendum puto pro ζητῶ, Infinitivo.

10. ζατίσαζ. ἵστα.] L. ζαπίσαζ. πέδιον. Vid. Ἐζανίσθη. IS. VOSS. Optime *Peſſius*: malim vero ζατίσαζ, quod a ζατῶζω vel ζατόσαζ non diſcrepat. HEMSTERH. *in literis.* Vid. ſup. *Not.* in v. ζαγαζω, & mox in v. ζατῶζω.

11. ζατραπης.] Forſan pro Σατραπης. H. STEPH. *Ind.* GUYET. Idem ϟ Σατράπης eſſe videtur. Infra: Σατράπης. ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, ἡγεμὼν δὲ ἀπὸ ἅρμ. G Apud Photium [p. 202. 30.] Theopompus L. XII. Λύτροφόνου τὸν ϟ Λυδῶν Σατράπου [ubi vulgo Ἰφιγράτου] VALES. Imo Σατράπου. Vid. Fuller. *Miſc. S.* III. 19. HEINS. ζατραπης agnoſcit etiam Cyrill. Lex. MS. Conf. *Not.* in v. Ἀζαγραπαῖος. Sæpius Ζ & Σ in peregrinis præſertim vocabulis permutantur. Simul patet ex h. l. generallor uſus vocis βασιλὲς: de quo vid. ſup. ad v. Βασιλῆς. & adde Ariſtot. *de Rep.* VI. 8. p. 320.

12. ζατηφίων. ὑτεραφῶν μεγάλων τεθραμμ.] Lege & diſtingue: ὑτεραφῶν, μεγάλως τεθραμμ. IS. VOSS. Immo μεγάλως τεθραμμ. per α. Ita Schol. Hom. *Il.* H. 223. (quo reſpexit) & Apollon. Lex. MS. Conf. *Bibl. Coiſl.* p. 459.

13. ζατῶσαι. φαρῶσαι.] L. φαρῶσαι, a φαρὸν. Sup. Ἐζατραπάρθη. διαπεῖσαι. Ἐζατῶτο. ἤθετο. G. Vid. ſup. *Not.* in v. ζατόσαζ. & inſ. v. Φαρῶ. &c.

14. Φρέασι.] Putabam φρεάζω hic ſcriptum eſſe, ad emendationem præcedentis verbi φαρῶζω. Sed φρεάζω agnoſcunt etiam Suid. & Etymol. quod hic non tam ad elocutionis, quam ad judicii facultatem pertinet. Lex. Reg. MS. ζατὸ. φρεάζω.

15. ζημιῶσαι.] Vide an ad ζαμιὰζω pertineat, quod cum ζατῶζω confuderit Notter. Sup. ζαμιὰ. ζημία. Sed non adſimo.

16. Ὑποποιῆσαι.] Vid. ſup. v. ζαγαζω. KUST.

17. ζαυέρας.] „ Plura Phœnicibus Numina fuere, de „ quibus difficile ſit dicere, homineſne fuerint, an natu„ ræ partes. Neutrum enim liquere arbitror de Zaua„ ne.„ Ita G. J. Voſſ. *de Idolol.* I. 22. in *Add.* Sup. Δάϊος, τὸς ἀνδρας Θεοὺς Μάγοι. Conf. v. Σανδὴν, & *Not.* in v. Δοσάνιοι, num quid inde lucis. Eruditi. *Ed. Bernard.* adſcripſerat vocem Arabicam صنم *Idolum.*

18. ζαχλίτεφφον.] Omnino legendum ζαχλίτεφτον, i. e. τὸ ζᾶ ἀόχιτε τὸ τεφίτε. Vid. Ἀόχιτε, Ἀόχαλλε, & ſeqq. IS. VOSS. L. ζαχλίτεφτον. PERG. Malim Σαχλίτεφτον, pro ζαχχίτεφτον, ex ζᾶ, *valde*, ἀόχιτε, & τεφίτε. Sup. Λόχιτε. σεμνὸς. Λόχιτε. σεμνότης. Ingenioſe *Reiſk.* conjecit Σαχλ. vel Σακιτεφφον, τὸ σεμνὸν, ut aliquis Epicratem ita appellaverit, alias Σακτφέρον dictum, ab *inſigni ſcutiformi barba.* Vid. Schol. Ariſtoph. in *Eccleſ.* ϟ. 71. & 498. & *Not.* ibi.

19. ζαφειγεὶς. σφοδρῶς. ἰσχυρῶς. λαμπροῖ &c.] Diſting. ζαφειγεὶς σφοδρῶς. ἰσχυρῶς λαμπροῖ. IS. VOSS. Prava eſt hæc interpunctio. Tu ſic diſtingue: ζαφειγεὶς. σφοδρῶς, ἰσχυρῶς λαμπροῖ. O'ARNAUO *Lect. Gr.* p. 61. σφοδρῶς λαμπροῖ conjunctim exhibet H. Steph. *Ind.* Sic inſ. ζαφλογεὶς. σφοδρῶς λάμποντες, ... μεγαλοφρόνως. Reſcripſi, σφοδρῶς, ἰσχυρῶς λαμπροῖ. Sic duo vocabula ſæpius ſine τοῖ conjunguntur in expoſitione. Conf. ſup. in v. ζαλὸς, & v. ζαφρὸς.

20. Ἰσχυρῶς] Vid. *Not.* prac. Similiter ſup. ζαθρὸς. ἰσχυρὸς διμαὸς.

21. ζαφελὲς.] L. ζαφλογεὶς. SALM. Perperam *Salmaſius.* Vid. ſup. ἐπιζαφελὲς. Etym. M. in ζάφοδ. Euſt. I. *Il.* p. 676. & Suid. ζαφελὲς agnoſcit etiam Cyrill. IS. VOSS. Schol. Hom. *Il.* I. 512. Ἐπιζαφελὲς. - - - - ἰδιωμάτως, ἀπὸ ϟ φλόγα. Conf. H. Steph. *Ind.* & ſup. v. ζαφίγγης, & mox v. ζαφλογεὶς. Facile tamen ζαφλὸς & ζαφίγγης confundi potuit, quum duplex γ, utrimque cum vicinis literis connexum, in MSS. parum ſæpe differat a λ.

22. Πολυφλοίσβοιο.] Etym. M. ζαφλογὶς. πολύφλοιον. Conf. *Miſc. Obſ.* X. 1. p. 1.

23. ζαφελὲς.] L. ζαφλογεὶς. SALM. Male. Vide ζαφελὲς IS. VOSS. Apollon. Lex. MS. (in *Bibl. Coiſl.* p. 459.) ζαφελὲς. ἀ ϟ Ἀτίου, μεγαλοπρεπὲς. - - τὸ ϟ ζᾶ, ἤγουν τὸ Ὀφέλλω, ἐπὶ ϟ αὔξου τάξ). &c. Aliter Suidas. Vid. ſup. v. Ἐπιζαφελὲς, Etym. M. in ζάφοδ, & *Not.* penult.

Ζαφλεγίες [1]. σφόδρα λάμποντες. θέλαλεῖς. μεγάλως πτύοντες [2]. ἢ μεγαλοφρήνεις.

Ζαφρᾶζα. μεγάλως φορτίζω.

Ζάφρων. πολύφρων.

Ζαῖμά [3]. ἰσία.

Ζαχεόσις [4]. ἐξαπναίους.

Ζαχρίς [5]. ἰσχνόν. εὔχρηστον.

Ζαχρωῦν [6]. ἰσχναίνω, ἐκ τοῦ μάχαις. ἰσχνοὺς ποιοῦντα. μεγάλως ἐμπλαζόντα.

Ζαχρῆς [7], πάνυ χρειώδεις.

Ζαχρεῶν [8]. μεγάλως ὀπτικαιμῶσι.

Ζαβίχ [9]. λθικόν.

Ζία. ἡ Ἐχίτη [10], ἀφ' Ἀβλωείου. καὶ εἰς ζῆθ ἐν Πιερικῇ λιβύῃ [11], οὕτω καλουμένη

Ζὼ ἀπὸ τοῦ κεφαλὴ ἢ Ζωὰς· ἤγουν δι; Πιερικὸς λιβύης τρις κλεινός [12].

Ζ * εὐῦ) [13]. σίσυρα.

Ζηλεῖαι [14]. μυῶν γένη.

Ζεῦ [15], πεφίσται. ἰσχνάς κλίνεται.

Ζέφ [16]. φλέγη.

Ζευά [17]. αἱ μέ, σίπυ εἰδῶν· αἱ δὲ, τὰς ἀλύσεις.

Ζευγάρη [18]. ὁ πέτζης, ἀφ' Σιδήτας.

Ζείδαρον [19], βάδαρον, ἢ ὅτως τὸ ζῦ λεγόμενη γῆ ἄσσυρα.

Ζέτκαιβ [20]. σβέσμυβ.

Ζευπὴς [21]. ὁ θεόχτης.

Ζεύζαι [22]. ἀφείζεσθαι.

Ζὼ

1. ζαφλεγίες. σφ. λάμποντες.] Ex Hom. *Il.* Φ. 465. Vid. ibi Schol. & sup. v. ζαφλεγῆς.

2. Μεγ. πτοώντες.] μεγ. φλέγοντες. Apollon. Lex. MS. l. c. Conf. v. ζαπ, ζαῦμα, & mox in v. ζαχρεῶν.

3. ζαῦμά.] Vid. Martin. p. 326. SCHR. Leg. ζάχμα, a ζω, & ἴχμα. IS. VOSS. Vid. Martin. v. *Habena*. Conf. v. Ἀίχμασπα. ἰχνηλάτη. Sic inf. Σαῦμαῦ. φορτία. ubi ordo postulat Σάχμαῦ. H Steph. *Ind.* ζαχμὰ exhibet. ζαῦμα conjicit *Reitzius*.

4. ζαχεόσις.] L. ζαχρεῶν. SALM. G. Etym. M. v. ζαχρεοῦς, in fine: - - - ἐκ τοῦ ζαχρεῶ ποιοῦμι, ἐχρεῶν, ἐχρεώσαμεν, &c. Vid. mox seqq.

5. ζαχρὸς.] Vid. Apollon. Schol. p. 56. [ad *Argon.* I, 1159.] SCHR. Confunditur hic ζαχρὸς cum ζαχροῦς. Nam ζάχροος pertinet ad ζαχρεῶ· at ἰχνεύω ad ζαχρόω. KUST. Vid. Etym. Sud. & sup. v. ζαφρῶ, inf. v. χρίζω. Conf. H. Steph. *Thes.* IV. 640. E. & *Not.* in v. seqq.

6. ζαχρεῶν.] Hom. *Il.* Ε. 525. ζαχρεῶν ἀνῆμον. ubi tamen potius scribendum, uti & hic, ζαχρῶν, a χρόω, *incumbo*, *irruo*, *impetum facio*: quo sensu compositi ἰσχνρόω frequena est. KUST. Schol. Hom. l. c. ζαχρωτὶ, ἄγαν χρεώδεν. μεγάλως πτοούμενον. Conf. Lex. MS. *Bibl. Coisl.* p. 459. Eustath. p. 579. & alibi. Adde & *Not.* in v. ζαχροΐζει, item in v. præc. & seqq. Lexicon MS. ζαχρεῶν. σφοδρῶν. Cyrill. Lex. MS. ζαχρεῖν. ἄγαν σφοδρῶς. μεγάλως χρεώδης. Vide etiam Æm. Porti *Lex. Dor.* v. ζαχρῶ. Eustath. *Il.* Ε. p. 579. 12. & alibi, de varia per ω, ν, & ῡ, scriptura disputat.

7. ζαχρεῖς.] Rectius ζαχρεῖς. nam ζαχρεῶς aliud significat. Vide *Notas* præcedd. KUST.

8. ζαχρεῶν.] L. ζαχρεῶν. IS. VOSS. Lex. MS. ζαχρῶν. Vid. sup. *Not.* in v. ζαχρεῶν.

9. ζαβίχ. λθικόν.] Forte: ζαβίχ. λθικὸν. IS. VOSS. Forte legend. ζαιῦ. λόων. 381. SOPINGIUS. Vel ex serie liter. patet legendum esse ζαχίχ, a Rad. חזה *candidum*, *forensum esse*. PERGER. Leg. ζαΐχ. BENTL. (*l. mox cit.*) Ex litterarum serie scribendum est ζαΐχ. Vocabulum autem hoc barbarum est unum ex illis, quibus Thespis, vel alius quisquam, viginti quatuor literas Alphabeti Græci lusus gratiâ comprehenderat. Clem. Alex. *Strom.* l. V. p. 570. vocabula illa hoc ordine recenset: Κνξ, ζῶι, χθιώνις, φαιξὶς, ῥψῦ. sed ut integrum Alphabetum conficiatur, pro φλείμαξ, ῥψῦ, scribendum est, φαιξοὶ, ῥοῦξ. Tria priora vocabula apud Hesych. in serie sua occurrunt; ita tamen, ut pro ζῶι, χθιώνις, eum ζῶιχ, Σώλης, legisse appareat. Vid. inf. v. Θάλλις. Quamvis autem vocabula illa nihil per se significent; fuerunt tamen qui nimiâ φιλοτιμίᾳ Κνξζῶι, γάλα interpretarentur; alii λλιείῳ; χθιὲς vero, vel Θαλῆς, τυφὶ quos Hesychius secutus est. Plura hac de re erudite observavit Rich. Bentleius in *Epist. ad Mill.* ad calcem Jo. Malalæ edita, p. 47. & *seqq.* quem contuliſſe non pigebit. KUST. Conf. Orig. *contra Celſ.* p. 416. & ſqq. Salmaſ. Exerc. *Plin.* p. 629. Tho. Gale *Differt. de Script. Mythol.* c. 3. p. 16. 17. (quos exhibet Potter. ad Cl. Alex. p. 675.) & Upron. ad Dionyſ. Halic. περὶ Συνθέσ. p. 93. Obiter addo, in Lex. MS. legi: ζεύψ. πῦρ. de quo Clem. Alex. paullo ſuperius egerat, *mare* explicans. An λιὸ ζ γάιος vel ζῶνι Vid. Gloſſ. Gr. Lat. v. ζώ. ro. ζιπ. ὁ Ἕλλην.] Scrib. Ἑλλὴν. JUN. SALM. IS. VOSS. Ita recte Ed. Hag. & Phavor. Conf. v. ζειά.

11. Εἰς Ἦ ἐν Π. λιβύῃ.] Tres ſcil. portus habebat Piræeus, (ut mox ſequitur) Ἀφροδίσιον, Κάνθαρον (de quo inf.) & ζέαν. Priores duos memorat, præter alios, Schol. ad Ariſtoph. *Pac.* ſ. 144. ubi vid. Florent. *Not.* Tertii autem ne quidem nomen ſciremus, abſque uno Heſychio eſſet. Vid. Meurſ. de *Piræea* c. 3. p. 15. Breviter Photius in Lex. MS. ζέα. λιμὴν Ἀθήνῃσιν.

12. Κλεινός.] Non ſignificat *celebres*, *inclytæ* portus, ſed *qui claudiuntur*. Vide *Adverſaria*. SOPINGIUS. Schol. Comici l. c. Πιερικοῦ λιβύρνος πρὸς ἑσπέραν, πλησίον πλειστοι, i. e. *celebres*: ubi πλειστοι ex Heſych. reſcribendum eſſe, monuit *Meurſ. l. c.* id eſt, *qui claudi poſſunt*. Et ſic Cl. Kühn. ad Pauſan. L. 1. p. 3.

13. ζ * εὐῦ.] L. ζεῦτα. SCHR. [ex *Sorberio*] ζεῦς. M. MEIBOM. ζέω). IS. VOSS. Forte: ζέει), pro σίσυρα), *oneratus*, *inſtratus fuit*. PERGER. *Phavor.* ἀεὶ). & ſic *Mauſſac.* ſavente ſerie.

14. ζηγλεῖαι.] L. ζηγίεια. Herodot. *in Melpom.* p. 148. [l. IV. c. 192.] apud Libyas *Zegeiis* eſſe traditur, qui Grace βασὶ dicuntur. SOPING. HEINS. KUST. Sic & *Thegale* ad Herod. *l. c. p.* 778. h. ad quem locum ſine dubio reſpexiſſe Heſychium, notat quoque *Kuſterus*. Cl. Bochart. *Geogr. S. P.* II. L. II. c. 3. *fin.* p. 714. apud Herodot. pro βασὶ (peſſime σφοὶ calideat *Scbrev.* non ademdena ad ſolitam *Scaligeri* ſcripturam) corrigit βασὶν, ex δένδρεα, herbæ genus, quæ Punice dicitur *zegar*, unde factum *zegeri*, cujus plurale Græcum in Herodoto ζηγεῖαι, q. d. *mures bunini*; ſive illius plantæ eſu aut umbra delectantur. Vide ibi plura. Cogitari tamen poſſet, num a cubitu denominentur hi mures, quod in iis maxime verſarentur. Conf. mox v. ζευγάρη, *cicada* nomen.

15. ζεῦ.] Scrib. ζέῦ. IS. VOSS. ζεῦ eſt apud Hom. *Il.* Φ. 362. quem locum citat Suid. Ibidem ſ. 365. ζῶ, pro ἐζῶ. Commode autem, & ad ſeriem; hanc & ſeq. gloſſam cum *Iſ. Voſſio* tranſponas.

16. ζέῃ.] Scr. ζᾶ. IS. VOSS. Vid. *Not.* præc.

17. ζευά.] Vid. Galen. *de Alim. fac.* l. 20. Plin. XVIII. 18. Artemidor. I. 70. H. Steph. *Ind.* Etym. M. v. ζειά, & v. ζείτανα, ſup. in v. Δατέων, & v. ζέα, inf. v. ζεύ, ubi ζέα poſtularet ordo.

18. ζευγάρη.] Huc alludit Gallicum *cigale*. Conf. etiam inf. v. Συγαλφεί. [εἰ ἄρσεν, τὸ δὲ ἄγαν τέττιγα.] KUST. Vid. ſup. *Not.* in v. ζευγεῖαι, & perpende, num hæc forſan eandem habeant originem.

19. ζείδαρον, &c. γὴ ἄρυσσ.] L. γῆς. BRUNO. Tranſpone vocem ἄρυσσ, & ſcribe a capite: ζείδαρον· ἄρυσσ. Ex Hom. *Il.* B. 548. ſive *Cat.* ſ. 55. ubi vid. Schol. Conf. Etym M. & Suid. in v. ζείδωρον. Artemidor. *Oneir. Il.* 44. p. 139. ζάδαρον (ſic) γὴ ἡ γῆ, ἣ Φρυγιστὶ πλίνθος, ἡ βώλος. Etymologicam Heſycbii rationem præter alios adnoſcit Lexic. Gr. MS. ubi legitur: ζείδωρον. ἡ τὰ ὑπὸ ζωὴν ὑγρὰν. Apollon. Lex. MS. ζείδωρον. ἡ τὰ ὑπὸ ζῶν ὑγρὸν τε ὄντα ἢ ἰσόβιον, &c. (conf. *Bibl. Coiſlin.* p. 459.) Unde ſimul liquet, quod dixi de tranſponenda voce ἄρυσσ. Et ſup. ad v. Ἀκίμων notatum eſt, Heſychium ſæpe vocabulum, quod additum erat in loco Scriptoris, unde Gloſſam hauſerat, rejicere in finem Articuli. Conf. in v. Δάκα, Ἐπὶ, Ἐλαφίων, Ἐλαιόφυλλον, &c. Ut redeamus: Plinius tamen *N. H.* XVIII 8. laudato Homeri loco, a Zea derivat, non (inquit) ut aliqui arbitrantur, quoniam *vitam donaret*. Gloſſa: ζείδωρον. Δῶρον.

20. ζέτκαιβ.] Forte ζέτκαιβ, ἡ ζέπρα. Vid. ſup. v. Ἀσκέτης), Ἔζουν, & Ἔξεις. KUSTER. Conf. v. ζεύζασι, & v. ζεύζαι.

21. ζευπὴς.] Moſchupulo ζευκὴς, vel ζευπὴς. SALMAS. Suidæ ζευπὴς eſt nomen proprium. Notat autem ſervum *mediaſtinum*, qui lo balneis aqua & oleo lavantes perfundebat; inde ἀδεσπότης, & *perfuſor*, dictus in Philoxen. Gloſſ. q. d. *circumfuſor*. Alias ὁ θεόχτης: ut ſup. in v. βαλανῆς, ubi vide *Not.* p. 684. Sed & Lexicon Regium MS. ζευπὴς (ſic) ὁ ἀδεσπότης. Et: βαλανεύτης. ὁ θεόχτης. quod & in Suida Editt. omnibus; quamvis Kuſter. θεόχτης ediderit, in v. βαλανηφόλακες. Adde Heſych. v. Λουτρεών. · · ὁ ἐμπὶ βαλανείοις λέγεται. Quando autem Suidæ ζευπὴς dicitur eſſe nomen proprium, rectius apud eum legeretur, ut puto, ζευπὸς, proprium, rectius apud eum legeretur, ut puto, ζευπὸς, proprium, rectius apud eum legeretur, ut puto, ζευπὸς, quo nomine Bithyuorum Rex adpellatur, apud Plutarch. *Quæſt. Græc.* p. 302. E. Ita Lexic Reg. MS. modo laudatum: ζευπὸς, ζυλεὺς, ζευπὸς, ὑπηρέτης λέγει. Duo poſteriora exhibet etiam Suidas; prius Steph. Byzant. ζευπὸς, πόλις Βιθυνίας· ἀπὸ ζευπὸς βασιλέως. Vid. ibi Berkel. *Not.* Pauſan. ζευπὸς vocatur, l. V. 12. p. 406. Conf. Joſ. Scalig. *Animad.* Euſeb. *Chron.* p. 78. a. Quin & duus *Zipœtes* in Regum Bithynorum ſerie olim ſe deprehendiſſe, quum de Bithynorum Epocha differeret, literis mihi aliquando ſignificavit Vir amiciſſimus, & literarum non minus quam natalium ſplendore nobiliſſimus in Gallia Baro *Joſeph. De Binard-La Baſtie*, cujus fata præmatura merito dolemus.

22. ζεύζαι. ἀφ.] Ita & Lexicon meum Græc. MS.

Ζειρά [1]. αἱ μὲν, αἱδῶ χιτῶν· αἱ δὲ, ζώνην. βίλλιον δ' ἄλλό τι ὑπόδεσμον χεῖρ τῆς ἄμου φορούμενον, ἰσχὺς ἐφαπλίδι. καὶ Ἡσύχιος· μαστιγίς, ἢ Θεόπομπος ὁ Χῖος.

Ζειρατής [3]. ἱματίου τι Σύρων.

Ζειρεῖν. ξεσματοποιεῖν.

Ζείρη. μέζα [4]. ταινία [5]. Ἀφόδημα. πέπλος [6], ἤγουν ποδιά [7].

Ζειρλιήν [8]. Ἀφροδίτη, ὁ Μακεδονίης.

Ζειρὸν [9]. ποικίλον.

Ζείρων [10]. εἶδος ταφυλῆς.

Ζειφύρων. ὁ Ἅιδης, ἀπὸ Ἀδιμάχης.

Ζειφύρους. χιονίους [11].

Ζέλλευ [12]. βάλλευ.

Ζέλμα [13]. πόλις Τρῳάς.

Ζέλκια [14]. λάχανα. Φρύγες.

Ζέμελυ [15]. βάβακον ἀδελφόπουλον. Φρύγες.

Ζέσις [16]. θερμότης.

Ζέφθρα [17]. βάραθρα, κοῖλοι τόποι.

Ζέσυν [18]. ἑνωμοῖν. Ἀσσυρίοις.

Ζεῦ ἄναξ [19]. ὦ ἄναξ. καὶ ἀπὸ κοινοῦ.

Ζεύ-

1. ζειρά.] Vid. Harpocrat. SCHR. Pollux p. 339. ζειρὰ ἱμάτιον ἀβέλτερον. vulgo male ῥίζο. Vid. Etym. M. Suid. & Eustath. *Il.* p. 772. IS. VOSS. Lex. Cyrill. MS. Brem. ζειρά. ζώνη. καὶ ὁ χιτών. καὶ ὁ χλαμύς. BIEL. Vid. Meurs. *Att. Lect.* V. 22. Interpp. ad Poll. VII. 60. & inf. v. ζ-γεῖ, ot & v. Σειρά, Σειρα, Σειρᾶται, Σειρίδια, Σειρίδες, Σειρᾶ, &c. Gloss. Herodot. Εἰρᾶ. μίτρα. ζώνη. ubi ζειρᾶ scribendum. Vide mox v. ζειρα, & Lex. MS. *Bibl. Coisl.* p. 491. Photius in Lex. MS. ζειρά. ζώνης ἐπὶ εἴδους. Εἰ γὰρ ἐπὶ ζειρᾶς (l. ζειρᾶ) ἐπιβάλλεται (l. - - - λεται) καὶ τῷ ὄμου φερόμενον. Idem: Σειρᾶ. ἀνδρικὸν εἶδος. Mich. Apostolii Lex. MS. Ol. Lat. ζειρᾶ, ζώνης genus vestis. Conf. v. ζειφύρους.

2. Ἡσύχιος.] L. VII. c. 69. ζειρὰς Arabibus tribuit, & c. 75. Thracibus, ut & Xenoph. *Cyr. Exp.* l. VII. p. 408. D. quem locum Harpocr. & Etymol. respexerunt. Vid. *Not.* prac. & in v. χείρα.

3. ζειρατής.] L. ζειρᾶ τις. Legitur *Judic.* VIII. [26.] στολὴ ἢ στρώσιον. fort. leg. ἢ ζειρᾶν. Vid. inf. in Σειρά. SOPING. Ad illud στρώσιον conf. v. στρῶμα, στρὰ τις correxerat etiam *Amaymus* ad oram libri sui. Cogitabam olim, forte hanc & superiorem glossam ita conjungi posse, ut post ἐφαπλίδι legatur: ἢ ζειρὰ, ἱματιόν τι Σύρων, ὡς Ἡσύχιος &c. qui scil. l. VII. 69. id de Arabibus testatur, quos cum *Syris* & aliis saepe confuderunt Graeculi. Vid. Golii Lex. Arab. v. ـزر p. 1243. quam vocem *Reisk.* eaodem confert cum ζειρᾶ.

4. ζείρη. μέτρα.] L. ζειρὰ. μέτρα. MEURS. *Att. Lect.* V. 22. p. 287. ζείρα, i. e. εἶρε, ab εἶρω, nexu. [Vid. v. ζειρὰ, & v. ζειρᾶ.] GUYET. l.. μέτρα. SOPING. PALM. O. HEINS. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* Recte ita Phavor.

5. Ταινία, Ἀφόδημα.] Ita foret ap. M. MEIBOM.

6. Πέπλος &c.] L. πέπλος. MEURS. *l c.* Atqui πέπλος non convenit cum πόδαι, i. e. lacuno, seu vinculo pedum. Quare malim συρὰ. sic nempe: ζείρα, μέτρα, ταινία, Ἀφόδημα, συρὰ ἄγων πόδας. Σειρὰν enim, & συρὰν, Pollux [V. 33.] vocat ἀγκυλόπουν, seu *lacunam ſpartearn*, quibus pedes ferarum irretiuntur. IS. VOSS. L. πόδας ἄγων σειρᾶς. Nam Πολὺς suo loco, σύνδεσμος πολὺς, ἄγων φασκίας. Exstat autem vox apud Herodot. p. 258. & 259. [l. c.] Ἀράβιοι δὲ ζωρὸς ὑπερζωσάμενοι ἔασιν. item: ἐπὶ δὲ ζωρὸς ἀσκοδιδαγθὲν πυκάσας, ubi sequitur: οἱδὲ δὴ τοῖς πόδας τε καὶ τὰς κνήμας, σύλλα καλέουσι, quod in animo Grammaticus habuit, qui hanc perperam confudit. Vide οἱδὲ ζωρὰς Etymol. M. HEINS. L. πέζα. KUST. Vid. *Not.* ſeq.

7. Ποδιά.] Videtur legendum πόδιον, i. e. *fascia pedis.* Vid. inf. v. πέδιλα. KUST. Ibi ποδιὰ, vel πόδιον, etiam postularet ordo. Conf. *Not.* praced. & inf. v. ζυρά.

8. ζειρλιὴν.] Conf. in v. Σιζύλιον, & Σειρλιήν.

9. ζειρὸν.] Ab εἶρω, unde εἶρος, ἶρος, ζῶρος. G. Supra: Ἀζῶρος. λεπτόν. quo ζωρὸς non habet. FABER. Vid. Suid. in Ἀζῶρος. IS. VOSS. Non liquet, an *Fabri* ſit, an alterius, *Nota* media. Plura adjecta erant in Ed. Schr. quae retuli ad locum suum in v. ζέφ. Non raro enim Schrevelius Doctorum bominum Notas, quae ad vocem e regione positam in Ed. Ald. vel Hagen. pertinebant, subjecit voci, cui proxime adscriptae tantum erant ob majus chartae spatium: ut sais locis monemus. Vide tantum in v. Ἐχέζυρ κῦς &c. Idem b. l. accidit.

10. ζείρων.] Conf. v. Σειρὰν, & ſup. in Ἄνθεμα.

11. ζειφ. χιονώδεις.] L. χιονοφόρους, quum ζειρὰ sint χιόνων species quaedam. H. STEPH. *Ind.* SOPING. Leg. ζειφόρους. MEURS. (l. c. in v. ζείρα.) SALM.

12. ζέλλευ.] A βάλλω, βέλλω, βάλλευ, βάλλω. GUYET. Conf. Etym. M. in ζέλλω, & ſup. v. Ἔζελλε.

13. ζέλμα.] Vid. Schol. Hom. ad *Iliad.* B. 824. five Cot. p. 331. & ſup. in v. ζελωτὴς, & v. Ἀμβόνιν.

14. ζέλκια.] Pute a βάλλω, S migrante in ζ. MARTIN. [Etym. in v. *Zaccitir.* Conf. *Cadm. Gr. Pr.*] Vid. ſup. in ζαμελίδης. SOPING. Forte leg. ζελλὸν, ab ἐλῶ, unde *helus*, *olus*. IS. VOSS.

15. ζέμελυ.] An ζέμελυ ὁ Inf. Σαμαλία, βάκκα. Ἀργεῖοι. Sed investigandum potro.

16. ζέσις.] Forte legend. ζέμα. ζέσις, S. Exſtat in Ezech. XXIV. [13. & *Judic.* XX. 6.] SOPINO. L. ζέμα. θερμότης. Nam ζέμαι, ζεμῶ, Etym. M. IS. VOSS. Prius praefero. Conf. Salm. ad Trebell. Poll. *Claud.* c. 14. p. 383. coll. p. 589 T. II. *H. A.* & Cang. *Gloſſ. Gr.*

17. ζέφθρα.] Id eſt, βάραθρα. G. Strabo p. 389. [l. VIII. Τὰ βάραθρα, ἃ καλοῦσι οἱ Ἀρκάδες, ζέφθρα. Vid. ibi Casaub.] SCHR. ζέφθρα Arcadibus. Euſt. p. 871. 14. BRUNO. Vid. Euſt. T. *Il.* p. 288. IS. VOSS. Eſt ſecundum Macedonum dialectum pro βάραθρα. Teſte enim Euſtathio ad *Od.* M. p. 479. 16. mutant Macedones ᾱ in ζ. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 61.

18. ζέσυν.] Hom. *Il.* Σ. 349. ζέσαν, metri cauſſa. Conf. *Miſc. Obſ.* VI. 3. p. 585.

19. Ζεῦ ἄναξ.] Vid. ſup. *Not.* in v. Ἄναξ.

20. Τίμαχος.] An ſalli tergit M. MEIBOM. Praced. Ἀζῶρα ξύλα, ſunt *ligna funibus trajectis & annexis inſtructa*. REISK.

21. ζδεγλάστης.] Gloſſae Graeco-barbar. ζδεγλάστης. Vid. Cangii *Gloſſ. Gr.* & Cotaler. in *Eccleſ. Gr. Monum.* T. I. p. 744. Mox ζδεγλάστη aliter exponit.

22. ζεῦγος. Βοῦχι ἐρίθων.] L. ἀζύγιον. SALM. ἀζύγιον poſtulat ordo. IS. VOSS. Fort. legend ζ. ἀσύλαγον ἐρίθων. Vid. in Πρηγορίου. [& Πεζλογ.] SOPINO. Scr. ὁ Ῥόδιος [pro ἐρίθιος.] Poëta Comicus, ap Athenaeum & Pollucem notus; quem ait ζεύγους pro βοῦχι poſuiſſe. Sic & Latine *jugulum* uſurpamus. VALES. *Henr. Valeſ.* legit, ὁ Ῥόδιος· ſed quara ita legendum cenſeat, nullam reddit rationem. Ut proinde lectionem hanc pro conjectura potius quam emendatione habendam putem. KUST. L. Βοῦχι PERGER. Βοῦχι ἐρίθων non mutaverim. Supra: Βρύχιοι. ἅρμαθοι. In *Valeſiana Nota* βρύχιοι pro βρίσχοι poſitum videtur; ut conveniat Latinorum *jugulum*, i. e. ζεῦγος, a ζεύγνυμι, vel ζεύγνυμαι, *jungo*.

23. ζδεγίου.] L. ζδεγίας. IS. VOSS. An ζδεγίου? Forte & ζδεγίνου in v. prac. legend. pro ζδεγίνου. Vid. v. ſeq.

24. ζδεγίνου.] L. ζδεγίνου. Vocabantur enim ejus ordinis cives ζευγῖται. PALMER. IS VOSS. Vid. Suid. v. Ἱππεῖς & Sam. Petit. *de Leg. Att.* p. 551. KUST. ζδεγίνου Suid. & Photius, cujus verba ibi exhibet Kuſter. ζδεγίνου Etymol.

25. Τίσαμος τριφυλέτης.] L. τριφυλέτης. [ut Hag. & Leid.] Vid. Pollux. p. 454. & 455. HEINS. Vid. inf. lo v. Ἰππεῖς.

26. ζδεγλας.] L. ζεύγλας. VERW. ἀζύγλας exhibet Meurſ. in *Euripi.* Vid. Callim. *H. in Dian.* γ. 162. ibique Excell. Ez. Spanhem. p. 243. & Schol. Apollon. Rhod. III. 232. Conf. v. ζδεγλα. Sequens vox ἰμαντόδετος deeſt in Lexicis.

27. Τροχωτῆρες.] Vid. inf. in v. Τροχοί.

28 Βόες Κορίνθιοι.] L. Σικυώνιοι. Idem vitium in v. Ἀστερίδιος. CASAUB. in Athen. p. 494.) SOPING. MEURS. (in *Euripi.*) SALMAS. VALES. Conf. Gatak. *Adverſ. Miſc.* c. 10. *in fin.* & inf. *Not.* in v. ζεύγεσφιν, ad ὄφ. Tamen Κορινθίους legit *Heinſ.*

29 ζδεγλα.] Vid. Suid. Etym. M. & Scheffer. *de Re Vehic.* I. 11. p. 119. & modo v. ζδεγλας.

30. ζδεγλιόδετος.] Idem quod ζυγιόδετος, & ζυγοδέτης. [Vid. Inſ.] SALM.

31. ζεύγου.] Ælian. *Var. H.* IX. 25. SCHREV.

32. Ἐπὶ τριῶν &c.] Vid. *Not.* in fin. Articuli ſeq.

33. Χαρίτων τριζύγιον.] Sic τριζυγίης Χαρίτων, Macedonius in *Epigrammate*, quod edidit L. Holſten. ad Steph. Byzant. p. 308. b.

1. Ἀ-

ςφάνης· Ὥραις κεκλεγκυῖα, ὅτι τῆς τελῶν, τὸ Ζεῦγος ἔδηκε· Ζεῦγος τελεσύλλων [1]· ὡς Ἡσύχιος [2]· διὸ, ὅτι καὶ τελεσύργις ἅρμασι πῖτας ἐλέγοντο· καὶ ὅτι πλουτοῦσι τὸ Ζεῦγος· ὅτι γ', καὶ δ' [3].

Ζηλεατίδαι. Ἀθηναῖοι, ὡς Ἀθηναίοις.

Ζηλείτης [4]. ζηλωτὴς λαός. ἢ ὦ ὑπιζηλεύω εἰσὶ λαοί. Σοφοκλῆς Ἀεδρομέδᾳ.

Ζηλεμαντεῖα [5]. πηγή. Φρύγες.

Ζῆλος κεκλεγκυῖα. ὁ Ἅιδης [6], ἤγουν ὁ Ἅιδης.

Ζήλοσαζ [7]. γήλοσαζ.

Ζεφύρια. ὑπόπαμμα [8] ὠά.

Ζεφυρίη. ἡ ποὺ τοῦ ζεφύρου.

Ζέφυρος. ἄνεμος, ὁ κελεύμβης. Αἰ.ψ.

Ζηλεύη. ὁλοσίδηρος ἀκοντὶς [9].

Ζηλήμων. φθονερός. ζηλότυπος.

Ζηλοῖ. φθονῇ, ἐείζῃ. μισῇ. μιμεῖται.

Ζη-

1. Ἀεισορ.] Scr. Οὕτω καὶ Ἀεισορ. HEINS.

2. Τελεσύλλων.] L. τελεσύλλει. SALM. HEINS. Mox tamen in loco Photii occurrit τὸ ζεῦγος, & τελεύτων, nisi posterius in - - - - - τον sit mutandum. Vox τελεσυλλος est apud Soph. *OEd. Tyr.* ϑ. 1069. Athen. l. XIII. p. 595. Eustath. *Hysm. & Hysm. Amor.* l. VIII. p. 297. 329. 338. &c. Τελεσύργιον autem, quod in Articuli capite, addas Lexicis.

3. Παραδίδ.] Vocabulum Grammaticum; ut & ϖϖδίδωμι. Vid. sup. *Not.* ad v. Βιᾶ, p. 727.

4. Ἐπὶ γ' καὶ δ'.] Photius in Lex. MS. ζεῦγος· τὸ ἐπὶ δυοῖν τισὶν ζευγνύμενον. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπὶ πλείοσιν, ὡς ἡ κοινὴ Ἰστορεῖ· τεθρίππων τεθέντων ζεῦγος εἶπε, καὶ Αἰσχύλος· ζεῦγος τεθέντων. οὕτω καὶ τὸ τοιοῦτον, κἂν τὰ τέτταρα ᾖ, ζεῦγος αὐτὸ καλεῖ. Eadem habet Etymologus. Photius iterum: ζυγόν. τὸ ἐπὶ τῆς Τραγικῆς χρησὶς, τὸ ἐπὶ τῶν τεττάρων· τὸ δὲ ἐπὶ τῆς Κωμικῆς, τὸ ἐπὶ τοσίων. Conf. v. præced. & Polluc. X. 53.

5. Ζηλήλιοι.] Cui obligati sunt populi. MAUSSAC. Vid. Suid. (cum quo conveniunt Phot. & Reg. Lex. MS.) & Eustath. p. 401. 1t. coll. H. Steph. *Ind.*

6. Ζεμφανεῖ, συγκλ Φρ.] L. Ζεῖμον, τὸν π. Φ. SCAL. A Ζεῖμος. G. Nescio an huc pertineat Photii glossa in Lex. MS. ζίτον. Φρύγιον· ἡ λίξις. σημαίνει δὲ τὸν πύλον. Scil. ob similitudinem majusculam, Υ & Τ, facile ζῦμον & ζίτον confundi potuit; quorum prius arridet. Ita ſup. Ἀλισάτοι, pro Ἀλισδάτοι; Ἀατῶι, pro Ἀλτῶι; Ἀτμαῖς, pro Ατμαῖς, &c. Similiter συγκλὸ & πύλον in MSS. facile confundi poſſe quis neget? Et hic magis placet συγκλὸ.

7. Ζάδε καὶ, ὁ Ἅιδης.] Ab Ἅιδης eſt Ἀιδωνεὺς ductum. G. Scr. ὁ Ἀιδωνεὺς. HEINS. Sed vid. ſup. v. Ἅιδων, ibique præcedd. Similiter *Jovi Stygio* dixit Virg. *Æn.* IV. ϑ. 638. ubi Serv. *hoc eſt, Plutoni.*

8. Ζάδωσαζ.] Etym. M. ζάω. τὸ ᾄδω. ᾗ Δώριοι, ᾄδωσαζ. Dorice. Conf. ſup. v. Γαῦαδε, v. ζαῦαζ-, & inf. v. Ζαμπάτιον.

9. Ὑπόμμα.] Vid. Ariſtot. *Hiſt. Anim.* l. VI. c. 2. [§. 28.] HEINS. Ait rem facit Ariſtot. *Hiſt. Anim.* l. VI. §. 33 ζεφύρια δὲ καλοῦσιν τὰ ὑπόμματα τῶν ὠῶν &c. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 6. Conf. H. Steph. *Ind.* & inf. v. Ὑπόμμα, ut & v. Ἀνίμιον, & v. Ὦσχα.

10. Ζαδώνη. ὁλοσίδηρος· ἀκοντίς.] L. ὁλοσίδηρος ἀκόντιον. JUN. Pro ζδώνη, quod inferius eſt, ὁλοσίδηρος ἀκόντιον. GUYET. Imo Σοδώνη, ut perpetuo hæc vox tranſlata ſit; vel, ζδώνη, ὁλοσίδηρος ἀκόντιον, ut paulo poſt. HEINS. Lex. Cyrill. MS. Brem. ζδώνη. ὁλοσίδηρος ἀκόντιον, λόγχη, ἢ σιδήρου. BIEL. Lexicon meum MS. Cyrilli: ζυδώνη. λόγχη ἀφ' ἧς μακρὰ ἐκτείνεται, ἢ ἰσχίον σαγίτ.). idem: Ζδώνη. λόγχη. σιδήρου. ἢ μάχαιρα ἢ ἰσχίον, σιδήρου ἀκόντιον. Lex. MS. alterum: ζδώνη. ὁλοσίδηρος ἀκόντιον, ἢ σιδήρου. Vid. inf. v. Σδώνη, Σίγυνοι, Σοδάνη, &c. Conf. Cang. *Gloſſ. Gr.* v. Σδώνη, &c. ubi ex Gloſſ. MSS. Reg. Cod. etiam ζδάνη adfertur, ut h. l. apud Heſych. Sed maxime placet ζδώνη, pro quo & Σδώνη. Ita LXX. ζδώνιον, Jeſ. II. 4. coll. Mich. IV. 3. ubi variat lectio. Et Jer. VI. 23. Τόξον καὶ ζδώνιον. Denique in explicatione, ὁλοσίδηρον (Suid. ὁλοσιδήρεον. utroque carent Lexica) ἀκόντιον lubens recepi; ut præter alia Lexica MSS. quoque Photius, & mox ipſe Heſych. in v. ζδώνη. Ex compendio enim ſcribendi (ἀκόντιον pro ἀκόντιον. vid. *Not.* in v. Ἐφέτια κάμνω.) hoc naſci potuit. Niſi fuerit, ὁλοσίδηρ· ἄκον τις. Moſchop. Ὅτερ. Ἀτ. & Phavorin. Ἄκων δὲ, τὸ ἀκόντιον, τὸ ϖ βραχύ. ſed addunt, *Poëticum* hoc eſſe. Noſter infra, poſt v. Σίγυνος: Σίγυνοι, τὰ ξυστὰ δόρατα, ἃ τοῖς ὁλοσιδήροις ἔκοπτον. Adi, ſis, præterea J. Vitr. ad Grat. *Cyneg.* ϑ. 112. Tho. Gale ad Herodot. V. 9. p. 779. a. *Ed. Gron.* & inf. *Not.* ad v. ζδώνη, ubi de vocis origine.

11. Ζηλοτυπῶ. ζηλοῖ.] L. ζηλεῖ. PALM. SALM. Sic edendum curavi. Vid. Harpocr. & Suid. v. ζηλοτυπῶ, pro quo Phot. Lex. MS. ζηλοτυπῖν.

12. Ζῆλι.] Leg. ζηλῶ. KUST. Pro quo ſup. ζηλεῖ. At ζῆλι eſt Præſ. Imperativ. Ad. ut ζηλῶ Imperat. Med. Quare ζῆλι retineo; ut apud Saidam. Et ſupra: Δίκαιε, ζῆλι. Vid. ibi *Not.*

13. Ζηλῶ. μαν.] Vid. Harpocr. [& Suid. v. ζηλοτυπῶ.] SCHR. Vid. Ammon. v. ζῆλι, & Cl. Valken. ibi, nec non ſup. v. Ἐζήλωσε, poſt Ἐζώσθη, mox v. ζηλωθῆ, & Schol. Sophocl. in *Ajac.* ϑ. 552.

14. Σοφ. Φιλ. ἐν Τρ.] Ergo duos *Philoctetas* ſcripſit Sophocles: &, quam habemus Fabulam, vocari debet *Philoctetes in Lemno*, ad differendam *Philoctetæ ad Trojam*. FLOR. Conf. Meurſ. *Subſecl.* Caſtab. in Athen. p. 495. & *Not.* in v. Δεξίωσις, ante Δεχῆ. Infra in v. Ταυτομέσῳ idem drama citatur, ſed abſque nomine.

15. Ζηλῶ.] Videtur reſpexiſſe locum Euripid. *Med.* p. 409. [ϑ. 60.] ζηλῶ σ' ὁ δόχῳ τόμου, &c. Vid. Schol. qui ὁ ὑπὲ recte dictum ait. HEINS Pronomen σε in prioribus Edd. non ſeparatum erat a verbis ζηλῶ, &c. Habet etiam Cyrill. Lex. MS. Plura dabit Suidas.

16. Ζηλοτύπῳ. ἰρατικῷ.] Præſtabilem ἰρατικὸς ætatem & ἰρατικὸς locum ſuum tueatur per me licet. D'ARNAUD *l. c.* Supra: ζηλεῖ ἰρᾷζει.

17. Ζηλοῦσι.] Inſignis locus Chryſoſt. T. VII. p. 97. *Εἰ δὲ οἱ κατωτικὸ - - - - - ζηλοῦσι*, &c. VERW. Reſpexit forte ad *Gen.* XLIX. 22. ubi de Joſepho dicitur. *Vid. Ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p.* 150. Habet etiam Eurip. *Med.* ϑ. 243.

18. Ζηλοῖς.] Vid. Meurſ. *Græc. Fer.* [in v. Θωμαΐζειν] p. 164. Eraſm. Adag. *Cuncta aliquem Zenium*, p. 382. SCHR. Vid. H. Jun. *Cont. VII. 89. Conf.* ſup. v. ζηλεῖ. Phot. Lex. MS. ζηλοῖ λοῖσι, ἀπὸ τ, ζημιοῦσι, ἤγουν Σοφοκλῆς.

19. Γεωφίλου] Forte ἀμαρτημένου. HEINS. Senſus eſt: ſi quid forte non rite fallum, ut bene Meurſ. *l. c.*

20. Ζηλῶ φίλους ἐρ.] Hom. *Il.* B. 49. KUST. Conf. *Not.* in v. Ζῆν.

21. Τρῶ] L. τρῶς, ut Ed. Hag. Ita manifeſtos Editionis Ald. errores paſſim retinuit Schrevel. Conf. mox.

22. Βιλαδέ.] L. βιλαδεὺ Vid. Suid. IS. VOSS. Βίλαδ, etiam Photii Lex. MS. & Regium: quam lectionem ex MSS. merito præfert Kuſt. ad *Suid.* Græci enim ζωννῦν, *cingere*, ut Belgæ zoomen, nſurpant pro velle, conari, operam dare. Vid. L. Bos *Animadv.* p. 6. Addo locum inſignem ex Ariſtoph. *Equit.* ϑ. 814.

Σὺ δ' Ἀθηναίοις ἐζήτεις μακεδονίου λοφίου.

Conf. v. Δίζυν.

23. Ζωνῆς. ζῶ.] L. JUN. HEINS. G. An ζωνῆς a ζάω, unde ζῶν, ζῶ, & ζάις, a ζῶν. G. Vitioſe ζᾶι, pro τῇ tribuitur Ἰωνίοι in Ed. Schr. Recte Phavor. Ζᾶι, ζωοῖς ſe fugit, ni fallar, diligentiam Meurſii in Cyro.

24. Ζωῦσαν.] Photius in Lex. MS. ζώσαν. ζωννῦν. Conf. mox v. Ζωσάμενοι, ſup. v. ζωνῆς, Suid. v. Μασσᾶς, inf. v. Μασσᾶς, & v. Μασσᾷς.

25. Ζωσῶμαι.] Hoc magis probat H. Steph. *Ind.*

26. Ζωσῆναι.] Id eſt, *quæſtionis locus.* Vid. Salmaſ. in Vopiſc. p. 461. [*H. A.* T. II. p. 739.] SCHR. Vid. Pollux. l. c. 165. [III. 78. ibique Jungerm. & VII. 19] HEINS. Hæc. 165. [III. 78. ibique Jungerm. & VII. 19] HEINS. H. STEPH. *Ind.* Conf. Etym. M. Euſt. *A. Od.* p. 48. [1411. ed Suid.) Cum Etymologo fere convenit Lex. Reg. MS. quod eum Moſchop. ὁ ἀκοντ· ἄκον τις. Videtur dici ὁ ζωσῆναι, vel ζωσῆσθαι. (Vid. ſup. v. ζωνῆς, & ζωῦσαν, inf. v. Μα-

Ζηξώ [1]. ἡ διρράκεων.
Ζηὰ [2]. κριθή, ἢ σῖτου γένος.
Ζιδωίη [3]. πλοσίδιον ἀκόντιον, ἢ λόγχη, ἢ σπαθή, ἢ μάχαιρα.
Ζιδωνία [4]. λογχάζω μικρά.
Ζιδωνίδες [5]. αἱ Θρᾷσσαι, ἢ Θρᾷκες γήσιοι.
Ζίζυφος [6]. ὁ τῶν μελισσῶν ἰχώρ, ἢ τῶν ὀμμίων.
Ζίγλας [7]. κῶλα [8].
Ζίγνις. ἡ χαλκὴ σούρα [9].
Ζιὴ [10]. ζητῶ.
Ζικκᾶζαι [11]. σκυθρωπάζαι.
Ζίλαι [12]. ἢ ὀὺρὰ, ὡς Θρῆξί.
Ζιμιά. χετῶνες ἀνάκαλλοι [13].
Ζίτωνα [14]. χλαμύδια.
Ζοΐσις. σιδήσεις [15].

Ζὴ [16].

Ματὲ, & v. *Ματυρᾶσι.*) quamvis M. Martin. in *Cadm.* deducat a ζῶ, & τὸν, *timeo*, praeunte Etym. M. v. ζόφος. sic enim ibi pro ζοφόεις.

1. ζοτρὸν.] Conf. v. prec. & sup. v. Δαρίσκος.

2. ζοὶα.] L. ζὰ. IS. VOSS. Vid. sup. *Not.* In v. ζοιὰ.

3. ζοὸσσα.] Ef. II. 4. Jer. VI. 23. *Judith.* I. 15. MUNK. Nomen Perficum: Arab. زبان, l. e. γλῶσσα, *lingua*, *bastula linguae ad instar*. Vel est לשון Syriacum, i. e. *lingua*, *speculum*. BERNARD. Posterius לשנא contulerat etiam Cl. *Reland.* ad oram libri sui. Locum Jef. II. 4. citans Theodoretus *Therap.* p. 143. 14. scribit ζοῦσσα, ubi alii Codd. ζιῶσσα, monente Sylburgio in *Indic.* qui confert Hesych. inf. v. Σοῦσα, quod verius putat, ἡ σοῦσλον, sive (ut Hesych. v. Σοῦσλον) καρφίδιον, i. e. *hasta jaculumve fulmen & apris figendis*. Similiter fere Martin. *Etym.* in v. *Sibyna*. Cetera vide quae notavi sup. ad v. ζοῦλον, coll. Etymol. & Suid. v. Σιγυνεῖς, & mox v. ζοιωτία.

4 ζοιωτία.] L. ζιῶτια. SALM. IS. VOSS. Vid. *Not.* praeced.

5. ζοὸνδης.] L. ζοῦσσδις. *Sigyni* & *Sibyni* dicuntur *Tirates*. Vide notata ad Σίγυνοι. IS. VOSS.

6. ζύγθ.] Scr. ζύγθ. IS. VOSS. Sic Phavor. Quod recepi. Huc forte pertinet Photii glossa in Lex. MS. ζύγον. τὸ ὑποπόδιον. Κίλικες. ὅταν Νωέχθ. A similitudine scil. soni τ ὑποπόδιθ cum bombo quem apes faciunt: cujusmodi sonum reddere inter bibendum lusus gratia etiamnum solent, de spiritu augustioni decertantes. Conf. Kuster. *Not.* ad v. Ἐκπαφλῆσι.

7. ζύγλαι.] Inf. Σίγλαι, & Σίκλαι, ὑπόνια.

8. Κῶλα ζύγνις, &c.] Distingue: κῶλα. † ζύγνις. ὁ &c. PALMER. IS. VOSS. KUST. JENS. *Luc. Hef.* p. 104. Ita distinxi, cum Phavorino.

9. ζίγνις. ὁ χ. σαύρα.] Sic dicta videtur *lacerta* species, a colore *anteo*: uti χαμαίλαυρος (cujus meminit Schol. Theocrit. ad *Idyll.* II. γ. 58. & ad *Idyll.* VII. γ. 28.) a colore *viridi*. KUST. Ab Aristot. ὀργὶς dicitur, pro quo in quibusdam exempl. scriptum ζογγὶς, notante H. Steph. *Thef.* IV. 387. ubi plura. Scil. ζ & σ non raro permutantur. Conf. Huet. *Epift.* T. II. p. 287. *Ed. Tillad* & inf. v. Σαῦρα, & v. Χαυράσιν, item in v. Πίγνελθ, & v. Πισκίλις.

10. ζιὴ. Alludit ad Δίζῃ. KUST. Etym. M. ζῶ. τὸ ζητῶ. ἵξ ὧ καὶ ζιὴ, τὸ ζητῶ. Vid. fup. v. Δαμάζελθν, ut *Voff.* legit.

11. ζικκᾶζαι.] Scr. ζηκκᾶζαι. Vid. Etym. HEINS. ζηκκᾶζαι Suid. & Etym. M. in ζηκκᾶ. Idem quod Σκυγκᾶζαι. IS. VOSS. H. Steph. *Ind.* ex Ἰωνικοῖς confert. Inf. ζοῦλλι... σκυθρωπάζῃ.

12. ζίλαι.] Forte, ζῖλαι. PERG. Photius in Lex. MS. ζῖλαι. † εἶναι, οἱ Θρᾷκες Quod & *Kuft.* notaverat.

13. ζιμιὰ. χιτ. ἀνάκαλλοι.] L. ἀνάκαλλοι. Vid. Suid. & Etym. M. [v. ζιμιά.] HEINS. L. ζιμιὰ. χιτῶνες ἀνάκαλλοι. Etym. M. in Ἐσταγμένε. - - - χιτὼν ἀνάκαλλθ γυναικεῖθ, ὁ ἐνδὺς ἐσταλμένος. Plutarch. *de Mul. Virt.* meminit etiam τ ἀνακάλλου χιτωνίσκου. [p. 261. *fin.*] Ἀνάκαλλθ est tunica interior, quam mulieres geftabant; fic dicta, quod usque ad κῶλα perveniret. &c. SALM. In Tertull. *de Poll* p. 267. ζιμιὰ, credo, volvit *Salmafius*; cujus locum fup. ad v. ζιμιὰ adfcripferat *Munkerus*, incertus unde illam Hefychii gloffam hauffiffet Salmafius. Non cogitavit *Munkerus* de permutatione σ & ν. Et promifcue olim fcripfiffe ζαμ. & ζαν, notat *Meurfius* (a *Schrev.* adductus) *Mi. Lill.* V. 22. p. 288. qui pariter χιτῶνες ἀνάκλασι, hic, & apud Suidam, fcribendum monet: ut exhibet H. Steph. *Ind.* Conf. *Not.* in v. ζιμιὰ, & ζιμὶα

14. ζίτωνα.] Corrupte, ut puto, pro Τιτῶνα. infra: Τιτᾶν. σκαληνόν, ubi plura. Conf. fup. in v. Ἀπόλλινα, item v. Ἄγγελοι ἀπὸ & v. Ἄγγελοι. Quod neminem obfervaffe miror.

14. ζιζίσεις.] L. σδίσεις, & mox ζίσζω. σσίζω. Vid. fup. ζίσσφ. IS. VOSS. H. STEPH. *Ind.* L. ζισσεῖ, & mox ζισσω, pro σσίζω. HEINS. KUST. Sic inf. ζαίζω. ζίσσω.

16. ζὴ.] ζὴ exhibet H. Steph. *Ind.* a ζῶ, quod & ζάω. At vero ζὴ eft Imperativ. ut & ζῆ, pro ζῆθι, monente Suida. Quare nihil muto. Conf. v. ζάοντες, & Suid. v. ζάων.

17. ζιὼζω.] Vid. *Not.* in v. ζιάζεις.

18. ζοὰζ.] Diftinxi a praecedd. ut Phavor. Conf. Jenf. *l. c.*

19. ζὸν.] Conf. inf. v. ζοὺν, poft ζωλωθῆς. IS. VOSS. KUST.

20. ζὸν.] Idem quod ζοὶς fupra. IS. VOSS. ζοὶς hic legendum erit. SOPING. Male pro ζοὶς. Vid. fup. v. ζοὶς, & ζοὸν. KUST.

21. ζοταλαιπίδαι.] L. ζοτιδωπίδαι, id eft, ζοφοδωπίδαι. IS. VOSS. Legend. ζοφοδοπίδαι: quae vox legitur apud Plutarch. *Sympof.* l. VIII. c. 6. & Laërt. in *Platone*, *Sect.* 81. ubi vid. Cafaub. & Menag. Confer etiam mox v. ζοφοδαμεῖαι. KUST. Recte. Nec tamen prorfus rejiciendum videtur illud ζοφοδωπίδαι, n δίδυμον, quod fup ἰδίωμα reddit. Itaque olim ζοφοδίπους conjeceram, aut ζοφοδωπίδαι.

22. ζορ.] L. ζόρξ, vel ζορὸς. SALMAS. Plutarchus Campeam paludem, in qua fublatus e confpectu eft Romulus, ζορὸν ἕλθ vocat. Vide in ejus morte. [T. I. p. 34. E.] HEINS. L. ζόρξ. ὁ Σίκελος ἕλφος. ἢ δράκων. Unde & δράκαι, pro *leones*. nam ζόρξ & δόρξ eadem. FABER. L. ζόρξ, & deinde δράκας, pro δράκης. Τὸ ἕλειος autem quare *Tan Faber* mutatum velit in ὁ Σίκελος, nullam video rationem. Nam fignificare vult Hefychius, τὸ ζόρξ dici de *certo aetate cervo*, five denotare *juniorem cervum*. Certe hoc fenfu Hefych. vocem ἕλαφος & alibi adhibere folet: veluti fupra, ubi ait: Ἀχαιοὶ πόρδιν. ἕλαφον ἕλαφον. Item: Ἐστηκότα ἕλαφα αἴγες. KUST. Peffime *Fabri* Nota fubjecta erat voci ζορὸν in Ed. Schr. ut ibi monui. ζόρξ legit quoque *Enoch Sparnhem* ad Callim. *H. in Dian.* γ. 97. p. 200. Et ζορὸς ex Callim. meminit Euftath. p. 1289. 54. ut p. 1259. *fin.* ἄγριον καὶ ζορὸν. Nicand. *Theriac.* γ. 142. Νόσφιν ὃ ζορὸν. Schol. αὐτοὶ αὐτοὶ οἱ ἕλαφοι, καὶ οἱ δορκάδες. Conf. γ. 42. Ita apud Herodot. IV. 192. ζορκάδες, pro δορκάδες; ubi MSS *Argent.*, teffe Galeo. Adde Ælian. *H. Anim* VII. 19. *init* & VII. 47. p. 462. *fin.* τὰς γε μὴν δορκάδας, καὶ ζορκας, καὶ αἴγας πολλὰς ἀναιρῶζον. Infra: Ἴσχας. (pro quo & Ἴσχνας.) ἢ δορκάδων ζοὸν, ἴσως δὲ, ἐλαφίου ἐλάφθ. Eodem modo ζ & δ permutantur in v. Ἰαμὸ. & ζαμβόνια. ubi vid. *Not.* Conf. J. Leunclav. *Onomaft. prius* ad *Hift. Muful. Turc.* v. *Iarchi*, p. 859.

23. ζωσήτηρ. ἀκρητήτηρ.] L. ζαφήτηρ. ἀκρωτήρια. Hoc fic infra fuo loco fcribe. HEINS. L. ζαφήτηρα. IS. VOSS. Inf. inf. v. ζωσήτηρ. Malim vero ἀκρατήτηρα, vel ἀκρατήτηρι. Utrumque habet Cyrill. Lex. MS. Vid. Euftath. p. 746. 41. 45. & Athen. I. X. p. 423. C. D. ubi ἀκρατίσκου, quam vocem probat p. 424. D. & ego hic praetulerim.

24. ζωὸν ἐρέσσει.] L. ζαιὸν. βίης ἐργάτης. Idem fignificabat ζαγόνης, Hefychio nuftore infra. CASAUB. In Athen. p. 615. Infra: ζαγὸν τὸν ἐργάτην βίῃ. Λάκωνες. Atque hic ergo βίης ἐργ. conjungenda funt, & legend ζαιὸν ἐρ. SOPINGIUS. L. ζαιὸν. βαὶς ἐργ. SALMAS. vel ζάγονος. β. l. ut inf. G. Leg. ζαιὸν. βίης &c. Vel potius ζάγονος. Vid. inf. ζαγίνε. τὸν &c. VALES. Recte legunt ζαιὸν, pro ζαγόνης, five ζαγόνος, Laconice pro ζαγίνος, i. e. ζεύγνυσι. De γ & ι permutatis vid. fup. p 791. fub fin.

25. ζεῦσι, &c.] ζεῦσι vocat Oppian. SALMAS. ζεῦσι, pro ζεῦσι. Conf. v. praec. IS. VOSS.

26. ζῶσι.] Scrib. ζᾶζι. Judaice שוי. HEINS. Eft vox ex lingua Orientalibus petita. Nam Syriace שוי, Ζωσ. & Chald שוי, Zuza, *drachmam* fignificat. KUST. Vid. Fulter. *Mifcell.* VI. 20 *fin.* Salmaf. *de Ufur.* p. 426. & Reland. *Diff.* VIII. p. 176.

27. ζόφοσι.] An ζοφοῖς, vel ζοφοῖσ? Sed nihil muto. Ita fup. Τυφῶσι, & Δικοῖς.

28. ζοφοῖς.] Sic & Apollon. Lex. MS. (in *Bibl. Coiflin.* p. 459.) Suid. & Phavor. ζοφερὰ.

29. ζοφοδρομίαι. σκοτοδίνιοι.] L. ζοφοδίνιοι. SOPING.

Ζοφομηνία [1]. ὅταν κρυβῇ ἡ σελήνη.

Ζόφον ἠερόεντα [2]. τοῦ ἀΐδου τόπον ὀμιχλώδη. Λέγει δὲ ὁ Ποιητὴς καὶ τὸ σκότος, καὶ τὴν δύσιν, Ζόφον [3].

Ζόφος [4]. σκότος, ἀχλὺς, ὁμίχλη. δυσθυμία [5]. δύσμη.

Ζυγά [6]. τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς αὐχέσι τῶν ζώων. καὶ οἱ πήχεις [7] τῶν κιθαρῳδικῶν ὀργάνων, εἰς οὓς οἱ κόλλοπες ἐνίενται.

Ζύ-

Ζύγαινα [8]. βοῦς θήλεια. καὶ ἰχθύς [9] ποιός. ἔστι δὲ ἐν τῇ * τῆς Ἰλιάδος [10]. καὶ τὸ κατὰ μετάπου τοῖς χοροῖς [ἐν] τοῖς Τραγικοῖς τάγμασι [11].

Ζύγαστρον [11]. κιβώτιον.

Ζύγαστρος. κιβωτός. σορός [13], ζυγός.

Ζυγεῖς. γαμήσας.

Ζυγία [14]. ἡ Ἥρα. καὶ εἶδος κώπης [15].

Ζύγιος. Ζεύς [16]. καὶ ὁ ὑπὸ ζυγὸν ἵππος [17], καὶ ὁ τρίτος ἐρέτης [18].

Ζυγ-

ζοφοδορπίας. STEPH. L. ζοφοδορπίας. σκοτόδειπνος. SALM. L. ζοφοδορπίδας. Plutarch. *Sympof.* VIII. 6. [p. 726] Τῶν ἡμῶν μὲν τοὺς πατέρας ἐν δείπνῳ παραλειπόντας ἀπεμάσσετο, καὶ βραδέως ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέων καὶ Καλλιστράτοις καὶ ζοφοδορπίδας ἐκάλουν· καὶ νικῶντα μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον, &c. Et paullo post: Ἀλλ' ἤδη τὸν Πιττακὸν, ἔφη, ζοφοδορπίδαν ὁ Ἀλκαῖος, ὡς ὀψὲ δειπνοῦντα (ita enim legendum) λέγεται ἀποκαλεῖν, &c. HEINS. L. ζοφοδορπίας, σκοτόδειπνος, λαθροφάγος. Vid. Suid. & Diogen. Laërt. in *Pittac.* [p. 56.] & hinc explica: non enim intellexit Casaubonus. IS. VOSS. L. ζοφοδορπίας, ut habet Suidas. Deinde scribendum, σκοτόδειπνος: vel, si in hac voce nihil mutandum, pro λαθροφάγος legendum erit - - - φάγος. Nam ζοφοδορπίας, tam potest esse Nominativi casus Singularis; quam Accusativ. Plural. Conf. sup. v. ζοπυδωσίδας. KUST. ζοφοδορπίας *Salmasium* quoque correxisse credo, non - - - ιας. Atque ita H. Steph. in *Thes.* I. 1911. 1912. ubi Accus. plur. statuens, plura lectu digna adfert ad *h. l.* & ed Suid. etsi Kusterus nullam ejus mentionem fecit, ut passim inspicere neglexit. Suidas: ζοφοδορπίας. ὁ σκοτεινὸς δεῖπνος. Sic & Lex. Reg. MS. addens: ἢ ὁ λαθροφάγος. In prioribus σκοτόδειπνος reponendum, una voce. Elegantiss. *Menagius* ad Laërt. I. 81. p. 48. b. pro ζοφοδόρπους corrigit, ζοφοδορπίδας: ut vidēmus in Plut. *l. c.* Conf. Suid. in v. Σαράπους, Erasm. *Adag.* III. 7. 63. & L. Bisciol. *Hor. Subcef.* T. I. l. 9. c. 5.

1. ζοφομηνία.] Conf. v. Σκοτομήνιον. Suidas reddit: ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης.

2. ζόφον ἠερόεντα.] Hom. *Il.* M. 240. & alibi. Conf. Apollon. Lex. MS. *Bibl. Coisl.* p. 459. ubi ἐν ᾅδῃ, pro ἀΐδου. Schol. Hom. *Il.* Ψ. 51. ζόφον, σκότος, ὃν ἡμεῖς Ἅδην λέγομεν. Sic intelligendus videtur locus Q. Calabri III. 255. Σοὶ τοις ὑπὸ ζόφον, &c. ut sarcastice Glauco jactabundo mortem minetur certoque certius prænunciet Ajax; perinde ac ℣. 265. respondens ita pariter ad superiores Glauci minas ℣. 248. Aliter V. Cl. ad *l. c.* Sed præterquam quod dicta facto comprobarit Ajax, prostrato Hippolochi filio ℣. 277. firmat hunc sensum Phœnicis in Æaciden lessus ℣. 479. Νῦν δ' ἤδη ᾤχου ὑπὸ ζόφον. *Nunc ex conspectu ad (Stygias) tenebras abiisti*: ut recte Interpres. Conf. Hom. *Il.* Y. 429. & quæ post me dedit Cl. Abresch in *Misc. Obs.* X. 1. p. 2.

3. Τὴν δύσιν ζόφον.] Ita Schol. Hom. ad *Il.* Δ. 276. M. 240. & *Od.* K. 190. Conf. Meurs. *Spicileg.* in Theocrit. p. 149. Suid. ibique Kust. & v. seq.

4. ζόφος.] Idem ζέφος, ψέφος, ψόφος. IS. VOSS.

5. Δυσθυμία.] Vid. Cl. de Pauw ad Q. Calab. III. 367. & *Not.* in v. ζόφον ἠερ. Conf. *Not.* in v. Ἀχλύεσσα. Æschyl. *Pers.* ℣. 670 Στυγία ἀχλύς. Schol. θλίψις.

6. ζυγά.] Vid. Schol. Hom. *Il.* E. 730.

7. Πήχεις.] Qui in summitate sunt citharæ; τῆς κιθάρας. M. MEIBOM. Apud Hom. *Il.* I. 187. τῇ φόρμιγγι, citharæ, tribuitur ἀργύρεος ζυγός. Schol. ζυγός. ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας, ᾧ ἐνῆπται οἱ κόλλαβοι. Οὕτω δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι, ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαί· παρὰ τὸ κεκολλῆσθαι. Quæ descripsit Etymol. in v. ζυγός, addens: Ἰλιάδος ἰῶτα. Quare huic Glossæ, post ἐνίενται, adjungenda videntur quæ loco suo mota adparent in v. ζύγαινα, post ἰχθύς ποιός. Conf. Suid. v. ζυγός, inf. v. Κόλλοπες, & Πῆχυς, item in v. Πασσάλιον. Corrigendus Cyrill. in Lex. MS. ζυγόν, inquit, τὸ ἄκρον τῆς κιθάρας, ἐν ᾧ ἐνίενται οἱ σκόλοπες. leg. κόλλοπες.

8. ζύγαινα. (sic Ed. Hag.)] L. ζύγαινα. Eustath. in *Il.* p. 1148. ex Epicharmo: ἦν δὲ νάρκαι, ἦν δὲ ζύγαιναι, πίστρικές τε σπερμολόγοι, κόγχλαι σκαλίδες. pro ὗσαι, e-runt. SOPING. Paullo aliter citatur ab Athen. IX. 13. p. 398. D. Eustathii locus me fugit.

9 Ἰχθύς] Glossarium: *Ballena.* ζύγαινα. SOPING. Vide & Aristot. *Hist. Anim.* L. II. §. 134. SCHR. Piscis, seu potius pistris, qui ζύγαινα dicitur, meminit Oppian. *Hal.* I. 367. & V. 37. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 62. Conf. Philes carm. 64. (sive 71. nov. *Ed.*) ℣. 1.

10. Ἔστι δὲ ἐν τῇ * τῆς Ἰλιάδος.] Hic locus male sanus est, vel ipsius Hesychii, vel librariorum culpâ. Nam in tota *Iliade* vox ζύγαινα ne semel quidem reperitur. Deinde quæ sequuntur, καὶ τὸ κατὰ μετάπου &c. non conveniunt voci ζύγαινα, sed ζυγός. KUST. Connectenda hæc sunt cum Glossa superiori, ut ibi monui; legendumque: ἔστι δὲ ἐν τῇ ι τῆς Ἰλ. ut exciderit nota numeralis. Nisi forte hæc & seqq. rejicienda sint ad v. ζυγός infra. Non ausim enim statuere, vocem ζυγός, quæ in seq. Glossa ultimum locum tenet, olim fuisse caput Articuli, indeque avulsam hanc explicationem: quamvis sæpius eadem verba duobus locis parum a se distantibus adpareant. Præfero quod priori loco posui.

11. Τάγμασι.] Τάγμα legit Is. Voss. Quod non displicet. Ante τοῖς χοροῖς excidit præpositio ἐν. Photius in Lex. MS. ζυγός. ἐν τοῖς Τακτικοῖς, τὸ ἐκ παρειμένων ἀπόλιος σχῆμα. Conf. Suid. Idem Photius: ζυγοί, ὑδρίσκαι, τὸ τῆς ὑποζυγίων. Porro: ζυγόν. ἐν μὲν τοῖς Τραγικοῖς χοροῖς, τὸ ἐκ τῶν τριῶν· ἐν δὲ τοῖς Κωμικοῖς, τὸ ἐκ τῶν τεττάρων. Conf. Pollue. IV. 108. 109. Non dubito, quin eadem tradere voluerit Hesychius.

12. ζύγαστρον. κιβώτιον, ζύγαστρος, &c.] Scrib. κιβώτιον. ἢ ζύγαστρος. &c. Vid. Polluc. p 344. IS. VOSS. Voce ζύγαστρον usus est Sophocl. *Trach.* ℣. 705. ubi Schol. ζυγάστρου ἀντὶ τοῦ, εἰς ξύλινον σορόν, ταφίου, κιβωτόν. KUST. Mallem fere sic scribere: ζύγαστρον. κιβώτιον. ἢ ζύγαστρος. κιβωτὸς, &c. ζυγάστρον est ὑποκοριστικόν, & reperitur in Polluce I. VII. [79.] & X. [138.] D'ARNAUD, *Lect. Gr.* p. 61 A ζύγαστρος novum facio Artic. JENS. *l. c.* p. 104. Placet Cl. *D'Arnaud*. Similiter inf. ζυγοδεσμός, pro - - μα. Vid. *Not.* seq. & sup. in v. Ἀναζυγῶσαι.

13. Ὄρος.] L. σορός. [*sic Ed. Schr.*] SALM. L. σορός ut Etym. VALES. L. σορός. Est enim *capsa, sive loculus*, Sophocli *Trach.* p. 355. [℣. 703.] Vid Etym. HEINS. L. σορός. Ita Suid. Etym. & Eustath. Θ. *Odyss.* p. 319. [1604. *Ed. R.* & p. 956.] ubi a ζύγαστρον derivat Latinum *cingere*. IS. VOSS. *Salmasius* egregie corrigit σορός. Nam non solum Schol. Soph. in *Not.* præc. citatus, sed & Suid. & Etym. ζύγαστρον interpretantur ξυλίνη σορός, i. e. *arca lignea*. KUST. Perperam legitur in *Notis* [*Ed. Schrev.*] *Salmasium*, pro ὄρος, ponere voluisse σορός, quæ vox est alibi. Sine dubio Vir maximus scripserat σορός, quod quin ab Hesychio profectum fuerit, nemo dubitare potest. Etym. M. ζύγαστρον. κιβώτιον, ὥς φησι Σοφοκλῆς· Κοιλῷ ζυγάστρῳ &c. Κυρίως ἡ ξυλίνη σορός. Et Eust. ad *Il.* N. p. 935. 48. ἔστι ἡ ξυλίνη σορός· παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι, οἷον· Κοιλῷ ζυγάστρῳ. Uterque respexit locum Soph. in *Trach.* ℣. 703. Neque hic locus diligentiam fugit Erud. L. Kusteri ad Suid. in *h. v.* D'ARNAUD *l. c.* Conf. *Not.* præced. Addo Phot. Lex. MS. ζύγαστρον. κιβωτός, κυρίως δὲ, ἡ ξυλίνη σορός. παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι. Οὕτως Εὐριπίδης. Παρὰ Δελφοῖς δὲ ζύγαστρον καλοῦσι, τὸ χρηματοφυλάκιον. Ubi pro Εὐριπίδης, scribendum videtur Σοφοκλῆς, ex Etym. M. Confirmat me Jo. Zonaræ Lex. MS. ineditum. ζυγ. κιβωτός, κυρίως δὲ, ἡ ξυλίνη σορός. Σοφοκλῆς· ξυλίνῳ (l. Κοιλῷ) ζυγάστρῳ . . . . παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι τὰς σανίδας. καὶ Ξενοφῶν· Τὰ δὲ ἄλλα &c. Verba exhibet etiam Suidas, ex Xenoph. *de Instit. Cyri* l. VII. p. 184. B. quem locum Portus jam notaverat. Ceterum vitii origo hæc est, quod præcesserit κιβωτός, ubi ultima litera est sigma, quæ sequens τὸ in σορός elisit, ut sæpius. Sic in v. Ἀθηναίων legitur: Κεραμεὺς ἐξ Ἀθηνῶν, pro Σεραφίων. Vid. ibi *Not.* & sup. in v. Γερὸς ἱερός. Similiter in v. Ζόγγλα, pro Σοφοτίδης Κυρίων, legend. Σουρίων. Eodem modo apud Herodot. IV. 86. pro τὸ Ἰνδικῆς, Is. Voss. ad oram Codicis sui corrigit, τὸ Σινδικῆς. Et pro ἐμπόριον Ἀφάς apud Arrian. *Peripl. Mar. Erythr.* p. 154. *Ed. Blanc.* recte conjicitur Σαφάς, in margine. Ita vero Cl. Bochart. *Geogr. S. P.* I. L. II. c. 30. p. 144. Contra in aliis locis τὸ illud repetitum est perperam ex antecedentis vocabuli fine: ut Ἀτύμπανος Σαβαία, pro Ἀβαία, sup. in v. Ἄβαι, ubi vide *Not.*

14. ζυγία. ἡ Ἥρα.] Male apud Polluc. συζυγία, p. 137. [III. 38.] IS. VOSS. Apollon. Rhod. IV. 96. Ἥρα τε ζυγίη, Διὸς εὔνετις. Conf. Musæum ℣. 275. & Jos. Barnes. ad Eurip. *Iphig. in Aul.* ℣. 718. & mox in v. ζύγιος.

15. Εἶδος κώπης.] ζύγιαι κῶπαι appellantur remi, quos remiges, ζυγῖται vel ζύγιοι dicti, agebant. Pariter θαλάμιαι κῶπαι appellantur remi τῶν θαλαμιτῶν. Vid. inf. v. Θαλάμιοι. KUST.

16 ζύγιος. Ζεύς.] Deos illos, quibus putabant Veteres esse vincla jugalia curæ, γαμηλίους & ζυγίους vocabant. Quinque hos numero agnoscit Plutarchus, Jovem τέλειον, Ἥραν que τελείαν, Ἀφροδίτην, Πειθώ, καὶ Ἄρτεμιν, ἣν ταῖς λοχείαις καὶ ταῖς ὠδῖσιν αἱ γυναῖκες ἐπικαλοῦσι. FUNG. Locus est in principio *Quæst. Rom.* p. 264. B. Conf. sup. in v. Γαμήλιον, & ζυγία. Infra: Ἵππιος. Ποσειδῶν ὁ ζύγιος, ibique Kust.

17. Ἵππος.] Vid. Suid. in v. ζύγιοι ἵπποι, & Polluc. I. 141. Adde Ezech. Spanh. ad Aristoph. *Nub.* ℣. 122.

18. Ὁ τρίτος ἐρέτης.] Nisi enim tres sint ordines, non potest esse ζύγιος. IS. VOSS. Vid. Schol. Aristoph. ad *Ran.* ℣. 1106. & quæ ibi notavimus. KUST. Conf. omnino Hesych. in v. Θαλάμιος. Vide etiam v. Κλιμάξ, Σκαλμός, & M. Meibom. *Fabric. Triem.* p. 34. Photius Lex. MS. ζύγιοι. ἐρέται τινὲς οὕτως καλοῦνται.

L. D.

Ζυξλεῖ [1], μιᾷ. ὁμοῦ. σκυθρωπάζει [2].

Ζυγόδεσμος [3], ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, ὃν ἔνιοι, Ζυγοδέτειλον.

Ζυγομαχεῖν [4], τὸ τοῖς οἰκείοις ἀλλοφίλους, ἢ ἀπλῶς τοὺς [5].

Ζυγόπους [6], βόες.

Ζυγόσειρος [7], ζύγωσον. ἢ κυνίζας ἀλλαττον.

Ζυγός [8], πρυμνὴ τοῦ ζύγου. καὶ ὁ ὀπισθοκείμενος [9] ἱμὰς τοῖς δακτύλοις ὑπὸ τὴν σφυρὸν σανδαλίου.

Ζηλούμενον [10], ἐξισούμενον.

Ζυγοφορούμενον, ὑπὸ ζυγῷ ταλαιπωρούμενον.

Ζυγίνης [11], τοὺς ἑξαέτας βοῦς. Λάκωνες.

Ζυγώζω [12], δαμάζω. κλείζω. κεκλίχω. Αἰσχύλος Κίρκῃ Σατυρικῇ [13].

Ζύθιον [14], ἀλφίτου πόσις.

Ζύθος [15], αἶθος, ἀπὸ κριθῆς γινόμενος.

Ζυγωτή [16], ἡ κλεῖς.

Ζύ-

Ζύμη. φύραμα.

Ζυμίτης [17] ἄρτος. Ἀθηναίοις Ζυμίτης [18] ἄρτος οὗτος καλεῖται.

Ζωάρια. λύτρα ζωῆς θανάτου ἀγαλλόμενα [19], καὶ οἷς ζωὴ ἀγοράζεται. ὅθεν καὶ Κριάρια, καὶ Πυρράρια, ὀβολοὺς [20], οἷς λαμβάνει τὸ πῦρ, ἢ τὸ κρέας.

Ζωάρια τίνεα [21]. τὰ ὑπὲρ ζωῆς παρεχόμενα δῶρα παρίσαν.

Ζωατηρίς [22], ἀπὸ τοῦ ζωλεύειν.

Ζωᾶς, ζωῆς.

Ζῶγη [23], εἶδος βοτάνης.

Ζωγρείτης, ὁ ὑπὲρ τοῦ ὑπερβαλεῖν [24].

Ζῶγρᾷ [25], ζῶντα λάμβανε, ἄγαθε.

Ζωγρεῖ. ζῶντας λαμβάνει.

Ζωγρεῖται. ζῶν πάσχεται, λαμβάνεται.

Ζωγρήσω. ζωογονήσω [26].

Ζωγρίαι [27], ἅλωσις ἰχθύων.

Ζωγρίαν [28]. ζῶντα.

Ζωή [1],

[1] ζυγλεῖ.] L. ζυξλεῖ. Vid. sup. Ἐπιζυξλεῖν. IS. VOSS. PERG. Series literarum requirit ζυξλεῖ, pro quo forte rectius scribetur ζυγλεῖ, quatenus nempe exponitur μεῖ. Vid. sup. v. Ἐπιζύξλεσε, & Ἐπιζυξεῖν. KUST.

[2] Σκυθρωπάζει.] Conf. v. σκυθάζω.

[3] ζυγοδεσμός.] Hom. *Il.* Ω. 270. JENS. *Luc. Hes.* p. 304. In Hom. *l. c.* ζυγόδεσμον legitur in neut. gen. sequitur enim, σύνεχεν. Ad istum locum Eustath. p. 1350. *in princ.* Τὸ δὲ ζυγὸν, καθὸ καὶ τὸ ζυγόδεσμον, οὐδέτερον φασὶ, κατὰ τὴν ἀπὸ μετάληψιν, &c. Sic & Apollon. Lex. MS. ζυγόδεσμον. ὁ ἱμὰς ὃ ζυγῷ. Artemidor. *Oneirocrit.* II. 24. p. 111. ζυγόδεσμα, παρὰ δὲ Λιγυφοῖσι. Conf. sup. v. κλιγλίδεσμον, & *Not.* ad v. ζύγωσον. [4] ζυγομαχεῖν.] Vide Schol. Lucian. p. 53. T. II. & Gravv. ad Suid. v. πάνυ, ad cjus *Solaecifl.* p. 84. Adde Etymol. M. quem obiter emrige: nam pro αιχμηρὸν ἔπαρμα . . . . . male Sylburg. fuppievit legens ἔπαρμαῖον, vel ἔπαρμοχμίς. Diftinguendum ibi poft ἀλλοις, fcribendumque: Κίρκῃ] Ἰσθμίδι. Sic Phot. in Lex. MS. & Suid.

[5] Ἀλλοφύλους.] L. ἀντιδίκους, *armati.* HEINS.

[6] ζυγόπους.] L. ζυγοῖσι. PERG. Forte legend. ζύγα, vel ζυγὶα. ἢ βόες. Sic infra in v. κάνα.

[7] ζυγόσειρος.] Pro ζυγοδέσμιον. Male ζυγίδεσμον apud Polluc. pro κλεῖσι, p. 462. Vid. Suid. IS. VOSS. Recte ζυγοδεῖσαι, per ῦ. Ariftoph. *Nub.* v. 743. Κινεῖσι αὖθις αὖτὸ πρὶ ζυγοδεῖσαι. Eo Hefych. refpexit. KUST. Sic olim ex eodem Comici loco emendaverat *Jungerm.* ad Polluc. X. 26. p. 1172. & L. Bos *Obferv. Crit.* p. 163. Vid. Schol. *l. c.*

[8] ζυγὸς.] Vid. Salmaf. ad Tertull. *de Pall.* p. 281. [413.] SCHR. Vid. inf. in v. Ὀλκάσια, & fup. v. ζυγά. Varias fignificationes præter Euftath. recenfent Etym. & Suid.

[9] Παρακειμένου.] L. ἐπικειμένου. STEPH. Mox pro δακτύλοις lege δακτυλίοις, *annulis.* PERGER. Recte *Steph.* male *Pergerus.* Schol. Ariftoph. in *Lyfiftr.* v. 418. ζυγὸς, καθότι ὁ ἐξαμίτου τοῖς γυναικείοις σανδαλίοις ἱμὰς παῖς τοὺς δακτύλους, ὅθεν τὸ σύνεχον ἐζυγωμένον τὸ πέδιλον. Phot. Lex. MS. ζυγὸς. ὃ σανδαλικὸν τὸ σύνεχον τοὺς δακτύλους. Priorem locum *Voffius* quoque notaverat.

[10] ζηλούμενον.] L. ζυγούμενον. IS. VOSS. BIEL. Quid fi ζυγοστατούμενον, ζυγιζόμενον, &c. Nam ζυγοστατοῦντες λόγου] ἀλλοῖόν τινος (*f.* ἀλλοίου) οὐ ζυγοῦ, teſte Euftath. ad *Il.* N. p. 935. ABRESCH in *Mifc. Obf.* X. t. p. 2. ζυγούμενον jam olim correxeram, fuadente fcite. Firmat Cyrill. Lex. MS. ζυγούμενον. ἐξισούμενον.

[11] ζυγίνης.] Vid. fup. ζεύγνης, pro eodem. SOPING.

[12] ζυγώζω.] Vid. Salmaf. in Trebell. Poll. p. 281. [T. II. p. 203.] SCHR. Photius in Lex. MS. ζυγῶσαι. καθεῖραι, δαμάσαι. Quod ex Paufania adfert Euftath. ad *Il.* N. p. 956. 7. Conf. v. ἐπιζυγοῖ, ἐπιζύγωσε, &c. & *Not.* in v. ζυγώζας. Adde v. Ἀναζυγῶσι, & mox v. ζυγοῖ. ἢ κλεῖσι.

[13] Κίρκῃ σατ.] Vid. Caſaub. *de Sat.* p. 168. [130. *Ed. Cren.*] SCHR.

[14] ζύθιον. ἀλφ. π.] Notabile. Non dicit *cocta polenta*: fed fuit *polenta mollita.* M. MEIBOM. Vid. *Not.* feq.

[15] ζῦθος.] Vid. Strab. p. 155. [L. III. ibique Caſaub.] & Barth *Adverſ.* p. 567. SCHR. Hellenifta Elaſ. XIX. 10. Καὶ πάντες οἱ πωλοῦντες τὸ ζῦθον, λυτρώσασθε). In Hebr. eſt יין. Euſebius *Catend* ad Prophetam illum nondum edita: Στενάξει δὲ πᾶς πάντως, φησὶ, τὰς πανοῦργος ὡ τὸ ἐξ ἀμπέλου οἶνον, ἀλλὰ τὸ λίγνυβιακὸν ζῦθον, ὃς πρὸ αὐτοῦ τοῦ τὸ τελοῦντος. Vid. Diodor. L. I. p. 21. Dio Chryſoſt. p. 387. [*Orat.* 32.] Αἱ τ' ἐπὶ δὲ ζυθὸν τ' ἔπιον, πρὶ ἀδιεφθὸν οἶνον. HEINS. Euſebii locus eſt in B. Montfaucon *Collect. nova Patrum* T. II. p. 432. C. Plura dabunt H. Steph. *Ind.* Martin. *Cadm. Gr. Ph.* Bevereg. ad *Canon. Apoſt.* III. p. 461. Wilkins *de Ling. Copt.* p. 103. in *Syllog. Chamberl.* &c. Adde fup. v. Βρύτιον, ibique *Not.*

[16] ζυγωτὴ.] Ponendum poſt ζυγοῖ. IS. VOSS. Non fola tranſpoſitione juvari poteſt, niſi legeris infuper: ζυγωτὴ, ἡ κλεῖς. HEMSTERH. *in litteris.* Sic paullo ante: ζυγοῖ. — κλείσῃ. Vide ibi. Conf. v. Ἐπιζύξλεσε.

[17] ζυμίτης, ἄρτος Ἀθ.] Phavor. ζυμώδης ἄρτος, παρὰ Ἀθηναίοις ζυμίτης ἄρτος &c. ζυμοῦς ἄρτος conjunxi, cum H. Steph. *Ind.*

[18] ζυμίτης.] Vid. Athen. [L. III.] p. 109. 111. SCHR. Conf. Suid. & Etymol. qui ζυμοῦς, in v. ζύμη. Sic & Longus *Paſtor.* L. II. p. 46. *fin.* Adi *Not. P.* Moll. ad eum loc. p. 53. Vid. & fup. in v. Ἀπεσκεύασε.

[19] ζωάρια. λύτρα ζωῆς θανάτου ἀγοραζόμενα.] L. ζ λύτρα θανάτου, ζωῆς ἀγοραζόμενα. HEINS. L. λύτρα ζωῆς, θανάτου ἀγαλλόμενα. J. F. GRONOV. in Phavor. Malim cum Apollon. Lex. MS. (in *Bibl. Coiſlin.* p. 459) τὰ ὑ ζωῆς ἀγαλλόμενα. ut vocabula ζωῆς & θανάτου tranſpoſita ſint. Suid. ζωάρεια. τὰ ὑ ζωῆς χρεώστεια, ex Hom. Schol. ad *Il.* Σ. 407. quem locum citat Cyrill. Lex. MS. ζωάρια τίνουσι. (l. τίνει. ut mox in Hef.) τὰ ὑπὲρ ὑ ζωῆς παρεχόμενα δῶρα παρίσαν. Idem: ζωάρεια, δι' ὧν τὸ ζῆν ὠνοῦνται) Suid. παρεγίνη), in v. ζωάρεια, & ζάρεια. Conf. Etym. M. Ceterum ζωῆς ἀγαλλόμενα comprobat ſequens, οἷς ζωὴ ἀγαλλόμενα. quibus analogum, λύτρα θανάτου.

[20] Ὀβολοὺς, οἷς &c.] Pro majori diſtinctione minorem poſui.

[21] ζωάρεια τίνει.] Ex Hom. *Il.* Σ. 407. Vid. *Not.* penult.

[22] ζωατηρὶς, ἀπὸ τοῦ ζωλεύειν.] Pro ἀπὸ, malim ὅτιος. PERG. L. ζωαρεῖς. ἀρπακτικοὶ τοῦ ζωλεῖν. Sic aperte Cyrill. & aliud Lex. MS. & Suid. Pariter *Is. Voſſ.* correxerat: ζωαρεῖς. τὸ ἀρπακτικὸν π. ζ.

[23] ζώγη.] Vid. ſup. in v. ζυγοῖζας.

[24] Ὑπερβαλεῖν.] Niſi potius βαλανάμα ſcripſit; ut ſit, *liquor* ſeu *ſuccus quem balſami arbor fundit.* H. STEPH. *Ind.* Leg. ζωγείτης. ὁ ἐπὶ, τὸ ἀποβάλσαμον. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ὀπὸς.

[25] ζωγρᾷ.] L. ζώχρα. IS. VOSS. Immo ζώχρᾳ, ex Hom. loco, ab Etym. citato, *Il.* Z. 46. a quo imperativo mox diſtinguit 3. perf. Præſ. Indicativ. ut plane Suidas. Apollon. Lex. MS. ζώχρᾳ. ζῶντα λάμβανε, παρὰ πολεμίοις, ζωχρῶντα. (*Il.* K. 378.) πρὸ ἐρωτικοῦ· (*Il.* E. 698.) ζώγρει ἐπιστίζει. Conf. ſeqq. & ſup. v. Ἀζώγησε, item *Perit. Crit.* noſtrum p. 30. ad Il. *Tim* Il. 26. & Suicci. *Theſ. Eccl.*

[26] ζωγρήσω. ζωογονήσω.] Neutiquam video, qua ratione hæ duæ voces ſibi inviccm reſpondere poſſint. Si hæc mei eſſent judicii, pro ζωογονήσω, legerem ζῶν ἀγράσω. D'ARNAUD *Leſt. Gr.* p. 63. Nihil mutandum. Intelligendus Hefychius ex uſu τοῦ ὁ, apud quos ζωγρίζω pro Hebr. חיה. *vivificare*, *vivum ſervare.* Ita *Num.* XXXI. 15. 18. *Jof.* IX. 20. & alibi. Conf. H. Steph. *Theſ.* I. 54 B. qui hoc ſenſu ὠνοῦσθαι τὸ ζωὸν ἀγοίρου deducit; præcunte Euſtathio. Adde Arctæi *Indic.* & Pearſon. in *Symb. Apoſt. Art.* V. p. m. 468. Cogitabam aliquando, num apud Suid. pro ζωτικὸν, quod ζωογονικὸν explicat, etiam ζωγρικὸν ſcriptum fuerit. Photius in Lex. MS. ζωφορικὸν. ζωογονικὸν. An & hoc Suidæ reddendum?

[27] ζωγραί.] Suid. ζωγρίαν. ἰδίως. ἅλωσις. IS. VOSS. Conf. mox v. ζώγρᾳ.

[28] ζωγρίαν.] A Nominativ. Sing ζωγρία. H. STEPH. *Ind.* Videntur LXX, *Num.* XXI. [35.] ζωγρίαν vocare *ipſa qui vini capiuntur*: ἅπερ ὃ μὴ καθαιρεῖν αὐτὸ ζωγρίαν. IDEM. *Theſ.* I. 54. C. Similiter *Deut.* II. 34. ubi ζωγρίαν. Exitii-

Ζαή [1], ἡ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία.

Ζᾶγεσ. ἐχέηρεσ.

Ζᾶγεσ. τόποσ οὗ ἡ θηεία ἐκβάλλεται [2].

Ζαιὸσ, ἢ Ζωτὸσ [3]. θάρσει.

Ζαιωτὸσ [4]. χιτών.

Ζάλ. τὸ μέλι [5] ἐφιστάμενον τῷ κηλωλῇ, ἢ καλεῖται, Γερᾶσ. καὶ ἡ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία [6]. ἢ χόρτοσ τοῦ ἴτεα.

Ζαλεῖ [7]. οὐσίαν.

Ζαβάλμων [8]. ζάσιμον. βρώσιμον [9].

Ζάπυεσ [10]. θάλλων πολύν.

Ζάιλλ@ [11]. σεσφή.

Ζᾶμα [12]. θάρσει, χιτών.

Ζᾶμα [13] φασιόν. τὸν χιτῶνα. ἀπὸ τοῦ Ζάνυσθαι. ἄλλοι, τὸν θάρσει, εἶον τὸ ζῶμα.

Ζαμβίμαζε [14]. ἐπιζώματα, χοιρία, χεῖ μέζων [15], ἢ παῖσι διαιθύμημα.

Ζαμπρύζιν [16]. ζαμεῖ ἀγυιάς.

Ζαμύλη. ἄνθ@ [17].

Ζάνας τι [18], συλλαβὰς πλέκων. ἀντὶ τοῦ, * αἰσχύσμυμι [19], καὶ τὸν πλέκειν συλλαμβάνω.

Ζάνη [20]. ὁ ἐπὶ ἢ χαρίεν τόπος. ἢ ὁ τόπος, ὁ ζανύμενοσ. ἢ τοῦ θάρσει, ἡ λεμβίδη, Θεσσαλοί ἐν [21].

Ζάιλλ@ [22]. ἄνομα κύνεον.

Ζάπεον [23]. γναίπιον ζῶμα.

Ζάπυαζ [24]. καθοπλίζεαζ.

Ζαπύσσετο μίζλω [25]. ζωπύσσετο ἢ χαλκῷ λεπίδα.

Ζαπορᾶσεμε [26]. οἱ τὰσ χαρίεσσ ζωπύρμα.

Ζάπλον [27], ἢ μύλωνα, εἶον Ζάσπιον, ὅπου τὰσ ζυμὰσ ἔκοπον.

Ζαυχένοσ. ζωστικόν.

Ζω-

mo tamen, cum *Pergero*, respexisse Hesychium ad *Il. Maccab.* XII. 35. *Βαλλιδ@ ἢ καβαγδὼ λαῶν ζαγείαν.* quod mendosum putabat Budæus, pro *ζαγείαν*, ut Ibidem monet H. Steph. Certe *ζαγεία λαῶν*, pro *vivum capere*, ex Polyb. & Herodot. probat Suidas. Et si ita legendum foret etiam *l. c.* nihilominus vulgatam lectionem, *ζαγείαν*, recte adtulisset Hesychius. Verum nihil est mutandum. Ita enim & in Cretis *Excerpt.* c. 3. *Καὶ παῖδ Κόρυν, καὶ σὺλαμβάνει ζαγείαν.* iterum c. 9. *ζαγείαν δὲ λαῶν ἢ Ἀμφιτρύων.* ubi vid. *Not.* Recte proinde nihil in hac phrasi temere Innovandum censuit Æm. Portus *Lex. Ionic.* eundem tamen cum H. Steph. errorem errat, statuens *ζαγείαν* esse Accusativ. prim. Declinat. a recto *ζαγείας*, ου, ut *Αἰσίας*, ου, & Passive sumi, *ἀπὸ τοῦ* ζαγγάνω. Est enim Accusativ. a *ζαγεία*, ας, ponitque (ut in multis aliis) Abstractum pro Concreto.

1. *Ζαή.* ἡ πρὸς &c.] Hom. *Odyss.* Z. 96. JENS. *l. d.* Eadem Apollon. Lex. MS. & Nostet iterum mox in v. *Ζαι.* Conf. v. *Ζαλέι*, & Artemidor. *Oneir.* III. 61.

2. *Ζάγγ@. . . . ἐκβάλλει.*] Idem quod *ζαγρᾶσι*, *vivarium*. Postremum verbum, *ἐκβάλλει*, videtur esse depravatum. H. STEPH. *Thes.* I. 54. D. L. *ἐμβάλλει*. SALMAS. Basil. *Hexaëm. Homil.* IX. p. 87. Z. *Ὃ δηλοῖ τὰ μικροπρεπῶς ἐκτεθέντα τοῖς ζάγεσι ἐκκολυμβᾶν, εἰδεχέμεν τοῖς κυλίνδοις.* A. BRESCH *l. c.* Conf. v. *ζαγεμή.*

3. *Ζαλέι, ἢ ζωτὸς.*] An legendum, Z. ἢ *ζωτὸς*? Supra: *Ἄζωτ@. Θάρσει.* KUST. L. *ζαγὴς*, ἢ *ζαγὴς*. IS. VOSS. Cyrill. Lex. MS. *ζαγωῖ. Θάρσει.* Conf. v. *Ζᾶμα.* Nam *Ἄζωτ@* sup. nihil ad rem: conjungendum enim cum *Θάρσει.*

4. *Ζαιωτὸς.*] Id est, *figillato tunica*. *Sigilla* vero sunt ζώδια, h. e. *figuræ*, vel hominum, vel heliarum, auro vel purpura expressæ; ut *σημεῖα* sunt *clavi*, qui vestri adsui solebant. &c. SALM. ad Trebell. Poll. p. 310. [T. II. *H. A.* p. 300.] Vid. H. Jun. *Anim.* I. 13. SCHR. *Ζαιωτὸς χιτὼν*, *bellusata tunica* Latinis dicitur. KUST. Glossæ Vett. *Ζαιωτὸς. Beluata. Sic beluata Iapetia*, apud Plaur. *Pseud.* I. 2. 14. Adposite Pollux VII. 55. *Ὁ δὲ καβάσιν@ χιτὼν ἔστι, ὃ ἔχων ζῶμα, ἢ ἄνευ σύφωμάτων· καὶ ζαιωτὸς, δι χιτὼν σκαλτὸν, καὶ ζαιλωτός.* Conf. etiam alia in v. *Λεπτοτέρα.*

5. *Ζάλ. τὸ μέλι ἐφιστάμενον τῷ* &c.] L. *ζαν. τὸ μέλιτ ἐφιστάμενον.* ἢ τῷ &c. Vid. sup. in *ζαι.* SALM. Sic Eustath. *Il.* M. p. 867. ubi distinguit inter *ζαλὸν* & *ζαλόν*. IS. VOSS. Manifesta Epitomatoris hallucinatio etiam hic patet, qui inter *ζαη* & *ζαν* non distinxit. Sequitur enim: *ἢ ἢ ἀφὸς τὸ ζῶν* &c. Scribe præterea: *ζάν. τὸ μέλιτ ἐφιστάμενον, ἢ τῷ γ.* &c. Eustath. ad *Il.* M. [p. 906. 52.] *Καὶ ζαν δέ, ἢ δ ζαὸς σύνεσις· ζαὸ δέ, τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος, φησὶν, ἐφιστάμενον, ἢ τὸ γάλακτ@, ἢ καλύπτει, Γερᾶν.* HEINS. L. *ζάν. τὸ σημεῖον, ἐφ. τ. γ.* TRILLER. *Obs. Crit.* p. 289. Conf. v. *Γερᾶς*, & *Not.*

6. *Καὶ ἡ πρὸς* &c.] Vid. sup. post v. *ζαγείαν.*

7. *Ζαλέι.*] Conf. sup. v. *Βιθ@*, & Suid. in v. *ζαλέι.* qui v. *Σύνεσιν* expl. *ἐπιστήμην*, adferens ex Anonymo: *Ἔγαν ἐστὶ ζάνεσιν.*

8. *Ζαβάλμων.*] Vox Pindarica; quod fugit H. Stephanum. Vid. *Not.* ad v. seq.

9. *Βρώσιμον.*] *Βιώσιμον* legendum videtur. G.

10. † *Ζαπυεσ.*] Tolle signum divisionis, & junge eum præcedd. IS. VOSS. Pinge uno tractu: *ζαβάλμων. ζ. β. ζάπυεσ*, 9. π. Pind. *Olymp.* VII. 19. vocabulo *ζαβάλμ@* utitur. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 63. Schol. ibi: *Χάσκε ζαβάλμ@.*] *ἐ Θάσκει αὐτὸς πυίζω, ἢ οἰκεῖ ζῷ ἀφ' ἑαυτοῦ.*

11. *Ζάιλλ@. σεσφή.*] Forte leg. *σκεφρὴ*, *scrophæ*, *fusillus*. SOPING. L. *ζαιμὸς. σκφὸς.* contracte *ζαμὸς*. IS. VOSS. Alludit ad *ζάλη*, quod supra exponitur, *συσχεθὲν ἀνέμου*. KUST. Pro *σεσφὴ*, rescripsi *σκφὸς*. Mox *Ζάιλλ@* est nomen proprium.

12. *Ζᾶμα.*] Sophocl. *Καὶ ζῶμα τοῦτο ἢ χλαῖνα ἐστερῆσθαι.* l. c. *Ζωίλου.* Eust. in *Od.* p. 653. SOPING Vid. Suid. Phot. Lex. MS. *ζᾶμα. χιτὼν@ τι ζωτὶ ἢ θ@. οἷον Μάνεθ@.*

13. *Ζᾶμα φασιόν.*] Ex Hom. *Odyss.* Σ. 482. Vid. sup. v. *ζαιὸς*, inf. v. *ζάνη*, *ζανῆς*, & *ζανεῖ*. Conf. Suid. v. *ζάγμα*, & Etym. M. v. *ζαμὸς*. Cum Hesychio ad verbum hic convenit Photii Lex. MS. nisi quod in fine, pro *οἷον τὸ ζῶμα*, legatur: *οἱ δὲ κυρίως τὸ ζῶμα.*

14. *Ζαμβίμαζε.*] Vox sumta ex Aristoph. *Equit.* v. 279. ubi vid. Schol. KUST. Eo spectat Suidas. Conf. *Not.* in v. *Ἐλλοπί.*

15. *Σχοινία. καὶ μέτρον, παρὰ τὸν ἀ.*] Leg. *γραῖα καὶ μέτρον παρὰ τὸν ν. ἀ.* M. MEIBOM. De hisce funibus conferri omnino meretur Th. Rivius *Hyl. Nov. Medic.* L. I. c. 19. p. 50. sqq. Adde Heilzlin. ad Apollon. *Argon.* L. I. 368. BIEL. Retineri potest *καὶ μέτρον*, scil. *μυῶν*. Res ipsa occurrit in *Act. Ap.* XXVII. 17. *ὑποζωννύντες τὸ πλοῖον.* Vide ibi Raphel. *Annot. ex Polyb.*

16. *Ζαμπρύζιν.*] *ζαμπρύζει* male apud Pollux. legas p. 291. [VI. 88.] Vid. Suid. IS VOSS. Glossæ: *ζαμπρύζει. Trulla ligneа. ζαμπρύστρον. Trullaria. ζαμπρύστρ@. Trulla.* VALES. IS. VOSS. Diog. Laërt. in *Dog.* §. 37. *Τὸ καλὸν ἄστρον ἢ Ὑμνοῖς τὸν φαεὸν.* Leg. *ζωσῆν.* M. MEIBOM. L. *ζαμπρύζει*, propter seq. Nominativum. KUST. At sæpe casus variat in hoc Lexico, ut sup. in v. *Ἀπαγρία, ἀπαγρίαν*, &c. ubi pariter Nominativ. in explicatione sequitur. *ζαμπρύζι* in Phrynichi Arrabi Lex. MS. reperitur etiam, sed fine interpretatione, teste Rev. *Montfauc. Bibl. Coislin.* p. 466. Conf. sup. v. *Ἐτυμρία.*

17. *Ζαμύλη. ἄνθ@.*] Forsin quoniam ea herba est *ὀξυμῶδ@*, & gratiam addit jusculis. STEPH. *Ind. Sct. Ἄνθοι*, ut Phot. Lex. MS.

18. *Ζάνας τι, συν. πλέκων.*] Æschyl. in *Ἰφιγ.* *Ἔχε τὴν Θεὸς. ζάνας τε, συλλαβὰς πλέκων.* Porro lege: *ἀπὸ δ, ζάνας Θεὸς. ζάνας τε, συλλαβὰς πλέκων.* Hoc postea *Ἀ. Mearsius* retulit in suum *Spicilog. Ζάνυμμαι

Ζωοδότειρα. ζωὴν παρέχουσα.
Ζωόν. ζῶον.
Ζώοντες [1]. ζῶντες.
Ζωοπάλας. ὁ τὰ ἱερὰ ζῶα παράγων, ἢ ὁ τύπος, Ζωόπαλις [2].
Ζωοτόκος [3]. ζωοποιοῦσα.
Ζωοφόρος. ἢ σαλαμάνδρα. ἢ ἀλγὼν νεκρός [4].
Ζόπυρον [5], ἢ ξηρὰν ῥητίνην.
Ζουΐης [6], βοῦβις, ὑπὸ σίκυν, Κλεοπύδιον [7], ἢ ἀνθεμικά [8]. Φυσητῆρα [9].
Ζυπύρας. Φυσητῆρας. ζαλικάς [10]. ὅθεν οἱ χαλκευταὶ τὸ τῆς ἐκφυσᾶς [11].
Ζυπυρεῖ. ἀναζῇ [12] ποιεῖ.
Ζυπυρίσεις [13]. ἐκκαύσεις.
Ζυπύσσω. ἐξάπτω ποιῶ [14].
Ζυπύσσω πάλαισα [15]. Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ. [16]

Ζώ-

Ζώπυρος [17]. ὁ Πέρσης, βασιλεῖ χαλεπήνας, μαστιγώσας ἑαυτὸν, ἢ μᾶλλον ὑπὸ τῶν ὤτων ἀφελόμενος, ἐστάλθαι εἰς Βαβυλῶνα, πεῖσαι τὴν πόλιν.
Ζωρὴν [18]. ἄκρατον.
Ζωρὸς [19]. εἰλιγγώδης. ταχύς.
Ζωστῆρες. ἀκρατόπονες [20]. ἵππους δὲ, τάχει [21], καὶ ἄμιππον ὑπηρεσίαν [22] νοοῦσι.
Ζώσατο [23]. τὴν ζώνην περὶ τῷ ἰσχίῳ ἐσφίγξε. χρῶ γὰρ τοὺς Ὁμήρου ῥήτορας οὐδέπω γυμνοὺς ἡγωνίζοντο, ἀλλ' ἐπὶ τῆς πεντηκοστῆς Ὀλυμπιάδος [24].
Ζωτὰς. ζώνας, ζῶσις [25]. ζώσεις.
Ζώστρα [26]. Ἀθηναῖος ὑπόπτου, ὁ Βοιωτίας.

Ζω-

Eust. *Il.* A. p. 77c. Suid. ζώοντες. [& ζώοντο.] Etym. M. ζώοντες] Corinthus male ζωτῆρα. IS. VOSS. Etymol. ζώοντες, ut & Corinth. *de Dial. Ion.* sub fin. Vid. etiam Poluc. l. VII. *fell.* 19. & ibi interpp. KUST. Pollux & Suid. habent cum diphthongo ζώοντες, melius, ut mihi quidem videtur. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 63. Conf. interpp. ad Poll. III. 78. & H. Steph. *Ind.*

1. ζώοντες.] Hom. *Il.* Z. 138. Vid. sup. v. ζῇ.

2. ζωόπαλις.] L. ζωόπωλις. VALES. HEINS. SALMAS. An ζωοπάλαστ? REISK. ζωόπωλις, per ω in penult. Phavor. & H. Steph. *Thes.* I. 1389. Male ζωόπωλος *Salmasio* tribuitur in Ed. Schrev. nisi forsan ita correxerit pro ζωοπάλας, in capite Artic. ubi *H. Steph. l. c.* ζωοπώλας exhibet.

3. ζωοτόκος.] Ex Clem. Alex. adfert Suicer. *Thes. Eccl.*

4. ζωοφόρος. . . . . ἀλγὼν νεκρὸν.] Id est, *funebrem*; ut vulgata Lexica exponunt. H. STEPH. *Thes.* I. 1390.

5. ζόπυρον.] *Vivum piceum.* SOPINGIUS. Vid. Dioscorid. I. 99.

6. ζουΐης.] Scrib. ζωΐσκον. HEINS. Suid. ζωΐσκον. Phot. Lex. MS. ζώτηρα.

7. Κλεοπύδιον.] L. κλεοπύδιον. IS. VOSS. BIEL. Sic olim emendaverat *H. Steph.* in *Thes.* III. 626. A. adferens Plin. XXIV. 15. *Cinopodium, alii Cleonicion, alii Zopyron, alii Oxymoides appellant.* &c. Conf. Dioscor. III. 109.

8. Ἀνθεμικά.] Scr. ἀνθεμιδᾶ. quo nomine intelligit carbones cinere obtutos, & in eum usum relictos, ut ignis inde accendatur quum opus est. H. STEPH. *Thes.* III 623. E.

9. Φυσητῆρα.] L. φυσητῆρας. [ut Phavor.] JUN. L. φυσητὴς, vel φυσητῆρας. IS. VOSS. L. φυσητῆς. i. e. *follis.* Vid. v. seq. KUST. L. φυσητῆρας. HEINS. Suid. ζωτῆρα. φυσητῆρας. sic & Phot. Lex. MS. ubi ζώτηρες.

10. ζαλικάς.] Adde πυρὸς. M. MEIBOM. Suid. ζώπυρος. ἢ ζῶν πυρῶσα. Id est, ζαλικὰ. Vid. inf. v. ζαλικὸς. Perpetuum, ut puto. Cl. *Biel* sine distinctione legendum conjiciebat, φυσητῆρας ζαλικὰς Tum enim ζαλικὰς scribendum potius fuisset. Adposite Max. Tyr. in fine *Diss.* XXX. Ἀλλ' ἔξεστι ἢ διὰ φυσητῆρος, ἐξάπτειν αὐτὸ ζώπυρον, τὸ ἔμπυον, τὸ ζαλικὸν, &c. Unde liquet, ζαλικὸς h. l. peculiarem constituere interpretationem.

11. Ἐκφυσᾶ.] L. ἐκφυσᾶντες. JUN Leg. ἐκφυσᾶς. SALMAS. L. ἐκφυσᾷ. H. STEPH *l. c.* HEINS. L. ἐκφυσᾷς. ut Cyrill. IS. VOSS. ἐκφυσᾷς ὁ Phavor. etiam, & Lex. MS. *Bibl Colbin.* p. 471. Suidas: ὅθεν οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ φυσῶσι. Referipſi proinde, ἐκφυσᾷς. Ed. Hag. ἐκφυσᾷς. Nisi quis mallet ἐμφυσᾷς.

12. ζων. ἀναζῇ, π.] Vulgato errore ω & ᾳ confuderunt. Leg. ἀναζῇ ποιεῖ. quo ſenſu verbum ζωπυρεῖν adhibuerunt Interpp. Graeci, *Il. Reg.* VIII. 1. & 3. ubi pro ἐζωπύρουν, alii vertunt: ἐζωπύρουν. VALKENAER *Gloſſ. S. ex Heſych.* p. 18. Sic uperte Suidas, & Lexic. meum MS. Locum ex LXX. Interpp. notaverat etiam M. Martin. in *Codin. Gr. Pb.* Conf. Aretaei *Indic.* & *Not.* ſeq.

13. ζωπυρήσεις.] Confer omnino Suidam.

14. ζων. ἐξάπτειν, ποιεῖν.] L. ἐξάπτω, πυρῶ. MARTIN. *l. c. ἐξάπτειν ποιῶ*, ſine diſtinctione, exhibent priorca Edd. id eſt, *quod facis accendere:* ut explicat *Kuſter.* Cyrill. Lex. MS. ζωπυρῶ. ἐξάπτω, ἀναζῶ. Sed conf. *Not.* praeced. & ſup. in v. ζωπύλαιον . . . Σάπφω ποιῶ.

15. ζωπύρω πάλαισα.] Vid. Zenob. p. 82. SCHR. Photius in Lex. MS. ζωπύρω πάλαισα. Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ. Τῦτό φασι (i. Τῦτὸ φησι) Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ τῶν περὶ Φιλιππον, πέμψαι αὐτὸν ὑπὸ Φιλιππικῶν χαλεπῶν βασιλεῖ, μαστιγοῦντα (i. . . . σαντα) ἑαυτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν ὤτων ἀποτεμόντα, ἐστάλθαι τὸ Βαβυλῶνα, καὶ πιεζόντα λόγῳ τοιούτῳ τὸν κακοήθη καθάπαξ (an καθαλλάττ) τῶν πόλεων. Ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῶν (Cratinus ſc.) Τάλαντα καὶ ζυγὰ, εἶναι ἴσως καὶ στάσεις. Conf. Schott. ad Zenob. IV. 9. & Kuſt. ad Suid.

16. Πυλαίᾳ.] Sic dicebatur concilium Amphictyonum: quod cum celebriorum Graecorum concurſu frequentaretur, jocum huic Fabulae dedit; quem citat Suid. in Τὸ παρὰ τὸ πυῶν. VALES. Vid. inf. in v. Πολαγόρα, & v. Πυλαῖδες. Conf. Kuſt. ed Suid. v. Κίλιφ, Heſych. v. Ταγηνᾶς, & Cel. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 754.

17. ζώπυρος, &c.] Deleto ſigno diſtinctionis haec jungenda ſunt praecedentibus. KUST. Ita Zenob. & Suid. qui ἡ mox ante ἢ ſimi &c. Interſerunt. Conf. *Not.* praec. Photius iterum: ζωπυρῶν, ὁ Πέρσης, αἰκισάμενος ἑαυτὸν, Δαρείῳ Βαβυλῶνα τὴν, ὡς Ἡρόδοτος ἐν γ', συμβάλλει λόγοισι τοιοῖσι. Vid. Herodot. III. 153-158. Juſtin. I. 10. &c.

18. ζωρὴν, ἄκρατον.] Vid. Athen. p. 424. SCHR. Suid. ζωρὸν. νῆφον. male. IS. VOSS. ita mox: ζωρότερον. ἀκρατέστερον. ut Etym. & Suid. Supra: Ἄζωρος, ὁ σώφρων αὐτὸς. Conf. v. Ἐζωσμένος, & ζωστῆρα, in fine hujus literae. itaque ζωρὸν ſcripſerit etiam Suidas *h. l.* Poſſes tamen τὸ σώφρον defendere ex Theophraſto ἐν τοῖς Μίσοις, qui, teſte Athen. l. X. p. 423. *fin.* ſtatuebat, ζωστῆρας eſſe παροινίους, ex auctoritate Empedoclis, qui ζωρὸν, & ἄκρατον oppoſuit ſibi Invicem. Julianus in vet. Epigr. l. VII. *Antholog.* ſub fin. p. 485. *Ed. Steph.* Πίνωμεν ζωρὸν ὕδωρ. . . .

19. ζωρὸς. . . . . ταχὺς.] Supra: Ἄζωρα, ταχέα, σπουδά. Vid. ibi *Not.* & mox in v. ζωστῆρας. Arcadius, Grammaticus ineditus: ζωρὸς. ὁ μισητὸς.

20. ζωστῆρες. ἀκρατόπονες.] Vid. Athen. p. 423. SCHR. Ex Hom. *Il.* I. 203. ubi Schol. ζαλίκτορες. ἐσφιγμένοι τὰ ζῶσα. Locum citant Athen. l. X. p. 423. E. nec non Suid. & Etymol. cum eadem interpretatione. Ex iiſdem vero per ω reſcripſi, ἀκρατόπονες. quamvis & Phot. Lex. MS. ἀκρατόπτερες, per ο. Conf. Phavor. Euſtech. *Il.* I. p. 746. ſ. 40. H. Steph. *Thes.* I. 1414. ſup. v. ἀνδρώνιτες, & v. ζωστῆρα (poſt ζώξ) item Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Dial. Select.* p. 115. & Foëſ. *Oecon. Hipp.*

21. Τάχει.] L. τάχιον. i. e. *citius.* Sic Plutarch. *Symp.* l. V. c. 4. ubi de variis ſignificationibus vocis ζωστῆρες diſputat: τὸ ζωστῆρες. ἴσως τὸ διρικὸν σημαινοῦσι λέγοντες· τοὺς δὲ διρικοὺς τὸ τάχιον. KUST. BIEL. Ariſtot. *de Poëtic.* c. 25. p. 62. Καὶ τὸ, ζωστῆρες δὲ αἴρομαι, (*Il.* I. 203.) ἢ τὸ ἄκρωθι, ὡς αὐθάδειον, ἀπὸ τοῦ θάττον. Conf. Bourdelot. ad Lucian. *Dial. Mort.* (Zenoph. & Callid.) p. 273. T. I. *Ed. Amſt.* Ibique Graev. p 960. & Jac. Gronov. p. 1013. item Hemſterh. p. 337. *nov. Ed.* Vid. ſup. v. ζωρὸς.

22. ὑπηρεσίησιν.] L. ὑπηρέσιον. P. (i. e. FUNG.) SALMAS.

23. ζώσατο.] Videtur reſpexiſſe ad Hom. *Od.* Σ. 66. KUST. Conf. Hom. *Od.* Σ. 66. *Il.* Z. 181. ζώσατο δὲ ζώνην.

24. Ἀπὸ τῆς πεντηκοστῆς. Ὀλ.] Sic diſerte Dionyſ. Halicarn. l. VII. p. 475. *fin.* ubi Acanthum Lacedaemonium primum ſe totum nudaſſe in Olympico ſtadio prodit *Olympiade XV.* quem eadem Olympiade victorem diſceſſiſſe narrat Pauſan. l. V. p 394. Diſcrepat Scholiaſt. Hom. *Il.* Ψ. 683. qui Olymp. XXXII. ſignat, & Orſippum primum certaſſe nudum refert; quod ex Oro confirmat Etymol. in v. Γυμνασία. Proxime ed Heſych. eccedit Euſtath. *Il* Ψ. p. 1324. 14. Olymp. XIV. ponens. Plura lege apud Meurſ. *de Arch. Att.* l. 6. P Fabr. *Semeſtr.* III. 14. & *Agoniſt.* II. 2. 3. Hudſon. ad Thucyd. I. 6. &c.

25. ζωτὰς, ζώσεις, ζῶσις, ζώσεις.] Ser. † ζώσις. ζῶσις. IS. VOSS. Cum prioribus, ζωτὰς, ζώσεις, conf. mox v. ζώστρα. . . . ζώσεις, ἢ χιτῶνες ζωστοί. Adde ſup. v. ζωδίς. Non auſim enim conjicere: ζᾶς. (contracte pro ζώσεις.) τὰς ζώσεις. *Iſ.* LXII. 3. Sequentia, ζᾶς, ζῶσις, ſeparanda videntur, ſive ζωτὰς legeris cum *Iſ. Voſſ.* ſive τὰς forte alicubi invenerit Noſter pro ζώσεις, contractum ex ζωΐς. ut infra: Σῶν, σῶν. Etym. M. v. ζᾶς. . . . ἀπὸ τοῦ ζάω, ζοῦς, ζοῦ. &c. Favet *Iſ. Voſſie* ſup. ζωΐς. ζῶσις. At Cyrill. Lex. MS. pariter exhibet: ζωτὰς ζῶσις. ut hic ζωτὰς eſt caput Articuli.

26. ζώστρα.] Alii ζωστῆρα vocant. H. STEPH. *Ind* ſic

Ζωσὴς [1]. ὃ ἁπάντων τοῦ θώρακος ἱμὰς ἔχεται. ζώνη.

Ζῶμα [2]. σκέλασμα, τὸ ἀπὸ τῆς μηρῶν καὶ μέχρι τῆς βουβῶνος συζωννύμενον τῷ θώρακι. καὶ Ἀπόλλων [3], ὁ ἀπὸ Ἀθηναίας. καὶ τύπος [4], ἔνθα λητὸ ἐλύσατο ἢ ζώνην. καὶ τὸ φύλλον.

Ζώρα [5]. τὰ ζώματα, καὶ ζῶναι, ἢ χιτῶνες ζωστοὶ, ἢ χλαῖναι ἀνθιναί. τινὲς δὲ, τὰ ἐνδύματα.

Ζωστάπας. Ἀπόλλων, ὁ Ἄργει· ἀπὸ τόπου.

Ζωστηρὶς [6]. Ἀπόλλων, ὁ Κυζίκῳ.

Ζωϊκός. οἷος τηρεῖν [7].

Ζωυφίοις. μικροῖς ζώοις. ἢ κνωδαλίοις [8]. ἢ πτηνοῖς. ἢ σφηξίν.

Ζωγρήτην [9]. μεθυσαί. ἀκρατοπότην.

Ζωώζας. ζωοποιήσας.

H.

Ἡ [1] φιλαύθμων καὶ θεοσπόθμων, σύνδεσμον δηλοῖ συμπληρωματικὸν, ἴσον τῷ, δή [2]. καὶ ἀντὶ ἐκπληρωματικοῦ [3], τοῦ ἄρα. καὶ ῥῆμα ἴσον τῷ, ἴφη. Ὅμηρος [4] γοῦν ἐπὶ τοῦ πεφημισμένου λέγει Θησέως τὸ Ἡ, δηλοῦν τὸ, ἴφη.

Ἡ. ψιλούμενον καὶ βαρυνόμενον, δηλοῖ σύνδεσμον ἀμφιβολίαν, καὶ συναπλᾶν, τό, εἰ [5].

Ἡ. δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον, ἄρθρον θηλυκὸν ὑποτακτικόν· καὶ ἀπαρέμφατον ἀναφορικόν· ὃ συναρθρον πίπτει πεζοῦ ὀνόματος, ἀπὸ συζυγίας τῆς ἐμὴ, ἐὴ, ἑή, δηλαῖ.

Ἡ. δασυνόμενον ὃ θεοσπόθμων, ἄρθρον θηλυκὸν ὑποτακτικόν· δηλοῖ πτῶσιν συμπλεκτικήν· ἢ ὃ ἀπαντμίαν [6], σύναρθρον πίπτου πεζοῦ ὀνόματος, ἀντὶ τοῦ, ἧς.

Ἦ. ἦτις.

Ἦ. εἶπεν. ἀληθῶς, ἦτοι.

Ἦα [7]. ἦμαι, ὃ ἐγκάθημαι. ἢ ἧλθε [8]. ἢ ἐπῆλθεν.

Ἦαρ [9]. αἷμα. ψυχή.

Ἦατο [10]. ἐκάθητο.

Ἠβᾶν. ἀκμάζειν.

Ἠβαιὸν [11]. μικρὸν. οἷον, Ἄβαιν, οὗ οὐκ ἦσαν ἐπιβῆναι ἅμα σμικρότητι. ἢ ἀλιγοχρόνιον. τὸ δὲ αὐτὸ δηλοῖ ὃ τὰ, βίβαιον [12].

Ἠ.

ζωσὴς, Apollo dictus Athenienſibus. Vid. v. ſeq. Suſpicabar tamen eſſe pro Σώτειρα, quod infra quoque eſt Ἀθήνης epitheton.

1. ζωσὴς.] Zona qua ſuper thoracem quis cingatur. Et meminit Pollux L. II. c. 4. [§. 166.] FUNG. Vid. Barth. *Adverſ.* p. 244. SCHR. Dicitur Apollodoro p. 119. ϔ. 30. κόμιζόν ϑ' ὅπλα καὶ. [L. II. *Biblioth.* Ed. Fab.] VALES. Vid. Polluc. X. 162. & ſup. v. ζώνη, Suid. v. ζῶμα, & Etym. M. v. ζωσὴς, ubi pro ὁ ἐπάνω ϑ' Σώρακος, ϕ χρῶ), lege: ὃ ἐπ. τ. ϑ. χρῶ). ut Suidas.

2. ζῶμα.] In prioribus Edit. eſt caput novi Articuli. Sed, præter fericm, obſtant ſequentia hujus gloſſæ, quæ ad ζωσὴς pertinere manifeſtum eſt. Niſi plane turbatus ſit ordo Sequutus ſum interim Schrev. Editionem. Addo, quod Etymol. in v. ζωσὴς, etiam ſcribat: λέγει ζῶμα &c.

3. Ἀπόλλων] Apud Etymolog. ζώτειρα, & ζωτειρᾶν dicitur. Paullo ante ζώτειρα, eſt Minerva epitheton. Mox Apollo ζωτάτας vocatur, & ζωτειλιτής.

4. Τύπος.] ἢ Ἀτθίδες addit Etymol. addens: φασὶ ϑ' τὸν Λητὼ ἀδίνουσαν, ὑπὸτε τὸν ζωνὸν λῦσαι. Pauſan. L. I. c. 31. p. 76. Ἐν ζωστῷ δὲ ἐστὶ Θαλάσσης κῦμα βαμεὶς - - - Λητῶ. Τοῦτον ϑ' ὃν Λητὼ τοὺς παῖδας ὠδίνουσα ἐφάσαν, λιμναῖς δὲ ἐν ζωστῷ ὡς τιθραλίῳ, τῷ τοῦ χωρίου ἀφ' ὃν γίνεσθαι τὸ ὄνομα. Conf. Theogn. ϔ. 5. & Meurſ. *Pop. Att.* p. 36. in v. ζωστῷ.

5. ζώρα.] Ex Hom. *Od.* 2. 38. & Schol. Vid. ſup. v. ζῶμα, ζωννύς, ζωστὸς, & v. χίτων. item Suid. in h. v. qui εὐθυπορεῖν τοῖς ἀνδράσι explicat: niſi εὐθυμεῖν ſcripſerit, ut mox Heſych. Conf. Inf. v. Πεζοφόρους ζώμασιν.

6. ζωστῆρα. &c.] Hæc Improba librariorum manus miris depravavit modis. Quæ vera ſit lectio, & ipſe quo in his emendandis me vertam, neſcio. Hariolor omnia ſic eſſe conſtituenda: ζωστῆρες, Ἀπόλλων ὁ Κυζίκῳ, ζώνιος. † ζωϊκῶς. μικροῖς ζώοις, ἢ κνωδαλίοις, ἢ πτηνοῖς αἰόροις, ἢ σφηξίν. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 63. Nimia eſt illa mutatio; neque valde, ut puto, neceſſaria. Vid. *Not.* ſeqq.

7. ζωϊκὸς. οἱοστρόφος] L. οἷ- τηρεῖν, *qui vim habet conſervandi.* IS. VOSS. L. οἷ- τηρεῖν, vel τηρῆσαι. L. BOS *Obſ. Crit.* p. 163. An legendum ζωτικῶς, τῷ τ ex fine vocis præcedentis repetito? KUST. Ea binis, quæ *L. Bos* conjecerat, alterum omnino eligendum eſt: unuſquiſque enim οἷ- τηρεῖν veram eſſe ſcripturam facile perſpicit. Supra ζωτῆρες interpretatur, ζωλικὰς. Uſus etiam eſt hac voce Scriptor *lib. Sapient.* c. XV. 11. ubi πτῶμα ζωϊκὸν. Gloſſæ: ζωϊκὸς. *Vitalis. ζωϊκὸν. Vividum.* VALKENAER *Gloſſ. S. ex Heſ.* p. 18. Placet, οἷ- τηρεῖν, ſcil. τὸν ζωϊκὸ. Arctæus *de Cauſ. & ſign. Morb. ac.* II. 4. *fin.* ζωϊκῶς διανύουσιν dixit: ubi ex Philone & Galeno exempla addidit Maittaire in *Ind. Gr.* Conf. H. Steph. *Theſ. l.* 1386. & *Not.* præced. item in v. ζωτῆρας.

8. Κνωδαλίοις.] κνωδάλοις Cyrill. IS. VOSS. Vid. Inf. v. Κνώδαλα, & in v. Τετρακτύων). Male diſtinctio poſita erat poſt μικροῖς, in Ed. Schrev. Lexicon MS. ζωοφόροις. μικροῖς ζώοις. ἢ πτηνοῖς, ὁ σφῆξι. Leg. σφηξί. Hinc patet, πτηνοῖς αἰόροις, quod V. Cl. paullo ante conjectabat, non eſſe admittendum.

9. ζωγρήτην.] Extra ſeriem. Meleager in Epigrammate inedito:

ἀμφοτέρῃ δωτῆρι ϑ' οὖ φλόγα ϑ' φιλέπαιδα.

Iterum ibid. paullo poſt. Diſtinxi ante vocem ἀκρατοπότην, quam ſolam habent Phot. Suid. & Phavor.

1. Ἦ.] Ad hæc & ſeqq. omnino confer, præter Etymol. & Suid., Apollon. Lex. MS. in *Bibl. Coiſlin.* p. 459. ubi ſinguia exemplis ea Hom. comprobantur; quæ notare non vacat. Adde *ibid.* ex alio Lex. MS. p. 471. item Etymol. & Suid. De ἦ, pro ἤ, vid. Ill. Etech. Spanhem. ad Ariſtoph. *Plut.* ϔ. 77.

2. Ἦτοι τὸ δή.] Scr. τῷ δή. HEINS. KUST. Sic præter Apollon. & Etym. Ed. Heg.

3. Ἀναπληρωτικὸν] L. ἐκπληρωτικὸν, per unum π. Vid. Etymol. KUST. Conf. inf. in v. νή, ubi pariter duplex π, ut Apollon. *h. l.* Reſcripſi tamen per ſimplex π, cum Etymol. quod *dubitanti* ſenſus, quem exprimere voluit, flagitat; unde ἀμφιβολίας deinde dictur ab Etymologo.

4. Ὅμηρος.] *Iliad.* A. 219. & alibi. Conf. in v. Ἰθάκη, ibique *Not.*

5. Τῷ εἰ.] Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 471. ἢ. . . . ἀντὶ τοῦ εἰ, καί. Conf. *Not.* in v. ἦτοι αἰγὸς, & in v. inf. Hoc autem loco mallem ex Etymol. δηλοῖ δή, ut vel ἴσον τῷ, εἰ.

6. Ἀπτωπρίαν] Scilicet δηλοῖ, ut in præcedd. Conf. Etym. M. p. 416. *fin. not.*

7. Ἦα.] Hom. *Il.* E. 808. Vid. Suid. & L. Bos *Animadv.* p. 155.

8. Ἦλθον, ἢ ἐπῆλθον.] Immo ἦλθον, & ἐπῆλθον, in 1. perſ. ut præcedd. quomodo exhibet *L. Bos*, l. c. Similiter ſup. in v. Ἔα. Conf. inf. v. Ἦεν, item v. Ἦεν, & v. Ἦιον. Sic in v. Ἔαε, pro ἦλθον, apud Platon. in *Theæt.* p. 130. citante *Abreſch* in *Mifc. Obſ.* X. 1. p. 3.

9. Ἦαρ.] Εἶαρ. [ſupra.] G. Conf. v. Ἔαρ, & *Not.* in v. Ἠαρόφωνος.

10. Ἦατο. ἐκάθητο.] L. Ἕατο. ἐκάθητο. MUNK. (Conf. ad Anton. Liber. p. 8.) L. Ἧστο, ς Lex. MS. Cyrill. Brem. BIEL. Pro ἧστο, idque pro ἧαρ, quod ſignificat ἐκάθητο, i. e. *ſedebant.* Male ergo hic apud Heſ. ἐκάθητο. Conf. *Not.* in v. Αἰᾶ). Nota in KUST. Sic & *If. Voſſ.*

'Ηζῆν [1]. ἀκμάζειν, πάζειν. διωχθῆναι [2], μεθύσκεσθαι.

'Ηζίοντες [3]. ὀν. δυτῆρες πάζοντες, ἢ αὐξάνοντες.

"Ηζη. πότης, ἀκμή.

Καὶ δ' ἔχ' ἥζης ἄτιθ@ [4]. —— ——

ὃ ἢ θοός·

—— —— μὴ δὲ σφίζε πότνα "Ηζη [5].

ἔστι δὲ Διὸς ἡ "Ηζης θυγάτης, γοὴ Ἡφαιστείους. ἡ ἀκολασία [6]. ἡ ἄμπελ@.

'Ηζίζας. πρηχάζας [7].

'Ηζήτης. ἀκμάζων, παιδίας, ἅλιξ.

'Ηζολῖν [8]. ἀργεῖν.

'Ηζητήρια [9]. ἐσιατήρια [10]. καθάλυσις [11].

"Ηζολος [12] ἥμαρ. καθὸ ἀπαντᾶσι εἰς ταὐτόν. ἢ εὐχαίρως. ἐφ'.

'Ηζώντα [13]. ἀκμάζοντα.

'Ηζίτας [14]. ἀσθενὲς ἄγαλμα, ξόανον.

'Ηζόαμι [15]. ἀκμάζομαι.

'Ηζώσα [16]. ἀκμάζησα, θάλλουσα.

'Ηγάζοντο. ἰθαύμαζον.

'Ηγαθίζι. τοῖς παν θείοις.

'Ηγαθίσι [17]. ἄγαν θείοι. εὐδαίμων, μακάριος.

'Ηγαλίσι [18]. κολοβόν. κεκαμμένον. κοῖλον. εὐθλαστον.

'Ηγάλλατο. ἐγαυρίσατο.

'Ηγαμαι [19]. ἀποδέχομαι.

'Ηγανία [20]. πίμπλαται τὰ ἀπὸ πηλίνου [21].

'Ηγανίς. κεκαθαρμένον. ἱσον.

'Ηγαίθ@ [22]. παιδικ@.

"Η γαῖ. τί δὲ. αὖτη [23] γὰ. ὄντως γαῖα.

"Η γαῖε. ἐπὶ ἄν.

"Η γαῖ κεν διλὸς [24]. ὄντως διλός.

"Η γαῖε μα [25]. ὄντως γαῖε μα.

"Η γὰ εἰόμεθ [26]. ὑποληφθῶμεν γαῖα.

'Ηγάσατο [27]. ἐξεπλάγη.

'Ηγαλιάσατο [28]. ἠγάσθη. ἐθαύμασεν. ἐχάρη. διωρίσατο.

"Ηγαρο [29]. οἰκτίσαι, ἐφθόνησεν, ἀσχάθη. ἐθαύμασεν. ἐπλάγη.

"Ηγματο [30]. ὁ λαμβάνων ἤγατο.

"Η γε. αὖτη. ἦτις.

'Η-

plum mox videbis. De voce *βῶσαι*. pro *βαιὸν*, vid. *Not.* anteced.

1. 'ηζῆν.] Vid. Harpocr. p. 114. [In v. 'Εκὶ δυτὶς οὖσ *Cas.*] SCHR. Conf moa v. 'ηζόμενος, & Suid. v. 'ηζόντων.

2. *Διωχθῆναι.*] 'ηζῆν hoc fenfu explicare poffes per *δίωκε μᾶλλον ἢ πάιζον*, ut eft apud Ariftoph. *Plut.* v. 614. Vid. inf. v. 'ηζόμενος, & mox v. 'ηζῆν. - - - - - ἀναλαμβάνει.

3. 'ηζάοντες.] Mmris Atticifta: 'ηζάοντες. ἀντὶ τοῦ παίζοντες ἀφεγγόμενοι νῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. 'Αριστοφάνης.

4. Καὶ δ' ἔχ' ἥζης ἀθ. ἄν.] Sunt verba Homeri *Il.* N. 484. KUST. JENS. *Luc. Hef.* p. 105. Schol. ibi: 'ηζῆν ἀπὸ τοῦ ἀφρόνως ἢ ἀκρίτως. Rhianus in Epigramm. inedito dixit: 'Ακρίτου ἡ γάμε ἀπὸ@ ἀκαρέοντος.

5. Μὴ δὲ σφ. π. "η.] Ex Hom. *Il.* Δ. 2. & Schol. Conf. Etym. M.

6. 'Ακολασία.] Vid. Athen. p. 425. Caſaub. in Athen. p. 720. [*fin*] Flor. Chriſt. in *Cyclop.* Eurip. p. 36. [v. 502.] SCHR. Vid. Euſt. *Il.* p. 441. IS. VOSS. Vid. Caſaub. ad Athen. X. 7. KUST. Voluptatem notat, quæ ex conviviis capitur. Vid. Caſaub. ad Athen. X. 7. ea Schol. Ariſtophanis, cui ſuffragantur Pindari Critici ad *Pyth. Od.* IV. 525. *Σωσὶν εἰδικῶς περὶ ἡδέων, expl. τῶν ψυχικῶν καθάπερ περὶ φιλοφρονουμένων ἢ συμποτῶν.* ABRESCH in *Mifc. Obſ.* X. 1. p. 3.

7. Τρηχάζας.] Suid. 'ηζῆ. ἀκμάζῃ. σφοδρῶς & ſic Lex. MS. *Bibl. Cæſ.* p. 471. Vid. inf. v. Σφεγγῆ, & ſeq. Sed nihil mutandum. Euſtath. *Il.* E. p. 581. 10. 'ηζῆν. ἐπὶ σφοδρότητος ἢ αὐθάδειαν. *Τυδείδεν* dicunt Latini. Conf. Suid. in v. Ἰπποτᾶ.

8. 'ηζολῖν. ἀργεῖν.] Eadem habet Suidas. An huc facit ſup. 'Αζόλλῃ, ἀργεῖν?

9. 'ηζητήρια.] Vid. Athen. [i. X.] p. 425. (F.) & Caſaub. in Athen. p. 720. SCHR. Conf. Schol. Ariſtoph. in *Veſp.* v. 851. Hemſterh. ad Poll. IX. 8. p. 979. n. 68. & *Not.* in v. 'ηζῆν. - - - διαγνῶς.

10. Ἐσιατήρια.] An ἑστιατήρια?

11. Καθάλυσις.] L. καθαλύσεις, ut Suid. in v. Ἀναθῆναι. Et ſic exhibet H. Steph. *Ind.* 'ηζητήρια enim & Ἐνδυτήρια eſt nom. pl. a ſing. - - - ον. Niſi forte intercident nova Gloſſa, 'ηζήτρια. Suidas: 'ηζητήριον. ἐν καθάλυσις. pro 'ηζητήριον, quod Suidæ eſt παιδίσκιον.

12. 'ηζολος.] Pro 'Αζολος. Nam ſupra 'Αζολίζει exponitur, ἀκμαίζει. & 'Αζολῖν, σκιρτᾶν. KUST. Sublata diſtinctione conjunxi 'ηζολος ἦμαρ. ut Phavor. & H. Steph. *Ind.* quod ex Pœta aliquo deſumtum.

13 'ηζόντα.] Scripſeratne 'ηζάοντα? Sic Hom. *Il.* I. 464. - - - - - νέον ἠΐσκον. Schol. ἀκμάζοντα. &c. Conf. v. 'ηζίζας.

14. 'ηζίτας. ἀσθὲς ἄγ.] Conjunge 'ηζίτας ἀσθὲς. IS. VOSS. L. ὁ βρίτας. Val "ηζρίτας ad pleonaſm. Σ A, ut [ſup.] 'ηζοσίν. G. Suidas: "ηζντρον. τὸ ξόανον. Vid. ibi Kuſt. & ſup. v. Βρίτας. Lex. MS. conjungit etiam 'ηζ. ἀσθὲς. Mallem tamen, ἡ βρίτας, diviſis vocibus: ut inf. 'ηδυτῆρες, 'ηλίφαμαι, 'ηνιόχλας, &c. in quibus Artic. 'Η coaluit cum ſeq. voce. quod in MSS. facillime fieri poſſe, præſertim in literis quadratis, neque diſtinctis, omnes norunt, qui unquam inſpexerint. Omiſit hic Schrevelius *Palmerii* Notam; niſi latent ἀνιτήρας (ut ſæpe) in priori parte illius Notæ, quæ *Guyetum* ibi auctorem profitetur. Sic autem in Autographo *Palmerii*: „ Apud omnes quos „ vidi Autores id [ſc. ἄγαλμα, ξόανον] βρίτας ſignificat, „ nullo ν addito in capite Ego credo dividendum, & „ legendum: ἡ βρίτας. ut ſit ἡ particula disjunctiva. Sic „ acceput Heſychius ab aliquo Autore. „ Conf. v. 'ηΐτα.

15. 'ηδύσατο.] Hom. *Il.* H. 157 & Schol.

16. 'ηδίσκα.] Ionice pro 'ηδύζω, ab ἥδω H. STEPH. *Ind.* Apud Hom. *Odyſſ.* E. 68. ἥδυζε legitur: quod ob ſeriem præſtinerit *b. l.* 'ηδύζα corrigit *Jf. Voſſ.* Cyrillum citans. Sed 'ηδύζα etiam Suidas.

17. 'ηγάθοι.] Ex Hom. *Il.* Z. 133. Vid. Etym. M.

18. 'ηγαλίοι.] Ut in illo veteris Poëtæ: 'ηγαλίοι κάλλει ἐκπρεπέες. HEINS. Apud Etym. M. quem vide; ne pro κάλλει pates κακοῖ ſcribendum.

19. 'ηγάμαι.] L. 'ηγάμην. Vid. Etym. M. IS. VOSS. Phot. Lex. MS. 'ηγάμην. ἀποδεξάμην.

20. 'ηγανία.] Τακα, τηγα, τηγάνι, τηγάνιν· ἀγάνι, 'ηγανία. G. Pro Τηγανία. SALM. A Dorica voce ἀγανοὶ formata ſunt 'ηγανία; niſi fortean mavelis 'ηγάνια, ut apud Heſych. Τηγάνια, quod vide. Rem & vocem doctiſſimi multis modis obſcuratam, quod ipſos fugeret Doricæ vocis forma: ſed illi tamen peſſime, qui τηγάνα reponendum cenſuerunt pro τηγάνι. HEMSTERH. ad Poll. X. 98. p. 1279. n. ubi plura. Vid. ſup. v. Ἐστηγάδι.

21. Τηγάνι.] L. τηγάνι. SCHR. L. τηγάνι. nam ἄγανοι & τηγανοι idem. Vid. Euſt. ad *Il.* B. p. 185. IS. VOSS. Ex Cod. *Sorberiano* illud τηγάνι hauſerat *Schrev.* Sed vid. *Not.* prnc.

22. 'ηγάθ@.] Ad γάθ@, γάνυμαι. An 'ηγανός, ab ἀγανὸς? G.

23. Αὖτη &c.] Pertinet ad "η, ut mox "η γε. αὖτε, &c. Sequens ὄντως, refer ad "η. Vid. v. "η αὖτε, "η κεν, & mox v. "η γαῖε μα, & "η γαῖ μι. Mox pro "η γὰ. *Reiſk.* l. "η ἄρ'.

24. "η γαῖ κεν διλὸς.] Diſtinguc: "η γαῖ κεν διλὸς. Ex Hom. deſumtum eſt. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 64. JENS. *l. c.* Punctum ante διλὸς reſte abeſt ab Ed. Hag. Reſpexit enim ad Hom. *Iliad* A. 293. Conf. Porti *Lex. Dor.*

25. "η γαῖε μα.] Ex Hom. *Il.* A. 355.

26. "η γὰ εἰόμεθ.] Reſcripſi: "η γὰ εἴομεν. ex Hom. *Il.* A. 78. Schol. ἀληθῶς ὑποληφθῶμεν.

27. 'ηγάσατο.] Hom. *Il.* Γ. 181. ἠγάσατο. quomodo inde corrigit *Jenſ. l. c.* Schol. Ἐθαύμασεν. Conf. Etymol. & ſup. v. Ἀγασσάμενος. &c.

28. 'ηγαλιάσατο.] Conjunga: 'ηγάσατο. ἐξεπλ. ἠγαπ. ἐγαύθη, &c. IS. VOSS. Annecte vocem hanc Notæ præcedenti; & deinde a capite ſcriba; 'ηγάσθη. Ἐθαύμασεν, &c. Hanc diſpoſitionem non ſolum ſeries literarum, ſed & ſenſus flagitat. KUST. Conjeceram: 'ηγάσατο. ἐξεπλάγη. ('ηγαλιάσατο. ἐχάρη. extra ſeriem) reſpiciens ad Joan. VIII. 56.) 'ηγάσθη. ἐθ. ὅτι. Supra: 'Αγαζῇ. ἀγαπᾷ. &c. At ſimplicior videtur *Kuſteri* lectio. Niſi malis, tranſpoſitis tantum vocibus: 'ηγάσθη. ἠγαπήσατο. ἐθ. ἐχ. &c. Sic in MS. Lex. Gr. tantum adparet: 'ηγάσατο. ἐξεπλάγη. quod hic præcedit.

29. "ηγαρο.] L. 'ηγάσατο. IS. VOSS. Immo eſt 3. perſ. Præt. Pluſquamperf. ab ἄγασμαι, a verbo ἄγαμαι, ſiva ἀγαίομαι.

30 'ηγνᾶτ.] L. 'ηγνῶν. IS. VOSS. Scribend. 'ηγνῶν, per duplex Γ, ab ἴγνημι. Photius in Lex. MS. 'ηγνία. ἀπολυτὶ ἁγνοῦ. 'ηγνῶν. ὁ καθαρὸν. Hinc lux Heſychio; qui & inde ſuppleri poteſt. Nimirum ἴγνῶ, in Activo, ſignificat, *alteri aliquid ex ſponſione tradere*: at ἴγνῶμι, in Me-

'Ηγερέσθοντο [1]. συνηθροίζοντο. ἀνήγοντο [2].
'Ηγῆ. ἄρχεις.
"Ηγαγον [3]. ἀνέδυξεν. ἀνέφηνεν.
'Ηγιάσθαι. δυναμάζειν [4]. δουλεῦν.
* 'Ηγίσθη. ἦρχεν [5].
'Ηγῆτο [6]. ἡνιοῦτο. ἦρχεν.
'Ηγεμάχῳ [7]. πολεμαρχῷ.
"Ηγε μὲν. ἤγαγεν αὐτόν.
'Ηγεμονεύεις [8]. ἄρχεις.
'Ηγεμόνη [9]. "Αρτεμις. ἡ 'Αφροδίτη. ἡ ναῦς πᾶσα οὕτω κεκλεῖται.
'Ηγεμονικόν [10]. ὁ νοῦς.
'Ηγεμών. ἄρχων. ὁδηγός [11].
"Ηγεν [12]. ἔφερεν.
'Ηγέμην [13]. ἡγούμην. ἡγέμων.
'Ηγερέσθοντο [14]. ἠγείροντο. συνηθροίζοντο.
'Ηγέρεις [15]. συναθροίζεις.
"Ηγεθεν [16]. συνηθροίσθαι.
'Ηγεσίης [17]. ὁδηγησίας.
"Ηγεσθ' ἀεί [18]. ἐφέρεσθ' ἀεί.
"Ηγετο. ἦρχεν. ἤχθετο.
'Ηγίλασεν. συνήγαγεν.

'Η-

Medio, interdum dicitur de eo, qui ab altero aliquid despondet, sumendum accipit. Sic χρᾶσθαι, est alteri commodare; χρᾶσθαι, utendum accipere: δανείζειν, mutuam pecuniam dare; δανείσασθαι, mutuam pecuniam accipere: ut de aliis hujus generis verbis taceam, de quibus fusius egi in Tractatu de Verbis Mediis Græcorum, p. 152. & sqq. KUST. Photii verba exhibet etiam Etym. M. Ammonius: 'εἰχόμην, καὶ 'εἰχάμην, ἀμφότερα. 'εἴχατο δὲ τὸ ὁ διδὺς· 'εἴχατο δὲ ὁ λαμβάνων.

1. 'ηγερέσθοντο.] 'ηγερ. poltuiat ordo. Vid. inf. fuo loco. IS. VOSS. Scribo 'ηγερέσθην [per η in penult.] quod frequens Homero, atque inf. repetitum. JENS. *l. c.*

2. 'ανήγοντο.] An συνήγοντο? Sup. 'αγείρειν. συνάγειν, συναθροίζειν. Sæpius αὶ & ει ita confunduntur. Vid. *Not.* ad v. 'Αθροίζει. ἀναίγυια. & v. 'Εκπλαθῆς, εὐθυπορῶ, &c.

3. 'ηγαγον.] Forte ex Luc. I. 69. Vid. ibi Pric.

4. Δουλεύειν.] Id eſt, ἄζιον ἐγένετ.

5. * 'ηγείσθη. ἦρχεν.] L. ἦρχεν. HEINS. IS. VOSS. Forte: 'ηγέθη. ἦρχε. Si modo in uſu eſt ἠγέθη. Certe forma regularis Aoriſti eſt, ut ἐπειθόμην, a πειθόμαιν. VALES. PERG. KUST. L. 'ηγείθην. ἦρχεν. Apud Heſych. videtur 'ηγείθη ſcriptum fuiſſe, pro 'ηγεθη, ἦρχεν. ut mox: 'ηγῆτο. . . . ἦρχεν. Conf. v. 'ηγεῖσθαι, 'ηγεν, 'ηγέσατο, & ſup. v. 'ηγῆ. item: 'αγεν, ἐγῆ, ἄρχε.

6. 'ηγῆτο.] Hom. *Il.* B. 567. *Cas.* 74. Sed fons Heſychii mihi patuit in Gloſſ. MSS. *in Lib. Sapient.* ubi totidem verbis: 'ηγῆτο. ἦρχεν. *videſſ.* Pertinere videtur ad *Sap.* VII. 12. ὅτι αὐτὸς ἐγήτης σοφίη. Nam ἐγήτη (quod ſciam) in iſto libro non occurrit; exſtat autem *Exod.* XIII. 21. & I. *Macc.* VII. 5. Conf. v. 'ηγετ, ubi *Reiſk.* 'ηγῆτ.

7 'ηγεμάχῳ.] Vox elegans, ſed Lexicis ignota. Vid. inf. v. Πολεμαρχῶ.

8. 'ηγεμονεύεις. ἄρχεις.] Sic Herodot. IX. 26. Ϝ κἀρεσθέντα ἄρχειν, & ἡγεμονεύειν, his permutat.

9. 'ηγεμόνη.] Pauſan. in *Arcad.* [VIII. 36. & 47. p. 675. & 696.] SOPING. Anton. Liberal. *Met.* c. 4. MUNK. Dea hujus mentio fit in jurejurando Ephebornm Athenienſium apud Poliuc. VIII. 106. Præterea Anton. Lib. *Fab.* 4. refert, Dianam 'ηγεμόνην ab Ambraciotis cultam. Vid. etiam Ezech. Spanhem. ad Callim. p. 282. KUST. Adde Petit. ad *LL. Att.* p. 156. Ezech. Spanhem. ad Ariſtoph. *Plut.* v. 1160. & Hemſterh. ad Poll. I. *c.*

10. 'ηγεμονικὸν.] Vid. Philon. *de ea, Quis rer. Div. her.* p. 332. BIEL. Vid. Menag. ad Laërt. I. VII. *ſect.* 159. KUST. Vid. inf. in v. Λάσιον κᾶρ. Conf. Suid. & iſm. Bullialid. ad Ptolem. ἐδεῖ Κεστρεῖα καὶ 'ηγεμονικᾶ, p. 35.

11. 'ηγεμὼν. - - - - ὁδηγός.] Zonaras in Lex. MS. 'ηγεμών, ὁ ὑφ' ἑαυτῷ ἡγούμενος. Σπεῦδε· Καὶ ἡ ἡγεμόνα δέσποτα, δεσποινίδα καὶ αὐτή. Conf. mox v. 'ηγησίης.

12. 'ηγε.] Hom. *Il.* I. 89. Vid. ſup. v. "Αγεσθαι. Conf. Suid. & ſup. v. "Αγειν καὶ φέρειν. Photius in Lex. MS. "ηγε· ὁ Τιμαῖος. (Plato ſc.) ἤγειν.

13. 'ηγεμόνων.] Ex Hom. *Il.* E. 211.

14. 'ηγερέσθην.] Hom. *Il.* B. 304. Vid. Etymol. M. item ſup. poſt 'η 31, ut & v. 'Αγείρειν.

15. 'ηγέρεις.] Hom. *Il.* K. 127. ἠγείρεις. ut Suid. & Etym. item Ed. Hag.

16. 'ηγεθεν.] Ex Hom. *Il.* A. 57. & Schol. Conf. Etym. M.

17. 'ηγεσίης.] L. 'ηγεσίης. IS. VOSS. Malim 'ηγεσίης. Phavor. 'Ηγεσίαι. ἐδηγίαι, ἡγεμονίαι.

18. 'ηγεσθ' ἀεί.] Eſt fragmentum ſenarii.

19. 'ηγελάζῃ. ἄγῃ.] L. 'ηγελάζῃ. ἄγει. Hom. *Od.* P. 217. & Schol. ut mox: 'ηγελάζων. ἄγων, &c. Conf. inf. poſt v. 'ηγῆτ, item *Not.* pene proximam.

'Ηγελάζῃ. ἄγεται [19]. ἐλαύνῃ. Θημελίται. Θεραπεύῃ [20]. ἄρχῃ [21].
'Ηγελάζων. ἄγων. ἐλαύνων.
'Ηγήσατο [22]. ἦρξεν. ὁδηγὸς ἐγένετο.
'Ηγητηρία [23]. παλάθη σύκων. ἐν ᾗ τῇ ἐκτῇ Θεσμοφοριῶνος [24] φέρουσι παλάθην συκαμίνου ἐξ ἰχάδων, ἀφ' ἧς τὸ πὸς αἰτέχθονας ἤμερον καρπὸν φαίνει σφῶν τῆς αἰτίαν [25], Θεσμὸς τὸ 'Ηγησαλὸς ὧν ὁ τροφὸς ἐκλήθη, 'Ηγητηρία.
'Ηγητὴς. ἡγεμὼν. ἄρχων.
'Ηγήτειρις. ἡγεμόνες. βασιλεῖς. ἰθηγοί. ἄρχοντες.
'Ηιάτο [26]. ἐκινεῖτο.
'Ηιελάζῃ [27]. ἀφίστῃ.
'Ηιόεσσι [28]. ὑψηλοῖς.
'Ηιξεν [29]. ἐλάμβανον.
'Ηλαΐσμένον. φωτιζόν, λαμπρόν.
'Ηλιβάτῳ [30]. πληθυντικῷ. πολλαῖς.
'Ηλιθίοις. ἀγροίκοις.
'Ηγνικόπης [31]. καθαίσαντες.
'Ηγνόει. ἀπεῖδε. ἠγνόησε.

'Η-

20. Θεραπεύῃ.] Videtur pertinere ad 'Αγείρειν. Suid. 'ηγαγεν. ἐθεράπευσεν. Vid. eund. v. 'Αγεῖν. KUST. Conf. Etym. v. 'ηγεμὼν. At Noſter ſupra etiam: 'Αγειλάζω, σέζω. quod cum θεραπεύειν non male convenit.

21. "Αρχῃ.] L. ἄγῃ. Suid. 'ηγελάζω. ἄγω φησι. Didym. ad Od. A. [617.] - - - καιρὸν μοίρης ἠγελίζεις.] Λέγουσι ἡ ἱστορίαις. HEINS. KUST. L. ἄγῃ. Habet Apollon. p. 14. [1. 272.] & Hom. Odyſſ. XI. *ſub fin.* BOS *Anim. p.* 128. Uterque locus a Porto & Kuſt. notatus ad Suid. Pro ἄγῃ facit locus, paullo ante laudatus, *Odyſſ.* V. 217. ubi Schol. 'ηγελάζῃ. ἄγῃ. Adfertur ab Apollon. in Lex. MS. *Bibl. Coiſl.* p. 460. Occurrit etiam ἠγελάζῃ apud Aratum *p.* 44. 386. five *Progn.* v. 162. Mich. Apoſtolii Gloſſ. Gr. Lat. MS. 'ηγελάζῃ. (ſic) *Duce.* Si vero reſte pro ἄγῃ] in ratio hujus Articuli ἀγῇ reponatur, hic pro ἄρχῃ *l. l.* ἄρχει.

22. 'ηγήσατο.] Vid. Schol. Hom. *Il.* A. 71. & *Not.* m v. 'ηγεμόνα.

23. 'ηγητηρία.] *Hegeteria* memiait Porphyr. I. *II. de Abſtin. ab Anim.* [p. 130.] pompam interim ſolis & horarum ex ritibus Athenienſium deſcribens. Inde lege: ὁ δὲ ν. ἰ. Ϝ Πλωντηρίων. FUNG. Euſtath. p. 835. *v.* 3. in *Odyſſ.* SOPING. Euſtath. 'ηγεθρία. [p. 1964. 11.] Sed & alterum bonum eſt. Interpretationis autem hujus auctorem laudant Patriarcham Photium, qui vocum *Origines* ſcripſit. Sequentis ſic ſcribes: ὁ δὲ ν. ἰ. Πλωντηρίων Σκῖρ 'Αθηναίοις φέρουσι π. &c. Τῶν Πλωντηρίων ſcribit in Atheniæum ſenum I. II. [III.] c. 2. *Caſaubonus.* HEINS. 'ηγητηρία Euſt. A. *Od.* p. 31. [1399. 29. *Ed. R.*] IS. VOSS. Vid. Athen. p. 74. ibique Caſaub. p. 151. SCHR. Ex *Caſaubono Fungerus* (non *Fungius*, ut eſt in Ed. Schr.) deſcripſit Notam ſuperiorem, more ſuo. Præterea Schrev. (tacito Spingii nomine) præter Euſtath. etiam Pollucis locum adjecerat; qui ad v. πλωντῆρα in adverſa pagina parte pernet. Cujusmodi Editoris illius peroramata jam ſimplus detexamus: quæ tamen ingratum mihi laborem imponant omnia loca inveſtigandi, ne fallaris, Lector. Ceterum 'ηγητηρία ſcripſerunt Athen. *l. c.* & Phot. Lex. MS. 'ηγεθρία vero Etymol. & Suid. ad quem Kuſt. adi. Euſtath. 'ηγεθρία, & 'ηγητήρια. Loca indicavi.

24. Θεσμοφοριῶνος] Θῷ delet *Meurſ.* in *Gr. Fer.* p. 229. & 230. SCHR. Πλωντηρίων præter *Meurſ.* legunt *Caſaub. Fung. Valeſ.* & *Heinſ.* qui Θῷ 'Αθηναίοις interſerit. Vid. *Not.* præced. Malim quoque 'Αθηναίοις addere, quam deſiere τὸ, Θῷ.

25. "Ημαρ ἐκεῖνο φ. σφ. Ϝ σῶσαι.] L. ἐμὸν κεῖνο σῶσαν φαγεῖν τὸ σῶσαι. SALM. Conf. Kuſt. *Not.* ad Suid.

26. 'ηιάτο.] Peſſime pro Ἴηιάτο, poſito ϝ pro ν, quæ litera frequentiſſime inter ſe permutantur. Sic alibi apud Noſtrum habes, Γάϊγι pro Τάϊγι, 'Αγιάσθη pro 'Αντιάσθη, "Εγλασε pro "Εταλσε, Λίσαιτο pro Λίμαιτο, & plura alia hujus generis. Conf. quæ notavimus ad Suid. v. Μεγαλώσιος. KUST.

27. 'ηγελάζῃ.] Male hæc cum præcedd. jungit *Il. Voſſ.* Eſt enim loco ſuo mota gloſſa, quam ſup. vide.

28. 'ηιόεσσι.] L. 'ηγίοις. Conf. inf. v. 'ηγοῦμαι. IS. VOSS. Forte: 'ηγίοις, ἄρχοις. pro Ἐγίοις, in urbem calligrabum, conſtringebam. PERGER. Forte: 'ηγίοις. ἄγων, ex Hom. *Il.* Z. *ſtringebam.* PERGER. Forte: 'ηγίοις. ἄγων, ex Hom. *Il.* Z. 493. & Schol. Conf. Apollon. Lex. MS. in *Bibl. Coiſl.* p. 460. ubi male καὶ ἄτυ, pro ἀπὸ. *Reiskius* ita: 'ηγοῦμαι. ἡγοῦμαι. L. *c.* σπεύδω. Vid. v. 'Αγωγῆ, & ſeqq.

29. 'ηιξάμην. Vid. ſup. v. 'Αϊξάμενος.

30. 'ηλιβάτῳ.] Vid. Suid. & ſup. in v. "Αφραξῶ.

31. 'ηγνικόπης.] Scrib. 'ηγνεκόπη. ex I. Petr. I. 21. BIEL. Conf. Suid.

1. 'Ε-

Ἡγησίας. ἡπίδιος.
Ἡγησίζει. ἡσυχίζει. ἡγησίζει. ὡς τό·

—— Ἕκτος δ' αὖτ' Ἰδαῖος ἵππων ἡγησίησιν.

Ἤγησαν [1]. ἀδυπάθη.
Ἤγειμι [2]. πυξοειδῆ.
Ἦγον [3]. κατιαγές.
Ἠγωνίασαν. ἐφοβήθη.
Ἤγοτο. ἐλαύνετο.
Ἡγέμων [4]. δῶρον. Σοφοκλῆς Θυέστῃ δυστέρᾳ.
Ἡγήρυεν. ἐδημηγόρει.
Ἠγορόωντο [5]. διελέγοντο.
Ἠγορ. ὡς Ξυκελλιώτας [6]· ἄρχε, ἡγεμόνευε, ἀφήγειτο.
Ἠγούμην. ἡγεμονίαν νομίζων [7], ὑπολαμβάνων, λογίζομαι. συγκρίνομαι.
Ἤγουν [8]. ἤτοι, ἤγουν ἤγ' ὁ δεύτερος δεύτερος.
Ἠχετε. ἠλίθιοι.
Ἠγεσικωμίλου. ἀγεσίκωος [9] ἔπαρξε.

Ἡδ' ἐφεξείσμεθ'. πῆχυ.
Ἠδ' αἰγῶν. αἰγιδίων [10].
Ἠδ' αἰγῶν. αἰγιδίων [11]. ἠδιαιτῶν [12].
Ἠδ' ἄκεσις [13]. καὶ τὰς ἐξοχάς.
Ἦ δ' ἂν [14]. ἤπου δὴ ἄν.
Ἠδιξίσατο [15]. ἐκάθατο.
Ἠδάφω] [16]. κατώκισμαι.
Ἠδέ [17]. ἀντὶ τοῦ, καί·

—— ἠδ' ἀλλάῳ ὑπὲρ ἤεργε [18].

Ἤδια ἴδιον, ὑπερώμην [19].
Ἦ δὲ βίκη [20]. τῇ αὐτοῦ ἰσχύι.
Ἤδιε. ἤδη, ἥπιατο.

Ἤδιε μαντοσύνας [21] ——

ἤγων μαντείας.
Ἤδιες. ἥδιες.
Ἤδῆ [22]. πέρπ.
Ἦ δὴ [23] χελώνης κρέα φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν. ἢ χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθῆναι, σέφους πεπὶ, πολλὰ δὲ καθαίρει· ὕδωρ ἢ πεφυμίαν λέγουσι.

Ἤδ'

1. Ἔστιν δ' ὅτε &c.] L. ἔστ. IS. VOSS. Immo ὅτε, ut bene *H. Junius*. Defunctum est ex Hom. *Il.* Β. 807. sive *Cat.* ℣. 314. Conf. v. Ἄγων.
2. Ἤγειμ[ι.] Sup. Ἀγείσαι. ἀγησαμένη.
3. Ἦγον] Vid. sup. ἠγίεσ. IS. VOSS. F. ἠύγαβε. ab αὔγω antiquo, pro αὔξω, i. e. αὐξάνω. REISK. Sup. Ἀνεβρύετο. ἀεξηθέντος. Quod & *Kuhn.* confert.
4. Ἡγεμ] Pro Ἔσεμ, ab ἄγω, ἄγνυμι. An leg. ἀγεῖς, pro Ἔσεμ, κατεαγνῖ? Sup. Ἔσεμ κατάγμα.
5. Ἠγορόωντο.] Ex Hom. *Il.* Δ. 1.
6. Παρακελλιώτας] Tu scribe, ὡς Ξυκελλιώτας. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 64 BIEL. Phavorin. ὡς Ξυκελλιώται· Μίλητος . . . λέγεται. Tale est illud *Ps.* CX. 2.
7. Ἠγούμην. . . . νομίζω.] *Alt. Ap.* XXVI. 2. ἡγούμην, ubi Cod. Petav. ἡγοῦμαι, teste Millio, quomodo & Erasm. Schmid. in *Concord N. T.* Glossa sd illum locum: ἠγεμαι (MS. Hemst. ἠγοῦμαι.) ἡγοῦμαι, νομίζω. Conf. v. ἡγεμών.
8. Ἤγουν. ἤτοι ἤγουν ἤγ' ὁ δεύτερος δεύτερος.] Scrib. Ἤγουν, ἤτοι, ἤ ἤγουν ἤτοι ἤγ' ὁ δεύτερος δεύτερος. Vide in *Mosis.* (ubi ait: τὸν ἢ μοιχοῦσα, δεύτερος εἶπε φασίν.) Vel ad Ἠγεμόνα hæc refer. Sed vide in ἀνωγεῖν. unde leg δεύτερον, & Ἤγον. Vide mox post Ἠδ' αἰγῶν. SOPING. Omnia turbatissima. Scribe: Ἤγουν. ἤτοι. ἤ Ἤγουν ἤγ' ὁ δεύτερος δεύτερος. ἠδιαίτων, quod huc retrahe ex seqq. HEINS. L. Ἤγουν. ἤτοι, οἷον. Vid. Suid. Deinde: ἤ Ἤγουν. δεύτερον. Vid. Etym. M. Ad τὸ δεύτερος conf. sup. Δεύτερος, Δεύτερόν, & Δεύτερον. IS. VOSS. Incipit membrum novum: ἤ Ἤγουν ὁ δεύτερος δεύτερος. cui deficit expositio. Nisi verbum alio rejectum addamus hoc modo: ἠδιαίτων. PERGER. Lego & distinguo: Ἤγουν. ἤτοι, οἷον. ἤ Ἤγουν. δεύτερον Vid. sup. v. ἀνωγεῖν, ubi Hesych. docet, ἤγουν ab Ionibus dici δεύτερον. Quid autem τὸ δεύτερος hic sibi velit, haud divino. RUST. Forte ita hæc erunt distinguenda: Ἤγουν. ἤτοι. ἤγουν ἤγ' ὁ δεύτερος δεύτερος. Postrema hæc sunt addita exempli loco. D'ARNAUD *l. c.* Non displicet *Jf. Vossii* & *Kusteri* sententia, præsertim cum *Scapula.* Sic Ἤγουν confuderit cum Ἤγον, sive ut Etym. M. in v. Ἐνδρῶν scribit, Ἠγὼν, i. e. ἠδιαίτων. In δεύτερος cogitabam de voce Ἠγώς, pro ἠγώς, ut notaret eum qui pecudes vel homines ante se agit, & quatenus ipse a tergo sequitur, δεύτερος dici posset. At fentio quid obstet. Abstineo igitur. Sequentia coojiciebat Celeb. *Hemsterhusius*, in literis ad me datis: „ Depravatissimus locus. Tra„ lucent, nisi me fallit animus, scriptoris antiqui verba. „ Conjecturam adferam ea conditione, ut præstare ne te„ uear: Ἤγουν. ἤτοι. Ἤγουν ἤγ' ὁ δεύτερος μὲ ἀντιφ. ἠδιαίτων. „ Posterius vocabulum sua sede, ut auguror, motum hue „ revocavi, ubi commode priorius interpretandæ præce„ denti sententiæ Poëtæ veteris inservit. Δεύτερον ἀντιφ. „ *adversa, sinistra fortuna*: sic enim solebant *dicere*. Pind. „ *Pyth* Γ. 62. & Schol. Eandem ob causam ἑτερος est *sinister*. Hesych. Ἕτερον. . . ἀριστερὸν. &, Ἕτερον πόδα, ἢ ἀριστερόν. „ Frequenter in his caplendis peccatum Sed nolo plura. „

10. Ἠγεσικωμ. ἠγησίκωος ἔπαρξε.] L. ἀγεσίκωος. HEINS. SALM IS. VOSS. KUST. & ἐπαρξέμεν. SALM. Quæ *Salmas.* ἐπαρξέμεν legi velit, pro ἔπαρξε, nullam video rationem. KUST. IS. VOSS. Suid. & Phavor. Ἠγεσικώμου. παλαι. 10th ἔτους. Lexicon MS. Ἠγεσικώμου ἠγεσίκωος ἔπαρξε Sic & Cyrill. Lex MS. Brem. teste *Bielia*, cum quo conferatis meum, addens: ὁ ἄγγελος. Itaque reddidi Hesychio Ἠγεσικώμου, per jota. Male in Ed. Ald. † Ἠγεσίκωος ἴσως. scinguitur.

11. Ἠδ' αἰγῶν, αἰγιδίων.] Delet hoc loco *Jf. Vossius*; quia mox eadem repetuntur. Similiter *Heinf.* Semel eum Phavorin. Malim tamen retinere. Duo scil. docere voluit Hesychius: Primo, αἰγῶν esse pro αἰγιδίων, ut sup. Αἰγῶν τῶν αἰγιδίων. Deinde, particulam ᾗ, vel ἤδη, poni pro καί: Nam in seqq. lego: Ἠδ' αἰγῶν. καὶ αἰγιδίων. ut Phavor. Vid. ibi *Not* Respexit ad Hom. *Il.* Α. 41. Ταύρων, ἠδ' αἰγῶν. Schol. ταύρων, ᾗ αἰγῶν. Mox: Ἠδ' ἄκεσις. ᾗ τ. l. Et Ἠδ. ἀντὶ τοῦ. καί. Sic infra: Ἠδὲ ποιμὴν. ᾗ τ' ἀγείων. Conf. sup. *Not.* in v. Ἠ ψιλ. ᾗ β. & inf. v. Ἠδέ ἐπίκοινον.
12. Αἰγιδίων. ἠδιαίτων] Sct. αἰγιδίων. † Ἠδιαίτων. . . . . [fine explicatione; ut fupius.] Vid. inf. Ἠδιαιτῶν. IS. VOSS. L. † Ἠδιαίτων. & est novæ glossæ. REISK. Conf. *Not.* in v. Ἤγων, quo retrahunt hoc vocabulum ἠδιαίτων Viri Docti, ibi laudati.
14. Ἠδιαίτων. Ἠδ' ἄκεσις. ᾗ &c.] Scr. ἠδιαίτων. † Ἠδ' ἄκεσις. Nova glossa. IS. VOSS. Et sic Phavorin. Vid. *Not.* in v. Ἠδ' αἰγῶν.
15. Ἠδ' ἂν.] Scrib. Ἤδ' ἄν. IS. VOSS. Vid. *Not.* in vs. Ἤπου, & mox v. Ἦ δὲ βίκη.
16. Ἠδαίφω.] L. Ἠδαίφαγε, ut priores Edd. & Phot. Lex. MS. Vid. sup v. Ἀδαΐζω, &c.
17. Ἠδέ] Notanda vox, in Lexicis non obvia, & explicatio singularis: nam ἀδαΐζω vulgo est *humi prosternere, solo æquare*, &c. Sed & in Gloss. Gr. Lat. Ἀδαΐζω est *pavire, pavimentare, solidare*; &c. Idque melius conveniret cum ἀσβαλίζειν, utpote quod etiam ἀσφίζειν, *candere*; &c. interdum notat. Conf. v. Ἀδαΐζω. Ita nos dicimus *gevestigt, stedevast*, qui stabilem alicubi sedem habet, i. e. ἀδάφου, sive . . . ἑδραῖος, κατοικος.
18. Ἠδὲ. ἀντὶ τοῦ καί] Schol. Hom. *Il.* Α. 96. Ἠδ' ὅτι.] ᾗ ὅτι. Vid. Il. Steph. *Ind.* & *Not.* in v. Ἠ, & in v. Ἠδ' αἰγῶν. Conf. in v. Ἠδὲ.
19. Ἠδ' ἀπ. &c.] Ex Hom. *Il.* Δ. 258. Eundem locum respexit Apollon. in Lex. MS. sed priorf parte hemistichii tantum allato: Ἠδὲ. σωιόντερον· τῇ καί. Ἠ μὲ οὐ πόλεμον. Nob. Mootfauc. in *Bibl. Coislin.* p. 460. edidit, σωιόντερον τῇ καί. At σωιόντερον in meo illius Codicis fidelissimo apographo. Præterea ἴσως, ante τῇ. suppleo, ut scribatur: Ἠδὲ. σωιόντερον· ἴσως τῇ. καί. vel σωιόντερον δηλοῖ, ἴσως &c. ut sup. sæpius. aut simpliciter, τὸ καί.
20. Ἤδια. . . . ἴσως.] Ex Hom. *Il.* Β. 71. & Schol. ubi rectius ὑπερώμην, pro quo hic ἴσ. ut & inf. in v. Ἠδύνατο. Per ῡ in v. Ἤδυφε, post Ἴσιν. Conf. v. Ὑπερώμην, mox v. Ἴσθι, Suid. in eod. v. & Eust. non semel. Si tamen ἴσ. retinere malis; non obito: fine augmento enim quoque usurpatur aliquando, maxime apud Poëtas. Ceterum ἤδια, Ionice pro ἥδεια, sive ἥδεα, dixit etiam Herodot. II. 150. 21. Ἤ δὲ βίκη.] Scr. Ἦ δὲ βίκη. IS. VOSS. Vid. sup. v. Ἠδέ ἐπίκοινον. Passim vero apud Hom. Ἠδὲ ἄκεσις. & *Il.* X. 107. ἠδὲ βίκη. quomodo hic legendum putat Cl. *Jens.* in *Luc. Hes* p. 105. at fine occelitate.
22. Ἤδη μαντοσύνας.] Ex Hom. *Il.* Β. 832. sive *Cat.* ℣. 339. & Schol. Conf. *Not.* in v. Ἠμαθίη, & sup. in v. Ἤδια.
23. Ἠδὴ. νέφος.] Vid. sup. v. Ἠδὺ. ubi pro ἀφεφείσμεθα vel ἀφεφίσω leg. vel Ἠδήφαμεν supplendum.
24. Ἠδὲ, καὶ. &c.] L. Ἦ δε.]. F. GRONOV. SOPING. HEINS. BRUNO. IS. VOSS. RUST. JENS. *l. c.* Ell autem Terpsionis qui primus de cibis, & a quibus abstinendum, & a quibus non, scripsisse putatur. HEINS. Ἦ δὲ καὶ. &c. legendum jam alii viderunt. Confirmat Zenob [IV. 19.] Suid. & Athen. i VIII. [c. 3.] VALES. Vid. Diogenian. [V. 1.] p 218. SCHR. Mich. Apostolius IX. 68. eodem vitio Ἠδὲ scripsit; quod & in MS. exstare

Ἠΐ· Ἐπίκουροι. καὶ βοηθοί [1].
Ἠϊάζετο [2]. Ἐπίστατο, ἐγίνωσκεν.
Ἠϊδώη [3]. ἐπιθύμησον.
Ἠϊθῆ. ἀφρεπίῃ, πέρπῃ.
Ἠϊθέ τοκεῦ [4]. ὦ γλυκὺ γονεῦ.
Ἤιθη [5]. Ἦλθε δὲ παρφαμένη λέχεος ἀοσίης.

Ἤιθη γάρ ποτ' ἐγὼ [6] ὑμῖν ἀχείοντι πάρος
[Ἀνδράσιν ὁμίλησα ——]

Ἦλθε δὲ σπεῦσ[ε].

Ἤιθη γὰρ νῦν [7] ἵλπομ' Ἀρηΐ γε πᾶμα πονήσειν.

Η δή [8]. ἀληθῶς δή. καί [9].
Ἤ δηθὰ τρύζεις [10]. Ἦλθε πολὺ ἀνακέλλεις.

Ἤδη μοι [11]. τοῦ τούτου μοι.
Ἠδημένως [12]. ἐξηκριβωμένως.
Ἠδημόνες [13]. αἰδήσιμοι.
Ἤδηδα [14]. ἤδιος.
Ἠδία. γλυκέα [15].
Ἠδίκησεν [16]. ἔβλαψεν.
Ἠδικήθης. ἀδικούμενος.
Ἠδικτόν [17]. συνδοκιμάν.
Ἠδίονας. ἡδυπότας.
Ἤδισεν. ἤδιον.
Ἠδίστοις [18]. ἀθύμοις. γλυκέσι. ἢ καθάπαξ.
Ἤ δίκωσις [19]. ἡ τέχνη.
Ἠδιλέχει [20]. ἐμελέτων. ἐμελέτα.
Ἤδομεν. πέρπομεν. ἐδίζω [21].
Ἠδονή [22]. ὄπτυμία.
Ἤδων [23]. πέρπων.
Ἤδ[ε] [24]. ἡδονῇ [25]. καὶ ὄφελ[ε]. καὶ Ἤ ᾗ [26] ἔφη

testatur A. Schottus ad Diogen. l. c. Recte Ἡ δὴ χιλίους &c. ut & in Photii Lex. MS. quamvis ἠδία ibi legi restetur Kust. ad Suid. Conf. Casaub. ad Athen. p. 585. & Erasm. Adag. I. 10. 60.

1. Λογικὴ, ἡ ἱστίαιος, &c.] A capite scribas: † Ἠεῖ· ἡ ἱστίαιος. v. β. VALES. IS. VOSS. Omnino ad parœmiam hanc non pertinent: sed illud Ἠεῖ· ἱστίαιος, docet Hesych. esse τὸν βοηθοῦ: sicut alia Homerica reddit. Remove igitur a superioribus: † Ἠεῖ· ἱστίαιος. τὸν βοηθοῦ. HEINS JENS. l. c. Hom. Il. Π. 815. sive Cas. γ. 322. - - - ἡεῖ· ἱστίαιος. Schol. τὸν εἰ σύμμαχον. Adde Il. Γ. 456. Vid. sup. v. Ἐπίστιος, & de vocula Ἠδὲ, Not. sup.

2. Ἠϊάζετο. ἐστίατο.] Scr. Ἠϊάζατο. ἐστίατον. Sed vid. sup. Not. in v. Ἠϊάτο. - - - ἐστιάσεως.

3. Ἠϊδώη.] Scr. Ἠϊδίη. IS. VOSS. Ἠϊδώη est ab αἰδέομαι. Sed forsan Ἠϊδώη scribendum, cum adspiratione, & sine iota subscripto; delectatus fuit, & proinde desideravit, concupivit. Sic Inf. Ἠϊάτο. ἐστίασεν.

4. Ἠϊθέ τοκεῦ.] Ex Hom Il. Γ. 140. & Schol. ubi τοκεῦ, metri gratia; quomodo & hic emendant Heinf. & Jenf. l. c. De Ἠ, & Ἠϊθ. pro ᾗ. vid. sup. & Port. Lex. Dor.

5. Ἤιθη.] Vid. Suid. & omnino Kust. ibi.

6. Ἠϊθη γάρ ποτ' ἐγὼ &c.] Ex Hom. Il. Α. 260. unde feqq. duo verba adjeci, ut constaret Hesychii sensus.

7. Ἤιθη γὰρ νῦν &c.] Ex Hom. Il. Ο. 110. unde pro ᾗ γε distinctius Ἀρηΐ γε reſcripſi. Loca notaverat etiam Cl. Jenf. l. c.

8. Ἤ δή.] Vid. inf. v. Ἤ δέ. Schol. Æſchyl. in Choëph. ϗ. 740. Ἤ δὲ. ἀνὶ δ', ἀντὶ. Ita ſimplus Hom. ut Il. Α. 573. ubi Schol. Ἤ δὲ. ἀληθῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ δὲ. Conf. Il. Β. 272 &c.

9. Καί.] Male. Pertinet enim ad Ἠδὲ, quod Heſych. hic cum Ἤ δὲ confundit. KUST. Vid. ſup. v. Ἠδὲ. Sic inf. Ἤδομεν & Ἤδομαι confudit. Niſi ſupplendum ſit, ᾗ δὲ.

10. Ἤδη δὲ τρύζεις.] Scr. Ἤ δηθὰ τρ. Ex Hom. Il. Ο. 512. Vid. ſup. v. Δηθὰ, & inf. v. Στρέψομαι. Corruptiſſime infra: Θεσσαλικῶς. ἀνακάλλεις. Vide ibi Not. Non accedo Cl. Jenſio, bunc & præc. Artic. in Luc. Hef. p. 105. connectenti: hoc modo: Ἤ ἠδηθὰ. ἀληθῶς δὲ· τρύ Ἤ ἠδηθὰ τρύζεις &c.

11. Ἤδη μοι.] Hom. Il. Ζ. 361.

12. Ἠδημένως.] Vid. ſup. v. Ἐασαμὰ, & Not. ibi.

13. Ἠδημόνες.] Male pro Αἰδημόνες. KUST.

14. Ἤδηδα, ἤδιος.] Scr. Ἤδιδα. ἡδέως. ea Hom. Od. Τ. 93. & Schol. Quod fugit Crenium ad Canſu. Heliens. p. 148.

15. Ἠδία. γλυκέα. (ſic Ed. Schr.)] L. Ἡδέα. γλ. IS. VOSS. Suid. Ἠδίαν. γλυκεῖαν. Nihil muto. Vid moa v. Ἠδίονας.

16. Ἠδίκησεν.] Forte ea Epiſt ad Philem. com. 18.

17. Ἠδικτόν.] Edictum. SOPING. Conſentit Lex. Gr. MS. Gloſſæ Vett. Verb. Jur. Ἠδικτὸν. Vid. Du Cange Gloſſ. Gr. v. Ἐδικτὸν, & Ἰδικτὸν, ubi & Ἰδικ. Conf. inf. v. Συνδοκιμάν, ubi male Συνδέ.

18. Ἤδιστοις.] L. Ἡδέσι. IS. VOSS. Vid. ſup. in v. Ἠδία. Gloſſa hæc in prioribus Editt. conjuncta erat cum præced. a qua, Palmerio monente, ſeparaverat illam Schrevel. ut retinui. Suidas tamen: Ἤδιστον. ἥδιον.

19. Ἠδικήσεις.] Diſtingue & ſcribe: Ἠ δίκωσις. [ut Phavor.] Vid. ſup. v. Δίκωσις. KUST. BIEL. Quin imo Ἠ δίκωσις. Tangit Eccleſ X. 18. ἐν ἀνοχείοις τεκτονήσεις) ἡ δίκωσις. VALKEN. Gloſſ. S. Heſ. p. 18. Bene Articulum diſtinxerat Phavorin. Adi Not. in v. ΣΙΤΟΠΟΙΗΣΕΙ, inf. in v. Ἠλιτόμην. Ἡ τοιχολὴ, &c. Conf. v. Ἠσφάτου, & Praſtantiſſ. Taylor. in Lect. Lyſiac. p. 703. qui pariter Ἠ δίκωσις corrigit, ut & Anonym in Cod. Weſſten.

20. Ἠδιλέγων.] Pſalm. LXXVI. 6. ἠδιλέγουν καρδίᾳ ἐγένετο τὸ πνεῦμά μου. SOPING. BIEL. Vid. Not. in v. Ἀδολεχῆ. Mox pro ἐμελέτων reſcripſi - - - πον.

21. Ἐδίζω.] Pertinet ad Ἤδομαι, quod Heſych. hic cum Ἠδὲ confundit. KUST. Similis confuſio ſup. in Ἠδὲ & Ἠδὴ. Et moa ἤδιον pro ἥδιον legitur. Vide tamen, an non recte Ἤδομαι reddatur etiam per ἥδιλο, Metonymice. Quo quis enim delectatur cibo, vejcitur libens.

22. Ἠδονὴ.] Vid. ſup. v. Ἠδιλέω.

23. Ἤδων.] Conf. v. Ἠδὲ, poſt Ἠγεῖσθαι.

24. Ἠδ[ε]. &c.] L. Ἠδ[ε]. ἤδιον, τὸν ἡρωδ. ᾗ ἡδ. ἡ δὲ αἰδέσιμον, ἢ ἤδιστον, καὶ δ' Ἠδιον· τὸν δὲ, ἡδιον, ᾗ ἡδ. Sic iſta debent continuari. In Edit. perperam inſerta ſunt notula duæ: Ἤ δ' ᾗ. ἡδ. ἡδ. &: Ἠδ' οὐ. καὶ τ. δ' ἔτος. Non ſolum autem ᾗδ pro acuto Attici, ſed etiam ἤδ alii, mutato Æolice ſpirita, dixerunt. Heſych. Ἤδ· Δακωνικῶς, ἡδ. &c. CASAUB. (in Athen. ii. 36. p. 140.) Omnia hæc confuſa & indigeſta. Alii Ἠδ & Ἠδ diſtinguunt, τὸ ψιλόγραμμα ᾗ τὸ δασύγραμμα, ut cum Grammaticis loquar, ut τὸ Ἠδ fit, ἡδ· τὸ Ἠδ fit, ἤδ. Alii non diſtinguunt, ut ex Euſtathio certum eſt [p. 1417.] quibus utrumque ſit τὸ Ἠδ, tam ἤδιον, quam ἡδ. Scribe: Ἠδ· ἤδιον, ᾗ ἡρωδ. ᾗ ἡδ. ἀρίστου, ἢ ἤδιστον, ἢ δυσρα, καὶ δ' Ἠδιον· καὶ δὴ, ἤδιστ. ᾗ ἡδ. non diſtincta ſpiritu nimirum. † Ἤ δ' ᾗ. ἡρωδιανὸς. † Ἀδ' οὖ. καὶ τὸν δὴ, ἔτος, HEINS. Sic reſcribo: Ἠδ· ἡδ. ᾗ ἡδ. ᾗ ἡδ. † Ἠδ· ἡ. ἡρωδιανὸς. Puto autem, τὸ Ἠδὴ hoc loco eſſe imperfectum ἦδε, canu, dicu. † Ἠδ· οὖ. καὶ τ. δ' ἔτος. † Ἠδ· ἡρωδιανὸς. ἡδ. &c. Nihil enim frequentius apud Heſych. quam ea voa eadem bis explicetur. ANONYM. (in Cod. Weſſten) Vid. Schol. Arati, p 4. MUNKER. Ita legenda ſunt iſta: Ἠδ· ἡδιον ᾗ ἡρωδ. ᾗ πᾶ δὴ, ἤδιον οὐσίαν, ᾗ ἡδ. Ἡ δ' οὖ. καὶ τὸν δὴ, ἔτος. Ἠδ· ἀφίλημα, ἤδιον, καὶ δ' Ἠδιον· τὸν δὲ ἤδιον ᾗ ἡδ. Illud Ἡ δ' οὖ cum interpretamento ſuo in locum alienum involavit, ut alia ſexcenta apud Lexicographum: ſin autem expliculr vocem Ἠδ, cum in diverſis locis & libris eam ſic bis explicitam repperiſſet. ἤδιστα condimentum eſt omne, quo cibus palatum efficitur gratior: ex quo genere cum vel præcipue ſit acetum, inde factum, ut καὶ ἡδυλόγῳ nomen jucunditatis ſortitum ſit. Atque hinc apparet, quam appoſite nunc ἤδιστα & ἡδ. in poſteriori interpretamento jungantur. PAUW. (ad Pauſan p. 76.) Sola diſtinctione omnia juvari poſſe, vix literi mutata, dum varia ſono & literis valde adſimia conjungit Noſter, ex ſeqq. patebit, ubi ordine ſinguia luſtramus.

25. Ἤδων.] Æoles dicebant ἤδω & ἤδω, ἡδοί. SALMAS. Ἠδ· pro ἤδονὴ, in ἡσυχ pro ἡσυχῇ, tenui ſpiritu notandum eſſe, docet Suid. in v. ἡσυχῇ. Habet Theocrit. XVI. 40. Reſpexit autem Noſter ad Hom. Il. Σ. 80. Ἀλλά σ' μοι ᾗ ἤδ· &c. ubi Schol. Ἠδ· ἤδονὴ, ἡδέσθω, ἡρωλ. ſcrib. ἡρωδ. ut mox, & in Photii Lex. MS. quamvis in Cyrill. & aliis Lex. MSS. per ω etiam ſcribatur. Conf. Suid. & Etymol. item Not. ad v. ſeq. Monendum hac occaſione, Jongiorem Suidæ gloſſam, Ἠ δ' οὐ. οἱ δὲ π. ἐγε. &c. ad verbum quoque legi in Photii Lex. MS. niſi quod, poſt teſtimonium, Ἀλλὰ ἐξηκριβ. &c. addatur: ὡς ὁ Ταυκυδ, Comicus forte. (Quem unum olim omiſi in Indice Photiano.) Et in fine, pro Ἠ, ᾗ ἐπ' Ἀλλοίῳ (quæ in verſione omiſit Kuſt.) ſcribitur: ᾗ ἡδ ἐπ' Ἀλλοίῳ. Poſtea Photius: Ἠ δ' οὐ. - - - ᾗ δὲ ᾗ, ᾗ ἡδὺ. Τῶν Χίων δὲ φασι, ἐ Κεφαλλῆνες συμαχοί, βασιλέα δὲ τὸν πλοῦτον. Ex quibus egregie illuſtratur Heſych. in v. Ἠ ᾗδ. ᾗ ἡδὺ.

26. Ἤδ[ε]. ὄφ.] Conjunge: ἡρωδ. ἐ ἦβ. Cætera ſegrega: Ἠ δ' οὐ. ἡρω οὐ. Plenius: Ἠ δ' ἂ dixit vere ille. Attica apiterreſi καὶ pro φησὶ, unde ᾗ pro ἡρω. ἢ autem ibi eſt αἰόλ. MARTIN. (Cadm. v. Ἠδ·.) Scribe: Ἠ δ' οὐ. SALM. Eſt novus Articulus. Ἠ pro ἡρω frequens Homero & Apollonio. Notandum quod Zenobius Vatican [p. 282.] habet: Τῶν ὁ λέξις ἐπὶ πλείστων ἐ ἐπὶ Ἡρακλ. ᾗ ρ' ἂν [Ἤ] ἀνὶ δ' ᾗ, ἡρω, ἀπὸ τοῦ δ', ἡρ̃ω. ὁ δὲ Κεῖος μὰ Δία οὐκ ἀνὶ λέγε τὸ, ᾗ. Quæ de voce ἤπιος addit, habet eadem Heſychius in ea paruin truncata, quæ ſine dubio Epitomator nobis invidit. VALES. Vid Schott. ad l. c. & Suid. binis locis; item ſup. in principio hujus literæ.

ἔφη ἐκεῖνος. καὶ ἔξος [1].

Ἡδ ὅς, χρ τοῦτο δὲ, οὗτος [2]. ἀφέλημα [3]. ἥδυσμα. ἀπὸ τοῦ Ἥδιν [4]. πινὲς δὲ, ἡδονέας ἐξ ἔξος [5].

Ἥδεγμα [6]. ἠθεμελίωσα, ἐτέλεξα, ἔπηξα.

Ἡδέ [7]. ἴδιος, ἤγουν τόξον.

Ἡδιεπὴς [8]. ἡδυλόγος.

Ἡδιεπεῖν. τοῦ γλυκερῶς λόγους ἔχοντος.

Ἡδίκομος. 9. εὐδὲς π φδῆς.

Ἡδιλίσαι [10]. συμποσίασαι.

Ἡδιλισμός. συμποσία.

Ἥδιμοι [11]. ἡδύ. θώδης. περπόν.

Ἡδινέον. ὁ σκυὸς [12].

Ἡδυδείη [13]. γλυκερθείη.

Ἡδιστῆρις [14]. οἱ ἅλες. Ἐρατοδείης.

Ἡδ-

tetæ. Fallitur itaque Doctus *Anonymus*, supra laudatus, qui hic 'ἡ δ' pro ἦδι, ab ἅδω, intelligebat. Photius in Lex. MS. 'ἡ δ' ὅς, ἀντὶ τοῦ ἔξος, ἵνα δὲ ἐστὶ. (male ὅς apud Suid.) Καὶ ἀντὶ τοῦ ἔξος, ἵνα· καὶ ἀντὶ τοῦ ἔξος, ἵφασμαι. Τάττει δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐ γυναικός. Luciao. *Philop.* p. 776. *init.* 'ἡ δ' ὅς, Σίγα ἀ Κρᾶτα. ubi Schol. ἵνα σιωπᾷς. plane ut Noſter.

1. 'ὄξος.] Refer ad 'ηδ-, quomodo Attice dicebatur, *acetum*. Conf. ſup. v. 'Αδ-. KUST. Pollux p. 286. Τὸ δὲ 'ηδ-, ἐ ὄξος ἀκόλουθ. vulgo male ἀδ-. IS. VOSS. 'ὄξος pertinet ad notiones ὄ, 'ηδ-, quod & ἔξος & ὄφιος ſignificet, quaſi verba ἐ 'ηδ' ὅς, ἵνα σωῶ-, incluſa ſint parentheſi. JENS. *Luc. Heſ.* p. 106. Vid. Interpp. ad Pollux. VI. 65. coll. Euſtath. & Phavor. Male vero ὄξος in Heſych. corrigit *Bruno*.

2. 'ἡ δ' ὅς, καὶ τὸν δὲ ὄνος ἀφέλημα ἥδυσμα καὶ ὄ ἥδιον, &c.] Hæc turbata ſunt, & male coalita. Sic lego: 'ηδ' ὅς, καὶ τὸν ὄνον. ὄνος. † 'ἥδυσμα. ἀφέλημα, &c. PALMER. Vel pro 'ηδ' ὅς [in ſeqq. ſignificat.] leg. 'ηδ-, alibi 'Αδ- pro eodem. SALM. Ordo poſtulat 'ηδ' ὅς. IS. VOSS. Scribere Heſych. debuit: 'ηδ' ὅς. ὃ ὄνος. ἡ δ- δι, ἀφέλημα, ἥδυσμα· καὶ ὄ ἥδιον. τινὲς δὲ &c. KUST. Infra in fine hujus Lexici: "ηδ - - - ἐ ὄνος.

3. 'Ἀφέλημα.] Sed tunc ſcribendum 'ηδ-. SOPING. Scrib. 'ηδ-. ἀφ. BRUNO. Vid. *Not.* præc. Verba 'ηδ' ὅς, & 'ηδ- confudit Heſych. vel potius duo diverſa ſub una voce, more ſuo, propoſuit: ut paullo ante 'ηδ-, & 'ἡ δ' ὅς. Apollon. Lex. MS. *Bibl. Coiſlin.* p. 460. 'ηδ-. ἀφέλημα. adduxit porro Hom. *Iliad.* A. 576. (conf. Etym. M.) Scholia ibi: 'ηδ-. ἡδυσ. ἀφέλεια. Vid. *Not.* in v. præced.

4. "ηδιον.] Scrib. "ηδιον. Vid. *Not.* præcedd.

5. 'ἡδονέας δ' ἔξος.] Hinc colligas, etiam ἡδονέας, quæ vox idem ſignificat atque ἡδ-, uſurpaſſe quoſdam pro *aceto*. Vix credidiſſem, niſi veniſſent in mentem verba Athen. I. VIII. [p. 357. *fin.*] ubi de piſcium condituris loquens, piſces ſaxatiles optimos eſſe ſcribit τῇ ὀξυῒ σκευασθέντας, hoc eſt, ut nos interpretamur: *ſimpliciter cum aceto paratos*. CASAUB. In Ath. II. 26. p. 140. Tanto Viro hoc excidiſſe nollem. De Athenæi loco non dicam: ſed Heſychium id his verbis monuiſſe non credo. Non enim indicare voluit Lexicographus, vocem 'ηδονέας, æque ac 'ηδ-, *acetum* notare; ſed potius, vocem 'ηδ- duo ſignificare diverſa, & ἡδονέας, *voluptatem*, & ὄξος. *acetum*. Utrumque ſupra vidimus. Alioquin clarius ſcripſiſſet: Τινὲς δὲ ἐ 'ηδονέας, τὸ ὄξος. aut ſimili ratione. Sed nimium hiſce nunc immorati ſumus.

6. 'ἤδεγμα.] Scr. "ηδεγμα. Vid. ſup. v. "ηδεγμι, & 'ἐδεγθέντα, & Suid. in "ηδεγμα.

7. 'ἡδέ. ἴσως ἤγουν τόξον.] An ὃ δὲ τὸ 'ηδ-? id eſt, τὸ ἀφελημένον, ἥδυσμα ἴσως. GUYET. 'ἡδὲ poſtulat ordo. Vide num 'ἡ δεγτά. IS. VOSS. Sed videtur additum ex loco *Jobi* XXXVI. 30. IDEM. PERGER. MUNK. Si *Gujetus* Intellexiſſet, vocem 'ηδὲ eſſe Hebræam, & apud *Jobum* occurrere [*l. c.*] non ita in *Not.* ad Heſ. de ejus vocis origine ſcripſiſſet. LXX. Interpretes retinuiſſe videntur vocem Hebræam, ſed aliter lectam ac hodie. Cum enim in Codd. bodiernis legatur יגיח *lumen ſuum*, illi legerunt יגדח quam vocem ſervarunt ſcribentes 'ηδὲ, in Cod. ſc. *Vatic.* ſed in *Alexandr* pro ἠδὲ eſt τὸ τόξον. Jam ex Vatic. Cod. lect. Heſychius hunc ipſiſſimum *Jobi* locum ſpectans, 'ηδὲ, inquit, &c. L. BOS. (*Prolog. ad* LXX.) Scholion hoc pertinet ad *Job.* XXXVI. 30. ταυτὸ ἠδὲ. ubi pro ἠδὲ, Cod. Alex. habet τόξον. KUST. Eadem notavit Doct. *Valkenarius* in *Gloſſ. S. ex Heſ.* p. 18. conferri jubens Drufium. Adde Nob. Montfauc. *Prælimin. in Hexap.* Cel. Schultens *Comm in Job.* p. 1031. & M. Martin. *Cadm.* col ſua ſublegit Schrevel. in *Lexico Manuali*. Schol. ad Job. *l. c.* 'Ο 'ὁδηγῶν ἔχει, ὁρᾷ. Chryſoſt. in Nicetæ *Catenis* p. 525. 'Ο δὲ Συμμαχος· 'ἀναγλύφῃ - - - - - τὸ φῶς αὐτοῦ ἀνίσχον δι ἀλλήλων, ἀντὶ τοῦ, 'ηδὲ, τόξον. Eo reſpicit etiam Lexic. meum MS. Gr. 'ηδὲ. τόξον.

'Ηδύοσμος. ὁ ἀγκυλοπέτης [15] χάλαμος.

'Ηδύπνημα [16]. ὁ θάλαμος.

'Ηδυπαθεῖ. μαλακῶ [17] ἀδανῆ.

'Ηδυπαθής. φιλήδονος. παθῇ χαίρων, καὶ ἡδυμόρῳ τῷ παθῇ.

'Ηδυπαθῶν. ἐν ἡδυῇ ὤν.

'Ηδυποιδὴς [18]. πίων. καὶ ὁ λιπαρωτής.

'Ηδύπτιον [19]. νεογνὸν, καὶ ἁπαλὸν τρέφεσθαι τὸν, γαλαθιῶν, τὸ μήπω πόας γευσάμενον. ἢ ὁ ῥέμμας [20] φησὶν ἐκεῖ τοῦ Πυθίης [21] κληδόνας.

'Ηδυπότης [22]. ἔκπαμα πιόν. καὶ τὰ χρήσιμα μων [23].

'Ηδύρεδδον [24]. κυάμωμον.

'Ηδύς. γλυκύς.

'Ηδύσματα [25]. ὀρτύμαθα.

'Η-

8. 'Ηδιεπὴς.] Ita Neſtor dicitur ab Hom. *Il.* A. 248. Conf. Suid.

9. 'Ηδίκομος.] Vid. Athen. [l. XIV.] p. 618. & Meurſ. *Orcheſtr.* SCHR. Scrib. Ἡδύκομος. quamvis ἡδυκόμος etiam fuerit apud Polluc. IX. 11. Vid. ibi Interpp. & Euſt p. 1237. 57. Locus Athenæi citatur a Phavor. in v. 'ἡδυεπὴς.

10. 'Ἡδιλίσαι.] Vid. Euſtath. p. 1417. SCHR. Photius in Lex. MS. 'ἡδιλισμός. εἶδός τι κολακείας. Καὶ Μένανδρος ἐν 'Αλιεῖ κωμῳδῇ τῷ, 'ἡδιλίζων. Eadem Euſtath *l. c.* Sed Heſych. hic & in ſeq. v. ſpecialem adfert ſignificationem, cujus ratio patet. Similiter inf. Φιλίππ. - - - ὁ συκοφ.

11. 'Ἥδιμοι.] Pro quo alias Νεδυμοι. KUST. "ηδυμοι ὕπνου bis legas in Homerico *Hymn. in Mercur.* v. 241. 248. ut Apollon. Rhod. II. 409. ἥδιμοι ὕπνοι. pro quo Hom. *Od.* A. 364. & alibi, ὕπνου ἡδύ. *Il.* Π. 454. ἥδιμοι ὕπνοι. de quo vid. H. Steph. *Theſ.* I. 1433. *extr.* Conf. omnino Etymol. M. v. 'Ἥδιμοι, quod καὶ δι, 'ηδύς, ex Epicharmo probat, aliato etiam Comparat. ἡδυμάτερον, & ἡδυμέστερος, & Superlat. ἡδυματώτατος, ex Alemane. Vid. quoque Etymol. v. Νεδυμος.

12. 'Ἡδινέον. ὁ σκυὸς.] Ex hoc loco patet, ſub nomine τῶ σκυὸς comprehenſos etiam olim fuiſſe noſtros *melones*. Alitet a *dulcedine* nomen non habuiſſeot: ſunt enim cucumeres noſtri proprie dicti ἄγουρα, & ſine dulcedine. PALMER. Phavor. ὁ σκυὸς, cum accentu in ultima, ut exprotſſi. Scribitur enim σκυὸς, & σκυοῦς. Suſpectum tamen mihi eſt 'ἡδινέον.

13. 'ἡδυδείη.] *Pſalm.* CIII. 35. CXLVI. 1.

14. 'ἡδιστῆρις.]]. Pollux I. VI. c. 10. [§. 71.] SOPING. Vid. *Not.* in v. ηγυτηρία.

15. 'Ἀγκυλοπέτης] Etymol. M. ἀγκυλοπέτης.

16. 'Ἡδύπνημα.] 'ἡδυπνόημα propius ad literam. IS. VOSS. Unde litera π voci huic adhæſerit, haud diviner. Nam certus pæne ſum, interpretationem θάλαμος pertinere ad vocem δύπνημα, a δυπέω, *ſonitum edere*, vel *cum ſonitu cadere*. Apud Homer. δυπεῖν dicuntur, qui letali vulnere icti cadunt: unde δύπος (quod frequentius uſitatum eſt quam δύπημα) ab Heſych. ſupra exponitur θάνατον, i. e. *mors*; ex conſequenti nimirum. KUST. Niſi forte alibi invenerit ἡδὺ πνῆμα, i. e. ἡδὺν βλάβην, ubi ſenſus *mortem* requirebat, quæ unicum ſæpe miſetis & *dulces* ſolatium. Vtd. *Apoc.* IX. 6. Ed. Hag. 'ἡδύπνημα.

17. *Μαλακῶ*.] L. μαλῶ. STEPH. Immo μαλακῶ ἀδανῆ, i. e. *maſturbat*. Conf. Sueton. VI. 28. *fin.* de *Nerone*.

18. 'ἡδυποιδὴς.] L. 'ἡδυποιὸς. H. JUN. Vide ejus *Animadv.* p. 400.

19. 'Ἡδύπτιον.] L. 'ἡδυπτοῦν. IS. VOSS. Ne muta. Photius in Lex. MS. "ηδυπτον. τὸ ἐν γάλακτι ἐσάρκου παιδίον, ἐ μόνον νεογέννητον πάνυ· ἐ ἐ 'ἡδύπνοον λέγεται.

20. 'Ἡ ὁ ῥέμμας.] Forte 'Αγείμμας. Vel 'ερμοίπας, apud Athen. *lib.* III. [p. 76. F.] ſed I. VI. [p. 267. C.] legitur 'Ερμων tantum. Scripſit *de Gloſſis Cretenſium*. SOPING. L. Πολίμμας. IS. VOSS. Latet hic nomen Scriptoris, qualecunque illud ſit, qui memoriæ prodiderat, in Oraculo quodam Apollinis *agnum tenerum* appellari ἡδύπνουν. Forte legend. ὁ 'Ερμων, cujus *Gloſſas Creticas* citat Athen. L. III. & L. VI. KUST.

21. Πυθίης] L. πυθῖ, vel πυθί. IS. VOSS. Immo Πυθῖ, Apollinis *Pythi*.

22. 'Ἡδυπότης.] Vid. Athen. [l. XI.] p. 469. SCHR. Forſan, quod potum commendet & gratiorem reddat. H. STEPH. *Ind.* Vid Polluc. VI. 96. ibique Interpp. & ſup. v. Γαυνυπίνης. ἡδυπότης.

23. Κεφμων.] Hom. *Il.* A. 629. ἀπὸ δὲ, κεφμον πίνω ἔθον. GUYET. Vid. inf. v. Κεφμων.

24. 'ἡδύρεδδον.] Nam *cinnamomum*, *virgas* fert *ſuaviſſimi* & *gratiſſimi ſaporis*. H. STEPH. *Ind.* Vide Pricæum ad *Apoc.* XVIII. 13. de hoc loco. Pro κυάμωμον alias κυπερ duples ῥ.

25. 'ἡδύσματα.] *Exod.* XXX. 23. III. *Reg.* X. 2. BIEL.

Ἡδυσμός. ἡδυσμός [1].
Ἡδυτέρα [2]. αἱ τεγγόνες.
Ἧεν [3]. ἦτον.
Ἥθη [4]. ἦσαν. ἢ * τις αὐτόν.
Ἧες. ὑπῆρχες.
Ἥι. βαρυσυλλάβως ἡ τῆς τρίτης, ἀντὶ τοῦ Ἦ [5], σύνδεσμον διλλὰ ἀφαζθανικόν·

Ἠὲ ἀφαρπάξαι κοῖλον δόρυ [6] ——.

ἠδὲ παιδὸς δὲ [7], ἀπηρμαλιὸς ἔσαι σύνδεσμος·

Ἠὲ ἐκὼν μαθίοις [8] —— ——.

Ἤεια [9]. ἀγαθά.
Ἦϊ [10]. ἐπορεύετο, ἤρχετο.
Ἠείδετο [11]. ἠμείποντο.
Ἠειδε [12]. ἤτιγε.
Ἤειδεν [13]. ἐγίνωσκεν.
Ἤειχτο [14]. ὠμοίωτο.

Ἠ-

Ἠερέθοντο [15]. ἐθάζοντο.
Ἠέλιε [16]. ἥμερε.
Ἠελιοῦσιν. ἀντὶ τοῦ, ἡλιοῦσιν.
Ἠέλμεθα [17]. συνήμεθα.
Ἠὲ κελεῶν [18]. ἢ τῶν κελεῶν. ἐλε [19] ἐφίν, καὶ ἐχθέλε.
Ἠὲ κρατὸν [20]. λαζόν.
Ἠελίοιο πύλας [21]. τοὺς κύκλους [22], δι' ὧν τὰς πορείας ποιεῖ ὁ ἥλιος. οἱ δὲ, ἀλληγορικῶς, τοὺς ὀφθαλμούς [23].
Ἠελίῳ αὐγὴ [24]. ἡ φαιδρότης τοῦ ἡλίου τόπος. ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ τοῦ πρώτου [25].
Ἠέ μιν ἑαυτὸν [26].
Ἧεν [27], ἦν, ὑπῆρχεν.
Ἠέζετο [28]. ἠύζετο.
Ἦ ἔπη. οἱ λόγοι [29].
Ἠέ πῃ [30]. ἢ πῆ. ἢ ποῦ [31].
Ἡ ὀπιοῦζα [32]. ἡ αὔριον ἐρχομένη.
Ἠέρι [33]. ἀορασίᾳ. ὁμίχλῃ. σκοτίᾳ.

Ἠε-

πλόκαμος Aristoph. *Equit.* v. 675. & *Vesp.* v. 497. in quibus locis Schol. σχοινάριον. Gloſſæ Vett. *ſcitamenta* reddunt.

1. Ἡδυσμός. ἡδυσμός.] Sup. κεκλιμένη. - - - ἥδυσμα. ἡδυσμός. Vide ibi.

2. Ἡδύτερα.] L. ἡδύτερον, pro ἡδίτερα, i. e. ἡδὺ θρώσκειν. IS. VOSS.

3. Ἧεν. ἦσαν.] Cyrill. Lex. MS. Ἧεν. ἦν. quod infra. Utrumque verum. Sed Ἧεν *h. l.* malim, cum iota ſubſcripto. Conf. mox v. Ἧϊ.

4. Ἥθη. ἦσαν. * τις αὐτόν.] Tranſpoſitum, ut cetera, hoc loco. Suo reponendum; deinde ſcribendum: Ἥι μιν ἢ αὐτόν. HEINS. L. Ἥθεν ἦσαν, ἤτοι ἦταν, i. e. ὃ ἰδεῖν, διὰ λαμβάνων, ut explicat Etymol. M. [p. 439. 10.] PERG. Suſpicabar, Heſychium reſpexiſſe ad locum Herodot. IX. 110. atque inde ſcripſiſſe, quamvis extra ſeriem: Ἧσαν. ἦτον. ut infra: Ἧσαν. ἦτον. Nam Ἥθη, ἦσαν, Impe rative, non placet. In ſeqq. Ἥι μιν, ἢ αὐτόν, *Heinſio* corrigenti accedebam: quæ nova Gloſſa, quam inf. vide. Aliam viam ingreſſus, cogitabam fuiſſe: Ἧσαν. ἦτον. ſequentis autem continere exemplum Hom *Od.* o. 364. ut illa - - - δὲ σέ μ' ἧσαν - - - corrupta ſenſim eſſent in ea quæ *h. l.* adparent, ob adfinem literarum ductum. Sed hæc mitto. Cyrill. Lex. MS. Ἥι. ἤτον. ἐκαίετον. (ſic) Æque fere corrupte aliud Lex. Gr. MS. Ἥι. ἤτον. ἦτον. Hinc parum juvamur. Nunc autem via dubito, quin poſteriora ſint explicatio vocularum Ἥι, i. e. ὅτι, & Ἧ (Accuſ. ſing. Pronom. ὅ) i. e. αὐτόν, vel ἑαυτόν, quæ ſupra vide. Ita Ἥ ἐ recte exponitur: ἦτοι αὐτὸν. & cum ſeq. v. Ἥι proxime jungendum, ſublato aſteriſco. Deſumtum videtur ex Hom. *Il.* E. 766. Ἥ ἑ &c. *Quæ ipſum* &c. De prioribus tamen, Ἥθη. ἦσαν, incertior ſum, num pariter ad Ἥι pertinenda, fueritque exemplum: Ἥι ἤτον. ἦσαν.

5. Ἦ.] Pro Ἧ (ut eſt in Ven. & Hag.) peſſime Flor. ῆ, Schrev. ἦ. Ego Ἦ repoſui. Vid. *Not.* ſeq.

6. Ἠὲ ἁρπάξαι &c.] Ex Hom. *Odyſſ.* Θ. 507. ubi pro Ἠὲ in ſeqq. ἢ ponitur.

7. Παιδὸς δὲ, κλῆρος. &c.] Quid Heſych. hic ſibi velit, non capio. Nam nulla, quod ſciam, datur Conjunctio, quæ ſcribatur Ἠδὲ, circumflexa primâ. Forſan id dicere voluit, Ἠὲ eſſe *Conjunctionem disjunctivam*; at Ἦ, eum circumflexo, *Conjunct. dubitativam*, ut ſic loqui mihi liceat. Nam pro δισταστικὸν, legendum eſt διπρομελικὸν, cum uno ρ, ab διπρέω, *dubitare*. Sane ἢ ſæpe apud Homer. a; lioſque ponitur pro εἰ. Conf. Etymol. p. 414. qui νὴ ἢ diſerte vocat διπρομελικὸν συνέδεσμον. KUST. Conf. ſup. in Initio hujus Literæ; & omnino Suid. v. Ἠὲ, ibique Kuſt.

8. Ἠὲ ἐκὼν μαθίοις.] Priora verba ſunt *Od.* Θ 507. Hæc autem, Ἠὲ ἐκὼν &c. Videntur eſſe ex *Il.* Z. 523. ſed hodie ibi legitur, Ἀλλὰ ἐκὼν μαθίοις. JENS. *Luc. Heſ.* p. 106. Sunt verba Homeri *Od.* Δ. 372. ut recte notaverat etiam Cl. *Kuſter*. In Ed. Barnef. tamen μαθίοις legitur.

9. Ἤεια.] Fortaſſe ab ἤϊος, ſeu ἤης, unde εἰνάλιος. item ἤϊος, ἤιος, Ἠίων, &c. Item ἤϊ, & ἤα, νὴ, vel ἤα, ὦ. Genitiv. plur. ἤων τῶν. G. Hom. *Od.* Θ. 335. SCHR. Idem quod Ἠΐων. IS VOSS. Sup. Ἠϊ. - - - τὰ ἀγαθά. Conf. v. Ἠΐ, Ἠΐν, & Ἠΐος. item v. Ἤϊα, & Ἤτία.

10. Ἧϊ.] L. Ἦϊ. Vid. Etym. M. in Ἧεν. [p. 420.] IS. VOSS. Scribo Ἦϊν, frequens Homero. JENS. *l. c.* Recte, & ad ſeriem, *If. Voſſ.* correxerat Ἦϊ, cum iota ſubſcripto; ab ἦϊα, εο. nam Ἦϊν, quod infra ſuo loco, quamvis idem ſignificet, hic ſtare nequit. Hom. *Od.* Θ. 290. - - - - οὔτω δώσειν Ἦϊ. Schol. ἐπορεύετο. & *Il.* N. 247. ubi Schol. Ἦϊ. ἀντὶ τοῦ ἤρχετο. K. 286. - - - - ἔγνω Ἦϊ. Vid. ſup. v. Ἦεν, inf. v. Ἤϊον. Conf. ſup. v. Εἶσι, poſt Εἰδήσασθαι.

11. Ἠείδετο.] Rectius Ἠείδεν, pro εἶδεν. Sic ἐκλαῖεν, pro ἐκλαῖον. apud Hom. *Odyſſ.* Γ. 24. KUST. Ita mox Ἠλάλητο, pro Ἠλάλει, &c. Conf. ſup. v. Ἠκάκητο, Ἐλήλητο, & εἰλήλῃ, & mox v. Ἤειτο.

12. Ἠείδε.] Ex Αἰδε. IS. VOSS. Pro εἶδε. vel Δε. Infra: Ἐλδε. ἐνόησε. Conſer quæ notavimus ſup. ad v. Ἐλδε. KUST. Similiter mox Ἠειδίζε, pro ἐκαίνε.

13 Ἠειδεν.] Vid. Etym. M. in Ἠείδε. IS. VOSS. Male, ut puto, pro Ἤειδεν. Vid. ſup. v. Ἤδει. KUST. Conf. v. Ἠδίζετο, & inf. v. Ἠέ, δή, &c ibique *Not.* poſt v Ἤεια.

14. Ἠείχτο.] Pro Ἤειτο Ἤειχτο, pro quo & Ἤεικτο dicitur. KUST. Conf. ſup. v. Ἤεικτο], & *Not.* in v. Ἐείδη.

15. Ἠερέθ.] Vid. laſ. v. Ἐπὶ δ' ἤερε, ex Hom. *Il.* K. 499. Conf. Suid. & Etym. & ſup. v. Ἄερρε, & Ἀείρω.

16. Ἠέλιε.] Supra rectius Ἐείλιε. KUST. Conf. v. Ἠείδεν, & mox v. Ἠτέροπε.

17. Ἠέλμεθα.] Pro Ἐέλμεθα, prout legitur apud Hom. *Il.* Ω. 662. KUST. Vid. *Not.* præced. & ſup. v. Ἐείρω. Pro συνήμεθα. *Reiſk.* συνήμεθα. Poſſes etiam συνέλμεθα. AA pro AA. Sed nihil muto. Eſt a συνείλω.

18. Ἠὲ κελεῶν.] Scr. Ἢ τῶν κελ. Turbatus & hic ordo. IS. VOSS. Ἠὲ κελεῶν eſt ex Hom. *Il.* P. 755. quod & *Porger.* obſervaverat, & *Jenſ. l. c.*

19. ἐλε &c.] Deſcribit quid ſit Κελεὸς, adeoque diſtinguendum poſt ἢ κελεῶν. Et forte intercidit vox Κελεὸς. Conf. v. Κελεοί.

20. Ἠὲ κρατὸν.] Ex loco quodam Auctoris. Nota κρατὸν, pro λαζόν.

21. Ἠελίοιο πύλας.] Hom. *Odyſſ.* Ω. 12. KUST JENS. l. c.

22. Τοὺς κύκλους &c.] Vid. Porphyr. *de Antro Nymph.* p. 267. KUST.

23. Τοὺς ὀφθαλμούς.] Vid. Catſub. ad Diog. Laërt. p. 104. SCHR. Laërt. l. VIII. *Sect.* 29. de Pythagora: Ἔστι δὲ καὶ ἡλίου πύλας καλεῖ, τοὺς ὀφθαλμούς. KUST.

24. Ἠελίῳ αὐγὴ.] Hom. *Il.* Σ. 206. & Σ. 609.

25. Πρώτου.] Hom. *Il.* Σ. 206. & Σ. 609.

26. Ἠέμεν. ἐαυτόν.] L. Ἠέ μιν, ἢ αὐτόν. GUYET. Vid. *Not.* in v. Ἠΐν, ante Ἠέ.

27. Ἧεν.] Vid. ſup. v. Ἔεν, Ἦεν, Ἦν, inf. Ἦεν, &c.

28. Ἠέζετο.] Suſpicaretur forte quis Ἠΐζετο, pro Ἤτο, ſed bene ſe habet Ἠέζετο. ab Ἀείζω, i. e. αἴζω, ſupra; ubi ſequitur: Ἀείζετο. αἰθάνετο. &: Ἀείζω. αἴζω. Hinc illud αἴζηλ. apud Callim. *H. in Jov.* v. 55. pro ἐπείγεσθαι.

29. Ἦ ἔπη. οἱ λόγοι.] Forte: Ἦ τὰ ἔπη. ἢ λόγοι. GUYET. Immo: Ἦ ἔπη. οἱ λόγοι. ex Hom. *Il.* A. 395. & Schol. Ἦ ἔπη. ἢ λόγοι. ex Hom. *Il.* A. 395. & Schol. Immo: Ἦ ἔπη. ἢ λόγοι. ex Hom. *Il.* A. 395. & Schol. Ἦ ἔπη πτῶκες κακοὶ, τοῖς ὀφθαλμοῖς. KUST.

30. Ἠὲ ἔπη μύθοις.] Priora verba ſunt *Od.* Θ 507. Hæc autem, Ἠὲ ἐκὼν &c. Videntur eſſe ex *Il.* Z. 523. ſed hodie ibi legitur, Ἀλλὰ ἐκὼν μαθίοις. JENS. *Luc. Heſ.* p. 106. Sunt verba Homeri *Od.* Δ. 372. ut recte notaverat etiam Cl. *Kuſter*. In Ed. Barnef. tamen μαθίοις legitur.

31. Ἠέ πῃ, ἢ πῆ.] Scribendum: ἢ πῆ, ἢ πῆ. Infra: Ἤι. ποῦ. Conf. v. Ἤπου.

32. Ἠ ὀπιοῦζα.] Ex Prov XXVII. 1. Οὐ γὰρ γινώσκεις τί τέξῃ ἡ ἐπιοῦσα. Aq. Symm. & Th. ἡμέρα. quod certe ſubauditur. Gloſſ MSS. in Proverb. ἡ ἐπιοῦσα, ἡ ἐπερχομένη. MS. Hemſt. ἐπιοῦσαν ἐρχομένην. Vell. ἐπιοῦσα, ἡ ἐπερχομένη. MS. Hemſt. ἐπιοῦσαν ἐρχομένην. Unde ſunt MS. tantum ἐρχομένην. Conf. ſup. v. ἐπιοῦζα. per ellipſin vocis ἐπιοῦσα diſtinguendum: ἡ αὔριον. ἐρχομένη. per ellipſin vocis ἐπιοῦσα.

33. Ἠέρι.] Vid. Schol. Hom. *Il.* Θ. 50. Jer. Heſiſius in Apollon. III. 211. Confer mox v. Ἠέρι, Ἠέρα, &c & ſup. v. Ἀερίη.

Ἠερίθοντο. μετεωρίζοντο, ἐκρεμῶντο.
Ἠέρθη [1]. ἠγέρθη. ἤειρεν.
Ἠέρι [2]. ἀερικῶς. ἀέρι.
Ἠερίη [3], ἐαδινὴ, ἐφεκτή. βλάβη.
Ἠέριον [4]. μέγα. λευκὸν [5], μέλαν.
Ἠερίοντας [6]. μετέωρα εἶεν, εἰς ἀέρα αἴροντας.
Ἠερθίζεται [7]. ἐρεθίζει [8]. ἀθροίζοντας [9]. αἰωρούμενον. πλανᾶται.
Ἠερίθοντο [10]. ἠωρεῖτο καὶ τὰ ἄμπα.
Ἠέρθεν γαῖς [11]. εἰς ἀέρα ἀφῃρέντας.
Ἠερομιδέα [12]. μέλανα. ἢ ἀναπεπταμένα [13]. σκοτεινά.
Ἠερομιδὴς [14]. ἀερώδης. μέγα. ἀφ' τοῦ ἀέρ@ ἔκβασιν τῆν ὀφθαλμῶν [15] μυδιῶν ἐμπεδίζοντ@, ὅτι καὶ τὰ διεῶτα ἐν πολλοῦ ἀραῖ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ζοφῶδες, καὶ σκοτεινὸν, καὶ ἀερώδες τῇ χροιᾷ.
Ἠερόεν. ἀερώδες σκοτεινόν.
Ἠερόεντα. σκοτεινὸν ἀερώδη.
Ἠεροπεύει [16]. ὀπλιμῶσαι [17].

Ἠε-

1. Ἤερθεν.] Vid. sup. v. Ἄειρε, & v. Ἄερθεν.
2. Ἤερι.] Ἠερὶ Cyrill. IS. VOSS. Nihil muto. Vid. v. Ἠερ-.
3. Ἠερίη.] Hom. *Il.* Α. 497, ubi Schol. ἰσχυρὰ, ἐρρωμένη. et & Etym. M. Conf. inf. v. Ἠερ-. Ultimum βλάβη suspectum est. Pertinet forte ad Ἀερίη. Supra: Διερὴ, λαιψηρὴ. *Reiskius μαλακὴν* conjicit.
4. Ἠέριον.] Vid. Schol. Apollon. p. 280. IS. VOSS. Vid. Hœlzlin. ad Apollon. I. 580. IV. 1239. & sup. v. Ἀειρὸν, & v. Ἀερίην. Conf. in v. Ἠερομιδέα. Ut autem δ. l. & in v. Ἀερόεν, conjunguntur μέλαν & μέγα; sic & in v. Ἀσβόλιον. Oh physicam rationem.
5. Λευκὸν.] Inf. Ἀσβόλιον. - - - ἀλφοῦν. ἀφανὲς. Sup. Ἀσβόλιον. ἀφανιστικὸν. ante Ἀερόεν.
6. Ἠερίοντας.] Hom. *Il.* Γ. 108. KUST. Citatur versus il. le ab Artemidor. *Oneir.* I. 52. p. 44. Schol. *Il.* Φ. 12. Ἠερίοντες. ἐπὶ ἐρεθιζόντ. ἢ ἐπὶ ἄνω αἴροντ. Mala *αἴρ.* in Hesych. Conf. seqq. & mox v. Ἠέρθεν γαῖς.
7. Ἠερθίζεται.] Adnecte hanc præcedentibus, & scribe: ἢ ἐρεθίζ. Significare enim vult Hesychius, τὸ Ἠερίθοντο per pleonasmum ἅμα dictum esse pro ἤρθεν, quod idem ac ἐρεθίζ. Hoc commentum quamvis falsum & futile, aideo tamen placuisse etiam Etymologo v. Ἠερίθοντο. KUST. Vid. Hom. Schol. modo allata: unde patet, hanc vocem recte a Cl. *Kustero* cum præcedd. jungi. Conf. etiam *Not.* seq.
8. Ὀρμᾷζ@.] Supra: Ἠέρθη. ἤγερθη. ὥρμησεν. Patet iterum, hæc omnia pertinere ad v. Ἠερίθοντο.
9. Ἀθροίζοντ.] Pertinet ad Ἠγερέθοντο), quod Hesych. hic cum Ἠερθεν) perperam confundit. Idem παρήγημα admisit Etymologus. KUST. Pari modo in Seberi *Inscr. Hom.* sub v. Ἠερθεν) ponuntur loca *Il.* Γ. 108. 231. quamvis in posteriori Ἠγερέθοντο) legatur, quod ibi Schol. per ἠθροίζοντ.) reddit.
10. Ἠερίθοντο.] Hom. *Il.* Β. 448. & Schol. Vid. sup. post Ἄειρε, item v. Ἀερθεν).
11. Ἠέρθεν γαῖς. ἢ. ἀ. ἀφῃρεῖ.] Forte leg. Ἠερίθοντ), τὰ ἄνω αἴροντ). in paullo ante: ubi vide. Idem observatum video a Cl. *D'Arnaud*, qui in *Lett. Gr.* p. 64. eundem Homeri locum adfert, *Il.* Φ. 12. & Arat. *Phænom.* ν. 390. Nisi malis: Ἠερίθοντ). ἢ. ἀ. ἀ' αἴροντ). Sed & illud ex η proximo potius factum, ut *Reiskius* monebat.
12. Ἠερομιδέα.] Hesiod. *Theogn.* ν. 252. [- - - ὦ ἀφεγγὲς ἐπος.] JENS. *Luc. Hes.* p. 106.
13. Ἀναπεπταμένα.] Quid? an ἀναπεπλεγμένα, *ἀμπεχόμενα*? LIND. Imo *late expansa*. IS. VOSS. *Patentia* recte exponit H. Steph. *Thes.* I. 133. D. quo sensu *campi patentes* dicuntur. Sup. Ἀναπεπταμένον. ἀπηρτισμένον. Vide quæ ibi notavimus. Adde locum Hom. *Iliad.* Υ. 744 ubi Schol. Ἠερομιδέα. σκοτεινὰ. μέγαν. ἢ ἀναπεπταμένα, ἐπ' ἢ ἄνω μάλ@ ἀείρ@. unde & hic ἀναπεπλεγμένα, & σκοτεινὸν, reficiendum videtur. Conf. Schol. Hom. *Od.* Β. 263. Eustath. p. 1444. 23. & v. seq.
14. Ἠερομιδὴς.] Hom. *Il.* Ε. 770. Schol. ἀναπεπταμένα ἢ μεμελῃ ἀείρ@, ἢ μυδιῶν ἐμπεδίζοντ@. ἢ ἀερώδη. Conf. *Not.* præced. & Etymol. M.
15. Τῶν ὀφθαλμῶν.] Videtur hic excidisse aliquod Substantivum, veluti αἴσης, vel ἀμβλύνω, vel simile quid. KUST.
16. Ἠεροπεύει.] An Ἠερρόπευσε) Vid. Etym. M. in Ἠεροφοίτις. IS. VOSS. Malim Ἠεροφοίτευσε, pro - - - φοίτευε. Vid. inf. v. Ἠεροφοίτις. Ita sup. Ζοφοδοκίσας, pro Ζοφοδ. Nim. Æolii ρ in σ mutant sæpe; quod Latini imitati sunt.
17. Ὀπλιμῶσαι.] L. *ὑπερμῆκες*, scil. *νέκυν*, *morbum graf-*

Ἠεσάμπα. κενῶς. τὸν ἀέρα φαντάζ. μόνα [18].
Ἠεσσήτης [19]. αἱμοπότης.
Ἠεσσῆτις [20] Ἐλπίς. ἡ οὐ τοῦ ἀέρος φαντασία, ἢ ἀέρα ἡμφιεσμένη, ἢ ἀεροπλάνος. οἱ δὲ, ἵππ οὐ φόβου οὐ σκοπᾷ.
Ἠεσσόμενα [21]. μεγαλοφάνεια πλεονάσαι φαῦλ. ἢ ἀέρος.
Ἤεστο [22]. ἐκρέματο.
Ἠεστίων [23]. αἴρων.
Ἠέσχα [24]. κεκαθεδήκει ἦσαν.
Ἤεσχε [25]. ἐπηρέλετο, ἤρκεσε.
Ἠΐ τευ [26]. ἢ τινός.
Ἠΐ τῳ [27]. ἢ πῃ.
Ἠΐφεα [28]. οἱ δὲ, γήτει ἄκαρπα.
Ἤζαχες [29]. γόν@ ἔπεσε, φησὶ Πάφιος.
Ἠζάνθη [30]. ἐξεκάθη.
Ἤην. ἦν, ἦμεν.
Ἠΐθε [31]. ἀμίχλη.
Ἠΐτε [32]. ὁπόθεσμα.

Ἠ-

fantem in papulo, *pestem*. PERGER. Si præcedens opinio vera sit, nihil hic mutaverim. Etimnys enim ὀπλιμῶσαι dicitur, q. *ἐπιχειρῆσαι εἰς τιμωρίᾳ*. F. *ἐδιωμάσαντο*, si credas nonnullis apud Schol. Hom. *Il.* Τ. 87.
18. Φαντάσματα.] Potius πανταίφατα. H. STEPH. *Thes.* I. 133. D. Vocabulum Ἠεσσόμενα, alia auctoritate quam Hesychii destitutum hactenus, forte alibi cum σημεῖα vel τέρα junctum fuerat, quæ *διάστημα* in cœlo *adparent*, quale *φαινόμενον* retinuerim. Infra etiam: Ἠερθ@. Ἠερθ@ autem sup. *σημεῖα*.
19. Ἠεσσήτης.] Pro *αἱμοπότης*, G. Supra pro eodem recte Αἱματοστεγὴς. Conf. etiam v. Ἠεσ. KUST. Hinc *affrictum* Nam *αἷες*, *Ἰωϊ*, *ἀαϊ*, unde *affer*, est *sanguis*. IS. VOSS. Glossa: *Affer. affata*. Vid. Fest. item M. Martin. & *Gl.* J. Voss. v. *Affertum*, & v. *Affer*.
20. Ἠεσσῆτις, πεπλωμ.] Vid. Moschop. p. 7. SCHR. Tolle comma ante Ἠεσσῆτις, & conjunge: Ἠεροφοῖτις Ἐλπωνὶς. Sic Etym. M. Ex Hom. *Il.* I. 567. & T. 87. Utrumque vid. Schol. Conf. v. Ἠεσσόμενα, & Max. Tyr. *Diss.* III. p. m. 34. *fin.* item *Not.* ad v. Ἐλπωνὶς.
21. Ἠεσσόμενα.] L. Ἠεροφοίτις. IS. VOSS Vid. Moschop. p. 7. SCHR. Ἠεροφοίτις scribes postulat. Sic Hom. *Il.* Ξ. 505. ubi Schol. μεγαλοφ. ἢ ἐφ' ᾧ ἀέρα πλεῖστον τῇ φαντ. &c. Locum notaverat etiam Cl. *Jens. l. c.*
22. Ἤεστο.] Supra pro eodem habes Ἤερτο. KUST. Infra, Ἤερτο.
23. Ἠεστίων.] Idem quod Ἀειζέλιος. H. STEPH. *Ind.* Li. Ἠερόζυξ, quod est pro ἀειζέλιος. KUST. Ἀειζέλιος. ex Callim. adfert Schol. Apollon. I. 1243. & Ἀειζέλιος ex eodem Etymologus v. Ἀετογε. Apollon. Rhod. I. 738. - - - *ἐπωμαδὸν ἀείζελον* Schol. *καὶ τὰς ἄμας ἐάσκουσι*, ἵνα ᾖ *ἄμαι ἦσι*. ad quem locum inepta Hœlzlini critica. Similiter ἀείζελον in Leonida *Epigr.* L. I. *Anthol.* c. 4. num. 2. Hinc etiam ἀναιζέλιον.
24. Ἠέσχα.] L. *κέκρικεν*, quod hic positum est pro Ἤεσχεν, quod legitur apud Hom. *Od.* Κ. 241. KUST. Vid. sup. post Ἠεσσάμπα, & inf. v. Ἤεσχεν.
25. Ἤεσχε.] Refcripfi Ἤεσχεν, cum jota fubfcripto: quod eft in Homerico *Hymn. in Vener.* ν. 72. Inf. *Ἤεσχεν ἐκαθέζετο*.
26. Ἠΐ τευ.] Vid Strunz. ad *Gloff. Rutgerf.* in v. Ἠτίλο, coll. *Mifc. Obf.* IX. 1. p. 113. Repofui, Ἠΐ τεῦ; retracto accentu; ex Hom. *Il.* N. 252. ubi Schol. ἢ αὖθι τινὸς. pro quo ν. 559. & alibi, Ἤ τεῦ.
27. Ἠΐ τῳ.] Divifim fcripfi, Ἠΐ τῳ. ex Hom. *Il.* N. 327. ubi Schol. ἢ τινι. Sic inf. Τῳ. (fine accentu) - - - τινί.
28. Ἠΐφεα. - - - γήτει ἄκ.] L. γήτευε, vel γήτευε, quod fup. vid. coll. v. Γήτευε. An Ἤ ἴφεα, vel fimile fcripferit, mihi non liquet. Forte ante οἱ δὲ fuit alia interpretatio, quæ excidit. Sup. Αἴφεα, τὰ μέλη. &c.
29. Ἤζαχες. γόν@ ἔπεσε. &c.] Deeffe videtur ἐλάφου, ἐρίφου, aut fimile quid. Sed mihi placet: Ἤζαχες. πρὸ@ ἔπεσε. Sup. Ἀζαξ. ἄλα. PERGER. Sufpicor legendum: ἐάλατο. γόν@ ἐφρυκάσθη &c. quod per compendia fcriptum occafionem dedit voci ἔπεσε. RELAND. *Diff.* T. II. p. 180. coll. p. 178. in v. *Euaca.* ἐνάλα conjicit *Reisk.*
30. Ἠζάνθη.] Ab ἀζάνομαι. D. Supra Ἐζάνθη, & Ἀζάνθη.
31. Ἠΐθε.] Vid. v. Ἀίθρη, item v. Ἠέρι, & feqq.
32. Ἠΐτε.] Forfan male pro Ἠΐτ', quod erat notiffimum *ἐπίρρημα*, quo Apollo invocabatur. KUST. Ἰὴ παῖ. REISK. Vid. inf. v. Ἰὴ@, & v. Ἰὴ@. An vero huc facit Ἠνίζοντ - - - - *ἀνερωτῶντο*?

Ἠθέλδε [1]. συνήθως. πᾶσι τοῖς.
Ἠθέλς. πᾶσι τοῖς. γνώσεμΘ, συνήθης.
Ἠθᾶτο [2]. ἐπεκαίετο. ἐμαλαίνετο.
Ἤθη [3]. ἄφελον.
Ἤθεα [4]. τοὺς συνήθεις τόπους, καὶ λέχη πολλάς.
Ἤθεα [5] δίφαν. ὄρεα ζητῶν.
Ἠθεῖα [6]. περισφύγξις πατέρων ἀδελφῶν πρὸς ἀνεψιότητα. οἱ δὲ, ἀδελφὲ, ἤδιστε, φίλτατε.
Ἠθεῖε [7]. ὦ Ζεῦ, ὦ Ποσειδάων.
Ἠθείη [8]. ἀγελία.
ἨθεῖΘ [9]. ἀδελφός. συζυγὴς. φίλΘ. ἢ καὶ παῖδος [10] ἀδελφός. ἢ σπανίως περισφιγξις πρὸς ἀνεψιότητα.
Ἠθικῆς φιλοσοφίας. διαθολικῆς ἠθῶν.

Ἠθικὸν [11]. κατηχητικόν.
Ἡ Ἤθμος [12]. ὡς δεῖ, ὡς δίκαιον, ὡς πρέπει, ὡς λέγει.
ἬθεΘ. ἤθους.
Ἠθίσῃ [13]. ἀνθεῖ. ἀγνοεῖ. παρρᾷ.
Ἡ Ἠθὼ [14]. ἀληθῶς δή. ἀλλ' ἴμως. πλεῖ. ἀλλ' ὅμως.
ἨθμηδὸΘ [15]. διυλισμὸΘ.
Ἡ Ἠθὼ [16]. ὅπου αὐτῇ.
Ἠθώιον [17]. ἠθάριον.
Ἠθμὸς [18]. ἠθμηδὸΘ.
Ἠθῶ(ε)ν [19]. ἐφθάρη.
Ἤθειραι [20]. πρίχες.
Ἠθλίωμαι [21]. ἀκολάστως λέγομαι.
Ἠθμάεσσι [22]. διυλιστέοις.
Ἠθμεύς [23]. κοσκινεύς.

Ἠθ-

1. Ἠθέλδε.] Vid. Suid. & sup. v. Ἠθέλδε, & mox Ἠθέλς. In fine Ed. Hag. male συνεσκι, pro νυ.

2. Ἠθᾶτο.] Ab αἰθάομαι G. Pro Αἰθᾶτο, sine augmento, ab αἰθάομαι: vel pro Αἰθετο, ab αἰθομαι. KUST. Vid. sup. v. Αἰθ(ε), sive Ἠθ(ε) ex ordine liter. Scripsi Ἠθᾶτο.

3. Ἤθε.] Scr. Ἤθε. IS. VOSS. Male pro εἰθε, vel Αἴθε, utinam. KUST. Vid. sup. post v. εἰθὲ. inf. v. Ὄφελον.

4. Ἤθεα. v. σ. τόπους.] Callimacho *H. in Del.* v. 297. ἤθεα κεφάων sunt *thalami puellarum*, sivi domicilliorum penetralia, in quibus virgines solebant commorari. BIEL. πρὸς κεφάων corrigunt *Hemsterh.* ad I. Cor. XV. 33. & *M. Meibom.* ad oram libri sui. Infra: ἨθΘ. γνώσεμΘ πρίΘ. Etym. ἨθΘ, ὁ πρίΘ. Sic τίΘ, pro πρίΘ, in v. Δίης, supra. Sed nihil mutandum. Refpexit ad Hom. *Il.* Z. 511. ubi Schol. totidem verbis: Ἤθεα. τὰς συνήθεις τόπους. Et fic Cyrilli, & alterum meum, nec non Apollonii Lex. MSS. Apollon. Rhod. *Argon.* II. 1242. - - - χόρῳ τι τῷ ἤθεα πᾶσι λεγέσθω. Suid. Ἤθεα. ἀφ' ἧς Ἠερίθη, οἱ τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφω. Idem: Ἐξ ἤθεων. ἀπὸ τῶν συνήθων τόπων, &c. Sic paſſim Herodotus. Vid. Æm. Porti *Lex. Ionic.* & *Pindaric.* Conf. omnino H. Steph. *Theſ.* I. 1097. & Cl. Græv. ad Heſiod. Ἔργ. v. 222. Intricatior Hœrlin. ad Apollon. Rhod. I. 1177. Photius in Lex. MS. Ἠθίζει. τῇ συνηθείᾳ τίκτει. τοῦτο ἐξ ἔθους λέγεσθαι. Idem vero: Ἤθη. συνήθειαι. - - - μᾶλλον τ' ἤθεα τῶν τόκων ἴσχυε. Γεγόνασι δὲ, Ἔθη. Ubi citat verba Homeri *Il.* Z. 511. O. 268. ſed, ut puto, contra Poëtæ mentem, qui non ἤθεα pro ἤθη ibi ſumſit, ſed eo ſenſu quem enarravi: adeoque pro τόκων apud Photium, ex Hom. (mutato accentu) ſcribendum τοκῆων, Sebol. τῶν γεννώντων. Porro legendum forte: γεγόνασι δὲ Ἔθη. ut variam lectionem indicet: quamvis nuſquam, quod ſciam, ea voce uſus ſit Homerus. Supra: ἜπεΘ. συνήθεια. Paronomaſia (ut ſolet) eleganti dixit Ælian. *H. Anim.* IX. 9. *fin.* Τὸ μονήρεσ τῶν ἤθεα τῶν ἤθεα ἐρᾷν, pro, *maternas ſedes & mores amare.* Idem vero paſſim ἦθος pro *ſedibus*, ſive *locis conſuetis*: ut XVI. 10. *fin.* Vide & *Not.* ſup. ad v. Ἐνέπω γυνή.

5. Ἤθεα διφᾶν.] Id eſt, *fixa, ſcopulis hærentia, ſeſſilia.* G. Male *Guyetus.* Ἤθεα enim poſitum pro Τόθεα. IS. VOSS. Sumtum ex Hom. *Il.* B. 747. ſed ubi hodie legitur τόθεν δίφαι, quam lectionem ſequitur ipſe Heſych. *inf.* v. Τόθεα. KUST. Conf. Etym. M. v. Διφᾶ, & v. Ταυᾶ.

6. Ἠθεῖα.] Vid. omnino Schol. *Il.* Z. 518. & K. 37. & mox v. ἨθεῖΘ. Conf. Suid. H. Steph. *Ind.* & Barnef. ad Hom. *Il.* X. 229.

7. Ἠθεῖε.] Vid. *Not.* præc. & ſeq.

8. Ἠθείη.] Id eſt, Σαυμαία G. Ἠ θείη legiſſe videtur *Guyetus*, diviſis vocibus: cujuſmodi plura ſunt. Refcripſi Ἠθείη, mutato ſpiritu. Hom. *Il.* Φ. 94. - - - - ἠθείη παρὰλλα, ubi Schol. Excerpt. MSS. Ἠθείη δὲ, ἀπὸ Ε, ἐ θείη. Conf. v. præc. Euſtath. ad *Il.* I. c. p. 1290. 25. Ἠθεῖα δὲ παρὰλλα, ἐκ τοῦ Ε, ἨθεῖΘ γὰρ). ὅθεν ἡ σημαινομένη διάθεσις. ΧαμαιλέοντΘ δὲ, φασι, τὸ ζῷον παραλλαγὴν γεγένηται, ἢ Θεὸς παρὰλλα, μέμφεται οἱ Παλαιοί: Ἠθεῖα δὲ ἡ ἐπιπόθεσις ἀδελφικὴς ἢ ἀγχιστέρου φίλου, ὧν ἐν καλῷ. &c. Notus ſic Chamæleon Heracleota inter antiquos Homeri interpretes. Illud autem Ἠθείη videtur cum iota ſubſcripto pingendum, pro Ἠθείῃ, ſive Ἠθεῖα. Quo facit locus Euſtathii *Il.* Σ. p. 1166. 34. Ἠθέος, παρ' παρθένοις. (ut inf. v. Ἠθέος.) Pergit: ἐ γὰρ ἐν ἀπείρῳ γαμικῶν οἱ παρθένοι, τῶν ἐν ἀνδράσιν ἤθεοι, οἱ ἄρρενες, φασὶ, γήμαι &c. (ut *b. l.* Ἠθεῖα. ἀγελία.) Addit, ex Ælio Dionyſio, pro ἤθεος etiam πρωτοκάθεος, idque Attice, γῆθος ſcribi, adpoſito, ſive ſubſcripto iota; eandemque vocem de *virgine* uſurpari: quod adjecto Jambo probat, in quo νύμφη dicitur γῆθος. Ἠθεία itaque etiam commode ἀγελία redditur eo ſenſu, *virgo nubilis.*

9. ἨθεῖΘ.] Phot. Lex. MS. Ἠθεῖος. φῶς Ἴωνες, τοιοῦτον ἀδελφὸν σημαίνουσι. Vid. Etym. Suid. & ſup. v. Ἠθεῖα.

10. Καὶ παῖς, ἀδελφὸς.] L. πατρὸς ἀδελφός. VALES. Sublato commate lege: πατρὸς ἀδελφὸς. Nam confundit hic Heſych. Ἠθεῖος cum Θεῖος: quod poſterius πατρὸς ἀδελφὸν ſignificare notum eſt. Conf. etiam inf. v. Ἀνέψιος. KUST.

11. Ἠθικὸν.] Inf. Ἠθῶν. κατηχητικόν. KUST. Lex. MS. Ἠθικὰ, τὰ εἰς ἦθη ἀνθρώπου λεγόμενα πρόσωπα. Sic & Cyrill. Lex. MS. Ob feriem tamen *ſ. Voſſius ibidem*, & Ἠθικὸν, per α, margini adſcripſerat.

12. Ἡ Ἤθμος.] L. Ἡ Ἤθμος. MUNE. JENS. *l. c.* Vid. Munker. ad Anton. Liber. p. 251. Ita ſæpius Hom. ut *Il.* B. 73. I. 33. 134. &c. ubi vid. Schol.

13. Ἠθίζῃ.] Pro Ἠθείζῃ. & pro Ἠθεῖτε in uſt. ſignif. IS. VOSS. Forte: Ἠθίτε. ἐθίζετε, ἀγνοεῖτε, παρρᾷτε. PEAG. Male pro Ἀνθίσατε, ἀνθεῖτε: ut optime monuit *Rich. Bentleius* in *Epiſt. ad Mill.* ad calcem Joh. Malalæ edita, p. 36. Etymol. Ἀνθίσατε. ἀγνοῆτε, ἀπείρως ἔχετε. Ἀνθεῖτε autem idem quod ἀνθοῦσιν, i. e. *ſapientum*, vel *intemperatum eſſe.* Idem Etymol. Ἀεθεῖν. λαμβάνει. ἀνοητεῖν. Ubi poſteriora interpretatio recte ſe habet: at prior pertinet ad Ἀεθεῖ, quod Etymol. propter ſimilitudinem ſæpe A & Λ cum Ἀνθεῖν confundit. KUST. Conf. ſup. v. Ἀνθεῖν, & Ἀεθεῖ, ex Viri Magni emendatione.

14. Ἤτ Ἠώ.] Hom. *Il.* A. 365. Sthol. πρὸν ἢ. Vid. & *Il.* N. 813. Item ſup. v. Ἤ ἠὼ, mox v. Ἤ Ἠὼ μα, & inf. v. Ἤ μὰ.

15. ἨθμηδὸΘ.] Theophraſt. *de Caſ. Plant.* VI. c. 24. τὸ ὑδατικὸν ἢ οἶνον. l. e. *vinum percolatum.* Gaza inepte, *mundi.* SOPING. Vid. H. Steph. *Theſ.* I. 1448. Phot. Lex. MS. Ἠθμηδὸν. διυλισμένον, οἷον Ἐπίνοιαν. Infra: Ἠθμάεσσι. διυλιστέοις.

16. Ἤ δ' ἣ μὲ. ἴσα αὐτῇ.] Cyrill. Lex. MS. Ἤ δέ μοι. ἴσα αὐτῇ. Quod placet. Hom. *Il.* O. 228. ἣ δέ μοι, i. e. αὐτὸν, de Hectore. Alioqui ſcribend. Ἤ δ' ἐ μὲ, ſed ἣ μὲ. Eligat Lector.

17. Ἠθώιον.] Vid. Etym. M. in Ἠθμὸς. IS. VOSS. Ἠθάνιον χάλκεον, ex Hellanici *Ægyptiaca* adfert Athen. XI. 6. p. 470. D. tanquam *poculi genus*; forte quod *exigua* ejus ſpeciem referret: ut & alii notarunt.

18. Ἠθμὸς. ἠθμηδὸΘ.] L. Ἠθλιὸς. IS VOSS. Paſſerium ἠθμηδὸΘ videtur eſſe correctio prioris Ἠθμὸς, quod per compendium ſcriptum fuerit pro ſuperiori voce Ἠθμάεσσι. Similiter in v. Ἐθαμὸς, poſt Ἐθαὶ, ubi vid. *Not.* ut & ad v. Ἐπιδάμῳ, item ad v. Ἐυδίῳ, quod ibi e contrario, ex compendii ſuſpicione, adparet pro Ἐυδόμῳ. Niſi mallis Ἠθμὸς referre ad præc. v. Ἠθλιὸς, at Etymol. Ἠθμὸς, πρὸ Ἠθμῶν. &c. ubi forte πρὸ Ἠθμὸς, vel Ἠθλιὸς ſcribendum. At vel ſic ἠθμηδὸΘ tollendum erit, ceu repetitum ex ſuperioribus. Quando etiam ordini conſules, legendo: Ἠθμὸν. ἠθμὸς, ἠθμηδὸΘ.

19. Ἠθῶ(ε)ν.] Male pro πίρῶ(ε)ν. Suidas: Ἠθίζῃ(ε)ν. ἐφθάρη. ζᾶτο. Vid. etiam ſup. v. Εἰτείρῃ(ε)ν, quod expon. πτοήσῃ. KUST. Conf. Kuſt. in *Anti-Gronov.* p. 40. Item ſup. ad v. Ἔβαν, & inf. v. Ἠίμην ἀπόλλυν. Supra: Ἔβη. φθείρῃ. niſi

Ἠθολόγ@ [1]. θεατρικός.
Ἠθοποιεῖ. λέγειν ἀεμόζωΣας, ἢ ᾄδειν, ποιεῖ.
Ἠθοποιία. τοῦ ἦθ@ μιμήσασθαι.
Ἤθ@ γνώσιμ@ τρόπ@ [2], ἀναγορά.
Ἤθεσιν [3] ἐθορύβει. συνήγαγε.
Ἤθυεν. ἐπαίζει.
Ἤθυζεν. εἰσπίζειν [4]. ἔνυσεν.
Ἡ Ἰουλιὰ [5]. ἡ ζημία.
Ἤθων. κατηχήσων [6].
Ἤια. βρόμαΣα.

Θάων, παξηλίων τε [7], λίνων τ' ἤια πίλειΣ.

καὶ ἄχερ [8].

—— —— πίων ἡμῶνα πάχῃ [9].

καὶ ἐφύλλ. καὶ ἐπερθόμην [10].

Ἤια, πολλὰ θεοὺς γουνούμεν@ ——

Ἤβ[11]. ἥβη.
Ἤιε. ἐπορεύετο.
Ἠίθεμβ [12]. ἀπεκάμθα, ἠδάμθ.
Ἤίθεοι [13]. ἄφθορ@. παῖδες ἄγαμοι.
Ἤίθε@ [14]. ὁ ἀκμαίζων ταῖς ἡλικίαις. ἀγήτε@. πατρὸς ἀδελφὸς [15] καὶ μητρὸς. φίλ@. πίν@. ἄπιρ@. ἄγαμ@. παρθέν@ [16].
Ἠΐθ[ε]ας [17]. ἤδεξας ἐπίθω.
Ἠΐθεαν [18]. ἐπορίσατο [19]. ἐπιθάσατο.
Ἠΐκανός [20]. ὁ ἀλεξιζών.
Ἤικτο [21]. ἐφύπτ. ἐμιμήσατο.
Ἠίλλοντο [22]. ἐστρεβλίζετ. ἤλλοτο [23].
Ἠίλθ. ἐπορεύμεθα.
Ἤίξεο [24]. ἄφεμ[ε]σο.
Ἤιον [25]. ἐπορεύμεν. καὶ παρειὰν [26], ἢ γνάθον.
Ἠΐσκε [27]. ἤκουε. ἢ ἐοικυῖ [28]. ἢ κα[29]

Nam legendum est ᾠκοῦς. Vide v. Κερκὶς. [- - - - ἔμοιγε ἐδικαί &c.] KUST. κοινὸς. pro κακίστος, jam ante correxerat *Salmas.* T. II. *Hist. Aug.* p. 756. Vid. Schol. Aristoph. ad *Equit.* ϑ. 1147. ubi ex Cratino adfertur χρῆσθαι ἐθρίοις, quod Noster infra habet. Adi locum, ut & inf. v. Λόθιος, post Λοῦ.

1. Ἠθολογῶ.] Videtur designare Philosophos, qui de virtute ad ravim usque declamare solent in theatris: quorum meminit Philo &c. CASAUB. [ad Suet. *Aug.* c. 75. p. 270. conf. ad *Ill. Gramm.* c. 4.] Vir magnus perperam accipit pro Philosopho ad ravim usque in mores vel de moribus declamante in theatris. Ἠθολόγοι enim sunt mimi et scurrae, βωμολόχοι, *Atellani* (ut Glossa) Δικολόγοι etiam dicti, quod sententias ad vitam utiles jactarent; ut videre est in iis sententiis quae superstant ex *Mimis* P. Syri & Laberii. SALMAS. [ad Vopisc. *Aurelian.* p. 385. five T. II. *H. A* p. 530.] Utitur voce Diodor. Sic. l. XX. p. 797. Καθάπερ τινὰ τῶν ἠθολόγων καὶ διαφθορέων διατρίβας. VALES. Conf. Valef. ad Ammian. Marcell. XXVIII. 4. p. 405. Cangii *Gloss. Gr.* v. διαλογεῖν, Kuft. ad Suid. & Crenii *Not.* ad Cafaub. *de Satyr.* II. 1. p. 282. 285. Ἠθολόγους itaque vocaruot mimos, quod ridicula imitatione hominum mores sermone, geftu &c. exprimerent. Nec femel *mimorum ethologorum* meminit Cic. *de Orat.* L. II. *p m.* 235. Hefychii gloffam exhibent Suidas & Lexicon MS.

2. Τρόπ@.] Quamvis defendi poffet, malim tamen τύπ@. Vid. fup. *Not.* in v. Ἤθεα. Conf. v. Ἤθη. - - - γνώσιμ@. Vir Doctus in *Not. ad Var. Lect.* Aretaei p. 502. a. conjicit, γνωσιμ@ τύπ@ ἀναγορᾶς, ut cum Cotincho congruat, qui ἦθος exponit, τὸς τοπος τὸ εἰς ἀναγορᾶν.

3. Ἤθεσιν.] Sup Λδελεζῆ. συνάγει. Conf. v. Λδελεζῆ, ibique *Not.*

4. Ἤθυζεν. ἐφοτίζει.] L. Ἤθυσεν ἐφοτίζει. ab Ἄθυσεν. IS. VOSS. Deceptus *Voffium* prava lectio in Ἄθυσεν. μαγεῖ, βαπτίζει. Mitto nunc illud μαγεῖ. fed fcribendum fine dubio βαπτίζει. Diverfum non eft ab Λθυσεῖ. βαπτίζει. quemadmodum Bacchylides apud Athen. L. II. p. 39. F. Ἔλαιὰ δ' αἰθυσεῖ φρενὰς. Alibi corrupte: Λδέξας κατοῖζεν pro Λυδέξας, quod male follicitavit. Vide Noftrum in Λναιθύσσει, & Καθυδεῖ. Hic ergo legendum effe patet: Ἤθυσεν. ἐβρίζειν, ἐνύσσει. HEMSTERH. Leg. ἐβρίζειν. Vid. fup. v. Λθυσεῖ. KUST. Sup. Ἔθυζεν. ἔνυσεν. Conf omnino *Not.* in v. Ἄθυσεῖ. Recte emendarunt Viri Docti: Ἤθυσεν. ἐβρίζειν. ab αἴθυσσω. unde jota fubfcriptum literae H. Si tamen ἄθυσεν etiam di xerint, fubfcripto jota opus non eft. Vide autem num ζ in hac Gloffa retineri queat, ex Dialecto: ut κλάζω, ἀνάζω, &c. Tarentini, pro κλάσσω, ἀνάσσω, &c. in ἄθυζω, vel αἴθυζω, pro - - - ἄσσω Conf. Suid. v. Ἄρμα.

5. Ἡ Ἰουλιά.] Vid. fup. *Not.* in v. Λθῶν. & inf. v. Θοή. Conf. Schol. Hom. *B.* N. 669. & *Od.* B. 192.

6 Ἤθων. κατηχήσων.] F. καθυγήσων Eo fenfu οἴειν, quod contr. eft ἄθειν, legitur apud Herodot. L. I. c. 15. Vid. & l. V. c. 15. & Hefych. in Ἤθεα. BIEL. Supra tamen etiam: Ἤθεσιν. κατηχήσεσι. quod & *Kuft.* confert.

7. Ἤια. βρόμαΣα Θάων τ. τὸ λ. &c.] Pro τὸ fcrib. τὸ. SCAL. SALM. Leg. Ἤια. βρόμαΣα. (Hom. *Il.* N. 703) Θάων, παξηλίων τε λ. τ. π. ἠδ ἄχερ. (ut apud eund. *Odyff.* E. 368.) - - - ἔΐα ϑημῶνα. πυκάξῃ. καὶ ἐφύλλ. καὶ ἐπερθόμην. (ut in *Odyff.* Δ. 330.) [433.] Ἤια πολλὰ Δ. γ. FABER in Anacr. p. 195. HEINS. JENS. *Luc. Hef.* p. 106. Vid Schol Apollon. p. 31. SCHR. Locus Apollonii eft *Argon.* I 659. ubi Schol. Ἤια δὲ, καὶ ἰδίαζε, βρόμαΣε. Similiter ϑ. 1180. Photius in Lex. MS. Ἤια. τὰ ἐπιτήδεια καλάμλιν. ἄτινα ἐκαθαίρετο. ὁ δὲ Πανυσις ἀπλῶς ἔφησε βρόμαΣα. (adfert verba *Il.* N. 703.) καὶ ϑ ὡς τὰς παῖς ἐπιτείλατο, ἐμοῖσι. Conf. Etym. Sudd L. Bos *Animadv.* p. 154. 155. H. Stenh. *Ind* & inf. v. Πολύστο. Adde fup. v. Ἤϊα, poft ἀπεφύτευε. Cl. *Jenf.* l. c. fcribit lo priori verfu, παξηλίοντε. Sed παξηλίων τε per ω, eft lu Homeri Editt. Conf. inf. v. Πεφίδιος.

8. Καὶ ἄχερ.] Conf. fup. v. πίων, & quae ibi notavimus. KUST.

9. Τυκῇ.] L. τυκάξῃ, ut eft in l. e. Hom. *Od.* E. 368. & Schol. ad *Il.* N. 703. Item Schol. Apollon. Rhod. l. 1180. Idem tamen vitium in Etymol.

10. Ἐπερθόμην.] Conf. Hom. *Od.* Δ. 427. mox v. Ἤϊα, fup. v. Ἤια, & L. Bos *l. c.*

11. Ἤβ, δέ.] L. Ἤϊβῃ. ANONYM *in Cod Weſſ.* Scribe Ἤϊβῃ. IS. VOSS. Lege coojunctim, Ἤϊβῃ. ut Hefych. docuit, Ἤϊβῃ cum jota adfcripto idem effe, quod ἥβῃ; cum jota fubfcripto, l. e. ἤβαι. KUST. Vid. fup. *Not.* in v. Ἤπιδιε, & Ἤβαι, & mox v. Ἤβαιῷ. Eodem modo infra Ἤμεν. ἦτον. Eft autem ex Hom. *Il.* N. 355 Vid. Barnef.

12. Ἠβαιῷ.] L. Ἠϊβαιῷ. IS. VOSS. Ἠϊβαιῷ forte fcripfit, pro Ἠϊβόλῳ, five Ἠϊβαιῷ. ut fertes poftulat, l. e. ἠβώοντι, pro quo & ἠβαιῷ, per Syncopen. Vid. *Not.* ptae, & fup. v. Ἤβαι, Ἠβώοντα, &c.

13. Ἤϊσαν.] Vid. Quinctilian. *Inft. Orat* l. 10. Latine *inexfecti pueri*, qui Graece ἄϊσαν: notante if. Cafaubono ad Apulej. *Apolog.* p. 180 quem fequitur *Mouffacus*, addens: „ Gloff. *Inexfetis.* ἀφύρτ@. recte. Sed idem Auctor alibi „ peffime: *Αφύρτ@. Impubes, impeftis.* Legendum *Inbeftis.* „ Vulcanius noo correxit: quod miror. „ Ita vero correxit etiam Cangius. in *Caffigat.* p. 228.

14. Ἤϊθε@.] Vid. Antholog p. 3. SCHR. Vide fis Euftath. *Il.* p. 1226. 25. SOPING.

15. Πατρὸς ἀδ. καὶ μ.] Refer ad Θε@, vel Ἤϊθε@. Vid. fup. v. Ἤϊθε@. [ibique *Not.*] KUST. Conf. H. Steph. *Ind.*

16. Παρθέν@.] Conf. Etym. & Phot. cujus verba exhibet Kuft ad Suid. Conf. fup. *Not.* in v. Ἤϊθε@.

17. Ἠΐθ[ε]ας.] Forte pro Ἠΐθεας, ab αἴθω, vel αἴθω, quod fignificat ἀνάω, πυκάζομαι. Vid. Euftath. KUST. Pro ἤδεξας leg. ἰδέξατο. quod fpectat ad Ἠΐθεας. Sed ἰδέξατο pertinet ad Ἠΐθεας, ab εἶδα. conf. fup. Ita proximum ἐπιθάσατο pertinet ad Ἠΐσκε, ab eodem εἶδα. REISK. Conf. inf. v. Ἠϊθέμβ, ante v. Ἤϊκε.

18. Ἠΐθεαν.] Scr. Ἠΐθεαν IS.VOSS Vid. *Not* prae. KUST.

19. Ἐπορίσατο.] Refer ad Ἤϊσαν. KUST. Quod inf. vide.

20. Ἠΐκανός.] Quafi *auxiliaris.* SOPING. An ab ἀΐσσω, ἐφικνοῦμαι placet. G. Id eft, πίσχω@, ἐφίσχων. a χάω, χάνω, πασχω, unde *cano.* IS. VOSS. Compofitum videtur ex ἀΐσ, & ἀκω vel ἰκάνω. Sed haec incerta, quamdiu vox ipfa latet, & locus unde petita fit. Infra: Ὀλόφρων@, ὁ πλεκτικός.

21. Ἤικτο.] Hom. *Od.* Δ. 796. Conf. fup. v. Ἤικτον. KUST. Pro ἐφύπτ eft ab αἴσσω, pro ἐμιμήσατ ab ἤϊκτο. H. STEPH. *Ind.* Vid. Etym. M.

22. Ἠίλλοντο.] Referendum eft ad ἰλλὸς, quod fignificare κυρτὸν, five *ſtrabonem*, notum eft. Vid. inf. v. Ἰλλὸς. KUST.

23. Ἤλλοντο.] Scribendum videtur Ἤλυντο, cum fpiritu aſpero, l. e. *fullebant*, ab ἄλμαι. ut Hefych. docuit, Ἠϊλλοντο, per pleonafmum ϑ ι, effe idem quod Ἤλυντο. Sed fides fit penes Auctorem noftrum. IDEM. L. l. Ἤλυντο, vel Ἤλυντο. KEISK. Nifi voluerit, pro Ἤλυντο etiam pingi βάλλοντο. Conf. *Not.* in v. Ἠϊλλ, & v. Ἤϊλυν.

24. Ἤϊξεο.] Hom. *Il.* Δ. 78. Vid. fup. v. Ἀνάξεο.

25. Ἤϊον.] Vid. Apollon. Schol. p. 58. SCHR Apollonii locus (l. 1180.) alienus eft, & pertinet ad v. Ἤϊα, fupra. Alteous etiam eft a Cl. *Jenf.* l. e. adductus locus Hom. *Od.* Υ. 370. - - τὸ δ' ἤιον. ubi recte Schol. ἰξάνεσαν δὲ. Ἤιον enim apud Hefych. eft ἐπορεύοντο. unde inf. Ἤιεν. Conf. fup. v. Ἤιεν.

26 Παρειὰν &c.] Referendum ad Παρειὰν: pro quo an etiam Ἤιον dictum fuerit valde dubito. KUST. Conf. v. Ἤιεσε. - - - ἐβαλόμην τὸ ὑπόπτερον. &c.

27. Ἠΐσκε.] Hom. *Il.* E 36. - - ἐπ' ἠϊόνεσσι παφάσσῃ. KUST. JENS. *Luc. Hef.* p. 107. Vid Etym. M. & 10f. ante v. Ἠιάσατο,

28. Ἰουδῆ.] L. ἰουδὶ. Exiftimavit nimirum Hefychius, ἠϊσκε

καλὰς ἔχοιτε φωνάς [1].
Ἠϊών. ἀκτή, αἰγιαλός [2].
Ἠϊόνες. ἀκταί, αἰγιαλοί [3]. ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω [4]. διὰ τὸ φέρεσθαι [5] τὰ δάκρυα, ὡς καὶ κατὰ τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα.
Ἠϊονῆσαι [6]. καταντλῆσαι.
Ἤϊος. πορθήσιμος. παιανιστής [7].
Ἠϊόσιν ἁρματεύσας [8]. τῷ ἅρματι σύρας [9], ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ἐλαύνων.
Ἠϊρε [10]. κατελάμβανεν.
Ἠϋερέθησαν [11]. ἐκρέθησαν, ἐκρεμάσθησαν.
Ἤϊσαν [12]. ἐπορθοῦντο.
Ἦισι [13]. ταῖς ἑαυτῶν.
Ἤισεν [14]. ᾖσεν.
Ἦισιν [15]. ἰδίαις αὐτῶν. ᾖσιν ἐνὶ φρεσὶν [16].
Ἠΐσατο. ἔφθιτο.
Ἠΐστωσας [17]. ἀφανῆ ἐποίησας.

Ἠΐ-

Ἤϊχνυον [18]. ἐπανέστησαν. ἐλυμήνατο. ἐπαρώνη.
Ἠΐχθησαν [19]. ἐφάνησαν. ὥρμησαν.
Ἠϊόεντι [20]. ἀφράδη.
Ἠϊώμεθα [21]. πεπληρώμεθα. ἐπισιτισόμεθα.
Ἠϊών [22]. ἀκτή. ψάμμος. ὄχθη.
Ἠϊθόμην [23]. ἤκουσα.
Ἦκα [24]. πράως, ἡσύχως. πρῶϊ, ἔπεμψα.
Ἠκάδα. ἠσθμαμβῆζεν [25] γυναῖκα.
Ἠκαῖον [26]. ἀσθενές.
Ἦκεν [27]. ὄντως γάρ. ἡ ἐνέβαλεν, ἡ ἔπεμψεν, διασυνομθίως.
Ἠκαῖος. χρησιμείας [28]. ἰσχυρός.
Ἤκαχεν [29]. ἔβλαψεν. ἐλύπησεν.
Ἠκαλέον [30] γελῶσα. πράως [31], οὐκ ἐκτεθροπτηκυῖα.
Ἦ κεν [32]. ὄντως ἄν.

Ἠ-

ἠΐοντα apud Homer. per pleonasmum τοῦ η, dictum esse pro ἰόεντα, ab ἴον, viola: quam etymologiam etiam adfert Etymologus. KUST.

1. Φωνάς.] Putem fuisse ᾐόνας, quod facile in φωνὰς mutari potuit. Sic Etymol. Ἠϊόνες. ὁ καλὰς ᾐόνας ἔχων. Minus enim commodum videtur φωνὰς, etiamsi Ἠϊὼν ab ἀΐω, audio deduxeris: de quo idem Etymol.

2. Ἠϊών. ἀκτῆς αἰγιαλός.] L. ἀκτή, αἰγιαλός. J. F. GRONOV. Vid. inf. suo loco, & v. seq. Neque videtur separandum a superiori Articulo. Sæpius enim etymon subjicitur, vel inseritur a Grammaticis.

3. Αἰγιαλοί.] L. αἰγιαλοί. JUN. SOPING. Vid. sup. v. Αἰόνες, post Αἰών, & Not. in v. Ἠϊόνες.

4. Ὀφθ. τὰ ὑπὸ κάτω.] τὰ ὑποκάτω, una voce, scribit H. Steph. Ind. Vid. sup. v. Ἠϊών. - - - παρειῶν, &c.

5. Διὰ τὸ φέρεσθαι] Supple ex Etymol. διὰ τὸ δι' αὐτῶν φέρεσθαι. KUST. H. Steph. Ind. supplet: διὰ τὸ φέρεσθαι καθ' αὐτῶν v. δ. quod prætero.

6. Ἠϊονῆσαι.] Pro Αἰονῆσαι. Vid. sup. v. Αἰονᾶν, & inf. v. Ἠϊονῆσαι. KUST. Conf. v. Ἀσπάκαξ.

7. Ἤϊος. - - - παιανιστής.] Refer ad notissimum illud ἰήϊε Παιάν. Ἰὼ Παιάν, vel Παιών, unde Apollo dictus Ἰήϊος. KUST. Vid. Etym. M. in Ἤϊε Φοῖβε, & Ἰηΐε. Conf. Schol. Hom. Il. O. 365. Hesych. v. Ἰήϊος, sup. v. Ἠϊέ, & H. Steph. Ind.

8. Ἠϊόσιν ἁρματεύσας.] Sunt verba Euripidis Orest. v. 995. (al. 997.) ubi præcedit v. 991. πελάγεσιν διαδιφρεύσας.

9. Σύρας.] Quid hoc ad rem faciat, non video. Quin potius eo deleto, sententia recto tenore procedet. KUST. Quum nondum investigaveram locum modo allatum Euripidis, conjiciebam σῦλας, spolia; quorum mentionem in Poëtæ alicujus loco, quem Hesych. spectabat, fuisse suspicabar, inductus etiam, quod distinctionem post σύρας nulla Editio exhibebat. Nunc aliter sentio, & cum Phavor. distinguens post σύρας, existimo, prioribus illis, τῷ ἅρματι σύρας, solam vocem ἁρματεύσας explicari; sequentibus autem, ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ἐλαύνων, integram φράσιν Euripideam, Ἠϊόσιν ἁρματεύσας. exponi. Talia sæpius jam vidimus. Agit Poëta de Myrtilo, quem secum vectum in mare deturbavit Pelops, cum in finem in littore aurigans.

10. Ἤϊρε.] L. Ἤϊρε, pro ᾖρε, ab αἱρέω. KUST. Ἤϊρε etiam Cyrill. Lex. MS. Vid. inf. suo loco v. Ἦρε· quomodo & hic scribit Cl. Jens. l. c. Ob seriem tamen nihil hic & in seqq. mutare volui. Ideo jota adpositum retinui.

11. Ἠϋερέθησαν. ἐκρέθησαν.] L. Ἠερέθησαν. ἠέρθησαν, ab αἰωρέω. J. F. GRONOV. L. Ἠερέθησαν. IS. VOSS. Vel pro Ἠέρθησαν, vel, ut Gronov. existimat, pro Ἠερέθησαν. Deinde pro ἐκρέθησαν lege ἠέρθησαν. KUST. Scripserat forte: Ἠερέθησαν. (sive Ἠερ.) ἠέρθησαν. nisi ἐκρέθησαν sit corrupta lectio, quam sequitur emendata ἐκρεμάσθησαν, cujus media syllaba μασ exciderat. Favet Phavorin. Ἠερέθησαν. ἐκρεμάσθησαν. altera voce omissa.

12. Ἤϊσαν.] Hom. Il. K. 197. & Schol. Conf. sup. v. Ἠΐθεσαν, Ἤϊεν, & Ἤϊσαν.

13. Ἦισι.] Ordo requirit Ἦισι, i. e. ᾗσι ut mox Ἦισιν, pro ᾗσιν. jota adscriptum pro subscripto.

14. Ἤϊσεν.] Vid. inf. v. Ἦσεν. ab ᾄδω, cano. Indicare voluit Hesychius, Ἤϊσεν, vel Ἤισεν, cum jota adposito, idem esse quod ᾖσεν, subscripto jota. Conf. Not. in v. Ἠΐδη, & Ἠΐδωσαν.

15. Ἦισιν.] Scribo Ἦισιν, & mox ἐνὶ φρεσὶ, ex Homero. JENS. Luc. Hes. p. 107. Vid. Not. penult.

16. Ἦισιν ἐνὶ φρεσίν.] Hom. Il. Σ. 430. ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν. Sic & Od. Θ. 368. Atque ita reponendum forte h. l. Nisi malis: Ἦισιν. ἰδ. αὐ. ᾗσιν. (quomodo jota adscriptum per subscriptum redditur in v. præc.) Tum exemplum additur: ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν. Eligat Lector.

17. Ἠΐστωσας.] Exstat apud Soph. Ajac. v. 515. Schol. ἀφάνισας. &c. quod adfertur a Suida. Conf. sup. v. Ἀιστῶσαι, ibique tria præcedentia vocabula.

18. Ἤϊχνυον.] Scribo Ἤϊχνυον. Exstat in Hom. Il. Σ 24. [& 27.] ac sæpius. JENS. l. c. Series tamen jota adpositum retinere jubet, ut sæpius. Vid. sup. v. Αἰχμή.

19. Ἠΐχθησαν.] Sup. Ἀΐχθησαν, ex Hom. Il. Ω. 97. qui Il. Π. 404. ἠΐχθησαν. Schol. ὡρμήθησαν.

20. Ἠϊόεντι.] Scr. Ἠϊόεντι. IS. VOSS. Vid. sup. suo loco.

21. Ἠϊώμεθα. - - - ἐπισιτισόμεθα.] Id est, cibariis ad iter necessariis instructi sumus. ab ἠιον. Vid. sup. v. Ἤια. KUST.

22. Ἠϊών.] Vid. Schol. Hom. Il. M. 31. & sup. ante v. Ἠϊόεις, item Not. in v. Ἠϊόνες.

23. Ἠϊθόμην.] L. Ἠϊσθόμην. IS. VOSS. Male forsan pro Ἠισθόμην, ab αἰσθάνομαι, sentio, intelligo. Sic sup. Αἴειν, quod est ab eodem Themate, exponitur ἀκοῦσαι. KUST. Conf. v. Ἠΐθεσαν, & Ἠΐσθεσαν, & inf. v. Ἤϊδον, & Ἤιδε, item v. Ἀΐον. Argute Reisk. Πειθόμην, pro ἐπειθ. conjiciebat.

24. Ἦκα.] Vid. Etym. M. & sup. v. Ἀκαλά, Ἀκήν, &c. mox v. Ἠκαλέον. Gloss. Rutgers. ad Oppian. V. 481. Ἦκα. ἡσύχως. At πρῶϊα, ἔπεμψα, pertinent ad Ἧκα, quod vel excidit, vel potius uno eodemque spiritu Hesych. utramque vocem more suo protulit. Vid. Misc. Obs. IX. a. p. 135. Conf. mox v. Ἦ κεν, & deinde v. Ἧκεν.

25. Ἠκάδα. ἠσθμ.] Scr. ἀσθμαίνουσαν. SALM. Vid. Not. in v. Ἐχματα. Nec ausim Ἀκάδα conjicere.

26. Ἠκαῖον.] Vid. sup. v. Ἠκαιὸν, & mox v. Ἠκαῖος. Etym. M. Ἠκαῖος. - - - - - ἀσθενής. ut Schol. Hom. Il. Ψ. 531.

27. Ἧκεν.] Ordo postulat Ἧκεν. [Vid. inf. ante Ἠκέα.] IS. VOSS. Scr. Ἦ κεν. ὄντως γάρ. Ἧκεν, ἐνέβαλεν, &c. Ita mala manus duas voces cum una confuderat. VERW. Ita vero solet Hesych. diversa, at sono adfinia, brevitatis caussa, sine repetitione, jungere; ut modo ad v. Ἦκα monui. Conf. v. Ἦκε. &c.

28. Ἀχρησιμείας.] Forte scribendum est ἀχρήσιμος, firmus, efficax. Simile mendum occurrit supra, ubi Ἀχρεῖος scriptum est pro Ἀχρήσιμος. KUST. Supra contrario sensu: Ἠπτυμ est pro Ἀχρήσιμος. Ἠκαῖος forte hic pro ἀκαῖος positum, ab ἀκαῖον. ἀσθενές. Ἠκαῖος forte hic pro ἀκμαῖος, ab ἀκμή, quod rei vigorem indicat, vel pro ἀκμαῖος, ab ἀκμή. Nec displicet ἀχρεῖος. Remocat. Pro ἀχρησιμείας autem non displicet ἀχρήσιμος. Recitior enim videtur ἀχρηστος, sive ἀκρατής, quod inf. reddit ἰσχυρός, &c.

29. Ἤκαχεν.] Hom. Il. Π. 822. Vid. Suid. ibique Kust. & sup. v. Ἀκαχεῖ. Obiter moneo, dum locus ante oculos est, egregiam Cl. Kusteri observationem ad Suid. v. Ἡ κάμηλος &c. ubi fragmentum Distichi veteris pessime adsutum esse monet, in mentem quoque venisse H. Junio in Not. ineditis ad Suid. qui præter duo Anthologiæ loca, a Kustero notata, indicaverat etiam, Synesium eo proverbio usum esse. Locus Synesii est Epist. 113. p. 253. C. GUYET.

30. Ἠκαλέον. γελ.] Ἀκαλῆς, ἀκαλος, ἀκαλός. GUYET. L. Ἠκαλέον. IS. VOSS. Vid. v. Ἀκαλόν, item v. Εὐκαλος, post Γεωργός. &c. Conjunxi: Εὐκαλεία, Εὔκηλος, Γέγηθε, post Γεωργ. &c. Conjunxi: Ἠκαλέον γελῶσα. ut Phavor. H. Steph. in Ind. exhibet Ἠκαλέον γελῶσα, ut mox Palmer.

31. Πράως.] Aliter distinguo & lego: Ἠκαλέον γελῶσα. πρᾴως, οὐκ ἐκ. Dabis credo, Lector, assensum: & id ordo requirit. Et sic legit H. Steph. PALMER. Distingue & supple: Ἠκαλέον γελῶσα. πράως γελῶσα, οὐκ &c. KUST. Recte πράως retinetur: γελῶσα enim ex præcedd. tacite supplendum; quod more suo bis ponere noluit Hesych. Quin maxime priorem vocem exponere voluit; quam altera esset nota satis. Ita passim.

32. Ἦκεν.] L. Ἦ κεν. IS. VOSS. Immo Ἦ κεν. Vid. sup. post Ἠκαῖον, & inf. post Ἠκέα. 1. Ἠκέ-

Ἠελία. ἠέλια.

Ἤκ. ἴσχε] 1. ἢ ἦλθεν. ἢ ἥκει 2.

Ἤκεν. ἄφηκε 3, ἔδωκεν, ἔπεμψεν, ἐπαφῆκεν.

Ἠκές 4. ἠξύ. ἢ ἦλθες 5.

Ἠκεσάμην. ἠκεσάμεσθα, ἠκεσάμην.

Ἠκέσατο. ἰάσατο, ἐθεραπεύσατο.

Ἠκέσας 6. ἀκεσσίφρας, ἀδαμαστοὺς.

Ἠκή 7. ἀκωκὴ, ὀξύτης, ἀκμή.

Ἤκιστα. ἥδιστα, ἡδ' ὅλως 8. ἐλάχιστα.

Ἤκιστ' ἂν. ἐλάχιστ' ἂν. ἐλάσσων. βραδύτατ' ἂν 9.

Ἠκοντα. κωλαγκύλωνα, ἐλθόντα.

Ἠκεδωμένως. ἐμπτώς.

Ἠκείωτο 10. ἀκεῖσθαι ἤθελ.

Ἠκροτηλεσμένον 11, τὸν ἄκρον ἀφυπνωθότα.

Ἤ κύων 12 ὁ τῆ φάτνη. παχυμία, ὡς τοὺς μήτε αὐτοὺς χρωμένους, μήτε ἑτέροις ἐῶντας.

Ἠλαὶ 13. μάταια.

Ἠλαίνεσθ' 14. τὸ ὁδῷ πιθεμασθῆναι.

Ἠλαίνῃ 15. μαραίνῃ.

Ἠλακάτη 16, τὸ δικαῖον 17 τῆς εἰλίας ἐργαλεῖον·

Ἠλακάτη 17 πεζέτυπτε, ἰσοπηχὲς εἶρε ἐχουσα.

καὶ ἀτρακτ. 18.

—— —— ἠλάκατα ποφῦσα 19.

καὶ τὸ βέλ., ὁ συνδίτης 20.

—— —— χρυσηλάκατ. κελαδινὴ.

Ἀφ' ἧς τοῦ ε, Ἠλακάτη 21.

Ἠλακατῖνες 22. Θαλασσίαι ἰχθύων αἱ καταδῦσαι 23.

Ἠλακάτη 24. δίαξ. ὁμοίως καὶ Πολυηλάκατα 25, καὶ τῆς πολεμίων χαίλης· ἵνα δὲ κενεῶν, καὶ γένεται 26 ἔχωσι, ὡς τάχυν, ὡς κέλαμες.

Ἠλακάτα. ἀγὼν ὁ Λακεδαιμονίοις, ἢν Ἠλακά-

1. Ἤκ. ἴσχετε.] L. Ἤκ. ἴσχε. Inf. Ἤκετε . . . . . ἦλθες. Conf. v. Εἶκεν, & Ἴκ.

2. ἴσχε.] Sup. Ἀντικ. ἀντίχ. sic ἀξ συνάγ. ubi pro ἀντίχ olim ἀντχῆν legebam, adductus hoc ipso loco. Verum oilill ounc mutaverim. Herodot. II. 28. ἔρυο ἰὸ ἀξ τὸν κορυφὰς ἀνεῖρθαι. Ἀντίκ sup. pro ἀφικέ positum videtur, Ionice: ut Suidas Ἀντίκρυ (five Ἀντίκρυ, pro ἀφ.) est ἀπλῶς. Quando autem Ἤκ & Ἴ. exponitur ἔχω, sensus non io nuda voce, sed in contextu loci, ad quem respexit, quærendus est. Videtur ob oculos habuisse Hom. Od. O. 328.

Τῶν ὕβρις τε, βίη τε, σιδήρεον οὐρανὸν ἷκεν.
Quorum injuria, & vis, in ferreum cælum venit.

Ubi pro ἷκεν al. ἵκει. quod commode per ἴσχει ltaque reddit Hesych. i. e. *fonat.* Sic *Genes.* XVIII. 21. ubi Deus de Sodomæ incolis: καῦτ' τὴν κραυγὴν αὐτῶν τὴν ἐρχομένην πρός με. Et *Exod.* II. 23. ἀνέβη ἡ βοὴ αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν. Ita sup. Ἀμφιλοκίη. (sc. αὐτὸς, *clamor.*) ἐκίκλησκε. ἐκεχύκει.

3. Ἤκεν. ἄφ.] Ἐφῆκεν Schol. Hom. *Il.* A. 382. Suid. & Phot. Lex. MS. Neutrum male. Vid. sup. v. Ἤκα, & v. Ἤκεσ.

4. Ἠκές.] Vid sup. v. Εὐήκεις.

5. Ἦλθες.] Refer ad Ἤκεσ. KUST. Vid. v. Ἤκ.

6. Ἠκέσας ἀκεσσίφρας.] A κέω, πέπωκα, πεκῶ. G. Ut cum ἐπὶ φρένα ἔπεσσι *Iliad.* Ζ. Poëta dixit. HEINS. Vid. Etymol. in Ἤκεσ, & Eust. Γ. *Od.* p. 135. IS. VOSS. Schol. Hom. *Il.* Z. 94. habet ἀκεσσίφρονας, pro ἀκεσσίφρους. Utrumque Etym. *l. c.* Conf. H. Steph. *Ind.* & inf. v. Ἤκεσ, & v. Ἤκες.

7 Ἤκη.] Idem quod ἀκή, unde ἀκή, &c. GUYET. Scrib. Ἤκεα, cum spiritu lenl, & conf. v. Ἀκαιά.

8 Ἥκιστα. . . . . ἥδιλος] Divisim ferihe ἡδ' ὅλως, ut in Lex. MS & inf. in v. Ἡνδε. Vid. *Not.* in v. Ἀλωσιτέω. Conf. Etym. & Suid. v. Ἤκιστα, & Lex. Rhetor. MS. *Bibl. Coisl.* p. 491.

9. Βραδύτατ' ἂν.] L. βραχύτατ'. G. Nihil muto. Respexit ad Hom. *Il.* Υ. 531. Conf. Etym. M. & H. Steph. *Ind.*

10. Ἠκείωτο.] Matth. II. 7. 16. ἠκείωσ. ut *com.* 8. ἀ πεζῶν ἠξίωσαν. Anaxandrides in *Ulysse*, apud Athen. l. VI. p. 242. E. οὔτ' ἀκεῖσθαι. ut & Menand. *Fragm.* p. 292. *fin.* pro quo Hesych. ἀκεῖσθαι, ἡδῖ.

11. Ἠκροτηλεσμένον.] Vid. Harpocrat. SCHR. Vid. v. Ἀκροτηλεῖ, & v. Ἀκροτηλεῖσαι. Addo Schol. in Greg. Nazianz. *Stell.* II. p. 83. Ἀκροτηλεῖσαι. (l. . . εμῖσαι) τοὺς χειρῶν, ἢ τοῦδε, ἢ ῥιφ., ἢ ἄλλου. . . . Ἀκροτηλεῖζειν δὲ ἔστι, τὸ λεπτύνθαι τὸν ἄκρον.

12. Ἤ κύων &c.] Alii scribunt: Ἤ κύον &c. ut Suidas; quem etiam vid. v. Κύον ἐπὶ Φ. KUST. Ad utrumque locum vid Schott. qui Hesychio quoque tribuit, Η, non Ἤ. Conf. simile quid Luc. XI. 52.

13. Ἠλαὶ.] L. Ἠλαὶ. Conf. v. Ἠλὴς, & Παλαὶ. KUST. Vid. *Not.* in v. Ἠλαί.

14. Ἠλαίνεσθ'.] L. Ἠλαίνεσθαι. STEPH. IS. VOSS. Etym. M Ἠλαίνεσθ. Vid. H. Steph. *Ind.* Conf. sup. v. Ἐλαύνειν, Ἐλαύνεσθαι, &c. & Sylburg. in Clemird. p. 493. qui ἐλαύνεις, vel ἐλαύνεσθε, vetius existimat. Conf. v. Τερεῖ.

15. Ἠλαίνῃ.] Vid. Callim. *H. in Dian.* ν. 251. Schol. Theocrit. [VII. 23.] p. 72.]ENS. *Luc. Hesf.* p. 107. Eadem loca notaverat H. Steph. *Ind.* Conf. Etym. M. & Inf. v. Ἠλαινόμην, post Ἠλίαινα.

15. Ἠλαιναῖτα.] Vid. Apollon. Schol. [ad L. I. 565.] p. 26. SCHR. Vid. Inf. v. Ἠλακάτη, & v. Ἠλαιάτης, pro Ἠλ. confusis Η & Π. Conf. ad v. seq.

16. Ἠλακάτη] L. ἠλακάτη. JUN. Male,

17. Ἠλακάτη πεζέτυπτε &c.] L. Ἠλακάτη. SALM. Est versus Hom. *Od.* Δ. 135. KUST. JENS. *l. c.* Citatur a Schol. Hom. ad *Il.* Π. 183.

18. Ἀτρακτ.] Ἀτρέπτης καὶ ἠλακάτης junxit Plutarch. *Symp.* VIII. 14. p. 745. *fin.* Conf. H. Steph. *Ind.* v. Ἀτρακτ., & v. Ἠλακάτη.

19. Ἠλάκατα τροφῦζα.] Hom. *Odyff.* P. [97.] & Σ. [314. ubi, ἠλάκατα τροφαλίζουσα.] SOPINGIUS. Diltingue: Ἠλάκατα. τροφῦζα, καὶ &c. ANONYM. *in Cod. Burn.* Scr. Ἠλακάτη τροφῦζα. IS. VOSS. Locus mutilus, ac cum superiori connectendus, hoc modo: Ἠλάκατα. τὸ δηλ. ἐξ ἐργαλείου. Ἠλάκατα τὸν. *i.* ἐκ ἐργάζ. καὶ ἀτρακτ. . . . . Ἠλάκατα τροφῦζα. Deeft autem: καὶ ἠλάτηρας, τὸ δὲ τοῦ ἠλακάτου ἔρια. quomodo paffim ab Homero diltingui ἠλακάτα & ἠλάκατα notant Grammatici. Exflat autem locus *Odyff.* P. [97.] Κλωσμοῦ πολλοῦ ἔμπλεα, λαιμῆ ἠλακάτα τροφῦζα. HEINS. Hom. *Odyff.* H. 105. ubi legitur: ἠλάκατα τροφῦζ. KUST. Rectius adducitur locus *Od.* P. 97. ubi totidem literis. Inde petitum etiam inf. v. Λαιμῆ. ἠλάκατα τροφῦζα. quod vide. Sedem Gloffæ fam olim notaverat *Scipgius*, paffimque a *Scbrev.* omiffus. Conf. H. Steph *Ind.* & Cl. *Jenf. l. c.* qui, eodem fonte indicato, hunc & præc. Attic. recte in unum filo contioue redegit. Atque ita exhibendum curavi; præeunte Apollonio in Lex. MS. ubi legitur: καὶ ἠθνήμης· Ἠλάκατα τροφῦσ' ἀλεπτρέφης . . . (quod exflat *Od.* Σ. 53 quem locum etiam Hefych refpicere potuit.) Addit præterea: καὶ, τῷ δὲ παρ' ἠλάκατα τροφαλίζειν . . . ex *Od.* Σ. 314.

20. Καὶ ὁ βέλ. ὁ συνδ. &c.] Hoc vult: cum συνδίτης, Χρυσηλάκ. dicitur, τὸν τὸ χρυσῆν βέλ. ἔχοντα intelligi: ut cum Diana ita dicitur, ἡ χρυσῆν ἠλάκατ., ἤγουν τόξα, ἢ βέλη ἔχουσα, ut loquuntur Grammatici. HEINS. Vid. Etym. M. & H. Steph. *Ind.* Conf. v. Χρυσηλάκ., & Hom. *Il.* Υ. 70. ubi χρυσηλάκ. ἀγλαόθρον dicitur Ἄρτεμις. Quo refpexit Noster. Vid. ibi Schol. & omoino ad *Il.* Π. 183. onde fua hauit Etymol. Conf. fup. v. Ἐὐηλάκ., & Euftath. ad *Od.* Δ. p. 1488. 32.

21. Ἠλακάτη.] Sic infra fuo loco.

22. Ἠλακατῖνες.] Athen. l. VII. legit, Ἠλακατῖναι. SOPING. H. STEPH. *Ind.* Pro Ἠλακατῖναι. SALM. Et fic ferihendum ea ferie. IS. VOSS. KUST. Ab ἠλακάτη, unde ἠλακάτα, & ἠλάκατ. An ab ἠλή, unde ἄλης, ἀλάομαι, ἀλήμων, &c. eft ἠλακάτη, unde ἠλακατῖναι, i. e. *maneji, latipaces.* GUYET. Locus Athenæi eft p 301. D. quem laudat Euftath. *l. c.* ubi, & p. 1423. 12. etiam ἠλακατῖνες, quod recepi.

23. Οἱ καταδῦσαι.] An οἱ *pauci?* [Vid. *Not.* præc.]SALM. Euftath. ad A. *Odyff.* p. 62. [1423] καδῦσαι ex Pauſania legit. SOPING. H. STEPH. *Ind.* Καδῦσις & ἐλακατῖνες junguntur ab Athen. l. VII. 301. D. & IX. 403. B. Sed priori loco etiam καταδῦναι dicuntur, ut hic. Quare nihil mutandum cenfeo.

24. Ἠλακάτη.] Vid. Athen. [l. XI.] p. 475. [*init.*] SCHR. Vid. H. Steph. *Ind* p 1019. B.

25. Πολυηλάκατα.] L. Πολυηλάκατα. SOPING. SALM. GUYET. HEINS. STEPH. *l. c.* Paffim ῆ & ᾶ confundi notum eft. Ita fup. Ἐπίκουρον, pro Ἐπίκουρον, & contra, Δάης, pro Δάεις. Conf. *Not.* in v. Ἐδμῆ, & v. Ἠεικέα, pro Κεῖνα.

26. Τὰ γένωσ.] L. „Lego ε' ἀγένωσ, ut fint ſcapi & „ ſcirpi phlei, qui *fine nodis* ſunt; ἴχνοσ δ' τάχυσ ὡς κάλαμοι, i. e. *quorum fpica (ἄκωλο) eſt ut calamus.* Refert autem perbelle eam formam. Niſi malis parva quidem mutatione pro κάλαμοι legere κάλαμοι. „ Ita *Nunnef.* ad

χείτω [1], ὃς ἦν ἐρήμου Ἡρακλείους, ὡς φησὶ Σωσίβιος.

Ἡ Λακεδαιμονίων [2]. ἡ Μεσσηνία [3] τῇ Λακεδαιμονίᾳ προσοπτεύει.

Ἠλάλησα [4], ἡ λάλησις.

Ἤλαλεν [5]. ἤμυνεν, ἐβοήθησεν.

Ἠλαλήμενα [6]. ἠλάσαμεν. ἀπὸ ἀπελάσεως.

Ἤλασαν. ἔσκαψαν [7]. ἀπέλασαν.

Ἤλασεν [8]. ἐκ χειρὸς ἔξωσεν. ὄρυξεν.

Ἠλασπάζ[ει] [9]. ἑπκλινῆ. χρύπτει]. πλανᾶται, ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸν εἰλούμενον τόπον.

Ἠλάσκειν [10]. κρύπτειν. ἀποδιδράσκειν. πλανᾶσθαι.

Ἠλάσκουσι [11]. ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸν εἰλοῦν] τόπον, ἐν κίκλῳ πλανώμενοι.

Ἠλάσκουσι. πλανῶσ].

Ἠλ-

Phrynich. p. 19. ut præter *Schrevel.* notaverat Cl. *Kusterus*, hanc addens *ἐσίκασι*: „Sed hac correctione minime „ opus est. Nam significare vult Hesychius, nomine *ἀλαστῶν* venire non solum scapos arundinis, sed etiam reliquarum plantarum scapos *geniculatos*, sive nodis distinctos. Huc facit quod habet Photius in Lex. MS. 'Η „ λαστὴ. καλάμου μέσον· ἀφ' ὃ τὸ πρῶτον κλάδος ἢ τριχίον. „ l. e. 'Ηλασάνη, *arundinum scapi*: unde & *internodia spicarum*. „ Pro *γόνυα* Heins. *δόκους* conjecerat.

1. 'Εν' Ἠλασάνη] Vid. sup. *Not.* in v. 'Εν' *Εὐρυτὴν ἀγών*.

2. Ἠλασιδαιμονίων.] Scr. 'η Λασιδ. IS. VOSS.

3. Μεσσηνία] L. *Μεσσήνη*. SALM. *Μεσσήνη*. SORBER. IS. VOSS. Vid. Schol. Hom. ad *Odyss.* Φ. 15. & Zenob. III. 39. *Διὰ τὸν Μεσσήνης*. Res nota ex Pausaniæ *Messeniacis* l. IV. Justin. L. III. &c.

4. 'Ηλάλησα. ἐλάλησα.] L. 'η λάλησα. ἡ λάλησις. IS. VOSS. Ald. *ἐλάλησα*. [immo Hag. Ed.] Videtur dedisse Hesych. 'η λαλιά. ἡ λάλησις. Xenoph. Ephes. L. III. p. 40. *Καὶ μοι φίλημα σπάνιον ἐγίγνετο, ᾗ λαλιὰ ἀκμὴν ἦν.* Alio sensu Æschin. de *Fals. Legat.* p. 38. med. *Ed. Ald. ὑπεφείσθη λαλιά*. Pro *λαλεῖν τὴν μαλίστη, declamatione*, adbibitum constat ex Suid. qui Genethlium Palæst. memorat scripsisse *Λαλιάς*. [Vid. Suid. v. *Γενέθλιος*.] Et sic Himerius Sophista. [de quo vide eund. Suid. v. *Ἱμέριος*.] Recte ergo se habet lemma Atticistis præfixum *Orat. in Æschin.* [*Tom.* I. *Or.* VI. p. 65.] nec tanquam ab exscriptore Christiano profectum ei abjudicari convenit; quod visum Palmerio. [*Exercit.* p. 465.] Neque aufim ego in Hesych. v. *ἀφορᾶ*, pro edito, *λαλοῦσι λαλιᾶς*, refingere cum *Salmas.* *λαλιαῖς*. Adde Casaub. ad Theophrast. c. IV. ABRESCH in *Mise. Obs.* X. 1. p. 3. Ut posterius, ἡ *λάλησις*, separato Articulo ab ipsa voce (quæ fuppiffime coaluerunt) scribendum videtur; quamvis in Lexicis non obvium: ita prius fuiffe, 'η λαλιὰ, tum ex ordine, tum ex interpretatione, probabile fit, forte defumtum ex Matth. XXVI. 73. 'η λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ.

5. 'Ηλαλητο.] Vid. sup. v. 'Αλαλητὸν, & seqq.

6. 'Ηλαλήμεθα, &c.] L. 'Ηλασάμεθα, & *ἠλάσαμεν*. IS. VOSS. An 'ηλάμεθα, ab *ἐλαύνω*? Sed malim *Valsium* sequi. Hom. *Il. Α.* 681. *ἐλασάμενοι*, per epenthesin Poët. *Ϝ ν.* quam lectionem Hesychio reddendam censet Cl. *Jens. l. c.*

7. 'Εσκαψαν.] Hoc sensu Hom. *Il. Μ.* 6. *τάφρον Ἠλασαν*. Schol. *ὄρυξαν*. Sic & Apollon. Lex. MS. aliato eodem loco. Conf. v. seq.

8. 'Ηλασεν.] Vid. sup. v. 'Ελασεν, & v. 'Ελασσώσης.

9. 'Ηλασπάζ[ει.] Scribend. *Ἠλασπάζ[ει*. SALM. IS. VOSS. KUST. quod est verbum Homericum *Odyss.* I. 457. KUST. Aliud est *ἐλασπάζειν*, aliud *ἠλασπάζειν*, quamvis sæpe pro eodem. Hoc loco *Ἠλασπάζ[ει* lege: & scribe infra, hoc modo: *Ἠλασπάζ[ει, ἰξαλίνῃ, κρύπτει]. Ἠλασπάζ[ει, πλανᾶται, περὶ τὸ αὐτὸ εἰλ τ.* Vel lege simpliciter, ut diximus, *Ἠλασπάζ[ει*, quod utrumque significat. HEINS. Schol. *ἡ Ἠλασπάζ[ει. ἐκκλίνει, ἀποδιδράσκει*. Unde patet, favente serie, *l. l.* *Ἠλασπάζ[ει*, per *π*, scribendum esse (ut Apollon. Lex. MS.) & *ἐκκλίνῃ*, per duplex *κ*. Ita etiam *Anonym* in *Ord. Wet ften.* Quamvis fupius utrumque confuderint. Sup. *Ἀλασπάζω. πλανῶμαι. ἐρπάζω.* (l. *ἑλπάζω*) *ἀποδιδράσκω*. Vide ibi, & inf. v. *Ἠλαζὼν. . . . ἐξαπατῶν.* Suid. *Ἠλασπάζειν. ἐκκλίνειν.* Conf. mox v. *Ἠλάσκουσι*, &c. & H. Steph. *Ind.*

10. *Ἠλάσκειν.*] Ab *Ἀλάομαι*, *πλανώμαι*. G. Vid. Eust. ad *Β. Il.* p. 195. & ad *Α. Od.* p. 64. IS. VOSS.

11. *Ἠλάσκουσι.*] Ex Hom. *Il. Β.* 470. & Schol. Conf. sup. v. *Ἠλασπάζ[ει*, & v. *Ἐλάσσης*, item Suid. in v. *Ἐπάσκων*], quod pro *Ἠλάσκων*] male positum esse recte vidit Kuster.

12. *Ἤλασεν.*] L. *Ἠλάσει*. ut fit 3. perf. fing. Imperf. Act. ab *ἐλαύνω*. Vid. sup. v. *Ἀλασσέμεν*. KUST. Scribo *Ἠλάσει*, ab *ἐλαύνω*, unde & corruptum sequens *Ἐλάσσων*. JENS. *Luc. Hef.* p. 107.

Ἠλασεν [12]. ἐχαλέπαινεν.

Ἠλάσθην [13]. ἐχαλέπαινον, ἀδυνατοῦσιν. ἐβλαπτόμην. φίσγετο.

Ἤλατο [14]. ἀπλατᾶτο. *Ἤδεσμῷ*; ἐπήδων.

Ἤλαυνε [15]. ἢ φρατὴν ἦγεν.

Ἠλαύνομεν [16]. ἐπακολουθοῦμεν.

Ἤλησαν [17]. ἀδύησαν, ἐλύπησαν.

Ἤλδανεν [18]. ἠλλοίου. ἤυξανεν.

Ἠλδόμην [19]. ἐφιέμην.

Ἤλεγξεν [20]. ἤχμασεν.

Ἠλεμάτους [21]. ἄφρονας.

Ἠλεί [22]. μαρὲ, μαθαιτιμὲ

Ἠλεὺς, ὅς [τ'] ἐφῆκε [23] ——

Ἤλιτον [24]. ἥμαρτον.

Ἠλεκάτη [25]. ἐρυαλείου γυναικὸς.

Ἤλεκτρα. ἀλλότυπον [26] λευκὸν.

Ἠ-

13. *Ἠλάσθην.*] Ab *ἀλάω, ἄλη, ἀλασθαι*. G. Demto *σ*, mentem Hesychii habes, & Homeri *Iliad.* O. [21.] . . *ἰλασθαι δὲ θεοί*. Legas tamen in Eurip. *Iphig. in Taur.* [*p.* 934.]

Ἔσγατα· μυτὸν ὅπου ἀλάσθαι θεοί. HEINS.

Confundit Hesych. *ἠλάσθην*, quod est ab *ἀλασθαι*, cum *ἠλάσθαι*, quod est ab *ἐλαύνω*. Nam interpretationes duæ priores pertinent ad *ἠλάσθαι*. conf. *Not.* præced. At *ἐδυνατοῦσιν* referendum est ad *ἠλάσθαι*, vel *ἠλάσθαι*. KUST. *ἠλάσθαι* non est a Themate *ἐλαύνω*, sed *ἀλασθαι*. Vid. Etymol. Utitur Eurip. *Iphig. Taur.* *p.* 934. & 971. *δείμασι πάντρωθεν μ' ἀεὶ ἀλασθαι*. Lycophr. *p.* 450. & Eustath ad *Il. Ζ.* p. 1219. 22. ABRESCH *l. c.* Recte Cl. *Kuster.* Sic Apollon. Lex. MS. *ἠλάσθην, ὠργίσθην. . . . ἀλασθαι δὲ θεοί*, ex Hom. *Il. Ο.* 21. At tamen Suidas etiam: *ἠλάσθην. ἐδυνατοῦμεν*. pro *ἠλάσθαι*, quod Hom. Schol. *l. c.* exphe. *ἐδυνατοῦμεν, συνίεμεν*. Conf. v. *Ἀλασθεῖσα*. Similiter supra: *Ἠλάσθη. ἐκακοπάθη*. &c.

14. *Ἤλατο.*] *Ἤλατ*. an *Ἤλατ*? Accentus enim non notabantur Hesychii ætate G. Si scribatur *ἤλατ*, ab *ἐλαύνω*, significabit *ἐλατῆρ*, i. e. *arcubus*: *ex ἤλατ*, ab *ἄλλομαι*, respondet *πρ ἐπιδήλ*ου. KUST. Vox excidisse videtur, hoc modo inferenda: *ἤλατ. ἐκλατῆρ*. † *ἤλατ. ἐβ. ἐν*. Firmat conjecturam Lex. MS. Cyrill. Brem. in quo legitur: *ἠλατ. ἐπιδήμησε, εἰσέχυσεν*. corrupte pro *ἐπιδήμ. εἰσέχυσεν*. Vid. & Suid. in *ἤλατ*. Vox *ἤλατ* exstat I. *Reg.* X. 10. BIEL. Hom. *Od.* Γ. 302. *Ἤλατ*. Schol. *ἐπλατᾶτο. ἢ ἤλατ* est *ἐπιδήμ*ου. Suidas: *ἤλατ. ἐπιδήμ*ου. *Ἤλατ· ἢ, ἐπιδήτ*ου. Idem voluit Hesych. qui *ἤλαθ* femel tantum, more *suo*, posuit, quod pro varia fpirituum & accentuum collocatione utrumque illud notat. Similiter fup. *Ἀλάτας. πλανήτας. πηδᾷ*. ubi posterius etiam ad *νι*, *Ἀλᾶς* pertinet.

15. *Ἤλασκεν.*] Hom. *Hymn. in Herc. v.* 73. & Suid. Vid. Gothofred. ad *Tertull. ad Nation. p.* 132.

16. *Ἠλαυνόμεθ.*] Significatio metaphorica convenit cum Lat. *Producere*. Inf. *Ἀκολουθοῦσι. παρακολουθοῦσι*.

17. *Ἤλγησαν.*] L. *Ἤλησ'ν.* [quod inf.] Nam alias deberet esse *ἀδήσθη*, Ionice. REISK.

18. *Ἤλδανεν.*] Hoal. *Od.* Σ. 69. Schol. *ἤϋξανεν*. Conf. *Od.* Ω. 367. & inf. in v. *Ἤθυνεν*. Vox *ἰλαὸς* ad *ὑπαθῆ* potius pertinet, ab *ἀλάομαι*. Conf. v. *Ἠπαφε*.

19. *Ἠλδόμην.*] Pro *Ἐλδόμην*. G.

20. *Ἤλεγξεν.*] Zonaras in Lex. inedito: *Ἤλεγξεν. ἰφανησεν, ἢ ἀπέφηνεν. ὡς Σοφοκλῆς· Οἱ δὲ τὴν αἰχμαλωτὶς συναγωγίτης, ἤλεγξεν τὸν πάντα πάλαι χρόνον, νῦν ἐκάτης πο.* Idem habet Suidas, qui *ἐκάτη*.

21. *Ἠλεμάτους.*] Extra locum. Vid. infra. IS. VOSS. Vid. Casaub. *Lect. Theocrit.* p. 271. & inf. v. *Ἠλεμαθῶ*.

22. *Ἠλεί.*] *Ἠλεῖς, ἄλεις* & *ναλεῖς* idem. Schol. [Aristoph.] ad *Lysistr.* p. penult. & Eustath. *Ζ. Il. p.* 494. IS. VOSS. Hom. *Od. Β.* 243. Conf. v. *Ἠλαί*. KUST. Hom. *Od. Β.* 243. Pro hoc dicitur *ἠαί*, *Il. Ο.* 128. ita ut *ἰδὲς*, & *ἀλὲς* dictum fit. JENS. *l. c.* Vid. inf. v. *ἠλεῖς*, & fup. v. *Ἀλαὶς*, *Ἄλασ*, & *Ἠλαὶ*.

23. *Ἠλεὺς ὃς ἐφῆκε.*] L. *ἰφίκε*. Et *Odyss.* Ξ. SOPING. JUN. G. Respicit locum *Odyss.* χ. 464. ubi legitur: *Ἠλεὺς, ὃς τ' ἐφῆκε* &c. quomodo & hic scribendum. ARCER. KUST. Sed hoc exemplum refert inf. ad *Ἠλεῖς*. ARCER. Sic jam ollim correxeram, ex Hom. *l. c.* in *Peric. Crit.* p. 86. Conf. Etymol. v. *Ἠλεῖς*.

24. *Ἤλιτον.*] An *Ἤαλτον*? Sed potius delendum, cum infra fuo loco occurrat. IS. VOSS. Hom. *Il.* I. 375. Hesiod. *Clyp. v.* 80. Callim. *H in Dian. v.* 255. JENS. *l. c.* Credo *Ἤλιτον*, pro *Ἤλτον* scriptum fuiffe; ut paffim *ι* pro *ε*. Sic ordini fatisfit.

25. *Ἠλεκάτη.*] Pro *Ἠλεκάτη*. G. Vid. fup. in v. *Ἠλακάτη ἐρυθρᾶς*. Per *τ* in antepen. fyllaba adparet etiam in Cyrill. & alio Lex. MS. Conf. H. Steph. *Ind.*

26. *Ἤλατυγον. ἀλλότυπον χρ.*] Sic & Eudemus. An *ἠγνοη-*

Ἠλεκ]τ[ρ]ον [1]. μᾶλλον ἠλεκτρίζει. Φασὶ δὲ αὐτὸ [2] ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Κιλικίᾳ χώρᾳ Ἡλεδωνοῦ, τοῦτο καμίζειν τὴν αἰγίλιψαν τοῦ δάκρυα τῶν Ἡλιάδων.

Ἠλίκ]ων [3]. ὁ ἥλιος, ὑπὸ βλακῶν, ὅτι ὁ λαμπρὸς· ἀφ' οὗ τὴν τοῦ Ἠλέκτρου οὐσίαν. ἢ ὁ Ἀλίπης· Ἄλεκτρον, ἀμέτοχον τῆς κοίτης [4].

Ἠλίλιζεν [5]. ἐπίασεν.

Ἠλέμα]τ[α [6]. μάταια.

Ἠλεμίφια [7]. θρηνήσια.

Ἠλίμια [8]. ἡ φερμακός.

Ἠλιαμβίῳ [9]. ὑδρωβίῳ.

Ἠ.

ejusmodi legendum est, quod *formam argenti* præferat? Nam *Electrum* μίγμα est auri & argenti. An corrigi debere putabimus ἠλέκτρου? Sic dictum videatur, quod ex eo jecerint *clavi* in pedibus lectorum apud Veteres, qua & ἠλεκτρα vocabantur. &c. Sed pro ἀκοτου non dubito quin legendum sit ἠκλίνου. Sic ἥλιος λόφος apud Auctorem *Periipli*, pro ἠκλὶς λόφος. *Electrum* autem ἠκλίνατον χρυσὸν eleganter vocatur, q. d. *vitreum aurum*, quod auri *formam* habeat simul & *vitri*. De *fuscino* id intelligendum. Similiter & in hac voce corrigendus Eudemus Rhetor: Ἠλεκτρον. ἠκλίνατον χρυσὸν, μαργαρίτου μοῦ ὑλὴ τὴν λίθ. Perperam apud eum legitur, ἀκλίτου. Aliud Lexicon inedit. um: Ἠλεκτρ[ον. χάλκωμα καθαρὸν, ὁ ἠκλίνατος (leg. ἠκλίνατον) χρυσὸς, μαργαρίτου ὕλαν τὴν λίθ· ὅτε ὦ καθαρὸν, ὁ δ' ἀργὸς Σαφὴς τεχνίζ. (Eadem habet Phot. Lex. MS. & Suid.] Hoc *electrum fuscinum* est, & diversum ab hoc *electro*, quod est *auri* purgamentum. SALMAS. (*in* Solin. p. 761. b. *Ed. Ultr.*) An ἠκλίνατον? Sed vide Suid. in Χαλκηλίβανον, ubi ait: Ἀπάντων χρυσῶν, μαργαρίτου ὕλαν τὴν λεπίδα. VALES. Male ἀργυρόχρυσον, vel ἠκλίνατον corrigitur. Vid. Cyrill. Sophocles etiam aurum vocat *electrum*. Vid. Eustath. ad Hom. [p. 1483. 27. & 366. 30.] IS. VOSS. Vid. Plin. l. XXXIII. c. 4. qui dicit, *electrum* esse, ubi *quinta portio argenti*. Conf. Paulan. Ἠλιακ. ἀ. [p. 406.] Callimach. in *Cerer.* [℣. 28.] · · · · ὃν' ἀλίκτορον ὕδωρ. Tertullian. *adv. Hermogen. Ex electrum, licet ex auro & argento fœderatum, nec argentum tamen, nec aurum appellabis, sed Electrum.* SOPINGIUS. ἀκλίνατον etiam Etymol. Suid. & Phot. in Lex. MS. Ut promda lectionem hanc non temere mutandam censeam. Conferat Lector quæ nocavimus ad Suidam. KUST. Χρυσὸν ἀκλίνατον a Cl. *Kuſt.* ad Suid. exponitur, *aurum diversi generis*, sive quod ab auro, propria ita dicto, specie, colore & materia differt. Addit ibid. V. Cl. omnes Lexicographos veteres, tam editos, quam ineditos, quos quidem videre ipsi contigit, agnoscere vocem ἀκλίνατον: quam tuentur etiam Cyrill. & aliud Lex. meum MS. LXX. pro יצהר Exech. I. 4. 27. VIII. 2. habent ἠλεκτρ. de qua voce plura dabunt (præter H. Steph. *Ind.*) Bochart. *Hieroz.* P. II. l. VI. c. 16. *init.* p. 871. *ſeqq.* & Chilmead ad Malel. *Chron.* P. II. p. 161. Vide & v. ſeq.

1. Ἠλεκτρ[ον. *mſ.* χρ.] Ἠλεκτρον. SALMAS. Vid. Strab. [L. III.] p. 146. & 262. [202. l. IV.] Martin. p. 644. [in v. *Electrum.*] SCHR.

2. Αὐτὸ] Vel hoc dele, vel ſequens τὸν. Nam alterutrum eſt ſupervacaneum. Conſtructio autem totius loci hæc eſt: Φασὶ δὲ τὸν καμίζειν λιβὸ τ' αἰγίλιψαν τ' ἐν Κιλ. χώρᾳ Ἡλεδωνῆ, τὰ δάκρυα &c. Ultima verba per Appoſitionem, ut Grammatici vocant, intelligenda ſunt. Vel etiam ſic: Φασὶ δὲ αὐτὸ καμίζειν λιβὸ Ἡλεδωνῆ τ' ἐν τῇ Κιλ. χώρᾳ, δάκρυα τ' αἰγίλιψαν τ' Ἡλιάδων. Fabulæ enim ferunt, Heliades, ſive Solis filias, in populos arbores fuiſſe converſas. Conf. Etymol. in Ἠλεκτρον, & Ἠλιάδες. KUST. Totum locum, qui corruptus & mutilus, ſic lego & diſtinguo: Ἠλ. μ. χειρίζειν. Φασὶ δὲ αὐτὸ λιβὸ τ' ἐν Κιλ. χ. Ἡρ. καμίζειν, πρὸ τούτου οἷον τ' ἀγείρειν τὰ δάκρυα, ὅτε Ἡλιάδων. Sic enim ſi ſcribas, ſenſus planus eſt; vel Heſychium Soleciſmi reum judicata potes. Etymol. φασὶ γὰρ αὐτὸ δάκρυον εἶναι τ' Ἡλιάδων. Vide apud eum plura in Ἡλιάδες. Euſtath. ad *Odyſſ.* Δ. [p. 1483.] Φασὶ δὲ καὶ ὁ λυρικὸς δηλῶν τοὺς Ἠλιάδας, ὡς ὁ μύθος λέγ τὸ εἶναι ἠλιάδας ἐκ χρόας, δάκρυον εἶναι τ' Ἠλιάδων λέγει. Falluntur ergo *Salmaſius*, ſi τὸ χρυσοῦν, Ἠλεκτρ., vitioſum exiſtimet. Niſi me fugit ratio, errat itidem Vir Maximus, cum *electro* pedum lectorum Ἠλεκτρα vocat, cum Φειδιακὰς, Ἠλεκτρα dicere debuiſſet. Si ipſe erro, erroris mei auctorem habebo Euſtathium, qui confulendus *l. c.* VELW. Vid. Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* ℣ 529. ibique Kuſter Et legi ad hunc Artículum meretur Lucianus de *Electro*, T. II. p. 369 coll. Steph. Byzant. v. Ἠλεκτρίδες, & Schol. Eurip. *Hippol.* ℣. 736–740.

3. Ἠλίκ]των.] Ad ἥλιος, ἥλιον, ἥλιαν & ἠλιακὸν. Ἠλίκτορα. ἡ καῦσις· Ἠλίκτορ, ὁ ἥλιος. GUYET. L. Ἠλιακὸν. SCAL. G. BRUNO. HEINS. IS. VOSS. Hom. *Il.* T. 398. · · ἠλίκτορ ὕδωρ, de quo Solis epithecto gemino Heraclid. Pontic. *Allegor. Hom.* p 469. in *Opuſc. Mythol. Gall. Ed. Amſt.* ubi legitur: Ἠλίκτορ, · · · ὁ Ἠλιακτὸς, ὁ

Ἠλιὴς [11], ἄφρων, ἠλίθιος.

Ἠλιὸς, ὁ μωρολογὸς [12]. μάταιος, ἄφρων, ἠλίθιος.

Ἠλίλατο [13]. ἐξέκλινεν, ἀπέφυγεν. ἐφυλάξατο. ὑπεχώρησεν.

Ἠλεύτρ[ον [14]. ὁ μάταιος.

Ἠλιθμὸς [15], κυλισμός.

Ἠλλατο [16], ἐπιπᾶγ[[17]. ἐμπέπηγεν. ἦλθε [18], παρεγένετο.

Ἠλιάδες. αἱ κεχλιχζυζαι κλίναι [19].

Ἠλιαῖς [20]. δίκαιος, αἰγῆς.

Ἠλιαία [21]. τὸ δικαστήριον. Διαφέρει δὲ Ἐκκλησία, ἡ Βουλὴ, ἡ Ἡλιαία.

Ἠ.

Dies inumbrati), *pudibus autem inobscenis*, & &c. Schol. Eurip. *Hippol.* ℣. 740. · · · ἐκεῖ ἡ Ἠλιακὸς, ὁ ἠλίθ. λεγ[ό]. Differtus Schol. Hom. *Il.* Z. 513. Ἠλίκτορ] ὁ ἥλιος, ἐπιθέτως· ὅτι Ἀλίκτορα ἐρᾶς τινὸς, ἀναμφίβολον ὅτι τ' ποίτος· ἢ ὅτι λαμπρὸς· ἀφ' οὗ τὸ Ἠλίκτορ. Genina Photius in Lex. MS. Ἠλίκτορ. ἐπιθέτως, ὁ ἥλιος, ὅτι ὁ λαμπρὸς· ἀφ' οὗ τὸ ἠλίκτορα ὕδατος, ἀπὸ ὁ φασι· Ἠλίκτορ ὑπολάμπει · · · ὁ οἷον Ἀλίλιβος, ὁ λίκτωρ ἀμύνων· ἢ ὅτι ὑγρὸς ὢν τ' λίκτορ ἀντὶ τοῦ· Conf. Etymol. & Suid. ibique Kuſt. M. Apollonii Lex. MS. Gr. Lat. Ἠλίκτορ. (leg. · · · τος.) *Sed* Male Guyeti Nota ſubjecta erat voci Ἠλεκτρ. in Ed. Schrev.

4. Τῆς] Migrare juſſi poſt ἀκτου, & conjungi cum ſeq. voce κοίτης. Vid. *Not.* præc. & ſeq.

5. Κοίτης.] Subiato commate ſcribendum: ἀμέτοχ. τ' κοίτης. Illud τ' peſſime & ſine ſenſu exhibent Edd. poſt ἀ τίνος. Sup. Ἄλεκτρ. ἀκαμπὲς.

6. Ἠλιλίζει.] Urdo laborat. Scribe ἠλίλιζεν, ab ἐλιλίζω. IS. VOSS. KUST. Vid. ſup. v. ἀλιλίξω.

7. Ἠλεμίφια.] Vid. Euſtath. ad *Il.* p. 332. & Σ *Il.* p. 494. IS. VOSS. Vid. Etym. M. & Ezech. Spanhem. ad Callim. p. 711. ad *H. in Cer.* ℣. 91. ubi ἐλεμαίνω. Adde *Miſc. Obſ.* Il. 3. p. 363. & X. 1. p. 4

8. Ἠλεμίσγεται.] Pro Ἰουλεμίσγεται. SOPING. Ab ἴουλος, pro quo ἤλεμος G. Peſſime iterum Schrevelius *Guyeti* Notam voci Ἠλεμαῖς ſubjecerat; & *Sopingio* ἀλεμίσγεται adnexerat. Infra: Ἰουλεμίσγεται, *Sphærizat.*

9. Ἠλίμια.] L. ἡ Λιμία. SALMAS. Forte recta *Salmaſ.* ἡ Λιμία· ſed & ſorte nil mutandum: vel ἡ Λιμὸς ſcribendum. Certe *φαρμακὶς* legendum JENS. *l. c.* Sapius Articulus cum voce ſua coalule. Vid v. *Αἰ ὠλαίαι*, Αἱ ψαλίζουσι, &c. Item v. ἡ δεαλοῦς, Ἡ λογίνη, ἡ τυλοῦς. &c. Sic moa, ἰμωγμοὺς. Lex. MS. ἡ Λιμὸς, ἡ φαρμακὶς. Non diſplicet: ἡ Λιμία. ἡ φαρμακὶς. Conf. v. Λεμοὺς ἀσκοὺς.

10. Ἠλιμαμβῶν.] L. Ἠλιμαμβῶν. IS. VOSS. An pro Ἀλγυμαμβῶν? Sup. Ἀλγυα. · · · ὑδρωβία.

11. Ἠλὶς.] Pro Ἠλεὶς: ſi recte ſe habeat Gloſſa.

12. Ὁμολογητὸς.] L. ὁ μωρολογὸς. ARCER. Vid. Etym. M & H. Steph. *Ind.* Conf. v. Ἠλὶς, item v. Ἀλύσκω, & Ἀλυόεντα.

13. Ἠλίλατο.] Hom. *Il.* N. 184. & alibi: pro quo ſup. Ἀλέλατο. Sic Ἀλελιζόμενοι expl. ἐκκλίνοντες φυλαξόμενοι. Conf. v. ἐξελίλατο, ἐξελίξω, Ἠλίξω, Ἠλιτόμενος, &c. Apollon. Lex. MS. Ἠλάλητο, οἷον τ' αὐτὸ τύπτω ἠλάλητο, Neicio an recte: Ἠλάλητο enim ausquam apud Homer.

14. Ἠλεύτρ[ον.] Ab ἐλεύς. G.

15. Ἠλιθμὸς.] Vox corrupta, cujus emendatio eſt ſequens κυλισμός, ſic enim legendum eſt pro κυλιθμός. Eſt autem κυλισμὸς vox Homerica *Od.* Δ. 333. [Vid. inf.] KUST. Scribo Κυλισμός, ex *Od.* Δ. 333. Sic Ἀχνυνζ fup. pro Τυγχ. JENS. *l. c.*

16. Ἠλλατο.] Hom. *Il.* E. 400. XUST. & Heſiod. *Clyp.* ℣. 143. ἐλάλητο. JENS. *l. c.* Conf. v. Ἠλάλητο.

17. Ἐμπαγ[.] Suid. ἐμπάγνυται. IS. VOSS.

18. Ἦλθε, παρεγ.] Pertinere potius videntur hæ interpretationes ad Ἤλυθε: ut inf. Ἤλυθον, ἦλθον, παρεγένοντο. Vel eſt nova Gloſſa: ax ferie. Alloquin recta ad ſenſum loci Homerici *Il.* E. 400. · · ὄφρα Ὄμηρ εἰς εὐδοκίμου ἐλεαῖρ · · *Sagitta in humerum craſſum adacta erat*; adeoque intentus *penetraverat*, ἦλθε. Schol. ibi: εὐκλεοῦς, εὐφήμου, εὐδοκίμου.

19. Αἱ καθεχυζαι, κατοικ.] L. κλίναι. Vid. Etymol. SCHR. Scribe κατοικ. HEINS. Deleto commate, vel, quod Edit. Ald. habet [item Flor. & Hag.] puncto poſt καθέχυζαι, legendum eſt, αἱ καθέχυζαι κλίναι, i. e. *lecti auro obducti*: ut recte habet Etymol. KUST. IS. VOSS.

20. Ἠλιαῖς.] Vid. ſup. in v. ἥλιος.

21. Ἠλιαία.] Vid. Harpocrat. [& Suid.] SCHR. Schol. ad Ariſtoph. *Lyſiſtr.* [℣. 380.] p. 7. Ἠλιαίας διακζαι. IS. VOSS. Alii ſcribunt Ἡμαία, cum ſpiritu denſo. Cæterum Dicaſterii hujus frequentiſſima apud Ariſtophanem, aliosque Scriptores & Grammaticos veteres fit mentio. KUST. Vid. Etym M. Schol. Ariſt. in *Veſp.* ℣. 769. Ulpian. ad Demoſth. p. 227. Steph. Byzant. ibique Interpp. Suid. in v. Οἱ ἐγγὺς βουλαὶ, & Heſ. ſup. v. Ἀλιαία. Conf. Lucian. *Timon.* p. 158. ibique T. Fabri *Not.* Meurſ *Areop.* c. XI. Th. Schii *Diſſ. de Areſſ. Areiopat.* p. 11. 15. &c.

Ἡλιάζει[1]. ὁ τῷ ἡλίῳ ἀπαλάζας, ἢ διημέρευ ὁ ἡλίῳ

Ἡλίβατον[2]. ὑψηλόν, ἄβατον, ἢς ὄζῃ ἀλιτὼν βαίνοντα, δυσπρόβατον. ἄλλα δὲ, ἢ ἡλιοφρήτῳ βάλλ[3]. οἱ δὲ, ἢ ἀλὶ βεβηκυῖαν[4]. Στοιχερὸν δὲ[5], Τάξεως ἡλίβατον, ἢ βαθυῶ λέγ. ἔνιοι Ἡλίφατον διὰ διδάζειν, ἡλίφ φαυδόμενον.

Ἡλίβαλος. ὑψηλή.

Ἡλιβάτιζε[6]. ὑψηλαῖς.

Ἡ λιγύς[7]. ὁ καπνός.

Ἡλίζοντο[8]. ἠθροίζοντο.

Ἡλίθιον[9]. καπύλυσε.

Ἥλιθε[10]. ἀθρόως, δαιμόνως, χύδην. ὡς τὸ Ἄλεις. οἱ δὲ, μάτην, εἰκῆ.

Ἡλίθιοι[11]. μαίταιοι, ἀναίσθητοι, μωροὶ, ἀνόητοι, ἄφρονα.

Ἡ-

Ἡλιθίστης. παντελῶς[12] ἀσθενοῦς.

Ἥλιξ. ἴσον τῷ χρόνῳ.

Ἥλικας[13]. ὄχλους.

Ἥλικον[14]. σπεῖρα.

Ἡλίκων. μεγάλων. πλουσίων.

Ἡλικία[15]. μεγάθος· σύμμετρον. μέγεθος τι.

Ἡλίκον. πόσον. μέγα. ὅσιον.

Ἡλίσθησι[16]. κατέπεσον.

Ἡλιτομηδὴν[17]. γογγυσμοῦ.

Ἥλιξ. ἀλιτόμενος.

Ἡλιοκυεῖ[18]. κυκεῶνι· ὁ τῷ ἡλίῳ.

Ἥλις. ὄνομα πόλεως.

Ἥλιος. ὁ Ζεὺς[19]. ἢ τὸ ἄστρον. ἢ ἡ ὠρὴ. ἢ πῦρ[20], ἐξ οὗ ἢ ὁ ἥλιος ἀναπέμπ. ἀφ' ἧς δὲ τὸ μέσον τριοπλλάδας εἶσιν[21]· τὸ δὲ πλῆθος πλασιπλάδως, Ἥλιος.

Ἡ-

1. Ἡλιάζει.] Aristoph. *Vesp.* [*v.* 760.] . . . ἡλιάζει ἀφ' ἵππου. Arrian. *Epict.* L. I. c. 25. ὁ μανικὸς ἔκληξε, ἢν ἀχθεῖσι ἢ ἐπιφάνειαν κἀθίζει τὴν τῆς ἡ σελήνης τέχνη, ἢν ἡλιάζει. inepte vertunt: *& dignitate senatoria fungere.* [pro *spirare*] SOPING. Stupide prorsus ex male lecta *Sapingii* manu, nec Arriano inspecto, *Notam* ejus exhibuerat *Schrevelius*; scil. *Epict.* ἡλήξει, pro ἔκληξε, & σελήνης τέχνη, pro σεληνιακὴν τέχνη.

2. Ἡλίβατον.] Apollon. Schol. p. 75. SCHR. Schol. Apollon. Rhod. II. 169. Ἡλίβατον ὄρθ· φασὶν, ἀφ' ὁ ἀλιτὸν ἐστ ἢ βάσιμον, ἀφ' οὗ ἡλιοφρήτῳ· τοῦτ' ἔστ, ὑψηλὸν, ἢν ἀναβατὸν εἶναι. Conf. Schol. Hom. ad *Iliad.* O. 273. Etymol. M. Rittershus. ad Oppian. *Halieut.* V. 66. mox v. 'Ηλιάσπετος, inf. v. Πέτρη ἡλίβατος, item *Not.* in v. Διαφάνων. Hœlzlin. ad Apollon. II. 361. originem vocis ex Oriente (more suo) repetit, *v. supra.* Mox διαναβάσιμον malim, cum *Reitzio.*

3. ἢ ἡλιοφρήτῳ βάλ[ῃ]. Forte: ἐφ' ᾧ (sc. σίτῳ, ex Hom. *Odyss.* I. 223.) ὁ ἥλιος σφόνω βαίνῃ. M. Apostolii Lex. MS. Gr. Lat. Ἡλιοφρήτῳ· altus locus, quo Sol primum *VENIT.* Photius lo Lex. MS. παλαιὸν· ὑψηλὸν, ἐφ' ᾧ σφόνω λέγ τὸ ἥλιος· ἢ ἥλιος βαίνει. Etymol. ἐπὶ σφόνου ὁ ἥλιος βαίνει. Schol. tamen Luciani T. I. p. 26. immo & Photius Lex. MS. v. παλαιὸν habent: ὁ ἐπὶ ὁ ἥλιος σφόνου βαίνει. Quod si retinere mulis *βάσιμ*, intellige de *radiis emissis*; ut paullum ἁλὶ δοὺς memorantur. III. *Marc.* V. 26. & alibi. Conf. *Not.* in v. Ἀλιόδολ. Vel ita tamen legerim: ἐφ' ᾧ ἥλιος σφόνου βάσιμ.

4. Τῷ ἁλὶ βεβηκ.] Idem adfert Etymol. & Phot. Lex. MS.

5. Στοιχερὸν &c.] Hæc, & seqq. verbo tenus, præter Photium, & Luciani Schol. *l. c.* habet Etymologus; ubi plura.

6 Ἡλιβάτιζε.] Æschyl. p. 319. SCHR. In *Suppl.* *v.* 356. ἀμείπτως ἁλιβάτιζε.

7. Ἡλίγνος.] Id est, λιγνὸς. ex ῑ, intens. copula. G. Scribe & distingue: ἡ λιγνὸς. KUST. Conf. *Not.* in Πλήμνια, & inf. v. Λιγνὸς.

8. Ἡλίζοντο.] Vid. sup. v. Ἀλίζοι], & v. Ἄλθεσε.

9. Ἡλίθιον.] Male forsan pro Ἔλθιον, a ἔλθω, *venerim*, *irrigo.* Vid. sup. v. Ἔλθων. KUST. Non obito. Si tamen Ἡλιάθω proftaret, conjecrem: Ἡλθιον, καπύλυσε. An Ἡλίζιε, pro Ἡλίσθιον, καπύλυσον? Photius in Lex. MS. Ἡλιοφρήτῳ, ὑπτιοκαμπεῖ. Vid. Inf. v. Ἥλιον. Nec displicet *Pergeri* emendatio: Ἡλίθιον, καπύλυσον. Vid. sup. *Not.* in v. Ἐλθίων, & v. Ἐλαίνων.

10. Ἥλιθε.] Hom. *Odyss.* E. [483.] . . . φύλων ἥ τίνα χώρις ἔπεσε τοῖκι. SOPING. Callim. in *Lavacr. Pall.* *v.* 124. JENS. *l. c.* Vid. Hom. Schol. *Od.* T. 443. Etymol. Sud. & H. Steph. *Ind.* Schol. Callim. *l. c. μάτην.*

11. Ἡλίθιοι. . . . ἄφρονα.] Differunt ἄφρων & ἄλλιος, ficut genus & species. Plato *Alcibiad.* [II. p. 453. A.] ἀλλιόβιος esse vult secundum ἡ ἀφροσύνην speciem, ficut οἱ μαινόμενοι sunt prima: plus enim habent illi, quam secundi. Verba ejus sunt: Οὐκοῦ ἂν καὶ τὰ Ἀφροσύνης διαφόρως εἰσὶ καὶ αἱ τῆς ἡ σώφρονος μέρος αὐτῆς ἔχοιμεν, Μανικὸν καλῶμεν· τὸν δὲ ἀλλήλων ἔλαττον, Ἠλίθιον τε καὶ Ἐμβροντήτους· Οἱ δὲ ἀξιοπαθῆ τινες ἀνόμασ βιλλήβιον καθορᾶσθαι, οἱ δὲ, Μεγαλοψύχους· οἱ δὲ, Εὐδίους· ἕτεροι δὲ Ἀνάκτας, καὶ Ἀσώτους, καὶ Ἐνθέους. Ubi nota, τὸν μεγαλοψυχίαν, cum ad ἀφροσύνην referatur, nihil aliud esse quam ὑπερφυῆ infaniam. Ita sunt, qui Ajacis *mentem*, ut excusent, summum ἡ ἀφροσύνης in magnanimo heroe gradum, dicant *μεγαλοψυχίαν* fuisse. Hoc modo, quod ingeniorum princeps ait, *tegitur vitium proximitate boni.* [Ovid. *Art. Am.* II. 662.] HEINS. Vid. Etym. Sud. & sup. v. Ἥλιος, & Ἡλιός. Bene Plato *l. c.* inter ἄφρονας ponit etiam τοὺς μεγαλοψύχους, per euphemismum fcil. ita dictos. Hesych. inf. Μεγάλοψυχος, per μεγαλόψυχος reddit; & : Μεγαλόψυχα. μεγαλοψύχως, ὑπερφυῶς ut Μεγαλόψυχος, & Ὑπερψυχῶν, itidem per ὑπερφυῶν, ὑπερφυῶς &c. Ὑπερψύχους autem expile. ὑπερφύρους, ὑπερφυεῖς. Μεγαλοψύχους eadem euphemismo inque recte dixeris, qui *fortes* vulgo *furiosi* hodie vocantur, utpote quibus omnis modo aliata epitheta belle conveniunt.

12. Παντελῶς] L. παντελὲς. JUN. Sic Phavorin. At supra etiam: Ἐλαθέντα. παντελῶς ἀπόγνωσιν. Schol. Soph. in *Electr.* *v.* 582. Ἄπιτα. ὁ παντελῶς ἀφρόντιστος. Vid. v. Ἀβ ἀλιτόντος, & Ammon. v. Ἄπιτα κ' Ἀφροσύνη.

13. Ἥλικας.] L. Ἥλικον. Ill. VOSS. Eadem mutatione supra Γύπιον ildem dicti. G. Hom. *Od.* Σ. 372. JERS. *l. c.* Vid. sup. v. Γύπιον. Locus ille Homeri proxime ad v. lienus.

14. Ἥλικον.] L. Ἥλικον. Vid. sup. Ἄλωβ, & Ἀλθὶ, Ἀλλόν, ἀλλὸν & ἀλλοῖον, idem quod ἀνδρὸν, ἀνδρεῖον, ἀνδρεῖοι, καλοὶ, &c. *decoloros.* Vide mox Ἡλικίη. Vide quoque Ἔλαθε, & Ἠλιθίη, item Etym. M. & Eustath. Il. VOSS. Male pro Ἥλιθε, quod habetur infra cum eadem interpretatione. Vide quæ ibi notamus. KUST. Conf. v. Ἐλαθέντα. - - - ἔστιν, &c. item loci a *Voſſio* allati. Neque aosim *Kustero* subscribere: Ἠλίθιον enim stultum recedit ab Ἥλικον; quamvis ratior sit hujus vocabuli forma.

15. Ἡλικία μέγ. &c.] Ita accipit Luc. II. 51. de Christo, qui σοφίαν αὐξῆσαι καὶ ἡλικίᾳ, i. e. *statura*, in Deo; non autem *ætate*, ut Erasm. [& Vulg. probante Pricæo.] Vide & Matth. VI. 27. ibique Beza. SOPING. In Matthæi loco rectius *statura* vertas. Mensura enim cubiti non parum augeret *staturam* hominis (ut in Oto & Ephialte, quos Aloidas vocarunt, apud Apollodor. *Bibliot.* I. I. p. 29. loit. *Ed. Fab.*) quum tamen ibi aliquid *minimum* significare voluerit Christus. Plura olim dixi *in Observ. ad l. c.* Conf. Salmaf. *Prafat.* ad Arabicum Paraphrastin Cebetis p. 10. Gaulmin. ad Prodromi *Rhod. & Dof. Amor.* p. 529. & Cujac. *Observ.* VI. 3.

16. Ἡλίσθησ.] Vid. Suid. & sup. Ἥλιον. ILL. VOSS. Vid. sup. v. Ἐκπλησθ.

17. Ἡλιθμηδὴν.] Conf. v. Ἀλιόδρεψε, & v. Ἀλοιδὸν.

18. Ἡλιοκυεῖ.] Conf. v. Ἠβολοκυεῖν.

19. Ἥλιος. ὁ Ζεύς.] Psalm. LXXXIII. 12. Etiam Sol passim *Deus* audit: ut in Timonis Philasii *Epigrammate* apud Sext. Empir. *adv. Math.* p. 61. *Ed. Step.* Conf. Eurip. *Suppl.* *v.* 208. J. Douf. ad Tibull. p. 72. Boudelot. ad Heliodor. p. 28. & 182. Stanl. ad Æschyl. *Pers.* *v.* 502. Heliodor. p. 28. & 182. Stanl. ad Æschyl. *Pers.* *v.* 502. Carrion. *Emendat.* L. II. c. 1. Lindenbrog. ad Cenforin. *Emendat.* L. II. c. 1. Lindenbrog. ad Cenforin. Conf. Hesych. Ἥλιος, ὄνομα κύριον Ἀθήνησι τινός. De Ægypti Rege, Ἥλιος dicto, vid. Suid.

20. Τέτος] Ἡλίου πῦρον dixit Hom. *Odyss.* Π. [12.] VALES. Addo interpretationem illam ex Photii Lex. MS. Ἥλιος, ὄνομα κύριον Ἀθήνησι τινός. De Ægypti Rege, Ἥλιος dicto, vid. Suid.

21. Δὰκ δὲ τὸ μέτρον &c.] Ineptissimum: quasi fapius *ἰδιος* dicatur quam ἥλιος, & posteriùs (ἥλιος) metri causa

Ἡλιογυμβίους [1]. μεμελυσμένους. ἠγυμβίους.
Ἡλίσατο [2]. ἐλαμβάνετο. θείσκοντο.
Ἥλιτε [3]. ἥμαρτε, ἠδίκησε, ἠσέβησε.
Ἡλιτήζας. ἁμαρτίζας.
Ἡλιτόμηκα. ἐλαττώμενα τῆς μακ.
Ἡλιτόμην [4]. ὁ μάτην ἱκέτευον.
Ἡλιτόμηνον [5]. σφάλερον. ἀμέν. Οὐκ οὖ τοῦ δ' ὠὰ μικὶ τεχθέντα· λειτόμηνα γὰρ τὰ ἀλεκτόντα, καὶ διαμαρτάνοντα τῆς μηνῶν [6], οὐ τῇ κυήσῃ.
Ἡλιχίζοντο [7]. ἠμύνοντο.
Ἥλκησεν [8]. ἐλκυστίσησε, ἕλκωσεν. ἢ ἀδύνησε ἢ ψυχλώ· ἢ μὴ βίας ἢ ὕβρεως εἵλκυσε, ἢ ἐβιάσατο.
Ἕλκαξεν. ἄλλως ἐξ ἄλλης ἱστορίας.
Ἕλκος [9]. ἕλκες. λόβχας. κεφαίας [10]. κέγχρα.
Ἑλκέα [11]. ἕτυπτο, ἐμάσσετο. ἴζηκεν.
Ἕλκει. σφόδρα, ὀχλεῖται [12].

Ἡ-

Ἕλκει [13]. καθεπικοσμῶν. λάγνα.
Ἕλκε. κεφαίας σιδηρᾶς [14].
Ἑλκ- [15]. πάσ-, ὅσα κελεύθ-, οἷ ἢ οὐδὲν φίλ- ἢ τὸ μαινόμεν. ἢ ὀλίζεται [16]. ἢ σύμπτωμα [17] οἷ σύμαιλ γαύμενα.
Ἕλκυδε [18]. ἑφύσε.
Ἑλκύη [19]. σκιά. ἢ Ἐπιλυγισμός [20], Ὀπτασιασμός, σπάσ-.
Ἑλκυσιθύ-. κεκρυμεθύ-. ἐπεσκιασθύ- [21].
Ἑλκυγὴ γὰ, ἡ σκιὰ, καὶ τὸ σκότ-.
Ἑλκύσαν [22]. ὁρίσαν, οἷ σκότῳ κατηχεμένων.
Ἑλκύσαμ [23]. σαθρίξει. Φερίξει [24].
Ἑλυθον. ἦλθον, παρεγένοντο.
Ἑλυξεν [25]. ἐξέφυγεν. ἐξέκλινεν.
Ἑλύδη [26]. ἔπεσεν.
Ἑλυσίη [27]. ἐάδις.

Ἡ-

[1] ΗΓΥΓΑΜΒΙΟΥΣ· ἀπὸ δὲ τοῦ τὸ γόνυ κὴ τὸ γονάτιον [ΗΛΙΟ-] ἴφι ἔλων. loco nempe *Odyss* cit.

2. Ἡλισγυμβίους.] An cognatum τῷ καμπῇ G. Malach. I. 7. σφυγάγκλης · · · ἄρτος ἑλισγυμβίος, ἢ σίτανος· οὐ γὰρ ἐν διεγγράφῳ ἐστ ; HEINS. BIEL. Pro ἑλισγυμβίους l. c. Aq. Symm. & Theod. μαμπλοκόμβους Glossæ MSS. *in XII. Proph.* Ἡλισγυμβίους μαμπλοκόμβους. ubi Cod. Voss. & Hemst. μαμπλοκόμβους. Vid Suid. & sup. v. Ἀλισγύει. &c.

2. Ἡλίσατο.] Scrib. Ἠλάτο, cum spiritu denso. Vid. sup. v. Ἀλίσατο).

3. Ἥλιτε. ἥμ.] Scrib. Ἥλτο, & mox Ἡλτίζας, per spiritum lenem. Hom. *Il.* I. 375. · · · · · ἀνάτοιζε δ' ἕλιτο. Schol. ἥμαρτε. Adde Nonn. in Joan. IX. *Paraphr.* v. 11. 16. Conf. Suid. & sup. v. Ἀλιτομένων, item post Ἀλιτέ.

4. Ἡλιτόμην.] Comp. ex μᾶν, & ἅλτο. [sic] GUYET.

5. Ἡλιτόμηνον.] Scrib. Ἠλτόμηνον. Ita apud *Philem. lib. Quod quivis probus sit liber*, p. 606. BIEL. Ex Hom. *Il.* T. 118. Vid. Schul. & Barnes. Ibi. Conf. Etymol. Suid. & omnino *C. A.* Fabrot. *de Justo Partu*, p. 1162. T. III. *Thes. Jur. Rom.* ubi laudat Gloss. Jur. inedit. Ἠλτῶν. τὸ γόνυτον ἢ τὸ ἀναγκαῖον ἢ γόνυτον ἢ ἐπίγνωσιν καιρῶ. M. Apostolii Lex. MS. Ἠλτόμηνον. *non natum ad tempus, fallens in mense.*

6. Τῶν μάνων, ὡς ν. a.] Tolle comma post μάνων. JENS. *l. c.* Comma abest in Ed. Hyg. Perinde fuerit. Retinui tamen, ut in Ed. Ven. & Flor. quia proxima explicatio ipsius vocis Ἠλτόμηνον obsolvitur his verbis : ἅλιτ. ἐ ἥ, τ μάνων: ut sup. Ἠλτόμηνα. Ἐκπλήρωμα (rectius Ἐκπλήρ. vel ἐκπλήρωμα, ut *Reitz*) τ. μηνῶ. quod sequitur, ὡ τῇ κυήσῃ. proprie est specialis determinatio præcedentium, ut non generatim, sed de *fœtu immaturo* accipiatur stricto sensu.

7. Ἡλικίζοντ.] Ab ἥλιξ, ἀλικίζομαι. G. Vid. Etym. M. v. Ἀλικίζει, & sup v. Ἡβηδᾶσιν.

8. Ἥλκησεν.] *Odyss.* A. [579.] Ἀπὸ τῆ ἥλκησ δύος κυβίδι ἐπέβαλε. SOPING. Ab ἕλκειν, quod idem ac ἕλαυν, vel ἐλαύνειν. Nam ineptit Hesychius, qui interpretatur ἠλικιώσησ, quasi esset ab ἥλιξ, ικος. Idem tamen mox recte exponit, μὴ βίας ἐλκύσῃς. Locus autem, ad quem Nota hæc referenda est, exstat apud Hom *Od. A.* 579. KUST. Schol. Ibi : ἥλκησεν. ἐβλάβησεν. An vero ab Ἥλκησεν separandum sit: Ἥλκησεν. ἠλκυστίσησεν, ἐ Ἤλκησεν. (sup. Ἠλγησεν) ἐβλάβησ &c. Vel immutato ordine, ad seriem Alphabet. Nisi hæc duo confuderit, Ἠλκησεν, & Ἤλκησεν, ut plura. Suid. Ἠλκησεν. τύπτεσεν. Eadem Phot. in Lex. MS.

9. Ἥλκος ἕλκ.] Id est, *ulcus*. SCHR. Scrib. Ἤλκος. IS. VOSS. Nisi posterius sit correctio prioris, manente Ἤλκος, per spiritum lenem, etiam post πτο ὕλης. Vid. sup. in v. ἐπίνοσος. & v. πτίνοσος.

10. Κεφάλαι.] Exponimus ad v. Ἥλκε. KUST.

11. Ἑλκέα. ἕτυπτο ἐφέρπυσε, ἴτη.] Diffingue : ἕτυπτο, ἐφέρπυσε ἴτη. Vid. Suid. in Πλοῖς. IS. VOSS. Et sic Phavor. in prioribus Edd. nulla distinctio comparet. Vid. sup. Ἀλοιᾷ ἕτυπτον.

12. Ἐσθόλλει.] Ἐσθόλλει forte. Vid. supra. SOPING. L. *ἰλίσσειν* MAUSSAC. Scribend. Ἐσθόσσει. SALMAS. Assentior *Salmasio*. Nam supra Ἐσθόσσει expon. ἅλοι ξύλοις, *clavi ligneï*. KUST. Vid. *Not.* in v. Ἐσθόσσειν, & Ἐσθόσσει. item mox in v. Ἡλ-. Nihil tamen hic mutandum censet Cl. *De Pauw*, *de Alea* p. 105. & Cl. *Jens. l. c.* Vid. mox in v. Ἡλ- · · · · · ἐ ἐτίθλιον. Itaque duas diversas Hesych. expositiones adfert. Supra : ἐβλάβη, σαφῶς. Ceterum pro Ἤλκει, scripsi ἤλκ, cum spiritu aspero.

13. Ἥλκ. καθ.] Ad ἕκλις, *tortis*, ἕκλιν, Ἡλκ. ἕκλιν, ἕκλιν, ἕκ-, &c. GUYET. Quasi ἐβλάβη, ab ἐβλ ἕκ. IS. VOSS. Photius in Lex. MS. Ἠλκησθ-. ἐπεκεκασθ-. Unde & hic pro Ἤλκ legendum videtur Ἠλκησθ. KUST. Conf. *Not.* in v. Ἠλίθιον. Similiter nos dicimus *contrundi*, cujus vultus nimio Solis calore *adustus* est. Conf. v. Ἐφ-λίδες. · · · οἷ ἕ γλὸ ἐκπαιδ-. & *Not.* in v. Ἐφρ-. An

Ἡλ- idem qui Ἐφλ- ? Pro Ἤλκ *l. l.* Doct. *Reitz* legit Κῆλ-, omissa, ut fapius, prima litera. Conf. v. Ἤλκ, & v. Ἠλίθ Inf. Κήλκ. · · · ἐγκάτοι &c ut hic λάγνα. Adde mox *Not.* in v. Ἡλ-. · · · μαν. ἐ ἐπίθ. &c. pro quo & Φίλ-.

14. Καφάλι σίδηρ.] Forte σιδηρ. IV. *Reg.* XII. 13. ἕλκ memorantur. MUNKER. JENS. *l. c.* Καφάλι font *clavi*, fecundum linguam recentiorum Græcorum. Glossæ : Clav. Καφάλι. Schol. Nicandri ad *Ther.* p. 16. Ἡλ- δι, ἐ τὸ ἐπιθυμίας κεκάφαλα, Καφάλι. Hunc locum ideo adtuli, quod eum diligentiam Ducangii effugisse videbam. KUST. Vid. sup. in v. Ἥλκει, inf. v. Κάφρ-, & Καίφρ-.

15. Ἡλ-.] Id est, *ulcus* in folo, terra. G. Videtur idem esse locus, qui ab aliis Ἀλ- vocatur. Vid. Steph. Byzant. v. Ἀλ-, & ibi Berkel. KUST. Conf. sup v. Ἀλ-.

16. Τὸ μαινόμεν ἐ ἐπίθυμον.] L. ἐπίμεν. Vide paulo ante ad v. Ἡλκ. KUST. ἐ μαινόμ-, ἐ ἐπίθυμ-, i. e. *infanus*, & *infidiosus*, legit Cl. *De Pauw*, *de Alea* p. 105. in Nominat. ut convenitat cum præced πάσ-. Non male. Vide tamen, num scripserit, τ μαινόμεν &c. ut fupplendum fit σημαδεί, uti fupius; vel referatur ad præc. Artic. Ἡλκ. Sed notandum, hoc fenfu Ἡλκ fcribendum effe potius (cum accentu in ultima) quod per Syncopen ex ἑλκέη factum, ut monuit Cl. *Pauw. l. c.* Nifi malis effe pro Φίλ-. Noster infra Φίλον explicat etiam ἐπίθυμον ; ut Φιλεῖν, · · · τ μαινόμ. Conf. v. Φιλ-, & *Not.* in v. Ἡλκ. Magis autem arridet, ut jungatur, cum fuperiori v. Ἡλκ, poft λάγνα, hoc modo : ἐ (Ἡλκ fc.) τ μαινόμεν. Hom. *Il.* (male H. Steph. *Ind.* citat *Odyss.*) O. 128. Μαινόμεν, φίλον ἦτορ &c. de quo *ibid.* πῶ- ἢ λύκοιο ἐ ἀνδρὸς. pro eo *Odyss.* Σ. 243. φίλον φαῖ. Sic varias exhibet fignificationes vocis Ἡλκ, pro diverfa fcriptura : vel ita tamen vocem ἐπίθυμον poffes ad Φίλον referre, quod cum Ἡλκ confunderit.

17. Σύμπτωμα &c.] Schol. Nicandr. ad *Ther.* p. 16. Ἡλ-. σκληρωμα ἐστ οἷον τὸ σκληρωθῆ τ πυῶδη χλωρὸν σφυγῶδο, ἐ πᾶς τ ἕλκει περιπλοκὴς συφήσειεν. KUST.

18. Ἕλκυδε.] L. Ἡλκύδη. Ab ἐλκύειν enim & ἐλκύσαι, eft ἕλκυδε & ἕλκυσε. IS. VOSS. Explicatio nullam mutationem admittit. Vid. mox v. Ἡλκύδη, & fup. in v. Ἡλκυσιν.

19. Ἡλκύη.] Scr. Ἡλκύγη. Ariftoph. *Acharn.* p. 119. Τῶ Ἥκω τὰὶ ἐλκύγω. [v. 684.] Vid. Erotian. in Ἐπιλυγίζομ. [p. 26. Ἡλκύγη γὰ, παρ' Ἀττικοῖς, ἡ σκιὰ λεγ-.] HEINS. Conf. Suid. & mox. Plura H. Steph. *Ind.* Ab ἕλκυσε *Manfac.* deducit Latio. ubi. Alii aliter, & fortan verius.

20. Ἐπιλυγισμός.] Scr. Ἐπιλ. per ι. G. KUST. Vid. Martin. p. 268. SCHR. Vid. fup. v. Ἐπιλυγίζομ, & v. Ἐπιλυσιπόλεμ, ibique *Not.*

21. Ἐπισκιασθύ-.] Suid. Ἠλυγισθύνον. τὸ ἐσκιασθύνον. ubi Cl. Kuster. ex Schol. Ariftoph. *l. c.* legit ἐσκιάσθυνον. Sed forte etiam ἐσκιᾶ. fcripferat Suid. ut Noster h. l. & in v. Ἐπιλυγίζομ. Ἠλυγισθύνον certe tam per ἐσκιασθύνον, five ἐσκιᾶ. quam per ἐσκιάσθυνον reddi poteft. Ἠλυγὴ colm eft ἡ σκιὰ, ἐ τὸ σκότ-. ut addit Noster. Confer v. præc. Nec refragatur Schol. Comici *l. c.*

22. Ἡλκύσαν.] Ab ἕκλις, ἕλυγος, ἑλύγων. G. Ed. Schrev. conjungit Ἡλύγων ὁρίων. Infra: Ὠλυγίων. σκοτεινῶν.

23. Ἡλκυσίζ.] A λύκος, id eft, λύγη, λυκεῖ, ἐλυκεῖν. GUYET. L. Ἡλυγίζ, idem quod λυγίζω. IS. VOSS. Forte pro λυκίζ, vel λυκίζ, i. e. *inftar lupi dilacerare*. Vid. inf v. Λελυκισμένα. KUST.

24. Φερίξ.] Forte σφάξ. PERGER.

25. Ἥλυξεν.] Hom. *Il.* A. 476. Vid. *Not.* in v. Ἀλύξω, Ἐξαλύξ, Ἡλυσκάζ, &c.

26. Ἡλύδη.] Vid. Ἥλυσιν. IS. VOSS. Supra rectius Ἐλύδη. Hom *Il.* Φ. 393. · · · · · ἐμοὶ δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. KUST. Conf. v. Ἐλυδνὸν, & Ἐλυδνὸν.

27. Ἡλυσίη.] Pro Ἡλκ [vid. inf.] inde compof. ἐπίλυσ. KUST. Supra ctiam. Ἐπιλυσίη. · · · Ἐφυδ-. Ita Ara-

Ἠλύσιον ¹. μαχήριον τῆσ. εἰρη) δὲ ὁ ἴσως τὸ, ὁ λύσιος· ὅπου ὁ Ὀμηρικὸς) ἀπὸ τῶ συμπίπτειν αἱ ψυχαί, καὶ εἰ μὴ φασι, ἀφὲ λίγυπτον εἶναι· οἱ δὲ, ἀφὲ λέσβον. ἄλλα, κεκαρμανικὰ χωρία, ἢ πολλὰ ². τὰ δὲ τοιαῦτα εἰσὶν ἄβατα. Καλεῖται δὲ καὶ Ἐπηλύσια ³. Πολέμων δὲ Ἀθηναίους ⁴ φησὶ, καὶ ἄλλους τινὰς, τὸ καθαρὸν ⁵ χωρίον. ἢ ἐπ. ἐφ ⁶. καὶ ἀφάνισ(ον ⁷.

Ἠλυσίς ⁸. ἔλθυσις. πορεία. σύνοδ(ος.

Ἤλφει. εὗρε πυθ.

Ἤλφερ. εὗρεν ⁹.

Ἦλω ¹⁰. ἐλήφθη. ἐπεκρατήθη. ἐφωράθη, ἐπλάπη.

Ἤλωκεν ¹¹. ἥττη(ται).

Ἠλάμην ¹². ἐπλαιώμην.

Ἠλώη ¹³. πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἥλωσαν ¹⁴. ἐπληθησαν. ἐλήφθησαν.

Ἥμα ¹⁵. ἀκόνισμα.

Ἡμαθίη ¹⁶. Μακεδονία.

Ἡμαθία. τὸ αὐτό.

Ἡμαθόεις. ἀμμώδης.

Ἡμαθόεντα ¹⁷. ἢ ψαμμώδη, ἤτοι πολλὴ ἄμαθος ἔχοντα· ἐξ οὗ ὁ πολίαμος ὀνόμασται. ἢ παρ' ὃν ῥεῖ Ἄμαθος πόλεμος. ἢ μισηρεσιος ¹⁸. ἢ ἀπὸ Ἡμάθου ἥρω(ος.

Ἡμίθυρα ¹⁹. διάφθειρε. κατέπαιψε.

Ἥμισυ. καθῆμαι.

Ἥμαθον ²⁰. ἡμιωβόλιον ²¹. νόμισμα, ἀφὰ Κυζικηνῶν.

Ἡ μάλα. ὄντως λίαν.

Ἡμαλάψαι ²². κρύψαι, ἀφανίσαι. Σοφοκλῆς Ὀιδυσσῆ μαινομένῳ.

Ἡμάλυσεν ²³. ἥρπασεν.

Ἡμαλίζει ²⁴. ἡρπ. ἔπιγεν.

Ἡ-

Ἡ-

tus *Phœnom.* v. 536. habet καταλουσία, pro κάθοδ(ος· - - - καταλουσία ἄνοδος τε. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 65.

1. Ἠλύσιον.] An Ἠλύσιον, quasi ἑλύσιον, ab ἕλυτρον, i. e. *umbrarum locus*? An ab ἕλυγα, ἕλυξα, ἔλυξεν, unde Ἠλύσιοι A λύσα, pro λύγα, sunt λυκάονες, ἀμφιλύσιος, &c. Ἠλύσιον, αἴθης, ἔρεβ(ος, ὄνειρ, i. e. *Inferi, infernus, tartarus, barathrum, tenebrosa* omnia. GUYET. Conf. sup. v. Ἠγαλεύσατο. KUST. Vid. *Not.* seq. & conf. Etymol. M. & Suid. apud quem ex Hesychio in fegq. Λιτῶν & κακεμπορίων, pro eurrupto λίτωνον & κακεμπορίων, correxerat *Is. Voss.* perinde ac Kuster. ad locum, confentiente Photio in Lex. MS. Mox *Reisk.* legit: οἱ ἐν τῷ, ἃ (ubi) λύσιον, ὅτε λέγοι. &c. Sed vid. Etym. M.

2. Πεδίοι.] Vid. Hom. *Odyss.* Δ. 563. & Schol. ac Barnef. *Not.* Ex eo loco Cl. *Jenf.* in *Luc. Hef.* p. 108. Ἠλύσιον πεδίον in Attic. hujus capite ferribendum cenfet. Sed Ἠλύσιον brevitas cauffa tantum fcripfiffe videtur, ut aptius varias fubjiceret interpretationes, χωρίον, πεδίον, λειμῶν, &c.

3. Ἐπηλύσια.] L. Ἐπηλύσια. SALM. G. Ἐπηλυσια leg. ut Etymol. & Suidas. VALES. HEINS. IS. VOSS.

4. Ἀθηναίους] Legendum videtur, Ἀθηναί(ους. SOPING. Πολέμων, ὁ Ἰστρικὸς συφιστὴς, Phrynicho aliquoties laudatur. Non poffum ideo *Sopingii* emendationem probare. Deinceps, quia fequitur: τῶν ἄλλων τινῶν &c. Mallm itaque, τὸ Ἀθηναίων, fcil. χωρίον, ὃ ἱερὸν, quod fequitur, non Ἀθηναῖς. ANONYM. *in Cod. Burm* Etymol. & Suid. Πολ. δὲ Ἀθηναίους φησὶ τὸ καθ. χ. καλεῖν. omiffis verbis, τῶν ἄλλων τινῶν. IS. VOSS. Suid. & Etym. Πολ. δέ. Α. φ. τὸ καθ. χωρ. καλοῦ. idem fine dubio docere voluit Hefychius, fed cujus verba corrupta hodie funt & mutila, ſic, ni fallor, reſtituenda: Πολέμων δὲ Ἀθηναίους φησὶ, τῶν ἄλλων τινῶν, τὸ καθ. χωρίου, ὃ ἱερὸν, ὅτου καλοῦ. τῶν ὀβελισθ(ῶν. Ut proinde pro Ἀθηναίους minime neceſſe ſit eum *Sopingio* legere ὁ Ἀθηναῖ(ος. Sed reſtat nihil mendum, nimirum καθαιρατῆρι, pro quo legendum eſſe καθαιρατῆρι, i. e. *de cælo tactum*, ſive *fulmine percuſſum*, jam pridem monuimus ad Suidam v. Πάνυσον. Nimirum interpretatio hæc non eſt diverſa ab ea, quæ præcedit, κατεφωρισμένον χωρίον. Ipſe Hefych. ſupra: ἐγκλειστὸν, τὸ καθαιρατῆρι χωρίον. Latini veteres ejuſmodi loca *bidentalia* vocabant. Vid. Joſ. Scalig. ad Feſtum v. *Bidental.* KUST. Conf. *Not.* in v. Ἐγκλειστὰ, & Ἐγκλειστ(ῶν. Non tamen mutaverim ἄλλων τινῶν in ἄλλως τινάς. Senſus enim non eſt, *Athenienſes, & alios quoſdam*, ita vocare locum fulmine tactum, idque Polemonem docere: ſed, *Polemonem, & alios quoſdam*, hoc teſtari. Adeoque in verbis, τῶν ἄλλων τινῶν, ſubintelligo φασὶ, *dicunt*. Eſt levis verborum metatheſis, quorum conſtructio hæc eſt: Πολέμων δὲ φησι, τῶν ἄλλων τινῶν (φασιν,) Ἀθηναίους τὸ καθ. χ. (ὕτως λέγειν, vel καλεῖν.) Non opus enim eſt (quod ſuſpicabar) ea verba, τῶν ἄλλων τινῶν, pro additamento habere, ad vocem Πολέμων ab alia manu adſcripto.

5. Καθαιρατῆρι] In Suida pro καθαιρατῆρι, καθαιρατῆρι legebat & emendabat *Falkenburgius.* HEINS. Leg. καθαιρατῆρι. Vid. *Not.* præced. KUST. Conf. Kuſt. ad Suid.

6. Ἢ ἱερὸν.] Hoc ideo addit Hefychius, quia loca fulmine tacta facrificiis expiabantur, & ſic pro *facris* habebantur. KUST. Ego poſt χωρίον ἄτοις κλεινὸν, (ut ſuppleodum eſt) majorem diſtinctionem admiſi: ut hic alia expiatio ſequatur, quemadmodum & in fine alia. Etymol. M. Λέγεί δὲ Πλάτων, ὃ ἱερὸν σκῦλα ἐξὶ Ἥφαι. idem forte voluit Hefych. Suidas: Ἠλύσιον. ἱερὸν ἐξὶ ἢ Ἅιδ. &c. quomodo & Lexic. meum MS. Photii: quamvis aliter Kuſt. ad Suid. exhibeat.

7. Καὶ ἀφάνισ(ον.] Inrellige ſenſu Chriſtiano (ſi quidem multa Chriſtianiſmum redolentia in Lexico hoc Hefychii reperiuntur) locum beatorum, poſt mortem; quem Gentiles Ἠλύσιον appellant. Conf. ſup. v. Ἀλύσιος. poſt v. Ἄλυσι. KUST. Sic infra: Τὰ Ἠλύσια, ὁ Παράδ(ισ(ος. Conf. Scliol. in Greg. Nazianz. *Stelit.* II. p. 96. Ὅτως ὁ Χριστιανὸς λόγ(ος ὀνομάζει τὸν Παράδεισον, ὅτα ἐ οἱ Ἕλληνες - - - χωρίον, ἃ καλοῦ, Μακάρων νῆσ. καλοῦ δὲ αὐτὸ, Ἠλύσιον πεδίον &c.

8. Ἠλυσ(ία.] Eurip. *Hecub.* p. 7. SCHR. Eſtat ȳ. 67. ubi vid. Schol. & Eurip. *Phœniff.* v. 851. *Herc. Fur.* v. 1041. (male *Index* 1140.) Gloſſ. Hefodot. Ἠλυσ(ία. ἰφιδία, παρόδους. Conf. Etymol. v. Ἐπηλύσια.

9. Ἤλφ. ὑπὸ πυμάν. ὕφεν, ἔλφ.] Ἴσως λείπ ante πυμάν. Vel tranſpoſita ſunt vocabula. Lego: Ἤλφ. δὲ πυμάν. ὑπὸ. † Ἤλφ. ὕφεν. Vid. *Boed.* Φ. & Interpr. p. 347. HEINS. Scribe inverſo ordine, & a capite: † Ἤλφ. ὕφεν. Hom. *Il.* Φ 79. - - - - - ἐπαθρήσω δὲ τὰ ἕλφ. i. e. *centum boves tibi volui*; ſive *centum boum pretio a te venditus fui.* KUST. Idem jam olim in *Peric Cri.* monuerat, ex eodem loco, ubi Schol. Ἤλφ. ὕφεν. Et ſic Cyrill. Lex. MS. Clara res eſt, neque tanti, ut inventionis gloriolam invideam *Lucubrationum Hefychii*. Auctori, quem lege p. 109. In prioribus verbis, Ἤλφ. ὑπὸ πυμ. nihil tamen mutaverim: quod *Heinſ.* tentabat. Paſſim enim vocabulorum expoſitioni illa ſubjungit Noſter, quæ iis addita repererat in loco Scriptoris. Vid. in v. Ἀφῆκε, &c. Cetera conf. Kuſt. ad Suid. in v. Ἀλφεσί, & ſup. v. Ἀλφε.

10. Ἦλω.] Vide Suidam, & corrige. IS. VOSS. Videtur *Voſſius* apud Suidam pro ἐφωράθη voluiſſe ἐφωρᾶτο, ut Hefych. Sed opus non eſt: & cum Suida facit Phot. Lex. MS. Supra: Ἐάλω. ἐκράτηθη. ἐλήφθη. ubi vide *Not.* & *Not.* ſeq. Hoc autem convenit cum ἐφωράθη. Suidas: Ἐάλω, ἐφωτογρᾶτο. Eſt autem Ἐάλω ex Hom. *Odyſſ.* Χ. 230. Conf. v. Ἀλῆναι, καθγυνῆναι.

11. Ἤλωκεν.] L. Ἤλωκε. IS. VOSS. Scribe Ἤλωκεν, vel ex literarum ſerie, i. e. *victus eſt*, vel *captus eſt. Sic* ſtatim: Ἠλοῦσαν. ἐπλήσθησαν. KUST. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 65. JENS. *l. c.* Similiter ſupra: Ἐάλωκε. ἐλήφθη. Vide ibi. Suidas: Ἤλωκεν. ἐπλήσθη.

12. Ἠλάμην.] Hom. *Odyſſ.* Δ. 91. Vid. ſup. v. Ἀλώμενα.

13. Ἠλώη.] Hom. *Il.* Β. 739. *five Cat.* ȳ. 246. Vid. Steph. Byz. ejuſque Interpp.

14. Ἥλωσαν.] Scr. Ἅλωσαν, ut Suid. Vid. ſup. v. Ἐάλωσαν, Ἤλω, & v. Ἀλῶ.

15. Ἥμα.] Conf. Etymol. h. v. & Noſtrum v. Ἡμᾶν. KUST. Conf. in v. Ἡμᾶσθ.

16. Ἡμαθίη.] Vid. Hom. *Il.* π. 226. ibi Schol. & Suid. coll. Interpp. ad Steph. Byzant.

17. Ἡμαθόεντα.] Vid. Strab. [L. VIII.] p. 344. SCHR. Conf. Etym. M. & Schol. Hom. *Od.* Δ. 93. *Il.* Β. 77. & alibi.

18. Μισηρεσιος.] L. μισηρεσίου, ut caſu reſpondeat τῷ Ἡμαθοέντα. KUST.

19. Ἡμίθυρα.] Habet Lycophr. ȳ. 79. Vid. ibi Schol. & ſup. v. Ἀμαθυνεῖ.

20. Ἥμαθον.] Ab ἡμὶς, unde ἅμα, ἁμᾶς, ἁμαῖος, &c. *G.* Vide ſuper hoc voce If. Caſaub. ad Athen. l. VIII. c. 15. p. 627. SOPING. Vide num Ἥμαθον. IS. VOSS. Male pro Ἡμίσυθον. Infra: Ἡμίσυθον. - - - τὸ ἡμιώβολον. Sic autem dicebatur Ἡμιώβολον, quod drachma continet ſex obolos: imde obolus erat ſexta pars drachmæ, & ſemiobolus Ἡμίσυθον, ſive duodecima ejus pars. Quod autem ſequitur διώβολον, fi recte ſe habet, arguit apud Cyzicenos in uſu fuiſſe genus numni, 24. obolis conſtans: cujus proinde ἡμιώβολον, ſive duodecima pars, eſſet διώβολον, ſive duo oboli. KUST. Vid. inf. v. Ἡμιώβ.

21. Ἡμιωβόλιον.] L. ἡμιωβόλιον. SALMAS. Vid. inf. ſuo loco, ut & in v. Ἡμιώβ, ubi etiam per ο ſcribitur. Conf. Jungerm. ad Pollnc. VI. 160. n. 71.

22. Ἡμαλάψαι.] Vid. Lycophr. ȳ. 34. ibique Schol. & Etym. M. ut & ſup. poſt v. Ἀμαλλῶν, &c. Ἡμάλαψεν, ἔμορψεν, ἐφάνισεν.

23. Ἡμάλυσεν.] Vid. ſup. v. Ἀμαλλῶν, &c.

24. Ἡμαλίζει.] Scr. Ἡμαλίζει. Ἀμαλίζω eſt *ſuſpendere, ſuffocare*, PERGER. Supra: Ἀμαλίξαι. ἀπαγξῆξαι.

1. Ἡ-

Ἡμάλιον [1], μέγα.
Ἥμαρ. ἡμέρα.
Ἡ μάν [2]. ἀληθῶς δή.
Ἥμαρ ἀναγκαῖον [3]. τὸ εἰς ἀνάγκην δουλείας ἄγουσαν, τουτέστιν ἀναγκαίαν, ἢ κίνδυνον.
Ἡμαρτεν. ἀπέτυχεν. ἠγνόησεν [4].
Ἡμάρτανεν. ἀπετύγχανεν [5].
Ἡμαρτάζειν [6]. ἰσχναίνειν. ἡμάπου [7].
Ἥμαρτε [8]. ἀκαιτόμαζεν, ἡμέρας [9].
Ἥμαρτε. δικαίως δέ, βλήμασι, χίμμασι, ἀκόλαστος· ψιλῶς δέ, ἡμέρας, ἡμέρᾳ [10].
Ἥμαρτε πάντα [11]. πάντα χθόνα.
Ἡματίη [12]. δι' ὅλης ἡμέρας.
Ἡμάπιοι [13]. ἡμερινοί, αὐθημερινοί.
Ἥμαρ τοῦ [14]. ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ.
Ἡμαῖος. ἡμέρας.
Ἡμαυράθη. ἠμβλυώθη. ἠφανίσθη.
Ἥμβλυνεν. ἐτύφλωσεν.
Ἥμβλανεν [15]. ἠγνόησεν. ἐτύφλωσεν.
Ἥμβεγεν [16]. ἥμαρτεν.
Ἥμβεγεν [17]. ἀπέτυχεν, ἥμαρτεν.
Ἥμβεγες [18]. ἀπέτυχες τοῦ σκοποῦ.

Ἡ-

Ἡμέας. ἡμᾶς.
Ἡμεδαπός. ἐπιχώριος. ὁμόφυλος [19]. σύμφυλος.
Ἡμεδαπὴς γῆς. ἡμετέρας γῆς.
Ἡμεδαπῶν. ἡμετέρων.
Ἡμεδαπῶν [20]. τῶν ἀλλαχόθεν ὁρμωμένων τῷ Ἀλλοδαπῷ. τὸ ἐπιχώριον. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἡμέτερον.
Ἡμείβετο. ἀπεκρίνετο [21].
Ἡμείφθη [22]. ἠλλάχθη, ἠλλάγη.
Ἥμειψα [23]. ἤλλαξα.
Ἡμελημένος. ῥάθυμος.
Ἥμελσεν. ἤλλαξεν.
Ἥμεθα. καθήμεθα.
Ἥμεκτο [24]. δυσφορεῖ.
Ἥμεν [25]. εἶμεν. ὑπάρχειν.
Ἡμένη. ἡ κάλπις καθημένη, βαστάζουσα.
Ἦ κεν [26]. ὅπως ἄν.
Ἡμέη πλεαίς [27]. παροιμία, ἐπὶ τῆς ἁπλοστάτων, καὶ ἀπεζέστων [28] ἢ ἀπὸ τῆς παλαιᾶς πελεαίδος.
Ἡμὶ κλίος [29], ἐπὶ τῆς ἡδομαι. παροιμία, ἐπὶ τῆς ὁμοίων τῇ φήμῃ αὐτῶν.

Ἥ

1. Ἡμάλιον.] Vide Μάλιον, & Ἄμαιον. IS. VOSS. Conf. inf. v. Ἡμάλιον. KUST. Pro μεγα, scribe πνιγα, *suffocationem*. Vid. v. prec. PERG.

2. Ἡ μάν.] Ex Hom. *Il.* N. 354. ubi vid. Schol. & inf. v. Ἦ μάν. Sic Ἠνάρ (uno verbo) in *Hierap. & Prisml. fudere* apud Cl. Chishull. *Antiq. Asiat.* p. 136. occurrit: quod peffime a Grammaticis in duo diſcerpiuni notat Vir ſummus, ab Hebr. ἼΝ puriſſime traduſtam vocem ſtatuens: ut conjeceral quoque Cl. Jenſ. *Fere. Liter.* p. 12. Dubito tameu: nam & ſimplex ἦ ſimiliter uſurpatur.

3. Ἥμαρ ἀναγκαῖον.] Hom. *Il.* Π. 836. Deinde lege & ſupple: τὸν εἰς ἀνάγκην δουλείας ἄγοντα ἡμέρᾳ, τοιοῦτον ἀναγκαῖον, τὸν εἰς ἀνάγκην δουλείας ἄγοντα, ἢ κίνδυνον. Excideral τὸ ἡμέρᾳ. Explicat hemiſtichium Homericum ex *Iliad.* Π. 836. ubi Schol. ἀνάγκη ἡμέρᾳ φησὶ τὴν ὑποπτον. pro qua Noſter ultima voce ἐ δουλείας. VERW. Conf. v. Ἀναγκαῖον, & v. Ἀναγκαίως.

4. Ἠγνόησεν.] Sic ſupra: Ἁμαρτὼν. ἀγνοῶν. KUST. Conf. mox v. Ἡμάλιον.

5. Ἡμάρτανεν. ἐσφάλλετο.] L. Ἡμάρτανον. ἀποτύγχανον, i. e. *aberrabat*. Conf. ſup. v. Ἁμαρτεν. KUST. Sic & *L. Bas* in *Obſ. Crit.* p. 163. ſequente *Jenſio*, in *Luc. Hef.* p. 109. Ita in v. prec. Vid. Hom. *Il* Κ. 372. & mox v. Ἡμύσσετο.

6 Ἡμάρταζεν.] Ex ferie liter. ſcribendum eſt Ἡμαρτάζων: quod Doricum fuerit pro Ἡμαρτάζεις, ab ἁμαρτάω. Ἀμαρτὼν autem, ſive ἁμαρτάνων, interdum ſignificat *errare*, *privari*. Etymol. Ἁμαρτάζει. τὸ ἀποτυγχάνει, σφάλλεται. Noſter quoque ſupra: Ἁμαρτάζει. σφάλλεται. ubi vide quæ notavimus. Hinc autem diſcimus, pro ἐσφαλε hic legendum eſſe ἐσφηλε Conf. inf. v. Ἡμαρτεν. KUST. Supra: Ἁμαρτάδιος. ἁμαρτικός. Conf. v. Ἀδσφάκτει, & v. Ἀδσφάζεμεν. ἁμαρτάνειν. Apud Etymol. vero in Ἁμαρτάζει, pro ἀποτυγχάνει, malim λοιποχάζει: ut olim conjeceram in *Obſerv.* ad I. Joan. III. 4. Conf. Suid. v. Ἁμαρτάνειν, Heſych. in præcedd. ut & in v. Ἀμπλακιών, Ἀτοχά, Ἡμαλακία, &c.

7. Ἡμάπου.] Quid ἁμάπου hic ſibi velit, non capio. KUST. Scr. ἡμάτη, *cruentabat*. PERG. L. ἡμάγυ. IS. VOSS. Vide num huc facias ſup. Ἐμάπτεν. ἐμαίνετο. ἐμαργόν. ἐσφηλε. ἐσφαγόν. ἁμαγόν. An h. l. pro ἐσφηλε etiam legend. ἐσφαγεν an pro ἐμάπου, ἐμάγη (ab ἁμαγία) pro ἡμαγόν? Infra: Ἡμαγόν. ἐσφηλε, &c. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Ἡμάρταζεν Sed vide ibi. Resk. ἐλάπου conject, ab ἐλαύνω.

8. Ἥμαρτε.] Vid. ſup. v. Ἡμα. KUST. Ex Hom. *Iliad.* Φ. 891. ubi Schol. Ἥμαρτε. ἀκαιρόμαζε· λύει δ' Ἴωνες. Conf. v. Ἡμοτωνία.

9. Ἡμέρας.] Refer ad Ἥμαρτε, ab ἦμαρ. Vid. v. ſeq. KUST. Diſtingue & ſcribe: Ἥμαρτε, ἡμέρας. VERW. Ex Heſychii more nihil interferendum. Paſſim enim diverſas eidem voci expoſitiones tribuit, a ſpirituum vel accentuum diſcrimine repetendas. Vid. inf. v. Ἦ μάν, & *Not.* ibi. Conf. v. ſeq.

10. Ἡμέρᾳ. ἡμέρᾳ.] Diſtinxi, commate interpoſito. Indicat vocem Ἡμαῖος pro utroque apud Hom. frequentari, i. e. tum in Accuſat. tum in Nominat. plur.

11. Ἥμαρτε πάντα.] Hom. *Odyſſ.* Φ. 6. Callim. *H. in Del.* 190.

12. Ἡμαπίη.] Homer. *Od.* Β. 104. [& alibi.] KUST. JENS. *l. c.*

13. Ἡμάπιοι.] Hom. *Il.* I. 72. ἠοῖοι. Quem locum ſi reſpexerit, omnia in gen. fem. ſcribenda ſunt.

14. Ἥμαρ τοῦ.] Vid. inf. poſt v. Ἡμοτωνία. Paſſim apud Homer. Vid. *Obſ.* meas ad I. *Cor.* III. 13.

15. Ἥμβλανεν.] Series literarum requirit Ἥμβλυνεν, ab ἀμβλύνω, quod idem ac ἀμβλυώπω, i. e. *hebeto*. Eandem lectionem deſiderat interpretatio ἐτυφλωσεν. Vid. v. prec. At vero τὸ Ἡμβλανεν recte ſe habet, quatenus exponitur ἠγνόησεν. Nam ἡμβλανεν eſt idem quod ἠμβλακεν, vel ἄμπλακεν, ab ἀμπλακίσκω, quod idem ac ἁμαρτάνω, vel ἁμαρτάνω. Atqui Heſych. ſupra Ἁμαρτὼν exponit ἀγνοῶν, & Ἡμαρτεν, ἠγνόησεν. Conf. Heſych. v. Ἀμβλακιῶν. KUST. L. Ἠμβλωκα. Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἠμβλωκα. ἠτύφλωσεν (pariter corrupte pro Ἠμβλακον. ἠγνόησεν.) αἰδοῖ ἐσείλεν. BIEL. Ad ferlem potius ſcrib. Ἠμβλωκα, i. e. ἐτυφλώθη. quam vocem Noſter confudit cum Ἠμβλανεν, per ω, i. e. ο γραικικῶς.

16. Ἥμβεγεν.] Hom. *Il.* Π. 336.

17. Ἥμβεγεν.] Ex Hom. *Odyſſ.* Η. 292. & Schol.

18. Ἥμβεγες.] Hom. *Il.* Ε. 287. & Schol. Conf. Etymol. & ſup. v. Ἀμβεγές, & v. Ἀδσφάζεμεν.

19. Ὁμόφυλος.] Forſan ἡμίφωνος, i. e. *eadem lingua utentes*. KUST. ABRESCH in *Mſc. Obſ.* X. 1. p. 4. Simile quid vide ſup. ad v. Ἀνοίγεται. Ut enim qui alterius gentis ſunt, diverſa lingua muntur; ita noſtrates noſtro ſermone. Unde Ἡμεδαπὸς recte ἡμίφωνος exponitur. Niſi ἡμίφωνος placuerit. Cl. *Tiller.* ὁμόφρων conjecit, *Emendat. Hef.* p. 18.

20. Ἡμεδαπῶν.] Baſil. T. II. p. 143. ἐξηγεῖται γὰρ ἡμεδαπὸς junxit, oppoſite ad ἐτεόνδε. Theon numerat in vocibus, unde ἀσύφωνα oriatur. ABRESCH *l. c.* Vid. ſup. v. Ἀμφαλόεσσαν, ubique *Not.* & inf. ante v. Ἡμεδαπὸν. Conf. Etym. & Suid.

21. Ἠμείβετ. ἀπεκρ.] Suid. ἀνταπεκρίνατο. Schol. Hom. *Il.* A. 121. ἐξ ἡμαῦς ἀπεκρίνατο. ſed ad *Il.* A. 413. ſimpliciter ἀπεκρίνατο, ut & inf. poſt Ἠμείβε. Convenit Belg. *antwoorden*, ſive *andwoorden*, i. e. ἀνταῦθις λέγω, ab *ander woorde*.

22. Ἠμείφθη.] Vid. inf. ante v. Ἠμείβετο.

23. Ἥμειψα.] Vid. inf. poſt Ἠρέσσει, & ſup. v. Ἁμείψω.

24. Ἥμεκτο.] Vid. Suid. in Ἠμοτωνία, & Lex. Herod. IS. VOSS. Conf H. Steph. *Ind.*

25. Ἦμεν.] Vid. ſup. in v. Ἐνπέμφων ἔφην, & H. Steph. *Ind.* Hom. *Il.* Υ. 135. ἔμμεν, pro *ſumus*: ut ſup. εἶμεν, pro ἐσμέν.

26. Ἦ κεν.] L. Ἦ μάν. IS. VOSS. Vid. ſup. ante v. Ποίου.

27. Ἡμέη πλεαίς.] Vid. Suid. & Proverb. *Votic. App.* II. 4. Omiſit hoc Schottus in *Proverb. e Suida*, p. 438.

28. Ἀπεζέστων.] Suid. & Phot. Lex. MS. ἀδιακριτοτέρων. quam vocem adde Lexicis.

29. Ἡμὶ κλ. ἐδὼ, κεν &c.] Tolle comma poſt ἐδὼ, & vid. Suid. IS. VOSS. Suidas rectius Ἡ μὲν κλ. &c. KUST. In *Proverbiis Metricis* legitur Υ. 297. Ἡ μὲν κλέος ἐσθλὸν, κεν ἐδὼν. verteturque: *Fuit hoc tibi gloria certe*. Quod longius abit a paræmiæ ſenſu. Apud Suidam Ἡ μὲν, cum ſpiritu tenui, etiam in Ed. Kuſt. Rectius forte: Ἦ μὲν κλέος, ἦ δ' κεν ἐδὼν. ut in ᾗ, cum jota ſubſcripto, intelligatur *modò*. Quando ſenſus eſt: *Qualis de te rumor, talis ipſe eras*. ut Andr. Schottus reddit *l. c.* Minime ergo cum *V. D.* in *Miſc. Obſ.* II. 1. p. 16. legendum: Ἡ μὲν κακὸς, ἐδὼ δ' ἐδὼν. ubi bene Cl. Editor *Velim ſcire, quomodo reſpondeat explicationi Heſychianæ, & ubi lepidum notum hanc paræmiam uſurpatam ſuiſſe invenerit Vir ingeniosus.*

1. Ἦ

Ἡ μήν μοι [1]. ὄντως μήν μοι.

Ἡμίνα [2], οἷά τε φύλλα μαχαδὶς αἰγίσεω. οὕτως ἔφη, ὅτι ἐπὶ [3] τοῦ φύλλα ἡ αἰγίσεω ἀλλήλων ἀπεστεγασμένα [4], οὕτω καὶ αἱ Ἀλκυόνος [5] θηκάριναι πεφυκότες τοῖς ὄρνισι πάνυ, ἀλλήλων ἀπεστεγασμέναι [6]· ἢ ὥσαρ πυκνὰ τὰ τῆς αἰγίσεω φύλλα, οὕτω καὶκεῖναι θλιβόμεναι ἐτέθεντο [7].

Ἡ μεμάασι [8]. πεφθυμοῦσι.

Ἤμενον. καθήμενον.

Ἡμίεκτ [9]. Ἀρτέμιδος Ἐφεσίου.

Ἡμίεκτα [10]. τὰ γενέθλια.

Ἡμίεργον [11]. ἄνθρωπος. ἢ ἀνθρώπινον.

Ἡμεῖς [12]. ἄμπελος· ἀπὸ τοῦ ἐξημεῖσθαι ἡμᾶς. καὶ ἡ κλίδος [13]. πτῖες δὲ, ἀναδιδεγδα· καὶ ἐλαῖαι.

Ἡμείσιον. ἀμπέλους.

Ἡμείων [14]. ἀνθρώπων.

Ἡμεῖρες. εἶδος δρυός.

Ἡμεσσήμος [15]. ἀλληγορικῶς, ὁ ἥλιος [16].

Ἡμεσῆ. σφαῖρα.

Ἡμεσχαλὶς [17]. τῷ σπείρειν ἀνθος. ἢ φαντασία. οἱ δὲ, ἐείου βάμμα φοινικοῦν. οἱ δὲ, ἄνθος πρὸς μίαν ἡμέρην ἀκμάζον. οἱ δὲ, τὴν νάρκωσιν βοῶσιν.

Ἡμεύσιοι [18]. οἱ κλέπται.

Ἡμεγλόγιον. μέρος τι τοῦ τῆς κώπης.

Ἥμεσον. τὸ ἔλαιον.

Ἡμερὸς ὕλη. ἡ λεπτόφυλλος [19] δρῦς.

Ἡμεροταλὸς [20]. σφαιρικός.

Ἡμεσσῶν [21]. Κρίτης. τὸ τῆς γῆς ἐξημεῖον καὶ ἐγκάλυμμα. πθίας· δὲ κεφάλαι ὅθεν τοῦ γλαυκοῦ τῆς λέξεως.

Ἥμεσσεν. ἐσήρησεν. ἀφύλαττε. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Ἡμαύλιζεν [22].

Ἡμερωλίας [23]. τοὺς ἐν αὐλῇ ἀγελάους.

Ἡμεροφύλ. ἡμεροφυλακτοῦ [24].

Ἡμεροσύμβολα. σφαίνακες.

Ἡμίον. ἡμῶν.

Ἦ μήν. ἀλλ' ὄμως. ὄντως δή [25]. καὶ Ἦ μεν [26], ἐναθήμεν.

Ἥμπερ. ἥμαξεν [27].

Ἡμάρτον [28]. εἶδος ἄρτου ἡμιπυρίδος.

Ἡμείσετο [29]. ἀπεκρίνατο.

Ἡμιδακής. ἡμίκυκλος [30].

Ἡ-

1. Ἡ μήν μοι.] Ex Hom. *Iliad.* A. 77. Integrum versum exhibet Suidas. Cl. *Jens.* putat, Ἦ μὴν μοι scribendum esse, tum *b. l.* tum apud Hom. Vide ejus *Luc. Hes.* p. 109. & conf. Suid.

2. Ἥμινα &c.] Est versus Homericus *Odyss.* H. 106. KUSTER. PERG. JENS. l. c.

3. Ἐπὶ] Leg. ὁτοὶ. HEINS. Ita mox ὅπερ.

4. Ἀλκύονος ἀπεστεγασμένα] Scrib. ἀλκύονες ἀπεστεγασμέναι, ut Eustath. Vide ipsum *Odyss.* H. p. 1571. [*sub fin.*] Neque aliter Scholiastes. Paulo post igitur pro ἀλκύονα ἀπεστεγασμένα legetur, ἀλκύονες ἀπεστεγασμέναι. HEINS. Secundum Schol. Homeri legendum foret, ἀλκύονες ἀπεστεγασμέναι, & mox ἀπεστεγασμέναι. KUST.

5. Ἀλκύονος] L. Ἀλκυόνες. KUST. VERW. Ita rescripsi ex contextu Poëtæ.

6. Ἀλκύονι ἀπεστ.] L. ἀπεστεγασμένη. Vide *Not.* penult.

7. ἐτέθεντο.] Pro ἐθέσεντο [sic] lege ἐτιθέντο. HEINS. An legendum ἐθέσετο, i. e. *calefiebant.* KUST.

8. Ἡ μεμάασι.] Hom. *Il.* K. 208. 409. Vid. inf. v. Μεμάασι.

9. Ἡμίεκτ.] Ex hoc Dianæ epitheto liquet, in ἡμίεκτ, *dies*, subaudiendum esse Substantivum, φάος, ut Eustath. vel καθαρὸς, ut fit σκοῖα φάος, vel ἡμέρα καθαρὰ & αἴθρη, i. e. *illuminatio mitis, aut placida aëris constitutio.* Conf. A. Dounai *Prolect.* ad Lysiam, p. 57.

10. Ἡμίεκτ. τὰ γενέθλια.] Hoc sensu ἡμίεκτ accipitur apud Diog. Laërt. l. IV. *Sect* 41. Vid. ibi Menag. KUST. Vid. Meurs. *Græc. Fer.* p. 69. [in v. Γενέθλια.] SCHR. Conf. *Job.* l. 4. III. 1. Hof. VII. 5. & L. Bos *Ellips.* v. Γενέθλιος.

11. Ἡμίεργον.] Vide mox v. Ἡμίεργον.

12. Ἡμεῖς, &c.] Vid. Etym. M. & Eust. E. *Od.* p. 208. 18 VOSS. Hom. *Odyss.* E. 69. Photius in Lex. MS. Ἡμείδη. τὴν ἄμπελον. Οὕτω Ἀελιοφάνης. fcil. in *Acharn.* v. 996. ubi vid. Schol.

13. Ἡ κλίδος.] An ἡ Κλίδος, *Cnidus*? Inf. Κλίδ. πόλις Κάρ. *Rhodus* autem in *Sibyll. Orac.* L. III. p. 252. *Ed. Opsop.* dicitur Ἡμιεὶς Συγάτης. Vel leg ἡ κνίδη, *urtica*; ut Suid. Conf. sup. in v. Ἀναλαφρ. Nisi & ἡ κλίδος dixerint pro κνίδη.

14. Ἡμείσιον.] Vid. Schol. Oppian. *Hal.* II. 669. & V. 42. ibique Gloss. Rutgerf. Item sup. v. Ἠρμειόν, & Cl. Jac. Gronov. ad Manetth. II. 7.

15. Ἡμεσσήμου.] Quinvm proprie dicti, ob aliis ostensum. Adi omnino Nili Monachi *Narrat.* VI. p. 88. ibique P. Possin. p. 172. quem dudum notaveram antequam Kulleri *Not.* ad Suid. inspexissem. Vide eum; ut & sup. in v. Ἀσκάνδης, & v. Δερμοπαγὲς. H. Valef. in *Not. Mss.* ad Harp. in eadem voce; Balth. Stolberg *de Angariis Veterum*, c. 2. & Hemsterh. ad Lucian. *Dial. Deor.* p. 275. *nov. Ed.*

16. Ἥλιος.] Idem Etymol. & Suid. tradunt. Lexicon MS. Ἡμεσσήμου. ὁ ἥλιος. ᾧ οἱ Ἡμεσσήμιοι. Conf. *Pf.* XIX. 5. de Sole: ἀγαλλόμενος ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν αὐτός.

17. Ἡμεσχαλὶς.] Vid. Theophrast. *Hist. Plant.* l. VI. c. 6. [c. 1.] Theodorus *Elium.* SOPING. Vid. Athen. l. XV. p. 681. KUST. Per simplex λ apud Suid. Polluc. VI. 106. (ubi vid. Jungerm.) & Ilsidor. Peluliot. *Epist.* V. 563. Alii reclius per ᾰ, ἡμισχαλὶς, ut Eustath. *Il.* Π. p. 1039. Etymol. & Photius in Lex. MS. cujus verba dedit Kust. ad Suid. nisi quod in fine pro ἐγγὰς rectius ἐγγὰς exhibeat Codex quo usus sum. Quid sit *Hemerocalles*, vide apud Rod. a Stapel ad Theophrast. *H. Pl.* VI. 1. p. 546. ubi plura.

18. Ἡμεσσιοὶ.] Ἐ. πλέονες.] Ex pilcis, qui ἅλμης alius. Vid. Philopon. ad Gen. I. p. 193. HEINS. Vid. sup. v. Ἀμεσσιοῦντα. KUST. Ἡμεσσιὸς in Glossis redditur, *dormitator, fur nocturnus.* Occurrit apud Hesiod. (cuance Etymol.) Ἔργ. ϕ. 605. ubi vide ἡ κάν. *Similiter* Oppian. *Halieut.* II. 408. Ὡς δὲ τις ἡμεσσιὸς αἰπὺ λάτομος τύχῃ &c. ubi Schol. πλέονα. Vid. Cl. D'Arnaud *Lect. Gr.* p. 65. Lexicon MS. Ἡμεσσιοὶ. ἀργοὶ. Conf. Suid. & sup. v. Δυλοπόδιος.

19. Λεπτόφυλ.] L. λεπτόφυλλος. JUN. SALM. ut Phrynic.

20. Ἡμεροταλὸς.] Scrib. ἡμεσταλὸς. IS. VOSS. Ft. Ἡμεσταλὸς. σφαικτικός.

21. Ἡμεσσῶν κρίτης.] Distingue: Ἡμεσσῶν. Κρίτης, &c. ut intelligatur Crates Grammaticus. KUST. Idem notaverat *Anonym.* in Cod. Burm. Citatur sup. in v. Ἐνδυμα. Addendus itaque hic locus *Indici* Pricæi.

22. Ἡμαύλιζεν.] L. ἡμεσσιζεν. Vid. sup. Ἀμαυλίζει. ἐγκαθίσας. HEINS. L. ἡμεσσιζεν. Vid. sup. ad v. Ἡμεσσιζε. KUST. Videtur ἡμεσσιζεν pro - - - - τοῦτο *scripsum* fuisse, ϖ & ι confusis; unde ἡμαύλιζεν natum. Alia res fuerit, si Ἡμαύλιζεν supra se recte habebit. Conf. v. Ἀμαυλίζει. Ἐσήρησεν. pro quo hic Ἤμεσσεν, adjecto augmento; ut Ἀμοίρων. Vid. v. Ἀμοιρεῖ, Ἀμοίρητον, & Ἤμοιρε.

23. Ἡμερωλίας.] *Fort. leg.* Ἡμερογενῆ. SOPING Cogitasse ita videtur *Soping.* ob voc. seq. Doct. *Reisk.* ἡμερωλίους conjicit. Vide tamen, an Ἡμερωλίας, sive potius Ἡμερωλίους, quod Comicus aliquis adpellaverit τοὺς ἐν αὐλῇ ἀγελαίους, quod *dies perdant*, tempusque & omnem ætatem inutiliter lapo consumant. Norum est illud Titi Vespas. apud Suetou. VIII. 8. *Amici, diem perdidi.* Vid. ibi Casaub.

24. Ἡμεροφυλακτοῦ.] Suid. rectius ἡμεροφυλακεῖν.

25. Ἦ μήν. - - - ὄντως δὲ &c.] Ita accipitur *Judith.* I. 12. Ἦ μὴν ἐκδικήσω &c. Sic enim legend. pro ἢ μὴν. Est enim jurantis formula. SOPINGIUS. Hom. *Il.* I. 57. JENS. l. c. Pro ὄντως, δὲ, Gen. XLII. 16. *Job.* II. 5. BIEL. Dilinxi post ὄντως δὲ, quæ conjungenda: ut sup. ἢ μὴν, ἀλλὰ δὲ. Vid. Etym. M. & Suid. & sup. v. Ἢ μὴν μοι. Locum *Judith.* l. 12. addas etiam Concord. Græc Tromm Deipsa formula plures passim. Conf. *Observ.* nostras ad *Hesych. VI* 14.

26. Καὶ Ἤμην, ἐναθήμεν.] *Ad Apoll.* c. X. 30. & XI. 5. & 17. Ἤμην, eram vertunt. Sed non dubito quin ἤμεν legendum sit, i. e. *fidebam.* Conf. Joh. XI. 15. SOPING. Jam olim *l. d.* monui, non esse adsentiendum *Sopingio*; quod inspecta loca per se docent. Suidas: Ἤμην, ὑπάρχειν. Ἐναθήμεν, mutato scil. accentu. Quare ibi Cl. Kullero non vecedo, qui pro ἦ legit, ἤμην δὲ. Conf. *Not.* in v. Ἤμαξεν, & Etym. M. v. Ἤμην.

27. Ἤμπερ. ἤμαξεν.] L. Ἤμπερ. ἤμαξεν. ab *ἀίσσω*. IS. VOSS. Pro ἤμαξεν leg. ἤμαξεν, vel ἤμοξεν, unguibus se vindicavit. PERGER.

28. Ἡμάρτον.] Utitur Epicharmus apud Athen. III. 28. [*init.*] ubi vid. Casaub. [p. 213.] SOPING. Ibi vero ἡμάρτον legitur, in Accusat.

29. Ἡμείσετο.] Ἡμεῖσετο requirit ordo. IS. VOSS. Vid sup. suo loco.

30. Ἡμιδακὴς. ἡμίκυκλος.] Suid. ἡμίκυκλος. & deinde: Ἡμιδακὴς. ἡμίκυκλος. Malim ἡμίκυκλος, ut Hes. *b. l.* & in v. Ἡμιθολίοις, & Phot. Lex. MS. Respicitur locus Hom. *Iliad.* Π. 294. ubi Schol. Ἡμιδακεῖς. ἡμικυκλίους, ἡμιθόλους. Vid.

Ἡμιδανάκιον [1]. νόμισμα τι.

Ἡμιδεπὶς [2]. ὑπηρέτης. ἡμίτομος.

Ἡμίδια [3]. τὰ ὑγρὰ ὀλίγα.

Ἡμιδιπλείδιον [4]. ἱμάτιον μικρόν· οἱ δὲ, ἀναξύλιον γυναικεῖον σύμμιξον, ὅταν ἐνδιδῶ ἐφίσυν.

Ἡμιδωδέκατον [5], τὸ ἡμίσυ.

Ἡμέκτον [6]. τὸ πλαγιαῖον, ὃ ἐστὶν ἥμισυ τοῦ ἕκτου. ἀ γὰρ μέδιμνος [7], χοῖνικι ποτὲ ἑκκαιδεκατεμόριον· οὗτος ἕκτον, ὅλος χοίνικες. καὶ τὸ ἡμιεκτίλιον [8].

Ἡμικόλλιον. μίζον οἴνου. οἱ δὲ, ἡμιχόϊνιξ [9].

Ἡμίκοπον. ἡμίπλεθρον.

Ἡμίκραντα [10]. ἡμικεφάλαια. σαφὲς τὸ ἥμισυ.

Ἡμικύκλιον [11]. ἡμισφαίριον.

Ἡμίκυφον [12]. ἥμισυ μαδίμνου.

Ἡμιλάμιον [13], μέρος Μασσαλίας.

Ἡμιλλόνης [14]. Μαινάδος Νύμφης, αἱ Βάκχαι.

Ἡμιμέτρου [15], ἡμίμετρον.

Ἡμίμικτον [16]. ὕφασμα, ὃ ἐκαλύπτετο [17].

Ἡμίνα [18]. κοτύλη.

Ἡ μὲν ἀνοίγη [19]. ἥπις αὐτός.

Ἡμὸν ὑπὲ [20]. ἀφ' ἡμῶν.

Ἡμόγυδον. οἱ δύο χορεῖς [21].

Ἡμιολία [22]. ἡ δίκροτος ναῦς. τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου [23].

Ἡμόλιον. πλοῖον μικρόν.

Ἡμόλιος [24]. δίκροτος. κελῆτα δέ· καὶ ἀελμός τις [25], καὶ λίνος ὁ τὸ ὖν καὶ ἥμισυ ἔχων.

Ἡμιόπιον [26], πόας εἶδος. καὶ ἴριος ποία.

Ἡμίοπος. ἑρπύς.

Ἡμίπτοι [27]. οἱ μὴ πάλαι αὐλοί. Τίθη δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων [28] μὴ πάλαι.

Ἡ-

Vid. Polluc. X. 101. ubi ἡμίσανις ὀνόματος, ut & VII. 170. sed MSS. ἡμίσαντος, ut notant Viri Docti. Similiter sup. in v. Ἀδωνίδος, legitur ἀδωνίδος, pro ἄδωνος. Sed vide ibi. Non ignoro tamen, plura ejusmodi vocabula scribi per ν, pro ν, sed rarius.

1. Ἡμιόνιον] Id est, ὁμοῖον ἐ δανάκιον. SALM. Vid. sup. v. Δανάκη. KUST.

2. Ἡμιδεπὶς] Vid. sup. v. ἡμιδαὴς, &c. suo loco.

3. Ἡμίδια.] Id est, *Dimidia*. SOPING. Ab ἡμιδὴς. SCHR Leg. ἡμιδῆ. IS. VOSS. Scrib. ἡμιδᾶ. KUST. Suid. Ἡμιδανὸς. ὑφασμάτιον. pro quo Photius in Lex. MS. Ἡμιδανὸς. Kusterus ibi Ἡμιδὲς legendum putat; quod infra apud Hesych. vide. An ex Nostro Ἡμιδὴς restituendum Suidæ? quod paullo ante expliceurat: ἀ δ' ἡμίτομος αὐτῷ ἐσθὴς ἔχων. Adposite Pollux V. 133. Τὰ δὲ νῦν ἡμίζω τὸ λῶν, ὑποπλοΐδιον, ἡμιδὲς, &c. Idem IV. 170. Ἡμιδὲς. ὑποπλοΐδιον. Recte *Kuster.* pro Ἡμιδὲς scribendum monuit Ἡμιδᾶ. Ita sup. ἐπιδὴ (in v. ἐπιδᾶ) & ἐπιδᾶ, πέπλῳ, quo utitur Eurip. *Phœniss.* ϛ. 1731.

4. Ἡμιδιπλείδιον.] Vid. Aristoph. in *Eccles.* ϛ. 318. ubi Schol. τὸ γυναικεῖον ἱματίον, ὃ ἀναξυρίδιον γυναικεῖον. Conf. Suid. & Etym M Photius in Lex. MS. explicat: γυναικεῖον ἐφεστὸς ἀβολλάτιον, ἢ ἔνδυμα φορεῖον ὑπὲ ἐ μαφόν.

5. Ἡμιδωδέκατον.] Vide quæ notamus infra ad v. Ἡμίχοιν. KUST.

6. Ἡμέκτον] Vid. Harpocrat. SCHR. Alii Ἡμικτίον appellant Vid. Suid. h v. & Nostrum sup. v. Δι τετρωβόλου. KUST Conf inf in v. Ἡμίκτον, & v. Μικτροῦδος, Schol. ad Aristoph. *Nub* ϛ. 643 & 645. Interpp. ad Pol luc. VI. 169 & maxime ad l. IX. 62. p. 1031. ubi plura. Vid. etiam Hes. ios. in v. Ἡμεῖς. & Etotian. v. Ἡμοιτία, & H Steph *Ind.* Sequentia *M. Meibomius* adscripserat Codici suo: „ Hero οὐκ Μίκτων MS. p. 78. Ὁ μὲν „ δὴ ἔχει σωλῆνα δύο τὸ σωλῆνι χοίνικα ϛ· ὁ χοεὺς ἔχειν „ δ οὐ ϛ μυστρα εἶναι ξεσὸν ιϛ'. Idem Hero, ut puto, p. 70. χωρεῖ δὲ τὸ παχύμετρον μυστρὸν ι. Sed hic Hero intelligendus de mensura Alexandrinis. „ Coofer B Mootfaue. *Palæogr. Gr.* p. 369. in primis Ejusd. *Analect. Gr.* p. 308–395. Ed. Bernard. *de Mensi & Pond. Ant.* p. 45. alios.

7. Μέδιμνος.] Vid. inf. in v. Μέδιμνον.

8. Καὶ τὸ ἡμιεκτίλιον.] L. ἡμιεκτίλιον. SALMAS. Lego: ἢ τὸ ἡμίκτιον τοιοῦτον. Nil certius. Vid. Aristoph. *Nub.* f. 72. BERNARD Vide quæ notavimus sup. ad v. Ἡμικτὸν, KUST. Conf. *Not.* praced. & quos ibi laudavi.

9. Ἡμικόλλιον. · · · ἡμιχόϊνιξον.] An Ἡμιτομίας, i. e. *dimidia pars Cori*? Vid. inf. in v. Ὀγδόη. Conf. Hof. III. 2. ubi τοῦτο αὖθ· alii, ἡμίτομον. Forte eo respexit.

10. Ἡμίκοπον] Vid. Nunnef. in Phrynich. p. 65. SCHR. Imo Ἡμικόπιον. KUST. Phrynich. p. 58. & Suid. Ἡμίκοπον. Pollux VI. 160. ἡμίκοπον, ubi MS. ἡμίκοπον. Vid. ibi Interpp. & Kuft. ad Suid. in primis vero H. Steph. *Ind.*

11. Ἡμικύκλιον] Jamblich. *de Vita Pythag.* c. V. p. 41. ϛ. 3 [*Ed. Arcer.*] SOPING. Vid. p. 20. n. 26 *Ed. Kuft.* Ex Plutarcho loca dedit H. Steph. *Theſ* II. 501. In Lex. meo MS. legitur loverſo ordine: ἡμισφαίριον. (fic) ἡμικύκλιον.

12. Ἡμίκυφον.] A κύφος, mensura; quod vide. SCHR. Male Hoftus L. l. *de Menſur.* c. 16. Ἡμικύφιον citat. Vid. Jungerm. ad Polluc. X. 113 p. 1292.

13. Ἡμιλάμιον, μέρος Μασσαλίας.] Vide quæ notavimus de Japygia & Meſapygia, &c. IS. VOSS. An Ἡμιλάμιον? REISR.

14. Ἡμιλλόνης.] Idem quod Μαινάδος. [Vid. inf.] SCHR. Male, ut videtur, pro Αἱ μαινάδες. Articulus hic cum nomine fuo conluerit, ut ſup. in v. Ἀδώνεια, Ἀλῶναι, &c. Apud Suidam tamen ſtidem in ſerie ſua legitur Ἡμιμαινάδες. KUST. Vid. Kuft. ad Suid. & *Not* ad v. Ὑπολύδιος.

15. Ἡμιμέτρου. ἡμίμετρον.] L. Ἡμιμέτρου. τὸ ἡμιμέτρον. ut lo Photii Lexico. BERN Hoc Ideo, quia μοῦ, ſive πίνα, erat μέτρον ὃ ἦν τελείτατα μικρὸν, partium talenti maxima; ut inquit Pollux l. IX. *fect* 56 KUST. Phot. Lex. MS. ita habet: Ἡμιμέτρου. μέτρον κοινὸν μεδίμνου, τετάρτη, χοίνικος ἡμ'. Conf. ſup. v. Ἡμιεκτίλιον, & v. Ἡμίμετρον.

16. Ἡμίμικτον] Legendum videtur: Ἡμίμικτρα. ὕφασμα &c. J. Pollux l. X. c. 53 Κολάτης δὲ ὑφάσματός (ſic) Παντάκου, Πεζῶνος, Ἡμίμικτον. Vid. inf. ad Πεζῶνος. SOPING, L. Ἡμίμικτον. SALMAS Sic quoque leg. apud Polluc. p. 204. IS. VOSS. L. Ἡμίμικτον. Vid. Poll. I R *fect.* 191. RUST. Ἡμίμικτον corrigit etiam *Jungerm.* ad Polluc. *l. c.* p. 1387. Ea *Sopingii* citatione patet, quomodo legendum ibidem cenſuerit Vir Ille. Nam variant Codd.

17. Ὃ ἐκαλύπτετο.] Quid hoc? Deeſt fine dubio καθῦ, vel tale e, facris. JUNGERM. ad Poll. *l. c.* Pro ὃ, legendum eſt ᾧ; & deinde ſenſus ſupplendi gratiâ poſt ἐκαλύπτετο addendum, τὰ ἱερὰ κανᾶ, i. e. *ſacra canifira*; vel *ſacrificia*: quod etiam *Kühnio* viſum ad Poll. loco laudato. Nam agit ibi Pollux de amiculis, quibus vel canifira, vel ſacrificæ velabantur. Conf. Noſtrum inf. v. Ἐκφέρειν δὲ KUST. Supplere malim: ᾧ τὰ τὰ ἱερὰ κανᾶ. Diſerte enim lo v. Ἐκφέρειν (quod & Cl. Kühn. *l. d* adſert) legitur: ἐκκαθαρσίων, οἷς ἐκαλύπτετο τὰ ἱερὰ κανᾶ Certe ἱέρεια, quod eſt plur. num , non convenit cum ſing. ἐκαλύπτετο: niſi ἱέρεια etiam in ſing. num. ſuppleatur, ut *Jungerm.* τὸ κανοῦν.

18. Ἡμίνα. κοτύλη.] *Heminam* & *cotylem* eandem eſſe menſuram, teſtatur quoque Pamphilus apud Athen. l. XI. p. 479. KUST. H. STEPH. *Ind.* Vid. inf. in v. Ἡμίνα.

19. Ἡ μὲν ἀνοίγη.] Hom. *Il.* N. 329. · · ἡ μὲν ἀνοίγη Et *Il.* Ε. 509. · · ἐκ μὲν ἀνοίγῃ. Conf ſup. v. Ἡὲ μὲν, inf. v. Ἡμοῦδε.

20. Ἡμὸν ὑπὲ, ἀφ' ἡμῶν] Graviter errat Hſych. Nunquam ὑπὲ cum Dativo, dicunt pueri, conſtruitur. Quid ergo? Habet quidem hoc ipſum Homerus *Il.* A. 67. quem locum haud dubie reſpexit Heſychius, ſed parum attente. Legitur ibi: · · · ἡμῖν ὑπὲ λοιγὸν ἀμῦναι. verum ὑπὲ illic per tmeſin, Homero frequentiſſimam, avulſum eſt ab ἀμῦναι· & Dativus ἡμῖν regitur ab ἀμῦναι, ſive ἀπώσασθαι. JENS. *Luc. Hef.* p. 109. Conf. Schol. Hom *l. c.*

21. Χορεῖς.] Forte χοροὶ SOPING. IS. VOSS. Conf, v. Ἡμιδωδέκατον, v. Ἡμίχοιν, & *Not.* in v. Χοῦς, item v. Ὀγδόη.

22. Ἡμιολία.] Longus in *Paſtoral.* L. I. [p. 22. *Ed. Mall.*] Τέρεν λεγεὶ Καικιλίῳ ἔχοντες ἡμιολίαν. SOPING. Conf. Etym. M. & Suid. Plura de hac navis ſpecie apud Cl Salmaſ. *Obſ. ad Jus Att & Rom.* p. 702–717 Scheffer. *de Milit. Nav* II. 2. p. 73. 74. quorum ſententias exhibet Moll. ad Long. p. 25. 26. Addn Joſ. Scal. *Anim.* ad Euſeb. p. 66. Cl. Jac. Gronov. ad Arrian. *Exp. Al.* l. VI. *init.* p. 235. & Heſych. in v. ſeqq. ut & in v. Τριακόντορος.

23. Τὸ ἥμισυ ἢ κτλ.] Sic & Lex. MS. Vid. Salmaſ. *de Modo Uſur.* p. 314. & p. 383–334. & M. Melbom. *Præfat.* ad Aotiq. Muſic. Auctores, p. 12.

24. Ἡμιόλιος. δίκροτος.] Adde ναῦς. Vid. in v. Ἡμιόλια. KUST.

25. Ἀελμός τις] Idem Etymol. & Suid. Vid. Salmaſ. in locis ad v. Ἡμιόλια laudatis.

26. Ἡμιόπιον] Dioſcorid. III. 151. Plin. XXVII. 5. Vid. ſup. v. Ἀνωλίας.

27. Ἡμίοπτοι] Anacreon apud Athen. l. IV c. 24. Vid. If. Caſaub. SOPING. H. STEPH. *Ind.* Alibi Ἡμίπτατοι, pro eodem SALM. Ἡμίοπτον tria tantum habent foramina. Vid. Polluc. p. 310. IS. VOSS. Vid. Athen. IV. 24 & 25. p. 176. [& 182.] Conf etiam inf. v. Μετοπόπτα. KUST. Vid. Jungerm ad Poll. IV. 77. & Kuft. ad Suid. v. Ἡμιδανὸς. Lex. Reg. MS. Ἡμίοπτον. Ἢ τοιοῦτ. ὁ μικρὸς αὐλὸς.

28. Καὶ ἐπὶ ἄλλων &c.] Galen *Gloſſ.* Ἡμίοπτον. ἥμισυ. Similiter inf. Ἡμίφωβ. Et: Ἡμίπτον. ἥμισυ. poſt Ἡμιεκτίλιον.

'Ημίοπος. κύλιξ ὁ ὑπεπιπλήθων τῷ πλείῳ. μεταφορικῶς δὲ 'Ημίοπος, ὁ θεώμενος [1].

'Ημιπέλεκκα [2]. τὰ μὲν ἐκατέρωθεν ἐσημαμμένα.

'Ημιπέλεκκον. τεμμαῖον, ἢ τεσσαρακαῖον, ἢ πενταμμον. τὸ γὰρ δίκαμμον, Πέλεκυς [3] καλεῖται, ὡς Ἡσίοδος Παφίοις.

'Ημιπελεκκας [4]. πέλεκας μικροτόμους.

'Ημίπολιν. τὸ ἥμισυ τοῦ πόλου, ἤγουν τοῦ οὐρανοῦ.

'Ημίσεια. τὸ ἥμισυ μέρος.

'Ημισάλθιτος [5]. ἐξ ἡμίσεως ἐσαλθευμένων [6]. σαλθεύω γὰρ οἱ κινήσεις. τίνονται δὲ ὅδε τῷ μεθύοντα.

'Ημισίκλιον [7]. νομισμάτιον.

'Ημισυ, ἡ ἥμισυ [8]. τὸ ἡμίκτεον· καὶ συνημμένως, ἥμισυ, τὸ ἡμίκτον. ἔτι δὲ καὶ νόμισμά τι [9].

'Η-

1. Θεώμενος.] An legendum est θάρσος? KUST.

2. 'Ημιπελεκκα.] Hom. *Il.* ϒ. 851. 858. & 883. Adi Schol. ad ϒ. 856. Suidas, missa metri ratione, per unum κ scribit. Vid. ibi Cl. Kust. & sup. v. 'Αμφιπελίκη. Apollon. Lex. MS. 'Ημιπέλεκκα, τὰ μὲν ἀμφίστομα. Πελέκεις γὰρ ἁπλῶς λεγοῦ οἱ ἀμφίστομοι. Hom. *Il.* ϒ. 883. Τύπτε δ' ἡμιπελεκκα φέρων &c. Conf. mox seqq.

3. Τὸ δὲ δικάμμων Πέλεκυς &c.] Aliter inf. v. Πέλεκυς. KUST. Vid. Schol. Hom. *Il.* ϒ. 856. & Salm. ad Simmiæ Rhodii *Πέλεκυν*, *sub init.*

4. 'Ημιπελεκκας, πελεκας μ.] Scr. 'Ημιπελίκκας. (paroxytonos, ab ἡμιπελίκκης, ut sup. 'Αμφιπελίκκα) πελέκκας, vel πελέκκεις μοι. KUST. *Amicus* quidam conjiciebat: 'ημιπελεκκας, πέλεκυς μικροτόμους. Non ausim accedere.

5. 'Ημισάλθιτος.] L. 'ημισάλθιν. HEINS. Id est, *semiebrius* & *semiplenus*: similitudine ducta a modiis qui *concutiuntur* ut plus capiant. Hinc explica locum Lucæ c. VI. [38.] Vid. Casaub. ad Theophrast. *Char.* p. 253. IS. VOSS. Id est, *semiebrius*; proprie *semiquassatus*. Sic apud Athen. l. IV. p. 168. Δηοσθένης τὰς καμψίρρυτους τῶν ἑταιρῶν, l. e. *quassati temporis meræ*. Huc spectat illud Silii Italici l. VII. (ϒ. 200.) - - - *patriique Lyæi Tempora quassatus*. KUST

6. Σεσαλλεμμένων.] Scrib. σεσαλεύμενων, vel σεσαλευμένων. JENS. *L. H* p. 110. Ed. Hag. σεσαλεμμένων. quod recepit; & exhibet H. Steph. *Ind.* In seqq. ita *Reisk.* legit: Σάλου, οἱ κινήσεις. Τίνονται δὲ ἵνα τ. μεθυοντων· σαλεύοντας γάρ.

7. 'Ημισίκλιον.] L. 'ημισύκλιον. SALM. IS. VOSS.

8. 'Ημισυ, ἡ ἥμισυ τὸ &c.] Forte 'Ημισυ τὸ ἡμισυ. τὸ &c. Conf mox v. 'Ημισυ τρίτον, & *Not.*

9. Νόμισμά τι.] Scil. ἡμιώβολιον. SALM. Vid. sup. v. 'Ημιώβολον.

10. 'Ημισύσαυλον.] An ἡμισύσαυλον, unde ἡμισύσαυλον, ex quo ἡμισυσαυλον depravatum? G. Scribere Hesych. debuit, sed alio loco: 'ημίλαυρον. ἡμισύλαυρον. KUST.

11. 'Ημισύστεγον.] Vid. If. Casaub. ad Theophr [*Char.* c. VI. ubi 'Αστυ. p. 191. 192.] SOPING. 'ημισύστεγον, *sesterthium*. Latine. Priscian. *de Ponderibus*, ex Didym. BERN. Sic Latini *sestertius*, quasi *semistertius*, l. e. duo asses cum dimidio. Priscian. lib. *de Figuris numerorum* &c. *Sestertius*, *quasi semistertius* &c. *Hoc quoque secundum Atticos & Ionas*, *qui ἥμισυ τρίτον dicebant pro δύο ἡμισυ*, *teste eodem Didymo*. Didymi verba Priscianus eodem libro adfert; ubi præter alia: 'Ιωνες γὰρ καὶ Αττικοὶ τὰ δύο ἥμισυ, ἡμισυ τρίτον φασι. Conf. etiam Interpp. ad Poll. IX. 55. & J. F. Gronov. *de Pecun. Vet.* L. I. c. 3. KUST. Conf. sup. v. 'Εδύμου ἡμιτάλαντον.

12. Δύο ἥμισυ.] L. δύο τρία ἥμισυ. SALM. Non opus est cum *Salmasio* inferere τρί. Vid. *Not.* præced. KUST. ½ 1½ 2½ M. MEIBOM.

13 'Ημίτομον. τετραχῶς] Forsan male pro 'ημίσεως, τετραχώνως, ut recte supra. KUST.

14. 'Ημίτομος.] Athen. XI. 6. p. 470. D. 'ημίτομος, ἑκατομὰ τις παρ' Αὐλικοῖς, ὡσὰν ἂν χιλιοστύς, φησὶ Πάμφιλος· οἱ δὲ Γαλάται. Locum indicaverat etiam *Schrev.* Erotian. 'Ημίτομος. ἐπιλεγόμενον ὄνομα. de quo Foës. *Œcon. Hipp.*

15. 'Ημιτόνιον.] Sappho in Schol. Aristoph. *Pluto*: 'ημιτόνιον σαλάκκων, ἢ δίκραννον φασηλίδος. Suidas: 'ημιτόνιον. δίκραννον. Unde colligo, verba illa, ἢ δίκραννον φασηλίδος, non esse Sapphûs, sed pro interpretamento ipsius Scholiastæ. Vid. inf. Σαμβύκη. SOPINGIUS. Pollux c. 383. habet ἡμιτόνιον. Galenus tamen fervat ἡμιτόνιον, in *Gloss. Hippocrat.* HEINS. ἡμιτόνιον Pollux. SORBER Vid. Schol. Aristoph. p. 38. & Galen. *Lex. Hippocr* IS VOSS Conf. H. Steph. *Ind.* Foës. *Œcon. Hipp.* Suicer. *Thes. Eccl.* Cang. *Gloss. Gr.* v. Τάσις, Interpp. ad Poll. VII. 71. Ez. Spanh. Kuster. & Hemsterh. ad Aristoph. *Plut.* ϒ. 729. Suller. *Not.* ad Suid. nec non Arctæi *Indic.*

16 Δίκραννον.] L. δίκρανον. SALM. Per ν etiam Schol. Comici l. *d.* Rectius per ο, Suid. Phot. Lex. MS. & Poll. VII. 72. Adde omnino Cl. Hemsterh. ad Aristoph. *Plut. l. c.* p. 249. qui δίκρανον Scholiastæ Comici reddit, & Salmasio adscriptam emendationem dubium facit, quam per ν Idem alibi δίκραννον, κρανοῦς, &c. scribat toties. Vide ad *Hyll. Aug.* T. II. p. 549. Similiter inf. *Κρανοῦς*, ubi Kyperæ vel ipsa series requirit. Ceterum in prioribus ἥδιστ. major distinctio erat pott ευδόκιμ, quam monente *Brunck*, sustulit Schrev.

17. 'Ημιτόνιμα.] An 'ημιτόνια, a τόνος, unde τόνιος, τονίς? Gloss. Græcolat. 'ημιτόνιμ. *Tegu*, Idem: 'ημιτόνιμα χέρα. *Tegus*. Tum Græco-Romicum videtur τὸ ἡμιτόνιμα θέλει, pro ἡμιτόνια θέλω. A θέλειν, ὁ, θελεῖν, θελεῖσθαι, pro θελῶ, a θέλομαι, leg. ἡμιτόνια θέλω. SALM. Posteriora hujus *Notæ*, *Gaysi* esse videntur.

18. 'Ημιτονιαιους.] L. 'ημιτονιαιους. SCAL. IS. VOSS. Pollux VI. 160. ubi agit de vocibus compositis ex ἡμι, etiam has adfert, ἡμιπλέθρου, ἡμιτριπλάσιον. Unde etiam hic apud Hes. scribendum puto, 'ημιτονιαιους. KUST. Inf. 'ημιόλιον. (ante v. 'ενόπα) ἡμιολικὸς.

19. 'Ημιφάσμα.] *Pallium medium*. Vide quæ *in Rhodia* nostris notavimus de *mistorio*, &c. MAUSSAC. *Inde fortasse*, quod postea *spurium* dictum est. SALM. ad Tertull. *Pall.* p. 209. (siva 252.) Aristænet. L. I. *Ep.* 4. οἱ ἀμφὶ γῆς ἡμιφάσμα. Vid. ibi *Mercer. Not.* p. 211. Conf. Suid. Item Cang. *Gloss. Gr. Sincer. Thes. Eccl.* v. 'ημιφάσμα. Lexicon MS. nostrum, 'ημιφασια. Vid. inf. v. Φασι, Φάσμα. Φάσμ, &c.

20. 'Ημίφωλ'] Lexicis ignotum. Dimidium veri significat: *een half waerik*: quomodo Terent. Phorm. IV. 2. 4. *Vix dum dimidium dixerim*, &c. Conf. sup. v. 'Αφαῦ, & v. Δίφαλ', διαῦς λεγόμεν. Inf. Φαῦ. . . . . φῶς. Sic in ἥμισυ est εἰλλῆσ ἔ, ἡμισυ. Unde minus necesse fuerit, hunc Articulum ex præced. corruptum censere. Suidas: 'ημίφωνον, τὸ ἐξ ἡμίσεως φωνῆεν.

21. 'Ημι.] Attica apharesi pro ἡμισ. &c. H STEPH.

Platon. G.

22. 'Ημίφθι.] L. 'ημίφθι, ex serie. IS. VOSS. Vid. sup. suo loco. Similiter statim 'ημιφθι occurrit, sede a-

23. 'Ημίρρ. ἡμίεως.] Vid. sup. in v. 'ημιδεὶς. Conf. Jungerm. ad Polluc. VI. 160. n. 76.

24. 'Ημιφόριον.] J. Pollux VII. 16. [*Ind.* 71.] Ἔχει δὲ καὶ ἡμιφόριον, ὃ Φάσκων Αἰγινῆται, ὃν παχὺ λίαν, ἐπὶ δὲ ἡμιφασίου

Ἥμεψα [1]. ἤλλαξα.
Ἡμιαβόλιον [2]. τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ.
Ἡμίοπτ [3]. ἐξωμίδα.
Ἥμμοσι. συνημμένοι. κεκτέχοντες.
Ἥμμεκοί [4]. μὴ μετέχοντες.
Ἥμυτες [5]. ἀκαλῆφαι. ῥῆτορες [6]. ἐρεσχηλοί.
Ἡμεεῖς [7]. καὶ. ἑστηκυῖαν. Αἰσχύλ☉ Νιόβῃ.
Ἥμοξεν [8], ἅμαξαν ὑποζεῦξαι.
Ἥμερ☉ [9], ἄμερ☉.
Ἥμ☉ [10]. πάτερ, ὑπόπτερ, ὅτι.
Ἥμων [11]. ἐθίζειν.
Ἡμεσύη. βλῆσις, ἀκλῆσις [12]. ἐμπειρία [13].
Ἥμαῖ τῷδε [14]. ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.
Ἡμπίσχετο [15]. ἐξέδυκε. ἐξέδαλεν.
Ἡμπίχετο. ἐνεδύσατο. ἐφόρησεν. ἐξενδάλλετο.
Ἡμπεχέμβων [16]. ἐξενδαλλόμενον.
Ἥμπλακεν [17]. ἐδίκησεν. ἥμαρτεν.
Ἥμπλακες [18]. ἀπέτυχες. ἠδίκησας. ἥμαρτες.

Ἡμπλημένον [19]. ἀνητόν.
Ἡμπόλησεν. ἀπέδοτο.
Ἡμύ [20]. κλίνῃ. πίπτῃ. πίγῃ [21].
Ἡμύναντο [22]. ἐπεμψήσαντο, ἐξεδίκησεν.
Ἡμύνετο [23]. ἐπαρεμάχησε.
Ἡμύσιν [24]. κλίσιν. πίσιν.
Ἡμφαγένων [25]. ἐδίζατο Φιλιγιῶται.
Ἥμωσεν [26]. ἐξέκλινεν.
Ἡμφιάσαντο [27]. ἐφόρησαν.
Ἡμφίσαντο. ἐδύσαντο.
Ἡμωδίας [28]. αἰμωδίας.
Ἡμωδίαζεν [29]. σιάζειν. αἰμωδίαζεν.
Ἥν [30]. ἀλιζόμενον δέ, καὶ ἐξευρίσκομενον, ἄρθρον ἐπιλυκὸν ἐπιζευκτικόν· καὶ σύναρθρον ἀπαυτομίας τέλειον παρατατικόν, Ἥν, ἢ ἐαυτοῦ, ἢ τῷ ἐάν [31].

—— ἢν δέητε ἀμείσει [32] ——

Ἡ

δυδίναιδε. ἐκλεῖσαι. Nam ἐκκαιδέκατος idem quod ἑκκαιδέκατον τέταρτον, i. e. vigesima quarta pars. KUST.

1. Ἥμεψα.] L. Ἤμειψα. IS. VOSS. Vid. sup. suo loco.

2. Ἡμιαβόλιον.] L. Ἡμιωβόλιον. SALM. HEIN. IS. VOSS. Vid. sup. in v. Ἡμιάβιν, & v. Ἡμιαβὸν Conf. Suid. H. Steph. *Ind.* & Jungerm. ad Poliuc. VI. 160. n. 72.

3. Ἡμίοπτον.] L. Ἡμίωπον. SALM. Ἡμίοπτον. IS. VOSS. Vid. sup. v. Ἡμίοπον.

4. Ἡμμοσμένοι.] Pro Ἀμμοσμένοι, i. e. ἄμοιροι. GUYET. L. Ἄμοιροι. οἱ μὴ μετέχοντες. Ἥμμοσμ☉ pro ἄμοιρ☉. Phot. in Lex. MS. Ἡμμορ☉. ἄμοιρ☉. KUST. Mox: Ἡμορ☉. ἄμορ☉. Conf. duo ibi præcedentia. Phot. Lex. MS. Ἡμμορηκὼς. μὴ μετέχων. Pariter Suidas.

5. Ἥμυτες.] Hom. *Il.* Υ. 886. - - - - - αἵ ῥ' ἥρωσι ἄνδρες ἀρῆγον. VALES. KUST. JENS. *Luc. Hes.* p. 110. Vid. mox v. Ἡμυσιάων, & Etym. M. v. Ἥμυ.

6. Ῥήτορες.] Quasi nimirum apud Hom. *l. c.* legeretur Ῥήμυτες, uno vocabulo, a ῥέω, dico. Sed utl vocabulum hoc est prorsus commentitium, ita & interpretatio ejus omnino aliena. KUST. Lege cum *Hemsterhusio* ῥήτορες, juxta illud Poëtæ, Ῥήτορ τέκνον. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 66. Aratus *p.* m. 328. - - - - ῥήτορ τέκνον. Sic Hom. *Il.* Σ. 261. conjunxit ἀνάσσης & ῥητορες ἐστέ. Cum Hesych. tamen facit Cyrill. Lex. MS. Ἥμυτες. ἀκαλῆφαι. ῥήτορες. ἐρεσχηλοί. ὁτὲ Ἡμεῖρηκε τὸ τῇ Καθίλῃ.

7. Ἡμεεῖς] id est, Ἀμεῖς, ὁ ἄμμι☉. GUYET. L. Ἡμεεῖς, cum spiritu leni. Vid. v. Ἄμμες, & statim seqq.

8. Ἥμοξεν. ἅμαξαν. ἐπ.] Ex hoc significatu cogimur legere Ἡμοίξαι. PALMER. An Ἡμοξεῦσι GUYET. An Ἡμόξευσι G. Leg. Ἡμοίξεν. IS. VOSS. Series iterarum requirit Ἥμοξεν, pro quo apud Photium in Lex. MS. legitur Ἡμοίξαζεν, ab ἀμοιξὸς. Ego veram lectionem esse puto Ἡμοίξεν, quod Doricum fuerit pro Ἡμοίξαι, ab ἁμαξεῖον. KUST.

9. Ἥμερ☉.] Vid. sup. v. Ἡμαρταί, & *Not.*

10. Ἡμ☉.] L. Ἡμ☉. Vid. Hom. Schol. *Iliad.* A. 475. & Foës. *Œcon. Hipp.* Conf. v. Τῶμ☉, & v. Ὅπα αν. - - - ἀνάκτα, &c.

11. Ἥμων.] L. Ἥμων, ab ἀμάω, i. e. ἀμάω. IS. VOSS. Ἥμων, ab ἄμαω. KUST. Respicit ad Hom. *Il.* Σ. 551. ubi Schol. Ἥμων. ἐθίζων. Conf Hesiod. *Scut.* v. 286. Suid. Ἥμων. ἐθίζων. Ἥμαο δὲ, ἵνα ἐφίτης κατέχωντ.

12. Ἡμεσύη. βλ. ἀκλῆσις.] L. ἀκλῆσις. SALM. Per ι exhibet H. Steph. *Thes.* I. 1654. F. Vid. sup. v. Ἥμαι, Ἥμασι, Ἡμᾶσθ, & Ἥμασε.

13. Ἐμπειρία.] L. ἐμπειρία. IS. VOSS. PERG. Non refugiam legere ἐμπειρία, & tunc Ἡμεσύη erit pro αἰσθησις, per Æolismum. D'ARNAUD *L. Gr.* p. 65. Recte ἐμπειρία corrigitur; quomodo legit etiam *H. Steph. l. c.* vertens, *jaculandi & emittendorum telorum peritia.* Ut adeo ad Αἰσθησις recurrere necesse non sit; dum modo suppleas tacite ἕξις, quod latet in voce Ἡμεσύη. Ita sup. ἐπιστήμη, ἐμπειρία.

14. Ἥμαῖ, τῷδ οὐ &c.] Scr. Ἡμαὶ τῷδ. οὐ &c. ex Hom. *Od.* Υ. 116. pro quo *Il.* Ν. 234. ἐν' ἡμὰ τῷδε. Conf. sup. v. Ἡμαὶ τοῦ, & Jens. *Luc. Hes. l. c.*

15. Ἡμπίσχετ. στε. &c.] L. Ἡμπίχε. IS. VOSS. Vid. sup. v. Ἀμπισχε.

16. Ἡμπεχέμβων.] L. Ἡμπεχέμβρων, vel ex literarum serie. KUST. Vid. sup v. Ἀμπεχέμβρων, & v. Ἀμπεχέμβρ☉. Aristid. T. III. p. 692.

17. Ἥμπλακεν.] Lego Ἥμπλακον, ex seqq. PALMER. Potest & retineri Ἥμπλακεν, ab ἁμπλάζω. IS. VOSS. Mirum, quod ab ordine literarum, contra morem suum, hic recedere voluerit *Vossius*: quum per se patent, Ἥμπλακεν veram esse lectionem; ut mox Ἥμπλακες expl. ἐδίκησας, ἥμαρτες, iisdem verbis. Similiter, elisio ν, supra, Ἀμβλακὼν, pro Ἀμβλακὼν, sive Ἀμπλακὼν, quod suo loco. Conf. v. Ἡμάλακεν, & inf. v. Ἥπλακεν.

18. Ἥμπλακες. ἀπέτυχες.] Eustp. *Alcest.* γ. 1083. Γυναικὶ ἰδίᾳ ἡμάρτανες. *Amplisti bonam conjugem.* pro quo γ. 342. πῶς ἁμαρτανοῦσ' ἀνδρὸς. Supra: Ἁμαρτὼν. ἀστόχησ. Ἁμαρτάζω. στρέβλοω. Ἁμαρτὼν. - - - διστοχῶν. Vid. ibi *Not.* ut & v. Ἥμαρτον, Ἡμάρτηνε, &c. Conf. v. Ἁμαρτεῖν, Ἁμαρτεῖ, &c.

19. Ἡμπλημένον.] Ab ἐμπολᾶν. G. Vid. Suid. v. Ἐμπολήσας. Conf. v. seq. & sup. v. Ἐμπολωσαντες, & v. Ἐμπολᾶν.

20. Ἡμύ.] Ex Hom. *Iliad.* Β. 148. Citatur ab Etym. & Suid. v. Ἀσαχής. conf. cund. h. l. & sup. *Not.* in v. Ἐκ. φαύῃ. Infra: Μοῦ. πίπτῃ. κλίνῃ. Vid. mox v. Ἡμύσιον, & v. Ἡμύσαι.

21. Πίγῃ] Conf. in v. Ἡμάλιξεν.

22. Ἡμύναντ.] *Jos.* X. 13. BIEL. Jef. LIX. 16. Forte tamen petitum ex *Act. Apost.* VII. 24. ubi Gloss. ἐβοήθησεν, ἀνεκτήσατο.

23. Ἡμύνετ.] Hom. *Il.* Μ. 179.

24. Ἡμύσιον.] Hom. *Il.* Δ. 290 [ubi al. ἐμίσυνε.] Vide etiam v. Μύσει. KUST. Respexit ad Hom. *Il.* Β. 373. ubi totidem literis Schol. ut Hesych. Conf. *Not.* in v. Ἡμύῃ.

25. Ἡμφαγένων.] Ἀμφαγενῶν idem quod ἀμφιγενῶν. Posterius tamen usitatius. KUST. Ἀμφαγενῶν habet etiam Ammonius in v. Ἀγνοῦν. Neque adsentior Valesio ad Harpocrat. in v. Ἀμφιγενῶν, qui id ipsum Ammonio reddendum censet; ad quem vid. *Not.* Cl. Valkenarii p. 3. & *Anim.* p. 69.

26. Ἥμωσεν. ἔξ.] Schol. Hom. *Il.* Θ. 502. Ἡμοῖζον. ἐκλινε. Ex quo loco restituendum esse Hesychium conjecerat *Verus*, vel potius *Arcerius*. Quod minus necesse.

27. Ἡμφιάσαντ.] Symmach. *Ps.* LXXII. 6 BIEL.

28. Ἡμωδίαν. αἰμ.] Sic & Suid. Ἡμωδιᾶ. αἰσθῆ δ', Αἰμωδιᾶ. Sed veriora sunt Αἰμωδία, & Αἰμωδιᾶ, unde mox Aor. I. ἡμωδίασεν, inquit *Sylburg.* in Clenard. p. 493. Vid. Hes. in v. Αἰμωδία, Γραφιστικὸν. Μαλακτῆ, &c. Cyrill. tamen in Lex. MS. etiam: Ἡμωδίαν. αἰμωδίαν Et apertius Mœris Attic. Ἡμωδία, ἐπὶ τῶ ἰδιώτου, ἀλλ' ὦ Ἀττικοὶ· Αἰμωδία, ἑλληνικῶς.

29. Ἡμωδίαζεν.] Jerem. XXXI. [Vatic. XXXVIII.] 29. PERG. BIEL. Ἡμωδ. cum ι subscr. posui. Vid. H. Steph *Ind.*

30. Ἥν.] Jungitur cum plurali. Hesiod. [*Theog.* γ. 321.] Τὼ σ' ἐλὶ πρὸς πάτραν. Epicharmus: ἐὼ δ' ἐρεθὶ μαλακωτέρω, ἐὼ δ' ἐπὶ τέρμα &c. pro ἔσομαι, erunt. Eustath. *Il.* p. 1148, [1038. 24.] SOPING. Conf. *Not.* in v. Ζύγιαι. Et tamen H. Steph. *de Verb. Them.* v. Ἦν (quem alii bona fide deserpserunt) ait, ejus rei (Ἦν sc. pro ἔσομαι) *exemplum* se *desiderare.* Dabit, præter aliatos Auctores, Sophocl. *Trach.* γ. 525. Ἦν δὲ ἀμφίκλαυτὸν αἰῶνος. Schol. Ἦν. αὐτὸ δ', ἐπέσχεν. cum porro Hesiod. *l. d.* Adde Lucian. *Amor.* p. 882. Ἦν δ' ὑπὸ νηῒ λάβω ἐκπρὸ πλείονες. Phot. Lex. MS. Ἦν. αὐτὸ δ', ἔσομαι. Vid. Biset. Scholia Gr. ut & Kust. ad Aristoph. *Lysistr.* γ. 1262. Alia passim & plura de hujus vocula, variis modis pictæ, significationibus profiant apud Suid. Etym. Phot. &c. quæ repetere non lubet. Conf. H. Steph *Ind.* ubi superiorem quoque errorem corrigit. Mox ἐκφαίνω deiendum forte, vel leg. ἐκφαίνῃ.

31. Ἦν ἐάων. ἢ &c.] Quum particula ἢ respondeat præcedenti, ἤ, continua serie hæc jungenda videntur superioribus ejecta voce Ἦν ante ἐάωνίμον, ut unum Artic. constituant.

32. Ἢ τῷδ' ἐάν.] Ἦν, pro ἐὰν, ᾖ, ex Aristoph. Suidas probat. Hic autem Ἦν explicans Nostet, forte etiam ἐὰν scripserat, i. e. ἐᾷ, ab ἐάω. quod melius convenit ante seqq. & seqq. Conf. initium hujus literæ H, & inf. v. Ἦς.

33. Ἦν δέητε ἀμείσει.] Ex Hom. *Il.* Θ. 535. quo respexit etiam sup. in v. Διαπέσῃ.

† ἑαυτοῦ κρείττω ἀρχόντων.

"Ηνα [1]. κόψας.

"Ηναντι. ἐκασίλθζεν.

"Ηνι ἄπλω [2]. † ἑαυτοῦ βλάπλω.

"Ηνδανεν. ἤρεσκεν. (καὶ "Ηλδανε [3], ἤρεσεν.) ὡς τά·

—— —— ἤνδανε θυμῷ [4].

ἤρων ἤρεσκε τῇ ψυχῇ.

"Ην δ ἐγώ. ἴφλω τὸ ἐγώ [5].

"Ηνδεποδίσατο. κεκλίφατο.

"Ηνδρωμένη [6]. ἀνδρὸς πεπιεσμένη.

"Η παῖς γὴ ἄμπαις [7] ἐστὶν, ὡς ἠνδρωμένη.

ἀντὶ τοῦ, συνελθοῦσα ἀνδρί.

"Ηνίσχατο δέξαι [8]. ἠγάγετο δέξαι.

"Ηνίσχαντο [9]. ἤνεγκαν.

"Ηνις [10], εὐφωνίας τῇ ἠλικίᾳ. ἀδαμάσεις.

πῶς. ἀπώτατα γὴ δαμαζόμενα.

"Ηνιχὶς [11]. μαχεῖν. ἢ 'ὅλως.

"Ηνιῶδες. ἡχῶδες.

"Ηνιόεν. ὑψηλὸν, μετέωρον.

"Ηνιόεσα. καταπομπὴ ὑπὸ γῆν ἀνέμου.

"Ηνιόεσα. ὑψηλὴ. καταπομπὴ ἀνέμου.

"Ηνιοχ. ἄνεμ.

"Η νεηλὴς [12]. νεωτὶ βλασθεῖσα.

"Ηνεον [13]. ἐστήκουν, συνεστῶτων.

"Ηνίπαπεν. εὐέπλεξεν [14].

"Ηνεβεν [15]. κρίνεται.

"Ηνεσεν [16]. συνεκτείθετο, ἢ κατέθετο.

"Ηνίκετο [17]. κατεδέξατο.

"Ηνῆατο [18]. ὑφηνάμην.

"Ηνία. λῶρα χαλινοῦ. ἐχυσία [19].

"Ηνάθη [20]. ἐλυπήθη. ἐθλίβη.

"Ηνίαις. χάρυξ [21], τόπος. ἢ λύρυγξ τῆς χαλινῶν.

"Ηνία σιγαλόεντα [22]. λῶρα πεπαλμένα.

'Η.

1. 'Ηνα.] Vid. Galen. in Γλώσσαις. SOPING. Ad κοίνω, κάνω. GUYET. Male G. Vide Galen. *Lex. Hipp.* in 'Ηνη, & inf. 'Ηνις. IS. VOSS. Fallitur *Guyetus*, qui ad κοίνω refert. Nam Thema est ἀνέω, vel αἴνω, vel ἄνω, idem significans quod κάνω, vel πάνω, *tundo*, *pingo*. Supra: *Αἰνεῖν. πλέκειν.* item: *Ἀναίνω. τὸ μὴ ἀναμφίβολον* (sic enim ibi legend.) *ὀρθῶς τὸ Αἰνῶν, ὁ ἐστι, καζιοπιστούμενον πλέκειν.* Galen. in *Lex. Hipp.* 'Ηνη. κοίνη. (κοίνω, ἢ κατακρίνω.) Hinc est compos. 'Αφίνω, quod supra exponitur, *ἀνοίγω*: & 'Αφῆνες, *ἀνοίγοντες οἰκίας καὶ χωρὶς σφίγγης.* KUSTER. Eadem fere jam olim notaveram ad v. 'Αφίνω. Photius in Lex. MS. 'Ηνη. κοίνη.

2. 'Η. ἄπλω.] Ex Hom. *Il.* A. 412. & Schol.

3. 'Ηλδανεν. ἤρεσεν καὶ ἤνδανεν, &c.] Lego: 'Ηνδανεν. ἤρεσεν. (ita Didym. & Suid.) *ὡς* 'Ηλδανεν, ἤνδανεν. Cetera sunt inepti Grammaticastri, *Iliad.* A. 24. FLOR. Dubito num recte descripta sit *Florentis* Nota. Eccur enim quis posit ἤνδανεν sequentur, inepti Grammaticastri esse dicas? continent enim exemplum vocis quam explicat. Forte ita sensit tantum Vir Doctus de interjectis verbis, καὶ 'Ηλδανεν, ἤνδανεν: utpote quæ sup. sua loco adparent; hic autem nihil ad rem faciunt, & ab alia mano adscripta videntur. Sæpe quidem, fateor, diversis voces adjiciuntur, ut similitudo formæ, sive analogia indicetur Grammatica; sed ita Hesychius exemplum dissimile adtuliset. 'Ηλδανεν enim est ab ἀνδάνω: 'Ηλδανεν vero ab ἀλδαίνω. Unde saltim vincitur, pro καὶ male *ὡς* substituere *Florentem*. Adeoque nihil potius mutaverim. Aut facillima transpositione sic refinge: 'Ηνδανεν. ἤρεσεν, *ὡς τό· - - - - ἤνδανε θυμῷ. ἴσχυε, ὑφ. τ. ψ.* καὶ 'Ηλδανεν, ἤνδανεν. quando occasione vocis 'Ηνδανεν obtet aliam vocem, sono adfinem, 'Ηλδανεν interpretatus est, a priori diversam: quod non insolitum Lexicographis. Interim parentheseos signis illud distinxi.

4. 'Ηνδανε θυμῷ.] Hom. *Il.* A 24. ubi tamen aliter Schol. Sed conf. *Il.* O. 674. Refcripsi 'ποθ. cum adspiratione apud Hes.

5. 'Η δ' ἐγώ. ἴφλω νὶ ἐγώ.] L. 'ἴφλω τοῦ ἐγώ. J. F. GRONOV. Malim, *ἴφλω δὲ ἐγώ.* Ita Phot. Lex. MS. & Suid. Vide Platonis locum in *Nov.* ad v. 'Ἀναξιμανδ, & sup. post 'Ἀναξιμένης.

6. 'Ηνδρωμένη.] Conf. sup. v. 'Ἀνδρωθῆναι. Photius in Lex. MS. 'Ηνδρωμένη παρθέν. ἡ γυναικωθεῖσα. KUST. Hippocrat. περὶ παθῶν. p. 563. 16. *εἴτις μὴ ἀνδρωθεῖσ*, sc. virgines. Vid. Suid. v. 'Ἀνδρωθῆναι, ibique Kust. Eadem vero Photius habet in Lex. MS. Atcetaus compofita voce, Lexicis ignota. utitur L. I. 6. p. 31. D. *οὗτοι αὐτοὶ ἀνανδρώθησαν ἡ μίσγει.* i. e. *quum ipsarum* (mulierum) *uteri ad virilem congressum apti evaserunt.* Ad quem locum vid. P. Petit. p. 172.

7. 'Η παῖς γὴ &c.] Versus alicujus Tragici. SALM. Hæc sunt Comici cujusdam, puta Menandri, Philemonis, Diphili, aut alius. FLORENS. Vid. sup. in v. 'Ἔρατος, & v. 'Ἀνέπαπτε.

8. 'Ηνίσχατο δέξαι.] Sæpius apud LXX. *ἐπῆρεν τὰς χεῖρας αὐτοῦ*, *Ps.* XXVIII. 2. XCV. 7. pro quo *Ps.* LXV. 1. *ἦρε δέξαι.*

9. 'Ηνίσχαντο. ἤνεγκαν.] Forte ex Hom. *Il.* I. 127. 'Ηνείκαντο scribendum: ubi Eustath. p. 740. 32. *ἠνείκαντο. ταυτὶ τὰ, διὰ ξαντο.* Photius tamen in Lex. MS. 'Ηνίσχαντο. *ἀντὶ τοῦ*, *διὰ ξαντο.* Vid. sup. v. 'Ἐνίσχω, & seqq.

10. 'Ηνις.] Ἠνις ab ἀείω, ἀνῶ, *flo*, ἀῶ seu ἄνῶ, φύω. ἔνῶ. item ἄνῶ, *nanus*, ἄνος, *annus*, &c. G. Respicit ad illud Hom. *Il.* Z. 94. 275. 309. 'Ηνις, ἀνήκεστε ἰφθίμοισιν &c. Schol. 'Ηνις.] *ἀνεπιστάτους. ἠνίους.*] *ἀπειρίτους, ἀδαμάστους.* Conf. Etymol. & inf. v. 'Ἀνῶ, & 'Ἠνις. Pfeilum laudat Lex. Reg. MS. Schol. Hom. *Il.* K. 292. Βῦν *λίνν.*] *ἀπειρίτους, νέους. Ἐνῶ, ἢ ἀναύξει.* Vid. etiam v. 'Ἠνις.

11. 'Ηνιχὶς.] 'Ηνις, *λίνις*, *λίνης*, *λίνους*, *λίνις*, &c. G. Vid. sup. v. *Ἀδμῆτις*, *Ἀμνιὰς*, &c. & H. Steph. *Ind.*

12. 'Ηνεηλὴς.] An 'ἡ νεηλὴς, id est, ἡ νεωτὶ βλασθεῖσα. Alioqui *Ἐνῶ* metaplasm. pro νῶ. G. Male, ut videtur, pro Νεηλὴς. Illud 'ἡ noticia unde voci huic adhæsit. KUST. Nollem hanc excidisse Viro peritissimo; maxime quum *Guyetus* jam viam præmonstraffet, Editionem Hagen. sequutus, in qua 'ἠνεηλὴς. Omnino cum scribendum: 'ἡ νεηλὴς, νεωτὶ βλασθεῖσα. (in femin gen. non βλασθεῖσα, quod *Kusterus* errandi occasionem dedisse videtur.) Sic plane Lexicon MS. quo utor; ut & Cyrill. Lex. MS. (ab *Il. Vossf.* quoque laudatum) nisi quod in hoc per ᾱ scribatur, 'ᾱ νεηλὴς. Res tamen eodem recidit. Confirmat ipse Hesych. infra, ubi non tantum Νεηλὴς expl. νεωτὶ βλασθεῖσα, sed & paullo post, Νεηλὲς. νεωτὶ βλαστανόμενα. pro quo hic 'ἡ νεηλὴς, cum Articulo, qui cum voce sua coaluit, ut alibi sæpius. Vid. *Not.* in v. 'Ἠδύμοιο, 'Ἠιμάων, & 'Ἠλίγνα, pro 'ἡ δυμὸς, &c. & 'ἡ λιγύς, in ibi bene vidit *Kusterus*, qui similia pau fuperius notaverat ad v. 'Ἠμαρμαλίης, & v. *Εὐρυναυεῖ*. Pari modo in Glossis meis MSS. *ἐν Ρήσμοις*, *ἠγνόησεν* exhibetur, pro 'ἡ γνοὶ ος, *Ps.* CXXXVIII. 6.

13. 'Ηνεον.] Scr. 'Ἤνεον, cum jota subscripto. Respicit ad Hom. *Iliad.* Γ. ϛ'. τὰς · · ἐπὶ δ' ἧσαν ἔδραι Ἄγκυρ. Schol. *ἐφ' ἑστῶτες, οἱ συμπαθοῦντες τῇ νυμφῇ αὐτῆ.* Idem verfus sup. v. 'Πανὶ δ' ἧσαν citatur. Supra: *Λάσιος. συμπαθής.* Vid. mox v. 'Ἠσσεσι.

14. 'Ηνίπαπεν.] L. 'Ἠνίπαπεν. Vid. 'Ἀνεπίαξεν. IS. VOSS. Nihil muto, sed loco suo motum vocabulum, quod infra vide. Conf. Etym. M. At pro *ἐνεπίαξεν*, Hom. Schol. *Il.* B. 245. & E. 650. *ἐνεπίαξεν*, *per* ε. quod peccavi. Cyrill. Lex. MS. 'Ἠνίπαπεν. *ἐνεπίαξεν*, *ἢ ἐπόησεν.* Vid. sup. v. 'Ἐνίπαπον, 'Ἐνίπη, 'Ἐνιπὴν, 'Ἐνιπὴ, 'Ἔνεπε &c. in quibus *ἐνεπ.* Idem vero 'Ἐνεπίαξεν explic. *ἐνεπλάκησεν.*

15. 'Ἠμείρε.] 'Ἐνείρε [supra.] GUYET. Est Poëtica λῆξις ϛ'. H. STEPH. *Ind.*

16. 'Ἠνεσεν.] Ab ἀείνω. G. Hom. 'Ἤνεν, *Iliad.* Ω. 30. ubi Schol. *ἐνήνεκε.* Vid. sup. v. 'Ἤνεν. unde hic pro *συνεκτίθετο*, lego *συνανέθετο*, vel in Aor. 2. Med. *συνανέθετο*, quod forte volunt ultima, ἀ ανέθετο, ut posteriorem partem vocis ad marginem scripta fuisse, ut posteriorem partem vocis *συνανέθετο* emendaret, ita: ἀ · · · · ανέθετο. non repetita præpositione *συν*, ut solemus brevitatis ergo. Cyrill. Lex. MS. 'Ἠνεσεν. *συνανέθετο*. L. 'Ἤνεσεν.

17. 'Ἠνίκετο.] Sup. 'Ἀνίχασθαι. *καθίκνεται.* Meris Attic. 'Ἠνίχτην, 'Ἀτλὰς· 'Ἀνίκητε, 'Ἐκδικοῦσι.

18. 'Ἠνήατο.] Hom. *Il.* Σ. 450. KUST. JENS. *l. c. Arat.* p. 16. VERW.

19. 'Ἠνία.] L. 'Ἤνια. IS. VOSS. Sensu nimirum metaphorico: veluti cum habenas *ἐπέτρεπε πολεμικοῖς* dicitur. Lexicimus. KUST. Cyrill. Lex. MS. 'Ἠνία. *τὰ ἡνίοχα.* Lexicon aliud MS. 'Ἠνίαις. *λώροις τοῦ* ('ἡνίᾳ) *οἱ κρατοῦντες τὸν πῶλον.* Aristoph. *Eccles.* ϛ'. 466. *ἐπιβαλλόμενος ἡ πῶλον ἡνίαις.* Conf. *Equit.* ϛ'. 1106. ibique Schol. quæ delcripta *λώρια.* Suidas; & mox v. *πωλήσαι. - - - καθίσαι.*

20. 'Ἠνιάθη.] Vid. sup. v. 'Ἀνίαχε, vel *λώρια*, *ναυτικὰ*, &c. 'Ἀνίαχε, *ναυτικὰ.*] L. *λωρίτικος*, vel *λώρια*, *ναυτικὰ*, IS. VOSS. L. *λώριος*, *ἡνιοχικὸν.* KUHN. Cod Poll. I. 88. n. 62.) *Χαλινοῦ* videtur esse corruptum ex sequente *λώρια*. Vocabulum vero *ναυτικὰ* poftea adjectum arbitror, ut synonymum nomiuis *χαλινοῦ*. KUST. Sæpius ᾱ & ᾰ confuderunt. Vid. *Not.* in *Ἐλάαιρα*, *Ἐλάαιρε*, *Ἐλάαιρος*, item in v. 'Ἀλάαρο, *Ἀλάαρὸς*, 'Ἰάαι, &c.

21. 'Ἠνίαις. *χάρυξ*, *τόπος.* ἢ *λύρυγξ τῆς χαλινῶν.*] Distingue: 'ἡνίαις συγκλείσθαι. HEINS. Ea Homeri Scholiaste hanc interpretationem sumpsit, qui hæc habet *Iliad.* Σ. ϛ'. 826. *τὸν ἀξίνονα ἢ λαρο*

Ἡμιδίκ(ω). ἡμιθανής ¹.
Ἡνίκα. ὅτε, ἡ ὅταν.
Ἠνίξατο ¹. ὑπεσήμανεν.
Ἠνοπῆ ². ὄνομα κύκλου.
Ἠνοπα ³. λαμπρά.
Ἠν(ω) ⁴. πλήν. νὶν. φῦλ τὸ, Ἠνις.
Ἠνωγέτης ⁵. διδάσκαλ(ω) ἱστιπῶν τῆ νέων. Λάκωνες.
Ἠνωγεῖς. ἐλαίνεις, ἱστιπους ὁδηγεῖς.
Ἠνώγ(ω) διώκω, οἰκονόμ(ω), κυβέρν(ω).
Ἠνίπαπε ⁷. ἀφ' λόγων ἤπλησεν, καὶ κε-

κοίλησται, ἐλευθέρν(ω).
Ἠνις ⁸. σύνοψις. ἀδάμαντος.
Ἠνωγεν ⁹. ἐκέλευ(ω).
Ἠνωγα ¹⁰. παρεσκεύη, παρεσκεύακ).
Ἠνιν ¹¹. λεῖον.
Ἠνοπα ¹². λαμπρὸν. πάνυ ἔπηχε ¹³. ἀφθονῆ, καὶ ὄνομα κύκλου ¹⁴.
Ἠνρέλευ ¹⁵. ἀνδρείας, εὐθ(ω) χρῆτε ¹⁶.
Ἠνρέηρα ¹⁷. τῆ ἀνδρείᾳ.
Ἠνρεγε ¹⁸. ἤλθον.
Ἠνρά. λεῖ πνα δή.

Ἠπ-

λαμπρὰν, τὴν σκαλὰν τῆ καθαρὰν. ἢ τὰ μεγάλως τὴν σκαλὰν κατασκευασμένα, τὰ διαμαντα, τὴν σκευὴν ὡς ἢ διάφανα· εἰδέναμεν. &c. & alibi [ad *Il.* Θ. 137.] *ἀστερ.*, λαμπρὰ. Sed deteriorem sententiam secutus est Hesychius, & longe meliorem (meo quidem judicio) suppressit, nempe ἀλλόπτωτα. Optime vero ia qui ad *Odyss.* Z. hunc versum [26.]

Ἐξοιδὲ δή τι αὖτῳ ἀνακὶς συγαλινῶ,

interpretatur ἀνακὶς, addens rationem optimam: τὰ γὰρ συλλεγῆ μὴδιαίτ τὴν ἀδύνατα· τὰ δὲ ἀνακὶς, ὥστε συγὰ τὴν ἐνοχλῆ. Quam interpretationem ut firmem, quædam ad dam. Male interpretantur σκαλὰν, & σκαλὰς κατασκευασμένα. Nam Idem Homerus *Iliad.* Ξ. v. 116. poliquam dixit:

Νέστορ δ' ὑπ' ἀρίστου λαὸν ἔβαν φαιδίμοιο, [al. συγαλινῶ.]

paulo post de eodem Nestore & iisdem habenis ait: [v. 137.]

Νέστορ δ' ὑπ' ἀρίστου φῦλ ἔβαν συγαλινῶ.

Si fuissent ex habenæ diversis coloribus variegatæ, non mas paulo ante vocavisset *purpureas* & unicolores. sed quoniam erant ex purpurea lana molli & pretiosa teatæ, & tractabiles sine strepitu ob molitiem, ideo bene & appositæ eas vocavit (ut ita dicam) *silentiosas*, id est, molles. Eas autem fu fepe vocat Poëta, ut eas in eo opponeret τῆ μάσγα, quæ minime erat συγαλινὸς. Nam fere semper eas duas res conjungit. *Iliad.* P. [479.]

Αὐτὰρ τὸ μὲν ἵππους τὴν λεῖα συγαλινῶ
Δέξη· - - - - - - - - -

& *Iliad.* E. [226.]

Αὐτ' ἄγε, τῶ μάσγα τὴν λεῖα συγαλινῶ
Δέξη· - - - - - - - - -

Itaque qui currum aurigabat, altera manu *flagrum* strepitum edens accipiebat; altera *habenas* molles, & sine strepitu officium suum facientes. Ideo fupius eo epitheto usus est Poëta, ut eas sic opponeret flagro, cujus officium & usus in eo consistit, ut equus non tam plagis quam strepitu sonoro incitetur ad currendum. Sed hrmabimus etiam eam interpretationem ex aliis rebus, quibus datum est id epithetum ab Homero & aliis. Ἔργα συγαλινὰ, [*Od.* Z. 38.] & Ἐπαὶ συγαλινὰ, [*Il.* Σ. 154. *Od.* Z. 26.] & Σπάθαι συγαλινὰ. [*Od.* Θ. 60.] inveniuntur apud Homerum; quæ optime recipiunt eam interpretationem, scil. ἀνακὶς, quam supra ex Scholiaste adduximus. Sed fateor posse etiam recipere alteram, id est, σκαλὰς. Ergo ahbi se vertendum est. Ἱστοπέπλοις συγαλινῶ vocat Homerus pluries, [*Od.* Π. 449. Σ. 205. &c.] dum Penelopen inducit se recipientem in penetrale suum, in altiore & remotiore ab aulæ strepitu parte domus. Bene enim τὸ γυναικῶν, συγαλὸν dicebatur, quoniam in eo *strepitus* non audiebatur, modeste & quiete ibi agente Penelope, & opponitur ibi ὑπερῶϊον, inferiori domus parti, & aulæ ubi proci tumultuabantur & epulabantur quotidie. Ex iis penetralibus magis convenit ea epitheti interpretatio, quam σκαλὰς, & λαοσσόους. Non enim patebant usui virorum, nec ullus unquam extraneus eum locum ingrediebatur. Ideo superflua in eo erant ornamenta. Altera vox est ἀμοιβαῖα, quæ Hermippus apud Athenæum L. I. [c. 21. p. 28.] vocat συγαλινὸν. quod non potest intelligi λαμπρὰ, vel σκαλὰ, vel σκαλὰς ἐκκεκαθαρμένα· fiunt enim unius coloris, male virescentis: & nullam elegantiam in colore recipiunt, sive decorticata, sive cum cortice. Sed συγαλινὸν optime dicitur de quadam *smygdalorum* specie, quos *mollissat* & *Tarentinas* Plinius vocat [l. XV. 22.] Athenæus vero Θάσια, & Κίανα, & ἀνακὶς, [L. II. 13. p. 54. coll. XIV. 15. p. 647. *extr.*] eo quod sint fragili putamine, & *sine strepitu* mandantur. Unde Hermippus [*l. c.*] dixit ἀμοιβαῖα συγαλινὰ, ad differentiam eatum quæ frangi non possunt sine malleo aut lapide. Quod fi Hermippus meelligit *castaneas*, ut censet Hesych. in Διὸς βάλανοι, optime id facit ad nostram interpretationem. Nam *castaneæ molles* vocavit Virgil. [*Ecl.* I. 82.] & sine strepitu eduntur. Usus est & eo epitheto in alia voce Homerus *Odyss.* E. [56.]

Ἐν δίφρῳ ἱδρύσας φαεινῆ συγαλινῶ.

De Calypso loquitur, & ejus throno. Id *sedile* vocat *pulcrum & molle*: quæ duo requiruntur, ut mulier potens & delicata magnifice & commode sedeat. Ergo & in hoc loco συγαλινὸν δίφρον optime redditus per ἁπαλὸν. Et Juvenal. Sat. VI. [91.] *molles cathedras* tribuit mulieribus, quas luxu diffluebant, & impudicis; qualis erat Calypso, itees eam Homerus vocat δῖαν θεάων. [*Od.* E. 78. 85. &c.] Sed hæc satis sint de ea voce. PALMER. Vid. inf. v. Συγαλὸν, & Συγαλινὸν, ac *Not.* ibi. Ex autographo autem *Palmerii Notam* duplo auctiorem dedi, quam (ut in aliis longioribus) maxima parte mutilam exhibuit *Scheveliius*, omissis omnibus quæ sequuntur post „ *silentiosas*, id est, „ molles „

1. Ἡμιθανὴς.] Luc. *Evang.* X. 30. Apollodor. L. II. p. 105. qui p. 193. ἡμιθνὴς. Vid. sup. in v. Ἡμιπνοὸν τὸν. Athenum locum occupat glossa. Forte quod Ἡμιθνὴς corrupte scriptum fuerit altbi pro Ἡμιθ. confatis ' & μ.

2. Ἠνίξατο.] Scr. Ἤνιξεν. Cyrill. Ἠνίξατο, ἐσήμανε ἀφ' ἁρμάτων. IS. VOSS. Ell jota adpositum pro subscripto. Vid. *Not.* in v. Ἤμαρ. Cyrill. & alterum Lex. MS. Ἠνίξω. ἐσήμανα ἀφ' ἁρμάτων.

3. Ἠνοπὴ.] Scrib. Ἠνοπῆ, ex Hom. *Il.* Θ. 120. KUST. JENS. *Luc. Hes.* p. 110.

4. Ἤνοπα.] Id est, ἤνοπα, *fonore. lucus virorg.* G. Elt infra. Itaque aut delendum, aut scribendum Ἠνόπα. Vide supra in Ἤνοπα, nam & ille sic legendum. Vide quoque Ἐν ὄνῳ, item ἐν λείνῳ. IS. VOSS. Conf. sup. v. ἐν λείνῳ, & mox v. Ἤνοπα. KUST. Hom. *Il.* Σ. 349. - - - αἱ λείνοι χαλκῷ. Conf. *Il.* Π. 408.

5. Ἠνώ-.] Conf. supertius v. Ἤνις. [& mox.] KUST.

6. Ἠνωγέτης.] An ab διώκω, διώκτης, διωκάμη, διωκάμη, Ἠνωγάμη? G. Vid. Crag. *de Rep. Lacced* p. 239. [l. IV. c. 4. p. m. 409.] SCHR. Leg. Ἠνωγάτης. IS. VOSS. Ab ἠνωγεῖν & ἄγειν, *agitator, instructor.* REISK.

7. Ἠνίπαπε.] Conf v. Ἠνίπαπε, & Ἠνίπαπε, & Ἠνίπαπε. KUST. Vid. sup. poft v. Ἤνιπα, ibique *Not.*

8. Ἤνις.] L. Ἤνιν. Locus est mutilissimus. Ἤνις, ἐπίτασις &c. *Il.* Z. HEINS. Legitur etiam supra poft v. Ἠνιόχοιο. KUST. Ἤνις ex fenie refcripfi, ut Hom. *Il.* Ξ. 94. & impius, per crasin pro Ἤνιπα. Vid. *Not.* ad v. Ἤνιν, suo loco.

9. Ἠνωγεν.] Male pro Ἤνωγε, ab ἀνώγω. Vid. v. Ἤνωγον. KUST. Nemo non videt scribendum esse Ἤνωγε. Sic sane infra: Ἠνώγει, ἐκέλευε, κελεύει, & : Ἤνωγον ἐκέλευον. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 86. Conf. v. Ἀνώγει, & Ἄνωγε, & sup. v. Ἤ μοι ἀνώγει.

10. Ἤνωγα.] Ab ἀνώγω, ἀνάφορα. GUYET.

11. Ἤνιν.] Hom. *Odyss.* Γ. [v. penult.] Ἤνιν ἄλλη, *perficiebant ster.* SOPING. Schol. ibi: Λεῖον, διηκριβ. Lexic. Gr. Lat. MS. Apostolii: Ἤνιν. *perficiebam.* ἄνω, ἄνιν, *perficio.* Conf. sup. v. Ἀνεῖτο, Ἀνεῖφ, Ἄνιεν, &c. & mox v. Ἠνεῖα, &c.

12. Ἤνοπα.] An pro Μέλανα? A μάν, μάνη, μαμάνη, μαμάνη, μαίνη, μαίνη, μαμαίνη, &c. μάνο, μάνη, μανὸς, μανὸν, μάνη, μάνη, μάνη, μάνος, &c. μάνω, id est, λαμπρὸς. GUYET. Vid sup. ante v. Ἠνόπ. Apollon. Lex. MS. Ἤνοπα. διανοῦ, διάφανον (l. διανυκτέρευμα, quo current Lexica.) ἀφ' λαμπαδηφορίας· ἐπὶ Ἀνοπα, ὡς τὸ χάλκεον Ἤνοπα λέγουσι ἐπὶ τοῦ ἔργου sc. Hom.

13. Πάνυ ἔπηχε.] Forte· λαμπρὸν πάνυ· ἤνοπα ἀφθονῆ. SOPING. HEINS. Leg. πάνυ λάμπει· ἤνοπα κῶ &c. FLOR. Lego & distinguo: λαμπρὸν, πάνυ σύφορα. i. e. *valde tenue.* Nam quæ sunt ἀφθονῆ, *pellucida*, necesse est ut sint *tenuia.* PALMER. Scribendum omnino videtur: Λαμπρὸν, πάνυ ἔπηχε. ἀφθ. &c. G. Leg. πάνυ ἔπηχε. SALM. IS. VOSS. PERG. Recte *Salmas.* Vid. Eustath. in Hom. *Il.* Π. v. 408]. F. GRONOV. L. πάνυ. Conf. sup. v. ἐν λείνῳ. KUST. πάνυ σύφορα exhibet etiam *H. Steph. Inf.* Atque ita, vel minori mutatione, πάνυ ἔπηχε scribendum. Vid. *Not.* in ἐν λείνῳ. - - - σύφορα quibus addo Thom. Mag. v. Ἐκκλησία. τὸ ἔπηχε. Ceterum *Palmerii* verba ex autographo plenius & emendatius exhibui.

14. Ὄνομα κύκλου.] Vid Hom. *Il.* Σ. 445. & Π. 442.

15. Ἠνρέλευ.] Vid. Scalig. in *Calac.* p. 29. SCHR. Ex Hom. *Il.* Σ. 156. Conf. Suid. & sup. v. Ἀγλαΐσκεν, & v. Ἀνήρ.

16. Ἀνδρ(ω) χρῆτε.] L. ἀνδρὶς χρεῖα. HEINS. *Species virtutis ἀνδρία* vocat, quam inter virtutis partes refert Plato passim, Aristot. &c. REISK.

17. Ἠνρήρα.] Ex Hom *Iliad.* Δ. 303.

18. Ἤνρεγε.] Conf. inf. v. Ἤνεγε. KUST. Conf. v. Ἀνορύσσω.

Ἦ 1. κλῆθι.

Ἤειπον 2. ἀπέιπαν.

Ἤειπτο 3. ἀπείπατο, σωλεύτα, ἰώπησαν.

Ἤειπτζα 4. σωλεύτησα, ἀπείπτησα.

Ἠειτία. ἀπτῆχε. σωλεύτα.

Ἠείλίζας 5. σωλευτήσας, ἀπατήσας.

Ἤειπτζεν 6. ἀπείπτησεν. ἰκέτευσε. Θουκυδίδης δὲ τὸ, Ἠείλίμεθα 7, ὅπῃ τοῖς, ἐναπόμεθα.

Ἠείλίλῃ 8. παρεκάλῃ.

Ἤη τινα 9. ἐάν τινα.

Ἤητο. ἐκαθίζοντο 10.

Ἤη τοι. ἐάν σοι.

Ἤπιπτο 11. ὑπείπτησαν.

Ἦν ὁπότ' ἦσαν. ἢ πη ποτὲ ἦσαν.

Ἤ νυ. ἢ ἄρα.

Ἤ νῦν 12. ἢ ὅπῃ τοῦ παρόντος.

Ἤνυσα 13. πεπόρθμευα.

Ἤνυσεν 14. ἐπέρανεν, ἐπέρασεν. ἐτέλεσεν. ἔκτεινεν. κατέβαλεν.

Ἠύσραι 15. αἱ καλίαι τῆς βοὸς, ἢ τὸ παχὺ μέρος αὐτῶν.

Ἤυσρον 16. ἡ σφάτη καλία τῆς μυρεψικῆς ζέων. αἱ δὲ, ἀναγέφυρα ἠδυσμένα. οἱ δὲ, τὸ κάλυμ 17.

Ἤυτον. ἰῶνον. ἐτέλουν 18.

Ἠώγαα 19. ἐκέλευον.

Ἠώγῃ. ὀκτάετοι, κελεύῃ.

Ἤωγον 20. ἐκέλευον.

Ἤωγς 21. ἄρχων. εἰσέλθοις 22. παροίσα.

Ἠῶλ 23. συμφθαρ.

Ἤξῃ 24. ἐλθέσθαι.

Ἤξιν 25, ἢ Εἶξε. συνεπίσθη, ὑπέκυσεν.

Ἠξίῃ 26. παρεκάλῃ.

Ἠξίωσε τοῖσιν. ἄξιον ἡγήσατο αὐτῶν.

Ἤ ὁδὸν. ἢ ὅπῃ ὁδὸν· ἢ εἰς ὑπόδυσιν 27.

Ἤ οἱ 28. οἵπερ ἀληθῶς.

Ἠοῖ. τῇ ἡμέρᾳ.

Ἠώιαι 29. ὁ Καθάλογος Ἡσιόδου.

Ἠοῖλυ 30. ἐφθείρατο. ἢ τῶν ἀπὸ σφοίας μίγνει μεταβάσεις ἄρρεν χόρον.

Ἠοῖλυ 31. † Ἄδωνι. Παύσασθε.

1. Ἤῃ] Vid. sup. v. Ἤεσαν, Ἤεαν, &c. mox v. Ἤεντ. Schol. Apollon. Rhod. II. 1088. Ἤῃ. κάθιζε].

2. Ἤειπεν. ἀπέιπαν.] Ab ἀντίω, pro quo ἄνθιν. G. Pro ἀπέιπαν lege . . . . παν, ut Schol. Hom. *Il.* H. 423. quo respexit Noster. Cyrill. Lex. MS. ἀπέιπαν, & ὦν. ut in v. Ἤειπεν inferius. Lexicon aliud MS. ὑπέιπαν. l. . . . . παν. Sapius in hoc verbo finale παν in ταν mutatum vidimus.

3. Ἤειπτο.] Hom. *Il.* Δ. 133. & alibi. Vid. mox v. Ἠτζεν, & Ἤειπτο.

4. Ἤειπτζα.] Hom. *Il.* Δ. 375.

5. Ἠείλίζας.] Vid. sup. v. Ἀλέλίζας.

6. Ἤειπτζεν] L. Ἠείλίζεν. IS. VOSS. Sup. Ἀντᾶν. ἀντάζειν. ἐναντίωσιν. Conf. v. Ἀντᾶζαι, & v. Ἀνθίζας.

7. Τὸ ἰώπησόμεθα, &c.] Legendum puto, τὸ ἰώπησόμεθα, ἀπὸ τῆ εἰλείσμενα: ab ἀνθίσμενα. Locus Thucydidis nunc noo succurrit. KUST. Apud Thucyd. II. 40. p. 122. *nov. Ed.* legitur ἰωπησόμεθα, ubi Gron. Cod. *comm.* Forte eo respexit Grammaticus, & inde corrigendus. Vid. etiam Cl. Duker. in *l. c.* Paullo ante: ἠνία. ἀντᾶχε. Sup. Ἀνθία. ἐναντία.

8. Ἠείλίλῃ.] Vid. Suid. & sup. v. Ἀλέλυλᾶ, iof. v. Καλλέλιμον.

9. Ἤη τινα. ἐάν τ.] Ex Hom. *Il.* H. 39. Suid. Ἠν. ἀπὶ δ', ἐαν. &c. Ita mox: Ἤ τοι. ἐάν σοι. Vid. H. Steph. *Ind.*

10. Ἠσθ. ἐκαθίζοῦ. L. ἐκαθίζοῦ (sic) in plurali. KUST. L. Ἠσθ, ἐκαθίζοῦ. ex Hom. *Il.* Γ. 153. & Schol. Sic & Cl. *Bied.* e Cyrill. Lex. MS. Brem.

11. Ἤπιπτο.] Vid. sup. ut & *Not.* in v. Ἤπιπτον. Conf. Etymol. ibique Syll.

12. Ἤ νῦν.] Hom. *Il.* A. 27. Schol. ἢ οἱ τῷ παρόντι καιρῷ.

13. Ἤνυσα.] Vid. sup. v. Ἀνύσῃ, & v. Ἤνυε, Ἤνυσσε, ἀξανύω, &c. Phot. Lex. MS. ἔτελεσε. κατέβαλε. Θουκυδίδης· εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. ex l. IV. 28. sub fin. Conf. sup. *Not.* ad v. Διάνυσον. διάβαν.

14. Ἤνυσε.] Hom. *Od.* Δ. 357. ubi Schol. ἐτέλεσεν. Locum notaverat quoque *Kuster.* Conf. Epigramma, quod dedi ad v. Λίβεστι, in quo ἰώνυ. Pro ἔκτεινεν autem ponitur, ut Lat. *confecere aliquem.* quod bene monuit *Reisk.*

15. Ἠύσραι.] Malim Ἤυσραι, a singulari Ἤυσρα, quod sequitur. Jota finale natum videtur ex ornatiore ductu literæ ῃ.

16. Ἤυσρον.] Vid. Aristot. *Hist. Anim.* L. II. c. 137. [immo §. 147.] & IV. §. 30. SCHR. Male apud Poll. p. 118. Μάσυρον. & apud Suid. Ἔνυρον. Vid. Mœridem Attic. & Etym. IS. VOSS. Ὅτι τὰ μυρεπαζόμενα ἢ ζέοντα ἡδέως καλίας ἔχει, Κυρηναῖοι, Ἤυσρον, καὶ ἔχθρα. HEINS. Ita Schol. Aristoph. *Equit.* ῥ. 355. ubi vid. Casaub. coll. Schol. Nicand. p. 27. ad *Theriac.* p. 40. cujus verba exhibet Kust. ad Suid. Vid. etiam Polluc. II. 204. ibique Interpp. H. Steph. *Ind.* Bochart. *Hieroz.* P. I. L. II. c. 45. p. 505. & sup. *Not.* in v. Ἔνυσρον, Ἔνυσρον, Ἔχθρα, Inf. in v. Κυρηναῖος, & v. Τὸ ἰώνυσρον. Obiter corrige Etym. M. v. Ἤυσρον. . . . οἱ γ' πέτραται ἡ γαστὴ, Ἤυσρον, Ἔχθρα, καὶ κρυφαῖον. Lrg. una voce, Κυρηφαῖον, ut Phoc. & Suid. Prior syllaba ευ in ῠ migravit ex adfini pronunciatione.

17. Κάλυμ.] Alias κῶλον. Vid. Inf. suo loco, & H. Steph. *Thes.* II. 525 *fin.*

18. Ἤτον.] L. ἴτυλον. PERG. KUST. JENS. *l. c.* Et sic Phavor. correxerat. Conf. sup. v. Ἤνυσε, & Schol. Hom *Od.* E. 243.

19. Ἠώγαα.] Hom. *Od.* I. 44. & Schol. Lexicon Apollonii MS. Ἠώγαα, *Imperativ.*

20. Ἤωγον.] Hom. *Il.* I. 574. pro quo *Il.* H. 394. ἰώγεον. Vid. sup. v. Ἤνυσρον.

21. Ἤωγς.] Ad ἄνασσα, ἄναξ. G. Eustath. Θ. *Il.* p. 594. negat ἴωγς in recto casu inveniri. IS. VOSS.

22. Εἰσιλάζῃς, &c.] Vid. sup. v. Ἤωγρ. KUST.

23. Ἠῶλ.] Scrib. Ἠῶλξ, ab ἰών. Supra. Ἤνυξα. ἐπέψυξε. Infra: Συμφθορίσας. συναφθείρας.

24. Ἤξῃ. ἐλ.] Sic Gloss. ad Hesych. V. 37.

25. Ἤξιν.] L. Ἤξιν. Vid. v. Ἠξίῃλ. Ell iterum jota adscriptum pro subscripto.

26. Ἠξίν. παρ.] *Adj.* XV. 38. BIEL. Sup. Ἀξίου ἐξυπαλεῖν. quo seniu rarius apud Atticos usurpari notat Ulpian. ad Demosth. *Olynth.* III. p. 29.

27. Ἤ ὁδὸν. . . . ὑπόδυσιν.] Respexit ad Hom. *Il* A. 151. Ἤ ὁδὸν ἐλεύσεσθαι. Ubi Scholiastes οὐκ ἰσιδεν interpretatur ὑπόδυσιν. KUST. SOPING. Conf. v. Ὁδοιπορῶ, & v. Ὁδοῦ.

28. Ἤ οἱ.] Addita interpretatio fundet, ut legatur, Ἤ οἵ. KUST.

29. Ἠώιαι.] Cum Stephano, cum Eustathio, ahi, Ἠοιὰν καθάλογον citant, non referunt ad Ἠώιαι, sed intelligunt τὸν ἐρωτογονίαν, aut τὴν θεολογίαν ἡσιόδου: quod cum studio observabis. Apollonii Interpres manifeste Ἠοίαν & Καθάλογον distinguit, ad L. II. [v. 181.] Παγχαῖ δ' ὄρος ἐστὶν Ἠοιὰν ὡς Μεγάλαι Ἠοῖαι . . . ὡς δὲ τὸ τρίτον Καθάλογον. &c. Hesych. ergo cum interpretatur Ἠοῖαι, ἡ καθάλογος. Ἠσιόδου, non dubium est quin desit numerus, qui fortasse ita supplendus est: Ἠοῖαι, ἃ δ' Καὶ ἦν· Video enim, Ἠοῖαι ordine quartas fuisse. &c. HEINS. (In Hesiod. p. 76. 77.) Scripsit Hesiodus Catalogum virorum & feminarum. Vid. Suid. in Ἠσιόδῳ, Harpocrat. in Μακρησίφαλα, Μεγάλαι Ἠοῖαι citat Pausan. Bœot. p. 588. Schol. Apollon. *L. I.* p. 4. l. IV. p. 205. & L. II. p. 77. ubi a libris distinguit, qui Καθάλογον dicebantur. Eustath. in Æ. des. [p. 60.] Τάχα δὲ ὁ ἡμῖν, ἢ ἐξ ὧν Ἠσιόδῳ καλοῦμεν Ἠοίας ἴσως ἀνδρῶν γενέσεων, λαμβανομένης ἀπὸ ἄστρων ἀφανισμῶν ἐπιτολῶν. Nihil in hoc loco vidit *Junius*: putavit enim, Europæ nomen Hesiodi rejecisse, nec eam usurpare voluisse, sed λαοῦς malusse. Ait Eunapius, ejusdem fecisse successores nolle recensere, nec Catalogum, instituere, ut Hesiodus fecit. Qui vero fit Catalogus Hesiodi, amplius inquirendum. Alium ad lapidem offendit *Junius*, cum ἄστρων vertit *stellar*: ut & Jamblichi Interp. συστήσαι ἄστρα ἀλλήλοις πρὸς συνοπτικὰς ἀστρῶν ἀπόψεις. *Stellæ* nunquam sinistrâ dextrâ, sed *planetæ*, fidera. Alibi: ἀστέρες ubi invicem occurrunt, sed *planetæ*, *fidera*. Hic *stella* esse videtur ἀστρῶν ἑλικαὶ φέρονται, ἄστρ ἀπλανεῖς. Hic *stella* esse videtur. VALES. Vid. Max. Tyr. *Diss* XVI. [p. m. 159.] detur. VALES. Vid. Max. Tyr. *Diss* XVI. [p. m. 159.] Καθάλογος ὁ Ἠσιόδου, ubi recensetur omnia Hesiodi opera· Καθάλογος ὁ Ἠσιόδου, γυναικῶν τε γένη ἡρώων, λαὸν γυναικῶν ἐρχομένων, καταλόγων τε γένη ἡρώων. &c. SOPINGIUS. Vid. Meurs. *Att. Lect.* p. 98. SCHR. &c. SOPINGIUS. Vid. Meurs. *Att. Lect.* p. 98. SCHR. Opus hoc Hesiodi alias inscribitur, Μεγάλαι Ἠοῖαι. Vid. Casaub. ad Strab. Meurs. *Lect. Att.* II. 20. KUST. Conf. Casaub. ad Strab. Meurs. *Lect. Att.* II. 20. KUST. Sylburg. ad Hesiod. *Scut.* in princip. Sam. L. I. p. 42. Sylburg. ad Hesiod. *Scut.* in princip. Sam. L. I. p. 42. Flor. Christian. ad Aristoph. Petit. *ad LL. Att.* p. 462. Flor. Christian. ad Aristoph. *Pac.* ῥ. 837. Berkel. ad Steph. v. Γυμνία, Fabric. *Bibl. Gr.* T. I. p. 375. §. 12. Kust. ad Suid. v. Ἠσιόδῳ, &c. Inspice etiam, iis, L. Bos *Obs. Crit.* p. 114. & inf. *Not.* in v. Ἤρανε.

30. Ἠοῖλυ.] Hom. *Od.* Δ. 447. ubi vid. Schol. coll. Suid.

31. Ἠοῖλυ. † Ἄδωνι.] De *Sole matutino* intelligendum. *Adonis* enim pro *Sole* apud Veteres. Vid. G. J. Voss. *de Idolol.* II. 4.

Ἤομεν [2]. παρθιόμεθα. ἢ ἐπαρθιόμεθα.
Ἤόμτο [3]. ἐλίλιπτο. καὶ ἰωτλιτο.
Ἤόησας [3]. κατάτλιξας.
Ἠώς. ἡμέρα.
Ἤ ἠχ ἄλις [4]. ἢ ἠχ ἱκανῶ.
Ἤπαρ [5]. ἧπαρ. σπανίζ.
Ἤπαρ [6]. ἧπεῖα. ἀμηχανία.
Ἤπαρ [7]. ἧπαρ. σπανίζ. ἀμηχανῶ.
Ἦπαρ [8]. ἴζω τοῦ σπλάγχνου, ἢ βαθύγαιον γῆν [9]. καὶ Ἦταρ [10]. ἀλήθεια.
Ἠπάτιω) [11]. πτερόν ἐστιν).
Ἠπαλιός [12]. ὁ τὸ ἧπαρ ἀλγῶν.
Ἤπαφον [13]. ἠπάτησεν. ἐχλεύαζεν. ἐπλάνησεν.
Ἠπεδανός [14]. οἷον Ἀπέδανος· ἤγουν ἄπους. χωλός. ἀοθενής. ἀναίδητος. ἀλίβιος.
Ἠπεδίζειν [15]. ὁμαλίζειν. ἐδαφίζειν.
Ἤπια [16]. μαλθακά, πραεῖα, ἥμερα.
Ἠπείθησαν [17]. οὐκ ἐπείθησαν.
Ἠπείθησεν [18]. ἀντέτεινεν.
Ἠπείλησεν. ηὔξατο. ἐπηγγείλατο. ὠείσατο [19].
Ἠπιόδωρον [20]. ἥπια καὶ πραεῖα δωρεὰ ἢ πρᾶον.

Ἠπίεσμο μελαίνης [21]. ἡ Ἀχαιρουσία.
Ἤπειρος [22]. γῆ. χέρσος. πᾶσα ἡ ἤπειρος. καὶ ὁδὸς ἄπειρος.
Ἠπειρώτης. ὁ ἐκ γῆς οἰκῶν.
Ἠφροπάνευ [23]. ἐξαπατᾷν, καὶ ψεύδεσθαι, ἤτοι ἀλογίζεσθαι.
Ἤφ δή [24]. ἔν τούτῳ δή.
Ἠφάτθαν. ἐξηπάτα.
Ἠφροπάνοσα. ἐξαπατῶσα.
Ἠφροπάνους [25]. ἐξαπατῶντας.
Ἦ τῷ οὖν [26]. ἀναβρύει, χεθάτῳ οὖν.
Ἤπειτο [27]. ἠκολούθει.
Ἦ πίρα) [28]. ἢ περάθη).
Ἠπαγμένως [29]. συντόμως [30]. σπουδαίως.
Ἦ πῦ μι [31]. ἆρά μι. ἢ πού μι.
Ἤπια [32]. πραεῖα, πραεῖαι, μαλθακαὶ, ἥμεραι, ἥρεμοι.
Ἠπίαλον. μέγα. καὶ πυρετός. ἐπαλαίετο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί.
Ἠπιαλῶν. μέγαν [33]. τὸ μὲν καὶ τοῦ πυρετοῦ μέγα, Ἠπιαλὸν φασιν.
Ἠπάεγεν. τὸ βάλσαμον.
Ἠπίθη. ἐπαπατήθη.
Ἠπιόδωρον. ἥπια, καὶ ἥρεμα, καὶ πραεῖαν

Ἦ-

1. Ἠμῆν.] Scr. Ἤμεθ, cum jota subscripto. Est autem verbum Homericum *Od.* K. 251. KUST. Ubi Schol ἱστόρηται. Vid. sup. v. Ἤμεθ, & Ἤατο. conf. Suid. b. v.

2. Ἤόμεν.] Ab αἴομαι: unde scribendum Ἤομεν, cum jota subscripto; uti & sequens Ἤοντες.

3. Ἤόησας.] Scr. Ἤσσας. Vid. *Not.* præc. Photius etiam expl. καταπτήξας, & ἐλάσας, addens: τάχα δὲ τοῦ αἴσσω, ἤοντες φασι, ὡσεὶ τὸ ἰσταλιζῶ. Schol. Nicand. *Alexiph.* v. 461. ἀνρίες λίσσαδ', τὸ ἐστ' ἴσσον· λίσσ. Conf. sup. v. Ἀασσῆν, & Ἤασσάμην.

4. Ἤ ἤν ἄλις.] Sunt verba Hom. *Il.* E. 349. KUST. JENS *l. c.*

5. Ἤπαφ.] Videtur esse vox Messapiorum. Nam Athen. L. III. p. 111 testatur, Messapios πλησμονὴν, i. e. *satietatem*, vel *abundantiam*, appellasse παῖσον: unde ἤπασος, pro ἄπασος, posito η pro α privativo, apud eosdem significaverit λιπῆν, vel σπανίζειν, *inopiâ laborare*; & Ἤπασια, λιμὸν, *inopia*. Conf. Etym. v. Ἤπασία. KUST. Vid. *Not.* seq. Supra autem Ἀπαφῶ redditur per παλεῖν, & Ἀπαφῆν, παλεῖν.

6. Ἤπασία) σπάνις. SOPING. Vid. Etymol. M. [Ἤπασία, inquit, λιμὸς, σπάνις, ἀμηχανία. ἀφ' οὗ καὶ πᾶς, ἄπασία. &c.] HEINS. IS. VOSS. Ad σπάνις, σπανία. G. Convertit cum σπάνι. Forte ab λάω & ἄπαμαι, *renuito*, *desino* MARTIN. *Cadm. Gr. Ph.* Athen. L. III. Πασίς, ἀφ' ἧς Μακεδόνες φησὶν τὸν πλησμονὴν Πασίαν, ἀφ' ἧσπερ τὸ πλησμονῆ . . . ἀφ' Ἑρμαίας δὲ πάσια, ἢ ἀξίαν λογυζ. GUYET. Vid. *Not.* præc & seq.

7. Ἤπασί.] L. Ἤπασι. G. SALMAS. IS. VOSS. Series liter. requirit Ἤπασι. Vid. *Not.* præced. KUST.

8. Ἤπαφ.] Vid. Athen. [L. III.] p. 107. [*in fin.*] SCHR. τὸ ἤπαφ, ad σπαν, σπανία, est referendum. O. Malim ab ἀπὸ, quia venti ecu canalibus quibusdam quasi perfortum. MARTIN. *Cadm. Gr. Phon.* Alia plura dabit Etymologus.

9. Ἤ βαθύγαιον γῆ] *Profundum solum*, *fimile hepati* succum habenti multum & dividenti per corpus. Aut respicit ad ἧπαφον. MARTIN. *l. c.* Videtur referendum ad Ἤπαφον, quod Hefychius hic cum Ἦπαρ confuderit. KUST.

10. Καὶ Ἦταρ, ἀλήθεια.] Τὸ ἴσαρ oppositum Ἦταρ, quasi ὑπόκρισις vel. G. ἴσαρ hic alienum. MAKT. *l. c.* Vide Ἦταρ. Videtur inepti hominis additamentum. Forte Hefych. scripsit: ἡ βαθύγαιον γῆ, ἢ ἴδαρ. Sic Apollon. Schol. p. 184. IS. VOSS. Similitudo vocis diversa in unum Articulum coëgit; ut fæpius. Præterea Υ & Η non raro confunduntur. Vide tantum v. Ὑπαφῆν).

11. Ἠπιάτιω).] L. Ἠπιάτιω). IS. VOSS. Ἠπιάτω) recepi ex ferie, præcunte Phevorino. Mox Ἤπαφο expl. ἐπάτησεν. . . . ἐπλάνησεν. Supra: Ἀπαφῶ. πλανῶ. &c. Eodem vitio quoque post v. Ἀπαφῶ, adparet ἀπατεσφῆσα, pro ἀπατήσασα. Vide ibi.

12. Ἠπιαλιός.] Vid. Foës' *Œcon. Hipp.*

13. Ἤπαφον.] Hom. *Od.* τ. 488. Vid. sup. v. Ἀξίνα φέρει.

14. Ἠπεδανός.] Zenob. Vatican. de Danaidibus in Prov. Ὁ ἄπαις· πᾶς. [III. 31.] Λέγεται δὲ οἱ εἶναι Ἠπεδανοὶ, παῖδες, ἀδύνατοι, οἷοι τὸ ἀνίδρι. VALES. Vid. Schol. Hom. *Il.* Φ. 104. & Etym. M. Conf. H. Steph. *Ind.* & sup. v. ἐρετόν, & Ἐμπεδῶ.

15. Ἠπεδίζειν, &c.] Merito culpiam fuspectum fuerit. Mihi certe ut verisimile, scriptum fuisse Ἠπεδίζειν, aut Ἠπεδίζε, habens in eodem tempore posita expositionis verba: quorum alterutro deinde per errorem in Infinitivum mutato, itidem illa expositionis verba in Infinitiv. mutata sint. Conf. Suid. in Ἠπεδίζειν, ubi non dubito quin desit expositio, ἐμαλίζειν. H. STEPH. *Thes.* III. 14. Forte Hesych. scripserat: Ἠπεδίζειν, ὁμαλίζειν, ἐδάφιζειν. Nam Thema est ἀπεδίζω. Nisi tamen vi Η hic ponatur pro Α, ex dialecto quadam: & sic Ἠπεδίζειν idem fit quod Ἀπεδίζειν. [quod sup. vid.] KUST.

16. Ἤπια.] L. Ἤπεια. IS. VOSS. Vid. Inf. suo loco.

17. Ἠπείθησαν.] *Rem.* XI. 31. BIEL.

18. Ἠπείθησεν.] Interpretatur locum IV. *Reg.* V. [16.] Καὶ παρεβιάσατο αὐτὸν λαβεῖν, ἢ ἠπείθησε. Ubi alii: ἢ οὐκ ἤθελε. ad verbum מאן. HEINS. Similis est locus I. *Sam.* sive I. *Reg.* XXVIII. 23 ubi Compl. ἠπείθησε, ἢ οὐκ ἤθελεν. Supra: Ἀπείθει. ἀπέλειπε. Et: Ἀπείθησεν. οὐκ ἐπείθη. ut in v. præced.

19. Ὠείσατο.] Schol. Hom. ad *Il* I. 678. Idem verbum exponit, διωρίσατο, εἶπε, i. e. *diserte edixit*, vel *clare edocuit est* KUST.

20. Ἠπιόδωρον.] L. Ἠπειόδωρον. IS. VOSS. Repetitur infra suo loco. KUST.

21. Ἠπίεσμο μελ.] Hom *Od.* ε. 97. & Φ. 109. notante etiam *Musscio*, & *Kuſt.* Vid. Schol. ad loc. prior.

22. Ἤπειρος.] Vid. Harpocr. SCHR. Conf. Etym. Suid. & *Not.* in v. Ἤπαφ.

23. Ἠπεροπεύειν.] Vid. Suid. & Inf. v. Ἠπεροπεύ. Conf. H. Steph. *Ind.*

24. Ἦφ δή.] Ex Hom. *Il.* I. 310. Vid. mox v. Ἦφ δι, & Suid. v. Ἦφ, tribus locis.

25. Ἠπεροπεύσας.] Hesiod. Ἔργ. v. 55.

26. Ἦφ οὖ.] Scr. Ἦφ οὖ. Vid. *Not.* penult.

27. Ἤπειτο.] Pro εἵπετο. KUST. Lexic. MS. Ἠπείμην, ἠκολούθουν, ἑπόμην. pro εἶμι. Dorice, vel Æolice. Vid. Canin. *Hellen*, p. 39. Sic ἔπειμι apud Æschyl *Pers.* v. 44.

28. Ἦ πίρα)] Vid. Inf. v. Πίρα). Conf. v. Ἀπίρατον.

29 Ἠπαγγέλμενος.] L. Ἠπαγγέλμενος. IS. VOSS. Vid. sup. v. Ἐπαγγέλμενος.

30. Σπουδαίως.] L. σπουδαῖ. Mirum autem est, quam sæpe σπουδαῖος ab oscitantibus librariis mutatum fuerit in σπουδαῖος: qua de re vide quæ notavimus ad Aristoph. *Plut.* v. 257. KUST. Conf. *Not.* in v. Ἐσπουδ, ubi idem vitium. Hoc autem loco σπουδαῖος retineri forsan queat, conveniens cum κατεσπευσμένος. Quod enim *festinantes*, idem *breviter* fieri solet. Inf Σπουδαῖος. Λέγ βραχέως. Sup. διὰ τάχους. σπουδαῖος. Neque abludit *urgendi* notio, quam habet Gloſſa. Præferendum tamen videtur σπουδαῖος.

31. Ἦ πῦ μι.] Reſcripti Ἦ πῦ μι, ex Hom. *Il.* Γ. 400. & Schol.

32. Ἤπια.] Vid. sup. post Ἠπειδίζειν, & Etym. M. & mox v. Ἤπειον.

33. Ἠπιάλων, μέγαν.] Scribend. Ἠπιαλὸν, μέγαν. SALM. Phrynich apud Athen. II. 6. [p. 44. D] de Lampro Musico: ἀφῆκεν ἠπιαλὸν, &c. De significatione vocabuli vide Co-

ἰωὴ δυμωδὴς χρ[1] τὸν τεφρόν.
Ἠπίλιον [2]. μεγαπυρετὸν.
Ἤπιον [3]. σεσηπὸς, σαθρὸν, ἄσυχον, μαλθακὸν, ὕπτιον, ἥμερον.
Ἠπίρια [4]. ῥάπτεια.
Ἠπιόπλη. φαιόπλη.
Ἤπιτανδυς. ὑπίτηδες.
Ἠπιχάμων. ἡδυπάμων. ἡδύπους.
Ἠπίωζον [6]. ἠπείθησεν. οὐκ ἐπείθη.
Ἤπιος. σαθρὸς.
Ἠπιοζάτης. σαθροζάτης.
Ἤπλαχεν [7]. ἥμαρτεν.
Ἡ πληθὺς [8]. ἡ σὺν τῷ πλήθ. ἢ πλῆθος.
Ἡ πόθεν. ἀντὶ τοῦ, ποῦ.
Ἠπορῆτο [9]. ἠμηχάνᾳ.
Ἦ που. ἴσως ποῦ [10].
Ἠπύη. φωνὴ.
Ἤπυεν [11]. ἔκραξεν, ἦχεῖ, ἐκήρυσσεν.
Ἠπύτα [12]. φωνητὴς, βοητὴς, χεὶρ μεγαλόφωνος.

Ἡ-

Comici Schol. in *Vesp.* p. 505. VALES. Vid. Aristoph. Schol. p. 394. Etymol. Erotian. Suid. Eust. A. Od. p. 439. Cyrill. Ἠπίαλος. ὁ γογγυσμός. [ut Phot. & Suid. Conf. inf. v. Ἤπυαλον.] IS. VOSS. Recte Salmas. Ἠπιαλὸν, ῥιγῶν. i. e. *febricitans*: ab ἴπιαλον. KUST. Participio illo usus est Aristoph. *Acharn.* ϒ. 1163. ubi vid. Schol. coll. Suida, item Schol. in *Vesp.* ϒ. 1033. ibique Flor. Christ. Foës. OEc. *Hipp.* in v. & sup. v. Ἀτέλεστος.

1. Ἠπιόδρομος. . . . . ῥᾳδίως τοῦ τεφροῦ.] L. καθὼ τ. τρ. HEINS. JENS. *l. c.* Ita sup. post v. Ἠπιάλωζον. Exstat *Il. Z.* 251. ubi vid. Schol. coll. Etym. M. Phot. Lex. MS. καθὼ τὸν ταυτοφώνιον.

2. Ἠπίαλον. ῥιγοπυρετὸν.] Suid. Ἠπιάλος. [Vid. sup.] IS. VOSS Male pro Ἠπιάλον. KUST. Sed dicitur, Ἠπιαλὸς, ὁ Ἠπίαλος, τὸν Ἠπίαλον, teste Etymologo: cujus diminutivum hic habes, ut notet *febriculam*. Adeoque in Ἠπίαλον, vel Ἠπίλον. ῥιγοπυρίδιον, quod olim putabam ex Photio & Suida, non mutaverim. Conf. Suid. in v. Ἐπιάλτης.

3. Ἤπιον.] Æschyl. p. 32. [*Prom.* ϒ. 481.] SCHR. Vid. sup. v. Ἤπια.

4. Ἠπίρια. ῥάπτρια.] Sic & Suid. addens: οἱ δὲ Ἀνδροι, Ἀνίτρεμον. Phot. in Lex. MS. Ἠπιτὸν, ὑδὲ ὄρνις ἢ ἔλαφος, ὑδὲ Ἠπίρειαν, ἀλλὰ Ἀνίτρεμον. Conf. Thom. Mag. in v. Ἀνίτρος, Nunnef. ad Phrynich. p. 13. Cl Hemsterh. ad Schol. Lucian. *Dial. Mort.* p. 341. & sup. v. Ἀνίτρια, & v. Ἀνίτρεμα, ibique *Not.* Schol. *Batrachom.* ϒ. 183. Ἠπιτὸς. ῥάπτος.

5. Ἴδιον.] L. ἤδιον. Ordo postulat Ἐπιῤῥώδιον, & mox Ἐπιῤῥώδ. IS. VOSS. L. ἤδιον, *edem.* J. F. GRONOV. Supra: Ἤδια. ἤδιον, ἐπιτάφιον. pro quo paulio post: Ἤδια. ἤδη, ἢ πίνειν. Utrumque enim dicitur. Vid. Porti *Lex. Ionic.* Ἐπίσπαρμα autem etiam pro ἐπώσμα. Vid. sup.

6. Ἠπίωζον.] Vid. sup. v. Ἀνίτρεπ, & v. Ἠπιόπλην.

7. Ἤπλαμεν.] Supra rectius Ἠμάρταμεν. KUST. Vid. ibi *Not.*

8. Ἡ πληθὺς.] Ex Hom. *Il.* O. 305. Porro malim: ἡ (pro ἢ) ὡς τῷ &c.

9 Ἠπορῆτο.] LXX. *Gen.* XXXII. 7. Theodot. *I. Reg.* XXX. 6. BIEL.

10. Ἦ που. ἴσως, πῶ.] Sublata distinct. leg. ἴσως πῶ. Hom. Schol. *B* Γ. 43. Ἦ που. ἴσως δὴ. Vid. Etym. Suid. & H. Steph. *Ind.*

11. Ἤπυεν.] Ex Hom. *Odyss.* I. 399. Vid. Schol. Hom. *Il.* N. 521. & sup. v. Ἐπύησεν, & Βοητὸν. Conf. Suid. v. Ἠπύει, & Etym. M. Modo pro Ἠπύα *Il. Voss.* leg. Ἠπύει.

12. Ἠπύτα.] Hom. *Iliad.* H. 384. ἐπύτα κήρυξ. Hinc mox κήρυξ μεγαλόφωνος. Vid. Schol. *l. c.* & sup. *Not.* in v. Ἀμφήλη, &c.

13. Ἡ σὺν. δίκη.] Hom. *Il.* Z. 118. KUST. JENS. *l. c.* Vid. ibi Schol.

14. Ἤπυσ'.] Scr. Ἤπυζ'. Vid. sup. v. Ἤπυεν.

15. Ἠπυῶδες.] Vid. Hom. *Il.* P. 324. & Schol.

16. Ἦρα.] L. Ἠρ. IS. VOSS. Vid. inf. v. Ἦρα, tribus locis, & Etym. M. v. Ἠρ. . . . τὸ δ' Ἔπος, ὡς συναιρίζει (inquit) γὰρ) Ἤρ. quod series & sensus *h. l.* fuadent. Hesychius autem eadem literas, varie scriptas, in hoc & seq. Artic. exponit. Vid. H. Steph. *Ind.*

17. Ἦρα, ἢ ἄρα.] Suid. Ἦρα. ὁ ἆρ. Alioquin Ἦρα per crasin pro Ἀρα. sup. Ἦρα.

18. Ἦρα, τὸν γῆν.] L. ἦρα. HEINS. An Ἦρα? Per *Junonem* enim fubinde *terra* fignatur. Vid. G. J. Voss. *de Idol.* II. 59. Nisi Ἦρα hoc fenfu pro Ἦρα, i. e. τὸν γῆν. Vid. Etym. M. v. Ἠρᾶσθαι.

19. Ἡ ἄλλη κρὴ οἶδ'.] L. κρὴ ὁ νῦν. Nam, ut notant Veteres, ἡ Ἦρα, ἄλλως κρὴ παρθένος· δύναται παῖς γυναῖκα *l. prodidit.* Πινδῶρος autem, ὁ τῆς. HEINS. Pertinet potius ad Articuli caput, Ἠρ, pro Ἦρας, vel Εἶρας, pro quo & Ἦρας

Ἡ πυμάτη θέαν [13]. ἥτις ἐσχάτη θεᾶται.
Ἤρυζεν [14]. ἦχησεν. ἐσάλπισεν.
Ἠρυτίδης [15]. Ἠπείρου υἱός.
Ἦρα [16]. τὸ ἔαρ. καὶ τὸ φυτὸν. καὶ Ἦ ῥᾳ, ἢ τοῦ ἄρας. καὶ Ἦρα [17], ἡ ἀέρα. καὶ Ἦρα, ἡ γῆ [18]. ἢ ἀλλὴ. καὶ εἰρήνη [19].
Ἦ ῥᾳ ἴπτοι ὄπτας. ἢ ἔφη [20]. καὶ Ἦρα, ἡ χάρις [21], βάθεια, ὑπτιωσία.

Παῖ φίλ' ὑπίνεκ φίρεν Διΐ [22] ——

Ἦ ῥᾳ ἄν. ἄρας ἄν.
Ἠρᾴζησεν [23]. ἤχησεν.
Ἠρᾴπ [24]. λυμεῖ.
Ἤρειον [25]. Ἠρακλέα.
Ἦ ῥᾳ [26]. καὶ δὴ ὄπτας εἶπεν.

Ἦ ῥᾳ, καὶ ἐξ ὀχέων [27] ——

οὕτως εἶπεν, καὶ ἐπ. τῷ ἐρμάτῳ.
Ἤρκεσεν [28]. ἰωΐασεν.
Ἠρακλεία [29] λίθος. ἰὼ ἴσα, Μαγνῆ-

dixerunt, quæ fup. per ἄρας explicuit: quæ notio commode ad *vinum* transfertur. Sic ἄρος & ἄρυα promiscue permutantur, *Gen.* XLIX. 11. Conf. I. *Macc.* VI. 34. Nemesian. *Eclog.* II. 50.

Nam dum Pallas amet turgentes SANGUINE baccas.

Vid. ibi Interpp. Sic ἴσας Ἰναίος apud Nicand. *Alexiph.* ϒ. 88. Atque ita forte legerat alicubi apud Poëtam ὑπ' ἐρινεὸν, vel σφοδρὸν, aut fimile, i. e. αἰθ. Ad alteram interpretationem, ἄλλως, conf. Jef. LXIII. 3. ubi pro ὑπὲρ *robur illorum*, LXX. τὸ αἷμα αὐτῶν.

20. Ἔφη.] Vid. sup. v. Ἦ, & ἦ ἐγὼ, & mox v. Ἦ ῥᾳ καὶ &c. Diftinxi poft ὄπτας, & poft ἢ ἔφη. Schol. Hom. *Il.* Δ. 419. Ἦ ἐφ. ἴφη δὲ. Καὶ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦ, ἔφη. Conf. fup. & v. ſeq.

21. Ἦ χάρις, &c.] L. ἡ χάρις, βάθεια, ὑπτιωσία HEINS. Doct. *Stand.* in Æſchyl. *Sept. contr. Theb.* ϒ 4. p 738. ſimpliciter legit: ἡ Ἦρα, χάρις, &c. fublatâ particulâ ἡ. Sic & Cl. *Jenf.* p. 111. *Luc Hef.* Mallem tranſponere: Ἦρα ἡ χάρις, ἡ βάθεια, &c. Etymolog. Ἦρα. . . . σημαίνει δὲ τὴν χάριν, ἡ τὴν ὑπτιωσίαν. Conf. Schol. Hom. *Il.* Δ. 419. Supra: ὑπτιωσ. τὴν μετ' ὑπτιωσίας χάριν &c. Vide ibi, ut & v. ὑπτιῶσθαι. Apollon. Rhod. IV. 407. Κλέουσι τὴν φίσσιν. Adpofite Salmaſ. *ad Dosith. ſtat Reg Her.* p. 101 „ Ἦ, „ ἦρ, vetus verbum eſt, quod *gratiam* ſignificat & *mu-* „ *xilium*, vel *beneficium*: unde ἦρα φίρειν, ἦρα νέμειν, *gra-* „ *tiam reddere*; & ἦρα χρῆσθαι, *gratia fagittarum*, apud Do- „ fiad. in *Ara.* [*ſecunda* ſc. in line.] Ἦρα φίρειν igitur, & „ ἦρα ἀποφίρειν, eſt *gratificari*. Pro quo Homer. ἐνίκησε φί- „ ρειν verſu exigente ſæpe poſuit. Nam ἐνίκησε φίρειν po- „ ſitum pro ἦρα ἀποφίρειν, - - - - in Odyſſ. [Π. 376.] cum „ dicit, - - - - ἐφ' ἡμῖν ἦρα φίρεσθε, ſatis oſtendit ἐνίκησε „ φίρειν, eſſe ἦρα ἀποφίρειν. „ &c. Conf. H. Steph. *Ind.* in v. Ἦρα, Euſtath. *Il.* A. p. 152. ibique Politi *Not.* p. 289. *nov. Ed.* & Schol. Hom. *Il.* Δ. 419.

22. Παῖ φίλ' ὑπίνεκ φίρεν Διΐ.] Lege hunc verſum, qui eſt 578. *Iliad.* A. Π. φ. ἐπὶ ἦρα φίρειν Δ. L. BOS. *Obſ. Crit.* p. 164. Π. φ. ἐπὶ ἦρα φίρειν Δ. ſcribo, ex mente Heſychii, cujus ergo ætate ita in Homeri loco *Il.* A. 578. & ϒ. 572. lectum fuerit: ut minus bene utrobique hodie legitur, ἐνίκησε φίρειν. Sane vero ὑμεναίους dicitur ἐπὶ ἦρα φίρειν, pro ἐπιφίρειν ἦρα. Tum & ἦρα, & locutio ἐπὶ ἦρα φίρειν, pro ἐπιφίρειν ἦρα. Tum & ἦρα, & locutio ἦρα φίρειν τινι, eſt vox ac locutio eodem ſenſu, quo hic, ἦρα φίρειν τινι, eſt vox ac locutio eodem ſenſu, quo hic, ἦρα φίρειν τινι, eſt vox ac locutio eodem ſenſu, quo hic, Hefychii ſuo ævo, ſi ſic legatur, ſenſum ſuum habuerit. Vid. *Il.* Z. 132. *Odyſſ.* Γ. Homero etiam alibi uſurpata. Vid. *Il.* Z. 132. *Odyſſ.* Γ. 164. Π. 375. Σ. 56. Eleganter igitur ex hoc Hefychii loco verior lectio *Il.* A. 572. & 578. aſſeritur. JENS. *Luc.* Illud Particip. φίρεσ adhuc *Hef.* p. 111. Conf. *Not.* præc. ſcribi poſſe, *Morgi* φίλ' ὑπίνεκ φίρεσ &c. Sed φίρειν ϒ. 578. legitur in omnibus Edit. quas vidi.

23. Ἠρᾴζησεν.] Supra Ἀσήμησεν.

24. Ἠρᾴπ'.] An pro Ἀναρπᾷ? Sed vide Ἤρπ. ἄρπαν. Infra etiam: Ἠρπάζῃ. σκαλῇ.

25. Ἤρειον.] Ἤρειον, *Junonium*, forte quis *Herculem* adpellaverit, ob partam ab ea gloriam. Vid. Etym. M. Inf. Ἡρώιναλον, & Ἥρωιον. ϒ. Ἠρακλέα.

26. Ἦ ῥᾳ καὶ δὴ ὄπτας εἶπεν.] Diſtingue poſt καὶ. IS. VOSS. Scribo: Ἦ ῥᾳ καὶ, ἢ δὴ ὄπτ. εἶπεν. JENS. *l. c.*

27. Ἦ ῥᾳ, ἢ ἐξ ὀχ.] Ex Hom. *Iliad.* Δ. 419. Vid. ibi Schol.

28. Ἤρκεσεν.] Ab ἤρκω. ἠρέωσα. Vid. ſup. in Ἀρήγων. IS. VOSS. Supra: Ἀραζ'ζ'ν. ἐφησύχασεν. ubi Ἀραξ. ſcripſum. Conf. v. Ἀραχούς, & v. Ἐξαίρεσις.

29. Ἡρακλεία λίθος. ἰὼ ἴσα Μαγν. &c.] Vid. Zenob. *p.* 85.

πν· λέγουσι· οὐκ ὀρθῶς. Διαλλάττουσι γὰρ καὶ ἡ μὲ ὑποπτωσὶν τ᾽ σίδηρον, Ἡρακλεία ἐστὶν· ἡ δὲ ἑτέρα, ὡς ἐμπλησθῇ χεῖρα [2]. ἣς τι Πλάτων ἁμαρτεῖν, ἢ αὐτὸν ὑπολαμβάνειν, Μαγνῆτιν καὶ Ἡρακλείαν, ὃ Ἴων [3]. καὶ γὰρ αὐτὸς ἀλλαχοῦ ἑτέρως καὶ ἑτέραν φησὶ, κέκληκε δὲ ὥσπερ ἀπὸ Ἡρακλείας [4] τὴν ὁ Λυδίας πόλεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς, Λυδίαν λίθον [5] αὐτὸν καλεῖ. οἱ δὲ, Σιδηρῖτην· οἱ δὲ, Ἡρακλεώτην [6].

Ἡράκλεια λυρά [7]. Ἡρακλεῖ πολλὰ μεγήσαντο Φασὶ τὸν Ἀθηναῖ ᾄσμα λυρᾷ ἀναφῶναι, οἷς χρήσασθαι αὐτόν· τινὲς δὲ καὶ αὐτὸν τὴν Ἡρακλία κατασκευάζαι φασὶν ἑαυτᾷ τὰ λυρὰ ᾄσμα· ἄλλοι δὲ, Νύμφας αὐτᾷ ποιῆσαι σὺ Σικελίᾳ.

Ἡρᾷ, καλὸν * [8]. τ᾽ Ἡρακλία εἰς βούθυσιαν ἐκάλουν, γενεθλίους βίας.

Ἡρακλίαις θυσία [9]. παγκμία, ὅλη τῷ εἰκῇ [10] ταῖς θυσίαις χρωμένων.

Ἡρακίων [11], βαθῶν. χαλζόμενος.

Ἡρακλίδιον [12]. ἄγαλμα σιδήρεον.

Ἡραν [13]. βασιλεὺς ἄρχων. σκοπὸς, φύλαξ.

Ἥραντο [14]. ἤρξαντο. ἠρώτων.

Ἤ ῥά τυ. ἄρα γε.

Ἤ ῥα νύ τι [15]. ἀληθῶς δή σου.

Ἥραξεν [16]. ἔσχεν. συνέβησεν. ἔρριξεν.

Ἥραρεν [17]. ἠνφράνθη. ἥμεσεν. ἐνεφίτευσεν [18].

Ἡράσμην. ἠμόσαμην. ὡρκισάμην [19].

Ἥρασεν ἔφραξαν. ἔδησαν [20]. ἥμεσαν.

Ἡρασάμην [21]. ἠράσθην.

Ἡράσσ᾽ [22]. μὴν, ὡς Λάκωνες.

Ἦ ῥα τί μοι [23]. ἀληθῶς δή μοι; ὡδί τι μοι.

Ἦ ῥα τί οἱ [24]. ἄρα τί αὐτῷ.

Ἦ ῥά π [25] ὐχ. ὅ, τι δή ποτε.

Ἥ-

85. [IV. 22. ibique Schott.] & Diogen. [V. 2.] p. 218. SCHR. Hos remore separat Hesychius lapides, secundum alios. Vid. Brod. *Misc.* III. 29. II. Steph. *Ind.* p. 1031. & complusculi apud Salmas. *Exerc. Plin.* p. 775. 776. Suidas: Ἡρακλεία λίθος. ἡ Μαγνῆτις, &c. postea tamen eandem distinctionem ex aliorum mente indicat. Conf. Hellad. *Chrestom.* p. 4. *Ed. Meurs.* item *Not.* seqq.

1. *Μαγνῆτου*.] Sic priores Edd. & Phot. Lex. MS. pro quo *Soping.* Μαγνήτου, ut recte legitur in Ed. Schrev. & mox in hac ipsa glossa. Vid. inf. v. *Μαγνῆτις*. Plin. XXXVI. 16. *MAGNES appellatus est ab inventore, ut auctor est Nicander. SIDERITIN alio nomine appellant; quidam HERACLEON.*

2. *Ἀγόρᾳ*.] Supple Μαγνῆτις. Vid. Salm. *Fl. Ex.* p. 1102. SCHR. Nihil supplendum: ἡ δὲ ἑτέρα enim est, quam antea Μαγνῆτιν dixerat.

3. *Πλάτων . . . ὁ Ἴων*.] Locus est in *Ione* p. 363. fin. *Ed. Franc.* ὅτι τὸ τῆς λίθου, ἣν Εὐριπίδης μὲν (*sc* Οἰνέα fcil. Vid. Suid.) Μαγνῆτιν ἀπώνυμον· οἱ δὲ πολλοὶ, Ἡρακλείαν. Idem p. 365. C. Ἡρακλειώτου *Alii* memint. Fallitur itaque *Salmas. l. c.* qui *Comicum* Platonem laudari putabat, quam Philosophum respexerit Hesychius, qui & in *Timæo*, p. 1078 C. ejusdem lapidis meminit.

4. *Λυδίας λίθου*] Vid. inf. v. *Λυδία λίθος*, & v. *Λυδία λίθος*, ubi ἡ Μαγνῆτις distinguitur. Conf. sup. v. Βαστανίτης, inf. v. Χρυσίτις. Photius in Lex. MS. *Λυδία λίθος*, ἡ Βάσανος, ἡ ἐν χρυσῷ ἐξελέγχουσα· ἡ δὲ Μαγνῆτις, ἡ σίδηρον ἕλκουσα· ὧν ἡ Ἡρακλειώτης ὀνομάζεται. *Suidas in* Βάσανος, οἱ δὲ Ἡρακλ.] Sic Plin. loco modo allato. Phot. Lex. MS. Ἡρακλειώτου (l. . . . . τη) λίθος. ὁ ὑφ᾽ ἡμῶν, Μάγνης, ὁ ἑτέρως φερόμενος ἡ σίδηρον. Ἡρόκλεια γὰρ ἐλέγοντο, ἡ Μαγνησία. Conf. *Not.* præc. & inf. v. Σιδηρῖτις π.

6. Ἡράκλεως λιτῆς.] Vid. Zenob. [VI. 49.] p. 167. Diogen. [V. 7.] p. 219 SCHR. Vid. Suid. v. Ἡράκλ. *Scholia*, Schol. ad Aristoph. *Nub.* v. 1047. ibi Kust. & ad Suid. Aliud præterea exemplum ex Athen. l. XIV. p. 512. Ez. Spanh. dedit ad Callim. *l. c.* Subjiciam & aliud ex Artid. *Orat.* T. I. p. 64. *Ed. Cant.* Λυτῶν τι τὸ ὄθνον, Ἡράκλεια ἐκαπρώσω ἐχούσῃ ὄγκ.

7. Ἡρᾷ, καλὸν *.] L. Ἡράκλεος. FLOR. Ἴσως· Ἡράκλεος. χρυσοκομικὸν ἀνάθεγμα· ἡ ᾗ &c. Sequitur post paulo, Ἡρώκλεος, & Ἡρακλεῖον. Brodæus *Miscell.* l. VI. c. 26. ex hoc loco annotat, eos qui Herculem invocant solere brevitatis causa dicere, Ἡρᾷ: nam nimis longum esset dicere, Ἡράκλεις. Atque ideo apud Theocritum ad *Alam* [l. *Arum secund.*] ipsius scribit legendum esse, μὲ ᾄρῶν, pro eo quod alias dicreatur, Ἡρακλέος ᾄρῶν. Sed alterum probo. SOPINGIUS. Scr. Ἡράκλεος. Sic Varro Satyram inscripsit: *Hercules tuam fidem.* VALES. L. Ἡρακλέος καλὸν, vel Ἡρακλεῖ κάλ. ut proverbialiter dicatur de re magna. HEINS. Desperatus visus est hic locus veteribus, ut asteriscus indicat. Ego autem ex ipsa expositione Grammatici illud quod exponitur, non difficulter ma posse investigare puto. Scripsit igitur, ut ego quidem arbitror: Ἡράκλεος. ἡ Ἡρακλεῖ &c. Nam τὸ Ἡράκλεος, præterquam quod Ἐπιτακτικὸν est ἐπιθέτημα (pro quo Ἡρακλέδιον interdum a Græcis, unde illud Menandri [apud Suid.] ἀπ᾽ ἀ Ἡρακλείδου ἡ Διός) est etiam χαιρεκακικὸν, quo ἡ Ἀλεξίκακος Ἡρακλῆ invocabant χθονίοις βίαις, ut Grammaticus loquitur. IDEM. (*in altero Cod.*) Scrib. Ἡράκλεον. Infra Ἡράκλεο. pro eodem. SALMAS. Ἡράκλεον, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἥραν καλεῖν, συνέδει, τοῦ μετ᾽ ἐπιτακτικῆς χάριν. Vid. Etym. M. & Inf. Ἡ. Ἡράκλεον. Sed ordo sic non constat, qui videtur postulare, ut legatur Ἡράκλεος, ab Ἡρακλεῖς, l. c. *Herculem*, vel *Jupiterem*, *invocare*. Ἡρακλεῖς dictum ut Ἡρανός. Vid. Ἡρανίων, Nota etiam vocem Ἡραῖος, & Ἥραιος supra pro Ἡράκλειος. IS. VOSS. L. Ἡρακλεῖς καρῷ, vel καιρόν. Memnon apud Photium p. 715. BRUNO. Memnonis c. 12. verba exhibet Photius in *Bibliotheca Cod.* 224. p. 371. *Ed. prim.* Ἡρακλεῖς καρῷ (l. καίρῳ) Σελάνας. addit: Καίριον δὲ, ὁ ἐγκεφάλῳ, ὡς ἀπὸ Δωρικοῦ. Unde liquet, illud καίριον apud Memnonem esse Vocativum, a καίριος, pro ὁρίσιμον, (Vid. infra; & Epicharm. apud Athen. l. VIII. p. 363. F. ubi καίριος.) construendum cum Σελάνας, q. d. *fortissime Seleuce.* Ἡράκλεις, quod præcedit, est exclamatio: idque vocabulum Hesychio, favente farie, restituara hic mallem, quam longius quæsita adferre. Photius in Lex. MS. v. Ἡράκλεις, præmissis iisdem quæ Suidas v. Ἡράκλεις, ἐπ. 9. habet, addit: Φασὶ δὲ, ὡς χρεὼ ἔδει, ἢ Σαυμασιοῦ, Ἡράκλους. ἡ μᾶλλον ὁ τῇ χρεῖ. Idem: Ἡρακλείδιον. ἡ Ἡρακλῆ ἔτος ἔλεγον. *Anonymus* in *Cod. Burm.* Ἡράκλεον, vel Ἡράκλεον, legendum censebat; ut *Salm.* supra. Alius *Anonymus* ita: „ Lege, vel tantum Ἡράκλεις, ut legisse videtur Suidas; vel, Ἡρακλῆ καλῶν, vel καλὸν. vel, nihil nimium a scriptura abesset, ἀλήθεια. Dictus est enim „ Hercules ἀληθεύων, & etium σωτὴρ. Theodorct. *Grac. Affect. curat.* l. VIII. p. 595. & ad hoc facere videtur Suidas.

8. Ἡρακλ. Σωτῆρ.] Vid. Erasm. *Adag. Herculis sacrificium*, p. 20. SCHR. Vid. H. Jun. *Censur.* IX. 53.

9. Εἰκῇ] Id est, ὡς ἔτυχεν, ut alibi explicat. [Vid. sup.] Idem proverbium optime explicat Pollux Seberi p. 9. 10. Μᾶλλον Ἡρακλῆς. [I. 31.] Sed ibi non est proverb. sed cognomen dei: quamvis Erasmus temere inter Adagia conjecerit. [II. 7. 1. *Pomarius Hercules.*] Suid. Μᾶλλον Ἡρακλῆς. Zenob. habet, μᾶλλον Ἡρακλῆς. [V. 22.] Imo οὐδὲ est *frustra*: unde alia Vaticani Zenobii paræmia explicari potest, οὐδὲ τῷ Ἡρακλεῖ. [I. 68.] VALES. Conf. inf. v. Μᾶλλον Ἡρακλ.

10. *Ἡρακίων*.] L. Ἥρα τίμιον. SALMAS. Male Vir Summus. Schol. ad Hom. *Il.* Δ. 439. ὁ Ἡρανός, ἢ σώφρων, ἢ ἐπίκουρος· ἢ τὸ Ἡρανὸν, ἐπικουρικὸν, ἢ χαριτικόν. Conf. *Not.* ad v. Ἡρα. . . . χάρεα, β. ἐπικουρίαν.

11. Ἡρακίδιον, ἥρανον σανὸν.] Recte. Nam ἡρακίζειν in Activo, signif. *Symbolum* vel *stipem conferre*, vel *pecuniâ collatitiâ alium adjuvare*. Vid. Duport. in Theophr. *Char.* p. 194. seq. KUST. Sup. ἡρανίζω. συμάγω, fc. ἥρανος: quod addit Theophr. *Char.* c. 22. ὡς Ἀναλλᾶ. Vid. Casaub. ad c. 15. ὡς Ἀϊλιανὸν. p. 281–283. & sup. v. Ἔρανος. Male Ed. Schr. distinguit hic ante συνάγειν.

12. Ἡρανὸν.] Vid. Etym. Suid. & sup. v. Ἡρακίων, inf. v. Ἥρανος (post Ἡρανὸν) & v. Ἴρανος.

13. Ἥραντο.] Conf. v. Ἤρατο. ab Ἔρομαι. Sup. Ἐρίηρε.

14. Ἤ ῥά νύ τι.] Divisim scripsi, ut ἦ ῥα νύ τι, ex Hom. *Il.* K. 401. Conf. mox v. Ἤ ῥα τί μοι. &c. Hom. *Il.* Ξ. 190. & Ξ. 394. T. 315. Ἤ ῥα νύ μοι.

15. Ἥραξεν.] Conf. v. Ἥραται, Ἔρασε, Ἤραξεν, Ἤραρε τῷ Ἥρκει, & v. Ἀράξω, Ἀράσσει, Ἐρεισάμενος, Ἐρείσει, Ἔρασε, Ἔρασσε, Ἐρείσω, &c.

16. Ἥραρεν.] Hom. *Od.* Δ. 777. *Il.* Δ. 110. & Schol. Conf. v. Ἄραρεν, Ἀραρὼ, Ἄραρε, Ἤραξεν, Ἤρασε, &c.

17. Ἐνεφίτευσεν.] Leg. Ἐνεφύτευσεν. KUST.

18. Ἠρώσαμην.] L. ἠρασάμην, placuimus: ab Ἠράσσω. IDEM. An ἠρασάμην Inf. Ἤρασσε. ἠρασάμην. ab Ἄρω.

19. Ἐδήσαν.] Vid. v. Ἄραρεν, & v. Ἀράξω.

20. Ἠρασάμην.] Ex Hom. *Il.* Ξ. 317. & Schol.

21. Ἠράσσ᾽.] An menfis vernus? Omittitur a Meurf. *Misc. Lac.* III. 8.

22. Ἦ ῥα τί μοι. ἀλλ. δῆμος οἷοι τι μοι.] Scrib. Ἦ ῥα τι μοι. ἀλλοῖος δὲ οἷοι τί μοι] JENS. *Lac. Hesy.* p. 111. Ex Hom. *Il.* Ε. 421.

23. Ἦ ῥατί οἱ, ἄρα τι αὐτῷ.] Scrib. Ἦ ῥα τί οἱ. ἄρα τί αὐτῷ; JENS. *l. c.*

24. Ἤ ῥά π ὐχ ὅ, τι δή ποτε.] Scrib. Ἦ ῥά τι οὐκ, ὐχ ὅ. τι δήποτε. IDEM. *Ibid.*

Ἥρατο [1]. ἐφηπερξυτόνως ᾗ, ἴλαδε, ἀπνίξατο [2]· ἐφηθεσπαθίως δὲ, Ἡράτο [3], ἠλάχετο, κεκτῆτο.

Ἥρανον [4]. τὸ βασιλεῖα. φρατρικόν.

Ἡγλάνθη [5]. ἐλθικίνθη. ὀλιγάνθη.

Ἡγυμδίον [6]. δεξάμβων. εὐγόμβων [7]. κωλυβμβων.

Ἡδυλωμβί [8]. λειτοῖς. μεμιασμένοις.

Ἡρίμα [9]. ἡσυχῇ. σφέως. ἱλαρῶς.

Ἥρ [10]. ἄρχε. κεκλάμβασεν.

Ἤ ῥεῖ. ἦτις ῥεῖ, ἥτις ῥεῖ.

Ἡρειδὴ [11]. σφοδρῶς κεκτημένη. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἱλαυνόντων.

Ἤρατο [12]. ἠγάπα.

Ἡρέμα [13]. ἀζέμα. ἡσύχως, σχολαίως.

Ἡρεμεῖ. ἡσυχάζει.

Ἥρεμον [14]. ἥσυχον. σφᾶον, ἥμερον.

Ἡρεμῶν. ἡσυχάζων.

Ἤρεν. ἐπῆρεν

Ἥρεσεν [15]. ἠπείλησεν.

Ἥρας [16]. κάσπερας τὰς τείχας.

Ἡρσίδες [17]. κόραι αἱ λεῖβὰ κομίζουσαι τῇ Ἥρᾳ.

Ἡρὶ ἐπὶ γᾶ [18]. ἄντως, μεγάλως, μετ' ἀληθείας.

Ἡρίζεσίμην [19]. ἠγάπησα, ἐπεθύμησα, ἠθέλησα, ἠκέσθλευ.

Ἥρητο [20]. ἠράσθη, ἐπεθύμη.

Ἡρθύγατο [21]. ἐμνᾶτο. ἔβρεξεν.

Ἡρίχθη [22]. πλανᾶται. ἀμηχανεῖ.

Ἤρικεσαν [23]. πεποιθήκασιν. ἐκ ἤπω, ἀφ' ἧ, εἰ.

Ἠρικότας. πεποιθηκότας. καὶ ἀφ' ἧ, ἃ [24], εἰπόντας.

Ἤρκιός. νικηκιός. εἰπὼν, ἀφ' ἧ, ἃ.

Ἡρκεδάν [25]. ἐκλελεσμένοι. θελόντες. ἕπεσθαι θέντες.

Ἤρκρ [26]. ἐφερέτῃ.

Ἤρκρεσο [27]. ἤρμοσο. ἐτέτευκτο. ἐπέπηκτο.

Ἤρκς [28]. ἄρρεν.

Ἡρόσατο [29]. ἠΐξατο. κεκτήσατο.

Ἡφφωσας. ἐξάνωσας.

Ἥρα [30]. σφοῖ. αὖξον. ἔαρα. ἄρουρα.

Ἡρία [31]. μνημεῖα.

Ἡεγλύσια. ἡ τῶν ἡμέρων γενῶν [32]· ἢ τῶν ἀγ.

1. Ἤραντ.] Vid. sup. v. Ἀρηΐ, Ἀρωΐ, &c. Conf. D. Heins. *Exerc. S.* ad Luc. XI. 52. p. 167.

2. Ἀπνίξατο.] Cyrill. Lex. MS. Brem. ἀπέπνιγεν. BIEL.

3. Ἠράτο.] Vid. sup. v. Ἀεῖτης, Ἀρίσσαξ, &c. Inf. v. Ἠρίσατο, Ἤρο, & *Not.* & Hom. Schol. *Il.* A. 35.

4. Ἤρανον.] Scr. Ἤρρανον. Sic Apollon. Rhod. L. II. v. 515. Musas dicit constituisse Arctinum ἐὸν μόλον ἔρρανον. Schol. ἴδιον κτημάτων ἀφιέρωσιν. Vid. sup. v. Ἤρρανον.

5. Ἡγλάνθη.] Ab ἀγγάνω. G. Vid. sup. v. Ἀγγάνων. Quando ἰσχνὸν explicat, vide num illud Poëtæ in *Ep. ad Tit.* I. 12. γαστέρες ἀργαί, similiter *pingues* denotet *ventres*.

6. Ἠγυμδίον.] Conf. v. Ἠρεμῶν.

7. Εὐγόμβων, καλ.] Hæ interpretationes pertinent ad εὐγόμβων, quod est ab εὔγων. KUST. Forte Ἠγυμδίον hic positum pro εὐγόμβων ut sup. εὔγυμνα. ἐρξάμβων pro Ἤγγυμνα. Præcedit ibi: εὔγυιαξ. κωλυιαξ. Similiter εὔρρεν, & Ἤρεν, pro ἐρέπτα, item Ἤρρεν, pro ἐρξ. vel Ἠρ. Ἠρούσαξιν, pro Ἠρ. &c. & apud Suidam Ἤχρεν, pro Ἤχ. vel ἐξχν.

8. Ἡφλωμβί.] Ἡφλάωσεν ex Philemone habet Etymol. Sirach. XXII. 1. Λίθῳ ἡφλωμβίῳ συνελλίθη ἑνοχῆς. ubi Ald. ἡφλωμβί. Vid. sup. v. Ἀφλᾶ, & v. Ἀφλωμβί.

9. Ἤρεμα.] Vid. mox v. Ἤρεμα, & v. Ἤρεμον.

10. Ἤρ.] L. Ἤρ. IS. VOSS. Τὸ κατελάμβανεν refer ad Ἤρ. ab αἴρω. KUST. Ita Schol. Hom. *Il.* Δ. 23. H. 479. & Φ. 327. Conf. Snid. & inf. v. Ἤρῃ, cum *Not.*

11. Ἡρειδὴ.] Ἐρείδειν apud Atticos significat, *magna vi & contentione aliquid agere*; ut recte observat Schol. Aristoph. ad *Pac.* ϑ'. 25. Ἐρείδειν, inquit, φασὶν οἱ Ἀττικοὶ, πᾶν ὅτιοῦν σπουδῇ γινόμενον. ὁ δὲ μεταφορᾷ λαβὼν τὴν ἱστορίαν, φησὶ ἐπειρᾶτο, φέρειν τὰς κώπας. Metaphoram ait esse ductam a *remigantibus*; quod & Hesych. significare vult his verbis, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐλαυνόντων. Plura huc facientia notavimus ad Aristoph. *Nub.* ϑ'. 1378. Vid. etiam sup. v. Ἐρειδὴ. KUST. Phot. Lex. MS. Ἡρειδὴ. σφοδρῶς κατεγωρεῖ. καὶ τῶν ἐρετῶν. Vid. mox v. Ἤρεον. Hinc forte explicandus locus supra: Ἐρείδων. τύπτων. post v. Ἐρίδι.

12. Ἤρατο.] Scr. Ἤρατο, cum spiritu denso, & iota subscripto; ab αἱρέω, quod proprie significat *eligere*. Hesychius hic exponit ἐγάπα; quia quæ *eligimus*, *amare* solemus. Sic infra Ἡρλιάμβου, quod est verbum huic nostro cognatum, exponitur ἠγάπησε. KUST. Hac vocis Ἤρατο interpretatione melius exponitur mens Homeri *Odyss.* Φ. 40. quam vulgari versione Latina *portavit*: at notat *legit sumsitque* præ aliis quolibet arcu: idque verum, ἦ, αἱρεῖν, significationi respondet. JENS. *l. c.* Respexit Noster fine dubio ad I. Sam. XIX. 2. Καὶ Ἰωνάθαν ὁ υἱὸς Σαὺλ ἠγάπα τὸν Δαυὶδ σφόδρα. Hebr. ויחפץ יהונתן בדוד מאד. ubi Compl. Ed. ἠγάπα. Qui locus (*Heinsio* quoque notatus) omissus est in *Concord. Gr. Tromm.* sive potius male adscriptus Themati ἔχω. Suid. Ἤρατο. ἠγάπησε. ut mox: Ἡρλιάμβου. ἠγάπησε, ἠπάτησε. &c. Supra: Αἱρεῖσθαι. αἱρεῖσθ, αἱρέσασθ. Et: Αἱρεῖς. ἀγαπᾷς, ἀγαπᾷς. Infra: Ἠρέσθη. . . . . ἠγαπήθη.

13. Ἤρεμα.] Vid. paullo superius, & conf. Suid.

14. Ἤρεμον. ἥσυχον.] Conjunxit Apostolus I. *Tim.* II. 2. Conf. v. seq. & sup. Ἀσύμβολον. ἀσυγχύτου.

15. Ἤρεσεν.] Lego Ἤρεσεν, ab ἐρείδω. Vide paullo ante v. Ἡρειδὴ, & quæ ibi notavimus.

16. Ἤρας.] Est verbum suspectum; pro quo forsan Hesych. scribere debuit, quamvis alio loco, Ἐρείσας. KUST. An pro Κειρίας? REISK.

17. Ἡρσίδες.] Forsan scribend. Ἠρσίδα, adhuc ἥριον. H. STEPH. *Ind.* Plura de hac voce Etymologus; quem consule. KUST. IS. VOSS. In fine pro τῇ Ἅρᾳ. scribe ex Etymol. τῇ οὖ Ἄργει Ἥρᾳ. HEINS. Sacerdotes illæ Argivæ supra Ἀρσενίδες audiunt; forma Dorica pro Ἠρσενίδες. Sic enim pro Ἀδελφίδης ibi legendum docebit *Not.* Conf. v. Δαιδίδες.

18. Ἡρὶ ἐπὶ γᾶ.] Spectat locum Hom. *Il.* O. 53. Ἀλλ' αἰ δὴ ἐπὶ γαῖαν γε &c.

19. Ἡρίζεσίμην.] Locus, quem interpretatur, exstat *Ps.* CXIX. 30. Ὁδὸν ἀληθείας ἐμεθεσίμην, l. c. יצרתי. Conf. 40. hæc sententia exponitur: ἐπεθύμησα τὰς ἐντολάς σου. HEINS. PERG. PRIC. *Annot. post.* ad l. c. Videtur respexisse ad *Ps.* CXXXI. 14. ubi LXX. Interpr. Ὅτι ἠρετίσατο αὐτὴν. Vel ad *Ps.* CXVIII. 173. Ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠρετίσατο. KUST. BIEL. Conf. *Not.* in v. Ἠρίσατο.

20. Ἤρητο.] Hom. *Il.* A. 513. Vid. Suid. & sup. v. Ἤρατο, v. ἐξέρυτο (posit ἐξηρε) v. Ἐπαρῆ, v. Ἀρωῆ, &c.

21. Ἡρθύγατο.] Conf. v. Ἐρθύγη, & v. Ἀρυτῆ.

22. Ἡρχθῆ.] Vid. v. Ἐρεχθείης.

23. Ἤρικεσαν.] Confundit hic Hesych. Ἠρίκεσαν, quod est ab αἴρω, & ἐρίκεσαν, quod est ab ἴκω, ut ex interpretationibus subjunctis apparet. Vide etiam v. seqq. KUST. Supius ejusmodi voces confundit Hesych. Hic tamen, & in seqq. aperte ita duo distinguit, addens, λέγεται δὲ καὶ ἐρικέναι ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν (vel ἔλθῃ) ἢ, id est, ἐρίκεσαν, significare κίκεν. pro quo tamen Dorice etiam Ἠρίκεσαν dicitur. Conf. Etym. M. v. Ἠρακλῆς, & Sylburg. ibid. Similiter fere Suid. v. Ἠρκέσθη & ἐρίκεσθαι distinxit.

24. Ἃ δὲ ᾗ ἢ, ἐπάθεν.] Ergo ἐρίκεσαν, & [v. seq.] ἠρικεσίν. SOPING. Vid. *Not.* prec. Supra: ἐξηγησάμεθ. ἐξηρικεσίν. ubi Ἠρικεσίν refcripfi.

25. Ἡρκεδάν.] Scrib. Ἠρκεδάν. Vid. Suid. v. Ἠρκεδάν, & inf. v. Ἠρκεδόν. ἐπεκεδάν.

26. Ἤρρῃ.] An Ἠρκεδῇ Vid. ἐρίκεδεν. κρυπτὸ. IS. VOSS. An legendum Ἠρίκῃ, ab αἴρω? KUST. Ἠρρῃ Homer. dixit, sed alto sensu, *Iliad.* M. 56. Schol. ἐπιτεταμένῃ, ἐρωμένῃ. Sup. Ἀρῆτ. ἐρωμένε. ut sup. in v. Ἤερρα, & v. seq. Ἤερρε. Sup. Ἀρῆτ. ἐρωμένε. An itaque pro Ἠρρῃ scribendum Ἠερρῃ Sup. Ἀερεῖ. . . . ἀερτῇ. Inf. Κρατεῖ. . . . ἄερεῖ. Conf. v. Ἠρί.

27. Ἤρρεσο.] Hom. *Il.* Γ. 358. Conf. v. Ἐρέρεσθαι.

28. Ἤρκς. ἄρρεν.] Videtur mutilatum ex Φρύνιχος; ut infra Νύμφαι ex ναυάρχαι, & plura alia apud Hesychium. Φρύνιχος autem significat σώφρων, prout etiam hic ἄρρεν scribendum videtur, ut ἐρ ex fine vocis præcedentis repetito. Vel ἄρρεν hic ferri potest, si verum est quod scribit Suidas, Φρύνιχος interdum malo sensu accipi pro nubit Suidas, Φρύνιχος interdum malo sensu accipi pro nubere. KUST. Supra: Ἡρκεδάν. κηρύ. Infra: Νύμφ. ὁ ἄρρεν, ὁ ῥάφανος. KUST. Supra: Ἡρκεδάν. κηρύ. Infra: Νύμφ. ὁ ἄρρεν, ὁ ῥάφανος. KUST. Supra: Ἡρκεδάν. κηρύ. Infra: Νύμφ. νυμφίος. Dod. μαρά. Vide num huc faciat. Conf. v. Νύμφ. νυμφίος. Dod. *Reisk.* Κρὰς conjicit; quum male semper audierint *Oetæi*.

29. Ἤρκσθ.] Hom. *Il.* A. 351. Vid. sup. v. Ἤρατο, & v. αἰρέσασθ, item v. Ἀρέσασθ, & seqq.

30. Ἤρα.] Vid. inf. post Ἠρώων. & post Ἠρκδ. & sup. v. Ἤρ. Conf. v. Θέρι. σφοῖ.

31. Ἡρία.] Vid. Harpocrat. SCHR. Vid. Suid. Etym. Schol. Theocrit. II. 13. H. Valef. ad Harpocr. & inf. v. Ἠρώων. Ἠρωΐδι. & Ἤρῳον, ibique *Not.*

32. Γενύσια.] L. Ἡγεσία. J. F. GRONOV. HEINS. ANONYM. *in Cod. Wolfen.* Schol. Hom. *Iliad.* A. 37. Ἠρώων. ὅτι ὁ τὰ ἄρρεν ἡγεσία ἐμφαν· ὁ ἢ ὁ τὰ ἡ

ὄρθρῳ [1], ἢ τῷ ἥκι γενομένῃ [2]. ᾧ παρ' Αἰσχύλῳ, ἢ λέαινα. Ἡσιόδῳ. ἢ ἢ οὐ τῷ ἀεὶ [3] τίκτουσα, ἢ ἢ οὐ τῷ ἅπαξ.

Ἡσίονος. τὸν ὑρίωνα [4] πόαν.

Ἡσιόνιος [5]. πόα μέλι.

Ἡσιονίς. τυμβόρυχος.

Ἡσιὸς [6]. ψυχρός.

Ἡσθίοντο [7]. ἐφοβοῦντο.

Ἡσθιομένων [8]. περιλειμμένων.

Ἥσκησε [9]. ἐρράγη. διεχίθη. ἔπηξεν [10].

Ἡσκέπασε [11]. ὁ Διόνυσος.

Ἧσι μάλα. ὄρθρου [12].

Ἥσμων [13]. νέον.

Ἥσμος [14]. ἐφθευτός.

Ἧσπε [15]. χάσκει.

Ἡσσιάλπιγξ [16]. ὀρνίθιόν τι εἶδος.

Ἥσ-

1. Ἢ τῷ ὄρθρῳ &c.] Ego hoc modo lego totum locum: Ἡσσον. ὁ τῶν ὑπόνων χρόνος, ἢ τῷ ὄρθρῳ &c. Non dubito quin hæc legitima mens & scriptura sit Grammatici. Confudit τὸ ἢ, & τὸ ἤ, quorum prius articulus est, alterum conjunctio. HEINS. Ita fæpius. Hic tamen nihil mutaverim, quum diversas particula ἢ significationes indicet. Vid. *Not.* præced. & mox seqq.

2. Γενομένῃ.] L. γλυκυμένῃ. J. F. GRONOV. Προσμένῃ Schol. Hom. *Il.* A. 477. & Eustath *l. c.* Etymologus etiam γλυκάνῃ, ut & Schol. Hom. *Od.* B. 1. ubi γλυκυμένῃ ex MSS. Barnef. Sed γλυκάνῃ eodem sensu ictineri potest. Vid. *Observ.* meas ad *Galat.* IV. 4.

3. Ἢ τῷ ἀεὶ τίκτουσα, ἢ ἢ οὐ τῷ ἅπαξ.] L. ἢ ἢ οὐ τῷ ἀεὶ τίκτουσα, ἢ τῷ ἅπαξ. HEINS. Conf. sup. v. Ἥσ. Neque immen *Heinsii* adfentior, τῷ ἀεὶ mutanti in ἀεί, i. e. ἀεῖ. Diversas enim interpretationes iterum exhibet Hesychius (an vere, non disputo) ut Ἡσσήσεται fit, & οὐ τῷ ἀεί, & οὐ τῷ ἅπαξ τίκτουσα. Ἥσ enim per crasin pro ἀεὶ ponitur, & pro ἅπαξ. Vid. Etymol. M. p. 437. *sub init.* & sup. v. Ἥσ, sive Ἥσσ. Gloffar. Gr. Lat. MS. M. Apoftolii: Ἡσσήσεται. *generata IN AERE in prima parte dieri. Nam antiqui dividebant diem ficut annum in IV. partes.*

4. Τὸν ὑρίωνα.] Scrib. ὑρύγιον. Sic enim ab aliis herba illa appellatur. KUST. IS. VOSS. ὑρύγιον exhibet H. Steph. *Ind.* Vid. fup. v. ὑρυγία, & inf. v. ὑρύγιον.

5. Ἡσιόνιος.] Vid. fup. poft v. Βεδάτα. Phot. Lex. MS. Ἡσιόνιος. πυθμὴν οὐ Ἀτλὴς, ἢ οὐ πυγὴ οὐδὲ ἡ Δικταῖον πυλὼν.

6. Ἡσιὸς.] Vid. fup. v. Ἡσία, & *Not.*

7. Ἡσθίοντο.] Vox ἤσθιον, *Tib.* II. 11. HEINS. MUNK. BIEL. Ab ἔσθω, h. e. ἐσθίω. quod vel ab ἔσω, teste Etymol. vel ab ἔσσω, quo fenfu ἐσθίειν dicitur. VERW. An funtum ex Tib. II. 11. 2. ἢ ἢ γυνὴ μὴ ἐσθίοντο εἰ τοῦ γυναικείου. KUST. Eundem locum adtulit H. Steph. *Thef.* I. 1901. D. Et tamen mox fubjungens Hefychii locum feribit: „ *Dubium unde fumptum.* „ Non animadvertit fcil. in voce ὑφαίνεσθαι commode fuppleri οὐ ἔσσω, vel οὐ ἔσω. I. B. *lanificium exercebat*; ab ἐσθίειν, *laborare circa lanam, lana ac tela vitium quærere.* Supra fimiliter: Ἡσσᾶ. ἐφαίνεσθαι, fc. οὐ ἔσσω. Et: Ἥσσαν. . . . . παθαίρουσιν τὴν οἰκουργίαν. Infra: Σωθέσθαι. σωφρονίζεσθαι, σωφρονεῖν.

8. Ἡσθιομένων.] Supra: Ἡσθίει. κλᾶ ἐργάζῃ, μάσσει. In fra: Ἡρόδοτος. ὑρίσκουσι.

9. Ἥσκησε.] Eft verbum Homericum *Il.* P. 295. ubi a Schol. hidem Paffive exponitur, διεχίθη. Alias ἱρύσσω (unde ἔσσω) Active fignificat χίζω. Vid. Etymol. & Suid. v. Ἥσσων. KUST. Vid. fup. v. ἐρυσάμενος, & v. ἔρυσε, mox v. Ἡσσᾶ.

10. Ἔπηξεν.] Refero ad Ἥσσω, ab ἱρύσσω. Certe ἔσσω pro ἔπηξε accipitur apud Hom. *Il.* Δ. 462. [& alibi paffim.] Imo ipfe Hefych. Inferius Ἥσσω exponit, πατάσσω. KUST. Conf. fup. v. ἔσσυτο, &c. inf. v. Ἡσσῖτο, Ἡσσᾶν, &c.

11. Ἡσκέπασε.] Orpheus apud Proclum in *Timæum:* ubi tamen eft Ἡσκεπασθ; quod vitiofum effe a multis Indocte putatur. Alibi idem: Ὀρφεὺς ἐκεῖ καὶ Διὸν πάντας ἐν τῇ γῇ. Vid. Leopard. I. XII. c. 2. SOPINGIUS. L. Ἡσκεπασθ, ut Leopard. XII. 2. & Theod. Canter. *Var. Lect.* I. 26. SCHR. Leg. Ἡσκεπασθ. Nazianz. Στηλ. A. [*Orat.* III. p. 104.] ἐπὶ πᾶσιν ὁ Φάνης τε καὶ Ἡσκεπασθ. quos Orphicos effe Deos docent interpretes: ac *Phanes* quidem vitali facultati præfidere fingitur: *Ericæpæus* autem alteri euidam. Prodigiofi videlicet quidam Du funt & execrandi. HEINS. Vid. Nazianz. *Invectiv.* I. *in Julian.* p. 72. *Ed. Montacut.* qui in *Not.* nefcire fe ait, quinam fint Φάνης καὶ Ἡσκεπασθ. In utroque vid. Suid. Ibique Kufi. qui & verba Procli exhibet; coll. Ill. Bentl. *Epift. ad Mill.* p. 2—5 Vide etiam Nonni Monachi *Synagog* p. 154. ad Theologi *l. c. Ed. Montac.* & Cl. le Moyne *Diff. ad Jer.* XXIII. 6. p. 64—66. Conf. Reinef *Claff.* I. *Infeript.* CCIX. p. 211. ubi Ἡσκεπασθ corrigitur.

12. Ἧσι μάλα ὄρθρου.] Λείπ' ἴσως τὸ, πάνυ. Locum hunc

Homeri reddit, qui *Iliad.* I. [360.] Ἧσι μάλ' ἀκαμάτοιϐιν &c. Scribes igitur: Ἧσι μάλα, ὄρθρου πάνυ. Sic & Homeri interpres. HEINS. Etymol. M. aperte: Ἧσι μάλα, ὄρθρου πάνυ. pro quo Hom. *Od.* T. 156. μάλ' ἦος.

13. Ἥσμων.] Suipecta hæc vox H. Stephano T. I. *Thef.* p. 1073. A. Putem Ἡσνὸν esse veram lectionem. Olim fere ut μ pingebant: unde frequens error. Vid. inf. v. Ἥσνος.

14. Ἥσμος.] Malim Ἥσνις, ut infra. Vid. *Not.* præc.

15. Ἧσπε.] An pro Κάπε? Infra fic: Κάπνε. χαίζει. IS. VOSS. Peffime pro Κάϊε. Hom. *Il.* Σ. 362. Κάϊε δ' ἀμφὶ πυρὶ φῶτα. Ubi Schol. Κάϊε. ἀλλαχοῦ, ἀλλαχόθι. Vide etiam infra v. Κεπνῖς, & Κάϊος. KUST. Sæpe ε & π confundi fup. notavimus ad v. βύκλ, Ἡσκάσατο, &c. &c.

16. Ἡσσιάλπιγξ.] Forfan quod *mane*, aut *vere*, *buccinare* videatur. H. STEPH. *Ind.* Schol. Ariftoph. ad *Aves* 484. ex Callimacho: ὁ δὲ αἰγιάλῳ, ὃν ἡσσιάλπιγξ.

17. Ἥσν.] Malim κίϊν feu κίϊνε, ut fupra. O. ἵμε & ἵμι & ἵμι dicebatur pro eodem. ἵμι autem hic eft *arcus cæleftis.* SALM. Conf. in v. ἐρίσκασα.

18. Ἡσυχάσμων.] Forte eo Pollux refpexit, cum ἄφω μάρ κόϐ exponit. HEINS Conf. fup. v. Βαρύθυμος.

19. Ἡσυχάσγυς.] Sic Nicand. *Ther.* νύσσῃ ἰσχνίῃ memini, *p.* m. 26. Similiter in Sapphicis p. 36. *Ed. H. Steph.* ἀφ' ἁγνῆ dicitur *lufcinia.* Conf. Theogn. v. 1198. & fup. v. ἐαρίδιον.

20. Ἡσυχάσω. λόν &c.] Legerim *iri*: ut fenfus fit, ἐρυσάνῃ dici *de* ovibus, &c. KUST. Phot. Lex. MS. Ἡσυχάσω πάνυ, ἐπὶ ἔαρ. οἱ φόϐοι ἐφίεσθαι.

21. Ἥσ.] Vid. fup. fuo loco.

22. Ἥσυος.] Poll. I. 240. λευκὸν ὑρίου σπέρμα. Vid. fup. v. Ἥσμων, & *Not.* ad v. Ἥσιος, & Ἔρυσε, poft Ἐρύσσῃ.

23. Ἡσλον.] Ab ἔρω, ἐρείδω, i. e. ἔρυσμα, *columna.* G. Schol. Hom. *Il.* Φ. 126. Ἡσλον. παῖδ' ὑλὸν μοῦσα. ναῦον. Cyrill. Lex. MS. Ἡσλον. τάφον. παῖδ' ὑλὸν τὸν ἔρυσμα, τὸν ὑλόν. Vid. Schol. Theocrit. II. 13. item *Not.* in v. Ἡσία, & L. Bos *Obf. Crit.* p. 89. Conf. v. Ἡσυχάς.

24. Ἥσμων.] Frequens Homero. Adde Heffod. in *Clyp.* v. 421. JENS. *Lac. Heſ.* p. 112. Vid. fup. v. Ἔρυσε, & *Not.* in v. Ἥσυος.

25. Ἡσυόπλα.] Conf. Ἡσυᾶν. SOPING. L. Ἡσυόπλα. Vid. Suid. IS. VOSS. KUST.

26. Ἥσζεν.] Confundit hic Hefych. plura verba affinia foni: nimirum Ἥσζον, vel Ἡσσίζω (ab ἱρύσσω) Ἥσσων (ab ἱρύσσω) Ἥσσω (ab ἔρω) Ἥσσω, ab ἄρω. Ad primum verbum pertinent interpretationes ἴσχεσθαι, & ἵζεσθαι: vide paulo ante v. Ἥσσων. ad fecundum, Ἔσζεν: vide v. Ἥσσων: ad tertium, ἐγάσσῃ: ad quartum, σπεῖσθαι, & ἐρυσσάν. Infra: Ἥσσον. ὑρυσσάν. Supra: Ἄρσεν. ἀρυσσάν. KUST. Conf. v. Ἥσσῃν, Ἥσσᾶ, & Ἡσίζῃν.

27. Ἔσσυτο.] Conf. fup. v. Ἔρυσε, & mox v. Ἥσσῃν.

28. Ἡσσῖτο.] L. Ἥσσον, ab ἱρύσσω. KUST. Vid. fup. v. Ἀσσσσσῖτο, Ἔσσσσσο, ubique Not. & v. Ἥσσσσσο.

29. Ἡσίσσων.] J. Pollux VII. c. 33. [*fect.* 60.] σὺς ἡ ἔϐδα ἢ Θρᾷαν. forte Ἡσίσσων legend. SOPING. Imo ζυγὸς, ut ibi MSS. [Vid. Pollucis Interpp.] IS. VOSS. Si vox fana, Ἡσίσσων dicta fuerit *veſtis* verna, ab ἦρ, ver; ut Διείσσων, *veſtis* æſtiva, a Διός. KUST. Præiverat H. Steph. *Ind.* „Ἡσίσσων (inquit) *veſtis* verna, *veſtimentum quo vere* „ *utimur*; forfan pro ἐαρίσσων. Iidem *veſtis* æſtiva dicitur „ Διείσσων, in qua Διΐζομεν. „ Vid. inf. *Not.* in v. Θερισσῆν.

30. Ἡσίσσων.] L. ἢ σίσσων. Poſterioris feculi vox σίσσων, pro ἱρσῆν. Vid. Poll. p. 340. & cum allos, tum Suid. IS. VOSS. Eft corrupta lectio gloſſæ. REISK.

31. Ἱρίσσων.] Ex ἵρι, & φασὶ, id eſt, σφάσι, i. e. Ἔφασαν, σφάσιν, Φασὶν, &c. G.

32. Ἥσζεν.] Scribo Ἥσσων, ut habeat poſteriori interpretatio Ἔσζεν, cui reſpondeat. Vid. fup. v. Ἥσσω. KUST. Conf. in v. Ἥσζον.

'Ηβήιχθη [1]. ἐρράγη.
'Ηρείομεν [2]. ἐζητοῦμεν.
"Ηεκεζεν [3]. ἐδοκίμαζε. ᾗ ἤεκαζεν [4].
'Ηεκ(ῆ) [5]. ἤξατο.
'Ημαλόωτο. συνέλαβεν.
'Ημαυίζετο [6]. οὐκ ἦν ἀεμίζων.
"Ημαζεν [7]. ἐσκέπαζεν. ἀχέρωζεν.
'Ημιδί©. ὀπτριδιὸς [8]. κρεμαδιὸς.
'Ημεσμένη. ὦ κατασκιαζομένη.
"Ηξατο [9]. συνεφώνησεν.
"Ηρενεν. ἠκούϊσα [10].
"Ηρνυτο [11]. ἐπαΐων.
'Ηεσκάχη [12]. κοιλάμαζα ἡ γῆς.
'Ηεσίνεν [13]. ἀπεσθέσεν.
'Ηεῖμαν [14]. ἱρώτησα.

"Ηεν [15]. ἱρώλευ.
"Ηεητο. ἠρώτα.
'Ηεγκὰ ἦμαρ [16]. ἡ ἴλης ἡ ἡμέρας.
"Ηρ© [17]. συνέκτη. ἐπικρεία. ἐαρ©.
"Ηεσζα. ἠεσβίαζα
'Ηεσσάθυα [18]. ἀσθένεια. ἐφτὰ γυναῖκὰ λαμπρὰ, ἀγρυμὸν ὁ Πελοποννῆσ χρ τὸ ἱαρ.
"Ηεσεν [19]. ἐχίοπτεν.
'Ηεῖχα [20]. τὰ Θυαλείσια [21]. ὁ δι, ἐφτὰ· ὁ δε, ἕμα [22].
"Ηρε. ἠρώτησε.
'Ηεσῦ [23]. κατηεσῦ.
'Ηεσύζαζε [24]. σκάφιλε.
'Ηρουτο. ἠεσβίατο. ἐπώρτο [25],
'Ηεσφίλη [26]. Σιβύλλης ὄνομα.

[1] 'ηβήιχθη.] An 'ηβήιχθη legendum duplici augmento? Alias erit a ῥήγω, inusitato. G. Series liter. requirit 'ηρήιχτο, cum ono ῥ. IS. VOSS. KUST. quod fuerit ab ἐράκω, vel ἐάγνυμι, quod significat κλῶ, ῥήγνυμι. Vid. sup. v. 'ηεκαν, & quæ ibi notamus. KUST.

[2] 'ηρείομεν.] Vid. sup. v. 'ερείομεν.

[3] 'ηεκεζεν. ἐδοκίμ.] Ita Schol. Hom. *Il.* O. 529. & alibi. Conf. Suid. & sup. v. 'ενηεκεζεν, item *Not.* in v. 'ηεφίζεν.

[4] Καὶ ἤεκεζεν.] Forte: καὶ 'ηεκεζεν. ut notet, tam per η, quam per ι, feribi in penultima. Erotian. 'ηεκεζεν. ἐ-δοκίμαζεν. An vero hae Gloſſæ repetitione indicare voluit, τὸ 'ηεκεζεν non tantum ſignificare ἐδοκίμαζεν, ſed etiam ſenſu magis proprio & vulgari, *ſuffecit*? ut Lexic. Gr. MS. 'ηεκεζεν. ἀρκεῖς γίγνετο. Ita ſæpius Noſter proponit varias unius vocabuli ſignificationes, quando maxime uſitatam indicans, in principio vel fine paſſim vocem ipſam, quam expliciet, ſimpliciter repetit. Vid. ſup. v. 'Αμπελ©. ἡ μεχανη, &c. - - - - καὶ ἡ ἄμπελ©. Conf. *Not.* ibi, & in v. 'Ασσυρί©. Alibi diſertius loquitur. Ex. gr. Αἷμα. - - - - ταῦτα αὐτὸ τὸ αἷμα. Et: Κυρῆν. τὸ κυρίως κυρῆν, &c. Sic: Τέρεν. κυρίως αὐτὸ τῦρ. &c. Et: Χάρη. - - - καὶ αὐτὸ τὸ ζῶν, οἱ χάρες.

[5] 'ηε(ῆ). ἤξατο.] Sic Lex. MS. & Gloſſæ MSS. in *Jobum*. Habent *ol O Job.* XIII. 15. (qui locus omiſſus in Tromm. *Concord. Gr.*) *Num.* XVI. 46. *Judic.* XX. 39. II. *Paral.* III. 10. Adde I. *Macc.* V. 31. Conf. ſup. v. ἠέγνυμι, & v. 'ενῆε(ῆ).

[6] 'ημαυίζετο.] Explicatio requirere videtur 'Αναμασσόμενον, aut ſimile, ab ἀσμονία. Conf. v. 'Ανάσσειν. &c. Sed hoc & præcedens vocabulum aliis relinquo.

[7] 'ημαζεν.] Galen. 'ερμάζειν, ἐδρᾶζειν, σταθίζειν. unde 'ημαπλ[in *Lex. Hippocr.*] ἱμαπλὴ, ἡ ἐρεμὴ. Hippocr. καὶ 'ενταῦθι. SOPING. Forſan ſcribend. 'ημαπτίζειν. Hinc ἐρμαπτηρία ταῖς apud Poliuc. p. 8. Sed vide 'ερμάζειν, & 'ημαζί. M. MEIBOM. Leg. 'ημαζεν. ab ἱμαζεν. Vid. Foël. in *Oecon. Hipp.* [v. 'ημαπλὴ.] KUST. Conf. *Not.* in v. 'ερμάζειν.

[8] 'σπριδιὸς.] Refer ad 'Ημερί©, ab αἰρία, quod Heſych. eum 'Ημερί©, quod eſt ab αἴρω, male confundit. Supra: 'Ημερίων. ἐπιτροπεύων. KUST.

[9] 'ηξατο.] Semel occurrit apud Hom. *Od.* τ. 310. ubi uſque ad ϕ. 343. totius *Odyſſeæ* epitomen recenſet Ulyſſes. Neſcio an eo reſpexerit Heſych. Niſi forte ſit pro 'Ρίξατο. ἀπῆρ. ut conjicit *Reisk.* Inf. 'Ρηξάτω. κοπτέτω.

[10] 'Ηρενεν. ἠκούϊσα.] Pro 'Αρενεν, ἐκούϊσα. GUYET. 'Αρνέω, ἀρνέομαι, ἄρνω, ἀρνῶ. G. Pro 'ηρνέω, ab ἠρνέω. Conf. ſup. v. 'Αρνέσιμον. κόπτεσθαι. KUST.

[11] 'ηρνυτο.] Ad ἄρω, aptat, *adorno*. G. Conf. v. 'Αρνύθω.

[12] 'ηεσκάχη.] [*Ed. Schrev.* 'ησκαχή.] L. 'ηεσ. χαπέ. κοιλάμαζα &c. 'ησ idem quod ἄσσ, κοιλάδι. Vid. ſup. in 'Αρ©. Χαπέ vero, ſeu χαπέ, idem quod χαπέ. Vid. Γαπέ. IS. VOSS. Scribendum videtur, 'ηεσσίης, ad ἦσ, pro ἦσσ, *terra*, & κάπ©, κοίλωμα. Vid. inf. v. Κοιλ, & ἦσ, pro ἦσσ, κοίλωμα. KUST.

[13] 'ηεσίνεν.] Pro 'ηρένεν, ab ἐρινεὸς, *inhibeo*. κωλύω. Vid. 'ερινέων. IS. VOSS Male, ut puto, pro 'ηρκεῖν, i. e. *propulſavit, arcuit*. KUST. Prius magis placet. An vero pro 'Ηλοίζοι

[14] 'ηεῖμαν.] Vid. Etym. M. & ſup. v. 'ηρείομεν, 'Ηρεν, &c.

[15] 'ηεν.] L. 'ηαν. Vid. mox 'ηε©. Eſt ab ἄρω, *congruo*. IS. VOSS. Forte 'ηαν, ab ἄρω. GUYET. Male Guyeti Nota ſubjecta erat voci 'ηεσπέσι.

[16] 'ηεγκὰ ἦμαρ. ἄλλως &c.] Forte Παντὸς ἦμαρ. Conf. ſup. 'ηεσπέσι. SOPING. Legendum videtur una voce, 'ηεσπέσιμαρ, i. e. *toto die, a mane ad veſperam*. Sed ἑσπέριον. G. Iſtud 'ηεσπέσι pertinet ad literam Π. & legendum Πεῖσαι. FI.OR. Peſſimus profecto error, & quidem ipſius compilatoris, dum Π accepit pro Η Lege omnino, & ſuo loco infra repone: Πεῖσαι ἦμαρ &c. quomodo ſæpiſſime apud Homer. & inter alia *Odyſſ.* I. 161. ubi Scholiaſtes eadem habet quæ hic legimtur, ſcribens: Πεῖσαι ἦμαρ. δ' ἴλης ἡ ἡμέρα. P. MAASVICIUS (*ad oram libri ſui*) Πεῖσαι ἦμαρ legit Cl. *Kuſter. Similis* phraſis 'Απ' ἰοῦσαι ſupra. RELAND. (*ad marginem lib. ſui.*) *Mendum* ridiculum. Legendum enim Πεῖσαι ἦμαρ. ex Hom. *Iliad.* T. 162. Τὸ Π hic tranſiit in Η, addtis duobus apicibus ſuperioribus; uti contra τὸ Η mutatum eſt in Π, demptis iiſdem apicibus, infra ubi legitur Πλαιάνη, pro 'ηλαιάνη. KUST. Veriſſima obſervatio. Conf. Heſiod. *Theog.* ϕ. 596. Cl. la Cauſe adverſ. Harduin. p. 138. & *Mſc. Obſ.* IV. I. p. 19.

[17] 'ηρ©.] Vid. ſup. v. 'ηεσ, & Foël. *Oecon. Hipp.* Quando ἐαρ© notat, eſt Genit. ab ἠ, quod ſup.

[18] 'ηεσσάθυα.] Photius in Lex MS 'ησσάθυα. ἰσχὺς γυναικεία. ἀσθένεια. Scaliger diſtinctionem poſt γυναικεία tollit. Male ϕθαυσία in Ed. Hag.

[19] 'ηεσεν.] Soph. *OEd. tyr.* τὸν σταῖχα ἐσχε, cum matre coiit. M. MEIBOM. Verba ἀρὼ & ἀνήρ apud Græcos ab agricultura elegantes ad concubitum viri & feminæ, vel ad procreationem liberorum transferuntur. Nam & ἀρὼν & ἀνὴρ γαμέτα dicunt; & ἀρὼν & ἀνὴρ τέκνα. Prioris ſignificationis exemplum eſt apud Soph. *OEdip. Tyr.* p. 209. *Ed. H Steph.* ubi OEdipus ipſe de ſe ait: - - - τὸν σταῖχα ἐσχε, Ὅθεν τε αὐτὸς ἐσπάρη. I. e. *matrem aravit, unde ipſe ſatus eſt.* Poſteriore ſenſu, nimirum pro *procreare*, τὸ ἀρὼν hic accepit Heſych. uti τὸ σπείρειν Plutarch. *de Educ. Puer.* p. 2. ubi refert Diogenis dictum ad adoleſcentem animo abalienatum: Νεανίσκε, ἐ σπεῖρε σε μᾶλλον ἔπειρε. KUST. Sophoclis locum, præter alia plura, notaverat etiam Gataker. *de Nov. Inſtr. Style* c. XI. *ſub init.* Ejuſdem Schol. in *Antig.* ϕ. 579. Ἀρότρια, καὶ ἀνδρικὰ σπέρματα. Δημοσθένης. Theognis ϕ. 582 Ὅς τὸν ἀκοντίζει βαθὺ ἄγκυρ' ἀρότρ. Similiter Plaut. *Aſinar.* V. 2. 24. *Fundum alienum aras, incultum familiarem deſeris.* Quare in Oneitocriticis Ἄροσε, τοῦτ' ἔστι ἔσπειρε τὴν γυναῖκα. Sic Artemidor. I. 53. p. 45. Hinc Ἄλοσις, ἡ σπορὰ, ἡ ἄρουρα, ἡ γαμετὴ, apud Schol. Soph. in *OEd. Tyr.* ϕ. 1220. Et ἄνω, τοῦτ', τὸ αὐτὸν notat apud Artemidor. II. 24. Ejuſmodi metaphoræ variis in linguis uſurpantur. Conf. v. 'ηρὼν, & Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Tim.* p. 105. ſive 127 *not. Ed.* bidemque L. Barlæum. Adde Cl. D'Orvill. *Crit. Vann.* p. 609. Heſych. ſup. p 565. Λογισμοῦσιν. χρωμένων. In fine pro ἐβούλ© Flor. Ed. male ἐβούλ©. Infra: Καταίζεσθε. - - - ἐβούλ©.

[20] 'ηεῖχα.] Referipſi 'ηεῖχα. Forte hujus Feſti mentio eſt in *Marmor. Hieronym. & Prian.* ex conjectura Cl. Chiſhull. Vide ejus *Antiq. Aſiat.* p. 131.

[21] Θυαλείσια.] Erat feſtum Creticum, idem ac ceteris Græcis Δαιτύσια. Infra: Θυαλεῖ©. Δαιτύ©. Sic ὁ Θυαλεὺς ἀνὴρ occurrit in Marmore *Sander. inter Lanas & Olonnas*, in Chiſhull, *Antiq. Aſiat.* p. 134.

[22] 'ημι, ἦμα.] 'ημι, ἦμα. Etymol. M. IS. VOSS.

[23] 'ηεσῦ.] 'ηεῖ eſt 2. perf. Imperf. Paſſ. ab αἴρω, quomodo ſi ſcribendum, præter κατηεῖ pinge, ſuprema

"Ηρειν. ἀπόλλυτο [1].
'Ηρῆκεν [2]. εἰκῇ ἀφικ). παρ' Ὁμήρῳ δὲ μὴ διαχρείας·

"Ερρ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέσχηε ζωόντων [3].

"Ηρσεν [4]. ἤμεσεν.
"Ηρσαν [5]. ἀπόπνιξαν. ἤμεσαν.
"Ηρτα. ἐκρεμάννυεν.
'Ηρθελίχατο [6]. ἀπελίζοντο.
'Ηρθέμισεν. ἀπάρεξε [7]. διάκωλεν. ἤρτυσεν.
"Ηρτη). κρίμα).
'Ηρθιάζομεν [8]. ἀπαίζομεν.
'Ηρτησαντο [9]. ἀπάρεξαν [10]. ἠμέσαντο [11].
"Ηρῦσαι. ἤμεσαι. ἀνίρη) [12].
"Ηρτο [13]. αὐτὶ τοῦ, ἀπῆρτο.
"Ηρτυε [14]. παρεσκεύαζεν.
'Ηρτύνετο [15]. παρεσκευάζετο, ἀπεμάζετο. ἠμέζετο. κατηρτίζετο.
'Ηρτυλιθῶν [16]. ἠρτυρδίῶν.

'Η-

1. "ηρειν. ἀπόλλυτ.] L. ἀπόλλυτο, per duplex λ. Vid. sup. v. 'ἄρη, & "ερρο. KUST. Conf. v. "ερρε, "πόλεο, &c. Ed. Flor. "ηρτο.

2. 'ηρῆκεν.] St Hefychium hic bene conficeres, feripturn fuit "ερρ' ἦνυ, id quod hic, uti tot alla alibi, non fuo loco poftrum eft. Quid vero pro εἰκῆ hic vere feripturn fuerit (nam mihi videtur hic intempeftivum) odorentur fagaciores. JENS. *Luc. Hef.* p. 112. Scripierim: "ηρκεν. *inf.* ἀφ. pro quo fup. "ερρεν. *inf.* Ita facillime literæ tranfpofitæ corrigendum videtur illud εἰκῆ. Simili vitio fup. εἶμεν. (pro "Ηκεν.) ἦλθεν. Conf. v. "ερρε(ε. ἦει, οἰχνάδινν). Aliquam εἰκῆ pro ἀκαίρως (vid. fup.) accipiendum. Sed prius præfero: nifi malis μάτ.

3. "ερρ' ἐκ νήσ. θ. ἐλ. τοιόντ.] L. ζοιόντ. PALMER. SALMAS. HEINS.]ENS. l. c. Ita Hom. *Od.* K. 72. unde hic locus defumtus. Male ζωοῖσιν, in *Not.* exhibet Ed. Schrev.

4. 'ηρσεν.] Ab ἄρω. IS. VOSS. Vid. fup. v. 'Αρσω, 'Αρσαιῶς, &c. item v. 'Αερίρη, 'Ενέρ)ν, 'ανέρ)ν, & *Not.* 'ηρσεν, "ηρσεν, ibique *Not.* mox v. "ηρσαν, &c.

5. 'ηρσαν.] Quatenus caponitur ἐπάρεξαν, eft ab ἄρδω: at quatenus reddtur ἤμεσαν, ab ἄρω. KUST. Ita fupra: 'Αρσαμ. ἀρωσίζω. πολίζω. &c. Vid. ibi *Not.* Item: 'Αρξίζ. . . . πολίζ). poft v. 'Αρσεν.

6. 'ηρθελίχατ.] Ab ἄρω, ἄρτο, ῥαρ, ῥῶδες, ῥῶλλες, ῥῶλιν, ῥωλίσσω, &c. G. Vide 'Αρτεμ). IS. VOSS. An pro 'ηρτυσεν? Supra: 'Αρτίω). ἐπαίζω). Ubi vide quæ notavimus. KUST.

7. 'ερπαξε.] L. ἐπάρεξε. [ut Ed. Hag.] JUN. Vide moa in 'ηρτυσαντ. IS. VOSS.

8. 'ηρθιάζομ.] 'Αρθάζω Græcis eft, *ludere par impar.* Legitur apud Ariftoph. *Plut.* ϒ. 817. KUST. Vid. fup. v. 'Αρθάζω. Photius in Lex. MS. 'ηρθαζε. ἀστραγάλοις ἔπαιζε.

9. 'ηρτησαντ.] L. 'ηρθησαντ. IS. VOSS. Recte, quando pro ἠμέσαντ ponitur; ubi mox vid. *Not.*

10. 'απάρεξαν.] An referendum ad 'ηεγτύσαντ, ab ἀεγτῶ, quod eft *cochlari agitare*, & fic turbare. 'εἴρειν enim eft τορνοῦν, *cochlear*, *tudicula*: unde verbum ἀεγτίζω, pro τορνοῦν, teſte Polluce. Vid. etiam fup. v. 'ανερίζ). KUST.

11. 'ηρμόσαντ.] Refer ad 'ηρθησαντ, quod eft ab ῥῶλίζω. Supra: 'Αρθίζομ. ἀρωσίζω. Vide etiam v. feq. IDEM. Conf. *Not* penult. & fup. in v. 'Αρθάζω.

12. 'Αείρη).] An ἀνίρη)? Sup. 'Αρτῶ. ἀναρτῶ, κρεμῶ. 'Αρτίζομ. . . . ἀναρτίζω. ῥῶλ. κρεμάω. Src 'Αστραβῶν. βορίχω ἀπαγχονίζω. Supra etiam "ηρθον explic. κατῆνον, ut Lat. *conficere*, pro *occidere*; quod ex Schol. Soph. firmant Leoica. Sed 'Αρθάζω pro ἀσωτεύω eodem modo nondum mihi occurrit. fup. 'ηρθάζον. αἰρῶν.

13. 'ηρτο.] Vid. Etym. M. & Suid.

14. 'ηρτυε.] Ex Hom. *Il* Σ. 379. & Schol. Conf. v. 'επάρτυε, item v. 'ορτυε.

15. 'ηρτυνετο.] L. 'ηρτύνετο. IS. VOSS. 'ηρτυνετο eft apud Hom. *Il.* B. 55. Vid. Schol. & fup. v. 'Αρτυνάμεν. Neque mutandum quidplam.

16. 'ηρτυλιθῶν.] L. 'ηρτυλιθίῶν. SALMAS. 'ηρτυλιθῶν. IS. VOSS. 'Αρτυλίζω in Lexicis ignoratur; & fu. fpicari quis poffet, fequens ἠρτυλιθῶν eſſe correctionem ſ 'ηρτυλιθῶν. Supra tamen 'Αρτυλία, pro λιθάδια, etiam occurrit. Vide ibi.

17. 'ηρύγμ.] Vide num 'ηρίζυμ. IS. VOSS. Eſt voa non folum mihi ignota, ſed etiam ſofpecta. Phavorinus habet 'ηρύγματ, ea mera fcil. conjectura KUST. Phavorini lectio favet *Voſſianæ* conjecturæ, quam forte juvat Photius in Lex. MS. 'ηρύγε ſcribens omiſſa inter-

'Ηρύγμῳ [17]. αἱ κεμπυλότητες τῶν σπιλῶν. καὶ πᾶσα εἰδ.
'Ηρυγαίνετο [18]. ἐδυδύσυντο.
'Ηρύζιν [19]. λεπτόν τι χέρ. ἀκανθῶδες, ὃ καὶ ἐπὶ τοὺς σκ.ὺς [20] εἰσάγουσι ἐπιθέσεως τοῦ σίτου.
"Ηρυγεν [21]. ἐμυκᾶτο. ἔπιυεν [22].
'Ηρίγατο. ἐπιάτο [23]. ἐμυκᾶτο.
'Ηρυζημένα [24]. ἐμπεφορημένα. εἰλιφαμένα.
'Ηρίγω. μυκάομ. [25].
'Ηρυθμίετο [26]. ἐφιλονείκ).
'Ηρυθρόδανα) [27]. πεπύρω) [28]. κεκοκκίνω).
'Ηρύκακεν [29]. ἐκώλυεν.
'Ηρύκαλον [30]. † 'Ηρακλία. Σάφραι, ὑπονομεύσεις.
"Ηρυκεν [31]. ἐκώλυεν.
"Ηρυλλον [32]. ὑποκορισμὸς, † 'Ηρακλία.
'Ηρύσατο. ἥρπαξεν.
"Ηρυσεν [33]. ἐξόρυξεν, ἢ ἐξία. ἐμυκᾶτο. ἰδίωμα Φωκῶν [34].
'Ηρυτο [35]. ἐρύσατο.

"Η-

pretatione. Vide num 'ηρίζυμ & 'ηρίζυμ, aut fimile, confuderit Noſter. Sup. 'αρυγία. ταχυτ. βοᾶτν. Conſer mox v. 'ηρύζυμ. Prius αἰ κεμπυλ. v. ex Reiſk. ad Τυρταῖ refert.

18. 'ηρυγαίνετ.] Vid. Suid. v. 'ηρυγάνων, & 'ηρύγανον, ſup. v. 'ερυγμοίνζω, & Hom. Schol. *Il.* T. 403. ubi ἀνηρύγανεν.

19. 'ηρύζιν.] Hinc eccipit lucem Nicand. *Theriac.* . . . εἰ σὺ ποτὲ Λάκαιν' ἠρύγια τι τάμοις ἀτυγείδι ῥίζῃ. SOPING. Locus Nicandri eſt *Theriac.* ϒ. 850. five p. 60. ubi vid. Schol. p. 39. Conf. *Theriac.* ϒ. 634. five p. 47. obi pariter ἠρύζ. Sed hæc & alia plura adfert H. Steph. *Ind.* quem omnino vide. Conf Etym. M. Suid. v. 'ηρύγετ, Martin. v. *Eryngium*, & ſup v. 'ερυγία, "ηρυζον, & 'ηρύγμ. M. Apollonii Gloſſ. MS. 'ερύγιον. *Genus herbæ, de qua dicitur, quod ſi capra una offumet, ſtatim ſiſtit, & ſic omnes capræ ſiſtunt, donec eam paſtor ex ore removerit.* Quod docet Plutarch. T. II. p. 558. E. & alii. Gloſſæ latinæ MSS. *Ingygia, ῥίζαι, ἢ συνάδεια.* (ſic.) Conf. Bod. a Stapel ad Theophraſt. *H. Pl.* l. VI. p. 610. 611. & *Not.* ſeq.

20. 'επὶ τοὺς σκ.ὺς &c.] Forſitan ut mures & oviculæ ſplnoſis aculeatiſque foliis ipſius mde arceantur. H. STEPH. *Ind.* 'ηρύζιον nos vocamus *kattendoorn*; & poſita hæc herba eſt ſuper acervos procul dubio, ut feles arceat inde. GISB. CUPER. *ad oram libri ſui.* Vulgo nos vocamus *kruisdiſtel.*

21. 'ηρυγεν.] Ea Hom. *Il.* T. 403. citat. ab Etymol. in v. 'Ερυγμοιν. Conf. Theocrit. XIII. 58. ſup. v. 'Ερυγῆς, & mox v. "ηρυζεν.

22. 'ἔπιυεν.] Phot. Lex. MS. "ηρυζεν. ἐμύκησεν. ἔβλεν. Conf. ſup. v. 'Ερυγῶ. & v. 'ηρυγῆ, ut & *Not.* ſeq.

23. 'ωπίατ.] Refero ad 'ηρύγετ, quod eſt ab ἠρύγω, τυῶ. Conf. v. præced. KUST. Vid. ſup. v. 'ηρύγετ.

24. 'ηρυζημένα.] Voa ſuſpecta. An 'ηγύγμενα, pro 'ηρύζημενα, vel 'ηρυγίμενα? Sed ulterius inquirendum.

25. Μυκάομ.] L. μυκάομ. JUN. IS. VOSS. ut Ed. Hag.

26. 'ηρυθμίετ.] Ab ἰείζω, ἰείθω, ἰείω, ἰείδω, ἰρεθίω. IS. VOSS. L. 'Ηρεθίετ. Vid. ſup. v. 'ηρεθίζομεν. KUST.

27. 'ηρυθρόδαν).] Petita eſt vox ἀπὸ τ. σ. Sic *Exod.* XXV. [5.] & XXX. [7.] δέρματα ἠρυθροδανωμένα. & Greg. Nazianz. p. 42. [*Ed. Herv.*] HEINS. SOPING. Vid. ſup. v. 'ερυθροδανωμένα, & *Not.*

28. Πεπύρω).] L. πυρῶ). SALMAS. Per ſimplex ῥ etiam in Lex. meo MS.

29. 'ηρύκακεν.] Hom. *Il.* E. 321. ac ſæpius. JENS. l. c. Vide moa v. "ηρυκεν.

30. 'ηρύκαλον.] L. "ηρυκον, ut inf. ſcribitur. SALMAS. L. "ηρυκον, ut moa. Euſtath. *Il.* Θ. p. 982. [989. ϒ. 47.] ἐπὶ δὲ τῆς "ηρας τὸ τῆς Σπονδαικῆς, ... ὑποκορισμὸς . . . ἐκ δὲ "ηρακλῆς, ὡς καὶ ὁ 'Αριστοκλῆς, ὁ 'Αρίστωνος, ὁ τῆς Κυπριακῆς, ἢ ἐκ ὁ Βαθυλλᾶς, ὁ Βάθυλλος. Per Satyrica intelligit carmen aliquod Sophronis. SOPINGIUS. Conf. Etymol. & ſup. v. 'ηρύκακεν. Cl. *Jenſ.* ſcribit 'ηρύκακον, quale 'Αλεξίκακος. in *Luc. Hef.* p. 112.

31. "ηρυκεν.] Vid. ſup. v. 'ηρύκακεν, &c.

32. "ηρυλλον.] Vid. *Not.* in v. 'ηρύκαλον.

33. "ηρυσεν. ἐξόρυξεν.] Sic ſupra: 'Αρυξ. βοᾶ. KUST. Pro Γερυζεν. Vid. *Not.* in v. 'Αρυξ.

34. 'ἰδίωμα Φωκ.] *Peculiaris quædam vox.* Conf. v. "ηρυγε.

35. 'ηρυτ.] Pro εἴρυτ, vel "ερυτ. KUST. Sup. 'ἔρυτ. ἐρύσατ. &c. Sic & 'Ρυτ. Similiter mox 'ηρύσατ, pro 'ἤρυ Conf. v. Κέρυζεν, & *Not.* in v. 'ηγερθεν.

"Ηρυτο [1]. ἐλέ τῆδ λυομένων. ἥπτλξ.

"Ηρχατο [2]. καθάρχετο.

"Ηρχεν. ἦκειτο. κατῆρχεν. ἀφίλξ.

"Ηρχθη. ἀντὶ τοῦ, ἤρξατο, χειρῶν ἀδίκων [3].

"Ηρωαι. αἱ λεγόμεναι, "Εσπαι [4].

'Ηρώιον [5]. μνημεῖον.

"Ηρωες [6]. οἱ ἀμφίεσητες ἀρετῆ. ἡμίθεοι. ἄνδρες γενναῖοι.

'Ηρώησαν [7]. ἀνεχώρησαν, ὑπεχώρησαν, ἐξεχώρησαν.

'Ηρώπουσιν [8]. μεθύουσιν [9].

'Ηρώπλ [10]. σκώπλ.

'Ηρῶς. δυνατῶς [12], ἰσχυρῶς. γενναίως. σεμνῶς.

'Ηρῶς [13]. παιδίλως. ἐλέ τῆδ μεμαστιγωμένων [13]. ἢ ὄφεις.

'Ηρώτιζον [14]. ἠρώτων.

'Ηρώων [15]. πάντων τῆδ καὶ ἐκείνων ἀνδρῶν.

Τῶν-

1. "Ηρυτο.] Dicitur ἠρύω, & ἠρύνω, pro ἤλκω, vel ἀντλῶ. Conf. v. ἠρώατο, & Suid. v. "Ηρυσο.

2. "Ηρχατο. καθήρχετο.] Pro ἠρχμένου ἦσαν: ab ἄρχω, vel ἄρχω. Eodem modo formatum est quo τετύφατο, i. e. τετυμμένοι ἦσαν, secundum dialectum Ionicam. Unde pro καθάρχετο legend. καθαρχμένοι ἦσαν, in plurali; ut sup. in v. 'ηέρχατ). KUST. Conf. v. 'Εέρχατ, post 'Εράφζε.

3. "ηρχθη. - - - χειρῶν ἀδίκων.] De hac phrasi Leopardus alibi notat exempla. SOPING. Rectius scribetur: "ηρχθε χειρῶν ἀδίκων. ἀντὶ τοῦ, ἤρξατο. KUST. Adposite Phavor. "ηρχθε. ἤρξατο. ἀπὸ τοῦ· "ηρχθε χειρῶν ἀδίκων. Dicitur de eo, qui prior lacessit injuria. Aelian. *V. H.* XI. 9 ἀδίκων. ἔφη, ἄρχειν χειρῶν. pro quo alibi ellipticè, ἄρχειν ἀδίκων. Vid. L. Bos *Ellipf. Gr.* p. 185. Lyfias *Orat.* III. p. 48. εἰ ἀπ' ἄρχε χειρὸς ἀδίκων, ἐγὼ ἀπ' ἐκείνου τῶν ἐπάρξω. Eunap. ἐν Πρεσ. p. 163. *Ed. P. Steph.* 'Αλ' ἴστε ὑμεῖς τὸ "ΑΡΞΗΤΑΙ ΧΕΙΡΩΝ 'ΑΔΙΚΩΝ, ὃ μείζων ἀπολογίαν ἔτι ἔσω ἀπράτους, &c. Apollodor. *Bibl.* L. II. §. 9. p. 95. *Ed. Clavi*, five *Ed. Fab.* p. 103. *fin.* Rhadamanthi legem, recitat: Ὃς ἂν ἄρχωσι τῶν χειρῶν ἀδίκων ἄρξωσι (Galeus l. ἄρξωνται) ἀδίκου ἔργου. Adi T. Fabri *Not.* ad illum locum; & omnino P. Leopard. *Emend.* X. 11. 12. ubi plura. Aliter *Perg.* in *Not.* feq. Vid. Etym. M. in v. 'Αλεξικακίζειν.

4. "Εσπαι.] Fort. leg. ἑσπερίδες, pro ἕσπαι. Nam Delphi tres ἑσπερίδας (teste Plutarcho) continuas celebrabant. Prima vocabatur σπωδίσκου, altera ἠρωΐς, tertia χορεῖαι. Vide J. [non 4.] Scal. *de Emend. Temp.* L. I. p. 43. SOPING. L. ἡσίη, Heſiodi. VALES. Addo χηρῶν (pro quo placet ἠρώων) ἀδίκων. PERGER. Vid. ſup. *Not.* in v. 'Ησίη. quomodo pro ἕσπαι correxit etiam Ampl. *G. Cuper.* ad oram lib. ſui. *Reisk.* leg. ἠρῶναι (Ariſtoph. *Nub.* v. 314.) & χθονίης.

5. 'Ηρώιον.] Alibi ſcribitur 'ηρῶον, cum iota ſubſcripto. KUST. Vid. inf. in v. 'Ιπποδωσίου. In μετοικίου ſubaudi ἱερόν. Eſt enim 'ηρῶον, ſive 'ηρώιον, *monumentum heroi dicatum*, Hippocrati ἡρώιον. Conf. Foëſ. *OEc. Hipp.*

6. "ηρωες.] Vid. Schol. Hom. *Il.* A. 4. Etym. M. Koſt. ad Suid. mox in v. 'ηρώιον, & inf. in v. Κρείσσων.

7. 'ηρώησαν.] Hom. *Il.* Φ. 433. KUST. Adde Schol. Theocrit. p. 115. [ad *Id.* XIII. 74.] Callim. *H. in Delum* ϒ. 133. JENS. *l. c.* ἤρ. cum ſpiritu leni, & v. ſeq. reſcripſi.

8. 'Ηρώπουσιν.] Pro 'Ερώπουσι. Vid. *Not.* ſeq. KUST.

9. Μεθύουσιν.] Leg. ἰθύουσιν. τ ultimum in ϱ mutatum eſt, & tranſlatum poſtea ad ſequentem vocem. Quia tamen idem mendum eſt in Phavorino, exſcriptore Heſychii, forte nihil mutandum eſt. Ut enim ait Philo *lib. de Plant. Noe*, p. 837. Ἀπὸ τούτου γέ τοι φασὶ τὸ Μεθύειν ἀνομάσθαι, ὅτι μὴ τὸ δίκαιον ἴθυσεν. Ll πᾶς ἀφίστησι αὐτοῦ. ANONYM. Scrib. μεθύουσιν, *deſiſtent, ceſſabunt.* PERG. Phavorin. reſte μεθίουσιν, i. e. *omittent, negligent.* Hom. *Il.* Ξ. 101. - - - ἐρωτοῦσι δὲ χάριτας. Ubi Schol. ὑποχωρίσουσι, ἀμελήσουσι. Atqui μεθύειν eſt ἀμελεῖν. Infra: Μεθύει ἀμελεῖ. Miror vitium hoc non fuiſſe animadverſum ab H. Steph. KUST. Tu audaciter ſcribe μεθίουσι, quæ eſt poteſtas vocabuli ἰρυσθε, ut apud Theocrit. *Id.* XIII. 74. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 66.

10. 'ηρώπλ.] Sup. 'ηρεμίᾳ. λαρᾷ. Propius accedere videtur Etymol. M. 'ηρεμία. σημαινόντων, ἀσυχία. Num vero ſic refingendus Heſychius? an ex Heſychio Etymologus? Rectius tamen locus noſter emendabitur ex ipſo Heſych. qui inſ. Θρώπλ. σκώπλ. pro quo l. l. 'ηρώπλ, Η pro Θ. Vera autem lectio inferius occurrit: Θώπλ, σκώπλ. Conf. v. Θάπτει. κόλαπες, εἴρωνες. Vide num eodem modo reſtituendus ſit Etymologus.

11. Δωσθῖ, &c.] Leg. δωσθῖ, ἰσχυρῇ, χθονίᾳ, στερεᾷ. Male enim hæ voces per ω ſcriptæ ſunt. PALMER. An legendum: "ηρω. δωσθῖ, ἰσχυρῇ, χθονίᾳ, στερεᾷ. KUST. Suidas: "Ηρως. μεθῖ. δωσθῖ. χθονίᾳ. &c. Quam lectionem præfero. Niſi malis 'ηρώιος. Sed vid. v. ſeq.

12. 'ηρῶς. σωθῖσιν, &c.] An "ηρως, σωθῖ? Photius in Lex. MS. "ηρω. σωθῖ. Τῶν ἴσως ἐπὶ τῆ ἀνδρείᾳ, ἢ ἀφ' τὸ τὰς ἐφοδους, καιρίους ὄντας, "ηρωας καλεῖσθαι.

13. Μαστιγωμένων.] Pro ω in antepenult. reſte Phavorin.

14. 'ηρώτιζον.] Vox rara: ad cujus formam accedit ſup. Αἰτίζειν, pro αἴτειν.

15. 'ηρώων, πάντων &c.] Apollon. Lex. MS. 'ηρῶν. πάντες δὲ καὶ ἐπὶτῶν ἐν κακῷ ὄντων "ηρως ἐκάλουν.

16. Τῶν δὲ πρώτων &c.] Eſt verſus Homericus Od. Σ. 422. ut notavit etiam Cl. *Kuſter.* & *Jenſ. l. c.* Legitur ibi: Τῶν δὲ πρώτων &c. ob metrum.

17. "ης - - - ἀπὸ τοῦ ἦ &c.] Apollon. Lex. MS. "ης οὖν ἔρχεται ἐπιθαλάσσιος, ἢ ἐκπλεόντων ἀπονοστῶν. Τὸ δὲ ἦ ἀντὶ τοῦ ἢ, ἐπὶ τῶν πλοίων &c. Τὰ δὲ ἀπονοστῶν· Ὡς δὲ γλ. &c. Quæ loca notavit (ex Apollonio forte) Heſych.

18. "ης τε θαλ. μ. καθ' χ. ἴλλ.] Scribe: "ης τε πλοίοις ἢ καλήμῳ χθονὶ χαλκὸν ἐχάλα. ex *Il.* T. 222. J. F. GRONUV.

19. Ὡς δὲν γλ. ἴ. &c.] ϕ requirit verſus. M. MEIBOM. ἴ. tamen eſſitat etiam in Hom. *Od* I. 34 unde hic verſus deſumtus. Ultima in γλάσσα producitur ob ſequentem vocalem adſpiratam, ἡ. Cujuſmodi exempla plura dabunt Cll. VV. D'Arnaud *Animadv.* p. 39. & D'Orville *Critic. Vann.* p. 394. Alii tamen *l. c.* pro ἡ legunt γῆ.

20. Πάσαις[ιν.] Vid. ſup. v. Αἴζηι. KUST. Conf. v. Εἰσαῦ. πανυ.

21. Καθαζῆ] Ita *Schol. Hom. Iliad.* B. 254. Vid. v. ſeq. & ſup. v. 'ηρω. Inf. v. 'ηδῦ, &c.

22. "ηρω. - - - ἀπαθίζω. &c.] Pertinet hoc ad v. "ηρω, ab ἵζω. Vid. inf. v. 'ηνυ, & Not. in v. 'ηνωρ.

23. "Ηρω. τὸν ἥρω &c.] Sic "ηρω ſit caput Articuli, legendum: "ηρω. Πάλαι καὶ ἥρω ἦσαν. M. ut Ariſtoph. *Plut.* 1002. ubi vid. Schol. & Ez. Spanhem. Et ſic Suid. in ϒ. "ηρω, & v. Παλαι, Zenob. V. 80. p. 144. ubi vid. v. 'ηρωα, & v. Παλαι, Zenob. V. 80. p. 144. ubi vid. Schott. M. Apoſtol. *Proverb.* XV. 59. ibique P. Pantin. Alioqui continua ſerie: "ηρωα καὶ ἥρω &c. ſine diſtinctione. Ita Diogenian. V. 3. p. 218. conferens illud: Ἄμμος καὶ ἄμμος. ubi Schottus notat, veriſſe ἥρω iterari: quomodo in Suidæ loco priori, alphabeti ratione habita, etiam legi mavult, p. 440. præeunte pariter Apoſtolio X. 98. p. 117. & Photio in Lex. MS.

24. Ἐπὶ τῆ σφηνίσκου.] Sic & Photius *l. c.* niſi quod λαὶ male habeat, pro ἐπὶ. Mutilum Heſychii locum eſſe putat Schottus *l. c.* p. 440. & reſte. Plenius Suidas: ἐπὶ τῆ σφηνίσκου, ἤτοι ὀτήρια γεγενῆσθαι. Similiter Diogenian. *l. c.* ἐπὶ τῆ σφηνίσκου· ἤτοι ὀτήρια γεγενῆσθαι. Unde patet, ſuppendum ſaltim eſſe τὰ ἐδώδιμα γεγενῆσθαι. Unde patet, ſuppendum ſaltim eſſe τὰ ἐδώδιμα γεγενῆσθαι. Infra: Μεθύει ἀμελεῖ. KUST. Tu audaciter ſcribe μεθίουσι, quæ eſt poteſtas vocabuli ἰρυσθε, ut apud Theocrit. *Id.* XIII. 74. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 66.

25. "ηρως. ἐδώδιμα.] Galen. *Lex. Hipp.* "ηρως. ἐδώδιμα. HEINS. IS. VOSS. Galeni "ηρα eſt Particip. ab ἦμι, pro ἦδω. Hoc autem loco mallim ea Phot. Lex. MS. "ηρα. ἐδώδιμα. quod eſt ab ἦδω, in Aor. 1. ἦρα. Vid. & inf. v. 'ηρώ.

26. "ἢ ἐπὶ τῆ ἐφέσεως τῆ ὄψεως.] Hæc ſuſpecta ſunt, nec alio modo ad "ηρως pertinere videntur. Conſer mox ad v. "ηρως. KUST.

27. Χάρμα ἐποιήζαν.] Sic Photius & Suid. Vid. ſup. v. Λάζ, Ἔλαβε, &c.

28. 'ηέρατο.] I. "ηρατο. HEINS. IS. VOSS. Male pro 'ηειρατο, ab ἠείρω, quatenus nempe exponitur ἤειρον, ἦρα. Infra: Καθίρατο. ἠέρατο. Tres ultimæ autem interpo-

σατο [1]. ἥδη, ὑφεκάθη, διεχύθη.
Ἧσυ [2]. πίμψω. διεκπέσοιμι [3]. ἀφίσει. πίζψω [4]. κερίσω [5].
Ἥσυ [6]. ὕμνιζον.
Ἥσυ. ἴλασον [7]. ἐκάθιζεν [8].
Ἥδα [9]. ἦς, ὑπῆκοος.
Ἥδε. ὑπέκοντο. καθίζετο [10].
Ἡδείς. περφθεὶς, χαρεὶς.
Ἥδετο [11]. ἱπποκόθη. ἔγνω. ἰθείᾳ [12].
Ἥδιον [13]. ἡκάρδιον. ἐκάθιζοντο, διίκτως.
Ἥδω [14]. εὐδίζας, ἔγνως.
Ἠεί. Φησὶ, λεξ. ᾗ Ἠσι [15].
Ἡσίοδος. Πεντοῦ ὄνομα.
Ἤκαμεν. ἐσιώπα.
Ἤκεεν [16]. ἐθερέπτευεν. ἐπωπᾶτο. ἐκίσμᾳ, ἐτιμαλᾶτο, ἐπιμελᾶτο. ἐφυλάττετο.
Ἠκριβωμένος. μεμελετημένος. πεπαιδευμένος.
Ἠσονίς [17]. οἱ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες Ἕλληνες.
Ἠσπερπον [18]. σῴζωφρες.

Ἤ-

Ἤσυχε. διψιλῶς [19].
Ἡσυχίζων [20]. ἐχάρησεν.
Ἡσυχά [21]. νόσιμα.
Ἤσυ. ἐκαθίζω [22].
Ἤ σύ. ἆρα σύ.
Ἤσπαιρεν [23]. ἐσπάσεσθαι. ἔπλεον [24], ἴλαμπεν. ἀπέπηγεν [25]. ἔσπαιρεν.
Ἠσπιόπης [26]. βοηθήσαντες.
Ἠσυχίη. ἡδονή.
Ἠσυχόων [27]. ἐλαπτόων.
Ἠσυχαμίων [28]. ἐλαπτόων. ἠδόων. ὑσύρων.
Ἤσυν [29]. ἧττον, χεῖρον. ὕστερον.
Ἧς οὔτω χέρη οὐδὲ [30]. παρ' ἧς οὐδὲ μίαν χέρη ἔχει, οὐδὲ παιδοποιίας, οὐδὲ συμβιώσεως.
Ἥσην [31]. ἐκαθίζοντο, διίκτως. ὑπῆκον.
Ἡσύειν [32]. ἐρᾶν. ἐρᾶσθαι.
Ἡσύν. ἡδύ [33].
Ἤσυ. ἐκαθίζετο [34].
Ἡσύχιζεν. Οὐκ ἐπέτυχεν.

Ἤ-

tationes pertinent ad Ἤσυεν, quod est ab ἥδομαι. Hom. Od. i. ϒ. 353. de Cyclope, vinum cum voluptate bibente: - - - - - ἤσυεν δ' αἰνῶς. Ubi Scholiasta τὸ ἤσυεν leidem interpretatur, ἥδη, ἐφεκάθη, ἐτέρφθη. KUST. Scribo Ἤσυεν, ex Odyss. I. 353. JENS. l. c. Recte Cl. Kuster. priora ad Ἤσυεν refert; posteriora ad Ἤσυεν. Conf. seqq. Saepius autem in MSS. tales Glossas admisi foni, sed diversae significationis, ita pingebant, ut altera litera alteri inponeretur; quomodo forte h. l. ἧσυεν vel ἤσυεν scriptum fuit, unde Ἤσυεν deinde natum. Vid. sup. v. Ἤσυεν, & v. ἥδυνε, ἐκάθιζεν, ἥρμενον. pro quo mox ἧσυν. Suidas: Ἤσυεν. ἐφεστίασεν. Apollon. Lex. MS. Ἤσυεν. ἥδυνε.

1. Ἐκάθιζε, ἐνεχείριζεν.] Pertinet ad Μίσυεν, monente Cl. Hemsterhusio. Sic inf. Μισυεν. - - - - - ἐνεχείριζεν. Conf. v. Μαθὼν, & sup. v. Ἐμίσησεν, cum Not.

2. Ἤσυεν. σίωπᾶ.] Ex Hom. Odyss. Θ. 203. & Schol. Conf. Suid. Photius Lex. MS. Ἤσυεν. αὐδᾷ δ', ἀφεστὼς, ut h. l. mox ἀφεστὼς.

3. Διεκπέσοιμι.] Est interpretatio suspecta. Forte Hesychius in animo habuit verbum Ἰάσυεν, quod ad Ἤσυεν sono quamproxime accedit. Hoc si verum est, Grammaticus noster tuspem admiserit errorem. Nam non ἰάσυεν, in Activo, significat διεκπέσοιμι, sed ἰάσυεται, in Medio. KUST. Est oblectare blanditiis, ut adulatores. REISK. Conf. in v. Ἤσυεν. Aliud est inf. Ἤσυεν. διεγείρεσθαι.

4. Τίζψεν.] Sup. Ἤσυεν. - - - ἥδυ, ἀφεστὼς, &c. Conf. v. Ἡδύνει.

5. Κερίζειν.] Refer ad Ἄσυεν, ab ἄδω, fatio. KUST. Vid. sup. v. Ἄσυε, κερίζω, &c. & Not. ibi.

6. Ἤδυεν.] Sci. Ἤσυ. IS. VOSS. Vid. sup. v. Ἤσυεν. item v. Ἀδύ, Ἄσυε, Ἀσύ, &c.

7. Ἴλασυε.] Sup. Ἤσυεν. - - ἴλασυε. Infra: Ἤσυ. - - ἴλασυ.

8. Ἐκαθίζεν.] Pertinet ad Ἤσυ, ab ἕζω. KUST. Vid. sup. v. Ἤσυεν, - - - ἐκάθιζεν. i. e. Ἤσυεν. & Not. in v. Ἤσυε.

9. Ἥδα.] Vid. Suid. & Observ. meas ad Matth. XXVI. 69. Pro ὑπήκοος utitus Heliodor. L. II. p. 107. & l. VI. p. 264. Conf. v. seq.

10. Ἥδα. ὑπ. καθ.] Pro ὑπήκοος leg. ὑπήκοος. hoc enim sign. Ἥδα. Quando vero signif. καθίζω, scribitur cum spiritu aspero Ἅδω, L. BOS Obs. Crit. p. 264. καθίζω pertinet ad Ἥδα, ab ἧμαι KUST. Conf. v. Ἧσυ, Ἤσυεν, &c. & Not. praec. unde ὑπήκοος defendi forte queat.

11. Ἥδετο.] Scribo Ἥδυτο, id est, ἥδυτο, ab αὔδω, unde αὐδάομαι, JENS. Luc. Hes. p. 112. Vid. sup. Not. in v. Ἀνήδετο, Ἄδδετο, Ἀδδεμὲς (ante v. Ἄδαι) & mox v. Ἥδω.

12. Ἰθείᾳ.] Sup. Αἰδοῖε. ἰσοῖε. &c. Vid. Doct. G. Dundass. ad Oribas. p. 28, in Add.

13. Ἥδιον.] Vid. v. Ἤσυ, Ἥδυ, Ἡδέως, &c. Prior explicatio pertinet ad Ἡδόμαι.

14. Ἥδω.] L. Ἤδω. IS. VOSS. Male pro Ἅδω, ab αἰδάομαι: unde Aor. 2. ἠδίμην. KUST. JENS. l. c. Conf. Not. in v. Ἤδετο, & sup. v. Αἴδω, &c.

15. Καὶ ἠεί.] Ἤσι, pro ᾗ, per Poëticam Paragogen. Vid. Schol. Hom. Il. T. 202. & Od. Θ. 147. Hoc autem diversum esse docet ab ἠεί, i. e. φυσὶ. Pro λεξ Reisk. Meyl.

16. Ἤκεεν.] Ἤκεεν ἄρα καλὰ, pro ἄκουεν. Eustath. ad Il. A. p. 833. SCHING. Ex ἴσκω, Ἤκεεν. G. Locus Homeri est Iliad Γ. 388. Schol. Ἤκεεν. ἐφύλαττεν. male ibi ἐφύλαττε legit Ed. Schr. Vid. Etymol. M. omnino. Non itaque Ἤκεεν cum Il. Voss. legendum. Conf. v. Ἀκούεσκε, Ἀκουσεν), & ex Ἀκουσ), & Æschyl. Pers. v. 182.

17. Ἠσονίς.] An ab Ἀσία, Ἀσωνὶς, Ἠσωνὶς? Ἠσώνη, Hesione, ἐώσεν. G. Vid. Strabon. l. XIII.]. F. GRONOV. Locus Strabonis est p. 627. ubi ex Callino Ἠσιόνιοι ad-

fert; quod Scepsius conjicit Ionice dictum esse, Ἠσωνῆς pro Ἀσιανῆς. Locum citavit etiam Berkel. ad Steph. Byz. in v. Ἠσωνία. Sic Ἀσία καὶ Ἀσώνη in Lex. MS. Bibl. Colbertin. p. 607.

18. Ἠσπερπον. ἐσιγηφία.] An legendum ἐσιγηφία? KUST.

19. Ἡσυχε. διψιλῶς.] Leg. & disting. † Ἡσύχε. διψιλῶς. IS. VOSS. Voci Ἡσυχε, i. e. διψιλῶς, non - - - - - ἦν, praefigenda virgula †. PERGER. Vid. sup. v. Ἀσυχὶς. διὰ σίου. & Not. ibi.

20. Ἡσυχίζων.] Infra: Οὐκ ἐσυχίζων, & Οὐκ ἐσυχίζων. οὐκ ἐχάρησεν. Respicitur locus I Sam. VI. 19. Καὶ οὐκ ἐσυχίζων οἱ υἱοὶ Ἰεχονίου ἐν τοῖς ἀνδράσι Βαιθσαμὲς. quae in Hebr. non leguntur; & deest vox in Tromm. Concordant. Graec. Supra: Ἀσυχίζει. χαίρει, ἀγάλλεται. in quo vid. H. Steph. Ind.

21. Ἡσυχά. νόσιμα.] Id est, γλυκέα. ab ἥδω, ἥδομαι, ἡσυχίοις, ἡδύς. Infra: Ἡσύν. ἡδύ. G. Leg. Ἤσυμον. IS. VOSS. Non formaverim ab ἥδω, sed ab ἥσυχος, examen apum. Supra: Ἔσυμον. νόσιμον. Posterior vox est recentioris Graecitatis, significans, dulce, jucundum: ut jam supra monuimus. KUST.

22. Ἤσυ. ἐκαθίζω.] Hom. Il. Δ. 412. ubi Schol. καθίζε, Imperative: ut Suid. Sed est quoque 2. pers. Imperf.

23. Ἤσπαιρεν.] Hom. Il. N. 573. Herodot. VIII. 5. Vid. Suid. & sup. v. Ἐσπάσεσθαι, Item v. Ἀσπαιρούσιν, & v. Ἀσπαιρέτω. Conf. v. Ἤσπαιρεν.

24. Ἔπλεον, Ἰλ.] An referendum ad Ἤσπερπον, quod cum Ἤσπαιρεν pessime confuderit Noster? Mox: Ἤσπερψεν. ἴλαμψεν. Sed nihil poous muto. Recte enim Ἤσπαιρεν ita exponitur a tremulo motu, sive vibratione luminis. Conf. Lat. micare, & Belg. flikkeren, Item sparkelen, quod itidem prope accedit ad sparsicen; ut pro eodem ἀσπαίρειν, & σπαίρειν.

25. Ἀπέπηγεν.] Conf. v. Σπαιρήσιον.

26. Ἠσπιόπης.] Ab ἀσπίζω, tego, protego clypeo. G. Suid. explicat, συλλήβδην.

27. Ἠσυχόων.] Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἠσύνον. ἡσυχαστήριον. Vox legitur Job. V. 4. BIEL. Glossa MSS. in Jobum: Ἠσυνον. (al. MS. Ἠσύ.) Διανόημα.

28. Ἠσυχαμίων. - - - ἐτέρων.] L. Ἠσυχαμίων. - - - ἐτέρμιον. IS. VOSS. Nihil muto. Infra: Ἠσυνον. ἡσυχμίων. Conf. v. Ἤνθω. &c.

29. Ἤσυν.] Vid. sup. post Ἠδύτερος, & Glosser. ad I. Cor. XI. 17. Conf. Etymol. M. & inf. v. Ἴτερος.

30. Ἧς οὕτω χέρη οὐδὲ.] Ex Hom. Iliad. A. 243. ubi legitur: - - - ἧς οὔτι χέρη ἴδε. „ Vix tamen dubitem (inquit, allegato eodem loco, Valkn. in Misc. Obs. VIII. „ 2. p. 161.) quin Hesychius edi voluerit: ὡς ὁ χέρη ἴδε. Noviffimum enim vocabulum librariorum ingenium „ non redolet. „

31. Ἤσυν.] Scribendum est Ἥδυν, cum spiritu aspero, quatenus exponitur ἐπαθίζετο. KUST. Vid. sup. v. Ἥδυν, Suid. v. Ἤσυν, & Ἥσυν, ibidemque Kuster. & H. Steph. Ind. Conf. mox v. Ἤσυ.

32. Ἡσύειν.] Admodum suspectum. Forte corruptum est ex ἐλαύνειν, unde ἐλαυνάς. Amyclaea vox apud Theocrit. Idyll. XII. 13. pro ἔρχεσθαι, ut ibi Schol. Supra: ἐρᾶν. ἐρᾶσθαι. Vid. Not. ibi, & ad v. Ἐραστὴ μὲ. ἐρᾷ μὲ. coll. v. Ἐπαινεῖν). ἐπαινεῖ.

33. Ἡσύν. ἡδύ.] L. ἡδύ. ut Etymol. Suid. & Cyrill. IS. VOSS. Conf. sup. in v. Γάνδει, item v. Ἤσυε, & v. Ἤσυει.

34. Ἤσυ. καθίζετο.] Hom. Il. A. 512. ubi Schol. rectius ἐπαθίζετο. ut sup. Ἤσυ, ἐπαθίζετο. Conf. Schol. Hom. Il. A. 360.

1. Ἤ-

'Ησυχία. γαλήνη. ἠρεμία.
'Ησυχᾶν [1]. ἀναπάεσθαι.
'Ησφᾶτο. ἔλαμψεν [2].
'Η σφιν. ἢ τοῖς αὐτῶν.
'Ησύχασον. τὸ μεθ' ἡσυχίας.
'Ησυχίδαι [3]. γένος 'Αθήνῃσιν ἰθαγενῶν.
'Ηχαλλεν [4]. ἐλυπεῦντο.
'Ηχάτησεν [5]. ἐσήρησεν.
'Ηχολήθησθε [6]. σχολὴν ἐποιήσασθε.
'Ησχύνατο [7]. ἠσχημόνησεν.
'Ησω. ἀφήσω ἐάσω [8]. ἀνήσω.
'Ητοίκτησεν [9]. μὴ ἀταξίας ἔναρξεν.
'Η τάν, ἢ 'δὴ τόν [10]. ἢ ταὐτόν, ἢ 'δὴ ταὐτόν.
'Ητας [11]. ἤλγησας.
'Ητ' ἄν [12]. ἐπεὶ ἄς.
'Ηταστ [13]. ἐβασάνισεν.
'Η τάχα [14]. οὕτω γὰρ ἴσως.
'Η τάχα κεν. ἢ τάχα ἄν, ἴσως ἄν.
'Η τι. ἢ τις.
'Ητνιεν [15]. ἤτησεν.
'Ητῆ. παρηγελῆ.

'Η

1. 'ησυχᾶν.] Vid. Fuller. *Misc. S.* IV. 3. p. 413. 414. Convenit Cyrill. Lex. MS.

2. 'ελαμψεν.] Vitiose ἔλαμψεν in Ed. Hag. qua usus fuit *Pricaeus*, recte corrigens ἔλαμψεν, ad Luc. XVII. 24.

3. 'ησυχίδαι.] Vid. Meurs. *Att. Lect.* p. 308. SCHR.

4. 'ηχάλλεν.] Philo *in Flacc.* p. 665. BIEL. Vid. sup. v. 'Αχάλλει.

5. 'ηχάτησεν. ἐσήρησεν.] L. 'ηχάτιζεν. ἐσήρευεν. J. F. GRONOV. Scr. 'ηχάτησεν. ἐσήρευεν. Vox ἡ σ'. *Judic.* V. 28 διὰ τί ἠχάτησε τὸ ἅρμα αὐτὸ ἐπιστρέφειν; HEINS. BIEL. [e Lex. Cyrill. MS. Brem.] Corrige ex Suida: 'ηχάτησεν. ἐσήρευεν. IS. VOSS. KUST. L. 'ηχάτησε, cum *Ratione est. Judic.* V. 28. PERG. Ultimum verbum optime mutatum est in ἐσήρευεν. Priori ne vim facias vetabit incertus Interpres, qui *Jud.* V. 28. ubi LXX. δίατι ἐχρόνισε τὸν τάξιν, dedit διὰτι ἠχάτησεν. WESSELINO. *Probab.* p. 286. LXX. ibi: διὰτι ἠχώθη ἅρμα: pro quo alii ἠχάτησε. Photius etiam, & aliud Lex. MS. 'ηχάτησε, ἐσήρευεν. pro quo male ἐσείσθη legebatur apud Suidam. Idem Photius: 'ηχάτησε. ἐκατέστησε. οἱ 'ηχάτησαν, σαλεύσαντες. ἐχρονίζει γάρ, τὸ δίφρα.

6. 'ηχολήθητε.] Vid. sup. v. 'Αχολᾶν. unde mox legerim, χολὴ μοι, vel σὺν ἐμοὶ. inferta negativa.

7. 'ησχύνατο.] Vid. sup. v. 'ηκυρήσαν.

8. 'εάσω.] Vid. sup. 'ησω. - - - ἔασαν. 'ηκυν. ἔλασεν. &c.

9. 'ηταίκτησεν.] II. *Theff.* III. 7. ἵνα μὴ ἀταξίᾳ ἐμφανίσωμεν ἐν ὑμῖν. SOPING. Suid. 'ηταίρησεν. ἠτάκτησεν.

10. 'Η τὸν ἢ ἐπὶ τόν.] Legendum videtur: 'Η τὸν, ἢ ἐπὶ τῶν. G. Nihil mutandum. Ita & Cyrill. IS. VOSS. Solenne ἐπίθετον marrum Lacaenarum, quo filios ad bellum proficiscentes hortabantur, ut aut clypeum, quem illis tradebant, salvi reportarent, aut super eo in acie morerentur. Est enim praecisa locutio, pro ἢ τὸν ἀσπίδα, ἢ ἐπὶ τῶν. Vid. Craig. *de Reg. Lacedem.* L. III. c. 12. KUST. ἐπὶ τῶν scribit *Craginus l. c.* & sic, vel ἐπὶ τῷ, legebat Cl. *Kuster.* ad Suid. qui ἐπὶ τοῦτο in interpretatione. Sed ἐπὶ τὸν, pro τόν, bene se habet; ut ἐπὶ τὸν ἀσπαλῆ φέρει apud Herodian. IV. 8.

11. 'ηταs.] L. 'ηταξας. IS. VOSS. L. 'ητας, quod est Imperf. Ind. ab ἀτάω, *laedo, damno afficio.* KUST.

12. 'Η κ' ἄν.] Phot. Lex. MS. 'Η τ' ἄν, ἐπεὶ δὴ. ἢ ταὐτὸν ἐπὶ ταὐτὸ, ἢ ὁμοίως. [sic.] Sup. 'η γάρ. ἐπεὶ δή. Vid. Viger. *Idiotism.* VII. § 3. 6.

13. 'ηταξαν.] Ab ἐτάζω. G. Vox ἡ σ'. Respexit locum *Eſth.* II. 23. 'Ο δὲ βασιλεὺς ἔτασε τὸν λόγον. Et *Geneſ.* XII. 17. HEINS. PERG. ARCER. ABRESCH in *Mifc. Obſ.* X. 1. p. 4. *Job.* XXXIII. 27. MUNK. BIEL. Vid. sup. v. 'ετάζοις. - - - - βασανίζοις. Aſclepiades in Epigrammate inedito:

Οἷσ' ὑμῖς ἴλησθ', ἡρῆες ἡγεμόνες ἐσθλοὶ,
'Ητασεν οἱ νεκυσὶ Νικαγορίδη (*Gruter.* leg. οἱ νεκυσὶ Νικαγορίδαι) σφετέρους.
Καὶ δὲ ἰδιάσητε, τοὺς εὐσεβέας, τοὺς τε κατοιχὶς ἔλεατε, χ' ὑφ' ὑμῖν ἐσθλὰ ἴδητε νέφος.

14. 'η τάχα.] Theocrit. *Idyll.* XX. [XXI. 55.] ἢ τάχα. Id *Idyll.* XIV. [68.] ἢ τάχ'. οἷς Αἰγωνῶν. ubi Schol. ἢ τάχ' ἐστὶ; & Pindar. alibi, ἢ τάχ'. [*Olymp.* VI. 39. ubi Ald. Dorice ἢ τάχ'.] SOPING. 'Η τάχ'. *quam citiſſime.* Clem. Alex. 80. 95. BRUNO.

15. 'ητνιεν.] L. 'ητεν. IS. VOSS. Ex Hom. *Il.* Z. 358. Conf. v. ſeq. & ſup. v. 'Εναγίσσαιτο.

'Η τὸν [16]. ἢ τὸ αὐτὸ. ἀληθῶς.
'Ητίεσε [17] φορὴ. δεῖ τῶν ἐξαίσιος ἐπιμέλειαν τοῦ τοῖς μέλεσιν.
'Η τ' ἐπάγων [18] ἰφαστα [19]. εἰ ἐφικοῖ.
'Η τ' ἐφάμην [19]. ὑπέλαβον.
'Ητιόωντο [20]. πεῖνῳ ἔμαυν. καὶ ὁ κέκωφ [21].
'Ητιόη [22]. ἐκπλῆξ.
'Ητίζεσθ [23]. αἰτιᾶσθ]. ἐπιφημίζεσθ.
'Ητίμασεν. ἄτιμον ἐποίησεν.
'Ητιμωμένον. ἀφαιρεθέντα.
'Ητίμασεν [24]. ἀτίμασεν. ὕβρισεν.
'Ητῶ [25]. βοῶν.
'Ητοι [26]. σύνδεσμος, ἰσοδυναμῶν τῷ δὲ. τοὺς δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, μὲν, λέγουσι.
'Ητοι ἡ [27]. καὶ δὴ οὕτως.
'Ητοι ἡ γε. οὕτω δὲ.
'Ητοι ἡ μὲν. καὶ δὴ οὕτως.
'Ητορ. ἡ ψυχὴ, θυμὸς. τῆθος.
'Ητρεμεῖ [28]. ἡσυχάζει.
'Ητρν [29]. ὁ ἀεὶ τὸ ὑπομένειν πόνους, ὁ ὑπὲρ ἡ ἐμφαλόν.

'Η

16. 'ητοὶν, ἢ τόνω.] Scr. 'Η τὸν. IS. VOSS. Distingue & ſcribe: 'η τὸν. ἢ τὸ αὐτὸ. aut tum. Vel ſenex liter. ſic ſcribi poſtulat. Deinde quod ſequitur ἀλλὰ, referendum eſt ad 'ητοὶν. KUST. Hom. *Il.* A. 138. 'η τὸν. Schol. ἢ τὸ αὐτὸ. Huc reſpexit Noſter. Ad poſterius conf. ſup. v. 'ητοὶν, quod hic cum 'η τὸν confudit.

17. 'ητίεσε φορὴ.] Ao pro 'η ἐτίεσε? G. Forte 'η τίεσε, l. e. ἢ ἄτιεσε, ſive ἐτίεσε. Euſtath. *Od. H.* p. 1573. *fin.* Ἀτιᾷ λέγει, καθὸ καὶ ἄτιε, ὁ ἐτίμα. - - - Δωρικῶς. - - - Τὰ δὲ ἑξῆς τοῦ ποιητοῦ φησὶν. 'η τίεσε, τῇ Θέτιδι. Conf. *Not.* in v. Θέτιδος.

18. 'η ἐπάγων ἰφαστα.] Sunt verba Thucydidis *l.* VI. c. 27. ubi *Hermas*, ſive ſtatuas Mercurii ita appellat. KUST. Vid. ibi Cel. Duker. p. 394.

19. 'η τ' ἐφάμην.] Ex Hom *Il.* Γ. 366. ubi Schol. διαγινώσκω δὲ δι. Vid. ſup. v. 'εφάμην.

20. 'ητιόωντο.] Videtur per errorem interpoſitum, cum ſit *Tiliyinos*. Euſtath. ad *Il.* B. 314. [p. 229 27.] & Γ. *Tirlyinos*. Vid. Henr. Steph. in *Theſ. L. Gr.* [III. 1423.] KUST. Etymol. M. *Tiliyinos*. [ζωφόρα] ἁπλοῦν τὸ τιτίλλειν. ἐκ τοῦ τιτίλλω. Ἀφαιτοῦμαι qui infra: *Tiyinos*, ἢ *Tirlyinos*. διὸ - τὸ τιτίλλειν Ἀφαιτοῦμαι. Conf. Doſ. Alex. Polit. ad Euſtath. p. 437. & 857. 858.

21. Κέκωφ.] L. *Kinyeſ.* HEINS. Infra: Κεκωφὸν. μωρὸν τετέλεσται, τὸ Καλλιμαχίου λεγόμενον &c.

22. 'ητιόη.] Conf. ſup. v. 'ηγιᾶσ.

23. 'ητίζεσθ. αἰτᾶσθ.] Forte Heſych. ſcribere debuit, ἐπιζητεῖ pertinent, non video. KUST. Forte 'ητίζεται. ἀτιμάζει. ἐλαύνει, ut mox 'ηφιεῖ, pro Ατ. Vid. ſup. ποιεῖ, pro Αἴζεται, ut mox 'ηφιεῖ, pro Ατ. Vid. ſup. v. Αἴζεῖ, Αἰσεν, &c. Quando ἐπιφημίζεται in malam partem accipieretur; ut ἐπίφημος ſup. & ἐπίφατος apud Sophocl. qui male audit. Sic αἰτιᾶσθ etiam retineri poſſet: qui enim accuſat alium, *laedit* & *infamat*, ſi mala fide agat. Sed ἐπὶ τῶν. Conf. v. prec.

24. 'ητίμασεν.] Forte 'ητίμαζεν, ab ἀτιμάω. J. F. GRONOV. IS. VOSS. L. 'ητίμαζεν. ex Iliad. A. 11. ubi Didym. 'ητίμαζεν, ἀντὶ τοῦ ἠτίμαζεν. BERN. PERG. Interpretatio ſequens nihil differt a gloſſa. Quare ſcribendum hic eſt 'ητίμαζεν, ut habet Photius in Lex. MS. KUST. Sed olim ex Suida correxeram: 'ητίμαζεν. (ab ἀτιμάω.) ἀτιμάζει, (ab ἀτιμάζω.) ὕβριζεν. Si quis tamen 'ητίμαζε malit, ſcribendum ἀτιμάζει, ut habet Cyrill. & Lexic. MS. conſtrum ſit verbum; nam Cyrill. Lex. MS. Breon. teſte *Bielia*, qui eandem lectionem praefert. Occurrit vox apud LXX. Ezech. XVII. 16. 18. 19. Vid. *Obſerv.* noſtras ad Marc. XII. 4 p. 178. & ſup. v. 'Αντιτιν. ἀντίμαζε.

25. 'ητῶ.] Ab ἴω, ἰῶμι, ἴτης, 'ητῶ. GUYET. Male pro 'ητῶ, a Nominat. ἴτης, quod eſt ab ἰτὼς. KUST.

26. 'ητοι. συνδ. &c.] Eadem leguntur in *Proverb. Append. Vatic.* II. 12. p. 282.

27. 'ητοι ἡ γε.] Puto ſcribendum & ſupplendum: 'ητοι ἤτε ἡ γε οὕτω. KUST. Idem citatur in *App. Vat.* Conf. ſeqq. & ſup. *Valeſ.* Not. in v. 'ηδ' ὅς.

28. 'ητρεμεῖ.] Pro 'Αστρεμεῖ. KUST. Vid. *Not.* in v. 'ηπεζωζε, & ſup. v. 'Αστρεμίζει.

29. 'ητρν.] Ariſtoph. *Tagenifti:* ἢ Κλεανδρ. ἢ γύαι, ἢ τριτὼ. Athen. L. III. [p. 26. D.] ſed l. IX. [p. 374. *fin.*] legitur: ἢ ἀτυχήσω ἑτέρων. Legendum: ἢ γύαι, ἢ τριτὼ. SOPINGIUS. Vid. Ariſtot. *Hiſt. Anim.* L. I. *fub. fin.* Scal. *Conjeb.* [in Varr.] p. 47. SCHR. Conf. v. ἐπὶ φρ.

Ἤβιον. ὑψηλὸς ἴλαφος.

Ἡ τρὶς ἓξ ; ἡ τρεῖς κύβοι. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἢ ἀπατυχηκότων, ἢ ἀπατυχησόντων. πάλαι γὰρ τρισὶ ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις, καὶ οὐχ, ὡς εἰ νῦν, δύο. ἔστι δὲ ἁμαυμία.

Ἤδια. ἡ πρωΐ.

Ἥδιον. μαρύτερον. ἀντὶ τοῦ, αὖ· ἄλως.

Ἥδιστος. καθαίτερος.

Ἥδιστον. ἐλάχιστος. καθαιτέρως.

Ἡδύ. ἀγαθόν. ἰσχυρόν. πάσῃ δὲ καὶ ὅλῃ τοῦ, ὡς.

Ἡδύγλ. ἔλαμπεν.

Ἡδυόμος. μέγα τὸ γάνιον ἔχων. ἢ εὔτονος. ἢ εὔγονος. ἢ θύγατρος. ἢ κελεύστης.

Ἥδυε. ἔλιγεν, ὕπνον.

Ἡδύζατο. ἔλεγχος. ὕπνος.

Ἡδύκτυπον. ἐθέλγητον.

Ἡδύμολον. εὐθέμολον.

Ἡδυωδὴν. κατὰ ἕλκημα ἔπεσεν. ἡθμῶνος.

Ἡκόμος. κελὴ, ἀπὸ μέσους. εὔκομος, κελλιπλόκαμος. εὔκομος, κελή.

Ἥλη. πορφύρη. λευκότης. πλόκαμος. τρόφις.

Ἡύ-

ατον. KUST. Vid. Etymol. M. & H. Steph. *Ind.* Conf. sup. v. Δίστερον.

1. Ἤστιον. ὑψηλὸς ἴλαφος.] An Ἤστιον, ἀπαθὲς λοιδορίας? placet. G. Forte: Ἠείον. ὑψηλὸς ἴλαφος. [Vid. sup.]]. F. GRONOV. Ἴσως· Ἤστιον, ὑψηλὸς, ἴλαφος χρυσῆ. Nam quod ὑψηλὸν vocat hoc est, quod aliis μετεωρίζον de re eadem. HEINS. *Cervus excelsus.* Scribendum ergo erit, Ἠστιόν. PERG. Pro ἴλαφος leg. λίφος. IS. VOSS. An legendum est λαφος? Nihil tamen decerno. KUST. Conf. v. Ἄστιον, & H. Steph. *Ind.* v. Ἤστιον.

2. Ἡ τρὶς ἓξ ἢ τρὶς ε.] *Trois fix ou trois as à la ruffe.* Proverbium. G. Vid. Zenob. [IV. 23.] p. 85. & Diogen. [V. 4.] p. 218. SCHR Zenob. Vatic. [III. 92. p. 313.] Τρὶς ἓξ παίζουσι βάλος. Conf. Suid. VALES. Leg. ἡ τρὶς κύβοι. HEINS. Scribendum est, τρὶς κύβοι. Κύβος autem hic non significat *tesseram*, sed *punctis tesserarum*, quæ pro variis jactibus variæ summas efficiunt. Eodem sensu κύβος accipitur in versu hoc Euripidis apud Aristoph. *Ran.* v. 1447.

Δύεται Ἀχιλλεὺς δὶς κύβου τὴν τέτραγα.

Ubi videat Lector quæ notavimus. Cæterum proverbium hoc fusius enarrat Zenobius, ex quo Hesych. suppleri potest. Videndus etiam Suidas v. Οἶνος, a quo proverbium hoc ita refertur: ἡ τρὶς ἓξ, ὁ τρὶς οἶνος. Ubi οἶνος ex veteri Ionum dialecto sunt *unitates*, sive *puncta tesseræ*. Ab hac voce οἶνος descendit Latinum vocabulum *unus*. KUST. Conf. Kust. ad Suid. A. Schott. ad Zenob. & ad Suidæ *Proverb.* VII. 63. p. 440. Photius in Lex. MS. Ἡ τρὶς ἓξ, ἡ τρὶς κύβοι. Τὸ μὲν παλαιὸν τρισὶ ἐχρῶντο κύβοις πρὸς τὰς παιζούσας. Διχῶς δὲ λέγεται καὶ ὁ ἀναμφιβόλως, καὶ ἰδίως ὁ κακός. Vide & inf. *Not.* in v. Οἶνε, & in v. Τρὶς ἓξ ubi similiter, ut hic, τρὶς κύβοι. Salmasius tamen, ὁ πάνυ, ad Vopisc. *Procul.* T. II. p. 758. 759. semper τρὶς ἓξ, ἡ τρὶς ε. exhibet. Vide locum; ubi multa de prisco ludendi ritu.

3. Ἤπια. ἡ πρωΐ.] LXX. *Exod.* XXXII. 18. πρωΐ, ubi Schol. e Samarit. ἔπιον.

4. Ἤπιον.] Vid. Suid. & sup. v. Ἤστιον.

5. Ἠΰ. - - - αὖ.] Conf. v. Ἠύτε.

6. Ἠυγέ.] An ab αὐγέω? G. Scrib. ἠύγε, ab αὐγὴ. ut Cyrill. IS. VOSS. Series liter. requirit ἠύγε, quod est ab αὐγίω, *splendeo*. Nam αὐγὴ est *splendor*. (Vid. sup.] KUST. BIEL. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 66. JENS. *Luc. Hes.* p. 118. L. ἠύγε. Vox ἕ ὁ, *Jud.* XXIX 3. Ὡς ὅτι αὐγὴ ὁ λύχνος αὐτῶ. HEINS. PERG. M. MEIBOM. Conf. D'Arnaud in *Add.* ad *l. c.* ubi male XIX. habetur.

7. Ἠυκόμοιο.] Vid. Moschop. p. 7. [Ἠΰκομος *Schol. Ed. R. Steph.*] SCHR. Habet Theocrit. XIII. 61. Conf. v. εὐκόμοιο, & v. εὐκόμου.

8. Ἠύδα.] Vid. sup. v. Ἀκάδα, & v. ἀύδω, item v. Αὐδᾷ, & Barnef. ad Hom. *Od.* Σ. 89.

9. Ἠδύζατο.] Respicit locum Herodot. V. 51. Καὶ τὸ παιδίον ἠδύζατο. Sic ἠδύζακτ φωνῇ ἀνθρωπίνῃ, apud eund. L. II. 55. 57. Conf. Suid.

10. Ἠυκόμοιο. Ἐὐκόμοιο.] An Ἠυκόμοιο, Ἐὐκόμοιο? ex Hom. *Hymn.* XXIX. 1. *in Terram Matrem omnium.* ubi var. Lect. Ἠυκόμοιο. Sic & Cl. *Jens. l. c.* Vel scribe: Ἠϋκόμοιο. καλλικόμοιο.

Ἠυλίδησαν. ἐσκεδάσαντο. εἰκίνησαν [14].

Ἠΰν [15]. ἀγαθὸν, καλὸν.

Ἤϋπασας. ἐκοίμισας. ἔπαυσας.

Ἠϋπέρησεν [16]. ἐπλούτησεν.

Ἠΰς. καλὸς, ἀγαθὸς. μέγας. γαπαῖος. ἀρχηγός [17].

Ἤ Ὕστερον [18]. μεθ' ὕστατα.

Ἠΰτε. καθάπερ. ὥστε. ὅσπερ, ὡς. ὅτε. καθά.

Ἠΰϊ ἀμίχλη [19]. καθάπερ ὁμίχλη [20]. σκοτία, ὑδατώδης ἢ παχὺς ἀήρ.

Ἠϋτομόλησαν [21]. παρεσκεύασαν τοῖς πολεμίοις.

Ἠΰχι [22]. ἤλπιζεν.

Ἡφαιστία [23]. Ἀθῆναι. καὶ πόλις ἡ Λήμνος.

Ἡφαιστιάδης. Ἀθηναῖος [24].

Ἡφαιστόδαμα [25]. θεὶκαυζε [26].

Ἡφαίστου τοῦ πυρός.

Ἥφαιστος. ὅτι βί, ὁ θεός.

Ἥφαιστος [27] πάσσει ἐδώδιμον πεφαπίδεσσιν.

ὅτι δὲ μεταμμιαῖος, τὸ πῦρ. πρῶτον πισὶ δὲ, ὁ ἥλιος.

Ἡ-

πάλιμολον. Ἐλίμολον. ε pro ι. Conf. sup. v. Ἀδίμολον, & Ἀδιμολία.

11. Ἠϊθωῆα.] *Judic.* XIV. 7. I. *Reg.* XVIII. 20. BIEL. Vid. sup. v. Ἀπαλιῶν, & ἠΐθεος, ac seqq. ibi. In fine ἠϊθωῆν *Relictio* est Glossi per se.

12. Ἠύκομος.] Ex Hom. *Iliad.* A. 36. & Schol. Vid. sup. v. εὐκόμου. In fine vocis, εὔκομος, καλὴ, delet *H. Junius.*

13. Ἠύλη.] Male pro Ἠύλη, fultem quatenus exponitur τυλόεσσα) & τρίφος, item λειόφυλλος. Supra: Ἠύλη. τυλόεσσα, ἐλαφρὰ. Uti autem hic ἠύλη positum est pro ἐλαφρὰ; ita supra ὑύλαν, pro ἴλλαν: ubi vide quæ notavimus. KUST. Photius in Lex. MS. Ἠύλαντον. ἰσχυρόν. ἰσχυρὸν. περίφυλλον. Conf. Suid. Sed περίφυλλον pertinet ad Thema αὐλὸν.

14. κεκλίθαται. - - - εἰκίνηται.] L. ἐκίνηται. Vox κλίθηται exstat *Nehem* XIII. 20. unde & Lex. MS. Cyrill. Brem. κέκλιθται. συσκιάζεται. ἐκκλίνεται. παρίσταται. leg. παρίσταται. BIEL. *Judic.* XIX. 4. καὶ ἤρυγεν, καὶ ἔπιεν, καὶ κεκλίθαται ἐκεῖ. [in Ed. Rom.] ABRESCH *l. c.* Glossæ MSS. *in Psalmos*: κεκλίθαται. ἐκκλίνεται. ἔπαται. Et hanc lectionem præfero Phavor. κέκλιται. Sed & Cyrill. & aliud Lex: MS. ἔπαται. Vid. sup. v. Ἀκλίζομαι, & Suid. v. Ἐκκλιτήριον.

15. Ἠΰν.] Vid. *Not.* in v. Ἤπιε, & mox v. Ἠΰς.

16. Ἠπόρησε.] *Sapient.* X. 16. Διὰτοῦτο ἐν Schol. Aristoph. *Plut.* v. 521. Ἠύπορος. ὁ ἔχων ἀεὶ τὸ ἐπιβάλλον πλοῦτον· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὁδοιπόρων.

17. Ἠΰς. - - - γαπαῖος. ἀρχηγός.] Sic Horat. l. IV. *Carm.* IV. 29. *Fortes creantur FORTIBUS & BONIS.* Vid. ibi Cel. Bentl.

18. Ἡ ὕστερον.] Hom. *Iliad.* A. 87.

19. Ἠΰϊ ὁμίχλα.] Ex Hom. *Iliad.* A. 359. ubi - - - ἠΰτ' ὁμίχλη, per τ, sequente spiritu leni; ut ferius hic postulat. Schol. *l. c.* Ἔστι δὲ Ὁμίχλη, ὁ παχὺς καὶ ἐκτεταμένος ἀὴρ. Vid. infra: & sup. in v. Ἀχλύς.

20. Καθ' ὁμίχλην, σκοτίαν.] Distingue, & supple: καθάπερ ὁμίχλην· Ὁμίχλη δὲ, σκοτία, &c. KUST. Conf. *Not.* præc. Posset etiam suppleri, ταυτὸν σκοτία, &c. aut simile. Sed brevitatis passim studiosissimus Hesychius voci Ὁμίχλα statim subjecit interpretationes, sine repetitione. Posset etiam distingui post καθάπερ, quæ est explicatio vocis Ἠΰτε. Tum cetera plana sunt & plena.

21. Ἠϋτομόλησαν.] LXX. *Jos.* X. 1. 4. Vid. sup. v. Αἰτιμολῶ, & v. Ἀπαθρομολῶ.

22. Ἠΰχι.] Photius in Lex. MS. Ἠύχει. αὐδᾷ Σ, λαλεῖ. Æschyl. *Supplic.* v. 334. Ἐκοῦ τὰ σιγᾷ τὰ δ' ἀλάστωρ φυγὼν. Quo forte respexit Hesych.

23. Ἡφαιστία.] Vid. Harpocrat. SCHR.

24. Ἡφαιστιάδης. Ἀθηναῖος.] Non intelligo de toto populo Athenienſi, ſed de populo Tribue Acamantidæ, cui nomen erat Ἡφαιστιάδης. Vid. Steph. Byzant. v. Ἡφαιστιάδαι. KUST. Conf. Menag. ad Laërt. p. 154.

25. Ἡφαιστόδαμα.] L. Ἡφαιστόδαμα. PERGER. Nihil muto: eſt enim verbum elegans, q. d. *a Vulcano ſubacta.*

26. Πεφίκαυζε.] L. πεφίκαυσε. SALMAS. Ita recte Phavorin. Ἥφαιστος enim eſt τὸ πῦρ. Vide mox; & adde Menag. ad D. Laërt. p. 320. Conf. inf. v. Πεφίκαυσε.

27. Ἥφαιστος πείσει &c.] Exſtat apud Hom. *Il.* Υ. 181 monente etiam Cl. *Jens. l. c.*

Ἥφαστον [1]. * εἴλαφα [2].
Ἡφαιστόπις. μὴ Φυσαίμβροι. καταπύσαντες [3].
Ἡφείδυντο [4]. Οὐκ ἐπαῦντο Φεσπτίδα, οὐκ ἀφείδοντο.
Ἡφίδη εἴδη [5]. συνεχώρησε.
Ἡμφεφῶν [6]. ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν παλαίειν.
Ἡφίλεν [7]. ἐπεχείρησεν.
Ἡφίη [8]. ἔπεμπεν. ἀπέλυεν.
Ἡφίεσαν. ἔπεμπον. εἴων.
Ἡφεσθίσαντο [9]. ἐμάχεσθαι.
Ἡφυσάμην [10]. ἀφειλκυσάμην.
Ἥφυσεν [11]. διέτεμνε. πόλον [12] ἀπήντλησεν. διέκοψεν. ἔπιεν. ἐξεφύσησεν. ἐξέωθησεν [13].
Ἡ χάεξ ἢ ἄμπελος [14]. παχυμία.
Ἤχαπεν [15]. ἔπτυεν.
Ἠχεῖ. Φανεῖ, ψοφεῖ.
Ἤχειον. ἢ χαλκὸν [16]. οἱ δὲ, μυστικόν, τὸ κωδὼν τῇ μαγάδι χάλκωμα.
Ἠχέτα [17]. ἠχητικός.
Ἠχέτας [18]. κάνθυλοι τέτιγες.
Ἠχῇ. Φωνὴ, ἦχος, βοή.

Ἤ-

Ἤχησεν. ἐψόφησεν.
Ἠχήσατα [19]. ἠχάδης, εὐηχος. Δημοκάδης.
Ἠχηταί. κέρκες. κερκίδ. φθί. τέτιγες [20], ἀκάνθυλοι.
Ἠχήσσω [21]. εὔηχα.
Ἤχητες [22]. κανοὶ. πίθηκοι.
Ἤχθαι [23]. τιθηνεῦσδ.
Ἤχθαιρεν [24]. ἐμίσ. ἄχθημαι [25]. ἐμίσουν.
Ἤχθετο [26]. ἔδεισεν. ἔτιμων, ἰλάσκ. ἐλαρύνετο.
Ἠχθισμένως [27]. βαβαρηδόν.
Ἠχί που [28]. ἵνα. εἰθάδι, οἱ ἢ πάνυ.
Ἤχλαε [29]. τὸν λυπηρόν.
Ἤχλυσεν [30]. ἐσκότωσεν. ὁμίχλης ἐπλήρωσε, ἐκαλύφθη ἀχλύι.
Ἤχθετο [31]. ἐλυπᾶτο. ἐθυμοῦτο.
Ἠχώ. Φωνὴ. κτύπος. ἐκφώνησις.
Ἠχὼ εἰθάδι ἠχεῖ [32]. μακρὰ Φωνὴ, ἀπακλωμένη ἀπὸ τειχέων καὶ αὐλείων, ὅθι τὰ πεζόμενα πάλιν ἐπαιοῦσα.
Ἤ χερὴ [33]. τοῦ ἑαυτῆς χεροῦ.
Ἠχεπτερέαι [34]. χερσαῖοι [35] λέγει. οἱ δὲ, τὴν Αἴγιναν, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἴσχαξε πολλὰ ἔτη· πόσῳ γὰρ ἡ Αἴγινα.

Ἤ-

1. Ἤφαστον.] Scr. Ἥφαιστον. εἰλίφασι. Supra: Ἀφάξει. ἀποδήσει. Ἀφῶ. HEINS. Ἡφαίστου. Brod. *Misc.* IX. 29. VERW. Vid. *Not.* seq.

2. * εἴλαφα.] Forte εἰλάφου. SOPING. Supra: Ἀφάστου. Ψιλαφῶν. Conf. v. Ἀμφαφᾶς. &c.

3. Καταπύσαντες.] Sic & Cyrill. Lex. MS. Unde patet, male καταπυσάντας legi in Photii Lex. MS. & Suida: sed conf. Kust.

4. Ἠφείδεν.] Vid. sup. v. Ἀφειδίζατ, Ἀφιδίζατ, & πάνυφείζετ.

5. Εἴδη.] Sic Phot. Lex. MS. & Phavor. Suidas ἴδη: qui recte ἴσιδη ex MS. reddidit Kusterus. Conf. mox v. Ἠφίζατ. - - - ἴσιν. & sup. v. Ἤτορ. &c.

6. Ἠμφεφῶν.] Pro Ἀμφιφῶν. Vox autem ab ordine suo aberrat. KUST. Scriptum fuisse videtur, Ἠφιφῶν, ex serie; quomodo legit etiam *Is. Vossius*. Id autem pro Ἀμφιφᾶν. Sic Ἠφιφῶν in Cyrilli Lex. MS. expl. ἀμφοτέρων ἐπιγαστρίων, pro quo sup. Ἀμφιφῶν, & Ἀμφιφᾶν. Conf. v. Ἀμφορεῦς, ἀμφίγυον.

7. Ἠφίλεν.] Supra pro eodem habes Ἠφίλατ. KUST.

8. Ἠφίη. - - - ἀπέλυεν.] Vid. sup. in v. Ἀφίζατ.

9. Ἠφεσθίσαντο.] Lex. MS. Ἠφεσθίσαντ. Sic Alex. Cod. Jerem. X. 21. ubi Vatic. ἠφεσθίσαντ, ut Noster, eo respiciens.

10. Ἠφυσάμην.] Hom. *Odyss.* Η. 286. KUST. JENS. *l. c.*

11. Ἤφυσεν.] Hom. *Il.* Ν. 508. - - - λὰξ δ' ἔπτυσε χαλκὸν Ἤφυσ'. Schol. ἐξέωθησεν, ἐξέβαλεν. Iterum *Il.* Ρ. 315. ubi Schol. ἐξέπτυσε, ἐκένωσε.

12. Πόλον] L. πελαὸ [ut Phavor] vel τελὸ. J. F. GRONOV. Scr. διέτεμνε πλον. HEINS. L. πίνον. IS. VOSS.

13. ἐξέωθησεν] L. ἐξέπτυσεν. J. F. GRON. IS. VOSS. KUST. ἐξέπτυσεν, Cyrill. Lex. MS. Supra: Διέκοψεν. ἐξέπτυσεν. Conf. *Not.* penult. & sup. v. Ἀφύσσων. &c.

14. Ἡ χάεξ &c.] Alleno loco, ut pleræque fere Parœmiæ. IS. VOSS. Zenob. VI. 40. ubi vid. Schott. KUST. Conf. Suid. ibique Kust. & inf. v. Χάεξ τὴν ἄμπελον, cum explicatione.

15. Ἤχαπεν.] Pro Ἤχαπεν. a χαῦν. Infra: Χάσκομι. πίνομαι. Ao divisis vocibus, ἤ vel ἤ χάπει?

16. Τὸ χαλκὸν, οἱ δὲ μυστικὸν, τὸ &c.] L. τὸ χαλκῶν. SCAL. Nihil mutandum; sed lege, tanquam positia vocabulis: τὸ χαλκὸ μυστικὸν· οἱ δὲ τὸ αὐτὸ &c. IS. VOSS. Forte legend. τὸ χαλκίον· οἱ δὲ μυστικὸν τὸ π, &c. Sic enim ad illa Theocriti *Idyll.* II. [36.] - - - τὸ χαλκίον ὡς πάχθ. ἄχει, Scholiastes: Φασὶ Ἀπολλόδωρ., Ἀδίωψ δ' ἐκεχρήσατο τῷ Κύπρι ἐπικαλλήρει, ἐτιμήσεν τὸ καλλήρημα Ἠχῶν. Vid. inf. in v. Κάλαρ. JUNGERM. ad Poll. IV. 62. KUST. Ed. Hag. τὸ χαλκὶν. Phavor. Ἠχῶν. τὸ βάσιλον, ἢ χαλκίον. &c. *Reisk.* οἱ δὲ Μυστικὸν, &c. Vid. H. Steph. *Thes. Gr. L.* T. I. p. 1486. Conf. Schol. ad Aristoph. *Nub.* ν. 291.

17. Ἠχέτα.] Reſpexit forte ad Heſiod. Ἔργ. ν. 582. - - - αὐτὰρ ἐπὴν τέτταξ ἀνθρωπ. ἐφεζόμενοι λιγυφώνοι πεύκησιν ἀκάνθοις ἀκούωσι. Sup. Ἀχέτας, pro Ἀχέτης, i. e. ἠχητής. Vide ibi *Not.* Ἠχέτα proprie eſt Vocativ. ut in illo Epigramm. apud Suid. v. Ἠχέτης. Sed Poëtæ Vocativum ponunt pro Nominat. Conf. v. Πανέτα, & Γανέτα, &c.

18. Ἠχέτας.] Vide mox v. Ἠχητής.

19. Ἠχήσατα.] Eſt epitheton maris apud Hom. *Iliad.* A. 157. ubi Schol. ἠχώδη.

20. Τέτιγες, ἀκάνθυλοι.] Hæc ſup. in v. Ἠχέτας ſi-

ne diſtinctione conjunguntur. Conf. Suid. & ſup. v. Ἀχέτας.

21. Ἠχήσσω. εὔηχα.] Hom. *Hymn.* XIII. *in Matrem Deorum*, ν. 5. Οὔρεα τ' ἠχήσσα. Conf. v. Ἠχήσατα. - - - ὑπερηχῶ. &c. & *Not.* in v. ἐκ Διὸς.

22. Ἤχητες.] Forſan pro Ἀχῆτες, qui ſunt *ei μοῦσ ἔχοντες*. H. STEPH. *Ind.* Supra Ἀχῆτες, ut Ἀντῆτες, Ἀχῆτες, ἀχῆτις, Ἠχῆτις, &c. G. Hinc ἀτακτον infra. Vide quoque Ἀιχῆτες, & Ἠχάτα, ἀλογέω. Suid. IS. VOSS. Pro eodem ſupra Ἀχῆτες, Item Ἀχῆτις, q. d. *non habentes*, ex ἀ privat. & ἔχω, *habeo*. RUST. Conf. Kuſt. ad Suid. T. III. p. 710. in v. Τέττιξ. Lex. Reg. MS. & Suid. Ἠχήτης, ἀλογέω. Vide & ſup. in v. Ἀκτῆς.

23. Ἤχθαι.] Conf. ſup. v. Ἀκούει, & Ἀκούεις. KUST. Eandem gloſſam habet Phot. Lex. MS.

24. Ἤχθαιρεν.] Philo in *Flacc.* p. 680. & *de Leg. ad Caj.* p. 688. BIEL.

25. Ἤχθημαι.] Scrib. a capite: † Ἠχθημαι. ἐμίσουν. Ita Schol. Hom. *Il.* Ρ. 270. Conf. v. Ἠχθόμενος.

26. Ἤχθετο.] Mox repetitur poſt Ἠχλυσεν. Supra: Ἀχθεῖς, βαρυνθεῖς, Ἀχθῇ. λυπήσῃ, Ἀχθέσθω, γνωρίσας, ἀγανακτήσας. Ἀχθεδόνα, βαρυνομένη &c. Mox pro ἐτιμῶντο Kust. l. ἐτιμῶ.

27. Ἠχθισμένως. βαβ.] Phot. Lex. MS. Ἠχθισμένη. καὶ ἐπιστρεφόμενος.

28. Ἤχί που.] L. Ἠχὶ ἔου. BRUNO. Ἠχὶ ἔου. Phot. Lex. MS. Supra Dorice: Ἀχὶ ἔου, ubi vide *Not.* Schol. Hom. *Il.* Α. 607. & Γ. 326. Ἠχι. ὅπου. ἔου. Conf. Suid.

29. Ἤχλαε.] Vid. ſup. v. Ἀχλαίουσ.

30. Ἤχλυσεν.] Hom. Od. Μ. 406. KUST. JENS. *l. c.* Apollon. Lex. MS. Ἠχλυσεν ἐσκότωσεν. Phot. & Suid. συνεσκότωσεν. Schol. Hom. *l. c.* ἀχλὺ γὰρ ἔταξε Φαιήκων, ἐπλήρωσε.

31. Ἤχθετο.] Vid. ſupra, poſt v. Ἠχθισμένως.

32. Ἠχὼ εἰθάδι ἠχεῖ. μακρὰ &c. IS. VOSS. &c.] Diſtingue: Ἠχὼ εἰθάδι. ἠχεῖ μακρὰ &c. IS. VOSS. Voces εἰθάδι ἠχὼ, ut ſupervacuæ delendæ ſunt. KUST. Hæc ita diſtinguenda videntur: Ἠχὼ εἰθάδι, ἠχεῖ, μακρὰ &c. Nam verba Ἠχὼ εἰθάδι videntur Græci cujuſdam Auctoris, in quibus Ἠχὼ hic exponitur. BIEL. Poſt primum Poëtæ: tum poſt ἀλτείσιον tollo punctum. JENS. *Lex. Heſ.* Poëtæ: tum poſt ἀλτείσιον tollo punctum. JENS. *Lex. Heſ.* p. 113. Vide Suid. Conf. Schol. Soph. in *Elektr.* ν. 108. & ſup. v. Ἀνθεμοκλαρίαν. Conjiciebam aliquando, in hoc Articuli initio duo diverſa confluxiſſe, ſic diſcernenda: Ἠχὼ εἰθάδι. † Ἠχεῖ μακρὰ, φωνὴ &c.

33. Ἤ χερὴ.] Scrib. Ἡ χερὴ; ut apud Hom. *Il.* Ξ. 164. unde locus hic ſumtus eſt. HEINS. KUST. Vid. ibi Schol. Eſt jota adſcriptum pro ſubſcripto.

34. Ἠχεπτερέαι.] L. Ἠχεπτερίαι. IS. VOSS. Lege ſimul & diſtingue, Ἀχεπτερίαι. χερσαῖοι λέγει. [male punctum in Ed. Schr. ante λέγει.] Mulierculam intelligit, ut quidam volunt, ollas ſono probatas vendentem. PERGER. Eſt locus obſcurus, cui lux aliqua affulget ex Photii Lexico MS. ubi ſic legitur: Ἠχὼ πετρώδης. ἡ λίμνη, ἐπειδὴ πετρώδης ἐστὶ, καὶ πολὺ ἔχει πετρώδες. Omnia hic clara ſunt, præter vocem Ἠχώ, quæ mihi negotium faceſſit. Non video enim quare Ægina dicta fuerit Ἠχώ. Æginam vero fuiſſe ſaxoſam, teſtatur etiam Strabo l. VIII. p. 375. REISK. KUSTER. Sed montes [& ſaxa] repercutiunt ſonum.

35. Χερσαῖοι.] Urbis hujus meminit Steph. Byzant. KUST.

Ἤψατο. ἐλάβετο. προσέφυγεν [1]. παρεκράτησεν [2].

Ἡψήσατο [3]. εἰψητὸ βάμμακ ἐδάψατο.

Ἤψησεν [4]. ἐμαγείρευσεν.

Ἠώα [5]. ἡ κάρδ⊙. ἰθυνᾶς.

Ἠῶθεν [6]. πρωί, ἅμα ἡμέρᾳ, ὄρθρῳ.

Ἠῶϊ πρῷ [7]. ὑπ' αὐτὸν τ' ὄρθρον. πρὸ ἡμέρας, πρῷ τ' ἀνατολῆς.

Ἠωιόωντο [8]. ὀρθεῶν ὕπνων.

Ἠιών [9]. πρόβαλάσσ⊙.

Ἠῶ⊙ [10]. ὀρθινός.

Ἤωρτο. ἐκρέματο. ἐκπεῖτο.

Ἤωρτο [11]. ἀπεκρεμᾶτο. ἀπέχητο.

Ἠώς [12]. ἡμέρα ς τὸ πρῶτον φῶς, ἦγον αὐγή. φῶς. ὄρθρ⊙. τὸ αὔγ⊙ [13]. ἀνατολή. ἡμέρα. καὶ ὁ ἀπὸ ἀνατολῆς μίχει μεσημ-βρείας χρόν⊙.

Ὄφρα [14] ἴμ' ἠὼς ἦν, καὶ ἀίξετο ἱερὸν ἦμαρ. καὶ

ἦλθ' ἡμέρα·

ἡ δέ μιν ἠὼς ἐπέτεκε [15],

καὶ τὸ λυκόφως·

Πασιφίλη [16] ἅ ῥ' ἦγε καὶ ἠῶϊ πρῴρα κέλευθον.

Θ.

Θ άσσει [1]. ἐναλίζετο.

Θαάσσ [2]. κάθῃ). ἁλίζεσθαι.

Θαλαιόν. Δωρικὸν [3]. ἡ ὁμοῦ.

Θαλίης [4]. ὄρ⊙ Συρίας.

Θαγῆ [5]. ἥξεις.

Θάεο [6]. θάρσει.

Θαζόμ⊙ [7]. σκώπτων.

Θαί-

KUST. Sed ibi Χυτρίστλαι, per ᾱ in penult. scribitur. Pollux tamen l. VII. 197. Τὸν δὲ Λίγυπτον, Χυτριστλαὶ ὑπάλλον. Vid. ibi Interpp. Retioco itaque lectionem ooftram: & potuit Ægina Χυτριστλὶς appellari, ab ollis, χυτραις, quas venditare folebat optimas. Tale quid in voce ἀχανιδρίου quærendum videtur: ut conveniat fequens expofitio, ubi ὄχημα differte memorantur.

1. ἵπ⊙ν. . . . ασσειφ⊙ρ⊙.] Refer ad phrafin illam Homericam, ἵππων γόνον, Il A. 572. KUST. Apollon. l.ex. MS. ἵππων. πολλὰκις Ὅμηρ⊙ χρῆται τῇ Λέσβῳ, ἀντὶ τ⊙ Ε, ι ασιλαΐζ.

2. Παρεκράτησ⊙ν.] Forte ἀπεκράτησ⊙ν legendum. PRIC. ad Luc. VII. 14.

3. Ἠψησατο.] Vid. fup. v. ἐψῶν, & v. Ἀρτύνω.

4. Ἤψησ⊙ν.] L. Ἤψησ⊙ν. Vid. l. Reg. IX. 24. Καὶ ἤψησ⊙ ὁ μάγειρ⊙ &c. BIEL.

5. Ἠώα.] Ab ἄω, αὔρομαι. G. Conf. fup. v. Ἀσία. Ab Oriente videtur cedrus denominata, quod frequenter ibi nafcantur: ut ex S. S. etiam conftat.

6. Ἠῶθεν.] Vid. fup. v. Ἔαθεν, & Not. ibi.

7. Ἠῶϊ πρῷ.] Legendum videtur: Ἠῶϊ πρῴ, id eft, ἐπὶ τῷ πρωΐ. mane diluculo, mane fub auroram. Nifi fortaffe τὸ πρῷ, idem quod πρωΐ fignificet. Nam expofitiones illæ, πρὸ ἡμέρας, πρὸ τ' ἀνατολῆς, non placent. G. Lege Ἠῶϊ, ex liter. ferie. Deinde illud πρῷ minime follicitandum; quandoquidem apud Homer. plus femel legitur, ἠὼ πρῷ. KUST. Idem jam olim notaveram in Peric. Cri. his verbis: „ Nihil mutandum; dumodo per ῶ fcriperis Ἠῶϊ. „ Refpexit locum Homeri Il. A. 50. . . . . βὰν ἠῶϊ ἰόντι πρῷ. ubi Schol. πρῷ τ' ἀνατολῆς, πρὸ ἡμέρας. Iterum Od. „ E. 469. Schol. πρῷ ἡμέρας. Et Od. Z. 36. „

8. Ἠωιόωντο.] Suid. Ἠωιόω⊙. ὁ σημαίνει ὄρθρ⊙.

9. Ἠιών.] Scrib. Ἠϊὼν. IS. VOSS. Ἠϊὼν apud Suid. & Lycophr. v. 417. pro Ἠιών, quod ibi urbis eft nomen in Thracia, de qua Harpocrat. & Steph. Byzant. Cl. Kuſterus legit: Ἠϊὼν, τοῦ Θ⊙ρ⊙βαλάσσ⊙. ut intelligatur littus maris. Vid. fup. v. Ἰών. Series tamen requirit Ἠϊὼ, cum jota fubfcripto: quomodo alibi fcriptum invenit; ut fimilia plura.

10. Ἠῶ⊙.] Leg. Ἠῷ⊙. λαὶ ἡ Ἠώ. PALMER. Immo Ἠῶ⊙, ut feries jubet. Sic & Il. Ψ. Conf. fup. v. Ἐῷ⊙, & v. Ἀὴ⊙.

11. Ἤωρτο.] Scr. Ἤορτο, cum jota fubfcripto; quod eft pro Ἤερτο, ab αἴρω, αἴρομαι. Conf. v. præced. & fup. v. Ἀορτο. KUST. Vid. & in v. Ἀορ), & v. Ἴορτο.

12. Ἠώς.] Septem fignificationes ἡ ἠὼς vide apud Euftath. B. Odyſſ. p. 74. Conf. Suid. & fup. Ἀὼ. IS. VOSS. Conf. fup. v. Ἠοῖ, Ἠοῖν, & Ἠῶι, in primis Not. ad v. Ἔαος, & v. Ἀὼς.

13. Τὸ αὔγ⊙.] Forte: ἤτοι αὔρα. Æolice. HEINS.

14. Ὄφρα ἴμ' &c. ἡμαρ.] Exftat apud Hom. Iliad. Θ. 66. ubi Schol. Ἠὼς, πρῶ, τὸ ἑωθινὸν καθέκαστα ἴδιος μεταφορικῶς.

15. Ἣ δὲ μιν ἠὼς ἐπέτεκε.] Forte ex Hom. Il. Φ. 155. . . ἣ δὲ μιν πρῶ Ἠὼς ἐπέτεκε. Sic & Apollon. Lex. MS. Conf. Cl. Jenf. l. c. Neque tamen mutavi in Hefychio, qui longe diverfum locum fpectare potuit, ubi hemiftichii loitium conftituebant verba ea: Ἣ δὲ μιν ἠὼς ἐπέτεκε. Vel ubi finis hexametri, cum initio feq. . . . . ἣ δὲ μιν ἠὼς ἐπέτεκε. Quamvis prior correctio magis placeat.

16. Πασιφίλη &c.] Eft verfus ultimus Odyſſ. B. quem & Kuſter. notaverat. Schol. ibi: Ἠῶι.] ἢ ἀπὸ τ' ἀνάγκης αὐτὴν εἶπε, &c. Et: Ἠῶ.] τὸν μοῦνον πλοῦν τὸν ἀφ' ἑσπέρας ἄχρις ἀρκτῶν ἐν ἐκείνῳ, Ἠῶ.

1. Θάασσ⊙ν.] Θάασσον Hom. Il. I. 194. quomodo h. l. fcribit etiam Cl. Jenf. in Luc. Hef. p. 113. Sic & Apollon. Lex. MS. (Bibl. Coiſlin. p. 480) Schol. l. c. ἐναλίζ⊙.

Similiter in utroque Cyrilli Lex. MS. Conf. Etym. M. & Iof. v. Θάλλ, ut & v. feq. & Not. proximam.

2. Θάασσ] Vid. inf. v. Θάσσ⊙μαι, Θάσσ⊙ν, Θάσσω, &c.

3. Θαλαιόν, ἡ ὁμοῦ.] L. Θάλιον. & ὁμοῦ, retracto accentu. KUSTER. Θαλαιὸ⊙ pro Θάλι⊙, ut fup. Δαΰλιὸς pro Δῃλὶς, inferto ᾱ loco Digamm. Æol. cum repetitione præced. vocalis. Hæc fcripferam, quum fequentia mecum communicaret acutiffimus Hemſterhuſius: „ Ita legendum fuſpi-„ cor: Θάλαιον Θάλιον, ἡ ὁμοῦ. Verbum vetus Θάω, fr. „ deo: inde formantur Θάλι⊙, & Θάλι⊙, contracte Θᾶ-„ λ⊙. ſedile. Nihil agit Etymologus, ceterique cum eo „ Grammatici, In origine vocis ejus defignanda. A Θάω „ fluit Θάζω, & Tarentinorum more Θάσσω: quemadmo-„ dum καλίσσω, λαλίσσω, φοίσσω, pro φοίζω, λαλίζω, „ καλίζω, ut docuit Grammaticorum eruditiſſimus Hera-„ clides apud Euſtath. Od. K. p. 1654. Vid. inf. Θάσσω, „ ἅρ, Θάασι, &c. Simili modo Ἐάω, Ἐαίζω & Ἐάσσω, „ quam formam Homerus uſurpavit. Solent autem Laco-„ nes, Cretenſes, Pamphylii, ᾱ non multis tantum voca-„ bulis præponere, velut Βαΐς, pro ἀΐς, ἀΐς· βίδ⊙. „ pro ἴδ⊙· Βαείς, ἰοείς· Βιλὰν, Βιλαμφωτὸς, Βιλλίχεται, „ pro εἰλὰν vel ἔλα, &c. Βοχὶς, ἰχὰς, quæque reperiuntur „ hujus generis in Hefychio plura; fed medius etiam infe-„ rere. Sic Φάϊ⊙, Φάϊ⊙· ἰρὸν, ἀρεῖον vel ἀρεῖ⊙. Solem, „ Hefychio teſte, Cretenſes & Pamphylii Ἀέλλιν vel Ἀέλ-„ λιν vocant; poſteriores etiam, quod ab Heraclide di-„ cimus, litera geminata, Βαΐλιον. Ad eandem formam „ Θάω, Θάσσω, vel Θαΐσ⊙· Θαΐω, Θάασις, Θάσσας. Nunc „ ſimul conſtat, quod nec Guidetum, alias in ſcrutandis „ vocum Græcarum primordiis haud fatis ſolertem, fefel-„ lit, a quo fonte manet Δαΰσι. καὶν⊙. ἴ, quod „ alioqui Macedonum eſt proprium, tranſiit in Ϝ. Paphii „ ratione diverſa ᾱ migrare juſſerunt in σ: Σάσν. καθαρὸν. „ Πάφιοι. Quis dubitet, quin hoc idem ſit quod Ϝάσν? „ Laconum illud eſt pervulgatum: ν τὸ σαῦ. Ceterum a-„ pud Hefych. poſt Βαΐσι ſuccedit exemplum, quo Laco-„ num uſus ᾱ interponentium confirmetur: Δαΐσιλὰς. Βιλλὰ „ Λάκωνες. Non aliter Pergæos, Pamphyllorum partem, „ αἴσιλ⊙ς catulifſe, qui ἀΐς vel αἴϊς erat Græcis, Ety-„ mologus & Hefych. adnotarunt. In verbis non diſpar „ ratio. Ἔᾶσα, pro Ἴα, Ἔᾶσαν, pro Ἴασιν, Syracuſanis ac „ Laconibus uſitatum ſidem Lexicographi ſuppeditant. O-„ mnes autem, quos diximus, erant Doricnſes, eaque u-„ tebantur antiqua dialecto Dorica, quæ, nondum emol-„ lita, ad Æolicam normam proxime reſpondebat. „ Hactenus V. Cl. Conf. omoino Salmaſ. ad Conſect. Temp. in Ag. Her. p. 81. 82.

4. Θαΐδες.] Vid. Suid. & ſup. v. Ἀταΐδεια, inf. Ἰταΐδεια.

5. Θαγῆ.] Eſt 2. perf. Fut. 2. Med. Θαγήσομαι, a Θάσσω, inf. Θάσσ⊙μαι. ut δίδ⊙μι. Ita ἥξω h. l. effet, feſtinanter venies. Conf. H. Steph. de Themat. Anomal. Aliter Cl. Hemſterhuſius: „ Quid ſi Θάξεις quomodo ſiltem analogia coo-„ ſuletur, quæ nulla apparet in ἥξω. Θάγω, Θαγῶ, Θαγῶ-„ μαι, Θαγῆ, Θαγήσομαι. „

6. Θάεο.] Dorice pro Θοῦ, ſeu Θοῦα, Præſ. Imperat. a Θάομαι, pro Θάσσομαι. H. STEPH. l. c. Conf. Ill. Ez. Spanhem. ad Callim. p. 657. & 698.

7. Θαζόμεν⊙ς.] Imo Τωθαζόμεν⊙ς. IS. VOSS. KUST. Hefychium ſæpe voces non primis ſolum litera, ſed ſyllaba quoque mutilatæ deceperunt. Vereor ſane, ne idem hic contigerit: poſtulat enim, poſtulare ſaltem videtur, interpretatio: Τωθαζόμεν⊙ς, σκωπτόν. Vide Τωθαζῆ. Haud ignoro, Activum maxime frequentari: ſed hoc nimirum ex eorum eſt verborum genere, quæ Activi Mediique uſum æque ferunt. In ſequentibus etiam vioſe ſcriptum Θωζῆ HEMSTERH. in literis ad me datis. Conf. Kuſt. Anti-Gram. p. 50.

Θαῖξ [1]. ἰλαυίη.

Θαιμός [2]. οἰκία. σπόρος, φυτία.

Θαιρεδύται. οἱ ὁ τῷ ζυγῷ δακτύλια, δι' ὧν οἱ ἡνίοχοι [3].

Θαιρεδύτης. ὁ δακτύλιος τοῦ ζυγοῦ.

Θαιρός. ὁ δακτὺλ [4] ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω γεγραφὼς ἢ ῥάβδος, ἢ ἄξων [5]. Σοφοκλῆς Τερπολέμῳ [6].

Θαλείω(ι. κάθω) εἰς τὰς ἡρείας [7].

Θάλος [8]. κλάδος, βόσις.

Θαλάμη [9]. τρόχλη, ῥυελὴ, κεφάλυζις [10].

Θαλάμιγξ. σῦλαι [11] ὑπειλήφασι τοὺς αἰδοίους τῆς ὑπερόπτου [12].

Θαλαμιπόλος [13]. ἡ αὐλὴ ἢ κοιτῶνα, ἢ αὐλὴ ἢ θάλαμον, ἀφεῖλε κατηφέησα. Ἀπίων [14] δὲ, κατωφιλαξ [15], συμφαγωγὸς· παρὰ θαλάμου ἐπιμελουμένη.

Θαλαμίαι [16] κῶπαι. αἱ κατάγειοι [17], καὶ αἱ παίτιλοι ἔχουσι ἢ χέρσον, θαλάμια λέγονται.

Θαλάμιος [18]. ὁ καπήλου. Θαλάμιος ἐριβόλος [19], ὁ καπήλου ἐράστου οὐ τῇ πρὸ.

Θαλάμιος [20]. λίγνται ὁ ἰχθὺς· ὁ δὲ μέσος, Ζύγιος [21]· ὁ δὲ αὐτὸς, Θεγένιτης [22].

Θαλάμιον πίσα [23]. καπηλικωτέρου πατὸς· ἐπὶ γὰρ τοὺς γάμους [24] αὐτοὺς τῆς ἡμέρας θαλάμους

---

1. Θαῖξ. ἰλαυίη.] Scio, si ad dialectos confugiamus, quo colore defendi possit Θαῖξ. Sed illa machina, nisi certo quodam fundamento fulciatur, non est temere commovenda. Quare malim: Θαῖξ. ἰλαυίη. Illa litera satis crebro permutatæ multos errores in Hesychio peperierunt. Θλῖξ vero exponitur a Grammaticis, non tantum πίξις, sed & ἄξων, cujus potestas ad ἰλαυίην quam prope accedat, apertum est. HEMSTERH. Conjiciebam, ex confusione majusculorum Θ & Φ forte Θαῖξ positum esse pro Φαῖξ, idque pro φᾶξ, aut pro φᾶξ, quod infra post v. Φίδαξ, redditur per δίκτυ, cum quo ἰλαυίη satis convenit. Sed amplius cogitandum. Simplicius interim est Θλῖξ.

2. Θαιμός.] *Alnus, Hamus*, mons. G. Male. Est enim a Θαμνὸς. IS. VOSS. An corruptum a δόμος? MARTIN. *Cadm. Gr. Ph.* Pro Θλιμμὸς, *angustia, contumelia:* quare αἰκία legend. pro αἰκία. PERG. An huc facit, quod legitur inferius: Θάλαμος. αἶδος. KUST. Pro αἰκία legendum forte ἐχεία, quod inf. exponitur, ἡ μάζα, καὶ ἡ σύνοικος, ὁδεοque convenit cum ἀπορία, φυτία. Conf. v. Θαιρεδύτ. An vero Θαιμὸς ex Θάλαμος, an ex Θαῆς, corruptum fit, dicere non habeo. *Pergeri* Θλιμμὸς non placet: in memoriam tamen revocat, quod H. Steph. illam vocem in *Ind.* exhibens scripserit: *sed sine exempla.* Oblitus erat Vir diligentissimus, bis Θλιμμὸν pro *adflictione* occurrere apud LXX. *Exod.* III. 9. & *Deuter.* XXVI. 7.

3. Θαιρεδύται. . . . δι' ὧν &c.] Deest verbum aliquod ad sententiam supplendam: διῆκει, διὰ, διώκει, διοίγει). Nihil horum non convenit. HEMSTERH. Ex regula nostra tacite repetendum videtur διώκει, quippe latens in v. Θαιρεδύται.

4. Δικτὺλ.] L. *δάκτυλος.* G. HEINS. MARTIN. *Cadm.* Ita recte Apollon. Lex. MS. in *Bibl. Coisl.* p. 460. & *H. Steph.* in *Ind.*

5. Ἄξων.] Vid. Eustath. *Il.* p. 378. Etym. M. & sup. in Δαρὸν. Hinc Δαιχὸς Polluci p. 65. IS. VOSS.

6. Σοφ. Τερπόλ.] Fragmentum Sophoclis, ad quod Hesych. respexit, conservavit nobis Etymologus v. τὸ πλέκανον: apud quem tamen pro ἡ ἀλφὸς legendum est Θαιρὸς, ut jam monuimus ad Suid. v. Περιπάλλου. KUST. Conf. sup. in v. Ἀθάρμα.

7. Χρίου.] Χρῖον hic sunt *necessitates alvi*, vel etiam *latrinæ* Gloss. Vet. Χρῖον. εἰς αἰς ἀναπαύεται, *latrinæ.* Unde facile intelligitur, Θαλέιον hic significare, *federe ad alvum seponendum.* KUST. Similiter Salmas. *Exerc. Plin.* p. 431. Conf. omnion Is. Casaub. ad Theophrast. c. 14. οἶκοι Ἀναιδ. p. 269. 270. Ita in lege Pitittrati vetitum erat εἰ Πυθίῳ Θαλέιον. pro quo sup. τὸ Π. χίον. al. ἀναπλίζειν. Vide & in v. Κίνεον, & *Not.* in v. Ἀφεδρὼν.

8. Θάλ Θ.] Scr. Θάλ Θ., pro quo inf. Θάλ Θ., & Θάλ Θ. Conf. Suid. Etym. M. Thom. Mag. & L. Bos *Anim.* p. 198. Vid etiam sup. v. Διὸς Θάκος, item Pantin. ad M. Apostol. p. 307. & inf. v. Σωθάκ Θ., Σωθάκης, & Φιλόθακος. Hinc verbum Θακεῖ, pro *sedet*, apud Soph. Ed. *Tyr.* v. 19.

9. Θαλάμη.] Forte Θαλαμὶς, M. MEIBOM. Nihil mutat. Conf. sup. in v. Γίνυ, & Γόνυ, & Γνάθοι, ante v. Γνὺς. Lex. Reg. MS. Θαλάμους, τὰς ἀπὸ τῶν στηλῶν ἕως Σικελίας. ἢ παρὰ τὸ δι' αὐτῶν αὐτοὺς τὸ πλοῖον. Οἱον δι', ἵνα Σαλαμῖνα γεφυρώσῃς. Vid. inf. v. Σαλαμὶς, & v. Σαλαμῖνα. Obiter hic iterum observa permutationem litterarum Σ & Θ, de qua in *Not.* ad v. Θάλασσα.

10. Καβόλυζις.] Sic Ammon. (ubi Valken. vid.) v. Θαλαμὶς, & Apollon. Lex. MS. in *Bibl. Coisl.* p. 460. adducto Hom. *Odyss.* Σ. ν. 432. unde corrige ἐξελισσόμενοι, pro . . . κύμασι. Male καβάλυζις in Ed. Hag. qua usus est M. Martin. in *Cadm.* καβάλυζις referibus. Phot. Lex. MS. Θαλαμηπόλος. καβάλυζις. (Scrib. Θαλάμου, οἱ καὶ. ut Erotian.) Θαλαμὶς ἡ, τίνες λεγει ἡ Δικαιάρχου. Conf. sup. Δαβάλης. Ἐπαλάμη, καβάλυζις.

11. Σῦλαι.] An σῦλαι? Scil. Θαλάμη est a Θάλος [ut Eust.] i. e. *ramus*; unde *ramex*: ut *hernia* ab ἔρνος. G. Leg. σῦλαι, *fibræ.* PERG. An χυλαὶ? Ita sup. v. Γλαφύλιν explicat, addens: τὰ αἰ Θαλάμου. Subiciam Cel. *Hemsterhusii* conjecturam: „ Res ipsa (inquit) difficultate caret. Scilicet in„ strumenta quædam indicantur, naturis emunctorum im„ posita, quæ prohibeant, ne femina noctium habere pos„ sint. An αὐλὸς igitur columellas accipiemus cavas, qui„ bus inferta virga coërcetur? Favet ea potestas vocis „ Θαλάμου, quæ modo fuit explicata. Verum nihil esse in „ promtu fateor, quo talem usum ἡ ταῦς confirmem: „ idcirco suspicio subiit, ab Hesychio fore profectum „ fuisse φῦλαξ. Notissima sunt, *filulam imponere, & finale*, „ puerorum cantorumque scenicorum membra virilibus in„ nexa. Est autem vocabulum illud φῦλαξ, & φύλαν, a„ pud Græcos recentiores, ipsumque Hesychium, valde „ pervulgatum.„ Hactenus V. Cl.

12. Ὑπερόπτου.] In Gloss. Stephan. *Singularis.* μοναχὸς, ἀσύγκοιτος. Scribendum: *Singularis* μοναχὸς, κλαυστὸς, *castratus, exsectus.* Ælian. ὁ τῶν αἰδοίων περικοπὴ dicit χλιόν ἡ κλάσσων, *castratum.* Eustath. *Il.* I. p. 686. SOPING.

13. Θαλαμηπόλος.] Hom. *Od. H.* 8. v. 293. JENS. I c. Vid. Suid. & Schol. Β. ad Æschyl. *Sept. c. Theb* v. 365. ibique Doct. Stanl. Conf. Salm. ad *H. A.* T. II. p. 822. & exempla in Antholog. MS. fragmentis, addendis a Cl. Kustero ad Suid. v. Θαλάμη, Κοιλάνιος, & Ὑφία.

14. Ἀπίων.] Rectius Ἀνίων, ut sup. in *Præfat.* Pallm tamen alibi Ἀπιανὸν, geminato π, etiam in hoc Lexico ejusque *Titulo* fuit. Sed vide *Not.* ad Joseph. in *Apionem*, ad ipsum Titulum.

15. Καλλωφιλαξ.] Scr. κατωφιλαξ. JUN. SALM. Sic Phavor. Quæ vox in Lexicis non obvia.

16. Θαλάμιαι. κῶπαι &c.] Videtur mutilus hic locus. Nam Θαλαμὶς non est κώπη, *remus*; sed *foramen*, per quod transit & foras emittitur remus. [Vid. Herodot. V. 33.] Ideo credo legendum: Θαλαμίαι. ἐσαὶ, ἢ ἀφ' ἧς ἐρέσσει κώπη, αἱ καὶ. &c. Similitudo terminationis ἐσαὶ, & ώπη, fecellit exscriptorem. PALMER. Forte: Θαλαμιαὶ ἐσαὶ. Sed vid. Suid. [& Etym.] in Θαλαμίαι κῶπαι. IS. VOSS. Lege & distingue: Θαλάμιαι κῶπαι. αἱ κατάγειοι. Vid. *Notas* nostras ad Aristoph. *Acharn.* v. 552. & Kühn. ad Poll. p. 59. KUST. Optime Cl. Kuster. ad Comici l. c. & ad Ran. v. 1106. omnino legendus: cui convenit cum Cl. Kühnio ad Poll. I. 87. Conf. Flor. Christ. ad Aristoph. *Pac.* v. 1231. 1233. & sup. in v. Ζυγία. Accentus in penult. podius est ponendus, Θαλαμία κώπη, non Θαλάμιον.

17. Κατωβάτοι.] *Salmas.* κατώτοι] exhibet in Obs. *ad Jus Att. & R.* p. 680. ubi hanc & seqq. pluribus illustrantur. Sed nihil muto. Conf. seqq.

18. Θαλάμιος.] Quum illico iterum sequatur Θαλάμιος, suspicari liceat hic scribendum Θαλαμίου, quod etsi mutatum Iverint V. D. in Appian. *Bell. Civ.* L. V. p. 381. *exit.* legitur tamen & in Themist. *Orat.* XV. p. 195. B. Οἱ χαλκοῦ καὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τοῦ Θαλαμίου μαλακώτατοι τῆς οἰκίας. Nisi discrepent ab Edit. Harduin. alia. In Etymol. v. Θαλαμηπόλος legitur: ὁ κατάγειος ἰχθὺς, Θαλάμιος λεγόμενος, &c. ABRESCH in *Mise. Obs.* X. I. p. 5.

19. Ἐριβόλος] L. ἐρετὴς. FLOR. SOPING. G. SORBER. Salmas. i. c. scribit: Θαλάμιος, κατώτοῦ ἰχθὺς, ἢ καὶ. &c.

20. Θαλ. λίγνι] &c.] Vide Not ad Schol. Aristoph. ad *Ran.* v. 1106. KUST. Vid. Crag. *Rep. Lac.* [IV. 5.] p. 347. SCHR. Salmas. *l. c.* hæc cum superiori Articulo conjungit. Vid. & R. Fabrett. *Col. Trajan.* c. 4. p. 121.

21. Ζύγιος.] Vid. sup. ibique *Not.* Etymol. M. *passim.*

22. Θεγένιτης.] Ergo κτένες. M. MEIBOM. Vid. ejus *Fabric. Triremi.* p. 31—34. & inf. v. Θεγενίτης, & Θεγένιτα. Conf. Il. Voss. *de Triremi & Liburn. constr.* p. 103. 113. &c.

23. Θαλάμιον πίσα.] Locus quem interpretatur est *Il.* P. 36. - - - μοχλῷ Θαλαμίου πίσσα. HEINS. SCHR. Vide quæ illic annotavit Eustath. [p. 1093.] IS. VOSS. Conf. Hom. Schol. *l. c.*

24. Τοὺς ἐπὶ τοὺς γάμους αὐτοὺς τῆς ἡμέρας θ. ἐπ.] L. τοὺς ἐπὶ τοὺς γάμους αὐτοὺς τοῦ ἡμέρου &c. SALM. Leg. fort. τοὺς ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς τῆς γάμους &c. G. Quid si pro ἡμέρου leg.

μενος ἐπήγνυτο· ὡς οὐκ ἔκπλαγ· αὐτοδ. γαμαμενότ@.

Θάλαμ@. αἰχ@ [1]. μυχός. νυμφικὸς οἶκ@.

Θαλάμαι [2] ἄναυσα, Ἀφροδίτη.

Θάλασσα καίλη [3]. ἡ χαμάι@. καὶ τὸ θέατρον [4].

Θαλασσθύς. ἁλιεύς.

Θαλάσσια ἴχθυα [5]. ναυάγιά.

Θαλάσσι@ [6] Ζεύς. ὁ Σιδὼν πιμπτος.

Θαλασσωθείς [7]. ἀγκυσάμβ@.

Θαλάσσια. τὰ τῆ Θαλάσσης.

Θαλασσοκοπεῖν [8]. μαθειολογεῖν.

Θαλασσοπορῆσαι. πλεῦσαι ἀφ' Θαλάσσης.

Θα-

legamus πηρῶν? C. (i. e. COCC.) Scribe: τὸν γὰρ οὐκ ἐ μηχεῖ αὐτὸς ἢ γάμου &c. HEINS. An ἢ ἡμαῦν, i. e. εὐθ. μαν, τηνικαῦτα, posterioris Græciæ vocabulum? Sed non placet. Vid. sup. ἡμέρ@. τὸ χθεσινόν. IS. VOSS. L. τὸν γὰρ ἢ ἢ γάμου ἡμαῦν &c. SORBER. Omnia clara erunt hoc modo: τὸν γὰρ τ. γ. α. ἢ ἡμαῦν Θαλ. ἐν. i. e. *sub ipsis enim nuptiis amantium thalames compingebant.* TRILLER. *Em. Hes.* p. 18.

1. Ὡς οὐκ ἴσταλμ] L. ἃ, ἀε &c. HEINS. Ἀνίσταλμ & ἴσταλμ non dicitur, teste Phrynicho. [p. 20.] VALES. Ἴσταλμ habetur II. Petr. II. 3. ubi vid. *Observ.* nostras. Exemplis ex Plut. Arr. & Apollon. Alex. ibi productis adde Inscriptionem veteris Antipatri Epigrammatis, quod edidit L. Holsten. ad Steph. Byz. p. 348. *init.* Plutarch. *pro Nobilit.* in J. C. Wolfii *Anecd. Gr.* T. IV. p. 235. eitat ex Aristotelis *lib. de Nobilit.* sequentia: οἱ ἴσταλμ πλουτίνοι, ἢ οἱ ἴσταλμ στυλάται. Mitto Concil. Carthag. *Can.* 66. & Triclin. Schol. ad Soph. *Ajac.* ϒ. 204. quippe quæ recentiora sunt. Conf. Suid. in v. Τοίσταλμ, coll. Aristoph. *Equit.* ϒ. 1152. ubi ἐκβήσεται.

2. Θ. οἶκ@., μυχός.] Repone οἶκα μυχία. HEINS. Pro οἶκα μυχῇ accipitur apud Hom. Posteriores aliter. Vid. Eust. ad Z. *Il.* p. 499. IS. VOSS. Non opus est mutatione. Conf. Th. Sellii *Observ.* c. 6. p. 37. Etym. M. & sup. *Not.* ad v. Θαμιὰς. Phot. Lex. MS. Θάλ. οἶκ@., ἢ κοιτών, ut Schol. Hom. *Il.* Γ. 142. Idem ad *Il.* Σ. 174. Θάλαμον, παῦ, ϒ ἄλσος. Conf. ad *Il.* I. 469. & alibi, ut & sup. v. Δαλάμαι. Sequentis notavit Cl. *Biel*: „Θάλαμ@ pro interioribus domus penetralibus, quibus virgines includi erant, usurpatur Herodoto L. I. c. 12. & ἀνδρωνῖς, *virorum conclavibus*, opponitur. Eodem sensu vox legitur III. *Macc.* I. 18. ubi παῖδάς τε παρθένου εἰς Θαλάμους, „sunt *virgines domicilionum penetralibus inclusæ.*„ Certe apud Herodot. I. 9. & 12. αὐλών, κοιτών, & Θάλαμ@ permutantur.

3. Θαλάμαι ἄναυσα Ἀφρ.] Distingue post ἄναυσα. [ut Phavor.] PALMER. FLOR. Vid. Barth. *Adversar.* p. 1866. SCHR.

4. Θάλασσα. καίλη ἢ χ.] Distingue: Θάλασσα καίλη. ἢ χ. [ut Phavor. & Ed. Schr.] HEINS. Refertur a Polluce L. I. *sect.* 108. inter voces & phrases tempestatem maris significantes. KUST. Vid. ibi Interpp. Sic nos dicimus *een holle zee.*

5. Τὸ θέατρον.] Quare *theatrum* vocetur Θάλ. καίλη, explicat Eustath. ex Paulanix Lexico p. 133. ad *Od.* Γ. IS. VOSS. HEINS. Quorsum hoc spectet, Paulanias exponit apud Eust. ad *Od.* Γ. p. 1472. ϒ. 5. Equidem non dubito, quin Comici ridentis ingenio debeatur hæc adpellatio, nunquam in usum vulgatem recepta. HEMSTERH. Phot. Lex. MS. Θάλασσα καίλη. τὸ θέατρον.

6. Θαλάσσια ἴχθυα.] Distinguendum: ἴχθυα, καῦ. Habet Hom. [*Il.* B. 614. sive *Cat.* ϒ. 121.] HEINS. Ita distinxit Phavor. & Ed. Schrev. Conf. mox v. Θαλάσσια.

7. Θαλάσσι@.] Vid. Selden. *de Diis Syr.* p. 285. [II. I. sub init.] SCHR.

8. Θαλασσοκοπεῖν.] Vid. Pric. ad Apul. *Milet.* XI. p. 655. ad illa verba: *Mequæ proinus PURIFICANDI studio MARINO LAVACRO trado.* Conf. Æg. Menag. ad Diog. Laërt. Ex. Spanh. ad Aristoph. *Plut.* ϒ. 655. ubi 658. Θαλάσσης λεμβ@., ut hic Θαλασσοκοπεῖν. Conf. *Not.* in v. Αἰγιαλίτου.

9. Θαλασσοκοπῆσ.] Ex Aristoph. *Equit.* ϒ. 827. Vid. ibi Schol. & Il. Cafanb. coll. Suid. Sequentia mecum communicavit Cl. *Hemsterhusius*: „Vim verbi tranflatam diligens „ Veterum imitator Libanius explicuit T. I. p. 305. A. „ Τοιοῦτοι ἄπλα Θαλαττοκοποῦ τοῦ φλυάρου. hoc enim ut genuinum ex margine revocari debeat, dubitandum non „ est. Metaphora ratio pendet a temis temere pot lusum „ jactatis, & falo illisis. Parum distant πλυνοχέζειν, quod „ priori Comicus [*l. c.*] adjunxit, & μυτιοφορκεῖν, quod „ recte Schol. interpretatur ad *Pac.* ϒ. 91. & πλυνοχέζειν, „ quanquam id paulo magis abeat, in Hesychio. Eos „ falli puto, qui aliter censent. „

10. Πιόντες.] L. πιόντες. G. Vid. Suid.

11. Θαλίσιος.] L. Θαλίσιος. ex Hom. *Il.* ϒ. 52. & Schol. Sic Cyrill. Lex. MS. Suid. & Lex. MS. *Bill. Coisl.* p. 234. Conf. v. seq.

12. Θαλ. παιδεία, Δ'Ορνία.] Malim παιδιᾷ, Δίθυρα. Posterius aliqua ratione locum suum tueri potest; sed prius omnino falsum est: παιδεία enim *disciplinam* significat. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 66. Cyrill. Lex. MS. Θαλείαν reddit *diversum*, Δίθυρον. Si prius a παιδεία nimium abita videatur, posterius certe tuetur Hesych. mox in v. Θαλίη. Conf. v. Θαλία, & in Θαλίσιον, ubi παιγνίων mentio, quod favet lectioni παιδιᾷ.

13. Μοῦσα.] *Thalia.* Hom. *Il.* Σ. 39. Vid. Suid.

14. Πόδες.] L. κόπτε. G.

15. Λίνοι.] Forte χλιδᾷ. GUYET. Forte: κλίνοι. IS. VOSS. An legend. λίνοι, i. e. *tarcularia?* KUST. Quicunque in Hesychio mendæ suspicionem movent, non statim emendatione præcipiti sunt tentanda. Permulta suppeditat, quorum apud antiquos Scriptores aut Grammaticos vestigium vel nullum vel obscurum adparet; quo saepius accedit alia non minor difficultas, ut significationis propositæ ratio minime sit explorata, & detegi fere non posse videatur. Exemplum in hoc loco capiamus. Quis in posteriotibus illis prima fronte labem tetidere non arbitretur? *Guidettus* certe λίνοι mutare in χλίδαι non dubitavit: alios abstinuisse credo magis, quod, quid reponi deberet, non invenirent, quam quod pro integris haberent. Mihi olim placuerat, πλανίται, quas nemo negaverit ad explicandum Θαλείαις satis apte convenire. Præterea venerat in mentem, sub πόρις forte latere πορίς, sive πορίδιον. Ea conjectura quo fundamento nitatur, dicet Proclus ad Hesiod. Ἔργ. ϒ. 115. ubi vocabulorum Θάλαμος & Θαλία differentiam simili modo tradidit, quemadmodum Philopon. in Σκαφεῖον, ᾧ ὀφὶς Δ. Σ. ἀμφ. παρμ. κτλ. Verum si quis adtentius considerarit, quæ infra scribuntur ab Hesych. in Θαλασσοκοπεῖν, vix erit, quin Græcæ linguæ normam secutus inde colligat, Θαλίαι olim adpellatas fuisse *cistarum* aliquod *viscerumve* genus *corio munitum & obtectum.* Non procul neque usu nec figura discedunt Θάλαμοι, *facci*, *marsupia*, *pera*, quæ vocabula mutuum apud Grammaticos interpretandi officium sibi invicem præstant, sæpe ex pellibus & corio, sed ex alia quoque materia non minus apta sæpe confectæ. Licet igitur qua via nomen hoc ad eam potestatem pervenerit compertum non habeamus, tutius tamen videbitur ex ea, quæ monui, in Hesychii verbis, accentu tantum mutato, retineri λινοῖς σκεφεσι, *peras lineas.* Eadem ratio vetat, ne Θάμινα, & Θάμις, sive potius Θάμιξ, temere follicitemus. Nam ab eadem origine, unde Θάλαμος, vel Θαλία, fuit ad illam, quam monstravi, significandi virtutem derivatum, nihil obstat, quio per analogiæ legem prodire potuerit Θάμιξ. Μάσσοντες λινᾶς Galenus habet *Gl. Hipp.* in Κρατῆρες. HEMSTERH. *in literis ad me datis.*

16. Πίσσης.] Vid. inf. Θαλασσοκοπεῖν, & Θαλάσ. Vid. *lib.* III. *Lection.* nostrarum, *cap.* 1. SOPING. IS. VOSS. KUST. Conf. in Θολασσα, & Θαλασσοφίσης: & omnino *Not.* præced.

17. Θαλῆς.] Forte legend. Θαλοῦς. GUYET. Sed ego nihil mutandum arbitror. Vetus Aristoph. Schol. ad hæc verba in *Nub.* p. 142. [ϒ. 308.] Θυσίαι, Θαλίαι τε· Θαλίαι, inquit, Δίθυραμβοι, Δ'Ορνία, ἄκροι, Διφυραμβικοὶ, πανηγύρεις. L. BOS *Obs. Crit.* p. 164. Ex Hom. *Il.* I. 143. - - - τίφ' Θαλίῃ σὺν παιδὶ. Quod & *Kust.* notavit. Ordo tamen hic Θαλίαι postulat.

18. Ἄκροι, Διφυραμβικοὶ.] L. ἀκροῖς, Διφυραμβικῆς, ut respondeant superioribus. KUST. Phavorinus contra ex his priora refingit in Nominat. Θαλίη, Δίθυραμβοι, Δίθυρα, &c. fine jota subscripto. Conf. inf. v. Θαλία, & v. Θαλίς.

19. Θαλῆσι.] L. Θαλοῦσι. SALM. IS. VOSS. Ed. Flor. Hagen. & Phavor. Θαλοῦσι, ut ipsa series postulat: idque recepi.

20. Θαλιραὶ.] Forte Ταλιραὶ, a ταλίη. Placet. G. Male. Quis nesciat esse a Θάλλω, & inde Θαλερὸν ἔαρος, i. e. ἀνθηρόν? IS. VOSS. Θαλεραὶ retine. Hom. *Il.* B. 266. - - - Θαλερῷ ἔαρι οἱ ἐπιτέλλεται ὥρην. VSR W. Conf. mox v. Θαλερῷ, - - - αἰνητοῖ, & seqq.

Θαλίᾳ. Θάλλῃ, ἀνθεῖ.

Θαλίσιοι. πίστηλ [10], λιπαρίαις.

Θαλίσιος [11]. Θάλλοντες.

Θαλίθοντες. Θάλλοντες, βλαστάνοντες, ἀνθοῦντες. θύοντες.

Θαλία. παιδεία [12]. θύθυμία. ἡδονή. καὶ ἡ Μοῦσα [13].

Θαλίαις. πόδες [14]; μέθαις. λίναις [15]; πήγεσι [16].

Θαλίη [17]. θίδυραμβίᾳ; θίθυρίᾳ. ἀκμή. θίφρασύνη [18].

Θαλεῖον [19]. καθαρόν.

Θαλεραί [20]. αἰχμαί.

Θάλλ. ἀκμάζῃ, ἀνθεῖ.

Θα-

Θαλεγεῖ. ἀχμαίζοντες, ἀνθοῦντες. πολὺ [1] τερέφαται. ἀθεῖα. ὀργεῖ. οἰκεῖοί [2].

Θαλεγὴν δάκρυον [3]. τὸ πολὺ, ἢ μὴ ξηρανόμενα, ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ θάλλον.

Θαλερός. ταχύς [4]. ἰσχυρός.

Θαλίαν [5]. τῆς θάλλειν [6] ὀπτηδείαν.

Θαλίαν [7]. τῆς θάλλω ποιητῶν παιγνίαν. ἡδέαν. τῆς πρὸς τὸ θάλλειν ὀπτηδείαν.

Θαλία [8]. βδέλυσα. θάσχια. πατήγυεις. τίγιψις, βύρρυσύη.

Θαλίη. τὰ αὐτά.

Θαλιοποιοί [9]. οἱ τὰ σκευτόμενα [10] κιβώτια, καὶ τοὺς δεσματίνους ῥίσκους [11] ἐγκαζόμενοι.

Θαλιπόδιες [12]. οἱ πολλοὺς καὶ σὺδῆξες ἔχοντες. ἢ γένος ἐν ὄπλοις ἐνδύξον.

Θάλικα [13]. σίκους εἰδος.

Θαλλίς [14]. μάκροπτερος μακρός.

Θαλλόν [15]. ὁ ἐδίνιζεν οἱ βόες.

Θαλλός [16]. κλάδος ἐλαίας. ἄνθος. γόνιμα. καὶ πᾶν τὸ θάλλον. κυείας δὲ, κλάδος ἐλαίας, ἢ φοίνικος βλάστημα.

Θάλλυσα. αὐξάνεσα.

Θαλλοφόρος [17]. ὁ πομπεύων Ἀθήνῃσι, καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων. λέγεται δὲ καὶ γίγαντας [18], Θαλλοφόρους, πρὸς οὐδὲν ἄλλο λεγόμενος, ἢ πρὸς τὸ θάλλειν [19].

Θάλπει [20]. ἀκμαζεῖ, ἀνθεῖ.

Θαλπιάδι [21]. ἐπιλήξει [22].

Θάλπος [23]. ζέσμασι θερμασία [24].

Θάλπω [25]. θερμαίνω θερμαίνομαι.

Θαλπωρή [26]. θερμασία. σκέπη, χαρὰ, σωτηρία. ἀδεία. θάλψις. ἐλπὶς [27]. ἀσφάλεια. ἢ ἀφύλαξις.

Θαλυρίσαι. ῥάδιον [28].

Θαλυρὸς [29]. ἱτέαμον. λαμπρὸν. βλαστὸν [30]. ἀναδὲς. πανοῦργον [31]. θερμὸν [32], χλωρὸν [33].

Θαλύπτει [34] πυῖ.

Θα-

1. Πολὺ σέρφεται.] L. πολλὰ, σέρφ. G. Pro πολὺ σέρφεται Suid. habet πέπ. IS. VOSS. Vid. Etym. M. Forte τὸ πολὺ ex seq. Artic. huc irrepsit; ut pertineat ad v. Θαλερόν.

2. Οἰκεῖοι.] Vid. in v. Θαλερόν.

3. Θαλ. δάκρυον.] Hom. *Il.* Ω. 9. Conf. *Not.* præcedd.

4. Ταχύς.] L. ταχύς. G. Etsi hæc duo sæpius confunduntur in libris, hic tamen retinuerim ταχύς. Cyrill. Lex. MS. Θαλερόν. ταχύν, ἰσχυρόν. Et in Lex. MS. *Bibl. Cisſin.* p. 471. Θαλερόν. δάκρυον, πᾶν, ἀκμαῖον, ἢ ταχύ. Hæc enim omnia conjungenda sunt: quamvis, teste Cel. Montfaucono, spatium intercedat vacuum. Docet hoc Suidas. ταχὺ retinet etiam Cl. *Abreſch* in *Miſc. Obſ.* X. 1. p. 5. ut Θαλερὸν idem. fit cum ἀκμαῖον, & sic pro ταχὺ recte dicatur. Similiter Schol. Arist. *Plut.* ϑ. 415. Θερμὸν. -- Διονύσου.

5. Θαλίαν.] Est vox Homerica *Il.* X. 504. KUST. Ambiguum an a Θαλίης, an a Θάλλω. H. STEPH. *Ind.* Immo a Θαλίης unde Θαλίειν apud Suid.

6. Τῶν θάλλειν] L. ἢ ὡς τὸ θάλλειν &c. Vid. v. seq. KUST. ὡς, quod constructio exigit, habet Schol. ad *l.* c. & Apollon. in Lex. MS. *Bibl. Cisſin.* p. 460. Conf. mox in v. Θαλερόν. Sed integrum hunc Articulum ejiciendum existimo, quia mox pleulus exhibetur, & iisdem verbis. Error autem inde est, quod librarius scriptis prioribus verbis (Θαλίαν, ἢ θάλλειν) aberrantes oculos conjecerit in Articuli finem, ubi θάλλειν repetitur cum voce ὀπτηδείαν. Sic omissis mediis vocabulis, ne lituram inferret codici suo, hæc priora postremis adjuncta reliquit, eandem Glossam correctiorem mox subjiciens. Si argutius me conjectasse putes, absentiam saltem voculæ ὡς ex seqq. tali modo natæ potuisse crediderim. nisi ellipsin admittas, ut I. Petr. I. 5. φυλασσόμενοι ἐν ἰσχύϊ θεοῦ πίστεως.

7. Θαλίαν. ἢ θάλλειν ποιητῶν.] Pertinet ad Homeri locum *Il.* X. 504. - - - - θαλίῃσι μεμηκότα φῶτα: cujus duplicem sensum a vetustis Enarratoribus traditum exponit. Alii enim acceperunt: *ludicris positquam animum oblectarat.* Alii: *quum nutrimenta, cujus ope corpus viget, stomachum* sive *ventriculum explesset.* quo pacto ἀπὸ ἰδίας. *stomachus*, usu illo apud Medicos valde celebrato, ut disciimus ex Erotiano, Galeno, Scbol. Aristoph. aliisque. HEMSTERH.

8. Θαλία.] Vid. H. Steph. *Vocab. Herodot.* & sup. *Not.* in v. Θαλείη, & v. Θαλίη.

9. Θαλιοποιοί.] Paulo inferius: Θαλία. μάγειρος ποιητής. Θαλὶς autem idem, quod Inf. Θαλία. Vid. v. Θαλίδι, & Θάλις. Unde colligo, Θαλιοποιοὶ hic scriptum esse pro Θαλιδοποιοὶ, vel potius Θαλιδοποιοὶ. KUST. Conf. sup. *Not.* in v. Θαλείαι, & mox in v. Θάλαμοι. In Ed. Hag. male κοδόνια.

10. Σκευάμενα.] An σκίρνα? Vel notat *coria obdutta* arculas. Sed carent Lexica.

11. Ῥίσκους.] *Riſcus* apud Terent. *Eun.* IV. 6. 16. ubi vid. Interpp. & G. J. Voſſ. Etym. in v. *Riſcus.*

12. Θαλιπόδες.] L. Θαλίπολλοι. IS. VOSS. Forte legend. Θαλίπολλες, propter id quod sequitur, ἢ γένος ἐν ὄπλοις ἐνδύξον. KUST. In obscurissimo loco nonnihil lucis adfulget ex istis, οἱ ὄπλοις. Inde ducor ad conjectandum Θαλίπολλες. Casum posuit, qui in antiquo scriptore occurrebat: interpretatio, quod non raro fieri solet, in primum est conversa, eaque dopiex: prior, οἱ πολλοὺς καὶ σὺδῆξες ἔχοντες ὀπλίταις: sic enim ex ipsa re supplendum arbitror; altera per se manifesta probabili, ut reor, conjecturæ ansam dedit HEMSTERH. De Casuum mutatione vid. *Not.* in v. Ἀφθόνως, Ἐπαινῶν, &c.

13. Θάλικα. σκάνις εἶδος.] Pro Θάλικα. εἶδος σκάνις. Vid. inf Θαλάμη, Θάλαξ, Θαλάθη, Θάμνος. SALM. Conf. *Not.* in v. Θαλείαι, & Θαλιοποιοί.

14. Θαλλὶς.] Pro Θαλλὶς SALM. Vid. Θαλείαι, & Θαλιοποιοὶ, & Σαλὶς. IS. VOSS. Pro Θαλὶς rectius Θαλὴ, unde modo Θάλαμοι vidimus. Iterum vid. *Not.* in v. Θαλείαι.

15. Θαλλὸν.] Pecudes & boves etiam θαλὴ all, i. e. *fronde virenti*, adeo commune est, ut non dubitaverit Hesychius Θαλὰν interpretari, *id quod comedunt boves.* Casaub. in Athen. p. 59. FUNG.

16. Θαλλὸς.] Vid. Athen. [l. XIII.] p. 587. SCHR.

17. Θαλλοφόρος.] Vide Kuhnium ad Poluc. [l. 28.] p. 20. KUST. Supplet *Kühn. l. c.* mox Θαλλοφόρια, οἱ ὡς εἶδος &c. Sed ὡς omittit etiam Etymol. M.

18. Γίγαντας.] Vid. Eraſm. *Adag.* Θαλλοφόρος, p. 287. [sive H. Jun. *Cent.* IV. 62.] SCHR. Phot. Lex MS. Θαλλοφόρος. οἱ γιγαντικὴν παρ' Ἀθηναίοις ἱλάγουν. Hesychius in verbis λέγεται δὲ, respicit *Aristophanem*, quem vide in *Vesp.* 542. & Schol. ibid.

19. Πρὸς τὸ θάλλειν.] L. ὡς ἢ θαλὴ. MEURS. (*Fastb.* c. 20. p. 33.) Hæc apud Aristoph. in *Vesp.* [v. 542.] Sed inde pro Θάλλειν, corrige Θαλοφόρων. FLOR. (conf. eum ad *l. c.*) VALES. HEINS. KUHN. (ad Poll. l. 28.) BRUNO. KUSTER. PERG. L. BOS *Anim.* p. 128. Lege Θαλλὸν φέρων, ut Etym. M. vel Θαλοφόρων, ut *Aristoph.* Schol. p. 329. [sl. 467.] IS. VOSS.

20. Θάλλει.] An Θαλὴ? placet. G. *Conf. Not.* in v. Παχυθαλπέρφθ., & mox in v. Θαλπεῖ.

21. Θαλπιάδι.] An Θάλλει? G. Immo Θαλπιὰδ, ut optime, consentiente *ſi Voſſio*, correxit *Martin. in Cadm.* ex *Cantic.* IV. 4. ubi LXX. retinent Hebr. תלפיות Θαλπιάδ, pro quo Aquila, ἐπάλξεις, ut hic. Lexicon Origen. p. 258. *Ed. Marc.* Θαλπιὰδ. ἐπάλξεις, ἢ ἐπαλξὰ. leg. ἐπάλξεις, ut Euseb. in *Cantic.* p. 32. Ed. Meurs. ubi ἐπαλξεὶ.

22. Ἐπάλξεις.] Sup. Ἄκλεις. ἐπάλξεις. sic enim ibi lego pro πεφίξεις. SOPING. Conf. suo loco, ut & post v. Ἐξαπορεκδέτω.

23. Περιφαλία.] L. Θερμασία. SALM. Ita Ed. Hag. ut in v. seqq.

24. Θάλπος.] Conf. *Not.* in v. Θερμαλεόφθ.

25. Θαλπωρὴ.] Accurate agit de hac voce Apollon. Sophist. in Lex. MS. *Bibl. Cisſin.* p. 460. *Ed. Meurſ.* Schol. Hom. *Il.* K. 223. Θαλπωρὴ. ἀπὸ τοῦ θάλπω. Unde patet, perperam Cl. *Jenſium l. c.* a voce Θάλπος novum inchoare Articulum, obstante etiam serie literarum.

26. Ἔασιν.] Quia *ſpes calefacit*, ut contra metus frigefacit. MARTIN. *Cadm.* Similiter Eustath. *Il.* z. p. 651. *fin.* cæt. Respicit autem Hes. ad *Odyſſ.* A. 167. ubi Schol. Θαλπωρὴ. παρὰ τὸ θερμασία. ἀπὸ τοῦ θάλπω. ἰατρικὸν. ὑγιεινὸν. ἀπὸ τοῦ θάλπω. ἰατρικὸν. ὑγιεινὸν. σκέπη. Conf. v. Ἔλπωρ, supra.

27. Ῥάδιον.] φλύαρον, forte. [ut in Θαλπιάζ.] G. Nihil mutaverim. Ita mox Θαλπωρὴν non tantum exponit καταφυγὴν, sed & ἀπαθῆ, πανοῦργον. Intellige vern quod Latini dicunt, *ſplendide mentiri*; *ſplendidum*, *calidum*, *mendacium.* Meeum sentit Cl. *Hemſterhuſius.* Conf. H. Steph. *Thes* I. 1497. E. ubi alia ratio adfertur, quod scil. mentiri sit ἀπὸ τοῦ πανούργου.

28. Θαλλυσῆρ.] Agath. *Epigr.* p. 453. *Ed. Steph.* [*Anthol.* VII. p. 589.] Θαλλυσῆρ κίνημα ἱμαρμένου dixit. HEINS. Exhibetur a Suida.

29. Θερμυρὸς.] L. Βλαστὸν. [ut Phavor.] JUN. G.

30. Πανοῦργον.] Vid. *Not.* in v. præced.

31. Θερμὸν.] Vid. sup. in v. Ἀλεεὶς, pro quo rectius Etymol. Ἀλυκὸν, explicans per Θαλπωρὸν, cujus exemplum addimoi. Ἀλυκὸν, explicans per Θαλπωρὸν, cujus exemplum addimoi. Χλωρὸν. Suid. Θαλπωρὸν. χλωρὸν. &c. TRILLER. *Obſ. Crit.* p. 490.

32. Χλωρὸν.] Leg. porius χλωρὸν. Suid. Θαλπωρὸν. χλωρὸν. &c. TRILLER. *Obſ. Crit.* p. 490.

33. Θάλπει.] Leg. Θάλπων. MARTIN. *Cadm.* *Vid.* sup. in v. Θάλπει.

1. Θα-

Θαλύαζ [1]. φλέγμαζ.
Θαλύσια [2]. αἱ τῶν ἀκροκαρπιῶν ἀπαρχαί.
Θαλύσιος ἄρξις [3]. ἀπὸ τοῦ ἄλω πεπλήμμυρος ἀφῶτος.
Θαλυσιόμβος. φλεγόμβος.
Θαλύψαι [4]. θάλψαι. πυρῶσαι.
Θάλαμον, βλαστάνομεν, βλαστάνομεν.
Θαμά [5]. θαμνὰ, συνεχῆ.
Θαμάκις [6]. πλειστάκις, πολλάκις.
Θαμά. τὰ πυκνά. ἡ Θαμία, τὰ αὐτά.
Θαμαξηχεῖ [7]. ἠχεῖ πυκνάζει.
Θαμβαλίαν [8]. φόβεσθε. Θαυμαστόν.
Θαμβεῖ [9]. ἐκπλήττει.
Θάμβος. θαῦμα. ἔκπληξις.
Θαμίαι [10]. πυκνοὶ, συνεχεῖς.
Θαμίης, καὶ Θαμιαί. τὰ αὐτά· καὶ Θαμιάς.
Θαμίζειν [11]. συνεχῶς ἔρχη, πυκνάζεις.
Θαμίζει. ὁμιλεῖ.
Θαμίζει. συνεχῶς ἀφικνεῖται ἢ φοιτᾷ, ἢ ἑαυτοῦ τῶν φυλάσσων.
Θαμνά [12]. πυκνὰ, πολλά.
Θαμνῶς. συνεχῶς, πυκνῶς.
Θάμυξ [13]. ἀλάπης.
Θάμυνε [14]. διυφώδεις τύποις, δασεῖς.
Θάμυνζον [15]. ἀπεκείλυφον.

Θά-

1. Θαλύαζ.] Ordini literarum, qui poscit Θαλύσιαζ, vel Θαλυσίαζ, favet analogia. HEMSTERH.
2. Θαλύσια.] L. Θαλύσια. ex Hom. *Il.* Δ. 1. 530. SOPING. IS. VOSS STANL. *in Adversar. MSS.* Vid. Schol. *l. c.* quæ decerpsit Etymol. Vox semel apud Nonn. *in* Joan. IV. ℣. 184. Conf. Meurs. *Gr. Fer.* h. v. p. 142. & Æm. Porti *Lex. Doric.* De mutatione σ in ττ vid. *Not.* in v. Τράπεζα.
3. Θαλύσιος ἄρξις.] Vid. Eustath. *Il.* Δ. p. 772.
4. Θαλύψαι.] Conf. v. præc. & sup. v. Ἀναβάλλεται, ubi pro seq. Σάλψαι conjiciebam Θάλψαι. Quod tamen nunc non adfero. Conf. *Not.* in v. Θάψαι.
5. Θαμά.] Vid. Thom. Mag.
6. Θαμάκις.] Utitur verbo Pindar. *Isthm. Od.* ι. ℣. 37. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 67. Iterum in *Nem.* X. 72. Phot. Lex. MS. Θαμάκις. πυκνῶς.
7. Θαμαξηχεῖ.] Propr. *Frequenter, continuo currit:* inde pro *non quiescit.* Vox non nisi ex Hesych. nota. Conf. v. Θαμίζεις, Θαμίζει, Θαμιάζει, &c.
8. Θαμβαλίαν.] Inf. Θαυμαλίαν, cum iisdem interpretationibus.
9 Θαμβεῖ.] Vid. Cl. D'Orvill. contra Strunz. ad *Gloss. Rutgers.* editum in *Misc. Obs* IX. t. p. 129 & sup. v. Ἐλάμυνον.
10. Θαμίαι.] Hom. *Od.* Β. 12. Πυκνὸν τῷ Θαμίαι. Sequentia, Θαμίης *Il* K 264. &c. Θαμιαὶ, *Il* Α. 52 ubi vid. Schol. Θαμίης, vel potius Θαμιὰς, *Il.* Μ. 44. & alibi. Conf. Etym. in v. Ἄρμα.
11. Θαμίζειν.] Hom. *Il.* Σ. 386. Vid. Suid. & sup. v. Ἐλάμυζον. Conf. v. Θαμαξηχεῖ.
12. Θαμνά.] Laconice Σαμνά, infra.
13. Θάμυξ.] An leg. Θαμυιὰς, quod extat apud Ezech. VIII. [14.] Et Hieronymus *Adonidem* vertit. Alii putant animalis esse aliquod nomen quod colebatur. Alii aliter. SOPINGIUS. An huc pertinet vox Ἀμύξη supra? Conf. v. Θαυλία, post Θαῦνον.
14. Θάμυνε.] L. Θαμυιὰς, a sing. Θαμυὶς. [fie] IS. VOSS. Male. Vid. mox v. Θάμνοι. & v. Θάμνος.
15. Θάμυνζον.] Si a Θάμνος (quod sequitur) descendat, non convenit expositio, κατακάλυπτον, sed potius unica litera mutata legendum, κατακάλυπτον. Sic hariolanti commode subvenit *Hensterhusius* noster, ita ad me perscribens: „Rutio verbi a Θάμνος, quod *densum* aliquod *fruticetum* notat, deducti non recipit significationem ἀποκαλύπτω, „detegendi, revulsandi. Oportet itaque scribi, ἐτιτακάλυπτον.„
16. Θάμνος.] Photius in Lex. MS. Θάμνος. ἴσι δὲ τὸ χαμαίζηλον φυτόν. Λέγει δὲ καὶ ὁ εὐσεβὴς νέος. Conf. Suid. & Hom. Schol. *Il.* Α. 56. Χ. 191.
17. Ἡ ῥίζα.] L. ἡ ῥίζα. KUST. JENS. *Luc. Hes.* p. 113. ἡ ῥίζα Etymol. & Suid. Distinctio major tum ponenda post Πολλὰς.
18. Συκῆφι.] L. συκῆσι. IS. VOSS. Melius forte scribas, συκῆφι. HEMSTERH. Legendum omnino est, συκῆφι. Τῶν ὕλης συκῆφι est locus silvæ maxime densus, in quo plurimæ natæ sunt arbores. Ita loqui solent optimi quique. Dion Chrysost. p. 12. Β. Τῶν δὲ, ἐπὶ ὑλικὸν τινα, ἄλσος συκῆφι. Et p. 14. C. ἐπὶ αὐτὴν μάλιστα τὴν ὑλῆν συκῆφι. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 67.

Θάμνα. διασία ἢ πυκνὰ δένδρα. ἢ οἱ σύνδενδροι τόποι.
Θάμνος [16]. πυθμὴν δένδρου. ἡ ῥίζα [17] πολλὰς κλάδους ἐκπέμπουσα. ἢ χυλὸς ἐπὶ τύπου ἢ ὕλης συκῆφι [18], καὶ ἡ συκῆς φυτεία καὶ ἡ θέσις ἢ ἐλαίας. χαμαί [19]. αἱ σύμφυτοι [20] ἢ διυφώδεις [21]. ἢ βάτος. ἢ ζόλος ἀκανθώδης.
Θαμίστρια [22]. πυκνότρια.
Θάμνιες. παίγνιες, σύνδενδροι, ἢ πυκνότης πολλῶν. ἢ ἀδὺς Θαμίσκος, τὰς λειρίσκας. ἴσι τὸ κύκλιον ἄσμα [23].
Θαμνιζῆ. ἀθροίζει, συνάγει.
Θάμνιες μαίνου [24], παροιμία, ἐπὶ τῶν κακῶς σύνεσιν ἐχόντων ἢ περαίτερω τῶν [25].
Θαπάτου μέλαν ὕδωρ [26]. θεσφάτως, αὐτὸς ὁ Θαλῆς.
Θαλῆς. ὅ, τι Θεὸς· ἢ ὁ πάντα νοῦς, τέλος δὲ πάντι τοῦ βίου. ὁ χρεισμὸς [27] ἢ ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. ἢ ὁ σωματοειδὴς Θεός. ἢ ἡ δυνατόν [28].
Θανατῶν [29]. Θανάτου ἐπιθυμῶν.
Θανεῖσθαι. ἀποθανεῖσθαι.
Θάνατε [30]. ἀποθάνοιτε.
Θάξαι [31]. μαθεῖν.

Θά-

19. Ὅρμοι.] An τόποι placet. G. Leg. τῶν ὄρθμοι· τόποι σύμφυτοι &c. HEMST. Perperam *Gaetus.* Malius Doctor meus *Tib. Hemsterhusi* emendat ἐρέμοι. Quasi vocem explicatam vide infra a Lexicographo. Et adi Nicandrum, qui ea usus est *Ther.* ℣. 841. D'ARNAUD *l. c.*
20. Οἱ σύμφυτοι.] τόποι συνδένδροι Etymol. in Θαμνός. IS. VOSS. L. οἱ σύμφυτοι. FLDR. JUN. SOPING. HEINS. PALMER. SALMAS. ita recte Phavor.
21. Διυφώδεις.] Adde τόποι. HEINS. KUST. Viger. ad Euseb. *Præp. Evang.* V. 9. p. 195. D. legit etiam & supplet: τοῦ οἱ συμφυεῖς, ἢ διυφώδεις τόποι.
22. Θαμίστρια.] L. Θαμνιστρια. SALM. A Θαμνὶς, i. e. Θαμνὶς, Θαμνιστρὸς, Θαμνιστρὸς. Sic a νέος, νεανὶς, νεανιστρὸς, νεάνιστρος. G. Ordo litterarum requirit Θαμνιστρια, vel Θαμνίστρια. IS. VOSS.
23. Ἔστι τὸ ἢ κύκλιον ἄσμα.] Vid. Schol. Hom. *Il.* Σ. 595. sive Cat. ℣. 102. & Suid. Malicam: ἴσι ἢ τὸ κύκ. ἄ.
24. Θάμνιες μαίνου.] Vid. Zenob. p. 86. [IV. 27. ibique Schott.] Diogenian. p. 200. [III. 26. ἐπ' Ἀνοίας μαίνῃ. in quo conf. Suid.] & p. 220. [V. 20.] SCHR.
25. Περαίτερω τῶν.] Suid. διαίτερον περίττως. quod idem sæpe notat. De qua phrasi vid. Nob. Montfaucon. *Prælimin.* ad Euseb. *Comm. in Psalm.* c. X. p. 39. & Cl. L. Bos *Exerc.* in *Act. Ap.* XVI. 13. coll. Pric. in *Act* XVII. 18. & Salmas. *Confutat. Thes. Wissenbach. de Matuo* p. 182. ubi pluribus docetur, νομίζειν & δοκεῖν non de re dubia, sed certa, & minime controversa dici apud Græcos; ut Juris consulti dicunt, *esse videtur*, pro *est*.
26. Θαν. μέλαν ὕ.] Est phrasis Homerica *Odyss.* Δ. 180. KUST. JENS. *l. c.*
27. Χρεισμὸν.] L. χρειστὸν. JUN. SALM. Recte Ed. Hag. De confusione literarum ο & ω vid. *Not.* in v. Λοιπὸν, Φοινὶξ, &c.
28. Δυνατὸν.] Sic & Cyrill. IS. VOSS. Vid. *Exod* X. 17. PERGER. Ad illud credo, IV. *Reg.* IV. 40. Θανατῶ τὸ πᾶ λέβης. ABRESCH in *Misc. Obs.* N. 1. p. 5.
29. Θνατῶν.] Vid. Joseph. *B. J.* VI. 2. 10. *Ed. Havercoll.* Suid. & Etym.
30. Θάνετε.] Hom. *Odyss.* X 472.
31. Θάξαι.] Pro Θᾶξαι. SALMAS. Vid. inf. Θᾶξαι, & Θάνατε. KUST. Conf. v. Τάνυμεν, & v. Τάλαξεν, ubi prorsus ignorantiam Thomatis fatetur *Palmerius*, nisi (inquit) legatur Σαξῆσι, quod & *Soping.* ad locum nostrum conjecerat. Videtur esse a Σάω, (unde Θαλία supra) vel Θέω, Θῶμαι, i. e. *Discipiam.* Θᾶξ enim (quod infra) fecundum Etymologum Doricе notat τὸ διακριτικὸν· unde inf. Θανῆλυς. Σπανιόλεις, *Discretiones.* Conf. v. Θαλῆσι, Θᾶξ, Θαρσίαν, Θῶτα, &c. Hinc Θᾶξαι, *μαθεῖν*, πανικῶς· Θᾶξαι, *Discretiones, μαθεῖν*· Θαρσεῖς, Σπαρτῆσι, *μαθεῖν*· item Θανῆλυς (pro quo & Θανῆσι) πανῆσι, *timidi. Discretis*· & Τάλαξεν, *μανθάνω*. Ut autem pro Θᾶξ dicitur Σᾶξ Doricе: sic Θᾶξαι h. l. pro Θᾶξαι, q. a Δόσκω; item Τάλαξεν, pro Τάλαξεν & Τάλαξα, *μανθάνειν* (sic enim leg. pro Τάλαξ, *μαθεῖν*, ut sit 2 perf. sing. Præter. Pass.) pro Τάλαξαι. Huc etiam refer inf. v. Θαχρίων, Σπαρτῆσι. Δακρίσι. Leg. Θαχρῆσιν. (pro Θαχρῆσιν) Σπαρτῆσι. Conf. v. Θεῖζαι, & Θεταῖς . . . . *discretis*, *μα-*

Θάσσα [1], διδάσκουσα. Ἰωνικῶς.
Θαῦνῐ). ὁμοίως.
Θάπαι [2]. φόβοι.
Θάττα [3], μυῖα. Κρῆτες.
Θαῤῥαλίοις [4], θλιβερῶς. ἀνδρείως.
Θαργήλια [5]. Ἀπόλλωνος ἑορτή. καὶ ἄλως ὁ μὲν ἱερὸς τοῦ Διός. ὁ δὲ πᾶς Θαργηλίοις τὰς ἀπαρχὰς τῆς φαινομένων [6] πάντων), καὶ δεκομίζεσθαι· ταῦτα δέ, Θαργήλια φασί· καὶ μὴν [7], Θαργηλιών. καὶ τῶν ἱκετηρίων, ἐπάλων Θάργηλοι. καὶ Ἀρχίλοχος φησίν·

ὡς * φαῖη πᾶν ἄγγ[8] τὰ Θαργήλια.

ᾗ ὁ Θάργηλος [9], χύβος· ἐπὶ ἀπάντων σπερμάτων. ᾗ ὡς Μιλησίοις [10] ἀγωνία Βλαφρόπολις [11].

Θαργηλία [12]. ἔστι ἡ Θαργηλία, Μιλησία [13], ἣ τὸ γένος, ἀνεψιὰ δὲ τοῦ ἄρχοντος, ἡ τἄλλα σοφὴ, ὅτι φατηῶν [14] πάντων ἡ δυνάστις. διὸ ἡ πλείστη [15] ἐγίνετο τῆς Δεκαπολέως.
Θάργηλος [16], χύτρος. ἱερεὺς ἐξηγητής.

Θαρ-

μαυδίων. quod pro Θάνατος forte, ldque pro Θάνατος. Sic omnia reduci possunt ad Θάω, vel Θῶμι, & Θάσσω, pro quo Θάσσω Dorienses: ut ἐπάξω in 2. perf. Aor. t. Med. pro ἐπαξῶ. Similiter Tarentini, Dorienſium colonia, Ἄρα ſupra, pro ἄρω. His olim non indiligenter a me ex plurimarum gloſſarum collatione digeſtis, ut norunt Amici, quibus data occaſione *Notam* hanc exhibueram; opportune ad me venit Cel. *Hemſterhuſius*, qui gemina ad v. Θαχμάζειν a ſe notata mecum communicavit. Fidei meæ teſtis ipſe V. Cl. ooo ægre feret, ſi ipſius etiam verba adponam: quum in eundem cogitationum iocorumque ductum me incidiſſe later valde. Ita ſonant: „ Pro Θαχμάζειν, Σαχλίζειν, lege Θαχλίζειν, Συραχλίζειν. Ratio verbi, diverſæque formæ poſſunt intelligi, ſi conferas Θάξει, Θωμιεῖ, Θαθλίοις, Θαῤῥᾶς, Θᾶν), (ubi Διθύραμβον lege: oam Δίθυραμβον) Græcum ooo eſt.) Θάξει, Θάνατος, Θᾶλλ, Διθυράμβου, Σωτᾶς, Δώρ. Αἰγ. Διαλ. (ſic enim reformandum puto) Θωτάζεται, Θᾶτας, Βλωτίνας, Σωτᾶτας, &c. Θαχθοῖς, Τᾶλαῤῥῆν, Τᾶλᾶξ, Τᾶλαῤῥῆν. Io Θάνατ quoque jungenda ſunt, Θάνατος, Θηλάζει, &c. quæ male ſeparatur. „ Hactenus V. Cl.

1. Θάσσω. Θάσσω. Θάσσω.] Niſi conſuderit Θάσσω & Θάσσω, ſtatuendum eſt, dialectum quandam ſingularem pro Θάσσω exſtitiſſe Θάσσω, quarum literarum permutationem, etſi rariorem, jam ſupra vidimus in Θωῦσσω & Θαῦσσω. [Vid. *Not.* Io v. Θάσσω.] Ceterum Θάσσω pro *diſcere* & *docere*, quæ utraque ab eodem fonte manant, ex Heſychio notum in Δασῖς, Δασῖαι, Δασῖας, Δασῖζας, Δαῦλ, Δασυμῆν, Δάδιαι, &c. Θάσσω autem, & Θᾶσσ Ariſtoph. *Acharn.* ϒ. 770. unde Θασσῶν & Θᾶσσ naſcuntur, veteribus etiam in uſu fuiſſe patet ex Θασσῆσαι, Θάνατ, &c. Θαρὶς in Θᾶς Θαρὶς Laconum eſt ex Θασσῆσαι, Θάνατ, &c. Θαρὶς in Θᾶς Θαρὶς Laconum eſt ex Θάσσω io v. Ἔτεαλῆν, obi *Guiedetus* errat, & Σαυμῆν. HEMSTERH. *in literis.*

2. Θάσσω.] A Θάσσω, τυπτεῖς. GUYET. Forte Θάσσω, a Θάσσω: pro quo Hom. dixit τύπτω, i. e. *ſtupor.* KUST. Infra: Τίτασσω. πτοῶ). Et: Τιτάσσεις. πτοῦμβον. Conf. v. Ταῦτ, & v. Ἔτεαλῆν, ut & v. Θᾶς Θάσσω, unde Θᾶς Θάσσω, & Θάμβος, inſerto μ. Infra: Θᾶττα. μύγα φίλη. Quod idem eſt, ex Æolica dialecto. Addo Cl. *Hemſterhuſii* verba io literis poſtea ad me datis: „ Θᾶττα Dorica voa pro Μύτα. „ Eiuſdem originis eſt Σᾶς Σάμβος, Σᾶς, & Σᾶς, quod Heſych. expoit Σαῦσα, rem admirandam, qua „ quis viſa *ſtupore* percellatur. Æolum more ϑ tranſit io φ, ut Θλῖψ, Φλῖψ· Θῆρες, Φῆρες· Θλῖβον, φλῖβον. Hioc „ jam intelligi poteſt, quorum ad ditionem pertioeat, quod „ infra legitur: Θᾶττα. μύγα φίλη. Sellicet quæ Doribus „ eſt Θᾶττα, vel Θάσσα, Æolica forma ſie efferri debuit. „

3. Θᾶττα.] Pro Δαυλῆ, unde *δαυλιὰ μυῖα.* IS. VOSS.

4. Θαῤῥαλίοις.] Ordo hic ſimplex tantum ῥ admittit. Sed io hac litera ſæpius id committi notum eſt, in primis apud Suidam, quem vide. Conf. inf. v. Θαῤῥαλίως.

5. Θαργήλια.] Vid. Athen. p. 424. [*ſin.*] Harpocr. [Suid. Etym.] & Meurſ. *Græc. Fer.* p. 144. SCHR. Θαργήλια & Θαργήλιον ſcribunt, ſuppleotes ἱερτα, vel ἱερά. Quamvis poſterius malim in Plurali; ut diſtinguatur etiam a v. ſeq. Vide de hoc menſe, præter alios, Joſ. Barnef. ad Eurip. *Alceſt.* ϒ. 448. & ad Aoscreont. ϒ. 1294. coll. H. Steph. *Ind.*

6. Φαινομένων] L. φυομένων. IS. VOSS. JENS. *Luc. Heſ.* p. 113. Nihil muto. Suidas Ἅπαντα πτοῶμενα παρὰν. Sed vide inferius Cl. Hemſterh. *Not.*

7. Μὰν] Scil. ὁ ἰνδικτῶν, ut Phot. in Lex. MS. & Etymol. M.

8. Ὡς * φαῖη πᾶν ἄγγ.] L. Θωτφίρις, πᾶν ἄγε τὰ Θαργήλια. HEINS. L. φαῖη ὧν. IS. VOSS. Pro φαῖη l. φανῇ. REISK.

9. Θάργηλος] Vide mox, ut & Kuſt. ad Suid.

10. Μιλησίοις] Vid. Meurſ. *Gr Fr.* p. 149. SCHR. *Meurſ. l. c.* reſtius Μιλησίοις, adducto Parthen. *Erotic.* IX. Et ſic Cl. *Jenſ. l. c.*

11. Ἐπιφρόνιος.] Conjunge cum ſeqq. IS. VOSS. Forte legend ἐπιφανίζει. KUST. L. φίλαρχος ἐπιφανίζει. REISK. Aliter mox Cl. *Hemſterhuſius.*

12. Θαργηλία ἔστι ἡ Β.] Sic dividlo: Θαργηλία. ἐστὶ ἡ Β. &c. Nempe præcellerat Θαργήλια *feſtum*: nunc Θαργηλία nomen celebrioris quondam apud Mileſios feminæ ſubjicitur. JENS. *l. d.*

13. Μιλησία] L. Μιλησία. JUN. PALMER. JENS. *l. c.* Vid. Athen. p. 608. BRUNO. Vid. *Not.* ſeq.

14. Στρατηγῶν] Legendum puto πάντρατηγῶν. M. MEIBOM. Immo στρατηγῶν elegantor pro *regem* ſimilitur: unde στρατηγοὶ dicuntur *magiſtratus.* Vid. B. Valcm. ad Ariſtot. *de Mundo*, p. 203. Vales. ad Ammian. Marcell. p. 682. Spanhem. ad Juliao. *Orat.* I. p. 74. L. 80s Obſ. *Crit.* p. 107.

15. Πλείστη] L. πολυτελὴ. PALMER. Non puto: quippe fuit Regina Theſſalorum. Vid. Suid. & Etym. M. Vide num Πλουσίη. IS. VOSS. πλείστη corrige: nupta enim XIV. viris, teſte Athen. XIII. p. 608. Vide & Plutarch. in *Pericle* [p. 165.] & Philoſtrat. in *Epiſt. ad Julian & gyl.* [XIII. p. 919.] VALES. Pro nomine proprio vix accipi poſſe olim ſuſpicabar. Sed legendum eſſe πλουτε, colligo ex Athenæo, qui l. XIII. c. 9. p. 608. in fin. de hac ipſa Thargelia hæc tradit: *Ἐπὶ πολὺ δὲ λέγονται γυναῖκες γαμηθῆναι, Θαργηλία ἡ Μιλησία, ἣν φησὶ παντρατηλίαν ἀνδρῶν ἐγκωμιάζειν Ἱππαρχος.* i. e. *Ob formam clare fuerunt, Thargelia Mileſia, quæ virii quatuordecim nupſit, &c. Hi viri ſine dubio erant* Ἀλφαμώρειον, ut Heſych. hic ait, five ex maxime illuſtribus & claris. KUST. Eadem adſcripſerat V. Cl. ad Suidam. Addo ea MS. *Specimine* Pariſienſium Duumvirorum ſequentia: „ Eadem habet Plutarch. in *Pericle* „ de hac moliere; niſi illud excipias, quod [Heſych.] eam „ dicat ploce *Mileſiam.* [Plutarch. eam ſimpliciter vocat „ τὴν Ἀσπασίαν Ἰάδος] deinde vero ait: πλούτου δὲ Ἑλλήνων συφήσαι ἀνδρῶν. adeoque præit nobis legentibus „ in Heſychio: δὲ ἐφ πλούτου ἴσ. Ϝ ὦ. Nihil ergo ſibi „ vult emendatio *Primerii* in hoc loco. *Kuſterus* annotaverat iocum Athenæi, qui hac facit. [Vid. ſup.] De „ Thargelia etiam Lucian. in *Eunuch.* [p. 842. ſin.], Heſichius. Sed præterire æſus, quæ Cl. *Hemſterhuſius* mecum commuoicavit de his gloſſis. Verba integra adponam: „ Articuli de feſto *Thargeliorum*, & *Thargelia* mollere no- „ biliſſima, commixti. Hoc remedio forte propius ad ve- „ dinem peſſimum accedemus: Θαργήλια. Ἀ. ἑ. ἐφ ὧ. ϑ φασὶ l. Ϝ Διῒ, Θαργηλιῶν. ὃν δὲ τοῖς Θ. τ. ἀπ. Ϝ φασὶ „ μῆνα (malim fere φησὶν; quamvis cum vulgato ſtet Suidas, Ϝ πυθόμενον παρὰν, niſi apud eum quoque præ- ſtiterit πυθομένου) ν. ἐφ ἀδικαιολογῶ· (non tam ad feſti pompam, qua primitiæ frugum præferebantur, pertinet hoc verbum, quam ad ipſam luſtrationem, quæ Thargeliis annuo ritu peragebatur) τοῦτο δὲ Θάργηλα (apud Etymologum etiam hæc mihi forma placet pro Θαργήλια) φασὶ· ἐφ τῶν ἐκτοπίων ἀπάλων Θαργήλων· ϑ ὁ Θαργηλιὼν, χύτρος· ἱερὸν ἀπάντων, σπερμάτων. ἐφ Ἀχιλλ. φεύγοντος, χύτρος· ἱερὸν ἀπάντων σπερμάτων. Θαργήλια. ἔστι ἡ σὺν, ἃς * φασὶ πᾶν ἄγγ τὰ Θαργήλια. † Θαργήλια. ἔστι ἡ Θ. Μιλησία Ϝ τὸ γ. δ. ἢ τὸ ἴ. ἐφ Διῒ Μιλησίῳ λέγεται τιμὴ ἀγαθὴ ἐπὶ φρονίζει. ἐφ τάπα σοφὴ, ὅτι στρατηγῶν πόλεις ἐφ δυνάτων· διὸ ἐφ πλείστη ἐγίνετο Ϝ Δεκαπολίτης ἐφ δυνάτων· διὸ ἐφ πλείστη ἐγίνετο Ϝ Δεκαπολέως ἐφ τῶν. Archilochi iocum intactum praetereo: adeo enim videtur contaminatus, ut ſine MSSrum ope inſtaurari nequeat. Si quis ſcribendum putet, ἄγε) Θαργήλια, ut jambi partem concinnet, perparum proficeret. In cerecommemoraſſe ſit opera pretium. Meurſius autem Gr. *Fer.* IV. in Θαργήλια, ſecurus, quid illis ſieret ἐκτοπίοις. ἐφ ζῷα, rem expediſſe ſibi viſus eſt legendo: Θαργήλια. ἐφ τὰ ἐφ Μιλησίοις ἀγαθὰ. Non paulo melius, ut ἐφ τὰ ἐφ Μιλησίοις ἀγαθὰ. Non paulo melius, ut caiſtimo, io propriam ſedem, unde fuerant dimota reſtituimus. Satis tamen liquet, deſiderari plura de Thargeliæ miriſciis dotibus ex veteri ſcriptore deprompta, unde etiam fluxit illa raitor & elegans loquendi formula, στρατηγὸν πόλεως ἐφ δυνάτων, *civitates regere atque optimates*, eoſque ſibi obnoxios habere. Πλούτου vel πλούτου, pro πλούτου, *Kuſtero* debetur ad Suidam in Θαργήλια. Plutarchus tradit in *Pericle* p. 165. B. eam „ maritorum animos ad regem Perſarum inclinaſſe, & per „ urbes Græciæ primos jeciſſe *Μαθήτας* fundamenta: nam „ πλούτου Ϝ Ἐπιλύσιον συμφέρει ἀνδρῶν. „ Hactenus Vir Summus.

16. Θάργηλος.] Vid. Athen. p. 114. A. & Meurſ. *Gr. Fer.* p. 50. SCHR. Vid. *ſup.* in v. Θαργήλια.

Θαρσὶ. [1]. ὀχλοῖ [2]. ὀχεῖ ἐπείρῃ [3]. φυτεύῃ.

Θαρσία [4]. πεῖσις.

Θάρσιος, ὀχλοῖον [5].

Θάρσυτε [6]. μετωχέζεται. Θάρσος γὰρ, τὸ κινδυνεύειν. τοῦτο δὲ παῦ δηλοῖ ἡ ἀφ' λόγων ἔντευξις καὶ ὁμιλία. σημαίνῃ δὲ καὶ ὀχεῖ.

Θάρσυτα [7]., οἷον συνουσίαν ὁμιλεῖ.

Θάρρ@, Θάρσ@.

Θαρσαλίων. ῥᾳδίων.

Θαρσαλίως ῥᾳδίως.

Θάρσ@, ἡ Θάρρ@ [8]. τὸ θράσ@ [9]. ἀνδρεία. δυνατεία.

Θαρσὺς. θρασὺς, πεθαρρηκώς.

Θάρσῃ [10]. θάρρει. θρασεῖ.

Θαρρεῖ. θρασύνομαι.

Θασία [11]. ἄλμη, εἰς ἣν ὄψα ὑπέμβρα ἔλαπτον. καὶ ῥαφάνου εἶδ@. οἱ δὲ, βαμμάτων [12].

Θάσ-

1. Θαρσεῖ.] Male pro Θαρσεῖ, vel potius Θαρσῇ, a Θαρσέω, pro quo etiam dicitur Θερσέω. Vide ſtatim v. Θάρσος. KUST. Conf. H. Steph. *Ind.* & *Not.* in v. Θάρσος.

2. Ὀχλοῖ.] Lectio vitioſa, cujus emendatio eſt ſequens ὀχεῖ, i. e. *init*, eo nimirum ſenſu, quo mas fœminam *inire* dicitur. Non ſolum vero hic lectioni vitioſæ appoſita eſt ejus emendatio, ſed etiam pluribus aliis in locis: qua de re plura notavimus ſup. ad v. Ἀλχμῶ, nec non ad Ἀρισταίχμῳ, poſt v. Ἀρισταῖος. KUST. Conf. Kuſt. ad Suid. in v. Καλοκαγοῦ.

3. Ἐπαίρῃ.] L. σπείρῃ. Sic inf. Θέρσαι, quod eſt verbum cognatum τῷ Θερσίτου, vel Θερσίτης, exponitur σπερμαίνου. KUST. Mox tamen: Θάρσῃ. μετωχέζῃ. Quare nihil forte mutandum.

4. Θαῤῥία. πεῖσις.] Forte Θαῤῥῆ. θάρσει. SOPING. An pro ταῤῥία, a ταῤῥέω G. Scribere debuit Heſych. ſed alio loco, Ταῤῥία, per τ, quod idem ac ταῤῥία, ſive ταρσὸς, i. e. *crater*. Sic ταρσία idem quod ταρσὸς. KUST. Conf. iterum H. Steph. *Ind.* Quod ſi *Sopingii* conjectura arrideat, (quam *Scriverius* perperam voci præced. ſubjecerat) conf. mox v. Θαῤῥῶ. Θάρσ@. item v. Θάρσ@, & Θάρσει, paullo poſt.

5. Θάρσιος, ὀχλοῖον.] L. Θέρσιος, ὀχεῖον. Vid. inf. BRUNO. L. ὀχεῖον. SOPING. Rectius infra Θέρσιος, per ε. Vide etiam ſup. v. Ἔθερσον, & v. Ἐπιθερσήσῃ. Deinde pro ὀχλοῖ leg. ὀχεῖ. (ſic) Vide paulo ante ad v. Θαρσεῖ. KUST. ὀχλοῖ male in Ed. Hag. omiſſo ο. quod forte decepit Cl. Kuſterum, ὀχεῖον enim legendum ſine dubio, ut conveniat τῇ Θάρσῃ in infinitivo. Mox: Θάρσῃ. - - - ὀχεῖ.

6. Θάρσ. μετωχέζ.] Vid. ſup. Θαρσεῖ. - - - ὀναίνῃ.

7. Θάρσ.] Θερσ. SOPING. Phot. Lex. MS. Θέρσος. εὐρύνους, Θάρσ, Θερσεύς. ubi Θαῤῥύνει malim.

8. ῳ. ἡ Θάρρ@.] L. ἡ Θάῤῥ@. Vid. paulo ante v. Θάῤῥ@. IS. VOSS. KUST. HEMST. Conf. v. Θαῤῥία. Ibique *Not.*

9. Τὸ Θάρ@.] L. τὸ Θερσ@. KUST. HEMSTERH. Mox: Θάρσ. Θαῤῥῶ, Θερσῶ.

10. Θάρσ. &c.] *Gen.* XXXV. 17. III. *Reg.* VII. 13. *Joël.* II. 21. Matth. IX. 22. BIEL. Hæc tria idem notant. Vid. ſup. *Not.* in v. Θαῤῥία, & Θάρσ@. Lege omnino Cl. Waſſe in *Præfat.* Dukeri ad Thucyd. * * * 2. nec non ipſius Cl. Editoris *Not.* ad l. V. c. 4. p. 321. ubi plura.

11. Θασία. ἅλμη.] Scr. Θασία ἅλμη. SOPING. SALMAS. KUST. Vid. Athen. [L. II.] p. 56. [F.] & [l. VII.] p. 329. [B.] SCHR. Sic & H. Steph. *Ind.* Θασία ἅλμη ſcribit *Il. Voſſ.* Male diſtinctionem poſt Θασία in *Not. Soping.* reliquerat Schrev. contra Viri mentem & manum: quamvis commode in Textu retineri queat. Conf. Schol. Ariſtoph. ad *Acharn.* ψ. 671. ibique Cl. Kuſter. Photius in Lex. MS. Θασίνη, ἡγὶ ῥάφανος, ἡγὶ ἅλμη λέγεται. Θασίνα ζωμάλφη habet Suid. v. Θασίνη, quam & Θερμανίδα dictam alt.

12. Βαμμάτων.] Lego βάμμα τι. KUST. Vid. Suid. v. Θασία ἅλς.

13. Θάνι@. παῖς Ἀγλ.] Locum hunc eſſe mutilum colligo ex Lexico Photii MS. in quo ſic legitur: Θάνι@. παῖς Ἀγλαοφῶν@. Πολύγνωτ@ ὁ ζωγράφ@ ὅτου ἱστόγραφος. Nimirum Polygnotus pictor fuit filius & diſcipulus patris Aglaophontis Thaſii; ut diſcimus ex Platone in *Ione* [p. 363.] & Pauſania. Vid. Franc. Junium in *Catalogo Artificum*, v. *Polygnotus*. [p. 173.] KUST. Locus Pauſaniæ eſt l. X. in *Phocic.* c. 27. *fin.* ubi hoc Simonidis Epigramma:

Θάσορμ@. χαθήμενα.

Θάσ@ [13], παῖς Ἀγλαοφῶν@. ἔτι δὲ σμίδαλις [14], ἣν τοῖς ἔργοις γαναδίη, υἱὸς Ἀγλαοῦ, τοῦ ἐξ Ὄχθης πεποιη@, Θασίου ὀνομαδίζα.

Θάσσε [15]. χαθίζου.

Θᾶσσον. θᾶττον, ταχίων, ταχύτερον.

Θάσσους [16]. ταχίονας.

Θάσσητας. χαθημένους.

Θάσσυζα [17]. σπεύδουζα.

Θάσσω. ἐφ-ᾧ χαθίζομαι.

Θάσσων, ταχύτερ@. χαθιζόμεν@.

Θαφθίαδαι [18]. ἀναζάλλεσθαι.

Θάτας [19]. θῆτας, τοὺς δούλους. Κύπριοι.

Θάτερα [20]. τὰ ἄλλα, ἑχάτερα, ἕτερα μέρη.

Θατίεσθαι, ἐνῆς.

Θατῆρας [21]. θεατάς.

Θᾶτθον [22]. θᾶττον, ταχίων, ταχίως.

Θᾶττον [23] ἡ Βούτης. παρομία. Ἐπὶ τῶν εἰς

Γοφὼ Πολύγνωτ@, Θάσι@ γρ@, Ἀγλαοφῶν@
Τοῦς, παρθενίην ἴλιν ἀκεσάμενον,
Sacra Polygnotus Thaſio ſatus Aglaophonte,
Argivûm pinxit Pergama capta manu.

Huc forte reſpexit Heſychius. Nec tamen γρ@, pro παῖς, ſubſtituere auſim cum Cl. *Waſſe* ad Thucyd. l. 100, n. 15. Idem viſum fuit Cl. *Hemſterhuſio*, qui ſequentia ad me dedit: „ in iis præcipue locis, quæ ad hiſtoriam antiquam ſpectant, Heſychium miſere laceratum accepimus. „ Dubium non eſt quin hic multa intercident de Polygnoto Thaſio, celeberrimo pictore, Aglaophontis filio. „ Neque illud videtur præterilſe Fr. Jan. *Cat. Artif.* in „ *Agiaophon*, & *Polygnotus*. Joſ. Waſſe ad Thucyd. p. 65. „ n. 15. partem Epigrammatis adferri putans a Simonide „ conditi, eamque ob cauſam παῖς mutandum in γρ@, „ meo judicio fallitur. „ Hactenus V. Cl. Ceterum Θάσι@ *Herculis* cognomen eſſe adſcripſerat Codici ſuo *Vir Doctus*: quod huc minus pertinet. Conf. Meurſ. *Alh. Att.* l. 5.

14. Ἔστ δὲ σμιλ. &c.] Hæc obſcura ſunt, nec ullam cum ſuperioribus connexionem habent. Forte legendum eſt: ἔστ δὲ Θασία σμίδαλις &c. An pro Ἀγλαοῦ mox legendum Ἀγλαοφῶν@? Vid. *Not.* præc. KUST. Articuli hujus caput interiit; eoque facilius eum præcedenti fuit conjunctus, quod non ſolum Thaſiam ſimilaginem, qualis eſſet, explicabat, ſed ejus etiam præparandæ inventorem Aglaum. HEMSTERH.

15 Θάσσε.] Vid. Tho. Gale ad Herodot. p. 762. b. ſup. v. Θάσσων, & Ἐθάσσων, inf. v. Θοαζῖ. Conf. *Not.* in v. Θᾶσσον.

16. Θάσσους.] Hom. *Il.* N. 819.

17. Θάσσυζα.] Ad Θάω, Θύω, Θάζω. G. Eurip. *Hecub.* p. 7. SCHREV. Supra: Θαγῇ· ἦθος. Inf. Θοαζῖ. *ut dict.*

18. Θαφθίαδαι.] An pro ταφθιάδαι? vel ταφίσται? Vid. inf. v. Σαφθίγι, item quæ notavimus ad Suid. v. Ἡ δὲ χελώνη. KUST. Egregie præſtantiſſimus Lyſiæ Editor *J. Taylor* in doctiſſimis *Lect. Lyſiac.* p. 703. obſervat, corruptam eſſe gloſſam ex Hom. *Il.* Ω. 512. Ἡ δὲν ἐράσσαντο &c. quod in ſuperiori Litera recte exhibet ſuo loco, explicans, ἐπὶ καλῷ ἀναζάνδανον. Idem notavit elegantiſſimus *Valken* ad Ammon. *Animadv.* II. 13. p. 132. præter Celeb. *Hemſterhuſium*, qui eodem modo refutuendum me monuit Suidam v. Θαφθιάδαι, ἀναζάνδαι.

19. Θάτας.] Vid. inf. v. Θητας. In utraque autem voce circumflectenda potius penultima.

20. Θατέρα.] Photius in Lex. MS. Θάτερα, ἡγὶ Θάτερα λέγει, τὰ τὰ ἑτέρα, ἡγὶ τὰ παλαιόκοιν. Τὸ δὲ ἀξίωμα, Ἀτρ@ λέγει. Τὰ δὲ Θρᾳκῶν ἤτοι συναλφῆ, Ἥτερα, ἡγὶ Θατέρα. Vid. ſup. in v. Ἥτερα *Not.* item v. Ἐπὶ Θάτερα.

21. Θατῆρας.] A Θάω, unde Θαῖμι, Θαῖρας. G. Prn Θεατῆρες. H. STEPH. *Ind.* Infra: Θεατής. - - - - Θατής. Vid. ſup. v. Ἐς Θατῆρ, & v. Ἔπαρξ. Similiter Θᾶσις apud Theocrit. III. 12. Schol. Θιάζει. Conf. *Not.* in v. Θάσσω. item v. Θίασ.

22. Θᾶττον.] Conf. in v. Θᾶσσον.

23. Θᾶττον ἡ Βούτης.] Vid. Zenob. [IV. 28.] p. 87. & Meurſ. *Athen. Att.* [l. 5.] p. 30. SCHR. Zenob. Vatican. l. 12. Βούτης Μυσὸς ὑγιεινότ. Unde patet pictoris nomen, *Micon*, vel *Micon*, ut alii, inter quos Kuſa. ad Poll. II. 69. Photius in Lex. MS. Θᾶττον ἡ Βούτης. ἀντὶ τοῦ ταχύτερον. Νίκων γὰρ ὁ ζωγράφ@ ἐξέλαμψε κατὰ τοὺς χρόν@ τοῦ εὐφυοῦς Ἀριστοφάνους. Βούτης Θᾶττόν ἐ Βούτης. Ἀλγεῖ, πάσχει, πάσχω, ἢ βοχθίζει. Notanda eſt Gloſſa hæc inedita, cum quod in hoc Adagio ſupplendam eſſe vocem κατὰ τὸν ἀνάπαιστον indicet; tum quod Inſcriptio plenior ſit; denique quod

ἐν [1] τῇ Στοᾷ μαχομένων [2] τις ἦν, ᾧ ἐπεγέγραπτο, Βούτης. Τάσσεται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως [3] συμπλουμένων· καὶ γὰρ ὁ Βούτης ῥᾳδίως κατεσκεύαστο, ἅτε οὐχ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος γεγραμμένου.

Θαυλακίζειν [4]. μετὰ βοῆς ἀπαιτεῖν τι.

Θαυλία [5]. ἑορτὴ Ταραντίνοι [6], ἀχθεῖσα ὑπὸ Κτιάτου [7]· παρ' ὃ καὶ Θαυλίζειν λέγειν [8] τοὺς Δωριεῖς.

Θαυλωνίδαι [9]. γένος ἰθαγενῶν Ἀθήνησι.

Θαυμάζειν. θεάσασθαι. καὶ μανθάνειν [10].

Θαῦμα. ἔκπληξις. ξένισμα.

Θαυμαίνει. θεωρεῖ. θαυμάζει.

Θαυμαλέον [11]. φοβερόν. θαυμαστόν.

Θαυμακίη [12]. πόλις.

Θαυμανέοντες [13]. θεώμενοι, ὀψόμενοι·

—— —— ἄεθλια θαυμανέοντες [14].

τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς, θαυμάζειν, Θηεῖσθαι [15] λέγει·

—— —— θηεῖτο δὲ κάρη [16].

καὶ Θηητὸς, Θηῶς [17], ὁ θαυμαστός.

Θαυμάσιος. θαυμαστός.

Θαύματα [18]. ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται.

Θαυματίζομαι. ἐκπλήττομαι.

Θαῦμος. ἢ Θαῦλος. Ἄρης [19], Μακεδόνες.

Θαῦνον. θηρίον [20].

Θαυλέα [21]. οὐρά, κέρκος.

Θαυστήριον [22]. θεωρεῖον [23].

Θαχμῆναι [24]. θαλεχθῆναι. Δωριεῖς.

Θάψαι [25]. κατορύξαι. κάψαι [26]. ἀπὸ τοῦ θάλπεσθαι [27].

Θάψινον [28]. τὸ ξανθόν. ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς Θάψου, ὃ βάπτεις [29]· ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς κεφαλάς [30], τοῦτο ποιεῖς,

pictor ille *Nicon* dicatur. Utrumque nomen non ignotum. *Nicon* enim ab Æliano *H. Anim.* IV. 50. VII. 38. laudatur; *Micon*, *Mycon*, vel *Mecon*, a Plinio, Pausan. &c. Vid. Franc. Jun. *Catalog. Artific.* qui p. 124. Νίκωνα perperam pro Μίκωνα in Æliani loco priori scriptum esse statuit. Nec obsto, si quis Photio etiam reddere malit Μίκων.

1. Ἐπὶ τῆς ἐν] Rectius Zenob. τῆς ἐπὶ τῇ στοᾷ &c. KUST. Pro ἐπὶ, *Valef.* ἐπεὶ scribit. Præfero tamen: Θᾶττον ἢ Βούτης. παροιμία ἐστί· τῆς ἐν τῇ Στοᾷ γεγραμμένων τις ἦν. Ita Cl. *Hemsterh.*

2. Μαχομένων] L. γεγραμμένων, aut γραφέντων, *pictorum*. Verbum γεγραμμένου, in fine hujus Glossæ, hanc emendationem indicat. M. MEIBOM. μαχομένων etiam habet Zenobius. Legendum puto γεγραμμένων. Colligo ex eo, quod Inferius sequitur: οὐχ ὁλοκλ. τοῦ σώματος γεγραμμένου. KUST. HEMSTERH. Scrib. παροιμία ἐπὶ τῆς ἐν τ. Στ. μαχομένων, ὧν τις ἦν, ᾧ ἐπ. B. JENS. *Luc. Hef.* p. 114.

3. Ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως &c.] Sic & Hesych. sup. in v. Βούτης.

4. Θαυλακίζειν.] In fine addendum Ταραντῖνοι, quod linea inferiori intruserunt. PERG. Recte *Perger.* Sic & Cl. *Hemsterhusius.* Infra enim: Θυλακίζειν. (pro quo hic mendose Θαυλ.) τὸ ἀπαιτεῖν τι ὑπέρμετρον μετὰ θυλάκου. Ταραντῖνοι. Vide ibi. Unde patet, recte hic *Tarentinos* suum in locum esse revocatos.

5. Θαυλία.] Aliud est, quanquam litera tantum discrepans, festum Argivorum Δαυλίς. seu potius Δαυλία. quam vocem vide. HEMSTERH.

6. Ταραντῖνοι.] Rejice ad v. præced. ubi vid. *Not.* Quare Lectorem frustratur Meursius in *Græc. Fer.* quum pravam Hesychio correctionem obtrudit: Θ. ἑ. Ταραντίνων. Nihil ad Tarentinos festum Thauliorum.

7. Ὑπὸ κτιάτου] L. ὑπ' ὀκτιάτου. IS. VOSS. *Cteatum* intelligo, Actoris & Molionæ filium fortissimum, quem cum Euryto fratre Hercules etiam formidabat, & per dolum occidit. Vide Hom. *Il.* B. 621. sive *Cat.* ℣. 128. Neque fugit hoc Cl. *Hemsterhusium.*

8. Παρ' ὃ καὶ θαυλίζειν λέγειν τοὺς Δ.] Scrib. παρ' ὃ καὶ θαυλίζειν φασὶ λ. τ. Δ. HEMSTERH.

9. Θαυλωνίδαι] Vid. sup. in Βούτυπον. SOPING. Conf. v. Ἡσυχίδαι.

10. Μανθάνειν.] Omnia enim imperiti *mirantur.* ANONYM. Ita Synes. *Dion.* p. 57. B. discipulos vocat τοὺς θαυμαζομένους. Ubi vid. Petav. p. 22. quem laudat *Schrev.* Conf. sup. in v. Θάοσζε.

11. Θαυμαλέον.] Sup. Θαμβαλέον, cum iisdem interpretationibus.

12. Θαυμακίη.] Vid. Hom. *Il.* B. 716. sive *Cat.* ℣. 223. ibique Schol. Conf. Steph. Byz. Berkel. & Holsten. ad eum, & Phavor.

13. Θαυμανεόντες.] L. Θαυμανέοντες. SALM. HEINS. KUST. IS. VOSS. Sic Phavor. & *Jenf. l. c.* qui ὀνόμενοι pro ὀψόμενοι legens, non adtendit ad sensum loci Homerici sequentis, ubi Futurum tempus designatur. Vid. ibi Barnes.

14. Ἀέθλια θαυμανέοντες.] Ex Hom. *Od.* Θ. 108. SOPING. HEINS. KUST. HEMSTERH. JENS. l. c.

15. Θηεῖσθαι] Vid. inf. suo loco. Vide autem, num hæc verba, Τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς &c. statim subjungenda sint voci Θαυμάζειν supra, in fine. Videtur enim locus ille commodior.

16. Θηεῖτο δὲ κάρη.] Ex Hom. *Odyss.* Z. 237. Unde patet, in λέγει designari Homerum, ut sæpius.

17. Καὶ θηητὸς φωτός.] L. θηητὸς αὐτός. SALMAS. Scribo optime: καὶ Θ. καὶ θαυτός. nam id, sicut θηητὸς, est θαυμαστός, ut infra Grammaticus diserte docet: ut, qui ultra dubitet, ineptiat. HEINS. Sic & olim correxeram in *Peric. Crit.* probante *Hemsterhusio.* Ipsa verba hic repetam: „Leg. „καὶ Θηητὸς, Θαυτὸς, ὁ θαυμαστός. nisi malis, θαυτὸς, καὶ Θαῦ„τος. Vult nimirum eas voces pro θαυμαστός sumi, ut Θη„εῖσθαι pro θαυμάζειν. Sic infra: Θαῦτ. θαυμαστόν &c. Θαυ„τός. θαυμαστός.„ Quod vero tunc temporis restituendum ulterius videbatur, modo proposui in *Not.* penult. ad v. Θηεῖσθαι. Infra etiam: Θαυτόν. θαυμαστόν. Θαῦτο scribit Hesiod. *Theog.* ℣. 31. (ubi alii, Θαυτόν.) & Dionys. Perieg. ℣. 513. Sic & Aretæus C.pp. p. 122. D. ἐχέμυθα μὴ θαῦμα.

18. Θαύματα] Æliano redde hoc vocabulum in *Hist. Anim.* ἔφεις ἐς τὰ θαύματα. IS. VOSS. Innuit forte locum l. XVI. c. 22. ubi legitur, ὄφεις παρ' αὐτῷ. *Mihi* inquirere non vacat. Vid. Casaub. ad Theophr. c. 6. ubi Ἀπο. p. 182.

19. Ἄρης] L. Ἄρεως. GUYET.

20. Θαῦνον. θηρίον.] L. θρῖον, *folium ficus.* PERG. An Θαῦνον, quod infra? Sed non adfirmo.

21. Θαυλέα.] Θαυρια postulat ordo; forte pro Ταυρία. IS. VOSS.

22. Θαυστήριον.] Forte Θαυρίκειον. De feriis alibi plura. SOPING. Θαυστηρ, per compendium scriptum erat; ut sup. Ἄναι, αὐθέναι, de quo vid. in v. Ἐφίσια X.

23. Θεωρεῖον.] L. θυωρεῖον, i. e. θυωρὸς τράπεζα, *mensa sacris usibus destinata.* PERG. Non puto. Infra: Ἱερία. . . . . τὰ ἐπὶ τοὺς ξύλους καθιστάμενα θυωρεῖα.

24. Θαχμῆναι. θαλεχθῆναι.] Leg. Θαχθῆναι. (pro Θαχθῆναι) θαρηχθῆναι. Inf. Θαχθείς. θαρηχθείς. Vide quæ notavimus ad v. Θάξει.

25. Θάψαι.] L. Θάλψαι. SALMAS. Quia scil. sequitur: ἀπὸ τοῦ θάλπεσθαι. Sed cum *Is. Vossio* nihil mutaverim. Vid. *Not.* seqq. & sup. in v. Θάλψαι.

26. Κάψαι.] L. καῦσαι. G. Scribe σκάψαι. Guyetus impertinenti λογοπαιγνίῳ deceptus, καῦσαι emendavit. PERG. Quamvis tueri se posset illud σκάψαι, utpote satis conveniens cum τῷ κατορύξαι, non tamen displicet καῦσαι, quod etiam se probavit peritissimo *Hemsterhusio* in *Misc. Obs.* V. 1. p. 22. Vid. sup. *Not.* in v. Ἀδαπτος, ubi hæc habentur: Θάψαι γὰρ, τὸ καῦσαι. male ibi κλαῦσαι legitur: unde Rev. *Bielio*, ex eo loco κλαῦσαι, pro κάψαι, refingenti non accesserim. Aliud autem est infra: Θάψαι. . . . καῦσαι. Hoc enim a τύφω. Pro κάψαι *Reisk.* κρύψαι legit.

27. Ἀπὸ τοῦ θάλπεσθαι.] Posterius hoc haud sane magni pretii, commentum est Grammatici, qui propter adfinitatem τοῦ θάλπειν, vel θαλπῶσαι, in verbo θάπτειν vim comburendi residere censuit. HEMSTERH. l. c. Ad finem glossæ sequentis hæc verba rejicit *Pergerus.*

28. Θάψινον. &c.] Vid. Scalig. *Conject.* [in Varr.] p. 147. SCHR. Plin. XXIII. 22. qui locus exponendus ex Dioscorid. IV. 157. Vid. Mercurial. *Var. Lect.* II. 1. VALES. Vid. Salmas. *de Hyl. Iatr.* c. 72. p. 94. KUST. Conf. omnino H. Steph. *Ind.* Salmas. *Exerc. Plin.* p. 818. Bod. a Stapel ad Theophrast. *H. Plant.* IX. p. 1061. & 1105. Phot. Lex. MS. Θάψινον χρῶμα. ἀπὸ τ. ξανθόν.

29. Ὃ βάπτεις.] Delendum videtur illud ὃ. G. Ita dum voces delendæ videntur. KUST. Idem, ni fallor voluit *Guyetus*: alioquin remanente βάπτεις nullus esset sensus. Et sic Photius in Lex. MS. Θάψος. ξύλον, ᾧ ξανθίζουσι τὰ Et sic ... ξύλον λέγει. idem τεξέρια καὶ τὰς τρίχας, ὃ Σαπφὼ Σκυθικὸν ξύλον λέγει. idem testatur Schol. Theocr. ad *Idyll.* II. 88. Retineri tamen postest ὃ βάπτει, eo sensu, ut de *Thapso* generatim primo dicat, ὃ (sc. ξύλον) βάπτει, *quod* (lignum) *tingit, colore inficit;* porro speciatim addat, ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια &c.

30. Κεφαλάς.] L. τρίχας. FLOR. Sic Photius in verbis allatis, & Schol. Theocrit. *l. c.* quem vide. Zonaras in *Expositione Canonis* 96 *Concilii* VI. *in Trullo*, p. 205. τριχοβαφεῖς καὶ τριχοπλάστας memorat. Quas voces adde Lexicis. Τριχοπλαστεῖ est etiam apud Synes. *Calvit.* En-

νὶς, Σκυθικὸν· λίχνους. ἡ ὁ πόλεμος [1], παρ' ᾧ φύεται τὸ ξύλον, Θάλθη· κηλῖται. ἵππ δὲ ἡ ῥίζα, Θαυμία κηλουμένη [2].

Θιά [3]. ἡ Μοῦσα.

Θία [4]. σκίπη, Θάμνη, ὕλη.

Θιάμενας. Θηβαῖος.

Θίαν. ὄψιν. Θησείαν [5]. ἔμμετρα.

Θεσπιάδες [6]. αἱ τὰς παιηγύρεις ἐπαγγέλλουσαι.

Θεσπεσίης [7]. ὅσιος, Θεσπέσιος.

Θίασον [8]. τὸ θεῖον, ἢ καθαίρουσι. Σαλαμίνιοι.

Θίαμα. Θώρμα.

Θιατή. πόθος [9], ἡ ἐπ Θεοῦ θεία. Σοφοκλῆς Τυφοῖ [10] ῥητοῦ.

Θιασεύσαι [11]. αἱ ξυσπῆρες, ὑπὸ Θετταλῶν.

Θία παρ' αἰγιέρῃ [12]. τόπος αἴγιλιον ἔχων, ὅθεν ἰθύουσιν. ὕπτιλὸς δὲ ἐδικὴ ἡ σύντιδος Θεσπεία· μαχρίθεν γὰρ ἦν, ᾗ θύουσι ὁ τόπος ἐπαλεῖτο.

Θια-

Θιατόν. τὸ ἐπλεκτόν. ὑφαντὸν, καὶ θεωρητόν.

Θίαξον [14]. θίαμα. ἢ σύγκλεισμα.

Θίβ. πρίγξ.

Θείβου. θείου.

Θίβεν [15]. πρίγκαν, δεσμεῖν.

Θίβεν [16]. ἔβρεχεν.

Θηγήρων. Θείων. ἢ ἐπ Θεοῦ λαμπάδων [17]

Θείλατον. ὑπὸ Θεοῦ πεπισμένον [18], ἢ πεμφθέν.

Θείπ. πρίγξ.

Θεαζόντων. μαινομένων.

Θίασος [19]. χορός.

Θειασμοῦ. εὐαγίας. σύθεσασμοῦ [20].

Θειασμῶς. εὐαγίως. μαντικῶς.

Θειασάτας. χορευτὰς [21].

Θεῖα. ἴσλφ [22]. καὶ Θεῖς ἐσκότια. Κύπριοι [23].

Θείεν. θραμεῖν.

Θείης. πώσεις [24].

Θυητὸν [25]. Θαυμαστὸν.

Θήρ-

Encom. p. 85. B. & p. 86. B. Conf. sup. v. Ἀφνῆν, Ἐφνῆν, & Ἤφνωτον.

1. Τυὶς Σαπφ.] Ita Sappho, teste Photio in *Not.* penult. & Scholiaste Theocriti ibid. laudato. Conf. inf. v. Συπλὸν ξύλον.

2. Ὁ πόθμιος] Fluvius *Thapsus*. SALM. Lemma iterum pro Nota accepit Schrevelius, ut fapius. Oe *Thapso* flumine vid. Salm. & Bod. *l. c.*

3. Καλαμῶν.] Addendum hic illud: λὸν Γ' θάλφ. [θάλπω. Vid. in v. Θάλφ.] PERGER.

4. Θία. ἡ Μοῦσα.] Hom. *Il.* A. 1. *Μῆνιν ἄειδε θεὰ.* SOPING.

5. Θία.] Ex *Θίαν.* Vid. sup. v. Θάεν, & v. Δημοθίης.

6. Θεωρ. ὄψιν. † Θεαμέν.] Æschyl. p. 19. [*Prom.* v. 241.] SCHR. Leg. Θ. ὄψιν, Θεαμέν, &c. subinde divifionis nota. Photius in Lex. MS. Θίαν. τὴν ὄψιν, ἢ τὴν Θεαμέν. Nec ordo tantum docet, fed ipfe Hefych. infra: Θεωρία. ὄψις, Θία. Duos hos Articulos compingit etiam Cl. *Jenfius. l. c.*

7. Θεσπεσίης.] Deduci puto a Θία. H. STEPH. *Thef.* I. 16.

8. Θιασῶνα. ὅσιον, &c.] Videtur tamen effe potius, *natus Ded.* IDEM. *Ind.* Vid. Erafm. *Adag.* [III. 3. 54.] *Theogenis Hecatæum.* p. 320. SCHR. Conf. Suid. v. Θιασῶνα. Eft ergo religiofi hominis propitium oomen, quod poftea in Proverbium ablit, ut plura. Sic a vitiofis & nequam hominibus non raro ejufdem fatinæ homines appellati. Res nota aft. Ex etymo tamen etiam ὅσιον notare queat. Conf. *Not.* in v. Ὁσιώτατον.

9. Θίασον.] *Sulphur*; idem quod Θιάφιον. IS. VOSS. H. STEPH *Ind.* Conf. Cang. *Gloff. Gr.* v. Τιάφα.

10. Νῦν Θ.] Forte νυν Θ. SOPING. Junge: Θεσπὶ τὸν Θ. [ut Phavot.] IS. VOSS.

11. Σοφ. Τυφοῖ ῥητῷ.] L. Τυφῶ. PRIC. *Ind. Auct.* Suidas in Τυφοεύς Θ citat Sophoclem ἐν Τυφοῖ. Sed quid hic ῥητῷ? [ut Ed. Hag. pro quo cetera ῥητὸν.] Sane ignoro. Nifi Σατυροις legendum. SOPING. L. Τυφοῖ σατύροις. Quas quippe fabulas fcripfit Sophocles de *Tyrone*, ut ex Schol. Ariftoph. patet. Vid. in *Ran.* [ν. 360.] p. 145. IS. VOSS. Male corrigunt Τυρεῖ. Nam fabula Sophoclis Τυρὼ a variis fcriptoribus laudatur. KUST. Vid. Cafaub. in Athen. VII. 4. p. 495. & fup. *Not.* in v. Ἀρμοδιογενὴς. Vocem ῥητῷ delet *H. Junius*; uti omiffa eft a Phavor. Forte depravata erat lectio vocis Τυφοῖ, quæ poftea cum emendata remanfit. Nifi σφῶν malis, vel ἑαυτῶν. Ad poftetius propendet *Mauffac.*

12. Θιασεύσαι.] An λὸν Γ' πᾶζαι τὴν Θίαν?

13. Θεὰ παρ' αἰγιέρῃ.] Vid. Meurf. *Att. Lect.* [IV. 33.] p. 244. SCHR. Vid. fup. v. Αἰγιέρῃ Θία, ibique *Not.* & inf. v. Παρ' αἰγ. Θία. Phot. Lex. MS. Θίαν παρήγυριν (l. παρ' αἰγιέρῃ.) τὴν πεῖραν λέγουσι. ἔγνως (l. Αἰγνως) γὰρ ἐν τῷ πεῖραν (l. ἰκρίαν) πλοῖον.

14. Θίαγρον.] Vid. O. Halinf. ad *Att.* XIX. 31.

15. Θ. Θεὸν. Θίνον.] Set. † Θίαν. &c. ut fit novus Articulus. Sic & Cl. *Jenf. l. c.* Vid. fup. in v. Εἰνέτ.

16. Θίβεν.] Hom. *Il.* Z. 112. Vid. fup. v. Ἔρεεν.

17. Θηγήρων. Θείων. ἢ ὑπ Θεοῦ λαμπάδων.] L. Θηγήρως. ἠΘΘ. &c. HEINS. [conf. ajuft. *Ariſt. S.* p. 758.] L. ἢ ὑπ Θεοῦ λαμπάδων. PERG. Cyrill. Θηγήρως. Στολίγων. ἢ ὑπ Θεοῦ λαμπαδῶν. IS. VOSS. Lexicon MS. Θηγήρων. Στολίγων. ἢ ὑπ Θεᾶ λαμπαδῶν. Sic & Cyrill. Lex. MS. Brem. teſte *Biel.* qui inde & *b. l. λαμπαδῶν* conjicit. Lex. MS. *Bibl. Caſſ.* p. 472. ot & Phot. Lex. MS. & Suidas: Θηγήρων. Στολίγων. An pro λαμπάδων apud Hef. legendum λαμπαδοφόρων, quod per compendium fcriptum fuerit? Sic Στολίσται Πεφυτοῦ meminit Dionyf. Areop. *de Eccl. Hier.* c. 2. *fect.* 2. §. 7. p. 254. i. c. *Deo afflatorum*, five ὑπ Θεοῦ λαμπομένων. M. Apoſtolii Lex. Gr. Lat. MS. Θέλκτωρ. ὁ *Deo captivatus.* Θεολήπτα. *afflatis Numinis. demonstatis.* Ita lego: quamvis ſola vox Θεολήπτα cum tribus illis fignificationibus proponatur. Conf. Suid. v. Θεόπνευστος, & v. Θεόληπτος, & inf. v. Πνεύματος. Sed nulla mutatione opus eſt, dummodo ſtatuas, confuſa eſſe vocabula Θηγήρων, a Nom. ſing. Θηγήρης, & Θηγορᾶν, Partiſip. a verbo Θηγορέω. Saepius nimirum ita ſolet Noſter.

18. Πεπισμένον.] Forte ἐπισμένον. IS. VOSS. An πεπελεσμένον? Conf. v. Θεοπλασίᾳ. Conjecturam meam probavit Cl. *Hemſterhuſius*; ita ad me ſcribens: „ Defendi poteſt πεπισμένον, „ ſed malo tamen πεπελεσμένον: ut Θύσιμος [inf.] τῶν Θεῶν „ πεπελεσμένος. „ Addo Thom. Mag. de hac voce: Θέλκειν. τὸ θεῶν ἱλάσιν. λέγει δὲ καὶ ἐπὶ κακῶν· οἷον, Σκύλακες πλαγιάζουσι. (Ex Eurip. tamen contractum probat Cl. Weſſeling. *Obſ.* p. 132.) οἱ δὲ σύγκριτα τὸ καὶ ἐπὶ κακῶν φασι, λέγοντες τὸν Ἕκτορα, χθιζὸς, καὶ σὺν ἴχνι Ἑλλήνων.

19. Θιάζων.] L. Θειάζων. ut Cyrill. IS. VOSS. Ita & Lex. meum MS. quod præfert Etymologus. Vid. inf. *Not.* in v. Θίασος, & mox in v. Θιασεύζω.

20. Ἐνθουσιασμὸ.] Vid. Suid. v. Θειάζειν, & v. Θειασμὸς. Adde v. ſeq.

21. Θιασεύζω. χορεύω.] Legendum, vel Θιασεύζω. χορεύζω. vel Θιασεύσω. χορεύσω. Cæterum ex ordine videtur legendum eſſe Θιασεύσω nec dubito ſic olim ſcripſiſſe Græcos antiquos. nam ea vox optime deducitur ἀπὸ τῆ Θιάζων, quod eſt, *numine afflatum eſſe*; & Heſychius Θιαζόμενον interpretatur μαινόμενον, & Θιασωτὰ explicat per ἐνθουσιαστὰ, & Θιασωτοὶ per *mantibus*. Ergo legendum eſt hoc loco Θιασεύζω, vel Θιασεύσω. ufus tamen obtinuit, ut omiſſo ὁ diceretur Θιασεύσω, & Θίασος: & infra eas voces in ſuo ordine ponit, quod firmat noſtram emendationem. PALMER. Θιασεύσω omnino legeodum: & ſic quoque Θίασος, ὁ χορὸς, Cyrillo. Vide illum, & Mmridem. IS. VOSS. Gloſſæ MSS. in Oionyſ. Areop. Θιασῶται. χορευταί, οἱ τῶ Θεῶ ᾄδοντες. Cyrill. Lex. MS. Θιασεύσω. χορεύσω. Lexicon aliud MS. Θιασεύσω. χορεύσω. Infra: Θιάσων. χορεύζων. Θιάζων. χορεύζων. Et: Θιασῶται. χορευταί. ut h. l. contexerat etiam *Soping.* Vide ibi *Not.* Mœris Attic. Θιασῶται, οἱ ἐν Γ' ὦ, Ἀτθίδες· Θιασῶται, Ἕλληνες.

22. Θεῖα. ἴσλφ, &c.] Vox ἴσλφ aliunda huc irrepſit. Nam Θεῖα quidem eſt ἴσλφ, *mortarium*; & Θεῖς, ἴσλφ dici poſſunt diminutive; ſed ea nihil ad Θεῖα, Θεῖς *lenuva*: certum eſt tamen ob ſimilitudinem ſoni Γ' Θεῖα cum Θεῖα tala interpretamentum hic intortum fuiſſe. PALMER. L. Θεσπέσια. τὰ Γ' ὦ. ἰ. id eſt, Θεσπέσια, Θεσπεσίης. IS. VOSS. Certiſſime confudit τὰ Θεῖα & Θεσπέσια, qua voce infra exponitur τὰ ἴσλφ. Θεῖον enim etiam ἴσλφ, vel ἴσλφα, teſte Polluce X. 103. vocarunt: & ἴσλφα recentiores; ut notat ibi Cl. Hemſterh. quomodo & hic in ſing. n. præſtaret. Conf. H. Steph. *Ind.* p. 1042. A. In *Palmerii* verbis *Schrevelius*, manum non adſequutus, *divinatione* ediderat, pro *diminutive*, quod ex Autographo refcripſi.

23. Κύπριοι.] Conf. inf. v. Θεὰ. KUST.

24. Θείης. πυήσεις.] Pro Θεῖς. Lege πυήσεις. PERG. Θείης eſt apud Hom. *Il.* Ω. 661. ubi Schol. etiam πυήσεις: ad ſenſum. Vid. inf. ante v. Θέσμιος. Conf. mox v. Θέσπις, Θέσπιμβρ, inf. v. Θίνεις, Θίσσας, &c. item v. Θίσεί, Θέσπι, & *Obſerv.* noſtras ad I. *Cor.* IX. 18.

25. Θυητὸν.] Vid. inf. v. Θνητὸν, & Θνητὸς. Sic Θνήτεσσι in Gloſſ. Rutgerſ. ad Oppian. pro Θνητοῖς. vid. ibi Strunz. & Cl. O'Otville in *Mifc. Obſ.* IX. 1. p. 130. item *Not.* in v. Θνήτης. Conf. v. Θέλπω.

Θηλύπεδα. [1] ὁ πέπλος, ὃν ἔνιοι ξυσίνην ἢ σταφυλίνην δὲ ἀπὸ τοῦ Θέρους ὃν τῷ Ἡλίῳ καὶ τῷ Πέδῳ.

Θημωνιαί [2]. οἱ σωροὶ τῶν δεσμάτων.

Θήνας [3]. ποινάς.

Θήσεται [4]. βρώσει, ἀτάλωμα.

Θήτ. ποιεῖ [5]. πρίχῃ [6]. κτενί. πλοῖ [7].

Θῖνες [8], αἱ ὑποροχαὶ, ἢ ἄτοι βουνοὶ τῆς ψάμμου.

Θινομυῶλαι [9]. τυπομυῶλαι.

Θοᾶν [10]. αἰγιαλῶν.

Θοίμβῳ [11]. ποιήσαμβῳ.

Θοῖον. Θεάφιον [12], ἄπυρον, ἄκαυτον [13].

Θοιὸς μοι [14]. ἐκ Θεοῦ μοι.

Θοῖος ὄνειρος [15]. Διόπεμπτος.

Θοῖον δύσιν] ἀγῶνα [16]. τὸ τῆς Θοῶν ἄθλησιμα, οὐ ὧ αὐτῶν τὰ ἱερά.

Θοιοῦ] [17]. Θείᾳ καθαιρῇ.

Θοιον [18]. τὸ ἐκ Θεοῦ ἀφιερώμενον. καὶ τὸ ἄξιον ἄξιον λόγου, ὅτι Θαυμάζεσθαι. καὶ τὸ Θεάφιον [19].

Θοῖν πλοῦτο [19]. παῦ κεφαλαίου πυρὸς λέγει ἐδήμιον γὰρ ἴσχει ὁ κεφαλαιώδης Θόϊον [11].

Θοῖται. φθεῖ] [11]. κομίζῃ.

Θοιὰ [13]. καθάρα.

Θοιὸς. καθάρα.

Θόκλεον [14]. Θαυμαστόν.

Θόλγῃ. ἀπατᾷ [15]. Θέλπῃ [16]. καὶ παῦ εἰς τὸ Θόλεον ἄγειν [17]. μαλάσσῃ κηλεῖ. πέρπῃ.

Θόλγησα. εἰς ἀδελφὸν ἄρσεν.

Θόλγμα. Θαῦμα [18].

Θολγῖνες. οἱ Τελχῖνες [19]. γόητες, παπᾶγαι, φαρμακευταί.

Θολγόμενον [20]. ἀπατώμενον. λέγεται δὲ ὑπὲρ τῶν ἡδυπαθούντων τοῖς σώμασι.

Θόλεον. δύναται [21].

Θόλεμον [22]. οἰκεῖον. ἦσυχα.

Θο-

1. Θηλύπεδα.] L. Θηλύπεδον. Dicitur per pleonasmum ἔ Σ, ab ὕλη & πέδον. ἕλη est ὑλὴ θαμνώδης. Vid. Eustath. in *A. Il.* p. 33. ℓ. 4. Unde Θηλυπεδίνον. (sic.) SOPING. Correctio *Sopingii* firmatur *Od.* H. 123. JENS. *Luc. Hes.* p. 814. Θηλύπεδα leg. ex Hom. *Od.* H. [123.] Didymus a Θῆλος deducit. Sed apud Dioscor. [I. 38.] Θηλύπεδον scriptum est. Hic vero ordo liter. docet, quomodo legendum sit. Sed etymologia pugnat. Itaque nihil mutandum temere. HEINS. L. Θηλύπεδα. IS. VOSS. Θηλύπεδον differte Poëta *loco cit.* Item Suid. & Etym. M. p. 449. 25. Sæpius autem ε & ο permutantur. Ita mox Θεμωνιαί, pro quo inf. Θομ. Cyrill. Lex. MS. Θηλύπεδον, ὕλαι λεπτὰ ἀπὸ καλάμου ἢ σαφυλαὶ ξηραθεῖσαι, ὡς Ἀλκαῖος. M. Apostolii Lex. Gr. Lat. MS. Θηλύπεδον, *locus expositus ad calorem, ubi aliquid siccatur.* Conf. H. Steph. *Thes.* I. 1180. & ad v. Θήγει.

2. Θεμωνιαί.] Infra Θημωνιή. SCHR. H. Steph. *Ind.* exhibet Θεμωνιή, & Θημωνιαὶ infra. Conf. v. Θημῶνι, & *Exod.* VIII. 14.

3. Θήνας, ποινάς.] Eadem habes in v. Θίσεται, post Θίσεται. Conf. Athen. l. XI. p. 501. D.

4. Θήσεται.] L. Θήσεται. IS. VOSS. Extra feriem. Vid. inf. v. Θυσιασμὸν. Respexit fine dubio ad *Lib. Sapient.* XII. 5. σπαλιχνώσαντα ἀπρατείων σαρκῶν θήσιν. Gloſſæ MSS. ad illum locum: Θήσιν. βρῶσιν, ἀνάλωμα. Plane ut Noſter.

5. Ποιεῖ.] L. ποιῇ. GUYET. Refer ad Θῆτα. Proxime ante: Θῆτα, ποιῶ. Sequens autem πρίχῃ pertinet ad Θοῖ, i. e. Θεῖ, a Θέω. KUST. ποιεῖ non muto, quod ad Θοῖ, pertinet, a Θέω, Θεῖν, Θέμεν (quod inf.) τίθημι. Conf. v. Θεῖ, Sup. Θέσεν. ποιῶ. Mox: Θέκλεον. ποιοῦμαι.

6. Πρίχῃ.] Recte *Kuſt.* refert ad Θοῖ, i. e. Θεῖ, quod ſup. πρίχῃ explicat. Conf. v. Θοῖ, & v. Θέμεν. ξυρᾶσθαι.

7. Πλοῖ.] L. ποῖ. G. Infra: Θοῖ. πλοῖ, πλεῖ. Sed miram videatur Lectori, quod *Guyetus* paullo ante pro ποιεῖ correxerit ποῖ, & ſimiliter hic pro πλοῖ. Neque putem, in una eademque Gloſſa *Guyetum* bis voccm ποῖ admittere voluiſſe. Quare crediderim, Virum Doctum in altero ſuo Codice pro ποιεῖ, in altero autem pro πλοῖ, emendaſſe ποῖ, idque ſemel tantum. *Schrevelius* autem, utroque illo Codice uſus (quare ſemel *Guies* ſemel tantum, ut ſolet, literam G. adſcripſit) utramque criſin, diverſo tempore notam, inconſulto edidit.

8 Θῖνες.] L. Θῖνες. IS. VOSS. Ita Cyrill. Lex. MS. Hieronym. ad Ezech. XLVII. 8. *Tom.* III. p. 1056. *Ed. Mart.* GALILA *Aquila Θῖνες interpretatur, quod* tumulos arenarum *ſignificat.* Vid. inf. v. Θὶς, Θινᾶ, Θινῶν, &c. item *Not.* in v. Θίν.

9. Θινομυῶλαι.] Ex Hom. *Il.* A. 588. Vid. inf. v. Θινομῶν. Suid. v. Δουπιδίων, ibique Kuſt. & ſup. *Not.* in v. Δουπιδίῳ. Cyrill. Lex. MS. Θινομυῶλαι, & Θινοτρ. Conf. inf. v. Θίνῃ.

10. Θοᾶν.] L. Θοῶν. IS. VOSS. Vide *Not.* penult.

11. Θοίμβῳ. ποιοῦμβῳ.] L. Θοίμβῳ. ποιόμβῳ. IS. VOSS. Θοίμβῳ, per ι. Hom. *Il.* A. 143. & alibi. Suid. Θοίμβῳ, ἐμπλησθῆναι. Sic & Etymol. ubi ἐμπλησθῆναι. Conf. *Not.* in v. Θοῖν, & v. Θοίνῃ.

12. Θεάφιον.] Vid. ſup. v. Θίσεται, & mox in v. Θοῖον.

13. Ἄκαυτον.] Θαυμαστὸν Suidas. IS VOSS. Lex. MS. coniungit: Θοῖον ἄκαυτον. cujus meminit Dioſcorid. V. 124. quem vide.

14. Θοῖός μοι.] Hom. *Il.* B. 56. - - - - Θεῖός μοι οὐτόνος ἔλθοι ὄνειρος. [Schol. ἤτοι Θαυμαστὸς, ἢ Διόπεμπτος.] Eo Heſych. reſpexit. KUST.

15. Θεῖος ὄνειρος.] Hom. *Il.* B. 22.

16. Διόπεμπτος, Θεῖον δῶρον) ὄν.] L. Διόπεμπτος. † Θεῖον ὄν. Eſt novus Articulus; ex Hom. *Iliad* B. 298. coll. Σ. 376. Conf. Phavor. Idem hemiſtichium exhibet Cyrill. Lex. MS & Noſter ſup. in v. Δῶρον].

17. Θοιοῦ.] Vid. inf. v. Θοιὸς, Θοίμβῳ, Πυθοιδίζῃ, ſup. v. Θέσεν, & Ἀπομάρπτῃ.

18. Θοῖον.] Hippocrates ita vocat ætis temperiem, quæ divinitus immittitur, unde morbi, &c. Loca notavit Ed. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* XIII. p. 196 in *Not.*

19. Θεάφιον.] Vid. ſup. in v. Θεῖον, & inf. in v. Θῆκεν.

20. Θολὰ κλέπτ.] Scribo Θοὶα κλέπτ. ex Hom. *Odyſſ. M.* 417 JENS. *Luc. Hes.* p. 114.

21. Ὀρμᾶ - - - - Θέλ.] Id eſt, *ſubſurrit.* Pertinet ad hanc gloſſam illud Perſii *Sat.* II. 25. - - - - *cum tenat, ecyus ilex SULFURE diſcutitur SACRO.* i. e. fulmine. Vid. ibi Caſaubon.

22. Ἄθλ.] Forte, ἄθλ. παρῇζι. *cum gerit.* PERG.

23. Θιαζ.] Mox Θιαζω, quod forte hujus eſt correctio. Utrumque poſtea remanſit. Vel hoc a Θιάζω, ſequens a Θοῖος derivandum. Conf. v. Θοίτης, & Θοίβας - - - συρίζω. Pro κατάρχει autem utimque malim κατάρχῃ, in Fut. Niſi ſint Aoriſti Subjunctivi.

24. Θίκλεον.] L. Θίκλεν. G. Imo Θικλῆν, pro Θικλῆσαι, quod ſupra. IS. VOSS. An corrupta vox ex Θόκλεον, ut habet Lex. MS. pro Θοκλεῖται? Infra: Θίκτυπτα. - - - Διαμαστὸν. Veriſſimum forte conjecero, pro Θίκλεον, tranſpoſitis duabus literis, Θίκλεν ſcriptum fuiſſe, idque pro Θικλῆσαι, quod Lex. MS. reddit Διαμαστὸν, ut Hom. B. v. 107. & Schol. Infra: Θίκτυπτα, Διαμαστά. Θικλεῖται. Conjecturam meam probavit Cl. *Hemſterhuſius.*

25. Θίλγῃ. ἀπατᾷ.] *Sic* & *Etymol.* & *Suid.* apud quos male præterea ἀγωτᾷ legi, docuit recte Kuſterus. quomodo Il. Petr. II. 13. & jud. *ver.* 12. ἀπάτεωνες & ἀγάπαις confunduntur. Conf. ſup. v. Ἐθέλγῃ, & Γοητεύουσι.

26. Θάλπῃ.] Vid. Suid. v. Θαλπόμενοι, & Θαλπῇ.

27. Ἀπὸ δὲ &c.] Sic etiam Etymologus. Conf. ſup. v. Ἐθέλγῃ. Ineptum etymon; cujuſmodi & ſup. in v. Θολόεσσα. θόλεμος. cujus eademque Gloſſa *Guyetum* bis vocem πολὺ admittere voluiſſe. Quare crediderim, Virum Doctum in altero ſuo Codice pro πολὺ, in altero autem pro πόλεμος, emendaſſe πολὺ, idque ſemel tantum. *Schrevelius* autem, utroque illo Codice uſus (quare ſemel *Guies* ſemel tantum, ut ſolet, literam G. adſcripſit) utramque criſin, diverſo tempore notam, inconſulto edidit.

28. Θ. Θοῖμα.] Forte θοῖμα legendum. Schol. Pindar. *Pyth.* I. 18. Δόρκιδι τὰν καρδίαν τῇ ἐ πάσαν κάπαι, ἤγουν θέλγουσαι. Conf. Doct. C. H. Poſtel. *Not.* ad Callid. Junon. verſibus German. expreſſam, p. 524. BIEL. Nihil Homer. verſibus German. expreſſam, p. 524. BIEL. Nihil mano. Sic infra: Θελγόεσσα. - - - Διαμαστὰ.

29. Θελγῖνες. οἱ Τελχ.] Ita Suid. & Etymol. v. Θέλγει. Conf. Etym. M. v. Τελχὶς, Suid. & Heſych. v. Τελχῖνες.

30. Θελγόμενον.] Quem Hebræi יָפָה dicunt, *ſeductum ac facilem, qui quidvis ſibi perſuaderi patitur*, יצרוהו (nam & πείθω venit a יָפָה quod eſt *perſuadere*) eum Aquila Θελγόμενον eleganter dixerat; Theodotio vero ἀπατηθέντα. Scribe igitur: Θελγόμενον. ἀπατηθέντα. HEINS. Pro ἀπατεῶν Proc. Symm. v. I. 4. Aquila Θελγομένους, Theodot. ἀπατηθέντας. Lexicon MS. Θελγόμενον. ἀπατηθὲν ἢ ἐξαπατώμενον τοῖς πόνοις. Quare ἀπατώμενον remmerim. Reſpexit Noſter ἀπατᾷ. Quare ἀπατώμενον remmerim. Reſpexit Noſter ἀπατᾷ. Sed Jud. V. 2. ubi pro συνελευσόμενοι, Aquila Θελγόμενοι. forſan ad Jud. V. 2. ubi pro συνελευσόμενοι, Aquila Θελγόμενοι.

31. Ἐπὶ] Malo λίπ. Notat enim, unde fit defumtum. HEINS. Neque hoc mutaverim. Indicat enim, de quibus proprie dicatur, vel peculiari ratione. Apollon. Rhod. I. 27. de Orpheo: Θέλξεν ἀοιδῇ ἐπιπὶ &c. Ubi Schol. Θέλγει. ἀπατᾷ, ἢ πείθει. Τάσσει] δὲ ὁ λόγος ἐπὶ τῷ βλάπτειν ἀπάτῃ. &c. Conf. H. Steph. *Thes* I. 1516

32. Θέλουσι. δύναται.] Sic ſupra: Ἐθέλουσι. δύνανται. Ex vice verſa: Δύναται. Θέλουσι. Vid. etiam Suid. [h. v. & in Ἐθέλει, item] v. Οὐ θέλουσι. KUST. Conf. *Not.* in v. Ἐθέλει.

33. Θέλεμον.] Æſchyl. *Suppl.* p. 341. [p. 1035.] Πάσῃ δ' ἀλὸς χύσις Θελεμὸν πόντου κλύζει. HEINS. Θέλεμον, λίαν δ' Θελεμόν. Herodian. *Epit.* Vid. ſup. Ἀδίλεμον; Διλ-

Θελέμων. ἡσύχως. αἰχῶς.

Θίλεμον [1]. ὅλον ἐκ ῥιζῶν.

Θελεχή [2]. Θελατόν [3]. ἡ τὸ θίλημ τὰ ὕμματα διὰ κακόζηλ.

Θελητής [4]. παρασιτίδιος.

Θέγκελ [5]. θέλγμα.

Θελγάζων [6]. φίλτρον. χαρὰ. θαυμασόν [7]. ἡ τὸ ἐφηδῦνον μεθ' ὑπ Θ ἀνάπαυσις.

Θελ-

Θελκτήριον. θεραπευτικοὶ, ἄγοντες εἰς ἀπόλειν.

Θέλξαι. καθαπόζαι [8].

Θελξίνα [9] Ἥρα. πιᾶτον ἀφ' οὗ Ἀθηναίοις.

Θέλω. ἀγάζω. βούλομαι. θέλησαι [10].

Θέμα [11]. ἕξις. τύπ Θ [12]. ζάλος. μῆμα.

Θεμεί [13]. ἄπεμ Θ νότ Θ. ἡ ἀνατολή.

Θε-

Ἀθίλιμος. Schol. Apollon. p. 153. & 154. Θέλημον. ἰσόχ Θ. IS. VOSS. De priori significatione (σίτῳ) mihi non liquet: alteram communem habet cum Ἄθλημος, quo utuntur Hesind. Apollon. Rhod. & Callimach. ad cujus *H. Dian.* v. 31. vid. Spanhem. Apud Æschyl. [in *Pers.*] v. 1034. habetur Θελημον τόπος. Suidas Θελημ Θ expl. ποταμὸς Θ, γεωμόρων. quæ glossa Kustero a labe haud videtur libera. Sup. Ἄθλημος, ἄπορος, πολύς. pro quo Phavor. Ἀθίλιμος. ABRESCH in *Misc. Obs.* X. t. p. 5. Phot. in Lex. MS. Θελημ Θ. ἀπὸ τ ποχ Θ. Vid. Etym. M. in v. Λιτὴ Θ.

1. Θέλημον.] Alias Θέλμονα, unde [Hom. *Iliad.* K. 15.] σφίλλομαι ἄλλοτ χαίνω. A Θέω, Θέμι, Θεμιλ Θ, Θέμεθλον, Θέλω, Θηλέω, Θηλάμων, Θηλάμ Θ. Θηλέα, Θηλάμων, Θηλάμ Θ, ἀσφάλωμ Θ. Inferius: Θέμελα. Suidas, ῥίζη. vulgo Θέμενον, male. G. Vid. inf. v. Περίθλιμμαι, & v. Περιθλίμμει.

2. Θελεχή.] L. Θέλατον. G.

3. Θέλατ Θ.] L. Θελατὸν. KUST.

4. Θέλητος.] An quod Ob Ebraice אוֹת exaretur, ideo ac si ab אתן *Athah*, quod Θέλω significet, deduceretur, in Θελητὴν vertebant Graci Interpretes? hæren. SELDEN. (*de Dis Syr. Syn.* I. c. 2. *sub fin.*) L. Θελητὸς. Infertum ex Cyrillo, pravo ordine. Vide quæ alibi scripsimus. IS. VOSS. IV. *Reg.* XXI. 6. pro Θελητὸν lf. Voss. *de LXX. Interpp.* p. 61. Θελητὸν quoque emendabat, l. c. *incantatorem, illicem*: cum quo fecit Steph. le Mayne *Not. ad Var. S* p. 994. pariter Θέλητος in Hes. corrigens, p. 996. Similiter Θέλησι, pro Θέλητι, q. d. Θελγῖνες, *impostores*, magi, placuerunt *M. Martinio* in *Cadm. Gr. Pb.* At retinendum Θέλητος, a Θέλω, ut אוֹת ab אות. Quod etymon (quo jure, non disputo) exprimere voluisse τοῦ Θ, præter Seldenum vidit Martin. *l. c.* Colmasel. *Obs. S. p.* 114. Martian. ad Hieron. T. II. p. 210. & alii. Lexicon Origen. *l. c.* Θέλητι, ἤγουν οἱ ἐπαγόμενοι. male pro Θελητὴ, us jam notavit Martianæus: quomodo Cyrill. Lexic. MS. Θελητὴς reddit ἐπαγόμενος, ut Compl. habet IV. *Reg.* XXI. 24. & XXI. 6. manente etiam H. Steph. *Ind.* Conf. A. van Dale *de Divinat. Idol. sub V. T.* cap. 10. p. 633. Lexicon MS. quo utor: Θελητὸς. σφαιρίλιος. Sic & Regium: ut & Cyrill. Lex. MS. Brem. teste Rev. *Biel.* prorsus ut Nostr. Quæ expansioni pertinere videtur ad I. *Macc.* IV. 42. ἱερὸς ἁμάρας, ἐκκλῆς τόπος. ubi vid. interpp. Conf. Mich. VII. 18. ubi Deus Θελητὴς ἀδίκ dicitur. Compl. Θελητὸν. Hebr. חסן. Ea dictia patet etiam, qua jure Cl. *Le Moyne l. c.* legerit: Θελητὸς, σφηνευτὴς: *incantator, augur, qui præmunitur & prædicit.* Cui enim non displiceat vocabulum inauditum σφηνευτὴς, pro eo *qui prædicit* aliquid?

5. Θέγκελ.] Leg. Θέλαμς, ea ordine & significatu. Et sic legit *H. Steph.* PALMER. Θέλγμς. IS. VOSS. Θέλαμς legit etiam Cl. *Hemsterh.* Atque ita transpositis literis ρ & λ, exhibet H. Steph. *Ind.* dicique ait ut ἅλμαρ. Infra Θιρῆρ legitur, post Θερμασίδιν.

6 Θελγάζων. &c.] Deleto signo distinctionis, junge hæc superioribus. KUST. HEMST. Fecerat hoc H. Steph. *Ind.* Aliter tamen Phavor.

7. Θαυμασὸν.] Conf. sup. v. Θέλγμα, & v. Θέλειν.

8. Καθαπόζαι.] L. ἀπαπόζαι. BRUNO. At supra Ἀπαθάλλω exponit etiam καταπαύσαι. Quod & *Kuster.* notaverat.

9 Θελξίνα] Vid. Meurs. *Ath. Att.* [II. 23.] p. 127. SCHR.

10. Θέλω. . . . . *Βέβουλ.*] An hoc sensu explicandum filiud Apollinii ad *Calliss.* II. 18. *Μηδὲ ἑκὰς ἀπόβλητον θέλων τὸ πατροφόρητον* &c. Cl. Clericus non inlibenter hi legeret *Θέλγων*, *adiciens.* Ingeniosa & elegans conjectura; non tamen sine Codicum auctoritate admittenda: quare ipse etiam V. *D.* nihil mutatum vult. Recte alii ex Hebraizantium stilo phrasin explicarunt, ut Castellio. Nec male Belgæ. Minus placet sententia Cl. Hmmbergkii, qui Θέλων pro *quivis* accipit. Quid est *Nemo quivis*? Sed hæc sunt alius loci. Conf. sup. v. βέβουλ ται.

11. Θέμα.] Alio significatu invenitur in libro *Tob.* IV. 9. Θέμα ἀγαθὸν θησαυρίζεις &c. ubi Θέμα significat τὸ ὑποτιθέμενον. Ex qua notione Θεμελίζω, ἀπὸ Τ. κτλ. VERW. De eo vid. Salm. *de Trapez. Exc.* p. 563. & lf. Voss. in Ignat. *Epist. ad Polyc.* §. 2. ubi dicitur: τὸ Θέμα, ἀφορμὴ ἡ ζωὴ &c quod tamen per ἀφορμὴν explicat Cotelerius, laudans Selden. ad *Marm. Arund.* p. 163. quam expositionem vocis Bern. Martin. *Var. Lect.* I. 10. ex Sibyllinis probat. Conf. Pallue. III. 153. & L. Bos *Exerc.* ad I. *Tim.* VI. 19. Sed hæc ad Hesychii glossam non pertinent, nisi quod seq. v. Θεμελίζει illustrent.

12. Τύπ Θ.] Θέμα licit. etiam notat *provinciam*; ἀπὸ τ Θέσεως, ut Constant. Porphyrog. L. I. p. 4. ἀπὸ Θεμάτων sit, quod vulgo *de Thematibus* reddunt, pro *de Provinciis*. Vid. Salmas. *Exerc. Plin.* p. 566. Ab Hier. Wolfio tamen, qui Θέμα *provinciæ* vertit in Zonara, in diversum ubit Bon. Vulcan. *Not.* ad Const. Porphyrog. p. 57. Sed vide Meursii & Cangii *Gloss. Gr.* In genere autem pro *loco* sumi, non negaverim; ut h. l. redditur, τύπ Θ. Huc refer titulum Perdicem Protonotarii Ephesii ἀπὸ Τ ὁ Ἱερατικὸς τοποτηρητὴς Θεμάτων: ubi Θέματα τοποτηρητῶν sunt loci sacri, quos *Dominus* J. C. nhanibulavit fere, aut qui ab eo memorabiles sunt, Hierosolymis. Edidit hunc libellum Leo Allat. in Συμμικτ. p. 65. Ceterum pro ἴδιος, & τόπος, in Cyrill. Lex. MS. Θέμα expanitur σκῆνος, *habitus.*

13. Θεμεί, &c.] תימן *Meridiem* capiunt. SOPINGIUS. Si תימן est *Notus*, quomodo potest esse ἀνατολὴ? Sane תימן & *ortus* pugnant, quantum *ortus* & *meridies*. Et תימנה est *versus Meridiem*; ergo longe ab Oriente: quin τῇ ἀνατολῇ oppositur, תימנה מערבה *ad Austrum & Occidentem.* Habac. III. 3. *Deus ex Theman venit*; ὁ Θεὸς ἀπὸ νότου ἥξ. HEINS. Hebr. תימן *Auster. Pf.* LXXVIII. 26. PERG. Sequuntur est Hesychius Veterum interpretationes, qui Θαιμὰν vel Θαιμὰν, *Africum* & *Austrum* non tantum, sed & *Orientem* interpretati sunt. Vid. Drus. ad Habac. III. 3. *Jot.* VI. 19. "Ἰδιον ἰδίᾳ Θαιμανῖς. Huc pertinet Glossa corrupta Lexici Orig. Colbert. p. 258. *Ed. Mart.* Θαιμανῖς· ὁδὸς ἀνατολῆς. (a יתן quod LXX. ἀνατέλλω, *venio*; ut Aquila תמאן *Exod.* IV. 23. reddit ἀνατέλλεις.) ὁ λιβόφρ Θ. (a פטן, *abscondit.*) *Ibid.* Θαιμανὸς. νότ Θ. Θαιμὰν. ἐπιθὴν, an a Chald. תם vel תמה *illic*? Lex. Orig. Cod. Reg. p. 210. Θαιμὰν. ἰσόμοιρος ἀνατ. ὁ ἀεόβροπος Θαιμανὸς, ὁ νότ Θ. Ubi malim, ἰσόμοιρος αὐτοῖ (quod putilut terminatio αν) ut Olympiodor. in Nicetæ *Catena in Job.* p. 109. Philo *de Congr. quær. er. gr.* p. 432. *fin.* Θαιμὰ. ἰσόμοιρος καλεῖται μέν. Dein pro ἀφορμὴν Δυτικοὶ leg. ἀφορμαῖοι, *occidentales*, ut sint duæ interpretationes ejusdem vocis, quarum prior pendet a verbo מנה præfixa litera hebraantlica n. Sic paullo superius *l. c.* Θαμανίτης. συντέλεια αἰῶνος. Et: Θέματα. συντέλειαι αἰῶνα αἰῶνα. Cod. MS. Basil. in *Genes.* XXV. 23. Θαμαὶν. συντέλεια. Nisi malis, χρόνοις συντελείας, a מני *numerus*, & תמם *absolvi*; quod & *deficere*, καλεῖσθαι, notat. Cyrill. Lex. MS. Θαμὰν. νότ Θ. ὁ βόρ Θ. Similiter Gloss. MSS. *in XII. Prophet.* Θαιμὰν, νότ Θ. (sic & Lexic. meum MS. Aliud MS. Θαμὰν. ἄπεμ Θ νότ Θ. quod cum Hesychio convenit.) Et: Θαμὰ. παῦσις. quod mallem quam Cyrilli βάσις, utpote respondens vnci ἀλεσμὸς in præcedd. Sed βάσις ibi referendum forte ad Græcum Θέμα, quod Cyrillo paullo post est σκῆνος, *habitus.* Eaſeb. *de Loc. Hebr.* p. 427. *Ed. Martian.* in v. Θαιμὰν. . . . . Καὶ τῶν δὲ ὁ αὐτὸς τοπ Θ ὅτι καλεῖται, ἡ ἐξ ἐμοῦ Θαιμὰν, νότ Θ. Glossæ MSS. in *Cantica S. S.* Ἀπὸ Θαιμὰν, ἀπὸ μεσημβρίας. ἀπὸ νότ Θ. Porro Θαιμὰν (in Lex. Orig. Colbert. Θεμεί,) redditur ἀνατολὴ, apud Suid. in v. Θαιμανίτης, in Lex. MS. *Bibl. Coisl.* p. 472. & Mnschop. περὶ Σχισ. p. 10. *fin.* cum quo, ut per nimia fere, consentit Basilii M. *Grammatica*, T. III. p. 507. ubi plenius ita: καὶ Θαιμὰν, ὁ παρὰ μὲν τοῖ Ἀπαθάλλω ἡ ἀνὰ· ἢ ἐξ ἡ Θαιμανίτης ἄπεμ Θ, ὁ Ἀπαθάλλει. Lex. Reg. MS. Θαιμὰν, ἡ ἀνατολὴ· Τινὲς δὲ τὸ αὐτὸ μεσημβρίαν φασί. Ea his abunde liquet, Hesychii Glossam cum priscis expositionibus convenire. Θαιμὰ pro *Noto*, vel *Meridie*, res nota est, a ימין *dextera*, quinimdo *Meridionalem* plagam vocarunt respectu *Orientis*, qui קדם seu *anterior pars* dicitur. Ad Orientem enim respicienti Auster *dexter* est: unde Septentrionem שמאל *sinistram*, & Occidentem אחור *posteriorem* partem, appellant Judæi, quorum fabulas non tango. Vide tamen A. Thysii *Exerc. Misc.* XIX. Unde autem ἀνατολὴ significationem voci *Theman* dederint, non æque patet. Cogitabam de vnce סבון quam LXX. συστρέφοντα reddunt, *Job.* III. 16. Sed non satisfacit. Forte Veteres ex Habacuci loco laudato (quem Etymol. etiam habet v. Θαιμὰν) sensum hunc extuderunt, quasi Deus instar Solis ex Oriente prodiret. Nisi in genere *Theman* pro *terra Orientis*, sive *regione Orientali*, acceperint; ut *Baruch.* III. 22. Χαρὰν & Θαιμὰν jungantur. Quod simplicius. Ceterum Cl. *J. J Wetstenius* duplicem conjecturam mecum communicavit. *Prior* hæc est: Hesychium, vel alium, quem ipse exscripsit, cum apud LXX. Interpp. vocem Θαιμὰν aliquoties ut nomen proprium retentam videret, consuluisse indicem Bibliorum, ut sciret, quo pacto vel alibi, vel ab aliis Interpretibus, hæc vox Hebræa in Græcam linguam conversa esset, reperisse autem locum *Deuter.* III. 27. ubi

Θεμιτίζ[ει] [1]. Ἐπιτίθη. κυβεύει.
Θίμελλα [2]. ἕδρα. βάθος.
Θέμερα [3]. Θέσις. ῥίζα.
Θέμειλα. Θεμέλια [4].
Θεμειλωθέντα [5]. Ἐκ ῥιζῶν ἐχθέντα.
Θέμθρα. καταβαλοῦσα.
Θέμθρ@. σύβεις. καταβαλών.
Θεμέρη. βεβαία. σημεῖα θίσεως.
Θέμεσθ. σημεῖον. ἀφ οὗ ἡ τὰ σεσημεῖωσθαι, Θεμαρμεῖσθαι [6].
Θεμεσφέρεται. συνετοὺς, σόφρονας.
Θεμεσπις [7]. ἐρασμία [8]. ἀλγέη [9].
Θέμις [10]. δίκαιον. ἄξιον. θρέπτ@. καὶ δίκη, ἢ πρόσκλ. καὶ ἡ τιμή. καὶ τὰ ἀξίωμα. καὶ τὰ ἀσμένως.

—— —— ἢ Θέμις ἐστί [11]· καὶ

Θεμιστεύ@ [12]. τῇ δίκῃ.
Θεμιστάδας [13]. Νύμφας.
Θεμίστιον [14]. δίκαιον.
Θεμιστὸς. δίκαι@ [15]. βασιλεὺς [16]. ὅσι@.

Θε

legitur, ᾗ λέξει ᾗ ἀναβλήσι, quod putarit esse duas convertiones unius ejusdemque vocis Hebraicæ *Theman*. Vide similem cogitationum ferlem sup. in v. ἐφόδοι βίας. *Alters* conjectura erat; Hesychium a librariis corruptum fuisse, & pro ἀναβλὴ legendum esse vocem συνλλαπὴ, quomodo *Theman* verititur ab Origene in *Genes.* & in Cod. Basil. MS. B. VI. 18. De quo supra. Posterius hoc ob plurium testimonia, qui in ἀναβλὴ consentiunt, admittere non ausim. Quidni enim eodem jure ἀναβλὴ reponi posset? Sic enim *Theman* s LXX. veritur Zach. IX. 14. ubi οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ, pro Hebr. בִּמְעָרוֹת תֵּימָן quanquam h. l. aliter forte legerint Seniores: עִימוֹ conjiciebat ὁ καὶ οἱ ἀγγέλοι Ven. *Tiberius Arnaldi*, Collega olim in Harlemenſi Eccleſia conjunctiſſimus, & Amicus integerrimus ac doctiſſimus, cujus deſiderium & amorem hic lubens teſtor. Certe pro אִוֶּלֶת LXX. ἀπωλὴ, *Prov* XX. 2. Sed, his miſſis, redesmus. Ex duabus, quas modo exhibui, magis placet prior V. Cl. conjectura; de qua meditanti incidit aliud, quod proponam. Legitur Ezech. XLVIII. 28. in Hebræo: וְעַל גְּבוּל גַּד אֶל־פְּאַת נֶגֶב תֵּימָנָה חָדִיתּ גְּבוּל מִתָּמָר: *Et juxta terminum Gadis, ad latus Auſtrale Meridiem verſus; ibi erit terminus a Thamare* &c. LXX. hoc modo: Καὶ ἐπὶ τὸ ὅριον τῆς Γαὰ, ἐπὶ τὸ κατὰ ἀνατολὰς, ἐπὶ τὸ κατὰ λίβα· καὶ ἔσται τὰ ὅρια αὐτῆ ἐπὶ Θαμάρ. Non reſpicio poſtremam vocem Θαμὰρ pro *Thamar* (| pro ר ut L *Chron.* II. 29) quomodo & c. XLVII 19. ubi φοινικῶν addunt: ſed videntur ex Græca hujus loci verſione Veteres Interpretes colligiſſe, חָדִיתּ נֶגֶב reſpondere ἐπὶ λίβα, & תֵּימָנָה (quod eſt, *Meridiem verſus*) voces κατὰ ἀνατολάς. Ceteroqui nullis fidiculis ἀναβλὴ ex Hebræo textu elici potuit; niſi (quod verum eſſe puto) ex ſuperioribus illa verba, ἐπὶ τὸ κατ. ἀνατ. repetita ſtatuas. Vel ſic tamen ex male percepto loco gloſſa hæc oriri potuit. Hoc ſaltem vero ſimilius, quam quod alias ſuccurrebat, permiſſas eſſe interpretationes *Auſtri* & *Orientis*: quomodo Gen. XXVIII. 14. קֶדֶם *Orientem*, LXX. reddunt λίβα, & contra יָם *Auſtrum*, per ἀνατολὰς. ut Ezech. IX. 2. צָפוֹן *Aquilonem*, etiam ἀνατολὰς vertunt. Sed in poſteriori loco Ed. Rom. rectius βορρᾶν & in priori tranſpoſita tantum eſſe in verſione vocabula autumaverim.

1. Θεμιτ[ίζει.] Vid. *Not.* in v. Θίμι, & Inf. in v. Ὀ-θείζει.

2. Θίμελλα.] Vid. Theocrit. ὁ Πολυε. GRYNÆUS. Conf. Hom. Schol. *Il.* Σ. 493.

3. Θέμερα.] L. Θίμελλα. JUN. An Θεμέλια? SALM. L. Θίμελλα. [quod infra.] G. Conf. *Not.* in v. Θίλιμνον. Non diſpliceret Θεμέλια, ut Αι & Μ conſtructi librarius: quod & in minuſculis facile fit, ubi λι & μ eodem fere modo pingunt in MSS. Vid *Not.* in v. Ἀλοιζῶ. Lexicon MS. Θίμελλα. Θεμέλια, ῥίζαι. Cyrill. Lex. MS. Θεμέλια. Σημεῖα. ubi Θεμέλια ſcriptum jurares in Cod. meo. Doct. *Biel* fine diſtinctione conjungit: Θίμελλα. ἕδη. βάθρα, Θεμέλια, Θέμ. &c. ut Cyrill. Lex. MS. Brem. Θίμελλα. Θεμέλια, ῥίζαι. Ita certe infra: Θίμελλα. Θεμέλιοι, ἕδραι, βάθρα, Σημεῖα.

4. Θέμειλα. Θεμέλια.] Utraque vox opem poſcit. Scribendum ſine dubio: Θεμέλια. Θεμέλια. Sic Hom. *Il.* M. 28. & Schol. VALKEN. in *Mſſc. Obſ.* VIII. 2. p. 161. Idem locus a me notatus erat, collato Suida & Etymol. Similiter Ci. Jenſ. in *Luc. Heſ.* p. 114.

5. Θεμειλωθέντα.] L. Θεμειλιωθέντα. IS. VOSS. Vid. v. Θίλιμνον.

6. Θεμαρμεῖσθαι.] L. Θεμερμεῖσθ. SALM. Sic & H. Steph. *Ind.* exhibet, probante Mer. Caſaub. *de Ling. Saxon.* p. 273. ubi addit: „Nullibi nunc, quod ſciam, extat hoc verbum; quod tamen genuinum eſſe & vetus Græcum (ex „ σημεῖα fortaſſe per dialectum formatum) patet ex com„poſito Θεμεσφέρων. Angli habent *demure*, i. e. gravis, „ modeſtus, &c.„ Haſtenus ille. Poſtius VI. 185. Σεμνοπρεπὴς ſcribit: ubi MS. Falkenb. Θεμεσπρεπὴς, probante Magno Bentlejo loco mox citando.

7. Θεμεσπις.] An Θεμεσφέρεται? G. Leg. Θεμερσπις. SALM. HEINS. IS. VOSS. Vid. Æſchyl. *Prometh.* p. 13. & Schol. HEINS. SCHR. Leg. Θεμερσπις, per ῥ. Æſchyl. in *Prometh.* ἐκ δ' ἐπαλξεῖ μὲ τὸν Θεμερσπῆ πόδα. Etymologus tamen ibi olim legit Σεμνοπρεπῆ. Sic enim ille: Θεμερσπὴς. Θεμαίνω ἢ τὸν ὦτα. ἰαίνω ἢ αἴθω, ὥθεν ἀόρ. ἔθερσα. Sed Θεμερσπὴς apud Æſchylum per metram ſtare non poteſt: ut recte obſervavit Eruditiſſ. Bentleyus in *Epiſt. ad Mill.* p. 76. ſq. ubi plura de hac voce vide. KUST. Θεμερσπὴς præter Cel. Bentleyum exhibent H. Steph. *Ind.* & If. Caſaub. ad Sueton. *Domit.* c. 18. ubi idem Æſchyli locus adfertur, qui eſt *Prom. v.* 134. Conf. Stan. *ibid.* & H. Steph. *Ind.* v. Θεμερσπὴς.

8. Ἐρασμία.] An σεμνὴ ἰδέα? G. Scrib. Σεμνὴ. HEINS. Vid. *Not.* ſeq.

9. Ἀλγέη.] L. ἀλγέουσα. FLGR. Forte ἐρασμία αἰγὶς. Vid. Lib. I. *Lection Heſychianar.* marum, c. 15. SOPING. Leg. ἐρασμία ἀρωνὴ, auctoritate Empedoclis. [apud Plutarch. *de Anim. Tranquill.* p. 474. B. qui locus in *Ind. Aud.* omiſſus.] Niſi ſi mavis ἐρασμία αἰχμὴ, ex Æſch. *Prom* [l. c.] . . . . . Σεμνὸν πόδα λέξει εἰς αἰχμὴν. [Vid. ſup.] Perperam huic lectioni Scholiaſt. & Etymol. Σεμνοπρεπὴς, vocem nihil, anteponunt, tanquam Σεμνοπρεπῶν τὸν ὦτα. Atqui eo pacto Σεμνὸν effet dicendum: neque enim vel ſando auditum eſt Σεμνὸ@. &c. BENTL. *Ep. ad Mill.* p. 76. *Sepingius* haud male corrigit ἀρωνὴ. ut Heſych. reſpexerit ad locum Æſchyli in *Prom.* ubi αἰδὼς, ſive *pudorem*, Σεμνότητα vocat. Conf. *Not.* præced. KUST.

10. Θέμις.] Bourdelotium in Heliodor. L. I. p. 10. videri jubet *Schrev.* ſed parum adpoſite.

11. Καὶ τὸ ἀρπάζειν ἡ Θέμις ἐστὶ, ἡ νόμ@.] Cl. *Jenſ. l. c.* bene diſtinxit poſt ἀρπάζειν, ſcribitque: ἡ Θέμις ἐστὶ, ex Hom. *Il.* A. 73. Schol. ibi: οἱ νομοθέται, οἱ ἀφορίσαντες ἐστὶ. Ita hexametri finis erit. Sed forte eſt initium verſus, ex Hom. *Il.* I. 33. quem locum plenius adfert Apollon. Lex. MS. Θέμις. . . . ἐπὶ δ' ἁρπαζόντ@ ἡ κακοποι@· ἢ Θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγεωρῆ . . . Conf. ſup. v. ἢ Θέμις.

12. Καὶ νόμ@.] Conf. mox v. Θέμιστες, & Θέμιστ.

13. Θεμιστίνου. μαρ.] Θεμιστίνου Euſtath. Il. 1. p. 629. IS. VOSS. Phot. Lex. MS. Θεμιστίνου. ἀπὸ τίνου. Eodem modo ſup. Δικαιοσύνη. μαντεῖον. τίνου. ubi vid. *Not.* Et: Δικαιοσύνη. καλλιγένεια. Conf. *Not.* ad v. Θῶμις, in fine.

14. Νομοθετικὸν.] Etiam τιθετικὸν. PERG. Vid. *Not.* præc. Sed & mox: Θεμιστεύ@. νομοθετῶ.

15. Θεμίζ[ει.] An Θέμι[ς]ι? G. Leg. Θέμι[ς], vel Θεμίσ[τιον]. IS. VOSS.

16. Θέμεσθ.] An Θεμεσὴ? G. Hom. *Il.* E. 761. Σέμνα. Schol. Διαπονῶν. Conf. Suid. & *Not.* ſeq.

17. Θέμεσσι.] Hom. *Il.* A. 238. Schol. Διαπονῶσι, νόμοις. Vid. Etym. v. Θέμις, & Hom. *Il.* I. 156. quem locum citat Apollon. Lex. MS. ἐπὶ δ' ἢ τέρας, inquit: . . . Διὸ Ζεὺς πολλοὺς Θέμεσσι.

18. Θέμεστες.] Hom. *Od.* I. 112. Vid. *Not.* præced.

19. Θεμιστεύ[ει.] Vid. Harpocrat. SCHR. Hom. *Od.* I. 114. & Schol. Conf. Suid.

20. Θέρ. νομοθετῶν.] Conf. ſup. Θεμίζειν. . . νομοθετῶν.

21. Θεμιστεύ@.] Hom. *Od.* A. 568. Eadem loca notaverat H. Steph. *Theſ* III. 1529.

22. Θεμιστ[ῶ.] Θέμιστι forte. SOPING. Legerim Θέμιστι, ut Heſych. reſpexerit ad Hom. *Il* O. 87. . . . Θέμιστι δὲ ut Heſych. reſpexerit ad Hom. *Il* O. 87. . . . Θέμιστι δὲ καὶπιτάρᾳ, &c. KUST. Idem conjecerat H. Steph. *l. c.* Male autem *Sepingii* Nota ſubjecta erat voci ſeq.

23. Θεμιστιάδαι.] L. Θεμιστιάδη. SALMAS. Et hoc conjecerat *H. Steph. l. c.* Similis formæ eſt v. Θυγατὴς infra.

24. Θεμιστεύων.] Θεμιστεύει Pindarus. SCHR. Leg Θεμιστεύ. IS. VOSS. Forte Θεμιστεῦσι. Exponit locum Pindari Olymp. *Od.* I. ν. 18. Θεμιστεύει ἐν ἀμφίτει σκάπῳ. Ubi Schol. Θεμιστεύει. τὸ δίκαιον. ὥθεν τὸ, Θέμις. ARCER. KUST. Θεμιστεύει Phavor. quem vide.

25. Θεμιστὴς. Νόμι@.] Sic & Phot. Lex. MS. Suidas & ſuccinctius. Tum vero Θέμιστ@ ſcribendum, σοφιστὴς. Ita Hom. *Od.* B. 68. ubi Schol. Θέμιστ@.] Δίκαιος, ἢ νομοθέτ@. Conf. Etym. M. v. Θέμις.

26. Βασιλεὺς.] Id βασιλεὺς mihi ſuſpectum eſt. H. STEPH.

Θεμιστόκλεια [1]. πανοικία, ἀνοίκημα, ἀποπλεσίμη.
Θεμιστία. οὐσία.
Θεμιστόπλοια. ἄγχουσαι. δίκημι.
Θεμιστόρων. συντῶν.
Θέμυλα [2]. Θεμέλια [3], ἕδρα, βάθρα, θεμέλια.
Θέναρ [4]. τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, καὶ τοῦ ποδός.
Θεμυός [5]. ἀμαθίζων. ἀμαθύνων [6].
Θεμών. Θελήμων [7].
Θεμεῖον [8]. ἤθισεν. ἐθίζων ἐποίησεν, ἐκάλεσεν.
Θεναξίζ [9]. τύπτ.
Θενέ [10]. κόπτ, τύπτ.
Θένις [11]. οἱ προσοίκοντες.
Θεοκλάδεια [12]. οὕτως Αἰσχίνης εἶπεν.
Θεοδίκτορα [13]. Θεὸν δεδιδυμένον.
Θεοδόσιον [14]. Διόνυσον.
Θεοδμήτων [15]. ὑπὸ Θεοῦ δεδομημένων, θεοκτίστων, ὑπὸ Θεοῦ οἰκοδομημένων.
Θεοδόσια. ὑπὸ Θεοῦ δεδομένα.

Θεό-

Θεόδωρα [16]. ἱερόδουλα.
Θεόδωρον. Θεοδώσιος ἔλεγεν οἱ Κωμικοὶ, τοὺς δίψυχόπτωτας, ἀπὸ Θεοδώρου [17] τινὸς, οὐκ ὢν τῆς ἑαυτοῦ θέσεως πραγματικοῦ.
Θεοιδιτόρεγες. Θεῶν [18] εἶδος ἢ ὁμοίωμα ἐκχέοντας.
Θεοιδής. χαλκὸς, θεοῦ εἶδος ὤν.
Θεοίκελα [19]. Θεῖα θαύματα, θεῶν ἔργα.
Θεόθεν [20]. ἐκ Θεοῦ.
Θεοπεῖς [21]. ἐκ Θεοῦ ἐπόμενοι [22], ἢ λεγόμενοι.
Θεοὶ Μολοττικοί [23]. ὅτι ὑπ' ἀλλήλων οἱ κύνες οἱ Μολοττικοὶ [24]· ἢ ὅτι ψυχοπομπεῖον ἦν ὁ Μολοσσός.
Θεοίνα [25]. Θυσία Διονύσου, Ἀθηναίοις καὶ Θεῷ Θεοίνῳ [26], Διονύσῳ.
Θεοὶ ξενικοί [27]. ὑπὸ Ἀθηναίοις τιμώμενοι, οἷς κατελέγη Ἀπολλοφάνης [28], ὁ Κρησί.
Θεοῖο. τοῦ Θεοῦ.

Θεο-

STEPH. *l. c.* Supra: Θεμιστόκλ. ἴσχει, κατέχει. Regum enim est *jura dare* & *imperare*: unde forte Θεμιστὸν pro *Rege*; nisi præstet Θεμιστόκλ. hoc sensu. Conf. v. Θεμιστόκλεια.

1. Θεμιστοκλ.] Ao Θεμιστόκλα, a Θεμιστίζω: SALM. L. Θεμιστοκλία. [ex ferie.] IS. VOSS. Conf. v. Ἀθεμιστίζω.

2. Θέμυλα.] L. Θεμέλια. IS. VOSS. Nihil muto. Vid. sup. v. Ἀθεμυλος.

3. Θεμέλια.] L. Θεμέλιον. KUST. Sed hoc in fine sequitur; ubi forte hujus vocis est correctio. Adeoque vel prorsus tollendum Θεμέλια, vel alterutro loco videtur scribendum Θεμείλια, vel Θέμελλα, aut Θεμελίου. Vid. sup. v. Θεμελλα, & seqq.

4. Θέναρ.] Ponendum ante Θεναξίζ. IS. VOSS. Vid. Aristot. *Hist. Anim.* L. I. *fol.* 131. 133. Pindar. Schol. p. 256. [*Pyth.* IV. 367.] SCHR. Conf. Schol. Hom. *Il.* E. 339. Etym. M. Suid. & inf. in v. Παχυθήμων. Vide & Doct. Juvenem Jo. Steph. Bernard. ad Anonymi *Introd. Anatom.* c. 59. p. 136.

5. Θεμυός.] An Θεμιγός? G. Infra: Θεμυός. . . . τὸς ανθίζοντας τῇ ἕλλαν. Vide ibi.

6. Παχυθήμων.] An ad Οἴμας referendum? Nisi potius Θεμυός ita invenerit a Θεὸς, quod inf. ὑπόθεὸς explicat. Ἀνόθεὸς autem est συμβαλλόμενος, Infra. Unde Θεμιγὸς conveniret cum ἀνόθεν, quod inf. redditur ὑφ' ἑαυτοῦ, &c.

7. Θελήμων.] An Θρασύμων? Vid. sup. Θέμυλα. Vel a Θέω, unde Θέλω, &c. O.

8. Θέμειον.] Vid. Eustath. *Od.* I. p. 371. IS. VOSS. Hom. *Od.* I. 486. . . Θέμειόν δε χέρσον ἐκάλεσ, quod Schol. expouit, ἤγειλεν ἐποίησεν τῇ γῇ. Huc ergo Hesych. respexit. Conf. etiam sup. v. ἐθίσαντο, & quæ ibi notavimus. KUST. Idem habet H. Steph. *Ind.* Conf. Kust. *Not.* ad v. ἐθάσσαν. . . . ἤγειλεν.

9. Θεναξίζ.] Vid. sup. v. ἐνθενεζίζ, & H. Steph. *Ind.* Est a Θίνω, quod præcedit, & in Glossis *tr* redditur.

10. Θενέ.] Pro Θινέ, quod vide supra. KUST. H. STEPH. *Ind.* Æschyl. *Sept. cont. Th.* v. 388. Θίνῃ δ' ἀνὴρ δι. Schol. τύπτῃ. Eo respexisse videtur. Inf. Θινάμεν. τυπτόμεν· pro quo sup. Θενοφόνια, ubi Θενεφόνια etiam ex Cyrill. Lex. MS. adduxi.

11. Θένις.] Belg. *Die eikanderen betreffen*, sive *raaken in maagschap*: ut Lat. *contingere*, vel *adtingere aliquem sanguine, cognatione*, vel *affinitate*. Ita videtur.

12. Θεοδλαδίαν.] Τὸν Θεοδλάδειαν (ita & hic leg.) ὃς τὸν ἀφηγούμενον junxit Æschines, in *Orat. contra Ctesiph.* p. m. 293. B. Themistium præterea *Orat.* IV. p. 50. adfert Cl. Abresch in *Misc. Obs.* X. 1. p. 5.

13. Θεοδίκτορα.] An Βαυβόνεον defignat? an vero Mariam Θεοδότου. SOPINGIUS.

14. Θεοδόσιον.] Vid. sup. in v. Ἡσυχία.

15. Θεοδμήτων.] Ex Hom. *Iliad.* Θ. 519. Vid. Etym. M.

16. Θεόδωρα.] Male pro Θεοδοῦ, ut recte habet Photius in Lex. MS. KUST. D'ARNAUD *Leß. Gr.* p. 67. JENS. *l. d.* Θεόδωρ exhibet H. Steph. *Thes.* I. 1523. & Phrynich. Arrabius in Lex. MS. *Bibl. Coiſl.* p. 466. Θεόδωρ, per ω, tamen corrigit *Il. Voſſ.* ut ſeries poſtulat.

17 Θεοδώρου.] Vid. ſup. *Not.* in v. Ἀρχιτέκτων. Ariſtot. *de Poetica* c. 20. p. 44. *Ed. Heinſ.* 'in τῷ Θεοδώρῳ (l. Θεοῖ.) τὸ δῶρο ὁ σημαίνει. In voce Theodorus vox δῶρο nihil ſignificat. Quis credat?

18. Θεῶν.] L. Θεῶν, vel Θεᾶν, ut mox. SCHR. Θεῶν Cyrill. IS. VOSS. Lexic. MS. Θεῶν εἶδος· ἢ ἰσο. ἰσχίον. Io Genit. Phot. Θεᾶ ἴδιον, ut Suid. v. Θεοπρεπῆ. Conf. v. ſeq.

19. Θεοίκελα.] Vid. inf. v. Θέσκελα. unde malim: Θεῖα, Συγγραφά.

20. Θεόθεν.] Hom. *Odyſſ.* B. 447. femel tantum uſus eſt.

21. Θεοπεῖς.] Cyrill. Θεοπεῖς· ὁ ἀναιδὴς καὶ ἴσον Θεοῖς. Vide eundem in Θεωρεῖα. IS. VOSS.

22. Ἐπόμενοι] L. ἐπόμβροι, vel ἐπόμβρι, cum ſpiritu leni. Nam ἕπω idem quod λέγω. KUST. Spiritum aſperum relinqui. Forte enim duplicem ſignificationem tradere voluit, & *ſequendi*, & *dicendi*. Favet ita Cyrilli gloſſa modo adducta. Conf. Etym. M. v. Θεοπεῖς.

23. Θεοὶ Μολοττ.] Phot. in Lex. MS. Θεοὶ Μολοττικοὶ. οἱ χθονα, ἐπεὶ ψυχοπομπεῖον ἦν ὁ Μολοσσός. Hinc Heſychium ſupplebis. KUST.

24. Διάφορα. οἱ ταῦτα οἱ Μολοττικοί.] Punctum poſt Διάφορα tollendum, præeunte Hag. Κυνῶν Μολοττικῶν apud Polluc. V. 37. ubi vid. Seber.

25. Θεοίνα.] Vid. Harpocr. & Meurſ. *Gr. Fer.* p. 149. SCHR. Conf. Suid. v. Θοίνια. Sic ille cum aliis proparoxytonos. Etym. M. Θεοίνια, ἱερὰ Διονύσου. Sic & Phot. Lex. MS. addens: ἀφ' ὃ καὶ Χθ.

26. Θεοίνῳ Διονύσῳ.] Lycophr. . . . ἃ τοῦ Οἰνεῶς δίκην Γεώμηλ Θέωνος, &c. [*v.* 1247.] Schol. Θέωνος. ὁ Διονύσου, ἀπὸ Θεοῦ αὐτὸν εἰρηκὼς. ὡς καὶ Αἰσχύλος φησί· Πάντες Θέωνα, &c. [ἐκ Διονύσου ἢ Σεμιράμεως· Μὰ τὸν Θεοῖνα τῆς Κορασίας ταῦρε.] HEINS. Vid. Moſchop. Περὶ Σχημ. p. 10.

27. Θεοὶ ξενικοί.] Vid. Caſaub. in Athen. p. 644. SCHR. Veteribus erant Θεοὶ πάτριοι & πατρῷοι, quotum religio publica, vel ſingulorum civium privata, a majoribus fluxerat: ſed nonnunquam aliunde peregrini, quos *externos Deos* Propertius vocat *L.* IV. *El.* I. *v.* 17. colebant *adſciſci*; quod ea in re proprium eſſe verbum docuit N. Heinſ. ad Ovid. *Metam.* XV. 625. Hi Θεοὶ ξένοι, vel ξένοι. Horum aliquot io Heſychio reperire licet. vide modo Γοητοπόλις, Κορυβαντικὸν, (idem enim, quod ibi occurrit, ἐπιχώριος, quemadmodum ἐνιδίῳ in Λάμπει) Φερεπόλ· Harpocrat. in Ἐπιδαύριος· Etymol. & Suid. lo Θεοί. Athenienſes ut cunctos hoſpites ſingulari quadam benignitate complectebantur, ſic & *Deos hoſpites*, quemadmodum appellat Minuc. c. VI. minime refugiebant; quod ſcite obſervat Strabo l. X. p. 722. C [*Ed. Almel.* lo *Caſ.* 471.] adeo quidem, ut propterea fuerint a Comicis vexati & irriſi. Neque tamen eos niſi publico conſilio adſciſcere licuit: ſi quis ſecus feciſſet, capitalis erat pœnæ reus. Joſeph. *in Apion.* II. c. 37. p. 493. [*Ed. Huv.*] qui tamen §. 35. [p. 491.] notat, permiſſum fuiſſe τοῖς Ἕλλησι καλοῦσθαι ἐξ ὑφηγημάτων ἑνὸς Θεοῦ ἢ ἑκατόνδων· quomodo Imperatores Romanorum Divi χρηματίσαι Θεοὶ a Dione Caſſio nominantur; quippe qui ſine Senatus Conſulto non conſecrarentur. Hoc eſt ἀπάγειν Ἀθηναίους θεὸν Διόνυσον, Pauſan. L. I. p. 79. ποιεῖν ἐπιτάγματι Θεοῦ, Alciphr. III. *Ep.* 11. Longe alter Caucones, qui ſe Cretenſibus ortos ferebant: *illos* enim narrat Herodot. L. 172. quos colebant ἥρωας Θεῶν, finibus ſuis ſolemni ritu ejiciſſe: ἔδεξε δὲ σφεῖς παγχάλεπα ῥέζοντας Θεοῖς· quos igitur opponi vides τοῖς ξένοις. Quibus colebantur feſta ſunt ἑστιάσεις ἱερταὶ Iſocrati *Areop.* p. 145. C quos Harpocrat. interpretatur, τὰς μὲν ἐπιφανεῖς, ἅπας δὲ ἑστιάσεις. Alia dabit Henr. Valeſ. ad Euſeb. *de Vit. Conſt.* II. 5. ubi oec Heſychii locus eum præterit. HEMSTERH. Conf. I. Boiſſl *Collat.* ad *Aſt.* XVII. 23. p. 430. & mox v. Θυέλλαι. Vid. & *Aſt.* XVII. 18. ibique Giot. Pric. &c. ut & C. Adami *Obſ. Theol. Philol.* p. 235.

28. Ἀπολλοφάνης] Ao legendum Ἀνδροφάνης ὁ Κρεσῖος, quam fabulam laudat Athen. *L.* III. [p. 75. C.] Sed vid. ſup. *Not.*

Θεσπίρυκας. γένος τὸ ἀπὸ Ταλθυβίου, ἢ ἀπ' Ἐλαθεσίου [1].
Θεσπυτεῖται. ἢ ἀπὸ Θεοῦ ἀκούσ.
Θεσπυτήσαντες [2]. Θεοῦ ἀκούσαντες. Ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρήσαμεν.
Θεσπυτοῦσαι. Ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρούμεναι.
Θεύκαλος [3]. ἱέρεια.
Θευκιὴ [4]. δέξαι θείαν ἴχνος.
Θεομητῶ. Θεοφορήτας, Θεῖα φρονεῖ.
Θεόμορος [5]. σύφορα.
Θέοντες. πρέχοντες.
Θεοξένα [6]. καινὴ ἑορτὴ πᾶσι τοῖς Θεοῖς [7].
Θεόπιος [8]. ἀπὸ Θεοῦ πεπεμμένος. ἢ κεβάθεος. ἀπὸ Θεοῦ Διονύσου.
Θεοπὶς [9]. ἀληθὴς, θεία, ἀγαθὴ. ἰσχυρά.
Θεοπλάκτας [10]. διαπλάμενος.
Θεοπομπεῖν [11]. εὐθυοδεῖν.
Θεοπρεπῆς. Θεῷ ἀρμόζοντας.
Θεοπρόπιον [12]. μαντεῖον ἐκ Θεοῦ.
Θεόφρονα, σοφὰ, μάντις, ἐκ Θεοῦ πεφυλάγμενος.
Θεοφίλιαν [13]. Θεοφανίαν.
Θεοφίλιας. Θείας Θεοφανείας.
Θεόφρων [14]. ὁ ἀπὸ Θεοῦ πεφρονημένος.
Θεόφρυτον [15]. ἐκ Θεοῦ πεφυτευμένον, ἐγκέντρον.
Θεὸς. σημεῖον [16]. ἢ ἀρχή.

Not in v. Ἀνακαμψίφως. SOPINGIUS. Apollophanes ὁ Κρητὶ laudatur etiam in Phœni Lex. MS. v. Μυσπαίφρα, & ab Athen. l. XI. p. 485. E. non 487. F. ut perperam in *Indic. Auct.* Athenæi.

1. Θεσπίρυκας. . . . . Ἐλαθεσίου.] Dubites, utrum *Beoti* sint intelligendi, an *Cretenses*. Ἐλαθεσία, Bœoticum oppidum, sunt apud Hesych. in Ἐλάθεσος, pro quo tamen Ἐλαθέρεσος, Ἐλαθέρεσσος, vel, ut Plutarchus habet *Quæst. Rom.* p. 289. A. & sæpe Pausanias, Ἐλαθρεύς, scribi mallim: quippe Baccho convenit urbis gentile nomen, quoniam non eximie tantum ibi fuit cultus, sienti patet, præter Pausaniam pluribus in locis, ex Suida in v. Μίλων, sed &, quam glorism sibi vindicabant Eleutherenses, teste Diod. Sic. III. p. 139. D. natus credebatur. Hac in urbe, de qua nonnulla dixi ad Lucian. Δ. Ν. XXVII. p. 438. fuisse Θεσπίρυκας, Bacchi sacrorum præcones, vel, qui quidem, ut opinor, nulla re differunt, Ἱεροκήρυκες, quis dubitet? Nec tamen illorum genus a *Talthybio* fuisse ductum ullo Veterum indicio mihi constat: quare proclivior fuit ad *Cretenses* Eleutheræos, illos inquam vetustiores, quorum urbs nomen sæpius mutavit, dicta primum Aorus, deinde Elenchera, vel Eleutheræ, tum Apollonia, ut docuit ex Stephano Jo. Meursius in *Creta*. Talthybius enim, confecto bello Trojano, Mycenis coloniam duxit in Cretam, teste Homeri Scholiaste parvo ad *Od.* τ. 175. & Eustath. p. 1861. Quin Stephanus Tegeam Arcadiæ cognominem memorat, quæ ibi fuerit ab eo condita. Probabiliter ergo concludas, Eleutheris posteros ejus hærentes paternum munus hæreditario jure obtinuisse, qui præsertim in sacris administrandis procurandisque mos invaluit. *Talthybius* autem, deducta colonia, rediit in patriam: certe monumentum ejus duplex ostendebatur, & apud Ægienses in foro, & Spartæ, ut tradit Pausan. III. p. 136. VIII. p. 584. Ibidem quoque posteris honos est habitus: τὸ γὰρ Σπάρτῃ, ut Herodotus ait VII. 134. ἐπὶ Ταλθυβίου ἱερὸν· ἐπὶ δὲ τῷ λόγῳτοι, Ταλθυβιάδαι καλεόμενοι, πάντι οἱ κηρυκικὸν ἐν τῇ Σπάρτῃ πᾶσαν γέρας ἔλαχε). In Hesychio vero, si Stephanum sequimur, scribendum potius fuerit Ἐλαθερσίους. HEMSTERH. Hinc emendabis Stephanum Byzant. v. Ἐλάθειραι, ubi pro ἢ Ἐλαθερσῶ, legendum est, ἢ Ἐλαθέρεσσος, ὡς Ἡσύχιος. Viri Docti, qui loco huic aliam medicinam adhibendam censent, falluntur. [Ejusmodi est glossa sup. Ἀγλωσσοῦ. Πολυγίρου.] KUST.

2. Θεσπυτήσαντες.] Lexic. MS. perperam Θεσπολιήσαντες, in ceteris ad verbum convenienc cum Hesychio. Sic Στολυτῶν apud Æsch. *Pers.* ν. 500. & Στολυτοῖς, Eurip. *Med.* ν. 207. Vide Suidam, qui plura adfert exempla. Θεσπολυτῶντι est etiam apud Prodrom. *Rhod. & Dos. Am.* l. VI. p. 250. *fin.* ubi male Στολυτοῦντες correxit Gilb. Gaulmin. *Not.* p. 520. Cyrill. Lex. MS. Θεσπολυτῶντα. Ἀπὸ Διὸς ἀκούω. Hinc simul emrige Gloss. Vet. Θεσπολυτῶν. *Impioro.* Leg. Θεσπολυτῶν, ut in M. Apostolii Lex. Gr. Lat. MS. ubi redditur, *Deum appello, supplico, obtestor.*

3. Θεύκαλος.] Male forsan pro Στευκάλος. KUST. Vide tamen inf. v. Καλὸν. ἱλαρὸν. Et paullo post: Καλαύζα. ἀναθυμιάσις. Non male forsan legeris Θεσκάλος. Phot. in Lex. MS. Θεσκάλον. τὸ ἀπὸ Διὸς ἀναφερόμενον. Pro qua alias Θεσσ. Sic olim fcripferam. Nunc nihil muto. Pausan. l. V. c. 15. p. 416. Μίλη δὲ τὰ ἐς Ἰονίαν Σπαλέτην. Ubi Cl. Kühnius notat: „ Eliaco vocabulo dicere videtur Στρεκάλ„ ης, quos alii Στολάς vocant, *Deorum ministros, sacer*„ *dotes*: qua compositionis forma Δαυλὸν dicuntur qui *bo*„ *ves curant, boum pastores.* „ Sup. Βακολικοῦ. μεσημβρινόφ. Neque abludunt sequentia Cl. *Hemsterhusii*: „ Blandi„ tur Θεσκάλῳ, quod Noster habet in Laconica voce Σκαλ„ κάφ· sed nihil moveo. Θεσκάλος variam lectionem Ex„ cerpta Regin. Poli præbent pro Στευκάρος in Lucian. „ *Pseudom.* T. II. p. 247. unde videtur fluxisse corruptum illud Ed. Flor. Στευκάλου. „

4. Θευκιή.] A Phavor. etiam a Steph. & Constant., omittitur. Significat τὸν ἀγγειοκομβίδιον εἰς Διόν. Vid. mox v. Θευκιοῦσι, & inf. v. Κιστῆ, &c. Videtur esse ex Tragico quodam.

5. Θεόμορος.] Vid. Pindar. *Pyth.* V. 6. ibidemque *Not.*

6. Θεόξενα.] Vid. Athen. [IX. 3.] p. 372. Casaub. in Ath. p. 644. Meurs. *Gr. Fer.* p. 150. SCHR. Vid. Schol. Pind. *Olymp.* VII. 156. & IX. 146. Conf. v. Θέξενα, ibique *Not.*

7. Πᾶσι τοῖς Θεοῖς.] Antea dixit, Θεοῖς ξυνὸς τρισὶ τοῦτ' Ἀθηναίοις. Emenda ergo: πᾶσι τοῖς Διὸς ξυνοῖς. Inde ara Διὸς ἀγγείου apud Athenienses: de qua Paulus in *Actis*. FUNG. Vid. *Not.* ad v. Θεοῖς ξυνοῖς.

8. Θεόπιος.] Conf. sup. *Not.* in v. Θεόλυτον, mox v. Θεοπλάκτας.

9. Θεοπὶς.] Male pro Θέπις, quod habes infra cum iisdem interpretationibus. Vide etiam v. Θέπτα. KUST. Sic ὁ pro σ positum sup. in v. Ἀρειόχρυσα, ubi Δαίμων pro Δαίμασιν. Eodem errore in Lex. Reg. MS. sub litera Ο, legitur Οἰκτος, pro Σικτος. quod infra vide. Conf. *Not.* in v. Ἀσκάνη (pott Ἄσκρος) item in v. Λάϊς.

10. Θεοπλάκτας.] An Dorice pro Θεοπλήκτας, q. d. a Deo *percussus*? KUST. Posses capere pro Θεοπλάκτας, Dorice. *Superstitiosi* enim tanquam *Deos* ipsi sibi *fingunt*. Sed verum Doricam esse vocem dicemus Θεοπλάκτας, pro Θεοπλήκτας, a *Diis percussus*, *Deorum reverentia tactus*. Non raro Viros eruditissimos forma Dorica decepit: sciat ni Ψαφοφάγους. Quam mirifice se torquet *Palmerius*? Nihil etiam conjectando proficit *Goyseus*. Nimirum Doribus est Ψαφοφάγος, vel Ψαφοφόρος, *qui calculos versat*, qui in rationibus ducendis occupatur: ideo multum ibi, ὅσοι τοὺς λογισμοὺς. Sic Ψᾶφις & Ψήφος, a Ψάφω apud Etymolog. in Λάϊγξ. HEMSTERH.

11. Θεσπεσιῶν.] L. Θεσπεσιῆν. IS. VOSS. Θεσπεσιῆν esse legendum feries litterarum ostendit, non Θεσπεσιῶν. quod nec Græcum est. SALM. in Ach. Tat. p. 626.

12. Θεοπρόπιον.] Vid. Schol. Hom. *B* A. 85. 87.

13. Θεοφίλιαν.] Equidem apud Veteres Græcos hoc vocabuli me reperisse non recordor. Eorum qui Deos colere sacrorumque necessitate evocare solitl Σπεῦσαι vel Σπευσητοὶ nominantur, esse proprium adparet. Memorat has Σπεύδων Pfeil. *de Dem. Oper.* p. 17. ubi vid. G. Gaulmin. Θεῖναι), sive Διὸν Σπευσαι, quibus in conspectum Dii follicitati se dant. Ab hu usus illarum vocum transiit ad recentiores Platonicos, qui Ægyptiorum Chaldæorumque adfumta disciplina Σπεύσεις σεφὰς & vere & καθ' ὑπόκρισιν Θείαν fectabantur: quo posteriore fenfu Ψυχὴ Σπεύδων & Θείων Σπευδῶν mentionem apud eos invenias. Patribus Ecclefiafticis, iis, præcipue, quibus myftica doctrina & ἀναγωγὴ erat cordi, hæc verba mire placuerunt. Mofen duplici ratione, tum propria, tum fublimiore, Σπεύδην vocabant. Suidæ locum in Περιστερὰν omni mendæ fufpicione, quam Kufterus conceperat, Etymologus exfolvit in v. Πόνος, p 679. Igitur Σπεύδ), quorum mens fide Chriftl animata, & flamine Sancti Spiritus evecta Deum contemplatur: illis Σπεύδειν adfcribunt, quas Σπίνι Σπεύδει Hefychius interpretatur; nam Σπεύδειν ad priorem poteftatem eft referendum. HEMSTERH. Conf. Suicer. *Thef. Eccl.* v. Σπεύδω, & Cang. *Gloff. Gr.* v. Σπούδω.

14. Θεόφρων.] Æfch. Schol. p. 47. SCHR. Æfchyl. *Prom.* Θεόφρων, ὁ βέβριτος. HEINS. Pind. *Olymp.* II. 67. Θεόφρων τοῦ ἀλέος. Schol. τὸν Θεὸν ἐφρονήκει. Schol. Æfch. *Prom.* ν. 764. Θεόφρων. ὁ ἀπὸ Θεοῦ ἐφρονήκει. Vid. D. Heinf. *Arift. S.* p. 182.

15. Θεόφρυτον.] L. Θεόφρυτον. ut Cyrill. IS. VOSS. Lex. Reg. MS. Θεόφρυτον. τὸ ὑπὸ Θεοῦ χεόμενον. Conf. Suid.

16. Θεὸς. σημεῖον.] Vel fupplendum eft, vel fubaudiendum, ὁ Θεὸς. l. e. *DEUS. Signum in auspicina*, five, *exfpicia*. Papin. Statius *Theb.* l. V. ν. 176 . . . . . *in unius fpirat Deus integer exiti*. Ubi vetus Interpres: *Est in unius spirat Deus integer exiti. quoddam in exiti signum, quod DEUS appellatur, quod si integrum apparuit, propitium Numen ostendit.* &c. Egregie hæc Hefychium illuftrant. Videtur autem fic appellatum fuiffe extorum caput, five *initium*; quorfum refero quod fequitur, ἡ ἀρχή. Vel fimpliciter ea voce fignificare voluit Hefychius: *Deum* effe omnium rerum *principium* & originem. Ceterorum fignorum in exis obfervari folitorum fæpe meminit Hefych. ut v. Ἀπέλλαι, v. Διόσκουροι, v. Δεῖπνος, v. Δέλτα τραπεζῶν, & paffim alibi. KUST. Plenius Noster fupra: Ἔκτεινε. τερατεύεται ὡς Θεὸς ξένος. Conf. mox v. Θεὸς ξένος, l. bique *Salm.* qui & Statii Interpr. laudat. Plura ejufmodi fignorum nomina congeffi ad v. Γλῶσσα.

1 Θε-

Θεόδηλος [1]. Ἐκ Θεοῦ δεδομένος.

Θεὸς Θεός [2]. ἔθος ἦν, ὅτε κελεύειν τινὸς, Θεὸν λέγειν ἐπιφημιζομένους.

Θεόστηλον. εἰς σεβασμόν [3].

Θεοστέπτης [4]. Θεοστεφής.

Θεοστυγεῖ [5]. Θεοὺς μισῶ.

Θεοσυγεῖς [6]. μισούμενοι ὑπὸ Θεοῦ.

Θεοτοκέστατε [7]. Θεὸν τίκτουσα.

Θεότευκτον [8]. Θεοκατασκεύαστον.

Θευδία [9]. Θεώδη.

Θευδὶς [10]. δίκαιος. εὐσεβὴς. θεογνώμων. Θεοῖς ἡδόμενος.

Θεοίσωτον [11]. Θεοτίμητον.

Θευδὶς [12]. Θεοῦ ἡδόμενος.

Θευδίζει [13]. ὑπὸ Θεοῦ δεδεμένος.

Θείεια. πρέπουσα.

Θευσχικὴ [14]. Θεοῦς παίζουσα.

Θεοφάτρεγες. ὑπὸ Θεοῦ πεφημισμένους [15], Θεολόγους.

Θεόμυσα [16]. Ἐκ Θεοῦ μύησις.

Θεόφαξε. Ἐκ Θεοῦ σημαινόμενα.

Θεόσφαξα [17]. λόγια, πεπρωμένα. πολλά. ἄφατα. ὑπὸ Θεοῦ πεφημισμένα.

Θεοφαπίζῃ. μαντεύῃ. θεσπιολογῇ.

Θεόφιν μέσως ἀπάλαιθος [18]. Θεοῖς ἴσος ἐν τῷ βυλεύεσθαι.

Θεόφιν. Θεοῖς [19]. Ἐκ Θεοῦ. τὸ γὰρ ἀχνυμένῳ τοῦτο πληθύν. Παπαλεόφιν [20], Ζυγόφιν.

Θεόφος [21]. Θεοσεβής.

Θεόφραστος [22]. Θεοῦ γνώμη, ἢ Φερέσπις.

Θεοφρεδίαις. Θεοῦ γνώμαις, λόγοις, Φερέσπισι.

Θεόφρων. Θεῖος.

Θεοφρουσύη. αἱ περὶ τὸ Θεῖον ἀλεξήσαι· καὶ ἡ μαντική.

Θεόπαις [23]. ἀπτόμβος.

Θεοπαιπίς. δούλη.

Θέοπις [24]. ὁμιλητήρις.

Θεοπρεπεία. Θεοπέσια. ἱκετηρία [25].

Θεοπρεπτὴς. ἱατρός.

Θεοπὶς. Θεοπρέπεια.

Θεοπτάας. τὰς βωμολοχίας.

Θεοπτιγ [26]. αὐλῶνες. ταθμοί.

Θεο-

1. Θεόδηλος.] Per pleonasm. δ τ, ut vult Eustath. *Il.* Γ. p. 422. Exempla ex Hesiodo & Aristot. dedit H. Steph. *Thes.* I. 1522. Alia Suicer. in *Thes. Eccl.* Conf. Canin. *Hellenism.* p. m. 73. *Ed. Cren.* & Etym. M. in v. Θῶ, p. 461. 16. Addo Pind. *Pyth.* V. 16. Θεόδοτον δῶρον. Schol. Θεὸς δ', Θεόδοτον εἶπε. quomodo idem in *Ilithm.* V. 29. Vid. sup. v. Θεόδοτος, inf. v. Θευδὶς. Conf. v. Διοδότειρα.

2. Θεὸς Θεός.] Herodot. L. I. in *Clio*, de Persis sacrificantibus: Καλεῖ δὲ Διὰ ἱστορεόμενος τὸν πάντα χρόνον μάλιστα. SOPING. Θεὸς ὁ Θεὸς. Vid. Statii Interpret. SALM. Vid. Eustath. ad *Il.* B. p. 258. 47. ex Ælio Dionys. & *Not.* in v. Θεός. Cl. *Hemsterhusius* ita hunc & sequentem locum ordinabat: „ Θεὸς, Θεὸς.] Ἐς Δί, ὅτε καὶ „ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ λιμὸς. Θεὸς, Θεὸν λέγων ἐκφαυλίζοντας „ τὰς σύνταξις. Θεὸς τὸν ὑπερβολὴν interpretatione caret, ut in Hesychio plurima. „

3. Θεόστηλον. εἰς σεβασμόν.] Differ. a præcedd. & scrib. † Θεόστελον. ὁ σεβάσμιον. HEINS. Conf. *Not.* præced. & inf. in v. Θεόπαλθος, post Θευδὶς.

4. Θεοστέπτης.] Habet Euripid. *Hippolyt.* v. 1364.

5. Θεοστυγεῖ.] Vid. sup. v. Θεοσυγεῖς.

6. Θεοσυγεῖς.] Recte *passive* exponit Hesych. ut præter alios Gloss. ad *Rom.* I. 30. unde vox desumta est: Θεοστυγεῖς. ὑπὸ Θεοῦ μισουμένους. Ubi de *Activo*, an *Passivo* sensu plura notavi p. 91-93. quæ vide. Similiter Lex. Reg. MS. Θεοστυγεῖς. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μισούμενος. Idem ramen: Θεοστυγεῖς. ἢ τοὺς λέγοντας Θεὸν εἶναι τὸν κόσμον ἢ τὸν ἀνθρώπων ἢ Θεόν. Addo præterea ex Photii *Epist.* 115. *in fin.* μισοχρίστους καὶ Θεοστυγεῖς. i. e. *qui Christo odiosi, & Deo invisi sint*; ut R. Montacutius reddit. Nonn. *Paraphr.* Joan. XXI. 20. v. 128. Θεοστυγέσσιν Ἰουδαίοις *Deo exosis Judæis*. Similiter Theodoret. apud Suid. v. Εἴδωλον, conjunxit ἀντὶ τοῦ Θεοστυγές. In Sylburg. *Saracen.* p. 62. 17. ὁ Θεοστυγὴς καὶ ἐμίσησεν· ut apud Cedren. *Comp. Hist.* p. 348. ὁ Θεοστυγὴς καὶ παρανόμος. Pro Θεοστυγὴς Arrian. *Epict.* III. 22. *sub init.* Θεοχλοὸν dixit, i. e. *qui Deum iratum habet*. Quam vocem ignorant Lexica; æque ac vocem Θεοστυγῶς, quam ex Æschyl. *Coëph.* v. 638. adfert Abresch in *Misc. Obs.* X. 1. p. 6.

7. Θεοῦσσέτεσε.] L. Θεοῦσσετσε. IS. VOSS. Vox monstrosa; pro qua partim ex serie litterarum, partim ex sensu legendum puto, Θεόκτιτε. KUST. HEMST. Quare per ει Omnino legendum puto: Θεοκτιτὲς. *al* χ. v. Coaluit sequens articulus *ai* cum voce præced. ut faplus: Θεοκτιτὲς vero est apud Nonn. in Joan. VI. 28. v. 126. & VIII. 32. v. 194.

8. Θεόκτευκτον.] Cæsarius *Dialog.* IV. πολλῶν Θεόκτευκτε. citante Suicero in *Thes. Eccl.* qui & Θεοτεύκτους πλάσας, & Θεοχαρίτωτε, ex Greg. Nyss. & Nazianz. adfert in v. Πλάξ. Hinc auge Lexica, quæ carent etiam voce similiter composita Ἡφαιστότευκτος, qua præter Schol. Hom. *Il.* B. 157. usus Apollodor. *Bibl.* L. III. p. 169. *fin.* Iisdem adde seq. Θεοκαθεκτίσματα.

9. Θευδία.] Hom. *Od.* T. 364. KUST.

10. Θευδὶς.] An pro Θεοδὶς, ex Θεοδίδης? G. Eustath. *Il.* Γ. p. 378. 4. ex Θεοδὶς derivat, περὶ δ τ, καὶ ὁ εἰς τὸν ι λήγοντος, ἐξαίρεσις δὲ δ τ. Vox faplus obvia apud Hom. in libris *Odyss.* Apollon. Rhod. II. 851. & 1184. qui Θεοδίης L. III. 586. pro *pietate* utitur. Utrumque non semel in Nonni *Paraph. Joannes*. Conf. mox v. Θευδὶς, ubi aliud etymon in *Not.* & v. Θευδίζει.

11. Θεοίσωτον.] L. Θεοίσβον. Sed extra locum: & forsan additum. IS. VOSS. Scribo Θεόσωτον, ex Æschylo p. 12. 38. 41. JENS. *Luc. Hes.* p. 114. An forte Θεοσώτου, Θεοδώτου, seu potius Θεοπρεπὲς? Æschyl. *Prom.* v. 116. ἀχὼ Θεοσεβὲς. quod v. 764. dicit Θεοῦς, ἃ βέρτερον. v. 598. τὸν Θεοσεβὲς. v. 644. χαρὰν. Erunt tamen fortasse qui legere maluerint Θεόσωτον, qua & inf. Σῶτερ expl. ἱκέτευ. quibuscum conrendere nolim. ABRESCH in *Misc. Obs.* X. 1. p. 6. Cogitaveram quoque Θεόσωτον, quomodo Nonnus in Joan. VI. 30. v. 132. Θεόσωτον ἔργον, *divinum opus* vocat: ubi vid. Nanf. *Not.* Nisi corrupta vox sit ex Θεόστατον, quod supra, i. e. Θεόδοτον Conf. Suid. v. Θεόσταλτον.

12. Θευδὶς.] Vide paullo superius. Apollon. Lex. MS. Θευδὶς. Θεοδίδης, Διὸς θρεπτόμβος.

13. Θευδίζει.] L. Θεοδίζει. IS. VOSS. Conf. v. Θεόδοτον, & v. Θευσδὶς.

14. Θευσχικὴ.] Scil. ἱστεία, quomodo τὸν Ἰταρχεῖον vocat Dionys. Areop. Vid. Suicer. *Thes. Eccl.*

15. Πεφημισμένους Θεολόγους.] Cum Phavor. distinctionem interposui. Prior interpretatio Passiva potius Θεοφάντους requirere videtur. Conf. mox v. Θέοφαξε, sive Θεόφαξε.

16. Θεόμυσα.] L. Θεόμυσσα. IS. VOSS. Vox admodum suspecta, nec seriei respondens. Forte alicubi reperit Θεομασῆ, pro Θεομαστὴ, ἐπὶ Θεῷ μανικῶς. qua voce usus est Eurip. *Orest.* v. 843. (846.)

17. Θεόφαξε.] L. Θεόφαξε. IS. VOSS. Bis eandem vocem ita posuerit Hesych. ex diversis Lexicis. Sed conjungere malim: Θεόφαξε. ἐκ τ. σημαινόμενα, Θεόφαξε, &c. Sic infra: Θεόφαξε. Θεόφαξε, &c. Distinctione etiam separavi λόγια πεπρ. ut infra: λόγια. Θέοφαξε, &c.

18. Θεόφιν μέσως ἀπάλαιθος.] *Il.* P. HEINS. Sunt verba Hom. *Il.* Ξ. 318. ubi tamen legitur in Accusativo: - - - Θεόφιν μέσως ἀπάλαιθον. KUST. JENS. *l. c.* In Nominat., plane ut hic, legitur *Il.* H. 366. P. 477. &c. Pessime Phavor. *Il.* K. scripsit, & μεσῆς ἀπάλαιθος. Quid autem *Bruno*, pro μέσως legens νέσως, voluerit, non exputo: neque enim Νέσως ἀπάλαιθος apud Hom.

19. Θεοῖς ἐν Διΐ.] Recte Cl. *Jens. l. c.* distinxit post Διΐ. Conf. Phavor. & v. præc. Ceterum pro ἐν Διΐ ponitur Θεόφιν, ut & ἐν Διόφιν, quod est apud Hom. *Il.* P. 101. ubi Schol. ἐν Διὶ σοφίσματος.

20. Παπαλεόφιν.] Hom. *Od.* Θ. 67. & alibi. Vid. infra. Sequens Ζυγόφιν, est apud Hom. *Il.* T. 404.

21. Θεόφος.] Ex Cyrill. Alex. probat Suicer. *Thes. Eccl.* φοβοῦσθαι legitur sup. in v. Δεισιδαιμονία.

22. Θεόφραστος.] Legendum esse Θεοφρεδία, non solum series liter. sed etiam sensus studet. Conf. v. seq. KUST.

23. Θεόπαις. ἀπτόμβος.] Forte, ἰωπόμβος. PERG. Male forsan pro Ὠσαννὰ. ἰωπόμβος. l. c. *assus*. Certe Θ & Ο propter figuræ affinitatem haud raro confundi solent. KUST. Sic Θεσίνεα & σίνεα confuderunt. Vid. sup. in v. Δὶς ἀπάτορ.

24. Θέοπις.] Id est, *adulatores, fcurræ*. KUST. Vid. Suid. v. Θέοπις, & mox Hesych.

25. Ἱκετηρία.] Leg. αἰκετία. [ut inf. Θέοπις. αἰκέτης.] SOPING. Nihil mutandum. Moschop. Θεοπρεπὲς, τὸ ἐν ἐξομολογήσει. οἷον· Θεοπρεπὲς ἐστὶ δάκρυον. MUNK. Ἱκετηρία sensu Joël I. 14. dixit: Καρδίαν ἐκκλησίας πτωχῶν Hebr. quare nihil muto. Conf. Amplifs. Jo. Bonhier *de Therapeutis*.

26. Θεοπτιγ.] An a Θεόπτης, Θεοπτεῖν? G. Nicand. *Ther.* p. 34. . . . . ἐν Κελαινὸ Θεοπτήσας. HEINS. Conf. Suid. h. v. KUST. Non possum, quin addam, pro hu-

Θεραπαίδες [1]. ἕλοι.
Θεραπατίδια [2]. ἑορτὴ, ἀφ' Λάκωσι.
Θεράπη [3]. Θεραπαινὶς, δούλη.
Θεράπνη [4]. Θεραπαιδίον, δουλίδιον.
Θεράπεντες Διός [5]. βασιλεῖς.
Θεράποντες. οἱ οὐ λυτέρα πεῖξι [6] φίλοι· ἀπὸ τοῦ Θεραπεύειν· δοῦλοί τε, καὶ ὑπηρέται.
Θέραξ [7]. Θεράπων, ὑπέτης, δοῦλος, ἀκόλουθος.
Θερί. φραί [8]. Θεραπεί [9].
Θερελίμνιον. τόπου ὄνομα. παρὰ Ἀπόλλωνι παρὰ Ζηνί.
Θέρμαξ [10]. Θερμαίναξ, καύσαξ, θάλπαξ, πᾶς πλὴν χλιαίναξ.
Θερίσμων. Θερεστικόν [11].
Θερίγανον [12]. μέρος τῆς ἀμάξης· εἰ δὲ, τὸν ἄμαξαν, τὸν ἄγουσαν τὰ Θέρη.

Θέ-

jus verbi illustratione, locum Nicandri *Ther.* ν. 487.

. . . . . Ὅτ' ὀπὶ Κιλίσσῳ Θερίσσιαι &c.

Veteres Adnotatores habent: Θερίσσιαι, ἅτινα παῖδες Θερσαπιαὶ, ἢ τίνων αὐτὶ ἔμπων ἐστιθήσιν. Posterior explicatio, quantum video, alteri præstat. O'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 68. Conf. v. Θερίσσιν, & Berkel. ad Steph. Byzant. Orpheus *Argon.* ν. 948. Ἠνίκα δ' αἱ σκαὶ ἐκείνῳ, ζάθεὸν τὸ Θερίσσιον. ubi vid. Cl. Efchenbach. *Not.* p. 300.

1 Θεραπαινίδες.] L. Θεραπαίδες. IS. VOSS.

2. Θερματαλία.] Martial. l. IX. [*Epigr. ult.*] *Ista Therapnæi fi forma fuiffes Amyclis.* SOPING. L. Θεραπνίδια. IS. VOSS. Vid. Harpocr. p. 143. & Apollon. Schol. p. 75. SCHR. Feffi hujus meminit ex hoc folum loco Meurf. *Gr. Fer.* nihil addens. Videtur inftitutum fuiffe in honorem Geminorum fratrum, qui vulgo Διόσκουροι audiunt, Caftor & Pollux. Θερσαπιὰ fcil. eft locus in agro Laconico, teſte Harpocr. Suid. & Etym. M. de quo plura apud Meurf. *Myſc. Lacon.* IV. 12. Therapnis autem cultos fuiffe dictos fratres, liquido conftat ex Hocrat. *Helen. laud. fub fin.* & Steph. Byzant. v. Θερσαπνη. Schol. Pind. *Iſthm. I.* 43. Ἰσέον, ὅτι ἡ Ἀμυκλὶς ἡ Θερσαπνὴ τὸ ἱερὸν ἔχει τῶν Διοσκούρων. Conf. in *Nem.* X. 106. & *Pyth.* XI. 95. Hinc Θερσαπναῖοι vocantur, *Therapnæi* apud Martial. l. c. Etymol. M. . . . . Θερσαπναῖον Διὸς νῖα. Ἀπαπαῖον, ἢ Πελοποννήσιον, &c. Locus eft *Argonaut.* II. 163. ubi Scholia male *Apollinem*, pro *Pollucem*, exhibere, jam monuit Jeremias Heidlin. Accedat Maximus Philofophus, qui in *Carmine* ἐπὶ Καλχηδόνι (quod e Cod. Medic. edidit Cl. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* VIII. p. 420.) ν. 475. Θερσαπναῖος ὁ ἀστρογὸς, & ν. 96. Θερσαπναῖος ἀδύμους habet; quod perperam *minifirantibus* & *famulantibus* verti, pro *Therapnæis*, docuit Cl. Weffeling *Probab.* c. 24. p. 204. Atque hinc feftum in eorum honorem dictum Θερσαπναῖα: nifi Θερσαπαῖα malis, aut Θερσαπαῖα. Similiter Διοσκούρεια apud Cyrenæos, & Lacedæmonios celebrata fuiffe, ut & Ἀνάκειον παῖδων ἑορτὴ apud Amphiffenfes, ex Pauſania conſtat, docuitque in *Græc. Fer.* Meurfius. Conf. fup. v. Ἀνακεῖος.

3. Θερίττα.] Θεράπνα, & Θερσαπίδιον, per fyncop. pro Θερσαπίνη, & Θερσαπαίδιον. Exftat prius illud apud Apollon. H. STEPH. *Theſ* I. 1539. Inde loco nomen ὁ τῆ Λακωνικῇ. SCHR. Vid. *Not.* præced.

4. Θερίσσιον.] Parthen. de Apriate: παρακομίζων ὁ ποτὲ τὸν Θερσαπνίδιον. ARCER. An Θερσαπνίδιον ſcripſerat? Conf. *Not.* præc.

5. Θερσαπνὸν. Διὸς βασ.] Diſtingue; Θερσαπνὸν Διὸς βασ. HEINS. Recte Schr. Ed. Reſpexit ad Hom. *Od.* A. 254. ubi in duali num. Ἱερήσσετε Διὸς μεγάλοιο. Schol. βασιλεῖς, κατὰ δέ οἱ παλαιοὶ, Διοσκούρους Ἄρεος. ſcil. *Il.* B. 110. Conf. *Rem.* XIII. 4.

6. Θερ. οἱ οὐ λ. τ.] Vid. Euſtath. *Il. T.* p. 1240. IS. VOSS. Vid. ſup. in v. Ἀκόλουθος. inf. in v. Κοίτην. Conf. etiam Wetſten. ad Orig. *Exh. ad Martyr.* p. 143. & v. ſeq.

7. Θέραξ.] Anacreon apud Achen. l. IV. [p. 177. A.] emendante If. Caſaub. c. 24. Τίς ἐφόρμια σ', ὦ Θέραξ, Συρίη ἐσίδη; *quæ libido* &c. Vid. ſup. Θέρμαξ. SOPING. Vid. Martin. p. 18. [in v. *Acolutus*] SCHR. Eurip. *Ion.* p. 620. Ἀπ' ὦ θοῦρε ἀλφὲ Θέρακες. Vide etiam *Supplic.* p. 42. *Ed. P. Steph.* HEINS. Conf. Baroef. ad Anacr. ν. 1265. Suid. & v. præc.

8. Θερί.] Videtur pertinere ad Ἥρα: quod vide ſupra. KUST. Vel πυρῆ, pro πρεῖ, legend. cum *Reiskio*; vel Θέρι, a Θέρω (quod infra) eodem modo notat πρεῖ, ut Ἥρα, pro ἦμαι, ab ἧμι. Conf. mox v. Θαμιὴ, & v. Θέρμα apud Suid. Sic Θερίου, pro Θέρους accipiendum notaverat *M. Meibom.* ad oram libri ſui, apud Athen. L. III. *init.* in loco Nicandri, ſic ſcribens: Σκόρπιος κάρηϊ τ' Αἰγοκέρωτι, ἔθεν Θερίης Ἄνδρα ἢ τετράπους ἀνίης. &c.

9. Θερμαίν.] Vid. v. Θέρμαξ, Θερμόν, &c. & ſup. v. Ἐθειρόμην.

10. Θέρμαξ.] Hom. *Odyſſ.* T. 64.

11. Θερεστικὸν.] Vid. ſup. in v. Ἀθερὶς.

12. Θερμγανον.] Παρὰ τὸ Θέρω ἄγειν. G. Sic Etymol. & Suid. Conf. *Not* ſeq.

13. Θερμγιον.] Alibi Μέργω dicitur: quod vide. SALM. Non aliud exiſtimo intelligendum, quam quod vel ex calamis, vel ex vimultis contruebatur, corbis inſtar, & imponebatur plauſtro, ne excideret mmma in id poſita. Quale puto & Θερμγανον vocaſſe, cum alius ufus effet maximus in meſſe. Hefych. generatim dicit, partem plauſtri fuiſſe, μέρος τ' ἁμάξης. Vix poteſt aliam ſignificare partem, quam quæ nobis dicta eſt, cum præſertim Θέρμγον per contractionem factum a Θερμγανον videatur. Appellarunt quoque Μεργῶν. &c. SCHEFFER. *de Re Vehic. l.* 7. p. 69. Vid. inf. v. Μέργω, Μολγῶν, Τοιχιῶν, &c. item v. Θρεττάνον. Mox v. Θρέμματα adde Lexicis.

14. Θέρι. Θέρι). καὶ.] Inepte. Ante τὸ Θερμγανον ſcribe: Θέρι). καὶ). [ut Suid.] Hic vero: Θέρι). καὶ) VERW. Sumtum ex Hom. *Il.* Z. 331. ubi Schol. Θέρι) Θερμαὶ). (al. . . . .) καὶ ὁ ἀπὸ Θ, καὶ). Θέρι), & Θέρι) diverſis locis exhibet Cyrill. Lex. MS.

15. Θερέλιμνον.] Θερέλιμνον infra, & melius. SALM. Conf. v. Θερελίμνιον. KUST. Vide ibi *Not.* & inf. v. Κελὸν

16. Θερμόν.] Subintell. ὄργ. STEPH. Conf. v. Θέρω, & Etym. v. Θέρμα ἄργ.

17. Θέρμον.] Θέρμον legend. unde Θερίσσιον apud Theocrit. GUYET. Vid. *Geneſ.* XXIV. [65.] & *Cant. Cantic.* V. [8.] SALM. L. Θέρμον. Sic χειμαῶν apud Pollux. [VII. 61.] VALES. L. Θέρμον. Ita vocant οἱ Ο, quod Hebr. חֹרֶף *Gen.* XXXVIII. 14. Θέρμαλα τὰ ἱμάτια. [Schol. στιβαρώτατα.] Theocrit. Θερίσσιον. *Idyll.* XV. (69) Utrumque dici monet Suidas. HEINS. Θέρμον Cyrill. & Suid. IS. VOSS. Θέρμον *Druſius* ad *Gen.* XXXVIII. 65. Conf. Cl. Vitring. in *ſect.* III. 29 & nuper Cl. & Amiciſſ. N. G. Schroeder. *de Veſt. Mul. Hebr.* p. 369. Lexic. Origen. p. 209. Θέρμον. λεπτὸν ῥαφάσιον, pellucidum velum. ubi Martian. Hieronymi expoſitionem adfert, quam & ex Steph. *Theſ.* l. 1549. F. præter alia deſcripſit. Cyrill. Lex. MS. Θέρμον. αἰόλιον (ſic) γυναικεῖον, ἢ ῥαφάσιον. Lexicon aliud MS. Θέρμον. Θερμὸν ἱμάτιον. ut Noëm. Iter, & Suid. Gloſſ. MSS. Voſſ. in *XII. Proph.* Θέρμον. λεπτὸν ῥαφάσιον ἐπιμάνιον, ὑφὸ μαχλῶν· ἱμάτιον· ἢ αἰόλιον γυναικεῖον· ἢ ῥαφάσιον. Καὶ ἄλλως· Θέρμον, στιβάδιον, ὅπως ἂν καλῶς πᾶν διχασθῆναι κάλαμον. Phocius tamen in Lex. MS. etiam ſine ῥ, Θέρμον & Θερίσιον exhibet. Quare nihil muto. Pollux VII. 49. Θέρμον, Θερίσσιον. Ita ſup. Θέρμον. ἱμάτιον ἑρινοῦν. Conf. inf. in v. Σπαῖρ, & Cl. Pauw ad Ariſtænet. I. 27. *init.* ubi Θερίσσιον.

18. Θερεῖτος.] Ex ſerie liter. ſcribendum foret Θερίτης. KUST. Serius adjectum videtur; plane ut in Cyrill. Lex. MS. quo ntor, ubi ieidem extra ſeriem in inferiori pagina exhibetur. Vid. Etym. M. p. 447. 21.

19. Θερίχθων.] Series liter. requirit Θερίχθον. Deinde ſuppile, χθὼν Θερμαίνων. KUST. Sed noluit bis repetere vocem γῆν. Præterea χθὼν ex regula noſtra ſubintellexit, quæ latebat in v. Θερίχθων. Videndum denique, num Θερίχθων, a Θέρω, æque valeat ac Θερίχθον.

20. Θέρμα. πυρ.] Erotian. Θερμαὶ, ἢ πυρᾶς, &c. Phot. Lex. MS. Θέρμα, ἢ πύρωσις.

21. Ἄδμα &c.] Ad Ἀμῆρε, Ἀμέργω. Θέρμ. Θέρμα. i. e. . . . . *quæ ſit fiducia fiducia.* Virgil. [*Æn.* II. 75.] . . . . . Vid. ibi *Not. capta.* G. Supra: Ἐχτρώσιν. ἄδιον. Vide mox v.

22. Θερμασθὲν. &c.] Potius Θερμαρθὲν. Vide mox v. Θέρμαρτον. KUST. Scribo Θερμαρτὸν, ac mox ἢ ἐπὶ τὸν, pro τὸ ἐπ. JENS. *Luc. Hef.* p. 115. Vid. *Not.* ſeq.

23. Θέρτ'ης.] An Θέλτ'ης? STEPH. Θέρτ'ης, Θίλτμα, Θίλμα. Ex utraque fi procul dubio eſt varia lectio ὃ Θερμαρτὸν. Ex utraque ſimul puto eruendam veram lectionem, hanc nempe: Θερμαστὴς, vel Θερμαστὴς. Θίλτμα ὁ καμῖνος, ἀφ' τὸ ἔστω ὁ μαστὴς, vel

Θίεμαφαι [1]. κείμαι.

Θιεμαρίς [2]. σκεῦος πλοκάμου κερκίνου [3], ᾧ λεῶν οἱ λεπτοχῶι [4]. ἡ ἔρχεις ἔστιν [5] ἡ ἀμφιπόρου πάχεις ἐπικα.

Θιεμεῖ [6]. Θεμαίνῃ.

Θίεμεν [7]. ὁ Θίεσις πνέων.

Θιεμέν [8]. τὸ Θίρος. Βυζάντιοι [9].

Θιεμέπλα. ἵππου νόσημα [10] περὶ τοὺς πόδας.

Θιεμίλλος [11]. Θεμαπόμβος.

Θίεσι[3]. κείσι[3]. χλιαίνει[3], Θεμείσει[3].

Θιερ[3]. σῖτος. τοῦ Θιείζειν ἡ ἄρας [12].

Θιερόμβος [13]. Θεμαβοησόμβος. ἀπὸ τοῦ, Θίεμαι, ἐπεσῶτος.

Θιεσυφήτρης [14]. ὁ χλωρὸς σῖτος ἀμυβαῖς [15].

Θιετήεια [16]. ἑορτή τις.

Θίεσαι. Θησαυρίζεται.

Θίεσατο [17]. ἐνεδύσατο.

Θιέζ [18]. ἐνθοβιάζ. Θησαυρίζεται.

Θιέδω [19]. βίζεπιζίδω.

Θίσκελα [20]. Θαυμαστά. Θεσίκελα. ἢ Θεσκέλθρα. Θῶα. Θαυμάσια.

Θίσεις [21]. πεπέξεις. ἡ Θίεσαι, πεπέζεται.

Θίσμιον. Δίκαιον.

Θεσμοθέται [22]. ἄρχοντες, τοιμοθέται. νομοφύλακες, οἱ τῶν νόμων ἐπιμεληταί.

Θεσμῶν. Θείων νόμων. ἔθος νόμων [23].

Θεσμοὶς. νόμοις.

Θεσμοποιὸς. τοιμοθετῆς.

Θεσμοὺς [24]. νόμους Θείους. ἢ τὰς συνθήκας [25] τῶν ξένων.

Θεσμοφόεια [26]. τὰ μυστήρια ἢ Δήμητρος. ἢ ὄνομα ἑορτῆς.

Θεσμοφόρος [27]. ὁ Θεσμοὺς φέρων, ἤτοι νόμους.

Θίσπιν [28]. Θείαν φωνήν.

Θεσπέσιον. Θεῖον. ὑπερφυές. ὅταν δὲ λέγῃ·

Γνώσομαι [29] εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις·

τῇ θείᾳ λέγῃ, εἰ μὴ κατὰ συγκοπὴν λέγει ἀκούομεν Θεσπεσίῃ, τῇ ἐκ Θεῶν βουλῇ.

vel ἐπὶ τῇ κλίνῃ παρὰ. Nempe Θεσμὸς notat *tegorem*, Θάλψω, seu Θάλπω, qui beneficio tubulorum *camini* cubiculis inducitur: & notat praterea *pallium*, seu *culcita*, quod *lectis*, arcendi frigoris, & ornatus gratia, *imponitur*. Moschop. p. 10. Θίεμαι. λανθάνεται, ut κάμαι Θ. IS. VOSS. Male pro Θίλαμαι. Vid. sup. v. Θίλαμαι. KUST.

1. Θίεμαφαι.] Apud Callimach. Θεσμαφεῖ. H. STEPH. *Thes.* I. 1547. C. HEINS. Locus est *H. in Del.* ℣. 144. ubi Schol. Θεσμαφεῖ. οἱ κάμνοντες. Θεσμάπτρη præfert etiam *Kuster.* præeunte (quem laudat) *Ez. Spanhem.* ad Callim. *l. c.* p. 425. ubi tamen Θίεμαπτρη expressum. Cl. *Jens. l. c.* ex eod loc. Callim. Θίεμαπτρη scribit. *Is. Vossius* ex Herodiani *Compend.* MS. p. 101. adfert: Θίεμασσο. ἡ κάμασθο.

2. Θεσμαρείς.] Superiorem partem *ἐδοδάγμα* Aristotelen in *Mechanicis* vocat Θεσμαρείδα. Est *forceps*. IS. VOSS. Θεσμαρεῖς exhibet *Meurs.* in *Orchestr.* Vid. *Not.* seq. In hac tamen significatione retinuerim Θεσμαρείς pro quo Æneas *Poliorcet.* c. 18. (in Polybii Tom. III. p. 1672.) Θεσμαρεῖον bis scripsit: ad quem locum omnino vid. Is. Casaub. *Not.* p. 1745. coll. Interpp. ad Polluc. X. 66. ubi Θεσμαρεῖς, & Θεσμαρεῖα. Vide & inf. in v. Πέσσαρον.

3. Κερκίνῳ.] Vid. Inf. v. Καρκίνῳ.

4. Χιὸν] οἱ χρυσοχοὶ] L. Θεσμαρείς. Vid. Eustath. p. 1601. *Ed. Rom.* Περὶ ἐρχατίας εἶδος vide Pollux. p. 221. HEINS. Θεσμαρεῖς scribit Athen. XIV. 7. BRUNO. Vid. Athen. p. 629. [E.] & Meurs. *Orchestr.* in Θεσμαρείς. SCHR. Jul. Pollux l. IV. c. 14. etiam Θεσμαρεῖς, & dicit σκεδάκιόν ἐρχατικὸν esse. SOPINO. Θεσμαρεῖς libri scripti Pollucis & Etymol. IS. VOSS. Lucian. *de Saltat.* T. I. p. 927. *Ed. Salm* [p. 799. *Ed. Amst.*] usus est verbo Θεσμαρείζειν. MUNK. SOPING. Eumdem locum (præter H. Steph. *Thes.* I. 1547. F.) adfert Ill. Ez. Spanh. ad Callim. *l. c.* p. 425. legens pariter Θεσμαρεῖς apud Hesych. pro Θεσμαρεῖς. De qua variatione vid. Interpp. ad Pollnc. IV. 122. & 105. Photius in Lex. MS. Θεσμαρεῖς. ἃ σύνδουσι καὶ ἁρμόττουσι ἐρχατίαι.

6. Θιεμεῖ.] Potius Θίεμαι, ex Hom. *Od.* Θ. 426. [ubi Θίεμεν. Schol. Θεμαίνετε.] Ita aliquoties apud Hom. JENS. *l. c.* Conf. v. seq.

7. Θίεμεν.] *l. c. æstate flans*, seu *spirans*. Venti nomen, ut videtur. H. STEPH. *Thes.* I. 1546. D. Conf. Stanl. ad Æsch. *Prom.* ℣. 371.

8. Θιεμέν.] Jerem. XXXI. 2. Conf. ad hunc locum Ghisler. *Cacen.* p. 664. ubi Victor pro Θιεμὲν alios habere *Θεσπρωτὸν* testatur. BIEL.

9. Βυζάντιοι.] L. Βυζάντιον. SCAL. G.

10. Θιεμέπλα. ἵππου νόσημα.] L. νόσημα. [ut Phavor.] JUN. STEPH. SOPING. SALM. IS. VOSS. Forsan quum unguis nimis calent. H. STEPH. *Ind.* Περὶ Θεσμοπλοκίας vide *Hippiatrica MSS.* p. 100. & 101. IS. VOSS.

11. Θιεμίλλος.] Clem. Alex. *Protrept.* c. I. p. 2. BIEL.

12. Θιερ.] L. ἄρρ. JUN. SALM. Sic Ed. Hag. Conf. Suid. & sup. v. Θεσμοί.

13. Θιερόμβος.] Hom. *Od.* T. 507. KUST. JENS. *l. d.*

14. Θεσμοφυτήρ.] L. Θεριστήρ, pro Τερετίζων. *tritticum vitide*, *ad fricandum exponsum*. IS. VOSS. Forsan scribend. Θερμοσυτήρ. PERG. Leg. Θίερ. νὶ Σιτ. &c. HEMSTERH.

15. Ἀμοιβαῖς.] Ex correctione *Schrevelii*. Nam Ed. Ald. [item Flor. Hag. & Phavor.] habet ἀμοιβὰς: vitiose prosul dubio. KUST.

16. Θιετήεια.] Incertum quorum hoc festum fuerit. MEURS. *Græc. Fer.* Θιετήεια rescripti, ut festa passim cum accentu in antepenult.

17. Θίεσατο.] L. Θίετο. IS. VOSS. L. Θίετο, & vid. Hes. v. Θιατο. BIEL. Pessime pro Ἔεσατο, Τὸ Θ aliunde adhæsit. Conf. inf. v. Θίεσατο. KUST. Θίετο, ut infra Θιατο, male hic scriptum fuisse pro Ἔετο, aut Ἔσατο, notaverat Ill. *Bentley.* in Callim. *H. in Cer.* ℣. 43. p. 469. Conf. v. Ἔσατο. Similiter Θετρεῦσαν Suidas habet, ubi Ἐτρεῦσαν legendum esse monuit ibid. Cl. Kuster.

18. Θιέζ.] Vid. Apollon. Schol. p. 39. Harpocr. [& Suid.] SCHR. Vid. Etym. M. & Cyrill. qui distingnit Θιέζ, & ἐνθοβιάζ. IS. VOSS. Vid. inf. v. Θιεῖ, & *Not.* in v. Θίετο. Locus ex Schol. Apollon. est L. I. 824. sed huc non pertinet. Vid. *Not.* ad v. Θιετιάζ.

19. Θιέδω.] Ex Hom. *Il.* B. 382. & Schol.

20. Θίσκελα.] Hom. *Il.* Γ. 130. & Schol. Vid. sup. v. Θεσπέσιον, & *Not.* in v. Θίσκελον.

21. Θίσεις.] *δδοιπορίαν* interpretatur Schol. Aristoph. p. 170. [in *Ran.* ℣. 1060. ut *διαπορεῖσαι*, in *Nub.* ℣. 1193.] Sed repone suo loco; aut dele. IS. VOSS. Phot. Lex. MS. Θίσεις. πάσῃ. Conf. v. Ἰσοθίζεις, item v. Θίσιμ, & v. Θίσις.

22. Θεσμοθέται.] Vid. Harpocr. p. 136. [v. Ἡγεμονία] & p. 144. [in h. v.] SCHR. Vid. Etymol. Schol. Aristoph. ad *Eccles.* ℣. 290. & Æschin. *contr. Ctesiph.* p. 279. *sub fin.* quem laudat Kust. ad Suid. Conf. Suid. in v. Οἱ τοπροφύλακες.

23. Ἔθος νόμων.] Scribe & transpone: Θεσμὸς. ἴδιος, ἐπιτ. † Θεσμὸν, ἔθος νόμων. HEINS. Legerim ἐθεσμὸν. KUST. An ἔθος νόμιμον?

24. Θεσμοὺς.] Vid. Harpocr. & Ælian. *Var. H.* VIII. 10. SCHR. Vid. ibi Cl. Perizon. & Kühn. ad Pausan. l. IX. p. 784. Conf. Etym. M. v. Θεσμοθέται, & Cl. Kust. ad Suid. v. Δρακων. Glossæ MSS. in *Proverb. Θεσμὸς, νόμος, ὁ νομισμὸς ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος.* Vid. *Prov.* I. 8.

25. Τὰς αὐθ. ἢ ξένων.] Id est, *lignorum strues*. A Θίω, τίθημι, Θέτω, Θετικὸς. G. Magnus Bentlejus ad Callim. Fragm. 105. p. 358. negat hanc significationem, quam refert ad vocem Θωμὸς. Vid. inf. v. Θωμὸς. Supra Θωμὸς etiam expl. Δρμίζειν.

26. Θεσμοφόεια.] Vid. Serv. [ad Virg. Æn. IV. 58.] p. 130. Meurs. *Gr. Fer.* p. 151. SCHR. Refnus Θεσμοφόρια. Vid. Ill. Spanhem. ad Callim. p. 650. 677. &c. Photius in Lex. MS. Θεσμοφορεῖα· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις. Θεσμοφόρια· ἐνδύματα, Κάλαθοι· δενδράδες, Νηστεία· ἀφιερωμάτα, Καλλιχόρου. Locus est notabilis.

27. Θεσμοφόρος.] L. Θεσμοφόρῳ. ut Cyrill. IS. VOSS. KUST. Θεσμοφόρῳ etiam Phavor. & Suid.

28. Θίσπιν.] Tollendum: infra enim suo loco occurrit. IS. VOSS.

29. Γνώσομαι εἰ &c.] Ex *Iliad.* B. 367. ubi male εἰ, ut jam animadvertit Jos. Barnes. quamvis contra vitium sit Cl. *Jensius l. c.*

Θεσπέσιος. Θεῖος [1]. Θαυμαστός.
Θεσπεσίως. μεγάλως, πολλῇ [2]. Θείᾳ. τῇ ἐκ Θεοῦ βουλῇ.
Θεσπεσιώτερον. ἀξιολογώτερον.
Θεσπεσιδής [3]. πανικός.
Θεσπέσιοι. Θεῖοι.
Θεσπεσιαὶς. Θείως κεκιδμένον, ἢ διπλοῦν.
Θεσπεσιαὶς πῦρ [4]. τὸ Θείως κεκιδμένον πῦρ.
Θεσπεσίης. Θυσίαι. Θεοσέβειαι.
Θεσπίζει. μαντεύεται: παρφρονεῖ, ὀνειρώττει. νομοθετεῖ.
Θέσπι [5]. Θείαν, ἠδεῖαν, Θαυμαστὴ φωνήν.
Θεσπιφήμου. παρομίαν τινά.
Θεσπίζω. παροιμιάζομαι. μαντεύεσθαι.
Θέσπισμα. Θεῖον δόγμα. νομοθεσία.
Θεσπίσματα. μαντεύματα. καὶ τὰ ὄμματα.
Θέσπις [6]. ἀγαθὸν. ἀλκῆς. ἰσχυρὸν. ἡδεῖα.

Θε-

Θεσπιῳδός [7]. ἀλκῆς μάλις.
Θέσπις [8]. πόλεμος Βοιωτίας.
Θεσπρωτοί. ἔθνος, οἱ Θεσπρωτίαν.
Θέσπυλαι [9]. αἱ Κῶαι [10], οἱ Φιλῆται [11]. ἢ αἱ Φαρμακίδες [12].
Θεσσαλὸν [13]. τοῦτο παροιμιάζει, ποτὲ μὲν ἐπὶ ἀπάτης.
Θεσσαλῶσις. ὀναγασμὸς τις [14], οἱ Λάκωνες.
Θέσσαντο [15]. ἐζήτησαν. ἐπόθησαν. ἐπεθύμησαν. ἐνδύσαντο [16].
Θέσσασθαι [17]. αἰτῆσαι. κτήσασθαι ἐπεθύμησαν.
Θεσσάμενος [18]. δόμενος. ζητούμενος. αἰτούμενος.
Θεσσείδης [19]. Θέστορος παῖς, ὁ Κάλχας.
Θέσφατα [20]. Θείφατα. μαντεύματα, ἐκ Διὸς λεγόμενα. εἰμαρμένην ἐκ μαντικῆς λεγόμενα.

Θέ-

1. Θεῖος Θαυμαστός.] Scr. Θεῖος, Θαυμαστός. JUN. ARCER. Sic Ed. Hag. Etymol. & Suid.

2. Πολλῇ, Θείᾳ.] *L.* Διὰ Θείαν. HEINS. Ob præced. μεγάλην nihil muto. Conf. v. præc. & inf. v. Θέσφατον.

3. Θεσπεσιδὴς.] Pro Θεσπιῳδὸς, quod infra: de quo vid. Spanhem. ad Aristoph. *Plut.* ν. 9.

4. Θεσπεσιαὶς πῦρ.] Hom. *Il. M.* 177. Vid. Etym. & Suid. Cyrill. Lex. MS. Θεσπ. πῦρ. πῦρ, ὁ κόλαφος.

5. Θέσπι.] Hom. *Od. A.* 328. - - - φησὶ τινὰν Θέσπιν ἀοιδὸν. Huc Hesych. respiciens Θέσπιν interpretatur ἡδεῖαν, i. e. *dulce*, sive *suave* canticum. KUST. Vid. Etym. M. & sup. ante Θεσπέσιον.

6. Θέσπις.] Supra vitiose Θεσπὶ. KUST. Conf. v. Θέσπιον.

7. Θεσπιῳδὸς.] Vid. sup. v. Θεσπιοιδὸς, ibique *Not.*

8. Θέσπις.] *L.* Θέσπος, ex ordioe literarum. Attamen neque *Thespi* fluvii quisquam alius meminit. IS. VOSS. Suid. Θεσπιάς, πόλιν. Steph. Byz. Θέσπια, πόλις Βοιωτίας. Vid. ibi Luc. Holsten. Cogitabam aliquando, num ex Steph. refingendus esset Hesychius, ut πόλεμος, pro πόλις, ex compendio scribendi natum sit. Sed nihil temere mutandum.

9. Θέσπυλαι.] Id est, *venerdæ*, *venerandæ*, *vomeæ*. An Θέσπελαι? G. Leg. Θεσπελαί. JUN. (vid. & *Anim.* p. 400.) SOPING. SALM. HEINS. IS. VOSS. KUST. *L.* Θεσπελαί. Suid. Θεσπέλαι γυναῖ. ἀπὸ τῆς φαρμακίδου. Δηλόπουλος δὲ οἱ Θεσπέλαι ὡς γόητες, *ut magi*. Veneficæ scil. in Thessalia insignes, teste Apulejo. Cur autem Cæ dicantur, non capio; nisi & hm veneficio notabiles. *Philetas* autem Cous fuit, teste Propertio. Sed hic non Poëta ille intelligitur, verum Grammaticus, cujus & alibi meminit Hesychius. VALES. De variatione accentus [Θεσπελαί, an Θεσπέλαι] vide Suid. VERW.

10. Αἱ Κῶαι.] Forte a fraude & astuta callidítate, a qua *Thessali* (quod mox notabimus) vulgo male audiunt, ut & *Cæ*, qui & *Meropes* dicti, teste Hesychio in voce: quod nomen *Thessalis* itidem datum. Vide huc elegantissimi Jac. Mof. Brlosii *Epist.* p. 176. 180.

11. Παρὰ Φιλήτᾳ.] Pessime Phavor. Φιλοκλεῖ. De Phileta vide *Not.* penult. Addo locum Strabonis l. XIV. p. 657. fin. ubi unus de nobilibus Cois dicitur Φιλήτας, σοφιστὴς ἄμα, καὶ κριτικὸς. Conf. G. J. Voss. *Instit. Poët.* L. III. §. 5. p. 52.

12. Φαρμακίδες.] Schol. Aristoph. ad *Nub.* ν. 747. Ὡς καὶ τὰς φαρμακίδας, Θετταλὰς καλοῦσι. KUST. Vid. *Not.* antepenult. & Lucian. *Dial. Meretr.* IV. p. 522.

13. Θεσσαλὸν.] Interferenda est vox νόμισμα, ut in *Adagiis* noltris [I. 6] docuimus ex Suida. [JUN. *Anim.* p. 400. Leg. Θεσσαλὸν νόμισμα, ex Suida. Vel Θεσσαλὸν φέρημα, aut σύφισμα, ut apud Euripid. SOPING. (*plenius*) Vid. Zenob. p. 87. Meurs. *Spicileg.* in Theocrit. p. 69. Jun. *Adag.* v. *Thessalicum nummisma*. p. 351. [1157.] SCHR. Leg. Θεσσαλὸν νόμισμα, ex Suida. VALES. HEINS. SCHOTT. (ad Suidæ *Prov.* VII. 80. p. 444.) Sed ego apud Suidam invenio, Θετταλὸν σύφισμα. Sic & Zenobius. Et hoc verum puto; quia sic Eurip. in *Phœniss.* VERW. Ergone quis animum inducat, tot Viros eruditos male ex Suida citasse Θεσσαλὸν νόμισμα? Scio, quid *Perverjum* deceperit. Quæsivit Θεσσ. per duplex sigma, secundum alphabeti ordinem. Sed non adendit, consonantes duplices cum simplicibus eadem serie passim conjungi in Suidæ Lexico. Atque ita ante v. Θέσπεσος, non tantum legitur Θεσσαλὸν σύφισμα, sed etiam Θεσσαλὸν νόμισμα, cum hac expositione: παροιμιακὸν τὸν, ἐπὶ τῶν ἀπίστων. Eadem habet Phavor. & Photius in Lex. MS. nisi quod Θεσσαλὸν scribat. Hinc itaque νόμισμα in Hesych. supplent Viri docti. Et recte: quamvis σύφισμα quoque non displiceat, ut inf. Θετταλὸν σύφισμα differte Noster, perinde ac Vatican. Append. *Conf.* IV. 6. pro quo Suid. Θετταλὸν σύφισμα, ut & Zenob. IV. 29. (*Kuſt.* bis errat in centenario numero.)

Ad quem A. Schott. (post *Soping.* quod conferat Schrev.) ex Eurip. *Phœniss.* Θεσσαλὸν σύφισμα profert, quæ lectio Doctis in Gallia Viris fe maxime etiam commendavit. Sic enim illi in *Specim. MS.* „ Deeft hic vox, quam exhibe„ bit tibi ν. 1416. Eurip. *Phœniss.* - - - τὸ Θεσσαλὸν δεῦ„ τερὸν σύφισμα &c. Legendum igitur: Θεσσαλὸν σύφισμα, „ τὸν παροιμιῶδες, &c. Tædet huc referre omnia quæ „ Scholiast. Eurip. hic differit de callidnate Theſſalorum. „ Quam male, & quo jure male audirent, multis docet„ bit Aristoph. „ Vid. Schol. in *Plut.* ν. 321. ibique Ea. Spanh. & Hemst. & in *Nub.* ν. 747. Conf. Nob. Brodæum, laudatum ad v. præc. & Ez. Spanh. ad Julian. p. 210. In Ed. Schrev. Θεσσαλὸν τὸν conjunctum erat; de quo Cl. *Jens.* p. 115. *Luc. Hes.* „ Nil muto. Ubi quid oppido „ fraudulentur, ac malefice actum fuerit, recte *Interpres*, „ Θεσσαλὸν τὸν, q. d. *tale quid* Θεσσαλικὸν factum esse. „ Sed oppido fallitur V. Cl. quum priores etiam Edit. diſtinguunt post Θεσσαλὸν.

14. Ὀναγασμός τις.] *L.* ὀναγωγός τις. SOPING. GUYET. *L.* ὀναγωγός τις. VALES. PALMER. Nam ὀναγωγὸς non eſt vox Græca: niſi ω interferitur, ut in ἐκφαντοφορία, quod vide in Ἐκά. Sed ὀναγάζω poſtea reperi apud Paſan. *Eliac.* I. VALES.

15. Θέσσαντο.] Conf. v. ſeq. KUST.

16. Ἐνθέσαντο.] Non ea eſt ſignificatio ἢ Θέσσαντο, ſed ἢ Ἔσσαντο. Vid. ſup. v. Ἐπιδήσεσθαι. Ἔσσο, &c. Reſpexit ergo ad Hom. [*Il. Z.* 383. *Od. Ω.* 466. 499.] ubi pro Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο &c. ſcriptum fuiſſe crediderim *in* quibuſdam Homeri exemplaribus: Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔσσαντο. Ea verba, quia tunc temporis nulla erant accentuum ſigna, nec intervalli quidquam inter ſingula verba, ſic legiſſe videtur Hesychius, ſive alius quis, a quo ille mutuatus eſt: Αὐτὰρ ἐπεὶ Θέσσαντο. Sic pro Θέσσεσθαι, & Θέσσασθαι, quando ſignif. παθεῖν, & πεπόνθασι, leg Ἔσσεσθαι, & Ἔσσασθαι Vid. Ἔσσαν, Ἔσσεν, Ἐσσόμεθ. &c. BENTL. ad Callim. p. 469. Male Heſych. v. Θέσσαντο explicat, ἐνεθέσαντο: pertinet enim ad Ἔσσαντο, quod Heſ. cum Θέσσαντο confundit. KUST. Vid. ſup. v. Θέσσατο, ibique *Not.* Neque enim accedendum puto Cl. *Abreſchio*, cui ultima hæc expoſitio comparanda videbatur cum phraſi, Θεὸς ἔσσα, pro αὐτοῖς, *ſuaviter*. Vid. *Miſc. Obſ.* X. 1. p. 6.

17. Θέσσασθαι.] Inſ. Θυσάσθαι, αἰτιάσθαι. Ἐρίσαι. Et: Θυσάσθαι, αἰτιάσθαι. GUYET. Vid. & Euſtath. *Il.* p. 652. SOPING. & ſup. v. Θασάσθαι. [quod tamen plane aliud eſt.] SCHR. Leg. Θέσσασθαι & mox pro Θασάσθαι, lege Θυσάσθαι. Paullo ſuperius recte habetur Θέσσασθαι. Apollon. Rhod. *L.* I. 824. Οἱ δ' ἄρα Θυσάσθαι πάλιν ἠθέλον &c. Ubi Schol. Θυσάσθαι.] ἢ αἰτήσασθαι ἀναπαύσεως, αἰτούμενοι. Θέσσ. γὰρ, τὸ αἰτεῖσθαι παρ' Ἡσιόδῳ· - - - - Θυσάσθαι χρειὼ Κλεοδώρη ἀνδρὶ μίγεσθαι.

Καὶ Ἀρχίλοχος·

Πολλὰ δ' ἐπῶν ἐκόντα σοφὰ λόγῳ ὑπὸ κεύθων
Θυσάσθαι γλυκερὸν νόον &c. *L.* BOS *Obſ. Crit.* p. 164.

Lamb. Bos in *Obſ. Crit.* p. 164. ſcribi jubet Θέσσεσθαι; & mox Θυσάσθαι, pro Θυσάσθαι. Sed ego nihil mutandum censeo. Nam Θέσσεσθαι eſt præſens; at Θέσσασθαι eſt Aor. I. Poëticus, pro Θέσασθαι. Caterum Θέσσεσθαι, vel Θέσσασθαι, ſignificare αἰτήσεσθαι, τυγχάνειν, teſtatur etiam Schol. Apoll. Rhod. ad *L.* I. 824. Ab hoc verbo Θέσσασθαι eſt compoſitum ἄθεσ-τος, i. e. *durus*, *inexorabilis*: quod vide ſupra hoc loco. KUST. Θέσσασθαι retinendum eſſe, jam olim quoque notaveram. Cetera conf. Ea. Spanh. & R. Bentl. ad Callim. *H. in Cer.* ν. 48. item *Not.* in v. Λιτέσθαι, & v. Ἀπολέσσεται, Πελέσσεις, &c.

18. Θυσάσθαι.] Vid. *Not.* præced. KUST.

19. Θεσσείδης.] Ex Hom. *Il.* A 69. & Schol.

20. Θέσφατα. Suid.] Apollon. Schol. p. 77. [ad Arg. II.

Θίσφατον [1]. πολύφατον. ὑπὸ Διὸς προφαλισμῶν. Θῶν. μέγα. λέγε. ἄπαρκτον. τὸ ἐκ Διὸς μάντευμα, προφητεία.

Θισφατεῦται. Διοφαντίζει, μαντεύεται. ἀδιακαλεῖ.

Θετή [2]. ποιητὴ θυγάτηρ.

Θετής. πολιτικὸς. πρόκτης.

Θέτις [3]. ὁ προβάτων π.

Θελκτόν. τὸ ὁρωλόμβιον γαυλάριον.

Θέπε [4]. ἡ μήτηρ Ἀχιλλέως. ἢ ἡ Θάλασσα. ἡ δὲ γῆ λέγεται, Τηθύς [5].

Θετόν [6]. εἰσποιητὸν, ἢ γνήσιον.

Θετταλικὰ [7] ἄκρα. τοῦτο εἴρηται, ἀφ' τοῦ πέρυσας [8] ἔχειν τὰς Θεσσαλικὰς χλαμύδας. Πτέρυγες δὲ καλοῦνται, αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι, ἀφ' τοῦ ἱσταμένου πέμπεσθαι.

Θετταλικὴ [9] ἔνθεσις. ἡ μεγάλη.

Θετταλικὸς δίφρος [10]. Διάφορος εἰσὶ τοῦ κάλλει οἱ Θετταλικοὶ δίφροι· ἴδιον γάρ τι γένος αὐτῶν κατασκεύασμα.

Θετ-

Θετταλίδες [11]. Ὑπόδημα τι. Κρῆτες.

Θετταλὸν [12] σύφισμα, παροιμία, ἐπὶ τῶν σοφιζομένων λεγομένη, ἢ μὴ θύσαντα γούπτειν.

Θεὸς δίκης τρίχα.

Θήλυας [13]. Θήλεας. Κρῆτες.

Θλιμμοσία [14]. ἀπαρχή. οὐσία [15]. ἢ ὁ λαμβάνειν οἱ ἱερεῖς χρέας, ἐπειδὰν θύσῃ. Διὸς μᾶζα.

Θλιμμοσιάζειν. Διὸς γλῶσσ ἀναφέρεται.

Θλῖξαι [16]. Ἀπόλλωνος ἐστὶ.

Θλίψασθαι [17]. θραυσθῆναι. διόξασθαι.

Θλίψαι [18]. θραῦσαι.

Θλυσμοὶ βα. θραυσμοὶ βα. φθεξόμενα. πλυσμοὶ μοῖα [19].

Θλῦπι [20]. σκαράδι [21]. Ἰσπαύαξ.

Θόαν [22]. βαδίζων, τρέχων.

Θώμαξ [23]. τὰ θεοπαθαγήεια.

Θεῶν ἀγορά [24]. παροιμία, ἐπὶ τῶν πλημμελούντων λέγουσι αὐτοί [25], ὡς ποιοῦντων ὑπερβολὴν, ὅσον οἱ Διὸς τῆς ἀγορᾶς. καὶ πάρος Ἀλλιῶν [26], ἀπὸ τοῦ συναγωγίμου [27] παρο-

II. 196. Θίσφατον δὲ, τὸ ὑπερμέγεθες.] SCHR. Vid. sup. v. Θεόφατος, item v. Θεοπρὸς.

1. Θισφάτων.] Vid. Hom. *Il.* Θ. 477. ibique Schol. coll. v. Θεοπρὸς, & *Not.* prae.

2. Θετὰ.] Vid. mox v. Θεῦς.

3. Θέτις.] Vid. Harpocrat. p. 145. [in v. Θίνες.] SCHR. Conf. H. Valef. ad Harpocr. & mox *Not.* in v. Θεῦς. Cl. *Hemsterhusius* pro ὁ προβάτων τι legit, ὁ ποιμήν. Vid. v. Θοῦς, Θόες, &c.

4. Θέπε.] Ad Θετὸς, supra. G.

5. Τηθὺς.] Ex Hom. Schol. *Il.* Ξ. 201. unde infra: Τηθὺς ἡ γῆ. Adi locum.

6. Θετὸν.] Sup. Εἰσποιητὸν. Διὸν, ποιὸν. Vid. Etym. M. v. Θεῦς τὸν, & fup. v. Θετὴ. Photius in Lex. MS. Θέτος ὁ εἰσποιητὸς· Σοφοκλῆς· Θετὸς τοῦτο. Μάνιος δὲ Θέτος, ὁ ἐκ τοιούτου λαοῦ ὤν. Conf. Harpocr.

7. Θετ. συγγρ.] Vid. Diogenian. [V. 21.] p. 221. Salmaf. ad Tertull. *de Pall.* p. 57. 58. [five 111. 112.] Franciſc. Franc. [l. c. Salmaſ. *Conſue.* A. Cercoëtii, five Petavii] p. 47. SCHR. Pollux l. VII. *ſect.* 46. Τὰς δὲ Θετταλὰς χλαμύδας, Θετταλικὰ συγγρ. ἀναμφίζω. Vid. etiam Etymol. & Euſtath. [p. 331. 14.] & Noſtrum ſup. v. Ἀντιθετταλίζ. KUST. Θετ. συγγρ., ut Nofter, habet Zenob. Vatic. II. 14. p. 28a. Suid. Θετ. συγγραφεῖς. Plura de iis vide apud H. Jun. *Adag.* I. 5. H. Steph. *Not.* ad Eraſm. *Adag.* I. 3. 11. A. Ruben. *de Re Veſt.* II. 7. Interpp. ad Pollux. X. 124. in primis Cl. Hemſterh. in *Add.* ad p. 1304. quem adi, ſis.

8. Πτέρυγας.] Eraſmi, de *veſtibus manicatis*, quas χειριδωτὰς Graeci vocant, cogitantis, errorem caſtigavit H. Steph. *l. c.* & A. Schott. ad Suid. *Prov.* VII. 78. Zenobius Vatic. *l. d.* πτερύγιον. Suid. πτερύγιον, ubi πτέρυγα corrigit Hemſterh. *l. c.* ut Noſter & Etymol. Conf. inf. v. Πτέρυγας, & v. Προύργου.

9. Θετ. ἔνθεσις.] Hermippus Μαίοσι, apud Athen. l. X. [p. 418. D.]

Ὁ Ζεὺς δὲ τίνων οὐκ ἐπιτυμβίδιος·
Μάρσι, (forte Μυσῶν) ξυπίστατε τὴν Θετταλικὴν
ἔνθεσιν. SOPING.

Theſſalica buccella. Athen. l. IX. c. 4. [immo l. X. p. 418. C.] Πάντα Θετταλοὶ ἐς σιτοφάγον διέκειντο. Et mox [ante verba ſupra allata:] Ἔλεγον δὲ τὴν Θετταλικὴν ἔνθεσιν, τὸν μεγάλον. KUST. Adde ex Athen. L. II. p. 47. B. illud Antiphanis: Ἀνὴρ γὰρ ἐξέτασιν ἔχει. l. c. *famelicus.* Reſpondet alter: Θετταλὸν λέγεις κομιδῇ γ' ἄνδρα. Photius in Lex. MS. Θετ. ἔνθεσις. ὁ μέγας ψωμός. pro quo Euſtath. ad Hom. *Il.* A. p. 857. 31. ὁ μεγάλη τροφή. Vid. ſup. v. Ἔνθεσις, & v. Ἀντιθετταλικὸν.

10. Θετ. δίφρος.] Vid. Pollux. l. VII. *ſect.* 112. & l. X. *ſect.* 47. 48. KUST. Utrimque Vid. Interpp. ut & Erotian. p. 25. in v. Ἐδικὸν.

11. Θετταλίδες.] L. Θετταλίζει, aut Θετταλίζων. IS. VOSS. Nihil mutandum: niſi malis, ob iter. ordinem, in ſing. num. ut Phot. Lex. MS. Θετταλὶς, ὑπόδημα τοιόν. Sed ita invenit in loco quodam Auctoris.

12. Θετταλὸν σύφισμα.] Vid. Caſaub. in Athen. [I. 9.] p. 30. SCHR. Alii Θετταλὸν σόφισμα. Conf. *Not.* ad v. Θασιακὸν, ſupra. Verbum Αἰσυμνᾶσθαι, in fine, Lexicis eſt ignotum.

13. Θήλυας.] Cretenſes nimirum pro ν adhibebant λ. Vid. ſup. v. Αἰόλεα, Αἰόλεια, Αἶρα, Ἀδολὶς, & ἀδόλιος.

KUST. Conf. omnino Canin. *Hellen.* p. m. 117. *Ed. Cren.*

14. Θλιμοσία.] Solis Heſychii auctoritate proſtat in Lexicis. Reperitur in Callimach. *Epigr.* XXXII. 4. Adjective Θλιμοσία ἱερὸν Apollon. Rhod. III. 676. ubi Schol. ὡς διὰ μοιμογράφου τόπου. Heelzlin. ibi Θλιμόσιον Lexicis addendum notavit. Conf. ſup. v. Θεῖμαρες, pro quo Θλίμαρες apud Pindar. Dorice: de quo plura Æm. Portus *Lex. Pind.* p. 854. 855. Conf. *Not.* ad v. ſeq. Θλῖξαι.

15. Οὐσία.] An Ἐνοσία? Saepe haec duo confuderunt. Vid. Cl. Kuſt. ad Ariſtoph. *Equit.* ν. 303. & ſupr. *Not.* in v. Δία πτῦον.

16. Θλῖξαι.] Feſti hujus meminit Pindari Scholiaſtes, cum alibi, tum ad *Nem. Od.* X. ν. 82. quod ideo moneo, quia locus ille fugit diligentiam Meurſii in *lib. de Feſt. Graec.* v. Θυσῖναι. KUST. Vid. ſup. in v. Θυσῖναι. Clariſſimus locus eſt apud Schol. Piod. in Olymp. IX. 146. Ἄγει δὲ τὰ ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἑορτὴν, Θυσῖναι καλούμενα. Hic *Apollinis* expreſſa mentio, in ceteris locis non obvia. Addo Pauſan. l. X. p. 595. Ἔστι τοῦ Ἀπόλλωνος Θυσῖναις Παλλαντίοις ἱερόν. - - - - τοῦ ἀγῶνα ἐπιτελοῦσι Θυσῖναι τοῦ Ἀπόλλωνος. Saepiſſime vero ο & υ, five potius ου & ω, in compoſitis a voce Διὸς permutari notum eſt; ut Θιλλαῖος, pro Θυιλλαῖος, apud Gruter. *Inſcript.* p. CLXXXV. 6. 7. & Suid. Θιλμοσία modo, pro Θυμοσία, &c. Conf. *Not.* Menag. ad D. Laërt. IX. 116.

17. Θίεσθαι.] Hom. *Il.* A. 700. & Schol. Vid. Suid. v. Θιάσθαι, & ſup. v. Θοῦ.

18. Θίσαι.] Ariſtoph. in *Equit.* ν. 483. Θλῖξαι. PERG. Θίσαι Hom. *Il.* Φ. 623. ubi Schol. θρῦψαι, pro quo hic θραῦσ. tamen non mutandum: eſt enim 2. perf. Fut. 2. Indic. Med. pro quo Schol. Aor. 2. Subj. Act. utitur.

19. Παλιγμοῖα.] Dubium videri poſſet, num caſtigatio ſit, an vero forma tantum analogica indicium, ut ſaepius. Nam a Διὸς eſt Διόθεν, ut a πάλαι, παλαιόθεν. Prius tamen praefero: ut reſpexerit locum ſcriptoris, ubi *fuga navibus petenda* proponitur. Conf. etiam Doct. Jac. Merrick. ad Tryphiod. ν. 605.

20. Θλῖπτο.] Id eſt, Τρῖβον. [Vid. inf.] IS. VOSS.

21. Σκαράδι.] L. σκαρίδι. JUN.

22. Θόαν.] Vid. *Not.* in v. Θέαν ἐπὶ ἅρ.

23. Θώμαξ.] Pro Θειώμαξ, a Διὸς, *fulphur.* In luſtrationibus enim *fulphur* adhiberi ſolitum fuiſſe, notum eſt. Conf. inf. v. Πεμπάζεσθ. KUST. Vid. ſup. in v. Ἀκρομάζεσθαι, Θέειον, Θοῦτις, & v. Θειάζει.

24. Θεῶν ἀγορά.] Vid. Zenob. [IV. 30.] p. 88. Diogenian. [V. 22.] p. 221. SCHR.

25. Λέγουσι αὐτοί, οἱ.] Refcribo, λέγων, ἐπὶ τῶν πολλῶν &c. e Zenobio. SCHOTT. (ad Suidae *Prov.* VII. 76. p. 442.) Scribe ex Zenobio, unde Heſych. ad verbum ſumſit: τελευτ. τὸ λέγουσι ἐπὶ τῶν πολλῶν &c. VALES. L. αὐτῶν πολλῶν &c. Vid. Zenob. HEINS. Suid. τελευτ. τὸ λέγουσι ὡς τῶν ὑπερέχοντων. Sic & Phot. Lex. MS.

26. Τέως Ἀλλιῶν.] Corrige: τοῦ Ἀγυιᾶ, τέως Ἀλ. HEINS. Vid. ſup. v. Ἀγυιᾶ Ἀγυ. & Ἀγυιᾶ θεῶν, ubi etiam dicitur τέως Ἀλλιῶν. Apud Suid. tamen v. Καὶ ὡς ἄγ. ut & apud Zenob. Vatican. II. 24. vocatur τέως ὡς πλεῖστον. Facile autem ſubauditur in his poſtremis Θεῶν ἀγορᾶ, nec opus eſt repetitione.

27. Συναγωγίμου.] Male apud Zenob. συμεγαλίου. HEINS. VERW. Sed recte Heſych. locum Athenienſem, τὴν Ἀγορᾶν ſcil., appellari tradit διὰ τὸ συναγωγίμου. VERW.

θεσπαρθιδώνθ.

Θεῶν [1] ἐπὶ Καλλιχολώνῃ. τόπος ἐστὶ ἡ Τροίας ὑψηλός.

Θεῶν οἱ γόνατα κεῖται [2]. πεζεύει τῷ θεῷ, καὶ οἱ τῇ δυνάμει αὐτοῦ καὶ ἐξουσίᾳ κεῖται.

Θεωρία [3]. ὄψις, θέα.

Θεωρίδης. αἱ ἐκ τῆς Διόνυσον Βάκχαι.

Θεωρικὰ χρήματα [4]. τὰ εἰς θεῶν πομπὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα οἱ πᾶς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. ἅπερ οἱ τοῦ θεάτρου ἐπῆρχε τὸ, καὶ ἐν τοῦ θεάτρου συνήγετο ἀπὸ μισθωθέντος τόπου.

Θεωρικὸν [5] χρῆμα. τὸ εἰς θεῶν πομπὴν ἢ ἑορτὴν διδόμενον, θεωρίας ἕνεκα, τοῦ δὲ τοὺς πένητας μετέχειν τῆς θεωρίας. ἢ πάντα τὰ ἀργυρώματα, Θεωρικὰ ἐλέγετο.

Θεω-

1. Θεῶν ἐπὶ Καλλιχολώνῃ.] Lege Θεῶν. PALM. [in *Ed. Schrev.*] Scrib. Θέων ἐπὶ Καλλιχολώνῃ. Hemistichium *Il.* γ. [53.] Λάπτετο πᾶς Σιμοῦντι θέων ἐπὶ Καλλιχολώνῃ. Grammaticus autem solam postremam vocem interpretatur, sive ut sæpe alias, sive vitio ὃ ἐπιτρέπουσιν & hic & sæpe. Ita autem integrior erit, si vocem Θέων, quæ paulo ante ordine literarum vitiato legitur, exponens huc retrahas & scribas: Θέων, πέζων, βαδίζων. . . . . Θέων ἐπὶ Καλλιχολώνῃ· Καλλιχολώνη δὲ, τόπος &c. HEINS. L. Θέων (*currens*) ἐπὶ Καλλιχολώνῃ. ex Hom. *Il.* γ. 53. Vid. etiam Schol. Hom. ad *Il.* Κ. 160. KUST. *Palmerius*, qui Θεῶν legendum iussit, non debuisset gravius mendum intentatum relinquere. Legi debet: Θεῶν (sive Θέων) ἐπὶ Καλλιχολώνῃ. Infra etiam suo loco apud Hesych. Καλλιχολώνη reperitur. In nostris Edd. rectius legitur *Il.* γ. 53. . . . Θέων ἐπὶ καλλιχολώνῃ. Aristarchi editionem sequitur fortassis Hesychius: is enim, quod ad ipsum loc. docet Schol. ἀντὶ τοῦ θεασαμένων, τὸ χορεύειν θεῶν λέγων. Erat autem *Callicolone* locus excelsus in campo Trojano, ab illo non longe remotus, qui Homero Ὀρμηνὶς dicitur, *Il.* Κ. 160. ubi Schol. locum fuisse monet in campo Trojano, ἐν ἐπιφανεστάτῃ καλλίστῃ Θρωικίδι, ἐν ᾗ καὶ ἕτερος Καλλιχολώνη. Adde *Il.* Α. 56. & Hesych. in Ἐπὶ Σθενέλῳ πεδίον. VALKENAER in *Misc. Obs.* VIII. 2. p. 161. 162. Recte Viri Docti; ut rescribendum curavi. Longe diversa, & prorsus a vero aliena *Palmerius* cogitaverat, cujus verba integra, a Schrevelio omissa, adponam. Ita fonant: „Legend. Θεῶν ἐπὶ ἄμα „ (sic) κολώνῃ, distinguendo. Id est, *Decurrat ad mare col-* „ *lis*. In ἄμα reduplicatur Α, metri causa. Sunt enim ver- „ ba Poëtæ cujusdam, ut credo. Ordo autem postulat „ ut legatur Θέων." „

2. Θεῶν οἱ γόνατα κ.τ.λ.] Hom. *Il.* Υ. 514. Diog. Laërt. l. VI. *segm.* 66. Quod Jos. Scaligero familiare in *Epistolis*. Conf. sup. v. Ἐ πάντα κρατεῖ, item v. ἐ γόνατα.

3. Θεωρία.] Vid. sup. in v. Θεαν.

4. Θεωρικὰ χρ.] Vid. Harpocr. & Meurs. *Panathen.* p. 21. SCHR. Conf. Etymol. M. Suid. & v. seq. item in fine v. Θεωρεῖ.

5. Θεωρικὸν &c.] Vid. *Not.* præc. Adde Ammon. v. Θεωρεῖ, & Polluc. VIII. 113. ubi vitiose legitur πομπέμασι, pro . . . . μασι, ut mox ἀργυρώμασι, item in v. Θεωρεῖ. Lucian. *Timon.* p. 150. sive 162. *nov. Ed.* Ἀργύριον τὸ Θεωρικὸν dixit. Ubi vid. Interpp. Conf. sup. in v. Ἀφορμὴ χαλκοῦς.

6. Θεωρικός.] L. Θεωρίς. STEPH. Recitus Θεωρίς. Θεωροὶ autem appellabantur legati sacri, sive legati, qui religionis causâ, cum victimis, donariis, aliisque sacrorum apparatu, solenniter aliquo mittebantur. Hi pro diversis ad quas ablegabantur locis, diversis insignibantur ornamentis. Nam qui in Delum quotannis ab Athenienſibus mittebantur (de quibus agit Plato in *Phædone* p. 58 *Ed. Serr.*) dicebantur Δηλιασταί: qui Delphos, sive ad Apollinem Pythium, Πυθιασταί: qui ad ludos Isthmios, Ἰσθμιασταί: & sic alii forte aliis nominibus, ut Ὀλυμπιασταί, Νεμεασταί. Pythiastarum mentio fit apud Hesych. supra v. Ἀσεφεῖ. De Deliastis vid. Ez. Spanh. ad Callim. *H. in Del.* γ. 314. [& sup. suo loco.] Isthmiastarum mentio est apud Hesych. nostrum v. Ἰσμιάδι, ubi Æschylus citatur ἐν Θεωροῖς, ἢ Ἰσθμιασταῖς. Confer etiam Henr. Vales. ad Harpocrat. v. Θεωροί. KUST. Θεωρὸς exhibent etiam A. van Dale *Diss.* VI. *de Antiq. & Marm.* c. 4. p. 484. & J. C. Biel in *Bibl. Bremens. Cl.* III. *Fasc.* 4. p. 659. qui de primitiis solenniter transmissis plura ootat, §. 8. & 9. simul ex Philone p. 728. observans, sacros ejusſemodi legatos ἱερομνήμονας dictos esse: qua voce carent Lexica. Plura de τοῖς Θεωροῖς, præter laudatos Anctores & Thom. Mag. Mœrid. Atticiſt. Erotian. Polluc. Interpp. ad II. 55. &c. dabunt Suid. Ulpian. *Enarr.* in Demoſth. p. 180. A. Hesych. v. Ἀχάνες, & v. Ἀσεφεῖ δ' ἄρα. Reinef. *Var. Lect.* L. III. p. 463. Suicer. *Thes. Eccl.* v. Θεωροί, Interpp. ad Thucyd. V. 16. p. 328. *nov. Ed.* & quos illi laudant plures. Conf. *Not.* præc. & in v. Θεωροί, & Doct. Viſitenar. *Animadv.* II. 3. ad Ammon. v. Θεωρεῖς.

7. Θεωρὸς. ὁ Ἀπόλλων.] Ex ea causâ, quam narrat Plato in principio *Phædonis*. SOPINGIUS. Locus Platonis eſt p. 44. Conf. Kuſt. ad Suid. v. Θεωρίς, & *Not.* ad v. ſeq.

8. Θεωρίς. κύριον ὄνομα.] Vid. Harpocrat. [& Said.] Plutarch. *Thes.* p. 12. SCHR. Θεωρὶς fatidicæ nomen proprium apud Demoſth. *Orat. I. contra Ariſtogit.* p. 500. extr. qui reſpicit Harpocrat. Similiter Plutarch. *Demoſth.* p. 852. Ε. ἐ ἱερείαν Θεωρίδα memini; ut navis Θεωρίς, in loco quem *Schrev.* intempeſtive adduxit. Apud Suidam Θεωρία quoque eſt ὄνομα κύριον: quam & Hesych. mox reſpexiſſe videtur. Eidem Θεωρίαι ſunt *lupanaria* (ubi vid. Kuſt.) & Θεωρὶς eſt nomen proprium hominis perditi, qui, ut elegans erat *formarum ſpectator*, Corinthi degebat propter meretrices. Mentio ejus frequens eſt apud Ariſtoph. cujus vide Schol. ad *Equit.* γ. 605. Ceterum de nave *Theoride* ad Suid. h. v. & in v. Σακόφυτα φλοιεσφ. Conf. Meurſ. *Thes.* c. 16. *ſub fin.* & quæ mox in v. Θεωρεῖ. Supra: Θεωρεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Διόνυσον Βάκχαι. Aliam ἐ Θεωρίδ- ſignificationem exhibet v. ſeq.

9. Σαμωνία.] An legendum Σαμωνὶς? KUST. HEMSTERH. Sic differre Edit. Flor. quam lectionem recepi. Poſt Θεωρὶς autem ειλείων εἰρεσίαι poſui. Senſus eſt, vocem Θεωρὶς etiam pro Θεωρίδι adhibitam eſſe: vel potius, ut Θεωρὶς eſt nomen proprium, ſic & Θεωρὶς. In ſegq. indicat, *amicam* illam (τὴν ἐρωμένην) quæ proprio nomine *Theoris* dicta, *genere Sicyonem* fuiſſe.

10. Θεωροί.] Vid Harpocrat. p. 146. Polluc. p. 6. Æſchyl. Schol. p. 113. [in *Sept. cont. Theb.* γ. 864.] & 170. [in *Eum.* γ. 13.] Boardeloc. in Heliodor. p. 33. SCHR. Conf. H. Steph. ad Polluc. II. 55. Schol. *Callim. ad Ioeum* laudatum ad v. Θεωρικὸν, *ubi plures excavimus*, & inf. in v. Ἰαχήσασα. Ita Muhammedani *Sophos* vocant, i. e. *contemplantes*, qui Platoni & aliis Θεωροὶ, i. e. Θεαταὶ, ἢ φροντιζοντες περὶ τὰ θεῖα. Æſchyli loca, a Schrev. notata, ad *Theoridis* nomen pertinent; de qua paulo ante.

11. Τῶν δὲ, δ' ἢ ἔασι Θεωροὶ εἰσὶ, τῇ Θεωρίδι πᾶσι, apud Polluc. II. 55. Pro ἔασι ſcribend. ἴασιν, vel ſaltem ἔασιν, cum ſpiritu aſpero. Hoc ab ἴημι, illud ab εἶμι. Conf. Thom. Mag. v. Θεωρὶς, ubi ἀναχθέντες, quare ἔασιν recepi.

12. Διαπεμφθέντα.] Ald. male, Διαπεμφθέν. Vid. ſup. *Not.* in v. Θεωροὶ πρεσβ. & v. Θεωρεῖ χρ.

13. Θεωρεῖν.] Reſpicere videtur ad II. *Marc.* IV. 19. ubi de quinquennali agone Tyri: Ἀνέπεμψε ἐκεῖσε ὁ μοιρὸς Σεραπίων, &c. De quo loco vide Heribert. Rosweyd. *Not.* in D. Paulin. p. 811. cui tamen non adſentior, Θεωρεῖν ab Hesych. etiam dici *ſacrorum editores*, ſeu *ſacrorum curatores*. Θεωροὶ enim ſunt Θεαταὶ quoque; ut monuit Noſter ſup. & οἱ φροντίζοντες &c. commode dicuntur, quibus ea ſacra curæ cordique ſunt, quique illa ſerio contemplantur ac meditantur. Inf. Φροντίσαντες. . . . μυσταγωγοὺς. Conf. Polluc. I. 1. 18. & omnino Thom. M. v. Θεωρὸς, ubi inter alia: Λέγεται δὲ Θεωρὸς, παρὰ τὸ αἰεὶ τὰ Θεῖα ῥᾴδιον, καὶ ἀδιάπτωτον αὐτῷ φυλάττειν. &c.

14. Θεῶνις.] Θεῶνις Ariſtot. *de mir. auſcult.* p. 946. *Ed. Gen.* HEINS. L. Θεᾶνις. IS. VOSS. *Berkelius* ad marginem exemplaris mei notavit: „ Literarum ordo „ poſtulat, ut ſcribatur Θεᾶνις, uti etiam apud Ariſtote- „ lem legitur *de Venerorum ſitu*, p. 946. „ HEMSTERH. Confer omnino *Not.* ſeq.

15. Θέᾶνις. Ἰάχεμ.] Forte αἰάχεμ. SCHREV. Remota omni dubitationis nota confidenter lege: Θεᾶνις, ὃν ἐν πλησίον αἰάχεμ ὀνομάζουσι, vel φασὶ: *Thera* inſula, *e ſinu marino enatans*, aut *emergens*, ſive *apparens*. PERGER. *Berkelius* ad marginem exemplaris mei legit: Θεᾶνις, αἰάχεμ, ὃν ἐν Πλησίῳ κάλπῃ πνίουσι. Hæc ille. Quem Πλησίῳ κάλπῃ πνίουσι, ignoro. Sine dubio reponendum eſt ex Ariſtotele [*l. c.*]

Θέ-

Θήβα [1]. πόλις Βοιωτίας. ὁ κιβώτιον.
Θῆβος [2]. θαῦμα.
Θηγάνη. ἐξυσή.
Θηγάνιον. ὀξύ, ἀκονημένον.
Θηγάνη [3]. ἀκόνη. λέγουσι δὲ ὁ Θήγανον.
Θήγανον. ἀκονᾶται, ὀξύνεται.
Θήγεια [4]. θαυμαστά. ψῆφοι [5].
Θήγη [6]. ῥάκη. θέσις. τάξις.
Θηλή. αἱ δὲ [7] ὀξύ, ἀκοντόν.
Θήγη [8]. ἀκονᾷ, ὀξύνῃ.
Θηεῖσθαι [9]. θαυμάζειν.
Θηεῖτο [10]. ἐώρα. ἐθαύμαζε.
Θηήλεμαι. θεωροῦντες.
Θειοῦντο [11]. ἐθαύμαζον.
Θείη. πυθέσθαι [12].
Θείης. πυθέσαις.
Θήμεθον. ἤθμεθον.

Θήν-

Θήμεναι. ἤθμεναι.
Θήσασθαι [13]. θάσασθαι. θαυμάζειν.
Θήσεῖ). θαυμάσεῖ).
Θητῆς [14]. θαυμαστής. θεατής.
Θητής [15]. ἀπατεών. θεωρός.
Θητῆτι [16]. θαυμαστῷ. καλῷ. καθόμενοι. θεῖ-κελλίς. σύμφορον.
Θητῶς. θαυμαστός.
Θῆκαι. αἱ ἐπίθετα νόμια. ἢ σορεῖ [17].
Θήκατο [18]. ἐπέθηκεν.
Θηλία [19]. τὰ σύταφια. διὸ καὶ ἡ θηλυτέρα. ὁ τάφῳ [20]. κεμπίῳ [21]. γλωσσοκομεῖον [22].
Θηκτόν [23]. ὀξύ, ἀκονητόν.
Θηλαὶ [24]. τῆς μαζῶν τὰ ἄκρα. ὁ τῆς χιλῶν· τὰ ἐκπυοῦντα.
Θηλαμοῦ [25]. νεογοῦ.
Θηλαμέα. τάφῳ [26].

Θή-

c.] Ἐλειθυῖαι, vel potius Ἐλειτυῖαι, sive mavis propius ad literarum ductum, Ἐλείτυ: ab allis enim adpellari solet Ἐλείτυια, aut Ἐλειτυίη κόλπος. Rectius etiam Θεόδωρος, quam Θεόδοτος. HEMSTERH. Conf. *Not.* præced. Facile vero ω ex mutsri potuit in Θεῳ, ob similitudinem literarum ϖ & τ, si obscurius in MS. appareant. Frustrs *Anonymus* in *Cod. Burm.* pro Θεῳ conjeccrat Φεῳ. Ad *Pergeri* mentem confer, supra: Αἰδώς. Θεῳ. Ibique *Notas* adi. Non omittendum autem, quod *L. Holsten.* indicavit, *Not.* in Steph. Byzant. v. Ἄδωα, p. 8. *init.* in Hesychio legere Cl. *Salmasium*: Θάδωρ, ἀφῳ &c. Ex *Salmasianis Excerptis* etiam forte fuum hauserat *Scrivelius.*

1. Θῆβα. . . . πλεῖστον.] Vocem Θῆβα, vel Θήβη, quatenus κιβώτιον significat, i. e. *arculam*, vel *ciſtam*, mutuati veteres Graeci a Syriaca voce תבה *Tôrba*, quod quidam eruditi notarunt; quod inde *Thebae* Boeotiae a Cadmo Phoeniee dictae volunt. FUNG. [ea Cafaub. in Athen. IV. 2. p. 245.] L. Θῆβε. IS. VOSS. Θῆβα eſt urbs Boeotiae; Θῆβα autem, vel & Θῆβος, πλεῖστον. Praeter Steph. Byz. & Schol. Lycophr. ad ϑ. 1206. vide Druſ. *Cenſur. in Nomencl. Elie Germ.* p. 55. ejuſdemque *Not. maj.* in *Gen* VI. 14. & *Exod* II. 3. & *Judic.* VIII. 26. item in Sulpic. Severr. L. I. p. 29. Vid. & Martin. *Cadm.* Combeſis. *Not.* in S. Andream Cretenſ. p. 370. & inf. *Not.* in v. Θῆβ, Θῆσ-θος. & Θήγανον, item v. Θῆκα, & v. Θηκία. Lexic. MS. Θῆβα· κιβώτιον (conf. in v. Θηκία, item v. Κάμψα, & Καψάκαι) ἤτοι γλωσσοκομεῖον καὶ ταφὴν πλεῖστον. Cyrill. Lex. MS. Θῆβα· πλέθρα βιβλίν (ſic) ἐμφορεῖς, ὡς κιβωτὸς φοινικῶν. *Is. Voſſius* ex Cyrillo ſuo haec eitat: Θῆβα, κιβώτιον ἐκ βύβλου πλεῖστον ὡς φοινικῶν. Eadem in Lex. MS. meo, omiſſis verbis, ὡς βύβλου.

2. Θῆβος.] Forſan ὁ Θῆτα. H. STEPH. *Ind.* Pro Θῆσ-θος. KUST. Conf. v. Θάκτα, ibique *Not.*

3. Θηγάνη.] Nempe ut a Θηγω, Θηγη, ita a Θηγάνω, Θηγάνη. Cyrill. Θηγάνη. ξύσις, ἀκονή. IS. VOSS. Male Ed. Hag. Θηγάνη, ubi *Sopingius*. . . . . ſe correxerat, adſcripto Sophoclis loco in *Ajace*, quem exhibet Suidas: eſt autem ϑ. 832. Adde *Æſch. Agam.* ϑ. 1545. & *Eumen.* ϑ. 862.

4. Θήγεια. Θαυμαστά.] L. Θαμειά. IS. VOSS. Pro Θήγεια, vel Θήτεια. Vid. inf. v. Θητῆ. KUST. Conf. v. Θῆτα, & v. Θέτεο. Ed. Hag. Θαύματα. Sed conf. v. Θῆλυ. His olim ſcriptis accedat Ci *Hemſterhuſii* Nota: „ Analogia vox „ inimica Θήγεια. Vitio videtur ſcripta pro Θηῆσ, vel „ Θήτεα. Niſi tamen propius accedat Θήτιλα, quae forma „ aeque legitima eſt, atque Θῆλυ, quod pari poteſtate „ praeditum infra reperies.„

5. Ψῆφοι.] Vid. inf. v. Θῆγ. KUST. Conf. v. Θεττάν, Θέτεο, & ſup. v. Ἐθαύβη.

6. Θήγη.] Cyrill. Θήγη. ἀκόνη. καὶ Θήγον, τὸ ἀκονᾶ. Sic & ſeq. v. conjunge cum hac gloſſa. IS. VOSS. Cave de mendo ſuſpectum habeas: eſt enim vox Abderitica, idem ſignificans quod τάφη. De compoſito Λήθεγη fidem facit Suidas v. Ἐνυπνίς, ubi de vocibus nonnullis Democrito Abderitae ejuſque ſectatoribus propriis agens, & haec habet: Φασὶ δὲ Τερπὼ καὶ Διαθεγὼ, καὶ σημαινέ τινος ἡ μὲν Τερπὼ, τὸν ὕπνον· ἡ δὲ Διαθεγὼ, τὸν τάφον. KUST. Vid. Kuſt. ad Suid. l. c. Conf. inf. v. Θῆκα.

7. Οἱ δὲ] Locus videtur mutilus; quem ſic ſuppleverim: οἱ δὲ, Θαλῆν. KUST. Vide mox v. Θαλῆν.

8. Θήγῃ.] Hom. *Il.* N. 475. Vid. ſup. v. Θήγανον, item v. Ἀκονᾶ, inf. v. Θακῆν, Θήγη, Παρατιθέμενος, Τεθηγμένον, &c. Conf. Strunz. ad Gloſſ. Rutgerſ. v. Θήγει).

9. Θεῖσθαι.] Vid. ſup. in v. Θαυμαστά. Non femel utitur hoc verbo Nonnus in Joann.

10. Θηῆτο.] Vid. Schol. Apollon. p. 20. SCHR. Hom. Od. E. 75. & alibi. JENS. i. e. Conf. denuo in v. Θαυμαστός, & ſup. v. Ἐθαύμαζον. Suidas: Θηῆτο. Θαυμάζετο. Θηῆτ ἤ, Θάπτ. Vid. mox v. Θαυμᾶτ, & Schol. Apollon. Rhod. I. 436.

11. Θειοῦντο.] L. Θειοῦντο. IS. VOSS. KUST. l. c. Sic enim Hom. *Il.* H. 444. & alibi. Schol. *ἐθαύμαζον, ἐθαύμαζε.* Conf. Suid. Etym. *Miſc. Obſ.* IX. 1. p. 130. & ſup. *Not.* in v. Θεσθῆι, pro quo mox Θεσθῆι.

12. Θεῖν πυθέσθαι. Θείης πυθέσαις.] L. f. Θεσσαλίας. IS. VOSS. Scribendum initio putabam: Θείη πυθέσθαι. Θείης πυθέσαις. PERG. Cogitabam: Θείη. πυθέσθαι. ex Hom. *Il.* M. 26. & Schol. Porro: † Θείης. πυθέσαις. ex Hom. *Il.* Z. 432. Conf. ſup. *Not.* in v. Θάης. Extra locum itaque comparent hinc gloſſae, per confuſionem ϑ τ & ϖ. Praeterea αι & ε non raro permutantur in libris. Sine ea mutatione etiam commode ſcribas: Θάη. πυθέσθαι. utrumque in Optativo. Tum: † Θεῖης. πυθέσαις. Ita Schol. Hom. *Il.* E. 215. Θείῶν. βαλὼν. βάλλειν, ἀπὸ Τρωϊλείου. Conf. Cl. *Jenſ.* p. 115. *Luc. Heſ.* & *Miſc. Obſ.* IX. 1. p. 130.

13. Θήσασθ.] Vide inf. v. Θάσασθ, Etym. M. v. Θάσσατο, & ſup. *Not.* ad v. Θαῦτ, & ſeqq.

14. Θητῆ.] Ex Hom Od. Φ. 397. Schol. Θαυμαστής. Rarior eſt vox Θαυμαστής.

15. Θητής. ἀπατεών.] Infra: Θητῆτι. ἀπατῶν. Quam vocem itaque confudit Noſter, cum Θητῆτι, i. e. Θαυμαστῷ. Mecum ſentit Cl. *Hemſterh.* Conf. ſup. *Not.* in v. Θέτεα.

16. Θητῆτι.] Vid. ſup. v. Θαυβῆ, Inf. v. Θαυῆ. Ad hanc, & ſeq. vocem Θάνις, confer quae notavimus in v. Θαυμαστός.

17. Θῆκαι. . . . σορεῖ.] L. σορῇ. per η, i. e. *loculi, ſandapilae.* Hae enim ſignificatione vocem Θήκη accipi notum eſt. KUST. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 68. Recte Phavor. exhibet per ϖ, & H. Steph. *Theſ.* III. 1477. E. Conf. Suid. Heſych. v. Θῆκαι, & mox v. Θηκία, item v. Θηκάδια, & ſup. in v. Δακάδιον. Sic in *Teſtamento XII. Patriarch.* p. 152. & 173. *Ed. Grab.* ἵνατ αὐτοὺς ἐν σορῷ. pro quo p. 204. ἐν θήκῃ. Heſych. infra: Σορός. μάτρα, θήκη. Conf. Suicer. *Theſ. Eccl.*

18. Θήκατο. ἐπέθηκεν.] Pind. *Pyth. Od* IV. 52. Λεδεῖς αἰδὼν αὐτοῦνῳ θαυμάζῳ. ubi Schol. ἔξεσις. Adde ϑ. 201. & *Od.* IX. 108. ἐπιγνώσεται θαυμάζῳ ἀρίζῳ. ubi forct *imponet*, ut Heſych. illuſtrat: niſi Er. Schmidius legendum contenderet ἀνθεσάζῳ. ABRESCH in *Miſc. Obſ.* X. 1. p. 6. Reſpicit ad Hom. *Il.* K. 31. ubi praeceſſit ἐπὶ, ut ſiepius. Vid. Hom. *Il.* Z. 357. Οὔτε ἐπὶ Ζεῦς θῆκε κακὸν &c. Sic & *Odyſſ.* M. 399. quem locum Seberi *Index* male ſub Θέκα deſignat.

19. Θηκία.] Ampliſſ. *Buberius* in Cicer. *Tuſcul. Diſput.* p. 356. legit Θηκαία, quam vocem refiltuit etiam Plutarcho in *If. & Oſir.* p. 359. A. ubi Θεβαϊκὸς, pro Θηκαϊκὸς. Alioqui Θήκη poſſit conjici, quod praeceſſit. Arrian. *Exp. Alex.* III. 22. p. 136. Ἀλεξάνδρου δὲ τὸ μὲν σῶμα ἐς Αἴγυπτον ἐς Πέρσας ἐπεμψε, Σάτῃ καλλίζῃ ὧν τῶν βασιλικῶν θησαυροφύλακι. *Maſſaleis* Interpres. Sed Θηκαία magis placet. Herodot. II. 86. in *fin.* Συναποζέζει (ὁ πυρὸς) ὁ αἰπόλος θηκαίῳ.

20. Τάφῳ.] Inf. Θάμα. Θάνι, τάφος. Vid. *Not.* praec. Sic Θαλάθῃ. καμάθῳ.

21. Κεμπίῳ.] Id eſt, *capſula.* SCHR. Id eſt, κανῷ, *capſula.* Conf. inf. v. Κάμψα. KUST. Conf. Lex. MS. laudatum ad v. Θῆκα.

22. Γλωσσοκομεῖον.] Γλωσσόκομον legit *Buberius.* Sic & Inf. in v. Καψάκαι. quamvis Κάμψα pariter expl. θήκη, γλωσσοκομεῖον.

23. Θηκτόν.] Vide ſup. v. Θηγών, ibique Kuſt.

24. Θηλαί.] Vid. H. Steph. *Ind.*

25. Θηλαμοῦ.] Apud Athen. l. VII. [c. 10. *init.*] p. 288. Sophron in Ἀλιῆ· Τὸν ἀγελαίων βλέπον θηλαμόν. Sed tamen vera ſententia eſſet non poteſt, niſi legere aliquis velit θηλαμοῦ, i. e. *νεογοῦ.* Vid. *L. II. c. 5. Lection. Heſych.* SOPINGIUS.

26. Τάφῳ.] L. σορῷ. Euſtath. dicit eſſe uſurpatum a Lycophrone. Conf. Etym. M. SOPING. VALES. MARTIN.

Θάλαττο [1]. ἐθάλασσα.

Θηλάστρια [2]. τροφός. ἐπὶ δὲ Ἰακὼ [3]. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρᾳ [4].

Θήλεα. ἐμάτησε τὰ πρίμιμβρα [5], εἰς ἃ διαθέτηται τὰ ὄχεα. καὶ τῆς σποδύλων τὰ κοῖλα [6].

Θηλή [7]. μαστός.

Θηλητής [8]. κυνηγός.

Θῆλυ [9]. ἀσθενές. γυνή.

Θηλυγνὶς. ὁ ὀπαστὶς τῷ Ἀρρενοπῷ [10].

Θηλυδείας [11]. ὁ πηθηλυδρᾶς.

Θηλυδεῶδες. τὸ κεκλασμένον.

Θηλυμανὴς [12]. πόρνα.

Θηλύμαζα [13]. μέλλι βεβρεγδῶν ἄλφιτα.

Θηλύπη [14]. μαλάκη.

Θῆλυς ἔέρση [15]. ἡ τὰ φυτὰ θάλλειν ποιοῦσα δρόσος, ἡ θρεπτική.

Θηλύτραι. αἱ γυναῖκες.

Θηλυτρέων [16]. Θηλειῶν, τῆς μόνον ἐκνυμένων πλησιάζεσθαι ἀνδράσι. μόνα γὰρ αἱ γυναῖκες ἔξωνυ ὄσου πλησιάζουν ἀνδράσι· τῆς δὲ ἄλλων ζώων οὐδέν [17].

Θη-

TIN. [*Cadm. Gr. Pb.*] HEINS. BRUNO. IS. VOSS. KUST. ἡ τροφὸς, *nutrix*, exhibent Cyrill. Lex. MS. & Etym. M. nec non *Salmas.* in Solin. p. 629. Atque ita jam olim correxerat *H. Steph.* quem vide in *Ind.* p. 1047. E. Peffinoe in Ed. Schr. τράφω adfingitur *Spingio*; quod inde natum, qui literæ ο & ρ in autographo Sopingii negligentius fcriptæ fe mutuo contingunt, unde bonus Editor τροφῶ dedit. Talia fæpe vidimus. Cetcrum Lycophronis locus (quem Euftath. *Il.* A. p. 83. 30. refpicit) eft ν. 31. ubi fic fatier inlit Alexandra: *Αἱ αἱ τάλαινα Θηλαμὼν κακωσύνῃ.* Schol. τροφὸς, ἐπὶ δὲ Ἰακὼ, Θηλαμὼν, τροφὸν δὲ αὐτῶ τὴν Τροίαν καλεῖ. Conf. v. Θηλάστρια.

1. Θήλασσε.] Aoriſt. Med. a Θηλάζω, quod idem cum Θηλάζω. H. STEPH. *l. c.* Male pro Θήσασθαι, ab obſoleto verbo Θάω, unde ἀθήσασθαι, pro ἠθήλασθαι, l. e. *uber fuxit*, apud Homerum occurrit. Vid. ſup. v. ἠθήσατο, & inf. v. Θησάμενος. KUSTERUS. Conf. v. Θῆσαι, & Τεθήσατο. NB. Definit hic Cl. *Kuſteri* labor: quod merito dolemus.

2. Θηλάστρια.] Phot. Lex. MS. Θηλάστρια. ἡ θηλάζουσα τὰ ἴδια. Οὕτω Κρατῖνος. Conf. Mœrid. Attic. & ſup. v. Θηλαμὼν, cum *Not.*

3. Ἐπὶ δὲ Ἰακώ.] L. Ἐπὶ δὲ Ἰακὼ. *Ionico* vox eſt. CASAUB. In Athen. VIII. 4. p. 483. 46. Laudarunt & probarunt hanc emendationem *Sopingius. Munger. Mouſſac.* & *Palmer.* Huc facit illud Photii lo Lex. MS. Θηλάζειν. τὸ σφίσιν τῇ γαλακτὶ. Οἱ Ἰοχικοὶ πάντες ἄτερ, μόλυβα οἱ Ἴωνες.

4. Σοφ. Ἀλεξάνδρᾳ.] Leg. Ἀλεξάνδρᾳ. Fuit enim Σοφοκλέους δρᾶμα, Ἀλέξανδρα: ut Hefych. non docet in Δυσαλῶ. PALMER. PRIC. *Indic.* MAUSSAC. Invenio utrumque apud Hefychium: Fœminæ nomen in Δύσαλῶ: Viri in Θηλάσεμα. Sic & Euripidis *Alexandrum* & *Alexandrum*, produnt nobis Stobæi margines. CASAUB. *l. c.* Delcripſerat hanc *Fungerus.* Nota eſt Lycophronis *Alexandra.*

5. Θήλεα. - - - - τετριμμένα.] Sequentia poſtulant τὰ τετριμμένα. Θήλεα, l. e. Θηλέα. PERG.

6. Τῶν σπονδ. τὰ κοῖλα.] Contrarium ſupra: Ἄρρενα. - - - ἢ ἀσύδετα τὰ ἰδίκωλα, ἢ τὰ εἰς κοιλότητα ἐκπίπτοντα. Dicitur autem σπονδύλῳ, & σφονδύλῳ. Vid. inf.

7. Θηλὴ.] Vid. H. Steph. *Ind.* & ſup. v. Θηλή.

8. Θηλητής. κυνηγός.] Forſan pro Θηρατής. [Vid. Inf.] H. STEPH. (*Ind.*) SALM. GUYET. An ſcripſit Θηλυτής, vel Θηλυτὴς, κυνηγὸς? Θηλυτὴς eſt *effœmino.* Vid. *Etymolog.* meum in v. *Calefa.* Si rectum eſt κυνηγὸς, pro Θηλυτὴς erit Θηρατής. MARTIN. *Cadm.* An per luſum Comicus aliquis, ut Ariſtophanes Θηλὺς & κόλπος, fic dedit pro Θηρατής? Probabilius videtur, vitioſe ſcriptum eſſe pro Θηρατὴς, vel Θηρολέτης, quod idem eſt, atque Θηρολέτης, cujus poſtea meminit. Θηρόφιτος certe ſyllaba interpolita mutandum eſt in Θηρολέτης. HEMSTERH. *in litteris.*

9. Θῆλυ.] Semper eſt adjectivum. Quando ergo γυναῖ designat, intellige ζῶον, τέκνον, aut ſimile. Heſiodot. [*Vit. Hom.* ſub init.] Αὐτῷ γὰρ] τὸ κάτοπτρον θῆλυ τέκνον. De matre Homeri. VERW. Conf. H. Steph. *Ind.*

10. Ἀῤῥενοπῷ.] Vid. ſup. v. Ἀῤῥενωπὸν. φιλοσόφῳ ante v. Ἀρμαδίλλων, p. 523.

11. Θηλυδρίας.] Vid. Martin. [Etym. l. c.] p. 225. SCHR. Inf. Ὁ θηλυδρίας. ὁ γυναικώδης. Vid. H. Steph. *Ind.* & Pric. ad Apul. *Mil.* p. 463. Phot. Lex. MS. & Suid. rectius ſcribunt πηθηλυδρᾶς, per duplex ῥῶ. At per ſimplex ρω etiam Cyrill. & aliud Lex. MS. Phavor. &c. Herodot. VII. 233. fin. Θηλυδρίας τε καὶ μαλακότητος ἀπὸ: de Teline.

12. Θηλυμανὴς. πόρνα.] Vid. Martin. [*l. c.* ubi de Suidæ gloſſa: Θηλύμητρις, ὁ πόρνος.] p. 225. SCHR. Ita & Lex.

Cyrill. MS. Brem. Jerem. V. 8. ἵπποι θηλυμανεῖς, ſunt *equi prę venere inſanientes.* BIEL.

13. Θηλύμαζα.] Vid. Inf. v. Θηλύμαζ. quomodo & *l.* legit Ill. *Buberius.*

14. Θηλύπη.] Vid. ſup. v. Ἐκτεθηλυμένη. Male Ed. Hag. Θηλυπη.

15. Θῆλυς ἔέρση.] Hom. *Od.* E. 467. Heſiod. *Scut.* ν. 395. ubi omnino adi *Il. Heſiod.* p. 109. qui, tranſpoſito Articulo ἡ, rectius exhibet ἔ τε φυὴ θάλ. ν. ἡ. pro τε φυὴ, ἡ θάλ. &c. quod erat in Edtis & Phavor.

16. Θηλυτρέων. &c.] Hom. *Od.* A. 385. Heſiod. *Scut* ν. 4. Ad cetera, quæ hic leguntur, confer Etym. M. & Schol. Hom. *Il.* Θ. 520.

17. Τῶν δὲ ἄλλων ζώων οὐδέν.] Adde: πλὴ οἱ ἵπποι. Sic enim Ælianus. FLOR. BRUNO. Vid. Ælian. *H. Anim.* IV. 11. Idem & de aliis quibuſdam animantibus me legere memini: ſed locus non ſuccurrit.

18. Θηλυφὲς.] Forte: Θηλυφὲς. τὸ ἀκίνητον. βαρὺ καὶ ἀργὸν ſcil. de quo Theophraſt. l. IX. Vide in Σαφρὸν. SOPING. Locus Theophraſti, ab H. Steph. *Ind.* etiam adductus, eſt *H. Plant* IX. 19. ubi vid. Bod. a Stapel. Ponendus autem accentus in penult. (Θηλυφὲς) ob rationes Grammaticas. Ortum Heſychii ſphalma in librariis, qui per compendium invenientes Θηλυφὲς, i. e. Θηλυφὲν, omiſerunt ultimum ν, ut ſæpius. Vide notata in v. Τρόπιν τρόμμυα.

19. Θηλὺ.] Vid. Petit. *in LL. Att.* p. 156. Notandus eſt locus Plutarchi *Quæſt. Rom.* p. 278. D. Ἴσως ὁ ἱερεὺς τὴν τροφὸν τὴν παιδὸς γάλακτι, Θήλυσιν, ἀλλ' ὁ Ζεὺς, καλοῦσι, διὸς ὁ Ῥωμύλος (Rumina) Θηλυκὴς ὠνόμασται, καὶ τιθὴν, καὶ παστροφὸς &c. An Διὸς τιν, divitis vocibus, ita legendum?

20. Τιθὴ.] Vid. infra. Alias τιθὶ, vel τιτθὶ. Vide ſuis locis; & conf. A. Dounzl Prælect. ad Lyſiam. p. 42.

21. Θῆμα.] Vid. ſup. in v. Θῆκαι, & Θημὼν.

22. Σοφ. Σαλμωνεῖ.] Vid. R. Bentl. *Ep. ad Mill.* p. 59. Teſtimonium hoc, quantum ex literarum notis conjicio, rejeciſſe videtur *Sopingius* ad v. præced. Θηλὺ.

23. Θημωνιὰ.] Per ω, Θημωνία, legit *Euſeb. Præp.* ad Callim. p. 679. Vid. ſup. v. Θημωνιὰ, mox v. Θημὼν, & v. Θημωνὸς, pro quo inf. Θημῶνι, ubi vide.

24. Θημωνὸς.] Mendi ſuſpectum. H. STEPH. *Theſ.* III. 1477. L. Θημωνὸς. SALM. Θημεῖο. IS. VOSS. In Ed. Schrev. *Salmaſii* Nota ſubjecta erat præced. voci. Θημωνὸς leg. *Reiſk.*

25. Θημὼν.] Etym. M. Σίμων. Ὀφὲς τὸ σῦ, τὸ σκρόφα. Θημὼν, ὁ αἰγυπιός. - - - - ἢ ὁ σκρόφ. Conf. v. Θυνὶ, fra: Θὼ, ὁ αἰγυπιός. - - - - ἢ ὁ σκρόφ. Conf. v. Θυνὶ, & Θὶ, Θὼ & Θὼ itaque dicitur, ut Θημὼν, & Θμῶν. Vide & H. Stepb. *Ind.*

26. Θημὼνος.] Vid. *Not.* in v. Θημὼν, & in v. Θάλπη, & ſup. in v. Θημωνιὰ. Conf. Suid.

27. Τὸ αὖθ.] Suſpectum. Forte, ὡς Μ. ARCER. immo, voluit, Θὼ, per ω, (pro quo alias Θὶ) Idem eſſe quod Θημὼν. Ita ſup. Θῶνες. (ut ferles poſtulat) οἱ σκρόφ &c. Infra: Θὼ, ὁ αἰγυπιός. - - - - ἢ ὁ σκρόφ. Conf. v. Θυνὶ, & Θὶ, Θὼ & Θὼ itaque dicitur, ut Θημὼν, & Θμῶν. Vide & H. Stepb. *Ind.*

28. Θῆνιον.] Θῆνιον fortean, pro Τήλιον. SALMAS.

29. Θῆξαι.] Vid. ſup. in v. Θὶξ.

30. Θῆξις.] Vid. H. Steph. *Ind.*

31. Θηπάλαιος.] Forte Θηπαλίης. G.

32. Θηρὶ.] Conf. *Not.* in v. Θήγαι. - - - ψιλόν.

33. Θηρτὴν, ἀπὸ.] Pro eo ſup. Θηρτὸν.

34. Θηρὶν.] Sup. Θυρὶν, cum eadem interpretatione.

35. Θημωνιὸν.] Vid. *Not.* in v. Θήγαι. Σημαντ. Conf. in v. Θῆσις.

36. Θητὸν.] Malim Θήτιον. Vide præcedd.

37. Θῆς. - - - ὁ λίων.] Vid. Athen. [l. VI.] p. 257. [a] &

Θήκη. κιστίδα, ἄγγος.

Θήκαμα [1]. εὕρημα.

Θηρᾶν. ζητεῖν. θηρᾶν. μηχανᾶσθαι.

Θήκης. τοὺς σπανιεκούς [2].

Θηκίζων [3]. δίελκε. ἅλιπαρε.

Θηκίζων. Θηκαῖκόν.

Θήκυλος. ἀγγεῖόν τι [4].

Θήριον [5]. πέπλον, τὸ ποικίλον. οἱ Ἀθηναῖοι. Δοκεῖ δὲ ἀπὸ Θήκης τῆς νήσου ὁ περονηρεῦσθαι.

Θήρεια [7]. τὰ ζῶα. καὶ ἀπὸ τῶν ἵππων [8] οὕτω λέγουσι.

Θηρητής [9]. κυνηγός.

Θηρί [10]. λέοντα.

Θηρίκλειος [11]. κύλιξ οἶδος: ἀπὸ Θηρικλείους τεχνίτου.

& Heinf. in Theocrit. p. 378. SCHR. Apollon. Rhod. I. 1243. - - - ἀπὸ τῆς Θήκης, &c. Schol. ibi: κυρίως οἱ Πανάγιά τ' λέοντα φασί, Θέογν. ὡς τὸν Καλλίμαχον· Θήρες ἀφ' ἑστίης ἄστυ πεφύκασιν. Apollon. Lex. MS. Θήρ. καὶ θηρεῖον, ἡ λαιμὸς καὶ ὁ, Θοῦς ἐρίφου· ὡς Ἀντίμ. Conf. v. Θηρί, & Θηρῆς. IS. VOSS. Θήρεια τὰ ἄγρια ex Plut. adfert H. Steph. *Thes.* I. 1556. F. Et in Lex. meo MS. Θήρεια, ἵππεια, ἄγελαια. Similiter in Cyrill. Lex. MS. Conf. v. seq. & mox v. Θηρίμβρεα, ut & sup. v. Διαθέσεις.

2. Θήρες. τοὺς σπανιεκούς.] Vid. Sept. Flor. in *Cyclop.* [Eurip. v. 620.] p. 38. SCHR. Leg. Θῆρες. τοὺς σατύρους. HEINS. Si receptam lectionem servaveris, per σπανιεκούς intelligendi erunt illi, qui adhibentur in Dramatibus Satyricis agendis. Sin minus, mecum leges σατυρίσκους. Eurip. *Cyclop.* v. 620. Σατύρων ἄγος θεῶν, Θῆρες. Eosdem, quos hic Θῆρες, alio in loco vocat σατυρίσκους, utpote juvenes adhuc Satyros. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 68. Conf. Barnef. ad v. 231.

3. Θήκτρον.] Xenoph. *Memorab.* L. III. p. 784. B. Vid. Thom. Mag. ibique L. Bos.

4. Θ. ἀγγεῖόν τι.] Mendose. Reponunt quidam ἀγγεῖον. Fortasse tamen neutrum scripsit Hesychius. H. STEPH. *Thes.* I. 1554. D. L. ἄγγεῖόν τι. Nam Θήκυλος redditur a Lexicographis *rusticus*, *sylvestris*: & credo Θήκυλος etymum deducere κατὰ τὸ, Θηρῶν κατὰ τὴν ὕλην ἔχειν, i. e. *feris similem habitationem habere, & cum iis habitare.* PALMER. Forte ἔχοντα. PERG.

5. Θήριον.] L. Θήκιον. SALM. Athen. l. X. [p. 424. F.] ἱμάτιον ἢ πέπλον. leg. ἢ Θηρίον.]. Pollux i. IV. c. 18. dicit, Dionysiarum Θήκιον esse vestem Satyricam. SOPINGIUS. Θηρίον rectius Pollux, quem vide VII. 13. VALES. Vidimus apud Grammaticum nostrum in hac Editione [sc. *Hagen.*] mutatam esse plerunque diphthongum αι in ε. Sic infra Πεκίλιον, ἀντὶ τοῦ, Πεκιλώνιον. Sic h. l. Θερεῖον lego. Quod sequitur autem, ridiculum valde, ἀπὸ Θήκης τῆς νήσου ἀστυγραφεῖσθαι. Scribo totum locum hoc modo: Θηρίον, π. τ. π. οἱ Ἀπ. Δοκεῖ δὲ ἀπὸ Θήκης τῆς νήσου ἀστυγραφεῖσθαι. Recte Pollux: Καὶ Θηρίον ἱμάτιον, ἢ ἀπὸ τῆς νήσου, ἢ τὸ εἰς Θηρίον ἐνδυόμενον. Stephan. Θήκη, νῆσος ἢ Σποράδων esse docet, ἀπὸν Μαιμλιάρα &c. Ita ut dubitari non debeat. HEINS. Locus Pollucis est l. VII. *fect.* 48. ubi Θήριον quoque mavult *Jungerm.* quem vide, ut & ad l. IV. 118. p. 420. Photius Lex. MS. Θηρίον. πεπλίον ἱμάτιον. plane ut Pollux VII. 77. Variant autem Pollucis Codd. MSS. in accentu, Θήριον, vel Θηρῖον, ut indicant Interpp. qui simul docebunt, in quibusdam per ῑ legi, Θήριον, vel Θηρίον. At sæpe ῑ & ι confunderunt librarii. Sic Θηριλείου quidam pro Θηκιλείου, apud Agath. Schoiast. Vid. B. Vulcan. Not. p. 185. *Ed. Reg.* Phavor. Θήριον πέπλου conjungit. Infra: Θηρικλεῖς, ἱφασμένοι ποικίλως ἀλ. Conf. v. Πεπλοι, & Πεπλ●.

6. Νῆσος.] L. νῆσα. Insulani enim Θηρῖοι dicuntur. Eustath. [*Od.* τ. p. 1872. 45.] SOPING. HEINS. [Vid. *Not.* præc.] *Thera* Cycladum una, Veteribus decantata. Vid. Herodot. [IV. 147. 148.] & Pausan. *Lacon.* [p. 205. 245.] VALES. νῆσα placuit etiam *Jungermanno* ad Pollux. IV. 118. & VII. 48. & sic recte Phavorin. quamquam Θηρίον, κατὰ τὸ εἰωθός●, ignotum non sit. Vide mox.

7. Θήρεια.] L. Θηρία. HEINS. Corruptum & mutilum locum (fi videbitur) sic constitues mecum: Θηρία, τὰ ἄγρια ζῶα, &c. PRICÆUS ad Apul. *Milef.* VIII. p. 407. Forte πάντα τὰ ζῶα. Vid. Stanl. ad Æsch. *S. C. Theb.* v. 783. ut de equis sic Lat. *ferus.* ABRESCH in *Mifc. Obf.* X. 1. p. 6. Infra: Θηρία. Θηρία. Λιόνες.

8. Ἵππων.] Θηρία pro variis animalibus poni pervulgatum est. Vide H. Steph. *Thes.* I. 1557. & alios. Φῶρες infra, οἱ Κίνυφοι, Λιόνων. Lat. *feras*, pro *equis* etiam, apud Virg. *Æn.* V. 818. *Jungit equos curru - - - - addit Frena feris.* ubi Servius expl. *equis.* Auson. *Epift.* 24. 17. - - - - *fabuloque feri Diomedis abacti.* Alia loca dabunt Lexica.

9. Θηρητής.] Hom. *Il.* A. 292. & Schol. Vid. sup. v. Θηλυτής, ibique *Not.* Suid. Θηρίτορες. κυνηγός. ex Hom. *Il.* I. 540. Conf. v. Θηρευτήρ.

10. Θηρί.] Schol. Hom. *Il.* Γ. 449. Θηρί.] λέοντα. καὶ ἰδιωτικῶς, οὕτω συναδυκῶς. Conf. v. Θής, & Θηρός.

11. Θηρίκλειον●.] Est propric certum cujusdam poculi Samii genus. Lucian. in *Lexiph.* [p. 827.] Καὶ γυμνὸν σκέλος, οἷα Θηρικλῆς, ἄνω●, δίψυχόν τι, καὶ ἄδικον ὕστερον. Theophrastus tamen [*H. Plant.* V. 4.] ex terebintho ait κύλικας Θηρικλείους τορεύεσθαι. Apud Athen. [p. 472. D.] Aristoph. in *Philonide*: Τῶν Θηρικλείων ἀναλαβὼν ἀκατίδα. Aristot. in *Rhet.* & *Poët.* Ἄκατος, φιάλη Ἄρτεμις. Eustath. allbi [*Il.* Σ. p. 1153. 45.] docet, esse ab artifice *Thericle* nominatum. SOPINGIUS. De *Thericleis* vide Athen. l. XI. p. 469—472. & Cafaub. in eum p. 791. Vulcan. *Not.* in Agath. p. 185. *Ed. Reg.* Polluc. VI. 96. Etymol. M. Clem. Alex. *Pædag.* II. 3. *init.* ibique Potter. Bod. a Stapel ad Theophr. *H. Pl.* V. 4. p. 519. Salmaf. *Ex. Plin.* p. 734. 735. Bentl. *Diff. de Phalar. Epift.* p. 109. & feqq. citante Kuftero ad Suid. in v. Θηρικλεῖς κύπελλα (fic enim vocatur calix ille) quem confer ad v. Ἀνάκεια, & Pauw ad Theophr. *Char.* p. 54. Mœris Attic. Θηρικλεῖον· λίθος ἢ κεραία σφραγιδίου· ὡς Ἐξεκλ●· Καθαρώτερον ἢ τὸ περιὸν ὀρυκτόμενον. Ἢ Θηρικλῆς τὸν ἐπώνυμον. Paullo aliter verfum ftum exhibet Thom. Mag. & aliter corrigit Salmaf. *Ex. Pl.* p. 734. Conf. fup. v. Θηρίκλειον.

12. Θηρίκλειος.[L. Θηρίον. IS. VOSS. PERG. Ita Galen. *Gloff.* quem vide. Conf. v. Καρκῖνος infra, & omnino Foëf. *Œcon. Hipp.*

13. Θηρίτας.] Θηρικῖς Pauſanias in *Lacon.* p. 199. ab ejus nutrice quæ Θηρὰ dicitur. VALES. Cl. Kühnius ad eom locum p. 259. mavult apud Hcf. quoque Θηρικῖς, ut Ἐπιδαυρικῖς, (vid. fup.) Παλαιστικῖς, &c. Conf. *Not.* ad v. Φῦρ●. Pro Ἐνυάλ●, Ed. Flor. Ἐνυάλ●.

14. Ποικίλως διϊστορήμενα.] Forfan a variis animalium figuris intextis. H. STEPH. *Ind.* L. διϊστορήμενα. IS. VOSS. Leg. διϊστορῆσθαι, ut χιτῶνες χρύσεοι κατεβεβαστὸι διϊστορῆσθαι, Diodor. Sic. l. V. p. 213. A. HEMSTERH.

15. Θηρικλῆς.] Sic & Suidas. Athen. [III. 19. *init.* p. 98.] σκηπανίδιον vocat, q. ornatorem vocabulorum. Sed fuſpectior ea vox, quod non exſtet in MS. Cod. H. STEPH. *Ind.* An legend. Θηρικλέα? IDEM. Vid. Cafaub. in Athen. p. 190. SCHR. Lexic. MS. Θηρικλέης. Malim Θηρικλῆς, ut Cyrill. Lex. MS. vel Θηρικλείς, qui alias λιβήτας (ut J. F. Gronov. *Obf.* l. 2. p. 25.) vel λιβήτορ●. & per apocopen λιβῆς, unde λιβητήριον: quod contra Reinef. *Var. Lect.* I. 6. p. 16. 17. luculente docuit Magnus J. F. Gronovius ad A. Gell. II. 9. quem omnino vide. Conf. ibi Jac. Gronov. & Salmaf. *Ex. Plin.* p. 894. b. nec noo Suicer. *Thef. Eccl.* in v. Θεοφιλακτίου, item io v. Λιβήτιος & v. Ἀνθέμιον, quod ex Orig. & Cyrill. probat. Lex. Reg. MS. Θηρικλέους habet, cum eadem interpretatione. Gloſſæ in *Act. Ap.* XVII. 18. Σπερμολόγ●. λιβήτορ●. Philo L. III. *de vita Mofis*, p. 684. *fin.* οἱ λογεῖον τὴν σοφιστὴν. & *de Congr. quær. erud. gr.* p. 431. D. λογεῖα, ἢ λογεῖον, quod a λογεῖσθαι, pro quo Ariſtoph. Θησεὺς λέγων, in *Nub.* v. 357. Vide & Lud. Creſoli. *Theatr. Vet. Rhet.* II. 3. *in fin.*

16. Θηρικλίνη.] Propr. *ferarum perditor.* Conf. fup. v. Θηλυτής, & Θηρατής, & mox v. Θηρῆς, & v. Θηρεφόν●. Cl. *Jenf.* Θηρικλέους ſcribit, *Luc. Hef.* p. 116.

17. Θηρῆς.] Ex Hom. *Il.* K. 184. & Schol. Cyrill. Lex. MS. Θηρῆς. Θηρία. πᾶν δὲ ἀπὸ ἢ λίνου. Conf. Etym. M. v. Θήρατρα, Suid. v. Θελημόν●, & ſup. v. Θής, & v. Θηρί.

18. Θηρίγμ.] Syllaba interpoſita leg. Θηρελίγμ. Vid. ſup. *Not.* in v. Θηλυτής, & io v. Θηρελίγμ.

19. Θηρεφόν●.] *Diane* epithetom eſt apud Euripid. Eodem modo Ἀγρέα, & Ἀγρότειρα audit: de quo Schol. Hom. *Il.* Φ. 471. Conf. v. Θηρελίγμ, quod idem cum Θηρεφόν●. quæ vocabula non niſi Heſychii auctoritate nituntur in Lexicis. Addo itaque Porphyr. *de Abſtin.* L. I. p. 42. Ὁ δὲ Ἄπολλων, λυκεῖος●· ἢ δὲ Ἄρτεμις, ΘΗΡΟΤΟΝΟΣ. Conf. Ariſtoph. *Theſmoph.* v. 327. ubi erat Biſetus.

20. Θηρόβρεα.] Ordo poſtulat Θηρεβρέα. IS. VOSS. Reſpexit forte Noſter ad Ariſtoph. *Equit.* v. 860. quem verſum exhibet v. Εἰκὼς ἢ &c. quamvis ibi male πυρρόβρεα, pro Θηρόβρεα. Conf. v. 604.

Θής [1]. δοῦλος, μισθωτός. παροιμ. ἢ ὁ τὴν μερίδαν [2] ἐργαζόμενος, παρὰ Ἀθηναίοις.

Θὴς ὁς [3]. ὃς θής.

Θῆσαι [4]. θρέψαι, θηλάσαι.

Θησαίατο [5]. θαυμάσειαν.

Θησάμβοι [6]. αἰτησάμενοι. Κρῆτες.

Θήσαιντο [7]. ἐθαύμασαν.

Θήσασθαι [8]. θεάσασθαι. θηλάσαι [9]. θαυμαστὸν ἄγαλμα. μισθοδοσίαν [10].

Θησάδω [11]. κοιμηθήτω.

Θήσατας [12]. δουλικήν.

Θήσαντο [13]. ἐδούλευσαν.

Θησαυρίσαι [14]. σπάσαι.

Θησαυρός [15]. εἰς ἀγαλμάτων, ἢ λεχημάτων, ἢ [16] ἱερῶν κατάθεσις οἰκία.

Θησί [17]. ὑποδήσει. παροιμ.

Θησεῖα [18]. ἑορτὴ Ἀθηναίοις.

Θησεῖον [19]. πρὸς Θησέως, ἐφ' ἓν οἱ καθιδρυσάμενοι κατέφυγον. διὰ δὲ τὴν φυτὸν [20] π παῖν· ἢ τὸ δημοτικὸν [21], παρὰ Ἀθηναίοις.

Θήσει. πήσει.

Θήσιν. ἵησιν. αἴτησιν [22]. βοιωτοί.

Θησόμβοι, αἰτούμενοι.

Θήσω [23]. πήσω.

Θηλαλά [24]. θαυμαστὰ, ψαλμὸς ὕμνος.

Θητεύειν [25]. μισθάζεσθαι, μισθοῦσθαι.

Θητεύῃ [26]. δουλεύῃ μισθῷ [27].

Θητικὸν [28]. τὸ ἔσχατον τίμημα, παρ' Ἀθηναίοις.

Θητῶν [29]. βωμῶν.

Θήτας [30]. μισθωτὰς [31].

Θίασον [32]. χόρευσον.

Θιασῶνες [33]. ἄρτοι, οἱ παρεῖντο τοῖς θεοῖς.

Θιασχά [34]. ἄνθη, οἱ Σικυῶν.

Θιάλλαι. θηλαῖαι [35].

Θιά-

1. Θὴς.] Vid. Harpocr. p. 147. [in v. Θῆτες.] SCHR. Plura H. Steph. *Ind.* Conf. v. Θῆτας, & Θῆσαι, & Hellad. *Chreſtom.* p. 15. *Ed. Meurſ.*

2. Τὴν μερίδαν.] Forte τὴν μισθὸν, vel μισθὸν θητικόν. Sed non ſatisfacit. Magis placeat, γὴν ἐπιμερισθέν. Vide in Ἐπιμερίζω, & Ἴδιλος. VALES. L. μερίδιον. IS. VOSS.

3. Θὴς ὁς.] Ex Eurip. *Hecub.* v. 1105. [immo 1173.] Sic Hom. *Il.* A. 129. λίην ὄϊς. v. 172. βίης ὅς. *Il.* Σ. 615. ἐμῆς ὅς. *Il.* Γ. 230. Θυὶς ὅς. Sic Soph. *Electr.* v. 66. ἄτερ σοῦ. Apollon. Rhod. III. 141. ἀνὴρ ὅς. PERG.

4. Θῆσαι.] Vid. Martin. p. 582. SCHR. Vid. H. Steph. *Ind.* & mox in v. Θήσασθαι.

5. Θησαίατο.] Ex Hom. *Odyſſ.* Σ. 190. Vid. Etym. M. & ſup. v. Θαυμάζειν, Θυΐζ, & ſeqq. mox v. Θήσαντο.

6. Θησάμβοι.] Vid. inf. v. Θῆσαι, Θησόμβοι, ſup. v. Θίασος, &c.

7. Θήσαντο.] A θάω. OUYET. Vid. ſup. v. Θησαίατο, ibique *Not.*

8. Θήσασθ.] Vid. ſup. v. Θήσασθαι, & Ἐθήσαντο 1 item *Not.* in v. Θάλπω. Simili modo ſup. Ἤσαν, ἦσαν.

9. Θηλάζω.] Vid. ſup. Θαλίαι. Conjunge cum præcedd. IS. VOSS. Ejice virgulam. Callim. *H. in Jov.* v. 48. - - - τὸ δὲ θήσειον μαζὸν. PERG. Hæc neutiquam diſtinctionis ſigno diſjungi debebant. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 68. Sic & Cl. *Hemſterh.* ad v. Θάλπω. Oppian. *Hal.* I. 661. Θήσατ' γάλα dixit. Supra: Ἐθήσαντο, ἐθήλασαν. Conf. v. Θῆσαι, & Τιθήσατο. Pro Θήσατ autem hoc ſenſu Σᾶτ eſt apud Hom. *Od.* Δ. 89. ubi vid. Schol. coll. H. Steph. *Ind.* in v. Θῆσαι.

10. Εἰσὶν μισθοδόσιον.] Pertinent hæ interpretationes ad vocem Θήσατ, cui infra eædem ſubjiciuntur. Forte autem Θήσατ dixerunt pro Θήσατ, idque pro Θήσατ. Vide quæ notavimus ad v. Θάλπω.

11. Θησάδω.] Sup. Θῆσαι, Θήσω, πάρθ. Conf. v. Θῆσαι.

12. Θῆσατας. δουλικὴν.] Vid. Harpocr. p. 148. [v. Θῆτες.] & Schol. Apollon. p. 10. SCHR. Vid Etym. M. [& Suid.] in Θῆτα. IS. VOSS. L. δίλλο. BRUNO. Favet huic emendationi Schol. Apollon. Rhod. I. 193. Θῆσσα, ἡ δίλλα. Ἀθήνησιν δὲ τὰς ἐπιγείους γεωπόνους, Θῆτας λέγουσι. &c. Niſi malis ex Suida: Θῆσσαι. δουλικὴ σφοδρά. Et ſic Phot. Lex. MS. Cetera vid. Meurſ. *Att. Lect.* V. 1. & Langb. in Longin. p. 159.

13. Θήσαντο.] Vid. ſup. v. Ἔτησιν, & *Not.* in v. Ἐθήσαντο, ut & mox v. Θησεῖδι.

14. Θησαυρίσαι. Vid. *Pſ.* XXXVIII. 6. & paſſim LXX. Conf. *Obſerv.* ad *Rom.* II. 5.

15. Θησαυρός.] Vide *Spiritalia* Heronis. IS. VOSS. Vid. L. Bos *Diſſ. de Etym. Gr.* p. 26.

16. Χρημάτων, ἢ ἱερῶν] Dele illud ἢ, & ſcribe: καὶ χρημάτων ἱερῶν &c. *Domus in qua & pecuniæ ſacræ.* Vid. Harpocr. in Πολίγνωτος. MEURS. (*Att. Lect.* III. 7. p. 160.) KUHN. (ad Polluc. I. 80. n, 57.) Hujuſmodi *Theſauri* Delphis, teſte Pauſania in *Phocic.* [X. 11. p. 823. Conf. VI. 19. p. 497.] ubi theſauros recenſet omnium civitatum, in quibus earum donaria jacebant. Herodot. L. I. [c. 50.] Theſaurum Corinthiorum Delphis memorat, cujus ibi meminit Pauſanias. Vid. *Varr.* Vl. *de L. L.* quem locum fruſtra ſollicitat Scaliger. VALES. Deſignat Vir Summus Varr. i. VI. p. 69. *Quiddam*, *ut* theſauri *ſpecies*, *quod* Graeci ἀφαλὸν &c. ubi lii. Scalig. *quiddam* tenſarii *ſpecie* legit, p. 110. *Faviſſe* etiam memorantur apud A. Gell. II. 10. ubi reponi *ſolerent ſigna cetera* - - - & *alia quædam ratiginoſa* &c. Unde recte Gloſſæ: Θησαυρὸς *Faviſſa*. Conf. *Obſerv.* noſtras ad Matth. II. 11.

17. Θησί. πήσει.] Vid. ſup. v. Θήσει.

18. Θησεῖα.] Plutarch. in *Theſeo.* p. 2. [E.] SCHR. Vid. Schol. Ariſtoph. in *Plut.* v. 627. ibique Cl. Hemſterh. Conf. Suid. & Meurſ. *Grec. Fer.* Supple autem ἱερὰ.

19. Θησεῖον.] Vid. Harpocr. p. 147. Meurſ. *Att. Lect.* [I. 6.] p. 41. & *Attic. Lect.* [V. 15.] p. 272. SCHR. Ariſtoph. in *Horis*, apud J. Poll. VII. 22. [ſ. 13.] Εἰ μὲν παρὰ τοῖς τὸ τοῦ Θησέως ἡμαῖον, Ἐκεῖ δ' ἐὰν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει. Leg. Ἐμοὶ καρὶ. & ſequ. Idem in *Pandr.* Θησειάδαι vocat quemdam, ἢ οἱ Θησέως ἀγχισταῖοι. Vid. Etymol. SOPINGIUS. Conf. Petit. *ad LL. Att.* p. 179. Phot. Lex. MS. Θησεῖον, τὸ Θησέως ἱερὸν, ἢ τὸ κοινὸν (Suid. *inſer.* ubi vid. Kuſt.) ἄσυλον ἦν. Ἐλέγετο δὲ ἅπας ἡ σύλησις. Conf. Etymol. M. ubi κλοιὸν, δέσμα. Idem notat ex Philochoro, non ſolum τοὺς εἰκότας, ſed & quoſcunque ἐκπεπτωκότας ad Theſei ſacellum confugiſſe. Poſteriora ſolum memorat Suidas. Conf. H. Valeſ. ad Harpocr.

20. Φυτὸν τι] Cujus plantæ meminit Theophr. *H. Pl.* VII. 11. *ſub fin.* & Plin. XXI. 17. XXII. 22. H. STEPH. *Ind.* Vid. Caſaub. in Athen. p. 969. SCHR. Athen. XV. 10. ex Timachida *florem* Θέρμον deſcribit; Noſter *plantam* dicit; ut & Etymol. Vid. Meurſ. *Theſ.* c. 14. p. 48. & Bod. a Stapel ad Theophr. *l. c.* p. 864.

21. Δικρωτείον] Conf. Etym. & H. Steph. *Append.* p. 220.

22. Θίεσι. - - - - αἴτησι.] Vid. v. ſeq. & ſup. v. Θησάμβοι.

23. Θήσω. πείσω.] Forte ex I. *Cor.* IX. 18. ubi vid. *Obſerv.* meas, & ſup. *Not.* in v. Θέσις.

24. Θηλαλά.] A θάω. Sup. Θήσατο, Θαυμαστὸν. GUYET. Conf. v. Θεσπῖν, Θυΐν, Θήσατ, &c. item v. Ἤκαρ, & *Not.* in v. Θήσασθαι.

25. Θητεύειν.] Vid. Martin. in v. *Famulus.* SCHR. Conf. mox ſeqq. & ſup. *Not.* in v. Θῆτ.

26. Θητεύῃ.] Vid. Deſid. Herald. *de Rer. judic. auctor.* II. 24. §. 9. & *Exc. Menag.* ad *D. Laërt. l.* 66.

27. Μισθοῦ.] μισθῷ corrigit Cl. *Kühn.* ad Diog. Laërt. L. II. 19. Sed μισθῷ tuentur Phot. Lex. MS. & Suid. Supple δουλεύῃ. Plene Herodot. VIII. 137. ἐθήτευον ἐπὶ μισθοῦ. Suidas: ἐπὶ. Plene Herodot. VIII. 137. ἐθήτευον ἐπὶ μισθοῦ. Similiter Schol. Hom. Οὐλιάδι πλήθῳ. τὸ ἐπὶ μισθοῦ δουλεῦον. Similiter Schol. Hom. *Il.* Φ. 444. Θητεύσαμεν. ἐπὶ μισθοῦ ἐδουλεύσαμεν. Immo ipſe Heſych. Ἀθήτευσεν. ὑπὲρ μισθοῦ ἐδούλευσεν. Unde ſuſpicor, ἐπὶ h. l. exciditſſe.

28. Θητικὸν.] Vid. Harpocrat. [v. Θῆτες] p. 147. SCHR. Vid. Suid. Etym. M. & H. Steph. *Ind.* in v. Θὴς, ubi plura. Conf. ſup. in v. Ζεύγεσθαι.

29. Θητῶν.] A θάω, τίθημι. G.

30. Θῆτας.] Vid. Harpocr. [v. Θῆτες] p. 147. SCHR.

31. Μισθωτὰς.] L. μισθωτὸς. VALES. Vid. in v. Θὴς.

32. Θίασον.] A θιάζω, unde Διάθιασος. An a Διὶ, id eſt, Διὶ? Heſych. Θιὰς. Διὸς. Κρῆτες. Non diſplicet. GUYET. Διὸς? Heſych. Θιὰς. Διὸς. Κρῆτες. Non diſplicet. GUYET. Sophianum poſtulat ordo. IS. VOSS. Vid. mox v. Θιάζει. Supra: Θίασος. χορὸς. Θιασῶται. χορευταὶ. ubi ſeries poſtulat Θίασος, &c.

33. Θιασῶνες.] Athen. L. III. [p. 114. B.] Τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ θεοφόρους Διὸς τοὺς Αἰτωλοὺς, forte, θεοφορήσαντας. SOPINGIUS. Conf. H. Steph. *Ind.*

34. Θιασχά.] Athen. *lib. cit.* [p. 678. A.] Ἰάσωνα τοὺς καλλίφυλλον εἶδος εἰφόρους τῶν Σικυωνίων, ὃς φησι Τιμαχίδας ὁ καλλίφυλλον εἶδος εἰφόρους τῶν Σικυωνίων, ὃς φησι Τιμαχίδας ὁ Γαλάτης. Vid. inf. Ἰάσωνα. SOPINGIUS. Pro Ἰάσωνα τοὺς

Θιάδ[illegible]Θ [1]. εὖη[illegible]Θ.
Θίασος [2]. χορεύσας.
Θιασεύσας. σπεύσας. περισπέσας.
Θίασοι [3]. βάκχαι. ἡ πλῆθος, ἡ μόνον τὸ Βακχικὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἑορταῖον [4].
Θίασος [5]. χορὸς συγκλῆς, ἢ σύλλογος. ἢ τὸ φιλὸν πλῆθος· ἔοδ' ὅτι δὶ [6], ἡ τὰ Βακχικὸν· ἢ ἰσμὸς γυναικῶν [7].
Θιασῶται [8]. εἶναι, οἱ οἷς συνήθεις δυσπαῖδων οἱ θίασοι.
Θιασώτας [9]. χορευτάς.
Θίβεις. γυναῖκες τινές [10].
Θίβη [11]. πλεκτὸν π κιβωτοειδὲς, ὡς γλωσσοκομεῖον.
Θίβων [12]. κιβωτός. Κύπρια.
Θιβρεῖν. φιλόσοφον, ἡ ἀμφιβληστρεῖν [13], ἐπιβάλλειν, καθαίρειν, ἡ θηρᾶσθαι. ἡ ἀφ' ἧς Νικάνδρῳ [14], τῷ ἅμπυκι, ἡ κευτικὸν· πινὰς δὲ, χαλεπὸν.
Θιβρὸν [15]. πυρρὸν. κελὸν. σιμὸν, ἀπαλόν.
Θίγειν [16]. ψαῦσαι, ἅψασθαι, ἅπτεσθαι.
Θιγμάτων [17]. μιασμάτων.
Θίγων[illegible]Θ [18]. κιβωτοῦ.
Θίγω [19]. πιεῖ.
Θιδεχθίη [20]. θίδεχε, καὶ θείδιξ.

Θι.

Schrevelius, ut suum cuique tribuatur. Vid. Inf. *Not.* in v. Θιασῶται, & in v. Θίλα.

1. Θιάδ[illegible]Θ. εὖη[illegible]Θ.] L. Θιάδ[illegible]Θ. εὐλό[illegible]Θ. IS. VOSS. An Θιλαδ[illegible]Θ (Supra : Εὐηλα[illegible]Θ. . . . Διάδ[illegible]Θ. Vide num hue faciat. Ad ὀφρ enim & ὄτρ confugere non ausim. Videtur autem Θι in hoc compositio, a Διὸς, pro Διὸς, sensum habere ἢ εὖ, ut sæpe nomen Διὸ in compositis auget & intendit significationem.

2. Θιάσσω.] A Διὸς, Διασ[illegible]Θ. Vid. Θιασ[illegible]Θ, & Θιασῶται, &c. G. Θιάσσω II Steph. *Ind.* Conf. sup. v. Θίασος, ante Θαγγάνω, & inf. *Not.* in v. Θιάζω.

3. Θίασοι.] Ut cæsa in interpretatione conveniat, legendum foret Θίασ[illegible]Θ, ut Phavor. vel Διάζειν, ut *Verus.* præeunte Salmasio loco mox citando. Sæpe tamen Noster Glossam in Accusat. positam capiteat per Nominativ. ut sup. ut v. Ἀφίλεως, ἱμείρδα, &c. Unde nihil potius mutaverim. Vid. sup. v. Θιασεύσας, &c. Plutarch. *Quæst. Gr.* p. 391. E. & *Not.* seq.

4. Ἑρτὴν] Quid si forte Ἑρμαῖοι Eurip. *Rhes.* ϒ. 362. Τέρμα τῆς ἀρχαίας πανηγυρίζει Διάσεως ἱρήτων ψαλμός. Xenoph. *Sympos.* p. 521. 31. Πάντες ἱκεῖνοι ἕνεκα τῶν Διασίων. Loquitur scil. de *Amore.* ABRESCH in *Misc. Obs.* X. 1. p. 6.

5. Θιάζ[illegible]Θ.] Vid. Athen. [l. VIII.] p. 363. [362. sub fin.] & Harpocrat. SCHR. Plura dabit H. Steph. *Ind.* quem de his omnino vide. Conf. Suid. & Etym. M. p. 449. *fin.* qui Θιαζ[illegible]Θ, per diphthongum, scribendum esse docet ex etymo. Vid. sup. suo loco; & Γύγες. in v. Θιάσσω. Adi præterea Casaub. ad Athen. p. 631. Salmas. *Obs. ad Jus Att. & Rom.* p. 143–148. Van Dale *de Marmor. Diff.* IX. c. 1. Hemsterh. ad Pollux. VIII. 143. Scaligeran. *Prima* p. 143. Merlc. Casaub *de Ling. Saxon.* p. 272. *Misc. Obs.* III. 2. p. 188. & Æm. Porti *Lex. Doric.* Pro Διάζ[illegible]Θ Lacones σιάζ dicebant. Vid. inf.

6. Τὸ δ' ὅτι δὶ, κτλ. &c.] Tolle comma post δὶ. JENS. *Luc. Hes.* p. 16. Sic apud Phavorin. Retinui tamen, ut sæpe ante novam interpretationem distingui proxime solet: quod a cujusque fere placito ac more pendet.

7. Ἰσμὸς γυναικῶν.] Sic Διάζ[illegible]Θ usus est Eurip. apud Athen. l. VIII. p. 362. F. quod & Etymol. v. Διαφθ[illegible]Θ. p. 453. fin. testatur. Vid. Eurip. *Bacch.* ϒ. 56. ibique Barnes. Conf. *Not.* in v. Ἰσμὸς. Non omittendum illud J. Zonaræ in Lex. MS. Θιάζ[illegible]Θ· τὸ ἀφυχρόθυμον αὐτῶν· ἐπὶ τῶν μὴ Θεῖ. ἔνιοι διφορεῖσθαι, καὶ Σπεῦσον. ἴσον ὄν, (*Jon* sc. Poëta) ἐπὶ καιροῦ ἀφορισμοῦ τάξεί τὸ ἑτοῖμον.

8. Θιασῶται.] Vid. Barth. *Adversf.* [XLV. 20.] p. 2105. SCHR.

9. Θιασώτας.] Vid. Harpocr. & Nunnes. in Phrynich. p. 92. SCHR. Vid. Etym M. & Suid. Mœris Atticista: Θιασώτης, ὁ δ' ὅς. Ἀττικῶς· Θιασώτης, Ἑλληνικῶς. Cetera vid. Scalig. & Salm. loca notata ad v. Θιάζ[illegible]Θ. & sup. s. Θιασώτης, ibique *Not.* Conf. Ez. Spanh. ad Aristoph. *Plut.* ϒ. 508.

10. Θίβεις. γυναῖκες τινές.] L. Θῆβις, γύναι τινές. Dicebantur etiam Θίβιοι. SALM. *Plin. Exerc.* p. 47. [34. *Ed. Traj.*] Vide num de Gallis Phrygiæ intelligendum. IS. VOSS.

11. Θίβη.] A Διὸ, Διβὸ, Διβὴ. An & Διβὸν κίβη. (sic) Vide Θίβα. SCHR. *Exod.* II. 4. Ἔπλαυν κίστῃ ; μοτὶ κίστῃ Διβίνῃ πανταν. De Mose loquitur. SOPINGIUS. Biblia Græca Διβὶν, in *Exodo* [l. c.] pro quo alii Διβὶν; quam lectionem etiam Cyrillus agnoscit. Sed alii Διβὶν; quam lectionem Scholia agnoscunt, quæ exponunt Διβὶν, κιβωτὸν πανίρων. Ad Hebr. proxime accedit Διβὶν. נבא תיבת. HEINS. Vide sup. in Θίβα. Utrumque etiam habetur in vocibus *Octateuch.* IS. VOSS. Ipsum est Hebraicum תיבת BERNARD. RELAND. Sunt qui Græcæ originis esse, & a Διὸν venisse arbitrantur. Gaudeant hoc invento Nobis certum est, Hebræorum esse תבה, quod ab Interpretibus *Exod.* II. 3. vefte Græca est indutum. Io vetere Scholio notatur : Θίβη. κιβωτὸς πανήρων, ἡ λάρνα. &c. WESSELING *Probab.* p. 286. Eundem locum jam olim adduxerat H. Steph. *Ind.* addens: „ Apud Athen. ἐνίοις αὐτοῖς τὸ Διβὴ καὶ πανέρῳ γεγραῖ. Ubi Budæus significari ait vas quod amplexabatur discum vitreum ne frangeretur in ferculis „ ferendis ; a Plinio dictum *repositorium.* &c. „ Ceterum in *Exodi* loco non tantum Διβὶν, Διβὸν, & Διβὴν legunt, sed Complut. etiam Διβὰν, II. 3. 5. ut *com.* 6 pro Διβὴν, Vatic. Διβῆ, Compl. Διβὰν. Huc pertinet glossa in *Octateuchi* Vocabulario : Θιβὸν. (MS. Θιβὸν.) γλωσσοκομεῖον. Vid. sup. *Not.* in v. Θίβη. In eodem Glossario legitur: Θίβα. (MS. Θιβὸν) πλίνθοι βίβλινοι ἐφ' ἃς κεῖται τὸ μύρον. quæ verba Glossator defcripsit ex Joseph. *Ant. Jud.* II. 9. f. 4. *Ed. Hav.* unde supplerl queat. Phot. Lex. MS. Θίβα· κιβώτιον ἐν βύβλῳ πλακῶν, ὡς περιπλεῖν. Eadem Suid. nisi quod Θίβης habeat, & πανῆρ in pronibus Edd. Vide & interpp. ad Lucian. *Tim.* p. 125. *nov. Ed.* Quod autem ad prima hujus *Notæ* verba : profitant ita, sine noctne, in Ed. Schrev. ut exhibui. At *Nota* subjecta voci Θίγων dubitare non finit, quin *Guyetus* ea dederit, non ad v. Θίβα, sed ad v. seq. Θίγων, ut ea ipsis verbis patet: „ A Διὸ, „ Διὰ, Διῶν. „ Unde Θίγων deduxit porro. Quod addidit : „ An & Διγὸν *altius?* „ corruptum est, legendum que : „ An & Διγὸν (apud Suidam scil.) a Διὸ? „

12. Θίβων.] Vid. *Not.* præced. & inox v. Θίγων. unde Genitiv. esse videtur. In utraque voce *Il. Vossf.* ῑ pro ᾱ ponit.

13. Θιβρεῖν. φιλ. ἡ ἀμφιβληστρεῖν &c.] Scr. ἡ ἀμφιβολεῖν. Respexit autem procul dubio nobilem Euphorionis locum, qui Semiramin, τὴν Ἀφροδίτῃ, ἡ καθαρτὴν, ἡ ἀμφιβολὸν, Διμβρεῖν dixerat: . . . Διμβρεῖν τε Σεμίραμιν Callim. . . . Διμβρεῖν Κυπρίδ[illegible]Θ ἀφυσσάν. HEINS. Lego ἀμφιβολεῖν. Nam supra Ἀμφιόνα dixit esse ἀνδρῶν, ἡ γυναικὶ αὐτὸς ἄνδρα λαβοῦσαν. PALMER. An ἀμφιβολὸν? G. Lege ἀμφιβολεῖν. IS. VOSS. ἀμφιβολὸν malim : quod & *H. Steph* exhibere video in *Ind.* Neutra aox in Lexicis obvia. Vid. v. seq. & conf. v. Ἄδμητ[illegible]Θ, & Ἀδμητοφόρος. Supius ῑ & ᾱ confundentur ; ut in v. ἐπιβρῖθον, βρυάσσατο, &c. Alitter vero Cl. *Hemsterhusius* : „ Pro ἡ ἀμφιβολεῖν (inquit) mihi placet ἀναβολεῖν, quod egregie cum præcedenti vocabulo „ congruit. „ *Hoinius* fragmenta sua hauserat a Nicand. Schol. p. 7. *med.*

14. Παρὰ δὲ Νικάνδρῳ.] In *Theriacis* ϒ. 35] legitur: Θιμβρὸν δ' ἐξελιχθὲν ἔριον ἰουλώσια πόκῳ. Non autem Διμβρὸν. In *Alexiph* [p. 168. ϒ 537.] . . . ἄκρα Διὸς χιόνι. SOPING. Priorem locum *Heinf.* etiam adduxerat: obi Schol. τὸν Διμβρὸν ἡ ἐρίῳ. Posteriorem H. Steph. *Ind.* ubi Schol. ὑγαινὸν τὸν ἀπόχεων. Vid. *Not.* præc.

15. Θιβρὸν.] Vid. *Not.* præced. Fuit etiam Θίμβρων Lacedæmonius Harmostes, de quo Harpocr. & ad eum H. Valef. Addo hac occasione ex Photii Lex. MS. Θίμβρακα πόμματα. ἐδικὰ τοῦ Θίμβρωνος ἢ χαρίεντος πέρας.

16. Θίγειν.] Catharsim Θίγειν est apud Pind. *Pyth Od.* IV. *extr.* Θίγειν ἡ ἁπτῖδα jungit Themist. *Orat.* XI. p. 147. B. & p. 152. B. ABRESCH in *Misc. Obs.* X. 1. p. 7. Vid. Gataker. *de Stylo Nov. Instr.* c. XI. & sup. v. Ἀπτεσθαι.

17. Θιγμάτων. μιασμάτων.] Convenit Latin. *contages*, *contagio*, vel *contagium*, pro pollutione. Isidor. *Orig.* IV. 6. *Contagium*, a *contingendo* : quia, *quem tetigerit, polluit.* Similiter *contaminare* est a *contagimen*, *contamen*. Sparg. Ἀμὸν, quod in genere ἀνθρώπων explicat, in specie de integra, i. e. intacta, *virgine* non tantum exponit, sed & contrario sensu, μιαρὸν, ἀκάθαρτον q. d. Ita *impurum* & *forbidum*, ut vel *contactum* refugias: ut ibi notavi. Conf. v. Ἀφιλῆν. Nisi malis, Διγὸν esse μιαρὸν (ut hic Διγὰν, pro μιάσματα) & a In Ἀδιλῆν esse intentionem; ut denotet *vultum valdeque contactum*, atque Inde *contaminatum*, *impurum* ac *forbidum* : quomodo κοινὸν in Sacris eadem de ratione pro *polluto*. Ita fapius eidem voci contrarium tribuitur sensus, prout a vel intendendi, vel priandi, potestate accipiatur. Ex. gr. Ἀιδνὸν expl. ἄφρων, & κτλαφρων, &c.

18. Θίγων.] A Διὸ, Διγὰ, Διγὼν, &c. G. Vid. *Not.* ad v. Θῶσσες, & Θίτα.

19. Θίγω.] A Διὸ, Διὰν, Διάμα. G. Vid. *Not.* in v. Ἀσώτους, & mox v. Θίγων.

20. Θιδεχθίη.] Vid. sup. in v. Ἀγαμμοῖσι: & inf. in v. Θεδεκίην *Not.*

Θίειον [1]. Θεῖον τὸ ὀρυκτόν [2]. Κρῆτες.

Θιῆζαι [3]. ποιῆσαι. Φιλῆζαι.

Θιάλειν [4]. Ψ χαλκιλίδα. Λάκωνες.

Θίλα [5], ὁ Θημών.

Θιμῶνες [6]. Θιμωνιαί.

Θίν [7], ὁ αἴγαλος· ἀπὸ τοῦ Θίνειν [8]. καὶ Θίν [9], πολλάκις τὸ αὐτὸ λέγ. καὶ χρησικῶς Ὅμηρ, ὁ Θὶν [10], καὶ ὁ σωρός.

—— πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοφιν [11] Θὶς.

καὶ ἄμμ.

Θινᾶ [12]. ψάμμοι. ὑψηλοὶ τόποι [13]. καὶ αἱ τῶν χερσῶν συρομαί.

Θινί. αἰγιαλῷ.

Θινοδρὴν [14]. τυπτοδρὴν.

Θινῶν [15]. αἰγιαλῶν. ἢ σωρῶν πυρῶν [16].

Θίξαζ. ἄψαζ.

Θίξις. ἅπτησις [17].

Θῖ [18]. Θεός. Κρῆτες.

Θιπόεσσ [19]. χαλκὸς, ἴσως τοῦ β. λέγεται καὶ Θιπόεσσ [20], ἀπὸ τοῦ σημαίνειν βρομῶδες.

Θίς [21]. ὄχθ. βουνὸς ἀμμώδης. αἰγιαλὸς, θάλασσα. σωρὸς κυμάτων. τὸ κάτω βάθ ἢ θαλάσσης [22]. ἢ ὀστέων σωρός [23].

Θίσαια [24]. χῶμα σωρευτόν.

Θισπῶσαι [25]. εἰκάσαι.

Θλαδίαι [26]. θλίψεις, καὶ αἱ ἐν ψάμμοις σωροί [27].

Θλάσας. κλάσας, συνθλάζας.

Θλασπὶς [28]. πᾶν· ἢν ἴσως, Σαίτιμ.

Θλίβ. ἀθῶ, πιέζ.

Θλίζεται. πατεῖται. τοῦτο δὲ ὑπὸ φαρλᾶς. λέγεται γὰρ ἡ ὑπὸ τῆς ἰλυὸς [29], πιέζεται.

Θλιβίας [30]. θλαδίας. σπάδων.

Θλίψις [31], τάνυσις. λύπη [32].

Θλά-

1. Θίειον.] Vid. Inf. v. Θῖ, & fup. v. Θεῖον. Adpofite Cl. *Hemfterhufius* deinde monuit: „ Legendum judico: *Θίειον.* „ (nam Θὶς Cretenfibus idem quod Θείς) *S. τὸ ὀρυκτὸν, Κρ.* „ intelligi debet *fulphur foffile*, quod nomen illud in Creta proprium habuerit. „

2. Ὀρυκτὸν.] L. *ὀρυκτὸν, fulphur foffile.* PERG. Vid. *Not.* præc.

3. Θιῆζαι.] A *Θιάω, φιλῶ, Θιαζ* forte. GUYET. Conf. ejufd. *Not.* in v. *Θίασον*, & *Θιάσους*. Vid. fup. v. *Θίασος*, Item v. *Θοίνη*, &c. Inf. *Θοΐζαι. - - - σοιῆζαι.*

4. Θιάλειν.] An ex Hebr. תֵּל aut תֵּלַל? M. MEIBOM.

5. Θίλα.] Vid. *Θιάλειν.* IS. VOSS. 'Legendum aurumo, *Θιῦ.* Hinc mox *Θιωμ.* pro quo tamen non male quoque fcriberetur, *Θιῆς*: & pro *Θίλα, ὁ Θημών. Θιῆς, Θημῶνα.* D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 68.

6. Θιμῶνες. Θιμωναί.] An *Θημῶνες*? GUYET. Superius dixerat: *Θημῶνες. Θημωναί.* Item *Θημωνιαί. Job.* V. 26. *Θημωνὶς ἀλων.* Siracid. c. XXIX. 17. *Θημωνὶς.* Alterutrum profecto, *Θημωνία*, aut *Θημωνὶς*, reponendum. Pariter in accentu inferius peccatum, ubi *Μεμβυκκώ*, legas, pro *Μεμβυκκῶ*. MUNK. in Anton. Lib. p. 49. *Θημωνία* fatis fanum eft: fæpiffime enim *η* mutatur in *ι*, ut in *ψηφίδων, ψηφίδων, σεσυρίδ; πιαίν, πιαίν, emergo.* BERKEL. in eund. p. 288. Conf v. *Θουκωνιαί*, & in v. *Ὀζώνη.*

7. Θί.] Scribo *Θῖ*, uti & mox *ὁ Θῖς.* JENS. *Emend.* Heſych. p. 116.

8. Θίνειν.] Schol. Hom. *Il.* A. 34. *Θίνειν.* Vid. mox v. *Θινηλῆν.*

9. Θὶν.] Cyrill. *Θινὸς, ὁ αἰγιαλὸς.* IS. VOSS.

10. Ὁ Θὶν, ἤγουν ὁ σωρός.] Vid. Etym. M. in *Θῖ*, & in *Ἀκεφάλων*, Suid. in [*Θίς*, &] *Θίσεα*, Euft. Γ. *Od.* p. 108. Pro *arenæ cumulo* Callim. Vid. Apollon. Schol. p. 282. 283 IS. VOSS. Schol. Æfch. p. 165. [in *Perf. ν.* 820.] SCHR. Conf. v. feq. & mox v. *Θοῶν*. De Maſcul. *ὁ Θίς*, vide quæ ex Euphronio notantur inf. ad v. *Θίς.*

11. Πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοφιν Θὶς.] Dederat certo Heſych. *ὀστέοφιν*, ex *Odyſſ. Μ* 45. Inde & infra eſt: *Θίς. - - - - ὁ σὼν σωρός.* D'ARNAUD *l. d.* PERG. JENS. *l. c.* Refte Etymol. *ὀστέοφιν*, in v. *Θίς.* Phavorin. tamen *ὀστεόφιν*, fuo more, retinuit.

12. Θινᾶ.] Vid. fup. v. *Θῶνες*, & *Not.* in v. *Θίλα.*

13. Ὑψηλοὶ τόποι.] Scil. *arenæ cumuli*, & *fructuum comportatorum acervi* colles & *editiora loco* repræſentant. H. STEPH. *Ind.* Sic *Baruch.* V. 7. [*πᾶν ὄρ. ὑψηλὸν, καὶ Θῖνας* &c.] PERG. Vid. inf. in v. *Ὀλοφωλάδη.*

14. Θινοδρὴν.] Pro *Θινοδρὴν.* G. Vid. fup. & conf. in v. *Θίν.*

15. Θινῶν.] *Gen.* XLIX. 26. PERG. Vid. fup. v. *Θινᾶ.*

16. Σωρῶν πυρῶν.] Vid. in *Ἀκεφάλων.* SCHR. Conf. in v. *Θίν*, Item v. *Θημών*, & *Θίν*, ibique *Not.*

17 Ἅπτησις.] Tu, fi mihi eredis, pinges *ἅφησις.* D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 68. Sic & *M. Medium.* ad oram libri fui. In v. præc. forte leg. *Θίξαζ*, per *α.*

18. Θῖ.] Vid. Martin. [v. *Deus.*] p. 532. SCHR. Conf. v. *Θίειον.* Apollon. Dyſcol. Gramm. inedit. *Ἐπὶ τῶν δὲ ἐλίσσω (Τῖ.) Βοιωτοὶ μεταβάλλουσι τὸ ε εἰς ι, καθάπερ καὶ τὸ Θεός, ΘΙΟΣ εἶπε.*

19. Θιπόεσσ.] Scribo *Θεμπόεσσ.* Vide in *Θεμπύρου.* STEPH.

20. Θιπόεσσ.] Pro *Θεμπόεσσ.* G. An vero *Θιπόεσσ*, SALM? Vix definiverim, Heſychius ita ſcripſerit: *Θιπ. κακῶς δέχα δ' ρ. λέγ.*] *ἢ Θεμπόεσσ*, *ὁ ἐπὶ σ. β.* an lector peritus, quum inveniſſet, *Θιπ. ὁ ἐπὶ σ. β.* ad marginem addiderit: *κακῶς δέχα δ' ρ.* &c. HEMSTERH. Conf. Cl. Valken. ad Ammon. *Anim.* II. 5. p. 105. Reſpicitur forte ad Lycophr. *Caſſandr. ν.* 508. ubi pro *Θεμπόεσσ*, alii *Θιπόεσσ*. quam variantem lectionem ſervaſſe videtur Heſychius, ſic utroque loco reſtituendus.

21. Θίς.] Vid. *Not.* in v. *Θὶν*, *Θινᾶ*, &c.

22. Τὸ αὐτὸ βάθ ἢ θαλάσσης.] Ariſtoph. *Vſp. ν.* 694. - - - *ὡς μὲ τὸ Θὶν ταφήσω.* Schol. *ὡς βαθὺ με κύμα, ἀνὰ βυθὸν, τὸν ταφήσον. ἐξορύσσ δὲ ἡ συνηθεστέρα ἔστιν, ἐπὶ τοῦ ΘΙΝΑ ἀφανισθῆναι ἐξαπατῶ· ταφήσω γὰρ Ὁ ΘΙΣ ΕΝ ΒΑΘΕΙ ΤΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ κύτους, ἡ τὸ δυσκολώτερον τῆς ταφῆς.* Vid. Ibi Flor. Chriſtian. & Excch. Spanhem. ad Callim. *H. in Del. ν.* 282. p. 492.

23. Ἢ θείον σωρός.] Quomodo *Θῖ* per ſe eſt *θεῖον σωρὸς*? Deeſt illud Homericum, puto, *ὀστέοφι*, ut hoc modo legatur: *ὀστέοφι Θὶς, ὁ θεῖον σωρός*, ex Hom. *Odyſſ. Μ.* [45] HEINS. Vid. fup. in v. *Θὶν.* Æſchyl. *Perſ. ν.* 820. *θεῖον τεμένη.* Vid. Ibi Erudit. Stanl. qui plura.

24. Θίσαια χῶμα &c.] Ad *τὸ δὲ, Σαὶτ. G. Fac ita cohæreant ſyllabæ male divulſæ: Θὶ. ἀνάχυμα σωρηδὲς. ἢ Θῖνες, οἱ ἐν ψάμμοις σωροί.* HEMSTERH. Vid. *Not.* ſeq. in v. *Θλαδίαι.*

25. Θισπῶσαι.] Forte *Θισπῆσαι*, pro *εἰκάσαι.* IS. VOSS. Conf. v. *Ἐξισωθῆ*, & ſeqq. At M. Mertin. in *Cadm.* putat eſſe a *Θίασος*, ut ſit, *variis inſtar divinare.*

26. Θλαδίαι.] Vid. Clem. Alex. p. 12 SCHR. Lex. Cyrilli. MS. Brem. *Θλαδίας. ἀνίχθ.* Vid. *Deut* XXIII. 1. BIEL. Vid. mox v. *Θλάσας*, & Suid. v. *Θλαδίαι*: cujus ſillata *ſorte* eſt ex Eunapio, ut obſervat Cl. Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 352. *nov. Ed.* vitiata a Phavorino; nonnte Stanlejo *l. c.*

27. Καὶ αἱ ν. ψ. σωροί.] Apollon. Rhod. [I. IV. *1384.*]

- - - - - Λιβύης ἀπὸ Σύρτιος ἠϊόνος.

Schol. *τὰς ἐν ψάμμοις σωροὺς.* Eundem Apollonii locum, & Libyæ arenarum tumulos, reſpexit hic Heſychius, cujus verba adeo manifeſte loco ſuo mota, ut etiam Favorinus, qui alioquin errores Heſychii typographicos fidelifſime exprimere ſolet, *in voce noſtra ea omittat*, & peculiari voci loco ſuo reſtituit. STANL. ad Æſch. Perſ. ν. 820. p. 778. Optime Cl. *Hemſterhuſius* poſtrema hanc adjecit voci ſuperiori *Θίσαια*, ubi vide. Conf. *Not.* in v. *Θὶν*, & *Θὶς*, &c.

28. Θλασπὶς.] Scr. *Θλάσπις.* Vid. Galen. [*Lex. Hipp.*] qui *Θλασπίδιον*, *ἀπὸ τοῦ Θλάσσω, τοῦ ἐστιν ἀνωμαλῶς ἐσθίω*, notat. HEINS. Vid. omnino H. Steph. *Ind.* in v. *Θλάσω, σσω, τὸ.*

29. Ὀλιγωρεῖ. πιέζ.] L. *ὀλιγωρεῖ πιέζ.* IS. VOSS. Sed exemplum iſtius deſidero: nec bonus ita ſenſus emergit. Quare diſtinguo poſt *ὀλιγωρεῖ. πιέζ*] enim eſt nova expoſitio, collocanda potius poſt *κατατρέχ.* aliquot intermedia ſunt parentheſi coërcenda. Cyrill. Lex. MS. *Θλῖβ*), *κατατρύχω, κατατρίβ*), *ὡς ἐπὶ ταφικῶν λαμπάδ*) *ἢ ἐφ' ἑτέρων ἀκρατέστων.* Conf. v. *Θλίβ*. - - *λύπ.* & ſup. *Βαρυθυμοῦσιν. ὀλιγωρεῖ*. Ibique *Not.* Sic *τὸ ἐκφοβοῦσιν. Ducker.*

30. Θλαδίαι. Ἅλ. ατ.] Vid. ſup. v. *Θλαδίαι*, & Gloſſ. Vet. *Verb. Jur.* in v. *ἀπόχυσις.* Ferandus Adduenſis *Explication. L.* I. p. 553. (*Tom.* II. *Theſ. Jur. Rom.*) *thlibias* & *thlaſias* eaſtratis indicat ex Theophilo & Harmenopulo.

31. Θλῖψις. σύνοψις.] Conjunxit hanc duo Achmet Oneirocr. c. 258. p. 238. ut *Θλῖψιν ἢ συοχωρίαν*, p. 92. 94. 108. & *Θλῖψιν ἢ μέριμναν*, p. 121. & *Θλ. ἢ αἰφνιδιασμὸν*, p. 124. ubi etiam, *πλῆθος Θλίψεως*), pro plurimum adſignatur. *Θλῖψις ἢ συοχωρία* conjuncta quoque ab Apollonio ad *Rem.* II. 9. cujuſmodi exempla ex Artemidoro dedit Cl. L. Bos *Obſ. Crit.* p. 97. Addo ex eodem Artemidoro H. 38. p. 132. & c. 55. p. 145. quomodo Arrian. *in Epict.* L. I. 25. p. 100. *Θλῖψιν ἢ συοχωρίαν* non ſemel. Heſych. ſupra: *κτλείμασι. ἐπισυροφήσει.* Vide & Cl. Hemſterh. ad Lucian. *Nigrin.* p. 52. & Suid. Diſtinguit duo ita Origen. *de Orat.* §. 19. p. 134. *Ed. Weſſ.* ut *Θλῖψις* dicatur de calamitate quæ homini *invito* accidit; *συνοχωρία* vero de *ſpontanea.* Vide locum.

32. Λύπη.] Vid. *Not.* in v. *Θλῖψις.*

Θοάνη [1]. Ἀνθεμὶς.
Θοηπάλη [2]. πεπιμαῖα.
Θοίνοκτόνος. Δαιτυμονοκτόνος.
Θοάζ [3]. πρίχ. μαίνε) [4]. σκιρτᾷ. κτυπᾷ [5]. σπεύδ [6]. ταχύνῃ [7]. κρίνῃ [8]. χρηΐζῃ [9]. ἀνύῃ. ἵππῳ. τελεῖ. πλάτῃ. φοβεῖται [10]. πλανᾶται. Διαφορεῖται [11].
Θόαξ [12]. Ἀπόλλων.
Θοάς. ὀξύας. ταχείας. ἢ Λακωνικῆς ἑρμάς [13], ἢ ἡγεμὼν Ἰταλίας [14]. ἢ * ἐπὶ πᾶς [15], ἢ τὰς ταχείας ναῦς.
Θοή. ταχεῖα, ἡ νὺξ μέλαινα. δυσή. ὀξεῖα. ἰσχυρά.
Θοῖλυ ἀλφὶ πίπτε [16]. Θέασαι [17]. ταχέως. ὀξέως
Θοῖλυ ἀλτιγόνοιο δαῖτα [18]. Ἢ ἀγαθήν.

Θοιμὸς [19]. πτερόεις δρόμος ἐστί.
Θοῖσι. ταχέσιν.

—— —— νεωσὶ θοῖσιν [20].

ὅταν δὲ εἴπῃ·

—— —— νυξὶ θοῖσι [21],

ταῖς πλωταῖς, ἢ ταχείαις· ἵνα δὲ χρῇ ἀχθμα, ὀξέσιν. ἢ γῇ γῆς σκιά ἐστι ἡ νύξ. αὕτη δὲ καταδύσης. τὸ δὲ θοὰς ὀξυΐζ.
Θοιά [22]. ζεύγος ἡμιόνων.
Θοιμέπων [23]. ἱμάτιον.
Θοινᾶται. διαχειται.
Θοινᾶσθαι [24]. διαχαΐδαι.
Θοίνη [25]. θυσία, τροφὴ, ἢ τεῦχος. ἢ πρόπλεγμα.
Θοινητῆρων [26]. χαλεπόμαχος; τροφή.

1. Θλάσσ.] Pro Θοάσσ, a θοῦμα, θοάω. GUYET. Θλάσσ retinet Favorin. cum quivis non plane cæcus videat legendum Θοάσσ, quod idem cum ταθοάσσ. STANL. (ad Æsch. p. 778.) IS. VOSS. Θοάσσ exhibet H. Steph. *Ind.* Et sic Lex. meum MS. ut & Cyrill. Lex. MS. Brem. teste *Biel.*

2. Θοπάλῃ.] L. Θοπάλῃ. SALM. IS. VOSS. L. Θοπάλῃ. Porphyr. *de non edend. carn.* Ζεὺς δὲ τὸν Θοπάλῃ, πλὴν τῷ ἴχθυϊ, ἃ γὰρ αὐτοῖς βίος ἀπαιρήμενα, εἰκὸς ἦν τοῖς αὐτομάταις. HEINS. Male Θοπάλῃ, pro Θοπάλῃ. Probabo non solum ex Polluce, qui: τὰ δὲ Θοπάλῃ κρέα, ἡ κατὰ ζωμὸν ἑψόλυτα· sed ex ipso Hesych. in v. Κιττῶμεν. [τὰ Θοπάλῃ, inquit, ἡ σπλαγχνα κρέα.] IDEM. Locus Pollucis est L. VI. 55. ubi Θοπάλῃ, pro Θοπάλῃ, reposuit Cl. Kühnius. Θοπάλῃ, ἡ Θοπάλῃ, habet Suidas. At Ionice ῶ & ῆ permiscentur.

3. Θοάζ.] Vid. Apollon. Schol. [*I.* 743.] p. 34. SCHR. Mira hic veterum significationum coacervatio. *M.* MEIBOM. Sed quædam horum melius ad Θω, aut ad Θοίνω, aut ad Θοάζω, aut ad Θοάζω. MARTIN. *Cadm.* Plut. *de Aud. Poët.* p. 22. E. ad Θοάζων, ἃ τὸ κινοῦ σημαίνει· - - - τὸ καὶ παθητικῶς, ἢ Σοφοκλῆς. Crebro voce utitur Euripides, primo scenæ *Troad.* ν. 307. Θοάζει δίκης Καισάρος δόγμα. Altero in *Phœn.* ν. 801. Ἰσμηνὸν ἐπὶ χρόνιαι βαίνει ἐπτάπυλα Θηβαίων Θοάζει. quod Schol. exp. σημαίνῃ. Adde *Herc. Fur.* ν. 383. & *Orest.* ν. 335. ubi exponunt Grammatici, ποιεῖ ὁρμὴν φέρεσθαι. Pro ἄνεισι & πλεῖ est in *Bacch.* ν. 65. *Secundi* notione adhibuit præter Sophoclem Æsch. in *Suppl.* ν. 603. ABRESCH in *Misc. Obs.* X. t. p. 7. Tria priora habet Eustath. *Il.* τ. p. 746. 20. Conf. v. Θεῖ, & Θοᾶς, item Θράσσω, & omnino H. Steph. *Thes.* I. 1487. Clavim jam dedit Martin. *l. c.*

4. Μαίνε).] Sup. Θοαπέσσων· μαινομένων. Conf. v. Θυελοῖς.

5. Κτυπῇ.] Conf. in v. Θοίνῃ.

6. Σπεύδῃ.] Sup. Θοάσσεται· σπεύδεται. Infra: Θοᾶσσον. σπεῦδον. Conf. v. Θοῶν.

7. Ταχύνῃ.] Vid. mox v. Θοιμὸς.

8. Κρίνῃ.] Sophocl. *Œd. Tyr.* ν. 2. Τίνας πρὸ ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε; Schol. καὶ ἀληθῶς. ἀπὸ τοῦ Β, θάσσειν· ἢ θοᾶς σημαίνει. Quæ descripsit Suidas; apud quem vitiose σημαίνειν, per ι, in Ed. Kust. nisi fuerit, σημαίνειν, ut Etymol. in v. Θᾶσθ (ubi σημαίνειν) eundem Tragici locum citans: quem & olim Plutarch. *de Aud. Poët.* p. 22 E. adtulerat, ut probaret, Θοάζειν non tantum esse κινεῖσθαι, quod ex Eurip. firmat: sed & καθίζειν, ἢ θάσσειν. H. Steph. *l. c.* docet, Θοάζειν ita proprie esse, celeriter, θοᾶς, *in sedile infilire.* Sup. ἐθόαζε. καθέζετο. Conf. v. Θάσσει, Βαδίζει, Θασσούσῃ, Θάσσι, Θίσσεσθ, &c.

9. Χρῄζει.] Vid. sup. v. Θοᾶσσι, Θάσσει, & Θωσσόντι.

10. Φοβεῖται.] Inf. Θράσσ. sive Θράσσ. - - - φοβεῖται.

11. Διαφορεῖται.] Sup. διαπέσῃ (ante διπλῆν.) Διαφορεῖται, &c. G. Ut hic Θοάζει, sic infra Θοάζει, & Θόαξ, Apollinis nomen apud Laconas.

12. Θόαξ.] Sup. Θοάζῃ. μαίνῃ). Διαφορεῖται, &c. G. Ut hic Θοάζει, sic infra Θοάζει, & Θόαξ, Apollinis nomen apud Laconas.

13. Θοὰς. ὀξείας, ταχείας, ἢ Λακ. ἑρμάς. (male ἑρμὰς Ed. Schr.)] Transpone, & lege: Θοὰς. ὀξ., ταχ. † Θοὰς ἑρμὰς. Λακωνικὰς ἑρμάς. † Θοὰς ἐπὶ πᾶς. ἐπὶ τὰς ν. τ. † Θοὰς. ἐγ. Αἰτωλίας. [Vide mox.] HEINS. Videtur legendum: Θοὰς ὀξείας. ταχείας ἑρμάς. ὁ ἡγεμὼν Αἰτωλίας. ἢ ἀπὸ Λακωνικῆς. Cyrill. Θοὰς. ταχείας ἑρμάς. IS. VOSS. Pars prior sic restituitur me conjectante: Θοὰς. ταχείας ἑρμὰς. σημαινεῖ δὲ καὶ ὀξείας. Jam lege Suidam [qui totidem verbis] & Etymol. BERNARD. Conf. v. Θοᾶς.

14. Ἢ ἐγ. Ἰταλίας.] L. Αἰτωλίας. VALES. L. Θόας ἐγ. Αἰτωλίας. de quo vid. Eustath. in h. v. [*Il.* O. p. 1016. 35.] qui notat, Thoantem regem Ætoliæ constituisse a Diomede. Igitur Αἰτωλίας, non Ἰταλίας. Hom. *Il.* Δ. [527.] Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς &c. Alias eidem Ἀνδραιμονίδης [*Il.* Η. 168.] & Ἀνδραίμων ὑΐς. [*Il.* Β. 638. Ο. 281. &c.] Et fortasse scripserat: Θόας Ἀνδραιμονίδης, ὁ ἡγεμὼν Αἰτωλίας. [Vid. *Not.* præc.] IS. VOSS. Confudit certissime Noster, aut potius sub unum caput redegit, Θοὰς, & Θόας, nomen proprium; ut inf. Θοᾶς, Θοὰς & Θόας, sub uno vocabulo.

15. Ἢ * ἐπὶ πᾶς, ἢ τὰς ν. τ.] L. † Θοὰς ἐπὶ πᾶς. ἐπὶ τὰς ν. τ. Ex *Iliad.* Δ. 12. HEINS. BERNARD. L. † Θοὰς ἐπὶ πᾶς. ἢ &c. Vid. Etym. M. in Θοὰς. IS. VOSS. ANONYM. *in Cod. Burm.* Forte: ἢ ἐπὶ νῆας. Græci νεῶς, Θοὰς, ὀξείας dicunt. Sic enim Homer. SDPING. Forte Θοὰς ἐπὶ &c. Vid. Eurip. *Hecub.* p. 446. SCHR. Scribe Θοὰς ἐπὶ νῆας. est enim finis versus Homerici, quem explicat Hesych. hic, ἢ τὰς ταχ. πᾶς. Sic paullo inferius, πᾶσι δηῖοι, cum explicat v. Θοῖσι. Cave igitur cum *Spingio* pro νῆας legas, νεῶς. L. BOS *Obs. Crit.* p. 164. Forte posteriora sic dederat: ἢ τὰς ταχείας πᾶς· - - - - Θοὰς ἐπὶ νῆας. Sic expositionem novam subjecto ttatim exemplo firmet. Res eodem redit, sive ita statuas, sive Cl. *Bos* sequaris. Supra: Ἐπὶ πᾶσι. ἐπὶ τὰς ταῦς. Schol. Hom. ad *Iliad.* Δ. 12. Θοὰς ἐπὶ νῆας.] ταχείας. σημαίνει δὲ καὶ ὀξείας, ὡς τὸ ὑπόπτερος· "ἕστασ' ἀνὴρ ὑπόπτερος ἐπὶ σφυρῷ (leg. ἐπισφύροις) Θόρνυ. Locus est *Odyss.* O. 298. (citatus a Strabone l. VIII. p. 350. *fin.*) ubi Schol. Θόρνυ. παῖε λιγυφθόγγοις ὀξείαις, μεθ' ὑπερβολῆς. Et hinc Noster Θοὰς in principio explicuerat, ὀξείας, ταχείας, quorum prius ad νῆας, posterius ad ταῦς pertinet. Conf. mox in v. Θοῖς, & fegq. & Etym. M. Simul inde patet, quid *Spingium* induxerit, ut νῆας pro ὕπας corrigeret; cui tamen nunc minoa accedo: ἢ ἐπὶ νῆας enim, pro *aut de insulis*, (hic enim sensus foret) Græce non dicitur, nec ita doctissimum Grammaticum loquentem facere oportet, pro ἐπὶ νῆσον.

16. Θοῖλυ ἀλφὶ πίπτε.] Hom. *Il.* Ξ. 366. PERG. Sic *Il.* Ε. 394. 468. & alibi, ubi additus μέλαινα. Quare modo Μὴ dicitur, ἡ νὺξ μέλαινα. ubi male Ed. Schrev. distinguit post νὺξ (non item sotiquiores) quod μέλαινα esset explicatio. Etym. M. in Θοὰ. - - - ἀπὸ δυσὺ πάλιν, τὴν ἰδιωτικὴν, ἀφ' ἧς τοῦτο, τὴν μελαίνην, &c. Vid. Schol. *Il.* M. 463. & Phavor. & mox v. Θοῖμι, & *Not.* ibi.

17. Θοῖσαι.] An δυσὶν, ut modo?

18. Θοῖλυ ἀλτ. ἀ.]Hom. *Od.* Θ. 38. PERG. JENS. *l. c.* Vid. Etym. M.

19. Θοιμὸς.] Sup. Θοάζῃ. - - - ταχύνῃ. Conf. v. Θελυρὸν, Θελὺν, & Θελύζω.

20. Νεωσὶ θοῖσιν.] Est exemplum Poëtæ, ut *Il.* N. 84. & alibi; unde scribendum: Θ. ταχείαις. - - - - νεωσὶ θοῖσιν. Vid. *Not.* in v. Θοᾶς.

21. Ὅταν δὲ εἴπῃ νυξὶ θοῖσι &c.] Hæc turpissime corrupta sunt & transposita procul dubio ab epitomatore. Scripserat hoc aut simili modo Hesychius: Ὅταν δὲ εἴπῃ, Νυξὶ θοῖσι, νῇ σπλοῇ, ἢ ταχείᾳ· ἢ γὰρ γῆς &c. Ὅταν δὲ, Νυξὶ θοῖσι, ἵνα καὶ χρῇ ὀξείας. Alter locus est *Iliad.* M. [463.] alter *Odyss.* O. [298.] Βυλὴ γὰρ σωθῆναι τὰς πολλὰς ὀξείας λιγυφθόγγους νηυσὶ· ἐπεὶ σπανιωτὰ τὸ θοὸς, τῷ ὀξύ· Ὀξὺ δὲ ἡ μόνη τὸ ναῦν εἰπεῖν ταχὺ ἦεα, ἀλλὰ καὶ τὸ καῦμα θοῦμα. Homeri interpres: ἵνα δὲ καῦν εἴπῃς ὀξείας, καὶ τὸ καῦμα χρῆναι. HEINS. Vid. Etym. M. in Θοᾶς. IS. VOSS. Conf. *Not.* in v. Θοᾶς.

22. Θοιὰ. ζεῦγος ἡμιόνων.] Sic etiam Cyrill. ut & Lex. MS. Reg. & Suidas. Supra: Δοιὰ. δύο. Ἡμίονον autem notio forte in voce non latet, sed ex contextu loci, quem respexit Lexicographus, transfumta videtur, ut sæpe. Nec tamen adhirmo. Vid. Porti *Lex. Doric.* Infra: Θρόα. ἁρμάτων.

23. Θωμάτιον.] Pro τὸ ἱμάτιον, Attice; ut Aristoph. Plato, Demosth. alii. Vid. Athen. l. XIII. p. 590. *fin.* Uode in expositione, addito Articulo malim: τὸ ἱμάτιον, ut Suid. & Lex. meum MS. Thomas Mag. Θωμάτιον, πάλλιον ἢ Τὸ ἱμάτιον, ἀλλαχοῦ δέ. Conf. inf. v. Θῶκ.

24. Θοινᾶσθ.] Infra. Θοινᾶς, ex Æschylo. Athen. l. XII. c. 5. Θοινᾶσθ τὸν ἄρχοντα. Vid. ibi Casaub. MAUSSAC. Separavi a præcedd. Conf. v. πλουτῶν, & inf. v. Θοινᾶται, Θοίνας, Θοῖνα, &c.

25. Θοίνη.] Vid. sup. v. Θοῖνα, post Θῶκ.

26. Θοινητῆρων.] Eurip. Θοινατῆρσιν. Etiam Θοίνωρα reperitur.

Θαλία [1]. πόπανον εἰς ὀξὺ συπηλιώδες. σκιάδιον.

Θαλερεῖν. παρακλίνεσθαι.

Θαλερόν [2]. παρακόλυθος. ἀκήθαρτον, βορβορῶδες, πλατυσμῶδες.

Θαλερῶς παρθαίνῃ [3]. μὴ καθεσμωδίῳ [4] ἢ ἀσφαλῆ πορίαν ἔχων. ἀλλ' ἀσάφως [5] ἢ πλατυσμένως παρεῖσαν.

Θαλεσίφρων [6]. μέγα.

Θαλιαζῇ [7]. χαλιναγωγεῖ.

Θαλοῦ [8]. πλατυσμῶδον.

Θόλος [9]. τετραγωνοειδὲς οἶκος, ἢ ὁ τετράκιον εἰλημμένος [10]. ἢ τὸ ἐν σπείρᾳ μέλαν [11].

Θόλος. κυρίως μέν, καμάρα· καταχρηστικῶς δὲ, οἶκος εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν ἔχων τὴν τέγην κατασκευασμένος· ἢ ὅπου οἱ Πρυτάνεις [12] καὶ ἡ Βουλὴ συνεστιῶντο. Σηλυκᾶς δὲ ἔλεγε τὸν Θόλον, καὶ τόπος, ὁ ᾧ τὰ συμποτικὰ σκεύη ἀπόκειται.

Θαλοῦσα [13], σκοπιά.

Θαλῶσαι [14]. πληρῶσαι. πεζάσαι. παράξαι. σοπίσαι.

Θυσία [15], ὀρχία.

Θοὸν [16]. ὀξύ. λαμπρόν. σκοπιόν [17], ἰσχυρόν [18]. παχυνόν [19].

Θοράναι [20]. τὸ ἔξω. Πάφια.

Θοράτης [21]. Ἀπόλλων, ὡς δὲ Λάκωνες.

Θόρε [22], ἐπίδωσιν.

Θορεῖν [23]. πηδῆσαι, ἁρμῆσαι, ἐχεῖσαι.

Θορίωδις [24]. ὁ ζυρὸς ἰχθύς.

Θόρυκος [25]. δήμος τῆς Ἀχαρνικῆς φυλῆς. ἀνομάσθη δὲ ἀπὸ Θορικίου Κύρητος [26].

Θόρναξ [27]. ὑποπόδιον. ἢ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν τῇ

---

[1] Θαλία.] Pollux. l. X. c. 28. Θαλία. Vide in Σκιάς. SOPING. HEINS. Lég. Θαλεία. IS. VOSS. A Θάλος. GUYET. Vid. Schol. Theocrit. *Idyll.* XV. 39. Copiose & erudite Interpp. ad Polluc. X. 127. & VII. 174. quos omnino consules velim.

[2] Θαλερόν.] Æschyl. p. 54. SCHR. Locus est in *Prometh.* v. 884 Θαλερὰ λόγου. Schol. τετραμμένον. Thucyd. II. 102. ῥεῦμα μέγα, καὶ πολὺ, καὶ θαλερόν. Aretæus p. 69. 46. ὕδωρ θαλερόν. Vid. Etym. M. Galen. *Gloss. Hippocr.* v. Θαλερὸν & Θαλερὸν σπέρμα, & sup. v. Θυμὸς, inf. Θαλὸν, & Θαλερὸν, cum illidem interpretationibus. Conf. v. Ἀλίεργον, Ἀπόλλων, Ἐπιθαλάσσιος, item Θηρῶν, sive Θήρων, ut ordo flagitat. Sup. Ἀδελφὸν. καθαρὸν. Inf. Καθαρὸν. Θαλερὸν.

[3] Θαλερῶς σφζαίνῃ.] Suid. Etymol. & Zenob. IV. 31. p. 88. σφζαίνει. ubi Schottus recte notat, phrasin potius esse quam proverbium.

[4] Καθεσμωδίῳ.] Καθεσμῳδίῳ, per ῳ, Auctores modo laudati: καθεσ. per ω, Phot. Lex. MS.

[5] Ἀσάτως.] ἀνασάνως Etymol. M. IS. VOSS. Apud Etymol. minus, opinor, emendate ἀνασάτως, pro ἀσάτως. ABRESCH *l.* c.

[6] Θαλερίφρων.] L. Θαλερόφρων ob ferlem corrigit *Ill. Vossi.* Perperam. In μέγα forte subauditur, φρονῶ.

[7] Θαλιαζῇ.] Vide Ὀλιαζῇ. IS. VOSS. Nemo, ut opinor, inficias iverit, quin ita scriptum fuerit, absque tamen notis accentûs: "ἵππος δ' ἁλιαζεῖ, vel Νῆας δ' ἁλιαζεῖ. Ipse Hesych. Ὀλιαζεῖ. ἕλκει, καλιναγωγεῖ. Illud autem Θαλιαζῇ credo quenquam mortalium qui legerit. BENTL. *Ep. ad Mill.* p. 35. Conf. Cl. Taylor *Lect. Lys.* p. 703.

[8] Θαλοῦ.] Vid. sup. v. Θαλερὸν, & cogita num inde fortè corruptum sit Θαλὸν, sive per compendiarium scripturam, sive per omissas a librario festinante literas ερ, unde ca vitiosa codice transscripserit Hesychius.

[9] Θόλος.] Vid. inf. ad Μάσσαρις, & in Ὀσυδάλια. SOPING. Vid. Harpocr. [& Suid.] SCHR. Lege Demosth. *Orat. de Fals. Leg.* p. 233. A. & Ulpian. *Enarr.* in Demosth. p. 114. C. ubi ita: " . . . . ὠλίσθη δὲ Θόλος, ἀφ' τὸ χύσιν. Conf. Schol. Hom. Od x 442. & Etym. M. (qui male λιθοειδὲς, pro θολοειδὲς) & Maiel. P. II. p. 61. ubi Θόλια in plur. neutrogenere; quod haud temere (inquit Editor) alibi reperies. Cl. *D. Heinsius*, post integram Harpocrationis glossam adscripserat: „ In *Oratione* tamen περὶ Στεφάνου „ (p. 325. C.) Byzantiorum vox videtur esse: ibi enim „ exstat τὸ τῆς Βυζαντίων ὑποπύραμα· διὸ χρὴ τὴν θόλον „ Βυζαντίων τῆς Παμφίλου Ἀθηναίους δεῖσθαι ἐπιτρέψαι πολιτείαν, „ καὶ γῆς, ἣ εἰκότως κεκτήσεται ἐκ τῶν ἀγόρων αὐτῇ τῶν „ ΘΟΛΟΝ, &c. Ea quæ Oratione citare videtur Harpocration, & tamen tribuit τῇ Ἀθηναίων, nisi quatenus eo „ trique genti fuit commune. "

[10] Εἰλημμένος.] L. εἰλημμένον. IS. VOSS.

[11] Τὸ ἐν σπείρᾳ μέλαν.] Infra Μοῦλα vocatur. Aristot. *Hist. Anim.* l. IV. §. 32. ἐν καλάμῃ Μοῦλα, ἢ ἐπὶ τοῦ ἄγκου ὀλ. Alii Σκόλ. Vid. H. Steph. *Thes.* l. 1571. H. & Suid. in v. Ἀναβολάς.

[12] Ὅθεν οἱ Πρυτ. &c.] Vid. Meurs. *Cram. gen.* c. 7. p. 22. & Interpretes laudatos in v. Ἑστία.

[13] Θολοῦσα.] Vid. sup. v. Ἐπιθολοῦσα, & v. seq item in v. Θολὸν.

[14] Θολῶσαι.] Unde Gall. verbum *Troubler*. H. STEPH. *Thes.* l. 1572. b. Conf v præc & sup. in v. Θολερὸν *Not.* Infra etiam: Θολοῖς. καλοῖς. at hic πλατέσι.

[15] Θυσία.] L. Θαλασσία, vel Θάλασσα, nisi malis Θοὰν, a Θοὸς. IS. VOSS. Forte corrupta est hæc vox ex Θα, Δευτ. Certe N finale sæpe pergunt in MSS. ut H, unde ex ΘΟΗ, i. e. Θα, finaerunt Θα. deinde Α & Δ passim confuderunt. Sic ex ΘΟΗ ΔΕΙΝΗ, vel ΔΙΝΗ, coalunt Θυσσια. Supra: Θοὰ. δεινὰ, ὀξεῖα.

[16] Θοὸν.] A Θοὸς, πλοῖον, ὀξοῦν, λαμπρὸν, infra. G.

[17] Σκοπιόν.] Vid. sup. v. Θολὸν, & Θολῶσαι.

[18] Ἰσχυρὸν.] Vid. sup. in v. Θα, inf. in v. Θαρσῶν, & Θᾶσσον.

[19] Παχυνόν.] Malim παχνόν, sine diphthongo. Apud Suid. quidem suo loco est Ταχυνόν· sed refragante MS. & corripitur media sylaba: quod jam notavit H. Steph. *Thes.* III. 1276. B.

[20] Θορᾶναι.] Pro Θόρηξ. G. Lege Θόρυς. SCHR. Infra: Θορᾶν. ἔξω. Ἀρκάδες. Conf. v. Θορηξὶ, & Θορῶν.

[21] Θορᾶτης.] An pro Θορᾶτις, at Θορνίας, pro Θόρηξ G. Æolice nimirum. Vid. *Not.* in Ἀπορίτιον. De Apollinis epitheto notandum, quod Θορᾶτις, pro Θορᾶτις, conveniret cum Θορηξὶ, quo nomine apud Græcos cultum esse Apollinem, ex Nigidio probat Macrob. Saturnal. I. 9. Sed videtur potius Θορᾶτις esse a Θόρηξ, quod vide; unde mox Θορὸν reddit per ἐχινῶδες. Lycophron v. 352. Θορῶδες vocat, i. e. genitalem Schol. τὸ κατεφυγόνος ἢ γλυκέος, addens, esse Ἀπόλλωνος ἐπώνυμον. Θορᾶτις ergo qui Θορηξὶ. Cetera conf. v. Ἐκβόλιος, & inf. v. Θρυαὶ, ibique *Not.*

[22] Θόρε.] Hom. *Il.* Θ. 320. Vid. sup. v. Ἄθορε, & Ἔκθορε, ibique fegg.

[23] Θορεῖν.] Vid. inf. in v. Θόρνυσθαι.

[24] Θορίωδις.] Ed. Hag. Θορυλίδα quomodo exhibet H. Steph. *Ind.* ubi dicitur, Plinio hunc piscem appellari *Thynnum Thursanum*. Designat locum l. XXXII. c. ult. *Tonos Thursanus*, *quem alii* Xiphian *vocant*. Infra: Θορικὸς τόπος πυκνός.

[25] Θόρυκος.] L. Θόρικος. MEURS. *Pop. Att.* p 38. & *Reliq. Att.* c. 5. p. 41. Ita (per ῑ) Harpocrat. & Schol. Soph. *OEdip. Col.* v. 1591. ad verba, Θορικὸς κτηνῶν. Etymol. tamen etiam per ῡ, Θόρυκος, at hic. Steph. Byz. Θορικὸς. Sic & Suid. Conf H. Valef. ad Harpocr. Berkel. ad Steph. & Cl. Duker. ad Thucyd. VIII. 95. quæque ibid. Cl. Wasse de varia hujus nominis scriptura.

[26] Ἀπὸ Θορικίου Κυρήτος.] L. ἀπὸ Θορικίου Κυρῆτος. MEURS. *l.* c. ANONYM. *in Cod. Burm.* Ἴστορ. ἀπὸ Θορικίου κτησ. cuius meminit Soph. *OEd. poster. sub fin.* Antiphanes scripsit fabulam Ὑπνιαῖος ἢ Δαιρόβιος, apud Athen. l. XV. p. 689. [*sub fin.*] SOPINGIUS. Pro Κυρήτου, lego ἄκτης. Vide Geographos Græcos. BERNARD. L. πόντ. PERG. Lectioni πόντ. favet Soph. *l.* c. Κυρῆτος tamen simplicius est. Sed forte Κύρου subjiciendum voci ὑποπόδιον in Glossa sequente.

[27] Θόρναξ.] Pro Θόρηξ, a Θρύον. G. Sic & *Ill. Vossi.* Conf. *Meurs.* loco mox citando, & G. D'Arnaud *Animadv.* p. 291. l. 11

τῇ Λακωνικῇ· ἀπὸ Θέρακος [1].

Θέρακξ. Ἀπόλλων.

Θέρανδρ [2]. γυνὴ, μάγειρος, ἰχνεύλης, σπερμαίνεσθαι, γαμεῖν [3].

Θέρισμα [4]. θέλειαρ ἰχθύος.

Θέρμη [5]. βάτης, ἀφεδρισμός. ἰχεία [6], ἡ ἔκκρισις τοῦ σπέρματος.

Θέρσιν ὀχεῦσαι [7].

Θέρος [8]. ζάλη, παροχή.

Θερόν [9]. πηδήσας, ὁρμήσας, δραμών.

Θοῦ [10]. Ζεῦ. ὀπίσω.

Θουκυδίδης. ἱστοριῶν συγγραφεύς. ὄνομα κύριον.

Θυλκόστατον [11]. βαρύπαστον.

Θοῦπος [12]. λόγος, μῦθος. ἔκστασις [13].

Θυρά [14]. ἡ ἀρκλικῶς ἔχουσα, χαλαρίας. ἡ Θυραία.

Θυραῖλλα [15]. ἀνδρεῖαι. Ἀρτεμὶς ἰσχυρά.

Θυρίκη. λάγνα.

Θούριλλα [16]. βάτιλλα.

Θυρηταί. αἱ τῶν ζώων μίξεις.

Θυρίζα. ὀχεῖα [17].

Θούσιλλις. ῥίμφαι [18]. μῶσαι. Μακεδόνες.

Θούσιος ἀλκὴς [19]. τῆς πολεμικῆς. ἀπὸ τοῦ Θοῦρις, ὃ ἐστι, πηδῆσαι· ἀφ' οὗ καὶ Θοῦριος Ἄρης [20].

Θουσιομάντεις [21]. τοὺς περὶ Λάμπωνα φασίν. εἰς γὰρ Σύβαριν τὴν ἀποικίαν λέγεται Λάμπων [22] ἀγαγεῖν· παῖς δὲ μαντὶν ὤν.

Θυσιῶν [23]. εὐεργῶν.

Θούσσ [24]. πηδηλικόν, ὁρμητικόν. πολεμικόν. Θρασύ [25]. μέγα. ἠρεμαῖον [26].

Θούχουσα, ἡ Θόρυκος [27]. ἅρπαγος. πλάντος.

Θυαθεῖς. πλαδεῖς [28].

Θυάκους [29]. συκίδεια.

Θυαθεῖς. πληθεῖς [30]. ἐπαθεῖς [31]. πεσξυωθεῖς [32]. θύωχθεῖς.

Θοῶς [1].

---

1. Ἡ ληῳ Ἀν. ὁ ν. Λ. ἀπὸ Θέρακος, † Θέρακξ. Ἀτάκτ.] Ita verba ea reſtituo, male hodie divulſa: ἡ ληῳ Ἀτακτ. Thornax, ὦ τῇ Λακωνικῇ ἀπὸ Θέρακος, Θέρακξ Ἀπόλλων. Thornax. ſuppedaneum: aut famum Apollinis, in Laconica. A Thornace, Thornax Apollo Pauſan. in Corinth. [c. 36. p. 196.] Ὠδὴ . . . ᾗ ὁ Πρόκλος μέτα, ἣν ὃ Θέρακος καλεμένα τὸ ἱερεῖον, &c. MEURS. *Miſc. Lacon.* IV. 15. p. 310. Vid. ſup. Θεόρτης. Sl Θέρ ſit Θερ Spartanis, eon male Θέρακξ ducetur a Θερέκξ, idem qui *Famus*. IS. VOSS. Herodot. I. 69. ἐς ἄγκλημα . . . τὸ πρὶν ἐὸν Λακωνικὸν ὦν Θέρμον ὕστερον Ἀτάκτον. Conf. Pauſan. *Lacon.* III. 10. p. 231.

2. Θέρανδρ.] Vid. ſup. v. Ἀτάρνης, Ἐπιθερσίδης, Θαρσάλ, Θέρακξ, &c. Item v. Θέρσιτον, &c. & Fr. Junii *Obſ.* in Willeram. p. 258.

3. Γαμεῖν.] Omittit Phavorin. & recte, quia modo præceſſit.

4. Θέρισμα.] L. Θέρσιτον. IS. VOSS. Conf. v. Θέρσιτον. Vide & ſup. v. Ἐπιθερσίδης.

5. Θέρμη. βάτης.] Uode ἄθορ dicitur [hœdus] apud Liberalem Antonin. *Fab.* 13. [*in fin.*] qui necdum cognovit aliquam. SOPING. Vid. Theocrit. I. 87. inf. v. Ἰωπόθορος, mox v. Θέρμα, & Θέρσα, & ſup. v. Βαθεῖς, ibique *Not.*

6. Ἰχαία, &c.] Θέρμη. ὁ μὲν ὁρμὴ ὁ ἀνδρώπου, ὃ δὲ τὸ μετ' ὀργῆς πίπτειν. Cyrill. Θέρμη vero eidem eſt ὁ περὶ τὴν ὁρμὴν μέτα. Vid. Etym. M. in Ἐπιθερσίδης, & in Θέρσις. Suidæ Θορὸ & Θόρος. Vide multa de hoc vocabulo apud Euſtath. *B. Il.* p. 783. IS. VOSS. Vid. Ariſtot. *Hiſt. Anim.* L. III. §. 9. 13. & l. IV. §. 110. & l. V. §. 40. SCHR. Vid. Suid. in v. Κάθορος, coll. Schol. Ariſtoph. in *Pac.* ℣. 81. Heſych. v. Θέρμξ, & *Not.* in Θαμιός. Herodot. III. 101. Σαρὶν vocat, pro quo paullo ante ἡ γυνὴ. Arcæus p. 55. *fin. fol.* ὁ Σαρὶς. Conf. H. Steph. *Vit. Herodot.* in Σαρὶς: & Franc. Douſæ *Not.* in Lucil. *Reliq.* p. 107. Clem. Alex. *Strom.* L. II. *fub fin.* p. 282. Σκορπίος dixit.

7. Ὀχεῦσαι.] L. ἐχεύτῳ. M. MEIBOM. HEMSTERH. ἐχεύτῳ etiam H. Steph. legiſſe videtur *Theſ.* I. 1575. *extr.* & recte. Conf. v. præc. & inf. v. Τέθριππα.

8. Θέρος.] Ad Θόρυβος. Θόρα, Θόρδος, Θορίζω, πυθορίζω. Θόα, Θόρα, Θόρος, Θόρος. Θορὸν, Θορύδων, Θορυβῶν, &c. G. Pro Θόρος leg. Θόρυβος. SALM. Ordo poſtulat Θόρος, vel Θόρυβος. IS. VOSS. *Anonymus* in *Cod. Burm.* conjicit Θόρυβος. quod cum ferie bene convenit. Vid. ſup. in v. Θολερὸν *Not.*

9. Θόρνυ.] Hom. *Il.* K. 528. Conf. v. Τιθορὸν, & v. Ἐπιθορὼν.

10. Θοῦ.] *Ex Pſalm.* CXLI. 3. MUNK.

11. Θυλκόστατον.] Pro Ὀλκόστατον. IS. VOSS. Forſan pro Τὸ ὀλκόστατον, *quod maxime trahit & degravat ſua pondere.* H. STEPH. *Ind.* Contractum ex τὸ ὀλκοστατὸν. Infra: Ὀλκός. . . βάρος. malo βαρύς. HEMSTERH. Vid. ſup. v. Θολακίζει.

12. Θῦπος.] An pro Τῦπος, l. e. τὸ ἐπος? GUYET. SALMAS.

13. Ἔκστασις.] Ad Διόρθωσις? REISK. Infra: Θωαθεὶς. ἐπαθεῖς.

14. Θυρᾷ.] Quaſi a Θύρη. Vereor tamen ne Θυρᾷ ſcripſerit. H. STEPH. *Theſ.* I. 1576. A.

15. Θυραῖλλα. ἀνδ. Ρ.] Conf. v. Θράλλα, & v. Θρασῦν.

16. Θούριλλα.] Sup. Θόρος. βάτης. Conf. v. Θορὸν, & v. Ἀβορβόριλλα.

17. Θυρίζα. ἰχεῖα.] H. Steph. *l.* e. exhibet: Θυρίζει. ἰχεία. Sup. Ἄδυρις. ἀνεχάλα. ante v. Ἀδρίαν. Conf. *Not.* in v. Θόρος.

18. Θούσιλλις.] Nempe *Oreades*. IS. VOSS.

19. Θούσιος ἀλκὴς.] Ex Hom. *Iliad.* Δ. 234. Vid. ſup. v. Θορὸν, & Etym. M. in v. Θόρος.

20. Θοῦριος Ἄρης.] Sic Enrip. *Supplic.* ℣. 579. Et Dorotheus Sidoolus, vetus Poëta, in *Aſtrologia* ſæpe *Martis* planetam Θοῦρον vocat, & Θοῦρος Ἄρη. Vid. Salmaſ. in Solin. p. 872. & *Epiſt. ad Menag. ſuper Herod. Inf.* &c. p. 226. five 73. Conf. Suid. v. Θόρνυ, Bochart. *Geogr. S. P.* I. L. II. c. 3. p. 73. C. Vitringa in Jeſ. X. 7. p. 271. & mox *Not.* in v. Θόρος.

21. Θουσιομάντεις.] Vid. Voſſ. *Hiſtor. Gr.* p. 14. SCHR. Photius in Lex. MS. Θουσιομάντεις, τοὺς περὶ Λάμπωνα. Τὸν γὰρ τῆς Σύβαριν λιπεῖν οἱ μὲ Λάμπωνα ἀποδέχεσθαι, οἱ δὲ Σπαρτιάτην, οἱ δὲ τὸν Καλλιᾶν Δωριᾶν, οἱ δὲ Καδμείαν (f. Καδμεῖον) τὴν Λάμπωνα, οἱ δὲ Παντίωνα Ἀθηναῖον. Conf. Schol. Ariſtoph. in *Nub.* ℣. 331. Suid. in v. & Euſtath. ad Dionyſ. *Perieg.* ℣. 373.

22. Λάμπων.] Vid. Suid. in v. Λάμπων, & Plutarch. *Pericl.* p. 154. F. Mox ante μάντιν Doct. *Reisk.* conjicit deeſſe nomen proprium.

23. Θυσιῶν.] Id eſt, συνουσιάζων. G. Conf. v. Θυσῖ. De voce εὐεργῶν vid. *Not.* in v. Ἀγγεῖον.

24. Θούσσ.] L. Θόεσσι. Æſchyl. p. 26. & 70. SCHR. Correctio, minus, ut videtur, neceſſaria, forte eſt *Guysii*, cujus præcedit & ſequitur nomen. In Æſchyli loco poſteriore, qui eſt *Sept. contr. Theb.* ℣. 42. legitur quidem, Θόεσσι λοχαγέταις: ubi Schol. ἐρεθιστικοῖς καὶ πολεμικοῖς· ſed in priori loco, qui eſt in *Prometh.* ℣. 354. habes Τυρσὸν Θόεσσ. Schol. ἐρεθιστὸν, ὀξυτικὸν. Dixerunt ſcil. Θόεσσ, & Θοεσσὸς, ut ex Sulda conſtat; in cujus Epigrammate allato, Θόεσσ' Ἄρης, quomodo & Eurip. *Phœniſſ.* ℣. 647. pro quo in *Supplic.* ℣. 579. Θοῦρος Ἄρης. Vid. ſup. in v. Θοῦρος, & conf. *Miſc. Obſ.* X. 1. p. 7. Reſpexit autem Heſych. ad Homer. qui paſſim Θοῦρος Ἄρης, ut *Il.* B. 830. Μαῖ' ἄρα Θοῦρος Ἄρης. quod hemiſtichium infra loco ſuo exhibet Noſter. Θόεσσ' Αἴας etiam apud Suidam legitur; ubi Cl. Kuſt. notat: „ *Hoc epitheto Ajax apud Hom. ſæpe* „ *infignitur.* „ Mihi certe nuſquam occurrit apud Poëtam Θόεσσ', nedum de Ajace. Sed Θόρος Ἄρης bis eſt apud Homerum, *Iliad.* ſcil. E. 507. & Ω. 498. Θοῦρος Ἄρης ſæpius, ut dixi. Quare Suidas hauſiſſe videtur ex Schol. Comici ad *Equit.* ℣. 754. ubi legas: - - - ἢ Θόεσσ' Αἴας, Θόρος Ἄρης, &c.

25. Θρασὺ, μέγα.] Si io Θοῦρος ſubaudias Ἄρεα, ex Homero, aut ſimile nomen Maſc. gen. legendum foret Θρασὺν, μέγαν, ut Suid. & Etym. M. πυθολαῖος, ἢ τοιχωρύχος. Schol. Æſch. in *Prom.* ℣. 354. ἐρεθιστικὸν, θρασύτατον. Neque tamen genus Neutrum mutaverim: quia Θοῦρος in diverſis locis vel Neutro, vel Maſc. genere in Accuſ. legere potuit. In Neutro autem ſubaudiri queat ἄρεα. Ita apud Ariſtoph. *l. c.* ἄρεα Θόεσσι. Schol. ἐρεθιστὸν, ταχὺ. πυθολαῖος, &c. Quem locum ſi reſpexiſſet Noſter, Θόεσσι pro Θοῦρος ſupra noo male correctum foret. Sed, ut hoc incertum, ita paullo ante vidimus, utroque modo ſcribi. Immo Θόεσσ h. l. melius cum ferie litter. convenit.

26. Ἠρεμαῖον.] L. ἐρεμαῖον. GUYET. Conf. v. Θορυβῶν, & Θοῦν.

27. Θόρυκος.] L. Θούρεως. SALMAS. Unde Θόρεως, ut ſup. Θωλοσσαῖος, pro τὸ ὄλη. An ſidem qui γυμνάσιον, *ſi nomburit?* Doct. *Reisk.* Θόρεως conjicit, a Θόρ, *cursus.*

28. Θωαθεὶς, πλαδεὶς.] Mox πλαδεὶς. Sed conf. Θοάζει. - - - πλάθῃ.

29 Θυάκους.] Pro Σύκινα, quod Schol. Hom. *Il.* Φ. 439. expl. τὰ σκύβαλα, τὰς κατάψυκας. Hom. *Od.* Σ. 26. Σύκινον. Schol. σκύβαλον, pro quo inf. Θῦκον, & ſup. Θῦκον, & Θυκάνης. Sic Σύκινοι *Od. M.* 318. Schol. κατάψυκα, Suid. Σφόνι.

30. Θωαθεὶς, πλαδεὶς.] Vid. *Not.* penult. Infra: Θόβης, πλαδῶδες. &c. Conf. ſupra: Θολακίζει. πλαδᾶται. & inf. v. Τιθολάκιζε, Θωμῆναι, Θώρηξ, Θώρακξ.

31. Ἐπαθεὶς.] Vid. v. Θωαθεὶς, Θωμῆναι, Θώρηξ, Θώρακξ, &c. Conf. v. Θῦκον. - - - ἐφιάλτης, & v. Θωαθεὶς.

32. Πεκτυωθεὶς.] Vid. mox v. Θωΐζει, ſup. v. Θοὸν, & v. Ἐπιάλτης, & inf. v. Τεθωμμένον.

Θοῶς [1]. σφοδρῶς. ταχέως.
Θόωσα [2]. μήτης Κύκλωπος.
Θοῶσαι [3]. ὀξῦναι. λαμπρῦναι. ποιῆσαι [4]. πυρῶσαι [5].
Θοώτατος [6]. ταχύτατος, τάχιστος.
Θρεχίειν [7]. λαιδορεῖν. λάκωνες.
Θρεικιά. Ἀφροδίτη.
Θρεπτοσύνη [8]. τροφοῦσα.
Θρεπτύς [9]. συνζύξις.
Θρεπτικὴν [10]. περιτόν.
Θρεμβόν [11]. χαπυρόν.
Θρεμμίς. κριός.
Θρεπίαι. Θρέμμαι [12].
Θρασίον [13], δίφρος. ἐξαπόδιον. πάσσαλος. Θρόνος [14]. ἢ τὸ ὑπὸ τοῖς φατνώμασι σανίδωμα. ἢ λάσανα. ἢ νεὼς μέρος [15]. ἢ τὸ ὑπὸ τ δεκόν π.
Θρασυχάφοις [16]. τοὺς εὐτρεπεῖς τοιχοχάφους.
Θράων [17]. δίφρων.
Θράϊλλης [18]. κῶπαι, αἷς οἱ Θρᾷτται λέγουσι), οὐ ταῖς χαλκοφράκτοις [19] ταυσί.

Θρά-

1. Θοῶς.] L. Θοᾶς. JUN. PALMER. IS. VOSS. Ex Hom. *Il.* Υ. 325. &c. Schol. Θοᾶς, ταχέως. Sic & Cyrill. Lex. MS.

2. Θόωσα.] *Thoosa*, Polyphemi mater. SALMAS. Hom. Od Α. 71. ubi Schol. Θόωσα. μήτης Πολυφήμου Κυκλωπὸς, παρὸσον ὥτως λεγομένη. Phavor. addit: Φερεκύδης δυγάτηρ.

3. Θοῶσαι.] Vid. sup. v. Θοᾶς, & *Not.* in v. Θοαδεῖς.

4. Ποιῆσαι.] Sup. Θοάζει. - - - ἀυτὴ, τελεῖ, &c. Sed refer potius ad Θῶσαι, pro quo sup. Θοῦζαι. σπεύζαι. Nisi *Scio* subaudiendum, ex regula noſtra.

5. Πυρῶσαι.] Pertinet ad Θοάζαι, a *Θόος*, *fulphur*. Vid. sup. v. Θοάσαι, & v. Θοάζαι.

6. Θοώτατος.] L. Θοωτατὸν. IS. VOSS. JENS. *Luc. Hef.* p. 116.

7. Θρεχίειν.] L. Θρεχίον. SALMAS. L. Θρεχίον. IS. VOSS. L. Θρεχίει, pro Θρεχίον, i. e. *per ficulna ſalta convitia jactare*. PERG. Sup. Ἀδρη, ἀπολαῖ. Sed confer potius Laconicum Διαρρᾶν, pro λοιδορῆσ, ſupra, & *Not.* ibi, ut & ad v. Ἐπρᾶζι. λοιδορεῖ. ubi *Kuſterus*, hunc locum conferens, Θρεχίον ſcribit, per ν. Sed Θρεχίον poſtulat ordo.

8. Θρεμτοσύνη.] Id eſt, κατοικία. a Θρέφω. G. Leg. Θρεμτηρία. IS. VOSS. Per ſimplex τ Ed. Hag. Series Θρεμτηρία poſtulat. Conf. v. Ἀδρη, Ἀδρίζει, &c.

9. Θρεπτύς.] Ut Lais meretricula, quæ Θρέφεις confecta. Vid. Suid. in Θρεπτύς), & inf. in Σωτειρόνη). IS. VOSS. A Θρέω, Θρεμνόω, *frango*, Θρέμνω, Θρεμνόω, Θρεμνόομαι, &c. G. Scribe Θρεμτύς), *contrita, contundit, conſtringit* PERG. Ariſtoph. *Equit.* p. 368. REISK. Conf. v. Θρεμὶ, & ſup. v. Ἀλφιτόβρυν. Lycophr. p. 664. Θρεμτόκαστα. ubi Schol. συντρίψαντες. Photius in Lex. MS. Θρεμτόμαγμα. συντρίμμα. σύγκλασμα. quomodo infra Θρυπτόμαγμα exponitur. Conf. v. Τιθρώσκομαι.

10. Θρεπτικὴν.] Idem quod Θρεπτικόν. Vid. Θρεπτὸν. IS. VOSS. Conf. v. Θρεπτὸς, & v. Θρέπτικος, ut & v. Ἐδρεπτὸν.

11. Θρεμτὸν. καπυρόν.] An κάπυρον? Mox: Θρεμτὸς. πεπὸν. Sed nihil adfirmo.

12 Θρεμμὶ. Θρέμματα.] Quid ſi legamus: Θρεμτὰ. Θρέπτα. Sic ſane mox Heſych. Θρεμτὸν. δίφρος, . . Θρόνος. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 69. infra: Θρεμμῶν. ὑψηλὸς τόπος. ante v. Θρᾶς. Conf. *Not.* in v. Θρεμμῶν.

13. Θρασίον.] Vid. inf. v. Θρόνιον, ſup. v. Ἀδρηλάτην, & Ἄδρης. ἅρμα, &c. item in v. Ἐπικαθιλίτης, & Polluc. X. 48. Conf. Suid. & inf. in v. Σκαλοφόρον.

14. Θρόνος.] Vid. inf. ſuo loco, & *Not.* in v. Θρονίον.

15. Νεὼς μέρος.] Vid. ſup. v. Ἐπιλήνιον.

16 Θρασυχάφοις. - - - - παχυτοιχόφους.] Pollux X. 49. Θρόνος, ὁπόταν πρὸ τῶν ἐνδοτέρω τὰ παραπετάσματα τοὺς πλαγίους τοίχους. Ad hanc vocis Θρόνος ſignificationem, ſynecdochice acceptam, referendam eſſe Gloſſam noſtram putat H. Steph. *Theſ.* I. 1577. D.

17. Θρόνων. δίφρων.] L. Θρόνον. δίφρον. IS. VOSS. Vid. *Not.* in v. Θρονίον. Galen. Gloſſ. Θρόνον. δίφρον ἀρχαϊκῶτερον.

18. Θρᾴλλαι.] L. Θρᾳλλαὶ. SCAL. JUN. SALM. SGRBER. M. MEIBOM. Leg. Θρᾳλλίδες, ut ex ſeqq. colligitur. PALMER. Pro Θρᾳλλαὶ, ſuſpectâ. Sic *tranſtrum* Latini, a Θρόνος, pro Θρόνυγον. GUYET. L. Θρᾳλλαὶ eſt enim vox ſuo loco mota. Θρᾳλλαὶ κῶπαι Pollucis recenſet. Vid. inf. Παρᾴρημα. KUHN. ad Poll. I. 87. Θρᾳλλὶς apud Etymol. ſcriptum, pro Θρᾳλλαὶ. H. STEPH. *Ind.* Photius in Lex. MS. Θρᾳλλαὶ. κῶπαι Θρᾳττῶν. vitioſe, ut puto, pro Θρᾳλλαὶ, & Θρᾳττῶν:

Θρᾴξαι [20]. παράξαι. λυπῆσαι. Εὐριπίδης Πενθεῖ.
Θραξῦται. παράξεις). πορθοῖ [21].
Θρασεῖαι. ὀξεῖαι.
Θράσις [22]. Θραῦσις. Φθορά. Θάνατος. ἀφορία, ἥττα. ὁ πόλεμος.
Θράσκειν [23]. ἀναμιμνήσκειν.
Θρασύτης [24]. τὸ ἀποδημεῖν εἰς Θρᾴκην.
Θράσος. δεῖμος. ἀλαζονία [25], Φρίκαμα. ὀξύτης. μάχη.
Θρασυχείλης [26]. εὔτολμος, θρασὺς, πλημμελής.
Θρασυμέμνονα [27]. Θρασὺν καὶ τὸ ἦθος. γενναῖον. εὔτολμον, πλημμελῆ. ἐλαζόνα. πραχὺν. σκληρόν. ἀπειρῆ [28]. φλύαρον. παραφθόεσκον.
Θράττειν [29]. ὀνοχλεῖν, παράγειν.
Θράττης [30]. ὁ λίθος, ὑπὸ Θρᾳκῶν.
Θραττόμενος [31]. συνζύζομαι, συλλέομαι.
Θράττον [32]. ἧττον. κάλλιον.
Θραυῖ [33], συνζύζει.
Θραῦλον [34]. κάλλιον. ἧττον.

Θραῦ-

20. Θρᾴξαι.] Æſchyl. p. 40. SCHR. Locus eſt in *Prom. Vinct.* v. 629. ubi Schol. Θράξει παράξει. (Vitioſe in contextu Θρᾴξῃ *Ed. Stan.*) Supra: Ἀδρανῆ. ἀτάραχον. pro quo paullo poſt Ἀδρητὸν. Sic Θράσει apud *Eurip. Rhef.* v. 863. Conf. v. Ἐπιθράξῃς, & v. Ἐπρᾶξε, Φράξεται, Φράσαι, ubique *Not.* Θραχεῖαι, &c. item in v. Ἀνάσσων, Ἐπάκτις, Παραπραξίας, &c.

21. Πορθοῖ.] Vid. *Not.* in v. Θραῦλαι.

22. Θράσις.] Vid. inf. v. Θραῦσις, & Θραῦσμα, & omnino Suid. v. Θραῦσις.

23. Θράσκειν.] Infra: Θράσκων. πεῦ. Vid. ibi.

24. Θρασυτὴς.] Ordo poſtulat Θρασύτης. IS. VOSS. An Θρασυξοὺς, vel Θρασυξοὺς Θρασξοὺς ex Photio *de Leg.* adferunt Lexica.

25. Ἀλαζονία.] L. ἀλαζονία. Vid. mox in v. Θρασυμέμνονα.

26. Θρασυχείλης.] Hom. *Il.* Κ. 41. Vid. Etym. M.

27. Θρασυμέμνονα.] Hom. *Il.* Ε. 639. Vid. *Schol.*

28. Ἀπειρῆ, φλυαρῶν.] Hæc parum ſibi invicem reſpondent: non enim φλυαρῶν convenit cum χαλεπὸν, εὔτολμον, &c. neque etiam locum ſuum ulla ratione tueri poteſt ἀπειρῆ. Hæc mecum reputans, & ea verba animo meo verſans, ut aliquid ſani inde effingere poſſem, cogitavi legendum eſſe ἀκλεᾶ, ἀσεμνόλαον. Prius verum eſt; ſuper poſterius, cum fere nimis ſit mutatio, ipſe adhuc ſuſpenſus hæreo. D'ARNAUD *Lect.* Gr. p. 69. Ἀκλεᾶ amplector. Vid. ſupra. Pro φλυαρῶν ſ. ſcrib. φλυγερῶν. Infra: Φλυγερά. ὑβριστικὰ. at h. l. ſequitur, ὑβριστὰ. Conf. v. Φλεγυαὶ, Φλεγυᾶν ἡ, &c. Forte tamen retinere queas φλύαρον (cum accentu in antepenult. ut Phavor.) cum & ἀλαζόνα habeat Noſter, adeoque non tantum laudabilem animi fortitudinem, ſed & jactantiam ſui plenam, immo & vitioſam audacium pingat, omnia ſuſque deque habentem & conturbantem. Infra: Φλύδην. φλυαρῶν. ἢ ὁ ἀλαζών. ἀπὸ τοῦ. Conf. v. Φλυδάζουσι, Φλύαξ, Φλυαζεῖν, &c. Lex. MS. Θρασυτέρους. φλυάρους.

29. Θράττειν.] Suidas: Θράττει. ταράσσει. συγχεῖ. κίνει. κωλύει. ἀνασείει, καὶ ὑφορᾷ. (Eadem hiſchens Phot. Lex. MS. & Etym. M.) Exemplum addit Suidas: Ὅτε μὲ Θράττει τὸν ἄνδρα ὁ τῶν ἀστρατευομένων ὄχλος. Neſcio cur hæc omnia, quæ ſequuntur poſt vocem κωλύει, omiſerit Cl. Kuſterus, in ſua Editione. Cetera vid. Erotian. v. Θράττει, ſter.

Θραῦσμ. ῥάγματον [1]. Ἡσυχίου.
Θραύσ. Ἡσυχ. [2]. ἀμαυρ. ἀπλοῦ.
Θραῦξις. ἀγνὴ [3]. πληγὴ. σφῦρα, ἡ τοὺς βόλους [4] Ἡσυχίῳ.
Θραῦσμα. λύπη [5]. πληγή. καὶ ἕκθλιμμα γῆς. καὶ ῥαγδαλή. πῶσμα, πῶσις [6].
Θρηχθείς [7]. παραχθείς
Θρηκιάται Θ [8]. ἐξύται Θ.
Θρίκ Θ: δεσμὸς Θ, παχεῖ Θ [9]. ἀπὸ τοῦ θρίξαι, ἤγουν δεσμεῖν.
Θρίειν. Ἡσυχ.
Θριαμβή [10]. Ἡσυχίῳ.
Θριμματα [11]. βοσκήματα, προβάτα. πόκα.
Θρίξαντες [12]. ἁλαφρῶς ἐπελθόντες.
Θρόμβον [13]. ἁλοφυεῖμβον.
Θρῶξ [14]. τεφρεῖς. τεφρῶν ἀμαυρά [15]. καὶ Θρηττήλια.

Θρο-

τίθεσθαι. Apud Suidam habetur Comparat. Θρυλίσσ Θ. H. STEPH. *Ind.* Conf. v. Θρύπτω.

1. Θραῦσμ. ῥάγματον.] An *ῥαγμαῖον*? [male Ed. Schr. . . . λόπα.] SOPING. L. *ῥαδαλον*. IS. VOSS. Infra: *Ῥάγματον, ῥάβδον*. Θράσμα. ubi forte *ῥαδαὶν*, pro *ῥάβδον*, legendum. Conf. v. Τεφρὸν. πεφρ.

2. Θραύζ. Ἡσυχ.] Delendum illud Ἡσυχ, cujus correctio est Θραῦζ. In ἀμαυρὰ respici videtur ad τὸ Θραῦζ. Supra: Ἀμαῦρ. Ἡσυχίῳ. &c. Conf. v. Θρυαλίδ Θ.

3. Θραῦξ. ἀγνὴ.] An *ῥαγὴ*, quæ est *ῥῆξις*, potius legendum? FLORENS. (ad Aristoph. *Pac.* v. 612.) BRUNO. Respexit haud dubie locum *Num.* XVI. [49.] ubi clade inulitata 14700. homines divino consumuntur igne; quæ *clades* Ἡσυχίῳ ibi. [*com.* 46.] ἔξιτόν ἐστ ἀγνὸ κατακαυθῆναι Κυρίῳ, ἀφ' Ἡσυχίου τ πυρὸς. Ubi & differes, quare hic ἀγνὸ exponatur. Et [*com.* 47.] καὶ ἐδὼ ἐκάησαν ὑ Ἡσυχίῳ ἐν τῷ πυρὶ. Item [*com.* 48. 50.] καὶ ἐπαυσάμη ὑ Ἡσυχίῳ. Ubi ὑ Ἡσυχίῳ est πᾶς. HEINS. Male corrigunt *ῥαγὴ*. Vide voces *Obtenebri*. IS. VOSS. Priæcus quoque *Annot. post.* in *Pf.* CV. 23. dubitat, num recte *Florens* ἀγνὸ in *ῥαγὴ*, aut Ingeniose, mutet. Nec ego quidquam mutaverim. *Pf.* CV. sive CVI. 30. καὶ ἐκάησεν ὑ Ἡσυχίῳ. ubi Symmach. πληγή. Gioffa MSS. in *Pſalm.* Θραῦξις. ἀγνὸ, πληγὴ. Sic & Cyrill. Lex. MS. Hunc S. Vatis locum ſpectat Suidas; quem vide, coll. ſup. v. Θραῦσις, & mox v. Θραῦσμα.

4. Βόλος] L. *βώλος*. SALMAS.

5. Θραῦσμα. λύπη, πληγή.] Forte: Θραῦσμα. λίπος ἁλγεῖ. Vid. *Levit.* XIII. 30. Θραῦσμὰ ἐστ, λεπρὰ ἐ πεφλη, &c. Videtur ſcriptum fuiſſe, *λόπη ἁλγεῖ*, pro *λίπος πλγεῖ*. Θραῦσμα in hoc morbo: eſtque Hebr. פרח nam פרח, Σραῦσμ. πληγὴ ad verbum eſt פצע. Græci *ἀφὴ*, Latini *plagam* interpretantur. HEINS. LXX. *Lev.* XIII. 30. XIV. 54. Aquil. *Exod.* XII. 13. BIEL. Eadem quæ ble, dedit Cl. Heinſ. *Exerc. S.* ad Luc. IV. 18. p. 149. Satis acriter, pro more ſuo, in hanc conjecturam inſurrexit Jo. Crojus *Obſ. in N. T.* p. 277. nihil mutans, & præter alia commode adferens locum I. *Sam.* XX. 24. [I. 34.] ubi pro נעצב quod *doiore adfici* ſignificat, & quod Volg. vertit *contriſtari*, LXX. vertunt, ἐθραύσθη, i. e. *dolore & triſtitia affectus erat*. Aq. ibi, ἐκινήθη. Symm. ἐθαυμάσθη. Theod. ἐλυπήθη. Vide tamen quid reſpuerit Heliodus *Apolog.* p. 195—197. Infra: Τραῦμα. πλαγὴ. ut modo Θραῦζις.

6. Πῶσις.] Vid. ſup. v. Ἔσραυζν. ἔσαυζν.

7. Θραχθείς.] Vid. ſup. *Not.* in v. Θράξαι.

8. Θρηκιάται Θ.] Morris: Θρηκιάται, Ἀκλεῶς· τοξικεῖς, ἀλλοκότους. Conf. *Not.* ſeq.

9. Θρίκ Θ, δεσμὸς Θ, παχεῖ Θ.] Lege & diſtingue: Θρικὸς δεσμὸς παχύς. Nihil eſt dubii. PALMER. Priora, ſublata diſtinctione, conjunxit etiam H. Steph. *Theſ.* III. 1653. Pro παχεῖ Θ, Phavor. παχὺ Θ. Sed malim vel τραχεῖ Θ, vel παχυὸς, ſive παχυῆς. Quando etymon ſubjicitur, λὸ ἔ θρίξαι, καὶ δεσμεῖν, ſuſpicabar in Articuli capite fuiſſe compoſitum vocem Θριξόδεσμ Θ, quod eſſet ex θρίξαι & δεσμεῖν. Alloquin pro καὶ legend. potius τὸ, vel ἕ, ut in Cyrill. Lex. MS. Θρίκες. πλοκάμοι, ὁ δεσμὸς. Atque ita intellexit H. Steph. *l. c.* „ eſſe a Θρίξαι, *ſignifi-* „ *cante* δεσμεῖν. „ Vel καὶ pro *etiam* ponitur, hoc ſenſu: ὁ Θρίξαι, *quod etiam ſignificat* δεσμεῖν. Apollon. Lex. MS. Θρίξαι. δεσμεῖν. Pro Θρικὸς autem (quod eſt in omnibus Editis) Phavor. & H. Steph. ſcribunt Θρικῆς, cum accentu in ultima. Quid ſi legas Θρικὸς δεσμὸς? unde præcedens Superlativ. Θρικώτατος. Ceteroqui, fatcor, nondum diſplicet, quod olim putabam, Θρίκ Θ idem eſſe quod Τρίχ Θ, i. e. δεσμὸς, infra: atque ita recte ſcribi: Θρὶκὸς δεσμὸς παχύς. niſi etiam retinere malis diſtinctionem poſt δεσμὸς, ut Θρὶκὸς, Subſtantive, ſit δεσμὸς· Θρικὸς, Adjective, παχυὸς. Vide, ſis, potro ſup. v. Θρυαλίδ-

κὸν, & v. Θρεξίνην, inf. v. Θρίξωλις, & v. Θριξὶν νίμας. Conf. ſup. v. Τάρηξε, & v. Ἀναθρίξωσι, inf. v. Καθρίξῃ, Παραθρίξεται, & Schol. Lycophron. ad v. 108.

10. Θριαμβὸν.] Eurip. *Med.* pag. 409. [v. 51.] αὐτὸ Θριαμβὸν σωτῆ κακὰ. HEINS. Æſchyl. p. 72. SCHR. Scll. in *Sept. cont. Theb.* v. 78. ubi Θρίαμμ. Schol. Σρὶαμβ. & Φοίνισσ. Vid. mox v. Θριάμβων, & interpp. ad Anacreont. *Carm.* 61. ubi Θριαμβεῖν Θ. quod adde Lexicis.

11. Θρίμματα.] Joan. IV. 12. BIEL.

12. Θρίξαντες.] Id eſt, πρίζαντες. Vid. Etym. M. v. Θρίξαντον [ex Hom. *Il.* Σ. 599.] & in Θρίξ. IS. VOSS. Vid. ſup. *Not.* in v. Θρίκες.

13. Θρόμβον.] Vid. ſup. v. Θρομβὴν.

14. Θρῶξ.] *Arcertus* Θρίαμμα conjicit; & *Jf. Voſſius*. Non improbo: & ſic Suidas. Θρῶξ legitur quidem apud Hom. *Il.* Δ. 478. ſed variat lectio; quin Θρίαμμα ibi, & *Il.* Ρ. 302. ex MSS. recepit Joſ. Barnef. Malim tamen Θρῶξ retinere apud Heſych. qui ſuo tempore jam ita ſcriptum repererit. Eandem lectionem ex Euſtath. & MS. ſuo Cod. protulit H. Steph. *Theſ.* III. 1640. 8. Sup. Ἐρυθρὸς. κεφρὸς. pro Θρῶξ, per confuſionem literarum Θ & Θ. Vid. ibi *Not.* & in v. Ἐρυθρὸς. Conf. Phavor. & Etymol. M. qui diſcrimen notat inter Θρῶξ & Θρίαμμα.

15. Ἀμαυρὰ.] L. *ἀμαυρὰ*. MEURS. *Spicileg.* p. 167. in Theocrit. *Epigr.* 18.

16. Θρυλλῶ.] Vid. Plin. Secund. *Epiſt.* X. 71. Sic *Eſth.* II. 7. Σρυλῶ. Conf. Pollux. VII. 17. & inf. v. Οἰωνοσκόπ.

17. Θρυαλίδ.] Vid. ſup. v. Θρίκες.

18. Κρουσὶς.] *H. Steph.* κρουσὶς exhibet, ut Θρυαλίδ, in *Theſ.* III. 1653. Infra: Κρίκελλος. Σρίκος.

19. Θρίξαν.] Vid. mox v. Θρικὸς. Θρικὸν. & ſup. v. Ἐξηκοντάδυο, inf. v. Θρικιὰ. Conf. Cantin. *Helleniſm.* p. m. 29. de ι & υ.

20. Θρικὸν.] Refer ad Σρίκες, Σρικοὺς. G.

21. Θρικὸς.] Malim Θρίκες. [ut inf.] Putet quis, *περιττῶς δικεῖ*. ſcribendum: at ſana eſt lectio communis. Gioffar. *Παρετὸ*. &c. *Superſtitioſa*. &c. PRIC. ad Jacob. I. 26. Vide præcedd. Plutarch. *Alexand.* p. 665. *D. ἐφ' ᾧ δοκῶ τῷ τὸ Θρησκεύειν ὑπερ τοὺς καθεστῶτας χρόνους τῆς ἀθεότητος ἐμφερεῖς.*

22. Θριὸν.] Melius Θρεῖν, pro Θρίτιν, quod Ariſtoph. *Equit.* & Suid. VALES. Forte Θρεῖν, a Σρίτη Comico, ἀντὶ τοῦ, Σκορδ. Ariſtoph. *Equit.* [v. 17.] p. 163. *Ed. Wecb.* Ἀλλ' εἰπὲ τὸν μοι τὸ Σρίτη. [Vid. ibi Schol.] HEINS. Infra Θρεῖν. [cum eadem interpretatione.] Ariſtoph. Θρίτη. Vid. Suid. IS. VOSS.

23. Πανθρίκιον.] Vid. inf. v. Τραπέτον, Τραπεζὶς, Τραπῆν, & Τραπέτον.

24. Θρίξαμ. πίξαι.] Sic Phot. & Apollon. Lex. MS. Conf. v. Τραφερὸν. & ſeqq. item v. Περιστρίτ, & Τραφερὸς. ut & v. Ἀτρέμας.

25. Τὸ σύνθες.] *Quod vulgo notat.* Sic inf. in v. Τὸδε. Conf. *Not.* in v. Ἀπαίτητος.

26. Θρίαμμ.] Alludit locum *Il.* O. [729.] Θρίαμμ ἐφ' ἑπτὰβοΐδιν. De quo ſupra. [in v. Ἀπῶν.] Schol. Τοὺς δὲ, τὸν τ πᾶς, βόεις ἔχοντ. HEINS. Vid. Ariſtoph. Schol. p. 28. & Etym. M. in Θρίαμμ. IS. VOSS. Conf. v. Θρῶν. & Suid. in eodem. Vide & ſeqq. ſtatim.

27. Θρῖνα.] Sed ordo literarum poſtulat, ut Θρῆνα, vel Θρῆνυ, ſcribatur. quod male. Nam Θρῖνα [vel Θρῖνα] ſoret *Thracium* genus calceamenti; Φρῆνα, Perſici. Sed forte Θρῖνα, pro Θρῆνυ, ut Ζαΐνλα, pro ζάϊνλα. VALES.

28. Πεφρικὼς.] L. *πεφρικὼς*. FUNG. BRODÆUS. Res eodem recidit. Peſſime autem *τοῦ δημάγου* in Ed. Hag. pro *τοιθημάτου*.

Θρής [1]. ἠμίον Θ.

Θρῆνυς · ἐφ' ἑνὸς ποδὸς. πόπ Θ [2] ἢ τὸ ἑνὸς βάσιν ἔχειν.

Θρῆς. ὑποπόδιον. ἢ ἡ ὑπὸ τοῦ μέσου πλοίου σανὶς, ὑπὸ πάντων εἰς πάντων [3].

Θρησκεία [4]. σέβασμα.

Θρησκὴ [5]. σέβει, θεραπεύει. περισεβεῖ. ὑπηρετεῖ, τοῦ θεοῦ λατρεύει.

Θρῆσκος. ἐπιτήδευσις, βίωσις [6].

Θρήσκω [7]. τιμῶ.

Θρησκόμυθος. θεοσεβόμυθος [8]. ἀθεμιθησόμυθος.

Θρίτταιον [9]. ἢ ἀμάξης, ἐφ' ᾗ τὰ ἀχύρινα ἐπιτιθῆ.

Θεία [10]. φύλλα σανὶς, ἢ ἀμπέλου· καὶ τὰ ὑπὸ αὐτοῦς διαμένοντα [11] βράγματα.

Θειάζειν [12]. φιλολογεῖν. σοφιστεύειν, σοφιστάζειν [13]. Εὐριπίδης Λικυμνίῳ [14], τῷ Σοφοκλέους Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ.

Θειαί, αἱ σφῶν μάτης [15], καὶ νύμφαι. καὶ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι [16].

Θειαμβεύειν [17]. θορυβεῖν. βοᾶν.

Θειαμβεύς [18]. πομπεύειν.

Θείαμβος [19]. πομπή. ἐπίδειξις νίκης. ἢ Διονυσιακὸς ὕμνος, Ἴαμβος [20].

Θειάπιον [21]. ἀπαλωτέρα τροφή.

Θειάσαι [22]. πύλαι οὕτω καλοῦνται Ἀθήνησιν.

Θειγρές [23]. ἡ σφαῖρα τοῦ πίνακος. σχῆμα, ὡς θέλουσι. ὄγκιον τὸ ἀνώτατον τοῦ πίνακος.

1. Θρής.] A θρέω, id est, θλάω, unde θρέπτος. Sic τέλμα, τελή, πλημμύρη, πλημμελής. &c. Sic a θρέω, θρέπτον, θρεπτήριον, quod infra. G. Vel Θρὴς corrupte pro Ὀρθός. SALMAS. Θρὴς pro Ὀρθὸς non est verisimile. Malim Θρεῖ dictum pro θρεῖ. nam θρεῖα etiam equi & asini; ut supra. Hinc forsan θρέπτήριον, ὕμνος ἱππικός. Vide alibi notata. IS. VOSS. *Salmasii* conjectura displicet. Vid. inf. v. Ὀρθός. Supra: Θοιᾶ. ζώνην ἱππίαν.

2. Θρόπιον ἐφ' ἑνὸς.] Est ex Hom. *Od.* O. 728. ubi vid. Schol. L. BOS *Obs. Crit.* p. 165. Immo ex *Il.* O. 729. Vid. sup. *Not.* In v. Ἐπωτίδιον, irem v. Ἐφ' ἑνὸς. & paullo ante v. Θρόπιον. quæ huc referenda. Conf. Schol. Aristoph. in *Plut.* ν. 545.

3. Τόνος . . . μέσον ἔχων.] Explicat quid sit Θρόπιον, plane ut Schol. Hom. *l. c.* ex quo suppleri potest Hesych.

4. Ἡ τοῦ μέσου &c. ὑπὸ πάντων εἰς πάντων.] Hæc verba indicant veterum trisemium formam & fabricam Hesychium non intellexisse. ὑπὸ πάντων ferri potest. sed εἰς πάντων, non nisi de monocrotis intelligi possuot. A Θρόνος Lat. *transtrum*. M. MEIBOM.

5. Θρησκεία.] Vid. sup. v. Θρίξαν, &c. & inf. post v. Θεόπνευστον. Conf. v. seq & *Not.* ad *Gloss. N. T.* p. 154. item Rob. Balforei *Annot.* in Gelasii Cyzic. *Act. Conc. Nic.* p. 265. & Nonni *Synag. Histor.* in Gr. Nazianz. c. 69.

6. Θρησκεύει.] Vid. sup. v. ἐπιτήδευσις, & *Not.* præc. coll. H. Steph. *Thes.*

7. Θρῆσκω. ἴσην, δίκην.] Hæc utinam quis explicet nobis! Scholiastes autem MS. [Biblioth. Medic.] Θρῆσκω hæc [Jacob. l. 26.] ἐπιτηδεύω exponit. Vid. sup. Θρησκεία. PRIC. ad *l c.* Harum expositionum posteriori mendi fuspecta mihi est: at priorem non hule Θρῆσκω, sed duntaxat nomini compos. ἀνεσέβητος convenire dicerem (quod apud Suid. in Θρησκεία) nisi eandem apud Etymol. quoque reperirem. H. STEPH. *Thes* I. 1584. E. An δίκτους, vel δίκτως? Placet. Nam ἀνεσέβητος, i. e. οὐκ ἐσεβάσθη, αἰρέσεως. [supra.] G. Legendum videtur δίκτους, pro δίκην. Nihil hic video, quod difficultatem movere potuerit *Pricæo*. Docere videtur Glossographus, vocabulum duplici significatu usurpari, ut prima potestate *hominem* dicat *superstitiosum deditum*, cujus tomoia veri nominis religioni prorsus sint adversa, atque adeo ἀνεσέβητον: tum etiam *hominem integrum*, & masculæ *pietatis* cultorem, δίκτιν. Quid si pro δίκην apud Hesych. scriberetur δίκαιος, i. e. ἐφὶ δίκῃ? Illud certe facillime in δίκην ab imperito mutari potuit: ut supra Ἀσεβήσει, pro Ἀσεβάσει. [Vid. ibi *Not.*] VALKEN. *Gloss. S. ex Hesych.* p. 19. Θρῆσκω in Lex. meo MS. item a Cyrill. & Phot. in Lex. MSS. redditur ἐπιτηδεύω. Confentit Lex. Reg. MS. Pro δίκην, si synonymum quæratur voci ἐπιτηδεύω, legendum videretur ἄσκησιν: si contraria significatio locum habeat, præstaret ἕσιν. Ita sup. Θρησκεία, est εὐσέβεια, δικαιώματα: ar Θρησκή, ἀσεβή. &c. An vero parva mutatione pro δίκην legendum Θεσμόν? Supra: Θεσμὸς ἱερῶν, Θεσμοὶ. Sed non statuo. Simili autem modo diversas, quin contrarias expositiones vidimus vocis Δικαιώματα. Nam suo loco explicatur, ὁσίωσις. Vide ibi. At in v. Δίκαιος, conjungitur δικαιώματα, δικαιοῦν. Discrimen facit vera pietas, & superstitio impia, quæ pietatis mentitur speciem.

8. Θρησκο.] Ad θρέω, θρέμι, θρῶ &c. refer Θρέμα, Θρέμμα, Θρεπτὸν. Superlus: Θρέπτον. ἀναπαυόμενον. A βρέκω, βρακτὸν, σωτῆρα. [Vid. sup.] Item a Θρέμι, Θρέπτον. Infra: Θρέπτον γράμα. Καθάπερ Θ, ἀλλ' ὃ αἰθόμενον τῶν κάτω λέγει. G.

9. Θρονόμυθος. Θεομύθος.] An Θεριόμυθος, quod supra? Conf. v. Θέρμη), Θερμόμυθος, &c. Vide etiam in v. Θερμοστόρεα, & in v. Θρασύς.

10. Θρίτταιον.] Genuina vox est Θριττάριον, pro quo & Θριττάριον, de quibus supra vide. Adde *Not.* in v. Θρία, post Θριλίδα.

11. Θεία.] Theocr. *Id.* XIII. 40. Vide ibi Schol. Conf. Athen. l. XV. p. 684. A. Etym. Suid. & inf. in v. Θεῖον, & Φυλλίς.

12. Διαμένοντα] *Vir Doctus* quidem conjiciebat διμένοντα. Sed nihil muto. Vid. Suid. in v. Θεῖα, ubi docetur: διὰ τὸ πλῆθος σωῆς &c. Schol. Lucian. in *Lexiph.* p. 39. explicat: Τὰ πὶς . . . . . εἰσπεπλεγμένα βράκια, sarpta πὶς φυλλὰ σωῆς ἐστί, vel οἷς φ. ε. ἐφλοιωμένα ἢ τοῦ.

13. Θειάζειν.] Vid. sup. v. ἐπιτηδεῖν, & ἐπιτήδευσις, & Etym. M. in v. Θεῖα.

14. Ἐνδεικνύμενος.] Id est, βοᾷν. G. Inf. Θεοσεβὴς, εὐσεβὴς ζῶν. Vide ibi.

15. Σφῶν. Λακωνικῶς.] Simliter inf. in v. Λακωνικῶς. Etymol. M. v. Φαῖδ Θ, habet Λακωνικὸν: pro quo Suidas in eod. v. scribit Λακωνικῶς. quod præfert Menag. ad D. Laërt. L. III. §. 63. At Λακωνικὸν etiam Schol Aristoph. in *Aves*, ν. 1242. Conf. Jof. Barnef. *Fragm. Eurip.* & J. A. Fabric. *Bibl. Gr. Vol.* I. p 651.

16. Θεῖαι. αἱ σὺν τοῖς μαντεῖς.] Lego, αἱ σὺν τοῖς μαντεῖς. Callimach. *Hymn. in Apoll. Κεῖνα δὲ Θεμὶς ἦν μαντὶς.* Et ad h. l. forte respexit Hesych. Sed in eo loco caligandus Scholiastes, qui Θεῖαι interpretatur μαντικὰ ὕφη, & rationem reddit ridiculam: Λέγει) ὅτι αὐτὰς ἐφοίτα ἀπὸ τῶν τριῶν τριπόδων· ἀφ' ὧν τὴν πρὸ Θεμὶ ἀπορρέουσαν, οἷονεὶ τέχνη. Ex cor Zenodoti, en jecur Cratetis. PALMER. Callim. *Hymn.* II. Θεμὶ τὴν μαντῖδα. Quo loco Θεμὶ pro Vatum genere mellus accipi posse, quam, ut vulgo, pro ὕφει, videtur. HEINS. L. μαντῖδα. IS. VOSS. *Berkelius* ad Steph. v. Θεία, legit σεσθραμένοι, citatt (post H. Steph. *Thes* I. 1591.) eundem Callimachi versum, qui est 45. *H. in Apoll.* ubi vid. Ez. Spanh. p. 74. coll. Etymol. in v. Θεῖαι, ubi eadem quæ Schol. *l. c.* & ipsum illud σεσθραμένοι. Vid. & Zenob. V. 75 & inf. in v. Θεμὶ.

17. Μανθικὴν ὕφην.] Vid Etym. M Suid. & sup. v. ἐπιτηδεύειν. Conf. Bourdelot. ad Petron. p 285. *Ed Paris.* 1618.

18. Θειαμβεύειν.] Peffime Ed. Flor. Θειαμεύειν.

19. Θειαμβεύειν.] Ol. II. 15. & in Cretic Excerpt. c. p. 101. Cyrill. Lex. MS. Θειαμβεύειν, πομπεύειν, τραγῳδεῖν, Διθυραμβεύειν. Vid. etiam Front. Ducæi *Not.* ad Basil. T. *III. p. 29. & Doct. Jac. Merrick* ad Tryphiodor. ν. 172.

20. Θειαμβὸν.] Vid. Scalig. *Conject* [in Varr.] p. 89. SCHR. Vid. Plutarch. *Marcell.* p. 311. A. Conf. inf. ante v. Θρασυμὴς, & sup. in v. Τραγῳδεῖν.

21. Θειάπιον.] Imo, ni fallor, Θελάπιον. D'ARNAUD

21. Ἴαμβος.] Imo, ni fallor, Θελάπιον. D'ARNAUD *Lect.* Gr. p. 69. Photius tamen in Lex. MS. Θειαμβεύειν. *Lect.* Gr. p. 69. Photius tamen in Lex. MS. Θειαμβεύειν, & inf. νὺς Ἰαμβύος ὕμνος ἦγεν. Conf. Suid. in v. Θειαμβεύειν, & inf. v. Ἴαμβοι.

22. Θειάσαι.] L. Θειάσιν. IS. VOSS. Conf. v. Θρία, v. Θείον.

23. Θειάσαι.] Thucyd. L II. [c. 19.] Σελλοῦντα, πρὸ τῶ Θειάσιον πυλῶν. Semper cum Eleusine jungit eo libro: ut Θειάσιον πυλῶν. Semper cum Eleusine jungit eo libro; ut Plutarch. in *Themist.* Sic Ἀχαρνικὴ πύλη. [supra.] VALES. Conf. Valef. ad Harpocr. & in *Maussac Not.* ad v. Ἀστυ. Conf. Valef. ad Harpocr. & in *Maussac Not.* ad v. Ἀστυ. *Antiq.* Ἀθην. *Att. Lect.* III. 7. p. 123. & *Athen. Att.* III. 12. p. 181. *Att. Lect.* III. 7. p. 123. & *Athen. Att.* III. 12. p. 181. μικρᾶθεν, ubi Θειάσιαι πύλαι legit; quomodo & Meurf. μικρᾶθεν, ubi Θειάσιαι πύλαι legit; quomodo & Meurf. contra Maussac. qui pro Θρασυμὴς correxerat Θρασύλλειος. contra Maussac. qui pro Θρασυμὴς correxerat Θρασύλλειος. Vid. etiam Cl. Duker. ad Thucyd. *l. c.* p. 111. & Cl. Vid. etiam Cl. Duker. ad Thucyd. *l. c.* p. 111. & Cl. Kuft. ad Suid. v. Ἴακχος. Plutarch. *Fetid.* p. 168. E. Kuft. ad Suid. v. Ἴακχος. Plutarch. *Fetid.* p. 168. E. Ταῦθεν δ' Ἀνθεμιόνδε Θρᾷ τὰς Θειρίου (in Θειασίου!) Ταῦθεν δ' Ἀνθεμιόνδε Θρᾷ τὰς Θειρίου (in Θειασίου!) Idem Θειασίαν πύλη πεζὴν, ἡ νῦν, Διόνυσο ὑποφέρει. Idem Θειασίαν πύλη πεζὴν, ἡ νῦν, Διόνυσο ὑποφέρει. [supra.] VALES. Pro minit in *Agesil.* p. 609. D ut & Nolter v. Θρίαζ. Pro minit in *Agesil.* p. 609. D ut & Nolter v. Θρίαζ. Pro Θειάσιον vero scrib. Θειασίαν *h. l.* Phot. Lex. MS. Θειάσιον. nisi fallit apographum.

24. Θειγρές.] L. Θειγές. Vid. Cyrill. & Etym. M. & Schol. Lucian. *Dial. Cruc. & Diog.* IS. VOSS. Artemidor. *Oneirocr.* II. 10. p. 94 habet Σειγρὸν, Pollux I. 225. Σηγὸν, ubi alius Cod. Σελγὸν, alius Θειγὸν, quod præfert γὰρ, ubi alius Cod. Σελγὸν, alius Θειγὸν, quod præfert Kühnius. Euftarb. *de Hyfm. & Hyfm. Amor.* L. II. p. 33. Kühnius. Euftarb. *de Hyfm. & Hyfm. Amor.* L. II. p. 33. *fin.* Τὸ δὲ γε τραγίζειν &c. Adferibam verba H. Stephani *fin.* Τὸ δὲ γε τραγίζειν &c. Adferibam verba H. Stephani *Thef.* I. 1590. D. „ Apud Homer. Euftath. & Suid. scri- *Thef.* I. 1590. D. „ Apud Homer. Euftath. & Suid. scri- „ bitur Θειγὰς, per γα, quam fcripturam Budæus quo- „ bitur Θειγὰς, per γα, quam fcripturam Budæus quo- „ que fequitur: apod Diofcorid. vern, & Plutarch. & „ que fequitur: apod Diofcorid. vern, & Plutarch. & „ Θειγὼν, per γὼ Hefych. quoque Θειγὼν fcribit, fubi- „ Θειγὼν, per γὼ Hefych. quoque Θειγὼν fcribit, fubi- „ ciens: γὼ Θειγὼς. quo videlicet admonere voluit re- „ ciens: γὼ Θειγὼς. quo videlicet admonere voluit re-

de-

χες, οἰκοδομὴ, ἐφ' οὗ · καὶ ἡ τέγη κεῖται. καὶ ὁ ὑπὸ τὸ κλινόποδα τοῦ τοίχου τύπος. ἢ θεμελίωμα. καὶ Τειχέα [1].

Θεμιστοκλῆς [2]. Φεμιστοκλῆς.

Θεμιστόκλειος [3]. εἰδος μάζης, ὡς Ἀθηναῖοι. καὶ αἱ παρ' ἡμῖν, Θεμίστιες, ἤτοι Μαίζαλια [4].

Θεμίστιες [5]. καθαρίσιαι.

Θεμιστοκλῆς [6]. χαθαρίσιαι.

Θεμιστοκλῆς [7]. Ἀρυλλεῖν.

Θεμιστοκλῆς [8]. ἱερεῖς.

Θεμιστία [9]. ἱερὰ Ἡλίου, ἢ τῶν Σικελία, τρία ἄρκη ἔχουσα, Λιλύβαιον, Πάχυνον, Πελωριάδα [10]· ὃ ἢ φασὶ τὰς Ἡλίου βοῦς εἶναι.

Θεμίτης [11]. πίων σῖτος. ἢ πρίασις.

Θεμία [12]. ἄμπελος, ὃν Κρῆτες

Θεμμὺς [13]. χρῆσμός.

Θεῖον [14]. βρῶμα σκιλλαῖον. διτὴν αὐτοῦ ἡ σκιλλαία · ἡ μὲ, ἀφ' ἑαυτοῦ · ἡ δὲ, ἀφ' ὧν, ὑπηχεμένων μίλλος. σιμὸς [15] δὲ Φύλλα ἔχ ἁπαλὰ [16] ὑπεπίπτετο · ἔχουσι γὰς πια ὁσμὴν · διὸ καὶ Θεῖον ἐκλήθη.

Θεμὼς [17]. δῆμος Φυλῆς Οἰνηΐδος.

Θερμοπύλαι [18]. οἱ Λάκωνες σφαγῆσι ἐχρῶντο, ξύλοις ὑπὸ σπιᾶν βεβραμένοις, χαλκοσημαινομένοις [19] ὑπὸ βύλαντο Φιλοσφανεῖς [20] δὲ φησὶ, σφᾶσι Ἡρακλέα χρήσασθαι.

Θείσκοι [21]. † θρᾷκες.

Θρησκεία [22]. λατρεία.

Θέμα [23]. ἄνθη. ἀπὸ τοῦ, ἐράω [24] ἄνω.

Θερπιδεῖς [25] ξύλοι. ὑπὸ θερπῶν [26] βε-

βρα-

Θεμιστὸς, ὃν τρόπον καὶ Ἀριστὸς, Ἀριστοκλῆς, καὶ Ἀριστόκλειος μάζης. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θεμιστόκλειον καλοῦσι. Ἀθηναῖος δὲ καὶ Θεμίστιες καλεῖ τὰς καθαρσίους. Ἀθηναῖος δὲ καὶ Θεμίστιες καλεῖ τὰς καθαρσίους. Ἀθηναῖος δὲ καὶ Θεμίστιες καλεῖ τὰς καθαρσίους.

» detur, scribi etiam Θεμιστὸς· quam scripturam Eustath. » quoque quosdam sequi tradit, sed antiquis eam non » placere. Ego unicam [sc. Θεμίστιες] sequutus sum. „ Lex. MS. & Cyrill. etiam Θεμίστιες. Apollon. Lex. MS. Θεμίστιες, ἡ καθαρσία. καὶ Θεμιστοκλῆς. Conf. Phavor. & *Not.* seqq.

1. Οἰκοδομὴ ἐφ' ᾧ.] Mellus enharet locus, si (deleta voce οἰκοδομὴ) cuntinua serie legatur: τὸ ἀνώτατον τοίχου, ἐφ' ᾧ &c. Alioquin οἰκοδομὴ potius legendum foret: quod tamen exilius videtur.

2. Καὶ Τειχέα.] L. Τειχέαι. Hom. *Odyss.* . . . . ἀφ' ἧς Θεμίστιες ἀνάπτυσσε. HEINS. Locus est *Od.* H. 87. ubi ἧς τοίχος emendat Jos. Barnes. allato Eustathio. Sed & Θεμιστὸς, *Od.* P. 267. Vid. *Not.* præced. in qua H. Steph. male per ϑ exhibet: τὸν Θεμίστιν. In omnibus enim Hesychii Editt. per τ legitur, Τειχέα, quod & infra suo loco. Conf. v. Τειχεστῆσι, ἢ Θεμίστιες, item Schol. Eurip. in *Oreft.* ϑ. 1569. & *Not.* seq.

3. Θεμιστόκλειος.] L. Θεμιστεῖαι. SALMAS. IS. VOSS. Legend. Θεμίστιες. Vid. Schol. Eurip. p. 259. Male sup. Θεμίστιες. MUNKER. Similiter *Sylburg.* teste Jungerm. ad Polluc. VII. 120. n. 41. Θεμιστεῖαι correxerat. Vitiose Lexicon meum MS. Θεμιστὴ Respicitur forte ad Hom. *Odyss.* P. 267. ubi Θεμιστεῖσι, Poëtice. Infra: Φεμιστοκλῆς. Θεμίστιες.

4. Μαιζάλια.] Phrynich. p. 22. notat, Atticos Σηδάλιον vocare, quod Herodotus Ionice Δήδαλον dixit. Conf. Galen. περὶ Τροφ. ϑυν. II. 40. Et Photius p. 869. ex Helladio Byzantino: Ὅτι μάζας μὲ ἀΐδῶ οἱ παλαιοὶ, Σηδάλιον καλοῦσι· τὸν δὲ βούτυρον, Σηδάλιον. οἱ δὲ ἑπτοῖοι, Σηδάλιον μὲν, τὸ ἁπλοῦν λάγανον· Σηδαλιτὸν δὲ, τὸ λεῖον καλοῦσι. HEINS. Vid. Athen. [L. II.] p. 59. [*sub init.*] SCHR. Vid. Galen. περὶ Τροφ. ϑυν. II. 40. H. Steph. *Indic.* Menrf. ad Hellad. *Oreftem.* p. 51. & Nunnef. ad Phrynich. p. 24. Conf. fup. v. Σπιδάλιτα, & v. Φιδακῶν, ubi Σηδαξ & Σήδαξ, nt & fup. in v. Ἀγαμεμνοΐν. Infra: Φεδάκια. Σηδάλια, Κάστια. Vid. & in v. Θηξ, & v. Πίτυαξ.

5. Μαιζάλια.] Vid. Menrf. *Gloff. Gr. B.* p. 320. SCHR. Leg. μαιζάλια. IS. VOSS. Μαιζάλια eft apud Etymol. & Suid. Cyrill. Lex. MS. Φιδάκξ. μαιζάλιον. Gloffæ meæ MSS. Iarricæ: Φιδάκξ. (l. Θιδάκξ) μαιζάλιον. Et: Τεφήνιον. τὸ ἀγριομαιζάλιον. Conf. omnino Du Cang. *Gloff. Gr.* v. Μαιζάλιον, & v. Μαιζάλιον.

6. Θριζίας.] Pro Θριζίαι, nt videtur. Sup. Θριάζια. εὐθυσμὸν. &c. Et: χιλωνεῖον. μαντεῖμὸν. ἱερεῖον, &c. Ita quodammodo convenit cum καπρίζω, quæ rarior vox eft, pro καπρίζω, vel καπρῶ, i. e. *fubare, libidinis æftro agitari.* Nifi potius Θριάζω corruptum fit ex Θρίζω, vel Θρίζω. Conf. *Not.* mox in v. Θριάζια. Infra: Θρῖς. καπρὸν. ἐπὶ ἀνδρὸς, Σοφοκλῆς, apud Etymol. pro Θρίκα. Vid. ibi Sylburg. Infra etiam: Θωνάζω. κολακεύω. εἰσωνίζω. Adde v. Θρῖκξ, &c.

7. Θριλλεῖν.] Vox corrupta. An pro Θρυλλεῖν, vel Θρυαλεῖν, ex frequenti liter. A, Δ, & Λ confufione? Expontur enim, Θρυπτεῖν, quod inf. redditur per τερέζειν. Suidas autem: Θρυπτὸν. (Phot. Lex. MS. Θρυαλὸν.) μαλθακὸν. Conf. v. Κυκᾶν, & Κυκεῶσθ, & inf. ad v. Θρυπτὸν, &c. An vero legend. Θελλεῖν? Conf. v. Θεμιστοκλῆς.

8. Θριλλεῖς.] An Θυγάτριοι, vel Θυγατεῖς? Ita modo Θρίζω, pro quo infra Θυᾶν. Et inferius: Θυγάτριοι. ἱερεῖς. item Κοῦρες, & Κίνες, & Κλείους. *Ιερεῖς.* An vero Θυγατεῖς? Nam Θυγάτριοι infra legitur inter v. Θυγάτης, & v. Θυγατὸ, Θυγάτηρ. Sed Θυγατεῖς præferendum videtur, ex quo noftrum Θριλλεῖς mutatum: nifi hoc fluxiffe malis ex Θυγατεῖς. Vid. inf. v. Θυγατὸν.

9. Θριακία.] Vid. Schol. Hom. *Od.* A. 106. ibique Barnef. Conf. Etymol. M. ubi vitiofe Αὐθαιεῖς, pro Λιλυβαιεῖς. Suidas Θρίναξ, ἡ Σικελία. Steph. Byzant. Τριναχρία. Vid. ibi Interpp. Sic Juftin. IV. 2. *SICILIÆ primo TRINACRIÆ nomen fuit, &c.*

10. Πελωριάδα.] Schol. Hom. l. *c.* & Etymol. Πέλωρα.

11. Θρίναξ.] Vid. Etym. M. Suid. Schol. Nicand. p. 9. ad *Theriac.* ϑ. 114. & Schol. Ariftoph. in *Pac.* ϑ. 566. Conf. v. Τρίαινα.

12. Θεμία.] Vid. Menrf. *Cret.* c IX. p. 103.

13. Θεμμὺς.] An Θρισμὸς? G. Leg. Θρισὶς, ὁ θρίζω; fen πίζω, & πρίζω, idem quod κρίζω, unde *grunnio.* Hinc quoque *trimire.* IS. VOSS. Conf. mox v. Θρίαια, & infr. v. Τρίζι, Τρίζιλα, Τρισμὸς, & Τρυσμός. Vide & v. Θρέαια.

14. Θρῖον.] Vid. Cafaub. in Athen. p. 656. SCHR. Vid. fup v. Θρῖα, & Θριάδιον, & coplofe Schol. Ariftoph. in *Equit.* ϑ. 950. 951. *Ran.* ϑ. 134. & *Acharn.* ϑ. 1100. Conf. Suid. & fup. v. Σπαρισίων, Σπυρίδιον, ut & in v. Θαιῶν.

15. Σιμὸς &c.] Vox illa [Θρίον] non tantum ufurpatur de *ficulnis* foliis, fed & de *papaveris.* Nicander apud Athen. l. XV. [p. 684. A.] Θρίον διακρῆθεν &c. SOPINGIUS. Athen. ibi fubjicit: Θρία δ' ἡ λαγῆ, τὰ τῆς συκῆς, ἀπὸ τοῦ τὴν μάνναν. Vid. Bod. a Stapel ad Theophr. p. 1098. & p. 81.

16. Οὐχ ἁπαλὰ.] Negativa quid hic velit non video; nifi fuerit; ἀ παλαιὰ, ἀλλ' ἁπαλά. Vel potius pro οὐχ fcrib. τάχ', pro τάγε. M. MEIBOM. Retinuerim negativum οὐχ; cujus ratio ftatim adjicitur.

17. Θρῖος.] Steph. Byzant. Θρία, cui Θρῖος aliud eft. Conf. Inf. v. Θρίοζα.

18. Θριπιδεῖς.] An Θριπίδειοι? Vid. Menrf. ad Lycophron. [ϑ. 508.] p. 228. SCHR. Explicatin docet, nihil effe mutandum. Vid. fup. v. Θριπίδειοι, ibique *Not.* & Cl. Kufter. ad Suidam. Θριπιδεῖοι exhibet Fr. Junius *de Pict. Vet.* II. 8. p. 114. quod eft in prioribus Edd. & Phavor. At præftat per fimplex ι, Θριπίδειοι, a Θρίπις, ut *H. Valef. Serberius*, & Ed. Schrev. Conf. Etym. M. in v. Θριπιδεῖοι, & mox v. Θριπιδεῖς. Adde H. Steph. *Ind.* v. Θρῖψ, qui pariter per fimplex ι. Explicare autem videtur Helychius verfum Lycophronis modo indicatum, ut fupra monui ad v. Θαιῶν. adftipulante ad h. *lac. H. Valefio.*

19. Καλκοσημαινομένοις.] L. καλκοσημαντήροις. VALES. Vid. Ariftoph. *Thefmoph.* ϑ. 434. & Schol. Bourdin. ac Bifer.

20. Φιλοσφανεῖς.] Semel tantum hoc loco memoratur ab Hefychio. Intelligendus idem, qui inter Scriptores περὶ εὑρημάτων, five *de Inventis*, recenfetur a Clem. Alex. *Strom.* L. I. p. 133. (364. *Ed. Pott.*) cujus fpecimen adfertur a Plin. VII. 56. *fub fin.* & Athen. l. VIII. p. 331. E. laudatur *Philoftephanus Cyrenæus, Callimachi familiaris, ὁ τὰ περὶ τῶν Παραδόξων Πεζῶν.* Idemne fuerit cum noftro difficiendum. Idem Athen. l. VII. p. 292. *fin.* laudat *Philoftephanum* ἐν Δυκίᾳ, celebrium coquorum nomina recitantem: iterum p. 297. *fin.* citat *Philoftephani* librum I. *de Civitatibus Afiæ.* Servius ad Virg. *Æn.* I. 200 in MS. Fuldenfi laudat *Philoftephanum* περὶ τῶν Νόστων. Similiter Stephan. Byzant. in Ἄλιση, Ἀδάνα, & Ἀνχίαλος, at nudo tantum nomine; quemadmodum & Plutarch. *Lycurg.* p. 54. B. Etymol. M. v. Ἀρῦξ, & v. Σπονδὰς. Horum nonnulla jam notata video apud G. J. Voff. † πάνυ, *Hift. Gr.* l. 15. p. 93. 94. quem adi.

21. Θρῖσσοι.] L. Θριμοὶ, a θρίζω, pro πρίζω. Sup. Θριμμὸς, γογγυσμὸς. Inf. Τριμμὸς, γογγυσμὸς. pro quo & Τρυσμός. Conf. v. Θρῖς.

22. Θρυτεῖα.] Θρυτεῖα poftnint ordo. IS. VOSS. Vide fup. v. Θρυτεῖα, & corruptam vocem Ἐρετεῖα. Gloffæ ad *Coleff.* II. 18. Θρυτεῖα. ἐνέδρα. παντεῖα, ἐλλεῖα. ut ibi legendum conjeci. Hinc Italorum *trefcare*, i. e. facra peragere. Vid. Ang. Monofin. *Flor. Ital. Ling.* p. 9.

23. Θρέμα ἄνθη &c.] Sic infra fuo loco; ubi vide. Videtur hcic inferta Gloffa, loco alieno, ab ineptiente Grammatico, cujus eft: λεῖ δ', Ὀρῶ ἄνω. Hæc enim ab Hefychio profecta via crediderim. Conf. tamen inf. in v. Φοίνικα. Similis monetæ eft Ἀνθρωπὸν, λεῖ δ', ἄνω πρόσωπα, vel ἄνω ἄθρει ἀνθρ.

24. Ὀρῶ] l. Ὀρῶν, vel Ὀρῶν. IS. VOSS.

25. Θριπιδεῖς.] Vid. Harpocrat. p. 145. & Scalig. *Conjeft.* [in Varr.] p. 133. SCHR. Conf. H. Valef. *in Mauffac. Not* ad Harpocrat. & fup. *Not.* ad v. Θριπιδεῖοι.

26. Θριπῖσι] L. Θρυτῖσι. SOPING. PALMER. VALES.

Θρυμβον. αἱ γὰ ὁ τοῖς ξύλοις σῶτες, οὗτως ἐπαλοῦντο.

Θερεῖδη [1]. ἀνδρῶν. Ησυχ. ἔτι δὲ ἀμφίφεκτον [2].

Θερίψ [3], γλίσχρῳ, φιδωλός.

Θερμὸ. λίπῳ [4]. ἑορτὴ Ἀπόλλωνος· ἢ ἡ σύνξοφος αὐτοῦ.

Θέλασσ [5]. εἰς Θεράπνην πεδίον.

Θερσεῖ. λαλεῖ. φορεῖ. Θορυβεῖ. ἰσχναῖ. ἐκπλήττῃ [6].

Θεσσακὰ [7]. Σκίδακα. Κύπριοι.

Θεσμοὶ [8]. αἷμα πολὺ, πεπηγὸς ὡς βυσσί [9].

Θεσσα [10]. ἄδυη. ἢ τὰ ἐν λεγομένοις ποικίλματα.

Θεσσίτης. φράστης [11].

Θρόνα [12]. πτερύσσων. καὶ τὸν ἱερὸν δίφρον.

HEINS. IS. VOSS. SORBER. Sic Harpocr. Etymol. & Suid. ad quem vid. Kuster. & sup. *Not.* in v. Θρασύμβιοι, & v. Θυσσάρβιος. Adde H. Steph. *Ind.* in v. Θρίψ, & Ammon. v. Ἴτης, ibidemque omnino Cl. Valken. *Anim.* II. 5.

1. Θερεῖδη.] Supra Θρεῖδη.

2. Ἀμφίφεκτον.] Id est, *quod alio vocabulo commode reddi vel exprimi nequit.* Addatur Lexicis.

3. Θερίψ.] Vid. Grot. ad Martian. Capell. p. 40. B. 5.

4. Θερμὸ. λίπῳ.] Forte Θερμώνῳ. G. Sic & *Valef.* qui derivat ἀπὸ τῆς Θέρμου, οὗ ἐστι μανθάνειν ὕφος. Vid. Steph. *de Urb.* in Θερμή, & Schol. ad Callim. *H. in Apoll.* [v. 45.] qui ridicula adfert. VERW. Male corrigunt Θερμώνῳ. ordo enim reclamat. IS. VOSS. Vide ih Στιγνὸς vocem Σφίσιον. Sed leg. ibi Θερμῷ. SOPINGIUS. Locum non satis explico. Vide interim *Not.* in v. Θερμή, & inf. v. Θρόνι, λιμοὶς.

5. Θέλασσ.] Respexit ad locum Thucyd. I. 114. ubi Schol. Θρίσσε. ὡς τὸ Θρασύκιον πεδίον, ὡς Ἀθηναῖος. Vid. sup. *Not.* in v. Θρασύκιον. Synef. *Epist.* 135. p. 272. Θράσσ scribit; ut & Steph. Byz. in v. Θρία, ubi vid. Berkel.

6. Ἰσχνᾶ. ἐκπλήττῃ.] Lege & distingue: ἰσχνᾶ. ἢ Θερσίτης, ἐκπλήττῃ. Gloss. ad Il. *Theff.* II. 2. Θερσίτης, ταραττόμενος. Frustra Cl. *Jens.* p. 116. *Luc. Hes.* putabat, illud ἐκπλήττῃ *b. l.* in forma Media, sensu Activo, posse intelligi, ac respondere τῇ Θερσῇ. Simile quid occurrit inf. in v. Στόμφ. - - - φοβοῦσιν. quod ad seq. Στόμφ pertinet, caput Articuli, cui postponendum φοβοῦσιν.

7. Θεσσακὰ.] Aut transpone; aut lege Θεσσάκα. IS. VOSS. Vid. *Not.* in v. Θρασσίων. Cyprii autem σ in θ mutarunt; ut Æolii ᾱ in ᾰ. Contra Latini ᾰ in ᾱ convertont, in *cinis*, a κόνις *imber*, ab ὄμβρῳ: *is*, ab ὅς, pro ἴς, &c. quod ex Prisciano & aliis notum. Nihil itaque muto.

8. Θεσμοὶ.] Vid. Luc. XXII. 44. ibique Pric. coll. Suid. & Saim. T. II. *H. A.* p. 554.

9. Βυσσί.] Nota βυσσί, pro *grumo*, κοαγῷ. Hippiatrica. MSS. p. 88. Θερμοὶ, [l. - - - βοὸς] ὥστε φύσαιν αἱματώδη καὶ πύον. Cyrill. Θεσμοὶ αἱματώδη. πῦον αἱματῶδες. Vid. Euft. I. Od. p. 352. IS. VOSS. Sup. Θρασίων. Θεσμοὶ. Mox: Θεσμώδη. ἰχῶδη πύον. Conf. v. Θρασσίων. Glossin Iatrica MSS. Θρόμβῳ. Θεσμῷ. leg. Θεσμώδη. Θεσμῷ. Iterum vide Pric. *l. c.* Voss. *Etymol.* in v. *Grumus*; H. Steph. *Thef.* III. 1651. & Foës. *Œcon. Hipp.*

10. Θέσσα. ἄδυη. &c.] Vid. Meurs. ad Lycophr. [v. 674.] p. 249. SCHR. Hom. *Il.* X [v. 441.] - - - ὧν δὲ Θέσσα σκαλὰ ἵσταται. SOPING. Vid. Schol. Theocrit. *Id.* II. 59. Suid. v. Πολύδευκα, H. Steph. *Ind.* Item *Misc. Obs.* V. 2. p. 283. & sup. post Θράσων. Conf. mox v. Θρόνα, & inf. v. Τρόνι.

11. Θεσσίτης. σφύτης.] Pessime. Legendum χρύτης, *colorarius* fullicet; neque adeo aliter scripferat Hesychius. Præcessit: Θρίσσα. - - - - - τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. FABER ad Anacr. sive Sapph. p. 203. Non placet hæc emendatio *If. Voſſio*, qui eam confoderat, ad v. seq. videndus. Ego neutrum sequor: sed Hesychium audio, qui sup. in v. Θαλάμῃ. - - - - ὁ δὲ ἀσπασίως, Θρασίτης. Pro quo hic Θεσσίτης. Conjecturam meam firmavit postea Cel. *Hemſterhuſius*. Accessit etiam præstantissimi *Taylori* calculus in elegantissimis *Lect. Lyſiac.* c. 9. p. 701. h.

12. Θρόνα. - - - καὶ ὁ ἱερὸς δίφρος.] Hinc explica Sapph. ποικιλόθρον' Ἀθανάτ' Ἀφρόδιτα. Θρόνοι proprie Deorum. Vide *Tetrabiblium* Ptolomæi. Hinc patet, quare Θρονίζει interpretetur στρέφεται, quod & sequentia declarant. IS. VOSS. Vid. *Not.* præced. & Cl. Taylor *l. c.* ubi conjungit τετράπους ποικιλόμορφος, lacertam scil. aut animal simile, quod Thessali vocant Θρόνον. ut supra laudatus Scholiast. Theocr. II. 59. Θρόνα. Θεσσαλοὶ μὲν, τὰ ποικιλόμορφα ζῶα. &c. Conf. H. Step. *Ind.*

13. Θρόνος. ὁ, ἡ.] Vid. Athen. [l. V.] p. 192. [B.] & Salm. ad Tertull. *de Pall.* p. 126. [in cap. 3. *init.*] SCHR. Adjecerat *Schrev.* locum Athen. L. III. p. 111. sed ibi Θρόνος est ἄρτος ὑπόπυος. Conf. potius Schol. Hom. *Od.* Z. 48. & sup. in v. Θρασίων, & Θράνος, item in v. Δίφρος.

14. Θρ. καθεχεῖ &c.] „ Mysteriis Cabirorum initiandi „ Thronum scandebant, aliis Mystis circum choreas agi„ tantibus. Ista cerimonia vocabant Σπουρὰς, & Σφυ„ γα. Plaro in *Euthydemo*: ὥσπερ οἱ ὡ τῇ τελετῇ ἢ Κορύβα„ σιν, ὅταν γὰρ Θρόνος ἵζῃ τινός [ὡς τότε ἐν τῇ μαθῇ „ τελεῖν. τὸν δ' ἐκεῖ χορεῖα τις &c. p. 193. *fin.*] Et Dion Chryſoſt. *Orat.* 12. [p. 203. *init.*] Καθέσης καθεζῇ ὡς τὸ „ καλούμενον Θρονισμὸν [καθίσαντες τὸν μυούμενον οἱ τελεσταὶ πε„ ρὶ αὐτὸν ἐχόρευον. &c.] Hinc Hesych. Θρονίζει. καθεζεῖ ὡς „ τ. μύσι. Forsan legendum καθεζεῖ, *choros, saltatu*; vel „ κάθαρσις, *purificatio*. Sed καθεζεῖ fieri potest, cum notet *initium*, cum illo εἰσμυσταγωγὸς mysteriorum candidatos „ foleront initiare. „ Ita STEPH. LE MOYNE *Diſſert.* ad Jer. XXIII. 6. pag. 271. Nota vocem Θρονίζει, qua carrent Lexica. Eam ex Plat. *l. c.* p. 217. D. hauſtam credit Cl. Abrefch in *Miſc. Obſ.* X. 1. p. 8. ubi Cl. Editor adnotat, vocari Θρονισμὸν Proclo *in Plat. Theolog.* VI. 13. p. 382. uti idem Platonis locus advocatur.

15. Θρόν.] L. Θρόνι. IS. VOSS. Immo fupple potius: Θρόνε. Σφῦρα, Σφύρινα. Sic plane Schol. Hom. *Il.* A. 457. Θρόνι.] Σφῦρ. Σφύρινα. quem locum adspexit Nofter. Conf. mox v. Θρόνι, & v. Θρασσίων. Vid. etiam v. Θράκαρα, & v. Θρόνακα.

16. Θρόνιοι. &c.] L. Θρόνοι. IS. VOSS. Vide eadem loco suo infra.

17. Θρόνοις.] L. Θρόνοις, idem quod Θρόνοις infra. IS. VOSS. Conf. *Not.* in v. Θρόνιον.

18. Θρῦα.] In *Hib. Sapient.* c. I. 19. Θρῦα γεγεννᾶσθαι. Lege ibi seqq. Lex. MS. Θρῦα. ἄγνωστα λαλεῖ. Σφρῦα. Sic & Cyrill. Lex. MS. Brem. teste Bici. In meo autem: Θρῦα, ἄγνωστα. &, *item*. Vid. sup. v. Θρόνι, & seq. Conf. Suid. & inf. v. Θρασσίων, &c. sup. v. Θρόνιον.

19. Θρυαλὶς.] Θρυαλὶς alibi. Et sic lege. SALM. IS. VOSS. Vide in Οδυσσ. Ἀνοχὴ τῶν Σφυαλὶς utrumque inter flores coronarios recenferur ab Nicandro in Georgicis apud Athen. l. XV. [p. 683. F.] SOPINGIUS. Conf. sup. in v. Ἀγνωλὶς, inf. in v. Φλογὶς, item Pollux. X. 115. Etymol. & Suid. *in v. Θρυαλὶς*, ibique citata Comici loca, & Plin. XXI. 17. *init.* Θρυαλὶς tamen etiam in Lex. MS. quo utor: ut Phot. & Cyrill. Lex. MS. Θρυαλὶς. Sic & MS. Brem. teste Rev. Bici.

20. Στυπίον.] Cyrill. Lex. MS. Brem. στυπίον. BIEL. Fabricianum meum etiam στυπίον. Alterum MS. στυππίον, pro στυπίον, quod infra; pro quo & στύππιον, & στυππίον legitur (quæ distinguit Suid.) & στυπίον, & στύπιον, & στύππιον, apud Etymol. Ab his omnibus abit Phot. Lex. MS. ubi Στυπίον. Latine *ſtupa*, & *ſtuppa*, quomodo *linum impolitum* appellant Græci Dorii, teste Feſto; apud quem & *ſtipa*. Sed Hesych. hac voce utitur *b. l.* impropric, ob convenientiam, qua herba illa Θρυαλὶς, verbaſci genus, inſtar lini, ellychnium rum usum præstare valet. Vid. Dioſcorid. IV. 104. *med.* & Bod. a Stapel ad Theophraſt. *H. Pl.* p. 851.

21. Θρίαμβοι.] An Θρίαμβοι ſcribend. a Θρίς, unde Θρισμοὶ? G. Sic & ordo alphabeticus poſtulare videtur. SALMAS. IS. VOSS. Nisi forte loco suo mota fit Glossa. Conf. *Not.* seq. & sup. v. Θρίαμβον.

22. Θρυαμοὶς.] An Θρυαμὶς vera lectio? Conf. v. Θρυαλὶς, & v. Θρυαλλίδα. Σορὸς, ἢ λάρναξ. Vid. & *Not.* præc. & inf. v. Τρόζι. &c. item v. Θρίαμβοι. &c. Recte *Schrev.* hanc Glossam a præced. separaverat, monente *Palmerio*. Nam in prioribus Edd. coherent

23. Θρογμαῖς.] Aristoph. *Eccleſ* p. 723. *Weth. Ed.* Σφογγίζει τὸν δάκτυλον, *leniter pulſat jonnum*. HEINS. Apud Aristoph. reperio Σφογγίζει hoc ſignificatu [quem Hesych. adfert] in *Concionant.* [v. 34.] ubi Σφογγιεῖ τὸν δάκτυλον, Schol. itidem exponit: ἀντὶ τοῦ κνήσει. Atque ita Σόφρων, Scholl. itidem exponit: κνήσῃ τὸν δάκτυλον. Poëtam intellexiſſe patet ex seqq. ubi κνήσει τὸν δάκτυλον dicit, *non.* [v. 36.] Idem in *Theſmoph.* κνήσω τὸν δάκτυλον dicit, quod hic Σφογγιεῖν & κνήσει. [v. 488. ubi vid. Schol.] H. STEPH. *Ind.* Conf. Suid. v. Τρογγαλίζει, & Cl. Kuſt. ad Comici locum priorem, ubi Σφογγαλίζει, per α, in posterioribus Edit. fed per ο in Proben.

Θρυαρεὶς [1]. ψιαθεὶς.
Θρίεσσα [2]. ἀπὸ τ῀ Θρίου πόλεως.
Θρυλλεῖ [3]. παρέσχ῀, ἐχλεῖ.
Θρύλλημα [4]. ἄσημεια Φωναί.
Θρυλλίχθη [5]. συνῆχθη. συνεφαίνθη. ἀπεδρύφθη.
Θρύλλι [6]. ψιθυρισμοί. ὁμιλίαι.
Θρυμαπὶς [7]. ἡ ὑφ' ἡμῶν, Ἐνθρυμαπὶς.
Θρυμὶς [8]. ἰχθὺς ποιός.
Θρύμμαθα [9]. κλάσματα ἄρτου.
Θρίον. πόλις ὁ Ἀχαιδία, ἣν Ὀθρυόεσσαν [10] Ὅμηρ῀ λέγ῀. καὶ εἶδος βοτάνης [11].
Θρυόνιον [12]. πόλις Λακρίδος. ἢ Θρίον.
Θρύπλακον [13]. κλάσμα ἄρτου. Κρῆτες.
Θρύπτ῀ [14]. μαλακίζ῀ [15], τρυφᾷ, φλυαρῇ. κλᾶται.
Θρυπτιθὲς [16]. τρυφηθές.
Θρύπτω. θραύζω. κόπτω. κλάζω. ὑ ἀπακλάζω. μαλάττω.
Θρύσκα [17]. ἄγρια λάχανα.

Θρυ-

1. Θρυαρεὶς.] L. Θρυαλλὶς, idem quod θρυαλὶς, vel πρυγνὶς. IS. VOSS. Vid. Suid. in Θρύη ψιάθη. Sed analogia, literarumque ordo, facile vincunt, refingendum est, Θρυγναρεὶς: ut opportune me monuit Cl. *Hemsterh.*

2. Θρίεσσα.] Male pro Θρύεσσα, quod apud Hom. *Il.* A. 710. Vid. mox in v. Θρίον.

3. Θρυλλ῀.] Vid. Ulpian. in Demosth. p. 14. *fin.* & sup. v. Θελημόδιοι, ibique *Not.* Suid. Θρυλλ῀. λαλεῖ. πομπ῀. ubi Phot. Lex. MS. Θρυλ῀. quod præfert H. Steph. *Thes.* I. 1580. *fin.* Conf. seqq.

4. Θρύλλημα.] L. Θρυλλήματα. G. Vid. *Job.* XVII. 6. MUNK. Citaverat olim Budæus.

5. Θρυλλίχθη.] Ex Hom. *Iliad.* τ. 396. ubi Schol. τοτὲ μὲν, θορυβώδη. Conf. Etym. M. & sup. v. Ἐθρυλίχθη. ἐθορυβήθη. &c. at hic ἀνεθρύφθη. de quo H. Steph. *Thes.* I. 1581. B. „ Addit Hesych. ἀνεθρύφθη: sed male, si quidem „ verum est quod scribit Eustath. [in *Il. l. c.* p. 307. 40.] „ nimirum Θρυλλίσσ῀ gravius malum significare quam θρύπτ῀ „ πλάζ῀; cujus compositio ἀνεθρύπτ῀ sine fuerat in τ. præ„ ced. Homerus. „ Sed & Photius in Lex. MS. Θρυλλίχθη. ἐθορυβήθη. Ἄττικοι. συνεχύθη. Θρυλλίχθη δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνεθρύφθη. (ita Hom. *l. c.* ubi μάτην.) τινὲς δὲ, παρετράφη, τινὲς δὲ, ἐβρύφη.

6. Θρύλλι.] Vid. Etym. M. in Θρύλλ῀, & postea; & Suid. in Θρυλλ῀. [& in Θρυλλίζω.] IS. VOSS. Lex. Cyrill. MS. Brem. Θρύλλι. ψιθυρισμοὶ, ὁμιλίαι κακαί. Inde apud Nostrum κακὴ addendum videtur. BIEL. In Cyrill. meo, & altero Lex. MS. legitur etiam tantum, ὁμιλία. ut paullo ante ex Photio vidimus: Θρυλλ῀. λαλῶ. Supra: Διαθρυλλ῀. διαμυθ῀. Διαψιθυρίζω. Conf. v. Θρυλούμενος. Φωνὴ. Suidas tamen & Phot. Lex. MS. optime sic plenius explicant: Θρύλλ῀. ψιθυρισμὸς. ὁμιλία μὴ φαυλῶς γινομένη· quomodo & Cyrill. Lex. MS.

7. Θρυμαπὶς.] Pollux VI. 77. rectius Θρυμμαπὶς. Vid. sup. v. Ἐνθρυμαπὶς. Phot. Lex. MS. Θρυμμαπὶς. τὰ ἐλάσματα τῆς σίκλ῀ τῆς συμμέλεσ῀ τῆς ὑποκάτω. (fic.)

8. Θρυμὶς.] Conf. v. Θρῖνὶς.

9. Θρύμματα.] Θέμματα Pollux MS. IS. VOSS. Vid. mox v. Θρύπτω, inf. v. Τρύφ῀, & modo v. Θρυμματίες.

10. Θρίον. . . . . Ὃ' Ὀθρυόεσσαν Ὅμηρ῀ λέγ῀.] Immo Θρύεσσαν, ex Hom. *Iliad.* A. 710. ubi Schol. Ταύτην δὲ τὴν Καλλίνην, Θρύον εἶπε, sc. v. 99. sive *Il.* B. 592. ubi Schol. πόλιν τ῀ Ηλεί῀, ἣν ἑτέρως, Θρύεσσαν λέγουσιν. Idem observatum video e Doct. *Valken.* in *Misc. Obs.* VIII. 2. p. 162. & ante nos a *Sopingio.* Conf. Steph. Byz. & Strab. l. VIII. p. 349. ubi alt: ἣν δὲ καὶ λέγει (Homerus) Θρύον, οὐ Θρύεσσαν. Eadem Postea loca adfert.

11. Καὶ εἶδ῀ βοτάνης.] Eurip. *Helen.* p. 594. Πόντου κατὰ θρύα πελαγίσσω. HEINS. Locus est τ. 1342. Etymol. Θρίον. εἶδ῀ τινὸς, ὁ λεγόμεν῀ Θρίον῀. Vid. Dioscor. IV. 74. *fin.* H. Steph. *Ind.* & interpp. ad Ælian. *V. H.* V. 6.

12. Θρύονσ. &c.] Hom. *Il.* B. 533. sive Cat. τ. 40. Θρύον. Conf. Etymol. in v. Θρύ῀.

13. Θρύπλακον.] Vid. sup. v. Θρύμματα, ibique *Not.*

14. Θρυπτιθὲς.] L. Θρυπτιδές. G. Vel Θρυπτιδές. SALMAS. IS. VOSS. Phavor. Θρυμμιδές. An pro Θεσμοδέκτ῀?

15. Θρύπτ῀.] L. Θρυλλῶ, pro Τρυλλῶ. IS. VOSS. Inf. Τρύπ῀. ξηραίν῀. Conf. v. Ἐνθρυπτὸς, & Ἀνθρύπτων.

16. Θρυπτιθὲς.] Θρύβ῀. SALMAS. Θρυπλικὸς potius dicitur. H. STEPH. *Ind.*

17. Θρυψίχους.] Id est, πτυρισίχους. H. STEPH. *Ind.*

18. Θρύπτ῀.] Vide mox, & sup. poll v. Θρύβ῀, item v. Ἀπολύπτων. Frustra *Il. Voss.* Θρύπτω corrigit. Rectius Θραύτ῀, si quid mutandum, scripsisset. Vid. Etymol. M. p. 456. *sub fin.*

19. Καλαμῶν.] Hom. *Il.* Φ. 126. Θρύπτων τις καλὸν εἶρμα &c. πτύσσ῀. Schol. πτυχίδιον.

20 Θρύ. λιμὸς.] Vide num legend. Θρύξ, vel Θρύγν῀, vel Θρύπτ῀, pro Τρύξ, vel Τρύγν῀. &c. IS. VOSS. Sup. Θρυλ. λιμὸς. Doct. *Reiske* argute conjiciebat: Θρυῶ. δίμος.

21. Θρύσκ῀.] Apud Schol. Theocr. p. 125. [ad *Id.* XV. 64.] scribitur Θρῖσκ῀. JENS. *Luc. Hes.* p. 117. Sed diversio sensu. Vid. sup. v. Θερσκ῀.

22. Θρύπτ῀.] Infra: Θλάπτ῀. κακοπτ῀. pro quo sup. Ἠρύπτ῀.

23. Θρύπτασ῀.] Soph. *Trach.* τ. 57. ubi Schol. παρέπτ῀, ut sup. Θορῦξ῀. Conf. paullo ante; & Etym. M. ut & sup. v. Θορὼν, item v. Ἔθρυπτον. &c.

24. Ὀχλίζ῀.] Vid. mox v. Θρύπτ῀, & Θρύπτων, sup. v. Θορὼν, Θορυκῶ, & Ἄθορυ.

25. Γυμν῀.] Vid. *Not.* seq.

26. Θρύπτ῀. γλυκαίν῀.] Vel sola litterarum series monet, legendum esse Θρύπτ῀. De masculis hæc vox ponitur, ut apud Æschyl. *Eumen.* τ. 665. [663.] Τίνὶ δ' ὁ Ξένιστος. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 69. Eundem locum notaverat *Heinf.* ad v. Θρύπτ῀. Conf. *Not.* præced. & mox v. Θρύπτων.

27. Φυσῶντες.] Cogitabam in hac significatione spectari verbum Πτύσσ῀, quod inf. etiam redditur φυσῶντες. Melius convolt sup. Θυλῶ. - - - φυσῶντες. ut Θρύπτ῀ fit pro Θύπτ῀, ex Θυπτῶ, Θυλῶ. Non displiceret tandem Θρύπτ῀, ut paullo ante: nisi utrumque dixerint, Θρύπτων & Θρύπτουσι ut sup. Ἔθρυπτον, & Ἔθρυπτον. Id autem non tantum est σαλεύ῀, sed commode etiam pro φυσῶντες ponitur, ut sic *exstare motu*, aut *conflernatione:* quemadmodum Eurip. *Phoniss.* τ. 1132. ἐσπίπτων φόβῳ. Ita sup. Θυλῶ. . . . . σαλεύ῀. . . . . φυσῶντες. Et Glossæ: Συγχύν῀. *Conflernatur.* ut notavi olim in *Observ.* ad Luc. VI. 22. p. 194. Vide plura apud Cl. Schultens *Orig. Hebr.* T. II. p. 107. 108.

28. Θρύπτων γνώμαν.] L. Θρύπτα γν. IS. VOSS. Sup. Θρύπτα. πᾶ. Vid. ibi *Not.* Non incommode Cl. *Hemsterh.* legit: Θρύπτων γνώμῃ, cum jota subscripta. Conf. v. Τυθῆναι, & v. Γνώμα, pro quo Γνώμα in recto & obliquo casu sæpius apud Pindarum.

29. Κοῖλ῀.] Κοῖλ῀ usurpant Grammatici pro eo quod Latini dicunt *usurpari, poni, sumi*, in citationibus & interpretationibus authnrum. Inde apud Athenæum κατακοιλοῦ῀ dictus Ulpianus. [in *Argum. Oresis* p. 1. D.] SOPING.

30. Ὀρύζ῀ &c.] L. ἐξορύζ῀. VALES. Excidisse videtur verbum plurale Θρύπτουζ῀, cum sua expositione; quam commode excipiunt verba reliqua: Τινὲς δὲ, αὐτὸ τ῀ ὀρύζ῀, pro quo f. l. ἐρεμοῦζ῀. Inf. Ὀρύζ῀. ἐρεμοῦζ῀. &c. Conf. *Not.* in v. Θρυπτὸς. Aliter Cl. *Hemsterhusius* in literis ad me datis: „ Legeodum augurot: Τινὲς δὲ αὖτὸ τ῀ ὀρύ. Reliqua, „ τῆς καῦ῀ τὸ πλεθωδὲς῀, quæ nihil huc faciunt, cum „ verso uno forte alteroque, qui periit, apta cohærebant. Hæc esse Pindari verba, suspicor, quem Callistratus enarravit. „

31. Θρύπτουσι, κυδάλια.] L. Θρύπτων. IS. VOSS. Junge: Θρύπτων κυδάλια. De Minoë dictum videtur, qui ἤρτυνεν ὄφρις τὴν στερεπτὴν. Antonin. [Liberal. *Met.* c. 41. p. 322.] HEMSTERH.

32. Λέγ῀. Ἀμαυρὸν.] Vid. Stanl. ad Æsch. p. 854. ubi confert locum ex *Eumen.* τ. 663. Τίνα δ' ὁ Ξένιστος. Schol. ibi, σκοτεινὸν. Conf. v. Θρύπτ῀, & Θρύπτ῀.

33. Θρυπτὸς.] Vid. Etymol. & Eustath. *Il.* p. 712. IS. VOSS. Vid. sup. v. Ἐπὶ Θρυπτοῖς, & v. Θρύπτ῀.

34. Ἀφ' ὧ καῦ῀. Θορὸν ὑγί.] Addit Suidas: ὃ ἐστι Διάνυξ. Non est mendosum. Θορὸν erit quasi Διορὸν. FLOR. Θορὸν in Snida corrigit Portus, pro Θορὸν, adstipulante Kustero. Favet certe Etymol. qui aperte Θορὸν. Et Hom. Schol.

Θρόσον [1]. ἄξενον.

Θύα. θρύμματα [2]. Κύπριοι. ἔνιοι, τὰ ἀ-ρώματα [3]. Καλλίμαχος [4]. Εὔπολις, τὰ πύμματα. λέγει δὲ ὁ τὰ θύμβρα τῶν θυεῶν.

Θυαλοῦν [5]. τὸ θυτοῖς ἀσφαλεῖον. θυμιᾶ-σαι.

Θυάματα. τὸ θύμον [6]. ὁ θυμιάματα.

Θυᾶν. χαιρᾶν [7]. ὅλη ὑός.

Θύανον. τλιὺ θυάλου [8]. πύμμα [9] δέ ἐστιν, ἀστὶ βοός.

Θυάσπαξ [10]. ἱερόσυλος.

Θύας [11]. πηδίζας.

Θυαξιδᾶ [12]. ἰζήσῃ. θυάστης θυαζός.

Θυαξιδεῖ [13]. τίνα θυαζός.

Θύη [14]. μαίνῃ. ἀπάσχῃ. σύθυσιᾷ.

Θύῃ. βύθυιῇ [15]. βίφεσίν.

Θυσεις [16]. πθυμεμόν. πθυμεμόν.

Θύελλα. ἀνέμου συφορὴ, ὁ ὁρμὸς, ἢ χει-μερίας.

Θύελλαι [17]. τῆς ἀνέμου καταιγιδώδεις πνοαὶ, καὶ συφοραί.

Θυέστοι [18]. θυσίαις. ἢ θυμιάμασι.

Θύκτον [19]. ποτὸν τὸ ἀπὸ θρόμβου, ὡς Ἡσύ-χιος.

Θύλ [20]. ἱεροσκοπῆται.

Θυσῶν [21]. θυσιῶν.

Θύη. θύματα [22]. θρόμματα.

Θυκήπτων [23]. βίβλιον.

Θυηλάς. ἀπαρχάς [24]. ἢ τὰς ἀφ' ὑμένος μαντείας.

Θυηπόλοι [25]. ἱερεῖς.

Θυηλεῖν [26]. θυσίαν.

Θυήματα [27]. τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυ-σίαν.

Θυηπόλος [28]. ὁ ἀεὶ τὰς θυσίας ἀπαρχόμενος ἱερεύς.

Θυὰς [29]. Βακχίς· οἱ δὲ, Μαινάς.

Θύλος. Ἀπόλλων, ὁ Μιλήτιος.

Θυίον [30]. πλῆρες.

Θυίοντες [31]. ἀνθοῦντες.

Θυμαθεὶς [32]. μανεὶς. ὀργισθείς.

Θύιον.

Schol. *Il.* Δ. 56. Θρωσμὸς, τύπος ὑψηλὸς ὁ τῆ πυθμὴ, ἀφ' ὧ ἐπὶ κάτοφιν. Uode si quis θυαρεῖον etiam malit in Hesychio, habebit quo se tueatur. Neque tamen τὸ θορεῖν præsidio vacat. Præterquam enim quod Photius in Lex. MS. & Apollon. idem exhibeant, etiam Schol. *Il.* Υ. 3. Θρονισμὸς explicat, ὑψηλὸς τόπος, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ καθέζεσθαι, ἢ καθέζης. Est ergo locus eminentior, unde *subsultim* defcendendum est. Si *prospectu* magis delectaris, non obsto.

1. Θρόσον. ἄξενον.] L. Θρόσνον, quod scil. θρόνῳ ἔοικε, i. e. ἀκαλιτῆ. IS. VOSS.

2. Θύα. θρύμματα.] L. θρύπτματα. GUYET. MEURS. *Eleusin.* c. 24. *fin.* p. 68. Phavor. θρύπτματα. Vid. Salmas. *Exerc. Plin.* p. 668. & inf. v. Θύον, & Θύδ, ut & sup. v. Ἀρώμασι.

3. Ἀρώματα.] Vid. Heinf. *Aristarch. S.* p. 16. [five 707.] SCHR. Ἀρώμασι legit *Es. Spanhem.* ad Callim. *Fragm.* p. 299. Sed θρώματα tuetur Galen. *Gloss. Hipp.* & Notter in v. Θύειον, Θύη, & Θύωμα.

4. Ἀρώματα Καλλίμαχος Εὔπολις τὰ &c.] Scr. θρύμματα, ὡς Καλλίμαχος, καὶ Εὔπ. HEINS. Distinguo tantum: θρύμματα. Καλλίμαχος. Εὔπολις, τὰ πύμμα. Ita Phavorin. ut Meursius etiam exhibet *l. c.* Nimirum priori sensu Callimachus, posteriori Eupolis usurpavit vocem. Conf. v. Θύανον.

5. Θυαλοῦν.] L. Θυαλῦν. τὸ &c. A Θύω, θυάω, θυάλω, θυτὸν, θυαλὸν, &c. G. Distingue: Θυαλῦν. τὸ &c. PALMER. HEINS. Sic recte Ed. Schr.

6. Τὸ θύμον.] Male ἡ θύμον exhibet H. Steph. *Ind.* Scribe τὸ θύμον i retracto accentu, i. e. *thymum*: aut τὸ θύμον. *Heinsius* τὸ θυέμβρον legit. *Reiskius* θυῶν.

7. Θύαν. χαίρειν.] L. Θυᾶν. χαιρᾶν. GUYET. SALMAS. Vid. *Not.* in v. Θρόνιος, & sup. v. Ἀναθυσιάζει. *Reisk.* legit Τῆς.

8. Θυάλου.] Inf. Θυώη est Semele, Bacchi mater.

9. Πύμμα.] Vid. sup. in v. Θύα.

10. Θυάσπαξ.] L. Θυάσπαξ. H. STEPH. *Thes.* I. 1622. JUN. SOPING. STEPHANIUS. HEINS. (vid. *Arist. S.* p. 16) PALMER. G. MARTIN. *Cadm. Gr. Pb.*

11. Θύας. πηδίζας.] L. Θύνας. REISK. Conf. v. Θυάζῃ, item Θρόνιος, & mox v. Θυαλοῦς.

12. Θυαξιδᾶ. ἰζήσῃ.] Malim Θυγατρίδι. Vid. Etym. M. Suid. Pollux. III. 17. & sup. v. Ἐζήσω.

13. Θυαξιδεῖ.] Θυγατρίδει scribo. JENS. *L. H.* p. 117.

14. Θύῃ.] Hom. *Il.* A. 341. & Schol. Vid. sup. v. Ἔ-θυον, luf. v. Θυαλοῦς, Θυιάζων, & Θύσω. Conf. *Not.* in v. Θυμοειδὲς, & M. Martin. in *Pf.* II. p. 314.

15. Βύθυιῇ.] Existimem, si Θυοῖ scripseris, te monum Hesychii habiturum. Eō illud voci huic additum est, quia in proxime sequenti reperiebatur. D'ARNAUD *Lect. Gr.* p. 69. Recte forte βύθυιοῖ, vel βύθυιοῖ. Sup. Βύθυμίᾳ. - - χαίρ.

16. Θύσεις.] L. Θυσσες. IS. VOSS. Vid. inf. v. Θυσσῆναι, & v. Θυσσ. Conf. Phavor.

17. Θύελλαι.] Vid. Æschyl. p. 201. [*Pr.* 828.] Apollon. Schol. p. 43. SCHR.

18. Θυίοντο.] L. Θύιον. IS. VOSS. Θύιον. Hom. *Il.* I. 495. ubi similiter expl. Schol. ut & ad *Il.* Z. 270. Θύιον autem Hesiod. Ἔργ. ν. 337. ubi alia melliores, Θύιον, monente Cel. Grævio, quem vide *Lect. Hes.* p. 40. Conf. Suid. v. Θύιον, inf. v. Θῦσαι, & mox v. Θυτῆρ.

19 Θύκτον, &c.] A Θύω, Θυτὸς, & Θύιον, πόμα. Id est θρομβώδες forte. G. Conjungit Phavor. Θύκτον ποῦν. Vid. sup. v. Αἰνὶ Θύκτῳ, & v. Θύω. Herodoti locus me fugit.

20. Θύλ.] Vid. sup. post Θύ, alio sensu.

21. Θυσῶν.] Inf. Θυτὸς. Θυτὸν. Item Θύδλα, Θύμαθ. Sed pro Θυσῶν hoc loco, favente serie, malim Θύιον, a Θύω, ex Hom. *Od.* O. 261. ubi Schol. Θύσια explicat. Conf. Theocr. *Id.* II. 10. & sup. v. Θύματα, & *Not.* seq. Idem correxisse video Cl. *Jens. l. c.* Sapius autem τ & σ confunduntur. Vid. sup. in v. Ἀπύσιον, Ἐκφορὰ. &c. Sic ἐπύσεων in Epigramm. Gr. apud L. Holsten. ad v. Λάκεδα, pro πυσίαις.

22. Θύη. Θύματα.] Scr. Θυμιάματα. Vid. Galen. *Gloss* h. v. HEINS. Nihil muto. Θύα supra non tantum sint θρύμματα, sed & τὰ θυόμενα. Conf. v. Θύιον, & inf. v. Θύδ, ibique *Not.* Æschyl. *Eumen.* ν. 837. ἀνεφλὸς δὲ dixit primitias in *sacrificiis* oblatas, seu *sacrificia* ex primitiis, vel prima *sacrificia*: ut explicat Erudit. Stanlejus, qui Θύῃ ibi pro Θυῇ legit, citatoque Hesychio h. l. subjicit: „ Sine „ dubio hunc ipsum (Æschyli) locum respexit: licet e- „ nim hoc apud Hippocratem inveniatur, & in operibus „ Galeni eodem modo, Hesychius tamen Poëtas potius „ quam Medicos respicere solet. „

23. Θύκτον.] Hesiod. *Theog.* ν. 557. Vid. sup. v. Θύσας, inf. v. Θύιον, Θύιν, Θυσῶν, & Θύιον.

24. Θυηλὰς. ἀπαρχὰς.] Sic Hom. *Il.* I. 220. & Schol. Phrynichus Arrabius p. 466. *Bibl. Cant.* addit: ἢ τὰ σφάγια ἱερεῖων. Phot. Lex. MS. Θυηλὰ. αἱ ἀφ' ἑστίας μαντεῖαι. Vid. mox v. Θυηλεῖν, & sup. v. Θυηλᾶν. Conf. Etym. & Suid.

25. Θυηπόλοι.] A Θύω, & Θυίω, & πόλω, πολέω, εἶν. Vel a πέω, πωτον. Id est, *sacrorum potus*. G. Ordo laborat. Vide an legend. Θυηλοὶ, Θυηκοὶ, ἱερεῖς. IS. VOSS. Photius in Lex. MS. Θυηκοὶ. οἱ ἱερεῖς, οἱ ἐπὶ τῶν ἄλλων θύοντες τοῖς θεοῖς. Suid. Θυηκοὶ. ἱερεῖς. Vid. sup. v. Θρόνιον, ibique *Not.* inf. v. Θυοτρόφος, & v. Πυρφόρος. Conf. mox v. Θυσπόλος.

26. Θυηλεῖν.] Arcadius Grammaticus ineditus: Θυηλὰ ἡ θυσία. Conf. in v. Θυμέλη.

27. Θυήματα.] Vid. sup. v. Θυήπολος, inf. v. Θυήπολος, & Θυμέλη. Schol. Aristoph. in *Plut.* ν. 678. Εἰπὲ δ' ἀφίκου τὸ πῦρ ἱερεῖα, τὸ ὃς τιθεὶς τὰ Ἐπιφερόμενα. quomodo hic Θυήματα exponit Hesych.

28. Θυητὸν.] Pollux I. 14. Παλαιότερον esse dicit. Præter h. v. Suidas etiam habet Θυητὸν, & Θυητὸς, quo verbo Plato usus est, L. II. *de Rep.* p. 595. *fin.* Sic Θυητὸν in Myrini Epigrammata, quod integrum adponam ex Anthologia inedita:

Ἡνίκα δρίμ' ἴφυσε, κἀμοὶ χειροτεῖ,
Παῖες, βακχεῖον κρούσατε· Λητοΐδην,
Εὔκαμπτον βιότατα δόρυ Θυητοῖσι.

Notæ ibi vocem χειροτεῖ, in Lexicis non obviam. Pro βακχεῖον Guyetus βάθυν correserat; at εὐθεῖαν βέλη Euripidis Cyclop. quem ibeum dum evolvo, idem Epigramma a Cephisio, quem ibeum dum evolvo, idem Epigramma a Cl. Kustero adscriptum cerno. Conf. sup. v. Θυηλὰς, ibique *Not.* Inf. Θυστολίης. Συστολὴν. Similis autem est vox Μυστολὰς, quam vide.

29. Θυὰς. - - - - Μαινάς.] Vid. Æschyl. Schol. p. 112. [ad *S. C. Theb.* ν. 842. ubi Θυὰς, ἡ Βάκχη.] Heinf. *Arist. S.* p. 15. SCHR. Vid. sup. in v. Ἔνοσις, Etym. M. in v. Θυάδες, & Θυάδες, adscito τ, quod præfero cum Syburgio. Conf. inf. v. Θυτάδες, & *Not.* in v. Θυρσοῦν.

30. Θυίον.] L. Θυῶν. IS. VOSS. Conf. v. Θυίοι, Θυῶν, & Θυίοις, item v. Θυσῶν.

31. Θυίοντες.] L. Θυόντες. IS. VOSS.

32. Θυσθεὶς.] Vid. inf. v. Θύων, sup. v. Ἐκθύειν, Ἐπιθύειν, Θύῃ, &c.

3. Θ-

Θυλάκια [1]. ἀσκοὶ δερμάτινοι.
Θυλακίζειν [2]. τὸ ἀπαιτεῖν π, ἐπόμβιον μᾶ Θυλάκιν. Ταραντῖνοι.
Θύλαξ [3]. περισκεφάλαιον.
Θυλακωδῶξ [4]. μῦς, οἱ δὲ, ἀκρίς.
Θυλακοφόροι [5], οἱ μεθαλλεῖς, Θυλάκους [6] φερόφορτες τὰ δέρματα [7], ἢ πήρας· ὅθεν ἐκαλοῦντο ἡ Πηνεφόροι [8].
Θυλήματα [9]. βιβρώσκια [10] μέλιτι ἄλφιτα, ἢ Θυμάματα ὑπὲρ βωμῶν.
Θυλλίδες [11], αἱ Θύλακοι [12].
Θύλλα [13]. κλάδοις, ἢ φύλλα. ἢ ἐστὶ Ἀφροδίτης.
Θύλλης [14]. Θύλακος. γαμετός. Ἔλυζος.
Θύλοι [15]. ἀλέθειον. δεσμοί.
Θῦμα, ἱερεῖον, σφάγιον, ἀλικεύτημα.
Θυμαδίαν [16]. ἀθυμίαν.
Θυμαίνει. ὀργίζει.
Θυμαλγία. λυπηρά, τῇ ψυχῇ [17] ἀλγεῖν ποιοῦσα, χαλεπά.

Θυμάλαπες [18]. οἱ ἀπὸ τῆς Θυμάσιας σατυροι.
Θυμάλφ [19]. ἡ λιγυώδης [20] τοῦ πυρὸς ἀναφορά. τινὲς δὲ, ξύλον καιόμενον, δαλόν [21].
Θυμαμόργας [22]. ἡ νόσος. Ἐρέτριεῖς.
Θυμαρία [23]. τῇ ψυχῇ ὀρεγτά.
Θυμαρὶς [24]. θύμαρον. εὔκρατον.
Θυμαριθμὸν [25]. κεκαθύμιον. ἡδύ.
Θύματα. σφάγια. ἀπαρχαί. ἱερεῖα. ἄγαλμα.
Θύμβρα [26]. τόπος τῆς Ἰλίου, περὶ τὸν Θύμβρην [27] λειμῶνα, πεδιάς, οὗτος ἀναπαύεται, τῆς Ἀχαϊκῆς πλεύσης ἀπόρροια ταλίνη Νίκα, ὅπουγε καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Θυμβραίου [28].
Θυμβραῖος [29]. Ἀπόλλωνος ἐπίθετον, ἀπὸ τόπου.
Θύμβρις [30]. ὄνομα ποταμοῦ.
Θυμβροφάγος [31]. ἀντὶ τοῦ, ἀμυμφάγος· ἢ γὰρ

Θυ-

1. Θυλάκια.] Vid. Casaub. ad Theophr. *Char.* p. 216. [296. & sqq.] SCHR. Exstat in *lib. Tab.* IX. 5. Conf. Poll. X. 172. Kuit. ad Aristoph. *Thesmoph.* ϒ. 298. Schol. Aristoph. ad *Vesp.* ϒ. 1082. ibique Florent. Christ. eundemque, ut & Barnef. ad Eurip. *Cyclop.* ϒ. 181. Hemst. ad Arist. *Plut.* p. 256 & inf. in v. Κόρινθος, sup. in v. Ἄδικος, Δικεῖ, &c. Conf. in v. Σαγάλλα, Σαΐτης, Σάκος, &c.

2. Θυλακίζειν.] *Mos de sit emgaen.* HEINS. Vid. Erasm. *Adag.* [IV. 6. 7.] *Cum sacco adire.* p. 308. SCHR. Conf. Joan. Juvenis *Lex. Tarentin.* Supra mendose Θυλακίζειν. Videtur proprie pertinere verbum ad mendicos, in faccum, five peram, quæ inportune emendicaverint, condentes: unde conficias, forte melius hic & supra legi ἐπαιτεῖν, pro ἀπ. quod mavult etiam *Hemsterhusius.*

3. Θύλαξ. περισκεφάλαιον.] Non abhorret, *pulvinar* ita vocari: eſt enim ejus forma, velut *pera*, oblonga & tomento ſufferta. Verum ſi τύλος (de qua Heſych. in Κυφωλὸν & Λίνον) cogitea, ac τύλιον, τυλάριον, via dubitari poteſt, quo vitioſe Θύλαξ ſcribatur pro Τύλαξ, quod ſimiliter oritur a τύλη, atque a τύρτη, τύρταξ, a πύλη, πύλαξ. HEMSTERH. *in literis ad me datis.*

4. Θυλακωδῶξ.] A *tudendo* ϒ Θύλακος, i. e. *faccum ſcortum*, ubi erat farina vel panis. Vid. Caſaub. ad Theophr. *Char.* c. 16. p. 297.

5. Θυλακοφόροι.] Phot. Lex. MS. Θυλακοφόροι. οἱ μεθαλλεῖται· ἤτοι θυλάκους ἀφέροντες. Hinc Θυλακοφορῶν Ariſtoph. apud Polluc. VII. 10. & X. 149.

6. Θυλάκους ἀφερ. &c.] L. ἐκ οἱ θυλάκους ἀφερ. &c. HEINS.

7. Ἀρώματα] Conſiciebam ἀρτυρώματα. Sed ἀρώματα mutandum non eſt: niſi tamen ἄρωμα malis, nempe ἄλφιτα, & farinæ, quas ad victum in facculis ſecum circumferebant, ſive in peris, illi foſſores ſubterranei. Heſych. Ἀσώματα. ἀρτυτώματα. πρὸ ἐπὶ δ ἄρωμα τὰ ἄλφιτα &c. quæ tamen referuntur ab ipſo inter incipientia ab ἄρω. Conf. Suid. in Ἄσωμα, & Ἄρωσον. JUNGERM. ad Polluc. X. 149. An ἀρτύρωματα? Conf. v. Ἀρτύρωμα. Sup. Θύα. ἀρτύρωμα. ubi ἀρτύρωμα legendum.

8. Πηνεφόροι.] L. Πηγεφόροι. JUN. SOPING. G. HEINS. Inf. Πηγεφόροι. σιτοφόροι. Quo ſenſu forſan σιτοφόροι ſtare poſſet hoc loco, maxime ſi ἀρτύρωμα pro ἄρωμα legeretur. Sed quia præceſſit, σίτους, δὲν &c. malim Πηγεφόροι, quomodo & *Jungerm.* ad Poll. *ll. cc.*

9. Θυλήματα.] Vid. Ariſtoph. Schol. p. 35. & p. 473. & Suid. IS. VOSS. Cum Suida Photius ſentit. Conf. Schol. Ariſtoph. in *Pac.* ϒ. 1040. ſupra v. Θυλάκους, & Θύματα, inf. v. Θυμίαμα. Vid. & *Misc. Obſ.* V. 1. p. 25.

10. Βιβρώσκια.] L. Βιβρωσίμια. SOPING. SALM. G.

11. Θυλλίδες.] L. Θυλίδες. IS. VOSS. Vid. mox v. Θύλλα Inf. Οὐλάδες. σῦραι, Ἑλλανικ. ubi Θυλάδες legendum. O pro Θ, ut ſæpius, & mox in v. Θύλοι contra. Similiter in v. Θύσια. &c. Conf. v. Θωλίς, & v. Θαλυσσοῖ, ibique *Not.*

12. Αἱ Θύλακοι.] L. οἱ Θύλακοι. SALMAS. Sic mox: Θωλίς. Θύλακος.

13. Θύλλα.] A φύω, Θύω, Θύλλω, Θύλλω, τό· ut a φύω, φύλλον. G. Permutantur Θ & Φ, ut in pluribus. Sic φύς, & θύς, &c.

14. Θύλλης.] *Follis.* SALM. Vid. Σκυλὶς, & Θύλλος. IS. VOSS. Adi Salmaſ. ad Tertull. *de Pall.* p. m. 199. Sed lege Θυλλις, pro quo ſup. Θαλλὶς. Vid. *Not.* in v. Θωλίδες, item v. Γαμψὸς, & Ἔλυπτος.

15. Θύλοι.] Idem quod Οὖλοι. IS. VOSS. Immo Οὖλοι (quod infra vide) eſt vera lectio, ex confuſione literarum Ο & Θ. Conf. *Not.* in v. Θωλίδες. Emendationem probavit Cl. *Hemsterhusius.*

16. Θυμαδίαν.] A θυμὸς, & ἀδὼν, i. e. λυπῶ, λυπρὸς, ἀθυμονῶν. Vid. v. Λαδὼν, Λάδῃ, &c. An vero legend. Θυμαδίων. (pro Θυμαδίων.) ἀθυμῶν. Conf. v. Θυμαδία. & Καθάπτεται.

17. Θ. λυπρὰ τῇ ψυχῇ. ἀλγ. π.] Diſting. λυπρὰ. τῇ ψυχῇ ἀλγ. &c. IS. VOSS. Recte: quamvis vulgata diſtinctio commodum ſindat ſenſum. Suidas explicat λυπρὰ. Phavorin. τὰ τῇ ψυχῇ λυπηρὰ. Has interpretationes conjunxit Heſychius, reſpiciens forte ad Herodot. I. 129. *init.* ubi Θυμαγχία ἔστω. Lex. MS. τῇ ψυχῇ ἀλγεῖν ποιοῦντα. Hinc clarius patet, veram eſſe diſtinctionem Voſſianam. Conf. Hom. *Il.* Δ. 513. & Schol.

18. Θυμαλάπες.] Scr. Θυμάλαπες, a Θυμάλαφ. G. Vid. Suid. Polluc. VII. 110. X. 101. & ſup. in v. Δάσκιος, ibique *Not.* ut & ad v. ſeq.

19. Θυμάλαφ.] Vid. J. Poll. l. X. c. 24. SOPING. Habet Ariſtoph. *Acharn.* ϒ. 320. Vid. ibi Schol. & ad *Thesmoph.* ϒ. 736. ut & *Not.* præc. Photius in Lex. MS Θυμάλαφ. δηλοῖ τὰ ἔτνη καλάτης, ἢν Θυμάλινος, οἱ σπασμοὶ ἀδρανεῖς, ἢ ὑμένων ἕξις, ἢ σπυρίον.

20. Λιγυώδης.] Male *ignoſcis* exhibet Martin. *Cadm. Gr. Ph.* Vid. inf. v. Λιγυὸς.

21. Δαλὸν.] Vid. ſup. ſuo loco, & Polluc. *l. c.*

22. Θυμαμόργας. ἡ νόσος.] Cratinus in *Seriphis*, apud Suid. in voce: Ἀμοργοὶ. αὐλοὶ ἔκτροφοι. Vid. ibi Kuſt. Viderur autem *morinus* ab Eretrienſibus Θυμαμόργας dictus, λὸ δ' ἀμόργειν, ſive ἀμολγεῖν ϒ Θυμοῦ. q. d. *mentifuga*, ſeu *frondatur mentis*, aut *qui mentis vigorem exfugat.* Conf. v. Θυμοβόρα ἔνια. Vel eſt certa morbi ſpecies.

23. Θυμαρίαι. τ. ψ. ὀρεγτά.] Hom. *Il.* I. 336. & alibi, Callim. *H. in Cerer.* ϒ. 56. JENS. *i e.* Si reſpexerit ad Hom. *Il.* I. 336. (quem locum citat Etym.) vel *Od.* ϒ. 232. legendum ſoret. τ. ψ. ἀκουσεῖαι, ut Schol. Suid. & Etym. M. Sed nihil muto. Vid. inf v. Θυμαρὶν. Sic eſt Neutrum plurale. Theocrit. *Id.* XXVI. 9. *Hymarſ.* Vid. Æm. Porti *Lex. Doric.* v. Θυμαρίων.

24. Θυμαρὶς.] Hom. *Od.* ϒ. 199. ubi al. Θυμᾶρις. Sic *Od.* K. 362. Θυμάρις καρύσσω. Quo pertinet poſtremum νύκτα δ' ὅτ.

25. Θυμαρίθμον.] L. Θυμάρμον, proparoxytones: q. d. τῇ Θυμῷ ἀρέσκον, *animo aptum*, i. e. *acceptum, gratum.* Sic Θυμάρμον νέκταρ Nicand. *Alexiph.* Vid. Syiburg. in Clenard. p. 537. & Spanhem. ad Callim. *H. in Dian.* ϒ. 167. p. 246.

26. Θύμβρα.] Vid. Schol. Hom. *Iliad.* K. 430. & Steph. Byzant. ibique Interpp. & inf. in v. Πεδιὰς τύπος &c.

27. Θύμβρην.] Θυμβρὸς πόμβρις, Θύμβρα, *Tibris* [f. *Tiberis*] nota. G. Vid. mox v. Θύμβρα. An vero hic Θύμβρην ſcripſit? Sic Steph. Byz. quem vide in v. Θύμβρα, & v. Θύμβρη. Ceterum Ed. Hag. pro ὦδε, habet *inſ* ϒ. Θύμβρον.

28. Θυμβραῖος.] L. Θυμβρεῖος. JUN. (*Anim.* p. 400.) SALMAS. PALMER. HEINS. IS. VOSS. Θυμβρεῖος etiam Bulenger. *de Orac. & Vat.* c. 46. & Chilmead ad Malel. T. I. p. 139. ut exhibent Schol. Hom. *l. c.* Etymol. & Steph. Byz. Conf. *Not.* ſeq.

29. Θυμβραῖος.] L. Θυμβρεῖος. JUN. SOPING. SALM. PALM. L. Θυμβρεῖος. Virg. *Æn.* III. [85.] *Da proprium, Thymbræe, domum.* HEINS. Vid. ibi Serv. Conf. [of. Barnef. ad Eurip. *Rhef.* ϒ. 224. & Cl. Burmann. ad Sumonic. XXIII. 428. Recte Phavor. Θυμβρεῖος. Et ſic *Bruno* h. l. & præc. v. allato Strabone, quem laudant quoque Interpp. ad Steph. Byz.

30. Θύμβρις.] *Tyberis.* SOPING. Vid. Theocrit. p. 20. Salmaſ. ad *Inſcript.* p. 87. [134.] SCHR. Vid. Schol. Theocr. I. 118. & Æm. Porti *Lex. Theocrit.* coll. L. Holſten. & Berkel. ad Stephan. qui ita: Θύμβρις πόμβρις Ῥώμης, ἢ ἡ Τύβερις. Conf. Salmaſ. ad Dedic. Stat. Reg. Her. p. 87.

31. Θυμβροφάγος.] Vid. Eraſm. *Adag.* [IV. 5. 13.] *Thym-*

bra

ᾗ Θύμβρα ᾽, ἀριμύ ὅτι βρᾶμα.

Θυμέλαι ᾽. οἱ βωμοί. ἢ τὰ ἄλφιτα τὰ ὑπὸ τοὺμβωμα.

Θυμέλη. οὕτως ἔλεγον ἀπὸ τῆς Θυνιάδος ᾽, τὸν βωμόν. οἱ δὲ, τὸ ὑπόπυρον ᾽, ἐφ᾽ οὗ ὑπέθυσαν, ἢ ἔδαφος ἱερόν.

Θυμηχρίων ᾽. ἀπακτόμβων ἢ ψυχῶν, ἢ τὴν θυμὸν συλλέγων.

Θυμηδία. θυμοῦ ἀνάπτυξις ᾽.

Θυμηδία ᾽. ἡδύπνοι, πίψις, δέησις. ἀφ᾽ ὧν τὸ, Ἡδύνου.

Θυμηρὲς ᾽. καταθύμιον, δέησις.

Θυμηρίδης ᾽. δῆμος Φυλῆς Ἰπποθοωντίδος τῆς Ἀτλικῆς.

Θυμήρης ᾽. ἡδύπνοος, δέησιν ψυχῇ. Θυμὸς γάρ, ἡ ψυχή.

Θυμία ᾽. περθυμοῦ. ὀργίζου.

Θυμικώτερον. ὀργιλώτερον ἢ θυμοῦ.

Θυμιχθεὶς ᾽. πικραθείς.

Θυμοδόρον ᾽. χαλεπόν. Ἀπὸ τοῦ θυμοῦ ἰοδιόμενον, ἢ τὴν ψυχὴν κατατίλλοντα.

Θυ-

Θυμοδόρος ᾽. ψυχοφθόρος.

Θυμαδικὸς ᾽. ἀψικέδιος. λυπῶν τὴν ψυχήν.

Θυμοειδὴς. ὀργίλος. Θυμοειδὴς ᾽.

Θυμολέοντα ᾽. γενναῖον, ἤτοι ἀνδρεῖον ὡς τοὺς λέοντας, ἢ λεοντόθυμον.

Θυμόμαλλος ᾽. ὁ τὸ ὑπόπυρον συλλιγόμβος καὶ περγαμόσκια ᾽. ψυχομαντις ᾽. καὶ συνετῶς περφέρει τὰ ὑπόπυρα.

Θυμὸν εἶδεν ᾽. λυποῦμβος πάνυ, καὶ δακύμενος τὴν ψυχήν.

Θυμὸν ἀχεύων ᾽. τὴν ψυχὴν λυπούμενος.

Θυμοφαίστιος ᾽. τῆς ψυχῆς φλογερὸν. ἀκρατοφάγον.

Θυμοφθόρος. Θυμοφθόρος. Ῥαῖσι γάρ, τὸ φλέγμα, ἢ ῥῆξαι.

Θυμὸς ᾽. ψυχή. ἢ περαίρεσις. ὄρεξις. πνεῦμα. ὑπόθυμία. ὀργή. λογισμός.

Θύμον ᾽. τὸ σκόροδον.

Θυ-

ἄνδρα villitat. p. 71. SCHR. Ex Aristoph. *Acharn.* ϒ. 253. qui Συκοφαντίσειεν dixit in *Nub.* ϒ. 420. Utrimque vide Schol. coll. Suid. & H. Steph. *Ind.*

1. Θυμέλαι.] A Θύω, Θύμα, Θυμάω, Θυμάλη, Θυμίον, Θυμίλη. G. Leg. Θυμίλη. H. STEPH. (*Thes.* I. 1625.) SALM. MARTIN. (*Cadm. Gr. Ph.*) HEINS. BRUNO. IS. VOSS. Θυμίλη ex ordine Alphab. recepi. Sic apud Æschyl. *Supplic.* ϒ 677. & Eurip. *Supplic.* ϒ. 65. Vid. ibi Jos. Barnes. & *Not* seq. ut & sup. v. Θυίμαθ. Infra: Θυσίασις. βωμοί. οἱ τὰ Θυμῶν ἀγχίθυρα.

2. Θυλὴ.] L. Συλῆν. quod non difficulter ex Suida colligi potest. HEINS. SOPING. G. BRUNO. MARTIN. *l. c.* IS. VOSS. BARNES. *l. c.* Vid. sup. v. Θυλὴς, & v. Θυλλὶς. de voce Θυμίλη vid. Phrynich. p. 26. ibique Nunnef. p. 29. Etymol. & Suid. Artemidor. II. 3. p. 84. Ἰερὸν δὲ, καὶ Θεμιτὸν εἶναι, καὶ ἐκλεκτὸν, καὶ τῷ ὄντι ἐξ ἀνάγκης ἔχον τὸ ὄνομα. Et paullo post: τῷ ἐπὶ Θυμίλαι ἀναβαίνειν. *Orchestram* vertit J. Cornarius. Conf. Rittersh. in Salvian. p. 207. 208. Cyrill. Lex. MS. Θυμίλη. πάτος, ἐφ᾽ ὃν ἑστῶτες οἱ τῆς ὀρχήσεως ᾄδουσι. Et: Θυμέλαι. πατίζει. ἐχνίον. Θυμέλαι καὶ ἡ πάτος. Vide & H. Steph. *Thes. Gr. L.* T. I. p. 1625. & sup. v. Ἐπὶ Θυμ. ὤν.

3. Ἐπίνοιαν] An *Ἐπίνοιαν*, ut conveniat sequens Ἴδιον? Sed nihil muto: quamvis vox in Lexicis non proftet. Significat *focum*. Ita sup. in v. Ἐπιπνοῆς. - - - ἐπιπνοήν. & in v. Ἐπιπνοῆσαι, ἐπιπνοήσαι. quæ pariter desunt in Lexicis.

4. Θυμοτριβὲς.] Hom. *Odyss.* H. 283. & Schol.

5. Θυμοῦσθαι. ϑ. αὐδᾶσθαι.] Ἴσως: ἀνδᾶσθαι. SOPING. Recte. Hom. *Od.* Π. 389. Χρημάτα Θυμοῦσθαι dixit: quem locum spectat Noster. Schol. Ibi: τὰ τῇ ψυχῇ ἡδονὴν παρέχοντα. Conf. sup. v. Θυμαρία, mox v. Θυμοῦσθαι, post v. Θυμοῦ.

6. Θυμοῦσθαι. &c.] Sic etiam Suid. & Phot. Lex. MS. qui addunt *διφορεῖσθαι*, malim *διφορεῖσθαι*. Vox ipsa tum alibi, tum apud Alciphronem occurrit L. I. *Ep.* 12. p. 51. ubi Græce peritissimus Steph. Berglerus verbum Θυμοῦσθαι, in Lexicis non obvium, excitat ex Hellodor. L. X. p. 458. Addo Alciphron. L. III. *Ep.* 49. in fine.

7. Θυμαρία.] Vid. sup. v. Θυμαρία, & mox Θυμάρες. Conf. v. præc. Inf. v. Πατρία, & Παῦρες, & Schol. Hom. *Od.* K. 362.

8. Θυμοῦδες.] Infertum pravo ordine. IS. VOSS. L. Θυμοῦδες. Harpocr. Suid. Poll. [IV. 105.] Etymol. M. [v. Δημοχαρεῖ] Θυμοῦδης. Male Θυμοῦ. Plutarch. & Θυμοῦδης Steph. Byz. MEURS. *Pop. Att.* p. 40. L. Θυμοτάδης, ut Aristoph. [*Vesp.* ϒ. 1133.] Demosth. & Plutarch. Vel Θυμοῦδης, ut Harpocr. & Schol. Aristoph. qui ambo a quodam Heroë Θυμοίτῳ eum nominatum ajunt; forte ab ultimo rege Theseidarum. PALMER. Conf. L. Holsten. *Not.* ad Steph. Byz. Monendum autem, in omnibus Suidæ Editt. exhiberi Θυμαΐδης, ante v. Θυμέλη, quamvis Θυμοῦδης reposuerit Kust. quod postea legitur in v. Θυμοίτου, & hic Hesychio reddendum videtur, minima fane mutatione, transpositis literis. Ipsum placuit Magno *H. Valesio.* Nisi in fing. num. simpliciter malis, Θυμοῦδα. Simile exemplum dabit inf. v. Θυργαΐδης. Δῆμος &c. Photius in Lex. MS. Θυμοῦδης - - - λέγει Θυμίτου ὁρμῶν, exhibens, vitiatæ scripturæ footem indicat, confusionem nempe literarum ι, υ, & ου.

9. Θυμάρες.] Vid. sup. v. Θυμαρία, & Schol. Hom. *Il.* A. 136.

10. Θυμία.] Imperativ. a Θυμάω, si lectio vera fit. Nisi Θυμίζω legendum. Conf. v. Θυμιχθείς.

11. Θυμιχθεὶς.] A Θυμίσσω, vel Θυμίζω. Sic infra Θυμαχθείς, a Θυμίζω, vel Θυμίσσω. Vide ibi *Not.* Conf. v. & *Not.* præc.

12. Θυμοδόρον.] Æschyl. p. 170. SCHR. Locus est in *Agamemn.* ϒ. 103. ubi vid. Stanl. Conf. v. Δακόπνοα, & mox v. Θυμοδακὲς, & Θυμὸν ἴδων. Quando Hesych. h. l. duplicem proponit interpretationem, Passivam & Activam, priori sensu Θυμοδόρον, posteriori Θυμοδόρα scribendum: quam variati accentus emphasin tirones etiam norunt.

13. Θυμοειδὲς.] L. Θυμοειδὲς. SOPING. SALM. IS. VOSS. Sic Hom. *Iliad.* H. 301. pro quo ϒ. 210. Θυμοῦσθαι. Vid. Schol. & v. præc.

14. Θυμοδακὲς.] Hom. *Od.* Θ. 185. Θυμοδακὲς μένος. quod limitatus est Aretæus p. 73. 9 Vid. *Not.* in v. Θυμοειδὲς. Schol. Hom. *l. c.* expl. ϒ ψυχὴν ὀνιῶσαν. pro quo hic una voce, ἀψικέδιον: quam adde Lexicis.

15. Θυμοκλὴς. ἀγν. Θυμοκλὴς.] Miretur quis, idem per idem reddi. At non insolitum hoc Hesychio, quando diversas proponit significationes. Ita sup. Ἀμαιμάκετος. ὁ μεγάλη &c. καὶ ὁ ἄμαχος. Et: Ἥρως ἐν Θήβαις. ὁ καὶ ἡμίθεος. Vide quæ ibi notavimus. Sensus est: Θυμοκλὴς non tantum est *iracundus*; sed etiam, quod Θυμοειδὴς proprie magis sonat, *animosus*; a Θυμὸς, *animus*. Id autem nuda vocis repetitione indicare voluit. Quod autem *animosus*, meliori sensu, prior sit significatio, quam *iracundus*, dubio vacat. Hinc Plato de *Rep.* L. III. 9. 625. postquam non semel ϒ Θυμὸν, & τὸ Θυμοειδὲς, pro *animi præstantia & strenua virtute* usurpaverat, & φύσιν ἀνδρὸς oppofuerat, subjicit: ἴσον δὴ Θυμοειδὴ, ἀδικεῖ συνίημι ϒ Θυμὸν &c. - - - Ἀκούσεται δὲ ὃ ΟΡΤΓΙΛΟΣ ἀεὶ ΘΙΜΟΣΙΔΗΣ γεγονὼς, &c. Scilicet, ut hoc verbo addam, Θυμὸς primariam sedem habet in *impetu vehementiori*; a Θύω, i. e. ὁρμῶ, *ferri cum impetu*; unde inf. Θύσθ. ὁρμὴ. & sup. Θύεται. ὁρμᾶται συσσφοδ, ὡς ὁρμὴ. In quo v. Etymologum vide. Hinc pro *animo excitato & alacri*; unde Θυὸς &c. Ita vero Θυμὸς in bonam partem sumitur pro *animositate*, & *infirmentis generoso*; cui opponitur ἀδρανὲς, quando omnis impetus refedit, & succeffit animus. Contra Θυμὸς in malam partem accipitur, pro *iracundia*, sive *exacerbatione*, tum ob eandem rationem, ab *impetu vehementiori* petitam, quo *ira* etiam *furor* brevis dicitur: quamvis *animosi* sæpe *speciem habeant*. Hæc in tironum gratiam.

16. Θυμολέοντα.] Hom. *Il* E. 639. ubi Schol. λεοντόθυμον, pro quo hic λεοντόθυμον. Neutra vox apparet in Lexicis. Apud Aristoph. *Ran.* ϒ. 1073. Θυμολέων est nomen proprium, q. d. *Leeuwenhart*, i. e. *Leonardus*, Belg.

17. Θυμομάλλης.] Scr. Θυμόμαλλος. Æschyl *Pers.* p. 176. [ϒ. 224.] Ταῦτα Θυμόμαλλος ὁ, τοῦ στρέφειν σοφιστὴς. Schol. ὁ φύσει μάλλον ὤν, ἀπ᾽ ἀλλ λογισμῷ κρίνων, ἢ ὡς εὐθυμούμενος. τὸν γὰρ θηλὺ τὸ Θυμόμαλλος. HEINS. Phot. Lex. MS. Θυμόμαλλος. ὁ λίαν ὃ συκοφαντικὸς σοφιστὴς τὸ μεταν. Conf. v. Θυμόσοφος.

18. Περγαμόσκια.] Adde, δι᾽ αὐτῶ. HEINS.

19. Ψυχομάλλης.] Scr. Ψυχόμαλλος. Carent Lexica. Idem est quod Θυμόμαλλος. Θυμὸς enim est ψυχὴ.

20. Θυμὸν ἴδων.] Hom. *Od.* K. 379. Conf. v. seq. & sup. v. Θυμοδόρον.

21. Θυμὸν ἀχεύων.] Hom. *Il.* E. 869. Vid. sup. v. Ἀχεύων.

22. Θυμοραϊστῆρα.] Hom. *Il.* Σ. 220. & Schol.

23. Θυμορραιστὴς.] Θυμορραιστὴν Hom. *Il.* N. 544. Vid. inf. v. Ῥαίστης.

24. Θυμὸς.] Vid. Schol. Hom. *Iliad.* A. 173. Salmas. ad Simplic. p. 134. mox v. Θυμὸς, & sup in v. Θυμόπνοος. Conf. *Not.* in v. Θυμοπλὴξ, & Erasm. Schmid. ad *Act.* XIV. 8.

25. Θύμον.] Comicus in *Pluto* (ϒ. 253.) Ὦ κακὰ δὴ τὰ δίκαιον ὄντ᾽ αἰεὶ θύμον φαγεῖν. Suid. Θύμον· δίκαιον δοῦναι τοῦ

Θυμόσοφ@ [1]. ὁ ἐκ φύσεως εὐμαθὴς [2], καὶ ἀφυὴς, ἀξυμαθὴς, ἐκ φύσεως σοφός.

Θυμοφθόρος [3]. τὰ τὴν ψυχὴν διαφθείροντα.

Θυμοῦ. ὁ ψυχή.

Θυμοῦχος [4]. θυμὸν λέγοντας. καὶ ἰσχυρὰς θυμοῦμένους.

Θυνάζω. τήκειν, κόπτειν ἀφειδῶς.

Θυνᾶται [5]. θύονται. κατατέμνονται.

Θυΐαι [6]. ἔρημοι. ἄβατοι.

Θυΐῃ [7]. αὐθεῖται. φέρεται. πρόχειρα. χαίρει. ὁρμᾷ.

Θυιάδες [8]. τιμάορα παίσχειν.

Θυιάζοντες [9]. κατοῦντες. τοὺς δὲ μεγάλως θυίοντας περιάδουζις ἐλάμβανον.

Θυιάζω [10]. διπλαῦζω. σκίπτω.

Θυιάδες [11]. Θυίνων τιμάορα. Πανοπεστικῶς.

Θυίνων [12]. τὸν ἔρανον λέγουζι· τὴν δὲ πλακοῦντα, Θυιάδα [13].

Θυΐων [14]. ἔσπευδον. ἔβαλλον.

Θυΐῳ@. πόλεμ@. ἀρμῇ [15]. ὁρμῇ@.

Θυοδόκαι [16]. βωμοὶ, αἱ τὰ θυμιάματα δεχόμενοι.

Θυόεις. χαίρων ἐν Εὐβοίᾳ.

Θυόεν [17]. θύωδες. πνευμαιδές.

Θυόεν ὄρ@ [18]. ἀνεμῶδες. πνευμαιδέστερον, θύωδες.

Θυοσκόχθυες [19]. μάντεις.

Θύον [20]. ἄνομα Λίβυσι.

Θύ@ [21]. ἱερὸν Θῦμα.

Θυοσκεῖα [22]. ἱερεῖς παρίσχειν, ἢ θεοῖς.

Θυοσκό@ [23]. εἰδ@ μάντεως, ἀφ' σπλάγχνων τὸ μέλλον δηλοῦντ@. οἱ δὲ, τὸν δι' ἱμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα εὑρίζκ.

Θυοσκόπ@ [24]. ὁ ἀφ' τῆς σπλάγχνων, ἢ θυμάτων, μαντευόμ@.

Θύπης [25]. ὁ τυρός.

Θύ-

paupertinæ dapes. Virg. *Bucol.* [II. 10.] . . . . . *rapidis fessi messoribus æstu*
Allia serpillumque herbas contundit olentes. VALES. Forte Θυμ@. nam Moschopulo Θύμ@ genus aliquod brevioris κεφαλῆς. MUNK. Etiam Suidæ Θυμ@. Sed in Hes. recte Θυμον, penultima brevi, positum in neutro, Vid. Schol. Aristoph. p. 27. VERW. Vid. elegant. Menag. ad D. Laërt. VI. 85.

1. Θυμόσοφ@.] Aristoph. *Nub.* ℣. 875. - - - - Θυμόσοφοι ἦτε φίλοι. Schol. ὡς φύσιν ἔχοντ σοφίαν, ὡς ἕτερ ἔθει θυμὸν σοφὸν, ἤγουν οὐκ ἐκ μαθητῶν. Conf. Suid. & sup. v. Θυμόμαθοι. Ipse Comicus *Vesp.* ℣. 1271. Θυμοσοφώτατ@ - - - μαθόντα δ' ἧττ@ μωδικῆς, 'Αλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐθαίμαθ@ σοφισθέν. Arrian. *Hist. Ind.* c. 14. p. 328. *Ed. Gron.* elephantem vocat Θυμόσοφον θηρίον. Ælian. *H. Anim.* XVI. 3. Θυμοσόφτερ@.

2. Εὐμαθὴς.] Forte αὐθμαθὴς. Pindarus apud Eustath. *Il.* B. p. 131. τὸς σοφὸς· ὁ πολὺ ἰδὼς φιλ. SOPING. Ἐυμαθὴς etiam Suid. & Lex. MS. neque mutatione opus est. Zenob. Vatican. II. 16. Ὀξυμαθὴς ἐπὶ ἀφρῶν ἔστι εἰπεῖν.

3. Θυμοφθόρος.] Hom. *Il.* Z. 169. conf. *Od.* K. 363. & Schol.

4. Θυμοῦχος.] L. Θυμοδῆς. IS. VOSS. Extra ferlem. Vid. sup. v. Θυμοδὴς. Conf. v. Ἀδηνὴς, & Ἀδηνὼν, & inf. v. Ὀλίγαρ, & v. Ὀλιγαιδὲς. &c.

5. Θυνᾶται.] L. Θυνᾶται. SALM. IS. VOSS. Vid. sup. suo loco. Sæpius ο & υ in libris confunduntur: ut pluribus docet H. Valef. *in Notas Maussac.* ad Harpocrat. v. Πτυόμενοι. Conf. mox v. Θυνάζω. Sic in Æschyl. *Choëph.* ℣. 255. πίτνων γίγνε. ubi al. πίπτων. vid. Scholia. Aristot. *de Poëtic.* c. 22. p. 52. Ὁ δὲ αὐτὸ ἢ ἐδάφη, τὸ Θυνᾶται μεταθέτ.

6. Θυΐαι.] L. Θυΐαι. IS. VOSS. Sic & *V. D.* in *Cod. Weſſ.* Hom. *Il.* E. 250. Θυΐω imperative, ut *b. l.* at ℣. 87. in Imperf. ubi Schol. Θυΐω, ἱερατεύω ἄρτι. quem locum citat Erotian. in v. Θυωνα.

7. Θυΐῃ.] Conf. v. Θυάζει, Θύζ, Θύον, Θύειν, & mox v. Θύῃν.

8. Θυιάδες.] Vide mox v. Θυιάδες.

9. Θυιάζοντες.] Aristoph. *Vesp.* ℣. 1082. Vid. Schol. & Suid. Conf. Zenob. Vatic. II. 15. At Diogenian. V. 23. p. 221. & Suid. Θυιάζειν.

10. Θυιάζω.] An Θυιάζω? JUN. IS. VOSS. Per duplex ι exhibet H. Steph. *Thes.* I. 1630. Conf. v. Θειάζων, Θειάζω, Θύϊ, &c. Sed διπλαῦζω pertinet ad Θυιάζω. Conf. paullo ante v. Θυνάζω.

11. Θυιάδες.] Vid. Etym. M. & sup. v. Θυιάδες, item in v. seq.

12. Θυίνων, ἢ ἔρανων] L. ἔρανον. Vid. Athen. HEINS. Athen. [L. III.] p. 116. 118. 120. & [l. VII.] p. 301. 302. Strabo [L. I.] p. 24. & [L. III.] p. 145. SCHR. Infra: Ὀρανῶ@. ἐχθὲς ἔσυε. Et: Κασάνα. ἐρανῶ@. Παγκάκιν. Conf. Platon. Comici illud: Ἀρξόμεθ' ἐκ βολβοῦ, γαλεάγρᾳ δ' ἐπὶ Θύνων. apud Athen. L. I. p. 5. C. Archeſtratus apud eund. l. VII. p. 301. *fin.* Θυίνων - - - δ' ἐπιλείβει Ὀρανον. Iterum p. 303. B. Θυίνος - - - Ἡγησίλεω ὁ Ἐφέσιος, ἢ Ὀρανος φασὶ λέγειν τοὺς Ἀττικούς.

13. Πλακοῦντα, Θυιάδα.] Softratus apud Athen. l. VII. p. 303. B. auctor eſt, τὸν πλακοῦντα, Θυιάδα καλεῖσθ. Plura ibidem de Thyniade. Et p. 319. A. Αἱ πλακοῦντες φασὶ (Ariſtoteles ſc.) τὰς αἱ Θυίνας τίκτουζο ἐν τῇ Πόντῳ, ὅπου δὴ ἔ. Noſter infra: Πλακοῦς, ἀφ' ᾧ ν. ἐχθὲς ἐν Πόντῳ. Etymol. Θυιάδες. αἱ τῶν, Θυίνα· ἢ ἔθνος τινὸς ἐχθὲς.

14. Θυΐων.] Hom. *Il.* B. 446. PERG. Vid. Etym. M. & inf. v. Θύειν, & v. Θύτης.

15. Θυΐῳ@. - - - ὁρμῇ.] Conf. *Not.* in v. Θυμοειδὲς.

16. Θυοδόκαι.] Conf. v. Θυμέλη.

17. Θυόεν.] Infra, Θυῶν. Vid. ſup. v. Θύωλα, & Θύωλλα. Conf. Cl. Grav. ad Heſiod. Ἔργ. ℣. 337. p. 41.

18. Θυόεν. ὄρ@ ἀν] Conjunge: Θυόεν ὄρ@. ἀνεμώδες. &c. Ex Hom. *Il.* O. 153. Prior ſignificatio, ἀνεμώδες, eandem reſpicit originem cum voce Θύελλα, a Θύω. Vid. *Not.* in v. Θυμοειδὲς. Ceteræ interpretationes pertinent ad Θύω, l. e. θυμιάω, &c. Conf. v. Θυωδέα.

19. Θυοσκόχθυες.] Forte Θυοσκόπες, vel Θυοσκόπους. Vid. Κοελίαν, & Κοῖλ. IS. VOSS. Conf. mox v. Θυοσκό@, & Θυοσκοπ@, & ſup. v. Θυοσκόα.

20. Θύον.] An hinc Θύα ξύλα, apud Strabon. & *Apoc.* XVIII. 12. אזוגים Ezech. XXVII. 24. Tharg. *ligna myrtea.* אלגומים SOPING. Vid. Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. ℣. 938. Barnef. ad Hom. *Od.* E. 60. & omnino Triumviros egregios, Il. Grot. ad *Apoc. l. c.* Salm. *Exerc. Pl.* p. 667. & G. J. Voſſ. *Etym.* in v. *Citrus.*

21. Θῦ@.] Æſchyl. p. 220. Ælian. *Phr. H.* V. 6. SCHR. Apud Ælianum Θύῃ mentio: pro quo alii Θύν. quod itaque pertinet ad v. præced. Æſchyli autem locus in *Agam.* ℣. 1418. bene quadrat; ubi Θῦ@ ſcribitur. Conf. *Not.* in v. Θυε &c.

22. Θυοσκοῖς.] Ἴσως· Θυοσκοῖν. Æſchyl. *Agam.* p. 179. Θυοσκοῖς. HEINS. Æſchyli locus, a *Schrev.* etiam notatus, exſtat in *Agam.* ℣. 87. ubi allata Heſychii auctoritate, Θυοσκοῖς legit Doct. Stanlejus, & ante eum Jo. Auratus; ut monet Ez Spanhem. ad Ariſtoph. *Plut.* ℣. 159. qui Auratî Notas MSS. in Æſchylum apud Il. Voſſium ſe vidiſſe narrat ad Callimach. p. 535. Neutra vox in Lexicis exſtat. An Θυοσκοῖν, vel Θυοσκοῖσι? nam Θυοσκόνοι, τοῖν ἱερεύσι, ſæpe Photio paullo inferius. Prius etiam *Salmaſio* placuiſſe video, loco mox citando.

23. Θυοσκό@.] Ex Hom. *Od.* X. 318. 321. Idem *Il.* Ω. 221.

Ἦ ἑ μάντιν ἕπον, Θυοσκόον, ἢ ἰητῆρα.

Schol. Θυοσκόον.] οἱ τὰν Θυσίαν ἐπιτελοῦντες, ἢ δι' αὐτῶν μαντευόμενοι. ἢ οἱ λεπτομερέστερον. Conf. Euſtath. ad cum loc. p. 1346. *med.* & omnino ad *Od.* Φ. p. 1905. 22. coll. Etymol. M. Eurip. *Bacch.* ℣. 224. - - - - Μαινάδες Θυοσσόοι. Suidas: Θυοσκό@. ἱερέα. Θυοσκόσ@. ὁ ἀφ' ἧ Θυσίαν μαντεύεθ@. Quæ ſecernenda videntur: Θυοσκό@. ἱερέα. ἢ Θυοσκόσ@. ὁ ἀφ' &c. Photius enim in Lex. MS. poſteriora totidem verbis exhibet. Sup. Θυοσκόν. ἱερέα. Conf. Etym. M. v. Ὀρθοκλίδ@. Salmaſ. ad *Dedic. Stat. Reg. Her.* p. 91. (139. *Ed. Gron.*) pro Θυοσκλίδ@ etiam Θυοσκόον reponit, vel potius Θυοσκόον, addens: „ Θυοσκόος vulgo ſunt „ *Aruſpices.* Hinc enim dictos fuiſſe *Thuſcos* ſcribit Feſtus: „ *a ſacrificando ſtudioſe, ex Græco* Θυοσκόον. ſic enim le„ gend. [pro Θυσκόον] apud Feſtum. [in v. *Tuſci.*] Hinc „ Θυοσκοῖν, ἱερεῖ παρ. S. Sic legi debet apud Heſych. „ Quod autem Θυοσκόον etiam λεπτομερέστερ@ exponantur ſupra, in memoriam revocat locum Porphyr. *de vit. Pythag.* §. 11. ubi τῶν ἀφ' λεπτομερῆ μαντείαν mentio. Vide ibi L. Holſten. *p.* m. 14. Apollon. Lex. MS. Θυοσκό@. εἰδ@ μαντικῆς· ὁ ἀφ' ἧ θυμάτων, ὁ θυμαμάρτυρ, καὶ, ὅ ἐστι, σαφὴς τὰ μέλλοντα. Conf. Cl. Hemſterh. ad Ariſt. *Plut.* ℣. 703.

24. Θυοσκόπ@.] Phot. Lex. MS. Θυοσκόπου. τῷ ἱερεῖ, ἢ ἱερέως. Conf. inf. in v. Θύτης, & *Not.* præc.

25. Θύπης. ὁ τυρός.] Vid. Clem. [Alex. *Strom.* l. V.] p. 243. HEINS. L. ὁ ἱερεὺς. Θύπλος, *ſacerdos*, a Θύω. Vid. Infra. IS. VOSS. Voſſii errorem fatis redarguunt, quæ ſcripſit Ill. Bentlejus *ad Milt.* p. 48. ubi Theſpidis Tragici verba refert ex Clementis loco, ab *Heinſio* etiam, qui verum vidit, notato, p. 675. *Ed. Petr.* unde liquet ſcribendum eſſe: χθονὸς, ὁ τυρός. Quod firmat Porphyrius in hb. MS. a Bentlejo aliſtus, & jam ante a Cl. Tho. Gale *Præf. in Iliſſ. Poët. Script. antiq.* p. 16. 17. ubi differte: τὸ δὲ Χύπλος, τυρός.

Θύεσθαι [1]. ἐκ. Θυρῶν. ἔξωθεν, ἔξω.

Θύεσζε, εἰς τὰ ἔξω ἢ Θύρας, ὅθι Θύεσε, ἢ εἰς ἢ Θύρας. ἢ εἰς ἢ γῆν [2].

Θυέσζε Κάρες [3], οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια. πανήμια, ὧι οἱ ἔξω ἀφ' τὸ πλῆθος οἰκετῶν τῆς Καισαρ εἰρηναι Φασὶν [4], εἰς ὃ τοῖς Ἀνθεστηρίοις διαχειμάσαι αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐσγαζομένων.

Θύεσθαι [5], ἔξωθεν.

Θυεσία. ἀλλοῖα, ξένη.

Θυεσία [6]. καὶ ἡ μεταξὺ δύο οἰκιῶν Θύρα.

Θυεσμός [7]. εἶδος ἀσπίδος. καὶ Θυεσιακὸς [8], ὁ ξένος, ὁ ἀλλόζιος, καὶ ὁ ἐξωθικός.

Θυεσίων. ἀλλοῖων, ἢ μὴ συοίκων.

Θυεσίματα [9]. ἀφοδεύματα.

Θύεσι. ἢ πτύχαι [10] ἴσχυσαι.

Θύεσξ [11]. πύργος. χάρα.

Θύ-

Θύεται [12]. τῆς παιδίσκης οἱ ὀφίκαντοι.

Θυεσζέα. ἔξω ἢ Θύρας ἀφεῖναι.

Θυεσκυλεῖ [13]. τοὺς Θυρῶν ἀφεῖναι.

Θυεσκεῖν [14]. κρίνειν.

Θυεσκυνίδης [15]. δῆμος ἢ Ἀτλαντίς.

Θυέσλα [16]. ἔξω. Ἀρχεάδης.

Θυρασικοὶ [17]. φάρακα τινὲς, ἀφ' Ἀκεδαιμονίας.

Θύρθεσε [18]. Θύραι.

Θυρίς [19]. ἀσπὶς, ἢ σκευάριον [20]. ἢ ἀπικαίμενος τῇ Θύρᾳ τοῦ Κύκλωπος λίθος [21] ἀντὶ Θύρας.

Θύρεζα [22]. Θυρώματα.

Θύρεζαι [23]. Θύραι.

Θυρεζέας. Φλιάς [24].

Θυρηδόλιον [25]. ἢ ἐπάνω ἄκρον.

Θύρηθεν [26]. ἔξω ἥκων.

Θυεὶς [27]. ὑπὸ μικρά. Θυελλὰς Ἀτλαντὶς, τὰς τῆς

1. Θύεσθαι.] Vide mox, & sup. v. Θυεσίνας, inf. v. Θύρεδε, & Θύρασθεν. Conf. Etymol. Guld. & Schol. Soph. in *Ajac.* ℣. 805.

2. Ἢ εἰς τὴν γῆν.] Pertinet ad Ἔσεζε. [quod sup.] REISK.

3. Θυέσζε Κάρες, &c.] Zenob. [Θυέσζε Κάρες, &c. *Cent.* IV. 33. ubi Κάρες ex MS. Vatic. adfert Schott. quem vid.] p. 89. Diogen. [V. 24. Θύε. Κάρες] p. 221. Vid. Meurf. *Graec. Fer.* in Ἀνθεστήρια. [in fin.] SCHR. Conf. Suid.

4. Φασὶ] Φασὶν ob euphoniam ante οἱ repoſui ex Zenob. & Suida; ex quibus etiam ſuppiendus Heſychius in extremo Articulo. Nam οἱ πᾶ indicat deeſſe quædam.

5. Θύεσθαι.] Vide paullo ſuperius.

6. Θυεσία. ἀλλ. ξένη. ἢ Θυσία. ᾗ &c.] Forte: Θυεσία. ἀλλοτρία. ξένη Θυσία. ᾗ ὃ &c. Ut τὸ, ξένη Θυσία, ſit *ſacra* Authoris. HEINS. Vix putem: quamvis facile patiar, diviſionis notam omitti. Mox: ᾗ Θυσία, ὁ ξένος, ὁ ἀλλότριος, &c. Phot. Lex. MS. Θυεσία. τὸ ἄπειρον ἢ ξένον. *Manuſcr.* Et: Θυσίαν. τὰς ἐ μυστικὰς λῃστείας. Conf. Ammon.

7. Θυεσμὸς.] Θυεσμὸς hoc loco legendum eſſe docet ordo literarum; infra vero Θυσμὸς. Vide tamen Cyrill. IS. VOSS. Scrib. Θυεσμὸς. Cyrill. Lex. MS. Brem. Θυεσμὸς, ἀπατὴς, ὃ ὑφ' Ῥωμαίοις καλούμενος, σκιάδιον. BIEL. Conf. Suid. & inf. v. Θυρεὸς, ſuo loco. quamvis utrimque male ſcriptum contra ſeriem, & tranſponendæ ſint voces: ibi enim Θυσμὸς, hic Θυρεὸς eſt in Edito.

8. Θυεσιακὸς.] Eurip. *Androm.* ℣. 412. *Heracl.* ℣. 343. Æſchyl. *Agam.* ℣. 1617. Vid. Bœcler. *Animadv.* in Polyb. p. 133. & v. ſeq.

9. Θυεσίματα.] L. Θυεσιάματα. IS. VOSS. Immo Θυεσίματα, ἀπὸ τοῦ Θυσθῆναι, *foras projicere:* quod extra forex excernantur τὰ ἀφοδεύματα. Conf. Martin. *Cadm.* & *Not.* in v. Θυγατρῶν.

10. Πτύχαι.] Id eſt, *valvæ biſores.*

11. Θύεσξ.] Infra Θύσσξ, cum iiſdem interpretationibus.

12. Θύεται.] Hæc eſt propria ſignificatio a *paſloribus* ſumpta, qui a dilectis virginibus non admittuntur, dum παρθένοις ἀπὸ αὐλῆς, & ſic exciuſi cogantur ad portam amatæ eanere & tibias inflare. Hinc exrenditur ſignificatus ad omnes, qui *foris cubare* cogantur. Poteſt tamen & ſine tibiis intelligi, οἱ ἀπὸ Θύρας ἀδικζόμενοι: ut ab αὐλὴ, & non ab αὐλὸς ea vox deducatur. PALMER. Conf. v. Θυσκυλεῖ, & *Not.* ibi.

13. Θυεσκυλεῖ.] ἀκουστέον ἢ Θυσκυλῶν junxit Plato L. III. *de Leg.* p. 190. E. Suid. Θυεσκυλεῖ. πλανᾶσθαι παῖδα τῶν χαίρων &c. ex Iſocr. *Archid.* p. 130. A. [132.] τὸ μαθημένα τοὺς πάτρωνας, ἀλλὰ ΘΥΡΑΤΑΕΙΝ, ἢ πλανᾶσθαι ἀεὶ τοῦ χαίρου διαλόγου. Si qui ſint, qui inde petitum haud dubitent, facile poterunt Suidam correctiorem reddere. ABRESCH *in Miſc. Obſ.* X. 1. p. 8. Vid. Etym. M. & Suid. in v. Θυεσκυλῶ; quo utitur Xenoph. *Œconom.* p. 839. *init.* nn ponens τὸ, ἄβιον ἴσθω. Vid. ſup. v. Θύεσκυλα, & inf. v. Θυμαίνω.

14. Θυεσκεῖν.] Si proba vox, ſonat ad תורה *lex*, & נצר *protegere*, *conſervare*; vel ad נצח *reſpondere*. Hoc enim eſt *judicare*; *legem tueri*, & ex lege de facto reſpondere. Chald. שרי *docere*, נצר *vituperare*. Sed fortaſſe Θυεσκεῖν, ut Θυεσκεῖον, eſt κρίνειν, *cauſam dicere*, ſeu ἀφοδεύειν, ut Ariſtot. κρίνειν τὸν ἀδιάτοζα. MARTIN. *Cadm.* Vid. ſup. v. Θυεσίματα. Hebraica illa etymologia veri ſpecie carer.

15. Θυεσκυνίδης.] L. Θυεσκυνίδη, ut Harpocr. & Suid. MEURS. *Pop. Att.* p. 41. PALMER. Simplicius eſt Θυεσκυνίδαι, ut *ſſ. Voſſius.* Saltus enim ἅμιλλα nomen proponitur in ſingulari num. Conf. v. Θυιαδοκῶδες, poſt Θυμαρία. Τιλυγίδαι ἢ Θυγγάδαι, tanquam vitiſſimæ notæ, memorantur a Photio in Lex. MS. & ab Etymol. in v. Τιλυγίδαι, ubi Θυγγάδαι ſcripeum. Forte iiidem ſunt. Nicander enim Thyatrenus *de Populis Att.* apud Harpocr. in v. Θυγγανίδη, conjunxit Τιλυγίδας & Θυγγανίδας. Sed non ſtatuo. Photius enim & Etymol. diſtinguunt Τιλυγίδας & Τιλυγάδας. Illæ junctæ ſunt Θυγγανίδαι, his Θυγγάδαι. Quid ſi Θυγγανίδαι, ſit diverſus a Θυγγανίδαι? Hic enim Ptolemaïdis, ille Atticæ populus dicitur.

16. Θύεσλα.] Id eſt, Θύρασθεν [Θύρασθ] ſeu Θύρζε. G. Vid. ſup. v. Θυεσίνας, & Θύεσθαι.

17. Θυρασικοὶ.] Athen. l. XV. [p. 678 E Θυρασικοὶ καλοῦ) τίφασοί τινες ὄρχης Λακεδαιμονίας, ὡς φησι Σοσικ. ἐν τῇ περὶ Φυσίας, ψιλοῦσι αὐτὴν, φάσκων τὸν ἐκφέρεσθαι, οἷον τὸ φοιτᾶσθαι, &c.] SOPING. Vid. Caſaub. in Athen. p. 958. Meurſ. *Orcheſtr.* p. 11. [in v. Ῥυμνοκαλία.] SCHR.

18. Θύρθεσε.] Male H. Steph. *Theſ.* T. I. p. 1617. F. Θύρθεν Heſychio tribuit: ſorte ſeq. Θύρασε (per σ) in occultis habens, pro quo Θύρασε exhibet, hæc duo confundens. Conf. mox v. Θύρασε, qua vera ſcriptura eſt, apud Homer. obvia, a Θύρασε. Ita corrigit etiam Cl. *Jenſ. L. H.* p. 118.

19. Θυρὶς. ἀσπὶς &c.] L. Θυρὶς. Vid. ſupra [poſt v. Θυρεὸν.] SOPING. SALM. IS. VOSS. Phoſius in Lex. MS. Θυρὶς. τὸ ἄσπιν. Θλῆμον. An potius Θυρὶς? Etymol. Θυρίς. τὸ ἄσπιν. ὑφ' ὧν τοῦ Θύρα. . . . ὁ Σοφ. τὴν ἴσην. *Nehem.* IV. 16. . . λίθον ἢ Θυρὶ ἢ σάκα &c. Notanda Caſauboni verba *de Satyr. Poëſi*, L. 4. p. 140. „ Bacchi ſa„ tum Σάκωνα nominant veteres, non Θύρωνα, a ſimilitudine „ Θύρας appellatio indita: neque corrigenda ſcriptura, „ quam toc locis inveniens. „ Gloſſæ MSS. in *Plutum*: Θυρωμὶς, ἀσπὶς, σπαθίσιον, ἢ λαγήνιον. Sic & Lex. MS Suidæ contra, Θυρὶς, ut ſupra. quod præſtat. Paſſim autem αι & ι permutari notum eſt. Ceterum Θυρὶς, ἀπὸ ἢ ἀσπὶς, damnant Phrynich. p. 66. & Thom Mag. Diſtinctius itaque ſupra Θυρὶς dicitur, ἀπὸ ἀσπὶς. Differunt coim; licet aliis pro eodem habeatur. *De* quo vid. *Obſerv. meas* ad *Eph. VI. 16. Vid.* & Boxhorn. Orig. Gall. p. 25.

20. Σκεύαριον.] Vid. in v. Ἀσπὶς, & v. Ἀσπίδιον. ut σκεύαριον, in v. Ἀσπὶς.

21. Λίθος.] Vid. *Odyſſ.* I. 240. SCHR. Item ℣. 340. & 313. ubi Schol. Θυρεὸν λίθον. Apollon. Lex. MS. Θυρεὸς] ὅτου λέγει (Hom. ſcil.) ἢ ὃ Κύκλωψ λίθον, ἢ ἐπικείμενον τῇ θύρᾳ ἢ ἄντρῳ. Eſt etiam Θυρεὸς, *ſenitor*, q. Θυρωρὸς, notante Lambecio ad Codin. *Orig. CPol* p. 13.

22. Θύρεζα.] Supra Θύρεδε. [ubi vide.] SCHR. Phot. Lex. MS. Θύρεζα. Θυρώματα. Conf. Suid. & Ulpian. *Enarr.* in Demoſth. p. 191. 6.

23. Θύρεζαι.] Ultima litera ſubaudi forte ex ornatiore ductu literæ ι, quomodo paſſim in MSS. unde pro ῳ, non tantum αι, ſed & αι interdum legerunt. de quo monui in *Gloſſ. Nomic.* p. 234. ad calcem *Gloſſar. N. T.* Cernui in *Gloſſ. Nomic.* p. 234. ad calcem *Gloſſar. N. T.* Cernui in *Gloſſ. Nomic.* p. 234. ad calcem *Gloſſar. N. T.* Cernui te Θύρεζα eſt vera lectio. Schol. ad Hom. *Iliad.* ℣ 415. Θύρεζα Σάκος. Conf. *Not.* ad v. Θυρεὸς, & v. grac. Θύρεζα Σάκος. Conf. *Not.* ad v. Θυρεὸς, & v. grac. Θύρεζα Σάκος. Φλιαὶ.] Inf. Θλῖβ. ἢ Σάκος Θυρεοῦ.

24. Θυρεζέας. φλιαὶ.] Inf. Θλῖβ. ἢ Σάκος Θυρεοῦ. Conf. v. Θλῖβ.

25. Θυρηδόλιον.] Vid. Etymol. M. Suidas: Θυρηδόλιον. ὁ πίνακα. IS. VOSS.

26. Θύρηθεν. ἔξω ἥκων.] Falſum eſt. Scribe: Θύρᾳ ἔξω ἥκων. Ex *Odyſſ.* Β. HEINS. Locus Homeri eſt *Od.* Π. 352. ubi al. Σύρᾳ quod recepit Erud. Barnef. Seid. Θύρηθεν. Neque tamen Heſychium culpaverim; quippe qui brevitatis cauſſa ſæpius primum verbum loci, quem ſcribat, proponit. Ita hic plene Θύρηθε, pro Θύρᾳ, ſcripſit; pro quo ſupra Θύρηθεν. Si quis tamen Heſychium ſequi malit; non obſto. Facillime enim Θύρᾳ in ſolecore potuit in Θύρηθεν. Sic Apollon. Lex. MS. exhibet ubi Θύρηθεν, ἀντὶ τοῦ ἔξω ἥκων, allegans locum eundem Homeri.

27. Θυεὶς.] Vide in v. Θρεσθήρ. Conf. Schol. Ly-

τῆς γραμμάτων τυχαίς [1]. καὶ Δίθυρον [2] λέγουσιν, ὑ Τείθυρον, ἀλλὰ Τείπυλον [3].

Θυρωρίν. Θυρωρόν.

Θυρωποπικὸν, ἢ Θυρωποπικόν [4]. οὕτως ἐκαλεῖτο.

Θυρωπικός [5]. οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀλεξαμένης, ὁ Καμικὸς Ποιητὴς, σκωπτικῶς.

Θυρωλλεῖν [6]. ἔξω Θυρῶν αὐλίζεσθαι.

Θύρσ Θ. [7]. ῥάβδ Θ, βακτηρία Βακχικὴ, ἢ κλάδ Θ. καὶ αὐλητὴς [8] οὕτως ἐκαλεῖτο.

Θυρσοπλῆγες [9]. οἱ [10] ὑπὸ τοῖς Βακχείοις σθεναζόμενοι.

Θύρσ Θ. αὐλητὴς ἰδ, γυναῖκα ἔχων ἑταῖραν.

Θύρσου κυνῆ. Ἀλεξάνδρου ὁ Νίκαιος, ὑ τοῦ αὐλητοῦ [11] μνημεῖόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ, φύλλα εἰπὼν [12] ὑ κλάδους.

Θύρσοι [13]. κλάδοι. λαμπάδες, λύχνοι.

Θυ-

cophr. ϒ. 98. Hinc πήχ Θ ἀνεμλάδ Θ, *paries feneſtris deſtitutus*: quam vocem, Lexicis ignotam, ex Chryſoſt. aſſert Suicer. *Theſ. Eccl.*

1. Γραμμάτων τυχαῖς.] *Epiſtolarum paginas.* M. MERIBOM. Malim γραμμαδίων, vel γραμμαδίδων. HEMSTERH. Conf. ad Pollux. X. 57. p. 1215.

2. Δίθυρον] Vid. ſup. ſuo loco; & *Miſc. Obſ.* V. 1. p. 18.

3. Τείπυλαι] L. Τείπυλον. SALM. ANONYM. *in Cod. Weſſ.* Vid. inf. v. Τειπύλ Θ.

4. Θυρωποπικὸν, ἢ Θυρωποπικόν.] Varinus in Ἔπικλ Θ, refert Θυρωποπικὸν, ἢ τὸν Κυνιδύνην, inter αὐλήτας ἀνομασίας. Hoc igitur videtur deſiderari: ὕτως ὠν. αὐλῆσαί τις, vel ὀχυρῶσαί μοί αὐλῆς. SOPING. Mutilus hic eſt Heſych. Vid. Athen. l. XIV. [p. 618. C.] & Euſtath. *Il.* Φ. [p. 1236. 56.] MEURS. *Orcheſtr.* Lege: Θυρωποπικὸν, ἢ Θυρωποπικόν, αὐλητὴν ἰδ Θ· οὕτως ἐκαλεῖτο. De quo vid. Euſtath. HEINS. Æſchyl. p. 213. [*Agam.* ϒ. 1204. Θυμελ Θ φιλῶν.] SCHR.

5. Θυρωπικὸς, &c.] Vid. Suid. in v. Θυρωποπώνη, & in v. Ἀλεξάμενος.

6. Θυρωλλεῖν.] L. Θυρωλλῶν. SALMAS. G. Conf. v. Θυρωλλίζ.

7. Θύρσ Θ.] *Judic.* XV. 14. ὡὶ Ἴλαδι θύρσε τὸ ταῖς χερσὶν αὐτοῦ. HEINS. Vid. ſup. v. Βάκχ Θ, mox v. Θύρσοι, Caſaub. *de Satyr. Poëſi*, I. 2. p. 97. & H. Steph. *Ind.*

8. Αὐλητὴς] Vide mox v. Θύρσ Θ.

9. Θυρσοπλῆγες.] Lucret. *Percuſſit thyrſo laudis ſpes magna meum cor.* SCHR. Locus eſt L. I. 923. Conf. omnino Giſanii *Conjecta*, p. 418.

10. Οἱ L. *al.* JUN. ut Ed. Hag. & Phavor.

11. Αὐλητοῦ] Vid. ſup. in v. Θύρσ Θ.

12. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ, φύλλα εἰπὼν &c.] Videtur aliquid deeſſe. An ſcribend. εἶπον? Cetera conf. v. Φύλλα.

13. Θύρσοι.] Vid. Heinſ. *Ariſtarch.* p. 14. SCHR. Vid. Euſtath. Ε. *Il.* p. 485. qui diſtinguit Θύρσοι & Θυρσοί. IS. VOSS. Vid. v. Θύρσ Θ.

14. Θυρώνας.] Ulpian. *Enarr.* in Demoſth. p. 191. B. Θυρώματα. σανίδες. &c. Vid. H. Steph. *Thеſ.* I. 1617.

15. Θυμωδὲς.] Vid. ſup. in v. Θυμηγὸν, inf. in v. Ὠρὺν, & Erymol. M. in v. Θύρσῳ, ϒ. 22.

16. Θύσαι, ἀντ. † Θυμιάζ. 3.] Tollenda diviſionis nota: hæc enim unam conſtituunt gloſſam; ut vidit etiam Cl. Abreſch in *Miſc. Obſ.* X. 1. p. 8. Reſpexit ad Hom. *Il.* I. 219. - - - Θεοῖς δὲ θύσαι ἀνωγεῖ. Schol. Θύσαι. Θυμιάζαι. ἀπὸ τοῦ θύος. Quem locum citat Phrynichus Arrabius in Lex. MS. *Bibl. Conſt.* p. 466. addens: τὸν δὲ τῷ θύρσῳ παροχῆς τὸ θύσαι, ἀπὸ τοῦ Θυμιάζ. Eodem reſpexit Suidas, apud quem Θυμιάζ, ut ſtatim Noſter: at MSS. notante Cl. Kuſtero, Θυμιάζ. Acadius Grammat. ineditus: Θύω, τὸ θυμιᾶ, ἴδε Θύ Θ. Conf. Iſ. Spanhem. ad Comici *Plut.* ϒ. 137. ubi Schol. Ὀλ ἐπὶ δ θυμιάζ, τὸ θύειν, &c. & Cel. Ornav. ad Heſiod. *Ἔργ.* ϒ. 337. p. 41. ubi plura ex Porphyrio. Poſſet itaque ultimum Θυμιάζ *b. l.* haberi pro vitioſa lectione, cujus correctio ſit præcedens Θυμιάζαι. Sed non expungo. Sup. Θύ. ἀπάρχ). Conf. in v. Κλέπτ. Θύων vero etiam expl. Θυμιάζων.

17. Κέρμασι.] L. κέρμαδι. SALM. Vid. inf. v. Κορύμβ, & Κασσ. At Suidas etiam κέρμαδι. Vid. Hom. Schol. *Il.* B. 448. Apollon. Rhod. IV. 1146. Polluc. VII. 64. H. Steph. *Ind.* & ſup. v. Ἀφύσσειν, inf. in v. Φυσσιόωσα. Sæpe etiam Γ & Ζ permutantur. Conf. v. Ἀφιζᾶς, & Ἀφίσσας.

18. Θυσάνῳ Θ.] Inf. Λάσιαρα. (leg. Λάσιανα.) οἱ οὖν ἢ ἵππιν (ſcrib. ἵππου) διὰ τῶν τρίχα τινὰς ὄντα. Idem ſignificat Θυσάνῳ Θ, *l. c. hirtam & villoſam habens caudam*, ut explicat H. Steph. in *Ind.* Quare recte ab Heſychio redditur, διασειομ Θ ἀρτίως. qui voce utitur Theocrit. *Idyll.* V. 112. Μιτὸν τὰς διασειομ Θ (Dor. pro διασείσας) ἀλώπηκας, &c. Schol. τὰς ἰχνεσι ἀφὶς πολυτρόπους, πλανᾶς τρέχων. Κέρμ Θ ϒ, ἢ ὀφ. Deinde allegoriam exponit: Μισῶ τοὺς ἀνθρ τοὺς ὑπούλους, ἢ διανοίγους, &c. Neſcio an adſcribere liceat Meleagri Epigramma ex Anthologia inedita:

Οὐκ ἴσι μοι Θύρσου γεγεθ) κοίλη, ἀλλ Πυγοτύλη,
Πελὸ πατὶ, πῶν δ' ὦδε βλὰξ Ἀνακαλλίδ Θ,
Στέργα δόλων ἰρωΐν, διανοίγλων τε πίτυρα
Λαμπίρων μαλάτω πυμαζ Θ αἰγοβόσκας.

Idem ex MS. Leid. a Cl. Valken. *Anim.* ad Ammon. p. 41. allatum dalnde vidi. Verſionem nemo prudens a me requirat. Vox διανοίγλων non eſt in Lexicis.

19. Θύδλα. * διερράδαμ.] Ἴσως· διερράδη. [conf. v. Διερράδ Θ.] SOPING. L. αἱ κερίδη. ut Suidas: Θύδλα. αἱ κερίδη αἱ Βακχικαί. &c. MARTIN. *Cadm.* Vid. Euſtath. Ε. *Il.* p. 485. & Etym M. IS. VOSS. Conf. Brod. *Miſc.* IX. 24. VERW. In Nonoi *Dionyſiac.* non ſolum ubi quid deeſt, ſed maxime ubi locus ita corruptus eſt ut plane intelligere nequiverint veteres, aſteriſci præfixi ſunt. Idem ego in hoc Grammatico acciderſe judico, & lego: Θύδλα, αἱ κερίδες, ἴσως δὲ τὰ διαρραιόμενα &c. [ut Suid. pro φησ.] Quanquam poſſet quis ſuſpicari, quia illud ὡ bis repetitur, κερίδωμι, ſcriptum fuiſſe ut apud Suid. αἱ κερίδη αἱ Βακχικαί. Non placet tamen illud; quia τὰ Βακχικὰ ſequitur. HEINS. Θύδλα dicuntur omnia τὰ ἀφὶ τὸν τελετῶν. Sic lege in Etymol. pro τελεστῶν. [ut recte edidit Sylburg.] Schol. Pind. ad *Pyth. Od.* III. 176. Θύσλα, οἱ Θύρσοι. leg. Θύδλα. ABRESCH *l. c.* Reſpexit ad Hom. *Iliad.* ζ. 134. ubi vid. Schol. coll. Suid. ibique Kuſt. Certiſſima eſt emendatio, αἱ κερίδη, quæ & *H. Valeſio* placuit. At ſcil. mutatum in ΑΙ, ut ſæpius, & coaluit cum ſuo nomine, ut ſup. Αἰσυλαίοις, pro Αἱ αὐλ. &c. *Amicus* quidam legebat: Διονυσιακαὶ κερίδες. Nimia eſt mutatio; etſi rei conveniens. Magis placet, quod dixi; immo ne poſterius ἀὶ delere cogamur, plane ſcribendum puto, ut Suid. habet: αἱ κερίδη αἱ Βακχικαί. quod dudum adnotaveram prius quam Hainſianis chartis uti licuit. Nec abſterret Cl. *Heinſii* difficultas, quia mox Βακχικὰ ſequitur. Non enim novam infero vocem; ſed loco ſuo motam, generiſque mutationem paſſam, ſua tantum ſede repono. Ea veram Heſychii ſcripturam: Θύδλα. αἱ κερίδη αἱ Βακχικαί. Ἔνιοι δὲ τὰ φερόμενα (vel διαῤῥ.) τοῖς βακχεῖ οἱ δι, Vid. Suid. qui paritet ſententiam finit in τοῖς βακχεῖ. Sic minima litera, οἱ reddita voci Βακχικὰ, idque ſuo loco, rem planam facit. Apollon. Lex. MS. Θύδλα. τὰς δίφτας, ἢ αἰλίδας, ὅτι αἱ Βάκχαι περιτίθ. Ἔνιοι δὲ, τὰ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ διαφερόμενα. οἱ δὲ, τὰ φύλλα τ ἀμπέλου.

20. Θυσάνοι.] Vid. ſup. v. Θῆλυς, & mox v. Θυσάνῳ.

21. Θύσκα. κύρμα.] Vid. Suid. in Θυσία, & in Θύσκα. Vide oum legend. Θύσκα. κυρμία. IS. VOSS. Ponantur κύρτη, *fiſcelle*. PERG. Ita ſup. Κέρμα. κυρτὸς. An vero legend. Θύσκη. σπάρτη. Vid. Etymol. & Suidam v. Θύσκη.

22. Θυσσανίας.] Vid. ſup. v. Θυσσανόφ Θ.

23. Θυσσανώσα. κρεοτομὴ αἰθερία.] L. Θυσσανώσαι αἰγίδα. κρεοτομὴν, Θύσκω· ϒ ὁ κρεανὶς. ex Homero. J. F. GRONOV. Nil mitto, niſi comma pono poſt κρεοτομὴν, quamquam Homerus habet Θυσσανώσασθαι *Il.* E. 738. ac ſæpius: nam frequenter Heſychius voces in caſu recto proponit, quamquam in obliquo apud ipſos auctores, unde ſumtæ ſunt, obviæs; uti mox Θυσ, quem *Il.* N. 669. & alibi occur-

Θύασα¹. ὅπλα νῆια.
Θύαστ[ι]. πάαστ[ι].
Θυασόμεναι². στεῦμεναι, πτασόμεναι.
Θύςα³. θυσία.
Θυσῶν.⁴ θηλυδῶς ὁρμῶν.
Θυςτάδες⁵. Νύμφαι τινὲς, αἱ ἔνθεν καὶ Βάκχαι.
Θύςας. ὁ ἱερεὺς, παρὰ Κρησί.
Θυτηείοις. θυματηείοις.
Θύτιον. τρίχιον⁶. οἱ δὲ, μαστευτῖ.
Θύτης⁷. μάντις, ἱεροσκόπος.
Θυψαι. τὸ ἐπικλύζαι⁸. ἀφ' οὗ τὸ τεθυμμένον. ἄλλοι· τυφλῶσαι⁹, καῦσαι.

Θύ-

currat θυλώ. Idem fit in Θῶκος, fexcentifque aliis. JENS. *Luc. Hef.* p. 118. Vid. fup. v. Αἰγίδα θυσανόεσσαν. In Nominat. etiam Etymol. & Suid. Vid. fup. v. Θύσανοι, H. Steph. *Lexic. Herodot.* & *Ind. Thef.*

1. Θύασα] Forte Θύασαι. IS. VOSS. Quid vocabuli fit, neque *Voffius*, neque *H. Steph.* perfpexit. Tenebras obfudit litera Θ, peffime pro Ο pofita. Legendum enim Οὖσα, qua voce ufus eft Lycophron ℣. 20. ubi Schol. Οὖσα. τὰ χοινία. παρὰ τὸ Οὖω, τὸ κομίζω, Οἴσω, καὶ Ἰωνικῶς, Οὔσω. Hinc Hefych. Οἶσον. - - - χοινίον. Et inferius: Οὖσα. χοινία, νεὼς ὅπλα. pro quo hic, νῆια ὅπλα. Nihil verius. Similis error in v. Θύλαν. Οὐλάδης. Ξυνάοργοι, pro ξυνάοργοι, &c. Ita recte ἐπίοργοι, pro ἐπίθοργοι, Viri Docti Philoftrato reddiderunt, *de Vit. Soph.* L. I. 26. ut fæpius ὁσίαν & θυσίαν confuderunt librarii. Vid. *Not.* in v. Διὰ στῦ.

2. Θυασόμεναι.] Vid. fup. v. Αἰθύσσειν. &c.

3. Θύςα. θυσία.] An legend. Θύσα. θυσία? Supra: Θυσῶν. θυσιῶν. ubi ordo requirit Θυίων, a Neutro θύος, εος, τὸ, *victima*, *beftia*. Vid. ibi *Not.* Alioquin fuerit: Θυσία. (pro Θυΐα.) θυσία. Conf. v. Θύσας.

4. Θυσῶν.] L. Θυρῶν. IS. VOSS. Nihil muto. Inf. Θαύσσειν. - - - - θηλυδῶς ὁρμᾶν. Conf. v. Βαβάζειν, Θύμαι, & Θύξαι.

5. Θυςάδες.] Vid. Æfch. Schol. p. 82. HEINS. SCHR. Vid. fup. v. Θυίας, & v. Θυσιάδες. Æfchyl. *Sept. cont. Th.* ℣. 275. Θυσάδος βοῆς. Schol. τῆς παρὰ ταῖς θυσίαις γινομένης· ἀφ' ἧς οὖν ἐστι καὶ ἡ Βάκχη. Conf. v. feq.

6. Θύσιον. τρίχιον. &c.] L. τρύχιον. SALMAS. An Θύσιον, vel Θυτηρὸν, quod ordo exigit? Sed ratio vocabuli poftulat: Θρύσιον. τρύχιον. A τρύω, τρύχω. IS. VOSS. Infra: Τρυχόνες. ῥακίοις. Et: Τρύχωσαι. ἐκτρίψωσαι. Item: Τρύσιον. κακῶς ῥαπτῶν. Quæ Voffianam fententiam juvant. Conf. v. Ἐντρυχῶσαι. Vocem poftremam, μαστευτῶ, fruftra in Lexicis quæras. Nos vulgo dicimus, *half fleeten*.

7. Θύτης. μάντις, ἱερ.] A Latinis *Extifpex*, & *Harufpex*. SCHR. Conf. v. Θυοσκόος, & *Not.* in Θυοσκόος. Pro μαντεῖς, ut perperam Ald. & Schrev. Phavorinus μάντεις. Flor. & Hag. μάντις.

8. Θύψαι. τὸ ἐπικλύζαι.] L. Θύψαι. τὸ ἐπικαῦσαι. ut recte Suidas. Λ pro Α, ut fæpius. Idem notavit *If. Voff.* ut & *Kuft.* ad Suid. in v. Θύψας, & v. Ἰκμάδας, allatis pluribus exemplis ex Hefychio. Clem. Alex. *Strom.* l. V. p. 243. Θύψαι expl. τὸ πεσμωρὸς φλέξαι. Similiter Semeles cognomen Θυώνη (quod inf.) a Schol. Pind. *Pyth* III. 177. exponitur, διὰ τὸ κεραυνῷ τεθύφθαι. Conf. fup. v. Θάψας, inf. v. Τύφει), & omnino *Not.* ad v. Ἀποτεθυμμένον, item in v. Ἐπέθυψε. Phot. Lex. MS. Θύψαι. καυσίσαι. Θύψασα. πῦρ νεωσαῦσα.

9. Τυφλῶσαι.] L. τυφῶσαι, quod inf. vide. Supra: Ἐπιτετυφωμένον. ἐπικεκαυμένον. Conf. v. Ἐκτυφλῶσαι, Ἐπιτεθυμμένον, Ἐπιτυφῶ, &c. Item v. Τυφεδανός, Τύφος, &c.

10. Θυώδεα.] Hom. *Od.* Ε. 264.

11. Θυῶει.] Vid. fup. v. Θυόεν, quod rectius: in quo vid. Suid.

12. Θύωμα.] Vid. Foëf. *OEcon. Hipp.* v. Θύη, & v. Θύωμα, & fup. *Not* in v. Θυα. Suidas: Θυωμάτων. θυμάτων. μύρων. ἀρώματα θυμιαμάτων. Locus corruptus, quem fic emendat Cl. Kufter. Θυωμάτων. θυμάτων. μύρων. ἀρωμάτων. θυμιαμάτων. Simplicius mallem, tranfponendo: Θυωμάτων. μύρων, θυμιαμάτων. Θύωμα. ἄρωμα. Vel: Θύωμα. θύμαμα. ἄρωμα. Quod fi pofteriora vocabula ob feriem præponenda putes, perinde erit. Fateor tamen, totidem verbis, ut Kufter. correxit, legi in Photii Lex. MS. nifi quod Θυωμάτων in Articuli capite ponatur. Hoc autem in memoriam revocat locum Herodoti L. III. c. 113. *init.* Τοσαῦτα μὲν θυμιαμάτων πέρι εἰρήσθω. ubi Cl. Jac. Gronov. p. 915. notat, in MS. Medic. effe θυωμάτων, fed in margine etiam vetuftam manum recte adfcripfiffe θυωμάτων, ut L. II. 40. λιβανωτῷ, καὶ σμύρνης, καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων. Vix dubito, quin eo refpexerit Suidas. Idem Herodot. II. 86 σμύρνης ἀκηράτου, καὶ κασίης, καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων, πλὴν λιβανωτοῦ. ubi Cl. Gronovio, θυμιαμάτων refcribenti, non accedo; quum gemina ex II. 40. videamus, & totidem verbis Libanius, citatus a Thoma Mag. Verba funt: Θύωμα οἱ δοκιμώτατοι, οὐ Θυμίαμα. Ἀριστείδης ἐν δ' τῶν Ἱε-

Θύψαντα. πῦρ ἅψαντα.
Θυώδεα¹⁰. εὐώδη, εὔοσμα, θυμιάματος ὀσμὴν ἔχοντα.
Θυωει¹¹. εὐῶδες.
Θύωμα¹². μύρον. ἄρωμα.
Θυων. σπεύδων¹³. θυσιάζων¹⁴.
Θυωθείς¹⁵. εὐωχηθείς.
Θυώνη¹⁶. ἡ Σεμέλη.
Θυωνίδας¹⁷. ὁ Διόνυσος, παρὰ Ῥοδίοις. τοὺς συνήνους¹⁸ Φάλητας.
Θυωρεῖσθαι. θυωθεῖσθαι¹⁹. εὐωχεῖσθαι.
Θυωρίτης²⁰. τραπεζίτης.
Θυωρὸν²¹. τράπεζαν, τὴν τὰ θύη φυλάσ-

σου-

ρῶν· λιβανωτὸν ἀνθέων θαυμαστῆς θυωμάτων, λιβανωτοῦ, καὶ σμύρνης, καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων.

13. Θύων. σπεύδων.] Forte σπεύδων. BIEL. Legendum hic utique σπεύδων, nemo forfan negaverit, adeo ut fere pro mendo typographico habere fas fit. Et tale omnino eft, ut poftea in Edit. Hefych. Hagenoënfi obfervavimus, quæ in multis fane caftigatior & emendatior eft Editione Leidenfi. &c. TRILLER. *Emend. Hefych.* p. 19. Θύων, an Θυίων, pro σπεύδων, exftat *Iliad.* Φ. 234. ac fæpe. JENS. *Luc. Hef.* p. 118. In Lex. MS. Cyrill. etiam eft σπεύδων, per ῡ. Rationi tamen σπεύδων, per ῡ. Nam θύω, θύω, θυόω, fæpius eam poteftatem habent, quam exferunt in variis, compofitis. Sic ἀναθύω, ἐκθύω, ἐνθύω, &c. in quibus omnibus eft notio *impetus* & *feftinationis*, ὁρμῆς. Sup. Ἔθυεν - - - - ἔτρεχεν. Vide ibi, ut & v. Θεῖ, Θύη, Θυμοῖς, Θύμοι, Θυίς, &c. Conf. v. Θοάζει, & Θύσας. - - - - τρέχει. Adpofite fupra: Θυῶν. ἐπισπεύδων, ἔτρεχεν.

14. Θυσιάζων.] Ita fup. Θῦσαι. - - - - - θυσιάσαι Vid. ibi; ut & Suid. in v. Θύω, cujus verba allata exftant *Pf.* IV. 5.

15. Θυωθείς.] Vid. mox in v. Θυωρεῖσθαι, item v. Θαλίαις, & fup. v. Θοινηθείς. Conf. *Not.* in v. Θοίξαι.

16. Θυώνη.] Pindar. Schol. p. 227. [*Ed. P. Steph.*] SCHR. Pindar. *Pyth.* III. 177.

- - - Ἀνὴρ Δαναᾶν γε Ζεὺς πατὴρ
Ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνας.

Schol. Θυώνην, τὴν Σεμέλην λέγει. ὅτι δὲ ἀνομάζετο ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Διόνυσον πάθους· ὅτι Θυΐ καὶ ἐνθουσιᾷ περὶ τοὺς χορούς. Plura apud eundem fis vide non pœnitenda. Ab hac vero Thyone Libero Patri *Thyonei* cognomen datum eft. D'ARNAUD *Lett. Gr.* p. 70. Conf. v. feq. & Suid.

17. Θυωνίδας. ὁ Διόνυσος παρὰ Ῥοδ. &c.] Oppian. *Cyneg.* I. 27. Θυωνιάδη Διονύσῳ. vid. ibi Cl. Rittersh. Ita Bacchus apud Horat. I. 17. 23. audit *Semeleius Thyoneus*. Et paffim alibi. Conf. *Not.* præc. Ceterum hæc omnia fine diftinctione cohærent in Editionibus. Phavorinus poft Διόνυσος majorem pofuit diftinctionem, conjungens feqq. παρὰ Ῥοδίοις τοὺς &c. quafi Rhodii Θυωνίδας dixerint illos Φάλητας. Sed præftare videtur, ut diftinxi, poft Ῥοδίοις, ut fenfus fit: Θυωνίδας, *Bacchus adpellatur a Rhodiis*. Solet enim non tantum Hefychius ita finire fententiam, adjecto populi nomine, ubi illud, quod præceffit, obtineat; fed Bacchi templum quoque Rhodi fuiffe, ex Strabone, Luciano [*Amor.* p. 878.] & aliis jam docuit Meurf. *Rhod.* I. 11. p. 30. Forte interferendum, καὶ τοὺς &c.

18. Συνήνους φάλητας.] Ἴσως· σκολιούς. SOPING. Similiter conjicit H. Steph. *Ind.* v. Φαλῆς. Suidas in v. Φαλλοί, & σκολιοῦς & ἠέκανος agnofcit. Vide bina loca, & inf. v. Φαληνός, & Φαλλοῖς. Conf. Cel. Montfauc. *Præfat.* ad Cofmam *Indicopleuft.* p. 19.

19. Θυωθεῖσθαι.] Quafi effet a θυόω. An potius Θυωθῆναι? Vid. inf. v. Θαλίαις, fup. v. Θυωθείς. Nifi fuerit corrupta lectio, quæ emendatior adparet in Θυωρεῖσθαι, utraque, ut fæpius, remanente in Textu. Ipfa autem Gloffa Θυωρεῖσθαι eft pro Θυωρεῖσθαι, qua voce Dorienfes utuntur pro Εὐωχεῖσθαι, ut docet Etymologus in v. Θύωξ, p. 460. 31. Similiter Θῶξ ufurpant, eodem tefte: de quo infra.

20. Θυωρίτης.] Ordo poftulat Θυωρίτης. Vid. Lycophr. p. 21. BRUNO. HEINS. IS. VOSS. L. Θυωρίτης, PERG. Sic *menfarius*, i. e. Paris. Lycophr. ℣. 93. etiam legit *Anonym.* in *Cod. Weft.* & Ill. Potter. ad Lycophr. ℣. 93. Conf. ibi Schol. & Etymol. ac Suid. Similiter exhibet *H. Steph.* in *Thef.* T. I. p. 1623. A. ubi vide. Atque ita, præter *Jenfium l. c.* Cl. *Hemfterh.* ad Lucian. *Dear. Judic.* p. 253. ubi hunc & feq. locum fic conftituit: Θυωρίτης. τραπεζίτης· καὶ τοὺς ἱεροὺς τὰς μοιρίδας ἀπο, fcil. καλοῦσι. † Θυωρὸν. τράπεζαν, τὴν τὰ θ. φυλ. Conf. *Not.* feq.

21. Θυωρόν.] Vid. Diog. Laërt. p. 84. [L. §. 119. Conf. Suid.] VALES. SCHR. Schol. Lycophr. l. c. Θυωρός, ἡ τράπεζα, ἡ τὰ θύη καὶ θυμιάματα αἴρουσα (l. φέρ.) καὶ φυλάττουσα, ἐξ ἧς καὶ Θυωρίτης, ὁ τραπεζίτης εἴρηται. Conf. Schol. Callim. *H. in Dian.* ℣. 134. ibique Ez. Spanhem. p. 228. 229.

ι. οτ

λάσαι ζαν. καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυρίους οὕτω [1].

Θωμᾶς [2]. ἄδυατος. ἢ δίδυμος.

Θώαξ [3]. παχέια, ζημία. Θῆγας ἐξ ὑαίνης ἢ λύκου χοιρίδιος.

Θῶες ὄρεσφιν [4]. θηεία μικρὰ [5] ὁ τῶν ὄρεσι.

Θοὴ [6]. ζημία, βλάβη· θόη ὁ ἀζήμιος, Ἀθῶος.

Θοηλιάμ [7]. φαγεῖν, γεύσασθαι.

Θοκεῖ. κεῖται. ὁμιλεῖ.

Θόκος [8]. κεβίδεσι, θήκος. σύλλογος.

Θῶμα [9]. θαῦμα.

Θοιβίοις [10]. θοιναρίοις, ἀνακουφίοις.

Θομεύεται [11]. συμμίξαι, συλλαγῆν.

Θόμυξ [12]. λεπίδι χαλκίου.

Θώμιγγι [13]. δεσμοί, ὁμμαί, χαλκία, χεσδοί, σπαρτία χαλάσια.

Θῶμις [14]. ὁ χαπὴν.

Θομίοις [15]. νόσοι. δεσμοῖς.

Θόμιστον. ἡ μισθὸν [16].

Θομιχθεὶς [17]. μαχηθείς.

Θωμὶς [18]. συρὸς ζαχάρου, ἢ κοπρὸς [19].

Θώνται [20]. θωνῶνται, διαχεῦνται. θίβωνται [21].

Θῶξαι [22]. μεθύσαι. πλησθῆναι [23]. θηελυδῶς βόσαι [24].

Θοὸς. ἅγιος παῖς.

Θῶπες [25]. κόλακες. ἴππεις.

Θωπικός. κολακευτικός.

Θωπεία. κολακεία.

Θόπλῃ [26]. σκόπελῳ. διεκπεσεῖν

Θορηξάσαι [27]. ὁπλιτῶν.

Θόρηξ [28]. ὅπλον. πύργος. χιτὼν. σῶμα.

---

1. Οὕτω.] Supple ἐκάλει. Aut potius ſupple, Ἀνείφορον, ut ſit: οὕτω Ἀνείφορον. Ita ſolet Heſych. cum authoritatem adducit. Utitur autem hoc vocabulo ille, ut notant & alii Grammatici. HEINS. Vid. *Not.* penult.

2. Θωμᾶς. ἄδυατος. ὁ δίδυμος.] Totidem verbis in Martianæ *Fragment. Lib. Num. Hebr.* I. p. 115. & *Fragm.* II. p. 183. item *Lexic. Orig.* p. 209. (T. II. *Opp.* Hieron.) ubi additur: ὁ ἀκαθόλητος βασάνῳ. conf. *Cod. Colbert.* p. 257. *ibid.* & Heſych. v. Ἄδυατος, quod expl. ἄβυσσα ἀκαθόλητος. Scil. Θωμᾶς eſt ἄδυατος, cum reſpectu ad Hebr. תהום quod *abyſſum* notat. Ex eodem fonte vox Πόντου in *Lex Orig.* p. 231. redditur γῆτου ἀδύσσου, quaſi ex תהו or, & תהום *abyſſus*. Additur: ὁ δίδυμος. quod cognomentum eſt *Thomæ*, Joan. XI. 16. Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος. Reſpicitur ad Hebr. תאום, *gemellus*, a Rad. תאם Arab. تام *gemellus fuit*. Hæc duo junxit Heſychius. Idem monui ad *Gloſſ. Gr. N. T.* p. 10. ubi eadem interpretatio. Conf. Martin. *Cadm. Gr. Phen.* & Ooſtiſſ. Cabilonenſem Epiſcopum, Pontum Tyardæum Buſſianum, in rariſſimo libello *De reſta Nominum impoſitione*, p. 101. Ut adeo fallat non inelegans ceteroqui conjectura Cl. *Tillerii*, qui in *Emend Heſych.* p. 19. pro ἄδυατος malebat ἄπιστος, ob *incredulitatem* Thomæ, quaſi reſpexiſſet Heſychius ad locum Joan. XX. 27. μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Sed & ipſe Vir humaniſſimus deinde etiam de voce תהום *abyſſus* cogitavit; quod manu ſua exemplari ad me tranſmiſſo adſcripſerat. Lex. Reg. MS. Θωμᾶς. κύριε ἐνόησα. Ἑρμωνεῖ δὲ, ὁ δίδυμος. ὁ διπλοῦς, ὁ διπλοῦν τὸν λογισμόν.

3. Θώαξ.] Triplex interpretatio pertinet ad tria diverſa vocabula: παχέια ad Θώαξ, quod ſup. vide; ζημία ad Θωμᾶς, a Θοὴ, quod ſequitur; denique Θῆγας &c. ad Θώαξ, a Θοὴ, quod infra. Conf. v. Θῶαν, & mox v. Θῶτ.

4. Θῶες ὄρεσφιν.] Plin. X. 63. SCHR. Ex Hom. *Il.* A. 474. Conf. v. præc. H. Steph. *Ind.* Vlit. ad Gratii *Cyneg.* Porphyr. *de Abſtin.* p. 30.

5. Μικρὰ] μικῶν legit Cl. *Kuſt.* ad Suid. v. Θῶες. Erat enim *Thos* animal generis *mixti*, utpote ex hyæna & lupo genitum.

6. Θοή.] Vid. Schol. Hom. *Il.* N. 669. Suid. Etymol. & ſup. v. Ἡ Θοὴ, Ἀθῶος, & Θόης.

7. Θοηλιάμ.] A Θόη, Θόη, G. Vid. ſup. in v. Θωμᾶς, mox v. Θωθεῖς, inf. v. Θῶτ), Θόκαζ, &c. ſup. v. Θωθεῖς, & Θωθεῖς, Ibique *Not.* & omnino in v. Θᾶξαι.

8. Θόκος.] Æſchyl. p. 21. & 51. [*Prom.* 280. 830.] Vid. Etym. M. & Foëſ. *Œcon. Hipp.* Conf. ſup. v. Θᾶκος, Θόκιος, Διατριβαί), Ἐρασιθόκος, ibique *Not.*

9. Θῶμα.] Malleni Θώϋμα, Ionice pro Θῶμα, ut ſæpe apud Herodotum. Vid. Æm. Porti *Lex. Ionic.*

10. Θοιβίοις. Vid. *Not.* in v. Θοιβίων.

11. Θομεύεται.] Forſan a Θωμὶς. H. STEPH. *Ind.* Incertus Autor apud Hephæſtion. [p. 33.] τὴν κλίσιν τοῦ Θωμεύεται. SOPING. Vid. ibi Cl. de Pauw p. 124. & Cl. D'Arnaud *Animadv.* p. 130.

12. Θόμυξ.] Vid. Æſchyl. Schol. p. 277. [*Eumen.* 179.] SCHR. Vid. Cl. O'Arnaud *Lect. Gr.* II. 8. p. 185. & *Not.* ſeq.

13. Θώμιγγι. . . . . ατ. κυκλὸς.] Vid. Turneb. *Adverſ.* [I 27.] p. 30. SCHR. Feſtus: *THOMICES Græco nomine appellantur CANABI &c. & ſparto leviter tortæ reſtes, ex quibus funes ſiunt.* &c. Vid. ibi Joſ. Scalig. & G. J. Voſſ. Etym. in v. *Tomex*. Conf. Oppian. *Hal.* V. 168. ibique Rutgerſ. Gloſſ. & inf. in v. Ἰσκιὰς βάσις.

14. Θῶμις. ὁ κανὼν.] Forte: κάνθος. SOPING. In Θῶμις facile eſt ſupplere biatum, ὁ κανὼν. Nam ſine dubio legendum, ὁ Κανὼν βασιλεὺς. Sed in ejus regis nomine & uxoria non concordant antiqui. Homero ejus nomen fuit Θόν, cujus genitivus eſt Θόνος, unde alt de ejus uxore: Θῶνος Σκάμανδρος. [Conf. Etym. M.] Ex ejus nomine Θῶν urbecula denominam eſt, ſi fides Straboni [l. XVII. p. 800. *fin.*] unde vero Heſychius acceperit eum Θῶμις vocatum, non inveni; ejus uxorem certe Θῶμις vocatam aſſerit ex Ptolomæo Didymus [ad Hom. *Od.* A. 228.] & ait non eſſe certum ex Homero, vocatam fuiſſe Polydamnam, eo quod non liquet an Πολύδαμνα ſit nomen proprium, an epithetum quod ad φάρμακα referatur. Cum igitur Θῶμις & Θῶμις parum differant, niſi articulus ὁ, me cuĕgiſſet aliter cenſere, libenter repoſuiſſem Κανὸν τὸν βασιλεύσαντα. PALMER. Venerat in mentem Θάμυξ, ἀλάτης, ut ſupra. Nunc magis adridet Θώμιξ, ὁ κανὼν. *Thomices* Latinis, ut docebit Feſtus. Θῶν Σκαμανδρὸς Pauſan. l. X. p. 869. Hinc Σκαμάξειν, vel Σκαμάσσειν, quod Lexicographo noſtro non ſolum ἀναμάσσειν, ſed & κοπεῖν. Ideo [mox] reſtituo: Θάμνους. τὰ κόπτα. vel, Θαμνοτομῆς. κόπτα. Θαμνοχοεῖς Doricum, ſicut paulo ante Θαμιχθεὶς, a Σκαμίζω, fumſit ab Anacreonte, cujus locum dabit Athen. XII. p. 534. A. Huc pertinere credat aliquis, quod ſupra legitur: Θαμιζόντα. μαστιγόντα. at longe diverſum eſt: Σκαμίζειν enim non aliter a Cretenſibus pro μαστιγᾶν uſurpatur, atque ab aliis Græcis δικάζειν, quod verbum in Heſychio vide. Nota ſunt Plautnis *vis tuæ ſæpe ſcamillatæ*. HEMSTERH. Lexicon meum MS. exhibet: Θάμιξ. κακόζηλος, ſupple ἀνεμῶν, ut modo: Θάμνους. . . . . ἀνεμῶν κακόζηλος. Conf. *Not.* prac.

15. Θωμίοις.] L. Θαμιζοῖς. Vid. Suid. & Etymol. IS. VOSS. Phot. Lex. MS. Θαμιζοῖς. τοῖς κίναιδοις. ἀπὸ τοῦ μαστίζω. Vide mox; & ſup. v. Ἐδάμιξεν.

16. Θόμιστον. ἢ μισθὸν.] Forte μίσιον. SOPING. Peſſime *Schrev.* μασθὸν adſcripſit *Sopingio*. Θομιστὸν, τὸ πωλεῖν, legit *Il. Voſſius*: Θάμνους, τὸ κόπτειν, vel Θαμνοτομῆς. κόπτα, Cl. *Hemſterh.* Vid. *Not.* in v. Θῶμις.

17. Θομιχθεὶς.] Reſpexit ad illud Anacreontis apud Athen. l. XII. p. 534. A. de Artemone: Πολὺς δ' ἐν ὑστέρῃ κυκλίῳ Μάστιγι Σκαμιχθείς. p. 268. *Ed.* Paurw. Lucus etiam notatus ab H. Steph. *Ind.* & Cl. Hemſterh. ad v. Θάμνοι. Conf. v. Θαμιχθεὶς.

18. Θωμὶς.] Æſchyl. p. 186. [*Agam.* 303.] SCHR. Schol. ibi: Θαμὶς. σωρός. Conf. Schol. Ariſtoph. in *Lyſiſtr.* 972. Arcadius Grammaticus ineditus: Θαμὶς. ὁ σωρὸς (ut Etym. M.) Inde *tumulus*: notante ibi ad marginem If. Voſſio. Mœris Atticiſta: Θαμὶς. Ἀττικῶς, οὐχ Ἑλληνικῶς. Ἀριστοφάνης δὲ Δαιδάλῳ ſic uſum fuiſſe docet Pollux X. 158. Photius in Lex. MS. Θαμὶς. οἱ δὲ κοπρίαν σωρὸν. pro quo Suid. κοπρίαν. Conf. ſup. v. Θισμὸς, & Cl. D'Arnaud *Animadv.* p. 130.

19. Κοπρὸς.] Forſan legend. κοπρὸν. D'ARNAUD *l. c.*

20. Θῶνται.] A Θόη, Θόν, τίθημι. G. Vid. v. Θῶναι, & Θωθεῖν, item Θωθῶνες, Θόκαζ, Θᾶξαι, & Θῶναι.

21. Θίβωνται.] L. Θίνωνται. SALMAS. Θίνωνται) exhibet *H. Steph.* in *Ind.* quod præfert Cl. *Hemſterhuſius*. Vid. ſup. *Not.* ad v. Θᾶξαι, p. 1679. & inf. ad v. Θοὴ, & Θῶναι.

22. Θᾶξαι. μεθ.] Supra: Θᾶξαι. ubi vide quæ notavimus.

23. Πλησθῆναι.] Conf. v. Θωθεῖς.

24. Θηε. βοῦναι.] Vid. ſup. v. Θωμᾶς, & inf. v. Θοίνων.

25. Θῶπες.] Philo in *Flacc.* p. 672. BIEL. Vid. Suid. & Etymol. & inf. v. Θώϋ. M. Apoſtolii Lex. MS. Gr. Lat. Θῶπες λόγοι. *Adulatories ſermones.*

26. Θόπλῃ.] Supra: Θρηϊκὶ. σκοπιᾷ. pro quo & Ἡρόδοτ corrupte ſuo lueo adparet. Sup. Θῶπες. . . . . ἵππους. Unde vera videtur hujus loci lectio, ſine ρ. Conf. v. Θόλυγα.

27. Θορηξάσαι.] Hom. *Il.* M. 317. *If. Voſſius* tamen legit Θωρηξαι. ob ferlem.

28. Θώρηξ. ὅπλον, &c.] A Θίρηξ, Θέρηξ. Supra: Θέρηξ. πύργος. χιτὼν. G. Vid. Etymol. M. in Ἕστηκε, & in Θώρηξ. Sold. in Θωρήσσω, & poſtea. IS. VOSS. Quod Lacedæmonii Θώρηκα, Thebani ὅπλον appellabant, cly-

σῶμα [2]. λωρίκιον [3]. σφεκτιδοφύλαξ [4]. ἢ ἕτερα τοιαῦτα. ἢ τὸ τῆς ἡμῶν.

Θώρηκες. τὰ αὐτά.

Θώρηξ γύαλον [5]. ἀδελφεκτικῶς, τὸν θώρακα. τινὲς δὲ, τὸ κάλυμμα τοῦ θώρακος, ἢ τὸ κύτος. Γύαλον δὲ λέγει, τὸ ποικίλον [6].

Θωρηκτῆς. πυθμενοκυμβίους [7]. Ζητοῦσι δὲ [8], πῶς πληγὴν κατὰ τοῦ ὤμου τοῦ Διομήδους, φησὶ Θώρηκος γύαλον [9]. περὶ οὗ λεκτέον, ὅτι πᾶν τὸ ποικίλον [10], οἱ δὲ, ἀλυσιδωτὸν, ἢ λεπιδωτὸν [11]. ἀνάγκη γὰρ τοὺς λεπιδωτοὺς, καὶ κοίλους λέγειν.

Τὸν

pei imaginem thorace tenui depictum. Plura Salmas. ad Trebell. Poll. in *D. Claud.* [p. 354. & 356. T. II.] VERW.

1. Σῶμα.] *Vir Doctus* conjecerat ζῶμα. At σῶμα etiam Phot. l. ex. MS. & Etymol.

2. Λωρίκιον.] *Lorica.* SOPING. Suid. etiam λωρ. Phot. Lex. MS. λωρ. ut & Etymol. Vid. Cangii *Gloss.* in v. Λωρίκιον. Glossæ MSS. in *Jobum*: Θώρηξ. (ex c. XLI. 4.) λωρίκιον. alterum MS. λωρικὸν πολεμικόν.

3. Σφεκτιδοφύλαξ.] Forte leg. καρδιοφύλαξ. SALMAS. In Lexicis est σφεκτιδοφυλάκιον. quibus hanc vocem itaque, non immutandam, adde.

4. Θώρηκ. γύαλον πᾶς.] Dittiogue: Θώρηξ γύαλον. σημαίρ. ut mox. Ex Hom. *Il.* E. 99. conf. ϒ. 189. & sup. v. Γύαλα, item v. seq.

5. Ποικίλον.] L. καῦλον. SCHR. Ita recte Schol. Hom. *l. c.* Conf. Eustath. *ibid.* & sup. v. Γύαλα. Mox πυκίλον iterum in v. seq. ubi vide *Not.*

6. Θωρηκτῆς. πυθμενοκυμβίους.] Merito delendum censent hoc loco *Junius* & *Heinsius*. Mox enim idem repetitur; ubi vide.

7. Ζητοῦσι δὲ &c.] Deest ante ζητοῦσι· Θώρηξ γύαλον. Locus autem est *Il.* E. [99.] - - - - τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον Θώρηξ γύαλον. De Diomede: quod ipsum addit Grammaticus. Quæsiverunt ergo, cur in eo loco dixerit, κατὰ ὦμον, & κατὰ Διομ. γύαλον. HEINS. Expunctis duabus vocibus, Θωρηκτῆς, πυθμενοκυμβίους, omnia bene satis cohærent: nec opus est, ut Θώρηξ γύαλον repetatur, quod Glossæ caput constituit paullo superius.

8. Γύαλον, ὡσὰν δὲ &c.] Punctum post γύαλον ponendum, ut in prioribus Edit. nisi interrogationis signum malis.

9. Ὅτι π. τ. ποικίλον γύαλον λέγει.] τὸ δὲ Διομ. γύαλον.] L. καῦλον. SCHR. Scribe καῦλον, pro ποικίλον. Nec aliter interpretari volent eum locum [*Il.* E. 99.] Interpretes. Schol. Θώρηκ. γύαλον.] κατὰ τὸ καῦλον τοῦ Διομ. Eustath. Θώρηκ. δὲ γύαλον, ἤγουν καῦλομα λέγει. Integrum vero locum ita concipe: Περὶ οὗ λεκτέον, ὅτι πᾶν τὸ καῦλον, Γύαλον λέγει· τὸ δὲ Θώρηκ. γύαλον, τὸ τοῦ Διομ. καῦλον. Hoc est quod observant Magistri, ὅτι ἀ Διόμηδος μόνον γύαλον τὸ Γύαλον, ἀλλὰ καὶ πᾶν ὅπλον. HEINS. Conf. ad v. præced. item Etymol. in v. Γύαλον, & Γύαλα.

10. Τὸ δὲ Διομ. γύαλον.] Deficit aliquid, explicatio scilicet, ut quisque sentit, quæ tamen per se manat ex antecedentibus. Recte suppletur: τὸ καῦλον ἢ Διομ. ut paullo ante. Conf. *Not.* præc. & seq.

11. Οἱ δὲ, ἄλλον.] Forte pro ἀλυσιδωτὸν ἢ λεπιδωτὸν, utrobique legend. - - - - τὸν. Opportune Cl. *Hemsterhusius* in literis monet, sic integrum locum esse constituendum: Θώρηκ. γύαλον. τινὲς τὸ καῦλον ἢ Ϛ. ἢ τὸ κύτος. Γύαλον δὲ λ. τὸ καῦλον. Ζητοῦσι δὲ, π. πλ. κ. τ. λ. ἢ δ'. ἢ Δ. φησὶ (Hom. *Il.* E. 99.) Θ. γ. ὡσὰν δὲ λ. ὅτι πᾶν τὸ καῦλον Γ. λ. Τὸ δὲ Θ. γ. Διομ. ἢ τὸ τοῦ Διομήδους. οἱ δὲ, ἀλυσιδωτὸν, ἢ λεπιδωτὸν. &c. Addo tantum Apollon. Lex. MS. Θώρηκ. γύαλον, καῦλον Γύαλα. ἢ τὰ καῦλα ἱππικά.] τὰ καυλαμαῖα, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἢ τύπτει. (Vid. inf. v. Κύτος, & Hesiod. *Theog.* ϒ. 499) Pergit: Τάξις. (l. Τάξ. ex Hom. *Il.* P. 314.) ἢ Διόμηδ. γύαλον· ὡς ἂν τις εἴπῃ· Τάξ' ἢ ἢ Διόμηδ. τὸ αὐτὸ. Τάξ' ἢ καὶ Ὅμηρος τὰ ἐν τῷ χάρῳ τεθηπότα, Ἐξηνάλιξεν λέγει.

12. Τὸν ἢ ἱππίῳ γυάλισε ἡνιόχῳ, &c.] Ex Hom. *Il.* O. 530. ubi post ἡνιόχῳ, sequitur: Τὸν ποτὲ Φολόης &c. quem versum confudit cum Od. H. 45. qui sic finitur: - - - ἡνιόχῳ, Θαύμα ἰδέσθαι. Conf. *Il.* E. 725. Ex memoria itaque adscriptum videtur exemplum. Idem deinde observasse video Cl. *Jensium* in *Luc. Hes.* p. 118.

13. Θωρηκτῆς. τοῦ.] L. Θωρακτῆς. ex *Iliad.* Θ. [429.] HEINS. Vulgo legitur quidem *Il.* Θ. 429. Διομηδέος· sed puto, Hesychii tempore lectitatum illic fuisse Διομηδῆς, nec aliter ab ipso Homero profectum fuisse; unde & Θωρηκτῆς est, quod modo ex *Il.* M. 317. notavimus, quodque in pluribus Homeri locis exstat. JENS. *l. c.* Idem jam monuit ad illum locum Erudit. Jos. Barnef. qui Θωρηκτῆς ex MS. Cantabrig. in Textum revocavit primus;

Τὸν ἢ ἱππίῳ γυάλισε ἡνιόχῳ [11], θεῖμα ἰδέσθαι.

Θωρηκτῆς [13]. πυθμενοκυμβίους.

Θώρηξ [14]. αἰσπυσία. καὶ Θώρηξ, κάλυπτρις [15].

Θωρηκτιᾶσθαι [16]. καθοπλίζεσθαι· καὶ μάχεσθαι. μάχεσθαι. ἐπιμάχεσθαι.

Θωρηχθῆναι [17]. καθοπλισθῆναι.

Θωρυκίων [18]. οὗτος πελάτης ἦν.

Θὼς [19]. εἶδος θηρίου, λύκῳ ὅμοιον.

Θῶσαι [20]. διοχλῆσαι. μεθυσθῆναι.

Θῶσθαι. δύνασθαι. θωσάσθαι [21]. διοχλῆσθαι.

Δὶς

quum vox θωρηκῆς (unde Θωρηκίζω effert) nusquam obvia sit, at θωρακτὴς sæpius. Paullo superius apud Hesych. intempestive etiam legitur: Θωρακτῆς, τυθομενοκυμβίους.

14. Θώρηξ.] Θώρηξ apud Hippocrat. [*Aphor.* II. 21.] SOPING. L. Θωρηξ. SALMAS. Secundum Hippocratem, Nicandrum & antiquos, legendum Θωρῆξ. Sed videtur Hesych. scripsisse Θωρῆξ, quoniam alium significatum tribuit voci Θωρῆξ. PALMER. L. Θώρηξ. ut Galen. *Gloss.* Vide quæ notavimus ad Silium. HEINS. Vid. Heinf. in Hesiod. p. 119. SCHR. Leg. Θώρηξ. Erotian. Θωρῆξ. σίνασσίζει. ἐστὶ γὰρ ἡ αἴσθησις ἐν αὐτῇ, Θώρηξ λέγει, ἀφ' μάχεσθαι τοῦ τὰς ἢ ἐπὶ πλέον ἀκμῆσι, Διοθήκαις καλοῦσι. Vid. sup. Διοχλῆσαι. Lucian Lexiph. [p. 828.] Ἐπιτομὴ ἀμουσί, ἐν ἀδὺ διοχλήσαιμι ἐφ. Theogn. Θωρηχθεὶς οὐκ μάλα θῶσθ' ὑπὸ ἵλης. Ubi Interpres male vertit: *Armatus* [five *Thoracatus*] *vino.* VALES. BRUNO. L. Θώρηξ. Θῶρ-, ἡ τορὴ, ἢ μυὸς, unde Θωρίζ, διοχλῶ. Vid. Etym. M. in Θώρηξ, & in Θωκεῖν. Διοκεῖν. Vid. omnino Aristoph. Schol. p. 305. [*Acharn.* ϒ. 133.] & Suid. IS. VOSS. Θώρηξ, per ω, Ven. *Flor.* & *Hact.* contra feriem quidem literarum, sed quod immutare nolui: tum quod aperte distinguat inter hanc duo vocabula: tum quod veteres Grammatici, quorum scita sequutus, nec refert faltem, huc tendant. Lex. Reg. MS. Θώρηξ ὁ ἀνατὸν ὦν. ubi f. leg. Θωρῆξ. Idem: Θωρηκίσαι, ῥᾳδιοῦσαι. Θωρηκίσαι δὲ, ἀπὸ ἢ ἐπιπόνου, ὃ ἐστὶ κ. ut mox. Eustath. ad *Il.* B. p. 242. 30. Τοῦ τὸ Θώρηξ, ἀφ' ἧς μικρᾶ, ἢ ἧς γράφουσι. &c. Suid. Ἔσω δὲ τὸ ἢ, Θωρικτικὸς, ἀπὸ ἢ, πίνει, ἀφ' ἧς μικρὰ γράφεται, ἢ ἧς τὸ δὲ, Θωρικτὸς, ἀπὸ ἢ, ἐπιλῆξαι, ἀφ' ἧς ὃ μεγάλου, ἢ ἧς ὃ. Idem, credo, voluit Hesychius. Si qua tamen ob feriem malit Θώρηξ, per ω, non valde obsto: & fic Ed. Hagen. Conf. sup. in v. Θωρῆσαι, & mox in v. Θωρῆκι, item in v. Θώρακι, Martin. *Cadm.* in v. Θωρῆσσε, & Foël. *Oecon. Hippocrat.* in v. Θώρηξ. Ut autem Theognidis Interpres a *Vaticio* notatur, quod male redderet locum allatum, qui est ϒ. 470. sic bene idem transtulit ϒ. 413. Πίνον δ' ὑπὸ ἔτος θωρηκτῶν. *Bibens vero non sic mulcebar & ϒ.* 508. Θωρηκτοῖς, *obvios. Mirum*, quod tam paucis verbibus intercjectis sui oblitus fuerit.

15. Καθοπλίζει.] L. καθοπλίζω. Vid. v. seq.

16. Θωρίσσεσθαι.] Apollon. Lex. MS. Θωρῆξαι. (Hom. *Il.* B. 11. 28. &c.) ἀφ' ἧς μέρος ἢ σώματος, καθοπλίζεσθαι.

17. Θωρηχθῆναι.] Hom. *Il.* A. 246. & Schol. Item Etymol. in v. Θὼ, & *Not.* præced.

18. Θωρυκίων.] L. Θωρικίων. Designare enim voluit Lexicographus *Thorycinem* illum Aristophanis in *Ranis* [ϒ. 366.] p. 229. quem πανοπλίτην ibi vocat. L. BOS *Anom.* p. 128. Idem notaverat Cl. *Hemf.* & *Hemsterh.* Conf. Suid. & Schol. *l. c.* estque certa emendatio, vel ex ipfa feric. De confufione literarum ι & ο vide in v. Ἐπιζάφελον, &c.

19. Θὼς.] Aristot. *Hist. Anim.* L. II. §. 150. SCHR. Hom. *Il.* N. 103. Θὼκα, παρδάλιν τι, λυκοειδὲς τι, ϒ. Qui verfus fup. in v. Θὼς allatus a Noftro. Scholiaftes ibi: ὁ Θὼς, ζῶον ἄλυσιν ἢ διάλυτον ἔχει δι, Θρᾴττιον ἐκλεκτὸν. Vid. H. Stepb. *Jnd.* Martin. *Cadm.* Jun. Vide ad Gratii *Cyneg.* ϒ. 255. 256. fup. v. Θώκα, & Θὼν, inf. v. Θώκα, item Etym. & Suid. in v. Θὼς.

20. Θώκασαι.] Conf. v. Θώξαι, ibique *Not.* coll. v. Θῶξαι, item v. Θωμῆναι, Θῶν], Θωχθεὶς, & mox v. seq.

21. Θωσάσθαι. διοχλῆσαι. † Θωσάσθαι. διοχλῆσαι.] Gefnerus pro *Διοχλῆσαι* vult legere *Σωσάσθαι*, quia eft *ejulari*; & [mox in v. Θώκαι] pro *Σωσάκαι*, *Σωσάκαι*. Tamen & Hefych. Θώκαι, Θώκαι] pro *Σωσάκαι* vel *Σωσάκαι* fcriptum fuiffe fufpicor, quod ἀγωγὴ ἔγωγε: quod utique a *Σώσι*. Conf. in Θωσάζω. ἴχνος ἄγωγε: MARTIN. *Cadm.* Pro Θωσάσθαι lege, Θωσάσθαι. SALM. Pro Θωσάσθαι leg. Θῶσθαι. IS. VOSS. Removenda eft dubitationis nota. Θῶσθαι enim per tria fequentia vocabula explicatur. Etymol. M. Θῶσθαι· *διοχλεῖ ἢ διωγμὸς, ἢ δυσφορεῖ κόπῳ.* Quum vero ſæpius σ & θ confuderint, prius *διοχλῆ* pro *Σωσάσθαι* vel *Σωσάσθαι* fcriptum fuiffe fufpicor, quod reliquis deinde concxerit fubſtitmens *Σωσάσθαι*, pro quo vi-

Αἰσχύλ☉ Δικτυουλκοῖς [1].

Θωπεία [2]. θώκητεια. ἡ ὄνομα [3].

Θωΐζ[ι] [4], ἐμπαίζει, χλευάζει.

Θῶτα. εἰδωλέτας [5]. Ψευδέτας [6]. πτέρις [7].

Θωύσσει [8]. βοᾷ. μέλπει. κηρύσσει. Θηελυδὲς ἁρμᾷ [9].

tiosè Θωΰδην hîc adparet: quando poſtea utrumque in Textu remenſerit, ut plura. Ita ſup. Θωΰσσει, Δικχῦσι, non ſuo tantum loco, ſed etiam ubi alphabeti ſeries Θωΐ requirit, eadem confuſione legitur. Hoc ſi nondum placuerit, exigua mutatione legas: Θωΐζ. Διώκει, Θωΰζ, Δικχύζ. Supra: Διώκων. Δικχῦσι. Et: Θωΰζ. Δικχΰζ. (Vide ibi.) Item: Θῶ. Θωΰσ), Δικχῦ). Conf. v. Θωμῳδός. Pro Διώκει Pergerus quoque Διώκδην, vel Θωΰδην, conjecerat. Cl. *Hemſterhuſius*, has voces etiam jungens, pro Διώκδην legit Δίδωκδην (ut ſup. Δίδωσι), pro Δίδωσι), in v. Θῶ) & pro Θωΰδην pariter Θωΰδην. Conf. mox ad v. Θῶτα, & ſup. *Not.* ad v. Θάξη.

1. Αἰχ. Δικτυουλκοῖς.] Citatur ita ab Ælian. *H. Anim.* VII. 47. p. 463. & Phot. Lex. MS. in v. Ὅδεμα γὰρ Ὀδυσσέως. Apud Polluc. VII. 35. Δικτυαγωγοῖς, pro quo etiam Δικτυαγοῖ in *Catalogo*. At MS. Felkenb. Ibid. Δικτυουλκοῖς. Conf. Erud. Stanl. ad Æſchyl. p. 710. & 855. ubi citat Heſych. in v. Θωΰδην, Pricæus in *Ind. Δικτύδην*. Uterque male pro Θωΰδην: alioqui fruſtra quis locum quæreret.

2. Θωπεία.] Conf. v. Θωπεύειν.

3. Καὶ ὄνομα.] Scrib. καὶ ἄρουα, i. e. *aliaque ejus generis*. ut paſſim. HEINS. Forte ſupplendum ἐφετῶ. REISK.

4. Θωΐζ[ι].] Pro Τωΐζει ut infra. Vid. *Not.* in v. Θωΐζηλῶ. σκώπτων. Conf. v.

5. Θῶτα. Δίδωσι).] Supra: Θῶ). - - - Δίδωσι), ubi Cl. *Hemſterh.* Δίδωσι) corrigit, ut *h. l.* Δίδωσιν. Conf. *Not.* in v. Θῶδυ, & Θάξη, & ſup. Θῶ). Δίδωσι. Δίδωμι).

6. Ψευδέτας.] L. Ψευδήτας. GESNER. SOPING. SALM. HEMSTERH. Sup. Θῶ). Δωσῶ), &c. Conf. paullo ante *Not.* in v. Θῶδυ.

7. Τρίχι.] Vid. Etym. M. v. Θῶ, & ſup. v. Ἔλυμι, Θωΐζει, πτίχι, &c. Θωΐ, &c. & *Not.* ad v. Θίνα. ατ. Δίδωσι.

8. Θωύσσει.] Vid. Etymol. Suid. H. Steph. *Ind.* & ſup. v. Ἀναθωΰζει, Ἐκθωύσσει, Θωσῶ, Θάξη, &c. Adde Cl. Maji *Hiſt. Anim.* p. 858.

9. † Θηελ. ἁρμᾷ.] Tolle notam gloſſas diſtinguentem [quæ eſt in Ven. & Flor.] & ſcribe: Θωύσσει. βοᾷ, μ. π. Θηελ. ἁρμ. HEINS. Ita rectè Hagen. & Schrev.

10. Θωχθείς.] Vid. ſup. v. Θωχθίσαι, & Θάξη, ibique omnino *Not.* ut & in v. Θώρηξε. Phot. Lex. MS Θωχθείς. Συφοχθείς.

11. Σοφ. Διονυσιακῷ.] Non legi alibi: nec ſatis capio indicem hujus fabulæ. CASAUB. in Athen. p. 485. 53. „ Gataker um miror, cui [in *Advers. Miſc.* c. X. p. 529. „ *extr.*] non viderur titulus dramatis elicujus ſingularis innui, ſed tantum notari Tragœdiæ quæ in *Dionyſiacis* celebritatibus vel eerteminibus edita fuerit: „ inquit Cel. J. A. Fabricius *Bibl. Gr. Vol.* I. p. 625.

12. Θώϋ.] Vid. Etym. M. v. Θωπεία, Heſych. & Suid. v. Θῶπις.

13. Θώϋσε.] Vid. ſup. v. Θώϋξ, & Suid. in v. Θωπεύει.

14. Αἰχ. Σισ. πέτρᾳ κυλιδεῖς.] L. Σισύφῳ πετρωτολίᾳ. PALMER. L. πέτρᾳ κυλιδεῖ, *ſaxum volventi*. MAUSSAC. *ad oram libri ſui*. L. Πετρωτολεῖ. Commemorat eam Anonymus in *Catalogo*; & Euſtratius in *Ethic.* [Nicomachi] L. III. c. 1. Δικαί ἐν Αἰχύλ☉ λέγων μορικά τινα - - - εἰς Σισύφῳ Πετρωτολεῖ. MEURS. in *Æſchyl.* Sic & Cl. *Stanlejus*, quem vide ad Æſchyl. *Fragm.* p. 862. in primis p. 712. in *Catalog.* unde hæc adſcribo: „ Alius (a Σισύφῳ „ *Ἰφαπέτῃ*) erat Æſchyli Σίσυφ☉ πετρωτολίαν, quem non „ tamen commemorat J. Meurſii Anonymus in hoc *Catalogo*; ab aliis vero laudatum comperimus. De utroque „ ſic decernimus. Siſyphus permiſſu Plutonis ad Superos „ reverſus, noluit amplius redire ad Inferos, donec a „ Mercurio vi detractus. Hoc fortaſſe priori Tragœdiæ, „ *Siſyphio fugitivo*, argumentum dedit. Tandem ad inferos delatus, transfugii pœnas luit: Has altera, *Siſyphus „ ſaxum volvens*, exhibuit. „

15. Θώον.] Ex Hom. *Iliad.* N. 103. Vid. ſup. v. Θώς, ibique notata. Adde *Not.* in Ignat. *Epiſt. ad Antioch.* p. 106. T. II. *Ed. Cler.*